Chương 1: Thất ý tướng công

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Tình huống khi Tần Kham tỉnh lại khiến cho hắn có một loại cảm giác – 'Chết béng đi cho xong! '.

Thực tế là hắn đang chết.

"Đang chết" nghĩa là - hắn đang đứng ranh giới giữa sống và chết.

Một sợi dây thừng cuốn lấy cổ của hắn, mà cả người hắn đang treo lủng lẳng như kiểu thịt bò khô treo gác bếp, cột vào xà nhà tung tăng đón gió...

Con mẹ nó! Mưu sát!

Tần Kham vừa sợ vừa giận không nhịn nổi chửi toáng lên trong lòng. Hiện hắn cũng chẳng kịp thắc mắc về chuyện lạ đời là tại sao sau khi tỉnh lại từ tai nạn máy bay mà lại bị treo lủng lẳng giữa không trung rồi… hiện việc duy nhất Tần Kham còn có trong đầu chỉ có thể là làm sao để sống được cái đã.

Hai tay Tần Kham cầm lấy dây thừng dùng sức ghì xuống, ý đồ đem cổ của mình nới lỏng ra một chút, không ngờ kết quả là dây thừng lại càng xiết chặt… qua chốc lát thì hai cánh tay hắn xụi lơ mềm oặt như hai sợi mì ướt, không còn nổi chút sức lực nào nữa.

Trong đầu Tần Kham mờ mờ cảm giác hoàn cảnh chung quanh như vừa quen vừa lạ, phảng phất có một giọng nói đang tự nói với mình rằng chỗ này là nhà của mình đấy… mà hắn thì chính đang bị treo ở trên xà nhà của mình rồi.

Loại cảm giác này rất quỷ dị, thật giống như kiểu bệnh nhân đa nhân cách, trong thân thể có hai cái 'chính mình'… mà rốt cuộc cái 'chính mình' lạ lẫm kia càng ngày càng suy yếu, càng lúc càng mờ

nhạt mỏng manh, cuối cùng không cam lòng ly thể mà đi...

Gương mặt Tần Kham đã sưng phù tím bầm, cả người bị dây thừng treo dưới xà ngang, thân thể ở giữa không trung đong đưa, tay vẫy chân đạp, suy yếu vô lực giãy dụa…

Hô hấp càng ngày càng khó khăn, ý thức càng ngày càng mơ hồ, tới khi Tần Kham đã giãy dụa không nổi nữa, hắn cũng vốn nghĩ rằng thế là đã xong… thì bỗng cửa phòng bị đá văng ra, một tiếng quát vang vọng dội vào ý thức đã dần mơ hồ của hắn: "Tần tướng công thắt cổ rồi!"

Tần Kham đang mơ mơ màng màng mà cơ hồ vần muốn phì cười… mẹ nó vì sao trước khi cứu người cứ nhất định phải rống toáng lên rồi mới nhào vào cứu chứ nhỉ?... Ngươi đem ta cứu xong rồi mới rống không hơn à?

Sau đó Tần Kham bỗng cảm thấy hai chân mình đang lơ lửng giữa không trung bị người ôm lấy, sau đó... dùng sức kéo kéo xuống, mỗi lần kéo là một lần dây thừng trên cổ thít chặt thêm một phần… Đến mức này thì đầu lưỡi Tần Kham cũng không khỏi không nhịn được mà lè ra ngoài ặc ặc...

Một lần, hai lần, ba lượt...

Làm sao để cứu người khác bị treo cổ thì Tần Kham cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà mẹ nó chứ… cho dù không thể như cao thủ trong phim một tiêu ném đứt dây thừng thì cũng được dùng sức trâu lực bò hết kéo lại ghì xuống như thế này đi nha.

Phong cách này quá hiếm thấy rồi...

Dùng cái kéo ah đám khốn nạn... ! Tần Kham bỗng nhiên rất muốn chửi cả cha lẫn mẹ cuộc đời, cực kỳ cực kỳ muốn chửi ấy.

...

...

Cảm giác ở giữa không trung từ trên cao nhìn xuống thật ra cũng rất không tồi, hết thảy động tĩnh trong phòng đều nằm gọn trong mắt Tần Kham… đương nhiên nếu như không có sợi dây thừng

chó chết ghìm chặt cổ của hắn mà nói thì càng hay hơn rồi.

Bên dưới là một đám thôn dân đang tay chân luống cuống ra sức kéo hắn xuống khỏi xà nhà… Ozawa tối cao nàng ơi có thấy chăng các thôn dân cực kỳ chất phác, tràn đầy yêu thương nhiệt tình này chứ!

Đương nhiên, cũng có cả hình ảnh không hài hòa đấy nhé! Lẫn trong cả nhóm người nỗ lực cứu sống hắn thì ánh mắt càng ngày càng mơ hồ của Tần Kham lại mẫn cảm phát hiện một gã trẻ tuổi lén lén lút lút thừa dịp người không chú ý, đem một cái chặn giấy bằng ngọc thạch trên bàn sách trong phòng lặng lẽ nhét vào trong ngực.

Hành động của thằng này khiến Tần Kham bỗng nhiên tức giận một cách kỳ lạ, giống như đang ngồi xe bus mà phát hiện ví tiền của mình bị ăn trộm vậy...

Buông! Cái chặn giấy kia là của ta...

Tần Kham trong lòng gào thét.

Còn có một người tuổi còn trẻ khác nữa lặng yên không tiếng động đem một cây quạt xếp treo ở một góc phòng nhét vào tay áo.
Buông! Cây quạt của ta...

Thằng L này đến cùng là tới cứu người hay là đến ăn cướp hả?

Sống lại nhất định tìm chúng mày tính sổ!

BA～!

Dây thừng quanh cổ rốt cục cũng không phụ sự mong đợi của mọi người… bị một đám thôn dân tốt bụng suýt nữa chữa lợn lành thành lợn què kéo đứt rồi.

Tần Kham rơi phịch xuống, đau cái là lại bị ngã đập mặt.

"Tần tú tài, Tần tú tài! Ngươi sao rồi?" Một đám thôn dân ba mồm bảy lưỡi xúm xít bu vào hỏi han, có mấy người còn dùng sức lay lay bả vai còn đang xụi lơ của Tần Kham nữa.

Tần Kham ong ong váng cả đầu, chỉ cảm thấy trong mắt là cả trời sao bay múa… hắn gượng mở to mắt, đợi cho ánh mắt dần dần khôi phục thì mới nhận ra cả một đám ăn mặc quần áo cổ đại đang vây quanh chính mình —— phải nói là cách ăn mặc của đám người này thực buồn cười.

Mọi người đều mặc áo vải ngắn màu xám được dệt thủ công, nơi hông thì dùng dây thừng buộc túm lại, tóc dài hướng lên đỉnh đầu buộc vắt thành một cái búi tóc… nguyên một đám ngươi trên mặt tràn đầy vẻ khắc khổ...

Nông dân cổ đại hả?

"Tần tướng công, ngươi không sao chớ?" Một gã người cổ đại ước chừng hơn 40 tuổi mặt mũi tràn đầy tang thương quan tâm hỏi thăm.

Tướng công? Đây là xưng hô gì? Ngoại trừ lúc chơi mạt chược thì có bao giờ mình bị người khác gọi là tướng công đâu nhỉ?

Tần Kham không nói chuyện, hắn thật sự nói không ra lời… mặt của hắn hiện tại còn tím xanh, yết hầu phảng phất như vừa bị đao cùn cứa qua cứa lại tràn lên từng đợt đau đớn, miệng há hốc thở hổn hển đớp vội lấy từng tràng không khí quý giá.

Thôn dân nhiệt tình bưng tới một chén nước ấm, đưa tận miệng giúp hắn uống xong thì Tần Kham mới nằm vã xuống trên mặt đất lạnh lẽo như băng trong chốc lát… tới đó thì cơn đau ở yết hầu mới đỡ đi một ít.

Ý thức vốn mơ hồ dần dần thanh tỉnh, Tần Kham lúc này mới có sức dò xét những thôn dân chung quanh.

Ân, cách ăn mặc của họ thật sự rất buồn cười, bất luận lúc mơ màng hay khi đã tỉnh ra thì thẩm mỹ quan của Tần Kham cũng không chút nào cải biến.

À mà bây giờ còn chưa phải lúc truy cứu cách ăn mặc của họ… Tần Kham cảm thấy có một việc phải xử lý ngay lập tức đã.

Tần Kham đưa mắt tại dạo qua một vòng đám người chung quanh, bỗng nhiên hai mắt hắn sáng ngời, tay phải yếu ớt run rẩy vươn ra

tóm lấy cở tay một người tuổi còn trẻ.

"Đồ... trả ta!"

Đây là câu nói đầu tiên của Tần Kham, thanh âm khàn đặc tựa như tiếng xé vải cực kỳ khó nghe.

Người trẻ tuổi bị túm lấy kinh hãi, dưới cái nhìn soi mói của đám thôn dân vội vàng móc ra cái chặn giấy ngọc thạch trong lồng ngực đặt trên mặt đất, mặt đỏ bừng quay đầu chạy đi mất.

Rất tốt, biết hổ thẹn cũng coi như dũng cảm, người này còn có thể cứu chữa.

Gian nan quay đầu, Tần Kham lại bắt được cổ tay một người khác.

"Giao ra đây... Bằng không đừng trách ta rồi!"

Tần Kham suy yếu hừ hừ.

Thằng này cũng thất kinh móc ra một cây quạt xếp từ trong tay áo, để trên mặt đất rồi che mặt xấu hổ mà trốn.

Da mặt thực mỏng, nếu là ta chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn như thế đi...

Bắt xong hai tên trộm vặt, Tần Kham nhịn không được có chút đắc ý.

Không biết còn có... thằng trộm vặt nào nữa không nhỉ?

Tần Kham vô ý thức hai tay túm loạn xạ xung quanh…

Sau đó từ trong lòng bàn tay truyền đến một hồi cảm xúc ấm áp thoải mái...

Mềm nhũn đấy, rất thoải mái…

Bánh bao hấp hả?

Mẹ cha nó cái loại trộm gì nữa đây, còn ăn trộm đồ vật không đáng tiền như vậy...

"Giao ra đây!" Tần Kham hung hăng, bánh bao cũng là của ta!

Một tiếng hét e lệ duyên dáng vang lên, sau đó là một tiếng rống to cực kỳ phẫn nộ: "Thằng khốn nạn! Dám sờ mó vợ ông..."

Mẹ tổ sư… Ăn trộm bánh bao trong nhà ông còn dám mắng ngược lại nữa cơ à? Vô liêm sỉ!

Tần Kham dứt khoát dựng thẳng ngón giữa, sau đó... triệt để hôn mê.

********** **********

Trời xanh hờn nước xuân biêng biếc.

Mưa dìu mộng dựa chiếc thuyền nan.

Bên sông người đẹp tựa trăng ngàn.

Tay ngà đón rượu muôn vàn tuyết mai.

Chưa từng tuổi chớ hoài quê mẹ.

Về chốn xưa đau xé ruột gan.

(Tao dịch. Đếk hay cũng phải chịu.)

Mưa Giang Nam vốn khiến người vừa vui lại buồn.

Đại Minh Hoằng Trị năm thứ 17, Giang Nam, Thiệu Hưng phủ, Sơn Âm huyện, Tần trang.

Tần Kham đứng bên đường mòn duy nhất từ cửa thôn đi thông tới thị trấn, chắp tay nhìn bầu trời đang mưa rả rích, trong mắt tràn đầy vẻ cô đơn quạnh quẽ.

Từng thôn dân mặc áo vải thô ngắn vác nông cụ trải đi qua nhao nhao quay đầu lại đánh giá hắn, trong vẻ kính sợ không thể che đi nét hiếu kỳ.

Tiếng xì xầm bàn tán được các thôn dân tận lực đè thấp vẫn rơi rõ ràng từng cân từng chữ vào trong tai Tần Kham.

"Tần tướng công sau khi được cứu sống thì trở nên ngu ngốc hay sao ấy nhỉ?"

"Vốn đang có tú tài công danh lại bị bãi đi rồi, có thể nào không ngốc?"

Chủ đề bắt đầu kéo dài...

"Nhìn không ra Tần tướng công văn nhược là thế lại còn có một mặt hảo hán tử tâm huyết đi a."

"Đúng vậy, một tú tài mười chín tuổi đầu lại dám đem công tử nhà Tri Phủ lão gia đánh cho hộc máu, chậc chậc..."

"Đến cùng cũng là quá dại dột, quá vọng động rồi… tú tài sao có thể đắc tội Tri Phủ công tử chứ? Nhìn xem, hôm trước Học chính đại nhân Thiệu Hưng phủ không phải đã đưa tin tới cho Sơn Âm huyện sao? Ai, tú tài công danh bị bãi rồi, gia sản còn toàn bộ bị đưa đi làm bồi thường tiền thuốc cho Tri Phủ lão gia, đáng tiếc đáng tiếc..."

"Tần tướng công vì sao đánh Tri Phủ công tử thế?"

"Nghe nói là vì một nữ nhân..."

"..."

"..."

Rõ ràng là các thôn dân chỉ xì xầm bàn tán, nhưng lại bàn tới nổ trời nổ đất.

Tần Kham chắp tay đứng bên bờ ruộng chỉ biết cười khổ.

Ngoại trừ cười khổ, hắn thật sự không biết nên dùng loại biểu lộ nào để diễn tả tâm tình hiện giờ nữa.

'Tú tài' mà các thôn dân đang xì xầm bàn tán chính là hắn, Tần Kham.

Mà công tử nhà Tri Phủ lão gia, cùng với nữ nhân khiến hai người đấu đá kia... nói thật, Tần Kham hoàn toàn không nhớ rõ.

Bởi vì Tần Kham này cũng đã không phải Tần Kham kia rồi, trong lòng của hắn cất giấu một bí mật kinh thiên động địa, đó là... Hắn đến từ thế kỷ hai mươi mốt.

Theo lý mà nói thì giờ phút này đúng ra hắn phải đang ngủ ở trong một khách sạn năm sao nào đó, cùng một nàng tiếp viên hàng không vừa cấu kết tới tay lăn qua lộn lại trên giường lớn với điều hòa mát lạnh… mà vô cùng không phải đứng ung dung nhìn trời ngắm đất ở bên bờ ruộng trong một thôn nhỏ thuộc Minh triều Hoằng Trị năm thứ 17...

Lý luận chỉ là lý luận, dù sao không phải sự thật.

Sự thật là… Tần Kham hắn xuyên cmnr.

Tần Kham là người tốt, bất luận kiếp trước hay là kiếp này thì người nhận thức hắn cũng sẽ không có ai phản đối kết luận này cả.

Ông trời chính là không công bằng như thế, đám khốn khiếp giết người phóng hỏa tội ác ngập trời khác thì chẳng làm sao, mà Tần Kham hắn - một cái thanh niên tốt điển hình tận tâm ra sức phát triển sự nghiệp, yêu trẻ kính già, à mà nhiều nhất cũng chỉ có chút tật nhỏ ham mê hái hoa thì lại bị xuyên việt.

Được rồi, xuyên việt cũng thôi đi.

Thế nhưng mà... quần áo thời Minh triều thật là khó coi ah, hơn nữa... hai tấm ván gỗ để giẫm lên trong nhà xí vì sao lại yếu đến thế cơ chứ? (ßThằng này max nhọ! !!)

Vì sao! !

Chương 02: Treo cổ tú tài

Đời trước đúng là đáng giá để hoài niệm...

Tần Kham nhớ rõ mình là một gã Don Juan thường xuyên đi công tác xa, thường xuyên ngồi máy bay hối hả đi lại khắp nơi… hôm đó hắn đang ngồi ở khoang hạng nhất trên máy bay cùng nữ tiếp viên xinh đẹp kiều diễm mắt đi mày lại, đôi bên còn trao đổi cả số điện thoại, hẳn là không sai biệt lắm đã có thể sau khi xuống máy bay hẹn nhau chui vào một khách sạn năm sao nào đó khai pháo đại chiến rồi… kết quả hắn ngứa ngáy trong lòng nên thừa dịp người khác không chú ý chạy vào phòng giải khát của máy bay, thuận tay sờ sờ cái mông căng tròn mọng nước của em tiếp viên kia vài cái, còn đang định nói thêm mấy câu ngọt ngào buồn nôn thì máy bay bỗng nhiên rung lên kịch liệt, sau đó tối sầm rồi từng tràng nổ mạnh ầm ầm vang lên. Kết quả là Tần Kham mất đi tri giác ngay tức thì, khi tỉnh lại thì chính là lúc hắn đang lơ lửng dưới xà nhà tại thời đại chủ nghĩa phong kiến Minh triều Hoằng Trị năm thứ 17…

Câu chuyện này cho chúng ta một bài học ý nghĩa sâu sắc. Đó là trên máy bay không nên nhả nhả nhớt nhớt thả dê, kể cả là con gái nhà người ta tự nguyện cũng không được… Hậu quả rất nghiêm trọng.

********** ********

Giang Nam, mùa xuân vốn nhiều mưa.

Mưa bụi rậm rạp vần vũ, như bàn tay người tình ôn nhu ve vuốt trên cơ thể tình lang, triền miên...

Sắc trời âm u, sương mù mờ mịt bao phủ khắp đồng ruộng khiến lòng người bỗng có một loại áp lực e ngại lo sợ không yên.

Tần Kham đứng bên ruộng lúa non, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài mang theo vô hạn đìu hiu, trong miệng thì thào tự nói: "Không có điện thoại, không có TV, không có em gái karaoke ôm..."

Sau lưng hắn bỗng vọng lại tiếng bước chân, một em gái nhỏ ăn mặc quần áo xám dệt thủ công khoảng 6~7 tuổi dung mạo trên trung bình một chút dắt một con trâu từ ruộng về đi qua… khi cô bé quay đầu nhìn hắn thì thần sắc có chút sợ hãi đấy.

Tần Kham hứng thú đánh giá cô bé một lượt, thở dài: "Loli ngược lại thì cũng là có, đáng tiếc ăn mặc quá không gợi cảm, nước mũi cũng nhiều một chút..."

Xuyên qua được vài ngày rồi nên Tần Kham hiển nhiên là nhận ra tiểu loli này đấy.

Bé gái này không có tên chữ, người trong thôn cũng gọi cô là Hổ Nữu.

Tần Kham đứng cạnh bờ ruộng, bình tĩnh nhìn em Loli nhìn qua nhìn lại cũng không moi ra chút tiềm lực sau khi lớn lên khuynh quốc khuynh thành nào này, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên một tia cười quái dị.

Sau khi tỉnh lại đến giờ thì Tần Kham đầy một bụng nghi vấn, thế nhưng hắn không dám hỏi… sợ bị các thôn dân coi thành dị đoan.

Vận mệnh của dị đoan thường chỉ là bị thiêu chết mà thôi.

Hắn bé gái này có thể giải thích cho hắn vài điều đi....

Vì sao Tần Kham chỉ dám hỏi trẻ con?

Bởi vì cô bé này yếu ớt, phóng mắt toàn bộ Tần trang thì người duy nhất có thể khiến Tần Kham cảm thấy có sự ưu việt về mặt võ lực chỉ sợ cũng chỉ có bé loli này rồi.

"Hổ Nữu, tới đây!" Tần Kham trưng ra dáng vẻ tươi cười chân thành vẫy vẫy tay với Hổ Nữu.

Hổ Nữu sợ hãi nhìn hắn, chần chờ từng bước một đi lại.

Tần Kham nắm bàn tay nhỏ bé dơ hầy của Hổ Nữu, cười hòa ái như cầu vồng sau mưa Giang Nam vậy.

Tần Kham moi trái móc phải trong áo, lấy ra một bó to táo chín mà

buổi chiều rồi hắn hái trộm của dân làng trên đường tới đây.

Hổ Nữu nhìn mớ táo trong tay hắn, nuốt một ngụm nước bọt.

Nụ cười của Tần Kham lúc này càng trở nên hòa ái dễ gần rồi.

"Hổ Nữu, chúng ta chơi một trò chơi nhé?"

Hổ Nữu gật đầu.

"Anh hỏi, em đáp. Đáp đúng thưởng cho em một quả táo, đáp sai thì phạt em đi ngắm dế với anh..."

Dừng một chút, nhìn lại dung nhan chẳng có tí liên quan nào tới vẻ sắc nước hương trời của Hổ Nữu, Tần Kham rất lý trí sửa lại câu nói, ảm đạm thở dài: "... Đáp sai rồi cũng không sao, chỉ cần em không ép anh đi ngắm dế cùng là được rồi."

Hổ Nữu đương nhiên không cách nào từ chối trò chơi mê người như thế.

Tần Kham nhìn bé, nói: "Vấn đề thứ nhất, chiều hôm qua làm sao anh lại thắt cổ?"

Vấn đề này rất quan trọng, bởi vì Tần Kham tận chiều hôm qua mới xuyên tới, tỉnh lại thì đã đang bị treo trên xà nhà rồi nên hắn rất muốn biết rõ chủ nhân đời trước của cỗ thân thể này đã gặp phải đả kích kiểu gì mà khiến hắn xuyên qua phải hoàn cảnh giàu cảm xúc và kịch tích như thế.

Hổ Nữu cắn ngón tay nghĩ một lát rồi nói khẽ: "A Công nói, anh bị bãi công danh..."

Tần Kham ngẩn người, chậm rãi gật đầu.

Lý do này cũng coi như là hợp lý đi, người đọc sách cổ đại dường như hết sức coi trọng công danh a. Một khi bị bãi đi thì khả năng thắt cổ cũng hẳn là khá bình thường, như hắn thắt cổ rồi không chết mới gọi là không bình thường.

Liên tưởng một chút tới lời xì xầm vừa rồi của các thôn dân… nào là đắc tội Tri Phủ công tử, bị bãi tú tài công danh, ngay cả của cải

đều bị đem đi bồi thường sạch sành sanh… Tình cảnh như vậy đã không chỉ là tiền đồ ảm đạm mà quả thực là tuyệt vọng rồi. Tần Kham cảm thấy nếu là người bình thường thì cũng đều có khả năng lựa chọn đi thắt cổ, nói thực sau khi biết hoàn cảnh này của 'mình' thì hắn cũng có một loại xúc động muốn tiếp tục thắt cổ đi. Hơn nữa nếu như lão trời già còn nể tình mà nói thì… tốt nhất lần sau xuyên đến cái Hoàng đế hoặc Vương gia đẹp trai giàu có nào đó...

Một quả táo đưa đi, Hổ Nữu đến phủi bụi cũng không thèm làm mà trực tiếp bỏ vào miệng nhai rôm rốp....., nước miếng văng tung tóe quanh miệng.

"Vấn đề thứ hai... Trong trang đánh giá anh như thế nào? Các hương thân đều rất yêu mến anh hả?" Tần Kham tiếp tục dùng quả táo mời mọc tiểu loli.

Vấn đề này cũng cực kỳ trọng yếu, phía trước đã chịu phải đả kích rất trầm trọng rồi nên Tần Kham rất hy vọng có thể nghe được một chút cổ vũ, hi vọng hình tượng của mình trong mắt người ngoài phải cao đẹp một chút, sáng lạn một chút, ít nhất cũng không nên là cái loại tầm tầm hạng trung đi.

Hổ Nữu nháy nháy con ngươi suy nghĩ nửa ngày mới gật đầu nghiêm túc nói: "A Công cùng các tộc thúc đều nói tướng công là Tần trang ta trăm năm mới ra một tú tài, là sao Văn Khúc hạ phàm, hơn nữa bộ dáng ngày thường của anh rất anh tuấn, tất cả mọi người đều thích anh..."

Cái bản mặt mốc của Tần Kham từ hôm qua đến giờ phút này mới có thể nở ra được một nụ cười rạng rỡ tựa nắng mai.

A Công của Hổ Nữu hẳn là loại trưởng lão trí giả trong thôn đi, lời nói của hắn chắc cũng rất khách quan, hơn nữa có trí tuệ cao vời.

Tần Kham kìm lòng không được vuốt vuốt khuôn mặt tuấn tú của mình, vui vẻ hớn hở nói: "Anh cũng thật sự thích chính mình, mặc kệ em có tin hay không nhưng quả thật sáng nay anh bị chính vẻ đẹp trai của mình đánh thức dậy đấy nhé..."

Nhưng hiển nhiên Tần Kham cao hứng quá sớm, ngay câu nói sau

đó của Hổ Nữu đã đem hắn sút mạnh từ Thiên Đường thẳng vào Địa Ngục.

"Thế nhưng mà... A Công cùng các tộc thúc từ ngày hôm qua đều lén lút sau lưng gọi anh là ' treo cổ tú tài ', cái gì là treo cổ tú tài thế?"

Nụ cười của Tần Kham cứng lại, hai tay mơ hồ run rẩy.

Hắn đang nghiêm túc cân nhắc không biết nên bóp chết bé Loli trước mặt hay chạy đi bóp chết A Công của cô bé...

"Hai vấn đề cuối cùng..." Tần Kham móc từ trong ngực ra một đồng tiền, đây là tất cả gia sản còn lại của 'hắn', tràn ngập chờ mong nhìn Hổ Nữu hỏi: "Anh đến cùng là phải đền cho người ta bao nhiêu tiền thế? Còn nữa, vì sao anh lại nghèo thế này hả?"

Hổ Nữu: "..."

Lúc này thì Tần Kham quả thật chơi quá khó Hổ Nữu rồi. Vấn đề thứ nhất thuộc về phạm trù kinh tế, tuổi này của Hổ Nữu chắc chắn sẽ không quan tâm nhà Tần tướng công có bao nhiêu gia sản. Vấn đề thứ hai lại thuộc về phạm trù triết học, nguyên nhân có rất nhiều… ví dụ như thế giới quá bất công, hoặc quá nhiều người có giá trị hơn hắn, hoặc hắn quá mức phế vật không biết kiếm tiền... vân vân và vân vân…

Ai ngờ Hổ Nữu vậy mà biết rõ đáp án vấn đề thứ hai, hai mắt nàng si ngốc chằm chằm vào đồng tiền trong tay Tần Kham, cắn môi dưới e ngại nói: "Nếu em trả lời thì anh có cho em đồ trên tay không thế?"

Tần Kham nhướn lông mày, giơ lên hai cánh tay: "Em muốn quả táo ở tay trái hay là đồng tiền bên tay phải?"

"Đều muốn." Hổ Nữu hiển nhiên không có ngu như biểu hiện.

"Được." Tần Kham hào phóng ngất trời.

Hổ Nữu nhận lấy tiền cùng quả táo, toàn bộ nhét vào trong ngực áo rồi mới cười khanh khách: "A Công em đã từng nói qua, người nghèo thường có hai cái nguyên nhân, một là lười, hai là đần, anh

cảm thấy anh thuộc về loại nào?"

Tần Kham buồn rầu gãi gãi mũi, hắn chợt phát hiện ra tại sao mình lại nghèo như vậy rồi… bởi vì này hai cái nguyên nhân này hắn đều làm cực tốt.

Hổ Nữu cầm lấy đồng tiền cùng quả táo, như tiểu hồ ly trộm được 100 con gà cười khanh khách chạy đi xa.

Tần Kham vẻ mặt đau khổ đứng gãi mũi cả nửa ngày nhìn theo thân ảnh hưng phấn của Hổ Nữu, bỗng nhiên cũng cười ra tiếng.

Thơ ấu, thật tốt.

Như vậy hồn nhiên, vô tư lự thật tuyệt vời… nó đáng giá để hết thảy các từ ngữ tốt đẹp trên thế gian tả về nó, dù là thời thơ ấu của người cổ đại cũng vậy.

Tần Kham cảm thán vài câu, sau đó cũng cười cười hướng phía Hổ Nữu chạy theo.

Mưa Giang Nam mưa, vẫn rả rích như cũ...

Chương 03: Tần thị tộc thúc

Cảnh đêm buông xuống, cô đèn độc ảnh.

Tần Kham ngồi một mình trong căn nhà cũ của 'hắn', trong tay vuốt vuốt một đống quả táo cùng đồng tiền, đang suy nghĩ về cuộc đời.

Hổ Nữu đúng cô bé tốt, nàng hồn nhiên, thiện lương, hơn nữa cũng không lười không ngu ngốc...

Đáng tiếc cô bé này vẫn nghiêm trọng đánh giá thấp thế giới người lớn, thế giới người lớn rất vô sỉ, đặc biệt là mấy thanh niên xuyên việt thì lại càng tuyệt đối vô sỉ hơn rất nhiều lần nàng có thể tưởng tượng ra...

Đúng thế, về sau Tần Kham lại đem mấy quả táo cùng đồng tiền mà hắn đã đưa cho Hổ Nữu cướp lại đấy...

Thân đã từng là Don Juan khét tiếng đô thị hắn so với bất kỳ kẻ nào đều rõ ràng một đạo lý - nếu đã rơi vào hoàn cảnh khốn cùng thì nhất định phải tăng thu giảm chi.

Làm cách nào để tăng thu thì Tần Kham còn chưa nghĩ ra biện pháp cụ thể nhưng ở phương diện giảm chi thì hắn ít nhất có thể làm được không nên tiêu tiền thì tận lực ko ra tiền… bỏ ra một đồng tiền để cho trẻ nhỏ vui vẻ cười tươi một lúc đã là được rồi, làm sao có thể thật sự đưa hẳn cho chứ nhỉ? Không làm mà hưởng đồ vật là phải trả đấy.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Tần Kham ngồi vô thức gõ gõ tay xuống bàn, lông mày của hắn nhíu thật chặt, cặp mắt toát lên một cỗ ý buồn nhàn nhạt. Vừa rồi hắn đã đem trong số tiền còn lại trong người đếm qua vài lượt, tổng cộng 28 văn tiền, bất luận đếm bao nhiêu lần vẫn là số này.

Cha mẹ đều đã mất, không anh chẳng em, một thân một mình, chỉ có một gian nhà nông thôn cũ kỹ, 3 mẫu ruộng nước không tốt lắm cũng chẳng xấu là mấy, cùng với 28 văn tiền được xếp chỉnh tề

như duyệt binh trên bàn trước mặt này nữa mà thôi.

Đây chính là tất cả tài sản hiện giờ của Tần Kham ở cái thế giới xa lạ này.

Không biết là may mắn hay còn là bất hạnh mà cha mẹ Tần Kham nối nhau qua đời khi hắn mới 14 tuổi nên trước đó hiển nhiên chưa kịp định ra cho hắn một mối hôn sự nào cả, thế cho nên bây giờ dù Tần Kham đã 19 nhưng vẫn là một kẻ độc thân.

Một thân một mình, cái này chính là hoàn cảnh trước mắt của Tần Kham.

Người đọc sách 19 tuổi, trước đó thậm chí còn có công danh mà vẫn độc thân như thế tại mười dặm quanh vùng quê hẻo lánh này quả thực còn hiếm hơn cả rùa vàng trong núi nữa, cho dù ở Tần trang hiện giờ số cô nương chưa lập gia đình ngấp nghé thèm thuồng nhan sắc của hắn cũng quả thực không ít. May mà trước kia hắn chỉ say mê học hành nên cũng coi như là tránh khỏi bị đám ong bướm nọ chà đạp.

Đương nhiên, theo ý thức chủ quan mà nói thì Tần Kham không hề ngại bị các nàng chà đạp.

Hiện vấn đề lửa sém lông mày trước mắt hắn chính là sinh tồn.

Mọi người đều biết rằng tiền ở bất kỳ thời đại nào cũng đều là thứ tốt, nhưng thứ tốt như thế lại hết lần này tới lần khác hết sức thiếu thốn trong cuộc đời Tần Kham.

Cho nên, thanh niên xuyên việt Tần Kham hiện rất rất cần tiền!

Minh triều Hoằng Trị, có thể làm ra một vài phát minh sáng tạo được không đây? Máy bay đại pháo máy hơi nước mấy thứ có chút không bình thường mấy, nhưng là kem đánh răng áo ngực băng vệ sinh các loại thì có lẽ cũng không có vấn đề a...

Hiện tại vấn đề lớn nhất là... bị vùi trong một cái thôn trang nhỏ thế này thì vô luận có bao nhiêu năng lực cũng không cách nào biểu hiện ra nổi. Tần Kham có rất nhiều ý tưởng có thể kiếm tiền, nhưng moi tiền từ trong túi những thôn dân nghèo khổ ở đây thì Tần tướng công cũng không có chút hứng thú nào cả. Đây hoàn

toàn không phải hắn thiện lương gì cho cam, mà là lợi nhuận quá ít, đương nhiên chuyện đoạt tiền của Hổ Nữu thì không hề có áp lực gì cả, kia vốn chính là tiền của hắn.

Nam nhân, chung quy vẫn là phải đi ra ngoài đấy.

Đại Minh Hoằng Trị năm thứ 17, hiện giờ thiên hạ là như thế nào đây?

Ếch ngồi đáy giếng, Tần Kham không cam lòng.

Trong đời có lẽ còn có một sân khấu lớn hơn đang chờ hắn tỏa hào quang sáng rọi mà không phải ở lỳ trong một thôn nhỏ ở Giang Nam này tạm bợ qua ngày chờ chết. Hắn muốn mở ra hai chân, lặng lẽ mà yên tĩnh tiêu sái đi ra ngoài.

********** *******

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Tần Kham mở cửa, dưới ánh trăng mông, lung một khuôn mặt già nua xuất hiện ở trước mắt hắn.

Tần Kham nhận thức cái khuôn mặt già nua này.

Đây là người có quyền cao nhất Tần trang hiện tại, Tần thị tộc nhân tộc trưởng.

Không thể xem thường lực ảnh hưởng của gia tộc cổ đại, tại thời kỳ thông tin thiếu thốn này thì tộc trưởng một thôn hoàn toàn là thân kiêm thôn trưởng, trưởng công an, chánh án, hội trưởng nông hội cùng với cả chủ tịch hội phụ nữ... vân vân… một loạt chức vụ.

Trên thực tế, trụ cột giữ yên ổn trật tự của xã hội Đại Minh chính là gia tộc cùng thân hào nông thôn rồi.

Thôn dân nông thôn từ lúc nhỏ trộm cắp nhìn lén quả phụ tắm rửa, tới lớn đả thương người cướp bóc người già hành hung trẻ nhỏ thông dâm chị dâu... vân vân… hết thảy án hình sự dân sự ở đây thì nha môn trong huyện đều không có thời gian mà cũng khinh thường đi quản đấy. Bình thường đều do tộc trưởng gia tộc địa phương xử trí, hơn nữa mức án phạt cũng hết sức tùy ý, đánh

chém lăng trì treo cổ hay chỉ hời hợt mắng vài câu cũng đều là dựa vào tâm tình của tộc trưởng lúc đó rồi.

Đây thực là một thời đại nhân tính hóa cao độ, đương nhiên chủ yếu là xem ở nhân tính của tộc trưởng đấy.

Tộc trưởng Tần trang đương nhiên cũng họ Tần, cụ thể tên gọi là gì thì Tần Kham cũng không biết. Từ khi xuyên tới này hắn cũng chỉ mới thấy qua Tần tộc trưởng một hai lần, mỗi lần đều vội vàng bắt chuyện xong liền chạy trối chết, chỉ sợ bị Tần tộc trưởng phát hiện tiền nhiệm tú tài kỳ thật đã bị quỷ nhập vào người rồi.

Đối với Tộc trưởng nắm giữ quyền sanh sát một thôn thì đương nhiên Tần Kham vẫn là rất tôn kính, ít nhất tại cái thôn khỉ ho cò gáy này thì hắn đúng là nhân vật đáng sợ đấy.

Đối với nhân vật đáng sợ nhất định phải tôn kính.

Dưới ánh trăng mờ mờ, Tần Kham có chút ngẩn người, sau đó hắn thể hiện một tư thế vái chào cực kỳ tiêu chuẩn: "Tộc thúc!"

Tần lão nheo nheo con mắt, thần sắc thoải mái tựa như ngâm mình trong bồn tắm nước ấm. Hắn rất hưởng thụ việc người đọc sách thi lễ với hắn, việc này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng có mặt mũi, trong lúc vô hình đề cao giai cấp của bản thân.

Hơn nữa loại lễ thức vái dài này cũng chỉ có người đọc sách mới thi triển được nước chảy mây trôi như thế, thực là cảnh đẹp ý vui a… Đám thôn dân cả ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời kia nhiều lắm chẳng qua là tùy ý qua loa chắp tay, cười nham nham nhở nhở ngứa mắt mà thôi.

Tần lão khẽ ho hai tiếng rồi chậm rãi nói: "Hiền chất, thân thể đã tốt hơn chưa?"

"Để Tộc thúc lo lắng khiến cháu vô cùng cảm kích. Mấy bữa này thân thể cháu đã tốt hơn nhiều." Tần Kham thể hiện một bộ thần sắc so với viếng mồ mả tổ tông còn cung kính hơn.

Tần lão rất hưởng thụ cái cảm giác được người đọc sách cung kính, hắn híp mắt rất có uy nghiêm ừ một tiếng, chậm rãi nói: "Lão già ta nhìn ngươi lớn lên, ngươi từ nhỏ đi học quả thật đã vô cùng

lợi hại đấy, ta nằm mơ cũng không nghĩ ra con cháu Tần thị ta vậy mà lại có thể xuất ra một vị tú tài, thật là hiếm có a....."

Tần Kham há hốc miệng.

Lời này nói quá không có phong phạm cao thủ đi nha, hiếm có tú tài... Đây là đang hình dung gà chín cựa hay sao a?

Tần lão tiếp tục than thở: "Đáng tiếc a, học hành mặc dù lợi hại nhưng sau cùng lại hồ đồ rồi, hôm qua thắt cổ thiếu chút nữa đã muốn mạng của ngươi..."

Tần Kham đành phải vâng vâng dạ dạ gật đầu.

Hắn kỳ thật rất muốn nói trắng ra là hôm qua thắt cổ đã muốn mạng của Tần tướng công rồi cơ, hôm nay Tần tướng công đang đứng ở đây là mượn xác hoàn hồn đấy. Rốt cuộc là còn sống hay là đã chết cũng khó mà nói cho rõ...

Tần lão càm ràm vài câu, bỗng nhiên chuyển giọng hào hứng, vẻ mặt hết sức ham học hỏi: "Hôm qua ngươi được cứu xong lại tự dưng chỉ thẳng một ngón giữa lên trời là có ý gì?"

Tần Kham mặt không đổi sắc: "Tìm được đường sống trong chỗ chết, cháu kính cẩn dùng ngón giữa hướng ông trời để xin thêm phúc lộc sau này."

Tần lão giật mình chậc lưỡi, sùng kính nói: "Quả nhiên là người đọc sách, skill thật nhiều a. Lúc đó ông già như ta cũng mới nhìn liền đã mơ hồ hiểu được rằng cái ngón giữa này cũng quả thật rất có sâu xa có hậu a."

Tần Kham không khỏi khen nức nở: "Tộc thúc quả thật ngộ tính cao vời vợi!"

Tần lão bị nịnh đến từng nếp nhăn trên mặt cũng rạng rỡ hẳn lên.

Tuy nhiên vẻ rạng rỡ cũng rất nhanh biến mất không thấy gì nữa, Tần lão bỗng nghiêm mặt chậm rãi nói: "Chẳng biết tại sao, lão già ta cuối cùng vẫn có cảm giác như là sau kiếp nạn này thì tính tình ngươi đã biến đổi quá nhiều đi. Hiền chất, đây là cớ gì ? ?"

Tần Kham cả kinh, cái trán lập tức chảy xuống từng dòng mồ hôi lạnh.

Tuyệt đối không thể xem thường chỉ số IQ người cổ đại a... ! Hắn lờ mờ phảng phất chứng kiến mình bị coi như dị đoan cột vào trên cây cột, chung quanh ánh lửa hừng hực, bên ngoài Tần lão hán cùng các thôn dân ngu muội xúm xít nhe răng cười, lạnh lùng nhìn hắn giãy dụa kêu khóc trong cột lửa phừng phừng...

"Tộc thúc nói vậy là sao?" Tần Kham chột dạ cố làm ra vẻ ngạc nhiên.

Tần lão nghiêm mặt, thần thái như quan tòa đọc lời tuyên án, trang trọng hùng hồn.

"Ngươi biến chất rồi!"

"Hả?" Tần Kham quá sợ hãi.

"Tuy rằng bị khai trừ công danh, nhưng dù sao cũng từng là tú tài, thế mà lại đi đoạt tiền của bé gái. Ngươi nói xem có phải hay không ngươi đã biến chất rồi hả?" Tần lão vô cùng vô cùng đau đớn kết tội.

"Cháu... Được rồi, cháu xác thực biến chất rồi..." Tần Kham đành phải cực kỳ bất đắc dĩ nhận tội. Dù cho mình cướp chính là tiền của mình, thế nhưng cái thứ "Đạo lý" này ở trước nhân vật như thôn trưởng nhất định là còn không bằng một cái rắm nữa. Đời trước so khỉ con còn tinh quái nên Tần Kham rất rõ ràng, tuyệt đối không thể không coi thôn trưởng như cán bộ cấp trên được.

"Ngươi thừa nhận chính mình biến chất rồi hả?" Tần lão ánh mắt sáng rực nhìn hắn.

Ngài là thôn trưởng, ngài là lão đại, ngài nói cái gì ta cũng đành nhận thôi.

Tần Kham cúi thấp đầu, cười khổ không nói.

Tần lão híp mắt, thần sắc hết sức nghi hoặc.

"Ngày xưa tú tài thế nhưng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, vì

sao sau khi thắt cổ lại vô sỉ đến mức đoạt tiền của bé gái rồi hả?"

"Tộc thúc vì sao biết cháu đoạt tiền của bé gái thế?" Tần Kham đành phải quanh co một vòng.

"Hổ Nữu cáo trạng với ta..."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Ngài tin tưởng lời trẻ con nói ư?"

"Tin."

"Vì sao?"

Tần lão kỳ quái nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: "Bởi vì bị đoạt chính là cháu gái của ta rồi, hắn là ngươi còn không biết?"

Tần Kham đành phải gãi gãi cái mũi, gãi tới mức cái mũi đỏ rực một mảnh.

********** **********

Tộc trưởng đúng người làm đại sự, hiển nhiên sẽ không cố ý vì cháu gái bị cướp tiền mà tới tận cửa đòi công bằng. Vậy nên sau khi quở trách một trận không nặng không nhẹ xong thì Tần lão rốt cục cũng trở lại chuyện chính.

"Công danh bị bãi thì cũng bãi rồi, dù ngươi hiện tại hoàn thành trắng tay thì các hương nhân (kiểu như hàng xóm cùng làng) chung quy sẽ không quên ngươi đã từng là Thiệu Hưng phủ đệ nhất tú tài, mười tám tuổi liền đoạt đệ nhất thi cao trung phủ, đừng nói một cái Tần trang, chính là toàn bộ Thiệu Hưng phủ cũng khó gặp..." Tần lão híp mắt tràn đầy vui vẻ, thần sắc có chút tự hào.

Tần Kham trố mắt, hắn vẫn biết mình đã từng là tú tài, chẳng qua không ngờ chủ nhân đời trước cái thân thể này lại có bản lãnh như vậy, chẳng những mười tám tuổi thi đậu tú tài, hơn nữa còn là đệ nhất thi phủ nữa. Đây là cái gì? Hàng thật giá thật tài tử a... !

Tần lão càm ràm vài câu xong lại nói: "Hôm nay ngươi đã trắng tay, cha mẹ đã mất của ngươi tuy có để lại 3 mẫu ruộng nước, nhưng ngươi từ nhỏ vùi đầu vào việc học, sợ là đối với mấy việc

nhà nông cũng sẽ không rành mấy rồi. Vậy tương lai ngươi định thế nào?"

Tần Kham gật gật đầu, Tần lão nói không sai, bất luận kiếp trước vẫn là kiếp này thì việc nhà nông hắn thật đúng là còn chưa có làm qua. Hơn nữa hắn cũng tuyệt đối không thể đem tuổi thanh xuân đẹp đẽ lãng phí ở đồng ruộng được, lần xuyên việt này là cơ hội khó được, cứ như vậy tầm thường qua ngày thì chỉ sợ lão trời già tiễn hắn xuyên qua cũng không nhịn được mà điên tiết vác một đạo thiên lôi oanh chết tươi hắn cho rảnh mắt đi.

Tương lai định làm gì? Ngoại trừ kiếm tiền còn có thể làm gì nữa chứ? Bất luận hiện đại hay là cổ đại thì tiền đều là rất trọng yếu đấy.

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Không biết tộc thúc còn có chỉ dạy gì ạ?"

Hai chữ "chỉ điểm" lại khiến Tần lão sướng đến suýt rên rỉ thành tiếng.

Tần lão vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi nói: "Tần thị nhất tộc đặt chân tại Tần trang mấy trăm năm có chút không dễ, con cháu trong tộc đều thuần hậu chất phác, lão già ta vẫn một mực tự hào Tần trang mọi sự đều ổn định tốt đẹp. Duy chỉ tiếc có văn vận không thịnh, trăm năm qua chỉ ra một vị tú tài là ngươi mà thôi. Tháng trước Nghiêm phu tử ta mời về dạy ở trường tư trong thôn đã xin từ chức về quê, hiện trường tư không có người phụ trách. Nếu như ngươi có lòng thì không ngại tới đó dạy dỗ con cháu họ Tần ta đi thôi. Tần trang ta trẻ con tới tuổi học hành cũng có tới mấy chục, tiền công hàng năm cho thầy giáo cũng đủ để ngươi sinh hoạt thoải mái rồi. Tương lai ngươi thành gia sinh tử, trong thôn sẽ lại thêm cho ngươi hai mẫu ruộng ruộng nước tốt nhất để tỏ lòng biết ơn, đến lúc đó ngươi mướn thêm hai ba cái tá điền, qua thêm vài năm thực có thể trở thành nhà giàu có rồi. Không biết ý hiền chất như thế nào?"

Tần Kham nháy mắt nửa ngày, mới dần dần tiêu hóa ý của Tần lão.

Nguyên lai lão già này muốn cho hắn đi dạy học trong thôn, làm

cho con cháu Tần tộc sau kiếm vài cái công danh quang tông diệu tổ.

Nói thật, đề nghị này thật là cùng ý định của Tần Kham lúc trước cực kỳ khác biệt. Hắn từng nghĩ đi buôn bán, cũng nghĩ tới luồn lách kiếm cái chức quan, thậm chí nghĩ tới đạo văn rồi giả mạo tài tử đi lừa bịp khắp nơi. Duy chỉ có nghề dạy học này là tuyệt đối không xuất hiện trong đầu hắn nửa phân.

Không nói đến việc sau khi xuyên việt, tứ thư ngũ kinh mà chủ nhân đời trước của thân thể này Tần Kham sớm đã quên mất sạch sẽ, mà chỉ vẻn vẹn với cái tính cách bề ngoài nhã nhặn trong đầu điên cuồng như mình tới khi đi dạy đám học sinh hẳn sẽ đào tạo ra một đám trai làng hung hăng hoành hành, phá làng phá xóm quen lối. Khi đó mình còn mặt mũi nào mà nhìn bà con chòm xóm nữa chứ?

"Tộc thúc, việc này chỉ sợ không ổn..." Tần Kham cũng bất chấp mặt mũi của tộc trưởng, vội vàng phản đối.

Tần lão nghe thế quả nhiên có chút bất mãn, lông mi hoa râm nhíu kịt lại: "Vì sao không ổn?"

"Ngu chất đọc sách thành hiền thì không có vấn đề, nhưng cháu vốn chỉ biết cắm đầu đọc sách mà không hiểu dạy dỗ học trò. Nếu làm phu tử chẳng phải là lầm tiền đồ của con cháu trong tộc, vậy cháu dù chết cũng sợ không còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông a."

Tần lão chẳng hề để ý vung tay lên: "Không sao, học sao dạy vậy mà thôi."

Tần Kham có chút nóng nảy: "Ngu chất tuổi trẻ, thiếu uy nghiêm, sợ con cháu trong tộc không chịu quản giáo..."

Tần lão lại trừng mắt: "Ai dám khinh mạn hiền chất, hiền chất cứ thẳng tay ‘dọn dẹp’ là được!"

"Tộc thúc thứ lỗi, ngu chất vẫn là không dám tòng mệnh, ngu chất tính tình dễ giận, chỉ sợ ra tay không tính nặng nhẹ, vì công danh mù mịt mà bỏ ra mấy cái nhân mạng thật không đáng a..."

Tần lão ngạc nhiên: "Nhân mạng? Ngươi định ‘dọn dẹp’ kiểu gì

thế?"

Tần Kham ngại ngùng cười cười, khuôn mặt tuấn tú thậm chí có chút phát hồng: "Ngu chất bất tài, tự ý sử dụng vũ khí lạnh (dao kiếm đao thương…)..."

Chương 04: Tai bay vạ gió

Tần lão đạp ánh trăng hậm hực rời đi.

Tần Kham chắc chắn sẽ không ru rú ngồi dạy học ở một nơi khỉ ho cò gáy như thế này đấy, vậy nên đàm phán cũng tan vỡ.

Tần Kham tiễn Tần lão tới tận cửa, mãi tới khi thân ảnh Tần lão biến mất dưới ánh trăng thì hắn mới nhẹ nhàng cài chốt cửa, sau đó thở dài.

Vừa rồi Tần Kham mới chỉ mơ hồ biểu thị ra ý định rời khỏi Tần trang, ra ngoài làm công sống tạm chờ thời quật khởi thì ngay lập tức đã bị Tần lão phản đối quyết liệt. Lý do rất buồn cười, nhưng vào thời này thì hắn cũng không dám cười chút nào - bởi vì mất thể diện, nhục cái nhã nhặn của người đọc sách.

Tần Kham rất phiền muộn, làm công sống tạm cùng nhã nhặn của người đọc sách liên quan cái rắm… người đọc sách chẳng lẽ không cần ăn cơm à?

Không thể không nói, nhận thức của Tần Kham đối với hai chữ "Giai cấp" ở thời đại này còn rất không đủ, hắn vẫn chưa thể đánh giá rõ ràng sự khác biệt to lớn giữa người đọc sách cùng dân chúng bình thường.

Dưới ánh đèn ảm đạm, Tần Kham ngồi bên bàn, ngơ ngác nhìn chăm chú 28 văn tiền mà thất thần, không biết qua bao lâu thì hắn mới cười khổ một tiếng.

Lần nữa lục lọi căn nhà cũ, Tần Kham lục đi lục lại, thùng đựng gạo thì trống không, cả nhà không còn bất kỳ thứ gì khả dĩ có thể gặm nổi. Hắn ngồi mà phát sầu, không rời khỏi Tần trang thì bữa sau ăn gì?

Tần Kham đúng là người thông minh, chẳng những thông minh mà da mặt cũng không mỏng. Một thằng thông minh mà da mặt cũng không tệ thì vô luận ở chỗ nào cũng không đói chết được.

Ngày hôm sau khắp Tần trang truyền lưu một tin tức.

Thôn trang vốn vẫn có an ninh cực tốt, đêm không cần đóng cửa, có thể nói là thôn trang văn minh điển hình của Minh triều lại đột nhiên xuất hiện trộm vặt.

Mấy ngày kế tiếp Tần trang càng lúc càng trở nên không yên ổn.

Nhà Tần đại mất hai con gà, nhà Tần nhị mất mất một con chó, nhà Tần Tam mất tiêu hai con vịt...

Mấy vụ án kiểu này ngày ngày diễn ra tại Tần trang, thôn trang vốn yên bình bỗng trở nên không còn yên ả nữa.

Qua mười ngày như thế, Tần trang tộc trưởng Tần lão rốt cục lại một lần nữa đến trước cửa nhà Tần Kham.

Tần lão hán lúc này biểu tình hết sức rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn Tần Kham cũng đã trở nên phức tạp hơn trước rất nhiều rồi.

"Tần Kham a....."

Tần Kham đứng dậy, cung kính thở dài: "Ngu chất tại."

"Dọn dẹp một chút, đi trong huyện đi, ta cho phép đấy."

Tần Kham cảm thấy hết sức bất ngờ, không khỏi ngẩng đầu tò mò nhìn lão một cái.

"Mấy hôm trước Tộc thúc không phải là không đồng ý ngu chất ly hương sao?"

Tần lão hán ngồi trong phòng chính, thò tay vuốt râu trầm ngâm: "Ừ..."

"‘ Ừ ’ là sao ạ?"

Tần lão ảm đạm thở dài: "‘ Ừ ’ có ý tứ là, ta nếu không cho phép ngươi ra ngoài thì sợ là chẳng mấy chốc trong thôn đến một con gà trống gáy sáng cũng chẳng còn nữa rồi..."

Da mặt dày như Tần Kham mà hiện cũng không nhịn nổi nóng lên:

"Cái này... Khục, ngu chất hổ thẹn."

Tần lão ảm đạm ngửa đầu nhìn lên xà nhà, im lặng hồi lâu.

Một tú tài được người người tôn kính lúc trước lại quay ngoắt một cái biến thành một thằng trộm vặt hại dân hại nước… Tần lão tới giờ vẫn ở vào giai đoạn thích ứng đấy. Đây cũng là vì trước sau tương phản quá lớn, hắn thật sự không tiếp thụ nổi.

"Cha mẹ để lại cho ngươi 3 mẫu ruộng nước không thể để hoang phế, nếu như ngươi đã muốn đi ra ngoài thì dứt khoát bán đi thôi. Bất quá chỉ có thể bán cho người Tần trang ta, không được bán cho người họ khác, nếu không Tần thị tổ tông không tha cho ngươi được."

"Hết thảy xin tộc thúc làm chủ."

Tần lão vung tay lên chỉ hướng xa xa, trong ngữ khí phóng khoáng lại mang theo vài phần thoải mái: "... Đến thị trấn tai họa người khác đi thôi!"

********** ********

3 mẫu ruộng nước, mỗi mẫu bán được bốn lượng bạc, Tần Kham chỉ đơn giản thu xếp hai bộ sạch sẽ quần áo, trong ngực để 12 lạng bạc… Vào một sáng mưa xuân như dệt tơ bên trời, độc thân bước lên đường đi tới thị trấn Sơn Âm.

Tần lão dẫn già trẻ cả thôn đồng loạt đến cửa thôn đưa tiễn hắn… biểu tình của mọi người đều có chút phức tạp.

Tần Kham quay người nhìn xem cả thôn phụ lão, hốc mắt có chút ướt át.

Mặc dù thời gian ở đây cũng không dài, nhưng Tần Kham vẫn sinh ra một loại cảm giác lưu luyến đối với Tần trang… sự nhiệt tình chất phác của thôn dân ở đây khiến hắn cảm động không thôi.

Dù sao muốn tìm một nơi mà thôn dân có thể ngầm đồng ý hắn yên vui trộm cắp thật rất không dễ dàng rồi.

Tần lão run rẩy tiến tới, vỗ vỗ vai Tần Kham, ý nhị nói: "Ở nhà

trăm ngày tốt, xa quê mỗi ngày khó… Ngươi đã quyết tâm muốn đi ra ngoài thì nhất định phải làm nên sự nghiệp mới được, không thể khiến Tần thị nhất tộc ta hổ thẹn đấy."

Tần Kham cảm động gật đầu: "Cảm tạ tộc thúc cùng các hương thân đã chăm sóc, cháu tất sẽ không phụ kỳ vọng của mọi người. Ngày khác sau cháu áo gấm về quê sẽ lại đến từ đường dập đầu với tổ tông a."

Tần lão hán vui mừng cười cười, sau lại nghiêm mặt, thở dài sâu sắc: "... Tối hôm qua nhà ta lại mất một con gà."

"Khục khục khục..." Tần Kham đành phải xoay người ho khan.

…Ngữ khí sâu sắc vẫn còn đang tiếp tục: "Đó là con gà trống để gáy sáng cuối cùng trong thôn rồi..."

"Ngu chất... Hổ thẹn."

"Ngoại trừ hổ thẹn, ngươi còn có thể nói gì khác nữa không?"

"Từ nay về sau cháu sẽ không làm thế nữa…"

********** **********

Tần lão phân phó một gã trai làng trong thôn lấy ra một cỗ xe trâu kéo chở Tần Kham lảo đảo rời khỏi Tần trang.

Tới khi mặt trời lặn thì xa xa đã có thể nhìn thấy tường thành cổ xưa của Thiệu Hưng phủ.

Thiệu Hưng phủ, Giang Nam quận, địa linh nhân kiệt. Đã từng có văn nhân ca ngợi: "Hội Kê Sơn Âm, thiên hạ tài hoa". Ngụy Liễu Ông đời Tống cũng đã tả thơ: "Sơn Âm hào kiệt nơi nơi. Trường An sắc nước hương trời giai nhân".

Thiệu Hưng phủ do hai thị trấn Hội Kê cùng Sơn Âm xác nhập mà thành, toàn bộ Thiệu Hưng phủ dùng sông Phủ Hà trải dài từ nam tới bắc làm ranh giới, Hà Tây thuộc Sơn Âm huyện, Hà Đông thì nằm ở Hội Kê huyện.

Tần trang nằm ở phía tây, thuộc Sơn Âm huyện.

Sau khi đuổi người đánh xe về Tần trang, Tần Kham mang theo một bọc nhỏ y phục, một thân một mình đứng dưới tường thành, ngửa đầu nhìn thành cổ hùng vĩ trước mắt, trong lòng dâng lên cảm khái khó tả.

Một thanh niên có linh hồn từ thời hiện đại đi vào một thời đại cổ xưa lạ lẫm sẽ theo đuổi tương lai như thế nào đây? Nên theo đuổi con đường nào, thể hiện mình ra sao mới không uổng gặp gỡ ly kỳ của hai đời?

Khát vọng, lý tưởng...

Rất gần, phảng phất lại rất xa.

Hiện Tần Kham tựa hồ còn không có tư cách nhắc tới "Khát vọng" "Lý tưởng", bởi vì trước khi mơ mộng về những thứ này thì hắn còn cần giải quyết một vấn đề cấp bách cái đã, chính là sinh tồn.

Với một người chỉ có 12 lạng bạc trong tay thì cái gọi là "Lý tưởng" cách hắn thật là quá xa vời.

Cửa tây Phủ thành, người đi đường lui tới ra vào như thoi đưa. Từng chiếc xe chở ít chở nhiều tơ lụa lá trà đồ sứ xen lẫn trong dòng người nghìn nghịt chậm rãi ra vào. Bên ngoài sông đào bảo vệ thành trải dài hàng loạt quán ăn đơn sơ to có nhỏ có, bên trong ngồi đầy thương khách tạp dịch từ khắp nơi đổ về trong lúc ăn uống vội vã vẫn còn không quên nghiêng đầu bàn tán dò hỏi về chuyện trao đổi hàng hóa với người lạ ngồi cùng bàn. Hai bên bờ của con sông đào bảo vệ thành biểu hiện rõ ràng khung cảnh phồn hoa thịnh thế của tòa thành này.

Tần Kham mang theo bao y phục, bị chen lấn đưa đẩy giữa đám người đông đúc, phảng phất như một chiếc lá giữa dòng không tự chủ bị cuốn vào thành.

Việc đầu tiên cần làm là phải tìm nơi ở. May mà trước khi đi ra ngoài Tần Kham cũng đã tìm hiểu sơ qua rằng nếu muốn tìm phòng để thuê thì phải tới chỗ đám nha hành hoặc nha tử, ở thời hiện đại cũng còn gọi là "Môi giới". Bất luận mua gia súc, mướn nô tài hoặc thuê phòng… thì chỉ cần trả đủ tiền hoa hồng là bọn hắn sẽ làm vừa lòng khách hàng. Đương nhiên cũng có một điều kiện

tiên quyết là khách hàng phải có thủ tục hợp pháp, luật nhà Minh quy định rõ ràng, người rời khỏi nhà từ trăm dặm trở lên mà không có công danh thì phải do nha huyện địa phương ghi chép lại hồ sơ, sau đó nha hành mới dám giới thiệu phòng ở cho ngươi, "hồ sơ" ở đây còn được gọi thông tục là giấy thông hành.

Cái này là quy củ của Minh triều, cũ kỹ nghiêm khắc… nhưng Tần Kham cũng không thể không phục tùng. Trước khi không có thực lực cải biến quy tắc của trò chơi thì cũng chỉ đành phải tuân theo nó mà thôi.

Cũng may thủ tục của Tần Kham rất hợp pháp, mặc dù đã không có công danh nhưng chẳng qua hắn chỉ từ nông thôn chuyển đến thị trấn mà thôi, còn không tới mức "Ly cư trăm dặm" nên chưa phải đi đăng ký giấy thông hành rồi.

Tần Kham cho tay vào lòng, cảm thụ sự ấm áp cùng cứng cỏi của 12 lạng bạc trong ngực, bỗng dưng cảm thấy yên tâm hẳn.

Số tiền này cũng chẳng nhiều nhặn gì, Tần Kham dự định dùng năm lượng bạc để thuê phòng, còn dư lại bảy lượng thì dùng để mua thêm vài đồ vật thiết yếu cùng ăn cơm… sau đó lấy trí tuệ và thủ đoạn của người hiện đại như mình thì hắn trước khi xài hết bạc cũng đã rất có thể giàu to rồi.

Không phải chỉ là kiếm tiền sao? Không phải chỉ là tay không bắt giặc mà thôi sao?

Kiếp trước khi mới tốt nghiệp đại học thì hắn cũng chẳng khác gì bây giờ, về sau không phải từ đôi bàn tay trắng mà lăn lộn tới có phòng có xe sao.

Nhân tài, ở nơi nào cũng sẽ rực rỡ chói mắt đấy!

Sau khi Tần Kham tự cổ vũ bản thần thì hắn hùng dũng vương người ưỡn ngực, trên mặt nở nụ cười thản nhiên. Là nụ cười tràn đầy tin tưởng về tương lai.

Giữa biển người như thủy triều mãnh liệt vồ vập trên đường cái, Tần Kham vừa mới bước vài bước thì cảm thấy mình bị người khác hung hăng đụng vào một cái… hắn vốn gầy yếu nên lảo đảo

vài bước, còn chưa kịp mắng mỏ khởi đầu cuộc sống như shjt thì chợt nghe một tiếng quát lớn thanh thúy vang lên sau lưng: "Bắt trộm!"

Tần Kham ngẩn người, đảo mắt thấy phía trước có một thân ảnh đang hấp tấp chen chúc luồn lách chạy vội trong đám đông, như một cơn gió chạy về phía phương xa. Hắn quay lại thì thấy sau lưng có một người mặc áo dài màu xanh da trời, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp… hiển nhiên là nữ giả nam trang vẻ mặt căm phẫn, mang theo một cỗ khí thế tựa bão táp mưa sa ra sức đuổi giết tới.

Tần Kham cười cười, cái nghề trộm cướp này hiển nhiên là tồn tại từ xưa đấy, đương nhiên chuyện bắt trộm cũng là hoạt động truyền thống dân gian rồi.

Tần Kham phản ứng hết sức bình thường đối với một người hiện đại... Hắn rất thức thời nhích người sang bên cạnh một chút, tránh ra một lối để nhường cho cô gái hùng hùng hổ hổ kia càng dễ dàng, càng hăng hái truy đuổi kẻ trộm.

Cũng khó có thể trách Tần Kham không có trách nhiệm xã hội, hắn chỉ là người bình thường yếu ớt, không muốn chọc phiền toái, cũng không muốn học các vị đại hiệp lưng hùm vai gấu. Hơn nữa ở cái thời đại lạ lẫm này còn có thêm một nguyên nhân hết sức đặc biệt nữa, đó là lúc còn ở Tần trang thì Tần Kham cũng đã trộm cắp không ít, nên nói nghiêm túc ra thì hắn và kẻ trộm kia cũng có thể coi như là đồng nghiệp rồi, như thế thì cho dù không hợp tác làm ăn cũng ít nhất không thể gà nhà đá nhau được.

Kẻ trộm lẩn trốn rất nhanh, cô gái đuổi trộm cũng chạy rất nhanh… khi nàng lướt qua Tần Kham thì không quên dùng cặp mắt lunh linh sắc sảo hung hăng trừng lên với hắn, sau đó lại như một cỗ cuồng phong tiếp tục lao vút về phía trước.

Trộm cùng bị trộm chẳng qua là một chuyện nhỏ, việc nhỏ như thế trong cuộc sống có quá nhiều, có kẻ vui cũng có người buồn … bất quá cùng người ngoài cuộc như Tần Kham thì chẳng liên quan gì cả.

Chỉ tiếc động tác né tránh của Tần Kham hơi có chút khuyết điểm nhỏ khá đáng kể, thế nên ông trời nhất định buộc hắn phải dây

dưa với chuyện nhỏ này đấy.

Vốn định tránh ra một lối, kết quả động tác của Tần Kham lại có chút lề mề, thân thể thì đã nhường ra rồi nhưng chân thì lại không kịp tránh ra, vì vậy cô gái truy đuổi kẻ trộm gặp phải bi kịch...

Cô gái chỉ cảm thấy dưới chân bị vật gì cản qua một chút, sau đó thân thể nàng không tự chủ được bay lên trời, sau đó là một màn sư tử hung hăng chộp thỏ kinh điển... Đương nhiên, cũng có người sẽ gọi động tác này là "Chó đói giành ăn".

Không dùng nổi từ hay nào để miêu tả, tư thế cũng không đẹp mắt chút nào, kết quả thì than ôi bi thảm, nữ tử trùng trùng điệp điệp ngã bẹp trên mặt đất... khuôn mặt đẹp quấn quýt không rời nền đường cái.

Người chung quanh phát ra một loạt tiếng thét kinh hãi, cô gái vẫn nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, trong lòng Tần Kham lập tức dâng lên vô tận áy náy.

"Này... Cô không sao chứ?"

Tần Kham nhích từng bước một lại, vẻ mặt thắc thỏm cẩn thận từng ly từng tí kiểu như đi đút cho sư tử ăn ở vườn bách thú vậy.

Nữ tử vẫn nằm rạp bất động trên mặt đất, Tần Kham đã lo lắng lắm rồi… ngay khi hắn chuẩn bị lặng lẽ chuồn êm thì cô gái đang nằm úp sấp trên mặt đất bỗng khẽ ung dung thở dài, sau đó chậm rãi đứng lên xoay người nhìn chằm chằm vào Tần Kham.

Cho đến tận lúc này Tần Kham mới nhìn rõ bộ dáng cô gái này.

Cổ nhân dụ mỹ nữ viết: "Kinh châu bất động ngưng lưỡng mi, duyên hoa tiêu tẫn kiến thiên chân" (*), cô gái trước mắt quả thật xứng với hai chữ "Mỹ nữ" đấy, mắt hạnh, cái mũi đẹp đẽ tinh xảo, mi cong vút, môi hồng như dâu, khuôn mặt trái xoan như thơ như vẽ, cảnh đẹp ý vui.

***

(*)Nghĩa: Rửa sạch đi tất cả các trang điểm trong cuộc sống tầm thường, trở thành một phụ nữ xinh đẹp thực sự rất đơn giản.

Dịch thơ tạm:

Lau đi son phấn đời thường.

Đơn sơ sắc nước hương trời tinh khôi.

***

Điều khiến Tần Kham cảm thấy kinh diễm nhất lại là cô gái này cao tới khoảng 1m7, khi hai người đứng đối lập thì nàng cũng chỉ thấp hơn một chút so với Tần Kham mà thôi.

Kỳ lạ a..., con gái cổ đại sao có thể cao tới vậy chứ? Quả thực là nghịch thiên a. Gương mặt tựa thiên thần, vóc người cao gầy, nếu ở kiếp trước sẽ tuyệt đối là người mẫu trời sinh rồi.

Chỉ tiếc bộ dạng mỹ nữ này bây giờ có chút chật vật, tóc ngà rối bời lõa xõa rủ xuống trán, gò má trắng nõn có hai vết bẩn lem nhem trải dài, thậm chí lỗ mũi cũng đang chậm rãi rỉ máu...

Cú ngã vừa rồi tuyệt đối không nhẹ....

Đương nhiên, vẻ mặt bây giờ của mỹ nữ tuyệt đối cùng với "Sắc nước hương trời" không có nửa phần quan hệ nào cả.

Cô gái phủi phủi tấm áo dài nam màu xanh da trời, mặt như hầm băng trừng mắt nhìn Tần Kham, mắt hạnh phảng phất như phun ra lửa.

"Này, ngươi, nói ngươi đấy!... Ngươi có bị bệnh hay không hả?"

"... Ta không có bệnh."

"Không có bệnh thì sao ngáng ta?"

Tần Kham thở dài: "Người có lúc lỡ tay, ngựa có khi chổng vó..."

Nói còn chưa dứt lời bỗng nhiên ngậm miệng.

Lời này... xem ra giống như đang mắng người, hơn nữa còn là đồng thời mắng hai người.

Quả nhiên, lửa giận trong mắt cô gái đã trở nên rừng rực rồi.

Cảm nhận được ánh mắt hài hước của đám người đứng vây xem chung quanh, cô gái cắn cắn môi dưới, thần sắc trở nên xấu hổ và giận dữ, bỗng vươn tay nắm chặt lấy vạt áo của Tần Kham, thô lỗ kéo hắn tới một ngõ nhỏ yên tĩnh không người bên đường… sau đó dùng sức ấn hắn lên trên tường.

"Ta xem ngươi thật sự bệnh không nhẹ, không thấy là ta đang đuổi bắt trộm sao?" Khuôn mặt tinh xảo của mỹ nữ dí sát mặt Tần Kham, lửa giận trong mắt nàng đang phun trào cũng rất rõ ràng.

Tần Kham đau khổ cười cười, thở dài: "Cho dù ta không giúp ngươi bắt trộm, cô cũng không nên mắng ta bị bệnh có được hay không? Ta chỉ không muốn chọc phiền toái mà thôi."

Biểu lộ tức giận của cô gái lập tức trở nên có chút quái dị, hai mắt mở to nhìn chằm chằm hồi lâu vào Tần Kham… rồi nàng tựa như đang cố nén cười, căng mặt ra nói: "Ngươi đúng là có bệnh, đến giờ vẫn còn chưa rõ là ai đang giúp ai bắt trộm..."

Trong lòng Tần Kham bỗng xẹt qua một tia dự cảm chẳng lành.

"Cô nương có ý gì?"

"Chính ngươi tự nhìn một cái xem túi tiền của ngươi có còn hay không đi."

Tần Kham vội vàng mò mò lại trong ngực, rồi thì... mồ hôi lạnh cuồn cuộn túa ra, hắn bây giờ đã rõ hết thảy tiền căn hậu quả.

Khi con người đột nhiên biến thành kẻ nghèo thì lại bỗng có thể hiểu rõ ràng rất nhiều thứ - một định luật kỳ quái.

Biểu tình của cô gái bỗng trở nên vặn vẹo, không ngừng cười lạnh với Tần Kham, trong nét cười không thể che dấu vẻ hả hê.

"Hiện tại biết rõ cái gì gọi là hại người cuối cùng hại mình đi à nha? Vị công tử này, nói xem tâm tình hiện giờ của ngươi..."

Tần Kham lau mồ hôi lạnh, thanh âm khàn khàn nói: "Tâm tình của ta hiện tại chỉ có hai chữ... Bắt trộm... !"

Nói xong Tần Kham vén vạt áo dài định vùng ra đường đuổi trộm,

ai ngờ lại bị mỹ nữ nắm chặt ống tay áo lại.

"Đã xong, kẻ trộm đã chạy trốn không thấy rồi, đừng quên bây giờ còn có một phiền toái càng lớn hơn nữa đang chờ ngươi..."

Tần Kham ngẩn ngơ: "Phiền toái gì?"

Mỹ nữ chỉ chỉ mặt của mình, nói: "Nhìn một cái mặt của ta xem, có gì muốn nói hay không?"

"Ngoại trừ thích can thiệp chuyện bất bình, thật sự không còn gì để nói."

"Còn gì nữa không?"

Tần Kham thở thật dài: "Còn có... cô bị thương."

Mỹ nữ gật đầu nhẹ: "Ta vì sao lại bị thương?"

"... Bị ta ngáng chân."

Mỹ nữ giờ phút này rõ ràng lại cười rồi, nhưng trong đôi mắt đẹp lại không thấy chút vui vẻ nào ngược lại còn lóe ra hàn quang.

"Rất tốt, xem ra ngươi mặc dù có bệnh, nhưng bệnh còn không quá nghiêm trọng. Ngươi chẳng những gặp nghĩa không làm mà còn làm bị thương người khác, giờ theo ta đi nha môn gặp quan đi a."

Chương 5: Ác mộng nha môn!

Ban đầu lúc còn ở Tần trang nhà đông trộm con gà, nhà tây bắt con chó… Tần Kham nhất định không ngờ tới mình cũng có ngày gặp báo ứng.

Vừa bước vào Thiệu Hưng thành mấy bước thì toàn bộ tái sản của Tần Kham đã bị trộm mất, không những thế mà hắn còn bị kéo lên báo quan.

—— Haizz… bất luận đi ra ngoài hay là vào thành thì đúng ra đều phải chọn cái giờ hoàng đạo mới phải a.

"Cô có biết ta mất bao nhiêu bạc hay không? Mười hai lạng a... ! Ta cũng đã xui xẻo như thế rồi mà cô còn muốn kéo ta đi báo quan, cô còn là người sao?" Tần Kham đã có chút phẫn nộ rồi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm gào lên.

Lòng hắn đang rỉ máu.

Mỹ nữ cười lạnh: "Ngươi biết rõ ta đang đuổi trộm, chẳng những không giúp mà còn ngáng chân khiến ta bị thương, ngươi còn là người sao?"

Tần Kham cứng miệng, cái nhau với gái đẹp chưa bao giờ là điểm mạnh của hắn, cả hai đời đều như thế.

Ngây người hồi lâu thì Tần Kham rốt cục thở dài: "Ta... quả thực không phải là người."

Mỹ nữ tự nhiên cười rộ lên, sau đó nghiêm mặt, không nói thêm gì mà nắm chặt tay áo của hắn kéo ra ngoài hẻm.

"Ngươi có phải là người hay không chúng ta nói cũng không ăn thua, để cho huyện tôn đại nhân phán đi!"

"Vị cô nương này, huyện tôn đại nhân rất bận đấy, không cần làm phiền hắn… Giải quyết riêng a! Chúng ta giải quyết riêng..."

"Ngươi bây giờ chẳng còn đồng nào, lấy cái gì để cùng ta giải

quyết riêng?"

"Lấy thân đền đáp... Cô nương, đừng kéo nữa, tay áo bị cô kéo hư mất… Uy uy, sao khuyên mãi mà cô không nghe thế? Nha môn là nhà cô mở hay sao?"

"Không sai, nha môn chính là nhà ta mở đấy! Đồ khốn không biết phải trái, đi theo ta!"

********** ********

Tần Kham phát hiện người Minh triều có ý thức pháp luật rất mạnh, đặc biệt là loại chân dài này đấy.

Lực tay mỹ nữ lớn vô cùng, đàn ông như Tần Kham không ngờ vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát được… Vậy nên dưới ánh mắt ngạc nhiên của người đi đường hai người kéo kéo cản cản một lúc thì đã đến nha môn.

Va chạm dân sự nhỏ kiểu lông gà vỏ tỏi như vậy, Tri phủ nha môn Thiệu Hưng khẳng định là không thèm quan tâm đấy. Nghiêm chỉnh mà nói thì chuyện này chắc chắn nha huyện Sơn Âm sẽ không quản, may ra thì chỉ có hội phụ nữ là còn quản, đấy là nói nếu như Minh triều có hội phụ nữ.

Đáng tiếc cô gái chân dài này hôm nay một mực nhất định cùng hắn cá chết lưới rách, chết sống cũng phải kéo hắn đi gặp quan, rất có dáng vẻ muốn đem tổ kiến nhỏ đập sụt cả con đê to lớn.

Sự tình này thật ra là một chuyện nhỏ, có điều Tần Kham dần dần phát hiện ra rằng chỉ sợ trong lòng cô nương này không hề cho là như thế rồi.

Một cô nương thiên kiều bá mị, tư sắc khuynh thành bị ngáng chân ngã bẹp trên đường cái, chẳng những chảy máu bị thương, hơn nữa còn té sấp mặt khó coi trước mắt bao người như thế thì mặt mũi tiểu thư nhà người ta đã bị ném sạch sành sanh. Nếu là ai thì cũng sẽ thẹn quá hoá giận!

Chỉ khổ thân Tần Kham, hắn có một loại bi thương kiểu như họa trời giáng vậy.

Phật gia nói, mọi thứ đều có nhân quả báo ứng, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo. Tần Kham đại khái thuộc về loại sau, tiền bị trộm sạch không nói mà còn lơ ma lơ mơ bị kéo lên quan. Nếu vừa rồi quả như nhân phẩm hắn thoáng bộc phát một chút, chỉ cần tỏ vẻ tí ti thái độ thấy việc nghĩa nhảy bổ vào làm thì chắc hẳn hiện tại kết quả đã khác...

********** ********

Bị kiện đương nhiên là việc phiền toái, Tần Kham đời này hận nhất chính là phiền toái.

Nha môn tri phủ được bao phủ bằng dãy tường bao quanh theo hình chữ bát (/\), cùng với tưởng tượng của Tần Kham có khác biệt là cửa chính còn gọi là 'hình môn' hiện được đóng chặt. Còn cửa hông bên trái được gọi là 'sinh môn' đang mở, ở đó cũng không có hai hàng nha dịch nghiêm nghị đứng gác chờ ngươi đến báo án, càng không có chuyện vừa tới cửa đã nhào vào đánh trống kêu oan như trong phim truyền hình rồi. Trong thực tế trống kêu oan ở cửa nha môn là không thể đập loạn đấy, nếu không có thiên đại oan tình thì đừng có mó vào cái trống này vẫn tốt hơn, bởi vì một khi đánh trống thì có nghĩa là người báo án nhất định không có ý giải quyết êm thấm rồi, quyết tâm muốn làm lớn. Nếu ngươi gõ trống mà lại báo lên một ít việc lông gà vỏ tỏi thì Huyện lệnh lão gia tất nhiên sẽ không nói hai lời đánh ngươi trước mấy chục côn, sau nặng thì lưu vong sung quân hoặc phán vài năm tù.

Mỹ nữ hiển nhiên cực hiểu những quy củ này nên nàng còn không có giận tới mức điên cuồng đánh trống kêu oan mà chỉ lẳng lặng dắt Tần Kham từ sinh môn đi vào bên trong.

Một gã trung niên mặc đồ nha dịch vốn đứng sau cửa, thấy hai người Tần Kham lôi lôi kéo kéo đi vào thì không khỏi ngẩn người.

"Cáo trạng! Ta muốn cáo trạng! Ngươi, đi đem huyện tôn đại nhân mời đến!" Mỹ nữ lên giọng tựa như đang sai bảo người hầu trong nhà, ngang ngược oai vệ.

Tần Kham mồ hôi lạnh ồ ồ đổ ra, sắc mặt xanh ngắt tựa như măng tây mùa đông.

Mất sạch tiền lại còn bị kiện, hết lần này tới lần khác còn đụng phải một ả đàn bà thấy lý không thấy tình, Tần Kham khiêm tốn cảm thấy nỗi oan ức của mình bèo ra cũng đã quá đủ tư cách gõ trống kêu oan rồi...

Nha dịch trung niên biểu lộ hết sức đặc sắc, nhất là ánh mắt nhìn mỹ nữ tuyệt đối là như đang nhìn một loại dã thú vô cùng hung ác, tuyệt đối kính sợ… Á đù, xem ra nha dịch là có biết vị mỹ nữ kia, nói cách khác, mỹ nữ có lẽ thường xuyên lôi mấy chuyện lông gà vỏ tỏi đến cáo trạng, đã thành khách quen của nha môn rồi. Bởi vậy nói xa hơn một chút thì vị mỹ nữ kia sau khi tới tuổi mãn kinh chắc chắn sẽ trăm phần trăm bị mọi người gọi là "Nhiều chuyện", "Bà tám"…

Bà tám nhỏ bây giờ uy phong hết sức cường đại, dáng vẻ bễ nghễ hoàn vũ, khí thế hoành tảo thiên quân. Nha dịch trung niên hiển nhiên bị loại khí thế này khuất phục, hắn biểu lộ cổ quái liếc Tần Kham, không nói một câu quay đầu liền đi về phía nha môn.

Tần Kham bị cái nhìn của nha dịch trước khi đi nhìn đến toàn thân sợ run rẩy, sau đó hắn liền lâm vào trầm tư...

Mỹ nữ vẫn nắm chặt tay áo Tần Kham tựa như còn sợ hắn chạy thoát, nàng bỗng quay đầu nháy mắt với hắn một cái, ngữ khí ác liệt hỏi: "Này, ngươi đang suy nghĩ gì?"

Tần Kham thành thành thật thật nói: "Ta suy nghĩ tới ánh mắt vị nha dịch kia vừa nhìn ta, thật kỳ quái..."

"Có gì mà kỳ quái?"

"Ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ cảm thông..."

"Cảm thông cái gì?"

"Chính là giống như... thương xót ta bị rắn độc cắn một cái hết thuốc chữa rồi vậy."

********** ********

Cũng không lâu lắm, nha dịch trung niên đã trở về, thần thái rất cung kính nói cho Tần Kham cùng mỹ nữ là huyện tôn đại nhân

đang chờ hai người trong nhà sau nha môn.

Tần Kham rất mẫn cảm nhìn ra được là thần thái cung kính của nha dịch nọ tuyệt đối không phải là hướng về phía hắn...

Tranh chấp dân sự nho nhỏ không có khả năng được thẩm lý ở trên đại đường của huyện nha, có thể thẩm lý ở đại đường thì đều là những vụ án hình sự tương đối nghiêm trọng, rõ ràng là chuyện của Tần Kham còn đủ tư cách.

Trên thực tế ở nha môn phần lớn cũng chỉ xử án ở nhà sau mà thôi, hơn nữa quan lại trong nha môn quan khi xử mấy vụ án bình thường cũng phần nhiều dùng phương pháp hòa giải là chủ yếu. Nếu muốn tận mắt thấy Huyện thái gia ngồi trên đại đường đập 'kinh gia mộc', phía dưới là hai hàng nha dịch một bên kêu "Uy vũ" một bên ra sức gõ côn rầm rầm xuống nền nhà thì trừ phi ngươi chọc chết mấy người trên phố, hoặc là tại nơi đông đúc há hốc miệng mắng to Đốc công Đông xưởng là thằng không rái thèm chym (sĩ tử dân gian sĩ mắng Hoàng đế thời này đã không còn lạ rồi, mắng Đốc công Đông hán càng có cảm giác mạo hiểm hơn a) … tới đó thì ngươi mới có vinh hạnh quỳ gối trong đại đường nghe hai hàng nha dịch gõ gậy rồi.

Mỹ nữ hết sức nhiệt tình, một mực kéo rịt lấy tay áo Tần Kham sống chết không buông, hai người co co kéo kéo một lúc thì đến nhà sau, nhà sau là nơi nha môn quản lý công văn giấy tờ, hai bên trái phải là hai hàng hiên có chút cổ xưa. Cửa phòng đang không ngừng có nha dịch cùng thư lại ra ra vào vào, từ Huyện lệnh, Huyện thừa, chủ bộ, điển sử… vân vân… trở lên thì đều có một gian phòng riêng trong này.

Nha môn cổ xưa cũng là có lý do của nó đấy, khi Thái tổ hoàng đế còn tại vị đã quy định cấm tiệt quan viên xa hoa phô trương, cho nên một đời lại một đời quan chức chẳng ai dám thò tay chạm nhẹ vào quy củ này đấy. Vị quan nào giả như thật sự nhịn không được muốn đem bạc trong kho công ra sửa sang lại nha môn cho đẹp đẽ một chút thì hắn cũng chẳng còn ngồi trong đó được mấy nữa rồi, rất nhanh sẽ có một gã Giám sát ngự sử tấu lên trên một quyển… sau đó thì chắc chắn là có lệnh di dời, giáng cấp hoặc bãi miễn trả về. Vất vả tu sửa nha môn cho đẹp mấy thì cũng chỉ là tô son cho thằng kế nhiệm mà thôi.

Lại nói, vốn với bản án nhỏ như của Tần Kham thì thường nha môn chỉ cần phái ra một gã thư lại ra mặt hòa giải mấy câu là được rồi, tối đa hơn nữa thì cũng chỉ kinh động tới cỡ Hình ngục điển sử chuyên môn quản lý trị an nữa là cùng. Thế mà khi hai ngươi Tần Kham đi tới nội viện của nhà sau thì đã có một gã nha dịch nói cho bọn hắn rằng Đỗ Tri huyện đang chờ trong tây phòng của nhà sau.

Tần Kham hai mắt trợn trắng, lắp bắp kinh hãi.

Đây là đãi ngộ kiểu khỉ gì? Sơn Âm tri huyện tự mình đi xử lý cái chuyện lông gà vỏ tỏi này, làm quan rảnh rỗi đến loại trình độ này cơ à?

Mà mỹ nữ thì trái lại tỏ vẻ đương nhiên là thế, trong đôi mắt đẹp đen bóng dịu dàng hiện lên một tia đắc ý.

Tần Kham cũng không thèm suy nghĩ nhiều, sửa sang mũ áo cho ngay ngắn rồi trưng ra thần sắc nghiêm trang cất bước đi vào, trong nội tâm không khỏi lo sợ từng chặp. Mỹ nữ chân dài lại biểu lộ rất tùy ý đi theo sau Tần Kham, thỉnh thoảng hướng về phía hắn hừ hừ cười lạnh, cười đến cả người hắn nổi cả da gà.

Bên trong phòng phía tây bài trí rất đơn giản, một giá sách, một kệ công văn, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi mặc quan phục màu xám vùi đầu trên bàn viết, nghe tiếng bước chân đi vào thì hắn liền ngẩng đầu, đối mặt với Tần Kham.

Sơn Âm tri huyện họ Đỗ, tên Hoàng, tự Uyên Chi, tiến sĩ năm thứ ba Hoằng Trị, tuổi chừng bốn mươi, đương nhiệm vị trí tại Sơn Âm đã hơn ba năm, danh tiếng cũng khá tốt.

Ấn tượng đầu tiên của Đỗ Hoành đối với Tần Kham vẫn coi như không tệ, hắn vốn là quan văn, hơn nữa là đàng hoàng thi đậu tiến sĩ rồi từng bước đi lên, có thể nói xuất thân chính quy, cầu danh cũng cầu lợi, đương nhiên là điều kiên tiên quyết là cầu lợi phải không ảnh hưởng tới danh mới được. Tóm lại, hắn là quan văn điển hình của Minh triều.

Mà Tần Kham, ăn mặc cũng sạch sẽ lịch sự, tướng mạo anh tuấn lỗi lạc, vừa nhìn qua là thấy một bộ hình tượng văn nhân nho nhã.

Mọi người đều là đệ tử Khổng môn, hơn nữa trong quan trường Minh triều vốn không khí trông mặt mà bắt hình dong vốn thịnh hành, cho nên cảm giác của Đỗ Hoành đối với Tần Kham lúc mới thấy là rất không tệ.

Đáng tiếc loại ấn tượng tốt này cũng không được duy trì bao lâu.

Tần Kham còn chưa kịp thi lễ với tri huyện thì Đỗ Hoành đã thấy được mỹ nữ chân dài sau lưng hắn. Đỗ Hoành thấy mặt mày mỹ nữ len nhem bẩn thỉu, đầu tóc rối bời, dưới mũi còn có vài vết máu nhàn nhạt thì không khỏi giật mình, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

"Yên nhi, làm sao vậy? Sao lại thành ra bộ dáng như vậy?"

Đỗ Hoành vừa nói ra như thế thì sắc mặt Tần Kham cũng thay đổi, trở nên càng khó coi hơn so với mặt Đỗ Hoành nữa.

Mỹ nữ chân dài được gọi là "Yên Nhi" lúc này lại tựa như vớ được phao cứu sinh vậy, hốc mắt đỏ lên, không có hảo ý liếc liếc Tần Kham, đôi môi anh đào diễm lệ ướt át bỗng dẩu ra, ủy khuất phụng phịu nói: "Cha, người này khi dễ con..."

Tần Kham hít sâu một hơi, bật thốt lên lớn tiếng: "Cha?"

Vừa dứt lời thì hai cha con họ Đỗ bốn con mắt vụt chiếu thẳng về phía Tần Kham, tia tia ngời ngời hàn quang, hung hăng nhìn hắn cực kỳ bất thiện.

Tiếng "Cha" này của Tần Kham có sức sát thương quả thật quá lớn, cả ba người sắc mặt lúc xanh lúc hồng, trầm mặc trong phòng không biết bao lâu…

Tần Kham cuối cùng cũng phá vỡ trầm mặc, bi thương thở dài.

"Ta sai rồi, nha môn đúng thật là nhà cô mở đấy..."

Chương 6: Đen ơi là đen!

Hoằng Trị năm thứ 14, Đỗ Hoành đến đảm nhiệm tri huyện Sơn Âm, công tác hơn ba năm thưởng phạt công bình, xử án nghiêm minh, hắn mạnh mẽ phát triển thuỷ lợi, hỗ trợ dân nuôi tằm, yêu dân như con, một tay đạo đức văn vẻ càng sắc màu rực rỡ, múa bút sinh hoa… Danh tiếng thanh quan của Đỗ Hoành thậm chí còn truyền tới tận các đại nhân vật trong kinh sư, vào Hoằng Trị năm thứ 15 thì Lại bộ Thượng thư Mã Văn Thăng còn chuyên môn thượng biểu tấu công cho hắn với thánh thượng.

Lẽ ra Tần Kham rơi vào tay một vị quan tốt như vậy thì phải nói thật sự cũng là tam sinh hữu hạnh, quan tốt hiển nhiên sẽ nói đạo lý đấy.

Chỉ tiếc Tần Kham quá nhọ, quan tốt cũng không phải lúc nào cũng là quan tốt, quan tốt cũng có những lúc sẽ điên cuồng dữ tợn… ví dụ như khi gặp phải mấy thằng dám làm bị thương con gái rượu của quan tốt.

********** ********

Ra khỏi Sơn Âm huyện nha, tâm tình của Tần Kham rơi xuống cực thấp.

Cũng không phải tất cả thanh niên xuyên việt đều được người người chào đón đấy, ít nhất trong mắt Đỗ tri huyện thì Tần Kham chỉ to hơn con kiến hôi tí chút mà thôi.

Thanh thiên đại lão gia hạ phán quyết phạt Tần Kham hai mươi lượng bạc, xét theo thực tế là Tần tướng công đã không còn cắc nào trong người nên Đỗ Tri huyện cũng hết sức hào phóng nới cho hắn mười ngày để gom đủ tiền phạt, bằng không nha môn sẽ phạt côn cho đủ hình.

Khi Tần Kham đi ra còn thấy rõ tiểu thư nhà quan gọi là Đỗ Yên nọ đứng sau lưng cha nàng, giương nanh múa vuốt dứ dứ nắm tay về phía hắn, bộ dạng mười phần cáo mượn oai hùm.

Một thanh niên hoài bão lớn lao cầm trong người mười hai lạng bạc, lấy làm giàu làm chí lớn… vừa bước vào Thiệu Hưng thành không quá hai canh giờ đã trở nên tay trắng, hơn nữa còn thiếu nợ quan phủ hai mươi lượng bạc...

Đỗ Hoành là cái tri huyện rất phóng khoáng đấy, hắn vốn không hề lo Tần Kham trốn nợ. Nợ quan phủ không phải dễ mà trốn được rồi, chế độ hộ tịch nghiêm khắc của Minh triều vốn đem Tần Kham gắt gao ghim trong địa phận Sơn Âm huyện. Muốn trốn sao? Có bản lĩnh đi huyện nha làm giấy thông hành rồi hãy tính đi!

Bài học này nói cho chúng ta biết, người xuyên việt ngàn vạn lần không nên chủ quan đối với xã hội cổ đại, trong khi thả hồn theo chí lớn cao xa đẹp đẽ thì cũng nên dáo dác nhìn trước ngó sau xem có trộm cắp nào mò tới túi tiền của ngươi hay không mới là vương đạo...

Còn một bài học khác là tuyệt đối không nên trêu gái, đặc biệt là loại gái đang hùng hổ đuổi trộm, đắc tội loại người này thì kết cục so với việc bị trộm tiền còn thảm hơn nhiều...

Cuộc sống chính là tàn khốc như vậy, bất luận hiện đại vẫn là cổ đại, không biết có bao nhiêu thanh niên xui xẻo như Tần Kham đã bị dòng đời xô đẩy vào con đường tội phạm càng lúc càng xa. Thực ra hiện giờ Tần Kham cũng có một loại khát khao mãnh liệt bịt mặt vác đao đi cướp quan kho của Thiệu Hưng phủ đấy...

……

……

Trên đường cái vẫn như cũ tấp nập người qua kẻ lại, có điều tâm tình Tần Kham hiện giờ lại hoàn toàn khác hẳn so với lúc vừa bước vào Thiệu Hưng thành, từ mùa xuân tươi đẹp trực tiếp chuyển tới mùa đông khắc nghiệt.

Chuyện làm giàu tạm thời cũng đừng nghĩ, bạc thiếu nợ quan phủ cũng tính sau, hiện tại vấn đề lớn nhất là... Hôm nay ngủ đâu, ăn gì.

Không có tiền đương nhiên không thuê nổi phòng ở, cũng không

mua được đồ ăn, càng bết bát hơn là trộm gà bắt chó trong thành khó hơn ở nông thôn quá nhiều, hơn nữa Tần Kham cũng không dám mạo hiểm bị kiện lần nữa.

Vấn đề sinh tồn rất nghiêm trọng, đây là ưu tiên hàng đầu cần giải quyết của Tần Kham hiện tại.

May mắn Tần Kham cũng là dạng người lạc quan, lạc quan ở đây nghĩa là hắn đối với điều kiện vật chất cũng không yêu cầu quá cao, ngủ ở lầu son cũng được mà ngả lưng chuồng bò cũng xong, ăn vây cá cũng thích mà bánh ngô cũng sẽ chẳng chê. Càng khó được hơn chính là hắn có một loại khí thế nợ nhiều mấy thì cũng chẳng thèm lo vội làm gì, mười con rận cũng ngứa mà hai mươi con cũng chỉ là ngứa mà thôi.

Tần Kham đi lòng vòng hồi lâu trong Thiệu Hưng thành, khi đi ngang qua tiệm bánh bao náo nhiệt nơi phố xá đông đúc hắn còn tiện tay 'nhặt' được hai cái bánh bao chay, rồi tìm một ngõ nhỏ vắng vẻ không người ung dung thỏ thẻ thưởng thức chiến lợi phẩm.

Đây chính là bữa ăn đầu tiên của Tần Kham trong thành Thiệu Hưng phủ.

Mùa xuân Giang Nam cũng không lạnh mấy, thế nhưng mưa xuân rả rích không ngừng cũng đem hơi lạnh thổi vào tận xương tủy.

Tần Kham ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, hạt hạt mưa bụi nhỏ bé tinh xảo ôn nhu phả vào mặt lạnh lẽo… hồi lâu sau, khóe miệng hắn không ngờ nở một nụ cười rạng rỡ.

Tần Kham là một người lạc quan, hắn tin tưởng trời không tuyệt đường người, như kiếp trước vừa tốt nghiệp đại học vào một công ty làm công thì hắn cũng từng phải thuê phòng ở rẻ mạt nhất, ăn mì tôm rất không có dinh dưỡng… nhưng chỉ ngắn ngủn hai năm thì đã trở thành phụ tá đắc lực thông thể thiếu của ông chủ, thành một quản lý chạm vào bỏng tay của công ty. Một kẻ cúi đầu nhận thua với vận mệnh thì vô luận cỡ nào cũng không thể làm được như hắn đấy.

Nhân sinh nghịch cảnh, sinh hoạt khó khăn… đối với hắn mà nói

chỉ là một loại tu hành, là động lực để vươn lên mà thôi. Tới khi thành công quay đầu lại nhìn thì những nghịch cảnh, khó khăn kia đã trở thành kinh nghiệm quý giá trong đời người.

Cho nên, Tần Kham hiện vẫn có thể cười, đó là một nụ cười không buông bỏ, hơn nữa hắn tin tưởng mình nhất định có thể là người cười cuối cùng. Hạnh phúc sẽ chỉ chiếu cố những người trong lúc gian nan nhất mà vẫn có thể tươi cười, bởi vì bọn họ đáng để có được hạnh phúc.

Ngõ nhỏ rất lạnh, Tần Kham ngồi ở đó trong chốc lát liền quyết đoán đứng dậy.

Người lúc không có đồng nào thì ngàn vạn lần không thể lại bị bệnh, nếu không thì thật sự không cười nổi nữa rồi.

Vì vậy Tần Kham đột ngột hoa tay múa chân, tranh thủ khi sắc trời chưa tối mà luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ trên đường cái. Trên con đường phồn hoa ồn ào náo nhiệt, người đi đường ngạc nhiên nhìn theo một thanh niên trẻ tuổi mặc áo dài dáng người đơn bạc đang chạy bộ, nét mặt lúc vui lúc buồn như người điên, hết sức không bình thường.

Tần Kham chạy một mạch tới khi hơi thở có chút hỗn loạn mới cảm thấy thân thể ấm áp một chút, lại đi ngang qua quán bánh bao thuận tay trộm thêm hai cái bánh bao rồi mang theo nụ cười thỏa mãn về tới ngõ nhỏ vắng vẻ, tìm một góc khuất gió cuộn mình lại.

"Chỉ là vạn sự khởi đầu nan một chút mà thôi." Tần Kham nhìn mưa bụi mờ trời, thì thào tự nói.

Bỗng từ đầu ngõ truyền lại một tiếng thở dài thanh thúy bất đắc dĩ: "Ngươi chẳng lẽ là thằng ngốc hay sao? Không có tiền không biết ra phố cầm ít đồ tạm thời vượt cơn khốn khó sao?"

Tần Kham ngẩn người, tiếp theo hắn ngau tức thì đã nhận ra giọng nói này rồi...

Nữ nhân này là tất cả nguồn cơn của vận rủi với hắn đấy.

"Ta còn cái gì có thể cầm đây? Cả người cũng chỉ còn có mỗi cái áo dài này rồi. Nếu như cha cô không để ý trừng trị ta đổi bại thuần

phong mỹ tục thì ta cũng có thể không để ý mà khoe mông chạy khắp thành a."

Đỗ Yên mặt đẹp nhăn lại, giận dỗi nói: "Phì! Trông mặt thì nhã nhặn thanh tú, sao nói chuyện thô bỉ thế?"

Tần Kham liếc nửa con mắt nhìn nàng, ánh mắt không chút thiện ý: "Cô làm sao tìm được ta?"

Đỗ Yên cười nói: "Ta nghe nói trong thành Thiệu Hưng có một thằng điên chạy tới chạy lui khắp nơi nên chạy tới nhìn náo nhiệt, sau cứ một đường đi theo ngươi đến chỗ này rồi."

Tần Kham nhíu mày: "Đến đòi nợ hả?"

"Ngươi đều rơi xuống đến nông nỗi này rồi, có tiền còn sao?"

Tần Kham thở dài: "Ta đương nhiên không có tiền, nếu cô nhất định bắt ta trả ngay thì ta chỉ có hai cách có thể làm rồi..."

Đỗ Yên nổi cơn tò mò, cười hỏi: "Biện pháp gì?"

"Thứ nhất, ta đâm vào tường chết trước mặt cô..."

"Thứ hai thì sao?"

"Thứ hai, ta đem chủ nợ tiêu diệt..." Dừng một chút, Tần Kham rất nghiêm túc bổ sung: "Cá nhân ta thì khuynh hướng theo biện pháp thứ hai."

Đỗ Yên cả kinh, sau đó nhướn mày, cúi người nhặt một cành cây to cỡ cánh tay từ dưới đất lên, sau đó vung tay chặt đánh rốp một cái cành cây vỡ thành mấy đoạn. Làm xong động tác này, Đỗ Yên cũng không nói thêm gì mà chỉ nhìn Tần Kham cười lạnh không ngừng.

Tần Kham sợ ngây người, đã biết vị tiểu thư nhà quan này hung dữ nhưng thực không ngờ nổi giá trị vũ lực của nàng còn cao như vậy.

Một nữ nhân hung dữ đương nhiên có vốn để hung dữ.

Đỗ Yên cười lạnh: "Giờ thì sao?"

Tần Kham đành gãi mũi cười khổ: "Giờ biện pháp thứ hai dường như không khả thi rồi, cô nương như có nhã hứng thì ta đâm đầu tự sát để cô xem cho vui vậy nhé?"

Đỗ Yên xì một tiếng khinh miệt: "Đám người đọc sách các ngươi chẳng có gì là ghê gớm cả, chỉ được cái mạnh miệng!"

Tần Kham còn chưa kịp cãi thì thấy một đạo ngân quang lóe lên giữa trời chiều, rơi ngay trước mặt hắn, ngưng mắt nhìn kỹ lại thì là một thỏi bạc ước chừng khoảng bốn năm lượng.

"Ở nha môn chỉ dọa ngươi thôi, hai mươi lượng bạc cũng không cần ngươi đền, giờ ngươi cầm bạc ta cho nhanh đi thuê cái phòng trọ rồi mua đồ ăn nóng đi nha." Đỗ Yên nói chuyện ngữ khí lạnh như băng, mắt còn không thèm nhìn Tần Kham. Nàng nói xong thì liền quay người đi, tất cả chuyện ngày hôm nay đối với nàng chẳng qua chỉ là một chuyện nho nhỏ vui vui trong sinh hoạt hàng ngày mà thôi. Giờ trêu người cũng trêu đủ rồi, bạc cũng bố thí rồi, không cần thiết ép người khác tới đường cùng đấy. Đối với nàng mà nói thì việc này coi như là chấm dứt.

Đỗ Yên mới bước một bước về phía đầu ngõ thì nghe được âm thanh trầm trọng của Tần Kham vang lên sau lưng: "Cô nương dừng bước."

Đỗ Yên quay người lại thì thấy một đạo ngân quang xẹt qua không trung bay tới, nàng vô ý thức thò tay vừa bắt lại, giở ra thì thấy thỏi bạc nàng vừa ném ra đã bị Tần Kham ném trả lại rồi.

Tần Kham nở nụ cười tươi tắn, hai hàng răng trắng đặc biệt rạng rỡ trong ráng chiều.

"Câu nói vừa rồi kia của cô nương sai rồi, người đọc sách ngoại trừ mạnh miệng thì còn có cả vài phần khí khái nữa."

Đỗ Yên biểu tình có chút đặc sắc, từ ngạc nhiên dần dần biến thành mỉa mai cười lạnh: "Có khí khái thì không thèm của bố thí à?"

Tần Kham tiếc hận thở dài: "Cảnh giới này có chút cao, ta trước

mắt còn chưa đạt tới. Kỳ thật ta rất muốn cầm thỏi bạc này đấy, đáng tiếc cái lòng tự trọng chết tiệt lại khiến không mở tay ra nhận nổi..."

Ý tứ mỉa mai hàm xúc trên khuôn mặt đẹp của Đỗ Yên càng trở nên nồng đậm: "Ngay cả việc miễn đi hai mươi lượng bạc nợ quan phủ kia cũng là ta chen vào việc của người khác phải không?"

"Cái đó thì không phải là chen vào việc của người khác, mà phải nói là cải tà quy chính."

"Ngươi..." Đỗ Yên nổi giận, hai hàng răng ngà tinh xảo nghiến vào nhau ken két, hai mắt tóe lửa, trầm mặc hồi lâu mới âm u nói: "Ngươi đã ngốc tới không biết phân biệt tốt xấu vậy thì… Được! Ta cũng không mất công làm người tốt nữa, ngươi cứ tự nhiên tắm mưa ở chỗ này đi rồi mười ngày sau cố mà đi nha môn trả hai mươi lượng tiền phạt. Nếu ngươi dám trốn, ta nhất định sẽ nói cha ta phát công văn truy nã ngươi."

Tần Kham lạnh lùng cười cười: "Không cần mười ngày, ngày mai ta sẽ đem bạc tới nha môn."

"Hừ! Thì ra người đọc sách ngoại trừ mạnh miệng, còn thích khoác lác..."

Đỗ Yên cao hứng mà đến, mất hứng mà về, điên tiết hằm hằm rời đi.

Tần Kham cuộn mình sâu trong ngõ nhỏ, nhìn theo bóng lưng yểu điệu xinh đẹp của Đỗ Yên dần biến mất… Không biết qua bao lâu, từ trong góc tối vủa ngõ nhỏ truyền ra tiếng tát vào mặt bôm bốp kèm theo từng tràng tiếng tru thống khổ hối hận… âm u quanh quẩn nơi góc nhỏ u ám...

"Vì sao! Vì sao phải... 'CHẢNH'!"

Chương 7: Tay không bắt giặc! (Thượng)

Co ro trong ngõ nhỏ lạnh lẽo âm u, Tần Kham trằn trọc cả đêm.

Từ khi xuyên việt về sau, Tần tướng công cũng không có dã tâm lớn lao gì cả, những câu chuyện thanh niên xuyên việt khác cày cấp tranh bá giang sơn, trèo đỉnh thiên hạ đối với hắn mà nói bất quá chẳng qua chỉ là chút chuyện vui vui mà thôi. Thực trạng của hắn bây giờ so với mấy cái đó thật quá cách biệt, ít nhất một kẻ co ro trong góc ngõ, đến no ấm cũng không có đảm bảo thì tuyệt đối cóc thể nảy ra cái ý tưởng lên đỉnh thiên hạ đấy. Ý tưởng thực tế nhất trong hoàn cảnh này là tìm cách ăn cho no bụng, kiếm cái chỗ ngả lưng ấm áp một chút, đặc biệt là... kiếm cái phương pháp cách xa nữ nhân kia ra một chút.

Tuy rằng Tần Kham không rành lắm về môn xem tướng học nên cũng chẳng biết nữ nhân dã man kia có tướng khắc chồng hay không nữa, nhưng có thể khẳng định dây dưa với nàng chắc chắn sẽ có tai họa… mà hắn chính là một cái ví dụ kinh điển.

Mưa vẫn rơi, lạnh thấu xương...

Tần Kham móc bánh bao lạnh ngắt cứng đơ trong ngực ra gặm từng miếng từng miếng một, vừa ăn vừa vươn tay hứng lấy mưa bụi giăng đầy trời đêm, hứng đầy một tay thì đưa lên miệng uống.

Ăn xong màn thầu, Tần Kham càng cảm thấy rét hơn nữa nên đứng bật người dậy khoa khoa chân tay đang lạnh như băng… rồi trong đêm đen vắng vẻ, một thân ảnh cô độc liêu xiêu chạy bộ dọc theo đường cái Thiệu Hưng thành để luyện tập thân thể, chạy hết nửa cái thành lại quay về ngõ nhỏ, ngồi xổm xuống hai tay ôm lấy thân hình cuộn mình lại trong một góc tương đối khuất gió hơn một chút.

Đây là một đêm khó khăn, Tần Kham làm người hai thế giới cũng vẫn chưa có trải qua khốn khổ thất vọng như thế này bao giờ.

Tài tử làm thơ mưa ăn mày lo cái rét… Tần Kham cười khổ ngửa đầu nhìn mưa phùn giăng giăng đầy trời, hắn chưa từng nghĩ mình cũng có lúc ở cảnh màn trời chiếu đất như thế này.

********** ********

Sắc trời dần dần sáng, trong thành thỉnh thoảng truyền đến gà trống gáy sáng, một đêm này cuối cùng cũng qua.

Tần Kham cả người sớm đã ướt đẫm, mưa bụi dính trên thân thể khiến cả người hắn phảng phất như đeo một khối băng lạnh ngàn năm vậy.

Bụng lại đói, Tần Kham lết ra đầu ngõ định lại đi tới quán bánh bao trong chợ đông kiếm chác hai cái bánh nóng hổi… Hôm qua đã đắc thủ hai lần, có thể thấy chủ quán bánh bao có chỉ số thông minh cùng nhãn lực rất bình thường, loại người này thuộc về quả hồng mềm, rất thích hợp bóp đi bóp lại.

Vừa mới ra tới đầu ngõ, tâm tình phấn khởi của Tần Kham lúc sáng sớm đột nhiên rơi xuống cực thấp.

Bởi vì hắn thấy một người, một nữ nhân đúng điệu âm hồn bất tán, nữ nhân cao một mét bảy...

Đỗ Yên lù lù ở đầu ngõ, ánh mắt bình tĩnh, khuôn mặt tươi vui. Hôm nay nàng không trang điểm, mặt ngọc mày ngài, mặc một thân áo dài xanh nhạt, tay áo rộng quý phái được bó túm lại bằng một cặp bao cổ tay hoa lệ. Kiểu ăn mặc yểu điệu thục nữ này ở trên người nàng lại lộ ra một vẻ tháo vát cuồng dã, đằng đằng sát khí.

Giờ phút này Đỗ Yên hết sức kiên cố ngăn ở đầu ngõ, hai tay chống nạnh làm ra một bộ tư thế kiểu đóng cửa đánh chó.

"Này, ngươi thật sự ngủ cả đêm ở cái chỗ rách bươm này hả?" Ngữ khí của Đỗ Yên không thân mật tí nào cả, hiển nhiên nàng vẫn còn ấm ức chuyện ngày hôm qua.

Tần Kham xụ mặt nói: "Đương nhiên là không, tối hôm qua có một tiểu thư gia đình giàu có vừa thấy được ta thì liền nảy lòng ái mộ, sau đó sống chết khóc lóc nài nỉ mời ta về nhà nàng, an bài ta nghỉ

trong khuê phòng của nàng rồi còn đượm tình lăn lóc ngủ cùng ta một đêm nữa..."

Đỗ Yên giật mình há hốc miệng: "Làm sao có thể?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Nếu đã biết không có khả năng thì cũng đừng có hỏi mấy câu nhảm nhí như vừa rồi nữa."

Sắc mặt Đỗ Yên lập tức âm trầm: "Ta đây sẽ không nói nhảm với ngươi nữa, biết rõ ta tới làm gì sao?"

Tần Kham ảm đạm thở dài: "Rất hiển nhiên, lai giả bất thiện..."

Đỗ Yên khẽ khịt khịt cánh mũi đẹp đẽ tinh xảo, biểu tình lộ ra chút vẻ tinh nghịch đáng yêu, thần sắc hả hê.

"Hôm qua ngươi nói gì còn nhớ không hả? Ngươi bảo hôm nay có thể gom đủ hai mươi lượng bạc phạt, vậy bạc đâu?"

Nói xong Đỗ Yên duỗi bàn tay mảnh khảnh trắng ngần ra khua khua trước mặt Tần Kham....

Tần Kham lẩm bẩm: "Đều nói 'Huyện lệnh phá gia - Thích sứ diệt môn'… Xem ra là con gái của Huyện lệnh cũng có nghề..."

Đỗ Yên cười tới cặp mắt to đẹp híp lại thành hai cái khe hở: "Con gái Huyện lệnh tuy còn chưa đành lòng phá gia diệt môn, nhưng ít nhất cũng biết đòi nợ."

Tần Kham thở dài: "Muốn ta xuất ra hai mươi lượng bạc ngay bây giờ thì chỉ có hai biện pháp..."

Đỗ Yên có chút háo hức nhìn Tần Kham nói, so với hai mươi lượng bạc thì nàng càng hiếu kỳ hơn về cái cách mà một gã nam tử nghèo kiết xác không xu dính túi kiếm ra bạc phạt.

Tần Kham ho khùng khục nói: "Biện pháp thứ nhất... Ta đâm đầu tự sát trước mặt cô."

Đỗ Yên nghe vậy thì hai mắt sáng rỡ, mãnh liệt gật đầu như gà con mổ thóc: "Biện pháp này không tệ, dùng cái này đi..."

Tần Kham: "....."

Cô nàng này hung tàn, tuyệt không phải người lương thiện...

May là Tần Kham còn có biện pháp thứ hai…

Biện pháp này là hắn suy nghĩ cả đêm mới ra được đấy...

"Biện pháp thứ hai..." Tần Kham ngẩng đầu nhìn trời, thản nhiên nói: "Thời cơ chưa tới, một canh giờ sau thì chỉ nhiều hơn chứ không ít đi hai mươi lượng bạc của cô a."

Hai mắt Đỗ Yên càng trừng lớn hơn: "Ngươi định đi làm thịt nhà giàu hay đánh cướp quan kho hả?"

Tần Kham mím môi hết cách nói.

Nữ nhân này chẳng những hung tàn, hơn nữa điểm mấu chốt về mặt đạo đức rõ ràng hơi thấp...

Thật không nên dây với nàng a....

********** ********

Sống không nên để bị ngẹn nước tiểu mà die, anh hùng hảo hán càng không nên bị mấy đồng tiền ép chết.

Chủ ý đi cướp bóc kỳ thật cũng không tệ, chẳng qua Tần Kham tương đối tỉnh táo tính lại giá trị vũ lực của mình hiện tại thì thấy chủ ý này có độ mạo hiểm quá cao rồi.

Đương kim thiên tử Hoằng Trị có lẽ là hoàng đế tốt, Đỗ Tri huyện ở đây có lẽ cũng là một quan tốt nhưng thật hiển nhiên bất luận dù là hoàng đế hay là quan tốt thì bọn họ cũng tốt có giới hạn thôi đấy… Cướp bóc rõ ràng không ở trong giới hạn của bọn họ rồi. Nếu bị bắt vẫn chắc chắn sẽ không tránh được cảnh bóc lịch trong nhà lao.

Cho nên kế hoạch kiếm tiền của Tần Kham tương đối điềm đạm nho nhã, hắn còn chưa có gan khiêu chiến với " Đại Minh luật ", nhiều lắm là chỉ dám dẫm dẫm vạch một lát là cùng.

Từ khi Tần Kham tự tin đầy ắp hùng hồn tuyên bố trong hôm nay giao nạp hai mươi lượng tiền phạt xong thì lòng hiếu kỳ của Đỗ Yên đã triệt để bị kích phát. Hiện nàng tựa như một cục bã kẹo cao su bám dính khít khìn khịt sau lưng hắn, làm thế nào cũng không rũ ra nổi.

Chủ nợ một mực khăng khăng theo sau, Tần Kham tự nhiên không có cớ gì đuổi nàng đi nổi, cũng còn may hắn đã nghĩ ra cách kiếm tiền nên nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì một canh giờ nữa hắn cũng có nắm chắc có thể trả lại hai mươi lượng bạc phạt từ trên trời rơi xuống kia. Sau đó thì cả đời đoạn tuyệt với cái cô nàng dã man hung tàn này mà sống.

Tần Kham nhìn Đỗ Yên lẽo đẽo bám đuôi sau lưng cả đoạn đường mà trong nội tâm lạnh lùng cười cười.

Hôm nay ông sẽ dạy cho vị đại tiểu thư này một bài học, để cho nàng mở mang kiến thức cái gì gọi là "Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng", cái gì gọi là "Tay không bắt giặc".

Giờ là buổi sáng, đường phố trong nội thành dần dần náo nhiệt lên, chợ phiên ở đông thành lại càng nô nức tấp nập, người qua kẻ lại liên miên không dứt.

Tần Kham ậm ừ một lát, tìm một chỗ thư quán rồi lân la cùng vị thư sinh dựa vào việc viết thư từ văn bản cho người mà kiếm cơm kia nói chuyện một phen. Đôi bên cùng là người đọc sách, mà nói cho đúng ra là ít nhất bề ngoài xem ra đều là người đọc sách nên cũng khá dễ bắt chuyện. Thư sinh nọ cũng rất hào phóng, sau một lúc đã đồng ý cho Tần Kham hơn mười tờ giấy trắng, cũng có thể chỉ là vì Tần Kham hứa một lát sau sẽ gửi lại hắn một lượng bạc.

Sau đó Tần Kham lại tìm được một gánh xiếc rong nơi đầu đường, mượn họ một cái chiêng đồng cùng một bộ rương gỗ đạo cụ ảo thuật.

Đỗ Yên đứng một bên im lặng nhìn hết thảy những động tác này của Tần Kham, một câu cũng không nói chen vào, sự hiếu kỳ trong lòng nàng lại như lửa cháy thêm dầu, hừng hực không thể kìm lại nữa rồi.

Tần Kham đem giấy trắng mượn được xé thành mấy trăm mảnh nhỏ rồi vo hết lại bỏ vào trong rương gỗ… chỉ có một mảnh là hắn có dùng bút lông vẽ thành một cái đầu heo theo trường phái cực kỳ trừu tượng, rồi đem nó vò thành một cục nhét vào trong tay áo của mình.

Tần Kham chọn một bãi đất khá trống trải trong phiên chợ rồi vươn người hít sâu một hơi đem chiếc chiêng đồng trong tay gõ rung trời.

Bang bang bang bang...

"Thưa ông đi qua ới bà đi lại, xin đừng bỏ qua đừng bỏ qua! Xin các vị phụ lão hương thân tạm dừng bước! Ở đây có tiền của phi nghĩa trời cho đang chờ mọi người tới lấy, chỉ mất có hai tiền bạc thì đã có cơ hội trúng giải thưởng to đùng, cơ hội chia đều cho tất cả mọi người, già trẻ không gạt..."

Bang bang bang bang...

Trên phố xá sầm uất người qua kẻ lại nườm nượp, tiếng chiêng đinh tai nhức óc cũng lời mời chào hấp dẫn rất nhanh thu hút được rất nhiều sự chú ý chung quanh, người người xúm lại xem nhanh chóng vây quanh thành ba bốn vòng trong vòng ngoài.

Mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, châu đầu ghé tai bàn tán.

"Trò gì nữa đây? Tiền phi nghĩa trời cho? Thiệt hay giả?"

"Nghe nói là cái gì ‘Rút thưởng’, cứ hai tiền bạc rút một lần, rút trúng thì có thưởng để cầm..."

"Hả? Thế chẳng phải cũng như là xổ số của triều đình à? Bất quá cái kiểu ‘Rút thưởng’ này có chút mới lạ à nha..."

Tiếng bàn tán rơi vào trong tai Tần Kham, hắn chỉ cười nhạt một tiếng. Đỗ Yên ở một bên lại hết sức ngạc nhiên, mở to mắt nhìn thẳng Tần Kham nghi hoặc.

Người vây quanh xì xầm hồi lâu mà vẫn không có ai dám tiến lên làm người đầu tiên rút thưởng.

Một đại hán có vẻ khá nhiều máu đỏ đen cuối cùng cũng không nhịn được to giọng hỏi: "Này, thanh niên gõ chiêng, ngươi nói rút trúng có giải thưởng lớn thì đến cùng thưởng cái gì? Nói rõ ràng chút xem? Nếu như phần thưởng không đáng hai tiền thì bọn ta bỏ tiền ra chẳng phải là lỗ chổng vó à?"

Tần Kham lập tức cười mà không nói, Đỗ Yên nhìn bộ dạng của hắn thì không khỏi hừ hừ trong mũi mấy tiếng.

Người khác còn không biết, Đỗ Yên lại hết sức rõ ràng hoàn cảnh hiện tại của Tần Kham, thằng này cả người dù có rút xương ra cũng chẳng thể moi nổi một cắc bạc, phần thưởng ở đâu mà trả cho người ta chứ?

Tiếng hừ lạnh mang hương vị châm chọc khiến Tần Kham nhịn không được nhìn lướt về phía Đỗ Yên, nàng ta đang khoanh tay trước ngực, vẻ mặt có chút hả hê nhìn hắn.

Đợi tới khi người chung quanh có chút nóng nảy thì Tần Kham mới chậm rãi nói: "Phần thưởng tuyệt sẽ không để cho chư vị thất vọng..."

Nói xong Tần Kham đảo đảo mắt le lé nhìn rồi cười hắc hắc xấu xa hai tiếng, bỗng nhiên đưa tay chỉ vào Đỗ Yên...

Đám đông vây quanh bỗng yên bặt, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được...

Đỗ Yên trợn ngược đôi mắt hạnh, hít sâu một hơi, tiếp đó hai mắt phun ra lửa giận tới cực điểm, hai chân thon dài dưới váy bỗng nhúc nhích… mặc dù không thông võ thuật nhưng Tần Kham bằng cảm giác cũng phán đoán được là nữ nhân này hắn đang lên tấn lấy đà...

… vì vậy hắn cực kỳ lý trí đổi giọng: "Phần thưởng là… con lừa!"

Mọi người vây quanh tiếc hận thở dài…

Lửa giận trong mắt Đỗ Yên càng trở nên rừng rực, khuôn mặt băng giá, nghiến răng ken két rít lên: "Phần thưởng là con lừa, ngươi chỉa vào ta làm gì?"

Chương 8: Tay không bắt giặc! (Hạ)

Một con lừa bao nhiêu bạc thì không có định giá chắc chắn.

Theo giá cả giữa đời nhà Minh mà tính thì một con ngựa tốt ước chừng mười hai lừaợng bạc, một con lừa theo đó mà suy thì khoảng trên dưới sáu lừaợng bạc.

Vào năm Hoằng Trị, Tam biên Tổng chế Dương Nhất Thanh theo lệnh vua phát triển mạnh 'mã chính' (Dịch giả: 'mã chính' là chính sách khuyến khích người dân ở những vùng biên cảnh có đồng cỏ rộng rãi dùng ngựa thay bạc để nộp thuế.), bảo đảm ngựa, la, lừa có đủ để sử dụng trong dân dụng hay quân sự… cho nên giá sức kéo trong dân gian cũng khá ổn định.

Nhưng mà một con lừa giá trị sáu lừaợng bạc vẫn khiến đám người vây xem hết sức động tâm.

Thái tổ sau khi đăng vị từng nghiêm lệnh cấm các hình thức hoạt động bài bạc xổ số trong dân gian, người vi phạm sẽ nghiêm khắc luận tội… nhưng hiển nhiên người dân vốn thiên tính có máu đỏ đen, cấm mấy cũng không hết. Hơn nữa đương kim thiên tử Hoằng Trị vốn khoan dung nhân hậu khiến mấy năm nay không khí đỏ đen trong dân gian có phần thịnh hành trở lại do pháp lệnh không còn nghiêm như trước, bởi vậy nên trước tình hình này thì quan phủ cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Thiệu Hưng phủ thuộc Giang Nam giàu có và đông đúc. Sở dĩ nơi đây giàu có và đông đúc là vì ngoại trừ có được sự ưu đãi về thổ địa khí hậu cùng vị trí địa lý thì còn có một nguyên nhân khác nữa… đó là người Giang Nam luôn giỏi về khả năng nhận thức cái mới. Dân chúng ở đây cởi mở hướng ngoại, không bị gò bó với các quy định cũ, hơn nữa to gan lớn mật dám nghĩ dám làm. Đơn cử như năm đó Thái tổ Hoàng đế hạ chỉ cấm biển - nghiêm lệnh thuyền bè không được ra biển, nhưng mà đám thương buôn của Giang Nam lại bằng mặt không bằng lòng len lén chế tạo thương thuyền quay vòng giao dịch cùng Nhật Bản và Triều Tiên, đây có

thể nói là khí khái cần tiền không cần mạng cả nhà đấy.

Cho nên đối với cái hoạt động 'Rút thưởng' này của Tần Kham thì đám đông vây xem biểu hiện ra hứng thú cực lớn.

Hai tiền ở Thiệu Hưng phủ có thể làm gì? Có lẽ nó có thể đổi lại một tuần trà Long tỉnh mới ở trà lầu, cũng có thể đem ra ăn vài món ăn thường thường bậc trung ở Ngọc Xuân lâu… thế nhưng mà hiện tại nó có lẽ còn có thể đổi lấy một con lừa giá trị tới sáu lừaợng bạc nữa cơ đấy...

Bàn đi tính lại, mọi người đều cảm thấy bỏ ra hai tiền này không thiệt tí nào.

Sau một lúc ngắn yên tĩnh thì đám người đang vây xem dần dần sôi trào.

"Thanh niên trẻ! Bạc đây, ta tới rút một cái..."

"Ta cũng tới!"

"....."

"....."

Tần Kham đứng ở thùng tiền, nhìn thấy vô số bàn tay đưa tới bạc vụn đã ước lừaợng đúng hai tiền rồi nhanh chóng cho vào trong thùng bốc ra mấy mảnh giấy đã được vo tròn từ trước, đương nhiên sau đó là vô số tiếng thở dài không cam lòng…

Tần Kham nở nụ cười, cười đến thực ngọt ngào. Trong lòng hắn nặng trịch cơ số những mảnh bạc vụn, sơ sơ ước chừng cũng phải tới hai mươi mấy lừaợng khiến áo dài của hắn căng phồng cả ra. Cả dáng người cũng gù xuống nhưng vẻ tươi cười trên mặt Tần Kham lại nở rộn ràng tựa hoa đào cuối tháng ba vậy.

Đỗ Yên ở bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn hết thảy tràng cảnh này, mắt đẹp tràn đầy vẻ không thể tin nổi, miệng nhỏ xinh xắn hốc ra thật to một lúc lâu không khép lại.

Trong lúc nhốn nháo, Tần Kham còn tranh thủ quay đầu nhe răng cười với nàng: "Hiện có phải cô đang cảm thấy vô cùng khâm phục

ta phải không mà không muốn nói ra miệng chứ gì?"

Cái miệng của Đỗ Yên bỗng khép lại, khóe miệng khẽ nhếch lên khinh thường nói: "Có gì đáng để bội phục đâu hả... ?"

Đỗ Yên còn chưa dứt lời thì chợt ngậm miệng, nàng đột nhiên phát giác ra câu hỏi này của Tần Kham rất hố người, bất luận trả lời ra sao thì đều lọt tròng của hắn đấy.

Đỗ Yên oán hận trừng mắt, cười lạnh nói: "Đừng cao hứng quá sớm, trong rương còn hơn một trăm mẩu giấy nữa đấy, vạn nhất ngay lúc này mà đã có người rút trúng thưởng thì một trăm mẩu giấy kia của ngươi sẽ chẳng ai thèm mua nữa rồi nha..."

Tần Kham lạnh nhạt liếc xéo Đỗ Yên một cái, thừa dịp đám đông không chú ý lặng lẽ moi trong tay áo ra một mẩu giấy khác, ung da ung dung hoa lên trước mắt nàng nhoáng một cái, tiếp theo mẩu giấy đó bằng một tốc độ thần kỳ lại biến mất trong tay áo của hắn.

Mắt hạnh của Đỗ Yên chớp chớp mất một lúc thì nàng mới phản ứng lại được, hít sâu một hơi lạnh.

"Ngươi... Mẩu giấy trúng thưởng kia..." Đỗ Yên lắp bắp, khuôn mặt đỏ bừng.

"Hừ... Chặn đường kiếm cơm như thù giết cha, cô sẽ không thiếu đạo đức đến mức la toáng lên chứ?" Tần Kham thấp giọng nói.

Đỗ Yên phẫn nộ xiết chặt nắm tay rít lên: "Đê tiện quá mức! Lừa gạt nhiều người như vậy..."

"Một bên nguyện đánh, một bên nguyện chịu đòn mà thôi… không cần nghiêm trọng hóa sự tình như vậy."

"Chẳng lẽ ngươi không sợ ta vạch trần ngươi?"

Tần Kham mặt không đổi sắc: "Không sợ, cô dám vạch trần thì ta nói đôi ta cùng đồng mưu là được..."

"Ngươi..."

Tần Kham thở dài nói: "Tục ngữ nói ‘Ngàn vàng khó mua một nụ

cười'… Cô xem xem những người này chỉ tốn có hai tiền mà cao hứng phấn chấn tới như vậy thì trên đời tìm đâu ra chuyện tiện nghi thế nữa chứ? Bọn họ nên cảm ơn ta mới đúng..."

Đỗ Yên chỉ cảm thấy một cục tức nghẹn cứng ở họng, nghiến răng khẽ rít lên: "'Ngàn vàng khó mua một nụ cười' là câu tục ngữ của thằng khốn khiếp nào nói hả?"

Tần Kham sắp phát tài nên lúc này tâm tình cực tốt, ngón cái nhếch lên chỉ vào mặt mình cười tủm tỉm: "Đương nhiên là thằng khốn khiếp này nói rồi!"

Đỗ Yên không nói nên lời, nàng sâu sắc cảm thấy thằng thư sinh trước mắt này nhìn như văn nhược là thế nhưng nhất định đã bị cao thủ giang hồ điểm mất cha nó cái huyệt liêm sỉ rồi đấy...

Sức mua của người Giang Nam nhân quả thực kinh người, chỉ mất thời gian khoảng chừng hai nén hương thì mấy mẩu giấy trong rương đã chẳng còn là bao. Tần Kham thấy trong rương chỉ còn lại có mười mấy mẩu giấy thì hắn thi triển thân thủ lặng lẽ không một dấu vết đem mảnh trúng thưởng ném vào trong rương.

Không được bao lâu, một trung niên thư sinh bộ dáng gầy yếu bỗng nhiên nhảy dựng lên, ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Trúng ! Trúng ! Ta rút trúng !"

Trung niên thư sinh hưng phấn vọt tới trước mặt Tần Kham huơ huơ ra mẩu giấy trúng thưởng, hào hứng nói gấp gáp: "Ngươi xem, mau nhìn! Có phải ta đã trúng hay không hả?"

Trên mẩu giấy, một cái đầu heo với phong cách vẽ tranh nham nhở của Tần Kham đang hàm súc cười cười đầy ý vị với hắn.

Tần Kham vội vàng chắp tay thành khẩn nói: "Huynh đài trúng thưởng lớn, thật sự vô cùng đáng mừng..."

Đám người vây xem vừa nghe phần thưởng đã bị rút đi mất thì đồng loạt phát ra một tràng thở dài tiếc nuối rồi túm năm tụm ba tản đi.

Mà trung niên thư sinh lại giơ đầu heo lên cao như cờ xí đón gió phần phật rồi cười ha hả như điên: "Hay, hay a! Rốt cục lần đầu

tiên ta đã được..."

Tần Kham thở dài, lẩm bẩm: "Trúng thưởng mà thôi, vì cái gì la hét giống như là khách làng chơi mới bị mấy con heo mẹ trong lầu xanh phá thân thế chứ?"

Đỗ Yên nheo mắt nhìn Tần Kham, nàng đang câu chuyện phát triển tiếp.

Trúng thưởng rồi, lừa đâu?

Trung niên thư sinh dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai hưng phấn thét to vào mặt Tần Kham: "Lừa!"

Biểu tình của Tần Kham chợt trở nên hết sức nghiêm túc: "Xin tôn trọng nhân cách của ta, ta không phải là lừa."

"Phần thưởng không phải là lừa sao? Lừa đâu?" Trung niên thư sinh hiển nhiên nói năng có chút lộn xộn.

Tần Kham theo bản năng khẽ duyên dáng nhìn về phía Đỗ Yên một cái.

Đỗ Yên tóc gáy dựng ngược lửa giận phun ra mũi, xiết chặt nắm tay gầm nhẹ: "Nhìn ta làm cái gì? Ta cũng không phải là lừa!"

Tần Kham vì thế ung dung quay lại nhìn thư sinh, chậm rãi nói: "Huynh đài muốn khiêng lừa trở về hay là hóa giá cầm bạc vậy?"

Trung niên thư sinh hưng phấn hoa tay múa chân nói: "Không quan trọng, chủ yếu là... may mắn. Mấy trăm người mà chỉ có mình ta rút trúng, kỳ thi mùa xuân năm sau tất ông trời sẽ không phụ ta a."

Tần Kham gật gật đầu.

Hiểu! Người ta phải chính là đỏ đen, mà không quan trọng phần thưởng.

Quân tử vì sao có thể trọng nghĩa khinh tài? Là bởi vì người đọc sách đều ngây ngốc, đặc biệt là cái loại quân tử muốn đi thi tiến sĩ đấy.

"Một con lừa giá thị trường là sáu... Không, là năm lượng bạc. Đây là năm lượng bạc của huynh đài." Tần Kham sảng khoái móc từ trong lòng ra năm lượng bạc đưa cho hắn.

Trung niên thư sinh nhận bạc, tiện tay đút vào trong lòng, ưỡn ngực hào hứng tung tẩy xoay người rời đi.

Đỗ Yên thở dài thườn thượt: "Nhìn ngươi tạo nghiệt kìa, lừa gạt mấy trăm người một lúc, rồi cái tên trúng thưởng còn chút nữa bị ngươi biến thành thằng điên nữa..."

"Đỗ cô nương, ngươi dùng cái chữ 'lừa gạt' này khiến ta thực không thoải mái..."

Tần Kham móc ra một đống bạc vụn to từ trong lòng, ước lượng ra khoảng hai mươi lượng đưa cho Đỗ Yên: "Ta nói chuyện giữ lời, hai mươi lượng quan phủ phạt ta ở đây rồi, giao cho cô đi."

Đỗ Yên vừa mới chuẩn bị nhận bạc từ trong tay hắn thì Tần Kham lại rụt mạnh tay lại: "Chậm đã! Viết biên lai!"

Đỗ Yên dở khóc dở cười: "Ngươi không tin ta thế cơ à?"

Tần Kham vẻ mặt nghiêm túc: "Tha thứ ta nói thẳng, tín nhiệm đối với quan chức chính là tàn nhẫn đối với bản thân... Chúng ta cũng không thân thiết gì, hơn nữa từ nay về sau ta không hy vọng chúng ta còn gặp lại nhau nữa nên cứ làm việc đúng trình tự là tốt nhất."

Đỗ Yên hung hăng lườm hắn một cái, mua giấy bút ở thư quán bên đường rồi như rồng bay phượng múa viết xuống một tờ biên lai.

Chữ viết của Đỗ Yên khá tốt, vẫn nói chữ tựa như người, chữ viết của nàng trong vẻ đẹp đẽ tiêu sái lại mang thêm vài phần khí phách, giữa những hàng chữ còn lộ ra một cỗ hương vị không an phận, từng từ từng câu tựa như những hàng tinh linh nhảy múa dưới ánh trăng rằm.

"Cầm!" Đỗ Yên đem biên lai hung hăng ném cho Tần Kham, tay kia thì không chút khách khí cầm bạc mà hắn đưa.

Tần Kham như bắt được vàng đem biên lai nhét vào trong lồng ngực, lúc này sắc mặt của hắn cũng không hay ho gì.

Đối mặt một nữ nhân gây cho mình một mớ phiền toái như vậy thì nam nhân nào cũng chẳng thể có sắc mặt đẹp đẽ nổi. Phiền toái vĩnh viễn là phiền toái, bộ dạng có xinh đẹp mấy thì cũng chỉ là cái phiền toái xinh đẹp mà thôi.

Tần Kham chán ghét phiền toái.

"Đỗ cô nương, chúng ta đã thanh toán xong, về sau ai đi đường nấy, nước sông không đụng nước giếng có được không?"

Đỗ Yên cả giận: "Ngươi nghĩ rằng ta hiếm lắm nên thừa hơi đi trêu chọc ngươi sao?"

Tần Kham cười gượng: "Không thừa hơi là tốt rồi, tại hạ thực không có chỗ nào đáng để cô nương hiếm lạ cả."

Nếu đôi bên cùng không ưa gì nhau thì chia tay là chuyện chẳng ai phản đối cả.

Tần Kham ước lượng qua thì thấy trong lòng còn thừa khoảng mười hai lượng bạc, cái này khiến hắn vô cùng vui vẻ.

Sau cơn mưa trời lại sáng rồi, xui xẻo thời gian qua đã cùng với số bạc phạt bay đi xa, số bạc hôm qua bị trộm cũng đã kiếm lại được.

Vẫn là chân lý thiên cổ kia —— người thông minh bất luận ở đâu cũng đêk chết đói nổi.

Tự mình vui vẻ hồi lâu, Tần Kham bỗng nhiên quay đầu: "Sao cô còn không đi?"

Đỗ Yên tức giận hừ lạnh: "Đường trong thành là của nhà ngươi chắc? Ngươi quản ta có đi hay không làm gì!"

Tần Kham thở dài, thì thào lẩm bẩm tựa như đang nói chuyện với ai đó: "Nữ nhân này ngoại trừ hung tàn cùng điểm mấu chốt của đạo đức hơi thấp thì da mặt cũng rất dầy nữa..."

********** ********

Hai người một trước một sau đi thêm một đoạn đường… Tần Kham dừng, Đỗ Yên cũng dừng, Tần Kham đi, Đỗ Yên cũng đi,

nàng liên tục nghiến răng oán hận nhìn chằm chằm bóng dáng hắn khiến Tần Kham không khỏi lạnh cả tóc gáy.

Cảm giác hết sức cổ quái, thật giống như mấy khúc xương trên người bị một con chó đói nhìn chằm chằm vào, rồi gắt gao theo sau rình rập...

May mắn loại hoàn cảnh xấu hổ quỷ dị này cũng cũng không bảo trì lâu mấy.

Đang bước đi thì đầu vai của Tần Kham bỗng bị người khác vỗ vào một chút, hắn quay đầu lại thì thấy trung niên thư sinh vừa mới trúng thưởng khi rồi.

"Huynh đài còn có việc?" Tần Kham nhíu mày.

Ánh mắt trung niên thư sinh lúc này có chút trống rỗng, từ khi trúng thưởng đền giờ thì biểu hiện của hắn có chút thần kinh hỗn loạn.

"Vừa rồi, mẩu giấy trúng thưởng của ta... Ở trên đó vẽ cái gì thế?" Trên mặt thư sinh có nồng đậm tò mò.

"Thưởng đã thưởng rồi, ngươi quản tranh vẽ làm cái gì nữa."

Thư sinh lắc đầu, bướng bỉnh kiên trì: "Không, cái mẩu giấy trúng thưởng kia… cho ta coi lại lần nữa..."

Tần Kham sảng khoái lấy ra mẩu giấy vẽ cái đầu heo kia đưa cho hắn… Thằng này thoạt nhìn có điểm không bình thường, kẻ điên cùng nữ nhân giống nhau đều đại biểu cho phiền toái. Hiện bên người đã có một cái phiền toái đuổi mãi không đi nên Tần Kham không muốn có thêm phiền toái nào nữa.

Thư sinh mở ra mẩu giấy, một cái đầu heo theo trường phái phi thường trừu tượng đang châm biếm nở nụ cười hàm súc với hắn.

Thư sinh bình tĩnh nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên hít một hơi cực sâu rồi thất thanh kêu to: "Ô hô ai tai! Đây là cai gì? Xấu chết ta mất!"

Mẹ nó...

Tần Kham đang ra vẻ tao nhã cũng đột nhiên rất muốn chửi đổng.

Đỗ yên vốn vẫn đi theo Tần Kham bỗng bật cười khúc khích, sau đó không chút cố kỵ ha hả cười to lên.

Tần Kham sắc mặt âm trầm trừng mắt nhìn thư sinh: "Ngươi có ý gì?"

Thư sinh cũng không thèm nhìn hắn, hai cái ngón tay khẽ gắp một góc của mẩu giấy, tay kia thì bịt mũi, biểu tình kiểu như bị người khác ném một bô cứt vào mặt, chỉ thiếu mỗi cái là chưa ói ra nữa thôi.

Biểu tình này so với chỉ vào cái mũi chửi má nó càng tổn thương người hơn nhiều, đỉnh đầu Tần Kham bắt đầu bốc khói.

Thư sinh hiển nhiên chẳng thèm quan tâm đến tự ái của Tần Kham, hắn đắm chìm trong nỗi bi thương khi thấy đầu heo dị dạng nọ...

Sau lại chỉ chỉ vào Đỗ Yên đang cười đến rũ người, thư sinh thần tình hoang mang thình lình hỏi: "Ngươi vẽ chính là nàng sao?"

Tiếng cười của Đỗ Yên nhất thời cứng lại, giống như bị người khác đột ngột bóp lấy yết hầu vậy, cả khuôn mặt trong nháy mắt tím tái.

Tần Kham nhịn cười, nghiêm túc đáp: "Không, ta vẽ chính là..."

"A! Chẳng lẽ là lừa?" Thư sinh giật mình, tiếp theo vẻ khinh ghét càng sâu hơn: "Đây là lừa sao? Lừa còn có thể như vậy nữa cơ á?"

Tần Kham mới vừa mở miệng định nói thì thư sinh đã cắt ngang với vẻ mặt oán giận: "Sao có thể vẽ con lừa như vậy được? Vạn vật thế gian đều có thần thái hình vận của nó, ngươi đây là khinh nhờn đối vạn vật a!"

Người nầy không biết là đang làm gì mà lại tùy thân mang theo bút mực, cũng không thèm lý tới biểu tình của Tần Kham với Đỗ Yên mà tiêu sái ngồi xổm xuống bắt đầu sửa chữa bức vẽ đầu heo kia ngay tại vệ đường.

Chỉ ít ỏi thêm vào vài nét bút, một cái đầu heo theo trường phái siêu trừu tượng liền đã bị thư sinh biến thành đầu một con lừa, hai tai dài thẳng, mặt dài, trông rất sống động, pha đủ cả thần lẫn vận.

Tần Kham cùng Đỗ Yên không khỏi than thở sợ hãi.

Thư sinh nhìn trái ngó phải xem bức vẽ một lúc lâu thì mới hài lòng gật gật đầu, rồi thô lỗ đem bức vẽ ấn vào ngực Tần Kham, cả giận nói: "Thấy chưa? Đây mới là lừa! Ngươi vẽ khi nãy thì phải là heo mới đúng!"

Tần Kham gãi gãi mũi, bình tĩnh nói: "Ta khi trước vẽ vốn chính là heo..."

Thư sinh ngẩn ngơ, bình tĩnh nhìn Tần Kham hồi lâu, bỗng nhiên cúi gập người ho khan kịch liệt.

Tần Kham thì lại híp mắt nở nụ cười.

Người này tuy rằng thoạt nhìn có điểm không bình thường, bất quá dường như nhân cách còn chưa có hỏng mất...

Tần Kham chắp tay, khách khí hỏi: "Còn chưa thỉnh giáo tên họ huynh đài?"

"Khụ khụ khụ... Ta á… Tại hạ Tô Châu Đường Dần, tự Bá Hổ…!"

"Khụ khụ khụ..." Lúc này đến phiên Tần Kham ho khan, hắn ho so với Đường Dần còn thảm thiết hơn.

Chương 9: Giang Nam tài tử

"Đường huynh! Thần tượng! Ta có thật nhiều vấn đề muốn hỏi ngươi..."

"Cứ hỏi."

"“Đường Bá Hổ’... Là tên chữ của ngươi à?"

"Không... Vì sao hỏi như vậy?"

"Bá Hổ, Bạch hổ... Mẹ ngươi sao lại đặt tên chữ cho ngươi kỳ quặc vậy chứ?"

"....."

"Không tiện thì cũng không cần trả lời..."

"A, cám ơn."

"Thân là người đứng đầu Giang Nam tứ đại tài tử, áp lực của ngươi có lớn không vậy?"

"....."

.....

.....

Sự nhiệt tình của Tần Kham vượt xa khỏi dự kiến của Đường Bá Hổ cùng Đỗ Yên, hơn nữa mấy vấn đề hắn đưa ra hỏi cũng khiến Bá Hổ huynh thực không biết nói gì cho cam.

Hai người họ đương nhiên không thể biết rằng cái tên Đường Bá Hổ ở năm trăm năm sau là vang dội như sấm bên tai tới cỡ nào. Tần Kham thậm chí còn không biết tên của đương kim Thiên tử nhưng chỉ mới nghe đến ba chữ "Đường Bá Hổ" thì trong đầu hắn đã tự động hiện ra một hình ảnh – Châu Tinh Trì vẻ mặt phong tao, cùng với ba đại tài tử khác của Giang Nam tứ đại tài tử thoát quần áo ở trên cầu vượt, mê hoặc chết đi sống lại hàng vạn hàng

nghìn cô gái ngu ngốc...

Đỗ Yên ở một bên không đành lòng cho Đường Bá Hổ nên khẽ kéo kéo Tần Kham tay áo, Tần Kham lúc này mới phát hiện chính mình có điểm thất thố, vì thế cưỡng chế lại tâm tình kích động, ho khan hai tiếng cười cười xấu hổ với Đường Bá Hổ.

"Gặp được Đường huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ." Tần Kham chắp tay khách khí.

Đường Dần cũng chắp tay: "Còn chưa thỉnh giáo danh tính túc hạ..."

"Tại hạ Sơn Âm Tần Kham, miễn cưỡng tính là nửa cái người đọc sách."

Theo quy củ thì bình thường Tần Kham còn hẳn là phải giới thiệu một chút tên chữ của mình nữa, nhưng từ khi xuyên qua tới giờ thì hắn cũng không nhớ nổi tên tự của mình nữa, thế nên đành phải bỏ qua không đề cập tới.

Lúc này Tần Kham mới chính thức bắt đầu đánh giá Đường Dần.

Nói thật, vị Giang Nam đệ nhất tài tử trước mắt này thật là không có tí xíu phong độ tài tử nào cả, chưa nói tới cái hình tượng tay áo phiêu phiêu, tiêu sái đón gió thì ít nhất cũng nên mũ áo nghiêm chỉnh, thần thái đoan trang… nhưng Đường Dần bây giờ lại râu ria lởm chởm, tóc tai xốc xếch tựa mớ cỏ khô, quầng mắt thâm xì tựa như nhiều đêm mất ngủ, ngay cả ánh mắt cũng mơ hồ trống rỗng, bộ dạng mười phần là kiểu khách làng chơi hết tiền bị đào non đá ra khỏi cửa.

Tần Kham cảm thấy hết sức thất vọng trong lòng, Giang Nam đệ nhất tài tử không nên có cái bộ dạng này đi.

Kiếp trước vô cùng quen thuộc với danh tiếng của Đường Dần nên Tần Kham cũng đương nhiên biết rõ tình cảnh hiện giờ của hắn.

Năm Hoằng Trị thứ mười hai, Đường Dần tham gia thi hương rồi đỗ đầu, đây là thành tựu chính danh huy hoàng nhất của hắn, đời sau xưng tụng hắn là 'Đường giải nguyên' cũng chính là vì thành tích này. Đáng tiếc sau đỉnh cao này thì nhân sinh của Đường Dần

bắt đầu xuống dốc, năm sau đó hắn vào kinh thành thi hội rồi không hiểu sao dính dáng vào vụ án làm rối kỷ cương khoa trường, án này sau kinh động tới triều đình rồi Hoàng đế vì bình ổn dư luận nên sau khi lệnh cho Cẩm y vệ điều tra thì đem hắn trừ bỏ đi sĩ tịch, vĩnh viễn không bổ nhiệm nữa.

Hiện giờ Đường Dần đã là hơn - ba mươi tuổi, con đường làm quan vô vọng, chỉ có thể say mê phong nguyệt, khốn cùng thất vọng độ nhật, dựa vào bán bức tranh mà sống, bán bức tranh đoạt được không nói trí nghiệp an cư, lại lấy đến chơi gái mua vui, ngày quá đắc phi thường suy sút.

Đường Dần lúc này là một cái tài tử hoàn toàn mất hết hy vọng đối với tương lai.

Chẳng qua thì tài tử vĩnh viễn là tài tử, dù là tài tử mất hết hy vọng thì vẫn bị Giang Nam sĩ tử cùng danh kỹ thanh lâu điên cuồng theo đuổi.

Thơ của hắn, tranh của hắn vẫn như một ngọn núi sừng sững mà đám Giang Nam sĩ tử không thể vượt qua nổi. Sự phóng đãng của hắn, sự cuồng nhiệt của hắn lại vẫn như cũ khiến cho đám danh kỹ ở thanh lâu trầm mê say đắm, tình nguyện đưa tiền cho hắn đi thanh lâu để xxx với hắn.

Nói thật, Tần Kham hết sức hâm mộ người như vậy đấy, chơi gái chẳng những không mất tiền mà còn có thể kiếm tiền mang về, đây quả là cảnh giới đỉnh cao của khách làng chơi – trym to không lo chết đói.

Trong lịch sử chỉ có hai người đạt tới cảnh giới này, một là Liễu Vĩnh, hai là Đường Bá Hổ.

Tần Kham thất vọng với bộ dạng lởm khởm hiện tại của Đường Dần kỳ thật cũng không ảnh hưởng tới tâm tình của hắn là mấy. Tần Kham hâm mộ chính là diễm phúc của Đường Dần, một thằng sống tới hoảng loạn như thế mà vẫn được cả mớ danh kỹ thanh lâu tranh nhau xxx, thật sự quá là thần tượng.

Đối đãi thần tượng thì phải khách khí một chút, nhiệt tình một chút.

Vì thế Tần Kham hết sức nhiệt tình thân cận cùng với Đường đại tài tử.

"Nghe đại danh Đường huynh đã lâu, hôm nay nhìn thấy quả thực là được thỏa tâm nguyện trong đời..."

Đường Dần chắp tay nói không dám, trên mặt lại toát ra vẻ ngạc nhiên.

Tuy nói hắn là Giang Nam tài tử người người theo đuổi, nhưng người đọc sách thời đại này thì đều chú ý mặt mũi, chẳng sợ tôn kính hắn mấy đi nữa thì vẫn phải bảo trì cái hình tượng thanh cao ung dung của người đọc sách. Mà cái thằng trước mặt này lại quá khác biệt rồi, hắn biểu hiện sự hâm mộ đối với mình thật sự quá rõ ràng. Đứng trước mặt Tần Kham, Đường Dần có một loại cảm giác mát mặt tới tận bài vị tổ tông, bởi vì thái độ của Tần Kham không sai biệt lắm đã coi hắn như bài vị tổ tông mà cung kính rồi đấy.

Hai người khách sáo ngươi tới ta đi thật lâu, Đỗ Yên ở bên cạnh đã sắp hết kiên nhẫn đá đá mấy hòn đá nhỏ ven đường.

"Đường huynh không phải ở Tô Châu sao? Vì sao lại tới Thiệu Hưng này thế?"

Đường Dần xúc động thở dài, vẻ mặt có chút cô đơn: "Không danh không lợi, hai bàn tay trắng, dạo chơi khắp nơi tăng trưởng kiến thức mà thôi, hiện giờ những gì ta có thể làm cũng đại khái chỉ có việc này thôi..."

Thực hàm súc u oán, nói trắng ra thì đại ý là: “Ông mày hiện đã thảm như vậy rồi, thích đi đâu thì đi, mày quản cái trym!”

Tần Kham nhìn vị tài tử mạt rệp này, trong đầu bỗng linh quang chợt lóe, lại nhìn Đường Dần lần nữa thì trong mắt đã có vài phần ý vị thâm trường.

Tần Kham nháy mắt mấy cái, cười nói: "Không biết Đường huynh đến Thiệu Hưng là đi qua thôi hay tính ở lâu dài?"

"Đi qua mà thôi."

"Đường huynh thiếu tiền chứ?" Tần Kham thình lình đi thẳng vào chủ đề.

"A?" Đường Dần ngẩn ngơ, hắn phát hiện chính mình dường như theo không kịp suy tính trong đầu Tần Kham, hay là... mình già rồi nhỉ?

Tần Kham còn thật sự giải thích: "Đường huynh lòng mang chí lớn, gửi gắm hy vọng rồng nằm đáy giếng cũng sẽ có lúc bay lượn hô mưa gọi gió, bất luận sau này thân ở triều đình hay là giang hồ thì tiền bạc cũng đều là vật không thể bỏ qua được. Đường huynh hiện thiếu tiền chứ?"

Đường Dần lặng đi một lúc lâu, đờ đẫn gật gật đầu: "Đương nhiên thiếu tiền... Ta có vừa mắt một chỗ trang viên ở thành bắc Tô Châu, có ý định mua lại để có chỗ chui ra chui vào quãng đời còn lại, mà ngay cả tên trang viên ta cũng đã đặt rồi - 'Đào Hoa Ốc' (Ổ Hoa Đào), đáng tiếc..."

Đường Dần cười khổ lắc đầu.

Tần Kham tự nhiên biết hắn đáng tiếc cái gì, trong túi không có tiền thì đừng nói là mua trang viên, cả nhà xí cũng đêk mua nổi ấy chứ.

Ân, thiếu tiền là tốt rồi, chỉ sợ ngươi không cần tiền thôi.

Nụ cười nơi khóe miệng Tần Kham càng ý vị thâm trường.

Mà Đỗ Yên ở bên cạnh bị nụ cười quỷ dị của Tần Kham làm cho ghê đến phát ói, thằng này nhất định lại đang có chủ ý xấu nào đó rồi...

Hắn quá xấu xa đi!

Sau khi biết Đường Dần trước mắt đang trọ ở một khách điếm tại phố Ma Thạch trong Thiệu Hưng thành thì Tần Kham lại dời đi đề tài, tán gẫu trên trời dưới đất với hắn.

Sắc trời dần tối, Đường Dần không thể không chắp tay cáo từ với người bạn kỳ quái vừa kết giao.

"Đường huynh đi thong thả, ngu đệ còn có một vấn đề cuối cùng nữa..." Tần Kham bỗng nhiên gọi lại hắn.

"Ngươi hỏi."

"‘ Hàm tiếu bán bộ điên ’ là huynh phát minh ra hay sao?"

*** Hàm tiếu bán bộ điên: dịch ra là ‘cười nụ đi nửa bước là điên’. Trong bộ phim Đường Bá Hổ của Châu Tinh Trì thì nó là một loại thuốc kích dục.

********** **********

Tần Kham nhìn chằm chằm theo bóng dáng Đường Bá Hổ xa dần, khóe miệng nhếch cao, trong mắt tràn ngập ý cười.

Được gặp mặt trò chuyện với danh nhân lích sử là vinh hạnh cỡ nào a, nhưng sao mình vừa thấy đã muốn kiếm bạc nhỉ?

Như vậy không tốt… quá hèn, quá nhục rồi.

"Đem cái dáng vẻ ghê tởm kia của ngươi cất đi ngay!" Đỗ Yên vẻ mặt chán ghét rít lên.

Cái thằng thoải mái tiện tay đã hóa giải nan đề nàng đưa ra, ung dung thoát khỏi khốn cảnh thì… dù là Đỗ Yên cũng không có lòng muốn hại hắn thì vẫn cảm thấy không thoải mái. Huống hồ thằng này hóa giải bằng cái cách lừa lọc xảo trá như vậy càng khiến nàng khó chịu hơn.

Hiện tại Tần Kham trong mắt nàng đã là kẻ xấu không hơn chỉ kém, dù cho bộ dạng hắn có tuấn tú, phong độ mấy thì cũng chỉ là một kẻ xấu tuấn tú mà thôi. Kẻ xấu chính là kẻ xấu, túi da bên ngoài có đẹp mấy thì cũng không thay đổi được bản chất xấu xa bên trong.

Tần Kham hồn nhiên không nhận ra ý tưởng của em chân dài nhà quan này, hơn nữa hắn căn bản cũng không thèm để ý tới suy nghĩ của nàng làm gì, theo lý thuyết mà nói thì từ khi trả hết nợ xong hắn và nàng đã có tí xíu quan hệ nào nữa, cả đời này sẽ không dây dưa với nhau gì cả.

Tần Kham thở dài nói: "Ta rõ ràng anh tuấn là thế, cười rạng rỡ là thế mà sao lại có kẻ nói là bộ dạng ghê tởm nhỉ? Người này chẳng lẽ là người mù?"

Đỗ Yên cười lạnh: "Ta có phải người mù hay không thì không cần ngươi quản, ta chỉ muốn nói với ngươi, Đường Bá Hổ mặc dù con đường làm quan đã vô vọng nhưng địa vị của hắn trong lòng Giang Nam sĩ tử là cực cao. Nếu ngươi định gài hắn thì nên cẩn thận với tất cả đám người đọc sách ở Giang Nam đi là vừa."

Tần Kham thở dài: "Nói kiểu gì vậy, ta tốt xấu cũng coi như nửa cái người đọc sách được không? Người đọc sách sao lại đi gài đồng học chứ?"

"Ngươi không định gài hắn thì sao lại nở ra cái nụ cười ghê tởm thế hả?" Đỗ Yên đối nụ cười của hắn hiển nhiên cực kỳ có định kiến.

"Ta lặp lại một lần, nụ cười rạng rỡ của ta chỉ có mê người câu hồn chứ không ghê tởm nhé." Tần Kham kiên trì với ý nghĩ tự sướng của mình một cách cực đoan.

Đỗ Yên không thèm để ý quả tự sướng của thằng dở hơi này mà nghi hoặc nhìn hắn hỏi dò: "Ngươi rốt cuộc định làm gì với Đường Bá Hổ hả?"

Tần Kham thở dài: "Cô vì sao cứ nhất định cho là ta sẽ chơi xấu hắn chứ?"

"Ta không thể không hỏi được. Mùa thu năm trước cha ta xử tử một gã tội phạm giết người, lúc hắn ở sắp bị chém ở trên pháp trường thì cũng cười cái kiểu ghê tởm giống hệt người, hơn nữa cũng mắt lộ hung quang ý hệt như vậy... Đó ngươi xem ngươi xem, mắt ngươi lại lộ ra hung quang kìa!" Vẻ mặt Đỗ Yên tràn ngập chính nghĩa.

Tần Kham đành phải đem quay đầu ném ánh mắt về phía xa xa.

Từ trên người Đỗ Yên hắn lại hiểu rõ được hai việc.

Nữ nhân này trừ bỏ hung tàn, điểm mấu chốt về đạo đức thấp, da mặt rất dầy ra thì còn có rất nhiều khuyết điểm.

Tỷ như nàng quả thật là mù thẩm mỹ, cùng với... mệnh cách quá mức xung khắc với hắn.

Một nữ nhân có nhiều khuyết điểm như vậy trên người là một chuyện hết sức đau lòng, Đỗ tri huyện cha nàng thật sự nên cẩn cẩn thận thận kiểm điểm lại phương pháp giáo dục con cái của hắn mới phải...

Vì mau chóng thoát khỏi sự dây dưa của nữ nhân này, đồng thời cũng để chứng minh mình là một người đọc sách thiện lương thân thiện với môi trường nên Tần Kham đành phải chịu khó nhẫn nại giải thích.

Chỉ vào bóng dáng Đường Dần sắp biến mất phía xa, Tần Kham nói: "Cô có cảm thấy bóng dáng của Đường đại tài tử có một loại hương vị rất đặc biệt không?"

"Hương vị nào cơ?"

"Thật giống như, giống như một… thỏi bạc đang đi đường ấy." Trong mắt Tần Kham tràn ngập vẻ thưởng thức, hắn tán thưởng nói: "Cô xem, dáng đi lấp lánh, xuất chúng tới cỡ nào chứ... A! Mau nhìn, thỏi bạc này ngay cả vồ ếch cũng đều rạng rỡ ánh bạc tới vậy..."

Chương 10: Tài tử xổ thơ

Tần Kham rốt cuộc tính toán gì với Đường Dần thì cũng chẳng ai ngờ nổi.

Chỉ có thể khẳng định là… dưới điều kiện tiên quyết rằng không ai trêu chọc hắn thì Tần Kham sẽ không chủ động đi hại người, cùng lắm là chơi khăm nhau một phen mà thôi, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hòa bình thế giới cả.

Bất kể người khác nghĩ sao thì Tần Kham vẫn luôn luôn cho rằng mình là một người hiền lành, luôn luôn như vậy đấy...

Đỗ Yên hiển nhiên không nghĩ như vậy, nàng cảm thấy Tần Kham rất xấu, quá đểu, càng quá đáng nữa là một thằng đểu như thế mà lại có vẻ bề ngoài của chánh nhân quân tử, thật sự là con sâu làm rầu nồi canh trong mớ người đọc sách nho nhã. Vậy nên nàng vô cùng khao khát được giúp người đọc sách thanh lý môn hộ……

Vô luận là quanh minh chính đại vác đao kề cổ uy hiếp hay âm thầm lén lút đào hố hại người thì Tần Kham sống chết cũng không chịu hé ra nửa chữ về âm mưu của mình với Đường đại tài tử. Đại Minh dù sao cũng là xã hội có pháp chế, Đỗ Yên lại không dám thật sự bóp chết hắn nên đành hậm hực ra về, trước khi đi còn miễn phí ném tặng thằng này mấy ánh mắt rất có lực uy hiếp.

Đón nhận mấy ánh mắt này của nàng, Tần Kham chợt cảm thấy ý định cả đời không dây dưa với nàng nữa của mình dường như quá ngây thơ rồi thì phải? Nữ nhân này hình như không hề định bỏ qua cho mình đấy……

****

Mấy chục lượng dựa vào trò ‘Rút thưởng’ lừa tới tay thì hắn đã phải nộp cho quan hai mươi lượng tiền phạt nên trên người Tần

Kham bây giờ ước chừng còn lại khoảng mười lăm mười sáu lượng, đây cũng là toàn bộ tài sản hiện giờ của hắn ở kiếp này rồi.

Mười lăm mười sáu lượng chẳng những không phải là con số nhỏ mà nó còn ký thác cả hy vọng đổi đời của hắn nữa.

Một thân một mình đi tới thời đại xa lạ này, không thể dựa vào bất kỳ ai, tài sản chẳng có bao nhiêu… nhưng tương lai Tần Kham vẫn phải ăn cơm, phải mặc áo, phải có nhà, hơn nữa còn phải lấy vợ sinh con… Tất cả những điều đó đều phải từ mười lăm mười sáu lượng bạc này mà ra rồi, cho nên số tiền này hiện nói là sinh mạng của Tần Kham thì cũng không hề quá đáng chút nào.

Người có tiền phải làm chuyện gì đầu tiên chứ?

Đương nhiên là tiêu tiền.

Mà hiện có hai chuyện lửa sém lông mày cần lập tức xử lý - một là ăn, hai là ở.

Tần Kham ở chợ tây Thiệu Hưng thành vào đại một gian hàng, qua loa gọi một tô canh mì rồi vục đầu vào húp xì xụp, nói thật là rất khó ăn… không có ớt cay, không có bột ngọt, chỉ là một vắt mì đổ nước sôi rồi cho thêm mấy hạt muối, đây cũng là chuyện thường ở thời đại này nên hắn cũng đành chịu.

Miễn cưỡng ăn xong tô canh mì, Tần Kham đứng dậy đi tới đường Mạt Thạch tìm kiếm hồi lâu rồi cũng chọn được một khách sạn chui vào thuê phòng trọ. Không biết là vô tình hay cố ý mà hắn lại vèo một cái trở thành hàng xóm với Đường Dần.

Đây ý nghĩa là chuỗi ngày xui xẻo của Đường đại tài tử bắt đầu.

“Ơ! Không phải là Đường huynh sao? Hữu duyên hữu duyên, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Tần Kham vui mừng chắp tay với Đường Dần, mặt mũi đầy vẻ ngỡ ngàng kiểu như “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng”.

“Khục… khục…”

Đường đại tài tử đang đứng dưới mái hiên của khách sạn mê

mẩn nhìn mưa bụi triền miên ngoài đường dạt dào ý thơ bỗng bị tiếng gọi của Tần Kham làm giật mình ho khan tới cả bộ mặt đỏ bừng.

Hai mắt Tần Kham lòe lòe tỏa sáng, hắn thấy không phải là tài tử, mà là bạc…

Một thỏi bạc thật lớn đang ho khan trước mặt hắn… ho khan thật đáng yêu quá.

Tần Kham rất nhiệt tình tiến tới gần vỗ vỗ lưng cho Đường đại tài tử.

"Sớm biết Đường huynh thấy ta liền vui mừng là thế thì đêm qua ngu đệ đã chắp cánh bay tới bên huynh cho thỏa chí tang bồng rồi…"

Đường Dần vừa ho khan vừa cười khổ chắp tay.

Rất hiển nhiên là trên mặt vị tài tử khét tiếng này chẳng thấy có chút xíu vui mừng nào cả, ngược lại vẻ kinh sợ thì tương đối nhiều.

Ngẩn người tới nửa ngày thì Đường Dần mới nhận ra thằng này nguyên là cái người bạn kỳ quái hôm qua mới gặp lúc 'Rút thưởng'.

"Hiền đệ đa lễ rồi…" Đường Dần vội vàng đáp lễ.

Thế nhân đều nói Đường Dần ỷ tài mà cao ngạo, tính tình cuồng dã, nhưng bất quá Đường Dần cao ngạo cũng phải xem đối tượng đấy. Cuồng ngạo với quan viên, với danh kỹ, với dân chúng thì là một loại tư thái để biểu hiện bản thân thanh cao khác biệt… tài hoa cùng tư thái là vốn liếng để hắn sinh hoạt.

Nhưng đối với người đọc sách, Đường Dần cũng không dám cao ngạo. Dù gì hắn cũng là người đọc sách, đôi bên cùng thuộc về một giai cấp, hắn nếu dám hé ra nửa phần cao ngạo trước mặt người đọc sách thì cũng nên chuẩn bị bị nước bọt của đám Giang Nam sĩ tử nhổ tới chết đuối đi thôi.

Rất may mắn là Tần Kham có thân phận người đọc sách, cái

này khiến cho hắn có vốn để lân la thân cận với Đường đại tài tử.

Tần Kham đã sớm không khách khí gì với Đường Dần nữa rồi… Thật ra chỉ cần hắn nguyện ý thì bất luận kẻ nào cũng có thể từ trên người hắn cảm nhận được cái cảm giác tuyệt vời "Nhất kiến như cố" (Mới gặp mà như đã thân quen từ lâu).

Giao tiếp giữa người với người cũng là một môn học vấn, nói một cách thẳng thừng thì thật ra môn học vấn này cũng chẳng ghê gớm gì… Nhất quyết là chỉ cần da mặt dày thì chẳng có ai mà không kết thân nổi.

Xuất thân là trợ lý chủ tịch nên Tần Kham rất am hiểu môn học vấn này.

"Ngu đệ xem Đường huynh đưa mắt nhìn mưa xuân, dồn khí đan điền, tựa hồ trong lòng đang có linh cảm… chẳng lẽ Đường huynh lại có một ý thơ trác tuyệt chăng?"

Đường Dần cười khổ: "Vốn là nảy ra đôi ba ý thơ, chỉ tiếc bị tiếng gọi của hiền đệ cắt đứt…"

Tần Kham nhất thời tiếc tới quặn cả ruột, hắn tựa như vừa thấy hai thỏi bạc từ trong túi mình chắp cánh duyên dáng bay đi đầu không ngoảnh lại.

Ánh mắt nhấp nhá, mặt Tần Kham lại hiện ra cái nụ cười hố người đặc trưng của hắn.

"Thơ hay vốn có linh tính, nói không chừng suy nghĩ một chút nữa thì lại quay lại đấy nhé. Tới tới tới… Đường huynh, đệ với huynh vừa gặp đã thân, chẳng bằng vào phòng so tài thơ văn một chút a…"

Vẻ mặt bệnh hoạn của Đường Dần nhất thời rung lên, xem ra đề nghị của Tần Kham đã gãi đúng chỗ ngứa của hắn.

"Như thế rất tốt, rất tốt!"

Tần Kham lặng lẽ bĩu môi.

Tài tử thì đã đành là tài tử, chỉ có điều ngu một chút…

****

Bước vào phòng Đường Dần, chỉ thấy trên án sách đơn sơ là cả đống thơ thẩn cùng tranh vẽ… ánh mắt Tần Kham liền tức thì rực sáng lấp lánh.

Kế tiếp chính là thời gian so tài thơ văn.

“Đường huynh, làm thơ sao có thể thiếu rượu đây? Cái này không hợp lẽ thường!”

“A? Mới sáng sớm…”

“Chủ quán, mau đưa rượu lên!”

……

……

“Đường huynh, cạn chén này… làm thêm một bài thơ nữa được chứ?”

“Ha ha, tốt! Nghe nhé… “Ba chén rượu trắng đầy - Dăm câu nói gió bay - Một ngày về chốn cũ – Cùng nụ cười em say”. Tần hiền đệ, thơ này thế nào hả?”

“Quá thường, còn không bằng tứ thơ vừa rồi của huynh nữa!”

“Vừa rồi ta có làm thơ sao?”

“Dĩ nhiên có làm, khoáng cổ tuyệt kim nữa cơ! ‘Nếu mãi như lúc gặp ban đầu – Nào đâu phiến quạt phải sầu gió thu’, đây mới là thơ hay a!”

“Á đù? Cái này… là ta làm sao?”

“Đương nhiên là huynh làm!” Tần Kham một bộ kiên định nhìn Đường Dần ngẩn người ra hồi lâu: “Đường huynh… vì sao rơi

lệ thế?”

Đường Dần ngước đầu một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên trần nhà, nước mắt yên lặng lướt qua gò má: “Ta bị thơ chính mình làm cảm động…”

“Tới, Đường huynh… lại cạn chén này nữa…”

“‘Đâu phải vô tình nên hoa rụng - Hoá bùn dành để giúp xuân tươi’. A! Đường huynh tài cao khiến ngu đệ xấu hổ vạn phần, ngu đệ thật ngưỡng mộ ngài !”

“A? Đây cũng là ta làm?”

“Đương nhiên là huynh làm!”

……

……

Đường đại tài tử say lăn lóc, hắn say không biết trời trăng gì nữa.

Tần Kham ngồi ở bên án sách, không có vẻ say chút nào, hắn đang thèm thuồng nhìn mớ thơ từ cùng tranh vẽ trên đó.

Tài tử chính là tài tử, không thể không bội phục được… Tài hoa của Đường Dần có thể bị hậu nhân truyền tụng tới tận năm trăm năm sau thì hiển nhiên không thể chỉ có hư danh được.

Tần Kham mở từng trang thơ từ lướt qua một lượt, ánh mắt càng lúc càng sáng.

Hắn dùng sức gãi đầu, nặn óc ra xem còn có thể kiếm được câu thơ tuyệt tác nào nữa hay không?

“Cửu phiến thập phiến thập nhất phiến, phi đáo hoa tùng đô bất kiến (Dịch láo: Chín, mười, mười một cánh hoa bay – Sao chẳng thấy hoa giữa cảnh này).”

Ai nha, thơ tốt! Người nào làm? Đương nhiên là Đường Bá Hổ.

“Bám chắc non xanh chẳng tách rời - Rễ sâu trong vách giữa chơi vơi.”

Lại là hảo thơ, người nào làm? Trịnh Bản Kiều? Không! Là Đường Bá Hổ! Áng thơ vĩ đại như vậy thì đám đuôi sam Thanh triều làm sao có thể làm nổi chứ?

****

Đường Dần gục xuống bàn ngáy như sấm, Tần Kham ngồi bên án sách ghi ghi chép chép…

Hồi lâu sau…

Đường Dần đang say khướt bị Tần Kham lay tỉnh, hắn không nhịn được lầuu bầu: “Ta say ta nằm bạn cứ đi đi thôi”.

Tần Kham ngoan cố lắc lắc bờ vai của hắn, thế nào cũng không chịu đi.

“Đường huynh, huynh hôm nay làm rất nhiều thơ tốt, mỗi câu mỗi chữ có thể nói là dương danh thiên cổ đó nha…”

“Phải… phải không?” Đường Dần say đờ người.

“Ngu đệ có cái ý tưởng này, không bằng đem những áng thơ này của huynh tất cả gom lại rồi viết thành sách, gọi là “Bá Hổ thi tập” rồi đem bán công khai cho toàn bộ Giang Nam sĩ tử để người đọc sách trong thiên hạ được chiêm ngưỡng tài hoa của hiền huynh. Huynh thấy sao?”

“Tốt… tùy ngươi, đừng có cản trở ta ngủ nữa…” Đường Dần mơ mơ màng màng, hết kiên nhẫn làu bàu.

“Vậy chúng ta làm cái hiệp nghị, huynh ra tài ta bỏ công. Sách bán được chia năm – năm được chứ?”

“Tốt…”

“Thật tốt quá, chỗ này… đúng rồi, chỗ đó đó… lăn cái dấu tay là xong rồi…”

……

……

“Đường huynh, ta sáu ngươi bốn được chăng?”

“Được…”

“Chờ chút, ta lập tức sửa lại…”

Chương 11: Nức tiếng Giang Nam

Phát tài!

Đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi Tần Kham bước ra khỏi phòng trọ của Đường Dần.

Ý nghĩ này khiến hắn không nhịn được mà nhảy dựng lên kêu to vài tiếng "Oh yeah!".

Khi trước Đỗ Yên trăm phương ngàn kế muốn moi ra chủ ý của Tần Kham với Đường đại tài tử là cái gì, kỳ thật Tần Kham tính toán chính là cái chủ ý này.

Nói văn vẻ dễ nghe thì gọi là ‘Mượn nhờ gió đông’, còn dân dã thì nói khó nghe hơn một chút là ‘Chó mượn oai hùm’.

Đường Dần vốn đã thơ họa song tuyệt, nếu như đem thêm một ít văn vẻ truyền lưu thiên cổ ném thêm vào cái quầng sáng vốn đã cực kỳ chói mắt của hắn thì giá trị và lợi ích kinh tế của những thứ này trên thị trường nhất định là một con số kinh người.

Đây cũng là lý do Tần Kham chọn cách ‘Chó mượn oai hùm’ chứ không thò mặt ra mạo xưng tài tử với đời đấy.

Một thằng chẳng có miếng danh vọng tiếng tăm gì như Tần Kham, thậm chí còn là loại tú tài gà mờ đã bị cách đi công danh nếu dám cầm một mớ thiên cổ danh tác ra đường rêu rao ông ổng thì chờ đợi hắn trăm phần trăm không phải là sự tán thưởng của đám Giang Nam sĩ tử mà là một trận quần ẩu lên bờ xuống ruộng của toàn bộ tập đoàn văn nhân rồi.

Cái vật như kiểu danh vọng này quả thực là có thể thấy cũng có thể sờ được đấy nhé. "Ba năm im hơi, bỗng nhiên nổi tiếng" - Loại sự tình này nếu như quả thật xuất hiện ở Đại Minh thì tuyệt đối sẽ không kết quả tốt, bởi vì sự đố kỵ của văn nhân đem so với đàn bà còn nặng nề hơn, ác độc hơn nhiều.

Thế nhưng nếu những thiên cổ danh tác này mà do Giang Nam đệ nhất tài tử viết ra thì kết quả hay ý nghĩa lại không hề giống vậy nữa rồi.

Dù Đường đại tài tử viết ra những áng thơ cỡ nào lưu truyền thiên cổ thì cũng đều là chuyện bình thường, hợp tình hợp lý đấy.

Hơn nữa dù có đem vinh quang cùng ánh sáng toàn bộ đưa cho Đường Dần thì Tần Kham cũng không ngại thua lỗ. Hắn coi trọng không phải mấy cái hư danh đó mà là bạc tươi thóc thật cơ.

Học vấn cao quý thanh bạch mấy đi nữa thì trong mắt hắn cũng có thể dùng bạc để đong đếm, người ở thời hiện đại vốn coi trọng lợi ích thực tế.

********** **********

Loại sự tình phát tài như thế này thì nên có được làm liền chớ để chậm, đã chạy trên con đường kiếm cơm thì phải ngựa không dừng vó, gặp thần giết thần gặp phật cái bem luôn… bằng không quả thực là cái loại vô trách nhiệm với tương lai cơm no áo ấm của chính bản thân rồi.

Ra khỏi cửa phòng Đường Dần thì Tần Kham đã ngay lập tức ôm tập thơ mới biên soạn ra được chạy khỏi khách sạn, hỏi thăm chung quanh một lúc thì hắn tới được một thư xã gọi là “Nghiên Ma phường” ở phía tây Thiệu Hưng thành. Chưởng quầy của thư xã này họ Hoàng.

Hoàng chưởng quỹ cũng là kiểu văn nhân nửa mùa đường làm quan vô vọng nên dứt khoát buông tha cho da mặt mà đi kinh thương.

Hai người gặp mặt thì cũng nói xã giao dăm ba câu ít ỏi, rồi Tần Kham trực tiếp đem tập thơ gắn mác Đường Dần đưa cho hắn.

Hoàng chưởng quỹ tiếp nhận, vừa lật hai trang thì liền ngửa mặt lên trời nước mắt ròng ròng, động tác ý hệt Đường đại tài tử, cũng là một góc bốn mươi lăm tia thẳng trần nhà.

" Nếu mãi như lúc gặp ban đầu... Áng thơ đẹp quá! Đường thủ khoa không hổ là Giang Nam đệ nhất tài tử." Trong mắt Hoàng

chưởng quỹ tràn đầy vẻ đau thương.

Nạp Lan đại gia hại người rất nặng... (Nạp Lan Dung Nhược là tác giả bài thơ có câu trên.)

"Thơ đỉnh không?"

"Đỉnh, đỉnh của đỉnh! Tài học của Đường thủ khoa quả là..." Hoàng chưởng quỹ ý đồ tìm một lời ca ngợi cấp bậc đỉnh của đỉnh để tán dương tài hoa của Đường Dần… đáng tiếc lâu ngày buôn bán nên trình độ văn hóa đã khăn gói ra đi từ lâu, vì vậy hắn chỉ còn cách xúc động thở dài, không nói lời nào… bất quá nét mặt của hắn đã biểu đạt sự kính nể cùng cảm động thật sâu sắc rồi. Phải nói là nét mặt hắn lúc này cực giống như thiếu nữ vừa bái đường thành thân xong mới chui lên giường dạng chân chờ tân lang bỗng vùng dậy bỏ trốn cùng mối tình đầu cơm cháo nuôi nhau nơi rừng thiêng nước độc, rất đắm đuối mê hồn.

Tần Kham dời đi ánh mắt, hắn thật sự không muốn đem cái mặt mo nhăn nhúm trước mắt này định nghĩa là "mê hồn" chút nào.

"Tập thơ này của Đường thủ khoa có thể khắc bản thành sách được không?"

"Đương nhiên có thể, tập thơ cỡ này nếu không thể khắc bản thì thế gian này có cái gì dám đóng thành sách nữa chứ? Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ a..." Hoàng chưởng quỹ lại rơi lệ, đó là một lão bản cảm tình hết sức dạt dào, hẳn mối tình đầu của hắn cũng rất nhấp nhô rồi.

"Rất tốt, ngươi trả bao nhiêu tiền?"

"Hả?"

Tần Kham đành phải kiên nhẫn giải thích: "Xuất bản sách thì phải trả tiền nhuận bút, giống như vào tiệm ăn cơm phải trả tiền vậy. Đây là đạo lý, không thể không trả thù lao được?"

Hoàng chưởng quỹ lau lau mớ nước mắt cá sấu trên mặt, biểu tình ngây dại cả nửa ngày chưa hoàn hồn.

Rất hiển nhiên là hắn còn đang đắm chìm trong mộng cảnh thê mỹ

"Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ", còn chưa muốn trở lại trong hiện thực.

"Đang thưởng thức tác phẩm xuất sắc là thế mà ngươi... ngươi lại nói tiền nong với ta đúng lúc này. Ngươi, ngươi quả thực..." Biểu tình của Hoàng chưởng quỹ lúc này hoàn toàn là thiếu nữ vừa mới có con trăng đầu tiên đã bị trai làng cường bạo, tức giận đến nói không ra lời.

Áng thơ thanh nhã thoát tục là thế mà bỗng dưng bị cơm áo gạo tiền nhảy vào… cảm tình trên mặt Hoàng chưởng quỹ quả thực không cách nào tiếp nhận nổi.

Tần Kham lại hiểu sai ý của hắn, cặp mắt hơi nheo lại điềm nhiên nói: "... Ngươi tính đen đớp đen?" (Ý là cướp của ăn cướp, trộm của thằng trộm hay nôm na là híp râm thằng híp râm)

Tần Kham thề! Nếu như họ Hoàng dám nói đúng thì mình nhất định sẽ một quyền đánh nát cái mặt chó của hắn.

May mắn Hoàng chưởng quỹ cũng là người thông minh, hắn kịp thời phát giác ra sát cơ trong không khí trước mắt, vì vậy rất nhanh khôi phục thần trí.

"Khắc một ngàn bản, ta trả Đường thủ khoa một trăm lượng bạc nhuận bút."

Tần Kham lập tức tiếp lời: "Khắc 5000 bản, hai trăm lượng bạc, về sau mỗi lần in thêm một ngàn bản thì trả thêm năm mươi lượng. Được thì được, không được ta sang thư xã khác, Giang Nam là đất văn chương, thư xã quá nhiều..."

Hoàng chưởng quỹ vội vàng kéo hắn lại cười khổ nói: "Vị huynh đệ này, sinh ý là nên đàm phán từ từ mới đúng, hà tất vội vã như thế?"

"Ta không thể không gấp..."

"Vì sao?"

"Đường thủ khoa hiện tại nằm ở trong khách sạn, đói bụng đến mức chỉ còn một hơi tàn rồi, đang chờ ta mang tiền về ăn cơm.

Chậm một chớ nói nhân sinh gặp gỡ lần đầu mà gặp mặt lần cuối sợ cũng chẳng kịp nữa ấy chứ."

Hoàng chưởng quỹ do dự một chút, dậm mạnh chân một cái: "Xong! Hai trăm lượng!"

"Viết giao kèo, đồng ý, trả thù lao, cám ơn."

********** *******

Thiệu Hưng điên cuồng, Tô Hàng điên cuồng, Giang Nam điên cuồng.

Mấy ngày trước, Giang Nam đệ nhất tài tử Đường Dần ra một quyển " Bá Hổ thi tập ", trong thi tập từng câu từng bài đều có thể xưng là tuyệt tác danh truyền thiên cổ, người đọc vui sướng phát cuồng, càng có sĩ tử bị cảm động đến nghẹn ngào khóc rống lên.

Tài tử, danh xứng với thực đại tài tử, niềm kiêu ngạo của văn nhân đất Giang Nam!

Trong đó một bài " Nếu mãi như lúc gặp ban đầu – Nào đâu phiến quạt phải sầu gió thu " càng khiến cho rất nhiều tiểu thư chốn khuê phòng như si như mê, lệ châu lã chã.

Tự Thái tổ hoàng đế bắt đầu sáng chế ra văn bát cổ đến nay thì văn nhân nho sĩ Đại Minh có thể nói là vắt hết óc vào loại thơ này đấy. Loại thể thơ này thật sự không phải là vật gì tốt cho cam, nó chế ước tư tưởng của văn nhân, khiến cho người người không thoát ra nổi khỏi cái vòng tám chữ luẩn quẩn này được. Có thể nói rằng nó chẳng qua chỉ là một loại công cụ để Hoàng đế tăng cường lực thống trị mà thôi, tác dụng là để áp chế văn phong tự do tự tại của người có học trong dân gian. Việc tư tưởng không được tự do này khiến cho nên từ khi Đại Minh lập quốc đến nay hầu như chẳng thể xuất hiện nổi áng thơ bài từ nào được đánh giá là lưu truyền thiên cổ, không thể không nói đây là một sự thụt lùi của văn phong.

Trong hoàn cảnh như vậy mà bỗng chợt có một tập thơ, câu từ ý cảnh bên trong hầu hết đều có thể xưng là tuyệt tác khoáng cổ chí kim, lưu truyền thiên cổ xuất hiện. Này có thể nào không khiến

cho đám văn nhân điên cuồng theo đuổi được chứ?

Tên tuổi Đường Dần lại một lần nữa truyền khắp thôn cùng ngõ hẻm Giang Nam, hắn chợt trở thành đại thần tượng trong lòng mọi người.

Mà trong khi người ngoài ồn ào náo nhiệt thì Tần Kham lại trốn trong phòng khách sạn, khuôn mặt tuấn tú nhếch lên nụ cười châm chọc như có như không, khoái chí sướng lòng... Đếm bạc.

Thật nhiều bạc a....

Tập thơ bán đắt như tôm tươi, thư xã Hoàng chưởng quỹ in thêm rồi lại in thêm, bạc đưa một lần rồi lại một lần, trừ ra quẳng cho Đường Dần bốn phần thì sáu phần còn lại Tần Kham độc chiếm cũng ước chừng đã hơn 300 lượng rồi.

Đây là số bạc đầu tiên mà đời này Tần Kham kiếm được một cách coi như… chỉ coi như là trong sạch mà thôi. Số bạc nằm lấp lánh, ánh bạc phản chiếu trong mắt Tần Kham như nắng hửng nơi thiên đường, thoải mái dễ chịu, an bình...

Phanh!

Cửa phòng bị người đá văng.

Một bóng hình thon thả cao ráo xinh đẹp xuất hiện trong mắt hắn.

Tần Kham nheo mắt, theo phản xạ vô thức ôm lấy đống bạc trên bàn vào lòng.

Người tới là người quen.

"Đến cướp tiền à?" Sắc mặt Tần Kham không đẹp mắt chút nào.

"Không phải."

"Vậy cô tới làm gì?"

"Tới cửa đến thăm."

Tần Kham chỉ chỉ cánh cửa phòng vừa bị Đỗ Yên đạp nằm hấp hối,

bình tĩnh nói: "Cô gọi kiểu này là ‘đến thăm’ cơ à?"

Miệng nhỏ của Đỗ Yên khẽ nhếch lên: "Bồi thường ngươi là được chứ gì."

Tần Kham thở dài: "Đại tiểu thư, ta đã đem bạc phạt đưa cho cô rồi, hai ta không phải đã chẳng ai nợ ai nữa sao? Cô quay lại tìm ta làm gì nữa chứ?"

"Ta chỉ muốn đến xem xem vị Giang Nam tài tử kia đã bị ngươi lừa bịp chết hay chưa thôi."

Hôm nay Đỗ Yên dường như cũng không thoải mái, khí thế đạp cửa cũng so với ngày thường ít hơn một chút, Tần Kham cảm thấy rất không thích ứng, hắn có lẽ là quen với khí phách thường ngày của bà cô này rồi.

Hướng bên trên chỉ chỉ một ngón tay, Tần Kham thản nhiên nói: "Vị Giang Nam tài tử kia ở trên lầu, lên lầu rẽ trái căn thứ ba, lúc đi ra ngoài xin đóng cửa lại, cám ơn."

Đỗ Yên không hung dữ như thường ngày mà ngược lại hữu khí vô lực thở dài, đứng dậy đóng cửa lại, sau đó tự nhiên đi qua nửa gian phòng ngồi xuống băng ghế trước bàn gương.

Nét mặt Tần Kham rựt rựt nhăn nhó, bà cô này thật đúng là không coi mình là người ngoài...

Cô nam quả nữ chui vào cùng một phòng, nàng không sợ danh tiết hoen ố rồi hả? Cha nàng dạy dỗ kiểu gì thế nhỉ?

Đỗ Yên đưa cặp mắt xinh đẹp nhàn nhạt lướt qua đống bạc trên bàn, nàng không hỏi tới số bạc này từ đâu ra mà chỉ lạnh nhạt nói: "Ngươi lại lừa được nhiều bạc đấy chứ!"

Tần Kham kỳ quái liếc nàng.

Cô nương này hôm nay cực không bình thường, hai đầu lông mày không che dấu nổi ý buồn.

—— Chẳng lẽ lúc phạt người khác tiền bị người ta đập cho một trận rồi?

Tần Kham không cách nào ngăn chặn ý tưởng tà ác này trong lòng.

Đỗ Yên nhẹ nhàng thở dài, như có điều suy nghĩ: "Ngươi thật là kẻ có lắm biện pháp..."

Tần Kham há miệng không nói.

Bà cô này trên mặt rõ ràng viết hai chữ "Phiền toái", giả như phản ứng lại với nàng thì chỉ sợ mình cũng bị lôi vào mất.

Mọi người không tính là quen biết, vẫn nên bảo trì quan hệ cừu nhân thuần túy thì lành hơn...

Tần Kham không tiếp lời, khuôn mặt Đỗ Yên cũng căng ra, thế nào cũng không chịu nói tiếp, rồi lại không rời đi, hai người ngồi đối diện nhau lâm vào trầm mặc xấu hổ.

Phanh!

Cửa phòng lại lần nữa bị đá văng.

Tần Kham thở dài thườn thượt: "Hôm nay là ngày gì mà sao người đến thăm đều dùng cái cách kỳ lạ này thế nhỉ?"

Đường Dần tay cầm một tập thơ xuất hiện trước mặt hắn, toàn thân run rẩy, ngón tay chỉ vào Tần Kham mà vẫn run rẩy.

"Vì cái gì? Nói cho ta biết vì cái gì!" Đường Dần nghiến răng gầm nhẹ, mặt mày méo mó giống như trái mướp đắng non.

"Cái gì vì cái gì?" Tần Kham khí định thần nhàn hỏi lại.

"Vì sao không thương lượng với ta đã xuất bản tập thơ này hả?"

"Ai nói chưa thương lượng? Huynh ngay cả điểm chỉ cũng điểm rồi..." Tần Kham móc ra một cái hiệp định đưa đến trước mặt hắn.

"Ngươi..." Đường Dần nghẹn lời, lập tức cả giận nói: " ‘Nếu mãi như lúc gặp ban đầu – Nào đâu phiến quạt phải sầu gió thu’ là ta làm sao?"

"Đương nhiên là huynh làm."

"’Bám chắc non xanh chẳng tách rời’ cũng là ta làm hay sao?"

"Đương nhiên."

Đường Dần triệt để bạo phát, vùng lên túm lấy cổ áo Tần Kham, khuôn mặt lửa giận bừng bừng, huơ huơ tập thơ cực kỳ điên tiết rít lên: "Như vậy, cái câu ‘ Bên đèo một đám thiên nga ’ này cũng là ta làm hả?"

Chương 12: Lộ

"Bên đèo có một đám thiên nga - Nhảy vọt xuống sông khoe thân ngà - Bụng đói ra sông vờn đuổi bắt – Ăn xong về nhà phịch lão bà."

Cái thứ thơ này thì kỳ thật mỗi người một ý, rất tục tĩu cũng có lúc coi là nhiều phong nhã, Mao chủ tịch (Mao Trạch Đông) không phải đã từng nói nhã nhặn cái câu "Không được phép đánh rắm" sao?

Ít nhất trong mắt Tần Kham thì cái bài thơ 'Bên đèo có một đám thiên nga' này rất thông tục, già trẻ đều thích hợp, thơ mà đến loại mù chữ cũng nghe hiểu được thì tự nhiên là thơ hay, năm đó Bạch Cư Dị tiên sinh chính là làm thơ như vậy.

Nhưng hiển nhiên, Đường đại tài tử lại không cho là như vậy.

"Đây là cái loại thơ thẩn chó má gì, thế mà cũng dám chen vào trong tập thơ của ta hả?" Đường Dần phẫn nộ rã rời rồi, thanh danh cả đời không khéo bị cái bài thơ chó chết này vặt sạch ấy chứ.

"Bài thơ này... Chẳng lẽ không phải huynh làm hả?" Tần Kham dùng sức vò vò đầu.

Hắn cũng loạn cả đầu rồi.

Tần Kham cũng không phải dân tốt nghiệp hệ Trung văn ở đại học, xin thề là hắn có thể nhớ ra mấy câu thiên cổ danh tác này hoàn toàn do thần phật phù hộ độ trì đấy, có một vài sai lầm trong đó đương nhiên là chuyện bình thường. Nói đi nói lại thì đối với một thằng mấy hôm trước còn đang tự tay treo cổ lủng lẳng dưới xà nhà thì thật sự không nên dùng tiêu chuẩn thánh nhân đi cân đo hắn rồi.

Vỗ vỗ đầu một lúc thì Tần Kham mới phát hiện mình thật sự râu ông nọ cắm cằm bà kia rồi, dường như bài thơ này là ở trong cái loại phim hài Đường Bá Hổ do Châu Tinh Trì sản xuất, cái đoạn

mà bốn thằng Giang Nam tài tử hèn mọn bỉ ổi cùng một chỗ hợp tác...

Đường Dần biểu tình cực phẫn nộ, trong ánh mắt nồng đậm khao khát một loại dục vọng đem Tần Kham tiền râm hậu sát.

Tần Kham nhếch nhếch miệng, có chút xấu hổ.

Người đọc sách vì sao đều có cái tật xấu này thế nhỉ, một bài thơ nhầm mà thôi, hà tất phải nhảy dựng lên đòi đánh đòi giết thế cơ chứ? Mọi thứ vì sao không nghĩ một chút tới chỗ tốt đây? Ví dụ như hơn hai trăm lượng tiền nhuận bút trong phòng ngươi, cùng với... kết bạn với một bằng hữu thông minh như ta thì ngươi mới có tiền đi mà mua cái 'Đào Hoa ốc' nổi chứ.

Nói đến 'Đào Hoa ốc'...

Đường Dần thấy Tần Kham mím môi không đáp thì tạm thời buông tha cho mớ thiên nga trên đèo nọ, lại tiếp tục giở vài trang tập thơ rồi chỉ vào một bài thơ khác… lúc này nét mặt của hắn rất đặc sắc, giống như giữa ban ngày gặp quỷ vậy.

"Bài thơ này ý gì? 'Ổ đào trong có am đào - Tiên trong am mải tiêu dao tháng ngày... ' "

Tần Kham có chút hết kiên nhẫn nổi, cặp mắt nheo lại: "Đây cũng không phải huynh làm hay sao?"

Trợn mắt nói phét sao, người đọc sách cũng có trò này nữa à?

"Đương nhiên không phải do ta làm!" Đường Dần tràn đầy tức giận kèm mấy phần kinh dị quát lên: "Ngay cả 'Đào Hoa ốc' ta còn chưa mua nổi nữa là, sao làm nổi bải thơ đó? Có điều... Bài thơ này ta cũng đã nghĩ qua mấy lần nhưng một mực có mấy chỗ trọng yếu không thông. Thế mà sao bài đó trong tập thơ này đều cùng những chỗ ta trăn trở không mưu mà hợp, hơn nữa còn hoàn mỹ tới vậy mới hay chứ?"

Tần Kham dùng sức vò vò đầu.

Lại hố cha rồi, bài thơ này do Đường Dần làm thì không phải bàn cãi. Nhưng theo trong lịch sử thật sự thì lúc này bài thơ còn chưa

được sáng tác nữa, Đường Dần hiện giờ chính còn đang chạy ngược chạy xuôi lo tiền bạc mua 'Đào Hoa ốc' mới phải, đâu có nhàn hạ thoải mái để làm ra mấy câu thơ ý như "Người cười ta quá cuồng điên - Ta cười người tục đâu nhìn ra chi. " nổi?

Kẻ xuyên việt ánh mắt quá mức tiến bộ trước thời đại xem ra cũng không phải chuyện tốt gì cho cam.

Tần Kham mặt không đổi sắc mạnh miệng: "Đường huynh, cái này đúng là huynh làm đấy. Không lừa huynh, mấy ngày trước đây ta với huynh đối ẩm thi văn thì lúc đã say mèm huynh liền hứng khởi đem bài thơ này dõng dạc đọc ra một mạch rõ ràng. Còn nhớ lúc đó ngu đệ ở một bên còn tán thưởng vỗ tay tới ê ẩm nữa cơ. Chúng ta còn vì hoàn thành bài thơ này mà cạn mấy chén liền nữa đấy, huynh quên à?"

Nhìn thần sắc nghiêm túc thành khẩn của Tần Kham, Đường Dần ngây người ra một lúc lâu rồi mới nghi hoặc hỏi lại: "Thật sự là ta làm hả?"

"Huynh phải nhân phẩm của ta chứ."

"Ta có tài thế sao?"

"Đúng, quả thật huynh rất có tài."

"Ta thật sự rất có tài?"

"Tài trí hơn người a...."

"Vì sao ta có tài tới vậy hả?"

"Mày đủ chưa?" Tần Kham lập tức dứ dứ nắm đấm.

Người đọc sách phải đập mới ngoan được... Chả trách Tần Thủy Hoàng lại đốt sách chôn sạch đám người có học, chỉ tiếc là vẫn còn chôn chưa hết...

********** **********

Bị Tần Kham lừa dối tới tây bắc đông nam quay mòng mòng, Đường đại tài tử đờ đẫn lê xác ra khỏi cửa phòng, trạng thái của

hắn thật không tốt, đi đứng như kiểu đang mộng du, trong miệng thì thào lẩm bẩm mấy bài thơ của chính bản thân, đắm chìm trong sự sùng bái đối với chính tài hoa của mình.

Khóe miệng Tần Kham lại nhếch lên một nụ cười.

Lợi nhuận của chuyện đạo văn quá phong phú rồi, chỉ mấy bài thơ đã đổi được hơn 300 lượng bạc, xem ra hợp tác với gã Đường đại tài tử này vẫn còn khá nhiều đất để phát triển tiếp nữa, sắp tới nhất định phải tăng cường hợp tác mới là đạo a.

Thơ thì đã moi hết rồi, còn gì nữa nhỉ?

Tứ đại tác phẩm nổi tiếng hiện còn chưa được xuất bản đi à nha? Tào Tuyết Cần chắc giờ mới chỉ là một tế bào đơn thể trong cơ thể của ông nội của ông nội hắn đi a? Cha mẹ Ngô Thừa Ân chẳng biết đã lấy nhau chưa nữa?

Bằng không dứt khoát viết hẳn cả " Kim Bình Mai " ra rồi gắn nhãn Đường đại tài tử mà phát hành thu tiền cho khỏe, bất quá có khả năng Bá Hổ huynh sau này sẽ bị đeo cái tiếng dâm côn mất rồi...

Mà nghĩ lại, Đường Bá Hổ vốn am hiểu nhất là vẽ tranh đông cung thì cũng đã là dâm côn mẹ nó rồi còn đâu...

" Kim Bình Mai " nhiều nhất cũng chỉ dệt hoa trên gấm cho cái mác dâm côn của hắn là cùng, dù sao chịu tiếng xấu là hắn, bạc thì vẫn là mình cầm đấy.

Thánh nhân nói, quân tử không trú mưa dưới tường đổ.

Tần Kham là quân tử nên đành phải đá Đường huynh đi trú mưa dưới tường đổ vậy.

Tần Kham đang mộng đẹp thì trong căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng ho nhẹ khiến hắn giật mình sợ tới mức ba hồn xuất khiếu bốn phách thăng thiên, quay đầu dòm lại há hốc mồm ngạc nhiên thốt lên: "Cô ở đâu chui ra thế?"

Mặt Đỗ Yên tái nhợt đi, nàng rất nhanh siết chặt nắm đấm.

Vì sao thằng này cứ mở miệng là khiến cho người khác sinh ra một

khao khát điên cuồng xông vào xé xác hắn ra thế nhỉ?

"Ta, vẫn, ngồi, đây, từ, nãy!" Đỗ Yên nghiến răng rít lên từng chữ từng chữ, ngữ khí hết sức âm trầm.

Tần Kham nghĩ nghĩ lại, hình như cũng đúng thế đi.

Bà cô này tồn tại có phải quá mức mơ hồ rồi không?

"Cô vẫn ở trong phòng ta làm gì?"

Đỗ Yên trừng mắt: "Việc gì tới ngươi!"

Tần Kham cười khổ, thế này quá không nói lý rồi, ta bỏ tiền ra thuê phòng ở, ngươi vào ngồi chồm hổm trong này lại không phải việc của ta thì của ai nữa chứ?

Đỗ Yên cầm lấy tập thơ Đường Dần vừa bỏ lại trên bàn lật lật vài tờ, đọc một lúc thì mắt đẹp của nàng dần dần trợn tròn. Dường như tập thơ có một loại sức hút khủng khiếp khiến nàng không thể không cẩn thận xem từng ly từng tí một, cặp môi anh đào lặng lẽ giật giật như đang nhấm nháp ý tứ hàm xúc trong thơ. Thi thoảng nàng còn ngẩng đầu dùng một loại ánh mắt lạ lẫm mà phức tạp nhìn nhìn Tần Kham.

Tần Kham sởn cả gai ốc, ánh mắt của nàng khiến hắn nhấp nhổm đứng ngồi không yên nổi.

Hồi lâu, Đỗ Yên khép tập thơ lại, khóe môi nhếch lên nụ cười tươi hết sức có ẩn ý.

"Tập thơ này là chính tay Đường Dần làm hả?"

"Đương nhiên, ta chỉ chép lại mà thôi."

"Toàn bộ là hắn làm?"

"Đúng."

Đỗ Yên ánh mắt lườm lườm tập thơ trên bàn, bình tĩnh nói: "Hoằng Trị năm 13, Đường Dần dính vào án làm loạn kỷ cương khoa cử khiến Nội các triều đình, Đại học sĩ Lý Đông Dương đích

thân tra xét án này rồi lột bỏ sĩ tịch của Đường Dần, suốt đời không được làm quan. Từ đó trở đi Đường Dần thất vọng với đời, khí phách tinh thần sa sút, thường thường say rượu chơi gái chán chường qua ngày. Đây là chuyện người trong thiên hạ ai cũng biết..."

"Cô nói mấy cái này liên quan gì với ta?"

Đỗ Yên thản nhiên cười nói: "Tần công tử hãy kiên nhẫn nghe ta nói hết đã, rất nhanh thì liên quan tới ngươi rồi..."

"Sau khi Đường Dần bị tước sĩ tịch xong thì vợ cũ không chịu nổi nghèo khổ làm toáng lên bỏ hắn mà đi. Sau Đường Dần một thân một mình lang thang Tô Châu, dựa vào bán văn vẽ tranh mà sống, kiếm được đồng nào thì ném hết vào rượu với gái, ngày ngày mơ mơ màng màng trôi qua. Từ lúc này thì phong cách thơ của Đường Dần đột biến, mặc dù tài văn chương vẫn như trước nhưng câu từ đều tràn ngập cực đoan hận đời, thậm chí có cả văn thơ châm chọc triều đình, nhục mạ quyền quý nữa đấy… Chỉ có điều hắn thân là Giang Nam tài tử nức danh, lại là kiểu thư sinh chẳng bao giờ có thể vào quan lộ nên quan phủ, Cẩm Y Vệ cùng Đông Hán Đông xưởng cũng chẳng thèm so đo với hắn, mặc hắn líu lo mà thôi..."

Tần Kham xúc động thở dài: "Đời sống quá mức thất bại a..., ta có lẽ nên đem những cái này nhớ kỹ để ngày ngày răn dạy bản thân..."

Đôi mắt xinh đẹp của Đỗ Yên phảng phất tràn đầy ánh sáng trí tuệ long lanh.

"Mấy lời tiếp theo của ta sẽ liên quan tới Tần công tử rồi đây..." Ánh mắt Đỗ Yên bỗng trở nên lợi hại: "... Lấy trắc trở mấy năm này trong cuộc sống Đường Dần, lại chịu qua đả kích đau buồn như thế thì cả người lẫn thơ chính phải nằm trong trạng thái hết sức cực đoan mới đúng. Ngươi cảm thấy hắn có thể làm ra nổi những câu thơ như kiểu ‘ Nếu mãi như lúc gặp ban đầu ’, ‘Đâu phải vô tình nên hoa rụng ’..., kiểu thơ tinh tế tỉ mỉ trữ tình ưu nhã, không màng khói bụi nhân gian này sao?"

Hai gò má Tần Kham run rẩy, lắp bắp không nói nên lời...

Đỗ Yên không hề có ý định buông tha cho hắn, mở tập thơ trên bàn ra chỉ vào một câu trong đó ung dung khẽ cười nói: "Sợ rằng chỉ có cái câu ‘ Người cười ta quá cuồng điên ’ là còn mang vài phần phong cách của Đường Dần rồi. Còn lại hơn mười bài thơ thừa sức lưu danh thiên cổ này tác giả phải là một người hoàn toàn khác mới đúng đi sao? Đường Dần chỉ là con mọt sách, tuy có tài hoa ngút trời nhưng lại không thông đạo lí đối nhân xử thế, ai đó có thể coi hắn là kẻ đần, nhưng không thể coi tất cả người trong thiên hạ đều là kẻ đần đi..."

Tần Kham gắt gao mím môi, trên trán đã mồ hôi lấm tấm.

Đỗ Yên bình tĩnh nhìn Tần Kham, hồi lâu sau mới thở dài sâu sắc: "Tần công tử, ngươi đã có tài văn chương tuyệt thế như thế thì hà tất phải giấu tài chứ. Ngươi... đang sợ cái gì?"

Chương 13: Mối nguy của Đỗ gia

Yêu nghiệt!

Nữ nhân này là yêu nghiệt!

Tần Kham lã chã tứa mồ hôi lạnh, cái này là quả báo của việc khinh thường người cổ đại a..., vốn còn tưởng là làm ăn kín như bưng, không nghĩ tới rốt cục vẫn bị người khác nhìn ra sơ hở.

Ông trời bất công éo chịu được… lẽ ra tứ chi phát triển thì đầu óc phải ngu si mới hợp lý. Vì sao con yêu nghiệt trước mặt mình này không những tứ chi phát triển mà đầu óc cũng chẳng đơn giản tí nào thế chứ?

Ây… ngậm miệng ăn tiền, không trả treo với nàng mới là đạo...

Tần Kham nhanh nhẩu ngậm chặt miệng, nghiêm nghị trơ tráo đối mắt với Đỗ Yên.

Ánh mắt Đỗ Yên rất bình thản, tựa đầm sâu nước trong thấy tới tận đáy, không mang tới một tia ô trọc.

Vuốt vuốt " Bá Hổ thi tập " trong tay, Đỗ Yên vẫn đều đều nói tựa mây trôi nước chảy.

"Cố ý ở chung một khách sạn với Đường Dần, sau đó giả vờ giả vịt đối ẩm luận văn rắp tâm chuốc say hắn, thừa cơ viết xuống hơn chục tác phẩm xuất sắc tuyệt thế, lừa gạt thằng ngốc tài tử say mèm kia điểm chỉ chia tiền, tác phẩm thì toàn bộ đều dùng danh tiếng của Đường Bá Hổ Đường đại tài tử xuất bản thành tập thơ. Như thế Đường Dần tự dưng vớ được một mớ hư danh, mà Tần công tử ngươi lại cầm được chỗ tốt thật sự... Ừ? Tần công tử, tiểu nữ tử lung tung đoán mò như vậy không có đúng hay không đây?"

Tần Kham: "..."

Thật muốn giết gái diệt khẩu a.....

Nụ cười tinh ranh của Đỗ Yên nở rộ mới đẹp làm sao: "Tần công tử, không nói lời nào hẳn là đã chấp nhận chứ? Không thể không bội phục ngươi được, thủ đoạn thật hay a. Người như ngươi thì ở đâu cũng chẳng nghèo nổi đi."

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên đứng bật dậy bước vội tới cửa phòng đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm tự nói: "Nữ nhân này nói một tràng, ta đến nửa chữ cũng nghe không hiểu. Hẳn là nàng bị điên đấy chứ?"

Nói xong thì thân ảnh của Tần Kham đã biến mất ngoài cửa phòng.

Đỗ Yên cũng không đuổi theo hắn, vẫn thản nhiên như cũ ngồi ở trong phòng vui vẻ nhìn " Bá Hổ thi tập " trong tay, vẻ hào hứng trong mắt càng trở nên nồng đậm.

"Người này... Rất kỳ quái." Đỗ Yên lầm bầm lầu bầu.

Rõ ràng là tài văn chương đầy một lồng ngực, sao lại đem tác phẩm của mình treo mác người khác chứ? Quá khứ hắn gặp chuyện gì nhỉ? Vì sao phải giấu tài bản thân cam tâm làm dân chúng bình thường mà không muốn hiển lộ tài hoa, ngạo nghễ vươn cao trong rừng sĩ tử chứ?

Tần Kham... Như một bí ẩn khó giải.

Không thể phủ nhận hiện giờ nàng đã khá tò mò với Tần Kham rồi.

Nếu một nữ nhân sinh lòng tò mò với một nam nhân lạ lẫm thì thật sự là một chuyện hết sức muốn chết.

Nếu một nam nhân muốn hóa giải sự tò mò của một nữ nhân đối với mình thì bình thường chỉ có hai biện pháp… một là đem nàng giết tươi, hai là cưỡi lên người nàng.

Trong gian phòng đơn sơ nơi khách sạn thoang thoảng mùi thơm của cỏ dại… nó cũng tựa như hương vị trên người Tần Kham, nhẹ nhàng, khó gần, phảng phất như vô hình nhưng lại chân thật tồn tại.

Trong phòng yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Đỗ Yên ngồi một mình trong chốc lát, bỗng nhiên vẻ hứng thú trên mặt nàng rút đi hết, vẻ u sầu nhàn nhạt tràn tới thay thế làm nét chủ đạo trên gương mặt xinh đẹp.

Trầm tư hồi lâu, Đỗ Yên đứng dậy, hé ra một nụ cười khổ.

"Mà thôi, hắn chỉ là bình dân, có tài mấy thì cũng không giải quyết được phiền toái của cha rồi. Trèo cây sao có thể bắt cá, quá dại."

Bóng hình xinh đẹp bay xa, người ấy vô tung, trong phòng chỉ còn thoảng lại một làn hương thơm nhè nhẹ.

********** ********

Màn đêm buông xuống, Tần Kham lượn lờ cả ngày trong thành Thiệu Hưng, hắn chui vào một quán cơm ven đường gọi nửa cân thịt bò, kêu thêm một bình Hoa điêu lão tửu ăn khuya no nê xong mới chậm rãi quay lại khách sạn. Tới trước phòng thì thò đầu vào dáo dác dòm quanh một lúc để chắc chắn bà cô tứ chi phát triển mà đầu óc không đơn giản kia đã không còn ở đó thì mới dám chui vào phòng, còn cẩn thận cài thêm hai lớp then cài lên cửa rồi mới đi ngủ.

Cùng lúc đó, trong hậu đường Sơn Âm huyện nha, bầu không khí lại trầm thấp đến khiến người khó thở.

Hậu đường nha môn thường do quan đứng đầu địa phương cũng gia quyến vào ở, hôm nay hậu đường Sơn Âm huyện nha do một nhà tri huyện Đỗ Hoành cư trú.

Hậu đường tuy đường hoàng đại khí, mơ hồ sinh uy, nhưng vẫn lộ ra nét cổ xưa, Đỗ Hoành là quan phụ mẫu một huyện nên hiển nhiên rõ ràng quy củ "Làm quan không sửa nha môn" trong quan trường. Tuy hắn đương nhiệm ba năm qua làm việc lợi dân vô số thì cũng không dám đắp thêm một viên gạch một hòn ngói cho nha môn.

Hiện giờ hậu đường của huyện nha là một mảnh gió thảm mưa sầu.

Đỗ Hoành ngồi ở thượng vị, chậm rãi vuốt râu, trong mắt cũng không ngừng chớp qua vẻ lo lắng, chẳng qua thân ở quan trường nhiều năm nên dù lòng dạ rối bời thì nét mặt hắn vẫn không thể không bảo trì vẻ trấn định thong dong.

Lưu thị - phu nhân của Đỗ Hoành cùng con gái Đỗ Yên thì lại không có khả năng hàm dưỡng tốt như vậy, hai mẹ con ngồi một chỗ than thở, vành mắt Lưu thị phiếm hồng, hiển nhiên đã ngầm lau đi không ít nước mắt.

Một nhà ba người tụ họp ở hậu đường, lại ngồi nhìn nhau không nói gì.

Đỗ Yên là người đầu tiên không kìm được mở miệng nhỏ nhẹ nói: "Cha, có biện pháp nào khơi thông một chút..."

Đỗ Hoành cười khổ lắc đầu: "Một khi đắc thế, há chịu tha người? Sợ rằng lần này Thạch Lộc đã nhất định phải làm khó lão phu rồi..."

Đỗ Yên u buồn thở dài, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Đỗ gia hiện gặp phiền toái.

Phiền toái rất không nhỏ.

Bất luận quan tốt hay là quan xấu quan thì ở quan trường luôn luôn sẽ có địch nhân, Đỗ Hoành tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hắn đắc tội một gã tiểu nhân trên quan trường, tên là Thạch Lộc, tiến sĩ khoa thi thứ hai Hoằng Trị năm 12.

Nguyên nhân đắc tội cũng hết sức vớ vẩn, bởi vì danh tiếng làm quan của Đỗ Hoành rất tốt, Lại bộ Thượng thư Mã Văn Thăng thượng biểu tấu công nên hắn đặc biệt bị triệu vào Nam Kinh Lại bộ để báo cáo công tác. Lúc đang nói chuyện với quan trên trong công đường Lại bộ thì vừa lúc có Nam Kinh Hình bộ Cấp sự Thạch Lộc tới làm việc với Lại bộ. Trên đại đường tự nhiên là sắp ghế ngồi theo hàng, theo lý mà nói thì đương nhiên là quan địa phương sẽ nhường quan ở kinh thành ngồi trên, chỉ có điều do thái độ của Thạch Lộc lúc đó quá kiêu căng nên Đỗ Hoành không khỏi có chút tức giận, hắn tỏ vẻ mình là tiến sĩ khoa thứ hai Hoằng Trị năm 3

nên theo thâm niên làm quan sắp xếp thì không cần nhường chỗ cho Thạch Lộc. Hai người vì vậy mà kết thù kết oán.

Chuyện này nói ra thì thấy hết sức vớ vẩn, nhưng tại quan trường quan liêu nặng nề vào thời Đại Minh thì lại tuyệt không chút vớ vẩn nào rồi. Tuy nói Đỗ Hoành cùng Thạch Lộc đều là quan thất phẩm, nhưng quan thất phẩm cũng muốn tranh nhau mặt mũi. Phong thái trong quan trường trung kỳ thời Minh có điểm quái dị, sau khi có lệ Nội các cùng Ti Lễ Giám chia quyền chấp chính cùng Hoàng đế thì dũng khí của đám đại thần chợt đại tăng, nguyên một đám như cắn phải thuốc lắc mười phần hung hăng, ngay cả Hoàng đế ở trên cung vàng điện ngọc thì bọn hắn cũng dám hoa tay múa chân mắng to là hôn quân thì còn có chuyện gì mà bọn hắn không dám làm nữa chứ?

Hai vị quan thất phẩm vì tranh nhau chỗ ngồi mà kết thù kết oán, thật sự rất bình thường rồi.

Lẽ ra một cái là Cấp sự trong Nam Kinh Hình bộ, một cái là Tri huyện của Giang Nam Sơn Âm huyện, bắn đại bác cũng không với tới nhau, đắc tội liền đắc tội cũng chẳng có gì ghê gớm rồi… Thế nhưng là thế sự phong thủy luân chuyển, Thạch Lộc vậy mà lúc này đến vận chuyển, không biết đi đường dẫm phải cục cứt chó gì mà lại ôm được bắp đùi Nam Kinh Binh bộ Thượng thư Tần Dân Duyệt, vì vậy con đường làm quan bắt đầu trở nên hết sức thuận lợi, cuối cùng hiện giờ đã làm tới tận Tuần án Ngự sử.

Lên làm Ngự sử thì cũng thôi đi, nhưng bất ngờ là Thạch Lộc năm nay lại bị phân tới tuần tra ba phủ vùng Tô Hàng Thiệu Hưng, mà Sơn Âm huyện thì chính là nằm trong phạm vi tuần tra của Thạch Lộc.

Ngự sử tuy rằng cũng là quan thất phẩm, nhưng này loại quan này lại có thực quyền hết sức kinh người đấy. Đặc biệt là Tuần án Ngự sử, hiệu quả chấp chính của quan lại địa phương có rất lớn trình độ bị quyết định ở đánh giá của Tuần án Ngự sử, hắn nói ngươi tốt thì ngươi là qua tốt rồi, hắn nói ngươi không tốt thì cũng chỉ cần một tờ báo cáo là ngươi nên chuẩn bị thu thập hành trang về quê chăn vịt đi là vừa.

Đỗ gia sở dĩ mặt mày ủ rũ cũng là bởi vì chuyện này.

Nếu không có gì bất ngờ thì nhiệm kỳ của Tri huyện Sơn Âm Đỗ Hoành này coi như đã chấm hết.

Chương 14: Năm xưa đen đủi

Trên đời có đồ tốt, cũng có thứ đáng ghê tởm, tiêu chuẩn của mỗi người cân nhắc những vật này cũng không hề giống nhau.

Nhưng tại tất cả các triều đại khác nhau trong lịch sử thì lại có một thứ đáng ghê tởm mà tất cả mọi người đều thống nhất ý kiến, đó chính là ngôn quan đấy.

Loại sinh vật này bị chán ghét hết sức không hề ít, dù rằng nếu luận phẩm cấp thì nó cũng chỉ nho nhỏ có thất phẩm, luận tài cán thì cũng chỉ là tiến sĩ xuất thân bình thường mà thôi.

Đại Minh lúc mới lập quốc thì Thái tổ Thành tổ hoàng đế tính cách mạnh mẽ, chuyên quyền độc đoán, chuyện thiên hạ tới trên triều thì đều theo một lời của hoàng đế mà quyết, khi đó tuy cũng có ngôn quan nhưng quả thực tác dụng của bọn hắn thật ra cũng không lớn. Nhưng sau thời Anh Tuyên thì thể chế chính trị của Đại Minh bắt đầu thành hình, Nội các chấp chính, Ti Lễ Giám chấp phạt, Hoàng đế làm trung tâm… từ đây thì bắt đầu hình thành bố cục chính trị văn nhân chấp chưởng thiên hạ, mà mùa xuân của ngôn quan cũng tới theo. Vì vậy đám quan nho nhỏ thất phẩm mới dựa vào một chữ danh mà lau nhau quát tháo triều đình, hô phong hoán vũ, như đám chó dại vớ được ai là cắn người đó, hung hăng ương ngạnh tới ngay cả một số Thượng thư trên triều cũng phải cẩn thận tránh bị bọn chúng đớp được chỗ hại đấy.

Tuần án Ngự sử là thuộc về tập đoàn ngôn quan này.

Ngự sử có quyền giám sát, vô luận là chức quan trong triều có cao cỡ nào thì phàm là làm việc không hiệu quả, sinh hoạt thất đức, không làm tròn trách nhiệm…vân vân… hay dù chỉ là khi ngươi vào buổi triều sớm mà quên chưa chùi sạch đồ ăn sáng thì đều là chỗ hại trong danh sách hạch tội của bọn chúng.

Mà Tuần án Ngự sử thì là cái loại ngôn quan không phải quản chế quan chức kinh thành mà là quan lại địa phương. Từ năm Hoằng Trị định ra chế độ giám sát cùng đánh giá công vụ hành chính địa phương thì mới xuất hiện chức danh Tuần án Ngự sử để khảo sát

khắp nơi. Mà việc khảo sát này thì mang tính chất thường xuyên nhưng lại không định kỳ đấy, tùy vào thời điểm mà linh hoạt tiến hành. Đây chính là một đặc điểm của thể chế chính trị Đại Minh, Hoàng đế có Nội các kiềm chế, quan địa phương lại bị thượng cấp cùng Tuần án Ngự sử kiềm chế, từ trên xuống dưới kiềm chế lẫn nhau để tránh việc quyền lực tuyệt đối bành trướng mà khiến dân chúng thiên hạ lầm than.

Chế độ Tuần án này thật ra cũng có thể coi như một cái chế độ tốt, đáng tiếc là một cái áo đẹp nhưng bị tròng lên người đám heo nái thì cũng chả khác gì mớ rẻ rách là bao.

Ngôn quan Ngự sử thì cũng là người, là người thì không tránh khỏi có người tốt kẻ xấu.

Đỗ Hoành hiện tại có một cọc phiền toái to đùng là bởi vì sắp tới phụ trách khảo sát nơi hắn làm quan lại là Tuần án Ngự sử Thạch Lộc, đây là thuộc về bên hàng ngũ kẻ xấu, ít nhất đối với Đỗ Hoành thì chính là như vậy.

Nói đơn giản, lai giả bất thiện.

********** **********

Tần Kham đang gấp rút xây dựng kế hoạch, kế hoạch phát tài.

Công danh tú tài thì đã bị cách rồi, khoa cử là không có hi vọng nữa, bị ném tới cái xã hội cổ đại này trong hoàn cảnh đó thì hắn duy nhất có thể làm đại khái chính là trở thành một phú ông tiêu dao, cả đời giàu có khoái hoạt.

Tần Kham không có dã tâm lớn lao gì cả, hắn vốn là một kẻ có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, chỉ cần không đói bụng tới mức nằm liệt giường thì hắn liền an tâm sống thoải mái với hiện tại. Vậy nên kiếp trước mặc dù hắn cũng coi như là thành phần trí thức có bản lĩnh nhưng bất quá cũng chỉ ở mức thành phần tri thức mà thôi.

Nhân sinh đương nhiên phải có kế hoạch, có mục tiêu.

Mục tiêu của Tần Kham cũng không cao, trong vòng một năm làm cái phú hộ vạn lượng là được rồi.

Cái mục tiêu này vẫn hết sức phù hợp thực tại đấy, không quá cao xa, không có đại nhảy vọt.

Bá Hổ thi tập đã bán được hơn vạn quyển, xem chừng đã không còn giá trị khai thác gì nữa rồi, nhất định phải tìm phương pháp mới mới được.

Qua lần kiếm chác này thì hắn đã phát hiện ra sự nghiệp xuất bản mang lại lợi nhuận thật sự rất lớn, một đống thơ thẩn khóc xuân buồn thu lau nhau đóng thành một quyển sách không ngờ lại kiếm được tới mấy trăm lượng bạc, không cần tiền vốn, không có mạo hiểm, chẳng những có thể kiếm tiền mà còn kiếm được cả hư danh… đương nhiên hắn không thèm để cái thứ như hư danh này vào mắt, miễn phí đưa cho Đường đại tài tử cho khỏe.

Khiêm tốn mới có thể sống lâu dài, sống an toàn. Lúc muốn kiếm hư danh thì cũng nên nghĩ lại hằng hà sa số kết cục thảm thiết của mớ danh nhân trong lịch sử cái đã.

Hiện nếu làm phát minh cũng không tiền đồ gì cả, bây giờ là Minh triều, rượu cao độ đã có, hỏa dược cũng đã có… nên có thì đều đã có, muốn phát minh ra máy bay xe tăng thì lại cóc đủ trình, hơn nữa nếu dám phát minh ra mấy loại này thì đoán chừng chẳng những không phát tài nổi mà khả năng rơi đầu còn khá lớn.

Hay là vẫn tiếp tục lăn lộn theo nghiệp xuất bản đi a.

Thơ thẩn thì đã vét sạch sành sanh rồi, thế nhưng vẫn còn có thể bán những cái khác nữa chứ, ví dụ như... tiểu thuyết nổi tiếng thì sao?

Cái này đối với trí nhớ cũng không quá khắt khe, có điều nếu đưa ra thì nên lấy tên thằng nào nữa nhỉ? Lại gắn mác Đường đại tài tử tiếp nữa xem ra không ổn cho lắm, người đọc sách xác thực có chút đơn thuần, thế nhưng vẫn còn không có đơn thuần đến mức lừa đi gạt lại mà vẫn không tỉnh ra rồi.

Mệt óc a.....

Tần Kham ngồi trên ghế dựa dưới mái hiên khách sạn nhìn ra đường, duỗi dài thân thể phơi nắng hứng ánh mặt trời ấm áp ngày

đầu xuân, ngáp một cái dài tẻ nhạt.

Hiện đã có tiền, có phải nên đăng báo tìm vợ ngay hay không nhỉ?

Tìm kiểu vợ nào đây?

Ngực lớn, chân dài, khuôn mặt thiên thần, bộ dáng ma quỷ chăng...

Chính nhân quân tử thì cũng là nam nhân, thẩm mỹ của mọi nam nhân đối với nữ nhân thì về cơ bản là giống nhau, ở điểm này thì quân tử với lưu manh chẳng khác đếk gì nhau cả.

Tần Kham đang mơ về vợ đẹp thì đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời trước mặt bỗng biến mất, một thân ảnh thon dài thướt tha vụt chắn trước mặt.

Tần Kham lặng người đi hồi lâu, sau đó thở dài thườn thượt.

Người quen cũ.

Ý buồn trên khuôn mặt xinh đẹp của Đỗ Yên càng sâu hơn lần trước, cả người nàng lộ vẻ uể oải hết sức thiếu sức sống, chỉ tới khi nhìn thấy Tần Kham xong thì mới lộ ra vài nét tươi tắn như ánh rạng đông.

"Nguyên lai là ‘ Nếu mãi như lúc gặp ban đầu ’ Tần đại tài tử, hạnh ngộ hạnh ngộ." Trong mắt Đỗ Yên hiện lên vài nét châm chọc.

—— Thật hối hận ngày hôm qua làm sao lại không đem bà cô này diệt khẩu đi chứ, đánh không lại hạ độc cũng tốt mà...

Tần Kham vụt dựng hết cả tóc gáy tay chân sởn đầy gai ốc, chột dạ nhìn trái ngó phải một vòng xong thì mới cười khổ chắp tay đáp lễ: "Nguyên lai là Cao Nha Nội, hữu lễ hữu lễ..." (Cao Nha Nội là thằng đểu hại Lâm Xung trong Thủy Hử.)

Đỗ Yên ngẩn người: "Ta không phải họ Cao."

"Cô cao như vậy, cha lại là quan phụ mẫu một huyện, không phải là Cao Nha Nội thì là cái gì?"

Đỗ Yên hừ hừ, nói: "Từ xa đã thấy ngươi ngồi ngẩn ngơ một mình dưới hiên, chắc lại đang tính toán mấy chủ ý xấu xa chứ gì?"

"Ta đang nhớ hồi ở quê cũ có nuôi một con chó..."

Đỗ Yên ngạc nhiên: "Con chó thì hay ho gì mà nhớ?"

"Bởi vì con chó này của ta không phải là chó bình thường, nó toàn bắt chuột..."

"Lợi hại như vậy?" Cặp mắt đẹp của Đỗ Yên trừng to tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

"Nhà ta còn nuôi cả một con mèo, có điều con mèo đó về sau lại phát điên lên rồi..."

"Sao mà điên?"

"Bởi vì đám chuột bị con chó ăn sạch mất rồi."

"Con mèo điên xong rồi thì sao nữa?"

"Cái con mèo điên kia về sau học được cách gặm xương."

Đỗ Yên: "..."

Tần Kham mỉm cười: "Tốt rồi, đoạn sau là chuyện riêng của nhà ta đấy. Chào hỏi đã xong, nói chuyện phiếm cũng đã xong, Đỗ cô nương… Tạm biệt không tiễn."

Đỗ Yên khẽ nhăn đôi mi thanh tú: "Ngươi chán ghét ta?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Ta vô cùng yêu thích cô cho nên không dư hơi đi tiếp chuyện cô... Lời này cô tin nổi không?"

Đỗ Yên thở dài: "Nguyên lai ngươi quả thật rất chán ghét ta..."

Vẻ đẹp trong sáng lại đượm đầy những ý buồn, Tần Kham liếc nàng một cái… Ừ, xem ra nàng là gặp phiền toái thật sự.

Đỗ Yên đứng lặng dưới mái hiên khách sạn, nhìn ngựa xe nô nức trên đường cái phồn hoa, thần sắc có chút lưu luyến không nỡ rời đi.

"Có lẽ không được mấy ngày nữa ta phải cùng cha về quê cũ rồi, thật không nỡ rời bỏ nơi đây a..." Đỗ Yên thì thào tự nói, nước mắt lặng yên chảy xuống.

"Tại sao phải về quê cũ?"

Tần Kham vừa dứt lời thì liền hận không thể tự tát cho mình một bạt tai.

Mấy thằng miệng lưỡi lanh chanh mãi mãi sẽ không biết có báo ứng nào chờ đợi chúng nó.

Quả nhiên, Đỗ Yên nghe thế thì ngước mắt nhìn hắn nói: "Bởi vì cha ta có khả năng sắp bị bãi quan rồi..."

Tần Kham cười khổ gãi gãi mũi: "Theo như lẽ thường thì hẳn ta nên hỏi tiếp là vì sao mà cha cô bị bãi quan có phải không?"

Mặc dù đang tâm sự nặng nề nhưng Đỗ Yên vẫn bị bộ dạng bất tắc dĩ của Tần Kham chọc cười, nàng gật đầu nói: "Đúng vậy, theo lẽ thường thì nhất định phải hỏi như vậy đấy. Có điều ngươi không hỏi cũng không sao, ta có thể trực tiếp nói cho ngươi..."

"Ta có thể bịt lỗ tai lại không?"

"Không!"

"Vậy ta đành phải rửa tai lắng nghe rồi..."

Đỗ Yên sâu kín thở dài, đem phiền toái Đỗ Hoành gặp phải đầu đuôi nói ra, nói xong thì nàng liền chăm chú nhìn Tần Kham, trong mắt có nhàn nhạt chờ mong.

Hắn... có nguyện ý giúp đỡ không chứ? Hắn có khả năng giúp đỡ sao? Từ khi nhận thức Tần Kham đến nay thì hắn từ chỗ không xu dính túi tới hôm nay đã khá rủng rỉnh, nàng đều nhìn rõ ràng trong mắt. Trong lòng Đỗ Yên thì Tần Kham đúng là kẻ có bản lĩnh tài hoa, càng khó được chính là hắn không thích khoe khoang tài hoa bản lĩnh của mình, đối nhân xử thế khiêm tốn tới không thể khiêm tốn hơn được nữa.

Tần Kham thật sự là khiêm tốn được quá mức nữa… không phải

người đọc sách trọng nhất là hư danh sao? Vì sao hắn làm ra những bài thơ ưu mỹ tuyệt diệu như vậy mà lại cam tâm tình nguyện đem ra mua danh cho người khác còn bản thân lại chỉ ngồi thu bạc? Chẳng lẽ hắn chỉ trọng lợi không trọng danh? Thế nhưng mà... một kẻ chỉ chú trọng lợi ích thì sao có thể làm ra nổi những bài thơ trữ tình như vậy được?

Đỗ Yên khẽ thở dài, người này đến cùng là suy nghĩ gì? Hắn chính thức muốn cái gì? Rất khó hiểu...

Tần Kham phản ứng rất bình thản. Nghe xong phiền toái của Đỗ Hoành thì hắn chỉ cảm thán một câu: "Lệnh tôn tao ngộ thực khiến người khác thổn thức..."

"Chỉ thế thôi sao?" Đỗ Yên rất không hài lòng, nàng muốn nghe không phải là cái này.

Tần Kham đứng bật dậy, duỗi lưng một cái, ngẩng đầu nhìn sắc trời thì thào tự nói: "Hoàng chưởng quỹ lại in thêm một nghìn quyển tập thơ rồi thế mà vẫn chậm chạp không đưa bạc đến, người này càng ngày càng không có thành tín rồi. Ta phải đi gặp hắn nói cho ra lẽ mới được..."

"Ngươi..." Đỗ Yên tức đến lỗ mũi xì khói.

Tần Kham chắp tay qua loa chào tạm biệt Đỗ Yên rồi vội vàng rảo bước tót đi mất.

Hắn đương nhiên không muốn dính vào cái phiến phức này… Đây là hai vị quan thất phẩm phân cao thấp cơ đấy, một thằng dân đen như hắn mà dám lẫn lộn vào một cái thì nhất định sẽ chết rất thảm đi.

Quy tắc sinh tồn đầu tiên của người xuyên việt là cái gì?

Không phải là chủ nghĩa anh hùng làm liều để ăn nhiều, mà phải là an toàn, an toàn là bạn tai nạn là thù. Trong lúc thần tiên đập nhau thì tốt nhất là cong đuôi trốn thật nhanh, chạy càng xa càng tốt.

Tần Kham lẩn rất xa, hơn nữa lẩn rất nhanh, hầu như có thể coi như là ‘vắt chân lên cổ mà chạy’ rồi.

Bỏ lại ánh mắt đau đáu mong mỏi của Đỗ Yên, Tần Kham bước càng lúc càng nhanh, sau cùng là dứt khoát chạy mất.

Đỗ Yên tức tới mức dậm chân thình thịch, nàng cực kỳ thất vọng đối với phản ứng của Tần Kham, chính ra lúc trước đã thấy cái kiểu gặp việc nghĩa mà tránh qua của hắn thì nên sớm biết thằng này chẳng hề có tí trượng nghĩa nào mới phải.

Tần Kham rời đi rất nhanh rất gấp, nữ nhân này đúng là cái cọc phiền toái, mà hắn thì chán ghét phiền toái.

Các cụ vẫn dạy 'nhanh nhẩu đoảng', khi Tần Kham cắm đầu chạy thì lại không để ý thấy một chiếc xe ngựa từ đằng trước chạy nhanh tới… tốc độ của xe ngựa không chậm, nếu như trong Thiệu Hưng thành có cảnh sát giao thông mà nói thì nhất định có thể phạt nó vi phạm tốc độ trong khu dân cư rồi...

Tới khi Tần Kham phát giác ra chung quanh có chút không thích hợp, nhanh chóng ngẩng đầu lên thì mới thấy xe ngựa chỉ còn cách hắn cùng lắm là vài thước… lúc này hắn thậm chí đã có thể cảm giác được hơi thở nóng ướt từ lỗ mũi của con ngựa rồi.

Chung quanh phát ra từng hồi kinh hô, nhưng Tần Kham thì ngay cả kinh hô cũng không kịp phát ra nữa, toàn bộ suy nghĩ của hắn trong nháy mắt này phảng phất như dừng lại...

Sinh tử gang tấc!

Ngay khi một người một ngựa sắp đâm sầm vào nhau thì sau lưng Tần Kham bỗng nhiên thoát ra một thân ảnh xanh nhạt, thân ảnh xinh xẻo này tựa như bay vút lên rồi một chiếc gót sen nhỏ nhắn điểm mạnh lên cổ con ngựa một cái… tiếp sau thì Tần Kham chỉ cảm thấy cánh tay mình bị một lực lượng khổng lồ hung hăng kéo tuột đi...

Xe ngựa không việc gì, Tần Kham cũng không việc gì.

Người chung quanh rốt cục phát ra từng tràng ồ lên nhẹ nhõm.

Bờ môi Tần Kham đã tím ngắt vì khiếp sợ, hắn đờ đẫn theo phản xạ nghiêng đầu sang bên cạnh thì mới thấy một khuôn mặt hết sức quen thuộc.

"Cho dù... Cho dù cô đã cứu ta, cũng đừng... mơ ta sẽ giúp cô rồi. Ta chỉ là một gã dân đen tầm thường, không giúp nổi..." Lời nói của Tần Kham lúc này hết sức run rẩy run, sắc mặt cũng nhão nhoét vì hoảng loạn.

Đỗ Yên lạnh lùng cười cười: "Vậy ngươi tính dùng cái gì để báo đáp ân cứu mạng thế?"

Tần Kham nghĩ nghĩ, từ trong ngực móc ra năm lượng bạc nén, vẻ mặt như rứt từng khúc ruột đưa về phía Đỗ Yên..

Đỗ Yên muốn cười, càng muốn đánh người.

"Ngươi cũng chỉ đáng giá có năm lượng bạc sao?"

Tần Kham cắn răng lại móc ra thêm năm lượng nữa.

"Mười lượng sao?" Đỗ Yên cười lạnh.

Tần Kham thở dài: "Đỗ cô nương, nếu như cô vẫn không hài lòng thì cứ đem ném ta trở lại đường cái để cho xe ngựa đâm ta chết quách đi cho xong. Nếu tăng giá nữa thì ta có sống cũng không bằng chết nữa rồi..."

Đỗ Yên thật sự rất muốn đánh hắn.

Đây rốt cuộc là cái loại người gì nữa hả trời, trọng danh mà nhẹ lợi mới là quân tử… thằn này thì lại trái ngược, không những thế mà còn coi bạc to hơn cả tính mạng nữa chứ.

Nếu đám người đọc sách trên đời này đều như hắn thì quả thực là đại nạn của Đại Minh vương triều...

Đỗ Yên lạnh lùng nói: "Nếu ta không cần bạc của ngươi thì sao?"

Động tác thu bạc của Tần Kham tối thiểu nhanh gấp 10 lần so với móc bạc ra, chỉ thấy ánh bạc lóe lên thì mười lượng bạc kia đã không thấy tung tích, không biết đã đi tới phương trời nào nữa rồi.

"Nếu Đỗ cô nương không thu bạc thì việc này đã tỏ rõ đạo đức hết sức tốt đẹp của Đỗ cô nương, ta sẽ mời Đường Dần làm thơ nói về cô nương, tán dương hành vi thi ân bất cầu báo đại thiện này của

cô..."

Tần Kham nói xong vái chào thật thấp, sau đó quay đầu rời đi.

Hắn mới quay lưng đi được có vài bước thì Đỗ Yên bỗng nhiên đứng ở giữa phố hô to lên với đám đông người đi đường chung quanh: "Chư vị hương thân, các người biết không? ‘ Nếu mãi như lúc gặp ban đầu ’ là do ai làm ra... A..."

...

...

Tần Kham thật sự rất bội phục mình lanh tay lẹ mắt, nếu như có thể hung ác hạ quyết tâm đem cái bà tám này bóp chết diệt khẩu thì tính cách của mình quả thực chính là hoàn mỹ vô khuyết rồi a.

Buông ra bàn tay đang che cái miệng nhỏ xinh của Đỗ Yên, Tần Kham đem nàng kéo vào một con hẻm nhỏ bên đường, sắc mặt hắn lúc này so với người chết thì còn khó coi hơn.

Nếu mấy câu thơ kia bị mọi người biết là do hắn làm thì không biết sẽ dẫn đến sự công kích của bao nhiêu người đọc sách nữa, bởi vì từ xưa đến nay tâm địa văn nhân vốn còn nhỏ hơn cả nữ nhân đấy, mà thủ đoạn thì còn ác độc hơn nữa cơ.

"Bà tám! Ta không lừa gạt cũng không trêu chọc gì cô, rốt cục là cô muốn cái gì mới để yên cho ta hả?"

Đỗ Yên không chút hoang mang: "Giúp cha ta giải quyết chuyện kia, vụ làm thơ sau này ta chôn sâu trong bụng."

"Ta chỉ là một gã dân đen tầm thường thì có thể giúp cái gì chứ, chẳng lẽ cô bị hoang tưởng à?"

"Ta cũng không hiểu nữa, chỉ cảm thấy ngươi hẳn có thể giúp được gì đó." Đỗ Yên trả lời rất ngang ngược.

Nữ nhân Đại Minh đều ngang ngược mù quáng như vậy sao?

Tần Kham đánh không lại nàng nên đành phải dùng ánh mắt phóng hỏa để giết chết nàng.

Đỗ Yên thấy Tần Kham im lặng thật lâu thì cặp môi đào cũng mím chặt lại, dứt khoát chờ hắn mở miệng.

Cuối cùng thì Tần Kham đành thở dài: "Ta giúp cô lần này vậy, chỉ mong sau đó thì chúng ta..."

"Ta biết rồi, cả đời không qua lại với nhau nữa chứ gì." Hai mắt Đỗ Yên sáng rực, cười khúc khích tiếp lời.

Tần Kham nghe thế thì trở nên lo ơi là lo, nữ nhân này đáp ứng sảng khoái là thế nhưng nhìn sắc mặt của nàng thì căn bản không có chút ý định "Cả đời không qua lại với nhau" nào cả.

Đã có hứa hẹn của Tần Kham, tâm tình Đỗ Yên không hiểu sao bỗng nhiên nhẹ nhõm hẳn.

"Cha ta không hiểu quy củ chọc vào phiền phức này, cũng may là có ngươi..."

"Bởi vì cha ngươi cha năm xưa đen đủi, mệnh phạm tiểu nhân..."

"Đa tạ Tần công tử giúp ta."

Tần Kham nhịn không được liếc xéo nàng một cái, cực kỳ ảo não nói: "Không cần cảm ơn, ta cũng giống lệnh tôn mà thôi - năm xưa đen đủi, mệnh phạm tiểu nhân..."

Chương 15: Hóa hiểm vi an (Thượng)

Trời không thương thằng bất lương. Không ngờ lại... phạt hắn liều mạng thế này mới ác?

Hiện Tần Kham đang ngồi ăn năn, nghĩ lại nhân sinh của hắn.

Hắn không hiểu nổi vì sao ông trời đối đãi với kẻ thiện lương như hắn khắt khe đến thế cơ chứ. Bản thân mình nghĩ đi nghĩ lại cũng chưa làm chuyện thất đức nào cả mà, cũng lắm cũng chỉ trộm mấy con gà của Tần trang, đạo mấy bài thơ của người đời mà thôi, cũng chẳng chết ai đi sao!

"Thiện lương" của từng người là có thể đem so sánh với nhau đấy, hắn cảm thấy nếu đem bản thân so với đám ác bá côn đồ giết người phóng hỏa, hoành hành làng xóm thì mình vẫn còn thiện lương hơn nhiều chứ nhỉ?

Một thằng dân ngu ku đen chen vào giữa ân oán của hai bị quan triều đình thì không biết sẽ chết thảm cỡ nào a...

Tần Kham than thở, tay vân vê cái mũi nát tươm.

"Đỗ cô nương, phiền cô đem ân oán giữa lệnh tôn đại nhân cùng vị Ngự sử kia nói kỹ càng từ đầu tới cuối một lần đi vậy."

Đỗ Yên khó hiểu: "Ta không phải vừa kể với ngươi rồi sao?"

Tần Kham lúng túng: "Hổ hẹn, vừa rồi căn bản một chữ cũng không vào tai a..."

"Vì sao không nghe vào tai?"

"Bởi vì lúc ấy trong đầu còn đang tìm cách cắt đuôi cái phiền phức như cô nữa..."

Đỗ Yên cười cười, nàng cười tới thật ngọt ngào: "Tuy rằng ngươi không phải người tốt lành gì, nhưng ít ra rất thẳng thắn."

Vì vậy Đỗ Yên lại đem ân oán giữa cha nàng cùng Tuần án Ngự sử Thạch Lộc nói lại một lần.

Tần Kham nghe mà lông tóc dựng ngược, mồ hôi lạnh tứa ra… hiện hắn lại lần nữa có thể xác định việc nhận lời giúp đỡ việc phiền phức này là quyết định hết sức không sáng suốt.

Sau khi kể lại lần nữa thì Đỗ Yên liền nhìn hắn chờ mong, đôi mi thật dài còn hứng khởi phấp phới.

"Tần công tử, chuyện này còn có giải pháp nào không?"

"Có giải pháp."

Cặp mắt Đỗ Yên vụt sáng rỡ, hô hấp không tự chủ được mà dồn dập lên: "Giải pháp như thế nào?"

Tần Kham nhàn nhạt liếc nàng một cái rồi chậm rãi nói: "Đầu tiên... tiền công một trăm lượng bạc."

Đỗ Yên chợt cảm thấy trong đầu mình như có hàng trăm con ong vo ve vù vù bay loạn xạ.

"Tới lúc này mà ngươi vẫn còn có tâm tình đòi bạc cơ à?" Đỗ Yên nghiến răng nghiến lợi rít lên.

Tần Kham vẫn ung dung: "Đỗ cô nương, cô cần biết rõ một gã dân đen như ta lần này lăn lộn với ân oán trong quan trường là một chuyện hết sức liều mạng đấy nhé. Hiện chỉ lấy cô một trăm lượng bạc thù lao thì thật sự là đã rơi lệ khuyến mại, bán mạng như cho rồi..."

"... Được! Sau khi thành công thì cho ngươi một trăm lượng, nói lời giữ lời, nhưng là nếu việc không thành thì sao hả?"

"Kể cả chuyện không thành thì cô cũng phải trả thù lao, dùng một trăm lượng này mua cho ta một khoảnh đất làm mồ, mua cái quan tài, đặt một cái bia mộ xa hoa một chút rồi còn thừa bao nhiêu thì mua tiền giấy đốt cho ta là được..."

Đỗ Yên hai mắt tóe lửa: "Ta nhất định sẽ đốt cho ngươi!"

...

...

Hiện tâm tình của Đỗ Yên rất nhẹ nhõm, đồng thời nàng cũng rất tò mò muốn biết phương pháp hóa giải cái tử cục tưởng như không thế suy chuyển này của Tần Kham.

Quyền lực của Tuần án Ngự sử có bao nhiêu thì Đỗ Yên thân là con nhà qua đương nhiên biết được rõ ràng. Tuy nó chỉ là quan thất phẩm nhưng cái loại quan thất phẩm này một khi ở đúng địa phương được trao quyền thì quyền lực của nó cùng với Khâm sai đại thần cũng chẳng khác nhau là mấy. Quan địa phương chấp chính là hay là dở thì đều do một lời của nó quyết định, sau đó đưa lên Nam Kinh Đô Sát viện xem thì kết quả của quan địa phương là thưởng hay phạt, ngợi khen hay trách cứ chỉ còn là chờ lúc nào các đại nhân của Đô Sát viện mở mồm nữa mà thôi.

Thạch Lộc cùng cha nàng Đỗ Hoành năm đó đã kết thù kết oán nên đương nhiên là hắn sẽ không cho Đỗ Hoành có cái gì ngon để ăn rồi. Có thể nói Thạch Lộc còn chưa tới Sơn Âm huyện thì kết cục của Đỗ Hoành đã được định trước.

Tử cục này, Tần Kham làm cách nào để giải đây?

"Thạch Lộc này có chỗ dựa phía sau là Nam Kinh Binh bộ Thượng thư Tần Tân Duyệt phải không?"

Đỗ Yên gật đầu: "Đúng."

"Vậy chỗ dựa của cha ngươi đâu? Đừng nói với ta là cha ngươi mấy năm nay không ô không dù mà một thân một mình leo lên cái chức quan này đấy nhé."

Đỗ Yên há mồm muốn trả lời rồi lại thôi, sau một lúc mới lườm Tần Kham một cái rồi nói: "Việc này cơ mật như thế thì sao ta có thể tùy tiện nói với người ngoài chứ?"

Tần Kham: "..."

Hắn hiện thật rất muốn quay đầu chạy biến đi luôn, học theo mấy nhân vật trong vài bộ phim tình cảm Hàn Quốc dở hơi vừa chạy

vừa bịt tai vừa nước mắt nước mũi đầm đìa gào rú: "Không cần nói nữa, ta không nghe! Cô muốn nói ta cũng không nghe, không nghe..."

Rồi vừa diễn như thế vừa chạy béng khỏi tầm mắt của nàng...

Cái chuyện phiền phức muốn chết này cứ thế là thoát.

Đáng tiếc Đỗ Yên không để hắn thực hiện ý định đó mà sau nửa giây do dự thì đã thản nhiên nói tiếp: "Nói ra ngươi cũng khó tin, cha ta trong triều... quả thật không có chỗ dựa nào cả. Đúng như ngươi nói, cha ta thật sự là tự thân từng bước đi tới chức quan ngày hôm nay đó."

Nhìn ánh mắt thanh tịnh của Đỗ Yên, Tần Kham biết rõ là nàng đang nói thật.

Tần Kham thở dài: "Một Tri huyện không có chỗ dựa sao cứ phải đi trêu chọc một gã Ngự sử có chỗ dựa làm gì thế? Cha cô chẳng lẽ chán cơm thèm sh… Khục khục khục..."

Nói chuyện vẫn không nên dơ dáy quá mới phải, rất nguy hiểm a..., quả rồi nói nhanh tí nữa thì hắn đã nằm liệt giường cả tuần rồi đấy.

Đỗ Yên lạnh lùng nhìn Tần Kham: "Đừng nói nhảm nữa, có biện pháp gì chưa?"

"Có."

"Biện pháp gì?"

"Bắt lấy nhược điểm của Thạch Lộc."

"Trong triều không chỗ dựa thì cha ta làm cách nào để nắm nhược điểm của hắn chứ hả?"

Tần Kham nhệch mồm cười hết sức đáng sợ: "Em gái Đỗ còn non và xanh quá đi nha, có nhược điểm thì tóm lấy, không có nhược điểm thì chế ra nhược điểm để tóm thì cũng thế rồi."

Nháy mắt sau đó, Tần Kham đột nhiên phát hiện mình bị Đỗ Yên

dùng một tay tóm lấy cổ áo giơ lên giữa không trung, như kiểu nữ thần tự do dương ngọn đuốc lên trời ấy.

"Nói tiếng người!"

"Hãm hại hắn!... Buông tay, bà tám!"

********** **********

Trong nha môn Sơn Âm huyện.

Đỗ Hoành đầu đội lụa đen, ăn mặc quan phục màu xanh chính thức của hàm thất phẩm, ở chính giữa quan phục có thêu một cái ô vuông với nhiều họa tiết tôn lên con chim lông gấm thêu ở trung tâm.

Hắn đang ngồi ở văn phòng nơi hành lang trái hậu đường huyện nha đọc công văn, thần sắc thong dong trấn định.

Quả thật Đỗ Hoành xuất thân là người đọc sách đứng đắn chính quy, tiến sĩ khoa thi thứ hai Hoằng Trị năm 3, không có bối cảnh cũng chẳng có chỗ dựa cho nên đã từng phục vụ trong Hàn Lâm viện gần tám năm mới được đưa ra ngoài làm quan.

Người đọc sách có cái ngông của người đọc sách, hắn khinh thường không khí quan trường của Đại Minh hiện tại, lại càng không thèm luồn cúi lo lót, kết bè kết cánh đầu cơ chức tước.

Cho nên tới giờ Đỗ Hoành vẫn chỉ là một Tri huyện thất phẩm, không có hy vọng thăng quan mà còn sắp bị bãi miễn nữa.

Trong nội viện thì Đỗ phu nhân đã thu dọn gói ghém xong trang sức quần áo đồ sinh hoạt, này đủ để thấy hiện Đỗ gia đã lâm vào hoàn cảnh hết sức tuyệt vọng.

Trong quan trường thì chẳng có mấy bí mật giấu nổi tai mắt người ngoài… vậy nên giờ thì đám Huyện thừa, Điển sử, Chủ bộ, Sư gia... cùng các quan lại nhỏ khác trong nha môn đều đã biết chuyện Huyện tôn đại nhân có phiền toái, một cái phiền toái rất lớn.

Huyện tôn đại nhân không ngờ lại có thù oán với Tuần án Thạch

Ngự sử sắp tới đây.

Đi theo thượng cấp như vậy thì làm gì còn tiền đồ nữa chứ?

Trong quan trường thì dậu đổ bìm leo vốn là chuyện hết sức bình thường, hiện tại Đỗ Tri huyện tuy rằng còn chưa bị đổ nhưng trong nha môn Sơn Âm huyện đã lộ ra vài nhánh bìm leo rồi đấy.

Ánh mắt mọi người nhìn Đỗ Tri huyện cũng đã thay đổi, lúc lui tới xử lý công vụ bỗng trở nên rất khách khí, rất sợ hãi… loại khách khí cùng sợ hãi này thực chất bên trong lộ ra lạnh lùng, thật giống như muốn tránh xa khỏi một người hết sức đen đủi, sợ thằng đen này đến lúc chết còn kéo theo mình đệm lưng rồi.

Đỗ Hoành lẳng lặng đem phản ứng của đám người này thu vào trong mắt, nói thật mặt ngoài thì hắn còn làm vẻ thong dong bình tĩnh nhưng trong bụng thì có một khao khát muốn lộn cái bàn mà chửi đệk con kụ chúng mày cho bõ ghét...

Trong văn phòng hết sức lạnh lẽo hiu quạnh, cũng rất yên tĩnh, kể từ khi biết Thạch đại nhân vốn có thù với Huyện tôn sắp tới thanh tra thì hành làng có văn phòng của Đỗ Hoành bỗng đột nhiên vắng lặng hẳn đi. Quan lại lớn nhỏ có việc cần đều chọn đường vòng mà qua, thật sự có việc chẳng đặng đừng thì cũng tránh mặt để công sai hoặc tạp dịch tới xin ý kiến.

Bước vào quan trường 14 năm, Đỗ Hoành lại lần nữa được thể ngộ sâu sắc sự ấm lạnh của lòng người.

Ngoài cửa chợt xuất hiện một thân ảnh xinh đẹp đáng yêu lặng lẽ đi vào.

"Cha, Thạch Lộc kia sắp tới Sơn Âm huyện rồi sao ạ?" Đỗ Yên nháy mắt, trong mắt nàng có chút mất bình tĩnh, có chút sầu lo, cũng có cả một chút... hưng phấn.

Đỗ Hoành đang tâm sự nặng nề nên không chú ý tới thần sắc khác lạ của con gái, chỉ gật gật đầu nói: "Đúng vậy, sắp đến rồi."

Nói đoạn khóe miệng Đỗ Hoành lại nở nụ cười mỉa mai: "Phụng mệnh tuần án Tô Hàng Thiệu Hưng Tam phủ, thế mà vừa ra khỏi thành Nam Kinh thì đã đi thẳng đến Sơn Âm của ta… họ Thạch

này ngay cả thể diện quan trường cũng ném sang một bên rồi, muốn bãi miễn lão phu tới không chờ nổi nữa a."

"Cha, có biện pháp ứng phó nào không ạ?"

Đỗ Hoành khẽ hừ lạnh nói: "Lão phu còn có thể ứng phó thế nào nữa? Hắn muốn bãi miễn thì để hắn bãi miễn là xong. Đại Minh quan trường chi bè kết đảng đấu đá lẫn nhau, đều cùng một giuộc, chức quan này có làm hay không cũng đến thế mà thôi."

Đỗ Yên bặm môi cẩn thận nhìn cha, lúng ta lúng túng nói: "Cha, nếu như... nếu có biện pháp hóa giải thì sao ạ?"

Đỗ Hoành ngẩn người nhìn con gái một cái, sau đó bật cười: "Ngươi có biện pháp à?"

"Con gái không có biện pháp, thế nhưng... có một người có lẽ có biện pháp."

"Người nào?"

"Một người không biết xấu hổ..."

Đỗ Hoành nhíu nhíu mày, vừa muốn tỉ mỉ hỏi lại thì ngoài cửa đã có công sai cung kính bẩm vào: "Huyện tôn đại nhân, quan giá của Nam Kinh tuần án Ngự sử Thạch đại nhân đã tới Sơn Âm huyện, sau nửa canh giờ nữa thì sẽ tới cửa thành phía tây."

Đỗ Hoành cứng mặt lại, thần sắc trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, hắn đưa tay chỉnh lại mũ quan cho ngay ngắn rồi đứng dậy lạnh lùng nói: "Mệnh cho toàn bộ lớn nhỏ quan lại bộ khoái sai dịch trong huyện đến cửa thành phía tây nghênh đón quan giá vị Ngự sử đại nhân này ngay."

Chương 16: Hóa hiểm vi an (Trung)

Chỉnh lại áo mũ quan phục xong, Đỗ Hoành phân phó nha dịch bày ra nghi trượng cờ quạt của Tri huyện. Sau khi chuẩn bị hết thảy xong xuôi, hắn đang định cất bước ra cửa thì quay đầu lại vẫn thấy Đỗ Yên đang đứng đó trong văn phòng, vẻ mặt do dự bất an.

Đỗ Hoành cau mày: "Yên nhi, trở vào nội viện giúp mẹ con thu dọn gói ghém đồ đạc đi thôi. Lần này Thạch Lộc mang hận mà đến nên lời bình của hắn tất nhiên sẽ không có gì tốt đẹp được rồi, lão phu ngày mai sẽ dâng thư từ quan rồi chúng ta quay về quê nhà."

Đỗ Yên vội la lên: "Cha, chuyện này vẫn còn cách..."

"Cách nào?"

"Cha còn nhớ cái người đọc sách tên Tần Kham kia không? Hắn đã hứa với con là sẽ tìm cách..."

Đỗ Yên còn chưa dứt lời thì đã bị Đỗ Hoành thô bạo cắt ngang: "Hồ nháo! Người trẻ tuổi quá mức không hiểu chuyện rồi. Mình ngươi hồ nháo thì cũng thôi đi, sao còn kéo cả người khác vào nữa hả? Quan trường vốn là vũng nước đục, đâu có chỗ cho các ngươi làm loạn chứ?"

"Cha, hắn thật sự có biện pháp..."

"Câm miệng! Một đứa con gái, một gã thư sinh bị cách mất công danh thì có thể làm nên chuyện gì? Yên nhi, Đỗ gia ta vốn là nhà có gia giáo, ngươi là một cô nương còn chưa lấy chồng cứ cả ngày chạy loạn ở ngoài đường, đã thế còn dây dưa với một người đàn ông xa lạ thì còn ra thể thống gì nữa! Mau quay vào nội viện, lão phu phạt ngươi cấm túc, sau này không cho ngươi bước ra khỏi cửa nữa!"

Đỗ Hoành nói xong bèn hầm hầm phẩy tay áo bỏ đi.

Đỗ Yên thất thần nhìn theo bóng lưng già nua của phụ thân, nước mắt không nhịn được lăn dài trên gò má.

Phụ thân là một quan tốt, trong lòng của hắn đau đáu nỗi lo toan của trăm họ, trước nay vẫn kiên trì làm việc tạo phúc cho dân chúng. Quan tốt như vậy thật không nên rơi vào kết quả bị bọn lựa gió bẻ măng ép đến mức phải lủi thủi về quê a!

Đứng lặng hồi lâu, Đỗ Yên chợt lau nước mắt, vẻ mặt kiên nghị lên.

“Tần Kham, mong là ngươi không khiến ta thất vọng!”

Cửa tây Thiệu Hưng thành.

Đỗ Hoành nghiêm nghị đứng ở phía bên phải con đường rộng vào thành, sau lưng hắn là đám quan lại trong huyện phân theo phẩm cấp đứng thành hàng, theo thứ tự là Huyện thừa, Điển sử, Chủ bộ, Bộ đầu… Vốn là sau cùng còn một chỗ của vị Sư gia phụ tá Đỗ Hoành nhưng có điều vị Sư gia nọ quá mức thông minh, sau khi biết Đổng huyện tôn đã từng đắc tội với Tuần án Ngự sử thì từ hôm qua đã vô cùng lý trí đưa đơn xin từ chức cho Đỗ Hoành rồi ngay trong đêm mang cả gia quyến rời khỏi Sơn Âm huyện hòng tìm kiếm một tương lai sáng lạn hơn.

Phía bên trái con đường thì lại đứng hai gã quan võ cùng một hàng lính, quan võ là Sơn Âm huyện Tuần kiểm ti Tuần kiểm Lưu Dương cùng phó Tuần kiểm Đinh Hùng. Đại Minh vốn trọng văn khinh võ, văn võ khác đường, quan văn vốn đã quen xem thường võ quan nên những dịp đôi bên tụ lại thì chỗ đứng luôn được phân biệt rõ ràng.

Tuần kiểm Lưu Dương là một người trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi, bộ dạng có chút tục tằng. Lúc này hắn mặc võ phục theo phẩm chức màu xanh biếc, trước ngực thêu đồ án của quan cửu phẩm là cá ngựa, uy nghiêm đứng trước hàng lính khí thế như lang như hổ. Ánh mắt của hắn thi thoảng quét qua Đỗ Hoành ở bên phải mang theo vài phần cảm thông.

Đại Minh thường thường trọng văn khinh võ, nhưng vẫn có ngoại lệ. Đỗ Hoành chính là ngoại lệ, hắn từ khi đương nhiệm tới nay

vẫn khá khách khí với Tuần kiểm Lưu Dương. Tuần kiểm ti có nhiệm vụ kiểm tra, bắt cướp, bắt buôn lậu, cùng với phối hợp nha môn bộ khoái tuần tra trong thành… có thể nói là gánh vác nhiều trách nhiệm. Đỗ Hoành trước giờ trong công vụ chung cũng chưa từng coi thường đám võ phu thô bỉ này khiến Lưu Dương rất là cảm kích, phàm là công chuyện trong thành cũng hết sức phối hợp hoàn thành.

Ân oán giữa Tuần án Ngự sử với Đỗ Hoành đã sớm bị âm thầm đồn đãi rộng rãi trong Sơn Âm huyện nên đương nhiên Lưu Dương cũng đã biết. Giờ thấy vị cấp trên dễ ở chung này sắp bị bãi miễn thì hiển nhiên là trong lòng Lưu Dương cũng vừa buồn vừa lo, một bụng phẫn uất mà chẳng dám phát tiết ở chỗ nào cả.

Nếu Đỗ đại nhân bị bãi miễn thì Tri huyện kế nhiệm còn có thể khách khí như vậy với một giới vũ phu như hắn nữa không đây?

Hai bên của con đường vào thành đứng đầy quan lại binh lính nhưng tất cả đều không mưu mà hợp ngầm bảo trì yên lặng quỷ dị, ai cũng có tâm tư riêng. Khoảng hai nén hương trôi qua thì quan giá của Tuần án Ngự sử Thạch Lộc đã xuất hiện ở phía xa. Đỗ Hoành mặt không đổi sắc nhìn quan giá của Thạch Lộc, trong lòng thầm than rốt cục cũng đã tới…

Quan giá của Thạch Lộc cũng không phô trương gì, chỉ có một chiếc xe ngựa, một gã phu xe, bốn năm tên lính theo hầu cùng với một gã gia phó. Tuần án Ngự sử vốn có trách nhiệm duy trì tác phong và kỷ luật của quan lại địa phương nên đương nhiên phải làm ra vẻ gương tốt, vậy nên ở phương diện chi phí cho nghi trượng cùng nhân thủ thì càng phải cẩn thận. Thậm chí đã từng có một vị Ngự sử vì kiếm cái thanh danh thanh liêm chính trực mà đặt may một bộ quan phục mới có mấy chỗ vá víu qua loa nữa cơ đấy, có thể thấy bầu không khí quan trường ở thời đại này mới hoang đường buồn cười làm sao.

Quan giá không nhanh không chậm đến trước cửa tây, các quan lại trong huyện cũng chuẩn bị tiến về phía trước tiếp đón cùng làm lễ nghi thì lại thấy Đỗ tri huyện không nói không động, hai chân đứng nghiêm phăng phắc như tượng. Mọi người ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta mấy cái thì cũng đứng lại tại chỗ không bước lên nữa.

Thủ trưởng còn bất động thì cấp dưới tự nhiên cũng không dám động, đây là quy củ.

Xe ngựa dừng trước cửa thành, rèm cửa được vén lên, Thạch Lộc một thân quan bào ngay ngắn được gia phó đỡ xuống khỏi xe ngựa.

Thạch Lộc tuổi chừng bốn mươi, vóc người thon gầy, trên người có mấy phần nghiêm nghị, râu đen dưới hàm đón gió phất phơ nhìn qua có chút chính phái.

Thạch Lộc chỉnh lại áo quan, hắn thấy quan lại trong huyện chỉ đứng đó nhìn nhau mà không ai tiến lên đón tiếp thì không khỏi nhíu nhíu mày, định thần nhìn kỹ lại thì đọng vào mắt là một thân ảnh cầm đầu đang ngạo nghễ đứng nghiêm, tà áo đón gió phất phơ hết sức chói mắt.

Sắc mặt Thạch Lộc tức thì âm trầm xuống, nhưng chỉ rất nhanh lại tươi rói cười ha hả hai tiếng, chủ động đi tới dưới cửa thành chắp tay với Đỗ Hoành.

"Gặp lại Đỗ tri huyện, Nam Kinh từ biệt đã hai năm, mọi chuyện vẫn ổn chứ?"

***

Thạch Lộc được an bài vào nghỉ ngơi trong quan dịch (nhà nghỉ của công chức thời phong kiến).

Đã hai ngày trôi qua, Nha môn Sơn Âm huyện vẫn bình tĩnh như trước, nhìn qua quả thực hết sức sóng yên gió lặng, tựa hồ chuyện Thạch Lộc đến cũng không có bất kỳ rung động nào vậy.

Nhưng không khí trong Nha môn lại càng ngày càng khẩn trương hơn. Trên từ Huyện thừa, dưới đến tạp dịch… cả đám đều ngay cả ho cũng không dám to tiếng.

Bình lặng không có nghĩa là vô sự, ngược lại… càng bình lặng thì lại chứng tỏ bão táp đã càng tới gần.

Sự im lặng trước cơn bão.

...

Đỗ Yên ở trong nội viện của Nha môn đã đứng ngồi không yên.

Nàng thật sự đã hết sức khó chịu với sự ngột ngạt hai ngày này trong Nha môn, nó khiến nàng thấy như không khí chung quanh chợt nén đặc lại khiến đến thở cũng không nổi nữa. Đồng thời nàng cũng cực kỳ điên tiết, Tần Kham đã nói là sẽ giúp nàng phá vỡ cái tử cục này nhưng Thạch Lộc đã tới được hai ngày thì hắn vẫn chẳng có một động tĩnh nào cả.

Thằng này rốt cục đang làm gì nữa chứ? Hắn chẳng lẽ không biết chức quan của phụ thân đã nguy trong sớm tối sao?

Cho nên Đỗ Yên bằng khí thế sấm rung chớp giật đùng đùng phi thẳng đến khách sạn.

Sau đó thì vẫn là phong cách đạp cửa tràn đầy sức sống quen thuộc. Tiểu nhị của khách sạn chỉ thấy loáng qua một nữ nhân trẻ tuổi ào ào nhảy bổ vào căn phòng của Tần công tử, sau đó từ bên trong truyền ra một trang tiếng tay đấm chân đá bùm bụp bôm bốp cùng với tiếng gào thét bi phẫn như heo bị chọc tiết của Tần công tử: "Họ Đỗ, cô đây là muốn giết người...". Rồi thì trong phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Trong phòng, Đỗ Yên vẻ mặt khoái chí đang xoa xoa cổ tay, khóe miệng cười toe toét.

Tần Kham thì hấp hối nằm gục ở cạnh bàn, nửa người đã đau đến không còn cảm giác nữa rồi.

Đỗ Yên nhìn bộ dạng Tần Kham, trên mặt tỏ vẻ áy này xin lỗi:

"Xin lỗi Tần công tử rồi! Mấy hôm nay quả thật có một cỗ phẫn uất nghẹn trào ở cổ họng cho nên sau khi đạp cửa thấy được cái bộ dạng cần phải uốn nắn của ngươi, lại còn cả cái điệu cười ruồi của ngươi nữa… Đây chẳng phải ngươi đang mời gọi ta tới đập cho một trận là gì, thế nên em gái này cũng không khách khí nữa..."

Tần Kham: "..."

Chương 17: Hóa hiểm vi an (Hạ)

Vì sao Tần Kham không dám dây dưa với bà cô này?

Đây chính là nguyên nhân.

Nàng quá hung tàn, trước mặt nàng Tần Kham tùy thời có thể trở thành một cái bao cát.

Mặc dù nàng cũng đã nương tay hạ thủ có chừng mực, không đem Tần Kham đánh chết, nhưng dù sao cũng là đánh a.

"Thêm tiền, phải thêm tiền! Bồi tiền thuốc thang, cả thảy hai trăm lượng, bằng không việc này ta không làm nữa... " Tần Kham thều thào nói.

Đỗ Yên vẻ mặt hết sức sảng khoái, uất ức nghẹn ở cổ họng mấy ngày nay vừa rồi phát tiết hết ra khiến nàng lúc này hết sức nhẹ nhõm sướng khoái.

"Không thành vấn đề, hai trăm lượng thì hai trăm lượng... " Đỗ Yên nở nụ cười tựa thiên thần, nhìn qua tựa hồ hoàn toàn không quen biết gì cái bà chằn mới rồi khi hung hãn đánh đập Tần Kham.

Đỗ Yên nhìn chăm chú vào Tần Kham, thành khẩn nói: "Nói thật, từ ngay cái ngày mới quen ngươi thì ta đã có một loại khát vọng mãnh liệt muốn đập cho ngươi một trận tơi bời hoa lá rồi, sau đó mấy ngày này cứ mỗi lần thấy ngươi thì cái khát vọng này lại mãnh liệt thêm một phần. Từ đó tới giờ ta vẫn một mực kìm nén bản thân, kìm nén đến mức hết sức cực khổ nữa. Rốt cục hôm nay không nhịn nổi nên cũng đành phải ra tay thỏa mãn tâm nguyện rồi. Tần công tử, đa tạ ngươi!"

Tần Kham: "..."

Hiện hắn mới phát hiện nguyên lai bộ dạng mình thiếu đánh tới vậy… nghe người ta nói kìa - "Kìm nén hết sức cực khổ "...

Tần Kham quả thật rất muốn chửi toáng lên “Đệk mẹ nó!”.

Đỗ Yên cũng không thèm để ý tới cảm thụ của Tần Kham, thản nhiên bắt đầu nói chánh sự.

"Thạch Lộc đến Sơn Âm huyện được hai ngày rồi, ngươi vẫn nói đã có biện pháp phá giải tử cục mà sao đến bây giờ cũng chưa thấy động tĩnh gì vậy hả?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Thời cơ chưa tới."

"Ngươi ngồi ở chỗ này chờ thời cơ kiểu gì?"

"Chờ cha cô cùng Thạch Lộc chính thức trở mặt với nhau."

"Sau đó thì sao? Bọn họ trở mặt xong thì ngươi định làm gì?"

"Sau đó ta liền ra tay phá giải tử cục..."

Đỗ Yên trầm mặc hồi lâu rồi mới thở dài thườn thượt: "Tần công tử, chúng ta có thể không nói nhảm vòng vo nữa được chăng?"

Tần Kham cũng than thở: "Ta cũng không muốn nói nhảm với cô, nhưng cô cứ nói nhảm thì ta biết làm sao được?"

"Cha ta không sai biệt lắm đã sắp trở mặt với Thạch Lộc." Đỗ Yên đột nhiên nói.

"Nói tỉ mỉ chút xem."

"Thạch Lộc phụng mệnh thanh tra địa phương, hai ngày này hắn ở huyện nha đối chiếu sổ sách, tra hỏi quan lại dân chúng, khảo chứng đủ loại lời đồn về Tri huyện… vân vân… động cái là nói bóng nói gió, sổ sách đinh mẫu thuế phú rõ ràng không chút sai lầm thì hắn nói nhiều khoản không rõ ràng, rõ ràng người làm công trong nha môn có số lượng đầy đủ nhưng hắn lại nói nhân số thiếu hụt kiểu như cha ta ăn chặn lương công của triều đình ấy... " Đỗ Yên nói một hồi thì sắc mặt đỏ dần lên, càng nói càng tức giận.

Tần Kham thở dài: "Xem ra vị Thạch đại nhân này thật quyết tâm muốn bãi miễn cha cô rồi a. Có điều hắn làm tới trắng trợn như thế, khẩn cấp như thế thì không khỏi có chút quá mức rồi. Ta mặc

dù không phải người trong quan trường nhưng cũng biết quan trường là nơi một nói thể diện, hai nói quy củ, vị Thạch đại nhân này chẳng lẽ không thèm để ý mấy cái này nữa cơ à?"

Đỗ Yên cười lạnh: "Tiểu nhân một khi đắc chí liền càn rỡ, chẳng lẽ Tần công tử không biết hay sao?"

"Cũng còn may ta không phải tiểu nhân, là cái quân tử... " Tần Kham vẻ mặt may mắn, cũng lười giải thích là đứa nào nghĩ như thế về hắn.

Mới rồi đã đập cho hắn một trận thỏa thích nên Đỗ Yên nhất thời cũng không so đo với thằng mặt dày này thêm làm gì, nàng không thèm để ý nói tiếp: "Cha ta đã sắp không nhịn nổi nữa rồi, khi nãy còn mới phẫn nộ vỗ bàn nói dù sao cũng sắp bị bãi miễn hồi hương, cần gì phải nể mặt cái thằng tiểu nhân kia nữa chứ..."

"Ừ, cha cô sắp biến thân..." (kiểu Songoku)

"Gì?"

"Cha cô sắp bộc phát."

Đỗ Yên nghiêm trang nhìn hết sức chăm chú vào Tần Kham, nói: "Tần công tử, ngươi đã nói là có biện pháp hóa giải… chuyện này quan hệ đến thanh danh cùng quan chức của cha ta nên không thể nói chơi được. Hiện ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi thật sự đã có biện pháp chứ?"

"Quân tử không nói chơi."

"Hiện giờ thời cơ đến chưa thế?"

"Không sai biệt đã lắm đến hỏa hầu."

"Đi, theo ta đi huyện nha."

"Tốt, sau khi chuyện thành công, đừng quên trả ta hai trăm lượng đấy."

Đỗ Yên hé mắt lườm hắn: "Ngươi mới vừa nói ngươi là quân tử?"

"Quân tử làm việc giúp người cũng cần tiền công. Không thu tiền không phải quân tử, mà là thằng ngu."

***

Nha môn Sơn Âm huyện.

Nếu như nói hai ngày nay nơi này giống như một cái thùng thuốc súng sắp nổ tung thì ngay lúc này cuối cùng nó cũng nổ.

Tuần án Ngự sử Thạch Lộc bới lông tìm vết, Thạch Lộc chỉ cây dâu mắng cây hòe, Thạch Lộc miệng một bồ dao găm… hết thảy những cái này Đỗ Hoành cũng đều có thể nhịn được, nhiều năm đọc sách thánh hiền không có uổng phí, trước mặt tiểu nhân thì một điểm khí độ hàm dưỡng vẫn phải có.

Nhưng khi Thạch Lộc chỉ vào năm ngoái sổ sách thu phí năm ngoái nói có vài khaonr không rõ ràng, có nghi vấn gian lận kiếm lời riêng thì Đỗ Hoành rốt cục cũng bộc phát.

Đỗ Hoành cả đời làm người làm quan đều hết sức thanh bạch, là một người đọc sách điển hình cực kỳ trân trọng danh tiết bản thân, hắn không thể cho phép tiểu nhân làm ảnh hưởng thanh danh của mình, quan có thể không làm, nhưng thanh danh thì theo mình cả đời, không thể dính chút vết nhơ nào được.

"Thạch Lộc, ngươi thật là quá đáng! Sổ sách thu phí ghi chép rõ ràng như vậy, ngươi dám nói khoản nào mập mờ hả? Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do! Ngươi muốn bãi miễn bổn quan thì cứ việc trực tiếp dâng sớ tấu lên Nam Kinh Đô Sát viện, không cần ở đây bôi nhọ thanh danh bổn qua!"

Thạch Lộc cười lạnh: "Đỗ đại nhân, Bổn quan là Tuần án Ngự sử, có chức trách duy trì kỷ luật của quan lại địa phương, tất cả mọi sự vụ trong nha môn quan phủ đều thuộc phạm vi thanh tra của bổn quan. Hiện Bổn quan bất quá mới chỉ thắc mắc có vài tờ sổ sách mà thôi thì Đỗ đại nhân đã phản ứng quyết liệt như vậy thì là khiếp đảm hay chột dạ thế?"

"Thạch Lộc! Ngươi khinh người quá đáng! Ngươi nói bổn quan gian lận kiếm lời riêng thì chứng cớ đâu hả? Hôm nay nếu ngươi

không cầm ra nổi chứng cớ thì bổn quan tất phải vào kinh dâng ngự trạng lên thánh thượng. Tới đó chúng ta ở trước mặt bệ hạ đem đạo lý nói rõ ràng là được!"

Thạch Lộc cười rộ không chút sợ hãi: "Đỗ đại nhân là giận quá mất khôn rồi sao? Ngươi chỉ là một thất phẩm Tri huyện nho nhỏ thì làm gì có tư cách tiến kinh diện thánh? Huống chi ngươi đương nhiệm Sơn Âm huyện ba năm, cai trị hỗn loạn không chịu nổi, lại thu thuế lung tung rối tinh rối mù… cái chức Tri huyện này của ngươi đã là hết thuốc cứu nổi rồi, cũng không cần chụp mũ cáo trạng làm gì cho mệt. Ta đã ghi chép lại hết, ngày mai tất sẽ đưa cáo trạng về Nam kinh Đô Sát viện. Đỗ đại nhân hẳn là bây giờ nên vào trong thu dọn đồ đạc chuẩn bị về quê đi thôi."

Đỗ Hoành giận đến sây sẩm mặt mày, cả người run rẩy.

...

...

Ở khi hai người bắt đầu cãi vã thì Đỗ Yên đã cùng với Tần Kham tới ngay bên ngoài cửa phòng, lẽo đẽo theo sau bọn họ lại là một nữ nhân ăn mặc thô sơ tuềnh toàng sắc mặt vàng vọt cùng với một đứa bé ước chừng hai ba tuổi gày gò xanh xao.

Đỗ Yên nghe được Thạch Lộc trong phòng chỉ chó mắng mèo, chụp mũ nói xấu Đỗ Hoành thì tức tới tím mặt, xắn tay áo dậm chân định xông vào xuất thủ thì bị Tần Kham gắt gao kéo lại.

Tần Kham thấp giọng lạnh lùng: "Cô định làm gì?"

Đỗ Yên cả giận nói: "Thằng tiểu nhân khốn nạn này so với ngươi còn đánh đánh hơn nữa ấy!"

Tần Kham hít sâu… coi như xong, không nên chấp nhặt với nữ nhân...

"Đỗ cô nương, nếu cô xông vào thì cái chức quan nho nhỏ của cha cô khẳng định sẽ đi tong, trời cũng hết cách cứu."

"Vậy rốt cuộc ngươi định làm gì hả? " Đỗ Yên quay đầu nhìn lại người đàn bà trung niên nghèo khổ cũng đứa bé sau lưng, lại nói

tiếp: "Ngươi thuê nữ nhân này cùng thằng bé tới huyện nha làm gì?"

"Ta tự có dụng ý, trước đó ta đã nói rồi mà! Phải tóm được nhược điểm của vị Ngự sử này..."

"Tóm cách nào?"

Tần Kham cười cười: "Muốn đối phó hoặc làm cho địch nhân khuất phục thì biện pháp hữu hiệu nhất chính là đả kích hắn về mặt tinh thần..."

Đỗ Yên sắp phát điên khẽ rít: "Nói tiếng người! Nếu không ta liền đả kích ngươi về mặt nhục thể! Kế tiếp làm gì hả?"

Tần Kham không chút nghĩ ngợi nói: "Hiện cô có thể xông vào, sau đó ôm lấy bắp đùi Thạch Lộc, than thở khóc lóc vu cho hắn bạc tình bạc nghĩa với cô, lang tâm cẩu phế, chơi bời cô xong thì đêk thèm trả tiền quất ngựa chạy mất..."

Không khí chung quanh chợt biến hóa, trở nên lạnh lẽo âm hàn tới tận xương tủy.

Tần Kham rất lý trí sửa lời: "Ta đoán chừng cũn rất có thể cô không quá nguyện ý làm chuyện này cho nên mới mời người khác tới làm a..."

Đỗ Yên thu hồi đối sát khí chỉ vào nữ nhân phía sau nói: "Là nàng hả? Biện pháp này hữu dụng nổi sao?"

Tần Kham cười, cười tới thật ngọt ngào, hai hàng hàm răng trắng bóc lóng lánh hàn quang.

"Không phải còn cả cha cô ở bên trong sao? Nếu ông ta ngớ ngẩn đến ngay cả có hội phản kích tốt như thế mà cũng không nắm chặt nổi thì... cái chức quan này cũng không nên làm nữa đi thôi, bằng không sớm muộn cũng bị người hại chết mà không biết tại sao a..."

Nói xong quay đầu đánh mắt với nữ tử sau lưng một cái. Trong mắt nữ tử vẻ ngoài nghèo túng này chợt lóe lên tinh quang, kín đáo gật đầu một cái với Tần Kham, sau đó bế thằng bé bên cạnh lên tay hít một hơi thật sâu rồi thoáng một cái xông ào vào trong

phòng.

Tiếp theo, trong văn phòng truyền ra tiếng gào thét tê tái cõi lòng.

"Bố thằng ku ơi là bố thằng ku! Tôi cuối cùng cũng tìm thấy anh rồi! Đồ vô lương tâm, vì sao bạc tình bạc nghĩa với mẹ con tôi như vậy hả? Con ơi… mau… mau gọi cha..."

Bên trong truyền ra hai tiếng hít khí lạnh to đùng của Đỗ Hoành cùng với Thạch Lộc.

"Cha —— " Thằng bé ngọt ngào mở miệng vươn tay gọi Thạch Lộc, âm thanh non nớt thanh thúy khiến người ta yêu thương hết sức.

Chương 18: Đổi thế

Trong phòng chỉ còn tiếng khóc ô ô bi thương của nữ tử.

Thạch Lộc mới rồi còn đắc ý mồm năm miệng mười hung hăng không coi ai ra gì mà giờ như bị sét đánh, trợn to hai mắt ngây ngốc đứng chết lặng, trong mắt một mảnh trống rỗng hư vô...

Đỗ Hoành hiển nhiên cũng không ngờ tới lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy, vẻ mặt khiếp sợ liếc qua Thạch Lộc, lại liếc tới hai mẹ con nọ, ánh mắt dáo dác đảo qua đảo lại trên người bọn họ, vẻ mặt kinh nghi bất định.

Nữ tử quỳ trên mặt đất, một tay ôm đứa nhỏ, một tay gắt gao níu chặt lấy đùi Thạch Lộc như sợ hắn chạy mất, bù lu bù loa than thở khóc lóc lên án Thạch Lộc.

"Bố thằng ku, ba năm trước khi ông còn là Chấp sự trong Nam Kinh hình bộ, không quyền cũng chẳng tiền thì cứ mấy hôm lại đến trêu chọc cô gái hiền lành con nhà gia giáo ta. Lúc ấy ông luôn mồm thề non hẹn biển với ta, một mực nói nhất định dùng kiệu hoa đón ta về nhà, sau đó để ta làm chính thất… lừa gạt đi một thân trong sạch của ta, còn sinh cho ông một đứa con trai nữa chứ. Vậy mà sau đó ông lại trở mặt vô tình, nói đi là đi, ta có lỗi gì, đứa có tội tình gì đây! Thạch Lộc, hôm nay ông nhất định phải cấp cho ta một câu trả lời, bằng không ta một đầu đâm chết trước mặt ông mới cam lòng..."

Thân hình Thạch Lộc như trúng gió run lập cập, sắc mặt chợt trắng bệch.

"Ngươi... Ngươi mau buông tay! Rốt cuộc ngươi là ai? Bản quan không biết ngươi, mụ đàn bà này dám cắn bậy cắn bạ tới cả mệnh quan triều đình, không sợ vương pháp sâm nghiêm sao?" Thạch Lộc cả kinh phẫn nộ la to, hoàn toàn không còn giữ nổi hình tượng của quan viên nữa.

Nữ tử quyết tâm níu chặt đui Thạch Lộc, khóc lóc hô hoán: "Không buông, để ông chạy mất thì ta cùng này đứa nhỏ khổ sở này tìm ai

kêu oan chứ?"

"Mụ khốn người nhìn cho kỹ đi, bản quan chưa bao giờ thấy ngươi đấy, ngươi đây là nhận nhầm người rồi..."

"Tuyệt không sai được! Thạch Lộc, dù bộ dáng ông có hóa thành tro thì ta cũng nhận ra a!"

Còn đang níu níu kéo kéo, Thạch Lộc chợt liếc thấy Đỗ Hoành còn đang đứng một bên im lặng không nói gì cả. Từ khi xuất hiện hai mẹ con này thì vẻ mặt Đỗ Hoành liên tục biến hóa, từ kinh ngạc biến thành trầm tư, từ trầm tư lại dần dần biến thành hưng phấn...

Thạch Lộc cả người run lên, tâm tình nhất thời chìm vào đáy cốc.

Bẫy!

Đây là một cái bẫy!

Bản quan trúng kế mẹ nó rồi!

********** ********

Ngoài phòng, Đỗ Yên kín đáo thò đầu qua cửa sổ, trợn mắt hốc mồm nhìn trò hay bên trong, cặp mắt xinh đẹp mở thật to, miệng nhỏ mở lớn kinh ngạc một hồi lâu cũng không khép lại nổi.

Cho đến giờ thì nàng đã hiểu cái tinh túy của màn kịch này rồi.

Âm hiểm quá, ngoan độc quá, quá mức khiến người căm phẫn...

Đại Minh lấy nhân hiếu để trị thiên hạ, tôn sùng đạo đức hết mực. Quan viên bình thường ruồng rẫy vợ con đã là chuyện không thể chấp nhận nổi, huống gì đây còn là Ngự sử, là ngôn qua điển hình cho tác phong quân tử, nghiêm chính khí khái, thanh liêm như nước chứ? Việc hôm nay nếu truyền ra ngoài thì chỉ sợ sẽ dẫn đến cả triều định Đại Minh chấn động nữa ấy chứ, khi đó danh tiếng Thạch Lộc có thể xem như thối um cả nước, người gặp người chửi. Sau đừng nói làm quan mà hắn có dũng khí sống tiếp hay không cũng là vấn đề rồi. Kể cả là chỉ vu oan cho hắn thì Thạch Lộc cũng không đủ mồm mà cãi đấy, lời đồn nếu đã truyền ra thì

bố thằng nào mà khống chế nổi, Thạch Lộc chết chắc.

Dùng tục ngữ nói thô thô một tí thì chính là – đũng quần dính phải đất bùn vàng thì không là cứt cũng là phân.

Kế này diệu nhất là ở chỗ hiện trong phòng chỉ có hai người Đỗ Hoành cùng với Thạch Lộc nên chuyện mặc dù xảy ra nhưng vẫn còn đường sống, là truyền ra hay là giữ kín không nói thì tất cả chỉ phụ thuộc vào một ý niệm của Đỗ Hoành, hiện Thạch Lộc còn chưa tới mức cùng đường mạt lộ.

Vô thanh vô tức, Thạch Lộc cùng Đỗ Hoành đã đổi vị thế.

Chỉ cần Đỗ Hoành không ngốc thì hắn đương nhiên sẽ biết nên làm sao để bắt lấy cơ hội ngàn năm một thuở này. Thạch Lộc cũng vậy, chỉ cần hắn không ngốc thì cũng sẽ hiểu được lúc này nên lựa chọn thái độ gì mới ổn.

Đỗ Yên suy nghĩ cẩn thận những điều này xong thì chợt cảm thấy tâm tình rộn ràng như chim non mới sải cánh rời khỏi chiếc tổ nhỏ để lao vào bầu trời rộng lớn. Sầu lo mấy ngày trong nháy mắt chẳng còn chút nào mà thay lại bằng một cảm giác hết sức thoải mái, một cảm giác ‘ Tôi muốn vô tư cùng bạn bè đi khắp nơi’.

Nàng không tự giác quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Kham, trong mắt đẹp có vài phần ý vị phức tạp khó hiểu.

Thằng này... Quả thực là yêu nghiệt, là cái tai họa, là loại gian tặc mà người nào gặp cũng tất phải chém chết tươi mới đẹp cho đời.

Thật muốn dịu dàng đập cho hắn một trận...

Chủ ý nham hiểm tuyệt luân như thế thì hắn moi đâu ra được nhỉ?

Bộ dạng Tần Kham lúc này lại khiến Đỗ Yên có chút khó hiểu… hắn ngồi xổm, ngón tay nhàm chán vê vê trên trên mặt đất vẽ ra những hình thù không ý nghĩa, biểu tình có chút chán nản, tuyệt không giống mấy thằng tiểu nhân đắc chí khi thấy gian kế được thực hiện thành công mà như đang có tâm sự nào đó.

Đỗ Yên nhẹ nhàng đá hắn một cái thấp giọng gọi: "Uy, ngươi làm sao vậy?"

"Mệt..." Tần Kham rầu rĩ nói.

"Sao mà mệt ?"

"Bị cô đánh thì mệt chứ sao, ta đang nghĩ nếu lúc cô tấn công ta ở khách sạn mà trong tay mình có một cây côn thì có thể đỡ được bao nhiêu hiệp nhỉ? "

"Ngươi dỗi đấy à?" Đỗ Yên vui vẻ nói.

"Không, ta chỉ cảm thấy cô đền bù từng ấy tiền thuốc là còn ít thôi..."

Đỗ Yên cũng không chấp nhặt với một thằng đàn ông đang giận dỗi, nàng chợt ngồi xổm xuống bên cạnh Tần Kham chỉ chỉ vào trong phòng với vẻ mặt khâm phục.

"Uy, ngươi thật lợi hại, làm sao ngươi nghĩ ra cái gian kế lợi hại này hả?"

Tần Kham quay đầu liếc xéo nàng một cái rồi lầu bầu nói: "Gian kế của ta còn nhiều lắm, sau này mà cô còn dám đánh ta thì coi chừng ta sẽ lừa bán cô cho một thằng mọi đen rừng rú làm vợ mà cô còn mừng mừng rỡ rỡ giúp ta đếm bạc nữa ấy chứ... Sợ không?"

Đỗ Yên cười khúc khích, hai lúm đồng tiền chúm chím mỹ lệ như mai vàng nở rộ sau cơn mưa tuyết, hờn dỗi lườm nguýt Tần Kham.

"Hi hi, sợ đến phì cười..."

********** ********

So sánh với khung cảnh sóng lặng gió êm bên ngoài thì không khí ở trong phòng lại tựa mùa đông khắc nghiệt, hoa tuyết ảm đạm lả tả rơi.

Đỗ Hoành đương nhiên không ngốc, chẳng những không ngốc mà còn rất thông minh.

Mặc dù Đỗ Hoành không hiểu chuyện này từ đâu mà ra nhưng hắn lại hết sức rõ ràng ý nghĩa của màn kịch trước mắt này, vì thế bắt đầu đổi thủ làm công.

Đỗ Hoành bước tới vài bước đem đứa bé trong tay người phụ nữ bế vào lòng mình, vẻ mặt trìu mến nói: "Thằng bé đáng yêu quá, khuôn mặt quả thực có vài phần phong độ của Thạch đại nhân a, thật là đáng mừng đáng mừng..."

"Đỗ Hoành, ngươi..." Thạch Lộc chỉ thấy khí huyết chạy lộn tùng phèo lắp ba lắp bắp: "Là ngươi, là ngươi..."

Nói còn chưa dứt lời thì Thạch Lộc bỗng thấy trong mắt Đỗ Hoành hiện lên một tia hàn quang lạnh như băng, hắn cũng là người từng trải nên tỉnh táo ngậm miệng ngay lập tức.

Đỗ Hoành ôm đứa nhỏ trên tay bỗng thái độ trở nên ngạo mạn không coi ai ra gì, ngữ khí nghiêm nghị vừa giận vừa thương như đang dạy bảo trẻ nhỏ trong nhà nói: "Thạch đại nhân, việc này ngươi để bản quan nói gì mới tốt đây chứ, làm người sao có thể làm ra chuyện thất đức như ruồng rẫy vợ con được hả? Như để lộ ra ngoài thì uy nghiêm của triều đình Đại Minh ta còn ra thể thống gì nữa? Mặt mũi của thánh thượng còn để vào đâu được hả?"

"Đỗ đại nhân chớ có vu oan đi, đây quyết không thể là con ta được! Ta phải... nhỏ máu nhận thân!"

Đỗ Hoành mặt không đổi sắc chính nghĩa lẫm nhiên nói: "Tốt tốt, việc này trọng đại, liên quan đến thể diện của cả triều đình cùng thiên tử… Đạo đức chính nhân quân tử há có thể mập mờ được đây! Bản quan sẽ lập tức để hạ nhân đi thông báo cho Hội Kê huyện, Thiệu Hưng phủ, Tuần kiểm ti, Diêm tào đạo các nơi cùng với cả Thiên hộ sở Cẩm Y vệ trú đóng Thiệu Hưng… Sau đó mời Thạch đại nhân ở trước mặt mọi người chính thức nhỏ máu nhận thân, giả như thật sự có kẻ nậm máu phun người hãm hại ngươi thì bản quan nhất định sẽ dốc sức tra rõ, nghiêm trị để tỏ rõ sự trong sạch của Thạch đại nhân."

Nói đoạn Đỗ Hoành mới vừa quay người dợm bước ra khỏi cửa phòng thì bị Thạch Lộc hoảng loạn hấp tấp níu lại.

Dù cho đây là một vụ vu oan nhưng nếu lan ra ngoài thì bất luận Thạch Lộc có trong sạch hay không… lời đồn dậy lên tứ phía, nước bọt nhiều người nước chảy đá mòn, một đồn mười mười đồn trăm thành cái dạng gì thì Thạch Lộc không thể không biết kết quả

của hắn sẽ chẳng hay ho gì nổi… lăn lộn nửa đời trong quan trường nên hắn cực rõ ràng uy lực của lời đồn đấy.

Đây là âm mưu, nhưng cũng là một cái âm mưu không thể hóa giải được!

"Uyên Chi (tự của Đỗ Hoành) huynh... Cần gì đuổi tận giết tuyệt cơ chứ?" Thạch Lộc sắc mặt trắng bệch níu chặt lấy tay áo Đỗ Hoành, rốt cục cũng phải cúi đầu.

Chương 19: Công thành lui thân

Đỗ Hoành là cái người phúc hậu, hắn đương nhiên sẽ không làm việc cạn tàu ráo máng, như thế cũng không có quả ngon gì để ăn cả.

Với loại tiểu nhân như Thạch Lộc thì tuy Đỗ Hoành hận không thể dùng đế giày điên cuồng vả lên mặt của hắn đấy, nhưng nếu quả thật đem Thạch Lộc ép lên tuyệt lộ lúc này thì kết cục tất nhiên sẽ là lưỡng bại câu thương… Đỗ Hoành cũng không định đưa tiền đồ mình quăng ra chỉ để hả giận.

Quan lại Đại Minh như Thạch Lộc còn nhiều lắm, Đỗ Hoành cảm thấy vẫn nên giữ thân để sau tiếp tục cùng bọn họ âm thầm tranh đấu mới là thực sự tạo phúc cho dân… nếu chỉ kéo một thằng chết chung thì bi hùng là có bi hùng nhưng chung quy lại là quá ngu xuẩn đi rồi...

Cho nên Đỗ Hoành vô cùng hào phóng buông tha Thạch Lộc, hơn nữa còn hiên ngang lẫm liệt gọi người đem hai mẹ con lam lũ kia bảo vệ lại rồi nói gần nói xa cho Thạch Lộc kiểu như ngươi thân là Ngự sử, vụng trộm nuôi vợ hờ ở ngoài là ảnh hưởng tới danh dự, huống hồ cô vợ hờ này ngươi còn đã ruồng rẫy người ta một lần rồi… cái này truyền ra ngoài thì không hay ho gì, chúng ta quan hệ tốt như vậy nên mấy việc khổ nhọc thì ta giúp ngươi làm, vợ hờ của ngươi thì để ta nuôi, về sau con ngươi cũng coi như là con ta, vợ ngươi thì ông cũng cắn răng coi như là vợ ông vậy… vân vân và vân vân…

Thạch Lộc đờ người trơ mắt nhìn ‘vợ con mình ruồng rẫy’ bị Đỗ Hoành phái người dắt đi… ý định muốn lật bàn trong lòng hắn hoàn toàn chết sạch. Hắn biết rõ từ nay về sau thì cái nhược điểm này của mình xem như nằm gọn trong tay Đỗ Hoành mất rồi, về sau nếu định đi trêu chọc Đỗ Hoành thì trừ phi mình ôm bom cảm tử xác định chết chắc còn không thì lượn càng xa mới càng tốt.

Tuần án Ngự sử Thạch Lộc thu thập đồ đạc, âm thầm rời khỏi Sơn

Âm huyện ngay trong đêm… Lúc đến phong quang không ai bì nổi, lúc đi thê lương ủ rũ.

Vài ngày sau, dịch trạm tốt đưa tới công văn từ Nam Kinh. Trong đó Thạch Lộc cho Đỗ Hoành đánh giá thành tích là "Ưu". Trong báo cáo hắn đưa lên Nam Kinh Đô Sát viện thì Thạch Lộc đem công tác Đỗ Hoành trị vì Sơn Âm huyện nói khoác tới long trời lở đất, nào là trong huyện già có lộc dưỡng, trẻ có chỗ dựa, dân phong chất phác, đi đường không nhặt của rơi, đêm xuống không cần đóng cửa, sex với vợ giữa đường cũng không ai thèm nhìn… vân vân… toàn bộ là công giáo hóa thống trị kinh tài tuyệt diễm của tri huyện Đỗ Hoành, công lao trời biển… vân vân… Một bản báo cáo này khiến lúc đọc được thì ngay cả Đỗ Hoành cũng đỏ bừng cả mặt mo, bà mẹ nó thằng Thạch Lộc này cũng không sợ đau đầu lưỡi rồi hả!

Đỗ Hoành đương nhiên hiểu dụng ý của Thạch Lộc, hắn đây là đang lấy lòng Đỗ Hoành đấy, ngụ ý là ta thổi ngươi lên cao tít thì ngươi cũng nên biết điều có qua có lại mới toại lòng nhau… hai cái vợ con từ trên trời rơi xuống kia của ta thì ngươi cứ tiếp tục nuôi giúp ta đi thôi, chẳng qua là ngàn vạn lần chớ có mang mẹ con nàng tới trước mặt ta dọa ta là được...

...

...

Nha môn Sơn Âm huyện phong ba ầm ầm.

Trên từ Huyện thừa, dưới tới tạp dịch… ai cũng không tưởng được vị Đỗ đại nhân chắc như ăn bắp bị bãi miễn này vì sao lại không chút sứt mẻ, không chỉ như vậy mà Nam Kinh Đô Sát viện rõ ràng còn cho hắn một cái đánh giá "Ưu" nữa cơ đấy! Cái này đại biểu cái gì? Đại biểu Đỗ đại nhân chẳng những sẽ không bị bãi miễn mà cái chức Tri huyện ngược lại ngồi càng vững, nói không chừng năm tới có lẽ còn có thể thăng quan nữa.

Các quan viên lớn nhỏ trong huyện trợn lọt tròng mắt...

Vô thanh vô tức, không ai nhìn ra một tia dấu hiệu nào… thế mà Đỗ đại nhân đến cùng làm sao xử lý vị Ngự sử cùng hắn ân oán

sâu đậm được nhỉ?

Không hiểu a... học vẫn làm quan quá thâm ảo rồi...

Nhưng cho dù mọi người không hiểu chút mô tê nào thì cũng không ảnh hưởng tới việc bọn hắn ngay tức thì đem hết bản lãnh ra để chữa trị quan hệ với Huyện tôn đại nhân.

Thế nha môn lại náo nhiệt hẳn lên, văn phòng của Đỗ Hoành nô nức người đến kẻ đi, xin chỉ thị có, hồi báo có, mời khách có mà tặng lễ cũng có... đủ mọi loại lời tán tụng từ ngữ cảm động đẹp đẽ biểu lộ sự khâm phục với Huyện tôn đại nhân bay mù trời... sau đó mới nơm nớp trở lại chỗ mình tiếp tục công tác.

Đỗ Hoành vẫn ung dung bình tĩnh như trước, chỉ có khóe miệng là khẽ nhếch lên thêm một nụ cười lạnh kín đáo.

Ngắn ngủn mấy ngày này, Đỗ Hoành đã duyệt tẫn ấm lạnh của lòng người, nhân tâm quả là thứ quá mức yếu ớt, nó cũng giống như đậu hũ vậy... nhìn qua trắng nõn long lanh nhưng chỉ cần mấy cây lạt nhỏ quấn vào là nát tươm ngay.

Đỗ Hoành nheo mắt, hắn bỗng nhiên rất muốn uống rượu, muốn cùng cái người thi kế giúp hắn vượt qua cửa ải khó kia đối ẩm vài chén, hàn huyên mấy câu đạo lý nhân sinh cuộc đời mấy ngày nay lĩnh ngộ được.

********** ********

Tần Kham cũng thích uống rượu, nhưng hắn ghét mấy con ma men lắm.

Ở đời cái gì cũng vậy, nên có chừng mực, quá mức thì có tốt cũng thành hỏng.

Cho nên mặc dù vừa giúp Đỗ Tri huyện một cái ơn lớn bằng trời là thế nhưng Tần Kham cũng không hề có ý định dựa vào cái này để lôi kéo quan hề hòng tiến thân sau này.

Khi người quan thi ân với ngươi thì ngươi mang ơn hắn cũng là chuyện nên làm, nhưng tới phiên ngươi thi ân cho quan thì sau đó tốt nhất là té được bao xa thì té bấy xa... bằng không một khi vị

quan lão gia này lòng dạ hẹp hòi thì ân nhân như ngươi tự nhiên sẽ thành thứ kiêng kị trong lòng hắn, sau một thời gian thì sẽ lên cấp thành cái gai trong mắt, hận không thể trừ đi cho thoải mái.

Không tin à? Xem lại lúc Tào Tháo gặp rủi ro thời điểm đi, ám sát Đổng Trác thất bại xong hốt hoảng chạy trốn tới nhà người quen, người quen này chẳng những liều mạng chứa chấp hắn mà còn giết gà thịt dê cho hắn ăn nữa. Mà kết quả thì sao? Tào Tháo chẳng những giết cả nhà người ta mà sau còn dõng dạc tuyên bố: "Thà ta phụ người trong thiên hạ chứ đừng để người thiên hạ phụ ta".

Nghe đó, đấy là đại nhân vật nói đấy nhé?

... Bà mẹ!

Tần Kham không biết Đỗ Hoành bụng dạ hẹp hòi hay là không, nhưng dù sao cứ trốn trước là hơn, cứ coi như việc này chưa từng xảy ra đi cho khỏe.

Nhưng điều khiến hắn còn băn khoăn lúc này là cái bà chằn Đỗ Yên kia khi trước hứa hẹn hai trăm lượng bạc tiền công tới giờ mà vẫn chưa thấy tăm hơi gì cả hết… bà chằn này sẽ không quên mất đấy chứ?

Sau này thật sự hết sức không nên làm ăn với đàn bà mới được… quá không có thành tín rồi. Chẳng lẽ phải đi gặp nàng đòi nợ, cơ mà cũng đếk đánh lại người ta...

...

...

Đường Bá Hổ lại uống say.

Khi Tần Kham vào phòng hắn thì thấy thằng này đang ôm bình nước tiểu ói lên ói xuống, như kiểu phun từng khúc từng khúc ruột ra vậy, khuôn mặt chỉ thiếu chút nữa là vục luôn vào bình nước tiểu rồi...

Tần Kham nhăn mặt, bụng dạ cũng nôn nao như muốn ói theo.

Mà thôi, dù sao thằng này cũng là Giang Nam đệ nhất tài tử, là cần

câu cơm hiện giờ của mình nên Tần Kham đành phải nén buồn nôn dìu hắn ngả vào bàn.

"Đường huynh, tửu sắc không nên quá nhiều, như thế không tốt với thân thể. Cũng giống như ngươi bỏ tiền ra ngủ với gái thanh lâu ấy, chẳng lẽ vì tiếc tiền nên một đêm phải xúc người ta tới bảy tám lần mới thấy đáng giá sao?"

Đường Dần đờ đẫn quẹt quẹt miệng một cái, ngạo nghễ nói: "Ta ngủ với gái thanh lâu chưa bao giờ mất tiền đấy..."

Tần Kham: "..."

Bà mẹ cái thằng khách làng chơi lâu năm chết tiệt không biết xấu hổ, đây là lúc khoe khoang sao?

Thật muốn ấn đầu của hắn vào lại cái bình nước tiểu a.....

"Được rồi được rồi, gái thì huynh có thể ngủ miễn phí… nhưng rượu thì lại là thứ hại thân, Đường huynh cần gì tự làm khổ mình như vậy chứ?"

Lời này chọt trúng chỗ đau của Đường đại tài tử, thân thể đang say khướt bỗng lay động vài cái, sau đó ngước một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên xà nhà, nước mắt lặng yên trải dài trên gò má.

"Hết thời, hết thời vậy!" Đường Dần bi phẫn thở dài.

"Ý gì?"

Đường Dần nước mắt lã chã, buồn bã nhìn Tần Kham nói: "Hiền đệ từng nói mấy ngày trước khi ta say mèm thì ý thơ dạt dào, làm một mạch cả chục bài thơ có thể nói là thiên cổ danh tác, Giang Nam văn sĩ kính ngưỡng vạn phần. Thế mà mấy hôm nay ta ngày ngày say mèm, moi hết ruột gan cũng không viết ra được một câu thơ tàm tạm nào cả. Ngu huynh vẫn còn đang cố say tiếp đây!"

Hắn lại với tay lấy mấy tờ giấy trên giá sách xuống, thần sắc trở nên bi thương tuyệt vọng.

"... Hiền đệ xem xem, ngu huynh mỗi lần say mèm thì chẳng những không có viết nổi câu thơ nào nên hồn mà còn tự dưng vẽ ra rất

nhiều tranh khiêu dâm! Đây là cớ gì? A? Chẳng lẽ ta không phải là tài tử mà là dâm côn ư?"

Vốn ngươi chính là dâm côn bẩm sinh, Tần Kham ta mới là tài tử.

Tần Kham đón lấy mấy tờ tranh khiêu dâm kia, hai mắt sáng ngời.

Ai nha, tranh của Đường Dần ở hậu thế là rất nổi tiếng đấy nhé. Thứ tốt a, thu nó, sau đem bán lấy tiền...

Mấy tờ tranh khiêu dâm dùng tốc độ thần kỳ biến mất, chui tọt vào trong ngực Tần Kham.

Đường Dần trợn ngược đôi mắt đã say lờ đờ, lúi húi nhìn đi nhìn lại cái bàn: "Á đù? Tranh khiêu dâm ta mới đem ra đâu rồi?"

Tần Kham ngơ ngác: "Đường huynh, huynh hình như uống quá nhiều rồi đó! Tranh khiêu dâm nào cơ?"

Đường Dần ngẩn người ra một lát, biểu tình có chút ảm đạm vò đầu bứt tai, hắn đây là cảm thấy bản thân có chút tâm thần phân liệt.

"Ta chẳng những không phải là tài tử mà còn là một kẻ điên..." Đường Dần đau khổ thì thào tự lẩm bẩm.

Tần Kham cười tủm tỉm đỡ lấy thân hình lung lay sắp gục của Đường Dần.

"Đường kẻ điên, muốn phát tài không? Ngu đệ có một ý tưởng..."

Đường Dần trợn trừng đôi mắt đỏ quạch nhìn hắn: "Ngươi mới gọi ta là kẻ điên à?"

Tần Kham sợ hãi: "Đường huynh, lỗ tai huynh cũng có tật rồi hả? Rõ ràng đệ mới gọi huynh là Đường huynh mà..."

Đường Dần lại ngẩn người một hồi lâu, rốt cục triệt để tan vỡ.

Phanh!

Đường Dần bỗng vùng dậy lao mạnh đầu vào giá sách, tự đem

mình đụng ngất xỉu luôn.

Chương 20: Tiếp tục kiếm chác + 21 + 22 + 23

Tần Kham đối với thể loại đại tài tử như Đường Dần thì vẫn rất tôn kính đấy.

Văn nghệ sĩ thời cổ đại vốn hết sức đơn thuần, họ đắm chìm trong thế giới đẹp như tranh như thơ của chính mình làm ra, thế giới đó có mục đồng ca hát trên đường quê, có chim hót hoa nở, có "Nhàn xao kỳ tử lạc đăng hoa", cũng có "Du nhiên kiến nam sơn".

***

“Nhàn xao kỳ tử lạc đăng hoa” là câu thơ trong bài “Ước khách” của Triệu Sư Tú thời Nam Tống:

Hoàng mai thời tiết gia gia vũ,

Thanh thảo trì đường xứ xứ oa.

Hữu ước bất lai quá dạ bán,

Nhàn xao kỳ tử lạc đăng hoa.

Bản dịch của Nguyễn Bính:

Khách hẹn

Ao hồ tiếng ếch gần xa

Mai vàng tiết lạnh nhà nhà mưa rơi

Nửa đêm cái hẹn qua rồi

Quân cờ gõ nhảm làm rơi hoa đèn.

“Du nhiên kiến nam sơn” là câu thơ trong bài “Ẩm tửu” của Đào Tiềm thời Đông Tấn:

Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ?

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cúc đông ly hạ,

Du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điểu tương dữ hoàn...

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

Bản dịch trong Đại cương văn học sử Trung Quốc của Nguyễn Hiến Lê:

Uống rượu

Nhà cỏ giữa nhân cảnh,

Không thấy ồn ngựa xe.

Hỏi ông: "Sao được vậy ?"

Lòng xa, đất tự xa.

Hái cúc dưới giậu đông,

Thơ thới nhìn núi Nam.

Khí núi ánh chiều đẹp,

Chim bay về từng đàn.

Trong cảnh có thâm vị,

Muốn tả đã quên lời.

***

Thế giới của họ rất đẹp, có núi có sông có rượu có thơ, duy chỉ có hai chữ "Danh lợi" là chưa bao giờ chen vào nổi.

Từ xưa đến nay, hai chữ "Danh lợi" này luôn khiến đám văn nhân vừa yêu vừa hận, kẻ có được thì cười mà không nói, kẻ không chiếm được thì lỗ mũi hếch lên trời, ra vẻ khẩy mũi khinh thường, hồn nhiên quên mất trước đó đã cuồng nhiệt si mê với nó cỡ nào.

Đây chính là văn nhân, dối trá ư? Đúng! Nhưng bọn họ lại có thể khiến người đời coi mình là thanh cao đấy.

Tần Kham rất có hảo cảm đối với Đường Dần… bất chấp việc Đường Dần cũng là một văn nhân, hơn nữa cũng tràn đầy khát vọng với danh lợi, nhưng sau khi hắn không có được thứ này thì cái bộ dạng ra vẻ thanh cao lại khá đáng yêu, hoặc cũng có thể nói là hắn giả bộ thanh cao không đủ độ thành thạo.

Càng đáng yêu hơn nữa là Đường Dần thật sự có gan chơi liều, Tần Kham vẫn luôn cảm thấy người dám đem đầu mình đụng ngất xỉu thì hẳn là dũng sĩ thật sự đấy.

Đường Dần gục xuống bàn, choáng váng nặng nề.

Tần Kham cũng không nhàn rỗi, hắn lục lọi khắp căn phòng muốn tìm thêm mấy bức tranh của Đường Dần để lén bán ra ngoài kiếm tiền… dù sao thì Đường Dần hiện giờ ngày ngày đều say đến chết đi sống lại nên hẳn hắn cũng chẳng thể nhớ nổi mình đã vẽ ra bao nhiêu, vẽ những gì nữa.

Tần Kham không hề muốn hại người, nhưng hắn cũng không ngại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của… dù thế nào thì Tần Kham cũng giữ vững điểm mấu chốt đạo đức ở đoạn này.

Tìm thật lâu không thấy cái gì có giá trị… Haizz… xem ra Đường đại tài tử gần đây toàn bộ tâm tình đều để vào thơ thẩn rồi, hứng thú vẽ tranh thật sự không cao mấy đi.

Tần Kham rất thất vọng, không từ bỏ ý định cẩn thận lục soát một

lần nữa. Vẫn chẳng được gì như cũ.

Ừ, được rồi, xem ra Đường đại tài tử gần đây đang ở bình cảnh.

May mà mình còn kiếm được mấy bức tranh khiêu dâm, ít nhiều cũng bán được hơn mười lượng bạc rồi… tranh của Đường Dần ở trên thị trường cũng khá có giá trị đấy.

Các cụ dạy kẻ trộm chẳng bao giờ nghèo, Tần Kham cảm thấy mỗi lần mình vào phòng Đường Dần thì hết sức giống Alibaba rơi vào hang của bốn mươi tên cướp. Thằng này rõ ràng cả người đều là bảo, vì sao luôn coi mình như cái rẻ rách đen đúa thế nhỉ?

Bất quá Tần Kham thấy cứ ăn trộm mãi như thế cũng không phải vương đạo, tập thơ thì đã không sai biệt lắm bị tận dụng hết giá trị… thật nên tìm một đường kiếm chác mới mới được, đi kiếm chác phải ngựa không dừng vó mới đúng a.

...

...

Tranh của Đường Dần không lo không có thị trường, Tần Kham lại quay lại với khách hàng cũ – Hoàng chưởng quỹ của Nghiên Ma phường.

Hoàng chưởng quỹ bây giờ hết sức khách khí đối với Tần Kham, hắn đã coi Tần Kham thành người đại diện pháp luật của Đường đại tài tử. Cứ mỗi lần Tần Kham tới thì hắn đều tự mình tiếp đãi, cung phụng như khách quý… Đương nhiên Hoàng chưởng quỹ tuyệt không thể tưởng được, thằng đại diện này nhập hàng theo con đường để cáng cỡ nào.

Mấy bức tranh khiêu dâm bán tới 20 lượng bạc, giá đẹp!

Khi Tần Kham trở lại khách sạn thì Đường Dần đã tỉnh, trên trán là cả cục u to đùng tím ngắt… thằng này đang vừa xoa xoa cục u vừa nghiến răng ken két.

"Tần hiền đệ, đệ có thấy đứa nào vừa bem ta ko? " Đường Dần giận điên lên.

"Tự huynh đụng mà."

Đường Dần nhìn hắn rồi phì cười: "Ha ha, hiền đệ nói đùa gì vậy, ta cũng không phải là thằng điên..."

Thấy đấy, lý tưởng của đám văn nhân luôn tốt đẹp.

Đường Dần đau khổ xoa xoa đầu, khuôn mặt vặn vẹo: "Đau vãi..."

Tần Kham không quá thoải mái với ý tưởng đi dịu dàng an ủi một thằng đực rựa nên hắn đưa ra một phương pháp giải quyết nhanh và hữu hiệu nhất lúc này.

Một vò rượu được đặt lên trên bàn.

Đường Dần vừa say bết xê lết mới tỉnh xong nên sợ hãi: "Lại uống nữa à?"

"Đường huynh đã từng nghe lấy độc trị độc chưa?"

"Rồi."

"Biện pháp giải quyết say rượu tốt nhất chính là dùng rượu giải rượu, cách này gọi là 'hoàn hồn rượu'."

Tần Kham biểu lộ quá mức chém đinh chặt sắt nên Đường Dần không thể không tin, bi tráng uống cạn một ly.

"Á đù? Hình như quả thật có hiệu quả..." Hai mắt Đường Dần sáng rực lên.

Tần Kham mỉm cười nhìn Đường Dần, ánh mắt tràn ngập yêu thương, tựa như đang nhìn... một thỏi bạc nốc rượu vậy.

Mời huynh nốc rượu say mèm. Nốc xong kiếm bạc tặng kèm cho ta... Cao… Cao! Thơ anh Vít quả thật là cao!

Tần Kham có rất nhiều dự định đối với tương lai, hắn muốn mua một căn nhà lớn, mua mấy nha hoàn tươi ngon mơn mởn, mua chục khoảnh ruộng tốt hơn trăm mẫu, còn muốn lấy một cô vợ đẹp ơi là đẹp không quá thông minh cũng không quá đần, quan trọng nhất là không có khuynh hướng bạo lực...

Những dự định này đều có một điểm chung đấy. Đó là cần tiền, rất nhiều tiền... Toàn bộ tài sản bây giờ của Tần Kham mới có hơn 300 lượng, cách mục tiêu còn rất xa xôi.

Cho nên cái việc kiếm bạc này vẫn đành nhờ vào Đường đại tài tử vậy.

"Đến đến, Đường huynh… lại cạn..." Tần Kham ân cần mời rượu.

Mới sáng sớm, Đường Dần lại uống đến có chút đờ đẫn rồi...

Quen biết Tần Kham thật sự là bước ngoặt quan trọng của cuộc đời hắn.

Sau nửa canh giờ, Đường Dần đã lảo đà lảo đảo, mắt thấy sắp ầm ầm ngã gục.

Phanh!

Tần Kham ra sức vỗ bàn một cái, khiến Đường Dần sợ vãi cả đái, men rượu bay mất ba phần.

"Đường huynh! Kinh tài tuyệt diễm! Quả thực khiến ngu đệ đầu rạp xuống đất a... !"

Đường Dần bị sợ đến lắp bắp: "Ta... Ta làm cái gì?"

"Sau thời Bàn Cổ khai thiên, Tam Hoàng trì thế, Ngũ Đế định luân, thế giới được chia làm bốn châu lớn: Đông Thắng Thần Châu..."

Lại một danh tác được mở ra, tại cái thời đại này đã không ai có thể ngăn cản Tần Kham kiếm bạc được nữa rồi.

Khua môi múa mép, chỉ chốc lát đã kể tới khi Tôn hầu tử học nghệ trở về, chiếm Hoa Quả Sơn xưng vương, vào Đông Hải đòi lấy Định Hải Thần Châm làm binh khí...

Chi tiết cùng rất nhiều câu thơ trong nguyên tác đương nhiên Tần Kham không thể nhớ rõ nổi, nhưng cũng không ảnh hưởng tới sự lưu loát cùng lực hấp dẫn đặc biệt của câu chuyện… hơn nữa hắn tin tưởng Đường Dần có thực lực đem chi tiết cùng mấy câu thơ trong đó bổ sung được rực rỡ cuốn hút.

Tần Kham liến thoắng tới khóe miệng sùi bọt mép thì mới nuối tiếc mà dừng lại, ánh mắt Đường Dần theo câu chuyện càng lúc càng trợn to không che dấu nổi vẻ hoảng sợ.

"Cái này... Lại do ta vừa mới kể với ngươi hả?" Đường Dần chẳng những thanh âm run rẩy mà cả người cũng run rẩy lên.

Tần Kham gật đầu chắc nịch, ánh mắt háo hức mà lại tràn đầy cuồng nhiệt sùng bái.

"Đường huynh, về sau thì sao nữa? Tôn hầu tử sau đó thì sao?"

Đường Dần thống khổ nhắm mắt lại, hắn phát hiện ra mình thật sự là điên mẹ nó rồi.

Về sau như thế nào nữa? Chết tiệt! Vì sao trong đầu lại trống rỗng rồi nhỉ? Hầu tử kia là chuyện gì đây?

Đường đại tài tử khó nhọc nhấc cái thân thể đang run cầm cập như phải bệnh sốt rét lên gắng gượng đẩy Tần Kham ra khỏi phòng.

"Hiền đệ về trước đi thôi, ta cần đem những thứ này ghi lại đã. Hơn nữa... ta muốn nghỉ ngơi cho tỉnh táo một chút..."

Tần Kham muốn nói lại thôi, hắn thấy Đường Dần thật sự có dấu hiệu sắp phát điên nên đành ảm đạm thở dài quay bước.

Mà thôi, ngày mai lại chuốc cho thằng này say tiếp rồi bơm thêm truyện cho hắn a, còn việc chia chác cũng để mai luôn đi. Cái này gọi là làm người không nên đuổi tận giết tuyệt trong một ngày... còn mai thì tính sau…

Đường Dần đóng sập cửa phòng không chút khách khí… Tần Kham đứng ở ngoài cửa, khóe miệng lại nhếch lên cười.

Sắp có tài nguyên cuồn cuộn rồi… Nhà lớn, nha hoàn tươi ngon, trăm mẫu ruộng tốt, vợ xinh... Các em lại gần anh chút rồi!

Đời đẹp vãi!

Nhưng… Một thằng khoái chí tới híp cả mắt thì chắc chắn sẽ có

báo ứng đấy.

Ngay khi Tần Kham cười đê tiện mơ mộng thì sau lưng bỗng thình lình truyền tới một thanh âm hết sức mất vui...

"Ta cũng nghe hết rồi..." Đỗ Yên mặt không biểu tình dựa vào hành lang.

Tần Kham cứng người, đơ mồm: "..."

Đỗ Yên như sợ hắn còn nghe không hiểu nên bổ sung: "Ta đứng ở ngoài cửa đã hơn một canh giờ, toàn bộ quá trình ngươi lừa Đường đại tài tử thì ta nghe không sót một chữ..."

"Khục khục khục..." Tần Kham đành phải gập người ho khan liên tục, gương mặt hoàn toàn là một màu gan heo.

Đỗ Yên không để ý tới tiếng ho tê tâm liệt phế của thằng này mà chỉ lẳng lặng nhìn hắn chăm chú, ánh mắt thanh tịnh như nước.

"Tần Kham, ngươi đến cùng là loại người nào? Rõ ràng có tuyệt thế kỳ tài mà sao lại giả dùng danh tiếng người khác? Lừa đảo..."

21: Đàn bà trốn nợ

Bà chằn Đỗ Yên này luôn có thể làm ra chuyện khiến người khác muốn giết nàng diệt khẩu.

Nếu không phải mình đánh không lại nàng thì phần mộ của nàng đã sớm xanh cỏ.

Đón nhận ánh mắt sâu xa của Đỗ Yên khiến Tần Kham chột dạ mất một lúc, nhưng sau hắn chợt chuyển niệm nghĩ lại - Mình sợ cái gì chứ? Nàng còn đang nợ mình hai trăm lượng bạc kìa, mình là chủ nợ của nàng thì sao phải sợ nàng chứ? Mà ngược lại nàng phải sợ mình mới phải đi?

Tần Kham bỗng ưỡn ngực hùng hùng hổ hổ dõng dạc nói: “Trả tiền, hai trăm lượng bạc!”

Đỗ Yên khẽ nhăn đôi mày liễu: “Lần trước chuyện tập thơ thì ta mới chỉ có chút nghi ngờ nên mới dùng ngôn ngữ thử thử ngươi

mà chưa dám khẳng định. Lần này quả thực là bắt tận tay day tận mặt… Tần Kham, ngươi rốt cuộc là kiểu người nào?"

"Ta là của kiểu người chủ nợ của cô… đừng đánh trống lảng nữa, trả tiền đi đã." Tần Kham chém đinh chặt sắt trả treo lại.

"Ngươi mới đừng có đánh trống lảng ấy! Nói, ngươi toan tính gì? Rõ ràng là tác phẩm của mình mà sao lại giả mạo thành của Đường Dần?"

Tần Kham hơi nheo nheo mắt, gằn giọng: "… Cô định trốn nợ hả?"

"Văn nhân sĩ tử nơi nơi muốn dương danh thiên hạ mà còn không được. Thế mà ngươi lại đem danh tiếng ném cho kẻ khác, vùi đầu lặng lẽ kiếm chác tiền bạc… Ngươi có bệnh hay không hả?"

"Cô mà không trả tiền thì ta lên Nha môn kiện đó, dù cha cô có là Tri huyện thì cũng chẳng lấp liếm nổi chuyện thiếu nợ không trả tiền chứ nhỉ…"

"Ngươi còn cất giấu bao nhiêu bản lĩnh kỳ diệu hả…?"

"……"

"……"

Hai người ông nói gà bà nói vịt một chặp, lời qua tiếng lại hết sức hỗn loạn.

"Dừng, dừng!" Tần Kham hươ tay đau khổ thở dài: "… Nói chuyện với cô mệt quá đi mất."

Đỗ Yên đương nhiên cũng không khá hơn: "Ta cũng thấy như thế…"

"Chúng ta nói chuyện rõ ràng không có nửa câu nào hợp ý nhau, vậy cần gì tiếp tục thế này nữa chứ?"

"Cũng đúng!"

Hai người im miệng, ước định ngày mai tái chiến.

Mãi cho đến khi thân ảnh của Đỗ Yên đã biến mất không thấy thì Tần Kham mới bừng tỉnh.

"Bạc? Không phải nàng còn thiếu bạc ta sao? Không ngờ thế mà còn bị nàng trốn nợ được, bản lĩnh trốn nợ của bà chằn này quả là cao…"

Tần Kham vẻ mặt khinh bỉ lắc đầu ngao ngán rồi quay người trở về phòng mình viết đại cương "Tây Du ký".

Tần Kham mới đi trong chốc lát thì cửa phòng của Đường Dần vụt mở ra, Đường đại tài tử thất hồn lạc phách nhìn hàng lang trống rỗng, ngây người ngơ ngác thật lâu.

"Rõ ràng nghe có người cãi nhau ở đây mà, sao không có một bóng người nhỉ?"

Đường Dần đứng đơ như gỗ hồi lâu rồi bỗng chợt trợn to hai mắt hoảng sợ, thân thể không run lẩy bẩy không thể kiểm soát nổi.

"Chẳng lẽ… ta điên thật rồi?"

****

Nội đường Nha môn Sơn Âm huyện.

Đỗ Hoành đứng đó, vẻ mặt quái dị không biết là đang giận hay đang cố nín cười.

"Yên nhi, ý con là cái chức quan này của lão phu quan hoang toàn do con bỏ ra hai trăm lượng bạc mới giữ được à?"

Đỗ Yên cười toe toét nhưng lại cố ra vẻ than thở: "Vốn lúc đầu chỉ có một trăm lượng nhưng sau đó con không nhịn nổi khi nhìn cái bản mặt vô liêm sỉ của thằng kia nên đập cho hắn một trận, vì vậy bị tính thêm thành hai trăm lượng…"

Đỗ Hoành : "……"

Đỗ tri huyện có một loại khát vọng lao đầu vào tường…

Thật không biết nên khen cô con gái rượu này mấy câu hay nên hung hăng đập thêm cho cái thằng Tần thư sinh kia một trận nữa rồi.

"Hồ nháo, các ngươi… quá hồ nháo." Đỗ Hoành chỉ vòn biết nói như vậy, trên mặt hắn vẫn khó nén nổi nỗi khiếp sợ trong lòng.

Đỗ Yên cười nói: "Nếu không có cái hồ nháo này của con thì chỉ sợ cả nhà ta giờ này đang lủi thủi trên đường về quê đi!"

Đỗ Hoành dở khóc dở cười: "Lão phu cũng còn không cổ hủ tới mức đó, có điều cái chức quan này không ngờ lại phải dựa vào con gái mình chạy ngược chạy xuôi mới giữ được. Thật là…"

"Cha, đã nói rồi mà, con chỉ là người bỏ tiền ra thôi, Tần Kham mới chính là người giữ lại chức quan cho cha đấy."

"Tần Kham…" Đỗ Hoành cau mày trầm tư.

Ngày đó xung đột với Thạch Lộc vốn là lúc mình đã bị ép vào tuyệt lộ, nhưng kể từ khi người đàn bà cùng với đứa bé kia xuất hiện thì tình thế hoàn toàn bị đảo ngược, rốt cục đổi thủ làm công… Hôm nay nghĩ lại mới thấy thời điểm người đàn bà kia lên sân khấu quả thực hết sức chuẩn xác, đơn giản có thể nói là tuyệt tác.

Kế này nếu thật sự là do gã thư sinh tên là Tần Kham nghĩ ra được thì thằng này tuyệt không đơn giản nha.

Ai ngờ Đỗ Yên còn tranh thủ trời mưa té nước vào thêm: "Cha, mấy bài thơ tuyệt tác như "Nếu mãi như lúc gặp ban đầu" gần đây nức tiếng Giang Nam đó thì cha có biết là do ai làm không?"

"Không phải là do cái gã đàng điếm Đường Bá Hổ làm sao?" Đỗ Hoành tỏ vẻ khinh thường.

Hắn vốn xuất thân là Tiến sĩ từ khoa cử của triều đình nên cảm nhận với đối với mấy thể loại phóng đãng, phong lưu nức tiếng như Đường Dần thực sự không tốt lắm.

Đỗ Yên mỉm cười lắc đầu, biểu lộ thần bí.

Đỗ Hoành trầm mặc hồi lâu, kinh ngạc thốt lên: "Chẳng lẽ lại là Tần Kham?"

Đỗ Yên cười cười gật đầu.

"Đã có thể làm ra tuyệt tác như thế thì sao hắn còn giả danh Đường Dần làm gì nữa?"

Đỗ Yên thở dài bất đắc dĩ: "Người này không biết có bệnh gì không mà một mực cố chấp điên cuồng theo đuổi tiền bạc, ngược lại lại không trọng hư danh… những câu thơ thiên cổ tuyệt tác kia đối với hắn chẳng qua chỉ là hàng hóa dùng để đổi lấy bạc mà thôi…"

Đỗ Hoành vuốt râu trầm ngâm, người này có tài như vậy thì vì sao không muốn dương danh với đời nhỉ? Không lẽ tuổi còn trẻ là vậy mà đã muốn làm ẩn sĩ hả?

Mắt đẹp của Đỗ Yên chớp chớp láo liên, không biết trong bụng nàng đang có chủ ý tinh quái nào nữa.

"Trong Sơn Âm huyện của cha có kẻ đại tài như vậy, sao cha không thu lấy mà dùng?"

Đỗ Hoành nhàn nhạt liếc nàng: "Yên nhi, ý con là…?"

"Cha, Tần Kham kia tuy là thư sinh đã bị tước công danh nhưng bản lĩnh không ít, hơn nữa chức vị của cha hiện giờ vẫn còn không thể không kể tới công lao của hắn đấy. Mà sư gia của cha mấy ngày trước chẳng phải là sợ bị cha liên lụy nên trốn mất như chuột rồi sao? Hiện cha xử lý chính vụ của cả Sơn Âm huyện mà bên người ngay cả một sư gia cũng không có thì…"

Đỗ Yên càng nói càng lí nhí, khuôn mặt tươi cười càng lúc càng đỏ ửng dần.

Đỗ Hoành không chú ý tới biểu tình của con gái mà đang khẽ cúi đầu suy tư cân nhắc.

Ý tứ của Đỗ Yên hắn đã hiểu, người đọc sách bị tước mất công danh thì chuyện khoa cử tất nhiên là vô vọng, vào nha môn làm cái chức sư gia không có phẩm hàm quan chức thì cũng coi như là một cách tiến thân đấy. Sư gia tuy chỉ là tiểu lại nhưng ở trong huyện thì cũng coi như là khá có mặt mũi. Tần Kham kia đã giúp mình một chuyện lớn như vậy thì dùng cái vị trí sư gia báo đáp hắn cũng không phải là không được đi.

Có thể nghĩ ra diệu kế như thế để giúp hắn vượt qua cửa ải khó, lại có thể làm ra tuyệt tác khiến đám văn nhân cả Giang Nam truyện tụng tán thưởng thì tài học cùng mưu trí đều có thể coi là thuộc loại đứng đầu rồi. Có điều… cái mưu kế kia của hắn không khỏi có chút thâm độc, hắn tâm tính thằng này cũng chẳng hiền lành gì cho cam, để một kẻ như thế làm sư gia bên cạnh mình… nếu hắn làm hư lão phu thì làm sao bây giờ?

"Khục khục, Yên nhi! Ngày mai con mang gã Tần Kham kia tới nha môn gặp cha a…" Đỗ Hoành rốt cục cũng quyết định.

Đỗ Yên lại mặt ủ mày chau nhẹ nhàng thở dài: "Cha, trước khi để hắn làm sư gia thì… Aizzz, con còn nợ hắn hai trăm lượng bạc đấy. Cha còn chưa thấy cái bản mặt đòi nợ của hắn a…"

"Hừ…" Đỗ Hoành bỗng ngứa răng.

Hai trăm lượng bạc, này đã tương đương với toàn bộ tài sản của một gia đình trung lưu rồi. Đỗ Hoành là thanh quan, thanh quan thì phải nghèo… Mà nói thật thì hắn cũng không trả nổi số tiền này.

Đỗ Hoành nổi giận rứt rứt chòm râu, sắc mặt có chút ngượng nghịu.

"Con cứ để cho hắn tới gặp ta mà đòi. Lão phu cũng muốn xem thử xem hắn có dám hay không đây!"

Đỗ Yên cười khúc khích gật đầu ứng.

Bên trong nội đường, hai cha con bỗng trầm mặc xuống, mỗi

người đều theo đuổi tâm tư riêng của mình.

Đỗ Hoành lấy lại tinh thần nhìn sang thì thấy con gái đang cúi thấp đầu ngơ ngẩn, không biết nàng đang suy tư cái gì.

"Yên nhi, con còn nghĩ gì nữa thế?"

Đỗ Yên mê mang nói: "Con đang suy nghĩ, đang suy nghĩ… Con khỉ họ Tôn kia cuối cùng là có lấy được Định hải thần châm hay không chứ? Long Vương có chịu đưa ra không?"

Tri huyện mời!

"Không cho thì đánh bằng cho mới thôi!" Giọng Tần Kham tràn đầy khí phách.

Đường Dần vẫn say đờ đẫn như cũ, đổ người dài trên bàn viết chữ. Tần Kham nói ra một câu thì Đường Dần lại viết xuống một câu, chẳng qua là do đang say mèm nên chữ viết của hắn cũng có chút liêu xiêu.

Đường Dần vụt ngẩng đầu, mê mê tỉnh tỉnh trừng mắt nhìn Tần Kham: "Tôn hầu tử thật sự đánh Đông Hải Long vương cơ á?"

"Vậy thì không phải, chỉ là hô hào cho có tí khí thế thôi, nếu đánh thật thì cũng không hay cho lắm… Dù sao vừa rồi huynh cũng đã nói thế. Ngu đệ quả thực không thể không lần nữa bày tỏ sự khâm phục với tài hoa của Đường huynh rồi a, Đường huynh quả là đại tài!" Tần Kham không quên chắp tay thi lễ với Đường Dần.

Đường Dần nhắm mắt, ảm đạm thở dài... hắn còn đang đắm chìm trong nỗi khổ mình bị điên.

Hai người một bên nói một bên viết, lại thêm một chương Tây Du ký nữa được ra lò.

Tần Kham hài lòng gật gật đầu, mình về phòng viết thêm hai chương nữa là đã không sai biệt lắm có thể đem tới chỗ Hoàng chưởng quỹ bán ra rồi… Sau đó cứ viết một chương một rồi lại đem bán ra, hắn đây cũng là bộ tiểu thuyết viết kiểu liên tái đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc đi? Ừ, cho đám văn nhân sĩ tử kia

gấp chết mẹ chúng nó đi, để cho chúng nó thèm cũng chả biết đi đâu kiếm nổi…

Tinh thần Đường Dần hai ngày này thật sự rất không tốt, mỗi một ngày tất uống, mỗi lần uống tất say. Ngay cả Tần Kham giờ cũng cảm thấy mỗi ngày chuốc rượu cho hắn như vậy quả thực có chút không nhân đạo là mấy, có điều giả như không chuốc rượu thì làm sao mà lừa hắn viết truyện kiếm tiền được chứ? Thôi đành vậy…

Viết xong một chương này thì Đường Dần lại say lăn đơ không biết trời trăng gì nữa…

Tần Kham dìu hắn lên giường nằm xong thì quay người đi ra khỏi phòng.

Cẩn thận đóng chặt cửa phòng cho Đường đại tài tử xong, Tần Kham vừa quay đầu nhìn lại thì đã thấy Đỗ Yên đang đứng ngay bên ngoài hành lang lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm.

Tần Kham cũng chẳng thèm kinh hoảng làm gì nữa, bà chằn này quá mức xuất thần nhập quỷ rồi, thật hoài nghi nàng thuộc biên chế Cẩm y vệ đấy…

“Ta lại nghe thấy…” Đỗ Yên lạnh lùng nói.

“Nghe thấy thì sao? Viết sách mà thôi, luật nào cấm thế?”

Đỗ Yên nặng nề than thở: “Tần Kham, ngươi cứ diễn đi diễn lại cái trò này cũng không phải biện pháp lâu dài, mỗi lần viết một chương thì lại chuốc Đường Dần say mèm, còn đem vị Giang Nam tài tử kia lừa đến dở điên dở khùng… Ngươi không cảm thấy thủ đoạn này rất thất đức sao hả?”

Tần Kham nghiêm mặt nói: “Cô thích nghe chuyện xưa không?”

Đỗ Yên trừng mắt với hắn: “Thích thì sao?”

“Cô có biết trong chuyện xưa thì người nào sẽ chết đầu tiên hay không?”

“Không biết.”

“Chính là cái loại người hay xen vào chuyện của người khác, lại ưa nói lung tung mà không biết mình đang dại mồm. Cái loại người như thế thì giỏi lắm lên truyện được hai chương là sẽ chết chắc…”

……

……

Tần Kham đau đớn xoa xoa người, mặt mày ủ dột lẩm bẩm than thở.

Bà chằn non này khí thế hung hăng như vậy thì có thể khẳng định là lần này nàng tuyệt đối không phải tới trả tiền rồi.

Đỗ Yên theo thói quen lắc lắc cổ tay, gương mặt hết sức sảng khoái.

“Tần công tử quả là đại tài, ngài nói quả không sai, cái loại người hay nói lung tung thì kể cả là không chết nhưng cũng khó thoát khỏi bị ăn đòn một trận đi.” Đỗ Yên tủm tỉm cười nói.

Đỗ yên cũng không thèm để ý tới mấy câu lẩm bẩm than thân trách phận của Tần Kham mà bỗng nghiêm mặt nói: “Tần công tử, ta tìm ngươi có chánh sự.”

“Chuyện gì?”

“Tần công tử nhân trung tuấn kiệt, cha ta đối với ngươi rất là thưởng thức, muốn mời công tử ủy khuất đảm nhận vai trò sư gia cho bản huyện. Không biết ý công tử như thế nào?”

Tần Kham sợ vãi đái: “Mời ta làm sư gia?”

“Đúng.”

“Á đù! Đùa gì thế, ta không có hứng thú!”

Đỗ Yên bật cười, nụ cười đầy vẻ thâm trầm: “Tần công tử không đồng ý sao?”

“Dĩ nhiên là không đồng ý. Cô tưởng ta ngu à, ngồi không kiếm bạc thì không kiếm mà chạy đi lăn lộn vất vả làm công chức hàng tháng kiếm vài đồng lương còm sao…”

Một cái công chức không có phẩm hàm, ngay cả tiểu lại cũng không bằng, trong phim ảnh thường đóng vai trò phản diện… Tần Kham mà đồng ý mới là lạ.

“Đây là Đỗ tri huyện chính miệng mời…”

“Đỗ tri huyện chính miệng mời thì sao…”

Tần Kham chợt ngừng bặt, sắc mặt bỗng rất khó coi. Hắn bỗng giật mình nghĩ lại mới nhận ra hiện là thời đại Minh triều mà không phải xã hội dân chủ hiện đại, Tần Kham hắn nếu còn muốn lăn lộn trong xã hội, hơn nữa còn phải kiếm bạc thì vạn lần không thể coi lời của Đỗ tri huyện như cái rắm được.

Đỗ Yên hoàn toàn thu hết vẻ biến hóa trên mặt Tần Kham vào trong mắt, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Xem ra Tần công tử đã hiểu.”

Tần Kham nhìn nàng chằm chằm, sắc mặt tái xanh, lúc này hắn thật sự tức giận.

“Cô đang lấy quyền thế áp ta à?”

Đỗ Yên thấy vẻ mặt giận dữ của Tần Kham thì không hiểu sao trái tim bỗng co lại, chợt cảm thấy có mấy phần hoảng sợ.

“Tần công tử, xin chớ hiểu lầm…”

Tần Kham cười lạnh: “Nếu ta không làm cái chức sư gia này thì cha cô hẳn sẽ tiện tay kiếm cái tội danh ném ta vào ăn cơm tù mấy năm, dạy cho một thằng không biết điều như ta một bài học phải không?”

Đỗ Yên thấy Tần Kham kích động thì, bất chấp lễ nghi đưa tay bưng kín miệng hắn. Tần Kham chỉ cảm thấy một cảm giác mềm mại thơm ngát chặn nơi miệng, đã không nói ra lời nổi nữa.

Đỗ Yên nhìn hắn ôn nhu nói: “Tần công tử, có thể nghe mấy

lời khuyên không?”

Tần Kham gật đầu một cái.

“Tần công tử, ngươi là người có tài. Theo ta thấy thì ngươi cùng Đường Bá Hổ không giống nhau. Đường Dần khoa cử vô vọng, mượn tửu sắc để mua vui qua ngày. Nhưng ta biết ngươi là một kẻ có bản lãnh có hoài bão, cuối cùng tất không cam lòng làm vật trong ao, mà sư gia tuy chỉ là một công việc không phẩm cấp nhưng lại có thể để công tử tăng thêm lịch duyệt, làm tốt trụ cột để sau này công tử một bước lên trời. Tương lai nếu cha ta có thăng quan nắm quyền thì sẽgiúp ngươi khôi phục công danh, khi đó chưa chắc Tần công tử đã không thể đề danh bảng vàng, rộng đường làm quan. Tần công tử, tiểu nữ đã nói hết lời, xin công tử suy xét lại.”

Tần Kham trầm mặc.

Hắn biết Đỗ Yên cũng không có ác ý… hắn cũng biết, đại trượng phu ở đời không thể chỉ chăm chăm mong kiếm tiền làm giàu, bởi vì ở thời đại này có tiền mà không có quyền tuyệt không phải là chuyện tốt.

Phải chăng cũng nên có một chút lòng cầu tiến? Toàn bộ Đại Minh cũng chỉ có một mình mình dám vỗ ngực tự xưng biết năm trăm năm trước, hiểu năm trăm năm sau, nếu chỉ làng nhàng kiếm chút bạc an nhàn qua hết một đời thì lão trời già hẳn cũng giận đến vác sấm sét đánh chết tươi a…

Đỗ Yên nhìn Tần Kham trầm mặc lại thì khóe miệng vụt nở nụ cười rạng rỡ tựa nắng mai.

Hắn không hiểu lầm dụng ý của mình là tốt rồi.

“Tần công tử, giờ ngươi tính sao? Còn có thắc mắc gì nữa hay không?”

“Có.”

“Cứ hỏi!”

Tần Kham ngẩng đầu nhìn Đỗ Yên chăm chú, ảm đạm thở

dài: “Sau này ta làm việc dưới quyền cha cô thì hai trăm lượng bạc cô nợ ta sợ rằng cũng một đi không trở lại phải không?”

Đỗ Yên khí định thần nhàn cười khúc khích: “Cha nói để ngươi tự tới gặp cha đòi đấy.”

Sự cảm kích của vừa sinh ra đối với Đỗ Yên bỗng tan thành mây khói.

Tất cả đều là ảo giác, bản chất của bà chằn này vẫn ác độc như cũ, nhất là độ dày của bản mặt khi trốn nợ hình như lại đang tăng trưởng nữa.

“Còn có thắc mắc gì nữa không?” Đỗ Yên cười tủm tỉm hỏi. Không hiểu sao khi nghe thấy Tần Kham đồng ý vào làm sư gia trong Nha môn thì tâm tình của nàng đột nhiên trở nên tốt vô cùng.

“Còn. Tại sao lại chọn ta làm sư gia?”

Đỗ Yên cười nói: “Tần công tử lừa Thạch đại nhân vừa ngọt vừa chuẩn như vậy thì chẳng lẽ ngươi không thấy mình là loại người trời sanh ra để làm sư gia sao? Nhân tài như thế mà không chọn thì còn chọn ai?”

Tần Kham ngây người hồi lâu, vẻ mặt ảm đạm.

Quả nhiên là… làm người xấu tất có báo ứng, sau này làm việc nhất định phải hiền lành một chút mới khỏe.

“Cha cô nhất định sẽ hối hận…” Tần Kham ngửa đầu tự lẩm bẩm: “Rất nhanh thôi cô sẽ thấy nhân cách cha mình dần dần đi xuống với tốc độ mắt thường cũng rõ ràng…”

Đỗ Yên vui vẻ: “Bởi vì ông mời ngươi làm sư gia sao?”

“Không, bởi vì ông ấy cùng con gái đều thiếu nợ mà không trả…”

Lại tới Nha môn.

Tần Kham cứ thế bị Đỗ Yên đưa tới Nha môn Sơn Âm huyện.

Đây là lần thứ hai hắn tới Nha huyện, lần đầu tiên là bị Đỗ Yên kéo vào cáo trạng, lần này thì lại bị Đỗ Yên mời vào làm sư gia… cảm thụ của hai lần hoàn toàn khác biệt.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì về sau nơi này chính là nơi hắn mỗi ngày đi làm công rồi đây. Tưởng tượng tới mấy thằng cha sư gia kiếp trước xuất hiện trong ti vi, phe phe phẩy phẩy cái quạt xếp, ria mép dài như chuột, mắt ti hí láo liên, thường xuyên hiến cho ông chủ mấy cái âm mưu khốn nạn đoạn tử tuyệt tôn…

Tần Kham than thở trầm trọng, hắn có một loại tâm tình mãnh liệt tự chán ghét chính mình.

Đỗ Yên đi đằng trước lại tung tăng nhảy chân sáo, có thể thấy nàng đang rất vui vẻ, tâm tình hết sức lâng lâng. Tần Kham cảm thấy hết sức băn khoăn đối với thái độ cao hứng này của nàng, bà chằn này khẳng định đang có chủ ý xấu nào đó trong đầu rồi, mình vào Nha huyện làm công thì cũng coi như rơi vào lòng bàn tay nàng, sau này tiền đồ hắn là hết sức bết bát… chẳng những phải lao tâm tận lực phục vụ Huyện tôn đại nhân mà còn phải cùng thiên kim tiểu thư của boss đấu trí đấu dũng. Ngẫm lại mới thấy mình quả là quá giống với Tôn hầu tử bị chụp trong lòng bàn tay phật Như Lai, phải dùng phương thức hết sức cẩn thận bí mật tự kỷ thò trym ra tè một bãi ở ngón giữa của nàng, nếu hở ra chút tiếng gió nào thì hắn mình cũng phơi xác lại nơi đất này rồi…

Dọc đường đi, Tần Kham suy nghĩ rất nhiều, rất hỗn loạn, càng ngày tâm tình càng nặng nề…

Nhà lớn, hầu gái mỹ miều, vợ yêu xinh đẹp… lý tưởng tựa hồ cách hắn mỗi lúc một xa.

Bà chằn đang nhảy chân sáo bỗng khựng lại, quay đầu lại cười với hắn một cái.

Nắng hồng vẩy lên gò má giống như đang rải một lớp ánh vàng rực rỡ và mềm mại lên khuôn mặt hoàn mỹ vô bì của Đỗ Yên, giờ khắc này quả thực nàng tựa như Maria Ozawa tuyệt mỹ của cõi lòng anh Vít yểu điệu bước từ trong film JAV ra vậy.

Tần Kham cảm thấy nhịp tim mình như ngừng đập, hắn bỗng

ngây người quên cả thở, thất thần mất một lúc.

“Uy! Này!” Đỗ Yên huơ huơ đôi tay nhỏ nhắn trước mặt hắn.

Tần Kham lấy lại tinh thần, ánh mắt lập tức nhìn ra chỗ khác.

Không! Không thể bị cái ảo tượng này mê hoặc được! Nàng còn thiếu ta hai trăm lượng bạc! Hai trăm lượng là hai trăm lượng… A a a!

“Tần công tử, Tôn hầu tử đánh cuộc thua phật Như Lai rồi thì sao nữa hả?”

“Sau đó thì con khỉ kia lén lút đái một bãi ở ngón giữa của Phật tổ… Nó thật là quá mức thô bỉ, cô đừng có học theo đấy nhé…”

Đỗ Yên đỏ bừng mặt lườm nguýt Tần Kham rồi đấm khẽ lên ngực hắn: “Ái! Ngươi cho rằng ta cũng thô bỉ như ngươi sao?”

Tần Kham than thở, nữ nhân này quả nhiên rất biết chém gió, rõ ràng mình là chính nhân quân tử mà nàng lại cứ nói mình thô bỉ là sao…

****

Từ cửa hông đi vào huyện nha, vòng dưới một đoạn tường vây, đi thẳng tới đại đường, đằng sau đại đường là một khu vườn không rộng lắm um tùm u nhã, một dòng suối nhỏ uốn lượn chạy qua, bên dòng suối có một tòa giả sơn, trên núi có đình nhỏ… Tuy chỉ là một huyện nha nho nhỏ nhưng phong cảnh bên trong cũng hết sức phong tình, tuy nói Đại Minh có quy củ quan không sửa nha môn nhưng ở đâu thì cũng vậy - trên có chính sách dưới có đối sách, bất kỳ ai làm quan cũng sẽ không quá mức gò bó bản thân đấy.

Đỗ Hoành đang làm việc trong văn phòng ở cạnh bên hòn giả sơn.

Đây cũng là lần thứ hai Tần Kham nhìn thấy Đỗ Hoành.

Đỗ Hoành chừng bốn mươi tuổi, mặc thường phục cổ tròn thêu hoa, diện mạo đoan chánh, hàm râu được cắt tỉa không chê vào đâu được, hai mắt lấp lánh hữu thần rất có vẻ uy nghiêm.

Tần Kham cung kính thi lễ với Đỗ Hoành: "Văn sinh Tần Kham, ra mắt huyện tôn đại nhân."

Đỗ Hoành hơi nghiêng đầu nhìn hắn cười nhạt: "Nguyên lai là đại tài tử 'Nếu mãi như lúc gặp ban đầu' a."

Nhất thời cái bản mặt mốc của Tần Kham đỏ bừng, cười khan hai tiếng, sau đó hắn hung tợn trừng mắt với Đỗ Yên mấy cái.

Quả nhiên là bà tám, lúc trước còn khăng khăng nói chỉ cần giúp cha nàng qua ải khó kia thì chuyện thơ thẩn sẽ sống để bụng chết mang theo, kết quả là chỉ quay người lại đã đem hắn bán mất toi.

Đây cũng là bài học đắt giá trong cuộc sống: Ngàn vạn lần không được tin vào miệng đàn bà, muốn đàn bà giữ bí mật thì chỉ có cách đem chồng nàng biến thành góa vợ…

Bà tám kia đang đứng ở cửa thì chỉ cười toét miệng đỏ mặt, lúng túng le le chiếc lưỡi thơm tho rồi quay đầu chạy mất dạng.

Đỗ Hoành cũng không nói nhảm nhiều, đối với chuyện Tần Kham làm thơ hay nghĩ kế giúp hắn hại người thì một chữ cũng không đề cập tới mà chỉ chỉ mớ sổ sách công văn chất đống như núi trên giá sách nói: "Vị sư gia lúc trước của bản quan quá mức thức thời vụ nên bỏ lại đống sổ sách này từ chức chạy mất rồi. Giờ ngươi tới cũng vừa đúng dịp, liền bắt tay vào giúp bản quan xử lý số sổ sách tiền lương này trước đi đã vậy."

Cái này là ngày đầu tiên đi làm đó hả?

Tần Kham đối với phong cách mưa rền gió cuốn của Đỗ Hoành có chút không thích ứng, hắn còn tưởng rằng huyện tôn đại nhân sẽ bỏ ra ước chừng một canh giờ lập uy, lên mặt già đời chức to dạy dỗ hắn mấy câu nữa… Ai ngờ chỉ một câu đi xử lý sổ sách là chấm hết, tới nửa câu nói nhảm cũng không có.

Tần Kham lại rất thưởng thức phong cách này, Đỗ tri huyện

quả là tốt vô cùng a… chỉ là có chút thất bại trên phương diện giáo dục con gái mà thôi, mà cũng chẳng sao, nhân vô thập toàn… thôi thì cũng tha thứ cho hắn đi thôi.

Khệ nệ ôm một đống sổ sách cao ngất, Tần Kham được gia đinh của Đỗ Hoành là Trịnh bá đưa tới một gian phòng làm việc tuy nhỏ nhưng cũng rất sạch sẻ, trong phòng bố trí rất đơn sơ, trên bàn làm việc đã chuẩn bị sẵn bút mực.

Đây cũng là phòng làm việc của riêng Tần Kham sau này.

Tần Kham nhìn đống sổ sách cao như núi mà cười khổ một chặp, rõ ràng vốn sắp thành tài tử phong lưu mà thế nào lại ầm một cái thành ông sư gia lôm côm? Này giống như máy bay Vietjet đậu nhầm mẹ nó sân bay ấy, lý tưởng bị thực tế híp râm lên bờ xuống ruộng.

Thân là đã từng là trợ lý tổng giám đốc nên đương nhiên thơ từ ca phú đối với Tần Kham thì chỉ là tay trái mà thôi, tính toán sổ sách mới là việc mà hắn chuyên nghiệp.

Tần Kham mở ra sổ sách thu chi, sau đó mới chỉ liếc vài cái mà hai mắt hắn bỗng trợn trừng như lợn chết.

Cái này… con mẹ nó là cái kiểu ghi chép khỉ gì đây chứ?

Mỗi một dòng trong một ngày đều ghi cái kiểu như - “Hôm nay vào kho hai trăm thạch gạo lức, hôm nay xuất ra hai ngàn văn tiền” … vân vân… Rồi mỗi cuối tháng là một tờ ghi chép lại để thống kê dài ngoẵng nham nhở như ruột ngựa.

Tần Kham ngây dại, nếu hắn muốn tham ô bằng vào cái kiểu ghi chép này thì so với moi tiền trong ngực mình còn dễ hơn ấy.

Quyển sổ thu chi này căn bản chỉ có mỗi một tác dụng là khảo nghiệm lương tâm của Tần Kham mà thôi. Nếu muốn khắc chế mình không đụng tay đụng chân tham ô nương theo cái kiểu ghi chép nguyên thủy này thì quá mức gian nan rồi a. Tham thì thật xin lỗi Đỗ tri huyện, không tham thì lại thật xin lỗi bản thân…

… Bố khỉ! Một nhà Đỗ tri huyện còn nợ mình hai trăm lượng bạc mà mình lại không dám đào tường nhà hắn…

Tần Kham đứng lên, khép lại sổ sách, hắn cần yên tĩnh một chút.

Có thể bảo đảm chính là nếu như mình động tay động chân trên sổ sách kiểu này thì tuyệt đối có thể làm tới kín mít như bưng… đây bởi vì những sổ sách này vốn ông chằng bà chịt khắp nơi. Tham cùng không tham chỉ ở lương tâm của mình mà thôi.

Vừa cân nhắc thì Tần Kham cũng tranh thủ tinh tế quan sát căn phòng.

Trong phòng rất đơn sơ, trừ bàn làm việc ra thì không còn gì nữa cả, trên tường còn có đóng một tủ sách, hộc tủ trống rỗng, nghe nói đây là chỗ làm việc của sư gia đời trước, thằng kia chẳng những chạy mau mà ngay cả đồ trong phòng làm việc cũng cuốn đi rất sạch sẻ.

Tần Kham cũng chẳng thèm để ý gì tới hoàn cảnh như thế này cả, hắn cũng từng ngay cả một ổ chuột để che mưa đỡ nắng cũng không có nữa là… Chỉ có điều duy nhất bất mãn là dầu gì cũng là sư gia trong huyện mà ngay cả chén trà cũng không có ai đưa tới là sao nhỉ?

Khát nước nên Tần Kham quyết định tự mình động thủ.

Sau dãy văn phòng là một vườn hoa nhỏ khá tinh sảo, phía bắc vườn hoa có một hàng nhà nhỏ, đó là nơi nghỉ ngơi của tạp dịch, bên cạnh nữa là nhà xí.

Tần Kham quyết định tìm một người tạp dịch để giải quyết vấn đề trà nước.

Tạp dịch thấy Tần Kham một thân trường sam kiểu cách của người đọc sách thì tuy không biết vị này là sư gia mới nhậm chức nhưng cũng rất khách khí, vội vàng rót cho hắn một chén trà nóng bỏng.

Nước trà rất nóng, mặt trên lồng bồng mấy mẩu trà vụn đen sì không biết là loại trà gì nữa, thân chén có chút không quá sạch sẽ.

Tần Kham nhíu mày, chỉ vào mấy phên lán đóng chặt cửa bên

cạnh hỏi tạp dịch: “Đây là nhà xí à?”

Tạp dịch khom người gật đầu cười nói: “Đúng ạ…”

Vừa dứt lời thì Tần Kham đã trực tiếp hất thẳng một chén trà nóng bỏng kia vào bên trong…

“Cầm chén đi rửa lại rồi rót trà mới vào!”

Tạp dịch sắc mặt đại biến, ngay sau đó bên trong nhà xí chợt truyền ra một tiếng hét thảm, sau đó chính là âm thanh rút then cài lạnh cạch, còn có tiếng rên rỉ run rẩy…

Tần Kham sắc mặt cũng thay đổi.

Hắn nhanh chóng nhét chén trà không vào tay người tạp dịch đang trợn mắt há hốc mồm rồi nặn ra một vẻ mặt uy nghiêm khí khái, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người kia: “Nhớ rõ! Ngươi chưa từng thấy qua ta!”

Nói đoạn quay người chạy mất dạng.

Chương 24: Sư gia mới nhận chức

Lau mồ hôi lạnh quay về văn phòng, Tần Kham vẫn còn chưa bình tĩnh nổi.

Vừa rồi... hình như gặp rắc rối?

Con cái nhà ai ngồi nhà xí mà không báo cáo rõ ràng thế mới chết?

Chén trà nóng rẫy kia không biết gây hậu quả thế nào...

Có thể khẳng định là hiển nhiên sẽ không quá thoải mái, hơn nữa tâm tình người ngồi trong đó cũng sẽ không quá tốt được… Mẹ kiếp chứ ai cũng không hy vọng lúc mình ngồi ỉa thì bị trời giáng tai họa a!

Tần Kham rất nhanh quyết định coi chuyện này như không có phát sinh qua, tin rằng người bị hại kia cũng sẽ không dám gióng trống khua chiêng tìm hung thủ loạn lên trong nha môn… Đỗ tri huyện hẳn sẽ không cho phép cấp dưới làm toáng lên quá mức trong địa bàn của mình.

Mặc dù trong lòng cũng có chút áy náy nhưng tố chất tâm lý của Tần Kham cũng khá vững vàng… có bị đánh chết cũng không thể chủ động đầu thú được. Người không biết thì không có tội, nói tới thì cũng phải công nhận là nếu đầu thú thì sau này nảy sinh mâu thuẫn là việc không tránh khỏi đi, ảnh hưởng tới sự đoàn kết của đồng nghiệp trong công tác.

Vì thế Tần Kham vững tâm trở lại để chuyên tâm nghiên cứu sổ sách.

Tần Kham ngồi đọc chừng nửa canh giờ mới nắm đại khái về thuế ruộng trong sổ sách, lúc này thì Trịnh bá mới đến trước cửa cung kính thi lễ với hắn: "Huyện tôn đại nhân mời Tần tiên sinh đến nội đường."

Tần Kham bỗng căng thẳng, chả lẽ bị lộ tội rồi à?

Đỗ Hoành đã mời thì Tần Kham đương nhiên không dám chậm trễ, vươn cổ hay co đầu vốn cũng một đao là cùng, thôi thì mặc mẹ nó tới đâu thì tới.

Vì thế Tần Kham đi theo Trịnh bá tới nội đường, lại phát hiện trong đó đã có hai vị trung niên mặc lục bào ngồi sẵn. Một vị mặc lục bào ở giữa có thêu bổ tử hình chim hoàng oanh biểu lộ quan chức là tám phẩm, cả huyện nha ngoại trừ Đỗ Hoành ra thì có tư cách mặc quan phục thêu bổ tử chỉ có Huyện thừa hàm tám phẩm mà thôi.

Mặt khác một vị thì mặc lục bào không có thêu hoa văn gì cả, đầu đội khăn lụa vấn quanh, đang khí định thần nhàn ngồi trò chuyện với Đỗ tri huyện.

Thấy Tần Kham tiến vào thì ánh mắt của ba người trong nội đường đều chăm chú đặt trên người hắn.

Đỗ Hoành vuốt râu cười cười chỉ vào Tần Kham rồi nói với Huyện thừa bên cạnh: "Tân Thủ huynh, vị này chính là Tần Kham mà lão phu đã nói tới, là sư gia mới của bản huyện. Người trẻ tuổi có chỗ nào sai sót thì mong Tân Thủ huynh cùng Ngu Đức huynh chỉ dạy nhiều hơn một chút a."

Tiếp theo Đỗ Hoành nghiêm mặt quay lại nói với Tần Kham: "Tần Kham, còn không mau lại đây bái kiến Huyện thừa Lý đại nhân, Chủ bộ Tào đại nhân!"

Tần Kham vội vàng vái dài với hai người nọ, thần sắc phi thường cung kính.

Hai người nọ đứng dậy hoàn lễ, ánh mắt hơi có vẻ kinh ngạc, bọn họ tựa hồ cũng không ngờ sư gia mới nhậm chức lại còn trẻ tới vậy. Sư gia vốn là phụ tá chủ lực của Huyện tôn đại nhân, phụ trách bày mưu tính kế, tham dự cơ yếu, xử lý hồ sơ vụ án, liên lạc quan trường… vân vân… một loạt các công tác trọng yếu, hắn nên là một kẻ già đời thành thục ổn trọng, đa trí thiện mưu mới đúng. Huyện tôn đại nhân sao lại mời tới một người trẻ như vậy đảm nhiệm nhỉ? Hắn... hắn cũng vừa xấp xỉ làm lễ thành niên đi a?

Mặc dù kinh ngạc nhưng biểu tình của hai người vẫn hết sức bình thường, như không có gì lạ lùng mà tán gẫu mấy câu với Tần Kham, ngôn ngữ có chút thân mật.

Hàn huyên được mấy câu thì Tần Kham cũng biết được vị Huyện thừa tám phẩm này họ Lý, tên Báu, tự Tân Thủ. Chủ bộ họ Tào, tên Chu, tự Ngu Đức.

Lý Huyện thừa dù ngôn ngữ có điểm lãnh đạm nhưng vẫn duy trì vẻ khách khí nhất định trên mặt đối với Tần Kham, hỏi han vài câu về quê quán cùng cha mẹ xong thì giống như hoàn thành hết nhiệm vụ xã giao, ngậm miệng không nói gì thêm. Ngược lại thì Tào Chủ bộ hết sức nhiệt tình, nhiệt tình tới có chút không bình thường.

Tần Kham treo ra thần thái cung kính hàn huyên mấy câu với hai người, trong lòng lại nhấp nha nhấp nhổm, ánh mắt không ngừng đánh giá toàn thân hai người đối diện.

Vừa mới rồi hắt trà vào ai nhỉ? Xem hai người này thong dong trấn định thì hẳn là không phải người bị hại vừa rồi chứ? Mà ai dám chắc được, đám làm quan thì tâm cơ đều thâm trầm lắm ấy!

Có tật thì đương nhiên là phải giật mình... chỉ có lợn chết thì mới không sợ nước sôi mà thôi!

Hàn huyên được mấy câu thì Đỗ Hoành bỗng nhìn quanh một lượt nói: "Mạc Điển sử cùng Cao Bổ đầu đâu? Sao không thấy tới hả?"

Lý Huyện thừa chắp tay nói: "Cao Bổ đầu đi tuần phố, còn Mạc Điển sử thì..."

Nói tới đây thì khuôn mặt cứng ngắc không chút biểu tình của Lý Huyện thừa bỗng nổi lên vài phần quái dị: "... Mạc Điển sử vừa mới bị chút thương tích nên người hầu đã đưa về nhà rồi a."

"Khụ khụ khụ..." Tần Kham lại khù khụ một chặp, thật sự chột dạ.

Quả nhiên có người trúng đạn.

Ba người trong nội đường đều quay lại nhìn Tần Kham khiến hắn đành đỏ mặt mà chắp tay tạ lỗi.

Đỗ Hoành tỏ ra thân thiết hỏi: "Mạc Điển sử bị thương làm sao vậy?"

Lý Huyện thừa lắc đầu thở dài: "Không biết kẻ trời đánh nào ác độc hắt cả một chén nước bỏng rẫy vào đầu Mạc Điển sử, mà Mạc Điển sử lúc ấy đang... đang đi ngoài, chạy cũng không có chỗ nào mà chạy, bị hắt tới cả mặt phồng rộp lên cả."

Đỗ Hoành kinh ngạc há hốc miệng: "....."

Lý Huyện thừa chắp tay với Đỗ Hoành cảm thán: "Mong Huyện tôn đại nhân hạ lệnh điều tra rõ ràng, trong huyện nha ta thế mà lại phát sinh thảm án như vậy quả thật là táng tận thiên lương a. Huyện tôn đại nhân ngài còn chưa thấy, Mạc Điển sử thực thảm a, vách tường nhà xí đều bị hắn cào nứt toác cả, sau tới quần cũng chưa mặc hết thì đã dùng đầu húc vỡ cửa tre lao ra, quả thực là không còn chút uy nghiêm nào..."

Đỗ Hoành cả giận: "Lúc ấy đám tạp dịch quanh đó chẳng lẽ không có ai thấy được hung thủ à?"

"Tạp dịch nói hung thủ là một người lạ mặt tuổi còn trẻ, trước kia chưa thấy qua..."

Đỗ Hoành vuốt râu trầm giọng: "Người trẻ tuổi, lạ mặt? Chẳng lẽ là kẻ ác bên ngoài lẩn vào mà không phải người trong nha môn ta hả? Vậy cũng không dễ tìm a..."

Tần Kham đổ mồ hôi lạnh tong tỏng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Dưới chân nến thì tối" – này quả thực là quá có đạo lý. Ba vị đại nhân không hẹn mà cùng đem hắn bỏ qua, hồn nhiên không để ý thấy trước mặt bọn họ đang ngồi một người trẻ tuổi lạ mặt.

Đỗ Hoành cảm thán một lúc thì quay lại chậm rãi nói với Tần Kham: "Ngươi cần xem xét lại cho thật kỹ sổ sách ta đưa lúc nãy đấy, đó là các khoản thu chi về thuế ruộng tô đinh của huyện ta năm trước, không thể có chút sơ suất nào được… giả như năm sau có Tuần án ngự sử tới mà phát hiện ra sai sót thì cả huyện nha ta đều phải chịu can hệ rồi."

"Văn sinh nhất định hết sức!" Tần Kham nhanh chóng đứng lên thi lễ.

Trong khi đứng dậy hắn lại lơ đãng bắt được một nét kinh hoàng thoáng qua trong mắt Tào Chủ bộ.

Trừ Đỗ Hoành thì cả ba người đều quay trở về phòng tiếp tục xử lý công việc, Lý Huyện thừa tựa hồ cũng không coi trọng Tần Kham là mấy nên chỉ nhàn nhạt đi qua người hắn ra ngoài, mà Tào Chủ bộ thì lại cười cười chắp tay với Tần Kham: "Tần sư gia tuổi trẻ như vậy mà có thể lọt vào mắt xanh của Huyện tôn đại nhân hẳn là học vấn bất phàm, nếu không ngại thì sau khi hết giờ làm chúng ta cùng đi uống mấy chén ở Ngọc Xuân lâu Tây thành được không? Như vậy sau này cũng thuận tiện giúp đỡ nhau cùng làm việc trong nha môn, Tần sư gia thấy thế nào?"

Tần Kham nho nhã lễ độ nở nụ cười khiêm tốn, đang định đồng ý thì Trịnh bá bỗng xuất hiện sau hắn nói Huyện tôn đại nhân lại mời Tần sư gia vào nội viện có việc cần thương lượng.

Tần Kham cười gượng tỏ ý xin lỗi với Tào Chủ bộ rồi theo Trịnh bá đi vào nội viện, tới khi sắp bước qua cổng vòm vào địa phận sinh hoạt riêng của gia quyến Đỗ Hoành thì mới dừng lại chần chờ… lại bỗng nghe thấy những tiếng cười khúc khích thanh thúy như chuông bạc khe khẽ vẳng lại.

Đỗ Yên mặc váy dài màu xanh nhạt đang liên tục nhún nhảy đánh đu trong vườn, thân hình nàng sàng qua nẩy lại lúc cao lúc thấp… Đỗ Yên vừa cười vừa đu, nhìn qua hết sức vui vẻ.

Tần Kham khe khẽ thở dài: "Một cô nương chưa chồng mà chơi đánh đu, còn nhún nhún hào hứng như vậy… Không sợ người khác nói nàng là dâm phụ sao?"

Chương 25: Vấn đề sổ sách

Đỗ Yên đu hết sức hào hứng, tiếng cười như chuông bạc réo rắt len lỏi khắp mọi ngóc ngách nội viện… Từ khi Tần Kham bắt đầu nhận thức nàng thì trong ấn tượng của hắn nàng vẫn luôn là một cô gái thuần khiết hoạt bát tràn đầy sức sống, luôn luôn lạc quan cởi mở, có thể nói là sống không hề uổng chút thanh xuân nào.

Tần Kham lẳng lặng đứng ở phía ngoài cổng vòm, khóe miệng khẽ phác một nét cười mà chính bản thân hắn cũng chẳng hề phát hiện.

Là hâm mộ thì phải?

Ngẫm lại kiếp trước của mình thoáng cái đã vụt qua mất lứa tuổi đẹp đẽ này, chỉ để lại vài ký ức nhạt nhòa cùng những câu than thở tầm thường, họa chăng còn có dăm ba sự việc mà tới nay vẫn còn đau đớn tiếc nuối...

Tần Kham cứ thế đứng ngơ ngác nhìn chăm chú cặp lúm đồng tiền hạnh phúc của Đỗ Yên, trong lòng chẳng rõ là ghen tị hay bồi hồi… hắn sống hai đời nên lúc này tuy rằng sinh lý mới mười chín tuổi nhưng tâm lý thực ra đã hoàn toàn như một ông chú ba bốn chục cái xuân xanh vậy.

Tần Kham ngẩn người, ánh mắt một mực nhìn chằm chằm Đỗ Yên trên bàn đu dây, trong đầu chìm đắm vào hồi ức… hắn không hề phát giác Đỗ Yên lúc này đã đu chậm dần lại rồi dừng hẳn, ánh mắt của ông chú kỳ quặc ở ngoài cửa vòm khiến nụ cười của nàng như nóng bừng lên, giơ tay nhấc chân bỗng hết sức mất tự nhiên, một ráng mây đỏ chợt lặng lẽ lan dần từ chiếc cổ trắng nõn cho tới tận hai lỗ tai nhỏ xinh của nàng.

Tần Kham không biết rằng một nam tử trẻ tuổi đứng ở ngoài cửa nội viện si ngốc ngơ ngác nhìn chăm chú con gái nhà người khác là một hành vi không bình thường tới cỡ nào vào cái thời đại này, kể cả thằng này là chủ nợ của cô gái đi nữa...

Mãi tới khi Tần Kham bừng tỉnh khỏi dòng hồi ức thì hắn chợt giật

thót mình kinh ngạc phát hiện ra Đỗ Yên đang hai tay chống nạnh đứng lù lù ở trước mặt mình, ánh mắt hung tợn bắn tới, cái cằm vênh lên cao vút.

"Uy, ngươi ánh mắt láo liên đứng ở trước cửa nội viện nhà ta rình mò là định giở trò gì hả?" Đỗ Yên cố gắng để làm cho chính mình hết sức có khí phách.

Tần Kham đành phải giải thích: "Nhìn cô cười vui vẻ tới như vậy nên không nhịn nổi nhìn nhiều một chút..."

"Ta cười thế nào liên quan gì tới ngươi?"

Tần Kham thở dài: "Một người còn nợ tới tận hai trăm lượng bạc đúng ra không nên cười vui vẻ tới vậy..."

Đỗ Yên hừ lạnh: "Ngươi sao không đòi cha ta ấy?"

"Ta sợ cha cô dùng gậy phang ta..."

"Thế chú đếk sợ chị táng cho mấy phát à?"

"Đương nhiên là cũng sợ, thế nên ta đòi nợ vẫn thực dịu dàng đi, còn không dám tới đập cửa nhà cô nữa là."

Đỗ Yên đảo đảo đôi mắt, tranh thủ đánh cái trống lảng khỏi đề tài kinh tế: "Uy uy, Tôn hầu tử kia bị phật Như Lai lật tay nhốt dưới chân núi xong thì sao nữa hả? Nó có chết không?"

Tần Kham thở dài mà đắng lòng, nhìn thái độ lạng lách này của bà chị họ Đỗ thì hắn đã hiểu được rằng quá trình đòi nợ ngày dài năm rộng sau này chắc chắn sẽ tràn ngập gian nan cùng thống khổ, có lẽ còn có thể có cả máu tươi cùng xương trắng nữa cơ...

********** **********

Đỗ Tri huyện triệu kiến một mình Tần Kham là vì có một chuyện cực kỳ trọng yếu cần giao phó.

"Tần Kham, bản quan có thể tin ngươi được không?" Đỗ Hoành ánh mắt thâm trầm sắc bén, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu gã thanh niên trước mắt.

Câu hỏi đầu tiên này của Đỗ Hoành thật khiến Tần Kham khó xử.

Nói thật, vấn đề này thì đến cả chính hắn còn đêk tin nổi bản thân nữa ấy chứ… nói đâu xa, vừa nãy vì Đỗ Yên mặt dày lảng nợ mà Tần Kham cũng đã lập tức âm thầm thề rằng sẽ tham ô sạch sẽ quan kho của Sơn Âm huyện. Kẻ như thế thì tin nổi không?

Tần Kham rất muốn đeo roi liều mình khuyên nhủ Đỗ Tri huyện rằng đừng nên mạo hiểm như thế đi...

Ấy nhưng mà ngoài miệng thì hắn vẫn thành thành thật thật trả lời: "Huyện tôn đại nhân, văn sinh học chính là sách thánh hiền, quân tử thượng hiếu, thượng nhân, thượng đức, thượng nghĩa, thượng tín."

Câu trả lời này của Tần Kham khiến Đỗ Hoành vừa lòng vãi * h* ồn, ba chữ "Sách thánh hiền" vào thời đại này quả thực giống như một tấm lệnh bài đỉnh cao, bất luận kẻ nào giơ nó lên cao cũng đều có thể một đường thông suốt không bị ngăn trở… cho nên biểu hiện của đám văn nhân thời đại này mới tựa như một đám kẻ điên, giống như Hồng vệ binh thời cách mạng văn hóa Trung của vậy, chỉ cần có mấy câu văn trong tay thì phá phách cướp bóc cũng đều hợp pháp.

Đỗ Hoành nhìn chăm chăm Tần Kham một lúc lâu thì mới chậm rãi nói: "Biết tại sao bản quan lại đáp ứng Yên nhi để ngươi tới làm sư gia của huyện nha không chứ?"

Bởi vì ngươi thiếu ta một ân huệ to bằng trời, ta mà không giúp thì ngươi đã sớm cuốn gói về quê chăn vịt rồi...

Lời này Tần Kham cũng chỉ dám lẩm nhẩm ở trong lòng mà thôi, mặt ngoài vẫn còn phải phi thường kính cẩn.

"Văn sinh ngu dốt, xin Huyện tôn đại nhân chỉ dạy."

"Việc của Thạch Lộc cũng là một trong những nguyên nhân đó, còn có một cái khác thì là..." Đỗ Hoành theo dõi hắn, chậm rãi nói: "Bởi vì ngươi vốn lẻ loi một mình, bối cảnh sạch sẽ, không có dây dưa gì với đám quan lại trong huyện cho nên bản quan mới có thể yên tâm dùng ngươi. Còn nữa, có biết tại sao việc đầu tiên bản quan

cho ngươi làm lại là đi thẩm định sổ sách không hả?"

Tần Kham bỗng căng thẳng, nói tới đây thì chỉ có thằng ngu mới chưa hiểu thôi… Đương nhiên là trong sổ sách có vấn đề!

Thằng khốn nạn chó chết nào! Tổ sư cha mày! Ông còn chưa hạ thủ đã bị thằng khác đoạt trước mới đau chứ! Thằng chó này phải đem đi thiến mới được!

Quả nhiên, Đỗ Hoành chậm rãi nói tiếp: "Thuế ruộng ghi chép trong sổ sách nhìn qua thì không có vấn đề gì, thu chi nhìn như tứ bình bát ổn… nhưng lão phu vẫn cảm thấy bên trong hẳn có khuất tất, có điều lại không chỉ rõ ra được khuất tất ở đâu cả. Hơn nữa dưới tình huống không có chứng cớ cụ thể thì lão phu cũng không tiện gióng trống khua chiêng thanh tra công khai, đây là để tránh rét lạnh tâm đồng nghiệp, lại tránh để đám Giám sát Ngự sử nghe phong thanh thì nhào tới kiếm nhược điểm của lão phu. Tần Kham, ngươi hiểu ý lão phu chứ?"

Tần Kham có chút khó hiểu nhìn lên Đỗ Hoành.

Sổ sách nhìn không ra vấn đề nghĩa là sao nhỉ? Một đống thu thu chi chi chằng chịt này chỉ cần vẽ ra một cái bảng hai cột thu chi rồi điền dần vào sau lại đem đi đối chiếu với ghi chép xuất nhập hàng của quan kho là rõ như ban ngày rồi còn gì?

Lập tức Tần Kham đột nhiên bừng tỉnh, hiện giờ là Đại Minh, lạc hậu hơn so với kiếp trước của mình cả năm trăm năm… người cổ đại có lối suy nghĩ bị hạn chế, kiểu ghi chép như vậy thì người bình thường quả thật phát hiện không nổi.

Đáng tiếc, Tần Kham là kẻ xuyên việt.

Đống sổ sách này trong mắt hắn chả khác gì mấy cái nốt ruồi ở mông Maria Ozawa cả, thằng khỉ nào cũng biết.

Kiếp trước vì tiết kiệm chút tiền mua vé xe buýt mà Tần Kham cũng khổ công dùi mài sách vở kế toán để chuyên môn tận dụng tiền bạc cho thật hợp lý, sau chó ngáp phải ruồi thế nào mà lại giúp lão già trưởng phòng kế toán của tổng công ty tóm được một thằng phó quản lí tham ô công quỹ, rồi thì trưởng phòng kế toán

không thể không móc túi ra mời hắn uống rượu chơi gái một trận tơi bời hoa lá để sau này nhờ hắn hàng tháng xem qua sổ sách công ty hộ. Sau chuyện này thì tiền đi lại của hắn công ty cũng đứng ra chi trả luôn...

Tới Minh triều, một quyển sổ kế toán tí ti thì ăn nhằm gì?

"Vãn sinh đã hiểu được ý của Huyện tôn đại nhân!" Tần Kham khom người thi lễ.

"Cho ngươi một tháng thời gian để diều tra cho rõ ràng, đã đủ chưa?" Đỗ Hoành nghiêm túc nhìn hắn.

"Không cần vũ nhục chỉ số thông minh của ta... Khụ khụ, Huyện tôn đại nhân, vãn sinh chỉ cần 3 ngày là đã có thể tra rõ rồi."

"Ba ngày?" Đỗ Hoành lắp bắp kinh hãi, nghiêm giọng nói: "Sự tình quan trọng không thể đùa được!"

Chương 26: Phương thức ghi nợ

Tần Kham lơ ma lơ mơ ngồi trong phòng làm việc ở huyện nha xem sổ sách.

Đỗ Hoành mặc dù không nói trắng ra nhưng ý tứ cũng đã rất rõ ràng - trong nha môn có chuột, không biết thằng tiểu lại nào lại dám to gan lớn mật lại thò tay tham ô kho công.

Hiện tại mấu chốt nằm ngay trong mấy quyển sổ này rồi, Tần Kham mới đảm nhiệm vị trí sư gia nên chuyện này hẳn là một khảo nghiệm Đỗ Hoành đề ra cho hắn để xem xem gã trẻ tuổi này có đủ trình ngồi cái ghế này hay không a.

Ánh mắt Tần Kham lướt trên từng dòng sổ sách, từng câu từng chữ như dòng nước chảy qua hai mắt hắn, mặc dù tựa cưỡi ngựa xem hoa nhưng trật tự trong đầu hắn lại hết sức rõ ràng tề chỉnh, không một chút hỗn loạn. Như chỉ bằng vào thống kê vốn có sẵn trên sổ này thì căn bản là chẳng thể phát hiện ra chút vấn đề gì cả, thu chi cân bằng không chút sai lệch. Có điều Đỗ Hoành thân là nhân vật đứng đầu một huyện thì chỉ số thông minh khẳng định là sẽ không có vấn đề, người như thế một khi đã cảm thấy được có khuất tất nhưng lại không thể tìm ra nổi đầu mối ở chỗ nào thì chắc chắn kẻ tham ô cũng phải là tay cao thủ ở cái thời đại này rồi.

Nếu Tần Kham không xuất hiện thì kẻ tham ô này hẳn sẽ nhở nhơ thoải mái lắm.

Tần Kham lông mi nhíu thật chặt, lực chú ý của hắn lúc này cũng chẳng đặt nhiều vào mấy dòng ghi chép trong sổ sách. Hắn đang nghĩ đến một chuyện khác có liên quan tới việc này, rằng tin tức mình được giao kiểm tra sổ sách thì cả nha môn hẳn là đều đã biết, kẻ tham ô kia có thể chột dạ hay không? Mà chột dạ rồi thì hắn sẽ phản ứng ra sao?

Khẳng định là kẻ tham ô sẽ có phản ứng, bất quá chắc sẽ không

phải hiện tại rồi… vì phàm là cao thủ thì sẽ luôn luôn có chút tự phụ, đại khái sẽ không cho là một thằng nhóc chưa ráo máu đầu như Tần Kham có khả năng móc ra chỗ khuất tất trong sổ sách. Vậy nên người kia hẳn là còn đang chờ đợi cùng với quan sát, ra tay quá sớm sẽ chỉ khéo quá hóa vụng rồi lộ ra sơ hở dẫn đến bại lộ.

Tần Kham cười lạnh hai tiếng, lấy ra hai tờ giấy trắng bắt đầu hí hoáy kẻ bảng.

Chẳng mấy thôi… dăm hàng ba cột nhìn như đơn sơ vậy mà sẽ tựa như đèn pha soi sáng những thứ mà kẻ tham ô cố giấu diếm.

********** **********

Cả một buổi sáng, Tần Kham chỉ một mực hí ha hí hoáy kẻ hết hàng này cột nọ, hết tờ giấy này tới tờ giấy khác… ngoài ra thì một chữ cũng không viết, một việc cũng chẳng làm.

Đỗ Hoành cho hắn ba ngày thời gian cơ mà… Vội gì! Mấy mục mục ghi chép nọ tuy rằng phức tạp nhưng chỉ cần một đêm áp dụng phương thức lập bảng là có thể làm rõ ra rồi. Tần Kham làm cái sư gia tép riu này một tháng lương mới có sáu lượng bạc bọ xít thì làm việc cũng không cần liều mạng mà làm gì.

Tính đi tính lại thì nghề tay trái của hắn còn thơm hơn nhiều nữa a! Này cũng không thể trách Tần Kham tiêu cực lười biếng được, hắn vốn là kẻ thực dụng nên thù lao mới quyết định thái độ công tác.

Cho nên vừa đến chạng vạng chiều thì Tần Kham đã ôm sổ sách cùng đống bảng mới kẻ được hối hả rời khỏi nha môn.

Trên đường về khi đi ngang qua tửu quán ven đường thì Tần Kham còn ghé lại mua ha đàn rượu cùng hai gói đồ nhắm.

Khi hắn khệ nệ ôm sổ sách, mang rượu và thức ăn tất tả trên đường về thì lại đụng cái bốp phải vị bà chằn họ Đỗ âm hồn bất tán kia.

"Có rượu có mồi, Tần đại tài tử qua ngày thật là quá mức dễ chịu đi nha!" Đỗ Yên liếc xéo mắt nhìn rượu với mồi trong tay Tần

Kham, bộ dáng hùng hổ chả khác đếk gì đám cướp đường ngăn lộ đòi tiền.

"Thường thôi thường thôi… Đỗ cô nương nhất định là quý nhân nhiều việc, tại hạ không quấy rầy..." Tần Kham khựng lại một bước rồi cắm cổ vọt đi.

"Uy uy! Đợi một chút, vội vàng đi đầu thai hay sao hả?" Đỗ Yên lại ngăn cản hắn, bộ dạng thực hung hãn.

Tần Kham cười khổ: "Đỗ cô nương, con nợ thấy chủ nợ thì phải tránh đi mới đúng chứ, cái kiểu vung đao ưỡn ngực chặn đường chủ nợ như cô thật sự khiến ta ngượng ngùng ngượng ngùng..."

Đỗ Yên hiện tại da mặt dường như càng lúc càng dày, cũng không biết bị ai lây mà mỗi lần Tần Kham nhắc tới chuyện nợ nần thì nàng cứ như phản xạ tự nhiên mà lọc ra khỏi tai… Kiểu tiến hóa này của nàng khiến Tần Kham cảm thấy thật lo lắng.

"Ta chắn đường ngươi là bởi muốn bênh vực kẻ yếu." Đỗ Yên nói có tình có lý.

"Ai cơ?"

"Giang Nam đệ nhất ngốc tài tử!"

"Đường Dần hả?"

Đỗ Yên nhìn hai đàn rượu trong tay Tần Kham nói: "Nếu ta không đoán sai thì ngươi lại sắp chuốc cho cái gã tài tử ngốc kia say mèm rồi tranh thủ ném ra chương tiếp theo của truyện Tôn hầu tử phải không?"

Nữ nhân này không ngu, cái gì cũng biết, trò gì cũng nhìn thấu… vậy nên Tần Kham cũng chẳng cần quanh co với nàng làm gì.

"Đỗ cô nương, ta thừa nhận thơ là ta làm, cũng thừa nhận truyện Tôn hầu tử là ta sáng tác… có điều ta cần danh tiếng của Đường Dần a..."

"Cho nên ngươi liền chuốc hắn say mèm để hắn tin là truyện Tôn hầu tử là do hắn mượn rượu mà sáng tác ra hả?"

"Ừ."

Đỗ Yên thở dài nói: "Cho dù ngươi không muốn nổi danh thì chẳng lẽ không biết bịa ra một cái tên giả để đẩy ra sao? Làm gì cứ phải lôi Đường Dần vào chứ?"

"Có hai nguyên nhân! Một là danh tiếng của Đường Dần có thể đem lại cho ta lợi ích lớn hơn nhiều. Hai là Đường đại tài tử cũng cần tiền, hắn đã thích cái Hoa đào am ở Tô Châu kia thì ta nhất định phải giúp hắn mua về được mới thôi, có điều nếu cứ thẳng thừng đem bạc tới nhét vào tay hắn thì bằng cái tính nết cao ngạo của hắn chắc chắn sẽ không chịu nhận, thế nên ta cũng đành phải khiến cho hắn tin tưởng là bạc này do chính tài năng của hắn kiếm về đấy."

Trong mắt Đỗ Yên bỗng toát ra một sắc thái kỳ dị, nàng bặm môi cười nói: "Không ngờ rằng người như ngươi cũng chẳng những coi trọng nghĩa khí mà còn rất cẩn thận nữa nhỉ..."

"Ưu điểm của ta còn rất nhiều… Giả như cô trả hết nợ thì ta sẽ đem ưu điểm của mình lột sạch rồi bày ra trước mắt cô đấy."

Theo thường lệ, Đỗ Yên tự động bỏ qua đề tài nợ nần, nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu chỉ có hai nguyên nhân này thì sao ngươi không tự mình viết chương tiếp theo ở phòng rồi qua ngày mới đưa cho Đường Dần xem, sau đó nói là do hắn nửa đêm nói mớ ra bị ngươi chép lại? Sao cứ phải mỗi lần ra một chương lại chuốc cho hắn say tới không biết trời trăng gì cả thế? Cuộc sống của hắn đã đủ khổ rồi, thế mà còn bị cái người gian xảo như ngươi tra tấn lừa lọc thêm nữa, bộ hắn có thù với ngươi hả?"

Tần Kham trợn to hai mắt, ngây người ra một lúc lâu rồi mới cứng nhắc mà chậm rãi gật đầu: "À..."

"'À' là sao?"

"'À' nghĩa là... Sao cô không nói sớm ra hả? Mỗi lần Đường Dần say tới thật khổ, ta chuốc rượu cho hắn cũng thật sự rất khổ a, hơn nữa gần đây đầu óc Đường huynh ngốc đã có chút ngờ nghệch, cũng không biết có phải do rượu tổn thương hay không nữa..."

********** ********

Người thông minh tới mấy cũng có những điểm tối trong suy tính toàn cục, Tần Kham cảm thấy may mắn là chính mình cũng chưa tổn thất gì cả, điểm tối này chỉ khiến cho Đường huynh uống oan uống uổng nhiều rượu một chút… vấn đề không lớn a!

Hai ngày sau, Tần Kham rốt cục cũng đem sổ sách thu chi của nha môn sửa sang lại rõ ràng rành mạch xong xuôi, đây toàn bộ là nhờ công của kiểu ghi chép theo bảng mà hắn dùng.

Nội đường Huyện nha.

Đỗ Hoành lật qua từng tờ sổ sách mới được ghi chép theo bảng, mỗi lần lật qua một tờ thì ánh mắt của hắn lại càng trừng to ra thêm một ít, vẻ mặt càng ngày càng kích động.

"Đây... Đây là ngươi làm sao?"

Tần Kham gật gật đầu: "Đúng vậy, Huyện tôn đại nhân! Hai ngày này vãn sinh đã đem tất cả thu chi trong nha môn sửa sang lại xong..."

Nói xong thì khóe miệng Tần Kham khẽ nhếch lên một tia cười ý vị thâm trường: "Nơi nào thừa, nơi nào thiếu, qua tay người nào… xem qua là rõ ràng."

Đỗ Hoành không lo lắng về kết quả ghi chép trong sổ sách mà ngược lại lại đối với phương pháp ghi chép kế toán mới của Tần Kham tán thưởng không ngừng.

"Không sai, là rất rõ ràng, liếc mắt một cái đã có thể rõ ràng, một giọt nước cũng không lọt… Tần Kham, không thể tưởng được trừ tài văn chương phi phàm ra thì ngươi còn có khả năng như thế này nữa, đây có thể nói là kỳ tài a! Đây là phươn pháp ghi chép kế toán gì thế?"

"Bẩm Huyện tôn đại nhân, đây là do vãn sinh trong lúc nhàm chán khi học ở trường mà sáng chế ra, tạm gọi là 'Tần thị phương thức ghi nợ', tên gọi cũng như ý nghĩa, có nợ tất có cho vay, cho vay và nợ tất phải bằng nhau..."

"Nếu không bằng nhau thì sao?"

"Vậy thì nếu không phải là người ghi chép tính sai thì chắc chắn có người tham ô trong đó rồi."

Minh Triều Ngụy Quân Tử

Chương 27: Bắt chuột

Phương thức vay nợ - cái này là kết quả ngoài ý muốn của việc kiếm tiền công mua vé xe bus kiếp trước… không ngờ lại dùng tới ở cái thời đại Minh Triều này rồi.

Đỗ Hoành căng mắt đảo đi đảo lại từng cột của bảng kết toán… sau một hồi không phát hiện ra được chút sai sót nhỏ nào thì cặp mắt của hắn nhất thời sáng rực.

"Thứ tốt! Đúng như ngươi nói… thu chi, tăng giảm, xuất nhập đều nhìn một cái là rõ như ban ngày. Với thứ này mà còn muốn giở trò nhập nhẹm thì đúng là khó như lên trời!" Đỗ Hoành không ngốc, hắn rất rõ ràng cách kế toán này xuất hiện vào thời kỳ bây giờ có ý nghĩa trọng đại ra sao đấy… So với nó thì mớ thơ thẩn phong hoa tuyết nguyệt kia quả thực không bằng cám heo. Đỗ Hoành là quan, hơn nữa còn là quan tốt, trong lòng của hắn là giang sơn xã tắc.

Sửa sang lại y quan, Đỗ Hoành thần tình ngưng trọng khom người vái Tần Kham một vái thật dài… này khiến Tần Kham đờ người, sợ đến kém chút nữa nhảy dựng lên kêu cha gọi mẹ.

"Lão phu là thay thiên tử tạ ngươi, lễ này ngươi xứng đáng được nhận. Như tất cả Nha môn của Đại Minh đều dùng phương pháp này thì không biết sẽ tra ra bao nhiêu tham quan ô lại, lại cũng không biết sẽ có thêm bao nhiêu tiền lương tiến nhập quốc khố. Đây chính là phương pháp cường quốc, lão phu cần phải đem nó trình lên Nam Kinh Lại bộ, Hộ bộ cùng Đô sát viện, sau thỉnh triều đình chính thức ra pháp lệnh để cho toàn bộ Nha môn Đại Minh ta đều dùng phương pháp này ghi chép sổ sách thu chi."

Trong lòng Tần Kham hết sức bối rối.

Mục đích của hắn kỳ thật rất đơn giản, hắn chỉ cần Đỗ Hoành trả hắn hai trăm lượng bạc kia thì hắn cũng coi là đem cái phương pháp này bán quách đi rồi. Đằng này lão già này lại kéo nào quốc gia, nào triều đình với thiên hạ vào làm một mớ rồi chụp cho hắn cái mũ rực rỡ to đùng, chỉ duy nhất là đếch đả động gì tới tiền tươi thóc thật cả mới nhọ…

Tần Kham vuốt mũi cười khổ, xem ra mình lại có một lần mua bán lỗ vốn.

Hai trăm lượng bạc kia chẳng lẽ phải bán cả trinh tiết mới đòi về được sao hả?

"Huyện tôn đại nhân, nếu muốn đem phương pháp này thi hành tại các Nha môn của Đại Minh thì chỉ sợ lực cản sẽ không nhỏ, nó tổn hại tới lợi ích của quá nhiều người rồi..." Tần Kham không thể không nhắc nhở vị Tri huyện đại nhân đang hăng tiết này một chút.

Đỗ Hoành khẽ cười lạnh lùng: "Lực cản tất nhiên phải có, nhưng lão phu có quyết tâm, hơn nữa đương kim thiên tử thánh minh cần cù, Nội các ba vị học sĩ chính trực quyết đoán… Đại Minh ta đỉnh đầu vẫn còn sáng đấy! Hừ… chỉ là mấy thằng tham quan ô lại mà thôi, còn sợ không trị nổi sao?"

Tần Kham im lặng, xem ra danh dự của đương kim hoàng đế cùng Nội các ba vị đại học sĩ ở trong dân gian vẫn là rất không tệ. Mà thật ra hoàn cảnh như vậy cũng chính là lý do hắn chọn đi con đường này còn gì, nếu đổi lại cái triều đại nào đó thượng bất chính hạ tất loạn thì có đánh chết hắn cũng sẽ không thò đầu làm sư gia làm gì, cứ thành thành thật thật kiếm bạc trắng làm cái nhà giàu cho khỏe đi.

Những dự định này còn rất xa xôi… Đỗ Hoành chỉ nói mấy câu thì lại quay lại nhìn chăm chú vào hai cột của bảng kết toán.

"Tra ra vấn đề sao? Ai đang lén lút tham ô quan khố hả?"

Tần Kham cười nói: "Phương thức vay nợ này chỉ cần xem qua là rõ rồi. Nếu không ngại mời Huyện tôn đại nhân tự mình xem xem sao."

Đỗ Hoành chăm chú nhìn kỹ lại, qua khoảng một nén hương thì bỗng mặt hắn lộ vẻ vui mừng, ngón tay điểm điểm vào mấy chỗ trong bảng.

"Xuất ra hai trăm thạch gạo, cột thu vào sao lại chỉ có một ngàn văn tiền? Cái này không đúng a... Còn đây nữa, xuất ra năm trăm

cân tơ lụa, vậy mà chỉ thu vào nó bốn ngàn văn..."

Đỗ Hoành không hổ là Tri huyện lâu năm, trong khoảng thời gian ngắn đã tìm được mấy chục chỗ khuất tất trong sổ sách.

Ở phương thức ghi sổ cũ thì do sự khác biệt về mặt thời gian cùng với sự kiện nên những chỗ nhỏ nhặt như vậy là rất khó để đối chiếu tìm ra được, nhưng với phương thức chia bảng này thì lại rõ tới không thể rõ hơn nữa rồi.

Vài chục chỗ sai lệch, tổng cộng tới hai ba ngàn lượng, hơn bốn trăm thạch lương thực… đem tất cả người cuối cùng qua tay những thứ này liên hệ lại với nhau lập tức rõ rõ ràng ràng chỉ ra tên một người.

Sơn Âm huyện nha Chủ bộ, Tào Chu, tự Ngu Đức.

Đỗ Hoành lẳng lặng nhìn cái tên quen thuộc này, khuôn mặt bình tĩnh như nước… sau một lát thì trong mắt mới mãnh liệt bắn ra mấy phần lệ khí.

"Tào Ngu Đức được lắm, Chủ bộ được lắm! Bản quan đãi ngươi không tệ, ngươi lại lấy oán báo ân, phụ ta một tay cất nhắc! Hừ… ngươi thật không sợ quốc pháp sâm nghiêm sao đây?"

Đỗ Hoành lập tức gọi tới Cao Bộ đầu hạ lệnh truy bắt Tào Chu.

Tào Chu vẫn đang ngồi trong văn phòng xử lý công việc của Nha môn, đối với việc Đỗ Hoành giao cho Tần Kham đi tra sổ sách thì hắn chưa từng lo lắng chút nào.

Tần Kham dự tính không hề sai rồi… Tào Chu vốn là cao thủ làm giả sổ sách, bất luận thiếu hụt tham ô có bao nhiêu thì hắn đều có bản lãnh đem sổ sách thu chi làm ổn thỏa, ai cũng tra không ra nổi chút khuất tất nào trong đó. Nếu loại thanh niên hai chục tuổi đầu như Tần Kham mà có thể tra ra chỗ khuất tất trong mớ ghi chép hoa cả mắt này thì mới thật là gặp quỷ.

Đợi đến khi Cao Bộ đầu dẫn theo nha dịch khí thế hung hăng đạp cửa vào thì Tào Tòng Chu mới phát giác ra… nguyên lai mình thật sự gặp quỷ con mẹ nó rồi.

Trước mấy chỗ bằng chứng như núi, sắc mặt Tào Chu bỗng trở nên trắng bệch, môi mấp máy mấy cái muốn giải thích nhưng lại không thể tìm ra câu nào để nói… cuối cùng đành thở dài một tiếng cúi đầu trước Đỗ Hoành.

Năm thứ mười bốn Hoằng Trị, Tào Tòng Chu cấu kết quản kho của kho quan phủ, nội ứng ngoại hợp, một người phụ trách làm giả sổ sách, một người phụ trách bòn rút tiền lương từ trong kho, hàng về thì hai thằng chia đều… án này bị một tay Tần Kham đưa ra ánh sáng.

Hai ngày sau, Đỗ Hoành viết liên tiếp hai phần công văn, đưa lên trình Nha môn phủ Thiệu Hưng cùng Nam Kinh Hộ bộ, trong công văn trong nói rõ chi tiết đủ loại chỗ tốt của 'Tần thị phương thức ghi nợ', thỉnh cầu triều đình thi hành trên toàn quốc… Phần công văn này của Đỗ Hoành khơi lên một phen sóng to gió lớn dữ dội tại Nam Kinh Hộ bộ.

Cái tên Tần Kham, như ẩn như hiện nằm trên bàn các đại lão gia của Nam Kinh Hộ bộ...

********** **********

Vụ án Tào Chu kinh hãi toàn bộ Sơn Âm huyện nha, Chủ bộ một huyện ngã ngựa đã không thể coi là việc nhỏ, mà sau tới khi mọi người nghe nói tân nhậm sư gia Tần Kham chỉ mất có hai ngày đã tra ra án này thì ánh mắt người người nhìn Tần Kham đều vụt thay đổi, trở nên rất phức tạp. Cái này tại Tần Kham xem ra thì chẳng phải là kính nể gì mà ngược lại là càng ngày càng xa lánh.

Trên quan trường mà nói, việc ma mới ngáng chân kéo ma cũ rơi đài bất kể điểm xuất phát là gì đi nữa thì cuối cùng cũng vẫn là đại kỵ… Đám tiểu lại trong Nha môn ai mà chẳng có chỗ la liếm này nọ, vậy nên trong mắt bọn hắn thì loại người như Tần Kham là không thể giao đấy.

Vậy nên Tần Kham bị cô lập rồi, các đồng liêu thấy hắn thì chẳng khác gì đi đường thấy chó điên cả… mắt toát ra vẻ hoảng sợ mà lẩn xa.

Tần Kham rất muốn đem đám người này tập hợp lại xếp thành

một hàng dài, sau đó lần lượt cho mỗi thằng một bạt tai.

Đó là Đỗ lão đại của các ngươi hạ lệnh, quan hệ cái bòi gì tới ông? Phương thức ghi chép kế toán của ông còn bị trưng thu vô điều kiện, hơn nữa còn bị đưa lên tới cả triều đình, thế mà nửa cắc bạc cũng đếk có, ông đây tìm ai mà nói lý hả?

Đời trước cùng đời này, Tần Kham luôn vẫn cảm thấy chính mình rất được người khác ưa thích, thế mà sao bây giờ lại như cục cứt chó, đi đâu cũng bị người khác lẩn tránh nhỉ?

Đương nhiên cũng có người không lảnh tránh hắn… vào xế chiều thì có một vị đồng liêu tới cửa bái phỏng, thái độ nhiệt tình khác thường.

"Vị này hẳn chính là cánh tay phải đắc lực của Huyện tôn đại nhân, Tần sư gia chứ?" Ánh sánh từ cửa phòng bỗng mờ đi, một vị mặc áo bào xanh lục, đầu đội khăn lụa, tuổi tác ước chừng hơn ba mươi, tướng mạo cực kỳ trắng nõn, điểm đáng tiếc duy nhất là trên mặt hắn lại có rất nhiều ban đỏ lấm tấm… xuất hiện trên bậu cửa văn phòng của Tần Kham.

Tần Kham ngạc nhiên, đứng lên chắp tay: "Túc hạ quá khen, còn chưa thỉnh giáo túc hạ..."

Nha lại này chắp tay khẽ cười: "Mạc Tu Niên, thẹn giữ chức Điển sử của huyện, cùng Tần sư gia đồng liêu, kính đã lâu rồi."

Tần Kham "Oa" một tiếng, một ngụm nước miếng kém chút nữa đã phun ra.

Mạc Điển Sử, bị bỏng tới đầy mặt phát ban Mạc Điển Sử...

Tần Kham sắc mặt trong giây lát trắng bệch.

Nhắm mắt nhìn trời thở dài: "Lai giả bất thiện a! Quả nhiên lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt..."

Mạc Tu Niên đỉnh đầu bốc khói: "..."

Tần Kham nhận mệnh cúi đầu: "... Ngươi là đến trả thù hay là tới đòi tiền thuốc men?"

"À?"

"Huyện tôn đại nhân còn thiếu ta hai trăm lượng bạc, ta đem món nợ này chuyển cho ngươi được không hả? Điều kiện tiên quyết là chính ngươi phải tự đi đòi Huyện tôn đại nhân, hơn nữa còn phải chuẩn bị tư tưởng bị quỵt nợ mới được..."

Mạc Tu Niên thiếu chút nữa choáng ngất mẹ nó mất, thật nhiều tình báo có giá trị tới cùng một lúc… Chỉ là... vị sư gia chết tiệt này rốt cục lại là đang nói cái gì chứ?

Chương 28: Di họa Giang Đông

Huyện nha điển sử, chưởng quản truy bắt, lao ngục, tư pháp, vô phẩm vô cấp, tương đương với cục trưởng công an huyện kiêm giám đốc trại giam.

Mà sư gia Tần Kham này, nhiều lắm chỉ có thể tính là chủ nhiệm văn phòng kiêm thư ký.

Tần Kham kinh nghi bất định, sau khi không yên lòng hàn huyên vài câu với Mạc điển sử, tâm tình mới dần dần bình phục.

Sợ bóng sợ gió rồi.

Lần trước hắt nước sôi làm bỏng Mạc điển sử, chuyện qua nhiều ngày, nhân chứng mục kích duy nhất ở đây, một tạp dịch nào đó tất nhiên nhận biết vị sư gia tân nhiệm Tần Kham này, căn cứ vào đạo đức cao thượng của người cổ đại thì tạp dịch nên hiên ngang lẫm liệt đứng ra chỉ rõ và xác nhận Tần Kham, mở rộng chính nghĩa cho Mạc điển sử vô tội bị bỏng.

Đáng tiếc tạp dịch chỉ là tạp dịch, hắn không có dũng khí "Ta tự hoành đao, ngẩng mặt nhìn trời mà cười."

Truyền ngôn Tần Kham trong hai ngày giải quyết Tào chủ bộ càng truyền càng thịnh ở huyện nha, mà thanh danh của Tần Kham cũng càng lúc càng cao lớn, uy vũ trong lòng các tùy tùng tạp dịch không rõ chân tướng ở huyện nha, người gặp người sợ, gặp quỷ gặp quỷ sầu, tuy rằng bị cô lập, nhưng có tư thái ngạo nghễ Độc Cô Cầu Bại, chủ bạ một huyện cũng có thể dễ dàng bị kéo xuống ngựa, các tùy tùng tạp dịch này tất nhiên không dám khinh xuất vuốt râu hùm, tạp dịch này liền cắn chặt khớp hàm, làm trái với lương tâm nói là người trẻ tuổi lạ mặt, không dám có một liên quan nào với Tần Kham.

Tần Kham tuy rằng không biết dâm uy của mình hiện giờ trong nha môn cường thịnh đến như thế nào, nhưng hắn là người thông minh, thoáng nghĩ một cái liền minh bạch đại khái sự tình, không khỏi tâm tình đại định.

Mạc điển sử hoàn toàn không biết người trước mắt này là tên đầu sỏ hất nước nóng vào mặt mình, vẻ mặt lại có chút thân thiết, trong sự thân thiết lại mang theo mấy phần cố ý nịnh bợ.

Sư gia phụ tá là tâm phúc của huyện tôn đại nhân, Mạc điển sử nếu muốn lăn lộn phong sinh thủy khởi ở trong huyện nha, vị Tần sư gia này là nhất định phải giao hảo.

Tần Kham bị cô lập ở huyện nha, càng cần cành oliu Mạc điển sử đưa tới, vì thế hai người ăn nhịp với nhau, hàn huyên vài câu liền dẫn coi nhau là tri kỷ phải tựa nhau mà sống.

Nói tới cố sự, Mạc điển sử không khỏi thổn thức: "Không biết tên khốn khiếp nào nhân lúc ta lẻ loi mà ngang nhiên hạ độc thủ như vậy, sư gia ngươi xem, mặt ta đầy bọng nước này."

Nói xong phẫn nộ hung hăng đấm đùi, nghiến răng nghiến lợi: "Việc này không thể bỏ qua, ta nhất định phải truy tra tới cùng."

Tần Kham quýnh lên, úi mẹ đừng có truy tra nữa.

" Mạc đại nhân chịu khổ rồi." Tần Kham ôn tồn khuyên bảo: "Làm việc trong cùng một nha môn, tại hạ đối với tao ngộ của Mạc đại nhân cũng thấy cảm động lây, khiển trách một chút là được rồi, về phần truy tra, hay là miễn đi."

Mạc Tu Niên nhíu mày: "Lời này của sư gia là có ý gì?"

Tần Kham lập tức thay ngay sang sắc mặt ' nhân sĩ tin tức linh thông'. Thần bí nói: "Mạc đại nhân cũng biết đấy, kỳ thật tạp dịch kia không dám nói thật, là vì kẻ hắt nước sôi vào ngài không phải là nam tử."

Mạc Tu Niên ngạc nhiên: "Không là nam nhân thì là gì?"

Tần Kham thở dài: "Không phải là nam nhân thì đương nhiên là nữ nhân rồi. Mạc đại nhân nghĩ mà xem, nữ nhân trong huyện nha có mấy người?"

Mạc Tu Niên ngây ra một lúc, đột nhiên nhảy dựng lên như bị chó cắn: "Đỗ... Khụ, thiên kim của huyện tôn đại nhân?"

"Ta chưa nói gì đâu nhé." Tần Kham khôi phục bộ dạng thản nhiên như không.

Ừ, đổ oan cho bà tám đó cũng tốt, coi như là lợi tức của hai trăm lượng bạc đi.

Mạc Tu Niên sắc mặt âm tình bất định, thiên kim của huyện tôn vì sao ám toán hắn, cái này không quan trọng, quan trọng là củ hoành liên đắng này phải cố mà nuốt vào thôi.

Thật lâu sau, Mạc Tu Niên thở dài, chắp tay nói: "Đa tạ sự chỉ giáo của sư gia, Mạc mỗ thiếu chút nữa thì phạm phải sai lầm lớn rồi, chẳng trách tạp dịch đó khăng khăng nói là nam tử lạ mặt, ài, việc này, thôi đừng nhắc tới nữa, sư gia cao thượng, Mạc mỗ ghi nhớ trong lòng, ngày sau sẽ báo đáp."

Tần Kham cười rất ngọt.

Thật tốt, giải quyết một phiền toái, lại kết giao được một bằng hữu, cả nhà đều vui.

Đương nhiên, cũng có một người không vui, vào lúc ban đêm, vị tạp dịch là nhân chứng mục kích kia bị Mạc điển sử đại nhân đánh cho một trận, đánh xong thì bỏ đi, không giải thích, không nói nguyên nhân.

Còn có một người không vui nữa.

Đỗ Yên hắt xì hai ngày liền, hơn nữa tay chân không hiểu sao nhức mỏi không thôi.

Tần Kham hoài nghi Mạc điển sử ở nhà vẽ tranh nguyền rủa nàng ta, điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, đành phải cười cười cho qua.

Sau Bá Hổ thi tập, Đường Dần Đường đại tài tử lại có một tác phẩm thịnh hành Giang Nam.

Lần này Đường đại tài tử không sáng tác thơ, chuyển sang viết tiểu thuyết, tiểu thuyết nhiều tập Tây Du kí này do Nghiên Ma Phường vinh dự xuất bản, đưa ra thị trường đương nhiên bán ra hơn năm ngàn bản, đề tài sách mới mẻ độc đáo, hành văn tuyệt diệu, trong

đó có rất nhiều thi từ câu hay được đọc thuộc lòng, các thư sinh sĩ tử Giang Nam chỉ xem có mấy chương đã bị hấp dẫn, cắm đầu đọc không dứt ra được, vì thế các sĩ tử mãnh liệt yêu cầu Đường đại tài tử mau mau ra chương, không cho phép treo hứng thú của người khác, thế là điều quân tử không nên làm.

Mùa xuân năm nay, toàn bộ Giang Nam vì một con khỉ họ Tôn mà nóng ruột nóng gan.

Hoàng chưởng quầy của Nghiên Ma Phường cười toe tóe, cũng có người cười không khép miệng lại được, tất nhiên đó là Tần Kham đang lẩm bẩm đếm bạc.

Sách mới bán tốt, ngày hôm sau Hoàng chưởng quầy liền sai người đưa tới các năm trăm lượng bạc, còn chưa tính những bản in thêm về sau.

Nghiệp xuất bản của Minh triều vẫn rất có tiền đồ.

Đỗ Yên nhìn sắc mặt đếm bạc của Tần Kham thì hận không thể vung quyền mà đánh.

"Hoa mắt vì bạc!" Đỗ Yên cả giận: "Vì sao ngươi đối với bạc giống như là thích tới phát điên nhỉ? Vì nó mà cái gì cũng nguyện ý làm."

" Đừng nói ta không có tiết tháo như vậy." Tần Kham trịnh trọng cảnh cáo: "Ta vẫn có điểm mấu chốt của đạo đức."

" Ví dụ như?" Đỗ Yên rất không tin nhướn mày.

"Ví dụ như, quan khố của huyện Sơn Âm, ta còn chưa tới mức mặt dày ra tay."

Đỗ Yên giận dữ: "Ngươi cũng dám xuống tay thử xem, điều tra ra thì chặt tay ngươi."

Tần Kham lạnh lùng cười.

Nếu thực sự muốn xuống tay với quan khố, chỉ cần thay đổi vài nét bút trong sổ, phóng mắt khắp Đại Minh, bất kỳ ai cũng có có bản sự tra ra điều mờ ám trong đó, trí tuệ của người xuyên việt không phải người cổ đại có thể khiêu chiến.

Cho nên nói, Tần Kham thủ hạ lưu tình, điểm xuất phát thực sự là đại nhân đại nghĩa, phong phạm quân tử.

Đỗ tri huyện nếu biết chân tướng, thật sự chắc sẽ ôm đùi hắn mà gào khóc, cảm tạ hắn đạo đức tốt, thấy tiền tài không nổi máu tham.

Không thèm để ý tới bà tám nông cạn này, Tần Kham ngồi cạnh bàn vui vẻ đếm tiền.

Cộng lại hơn ba trăm lượng từ xuất bản thơ, hiện giờ mình đã có hơn tám trăm lượng tích trừ, tuy rằng không coi là phú hào, nhưng cũng đã vượt qua giai cấp trung sản rồi.

Tần Kham suy nghĩ, có phải có thể mua nhà rồi hay không?

Giá nhà của Sơn Âm hơi cao, Tần Kham đã hỏi thăm, ước chừng hơn bốn trăm lượng là có thể mua một căn nhà hai phòng trong thành, muốn loại đại trạch hào hoa xa xỉ bốn năm phòng thì tám trăm lượng hình như không đủ.

Có điều có thể nghĩ tới mua hai tiểu nha hoàn xinh đẹp trước, xuyên việt tới đây gần hai tháng rồi, bất kể nói như thế nào, cũng nên làm chuyện mà chính nhân quân tử hay là lưu manh đều thích làm.

Trên mặt Tần Kham lộ ra nụ cười dâm dục, cười cho Đỗ Yên ở bên cạnh người cứng lại vì sợ.

Bỗng nhiên nhíu mày, Tần Kham khịt khịt mũi: "Mùi máu tươi nặng quá."

Đỗ Yên ngây ra một lúc, tiếp theo hét lên: "Cái này ngươi cũng ngửi ra được à?"

"Đương nhiên ngửi được."

"Ngươi..." Đỗ Yên mặt giống như giẻ lau dính máu, xoạt một cái đỏ bừng.

"ngươi... ngươi đúng là mũi chó, người ta... Người ta hôm nay mới ngày thứ hai, ngươi không ngờ..."

Chưa nói hết Đỗ Yên đã che mặt xấu hổ bỏ chạy.

" Bà tám này hôm nay như bị thần kinh ấy nhỉ." Tần Kham cúi đầu, từ dưới giường kéo ra một cái chậu, trong chậu để hai con gài mái vừa cắt tiết.

" Đêm nay làm hai con gà mái, khao Đường đại tài tử một chút." Tần Kham vẻ mặt vui vẻ, tâm tình rất không tồi.

Đang định tìm chút rượu vàng và muối ăn, ướp hai con gà thì động tác của Tần Kham bỗng nhiên cứng lại.

" Bà tám này vừa rồi nói cái gì vậy? Cái gì gọi là "Hôm nay mới là ngày thứ hai?"

Chương 29: Thuận dòng ngược dòng

Cách làm gà hoa rất đơn giản, có hai kiểu kinh tế và xa hoa.

Kiểu Kinh tế là trực tiếp bọc gà vào lá sen, bên ngoài bọc thêm một lớp bùn ước thật dày, bỏ vào trong lửa rồi nướng, kiểu xa hoa thì phức tạp hơn một chút, ướp gà với rượu vàng và muối, trong bụng thì nhét ít thịt, nấm và các loại hương liệu, bên ngoài bọc lá sen và bùn ướt rồi nướng.

Tần Kham hiện giờ cũng xem như là kẻ có tiền, đương nhiên chọn dùng kiểu xa hoa.

Mùa xuân Giang Nam cỏ dài chim bay, nét xanh dạt dào, thời tiết không lạnh cũng không nóng, mỗi khi trời quang mây tạnh, ngoài sông hộ thành toàn là du khách đi chơi, nữ quyến nhà đại hộ, văn nhân ngâm thơ đối đáp, còn có những gánh hàng rong mang những gánh đồ ăn nóng, ngay cả đám ăn xin áo quần rách rưới cũng cầm bát mẻ, cười đùa lăn lộn trên mặt cỏ xanh mượt.

Bá Hổ huynh hôm nay may mắn không say, thần trí có chút tỉnh táo, có điều ánh mắt vẫn có chút đờ đẫn, đi đường hơi lảo đảo.

"Tần hiền đệ hôm nay sao lại có nhã hứng dạo chơi ?"

"Đường huynh nên ra ngoài hoạt động nhiều hơn, cả ngày ở trong phòng cũng không tốt, tuy nói tận tình thi tửu là chuyện thanh cao, nhưng chung quy vẫn có hại cho sức khỏe."

Tần Kham trong tay mang theo hai con gà, đi lại như con thoi ở ven sông hộ thành, Đường Dần xách hai vò rượu và hộp đựng thức ăn, đi sau lưng Tần Kham.

"Trong tay Hiền đệ xách hai con gà là sao? Chẳng lẽ chúng ta ăn sống?"

"Hôm nay sẽ làm một bữa ngon cho Đường huynh, tuy nói thánh

nhân viết: 'Quân tử tránh xa bếp', có điều nam nhân thỉnh thoảng nấu ăn cũng không sao."

Đường Dần vẻ mặt quái dị nhìn Tần Kham, ánh mắt đó giống như hắn đem thánh nhân làm gà ăn, rất đáng khiển trách.

"Hiền đệ đọc sách thánh hiền thế nào vậy? Mạnh tử viết 'Quân tử xa nhà bếp', ý tứ là nói, nhà bếp chính là nơi sát sinh, bất nhân, quân tử nên tránh, chứ có liên quan gì tới quân tử không xuống bếp đâu?"

Tần Kham: "....."

Kết quả khiếm khuyết của giáo dục kiểu dây chuyền sản xuất hiện đại! Tần Kham mặt nóng lên, cũng không biết là có đỏ hay không.

"Đường huynh, chúng ta là ra ngoài ăn gà, đàm luận học thuật có phải rất giết phong cảnh hay không?" Tần Kham phụng phịu, vẻ xấu hổ chỉ thoáng hiện rồi mất ngay.

May mắn hôm nay không để bà tám đi theo, bằng không nàng ta kiểu gì cũng cười tới lăn lộn trên đất.

Ai ngờ Bá Hổ huynh đối với học thuật có một loại sức mạnh rất cố chấp, liên tục lắc đầu nói: "Hiền đệ học mà không tinh, nên cảnh tỉnh bản thân, huynh có một quyển ghi chép về Mạnh tử, lát nữa ngu huynh tặng cho ngươi, cái này gọi là học như đắp đất, tích lũy ngày tháng, cuối cùng cũng thành núi."

"Đường huynh, tới đây đạo đất đi!"

"Ồ!"

Tìm một chỗ trống trải không có người ở cạnh sông hộ thành, dưới một gốc liễu, Tần Kham nhồi thịt băm và hương liệu vào bụng gà, dùng lá sen bọc lại, rồi ở ngoài lá sen lại bọc một lớp bùn ướt, sau đó cùng Đường Dần đào một cái hố ở cạnh cây, nhồi gà vào trong hố, tìm một chút củi rồi đốt ở trên hố.

Đường Dần nhìn Tần Kham làm những việc này, vẻ mặt do dự, còn vài phần ghê ghê: "Vừa bùn vừa lá, thứ này cũng có thể ăn à?"

Tần Kham chẳng buồn quay đầu lại nói: "Không ăn thì đừng ăn, đợi lát nữa đừng có cướp đấy."

Quá trình đợi rất dài, Tần Kham từ trong hợp đựng thức ăn lấy ra một tấm vải cực to, rải lên cỏ, lại đặt rượu và ít đồ nhắm lên vải, hai người cởi giày ngồi khoanh chân, vừa uống rượu vừa chờ gà ra lò.

"Hiền đệ được mời làm phụ tá cho huyện tôn, công việc có tốt không?"

Tần Kham nhấp ngụm rượu rồi nói: "Cung tạm, dù sao ngu đệ lòng cũng chẳng mang chí lớn, nhưng có rượu, có thịt, có tiền, bốn biển đều có thể làm nhà."

Đường Dần cười khổ: "Hiền đệ thật khoáng đạt, năm đó ngu huynh tự dưng bị vướng vào án làm rối kỉ cương, bị tước sĩ tịch, kinh sư mến tài danh của ta, cho ta làm tiểu lại ta huyện, song ngu huynh tâm tính cao ngạo, tức giận bỏ đi, phiêu bạt tứ hải tới giờ, chẳng có nơi cố định. Ta nếu năm đó có phần khoáng đạt này của ngươi, có lẽ cảnh ngộ cũng không đến nỗi nghèo túng như hiện giờ."

Đường Dần thở dài, trong ánh mắt dần dần nổi lên mấy phần chán đời.

Nhìn bộ dạng tinh thần sa sút của vị tài tử nổi danh mấy trăm năm này, Tần Kham không thể không khuyên nhủ: "Đường huynh, nhân sinh không thể là một mảng bằng phẳng, luôn sẽ gặp phải những thất bại cản trở, bất luận thuận dòng hay là ngược dòng, nhân sinh chung quy vẫn nên có mục tiêu, có phương hướng thì mới được. Đường huynh mấy năm nay buồn bực và thất bại, suốt ngày tận tình thanh sắc khuyển mã, chán chường sống qua ngày, cuộc sống như vậy là không xứng đáng với những năm miệt mài đèn sách? Sao đáng với tài hoa đầy bụng của ngươi?"

Đường Dần thần sắc sợ sệt nói: "Mục tiêu nhân sinh? Ta nên có mục tiêu như thế nào?"

"Mục tiêu vì thời vì thế nên khác nhau, lúc thuận dòng, không ngại định ra mục tiêu một ngày vạn dặm, lúc ngược dòng, không ngại một ngày tiến một thước, một tấc, chẳng gì là không thể, mỗi ngày

tiến một bước nhỏ và mỗi ngày chạy ngàn dặm, ý nghĩa của nó là như nhau, khi ngược dòng thì tiến chậm, nhưng so với lúc xuôi dòng đi ngàn dặm thì còn khiến người ta kính nể hơn, cũng hơn là ngươi cứ nước chảy bèo trôi, ù ù cạc cạc mà sống như vậy được."

Đường Dần ngây ra một lúc lâu rồi thở dài, đứng lên cung kính vài dài Tần Kham một cái.

"Một lời của thầy, được lợi cả đời. Lời vàng ngọc của hiền đệ, ngu huynh cảm kích vô cùng."

"Đường huynh khách khí rồi, đệ hổ thẹn không dám nhận."

"Hiền đệ là người có đại trí tuệ, hôm nay vì sao lại nói với ngu huynh những thứ này?"

"Gà chưa chín, nhàn rỗi thôi mà."

Quá trình tâm sự có chút qua loa, chủ yếu là Tần Kham trên tâm thái tạm thời có xoay chuyển, trước kia đối tượng tâm sự nhân sinh, nói chuyện lý tưởng đều là nữ nhân, bỗng đổi thành nam nhân, có chút không thích ứng kịp.

Gà chín rồi, Tần Kham dùng cành cây bớt hai cái bọc đã cháy đen ra, dùng đá đập mấy cái, lớp bùn bên ngoài tróc ra, lộ thịt gà được bọc lá sen.

Bùn đất vừa vỡ tung, thịt gà thịt gà thơm phức lập tức tràn ngập không khí, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

"Thơm quá! Hiền đệ, đây pháp môn gì vậy? Mau mau nói đi!" Đường Dần có chút khiếp sợ, trong mắt lộ vẻ tham lam.

"Cái này gọi là gà hoa."

Đường Dần lười chẳng muốn nghe hắn giải thích, chộp lấy gặm lấy gặm để, bị nóng tới hét toáng lên, nhưng vẫn nghiêng sang một bên suýt soa rồi lại cắn tiếp.

Tần Kham bĩu môi, còn là Giang Nam tài tử à, nhìn cái dáng ăn kìa.

Vừa mới chuẩn bị bẻ con gà còn lại thì lại nghe thấy ở bờ đê cách

đó không xa truyền đến một tiếng "ồ", tiếp theo bóng người lóe lên, một người rất tự nhiên ngồi lên vải, cách ăn mặc thì cũng rất xa hoa lộng lẫy, áo dài bằng tơ lụa, bên hông thắt dây ngọc, treo một cái ngọc bội, miệng sang sảng cười nói: "Ha ha, nhị vị huynh đài tới sớm như vậy, chưa gì đã ăn rồi."

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Tần Kham và Đường Dần, người tới không khách khí, chộp lấy con gà trong tay Tần Kham, học theo bộ dạng vừa rồi của Tần Kham dùng đá đập lớp bùn bên ngoài, bóc lá sen, cắm đầu vào gặm lấy gặm để, miệng đầy mỡ gà, hiển nhiên rất tán thưởng hương vị của gà, chỉ là miệng không rảnh, không nói ra được lời khen.

Tần Kham trợn mắt há hốc mồm nhìn vị nhân huynh này ăn gà, nghe hắn vừa rồi nói "Nhị vị huynh đài", tựa hồ có quen với Tần Kham và Đường Dần, nhưng mình thực sự không biết hắn mà.

Gà chỉ có hai con, vị nhân huynh xa lạ này ăn một con, có nghĩa là Tần Kham không có mà ăn.

Cho tới lúc toàn bộ con gà bị vị nhân huynh xa lạ này ăn hết, trên cỏ chỉ còn một đống xương gà, Tần Kham cuối cùng không nhịn được, ánh mắt nhìn Đường Dần có chút u oán.

"Đường huynh, ngươi có khách đến mà không nói với ta một tiếng."

Đường Dần chấn động, trợn tròn mắt ngạc nhiên nói: "Ta không biết hắn, hắn không phải khách của ngươi à?"

Chương 30: Quyền quý tham ăn

Chẳng ai quen cái "Huynh đài này"? Còn ăn thoải mái vui vẻ như vậy.

Tần Kham ngây ra, sau đó thì chỉ cảm thấy đầu sôi lên, tiếp theo liền hung hăng túm lấy vạt áo vị nhân huynh xa lạ: "Ngươi rốt cuộc là ai? đi ăn không uống không của ta, thiếu chút nữa thì bị ngươi lừa."

Bốn phía loáng thoáng có tiếng rút đao và lên dây cung, nhân huynh xa lạ không biết ở sau lưng ra hiệu cái gì, chung quanh liền yên lặng không có động tĩnh.

"Gà ngon lắm, cho ta thêm mấy con, trả ngươi bạc cũng được." Nhân huynh từ dưới đất chui lên kia không biết hối cải, trong thần sắc đầy vẻ kiêu căng, giống như đã quen ra lệnh rồi.

Tần Kham giận quá hóa cười, ăn không thức ăn còn lẽ thẳng khí hùng như vậy, người này sao so với ta còn không biết xấu hổ hơn?

Ăn không thì không sao cả, nhưng ăn xong còn bộ dạng như ra ơn, đã thế còn có chút hỗn trướng.

"Trả bạc đây, hai mươi lượng." Tần Kham lạnh lùng vươn tay ra.

Nhân huynh tựa hồ không có khái niệm gì đối với tiền bạc, rất sảng khoái giơ tay, từ bên cạnh một đạo bóng đen chui ra, hai nén bạc to liền xuất hiện trên tay Tần Kham, rồi đạo bóng đen đó cũng biến mất.

Rất thần kỳ, người này chẳng lẽ chà một cái ra thần đèn Aladdin?

Nếu đã trả tiền thì tất nhiên không thể tính là ăn không, Tần Kham thu bạc, vẻ mặt trở nên thân thiết, dù sao người nguyện ý vì một con gà mà bỏ ra hai mươi lượng bạc cũng không nhiều lắm.

"Quý tính của huynh đài?" Tần Kham chắp tay.

"Họ Từ, Từ Bằng Cử." Người này cũng không khiêm tốn, chẳng nói những lời lời khách sáo linh tinh như, như "miễn quý", mà giống như họ này vốn đã quý rồi, khiêm tốn thì là không phải với tổ tông.

Từ Bằng Cử, có chút quen tai, Tần Kham nhất thời nhớ không nổi, có điều hành vi lấy tên tự của Nhạc Phi lão nhân gia làm tên mình thì rất là đáng xấu hổ.

Chắp tay cho có lệ, Tần Kham ngoài cười nhưng trong không cười: "Hạnh ngộ hạnh ngộ..."

Nói xong hạnh ngộ, Tần Kham quay đầu gọi Đường Dần.

Từ Bằng Cử quýnh lên: "Thu bạc rồi thì sao không cho ta thêm mấy con gà? Loại hương vị vừa rồi."

Tần Kham cũng không khách khí: "Hai mươi lượng bạc là trả cho con gà mà ngươi vừa ăn đó, muốn ăn nữa cũng không có tài liệu, có duyên thì lần sau tính tiếp."

Thu dọn đồ, Tần Kham và Đường Dần trở về.

Mất cả hứng, vốn muốn vừa uống rượu vừa thương lượng một chút vấn đề chia tiền sau khi xuất bản Tây Du kí với Đường đại tài tử, kết quả tự dưng mọc đâu ra một người cướp gà của họ.

Trở về trong thành, Đường Dần càng đi càng không thấy tự nhiên, cứ bất an lắc lắc đầu.

"Hiền đệ, ngươi có cảm giác như bị chó đi theo không?"

Tần Kham gật gật đầu: "Cảm giác của ta so với ngươi còn phức tạp hơn, luôn cảm thấy bị một đàn chó đi theo."

Hai người quay đầu, thấy Từ Bằng Cử đi sau họ không tới mười trượng, hai mắt nhìn bọn họ chằm chằm, thấy bọn họ quay đầu lại, Từ Bằng Cử lập tức xoay người bốn phía, giả vờ giả vịt cầm chai lọ của hàng rong bên đường lên nghiên cứu, thuật theo dõi rất sứt sẹo.

Xung quanh Từ Bằng Cử chỉ có lác đác mấy người, tuy là mặc thường phục, nhưng lại không nhanh không chậm một mực duy trì khoảng cách cố định với họ.

Tần Kham hung tợn lườm hắn một cái, hình tượng ra sàn diễn của tên họ Từ này rất ác liệt, thật sự rất khó mang tới hảo cảm.

Vì thế hai người đi một đoạn, Từ Bằng Cử theo một đoạn, như bóng với hình, nhắm mắt theo đuôi, luôn bảo trì khoảng cách chừng mười trượng.

Tần Kham sau khi đi được một đoạn, không biết nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên phù một cái bật cười.

"Hiền đệ cớ gì lại cười?"

"Đường huynh chớ trách, ngu đệ chỉ nhớ tới một câu tục ngữ ở gia hương cho nên thất thố..."

" Tục ngữ gì?"

"Trông như bánh bao thì đừng có trách chó đi theo, Ha ha ha ha."

Đường Dần ngẩn ra, sau đó cũng cười ha hả, cười xong lại cảm thấy không đúng, tiếng cười vụt tắt, vẻ mặt trở nên u oán.

"Ta và ngươi ai trông giống bánh bao hơn?"

Tiếng cười của Tần Kham im bặt, sau đó nhìn nhìn Đường Dần, im lặng thở dài không nói gì.

Đường Dần nhìn làn da trơn bóng của Tần Kham, rồi lại sờ sờ mặt mình, bi thương bỗng dưng ùa lên.

Đường Dần, năm Hiến Tông thứ sau thì xuất sinh, năm nay vừa tròn ba mươi tư tuổi, đã không còn bộ dạng tiêu sái tuấn tú năm đó nữa, năm tháng hao mòn, làn da thô ráp, quan trọng nhất là, vẻ mặt đã béo như bánh bao.

Cứ bị người ta đi theo như vậy cũng không phải biện pháp, Tần Kham không thích cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm sau lưng.

Đi ngang qua hàng bánh bao, Tần Kham cầm lấy mấy cái, dùng lá sen bọc vào, làm thành bộ dạng như bọc gà hoa, ném vào ven đường, cuối cùng kéo Đường Dần chạy như điên.

Phản ứng của Từ Bằng Cử rất nhanh, chỉ thấy hắn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đột nhiên lao vào ven đường, tư thế thủ môn vồ bóng rất tiêu chuẩn, trước khi bọc lá sen rơi xuống thì bay được nó, đáng tiếc tiếp được vật rồi, nhưng người lại bởi vì quán tính mà đâm vào cửa hàng đồ sứ ven đường

"Bà mẹ nó." Từ Bằng Cử chỉ kịp chửi một câu, rồi sau đó nhận mệnh nhắm mắt lại.

Tiếng đồ vỡ leng keng vang lên, mấy đại hán vây quanh Từ Bằng Cử ở bốn phía hô to một tiếng "Tiểu công gia", rồi lao như điên về phía cửa hàng đồ sứ.

"Hiền đệ, ta phát hiện ngươi không hề thiện lương." Trở lại phòng khách sạn, Đường Dần đăm chiêu nói.

Cho tới hôm nay mới phát hiện một góc băng sơn trong tính cách của Tần Kham, không thể không nói phản ứng của Đường đại tài tử thực sự có chút trì trệ.

"Nhân tính luôn có một mặt tối, Đường huynh mỗi lần nhìn thấy những thí sinh đồng niên với huynh hiện giờ nghi trượng hiển hách, chẳng lẽ không có một loại xung động mà dùng giày vả vào mặt họ à?"

"Điều này cũng đúng, có điều ta là muốn xếp chúng thành một hàng rồi bóp cổ từng tên một cho tới chết." Đường Dần lại lắc đầu: "Nhưng, loại suy nghĩ này là không đúng, thánh nhân viết "Ngô nhật tự nhắc nhở bản thân ba lần", ta mỗi ngày cũng nên sám hối vì suy nghĩ này."

"Ta cũng sẽ nhắc nhở bản thân ba lần, cho nên về nhắc đây." Câu trả lời của Tần Kham không nhìn ra có bao nhiêu thành ý.

Trầm mặc hồi lâu, Tần Kham rụt rè hỏi: "Ngô nhật tự là câu chửi tục của thánh nhân à?"

Cửa phòng bị đá văng một cách thô lỗ.

Từ Bằng Cử đầu đầu mảnh sứ vụn lảo đảo xông vào.

"Gian tặc! Thật to gan, ta chỉ muốn ăn mấy con gà của các ngươi, mà tên gian tặc ngươi không ngờ đối đãi với ta như vậy, không sợ ta bổ chết ngươi à?"

Đường Dần vẻ mặt kinh sợ, Tần Kham thì thở dài: "Không ngờ đuổi tới tận khách điếm, thích ăn gà như vậy, hắn rốt cuộc là cáo hay là chồn."

Từ Bằng Cử giận dữ: "Ta chính là tôn tử của Nam Kinh Ngụy quốc công, ngươi lớn mật lắm."

Phía sau Từ Bằng Cử, một loạt hán tử ăn mặc như võ sĩ đồng thời rút đao ra khỏi vỏ, thân đao hàn quang lấp lánh, khiến người ta kinh hãi, trong căn phòng nhỏ đột nhiên ngập tràn sát khí.

Tần Kham ngạc nhiên mở to, gian nan nói: "Tôn tử của... ai cơ?"

Chương 31: Lý do vớ vẩn

Trán Tần Kham túa mồ hôi lạnh.

Hôm nay chọc phải quyền quý chân chính này, chiêu bài Ngụy quốc công đã đập cho hắn đầu váng mắt hoa, càng bi ai hơn là, nguyên nhân chọc tới cho không ngờ là vì một con gà. Mình sao lại nhàn gỗi đi làm món gà hoa đó cớ chứ.

Trừ thủ tiện (bàn tay đê tiện) thì còn từ gì thích hợp hơn đẻ hình dung bản thân nữa đây?

Từ Bằng Cử rất tức giận, chắc hắn từ lúc từ trong bụng mẹ chui ra chưa nếm phải vố đau như vậy, đương nhiên, hắn càng thống hận bản thân hơn, vì sao không quản được miệng mình, vừa thấy Tần Kham ném đồ ra là theo bản năng vồ lấy, nhớ lại động tác vừa rồi trên đường cái. Chó vồ xương hình như cũng không linh mẫn như vậy?

Càng nghĩ càng giận, một bụng lửa giận đương nhiên không thể không phát.

"Người đâu, tẩn hai tên cuồng đồ này cho ta."

"Chậm đã!" Sống chết trước mắt, Tần Kham vội vàng kêu dừng, đầu càng đổ nhiều mồ hôi.

Từ Bằng Cử liếc mắt nhìn chằm chằm Tần Kham, lộ ra hai hàng răng trắng: "Sao, muốn cầu xin tha thứ à?"

Thắt lưng Tần Kham thẳng tắp, nếu cầu xin tha thứ hữu dụng thì hắn sẽ không chút do dự cúi mình, con người ta ở cái thời đại nhân trị cao hơn pháp trị này, cái này gọi là dưới đầu gối nam nhi có hoàng kim tất cả đều là lời rắm chó, giữ mạng mới là lựa chọn số 1 của người thông minh.

Nhưng rất rõ ràng, cầu xin tha thứ sẽ chỉ làm khí diễm của tên tiểu hoàn khố trước mắt này trở nên kiêu ngạo tới vong hình, càng khinh thường mình hơn.

"Ta không tính cầu xin tha thứ."

Từ Bằng Cử giận dữ, tiếp tục nổi bão: "Người đâu, đem hai tên..."

Ngươi không muốn ăn gà à?" Tần Kham thình lình chen vào một câu, cho dù lý do rất yếu ớt.

Tất cả mọi người thất thần, trong phòng yên lặng như tờ.

Lý do này...

Tần Kham cũng có chút tuyệt vọng, đây thực sự là một lý do không có sức thuyết phục, người thần kinh bình thường khái sẽ coi nó là một cái rắm.

Ngay khi Tần Kham cho rằng mình sắp phơi thây đầu đường, chuyện không ai ngờ xuất hiện chuyển cơ.

Chuyển cơ rất nhẹ, Tần Kham chỉ nhìn thấy cổ họng Từ Bằng Cử giật giật giật, giống như đang... Nuốt nước miếng?

Mắt Tần Kham sáng rực lên, hắn đã bắt được một tia sinh cơ.

Sự thật chứng minh, tư duy và thần kinh của kẻ tham ăn thật sự khác với người thường, thứ loại người này theo đuổi không phải người thường có thể lý giải, bọn họ có lẽ sẽ vì một con gà mà giết người, tất nhiên cũng không ngại vì một con gà mà tha cho người ta một mạng.

"Nói một cách không khiêm tốn nhé, biết làm gà hoa, khắp thiên hạ chỉ có một mình ta, ngươi nếu giết ta, đời này ngươi đừng hòng được ăn món gà ngon như vậy." Tần Kham ném ra một câu giữ mạng.

Khí thế của Từ Bằng Cử rõ ràng yếu đi rất nhiều: "Ta... Không giết không giết ngươi, chích đánh ngươi một trận thì sao?"

Tần Kham mỉm cười, đó là một nụ cười tay nắm lợi thế: "Ngươi không sợ ta ghi hận trong lòng, hạ độc ngươi à?"

Từ Bằng Cử nói không ra lời.

Tần Kham thấy được liền thu tay: "Không biết tiểu công gia muốn ăn mấy con? Thảo dân giờ đi làm cho ngài."

Trầm mặc... Hồi lâu...

"Hai..." Ngữ khí của Từ Bằng Cử rất phức tạp, tức giận, không cam lòng, cùng với sự tự ghét bản thân.

Tần Kham rất lý giải, hắn đang thống hận mình không có cốt khí.

Quá trình quen Từ Bằng Cử chính là vớ vẩn như vậy, kết quả cũng rất vớ vẩn.

Làm hại tiểu công gia ở trên đường cái mất mặt như vậy, cuối cùng không ngờ bị hai con gà hoa thu phục, bọn thị vệ bên cạnh Từ Bằng Cử rất mất mặt, mỗi lần nhìn thấy Tần công tử vốn nên bị người người tru di kia, cũng bất giác ấn lên chuôi đao, ý đồ dùng ánh mắt giết chết hắn.

Kỳ thật Tần Kham còn đau đầu hơn, bởi vì vị tiểu tổ tông đến từ Nam Kinh này không biết phát bệnh thần kinh gì, không ngờ không đi, chẳng những không đi, còn dùng một loại phương thức không được hiền lành lắm đuổi hết khách thuê tầng hai khách sạn đi, tiểu công gia độc chiếm cả tầng, từ đó về sau ở ngay trong khách sạn.

Ngày tháng đau khổ của Tần Kham tới rồi.

Mỗi ngày trừ tới huyện nha làm việc ra, còn phải sáng trưa chiều làm ba con gà cho tiểu công gia, vừa đến giờ cơm, bất kể Tần Kham đang ở đâu cũng phải vội về làm cơm cho hắn, không cho phép sớm cũng không cho phép muộn, tiểu công gia nói, hắn chỉ ăn tươi nóng.

Nếu không phải mình không thể lấy được lộ dẫn, không thể lưu vọng khắp thế giới thì thực sự bỏ cho hắn chút thạch tín.

Ngày tháng hiện giờ của Tần Kham thực sự thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài, nhà to, nha hoàn xinh, chí hướng lớn còn chưa thực hiện được, mình vừa mới thoát khỏi nghèo khó thì lại mạc danh kỳ diệu nuôi thực khách.

Lẽ ra có một vị tiểu công gia như vậy ở bên cạnh, mình ít nhất

cũng phải được chút thơm lây, ít nhất cũng có thể cáo mượn oai hùm một phen, đáng tiếc thực khách chỉ là thực khách, Từ Bằng Cử và hắn trước mắt chỉ dừng lại ở quan hệ ăn và bị ăn, nhìn bộ dạng của Từ Bằng Cử, hắn đối với hiện trạng trước mắt rất thỏa mãn, hơn nữa căn bản không muốn đào sâu quan hệ thêm một bước.

Có một lần Tần Kham trên đường đi mua gà, bởi vì cò kè mặc cả, cãi nhau với người bán hàng, về sau lại thiếu chút nữa thì động thủ, kết quả Từ Bằng Cử thản nhiên đứng bên cạnh, thị vệ của hắn thì vui vẻ xem náo nhiệt, không một ai vì nhân nghĩa ra tay giúp đỡ.

Tần Kham vào thời khắc đó bỗng nhiên minh bạch.

Vị tiểu công gia này tuy rằng tham ăn, nhưng không phải kẻ ngu, ánh sáng của Ngụy quốc công không phải tùy tiện có thể dính một ít.

Quyền quý không phải kẻ ngốc, trong mắt bọn họ chỉ nhìn thứ mà họ cần, muốn bọn họ trả giá gì đó là rất khó.

Sau khi Minh bạch đạo lý này, Tần Kham vào lúc tối là gà cho tiểu công gia, hương vị không biết vì sao hơi mặn, nhưng tiểu công gia không phải dễ lừa, cật hóa gọi là cật hóa, tất nhiên có thực lực nhất định để chống đỡ danh hiệu này, vì thế tiểu công gia tính tình không được tốt lắm giận tím mặt, tối đó mặc dù không đánh hắn, nhưng thiếu chút nữa thì hủy mất khách sạn.

Tần Kham hiện tại mỗi đêm sau khi đóng cửa phòng liền có thêm một hoạt động mê tín phong kiến hạng nhất, đó chính là cầu thần bái phật, quỳ gối trước mặt Phật tổ khóc rống, thỉnh cầu Bồ Tát đại phát từ bi, khiến vị tiểu công gia này sớm ăn chán gà hoa, sau đó một cước đá văng hắn, cảm thấy mỹ mãn về Nam Kinh hoành hành quê nhà đi.

Không may, Bồ Tát mỗi đêm lại ngủ sớm hơn hắn, không nghe thấy lời cầu nguyện của hắn.

Sống cuộc sống không thuộc về mừng chừng hơn mười ngày, Từ tiểu công gia cuối cùng cũng có chút hứng thú rã rời triệu Tần

Kham và Đường Dần tới.

"Tần Kham à, mấy ngày nay ngươi làm không tồi, gà hoa cũng không tồi, có điều cứ ăn nhiều như vậy cũng không hay." Từ tiểu công gia ngồi không có tiền người, lười biếng cạo cạo răng, bộ dạng ai thấy cũng ghét.

Tần Kham chỉ cảm thấy trong lòng mừng như điên, cuối cùng cũng đến ngày vén mây thấy trăng rồi.

"Tiểu công gia tận hứng thì tốt rồi." Tần Kham vội vàng khom người.

"Ừ, cũng gần tận hứng rồi, ta cũng nên về Nam Kinh, gia gia phái người thúc dục mấy lần rồi." Từ Bằng Cử dừng một chút, sợ bị người hiềm là kẻ chơi bời lêu lổng, lại bổ sung: "Ta rất bận."

"Đúng đúng đúng, Ngụy quốc công thủ bị Nam Kinh, trách nhiệm trọng đại, tiểu công gia nhật lí vạn cơ, thảo dân rất khâm phục."

Bằng Cử mặt mày hớn hở, bộ dạng như lương đống quốc gia, lại duỗi thân, đứng lên nói: "Được, ta giờ đi đây, lần tới nếu ta còn muốn ăn gà hoa thì sẽ sai người gọi ngươi tới Nam Kinh."

"Vâng."

Nhìn bọn thị vệ thay quần áo cho Từ Bằng Cử, Tần Kham thở phào trong lòng.

Bước ra khỏi cửa phòng, Từ Bằng Cử tùy ý phất tay: "Không cần đưa tiễn, đến đây thôi, không thể không khen ngươi một câu, hương vị của gà hoa rất ngon, có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ thực, đi thôi."

Hốc mắt Tần Kham có chút ươn ướt, cuối cùng cũng tiễn được tai họa này đi rồi, thật khoái lòng người.

Nhưng mà, Tần Kham giống như cao hứng quá sớm.

Đường Dần đứng bên cạnh Tần Kham, như không phục chêm thêm một câu rất là thừa thãi.

Những lời này triệt để đưa Tần Kham vào mười tám tầng địa ngục.

"Gà hoa thì tính là gì, ngươi còn chưa ăn gà KFC Tần hiền đệ làm."

Động tác bước ra khỏi cửa phòng của Từ Bằng Cử như cứng lại.

Quay đầu lại như cái máy, Tần Kham cơ hồ có thể nghe thấy tiếng rắc rắc mà xương cổ hắn phát ra.

" Ngươi nói gà KFC á, có thứ đó à? Ăn ngon không?" Trong mắt Từ Bằng Cử lại bốc lên tia lửa chỉ có kẻ cật hóa mới có.

Chương 32: Thân bất do kỷ

Người Đáng thương tất có chỗ đáng giận.

Chân lý sở dĩ không thể bàn cãi, đương nhiên là có căn cứ lý luận kiên cố của nó.

Đường Bá Hổ đáng thương không?

Đương nhiên đáng thương, tự dưng bị cuốn vào án làm rối kỉ cương, bị lột bỏ sĩ tịch, cả đời không thể làm quan, từ nay về sau suy sút nghèo túng, thất vọng cả đời.

Đường Bá Hổ đáng giận không?

Cái này không cần nhiều lời, Tần Kham chỉ biết là hiện tại mình rất muốn lấy đao chém hắn, sau đó thì chặt thành tám đoạn, phết bột mì lên mỗi đoạn, xong bỏ vào chảo đun trong nửa nén hương, sau đó lấy ra bỏ hết dầu, phết nước sốt cà chua lên. Thời đại này không có nước sốt cà chua, vậy dùng nước gừng với giấm chua cũng được, cắn một miệng vừa giòn vừa béo, miệng thơm phức.

" Đây là cách làm gà KFC à?" Từ Bằng Cử cao hứng tới sắp ngất, hai mắt lấp lánh, ở kiếp trước, con sói bị nhốt trong lồng sắt của vườn bách thú, tới bốn giờ chiều vẫn chưa được cho ăn chính là có loại ánh mắt này.

Tần Kham dùng ánh mắt như muốn giết người lườm Đường Dần một cái, khom người nói: "Đây là cách làm Giang Nam tài tử rán giòn, đương nhiên, gà KFC có thể có thể làm như vậy."

Đường Dần co rúm người ở trong góc tường, ủy khuất bóp miệng, hắn tựa hồ cũng đã ý thức được mình lắm lời, mười ngày ở chung với tiểu công gia này đối với hắn mà nói thì cũng không phải là kinh lịch tốt đẹp gì.

Từ Bằng Cử vỗ tay một cái, mừng rỡ nói: "Tốt, tốt, tốt, ta không đi nữa, người đâu, chuẩn bị tài liệu cho Tần tiên sinh để làm... gà KFC."

Tần Kham chép miệng đầy chua sót: "Ngụy quốc công thủ bị Nam Kinh, trách nhiệm trọng đại..."

"Đó là việc của ông nội ta, ta cũng không phải là Ngụy quốc công."

"Thảo dân đã nói cách làm cho ngà rồi, có thể có thể tùy tiện sai đầu bếp..."

"Nếu không phải ngươi tự tay làm, ai biết đầu bếp sẽ làm ra đồ ăn như thế nào, ta đã muốn ăn thì phải ăn thứ tốt nhất."

Tần Kham ngửa đầu nhìn xà nhà, thở dài tuyệt vọng.

Đêm nay.... Tiếp tục cầu thần bái phật vậy!

Nội viện huyện nha Sơn Âm.

Đỗ Yên vén khẽ váy dà, rón ra rón rén bước từng bước tới nguyệt lượng môn, bộ dạng lén lút trông cũng có mấy phần đáng yêu.

"Yên nhi." Một tiếng gọi trầm thấp uy nghiêm vang lên, làm Đỗ Yên không thể không dừng bước, ảo não thè thè cái lưỡi thơm.

Đỗ Hoành đứng dưới hành lang gấp khúc, nhíu mày nhìn nàng ta.

"Cha." Đỗ Yên lắc lắc tay hắn làm nũng.

"Yên nhi, ngươi lại muốn chạy ra ngoài à? Bên ngoài lộn xộn, một nữ nhi gia mỗi ngày cứ chạy ra ngoài, còn ra thể thống gì!"

"Cha, trong nhà chán lắm, không phải đọc sách thì cũng là học nữ công, nữ nhi không vui." Đỗ Yên bỉu môi nói.

Đỗ Hoành thở dài: "Yên nhi, lão phu không phải là người cổ hủ, ngươi từ nhỏ đến lớn làm bậy mấy lần còn chưa đủ à? Lão phu đã bao giờ nhẫn tâm trách cứ ngươi nửa câu chưa? Nhưng, Yên nhi à, ngươi chớ quên, năm trước ngươi đã định thân với công tử của Đông tri phủ rồi, nếu cứ cả ngày lêu lổng bên ngoài, truyền ra là Đỗ gia ta không biết dạy nữ nhi, tương lai ngươi gả vào phu gia, sẽ không được cha mẹ chồng yêu quý."

Vừa nghe thấy hai chữ "Đính hôn", mặt Đỗ Yên lập tức trở nên

trắng bệch, giống như trong nháy mắt bị hút cạn tinh khí, cả người chỉ còn lại một cái xác vô hồn.

Một khuôn mặt mông lung mà quen thuộc liên tục hiện lên trong đầu nàng ta, muốn bắt, nhưng lại bắt không được.

Đây vốn là thời đại nữ nhân thân bất do kỷ, Đỗ Yên vẫn luôn minh bạch.

Lúc trước khi phụ thân nể mặt Đông tri phủ, miễn cưỡng đáp ứng lời cầu thân của Đông gia, Đỗ Yên liền biết, ngày tháng chạy lông nhông chơi đùa như hiện tại không còn nhiều nữa.

Nàng ta giống như con đà điểu vùi đầu vào cát, cố ý không muốn nhớ tới chuyện này, thời gian qua càng nhanh, nàng ta chơi càng điên cuồng.

Nàng ta chỉ muốn liều mạng lưu lại một chút hồi ước cho tuổi thanh xuân của mình, trong những ngày tháng tịch liêu làm vợ người ta vào tương lai, khi trong nội viện buồn chán phơi nắng, có thể lấy ra những hồi ức tốt đẹp trân quý này, cẩn thận mà keo kiệt nhớ lại, trong năm tháng đầy an tĩnh còn lại, trừ giúp chồng dạy con ra, cũng chỉ có những hồi ức thời thiếu nữ này là hoàn toàn thuộc về bản thân mình.

Trong đầu thỉnh thoảng hiện lên cái khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa đáng ghét đó, khuôn mặt này giống như ruồi bọ vướng vít trên đầu, làm thế nào cũng không hất đi được, còn cười rất đáng ghét nữa.

Nếu người mình gả tới không phải là nhi tử của Đông tri phủ, mà là hắn...

Đỗ Yên bất tri bất giác lộ ra nụ cười ngọt ngào, nước mắt lại không nén được mà tuôn rơi, đến lau cũng chẳng buồn lau.

Đỗ Hoành thấy bộ dạng buồn bã của nữ nhi, miệng há ra định nói gì đó, xong lại lắc đầu, xoay người quay về thư phòng.

Người sống trên thế gian, nào có nhiều tùy tâm sở dục như vậy? Nữ nhi thân bất do kỷ, hắn nào có khác gì?

Bùm!

Từ Bằng Cử đá văng cửa phòng của Tần Kham.

Tiểu công gia vĩnh viễn khí phách như vậy đó, ngang ngược khiến người ta muốn tát mà không dám tát.

"Tiểu công gia lại đói bụng rồi à?" Tần Kham sớm đã thản nhiên như không với phong cách của Từ Bằng Cử.

"Hiện tại thì chưa đói, vừa rồi thủ hạ đi hỏi thăm một số chuyện, ta cảm thấy rất thú vị, Tần Kham, không nhìn ra ngươi không ngờ lại là diệu nhân như vậy, ha ha, thú vị, thú vị."

Tần Kham chả hiểu gì sất, người này sao lúc nào cũng dở dở ương ương như vậy? Ta đâu có bỏ thuốc gì vào gà KFC.

Từ Bằng Cử cười to mấy tiếng, thấy Tần Kham không có ý phụ họa cười bồi, đành phải ngượng ngùng nói: "Ngươi, Tần Kham, người Tần trang Sơn Âm, vào năm Hoằng Trị thứ mười lăm thi đỗ hạng nhất phủ Thiệu Hưng, chậc chậc, lợi hại! Về sau không lâu lại đắc tội với nhi tử của Đông tri phủ, bị học chính đại nhân Thiệu Hưng trừ bỏ công danh tú tài, hiện giờ dùng bạch thân làm phụ tá cho huyện Sơn Âm, khiến tên tuần án ngự sử Thạch Lộc cúp đuôi chạy về Nam Kinh, cũng là chủ ý nham hiểm do ngươi đứng sau giật giây, hiện giờ có chút đầu máy cuối mắt với khuê nữ dáng cao của tri huyện Sơn Âm Đỗ Hoành, có điều đây chỉ là suy đoán, chưa được chứng thực.."

Nhìn bộ dạng trợn mắt há hốc mồm của Tần Kham, Từ Bằng Cử cười càng đắc ý, vỗ vỗ vai hắn, rất ác ý cười nói: "Tú tài Treo cổ, không biết ta nói có đúng không?"

Mẹ nó...

Tần Kham lại muốn chửi đổng, ngoại hiệu này vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng hắn.

"Tiểu công gia, vì sao lại điều tra ta?" Tần Kham bất mãn nói.

"Không phải ta muốn điều tra ngươi, mà là người phía dưới muốn điều tra ngươi..." Nụ cười của Từ Bằng Cử có chút cô đơn: "Ta

tương lai sẽ kế tục tước vị, người mỗi ngày làm đồ ăn cho ta ăn, đám phiên tử Giáo úy phía dưới sao có thể không tra?"

Tần Kham giật mình, nói cũng đúng, Ngụy quốc công đời thứ nhất là Từ Đạt nguyên soái đi theo thái tổ tranh đấu giành thiên hạ, đối với hoàng thất Chu Minh trung thành và tận tâm và trung thành và tận tâm, rất được hoàng đế các đời tín nhiệm, cho nên Đại Minh mới có nhiều thế hệ Ngụy quốc công thủ bị Nam Kinh rất phồn vinh, nếu vị chuẩn Quốc Công gia đời thứ bảy ở chỗ của hắn ăn uống xảy ra vấn đề gì, khi đó chỉ sợ toàn bộ già trẻ Tần trang đều sẽ bị giết sạch, cũng chính là "Tru diệt cửu tộc" tục xưng.

Ót Tần Kham lại bắt đầu ứa mồ hôi, gần đây tuyến mồ hôi đúng là có vẻ khác thường.

Điều tra hắn là việc phải làm, thuộc về trình tự pháp định, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong thị vệ bên cạnh Từ Bằng Cử có Cẩm Y vệ hoặc là người của Đông Hán.

Cẩm Y vệ, Đông Hán vừa nghĩ tới hình dung về hai cơ cấu đặc vụ trong tác phẩm điện ảnh hoặc là văn học kiếp trước, Tần Kham cảm thấy thân thể lạnh ngắt.

"Tiểu... Tiểu công gia, gà KFC ngài ăn đã tận hứng chưa?" Tần Kham nơm nớp lo sợ nói.

Từ Bằng Cử không chút để ý lật giấy trên án thư của Tần Kham, gật đầu nói: "Ừ, cũng gần rồi..."

"Vậy ngài... Khi nào thì bãi giá về Nam Kinh?"

"Ừ, cũng sắp rồi, gia gia lại phái người tới thúc giục ta."

Tần Kham hai mắt sáng ngời, vừa cảm thấy mình đã đi ra khỏi địa ngục, về tới nhân gian, thì một câu của Từ Bằng Cử lại triệt để đạp hắn trở về mười tám tầng địa ngục.

"Ồ? Là cái gì? Tây Du kí? Chương chương này chưa hề xuất hiện ở chợ." Từ Bằng Cử vẻ mặt kinh hỉ, lập tức ngẩng đầu nhìn Tần Kham, trong mắt rất có thâm ý: "Xem ra đám Giáo úy và phiên tử tra không đủ cẩn thận rồi, Tây Du kí ký tên của Đường Dần, thì ra là ngươi viết... Tần Kham, ngươi càng lúc càng thần bí."

Bùm!

Ngoài cửa liên tiếp truyền đến mấy tiếng quỳ xuống đất.

"Thuộc hạ muôn lần đáng chết, giờ đi thăm dò đây ạ!"

Chương 33: Bờ đối diện của biển xanh

Cẩm Y vệ và Đông Hán nói muốn tra Tần Kham, điều Tần Kham có thể làm chỉ có bày tốt tư thế tất cả những gì bọn họ cần thì để họ tra, không được phép chống lại, lại càng không được phép phản kháng, thời đại này giảng nhân quyền căn bản là một chuyện ngu xuẩn.

Có lẽ cũng có người giảng nhân quyền, nhưng đều là đại nhân vật quyền cao chức trọng khiến Cẩm Y vệ và Đông Hán cũng phải kiêng kị mấy phần, Tần Kham tuyệt không ở trong danh sách này.

Từ Bằng Cử tuy rằng mới mười bảy mười tám tuổi, nhưng cũng có chút nhãn lực, liếc thấy vẻ mặt của Tần Kham, cười nói: "Bọn họ tra ngươi, ngươi không vui à?"

Tần Kham vuốt mũi cười khổ nói: "Ta nếu nói vui, không khỏi quá phạm tiện."

Từ Bằng Cử ha ha cười, nói: "Ta từ nhỏ bất hảo, dưới gậy gộc của gia gia học được một đạo lý, làm việc gì cũng phải có quy củ, chỉ cần làm việc tận lực theo quy củ, sẽ không bị đánh."

Tần Kham suy nghĩ một lát, cuối cùng đứng dậy vái thật dài: "Một lời vàng ngọc, thụ giáo."

Từ Bằng Cử hiển nhiên không ngờ mình đức không cao vọng không nặng, không ngờ cũng người hành lễ với hắn, không khỏi hoảng sợ, tiếp theo thì mặt mày hớn hở, đắc ý dào dạt.

Một cái lễ vô tâm, âm soa dương thác thế nào lại khiến tiểu công gia có thêm mấy phần hảo cảm đối với Tần Kham. Bởi vì đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn có được một sự công nhận ngang hàng nhất ngoài thân phận ra.

"Nói đi, lúc trước ngươi rốt cuộc vì chuyện gì mà lại không có mắt như vậy, không ngờ đi đắc tội với con trai của tri phủ?" Trong mắt

Từ Bằng Cử lấp lánh hào quang bát quái.

Vấn đề này hỏi cho Tần Kham nghẹn lời.

Từ lúc xuyên qua tới này, chuyện này tựa hồ thành án chưa giải quyết, đến bây giờ cũng không rõ mình rốt cuộc làm sao lại đắc tội với công tử của tri phủ, chuyện gì mà khiến vị tiền nhiệ kia làm ra hành động thiếu sáng suốt như vậy.

Tần Kham cười khổ nói: "Ta không biết..."

Từ Bằng Cử kinh ngạc nói: "Ngươi không biết?"

" Sau khi Treo cổ, rất nhiều chuyện đã quên, giống như đã là chuyện của kiếp trước vậy." Tần Kham nói nửa thật nửa giả.

"Vậy ngươi phải cẩn thận một chút, nha môn tri phủ cũng ở trong thành Thiệu Hưng, cẩn thận ngày nào đó lại chạp mặt với vị công tử tri phủ kia."

Tần Kham nói với vẻ chờ mong: "Nếu gặp phải thì tiểu công gia có đồng ý giúp ta chà đạp hắn không?"

Từ Bằng Cử ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha, nói đùa gì vậy, ta chỉ có ăn mấy con gà của ngươi thôi mà."

Người này tuyệt đối là con sói được nuôi dưỡng thuần thục, hơn nữa còn là chồn, ăn bao nhiêu gà cũng không thấy đủ.

Trì nhật giang sơn lệ, xuân phong hoa thảo hương.

Tần Kham và Đỗ Yên đi ở rìa sông đào bảo vệ thành ngoài thành Thiệu Hưng.

Bờ sông dương liễu lả lướt, dưới ánh nắng xuân ấm áp cỏ mọc xanh mượt, gió nhẹ thổi qua, cành liễu đón gió lắc lư, giống như bàn tay mềm của thiếu nữ đa tình, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tình lang, buồn buồn, nhưng cũng rất thoải mái.

Tần Kham bị Đỗ Yên từ trong nha môn lôi ra, Tần Kham căn bản không muốn, Đỗ Yên chỉ cho hắn hai lựa chọn, là nguyện ý ngồi yên trong nha môn xử lý những công vụ vĩnh viễn cũng không xử

lý xong, hay là nguyện ý ra ngoài sưởi nắng, hưởng thụ một ngày đẹp trời.

Tần Kham không phải thằng ngốc, rất nhanh đã làm ra lựa chọn sáng suốt.

Hắn vốn là người lười nhác, thiên kim của tri huyện cho hắn một cơ hội để lười thì sao có thể không vui vẻ nghe theo? Bà tám này tuy nói tính cách có chút điêu ngoa đáng đánh, có điều tốt xấu gì cũng là một mỹ nữ vóc dáng như người mẫu, đương nhiên so với công văn chồng chất như núi trên án thư thì nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Hôm nay bà tám chơi rất điên cuồng, bộ dạng rất cao hứng, thỉnh thoảng lại kêu oái oái dọa cho vịt bơi quay sông đào bảo vệ thành bỏ chạy, thỉnh thoảng lại không để ý tới hình tượng bò lên cây hái quả, các nữ quyến và sĩ tử đi dạo ngoài thành nhìn bộ dạng điên điên khùng khùng của nàng ta, đều lộ ra ánh mắt khinh thường, hoặc là, mang theo nụ cười hâm mộ.

Tần Kham cười khổ đi sau lưng nàng ta, hắn cảm thấy mình hôm nay giống như dẫn theo một con khỉ ra ngoài làm xiếc, bất luận đi tới đâu cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác. Cũng không biết vị đại tiểu thư này hôm nay uống phải thuốc gì, đi dạo vô cùng đơn giản không ngờ lại thấy vui đến vậy.

Vừa nhảy vừa cười Dọc theo bờ sông, chạy qua chạy lại một lúc, Đỗ Yên cuối cùng cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, hơi thở hổn hển, cánh mũi và trán phủ kín mồ hôi, khóe miệng thì vẫn cong lên, vẽ ra nụ cười mỉm.

Tần Kham lúc này mới chú ý thấy, Đỗ Yên khi cười có hai cá má lúm rất xinh đẹp, nụ cười của nàng ta cũng rất tươi mát, rất sạch sẽ.

Khẽ vén váy, Đỗ Yên tùy ý ngồi trên đê, tay đỡ má lẳng lặng nhìn chăm chú nước sông đang chảy xuôi, lông mi dà run run.

Tần Kham lộ ra một nụ cười ôn nhu mà mình chưa từng phát hiện ra.

Nữ nhân này, điên lên thì giống như ma quỷ, khi im lặng thì lại giống như thiên sứ bị thương.

"Tần Kham, mau nhìn kìa! Diều! Diều!"

Vừa im lặng được một lát, Đỗ Yên bỗng nhiên chỉ lên trời rồi hưng phấn hét to.

Trên bầu trờ xanh thẳm, mấy con diều vẽ ưng vẽ yến lả lướt trong gió.

"Chúng ta đi thả diều đi!" Đỗ Yên nhìn Tần Kham với vẻ khẩn cầu.

Tần Kham nhún vai: "Chúng ta không có diều."

Đỗ Yên mím môi, đứng dậy, chạy đến trước mặt một hài đồng đang thả diều, nói nói mấy câu, lại lấy ra mấy văn tiền.

Hài đồng nhận tiền, không nó gì đưa dây diều cho nàng ta.

Đỗ Yên kéo dây diều, chạy như điên dọc bờ sông, vừa chạy vừa phát ra tiếng cười vui vẻ như tiếng chuông bạc.

Tần Kham bất đắc dĩ đành cười theo.

Không biết chạy bao lâu, Đỗ Yên cuối cùng cũng mệt, thở phì phò, ngồi xuống bờ đê, trong tay vẫn nắm chặt dây diều.

"Tần Kham, nó được làm đẹp quá, bay cũng rất cao." Đỗ Yên nhìn chăm chú con diều trên trời, lẩm bẩm như nói mê.

Tần Kham khẽ nhíu mày, hôm nay Đỗ Yên không bình thường, nàng ta rốt cuộc bị làm sao vậy?

"Đáng tiếc, bất kể nó bay bao xa, chủ nhân cầm dây diều chơi chán rồi, nó không thể không hạ xuống, bị chủ nhân mang về nhà, rồi lại bị nhốt trong phòng không có bầu trời."

Thanh âm của Đỗ Yên có chút run run, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ sầu oán, mắt hạnh si ngốc nhìn lên trời, không biết từ lúc nào đã có hai hàng lệ chảy xuống.

Tần Kham không biết vì sao tim như thắt lại, bởi vì vẻ sầu oán của nàng ta, bởi vì nước mắt của nàng ta, tim hắn bỗng dưng thấy đau.

"Đỗ cô nương, ngươi làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?"

Đỗ Yên không trả lời, vẫn chăm chú nhìn trời: "Nếu không có sợi dây này, nó nhất định sẽ vui hơn, bay xa hơn phải không?"

Nói xong Đỗ Yên bỗng nhiên vươn tay ra, giật đứt dây diều.

Con diều lắc lư mấy cá trên trời, một trận gió xuân thổi qua, con diều càng bay càng cao, chỉ còn lại một chấm đen nho nhỏ.

Đỗ Yên mỉm cười, lẩm bẩm: "Thanh phong như khả thác, chung cộng bạch vân phi..."

Đứng lên không chút chú ý tới hình tượng vỗ vỗ đất, Đỗ Yên khôi phục bộ dạng thoải mái, cười nói với Tần Kham: "Chơi mệt rồi, chúng ta về thành đi."

Tần Kham đành phải đứng dậy theo, vừa bước được nửa bước, Đỗ Yên bỗng nhiên gọi hắn lại.

"Tần Kham, đợi đã!"

"Làm sao vậy?"

Đỗ Yên cắn môi dưới, nhìn hắn chăm chú, hai người cách nhau chỉ và thước, ánh mắt của nàng ta lại giống như đang nhìn bờ đối diện của biển xanh, xa xôi mà đau buồn.

Đi đến trước mặt Tần Kham, hai người gần tới mức có thể cảm nhận được hô hấp của nhau, Đỗ Yên bỗng nhiên nắm lấy vai Tần Kham, cúi đầu cắn mạnh vào vai hắn một cái.

Cắn thật sự rất mạnh, Tần Kham chỉ cảm thấy đầu vai đau nhói, nhưng lại cố nhịn, không tỏ thái độ gì.

Đỗ Yên sau khi cắn xong thì quay đầu chạy đi, cười khanh khách nói: "Không có gì, chỉ muốn cắn ngươi một cái thôi."

Trong nháy mắt Quay đầu, Tần Kham rõ ràng nhìn thấy, hai giọt

nước mắt trong suốt đang nhỏ xuống, vỡ toang như băng châu, đông lại trong mùa xuân Giang Nam.

Chương 34: Oan gia ngày xưa

Trên đường Trở về thành, Đỗ Yên lại khôi phục bộ dạng vui vẻ, giống như là một người hoàn toàn khác.

Tần Kham hỏi nàng ta mấy lần, nàng ta luôn cười yếu ớt lắc đầu, thực sự hoài nghi nàng ta có phải mắc bệnh bệnh tâm thần phân liệt hay không.

Trên phố xá Rộn ràng, hai người đi không nhanh không chậm, Đỗ Yên tựa hồ ngay cả đi đường cũng rất không an phận, vừa đi vừa nhảy, vĩnh viễn không chịu dùng phương thức đi của người bình thường.

Tần Kham thản nhiên cười cười, bỏ qua nhân phẩm ác liệt nợ tiền không trả của nàng ta, chỉ nhìn tính cách của nàng ta thì vẫn rất không tồi, trong cái thời đại nữ nhân bị lễ giáo trói buộc này, nàng ta dùng hết toàn lực thả trôi thanh xuân.

Cửa tây phố lát đá, sườn nam phố có một quán trà, trong quán trà, một đám văn nhân mặc áo dài bằng tơ lụa đang cao đàm khoát luận, cử chỉ của bọn họ rất tao nhã, cách nói năng càng tao nhã hơn, đề tài đàm luận thì thiên nam địa bắc, phần lớn là về chính trị và triều đình.

Lúc này dân phong Giang Nam có chút cởi mở, các văn nhân sĩ tử ở trường hợp công khai đàm luận về triều chính, quan viên thậm chí đại học sĩ và hoàng đế, cái này cũng không phải là chuyện mới mẻ gì.

Các lực sĩ mặc phi ngư phục, đeo tú xuân đao tuần phố nhiều nhất là chỉ chỉnh đốn một chút, sau khi không nghe thấy những lời nói đại nghịch bất đạo như mắng mười tám đời tổ tông hoàng đế thì thường thường đi ngay, về phần các văn nhân mắng to triều cương hỗn loạn như thế nào, quốc sách nào không hợp nhân tâm, đại học sĩ nào ở ngoại trạch nuôi tiểu thiếp, những đề tài này các Cẩm Y vệ rất ít quản.

các văn nhân Cao đàm khoát luận thấy Cẩm Y vệ mặc phi ngư

phục cũng không úy kỵ, ai nấy gân cổ như gà chọi, hầm hầm nhìn cẩm y Giáo úy hoặc lực sĩ, cho tới lúc các Cẩm Y vệ ngượng ngùng thối lui, các văn nhân liền phát ra tiếng hoan hô như thắng lợi, sau đó tiếp tục cao đàm khoát luận.

Hoàng đế Hoằng Trị thánh minh, sau khi đăng cơ luôn áp chế Cẩm Y vệ và Đông Hán, hiện giờ Hán vệ tuy nói cũng rất tàn bạo, nhưng chung quy không còn vô pháp vô thiên như trong những năm Thành tổ Anh Tuyên.

Đó là một thời kỳ rất kỳ diệu, các văn nhân có được cái gọi là quyền lên tiếng, bọn họ nắm giữ hướng phát triển của dư luận, dần dần có chút quên hết tất cả, vì thế tính cách hơi méo mó, nhìn cái gì cũng đều trở nên cực đoan.

Đám văn nhân trong quán trà này chính là đại biểu điển hình.

Có điều, cũng có chút bất đồng, bởi vì trong đám văn nhân này, còn xen lẫn một vị nha nội quan nhị đại, tên là Đông Ứng Long, phụ thân của hắn là chủ quan của thành Thiệu Hưng thành Thiệu Hưng này, tri phủ Đông Trân.

Mọi người đang lúc nói chuyện hứng thú, tùy tùng bên cạnh Đông Ứng Long nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên giật nảy mình, sắc mặt đại biến, vội vàng cúi người nói nhỏ vào tai Đông Ứng Long mấy câu.

Đông Ứng Long cũng hơi biến sắc, thuận theo ngón tay chỉ của tùy tùng, thấy thiên kim Đỗ Yên của tri huyện Sơn Âm đang vừa nhảy vừa đi bên cạnh một nam tử trẻ tuổi, bộ dạng tươi cười vui vẻ này Đông Ứng Long chưa bao giờ nhìn thấy.

Trong mắt Đông Ứng Long lập tức bắn ra hàn quang, tròng mắt sắp sung huyết.

"Thiếu gia, có cần tiểu nhân gọi mấy người đánh tàn phế tên gia hỏa đó rồi némcho chó ăn hay không?" Tùy tùng ma quyền sát chưởng xin chiến tranh công.

Đông Ứng Long lạnh lùng liếc hắn một cái: "Ngươi là là đầu heo à? Giữ nơi đông ngườ, Đồng phủ dng túc cho nô dịch hành hung,

ngươi bảo cha ta sau này làm quan thế nào? Huống hồ còn ở trước mặt Yên nhi, ngươi nmm chứng minh trước mặt nàng ta bổn thiếu gia ta tâm ngoan thủ lạt thế nào à?"

Tùy tùng khom người nói không dám.

"Đi, đuổi theo hắn, thiết đừng bị bọn họ phát hiện, mò ra nội tình về người đó, rồi ta sẽ tính toán."

Đông Ứng Long nói xong liền nhìn ra ngoài cửa sổ, thân ảnh tuấn dật bất quần bên cạnh Yên nhi, nhìn thế nào cũng thấy chói mắt... Vì sao còn có mấy phần cảm giác quen thuộc?

Bùm ! !

Từ Bằng Cử giống như có cừu oán với cửa phòng của Tần Kham, phương thức mỗi lần vào cửa luôn khiến cho người ta rục rịch muốn tát hắn.

Chắp tay nịnh bợ: "Tiểu công gia lại đói bụng à?"

Nụ cười như gió xuân của Từ Bằng Cử vụt tắt, lườm Tần Kham nói: "Ngươi vừa thấy ta liền hỏi có đói bụng không, ta chẳng lẽ là lợn à?"

Tần Kham không nói gì, kinh ngạc nhìn hắn.

Chẳng lẽ người này cho rằng mình không phải hạng tham ăn?

Tần Kham thở dài nói: "Trừ đồ ăn ra, thảo dân thật sự nghĩ không ra ngươi có lý do gì khác để tìm ta."

Từ Bằng Cử cười tới mắt híp lại thành đường chỉ: "Tần Kham, Tần công tử, tú tài treo cổ, nhìn không ra, ngươi rất có bản lĩnh, bất hiển sơn bất lộ thủy, cũng làm thành mấy đại sự."

Tần Kham ai thán, hắn cảm thấy những cao thủ của hán vệ có phải nhàn rỗi quá hay không? Mình rõ ràng trong sạch như một tờ giấy trắng, bọn họ lại vận dụng nhân lực vật lực điều tra cẩn thận như vậy.

Triều đình nên tinh giản cơ cấu mới đngs.

Không cần hỏi cũng biết, các Hán vệ khẳng định đã điều tra ra gốc gác của hắn, trong thiên hạ không có chuyện Hán vệ tra không ra, Tần Kham đối với bọn họ vẫn rất có lòng tin. Đáng tiếc có mấy phần ái ngại là ăn no quá nên rửng mỡ.

Từ Bằng Cử cười nói: "Làm hơn mười tuyệt thế giai cú, toàn bộ đóng tên Đường Dần, ngươi lại lừa hắn bốn ngươi sáu, còn cả bản Tây Du kí gì đó nữa, cũng là kiệt tác của ngươi, ừ, cũng chia bốn sáu, Tần Kham, ngươi rất giỏi, có điều từ cổ chí kim, tên gia hỏa vừa có tài hoa lại vừa cực độ tham tài như ngươi là rất hiếm thấy, đáng tiếc ngươi rốt cuộc có thông đồng với vị thiên kim tri huyện dáng người cao kia không thì việc này chưa được chứng thực, ài, đám Hán vệ quả thực đều là phế vật."

Bùm! Bùm!

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng quỳ xuống đất, rất hiển nhiên, những cao thủ của Hán vệ đều rất có liêm sỉ, mà hai nhánh đội ngũ này là thuần khiết, thậm chí có thể đã từng học qua bát vinh bát sỉ.

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: "Tiểu công gia quá nghiêm khắc rồi, bí mật như vậy đều bị họ đào ra, nếu nói bọn họ là phế vật thì bảo thảo dân biết làm sao?"

Từ Bằng Cử bỗng nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Chuyện Bọn họ có thể tra được rất nhiều, Tần Kham, ngươi biết tội chưa?"

Tần Kham ngạc nhiên: "Ta biết tội gì?"

" Buổi trưa Ngày hôm trước, ngươi thừa dịp ta dẫn bọn thị vệ ra chợ thành tay xem xiếc ảo thuật, che mặt vụng trộm chạy đến sương phòng ta ở lầu hai tưới nước tiểu, có việc này hay không?"

Tần Kham hoàn toàn ngây ra, khuôn mặt tuấn tú nửa hồng nửa trắng, âm tình bất định, cuối cùng bi thương thở dài: "Cao thủ Hán vệ, quả nhiên danh bất hư truyền. Ngay cả đi tiểu cũng quản, bọn họ không thể cho ta một chút riêng tư à?"

Từ Bằng Cử cả giận: "Bởi vì nơi ngươi tiểu không đúng!"

Nói xong Từ Bằng Cử vừa tức vừa mỉm cười: "Chưa thấy qua

người xấu xa như ngươi, Tần Kham, ngươi là người đọc sách, làm như vậy không biết là rất mất mặt à?"

" Lúc ấy thảo dân che mặt, mặt đầu nữa mà mất?"

Từ Bằng Cử ngây cả người, tiếp theo thì cười ha ha, chỉ vào Tần Kham nói: "Ta coi như thấy rõ ngươi rồi, ngươi là tên bại hoại rất có văn hóa."

Tiếng cười dừng lại, Từ Bằng Cử lại nói: "Vừa rồi Nam Kinh có người tới cho ta một một tin tức, nói tri huyện Sơn Âm Đỗ Hoành trình lên hộ bộ Nam Kinh cá gọi là phương thức ghi nợ, thỉnh cầu triều đình thi hành tới các châu phủ huyện trong thiên hạ, phương pháp ghi nợ này cũng là ngươi làm ra à?"

"Vâng."

Từ Bằng Cử cười có chút như vui sướng khi người gặp họa, không biết là cười Tần Kham hay là Nam Kinh hộ bộ.

" Mấy ngày phòng hộ bộ bởi vì phương pháp ghi nợ này của ngươi mà cãi nhau ầm ĩ, có mấy vị đại nhân vì bất đồng ý kiến mà thậm chí còn đánh nhau, Tần Kham à, ta phát hiện ngươi càng lúc càng có năng lực."

Chương 35: Hộ bộ loạn chiến

Lời nói của Từ Bằng Cử không khoa trương, đại đường hộ bộ Nam Kinh quả thật đang đánh nhau, nguyên nhân đánh nhau chính là phương pháp ghi nợ của Tần Kham.

Đại Minh là tuyến phong cảnh độc đáo nhất trong lịch triều lịch đại mấy ngàn năm của Trung Quốc, ngược lại với vẻ hào hoa phong nhã của các triều đại khác, văn nhân đại thần nho nhã hữu lễ, các quan viên của Đại Minh thì thẳng thắn hơn nhiều, bọn họ không thích làm những việc quá hư ngụy, chính kiến không hợp thì tranh cãi, không có kết quả không có kết quả thì bắt đầu mắng chửi người, mắng chưa sướng thì động thủ đánh nhau, đánh không lại thì dùng răng cắn, dùng đầu đập.

Năm Chính Thống thứ mười bốn, sau khi biến cố Thổ Mộc bảo, Anh Tông bị bắt, Cảnh Thái đế giám quốc, lúc ấy quyền hoạn Vương Chấn mặc dù đã chết, nhưng các đại thần vẫn yêu cầu Cảnh Thái đế tru cả nhà Vương Chấn, để chấn chỉnh quốc pháp, báo thù cho hơn mười vạn tướng sĩ bị chết oan, Cảnh Thái đế hoảng quá, hắn chưng từng thấy trận trượng như vậy trên triều đường, thoái thác nói để sau lại thương nghị, các đại thần không đồng ý, lúc này một vị nanh vuốt của Vương Chấn, cũng là một tên gia hỏa không có nhãn lực nhất trong lịch đại Cẩm Y vệ Chỉ Huy Sứ Đại Minh đứng dậy, vừa chỉ nói ra một câu trách cứ đại thần, liền bị các đại thần đã tức tới đỏ mắt ùa lên, ở ngay trê kim điện triều đường, đánh chết tươi tên này trước mặt Cảnh Thái đế, vị Chỉ Huy Sứ Cẩm Y vệ xui xẻo này họ Mã, tên Thuận, đây là một sự kiện đánh nhau nghiêm trọng nhất phát sinh trên triều đình Đại Minh, kết cục cuối cùng là, Mã Thuận chết vô ích, sau khi chết còn bị chụp cho cái mũ dư đảng của quyền hoạn, mà các đại thần đánh chết người này thì bởi vì pháp luật không phạt số đông, không một ai bị truy cứu trách nhiệm.

Đường đường là một Cẩm Y vệ Chỉ Huy Sứ, trước mặt hoàng đế nói đánh chết là đánh chết, bởi vậy có thể thấy được, khí diễm của các quan văn trên triều đình Đại Minh hung hăng tới cỡ nào.

Đời sau các nghị viên một lời không hợp lền trái một đấm, phải một đấm, người chọc ta sẽ gặp nguy hiểm, chắc là cũng kế thừa truyền thống tốt đẹp này của các quan văn Minh triều.

Nếu đêm ra so sánh thì trận bác sát này của ở đại đường hộ bộ Nam Kinh thật sự rất bình thường, so sánh với trận quyết chiến tử cấm thành Bắc Kinh năm đó thì chỉ là đom đó so với ánh trắng.

Đại đường Hộ bộ đã là một mảng hỗn độn, giống như bị một đám trâu rừng điên xéo qua, tranh chữ treo trên tường, bình hoa bày trê bàn, bồn hoa đặt dưới sàn đều rối tinh rối mù, mấy tên viên ngoại lang và chủ sự của hộ bộ thì mặt sưng tím, vết thương lốm đốm, kinh sợ không thôi được nha dịch đỡ lên ghế thái sư ngồi, còn có một Thị Lang bởi vì tuổi đã quá lớn, khi tham dự bác sát lực bất tòng tâm, thương thế khá nặng, được gia phó đỡ về nhà dưỡng thương.

Lúc này các quan viên ngồi ở đại đường hộ bộ đều là tướng sĩ dũng mãnh bị thương dưới hỏa tuyến.

Mọi người vừa ngồi thở dốc vừa nhìn chằm chằm cho thỏa cơn giận còn sót lại, thỉnh thoảng nhìn ra sau bình phong triều đường mấy cá, bọn họ đang đợi hộ bộ thượng thư Tần Hoành.

Tần Hoành là người thông minh, nhưng không được hoàng đế Hoằng Trị tin dùng, bởi vì hắn mấy năm trước phạm phải một việc rất thiếu bình tĩnh, hắn bắt An Viễn hầu Liễu Cảnh có quan hệ thông gia với Chu Thái hậu, chuyện rất ầm ĩ, hoàng đế Hoằng Trị đành phải đánh mỗi người năm mươi hèo, Liễu Cảnh bị tước tước vị, mà Tần Hoành thì bị giáng chức tới Nam Kinh làm hộ bộ thượng thư kiêm hữu phó Đô Ngự Sử.

Sở dĩ nói Tần Hoành thông minh, là vì hắn nhìn thời cơ rất nhanh, đại đường Hộ bộ vừa động thủ, hắn đã dùng thế chạy mạnh mẽ lủi mất, không chạy cũng không được, Tần Hoành năm nay đã bảy mươi tám tuổi rồi, sang năm sẽ trí sĩ hồi hương, cám nắm xương già này thực sự không thể tham chiến được nữa.

Các quan viên trên đại đường Hộ bộ cũng thấu hiểu cho hành vi chạy trốn của Tần Hoành, mọi người đều là người thông tình đạt lý.

Một đại thần mặc quan phục nhe răng trợn mắt ngồi trên ghế, vừa xoa khóe miệng xuất huyết bầm tím vừa nói không rõ ràng: "Ta nói này, các vị đại nhân, rốt cuộc vì sao lại đánh trận này? Sư xuất mà đâu có hữu danh."

Vị đại thần này là xui xẻo nhất, hắn là Công bộ viên ngoại lang, đến Hộ bộ làm việc, kết quả vừa vào đại đường liền phát hiện đồng niên của mình năm xưa, hiện giờ là Hộ bộ chủ sự đang đánh nhau với người khác, tình hình chiến đấu rất thảm thiết, trong quan trường Đại Minh, đồng bảng đồng niên có thể nói là thân như huynh đệ, có tầng quan hệ này thì phải tương trợ lẫn nhau, vì thế vị Công bộ viên ngoại lang chẳng nói chẳng rằng, sắn tay áo gia nhập chiến đấu, đánh xong đến bây giờ, còn chưa hiểu rốt cuộc vì sao lại đánh.

Câu hỏi này không nghi ngờ gì nữa lại châm cho lửa giận vừa của mọi người bùng lên.

Hộ bộ viên ngoại lang Trương Phủ giận giữ chống tay vịn ghế đứng dậy: "Phương pháp ghi nợ này là thứ tốt, nhất định phải thi hành, nhỏ tới một châm một sợi, lớn tới tiền lương châu, trên sổ rõ ràng rành mạch, chẳng chỗ nào không rõ, so sánh với phương pháp ghi lưu thủy trước kia thì không biết cao minh hắn bao nhiêu lần, các ngươi có lý do gì để phản đối nó?"

Hộ bộ Tả thị lang Lưu Quan Thanh cười lạnh nói: "Trương thị lang quan uy lớn quá, trước tiên không nói phương pháp ghi nợ này là tốt hay xấu, chỉ nói người làm ra thứ này, là thư sinh đức hạnh có thiếu xót, bị khai trừ công danh tú tài, ngươi cảm thấy thứ người như vậy làm ra, có tư cách để thi hành thiên hạ sao? Truyền ra thì Đại Minh ta không có người, một tiểu kĩ kỳ dâm của thư sinh không có đức hạnh có thể ảnh hưởng tới thuế má lương tiền lương tiền của thiên hạ, chẳng phải nực cười à? Thể diện của Triều đình biết để vào đâu?"

Trương Phủ cũng cười lạnh: "Lưu đại nhân vẫn dùng cái kiểu thư sinh để nói chuyện, trong lòng ngươi có chủ ý gì chúng ta trong lòng biết rõ, nghe nói môn sinh của Lưu đại nhân rải khắp hơn hai mươi phủ huyện Đại Minh, hàng năm Lưu đại nhân từ chỗ môn sinh có được tới mấy vạn lượng bạc tiền hiếu kính, nếu phương pháp ghi nợ này thi hành thiên hạ, từ nay về sau sổ sách của quan

phủ các nơi rõ ràng rành mạch, không thể nào làm giả, môn sinh của Lưu đại nhân sau này sao còn cướp đoạt được mồ hôi nước mắt nhân dân mà kính cho đại nhân? Lưu đại nhân chẳng phải là bị chắt đứt tài nguyên? Chiếu theo cách nói này, phương pháp ghi nợ này quả thực không thi hành được."

Rầm!

Lưu Quan Thanh ném cái chén, thẹn quá thành giận nói: "Họ Trương, ngươi khinh người quá đáng, dám làm ta danh của ta!"

Ầm!

Nội đường đại loạn, đợt choảng nhau thứ hai bắt đầu.

Nội viện sau đại đường, các tạp dịch đi qua đi lại, không ngừng báo cáo tình hình chiến đấu tức thời cho Hộ bộ thượng thư Tần Hoành đang an tọa phía sau né chiến tranh.

"Báo, Liêu chủ sự bị Trương đại nhân dùng bình hoa ném ngã."

"Báo, Vương cấp sự trung bị Lưu đại nhân đánh một quyền, gãy hai cái răng."

"Báo, Trương đại nhân một cước đá Lưu đại nhân ngã xuống bập thanh ngoài đại đường."

"Báo, gián điệp Cẩm Y vệ Đinh tổng kỳ bị Trương đại nhân đánh cho bất tỉnh nhân sự."

Tần Hoành gật đầu lung tung, bỗng nhiên ngẩn ra: "Chậm đã! Gián điệp Cẩm Y vệ thì làm gián điệ thôi, Đinh tổng kỳ tham gia náo nhiệt làm gì?"

"Đinh tổng kỳ cũng không định góp vui đâu, chỉ là đi ngang qua đại đường mà thôi, bất hạnh bị bình hoa Trương đại nhân ném ra đập trúng đầu."

Tần Hoành Bảy mươi tám tuổi từ trong tay áo lấy ra khăn tay trắng, lau mồ hôi trên đầu.

Tinh thần tử chiến anh dũng lừng lẫy của các thủ hạ Hộ bộ khiến

người ta khâm phục, chỉ có điều nếu đánh tiếp thì chỉ sợ nha môn Nam Kinh Hộ bộ sẽ biến thành một tòa phòng trống.

Tần Hoành thở dài: "Đưa phương pháp ghi nợ của thư sinh họ Tần kia cho người mang tới nội các kinh sư, xin bệ hạ và các các lão định đoạt, chuyện này, Nam Kinh không quản được!"

Chương 36: Mưa gió buông xuống

Tần Kham tất nhiên không biết các đại quan tam phẩm tứ phẩm của đại đường Hộ bộ Nam Kinh bởi vì hắn mà đánh đấm túi bụi, đánh chết hắn cũng sẽ không ngờ các quan viên của Minh triều lại có một mặt cuồng dã như vậy.

Tiểu công gia Từ Bằng Cử ăn chán gà hoa, gà KFC, lẽ ra nên hết hứng mà về Nam Kinh, nhưng vị tiểu hoàn khố này không biết uống nhầm thuốc gì, cứ ở lại Thiệu Hưng không chịu đi.

Mỗi ngày một đám thị vệ hò hét vây quanh tiểu công gia, ở khách sạn và trên đường cái ra ra vào vào, tri phủ Thiệu Hưng Đông Trân và tri huyện Sơn Âm Đỗ Hoành tất nhiên đã sớm biết thân phận của tiểu công gia, có điều nếu tiểu công gia không muốn bại lộ thân phận thì nhị vị đại nhân cũng giả vờ như không biết, ngươi tốt ta cũng tốt.

Các quan viên Đại Minh từ trên xuống dưới, đối với hai chữ Khí tiết vẫn rất xem trọng, rất ít quan viên sẽ vứt bỏ thể diện đi nịnh bợ lấy lòng quyền quý, một khi làm ra loại chuyện này, nước miếng của các sĩ tử văn nhân phun ra cũng có thể khiến hắn chết đuối, phàm là quan viên yêu quý lông chim trên đầu, đối với quyền quý tránh được thì nên tránh.

Tần Kham chắc có thể xem là sư gia vừa lười vừa không yêu nghề nhất trong lịch sử.

Ba ngày thì hai lần bị Đỗ Yên kéo ra ngoài, không phải ra ngoài thành đi đào trứng đà điểu thì cũng là làm cung Nê Hoàn, tây bắc vọng, bắn Ma Tước.

Nói thật ra, bản thân Tần Kham thời thơ ấu cũng chưa từng làm những chuyện ngây thơ như vậy, mấy ngày nay tất cả đều làm một lần. đã thế bà tám của Đỗ gia còn thấy chưa đr, biến pháp mà dày vò không ngừng.

Tần Kham phát hiện Đỗ Yên mấy ngày nay càng lúc càng không bình thường, chơi thì càng lúc càng điên, giống như muốn hút cạn khoái hoạt trong quãng đời còn lại vậy, hỏi nàng nàng cũng không nói, chỉ buồn bã thở dài, tiếp theo thì khôi phục bộ dạng vi vẻ, chạy loạn khắp thành.

Tần Kham đành phải tiếp nàng ta, lẳng lặng nhìn bộ dạng điên khùng của nàng ta, luôn có một loại cảm xúc đau lòng không tên cho nàng ta, bởi vì biểu hiện của Đỗ Yên thật sự rất giống bệnh nhân bị bệnh nan y. Ra sức liều mạng cướp lấy thời gian cuối cùng của sinh mệnh.

Vương tử cuối cùng đả bại vu bà, gặp công chúa ở trong tòa thành, hai người gặp mặt lệ nóng doanh tròng, vương tử ôm lấy công chúa, bế nàng lên xoay một vòng dưới má inhaf, thế giới trong mắt công chúa xoay tròn, nàng ta đã rơi những giọt nước mắt hạnh phúc."

Theo những lời kể của Tần Kham, hốc mắt hốc mắt dần dần ửng đổ, bị loại chuyện đồng thoại này khiến cho cảm động, trầm mặc hồi lâu, Đỗ Yên như vô ý nhìn thoáng qua Tần Kham, sau đó thở dài: "Công chúa thật hạnh phúc, nàng ta cuối cùng cũng được ở bên cạnh lang quân."

"Đỗ cô nương nói vậy là sao?" Tần Kham có chút ngạc nhiên: "Ta đã kể hết đâu, kỳ thật đây là một cố sự bi kịch rất thương cảm."

Đỗ Yên cả kinh nói: "Cố sự này bi kịch chỗ nào?"

"Vương tử không phải ở dưới mái nhà bế công chúa xoay tròn sao?"

"Ừ." Mắt hạnh của Đỗ Yên lộ ra vẻ bức thiết.

"Về sau bởi vì công chúa quá nặng, vương tử nhất thời trượt tay, ném công chúa xuống lầu, Công chúa bi kịch rồi."

Khuôn mặt trắng nõn của Đỗ Yên trong nháy mắt biến thành màu tím, mơ hồ có thể thấy được từ trên đỉnh đầu bốc ra khí nóng: "..."

Tần Kham thở dài như đang tiếc hận, ngữ khí có chút thương cảm: "Cố sự này nói cho chúng ta biết một đạo lý nhân sinh rất sâu sắc,

nữ nhân nếu muốn được hạnh phúc, đừng đừng ăn nhiều để rồi béo quá, nếu không rất dễ biến thành lợn chết."

Đỗ Yên: "....."

Bản thân Tần Kham không thể không thừa nhận, có đôi khi mình rất đáng ăn đòn.

Đỗ Yên hiển nhiên anh hùng sở kiến lược đồng với hắn, vì thế không phụ sự mong đợi của mọi người, đêm hắn ra làm bao cát một phen quyền cước một phen, thể xác và tinh thần sảng khoái mà về.

Khi Tần Kham đa đớn xoa vai trở về khách sạn, rất bất ngờ đụng phải một người xa lạ.

Người xa lạ lại không hề xa lạ với hắn.

Ánh mắt hắn nhìn Tần Kham rất lạnh, giốngnhư độc xà nhìn chằm chằm vào con mồi, con ngươi của hắn không hề có bất kỳ sắc thái cảm tình nào, chỉ có lạnh như băng.

"Tần tú tài, mấy tháng không gặp, ngươi đã lên làm sư gia rồi, ta có phải nên bội phục sự bất khuất của ngươi hay không?" người đó cười lạnh.

Tần Kham khẽ nhíu mày, chắp tay nói: "Chưa thỉnh giáo các hạ là..."

Người đó ngây ra một lúc, tiếp theo trong mắt càng lạnh hơn: "Thì ra Tần tú tài không ngờ không biết ta, là lúc trước bài học của ta giành cho ngươi chưa đủ sâu sắc, hay là hiện giờ ngươi đã cuồng vọng hơn, không coi ai ra gì?"

Lời này gợi ý thật sự rất rõ ràng, Tần Kham trừ lần bị bà tám nhỏ quỵt hai mươi lượng bạc ra, giáo huấn duy nhất, chỉ có hại hắn bị cách công danh, đền tiền đền tới táng gia bại sản.

Giật mình chỉ vào hắn, Tần Kham cả kinh nói cả kinh nói: "Ngươi là con trai của Đông tri phủ."

Đông Ứng Long cười trào phúng: "Không dễ dàng, cuối cùng cũng

nhận ra ta."

Ánh mắt Tần Kham nhìn hắn có chút mê mang, nói thật, hắn thực sự không nhớ rõ tiền nhiệm của mìnhvà vị quan nhị đại này rốt cuộc từng phát sinh chuyện gì, có điều, nếu đã bám lên cá người tên là Tần Kham này, như vậy tất cả mọi thứ của Tần Kham đều nên do hắn gánh.

"Ngươi tới làm gì?" Ngữ khí của Tần Kham không còn hiền lành.

Đông Ứng Long quan sát hắn, ngữ khí như sắt lạnh vạn năm: "Ta không biết ngươi là cố ý hay là thật sự không biết, Đỗ Yên là vợ chưa cưới của ta, năm trước hai nhà đã định việc hôn nhân, Tần Kham, ngươi nhớ kỹ cho ta, đừng tùy tiện tiếp cận nàng ta, bởi vì ta không thích."

Tần Kham thầm lắp bắp kinh hãi, bà tám nhỏ không ngờ có gia đình rồi? Đỗ Hoành đây là định hại chết cả Đông gia à? Tính kế thâm độc lắm!

Tần Kham không ngờ lại bật cười: "Ý tứ của Đông công tử là muốn ta tránh xa Đỗ Yên, từ nay về sau không được qua lại với nàng ta nữa?"

Đông Ứng Long nheo mắt lại: "Có vấn đề à?"

"Nếu ta không đáp ứng, ngươi có phải sẽ giáo huấn ta hay không?"

"Tần Kham, ngươi đã là kẻ tay trắng không có công danh, ta nếu đối phó ngươi, như là giết chó thôi, hôm nay dùng lễ đối đãi, là không muốn làm cho chuyện ầm ĩ tới mức cả thành đều biết, làm hỏng thanh danh của cha ta và Yên nhi, Tần Kham, ngươi chớ có hiểu lầm."

Tần Kham ngẩng đầu nhìn xà nhà, thở dài: "Đây là nguyên nhân ta không thích đám nha nội hoàn khố các ngươi nhất, vào quyền thế của cha mình hoành hành ngang ngược, đã thế còn dương dương tự đắc, cứ cho rằng mình giỏi lắm, vì sao mấy trăm năm qua, ngữ khí của đám nha nội hoàn khố này đều ngang ngược như vương bát đản, mãi không sửa đổi?"

Sắc mặt Đông Ứng Long lập tức biến đổi, đã nói đến nước này,

xem như là xé rách da mặt, còn nói nữa chỉ tổ thừa thãi.

Vì thế vẻ mặt của Đông Ứng Long càng âm hàn hung, ánh mắt như mũi dao quét đi quét lại trên người Tần Kham, cuối cùng không ngờ lại mỉm cười.

"Hay, hay, sự can đảm của Tần tú tài quả nhiên chẳng hề kém xưa, Đông mỗ lĩnh giáo rồi, cáo từ."

Nói xong Đông Ứng Long xoay người bỏ đi.

Tần Kham kinh ngạc đứng ngẩn người trong phòng, trong lòng như bị đá đè, vô cùng trầm trọng.

Vốn muốn nhún nhường, cúi đầu để gặp dữ hóa lành, nhưng không biết vì sao. Tần Kham từ lần đầu tiên nhìn thấy Đông Ứng Long đã thấy không thoải mái trong lòng, cái đầu này, làm thế nào cũng không thể cúi được.

Đã trở mặt, sự trả thù của Đông Ứng Long nói vậy sẽ tới rất nhanh, mình nên ứng đối như thế nào? Một tên quan nhị đại trong tay nắm giữ lực lượng của quan phủ, có nhân mạch và tài nguyên quyền thế sung túc, mình lấy cái gì ra mà đấu với hắn?

Chương 37: Không uổng thời trẻ (1)

Sự báo thù trong dự đoán vẫn chưa tới, trong lúc Tần Kham đang thấp thỏm chờ đợi thì tri phủ Thiệu Hưng Đông Trân không ngờ dẫn theo nhi tử tới huyện nha Sơn Âm.

Không coi ai ra gì đi qua nhị đường, Đông Ứng Long thậm chí như thị uy đứng trước phòng làm việc của Tần Kham cười cười.

Đông Trân lần này là tới để sửa đổi hôn kỳ.

Đông Ứng Long không ngu, hắn sẽ không làm ra chuyện bỏ gốc lấy ngọn, chỉ cần trước tiên cưới Đỗ Yên tới tay, chuyện này mới có thể tính là trần ai lạc định, đối với hắn mà nói, cưới được cô nương xinh đẹp Đỗ Yên này mới là đại sự số một, về phần Tần Kham...

Trong mắt hắn, Tần Kham chỉ là một hạt bụi mà thôi, muốn thổi đi lúc nào cũng được, nhưng hôn kỳ thì phải định trước, nếu không hai người này cứ mỗi ngày tình ngay lý gian, không biết liệu có xảy ra chuyện làm hắn mất mặt hay không.

Đông Trân chỉ có một đứa nhi tử bảo bối này, thường ngày rất yêu chiều, đối với yêu cầu nhi tử đưa ra, Đông Trân đáp ứng rất thống khoái.

Lý do Sửa đổi hôn kỳ rất bá láp, nói là đã tìm thầy bói tính qua rồi, mười tám tháng này cưới, so với ngày vốn định trước là sau ba tháng nữa thì may mắn hơn.

Đỗ Hoành cho dù có chút không nỡ để nữ nhi xuất giá thì vẫn phải gật đầu đáp ứng.

Thứ nhất việc hôn nhân đã sớm định đoạt rồi, sớm muộn gì cũng phải làm, Đông Trân là tri phủ, là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, không nhất thiết phải vì việc này mà ngỗ nghịch với hắn, thứ hai... Đỗ Hoành không phải người mù, hắn nhìn ra được, nữ nhi đã

động tình đối với Tần Kham, mỗi ngày cứ chạy ra ngoài đi chơi với Tần Kham, Đỗ Hoành cũng thực sự lo lắng nữ nhi và Tần Kham làm ra việc cẩu thả làm nhục gia phong của Đỗ gia, khi đó hắn là tri huyện sẽ không thể ngẩng được mặt lên tại Sơn Âm này, cho nên tình cảm nữ nhân không hợp thời, cứ ép nó trước đi.

Đỗ Hoành thưởng thức Tần Kham, cũng cảm kích Tần Kham, nhưng thân phận của Tần Kham chung quy vẫn là một lạch trời, thích thanh niên nhân này, cũng không có nghĩa là Đỗ Hoành sẽ nhận hắn làm con rể.

Hai bên trò chuyện với nhau rất vui, cho dù có chút gấp gáp, nhưng hai bên cũng không phản đối, ước định mười ngày sau, Đông Đỗ hai nhà kết tình Tần Tấn.

Bất tri bất giác, chín ngày đã qua

Trong chín ngày này, cuộc sống và Tần Kham vẫn chẳng khác gì khi xưa.

Mỗi ngày làm việc trong nha môn, buổi tối thì trở về làm mấy món ăn mới mẻ độc đáo, để tiểu công gia Từ Bằng Cử ăn vui vẻ sung sướng, rồi lại cùng Đường Dần, Từ Bằng Cử ngồi uống vài chén rượu, tán gẫu về một số đề tài mới mẻ bọn họ mới nghe thấy, ví dụ như chúng ta đang sống trên một quả cầu, chúng ta không phải là trung tâm của thế giới, mấy trăm năm sau sẽ có một thứ có thể chở người bay trên trời, bay vừa nhanh vừa xa, từ Nam Kinh đến Bắc Kinh chỉ mất nửa tiếng.

Từ Bằng Cử và Đường Dần chỉ coi như Tần Kham đang nói lời say, ba người uống gần say thì giải tán.

Ở chung với Từ Bằng Cử gần hai mươi ngày, Tần Kham phát hiện tiểu công gia này kỳ thật là người tính tình ngay thẳng, trừ có chút tính tình hoàn khố ra, cái khác đều tốt, ngay cả thái độ đối với Tần Kham và Đường Dần, mấy ngày nay cũng thay đổi rất nhiều, hắn thậm chí thích đùa một số trò vui không ảnh hưởng tới toàn cục với Tần Kham, Tần Kham độc mồm độc miệng châm chọc hắn mấy câu, hắn cũng không tức giận, còn cười ha ha.

Rất tốt, tất cả đều rất tốt.

Chỉ là trong lòng Tần Kham có một cỗ oán khí tích tụ, nó giống như tắc ở khí quản, ngay cả hít thở cũng không được tự nhiên.

Bà tám nhỏ sắp thành hôn, nữ tử hoạt bát dưới ánh mặt trời, ở bên bờ đê tung tăng thả diều, nữ tử tự tay giật giây diều, để con diều được tự do bay lượn ấy.

Rất khó tưởng tượng nàng ta sau khi được gả làm vợ người ta thì sẽ có bộ dáng gì, rất khó tưởng tượng một nữ tử thích cười, thích chơi, thích làm loạn, sau này lại chỉ có thể ôn nhu hiền thục ngồi ở nhà, ngay cả nội viện cũng không thể ra, từ nay về sau lặng lẽ giúp chồng dạy con.

Một nữ tử thích tự do như vậy, nàng ta sẽ nguyện ý sống những ngày như vậy sao?

Bùm !

Cửa phòng lại bị đá văng một cách thô lỗ.

Đỗ Yên một thân váy màu xanh nhạt thở hổn hển đứng ở cửa, si ngốc nhìn hắn.

Tần Kham ngây người một lát, thở dài: "Vì sao tất cả mọi người điều thích dùng phương thức này để đến thăm? ? Sao không thể nhã nhặn một chút chứ?"

Mắt Đỗ Yên ửng đỏ, cắn môi dưới nói: "Tần Kham, ta là lén chạy tới đây?"

Tần Kham ngây người: "Ngươi muốn đào hôn à?"

Đỗ Yên cười buồn bã: "Ta sao dám làm ra chuyện bất hiếu như vậy? Ta nếu chạy trốn, phụ thân sau này biết sống ra sao?"

"Ngày mai không phải ngày ngươi thành thân rồi sao? Ngươi chạy tới đây làm gì?"

Đỗ Yên chăm chú nhìn hắn, mắt đẹp không chớp, tình ý trong mắt ngay cả thằng ngốc nhìn cũng hiểu, dần dần, vành mắt ướt đẫm, cuối cùng như trân châu tuột dây, rơi xuống vỡ vụn.

Tần Kham thở dài, lòng hắn loạn, thích hoặc đồng tình, thương xót hoặc là không đành lòng, những cảm xúc phức tạp này đến bây giờ hắn cũng không dàn xếp được.

"Tần Kham, ta vất vả lén chạy tới đây, chỉ là muốn để nhìn thấy ngươi, sau đó nói với ngươi vài câu..."

"... Thứ nhất, ta không muốn thành thân, đặc biệt là không muốn thành thân với con trai của Đông tri phủ,, Đông Ứng Long không phải người tốt, toàn bộ người của thành Thiệu Hưng đều biết."

"... Thứ hai, ta vẫn tin ngươi, cho dù ngươi nói mặt trời mọc đằng tây ta cũng tin, Tần Kham, ngươi luôn là người có biện pháp, chỉ cần ngươi nguyện ý, ngươi nhất định có thể khiến hôn sự này của ta bất thành, ngươi... có nguyện ý không?"

Ánh mắt của Đỗ Yên nóng rực, giống như muốn hoàn tan hắn.

Tần Kham cúi đầu, im lặng không nói.

Đỗ Yên đợi rất lâu, chung quy không đợi được câu trả lời nàng ta muốn.

Nhắm mắt lại, để mặc cho nước mắt rơi,, Đỗ Yên bỗng nhiên phát giác mình đã không còn cảm giác đau lòng, bởi vì tim nàng đã chết.

"Tần Kham, sinh thời, ngươi đã từng làm một chuyện điên cuồng nhưng lại không khiến bản thân cảm thấy hối hận chưa?" Đỗ Yên hai mắt đẫm lệ nhìn hắn, hắn cách nàng rất xa, giống như cách một lớp sương mù, xa xôi mà mơ hồ.

"Thôi, ta đi đây."

Hoa mai dần tan, bóng nàng xa khuất, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dài sâu kín lượn lờ không dứt.

Tần Kham vẫn vẫn duy trì tư thế bất động, thời gian chậm rãi trôi qua, hắn lại giống như hóa thành một pho tượng không có suy nghĩ, không có hỉ nộ.

Lời nói của Đỗ Yên trước khi thương tâm rời đi vẫn vang ong ong bên tai hắn.

"Tần Kham, sinh thời, ngươi đã từng làm một chuyện điên cuồng nhưng lại không khiến bản thân cảm thấy hối hận chưa?"

Đã làm chưa?

Để tay lên ngực tự hỏi, hắn vẫn luôn sống rất lý trí, hai đời làm người, chưa từng trải qua một chuyện điên cuồng, có lẽ... đây sẽ là chuyện đầu tiên.

Tần Kham nhìn chằm chằm mặt đất ở cửa, nơi đó có một nữ nhân vì hắn mà nhỏ xuống hai giọt nước mắt, ở trên sàn đã hóa thành vết nước nhỏ xúi, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy mằn mặn, đau khổ, hai giọt lệ đó, là nhỏ xuống lòng hắn.

Tần Kham si ngốc nhìn vệt nước đó, lặng lẽ mỉm cười.

Ta mới mười chín tuổi, chính là ở vào tuổi làm những việc điên cuồng, bất chấp hậu quả, sợ cái gì? Thế gian này còn có gì đáng để ta sợ? Không điên cuồng một hồi, sao đúng với tuổi thanh xuân lần thứ hai? Chẳng lẽ cứ giống như kiếp trước, chỉ có thể lưu lại vài ba chuyện khiến bản thân tiếc hận ư?

Ở Cửa truyền đến tiếng bước chân, Từ Bằng Cử trầm trọng thở dài: "Ta ở cửa nghe rất lâu, Tần Kham, không thể không nói, ngươi thật sự là ý chí sắt đá, nữ tử xinh đẹp như vậy vứt bỏ thể diện cầu ngươi, ngươi vẫn lù lù bất động, chậc chậc... Ngươi thành Phật rồi."

"Phật đoạn được phàm tâm, ta đoạn không được." Tần Kham chậm rãi lắc đầu.

Từ Bằng Cử liếc hắn: "Cô nương đó ngày mai sẽ thành thân, ngươi thì sao? Ngươi định là gì?"

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên thở dài: "Ta tính đổi phòng với tiểu công gia, thống khoái say một hồi, ngày mai tiếp tục làm sư gia..."

Từ Bằng Cử ngạc nhiên: "Ngươi hiện tại chỉ muốn làm chuyện này thôi à? Nhưng... Vì sao phải đổi phòng với ta?"

Trong mắt Tần Kham hiện lên nụ cười kiên định, nhưng vẫn thở

dài nói: "Trong phòng này, vừa lưu lại hai giọt nước mắt của cô nương kia..."

Chỉ chỉ cửa sàn: "Là ở chỗ này, vừa nhìn thấy hai giọt nước mắt đó, tim của ta đau tới không thể thở nổi."

Ảm đạm nhìn Từ Bằng Cử, trong mắt Tần Kham phủ kín vẻ đau thương: "Tiểu công gia khẳng định sẽ không ra mặt giúp kẻ bình dân này đúng không? Ngụy quốc công mặc dù được thiên sủng, có thể không vô duyên vô cớ trêu chọc tri phủ một thành, nói vậy nhất định sẽ mang tới thêm rất nhiều phiền toái cho phủ Quốc Công, đúng không?"

Từ Bằng Cử gật gật đầu: "Tuy rằng ta nhìn ngươi rất thuận mắt, nhưng việc này ta cũng không thể giúp ngươi."

Chương 37: Không uổng thời trẻ (2)

"Như vậy đi, tiểu công gia đổi phòng với ta một đêm, ít nhất để ta khỏi phải thấy cảnh thì đau buồn, việc này tiểu công gia có thể giúp không?"

"Cái này thì không thành vấn đề."

Từ Bằng Cử đáp ứng thật sự rất sảng khoái, vốn bởi vì không giúp được Tần Kham, trong lòng hắn có chút áy náy, đối với yêu cầu nho nhỏ này của Tần Kham, hắn tất nhiên không thể cự tuyệt.

Tần Kham sống ở lầu hai khách sạn, Từ Bằng Cử và bọn thị vệ thì độc bá lầu ba, tiểu công gia nói một tiếng, bọn thị vệ liền don hết đồ trong phòng tiểu công gia.

Vẻ mặt Tần Kham vẫn duy trì vẻ đau thương, không ai phát hiện trong mắt hắn hiện lên một tia lạnh lẽo.

Bà tám nhỏ, Đông Ứng Long, rất xin lỗi, hôn lễ của các ngươi, thất bại rồi!

Nếu đã hạ quyết tâm, thì phải cho kẻ địch một chiêu chí tử, đánh rắn không chết, sẽ bị cắn lại, đạo lý này Tần Kham rõ hơn ai hết.

Ngày thứ mười.

Mười tám tháng ba, thích hợp cưới hỏi, thích hợp xuất hành, tránh hiến tế, thành bình.

Trong Thành Thiệu Hưng không khí vui mừng.

Hôm nay công tử tri phủ Thiệu Hưng Đông Ứng Long cưới vợ, tri huyện Sơn Âm Đỗ Hoành gả, sáng sớm bọn hạ nhân của Đông phủ liền đi dọc phố phát cháo cho ăn mày, cho người qua đường ít bánh và hoa quả, trước cửa Đông phủ thì giăng đèn kết hoa, mừng vui ngập trời, tân khách tứ phương lui tới không dứt.

Trình tự tiền kỳ như nạp thải, vấn danh đã làm mấy ngày trước rồi, hôm nay là chính thức thân nghênh.

Lúc Chạng vạng, kiệu hoa đón dâu của Đông phủ ra cửa, đội ngũ đón dâu thổi kèm, gõ chiêng, chậm rãi ra cửa, Đông Ứng Long một thân bào bào màu đỏ, trên mũ cắm hai cành cung hoa, cưỡi ngựa to cao khỏe mạnh, vẻ mặt vui mừng.

Đỗ Yên che khăn voan đỏ được hỉ nương cẩn thận đỡ ra, đưa lên kiệu hoa.

Đội ngũ Đón dâu liền chậm rãi bước vào Đông phủ.

Đông Ứng Long rất cao hứng, ngày hôm nay gió êm sóng lặng, một tia lo lắng vốn có trong lòng cũng dần dần biến mất, chỉ cần kiệu hoa tới trước cửa Đông phủ, Đỗ Yên vừa bước vào đại môn Đông phủ, tất cả sẽ trần ai lạc định, đại mỹ nhân thiên kiều bá mị này từ nay về sau sẽ mang họ Đông.

Về phần tên thư sinh lụi bại Tần Kham kia, ngày mai sai người phế một chân của hắn, ném hắn về Tần trang, hoặc là.. dứt khoát nhét vào bao tải, ném xuống sông?

Khóe miệng Đông Ứng Long mở rất lớn, hắn cảm thấy mình như thần vậy, khống chế sinh tử của sinh linh.

Đội ngũ đi không nhanh không vội, hiện tại đã vào cửa thành tây, phố Ma Thạch, chính là nơi Tần Kham mới vừa vào thành đã bị trộm tiền, cũng là nơi Tần Kham và Đỗ Yên quen nhau.

Dân chúng đứng Xem náo nhiệt rất nhiều, tri phủ và tri huyện kết thân, tất nhiên là một đại sự trong thành Thiệu Hưng.

Kèm thổi vong tình, chiêng trống điếc tai, tiếng phào mừng vang vọng.

Trong đám người Xem náo nhiệt, bỗng nhiên có người từ xa hô to về phía kiệu hoa.

"Đỗ Yên, sinh thời, chớ làm một chuyện khiến bản thân phải hối tiếc, ngươi còn chờ gì nữa?"

Nghe thấy thanh âm quen thuộc mà đáng ghét này, nụ cười của Đông Ứng Long đang ngồi trên lưng ngựa lập tức cứng lại.

Đám người Chung quanh thì ngạc nhiên, kiệu hoa hơi lắc lư, tiếp theo thì giống như bị búa tạ đập trúng, trong chớp mắt tứ phân ngũ liệt, vụn gỗ bay tứ tung, tám gã kiệu phu sợ tới mức hét lên chạy trối chết.

Đỗ Yên mặc váy đỏ, khăn voan không biết đã ném đi đâu, một thân mũ phượng khăn quàng vai đứng sừng sững giữa phố, tay trái nắm thành quyền, tay phải hóa chưởng, quát lớn một tiếng, thân hình cao gầy bay vọt lên trời, ở giữa không trung làm ra một thế thần long bái vĩ, tấm bảng gỗ viết chữ "Đón dâu" bị nàng ta một cước đá vỡ.

Biến cố đột nhiên phát sinh, Đông Ứng Long ngồi trên lưng ngựa, hoàn toàn ngây dại.

Đội ngũ Đón dâu đại loạn, hỗn tạp với các dân chúng đang xem náo nhiệt, trong đám người không phân được rõ ai là ai, hò hét, đùn đẩy lẫn nhau.

Chỉ có một người trẻ tuổi, mặc áo dài màu lam bình thường, vẫn đứng lù lù bất động trong đám người, lẳng lặng nhìn chăm chú bóng hình xinh đẹp đỏ rực đó.

Đỗ Yên một thân mũ phượng khăn quàng vai đứng trước mặt Tần Kham, nước mắt vui sướng không nén được mà chảy xuống, trên mặt thì nở nụ cười xinh đẹp.

"Ngươi cuối cùng tới, ta chính là chờ giây phút này đây, cũng chính là chờ những lời này của ngươi."

Tần Kham cũng cười: "Ngươi nợ ta hai trăm lượng bạc chưa trả, nếu thành rồi thì ta tìm ai đòi đây?"

Trong Hỗn loạn, Đông Ứng Long giật nảy mình, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nhìn hai người đứng đối diện nhau cách đó không xa, sắc mặt Đông Ứng Long trở nên xanh mét, ngồi trên lưng ngựa giận dữ chỉ vào Đỗ Yên, quát to: "Đỗ Yên, ngươi phải hiểu rõ hậu quả của hành động ngày hôm nay."

Sắc mặt Đỗ Yên biến đổi, có chút tái nhợt.

Tần Kham mỉm cười, trong mắt vô cùng kiên định: "Tin ta."

Đỗ Yên nhìn ánh mắt của hắn, trong ánh mắt của Tần Kham tràn ngập sự an toàn và yên tĩnh, giống như không vướng hồng trần.

Thật lâu sau, Đỗ Yên cười cười với hắn: "Ta tin ngươi."

"Đi, chúng ta về khách sạn." Tần Kham trước khi đi thì quay đầu, ném cho Đông Ứng Long một cái nhìn châm chọc, sau đó kéo tay Đỗ Yên, cười to chạy đi.

Lúc say thì hát khi tỉnh thì cười, chớ có cô phụ tuổi thanh xuân.

Trên đường cái đã loạn thành một đống, Tần Kham và Đỗ Yên chạy nhanh về phòng ở khách sạn.

Đóng mạnh cửa, hai người mệt tới gập người, thở hổn hển, hai người nhìn nhau, mỉm cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng vui vẻ.

Tốc độ trả thù của Đông Ứng Long là kinh người.

Sau Nửa nén hương, dưới lầu khách sạn đã truyền đến tiếng hét phẫn nộ của hắn: "Đôi tiện nhân một nam một nữ vừa rồi đã về chưa?"

Chưởng quầy Khách sạn nơm nớp lo sợ: "Đã về rồi, ở trên lầu."

"Người đâu, theo ta xông lên, phế tên tiểu tử đó, tất cả đã có ta chịu trách nhiệm."

Đỗ Yên nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của Đông Ứng Long, hoa dung thất sắc, hai tay nắm chặt thành quyền đầu.

"Tần Kham, hôm nay ta thề chết cũng phải bảo vệ ngươi được chu toàn."

Tần Kham cười nói: "Không cần ngươi phải liều mạng, người khác sẽ liều mạng giúp ta."

Khi Hai người đang nói chuyện, Đông Ứng Long đã dẫn người xông vào phòng ở lầu hai.

Đông Ứng Long đã từng đến tìm Tần Kham, hắn biết Tần Kham ở lầu hai.

Không may, hắn không biết tối hôm qua Tần Kham và Từ Bằng Cử đã đổi phòng, lúc này người ở trong phòng lầu hai là tiểu công gia.

Một đám người hùng hổ bước lên lầu, bọn thị vệ tùy thân của Từ Bằng Cử đã rút đao cầm trong tay.

"Người nào dám xông vào làm loạn..."

"Đánh cho ta!" Đông Ứng Long đã Mất đi lý trí gầm lên.

Tiếp theo là tiếng đao thương côn bổng xen lẫn vào nhau, trong hỗn loạn, truyền đến tiếng mắng to của Từ Bằng Cử.

"Con mẹ nó, phản rồi! Không ngờ dám đánh ta, a..."

"Tiểu công gia!"

"Tiểu công gia ngài không sao chứ?"

....

...

Tần Kham và Đỗ Yên ở Lầu ba lẳng lặng nghe ngóng động tĩnh dưới lầu, thật lâu sau, Tần Kham bùi ngùi thở dài: "Đông tri phủ, xong rồi."

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Ban đêm, trời trong như nước.

Thư phòng phủ Ngụy quốc công Nam Kinh.

Ngụy quốc công đời thứ sáu Từ Phụ, tự Công Phụ, phụng hoàng mệnh trấn thủ, đã được ba mươi chín năm, tuổi mặc dù đã già, song tinh thần vẫn quắc thước.

Ngoài Thư phòng truyền tới tiếng bước chân vội vã, lão quản gia của phủ Quốc Công kính cẩn mà vội vàng nói: "Lão gia, không ổn rồi."

"Chuyện gì?"

" Thị vệ bên cạnh Tôn thiếu gia vừa truyền phi cáp truyền thư, tôn thiếu gia ở Thiệu Hưng bị đánh."

Từ Phụ ngẩng đầu lên, kinh hãi nói: "Bị đánh á? Bị ai đánh?"

" Con trai tri phủ Thiệu Hưng Đông Trân, Đông Ứng Long."

"Bằng Cử có bị thương không?"

"Trên mặt trúng một quyền, đùi cũng ăn một gậy... Đám người kia vung binh khí, tư thế như muốn lấy mạng người, cũng may có các thị vệ liều chết ngăn cản."

Bùm !

Từ Phụ nổi giận, đứng bật dậy, mắt lạnh lẽo.

Lão đầu nhi tuy già thì có già, nhưng tính tình cũng không tốt, mà càng chết người hơn là, lão rất che chở đứa con trai duy nhất này.

Từ Bằng Cử là cháu của lão, từ cái tên Bằng Cử đã có thể nghe ra sự kỳ vọng và chiều của Từ Phụ đối với đứa cháu này.

Từ Phụ cười dữ dằn, trong mắt lại không thấy ý vui.

"Một tri phủ Nho nhỏ không ngờ cũng dám trèo lên đầu Ngụy quốc công ta, Đông Trân khinh Từ gia ta không có người à?"

"Người đâu! Điều vệ quan quân Thiệu Hưng, đập nhà Đông Trân cho lão phu, phế thằng con của hắn đi."

Ngụy quốc công, nhà mẹ đẻ của Từ hoàng hậu thời Vĩnh Lạc, được hoàng đế Đại Minh các đời sủng tín, Thành Tổ Hoàng đế dời đô Bắc Kinh, hạ chỉ Từ gia trấn thủ Nam Kinh qua các đời, hơn nữa... khâm chuẩn cho Ngụy quốc công nắm binh quyền.

Từ cổ chí kim, người nắm binh quyền làm gì có ai dễ chọc.

Chương 38: Quốc Công chi nộ

Trong phủ Nam Kinh Ngụy quốc công, Từ Phụ trắng đêm vung bút, viết một bức cáo trạng và một tấu thư thỉnh tội trước cho hoàng đế Hoằng Trị, chấp chưởng binh quyền Nam Kinh mấy chục năm, nhìn thấy hiểu tranh đấu hiểm ác trong quan trường, Từ Phụ đương nhiên sẽ không ngu tới mức để chuyện ấm ĩ lên rồi để cho các ngôn quan ngự sử hạch tội, vì thế đơn giản tiên phát chế nhân, trước khi chuyện chưa ầm ĩ thì dâng sớ thỉnh tội trước.

Nói là thỉnh tội, nhưng Từ Phụ trong sớ hung hăng tố cáo tri phủ Thiệu Hưng Đông Trân, nói hắn dung túng cho con trai hành hung, người thừa kế Ngụy quốc công tương lai du lịch Giang Nam, vô tội bị đánh, con của Đông Trân dẫn theo một đám du côn tung hoành khắp nơi, tay cầm binh khí, hiển nhiên có ý đồ ám sát, quan lại dân chúng cả thành e ngại không dám nói, Thiệu Hưng chính là Thiệu Hưng của thiên tử, hiện giờ không ngờ thành thiên hạ của Đông gia, ngay cả đường đường là người thừa kế Quốc Công cũng dám đánh, có thể thấy được Đông gia ở Thiệu Hưng lấy thúng úp voi, không kiêng nể gì ai tới thế nào.

Tấu thư này bề ngoài là thỉnh tội, kì thực là câu nào câu nấy thâm độc, luận về kinh nghiệm đấu tranh trong quan trường, lão công gia tất nhiên mạnh hơn Đông tri phủ rất nhiều, hơn nữa quan trọng nhất là, hắn chiếm lý, bản chất của sự kiện chính là như vậy, ai bị đánh thì người đó chiếm lý.

Huân quý vốn là đám người đặc thù không giảng tình lý cứ muốn làm loạn, huống chi trong chuyện này chiếm lý mười phần?

Viết sớ xong, Từ Phụ phái khoái mã tám trăm dặm đưa tới kinh sư, cùng lúc đó, lão Quốc Công phẫn nộ hạ lệnh, tôn tử bị đánh, mặt mũi này vô luận như thế nào cũng phải đòi về.

Đêm đó, quan quân vệ sở Thiệu Hưng đóng quân ở ngoại ô thành bắc phủ Thiệu Hưng xuất động, phụng điều lệnh của Ngụy quốc công Từ lão công gia, cả một biên Thiên hộ vào thành Thiệu Hưng.

Thiên hộ Lĩnh quân họ Lữ, tên Chí Long, vào năm Hoằng Trị thứ

mười lăm từ biên quân Tuyên phủ điều nhiệm tới Thiệu Hưng vệ.

Bất chấp ánh mắt ngạc nhiên hoảng sợ của binh lính tuần kiểm ở cửa thành, Lữ thiên hộ đi trước làm gương xông vào cửa thành bắc, phía sau là hơn một ngàn quan quân vệ sở nhanh nhẹn dũng mãnh.

Từng cây đuốc chiếu sáng bầu trời đêm Thiệu Hưng, từng tiếng ngựa hí phá rách màn đêm.

Lữ thiên hộ giục ngựa đứng ở phố phủ thành, nhìn đám binh lính của tuần kiểm ti vẻ mặt kinh sợ, muốn ngăn cản nhưng lại không dám ngăn, Lữ Chí Long bỗng nhiên mở miệng hét to: "Phụng điều lệnh của Ngụy quốc công, Thiệu Hưng vệ vào thành, bảo hộ tiểu công gia, truy bắt hung đồ đánh tiểu công gia, ai dám cản, chém."

"Tách ra hai trăm người tới khách sạn bảo hộ tiểu công gia, những tướng sĩ còn lại thì theo mỗ xuất phát tới phủ Đông Trân."

"Vâng!"

Các quan quân nghiêm nghị ôm quyền.

Đông phủ.

Đông Trân ngồi trên ghế thái sư ở tiền đường, vẻ mặt trầm tĩnh thong dong thường ngày đêm nay lại thành trắng bệch, người run run, giống như đang phải chịu đựng sự sợ hãi cực lớn.

Đông Ứng Long quỳ gối trước mặt Đông Trân, sắc mặt so với cha hắn thi còn trắng hơn, người so với cha cũng run mạnh hơn.

Hôn sự thất bại, tiệc rượu sớm đã dọn, các tân khách vẻ mặt ngượng ngùng cáo từ, vẻ mặt phức tạp khác nhau, có điều mọi người đều rất rõ ràng, Đông gia hôm nay có thể tính là nổi danh ở thành Thiệu Hưng rồi.

Đông Trân cũng chẳng buồn truy cứu biến cố hôn hân của hai nhà Đông Đỗ, hắn có một loại dự cảm đại họa lâm đầu.

"Nghiệt tử, ngươi hỏi kỹ chưa? Quả thật là tiểu công gia của phủ Ngụy quốc công à?"

Đông Ứng Long lo sợ không yên gật đầu: "Đánh hắn mấy quyền, người bên dưới dùng gậy vụt vào chân hắn rồi, con mới biết được thân phận của hắn."

"Ngươi... trước khi đánh vì sao không hỏi?"

"Tên Tần Kham đó vốn ở lầu hai, con từng tới gặp hắn, con làm sao biết trong phòng hắn đột nhiên mọc ra một tiểu công gia? Vả lại lúc ấy con lửa giận công tâm, vừa lên lầu hai thì thấy có vô số thị vệ rút đao, con liền chẳng buồn hỏi."

Đông Trân nghe vậy thì trước mắt tối sầm, thân hình lắc lư.

"Nghiệt tử! Nghiệt tử a! Ngươi gây ra đại họa rồi! Từ Bằng Cử đó là tôn tử được lão công gia thương yêu nhất, tương lai sẽ kế thừa tước vị, ngươi dám đánh hắn, Từ lão công gia há có thể bỏ qua?"

Khi hai cha con đang thương lượng đối sách thì nghe thấy đại môn Đông phủ nổ ầm một cái, vô số quan quân tay cầm đuốc, tay cầm đao xông vào.

" Thiên hộ Lữ Chí Long của Thiệu Hưng vệ, Ngụy quốc công quân lệnh của Ngụy quốc công, truy bắt hung đồ, mọi người của Đông phủ không được tự tiện phản kháng, ai làm trái, chém."

Đông Trân kinh hãi, bất chấp nghi thái, bước ra, chỉ vào Lữ Chí Long giận dữ nói: "Lữ thiên hộ, ngươi dám mang binh vào thành, tự tiện xông vào phủ đệ tư nhân, không sợ vương pháp à?"

Lữ Chí Long cười lạnh: "Đông đại nhân, lời nói vừa rồi của Lữ mỗ ngài không nghe rõ à? Lữ mỗ là phụng quân lệnh của Ngụy quốc công! Lệnh công tử có ở trong phủ không? Mời hắn ra đi, gây họa lớn rồi, không ai bảo vệ được hắn đâu."

Trong ánh sáng lay động của những bó đuốc, ánh mắt Lữ Chí Long đảo qua, liền nhìn thấy Đông Ứng Long đang quỳ ở tiền đường, cả người run rẩy, khóe miệng Lữ Chí Long phác ra một nụ cười trào phúng.

"Đông đại nhân, lệnh công tử ngay cả Quốc Công gia tương lai cũng dám đánh, đúng là long phượng trong loài người..."

Lời này giống như một cái tát vả vào mặt Đông Trân, Đông Trân đột nhiên biến sắc, còn chưa kịp phát hỏa thì ngoài Đông phủ lại truyền đến tiếng động lớn.

Tiểu công gia Từ Bằng Cử mặt trái tím bầm, quần áo xộc xệch, được người ta đỡ khập khiễng bước vào, phía sau là hơn mười tên thị vệ trên người thương thế loang lổ, cùng với.... Hai trăm quan quân mà Lữ Chí Long vừa phái tới bảo hộ hắn.

"Kẻ đánh ta đâu rồi? Con mẹ nó, phản rồi! Lão vương bát Đông Trân ngươi, dám trêu chọc ta, tri phủ thì hay lắm à? Nhiều người thì giỏi à? Hiện tại ta có nhiều người hơn ngươi rồi đấy, kêu con trai của ngươi ra chịu chết đi."

Từ Bằng Cử hùng hùng hổ hổ đi vào đại môn Đông phủ, hôm nay tiểu công gia rất bi phẫn, ở trong thành Nam Kinh hoành hành ngang ngược, tri phủ Ứng Thiên cũng không dám quản hắn, chưa từng ngờ được tới Thiệu Hưng không trêu không chọc ai, an phận ngủ trong khách sạn, thì lại gặp phải họa trời giáng, đường đường là tiểu công gia không ngờ bị con trai của tri phủ đánh, thế thì bảo thể diện của tiểu công gia ở đâu? Sau khi trở về Nam Kinh, chạm mặt đám hoàn khố công hầu, tao ngộ hôm nay của tiểu công gia hắn há chẳng phải thành chuyện cười cho người khác à?

Tính tình hoàn khố đã Thu liễm nhiều ngày, hôm nay cuối cùng cũng bùng nổ triệt để, Từ Bằng Cử thậm chí không hề sợ, hắn và gia gia của hắn có cùng tâm tư, lão tử là bị đánh, là bên chiếm lý!

Sắc mặt Đông Trân lúc xanh lúc trắng, tiến lên hai bước hành lễ với Từ Bằng Cử, định cúi người rồi nói xin lỗi, ai ngờ Từ Bằng Cử chẳng buồn để ý, ánh mắt trực tiếp lướt qua hắn, ngón tay chỉ vào tiền đường Đông phủ: "Người đâu, đạp gian nhà này cho lão tử, đập nát như cám ấy! Con nữa, tên tiểu vương bát đản họ Đông kia mau lăn ra đây dập đầu với lão tử!"

Lữ Chí Long ôm quyền tuân mệnh, sau đó vung tay ra hiệu cho các binh lính thủ hạ: "Đập."

Quan quân vệ sở Như lang như hổ ùa vào Đông phủ như thủy triều, phàm là tất cả những gì nhìn thấy họ đều đập nát hết, trong Đông phủ tiếng leng keng loảng xoảng vang lên, Đông Trân và

Đông Ứng Long cứ như vậy trơ mắt nhìn nhà của mình giống như hoa mầu bị châu chấu quá cảnh, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy từ vàng ngọc biến thành bụi phấn.

Tim Đông Trân như nát bấy, chỉ vào Từ Bằng Cử cả giận nói: "Tiểu công gia, ngươi quá đáng quá rồi đó! Con ta tuy có sai trước, nhưng ngươi cũng không thể ngang ngược như vậy, chiếm lý thì không tha người à?"

"Lão tử chiếm lý rồi thì sao phải tha?" Từ Bằng Cử xoay chuyển ánh mắt, thấy Đông Ứng Long đang kinh sợ vạn phần ở đường thì lập tức lửa giận lại bốc lên.

Tiểu công gia từ nhỏ đến lớn, được Ngụy quốc công cưng chiều, đã thành một tất xấu, đã bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy đâu?

"Ngươi, tên tiểu vương bát đản họ Đông kia, ngươi tới đây." Từ Bằng Cử ngoắc tay với Đông Ứng Long.

Đông Ứng Long hối hận nhắm mắt thở dài, chuyện hôm nay, chỉ sợ rất khó thân thiện được.

Nơm nớp lo sợ đi đến trước mặt Từ Bằng Cử, Từ Bằng Cử cũng không nói nhiều, nhìn Đông Ứng Long, từ trong tay Lữ Chí Long nhận lấy một cây gậy làm bằng sắt, cười lạnh với Đông Ứng Long: "Đừng nói ta khi dễ ngươi, ngươi đập vào chân ta, một báo trả một báo, ta cũng chỉ đánh vào chân ngươi, không phục thì chúng ta tới Hình bộ lên Đại Lý tự kiện nhau!"

Nói xong không đợi cha con Đông gia có phản ứng, Từ Bằng Cử hung hăng vung gậy, đánh vào đùi Đông Ứng Long, gây làm bằng sát, hơn nữa Từ Bằng Cử mang theo sự căm giận tột cùng mà ra tay, chỉ nghe rắc một tiếng, đùi của Đông Ứng Long dùng một loại góc độ kỳ dị cong lại.

Đông Ứng Long phát ra một tiếng hét thảm thê lương, sau đó thì trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Chương 39: tính sổ sau chuyện

Từ Bằng Cử hóa thân thành cầm thú, ở Đông phủ hết đánh lại đập, Đông Ứng Long bị phế đi một chân, rất dứt khoát ngứt xỉu, Đông Trân thì cả người lạnh như băng, hắn chưa bao giờ thống hận sự đui mù của con trai mình như hôm nay.

Thu thập một sư gia huyện nha thì không có gì là lớn, vô phẩm vô cấp vô hậu trường, có đánh chết thì cũng có biện pháp áp chế chuyện đi, nhưng... vì sao trong phòng tên sư gia kia lại là tiểu công gia?

Đông Trân cảm thấy chuyện rất không đúng, nhưng hiện tại không phải lúc truy cứu, Từ biểu hiện của tiểu công gia và đám quan quân hùng hổ này cho thấy, Nam Kinh Ngụy quốc công rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tình thế Hiện tại đã không chỉ là tiểu hài tử của hai nhà đánh nhau, tư thế Ngụy quốc công bày ra rõ ràng là muốn đá hắn khỏi vị trí tri phủ, nếu không ngoài ý liệu, tấu sớ của lão Quốc Công hiện tại chắc đã đang trên đường tới kinh sư.

Nghĩ thông những thứ này, tay chân Đông Trân càng lạnh như băng, trong mắt bất giác lóe lên vẻ sợ hãi.

Hắn đột nhiên nghĩ thông suốt vì sao Từ Bằng Cử muốn đích thân đánh tới cửa.

Quan của Đại Minh không cần tra, tra cũng không được, Đông Trân tất nhiên cũng không ngoại lệ.

"Bẩm tiểu công gia, thuộc hạ ở trong khố phòng Đông phủ phát hiện hơn hai mươi vạn lượng bạc trắng, khế ước hơn ngàn mẫu, hợp đồng mua bán nhà hơn mười bộ, cùng với hơn hai mươi bình sứ của lò Long Tuyền quan, công phẩm mà chỉ nên xuất hiện tại hoàng cung." Quân sĩ ôm quyền ôm quyền bẩm báo.

Đông Trân mồ hôi lạnh lã chã, thân hình lung lay sắp ngã.

Mắt Từ Bằng Cử lại sáng lên, tiếp theo thì chậm rãi híp lại, nhìn Đông Trân mặt xám như tro, cười nói: "Ba năm làm tri phủ, mười vạn bông tuyết bạc, chậc chậc, Đông đại nhân tài nguyên nhiều thật, có điều... Ngươi phát tài cũng không sao, nhưng dám tự tiện giữ cống phẩm trình lên hoàng cung, Đông đại nhân, gan của ngươi có phải là lớn quá rồi không? Phủ Ngụy quốc công ta cũng không có khí khái không muốn sống như ngươi ấy."

Lén giữ cống phẩm đặc sản địa phương, vốn là chuyện thường trong quan trường, kẻ làm quan một nhiệm, có ai không lén giữ tám lạng nửa cân từ trong cống phẩm? Cái này đã thành quy tắc ngầm được thừa nhận trong quan trường Đại Minh, đã gọi là quy tắc "ngầm", ý tứ đương nhiên là không thể để nó ra ánh sáng, rõ ràng độ dày chỉ như một tờ giấy, chỉ cần giấy không rách, mọi người vẫn tường an vô sự, có điều nếu tờ giấy này rách thì tính chất của sự việc chính là rất nghiêm trọng.

Đông Trân cuối cùng cũng không chịu nổi sự sợ hãi cực lớn trong lòng, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Từ Bằng Cử.

"Ta... Ta không lén giữ, những cái này đều là..." Đông Trân vắt hết óc suy nghĩ cũng vẫn không nghĩ ra lý do, cống phẩm Thanh từ đặt sờ sờ trong khố phòng Đông phủ, mặc cho có giảo biện thế nào thì cũng không thể thoát khỏi quan hệ.

"Người đâu! Niêm phong khố phòng Đông phủ, phái người canh gác, bất kỳ ai cũng không thể ra vào, việc này báo lên Nam Kinh Đô Sát viện, xin phái giám sát ngự sử tới tự mình xem qua, Đông Ứng Long ức hiếp huân quý, lập tức nhốt vào nhà tù phủ Thiệu Hưng, về phần Đông đại nhân, ha ha, ta không quản được chuyện của triều đình, Đông đại nhân ngươi hay là cứ làm tri phủ của ngươi đi, về phần ngươi có thể làm được tri phủ thêm mấy ngày thì hiện tại ta và ngươi không ai có thể làm chủ nữa rồi."

Từ Bằng Cử cười lạnh mấy tiếng, phất tay áo nghênh ngang bỏ đi.

Đông Trân hai mắt vô thần, nằm bẹp dưới đất, giống như một đống bùn.

Tần Kham bị nhốt vào nhà tù huyện Sơn Âm.

Đỗ Yên bị Đỗ tri huyện đã rơi vào trạng thái cuồng nộ đón đi, nhốt tại nội viện, lúc này đúng là cấm túc thật, cửa sổ đều được đóng ván gỗ, chỉ còn lại một lỗ nhỏ để hàng ngày lấy đồ ăn, cũng chẳng khác gì ngồi tù, chỉ là khuê phòng của nàng ta so với nhà tù thì sạch sẽ hơn một chút mà thôi.

Nhót Tần Kham vào đại lao là lệnh được Đỗ Hoành.

Hắn rất tức giận, nữ nhi bị tiểu tử này giựt giây, không ngờ ở giữa nơi đông người của thành Thiệu Hưng công nhiên kháng hôn, việc này đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ Thiệu Hưng, mặt mũi của tri huyện này mất sạch.

Về phần về sau Đông gia đánh tiểu công gia, lão Quốc Công điều binh vào thành, đại náo Đông gia.

Những việc loạn thất bát tao này Đỗ Hoành không quản được, điều hắn hiện tại muốn làm, là chặt Tần Kham thành tám mảnh, đưa tới Đông gia hai mảnh để bồi tội, sáu mảnh còn lại thì giữ lại mừng năm mới.

Tần Kham rất hiểu tâm tình của Đỗ lão đại, kết cục này hắn sớm đã đoán được trước, muốn tự do thì phải trả một giá đắt, nhốt vào đại lao là còn nhẹ, hy vọng Đỗ lão đại nể mặt mình từng giúp hắn lừa người ta, đừng cho hắn phán quyết như lưu đày ngàn dặm, Tần Kham yêu Giang Nam, không nỡ để lưu đày ngàn dặm.

Sau khi nhốt Tần Kham vào đại lao, Đỗ Hoành cũng chẳng buồn thu thập hắn, nổi giận đùng đùng chạy đến nội viện giáo huấn nữ nhi.

Rất rõ ràng, hôm nay người muốn chặt Tần Kham làm tám mảnh không ít.

Vừa bị nhốt chưa tới hai canh giờ, tiểu công gia Từ Bằng Cử vẻ mặt tức giận xông vào.

Nhìn Tần Kham bị nhốt sau cửa lao, sắc mặt giận dữ của Từ Bằng Cử càng thịnh, thói quen nhấc chân, nhấc chân đá vào cửa nhà lao, đây là động tác chiêu bài của tiểu công gia, chắc gia gia hắn chưa từng dậy hắn, muốn gõ cửa thì phải dùng tay.

Tiểu công gia thất vọng rồi, cửa nhà tù không phải hắn một cước là có thể đá ra được, tiểu công gia rõ ràng có một sự tự tin mù quáng đối với thối công của mình.

Tần Kham xì một tiếng bật cười.

Rơi vào hoàn cảnh như vậy, Tần Kham không ngờ còn có thể cười được, nếu trong phòng giam có gương, hắn sẽ không nhịn được mà phải chắp tay với mình ở trong gương, biểu đạt một chút ý khâm phục.

"Tiểu công gia nếu đá mở được cái cửa này, thảo dân thực sự nên cám ơn người."

Mặt Từ Bằng Cử vẫn tím bầm, chân thì khập khiễng, trong mắt lấp lánh hung quang, cực kỳ giống nhân sĩ thương tàn tâm lý biến thái.

"Chuyện này từ đầu tới đuôi đều là mưu đồ của ngươi, đúng hay không?"

"Đúng." Tần Kham rất thành thật thừa nhận.

"bắt đầu từ lúc ngươi xin ta đổi phòng với ngươi, ta đã bị ngươi lừa, đúng hay không?"

"Đúng."

"Ta chẳng những bị ăn đòn thay ngươi, để bảo toàn mặt mũi của phủ Quốc Công, còn không thể không giúp ngươi đánh người, ngay cả gia gia ta cũng bị kinh động..."

Tần Kham từ xa chắp tay, tràn ngập cảm khái: "Tiểu công gia nghĩa bạc vân thiên."

Từ Bằng Cử phẫn nộ thò mặt vào cửa lao rít lên: "Câm miệng! Tới đây, ngươi tới đây nhìn xem nào."

"Nhìn cái gì?" Tần Kham mờ mịt hỏi.

"Qua nhìn mặt ta đây này, xem ngươi còn có gì muốn nói?"

"Tiểu công gia tướng mạo bất phàm, diện mạo hiên ngang..."

"Câm miệng! Tần Kham, ngươi có phải cảm thấy khuôn mặt này của ta trông rất ngu, phải không?"

"Tiểu công gia phải có lòng tin với bản thân."

Từ Bằng Cử sắp tức tới phát khóc rồi, như bị điên ra sức giật tóc mình, bỗng nhiên chỉ vào cửa lao hét lớn: "Tần Kham, ngươi chết chắc rồi, dám lấy ta ra đùa giỡn, ngươi nhất định phải chết nhất định phải chết."

Nụ cười của Tần Kham vẫn rất bình tĩnh: "Nếu đã làm chuyện này, kết cục gì ta cũng sớm đã đón trước."

Từ Bằng Cử hung tợn lườm hắn một cái, quay đầu bỏ đi.

Đông Ứng Long bị phế chân, Tần Kham cũng không thể tha tứ, một thảo dân tay trắng, không ngờ tính kế cả tiểu công gia, tri phủ, thậm chí cả Nam Kinh Ngụy quốc công, đùa bỡn họ trong tay, điêu dân bực này không giết thì mặt của Từ Bằng Cử hắn biết để vào đâu?

Từ Bằng Cử tính ra khỏi nhà tù htif tìm Đỗ Hoành, thương lượng xem nên gán cho tên điêu dân này tội danh gì.

Vừa Xoay người đi được nửa bước, Tần Kham ở sau lưng hắn bỗng nhiên thở dài, đau khổ vô hạn nói: "Chết thì chết, chỉ tiếc cho món ăn tuyệt thế tên là "pizza", chỉ sợ sau khi ta chết rồi, sẽ thất truyền hậu thế..."

Động tác nhấc chân của Từ Bằng Cử trong nháy mắt khựng lại.

Chương 40: Ra tay quá nặng

"Za gì cơ?" Cổ họng của Từ Bằng Cử không ngừng mấp máy, hiện tượng sinh lý vô ý thức.

"Pizza, một loại đồ ăn nước ngoài không dễ hình dung." Tần Kham khí định thần nhàn giải thích.

"Ăn ngon không?" Từ Bằng Cử nuốt nước miếng.

" Không thể tả nổi."

Từ Bằng Cử ở ngoài cửa lao ngây người một lát, bỗng nhiên rít lên: "Ngươi, ngươi đi ra cho ta! Lăn ra đây."

Tần Kham thở dài: "Tiểu công gia, ta khát khao được lăn ra khỏi chỗ này hơn bất kỳ ai khác, đáng tiếc ta không lăn được."

Từ Bằng Cử gầm lên: "Người đâu, người đâu! Ta muốn vào, ta muốn vào!"

Lao đầu vội vàng chạy vào, run run rẩy rẩy mở cửa nhà lao.

Từ Bằng Cử vẫy bảo lao đầu và tùy tùng ra ngoài, khập khiễng bước vào nhà lao, vừa đi vừa sắn tay áo.

"Ta không thích ỷ thế hiếp người, nhưng tên hỗn đản ngươi rất đáng ghét, bộ dạng cũng rất đáng ghét, ta không thể không tự mình giáo huấn ngươi..."

Tần Kham cười khổ: "Ngươi là người thứ hai nói như vậy, chẳng lẽ bộ dạng của ta trông thực sự muốn đánh lắm à?"

Từ Bằng Cử sắn tay áo nói: ""Đừng nói ta khi dễ ngươi, đánh đau quá thì ngươi cứ việc đánh trả, hôm nay không đánh ngươi một trận, ngụm ác khí này thực sự khó tiêu."

Từ Bằng Cử không thể không tức giận, hắn cảm thấy cho tới lúc này, tên Tần Kham chết tiệt này vẫn còn đùa bỡn hắn, không ngờ lấy cái thứ gọi là Pizza gì đó ra để dụ dỗ hắn, hắn càng tức bản

thân hơn, vì sao không có cốt khí như vậy, vì sao không quản được cái miệng.

Tình tự tiêu cực nồng đậm Như vậy, không thể không phát tiết, nếu không sẽ nổi điên.

Nói đánh là đánh, tiểu công gia rất nghiêm túc, đứng mã bộ, đan điền, hây một tiếng, một cú trọng quyền hung hăng đánh lên khuôn mặt anh tuấn của Tần Kham.

Tần Kham ăn đòn đau quá, lập tức giận dữ nói: "Đù má mày!"

Cũng đánh trả một quyền, đấm vào bụng Từ Bằng Cử, Từ Bằng Cử bị đấm thì lảo đảo thối lui, cúi gầm người rên lên đau đớn, ánh mắt không thể tin được: "Ngươi con mẹ nó, không ngờ thực sự dám hoàn thủ?"

Tần Kham xì một tiếng khinh miệt, nói: "Ta đã gây ra đại họa rồi, có thêm một cái thì có sao?"

"Hỗn đản!" Từ Bằng Cử nhao người lên.

Tần Kham cũng không yếu thế, vì thế trong nhà lao ngươi một quyền ta một cước, hai người đánh nhau, tình hình chiến đấu dị thường thảm thiết.

.....

Đánh mệt rồi, hai người khắp cả người đầy vết thương nằm trên bãi cỏ khô mốc meo, thở hổn hển.

Từ Bằng Cử nhe răng trợn mắt rên rỉ: "Tần Kham, ngươi đúng là có gan, không ngờ thực sự dám động thủ với ta, không sợ bị chém đầu à?"

" Bình đã vỡ rồi, ngại gì không rơi thêm một lần." Tần Kham xoa chỗ sưng tấy ở khóe miệng, tên tiểu hoàn khố này xuống tay ác thật, có cái răng hình như lung lay rồi.

Từ Bằng Cử hung hăng lườm hắn: "Chuyện ngươi tính kế ta tính thế nào đây?"

" Hơn trăm cân thịt ở đây, tiểu công gia muốn đem luộc hay kho tàu thế nào cũng được."

Cái vẻ hỗn đản thờ ơ như không của Tần Kham làm Từ Bằng Cử cảm thấy có chút xa lạ, đây còn là tên thư sinh khúm núm ở trước mặt hắn nữa không?

Thật lâu sau, Từ Bằng Cử bỗng nhiên bật cười ha ha, tiếng cười càng lúc càng lớn, động tới vết thương trên mặt, lại rên rỉ kêu đau.

"Tần Kham, ta nhận ngươi làm bằng hữu." Ngữ khí của Từ Bằng Cử rất nghiêm túc.

Tần Kham rất khó hiểu, hơn nữa cũng có chút bất mãn: "Ta trước kia làm cho ngươi nhiều đồ ăn ngon như vậy, ngươi chẳng lẽ còn vẫn chưa coi ta là bằng hữu? Cho tới hôm nay bị ta đánh một trận mới hoàn toàn tỉnh ngộ à?"

Câu trả lời của Từ Bằng Cử khá hỗn đản: "Làm đồ ăn cho ta thì gọi là đầu bếp, đầu bếp dám đánh tiểu gia à?"

Tần Kham xoa vết bầm trên mặt, thầm thở dài, quyền quý cũng đê tiện thật, nhớ đánh không nhớ ăn, sớm biết vậy thì lần đầu tiên gặp hắn đã nên đánh hắn rồi.

Nhân sinh đúng là khó hiểu.

Trong phòng giam, hai nam nhân người đầy vết thương ngơ ngác nhìn nhau, tiếp theo đó thì cười ha ha, một loại ấm áp chảy trong tim hai người.

Tình bạn của Nam nhân chính là trực tiếp như vậy, chửi mắng hoặc là quyền đấm cước đá sẽ dễ dàng tăng thêm cảm tình.

Con cháu Quyền quý cũng là người, bọn họ cũng cần bằng hữu.

Tần Kham không nhịn được hiếu kỳ nói: "Đông Ứng Long đó cũng đánh ngươi, ngươi vì sao không nhận hắn làm bằng hữu?"

Từ Bằng Cử lườm hắn: "Cho rằng tiểu gia ta phạm tiện à? Tên gia hỏa đó đã bị ta phế chân đi rồi, lúc này đang gào khóc trong nhà tù Thiệu Hưng đó."

Tần Kham thở dài, tư duy của quyền quý thiên mã hành không, không có tung tích để dò, thật sự khiến cho người ta không thể đoán được, bọn họ làm người làm việc rốt cuộc có tiêu chuẩn hay không?

Xung động qua đi, không thể không đối mặt với vấn đề rất thực tế.

"Tiểu công gia, ngươi... vậy phết thương đầy trên người ngươi phải nói như thế nào?" Tần Kham lúc này mới cảm thấy thấp thỏm, hắn phát hiện mình đã phạm phải một chuyện rất thiếu bình tĩnh.

Từ Bằng Cử cả giận nói: "Hiện tại biết sợ rồi à? Vừa rồi lúc đánh ta sao không nghĩ tới hậu quả?"

"Tiểu công gia ngươi thật may mắn á, vừa rồi thảo dân còn một cú liêu âm thối một mực ẩn mà chưa phát đó..."

"Ngươi... ài! Thôi, ta biết ngươi vì sao phải tính kế ta rồi, nói thật, ta vẫn luôn mà giúp ngươi, nhưng lại không tiện ra mặt, ngươi tính kế lần này cũng tốt, ta ăn đòn để thành toàn cho ngươi và nữ nhân dáng cao kia, cũng là tích âm đức cho bản thân ta, chuyện này bỏ qua đi."

Nói xong Từ Bằng Cử có chút không được tự nhiên nói: "Về phần vết thương trên người, khụ... Ta trở về nói với gia gia, trong quá trình truy bắt Đông Ứng Long lại bị hắn đánh, khụ khụ.."

"Cái cớ này của ngươi..."

Từ Bằng Cử buồn bã nói: "Rất bất lực, đúng không?"

"Khụ, tiểu công gia diệu kế an thiên hạ..." Tần Kham lau mồ hôi.

"Lúc nào thì làm pizza cho ta?"

"Không muốn làm cho ngươi."

Từ Bằng Cử nóng nảy: "Vì sao?"

Ngươi nhớ đánh không nhớ ăn, làm bao nhiêu thứ tốt đều là bánh bao thịt đánh chó.

Tần Kham rất không đành lòng nói thật, bởi vì hắn đã không còn kí lực để đánh một trận nữa.

xxxxxxxxxxxxx

Chuyện Đông Ứng Long đánh Từ Bằng Cử bị lão Quốc Công Từ Phụ nói vống lên trời, bức sớ mang đầy oán khí và ủy khuất được đệ lên nội các, cũng cũng đặt ở trên long án của hoàng đế Hoằng Trị, hoàng đế Hoằng Trị và tam lão Lưu, Tạ, Lý của nội các dở khóc dở cười, chúng ta mỗi ngày xử lý quốc gia đại sự tới tối tăm mặt mũi, ngươi lại đem cái chuyện tiểu hài tử đánh nhau này ra làm phiền chúng ta, Từ lão Quốc Công chẳng lẽ càng già càng hồ đồ rồi?

Hoàng đế Hoằng Trị vốn chuẩn bị hạ chỉ trách cứ, vẫn là tính tình của người hiền lành, không thiên vị bên nào đánh mỗi bên năm mươi hèo rồi bỏ qua, về phần lão Quốc Công điều Thiệu Hưng vệ vào thành trả thù Đông tri phủ, Hoằng Trị hoàng đế cũng không để ở trong lòng, binh quyền là thứ mẫn cảm, nhưng Ngụy quốc công thì khác, lòng trung thành của nhà này không thể có vấn đề, nếu không thì hoàng đế các đời cũng yên tâm đẻ Từ gia trấn thủ Nam Kinh qua nhiều thế hệ, tối đã cũng chỉ ương ngạnh có chút, phạt một năm bổng lộc là được.

Duy nhất có chút phiền phức là miệng của các ngôn quan ngự sử của sáu khoa mười ba đạo, có thể trong một đoạn thời gian không thể yên tĩnh được.

Cho tới ngày hôm sau, lại có một đạo tin tức truyền đến, trong khố phòng của Đông tri phủ phát hiện mấy chục vạn lượng bạc, khế ước điền sản vô số, thậm chí tư tàng cống phẩm thanh từ.

Hoàng đế Hoằng Trị lập tức giận dữ, chuyện khác thì có thể tha, nhưng ngươi lén giấu cống phẩm là có tâm tư gì? Ngươi cho rằng ngươi là ai?

Các quan viên ngự sử vốn đang chỉ trích huân quý hoành hành ương ngạnh, hiệp phẫn trả thù quan viên triều đình cũng thống nhất câm miệng, ai bảo trong tập đoàn quan văn có một tên không ra gì như vậy, tư tàng tư tàng cống phẩm còn bị người ta bắt được? Tự chịu diệt vong.

Ý kiến xử lý của Hoằng Trị và nội các rất nhất trí.

Bãi miễn tri phủ Thiệu Hưng Đông Trân, toàn tộc Đông gia lưu đày Quỳnh Nam, Ngụy quốc công điều binh vào thành, lệ này không thể lặp lại, hạ chỉ răn dạy, phạt một năm bổng lộc.

Tri huyện Sơn Âm Đỗ Hoành hai năm liên tục được đánh giá thành tích - tốt, hơn nữa Lại bộ thượng thư Mã Văn Thăng cũng từng dâng biểu khen công, Đỗ Hoành thăng chức làm tri phủ Thiệu Hưng.

Chương 41: Vấn đề tình cảm

Đông Trân rơi đài, Đỗ Hoành thăng quan, tình thế diễn biến thành như vậy, hai vị đương sự cũng chẳng hiểu nổi tiền căn hậu quả, cho rằng tất cả chỉ là trùng hợp, chỉ có tiểu công gia biết chuyện phía sau, thân ảnh của tên thư sinh văn nhược Tần Kham này như ẩn như hiện, ở trong góc tối vừa làm gió vừa làm mưa, tính kế cả một đám người.

Cứ nghĩ tới việc này là Từ Bằng Cử liền hận tới ngứa răng.

Bị nhốt trong Đại lao hai ngày, tiểu công gia người tốt làm tới cùng, đệ thiếp tới cho Đỗ Hoành, lại tự mình tới cửa cầu tình cho Tần Kham.

Đỗ Hoành là quan tốt, chứ không phải quan ngu, tiểu công gia làm Thiệu Hưng tới gà bay chó sủa, Đỗ Hoành không dám không nể mặt hắn, loại huân quý này bình thường không giảng đạo lý, không nên trêu chọc hắn, vả lại Tần Kham nhiều nhất chỉ là giật giây cho nữ nhi kháng hôn, nếu nói tới tội thì quả thật là không tiện định tội cho hắn, vì thế Đỗ Hoành do dự hai ngày, vẫn thả Tần Kham ra.

Không phải Tần Kham không cảm kích, nhưng hắn luôn cảm thấy Đỗ Hoành phóng thích hắn là ăn mừng thăng quan cho chính hắn, ý tứ tương tự như tân hoàng đăng cơ đại xá thiên hạ.

Tần Kham đại khái chính là một quả pháo chúc mừng.

Cả nhà Đỗ Hoành chuyển vào nội viện nha môn tri phủ, chuyển rất vui sướng, đương nhiên Đỗ Yên bị cấm túc cũng thay đổi địa phương cấm túc, Đỗ lão đại nhốt nàng ta bốn năm ngày không thả, xem ra là tức giận thực sự. Đường đường là chủ quan một phủ, nữ nhi không ngờ làm ra chuyện xấu kháng hôn, mặt mũi của Đỗ gia đại thương nguyên khí, không có mười năm thì e là không khôi phục được.

Tân quan thượng nhiệm, Đỗ Hoành rất bận, vì thế khó tránh khỏi sơ sót đề phòng chỗ giam nữ nhi.

Mỗ tiểu nhân họ Tần, ôn nhuận như ngọc, dáng như quân tử.

Nhân lúc Đỗ lão đại ra ngoài bái phỏng thân hào nông thôn các nơi của Thiệu Hưng, Tần Kham vụng trộm lẻn vào nội viện nha môn tri phủ.

Tùy tùng của Đỗ Hoành là Trịnh Bá gác cửa phòng của Đỗ Yên, thấy khuôn mặt quen thuộc của Tần Kham từ trong hoa viên ló ra, cười rất hữu hảo với hắn, Trịnh lão bá ngây ra một thoáng, tiếp theo thì ho khan, tránh đi.

Tần Kham cảm thấy diện mạo của mình vẫn rất đắc nhân tâm, không giống như tên gia hỏa có mắt không tròng nào đó nói là cứ nhìn thấy y rằng muốn đánh.

Bốn bề vắng lặng, Tần Kham từ trong hoa viên vụng trộm lẻn đến cửa sương phòng giam giữ Đỗ Yên.

Cửa sổ sương phòng được đóng ván, ở giữa cửa mở một lỗ nhỏ, cho tiện đưa đồ ăn vào, cũng không biết Đỗ Hoành nghĩ như thế nào, hắn chẳng lẽ không biết vũ lực khủng bố của nữ nhi à? Nếu nàng ta thực sự muốn trốn, mấy tấm ván gỗ này có thể ngăn được nàng ta ư?

Chính mắt kiến thức qua quyền cước của bà tám nhỏ, thoáng cái đã đập cho kiệu hoa tám người nâng tứ phân ngũ liệt, uy phong lẫm lẫm như thiên thần hạ phàm, Tần Kham không khỏi rét lạnh.

Nữ nhân này nếu gả ra ngoài, trừ phi tự phế võ công, bằng không ai dám lấy nàng ta?

Nghĩ đến mình không ngờ quấy rối khiến hôn sự của nữ nhân này thất bại, Tần Kham không khỏi thầm hận mình không đủ bình tĩnh, sau này bà tám nhỏ bám lấy mình thì sao? Tính chất của việc này giống như đỡ người già bị ngã trên đường thì còn nghiêm trọng hơn.

Do dự một lát, Tần Kham thậm chí muốn quay đầu bước đi. Lại nghe thấy trong sương phòng truyền đến thanh âm của Đỗ Yên.

"Tần Kham... Là ngươi sao? Là ngươi đến đấy à?"

Tần Kham thở dài: "Ngươi làm sao biết ta tới?"

Đỗ Yên cười hì hì: "Ta có thể ngửi được mùi của ngươi."

Tần Kham cười khổ: "Ngươi thật sự nên làm cảnh khuyển giúp cha ngươi phá án, làm quan gia tiểu thư quá khuất tài."

Thanh âm của Đỗ Yên có chút trầm thấp: "Mấy ngày nay ta luôn bị cha nhốt, cũng không biết bên ngoài như thế nào, ngươi có khỏe không."

"Ta không khỏe, bị cha ngươi khai trừ rồi..." Tần Kham rầu rĩ nói.

"A?"

"Cha ngươi không cho ta làm sư gia nữa, ài, tuyệt không nể tình ta từng giúp hắn lừa người, cha ngươi thực sự không phải là người."

"Hỗn đản! Ngươi mới không phải là người! Họ Tần, người ngươi lại ngứa à?" Đỗ Yên bực rồi.

Thấy thái độ của bà tám nhỏ này, tuyệt không nhớ tới ân tình quấy phá hôn sự của nàng ta, hai cha con này đều không phải là người.

Trầm mặc hồi lâu, Đỗ Yên ôn nhu nói: "Tần Kham, ngươi đừng buồn, chờ sai khi ta được thả ra rồi, sẽ tìm cơ hội cầu tình với cha."

"Ấy đừng, ta tính sau này sẽ tập trung kiếm bạc, chức nghiệp sư gia này rất không có tiền đồ." Đây là lời nói thật lòng của Tần Kham, hắn thực sự không có hứng thú làm sư gia.

Nhà lớn, nha hoàn xinh, vợ đẹp, có tiền... Trải qua mưa gió, Tần Kham vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu, những mục tiêu này hiển nhiên không phải sư gia bổng lộc một tháng sáu lượng bạc có thể thực hiện được.

"Ngươi thì sao? Mấy ngày nay sống thế nào?" Tần Kham hỏi.

Đỗ Yên buồn bã nói: "Ta cũng không tốt, cha giận ta thật, sống chết cũng không để ta ra ngoài, không được gặp ngươi, ta rất không vui."

Nghe Đỗ Yên buồn bã kể khổ, tim Tần Kham đập thình thịch, im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài: "Biết ngươi sống không tốt, ta cũng an tâm, thế mới công bằng chứ."

Đỗ Yên: "..."

Sao mình lại đi coi trọng loại người này nhỉ? Đúng là không thể tưởng nổi.

"Tần Kham, ngươi giúp ta thoát ly khổ hải, trong thành Thiệu Hưng mọi người đều biết ngươi và ta, ngươi, chúng ta sau này phải làm sao?" Đỗ Yên tình ý đầy cõi lòng, ngượng ngùng hỏi.

Tần Kham cảm thấy đau đầu.

Vấn đề này hắn luôn muốn trốn tránh, phá rối hôn sự của nàng ta là một chuyện, vấn đề tình cảm của hắn và nàng ta lại là chuyện khác, hắn đến bây giờ vẫn không rõ tình cảm với Đỗ Yên rốt cuộc là thích hay là đồng tình.

Tần Kham là người thông minh, khi hắn thông minh thì có thể thoải mái hóa giải tất cả tai ách, để mình có được lợi ích lớn nhất.

Đồng thời Tần Kham cũng là rất người trì trệ, kiếp trước vận động pít-tông thì nhiều, nhưng tình cảm thực sự sinh động lại ít tới đáng thương.

Quan trọng nhất là, nếu cưới Đỗ Yên, như vậy mục tiêu rộng lớn của mình ít nhất sẽ bớt đi một cái, với tính tình của Đỗ đại tiểu thư, tương lai trong nhà mua nha hoàn xinh thì chắc đại khái không sống được quá mùa đông.

"Khụ khụ, việc này để sau hẵng nói, ta hôm nay chỉ đến thăm ngươi, ngươi ở bên trong cải tạo cho tốt, tranh thủ giảm nhẹ hình phạt, sớm ngày ra ngoài làm lại cuộc đời."

Tần Kham nói xong thì hốt hoảng bỏ chạy.

"Tần Kham, ngươi muốn chạy trốn tới khi nào? Ê! ê! Hỗn đản!"

xxxxxxxxxxxxx

Tiểu công gia Từ Bằng Cử phải về Nam Kinh.

Không đi không được, lần này ở Thiệu Hưng gây ra chuyện lớn như vậy, lão Quốc Công Từ Phụ tuyệt đối sẽ không để tôn tử của mình chơi bời lêu lổng ở bên ngoài nữa, tuy nói tôn tử vô tội, vô duyên vô cớ gặp họa trời giáng, nhưng dù sao cũng là gây ra chuyện, lão Quốc Công phải bù mặt mũi vào, mới tính là miễn cưỡng bình ổn chuyện này.

Lão Quốc Công chờ tôn tử về Nam Kinh nhận tội chết.

Từ Bằng Cử không chịu đi, bám lấy khung cửa phòng khách sạn, giống như con gái nhà lành bị bức phải đi làm kỹ nữ, sống chết không buông tay, khóc thật sự réo rắt thảm thiết, trong mắt tràn ngập nỗi buồn ly biệt.

Các thị vệ đành phải vừa dùng sức tách ngón tay hắn ra, vừa tồn khuyên bảo.

Cảnh tượng này rất lừa tình, Tần Kham cũng không nhịn được mà động dung.

Cuối cùng, mười ngón tay bị các thị vệ tách ra, mọi người đỡ tiểu công gia lên xe ngựa, xa phu thuần thục vung roi ngựa, xe ngựa nhanh chóng chạy tới Nam Kinh.

Tần Kham đứng ở cửa khách sạn nhìn theo, tâm tình ảm đạm.

Rất xa, trong xe ngựa truyền đến tiếng hét không cam lòng và thê lương của Từ Bằng Cử.

"Tần Kham, ngươi mau nói cho ta biết, pizza rốt cuộc là cái gì? Ăn có ngon không?"

Tiếng xa, người cũng xa...

Chương 42: Cố sự kiếp trước

Thật không hiểu nổi vị tiểu công gia cẩm y ngọc thực này vì sao đối với mỹ thực có một sự theo đuổi cuồng nhiệt đến vậy, không biết hắn trước kia từng có một đoạn lịch trình phức tạp lận đận thế nào, đi rồi cũng tốt, người này người mặc dù không tồi, đáng tiếc tính tình hoàn khố hơi nặng, Tần Kham cảm thấy nếu ở chung lâu với hắn, khó tránh khỏi sẽ lại đánh nhau với hắn một trận.

Tiểu công gia đi rồi, cuộc sống của Tần Kham vẫn tiếp tục.

Mấy ngày nay làm ầm ĩ, cuộc sống của hắn chịu ảnh hưởng rất lớn, công việc thì mất, nhà tù Đại Minh cũng ngồi rồi, nhiều chuyện thiếu bình tĩnh như vậy hắn đều phạm phải, đáng tiếc lợi ích lại không có một chút nào.

Cái này không phù hợp với lợi ích của Tần Kham, Tần Kham là người theo chủ nghĩa thực tế, tất cả những gì hắn làm chỉ để phục vụ mục đích cuối cùng là kiếm tiền, từ góc độ này mà nói, mấy ngày nay những chuyện hắn làm không có chuyện nào là có ý nghĩa cả, toàn thuộc loại phí công phí thời gian.

Nhà lớn, nha hoàn xinh, những mục tiêu này còn rất xa xôi, phải tranh thủ thời gian kiếm bạc mới là đúng.

Đường Dần say xỉn đã trở lại.

Mất tích liền hai ngày, tới hôm nay Đường Dần mới lảo đảo trở về.

"Đường huynh, mấy ngày nay chạy đi đâu thế?"

"... Ngu huynh cùng bạn bè luận bàn thi văn."

"Luận bàn thi văn thì cớ sao người đầy mùi hương thế?"

"Ặc... hương vị của tài hoa."

"Thì ra tài hoa là mùi hoa lài, bản sự trợn mắt nói dối của Đường huynh, ngu đệ không theo kịp."

Trên mặt Đường Dần lộ ra ngại ngùng: "Thuận tiện uống mấy chén hoa tửu."

Khách làng chơi Không biết xấu hổ! Tần Kham thầm khinh bỉ.

"Uống hoa tửu đắt không?"

Đường Dần mở to đôi mắt đã say lờ đờ, nói: "Không rõ, dù sao ta cũng không phải trả tiền."

Người so với người, tức chết người, Tần Kham mấy ngày nay bận bịu ngồi tù, đánh nhau với quyền quý, liều mạng với kẻ làm quan, người này thì ngày ngày say đắm trong hương ôn nhu, uống rượu, ôm tiểu mỹ nhân, hơn nữa còn hưởng thụ đãi ngộ miễn phí.

Giống như cố ý để lòng ghen tị của Tần Kham thăng cấp, Đường Dần lại lấy ra hai thỏi bạc lớn, không hiểu ra sao nói: "Kỳ tai, rõ ràng không xu dính túi, vì sao trở về còn có thêm hai mươi lượng?"

Khóe mắt Tần Kham căng tới sắp rách, loại người ăn không phải trả tiền, cuối cùng về còn được cho tiền này, đã kích thích nghiêm trọng nhân sinh giá trị quan của hắn, hắn bắt đầu cảm thấy hành vi chỉ biết lao đầu vào kiếm tiền của hắn là rất ngu xuẩn, nên giống như Đường Bá Hổ, chẳng cần làm gì, chỉ cần phong tao xuất trướng, liền có vô số mỹ nữ tranh nhau ngủ với hắn, tranh nhau cho hắn bạc, sợ hắn mất hứng, còn rất uyển chuyển nói tiền chơi gái là phí nhuận bút.

Thật sự không nên quan tâm tới người như thế.

"Đường huynh thích xem ảo thuật không?" Tần Kham nháy mắt hỏi.

"Ảo thuật gì?"

Ở Trong phòng tìm ra ba cái bát to, đặt úp lên bàn.

"Mượn đạo cụ của Đường huynh dùng một chút." Tần Kham lấy ra hai thỏi bạc mà Đường Dần kiếm được từ chỗ của kỹ nữ, bỏ bạc vào trong một cái bát to.

"Nhìn cho kỹ nhé, chứng kiến thời khắc kỳ tích xuất hiện này." Hai

tay Tần Kham giống như bánh xe lăn nhanh trên bàn, không ngừng biến hóa vị trí của ba cái bát, hai mắt Đường Dần nhìn đăm đăm, đầu cũng lắc lư di động theo cái bát.

Xoạt!

Ba cái bát dừng lại.

"Đường huynh đoán bạc ở trong cái bát nào?"

Đường Dần chỉ: "Cái này."

Bát mở ra, rỗng tuếch.

"Cái kia."

Vẫn rỗng.

"Nhất định là cái này."

Ba cái bát đều mở, Đường Dần chấn kinh: "Bạc đâu?"

"Không có. Đường huynh, ngủ một giấc cho ngon đi, tỉnh lại thần thanh khí sảng, bạc là tục vật, đừng mãi miệt mài theo đuổi."

Tần Kham chắp tay, quay đầu bỏ đi.

Đường Dần không cam lòng sờ đáy từng cái bát, vẻ mặt rất thống khổ, hiển nhiên lại đang nghi ngờ trạng thái tinh thần của mình.

Không thể trách Tần Kham khi dễ người có văn hóa, có đôi khi người có văn hóa vô ý làm người ta tức giận, lừa hai mươi lượng bạc của hắn chỉ có thể coi như là trừng phạt một chút.

Rất nhiều chuyện đang chờ Tần Kham, kế hoạch tiếp theo là tiếp tục viết sách, Tây Du kí sớm làm cho xong, Hồng Lâu Mộng liệu có thể tỏa sáng không? Lần này dùng tên mình viết, sau khi thành danh thì uống hoa tửu, ăn không phải trả tiền, khi đi còn được cho tiền.

"Tần hiền đệ đi thong thả..." Đường Dần gọi Tần Kham lại.

Tần Kham quay đầu nhìn chằm chằm Đường Dần, nếu hắn còn so

đo chuyện hai mươi lượng bạc, Tần Kham quyết định sẽ triệt để lừa hắn thành thằng điên.

May mà Đường Dần sau khi uống rượu thì trí nhớ cũng chẳng khác cá là mấy, chỉ có bảy giây, chuyện bạc với rồi đã sớm quên sạch.

"Tần hiền đệ, ngu huynh hôm nay mới biết được, thì ra ngươi bị cách công danh lại là vì một nữ tử, ngu huynh thật sự bội phục." Đường Dần lảo đảo thở dài.

Tần Kham mắt sáng ngời, đoạn ký ức này trống rỗng, chính hắn cũng rất phiền não, không ngờ Đường Dần lại biết.

"Đường huynh làm thế nào mà biết được?"

"Tiêu Hồng muội muội của Tần Thúy quán nói cho ta biết."

Tần Thúy quán này chắc là tên thanh lâu, Tiêu Hồng muội muội chắc chính là tiểu thư ghế tràng kỷ.

"Phiền Đường huynh nói tường tận."

"Tiêu hồng muội muội nói, mấy tháng trước, một tú tài họ Tần nghỉ chân ở Tần Thúy quán, nảy sinh tình ý với một vị cô nương trong quán của họ tên là Kim Liễu, đáng tiếc công tử của tri phủ tiền nhiệm Đông Ứng Long hoành đao đoạt ái, cứ đòi trang điểm cho Kim Liễu, muốn nạp nàng làm thiếp, Kim Liễu không nghe, đúng lúc Tần tú tài đang ở Tần Thúy quán, vì thế hai người đánh nhau, Tần tú tài không biết vì sao lại đánh vào ngực Đông Ứng Long, đánh cho hắn thổ huyết, vì thế tú tài công danh bị trừ, Đông tri phủ vốn muốn truy bắt bỏ tù, may mắn có nhiều vị đồng liêu cùng nhau bảo vệ, Kim Liễu cũng quỳ trước gia môn tri phủ cầu tình, Đông tri phủ sợ khiến nhiều người tức giận, lúc này mới để Tần tú tài bồi tiền cho xong việc, vè sau Kim Liễu sợ lại gây họa cho Tần tú tài, thế là tự chuộc thân, vội vàng ly khai Thiệu Hưng, không còn tung tích."

Tần Kham trợn mắt há hốc miệng: "..."

Ánh mắt nhìn hắn của Đường Dần rõ ràng có mấy phần sùng bái: "Vì hồng nhan, không ngại phạm quyền quý, Tần hiền đệ mới là thực sự là người tiên phong cho mặt trận phong lưu, ngu huynh

thực sự không bằng, đáng hổ thẹn."

Tần Kham xấu hổ tới trán túa mồ hôi

Chủ nhân tiền nhiệm của Thân thể này không ngờ còn có cố sự bi tình như máu cho tới vậy.

Tần Kham đang nghĩ có nên học theo Lâm Đại Ngọc, lấy khăn tay trắng ra, nhổ mấy ngụm máu đen lên trên, nhuộm đẫm không khí đau thương lúc này hay không.

Đường Dần cảm thán nói: "Thế nhân đều coi chơi gái là chuyện phong lưu, ai hay đâu các nàng cũng là người đáng thương lưu lạc phong trần, ai cũng bảo gái điếm thích nam tử tài hoa xuất chúng, kỳ thật lời ấy rất sai, nếu đêm ra so sánh thì các nàng thích người nặng tình nặng nghĩa hơn, hồng phất dạ bôn, lục châu trụy lâu, các nàng vì cái gì? Còn không phải là vì hai chữ Tình nghĩa à, cái gọi là tài hoa, chẳng qua chỉ là cái áo khoác hoa lệ trang trí bề ngoài mà thôi."

Nhìn chằm chằm Tần Kham, mắt Đường Dần hâm mộ tới đỏ lên: "Tần hiền đệ, danh khí của ngươi ở Tần Thúy quán còn cao hơn ngu huynh, ngươi vì Kim Liễu mà trùng quan nhất nộ, hiện tại được các nàng coi là nam tử trọng tình nhất trên thế gian, các cô nương này đều đang ngóng trông ngươi đó, ai ai cũng muốn được ngủ với ngươi."

Tần Kham lập tức kinh hỉ: "Nói cách khác, có thể ăn uống ngủ nghê miễn phí?"

"Ặc, đương nhiên."

"Chơi gái có phải trả tiền không?" Ánh mắt Tần Kham sáng quắc.

"Ặc, ngươi thì không cần trả tiền."

"Vậy họ có trả tiền chơi ta không?"

Khóe mắt Đường Dần giật giật: "Ừm... thì chắc là có."

Tần Kham ngửa đầu trầm ngâm: "... Cũng vẫn có thể xem là một tài lộ, đáng tiếc có chút mất mặt."

Vỗ vỗ vai Đường Dần, vẻ mặt của Tần Kham thực sự khiến cho người ta rối rắm, ngữ khí ngưng trọng nói: "Có lẽ để ta nghĩ thêm đã."

Chương 43: Hán Vệ chi tranh

Tần Kham cuối cùng vẫn nhịn đau chặt đứt tài lộ này.

Có đôi khi thật sự rất thống hận da mặt mình quá mỏng, kỳ thật nếu học theo Đường Bá Hổ, mỗi lần vào thanh lâu ăn uống ngủ, cố ý hoặc là vô tình không phát hiện các cô nương vụng trộm đút bạc cho hắn, say tới hồ trở về ngủ một giấc, ngày hôm sau rượu rượu rồi thì không nhớ gì cả, cứ coi như bạc là mình nhặt được trên đường, không tổn thương tự tôn cũng không tổn hại liêm sỉ, lần sau lại bộ dạng thiên nga cao ngạo xuất hiện trong thanh lâu.

Rất đáng tiếc, Tần Kham rất ngại. Cũng không biết ai cho hắn định nghĩa này.

Về phần Thanh quan nhân Kim Liễu kia, không biết đã đi đâu rồi, từ trong lời kể của Đường Dần, hắn cảm thấy đó là một cô nương tốt, vì hắn mà ở trước cửa tri phủ quỳ không đứng dậy, phần tình ý này có thể nói là thâm hậu, cho dù linh hồn của Tần Kham trước kia đã biến mất, tương lai nếu có cơ hội gặp nàng ta, nhất thiết phải hậu báo.

Ngày vẫn thế bình thản trôi qua, rất tốt, không thiếu tiền cũng không thiếu ăn mặc, mặc dù không có công danh quan lộc, nhưng cũng sống tự tại tiêu dao, bình dân cũng có lạc thú của bình dân.

Không may, ngày lành như vậy không được mấy ngày, bà tám nhỏ Đỗ Yên đã được phóng thích.

Chuyện Lúc trước con gái Đỗ gia kháng hôn theo thời gian trôi qua, dần dần bị mọi người quên đi, chắc Đỗ Hoành cũng hiểu được phong thanh qua rồi, cả ngày nhốt nữ nhi bảo bối ở trong phòng thì hắn cũng có chút không đành lòng, vì thế thả nàng ta ra, ngoài miệng thì nghiêm lệnh không cho phép rời khỏi nội viện nha môn tri phủ, nhưng Đỗ Yên làm gì chịu nghe? Cha vừa quay đi thì nàng ta lại chạy mất.

Khi Đỗ Yên cực kỳ hưng phấn đá văng cửa phòng Tần Kham, Tần Kham biết, ngày tháng khổ sở của mình tới rồi.

"Được phóng thích rồi à?"

"Ừ." Đỗ Yên hưng phấn gật đầu.

"Ở bên trong có cải tạo tốt hay không?"

"Có!"

"Được thả có khoái hoạt hay không?"

"Khoái hoạt!"

"Ngươi khoái hoạt thì ta cũng khoái hoạt. Không có chuyện gì thì ngươi về trước đi, ta còn phải làm việc kiếm tiền."

Đỗ Yên mắc cỡ đỏ mặt, lấy ra một cái túi tiền tinh xảo đưa cho hắn: "Khi chúng ta vừa quen nhau tiền của ngươi không là bị người ta trộm sao? Ta trong những ngày bị nhốt có làm một cái túi khác cho ngươi. Mong ngươi đừng chê."

Tần Kham cầm lấy nhìn, cười ha hả: "Sao lại thêu hai con vịt chết? Ồ? Trong này còn có một con vịt ba chân, cha mẹ nó là huynh muội ruột thất lạc nhiều năm à?"

Vui quá hóa buồn, trong nháy mắt Tần Kham liền bị liền bị Đỗ Yên một tay nhấc bổng lên không.

"Là uyên ương hí thủy, không phải vịt chết! Hỗn đản, ngươi cố ý à?" Đỗ Yên lộ ra bộ mặt dữ tợn.

xxxxxxxxxxxxx

Kinh sư hoàng cung, các Đông Noãn, điện Văn Hoa.

Nơi hoàng đế Hoằng Trị xử lý quốc chính không câu nệ phải là ở ngự thư phòng, thỉnh thoảng sẽ ngồi ở điện Văn Hoa, chỉ vì ba vị đại học sĩ nội các Lưu Kiện, Tạ Thiên, Lý Đông Dương đã già, vì chiếu cố lão thần, Hoằng Trị thường xuyên tự mình đến điện Văn Hoa, phàm là xử lý chính vụ, luôn cùng ba vị Đại học sĩ thương lượng nghị luận rồi mới quyết định.

Quân thánh thần hiền, Đại Minh Hoằng Trị phục hưng tất nhiên có

đạo lý của nó.

Lúc này hoàng đế Hoằng Trị sắc mặt bình tĩnh ngồi ở ngự tọa của các Đông Noãn lật xem tấu sớ, mà Cẩm Y vệ Chỉ Huy Sứ Mưu Bân thì cung kính đứng bên cạnh hầu hạ hoàng đế Hoằng Trị.

Mưu Bân là Cẩm Y vệ Chỉ Huy Sứ, mặc dù chưởng quản vệ nghi trong cung, nhưng không cần luôn theo thị đế, chuyện hầu hạ bình thường do thái giám nội đình phụ trách.

Chỉ có điều Mưu Bân làm quan nhiều năm, cực có tầm mắt, một khi có cơ hội gặp vua thì bình thường sẽ không dễ dàng rời đi.

Mưu Bân có tâm sự của Mưu Bân, từ khi Hoằng Trị đăng cơ tới nay, mặc dù tín nhiệm đối với Hán vệ không giảm, nhưng cũng biết rõ họa của Hán vệ, cho nên cố ý áp chế quyền lực của Hán vệ, không để nó sinh trưởng tốt, gây họa cho thiên hạ.

Quan trọng hơn là, Hoằng Trị biết rõ đạo cân bằng quyền lực, vì thế Cẩm Y vệ và Đông Hán trước giờ vẫn coi là nước giếng không phạm nước sông, mấy năm nay bất tri bất giác tranh đấu gay gắt, Đông Hán Hán công Vương Nhạc và Cẩm Y vệ Chỉ Huy Sứ Mưu Bân mặc dù ở mặt ngoài thì hoà hợp êm thấm, nhưng trên thực tế hai người khi gặp lại hận không thể bóp chết đối phương, hoàng đế Hoằng Trị ngồi ở giữa, như không thấy đấu tranh của Hán Vệ, tựa hồ còn vui vẻ, thái độ của hoàng đế cũng trực tiếp khiến Hán vệ đấu tranh càng lúc càng lợi hại.

Khi Hai bên cân tài cân sức, vậy thì chỉ có tranh thánh sủng.

Ở điểm này, Đông Hán hiển nhiên chiếm ưu thế, bởi vì Đông Hán là thành viên tổ chức của thái giám, thái giám ngày đêm hầu hạ bên cạnh hoàng đế, luận xa gần thân sơ, cảm tình của hoàng đế Hoằng Trị không nghi ngờ gì nữa sẽ nghiêng về phía thái giám hơn.

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu Mưu Bân thường xuyên khi không có việc gì thì tùy thị bên cạnh hoàng đế Hoằng Trị, nói thông tục một chút, hắn muốn thiên tử nhìn thấy hắn nhiều, để thiên tử trên tâm lý hình thành một loại định vị "người bên cạnh" với hắn, Hán Vệ chi tranh, Mưu Bân cũng không đến mức rơi

xuống hạ phong.

Đây thật sự là biện pháp vừa bất đắc dĩ vừa tiêu cực, Mưu Bân lại không thể không làm.

Điện Văn Hoa rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng ho khan đầy áp lực của Đại học sĩ Lưu Kiện.

Ngày xuân hàn khí khá đậm, Lưu Kiện nhiễm phong hàn, mấy ngày nay vẫn chưa đỡ, Hoằng Trị bốn năm lần phái Thái y tới xem bệnh, kê mấy phương thuốc, nhưng bệnh của Lưu Kiện vẫn không thấy khởi sắc.

"Ồ? Sớ này..." Chân mày Lưu Kiện cau lại, suy tư một lúc lâu, cảm thấy không quyết định được, liền đứng dậy đi vào Noãn các cạnh điện, dâng sớ cho Hoằng Trị.

"Bệ hạ, bản sớ này lão thần không dám tự tiện phê, bệ hạ bệ hạ xem trước rồi tính toán."

Hai vị Đại học sĩ Tạ Thiên và Lý Đông Dương tò mò ngẩng đầu lên, nhìn về phía bản sớ trong tay thiên tử.

Hoằng Trị mở ra, xem tử tế từng dòng.

"Ha ha, phương pháp ghi nợ? Thứ này có đáng tin không? Có thể thi hành thiên hạ không?" Hoằng Trị cười cười, vẫn chưa kết luận.

Lưu Kiện chắp tay nói: "Hộ bộ thượng thư Nam Kinh Tần Hoành dâng sớ nói, hắn dùng pháp này thí nghiệm làm một quyển sổ, phát hiện so với cách ghi nợ lưu thủy hiện tại thì cao minh hơn rất nhiều, tiền bạc vạn vật trong sổ lui tới thế nào đều rất rõ ràng, chỗ nào thiếu hụt, người nào qua tay, thu chi bao nhiêu, nhìn một cái là rõ, Tần thượng thư chính là lão thần ổn trọng, hắn đã mở miệng, nói vậy thì sẽ không kém, nếu không hắn cũng không dám tùy tiện thượng tấu, làm loạn tai thánh."

" Nếu phương pháp ghi nợ này cao minh như vậy, chi bằng thử dùng một hai năm trước tiên ở huyện nào đó, xem hiệu quả thế nào rồi quyết định có thi hành thiên hạ hay không, ý lưu tiên sinh thế nào?" Tính cách của Hoằng Trị rất cẩn thận, sẽ không quyết định lung tung một đại sự quan hệ tới lương tiền thuế má của Đại

Minh.

Lưu Kiện lắc đầu, cười khổ nói: "Bệ hạ, cách này không được, ít nhất vài năm thì không thể được, thậm chí ngay cả thử dùng ở huyện nào đó cũng không được."

Hoằng Trị ngây ra: "Vì sao?"

Không cần Lưu Kiện trả lời, Hoằng Trị đã lập tức minh bạch nguyên nhân.

Quan trường Đại Minh này, tham quan quá nhiều, ai sẽ đáp ứng dùng cách ghi sổ gần như hoàn toàn rõ ràng này, thế chẳng phải sẽ chặt đứt tài lộ của những tham quan này à?

Phép ghi sổ này không thành vấn đề, nhưng có vấn đề là người. Tham quan là giết không hết, nhưng thiên tử lại cần bọn họ để giúp mình thống trị quốc gia.

Thần sắc của Hoằng Trị buồn bã thở dài, mắt cụp xuống, nhìn cái tên xa lạ trên sớ.

"Đáng tiếc cho thư sinh tên là Tần Kham này, rõ ràng lòng mang chí đền nợ nước, hết lòng với vua, nhưng chí không thể toại, sinh ra không hợp thời." Hoằng Trị nói xong, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

Nhân tài sinh không hợp thời là trách nhiệm của ai?

Hắn hoàng đế Đại Minh hắn ra thì còn có thể là trách nhiệm của ai nữa?

Sự thống khổ của Hoằng Trị không phải là tế ngộ của Tần Kham, hắn là thống khổ Đại Minh dưới biểu tượng trùng hưng, nhưng lại ẩn giấu nguy cơ khắp nơi.

Nghe lời bình của Hoằng Trị đối với thư sinh xa lạ Tần Kham này, Mưu Bân đứng im lặng bên cạnh mắt tỏa sáng.

Bước hai bước Về phía trước, Mưu Bân khom người bẩm Hoằng Trị: "Bệ hạ, thứ cho thần lỗ mãng, thần có chuyện muốn bẩm báo."

"Chuyện gì?"

Thư sinh tên là Tần Kham mà Bệ hạ vừa nhắc tới, hhh chính là bách hộ dưới trướng Cẩm Y vệ ta."

"Ồ? Thì ra là nhân tài của Cẩm Y vệ, tốt, Mưu ái khanh vì nước nạp sĩ, trung tâm khả miễn, ha ha." Hoằng Trị không khỏi vui vẻ nói.

"Bệ hạ quá khen." Mưu Bân thong dong điềm tĩnh nói lời cảm tạ, vẻ mặt thì vẫn hờ hững.

Ra khỏi cửa lớn điện Văn Hoa, bước chân Mưu Bân có chút dồn dập.

Rời khỏi hoàng cung, khóa mã chạy như bay tới nha môn Bắc trấn phủ ti, Mưu Bân vội vàng phân phó cho cấp dưới: "Lập tức tới Thiệu Hưng tìm nơi hạ lạc của một người tên là Tần Kham, trao cho người này nha bài bách hộ của Cẩm Y vệ, quan y, tất cả quan bằng cáo thân, nam bắc trấn phủ ti bịa án của Tần Kham vào danh sách, mau."

Cấp dưới vội vàng lĩnh mệnh.

"Nhớ kỹ, Tần Kham này là người của Cẩm Y vệ ta, trước giờ luôn vậy! Ừ, sau khi trao cho hắn bách hộ thì lập tức đưa hắn tới Nam Kinh."

Cấp dưới đi rồi, Mưu Bân lúc này mới lộ ra nụ cười thoải mái.

Người được lọt vào tai, đập vào mắt bệ hạ, phàm là nhân tài được bệ hạ khen, Cẩm Y vệ tất sẽ đi trước Đông Hán, thu nạp vào túi.

Chương 44: Ước hẹn một năm (1)

"Đỗ cô nương, cha ngươi có biết Đông Trân xuống đài là ta ở phía sau giở trò quỷ hay không?" Tần Kham lo sợ hỏi.

Hắn không thể không hỏi. Lần đó vì chuyện quấy rối hôn sự, hắn lừa một đám người, thủ đoạn có chút quá đáng, lại đánh một trận với tiểu công gia, coi như lật tẩy việc này, nhưng Đỗ Hoành nếu biết chân tướng, không nhất định có thể bỏ qua, người ta cũng không phải kẻ tham ăn.

Phá hủy nhân duyên của nữ nhi, dân đấu quan còn đẩy người ta xuống đài, toàn tộc bị lưu đày ngàn dặm, đem tiểu công gia trở thành quân cờ, làm hại quân cờ tự dưng bị đánh. Đỗ Hoành nếu biết thì kiểu gì cũng chém đầu hắn, tuy nói hắn có thể lên làm tri phủ toàn nhờ vào công lao của Tần Kham, nhưng mà chung quy vẫn quá mức nham hiểm, trong mắt người làm quan, người như Tần Kham thuộc về điêu dân điển hình.

Đỗ Yên cười một tiếng, lườm hắn một cái, một ánh mắt kiều mỵ này làm say đắm lòng người.

"Hiện tại biết sợ rồi à? Sợ cha ta chặt ngươi ra à? Lúc trước khi vô pháp vô thiên sao không nghĩ."

Tần Kham hít sâu một hơi.

Nghe những lời trướng của bà tám này, lúc trước hắn vô pháp vô thiên là vì ai?

Người tốt làm không được, sớm biết vậy thì cứ trơ mắt nhìn nàng ta nhảy vào hố lửa cho rồi, nàng ta không dám nhảy thì mình còn có thể miễn phí ở đằng sau đẩy nàng ta một cái.

Đỗ Yên thấy thần sắc Tần Kham không tốt, lập tứcdịu xuống, ôn nhu nói: "Cha ta chỉ biết là ngươi cướp dâu, chuyện phát sinh về sau, biết chân tướng chỉ có chúng ta và tiểu công gia, tiểu công gia

về Nam Kinh rồi, lại không có giao tình với cha ta, sẽ không nói cho cha ta biết đâu."

Tần Kham liếc nàng ta: "Không phải còn có ngươi biết à?"

"Ngươi ngay cả ta cũng không tin à?" Mày liễu Đỗ Yên dựng thẳng, vừa muốn phát hỏa, nhưng không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt đỏ ửng, xấu hổ nói: "Ngươi nếu không tin ta thì không bằng... Không bằng cưới ta đi, cưới ta rồi, ta chính là người của Tần gia, chết cũng sẽ không bán đứng ngươi."

Tần Kham mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Ta chỉ nghe qua, người chết mới không để lộ bí mật."

....

"Tần Kham, ngươi hình như không muốn cưới ta?" Đỗ Yên u oán nói.

Tần Kham thở dài: "Đại tiểu thư à, cha ngươi hiện tại hận không thể dùng đao giết ta, ngươi cảm thấy ta cưới được ngươi à?"

"Những cũng đâu phải không thể, ngươi đi cứ đi nói chuyện với cha ta, nói nhiều lời hay vào, để ông ta xuôi cục tức này, giữa hai ta không phải vẫn có khả năng à? Hiện tại toàn bộ thành Thiệu Hưng đều biết ta và ngươi... Trừ ngươi ra, còn ai chịu cưới ta nữa? Cha ta khẳng định cũng minh bạch điểm này, sẽ chờ ngươi tới cửa nhận tội..." Đỗ Yên oán hận lườm hắn một cái.

"Cha ngươi nếu hỏi chúng ta lúc nào thông đồng... Khụ, yêu nhau lúc nào thì ta phải nói như thế nào?"

"Cứ nói lâu ngày thì sinh tinh, ngu vậy!"

"Ặc, đùa gì vậy! Ta căn bản một ngày cũng không có, sinh tình cái gì! Bà tám ngươi chớ có lừa ta, bằng không thì lên công đường gặp nhau đấy!"

xxxxxxxxxx

Ngồi trong nội đường nha môn tri phủ, vẻ mặt Tần Kham rất thống khổ, hông tím bầm, bị bà tám cấu.

Hắn đến nha môn không phải vì cầu hôn, mà là xin lỗi.

Đông gia toàn tộc bị lưu đày, việc hôn nhân tất nhiên không cần nhắc lại, nhưng nữ nhi của Đỗ gia không gả được ra ngoài thật sự là bị Tần Kham làm hại, một thư sinh không công danh dám lừa nhiều người như vậy, Đỗ Hoành chắc chắn có một loại tình cảm cường liệt muốn giết hắn thật thống khoái.

Tần Kham vẫn muốn sống ở Thiệu Hưng, hắn muốn kiếm bạc ở Thiệu Hưng, mua nhà lớn, mua nha hoàn xinh, muốn thực hiện được những chí hướng rộng lớn này thì phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là tuyệt đối không thể tuyệt đối không thể để Tri phủ đại nhân Thiệu Hưng sinh ra tình tự mãnh liệt không ổn với hắn, nếu không ngày sau gay to.

Vì thế Tần Kham kiên trì đăng môn.

Làm người phải có cốt khí, không thể cúi đầu trước thế lực hắc ác, nhưng Đỗ tri phủ không phải thế lực hắc ác, hắn là quan, lăn lộn trong bạch đạo, hơn nữa dưới sự bức bách của thế lực hắc ác nào đó, Tần Kham tương lai có lẽ không thể không gọi hắn một tiếng "Nhạc phụ". Đáng tiếc trước mắt vị nhạc phụ này muốn làm nhất chính là tự tay đâm chết thằng con rể này.

Ngồi trong Nội đường rất lâu, Đỗ Hoành tựa hồ đang cố ý trừng phạt hắn, một canh giờ trôi qua, Tri phủ đại nhân vẫn không thấy bóng, nội đường chỉ có một mình Tần Kham, thị nữ Đỗ gia thêm ba lượt nước trà, trà Long Tĩnh vốn ngon mà hiện tại hương vị so với nước sôi còn nhạt hơn.

Khi Tần Kham đã no bụng nước, đang do dự có nên giữa đường thối lui giải quyết vấn đề của bàng quang hay không thì sau bình phong sơn thủy của nội đường truyền đến tiếng ho khan có chút điệu bộ, Đỗ Hoành mặc thường phục cổ tròn chậm rãi đi ra.

Tần Kham vội vàng đứng lên, vái chào: "Văn sinh bái kiến Tri phủ đại nhân."

Đỗ Hoành liếc hắn, hừ một cái, cũng không bảo miễn lễ, đi tới vị trí chủ vị ngồi xuống, chậm rãi uống ngụm trà rồi nói: "Tần Kham, mấy ngày trước gây náo động lớn quá, làm không tồi."

Tần Kham cười gượng, hắn biết, những lời này khẳng định không phải đang khen hắn.

"Đỗ đại nhân, vãn sinh gây họa, hôm nay đặc biệt tới bồi tội với Tri phủ đại nhân."

Đỗ Hoành cười lạnh: "Bồi tội gì? Ngươi làm sai gì à?"

Tần Kham rất muốn nói ta cũng không biết làm sai điều gì, chẳng những không so đo việc Đỗ gia ngươi nợ ta hai trăm lượng bạc, còn rất thiện lương cứu nữ nhi của ngươi ra khỏi khổ hải, Đỗ đại nhân nếu còn là ngươi, thì nên thật lòng khen ta mấy câu, rồi trả lại số bạc nợ ta và cả tiền lãi nữa.

Nếu thực sự nói ra những lời này, liệu Đỗ Hoành có xông vào bếp vác dao chặt thịt ra không?

Tần Kham sợ chết, đành phải vẻ mặt đau khổ nói: "Vãn sinh trẻ tuổi xung động, cả thành đều biết thanh danh của Đông gia quá kém, vãn sinh và Đỗ tiểu thư lại là... tri giao, không đành lòng để nửa đời sau của nàng phải chịu khổ, cho nên giựt giây nàng ta kháng hôn, vãn sinh đã cô phụ ý tài bồi của đại nhân, đặc biệt tới bồi tội với đại nhân."

Khóe miệng Đỗ Hoành phác ra một nụ cười cổ quái: "Tri giao? Đây là quan hệ trước mắt của ngươi và Yên nhi, đúng không?"

Thái dương Tần Kham đổ mồ hôi.

Lời này không dễ trả lời, nói không đúng, một bình dân tay trắng ngấp nghé tiểu thư của quan gia, Đỗ Hoành sẽ lấy đao chém hắn, nói đúng thì cô phụ thâm tình của Đỗ Yên, với tính tình kia của bà tám nhỏ, cũng sẽ lấy đao chém hắn.

Trước sau hai thanh đao, Tần Kham đột nhiên cảm thấy, lúc trước khi xuyên qua tới đây đang treo cổ ở xà nhà, không nên giãy dụa cầu sinh, cứ như vậy để treo cổ tới chết còn hơn phúc hắn, ít ra thì cũng được chết an tường hơn hiện tại.

"Đỗ tiểu thư quốc sắc khuynh thành, xinh như đào mận, c hiền lương, nghi thất nghi gia..." Tần Kham gạt lương tâm tìm hết những từ hay trong bụng.

Mặt Đỗ Hoành đỏ lên, hắn biết rõ nữ nhi bảo bối, nói đẹp thì cũng còn được, nhưng nếu nói "Thục đức hiền lương, nghi thất nghi gia" không khỏi rất rời xa thực tế, thổi phồng có chút không biết xấu hổ.

"Khụ khụ, được rồi, được rồi, Tần Kham, ngươi nói cho lão phu hay, ngươi và Yên nhi rốt cuộc là quan hệ gì?"

Khóe miệng Tần Kham nhếch lên, nói khẽ: "Lâu ngày sinh tình..."

"hả?" Đỗ Hoành trừng mắt, quan uy tích tụ trong không khí: "Ngươi muốn kết hôn với nữ nhi của lão phu?"

"Cái này..." Sắc mặt Tần Kham dần dần đỏ lên, hắn phát giác đang đứng đang đứng ở ngã rẽ của nhân sinh, một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục.

Sau tấm bình phong dựng ở Nội đường, mặt Đỗ Yên thò ra, thấy Tần Kham do dự, Đỗ Yên vừa tức lại vừa khẩn trương, nhe hàm răng trắng ngần về phía hắn, trong tay không biết từ đâu ló ra một cây gậy sắt, ở ngay trước mặt Tần Kham, gậy sắt trong tay Đỗ Yên gấp khúcrồi gấp khúc. Cuối cùng hung hăng bẻ một cái, một cây gậy sắt đang yên lành thẳng tắp bị nàng ta bẻ thành như một cái quẩy kết cấu phức tạp.

Chương 44: Ước hẹn một năm (2)

Đỗ Yên lặng lẽ trừng mắt hạnh với Tần Kham, như uy hiếp quơ quơ cái gậy cong về phía hắn.

Tần Kham nheo mắt, lau mồ hôi lạnh: "Đúng vậy, thất lễ rồi, vãn sinh quả thực có ý cưới lệnh thiên kim."

Nói xong Tần Kham thống khổ nhắm mắt lại, cảm giác như cả người hư thoát, trong đầu nuốt lệ ngậm ngùi từ bỏ mộng tưởng "xa hoàn xinh".

Cứu một mạng người hơi xay bảy tòa phù đồ, thôi thì để cho nha hoàn xinh người ta có đường sống đi.

Đỗ Yên đứng sau Bình phong gật đầu hài lòng, lộ ra nụ cười quyến rũ với Tần Kham, biến mất.

Đỗ Hoành vuốt râu, gật đầu: "Thì ra ngươi hôm nay là tới cầu hôn.."

"Bồi tội, không phải cầu hôn..." Tần Kham yếu ớt nói.

Đỗ Hoành sắc mặt trầm tĩnh nhìn Tần Kham, trong lòng vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ.

Ngày đại hôn Đông Đỗ, Đỗ Yên ở giữa nơi phố xá sầm uất giận phá kiệu hoa, cùng Tần Kham dắt tay nhau chạy đi, người trong thành Thiệu Hưng ai cũng thấy, Đỗ gia đã trở thành tài liệu phản diện và trò cười cho dân chúng thân hào nông thôn, hiện giờ trong thành Thiệu Hưng, người đang còn chờ gả nữ nhi, các trưởng bối kiểu gì cũng giáo huấn mấy câu "Ngươi xem nữ nhi của Đỗ tri phủ xem thế này thế kia, ngươi ngàn vạn lần đừng học theo nàng ta thế này thế nó, tương lai tất nhiên sẽ cả đời bị người ta chọc vào xương sống nọ kia..."

Nếu không ngoài dự liệu, thanh danh của Đỗ Yên hiện giờ ít nhất

cũng vang vọng đại giang nam bắc, tương lai gia đình lương thiện nào còn dám tới tới cửa cầu hôn? Đường đường là tiểu thư của quan gia, thân nữ nhi trong sạch, không thể gả cho người khác làm thiếp được?

Đỗ tri phủ nhìn trái nhìn phải, bên cạnh trừ tên gia hỏa đáng chết ngàn đao Tần Kham này ra thì nữ nhi tựa hồ thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Đỗ tri phủ ngửa đầu, bi thương tới chảy nước mắt.

Thở dài, Đỗ Hoành trầm giọng nói: "Tần Kham, nữ nhi của ta tuy nói hơi gàn bướng, nhưng là cũng xuất thân gia đình quan lại, Đỗ gia ta bốn đời làm quan, tổ tiên cao nhất từng làm tới, Lễ bộ Thị Lang, là dòng dõi thư hương chính kinh, thi thư lễ nghi gia truyền..."

Tần Kham không biết Đỗ Hoành nói những lời này là có ý gì, chỉ cúi đầu vâng dạ.

" Lão phu không phải là người ham thế lợi, không cần ngươi có bao nhiêu gia tài điền sản, nhưng, Tần Kham à, hôn nhân đại sự không phải là trò đùa, lão phu không để ý tới hiện tại của ngươi, nhưng cũng không có nghĩa là không để ý tới tương lai của ngươi, nữ nhi của lão phu từ nhỏ được ta cưng chiều trong vòng tay, đói không tới lạnh không chịu, ngươi cảm thấy lão phu sẽ gả nữ nhi bảo bối cho một người không có tiền đồ, tương lai sẽ chỉ đi theo hắn ăn đói mặc rách, không có quyền thế, không có gia tài, chú định phải nghèo hèn cả đời hay sao?"

Tần Kham ngẩng đầu nhìn hắn, dần dần minh bạch ý tứ của Đỗ Hoành.

Đỗ Hoành vuốt râu tiếp tục thở dài: "Nữ nhi của Lão phu năm nay đã mười bảy, không còn nhỏ nữa, hôn sự thực sự không thể kéo dài..."

Tần Kham cho tới lúc này mới biết được tuổi thật của Đỗ Yên.

Chậc chậc, mới mười bảy tuổi, lúc nhỏ không biết ăn gì mà cao thế... Tương lai phải hỏi Đỗ đại nhân, ghi lại sách dạy nấu ăn, có

lẽ lại có thêm một tài lộ.

Đỗ Hoành giơ một ngón tay về phía Tần Kham, chậm rãi nói: "Một năm, Tần Kham, lão phu cho ngươi một năm thời gian, để chứng minh mình có tiền đồ, sau một năm, ngươi lại tới nhà ta, để lão phuxem ngươi có tư cách cưới nữ nhi của ta hay không, nếu vẫn bình thường nhất sự không thành như hiện tại..."

Sắc mặt Đỗ Hoành bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, thanh âm cũng cao lên không ít: "Nếu như ngươi quả thật là không có tiền đồ, lão phu thà để nữ nhi lẻ loi cả đời cũng sẽ không gả nó cho ngươi, cùng lắm thì lão phu cho nó gia sản để cả đời không lo cơm ăn áo mặc, nuôi báo cô nó cả đời là được!"

Tần Kham nghiêm nghị, vội vàng chắp tay: "Vâng."

... Ta sau khi nhất định sẽ không cầu tiến.

"Xin hỏi Đỗ đại nhân, tới trình độ nào thì mới gọi là 'có tiền đồ'?"

Đỗ Hoành vuốt râu cười: "Cái này tự ngươi quyết định, sau một năm tự ngươi nghĩ lại, cảm thấy có tư cách tới nhà ta thì ngươi cứ tới, nếu như cảm thấy ngay cả bản thân cũng không hài lòng thì ngươi nói lão phu sẽ hài lòng ư?"

Tần Kham gật đầu.

Không trách được Đỗ Hoành, đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ, cha mẹ nào mà không hy vọng nữ nhi được gả cho một tấm chồng tốt? ở cái thời đại chỉ có người đọc sách là cao, công danh là cao này, ai sẽ đi gả tiểu thư quan gia cho một thư sinh văn nhược ngay cả công danh tú tài cũng không có? Nghĩ tới tài liệu phản diện Đường Dần, từng là Giải Nguyên một phủ? Hiện giờ tài danh nổi khắp thiên hạ, vô số văn nhân kỹ nữ truy phủng? Kết quả thì sao, ngay cả thê tử kết tóc của hắn cũng không chịu nổi cuộc sống nghèo khó với hắn, quyết đoán bro hắn mà đi.

Củi gạo dầu muối trong Cuộc sống chung quy vẫn không thế mấy câu thơ hay là có thể thay thế được.

Đỗ Hoành không hy vọng Tần Kham là Đường Bá Hổ thứ hai, càng không hi vọng nữ nhi phải sống quẫn bách cả đời với một tên thư

sinh nghèo kiết hủ lậu cả đời.

Tần Kham chẳng những lý giải khổ tâm của Đỗ Hoành, càng sinh ra một loại kính ý đối với hắn, tình thương của cha như núi, kín đáo mà kiên định.

Bình phong sơ thủy sau nhị đường rung khẽ, Tần Kham liếc qua, cười nhẹ.

Đỗ Yên, ngươi đang cảm động vì phụ thân của ngươi à? Quý trọng đi, trước khi phụ thân già, hãy quý trọng hắn.

"Đỗ đại nhân, vãn sinh đáp ứng." Tần Kham chỉnh lại y quan, vái dài Đỗ Hoành.

Trong mắt Đỗ Hoành hiện lên mấy phần phức tạp, thở dài: "Tần Kham, thời hạn một năm rất ngắn, ngươi phải tranh thủ thời gian, đừng để lão phu và Yên nhi thất vọng."

"Vãn sinh sẽ không để đại nhân thất vọng, trong một năm tất có tiền đồ."

Đỗ Hoành gật đầu hài lòng, khóe miệng thoáng hiện nụ cười.

Tần Kham cõi lòng đầy kích động ra khỏi tri phủ nha môn, gió lạnh thổi qua, đầu óc đang sôi trào tỉnh táo lại, Tần Kham xoay người nhìn sư tử đá uy nghiêm trước cửa nha môn, bỗng nhiên có một loại xung động muốn khóc.

Ta chỉ là tới xin lỗi bồi tội thôi mà, vì sao... tự dưng lại bị định ra chung thân đại sự?

Nhớ lại nụ cười quỷ dị nơi khóe miệng của Đỗ Hoành lúc sắp đi, Tần Kham đứng ở trước cửa nha môn ngây ngốc hồi lâu, cuối cùng ngửa mặt lên trời thở dài.

Bị chơi rồi!

Đỗ Hoành bất hiển sơn bất lộ thủy, có thể ngồi trên vị trí tri phủ thành, không phải chỉ dựa vào vận khí, lão hồ li này là có thực lực, lừa người chẳng kém chi Tần Kham.

Khi đang tràn ngập bi phẫn thì bà tám nhỏ rất không có nhãn lực từ cửa hông nha môn chạy ra, nắm vai hắn cười duyên liên tục, cao hứng tới hai má đỏ hây hây.

Tần Kham biết, đây là một loại vẻ hưng phấn sau khi mãnh thú đợi được con mồi, kế tiếp là đang nghĩ xem nên cắn xé như thế nào.

"Ha ha, Tần Kham, ta biết, ta biết ngươi nguyện ý cưới ta mà!"

Tần Kham ảm đạm thở dài: "Chung quy với không thoát được khỏi ma chưởng của ngươi."

Đỗ Yên không nghe thấy Tần Kham rên rĩ, vẫn cười khanh khách nói: "Nói mau, ngươi có phải đã sớm thích ta rồi hay không? Bằng không vì sao đáp ứng cưới ta, hơn nữa ở trước mặt cha ta đáp ứng sảng khoái như vậy."

Tần Kham phụng phịu nói: "Ta thấy cô nương mặt mày sáng sủa, xương cốt tinh kỳ, lại có một thân Hạo Nhiên Chính Khí, tính lấy về nhà, trăm năm sau nhập tổ phần của Tần gia ta, dùng để trấn mộ trừ tà, không được à?"

Chương 45: Cẩm y tới cửa

" Đính hôn với thiên kim nhà Đỗ tri phủ?" Đường Dần mắt trợn trừng, có điều trong ánh mắt không nhìn ra được ý tứ hâm mộ.

"Không phải đính hôn, mà là... Có tiền đồ để đính hôn." Tần Kham không thể không giải thích.

Ánh mắt Đường Dần lập tức trở nên cổ quái, kinh ngạc nhìn Tần Kham hồi lâu, lắc đầu thở dài: "Hiền đệ đúng là... biết chịu nhục, lúc trước ngu huynh cũng từng có vô số tiểu thư quan gia tỏ tình, ta nếu có một một chút khí khái như ngươi, cắn răng một cái rồi nhắm mắt dứt khoát nghe theo thì hiện giờ... Ài."

Tần Kham xác định, Đường Dần quả nhiên không phải hâm mộ hắn, mà là bội phục hắn... giỏi chịu nhục?

"Đường huynh nói vậy là cớ làm sao?" Tần Kham ngạc nhiên hỏi.

Đỗ Yên tuy nói hơi bạo lực, nhưng cũng không đến nỗi tệ vậy chứ? Nhìn khuôn mặt, đặc biệt là dáng người như người mẫu ấy, còn cả đôi chân thon dài thẳng tắp...

Vì sao vẻ mặt của Đường Dần giống như hắn vừa cưới một con heo nái vậy?

Đường Dần thở dài giải thích nói: "Vị tiểu thư Đỗ gia kia ta cũng thấy mấy lần, nhìn ra được cô nương ấy có tình ý với ngươi, chỉ có điều, người ta gia thế cao hơn ngươi cũng không sao, ngay cả vóc dáng cũng ngang ngửa với ngươi, ngươi không biết là rất không xứng à?"

"Hả?" Tần Kham rất là kinh ngạc: "Nữ nhân cao thì làm sao?"

Đường Dần lườm hắn: "Chồng là Càn, vợ là Khôn, cái này là luân thường trời cho, cho nên nam tử chú định địa vị cao, vóc dáng cao hơn nữ tử, hiền đệ nhìn chung quanh xem, nào có nữ nhân dáng cao như nam nhi năm thước? Tương lai các ngươi nếu thành hôn rồi, trong nhà quyết định luân thường Càn Khôn như thế nào?"

Tần Kham sau một lúc lâu kinh ngạc thì nói không nên lời.

Thì ra nữ nhân dáng như người mẫu ở thời cổ đại cũng không hay gì, ngược lại là một thế yếu rất lớn, thẩm mỹ của cổ nhân đúng là khác thật, bọn họ chịu sự đầu độc của tam cương ngũ thường quá sâu, cho rằng nữ nhân cao quá thì là một loại khiêu chiến đối với phu quyền của bọn họ, cho nên không vui..

Đúng là ngu muội, bọn họ chẳng lẽ không tưởng tượng thử xem, chuyện phòng the ban đêm, lúc được đôi chân thon dài ấy quấn vào hông thì cảm giác tuyệt vời cỡ nào à, ngươi đi tìm một cái chân bắp chuối, tay sờ lên thì trượt xuống, rồi trượt từ đầu tới chân, tìm nửa miếng thịt lợn nằm cùng cũng có thể đạt được hiệu quả đồng dạng, thế thì còn gì là tình thú?

So với ngươi thì là vứt đi, nhưng với ta lại là ngọc quý, loại cảm giác này rất tốt.

Hiện tại điều duy nhất Tần Kham lo lắng là võ lực trị của bà tám nhỏ, cũng không biết nàng ta với ai võ công với ai, lực sát thương rất khủng bố, tương lai nếu có cãi nhau với nàng ta thì có lẽ có thể còn thắng, nhưng sau khi cãi xong rồi, mình tuyệt đối sẽ gặp bi kịch.

Nữ nhân này còn phải dạy dỗ thêm, bằng không thì chết cũng không cưới nàng ta.

Tần Kham nheo lại mắt, bỗng nhiên cười rất vui.

Có thể cam đoan, hắn tuyệt sẽ không ghét bỏ vóc dáng cao của bà tám nhỏ, ừ, không chê tí nào, có tư thế chỉ có dáng cao mới làm được, sau này phải dạy nàng ta...

Ở cái thời đại không có công danh thì không thể làm quan này, muốn có tiền đồ thì chỉ có thể phát tài, lý giải của hắn đối với hai chữ "Tiền đồ" là, một năm sau kiếm được đủ tiền, sau đó từ đại môn tri phủ nha môn ném bạc, gặp người thì ném, ném tới tận trước mặt Đỗ Hoành.

Nếu Đỗ Hoành không khinh bỉ hắn tới chết thì tin rằng cưới bà tám nhỏ không thành vấn đề.

Khi đang Ngồi trong khách sạn suy nghĩ về đường ngắn để phát tài thì bên ngoài khách sạn bỗng nhiên có tiếng người hô ngựa hí.

"Cẩm Y vệ tới!" Dưới lầu có người hoảng sợ kêu to, một mảng hỗn loạn xảy ra.

Tiếp theo là tiếng bước chân rầm rập lên lầu.

Tần Kham ngây ra một lúc, Cẩm Y vệ? Cẩm Y vệ giết người không chớp mắt, đặc vụ khắp thiên hạ Trong truyền thuyết? Bọn họ là tiến vào khách sạn bắt người à? Ai lại không có mắt như vậy, đi đắc tội với Cẩm Y vệ?

Thật sự rất hiếu kỳ, rất muốn ra ngoài nhìn một cái xem Cẩm Y vệ trong truyền thuyết trông thế nào, nhưng Tần Kham không dám, hắn là người coi an toàn là trên hết, tận lực đừng đi chọc vào phiền toái không cần thiết, Cẩm Y vệ ở trong mắt hắn không nghi ngờ gì nữa là đại phiền toái.

Cho dù không muốn chọc vào phiền toái, nhưng phiền toái vẫn tìm tới cửa.

Tiếng gõ cửa khe khẽ truyền đến, thanh âm nhu tình như nước cơ hồ khiến Tần Kham cảm động muốn khóc.

Vào ở cái phòng này mấy tháng, cuối cùng... Cuối cùng cũng có người dùng phương thức bình thường để bái phỏng hắn.

Mở cửa, Tần Kham thất thần, tiếp theo sắc mặt trở nên tái nhợt.

Ngoài cửa có mấy đại hán đang đứng, đều mặc cẩm bào phi ngư màu vàng, hông dắt một thanh trường đao dài nhỏ hơi cong, đầu đội mũ ô sa long ti màu đen, mọi người vẻ mặt nghiêm nghị, hai mắt như điện, vừa nhìn đã biết không phải là hạng người lương thiện.

Tần Kham ngây ra một lúc, mồ hôi lạnh không ngừng từ trán chảy xuống.

Cẩm Y vệ!

Cẩm Y vệ tìm tới cửa, mình phạm vào chuyện gì? Mà đáng để vận

dụng sự truy bắt của Cẩm Y vệ?

Gần đây gần đây đánh nhau với tiểu công gia ra thì mình vẫn rất an phận mà.

"Ngươi... Các ngươi..."

Một hán tử cẩm bào hơn ba mươi tuổi dẫn đầu mạnh ôm quyền, trầm giọng nói: "Tôn giá là Tần Kham?"

Tần Kham nháy mắt mấy cái, tiếp theo thì chỉ lên trên lầu: "Các ngươi nhận nhầm người rồi, Tần Kham sống ở trên lầu, ta tên là Đường Bá Hổ."

Hán tử cẩm bào nhíu mày, lẩm bẩm: "Không phải nói Tần Kham đó sống ở lầu hai sao? Sao lại thành lầu ba?"

Thản nhiên gật đầu với Tần Kham, cả đám người không lương thiện này rầm rập lên lầu.

Tần Kham cả người run rẩy, vội vàng thu dọn một túi bạc trong phòng rồi sau đó... té!

Đáng sợ thật, Cẩm Y vệ tìm mình để làm gì? Nghe nói chiếu ngục của bọn họ rất hung tàn, đi vào tuyệt không có tiền lệ còn sống đi ra, nơi này không nên ở lâu, trước tiên tìm thâm sơn rừng già trốn mấy ngày, sau đó tìm cách đông độ sang Nhật Bản, Nhật Bản hiện giờ là thời Mộ Phủ, thật sự rất hắc ám, các tiểu quỷ tử, chờ đó, ta đến gây họa cho các ngươi đây...

Vừa đeo túi lên lưng chuẩn bị chuồn êm thì lại nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng hét như heo kêu của Đường Bá Hổ: "Ta không phải Tần Kham! Thật sự không phải hắn mà! Các ngươi nhận nhầm rồi! Ta là Đường Bá Hổ, thật đó! Các ngươi phải tin ta, ta chỉ làm văn sáng tác thơ thôi, thực sự không chọc gì vào Cẩm Y vệ các ngươi mà, trời cao à, ngài mù mắt rồi..."

"Tần Kham ở đâu?" Hán tử Cẩm bào lớn tiếng quát hỏi.

"Ở dưới lầu..."

"Cái tên ở dưới lầu vừa rồi nói ngươi là Tần Kham, rốt cuộc là thế

nào?"

"Hả?"

...

Mang theo túi chứa đầy bạc, Tần Kham đau lòng từng đợt, trong bao chỉ còn hơn hơn một trăm lượng bạc, hắn chỉ lấy được có bấy nhiêu, tám chín trăm lượng còn lại vẫn ở trong phòng, không biết tiện nghi cho tên vương bát đản nào, đều là tiền mồ hôi nước mắt đấy...

Lén lút như kẻ trộm xuống lầu, đại sảnh khách sạn là một mảng hỗn độn, khác nhân rúc vào một góc đại sảnh run như cầy sấy, chưởng quầy và mấy tên tiểu nhị thì quỳ ở cầu thang, sợ hãi không ngừng dập đầu lên trên.

Họa của Đại Minh Hán Vệ có thể thấy rõ.

Tần Kham cúi lưng, rón ra rón rén vừa ra khỏi đại sảnh thì đã thấy một bóng đen từ trên trời bay xuống, rất vững vàng hạ xuống trước người Tần Kham, chính là đại hán cẩm bào cầm đầu từ cửa sổ từ lầu hai nhảy xuống.

Tần Kham thiếu chút nữa thì ngã vật ra đất, màu máu trên mặt nhanh chóng biến mất, nháy mắt dã phủ đầy vẻ tuyệt vọng.

Đại hán cẩm bào quan sát hắn một chút, cũng không nhắc tới chuyện hắn chạy trốn, chỉ gật gật đầu, nói: "Thì ra ngươi mới là Tần Kham."

Nói xong bỗng nhiên lộ ra một nụ cười với Tần Kham, cái miệng rộng đầy râu tách ra để lộ hai hàm răng vàng khè, hết sức đáng sợ.

"Tần bách hộ, lần đầu gặp, có lễ."

Chương 46: Tới Nam Kinh nhậm chức

Nha bài bách hộ của Cẩm Y vệ, cẩm bào phi ngư màu vàng, Tú Xuân dao vỏ da đen, chứng từ cáo thân bách hộ do nha môn nam bắc trấn phủ ti viết.

Trong phòng Khách sạn, những thứ đó bày cả ở trên bàn, Tần Kham nhìn mà hoa cả mắt.

"Đây... Đây là..."

Hán tử Cẩm bào ha ha ha ha nói: "Những thứ này đều là của Tần bách hộ, do nha môn Nam trấn phủ ti phát, xin Tần bách hộ nhận lấy cất kỹ, những thứ này mất thì phiền lắm, bên trên còn có thể truy cứu trách nhiệm đấy."

Tần Kham dần dần tỉnh táo lại, lấy quan bằng cáo thân ra xem, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm hán tử cẩm bào.

"Các ngươi... chắc là sẽ không làm chứng từ giả chứ?"

Sắc mặt hán tử cẩm bào còn khó coi hơn: "Lời này của Tần bách hộ là sao?"

"Vô duyên vô cớ, ta làm sao tự dưng lại thành bách hộ của Cẩm Y vệ?"

Hán tử cười: "Có thể đi vào Cẩm Y vệ là vinh quang rất lớn, Cẩm Y vệ trước nay đều là thế tập, từ vệ trung quân hộ đời này truyền đời kia, rất ít có người ngoài trực tiếp được chọn vào, hơn nữa vừa vào đã là bách hộ, Tần bách hộ không thấy là nên vui mừng ư?"

Tần Kham nhếch miệng.

Nên cảm thấy vui mừng à? Cẩm Y vệ xú danh vang xa, nghề nghiệp chính của đám người này chính là hãm hại trung lương,

kiêm chức hoành hành làng xóm, hiếp đáp dân chúng, một thư sinh văn nhược như ta, theo lý mà nói thì nên đứng đầu tập đoàn quan văn chính nghĩa nhất cũng dối trá nhất, tự dưng lên làm bách hộ Cẩm Y vệ là cớ làm sao?

Chắp tay, Tần Kham cười nói: "Không biết quý tính đại danh của các hạ?"

Hán tử cẩm bào ôm quyền cười nói: "Ta chính là kinh lịch ti hạ của nha môn Nam trấn phủ, Dương Thiên Thọ, phụng lệnh của Mậu Chỉ huy sứ, đặc biệt tới Thiệu Hưng đưa quan bằng và quan phục cho Tần bách hộ, cũng phụng mệnh cùng Tần bách hộ tới Nam Kinh thượng nhiệm."

Tần Kham cả kinh nói: "Vì sao muốn phái ta tới Nam Kinh?"

" Đây là ý tứ của Chỉ huy sứ đại nhân, ta cũng không biết, Tần bách hộ cứ nghe theo là được."

"Nếu ta không muốn làm bách hộ này..." Tần Kham rụt rè nhìn nhìn sắc mặt của Dương Thiên Thọ nói: ".... Sẽ có hậu quả gì?"

Dương Thiên Thọ nghiêm mặt nói: "Nha môn của Nam trấn phủ ti chuyên diệt những kẻ không phục trong các huynh đệ, những huynh đệ không nghe lệnh đều phải chịu hình phạt ba dao sáu lỗ, máu chảy tới cạn mà chết."

Nụ cười của Tần Kham bỗng nhiên trở nên rực rỡ như ánh mặt trời: "Từ nay về sau ta chính là bách hộ của Cẩm Y vệ quang vinh mà thần thánh, xin Dương huynh đệ chiếu cố nhiều hơn."

Dương Thiên Thọ gật gật đầu: "Quân lệnh khẩn cấp, không thể chậm trễ, Tần bách hộ, chúng ta lên đường tới Nam Kinh."

"Gấp vậy à? Ta muốn cáo biệt bằng hữu đã."

"Không còn kịp nữa rồi, để sau viết thư là được."

"Không cho ta cáo biệt ngươi sẽ hối hận..."

...

...

Rầm!

Đỗ Yên đá văng cửa phòng Đường Dần.

Đường Dần nằm bẹp trên giường, hai mắt vô thần nhìn xà nhà, vẻ mặt kinh hồn chưa định.

Đỗ Yên đứng ngoài cửa phòng, thò đầu liếc một vòng quanh phòng.

"Đường đại tài tử, Tần Kham đâu?"

Đường Dần giật nảy mình, môi run run: "Vừa rồi một đám Cẩm Y vệ tới đưa hắn đi rồi, hiện tại chắc đã ra khỏi thành."

Đỗ Yên sợ hãi: "Cẩm Y vệ vì sao lại bắt hắn? Hắn phạm phải tội gì?"

"Cẩm Y vệ bắt người còn cần lý do à?" Đường Dần thống khổ ngửa mặt lên trời thở dài: "Thiên hạ Đại Minh này, bị Hán Vệ họa hại thì chỉ đành bó tay thôi, ô hô ai tai!"

Trong mắt Đỗ Yên nhanh chóng đầy nước, cắn cắn môi dưới, không nói gì chạy ra khỏi khách sạn.

Mấy bộ quần áo, một bao bạc, ở xa mã hành mượn một chiếc xe ngựa, Tần Kham thậm chí còn chưa kịp cáo biệt cha con họ Đỗ và Đường Dần đã bị một đám Cẩm Y vệ nửa mời nửa ép kéo lên xe ngựa, mấy thớt tuấn mã vây quanh xe ngựa chạy ra khỏi thành.

Sau khi cố ý kết giao trò chuyện với Dương Thiên Thọ, Tần Kham mới biết được, thì ra bản thân một bách hộ như hắn là võ quan lục phẩm.

Tuy rằng là tiểu quan quân cơ sở, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là "Quan" rồi, dưới phong trào sùng văn khinh võ của Đại Minh, võ quan lục phẩm như hắn tuyệt đối không thể so bì với quan văn ngậm vàng, cho dù là gặp tri huyện thất phẩm, võ quan lục phẩm vẫn phải thành thành thật thật hành lễ.

Đương nhiên, Cẩm Y vệ thì khá đặc thù, bình thường không phải lễ phép với quan văn, trong kinh sư còn tính là phải thu liễm, một khi đến địa phương, tựa như mãnh hổ xuống núi, sói vào đàn dê, ngông ngênh phá phách.

Về phần các đại lão của Cẩm Y vệ vì sao coi trọng thư sinh như hắn, vì sao phải điều hắn tới Nam Kinh nhậm chức, Tần Kham không nhận được đáp án, không phải Dương Thiên Thọ không chịu nói, mà là hắn quả thật không biết, động cơ của Chỉ huy sứ đại nhân một tên kinh lịch nho nhỏ như hắn không thể biết được.

Tần Kham ngồi trên xe ngựa, ôm ấp số bạc mấy tháng vất vả kiếm được, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra phía sau, không biết là mừng hay lo.

Nếu không ngoài dự kiện thì không lâu nữa sẽ phải đền tiền rồi.

Nghĩ đến túi bạc giấu trong bao quần áo sắp không cánh mà bay vào túi người khác, Tần Kham liền cảm thấy tim gan như co thắt lại.

Rầm rập....

Phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, từng tiếng như gõ vào lòng, Tần Kham càng cảm thấy miệng khô khốc.

Các Cẩm Y vệ ghìm ngựa quay đầu nhìn lại, thấy một nữ tử trẻ tuổi đang cưỡi ngựa phi tới, càng lúc càng gần, thân ảnh linh hoạt nhấp nhô trên lưng ngựa vững như Thái Sơn, lù lù bất động.

Dương Thiên Thọ hồn nhiên không biết sắp xui xẻo, khen: "Bà nương này cưỡi ngựa giỏi thật, nhìn ra được là người luyện công phu..."

Tần Kham Trong xe ngựa thầm than một tiếng, nhắm mắt lại ôm đống bạc thật chặt, giống như là lặng lẽ nói lời từ biệt với chúng.

Dương Thiên Thọ vừa khen xong, ngựa của nữ tử trẻ tuổi đã cách bọn họ không tới năm trượng, lúc này nữ tử bỗng nhiên quát lớn một tiếng, thân thể từ trên yên ngựa bay lên, hai chân thon dài uốn éo giữa không trung, giống một cây kéo đang tõe ra, cắt tới Dương Thiên Thọ.

Dương Thiên Thọ trợn mắt há hốc mồm, xoay người ngạc nhiên kêu to với đám Cẩm Y vệ: "Gì thế này! Các ngươi ai trêu chọc nàng ta à."

Bùm !

Còn chưa nói hết thì mọi người liền trơ mắt nhìn Dương kinh lịch như diều đứt dây bay ra xa.

Mọi người ngẩn ra, sau đó bình tĩnh lại thì giận tím mặt, đều xuống ngựa rút đao, miệng mắng to: "Con quỷ nhỏ chán sống kia, dám chọc Cẩm Y vệ chúng ta à, không muốn sống nữa chăng?"

Nữ tử hốc mắt đỏ ửng, cắn môi không nói gì, thân hình nhu mì xinh đẹp thì lại như một con trâu điên đâm về phía mọi người.

Chỉ nghe mấy tiếng rầm rầm, bốn năm tên Cẩm Y vệ trong thời gian mấy hơi thở đã ngã xuống đất, lăn lộn rên rỉ không thôi.

"Cẩm Y vệ thì có thể không giảng đạo lý à? Ai dám bắt tướng công của ta, ta sẽ lấy mạng hắn! Thiên Vương lão tử ta cũng không sợ!"Mắt hạnh của nữ tử trợn lên phẫn nộ quát.

Nữ tử này chính là Đỗ Yên, nghe nói Tần Kham bị Cẩm Y vệ bắt, trong lòng khẩn trương, trên đường đoạt ngựa rồi vội vàng tới cứu người.

Dương Thiên Thọ nằm trên mặt đất, dần dần hoãn khí lại, vừa rên rỉ vừa quay đầu ngơ ngác nhìn nàng ta.

"Chậm đã! Bà nương ngươi nói gì? Ai bắt tướng công của ngươi?"

Đỗ Yên nhìn chung quanh, thấy sau mành xe ngựa một bóng người lén lút trốn tránh, vì thế chỉ về phía hắn: "Hắn là tướng công của ta, Tần Kham!"

Dương Thiên Thọ ngạc nhiên, môi run run, buồn bã thở dài: "Ăn trận đòn này, thù cũng không thể báo."

Tần Kham xuống xe ngựa, ôm bạc thở dài, sau đó, phát cho mỗi người hai mươi lạng.

Dương Thiên Thọ là quan, phát năm mươi lạng.

Ôm cái túi đã nhẹ đi không ít, Tần Kham không biết là đồng tình hay là đau lòng, có chút u oán nhìn Dương Thiên Thọ.

"Ta nói rồi, không cho ta nói lời từ biệt với bằng hữu thì ngươi sẽ hối hận, ngươi có nghe đâu."

Chương 47: Chia tay ngoài thành

Tần Kham thống hận sự liệu sự như thần của mình.

Hắn biết bà tám nhỏ sẽ không bỏ qua cho những Cẩm Y vệ này, cũng biết cũng biết thủ đoạn của bà tám này phi thường hung tàn, hắn cũng biết người đền tiền thuốc men sau chuyện là mình.

Bạc trong túi đã vơi đi hơn một nửa, tim Tần Kham như tan nát.

Dương Thiên Thọ cầm năm mươi lượng bạc hiển nhiên tâm bình khí hòa hơn rất nhiều, có điều vẫn có chút căm giận,

" Đây là bà nương của ngươi à?"

Tần Kham nhìn thoáng qua Đỗ Yên đang xấu hổ, thở dài: "Hiện tại không phải, có điều tương lai quá nử là khó thoát khỏi ma chưởng của nàng ta."

Dương Thiên Thọ vẻ mặt đồng tình: "Ngươi làm sao lại tìm phải một..."

Đỗ Yên trừng mắt, sát khí tỏa ra.

Dương Thiên Thọ rất thức thời sửa lời: "Một nữ trung hào kiệt hiên ngang oai hùng như vậy, cùng Tần bách hộ chính là một đôi trời đất tạo nên, hiền phu thê tình thâm như biển, đúng là ao ước của mọi người."

Đỗ Yên được khen thì mặt mày hớn hở, nhìn tình huống trước mắt nàng ta cũng đã minh bạch là thế nào, vì thế rất dũng cảm vỗ vai Dương Thiên Thọ: "Ngươi cũng không tệ, vừa rồi coi như ta nhìn hầm, ngươi đừng để trong lòng nhé."

Tần Kham ở bên cạnh bĩu môi, bà tám này chẳng lẽ không nghe ra được là lời này của người ta rất trái với lương tâm à?

Đỗ Yên đỏ mặt, vẻ mặt thẹn thùng kéo Tần Kham sang một bên,

xấu hổ nói: "Ta vừa rồi có phải làm sai chuyện gì không?"

Tần Kham phụng phịu nói: "Đúng rồi."

"nặng lắm à?"

Tần Kham thở dài ảm đạm: "Sai lầm này của nàng đại khái đáng một trăm năm mươi lượng bạc, có thể mua năm nha hoàn trẻ tuổi xịnh, nàng nói xem nó nặng hay nhẹ?"

Đỗ Yên giật mình lè lè lưỡi, tiếp theo thì mày liễu dựng thẳng, cả giận nói: "Ngươi không ngờ đền tới một trăm năm mươi lượng? Chỉ đụng nhẹ mấy cái, có cần phải đền nhiều vậy không? Ta giúp ngươi đòi tiền về!"

Tần Kham tay mắt lanh lẹ, tóm ngay lấy cánh tay của nàng ta, mồ hôi lạnh túa hết cả ra.

Nguy hiểm thật, một cái tóm này ít nhất cũng lấy về được tổn thất hơn ba trăm lượng.

"Đại tiểu thư, bình tĩnh đi, người ta không trêu không chọc ai, tự dưng ăn đòn oan, bạc trong túi ta có tội tình chi đâu? Nàng tha cho chúng có được không?" Tần Kham bất đắc dĩ thở dài.

Đỗ Yên khựng người, lườm hắn một cái: "Vô duyên vô cớ, ngươi sao tự dưng lại vào Cẩm Y vệ làm bách hộ?"?"

"Ta so với nàng thì còn muốn biết đáp án hơn kìa, tuy nói nhân sinh khó tránh khỏi hồ đồ, nhưng quả này ta hình như hồ đồ hơi quá."

Mặt Đỗ Yên đượm nét buồn: "Sau này chúng ta sẽ ra sao, cha ta là quan văn, xưa nay hận nhất là Hán Vệ, ngươi lại thành Cẩm y bách hộ, tương lai..."

Đỗ Yên lo lắng là có đạo lý, tập đoàn quan văn Đại Minh trước nay có thể nói như nước với lửa cùng Hán Vệ, hai bên đấu hơn một trăm năm, mỗi người có kiểu riêng, tập đoàn quan văn thì âm hiểm, đầu tiên là đứng ở trên điểm đạo đức, luôn dùng chính nghĩa đại biểu cho bả thân, ngược lại, Hán Vệ có vẻ chất phác hơn, chỉ biết vùi đầu bắt người giết người, chứ không biết khi công tác thì

cũng phải học được tự quảng cáo biểu dương bản thân, vì thế xú danh của Hán Vệ dần dần vang xa, trở thành đối tượng để tập đoàn quan văn dùng ngòi bút làm vũ khí, duy hộ chính nghĩa.

Tần Kham tự dưng lên làm Cẩm y bách hộ, tương lai Đỗ tri phủ có nguyện ý nhận đứa con rể này hay không, thật đúng là khó nói được.

Thấy bộ dạng ưu sầu của Đỗ Yên, Tần Kham đành phải tồn an ủi: "Chờ sau khi ta làm tới Thiên hộ rồi, sẽ bắt cha nàng vào chiếu ngục, để hắn thử hết một trăm lẻ tám loại hình cụ, không tin hắn không đáp ứng."

Từ xa nhìn đôi phu thê này bày tỏ tình cảm với nhau, Dương Thiên Thọ và đám Giáo úy rất ngạc nhiên phát hiện, bà nương Tần gia bỗng nhiên như phát điên thi triển trọn vẹn Hàng Long Thập Bát Chưởng lên người tướng công nàng ta.

...

Nỗi khổ biệt ly, buồn bã trong lòng.

Khi Tần Kham đang nhe răng trợn mắt xoa chỗ bầm tím trên người thì Đỗ Yên lại mắt đẹp rưng rưng, sửa lại y quan cho hắn.

"Nam Kinh không thể so với Thiệu Hưng, nơi đó huân quý đông đúc, ngươi làm gì cũng phải cẩn thận, có thể nhịn thì nhịn, đừng có hồ đồ đi đắc tội với người ta."

Tần Kham cười nói: "Nàng yên tâm, ta rất yêu hòa bình, chẳng đắc tội với ai cả, Cẩm y bách hộ này ta cũng không muốn làm, tìm lý do phạm sai lầm gì đó, để bên trên khai trừ..."

Đỗ Yên bất mãn nói: "Ngươi sao có thể nói như vậy? Khoa cử ngươi đã vô vọng, không thể chỉ làm phú ông gia tiêu dao được? Bách hộ cũng là võ quan, ít nhiều cũng có xuất thân, không thể bởi vì ta sự chán ghét của cha ta mà làm hỏng tiền đồ của bản thân ngươi, ngươi nhất định phải làm bách hộ cho thật tốt, chẳng những phải làm tốt, có cơ hội cũng phải tranh lên chức, không cần phải lo cha ta nghĩ gì, ngươi cũng không phải sống vì ông ta."

Tần Kham có chút kinh ngạc nhìn nàng ta, không ngờ những lời

"Nữ đại bất trung lưu" thời cổ quả thực rất có đạo lý, việc hôn nhân chữ bát còn chưa phẩy, Đỗ Yên đã hoàn toàn đầu nhập vào nhân vật phu nhân của Tần gia rồi, so sánh với các nữ nhân kiếp trước kết hôn rồi còn tìm trăm phương nghìn kế mang đồ nhà chồng về nhà mẹ đẻ, họ thật sự là nên xấu hổ tới đập đầu vào tường mà chết để tạ tội với thiên hạ mới đúng.

Đón ánh mắt của Tần Kham, Đỗ Yên xấu hổ đến tới đỏ mặt, cúi đầu nói: "Ta... Ta cũng là vì nghĩ cho tương lai của chúng ta thôi, cha ta nói ước định một năm với ngươi, bảo ngươi phải có tiền đồ rồi mới cho kết hôn, nhưng hắn cũng không nói là không cho phép ngươi làm võ quan mà, tương lai khi ngươi áo gấm về quê, cha ta nếu ghét bỏ thân phận của ngươi, cùng lắm thì... Cùng lắm thì ta trèo tường... bỏ trốn với ngươi."

Nói xong những lời đại nghịch bất đạo này, hai má Đỗ Yên đã xấu hổ đến đỏ bừng, cả người mềm như không còn sức.

Cho đến giờ phút này, Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy ở sâu trong nội tâm như bị đâm thật mạnh, hắn phát hiện mình đã động lòng với nàng ta rồi.

Kỳ thật, cưới một lão bà bạo lực như vậy cũng không tồi, tuy rằng tính cách cường hãn một chút, nhưng nàng ta lại toàn tâm toàn ý buộc tim mình vào người hắn, trong mắt nàng ta, Tần Kham hắn chính là trờ, chính là sống lưng, chính là tất cả, nàng ta sẽ không hề có tư tâm tình toán cho hắn, suy nghĩ cho hắn, sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ hắn, lập trường của nàng ta vĩnh viễn sẽ nhất trí với hắn, không cần lo lắng nàng ta sẽ lệch khỏi quỹ đạo.

Vợ như vậy, còn gì mà không hài lòng? Nếu thực sự tìm một lão bà mảnh mai lúc nào cũng khúm núm, ngày tháng quả thực quá yên bình, cuộc sống như vậy còn có gì thú vị?

Tần Kham cảm thấy trong lòng thực sự rất thoogn suốt.

Được rồi, đại phụ của Tần gia sẽ là nàng ta, không bao lâu nữa, nàng ta sẽ gọi là Tần môn Đỗ thị.

Vì sao nói là đại phụ?

Rất rõ ràng, tương lai của Tần gia không chỉ có một nữ chủ nhân, ít nhất thì chí hướng rộng lớn nha hoàn xinh đẹp đầy nhà cho tới bây giờ Tần Kham vẫn chưa bao giờ dẹp bỏ, nếu Đỗ Yên phản đối thì hắn không ngại thể hiện sự cứng rắn của trượng phu.

Kiếp trước Tần Kham rất hoa tâm, hái hoa ngắt cỏ khắp nơi, hắn cảm thấy đây không phải là khuyết điểm, cho nên đời này hắn cũng không định sửa.

Dương Thiên Thọ thúc giục Tần Kham lên xe, sắc trời không còn sớm, không thể chậm trễ thời gian nữa.

Tần Kham lên xe ngựa, nhìn Đỗ Yên qua cửa sổ gỗ, Đỗ Yên đứng bên quan đạo, hai mắt đẫm lệ nhìn Tần Kham, mũi sụt sùi, khóc to như trẻ con, vừa khóc vừa dùng tay áo lau nước mắt, bộ dạng vừa đáng yêu lại vừa khiến người ta thương xót.

Hốc mắt Tần Kham cũng ửng đỏ, trên mặt thì đau nụ cười chua xót.

Môn môn Đỗ thị... Năm nay dù sao cũng mới mười bảy tuổi, vẫn là trẻ con mà.

Xe ngựa khởi hành, Tần Kham nhìn Đỗ Yên đứng khóc bên đường, trong lòng đau xót, vén rèm lên hô to: "Đỗ Yên, ta nhất định sẽ cưới nàng, lần này là thật! Nàng chính là chính thất đại phụ của Tần gia ta."

Đỗ Yên khóc như mèo hoa, liên tục gật đầu, nghẹn ngào nói không ra lời.

Tiếng khóc bỗng nhiên dừng lại, Đỗ Yên giống như tỉnh táo lại, ánh mắt nhu nhược trở nên sắc bén.

"Tần Kham, cái gì gọi là 'Chính thất đại phụ' ? Ngươi còn muốn cưới bao nhiêu người? Ê? Dừng lại cho ta, nói cho rõ ràng đi!"

Tần Kham lau mồ hôi, kinh hoàng nói: "Dương đại ca, phiền ngươi ra roi thúc ngựa."

"Chủy tiện (mồm thối) hả?"

"... Đúng vậy."

Chương 48: Mới đến

Nam Kinh ở phía tây bắc Thiệu Hưng, không xa, cũng không gần, cách chừng bảy tám trăm dặm, với tốc độ của đoàn người Tần Kham, chắc phải bốn năm ngày mới đến.

Trên đường không có gì xảy ra, mọi người đi qua Hàng Châu, Hồ Châu, sau năm ngày thì cuối cùng tới ngoài Tụ Bảo môn phía nam thành Nam Kinh.

Trên tường thành tang thương cổ xưa, khắc hai chữ triện "Ứng Thiên", tường thành cao hơn sáu mươi trượng, toàn bộ đều dùng đá và gạch to xây thành, tường thành dài chừng bảy mươi dặm, từ trước công nguyên tới cuối những năm Hồng Vũ, trải qua ba mươi năm sửa thành, sở dĩ tốn nhiều nhân lực vật lực để tu kiến tòa cố đô này, chính là vì thời Hồng Vũ đế chinh chiến thiên hạ thì chọn dùng đề nghị của nho sinh Chu Thăng. "tường cao, tích lương nhiều, từ từ hẵng xưng vương", tòa thành này các tới trước mắt vẫn là thành lớn số một trên thế giới.

Phía nam dùng sông Tần Hoài làm sông đào bảo vệ thành thiên nhiên, đông dựa Chung sơn, bắc tựa Hầu hồ, Kim Xuyên môn tây bắc nối thẳng tới nội thành Nam Kinh lan tới tiếp giáp Trường Giang, có thể thấy được khí phách của hoàng đế Hồng Vũ lúc trước cỡ nào, tạo đô thành Đại Minh vách sắt thành đồng, công thu kiêm toàn.

Tần Kham đứng dưới tường thành Nam Kinh, ngửa đầu nhìn rêu xanh phủ kín cửa thành, để lộ hai chữ "Ứng thiên" Vô cùng tang thương, hắn chậm rãi thở ra từng hơi đục trong lồng ngực, trong đầu là một mảng thư thái.

Cố đô của sáu triều, Kim Lăng địa thế thuận lợi, tử khí đông lai, thủ đô của đế vương quân lâm thiên hạ.

Nơi này, sẽ là một khởi điểm mới trong nhân sinh của hắn ư? Ở Đại Minh thịnh thế huy hoàng này, một người xuyên việt sẽ đi trên con đường nào, trèo lên tòa núi cao nào, mới không có lỗi với nhân sinh mới này?

Tần Kham mang theo vẻ mặt mê mang, giống như một chiếc thuyền nhỏ trong biển cả sóng giận, thẫn thờ đi cùng đám người Dương Thiên Thọ vào thành Nam Kinh.

Năm nay là tháng tư năm Hoằng Trị thứ mười bảy, một người trẻ tuổi mười chín, bị vận mệnh đẩy lên vũ đài Đại Minh.

Cẩm Y vệ bách hộ thượng nhiệm, chuyện thứ nhất tất nhiên không phải là phá làng phá xóm, khi nam hiếp nữ, việc này có thể để sau rồi tính, việc đầu tiên phải làm đó là tới Thiên hộ sở báo danh.

Thủ trưởng của bách hộ đương nhiên là Thiên hộ, võ quan cũng là quan, là quan thì phải giữ quy củ của quan trường.

Tần Kham được an bài vào Thiên hộ sở thành đông Nam Kinh.

Gọi là "Thành đông", là chỉ phía đông thành Nam Kinh, bao gồm mấy con phố trong phạm vi hoàng thành, mấy con phố này rất không đơn giản, bởi vì ở nơi này cơ hồ tất cả đều là hoàng thân quốc thích, vương công đại thần, một Hầu gia nho nhỏ đi qua mấy con phố này, người gác cổng nhà người ta chưa chắc đã thèm nhìn thẳng.

Thiên hộ sở Thành đông ở đường Tây Trường An, bên phải giáp Thông chính ti Nam Kinh, bên trái cạnh nha môn Kỳ thủ vệ, nha môn Khâm thiên giám, phía sau tựa ngũ quân Đô Đốc phủ cùng với Nam Kinh lục bộ.

Trước khi vào Thiên hộ sở, Dương Thiên Thọ cười rất vui vẻ nói với Tần Kham rằng, đi về phía tây phố Tây Trường An, quẹo vào phố Đại Thông, đó là giáo phường ti, bên trong đều là nữ quyến của phạm quan bị bắt làm qua kỹ, bên trong có mấy vị khuê tú quan gia quốc sắc thiên hương, hiện giờ là tiểu thư sắc nghệ hầu người, rất yểu điệu.

Tần Kham bĩu môi, hắn không có hứng thu dâm dê vợ con người khác, hiện tại là nghĩ tới vị Thiên hộ đại nhân, người lãnh đạo trực tiếp kia kìa, nếu người này không dễ tiếp xúc, hoặc là cố ý làm khó hắn, khi đó mình sẽ phải đi con đường nào.

Thiên hộ sở có chút cũ kỹ, tọa lạc ở phía đông con phố, tường vây

phủ đầy rêu xanh, sơn son trên cửa cũng đã phai màu, chẳng gây chú ý, chẳng ai liên tưởng được một nha môn giống như là sa cơ thất thế này lại là Cẩm Y vệ Thiên hộ sở tiếng tăm lừng lẫy.

Xem ra Cẩm Y vệ vẫn rất an phận, quy củ làm quan không sửa nha môn bọn họ cũng không dám vi phạm, hơn trăm năm đấu tranh đấu, Cẩm Y vệ cũng sợ cái miệng của đám ngôn quan ngự sử.

Ở cửa đứng hai gã lực, Dương Thiên Thọ đưa nha bài lên, rồi dẫn Tần Kham vào.

Càng đi vào trong, Tần Kham càng cảm thấy mình giống như dấn thân vào một văn vật cổ tích có lịch sử ngàn năm tang thương, khắp nơi đều là cảnh tượng rách nát, mặc dù không đến mức "Đổ nát thê lương", nhưng cũng đủ để gọi là tiêu điều vắng vẻ.

Tần Kham nhíu mày: "Dương huynh, Thiên hộ sở chúng ta bị thổ phỉ cướp bóc à?"

Dương Thiên Thọ cười khổ nói: "Trước kia cũng không phải vậy đâu, có điều mấy ngày trước Thiên hộ sở gặp phải chút chuyện."

"Chuyện gì?"

Dương Thiên Thọ nhìn trái nhìn phải, hạ thấp giọng nói: "Từ tiểu công gia của Ngụy quốc công sau khi từ Thiệu Hưng trở về, tính tình càng lúc càng nóng nảy, mấy ngày trước trong Cẩm Y vệ chúng ta có tên hỗn đản mù mắt đắc tội với tiểu công gia, tiểu công gia dẫn theo gia phó tới Thiên hộ sở đập một trận, sau đó thì đắc ý dào dạt nghênh ngang bro đi."

Nói xong, vẻ mặt của Dương Thiên Thọ rất phức tạp nhìn Tần Kham, rất rõ ràng, hắn đại khái biết tiểu công gia và Tần Kham ở Thiệu Hưng từng có giao tình.

Có lẽ là đang thầm oán Tần Kham lúc trước vì sao không giữ tai họa này ở lại Thiệu Hưng.

Tần Kham trợn mắt há hốc mồm: "..."

Không ngờ Từ Bằng Cử ở Nam Kinh cũng ương ngạnh đến mức này, xem ra đây mới là bản sắc huân quý của hắn, ở Thiệu Hưng

đập nhà của Đông gia đối với hắn mà nói thì quả thực là quá bình thường, nhẹ nhàng tới không thể nhẹ nhàng hơn.

"Các ngươi sao không đánh trả? Cẩm Y vệ mà, trừ đương kim thiên tử ra thì chúng ta còn phải sợ ai?" Tần Kham rất khó hiểu.

Dương Thiên Thọ cả kinh nói: "Đùa à! Cẩm Y vệ chúng ta cũng sợ rất nhiều người, những huân quý này tuyệt đối không thể đắc tội được, đặc biệt là Ngụy quốc công, được lịch đại Đại Minh thiên tử tín nhiệm, cho nên cho phép Từ gia của ông ta chấp chưởng binh quyền, trấn thủ Nam Kinh qua nhiều thế hệ, Cẩm Y vệ sao dám chọc hắn? Cho dù là kiện tới trước mặt hoàng thượng, hoàng thượng tất nhiên cũng sẽ thiên vị Từ gia."

Mồ hôi lạnh của Tần Kham ứa ra, Cẩm Y vệ hung thần ác sát cũng không dám chọc vào Từ gia, nghĩ đến mình từng hung hăng đánh cho Từ Bằng Cử một trận, hắn đột nhiên cảm thấy sau chuyện mới sợ, tội danh này là bao lớn?

Sau này nhất định không thể tái phạm cái loại chuyện thiếu bình tĩnh này!

"Tên hỗn đản nào trong Cẩm Y vệ dám chọc tiểu công gia?"

Dương Thiên Thọ lắc đầu: "Nghe nói là bách hộ, dẫn các huynh đệ xông vào một thanh lâu thu tiền bảo kê, vừa hay tiểu công gia đang uống hoa tửu bên trong, làm phiền nhã hứng của tiểu công gia, tên gia hỏa đó lại là mới tới, không biết tiểu công gia, cãi mấy câu, vì thế tiểu công gia nổi dận, dẫn người đánh hắn tới tàn phế thì không nói, còn đập nát cả Thiên hộ sở này.."

Tần Kham lau mồ hôi: "Hắn cũng mới tới à?"

Dương Thiên Thọ ý vị thâm trường nhìn hắn: "Đúng, vị bách hộ này thượng nhiệm mới ba ngày, đã bị Cẩm Y vệ gạch tên, đưa về nhà dưỡng thương rồi. Ngươi vừa hay thay ca hắn."

Tần Kham trong nháy mắt đã minh bạch tất cả, điều tới Nam Kinh có lẽ là ý tứ của Chỉ huy sứ đại nhân, có điều an bài hắn ở Thiên hộ sở thành đông, chỉ sợ cũng là đám thuộc hạ Cẩm Y vệ Nam Kinh này giở trò, đây là định dùng hắn để giảm bớt cơn tức của

tiểu công gia.

"Dương huynh, ta... và tiểu công gia cũng không quen biết gì cả." Tần Kham vẻ mặt đau khổ nói.

Dương Thiên Thọ lắc đầu nói: "Tần huynh đệ nói vậy là không được rồi, sau này đều là huynh đệ trong vệ, người quang minh chính đại không nói lời mập mờ, giao tình của ngươi và tiểu công gia khi ở Thiệu Hưng không tầm thường, chỗ phủ Ngụy quốc công còn nhờ huynh đệ cứu vãn."

Tần Kham rất thành khẩn nói: "Dương huynh, ngươi phải tin ta, ta và hắn thực sự không có giao tình gì cả, chẳng giấu gì ngươi, ta chỉ là ở Thiệu Hưng đánh tiểu công gia một trận ra, trừ lần đó ra thì ta và hắn thực sự không quen biết gì..."

Dương Thiên Thọ hoảng sợ trợn trừng hai mắt, cả khuôn mặt từ từ biến thành màu tím

Chương 49: Bách hộ thượng nhiệm

Làm người thành thật quá cũng không tốt, ví dụ như hiện tại.

Sắc mặt Dương Thiên Thọ rất khó coi, tay phải rục rịch mà động, không biết có phải là muốn bắt sống Tần Kham là tại chỗ, sau đó trói gô lại đem cho tiểu công gia trút giận hay không.

" Ngươi thực sự từng đánh tiểu công gia?" Ngữ khí Dương Thiên Thọ có chút run rẩy.

"Không, đùa với ngươi thôi." Tần Kham vội vàng chối, để tỏ vẻ nói đùa vậy rất buồn cười, nói xong hắn còn ha ha cười gượng hai tiếng.

Khuôn tái nhợt tái nhợt của Dương Thiên Thọ dần dần khôi phục màu máu, thở phào nhẹ nhõm, cười khổ nói: "Sau này đừng có đùa như vậy, để tiểu công gia nghe thấy, với tính tình của tiểu công gia... Ài?"

Chỉ chỉ sương phòng hai gian trong Thiên hộ sở, Dương Thiên Thọ nói: "Lôi Thiên hộ ở bên trong, ngươi đi bái kiến hắn đi, ta có việc phải đi trước."

"Dương huynh đi đâu?"

"Vừa rồi bị câu nói đùa của ngươi khiến cho tim ngừng đập mất mấy nhịp, ta phải đi khám đại phu." Dương Thiên Thọ không thèm quay đầu lại đi ngay.

Tần Kham có chút áy náy, đùa còn chịu không nổi, ta nếu nói với hắn là thật, Dương huynh chẳng phải nổ tan xác ngay tại đương trường ư?

Xoay người đi vào sương phòng Thiên hộ sở, Thiên hộ Thiên hộ sở thành đông họ Lôi, tên Hồng, là một vị quân nhân thô lỗ,, đối với Tần Kham cũng rất khách khí, Tần Kham dùng lễ của thuộc hạ bái

kiến, Lôi Hồng cũng rất khiêm tốn hoàn lễ.

....

Khi Tần Kham đi vào, Lôi Thiên hộ đang luyện chữ.

Cảnh tượng rất quỷ dị, một đại hán cao lớn thô kệch, mặt đầy râu, nắm bút lông chặt như cầm đao, mồ hôi trên trán chảy ào ào, sắc mặt đỏ bừng, lườm tờ giấy Tuyên Thành trên án thư với vẻ mặt dữ tợn, giống như tờ giấy đó là cừu nhân bất cộng đái thiên của hắn vậy, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi giống như ra trận giết địch.

Tần Kham rất đồng tình với Lôi Thiên hộ.

Ở cái thời đại sùng văn khinh võ này, quân nhân muốn cầu tiến, chỉ có thể thông qua mới thứ linh tinh như cầm kỳ thư họa, học đòi văn vẻ, chiếm được sự tôn kính của văn nhân, đáng tiếc rất ít có người kiên trì được, với vẻ mặt của vị Lôi Thiên hộ trước mắt này, phỏng chừng cũng chẳng kiên trì được mấy ngày.

" Bách hộ dưới trướng Thiên hộ sở Thành đông Tần Kham bái kiến Thiên hộ đại nhân." Tần Kham khom người thi lễ.

Lôi Hồng buông bút, hài lòng gật gật đầu với tác phẩm của mình, sau đó xoay người nhìn Tần Kham.

"Tần bách hộ, ha ha, nghe danh đã lâu, bộ dạng của Tần bách hộ là người đọc sáchà?"

"Hổ thẹn, từng có công danh tú tài, nhưng phạm lỗi bị khai trừ rồi."

Hai mắt Lôi Hồng sáng rực: "Lôi mỗ thích nhất là giao tiếp với người đọc sách, ha ha, nào đến đấy, nhìn chữ Lôi mỗ vừa viết, Tần bách hộ bình thử một chút xem thế nào?"

Tần Kham đành phải cười khổ đáp ứng.

Tiến lên nhìn, Lôi Hồng không ngờ viết lối viết thảo, cũng có chút căn cơ.

Tần Kham chăm chú nhìn một lúc, sau đó hít một hơi lạnh: "2B?"

"hả?" Lôi Hồng kinh hãi, giật lấy tờ giấy Tuyên Thành, gấp đến độ mặt đỏ tai hồng: "Rõ ràng là chữ 'Quan' mà?"

Tần Kham lau mồ hôi: ".."

Chữ "Quan" Thành lối chữ thảo, được một người hiện đại nhìn.

Lôi Hồng vò tờ giấy, ngửa mặt lên trời bi thương thở dài: "Người đọc sách quả nhiên không dễ làm, thôi vậy!"

Khuôn mặt tuấn tú của Tần Kham đỏ bừng, hắn biết, mình đã tự tay hủy diệt lòng cầu tiến tha thiết của một quân nhân rồi, đường phong nhã của Lôi Thiên hộ tới đây là dừng.

Tinh thần của Lôi Thiên hộ không được tốt lắm, hiển nhiên đả kích vừa rồi đối với hắn là rất lớn, có điều đối với Tần Kham cũng vẫn rất khách khí, nói vài lời khách sáo trong quan trường, lại động viên Tần Kham mấy câu, rồi ra lệnh cho một lực sĩ dẫn Tần Kham tới Bách hộ sở thượng nhiệm.

Tất cả giống như đều rất vội vàng, Tần Kham có một loại ảo giác, hắn phát hiện Cẩm Y vệ Nam Kinh giống như coi hắn là đội viên phòng cháy, tất cả lễ nghi quan trường có thể miễn thì miễn, mau mau cứu hoả mới là chính sự.

Bách hộ sở nơi Tần Kham thượng nhiệm nằm đường Căn Nam hoàng thanh, cạnh hoàng cung Nam Kinh, tường vây cao lớn như sát sạt toàn bộ nơi ở của vương công đại thần và công hầu huân quý, sau khi quan sát hoàn cảnh phụ cận, lòng Tần Kham trầm xuống.

Làm bách hộ ở đây, tất nhiên là thành nhân vật hai đầu bị ức hiếp, bất kể là phố phố hay là tọa tham, nhiều gia đình quyền quý như vậy, ai thèm để ý tới một Cẩm y bách hộ nho nhỏ như ngươi? Một Cẩm y bách hộ thì có thể quản được ai?

Trước tiên không nhắc tới những quyền quý bên ngoài, chỉ thuộc hạ trong Bách hộ sở Tần Kham đã cảm thấy có chút khó quản rồi.

Thuộc hạ của Tần Kham có hai gã Tổng kỳ, một tư lại, hai gã Tổng

kỳ phân công quản lý năm tiểu kỳ, xuống chút nữa là Giáo úy, lực sĩ bình thường, nói là bách hộ, kỳ thật toàn bộ nhân viên của Bách hộ sở không tới một trăm người, trừ một trăm mười hai người có biên chế chính thức ra, còn thuê thêm hơn một trăm Cẩm Y vệ bang nhàn (ý nói tạp vụ, làm việc linh tinh), cũng chính là lâm thời công trong đơn vị thời hiện đại.

Hai gã Tổng kỳ một họ Đinh, tên Hàm, vừa nghe đã biết là một tên thật thà dễ bắt nạt, người cọn lại họ Đồ, tên Dương.

Khiến Tần Kham cảm thấy khó giải quyết chính là tên Đồ Dương này, thần thái ngoài mặt của hắn thì cung kính, nhưng ánh mắt nhìn Tần Kham thỉnh thoảng hiện lên hận ý.

Tần Kham rất mẫn cảm chú ý tới ánh mắt của hắn, bởi vì loại ánh mắt này rất quen thuộc, kiếp trước cũng lăn lộn ở nơi công sở, hắn từ một nghiệp vụ viên nho nhỏ một đường thăng chức tới phó tổng giám đốc, trở thành phụ tá đắc lực không thể thiếu của lão bản, trừ bản sự cá nhân ra, đương nhiên cũng phải dựa vào giẫm lên đầu không ít người mà đi lên, loại ánh mắt ghen ghét này hắn ở trong công ty thấy nhiều nhất.

Người không bị đố kỵ là hạng tầm thường, tố chất tâm lý của Tần Kham trước nay vẫn rất ổn định, đối với ánh mắt bất thiện của Đồ Dương chỉ đáp lại bằng nụ cười nhạt.

Nếu muốn nắm giữ quyền lực, chỉ có thể ân uy cũng dùng, lôi kéo tuyệt đại bộ phân người, đồng thời cũng phải giết gà dọa khỉ, phương pháp rất cũ, nhưng đơn giản hữu hiệu, Tần Kham không có nhiều thời gian để đấu trí với đám gia hỏa này.

Vị Đồ Tổng kỳ này, dài ngắn béo gầy vừa hay cực giống một con gà.

Tần Kham ở trong lòng thầm lặng mài dao, cân nhắc khi nào thì xuống tay với con gà này.

Ti lại Bách hộ sở họ Vương, tuổi chừng năm mươi, bộ dạng cũng rất thành thật.

Tần Kham vừa tới Bách hộ sở, hai gã Tổng kỳ liền tập hợp tất cả

thuộc hạ, ở trong tiểu viện của Bách hộ sở bái kiến tân nhiệm bách hộ đại nhân, thần thái của mọi người rất cung kính, không nhìn ra tâm tư thực sự của bọn họ.

Sau khi Đối chiếu danh sách điểm mão của Vương ti lại, Tần Kham cũng không nói những lời vô nghĩa, cho mọi người tản đi, rồi gọi Vương ti lại vào trong phòng.

Đưa ra hai đỉnh bạc trắng, Vương ti lại dưới sự cảm ân đái đức kể tuốt tồn tuột, Tần Kham cuối cùng cũng minh bạch vì sao Đồ Tổng kỳ có địch ý với hắn.

Chuyện rất đơn giản, bởi vì vị trí bách hộ này vốn luận tư lịch mà nói thì nên đến phiên Đồ Tổng kỳ, đáng tiếc đột nhiên lại mọc ra một tên hàng không binh, Đồ Tổng kỳ này vẫn là Đồ Tổng kỳ, vô vọng với thăng chức, tất nhiên là vừa hâm mộ, vừa ghen tị, vừa hận Tần bách hộ.

Về phần Đinh Tổng kỳ, cũng rất an phận, một là tuổi lớn rồi, chỉ chờ nhi tử thay chức, thứ hai cũng không có tinh lực tranh thủ vị trí bách hộ.

Tài nguyên của Bách hộ sở không nhiều lắm, chỉ dựa vào tiền bảo kê mỗi tháng của mấy thanh lâu và sòng bạc không có hậu trường, tuy nói Nam Kinh là nơi kim phấn, Tần Hoài hát hay múa giỏi, kỹ quán (nhà thổ) chương đài đầy rẫy, nhưng sau lưng tuyệt đại đa số những kỹ quán thanh lâu này đều là công hầu huân quý, Cẩm Y vệ của không dám tùy tiện trêu chọc.

Sau khi hắn làm rõ những tình huống này, Tần Kham đại khái cũng hiểu nhiều hơn về chức vị bách hộ này của hắn.

Tiếp theo nếu không ngoài sở liệu thì Đồ Tổng kỳ sẽ chuẩn bị lật đổ hắn, ỷ vào là lão nhân trong Bách hộ sở, đối với bách hộ đại nhân mới tới bằng mặt không bằng lòng, tìm cớ gây sự, hoặc gây họa gì đó, thủ đoạn vớ vẩn như vậy Tần Kham rất quen thuộc, nếu nói một cách chính xác thì kiếp trước hắn cũng nhờ vậy mà thượng vị.

Chương 50: Lôi kéo chèn ép

Phán đoán của Tần Kham rất chính xác.

Bọn thuộc hạ Ngày đầu tiên gặp mặt thì rất khách khí, nhưng chưa chắc mỗi ngày đều sẽ rất khách khí, đối với bách hộ mới thượng nhiệm mà nói, uy vọng của Đồ Tổng kỳ tựa hồ cao hơn thư sinh văn nhược Tần Kham này một chút.

Có lẽ không chỉ một chút.

Điểm mão Ngày hôm sau, mọi người đến đông đủ, Tần Kham sau khi đối chiếu danh sách, phân phó mọi người ai đi làm việc này thì hơn một trăm người trong viện không ngờ không muốn đi, cảnh tượng ầm ĩ, Vương ti lại quát mấy lần cũng không áp chế được.

Tần Kham mỉm cười, tính toán thời gian, cũng nên gây khó dễ vào hôm nay rồi.

Vẻ mặt ôn hoà nhìn Đồ Dương, Tần Kham biết việc này không thoát được can hệ tới hắn.

"Đồ Tổng kỳ, các huynh đệ có gì bất mãn, ngươi đại biểu mọi người nói với ta đi."

Biểu hiện của Đồ Tổng kỳ vẫn rất cung kính, khom người ôm quyền nói: "Tần đại nhân, thuộc hạ quản giáo, là lỗi của ta."

Đinh tổng kỳ ở bên cạnh do dự một lát rồi cũng khom người ôm quyền bồi tội.

"Nói nguyên do đi, đừng giấu làm gì." Tần Kham thản nhiên nói.

Đồ Tổng kỳ cúi đầu nói: "Các huynh đệ ba tháng không được phát lương, ai trong nhà cũng có miệng ăn, Cẩm Y vệ kể ra thì uy phong đấy, nhưng cũng không mua được cơm ăn."

Tần Kham quay đầu nhìn Vương ti lại, Vương ti lại vội vàng ghé vào tai hắn nói thầm.

Tần Kham giờ mới hiểu, thì ra tiền lương của Cẩm Y vệ tuy rằng mỗi tháng đều phát, nhưng dựa theo quy củ, Thiên hộ sở thành đông sẽ chỉ phát ba thành, còn lại do các bách hộ tự mình tới các thương gia thu, phí dụng này gọi hay là "Tiền bình an", nhưng kỳ thật cũng chẳng khác gì tiền bảo kê của xã hội đen đời sau, Đại Minh tuy nói là Hoằng Trị thịnh thế, nhưng quốc khố hiển nhiên vẫn rất thiếu thốn, tất nhiên sẽ không bỏ ra nhiều cho Hán Vệ, nhưng hơn mười vạn Cẩm Y vệ và Đông Hán phiên tử trong thiên hạ, mọi người dù sao cũng phải sống, vì thế "tiền bình an" này ứng vận mà sinh, cũng thành là một nguồn thu hợp pháp được ngầm thừa nhận trong triều đình Đại Minh, bao gồm cả thiên tử và các và văn.

Phạm vi Bách hộ sở quản hạt của Tần Kham là khu vực phồn hoa nhất Nam Kinh, kỹ quán chương đài đổ phường, cửa hàng, lẽ ra nên là đầy dầu mỡ, đáng tiếc sau lưng những cửa hàng này đều có thế lực của các công hầu huân quý, một Cẩm y bách hộ nho nhỏ dám đi thu của ai?

Vì thế liền tạo thành hiện trạng hiện giờ, giống như một đám ăn mày giữ núi vàng, trừ nhìn thèm thuồng chảy nước miếng ra thì không ai dám động tới một ngón tay.

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Là việc này à!"

Đồ Tổng kỳ có chút ngạc nhiên, nghe ngữ khí của Tần bách hộ, giống như chuyện này căn bản không tính là gì?

"Bách hộ đại nhân chẳng lẽ cảm thấy chuyện này không đáng nhắc tới, các huynh đệ bụng đối làm việc cũng không sao cả?" Đồ Tổng kỳ nói chuyện bắt đầu không còn quá khách khí.

Nghe thấy lời nói kích động này, hơn một trăm người trong viện phẫn nộ, mặc dù không dám chửi rủa, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Kham cũng có thêm mấy phần bất thiện.

Tần Kham thở dài: "Ý tứ của ta là, chuyện này muốn giải quyết thật sự rất dễ dàng."

" Giải quyết Như thế nào, mong bách hộ đại nhân dạy chúng ta." Đồ Tổng kỳ khí thế bức nhân.

"Đồ Tổng kỳ, do ngươi dẫn đội, dẫn các huynh đệ đi tuần phố, nhìn thấy những cửa hàng kỹ quán không vừa mắt thì cứ động thủ cướp, cướp được bao nhiêu thì đềulà của các ngươi, bên trên tra hỏi thì cứ nói là Tần bách hộ ta cho phép."

Đồ Tổng kỳ và hơn một trăm huynh đệ mừng rỡ: "Lời này là thật ư?"

"là thật."

Đồ Tổng kỳ vung tay lên: "Các huynh đệ, đi, có những lời này của Tần bách hộ, chúng ta còn sợ gì nữa."

Một đám người vù một cái biến mất tiêu.

Vương ti lại sợ tới mức khuôn mặt già nua trắng bệch: "Tần... Tần đại nhân, thế, thế này không được đâu, sẽ gây ra họa lớn đấy."

Vừa mới dứt lời, Đồ Tổng kỳ dẫn theo hơn một trăm người vù một tiếng trở lại.

"Tần đại nhân,... Ngươi gạt ta." Ánh mắt nhìn Tần Kham của Đồ Tổng kỳ tràn ngập khiển trách và... Ủy khuất?

Tần Kham lúng túng nói: "Đều bị ngươi nhìn ra rồi."

"Chúng ta đi cướp, lát nữa về ngươi lại nói ngươi căn bản không biết, chịu tiếng xấu thay cho người khác chẳng phải là ta à?" Ánh mắt của Đồ Tổng kỳ rất sắc bén, chỉ là phản ứng hơi chậm.

Tần Kham cười rất trêu người: "Nói có lý, hay là, ta lập văn tự, trên giấy trắng mực đen viết Tần bách hộ ta ra lệnh cho các ngươi đánh cướp cửa hàng."

Đồ Tổng kỳ vui sướng gật đầu: "Như vậy rất tốt."

Bốp!

Văn nhược thư sinh Tần Kham đột nhiên trở mặt, không ngờ ở trước mặt thuộc hạ, hung hăng tát Đồ Dương một cái, hơn một trăm người trong viện lặng yên như tờ, ngây ngốc nhìn Tần Kham.

Đồ Tổng kỳ ôm mặt trái, trong mắt lộ hung quang.

Tần Kham lắc lắc cổ tay vì đau, lạnh lùng nói: "Ngươi không muốn chịu tiếng xấu thay cho người khác, thì có thể trơ mắt nhìn thượng quan chịu tiếng xấu thay cho ngươi à? Thuộc hạ như ngươi ta còn dùng làm gì? Dùng để ở sau lưng đâm lén ta à?"

Đồ Tổng kỳ sắc mặt âm trầm, hơn năm mươi thủ hạ trực quản của hắn thì dần dần trở nên xôn xao, ai nấy đều cảm thấy khó chịu cho Đồ Tổng kỳ, địch ý đối với Tần Kham càng lúc càng sâu.

Tần Kham không để ý tới bọn họ, đi vào nội thất, ôm ra một bọc, rầm một cái ném xuống đất.

Chỉ chỉ Đinh tổng kỳ ở bên cạnh, Tần Kham nói: "Ngươi, tới đây lấy bạc, mỗi huynh đệ thủ hạ phát năm lượng, mỗi một bang nhàn hai lượng, trước tiên đối phó mấy ngày đã, chuyện tiền ta sẽ nghĩ biện pháp."

Đinh tổng kỳ nhìn Tần Kham với vẻ không dám, thủ hạ của hắn cũng mặt lộ vẻ vui mừng, hơn một trăm người, trong nháy mắt đã liền có một nửa tràn ngập hảo cảm đối với Tần Kham.

Đây vốn là một chuyện rất thực tế, lôi kéo cũng được, chèn ép cũng được, bạc mới là thứ thực tế, có đôi khi nó thậm chí có thể mua được sự trung thành, cho dù chỉ là trung thành tạm thời, đối với Tần Kham mà nói thế cũng đủ rồi.

Đinh tổng kỳ bên này vui rạo rực lĩnh bạc, hơn năm mươi huynh đệ thủ hạ của Đồ Tổng kỳ thì trầm mặc, vẻ mặt bọn họ rất phức tạp, có phẫn nộ, cũng có hâm mộ.

Uy vọng Cao tới đâu, giao tình sâu tới đâu, già trẻ trong nhà vẫn bụng đối, uy vọng và giao tình lúc này có thể mang lại lợi ích gì?

Tần Kham nhìn chằm chằm Đồ Tổng kỳ, cười lạnh nói: "Đồ Tổng kỳ thực sự raatsd cốt khí, còn không tới đây lấy bạc, ngươi tính dựa vào cốt khí để làm các huynh đệ no bụng à?"

Sắc mặt âm trầm của Đồ Tổng kỳ giờ lúc xanh lúc trắng, so với ăn tát còn khó coi hơn.

Các huynh đệ Phía sau thì ánh mắt như mũi nhọn, làm Đồ Tổng kỳ cả người lạnh như băng.

Cuối cùng, đầu gối Đồ Tổng kỳ mềm nhũn, quỳ một gối xuống cúi đầu nói: "Tần đại nhân, thuộc hạ biết tội."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Sau này mọi người ăn cơm chung nồi, đều là huynh đệ nhà mình, cái gì là huynh đệ? Đó chính là vào bất kỳ lúc nào, bất kỳ địa điểm nào, bất kỳ trường hợp nào, các ngươi đều có thể không chút phòng bị quay lưng vào nhau, mới là huynh đệ! Năm ngón tay siết chặt mới thành nắm đấm, năm bè bảy mảng giống như các ngươi, sớm muộn gì cũng bị người ta bắt nạt tới chết!"

Đồ Tổng kỳ bỗng nhiên ngẩng đầu, chăm chú nhìn Tần Kham, hiển nhiên vẫn còn có chút không phục.

"Tần đại nhân, tiểu công gia phủ Ngụy quốc công đánh bách hộ tiền nhiệm của chúng ta tới tàn phế, hắn nếu lại đến khi dễ chúng ta, ngươi dám ra mặt cho các huynh đệ không?"

Tần Kham trừng mắt, sát khí lộ ra: "Hắn nếu dám tới, ta liền dám đánh!"

Những lời này Tần Kham nói mà không hề lo lắng, quyền quý khác thì hắn không dám chọc thật, nhưng Từ Bằng Cử thì...

"Tốt, thuộc hạ nhớ kỹ những lời này." Đồ Tổng kỳ không nói thêm lời nào, lại cung kính dập đầu với Tần Kham.

Tần Kham minh bạch ý tứ của hắn, nếu tương lai hắn không thể ra mặt cho các huynh đệ, cái dập đầu này hắn sẽ đòi về gấp bội, khi đó uy vọng của Tần Kham ở Bách hộ sở xem như mất sạch.

Tần Kham thở phào nhẹ nhõm, cục diện rối rắm trước mắt, cuối cùng cũng tạm thời giải quyết được, đảo mắt nhìn, cái túi bạc đã hoàn toàn trống rỗng, nằm bẹp trên đất, không biết vì sao, hốc mắt Tần Kham bỗng nhiên đỏ lên, nước mắt nhỏ xuống.

Vừa lau nước mắt, Tần Kham vừa nghẹn ngào nói: "Các huynh đệ, cầm bạc về nhà mua gạo và thức ăn cho già trẻ trong nhà đi. Nhất định phải tiết kiệm, tiêu từ từ thôi."

Nước mắt Chết tiệt, sao mà lau mãi không hết.

Phất phất tay, Tần Kham xoay người không nói gì trở về nội thất.

Đinh tổng kỳ mờ mịt: "Tần đại nhân đang yên đang lành sao lại khóc?"

Vương ti lại nhìn bóng lưng của Tần Kham, tràn ngập thổn thức và cảm khái: "Nam nhi có khóc vẫn là anh hùng, đại nhân đây là rơi lệ vì cảnh ngộ quẫn bách lận đận của các huynh đệ."

Đinh tổng kỳ ngây ra, hốc mắt của hán tử cao năm thước không ngờ cũng đỏ lên, bùm một tiếng quỳ xuống đất, bái Tần Kham trong nội thất, lớn tiếng nói: "Đại nhân nhân ái, các huynh đệ có phúc, Đinh Thuận ta xin thề ở đây, nguyện quên mình phục vụ vì Tần đại nhân."

Bùm bùm!

Trong viện vang lên những tiếng quỳ gối.

Sau khi Mọi người tản đi, trong nội thất mới truyền đến tiếng cạo tường thống khổ của Tần Kham.

"Bạc... nhuốm mồ hôi và máu của ta... ! Con mẹ nó.

Chương 51: Cố nhân gặp lại

Từ lúc xuyên qua tới nay, Tần Kham thiên tân vạn khổ lừa Đường Dần xuất bản thơ, biên soạn Tây Du kí, vì kiếm bạc mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, vất vả kiếm được mấy trăm lượng bạc, trong nháy mắt đã tiêu sạch, lúc này cái túi đựng bạc so với mặt Tần Kham còn sạch trơn hơn.

Tim Tần Kham như vỡ nát.

Thì ra nuôi dưỡng cơ quan quốc gia không ngờ tốn tiền như vậy, đây còn chỉ là một bách hộ cơ sở nhất trong quan quân Đại Minh, ngẫm lại mới thấy kỳ thật lịch đại hoàng đế của Đại Minh đều rất đáng thương, làm hoàng đế cũng không dễ dàng gì, cái đám đang nhẫn nại một lòng một dạ mưu triều soán vị thực ra nên tỉnh táo hơn một chút, nghĩ kỹ lại xem cái hành vi mưu triều soán vị này liệu có lời thật hay không, vốn có thể ném trách nhiệm cho người khác, nhưng lại hết thảy muốn cướp tới đổ lên đầu mình, ngu hay là không ngu?

Suốt cả một buổi chiều, Tần Kham ngơ ngác ngồi trong nội thất, tay nắm chặt cái túi da trống không, hai mắt đờ đẫn vô thần, giống như tiếc thương tuổi thanh xuân và cả... bạc đã trôi qua?

Chỉnh đốn nội bộ, mấy trăm lượng bạc đổi lấy sự trung thành của các huynh đệ dưới tay, Tần Kham rất rõ ràng, loại trung thành này chỉ là tạm thời, thời hạn có hiệu lực của nó là trước khi tiêu hết bạc.

Huống chi còn có một Đồ Tổng kỳ ở bên cạnh như hổ rình mồi, nếu Tần Kham có sai lầm gì, tên Đồ Tổng kỳ dã tâm bừng bừng này sẽ không chút do dự kích động các huynh đệ gây chuyện, lấy mất mất quyền lực của hắn, Tần Kham nếu còn muốn tát hắn nữa, chỉ sợ cũng không dễ dàng phục chúng.

Vuốt cằm, Tần Kham đang suy ngẫm, phải cho Đồ Tổng kỳ một giáo huấn cả đời khó quên mới được, nếu không bên cạnh luôn có một đôi mắt cứ rình mò hắn, cái chức bách hộ này thật sự là làm rất ức chế.

Thu mua mấy huynh đệ tâm phúc, nửa đêm tóm hắn nhét vào bao tải đánh cho mấy gậy.

Nếu đổi lại là người khác rơi vào hoàn cảnh như vậy, Tần Kham sẽ hảo tâm khuyên hắn đập đầu vào tường mà chết đi.

Ngày tháng yên bình chưa được bao lâu thì phiền toái lại tới.

Phiền toái lần này tới rất kỳ quái.

Lúc Chạng vạng, Tần Kham triệu tập các huynh đệ ở trong sân, đang nói mấy lời trống rỗng như "Báo hiệu hoàng ân, tử nhi hậu dĩ" thì cửa viện bị người ta đá tung, một thanh âm kiêu ngạo đến cực điểm truyền đến.

"Tên hỗn đản nào nói ta mà dám đến thì hắn sẽ dám đánh? Mau cút ra đây nhận chết đi."

Vừa dứt lời thì một đám nhân thủ ăn mặc như gia phó hộ viện cầm gậy gộc ùa vào sân.

Đám người Hung thần ác sát vây quanh một vị công tử tay cầm chiết phiến, áo dài màu trăng, lưng đeo đai ngọc, lỗ mũi nghếch lên trời tiêu sái tiến vào.

Tần Kham tập trung nhìn vào nhìn, thiếu chút nữa thì cười ra tiếng.

Từ Bằng Cử này đến đâu cũng mang cái bộ dạng đáng đánh như vậy, mình thật sự đã xem nhẹ trình độ hống hách của tiểu công gia ở Nam Kinh rồi.

Trong đám thuộc hạ Cẩm Y vệ đang ngạc nhiên đứng đầy cả sân, mắt Đồ Tổng kỳ hiện lên một tia đắc ý, vừa hay bị Tần Kham tóm được.

Lửa giận trong lòng Tần Kham xộc lên, hắn đột nhiên minh bạch là có chuyện gì.

Bắn tiếng chọc giận tiểu công gia, khích hắn tới cửa gây hấn, mượn đao giết người.

Tốt lắm, tính kế thủ trưởng thì không nói, còn muốn đấu đá nội bộ.

Từ rất xa, tiểu công gia Từ Bằng Cử vẫn kiêu ngạo như thiên nga trong đàn vịt, lỗ mũi luôn nghếch lên trời, miệng gào thét không ngừng.

" Thiên hộ sở rách nát kia của các ngươi, ta nói hủy là hủy, Lôi Hồng ngay cả một cái rắm cũng không dám đánh, sao? Cảm thấy ta có gan dỡ Bách hộ sở này của các ngươi không? Đúng là chuyện nực cười, ồ, kia có phải là..."

Từ Bằng Cử nhìn Tần Kham đang đứng phía trước mỉm cười, không khỏi ngây ra, tiếp theo thì kinh hỉ thốt lên: "... Pizza huynh!"

Tần Kham: "....."

Xem lời nói của tên trướng này kìa, có tên nghiêm chỉnh thì không gọi, không ngờ lại gọi... Pizza

Không nhìn tiểu công gia nhiệt tình chẳng giống ai, Tần Kham hậm hực quát to: "Cẩm Y vệ chính là ưng khuyển của hoàng gia, sao có thể sợ một lũ ác nô gia phó do đám quyền quý hoàn khố nuôi dưỡng? Các huynh đệ, đánh cho ta!"

Đám Cẩm Y vệ vừa rồi còn ngây ngốc đứng đó không dám động đậy nghe thấy những lời này của Tần Kham, đều quay đầu kinh dị nhìn chằm chằm Tần Kham.

Từ trong ánh mắt của bọn họ, Tần Kham nhìn ra được, đây là một loại ánh mắt đang nhìn thằng điên.

Yên tĩnh trầm mặc một lúc, vẻ vui mừng trong mắt Đồ Tổng kỳ chợt lóe, hắn chính là chờ, muốn mọi chuyện ầm ĩ lên, chỉ cần để bách hộ đại nhân mới tới triệt để đắc tội với tiểu công gia, như vậy kết cục của hắn.

Đồ Tổng kỳ bỗng nhiên giơ Tú Xuân đao trong tay lên, quát to: "Bách hộ đại nhân bảo chúng ta đánh, các huynh đệ, chúng ta phụng mệnh mà làm! Tiểu công gia, xin lỗi, quân lệnh khó cãi."

Ầm!

Huynh đệ dưới tay Đồ Tổng kỳ không chút do dự giơ cầm vỏ đao đánh nhau với đám gia phó hộ viện của phủ Ngụy quốc công.

Đinh tổng kỳ do dự nhìn nhìn sắc mặt Tần Kham, thấy Tần bách hộ chân không động đậy, đứng như Thái Sơn, bộ dạng tự tin, Đinh tổng kỳ đã thề quên mình phục vụ cũng không do dự nữa, cầm vỏ đao dẫn các huynh đệ xông vào đám người.

Từ Bằng Cử hiển nhiên không ngờ Tần Kham lại đột nhiên ra đạo mệnh lệnh này, không khỏi ngẩn người, tiếp theo khẩn trương: "Ê, pizza huynh, thế này là sao? Ngươi không nhận ra ta à. Con mẹ nó, thằng nào đánh ta?"

Nhân lúc Từ Bằng Cử thất thần, Đồ Tổng kỳ đang núp ở chỗ kín thình lình đập một vỏ đao vào tay Từ Bằng Cử.

Tính tình của Từ Bằng Cử vốn cũng không tốt lành gì, sau khi ăn đòn thì cuối cùng cũng nổi giận.

" Đánh cho ta! Đánh mạnh vào cho ta!"

Một hồi hỗn chiến bắt đầu.

Trong viện tử nho nhỏ, hơn hai trăm người lao vào quần nhau, trong nhất thời người ngã ngựa đổ, tiếng kêu đau vang lên không ngớt, vô số nước miếng đạn lạc xẹt qua, bắn lên khói bụi sát khí, trường hợp loạn tới rối tinh rối mù.

Trong cơn hỗn loạn, Từ Bằng Cử một thân thảm hại trải qua gian khổ, cuối cùng cũng ra sức chen được tới bên cạnh Tần Kham, đang khí định thần nhàn đứng xem chiến cuộc

"Ê, họ Tần, ngươi điên rồi à! Người quen ngươi cũng đánh? không nhận ra ta à?" Từ Bằng Cử cả giận nói.

Tần Kham chậm rãi nói: "Ngại quá, giờ ta mới nhận ra ngươi."

"Ngươi... ở Thiệu Hưng đánh ta một lần còn chưa đủ, ở đây cũng lại đánh tiếp?" Từ Bằng Cử ôm cánh tay vừa sợ vừa giận.

Tần Kham liếc hắn một cái, không mặn không nhạt nói: "Ta đâu có đánh ngươi."

"Thủ hạ của ngươi đánh ta!"

"Ai đánh ngươi thì ngươi đi mà đánh lại, tiểu công gia chẳng lẽ đột nhiên ăn chay niệm phật à?" Ngữ khí vẫn không mặn không nhạt.

Từ Bằng Cử nghi hoặc nhìn hắn: "Ta đánh thủ hạ của ngươi, ngươi không ghi hận ta à?"

Lúc trước đã nói công nhận Tần Kham là bằng hữu, Từ Bằng Cử đối với bằng hữu vẫn rất nghĩa khí.

Tần Kham mỉm cười nói: "Ngươi đánh thủ hạ khác của ta thì ta khẳng định ghi hận, có điều ngoại trừ cái tên vừa rồi."

Từ Bằng Cử ngây ra, sau khi bình tĩnh nhìn hắn một lúc thì buồn bã thở dài: "Ta cảm thấy mình mình giống như lại bị ngươi tính kế..."

Khi xoay mặt lại, vẻ mặt của Từ Bằng Cử đã trở nên dữ tợn đáng sợ, chỉ vào Đồ Tổng kỳ ở giữa sân đang nhảy lên nhảy xuống, biểu hiện hết sức hoạt bát, Từ Bằng Cử quát to: "Người đâu, đánh cho tên vừa rồi đánh ta đến cha mẹ hắn cũng nhận không ra thì thôi."

"Vâng!" Đám ác phó ầm ầm tuân mệnh.

Ngay sau đó, một đám người khóa chặt mục tiêu, vây tới, triển khai sự quần ẩu vô cùng tàn ác với Đồ Tổng kỳ.

Trong Hỗn chiến, Đồ Tổng kỳ vừa sợ vừa tức: "Các ngươi vì sao chỉ đánh một mình ta..."

Thanh âm kháng nghị càng lúc càng nhỏ, cuối cùng thì biến mất....

Chương 52: Tình nghĩa bạn bè

Cố nhân gặp lại, hết sức... Đỏ mắt?

Khói thuốc súng của cuộc hỗn chiến qua đi, Tần Kham chớp mắt vài cái với Từ Bằng Cử, Từ Bằng Cử không cam lòng rên hừ, hắn rất ghét bị tính kế, hơn nữa bị cùng một người tính kế liên tục.

"Pizza..." Tần Kham ghé vào tai Từ Bằng Cử nói khẽ, cả người Từ Bằng Cử chấn động, phẫn nộ dẫn theo đám gia phó ác nô rút lui.

Trận chiến này, Cẩm Y vệ và phủ Ngụy quốc công xung đột, lưỡng bại câu thương, chẳng ai chiếm được đại tiện nghi.

Khói bụi tan hết, Đồ Tổng kỳ anh dũng giết địch nằm hấp hối trên mặt đất, chờ lang trung tới cứu giúp.

Đồ Tổng kỳ được nâng lên cáng, Tần Kham cúi người thâm tình đầy cõi lòng nói: "Đồ Tổng kỳ đánh trận đi trước làm gương, đúng là chân dũng sĩ, về nhà dưỡng thương cho tốt đi, dưỡng một năm nửa năm không quan trọng, sức khỏe là tiền vốn để đánh nhau, vạn rất lớn ý, chuyện của Bách hộ sở chớ có lo lắng, các huynh đệ sẽ nhớ ngươi."

Đồ Tổng kỳ đã Lâm vào hôn mê được các huynh đệ nâng đi.

Thuận tay chỉ chỉ một tiểu kỳ dưới tay Đồ Tổng kỳ: "Ngươi, tên là gì?"

Tiểu kỳ ngẩn ngơ, nói: "Tiêu hạ Lý Nhị."

"Tốt, Lý Nhị, ta bổ nhiệm ngươi làm đại Tổng kỳ. Trong lúc Đồ Tổng kỳ dưỡng thương, ngươi phụ trách thay mặt chức vị của hắn."

Lý Nhị mở to hai mắt ngây ra hồi lâu, tiếp theo thì vui mừng quá đỗi, bùm một tiếng quỳ xuống: "Tiêu hạ nguyện quên mình phục vụ vì Tần đại nhân."

Vừa quỳ vừa nhìn theo cái cáng đã biến mất của Đồ Tổng kỳ.

Tốt lắm, nội bộ đã chỉnh đốn xong.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thương thế của Đồ Tổng kỳ chỉ sợ không đỡ được, cho dù tốt lên thì Lý Nhị khẳng định sẽ có biện pháp để nó tiếp tục chuyển biến xấu.

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy có chút đau răng, hắn phát hiện mình càng lúc càng không thiện lương, như vậy không tốt, nên lôi kéo cả tiểu công gia cùng nhau tự kiểm điểm bản thân.

Bình tĩnh đứng trong viện tử, Tần Kham một thân phi ngư cẩm bào lẳng lặng khoanh tay mà đứng, gió nhẹ thổi qua, vạt áo nhẹ nhàng phiêu động, hình tượng rất ngọc thụ lâm phong.

Ánh mắt của bọn thuộc hạ đang quét dọn chiến trường khi nhìn hắn cuối cùng cũng có mấy phần tôn kính và sợ hãi.

Triều Đại Minh đến nay, bách hộ đại nhân dám ở Nam Kinh dẫn theo thuộc hạ trực tiếp chống đối phủ Ngụy quốc công, hào hùng bất khuất lưỡng bại câu thương với tiểu công gia, trừ vị trước mắt này ra thì thật sự là tuyệt vô cận hữu, đi theo một thủ trưởng bao che cho thuộc hạ đến vậy, cho dù bị đánh chết thì cũng được chết một cách thống khoái!

Trong Bất tri bất giác, Tần Kham đã tạo dựng được uy tín trong Bách hộ sở.

Đương nhiên, đây là nhờ giẫm lên mặt tiểu công gia.

Không quá mấy ngày, một chuyện một tiểu bách hộ của Cẩm Y vệ dám ác chiến với gia phó của tiểu công gia liền truyền khắp toàn bộ thành Nam Kinh.

Người không tin có, người ngạc nhiên cũng có, người cười nhạo tất nhiên có.

Đương nhiên, còn có người đem tên Tần Kham cúng lên bài vị trường sinh, cái này thuộc về người bị tiểu công gia tác uy tác phúc khi dễ đến thảm, ý tứ như vẽ tranh nguyền rủa.

Mặt của tiểu công gia không thể tùy tiện giẫm lên được, mấy ngày nay tính tình của tiểu công gia rất nóng nảy, Tần Kham đoán hắn

có thể rất muốn phái người tới đánh lén mình mấy gậy, nhưng nể mặt bằng hữu nên ngại xuống tay.

Trời trong nắng ấm, gió xuân hoa thơm.

Vào một ngày trong xanh, Tần Kham hẹn tiểu công gia ở trước miếu Phu tử nằm ở bờ Hà Bắc Tần Hoài.

Tiểu công gia vẫn là tính tình hống hách đó, chưa thấy người đã nghe tiếng, từ rất xa đã có thị vệ dùng vỏ đao gạt dân chúng chặn đường trước miếu, mọi người vây quanh tiểu công gia lỗ mũi nghếch lên trời hô quát tránh đường, nghênh ngang mà đi.

Vẫn là bộ dạng hỗn đản quen thuộc ấy, ngay cả các thị vệ lúc trước gặp Tần Kham ở Thiệu Hưng cũng vẫn vậy.

Tần Kham rất muốn bảo trì nghiêm túc, nhưng nhìn thấy bộ dạng không coi ai ra gì của Từ Bằng Cử thì không nhịn được mà bật cười.

Hống hách rất đáng yêu.

Tiểu công gia sau khi nhìn thấy Tần Kham thì sắc mặt cũng không tốt lành gì, hiển nhiên là biểu hiện sự bất mãn thật sự đối với hành vi tính kế hắn liên hồi của Tần Kham.

Bùm !

Một dân chúng chặn đường bị tiểu công gia tự mình một cước đá bay.

"Em vợ ngươi, mù à? Không thấy đang cản đường tiểu gia ư?" Từ Bằng Cử trợn mắt mắng to.

"Nhiều ngày không gặp, tiểu công gia phong thái vẫn như trước, diện mạo hiên ngang." Tần Kham chắp tay khen.

Sắc mặt Từ Bằng Cử bất thiện: "Đúng vậy, ta vẫn luôn rất hiên ngang. Ngươi cũng không kém, không ở Thiệu Hưng phát tài, chạy tới Nam Kinh lừa người à? Thế nào mà tự dưng lại chui vào Cẩm Y vệ? Còn xuất thân là người đọc sách, thật không có tiền đồ."

Tần Kham thở dài: "Một lời khó nói hết, ta đến giờ vẫn rất mơ hồ, ai lại thiếu đạo đức như vậy, lôi ta vào Cẩm Y vệ, đây là có người muốn hủy ta?"

"Muốn hủy ngươi còn cố ý cho ngươi làm bách hộ? Ngươi có biết ở trong Cẩm Y vệ làm bách hộ thì khó khăn cỡ nào hay không?" Từ Bằng Cử càng nói càng bất mãn: "Ngươi làm bách hộ cũng không sao, vì sao cứ phải giẫm lên mặt ta để củng cố vị trí của ngươi? tưởng ta là thằng ngu à?"

Tần Kham thở dài: "Tiểu công gia sao chẳng giảng đạo lý vậy? Rõ ràng là ngươi hung thần ác sát dẫn người tới cửa gây hấn, sao hiện tại lại trách ta?"

Từ Bằng Cử nghe vậy thì cứng người, cách nói thật bá đạo, ta dẫn người đập ngươi thì ngươi cũng phải chịu, phản kháng chính là không nể mặt ta... Có điều Tần Kham là bằng hữu, lời nói trướng như vậy tiểu công gia cũng ngại nói ra miệng.

Hung hăng vung tay áo, Từ Bằng Cử nói: "Ngươi hôm nay gọi ta đến là định lén bồi tội với ta à?"

Tần Kham thở dài than: "Vì sao luôn có người thích dát vàng lên mặt mình thế nhỉ? Ta nếu đã chiếm đạo lý thì sao phải bồi tội?"

"Ngươi rốt cuộc bảo ta ra đây là gì?"

"Ta chỉ muốn vay tiền tiểu công gia mà thôi." Tần Kham cười rất ngại ngùng.

Từ Bằng Cử hít một hơi lạnh: "Ngươi giẫm lên mặt ta ta còn chưa tính sổ, không ngờ còn không biết xấu hổ vay tiền ta? Là ngươi ngốc hay là ta khờ?"

"Chúng ta đều không ngốc, thông tài vốn là tình bằng hữu, tiểu công gia chẳng lẽ đã quên chúng ta là bằng hữu sao?"

Từ Bằng Cử sau khi ngây ra một lúc thì ngửa mặt lên trời thở dài: "Ta sao lại đi nhận một tên bằng hữu như ngươi nhỉ?"

"Có lẽ tiểu công gia kiếp trước tạo nghiệt rồi." Tần Kham đồng tình nhìn hắn: "Kiếp sau nhận bằng hữu, nhất định phải sau khi nhìn rõ

tìm gan phèo phổi của hắn thì hẵng quyết định."

" Lời khuyên của ngươi rất có đạo lý." Từ Bằng Cử gật gật đầu, rất công nhận, tiếp theo bật cười, tiếng cười từ nhỏ thành to.

"Khi vừa quen ngươi không nhận ra, ngươi không ngờ là người vô sỉ như vậy, sớm biết vậy thì ta đã sai người đánh gẫy chân ngươi rồi hẵng nói chuyện."

Tần Kham vuốt mũi cười khổ: "Người trơ mặt ăn cướp gà hoa lại còn nói người khác vô sỉ, thế là cớ làm sao?"

"Nói đi, vì sao vay tiền ta?"

"Bởi vì chỉ có nợ tiền người khác, người khác mới có thể cung kính coi ngươi là đại gia, sẽ không vừa gặp mặt đã đòi đánh đòi giết."

Từ Bằng Cử ngây ra, ngẫm lại một lúc lâu, rồi cuối cùng lẩm bẩm nói: "Kỳ quái, vì sao một câu một câu ngươi nói mới nghe thì rất mâu thuẫn, nhưng khi cẩn thẩn ngẫm lại thì đều rất có đạo lý?"

Nhìn chằm chằm Tần Kham với vẻ Cổ quái, Từ Bằng Cử cảm khái thở dài: "Thật sự là một nhân tài, đẻ con phải như Tần tú tài."

" Lời này của Tiểu công gia tại hạ không dám gật bừa."

"Vì sao?"

" Tương lai Tiểu công gia sinh nhi tử nếu như thực sự giống ta, ta có nhảy vào Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch.

Chương 53: Tìm kiếm tài nguyên

Từ kẻ có ngàn lượng một phát thành thằng trắng tay, lịch trình Tần Kham có thể nói là phức tạp vô cùng, hắn phát giác giá trị quan của mình chắc phải thay đổi, kiếp trước có một định luật Murphy, ý tứ đại khái là. Càng muốn tiết kiệm tiền thì tiêu tiền càng nhanh, tiêu tiền của mình không bằng tiêu tiền của người khác.

Đây là đạo lý nhân sinh Tần Kham thu hoạch được sau khi tiêu hết bạc.

Nhân sinh chính là như vậy, vấp ngã và giáo huấn không ngừng đổi lấy giá trị quan dần dần hoàn thiện hoàn mỹ.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Kham hôm nay tìm Từ Bằng Cử vay tiền, lúc trước đã tổng kết, tiêu tiền của mình không bằng tiêu tiền của người khác, trong thành Nam Kinh lớn như vậy, người duy nhất quen biết hơn nữa coi tiền như rác chỉ có tiểu công gia Từ Bằng Cử.

" Tiền của ngươi đâu?" Từ Bằng Cử không vui, ngoại nhân vay tiền mình, bất luận như thế nào cũng không phải là một chuyện đáng để cao hứng.

" Vừa làm bách hộ, cầm ra thu mua lòng người rồi." Tần Kham khi nhắc tới việc này thì vẻ mặt vẫn rất đau lòng.

"Thu mua lòng người cần phải táng gia bại sản à?"

"Ta nếu không táng gia bại sản, các thủ hạ khi đánh ngươi liệu có ra sức như vậy không?"

Khóe mắt Từ Bằng Cử giật giật: "Ngươi muốn mượn bao nhiêu?"

Tần Kham có chút ngại ngùng nói: "Nếu cho Cẩm Y vệ ta mượn một kỹ viện có sinh ý tốt nhất dưới danh nghĩa của phủ Ngụy

quốc công kinh doanh một hai năm thì là tốt nhất."

Từ Bằng Cử đột nhiên đứng lên, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói lòa, lẩm bẩm nói: "Sắc trời không còn sớm, gia gia chắc đang gọi ta về nhà ăn cơm."

Tần Kham vội vàng kéo hắn lại: "Tiểu công gia chớ đi vội, ta có thể chào giá trên trời, ngươi cũng có thể trả giá dưới đất mà, đối với bằng hữu phải có kiên nhẫn, đặc biệt đối với bằng hữu tới vay tiền."

Từ Bằng Cử thở dài: "Ta luôn cảm thấy bằng hữu vay tiền không thể tính là bằng hữu. Đối với loại bằng hữu vay tiền còn dám sư tử há miệng thì cách làm tốt nhất chính là loạn côn đánh chết."

"Một vạn lượng đi." Tần Kham chủ động hạ thấp giá.

Từ Bằng Cử không chút nghĩ ngợi chém luôn nửa giá: "Nghĩ hay nhỉ, cho ngươi mượn năm ngàn lượng."

"Được, năm ngàn thì năm ngàn." Tần Kham đáp ứng rất thống khoái, điểm mấu chốt trong lòng hắn kỳ thật chỉ có một ngàn lượng, chỉ số thông minh của tiểu công gia luôn có thể khiến hắn tùy thời tùy chỗ thu hoạch được kinh hỉ bất ngờ.

Sắc mặt Từ Bằng Cử hết xanh lại đỏ, giận dữ nói: "Ta cảm thấy mình lại bị ngươi lừa rồi. Tần Kham, sau này chúng ta hay là ít gặp mặt thôi."

Dừng một chút, Từ Bằng Cử không nhịn được hiếu kỳ nói: "Ngươi dùng năm ngàn lượng này làm gì? Phát lương cho hơn trăm người dưới tay ngươi à? Ta nói cho ngươi hay này, tiền này phải trả đấy, để phát lương thì ngươi có thể phát mấy tháng?"

Tần Kham cười nói: "Ta dùng nó để mở cửa hàng làm ăn, nhận cá của người chẳng bằng nhận cần câu, danh nghĩa Bách hộ sở của ta có sản nghiệp có thể kiếm tiền, các huynh đệ sau này tất nhiên có tiền lương cuồn cuộn không dứt."

"Ngươi mở cửa hàng gì?"

"Ta định mở siêu thị, cái này ta có thể đảm bảo, cái này ta có thể

đảm bảo, ở toàn bộ Đại Minh là có một không hai."

Từ Bằng Cử rất cảm thấy hứng thú: "Cái gì gọi là siêu thị?"

Giải thích với người cổ đại cái gì gọi là siêu thị là một chuyện rất phí công, xét thấy tiểu công gia vừa trở thành chủ nợ của hắn, Tần Kham đành phải nhẫn nhịn giải thích chi tiết cụ thể thể về siêu thị cho hắn.

Từ Bằng Cử nghe rất nghiêm túc, hắn ở trong trường tư của phủ Quốc Công nghe đại nho dạy học cũng không nghiêm túc như vậy, càng nghe mắt càng sáng lên.

Phát hiện phát hiện trong đầu Tần Kham có rất nhiều thứ kỳ diệu lạ thường, ví dụ như những câu thơ hay, hay cố sự về Tôn Hầu Tử, cùng với đồ ăn thần kỳ ngon miệng nhấc tay cái là làm ra, cùng với những lời nói mới mẻ độc đáo mà hắn thường xuyên thốt ra. Đương nhiên, trừ đi toàn bố những thứ này, còn lại tất cả đều là âm mưu quỷ kế và ý nghĩ xấu xa.

Người rất thú vị, hắn giống như một tòa bảo tàng, chỉ cần không ngừng đào xuống là vĩnh viễn có thể thấy được kinh hỉ và ngạc nhiên.

Hẹn ngày mai phái mấy tên Giáo úy tới phủ Quốc Công lấy, Tần Kham liền cáo từ.

Về phần điều khoản nợ, Từ Bằng Cử không nhấc tới, Tần Kham tất nhiên cũng sẽ không đa sự, viết giấy nợ rất phiền toái.

Tần Kham là người ghét phiền toái.

Người trước miếu Phu tử đi lại rất đông, ánh nắng ấm chiếu lên người Từ Bằng Cử, khiến cẩm bào màu tím thêu hoa của hắn như óng ánh, đai ngọc bên hông ánh ra quang mang màu tím, nhìn rất quý khí nho nhã.

Nhìn Tần Kham rời đi, Từ Bằng Cử có chút đăm chiêu, khóe miệng nở nụ cười nghiền ngẫm.

"Siêu thị? Nghe cũng rất thú vị, Phương Bình."

Một thị vệ ôm quyền đáp: "Có."

"Những gì Tần Kham vừa nói ngươi đều nhớ cả chứ?"

"Dạ nhớ."

"Tốt lắm, về phủ lấy bạc, cứ theo lời hắn mà làm, chúng ta làm trước hắn, ở thành Nam Kinh mở trước bốn năm siêu... ờ, siêu thị."

"Tiểu công gia, ngài không thiếu tiền mà, việc gì..."

"Ta không thiếu tiền, nhưng ta gét hắn." Từ Bằng Cử cười âm hiểm, trong mắt ánh lên vẻ nghịch ngợm.

Bị Tần Kham lừa hết lần này tới lần khác, oán niệm của tiểu công gia đối với Tần bách hộ không phải sâu bình thường.

Tần Kham hiện tại rất thiếu tiền, rất quẫn bách, bởi vì phía dưới có một hai trăm đôi mắt đang nhìn hắn, một khi không phát được lương, ngày tháng của bách hộ hắn sẽ không yên lành gì, chuyện nửa đêm bị nhét vào bao tải ăn gậy là rất có thể sẽ xuất hiện trên người hắn.

Mấy trăm lượng bạc đã bỏ ra, chỉ có thể đảm bảo sự trung thành tạm thời của bọn họ, nếu muốn vĩnh viễn gắn bó sự trung thành của bọn họ, thành ý và lợi ích thiếu một thứ cũng không được.

Trên đường về Bách hộ sở, Tần Kham đột nhiên thay đổi chủ ý.

Hắn phát hiện ở Đại Minh mở siêu thị không phải lựa chọn tốt.

Tuy nói tố chất của người cổ đại đều rất cao, nhưng thành Nam Kinh to như vậy, du côn lưu manh cũng không ít, ở cái thời đại này lại không có camera giám sát, mời nhiều tiểu nhị đến mấy cũng như xe nước cốc củi, không đủ dùng. Chắc siêu thị mở rồi, mỗi ngày thương phẩm bị trộm sẽ là một con số trên trời mà thương gia không thể gánh được.

Trong bụng Tần Kham có rất nhiều ý kiến hay, bỏ một cái cũng chẳng sao.

Nếu muốn tài nguyên mở rộng, hơn nữa giảm bớt sự mạo hiểm

của đầu nhập tài chính tới mức thấp nhất, vậy thì là đầu tư vẫn tốt hơn.

Cẩm Y vệ có sẵn mạng lưới tình báo, nghe ngóng trong thành Nam Kinh, cửa hàng nhà ai thiếu tài chính để vận tác lại có vẻ có tiềm lực, không ngại ném bạc vào, rồi theo cổ phần mà chia hoa hồng, nếu tìm được bốn năm nhà như vậy, tiền lương của một hai trăm thủ hạ tuyệt không thành vấn đề.

Tần Kham càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, lập tức kích động trở về Bách hộ sở.

Ngày trôi qua rất nhanh, mười ngày nửa tháng nhoáng lên một cái liền trôi qua..

Chuyện bách hộ Cẩm Y vệ phải phụ trách không nhiều lắm, cách nửa tháng thì tới Thiên hộ sở thỉnh an Lôi Thiên hộ, báo cáo công tác, nói vài câu khách sáo đền đáp hoàng â mỗi ngày dặn dò thủ hạ tuần phố ở thành đông, đám bang nhàn thì tản ra nghe ngóng tình báo vụn vặt bốn phương tám hướng trong các tửu quán trà lâu, buổi tối thì tập hợp về Bách hộ sở, Bách hộ sở sẽ lựa chọn những tình báo này rồi báo lên cho Thiên hộ sở.

Còn lại thì chính là phái mấy tên gián điệp tới các nha môn, chỉ cần đám quan văn phẫn thanh không ở trong nha môn chửi hoàng đế Hoằng Trị, hoặc là biểu đạt những lời đại nghịch như mãnh liệt muốn phát sinh quan hệ siêu hữu nghị với tất cả nữ tính của thiên tử bệ hạ thì bất kể bọn họ nói gì cũng coi như là không nghe thấy.

Ngày sống rất dư dật và tiêu dao, Tần Kham dần dần không còn phản cảm với Cẩm Y vệ, kỳ thật Cẩm Y vệ không phải mỗi ngày đều mưa máu gió tanh như vậy, phần lớn ngày tháng cũng chẳng có gì khác với những vệ sở quân hộ bình thường, ban ngày đi làm, buổi tối về nhà ôm gái ngủ.

Tiểu công gia lại tới Bách hộ sở.

Lần này tới thì nổi giận đùng đùng, vẻ mặt so với đá ở hầm nhà xí còn thối hơn.

Tần Kham có chút lo lắng, bình thường người bày ra loại vẻ mặt

này, đều là chủ nợ tới đòi nợ, năm ngàn lượng đó mới mượn có mấy ngày mà.

"Tiểu công gia đến đòi nợ à? Không có tiền!" Tần Kham chắp tay, câu đầu tiên đã rất thẳng thắn.

"Không phải đến đòi nợ..." Từ Bằng Cử hiển nhiên tinh thần không được tốt, bộ dạng như ăn hoàng liên mà không dám nói ra miệng: "Chỉ là tiện đường đi qua, khụ, thăm ngươi."

Tần Kham giật mình, thì ra là tiện đường đi qua.

Vì thế Tần Kham bưng trà tiễn khách.

Tần bách hộ cho dù không bận, cũng không rảnh đi nói chuyện với chủ nợ, người nợ tiền ít nhất cũng nên có giác ngộ cơ bản trốn tránh chủ nợ.

Từ Bằng Cử coi như không thấy sự ám chỉ tiễn khác hết lần này tới lần khác của Tần Kham, vẻ mặt lộ ra có chút gấp gáp, lúng ta lúng túng nói: "Ngươi lần trước không phải nói muốn mở siêu thị ư? Sao lại không mở?"

"Ồ, về sau ta lại thấy, tệ đoan của siêu thị rất nhiều, cho nên thay đổi chủ ý, không mở nữa." Tần Kham nói với vẻ già dặn.

"Thay... thay đổi chủ ý? Sao, sao không báo cho ta?" Vẻ mặt của Từ Bằng Cử vừa giống khóc vừa giống cười, có chút phức tạp.

Tần Kham nhìn hắn với vẻ kỳ quái: "Không mở thì thôi, báo cho ngươi làm gì?"

Nói xong Tần Kham giật mình, không biết nghĩ đến chuyện cười gì, vui sướng khi người gặp họa cười nói: "Tiểu công gia, ngươi có nghe nói không? Mấy ngày trước trong thành Nam Kinh mới mở bốn năm siêu thị như vậy, chậc chậc, vừa khai trương đã bị lưu manh du côn trong thành trộm ba bốn thành, thương gia khai trương được mấy ngày thì lỗ hết cả vốn. Ha ha, không biết tên con cháu nhà giàu nào thiếu tâm nhãn thế, ta nếu là cha hắn, kiểu gì cũng phải thiến cái tên nhi tử vô dụng này, đúng là bại gia tử."

Sắc mặt của Từ Bằng Cử từ từ tái lại, tự dựng bắt chéo chân: "..."

Tần Kham nói xong lại có chút oán giận: "Dám sao chép ý tưởng của ta, đáng đời hắn, tên khuyết đức nào trộm chủ ý của ta, ta dám khẳng định cha hắn đẻ hắn ra không có lỗ đít."

Môi Từ Bằng Cử run lên mấy cái, ủy khuất vô hạn nhỏ giọng biện giải: "Ta có mà..."

Chương 54: Xuất phát tập kết

Đúng vậy, tiểu công gia lại bị Tần Kham lừa.

Lần này không liên quan tới Tần Kham, thật sự là trong lúc vô ý lừa hắn một trận, tính chất mắc mưu của Từ Bằng Cử thuộc lại tự tọa nghiệt thì không thể sống.

Phủ Ngụy quốc công tuy nói ruộng tốt, cửa hàng vô số, nhưng tiền bạc trong phủ cũng không phải gió lớn thổi tới.

Tiểu công gia đầu tư gây dựng sự nghiệp thất bại, Quốc Công chẳng những không an ủi, ngược lại còn hung hăng đá vào mông thằng cháu không nên thân này mấy cái.

Tiểu công gia Tâm linh tổn thương từ Bách hộ sở phẫn nộ về phủ, hắn thề, sau này nhất định phải ít qua lại với Tần Kham, tử viết: "Chọn người lương thiện mà chơi, thấy kẻ bất thiện thì tránh", tiểu công gia học vấn rối tinh rối mù đột nhiên phát hiện, hơn một ngàn năm trước thánh nhân đã nói hắn nên tránh xu cát tị hung thế nào rồi, chỉ là hắn không để lời nói của thánh nhân ở trong lòng mà thôi, người như Tần Kham rất rõ ràng chính là "kẻ bất thiện" mà thánh nhân nói, dính vào là xui, tránh đi là tốt.

Uy vọng của Tần Kham ở Bách hộ sở càng ngày càng cao.

Thái độ đối đãi với huynh đệ thủ hạ của hắn hoàn toàn bất đồng với đối đãi cùng tiểu công gia, Tiểu công gia có thể lừa, nhưng huynh đệ thủ hạ thì không được, chẳng những không thể lừa bọn họ, còn phải chân thành với bọn họ, tận lực cho họ một số lợi ích, tận lực làm được đối với ai cũng công bằng, thưởng phạt không hàm hồ, vô luận là công vụ hay là chuyện riêng, Tần Kham đều làm rất rõ ràng trước mặt các huynh đệ.

Giao tình của Tiểu công gia và Tần Kham càng lúc càng được nhiều người thấy, các công hầu huân quý trong thành Nam Kinh dần dần ghi nhớ tên Tần Kham vào trong lòng, phân lượng của một Cẩm y bách hộ nho nhỏ ở trong thành Nam Kinh cũng dần dần nặng lên, bởi vậy mang đến rất nhiều lợi ích, ví dụ như một số thanh lâu đổ

trường không có hậu trường lại không chịu trả tiền bảo kê trong khu phân quản, bỗng nhiên một ngày nào đó rất nhiệt tình mang bạc tới tận cửa, bộ dạng nịnh nọt cúi đầu khom lưng khiến người ta buồn nôn, chẳng có nổi tinh thần mà xã giao.

Tần Kham không biết, tất cả những điều này đều là nhờ hắn dẫn huynh đệ thủ hạ đánh một trận với gia phó của phủ Ngụy quốc công, lại cùng tiểu công gia giở vờ khăng khít đi nghênh ngang mấy lần trên đường cái Nam Kinh mà thôi.

Cái này lọt vào mắt người hữu tâm, Tần Kham liền trở nên khác hẳn.

Đánh nhau với tiểu công gia ương ngạnh nhất thành Nam Kinh không ngờ lại thành bằng hữu, điều này quả thực là kỳ tích của sinh mệnh.

Có thể sáng tạo kỳ tích là thần, không phải người, ít nhất thì không phải người bình thường.

Mấy nhà thanh lâu đổ phường biết điều chỉ là bắt đầu, biện pháp kiếm tiền kế tiếp của Tần bách hộ mới khiến các huynh đệ trợn mắt há hốc mồm.

Thông qua tập hợp tình báo, Tần Kham khảo sát thực địa mấy cửa hàng có tiềm lực nhưng lại vì đủ loại nguyên nhân mà kinh doanh không tốt trong thành Nam Kinh, năm ngàn lượng tiểu công gia cho hắn vay đã mang tới tác dụng, hàng loạt đầu tư được rót vào, cửa hàng khởi tử hồi sinh, tài nguyên cứ như vậy cuồn cuộn mà đến, muốn cản cũng không được.

Sau nửa tháng, khi Đinh Thuận và Lý Nhị làm Tổng kỳ cung kính mang hơn hai nghìn lượng bạc tiền lãi tới trước mặt Tần Kham thì ngay cả Tần Kham cũng kinh ngạc tới trợn mắt.

Một lưới quăng ra, hắn cũng không ngờ có thể vớt được nhiều cá đến vậy, biện pháp đầu tư phân tán quả nhiên hữu hiệu.

Tần Kham không khỏi có chút tự đắc, một nhân tài kiếp trước có thể ở trong công ty làm tới phó tổng giám đốc, ánh mắt đầu tư vẫn rất tốt

Vì thế Tần Kham lập tức quyết định, sau này tiền lãi và tiền bảo kê mỗi tháng có được, bỏ ra ba thành hiếu kính Lôi Thiên hộ, bảy thành còn lại thì tất cả huynh đệ trong Bách hộ sở lấy năm thành, Tần bách hộ Tần bách hộ độc chiếm hai thành.

Khi Đinh Thuận và Lý Nhị yêu cầu Tần đại nhân lấy bốn thành, ba thành phần còn lại thì cho các huynh đệ, Tần Kham tức giận đá họ ra cửa.

Một đá này khiến các huynh đệ tôn kính từ tận trong lòng, cũng không biết là ai lặng lẽ định ra quy củ, phàm là huynh đệ trong Bách hộ sở khi gặp mặt Tần Kham trước tiên phải quỳ một gối xuống đã rồi hẵng nói gì thì nói.

Tần Kham rất cảm động, đây là kính ý lớn nhất mà các huynh đệ có thể thể hiện.

Tháng sáu năm Hoằng Trị thứ mười bảy.

Thiên hộ Lôi Hồng ở Thiên hộ sở thành đông Nam Kinh đột nhiên trong đêm khẩn cấp triệu kiến mười bách hộ dưới trướng, dưới ngọn đèn mờ mịt, Lôi Hồng mặt âm trầm hạ một đạo mệnh lệnh.

Phụng điều lệnh của Binh bộ nha môn Nam Kinh, điều động quan quân sáu vệ sở Nam Trực Đãi và Chiết Giang, khẩn cấp tới huyện Sùng Minh phủ Tùng Giang tác chiến với địch, Thiên hộ sở của thành đông Cẩm Y vệ Nam Kinh cũng phụng mệnh tới Sùng Minh, chức trách cho đốc chiến.

Mà kẻ địch tác chiến lần này phải đối mặt là Giặc Oa!

Đầu Tần Kham kêu ong ong, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Đánh giặc, chiến tranh, vẫn cho rằng thân kinh đô phồn hoa, mấy thứ này cách hắn rất xa, Tần Kham hắn chỉ là một bách hộ nho nhỏ, hưởng thụ cuộc sống khoái hoạt bình yên tại thái bình thịnh thế, chưa từng nghĩ tới có một ngày, chiến tranh đột nhiên hàng lâm, không thể phản kháng, không thể chạy thoát.

Tháng sáu năm Hoằng Trị thứ mười bảy, giặc Oa đổ bộ Thái Thương châu, sau khi hãm hiếp giết người thì nghênh ngang bỏ đi, cũng trong một tháng, giặc Oa liên tiếp đổ bộ các huyện Gia Định,

Kim Sơn, Nam Hối, quan quân địa phương không đánh mà bỏ chạy, dân chúng chết vô số, tài vật và nữ tử bị cướp đoạt vô số, đông nam báo nguy!

Thiên tử mặt rồng giận dữ, nội các điều động sáu vệ sở Nam Trực Đãi và Chiết Giang, bao gồm cả Hải Ninh vệ, Lâm Sơn vệ, Thiệu Hưng vệ, Quan Hải vệ, tổng cộng hơn ba vạn quan quân cùng tới đông nam, thề đuổi giặc Oa về biển lớn.

Thiên hộ sở thành đông Cẩm Y vệ Nam Kinh là một nhánh quan quân lấy đốc chiến làm mục đích.

Bởi vì đốc chiến vốn là thuộc về chức trách của Cẩm Y vệ, trong chiến trận giao phong với địch, tay trái đeo khăn đỏ, tay cầm đại đao uy phong lẫm lẫm đứng hai bên trận hình, chỉ cần có quân sĩ sợ chiến hoặc là chạy trốn, tiến lên không nói hai lời một đao bổ xuống, dùng để ổn định lòng quân.

Điều bọn Tần Kham sắp phải làm chính là chuyện này.

Phủ Tùng Giang, tức thành phố Thượng Hại kiếp trước, cách Nam Kinh gần tám trăm dặm, nơi đó là mục tiêu trong chuyến đi này của Tần Kham và các huynh đệ.

Quân tình khẩn cấp, quân lệnh như núi!

Thiên hộ Lôi Hồng dẫn đội, Tần Kham và chín tên bách hộ khác ước thúc thủ hạ, bắt đầu cuộc hành quân dài và trầm mặc.

Đi chưa tới trăm dặm, thân thể văn nhược của Tần Kham liền không chịu nổi, may mắn có các huynh đệ chiếu cố, mấy lực sĩ khôi ngô luân phiến đỡ hắn hành quân, Tần Kham cơ hồ sắp hư thoát.

Thời đại này không có ô tô xe lửa, cũng không có máy bay vận tải, làm quan có thể cưỡi ngựa, bách hộ cơ sở như Tần Kham thì không có tư cách, nhìn Lôi Thiên hộ ở xa xa cũng không có đãi ngộ đặc thù, cũng như các Giáo úy bình thường dựa vào hai cẳng mà đi, Tần Kham đành phải tiếp tục nghiêng ngả lảo đảo hành quân, trong lòng hiếp tổ tiên nữ tính mười tám đời của giặc Oa một lượt, rồi lại chửi tổ tiên nam tính bọn họ lỗ đít nở hoa mấy lượt, Tần

Kham lúc này mới dễ chịu hơn, miễn cưỡng đuổi kịp đội ngũ.

Sau tám ngày, Thiên hộ sở thành đông Cẩm Y vệ đúng hạn tới huyện Sùng Minh phủ Tùng Giang.

Quan binh của Hải Ninh vệ và Thiệu Hưng vệ dĩ nhiên đã tập kết xong, Lôi Hồng chia mười bách hộ làm mười đốc chiến đội, từng nhóm tiến vào hai vệ sở, Lôi Hồng hạ tử mệnh lệnh cho Tần Kham và chín tên bách hộ.

Khi quan quân Vệ sở giao phong với giặc Oa nếu có tên nào sợ chiến bỏ chạy, giết không tha! Đốc mà không giết, tội này các bách hộ phản toạ.

Đám người Tần Kham nghiêm nghị tuân mệnh.

Chương 55: Sung Minh kháng Oa (Thượng)

Huyện Sùng Minh ở cửa biển Trường Giang, nó là một đảo, cách thành phủ Tùng Giang hơn tám mươi dặm.

Lúc này dân chúng huyện Sùng Minh đã bắt đầu lục tục dời đi, vệ sở Thiệu Hưng đã dựng trại đóng quân trên đảo, Hải Ninh vệ đã chuyển tới đảo Hoành Sa phụ cận để đóng quân, chung quanh doanh trại dựng hàng rào, từng lều trại đột ngột từ mặt đất mọc lên, mấy chục chiến thuyền và thuyền nhỏ chở thám báo được phái ra biển, các quan binh vệ sở trầm mặc làm việc, không khí rất áp lực, giống như trên ngực mỗi người có một tảng đá lớn đè lên.

Đệ trình nha bài và điều lệnh, sau khi quân sĩ các doanh kiểm tra, Tần Kham dẫn hơn trăm Cẩm Y vệ vào doanh. Phân phó Đinh Thuận và Lý Nhị ước thúc các huynh đệ, Tần Kham một mình đi vào trung quân đại trướng.

Sắc mặt Tần Kham cho tới bây giờ vẫn tái nhợt, bắp chân thỉnh thoảng run rẩy mấy cái, đó là một loại xung động muốn xoay người làm đào binh, có chút không nghe đầu óc chỉ huy. Lần đầu tự mình tham dự chiến tranh thời đại vũ khí lạnh, Tần Kham đến từ niên đại hòa bình lúc này chỉ có thể cắn răng đè tay lên chuôi Tú Xuân đao, để che giấu sự sợ hãi và khẩn trương.

Trong Trung quân đại trướng, mấy người đứng chung quanh một tấm hải đồ bằng da dê cực lớn, Chỉ huy sứ Thiệu Hưng vệ Trương Khuê mặc giáp trụ đội mũ sắt đứng giữa, bên cạnh cho Đô Chỉ Huy Thiệu Hưng vệ thiêm sự Hứa Thanh, còn có ba gã quan văn, phân biệt là tri phủ Tùng Giang Lâm Thế Đạt, tri huyện Sùng Minh, cùng với quân chính giám sát ngự sử Vương Giới.

Cách họ vài bước, là mấy tên Thiên hộ Thiệu Hưng vệ sở vẻ mặt kính cẩn.

Thiên hộ Lữ Chí Long, Ngày đó phụng điều lệnh của Ngụy quốc công vào thành Thiệu Hưng, đập nhà tri phủ Đông Trân không ngờ

cũng ở trong hàng ngũ.

Trong quân trướng vẻ mặt của mỗi người đều rất ngưng trọng, bởi vì không biết hành động tiếp theo của giặc Oa, binh mã sáu vệ được điều động tới không thể không chia làm sáu đường, đóng ở các vùng duyên hải, Thiệu Hưng vệ thủ Sùng Minh, Hải Ninh vệ thủ Hoành Sa, Lâm Sơn vệ thủ Thái Thương, Quan Hải vệ thủ Gia Định, vân vân.

Sự có mặt của Tần Kham không dẫn tới sự chú ý của người, sau khi thông báo tính danh và ti chức, Chỉ huy sứ Thiệu Hưng vệ Trương Khuê gật đầu với Tần Kham, ánh mắt lại hướng tới hải đồ.

Tần Kham rất an phận đứng ở một bên, đối với thái độ lãnh đạm của Trương Khuê, mấy Thiên hộ đứng đó thở mạnh còn không dám, một Cẩm Y vệ bách hộ tới đốc chiến như hắn, nói trắng ra là tới đối phó người một nhà, tất nhiên không được Trương Khuê tỏ vẻ hoà nhã gì.

Trương Khuê sắc mặt nghiêm túc thương lượng với mọi người hồi lâu, giặc Oa lui tới như gió, cơ động linh hoạt, thực sự không biết bước tiếp theo của chúng sẽ gây họa cho địa phương nào của Đại Minh, một đám người trái lo phải nghĩ cũng chẳng ra được biện pháp hữu hiệu, Trương Khuê đành phải hạ lệnh cho mấy tên Thiên hộ phân biệt đóng ở ba mặt đông, bắc, nam đảo Sùng Minh, thám báo được phóng ra nếu có tin tức thì báo lên rồi quyết định tiếp.

Quân tình khẩn cấp, Trương Khuê không nói những lời quan trường khách sao, vội vàng hạ quân lệnh xong thì vung tay bảo giải tán.

Tần Kham đi theo phía sau mấy tên Thiên hộ ra khỏi quân trướng, hít sâu một hơi, gió biển mằn mằn ùa vào lồng ngực, miệng tràn ngập một cỗ hương vị cổ quái khôn kể.

Giặc Oa, suốt cả một triều Đại Minh là họa lớn, quốc nội Nhật Bản chiến loạn không ngớt, một số quý tộc, võ sĩ lưu lạc Nhật Bản chiến bại thất ý tạo thành đoàn đội cường đạo, ngồi thuyền vượt biển tới vùng duyên hải Đại Minh giết hại dân chúng, cướp đoạt tài vật, không chuyện ác nào không làm, bọn họ đi qua đâu, thường thường chó gà không tha, không còn ngọn cỏ.

Đây là một đám cặn bã đáng chết muôn lần, nhưng bọn họ đến vô ảnh đi vô tung, chẳng ai bắt giữ được hành tung của bọn họ.

Đối phó với bọn họ Như thế nào đây?

Tần Kham thúc đẩy đầu óc của người hiện đại, đáng tiếc suy nghĩ rất lâu cũng chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

Người xuyên việt không phải vạn năng, hắn cũng có chuyện không làm được, cuối triều Đại Minh, thủ đoạn đối phó với giặc Oa cũng không hữu hiệu lắm, quân quốc đại sự như vậy, Tần Kham so với các tướng sĩ và đại thần kháng Oa cũng chẳng thông minh hơn bao nhiêu.

Lẳng lặng lắng nghe tiếng sóng biển vỗ bờ đá, Tần Kham nhìn biển lớn bao la phía trước, vẻ mặt tràn ngập chua sót.

Bả vai bị người ta vỗ, quay đầu nhìn, là Thiên hộ Lữ Chí Long của Thiệu Hưng vệ.

Lữ Chí Long cười cười hữu hảo với Tần Kham: "Tần bách hộ, hạnh ngộ."

Tần Kham vội vàng chắp tay: "Lữ thiên hộ, có lễ."

Lữ Chí Long mắt chớp chớp, nói: "Tần bách hộ là người đọc sách à?"

Tần Kham cười khổ, vì sao người khác vừa nhìn hắn đã biết là người đọc sách? Không biết có phải là mình nghĩ nhiều hy không, hắn luôn cảm thấy ý ngầm trong những lời này là ngươi quá yếu.

TRong quân ngũ nếu nói người khác là người đọc sách.. chắc là đang mắng người ta phải không.

Ra sức vỗ ngực, Tần Kham cố ý để lộ sự hùng tráng của mình: "Quân hộ, quân quân tổ truyền phụ, phụ truyền tử."

Lữ Chí Long ngây ra một lúc, cười ha ha: "Vậy ngươi mau đi tìm một bà nương, sau khi sinh con hẵng ra chiến trường, ngươi ra trận như vậy, cơ hội sống sót không lớn đâu."

Tần Kham: "..."

Tự rước lấy nhục. Hắn đột nhiên cảm thấy mình quả thật là người đọc sách, bởi vì hắn giống như người đọc sách, có tiềm chất bị coi thường.

NHìn đại hải thương mang trước mặt, Lữ Chí Long thở dài, cười khổ nói: "Cũng không biết cái đáng giết người đó bước tiếp theo sẽ họa hại nơi nào, chúng ta ở trên đảo Sùng Minh ôm cây đợi thỏ cũng không phải là biện pháp, luôn cảm thấy người như bị trói, không biết nên thoát ra thế nào."

Tần Kham nói: "Nếu chúng ta đụng giặc Oa, liệu có thắng không?"

Một vấn đề đơn giản, lại làm Lữ Chí Long mê mang.

Bốn Thiên hộ của Thiệu Hưng vệ, tổng cộng hơn bốn ngàn quan binh, giặc Oa nhiều nhất chỉ mấy trăm, dùng mười địch một, lẽ ra chẳng phải lăn tăn gì, nhưng Lữ Chí Long lại thật sự không biết đáp án.

Chiến lực của quan binh Vệ sở rất khiến cho người ta bi quan, nói trắng ra là, bọn họ chỉ là một đám nông phu thượng quan làm ruộng, thường ngày nửa tháng luyện nhỏ một lần, một tháng luyện lớn một lần, thời chiến thì bỏ cuốc cầm binh khí, quân đội như vậy có thể đánh thắng trận không?

Lữ Chí Long là Thiên hộ, hắn hiểu nhất là chiến lực của quan binh vệ sở, ngửa đầu cười khổ mấy tiếng: "Nếu giặc Oa không công Sùng Minh, các huynh đệ coi như số phận tốt, nhặt được mạng về, nếu như giặc Oa thực sự tới Sùng Minh, mỗ sẽ liều mình đánh một trận, dù sao xung phong liều chết cũng chết, quay đầu chạy trốn cũng chết, ta nếu lui, đám đốc chiến đội Tần bách hộ của ngươi chỉ sợ xuống tay sẽ không hàm hồ đâu nhỉ?"

Tần Kham vái thật dài: "Chức mệnh trong người, không thể không làm, Lữ thiên hộ thứ lỗi."

Lữ Chí Long cười ha ha: "Không có gì mà phải thứ lỗi cả, giết giặc Oa là chức mệnh của Lữ mỗ, ngươi giết huynh đệ ta chạy trốn cũng là chức mệnh, nếu đã ăn quân lương, chết trận sa trường

cũng là kết cục nên có."

Đằng xa, tà dương từ từ hạ xuống, nhuộm vàng cả mặt biển.

Sóng biển vỗ liên hồi, từng cơn sóng bạc đầu từ xa ùa tới, sống trước ngã xuống, sóng sau tiến lên cọ rửa bờ cát, rồi biến mất.

Hai người đứng lặng trên bờ biển, mỗi người có suy nghĩ của riêng mình.

Không biết bao lâu, hai mắt Tần Kham híp lại, trên mặt biển xa xa xuất hiện mười mấy điểm đen, từ từ, điểm đen tới gần, chính là hơn mười chiếc thuyền buồn đen.

Chương 56: Sùng Minh kháng Oa (trung)

Tiếng trống trận vang lên, trên bãi biển phạm vi mấy chục trượng, quan binh vệ sở tập kết, cảnh tượng rất hỗn loạn, binh khí chế thức của Đại Minh rất pha tạp, đao thương, tên, qua, đủ loại, hải thuyền của giặc Oa tới rất nhanh, cách bờ biển không tới một dặm, mà các quan binh vệ sở ở ven bờ vẫn còn đang vội vàng xếp đội, chỉ nghe tới một mảng tiếng mắng, tiếng quát và tiếng khóc, binh khí va chạm nhau loảng xoảng, rất hỗn loạn.

Quan binh của ba Thiên hộ khác của Thiệu Hưng vệ phân biệt đóng ở hai sườn nam bắc đảo Sùng Minh, trong nhất thời bán hội chắc là không kịp tăng viện rồi, Chỉ huy sứ Trương Khuê cũng dẫn các quan viên tới sườn nam, nơi này chỉ để lại một Thiên hộ là Lữ Chí Long và bách hộ Tần Kham đốc chiến đội.

Lữ Chí Long mặc giáp trụ, tay cầm một thanh Đại Khảm Đao hơn hai mươi cân, hùng hùng hổ hổ đi qua đi lại trong đội ngũ, thỉnh thoảng lại đá các quan binh thuộc hạ mấy đá.

Tần Kham ra lệnh cho Đinh Thuận và Lý Nhị dẫn các huynh đệ tay trái buộc khăn đỏ, cầm đao phân biệt đứng ở hai sườn trận hình quan binh, Đại Minh từ lúc lập quốc tới nay, đốc chiến đội lớn nhỏ đều áp trận như vậy, ổn định cho trận hình đội ngũ không loạn, đồng thời cũng có thể mang tới một loại uy hiếp trên tâm lý cho các quan binh tác chiến, khiến cho bọn họ không dám tùy tiện làm đào binh.

Trong ồn ào Hỗn loạn, một cỗ sát khí vô hình ngưng kết ở trong lòng mọi người, đè nặng lên ngực, không khí chát mặn giống như phiêu tán ra mấy tia khí tức máu tanh, khiến người ta bỗng dưng có có một loại xung động muốn nôn mửa.

Đây là chiến tranh, nó giống như một con cự thú hủy diệt tất cả sinh linh và hy vọng, nhân loại ở trước mặt nó chỉ có thể sợn tới run rẩy.

Khi hơn mười chiếc hải thuyền của giặc Oa cách bờ chỉ còn hai mươi trượng, cuối cùng, trong đội ngũ quan binh vệ sở có người không chịu nổi áp lực khủng bố này, bỗng nhiên ném binh khí trong tay xuống, giống như phát điên chạy ra khỏi đội ngũ, vừa chạy vừa khóc to. Đội ngũ vốn đã miễn cưỡng thành hình lập tức dấy lên một trận kinh hoàng hỗn loạn.

Tần Kham cắn răng hét lớn: "Chém!"

Đinh Thuận không nói hai lời, giơ tay chém xuống, quân sĩ chạy trốn kia hét thảm một tiếng, bị một đao của Đinh Thuận chém chết, thi thể vẫn còn run rẩy không thôi trên bờ cát.

Lữ thiên hộ đang chỉnh đội quay đầu nhìn Tần Kham một cái, ánh mắt phức tạp thương tiếc và cảm kích đan xen, làm trong lòng Tần Kham run lên, quay đầu nhìn sang nơi khác, răng cắn chặt môi dưới.

Đây là chiến tranh, quân tâm mà loạn là tất cả mọi người sẽ chết, hạ sát thủ với người một nhà là để giữ được nhiều tính mạng của người nhà hơn!

Tần Kham không ngừng tự thuyết phục trong lòng, đây là lần đầu tiên hắn chính mắt nhìn thấy giết người, hơn nữa còn là do mình hạ mệnh lệnh.

Thở ra một hơi khí nghịch, hắn rất muốn nôn, nhưng đành cắn răng chịu đựng.

"Kẻ sợ chiến bỏ chạy, chém!" Tần Kham giống như tự tăng thêm can đảm cho mình, lại trợn mắt hét lơn.

"Chém." Cẩm Y vệ đốc chiến đội đồng thanh gầm lên.

Tiếng gầm này cuối cùng cũng ngăn chặn được sự hỗn loạn xao động của trận hình, đội ngũ quan binh dần dần an tĩnh lại.

Lữ Chí Long cũng lên tiếng quát: "Cung tên tiến lên, thương binh áp trận! Mọi người nghe lệnh hành sự, kẻ nào làm trái quân lệnh, giết không tha!"

Hơn trăm cung tiễn thủ chia làm hai hàng kéo cung tiến lên, hàng

một quỳ xuống, hàng hai đứng thẳng, rút mũi tên từ trong giỏ tây, đặt lên dây cung.

Mấy trăm quân sĩ còn lại thì tay cầm trường thương và đao đứng ở phía sau cung tiễn thủ nghiêm trận chờ đợi.

Đốc chiến đội của Tần Kham thì đứng ở hai sườn chiến trận, phân tán đứng theo hình nhạn.

Hơn một ngàn người cứ vậy lẳng lặng nhìn hải thuyền của giặc Oa chậm rãi tới gần, tới gần.

Cuối cùng, khi hải thuyền chỉ còn cách bờ mấy trượng, tốc độ của thuyền dần dần chậm lại, từ trên hơn mười chiếc hải thuyền hơn trăm giặc Oa ùa xuống, bọn họ mặc quần áo rất lộn xộn, có cả áo dài của văn nhân, áo ngắn của quân nhân, có người thì mặc kimônô, thậm chí cũng có người để mình trần, bên dưới quấn một cái khố truyền thống của Nhật Bản.

Vũ khí của Bọn họ cũng đủ loại, đao thương kiếm gậy, ngay cả ngư xoa cũng có, mười mấy người cầm đầu cạo trạo, trên da đầu quét sơn đen, hình tượng quái dị nói không nên lời, bọn họ lội nước biển cao đến đầu gối, vẻ mặt dữ tợn lội lên bờ, miệng không ngừng kêu gào.

Tim của Tần Kham đã nhảy lên tận cuống họng, trận chiến này liên quan đến sinh tử, liên quan đến sinh tử của hơn bốn ngàn quan binh Đại Minh bao gồm cả mình ở bên trong.

Từ trong Hơn mười chiếc hải thuyền lục tục hơn ba trăm giặc Oa lao xuống, mười mấy người cầm đầu cách bờ không tới mười trượng, đã trong tầm bắn của cung tên.

Lữ Chí Long híp mắt quan sát một lúc, Đại Khảm đao trong tay giơ lên, lớn tiếng hạ lệnh: "Bắn tên!"

Vù vù vù!

Tên đầy trời bắn ra, giặc Oa đang lội nước lao tới lập tức có hơn mười người ngã xuống, nhưng bọn họ vẫn bất khuất lao về phía trước, trong mắt lóe hung quang.

"bắn tiếp." Lữ Chí Long lớn tiếng hạ mệnh lệnh.

Vù vù vù!

Theo giặc Oa từng bước tới gần, đội ngũ quan binh vệ sở lại xuất hiện xao động nhỏ, lại có mấy tên quân sĩ ném binh khí, không muốn sống chạy ra khỏi đội ngũ, bị đốc chiến đội của Cẩm Y vệ đuổi theo chém chết.

Khi tất cả giặc Oa trong mưa tên không ngừng cường hành lên bờ, Lữ Chí Long ra lệnh cho cung tiễn thủ lui ra sau, thương binh tiến lên liệt trận.

Hai bên cách nhau mấy trượng, bắt đầu xung phong, hai bên càng lúc càng gần, cuối cùng thì va chạm trực tiếp.

Tần Kham cố gắng để người đỡ run, dẫn Cẩm Y vệ đi theo đội ngũ.

Ầm!

Tiếng vang như sóng lớn vỗ bờ, hai bên đã đánh giáp lá cà, Oa đao và trường thương vô tình đâm ra, hai bên dùng hết toàn lực, tàn sát sinh mệnh của kẻ địch.

Đao quang kiếm ảnh và tiếng hét tuyệt vọng trước khi chết đan vào nhau tạo thành một khúc vong linh địa ngục.

Mùi máu tươi như thối như sắt ỉ rất nhanh tràn ngập không khí, máu tươi đỏ sẫm và xương trắng rơn người, cùng với những mảnh chân tay cụt rơi xuống đất, một cảnh tượng tàn khốc khiến cho người ta muốn nổi điên đã kích thích tâm can của Tần Kham.

Giao chiến không đến một canh giờ, cuối cùng, giặc Oa chống đỡ không được, mấy trăm người bắt đầu sợ hãi lui về phía sau, đều nhảy xuống biển bơi về hải thuyền bỏ chạy.

Tần Kham cảm thấy tim đập mạnh.

Sắp thắng rồi! Còn một chút nữa thôi!

Mười hai tên giặc Oa Cầm đầu thấy đồng bọn lui về phía sau, giống như triệt để khơi dậy hung tính của bọn họ, một tên giặc Oa

mặc trang phục phục Nhật Bản để đầu trọc bước lên một bước, bỗng nhiên phát ra tiếng tru thê lương như, tiếp theo thì hung hăng bổ một đao vào lưng một quân sĩ vệ sở, tiếp theo thì như phát điên ném Oa đao, hai tay ôm lấy bả vai quân sĩ, há miệng cắn vào cổ hắn, quân sĩ phát ra tiếng kêu thảm thiết, giặc Oa thì cắn to một miếng cả da lẫn thịt, miệng nhai mấy cái rồi nuốt xuống, sau đó thì há cái miệng đỏ như máu lớn tiếng gào thét với các quan binh.

Cảnh tượng này khiến tất cả quan binh trợn mắt há hốc mồm, một loại sợ hãi không tên ùa sâu vào trong lòng mọi người, cảnh tượng giặc Oa ăn thịt người trước mặt đã khiến sĩ khí đang lên cao của mọi người trong nháy mắt hạ xuống băng điểm.

Trong lòng Tần Kham đột nhiên trầm xuống, thấy không ổn, vừa định gọi Đinh Thuận và Lý Nhị nghiêm mật áp trận, nhưng chưa kịp lên tiếng thì liền nghe thấy trong quân sĩ có người bỗng nhiên sợ hãi đến cực điểm hô to: "Chúng ta không đánh được đâu, hắn không phải là người, là quỷ! Là quỷ!"

Một người, hai người, ba người...

Các quan binh chỉ còn một chút nữa là chiến thắng, lúc này đều ném binh khí, quay đầu bỏ chạy, Cẩm Y vệ đốc chiến áp trận ở hai bên sườn chém giết dọa dẫm như thế nào cũng không thể cản được đám quan binh bại lui chạy trốn như thủy triều.

Binh bại như núi đổ!

Lữ Chí Long tức giận, tự tay chém chết mấy tên quân sĩ đang chạy trốn, nhưng vẫn bị các tướng sĩ không ngừng ùa về phía sau trùng kích cho lảo đảo.

"Các huynh đệ đừng chạy! Đừng chạy! Giặc Oa chỉ có mười hai tên thôi, chỉ có mười hai tên thôi." Hai mắt Lữ Chí Long phủ đầu tia máu, trong tiếng hô tràn ngập bi thương.

Tần Kham cũng bị quan binh bại lui trùng kích cho không ngừng lui ra sau, vẫn hô to ai bỏ chạy sẽ bị quân pháp xử trí, nhưng căn bản không hề có tác dụng.

Trong loạn quân, mười hai giặc Oa mắt thấy không ngờ dọa lui được hơn một ngàn quan binh, không khỏi càn rỡ cười to, một cảnh tượng khiến quốc nhân bi ai xuất hiện, trên bờ cát trống trải, mười hai tên giặc Oa không ngờ kiêu ngạo giơ cao Oa đao, đuổi giết hơn một ngàn quan binh Đại Minh không còn ý chí chiến đấu, cũng không còn sĩ khí.

Lữ Chí Long không lui, hắn không thể lui! Lui thì hắn cũng chỉ có đường chết.

Đón Oa đao của giặc Oa, Lữ Chí Long đứng thẳng người, Đại Khảm đao ra sức bổ ra, giặc Oa cầm đầu nhanh nhẹn né tránh, một đao thất bại, giặc Oa bên cạnh một đao đâm ra, trong nháy mắt đã đâm thấu tâm can Lữ Chí Long.

Lữ Chí Long trong phút chốc giống như mất đi tất cả khí lực, buông tay ném đao, quỳ xuống nhưng miệng vẫn không ngừng hét về phía các các quan binh đang chạy trốn: "... quay lại đi, quay lại đi! Chúng, chỉ có, chỉ có mười hai tên thôi.... mười hai tên thôi!"

Người run lên mấy cái, Lữ Chí Long ngã xuống đất, tuyệt khí mà chết, tới chết cũng không hiểu, mắt nhìn chằm chằm phía trước, tràn ngập bi thương và thê lương, cho tới lúc chết, hắn vẫn không thể cởi bỏ được nghi hoặc trong lòng.

Hơn một ngàn quan binh không ngờ bị mười hai địch nhất dọa cho sợ chạy trối chết, cái này, rốt cuộc là vì sao?

Chương 57: Sùng Minh kháng Oa (hạ)

Các quan binh vẫn đang chạy tán loạn, trên bờ cát là cờ quạt, binh khí, khôi giáp bị vứt bỏ.

Tần Kham bị chen trong đám người đang chạy tán loạn, chỉ không ngừng lảo đảo lui về phía sau, như thuyền nhỏ trong nghịch lưu. Cảnh Lữ Chí Long chết thảm lọt vào mắt hắn, mắt Tần Kham sung huyết lồi ra, miệng không phát ra nổi thanh âm.

Hắn biết, lúc này bất kể là có hét lớn thế nào cũng không thể gọi được những quan binh đã mất ý chí chiến đấu quay lại, một người sụp đổ là toàn quân sụp đổ, đánh giặc hoàn toàn dựa vào sĩ khí chống đỡ, sĩ khí vừa mất, chiến sự cũng xong.

Quan văn trận chương tử nghĩa, võ tướng khẳng khái quên mình, đều là bổn phận của thần tử, nhưng mà Lữ Chí Long lại bị chết oan, hắn chết dưới đao của giặc Oa, nhưng lại bị huynh đệ đồng chí của mình tru tâm.

Các quan binh trốn rất nhanh, chỉ hận cha mẹ đẻ ra chỉ có hai cái chân, trong giây lát đã chẳng còn bóng dáng.

Trên bờ cát chỉ còn lại những vũng máu, từng cỗ thi thể, cùng với Tần Kham và các huynh đệ Cẩm Y vệ thủ hạ.

Mọi người thần sắc đờ đẫn, trong ánh mắt lộ ra vẻ bi thương và hoang mang không thể che giấu.

Bọn họ cũng mù mờ giống như Lữ Chí Long, trận này, rốt cuộc thua ở đâu?

Tần Kham cũng rất mê mang, hắn cũng không biết đáp án, hoặc là nói đáp án có rất nhiều, hắn không biết cái nào là chính xác.

Mười hai tên giặc Oa cười gằn chậm rãi đi tới gần, trên bờ cát chỉ còn Tần Kham và không đến một trăm huynh đệ. Đốc chiến đội

trong chiến đấu vừa rồi bị giặc Oa giết chết mấy người, khi quan binh chạy tán loạn lại bị loạn quân đâm chết mấy người, còn có mười mấy người cũng sợ như đám quan binh, cùng nhau chạy tán loạn.

Còn lại chỉ có bảy tám mươi người bao gồm cả Tần Kham.

"Đại nhân, chiến sự đã không thể vãn hồi, chúng ta tận sức rồi! Tiêu hạ hộ tống đại nhân rút đi."

Giặc Oa chậm rãi tới gần, Đinh Thuận lo lắng khuyên Tần Kham.

"Đúng vậy, đại nhân, chúng ta đã kiên trì đến cuối cùng rồi, bên trên cũng không thể trách được chúng ta, rút thôi." Lý Nhị cũng phụ họa.

Tần Kham mỉm cười, cười rất đau xót. Đúng vậy, hơn một ngàn người bỏ chạy, ngược lại đốc chiến đội vẫn ở lại trên chiến trường, nói tới trách nhiệm, Tần Kham một chút trách nhiệm cũng không có, quan binh tháo chạy không hề liên quan tới đốc chiến đội. Lúc này quay đầu chạy, chẳng những sẽ không bị trách, nói không chừng Lôi Thiên hộ còn có thể khen ngợi bọn họ trung dũng vô song, dù sao bọn họ cũng kiên trì đến cuối cùng.

Nhưng, có thể trốn sao?

Thi thể của Lữ Chí Long cách bọn họ không tới trăm bước, đôi mắt chết vẫn chưa nhắm kia vẫn đang nhìn hắn, trong ánh mắt có rất nhiều nỗi bi thương và hoang mang.

Tần Kham là thư sinh văn nhược, hắn không biết giết địch, hắn thậm chí ngay cả động tác chém cơ bản nhất cũng không biết, hắn cũng như người thường, cũng sợ hãi kẻ địch, hắn so với bất kỳ ai khác cũng quý trọng tính mạng của mình hơn.

Nhưng hắn hiện tại lại không muốn chạy, điều duy nhất duy nhất muốn làm là, giúp Lữ Chí Long cởi bỏ hoang mang này, để ánh mắt sau khi chết của hắn không còn bi thương, ít nhất, cũng nên có một chút hy vọng.

Xoay người nhìn thủ hạ xung quanh, Tần Kham cười đầy bi thương: "... Bọn họ, chỉ có mười hai người."

Những lời này cũng là câu cuối cùng Lữ Chí Long nói trước khi chết.

Tần Kham không nói thêm nữa, đút đao vào vỏ, từ dưới đất nhặt lên một cây trường thương mà quan binh bỏ lại, nắm chặt, thắt cung tiễn bộ, hít sâu một hơi.

Hành động của Tần Kham đã cho bọn Đinh Thuận một đáp án cuối cùng.

Vẻ sợ hãi trong mắt Lý Nhị và Đinh Thuận lóe lên, nhìn thân ảnh đứng sừng sững như núi của Tần Kham phía trước, hai người cắn chặt răng.

"Cẩm Y vệ đốc chiến đội, liệt trận!" Đinh Thuận gào lên, thanh âm khàn khàn khó nghe.

Trong mắt Lý Nhị cũng lộ ra hung quang, nhổ nước bọt xuống bờ cát, quát: "Chúng ta có bảy tám mươi người, không tin không đánh gục được mười hai người, thế mà không thắng thì sống để đi dọn cứt lợn à? Các huynh đệ, chào hỏi chúng đi."

"Đúng, chúng ta mới là con cháu quân hộ chân chính, quan binh vệ sở chỉ là một đám nông phu mà thôi."

"Chơi con mẹ nó luôn! Hơn trăm cân thịt của lão tử hôm nay vứt ở đây!"

Sĩ khí chính là thứ kỳ quái như vậy đó, khi Tần Kham đi trước làm gương nắm chặt trường thương, hắn thậm chí một câu cổ vũ cũng không cần phải nói, sĩ khí của các huynh đệ Cẩm Y vệ cứ như vậy bỗng dưng tăng vọt.

"Nhặt binh khí dài ấy, giặc Oa quen dùng đao, thân thủ tinh trạm, đánh cận thân rất hung hiểm, dùng trường thương liệt trận trường mâu chế địch." Tần Kham thản nhiên hạ lệnh.

Mười hai tên giặc Oa cười gằn bước tới gần, Tần Kham và mọi người chậm rãi lui về phía sau, nhân lúc đang giằng co, mọi người từ dưới đất nhặt lên trường thương và trường mâu mà các quan binh vứt bỏ, dưới tiếng hô của Đinh Thuận và Lý Nhị, xếp thành hai hàng trường thương trận.

Tần Kham vẫn đi trước làm gương, đứng chính giữa hàng đầu của thương trận, khóe miệng phác ra một nụ cười lạnh và đầy kiên quyết.

Các tiểu quỷ tử, thương văn nhược thư sinh đâm ra, cũng vẫn có thể lấy được mạng người đó.

Vẻ khinh thị và nụ cười gằn trên mặt Mười hai tên giặc Oa dần dần biến mất, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Bọn họ đột nhiên phát hiện đám Minh quân này khác với đám Minh quân tháo chạy vừa rồi, rất khác.

Cụ thể là khác ở đâu thì bọn họ không nói ra được, chỉ cảm thấy gặp kình địch khó giải quyết rồi, giống như trước mặt bỗng dưng nhô lên một tòa núi không thể trèo qua, không thể chinh phục.

Đám Giặc Oa đầy kinh nghiệm chiến trận, không dám lơ là, hai tay nắm chặt oa đao hẹp dài sắc bén trong tay, mắt nhìn chằm chằm kẻ địch trước mặt.

Hai hàng thương trận chậm rãi di động, từng bước ép sát giặc Oa. Hàng đầu đứng, hàng sau thì dùng tư thế nửa ngồi, trường thương từ phần chân các huynh đệ hàng trước thò ra, đặt ngang chỉ về phía trước.

Minh quân và giặc Oa giao phong lần thứ hai!

Còn cách nhau chừng nửa trượng, Tần Kham bỗng nhiên hét lớn: "Đâm!"

Roẹt!

Trường thương hàng đầu chỉnh tề sắc bén đâm ra phía trước.

Đám Giặc Oa nhanh nhẹn lách người, thuận thế lăn một vòng về phía trước, Oa đao chưa kịp bổ ra thì Cẩm Y vệ hàng sau từ hạ bàn của bọn họ đâm ra một thương rất đúng lúc.

Tiếng hét thảm thê lương vang lên, lập tức bốn năm tên giặc Oa trên đùi có thêm mấy lỗ máu.

Giặc Oa lăn lộn kêu gào, hàng đầu lại đồng loạt bổ ra một thương, trường thương của Tần Kham hung hăng đâm vào phần tim của một tên giặc Oa, hắn chỉ nhìn thấy tên giặc Oa cả người giãy giụa rồi bất động, đột nhiên rút trường thương ra, máu tươi phtj lên, trên khuôn mặt trắng trẻo của Tần Kham lập tức có thêm một mảng màu đỏ làm cho người ta sợ hãi.

Có nén dục vọng buồn nôn, Tần Kham mặt không đổi sắc cầm thương đi tới.

Ta không phải giết người mà là giết một đám súc sinh, chỉ vậy mà thôi.

Tần Kham không ngừng tự nói với bản thân.

Đám Giặc Oa sợ rồi, bọn họ không ngờ Đại Minh lại có một toán quân đội phối hợp ăn ý như vậy, quân đội như vậy, vì sao lần giao phong đầu tiên vừa rồi không đứng ra, ngược lại đợi cho sau khi đại quân tán loạn rồi mới ra tay?

Giặc Oa hoang mang. Trận này, để laijg hai bên địch ta rất nhiều nghi hoặc.

"Đám nhóc con, lập tức buông binh khí đầu hàng, bách hộ đại nhân của chúng ta có thể tha cho không chết."

"Đinh Thuận! Ta không cần tù binh! Đầu hàng hay không thì chúng đều phải chết." Tần Kham nghiêm giọng cắt đứt tiếng hô của Đinh Thuận.

"Vâng, đại nhân."

Giặc Oa hoảng sợ liên tiếp bại lui, hải thuyền đã vứt bỏ họ mà đi rồi, trên đảo này trừ họ ra thì không còn viện trợ nào cả.

"Đặt ngang thương, đâm." Tần Kham lại ra lệnh.

Vù!

"hàng sau, đâm."

Vù!

....

Tám mươi người đấu mười hai người, chiến đấu rất nhanh đã kết thúc.

Khi một nhánh quân đội có sĩ khí, bất kỳ kẻ địch nào ở trong mắt bọn họ chỉ là một đàn lợn đợi làm thịt.

Đầu của mười hai tên giặc Oa được xếp chỉnh tề trước thi thể của Lữ Chí Long.

Tần Kham chinh bào nhuốm máu đứng lặng ở đó, đẩy núi vàng lật cột ngọc, quỳ lạy Lữ Chí Long, tám mươi Cẩm Y vệ huynh đệ phía sau cũng quỳ xuống theo, dập đầu.

"Lữ thiên hộ anh linh không xa, huynh đệ đã giúp ngươi báo thù rồi, ta biết trong lòng ngươi có rất nhiều nghi hoặc, cũng có bi thương, mười hai đầu người này để tế điện cho ngươi, ngươi trên trời có linh thiêng thì hãy nhìn cho rõ, Đại Minh chúng ta ít nhất vẫn còn một chút hy vọng. Bởi vì ta, Tần Kham, không thuộc về người của thời đại này, Đại Minh nhất định sẽ là Đại Minh khác với lịch sử."

" Nghi hoặc của ngươi cũng là nghi hoặc của ta, triều đình Đại Minh chúng ta, quan binh vệ sở Đại Minh chúng ta rốt cuộc tại sao lại vậy, sinh thời, ta sẽ tìm được đáp án, hơn nữa, triệt để sửa lại nó! Ta thề."

Chương 58: Đánh xong rồi vẫn sợ

Sinh thời, tìm được đáp án cho nhưng nghi hoặc này, hơn nữa sửa lại nó, thay đổi nó.

Đây là lời thề của Tần Kham trước di thể của Lữ Chí Long, hắn ngu ngu ngơ ngơ cuối cùng cũng tìm được mục tiêu của mình ở Đại Minh.

Vẻ không cam lòng và bi ai trong ánh mắt của Lữ Chí Long vẫn quanh quẩn trong đầu Tần Kham, cả đời cũng sẽ không quên, tương lai đi đến khốn cảnh tuyệt cảnh, ánh mắt đó sẽ thành động lực chống đỡ cho hắn tiếp tục đi tới.

Anh linh không xa, Lữ thiên hộ ở trên trời nhìn hắn, nhìn tất cả hành vi của hắn, nhìn hắn tìm được đáp án cho sự tan tác hôm nay, hơn nữa triệt để thay đổi kết quả bi thương này.

Vuốt mắt cho Lữ Chí Long, các huynh đệ Cẩm Y vệ đỡ di thể của hắn về nơi vệ sở đóng quân.

Tần Kham mặt không biểu tình, không hề có vẻ vui sướng sau thắng lợi.

Các quân sĩ Chạy tán loạn đã được các bách hộ thu nạp, về tới doanh trại.

Di thể về doanh, chậm rãi đi qua trước mặt các quân sĩ, ánh mắt của mọi người không có nhiều biến hóa, vẫn là một mảng đau đớn và tê liệt, cùng với lo lắng cho tương lai của mình. Thiên hộ đã chết, quan binh tất nhiên phải chịu trừng phạt.

Có điều chỉ là Thiên hộ chết thôi mà, hắn vì sao mà chết? Có lẽ là do hắn chạy quá chậm.

Tần Kham thật sự rất muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến binh sĩ Hán gia tràn ngập tâm huyết lại lưu lạc tới mức chai sạn như vậy?

Đại Minh thịnh thế Huy hoàng, dưới lớp da cường thịnh phồn hoa này, che giấu bao nhiêu linh hồn yếu đuối, bao nhiêu nguy cơ lửa xém lông mày.

Chỉ huy sứ Thiệu Hưng vệ Trương Khuê vội trở về, giám sát ngự sử Vương Giới cũng vội trở về.

Nhìn di thể của Lữ Chí Long, Trương Khuê im lặng một lúc lâu, án kiếm cúi người hành lễ, Vương Giới vái dài.

Sau khi An táng Lữ Chí Long, các quan viên Trương Khuê và Vương Giới cuối cùng cũng bắt đầu nhìn thẳng vào bách hộ Tần Kham nho nhỏ này.

Tám mươi người đấu mười hai giặc Oa, giành được toàn thắng, kỳ tích rất lớn, điều này đại biểu cho cho cái gì? Đại biểu cho Thiệu Hưng vệ không bại, không bại tức là thắng! Quân công, vinh quang, thăng chức. Những thứ mà bọn họ suốt đời theo đuổi, người chết thì chết rồi, người sống vẫn tiếp tục phải sống, hơn nữa phải sống tốt hơn.

Trong tiếng Ca công tụng đức, mọi người thấy được tiền đồ rộng lớn của mình.

"Tần bách hộ là bách hộ Cẩm Y vệ, nói thắng cũng là chiến thắng của Cẩm Y vệ ta, có liên quan gì tới Thiệu Hưng vệ của ngươi đâu?" Thiên hộ Lôi Hồng nhảy ra, thở hổn hển, trong mắt tràn ngập khát vọng đối với danh lợi.

" Thiệu Hưng vệ chúng ta trước khi rút lui, đã giết đại bộ phận giặc Oa, công lao rõ ràng là của chúng ta!"

Trong Quân trướng mỗi người đều giống như hóa thân thành dã thú đói khát, không chút che giấu coi danh lợi trở thành con mồi để bọn họ truy đuổi chém giết, bộc lộ bộ mặt hung ác, đằng đằng sát khí.

Về phần công thần thực tế Tần Kham này thì không có ai để ý tới hắn.

Hắn chỉ là bách hộ, phần công lao này thuộc về ai không liên quan gì tới hắn, bởi vì cái này nên do các thượng quan quyết định, kẻ địch là hắn giết, nhưng giết địch dưới sự lãnh đạo của ai, chuyện này cần thảo luận nghiên cứu rồi quyết định.

Quan trường Đại Minh...

Giặc Oa nên chết đều chết rồi, nên lui cũng lui rồi.

Một văn thư báo tiệp Cẩm Y vệ phát ra thông qua quân rất nhanh được đưa tới kinh sư Bắc trấn phủ ti, đồng dạng, một phần văn thư báo tiệp từ Thiệu Hưng vệ xuất phát, cũng tới kinh sư Binh bộ và nội các.

Hai phần tiệp báo đều là tranh công cho vệ sở của mình, chỉ có điều có điểm giống nhau, Cẩm Y vệ bách hộ Tần Kham dẫn dắt thuộc hạ hoàn toàn tiêu diệt mười hai tên giặc Oa cuối cùng.

Việc giải quyết hậu quả sau cùng không liên quan gì tới không có quan hệ gì với Tần Kham, Thiên hộ Lôi Hồng dẫn mọi người về Nam Kinh.

Lần này trong Bách hộ sở có mấy huynh đệ chết trận, trợ cấp cho mỗi người một trăm lượng bạc trắng, con em tập chức Cẩm Y vệ, mười mấy người chạy trốn toàn bộ khai trừ, cũng áp giải tới nha môn Nam trấn phủ ti trị tội.

Trở lại Nam Kinh, trở lại Bách hộ sở, Tần Kham chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi, chỉ muốn vùi đầu vào gối ngủ ngon một giấc.

Cửa Bách hộ sở là một đám gia phó có chút quen mặt, phân biệt xếp thành hai hàng theo hình nhạn, tiểu công gia Từ Bằng Cử vẻ mặt sùng bái nhìn chằm chằm Tần Kham, trong mắt như tóe lửa, loại ánh mắt như phát hiện đồ lạ này khiến Tần Kham có chút không thoải mái.

"Tần huynh đệ chính tay đâm Oa tặc, dương danh Sùng Minh đảo, làm tăng thêm uy danh cho Đại Minh ta, thật là khiến người ta, ê, ê! Ngươi có thái độ gì thế!"

Tần Kham không như không thấy Từ Bằng Cử, mắc xác hắn, đi vào Bách hộ sở, đóng cửa, đi ngủ.

Từ Bằng Cử vẫn duy trì tư thế chắp tay, giống như bị người ta điểm huyệt đứng bất động ở đó, nụ cười trên mặt cũng như bị đóng băng.

Nhìn cửa rầm một tiếng đóng lại, Từ Bằng Cử máy móc xoay người, nhìn gia phó bên cạnh ngơ ngác nói: "Ngươi... có thấy ta không?"

"Tiểu công gia thân hình cao to, tướng mạo phong lưu, tiểu nhân đương nhiên là thấy." Gia phó liên tục gật đầu.

"Hắn vì sao không nhìn thấy ta?" Từ Bằng Cử có chút không tự tin, cúi đầu nhìn tay chân mình, cấp thiết muốn chứng minh mình thực sự tồn tại, chứ không phải là không khí.

"Tên gia hỏa đó tất nhiên là người mù, tiểu công gia, có muốn tiểu nhân đi thu thập hắn không? Chỉ cần có ngài áp trận, Cẩm Y vệ bách hộ tính..."

Bốp!

Từ Bằng Cử tát một phát ngắt sự vỗ mông ngựa của hắn.

" Huynh đệ ta làm rạng danh uy danh anh hùng Đại Minh, ngươi là cái rắm gì! Cút."

Tính tình ương ngạnh của Tiểu công gia vẫn không thay đổi, không cho phép người khác mắng Tần Kham là một chuyện, Tần Kham ghẻ lạnh hắn là chuyện khắc, hắn không nhịn nổi cục tức này.

Cạch!

Cửa bị Từ Bằng Cử một cước đá văng.

"Tần Kham, ngươi đi ra cho ta! Dựa vào gì mà coi như không thấy ta? Ngươi vừa về Nam Kinh, ta có chọc gì ngươi đâu."

Tần Kham thở dài, từ trên giường xoay người ngồi dậy, sửa lại y quan, tiếp theo thấy Từ Bằng Cử đang nổi giận đùng đùng, Tần Kham giống như vừa mới phát hiện ra hắn vậy, vẻ mặt kinh hỉ và kinh ngạc: "A! Thì ra là tiểu công gia, đã lâu không gặp, tiểu công

gia đến đây lúc nào thế?"

Từ Bằng Cử lại thất thần.

Vừa rồi mình... Chẳng lẽ thật sự ẩn thân?

"Vừa tới." Từ Bằng Cử mặt không biểu tình nói.

Tần Kham nhướn mày, bộ dạng kinh ngạc: "Đến đòi nợ à? Hiện tại ta cũng không có tiền trả cho ngươi."

"... Không phải."

Hình tượng Anh hùng dần dần vỡ vụn trong lòng Từ Bằng Cử.

"Vậy ngươi tới làm gì?"

"Đến sùng bái ngươi."

Tần Kham mỉm cười, xoay người ngồi vào ghế thái sư trong phòng, bày ra tư thế đại mã kim đao, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Từ Bằng Cử.

"Đến đây đi, ta chuẩn bị xong rồi, ngươi có thể bắt đầu sùng bái."

Từ Bằng Cử sắc mặt tím lại: ""..."

Như bái thần trong miếu, Từ Bằng Cử không nói gì vái dài Tần Kham, thể hiện một chút sùng bái, chuẩn bị quay đầu đi, nhưng không cam lòng xoay người lại.

"Ta cảm thấy đã tới rồi, thì cũng nên làm chút chuyện có ý nghĩa, Ngươi chừng nào thì trả ta tiền."

Tần Kham cười ha ha, ôm vai Từ Bằng Cử cường hành kéo ra ngoài.

"Người trẻ tuổi làm việc phải chuyên tâm, đã nói chỉ tới sùng bái ta rồi mà, nhắc tới chuyện nhàm chán này làm gì, tốt, sùng bái xong rồi, tiểu công gia đi thong thả nhé, không tiễn."

Bùm!

Chương 59: Đánh bạc vui sướng

Thiên hộ Lôi Hồng không thể không có vài phần kính trọng đối với Tần Kham, hắn dần dần phát giác vị bách hộ thủ hạ này là phúc tinh của hắn, nếu sau khi tiệp báo đưa đến kinh sư, kinh sư mưu Chỉ huy sứ đại nhân luận công ban thưởng, hắn nhất định phải đề cử Tần Kham tiếp nhận chức vụ Thiên hộ của hắn, mà hắn, tất nhiên sẽ lên cao hơn, ít nhất cũng nên làm thiêm sự Nam trấn phủ ti gì đó, bởi vì trên tiệp báo, Tần Kham chính là dưới sự lãnh đạo anh minh của Lôi Hồng hắn, đánh thắng trận chiến gian khổ thảm thiết đó.

Vì thế sau khi trở lại Nam Kinh, Lôi Thiên hộ có chút thân thiết với Tần bách hộ, ba ngày hai lượt gọi Tần Kham đi ăn cơm uống rượu, trong ngôn ngữ không nói quan hệ trên dưới, trực tiếp xưng huynh gọi đệ, lời nói đầy ẩn ý, đơn giản là muốn kéo Tần Kham vào trận doanh của hắn, sau này đối đãi như tâm phúc.

Tần Kham cảm thấy có chút buồn cười, quân nhân đúng là quân nhân, phương thức lôi kéo của họ từ trong ra ngoài đều lộ rõ một cỗ ngây thơ chất phác, rất ngay thẳng, cũng như dỗ trẻ con"Ngươi theo ta thì ta sẽ cho ngươi nhiều đồ ăn ngon."

So sánh với sự nham hiểm của quan văn, Tần Kham cảm thấy Lôi Hồng đáng yêu hơn, tâm cơ nho nhỏ trong bụng liếc một cái là có thể nhìn thấu, giao tiếp với người như vậy không phiền phức, ngươi chỉ cần biết rằng biết hắn nghĩ gì, mình phải trả giá thế nào là đủ.

Cành oliu Lôi Hồng vươn ra Tần Kham không chút lo lắng nhận ngay.

Nếu đã lên làm Cẩm Y vệ, vậy nhất định phải tìm hậu trường cho mình, quan nhi không có hậu trường không có bối cảnh như Đỗ Hoành dù sao cũng là số ít, quan như vậy rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ bị cách chức, Tần Kham vẫn lấy Đỗ Hoành làm tài liệu phản diện, Đỗ Hoành làm thế nào, chỉ cần hắn làm ngược lại thì

nhất định có thể thu hoạch được thành công cực lớn trong nhân sinh.

Ngược lại, tiểu công gia Từ Bằng Cử chỉ có thể coi hắn là hồ bằng cẩu hữu, huân quý tuy rằng có thể hoành tẩu trên đường, thấy ai không vừa mắt thì đánh, nhưng ở trên quan trường thì lại không giúp gì hắn được nhiều.

Hoạn Giặc Oa, ở Đại Minh sớm đã khiến cho người ta căm thù đến tận xương tuỷ, đặc biệt là gia đình phú quý vùng duyên hải Giang Nam và đông nam, đối với giặc Oa càng bất cộng đái thiên, đám súc sinh này trực tiếp tổn hại tới lợi ích bản thân của bọn họ.

Hiện tại Tần Kham thành anh hùng giết Oa, cho dù giết không được nhiều lắm, chỉ có mười hai tên, nhưng đối với những đệ tử công hầu không kinh lịch qua nhiều cảnh giết chóc mà nói, dĩ nhiên là anh hùng hiếm có.

Tần Kham mạc danh kỳ diệu phát hiện mình đã thành hot ở Nam Kinh.

Lôi Hồng mời khách, Từ Bằng Cử mời khách, một số công hầu tử đệ không quen biết cũng mời khách, giống như tiền của mọi người nhiều quá tiêu không hết, cố ý nhờ Tần Kham nể mặt họ mà tiêu hộ bớt.

Tần Kham rất muốn khiến cho bọn họ lỗ vốn, dù sao hắn còn nợ tiểu công gia năm ngàn lượng chưa trả, mỗi lần gặp hắn là chột dạ, loại cảm giác này rất không tốt, muốn ăn quỵt, nhưng lại cảm thấy loại hành vi này là rất vô liên sỉ, hiện tại hắn là anh hùng giết Oa, muốn trả tiền thật đấy.... nhưng hắn lại muốn quỵt hơn.

Tần Kham cảm thấy có phải nên nghĩ biện pháp, quang minh chính đại quỵt khoản nợ này.

Vì thế mấy ngày sau, giới quyền quý của thành Nam Kinh lặng lẽ lưu hành một loại trò chơi đánh bạc, gọi là "Đấu địa chủ"

Bờ sông Tần Hoài, liễu rủ lả lướt, cảnh xuân tươi đẹp, cảnh đẹp lọt hết vào mắt, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Trong Ngũ Liễu đình là một mảng chướng khí mù mịt, bên trong

truyền ra những tiếng ô ngôn uế ngữ làm du khách lui tới phải nhìn vào, sau khi nhận được cái trừng mắt của một đám ác phó ở bên ngoài thì các du khách vội vàng tránh đi.

"Con mẹ nó! Một đôi trứng muối vì sao lại to hơn đôi mười? Vì sao? Ai định ra quy củ thối này?"

Người lên tiếng là Từ Bằng Cử, hắn đã thua tới tái mặt rồi.

"Một đôi K... to hơn một đôi trứng muối của ngươi." Võ tĩnh bá Triệu Thừa Khánh lau mô hôi, sắc mặt cũng không dễ nhìn hơn Từ Bằng Cử là bao: "Ký hiệu này vì sao đọc là 'K'? Quá khó nhận biết.

Tần Kham ngồi ở cuối cùng, sắc mặt của hắn là vui sướng nhất, rất rõ ràng, hắn là người thắng lớn.

"Ngươi để ngang nó mà xem, có giống nhữ nhân dạng háng không? Ngươi gọi nó là chân thối ta cũng không phản đối." Tần Kham cười tủm tỉm nói.

Từ Bằng Cử và Triệu Thừa Khánh ngẩn người, sau khi quan sát cẩn thận thì lộ ra nụ cười dâm đãng nam nhân đều hiểu.

Quan trọng là..." Tần Kham khí định thần nhàn ném ra một đôi bài: "Đôi Át của ta có thể ăn được chân thối của ngươi."

"Ta là đôi 2." Từ Bằng Cử vung bài, khí thế vẫn rất ương ngạnh.

Tần Kham buông tay, cười nói: "Ngại quá, bài của ta ra rồi, các vị, đa tạ..."

Hai người ngơ ngác nhìn nhau một lát, lấy ra trù phiến tính bạc.

"Tiểu công gia, ba mươi ba ván rồi, tổng cộng nợ ta bao nhiêu?"

Từ Bằng Cử bấm tay tính toán: "Mỗi bán thua một trăm lượng, ba mươi ba ván chính là... ba trăm ba mươi ba lượng?"

Tính xong thì ngẩn ra, Từ Bằng Cử mặt đầy kinh hỉ vỗ bàn: "Thua tới đũng quần của ta sắp ướt rồi, thì ra chỉ thua có hơn ba trăm lượng, ha ha, chơi tiếp."

Tần Kham ngơ ngác nhìn hắn, im lặng không nói gì.

Từ Bằng Cử bị hắn nhìn cho có chút không tự nhiên, lại bấm tay tính lại một lượt, tiếp theo thì ưỡn ngực tự tin nói: "Ba trăm ba mươi lượng, không đúng à?"

Tần Kham thở dài nói: "Tiểu công gia, rốt cuộc là ai tặng cho ngài khí phách và trí tuệ thế?"

Vận may như phong thủy, không thể

Vận may của Tần Kham tiếp theo như rơi vào hố phân, thối tới không thể thối hơn được nữa, để không cho mình nợ nhiều, Tần Kham đành phải lâm thời sửa đổi quy tắc, -- cũng có thể nói là rất bậy bạ.

"Một lá 10!"

" Một đôi 6!"

"Hai lá có thể ăn một lá à?"

"Đương nhiên có thể ăn, hai lá 6 cộng lại bằng bao nhiêu?"

"12."

"12 không lớn hơn 10 à?"

"Lớn hơn."

"Thế ngươi còn có ý kiến gì?"

"Không có."

"Tiếp tục, đánh bài phải tuân thủ quy tắc, trên chiếu bạc không quản ngươi có thân phận gì." Tần Kham đứng trên điểm cao đạo đức đúng lý hợp tình giáo huấn hai vị quyền quý, hắn có quyền giải thích trò chơi, vậy có sửa đổi nó cũng chẳng sao.

Không thể không nói, chơi bài với người như thế quả thực là kiếp số trong mệnh của hai vị quyền quý. Thế nhưng hai vị quyền quý đắm chìm trong lạc thú mới lạ của trò Đấu địa chủ tới không thể

tự kềm chế được, hồn nhiên không cảm thấy mỗi ván bài họ đều thua rất oan uổng.

Từ Bằng Cử tức giận, rất rõ ràng, bài của hắn không tốt

"Một trăm lượng thì một trăm lượng, thắng thua có lý gì, chúng ta đánh lớn đi! Ngươi thắng, năm ngàn lượng nợ ta đó coi như xí xáo, ta thắng thì ngươi nợ ta một vạng lượng."

"Tiểu công gia, năm ngàn lượng ta nợ đó sớm đã xong rồi." Tần Kham không nhịn được nhắc nhở hắn.

Từ Bằng Cử khựng lại, hét lớn: "Ta thắng, ngươi nợ ta năm ngàn lượng, ngươi thắng, tùy ngươi nói ra yêu cầu gì, ta tuyệt không đổi ý!"

Đây quả thực là một con lợn béo đâm đầu vào để Tần Kham tùy tiện giết.

"Ta muốn nhà lớn, nha hoàn xinh. Nhà phải lớn, nha hoàn phải xinh, đương nhiên, nhà cũng phải đẹp." Tần Kham không cần nghĩ ngợi thốt ra ngay, đây là lý tưởng mà hắn mãi chưa thực hiện được.

Từ Bằng Cử nhíu mày: "Xinh? Song sinh giống hết nhau? Thế này hơn khó. Thôi! chơi một ván, ta nếu thua thì đảm bảo sẽ làm cho ngươi!"

Từ Bằng Cử cuối cùng lật bàn mà đi, hầm hầm đặt mua nhà lớn và nha hoàn xinh cho Tần Kham.

"Lần sau chơi bài với ngươi nếu thua, ta tự chặt hai tay." Đây là câu cuối cùng Từ Bằng Cử ném lại.

Tần Kham nhìn hai vị quyền quý rời đi, thở dài, trong mắt tràn ngập nét cười.

"Với chỉ số thông minh như thế, ngươi dù là Quan Âm ngàn tay thì cũng không đủ để chặt."

Tay phải thò vào trong ống tay, giữa hai ngón tay rất thần kỳ xuất hiện một lát 3 không biết giấu bao lâu rồi, vung tay, bài bay theo

gió.

Chương 60: Liên Nguyệt Liên Tinh

Nha môn Bắc trấn phủ ti Cẩm Y vệ Kinh sư.

Nha môn xú danh vang xa, Khiến người ta nghe sợ mất mật kỳ thật cũng chẳng khác gì lắm nha môn bình thường, chỉ là so với nha môn khác thì có thêm mấy phần khí âm trầm, người đi vào nha môn thường thường sẽ kìm lòng không đậu mà rùng mình, các quan văn võ tướng sau lưng nghị luận, đều nói là Cẩm Y vệ làm rất nhiều chuyện táng tận thiên lương, cho nên trong nha môn đầy oan hồn của các trung thần danh tướng bị hãm hại.

Trước Đại đường treo tranh mãnh hổ hạ sơn, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân đang nhíu mày ngồi ở chủ vị tiền đường, lật xem tiệp báo Nam Kinh truyền tới.

"Tần Kham... Tên này có chút quen quen." Mưu Bân nhớ cả nửa ngày vẫn không nhớ ra.

"Chỉ huy sứ đại nhân, Tần Kham này hình như là bách hộ ngài tự tay đề bạt, hai tháng trước, bệ hạ từng chính miệng khen..." Cẩm Y vệ đô thiêm sự Triệu Năng đứng ở bên cạnh chắp tay bẩm báo.

Mưu Bân giật mình, vỗ đùi nói: "Thì ra là hắn, ha ha, kẻ này quả không phụ lời nói của bệ hạ, giỏi văn giỏi võ, đúng là một nhân tài, tốt, tốt! Thư sinh văn nhược Khá lắm! Dẫn tám mươi hổ lang chi chúc, không ngờ đánh chết hơn ba trăm tên giặc Oa, dương quốc quốc Đại Minh ta, bệ hạ nếu biết, tất nhiên sẽ vui sướng."

Triệu Năng ngẩn ra, vội vàng nói: "Đại nhân, trên tiệp báo nói là giết mười hai tên giặc Oa."

Vẻ mặt đang tươi cười của Mưu Bân bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt âm trầm, khiến Triệu Năng cả người mồ hôi lạnh lã chã.

"Rõ ràng là hơn ba trăm tên giặc Oa, Thiên hộ thành đông Nam Kinh Lôi Hồng không hiểu chuyện, hắn nhớ lầm... Đúng không?"

Mưu Bân cười lạnh lùng.

Triệu Năng vội vàng khom người: "Trí nhớ của Đại nhân tốt nhật, quả nhiên là Lôi Hồng nhớ lầm."

Mưu Bân thở dài: "Cẩm Y vệ cần một phần công lớn. Sửa lại tiệp báo, sao lại một bản, hoả tốc trình cho nội các."

"Vâng."

....

Ở phía bắc ngoài cấm cung có một dãy nhà ngói đỏ, nhà ở rất bình thường, phía trước nó là nội cung Vạn Tuế sơn, sườn sau là Châm chức cục, bên trái là Thượng y giám, bên phải là Chung cổ ti, dãy nhà này kẹp ở giữa các ti cục nội cung, rất bình thường giản dị, nhưng nợ lại có một cái tên khiến văn thần võ tướng Đại Minh ai cũng kính sợ, nó tên là "Ti lễ giám"

Thái giám chưởng ấn hiện giờ của Ti lễ giám họ Vương, tên Nhạc, là lão thái giám trải qua tam triều, tính tình nhún nhường trầm ổn, triều Đại Minh, văn thần triều đình và thái giám cung vua thường thường như nước với lửa, nhưng vị Vương Nhạc này lại có quan hệ rất hòa hợp với tam học sĩ nội các, phầm là việc có thể nhịn thì nhịn, có thể nhường thì nhường, ấn tượng của các văn thần triều đình đối với Vương Nhạc rất không tồi, đây cũng là một chuyện lạ hơn trăm năm của Đại Minh, thời kì Hoằng Trị Đại Minh được gọi là thịnh thế, không phải không có nguyên nhân, thái giám tiếng xấu lan xa đều không dám gây thêm loạn cho các đại thần và hoàng đế.

Trong Ti lễ giám đèn đuốc sáng trưng, các tiểu hoạn quan đang cầm một đống bản tấu do nội các đã phê duyệt, nhẹ nhàng đặt lên bàn sườn đông Noãn các, các tiểu hoạn quan nhãn lực linh hoạt còn ân cần thuận tay xoa chân cho lão tổ tông Vương Nhạc, lộ ra nụ cười nịnh nọt lấy lòng.

Lúc này Vương Nhạc đang cau mày, nhìn tiệp báo của Thiệu Hưng vệ, đôi mắt đục ngầu liếc một cái, lại cầm tiệp báo Cẩm Y vệ truyền đến, sau khi im lặng một lúc thì bỗng nhiên cười lạnh lùng, lẩm bẩm nói: "Thiệu Hưng vệ nói giết mười mấy tên giặc Oa, Mưu

Bân ngươi khẩu vị cũng lớn quá, há miệng ra kêu hơn ba trăm, thèm công lao tới phát điên rồi.... Hừ."

Thuận tay ném tiệp báo của Cẩm Y vệ sang bên, không thềm để ý.

Thái giám giữ ấn Vương Nhạc là thái giám tốt, nhưng lại không quá thuần túy, bởi vì lão đồng thời còn là Đốc công Đông Hán.

Quan hệ của Đông Hán và Cẩm Y vệ, đó mới là như nước với lửa thực sự.

Đương nhiên, Vương Nhạc không biết, phần tiệp báo bị xếp xó này không ngờ chọc giận Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ Mưu Bân, sau khi Mưu đại nhân kỹ năng phục hồi, cao tầng Hán Vệ bạo phát một hồi xung đột không đổ máu.

Tần Kham ở xa tận Nam Kinh hồn nhiên không biết giữa Đông Hán và Cẩm Y vệ bởi vì một phần tiệp báo có liên quan tới hắn mà nổi lên một hồi phong ba.

Đổ phẩm của Từ Bằng Cử rất phức tạp, khi đánh bài thì hùng hùng hổ hổ, còn lật cả bàn, nhưng khi thua thì vẫn nhận.

Khi Tần Kham gần như đã quên mất chuyện lần này thì Từ Bằng Cử mặt âm trầm tìm tới Bách hộ sở, giao cho hắn một tờ khế ước nhà và một đôi nha hoàn xinh đẹp.

Đúng là một đôi nha hoàn xinh đẹp, bộ dạng giống nhau như đúc, khoảng mười ba mười bốn tuổi, môi anh đào, mũi quỳnh, mày liễu mắt hạnh, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, trừ dáng người có chút tong teo ra thì quả thực là tiểu la lị cực phẩm trong mắt quái thúc thúc.

Rất khó tưởng tượng, Từ Bằng Cử là từ đâu tìm được một đôi song sinh đẹp như vậy.

Khi Tiểu công gia giao song bào thai cho Tần Kham thì rất không tình nguyện, thoạt nhìn so với thua một vạn lượng bạc còn đau lòng hơn. Hắn nói với Tần Kham, đôi song sinh này là hắn bỏ hai ngàn lượng bạc từ trong tay người môi giới mua được, thân thể sạch sẽ, giấy tờ đủ hết, muốn cưỡi thế nào thì cưỡi.

Tần Kham rất không hiểu Từ Bằng Cử vì sao lại tốt như vậy, cực phẩm song bào thai như vậy, nếu đổi lại là hắn, lên trời xuống đất nhảy sông thắt cổ cũng phải ghi khoản nợ này vào, tư duy của người cổ đại rất khó giải thích, không ngờ thích nói tín dụng, quả thực là một tập tục xấu.

Nhà nằm ở phố Bì Thị thanh tây Nam Kinh, là một đại trạch tử ba phòng, cách Bách hộ sở của Tần Kham hơi xa, nhưng được cái hoàn cảnh u nhã, tường trong, hành lang gấp khúc, hoa viên đều có, thậm chí còn có một cái ao nhỏ.

Sau khi Từ Bằng Cử giao khế ước bán mình của hai nha hoàn và giấy tờ nhà cho Tần Kham xong thì quay đầu bỏ đi.

Tần Kham nhìn đôi tiểu la lị đứng co quắp bất an ở trong sân, bỗng nhiên khó xử.

Khuôn mặt hung tợn của Đỗ Yên hiện lên ở trước mặt hắn, bà tám nhỏ hình như là vị hôn thê trên danh nghĩa của hắn, hiện tại vị hôn thê chưa vào cửa, trong nhà lại có một đôi nha hoàn xinh đẹp, giải thích với nàng ta thế nào đây?

Đánh bài thắng được?

Bà tám nhỏ có thể sẽ không tin.

Trả các nàng về lại cho Từ Bằng Cử?

Nói thật, Tần Kham tiếc, bộ dạng phấn khắc ngọc mài của họ làm hắn thương xót ở tận đáy lòng, là nam nhân đều sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn chắp tay nhường lại này.

Đáng tiếc các nàng vẫn quá nhỏ, nhìn dáng người của các nàng, bộ dạng mười ba mười bốn tuổi, ngực chỉ mới nhú, hiện tại ăn họ thì đúng là có cảm giác tội lỗi, chỉ có thể nuôi trồng thêm vài năm vậy.

Cúi người, Tần Kham cố khiến bản thân trông thật hòa ái dễ gần.

"Các ngươi ai là tỷ tỷ, ai là muội muội?"

Đôi Tiểu la lị xấu hổ cúi đầu: "..."

"Ta biết, bên cạnh tỷ tỷ là muội muội, bên cạnh muội muội là tỷ tỷ, đúng hay không?"

La lị nhìn có vẻ hơi lớn hơn có vẻ sợ hãi, lén nhìn Tần Kham nói: "Tỳ nữ Liên Nguyệt, muội muội Liên Tinh, bái kiến lão gia."

Lần đầu tiên trong đời được gọi là Lão gia, Tần bách hộ tâm tình vui sướng làm ra một chuyện mà hắn tưởng rằng sẽ khiến các tiểu la lị được giải thoát khỏi sự khổ cực lầm than của xã hội cũ.

Lấy ra hai tờ khế ước bán mình Từ Bằng Cử giao cho hắn, ở trước mặt Liên Nguyệt Liên Tinh, Tần Kham xoát xoát xé nát, sau đó tràn ngập ôn nhu nhìn các nàng, nói: "Thoải mái đi, ta là chủ nhân tốt, các ngươi đáng yêu như vậy, ta sao nỡ để các ngươi làm nô làm tỳ? Các ngươi xem, khế ước bán mình bị xé rồi, vui không? Bất ngờ không?"

Liên Nguyệt Liên Tinh trợn mắt há hốc miệng nhìn hành động điên cuồng của lão gia, cái miệng nhỏ nhắn há to, kinh ngạc một lúc vẫn không nói ra lời.

Không biết qua bao lâu, hốc mắt xinh đẹp trong suốt của hai tiểu la lị dần dần chứa đầy nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn run run, cuối cùng không nhịn được bật khóc.

"Lão gia, ngài xé khế ước bán mình, chúng ta, chúng ta ngay cả thân phận nô tỳ cũng không có, quan phủ sẽ... coi chúng ta là nô lệ bỏ trốn, đưa vào giáo phường ti... hu hu..."

Tần Kham cũng sắp khóc rồi: "Ta.... nhặt lên dán lại... !"

Chương 61: Nhà mới người mới

Tần Kham không ngờ vỗ mông ngựa lại thành vỗ đùi ngựa, đồng thời hắn cũng học được bài học, đó chính là khế ước bán mình của nô tỳ Trong nhà không thể tùy tiện xé, bởi vì tớ giấy này rất quan trọng, nó tương đương với với hộ khẩu và giấy chứng minh của nô tỳ, không có nó, nô tỳ chính là không có bất kỳ thân phận gì, đi ra ngoài tuy rằng không đến nỗi nghiêm trọng ai cũng muốn giết, nhưng ít nhất thì ai ai cũng muốn bán.

Hai tiểu la lị khóc thật sự rất thương tâm, vừa khóc vừa lén nhìn cột hành lang, xem ra có một loại xung động muốn đập đầu tự tử.

Tần Kham mồ hôi lạnh lã chã, trong lòng áy náy vạn phần, mất cả một buổi chiều nhặt từng mảnh giấy khế ước đã xé rồi dán lại, hai la lị lúc này mới nín khóc mỉm cười, hoan hô nhảy nhót vì họ đã khôi phục được thân phận nô tỳ hạnh phúc.

"Lão gia, chủ mẫu trong nhà đâu? Để tỳ nữ bái kiến chủ mẫu." Tỷ tỷ Liên Nguyệt có vẻ thành thục hơn, trước khi bị bán chắc là học được quy củ từ chỗ người môi giới.

"Chủ mẫu... Chủ mẫu không ở, Nam Kinh đang ở Thiệu Hưng, ài."

Liên Nguyệt chớp chớp mắt: "Lão gia khi nhắc tới chủ mẫu vì sao lại than thở?"

"Bởi vì chủ mẫu của Bởi vì các ngươi không phải là người."

"A!" Hai tiểu la lị hoảng sợ ôm nhau.

Vốn định nói xấu Đỗ Yên vài câu, có điều nhìn thấy bộ dạng kinh sợ của các nàng, Tần Kham thật sự không đành lòng dọa các nàng nữa, đành phải sửa lại: "Nàng ta là nữ thần trong lòng ta."

Hai la lị lập tức chuyển sợ thành vui, như chim én nhỏ líu ríu an ủi nhau.

"Xem ra chủ mẫu nhất định là nhân vật như thần tiên."

"Ừ, nàng ta nhất định sẽ không ngược đãi đợi chúng ta."

"Chúng ta nhất định phải làm nô tỳ ngoan, phải làm nô tỳ tốt có lý tưởng."

"Ừ!"

Hai nhóm vẻ mặt trang nghiêm, nắm chặt quyền đầu để trước ngực, chỉ thiếu mỗi nước uống máu ăn thề.

Tần Kham thở dài, nếu các ngươi nhìn thấy chủ mẫu tương lai hung tàn thế nào, nhất định sẽ không cao hứng như hiện. Đỗ Yên về sau phát hiện trong nhà có có hai nha hoàn xinh đẹp lanh lợi như vậy, không biết liệu có để họ sống qua được mùa đông năm nay hay không, thật là lo lắng.

Nhà ba gian rất trống trải, trừ một chủ nhân và hai tiểu la lị ra thì không còn ai khác, đến buổi tối thì âm u như nhà ma, hai tiểu la lị sợ tới mức nửa đêm gào khóc phá cửa phòng Tần Kham, Tần Kham đành phải vẻ mặt thương xót ôm họ vào lòng mà ngủ.

Hai buổi tối qua đi, Tần Kham không chịu nổi nữa rồi.

Mấy tháng từ lúc xuyên việt tới giờ, rất không khiêm tốn mà nói thì Tần Kham vẫn là tiểu xử nam, khí huyết rất tràn đầy, nước tiểu cũng có thể làm thuốc, nam tử dương cương tinh tráng như vậy, làm sao chịu được hai tiểu la lị như hoa như ngọc chỉ là dáng người có chút tong teo mỗi đêm co rúm nằm trong lòng?

Buổi tối đầu tiên thì máu mũi không ngừng chảy, buổi tối hôm sau thì mộng tinh, tới buổi tối thứ ba.

Không có buổi tối thứ ba, ngày thứ ba Tần Kham quyết đoán tới tìm Từ Bằng Cử, Lại mượn hắn một ngàn lượng bạc.

Vì thế nhà ba gian nhân khí vượng lên, quản gia mời tới, đầu bếp nữ mời tới, nội viện nha hoàn, ngoại viện tạp dịch... Đại hộ nhân gia cái gì nên có đều có, bạc đúng là thứ tốt.

Các loại gia cụ bằng gỗ lim, các loại đồ trang trí gốm sứ, các loại tranh giả một lượng bạc hai bức...

Tần Kham Thân là lão gia nhìn viện tử rộn ràng, trong mắt không khỏi nổi lên mấy phần ôn nhu.

Đây mới là hương vị của nhà, ở cái thời đại xa lạ này, hắn cuối cùng cũng có một căn nhà hoàn toàn thuộc về mình.

Căn nhà trống trải ngày một phong phí hơn, hai la lị cũng càng ngày càng cao hứng hơn, không thể không nói mị lực của la lị là vô địch, trong mấy ngày, quản gia, đầu bếp nữ, nha hoàn nội viện, tạp dịch ngoại viện mới tới cơ hồ hoàn toàn quỳ gối dưới mị lực của la lị, vừa thấy các nàng liền cười không thấy mắt, có đồ ăn ngon là toàn bộ miễn phí dâng tặng.

Tần Kham đối với vận mệnh của hai la lị càng lúc càng lo lắng, hắn biết rõ, bà tám nhỏ Đỗ Yên rõ ràng là nhân vật trong mắt không thể chịu nổi một hạt cát.

Nhà phong phú, nhưng một ngàn lượng bạc đi mượn lại tiêu hết rồi.

Tần bách hộ cũng là người có chút tài sản, ít nhất là cổ đông của mấy cửa hàng, có điều chút tài sản này không đỡ được hắn tiêu xài như vậy, dù sao cổ phần cũng không hoàn toàn là của mình, huynh đệ thủ hạ chiếm phần lớn, Thiên hộ Lôi Hồng chiếm phần nhỏ, đến chỗ hắn cũng chỉ còn một tẹo. Nói ngắn gọn, Tần bách hộ lại nghèo.

Có đôi khi thật muốn dẫn huynh đệ thủ hạ trên đường gặp ai là cướp, ít nhất thì cũng không cần phải trơ mặt ra vay tiền người khác, đúng là khó xử.

Đúng vậy, Tần Kham lại tìm tới tiểu công gia Từ Bằng Cử, mục đích là vay tiền.

Có nhà tất nhiên là có chi tiêu, nhà càng lớn thì chi tiêu càng nhiều, còn phải mua đồ ăn, trả lương, vả lại hai tiểu la lị đặc biệt ăn nhiều, không thể để cho hai nụ hoa nhỏ này đói được phải không? Tiến triển phát dục của các nàng là đại sự số một của Tần gia.

Tần Kham là gia chủ có trách nhiệm có đảm đương.

Một gia chủ có trách nhiệm cho dù không biết kiếm tiền, nhưng nên biết cách chuyển trách nhiệm này lên đầu người coi tiền như rác nào đó.

Ví dụ như tiểu công gia của quốc công gia nào đó, lớn nhỏ dài ngắn vừa hay cực kỳ giống người coi tiền như rác, nếu trên đời có loại điển hình của coi tiền như rác thì tiểu công gia tất nhiên chính là sản phẩm tiêu chuẩn do khuôn mẫu này sản xuất ra.

Tần Kham là người không biết khách khí, khách khí chính là khách khí, khách khí với tiểu công gia chính là không coi hắn là bằng hữu.

Tiểu công gia có thể quen được bằng hữu giảng nghĩa khí như hắn, thật là tam sinh hữu hạnh, Tần Kham cũng không nhịn được mà cảm thấy kiêu ngạo thay cho hắn, nhân sinh như vậy, đáng để uống cạn một chén lớn.

Tiểu công gia rất cao hứng vì Tần Kham tới.

"Đến trả nợ à?" Từ Bằng Cử nhíu mày, thần thái bộ dạng cực kỳ giống Tần Kham, người trẻ tuổi có xu thế hư hỏng, không phải dấu hiệu tốt, có điều vấn đề này người nên quan tâm là Từ lão Quốc Công.

"Tiểu công gia, ta chính là đến nói chuyện về tiền với ngươi." Tần Kham có chút ngượng ngùng mở miệng.

Từ Bằng Cử cao hứng sai chỗ rồi, hắn hiểu nhầm ý đồ Tần Kham đến tìm hắn.

"Hiếm có người chủ động, thức thời như ngươi, ta sao có thể không thiện tình đối đãi."

Vì thế tiểu công gia thịnh tình mời Tần Kham tới Túy Nguyệt lâu, tửu lâu tốt nhất của Nam Kinh để uống rượu, có một bằng hữu vay tiền thì trả, nhân phẩm cao thượng như vậy, thật là nên uống cạn một chén lớn, tiểu công gia cảm thấy tự hào vì ánh mắt kết bạn sắc bén của mình.

Dưới Thịnh tình, không thể chối từ, từ chối thì bất kính.

Tần Kham rất thản nhiên tiếp nhận lời mời của tiểu công gia.

Trong lầu các u tĩnh, ác phó của phủ Ngụy quốc công vây quanh bảo vệ, sò biển Kim Lăng, cá trích phù dung, cá trắm đen cúc hoa, ngọc bản cúc diệp, chàng nghịch Kim Lăng. Từng món đồ ăn bốc hơi nóng được mang vào.

Rượu qua ba tuần, thức ăn xong năm món, Từ Bằng Cử thỏa mãn thở hắt ra, tiếng thở hạnh phúc.

Sự nhiệt tình của Tiểu công gia làm Tần Kham có chút áy náy.

"Tiểu công gia, chúng ta nói chuyện tiền đi nhỉ?"

"Ừ, ngươi nói đi."

Tần Kham vẻ mặt thành khẩn nói: "Một ngàn lượng nợ ngươi ta vẫn nhớ, ta sẽ nhớ cả đời, ngươi cho ta mượn thêm bốn ngàn lượng nữa, tương lai ta sẽ cộng lại trả hết cho ngươi."

Chương 62: Dục vọng quyền lực

Nói về tiền tổn thương tới tình cảm, đặc biệt là với loại người mặt dày đã mượn tiền không trả lại còn mượn thêm thì quả thực rất thương tâm. Càng không thể nói tình cảm với hắn, nói tình cảm thì tổn thương tiền.

Nói không có tiền, vừa nói tiểu công gia đã có một loại xung động muốn vung quyền, nhưng tiểu công gia ương ngạnh cũng không dám vung quyền, bởi vì hắn minh bạch, người trước mặt này dám hoàn thủ, nếu ở trong thành Nam Kinh bị người ta đánh cho bầm dập, tiểu công gia sau này lăn lộn thế nào.

"Ta thật sự muốn biết, ngươi từ nhỏ đến lớn rốt cuộc đọc sách gì, lúc trước làm sao mà thi trúng tú tài?" Từ Bằng Cử thở dài.

"Đương nhiên là sách thánh hiền rồi."

" Vị thánh hiền ấy dạy ngươi vay tiền không trả à?"

"Cái này thì không dạy, thuần túy là vô sự tự thông, dù sao thánh hiền cũng rất thích tiền, ta chỉ là phát triển tinh thần của thánh nhân thôi."

Từ Bằng Cử mắt trợn trừng: "Ngươi... Quả thực đại nghịch bất đạo! Thánh nhân nào nói là mình thích tiền."

"Khổng Tử nói, tử viết: Tự hành thúc tu dĩ thượng, ngô vị thường vô hối yên. ' ý tứ chính là nói, ngươi cho ta mười nhánh thịt khô, muốn học gì ta cũng dạy ngươi, nhìn truy cầu của Khổng thánh nhân người ta kìa, chậc chậc."

Nếu đổi lại là Đường Bá Hổ ở đây, chắc sẽ nhổ đầy nước miệng lên mặt Tần Kham, có điều Từ Bằng Cử thì rõ ràng cũng không phải là người học vấn cao thâm gì, trợn mắt ngây ra cả nửa ngày, lúng ta lúng túng nói: "Là... Là giải thích Là như vậy à?"

Tần Kham vẻ mặt quyền uy: "Đương nhiên là giải thích là như vậy rồi, ngươi xem, ngay cả thánh nhân cũng xem trọng vật ngoài thân như vậy, ta chỉ mượn ngươi bốn ngàn lượng bạc, thực sự xứng đáng là thanh tâm quả dục, không tranh với đời rồi."

Từ Bằng Cử ảm đạm thở dài: "Vì bốn ngàn lượng bạc, ngươi ngay cả khổng thánh nhân cũng lôi ra, ta nếu không cho mượn, chẳng lẽ không phải có lỗi với thánh nhân à?"

Tần Kham gật đầu khen: "Trẻ nhỏ dễ dạy, tiểu công gia nên đọc thêm sách, ít nhất thì học thức cũng uyên bác như ta đây, cái thứ học vấn này, có đôi khi rất có tác dụng, ví dụ như hiện tại."

"Không cần, ta sợ Khổng thánh nhân trong quan tài trong quan tài tức giận đến nỗi đạp nắp, quấy rầy sự nghỉ ngơi của lão nhân gia chính là công địch của nho sinh thiên hạ." Từ Bằng Cử vội vàng cự tuyệt đề nghị không lý trí này.

Vay tiền quả thật là chuyện thiên cổ gian nan, Tần Kham dùng hết nước miếng, ngay cả thánh nhân cũng phải mời ra cổ động, mới mượn được bốn ngàn lượng bạc, lần sau vay tiền thì lại dùng cớ gì đây? Sầu thật!

Từ Bằng Cử bảo Tần Kham phái người ngày mai tới phủ lấy bạc, trước khi đi thở dài: "Tuy rằng ta không hiểu lời nói của khổng thánh nhân rốt cuộc có phải có ý tứ như ngươi nói hay không, nhưng lời này tốt nhất đừng nói ra ở ngoài, khắp thiên hạ đều là môn đồ của Khổng thánh, lời này mà bị người ta nghe thấy thì ngươi sẽ chết rất khó coi..."

Khi Từ Bằng Cử nói những lời này rất nghiêm túc, đương nhiên đương nhiên cũng không ngốc, biết những gì Tần Kham nói ra toàn là cớ vớ vẩn, mới có trạch viện tất nhiên có rất nhiều chỗ phải cần tiền, làm bằng hữu đều có thông tài chi nghĩa, đây mới là nguyên nhân hắn cho mượn tiền.

Tần Kham trong lòng có chút cảm động, người này thực sự coi hắn là bằng hữu.

"Biết rồi, tưởng ta ngốc à, lời này chỉ dám đem ra lừa ngươi thôi, người khác ai chịu cho lừa?"

Nhà vẫn náo nhiệt, tràn đầy nhân khí, ở bên ngoài Tần Kham chỉ là Cẩm y bách hộ nho nhỏ, nhưng khi vào trong căn nhà ba gian này, Tần Kham là cột sống duy nhất, là chủ nhân của mọi người.

Đáng tiếc thiếu một vị chủ mẫu.

Cho dù ngoài miệng không nói, nhưng Tần Kham lại không thể không thừa nhận, hắn nhớ bà tám Đỗ Yên kia, cái người tùy thời tùy chỗ động chút là gào thét, có thân thủ và tính tình nóng nảy hơn cả nam nhân, cũng có tình hoài tinh tế hơn so với nữ nhân.

Theo lời nhạc phụ Đỗ Hoành nói, một năm sau tiền đồ tiền đồ thì lại tới Đỗ gia cầu hôn, Tần Kham vẫn rất nghi hoặc, trình độ gì mới gọi là có tiền đồ? Cẩm y bách hộ ở trong mắt hắn khẳng định là không có tiền đồ, không chỉ không có tiền đồ, hơn nữa là sa đọa, người tính tình thanh cao như Đỗ Hoành, gia tài bạc triệu khẳng định cũng không để vào mắt - hắn rốt cuộc muốn mình như thế nào?

Giá trị quan của Tần Kham rất bình thường, theo hắn, cái gọi là tiền đồ chính là thăng quan phát tài, vừa tìm tiểu công gia mượn tiền về, việc phát tài này tạm thời không cần phải lo lắng, thăng quan cũng có thể nghĩ biện pháp.

Trận chiến kháng Oa đã để lại xúc động rất lớn cho Tần Kham, cũng có rất nhiều suy nghĩ về Đại Minh thịnh thế này, nhưng bất luận suy nghĩ cao minh chính xác cỡ nào, một Cẩm y bách hộ nho nhỏ cũng không thể thực hiện được, nếu muốn thực hiện lý tưởng, thực hiện lời thề đã nói trước di thể của Lữ thiên hộ, nhất định phải nắm giữ được quyền lực nhất định, quyền lực càng lớn càng tốt.

Tần Kham bỗng nhiên phát giác mình dần dần sinh ra khát vọng đối với quyền lực, hắn không còn là thư sinh nghèo túng cuộn mình trốn trong ngõ nhỏ ở thành Thiệu Hưng tránh mưa qua đêm nữa, trên vai hắn đã phải gánh trách nghiệm, đối với vợ con, đối với Lữ thiên hộ, đối với Đại Minh triều mà hắn có cảm giác xa lạ nhưng dần dần lại bắt đầu quen thuộc này.

Không biết tiệp báo kháng Oa đã đưa đến kinh sư chưa, các đại lão kinh sư có thăng quan cho hắn hay không? Nếu bên trên chỉ xử lý

tiệp báo nhẹ nhàng bâng quơ, mình nên nghĩ biện pháp gì để hấp dẫn sự chú ý của bọn họ?

Chuyện liên quan tới tiền đồ, Tần Kham cảm thấy mình nên cân nhắc kỹ một chút. Hắn không phải là nho sinh vô dục vô cầu.

Hai la lị đã dần dần quen thuộc với nhà mới của họ, Tần Kham liền giao nội viện cho các nàng quản lý, thủ hạ của các nàng có sai khiến nha hoàn.

Liên Nguyệt Liên Tinh thấy lão gia coi trọng các nàng như vậy, hai người hưng phấn không thôi, giơ cái ngón tay mập mạp như trẻ con thề, tuyệt không cô phụ sự tài bồi của lão gia, vân vân. Vẻ mặt nghiêm túc ngưng trọng giống như Tần Kham giao cho các nàng một trọng trách liên quan tới an nguy hưng vong của thiên hạ, khiến Tần Kham không nhịn được muốn bấu cái má hồng của họ một cái, thật là đáng yêu.

Hai tiểu la lị không phụ sở vọng, thật sự gánh vác được sự vụ lớn nhỏ trong nội viện Tần gia, mỗi ngày trời chưa sáng đã quát bảo bọn nha hoàn dọn dẹp, lau nhà, nấu nước cho lão gia chưa rời giường, xác định thực đơn ba bữa của lão gia hôm nay, ngay cả đánh răng Tần Kham cũng không cần phải tự mình động thủ, hai la lị một tả một hữu, một người rắc muối ngô nhỏ mịn lên cành liễu, người kia thì ôn nhu nhẹ nhàng đút cành liễu vào miệng Tần Kham rồi cọ cọ.

Rất sa đọa!

Tần Kham cuối cùng cũng đã được thử cuộc sống phú quý vạn ác của xã hội chủ nghĩa phong kiến, quả nhiên rất vạn ác.

"Liên Nguyệt, các ngươi bảo nhiêu tuổi rồi?"

"Lão gia, chúng ta mười bốn tuổi rồi."

"Ồ, ta nhớ là giữa song sinh có cảm ứng tâm linh, các ngươi có hay không?"

"Lão gia nói gì? Tỳ nữ không hiểu."

"Nào nào nào, Liên Nguyệt, theo ta vào phòng, Liên Tinh, ngươi

đứng ngoài cửa đừng nhúc nhích, chúng ta làm thực nghiệm, thuần tùy là học thuật thôi."

Một lát sau, Liên Tinh ở ngoài cửa kinh hô một tiếng, thẹn thùng ôm mông, mặt đỏ bừng.

Trong cửa truyền đến thanh âm trầm ổn trấn định của Tần Kham.

"Khụ, ngại quá, ta trơn, sờ nhầm, nào, để lão gia thử gan bàn chân của ngươi. Thật sự là học thuật thuần túy thôi, đừng nghĩ bậy."

Trái người với sự kiều diễm trong Tần gia, đại đường Đông Hán ở sườn bắc Đông An môn kinh sư lại là một mảng điện thiểm lôi minh.

Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân không thèm thông báo, mặt âm trầm đi thẳng vào đại đường, nhìn Đông Hán Hán công Vương Nhạc ngồi phía trước, vẻ tức giận trong mắt Mưu Bân càng thịnh, nhưng lại cố nén cỗ tà hỏa đang chạy loạn trong lòng.

Phiên tử Nội đường và Cẩm Y vệ tùy tùng của Mưu Bân hai bên đều đặt tay lên chuôi đao dắt ở thắc lưng, thế giương cung bạt kiếm rất rõ ràng.

Mưu Bân không dư thừa không khách sáo, quan hệ trước mắt của Đông Hán và Cẩm Y vệ, nếu còn cố giả vờ hoà hợp êm thấm, không khỏi rất nực cười.

"Mưu mỗ bái kiến Vương công công, hôm nay Mưu mỗ mạo muội đăng môn, là muốn hỏi Vương công công một chút, vì sao áp chế báo tiệp đó? Bách hộ Tần Kham, thuộc hạ của Cẩm Y vệ ta giết Oa lập công vì Đại Minh, sao lại bị không nghe không hỏi như vậy? Thế này thì Mưu mỗ làm thế nào để phục chúng mấy vạn Cẩm Y vệ? Vương công công dạy ta phải làm sao đây?"

Chương 63: Mượn công chèn ép

Rất nực cười là, trong đại đường Đông Hán không ngờ có bức họa của Nhạc Phi.

Thời Thành Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Kỷ Cương mưu phản thất bại, Thành tổ Hoàng để tru diệt cửu tộc của Kỷ Cương, đồng thời luôn luôn không yên tâm về cánh tay phải Cẩm Y vệ này, vì thế Đông Hán hợp thời mọc lên, danh là một trong một ngoài phụ tá triều chính, trên thực tế Đông Hán có chức trách giám thị chế ước Cẩm Y vệ.

Nhân viên cơ sở của Đông Hán gọi là Phiên tử, từ trong dân gian và quân chọn chiến sĩ có khả năng cao điều động vào trong, mà nhân viên cao tầng bình thường do thái giám đảm nhiệm, hoàng đế hoàng đế Đại Minh đối với thái giám vẫn có chút yên tâm hơn, trong mắt, thái giám vô hậu, mưu phản cũng không có động cơ, hơn nữa là gia nô của hoàng đế, cho nên châu các nơi đều có thái giám trấn thủ để cố thủ thiên hạ cho hoàng đế.

Sự thành lập của Đông Hán khiến cho các thái giám cảm thấy như mùa xuân đã tới, các thái giám nắm giữ quyền lực giống như cây khô gặp mùa xuân, cây già nẩy mầm, có một loại hưng phấn như chim lại mọc ra. Vì thế trong đại đường Đông Hán treo bức họa Nhạc Phi, bọn họ cảm thấy mình là phía trung thành và chính nghĩa, tấm gương trung nghĩa thiên cổ Nhạc Vũ Mục chính là thần tượng của bọn họ, thần tượng đương nhiên phải cúng vái thật cao.

Về phần Nhạc Vũ Mục liệu có bị đám gia hỏa đoạn tử tuyệt tôn này làm cho từ trong quan tài nhảy ra hay không, chuyện này các thái giám Đông Hán mặc kệ, cho dù Nhạc Phi sống lại, bọn họ cũng có biện pháp kéo hắn vào trong tù trị một phen, ép hắn phải ký tên nhận tội, công nhận làm thần tượng của đám thái giám này kỳ thật là một chuyện rất vinh hạnh.

Vương Nhạc bộ dạng tuổi già sức yếu, dưới cằm không có râu, sắc mặt có chút trắng nõn, trên đầu đội mũ sa, lờ mờ có thể thấy được tóc hoa râm, mắt thường xuyên nhắm lại, một khi mở ra, ánh mắt có một loại cảm giác âm hàn khiến cho người ta thấy như mình rơi

vào hầm băng.

Đông Hán Hán đốc Khiến người ta nghe mà sợ vỡ mật đều có một loại uy nghiêm. Có điều Mưu Bân là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, thân phận cũng không thấp, đối với phương thức dọa người trước khi nói thì cười âm hiểm này của Vương Nhạc chẳng thèm để ý, hắn không sợ trò này.

Mắt Vương Nhạc nhíu lại, nhìn Mưu Bân nghiêm nghị mà đứng trong nội đường, vừa mở miệng thanh âm đã lanh lảnh chói tai, trong cổ họng còn xen lẫn tiếng đờm, quay đầu lườm các phiên tử đang trận trận giằng co trong nội đường một cái rồi quát lên: "Không có quy củ, Tạp gia thường ngày dạy các ngươi thế nào, quên rồi à? Dám ở trước mặt Mưu đại nhân động đao động, truyền ra ra thì cho ngoài lại nói Tạp gia không quản giáo tốt các ngươi, cút."

Các phiên tử phẫn nộ lui ra, khuôn mặt già nua của Mưu Bân thì đỏ lên, lời này của Vương Nhạc ngoài là răn dạy thủ hạ, kì thực là đang thầm châm biếm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ hắn không có giáo dưỡng, chưa thông báo đã xông loạn vào Đông Hán.

" Miếu nhỏ đổ nát này của Tạp gia hôm nay có đại thần tới, Mưu đại nhân, ngươi vừa vào cửa đã không đầu không đuôi nói một đoạn như vậy, Tạp gia già rồi, thực sự không hiểu ý tứ của ngươi cho lắm." Vương Nhạc bất âm bất dương nói.

Mưu Bân nén giận, nói: "Vương công công, Lý học sĩ của nội các nói, công giết Oa của Cẩm Y vệ bách hộ Tần Kham bị ngươi ta ém đi,, đây là cớ gì ? ?"

"Tần Kham? Người nào là Tần Kham?" Vương Nhạc thở dài: "Mưu đại nhân, Tạp gia tuổi già rồi, trí nhớ thật sự không tốt, mỗi ngày xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ tới sứt đầu mẻ trán, lúc này ngươi lấy chuyện của một Cẩm Y vệ bách hộ ra tới hỏi Tạp gia. Tạp gia không muốn qua loa với ngươi, nhưng thực sự là không nhớ nổi."

Mưu Bân nhìn chằm chằm Vương Nhạc lạnh lùng nói: "Vương công công quý nhân hay quên, chuyện huyện Sùng Minh kháng Oa chỉ vừa mới qua, thế mà cũng không nhớ à?"

Vương Nhạc giật mình: "Thì ra là việc này..."

Mắt liếc một cái, Vương Nhạc vẫn dùng ngữ khí bất âm bất dương: "Chuyện Sùng Minh kháng Oa, bệ hạ và nội các đã có định luận, Thiệu Hưng vệ lâm trận không sợ, Thiên hộ Lữ Chí Long trung dũng tuẫn quốc, truy phong khen thưởng, cho con cháu nối nghiệp, Chỉ huy sứ Trương Khuê lãnh binh có cách, thượng ý khen ngợi và khuyến khích, ban thưởng trăm lượng vàng..."

Mưu Bân càng phẫn nộ: "Thiệu Hưng vệ 'Lâm trận không sợ' ? Trương Khuê còn 'Lãnh binh có cách' ? Cẩm Y vệ ta thì sao?"

"Cẩm Y vệ đốc chiến công, bệ hạ và các học sĩ nội các cũng nhớ rõ, không có tội thì là có công rồi." Vương Nhạc nhẹ nhàng bâng quơ cho qua chuyện Tần Kham tử chiến giết Oa.

"Vương Nhạc, ngươi khinh người quá đáng!"

" Lời này của Mưu đại nhân là sao? chuyện Sùng Minh kháng Oa là bệ hạ và nội các quyết định, liên quan gì tới Tạp gia?" Vương Nhạc trợn mắt.

Mưu Bân hít sâu một hơi, đã nói tới nước này, có cãi cọ cũng vô ích, trong đại đường Đông Hán cãi nhau tới mặt đỏ tai hồng với một tên lưỡng tính không ra nam không ra nữ, Mưu Bân hắn không chịu nổi.

Cười oán giận tới Cực độ, Mưu Bân ngay cả lễ cũng không làm, quay đầu bỏ đi.

Vương Nhạc nhìn chằm chằm bóng lưng của Mưu Bân, vẫn ngoài cười nhưng trong không cười, khách sáo nói: "Mưu đại nhân đi thong thả, Hán Vệ vốn là một nhà, rảnh rỗi thì lại tới chơi."

Ra khỏi đại môn Đông Hán, sắc mặt Mưu Bân xanh mét, thân hình phẫn nộ tới phát run.

Chuyện đã tới nước này, đã không còn là vấn đề khen thưởng công lao của bách hộ nho nhỏ kia nữa, nó đã thăng lên tới độ cao tranh đấu giữa Hán Vệ, công thần của Cẩm Y vệ Đông Hán nói liền thì áp chế, lần này thỏa hiệp, sau này Cẩm Y vệ thấy Đông Hán thì sao ngẩng đầu lên được? người của Cẩm Y vệ từ trên xuống dưới nhìn

hắn ra sao?

Mưu Bân không thể lui!

Thiên tử không thưởng, triều đình nội các không thưởng, Mưu Bân ta thưởng! Ta sẽ để đám cho Đông Hán nhìn thấy, trắng vĩnh viễn là trắng, làm sao vẽ cho nó đen được!

Thuận tay kéo một Cẩm Y vệ tùy tùng lại, Mưu Bân xanh mặt phân phó: "Gửi tin nhắc cho Kinh lịch ti Dương Thiên Thọ, bách hộ thành đông Nam Kinh Tần Kham trung dũng giữ nước, dương danh cho quốc gia ta, là công thần của Cẩm Y vệ, tức thăng chức Thiên hộ thành đông Nam Kinh, nguyên Thiên hộ thành đông Lôi Hồng thăng làm trấn phủ Nam trấn phủ ti, tám mươi thuộc hạ dưới trướng Tần Kham thưởng hai trăm lạng bạc."

Phẫn nộ nắm chặt quyền đầu, khớp xương kêu răng rắc, Mưu Bân hung hăng giậm chân, giận dữ hét: "Nói với Tần Kham kia, nhất định phải tranh khẩu khí cho bản Chỉ huy sứ."

Bách hộ sở thành đông Nam Kinh.

Tần Kham ngồi trong Bách hộ sở nhàn đến buồn ngủ.

Sau khi Kháng Oa trở về, uy tín của Tần Kham trong lòng các huynh đệ Bách hộ sở cao đến cực điểm, một bách hộ đại nhân không hút máu lính, chia cho các huynh đệ lợi ích lớn nhất, vào thời khắc mấu chốt tồn vong không rụt đầu, nghênh địch xông lên quyết không khuất phục, quả thực ngàn năm khó gặp, các huynh đệ rất minh bạch điểm này, cho nên sự kính phục và khâm phục cho nên đối với Tần Kham cũng là một loại hiếm có khó gặp của thuộc hạ Cẩm Y vệ.

Tần Kham cảm thấy mình giống như được các thủ hạ cúng như thần, mỗi ngày việc phải làm chỉ có điểm mão, sau đó thì bày ra tư thế ngồi ngay ngắn phòng trong, để các huynh đệ cúi đầu cung kính như bái thần trong miếu, quỳ một gối rồi lui ra.

May mà họ không dâng hương, nếu không Tần đại nhân thực sự sẽ vung đao đánh họ.

Nhiệm vụ bình thường do hai vị Tổng kỳ Đinh Thuận và Lý Nhị

truyền đạt cho các huynh đệ, chuyện Bách hộ sở phải làm không nhiều lắm, đơn giản là tuần phố, thu thập tin tức, gián điệp nha môn mà thôi, hiện giờ danh đầu của Tần Kham ở thành Nam Kinh mặc dù không tới mức hào quang vạn trượng, như sấm bên tai, nhưng cũng có danh khí không nhỏ, hình dung như thế nào nhỉ? Trong phạm vi một dặm của Bách hộ sở, Tần bách hộ ăn cơm không cần trả tiền, mặt hắn có thể dùng để quẹt thẻ.

Đây là cuộc sống hạnh phúc ở Minh triều.

Đương nhiên, cũng có lúc không hạnh phúc, ví dụ như hiện tại.

Tổng kỳ Đinh Thuận có chút thấp thỏm đi vào nhà, lúng ta lúng túng nói: "Đại nhân, thuộc hạ mới từ nha môn Nam Kinh Binh bộ thăm hỏi về, nghe được một tin tức."

" Đinh tổng kỳ Trước kia không phải nghe ngóng ở Hộ bộ nha môn à?"

"Ặc, cái đám quan của Hộ bộ rất thô lỗ, lần trước không biết vì chuyện gì mà mà ra tay đánh nhau, mấy vị đại quan của Hộ bộ đánh tới tối tăm mặt mũi, thuộc hạ chỉ là đi ngang qua tiền đường, không biết bị tên gia hỏa chết đâm chết chém nào ném đúng cái bình hoa trúng đầu, vì thế thuộc hạ xin được điều tới Binh bộ làm gián điệp."

"Ngươi từ Binh bộ nghe được tin tức gì?"

"Thuộc hạ sáng sớm đi qua, nghe được Binh bộ Tần thượng thư và hai vị Thị Lang đại nhân đang nghị luận công báo của triều đình, nói nội các truyền chỉ, phong Thiệu Hưng vệ Lữ thiên hộ, đề bạt phong thưởng Chỉ huy sứ Trương đại nhân, khen lúc Sùng Minh kháng Oa Thiệu Hưng vệ lâm trận không lùi, anh dũng giết địch."

"Thiệu Hưng vệ lâm trận không lùi? Còn anh dũng giết địch? Ai định quan điểm này?" Tần Kham nhíu mày: "Cẩm Y vệ chúng ta thì sao? Thiệu Hưng vệ kia còn được thưởng, Bách hộ sở chúng ta chắc cũng không kém chứ?"

Đinh Thuận cẩn thận nhìn Tần Kham một cái, giận dữ nói: "HÌnh như không có Cẩm Y vệ chúng ta."

Tần Kham ngây ra, im lặng một lúc lâu không nói gì.

Đinh Thuận cắn chặt răng, mắng: "Nghe nói là đám không chim Đông Hán chèn ép công lao của chúng ta. Cái đám đẻ con không có lỗ đít này đúng là đồ ghê tởm."

Mắng rất hay, có điều không được logic cho lắm thôi.

Chương 64: Đột nhiên thăng quan

Trước đó từng đoán, chuyện Sùng Minh kháng Oa không nhất định sẽ được phong thưởng, dù sao quan trường Đại Minh hiện giờ không khí đục ngầu không ra gì, không khí không tốt thì tất nhiên không làm được thưởng phạt phân minh, Tần Kham đối với việc này cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Chỉ có điều hắn lại không ngờ là Đông Hán lại ngáng chân chuyện này.

"Hoạn quan Đông Hán? Thái giám?"

Đinh Thuận gật đầu: "Đúng vậy."

"Đám người không có chim ấy hả?"

Đinh Thuận ngẩn ngơ, vội vàng phụ họa: "Đại nhân nói đúng, chính là cái đám không có chim."

" Kết cục của Đọc truyện không bỏ phiếu." Tần Kham thở dài, có chút đăm chiêu.

Đinh Thuận: "..."

Lời này thực sự không biết nên phụ họa như thế nào, tri thức văn hóa của Đinh tổng kỳ trình độ hữu hạn, không biết hàm nghĩa của đọc truyện không bỏ phiếu, có điều Tần đại nhân nói với vẻ chua xót như vậy, khẳng định là một chuyện ác báo rất nghiêm trọng.

Cái Đinh Thuận kỳ quái là, trên mặt Tần đại nhân không ngờ không có một tia phẫn nộ phẫn nộ nào, giống như dã đoán trước được rồi vậy.

Đinh Thuận đoán không sai, Tần Kham quả thật không có cảm xúc phẫn nộ, mâu thuẫn giữa cao tầng Hán Vệ không phải một bách hộ nho nhỏ như hắn tư cách tư cách chen vào, vì việc này mà phẫn

nộ, không khỏi có chút ngu xuẩn nực cười.

Tần Kham đối với Đông Hán vẫn có chút kiêng kị. Loại kiêng kị này tới từ ký ức kiếp trước, trong tác phẩm điện ảnh kiếp trước, nha dịch, quân đội, Cẩm Y vệ triều đình giống như đều chỉ là một đám khi dễ lương dân, thu loạn phí bảo hộ, nhưng thái giám từ trong hoàng cung đi ra thì tất cả đều là siêu cấp cao thủ, không có ngoại lệ.

Ký ức Kiếp trước đã sinh ra áp lực tâm lý nhất định đối với Tần Kham, cho dù loại áp lực này rất nực cười, nhưng tồn tại thực sự.

Biểu hiện của Đinh Thuận thì không bình thản như vậy, hắn lúc này lộ ra vẻ phi thường căm phẫn: "Đại nhân, đám hoạn quan này không phải người! Đây là mạo công trắng trợn! Thiệu Hưng vệ đón địch thì bỏ chạy, dựa vào cái gì mà bọn họ được triều đình khen ngợi và khuyến khích và khen ngợi và khuyến khích, mà huynh đệ chúng ta liều mạng giết giặc Oa, triều đình lại một chữ cũng không nhắc tới? Đại nhân, thế là không công bằng.

Tần Kham cười khổ, thế đạo này làm gì có công bình? Hai chữ công bình vĩnh viễn chỉ treo ngoài miệng kẻ thất bại, mà người thắng, vốn là ngọn nguồn chế tạo tất cả sự không công bình. Bọn họ vĩnh viễn hưởng thụ sự ngon ngọt mà không công bình mang tới cho họ.

Đinh Thuận có chút kích động, bước lên một bước về phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tần Kham, rất có thế máu tươi năm bước.

"Đại nhân, không thể cứ vậy mà bỏ qua được."

Tần Kham nghiêm mặt: "Đúng, không thể cứ vậy mà bỏ qua được."

"Chúng ta phải phản kháng! Phải đòi sự công bình."

"Đúng! Công lao là của chúng ta!"

Đinh Thuận thấy Tần Kham đồng ý với thái độ của hắn, không khỏi mừng như điên: "Đại nhân, chúng ta nên làm gì? Ngài nói đi, các huynh đệ sẽ làm theo."

Tần Kham trầm ngâm nói: "Ta là tính như vậy, huynh đệ Bách hộ sở toàn bộ xuất động, hành quân gấp vào kinh sư, tìm tới đại đường Đông Hán, nhân lúc trăng tối gió mạnh phóng hỏa, thiêu cháy cả Đông Hán, giết mấy tên phiên tử chó chết, sau đó thì bắt tên Đông Hán Đốc công không biết tên gì họ gì kia treo lên, đốt đèn."

Đinh Thuận há to miệng: "..."

Tần Kham ánh mắt nóng rực nhìn thẳng vào hắn, tràn ngập khao khát: "Ngươi cảm thấy thế nào? Bình phẩm về kế hoạch của ta đi chứ."

Đinh Thuận ra sức lắc đầu, bộ dạng kích động vừa rồi không còn sót lại chút gì, lúng ta lúng túng nói: "Đại nhân, Bách Hoa lâu tiền bình an tháng này vẫn chưa giao, để thủ hạ đi đi giục, cái đám chết giẫm này quá không thức thời."

Tần Kham vui mừng gật đầu: "Đi nhanh về nhanh, chú ý an toàn."

"Ài."

Đinh Thuận hớt hải đi rồi, giống như vừa rồi chưa hết phát sinh chuyện gì.

Đối với tiểu nhân vật như Tần Kham và Đinh Thuận mà nói, có một số việc ngoài miệng mắng vài câu thì được, nhưng đừng có làm thật, tiểu nhân vật không chơi được đâu.

Quyền lực, quyền lực...

Tần Kham ngồi trong phòng, sắc mặt dần dần âm trầm, ánh mắt hướng về phía bắc xa xôi, lẩm bẩm nói: "Trogn lịch sử Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân là tên gia hỏa rất trầm ổn nhưng rất kiên cường, lời bình của sách sử là thượng giai, Đông Hán khinh người như vậy, hắn chắc phải tỏ thái độ mới đúng, trừ phi sách sử viết loạn, người này kỳ thật là một tên ăn hại nhút nhát."

Tần Kham phẫn nộ là có một nguyên nhân khác, hắn tin lão đại của Cẩm Y vệ sẽ sẽ không dễ dáng bỏ qua chuyện kháng Oa như vậy, việc này chắc còn có chuyển cơ.

Ừ, cứ để viên đạn bay một lát đã.

Lão đại của Cẩm Y vệ quả nhiên không khiến Tần Kham thất vọng.

Công báo Triều đình phong thưởng Thiệu Hưng vệ vừa truyền tới Nam Kinh không tới hai ngày, trong lúc huynh đệ Bách hộ sở đang căm giận bất bình thì một khoái mã chạy vào thành Nam Kinh, tới thẳng Thiên hộ sở thành đông Lôi Hồng.

Kinh sư Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân tự mình hạ mệnh lệnh, thăng bách hộ thành đông Nam Kinh Tần Kham làm Thiên hộ Thiên hộ sở thành đông, nguyên Thiên hộ Lôi Hồng Sùng Minh kháng Oa có công điều hành, chuyển làm trấn phủ Nam trấn phủ ti, Thiên hộ và trấn phủ tuy nói đều là võ quan ngũ phẩm, nhưng mọi người đều biết, Nam trấn phủ ti là chuyên môn đốc quản Cẩm Y vệ, quyền lực của trấn phủ Nam trấn phủ ti so với một Thiên hộ thì lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Đột nhiên nghe thấy được thăng quan, Lôi Hồng và Tần Kham đồng thời ngẩn người, tiếp theo thì Lôi Hồng vui mừng quá đỗi, không ngờ xuất hiện bệnh trạng động kinh mắt lác miệng méo.

Tần Kham sau khi kinh hỉ qua đi, dần dần trở nên bình tĩnh, khóe miệng phác ra một nụ cười.

Phản ứng của Mưu Bân có chút kịch liệt, đại khái cũng bị Đông Hán chọc tức, dùng loại phương thức thăng chức nộ bộ này, gián tiếp cho Đông Hán một bạt tai, tốt lắm, lão đại quả nhiên có sự quyết đoán của lão đại, nếu Mưu Bân hoàn toàn trầm mặc đối với chuyện này, Cẩm Y vệ không lăn lộn được nữa.

Truyền đạt điều lệnh là người quen cũ, Kinh lịch ti Dương Thiên Thọ, mọi người khi đang chúc mừng Lôi Hồng, Dương Thiên Thọ kéo Tần Kham sang một bên, lặng lẽ chuyển đạt nguyên lời của Chỉ huy sứ đại nhân.

Khẩu khí khẩu khí, nhất định phải khẩu khí khẩu khí cho Chỉ huy sứ, cho Cẩm Y vệ!

Tần Kham lại thở dài, hắn rốt cuộc vì sao bị triệu vào Cẩm Y vệ, đến bây giờ vẫn không rõ đầu cua tai nheo, tranh khẩu khí? Tranh

vì ai?

Đối với sự nịnh hót như nước của chín tên bách hộ, Tần Kham cuối cùng cũng không nhịn được hỏi Dương Thiên Thọ nghi hoặc chôn sâu dưới đáy lòng bây lâu nay.

"Cao thủ võ lâm chúng ta Đông Hán có phải rất nhiều hay không?" Tần Kham có chút lo sợ, hắn phát giác mình giống như trong lúc vô ý trở thành quân cờ trong sự tranh đấu của Hán Vệ.

Đông Hán à, đám công công âm không ra âm, dương không ra dương. Là tồn tại khủng bố Cỡ nào.

Dương Thiên Thọ ngây ra: "Cao thủ Võ lâm? không nghe nói có cao thủ võ lâm gì cả."

Tần Kham không hài lòng: "Sao lại không có? Đại tướng quân Triều đình đều không dùng được, công công mới là cao thủ, ngươi chưa nghe nói à?"

Dương Thiên Thọ sắp điên rồi: "Ngươi nghe ai nói công công đều là cao thủ? Đám hoạn quan này ngay cả là nam nhân cũng không được tính, làm sao thành cao thủ?"

"Nguyên nhân là như vậy, công công mới là cao thủ..." Tần Kham rất kiên nhẫn giải thích: "Ngươi nghĩ lại mà xem, mọi người đều bị thiến, khi chúng ta đè lên người phụ nữ phập phập. Ngại quá, lanh mồm lanh miệng, khi ngươi nằm lên người phụ nữ phập phập, các công công làm gì? Bọn họ đều đang luyện công, ngươi phập phập một lần, các công công luyện nhiều hơn ngươi một ngày, dần dà như vậy, bọn họ làm sao không phải là cao thủ?"

Dương Thiên Thọ ngạc nhiên há to miệng: "..."

Tần Kham đối với loại ánh mắt như nhìn người điên này của hắn thì không thấy thoải mái gì, phàm nhân tục tằng kỳ thật không biết, kẻ điên và thiên tài nhìn qua thì bộ dạng như nhau.

"Có chuyện này không?" Tần Kham không thể không cẩn thận chứng thực.

Dương Thiên Thọ lắc đầu nguây nguẩy: "Tuyệt đối không có!"

Tần Kham yên tâm, cười tủm tỉm vỗ vai hắn, nói: "Dương huynh trở về chuyển cáo với Chỉ huy sứ đại nhân, thuộc hạ nhất định sẽ tận sức tranh khẩu khí cho ông ta."

Chương 65: Mừng thăng quan

Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân và Tần Kham không quen nhau, nhưng lại muốn Tần Kham thay hắn Tranh khẩu khí cho Cẩm Y vệ. Lời này nói nghe có chút hương vị đập nồi dìm thuyền, Tần Kham cảm thấy áp lực của Mưu Chỉ huy sứ cũng không nhỏ.

Dương Thiên Thọ lúc này còn mang theo một tin tức, đó chính là nguyên nhân Mưu Chỉ huy sứ điều Tần Kham vào Cẩm Y vệ.

Mới đầu hắn không biết, có điều hiện tại chuyện qua lâu như vậy, trong kinh sư có bí mật nào có thể giấu đâu? Vì thế tin tức này cũng bị Dương Thiên Thọ biết được.

Sau khi biết mình không ngờ bởi vì một phương pháp ghi nợ mà ở Nam Kinh Hộ bộ, tiếp theo ở kinh sư nội các, thậm chí là lọt vào mắt hoàng đế bệ hạ, mạc danh kỳ diệu được Mưu Bân tuyển vào Cẩm Y vệ, hai mắt Tần Kham trợn lên, một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

Quan trường Đại Minh... Rốt cuộc là một quan trường như thế nào.

....

Thăng quan, ăn mừng là phải có.

Phương thức ăn mừng của Lôi Hồng rất trực tiếp, dưới sự vây quanh của một đám Cẩm y bách hộ, Lôi Hồng không khỏi phân trần, ôm lấy cổ Tần Kham tới tửu lâu Túy Nguyệt lâu xa hoa nhất thành Nam Kinh.

Gọi nhã các, lại vỗ bàn gầm lên gọi mấy kỹ nữ đẹp nhất ở bờ Tần Hoài, sắc mặt nhà giàu mới nổi nhìn một cái không sót gì, khách hàng tới tửu lâu đều liếc nhìn, vừa thấy những người này mặc phi ngư phục, các khách hàng rùng mình, cúi đầu tiếp tục ăn uống, kẻ nhát gan thì dứt khoát tính tiền bỏ chạy.

Tần Kham có chút xấu hổ, ăn cơm cuồng dã một chút thì không

sao, ngươi gọi kỹ nữ cũng nghênh ngang như vậy, ảnh hưởng không tốt lắm.

Nghênh ngang quả nhiên không tốt, chẳng bao lâu sau, cửa nhã các bị người ta hung hăng đá văng, phương thức đá cửa rất quen thuộc.

Tần Kham hoài nghi Từ Bằng Cử từ nhỏ đến lớn chưa hề dùng tay gõ cửa.

"Tên vương bát đản nào ở Túy Nguyệt lâu hô to gọi nhỏ, làm mất nhã hứng của ta?" Vẫn là bộ dạng quen thuộc, hai mắt nhìn xà nhà, lỗ mũi nghếch lên trời.

Trong Nhã, Lôi Hồng và các bách hộ vừa định phát tác, thì thấy là tiểu công gia của phủ Ngụy quốc công đại mã kim đao đứng ở cửa, vẻ mặt kiêu ngạo, bộ dạng ương ngạnh.

Phạm vi quản hạt của Thiên hộ sở Thành đông chính là gia đình quyền quý ở ven hoàng thành Nam Kinh, đối với vị tiểu hoàn khố hống hách đệ nhất thành Nam Kinh này thì tất nhiên là biết, còn quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn.

Lôi Hồng giật nảy mình, vội vàng đứng lên ôm quyền bồi tội: "Cẩm Y vệ Lôi Hồng bái kiến tiểu công gia, làm phiền nhã hứng của tiểu công gia, Lôi mỗ muôn lần đáng chết."

Ánh mắt nhìn xà nhà của ngửa đầu lúc này mới chậm rãi hạ xuống người Lôi Hồng, vẻ mặt cao ngạo đang chuẩn bị mắng vài câu thì thấy Tần Kham lù lù bất động bên cạnh Lôi Hồng, Từ Bằng Cử toét miệng cười.

"Tần bách hộ cũng ở đây à, ha ha."

Giao tình của Tần Kham và tiểu công gia tất cả mọi người đang ngồi đây đều biết, bao gồm cả Lôi Hồng, tất cả mọi người đỏ mắt hâm mộ nhìn Tần Kham, thực sự không rõ tên này tốt ở điểm nào, tiểu công gia mắt để trên đỉnh đầu không ngờ ưu ái hắn như vậy.

Lôi Hồng vội vàng cười bồi giải thích: "Tiểu công gia, Tần Kham đã thăng chức Thiên hộ thành đông rồi, Lôi mỗ bất tài, nhờ hơi của Tần Thiên hộ, chuyển sang Nam trấn phủ ti..."

Từ Bằng Cử hai mắt sáng ngời, rõ ràng cảm thấy cao hứng vì Tần Kham được thăng quan, có điều đối với sự thuyên chuyển của Lôi Hồng thì không hề có hứng thú. Lôi Hồng còn chưa nói xong thì Từ Bằng Cử đã gạt hắn sang bên, chiếm ngay chủ vị trong nhã các.

"Thăng quan? tốt tốt, chẳng trách đám gia hỏa các ngươi hô to gọi nhỏ, thôi, tha cho các ngươi lần này, ta hôm nay vừa hay đi một mình, ngại quá, Lôi Hồng, ta cho ngươi mặt mũi, cho ngươi mời ta một bữa."

Tần Kham nhắm mắt thở dài, lời này nói rất hỗn trướng, thực sự là đáng đánh, nếu đổi lại là hắn, khẳng định không nói hai lời đá tên gia hỏa tham ăn này ra ngoài, chấn chỉnh phong khí dân gian.

Ai ngờ Lôi Hồng giống như nhận được vinh dự lớn, đối với hành vi chiếm chủ vị của Từ Bằng Cử thì không hề cho rằng là ngang ngược, luôn miệng vâng dạ, lại vỗ bàn giục người mang đồ ăn, đồ ăn còn chưa lên bàn, rắm ngựa của đám Cẩm y bách hộ phọt ra phô thiên cái địa, Từ Bằng Cử mừng rỡ cười không ngừng, cũng không khiêm tốn.

Tần Kham lạnh lùng nhìn tất cả, cuối cùng minh bạch tính tình hống hách của Từ Bằng Cử này là từ đâu mà có, tất cả đều là đám người này phía dưới này tạo thành.

Nếu như mình có con trai như Từ Bằng Cử, nên giáo dục thế nào? Thật buồn, đứa nhỏ này dường như hỏng rồi, không thể nào dạy được, biện pháp tốt nhất chỉ có thể bóp chết nó, hoặc là nhét nó lại vào bụng để cải tạo. Sau này thôi sinh con gái đi.

Khi người trên bàn rượu thoải thích vui vẻ thì khuôn mặt đỏ bừng do uống nhiều rượu của Từ Bằng Cử dí tới.

"Hai mắt ngươi cứ nhìn ta không chớp, vẻ mặt tiếc nuối thất vọng, là cớ làm sao?"

Tần Kham bình thường lại, nói: "Ta đang tự hỏi, hôm nay rõ ràng là tiệc thăng quan của Lôi đại nhân và ta, có điều trong những người đang ngồi đây thì chỉ có ngươi là cao hứng nhất, so với ta và Lôi đại nhân còn cao hứng hơn."

"Ta cao hứng cho ngươi không được à?"

Tần Kham giận dữ nói: "Đây là vấn đề mà ta đang suy nghĩ. Ví dụ như, ngươi ra ngoài ba năm không về nhà, vợ ngươi lại sinh cho ngươi một thằng con trai kháu khỉnh, ngươi nói sao ngươi có cao hứng được không?"

Từ Bằng Cử: "..."

Không khí trên bàn rượu vẫn rất vui vẻ, có điều không biết vì sao, tiểu công gia vốn đang cao hứng phấn chấn cao hứng phấn chấn lại bỗng dưng yên lặng, nhíu mày không biết đang nghĩ gì, rất nghiêm túc.

...

Cẩm Y vệ liên hoan, người ngồi đây nhỏ nhất cũng là bách hộ, đề tài trừ kỹ nữ Tần Hoài ra, cũng chỉ còn lại là mắng đám chó thiến Đông Hán để trợ hứng rượu.

Hán Vệ chi tranh không chỉ là tranh đấu giữa mấy nhân vật cao tầng của hai bên, loại mâu thuẫn tích tụ đã lâu này sớm đã xâm nhập tới cơ sở của Hán Vệ, phàm là người trong hệ thống Hán Vệ đều được giáo dục tẩy não, có thể không biết cha mẹ là ai, nhưng nhất định phải minh bạch kẻ địch là ai.

Loại mâu thuẫn tích lũy theo tháng ngày tạo thành sự giằng co giữa Hán Vệ càng lúc càng kịch liệt, bất luận kinh sư hay là địa phương, nơi nào có Hán Vệ thì luôn không tránh được mắng chửi đối phương vài câu, cũng không quản đối phương có nghe thấy nhìn thấy hay không, cứ mắng cho sướng đã, không chỉ phát tiết áp lực, còn tạo cho người ta một loại hình tượng chính nghĩa trung thành với trận doanh bên ta, có thể nói là trăm lợi mà không có một hại.

Dưới sự dẫn đầu của Lôi Hồng, các bách hộ liền chửi ầm lên.

Cái đám này cũng không phải là người nhã nhặn gì, hơn nữa Đông Hán có nhược điểm lớn nhất, đó chính là người ta là một đám thái giám không có trứng, vì thế tạo thành tư liệu sống tuyệt hảo cho cái đám độc mồm độc miệng này chửi.

Nghe những lời khó nghe này, Tần Kham phát hiện mình càng không có hứng thú, hắn thích giao tiếp với người thô lỗ, nhưng đám này không khỏi quá thô lỗ rồi, hơn nữa trong sự thô tục có rất nhiều lối suy nghĩ căn bản không thể thực hiện, ví dụ như hiếp nữ nhi của một thái giám nào đó, chính là sự phi logic rất điển hình.

Cửa Nhã các lại bị người ta một cước đá văng, đại hội phê phán Đông Hán đang cao hứng phấn chấn trong nháy mắt tĩnh lặng, bốn năm người mặt trắng không râu lạnh lùng nhìn chằm chằm đám Cẩm Y vệ trong lầu các.

Cầm đầu là một người sắc mặt trắng nõn, mở miệng thì tiếng nói lại như nữ nhân.

"Chư vị nói vậy đều là người của Cẩm Y vệ, ở nơi đông người không biết chừa chút khẩu đức à? Hán đốc đại nhân Của chúng ta há có thể để đám dơ bản các ngươi tùy ý nhục mạ?"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt truyền tới cùng một tin tức - người của Đông Hán, hơn nữa không phải phiên tử bình thường, người này rõ ràng là thái giám, trong Đông Hán phàm là thái giám, cấp bậc tất nhiên không nhỏ.

Không khí trong Nhã các ngưng trọng, sát ý dày đặc, hai bên nhìn chằm chằm nhau, giương cung bạt kiếm.

Bùm !

Từ Bằng Cử vỗ án đứng lên, lớn tiếng nói: "Cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi! Tiểu tử khấu khỉnh đó không phải của ta! Tần Kham, ngươi độc miệng lắm."

Cùng lúc đó, thân hình Tần Kham bạo khởi, cầm một cái đĩa sứ trên bàn ném về phía người cầm đầu của Đông Hán.

Chương 66: Hán Vệ hỗn chiến

Tần Kham vừa dẫn đầu, Lôi Hồng trong lầu các lập tức có phản ứng, tóm lấy một cái ghế dùng sức đập gẫy hai chân ghế, rồi vung về phía trước.

"Đám chó thiến, dám đá cửa của tiểu công gia phủ Ngụy quốc công, các ngươi muốn chết à?" Lôi Hồng vừa đánh vừa hét lớn.

Có Lôi Hồng và Tần Kham đi đầu, các Cẩm y bách hộ còn lại tất nhiên cũng không còn băn khoăn gì nữa, ầm oanh một tiếng, mọi người ùa lên.

Mấy người của Đông Hán cũng không cam yếu thế, giơ vỏ đao lên nghênh đón.

Hán Vệ bác sát là chuyện thường thấy, có điều hai bên cũng có hẹn ngầm, đó chính là tận lực không dùng binh khi, cậu đả thương, đánh cho tàn phế thì được, nhưng gây ra chết người thì là chuyện lớn, bên trên truy cứu, hai bên đều không yên lành gì.

Trong nhã các Nho nhỏ bát đũa văng khắp nơi, hai bên Hán Vệ lao vào nhau đánh đấm, những khách nhân trong tửu lâu sợ tới mức chạy toán loạn, chưởng quầy và điếm tiểu nhị thì sợ đến nỗi trốn vào một góc sắc mặt tái nhợt.

Tần Kham chui trong đám Cẩm Y vệ, đá loạn mấy cước cho có lệ, cũng chẳng quản là trúng ai, đá xong thì rất khẽ khọt rời đi, chui xuống bàn bát tiên cực lớn trong nhã các, mặc cho bên ngoài đánh tới thiên hôn địa ám.

Vừa chui vào bàn, liền phát hiện Từ Bằng Cử đã sớm ung dung trốn trong đó rồi.

Hai người gặp nhau dưới bàn, không khỏi cảm khái vạn phần, có chút ý tứ ý vị "Nhân sinh nếu chỉ như gặp lần đầu".

Chắp tay, Tần Kham khách khí nói: "Tiểu công gia khẩu vị càng lúc càng thanh đạm, không ngờ ra ngoài ra ngoài góp vui."

Từ Bằng Cử ngồi khoanh chân, cười lạnh nói: "Ngươi lại muốn lừa ta, cho ta là thằng ngu à?"

Tần Kham lúng túng nói: "Tiểu công gia càng lúc càng thông minh, Ngụy quốc công có hậu như vậy, thật đáng mừng."

"Ngươi từng nói với ta, lần đầu tiên bị lừa thì có thể tha thứ được, nhưng lần thứ hai lần thứ ba nếu cùng giẫm vào một cái hố thì đó chính là ngu xuẩn, ta nhìn trông ngu lắm à?"

Tần Kham im lặng thở dài, tiểu công gia trở nên thông minh, với hắn mà nói không phải chuyện tốt, sau này đi lừa ai đây?

"Tiểu công gia thật không định nhúng tay?"

" Hán Vệ Các ngươi chó cắn chó. liên quan gì tới ta?" Từ Bằng Cử trợn mắt: "Ngươi thì sao? Ngươi là người của Cẩm Y vệ, sao không ra giúp?"

Tư thái tao nhã bày ra tạo hình Lâm Đại Ngọc, Tần Kham nhu nhược bất kham nói: "Ta là người đọc sách."

....

Bên trong Nhã các rất hỗn loạn, tình hình chiến đấu rất kịch liệt, không biết qua bao lâu, Tần Kham thật sự chờ không nổi nữa, từ dưới bàn chui ra, lặng lẽ từ dưới đất nhặt lên một bình hoa còn nguyên vẹn, nhắm chuẩn vào đầu tên thái giám Đông Hán cầm đầu kia, bình hoa giơ lên cao, dùng sức đập vào đầu hắn.

Bốp!

Thái giám theo tiếng ngã xuống đất, không rên nổi một tiếng ngất đi luon, mấy tên phiên tử còn lại sợ quá, chẳng đánh nổi nữa, vẻ mặt lo lắng đỡ tên thái giám kia dậy.

Chiến đấu kết thúc.

Thái giám bị lay mãi không tỉnh, một phiên tử nóng nảy, ngẩng đầu căm tức nhìn Tần Kham: "Ngươi có biết người ngươi đập là ai không?"

"Đánh nhau không cần phải quá bác học đa tài, bất kể hắn là ai, ta chỉ cần đánh ngã hắn là thắng." Tần Kham xoa tay, trông rất nhàn nhã.

"Hắn là Lưu Lang, con nuôi của Đông Hán Hán đốc Vương công công, tiểu tử, bất kể ngươi là ai, nói cho ngươi hay, ngươi gặp rắc rối rồi!" Phiên tử oán độc nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tần Kham ngây dại, cái tên Lưu Lang này, kiếp trước hình như có nghe qua rồi.

Phiên tử nhìn chằm chằm Tần Kham, lạnh lùng nói: "Việc Hôm nay chúng ta nhớ kỹ, ta sẽ từ đầu chí cuối báo lên Đông Hán Đốc công, để lão nhân gia phân xử công bằng... Tên gia hỏa vừa rồi ngồi trên chủ vị đâu? Nói cho ngươi hay, hôm nay không ai thoát được đâu!"

Tên gia hỏa Ngồi trên chủ vị?

Mọi người đồng loạt xoay người nhìn xuống bàn, dưới bàn trống không.

Tên gia hỏa không có nghĩa khí Từ Bằng Cử này không ngờ chạy rồi.

Tiệc rượu Thăng quan tan rã trong không vui, không chỉ như vậy, hình như còn gây họa, đánh ngất con nuôi của Đông Hán Đốc công.

Tần Kham cau mày, suy tư hồi lâu cũng không nhớ nổi, kiếp trước từ đâu nghe nói tới cái tên Lưu Lang này, hắn rốt cuộc đã từng làm một chuyện gì đó.

Khi người Xuyên qua rõ ràng có thể phát huy ưu thế, thì ký ức của Tần Kham lại kẹt, loại cảm giác này giống như uống nhiều Viagra, rõ ràn muốn xuất, nhưng không xuất được, rất khó chịu.

Mặc kệ, gọi người đi theo hắn luôn là không sai, con nuôi của Đông Hán con nuôi con nuôi mấy tùy tùng lén lút tới Nam Kinh, tất nhiên không có chuyện gì tốt.

Vì thế Tần Kham gọi Đinh Thuận, phân phó hắn phái mấy tên huynh đệ đắc lực âm thầm đi theo đám Lưu Lang.

Theo dõi dò hỏi vốn là sở trường của Cẩm Y vệ, Đinh Thuận không nói hai lời đáp ứng ngay.

Đinh Thuận này trung thành đáng tin, làm việc khôn khéo, Tần Kham rất hài lòng với hắn, hắn định để Đinh Thuận làm bách hộ, thay vị trí hắn chừa lại, Thiên hộ đại nhân cũng nên có thành viên tổ chức của mình mới phải.

Về nhà khóa cửa, Tần Kham thất thần.

Trong đại viện chất đầy hộp quà, quản gia trong nhà dẫn bọn hạ nhân đứng thành hàng, cung kính khom người vái Tần Kham, đồng thanh nói: "Chúc mừng lão gia thăng chức."

Thật sự là bất ngờ kinh hỉ, ngay cả bọn hạ nhân cũng chú ý điều này.

Chỉ chỉ hộp quà trong vườn, Tần Kham vui vẻ nói: "Quá khách khí rồi, các ngươi tặng à?"

Mặt Quản gia run rẩy mấy cái, thấp giọng nói: "Lão gia, chúng ta chỉ là hạ nhân, sao tặng được quà như vậy."

Nói xong đưa qua phần danh mục quà tặng, nói: "Đây là mấy vị bách hộ đại nhân của Cẩm Y vệ thành đông đưa tới, chúng tiểu nhân nhờ vậy mới biết lão gia thăng, chúc mừng lão gia thăng chức."

Tần Kham mỉm cười, các bách hộ cũng rất biết cách làm quan, đầu này đánh nhau bất phân thắng bại với Đông Hán, đầu kia không quen đem quà tới, nịnh bợ thủ trưởng đã thành truyền thống mấy ngàn năm.

Tần Thiên hộ thích truyền thống này.

Đi vào nội viện, hai tiểu la lị đứng ở cửa ánh trăng cười ngọt ngào, vừa cười vừa ra sức vỗ tay, mắt híp lại như trăng khuyết.

"Lão gia giỏi quá."

"Ừ, quá giỏi, quá lợi hại."

Tần Kham càng cao hứng.

Sống hai đời người, đây là lần đầu nghe thấy nữ nhân ở ngoài giường khen hắn.

Các Tiểu la lị rất chuyên tâm, khen xong thì lại thay nhau cổ vũ Tần Kham.

"Lão gia lợi hại như vậy, chúng ta cũng phải thật lợi hại." Liên Nguyệt nắm chặt quyền đầu để trước ngực, má đỏ hây hây, trong con ngươi xinh đẹp tỏa ra ánh sáng.

Liên Tinh liên tục gật đầu: "Ừ!"

"Chúng ta phải làm nô tỳ tốt có lý tưởng."

"Ừ!"

Nghiêm trọng hoài nghi tên môi gới bán họ có phải kiêm nghề bán hàng đa cấp hay không, họa hại cho hai tiểu la lị rồi, có rảnh thì phải gọi hắn tới Cẩm Y vệ tra tấn.

Đây là lần thứ hai nghe các nàng nói đến hai chữ Lý tưởng, Tần Kham không nhịn được hỏi: "Lý tưởng của các ngươi là gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Tinh lập tức tràn ngập bi tráng và thánh khiết.

" Lý tưởng Của ta là làm đại nha hoàn thông phòng cho lão gia, sau này quản thật nhiều tiểu nha hoàn!" Liên Nguyệt tràn ngập khát khao.

" Lý tưởng cũng ta là giúp tỷ tỷ lên làm đại nha hoàn thông phòng, để nàng ta mỗi ngày cho ta thật nhiều đồ ăn ngon, hơn nữa không bảo ta làm việc." Liên Tinh cũng vẻ mặt chờ mong.

Tần Kham hạnh phúc tới sắp khóc rồi, thật muốn lập tức giúp các nàng thực hiện lý tưởng này.

Đáng tiếc quá nhỏ, các nàng có thể ngay cả cái gọi là nha hoàn Thông phòng cũng đều không hiểu.

Thật nên dẫn đôi cực phẩm la lị này tới dạy dỗ cho cái đám Đông Hán đó, cho nhân sinh u ám của họ được sưởi chút ánh sáng mặt trời, để cho bọn họ biết cái gì gọi là thân tàn nhưng chí vững, bớt khiến cho quần chúng nhân dân ngột ngạt đi, đặc biệt đừng để Tần Thiên hộ phải ngột ngạt.

Chương 67: Trong hiểm cầu phú quý

Đông Hán còn chưa kịp làm Tần Thiên hộ ngột ngạt thì Tần Thiên hộ lại bất ngờ khiến Đông Hán thêm bực.

Thái giám Đông Hán tuy rằng mất đi nhược điểm trên thân thể, nhưng vẫn có nhược điểm khác để nắm.

Hai ngày trôi qua, Đinh Thuận hồi báo cho Tần Kham, theo dõi Lưu Lang thì phát hiện, thì ra Lưu Lang tới Nam Kinh là để bí mật móc nối với một người.

"Móc nối với ai?" Tần Kham nhíu mày, trong đầu giống như lóe lên một ký ức quen thuộc, nhưng muốn bắt lại không bắt được.

" Một phụ tá trong vương phủ của Nam Xương Ninh, họ Trần, tên Thanh Nguyên."

Tần Kham ngây người một lúc mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cuối cùng cũng nghĩ ra rồi!

Đúng rồi! Ninh vương!

Trong Lịch sử Lưu Lang hai năm sau sẽ được hoàng đế Chính Đức phó thác làm thái giám thủ bị Nam Kinh, về sau thông đồng với Ninh vương, âm thầm cấu kết, khi Ninh vương tạo phản Lưu Lang đã hẹn với hắn, ở trong thành Nam Kinh phục sẵn một nhánh kỳ quân, định cùng Ninh vương nội ứng ngoại hợp, muốn phá Nam Kinh.

Thì ra lúc này hắn đang móc nối với Ninh vương.

Mí mắt Tần Kham giật giật, hiện giờ Ninh vương vẫn chưa lộ ra ý làm phản, chuyện liên quan tới phiên vương Đại Minh, phiền toái rất lớn.

Nghĩ nghĩ, Tần Kham nói: "Việc này không thể tiết lộ ra ngoài nửa

câu, phái người bắt Trần Thanh Nguyên, ta muốn một mình thẩm vấn hắn, gọi hai huynh đệ đáng tin chiếu ứng."

"Vâng." Đinh Thuận không hiểu vẻ mặt của Tần Kham vì sao ngưng trọng như vậy, nhưng vẫn thành thật tuân mệnh.

.....

Tần Kham xử lý thật sự rất thận trọng.

Trong Thiên hộ sở Thành đông có một gian sương phòng hẻo lánh, Tần Kham sai người bao vây phạm vi mấy trượng quanh sương phòng, bất kỳ ai cũng không thể ra vào, Đinh Thuận tự mình động thủ, chỉ hơi dọa một chút, tên Trần Thanh Nguyên liền sợ tới mức cái gì cũng khai. Hắn dù sao cũng chỉ là phụ tá, không phải tử sĩ của Ninh vương, từ cổ chí kim, văn nhân vĩnh viễn mềm nhanh nhất.

Mục đích Trần Thanh Nguyên móc nối với Lưu Lang rất đơn giản, nhận ủy thác của Ninh vương, xin Lưu Lang hỗ trợ mua chuộc quan viên của cục chế tạo và Công bộ kinh sư, âm thầm mua hai vạn kiện binh khí chế thức của Đại Minh, súng điểu một ngàn cây, hỏa khí các thức kiểu...

Sau khi hỏi ra Khẩu cung, ngay cả Đinh Thuận thần kinh thô trán cũng túa mồ hôi lạnh.

Một phiên vương chỉ được cho phép giữ lại tam vệ binh mã, vô duyên vô cớ mua nhiều binh khí hỏa khí như vậy, là đều heo cũng biết Ninh vương muốn làm gì.

" Thiên hộ đại nhân..." Thanh âm của Đinh Thuận run run, sắc mặt tái nhợt.

"Có phải cảm thấy hai chân như nhũn ra, đũng quần ươn ướt hay không?" Tần Kham cố cười với hắn.

"Đúng vậy... sao Đại nhân biết?"

"Bởi vì cảm giác của ta cũng giống như ngươi." Mặt Tần Kham hiện ra vẻ khổ sở.

Phiền toái này là tự tìm tới.

Học được học được một bài học của nhân sinh, làm người không có lòng cầu tiền thì không sao, nhưng ngàn vạn lần không thể hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ chẳng những hại chết mèo, cũng sẽ hại chết người.

Ví dụ như một Thiên hộ và bách hộ nào đó của thành đông Nam Kinh.

Ninh vương, một Vương gia dã tâm bừng bừng, từ sau Tĩnh Nan Thành tổ hoàng để sửa Ninh vương nhất mạch thành Nam Xương, Ninh vương liền âm thầm bắt đầu có âm mưu tạo phản, bọn họ không cam lòng bị Thành tổ hết chim bỏ ná, vì thế lịch đại Ninh vương đều có lòng cầu tiến.

Có thể lý giải tâm tình của Ninh vương, dù sao hùn vốn làm ăn cuối cùng lại mạc danh kỳ diệu biến thành người làm thuê, chẳng ai vui được cả, đã thế điều thứ nhất của tổ huấn nhất mạch Ninh vương đó là "Vĩnh Lạc là đại phiến tử". Đâu có được chia cai trị giang sơn, kết quả còn là Vương gia không quyền không thế, suy bụng ta ra bụng người, Tần Kham cảm thấy nếu thay mình là Ninh vương thì chỉ sợ cũng sẽ không nhịn được mà làm phản, bằng không thì cục tức này quả thực khó mà nuốt trôi được.

Tâm tình có thể lý giải, nhưng hành vi không thể dung túng.

Tần Kham rất rõ ràng kết quả sau khi tạo phản của Ninh vương, cho nên xếp hàng không hề có áp lực.

Đổi góc độ mà nghĩ, tim của Tần Kham đập rất nhanh.

Chuyện này vận tác không tốt, khả năng sẽ bị Đông Hán thậm chí Cẩm Y vệ diệt khẩu, nhưng nếu vận tác tốt thì sao? Nói không chừng sẽ là công lớn.

Chuyện liên quan tới phiên vương, hơn nữa là đại sự mưu phản, Tần Kham đang cân nhắc mình có cần đi một hồi dây thép không.

Phân phó nghiêm mật tạm giam Trần Thanh Nguyên, Tần Kham một mình trở về phòng viết một phong thơ.

Phong thư này là viết cho Chỉ huy sứ Mưu Bân.

Trong thư Tần Kham dùng ngữ khí khiêm tốn trung thành, kể lại một lượt chân tướng của cả sự kiện, cuối cùng nói cho Mưu Bân hay, biết chuyện này chỉ có ngươi, ta cùng với một bách hộ dưới trướng mà thôi, trừ những điều này ra thì Tần Kham không nói thêm một câu thừa nào.

Chỉ cần Mưu Bân khi đọc thư đầu đột nhiên không bị cửa kẹp, tin rằng hắn sẽ có lựa chọn thích hợp. Trần Thanh Nguyên có thể một đao giết đi, coi như việc này chưa hề xảy ra, cũng có thể trở thành một quân cờ, một phần công lao giành được ân sủng.

Mà Tần Kham, thì hoàn toàn vô hại đối với Mưu Bân.

Viết xong thư, Tần Kham đưa thư cho Đinh Thuận, phân phó hắn lập tức khởi hành, dẫn người áp giải Trần Thanh Nguyên tới kinh sư, nhất định phải một mình gặp mặt Mưu Bân, không thể tiết lộ một chữ cho người ngoài.

Đinh Thuận Biết rõ lợi hại vội vàng đáp ứng, lập tức gọi mấy huynh đệ thường ngày tin tưởng nhất khởi hành vào kinh thành.

Về phần Lưu Lang kia, Tần Kham lựa chọn chẳng quan tâm, chuyện nếu đã bị Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ biết được, vận mệnh của Lưu Lang không phải do hắn quyết định.

Xử lý xong phiền toái khó giải quyết này, Tần Kham mới phát hiện mồ hôi lạnh đã thấm ướt phi ngư phục trên người.

Hắn vốn không phải người thích mạo hiểm, chỉ có điều toàn tự trách mình tay thối, tự tìm phiền toái như vậy, nếu tránh không khỏi, đành phải dùng nó để đặt cược đổi lấy phú quý, hắn cũng cược tính cách của Mưu Bân, trong lịch sử Mưu Bân là người rất chính trực, hơn nữa cũng rất cứng cỏi, giữa thời Minh, lịch đại Chỉ huy sứ phần lớn thối khắp sử sách, chỉ độc có Mưu Bân là Chỉ huy sứ rất có thiện, hơn nữa làm người khôn khéo giỏi giang, hắn chắc sẽ biết lợi dụng tất cả điều kiện có lợi bên cạnh như thế nào, để giành lấy mấy phần vinh quang trước mặt hoàng đế.

Đinh Thuận đã xuất phát, điều Tần Kham hiện tại có thể làm chỉ là

chờ đợi phản ứng của Mưu Bân, rất không thích loại cảm giác bị vận mệnh đùa bỡn này, Tần Kham càng cảm thấy quyền lực thật quan trọng.

Muốn thay đổi tất cả hiện tại, chỉ có nắm giữ được quyền lực lớn hơn, càng lớn càng tốt.

Về nhà thì đã là lúc chạng vạng, thể xác và tinh thần mỏi mệt, Tần Kham vừa vào nội viện còn chưa kịp thở thì phát hiện một chuyện khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Đỗ Yên mặc váy màu xanh nhạt, bàn tay trắng nõn bưng một cái nồi vội vàng từ trong bếp đi ra, nhìn thấy Tần Kham đang sợ tới ngẩn người, Đỗ Yên lộ ra vẻ mặt vui sướng vạn phần.

"Ngươi đã về rồià? Mau, chuẩn bị ăn cơm, đây là món ta học được từ đầu bếp nữ trong nhà ở Thiệu Hưng.

Giống như một tia sét bổ thẳng vào ót Tần Kham, Tần Kham giật lấy cái nồi trong tay Đỗ Yên, nhìn thịt nướng tỏa khói trong nồi, mặt run run mấy cái, hốc mắt lập tức đỏ ửng.

"Liên Nguyệt, Liên Tinh, chủ mẫu của các ngươi nhẫn tâm quá, buổi sáng khi thấy các ngươi còn vui vẻ, buổi tối các ngươi không ngờ biến thành một nồi thịt nướng." Tần Kham không thể kiềm chế nổi, bưng cái nồi nồi thâm tình chân thành, khóc không thành tiếng: "... Phân lượng hình như hơi ít."

Chương 68: Chủ mẫu giá lâm

Nói phân lượng ít là có căn cứ luận.

Hai tiểu la lị tuy nói hơi nhỏ người, nhưng cộng lại thì ít nhất cũng phải hơi năm mươi cân, sao lại chỉ vừa có một nồi?

Đỗ Yên rất muốn rút dao đâm Tần Kham.

Loại suy nghĩ ngươi có đôi khi rất mãnh liệt, có đôi khi lại khá đạm bạc, có thể khẳng định là, loại suy nghĩ này chưa bao giờ biến mất cả.

Khi Tần Kham cầm nồi thịt bi thương khóc lóc, một đôi quyền đầu của Đỗ Yên đã nắm tới khớp xương kêu răc rắc.

Phía sau Đỗ Yên, hai thanh âm hoạt bát nhưng mang theo vẻ nghi hoặc truyền đến.

"Lão gia có phải nhìn thấy chủ mẫu thì quá cao hứng, cho nên mừng quá mà khóc không?"

"Nhưng lão gia sao lại ôm cái nồi mà khóc?"

Tần Kham ngẩng đầu nhìn, hai tiểu la lị Liên Nguyệt Liên Tinh vẻ mặt tò mò nhìn hắn, trong đoi mắt to trong suốt đầy vẻ khó hiểu.

Lộ ra vẻ đờ đẫn cúi đầu nhìn nhìn thịt nướng trong nồi. Tần Kham ra sức hít hít, thản nhiên như không đi tới trước mặt Đỗ Yên, thâm tình nói: "Đỗ Yên, nàng cuối cùng cũng tới rồi, vừa rồi ta thấy nàng nên cao hứng quá, cho nên có chút thất lễ..."

Đỗ Yên không cảm động chút nào, cắn răng nói: "Quá cao hứng ngươi sao lại ôm nồi khóc? Tưởng ta ngốc à?"

Tần Kham mặt không đổi sắc nói: "Cho nên ta mới nói là thất lễ, nếu ôm nàng thì đã không gọi là thất lễ, mà gọi là phi lễ, ta không gánh được cái tội như vậy."

Người có thể bịa ra chuyện ma quỷ tới mức vậy, chỉ số thông minh

khẳng định là cao hơn nàng ta, Đỗ Yên rất sáng suốt lựa chọn thay đổi đề tài, chỉ vào hai tiểu la lị lanh lợi đáng yêu phía sau, nói: "Các nàng là nha hoàn của ngươi."

"Đúng vậy."

" Nha hoàn song sinh đẹp như vậy hiếm gặp lắm, sao mà mua được."

"... Đánh bài thắng."

xxxxxx

Đỗ Yên quả nhiên không tin lời nói thật của Tần Kham, có điều đối với hai tiểu la lị này thì là phi thường yêu thích, rất ngạc nhiên cứ đi quanh người họ, ý đồ tìm ra sự khác biệt giữa họ, hơn nữa đặc biệt thích chơi cá lớn nhỏ, mỗi lần đoán sai cũng không nổi giận, chơi không biết chán.

Thái độ của Đỗ Yên đối với Liên Nguyệt Liên Tinh khiến Tần Kham cảm thấy vui mừng, hắn vốn cho rằng Đỗ Yên cho dù không rút đao giết họ thì cũng sẽ lạnh lùng bán họ đi, với tính cách hung hãn của bà tám này, tuyệt đối có thực lực làm ra chuyện tán tận lương tâm như vậy.

Về sau Tần Kham dần dần nghĩ thông suốt, sự hiền lành của Đỗ Yên là vì không coi các nàng là đối thủ, vô luận là thân phận hay là tuổi tác, hoặc là góc độ phát dục thân thể, Đỗ Yên đều chiếm thế hơn, hai tiểu la lị nhiều nhất chỉ có thể tìm được một chút ưu thế trên số lượng.

Tần Kham rất muốn tâm sự với Đỗ Yên, nói cho nàng ta hay, mình kỳ thật là nam nhân rất nông cạn, trọng số lượng mà không trọng chất lượng, huống hồ chất lượng của tiểu la lị cũng rất không tồi.

Liên Nguyệt Liên Tinh rất nhu thuận, sau khi sơn sớt gọi chủ mẫu, cái miệng nhỏ nhắn ngọt lịm, khiến Đỗ Yên cười ha ha, sau khi ở tước mặt họ biểu diễn một đoạn tuyệt kỹ tay không chặt gạch, hai tiểu la lị lập tức hai mắt sáng lên, dập đầu bái sư, đám đầu bếp nữ và bọn nha hoàn xem náo nhiệt ở nội viện sắc mặt kinh hãi, kính sợ vạn phần, quản gia và các tạp dịch đứng ngoài cửa ánh trăng

thì câm như hến.

Tần Kham ngửa mặt lên trời ai thán mấy tiếng.

Hắn biết, từ lúc này, quyền quản lý của Tần gia đã lặng lẽ đổi chủ, bà tám Đỗ Yên này bất tri bất giác dùng một loại phương thức rất bình hòa tiếp nhận quyền chấp chính Tần phủ, từ việc quản gia cong đít đưa sổ sách của Tần gia cho nàng ta xem qua là có thể thấy được.

Ghê tởm nhất vẫn là sắc mặt nịnh nọt của quản gia, vị nam chủ nhân Tần Kham chưa bao giờ thấy hắn nịnh nọt mình như vậy.

Tân hôn có tư vị gì Tần Kham chưa được thử, nhưng gặp lại Đỗ Yên chắc so với tân hôn thì thích hơn nhiều.

"Nàng sao lại tới Nam Kinh?"

"Nghe nói ngươi được thăng chức làm Cẩm Y vệ Thiên hộ?"

"Nàng chẳng lẽ là lén chạy đến? thực sự muốn theo ta bỏ trốn à?"

"Bách hộ đã đủ phiền toái rồi, Thiên hộ thì sống làm sao? Cha ta sẽ khinh bỉ ngươi vô cùng." Đỗ Yên sầu mi khổ kiểm, không gề cảm thấy vui sướng vì tiền đồ sáng lạn của vị hôn phu.

"Chẳng lẽ ngươi tính sống thử với ta? Vậy có quá phóng túng quá không? Đương nhiên, ta là tuyệt đối hoan nghênh..."

"Ta xe lén công văn của phụ thân, nghe nói ngươi còn tới Sùng Minh đảo giết giặc Oa? Một thư sinh như ngươi cũng dám giết người?"

Hai người lại một lần nữa ông nói bà gà nói vịt, đối thoại của hai bên căn bản chính là căn bản chính là hai đường thẳng song song, không có điểm giao nhau.

"Dừng." Tần Kham thống khổ xoa xoa thái dương: ".. Nói chuyện với ngươi mệt mỏi quá, so với giết giặc Oa còn mệt hơn."

Đỗ Yên thở hổn hển, gật gật đầu: "Không sai, thật sự mệt chết đi được."

"Có vấn đề gì thì hỏi từng cái, đáp từng cái, chúng ta tận lực nói chuyện tử tế, đừng có như hai đứa điên."

Đỗ Yên gật đầu: "Được, kỳ thật ta chỉ có một câu hỏi."

"Nàng hỏi đi."

"Mấy tháng không gặp, ngươi có nhớ ta không?"

"Nhớ."

Đỗ Yên bình tĩnh nhìn Tần Kham, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên giang tay ôm lấy hắn, trán tựa khẽ vào vai hắn, nức nở nói: "Ta cũng nhớ ngươi, Tần Kham, ngày tháng không có ngươi ta không biết sống thế nào, mấy ngày hôm trước ta thật sự không chịu nổi, vừa hay phụ thân có công văn muốn phái người đưa tới Nam Kinh, ta dứt khoát đoạt công văn đi."

Tần Kham trong lòng cảm động, hai tay bất giác ôm khẽ eo nàng ta.

Hai người gặp mặt vốn có nhiều điều muốn nói, muốn hỏi, nhưng hiện tại bọn họ chỉ lẳng lặng ôm nhau, tham lam an ủi nỗi khổ tương tư mấy tháng qua, nhân gian phong nguyệt, tranh giáo tiêu hồn, phàm trần hỗn loạn sao sao bằng được thu ba của giai nhân?

Đỗ Yên chỉ có thể ở Nam Kinh vài ngày, đã là rất đặc biệt rồi, Đỗ Hoành ở Thiệu Hưng lúc này không biết đang tức giận tới cỡ nào.

Đối với Tần Kham thăng quan Thiên hộ, thái độ của Đỗ Yên khá lo lắng, nàng ta biết rõ thành kiến của phụ thân đối với Cẩm Y vệ, Tần Kham ở Cẩm Y vệ quan quan càng cao, việc hôn nhân giữa nàng ta và Tần Kham càng gian nan, nữ nhi của quan lại thà gả cho một thư sinh nghèo túng, cũng sẽ không lựa chọn kết thân với Hán Vệ, Đại Minh hiện giờ, quan văn chủ đạo phương hướng dư luận thiên hạ, cho nên tập đoàn quan văn là chính nghĩa, Hán Vệ là tà ác, chính tà bất lưỡng lập.

Mấy ngày nay Tần Kham bỏ tất cả công vụ, an tâm tiếp Đỗ Yên. Nhẩm tính, Đinh Thuận áp giải Trần Thanh Nguyên chắc vừa tới kinh sư, Mưu Chỉ huy sứ sẽ có phản ứng gì, ít nhất còn phải chờ mười ngày nửa tháng nữa mới biết được.

Đỗ Yên đối với kinh đô Nam Kinh này thì không có hứng thú gì, ngược lại rất hứng thú với trạch viện Tần gia, trong thời gian mấy đã nắm rõ bố trí của căn nhà, lớn đến núi giả lương đình, nhỏ đến một ngọn cây cọng cỏ, nàng ta đều có thể thuộc như lòng bàn tay, nhìn ra được nàng ta thực sự đầu nhập tâm tư vào căn nhà này, bằng không cũng sẽ không thoải mái như vậy, ngay cả bọn hạ nhân luôn miệng gọi nàng ta là chủ mẫu náng ta cũng đáp lại rất ui vẻ, không sợ làm hỏng thanh danh nữ nhi gia.

Đỗ Yên yêu nồng cháy như lửa, rất trực tiếp và cuồng nhiệt, mặc kể hậu quả, dùng hết toàn lực đốt mình thành tro tàn.

"Làm sao lại mua được căn nhà rách này?"

Sau khi Tuần tra xong lãnh địa Đỗ Yên đưa ra kết luận cuối cùng, hơn nữa rất bất mãn trợn mắt với Tần Kham, nữ chủ nhân đối với căn nhà có một loại yêu cầu hoàn mỹ gần như biến thái, nhìn ý tứ của nàng ta, tựa hồ có tâm tư đập cả nhà đi xây lại.

"Ngươi xem, núi giả mọc đầy rêu xanh, còn nữa, cây bạch quả trong vườn sắp chết héo rồi, cột hành lang thì cũng tróc hết sơn."

Nói tới khuyết điểm của căn nhà, Đỗ Yên miệng không dừng lại được, trách đến khi nàng ta sắp không còn sức mà thở thì trừng mắt hạnh nói: "Ngươi nói đi, ngươi sao lại đi một căn nhà cũ như vậy?"

Tần Kham vừa há miệng thì Đỗ Yên liền ngắt lời, cười lạnh nói: "Ngươi nếu còn dám bịa ra cái cớ đánh bài thắng gì đó thì ta sẽ đánh ngươi."

Tần Kham: "..."

Tật xấu Nam nhân nói của Nam nhân nói kỳ thật cũng là do nữ nhân, rất nhiều lang quân thành thực đáng tin chính là từng bước một bị nữ nhân bức cho thành nam nhân hư chỉ nói lời quỷ.

Chương 69: Thiên hộ gây họa

Kinh sư, nha môn Bắc trấn phủ ti.

Mưu Bân ngồi dưới tranh mãnh hổ, lạnh lùng nhìn một phần mật phát ra từ từ Nam Kinh, sau một lúc lâu vẫn không nói gì, tiếp theo chậm rãi nhắm mắt lại, giống như đang suy nghĩ.

Cẩm Y vệ đô thiêm sự Triệu Năng thở dài: "Tần Kham này, đúng là không thể để người ta bớt lo, vừa lên làm Thiên hộ không đến một canh giờ, liền đánh con nuôi của Vương Nhạc, rõ ràng là thư sinh văn nhược, sao lại cứ giống như sao chổi thế nhỉ?"

Kính cẩn chắp tay với Mưu Bân, Triệu Năng nói: "Mưu soái, việc này phải truy cứu, nếu không chúng ta và đám chó thiến Đông Hán lại phải đánh một trận vớ vẩn, Mưu soái bảo hắn tranh khẩu khí cho ngài, kết quả vừa dứt lời, hắn trong nháy mắt đã gây họa cho ngài, Tần Kham này không nên trọng dụng."

Mưu Bân lắc đầu: "Hán Vệ oán hận chất chứa đã lâu, chỉ chẳng qua là đánh một trận mà đi truy cứu trách nhiệm của Thiên hộ tân nhiệm, đám nhãi con phía dưới sau này ở trước mặt Đông Hán chẳng phải càng nhát gan hơn ư? Vả lại Tần Kham là công thần của Cẩm Y vệ, Nam Bắc trấn phủ ti đều có không ít người biết tên của hắn, ta nếu bởi chuyện này mà truy cứu, sẽ làm lạnh lòng thuộc hạ, truy cứu thì không ổn, phát văn thư trách cứ nghiêm khắc thì được, về phần bên Đông Hán."

Mưu Bân cười lạnh nói: "Chỉ là đánh một thằng con nuôi không có trứng mà thôi, lại có đánh chết hắn đâu, Vương Nhạc có gì mà bất mãn, bảo hắn tới Bắc trấn phủ ti tìm ta là được."

Không thể không nói, thời trung kỳ nhà MInh, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ kiên cường Mưu Bân này là xứng chức nhất, Hoằng Trị hoàng đế cố ý áp chế quyền lực của Hán Vệ, làm mâu thuẫn của Hán Vệ trở nên gay gắt, Cẩm Y vệ trong kẽ hở vẫn gian nan đứng chân, công lao của Mưu Bân là không nhỏ.

Một Giáo úy vội vàng đi vào đại đường, cung kính ôm quyền nói:

"Mưu soái, ngoài cửa Bắc trấn phủ ti có một bách hộ Nam Kinh, áp giải một phạm nhân, nói là mang theo thư của Thiên hộ thành đông Nam Kinh Tần Kham cầu kiến Mưu soái, còn nói còn nói sự tình trọng đại, thỉnh cầu được gặp riêng Mưu soái."

Mưu Bân ngẩn người, vươn tay ra nói: "Đưa thư lên đây."

Giáo úy đưa thư lên, Mưu Bân mở ra, vội vàng đọc mấy lần, lập tức sắc mặt đại biến.

"Đưa bách hộ và phạm nhân đó vào mật thất, bất kỳ ai cũng không được nói dù chỉ một câu với họ! Triệu Năng, ngươi lui ra đi."

...

Sau khi Tự mình thẩm vấn Trần Thanh Nguyên, Mưu Bân ngồi trong mật thất, mệt mỏi tựa vào ghế, khuôn mặt già nua không khỏi cười khổ.

Tần Kham này... Hắn rốt cuộc là tranh khẩu khí cho ta hay là gây họa cho ta?

Vừa đánh con nuôi của Vương Nhạc dứt tay, lại còn thuận tay đào ra chuyện con nuôi hắn cấu kết với Ninh vương, sau đó dứt khoát vứt chuyện đại phiền toái phiên vương mưu phản này cho hắn, viết hay là "Tặng công lao."

Tần Kham à, nhưng thật là.

Lúc này, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân trên người bỗng nhiên sinh ra tò mò với tên thuộc hạ chưa hề gặp mặt này, cuối cùng cũng ghi nhớ tên của Tần Kham vào lòng, không thể không nhớ được, người này giống như sợ Mưu Bân quên mất hắn vậy, cách năm ba ngày lại gây ra chuyện, khiến cho người ta không thể sống yên.

Chuyện gây ra lần này hơi lớn, hơn nữa rất phỏng tay, dù là Chỉ huy sứ Mưu Bân cũng sợ tới mức trán túa mồ hôi, một lúc lâu vẫn không nói gì.

Ngẫm lại, đúng như lời Tần Kham nói trong thư, biết việc này chỉ có ba người, Mưu Bân có thể lựa chọn giết Trần Thanh Nguyên,

làm như không hề có chuyện gì, cũng có thể lựa chọn coi Trần Thanh Nguyên là một quân cờ, một quân cờ có thể tranh thủ cho hắn sự sủng tín của bệ hạ, có lẽ hiện tại thời cơ chưa tới, quân cờ này đưa lên bàn cờ thì chỉ là một con cờ phế, nhưng chưa biết chừng một ngày nào đó con cờ này lại có tác dụng lớn?

Mật thất rất im lặng, Trần Thanh Nguyên ủ rũ ngồi dưới đất, kính cẩn đứng bên cạnh Mưu Bân chỉ có một mình Đinh Thuận, việc này rất hung hiểm, Mưu Bân sẽ không để bất kỳ ai biết được một chút phong thanh.

Xoay người, Mưu Bân quan sát Đinh Thuận rồi thản nhiên nói: "Ngươi tên là Đinh Thuận? Là bách hộ bách hộ thành đông Nam Kinh?"

Đinh Thuận nhìn thượng quan cao nhất trong Cẩm Y vệ, người nắm trong tay mấy vạn Cẩm Y vệ của thiên hạ Đại Minh, vẻ mặt vẫn rất kích động, thân hình không khống chế được mà run khẽ, nghe thấy Mưu Bân hỏi, Đinh Thuận chân mềm nhũn, quỳ xuống đất đầu không dám ngẩng lên, nói: "Hồi bẩm Mưu soái, chính là thuộc hạ."

Mưu Bân gật gật đầu, nói: "Tốt, việc này không thể lộ ra, ngươi một đường vất vả, công không thể không có, từ thí bách hộ lên làm bách hộ đi, làm việc cho tốt, an phận làm việc."

Dừng một chút, Mưu Bân không nhịn được dặn dò: "Đừng học theo Tần Thiên hộ của các ngươi."

Tần Kham hồn nhiên không biết Cẩm Y vệ lão đại đã coi hắn là tài liệu phản diện của kẻ chuyên gây họa, đa số thời gian hắn coi mình là một nhân tài, dù sao một bình dân tay trắng không công danh không hậu trường, trong mấy tháng ngắn ngủi một phát trở thành Thiên hộ Cẩm Y vệ, tế ngộ nghịch thiên như vậy, trừ hai chữ Nhân tài ra thì thật sự rất khó tìm ra giải thích hợp lý hơn.

Đỗ Yên phải về Thiệu Hưng.

Ở Nam Kinh mấy ngày rồi, hai người tuy có hôn ước, nhưng dù sao cũng không danh không phận, một nữ tử chưa chồng ở lại trong nhà Tần gia mấy ngày, đối với quốc gia lễ giáo phong kiến

như Đại Minh mà nói thì dĩ nhiên có thể nói là kinh thế hãi tục, cũng không biết sau khi nàng ta trở về sẽ phải chịu đựng lửa giận của Đỗ Hoành như thế nào.

Bờ sông Tần Hoài, liễu rủ lả lướt, bên Ngũ Liễu đình, chai tay đẫm lệ.

Đỗ Yên hai mắt đỏ bừng, giống như một con thỏ u oán, phía sau Tần Kham còn có hai con thỏ nhỏ, hốc mắt cũng đỏ ửng, nắm chặt góc áo nàng ta, lưu luyến không rời lưu luyến không rời nhìn chủ mẫu sắp đi.

"Tần Kham, ta đi đây..." Đỗ Yên cắn môi, si ngốc nhìn hắn, giống như muốn in sâu hình dáng của hắn vào trong lòng: "Cái hẹn một năm đã qua non nửa rồi, ta sẽ chờ ngươi tới cưới ta."

Tần Kham ảm đạm nói: "Yên tâm, nàng cứ vui vẻ mà đi, đừng mang theo gánh nặng tâm lý, vẫn là câu đó, tương lai cha nàng nếu không đáp ứng, ta sẽ tìm cớ cho hắn vào tù, không tin hắn không gật đầu..."

Đỗ Yên giận dữ, giơ chân đạp hắn một cước, quát: "Tên gia hỏa ngươi vẫn hỗn trướng như vậy, không nói được một câu đứng đắn à?"

Nhìn nhìn hai con thỏ con khóc tới mắc đỏ ửng sau lưng, Đỗ Yên trong lòng thấy thương tiếc, vỗ vỗ đầu họ, lại nắm vạt áo Tần Kham thấp giọng nói: "Các nàng thật khiến người ta yêu thích, có điều tuổi nhỏ quá, ngươi không thể ra ra cái loại việc cầm thú với đối với các nàng được, nếu không ta tất sẽ lấy đầu ngươi."

Tần Kham im lặng thở dài, bà tám này ngay cả uy hiếp cũng nói tỉnh bơ như vậy, hắn vẫn không thể không nghe, tương lai thà rằng bị người ta khinh bỉ là sợ vợ, cũng không thể tạo cơ hội góa chồng cho nàng ta được.

Nhìn hai tiểu la lị phía sau một cái, trong mắt Tần Kham hiện lên tia cười quái dị.

Ta có thể không làm ra việc cầm thú đối với các nàng, nhưng các nàng sau khi được dạy dỗ có làm ra chuyện cầm thú với ta hay

không thì chắc ta cũng không thể phản kháng phải không? Dù sao ta cũng là thư sinh văn nhược, khí lực quá yếu.

Đỗ Yên đi đến trước mặt Liên Nguyệt Liên Tinh, lau đi nước mắt cho họ, ôn nhu nói: "Các ngươi phải chiếu cố cho lão gia, đừng để hắn chịu đói chịu lạnh, biết không?"

"Vâng." Hai tiểu la lị vừa khóc vừa gật đầu.

Đỗ Yên thần sắc biến đổi, mặt mày dữ tợn nói: "Nếu phát hiện lão gia mang về nữ nhân không đứng đắn nào, các ngươi cứ nửa đêm đánh ngất nó rồi ném xuống giếng, mà cũng ném luôn cả lão gia xuống giếng."

"A!" Hai tiểu la lị sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Đỗ Yên vẻ mặt lại trở nên hòa ái như gió xuân, vỗ đầu họ ôn nhu nói: "Hai đứa ngốc, chủ mẫu đùa các ngươi đấy, sao có thể hạ độc thủ với lão gia được."

Hai Tiểu la lị kinh hồn vừa định thì Đỗ Yên lại tươi cười bổ sung: "Chỉ cần ném ả đó xuống giếng là được rồi."

Chương 70: Xử trí đàn áp

Sau khi Đỗ Yên ném lại những lời này thì khinh trang lên đường, Tần Kham vẻ mặt đờ đẫn nhìn nàng ta ngồi xe ngựa lọc cọc đi xa, quay dầu nhìn, hai tiểu la lị lặng lẽ dùng một loại ánh mắt như phòng trộm nhìn hắn.

Tần Kham thở dài, hắn biết sau này khẳng định không thể đem được bất kỳ nữ nhân nào về nhà ngoài Đỗ Yên nữa, tất cả nữ nhân ngoài chủ mẫu trong mắt các tiểu la lị đều sẽ bị quy về loại Không đứng đắn. Các nàng có lẽ không dám thực sự ném người ta xuống giếng, nhưng ít nhất có thể khiến người ta đi không được thống khoái.

Bà tám đi rồi, Tần Kham vẫn phải tiếp tục lo sự nghiệp.

Từ lúc thượng nhiệm Thiên hộ đến nay, Thiên hộ sở thành đông căn bản chưa tới được mấy lần, hơn mười bách hộ phía dưới trừ Đinh Thuận ra, chín người còn lại vẫn ở trong giai đoạn như quen mà không phải quen, nói tới cùng thì thành Nam Kinh là kinh đô trọng thành, Cẩm Y vệ cũng không giống như trong truyền thuyết ngày nào cũng không ngừng bắt người tra người, trên thực tế tuyệt đại đa số thời gian thì ngày tháng của Cẩm Y vệ rất bình tĩnh, thỉnh thoảng có án kiện đánh nhau, trộm cắp gì, phủ Ứng Thiên phái ra mấy bộ khoái là giải quyết xong, không cần phiền tới Cẩm Y vệ.

Việc mười bách hộ mỗi ngày phải làm là tuần phố, gián điệp và thu thập tình báo trong phủ các đại thần và quyền quý Nam Kinh cùng với phố phường dân gian, mặc dù chỉ có một Thiên hộ, nhưng đám bang nhàn bách hộ thuê cộng lại phải tới hơn ngàn người, đại bộ phận tình báo trong phố phường dân gian đều do họ thu thập, báo lên bách hộ của mình, bách hộ thì mỗi ngày quy nạp phân loại tình báo, lựa chọn tình báo tương đối trọng yếu hoặc là hữu dụng rồi báo lên cho Thiên hộ sở, việc Tần Kham mỗi ngày phải làm càng đơn giản hơn, chính là tiến hành sàng lọc chọn lựa những tình báo đã qua phân loại, lựa chọn bộ phận quan trọng hơn, thông qua dịch hoặc bồ câu đưa tin báo cho Bắc trấn phủ ti

kinh sư.

Vẫn là Túy Nguyệt lâu, Thiên hộ thành đông Tần Kham mở tiệc chiêu đãi chín vị bách hộ thủ hạ, các bách hộ vui vẻ phó ước, mọi người ở trước mặt Tần Kham biểu hiện ra vẻ kính cẩn thật sự, đương nhiên, Tần Kham đánh giá thái độ kính cẩn của bọn họ hơn phân nửa là giả vờ, dù sao căn cơ của hắn quá nhỏ bé, trong mấy tháng từ một bình dân lên tới Thiên hộ, tốc độ thăng quan như vậy trong quan trường Đại Minh mà nói thì có thể nói là tốc độ hỏa tiễn, khẳng định sẽ khiến người ta nhân đố kỵ, hơn nữa hắn cũng chưa làm chuyện gì để mọi người chịu phục, duy nhất chỉ có chuyện Sùng Minh kháng Oa, nhưng mà sự kiện đó dù sao các bách hộ cũng không tận mắt nhìn thấy, cảm thấy hơn phân nửa là nghe nhầm đồn bậy, không đủ đáng tin.

Kiếp trước khi làm phó tổng, Tần Kham đã học được kinh nghiệm khống chế thủ hạ, đơn giản là ân uy cũng dùng mà thôi. Kỳ thật loại phương pháp này ở Trung Quốc đã tương truyền trăm ngàn năm, cũ thì cũ, nhưng đạo ngự hạ này có thể truyền ngàn năm, tất nhiên là hữu hiệu.

Trong Yến hội các bách hộ liên tục nịnh hót a dua, người người giơ ngón tay cái khen Tần Thiên hộ quả thật là anh hùng thiếu niên, khả kính khả bội, vân vân... Tần Kham cười trừ, không đỏ mặt nhận tất, Thiên hộ đại nhân thích nghe người ta khen, bất luận là thật hay giả, ít nhất là một loại hưởng thụ vui lòng sướng tai.

Sai người từ trong Bách hộ sở cũ lấy ra hai ngàn lượng bạc chia cho các bách hộ, gọi là lễ gặp mặt, phần lễ này đã đẩy không khí yến hội lên cao trào, ai nấy tranh nhau vỗ ngực tỏ ý sẽ nguyện quên mình phục vụ vì Thiên hộ đại nhân, Tần Kham cười cười gật đầu, cũng không coi những lời này là thật, lòng trung thành của các bách hộ không phải hai ngàn lượng bạc có thể mua được, tạm nghe mà thôi, chỉ cần mọi người mặt mũi không có trở ngại, đừng ngầm ngáng chân thủ trưởng này là được rồi.

Đối với Tần Kham mà nói, thu hoạch duy nhất của bữa tiệc này đó là thấy rõ ba bốn phần tính tình của các bách hộ, đồng thời âm thầm chú ý tới hai gã bách hộ, một kẻ tên là Triệu Quan, một kẻ tên là Tôn Phong.

Hai người trong Yến hội khá là trầm mặc, không nói bốc nói phét như các bách hộ khác.

Kiếp trước Vi tước gia dưới ngòi bút của Kim lão tiên sinh học được một chiêu, đó chính là tướng lãnh nhiều lời tất chỉ biết vuốt mông ngựa, không có bản lãnh thật sự, người trầm mặc ít lời lại không nịnh bợ lấy lòng thủ trưởng, tất nhiên là người có bản lĩnh thực sự.

Tần Kham trong bất động thanh sắc ghi nhớ hai người này trong lòng.

Ừ, có thể lôi kéo, dạy dỗ tốt thì tương lai chẳng những có thể giúp mình đỡ dao nhỏ, còn có thể thay mình chịu tiếng xấu.

Tần Thiên hộ đại đa số thời gian rất thanh nhàn.

Nhàn rỗi thì nhàn rỗi, dứt khoát mời hai tên gia hỏa mà mình định lôi kéo tới Thiên hộ sở tâm sự, tăng tiến một chút tình cảm.

"Cuối cùng Nhậm Ngã Hành sử ra hấp tinh đại pháp, nhưng không ngờ Lệnh Hồ Xung lúc đó vừa hay mót đái, dùng miệng cách không hút một cái, kết quả rất bi kịch, bị khai quá mà chết, mặt trời chiều ngả về tây, Lệnh Hồ Xung xử lý xong Nhậm Ngã Hành, cuối cùng.... Cuối cùng."

Triệu Quan và Tôn Phong vẻ mặt vội vàng: "Cuối cùng ở cùng với Nhậm Doanh Doanh?"

"Không, cuối cùng thành một đôi với Đông Phương Bất Bại." Tần Kham bất mãn nhíu mày: "Phục bút trước đó ta chôn xuống các ngươi không thấy à? Kỳ thật người Lệnh Hồ Xung thực sự thích là Đông Phương Bất Bại."

Triệu Quan và Tôn Phong kính sợ không hiểu liên tục chắp tay: "Thiên hộ đại nhân đúng là người đọc sách, chuyện xưa này nghe thật sướng."

Tần Kham cười gượng, kiếp trước đọc tiếu ngạo giang hồ là thời trung học, rất nhiều tình tiết quên mất rồi, đại thế chắc là như vậy, dù sao hồ lộng hai bách hộ Minh triều thì không thành vấn đề.

Vẻ mặt ôn hoà nhìn hai mục tiêu muốn lôi kéo, Tần Kham cười nói: "Hai vị có thể từ chuyện xưa này ngộ ra đạo lý gì?"

Triệu Quan và Tôn Phong nghẹn họng trân trối: "..."

Bọn họ thật sự không ngờ nghe chuyện xưa còn phải trả bài.

"Học... Học hảo công phu, làm việc cho Thiên hộ đại nhân vững chắc hơn." Triệu Quan lắp bắp nói.

Tần Kham vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sai rồi! Từ trong chuyện xưa này chúng ta có thể học được một chuyện rất trọng yếu, đó chính là.... Khi đánh nhau với người lưỡng tính như Đông Phương Bất Bại, một chiêu hầu tử thâu đào là vô dụng, bởi vì hắn không có đào để trộm, sau này khi đánh nhau với đám chó thiến Đông Hán thì phải nhớ đấy."

Triệu Quan và Tôn Phong: "..."

Tần Kham thở dài, thông qua hai ngày quan sát, phẩm tính của hai người này không tồi, đáng tiếc ngộ tính hơi kém một chút, mất cả nửa ngày kể chuyện xưa, bọn họ lại không lĩnh ngộ được thứ gì thực tế hữu dụng, thực sự cho rằng đường đường là Thiên hộ đại nhân lại đi kể chuyện giải sầu cho họ à.

"Đại... Đại nhân, Lệnh Hồ Xung và Đông Phương Bất Bại... Bọn họ một là nam nhân, một f bất nam bất nữ, vậy chuyện ân ái... ha ha."

"Chuyện này có gì khó? Ngàn vạn lần đừng xem thường sự thông minh của nam nhân, nam nhân chúng ta cho tới bây giờ đều không có lỗ nào không đút được, Hứa Tiên ngay cả rắn mẹ còn đâm được, nêu so sánh thì khó khăn của Lệnh Hồ thiếu hiệp nhỏ hơn nhiều."

"Hứa Tiên là ai?" Hai người ngạc nhiên.

" Bạch Xà truyện các ngươi chưa nghe à?"

"Chưa."

Tần Kham uống một ngụm trà cho thông cổ, định kể một đoạn Bạc Xà truyện tự biên loạn thất bát tao cho họ, nhưng vừa há miệng

thì kinh sư Bắc trấn phủ ti nha môn gửi lệnh."

Tần Kham sắc mặt nghiêm túc: "Nói."

"Một vị đại thần của một vị bị bắt vào chiếu ngục, học sinh kẻ sĩ Giang Nam không rõ lí lẽ, bị người nhà của đại thần kích động, sắp tụ tập ở nha môn Lại bộ Nam Kinh, nói đỡ cho đại thần kia, gia phó của đại thần này đã cung khai, Bắc trấn phủ ti nghiêm lệnh cho Thiên hộ sở thành đông Nam Kinh đàn áp xử trí, chớ để tình thế lan rộng."

Chương 71: Lừa nho Thiên hộ (thượng)

Đây là Tần Kham lần đầu tiên nhận được mệnh lệnh trực tiếp của nha môn Bắc trấn phủ ti kinh sư.

Chuyện rất đơn giản, đại thần bị bắt vào chiếu ngục tên là Bành Tấn, chủ sự Lễ bộ kinh sư, tuy chỉ là quan lục phẩm nho nhỏ, nhưng vì sĩ tử thiên hạ đều xuất thân từ Lễ bộ, cho nên cũng có không ít môn sinh.

Sĩ đồ của Bành Tấn tuy rằng không thuận, nhưng một thân học vấn khá tinh, thậm chí cùng với bạn học Giang Nam ngày xưa và các môn sinh âm thầm thành lập một thi xã, khi nhàn rỗi thì tụ tập, uống rượu ngâm thơ, khi tỉnh thì uống rượu ca hát, rất có phong thái nhã sĩ Ngụy Tấn.

Cẩm Y vệ bắt hắn là bởi vì hắn ngoài mặt thì khoe tài học thơ ca, tháng trước còn nghĩa chính ngôn từ tấu lên nội các xin đề học quan thiên hạ nghiêm túc giám sát kiểm tra đệ tử, nói là "kẻ làm mà không học hoặc có làm mà vô học", xoay người thì lại ngầm bán danh ngạch cống sinh Quốc Tử Giám.

Trong năm Hoằng Trị, thiên tử cố ý áp chế quyền lực của Hán Vệ, lại thêm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân nhiệm kỳ này tính tình cẩn thận, dùng người giỏi trị ngục, nói một cách chính xác thì mấy năm nay án sai do Cẩm Y vệ làm rất ít, vụ án Bành Tấn, Cẩm Y vệ là có chứng cứ xác thực, không oan uổng gì cho hắn, ngay cả bản thân hắn ở trong ngục cũng nhận tội, thế nhưng người nhà của hắn vì cứu hắn, lợi dụng danh khí của Bành Tấn trong lâm, ngầm tìm một số học sinh môn sinh Giang Nam gây chuyện, muốn áp lực cho Nam Kinh Lại bộ, bức Cẩm Y vệ thả người.

Chế độ nội các Đại Minh dần dần thành thục, đương kim thiên tử nhân hậu, tam lão của nội các tài đức sáng suốt, tập đoàn quan văn nắm giữ đại quyền, vào thời kì này người đọc sách đã dần dần được nuôi chiều quen rồi, Hán Vệ trước kia oai như hổ giờ bọn họ cũng chẳng sợ, tuy rằng không dám trực tiếp chạy đến nha môn

trấn phủ ti chỉ vào cửa lớn mà chửi, nhưng ở trước cửa nha môn Lại bộ Nam Kinh làm loạn một chút thì người đọc sách không hề có áp lực.

Quá trình của sự việc đã không còn quan trọng, hiện tại chết người là, đám người đọc sách này nếu thực sự làm ầm ĩ, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân khẳng định sẽ mất mặt, hơn nữa rất dễ cho Đông Hán cớ để công kích, tranh đấu của triều đình Đại Minh, đã không còn là tranh trắng đen, mà là phe phái bè đảng rồi.

Tần Kham Nhận được mệnh lệnh không dám chậm trễ, lập tức sai người triệu tập chín vị bách hộ thủ hạ, mười Bách hộ sở thành đông toàn bộ xuất động, tỏa ra các nơi ở Nam Kinh, nghiêm mật giám thị hướng đi của kẻ sĩ học sinh ở đường phố Nam Kinh.

....

Tục ngữ nói "Tú tài tạo phản, ba năm không thành", nhưng hành động của người đọc sách Giang Nam khá nhanh, buổi sáng ngày hôm sau khi Tần Kham nhận được mệnh lệnh, nha môn Lại bộ Nam Kinh đã rất thần kỳ xuất hiện trên dưới một trăm người đọc sách mặc nho sam, chiêu thức này làm Tần Kham có chút bất ngờ không kịp đề phòng, thì ra bọn họ không ngờ xé chẵn ra lẻ, từ các nơi Nam Kinh chậm rãi tụ tập thành nhóm.

Sau khi nhận được thông báo, sắc mặt Tần Kham rất khó coi, dẫn mấy tên Thiên hộ thủ hạ, vội vã chạy tới Lại bộ Nam Kinh.

Nha môn Lại bộ Nam Kinh cách Thiên hộ sở thành đông không xa, chỉ cách một con phố, Tần Kham đi bộ tới, hắn đi rất nhanh, khuôn mặt anh tuấn hơi đỏ lên, không biết là tức giận hay là xấu hổ.

Triệu Quan cẩn thận nói: "Thiên hộ đại nhân, chuyện này không trách được ngài, người đọc sách rất xảo quyệt, chơi kế thì chúng ta không chơi được với họ đâu."

Tôn Phong gật đầu phụ họa: "Đúng, vả lại đây vốn là chuyện mà Cẩm Y vệ kinh sư gặp phải, sao lại bảo Cẩm Y vệ Nam Kinh chúng ta đi thu thập cục diện rối rắm cho họ? Người đọc sách dễ đàn áp như vậy à?"

Tần Kham thở dài: "Không muốn thu thập cũng phải thu thập, hiện tại nói những lời này có tác dụng à? Việc này ta nếu áp chế được, vạn sự sẽ thái bình, nếu xử trí không thỏa đáng, tiếng oan chèn ép người đọc sách chỉ có thể do ta gánh, các ngươi chẳng lẽ không nhìn ra ý tứ của Bắc trấn phủ ti à?"

Nói đơn giản, Bắc trấn phủ ti muốn tìm người chịu tội thay, chuyển dời ánh mắt của mọi người từ vụ án của Bành Tấn sang nơi khác.

Về phần vì sao chọn Tần Kham làm con dê thế tội, nguyên nhân không hề phức tạp, bởi vì Thiên hộ sở thành đông cách nha môn Lại bộ Nam Kinh rất gần, chỉ cách một con phố.

Đây thật sự là lý do rất vớ vẩn rất vô nghĩa, nhưng việc trong quan trường vốn là vô nghĩa như vậy đấy, không có hậu trường không có bối cảnh, Tần Kham chú định không thể phản kháng.

Vừa nghĩ tới chỗ bất đắc dĩ của vận mệnh, khuôn mặt của Tần Kham không khỏi xanh mét, sinh ra phản cảm đối với đám người đọc sách rảnh rỗi sinh nông nỗi này.

" Lúc trước đốt sách chôn người tài là ai làm? Người này đúng là nên lôi ra chặt chân."

"Đúng, không nên ngược đãi người đọc sách như vậy, người này đáng tử tội." Triệu Quan và Tôn Phong hai người vội vàng phụ họa.

Tần Kham lườm bọn họ một cái: "Người này quả thật đáng tử tội, có điều tội không phải là ngược đãi người đọc sách, mà là không chôn hết cái đám người đọc sách này, nhìn mà xem, trăm ngàn năm sau để lại phiền toái cho chúng ta."

Triệu Quan và Tôn Phong không dám tiếp những lời đại nghịch bất đạo này.

Nghe nói Thiên hộ đại nhân cũng từng là tú tài, bọn họ phát hiện người đọc sách đối với người đọc sách cũng rất ác.

Nha môn Lại bộ ở sườn đông ngoài Hồng Vũ môn chính môn hoàng cung Nam Kinh, nha môn lục bộ Nam Kinh ở ngoài cấm

cùng xếp thành hình chữ nhất, Lại bộ nằm giữa Tông Nhân phủ và Hộ bộ.

Lúc này nha môn Lại bộ đã người đông nghìn nghịt, trừ trên quảng trường đá xanh ở trước cửa có hơn một trăm người đọc sách bộ dạng như sĩ tử lẳng lặng đứng trang nghiêm ra thì còn có rất nhiều dân chúng vây xem ở xa xa.

Ngụy quốc công Từ Phụ Phụ trách thủ bị Nam Kinh cũng nghe nói người đọc sách gây chuyện, lão Quốc Công lo sẽ dẫn tới sự kiện xung đột nghiêm trọng, sớm đã điều mấy trăm binh lính canh giữ ở bên ngoài Lại bộ, nhưng các binh lính chỉ ngăn cách dân chúng xem náo nhiệt và người đọc sách ra thôi, chứ không ai dám tiến lên đuổi những cử nhân sĩ tử có công danh trong người này.

Người của Cẩm Y vệ cũng tới không ít, bọn họ lại càng đứng xa hơn. Chuyện đã truyền ra rồi, đám người đọc sách này vốn là nhắm vào Cẩm Y vệ mà đến, còn ai dám tiến lên góp vui?

Tần Kham Mặc phi ngư phục đỏ thẫm dưới sự mở đường của các bách hộ, đoàn người chậm rãi đi tới quảng trường trước nha môn.

Người đọc sách vừa nhìn thấy bọn họ mặc phi ngư phục, tự như bò điên thấy vải đỏ, lập tức trở nên sôi sục.

Trên bậc đá xa nha môn, có mấy vị quan viên đang đứng, chính là Nam Kinh Lại bộ thượng thư Lâm Hãn cùng với hai vị Lại Bộ Thị Lang, còn có một người mặc trắng không râu, là thái giám thủ bị Nam Kinh Phó Dung.

Trong Những người này, thái giám thủ bị Phó Dung xui xẻo nhất, trước khi các sĩ tử bao vây nha môn Lại bộ, Phó Dung vừa hay đang la cà với Lâm thượng thư ở nha môn Lại bộ, không ngờ lại tự dưng bị vây trong nha môn.

Tần Kham tới giống như mở nồi nước sôi, các sĩ tử thấy Tần Kham tựa hồ là người cầm đầu Cẩm Y vệ, lập tức tình cảm quần chúng trở nên phẫn nộ.

"Giữa ban ngày ban mặt, Hán Vệ cậy quyền lực áp bức lương dân, mưu hại đại thần, chính là gian tặc của quốc gia."

" Lập tức thả Bành chủ sự, nếu không sĩ tử Giang Nam chúng ta sẽ đập nát cái nha môn tăm tối này."

"Đúng, chúng ta còn liên danh cáo trạng, cùng vào kinh thành gõ trống đăng văn, để thiên tử bệ hạ phân xử công bình!"

"..."

Tình thế Lộn xộn khiến tất cả quan viên, bao gồm cả Tần Kham đồng loạt nhíu mày.

Sự phản cảm trong lòng Tần Kham đối với những người đọc sách chẳng phân biệt được trắng đen này càng thịnh, đi tới dưới bậc thang, không nhịn được lạnh lùng nói: "Người là bị bắt ở kinh sư, các ngươi cứ tới kinh sư mà cáo trạng, sao lại làm loạn ở Nam Kinh?"

Đám người đọc sách ngây ra, tiếp theo thì như thùng thuốc súng bắt lửa, đồng loạt nổ tung.

"Hán Vệ quả nhiên ngang ngược bá đạo!"

"Hãm hại trung lương, không được chết tử tế!"

"Các ngươi cùng một giuộc với đám chó thiến không trứng, sớm muộn gì cũng không có kết cục tốt."

Những lời này lại càng khiến thái giám thủ bị Phó Dung đứng trên thềm không nhịn được, vì thế hừ mạnh một tiếng, rít lên: "Đám người các người ỷ có công danh trong người thì không sợ vương pháp à? Còn không mau mau lui đi!"

Người cầm đầu Cẩm Y vệ tỏ thái độ, thái giám cũng tỏ thái độ, các sĩ tử cuối cùng cũng bị chọc giận rồi.

Trường hợp ầm một tiếng, trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, đám người đọc sách vô pháp vô thiên này không ngờ đồng loạt ùa tới nha môn.

Lại bộ Lâm thượng thư và hai gã Thị Lang thấy tình thế không ổn, quay đầu chạy vào nha môn, còn rất không có nghĩa khí đóng cửa lớn nha môn lại.

Trong Hỗn loạn, đám bách hộ vây chặt Tần Kham, bảo vệ để hắn khỏi bị đánh, thái giám Phó Dung thì xui xẻo, ở trong đám người không biết sao lại ăn một đấm, đau đến nỗi hét thảm.

Tần Kham cũng giận dữ, hắn hận nhất cái loại người đã vô lý còn càn quấy này, nói là người đọc sách, nhưng sách thánh hiền nhiều năm đã thối ở trong bụng rồi.

Dù sao loạn cũng loạn rồi, Tần Kham dứt khoát quyết tâm, nhắm mắt lại đạp bừa một cước vào đám người đang hỗn loạn, chỉ mong phát tiết một chút bực tức trong lòng.

Ở cách một bước, Phó Dung cũng nổi cáu, tát bốp một phát, không biết tát ai.

Đám người lập tức yên tĩnh lại, một người đọc sách vạt áo có dấu chân, trên mặt in dấu tay ôm mặt, như không dám tin đứng dậy, run run chỉ vào Tần Kham, bi phẫn nói: "Ngươi... Khá lắm... Vệ cẩu, dám vũ nhục người có văn hóa, chẳng những đá ta, còn tát ta nữa."

Tần Kham mặt đỏ lên, giống như chịu oan khuất rất lớn, giận dữ nói: "Ngươi mắt mù à? Mở to hai mắt ra mà nhìn cho rõ, tát vào mặt ngươi là tên cẩu thái giám đó, ta chỉ đạp ngươi một cước mà thôi! Vì sao đổ oan cho ta hả?"

Chương 72: Lừa nho Thiên hộ (trung)

Mắt thấy các sĩ tử và Tần Kham sắp có xung đột, Triệu Quan và Tôn Phong hộ vệ bên cạnh Tần Kham mắt lộ hung quang, tay phải đặt lên chuôi đao, nhìn bộ dạng của bọn họ là định rút đao.

Tần Kham vừa thấy không ổn, lập tức dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn sự xung động của hai người lại.

Đấm đá mấy cái thì không sao, một khi rút đao làm bị thương hoặc là giết người đọc sách, tính chất của sự việc sẽ hoàn toàn khác, cuộc sống đang tốt đẹp của Tần Kham ở Đại Minh cũng có thể dừng ở đây.

Bị một đám sĩ tử vây quanh, đánh lại không dám đánh, mắng thì lại mắng không lại, mấy tên Cẩm y bách hộ bực bội khó chịu vô cùng.

"Thiên hộ đại nhân, cứ tiếp tục như vậy không được đâu, người đọc sách quen mê hoặc kích động, không bao lâu nữa bọn họ sẽ mất đi lý trí. Ngài mau nghĩ chủ ý đi." Triệu Quan lau mồ hôi lo lắng nói.

"Ừ, có đạo lý." Tần Kham vẻ mặt ngưng trọng: "Hay là lấy tên thái giám chết bầm kia ra làm lá chắn thịt, chúng ta trước tiên lao ra đã rồi tính?"

Thái giám thủ bị Nam Kinh Phó Dung cách Tần Kham chỉ có một bước, nghe vậy thì hít một hơi lạnh, kinh sợ nhảy cẫng lên: "Ngươi... Tần Thiên hộ. Ngươi dám."

"Đừng nhỏ mọn như vậy, hỗ trợ chen chắn chút thôi mà."

Mặt Triệu Quan có chút tối sầm: "Đại nhân, chỉ sợ không ổn đâu, xong rồi chúng ta nguy to đấy."

"Vậy bảo Lại bộ mở cửa ra, nói với người bên trong, nếu không mở

cửa, chúng ta sẽ phản bội, giúp người đọc sách cùng đập nha môn."

Mọi người: "....."

Rất khó lý giải tư duy của vị Thiên hộ đại nhân này, điểm mấu chốt làm người của hắn rốt cuộc ở đâu?

Phó Dung cũng rất đồng ý, tình thế không ổn, đối đầu kẻ địch mạnh, hắn tạm thời bỏ đi sự cừu thị đối với Tần Kham, liên tục gật đầu: "Không tồi, Tạp gia không trêu ai không chọc ai, vì sao lại để Tạp gia chịu liên lụy?"

Các bách hộ không hề cố kỵ ném ánh mắt khinh bỉ về phía tên thái giám chết bầm không có tiết tháo này.

Tần Kham thì ngược lại, ánh mắt nhìn Phó Dung có thêm mấy phần luyến tiếc.

Xem ra điểm mấu chốt đạo đức của mọi người đều là ở cùng một đường ngang.

Trong cửa lớn Lại bộ là một mảng rối loạn, chắc lời nói của Tần Kham và Phó Dung đã gia tăng không ít áp lực cho quan viên Lại bộ, không lâu sau, nha môn lặng lẽ hé ra một kẽ hở, Phó Dung và Tần Kham cùng với các Cẩm y bách hộ lắc mình đi vào, cửa lớn lại két một tiếng đóng chặt lại.

Trong đại đường Lại bộ, ánh mắt nhìn Tần Kham và Phó Dung của Lâm Hãn có chút phức tạp, có thể khẳng định, tuyệt đối không phải tính chất ca ngợi tán dương.

Có chút buồn bực, lại có chút bất lực, Lâm Hãn ho khan hai tiếng, cố ý mà như vô tình liếc Tần Kham một cái, vuốt chòm râu bạc trắng chậm rãi nói: "Sĩ tử Bên ngoài găng quá, nhị vị có thượng sách gì không?"

Phó Dung Phó Dung rất khó coi, tức giận hừ một tiếng, không nói gì.

Phó Dung quả thật có tư cách để tức giận, tính đi tính lại, người vô tội nhất là hắn, Cẩm Y vệ bắt chủ sự Lễ bộ kinh sư, nói ra thì

cùng có liên quan tới Cẩm Y vệ, cũng có liên quan tới Lại bộ, thậm chí Lễ bộ, Quốc Tử Giám, nội các... Nói tới liên quan thì những bộ môn này đều có liên quan, chỉ độc không liên quan một xu tới thái giám, đặc biệt là thái giám thủ bị ở tít tận Nam Kinh.

Vẫn là câu đó, Phó Dung hắn có trêu có chọc ai đâu? Chẳng qua chỉ là người sai vặt vào lúc rất không thỏa đáng bị dính vào thôi.

Nếu không phải là bởi vì sinh lý bản thân có chỗ thiếu xót, lúc này Phó Dung rất muốn kiễng chân chỉ vào mũi người trong nội đường, biểu đạt nguyện vọng mãnh liệt muốn phát sinh quan hệ siêu hữu nghị với tổ tiên trưởng bối nữ tính trong nhà các vị.

Phó Dung tư cách tư cách tức giận, nhưng Tần Kham thì lại không có tư cách này.

Việc này thật đúng là có liên quan với Cẩm Y vệ, hơn nữa có quan hệ trực tiếp.

Lâm Hãn cũng biết việc này không có quan hệ gì với Phó Dung, ngoài miệng thì nói nhị vị, nhưng mắt thì lại nhìn chằm chằm Tần Kham, ý tứ rất rõ ràng, chuyện Cẩm Y vệ các ngươi gây ra, ngươi cứ xem thế nào mà làm.

Ai ngờ Lâm Hãn thấy Tần Kham bỗng nhiên an tọa ở trên ghế thái sư tiền đường, chậm rãi phẩm trà, sau khi chép chép miệng, không ngờ nhắm mắt lại dưỡng thần, vẻ mặt đó giống như việc này hoàn toàn không liên quan gì tới hắn.

Lâm Hãn hít sâu, cố nén xung động muốn nổi giận, sắc mặt cũng mắt giác lạnh lùng, dứt khoát trực tiếp điểm danh.

"Tần Thiên hộ, việc này truy nguồn tìm góc thì Cẩm Y vệ không thoát được liên quan, ngươi có phải nên tỏ thái độ hay không?" Ngữ khí của Lâm Hãn không tốt lành gì, là thượng thư nhị phẩm đương triều, có thể trực tiếp nói chuyện với võ quan ngũ phẩm đã là không dễ dàng gì, về phần ngữ khí tốt hay xấu thì thật sự không thể hy vọng quá nhiều.

Tần Kham khẽ thở dài, không thể không mở mắt ra, hắn biết chuyện này mình phải gánh rồi, có điều tình huống hiện tại không

rõ ràng, không thể xử trí tùy tiện.

Đánh mắt cho Triệu Quan đứng phía sau, Triệu Quan hiểu ý gật gật đầu, đi ra khỏi đại đường Lại bộ.

Tần Kham mỉm cười: "Thượng thư đại nhân, việc này quả thật có liên quan tới Cẩm Y vệ, hạ quan không dám trốn tránh, về phần xử trí như thế nào, không bằng cứ tĩnh quan kì biến đi."

Lâm Hãn không nhịn được cả giận nói: "Tĩnh quan kì biến phải đợi bao lâu? Không ngoài một canh giờ, những sĩ tử vô pháp vô thiên này sẽ đập phá nha môn Lại bộ, ngươi cũng đừng có đứng nói chuyện thì không đau lưng, tất nhiên bị đập không phải là Thiên hộ sở thành đông của ngươi."

Tần Kham thở dài: "Cũng cũng hy vọng bọn họ tới đập Thiên hộ sở của ta lắm, để họ trút giận thì tốt. Thượng thư đại nhân cứ an tâm đừng nóng, hạ quan nhất định sẽ bảo vệ chu toàn nha môn Lại bộ."

Lâm Hãn cũng biết xử lý chuyện này rất phiền toái, lại càng không dám mở miệng bảo Tần Kham phái Cẩm Y vệ trấn áp đám sĩ tử này, truyền ra thì hắn sẽ có thể trở thành tử địch của người đọc sách trong thiên hạ, nên nghe vậy đành phải phẫn nộ hừ một cái.

Sau Một nén hương, Triệu Quan từ ngoài vội vàng đi vào, ghé vào tai Tần Kham nói khẽ mấy câu.

Tần Kham bình tĩnh gật đầu.

Chuyện gần như đã rõ ràng rồi, tiền căn tất nhiên là vụ án của Bành Tấn, nhưng Tần Kham rất rõ ràng, phàm là người đọc sách tụ tập thành nhóm, trong đó tất có phải có người dẫn đầu, năm bè bảy mảng thì không thể thành được nhóm.

Lúc này đầu lĩnh của những người đọc sách này là hai gã cử tử, một là cử nhân huyện Giang Ninh, họ Tiêu, tên Hồng Hoa, một là cử nhân huyện Thượng Nguyên, họ Vạn, tên Trực.

Tiêu Hồng Hoa là môn sinh của Bành Tấn, mà Vạn Trực thì là đồng niên thi hương của Bành Tấn lúc trước, hai người đều có quan hệ thân thiết với Bành Tấn, sau khi Bành Tấn vào chiếu ngục, người nhà của hắn liên hệ với hai người này, vì thế bọn họ liên hợp lại

cổ động một đám người đọc sách, hẹn tụ tập gây sự ở Lại bộ.

Xác định được mục tiêu thì dễ giải quyết rồi, Tần Kham nhíu mày suy nghĩ một lát, trên mặt liền lộ ra nụ cười thoải mái.

Oan ức này không dễ gánh, vẫn nên tìm người khác gánh thay.

Lâm Hãn thấy Tần Kham lúc này không ngờ còn cười được, trong lòng không khỏi càng tức giận, lạnh lùng nói: "Tần Thiên hộ nhàn nhã quá, không biết đã nghĩ ra thượng sách gì chưa?"

Tâm tình thoải mái hơn, Tần Kham nói chuyện cũng không có cố kỵ, mỉm cười, nói: "Kỳ thật biện pháp tốt nhất.... vẫn là lấy Phó công công ra làm lá chắn thịt, mọi người cùng nhau lao ra, cái này gọi là non xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt."

Phó Dung nghe vậy cả người run lên, sợ tới mức đang từ trên ghế đứng bật dậy như lò xo.

" Cẩm Y vệ Các ngươi không biết nói tiếng người à?" Phó công công hét toáng lên giống như ở trên đường cái bị nam nhân sờ mông.

Chương 73: Lừa nho Thiện hộ (hạ)

Tần Kham cảm thấy Phó công công có thành kiến với Cẩm Y vệ, cũng giống như Cẩm Y vệ có thành kiến với tất cả thái giám, kỳ thật mọi người đều thuộc loại người không được lý giải.

Lâm Hãn nghiêm mặt không nói gì, vẻ mặt từ chối cho ý kiến, theo hắn, lấy thái giám làm lá chắn thịt cũng tốt, Cẩm Y vệ dùng vũ lực đàn áp cũng tốt, chỉ cần các sĩ tử không hủy nha môn Lại bộ của hắn thì thế nào cũng được.

Ba người trong nội đường thuộc ba trận doanh khác nhau, nhưng mọi người đều có một điểm giống nhau, đó chính là tiết tháo mất rồi.

Có thành ngữ gọi là "Đại trí giả ngu", Tần Kham cảm thấy có thể phát minh một thành ngữ, gọi là "Đại gian nhược đức", kỳ thật phàm là người vào quan trường, phẩm tính cao thượng lúc trước đọc sách thánh hiền gần như đã vứt đi sạch, điểm mấu chốt đạo đức của mọi người thấp tới không dám tưởng tượng, đương nhiên, cũng có ngoại lệ, có điều loại ngoại lệ này chỉ như phù dung sớm nở tối tàn ở trong quan trường, kết cục cuối cùng tất nhiên là biến mất.

Người có đạo đức không làm quan được, cho dù làm quan thì tất nhiên cũng sẽ không làm được lâu.

Mắt thấy Phó công công tức giận tới có tư thế liều mạng với hắn, Tần Kham vội vàng ôn ngôn an ủi: "Phó công công yên tâm, vừa rồi hạ quan chỉ đùa một chút thôi, làm cho bầu không khí thoải mái hơn, không đến vạn bất đắc dĩ thì chúng ta tuyệt sẽ không lấy công công ra làm lá chắn thịt đâu."

Phó Dung ngây người một chút, tiếp theo thì lại nhảy dựng lên, cả giận nói: "Cho dù vạn bất đắc dĩ, các ngươi cũng không thể lấy Tạp gia ra làm lá chắn thịt được! Vì sao! Tạp gia trêu ai chọc ai?"

"Vâng, vâng, vâng."

Lâm Hãn nhíu mày, nói: "Tần Thiên hộ, chuyện khẩn cấp lắm rồi, ngươi có chủ trương chưa? Nói nhanh lên."

Tần Kham mỉm cười, nói: "Chuyện nếu có liên quan tới Cẩm Y vệ, tất nhiên sẽ do Cẩm Y vệ giải quyết, thượng thư đại nhân, Phó công công, cứ bình tĩnh ngồi xuống đi."

Lâm Hãn gật gật đầu, nói: "Tần Thiên hộ, sĩ tử chính là khí nặng của quốc gia, ngươi phải đối đãi tốt với họ, nếu có người chết, bản quan sẽ bắt ngươi tra hỏi."

Lời này hắn ném ra trước, lại đứng trên lập trường của tập đoàn quan văn buộc thuốc súng lên người Tần Kham như vậy. Thân ở trong hoàn cảnh ai ai cũng gian trá như quỷ, thư sinh văn nhược Tần Kham làm sao có thể thiện lương được.

Tiêu Hồng Hoa Tuổi chừng hơn ba mươi nhìn chằm chằm cửa thự nha đóng chặt, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh. Tiêu Hồng Hoa là môn sinh của Bành Tấn, nói là môn sinh, kỳ thật Bành Tấn chưa hề dạy hắn chút học vấn gì, chỉ có điều Bành Tấn nhậm chức Lễ bộ, Lễ bộ phụ trách khoa khảo, cử nhân Tiêu Hồng Hoa mới ba mươi tuổi tất nhiên muốn tiến thêm một bước trên sĩ đồ, luôn muốn tên được viết trên bảng vàn thì mấy không phụ nhiều năm gian khổ học tập, mà Lễ bộ thượng thư và các Thị Lang hiển nhiên chẳng thèm để ý tới tên tiểu cử tử vô danh này, thế nên Tiêu Hồng Hoa mới bái vào môn hạ của Bành Tấn.

Vạn Trực hơn Bốn mươi tuổi thì là tri giao và đồng niên thi hương của Bành Tấn.

Hai người đều là cử nhân có công danh, thường ngày ngạo khí mười phần, chế độ khoa khảo của Đại Minh giống như thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, hai người may mắn thuận lợi đi qua hai tòa cầu độc mộc rồi, tất nhiên có vốn để ngạo khí.

Khi người nhà Bành Tấn tìm tới bọn họ, cầu bọn họ cứu Bành Tấn, hai người cơ hồ không cần nghĩ ngợi gì đáp ứng ngay.

Nếu đổi lại là thời kì Thái tổ hoặc là Thành tổ, có lẽ hai người sẽ

không cần suy nghĩ cự tuyệt ngay thỉnh cầu chết người này, có điều hiện giờ là năm Hoằng Trị, tập đoàn quan văn đã nắm giữ quyền lên tiếng, vì thế thiện đãi sĩ phu cũng thành quan điểm chính của Đại Minh hiện giờ, chỉ cần tụ tập được một nhóm người đọc sách có công danh, vô luận Hán Vệ hay là quan phủ đều chẳng dám làm gì họ.

Vì thế hai người thương lượng, hơn một trăm người đọc sách cứ như vậy bị kéo lên chiến xa của hai người.

Sự thật quả nhiên như tính toán của họ, quan phủ và Cẩm Y vệ không dám làm gì họ, ngược lại liên tiếp bại lui vào nha môn, cửa lớn đóng chặt, treo cao miễn chiến bài.

Các sĩ tử trên Quảng trường còn đang hùng hùng hổ hổ không ngừng, Vạn Trực nhíu mày: "Nói Tiêu hiền chất, cứ giằng co như vậy cũng không phải chuyện hay, càng kéo dài thì tâm khí của mọi người càng nguôi, việc này e là không có kết quả."

Tiêu Hồng Hoa nhìn đại môn Lại bộ, lạnh lùng cười nói: "Vạn thúc, chúng ta khẳng định không thể để đám cẩu quan này trốn tránh mãi được, không bằng ùa vào, đập cửa nha môn ra rồi tính, luật pháp Đại Minh mặc dù nghiêm, nhưng luật không phạt được số đông, chỉ cần không xảy ra chết người, quan phủ cũng chẳng làm gì được chúng ta."

Vạn Trực gật đầu: "Ừ, cứ làm vậy đi."

Tiêu Hồng Hoa hít sâu một hơi, bỗng nhiên đứng lên vung tay hô to: "Các đồng niên đồng song, Hán Vệ hãm hại trung lương, Bành chủ sự vội tội mà bị bỏ tù, kẻ sĩ chúng ta đều có công danh, chính là trọng khí của Đại Minh, Lại bộ và Cẩm Y vệ không ngờ tránh mà không ra, không đếm xỉa gì tới chúng ta, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc vậy mà bỏ qua, để trung lương phải chịu khổ trong ngục ư?"

Nói mấy câu hô hào, các sĩ tử trên quảng trường lập tức lại được hâm nóng nhiệt tình, đều hô lớn: "Không thể!"

"Chúng ta đọc hết sách thánh hiền, bằng vào một bầu hạo nhiên chi khí mà đứng trong thiên địa, há có thể để mặc Vệ cẩu đổi trắng thay đen, để trung thần hàm oan? Hôm nay chúng ta phẫn nộ mà

đánh vào, chỉ để mở rộng chính khí của quốc triều, chỉ để gào thét sự bất bình càn khôn, các anh em, ai đi với ta."

Các sĩ tử hét lớn: "Cùng đi cùng đi."

Đây chính là diệu dụng của công danh, đây chính là lực dùng mãi không hết của các sĩ tử Đại Mình, cũng là nguyên nhân bản chất ham muốn công danh. Nhưng chỉ có công danh, vô luận tú tài hay là cử nhân, công danh chính là bùa hộ mệnh của họ, chính là giấy chứng nhận nhập môn đã gia nhập tập đoàn quan văn, vô luận gặp phải bất kỳ chuyện gì, bên trên cũng có toàn bộ tập đoàn quan văn làm chỗ dựa cho ngươi.

Nếu không có cái pháp bảo hộ thân này, một trăm bình dân văn nhược cho dù cho họ mượn gan to bằng trời, cũng không dám làm ra hành vi nghịch trùng kích quan phủ, nhưng tú tài với cử nhân thì khác, bọn họ chẳng những dám, hơn nữa còn có thể đặt mình trên độ cao chính nghĩa lẫm nhiên, mãnh liệt chiếm điểm cao của đạo đức, dùng đại biểu của chính nghĩa làm tên, không hề cố kỵ làm ra việc mà họ muốn làm.

Đây cũng là bản chất của văn nhân Đại Minh hiện giờ, dùng danh của chính nghĩa, đi làm những việc vô pháp vô thiên.

Tiếng hô tiếng quát ầm ầm, một đám sĩ tử giống như lũ điên ùa lên, bước tới bậc đá ở nha môn Lại bộ, nhấc tay nhấc chân, đang định lưu lại ký hiệu của sự chính nghĩa lẫm nhiên lên cửa lớn sơn đỏ, để ngày sau được gặp ngườita thổi phồng thì cửa lớn đột nhiên từ bên trong mở ra.

Chín tên Cẩm Y vệ bách hộ vây quanh Tần Kham ngang nhiên đi ra, các sĩ tử ngẩn người, động tác trùng kích nha môn lập tức khựng lại.

Khác với lúc đi vào, chín tên bách hộ vẻ mặt lạnh lùng như băng sương, Tần Kham bước ra một bước về phía trước, hét to: "Cẩm y Giáo úy ở đâu?"

Các Giáo úy và lực sĩ bình thường của Thiên hộ sở đã sớm trình diện, nghe thấy Tần Thiên hộ hét lớn, trên quảng trường lập tức truyền đến tiếng đáp đồng thanh đất rung núi chuyển.

"Có."

Tần Kham mặt lộ sát khí, chậm rãi nói: "Vây những sĩ tử trong mắt không có vương pháp này lại cho bản Thiên hộ."

"Vâng."

Hơn một ngàn Cẩm y Giáo úy mặc phi ngư phục đồng loạt rút đao, đằng đằng sát khí xông tới.

Tình thế đột biến, công thủ đổi chỗ!

Không ít sĩ tử lập tức kích động, dù sao cái việc trùng kích quan phủ này cũng có chút nghiêm trọng, các sĩ tử chưa trải qua trường hợp lớn tất nhiên cảm thấy sợ hãi, tuy nói mình đại biểu cho chính nghĩa, nhưng xú danh của Cẩm Y vệ vang vọng hơn năm, bọn họ nào có quản ngươi có chính nghĩa hay không, một đao bổ xuống, giảng đạo lý với bọn họ hữu dụng à?

Không ít sĩ tử lúc này mới cảm thấy có chút hối hận, chuyện có liên quan rắm gì tới mình đâu, vì sao lại tin lời mê hoặc, cứ đòi dính vào bãi nước đục này? Thật sự tưởng Cẩm Y vệ tiếng tăm lừng lẫy là tượng bùn muốn nhào nặn thế nào cũng được à?

Tiêu Hồng Hoa thấy tình thế không ổn, tiến lên một bước nghiêm nghị nói: "Dừng tay! Đám vệ cẩu các ngươi! Chúng ta chính là môn sinh của thánh nhân, bách độc bất xâm, bách tà bất nhập, thân có công danh được thánh thiên tử ban thưởng, ai dám làm gì chúng ta?"

Vạn Trực lúc ban đầu cũng có chút sợ hãi, thấy Tiêu Hồng Hoa đứng ra, lập tức cũng lấy hết dũng khí: "Đúng vậy, các ngươi giết được một hai người đọc sách, chứ giết được sao hết tất cả người đọc sách trong thiên hạ?"'

Ánh mắt Tần Kham như đao, nhìn chằm chằm hai người rồi lạnh lùng nói: "Ta tất nhiên không dám lạm sát người đọc sách, ta chỉ giết người đọc sách có tội, hai người các ngươi ai là đầu lĩnh?"

Hai người đồng loạt bước lên trước, đồng thanh nói: "Chúng ta đều là đầu lĩnh."

"Bắt!" Tần Kham hét to.

Hai gã bách hộ tự mình tiến lên, vỏ đao vỗ vào đầu gối họ, hai người lập tức đành quỳ xuống, tiếp theo thì rút dây gân bò ra trói lại, chỉ trong mấy cái hô hấp đã trói thành hai cái bánh thịt heo.

các sĩ tử ngây ngốc nhìn một màn này, có lòng muốn phản kháng, nhưng lại bị các Cẩm y Giáo úy tay cầm cương đao đã rời vỏ khiến cho sợ hãi, sát khí nồng đậm khiến cho họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiêu Hồng Hoa và Vạn Trực bị kéo vào nha môn một cách thô lỗ, sau đó thì cửa nha môn két một cái đóng lại.

Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, cảm thấy hết sức mất mặt, trên mặt mỗi người đều hiện lên một tia xấu hổ, một người cắn răng cả giận nói: "Hán Vệ không ngờ thực sự dám bắt sĩ tử trong sạch chúng ta, các niên huynh, nỗi nhục này chúng ta tuyệt đối không thể nhịn được!"

"Đúng vậy! Bắt chúng phải thả người."

Mọi người bất chấp sự uy hiếp của Cẩm Y vệ bốn phía, đều vung quyền đầu ra sức đấm vào cửa lớn.

Cửa lớn không chút sứt mẻ, các sĩ tử đập tới đau cả tay, thấy không làm gì được cả lớn, mọi người lại chửi ầm lên.

Trong cửa lớn, Triệu Quan nhìn Tiêu Hồng Hoa và Vạn Trực đang bị trói, không khỏi vẻ mặt đau khổ nói: "Đại nhân... thực sự bắt bọn họ thì chỉ sợ sẽ xảy ra đại sự đó."

"Ngu thế, cứ nói là thái giám là thủ ra lệnh cho chúng ta bắt không được à?" Tần Kham trợn mắt lên.

"A?" Triệu Quan mồ hôi lạnh tứa ra, vị Thiên hộ đại nhân này đúng là tự tìm đường chết, vừa đắc tội với người đọc sách không nói, đảo mắt đã đắc tội với cả thái giám thủ bị, hắn đây có phải là muốn tự sát nên kéo theo mấy cái đệm lưng không?

"Thôi, không dọa ngươi nữa, Phó công công hôm nay cũng xui xẻo lắm rồi, chúng ta không nên làm cho hắn thêm ngột ngạt nữa." Tần Kham thản nhiên cười cười.

"Hai người này giờ phải làm sao?"

Tần Kham cười cười nhìn hai người đang bị nhét giẻ vào miệng, vẻ mặt Tiêu Hồng Hoa đầy phẫn hận và cừu thị, Vạn Trực thì trong vẻ nghiêm nghị tựa hồ lại mang theo mấy phần sợ hãi.

Tần Kham quan sát họ một lúc như đi chợ chọn cải trắng, bỗng nhiên mỉm cười: "Vạn Trực đánh hai mươi trượng, trừ bỏ cử nhân, ha ha, đừng động tới một sợi lông của hắn, tách hai người này ra, không cho chạm mặt."

Tiêu Hồng Hoa lớn nhỏ dài ngắn vừa hay thích hợp, người này quả thực trời sinh cho một khuôn mặt để chịu tiếng xấu thay cho người khác, không lừa hắn thì sẽ bị trời phạt.

Triệu Quan cắn răng một cái, dù sao việc đã đến nước này, thôi thì đừng hỏi gì nữa, cứ nghe theo làm theo thôi.

"Vâng."

Sau thời gian Hai nén hương, cửa nha môn đột nhiên mở ra, Vạn Trực mình đầy thương tích bị ném đầu tiên, nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, mà Tiêu Hồng Hoa đồng thời cũng bị bắt vào thì chẳng sứt mẻ tới một cọng lông, ngơ ngác đi ra.

Các sĩ tử sợ quá, vẻ mặt lập tức trở nên không thoải mái, đãi ngộ của hai người khác biệt rõ ràng như vậy, không khỏi khiến người khác nghi ngờ.

Lúc này Triệu Quan mặt như băng sương từ trong nha môn đi ra, đứng trên bậc thang chậm rãi nhìn chung quanh một vòng, tiếp theo thì ném một cái túi về phía Tiêu Hồng Hoa, Tiêu Hồng Hoa không nhúc nhích, cái túi rơi xuống, kêu bốp một các, các sĩ tử cúi đầu nhìn, thì ra là một túi bạc.

Mọi người lập tức ồn ào, ánh mắt nhìn Tiêu Hồng Hoa càng thêm hoài nghi.

Triệu Quan rất hợp thời mở miệng lớn tiếng nói: "Điều tra ra cử tử huyện Thượng Nguyên Vạn Trực kích động sĩ, trùng kích quan phủ, trong mắt không có luật pháp, phạt đánh hai mươi trượng, đệ trình lên học chính đại nhân phủ Ứng Thiên tước công danh, cả

đời không thể nhập sĩ! Cử tử huyện Giang Ninh Tiêu Hồng Hoa dừng cương trước bờ vực, tố giác có công, thưởng một trăm lượng bạc."

Các sĩ tử hít một hơi lạnh, bốn phía là một mảng yên tĩnh.

Triệu Quan lạnh giọng nói: "Lại bộ Lâm thượng thư và Cẩm Y vệ Tần Thiên hộ rộng lượng với các sĩ tử, chuyện cũ sẽ bỏ qua, lệnh cho các ngươi lập tức giải tán, không được sinh sự, quê quán, tính danh, công danh của các ngươi Tiêu cử nhân huyện Giang Ninh đã nhất nhất tố giác, danh sách nằm trong tay Cẩm Y vệ, nếu còn dám tái phạm, nhân chứng vật chứng đủ cả, các ngươi tất biết vương pháp sâm nghiêm thế nào!

Bùm!

Cửa lớn đóng lại, lúc này không ai dám phá cửa quát mắng nữa.

Bốn phía vẫn là một mảng yên tĩnh, ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm Tiêu Hồng Hoa, tiếng hít thở vang lên.

Tiêu Hồng Hoa nhìn thấy ánh mắt oán độc của mọi người, cùng với túi bạc dưới đất, lập tức khắp cả người lạnh toát, như rơi vào hầm băng.

Chương 74: Gió êm sóng lặng

Thế nhân vẫn luôn tồn tại hiểu lầm đối với Cẩm Y vệ, bọn họ cho rằng Cẩm Y vệ chuyên môn hãm hại trung lương, kỳ thật loại quan điểm này là sai mười phần.

Phạm vi nghiệp vụ của Cẩm Y vệ rất rộng, bọn họ không chỉ hãm hại trung lương, cũng hãm hại cả gian thần, bất kể là người tốthay người xấu, đắc tội với Cẩm Y vệ thì sẽ khiến cho hắn không làm được người.

Chính nghĩa và tà ác, đều là đánh cờ vì lợi ích của mình, thắng thua dựa vào bản sự, theo mệnh trời.

Tên quảng trường đá xanh trước nha môn Lại bộ, hơn trăm tử giống như hơn một trăm con sói đói, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Hồng Hoa, trong mắt bọn họ lấp lánh hồng quang oán độc, trong sự yên tĩnh tràn ngập một cỗ sát khí.

Tiêu Hồng Hoa ánh mắt đờ đẫn mà trống rỗng, ngơ ngác nhìn cửa lớn đang đóng chặt, trong đầu kêu ong ong như ở trong chùa miếu bị chuông đồng đập phải, hắn giống như nhìn thấy trong khe cửa lớn của Lại bộ, có một đôi mắt lạnh lùng châm biếm đang nhìn hắn.

Chủ nhân của ánh mắt đó là ai?

Là tên Cẩm Y vệ Thiên hộ đó à? Một tên võ quan ở trước mặt người đọc sách ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nổi, làm sao dám tính kế cử tử Đại Minh như hắn? Hắn rốt cuộc là tính kế thế nào?

Đón ánh mắt đối địch của sĩ tử chung quanh, Tiêu Hồng Hoa cười sầu thảm, lẩm bẩm nói: "Không, không phải ta, ta không..."

Lời giải thích vô lực khiến ngay cả hắn nghe thấy cũng phải chột giờ, giờ khắc này, không không thể biện giải được nữa rồi.

"Đánh chết tên bại hoại này!"

Trong đám người không biết là ai gầm lên đầu tiên, giống như tướng quân trên chiến trường hạ mệnh lệnh tấn công, một đám tú tài, cử nhân đọc nhiều sách thánh hiền, lúc này giống như một đàn dã thú nổi cơn điên, quyền cước như mưa trút xuống người Tiêu Hồng Hoa.

Thân hình Tiêu Hồng Hoa dưới quyền cước của các sĩ tử điên cuồng, dần dần héo rút, ngã xuống đất.

********** **********

Triệu Quan bẩm báo với Tần Kham, nói Tiêu Hồng Hoa bị đánh đến trọng thương, cả đời không thể rời được khỏi giường, mà Vạn Trực thì cũng bị Giáo úy hành hình đánh gãy xương đùi, chữa khỏi cũng chỉ là tên què.

Tần Kham khe khẽ thở dài khe khẽ thở dài.

Người đọc sách Tự cao tự đại cuối cùng cũng gãy kích trầm xa trước mặt một Cẩm Y vệ Thiên hộ bình thường.

Không đành lòng ư? Không có gì mà không đành lòngcả, đây vốn là một cuộc đánh cờ ngươi chết ta sống, Tần Kham nếu thua, cái chờ đợi hắn chính là sự nghiêm trị của Cẩm Y vệ và tập đoàn và văn, may mắn là, hắn đã thắng.

Sau chuyện có thể sinh ra một số cảm xúc như là đồng tình, nhưng khi đánh cờ nên đi như thế nào, có thể lưu lại tính mạng cho hai người, đã là thủ hạ lưu tình với hạn độ lớn nhất của Tần Kham rồi.

Kẻ dẫn đầu gây chuyện không ngờ là tên bại hoại, trong nháy mắt bán đứng tất cả mọi người, vụ án của Bành Tấn tất nhiên không thể nổi sóng được nữa, các sĩ tử khi giản tán khỏi quảng trường thậm chí còn mang theo vẻ mặt xấu hổ, khẳng định khẳng định, Tiêu Hồng Hoa sau này vĩnh viễn không thể ngẩng đầu, hắn đã thành công địch của sĩ tử Giang Nam, nếu năng lực chịu đựng tâm lý của hắn hơi kém một chút, có lẽ sau khi bị đuổi về nhà sẽ học theo Tần Kham, thắt cổ tự tử trên xà nhà. Người đọc sách thời đại này vẫn rất sĩ diện, loại người thắt cổ không chết, vẫn không biết xấu hổ mà sống phây phây như Tần Kham dù sao cũng chỉ là số ít.

Cẩm Y vệ bắt Tần Kham chịu tiếng xấu thay cho người khác, Tần Kham lại thuận lợi đẩy nỗi oan này lên đầu người đọc sách, chuyện được giải quyết hoàn mỹ.

Quảng trường trống rỗng, binh lính ngụy lão Quốc Công điều tới và bọn thuộc hạ của Cẩm Y vệ sau khi các sĩ tử giải tán thì cũng rút lui, Cửa nha môn Lại bộ lại mở ra, các nha dịch quan lại đi lại không dứt, tất cả khôi phục như thường, các sĩ tử gây chuyện giống như một viên đá nhỏ ném vào biển lớn, chẳng làm dấy lên nổi bọt sóng.

Một con khoái mã rời khỏi Nam Kinh ngựa không ngừng vó chạy tới kinh sư.

Nam Kinh tựa hồ vẫn như trước kia, lại tự hồ khác rồi, kể từ ngày hôm nay, đám trọng thần huân quý Ngụy lão Quốc Công, thái giám thủ bị Phó Dung, Lại bộ thượng thư Lâm Hãn đã ghi nhớ tên của Tần Kham vào lòng.

Một người trẻ tuổi không có công danh không có bối cảnh, trong bất tri bất giác trên vũ đài hoa mỹ Đại Minh này chậm rãi thể hiện góc nhọn của mình.

Ánh mắt nhìn Tần Kham của chín vị bách hộ cũng khác, vốn bên trong các bách hộ còn có mấy người có chút xem thường thư sinh văn nhược Tần Kham này, trong lời nói tuy rằng cung kính, nhưng ánh mắt thì luôn toát ra mấy phần khinh thị, hôm nay sau khi Tần Kham thi triển một ám chiêu đối với người đọc sách, mấy bách hộ kia lập tức tràn ngập kính sợ đối với Tần Kham.

Trong mắt bọn họ, người đọc sách là tồn tại tà ác, trong năm Hoằng Trị người đọc sách, ngay cả Hán Vệ cũng không thể không kính họ ba phần, không ngờ người lãnh đạo trực tiếp Tần Thiên hộ ra tay một chiêu liề họa hại cho người đọc sách, hơn nữa hại xong không hề để lại ẩn hoạn, các bách hộ không thể không kính sợ đối với Tần Kham, có thể chơi người đọc sách thâm như vậy, tuyệt đối là nhân vật tàn nhẫn.

Uy tín của Tần Thiên hộ cứ như vậy được tạo dựng.

Mọi người giải tán, Tần Kham cảm thấy trong lòng có chút mệt

mỏi, hôm nay chỉ là mấy cử tử, tương lai thì sao? Trên con đường dẫn tới quyền lực, mình sẽ gặp phải bao nhiêu kẻ địch cường đại? Võ tướng, quan văn, thái giám, thậm chí... Hoàng đế. Những người này ai sẽ là chỗ dựa, minh hữu của hắn, anh sẽ trở thành tử địch của hắn? Hết lần này tới lần khác đánh cờ với kẻ địch, có thể đảm bảo người thắng cuối cùng luôn là mình không? Một khi bị thua, mình sẽ có kết cục như thế nào?

Quá mệt mỏi...

Về nhà, Tần Kham phân phó hạ nhân chuẩn bị thùng tắm, hắn muốn ngâm nước ấm, làm tan đi sự mỏi mệt trong lòng.

Vừa tiến vào thùng tắm thở hắt ra một hơi, hai tiểu la lị cắn cắn môi, rụt rè bước vào, hai nàng mặc yếm hồng, trên yếm thêu em bé ôm cá chép, ngực nhỏ vừa bắt đầu phát giục để hai núm ti nhô lên, tay và đùi trắng như ngó sen lộ cả ra ngoài, làm tâm tình người ta nhộn nhạo.

Tần Kham xấu hổ, ngồi trong thùng tắm hai tay che ngực: "Các ngươi vào làm gì?"

Liên Nguyệt cắn môi nói: "Ta nghe người khác nói, khi lão gia tắm rửa, nha hoàn ngoan nhất định phải phải lau người kỳ lưng cho lão gia, nha hoàn xấu thì mới mặc kệ lão gia."

Liên Tinh gật đầu theo quán tính: "Đúng."

Tần Kham cười khổ nói: "Không cần, lão gia quen tự tắm rửa rồi."

Hai nàng vội vàng lắc đầu, thần sắc rất kiên quyết: "Không được, lão gia, chúng ta phải làm nha hoàn ngoan, không làm nha hoàn hư, nha hoàn hư sẽ bị chủ nhân đuổi đi, khi đó chúng ta sẽ không còn nơi nương tựa."

Tần Kham dở khóc dở cười: "Yên tâm, lão gia không nỡ đuổi các ngươi đi đâu, về phần kỳ lưng thì miễn đi, lão gia không quen."

Hai nàng không nói gì, nhưng cũng không chịu đi, quai hàm bành ra, căm giận nhìn chằm chằm Tần Kham, hiển nhiên các nàng coi Tần Kham là tên đầu sỏ ngăn cản các nàng thực hiện chí hướng cao xa làm "nha hoàn tốt".

Không có ai có thể kháng cự đáng thương đáng thương của hai la lị xinh đẹp này, Tần Kham cũng không ngoại lệ.

Bất đắc dĩ thở dài, Tần Kham nói: "Được rồi được rồi, các ngươi mau tới kỳ lưng cho lão gia."

Hai nàng lập tức nhảy nhót, tranh nhau ùa lên, bốn cái tay vẫy loạn trong thùng nước, khiến Tần Kham không khỏi giãy dụa, hai bàn tay nhỏ bé bắt đầu kỳ lưng cho hắn, hai bàn tay nhỏ bé khác thì cố sức nâng đùi Tần Kham lên, tắm khăn tắm ra sức chà.

Xã hội phong kiến sa đọa trụy lạc, Tần Kham thoải mái tới muốn rên lên, vừa rên vừa phê phán xã hội cũ vạn ác này.

Thuận tiện còn muốn thương tiếc một chút các tiểu la lị đang ở trong nước sôi lửa bỏng mà hồn nhiên không phát hiện này.

" Lão gia, giữa hai chân người giấu cái gì vậy?" Liên Tinh chớp đôi mắt to, tò mò nhìn chằm chằm nó.

Tần Kham: "....."

"Ta xem nào! Lão gia giấu cái gì thế? Sao đi tắm còn mang nó theo." Bàn tay của Liên Nguyệt thò vào trong thùng, tóm lấy một vật lạ, sờ sờ mấy cái.

Tiếp theo nhị nữ sợ hãi thốt lên: "Lão gia, nó cứng quá! Mà sao lại Càng lúc càng cứng thế này! Đây là vật gì?"

"Binh khí!" Tần Kham sắc mặt đỏ bừng, cắn răng rít ra hai từ từ kẽ răng, thống khổ không chịu nổi.

"Binh khí?" Nhị nữ lập tức cảm thấy kính nể.

"Đúng, đây chính là tuyệt thế thần côn, bình thường không thể để lộ ra trước mặt mọi người, đi ra thì tất phải thấy máu mới về."

"Ồ! Lão gia, nó càng lúc càng sưng to ra nè, làm sao bây giờ?" Liên Nguyệt Liên Tinh không nhịn được trở nên kinh hoàng.

Tần Kham thống khổ nhìn chăm chú đôi môi anh đào của hai tiểu la lị, gian nan phun ra mấy từ: "Nước miếng có thể làm bớt sưng."

Chương 75: Dùng hết tài

các tiểu la lị không ngờ không biết thần khí thế gian này, các nàng từ nhỏ đến lớn thật sự quá đơn thuần, Tần Kham khi năm tuổi đã dùng kẹo que dụ dỗ tiểu muội muội hàng xóm cởi quần để hắn nghiên cứu, sáu tuổi thì đã nắm rõ tất cả cấu tạo sinh lý của nữ nhân, có thể nói là một đại tông sư già dặn, bảy tuổi thì thở dài với trăng vì đã đứng trên đỉnh cao của lĩnh vực này, cao thủ cô đơn, chỉ mong một lần bại.

Nếu dùng trình độ thuần của hai tiểu la lị này để bình phán tiêu chuẩn đạo đức, Tần Kham khi năm tuổi nên bị vứt vào chuồng lớn, bị người ta khênh đi khắp phố thị chúng, cố sự kiếp trước, không nên đề cập tới.

Tên mỗi giới Nuôi lớn hai la lị này chắc coi họ là cây tiền, cho nên trên phương diện giáo dục tuyệt đối thuần khiết như nước, cho nên các nàng có mắt mà không nhận ra thần binh, thật sự là hai cực phẩm la lị đơn thuần tới mức khiến cho người ta đau lòng.

Đơn thuần thì đơn thuần, nhưng Liên Nguyệt Liên Tinh không ngốc, từ trong ánh mắt không có hảo ý của Tần Kham, các nàng tựa hồ cảm giác được cái gì đó không thích hợp, tuy rằng không biết cây tuyệt thế thần binh này có hủy thiên diệt địa hủy thiên diệt địa thế nào, có điều có thể khẳng định, loại chuyện nước miếng làm bớt sưng này rất không đáng tin.

Liên Nguyệt Liên Tinh nhìn nhau một cái, không biết nghĩ tới điều gì, mặc kệ chí hướng làm nha hoàn tốt, hai người vứt lại Tần lão, kéo tay nhau chạy mất.

Tần Kham ngồi trong thùng tắm, mỏi mệt trong lòng lập tức bay sạch, trong lồng ngực dũng động một cỗ khí hào hùng.

Đi tới thời đại này là thiên ý an bài, nhưng hiện tại lại càng lúc càng phát giác mình sinh ra sự quyến luyến sâu sắc đối với thời đại này, giống như hắn vốn là phải thuộc về thời đại này vậy, một hồi nhân sinh kiếp trước chỉ là một giấc mộng, Đại Minh mới là trốn về chân chính của hắn.

Vì cái nhà này, vì người mà hắn quen biết trong thời đại này, Tần Kham hắn không nên mỏi mệt, lại càng không nên lùi bước.

Ứ đọng dần tan, hào khí nảy sinh, thư sinh văn nhược Tần Kham lúc này có một loại xung động muốn cầm lấy trường mâu đại thương quét ngang ngàn quân.

Nhưng mà lời nói của hai tiểu la lị ở bên ngoài phòng tắm lại khiến Tần Kham thiếu chút nữa thì xấu hổ và giận dữ tới mức lấy dây thừng thắt cổ.

"Ê, ngươi có biết tuyệt thế thần côn không?" Liên Nguyệt giả vờ thần bí không hề chú ý hạ giọng.

Mí mắt Tần Kham run run.

"Cái gì gọi là tuyệt thế thần côn?" Trả lời là một nha hoàn nội viện, nội viện Tần gia phân công rất lạ, mua đến bốn nha hoàn chỉ phụ trách chiếu cố Liên Nguyệt Liên Tinh, mà Liên Nguyệt Liên Tinh chỉ phụ trách chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Tần Kham, đúng kiểu ba hàng thẳng tắp, rất có tinh túy của bán hàng đa cấp kiếp trước.

"Tuyệt thế thần côn ngươi cũng không biết à?" Liên Tinh mang theo mấy phần ngạo khí và khoa trương như đã nhìn thấy mưa to gió lớn, vẻ khoe khoang rất rõ ràng.

"Liên Tinh tỷ tỷ, ta thật không biết..."

"Là gậy đó! Ài, chính là một cây gậy bằng thịt, có thể lớn có thể nhỏ, có thể dài có thể ngắn, nó mọc ở trên người lão gia. Ài, nói chung là một thứ rất lợi hại." Từ ngữ biểu đạt của Liên Tinh hữu hạn, gấp đến độ nhảy cẫng cả lên, cảm thấy lo âu và không cam lòng cho thần côn minh châu của lão gia không được thế nhân biết.

Nha hoàn vẻ mặt sùng bái nhìn chằm chằm hai vị la lị, tuy rằng không hiểu các nàng nói gì, nhưng bộ dạng nghe rất nghiêm túc.

"Chúng ta còn biết bí phương độc nhất vô nhị để làm bơ sưng cho tuyệt thế thần côn cơ." Liên Nguyệt dào dạt đắc ý gia tăng lợi thế cho kiến thức rộng rãi của các nàng.

Tần Kham ngồi trong buồng tắm, ôm trán bi phẫn ngửa mặt lên trời thở dài.

Xong rồi! Anh danh một đời của lão gia gia gia chủ gia gia chủ hết rồi, cho dù hiện tại có để mông trần lao ra bịt miệng hai la lị này cũng không còn kịp rồi, bánh xe lịch sử cuồn cuộn lao về phía trước, ý chí chủ quan của một cá nhân không thể ngăn cản.

"Quả nhiên rất lợi hại --" Sự sùng bái của nha hoàn rất mù quáng, chắc ngay cả nàng cũng không biết đang sùng bái cái gì.

Sự nhiệt tình của Liên Nguyệt Liên Tinh thật sự rất quá đáng: "Nào, lão gia đang an vị trong thùng tắm, ta dẫn người đi xem cây gậy ấy, thật sự rất lợi hại."

"Kẻ nào dám vào phòng tắm của ta, dù trốn xa cũng tru diệt." Tần lão cuối cùng không nhịn được mà phát hỏa, rít lên qua cửa sổ phòng tắm.

Liên Nguyệt Liên Tinh và bọn nha hoàn lập tức chạy tứ tán.

Lời đồn giống ôn dịch, không thể khống chế được sự khuếch tán.

Không quá vài ngày, ánh mắt nhìn lão gia của quản gia, người gác cổng, tạp dịch, bọn nha hoàn Tần phủ có thêm mấy phần biến hóa, ánh mắt luôn bất giác hướng xuống ngã ba của lão gia, sau đó vẻ mặt cổ quái chạy đi.

Càng quá phận là, không biết tên gia hỏa thối miệng nào không ngờ nói cả chuyện này ra ngoài, thế là đám con cháu huân quý ở Nam Kinh mà Tần Kham quen biết hiện giờ vừa thấy Tần Kham liền nhiệt tình chắp tay, miệng nói: "Thần côn huynh", vẻ mặt bỡn cợt dâm đãng, trong đó tiểu công gia họ Từ nào đó là chết bầm nhất, khiến người ta không nhịn được muốn rút đao bổ chết hắn.

********** **********

Đinh Thuận trở lại Nam Kinh, khuôn mặt phong trần mệt mỏi không che giấu được sự hưng phấn, chính mắt gặp Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, còn nói chuyện với lão nhân gia, Đinh Thuận kích động đến bây giờ vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Trần Thanh Nguyên đã bị Mưu Bân bí mật giam giữ, đối với hành vi của Tần Kham, Mưu Bân một chữ cũng không nhắc tới, không trách hắn gây chuyện, cũng không khen hắn khai thác được án lớn mưu phản, điều duy nhất làm là chỉ tự mình dưa Đinh Thuận từ thí bách hộ lên bách hộ.

Tần Kham mỉm cười, không có bất kỳ thái độ gì, thăng chức cho Đinh Thuận có thể nói rõ thái độ này, lúc trước đi một bước hiểm, xem ra nhận được hồi báo rồi.

Một con khoái mã vào kinh sư.

Trong đại đường Bắc trấn phủ ti, Mưu Bân lật xem tư tay Tần Kham phái người từ Nam Kinh đưa tới, trên mặt không ngờ lộ ra nụ cười.

Sĩ tử Nam Kinh trùng kích quan phủ, không ngờ bị Tần Kham dễ dàng hóa giải, tránh cho Cẩm Y vệ một hồi phiền toái rất lớn, việc này làm rất tuyệt.

Về phần lúc trước để Tần Kham chịu tiếng xấu thay, Mưu Bân không hề có vẻ áy náy, nhân tài cần khảo nghiệm mới có thể chứng minh được giá trị, nếu Tần Kham không hóa giải được phiền toái này, như vậy tài trí bình thường, chỉ đáng thành thành thật thật chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Có điều Mưu Bân cũng không ngờ, Tần Kham lại xử lý chuyện này khéo tới vậy, hơn nữa không hề lưu lại hậu hoạn, chỉ có điều biện pháp hơi nham hiểm có chút.

Sự thừa nhận của bệ hạ đối với Tần Kham bệ hạ vẫn rất có tính dự kiến, người này quả nhiên là một nhân tài, liên tưởng từng chuyện hắn làm sau khi vào Cẩm Y vệ tới nay, thậm chí ngay cả trong lúc vô ý gây họa đào ra ra được án tử mưu phản, lúc ấy thì cảm thấy tức giận, nhưng hiện tại ngẫm lại, Tần Kham hình như rất khiến cho người ta an tâm.

Khiến cho người ta an tâm, lại lập công lao, cho Chỉ huy sứ hắn mặt mũi, làm người khiêm tốn hơn nữa bối cảnh sạch sẽ.

Ý cười trong mắt Mưu Bân càng lúc càng đậm, ngón tay vô ý gõ lên

bàn, lẩm bẩm nói: "Tận dụng hết tài năng mới là dạo dùng người, Tần Kham này cứ để ở Nam Kinh thì không khỏi đáng tiếc, cũng nên điều hắn tới kinh sư rồi."

Chương 76: Điều lệnh tới.

Chỉ huy sứ Mưu Bân động ý, một tờ điều lệnh rời khỏi kinh sư. Hơn mười ngày sau, mười kỵ sĩ phong trần mệt mỏi vào Nam Kinh.

Trong Thiên hộ sở Thành đông, khi Tần Kham ngáp dài lười biếng mở điều lệnh của Chỉ huy sứ ra, hai mắt bỗng trợn tròn.

"Vào kinh sư? Để làm gì?" Tần Kham có chút không vui, dù sao vị trí Thiên hộ này của mình vừa ngồi vững, mọi việc ở thành đông cũng vừa đâu ra đấy, có tiểu công gia dẫn kiến, hắn cùng với rất nhiều đệ tử huân quý Nam Kinh có quan hệ không tồi, không ít lão bản của cửa hàng tửu lâu đổ phường thanh lâu có nhãn lực căn bản không cần hắn phải mở miệng, tự động tự giác bắt đầu cứ mỗi giao nộp phí bình an rất đúng hạn, thu nhập của mười Bách hộ sở càng lúc càng nhiều, uy tín của Tần Kham trong Thiên hộ sở càng ngày càng cao, mười vị bách hộ dưới tay đối với hắn cũng càng lúc càng tin phục.

Không nghi ngờ gì nữa, hiện giờ Tần Kham đang nghênh đón thời kỳ đi lên trong sự nghiệp, đang sống thoải mái dễ chịu thì Chỉ huy sứ Mưu Bân lại muốn điều hắn tới kinh sư.

Phụ trách đưa điều lệnh vẫn là người quen cũ, kinh lịch Dương Thiên Thọ, chủ quản nhân sự của Kinh lịch ti Cẩm Y vệ, việc này kiểu gì cũng phải là hắn làm.

Dương Thiên Thọ cười khổ, câu trả lời của Tần Kham này không nghi ngờ gì nữa làm hắn rất thất vọng, người khác nếu biết mình sắp được điều vào hoàng thành kinh sư, hoan hô nhảy nhót còn không kịp, vì sao vẻ mặt của vị Tần Thiên hộ này thoạt nhìn giống như đang bức hắn phải tự sát vậy?

Chắp tay, Dương Thiên Thọ cười nói: "Trước tiên chúc mừng Tần huynh đệ thăng chức, tuy rằng sau khi điều vào kinh sư vẫn là Thiên hộ, có điều kinh sư chính là dưới chân thiên tử, phân lượng của Thiên hộ trong kinh sư so với Nam Kinh thì nặng hơn nhiều."

"Có thể nhường sự phát dương phong cách này cho người khác không?" Tần Kham nhìn hắn với vẻ chờ mong.

Dương Thiên Thọ trả lời rất nghiêm túc: "Đây là điều lệnh Mưu soái tự mình viết, chỉ sợ có nhường cho người khác thì cũng không ai dám tiếp nhận."

"Nếu Không đi thì hậu quả nhất định rất nghiêm trọng phải không?"

Mặt Dương Thiên Thọ có chút sầm xuống, làm kinh lịch nhiều năm như vậy, lần đầu nhìn thấy ngay cả người được Mưu soái tự mình cất nhắc cũng không tình nguyện.

" Ta khuyên Tần Thiên hộ tốt nhất đừng nhìn sắc mặt sát tài của đám Nam trấn phủ ti, cũng tốt nhất đừng để rơi vào tay họ." Đốc sát nội bộ chủ quản Cẩm Y vệ Nam trấn phủ ti, đối với huynh đệ bản vệ phạm sai lần thì dụng hình rất tâm ngoan thủ lạt, Dương Thiên Thọ cũng không phải dọa hắn.

Tần Kham thở dài ảm đạm: "Vậy thì ta đi."

Dương Thiên Thọ cười nói: "Lần này thượng nhiệm kinh sư không cần quá gấp, có thể sau khi an trí thỏa đáng toàn bộ việc trên tay thì thượng nhiệm, Mưu soái rộng rãi, ông ta nói cho ngươi một hai tháng cũng không sao cả."

Tần Kham im lặng gật đầu, chuyện trong tay phải xử lý rất nhiều, đột nhiên phát giác phải rời khỏi, trong lòng rất không nỡ, thuộc hạ của Thiên hộ sở, đám đệ tử huân quý vừa ương ngạnh vừa đáng yêu, nhà mới vừa mua không lâu, cùng với... Tài nguyên càng lúc càng đẫy đà khả quan trong Thiên hộ sở.

Quan trọng nhất là bà tám nhỏ ở tận Thiệu Hưng, việc hôn nhân của hắn và nàng ta vẫn đang treo lơ lửng trong không trung, ước hẹn một năm của Đỗ Hoành với hắn đã qua quá nửa rồi, chuyến đi tới kinh sư này không biết mất bao năm bao tháng, nếu không từ mà biệt, Tần Kham có thể khẳng định, với tính tình của tính tình tuyệt đối sẽ cho mình một đao, một đường từ Thiệu Hưng giết tới nhà Tần Thiên hộ ở kinh sư, khí trường cường đại đến quan lại trên đường ngay cả phí cầu đường cũng không dám thu.

May mà Chỉ huy sứ cho Tần Kham một hai tháng thời gian, Tần Kham quyết định trước khi tới kinh sư nhất định phải giải quyết xong hôn sự của hắn và Đỗ Yên, nếu không để đêm dài lắm mộng, cha của Đỗ Yên nói không chừng sẽ thừa dịp hắn đi vào kinh sư, lét lút gả nữ nhi cho người khác, dù sao đây cũng là một thời đại chú ý lễ nghi mai mối, Đỗ Hoành không hề cho Tần Kham bất kỳ lời hứa thực tế nào, cho dù đổi ý thì Tần Kham cũng không làm gì được hắn.

"Người đâu, chuẩn bị ngựa, tới Thiệu Hưng." Tần Kham không chút do dự phân phó, quay đầu nhìn Dương Thiên Thọ, khách khí chắp tay: "Không biết Dương huynh."

Dương Thiên Thọ cười nói: "Ta là người của Kinh lịch ti, chỉ quản đưa điều lệnh của Mưu soái, có điều Mưu soái đối với Tần Thiên hộ ưu ái có thừa, cùng ngươi đi kinh sư hay là Thiệu Hưng đều không ngại, tương lai Tần huynh đệ thăng chức rất nhanh, đừng quên dắn dắt tên huynh trưởng không ra gì này là tốt rồi."

Lần trước khi đưa Tần Kham tới Nam Kinh nhậm chức bách hộ, Dương Thiên Thọ có vài phần lãnh đạm, hiện giờ Tần Kham nước lên thì thuyền lên, bất tri bất giác dùng xưng hô huynh đệ rồi.

"Như vậy, ngu đệ đa tạ Dương huynh."

"Không biết Tần huynh đệ tới Thiệu Hưng làm gì?"

"... Đi cầu hôn." Tần Kham sắc mặt có chút hậm hực, chuyến đi cầu hôn này, kết quả khó lường.

Dương Thiên Thọ vừa nghe vậy thì rất cao hứng: "Thì ra Tần huynh đệ muốn thành gia, thăng chức lại động phòng, có thể nói là song hỷ lâm môn, chúc mừng chúc mừng, không biết khuê tú nhà ai may mắn như vậy, có thể được Tần huynh đệ nhìn trúng."

Trí nhớ của Người này chẳng lẽ cũng như cá chỉ có bảy giây thôi à?

Tần Kham tò mò nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: "Lần trước dương huynh dẫn ta tới Nam Kinh đi nhậm chức,, nửa đường có một nữ ma đầu ra, đá cho dương huynh bay như diều đứt dây, Dương

huynh quên rồi à?"

Dương Thiên Thọ biến sắc, mồ hôi lạnh ứa ra, Tần Kham qua nét mặt của hắn có thể nhìn ra được, đại khái hắn đã nhớ lại đoạn ký ức đã phủ bụi ấy/

"Sao vẫn là nàng ta?" Dương Thiên Thọ thốt lên.

"Nàng ta là vị hôn thê của ta, lúc ấy đã giới thiệu với ngươi rồi mà."

Dương Thiên Thọ cười gượng: "Ta cho rằng ngươi sẽ thay đổi khẩu vị. Ài, thứ tội thứ tội, lỡ miệng, tóm lại, ài, chúc mừng Tần huynh đệ thăng chức."

Đổi giọng nhanh thật, lập tức, đem song hỷ lâm môn đổi thành đơn hỉ, rất rõ ràng, trong mắt Dương kinh lịch, thành thân với nữ ma đầu đó không được coi là hỉ sự, ngày sau hơi không cẩn thận có khi còn thành tang sự.

Tần Kham thở dài: "Ta cũng thống hận bản thân, vì sao khẩu vị vẫn nặng như vậy. Dương huynh đã nói không ngại tới Thiệu Hưng với ta, ngươi xem."

"Ái chà! Thiếu chút nữa thì quên, ta còn phải tới phủ Tùng Giang đưa công văn, trời sinh số lao lực." Dương Thiên Thọ vỗ đùi, vẻ mặt ảo não.

Tần Kham thành khẩn nói: "Dương huynh chớ sợ, ta dám đảm bảo, lúc này nữ ma đầu đó nhất định sẽ không đánh cho ngươi mưa bay đầy trời đâu."

Dương Thiên Thọ nghiêm mặt nói: "Tần huynh đệ nói đùa rồi, ngu huynh là loại người sợ bị đánh à? Quả thật có công văn phải đưa, ngu huynh tuyệt đối không thể vì việc tư mà lơ là việc công."

Vừa nói xong, Dương Thiên Thọ vội vàng cáo từ, chạy trối chết ra khỏi Thiên hộ sở, tới phủ Tùng Giang, chẳng biết hắn có thật có công văn phải đưa hay không.

********** ********

Hơn hai mươi thuộc hạ của Cẩm Y vệ, ước chừng hai xe ngựa quà tặng, sau khi giao nhận công sự của Thiên hộ sở, Tần Kham dẫn theo thuộc hạvà xe ngựa, ra khỏi cửa thành Nam Kinh, chậm rãi xuất phát tới Thiệu Hưng.

Sắc trời mờ mịt, cũng như tâm tình của Tần Kham lúc này.

Lần này cầu hôn, có thuận lợi không? Đỗ Hoành có đáp ứng không?

Nặng nề thở dài, Tần Kham nhìn sắc trời tăm tối, thì thào: "Chẳng lẽ cứ phải ép ta tống nhạc phụ vào chiếu ngục điều trị một phen hay sao?"

Chương 77: Lấy đức phục người

Nam Kinh và Thiệu Hưng cách nhau khoảng tám trăm dặm, nhóm Tần Kham đi mất chừng bốn năm ngày mới tới.

Vén mành xe ngựa, từ xa nhìn tường thành nguy nga cao lớn của thành phủ Thiệu Hưng, Tần Kham từ đáy lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói không tới trình độ "lúc đi còn trẻ khi về đã già", nhưng dù sao cũng rời đi hơn nửa năm, từ một thư sinh Sơn Âm văn nhược lặng lẽ vô danh, tiền đồ tuyệt vọng, cho tới bây giờ trở thành võ quan Thiên hộ tùy tùng mấy chục, tay nắm ngafnng, tao ngộ nhân sinh thật là khó dò, khi đi thì lẻ loi một mình, khi về thì áo mới ngựa đẹp, cái này có tính là áo gấm về làng không?

Nếu trong lòng không có áp lực hôn sự với Đỗ gia, Tần Kham lúc này nhất định sẽ rất vui vẻ, đáng tiếc, Tần Thiên hộ lúc này trong đầu chỉ nghĩ tới biện pháp để Đỗ Hoành gật đầu, không hề có cảm giác vui sướng áo gấm về nhà.

Hơn hai mươi Cẩm Y vệ Thủ hạ vốn là Giáo úy khi Tần Kham làm bách hộ, lần này vè Thiệu Hưng cầu hôn, Đinh Thuận có cơ hội thay chức hắn không bỏ qua cơ hội này, tự mình dẫn bộ hạ cũ đi theo, tạo thanh thế cho Thiên hộ đại nhân.

Các Giáo úy đối với Tần Thiên hộ tất cung tất kính, nhưng ở trên đường phố Thiệu Hưng thì không lễ phép như vậy, một đám người vây quanh xe ngựa của Tần Kham, không hề cố kỵ giục ngựa qua phố, khiến cho người đi đường gà bay chó sủa, thái độ ương ngạnh kiêu ngạo của Hán Vệ được biểu hiện không chút sót lại trên người bọn họ.

Tần Kham nhìn mà mí mắt giật giật: "Đinh Thuận."

"Đại nhân có gì phân phó?"

"Bảo các huynh đệ nhã nhặn một chút đi, lấy đức phục người."

Vấn đề tố chất của Cẩm Y vệ thực sự khiến cho người ta phải lo lắng, thường ngày thì không nói, nhưng nơi này là Thiệu Hưng, vạn nhất bị Đỗ tri phủ phát hiện con rể tương lai của hắn ở trên đường cái ngang ngược như cua, khi đó cho dù lôi hắn vào chiếu ngục để hắn thưởng thức một trăm lẻ tám các loại đại hình thì hắn cũng sẽ không đáp ứng gả nữ nhi cho Tần Kham.

Đinh Thuận rất cho Tần Thiên hộ mặt mũi, Tần Kham vừa dứt lời, Đinh Thuận chạy lấy đà xông lên, đá cho một Cẩm y Giáo úy đang người qua đường người qua đường bay lên trời, ở trong không trung vẽ ra một đường cong u oán, bay vào một cửa hàng bên đường, dẫn tới những tiếng loảng xoảng và tiếng kêu đầy tuyệt vọng của chưởng quầy.

"Đại nhân nói, lấy đức phục người! Ngươi con mẹ nó điếc à?" Đinh Thuận hung tợn nói.

Tần Kham vui tới mắt đỏ cả lên, vì thế hung hăng đạp cho Đinh Thuận một cước để tỏ ý hân thưởng.

Phương thức Làm người làm việc còn cần thương thảo, không thể phủ nhận, Đinh Thuận là thủ hạ tốt, là thủ hạ tốt khiến thủ trưởng bớt lo.

Tần Kham đăm chiêu, vỗ vỗ vai Đinh Thuận: "Lão Đinh, ngươi có biết tôi sắp được điều nhiệm tới kinh sư, ngươi nguyện ý nguyện ý, chi bằng cùng ta tới kinh sư đi nhậm chức? Tuy nói vẫn là bách hộ, có điều phân lượng của bách hộ kinh sư nặng hơn Nam Kinh đấy, ừ, ngươi nghĩ đi."

Đinh Thuận ngây ra một lúc, hán tử cao năm thước nước mắt lã chã rơi.

Tần Kham tim lạnh ngắt một nửa, ảm đạm nói: "Cho dù ngươi không muốn, cũng không cần phải thương tâm như vậy, ta sẽ không ép người đâu, ngươi làm như vậy khiến ta nhớ tới tâm tình tuyệt vọng khi ta lúc trước bị bức hôn."

Lời còn chưa dứt, Đinh Thuận ở trên đường cái, ngay trước mặt người đến người đi bùm một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh.

"Thuộc hạ nguyện ý theo đại nhân! Sự cất nhắc của Đại nhân, Đinh Thuận suốt đời không quên, từ nay về sau mạng của Đinh Thuận chính là của đại nhân, đại nhân muốn Đinh Thuận chết, Đinh Thuận lập tức cắt cổ."

Tần Kham mỉm cười vui mừng, trong lòng cảm động.

"Cho ta đào gỗ, ta báo quỳnh dao. Lão Đinh, ta nếu phát đạt, tất không xử tệ với ngươi."

"Vâng! Đinh Thuận cả đời không quên ơn huệ của đại nhân."

"Tốt lắm, đi bồi thường cho cửa hàng vừa rồi đi, nhớ kỹ, lấy đức phục người!"

"Vâng."

********** **********

Đoàn người qua phố xuyên ngõ, tới nha môn tri phủ Thiệu Hưng. Nha dịch ở cửa thấy một đoàn Cẩm Y vệ mặc cẩm bào uy phong lẫm lẫm đứng ở cửa th không khỏi kinh hãi, sau khi ngây ra một lúc, nhìn thấy hai xe quà phía sau bọn họ, lúc này mới xác định bọn họ không phải tới bắt phủ tôn đại nhân.

Vì thế nha dịch rất kính cẩn bẩm báo với Tần Kham, phủ tôn lão gia không ở nha môn, buổi chiều đã ra ngoài rồi.

Tần Kham gật gật đầu, vốn định đi vào tìm Đỗ Yên, nhiều ngày không gặp cũng rất nhớ nàng ta, nhưng bên cạnh có cả một đám sát tài như vậy, có chút không tiện, dứt khoát quay đầu đi, trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi đã, rồi nghĩ xem làm sao khiến Đỗ Hoành đáp ứng đáp ứng gả nữ nhi cho hắn.

Tìm một khách sạn, thuộc hạ Cẩm Y vệ nghênh ngang xông vào, còn chưa nói gì đã khiến khách nhân sợ tới mức kinh hô chạy tứ tán, trong chớp mắt đã chẳng còn bóng dáng, nhóm Tần Kham rất dễ dàng bao toàn bộ khách sạn, Đinh Thuận ném cho chưởng quầy đang nơm nớp lo sợ mấy thỏi bạc, cái này thuộc về bộ phận Lấy đức phục người.

Vừa vào khách sạn, Tần Kham bỗng nhiên nhớ tới Đường Dần, tên

tài tử nghèo túng tràn ngập ngạo khí nhưng lại ngốc tới đáng yêu ấy, không biết hắn hiện tại còn ở Thiệu Hưng hay không, biệt thự Đào hoa am của hắn không biết đã mua được chưa, đi vội quá, chưa kịp cáo biệt hắn, trong lòng cảm thấy rất có lỗi với hắn, trong trí nhớ dần dần mơ hồ, hình như trước khi đi còn lừa hắn một lần.

Sai người ra ngoài hỏi thăm một chút, Đường Dần không ngờ thật sự vẫn còn ở Thiệu Hưng, vẫn ở trong khách điếm đó, chỉ có điều trước mắt không ở trong phòng, nghe nói là ra ngoài tầm thi vấn từ rồi, Tần Kham không khỏi mừng rỡ, tầm thi vấn từ đương nhiên là vô nghĩa, tầm hoa vấn liễu mới là thực, ở thanh lâu nổi danh nhất Thiệu Hưng nhất định có thể tìm được hắn.

Thanh lâu nổi danh nhất Thiệu Hưng đương nhiên là Tần Thúy quán, chính là nơi tiền thân của Tần Kham đánh cho công tử của tri phủ tiền nhiệm hộc máu, nơi đó cũng từng có một vị cô nương tương thân tương ái với tiền thân của hắn, tên là Kim Liễu, đáng tiếc sau này độc thân tha hương.

Ra lệnh cho Đinh Thuận dẫn theo mấy tên huynh đệ thay thường phục, Tần Kham thì mặc áo dài tơ lụa màu lam, bên hông thắt ngọc đái màu tím, trên ngọc đái treo một khối ngọc bội hưởng phúc, tóc thắt chỉnh tề, lại vẩy mấy giọt dầu vừng, cầm theo một chiết phiến cốt ngọc mạ vàng.

Một hình tượng khách làng chơi anh tuấn mới mẻ được ra lò, cách ăn mặc này là học theo Đường Dần, trước kia khi hai người ở cùng một khách sạn, mỗi khi tới lúc chạng vạng, Đường Dần chính là phong tao như vậy ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Rất không quen với cách ăn mặc này, có điều Tần Kham ở Nam Kinh đã lâu, tất nhiên cũng hiểu đạo lý ở trường hợp bất đồng phải ăn mặc bất đồng, vào thanh lâu tìm kỹ nữ nếu mặc một thân phi ngư phục đằng đằng sát khí, vác Tú Xuân đao, không khỏi rất giết phong cảnh.

Tần Kham không tìm kỹ nữ, chỉ tìm Đường Dần, hắn là bằng hữu đầu tiên Tần Kham kết giao khi đi tới thế giới này, hiện tại hắn chỉ muốn uống rượu với bằng hữu, chia xẻ hỉ nhạc sầu bi sau khi chia tay, uống say thì gục đầu ngủ, hoàng đồ bá nghiệp, vãng lai cổ kim

cũng không thắng một trận say.

Tần Thúy quán ở thành đông Thiệu Hưng, là một tòa nhà gỗ ba tầng, trong lâu trang sức xa hoa, giờ đã là hoàng hôn, trước lâu là từng chiếc xe ngựa, môn đình tiếng người ầm ĩ, hai gã đại trà hồ hơn ba mươi tuổi đứng ở cửa, theo thói quen cúi lưng, mặc kệ có quen hay không, trước tiên cứ cười đã, đánh mắng gì cũng cười.

Tần Kham phe phẩy chiết phiến, phong lưu phóng khoáng đi vào trong lâu, đại trà hồ mắt sáng rực lên, bọn họ nhìn người quen rồi, từ cách ăn mặc của Tần Kham và khí thế của mấy tên tùy tùng nhanh nhẹn dũng mãnh nhanh nhẹn phía sau có thể nhìn ra được, đây là một vị quý nhân.

Quý nhân đại biểu cho tiền, đại biểu cho tài nguyên.

Đại trà hồ cung kính đi lên đón tiếp, cúi người hành lễ.

"Vị quý công tử này lần đầu tiên gặp, tiểu nhân có lễ, xin hỏi công tử muốn vào nghe nhạc, hay là muốn tìm cô nương vừa ý để nói chuyện giải sầu."

Tần Kham cười rất tiêu sái, phe phẩy chiết phiến, vừa định lên tiếng thì Đinh Thuận ở bên cạnh không kiềm chế được, đẩy đại trà hồ ra rồi tiến lên một cước đá văng cửa lớn, bộ dạng hống hách lỗ mũi nghếch lên trời, chẳng khác gì tiểu công gia họ Từ nào đó.

"Ít nói lời vô ích thôi, gọi tất cả kỹ nữ đẹp nhất của các ngươi ra cho công tử nhà chúng ta thử! Công tử chúng ta nói, lấy đức phục người, chơi xong chúng ta sẽ trả tiền."

Chương 78: Nhạc phụ nữ tế gặp lại nhau

Tần Kham bi ai phát hiện, mình giống như lại làm sai một chuyện rồi.

Cái này gọi là "Sống tới già, học tới già". Cuộc đời của người ta chính là một quá trình không ngừng phạm sai lầm, không ngừng học tập.

Lúc này Tần Kham học được một đạo lý là, khi một người ăn mặc nho nhã phong lưu, giống như công tử trọc thế, bộ dạng phong tao "Mãn lâu Hồng Tụ chiêu" vào kỹ viện chơi, bên cạnh tốt nhất đừng dẫn theo tùy tùng, nếu nhất định phải dẫn, ít nhất cũng nên dẫn mấy tên biết mấy phần phong nhã, làm việc đừng có thô lỗ, loại như Đinh Thuận thì tốt nhất tránh được bao xa thì tránh bấy nhiêu xa.

Từ hành động của Đinh Thuận, Tần Kham cũng dần dần nhìn rõ, bởi vì hoàng đế Hoằng Trị cố ý áp chế quyền lực của Hán Vệ, Cẩm Y vệ ở trước mặt quan viên có lẽ có thể giữ lễ phép, nhưng ở dân gian, trình độ ương ngạnh của bọn họ chẳng khác gì thời kì toàn thịnh, dân chúng nhìn Hán Vệ như thấy hổ lang tóm lại cũng là có đạo lý.

Đinh Thuận cửa Tần Thúy quán, hơn nữa lớn tiếng nói sau khi chơi xong sẽ trả tiền, tất cả những khách nhân trong đại sảnh nội môn đều ngây dại, tiếp theo sắc mặt của mọi người dần dần biến hóa, vô luận là tài tử tới tầm hoa vấn liễu, công tử quan lại người đầy quý khí, hay là phú thương thắt lưng dắt bạc triệu, sắc mặt của mọi người đều trở nên rất khó coi, giống như lúc mọi người đều đang đánh đàn thưởng hạc, cố gắng khiến cho bản thân làm chuyện tự nhận là cao nhã nhất thì đột nhiên một người lao ra, đốt cầm của họ, rồi đem hạc của họ ra nấu ăn.

Tần Kham rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, chui sâu được bao nhiêu thì chui.

Đinh Thuận ngược lại dương dương tự đắc, hắn cảm thấy đã giúp Tần đại nhân làm một chuyện tốt, đại nhân dùng hình tượng chói sáng như vậy để lên sân khấu, quả thực là khiến người ta hâm mộ vô cùng, nếu Tần đại nhân có lương tâm, lát nữa chắc sẽ uống cạn một chén lớn với hắn để coi như là tưởng thưởng.

Thở dài, Tần Kham một cước đá cho Đinh Thuận lảo đảo, nghiêm lệnh cho hắn và mấy tên thuộc hạ không được bước vào Tần Thúy quán dù chỉ nửa bước.

"Đại nhân, vì sao?" Đinh Thuận vẻ mặt rất bị thương.

"Bởi vì ngươi đây không phải là lấy đức phục người, mà là dùng sự khuyết đức để dọa người."

Một mình đi vào, Tần Kham đi nhanh qua đại sảnh, khí phái công tử trọc thế vừa rồi không còn sót lại tí gì, dùng tốc độ nhanh nhất lên lầu, biến mất...

Lên lầu hai, vừa định tìm người hỏi Đường Dần đang ở trong sương phòng làm chuyện không biết xấu hổ thì kết quả vừa quay người lại, liền nghe thấy tiếng bình rượu vỡ, một giọng nữ vui sướng kinh hô: "Ô! Đây không phải là Tần công tử, tình lang của Kim Liễu ư? Ngươi.. tới muộn rồi, Kim Liễu đi rồi."

Tần Kham ngạc nhiên: "....."

Một làn gió thơm thổi qua, mấy vị mỹ nữ nhu mì xinh đẹp xuất hiện trước mắt hắn, ai nấy đều nước mắt lã chã, vẻ mặt đồng tình và trìu mến nhìn hắn, giống như nhìn một con chó lưu lạc đáng thương.

Tần Kham: "....."

Hiểu đại khái rốt cuộc là sao, đoạn duyên phận không có hồi kết chủ nhân tiền nhiệm của thân thể này, hôm nay lại tiếp diễn ở đây. Tình sự khiên người ta phải ôm tay thở dài của Kim Liễu và tú tài nghèo túng Tần Kham kia.

Đường Dần từng nói qua, thanh danh của Tần Kham hiện giờ ở Tần Thúy quán so với Giang Nam đệ nhất tài tử hắn thì còn lớn hơn, lời này quả nhiên không giả.

Nếu lúc này mình bày ra bộ dạng cô đơn ảm đạm tình thương, mấy vị cô nương thanh lâu trẻ tuổi xinh đẹp trước mắt này nhất định sẽ không chút do dự kéo hắn vào phòng, cởi hết quần áo chui lên giường, an ủi tú tài si tình hắn, có thể khẳng định, tất cả hoàn toàn miễn phí, không chừng còn có thể đầy túi mà về, có lẽ còn có thể có văn nhân nhàm chán ghi lại, truyền thành thiên cổ giai thoại.

Danh lợi tài sắc kiêm thu, nếu không phải hơi ngại mất mặt thì Tần Kham có lẽ sẽ thực sự động tâm.

"Tần công tử, bỏ cuộc đi, đừng tìm Kim Liễu nữa, nghe nói nàng ta tới kinh sư rồi, khi đi khóc tới ruột gan đứt từng khúc." Một vị cô nương kéo tay áo hắn rơi lệ.

Bị một đám phấn hồng bao vây, Tần Kham rất không được tự nhiên, lúng túng nói: "Ta... Không phải đến tìm Kim Liễu."

"Vậy ngươi muốn tìm ai?" Cô nương chớp chớp đôi mắt to, mấy nữ tử chung quanh bất giác cũng ưỡn ngực.

"Kỳ thật ta tới là để tìm một nam nhân." Tần Kham rất bất đắc dĩ giải thích.

Chúng nữ: "....."

Vô số ánh mắt vô cùng đau đớn như mũi tên nhọn bắn về phía hắn, Tần Kham phát hiện các nàng hình như hiểu lầm ý mình rồi.

Đầu này bị chúng nữ trầm mặc vây quanh, ở trong một nhã các cạnh cầu thang truyền đến tiếng rên rỉ vừa giống như khóc vừa giống như khoái hoạt.

Tần Kham không nhịn được quay đầu lại, hắn rất muốn kiến thức người cổ đại đi chơi kỹ viện chơi thế nào, nghe nói khách làng chơi có tố chất đều nghiêm trang ngồi trước mặt cô nương, cùng các nàng đàm luận phong hoa tuyết nguyệt, đàm luận lý tưởng nhân sinh, đàm luận thi từ ca phú. Cái gì cũng bàn, chỉ là không làm chuyện mà nam nhân với nữ nhân nên làm.

Tần Kham luôn cảm thấy loại khách làng chơi này đầu óc có vấn đề, quả thực không bằng cầm thú.

Lúc này hắn rất muốn nhìn một chút nhã các truyền ra thanh âm tiêu hồn ấn rốt cuộc có quang cảnh thế nào, xem ra vị khách làng chơi bên trong ít nhất cũng không phải không bằng cầm thú, đại khái là chẳng khác nào cầm thú.

Cửa phòng đóng chặt của Nhã các rất hợp thời mở ra, một thị nữ bưng khay mộc đi vào, quang cảnh trong nhã các lộ hết cả.

Tần Kham đứng ở ngoài cửa, chỉ liếc vào trong một cái, lập tức trợn mắt há hốc mồm, mặt đầy kinh hãi.

Bên trong Nhã các, mấy người bộ dạng như quan viên đang vây quanh hầu hạ tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành, Đỗ Hoành thì một tay ôm một cô nương, cái miệng thường ngày có thể phun ra những lời nói đầy chính giống như miệng lợn đang khát nước, không ngừng ủn ủn vào bộ ngực đầy đặn trắng nõn của một cô nương ở trong đó, cô nương thì liên tục cười duyên, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng rên rỉ tiêu hồn.

Đúng vào lúc này, Đỗ Hoành đang mặt đỏ tai hồng cũng rất hợp thời ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Tần Kham bộ dạng si ngốc đứng bên ngoài nhã các.

Ánh mắt Hai người chạm nhau, trầm mặc...

Tần Kham giống như bị sét đánh, sự khiếp sợ trong lòng không cách nào hình dung được.

Chuẩn nữ tế gặp chuẩn nhạc phụ đi chơi kỹ viện, chuẩn nữ tế bên cạnh có một đám oanh oanh yến yến vây quanh, chuẩn nhạc phụ thì đang ủi ủi ngực cô nương. Tình cảnh này.

Tần Kham bỗng nhiên rất muốn tát mình một cái, vì sao lại có ý tưởng này, không nên tới đây tìm Đường Dần mới đúng?

"Ta không nhìn thấy gì cả." Tần Kham quay đầu bỏ chạy.

Bùm !

Đỗ Hoành ở trong nhã các hung hăng vỗ bàn, chỉ ra ngoài cửa gầm lên: "Đứng lại cho lão phu."

Tần Kham đành phải đứng lại.

Đỗ Hoành mặc thường phục, không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của các cô nương và quan viên trong nhã các, nổi giận đùng đùng đi ra.

Khí trường rất cường đại, Tần Kham hoài nghi hắn muốn diệt khẩu mình.

"Ngươi! Tên hỗn trướng này! Ngươi về Thiệu Hưng khi nào thế?" Trong mắt Đỗ Hoành giống như phun ra lửa.

"Buổi chiều vừa về."

"Ngươi tới Thiệu Hưng làm gì?" Đỗ Hoành thần sắc không tốt, mắt lườm mấy nữ tử yêu diễm hoặc đang ôm hoặc đang kéo bên cạnh Tần Kham, Đỗ Hoành cảm thấy rất tức mắt.

Tần Kham xấu hổ cười cười: "Ta tới đề thân."

"Đề thân với ai?"

"Đương nhiên là đề thân với Đỗ đại nhân ngài rồi."

Đỗ Hoành càng phẫn nộ hơn, run rẩy chỉ vào nữ tử bên cạnh Tần Kham, tức giận đến cả người run rẩy: "Phương thức này này gọi là 'đề thân' à?"

"Đỗ đại nhân, tất cả đều là hiểu lầm." Tần Kham bất đắc dĩ giải thích.

"Ngươi vào thanh lâu cũng là hiểu lầm à? Người khác trói ngươi lôi vào đây à?" Đỗ Hoành cười lạnh.

"Bất kể ngài tin hay không, ta vào thanh lâu là để tìm nam nhân."

Chương 79: Thiệu Hưng cầu hôn

Quân tử không ngừng vươn lên, quân tử... Không nên đi chơi kỹ viện, lại càng không nên khi đi chơi kỹ viện thì tình cờ gặp chuẩn nhạc phụ, gặp gỡ Đỗ Hoành ở nơi như thế này, tuyệt đối không thể sinh ra niềm thổn thức "nhân sinh hà xử bất tương phùng".

Ánh mắt lườm Tần Kham của Đỗ Hoành rấtcó sát ý, đó là một loại ánh mắt muốn đâm hắn cho thống khoái, Tần Kham hoài nghi mục đích của hắn không chỉ là cả mà thấy bất công cho nữ nhi, à còn có cả ý giết hắn diệt khẩu, dù sao cảnh lão già không râu này dùng miệng gặm ngực của nữ nhân đều bị hắn thấy rồi, có thể khẳng định, vị nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp kia cũng không phải nhạc mẫu tương lai của hắn.

Loại chuyện tới thanh lâu tìm nam nhân này đương nhiên không thể tin được, ánh mắt của Đỗ Hoành đang thiên đao vạn quả Tần Kham, hắn cho rằng Tần Kham chẳng những vũ nhục nhân cách của hắn, còn vũ nhục cả chỉ số thông minh của hắn.

Tri phủ đại nhân đương nhiên sẽ không cãi nhau với người ta trong thanh lâu, có tức đến mấy thì với phải bảo trì khí độ hàm dưỡng của quan viên.

Nhã gian lầu ba Tần Thúy quán, Đỗ Hoành và Tần Kham ngồi riêng bên trong, tất cả người còn lại chờ ở ngoài.

Trước cửa Nhã gian dựng một tấm bình phong thủy, bố trí bên trong cũng có chút thanh nhã, trừ mấy cái ghế thêu ra thì còn có một cái bàn bát tiên, còn có mấy bức tranh chữ treo trên tường, ngoài ra thì không còn gì cả.

Đỗ Hoành khôi phục hình tượng ra vẻ đạo mạo trước kia, tứ bình bát ổn ngồi trên ghế, chậm rãi uống trà, mắt lại thỉnh thoảng nhìn bọt trà nổi lên trong chén, chốc chốc lại ngẩng đầu dùng ánh mắt sắc bén lườm Tần Kham một cái.

Tần Kham không hề có áp lực, ở trong thành Nam Kinh cùng tôn tử của Quốc Công này, nhi tử của Hầu gia kia khi đánh bài thì hò hét chửi bới, chướng khí mù mịt, phủ doãn Ứng Thiên thấy Tần Thiên hộ còn phải khách khí chắp tay thi lễ, mấy vị viên ngoại lang Thị Lang lục bộ cũng đều ngồi ăn cơm uống rượu với hắn. Cái này gọi là từng đi qua biển thì sợ chi nước, chút quan uy cố ý phát ra ấy của Đỗ tri phủ thực sự là không mang lại tác dụng gì ở trước mặt hắn.

Nếu Đỗ đại nhân biết Tần Kham ở thành Nam Kinh mỗi ngày giao tiếp với những người nào, chắc hắn sẽ cảm thấy xấu hổ vì hành vi ngây thơ tán vương bá chi khí này của mình.

Không biết vì sao, bất kể hiện tại Đỗ Hoành biểu hiện ra vẻ đạo mạo thế nào, trong đầu Tần Kham luôn hiện ra hình ảnh hắn dùng miệng gặm ngực của nữ nhân kia, có gạt đi cũng không được, giống như đã thành ác mộng trong đầu hắn. Xem ra chẳng những ngày mai sẽ đau mắt hột, buổi tối cũng sẽ gặp ác mộng, phong thuỷ của Tần Thúy lâu này chắc là phạm tới bát tự của Tần Thiên hộ.

Đỗ Hoành phá vỡ sự trầm mặc trong phòng, hơn nữa rất lý trí bỏ qua hành vi khách làng chơi dây dưa với đám oanh oanh yến yến trong kỹ viện vừa rồi.

"Tới đề thân à?" Đỗ Hoành tựa cười mà như không phải cười: "Bản quan nếu nhớ không lầm, chúng ta là hẹn một năm, giờ mới qua được một nửa, không phải là quá nhanh ư?"

Tần Kham chắp tay nói: "Phủ tôn đại nhân, không phải hạ quan nóng vội, chỉ vì kinh sư có điều lệnh, hạ quan phải vào kinh sư nhậm chức, nam bắc ngàn dặm xa. Việc của ta và lệnh thiên kim cũng không thể không định ra sớm một chút."

Đỗ Hoành mặt hiện vẻ không vui, lạnh lùng nói: "Ngươi không nhắc tới bản quan cũng quên, nghe nói ngươi sa đọa đến mức tới đầu phục Cẩm Y vệ, còn thăng lên làm Thiên hộ?"

Tần Kham: "....."

Chuyện này thật sự không thể tranh cãi, mỗi người có giá trị quan

riêng, rõ ràng là chuyện một bước lên mây, nhưng từ miệng Đỗ Hoành nói ra lại biến thành "Sa đọa". Ngay cả gà cũng có gà yêu nước, dựa vào cái gì mà cho rằng Cẩm Y vệ đều là người xấu?

Lo lắng của Đỗ Yên không thừa, cha nàng ta quả nhiên rất phản cảm với Hán Vệ, việc hôn nhân này càng lúc càng khó lường.

Đỗ Hoành lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy làm Thiên hộ là có tiền đồ? Có tư cách đúng lý hợp tình đề thân với bản quan?"

Tần Kham cười khổ nói: "Ta đề thân chẳng liên quan gì tới Thiên hộ cả."

"Vậy ngươi dựa vào cái gì đề thân với lão phu?"

Mâu thuẫn của nữ tế và nhạc phụ, tức phụ và và bà bà, là vấn đề từ hai ngàn năm nay cũng không thể giải quyết hoàn mỹ. Kiếp trước mà hỏi "Dựa vào cái gì", ngụ ý đơn giản chính là hỏi ngươi có bao nhiêu tài sản, ngụ ý của Đỗ Hoành chắc sẽ không nông cạn như vậy, nhưng câu trả lời của Tần Kham thì cũng rất nông cạn.

"Ta... Có nhà có xe, còn có một tấm chân tình." Tần Kham líu ríu nói.

Đỗ Hoành ngạc nhiên: "....."

"Ta ở Nam Kinh mua được một căn nhà ba gian, còn mua một chiếc xe ngựa, thuê một vị xa phu." Nhìn thấy thần sắc của Đỗ Hoành không tốt, Tần Kham lại vội vàng đưa ra thêm lợi thế: "... Tiền tiết kiệm cũng rất khả quan."

Đỗ Hoành sau khi ngây người một lúc, mới dần dần lĩnh hội được ý tứ của Tần Kham, không khỏi giận dữ: "Trướng trướng Khá lắm! Đây là tiền đồ của ngươi à?"

********** ********

Quả nhiên không ngoài sở liệu, đề thân thất bại.

Tần Kham vô cùng buồn bực, vì sao cưới lão bà khó như vậy? Mình tuy nói không tính là thanh niên kiệt xuất, nhưng ít ra thì cũng là trẻ tuổi đầy hứa hẹn, mỗi ngày soi gương cũng không nhịn

được mà phải chắp tayvới gương, tỏ ý khâm phục, Đỗ Hoành sao ghét hắn vậy?

Lần đầu phát hiện, Cẩm Y vệ bị quan văn kỳ thị tới mức này.

Ra khỏi Tần Thúy quán, đám Đinh Thuận vẫn ở bên ngoài, thấy Tần Kham rầu rĩ không vui đi ra, không khỏi tiến lên quan tâm hỏi. Tần Kham sau khi kể lại tao ngộ vừa rồi, đám Đinh Thuận giận tím mặt.

"Hay cho gã tri phủ giả thanh cao! Cẩm Y vệ sao lại không thể cưới nữ nhi của hắn?"

"Đại nhân đừng lo lắng, thuộc hạ giờ sẽ xách Đỗ lão nhân đó ra, tìm cớ ném vào chiếu ngục, chờ hắn thử một trăm lẻ tám loại hình pháp rồi, để xem hắn có gật đầu không."

Tần Kham cảm thấy rất an ủi, không hổ là người cùng hệ thống, phương pháp làm việc của mọi người rất nhất trí, từ trước khi rời khỏi Nam Kinh hắn chính là nghĩ như vậy.

Có điều suy nghĩ này không thiện lương lắm,, ít nhất Đỗ Yên biết khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn, lọt vào tay nàng ta so với lọt vào tay Cẩm Y vệ, kết cục chẳng tốt hơn là bao.

" Biện pháp này không thể thực hiện..." Tần Kham lắc đầu.

"Đại nhân có biện pháp tốt hơn khiến đó lão nhân gật đầu à?"

"Biện pháp tạm thời chưa có, thôi, trước hết nghĩ biện pháp chơi hắn đã." Vỗ vỗ vai Đinh Thuận, Tần Kham hạ thấp giọng nói: "Phái người tới nội viện nha môn nha môn thông báo cho nữ nhi hắn một tiếng, nói với nàng ta lão nàng ta ở Tần Thúy quán chơi gái, hơn nữa còn chơi đôi."

PHì, đồ không biết xấu hổ, để nữ nhi tới bắt gian, không tới nhanh thì có thêm hai bà mẹ đó."

Khuôn mặt Đinh Thuận run run, quả thực không thể đắc tội với người đọc sách, đặc biệt là người đọc sách bị trừ công danh, tâm thái của người như vậy rất vặn vẹo, nhìn thủ đoạn hắn đối phó với người đọc sách, phải gọi là vừa thâm vừa độc.

Đi theo một vị thủ trưởng như vậy tới kinh sư nhậm chức, đối mặt với vô số quan văn của kinh sư.

Có thể tưởng tượng, tương lai kinh sư sẽ rất náo nhiệt.

Sau nửa canh giờ, trong nội viện tri phủ nha môn Thiệu Hưng bỗng nhiên có một đám nữ phó cường tráng tay cầm gây gộc đi ra, do một lão phu nhân trung niên cầm đầu, Đỗ Yên đi theo sau phu nhân, hai nữ nhân mặt đằng đằng sát khí, nữ phó cường tráng vung gậy gốc đi vây quanh họ, một đám người đằng đằng sát khí tới Tần Thúy quán.

Chương 80: Thiệu Hưng đề thân

Dựa vào lương tâm mà nói, Đỗ Hoành chơi kỹ viện kỳ thật cũng không phải chuyện quá đáng gì, triều Đại Minh hiện giờ, không phải như kiếp trước, đi chơi kỹ viện không cần lo lắng cảnh sát kiểm tra phòng, càng không cần lo lắng cảnh sát sẽ phạt tiền mua dâm.

Không khí Đại Minh rất cởi mở, văn nhân sĩ phu lưu luyến thanh lâu xem như một chuyện phong nhã, từ xưa đến nay cố sự tài tử và danh kỹ nhiều đếm không hết, dẫn tới sự ca ngợi của vô số người đọc sách và sĩ phu dân gian, khi hâm mộ các tài tử này được hưởng diễm phúc, cũng không thấy ai gọi những tài tử này là khách làng chơi.

Đây là một thời đại kỳ lạ, hai loại tư tưởng cởi mở và bảo thủ cùng tồn tại lại tường an vô sự, Trình Chu lý học ở triều đại Minh có nói, ngay cả khoa khảo cũng dùng 'tứ thư chương cú tập chú' của Chu Hi để làm căn cứ bình phán, nghiêm khắc thừa hành tư tưởng cương thường "Quân thánh thần hiền, tử hiếu tôn hiền, trinh nữ liệt phụ", đồng thời trong đại hộ nhân gia lại có vô số chuyện tình thú.

Ví dụ như trong nội viện của đại hộ nhân gia, hai vợ chồng có thể lộ thiên giao hợp trong hoa viên, bọn nha hoàn thậm chí còn giúp lau mồ hôi cho chủ nhân chủ mẫu đang trần truồng, khi chủ mẫu không chịu nổi thì tiểu thiếp hoặc nha hoàn có thể lên đài thay thế, những hành vi này ở thời hiện đại thì được coi là vô cùng hoang dâm lớn mật, nhưng ở trong phủ đệ đại hộ Minh triều thì lạilà cực kỳ bình thường, hơn nữa cũng không vi phạm luân thường gì cả.

Ví dụ như thời Vĩnh Lạc, tài tử họ Vương nào đó ở Phúc Kiến trong lúc vô tình nhìn thấy ngọc thể của nữ tử nhà đối diện đang ngủ trưa, đó là ngọc thể trần như nhộng thực sự, Vương tài tử trong lòng ngứa ngáy, viết luôn một bài dâm thơ trêu chọc nàng ta, thơ viết "Một đôi trăng sáng dán trước ngực, vườn nho ngọc bích

tim tím xinh."

Không nghi ngờ gì nữa, bài thơ này thuộc loại dâm thơ không hề che đậy, nhưng mà nữ tử trần truồng bị người ta thấy kia chỉ trách Vương tài tử vài câu là không biết xấu hổ, việc này cứ vậy là xong, không kiện Vương tài tử vào nha môn, cũng không bởi vì thân thể của mình bị người ta nhìn thấy hết mà khóc sướt mướt đòi sống đòi chết, bởi vậy có thể thấy được không khí Minh triều cởi mở cỡ nào.

Không khí Minh triều như vậy, theo lý thuyết thì Đỗ tri phủ đi chơi kỹ viện cũng không là gì, hắn hoàn toàn có thể đúng lý hợp tình.

Có điều phàm việc gì cũng có ngoại lệ, Đỗ Hoành chính là ngoại lệ.

Trước tiên phải nói tới Đỗ phu nhân, cũng chính là nhạc mẫu tương lai của Tần Kham, bà ta không phải là phụ đạo nhân gia bình thường, Đỗ phu nhân họ Vương, người Ninh Ba Chiết Giang, gia cảnh rất bình thường, nhưng bà ta có hàng xóm không bình thường, hàng xóm so với nàng ta thì lớn hơn hai mươi tuổi, Đỗ phu nhân lúc còn nhỏ thường trèo lên tường vây, xem hàng xóm luyện võ, dần dà, Đỗ phu nhân cũng học được mấy chiêu kỹ năng.

Hàng xóm thấy nàng thông minh đáng yêu, cũng rất có tính nhẫn nại (một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào cũng bò trên tường xem lén, người bình thường không thể làm được chuyện biến thái như vậy) vì thế hàng xóm khi vui liền dạy bà ta mấy chiêu, từ đó về sau Đỗ phu nhân đánh khắp Ninh Ba không địch thủ, đáng tiếc hàng xóm thủy chung không chịu thừa nhận quan hệ thầy trò, mấy năm sau rời khỏi Ninh Ba, dạo chơi thiên hạ, có lẽ là đi khắp thé gian kêu gào "Cao thủ tịch mịch, chỉ cầu một lần bại".

Vị hàng xóm này của Đỗ phu nhân họ Trương, tên Tùng Khê, không sai, chính là tứ đồ đệ Trương Tùng Khê của Trương Tam Phong dưới ngòi bút Kim lão tiên sinh.

Về phần hắn rốt cuộc có phải đồ đệ của Trương Tam Phong hay không, lịch sử không khảo chứng được, chắc là khả năng không lớn, hai người cách nhau hơn ba trăm năm, nhưng có một điểm có thể xác nhận, hắn quả thực là người sáng lập nội gia quyền.

Đỗ phu nhân được Trương tông sư tự mình dạy dỗ, cho dù không thể xưng là thiên hạ vô địch, nhưng ít nhất cũng có thể được coi là đông phương bất bại.

Đỗ phu nhân thân mang tuyệt thế võ công tự mình dẫn đội đi bắt kẻ thông dâm, hậu quả không phải nghiêm trọng bình thường, ngay cả Đỗ Yên bình thường kiêu ngạo ương ngạnh cũng chỉ có thể cụp mắt thành thành thật thật đi theo phía sau Đỗ phu nhân, có thể thấy được khí trường của nhạc mẫu tương lai Tần Kham cường đại cỡ nào. Đỗ Hoành năm nay đã hơn bốn mươi nhưng không có con nối dõi, cũng không dám cưới thiếp nạp phòng, không phải không có liên quan tới dâm uy của Đỗ phu nhân.

Nguy cấp, sát khí ngút trời!

Đỗ tri phủ vẫn đang ở trong Tần Thúy quán tiếp tục ôm nữ tử trẻ tuổi ăn đậu hủ thì bỗng nhiên cảm thấy tận thế đã tới gần.

Đinh Thuận ngang ngược bắt quán trà ở đối diện Tần Thúy quán đã đóng cửa phải mở lại, kính cẩn mời Tần Kham vào ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ ở tầng hai.

Pha một ấm trà Long Tĩnh, Tần Kham chân bắt chéo, nhàn nhã thổi bọt trà, chậm rãi nhấp một ngụm, hồi vị ngân nga, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tần Thúy quán đèn đuốc huy hoàng, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Không lâu sau, cuối ngã tư đường vang lên tiếng động lớn, một đám vú già cường tráng tay cầm gậy gộc bước tới, hai người cầm đầu mặc áo dài tím, mặt như hung thần ác sác, hai mẹ con này ngay cả vẻ mặt cũng giống y nhau.

Đại trà hồ trước Tần Thúy quán thấy một đám nương tử quân oanh oanh liệt liệt đánh tới, không khỏi sợ hãi, vội vàng quay đầu chạy về, thuận tay đóng chặt cửa lại.

Phía trước cửa sổ ở lầu hai quán trà đối diện, Tần Kham từ từ phẩm trà, nhìn thấy cảnh bắt kẻ thông dâm khí thế ngút trời này, nụ cười ở khóe miệng càng sâu.

Tần Kham lần đầu tiên Tần Kham nhìn thấy nhạc mẫu tương lai,

Đỗ phu nhân tuổi chừng hơn ba mươi, nhìn khá là trẻ, bởi vì luyện võ quan hệ, dáng người và làn da bảo dưỡng phi thường tốt, hai mẹ con đứng cạnh nhau mà như chị em, chẳng trách Đỗ phu nhân không cho phép trượng phu nạp thiếp, rõ ràng là một mảnh đất tốt, cầy bao lần cũng chẳng khô, còn sợ không sinh được nhi tử à? Đương kim thiên tử còn chỉ có một vị phu nhân là Trương hoàng hậu, Đỗ Hoành ngươi dựa vào cái gì mà đòi nạp thiếp?

Đứng trước cửa Tần Thúy quán, trong mắt Đỗ phu nhân bắn ra lửa giận vạn trượng, chỉ vào đại môn bắt đầu mắng.

"Họ Đỗ! Cái đố không râu! Làm quan lớn rồi thì không để vợ vào mặt à? Đi ra cho ta!"

Hồi lâu, nội môn không có bất kỳ phản ứng.

Đỗ phu nhân càng giận dữ, ở trước đại môn đứng trung bình tấn, hít sâu một hơi, sau đó tay vung ra, thổ kình, rầm!

Đại môn không ngờ bị bà ta một chưởng đánh xuyên qua, trên đại môn gỗ lim có một dấu tay mảnh khảnh.

"Đầu tiên là mềm mại lặng lẽ, trong khoảng khắc phát kình, nhanh như tia chớp", vốn là nghĩa của nội gia quyền.

Xôn xao!

Trong Tần Thúy quán là một hảng hò hét, vô số khách làng chơi và tiểu thư ôm đầu bỏ chạy.

Tần Kham ngồi trên lầu đối diện, trà trong miệng phun hết ra ngoài, trán bỗng dưng túa mồ hôi lạnh.

Không ngờ nhạc mẫu tương lai cường hãn như vậy, công phu cao tới vậy, nếu so sánh, công phu gà mờ của Đỗ Yên thật là không đáng nhắc tới, vậy mà nàng ta còn không biết xấu hổ diễu võ dương oai khắp cả thế giới, đúng là nên xấu hổ.

Đỗ phu nhân đại mã kim đao đứng ở cửa, đôi mắt xinh đẹp quan sát khách làng chơi từ bên trong trốn ra, một lát sau, Đỗ phu nhân giơ tay chỉ một cái, chỉ vào một nam tử tay áo ôm đầu từ bên trong chạy ra, nổi giận quát nói: "Lão tặc trốn đi đâu! Cho rằng che mặt

thì ta không nhận ra ngươi à? Ngươi d hóa thành tro ta cũng có thể ghép lại được bộ dạng của ngươi!"

Nam tử không nói gì, vẫn ôm đầu chạy trốn.

Đỗ phu nhân cắn răng: "Đuổi theo."

Khóe mắt Tần Kham giật giật, sớm biết nhạc mẫu nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, nói gì hắn cũng sẽ không làm ra chuyện nham hiểm đến vậy, Đỗ Hoành, đêm nay ngươi khó thoát khỏi kiếp số!

" Chuẩn bị Xe ngựa! Mau!" Tần Kham cũng vội vàng chạy xuống lầu.

********** ********

Đỗ Hoành đang lẩn trốn, thở hổn hển như trâu trên đường, khuôn mặt xưa nay luôn uy nghiêm lúc này là một mảng hoang mang, vừa chạy vừa không ngừng quay đầu lại nhìn.

Phía sau truy binh như nước, Đỗ phu nhân dẫn nương tử quân giết tới, khoảng cách hai bên càng lúc càng gần. Vẻ mặt Đỗ Hoành cũng càng lúc càng tuyệt vọng.

Một chiếc xe ngựa từ bên cạnh xông ra, rất đột ngột cản giữa Đỗ phu nhân và Đỗ Hoành, mành xe ngựa vén lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười và ôn hòa của Tần Kham.

"Nhạc phụ đại nhân, mau, đưa tay ra đây, ngu tế tới cứu ngài."

Đỗ Hoành thiếu chút nữa thì bật khóc, nhìn cái tay của Tần Kham, mắt ửng hồng, đây quả thực là một bàn tay thánh khiết kéo hắn từ địa ngục tới thiên đường.

Lập tức cũng bất chấp xưng hô đột nhiên biến hóa của Tần Kham, Đỗ Hoành cố duy trì vẻ mặt lạnh lùng uy nghiêm, vừa chạy vừa vươn tay ra: "Ơn cứu giúp của Hiền chất, bản quan ngày sau..."

"Chậm đã!" Tần Kham đột nhiên nói: "Nhạc phụ đại nhân có thể đáp ứng gả lệnh thiên kim cho ta không?"

"A? Ngươi..." Đỗ Hoành không khỏi giận dữ: "Ngươi nhân lúc cháy

nhà mà đi hôi của? Tiểu nhân Hèn hạ! Bản quan cho dù bị đánh chết, cũng sẽ không gả nữ nhi cho loại người như ngươi."

Còn chưa nói xong, Tần Kham đã rụt tay lại, thở dài: "Cuộc mua bán ta cứu ngươi này có thiệt thòi gì cho ngươi đâu? Xa phu, mặc kệ hắn, ra roi thúc ngựa, người phía sau sắp đuổi tới rồi!"

Bốp!

Xa phu rất nghe lời, quả nhiên vung rôi, xe ngựa tăng tốc, nghênh ngang mà đi...

Đỗ Hoành ngơ ngác nhìn chiếc xe ngựa tuyệt trần đó, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Chương 81: Thiệu Hưng đề hôn (hạ)

Cái thứ "Nghĩa khí" này cũng phải xem đối tượng, có người coi trọng, có người không. Quân tử không phải ngốc tử, không thể đối với ai cũng coi trọng.

Tần Kham là người theo chủ nghĩa hiện thực điển hình, người theo chủ nghĩa hiện thực chỉ dùng lợi ích để cân nhắc tiêu chuẩn lợi hại, rất rõ ràng, một câu nhẹ nhàng bâng quơ" Ngày sau báo đáp" của Đỗ tri phủ thấp hơn mục tiêu lợi ích mà Tần Kham mong muốn, vụ mua bán này nếu không thể làm được, Tần Kham tất nhiên bỏ hắn mà chạy, chạy không hề có áp lực, dù sao mọi người cũng chẳng thân, liên quan duy nhất là nữ nhi Đỗ Yên của hắn, mà Đỗ tri phủ lại không muốn để nữ nhi trở thành liên quan giữa họ. Hắn tin Đỗ tri phủ sau khi trải qua những phụ diện tình tự tiêu cực như thương tâm, thất vọng, phẫn nộ vân vân, rút kinh nghiệm xương máu rồi, nhất định sẽ hiểu cho hắn, mua bán không thành còn tình nghĩa, lần sau lại hợp tác cũng được.

Kỳ thật, quyết định cự tuyệt gả nữ nhi cho Tần Kham của Đỗ Hoành là chính xác, lý trí, con rể như vậy không được.

Xe ngựa chạy rất nhanh, giống như đằng sau bị chó đuổi, trong chớp mắt đã biến mất cuối ngã tư đường.

Đỗ Hoành ngơ ngác nhìn xe ngựa biến mất, vào lúc này hắn thật sự bật khóc rồi, không vì cái gì khác, chỉ vì cảm hoài nhân thế bi thương lạnh lẽo, không ốm mà rên chính là có nguyên nhân, bi ca cũng khóc, trường ca cũng khóc.

Người Khóc thương tâm như vậy tất nhiên chạy không nhanh, rất bất hạnh, Đỗ tri phủ đang hoảng hốt chạy trối chết bị phu nhân và nữ nhi của hắn đuổi kịp.

Đỗ phu nhân tuyệt đại đa số thời gian là ô n nhu điềm tĩnh, thiện lương và an thủ phụ đạo, bà ta có thể lặng lẽ cả ngày ngồi thêu hoa trong nội viện nha môn, cũng có thể giống như tất cả chủ phụ

mỗi ngày lo liệu ăn, mặc ở, đi lại của lão gia, còn có thể gánh vác trọng trách giúp chồng dạy con, chỉ tiếc ý tứ của tuyệt đại đa số thời gian là, không phải lúc nào vẫn cũng vậy, thỉnh thoảng cũng có lúc nổi bão, ví dụ như bắt được trượng phu đang chơi gái.

"Lão tặc chạy đi đâu." Tảo đường thối của Đỗ phu nhân lờ mờ xen lẫn thế lôi phong bên trong, Đỗ Hoành vẻ mặt đau khổ liền bị quét ngã, kết cục của hắn không cần phải nói nữa.

********** ********

Xe ngựa chạy như bay, xuyên phố qua ngõ.

Tần Kham ngồi ở trong xe ngựa thở dài, không phải là vì không cứu Đỗ Hoành, mà là đang rầu rĩ về việc hôn nhân của hắn và Đỗ Yên, đồng thời cũng đang oán thán vận mệnh nhấp nhô của mình. Sao lại gặp phải một nhạc trượng ý chí sắt đá như vậy? Vào thời khắc nguy nan Như vậy không ngờ vẫn không đáp ứng gả nữ nhi cho hắn, tốt xấu gì cũng xuất thân chính quy, không biết chữ "chết" Viết như thế nào à. Tần Kham phát hiện người đọc sách thời đại này tính tình đều như tảng đá dưới hố xí, vừa thối lại vừa cứng, chưa bao giờ biết kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, cũng không hiểu cái gì gọi là "biết thời biết thế", giống như bất kỳ lúc nào cũng gân cổ nói một câu "Tuyệt không khuất phục", cứ như ông trời sẽ đánh xuống một đạo thần lôi để giúp hắn đánh chết kẻ địch vậy, ngây thơ vãi đái.

Bố vợ nếu không nhả hàm, vậy thì không trông cậy vào hắn nữa, Tần Kham cảm thấy nên nghĩ biện pháp khác, khi một mình vào Thiệu Hưng, hắn sẽ không định một mình đi ra, bất kể nói như thế nào cũng phải cưới được Đỗ Yên tới tay, không cho thì ông cướp.

Xe ngựa chạy lòng vòng thành Thiệu Hưng không biết bao lâu, Tần Kham không bảo dừng, xa phu cũng không dám dừng.

Trầm tư Ở trong xe ngựa rất lâu, Tần Kham cuối cùng cắn răng, mặc kệ, lại tới tri phủ nha môn, động thủ cướp rồi nói, qua hai năm nữa sinh con rồi tới bồi tội với nhị lão là được, không tin bọn họ bỏ được đứa ngoại tôn.

Đêm nay thành Thiệu Hưng đã chú định là một đêm không bình

tĩnh.

Tần Kham giống hầu tử họ Tôn trong tiểu thuyết Tây Du kí, đại náo thiên cung, làm mây làm gió trong thành Thiệu Hưng.

Kêu hơn hai mươi Cẩm Y vệ thuộc hạ đi theo, Tần Kham chậm rãi giết tới tri phủ nha môn.

Trên đời chuyện phức tạp đa biến, không phải chuyện nào cũng có thể dùng trí tuệ để giải quyết, khi chuyện rơi vào tử cục, đành phải dựa vào man lực để phá vỡ nó, Tần Kham không phải người mê tín trí tuệ, khi nên dùng võ lực, hắn sẽ không chút do dự hủy thiên diệt địa, tất cả chỉ để đạt được mục đích.

Lúc này đã là nửa đêm, cửa nha môn đóng chặt, bọn thuộc hạ Cẩm Y vệ đã lờ mờ biết chuyến này đi làm gì, ai nấy tay cầm đuốc, đội ngũ hơn hai mươi người cứ vậy đằng đằng sát khí xếp thành hình chữ nhất ở trước cửa tri phủ nha môn.

Tần Kham lẳng lặng nhìn chăm chú đại môn uy nghiêm đó, khóe miệng phác ra một nụ cười.

Nếu đã quyết định thì không nên suy nghĩ quá nhiều, đúng như lúc trước Đỗ Yên từng nói "Sinh thời, đã làm ra một chuyện điên cuồng nhưng lại không khiến mình hối hận chưa?"

Tần Kham không ngại điên cuồng, hắn sợ hối hận, kiếp trước đã có ba chuyện khiến hắn hối hận cả đời rồi, đời này tuyệt đối sẽ không phát sinh nữa.

Như vậy, gây họa thì cứ gây họa đi!

Nụ cười vẫn treo trên mặt, Tần Kham chỉ vào cửa hông ở xa xa, thản nhiên ra lệnh.

"Phá, xông vào."

Hơn hai mươi Cẩm Y vệ thuộc hạ đồng thanh tuân mệnh, bắt đầu không hề cố kỵ đập cửa.

Bọn họ là Cẩm Y vệ, Cẩm Y vệ vô pháp vô thiên.

Cửa hông sau khi ăn vô số cú đá, cuối cùng cũng không cam lòng ầm ầm đổ xuống. Một đám Cẩm Y vệ anh dũng xông vào, hơn mười bộ khoái nha dịch và tạp dịch trực đêm ở trong nha môn thấy một đám Cẩm Y vệ mặc phi ngư phục đột nhiên xong vào, không khỏi hoảng sợ, lúng ta lúng túng tránh sang bên, chẳng dám thốt ra nửa câu, trong ấn tượng của bọn họ, Cẩm Y vệ dám càn rỡ phá khai nha môn quan phủ như vậy, tất nhiên là phụng mệnh lệnh cấp trên tới bắt người, không biết trong nha môn ai sắp xui xẻo, là thôi quan? Thông phán? Đồng Tri? Hay là... Phủ tôn đại nhân?

Đương nhiên, chẳng ai ngờ đám Cẩm Y vệ vô pháp vô thiên này xông vào chỉ là để cướp nữ nhi của phủ tôn đại nhân, người thần kinh hơi chút bình thường sẽ không làm ra chuyện điên cuồng như vậy.

"Không cho phép đả thương người! Đi vào nội viện, cướp người rồi té." Tần Kham lại ra lệnh.

Các Cẩm Y vệ đồng thanh đáp ứng, hơn hai mươi cây đuốc rất nhanh xông tới nội viện nha môn.

********** ********

Nội viện Nha môn, dưới đèn đuốc sáng chưng, Đỗ Yên mặt đỏ như đào tháng sáu, cúi đầu, khuôn mặt thỉnh thoảng hiện lên vẻ ý xấu hổ và vui sướng.

Đỗ phu nhân Vương thị nhìn nữ nhi âu yếm, trong mắt tràn ngập trìu mến.

Mẹ hiền đẻ con hư, cho dù là võ lâm cao thủ cũng không ngoại lệ, tính tình ương ngạnh của Đỗ Yên hiện giờ, lờ mờ thành nhất bá Thiệu Hưng không phải không có quan hệ với sự cưng chiều của Vương thị.

"Nha đầu ngốc, ngươi thực sự lén định chuyện chung thân với tiểu tử họ Tần đấy à?"

Đỗ Yên xấu hổ vô cùng, mắt nhìn chằm chằm mũi chân, im lặng gật đầu.

Vương thị thở dài: "Chẳng trách cha ngươi không đáp ứng, chuyện này, ngươi làm có chút thái quá, chuyện hôn nhân của con cái vốn theo lệnh cha mẹ, ngươi vô thanh vô tức tự định chuyện chung thân, bảo cha ngươi để mặt mũi ở đâu."

Đỗ Yên không phục nói: "Cha cũng từng đáp ứng rồi."

Vương thị nhẹ nhàng gõ vào trán con gái: "Ngươi đừng có cưỡng từ đoạt lý như vậy, cha ngươi và tên tiểu tử họ Tần là hẹn một năm, chứ đâu đáp ứng gả ngươi cho là."

Cái miệng nhỏ nhắn của Đỗ Yên chu lên, nói: "Con coi như là cha đáp ứngrồi! Dù sao nữ nhi không lấy hắn không được, cha nếu ngăn cản, nữ nhi đành phải chết cho ông ta xem."

"Nói ít thôi! Đồ bất hiếu." Vương thị có chút tức giận: "Ngươi rốt cuộc thích tiểu tử đó ở chỗ nào? Hắn đáng để ngươi khăng khăng một mực như vậy à?"

"Đương nhiên đáng! Chúng con chung tình với nhau, chẳng ai rời ai được cả, hắn nhất định sẽ đến cầu hôn với cha, con tin hắn."

"Nữ nhi à, mẹ là người từng trải, nam tử thế gian kẻ bạc tình chiếm đa số, nữ tử phúc mỏng chiếm đa số, ngươi nói các ngươi chung tình với nhau, hắn đã từng làm việc nào khiến ngươi cả đời khó quên, khắc cốt minh tâm chưa?"

Thấy cái miệng nhỏ nhắn của Đỗ Yên khẽ nhếch lên, Vương thị cướp lời: "Đừng nói tới việc cướp dâu lần trước, căn bản chính là ngươi khuyến khích, chuyện đó không tính."

Đỗ Yên lại bĩu môi: "..."

Mẹ con đang nói chuyện thì lại nghe bên ngoài nội viện có tiếng động ầm ĩ, một giọng nam réo rắt vang khắp cả nội viện.

"Nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, tiểu tế Tần Kham, hôm nay đắc tội, tiểu tế ở ngoài viện bồi tội với nhị lão Đỗ gia, Đỗ Yên là lương phối của ta, chúng ta yêu thương nhau, tiểu tế làm vậy cũng là bất đắc dĩ, năm sau sẽ tới dập đầu bồi tội với nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, nhưng hôm nay, thiên kim của quý phủ ta cướp chắc rồi."

"Người đâu, xông vào cho ta."

"Vâng."

Tiền đường Nội viện, hai mẹ con kinh ngạc nghe lời nói của người bên ngoài, ngây người một lát, đôi mắt xinh đẹp của Đỗ Yên chớp chớp mấy cái, hô hấp bỗng nhiên trở nên nặng nề, mặt ửng hồng kích động, nước mắt như châu đứt dây rơi lã chã,

"mẹ, mẹ nghe thấy chưa? Một nam nhân tình thâm với nữ nhi đến vậy, đời này nữ nhi còn cầu gì nữa? Mẹ, nữ nhi nhất định phải gả cho hắn, cả đời không hối hận."

Chương 82: Nhạc mẫu Vương thị

Cuộc đời của Rất nhiều nữ nhân, có lẽ chỉ vì một hồi ức tươi đẹp mà sống.

Hồi ức này có thể là một chuyện người yêu làm cho nàng ta, hay một câu nói với nàng ta, thậm chí là chỉ một nụ cười.

Giống như pháo hoa, sau khi nổ thì bầu trời đêm chỉ còn lại một mảng đen tối, nhưng cái nháy mắt rực rỡ ấy sẽ tồn tại mãi trong đầu các nàng, vì thế các nàng tiếp tục chờ, chờ một cách si ngốc, có người chờ cả đời, cũng chỉ đợi pháo hoa lại một lần nữa nổ cho nàng ta.

Ngày tháng trong Chờ đợi, các nàng làm gì?

Hồi ức, các nàng chỉ còn lại nhớ lại, hồi ức về khoảnh khắc ngắn ngủi trong nháy mắt là qua ấy.

Nam nhân hiểu nữ nhân, sẽ vì nữ nhân như vậy mà cảm động, kẻ không hiểu nữ nhân, thì sẽ nói nàng ta là người điên.

Có người từng nghĩ tới hay không, trên đời có rất nhiều cố sự vui buồn lẫn lộn, đều là kẻ điên như vậy đóng vai chính, nếu trên đời có nhiều kẻ điên như vậy, thế giới này có lẽ sẽ đáng yêu hơn rất nhiều.

Đêm nay Tần Kham không nghi ngờ gì nữa làm ra một chuyện khiến Đỗ Yên ghi nhớ cả đời.

Khi Tần Kham xuất hiện bên ngoài nội viện, nước mắt của nàng ta như suối nước trào ra, nàng ta biết, tim mình đã hoàn toàn đắm chìm rồi, từ nay về sau cả đời này sẽ không thể rời khỏi được nam nhân này, hắn là mạng của nàng ta, thậm chí so với mạng còn quan trọng hơn.

...

Một đám Cẩm Y vệ kêu ngao ngao chuẩn bị xông vào nội viện, nha hoàn gia phó trong nội viện sợ tới mức thất kinh, mọi người vừa bước vào nội viện vài bước thì giữa không trung một đạo thân ảnh màu tím linh hoạt xẹt qua, bóng tím lóe lên, đá ngay mấy tên Cẩm y Giáo úy đi đầu bay ra ngoài, vừa hay ngã ra ngoài cửa ánh trắng, nhìn kỹ, trên mặt mỗi người in một dấu chân nhỏ.

Tần Kham lau mồ hôi, rất may vừa rồi không nóng đầu đi trước làm gương, từ xưa đến nay ổn tọa trung quân đại trướng đều là tướng soái, đấu tranh anh dũng đều là mãng hán, tính cách quyết định vận mệnh.

Thân ảnh Màu tím giống một con chim yến, mũi chân điểm lên thân cây trong viện, nhẹ nhàng bay tới trước mặt mọi người.

Tần Kham vừa thấy bà ta, sắc mặt không khỏi khổ sở, rõ ràng là chân tình thông báo đối với Đỗ Yên, sao lại kéo mẹ nàng ta ra?

Vương thị vỗ vỗ tay, cười rất thoải mái mà, đôi mắt xinh đẹp nhìn Tần Kham từ trên xuống dưới, càng nhìn nét cười trong mắt càng đậm.

Tần Kham minh bạch, đây là "Mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thú vị" Trong truyền thuyết.

Thật lâu sau, Vương thị gật gật đầu, rõ ràng là rất hài lòng với vẻ ngoài của Tần Kham, trong những năm này là thiên hạ của người đọc sách, bộ dạng thư sinh văn nhược của Tần Kham rất thị trường, đẹp trai như hắn, đúng là ý trời.

Vương thị nhìn Tần Kham, cười dài khen ngợi: "Không tồi, lời nói hành động vừa rồi rất cảm động, vừa có lễ độ lại vừa có bá khí, có điều, nói tới nói lui, tốt nhất đừng chơi thật, nội viện Đỗ gia ta đám hán tử thô lỗ này nói vào là vào à?"

Tần Kham chắp tay, miệng há ra, nhưng lại do dự, không biết nên xưng hô với vị nhạc mẫu đại nhân tương lai này như thế nào, ở trước mặt Đỗ Hoành hắn còn có thể mặt dầy gọi bậy, nhưng ở trước mặt Vương thị, Tần Kham thực sự không dám, từ sau khi kiến thức vũ lực khủng bố của nhạc mẫu này, hắn đã sớm hạ quyết định, nhất định phải có lễ độ với nhạc mẫu.

Trẻ con lễ độ thì mới được yêu, mới không bị đánh.

Vương thị giống như nhìn ra được Tần Kham đang do dự, vì thế cười trêu: "Vừa rồi gọi nhạc mẫu đúng lý hợp tình, uy vũ khí phách như vậy cơ mà, giờ tận mắt thấy nhạc mẫu sao lại không mở nổi miệng thế kia."

Trán Tần Kham túa mồ hôi.

Vị nhạc mẫu này miệng lưỡi sắc bén thật, chẳng trách Đỗ Hoành sợ tới mức chạy trối chết, thậm chí ngay cả thể diện của quan viên cũng vứt bỏ, không chỉ động thủ thì đánh không lại bà ta, chỉ sợ động miệng Đỗ Hoành cũng không phải là kẻ dịch hợp cách, bà ta tuyệt đối là loại ngoan có thể nói cong ống sắt.

"Nhạc mẫu đại nhân..." Tần Kham ngoan ngoãn gọi, đối với nhân vật hung ác thì nhất định phải tôn kính, bà ta nói gì phải nghe nấy.

Vương thị cười dài ài một tiếng, cười nói: "Tần công tử dùng phương thức này để cầu thân, thực sự khiến ta rất kinh ngạc, nửa đêm nửa hôm dẫn mười mấy người trùng kích quan phủ, xông vào nội viện mệnh quan triều đình, hô to cướp người. Công tử trước khi làm thư sinh chẳng lẽ từng làm cướp à?"

Tần Kham cười cười xấu hổ: "Nhạc mẫu đại nhân nói nói đùa rồi."

Vương thị nhướn mày: "Tới cũng tới rồi, lời cảm động cũng nói rồi, tiếp theo Tần công tử định làm gì? Giới thiệu chương trình đi."

Tần Kham thở dài, trùng kích quan phủ, cướp người, bỏ chạy. Một sự kiện chỉ đơn thuần có vậy thôi, hiện tại đều bị nhạc mẫu đại nhân phá hỏng rồi, trước mặt vị vị cao thủ này, Tần Kham cũng không dám kêu đánh kêu giết, đó thuần túy là tìm chết.

Thấp thỏm bất an nhìn sắc mặt của nhạc mẫu đại nhân, Tần Kham hỏi dò: "Chương trình... thực sự không có, nếu nhạc mẫu đại nhân không ngại, tiểu tế muốn cầu hôn."

"Nếu ta không đáp ứng thì sao?"

"... Vậy đành phải chờ khi người không có trong phủ, chúng ta lại đến cướp người." Tần Kham cười khổ.

Vương thị bình tĩnh nhìn Tần Kham, một lát sau, bỗng nhiên cười ha hả: "Cướp mà còn làm tới vững tâm như vậy, ngươi đó, ăn không được chén cơm này đâu."

Dừng một chút, Vương thị bỗng nhiên nói: "Được, ta đáp ứng."

Tần Kham chỉ cảm thấy đầu ong ong, bình tĩnh nhìn Vương thị, sau một lúc lâu vẫn nói không ra lời.

"Ta nói ta đáp ứng gả nữ nhi cho ngươi, ngươi chẳng lẽ không tỏ vẻ một chút à?" Vương thị rất bất mãn với biểu hiện si ngốc của Tần Kham.

"... Đáp ứng?" Tần Kham ha ha nói

"Đúng, đáp ứng."

Khuôn mặt Tần Kham run run.

Nan đề khốn nhiễu hắn Mấy ngày nay, vắt hết óc cũng không nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu, kết quả liều mình dẫn nhân mã tới nhà Đỗ gia, ngược lại thấy hiệu quả.

Tần Kham thống khổ lắc lắc đầu, chẳng lẽ bạo lực quả thực có thể giải quyết tất cả vấn đề?

Sớm biết như vậy hắn việc gì phải thống khổ đến thế? Trước tiên cứ đánh Đỗ Hoành một trận rồi tính.

"Nhưng..." Tần Kham kiễng chân nhìn nhìn vào nội viện: "Chỗ Nhạc phụ đại nhân..."

Hắn không quên, Đỗ Hoành một mực không nguyện ý gả nữ nhi cho hắn, gia sự nhà họ Đỗ chẳng lẽ Vương thị có thể toàn quyền làm chủ sao?

Ai ngờ Vương thị rất tùy ý phất tay: "Không cần quan tâm tới ý kiến của hắn, ít nhất trước buổi trưa ngày mai hắn sẽ không tạo thành bất kỳ trở ngại gì cho ngươi và Yên nhi."

"Vì sao?"

Trong nụ cười của Vương thị mang theo mấy phần lạnh lẽo: "Lão già không râu đó dám đi chơi kỹ viện, ta không thể không trừng phạt một chút."

Tần Kham mồ hôi lạnh lã chã, vẻ mặt có mấy phần áy náy: "Ý của trừng phạt một chút là."

Vương thị ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, cười: "Trừng phạt một chút ý là đại khái trước buổi trưa ngày mai nhạc phụ đại nhân của ngươi chỉ sợ sẽ không tỉnh lại được."

Tần Kham mồ hôi như mưa.

Tiếp theo Vương thị nhìn chằm chằm Tần Kham, ánh mắt cũng mang theo mấy phần hàn ý: "Buổi tối có người ném đá truyền tin vào nội viện, nói lão gia nhà ta chơi gái ở Tần Thúy quán, chuyện này không phải ngươi là chứ?"

"Ha ha, ha ha ha ha... Sao có thể? Ta giống loại người hèn hạ đó sao?" Tần Kham ngửa mặt lên trời cười gượng.

Chương 83: Đại sự đã định

Vẻ mặt Tần Kham rất chân thành, chân thành khiến mọi người liếc một cái là hiểu, hắn tuyệt sẽ không làm ra chuyện hèn hạ như vậy.

Vương thị chỉ nhìn hắn cười, cười rất khiếp người, vẻ mặt tuyệt đối không tin ý tứ ma quỷ trong câu này của hắn, ngược lại có thêm mấy phần khen ngợi, chỉ thiếu mỗi nước vỗ vai hắn khen hay mà thôi.

Vương thị mắt sáng như đuốc, Tần Kham giả vờ rất khổ sở, hắn phát hiện nhạc mẫu đại nhân không phải dễ lừa, may mà chuyện này tuy rằng chơi nhạc phụ đại nhân, nhưng cũng vô tình lấy được lòng nhạc mẫu, hơn nữa nhìn thái độ tán dương của nhạc mẫu Vương thị, chắc nhạc phụ sau này còn dám ra ngoài chơi gái nữa thì Tần Kham cứ lại bẩm báo cho nhạc mẫu, bóp chết hành vi già rồi còn không biết xấu hổ của nhạc phụ ngay khi còn trong trứng nước.

Tốt rồi, Tần Kham không còn áp lực nữa.

Hắn yêu nhạc phụ, càng yêu chân lý hơn.

Tất cả đều hiểu mà không phải nói, ánh mắt của Vương thị và Tần Kham giao nhau, lặng lẽ đạt thành hiệp nghị.

Trong Thành Thiệu Hưng cũng có một bách hộ Cẩm Y vệ, Tần Kham chỉ cần tùy tiện lên tiếng dặn vị bách hộ kia, tin rằng dưới cái nhìn chằm chằm của hơn trăm người, Đỗ Hoành sau này khi húp ngực các muội muội trẻ tuổi nhất định sẽ rất hổ thẹn.

Hiệp nghị lặng lẽ đạt thành, nên vào chính đề rồi.

Tần Kham chắp tay: "Nhạc mẫu đại nhân, ta và Đỗ Yên yêu nhau khăng khít, tiểu tế càn rỡ, đã tự ý định chung thân với lệnh ái, nhưng chỗ nhạc phụ đại nhân."

Vương thị khoát tay, lúc này ấn tượng của bà ta đối với Tần Kham càng lúc càng tốt, một nam nhân vì cưới nữ nhi của bà ta, dám dẫn

hơn mười tên thủ hạ trùng kích nha môn tri phủ, chuyện làm rất hoang đường, nhưng lại đủ để miểu sát phương tâm của tất cả nữ nhân, nam tử có đảm đương có tình nghĩa như vậy, hành động lãng mạn và điên cuồng như vậy, nữ nhi tương lai nhất định sẽ được sống những ngày hạnh phúc.

"Lão già kia ngươi không cần lo, trước buổi trưa ngày mai, việc ngươi và Yên nhi sẽ trần ai lạc định, nếu không ta cũng không giúp được ngươi đâu."

"Vì sao cứ cường điệu lặp lại trước buổi trưa ngày mai?"

Vương thị thở dài: "Lão già kia hiện tại đang hôn mê, buổi trưa ngày mai sẽ tỉnh, xương cốt hắn cũng không ra gì, ta thật sự không đành lòng lại đánh hắn ngất tiếp."

Tần Kham mồ hôi như mưa, nhạc mẫu dũng mãnh quá.

"Tiểu tế nhất định trước buổi trưa ngày mai sẽ khiến việc này ván đã đóng thuyền."

Vương thị cười rất hiền lành: "Nói chuyện với người thông minh quả nhiên không tốn sức, con rể ngoan, ta và Yên nhi đợi tin lành."

"Khụ khụ... Nhạc mẫu đại nhân, ta muốn gặp Yên nhi."

"Gấp cái gì? Ngày mai tới, các ngươi sẽ ngày nào cũng gặp, mau lo chuyện ngươi nên lo mới là chính đáng."

Trời còn chưa sáng, cửa hàng Thiệu Hưng liền bị một đám hán tử Cẩm Y vệ như lang như hổ bắt mở.

Bánh hỉ, quả hỉ, chim nhạn, thư mời.... Bà mối nổi danh nhất trong Thành Thiệu Hưng sáng sớm mặt như đưa đám hai tay ôm đầu xuất hiện trước mặt Tần Kham, không cần phải nói, phương thức mời bà mối của đám hán tử thô lỗ này nhất định nhất định nhã nhặn cho được.

Ánh rạng đông vừa hé nơi chân trời, một đội chiêng trống được mời tới đánh trống thổi kèn khắp phố, hai gã đại hán Cẩm Y vệ giọng cao đi dọc đường hô to "Sơn Âm huyện Tần Kham sắp cưới thiên kim của tri phủ."

Tiếng pháo nổ vang lên, dân chúng bị thủ hạ của Tần Kham đánh thức, ai nấy đứng giữa đường, hâm mộ nhìn đội đón dâu náo nhiệt ồn ào này đi ngang phố, không tới một canh giờ, toàn bộ thành Thiệu Hưng đều biết có một người tên là Tần Kham sắp kết hôn với thiên kim của tri phủ.

Tần Kham tạo thanh thế, hơn nữa nghiêm khắc dựa theo trình tự lễ cổ, chuẩn bị đầy đủ quà và thư mời, sau khi một đám người rêu rao khắp nơi, tới thẳng nha môn tri phủ.

Trước nha môn tri phủ, Đỗ Hoành không lộ mặt, hắn vẫn đang nằm ngất trên giường, Đỗ phủ Vương thị dẫn hạ nhân tươi cười đứng chờ ở cửa.

Bà mối đưa thư mời và lễ thư, Vương thị không nói gì nhận ngay trước mặt dân chúng Thiệu Hưng đang vây xem, bà ta chuẩn bị rất đầy đủ, nhận lấy thư mời và lễ thư rồi, lại đưa một tờ giấy cho bà mối, bên trên viết ngày sinh tháng đẻ và tên của Đỗ Yến, thầy bói lâm thời bị bắt đến có chút kinh sợ tiếp nhận ngày sinh của đôi nam nữ này, giả vờ giả vịt đăm chiêu bấm ngón tay một lúc, rồi rất khoa trương vỗ đùi, hô to "Thiên tạo địa thiết, giai ngẫu thiên thành"...

Tốt lắm, nạp thải và vấn danh, hai trình tự này đã được giải quyết hoàn mỹ, dân chúng vây xem phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Mọi người đều là người thông minh, cũng chẳng cần phải quá rõ ràng. Ám chỉ của Vương thị Tối hôm qua Tần Kham nghe hiểu, nhân lúc Đỗ Hoành hôn mê, trước tiên tạo thanh thế, Vương thị ở trước mặt dân chúng toàn thành chấp nhận hôn sự, Đỗ Hoành cho dù sau khi tỉnh lại có đổi ý thì chắc ngại mặt mũi nên cũng không làm gì được.

Vị nhạc mẫu đại nhân này quá lợi hại, không chỉ tứ chi phát triển, dầu óc cũng không đơn giản. Tần Kham đối với bà ta có thêm mấy phần kính sợ, có thể khẳng định, tương lai sau hôn nhân mà cãi vã với Đỗ Yên, đánh chết hắn cũng không dám nói ra những câu thô tục như "XXX mẹ mày", hậu quả sẽ thảm thiết lắm.

Buổi trưa, Đỗ Hoành tỉnh dậy, im lặng thở dài.

Tiếp theo hắn liền nhận được một tin tức như sét đánh ngang tai, phu nhân đã quyết định việc hôn nhân của nữ nhi rồi!

Hậu đường Nội viện, Đỗ Hoành hung hăng ném chén trà.

Xoảng!

"Lão phu tuyệt không đáp ứng! Người đâu, trả lại thư mời, lễ thư và toàn bộ quà tặng." Đỗ Hoành tức giận đến cả người run rẩy.

"Dám à!" Vương thị dùng ánh mắt sắc bén lườm hạ nhân của Đỗ phủ.

"Phu nhân! Việc của Đỗ gia, lão phu làm chủ, bà đi quá giới hạn rồi đấy!" Đỗ Hoành chuẩn bị chấn phu cương.

Vương thị thong dong điềm tĩnh gác chân, chậm rãi nói: "Đứa nhỏ Tần Kham này có gì không tốt? Ông ngại nó không có công danh à?"

"Hắn không phải người tốt!" Đỗ Hoành vừa nghĩ tới chuyện tối hôm qua bị Tần Kham uy hiếp liền không thể nén giận, hắn cũng không phải kẻ ngốc, tối hôm qua phu nhân vì sao giết tới Tần Thúy quán, trong lòng hắn đại khái đã nắm được.

"Hắn sao không phải người tốt?" Vương thị ung dung nói.

"Hắn rất hèn hạ, không ngờ mật báo..." Đỗ Hoành nói được một nửa thì dừng, mặt già đỏ bừng.

Vương thị cười lạnh, ánh mắt nhìn hắn sắc bén như dao.

Khí thế của Đỗ Hoành biến mất, lúng ta lúng túng nói: "Chuyện nào ra chuyện đấy, việc tối hôm qua khi khác nói, tóm lại, Tần Kham không xứng với Yên nhi, lão phu tuyệt không nhận đứa con rể này."

"Ông không nhận chả sao, lễ thư trả lại cũng được, có điều ta nói cho ông hay, sáng nay khi ta nhận lễ thư, dân chúng toàn thành đều thấy rồi, ông nếu cho trả lại, xem ông sau này ở trong thành Thiệu Hưng có ngẩng được mặt già lên mà làm quan không?"

Đỗ Hoành ngẩn ra, vẻ mặt bi phẫn

Vương thị thở dài, chậm rãi nói: "Hơn nữa, Yên nhi là đứa ương bướng, người nó đã nhận chuẩn, có chín con trâu cũng chẳng kéo về lại được, lúc trước kết thân với Đông gia, Yên nhi ngang nhiên kháng hôn bỏ chạy, việc này đã thành trò cười cho dân chúng toàn thành, thanh danh của Yên nhi cũng mất sạch, trừ Tần Kham ra, ông còn có thể gả nó cho ai? Ai sẽ cưới một nữ tử từng kháng hôn? ngươi vì ghét Tần Kham thế? Không phải bởi vì hắn là Cẩm Y vệ chứ? Cẩm Y vệ thì sao? Ai dám nói quan văn đều là người tốt, Hán Vệ toàn là người xấu?"

Đỗ Hoành hừ một tiếng: "Rõ ràng là người đọc sách, hắn vì sao vào Hán Vệ? Chỉ nhìn khí tiết của người này đã thấy không ra gì rồi."

"Lão gia, tục ngữ có câu đừng lừa ông già đồng bạc, chớ khinh thiếu niên nghèo, một người trẻ tuổi chưa tròn hai mươi, trong nửa năm từ một thư sinh lên tới Thiên hộ, thiếp thân dám khẳng định, tiền đồ tương lai của người này tất nhiên không thể hạn lượng, Yên nhi đi theo hắn khẳng định không thiệt, nếu nói tới khí tiết." Vương thị cười lạnh lùng: "Thiếp thân là phụ đạo nhân gia, khí tiết là cái gì thì không hiểu lắm, có điều nghe nói lúc trước Sùng Minh đảo kháng Oa, Thiệu Hưng vệ bị mười hai tên giặc Oa giết cho toàn quân tan tác, chỉ độc có một mình Tần Kham dẫn hơn mười thủ hạ lẫm liệt không lùi, ngăn cơn sóng dữ, Đại Minh ta mới có chiến thắng Sùng Minh, nếu người như vậy không có khí tiết, thiếp thực sự không hiểu nên bình phán văn quan võ tướng khác của Đại Minh ta thế nào nữa."

Những lời này khiến Đỗ Hoành hoảng hốt không biết nói gì, một lúc sau, Đỗ Hoành thở dài: "Thôi, gạo đã thành cơm, lão phu phản đối cũng vô dụng, gả thì gả, chỉ mong tên Tần Kham này ở trong Hán Vệ giữ được bản tâm, chớ lầm đường lỡ bước, làm chuyện ác như hãm hại trung lương, hiếp đáp dân chúng, lúc đó lão phu ngay cả nữ nhi cũng chẳng cần, đoạn tuyệt quan hệ với chúng là xong."

"Lão gia cuối cùng cũng đáp ứng rồi?" Vương thị vui vẻ nói.

Đỗ Hoành tức giận hừ một tiếng: "Bà nhận lễ thư rồi, lão phu còn có thể phản đối sao?"

Vương thị mỉm cười mấy tiếng, tiếp theo tiếng cười dần dần có chút không thích hợp.

"Lão gia, hôn sự của Yên nhi nói xong rồi, chúng ta có phải nên nói về chuyện tối hôm qua không nhỉ? Nữ nhân của Tần Thúy quán thực sự xinh lắm à?" Thanh âm của Vương thị mềm như có thể ứa ra nước.

Đỗ Hoành nheo mắt, vuốt râu lẩm bẩm: "Chưa gì đã quá trưa rồi, trong nha môn nhất định có cả đống chuyện chưa giải quyết."

Vương thị vươn tay ra, tóm râu Đỗ Hoành, cười lạnh nói: "Lão già không râu, thân thân hoa tàn ít bướm à? Mà thà đi bỏ sức lên người cái đám nữ nhân không biết liêm sỉ kia? chứ nhất định không xới đất cho ta."

"Phu nhân! Mau mau buông tay! Để người ta thấy thì còn ra thể thống gì?" Đỗ Hoành vừa đau vừa tức.

Vương thị kéo râu hắn lôi tới phòng trong: "Không phải luôn oán giận là vô hậu sao? Không phải muốn có nhi tử à? Ông không bỏ chút khí lực thì ta sinh nhi tử thế nào? Ít lời thôi, vào đây!"

"Phu nhân sao có thể tuyên dâm giữa ban ngày ban mặt được? Mau buông tay, lão phu bị bà một chưởng đánh ngất, giờ đầu còn đau lắm, thôi để lần sau." Đỗ Hoành sợ hãi kháng cự.

"Lão nương không cần đầu trên của ông, chỉ cần cái đầu dưới thôi, mau nằm xuống, cởi quần áo ra."

"Phu nhân không thể ép ta như vậy được, thằng nhãi Tần Kham, lão phu sẽ không tha cho ngươi đâu."

"....."

Chương 84: Niềm vui ngày cưới (thượng)

Chung thân đại sự chính là được định ra như vậy, cho dù có chút gấp gáp, có điều Tần Kham cũng chẳng bận tâm, tóm lại tất cả theo lễ cổ mà làm, không thiếu trình tự nào thì tính là không sơ sót, mà không sơ sót thì có nghĩa là có công.

Sau Nạp thải vấn danh nạp cát còn có ba trình tự nữa, mấy ngày nay Tần Kham và hai mươi mấy tên thủ hạ rất mệt, nhưng mọi người đều rất cao hứng, đại hôn của Tần đại nhân là một tay bọn họ hỗ trợ, việc này không tính là đại sự, lại có thể kéo gần quan hệ với Tần Thiên hộ, tương lai nói ra thì chính là tâm phúc của Tần đại nhân, giúp đại nhân làm hôn lễ đã là một loại vốn chính trị rất đáng để khoe, tương lai đại nhân nếu thăng chức nhanh, đám người họ còn sợ không có tiền đồ à?

Để thành, thủ hạ mua một căn nhà ở trong thành cho Tần Kham, nha hai gian tuy hơi cũ hơi nhỏ, nhưng dùng để cho có thì đủ rồi, dù sao sau khi Tần Kham và Đỗ Yên thành thân sẽ lập tức tới kinh sư nhậm chức, căn nhà hai gian này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nhạc mẫu đại nhân sẽ tự mình nhận.

Sau nạp cát là tới nạp chinh, thỉnh kỳ hòa thân nghênh.

Những trình tự này Tần Kham hoàn toàn không biết, thủ hạ ai nấy đều là hán tử thô lỗ, cũng là nửa thùng nước lắc lư, Tần Kham dứt khoát mời hai bà mối và mấy mụ tử chân to kinh nghiệm phong phú, luận luận về quy củ dân gian, chỉ sợ các quan viên của Lễ bộ triều đình cũng không tinh thông bằng họ.

Nạp chinh ại gọi là "Qua đại lễ", tức là nhà trai chính thức đặt sính lễ với nhà gái, Tần Kham đã sớm có chuẩn bị, sáng sớm đã sai người chở hai xe quà tặng tới.

Thỉnh kỳ là nhờ thầy bói chọn ngày lành thành thân, cưới xin chủ ý nhất là ngày tháng, không đúng ngày hoàng đạo thì không thể cưới được.

Tần Thiên hộ rất bận, giành thời gian về kết hôn, hành trình có thể nói là giành giật từng giây, vả lại hắn đến từ hiện đại, đối với cái gọi là ngày hoàng đạo thực sự không kiêng kị gì. Vì thế hai thỏi bạc ném ra, thầy bói vỗ đùi hô to hai ngày sau chính là ngày đại cát trăm năm khó gặp, bỏ qua thì tất bị trời phạt, vân vân... Đỗ Hoành vẫn luôn cau có, luôn hoài nghi lời nói của thầy bói có mùi, nhưng khổ không có chứng cứ, đành phải không tình nguyện cũng đành chấp nhận.

Qua hai ngày, ngày thân nghênh đã đến.

Tần Kham mấy ngày nay thực sự rất khẩn trương, tính cả đời trước là tổng cộng hai đời, đây là lần đầu kết hôn, do không có kinh nghiệm, hơn nữa dù sao nhạc phụ nhìn hắn không vừa mắt và nhạc mẫu uy vũ chắc cũng sẽ không cho hắn cơ hội để hắn tích lũy loại kinh nghiệm này. Vì thế trong những ngày này, Tần Kham giống như con rối gỗ để mặc người ta chơi đùa.

Trong hai ngày này hắn suy nghĩ rất nhiều, một chuyện khiến hắn hối hận nhất chính là lúc trước vì sao không trực tiếp cướp Đỗ Yên rồi bỏ trốn? Ít nhất cũng không cần giống như hiện tại như thằng ngu bị người ta chơi đùa, có một số việc rõ ràng có thể dùng biện pháp đơn giản nhất để giải quyết.

Thôi, tám bái cũng bái rồi, còn thiếu một lần thôi.

Bà mối và mụ tử chân to ba chân bốn cẳng mặc cát phục cho Tần Kham, trên mũ ô sa đen thì cắm hai cành cung hoa, chú rể trong truyền thuyết đã ra lò, tướng mạo của Tần Kham bình thường trông đã trắng trẻo, mặc hỉ phục vào càng môi hồng răng trắng, anh tuấn bất phàm, Tần Kham nhìn mình trong gương, một lâu sau không nói gì, như si như ngốc, vẻ mặt mê say.

Thật lâu sau, bỗng nhiên cúi lưng khom người, tất cung tất kính lạy dài vào gương, vạn phần thành khẩn nói: "... Rất anh tuấn, các hạ rốt cuộc lớn lên thế nào vậy? Quả thực là tồn tại nghịch thiên, không thể không bội phục."

Bỗng nhiên cảm thấy Đỗ Hoành lúc trước phản đối hắn làm con rể nhất định là cố ý giả vờ, không muốn để người trẻ tuổi quá kiêu ngạo, kỳ thật trong lòng đã sớm ngàn chịu vạn chịu rồi, dù sao có

một tên con rể anh tuấn đến gần như yêu nghiệt như vậy, thật là mộ tổ Đỗ gia bốc khói, cho dù không đến nỗi khoa trương như mừng rỡ như điên thì ít nhất cũng nên vỗ tay tỏ ý vui mừng một chút chứ.

Sống hai đời, Tần Kham vẫn luôn có lòng tin với bản thân, cái thứ tự tin này rất khó định nghĩa, Tần Kham tự tin như vậy nếu không nói thành tự kỷ thì không thể, người ta một khi quyết tâm ứt bỏ da mặt, sẽ rất ngạc nhiên phát hiện, tâm thái của tâm thái rộng mở thông suốt, những chuyện trước kia không dám làm, những lời trước kia không dám nói, sẽ thản nhiên làm ra hoặc là không hề có áp lực, nếu vận khí tốt thì có lẽ còn có thể thu hoạch được vô số tiếng vỗ tay. Ví dụ như trong lịch sử từng...

Được rồi, không thể không thừa nhận, loại người tự kỷ đến biến thái như Tần Kham xưa nay chưa từng có, do hắn tự khơi dòng sáng tạo.

Ngựa ngũ hoa, áo đỏ thẫm, dưới sự vây quanh của một đám thủ hạ, trong tiếng trống chiêng đinh tai nhức óc, Tần Kham đắc ý dẫn đội đón dâu xuất phát tới nha môn tri phủ.

Tiếng người ồn ào, tiếng pháo dồn dã, dân chúng trong thành Thiệu Hưng đều nhường đường đứng dạt sang bên, tò mò nhìn chú rể ăn mặc giống như bao lì xì kia, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai chỉ trỏ.

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa cười khổ, hắn cũng không muốn để thanh thế lớn như vậy đâu, chỉ là sợ nhạc vụ không mong, nếu làm nhỏ quá, không để cả thành đều biết, vậy có trời mới hay nhạc phụ liệu có đổi ý không chịu nhận hay không.

Đối với nhạc phụ này, Tần Kham thực sự không ký thác quá nhiều tín nhiệm, sống hai đời người, hắn không muốn lật thuyền trong rãnh.

Trình tự tiếp theo cũng rất bình thường, vô kinh vô hiểm.

Đội ngũ Đón dâu vào nha môn tri phủ, bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu, Đỗ Hoành vẻ mặt không vui, ngay cả giả vờ cười cũng không làm được, rất giống như Tần Kham nợ hắn hai trăm lượng bạc.

Nếu không phải hôm nay là ngày vui, Tần Kham thực sự không nhịn được muốn nhắc nhạc phụ này của mình, mình mới là chủ nợ của hắn, con nợ thấy chủ nợ không cầu hắn bộ dạng đau thương buồn bã, nhưng ít nhất cũng nên nở nụ cười chân thành với chủ nợ, cho dù không muốn cười, cũng phải bảo trì tâm thái tốt nhất, đừng có sầm mặt ra như quan tài, rõ ràng là đại hỷ sự, vẻ mặt của hắn lại như đi dự đám ma.

Tân lang vào nội đường, trong tiếng cười vui chúc mừng của tân khách, Đỗ Hoành giở giọng tri phủ nói mấy câu uy hiếp, nội dung thì đều là lời kịch, thí dụ như ngươi nếu đối đãi với nữ nhi của ta không tốt, lão phu tất sẽ ngàn dặm đuổi giết, thề lấy đầu chó của ngươi treo lên cửa ngõ, băm thành bao nhiêu khối, một khối cho chó ăn, một khối đem nương, một khối đem hấp. Nội dung rất bạo lực, trong nội đường đang vui vẻ bỗng dưng như có gió âm thổi qua, tân khách đồng loạt rùng mình một cái.

Đỗ Hoành lại hồn nhiên như không cảm thấy trong nội đường dần dần lạnh ngắt, càng nói càng dũng cảm, trên miệng đã chặt con rể thành mười bảy mười tám khối, mỗi khối đều có công dụng rõ ràng, nói tới nước miếng văng tung tóe, nhiệt huyết dâng trào, một loại khoái cảm đã được bầm thây Tần Kham thành vạn đoạn dâng lên, phòng cười đang vui vẻ trong nhất thời cát bay đá chạy, sát khí ngập trời, các tân khách hoảng sợ biến sắc, Tần Kham thì mồ hôi lạnh lã chã.

Cuối cùng khi nguyền rủa Tần Kham tới mặt sắp tái đi rồi, Đỗ Hoành cuối cùng cũng thấy sướng rồi, hít sâu một hơi, thu công.

Chương 85: Niềm vui ngày cưới

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Các tân khách, Vương thị đang mỉm cười cũng thấy ngại, quay đầu nhìn Đỗ Hoành với vẻ ôn nhu vô hạn, nhưng trong mắt lại là hàn mang sắc bén như đao, Đỗ Hoành khựng lại, hậm hực im miệng.

Đỗ Hoành thấy sắc mặt Tần Kham có chút khó coi, tâm tình của hắn thì tốt lên không ít.

Ai cũng nói nữ nhi là tình nhân kiếp trước của phụ thân, nhạc phụ tất nhiên là nhìn con rể không thuận mắt, đặc biệt còn là loại con rể đoạt tình nhân kiếp trước của hắn, còn thuận tiện lừa hắn mấy lần, thế nên sự khó chịu của con rể chính là niềm vui lớn nhất của hắn.

Đỗ tri phủ Làm người chính nghĩa thanh liêm, làm quan ghét ác như thù không ngờ đối với con rể lại sinh ra tâm lý tăm tối như vậy, Tần Kham thực sự nên nhắc nhở mình, có phải trước kia lừa cho nhạc phụ một vố thâm quá, thế cho nên khiến nhân tính của Đỗ Hoành sinh ra méo mó hay không.

TRong tân khách địa vị cao thì có chủ quan nha môn của tào đạo diêm đạo cùng với tri huyện của hai huyện Sơn Âm, Hội Kê, thấy không khí trầm xuống, vội vàng cười ha ha, nói mấy câu dí dỏm, tân khách cả sảnh lại hi hi ha ha, không khí cuối cùng cũng khôi phục vẻ tường hòa.

Tần Kham cung kính đưa thư nghênh tân, Đỗ Hoành sau khi nhận lấy thì gật gật đầu, không khiến Tần Kham ngột ngạt nữa.

Thành thân cần sính thư, lễ thư và nghênh tân thư, cộng với sáu trình tự như nạp thải vấn danh, trên nghị lễ gọi là "tam thư lục lễ", bất luận là gia đình khốn khổ nghèo hèn tới mấy, tam thư lục lễ này vẫn nhất định phải có, đơn sơ một chút không sao, nhưng tuyệt đối không thể thiếu, nếu không sẽ danh bất chính ngôn không thuận, cho dù miễn cưỡng thành hôn, trong mắt người ngoài vẫn là quan hệ cẩu thả, phải chịu khinh bỉ.

Trình tự toàn bộ đã xong, đám thủ hạ vây quanh Tần Kham vô cùng tiêu sái bước vào nội viện Đỗ gia, Đỗ Yên đứng trước khuê phòng nội viện, ngâm một bài thơ, những nha hoàn vú già của Đỗ gia lúc này mới chịu tránh.

Hỉ nương cõng Đỗ Yên mặc cát phục đội khăn chùm chậm rãi từ trong khuê phòng đi ra, cái này cũng là phong tục của hôn lễ cổ đại, tân nương xuất giá, hai chân chưa bước vào nhà chồng thì tuyệt đối không thể chạm đất, nếu không sẽ bị coi là không may mắn.

Tần Kham mỉm cười nhìn Đỗ Yên chăm chú, Đỗ Yên chùm khăn không nhìn rõ mặt, nhưng hỉ phục đỏ thẫm vẫn làm tôn lên dáng người thon thả của nàng ta, người mẫu cao một mét bảy thì mặc gì cũng hiệu quả, huống chi xuất giá là thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời của nữ tử.

Cát phục là váy dài thân đối, thân đối vốn là trang phục truyền thống của người Hán, một tả một hữu đối xứng hoàn mỹ, ngụ ý là hợp mỹ, hai bên thêu cẩm kê, tượng trưng cho sự cát tường tốt đẹp của phu thê.

Tần Kham si ngốc nhìn nàng ta, trong mắt hiện lên tình ý nồng đậm.

Một đường đi tới giống như vở kịch, nhưng quay đầu lại nhìn, bỗng phát giác con đường này đi thật gian nan, từng trải qua hiểu lầm, va chạm, từng trải qua thống khổ đấu tranh, còn có cả những nỗi ly biệt tiêu hôn.

Nữ nhân này cuối cùng cũng thành phụ nữ của Tần gia, trong cả cuộc đời sau này, có thể bất chấp tất cả dựa vào nhau mà sống, chỉ có hắn và nàng ta.

Cái này gọi là "Tương cứu trong lúc hoạn nạn", không phải từ ngữ văn nghệ trong miệng người không bệnh mà rên, mà cần phải dùng thời gian cả đời để làm, để thực hiện.

Tất cả long đong đã qua, điều hắn hiện tại phải làm đó là cưới nữ nhân mà hắn yêu này về nhà, sống, sinh con, không còn bi thương, không còn ly biệt.

Hỉ nương cõng Đỗ Yên lên kiệu hoa, từ biệt nhạc phụ phụng phịu không nói một lời và nhạc mẫu liên tục nuốt lệ nghẹn ngào, Tần Kham dưới sự vây quanh của mọi người, cưỡi ngựa cao to, giơ biển gỗ "Đón dâu", một đường kèn trống trở về.

Rất nhiều người vây xem, thật ngượng quá đi.

Tần Kham xoa mặt cười khổ, hắn cũng nên chùm khăn ra cửa.

Trong vách Kiệu hoa truyền đến tiếng gõ bực mình, Tần Kham quay đầu, thấy khuôn mặt xinh xắn của Đỗ Yên lấp ló ở rèm kiệu hoa.

"Tần Kham, trong này buồn quá, hơn nữa mặc cái bộ này thật là khó chịu." Đỗ Yên bĩu môi oán giận.

Bà mối đi ở cạnh kiệu hoa giật nảy mình: "Quý nhân nương tử đừng vén khen, điềm xấu! Mau mau chui đầu vào đi.

Đỗ Yên hung hăng lườm bà ta một cái, nhe răng như con hổ cái với bà ta, bà mối sợ tới mức run lên, không dám lên tiếng, nhưng trong thần sắc vẫn mang vẻ không hài lòng, bộ dạng giận mà không dám nói gì.

Tần Kham thiếu chút nữa thì cười ra tiếng, xem ra bà tám nhỏ ở Thiệu Hưng rất có ác danh, thực sự là hà bá Thiệu Hưng, tương lai dẫn nàng ta vào kinh sư, không biết nàng ta sẽ gây ra họa gì đây.

"Yên nhi, nàng cố chịu thêm một lát đi, kỳ thật ta cũng rất khó chịu, cố thêm chút nữa là xong."

"Ngươi cũng khó chịu à? Hay là thế này đi, ngươi vào trong kiệu ngồi, ta ra ngoài cưỡi ngựa, thế nào?" Đỗ Yên rất hưng phấn.

Tần Kham rất lý trí cự tuyệt đề nghị điên cuồng này.

"Thì ra đây là thành thân, vừa chán vừa mệt."

Mí mắt Tần Kham giật giật, bà tám khó chịu rồi, liệu có một tay đánh tan kiệu hoa, lần thứ hai kháng hôn không? Dù sao chuyện này rất kích thích, lần trước mọi người chơi vui vẻ như vậy cơ mà.

"Phân phó cho đội ngũ đón dâu đẩy nhanh tốc độ, nhanh lên." Tần Kham âm thầm hạ lệnh cho Đinh Thuận.

Đinh Thuận ở trong đội ngũ bận tới đầu đầy mồ hôi lập tức nở nụ cười: "Đại nhân, phu nhân sớm hay muộn gì cũng là của ngài, sao phải vội động phòng thế?"

"Ta động phòng với em gái ngươi á!" Tần Kham Trên lưng ngựa không nhịn được đạp Đinh Thuận một cước: "Hỏi ít làm nhiều, nhanh lên."

Vì thế đội ngũ đón dâu bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ, ngay cả gánh hát đàn ca sáo nhị cũng phải đẩy nhanh tiết tấu, một khúc "Bách điểu triêu phượng" đang yên đang lành lại thành một khúc quân hành, chí khí mãnh liệt, sục sôi lòng người.

Đinh Thuận vội vàng đi theo sau ngựa Tần Kham, cẩn thận liếc vào kiệu hoa một cái, hạ thấp giọng nói: "Đại nhân, ngài vừa rồi nói muốn động phòng với em gái ta, là thật hả? Thuộc hạ thực sự có một muội muội chưa gả chồng, nếu phu nhân không phản đối, nguyện gả làm thiếp cho đại nhân."

Tần Kham: "....."

Bước qua chậu than, vào nội sảnh, hai người làm đúng theo lễ nghi, rất quy củ bái đường, cha mẹ Tần Kham đã mất cả, thủ hạ liền từ Tần trang huyện Sơn Âm khẩn cấp mời tộc trưởng của Tần gia tới làm trưởng bối liêu tác, khi bái cao đường phu thê kính cẩn quỳ lạy ông ta, Tần lão hán vui mừng liên tục gật đầu.

Khác với Đỗ gia, tân khách của Tần gia võ nhân là nhiều. Dưới tới Lưu tuần kiểm của tuần kiểm ti Sơn Âm, trên tới mấy vị Thiên hộ của Thiệu Hưng vệ, còn có mấy tên đồng hành của Bách hộ sở Thiệu Hưng Cẩm Y vệ, quan võ của Cẩm Y vệ, hơn nữa có chút đối lập với tập đoàn quan văn, các quan văn của Thiệu Hưng tất nhiên khinh thường tới tham gia hôn lễ của một Cẩm Y vệ Thiên hộ.

Thiệu Hưng vệ Chỉ huy sứ Trương Khuê và chỉ huy thiêm sự Hứa Thanh có qua lại với Tần Kham, cũng nhờ người mang quà mừng tới, quà mừng rất nặng, Trương Khuê tặng một ngàn lượng bạc, Hứa Thanh cũng tám trăm lượng.

Tần Kham nghĩ một chút liền hiểu, hai vị võ tướng đại khái dùng phương thức này để bồi thường cho việc Sùng Minh kháng Oa, triều đình thưởng cho Thiệu Hưng vệ, lại chèn ép Cẩm Y vệ. Chuyện rốt cuộc là vì sao thì đôi bên trong lòng đều hiểu, không cần thiết phải nói ra làm gì.

Chương 86: Niềm vui ngày cưới (hạ)

Sau khi Bái đường, tân nương Đỗ Yên được đưa vào động phòng, Tần Kham thì bị đám thủ hạ vây trong nội sảnh, các tân khách đến chúc mừng bắt đầu hi hi ha ha kính rượu hắn.

Phàm là hôn lễ, một cửa này là không dễ qua nhất, các tân khách xuất phát từ chúc phúc cũng tốt, xuất phát từ tâm thái vặn vẹo hâm mộ ghen tị cũng tốt, tóm lại tuyệt đối sẽ không để chú rể được tỉnh táo vào động phòng, tân nương càng xinh đẹp thì tân lang càng bị chuộc say, đây là quy luật phổ biến.

Tần Kham khổ lắm, hắn biết rõ loại quy luật này, kiếp trước hắn cũng tham gia tiệc cưới của người khác rồi, kẻ chuốc tân lang tích cực nhất cũng là hắn, có một hồi làm tân lang say quá, khiến cho tân lang đã hoàn toàn mất kiểm soát cầm tay Tần Kham khóc sướt mướt, nói ra vô số lời huynh đệ tình thâm, sau đó thì tân lang say tới chẳng phân biệt nổi hoàn cảnh, cho rằng là đang ở trong quán Karaoke chọn gái, ở trước mặt người nhà gái cứ đòi Tần Kham vào động phòng, nói cái gì gái chỉ có mỗi một em, để Tần Kham lên trước, rồi hắn lát nữa tìm em khác sau...

Vị tân lang kia về sau có kết cục gì thì Tần Kham không nhẫn tâm hỏi, nghe nói sáng sớm hôm sau hai người lại tới cục dân chính một chuyến.

Nhớ lại cố sự đời trước này, Tần Kham không nhịn được mà da đầu run lên.

Tài liệu phản diện chói sáng và bắt mắt Như vậy ở ngay trước mắt, đêm nay hắn không thể giẫm lên vết xe đổ ấy được.

Tham gia tiệc cưới đại đa số là quân nhân, tính tình ngay thẳng, đáng sợ nhất là tửu lượng cũng như trâu. Thư sinh văn nhược như Tần Kham, thường ngày nhiều nhất thì được hai ba lạng, đêm nay là đại hỉ của nhân sinh, hắn không muốn bị đặt nằm mềm oặt trước cửa động phòng.

Mời hai thủ hạ tửu lượng tốt ra mặt, Tần Kham đi tới đi lui giữa tiệc rượu, sử ra mánh lới trí tuệ nhất đời, bảy vào bảy ra giết mấy hiệp, các tân khách cuối cùng tận hứng mà đi, Tần Kham cũng uống tới lảo đảo sắp ngã, đành chịu thôi, có đôi lúc trí tuệ cũng không hoàn toàn dùng được, thực lực mới là vương đạo.

Cố duy trì một tia tỉnh táo cuối cùng trong đầu, Tần Kham loạng choạng đi tới động phòng, vừa bước được mấy bước thì phía sau một đạo thanh âm kinh hỉ hô to: "Tần hiền đệ! Đã lâu không gặp?"

Tần Kham quay đầu, Đường Dần vẻ mặt kinh hỉ đứng trong viện nhìn hắn.

Tần Kham rượu tỉnh ba phần, trong mắt ánh lên vẻ lo lắng.

Đường Dần, là bằng hữu đầu tiên hắn quen khi tới đời này, người ngu, tiền cũng không nhiều.

"Đường huynh, đã lâu rồi không gặp." Tần Kham vui sướng chào hỏi.

Đường Dần bước tới, vừa đi vừa bất mãn nói: "Hiền đệ, hôm nay là ngày mừng của ngươi mà không ngờ chẳng báo cho ca ca ta một tiếng."

Tần Kham cười khổ: "Đường huynh giống như học khinh công ấy, vị trí mơ hồ không rõ ràng, ta bảo người tới khách sạn và Tần Thúy quán tìm ngươi bốn năm lần cũng không gặp, sao lại bảo không báo cho ngươi?"

Đường Dần xua tay cười nói: "Đã không còn tới Tần Thúy quán nữa rồi, trước đó vài ngày tú bà của Tần Thúy quán không biết đắc tội với ai, nửa đêm bị người ta đánh gãy chân, các cô nương thủ hạ cũng sợ tới mức nhao nhao chuyển sang nhà khác làm.

Tần Kham cười một lúc, cười tới cả người bốc khói.

Tú bà của Tần Thúy quán bị người ta đánh gãy chân? Chuyện này ai làm?

Cười khổ lắc đầu, trừ vị nhạc mẫu đại nhân cao sơn ngưỡng chỉ kia thì còn có thể là ai làm? Nhìn nhạc mẫu hòa ái dễ gần, nhưng

thủ đoạn thì có chút hung tàn, nhân tài như vậy nên mời vào Cẩm Y vệ hiệu lực mới đúng, chỉ sợ nhạc phụ sẽ liều mạng với mình.

"Đường huynh sao lại tới muộn thế?"

Đường Dần vẻ mặt căm giận nói: "Mấy hán tử nhà ngươi rất hiểu chuyện, nói cái gì ngày mừng của đại nhân, cứ bắt ta phải giao ra quà mừng mới cho vào, ta nói bằng vào quan hệ của ta và hiền đệ thì cần phải giao quà mừng à?"

Tần Kham gật đầu: "Không sai, đám mắt chó nhìn người thấp, rất quá đáng."

Dừng một chút, Tần Kham hỏi: "... Đường huynh có giao quà mừng không?"

"Đương nhiên không giao."

"Ngươi thật đúng là không biết xấu hổ..."

...

Bằng hữu nhiều ngày không gặp, tất nhiên phải uống cạn một chén lớn, động phòng cái gì đều thành mây bay.

Tiệc rượu đã hết, bọn hạ nhân đang thu dọn quét nhà thì Tần Kham sai người ở trong một sảnh khác mang lên một bàn rượu và thức ăn, kéo Đường Dần bắt đầu uống tiếp.

Giống như lúc trước ở tại khách sạn Thiệu Hưng, hai người cứ tới mỗi tối rảnh rỗi, Tần Kham liền mang theo một vò rượu, hai món ăn, hai người ăn uống tâm tình, đợi cho Đường Dần say quá rồi thì Tần Kham liền bắt đầu lừa hắn viết thơ viết từ viết tiểu thuyết, Đường đại tài tử sau mỗi lần say thì lại có thần lai chi bút, khiến tài của Đường Dần danh thịnh Giang Nam, còn Tần Kham thì lặng lẽ ở phía sau kiếm lớn.

Hồi ức thật ấm áp.

Ai nấy đều kể chuyện tế ngộ và cuộc sống của mình sau khi chia tay, bất tri bất giác, hai người uống hết một vò rượu, uống rượu với bằng hữu chân chính, Tần Kham chưa bao giờ dùng mánh lới,

cuối cùng thì hắn say thật rồi.

Khi Đường Dần biết Tần Kham không ngờ vào Cẩm Y vệ, hơn nữa tham dự Sùng Minh kháng Oa, lại được thăng lên làm Thiên hộ, sắp tới kinh sư nhậm chức thì vẻ mặt Đường Dần trở nên rất phức tạp.

Tần Kham lặng lẽ thở dài, hắn biết rõ hàm nghĩa trong vẻ mặt của Đường Dần.

Đường Dần thi họa song tuyệt, tài danh có một không hai thiên hạ, hắn phong lưu bất kham, hắn trầm mê tửu sắc, cao ngạo lông bông. Bất kể tính cách như thế nào thì cũng không thể che giấu được sự thật hắn là người đọc sách, người đọc sách đối với Hán Vệ vĩnh viễn kỳ thị, vĩnh viễn cừu hận, đây là mâu thuẫn không thể điều hòa giữa hai giai cấp.

Trầm mặc hồi lâu, Đường Dần bỗng nhiên nâng chén uống một hơi cạn sạch, mỉm cười, nụ cười tiêu sái nói không nên lời.

"Bất luận ngươi mang thân phận nào, ta chỉ biết là ngươi không phải là người xấu, ta thích kết giao với giao không phải là người xấu, cũng thích uống rượu với hắn, thế là đủ rồi."

Tần Kham trong lòng thả lỏng, chạm cốc với hắn, Đường Dần chung quy vẫn là Đường Dần, một người có thể lưu danh mấy trăm năm trong lịch sử, tất có chỗ bất phàm.

Đường Dần cười nói: "Một ly này, kính hai chữ 'Bằng hữu'."

"Không." Tần Kham nhìn hắn, rất nghiêm túc nói: "Một ly này kính hai chữ 'Lý giải'."

Hai người nhìn nhau cười, uống một hơi cạn sạch, rượu cay vào cổ hỏng, hương thơm thấm ga tỳ.

Đêm đã khuya, theo những tiếng ngươi tới ta đi như "Kính anh hùng kháng Oa", "Kính tài tử Giang Nam." Chén cứ cạn rồi lại đầy, hai người uống say mèm.

Mấy tên thủ hạ Cẩm Y vệ đứng ở trong sân, nhìn đại nhân và tên thư sinh nghèo kiết hủ lậu lạ hoắc kia uống tới tận hứng như vậy

trong nội sảnh, mấy người ngơ ngác nhìn nhau, muốn tiến lên nhắc nhở nhưng lại không dám.

Đêm nay là đêm động phòng của đại nhân, phu nhân tân hôn vẫn còn đang chờ ở trong phòng, đại nhân thì ở đây uống dũng cảm như vậy với một thư sinh nghèo kiết hủ lậu, thế này có tính là một chuyện chết dở không?

Chuyện vẫn chưa hết, Đường Dần uống tới cao hứng, bỗng nhiên đứng lên, kéo Tần Kham đang say khướt đi ra ngoài.

"Tần hiền đệ, đi, vi huynh lại tìm được một chỗ uống hoa tửu ngon lắm, dẫn ngươi đi kiến thức. Cô nương nơi đó rất yểu điệu, hơn nữa đối với vi huynh phi thường ngưỡng mộ, tất cả đều miễn phí."

Tần Kham bị kéo vào trong viện, gió đêm thổi qua, đầu óc khôi phục mấy phần tỉnh táo.

"Chậm đã! Ta hình như có một chuyện chưa làm, rất quan trọng." Tần Kham rơi vào suy nghĩ miên man.

"Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện uống rượu của huynh đệ chúng ta?"

"Đúng rồi! Ta phải động phòng!"

"Động nhà xí ấy, đi với ta." Đường Dần kéo Tần Kham vừa đi vừa phát biểu: "Cái này gọi là nữ nhân như quần áo, huynh đệ như tay chân."

Tần Kham bị Đường Dần kéo lảo đảo đi ra cửa.

Đinh Thuận vội vàng phân phó mấy tên thủ hạ đuổi theo chiếu ứng, nhìn động phòng còn sáng đèn, bỗng nhiên lo lắng thở dài: "Thư sinh nghèo kiết hủ lậu này dám nói nữ nhân như quần áo. Ai dám bảo đại nhân không mặc quần áo, chỉ sợ có người sắp chặt tay chân của đại nhân rồi."

Chương 87: Mở ra khát vọng

Đêm khuya đầu đường thành Thiệu Hưng lặng ngắt như tờ, trên đường là một mảng tối đen, vươn tay không thấy năm ngón, thỉnh thoảng có mấy ngòn đèn được treo trước nhà chiếu sáng đường cho Tần Kham và Đường Dần đi.

Tần Kham sau khi tỉnh rượu nhất định sẽ tổng kết ra một giáo huấn nhân sinh mới, đó chính là uống rượu với bằng hữu cũng phải nhìn hoàn cảnh, có trường hợp không thể uống rượu, cho dù muốn uống cũng không thể uống, cho dù uống cũng không thể bỏ lão bà mới cưới, hồ bằng cẩu hữu hồ bằng cẩu hữu nửa đêm chạy ra ngoài.

Hai người say mèm đi ở đầu đường Thiệu Hưng, kề vai sát cánh, thân mật khăng khít, cước bộ lảo đảo hư thoát, làm cho mấy tên thủ hạ Cẩm Y vệ hộ vệ phía sau kinh hãi không thôi, Thiên hộ đại nhân uống rượu rồi tính tình không tốt, lại không cho phép họ chạy lên đỡ.

Đường Dần hưng phấn nói với Tần Kham, 《 Tây Du kí 》 bán được hơn một ngàn lượng bạc, trừ sáu thành chia cho Tần Kham, mình hắn có năm trăm lượng, cách mục tiêu cao xa biệt thự Đào Hoa am của hắn chỉ còn hơn ba trăm lượng, gần đây bận làm thêm, mỗi đêmphải tới thanh lâu sở quán báo danh, bởi vì hắn phát hiện thanh lâu quả thực là một chậu châu báu, mỗi ngày tỉnh dậy trong lòng danh kỹ nào đó, trong túi lại tự dưng có thêm một hai lượng bạc, rất khó hiểu, nhưng cũng rất hạnh phúc...

Tần Kham mừng rỡ cười ha ha, ra sức vỗ vai Đường Dần.

Tài tử ăn cơm mềm mà còn ăn rất mơ hồ, cổ kim cũng không thấy nhiều, người này quả thực là hoa lạ.

Quay đầu nhìn trên mặt Đường Dần chợt lóe lên vẻ xấu hổ, Tần Kham lại minh bạch.

Người này người này không phải là hồ đồ, mà là cố ý giả bộ hồ đồ giả bộ hồ đồ, hiển nhiên hắn biết rõ buổi sáng mỗi ngày trong túi

mình vì sao lại đột nhiên có thêm một hai lượng bạc, hồ đồ không phải giả vờ cho người khác xem, mà là cho mình xem, Đường đại tài tử đang lừa mình dối người, chỉ cần nhắm mắt lại, coi như thế giới không tồn tại.

Được rồi, hắn cũng không ghét bỏ Tần Kham và Cẩm Y vệ, Tần Kham tất nhiên cũng không ghét bỏ hắn. Bằng hữu ăn cơm mềm cũng là bằng hữu, có thể thăng hoa loại chuyện như chơi gái tới cảnh giới như vậy, đây là bản sự, không thể không bội phục.

Ừ, dứt khoát lại giúp hắn thêm giúp hắn một tay.

"Đường huynh, nói với ngươi một cố sự nhé. Lúc trước, cục cảnh sát và hắc bang hai bên thế bất lưỡng lập..."

"Đợi đã, cái gì gọi là 'cục cảnh sát'?"

"Khụ, chính là nha môn, bộ khoái trong nha môn và du côn bên ngoài thế bất lưỡng lập."

《 Vô Gian đạo 》 Minh triều version mới mẻ ra lò, Tần Kham kể say sưa, Đường Dần nghe như mê như say.

"《 pháp hoa kinh 》 viết: "Có thân thể vô gian vĩnh viễn bất tử, thọ chính là đại kếp trong trong địa ngục vô gian, thiện và ác, chính và tà, thiên lý công đạo ở trong lòng người, ai thị ai phi không thể phân biệt, trong cuộc sống không thiện và ác vĩnh viễn sạch sẽ, không có thị và phi phân biệt rõ ràng, trần thế sở dĩ đục ngầu, là vì trong thiện có ác, trong ác có thiện, thế nhân hỗn loạn phức tạp này, cho dù Phật tổ hàng thế, cũng có gì khác biệt, phổ độ như thế nào? Đây chính là ý nghĩa trong cố sự này." Thanh âm trầm thấp của Tần Kham dần dần nhỏ đi.

Đường Dần đã tỉnh táo lại mấy phần, phẩm vị thiện ác chính tà trong cố sự này, trong mắt như đang nghĩ gì đó, thật lâu sau, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Kham: "Hiền đệ là đang biện bạch cho chuyện mình vào Cẩm Y vệ à?"

"Không tính là biện bạch, chỉ muốn nói cho ngươi hay, thế gian không có thiện ác tuyệt đối, trong người đọc sách có bại hoại, đồng dạng, trong Cẩm Y vệ cũng có người tốt, vô luận an thân nơi

nào, giữ vững bản tâm, không có lỗi với lương tâm, ở đâu cũng mở ra được khát vọng."

" Khát vọng của Hiền đệ là gì?"

Trong mắt Tần Kham là một mảng chói lọi trầm tĩnh, chậm rãi nói: "Ta muốn thay đổi thế đạo này, để Đại Minh thịnh thế ta trở nên cường thịnh hơn, để nó không phải là một tòa lầu các hoa lệ nhưng không có căn cơ, để bi kịch mạt thế trăm năm sau không tái diễn."

Đường Dần cái hiểu cái không, nghi hoặc nhìn hắn.

Đúng vậy, hắn sao hiểu được? Hắn căn bản không biết trăm năm sau Thanh binh nhập quan, giết dân chúng Hán nhân ta như mổ heo chó, kẻ thống trị ngu muội làm nền văn minh và khoa học kỹ thuật của Hoa Hạ thụt lùi mấy trăm năm, khiến cường quốc phía tây dùng thuyền chắc pháo bén mở ra biên giới đang phong bế.

Tần Kham nhìn lên bầu trời đêm, thật sâu thở ra một hơi, tất cả đều sẽ không như vậy, chỉ cần để hắn nắm giữ được quyền lực, người xuyên qua như hắn nhất định có thể thay đổi thế đạo, để Đại Minh trở nên cường thịnh hơn, để nỗi bi ai khi Sùng Minh kháng Oa sẽ không còn tái diễn, để Lữ thiên hộ có thể được chết một cách nhắm mắt.

Vỗ vỗ vai Đường Dần, Tần Kham cười nói: "Đường huynh không ngại thì viết cổ sự này thành thoại bản, bán cho thư xã, còn chuyện tiền, vẫn quy củ cũ, ngươi bốn ta sáu..."

Đường Dần liên tục gật đầu, ợ một cái, thần thái càng say hơn.

Hai người bất tri bất giác đi đến cửa nha môn tri phủ Thiệu Hưng, Đinh Thuận lau mồ hôi bước tới.

"Đại nhân, không tốt!"

"Chuyện gì?"

Đinh Thuận không khỏi mang oán khí trừng mắt lườm Đường Dần một cái, kính cẩn bẩm báo: "Phu nhân nghe nói đại nhân bị thư sinh này kéo ra ngoài uống hoa tửu, tức giận đến nỗi lật bàn, từ

trong bếp tìm dao lao ra cửa, đang tìm các ngài khắp đường phố đấy."

Tần Kham cả người chấn động, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, bất giác nhìn về phía Đường Dần, ánh mắt giống như Đinh Thuận, chứa đầy u oán.

Đường Dần lại cười ha ha, lộ ra vẻ vui sướng khi người gặp họa: "Hiền đệ không phải người sợ vợ, phu nhân tân hôn dám bừa bãi với tướng công như vậy, hiền đệ phải chấn chỉnh phu cương."

Tần Kham nhìn hắn, im lặng một lúc lâu rồi chậm rãi nói: "Đường huynh, nếu ta là ngươi, nhất định sẽ không vui vẻ như vậy."

"Vì sao?"

"Bởi vì cho dù phu nhân tìm được chúng ta, người thứ nhất muốn giết tất nhiên là ngươi, ngươi nghĩ lại mà xem, có phải đạo lý này hay không?"

Tiếng cười của Đường Dần tắt phụt, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Tần Kham nói không sai, Đường Dần mới là tên đầu sỏ hại phu nhân của Tần Kham lẻ loi động phòng, tân phu nhân nếu đầu óc bình thường, mục tiêu thứ nhất muốn giết tất nhiên là hắn, tiếp theo mới đến phiên Tần Kham.

"Đường huynh, trốn đi, sự hung tàn của Đỗ Yên ngươi hiểu mà."

Tần Kham hảo tâm khuyên nhủ.

Đường Dần lại ợ một cái, vẻ mặt đỏ bừng nói: "Không chạy, vợ ngươi quá lợi hại, ta chạy không thoát được."

"Ngươi làm sao thế? Nắm bắt thời gian, bằng không thì không kịp nữa đâu, đến lúc đó ta cũng không bảo vệ được ngươi đâu."

Đường Dần cười hắc hắc, lúc này hắn thành người thông minh, chỉ vào nha môn tri phủ cười nói: "Ta ngồi trong tù, xem nàng ta làm sao giết ta..."

Không đợi Tần Kham có phản ứng, Đường Dần đứng mã bộ ở trước cửa nha môn, dùng lời kịch trong Vô Gian đạo vừa học được quát to: "Người ở bên trong nghe đây, các ngươi đã bị ta bao vây! Hạn cho các ngươi trong thời gian một nén hương phải cởi quần ôm đầubước ra!"

Tần Kham lạnh run, đúng là kẻ muốn chết.

Mới hô được hai tiếng, cửa hông nha môn ầm ầm mở ra, hai gã nha dịch trực đêm hùng hùng hổ hổ lao ra, một tả một hữu kéo Đường Dần vào trong nha môn.

Đường Dần liên tiếp quay đầu lại, cười rất đáng yêu: "Hiền đệ bảo trọng, ngày mai ngươi vào kinh thành, ngu huynh không thể tiễn, ta chắc chỉ ở trong đây mấy ngày rồi ra thôi, hiền đệ chớ có lo lắng cho ta."

Tần Kham vẻ mặt không nở, ôm quyền, ánh mắt giống như nhìn người chết: "Đường huynh bảo trọng. Thật sự phải bảo trọng đó nha!"

Thời gian một chén trà qua đi, Đỗ Yên một thân cát phục đỏ thẫm đằng đằng sát khí tìm tới, phía sau là mấy tên thủ hạ Cẩm Y vệ muốn cười mà không dám cười, Đinh Thuận nói không sai, trong tay nàng ta quả nhiên đang cầm dao chặt thịt.

"Uống hoa tửu?" Ngữ khí của Đỗ Yên rất bất thiện.

Tần Kham vội vàng lắc đầu.

"Đường Dần đâu?" Đỗ Yên mặt đằng đằng sát khí.

Tần Kham rất thành thật chỉ chỉ về phía nha môn: "Bị nhốt vào đại lao rồi."

"Được, chờ về rồi sẽ tính sổ với ngươi." Đỗ Yên chẳng thèm quay đầu lao thẳng vào nha môn.

Tần Kham vẻ mặt đồng tình nhìn cánh cửa nha môn đen xì, thở dài: "Kết cục của Đường huynh... Ài, hắn chẳng lẽ quên nha môn tri phủ Thiệu Hưng là Đỗ gia nàng ta mở à?"

Chương 88: Dặn dò nhắc nhở.

Vào một khắc Đỗ Yên xông vào nha môn, kết cục của Đường Dần đã được chú định.

Kiểu chết của Thế nhân rất đa dạng, có sống thọ chết tại nhà, có chết vì tai họa bất ngờ, Đường Dần thì khá đặc thù, tương lai hắn nhất định bị sự ngu ngốc của mình làm cho chết.

Đỗ Yên rất tức giận, đêm tân hôn tướng công không ngờ bị người ta kéo ra ngoài, vứt nàng ta một mình động phòng, điều này không nghi ngờ gì nữa là đả kích trầm trọng đối với mị lực cá nhân của nàng ta.

Đường Dần đã bị nàng ta hung hăng giáo huấn, nếu không phải tân hôn đánh tướng công thì nói ra quá khó nghe, Đỗ Yên cũng hận không thể đánh cho Tần Kham một trận, người kiểu gì thế, vừa uống rượu thì hồ đồ, người khác kéo cái là hắn đi, không nghĩ xem hôm nay là ngày gì à.

Cả đêm Đỗ Yên không chịu hòa nhã lại với Tần Kham, hai người trở lại động phòng, Đỗ Yên nắm vạt áo của Tần Kham, đẩy hắn lên giường, sau đó cầm hai cái chén tới, tự mình uống một ly rồi lại ép Tần Kham uống một ly, đây chính là rượu hợp cẩn trong đêm động phòng hoa chúc, Đỗ Yên uống xong thì đẩy Tần Kham sang một bên, kéo chăn ngủ, mặt hướng tường mông hướng Tần Kham, lạnh lùng không nói câu nào.

Đây chính là đêm động phòng hoa chúc của Tần Kham, những suy nghĩ kiều diễm, tưởng tượng tình cảnh Đỗ Yên dùng đôi chân dài miên man quấn chặt vào hông hắn để mặc chàng chinh phạt thiếp, đêm nay xem ra không thể thực hiện được rồi, tuy nói Đại Minh không có tội cưỡng gian trong hôn nhân, nhưng luận thực lực thì mười Tần Kham cũng đánh không lại một Đỗ Yên, có những hình ảnh chỉ có thể tưởng tượng trong đầu, ngàn vạn lần đừng có làm thật, Đường Dần còn đang nằm trong đại lao rên rỉ kia kìa.

Từ đêm tới bình minh, Tần Kham mơ mơ màng màng chỉ ngủ hai canh giờ.

Lần này thời gian hơi kẹt, kinh sư Mưu Chỉ huy sứ tuy rằng cho hắn một hai tháng thời gian để chuẩn bị tục vụ, nhưng tính ngày thì cũng gần hết rồi, đường từ Nam Kinh tới kinh sư cũng phải mất một tháng.

Vì thế sáng sớm Tần Kham liền dẫn Đỗ Yên tới lại mặt, Đỗ Hoành vẫn bộ dạng không mặn không nhạt, Vương thị thì có chút nhiệt tình, kéo tay nữ nhi hỏi han ân cần, nhỏ giọng ghé vào tai nữ nhi hỏi mấy câu, Đỗ Yên căm giận lườm Tần Kham mấy cái, đỏ mặt đáp mấy câu, Vương thị ngây người một lúc, tiếp theo dở khóc dở cười nhìn Tần Kham.

Tần Kham đành phải xoa mũi, xoa tới đỏ bừng.

Mẹ con dắt tay nhau tới Noãn các bên cạnh thảo luận chuyện riêng, nội đường chỉ còn lại chàng rể bố vợ.

Đỗ Hoành tức giận hừ mấy tiếng, cuối cùng thở dài, dù không tình nguyện tới mấy thì Tần Kham vẫn là con rể của hắn, đây là sự thật không thể thay đổi.

Hôm nay lại mặt, nói vậy ngươi cũng tính cáo biệt với lão phu phải không?" Đỗ Hoành vừa phẩm trà vừa chậm rãi nói.

"Vâng, nhạc phụ đại nhân, Mưu Chỉ huy sứ hạ điều lệnh, tiểu tế giờ phải tới kinh sư nhậm chức."

Đỗ Hoành nghĩ nghĩ, cảm thấy cần phải nhắc nhở con rể vài câu, vì thế nói: "Kinh sư chính là thiên tử chi đô, quan to triều đình đều tập trung ở đó, nước quan trường vừa sâu vừa đục, thế lực của đại thần huân quý rắc rối phức tạp, ngươi chuyến này đi phải cẩn thận, Cẩm Y vệ tuy nói là thân quân của thiên tử, nhưng cũng không thể hoành hành ngang ngược, nói một cách công bằng, Mưu Bân này không tồi, trong các đời Chỉ huy sứ, hắn xem như khá nội liễm ôn hòa, dưới sự cai trị có rất ít án oan, ba vị Đại học sĩ của nội các cũng tán thưởng hắn, ngươi vào kinh thành nhậm chức do đích thân hắn đề bạt, nói vậy hắn cũng sẽ chiếu cố ngươi, ngươi tự giải quyết cho tốt."

"Vâng." Tần Kham trả lời rất cung kính, kỳ thật Mưu Bân là người thế nào thì hắn từ kiếp trước đã biếtrồi, có điều Đỗ Hoành nhắc

nhở hắn tất nhiên cũng xuất phát từ sự quan tâm, làm sao mà không thành thật lắng nghe cho được.

Đỗ Hoành nói tiếp: "Đến kinh sư dụng tâm làm việc, đừng gây chuyện, hơn nữa phải nhớ đừng kết thù kết oán với quan văn đại thần và các huân quý, thanh danh của Cẩm Y vệ như thế nào lão phu không nói ngươi cũng tự rõ, quan văn là không nên đắc tội nhất, còn có cả các huân quý trong kinh sư, ai khác còn được, chỉ riêng hai người này là ngươi không thể trêu chọc, bọn họ là đệ đệ của đương kim Trương hoàng hậu, Thọ Ninh Hầu Trương Hạc Linh và Kiến Xương Bá Trương Duyên Linh, hai người này ỷ vào thân phận ngoại thích, trong kinh sư hoành hành ngang ngược, ngôn quan hạch tội nhiều lần rồi, nhưng được Trương hoàng hậu che chở, thiên tử cũng đành bất lực, ngươi phải nhớ kỹ chớ có va chạm với bọn họ, nếu không thì cho dù bị bọn họ đánh chết cũng chỉ chết vô ích."

Tần Kham thầm líu lưỡi, hai tên gia hỏa này bá đạo như vậy cơ à?

"Còn nữa chính là đông cung Thái tử, hoàng thượng chuyên tình với hoàng hậu, không giao hoan với phi tử khác, cho nên mấy năm nay chỉ sinh được hai nam một nữ, trong đó thì trưởng tử và công chúa mất sớm, chỉ còn lại mỗi Thái tử, hoàng thượng cưng yêu hắn thế nào thì không cần nghĩ cũng biết, nghe nói Thái tử không thích đọc sách, chỉ thích chơi đùa, suốt ngày hoang đường, các triều thần rất bất mãn, nhiều lần thượng sớ xin hoàng thượng nghiêm khắc quản thúc, hoàng thượng thậm chí xin ba vị Đại học sĩ nội các tự mình dạy Thái tử đọc sách, đáng tiếc tam lão nội các trị thiên hạ thì thành thạo, nhưng đối với Thái tử hoang đường thì đành bất lực, quân chủ đời tiếp theo của Đại Minh ta..." Đỗ Hoành không nói hết, thở dài lo lắng.

Khóe miệng Tần Kham lặng lẽ phác ra một nụ cười.

Đúng rồi, trong truyền thuyết hoang đường nhất, tính cách tính cách nhất là Chính Đức hoàng đế, từ lúc làm Thái tử đã ác danh khắp thiên hạ, cuộc đời hắn rất đau buồn.

Tần Kham vội vàng khom người nói: "Đa tạ nhạc phụ đại nhân đã nhắc nhở, ba người này tiểu tế nhất định sẽ tránh xa, đừng nói trêu chọc họ, chỉ nghe thấy tên họ thôi tiểu tế cũng sẽ chạy trối

chết..."

Khóe mắt Đỗ Hoành giật giật, há miệng thở dốc, lại không biết nên khen tên con rể này thức thời hắn là nên khinh bị hắn quá thức thời.

Thằng ôn này thật sự từng giết mười hai tên giặc Oa à?

"Nhìn tiền đồ của ngươi kìa..." Đỗ Hoành thở dài, tức giận vô cùng.

Tần Kham thật sự không biết nên nói gì, bảo hắn đừng có trêu chọc mấy nhân vật ác, lại không cho phép hắn chạy trốn, chừng mực trong đây khó nắm quá đi.

Nếu nhắc nhở cũng nhắc rồi, Đỗ Hoành vốn định viết phong thư cho đồng niên ở kinh sư, nhờ những đồng niên ấy quan tâm tới gã con rể này, nhưng ngẫm tới thân phận Cẩm Y vệ của Tần Kham, chung quy lại thôi, quan văn và Hán Vệ thế bất lưỡng lập, đồng niên tất nhiên sẽ không quan tâm tới sự sống chết của Tần Kham, mang thư tới cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Ly biệt sắp tới, Đỗ Hoành nhìn hai mẹ con vẫn đang nói chuyện trong Noãn các, trong mắt hiện lên vẻ quyến luyến.

"Yên nhi nếu đã gả cho ngươi, mong ngươi đối đãi tốt với nó, đứa nhỏ này từ nhỏ chưa phải chịu khổ bao giờ, dung mạo thì xinh đẹp lại không cao ngạo, tính tình ôn hòa, hiền lành thục lương, băng tuyết thông minh, nghi thất nghi gia..."

Đón ánh mắt si ngốc của Tần Kham, mặt Đỗ Hoành đỏ lên, giọng càng nói càng nhỏ.

Đúng là người làm công tác văn hoá, lời nói dối trái với lương tâm đã khơi dậy sự hổ thẹn của hắn.

"Được rồi, lão phu thoáng hơi khoa trương một chút, kỳ thật tính tình của Yên nhi vẫn còn nhiều chỗ thiếu xót, ví dụ như tính tình không tốt, hiếu võ, mãnh liệt mãnh liệt không quen giảng đạo lý, chỉ quen động quyền cước, xuất thủ khá nặng, nhẹ thì nằm mười ngày nửa tháng, nặng thì toi cả nửa đời người."

Vương thị trong Noãn các chắc đang truyền thụ tuyệt học cho nữ

nhi, Tần Kham quay đầu nhìn lại, thấy Đỗ Yên cũng rất hợp với tình hình một tay bóp nát chén trà.

Vì thế Tần Kham không tự chủ được mà bắt chéo chân.

"Nhạc phụ đại nhân, ngài đừng nói nữa..." Mặt Tần Kham co rúm lại, thở dài: "Ngài nào phải gả con gái cho người ta, mà là đẩy họa cho người ta..."

Chương 89: Vào kinh thành

Ngoài Thành Thiệu Hưng dương liễu lay động, oanh bay cỏ mượt, bên sông đào bảo vệ thành, tình cảnh ly biệt sướt mướt.

Đỗ Hoành mặc thường phục, mấy tên hạ nhân đỡ các món điểm tâm và lễ vật lên xe ngựa, Vương thị thì nắm chặt tay Đỗ Yên, hai mẹ con khóc tới réo rắt thảm thiết, Đỗ Hoành thì mắt ửng đỏ, chực rơi lệ nhưng cố nén.

Ẩm đạm tiêu hồn chỉ có ly biệt, Tần Kham thở dài không nói gì, lẳng lặng đứng ở một bên, để cùng nói lời tạm biệt với cha mẹ.

Vương thị gọi Tần Kham tới, đưa tay của Đỗ Yên cho hắn nắm, buồn bã nói: "Con rể phải đối đãi tốt với nữ nhi của ta, Đỗ gia ta chỉ có một dứa con gái này, từ nhỏ cưng như nâng ngọc quý, tâm địa thiện lương, hiền lương thục đức, nghi thất nghi gia..."

Tần Kham: "....."

Hai vợ chồng nhà này đều có một tật xấu, khen nữ nhi luôn tận hết sức lực, thoát ly thực tế một cách nghiêm trọng.

"Nhớ kỹ, ngươi cũng không thể khi dễ nó, nếu không nhạc mẫu ta tất sẽ không tha cho ngươi." Vương thị trịnh trọng cảnh cáo

Tần Kham thở dài: "Nhạc mẫu đại nhân, mong người hay so sánh sức chiến đấu của ta và nữ nhi của người, người nên dặn dò nàng ta đừng khi dễ ta mới đúng."

Vương thị ngẫm lại thấy cũng đúng, thân thủ của nữ nhi do bà ta tự mình dạy dỗ, nghĩ chắc con rể tất nhiên đánh không lại nó, chút tự tin này thì vẫn có.

Vì thế Vương thị lại quay đầu trịnh trọng dặn dò Đỗ Yên: "Ngươi cũng đừng khi dễ Tần Kham, càng không thể xuất thủ đánh tướng công, phải giữ nữ tắc."

Đỗ Yên nghẹn ngào gật đầu.

Tần Kham khóe mắt giật giật: "..."

Vương thị lại nói: "Chiêu Hôm qua dạy ngươi học đến đâu rồi?"

Đỗ Yên không đáp lời, chỉ cúi người từ dưới đất nhặt lên một viên gạch còn non nửa rồi niết trong lòng bàn tay, bốp một tiếng, viên gách hóa thành một đống bụi phấn, theo gió bay xa.

Tần Kham sợ hãi cả kinh, bất giác kẹp chặt hai chân.

Vương thị hài lòng gật gật đầu: "Nội gia quyền chú ý khí trước lực sau, súc thế chờ phát, ngươi làm không tồi, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, nhất định không thể dùng lên người tướng công của ngươi, trừ phi hắn lưu luyến thanh lâu sở quán, làm ra cái chuyện ngủ với hoa với liễu."

Khuôn mặt của Tần Kham và Đỗ Hoành đồng thời giật giật.

Nói thì hay, nhưng sao cứ phải thêm một câu "Không đến vạn bất đắc dĩ" ? Tần Kham phát giác an toàn cá nhân của mình đột nhiên không được bảo đảm, hơn nữa có một loại ưu thương của quả trứng.

Từ biệt vợ chồng Đỗ Hoành, Tần Kham và Đỗ Yên lên xe ngựa, Đinh Thuận dẫn hơn hai mươi Cẩm Y vệ tả hữu hộ thị, đoàn người xuất phát tới Nam Kinh.

Trên Hành trình về Nam Kinh, sau khi giao nhận sự vụ cho Thiên hộ sở thành đông thì khởi hành vào kinh thành.

Trên xe ngựa, Đỗ Yên khóc sướt mướt, lộ ra vẻ rất buồn bã, gả cho phu quân, rời xa cha mẹ, vận mệnh của nàng ta, từ nay về sau sẽ gắn chặt lên người nam nhân này, đã gả cho Tần gia, sau này nhất định phải nghĩ cho Tần gia, từng ảo tưởng phu quân tương lai sẽ ngàn vạn sủng ái mình, hắn... Có thể làm được không?

Đỗ Yên Nỗi lòng đan xen mặt phủ kín nước mắt, như hoa đào gặp mưa, điểm đạm đáng yêu nhìn chằm chằm Tần Kham.

"Tần Kham, rời khỏi cha mẹ, ta chỉ có ngươi." Đỗ Yên khóc thút thít nói.

Trong lòng Tần Kham dâng lên mấy phần đau xót, nàng ta vẫn chỉ là cô nương mười bảy mười tám tuổi, kiếp trước ở tuổi của nàng ta, vẫn còn đang đi học trung học, chuẩn bị thi đại học, nhưng nàng ta đã bị gả cho người khác làm chồng, từ nay về sau phải lo liệu sự vụ lớn nhỏ trong trạch viện Tần gia.

Vuốt ve mái tóc nàng ta, Tần Kham ôn nhu nói: "Yên tâm, ta sẽ đối đãi tốt với nàng, cả đời này tuyệt đối sẽ không cô phụ nàng, chúng ta sắp phải tới một nơi xa lạ với cả ta và nàng, ở nơi đó người quen thuộc duy nhất chỉ có hai chúng ta, chúng ta sẽ chăm sóc nhau, đối xử tử tế với nhau, ta nhất định sẽ để nàng được sống vui vẻ khoái hoạt."

"Ngươi không được gạt ta..." Trong đôi mắt đẹp của Đỗ Yên tràn ngậpvẻ bất lực.

"Ta thề không gạt nàng... Nương tử, tối hôm qua vi phu uống say quá nên hơi hàm hồ, làm lỡ đêm động phòng của chúng ta, đến Nam Kinh ta đền nhé?" Nụ cười của Tần Kham bỗng nhiên trở nên dâm tiện.

Mặt Đỗ Yên xoẹt một cái đỏ bừng.

Cái gì gọi là động phòng, Đỗ Yên tất nhiên biết. Trước lúc Xuất giá, Vương thị từng lấy ra một quyển đông cung cho nàng ta học tập, cái này cũng là tập tục của gia đình nhà giàu quan lại, phàm là có nữ tử xuất giá, đông cung là phải học, việc nhân luân vợ chồng, nam nữ mây mưa, bình thường đều do mẫu thân ở trong khuê phòng lặng lẽ dạy con gái.

Đỗ Yên lập tức cúi đầu, má đỏ hây hây, xì một tiếng khinh miệt nói: "Giữa Ban ngày ban mặt nói những lời này, vừa rồi còn nói sẽ giúp ta vui vẻ khoái hoạt, nháy mắt đã nghĩ tới việc không biết xấu hổ này rồi."

"Nương tử, động phòng chính là để nàng vui vẻ khoái hoạt mà."

Mặt Đỗ Yên càng đỏ bừng, mũi quỳnh chun lại, dứt khoát không đáp lại, quay mặt ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau, bỗng nhiên nói: "Tần Kham, cưới ta ngươi có cảm thấy vui vẻ khoái hoạt không? Mẹ nó với ta, sau khi nữ tử được gả chồng, nhất định không thể

để tướng công phải sống không vui..."

"Chỉ có một việc không được khoái hoạt lắm."

Ánh mắt Đỗ Yên lộ ra vẻ lo âu, vội vàng hỏi: "Chuyện gì?"

Trong xe ngựa lắc lư, Tần Kham thở dài, thương tiếc vô hạn nói: "Sau khi cưới nàng rồi, hai trăm lượng bạc nàng từng nợ ta chỉ sợ sẽ coi như mất rồi."

Sáu ngày sau, xe ngựa đến Nam Kinh, Đinh Thuận dẫn thủ hạ đưa Tần Kham và Đỗ Yên về nhà rồi về Bách hộ sở thu thập, Tần Kham từng nói sẽ dẫn đám lão đệ huynh Đinh Thuận vào kinh, cho nên phải lo liệu một số trình tự thủ tục thuyên chuyển, hiện giờ Tần Kham là người tâm phúc trong mắt Chỉ huy sứ, việc nhỏ như dẫn một tên bách hộ và mấy tên thủ hạ cùng vào kinh thành, người của Kinh lịch ti chắc sẽ không làm khó.

Về nhà, quản giavà bọn hạ nhân nghênh đón, thấy Tần Kham dẫn theo Đỗ Yên trở về, thấy hai người nhất định đã thành hôn, vì thế mọi người đều chúc mừng lão gia và chủ mẫu, Đỗ Yên mặt mày xấu hổ, nhưng cũng hào phóng đáp lại, hiện tại bọn hạ nhân gọi nàng ta là chủ mẫu cũng rất đúng lý hợp tình.

Hai tiểu la lị Liên Nguyệt Liên Tinh chạy vội ra, một tả một hữu kéo tay Đỗ Yên, miệng liên tục ngọt ngào gọi "Chủ mẫu", Đỗ Yên mặt tươi như hoa, một lớn hai nhỏ lại bắt đầu chơi trò chơi rất nhàm chán - đoán lớn nhỏ.

Thời gian cấp bách, Tần Kham lập tức phân phó bọn hạ nhân thu thập hành lý, bảo quản gia tới xa mã mướn mấy chiếc xe ngựa, chuẩn bị khởi hành vào kinh thành.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Kham vội vàng ở bên ngoài làm thủ tục giao nhận, mở tiệc tiễn biệt với các đệ tử huân quý, Đỗ Yên cũng đã đầu nhập vào nhân vật chủ mẫu, trong mấy ngày chỉ huy bọn hạ nhân thu thập thỏa đáng đồ trọng yếu trong nội viện Tần gia, trong ngoài lo liệu gọn gàng ngăn nắp, đâu ra đó.

Khi Tần Kham đang do dự có nên bán nhà ở Nam Kinh này đi rồi tới kinh sư mua cái mới hay không thì bị Đỗ Yên phản đối kịch

liệt.

Bất động sản thì coi như lưu lại cho hậu thế Tần gia, Tần gia chỉ cho phép thêm vào chứ không bớt đi, có mua nhà mới hay không thì không nói, nhưng bán nhà trong quan niệm truyền thống của người cổ đại thì không nghi ngờ gì nữa thuộc về hành vi bại gia sản, đây là chuyện Đỗ Yên tuyệt đối không thể chấp nhận.

Chẳng những Đỗ Yên phản đối, ngay cả quản gia và bọn hạ nhân mấy ngày nay ánh mắt nhìn Tần Kham cũng không thích hợp, ngoài miệng thì không nói, nhưng ánh mắt thì rõ ràng coi Tần Kham là là lão gia bại gia, không tụ được tài.

Tần Kham đành phải từ bỏ ý định bán nhà, lưu lại hai gã hạ nhân chiếu cố tòa nhà này, nhắc nhở tiểu công gia Từ Bằng Cử thay hắn chăm sóc gia đình, hạ nhân còn lại thì bao gồm cả quản gia, nguyện ý đi theo lão gia toàn bộ tới kinh sư.

Đầu tháng tám năm Hoằng Trị thứ mười bảy, ngoài thành Nam Kinh, tiểu công gia cầm đầu một đám hoàn khố tha thiết phất tay lưu luyến, Tần Kham dẫn theo phu nhân, hai tiểu la lị cùng với mấy tên hạ nhân, dưới sự hộ tống của đám Cẩm y Giáo úy do Đinh Thuận cầm đầu, bước lên quan đạo tới kinh sư.

Đại bằng một ngày gió nổi lên, bay vụt chín vạn dặm.

Chương 90: Mới tới kinh sư

Qua Trường Giang, lên quan đạo, bốn chiếc xe ngựa chở Tần Kham và Đỗ Yên cùng với tất cả gia sản, khi đi tiểu công gia Từ Bằng Cử rất hào phóng tặng cho hai mươi mấy con ngựa, vừa hay bọn Đinh Thuận mỗi người một con, đoàn người chậm rãi đi về hướng.

Đi ngang qua thành trấn Ven đường, quan viên địa phương thấy đám sát tài mặc phi ngư phục hộ tống nữ quyến bên trong xe, biết rõ là đại nhân vật, tất nhiên không dám làm khó dễ, tên nhát gan một chút thậm chí chủ động đưa lên nghi trình, cũng không quản nhóm người này họ gì tên gì, có giao tình hay không, kết thiện duyên luôn là không sai.

Quan văn Đại Minh tuy nói khí tiết khá nặng, nhưng cũng phải nhìn đối tượng, không phải trong tập đoàn quan văn tất cả mọi người đều giảng khí tiết, một số tiểu quan thất bát phẩm xưa nay dùng công chính thanh liêm thể hiện cho dân chúng, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ nguyện ý chủ động trêu chọc Cẩm Y vệ, hạng người thích danh mua thẳng kỳ thật là biết thời biết thế nhất, lúc thuận gió, bọn họ cho dù vỡ đầu cũng phải bày ra bộ dạng thà chết chứ không làm ngói lành, hình tượng thần tử trung hiền làm từ xưa đến nay khiến vô số danh thần xấu hổ che mặt, nhưng mà lúc ngược gió, bọn họ so với bất kỳ ai thì thức thời hơn, so với bất kỳ ai cũng chạy nhanh hơn, thanh danh tất nhiên quan trọng, nhưng đầu vẫn quan trọng hơn.

Đại Minh Hiện giờ, cái thứ tiết tháo này chỉ là một đạo cụ, khi nên dùng thì nó có thể được lấy ra làm khẩu hiệu, khi không dùng thì tiết tháo có rơi xuống đất cũng không ai thèm nhặt.

Trên đường đi, Tần Kham có chút sầu lo, quan trường Đại Minh có bộ dạng như vậy, chính nhân quân tử như mình chẳng phải là sẽ bị bọn họ làm hư à?

—— chỉ có thể gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùi thôi.

Hiện tượng rất thú vị, trên đường từ nam chí bắc, lộ trình hơn một ngàn dặm, phong tục nhân tình các nơi rất khác nhau, khí hậu thổ

nhưỡng cũng khác nhau, nhưng nhi những nơi đi qua thì đại khái giống nhau.

Tần Kham càng lúc càng lo lắng, thật không hiểu quan nhi trong kinh sư tính tình như thế nào.

Hoằng Trị là hoàng đế tốt, phía dưới hoàng đế tốt không nhất định tất cả đều là quan tốt, giữa hai bên cũng không có quan hệ trực tiếp quá lớn. Giang sơn Đại Minh hiện giờ chưa kịp đặt hòn đá tảng kiên cố cho thịnh thế sau này, Hoằng Trị và tam lão nội đang tận tâm hết sức quản lý quốc gia này, nhưng bọn họ có biết quốc gia này kỳ thật tồn tại rất nhiều tai hoạ ngầm hay không?

********** **********

Không nhanh không chậm đi mất khoảng một tháng, nhóm Tần Kham cuối cùng cũng tới ngoài Triêu Dương mốn kinh sư.

Nói là hoàng đô bốn mươi chín thành, song trước những năm Chính Thống, cửa thành kinh sư chỉ còn là những cái cổng tò vò, bên trên cũng không có kiến trúc như lầu quan sát, thành lâu. Lầu quan sát cửa thành kinh sư hiện giờ mọc lên như nấm, lại là do một vị thái giám xây, vị thái giám này tên là Nguyễn An, làm người thông minh hơn nữa liêm khiết, vốn triều đình dự toán điều động mười tám vạn dân phu xây thành lâu, hắn chỉ dùng hai vạn người đã hoàn công, càng đáng để nhắc tới hơn là, vị nay sau khi xây thành lâu thì lại xây ba đại điện Phụng Thiên, Hoa Cái, Cẩn thân, chủ trì nhiều công trình như vậy, nhưng khi chết thì trong túi không có tới mười lượng bạc, trừ không có chim ra thì hắn so với bất kỳ quan văn nào cũng mạnh hơn nhiều.

Triêu Dương môn ở triều Nguyên thì được gọi là Tề Hóa môn, cũng còn được gọi là Lương môn, tên như ý nghĩa, tất nhiên là thông đạo để vận lương vào thành, cũng do cửa này ở gần Đại Vận Hà kinh hàng, lương vận bằng thủy đạo từ phía nam cũng từ đây vào kinh sư.

Đinh Thuận giơ nha bài Cẩm Y vệ ra, binh lính gác cửa cho vào, đoàn người Tần Kham chạm rãi vào thành.

Ngồi ở trong xe ngựa, Tần Kham thở hắt ra, cuối cùng cũng đến

rồi, nơi này chính là kinh sư, hoàng đô của vương triều Đại Minh, nó nắm giữ vận mệnh quốc gia của một triều, một ý chỉ, một mệnh lệnh, từ trong tòa thành trì này phát ra quyết định quyết định sự giàu mạnh hoặc kém phát triển của quốc gia này, hôm nay, một thư sinh văn nhược tên là Tần Kham đang chậm rãi đi vào chỗ đầu mối quyền lực của toàn bộ Đại Minh.

Ra lệnh cho Đinh Thuận dẫn theo thủ hạ tới khách sạn dàn xếp cho Đỗ Yên và bọn hạ nhân, Tần Kham thì chuẩn bị văn thư cáo thân và điều lệnh, thăm hỏi địa chỉ của Kinh lịch ti, một mình tới Kinh lịch ti Cẩm Y vệ.

Kinh lịch ti chủ quản nhân sự, Tần Kham trước hết phải làm xong đi nhậm chức nhậm chức đã.

Vào Kinh lịch ti, tiếp đãi Tần Kham là một tiểu lại, sau khi nhìn thấy tên Tần Kham trên văn thư thì tiểu lại không khỏi ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn hắn một cái, cúi đầu lại nhìn văn thư rồi lại ngẩng đầu nhìn hắn.

Tần Kham không nhịn được hỏi: "Vị đại nhân này, ngươi làm vận động phần cổ thì ta không phản đối, trên thực tế ta còn rất tán thưởng, sinh mệnh chính ở vận động. Nhưng ngươi có thể làm xong hết thủ tục cho ta rồi hẵng vận động không?"

Tiểu lại mỉm cười: "Ngươi chính là Tần Thiên hộ? thực sự là cửu ngưỡng.

Tần Kham chắp tay, cười khổ nói: "Cửu ngưỡng thì không dám, ta chỉ muốn xin ngươi khống chế vẻ mặt của mình một chút, miệng thì nói cửu ngưỡng, trên mặt không cần phải có bộ dạng như thấy quỷ vậy đâu. Ta mặc dù chẳng dám nhận mình ngọc thụ lâm phong, ai gặp cũng thích, nhưng ít nhất cũng ngũ quan đoan chính..."

Tiểu lại cười nói: "Tần Thiên hộ đúng là người hài hước, nghe nói ngài ở Nam Kinh đánh con nuôi của Đông Hán Hán công Vương Nhạc?"

Tần Kham ngẩn người, Lưu Lang, con nuôi của Vương Nhạc? Chuyện qua lâu rồi, tiểu lại này không nhắc thì hắn cũng quên.

Kinh sư nước sâu, một câu hỏi tuy đơn giản nhưng bên trong có lẽ có cơ quan.

Tần Kham không đáp mà rụt rè nói: "Đánh con nuôi của Vương Nhạc... Là đúng hay sai?"

"Đương nhiên đánh là đúng, quá đúng! Cho đám chó thiến đó một bài học, để chúng biết Cẩm Y vệ chúng ta không phải dễ chọc!"

Tần Kham thoải mái, ngực ưỡn lên, bộ dạng việc nhân đức không nhường ai: "Không sai, chính là ta đánh, đám chó thiến đó tên nào cũng đánh tru di, ta sở dĩ không đánh chết hắn, chính là niệm trời cao có nhân đức..."

Vẻ mặt của Tiểu lại càng sùng bái hơn, thậm chí chắp tay với Tần Kham: "Tần Thiên hộ thiếu niên anh hùng, khiến huynh đệ Cẩm Y vệ chúng ta được vẻ vang, tại hạ bộ phục vô cùng. Có điều Tần Thiên hộ thủ hạ lưu tình, đám chó thiết ấy thì làm quá tuyệt tình."

Tần Kham ngẩn ngơ: "Lời này ý gì?"

"Tên Lưu Lang đó sau khi bị đánh thì trở lại kinh sư, ở trước mặt Vương Nhạc công công khóc kể mới vài câu thì Vương Nhạc không biết sao lại giận tím mặt."

Trong lòng Tần Kham co thắt, thở dài: "Xem ra Vương công công quả nhiên hận ta, không cần phải nói, việc này cứ tính lên đầu ta."

Tiểu lại cười nói: "Tần Thiên hộ đã đoán sai rồi, Vương Nhạc giận tím mặt cũng không phải vì ngài, mà là trực tiếp ra lệnh cho phiên tử loạn côn đánh chết Lưu Lang, thi thể thì ném ra bãi tha ma ngoài kinh sư cho chó ăn."

Tần Kham ngẩn ra, tiếp theo trong lòng trầm xuống.

Vương Nhạc thủ đoạn độc thật, chắc là biết được chuyện Lưu Lang tới Nam Kinh bí mật gặp phụ tá của Hội Ninh vương, vì thế dứt khoát giết người diệt khẩu, xử lý Lưu Lang, để tránh dẫn lửa thiêu thân, ngoại nhân không biết, còn tưởng rằng Vương Nhạc xử sự công chính, công bằng, con nuôi ở bên ngoài càn rỡ hắn cũng quân pháp bất vị thân quân pháp bất vị thân, chỉ có Mưu Bân và Tần Kham mới hiểu được dụng ý của Vương Nhạc.

Nghĩ thông suốt những điều này, Tần Kham đột nhiên phát giác thứ mình phải học còn nhiều lắm, kiếp trước bất kể là đấu tranh nhân sự kịch liệt như thế nào, ít nhất cũng sẽ không tâm ngoan thủ lạt đến mức lấy mạng người ta, nhưng ở đời này, Vương Nhạc đã cho hắn một bài học, hơn nữa không thu học phí.

Hiện giờ là triều Đại Minh, một lời của thượng vị giả định sinh tử, ngay cả trình tự tư pháp cũng không phải qua.

Áp chế suy nghĩ hỗn độn trong lòng, Tần Kham cười nói: "Nếu Vương công công đã đánh chết Lưu Lang, xem ra chuyện này không tính lên đầu ta nữa, Đông Hán có gia pháp của Đông Hán, Cẩm Y vệ chúng ta không cần phải để ý tới."

Tiểu lại cười nói: "Tần Thiên hộ lại sai rồi, việc này có thể nói là biến đổi bất ngờ, hồi phong lộ chuyển."

Tần Kham đột nhiên có một loại xung động muốn đập hắn, rất lâu rồi không có suy nghĩ bạo lực như vậy.

" Sau khi Lưu Lang bị Vương Nhạc đánh chết, các phiên tử Đông Hán tình cảm quần chúng kích động, bọn họ ở sau lưng kính nể Hán công thiết diện vô tư, quân pháp bất vị thân, đồng thời cũng chĩa đầu mâu về phía Cẩm Y vệ, nói chuẩn xác hơn thì là nhắm vào Tần Thiên hộ ngài, dù sao ngài nếu như là thủ phạm đánh ái tử đã mất của Đông Hán Hán công, không biết tên chết giẫm nào truyền tin ngài sắp tới kinh sư nhậm chức ra ngoài, mấy ngày nay, các phiên tử Đông Hán đang ma quyền sát chưởng, chờ ngài tới đó."

Tần Kham ngây ra, khuôn mặt anh tuấn không ngừng run rẩy - bà mẹ nó, cái này gọi là nằm rồi vẫn trúng đạn.

Chương 91: Phiên tử giám thị

Làm quan không dễ dàng, làm quan tốt không đánh mất lương tâm lại không bị gian thần hại chết thì càng không dễ dàng hơn.

Cho nên trung thần phải càng gian càng độc hơn gian thần, mới có thể giữ được quan chức và tính mạng, đây chỉ là điều kiện tiên quyết, trung thần cũng có khát vọng rộng lớn, giữ được quan chức và tính mạng, đồng thời còn thực hiện khát vọng của mình.

Nhìn thì thấy trung thần rất mệt, vừa phải làm bao nhiêu việc, vừa phải phí rất nhiều đầu óc, gian thần thì rất thoải mái, làm quan chỉ cần ngẫu nhiên cân nhắc xem làm như thế nào để lấy lòng hoàng đế, làm thế nào để hãm hại trung lương, đơn giản hơn nhiều.

Nếu không phải trong thân thể còn sót lại một tia tiết tháo khống chế bản thân, Tần Kham thực sự muốn đầu nhập vào trong nhóm gian thần, từ nay về sau vui vẻ tham tiền hại người, toàn thân đầu nhập vào trong hàng ngũ hại nước hại dân, làm việc tốt ngàn khó ngàn khổ, nhưng đối với người xuyên qua như Tần Kham mà nói thì làm chuyện xấu hại người đơn giản hơn ăn cơm rất nhiều.

Chỉ tiếc... Đông Hán chắc sẽ không cần hắn.

Tần Kham khi rời khỏi Kinh lịch ti thì tâm tình rất phức tạp.

Nghe tiểu lại kia nói cả nửa ngày mới hiểu, hắn còn chưa tới kinh sư thì đã kết thù với các phiên tử Đông Hán kinh sư rồi.

Toàn bộ các phiên tử của Đông Hán kinh sư!

Cả người ngâm nước tiểu... Không đúng, đổi cách so sánh, mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể dìm chết hắn, Cẩm Y vệ và Đông Hán đấu nhiều năm như vậy, chẳng qua cũng chỉ miễn cưỡng ngang tay, hiện giờ nhìn tình thế này, Đông Hán muốn tập trung hỏa lực đặc biệt đối phó hắn, Tần Kham chỉ là Thiên hộ nho nhỏ, không phải Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, đối mặt với hỏa lực mãnh công của Đông Hán, hắn chống đỡ được không? Toàn bộ Cẩm Y vệ sẽ không chút do dự làm chỗ dựa cho hắn chứ?

Tần Kham minh bạch, trừ thân nhân huyết mạch và thê tử ra, trên đời này chẳng ai đáng tin cậy cả, người duy nhất có thể dựa vào là chỉ có chính bản thân mình.

Tiểu lại nói xong, cuối cùng ý vẫn chưa tận nói với Tần Kham, điều lệnh của hắn là do Chỉ huy sứ đại nhân tự mình hạ, cho nên an bài công tác cho Tần Kham trong tương lai sẽ do Chỉ huy sứ đại nhân nói quyết định, bọn họ Kinh lịch ti không quản được, xin Tần Thiên hộ cứ an tâm chờ vài ngày, chờ Mưu soái khi nào rảnh thì tiếp kiến hắn.

Tần Kham phát hiện mục đích mình tới Kinh lịch ti chính là để người ta hù dọa, sau đó thì nơm nớp lo sợ rời đi.

********** **********

Rời khỏi Kinh lịch ti, Tần Kham vốn định mang chút lễ vật tiện đường tới phủ Mưu Bân bái phỏng, cảm tạ hắn mắt sáng nhận ra anh hùng, từ trong cả ngàn vạn kẻ tài trí bình thường phát hiện ra điểm sáng là hắn, nhưng nghĩ cẩn thận, Tần Kham vẫn quyết định không đi.

Được lão đại cất nhắc là chuyện tốt, có điều có ơn lo đáp cũng phải xem thời cơ, Tần Kham vừa tới kinh sư, bỏ qua nhiều thiêm sự, đồng tri trấn phủ ti không bảo phỏng mà trực tiếp tới ôm chân lão đại thì truyền ra không hay lắm, thậm chí sẽ mang tới phiền toái cho hắn.

Đinh Thuận làm việc rất ổn thỏa, bởi vì có nữ quyến, vì thế bao toàn bộ khách sạn, thủ hạ dẫn theo thì ở tiền viện, Đỗ Yên và nhóm tiểu la lị thì ở hậu viện.

Khách điếm này nằm ở gần chợ bán thức ăn ngoài thành kinh sư, viện lạc được bao rất hẻo lánh, thích hợp cho nữ quyến, thời đại này nữ tính đại đa số vẫn rất truyền thống, thích yên tĩnh, quen không ra khỏi cửa nhà, đương nhiên, Tần môn Đỗ thị thì không tính trong đây.

Tần Kham vừa bước vào cửa viện thì Đinh Thuận liền ra bẩm báo, nói phu nhân vừa tới kinh sư, cảm thấy mới mẻ nên ra ngoài chơi rồi, Đinh Thuận vì thế phái mấy tên thủ hạ bảo vệ nàng ta.

Tần Kham xoa xoa mũi, nghiêm túc nói: "Bảo vệ là đúng, có điều không nên bảo vệ nàng ta mà là bảo vệ dân chúng kinh sư không bị nàng ta khi dễ, sau này phải chú ý, đầu đuôi không thể đảo ngược."

Đỗ Yên vốn là người có tính không chịu yên tĩnh, muốn nàng ta giống như nữ quyến bình thường cả ngày ở trong phòng học Đông Phương Bất Bại thêu hoa, nàng ta khẳng định sẽ sống không qua được mùa đông này. Tần Kham thì không có nhiều chủ nghĩa nam tử, yêu một người thì sẽ không muốn cường hành ước thúc người ta, thay đổi người ta, nàng ta thích làm gì thì làm, cho dù nàng ta đâm thủng trời thì Tần Kham cũng phải ở phía sau giúp nàng ta vá lại, đây mới là nam nhân thực sự có đảm đương, đại trượng phu chân chính.

Ở bên ngoài thì khúm núm, nhưng về nhà thì lại cứng rắn, chỉ biết trừng mắt quát mắng vợ con, người như thế không thể tính là nam nhân, thế nhân bình thường đều gọi họ là "Ma-cà- bông".

Đinh Thuận do dự một chút rồi lại bẩm: "Đại nhân, thuộc hạ bao viện tử này không lâu thì liền nhìn thấy có mười người người ở ngoài việ lén lút thò đầu rụt cổ..."

Tần Kham nhíu mày: "Điều tra chưa? Là người bên nào?"

Đinh Thuận đắc ý cười nói: "Sở trường của Cẩm Y vệ chúng ta chính là thăm dò, đương nhiên không thể kém người ta được, vì thế thuộc hạ cũng phái người lén lút thăm dò."

Tần Kham: "..."

Quên đi, chính sự quan trọng hơn, không mắng đóa hoa lạ này.

"Về sau đã điều tra rõ, mười mấy người này là du côn quanh đây, chỉ là theo lệ thường của Đông Hán, bọn họ đều mướn du côn tìm hiểu tình báo, cho nên thuộc hạ hoài nghi đám người này là Đông Hán phái tới, việc này xử trí như thế nào thì xin đại nhân chỉ bảo."

Tần Kham nhíu chặt mày, Đông Hán thật là lợi hại, người vừa mới vào thành, bọn họ đã tìm hiểu nơi đặt chân của mình và gia quyến rồi, tiểu lại của Kinh lịch ti nói không sai, chắc hiện giờ các phiên

tử Đông Hán đã coi hắn là kẻ địch cuối cùng.

May mắn mình còn có danh hiệu Cẩm Y vệ Thiên hộ, cũng khiến họ có vài phần cố kỵ, nếu không không cần chờ hắn vào thành, các phiên tử Đông Hán khẳng định đã ở ngay nơi hoang vu dã ngoại băm chết hắn và cả gia đình rồi.

Các Công công tất cả đều là cao thủ luyện qua quỳ hoa bảo điển, không thể không đề phòng, nhưng lại không biết phải đề phòng từ đâu, vừa vào thành đã gặp phải chuyện ấm ức như vậy.

Thôi nhịn vài ngày vậy, dù sao mình bên cạnh chỉ mang theo hai mươi thủ hạ, không có thực lực đánh bừa với đám Đông Hán chết giẫm đó, chờ Mưu Bân an bài công tác cho hắn đã rồi tính.

Trước mắt quan trọng nhất là.... Động phòng với lão bà.

Mấy ngày nay tàu xe mệt nhọc, không có thời gian cũng không có không khí động phòng, hôm nay cuối cùng cũng đến nơi, buổi tối dù thế nào cũng nên... Ha ha.

Chẳng tập trung nghe Đinh Thuận bẩm báo một số việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, ngoài cửa viện không biết từ khi nào có hai con chó chạy tới, chúng nó cũng không e lệ, ở trước mặt nhiều người như vậy liền bắt đầu OOXX, cực kỳ không biết xấu hổ.

Tần Kham nhìn chằm chằm chúng, ánh mắt lộ ra vẻ đăm chiêu, thật lâu sau, bỗng nhiên thở dài: "Cuộc sống của bản Thiên hộ hiện giờ ngay cả chó cũng không bằng."

********** ********

Một mình vào nội viện, lại phát hiện Liên Nguyệt Liên Tinh đang chu cái miệng nhỏ nhắn ngồi ở cửa sương phòng, hai tiểu la lị bộ dạng rầu rĩ không vui, làm Tần Kham đau lòng.

"Các ngươi làm sao vậy?"

Liên Nguyệt cúi đầu thấp giọng nói: "Công phu của Chủ mẫu thật là lợi hại, nhưng nàng ta không chịu dạy chúng ta võ công."

"Vì sao không dạy các ngươi?"

"Chủ mẫu nói, nàng ta dù sao cũng phải che giấu, để tránh tương lai chúng ta học xong công phu sẽ liên thủ đánh nàng ta, nàng ta lo đánh không lại chúng ta." Liên Nguyệt càng nói càng ủy khuất, bỉu môi nói: "Chúng ta làm sao dám động thủ với chủ mẫu? Chúng ta phải làm nô tỳ tốt chứ."

Liên Tinh gật đầu phụ họa: "Ừ, đúng đúng."

Tần Kham bật cười, Đỗ Yên mới mười bảy mười tám tuổi, kỳ thật vẫn còn tâm tính trẻ con, trong cái nhà này thì hắn là thành thục nhất.

Cúi đầu nhìn hạ thân của mình, Tần Kham gật đầu khẳng định, ừ, rất thanh thục rồi.

Nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, buổi tối động phòng, không bằng ban ngày cọ sát trước, lâm trận cũng đỡ bỡ ngỡ.

Nháy mắt mấy cái, Tần Kham cúi xuống cười rất hòa thuận: "Ta dạy cho các ngươi võ công nhé?"

Hai la lị mắt sáng như tuyết, một tả một hữu kéo hắn nói: "Lão gia cũng biết công phu à? Thật không vậy?"

"Lão gia chịu dạy chúng ta ư?"

"Thấy các ngươi thông minh lanh lợi, lão gia ta sẽ phá lệ dạy các ngươi, đây là võ công độc môn của Tần gia, không thể cho ngoại nhân xem, nào, theo ta vào phòng..."

Liên Nguyệt Liên Tinh hưng phấn tới mặt đỏ bừng, ra sức gật đầu: "Nô tỳ thề nhất định sẽ không truyền ra ngoài, học tốt công phu rồi tương lai sẽ bảo vệ lão gia và chủ mẫu."

"Ha ha, ngoan lắm, lão gia ta rất vui mừng."

Sương phòng đóng chặt, bên trong truyền đến thanh âm nghiêm túc của Tần Kham.

"Hôm nay dạy các ngươi chiêu thứ nhất, rất lợi hại, nhớ không thể sử dụng với người ngoài."

"Vâng!"

Liên Nguyệt kinh hô: "Lão gia, ngài giở tuyệt thế thần binh ra làm gì?"

"... Nó là đạo cụ luyện võ của các ngươi."

Liên Tinh ha ha nói: "Thế luyện thế nào?"

"Nào, lão gia dạy các ngươi, các ngươi giơ tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy nó, đừng dùng sức, luyện võ phải có kiên nhẫn, từ từ, từ từ, kéo lên trước rồi lại đẩy về sau, đúng, đúng, chính là như vậy."

"Lão gia ngài thật sự là đang dạy chúng ta luyện võ sao? Một chiêu này gọi là gì?"

" Ngũ long ôm cột... Không đúng, thập long ôm cột, anh, hiện tại là thập ngũ long.... ối giời, thoải mái quá."

Chương 92: Mưu Bân triệu kiến

Sự thật chứng minh thiên phú luyện võ của hai tiểu la lị rất cao, Tần Kham tươi cười chạy ra khỏi sương phòng, để lại hai la lị thấp giọng oán giận tay mỏi quá.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hai la lị đỏ bừng, ánh mắt trốn tránh nhau, kỳ thật các nàng cũng không đơn thuần như Tần Kham nghĩ, có một số việc đã cái hiểu cái không, các nàng chỉ biết là đã làm một chuyện rất thần bí rất thẹn thùng giữa nam nữ, chuyện này tốt nhất đừng nói với chủ mẫu.

Tần Kham cũng không hề có cảm giác tội lỗi, dạy dỗ la lị là một chuyện nặng nề mà xa vời, chỉ có thể từng bước mộtrồi từ từ sẽ đến, không dấu vết, theo gió lẻn vào đêm, thấm vật không tiếng động, từ mười bốn tuổi dạy dỗ đến mười bảy tuổi, tưởng tượng ba năm sau, hai tiểu cô nương bộ dạng giống nhau như đúc, mặc trang phục hầu gá đặc chế của Tần lão gia, vừa thấy Tần Kham liền cung kính xoay người hếch mông, tràn ngập thành kính thỉnh cầu: "Lão gia, xin hãy dạy ta đi."

Cuộc sống Tốt đẹp sẽ không tự dưng mà có, cần cố gắng và mồ hôi. Tần Kham, đáng để có nó.

Đỗ Yên đã trở lại, nhìn ra được tâm tình rất tốt, kéo tay Tần Kham luôn miệng kể chỗ nào ở kinh sư đẹp, cửa hàng nào có nhiều thương phẩm thú vị, tư vị đau lòng rất Quen thuộc, rõ ràng, bà nương này hủy thiên diệt địa là không nói chơi, bại gia tất nhiên nhẹ nhàng như thái thức ăn.

Tần Kham tin rất nhiều tham quan trong lịch sử cũng có lý do bị bức ép, ví dụ như Tần Thiên hộ, cưới một lão bà có dục vọng mua sắm cực kỳ mãnh liệt như vậy, dựa vào một tháng lương ước chừng hơn hai mươi lạng như hắn thì tất nhiên là không nuôi nổi nàng ta, vì thế nhận tiền lương của quốc gia, đồng thời thuận tiện nghĩ biện pháp để quốc gia giúp hắn nuôi lão bà.

Hiện tại Tần Kham còn có một loại xung động bức thiết muốn làm tham quan.

Nhắc tới chuyện động phòng buổi tối, Tần Kham vừa mở màn câu chuyện, vẻ mặt của Đỗ Yên đã từ như gió xuân lập tức hóa thành kinh sợ, giống như tay Tần Kham nhét vào quần lót của nàng ta vậy, hét lên: "Không được, ta vẫn chưa chuẩn bị xong, ngươi..."

Nói xong cảm thấy phản ứng của mình quá kịch liệt, mặt Đỗ Yên nhanh chóng đỏ ửng, cúi đầu thấp giọng nói: "Tướng công cho ta thêm một hai ngày được không? Hai ngày thôi, ta Chưa bao giờ để nam nhân đụng vào, ta không biết... Sợ vạn nhất ta không quen, sẽ làm ngươi bị thương."

Tần Kham cười khổ, được rồi, từ thiếu nữ biến thành thiếu phụ cũng cần một quá trình để thích ứng, cái này cũng không liên quan tới thành thân hay chưa, nếu lần đầu tiên tạo thành tâm lý sợ hãi cho nàng ta, sau này mình thì sẽ phải hối hận cả đời, việc này không vội, may mà vừa rồi đã dạy hai tiểu la lị công phu...

********** ********

Hai ngày sau, Tần Kham không ló mặt ra đường, Đinh Thuận và các thủ hạ thì tỏa ra xung quanh viện tử, như lâm đại địch giằng co với người của Đông Hán, hai bên chỉ hiểu ngầm, không phá vỡ loại cân bằng quỷ dị này, cứ vậy giằng co.

Tần Kham không ngờ kinh sư lại hung hiểm như vậy, không khỏi cảm thấy may mắn lúc trước tâm niệm khẽ động, dẫn theo Đinh Thuận và hai mươi thủ hạ vào kinh, nếu không khó bảo toàn đám chó thiến Đông Hán sẽ làm ra chuyện gì với hắn, đối với một Thiên hộ đơn độc, người của Đông Hán tất nhiên có biện pháp khiến hắn chết không minh bạch, quan ti cũng chẳng biết gửi đi đâu.

Đến ngày thứ tư, Bắc trấn phủ ti cuối cùng cũng phái người tới nói cho hắn, Chỉ huy sứ Mưu soái triệu kiến Tần Thiên hộ.

Cuối cùng cũng có an bài công tác rồi, Tần Kham có chút hưng phấn, thế đạo Trung Quốc trăm ngàn năm qua đều đại khái giống nhau, chỉ cần trong tay có nhân mã, làm gì cũng chẳng sợ, người của Đông Hán cũng đành bất lực với hắn.

Giáo úy ở cửa Nha môn kiểm tra nha bài, Tần Kham đi thẳng vào, vòng qua tường, xuyên qua tiền viện, dưới sự dẫn đường của Giáo

úy, Tần Kham ngồi trong đại đường Bắc trấn phủ ti, chờ Mưu Bân tiếp kiến.

Không khí nha môn có chút âm trầm, không biết là hơn trăm năm qua Cẩm Y vệ làm oán sai nhiều quá, hay là Chỉ huy sứ các đời cố ý xây dựng ra loại không khí áp lực này, để mà uy hiếp lòng người, Tần Kham ngồi chưa tới thời gian một chén trà nhỏ thì liền cảm thấy cả người lạnh như băng, luôn cảm thấy gần đại đường có oan hồn quanh quẩn, từng đợt âm hàn thấu xương, tay thì nổi hết cả da gà.

Nhìn tranh mãnh hổ xuống núi treo trong sảnh, Tần Kham oán thầm.

Một cơ quan chính phủ quốc gia mà làm cứ như Diêm Vương điện, Chỉ huy sứ các đời thực sự nên kiểm điểm thẩm mỹ quan của mình một chút. Các ngươi mời mấy nhân viên phục vụ nữ tới cũng được mà.

Không bao lâu sau, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân chậm rãi từ sau bình phong đi ra, ho khẽ một tiếng, Tần Kham lập tức đứng dậy.

"Nguyên Thiên hộ sở thành đông Nam Kinh Thiên hộ Tần Kham, phụng điều lệnh vào kinhắn, bái kiến Chỉ huy sứ đại nhân." Tần Kham hành quân lễ với Mưu Bân.

"Ha ha, miễn lễ, Tần Thiên hộ ngồi đi, hôm nay bản Chỉ huy sứ lần đầu gặp ngươi, không phải chính là 'Nhân sinh nhược chích như sơ kiến' sao?"

Mưu Bân mỉm cười ngồi xuống, Tần Kham lúc này mới đứng dậy rụt rè ngồi theo.

Ngẩng đầu nhìn Mưu Bân, vị Chỉ huy sứ này tuổi chừng bốn mươi năm mươi, mặc cẩm bào kỳ lân, trên đầu không đội mũ, nhưng tóc được chải vuốt gọn gàng tỉ mỉ, bộ dạng rất nghiêm cẩn, da mặt Mưu Bân hơi ngăm đen, hai mắt thường xuyên nửa nhắm nửa mở, giống như đang ngủ gà ngủ gật, thỉnh thoảng lại hiện lên một tia tinh quang, làm Tần Kham bất giác liên tưởng đến lão hổ trong bức tranh mãnh hổ xuống núi đang treo ở kia, trong trầm tĩnh tựa hồ tùy thời có thể vồ ra một kích trí mệnh.

Bị đôi mắt như vậy nhìn chăm chú, Tần Kham có một loại cảm giác như bị hổ rình.

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, câu đầu tiên Mưu Bân nói khi gặp mặt đã chứng tỏ rõ hắn đã điều tra Tần Kham rất rõ ràng.

Hàn huyên vài câu, Mưu Bân lúc này mới chậm rãi nói: "Tần Kham, ngươi vào Cẩm Y vệ, là ta tự mình hạ điều lệnh, nhân tài hiếm có, Cẩm Y vệ cất bước khó đi, như bước trên băng mỏng, cho nên chúng ta cần nhân tài, đặc biệt là loại nhân tài xuất thân từ người đọc sách như ngươi."

"Không dám nhận sự tán thưởng của Mưu soái."

"Đừng tự coi nhẹ mình, ngươi làm không tồi, Sùng Minh kháng Oa, xử trí cử tử làm loạn, từng chuyện ta đều thấy, cứ làm cho tốt đi, Mưu mỗ sẽ không bạc đãi bất kỳ một người nào đã lập công cho Cẩm Y vệ chúng ta."

Mưu Bân liệt kê vài việc Tần Kham làm, chỉ độc không nhắc tới phụ tá Trần Thanh Nguyên của Ninh vương phủ, Tần Kham không khỏi mừng thầm.

Đây đương nhiên không phải Mưu Bân trí nhớ không tốt mà quên nói ra, mà là Mưu Bân đã ghi nhớ vụ án này trong lòng, nói không chừng lúc nào đó sẽ lại lấy ra, một một phần lợi thế lập công, không đề cập tới cũng đúng, không đề cập tới là dấu hiệu tốt, Tần Kham không làm uổng công.

Sau khi nói mấy câu, ánh mắt nhìn Tần Kham của Mưu Bân đã trở nên rất ôn hòa, Tần Kham lúc trước đã đi đúng một nước cờ, bất luận Mưu Bân có nguyện ý hay không, vụ án Trần Thanh Nguyên đã buộc chặt lợi ích của hắn và Tần Kham lại với nhau, mọi người có bí mật chung, Mưu Bân tất nhiên muốn bồi dưỡng hắn thành tâm phúc.

"Ngươi vào kinh đã mấy ngày, đại khái nghỉ cũng đr rồi, ta tính điều ngươi vào Thiên hộ sở nội thành làm Thiên hộ, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Thiên hộ sở nội thành?

Đầu Tần Kham như to ra, vừa nghe hai chữ "Nội thành", liền không thoát được quan hệ với vương công đại thần, khẳng định không thoải mái như ở chợ thu phí.

Rất muốn cự tuyệt, nhưng hắn không thể cự tuyệt, ngữ khí của Mưu Bân giống như thương lượng, nhưng nếu hắn thực sự cho rằng Chỉ huy sứ đại nhân đang thương lượng với hắn thì vận làm quan của Tần Thiên hộ đời này xem như đã đi tới điểm cuối rồi.

"Tiêu hạ nguyện ý nghe theo điều khiển của Mưu soái." Tần Kham ôm quyền tuân mệnh.

Mưu Bân rất cao hứng, lão đại đều thích thuộc hạ nghe lời, Mưu lão đại cũng không ngoại lệ.

" Sau khi Thượng nhiệm thì làm việc phải cẩn thận, nghe nói gần đây phiên tử Đông Hán muốn tìm ngươi gây phiền toái?"

Tần Kham miệng khô khốc, lắp bắp nói: "Vâng."

Bùm !

Mưu Bân vỗ bàn một cái, cả giận nói: "Cái đám chó thiến đẻ con không có lỗ đít này."

Tần Kham: "....."

Lại gặp phải một tên gia hỏa không có thường thức sinh lý rồi.

Sắc mặt Mưu Bân rất ấm ức, mặt lạnh như sương, lạnh lùng nói: "Đừng sợ bọn họ, lấy ra thủ đoạn kháng Oa lúc trước của ngươi, trị cái đám phiên cẩu này! Nếu khi lực không đủ thì..."

Trong lòng Tần Kham dâng lên một tia hy vọng: "Mưu soái nguyện giúp thuộc hạ sao?"

"Khụ,... thì ngươi đừng động thủ với bọn họ, mắng chửi thôi là được rồi, thái giám có rất nhiều khuyết điểm để ngươi tha hồ giở vỗ mồm, trên điểm này, Cẩm Y vệ chúng ta có ưu thế."

Chương 93: Thiên hộ thượng nhiệm

Tần Kham thực sự không có hứng thú đấu võ mồm với người khác.

Thái độ tiêu cực của Mưu Bân khiến hắn có chút khó chịu, đồng thời cũng dần dần cảm nhận được Cẩm Y vệ hiện giờ đang gian nan thế nào.

Một cơ cấu quốc gia cường thế hoặc nhược thế, có quan hệ trực tiếp với thái độ của hoàng đế, hoàng đế Hoằng Trị trong lịch đại hoàng đế của Đại Minh xem như rất anh minh, hắn từ khi ra đời đã trốn trong thâm cung rất nhiều năm, tránh được sự đuổi bắt của tay mắt, nanh vuốt của Vạn quý phi, trong thâm cung tàn khốc, một đám hoàng hậu bị phế, cung nữ và các thái giám liều mạng bảo vệ hắn, về sau không ngờ rất thần kỳ đi lên ngôi vị hoàng đế.

Cảnh ngộ long đong thời thơ ấu của hoàng đế Hoằng Trị quyết định sự kiên nghị và trầm ổn trong tính cách của hắn, lập trường của con người bất đồng, góc độ nhìn nhận sự việc cũng bất đồng, hoàng đế Hoằng Trị từ nhỏ khổ sở có lẽ từ khi đó đã cảm thấy sâu sắc sự vô thường của vận mệnh, sự đáng sợ của nội cung, sự bừa bãi của Hán Vệ, cho nên sau khi đăng vị thì dốc hết sức áp chế quyền lực của Hán Vệ, hơn nữa cố ý chỉ kết hôn với một hoàng hậu, kiên quyết không nạp tần phi, trên dưới hai ngàn năm, hoàng đế chỉ cưới một lão bà, Hoằng Trị là độc nhất, có thể nói trước không có mà sau cũng không có.

Không thể không đả kích một chút ảo tưởng xinh đẹp của các đồng bào nữ tính, bỏ qua lý do sủng ái Trương hoàng hậu khiến vô số nữ nhân cảm động không nhắc tới, chỉ sợ nguyên nhân lớn nhất vẫn là thời thơ ấu Hoằng Trị đã nhìn nhiều sự tranh thủ tình cảm của tần phi nội cung, kiến thức qua Vạn quý phi độc giết cốt nhục của tiên đế, vì thế không muốn tìm nhiều lão bà để bản thân bị ngột ngạt.

Hoàng đế anh minh, ngày tháng của Hán Vệ không dễ chịu lắm,

bọn họ vốn dùng hãm hại trung lương để lập gia, hiện tại chuyện hãm hại trung lương không dám tùy tiện làm, vì thế đành phải thu nhỏ phạm vi nghiệp vụ, thu phí bảo hộ của thương gia, đuổi mấy tên bán hàng rong, vân vân... Nghiệp vụ nhỏ rồi, khó tránh khỏi bởi vì lợi ích mà xung đột với người cùng nghề, vì thế hai nhóm người bắt đầu đấu tranh nội bộ, nhưng lại không dám đấu quá độc, sợ các ngôn quan hạch tội, cho hoàng đế bệ hạ lý do để thu thập bọn họ, vì thế hai bên đấu nhau đều chỉ dám làm khe khẽ, không dám phóng tay làm lớn một trận.

Đây chính là hiện trạng của Cẩm Y vệ và Đông Hán hiện giờ.

Tần Kham rất bất hạnh, hắn sống ở thời đại mà Cẩm Y vệ nghèo túng nhất, khi nam ép nữ thì đừng mơ, đừng để người ta khi dễ mình là được.

Nam sợ vào nhầm nghề, nữ sợ gả sai chồng, Tần Kham cảm thấy nhân sinh của mình đi sai đường rồi.

Lão đại Cẩm Y vệ nói về vẽ tranh nguyền rủa Đông Hán, chuyện này Tần Kham không có hứng thú làm, hành động này chẳng những mê tín, hơn nữa không hề có hiệu quả.

Thái độ của Mưu Bân rất rõ ràng, nếu Tần Kham bất hạnh bị người của Đông Hán đánh ngã, Mưu lão đại có thể sẽ không giúp hắn được gì, hơn nữa ngụ ý, Tần Kham ngươi tốt nhất đừng tìm ta xin giúp, sẽ thất vọng đấy.

Tần Kham rất lý giải tình cảnh của Mưu Bân, dù sao hắn cũng sẽ không vì một Thiên hộ nho nhỏ mà trở mặt với Đông Hán, cái này không phù hợp với lợi ích của hắn.

Lý giải thì Lý giải, nhưng vẫn rất khó chịu, trong lòng vẫn có chút oán khí.

Lão đại không tin cậy được, đành phải dựa vào chính mình.

Tần Kham từ chỗ Mưu Bân lại tới Kinh lịch ti làm thủ tục điều nhiệm, nhận nha bài, Tần Thiên hộ của Thiên hộ sở nội thành kinh sư chính thức thượng nhiệm.

Nội thành Kinh sư có năm Thiên hộ sở Cẩm Y vệ, Tần Kham độc

lĩnh một trong số đó

Kỳ thật Cẩm Y vệ còn có một thủ trưởng trực thuộc trên danh nghĩa, đó là Kinh vệ đô chỉ huy sử ti, nó quản hạt mười hai vệ của kinh sư, Cẩm Y vệ cũng bao gồm trong đó, có điều sau khi Cẩm Y vệ thời Hồng Vũ Vĩnh Lạc quyền lực sinh trưởng tốt, Kinh vệ đô chỉ huy sử ti dần dần không ước thúc Cẩm Y vệ nữa, chỉ lưu lại quản hạt trên danh nghĩa.

Thiên hộ sở ở trong một ngôi nhà tại ngõ nhỏ Điềm Tỉnh nội thành, có chút đơn sơ, Tần Kham cũng không ngại, làm quan không sửa nha môn, đơn sơ một chút cũng không sao.

Đinh Thuận điều nhiệm một bách hộ trong đó, cùng chín tên bách hộ còn lại, trong Thiên hộ sở đơn sơ này bái kiến Thiên hộ đại nhân mới thượng nhiệm.

Thái độ của các Bách hộ rất cung kính, không ai lộ ra vẻ không phục, càng không có ai dám lấy cớ làm khó dễ Tần Kham, chắc bọn họ cũng nghe nói vị Thiên hộ đại nhân này là do Chỉ huy sứ tự mình đề bạt, bối cảnh chắc không nhỏ, không ai dám thò đầu ra làm chuyện không có lý trí này.

Tần Kham rất khách khí, cho dù thái độ của mọi người đối với hắn không tồi, nhưng bạc nên dùng thì phải dùng. Mấy ngàn lượng bạc vất vả tích góp từ Nam Kinh tỏa ra, từng bách hộ cầm mấy trăm lượng làm lễ gặp mặt, trường hợp bái kiến thượng quan lập tức đạt tới cao trào, nhất thời tiếng người ồn ào, nịnh hót như nước.

Tần Kham cũng cười, cười rất thảm, từ lúc xuyên qua tới nay vận làm quan tốt như nổ chuồng, nhưng vì sao tài vận lại kém như vậy? Chút bạc vất vả kiếm được nháy mắt đã hết.

Bất chấp sự đau lòng vì vật ngoài thân, các phiên tử Đông Hán đối với hắn như hổ rình mồi, nếu không mượn sức những thủ hạ này, vạn nhất tương lai bọn họ khoanh tay đứng nhìn, mình đúng là chết không có chỗ chôn.

Các Bách hộ mỗi người lĩnh mấy trăm lượng bạc, cao hứng phấn chấn đi như đón tết.

Tần Kham ngơ ngác nhìn bóng dáng của bọn họ, một loại bi thương như bị cướp trào lên, thở dài ảm đạm.

"Đại nhân vì sao rơi lệ?" Đinh Thuận không đi, ở bên cạnh quan tâm hỏi.

"Cảm tình phong phú, đột nhiên cảm xúc dâng trào cho nên rơi lệ." Tần Kham mạnh miệng nói, ra sức lau nước mắt, khịt khịt mũi: "Đinh Thuận, ngươi cảm thấy con người ta thế nào?"

"Đại nhân nghĩa bạc vân thiên, đối đãi với thuộc hạ như phụ mẫu tái sinh, thuộc hạ nguyện quên mình phục vụ vì đại nhân."

"Đúng vậy, cha mẹ nào mà hào phóng như vậy, vừa ra tay đã cho mấy trăm lượng, ta há chỉ như cha mẹ, quả thực là tổ tông tái sinh." Tần Kham vẫn không cam lòng thở dài, tiếp theo thì bực tức nổi lên: "Người giống như ta, tính tình thiện lương, làm quan theo bổn phận, khi nên cường ngạnh thì cường ngạnh, khi nên nhường nhịn thì nhường nhịn, bảo ta kháng Oa thì ta gồng mình giơ thương, bảo ta dẹp yên người đọc sách thì ta phe phẩy quạt lông ngỗng lừa hơn trăm người, bảo ta giả làm ngạnh hán thì ta và đám người thô tục các ngươi ăn miếng thịt to, uống chén rượu lớn..."

Đinh Thuận bị những lời lảm nhảm liên tục này khiến cho đầu óc ngây đơ, tiêu hóa cả nửa ngày mới lờ mờ cảm thấy Tần đại nhân phải chăng đang bất mãn với quan chức trước mắt, ngại mình thăng chức quá chậm?

Ngươi còn ngại thăng chậm, đám khổ sai chúng ta chẳng phải là nên đâm đầu vào tường mà chết để tạ tội với thiên hạ ư?

"Đại nhân, thuộc hạ nói thật, với tuổi chỉ mới đôi mươi của đại nhân, không đến một năm từ tay trắng lên Thiên hộ, Đại Minh từ thời lập quốc tới nay là tuyệt vô cận hữu, đại nhân không cần..."

Tần Kham không đợi Đinh Thuận nói xong, bỗng nhiên ngắt lời hắn, vỗ vai hắn thật mạnh, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, trong mắt tràn ngập vẻ ủy khuất và không cam lòng.

"Lão Đinh, ngươi nói xem, người như vậy cớ sao không phát được tài." Đề tài của Tần Kham chuyển thực sự quá nhanh.

Sườn bắc Đông An môn Kinh sư, đại đường Đông Hán.

Đại sảnh bên cạnh Đại đường thờ phụng bức họa Nhạc Phi, bộ dạng lẫm lẫm sinh, vẻ mặt chính khí được xếp trong Đông Hán, sau khi nhận hương khói của các phiên tử mấy năm nay, bức họa của Nhạc Vũ Mục cũng mang theo mấy phần hương vị âm trầm.

Hán công Vương Nhạc sau khi cung kính vái bức họa ba vá, cắm hương vào lưu hương, nhắm mắt trầm tư không nói gì, giống như đang nhớ lại sự tích trung thần Nhạc Phi đền nợ nước.

Thấy Hán công dâng hương xong rồi, một tên đương đầu phía sau lúc này mới dám tiến lên, nói nhỏ: "Hán công, gần đây bọn nhóc phía dưới rất ầm ĩ."

Vương Nhạc vẫn đang nhắm mắt lại, mở miệng thì âm trầm vô bỉ: "Bọn họ ầm ĩ cái gì?"

"Tên Thiên hộ Cẩm Y vệ họ Tần đến kinh, điều nhiệm tới Thiên hộ nội thành, bọn nhóc bên dưới nói, Hán công vì nghĩa chung mà quên tình riêng, bọn họ cực kỳ kính nể, nhưng oan có đầu nợ có chủ. món nợ thân vong của nghĩa tử Hán công, chung quy vẫn phải tính lên đầu tên họ Tần kia, đây cũng là một phen hiếu tâm của đám nhóc với lão tổ tông."

Vương Nhạc đứng lên, thân hình lộ ra vẻ lảo đảo đi ra ngoài, vừa đi vừa giống như lão nhân tuổi xế chiều thì thào.

"Lớn tuổi rồi, không quản được nhiều việc, cả ngày lấy những việc lông gà vỏ tỏi này ra phiền ta, hiếu tâm cái gì."

Đương đầu ngây ra một lúc, tiếp theo thì cúi người, cung kính nói: "Vâng, tiểu nhân minh bạch rồi."

Chương 94: Đột phát mà tới

Kinh sư không giấu được bí mật, Đông Hán muốn đối phó với Tần Kham là điều mọi người đều biết.

Không phải mỗi chuyện giảng rõ đạo lý là có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, rất nhiều chuyện căn bản không thể giảng đạo lý, ví dụ như chuyện đối phó với Tần Kham, ngoài mặt thì là báo thù cho nghĩa tử của Hán công, trên thực tế là Hạng Trang múa kiếm, ý ở Phái Công, Đông Hán vẫn là nhằm vào Cẩm Y vệ.

dưới sự khuyến khích cố ý mà như vô tình của hoàng đế Hoằng Trị, Đông Hán và Cẩm Y vệ mấy năm nay tích rất nhiều ân oán, loại ân oán này đã tích lũy đến không thể điều hòa, không phải như đại lão giang hồ đức cao vọng trọng nào đó ra mặt bày một tiệc rượu là có thể giải quyết, vô số lần xung đột, vô số lần tranh đoạt lợi ích, vô số lần vì tranh thủ tình cảm trước mặt hoàng đế mà tranh đấu gay gắt, bên trong kèm theo biết bao mạng người, vô số lợi hại tiền bạc. Rất phức tạp, quá nan giải.

Người ta làm chuyện gì tất nhiên đều có nguyên nhân, hoặc vì danh hoặc là vì lợi, nhưng mà nói một cách không chút khoa trương thì quan hệ giữa Hán Vệ đã thăng hoa tới một hồi bác sát quần thể mà chẳng đi tới gì, loại cảnh giới này đã không thể dngf hai chữ Cừu hận để giải thích, lão bà của mình ngủ với đối phương đại thể cũng là trình độ này.

Đông Hán đối phó với Tần Kham chính là ý tứ như vậy, giết một con gà cho đám khỉ Cẩm Y vệ xem, thứ hai là để lấy lòng Hán công, dựng một bậc thang cho tiền đồ cẩm tú của mình.

Ngày Tần Kham thượng nhiệm Thiên hộ nội thành, Đông Hán đã bắt đầu bố trí, một tấm lưới lớn nhằm vào Tần Kham đã lặng lẽ vô được thả xuống.

********** **********

Tần Kham khoanh tay đứng dưới một cây hoa quế trong nội viện khách sạn, giờ đã là mùa thu, hoa quế đang đẹp, mùi thơm đặc

biệt xen lẫn vẻ đìu hiu ngày thu, khiến người ta không khỏi phiền muộn.

Sự xuất hiện của bà tám đã phá hủy cảnh đẹp trong tranh này, nữ nhân này bất luận xuất hiện khi nào ở đâu, đều sẽ mang theo sát khí đầy người, gả cho Tần Kham hắn xem như là nhân tài không được trọng dụng, nên gả cho tên mổ lớn mới đúng.

"Tần Kham! Ngươi có thể giải thích một chút hay không, vì sao hơn sáu ngàn lượng bạc trong khố phòng của chúng ta không cánh mà bay? Bạc đâu?" Đỗ Yên hùng hổ lườm hắn.

Tần Kham thở dài: "Bạc đương nhiên là tiêu rồi."

Mắt Đỗ Yên càng trợn to: "Tiêu bao nhiêu rồi?"

"Đừng nói chuyện tiền, tổn thương tình cảm lắm." Tần Kham vân đạm gió khinh xua tay.

Đỗ Yên ủ tình tự: ""....."

"Nàng nhìn mặt ta mang theo một cỗ tử khí là biết rồi, tất nhiên là tiêu hết rồi." Tần Kham lại rất nghiêm túc bổ sung: "Nhưng mà không hề ảnh hưởng tới vẻ anh tuấn."

Đỗ Yên sắp phát điên rồi: "Hơn sáu ngàn lượng mà tiêu cá là hết? Ngươi đã làm gì?"

Khí thế bà quản gia càng lúc càng lớn.

" Ngoài thành Kinh sư sắp làm công trình hy vọng, giúp đỡ hài tử nhà nghèo ai cũng được đi học, ai ai cũng có việc làm, tướng công ta nhất thời lòng thương trào dâng, cho nên khẳng khái giúp tiền..." Tần Kham mắt không chớp nói hưu nói vượn.

Đỗ Yên lạnh lùng nhìn hắn: "Thật à?"

"Đương nhiên là thật, bọn họ sau này sẽ trao cho ta một lá cờ thêu "Tích đức hành thiên" để cảm tạ, thật sự là đáng mừng."

"Ngươi cảm thấy ta sẽ tin chuyện ma quỷ của ngươi à?"

Tần Kham cười khổ nói: "Nếu nàng ngốc hơn một chút so với trong tưởng tượng của ta thì nói không chừng sẽ tin đấy."

Đỗ Yên quơ quơ sổ sách trong tay nói: "Thôi đi, ngươi xài thế nào ta mặc kệ, ngươi là chủ nhà, hiện tại trong phủ chúng ta chỉ còn mấy chục lượng bạc, một gia đình lớn có tiền lương cho người làm, ăn cơm, các loại tiêu dùng, còn phải bỏ tiền mua nhà, nhiều người như vậy cứ ở khách điếm cũng không phải là chuyện hay, ngươi là chủ nhà thì ra chủ ý đi."

Đầu Tần Kham như to ra, ngửa đầu thở dài: "Nàng cảm thấy ta có giá trị bao nhiêu, dứt khoát bán ta vào thanh lâu đi."

Đỗ Yên hơi giật mình nhìn hắn một lúc, tức giận đến bật cười, hung hăng nhéo hắn một cái: "Ngươi nếu thực sự đáng giá, ta nhất định sẽ không nói hai lời bán ngươi ngay, chỉ sợ bán ngươi rồi người ta còn bắt ta phải trả thêm tiền thì ta đi khóc với ai? Cuộc mua bán này quá mạo hiểm, không thể làm."

Tần Kham thở dài: "Nữ nhân này gả cho hạng bán đi còn phải bồi thêm tiền mà còn cao hứng như vậy, chẳng lẽ đầu óc có tật à?"

Đỗ Yên giận dữ nói: "Thôi thôi, thật không hiểu tên Thiên hộ quản hơn cả ngàn người như ngươi làm ăn thế nào. Chỗ ta có vài món đồ cưới, buổi chiều tìm tới hiệu cầm đồ bán đi."

" Tần Kham ta nếu dùng đồ cưới của nữ nhân để sống, còn tính là nam nhân ư? Bạc ta tự có biện pháp làm ra." Tần Kham lắc đầu.

"Ngươi có biện pháp kiếm tiền gì?"

Tần Kham mỉm cười: "Tướng công của nàng là người làm đại sự, nếu ngay cả tiền nuôi gia đình cũng không kiếm được thì còn không biết xấu hổ mà tự xưng là người làm đại sự làm đại sự sao?"

Những lời dũng cảm lạc quan, tích cực hướng về phía trước khiến Đỗ Yên nghe mà mắt sáng lên, ngay cả thanh âm cũng bất giác nhu hòa hơn rất nhiều: "Tướng công quả nhiên là long phượng trong loài người."

"Tốt, chờ đó, ta ra ngoài kiếm tiền." Tần Kham quay đầu đi ngay.

"Tướng công kiếm tiền thế nào?"

Tần Kham cũng không quay đầu lại nói: "Ra ngoài tìm một chiếc xe ngựa xa hoa nhất rồi đâm vào mà chết, nhớ kỹ, người ta không đền ta năm vạn lượng bạc phí mai táng thì cứ cắn chặt không buông, đặt thi thể của tướng công ở trước cửa nhà hắn mà khóc lóc nỉ non."

Nam nhân, nhất định phải độc với bản thân một chút.

Dùng phương thức ngọc thạch câu phần kiếm tiền hiển nhiên không phù hợp với tính cách chúng ta Tần Kham, dọa phụ nữ trong nhà chút là được rồi, chớ có làm thật.

Tần Kham quả thực không tìm xe ngựa để đâm đầu vào mà chết, có đôi khi xe ngựa đi qua bên cạnh, hắn còn rất cẩn thận tránh thật xa, Tần Thiên hộ là người rất quý mạng sống.

Mấy tên bách hộ dẫn Tần Kham, đang thị sát và làm quen trên đường kinh sư.

Khu vực nội thành, so với ngoại thành mà nói thì sạch sẽ hơn rất nhiều, không có những thanh lâu tiệm cơm lộn xộn không có quy hoạch, bên trong nội thành cho dù thỉnh thoảng có cửa hàng và sạp hàng, nhưng cũng đặt ở những vị trí được chỉ định rất chỉnh tề và thống nhất.

Thanh lâu quán Nội thành không có những tú bà kiếm khách khoa trương, tú bà và các tiểu thư giống như tiểu thư khuê các giấu mình trong lâu, ban ngày bình thường thì không kinh doanh, đến khi sắp phải đốt đèn thì bọn họ mới chậm rãi đeo đồ trang sức, trang điểm thật sinh, giống như những con khổng tước cao ngạo đi ra, nhận sự truy phủng của các văn nhân nhã sĩ, phương thức ra mặt lấp lánh như vậy, tính tình cao ngạo như tuyết liên băng sơn như vậy, cũng chẳng kém gì nữ ngôi sao kiếp trước.

Đúng là thời đại khác nhau, Đại Minh triều hiện giờ thương nhân hèn kém nhất nhưng qua mấy trăm năm không ngờ thành đại lão bản, kỹ nữ mà ngay cả quan viên cũng không thể không ngưỡng mộ giờ ở đâu? Mấy trăm năm sau cơ bản đều gọi là ngôi sao, rẻ cũng biến thành đắt, ngược lại người đọc sách quý nhất qua mấy

trăm năm, lại trở nên không đáng một đồng.

Đi cùng một đám bách hộ, Tần Kham cẩn thận xem xét khu mình được phân quản, mỗi một cửa hàng, mỗi một căn nhà hắn đều thầm ghi nhớ trong lòng.

Âm mưu tới rất nhanh, không hề chuẩn bị đã đột phát mà tới.

Trên đường cái nội thành Người đến người đi, một tiểu thương gánh hàng đi tới, tiểu thương đầu trọc, hơn ba mươi tuổi, chắc là bị hói.

Khi Đi đến phía sau đám người Tần Kham, tiểu thương đột nhiên ném gánh hàng, tiếp theo thì từ trong gánh rút ra một thanh chủy thủ sáng quắc, nhanh như tia chớp đâm vào lưng Tần Kham.

Thế đi của Chủy thủ như ánh sáng, trong chớp mắt đã sắp đâm vào lưng Tần Kham.

Đinh Thuận đi bên cạnh Tần Kham lờ mờ nghe thấy tiếng xé gió, cảm giác không đúng, quay đầu nhìn lại, vừa hay thấy một đạo đao ảnh sáng như tuyết đó.

Cơ hồ xuất phát từ bản năng thân thể, Đinh Thuận giơ Tú Xuân đao vẫn luôn ấn hờ bên hông lên, kề vào lưng Tần Kham, keng một tiếng, chủy thủ vốn đâm vào lưng Tần Kham bị vỏ đao cản lại, quán tính mãnh liệt hất Tần Kham lảo đảo về phía trước.

"Có thích khách!" Đinh Thuận kêu to.

Mọi người ngẩn ra, còn chưa có phản ứng thì liền thấy tiểu thương đầu trọc trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, tiếp theo thì ném chủy thủ, lại từ trong gánh hàng lấy ra một tảng đá, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người hung hăng đập vào đầu mình một cá, máu tươi lập tức như suối phun ra.

Tiểu thương vẻ mặt đầy má ném đá đi, ngồi bệt tại chỗ, sau đó hô to rất thê lương: "Cẩm Y vệ Thiên hộ đánh người! Ta muốn cáo trạng! Cáo ngự trạng! Cẩm Y vệ thì có thể vô pháp vô thiên sao? có thể tiệt đường sống của đám người nghèo chúng ta ư?"

Vừa dứt lời, trong mấy cửa hàng và quán trà xung quanh bỗng

nhiên có mấy tên phiên tử Đông Hán ùa ra, vây đám người Tần Kham vào giữa, quản sự cầm đầu chỉ vào Tần Kham lớn tiếng nói: "Cẩm Y vệ hoành hành bất pháp, Đông Hán có quyền đôn đốc, vừa rồi là ngươi đánh hắn à?"

Tần Kham lẳng lặng nhìn tất cả những việc này, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Đây là con mẹ nó một cá bẫy rất sứt sẹo nhưng lại hữu hiệu!

Chương 95: Hán Vệ xung đột

Cái bẫy Sứt sẹo thường thường lại hữu hiệu nhất, đây là chân lý thiên cổ không thể bàn cãi không thể bàn cãi.

Mấu chốt ở chỗ nắm chắc thời cơ, nếu đổi lại là bình thường, một tiểu phiến dùng đá đập vỡ đầu mình rồi đổ oan cho người khác, Cẩm Y vệ sẽ chỉ lạnh lùng cười nhạo, sau đó thì kéo hắn vào trong chiếu ngục cho thử mười tám loại đại hình, để hắn tăng trưởng hiểu biết, nhìn xem Cẩm Y vệ đánh người có ôn nhu thiện lương như vậy hay không, nếu hắn vận khí tốt còn có thể sống mà ra, nhất định sẽ hận cha mẹ để ra cho hắn cái miệng thối này.

Nhưng mà thời cơ chính xác rồi, biện pháp hãm hại đồng dạng lại khiến Tần Kham khó lòng giãi bày.

Các phiên tử của Đông Hán giống như đã sớm chờ một màn tiểu phiến tự mình hại mình xuất hiện, xoạt một cái chui ra.

Bắt đầu từ năm Vĩnh Lạc thứ mười tám thành lập Đông tập sự hán, Đông Hán đã áp dụng thái độ giám thị liền đối với Cẩm Y vệ, bởi vì trước đó Cẩm Y vệ có một lão đại rất không ra gì, lão đại họ Kỷ tên Cương, người này ở trong tại triều lấy thúng úp voi, quyền lực cơ hồ cùng cấp với Vĩnh Lạc đế, tính là làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ rất xuôi gió xuôi nước, có chút ý tứ "Thiên cổ giang sơn, anh hùng vô mịch", vì thế mỗi ngày đều đột phát ý tưởng lạ, muốn thử xem làm hoàng đế có mùi vị gì, kết quả anh hùng tịch mịch bị Vĩnh Lạc đại đế anh minh thần võ chặt ra làm sủi cảo.

Kỷ Cương bị giệt rồi, chuyện vẫn không yên. Vĩnh Lạc Vĩnh Lạc Đa nghi bắt đầu sinh ra sự hoài nghi đối với lòng trung thành của toàn bộ Cẩm Y vệ, thân quân của thiên tử còn dám tạo phản, trẫm còn có thể tin ai? Vì thế Đông tập sự hán đúng thời mà sinh.

Vẫn là thái giám tốt hơn, trong mắt nam nhân bọn họ có chỗ thiếu hụt trí mạng, nhưng trong mắt hoàng đế thì chỗ thiếu hụt này vừa hay là ưu điểm, người đoạn tử tuyệt tôn ai lại ăn no rửng mỡ đi tạo phản? Dùng đám gia nô hoàng gia này giám sát Cẩm Y vệ không đáng tin, chính là ông trời tác hợp.

Chế độ Trăm năm cứ như vậy được truyền xuống, tuy nói trong luật Đại Minh không quy định rõ ràng Đông Hán nhất định áp chế Cẩm Y vệ, nhưng trên danh nghĩa mà nói, Đông Hán quả thật có chức quyền giám thị Cẩm Y vệ.

Giám thị Như thế nào, vậy thì phải xem lý giải ra sao.

Khi nhân vật Thượng tầng không muốn nhiều chuyện, Cẩm Y vệ Cẩm Y vệ cho dù là giết người phóng hỏa bọn họ cũng lười chẳng muốn quản. Một khi cấp trên muốn đưa một cái đinh nào vào chỗ chết, cho dù chỉ huých nhẹ người qua đường một cá, Đông Hán cũng có thể đem trắng biến thành đen, khăng khăng cho rằng ngươi làm người ta tàn phế.

Rất bất hạnh, Tần Kham vừa hay chính là cái đinh trong mắt Đông Hán.

Các phiên tử Vây quanh Tần Kham tay đặt lên chuôi đao, trong ánh mắt lạnh như băng tựa hồ mang theo mấy phần đắc ý sau khi con mồi đã rơi vào bẫy, không nghi ngờ gì nữa, Tần Kham chính là con mồi đó.

Tiểu phiến đầu trọc đầu đầy máu tươi, nằm trên mặt đất rên rỉ, trong miệng vẫn đang thì thào nói muốn cáo trạng, tướng mạo hung ác cộng thêm vẻ mặt ai oán, quái dị nói không nên lời.

Quả thật là bẫy, trong mắt tiểu phiến trông như đao phủ thỉnh thoảng còn lấp lánh hung quang, loại tướng mạo vào nhà cướp của tiêu chuẩn này không ngờ lại chạy ra bán đồ ăn, cũng không ngại không hợp nghề.

Phiên tử Cầm đầu chỉ vào Tần Kham nói: "Chúng ta tận mắt thấy người đánh cho tiểu phiến này đầu be bét má, ngươi chớ có chống chế. Này kẻ bán đồ ăn, ngươi nếu muốn cáo trạng thì đừng tới Nam trấn phủ ti nha môn, Cẩm Y vệ bọn họ quan lại bao che cho nhau, không có kết quả gì đâu, không bằng tới Đông Hán chúng ta, có Hán công anh minh của chúng ta làm chủ cho ngươi, cho dù kiện tới trước mặt tam lão nội các thì cũng sẽ cũng sẽ chủ trì công đạo cho ngươi."

Bốn phía đã có một đoàn dân chúng vây quanh, nghe vậy đều gật

đầu khen phải, Đông Hán như lang như hổ hôm nay không ngờ làm chủ cho bình dân, làm một việc thiện, lập tức dẫn tới sự khen ngợi của dân chúng, đồng thời mọi người cũng ném ánh mắt oán giận khinh bỉ về phía Cẩm Y vệ do Tần Kham cầm đầu.

Tần Kham càng minh bạch, đám gia hỏa này là muốn làm lớn chuyện, ầm ĩ càng lớn, cái mạng nhỏ của Tần Kham hắn càng khó giữ, rất nhiều chuyện nhỏ không bắt mắt chính là ở dưới mắt những nhân vật thượng tầng có lòng tô phủ mà trở nên còn lớn hơn trờ, làm cho vô số người vô tội rơi đầu, nổi danh nhất không qua được Dương Nãi Võ và tiểu Bạch Thái thời Mãn Thanh mấy trăm năm sau, một vụ án thông dâm đơn giản, khi nhân vật thượng tầng có lòng nhúng tay, không ngờ liên luỵ tới mấy trăm quan viên mất đầu.

Mấy tên phiên tử Đông Hán đã đỡ tiểu phiến dậy đi ra ngòa, hơn mười tên còn lại thì lờ mờ tạo thành thế bao vây với đám người Tần Kham, nói chuyện rất khách khí, là trắng hay đen thì xin mọi người cùng tới đại đường Đông Hán một chuyến, có điều tay đang đặt lên chuôi đao của bọn họ cứ rục rịch, xem ra Tần Kham nếu nói nửa chữ không thì bọn họ sẽ tái khách khí như vậy nữa.

Sắc mặt Tần Kham có chút tái nhợt, hắn không ngờ mình lại đụng phải loại chuyện này, tương tự như ddngj vỡ đồ sứ kiếp trước, có điều hôm nay có vẻ chết người đây.

Mấy tên Cẩm Y vệ bách hộ không có chủ ý, đều nhìn Tần Kham, mí mắt Tần Kham giật giật, bỗng nhiên giơ vỏ đao lên hung hăng đập vào mặt tên quản sự của Đông Hán.

"Bốp!"

"Động thủ!" Tần Kham hét to.

Các bách hộ Cẩm Y vệ nghe thấy mệnh lệnh, không chút do dự bước về phía trước, giơ vỏ đao lên đánh nhau với các phiên tử Đông Hán, trong chớp mắt trên đường đã lập tức loạn thành một đống.

Trên người Tần Kham cũng trúng mấy đòn, nhịn đau tìm kiếm trong đám người đang quần ẩu, phát hiện một người đầu trọc ở

trong đám người đang né trái lách phải, thân thủ dị thường nhanh nhẹn, vẻ tàn tạ đầu đầy máu tươi vừa rồi mất sạch, giống như một con nai con thỉnh thoảng lại thình lình ám toán Cẩm y bách hộ.

Trong mắt Tần Kham bốc lên lửa giận, bỗng nhiên giơ tay chỉ vào tên trọc đó quát to: "Tập trung hỏa lực đánh tên trọc đó trước."

Kinh sư bão cát lớn, một lát sau trên đường như có một trận tro bụi bốc lên, hiện trường rất hỗn loạn, có chút tư thế địch ta khó phân, có điều vừa nghe Tần Thiên hộ nói đánh tên trọc, vậy liền không có áp lực, trong nhiều người như vậy, chỉ đọc có tên trọc là như ngọn hải đăng trong đêm, rất sáng chói, rất bắt mắt.

Vì thế tên trọc gặp bi kịch rồi, vỏ đao quyền cước của gần mười tên Cẩm Y vệ toàn bộ chào hỏi lên người hắn, Tần Kham là đánh vui nhất, biết sao được, hắn rất hận thằng chó này, tai họa hôm nay tất cả đều là tên trọc này gây ra.

Những tiếng bôm bốp liên tục vang lên, sau khi tên trọc hét thảm, liều mạng dùng một tia khí lực cuối cùng bỗng nhiên đứng lên, hét lớn: "Dừng tay."

Mọi người khựng lại.

Trong bụi đất mờ mịt, tên trọc mặt mũi bầm dập nhìn Tần Kham, chảy xuống nước mắt ai oán.

"Có lầm hay không? Vì sao chỉ đánh một mình ta?" Tên trọc bi phẫn khiển trách.

Tần Kham cũng ngây ra: "Đây là lúc trao đổi tâm đắc đánh nhau à?"

Tên trọc gầm lên thê lương, nước mắt chảy ồ ồ: "Thế không công bình!"

Bùm !

Tần Kham một vỏ đao đánh ngất hắn, vẫn chưa hết giận hung hăng đạp thêm một cái.

"Đầu ngươi chói sáng như vậy, mục tiêu rõ ràng như vậy, không đánh ngươi thì đánh? Còn đòi công bình à?" Quay đầu hét lớn:

"Trói tên điêu này lại, cho vào chiếu ngục, để hắn nếm thử tư vị công bình chân chính."

Chúng Cẩm y bách hộ đồng thanh ứng tiếng, dứt khoát trói tên trọc lại, hai người một tả một hữu kéo hắn đi.

Bão cát đã nhỏ dần, các phiên tử Đông Hán thấy Cẩm Y vệ không ngờ trói đương sự quan trọng nhất đi rồi, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ đã làm qua không ít án tử, đánh nhau lại càng không ít, nhưng chưa từng gặp lần nào thế này, không tranh biện không cãi cọ gì cả, trực tiếp lôi đương sự đi, tên trọc bị đưa vào chiếu ngục, tiếp theo còn biết diễn cá igif?

Cắn chặt răng, phiên tử cầm đầu vung tay lên: "Chúng ta lui! Chuyện này sẽ không để yên đâu."

Tần Kham cười lạnh nhìn họ bỏ đi, trong lòng càng lúc càng trầm xuống.

Phiên tử nói không sai, vừa rồi chỉ là món khai vị, phiền toái thực sự lập tức sẽ tới.

Đêm xuống, phiên tử Đông Hán liên tiếp điều động, trong mấy canh giờ đã tụ tập từ mấy trăm tới hơn một ngàn người, hùng hổ kéo tới Cẩm Y vệ Thiên hộ sở nội thành.

Ánh mắt của vô số đại thần, ngự sử Kinh sư cũng nhìn vào cuộc đấu Hán Vệ trong đêm nay, Kinh vệ đô chỉ huy sứ ti và thái giám giữ ấn nội đình Tiêu Kính liê tiếp hạ tin hỏi Đông Hán và Cẩm Y vệ.

Bóng đêm bình tĩnh, nhưng mưa gió sắp tới.

Chương 96: Hán Vệ xung đột (trung)

Tần Kham rất thống hận sự liệu sự như thần của mình, rất khó tưởng tượng, một đám thái giám nô nhan ti tất của hoàng đế, chỉ biết nịnh nọt lấy lòng giống như cả người không có nổi mấy cái xương, đối với Cẩm Y vệ thì lại hoàn toàn thay đổi một bộ mặt khác, bọn họ hung ác xảo quyệt, âm hiểm độc ác, như không dồn hắn vào chỗ chết thì không cam lòng, một cỗ đực khí so với đàn ông chân chính còn đậm hơn trên người bọn họ mọc ra từ đâu vậy, không phải bị cắt rồi sao?

—— chẳng lẽ cắt chưa sạch?

Buổi chiều sau khi trở lại Thiên hộ sở, Tần Kham hạ mệnh lệnh thứ nhất, đó là phái người đưa Đỗ Yên và các tiểu la lị từ khách sạn vào Thiên hộ sở, mưa gió sắp đến, hắn không thể để người nhà và thê tử ở bên ngoài, đám tạp toái Đông Hán đó chuyện gì cũng dám làm, điểm mấu chốt đạo đức so với Tần Kham còn thấp, không thể không phòng.

Đạo mệnh lệnh thứ hai là phái người khẩn cấp tới Bắc trấn phủ ti nha môn, cầu viện Mưu Bân. Tuy nói Mưu Bân trước đó đã tỏ thái độ với hắn, nhưng mà chuyện đã đến nước này, không cầu viện thì chỉ có thể bị phiên tử Đông Hán mỗi người đái một bãi... Không, mỗi người một ngmj nước miếng dìm chết, Tần Kham đành bất chấp.

Đạo mệnh lệnh thứ ba đó là xây tường cao lên, đặt thêm bao cát cho tường vây trong ngõ nhỏ chỗ Thiên hộ sở cao hơn, bố trí đá và dầu hỏa, tư thế phòng thủ thành trì, cũng phái người điều động tất cả bách hộ và Giáo úy thuộc hạ tiếp viện. Trong Thiên hộ sở bị vẻ mặt khẩn trương và ngưng trọng của Tần Thiên hộ khiến cho nhân tâm hoảng sợ.

Đỗ Yên đã được đưa tới Thiên hộ sở thảnh thơi nhìn Tần Kham đầu đầy mồ hôi bận trước bận sau, không khỏi nhíu mày: "Tướng công, ngươi có phải kinh hãi quá độ hay không? Chỉ là đánh một

trận nho nhỏ mà thôi, thắng thua dựa vào bản sự, ngươi sao cứ cho rằng các phiên tử Đông Hán đêm nay sẽ đến trả thù?"

"Không phải trả thù, là xâm chiếm Quy mô!" Tần Kham chẳng buồn lau mồ hôi, thở dài: "Ta lúc nhỏ từng đánh một trận với một người tố chất đạo đức rất thấp, hiệp thứ nhất tên gia hỏa đó bị ta đấm một cá, khóc lóc chạy về, không tới nửa canh giờ hắn liền kéo một đám người tới, một mình ta phải đấu với hơn hai mươi người..."

Tần Kham còn chưa kịp lộ ra vẻ mặt bi thống thì Đỗ Yên đã kinh ngạc há to miệng: "Tướng công thì ra là thâm tàng bất lộ... Ta đến thử ngươi."

Không đợi Tần Kham có phản ứng, Đỗ Yên liền quét chân một cá, Tần Kham... rất hoa lệ bị đá ngã.

"Tướng công... Ngươi không sao chứ?" Đỗ Yên rất áy náy, cũng rất hoang mang, một người thân thủ như vậy sao có thể đánh thắng được hơn hai mươi người?

Tần Kham ngay cả khí lực để tức giận cũng không có, nằm trên đất than thở: "Lúc ấy ta một mình đánh với hơn hai mươi... Thiếu chút nữa thì bị đám súc sinh kia đánh chết! Nằm trên mặt đất giả bộ bất tỉnh bọn họ mới tha ta một mạng... Nương tử à, sau này nghe tướng công nói chuyện thì nhất định phải để ta nói hết đã nhé, được không?"

Đỗ Yên: "..."

"Chuyện này có liên quan gì tới sự báo thù của đám Đông Hán?" Đỗ Yên không nhịn được lại hỏi.

"Bởi vì đức tính của đám người Đông Hán cũng không khác gì với tên gia hỏa lúc trước đánh thua thì kéo người đến giúp đó, tố chất đạo đức cực kỳ bại hoại, nhân phẩm tiết tháo cực kỳ thấp."

********** ********

Sự thật chứng minh Tần Kham đoán đúng đến thời gian cầm đèn, phố lớn ngõ nhỏ kinh sư im ắng, không thấy một bóng người, các dân chúng giống như nghe thấy phong thanh gì đó, đều trốn trong nhà, trên đường là một mảng trống trải, ngay cả một con chó cũng

không thấy.

Tim Tần Kham càng lúc càng trầm xuống, mồ hôi lạnh từng giọt chảy trên trán.

Hắn biết, không khí càng bình tĩnh, mưa gió sắp tới càng nhanh, tín hiệu rất nguy hiểm.

"Đại nhân,..., người... người trên phố đâu cả rồi." Đinh Thuận trèo lên đầu tường, sắc mặt có chút xám ngoét.

Tần Kham nhắm mắt trầm tĩnh nói: "Ta nghĩ các dân chúng không phải về nhà ăn cơm tối thì là về nhà ngủ với vợ rồi."

"Thật à?" Đinh Thuận giống như thở phào.

"Là giả đấy, lão Đinh à, ngươi ngu như thế, nếu đánh nhau với Đông Hán, sẽ chết rất nhanh đó." Tần Kham thở dài cho vận mệnh của Đinh Thuận.

Đinh Thuận rụt rè nói: "Đại nhân, đánh nhau không cần phải dùng đầu óc, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, thân thủ của đại nhân mới có thể bị chết rất nhanh."

Tần Kham: "..."

Bị thuộc hạ xem thường rồi...

Tin tức Không tốt liên tiếp kéo tới.

Người được Phái ra đã trở lại, mười tên bách hộ thuộc hạ phái người tiếp viện cộng với Đinh Thuận mới là ba, người khác không biết vì sao cùng lúc ngã bệnh, hơn nữa bệnh thật sự rất nghiêm trọng... Có lẽ loại bệnh này tên là "Xu cát tị hung".

Người được phái tới các Thiên hộ sở Cẩm Y vệ khác xin tăng viện cũng trở lại, các Thiên hộ rất lễ phép cự tuyệt viện trợ, nói thì rất hay, Cẩm Y vệ chúng ta không sợ chuyện, nhưng là không muốn nhiều chuyện, chuyện đêm nay thuộc về phạm trù không muốn nhiều chuyện, cho nên không thể giúp Tần Thiên hộ.

Người phái tới Bắc trấn phủ ti vẫn không có tin tức, có điều Tần

Kham đã lạnh lòng, vị Chỉ huy sứ đại nhân này hơn phân nửa cũng sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Kinh sư To như vậy, không ngờ không có một ai tương trợ, mục đích ông trời phái hắn xuyên qua, chẳng lẽ là muốn hắn chết lại một lần ở kinh thành Minh triều hay sao?

********** **********

Ngoài tường vây Thiên hộ sở có mấy tên phiên tử Đông Hán cầm đuốc tới sát ngó nghiêng mấy lần, rồi sau đó lại lén lút chạy về, cả nửa ngày vẫn không thấy động tĩnh, sau một nén hương, ngoài ngõ nhỏ truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, các phiên tử một người tiếp một người xuất hiện, giống như những con kiến từ bốn phương tám hướng ùa ra, mỗi người trong tay nắm chặt một thanh gậy gỗ, hình dạng khá giống trấn đường uy trong nha môn, thủy hỏa con đánh phạm nhân, nửa đỏ nửa đen.

Đỗ Yên và đám Cẩm Y vệ trong Thiên hộ sở sắc mặt lập tức trắng bệch.

Tần Kham nói không sai, bọn họ quả nhiên tới rồi!

Phiên tử nghìn nghịt, không đếm được có bao nhiêu cây đuốc đang cháy, sự yên tĩnh của đêm tối kinh sư dần dần bị phá vỡ, tiếng bước chân, tiếng chửi bậy, tiếng cười từ bốn phương tám hướng.

Tần Kham Vào lúc này nghĩ tới vị Sở bá vương hơn ngàn năm trước bị vây ở Cai Hạ, nghe tiếng người ồn ào tứ phía, lộ ra nụ cười tuyệt vọng.

Hán binh đã chiếm đất, bốn bề thọ địch.

Vù!

Một cây đuốc từ ngoài tường vây ném vào, Đỗ Yên giận dữ, bay lên đá một cước, đá cây đuốc bay ra ngòa.

Ngay sau đó, một cây, hai cây.

Sắc mặt Tần Kham tái nhợt, cả người run lên.

Đêm Kinh sư, rất lạnh, lòng người kinh sư càng lạnh hơn.

Nghĩ tới sự ghẻ lạnh của Chỉ huy sứ, sự vô tình lạnh lùng của mấy Thiên hộ khác, sự kêu gào của phiên tử Đông Hán...

Từ lúc Xuyên qua đến nay, Tần Kham chưa bao giờ lâm vào tuyệt cảnh như hiện tại. Tiếng đập cửa bên ngòa càng lúc càng gấp, chỉ cần một khắc nữa là đại môn sẽ bị phá, các phiên tử ùa vào, trong loạn quân, Tần Kham hắn dù có có trăm cái mạng cũng không đủ để bọn họ giết, chết một Cẩm Y vệ Thiên hộ mà thôi, chắc Vương Nhạc đã sớm chuẩn bị tốt lý do rồi, việc này chỉ cần vài câu giải thích nhẹ nhàng là được cho qua, giá trị sinh mệnh của Tần Kham hắn, chỉ cần trong mấy cá mấp máy môi của Đông Hán Hán công là kết thúc.

Cái này không nên là kết cục của Tần Kham hắn! Huống chi nơi này còn có thê tử kết tóc của hắn!

Khuôn mặt văn nhược tuấn lãng của Tần Kham chậm rãi đỏ lên, tròng mắt cũng nhanh chóng sung huyết, hắn lộ ra vẻ mặt dữ tợn hiếm thấy.

Thịnh thế cũng như loạn thế, các ngươi một khi đã lạnh lùng như vậy, chớ trách ta vô tình vô nghĩa, tai họa này không nên do một mình ta gánh, muốn gánh mọi người phải cùng gánh.

Chương 97: Hán Vệ xung đột (hạ)

Từng cây đuốc từ ngoài tường vây ném vào Thiên hộ sở, hiển nhiên mục đích của các phiên tử là muốn đốt nhà Thiên hộ sở, khiến Tần Kham bọn họ chết cháy ở bên trong.

Trong viện rất hỗn loạn, các lực sĩ Giáo úy thủ hạ hoang mang bỏ chạy, cố gắng kiềm chế sợ hãi trong lòng, dập hoặc là ném ra từng cây đuốc. Những năm gần đây Hán Vệ xung đột lớn nhỏ không ngừng, nhưng quy mô tới cả hơn một ngàn người như hôm nay thì đúng là hiếm thấy, các Giáo úy và lực sĩ chưa bao giờ thấy trường hợp lớn thế này cũng hoảng.

Trong viện ước chừng có hơn hai trăm thủ hạ, chỉ có hai mươi mấy người bọn Đinh Thuận từ Nam Kinh tới là trấn định, bọn họ đều là lão bộ hạ của Tần Kham, lúc trước khi Sùng Minh kháng Oa, Tần Kham cùng bọn họ đều là đốc chiến đội, áp bên trận thế Minh quân hơn ngàn người từng bước chống lại giặc Oa, sau khi Minh quân tan tác, lại tự mình cầm lấy trường thương, dưới sự dẫn dắt của Tần Kham cùng giặc Oa liều chết, hơn hai mươi người này đã tự mình kinh lịch qua chiến tranh chân chính, loại công kích như du côn kéo bè kéo lũ đánh nhau đêm nay đối với bọn họ mà nói thì tất nhiên là gặp sư phụ.

Tiếng chửi bậy của phiên tử Bên ngoài càng lúc càng lớn, bọn họ đã dựng thang người, ý đồ vượt qua tường vây, bị Đinh Thuận dẫn theo thủ hạ dùng côn bổng đánh cho quay lại, hết tốp này đến tốp khác, bên ngoài tường vây biển người đông nghịt, vô số cây đuốc chói mắt, không khí trong Thiên hộ sở càng trầm trọng, mọi người đều minh bạch, chống cự không lâu nữa, các phiên tử sẽ vào được, khi đó kết cục của Tần Thiên hộ...

Khi đang rối ren, mọi người mắt đều bất giác nhìn chằm chằm vào Tần Kham mặt không biểu tình giữa sân.

Đỗ Yên không nói gì, cúi đầu vội vàng dập đuốc, mắt đỏ ửng, cắn răng không cho nước mắt rơi xuống. Hai tiểu la lị cũng hoảng rồi,

vừa khóc vừa dập đuốc, từ thấp giọng khóc nức nở chậm rãi biến thành gào khóc.

Ngay cả tiểu cô nương cũng nhìn ra đêm nay mọi người đã lâm vào tuyệt cảnh, các nàng quá nhỏ, chưa kinh lịch qua những việc này, rốt cuộc vẫn sợ quá mà khóc.

Thật lâu sau, Đỗ Yên ra sức cắn răng một cái nói: "Tần Kham, ta đi mở một đường máu, để Đinh Thuận bọn họ che cho ngươi chạy."

Liên Nguyệt Liên Tinh cũng gật đầu: "Lão gia chạy mau, chúng ta và chủ mẫu giúp ngươi... Giúp ngươi đánh nhau, hu hu."

Để chứng minh quyết tâm, các nàng vừa khóc vừa giơ quyền đầu lên, bộ dạng vừa đáng yêu vừa khiến ta đau lòng.

Tần Kham hừ lạnh: "Một đại nam nhân như ta không bảo vệ được gia đình, còn để thê tử bảo vệ ngược lại ta, cho dù đêm nay ta có thể chạy, thì sau này còn mặt mũi mà sống không?"

Đỗ Yên trừng mắt lê, cả giận nói: "Lúc này ngươi còn nói cái gì mặt mũi nam nhân? Ngươi là tướng công của ta, chỉ có ngươi còn sống mới có cơ hội báo thù cho chúng ta, ngươi nếu không còn, một phụ đạo nhân gia như ta trừ đánh đánh giết giết ra thì còn có thể làm gì? Đi mau, nơi này không giữ được lâu nữa đâu!"

"Nếu không giữ được, vậy chuyển thủ thành công, phòng thủ tốt nhất là chủ động công kích." Trong mắt Tần Kham ánh ra quang mang khác thường.

" Chuyển thủ thành công?" Đỗ Yên tức giận tới mỉm cười: "Bên ngoài có hơn một ngàn người, chúng ta chỉ có hơn hai trăm người, ngươi công thế nào?"

Tần Kham ngửa đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, cười: "Chuyện đã ầm ĩ tới nước này, cũng chỉ có thể phóng tay làm lớn một hồi, ta muốn kéo đám người đang ngồi bên cạnh xem cờ phải vào trong bàn cờ, nếu đã ầm ĩ thì làm cho long trời lở đất luôn đi."

Đỗ Yên nghi hoặc nhìn hắn.

"Nương tử, có chuyện này phải nhờ nàng hỗ trợ, việc này quan hệ

tới sinh tử của nàng và ta, nàng nhất định phải hết sức." Tần Kham thấp giọng nói: "Phiên tử ngoài tường vậy nàng và Đinh Thuận kéo mấy chục tên vào rồi đánh ngất đi, chọn ba mươi bốn mươi tên thủ hạ đáng tin thay quần áo của phiên tử, nhân lúc loạn đi ra ngoài, sau đó..."

********** **********

Buổi đêm Kinh sư xuất hiện tiếng động lớn khác thường, một số nha môn và phủ đệ đại thần thì lại xuất hiện vẻ lặng im khác thường.

Trong Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti đèn đuốc sáng trưng, ở bốn cột trong đại đường treo bốn ngọn đèn lồng, mấy người trong nội đường thì sắc mặt bị đèn đuốc chiếu cho âm u lành lạnh.

Mưu Bân cầm chén trà lên, chậm rãi uống một ngụm rồi nói: "Lão chó thiến Vương Nhạc thực sự dám xuống tay, Thiên hộ sở nội thành bị phiên cẩu chật như nêm cối, chỗ Tần Kham xem ra không chống đỡ được bao lâu nữa, chư vị thấy thế nào?"

Cẩm Y vệ chỉ huy Đồng Tri Lý Tế Thâm thở dài: "Đám sát tài đó thật sự là vô pháp vô thiên, bọn họ chẳng lẽ không sợ bệ hạ và nội các giáng tội sao?"

Mưu Bân cười lạnh lùng: "Vương Nhạc nếu dám làm như vậy, nhất định đã chuẩn bị hậu thủ, trước mặt bệ hạ chắc đã có lý do thiên y vô phùng, tách Đông Hán ra, nhường một nước là cả bàn cờ bị động, Cẩm Y vệ chúng ta đã thua một bước."

Chỉ huy thiêm sự Triệu Năng nói: "Mưu soái, hiện tại các phiên tử vây công Thiên hộ sở nội thành càng lúc càng nhiều, mắt thấy sắp phá cửa mà vào, Tần Kham tất không may mắn, việc này chẳng lẽ chúng ta mặc kệ à?"

Sắc mặt Mưu Bân càng âm trầm thêm mấy phần: "Rút giây động rừng, ta nếu phát động mọi người giúp Tần Kham, toàn bộ kinh sư sẽ lộn xộn, khi đó bệ hạ trách tội, chúng ta ai gánh tội danh này?"

Mọi người nghe vậy thì đều im lặng.

Hiển nhiên, tội danh này quá lớn, bọn họ không gánh nổi, lại càng

không nguyện ý gánh.

Trong Chuyện này, phải có người làm vật hi sinh.

Ánh mắt Mưu Bân nhìn ra ngoài đại đường, xa xa hồng quang đầy trời, giống như ánh nắng chiều.

Mưu Bân thở dài, ánh mắt rất phức tạp: "Ngoài ta thì không có ai, thực sự không thể không làm."

Ti lễ giám phía bắc Cấm cung, tối nay đèn đuốc cũng sáng trưng.

Thủ lĩnh tối cao của thái giám Cung đình đó là ti lễ giám chưởng ấn, chính vụ quốc sự thiên hạ do nội các phiếu nghĩ, đưa vào nội cung, hoàng đế tự mình ngự phê bản tấu trọng yếu, những bản tấu còn lại thì hoàng đế một mình xử lý không hết, vì thế quyền phê hồng sẽ do thái giám chưởng ấn, thái giám nắm giữ đại quyền phê hồng, có thể nói là quyền khuynh triều dã, là đệ nhất nhân của cung đình, tục xưng "Nội tướng"

Thái giám chưởng ấn ti lễ giám đời này họ tiêu, tên Kính.

Tiêu Kính có thể nói là nguyên lão bốn triều, trong năm Thiên Thuận đã vào cung, trải qua mấy đời đế vương, một thân nhún nhường kính cẩn nghe theo, ôn lương hiền lành, là người trung hậu hiếm thấy trong thái giám các đời, rất được đế vương mấy đời tin dùng.

Đông Hán Vương Nhạc mặc dù cũng là nguyên lão bốn triều, nhưng ở trong ti lễ giám chỉ xếp số ba, nhân vật số hai trong thái giám cầm bút, luận về quyền thế uy vọng thì ở trước mặt Tiêu Kính vẫn phải thõng tay nghe lệnh.

Noãn phòng Ti lễ giám rất ấm, mấy vị thái giám đều là người lớn tuổi, thân thể lại có chỗ thiếu hụt, không chịu nổi cá lạnh, tiểu hoạn quan phía dưới đốt lò nóng hầm hập, tận tâm hết sức nịnh bợ mấy vị lão tổ tông.

Sắc mặt của Tiêu Kính không tốt lắm, lão năm nay sáu mươi sáu tuổi, quyền thế khuynh dã lâu ngày, dưỡng thành khí chất không giận tự uy, khi mặt không biểu tình, ngay cả Vương Nhạc kinh nghiệm sóng gió cũng không nhịn được mà trong lòng phát run.

" Bọn nhãi Phía dưới làm gì thế? Nửa đêm nửa hôm rồi còn ầm ĩ cá gì?" Tiêu Kính lạnh lùng nói.

Vương Nhạc nặn ra khuôn mặt tươi cười, cẩn thận nói: "Làm phiền sự thanh tĩnh của Tiêu công, bọn nhãi phía dưới đúng là tội đáng chết vạn lần, kỳ thật, vẫn là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi của Hán Vệ, nô tỳ đều không dám nói ra, sợ ngài trách nô tỳ không có tiền đồ."

Tiêu Kính nhìn Vương Nhạc, nghiêm mặt nói: "Tạp gia không hỏi mấy chi tiết chó má trong đây, chỉ bảo ngươi đừng có làm lớn chuyện, nếu không tự ngươi nhận phạt ở chỗ bệ hạ đi."

Trán Vương Nhạc túa mồ hôi lạnh, liên tục gật đầu liên tục gật đầu: "Vâng, vâng, tuyệt đối sẽ không làm lớn, tên gia hỏa Mưu Bân đó có tính tình thế nào thì ngài cũng biết mà, hắn không có lá gan lớn như vậy đâu."

Tiêu Kính cúi đầu tiếp tục lật xem sớ, qua một hồi lâu, như có ám chỉ: "Đông Hán các ngươi càng lúc càng ương ngạnh, cẩn thận ngày nào đó té ngã, Tạp gia không đỡ được đâu."

Một câu gõ nhẹ, nhưng lọt vào tai Vương Nhạc thì như tiếng sét đánh, Vương Nhạc sắc mặt trắng nhợt, còn chưa kịp nói gì thì thấy một tiểu hoạn quan thần sắc kinh hoàng bước vào.

"Hai vị lão tổ tông, đại sự không ổn rồi."

Vương Nhạc trong lòng căng thẳng: "Làm sao vậy? Hoang mang rối loạn như thế còn ra thể thống gì."

" Cẩm Y vệ.... Năm Cẩm Y vệ Thiên hộ Nội thành..."

" Nói rõ ràng ra đi, bằng không dùng gậy đánh chết tên tiểu hỗn trướng ngươi." Nhắc tới Cẩm Y vệ, Vương Nhạc cũng có chút nóng nảy.

"Vâng, năm Cẩm Y vệ Thiên hộ sở nội thành toàn bộ xuất động, giết tới ngõ Điềm Tỉnh, nghe nói Đông Hán có mấy chục phiên tử tay cầm đuốc, liên tục ném vào trong phòng mấy Thiên hộ sở nội thành, năm Cẩm Y vệ Thiên hộ tức giận, triệu tập tất cả thủ hạ, muốn liều mạng với Đông Hán."

Tiêu Kính mặt không biểu tình, ánh sáng lạnh trong mắt thì như mũi tên nhọn bắn về phía Vương Nhạc, lạnh như hàn thiết.

Sắc mặt Vương Nhạc càng lúc càng tái nhợt, lẩm bẩm nói: "Tạp gia không phái phiên tử đốt phòng Thiên hộ mà, đứa nào ăn gan báo."

"Lão tổ tông, hiện tại toàn bộ nội thành kinh sư rất rối loạn, chuyện càng lúc càng ầm ĩ, Đông Hán chúng ta không khống chế được." Tiểu hoạn quan vẻ mặt đau khổ nói.

"Gọi... gọi phiên tử rút về đi."

"Không còn kịp rồi, Lý Đông Dương Đại học sĩ giận đùng đùng, đã tụ tập một đám đại thần chuẩn bị khi vào triều thì cáo trạng Đông Hán chúng ta."

Vương Nhạc càng mê mang: "Đấu tranh của Hán Vệ, có liên quan gì tới Lý Đông Dương? Hắn bị hâm à?"

Sắc mặt tiểu hoạn quan so với ăn hoàng liên còn khổ hơn, nói: "Mấy chục tên phiên tử trời đánh đó thuận tiện ném đuốc vào nhà Lý Đại học sĩ, đốt cả Lý phủ, Lý phủ mất bao công mới dập được lửa, Đại học sĩ Đại học sĩ có thể không tức giận sao?"

Vương Nhạc trong nháy mắt giống như lọt vào hầm băng.

Chương 98: Thượng đạt thiên thính

Ầm! Ầm! Ầm!

Đại môn Thiên hộ sở bị các phiên tử của Đông Hán đâm cho lung lay sắp đổ, người ở bên trong dùng hết toàn lực chắn cửa, hai bên đang đọ cao thấp, đại môn đơn bạc trong sự trùng kích trong ngoài như kéo dài hơi tàn, mắt thấy sắp vỡ tan rồi.

Tần Kham dẫn hơn một trăm thủ hạ còn lại trong Thiên hộ sở khổ sở chống đỡ.

Phiên tử kẻ này nối kẻ kia bò lên tường vây, bị các Giáo úy một trận loạn đánh ngã, từng cây đuốc ném vào sân, nóc nhà đang bốc cháy, mọi người không rảnh dập lửa, dùng hết toàn lực chống cự các phiên tử đông nghìn nghịt, cách một tường vây và đại môn nho nhỏ, tranh đấu của hai bên càng lúc càng gay cấn.

Các Cẩm y Giáo úy trong lòng càng lúc càng trầm xuống, bọn họ minh bạch, chỉ dựa vào trên dưới một trăm người bê mình thì chắc không chống cự được lâu nữa, các phiên tử lập tức sắp công vào rồi.

Tần Kham cũng cắn răng gia nhập chiến trường, một cây thủy hỏa côn nện xuống, một phiên tử từ bên ngoài tường vây vừa thò đầu vào bị đập trúng, kêu thảm ngã quỵ.

Không dám động binh khí, đây là nguyên tắc bác sát của Hán Vệ, bị thương tới tàn phế cũng được, nhưng động binh khí gây chết người, trách nhiệm bất kỳ ai cũng không gánh nổi, dù sao dưới chân thiên tử, mắt của vô số đại thần và ngôn quan ngự sử đều nhìn chằm chằm, đánh chết người thì bố trí đêm nay của Tần Kham coi như hỏng hết.

"Đại nhân, không cản được, thuộc hạ bảo vệ ngà từ cửa sau giết ra." Một thân binh lo lắng nói, hắn là bắt đầu từ trận Sùng Minh kháng Oa đã đi theo Tần Kham, Đinh Thuận chấp hành phân phó

của Tần Kham giữ hắn lại.

"Không lùi! Không thể lùi." Tần Kham hét to: "Qua một nén hương nữa, mọi người chống đỡ thêm một nén hương nữa, ta cam đoan tình thế sẽ có biến hóa."

Cẩm Y vệ trong việc cười khổ, một nén hương có thể có biến hóa gì? Cho dù động tĩnh đêm nay lớn tới mấy, kinh động tới các đại quan triều đình, thậm chí kinh động hoàng đế, chờ bọn họ điều quan binh đến thì thi thể mọi người chỉ sợ đã lạnh rồi.

Ánh lửa chiếu sáng bầu trời đêm Thiên hộ sở, Tần Kham nói rất chắc chắc, nhưng trong lòng hắn thì lại không chắc, nhìn lên bầu trời đêm tối đen, không khỏi lặng lẽ cầu nguyện: Đỗ Yên, Đinh Thuận, các ngươi phải hoàn thành nhiệm vụ, bằng không đêm nay ta thật sự chết chắc rồi!

Đỗ Yên và Đinh Thuận không khiến Tần Kham thất vọng.

Sau Nửa nén hương, phía tây ngõ Điềm Tỉnh bỗng nhiên truyền đến tiếng hò hét như trời long đất lở, tiếp theo là phía đông, phía bắc... trong tiếng hét hò từ Bốn phương tám hướng, các phiên tử đang vây công Thiên hộ sở sắc mặt cuối cùng cũng biến đổi, bọn họ phát hiện mình đã bị các Cẩm Y vệ tới sau bao vây rồi, các phiên tử đang đấu tranh anh dũng quá sợ hãi, ngơ ngác nhìn nhau.

Đương đầu và các quản sự không phải đã bảo đảm, nói mấy Cẩm Y vệ Thiên hộ nội thành khác sẽ không nhúng tay mà? Hiện tại nghe tiếng hò hét đòi giết rung trời đó, ít nhất cũng phải hai ba ngàn người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Các phiên tử không có thời gian xuy xét vấn đề thâm ảo này, bởi vì các Cẩm Y vệ từ bốn phương tám hướng tới giống như một đám lang sói đã đói bụng nửa tháng, hung hăng vồ tới, mỗi người trong tay nắm chặt côn bổng, nhìn thấy phiên tử Đông Hán mặc quần áo nâu, đầu đội mũ tròn thì liền ra sức vung gậy, thế công thủ đột nhiên thay đổi, các phiên tử đang đắc ý dào dạt bị Cẩm Y vệ hậu phát chế nhân đánh cho kêu cha gọi mẹ, kẹt cứng trong ngõ, ngay cả chạy trốn cũng khó như lên trời.

Các Cẩm Y vệ vừa đánh vừa chửi.

" Lão tử đ* t tỷ muội của đám chó thiến không trứng các ngươi! Các ngươi đánh Tần Thiên hộ thì cứ đánh, chọc chúng ta làm gì? Còn dám đốt nhà của Thiên hộ đại nhân chúng ta, không phát uy thì thực sự coi chúng ta là bùn à?"

Trong viện, các Giáo úy đang đau khổ chống cự cũng nghe thấy tiếng hò hét bên ngoài, mọi người ngây ra một thoáng, cuối cùng hoàn hồn, tiếp theo thì cao giọng hò hét, mọi người điên cuồng ôm lấy nhau, mấy Giáo úy nhát gan thì dứt khoát ngồi xuống đất, dùng phương thức gào khóc để phát tiết nỗi kinh hỉ của tìm được đường sống trong chỗ chết.

Tần Kham cũng lộ ra nụ cười, thân hình lảo đảo sắp ngã, đêm nay áp lực tinh thần hắn phải thừa nhận quá lớn, cơ hồ mệt tới sắp xỉu, nhưng hiện tại hắn vẫn không thể nằm xuống được, rất nhiều chuyện vẫn cần hắn xử lý.

Mặt hướng về phía lâu đàu vũ các của hoàng cung ở phía bắc, trong lòng Tần Kham trăm nỗi cảm xúc đan xen, khóe miệng lại lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Loạn kinh sư Đêm nay, chỉ sợ đã tới Thiên thính rồi.

Đông Hán, Cẩm Y vệ, đại thần nội các, hoàng đế... Vốn một ván cờ không có quan hệ gì với bọn họ, đêm nay lại dưới sự tính kế của một cẩm y Thiên hộ nho nhỏ, toàn bộ bị kéo vào trong bàn cờ một cách mạc danh kỳ diệu.

Ván cờ Tần Kham ta tham dự, không ai có thể khoanh tay đứng nhìn, bởi vì, ta là người xuyên qua!

********** **********

Giờ sửu, canh bốn.

Trong Ngõ Điềm Tỉnh, bác sát giữa Hán Vệ đã kết thúc, không hề trì hoãn, Cẩm Y vệ giành được cuối cùng thắng lợi.

Bốn gã Thiên hộ nội thành mặc phi ngư phục vội vàng tới an ủi Tần Kham, chắp tay ôm quyền liên tục nói xin lỗi vì đã tới chậm, giống như bọn họ đã sớm định tiếp viện Tần Kham, chỉ là trên đường kẹt xe nên đến muộn.

Tần Kham cũng không vạch trần, nặn ra vẻ mặt cảm kích chắp tay nói lời cảm tạ.

Năm vị Thiên hộ cầm tay nhau nói cười, dưới chân bọn họ, vô số các phiên tử bị thương chạy không thoát nằm trên mặt đất rên rỉ, năm người lại ngoảnh mặt làm ngơ, giống như thân đang ở trong hoàn cảnh u nhã đầy chim hót hoa thơm.

Ánh mắt liếc qua, Đỗ Yên một thân phong trần đứng xa xa si ngốc nhìn hắn, đôi mắt chứa đất lệ, khóe miệng lại vẽ ra một đường cong xinh đẹp.

Tần Kham mỉm cười nhìn chăm chú nàng ta, đôi mắt cũng đỏ.

Giang tay về phía nàng ta, Đỗ Yên xấu hổ nhìn nhìn vô số ánh mắt nụ cười chung quanh, tiếp theo thì cười một tiếng, nước mắt và nụ cười đồng thời nở rộ, giống một con yến mới sinh lao vào rừng, không hề cố kỵ nhào vào lòng Tần Kham.

Đợi cho khi sơn hoa rực rỡ, nàng ta cười trong bụi.

Lúc này không phải chính là ý tứ như vậy sao?

Không khí trong Ti lễ giám giống như cô đọng, khiến cho người ta áp lực tới không thở nổi.

Tình thế đều đã nằm trong lòng bàn tay không ngờ bị lật kèo, tình thế mất khống chế. Sắc mặt Vương Nhạc trắng bệch, toàn bộ thân thể đều đang run rẩy, cho dù lò sửa đang cháy ngùn ngụt, nhưng Vương Nhạc lại giống như ở trong băng thiên tuyết địa.

Tiêu Kính lạnh lùng liếc lão một cái, cúi đầu lật xem sớ.

Trước đó lời xui đã nói rồi, chuyện này lão không muốn quản.

Tiêu Kính mặc kệ, nhưng Vương Nhạc lại không thể kệ được, đây vốn là trách nhiệm của lão. Hán Vệ bác sát, đánh nhau đả thương người, thậm chí đốt nhà, Vương Nhạc đều có nắm chắc áp chế được, nhưng hiện tại có điểm chết người, cái đám phiên tử giả mạo không biết từ đâu chui ra không ngờ phát rồ như vậy, đốt cả phủ đệ của Đại học sĩ Lý Đông Dương, chuyện này liền nghiêm trọng, Vương Nhạc không đỡ được, cũng căn bản không thể giải

thích, ít nhất có hơn một trăm con mắt nhìn thấy đám sát tài đó mặc áo nâu, đội mũ tròn, cách ăn mặc tiêu chuẩn của phiên tử Đông Hán.

Giờ dần, thời gian lâm triều sắp tới, Lý Đông Dương đang chờ ở ngoài ngọ môn nổi trận lôi đình, vô số môn sinh và minh hữu đang vây quanh hắn lòng đầy căm phẫn, chuẩn bị trên tảo triều sắp bắt đầu đại triển thân thủ, chuyện không thể áp chế, bởi vì Đông Hán đã chọc tới Lý Đông Dương, một trong tam lão nội các.

Quan hệ của tập đoàn Quan văn và Hán Vệ vốn là không hòa hợp lắm, trong năm Hoằng Trị bởi vì hoàng đế cố ý áp chế, hành động của Hán Vệ cũng thu liễm hơn rất nhiều, giữa Mưu Bân và Vương Nhạc dù đấu tới ngươi chết ta sống, nhưng thái độ của hai người đối với tập đoàn quan văn thì nhất trí tới thần kỳ, đó là cố ý giao hảo, chớ sinh thù hận, có đại thần phạm tội bị Hán Vệ nắm chứng cớ, hai người cũng phải trước tiên đệ điều tử (thư nhắn) tới nội các, hỏi ý kiến một chút rồi sau đó mới luận tội.

Hán Vệ thỏa hiệp nhượng bộ như vậy, mới đổi được một tia hoà nhã của các quan và nội các, nhưng đêm nay không biết tên trướng thiên sát nào không ngờ đốt nhà của Lý học sĩ nội các, thế chẳng khác nào đâm ra cái lỗ lớn, càng chết người hơn là, sau khi tên hỗn trướng đó đâm ra cá lỗ rồi thì lại nắm tai họa vào tay Vương Nhạc, lần này hay rồi, hiện tại toàn bộ kinh sư ai chẳng biết là Vương Nhạc hắn đâm ra cái lỗ này?

Vương Nhạc khóc không ra nước mắt, không thể biện giải.

Vương Đốc công Đa mưu túc trí, rất nhiều năm không làm ra chuyện ngu xuẩn lấy đá đập chân mình.

Bùm bùm bùm

Tiếng chuông vang lên, đã tới giờ dần, bách quan vào triều!

Vương Nhạc cả người run lên mấy cá, sắc mặt càng tái nhợt, tiếng chuông vào triều lọt vào trong tai, giống như nghe thấy tiếng chuông nguyện hồn lão.

Tiêu Kính không nhìn nổi, thở dài.

Bất kể nói như thế nào, Vương Nhạc cũng là người của ti lễ giám, mọi người đều là thái giám nắm quyền thế, có thể nói là đồng môn, môi hở răng lạnh, hắn gặp họa Tiêu Kính không thể không quản.

Buông sớ đang xem, Tiêu Kính chậm rãi nói: "Việc đã đến nước này, bệ hạ không thể không biết, việc cấp bách trước tiên là tìm kẻ chết thay ở Đông Hán đi, bằng không cố tách mình ra? Lát nữa ngươi tới thăm Lý phủ, bồi thường cho Lý các lão."

Vương Nhạc tâm thần khẽ định, gật đầu, thần sắc tốt hơn: "Cũng chỉ đành vậy thôi."

Chương 99: Thượng đạt thiên thính (trung)

Ngoài ngọ môn Cấm.

Ngọ môn là địa phương rất nổi danh, trước giờ dần lâm triều, tất cả đại thần phải ở trong quảng trường ngọ môn chờ thái giám trong cung mở cửa cung, đại thần phạm sai lầm hoặc là chọc cho hoàng đế mất hứng, quảng trường ngọ môn chính là nơi mông ăn gậy, tên hay là "Đình trượng". Đương nhiên, nếu các đại thần bất mãn với cách làm hoặc quyết định của hoàng đế, quảng trường ngọ môn chính là nơi họ kéo bè kết phái, tĩnh tọa tập thể kháng nghị hô khẩu hiệu.

Về phần trong phim ảnh hiện đại, hoàng đế long khu nhất chấn, động cái là nói cái gì "Mang ra ngọ môn chém đầu", vân vân, chỉ là vô nghĩa, cấm cung tôn quý, nơi chân long bàn cứ, há lại cho ngươi ở ngoài cửa cung giết cho núi thây biển má?

Lúc này đã là giờ dần, tiếng chuông cổ vang lên, cửa cung sắp mở.

Ngoài Ngọ môn, mấy tên quan văn sắc mặt đỏ bừng, vây quanh một lão già mặc quan phục đỏ, lòng đầy căm phẫn nói gì đó.

Lão già vẻ mặt âm trầm, không nói gì, chòm râu đẹp giống như bị cháy, so le không đều thiếu một góc, cả người tỏa ra một cỗ mùi khét cổ quái dị, có thể khẳng định đây không phải là hư hỏa trong cơ thể, mà là lửa thật.

Lão già này là một trong tam lão nội các, Đại học sĩ Lý Đông Dương.

Nói ra thì thời vận của Lý Đông Dương cũng không tốt, buổi tối khi Hán Vệ quần ẩu, Lý Đông Dương lo xảy ra đại sự, lại không tiện trực tiếp nhúng tay, vì thế lên lầu các ngoại viện nhà mình từ xa xem tình thế của ngõ Điềm Tỉnh, đúng vào lúc này, Đỗ Yên và Đinh Thuận giả làm phiên tử, thuận tay ném đuốc vào phủ, hiện giờ chính là cuối mùa thu, mùa Thiên can vật khô, lầu các phủ bắt

lửa ngay, Lý Đông Dương chưa kịp xuống lầu, đợi khi hạ nhân liều chết cứu lão ra thì Lý Đông Dương đã cháy tới rất thảm, ngay cả chòm râu đẹp mà lão luôn coi là vốn để ngạo nghễ cũng bị cháy tới thất linh bát lạc.

Đường đường là Đại học sĩ nội các Đại Minh, các lão chấp chưởng quyền bính Đại Minh, ở trong nhà ngắm phong cảnh không trêu ai không chọc ai, không ngờ thiếu chút nữa bị phiên tử Đông Hán đốt chết.

Lý Đông Dương vẫn luôn là người giỏi mưu lược, hơn nữa tính tình hiền lành, đãi người rộng lượng, có điều đãi người rộng lưỡng không có nghĩa là ngươi coi ta là lợn đem nướng thì ta vẫn có thể cười nói với ngươi rằng "Lý Đông Dương ta có tiếng là lấy đức phục người, ngươi muốn nướng ta thế nào cũng được, cứ nướng đến khi nào ngươi phục mới thôi."

Tiếng chuông cổ gõ xong ba lượt, cửa cung mở ra, hai hàng đại hán tướng quân mặc giáp trụ đi ra, vẻ mặt của các triều thần khẽ chấn động, đều theo ấn phẩm mà xếp hàng đi vào.

Một quan văn trẻ tuổi vẻ mặt oán giận, vung tay hô to: "Phủ đệ của Lý Đại học sĩ bị đốt, các lão đương triều không ngờ bị chó thiến khi dễ như vậy, Đông Hán quá ngông cuồng! Trung chương chi sĩ chúng ta, hôm nay trên kim điện tất phải đòi lại công bằng cho Lý công."

Không ít quan văn đều gật đầu phụ họa.

Trong ban Triều thần, Tạ Thiên và Lưu Kiện cùng là đại thần nội các nhìn nhau một cá, tiếp theo thì sắc mặt âm trầm gật gật đầu với Lý Đông Dương.

Lý Đông Dương vẫn không nói gì đứng trong hàng ngũ, nhưng ánh mắt lạnh như mũi dao.

********** **********

Trong Kim điện, một hồi lên án công khai thanh thế lớn hừng hực khí thế nhằm vào Đông Hán, đường quan các bộ của lục bộ, Thị Lang, viên ngoại lang, trên nhảy dưới nhảy là tích cực nhất, đương

nhiên là đám dựa vào miệng mà ăn cơm như giám sát ngự sử và cấp sự trung các khoa.

Hoàng đế Hoằng Trị hiển nhiên có chút giật mình, hắn không ngờ một buổi tối mà phát sinh nhiều chuyện như vậy, cửa cung mỗi khi tối muộn là khóa lại, bất kỳ ai cũng không cho phép ra vào, nếu không phải quân cấp tốc, nếu không bất kỳ tin tức nào cũng không được đưa vào. Không ngờ trong thời gian một buổi tối, Hán Vệ lại đánh một hồi quy mô tới mấy nghìn người, Đông Hán đốt nhà năm Thiên hộ sở nội thành, còn cả... thuận tay đốt luôn nhà của Lý Đông Dương.

Sự kiện Cuối cùng là nghiêm trọng nhất.

Hoằng Trị chỉ ngủ hai ba canh giờ vốn có chút mỏi mệt, trong tiếng hạch tội trăm miệng một lời của quan văn cả triều vẻ mặt dần dần trở nên ngưng trọng.

Chuyện rất đơn giản, không phải là chuyện khó tra.

Tan triều, di giá tới điện Văn Hoa, hai vị đương sự Lý Đông Dương, Vương Nhạc tùy giá nhập điện, Hoằng Trị đế rốt cuộc cũng anh minh, sẽ không chỉ nghe lời một phía, vì thế ra lệnh cho hoạn quan ra khỏi cung triệu Mưu Bân và Cẩm Y vệ Thiên hộ Tần Kham người là nguyên nhân của tất cả chuyện vào cung yết kiến.

Tần Kham không ngờ lần đầu tiên yết kiến thiên nhan của hoàng đế bệ hạ Đại Minh lại vì một việc chẳng được vinh quang gì cho cam, trong kế hoạch của hắn, là muốn sau khi làm một đại sự khiến hoàng đế và đại thần cùng khen ngợi, hoàng đế vui sướng triệu kiến, tiếp theo thì thăng quan tứ tước, tặng nhà và mỹ nữ.

Trong Các loại kế hoạch, tuyệt không có giống như hôm nay bởi vì đánh nhau đốt nhà mà được hoàng đế triệu kiến, thật mất mặt.

Thay phi ngư phục mới, dưới sự dẫn dắt của hoạn quan, Tần Kham sắc mặt thẹn thùng cứ như vậy lần đầu tiên bước vào cung khuyết của Đại Minh.

Qua Chính Dương môn, Thừa Thiên môn, qua Kim Thủy kiều, qua Ngọ môn, vào cung.

Tần Kham khẩn trương tới trán đổ mồ hôi, một đường cúi đầu, cũng không buồn thưởng thức cảnh sắc của hoàng cung.

Trong Ngọ môn lại đụng phải Chỉ huy sứ Mưu Bân, thần sắc của hắn có chút mê man, cũng mang theo mấy phần vui sướng, không ngờ chuyện tối hôm qua ầm ĩ tới vậy, hơn nữa không ngờ xoay chuyển cục diện một cách thần kỳ.

Chỗ Mưu Bân không hiểu nhất chính là ở đây, đấu với Vương Nhạc rất nhiều năm rồi, con chó thiến già ấy là người âm ngoan độc lạt, có thể nói tính toán không bỏ sót, vì sao tối hôm qua lão dám đồng thời chọc cả năm Thiên hộ nội thành, chẳng những phóng hỏa đốt nhà các Thiên hộ, hơn nữa còn to gan lớn mật nhân tiện đốt cả nhà của Lý Đông Dương?

lão không phải là muốn chết rồi chứ?

Nhận thức Vương Nhạc nhiều năm, lão chắc không giống loạn người làm ra chiêu số ngu ngốc như vậy.

Khi Mưu Bân ở ngọ môn nhìn thấy Tần Kham đang bước đi vội vã, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, hắn cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi.

Hai người đột nhiên gặp nhau, không khí có chút xấu hổ, có một số việc không thể nói rõ, Mưu Bân thần sắc thẹn thùng, không ngờ phá lệ chủ động gật gật đầu với Tần Kham, còn lộ ra nụ cười xấu hổ.

Tần Kham coi như không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt bình tĩnh dùng chi thuộc hạ khom người vái chào.

Hai người không nói gì, dưới sự dẫn dắt của thái giám vội vàng chạy tới điện Văn Hoa.

Bước vào cửa cao đỏ chói, Tần Kham đầu cũng không dám ngẩng lên, hai mắt nhìn chằm chằm thảm màu đỏ tươi trong điện, đi theo Mưu Bân quỳ xuống hành lễ, không khoa trương hô hoàng đế vạn vạn tuế như trong phim, chỉ theo Mưu Bân nói một câu "Thần bái kiến hoàng thượng", tiếp theo sau án thư dài liền truyền đến một đạo thanh âm ôn hòa: "Hai vị ái khanh miễn lễ."

Lý Đông Dương và Vương Nhạc đứng cạnh án thư, sắc mặt Vương Nhạc rất khó coi, kỳ quái là Lý Đông Dương cũng đã không còn vẻ âm trầm khi lâm triều, hai mắt lộ ra quang mang đăm chiêu, nghĩ nghĩ, theo bản năng vuốt râu dài, vừa sờ thấy trống trống, mới giật mình nhớ tới chòm râu dài mình nuôi nhiều năm đã cháy sạch rồi, vì thế đau lòng tới run run, buồn bã thở dài một hơi.

Quân thần chào hỏi xong rồi, Hoằng Trị đi thẳng vào vấn đề: "Mưu Bân, trẫm hôm nay gọi ngươi đến, chắc ngươi cũng biết là vì chuyện gì, tối hôm qua kinh sư đại loạn, Hán Vệ đánh nhau, bị thương nhiều người, càng quá đáng là, không ngờ đốt cả sang nhà của Đông Dương tiên sinh, quả thực không ra thể thống gì cả!"

Nói tới đây, ngữ khí của Hoằng Trị đế cao lên, rõ ràng đang tức giận.

Dừng một chút, Hoằng Trị đế nói tiếp: "Đông Hán Vương Nhạc nói nguyên do sự việc là Cẩm Y vệ gây nên, trẫm không nghe lời một phía, Mưu Bân ngươi nói một chút đi, rốt cuộc việc này do đâu?"

Bùm!

Thật mạnh quỳ xuống thật mạnh, hắn vốn đối với chuyện tối hôm qua đầu vẫn mù mịt, lúc này lại biểu diễn kỹ xảo, giống như trung thần bị hãm hại bi phẫn vạn phần nói: "Hoàng thượng, thần chịu ủy khuất này mà một chữ cũng không thèm nói, lại bị Đông Hán cắn ngược, thần muốn kêu oan, nằm xin trời nghe."

Chương 100: Thượng đạt thiên thính (hạ)

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Lão đại Cẩm Y vệ quỳ xuống, Tần Kham thầm hận hắn là loại nhu nhược, đồng thời đành phải quỳ xuống theo.

Nhân vật Chính trị là diễn viên trời sinh, những lời này quả thực là chân lý.

Mưu Bân vẻ mặt bi phẫn quỳ gối trước mặt Hoằng Trị đế, không kêu oan như đàn bà chanh chua, chỉ cúi thấp đầu, cắn môi không nói một lời, vẻ mặt trong bi thương mang theo mấy phần muốn nổi giận mà không dám giận, hốc mắt đỏ ửng, chớp mấy cá, nước mắt trong mắt hổ cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người rơi xuống.

Một màn trầm mặc mà thống khổ này rất nhanh dẫn tới sự đồng tình của mọi người trong điện, ngay cả vẻ mặt của Hoằng Trị đế đô cũng thương xót, chỉ độc có sắc mặt của Vương Nhạc thì càng lúc càng tái.

Trong điện sau khi trầm mặc một lúc lâu, Hoằng Trị đế thở dài nói: "Mưu khanh bình thân, trẫm không có ý trách ngươi, tối hôm qua kinh sư đại loạn, ngườicủa Hán Vệ bị thương vô số, đại sự như vậy, trẫm phải hỏi cho rõ, hôm nay gọi ngươi và Vương Nhạc đến, cũng là để trực tiếp nói cho rõ ràng."

Mưu Bân đứng dậy, nước mắt không còn chảy nữa, nhưng hốc mắc vẫn đỏ, trong vẻ cung kính mang theo mấy phần oán khí, loại oán khí này rất thỏa đáng, lọt vào trong mắt Hoằng Trị, giống như đứa con ủy khuất bị phụ thân răn dạy, Hoằng Trị đế nhìn thấy trong lòng cũng có thêm mấy phần nhu hòa, lời trách cứ rốt cuộc

không nói ra được.

Tần Kham ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, trong lòng không khỏi bội phục, quả thực phục sát đất lão đại Cẩm Y vệ, vẻ mặt này, hành động này, diễn này.... Oscar tính là cái rắm, ông trời thực sự nên giáng mấy đạo thần lôi, bổ đám nhà phê bình tới Đại Minh triều mà xem, xem cá gì mới thực sự là trình độ cấp ảnh đế Oscar.

Sống đến già, học đến già, trong nháy mắt này Tần Kham lại học được rất nhiều, ngẫm lại lịch sử phấn đấu kiếp trước, thực sự cảm thấy mình đi không ít đường vòng, rất nhiều chuyện nhìn như phức tạp, kỳ thật chỉ vài giọt nước mắt liền có thể thông suốt.

Tần Kham ở đây nhấm nháp phẩm vị phong cách biểu diễn của Mưu Bân, Mưu Bân ở bên kia cuối cùng cũng mở miệng, tiếng như tiếng than đỗ quyên rèo rắt trong vườn, có thể nói là người nghe thương tâm, người nhìn rơi lệ.

"Bẩm bệ hạ, buổi chiều hôm qua, thần cũng biết Đông Hán phiên tử rục rịch muốn động, không biết vì chuyện gì mà muốn gây hấn với Cẩm Y vệ, thần rất là kinh ngạc, ra lệnh cho Giáo úy tìm hiểu, chung quy không có kết quả, buổi chiều lúc cầm đèn, thần đang chuẩn bị đưa thiếp mời tới Đông Hán hỏi nguyên do sự việc thì không ngờ Đông Hán bỗng nhiên phát động, vây công Thiên hộ sở nội thành do Tần Kham lãnh đạo, thần vốn giận dữ, muốn triệu tập Cẩm Y vệ phản kích, nhưng lại nhớ tới câu cửa miệng của bệ hạ 'Bang kỳ thiên lý, duy dân sở chỉ'..."

Ánh mắt của Hoằng Trị đế lộ ra mấy phần rực sáng, gật đầu khen ngợi: "Không tồi, trẫm quả thật đã từng nói, câu này trích từ "Kinh thi"."

Mưu Bân nói: "Thần đọc sách không nhiều, chỉ biết trung quân trung quốc trung xã tắc mà thôi, bệ hạ đã nói qua, ý tứ của những lời này là, xung quanh kinh sư chính là cõi yên vui của dân chúng. Đã là cõi yên vui của dân chúng, thần không dám vì hận thù cá nhân mà ở dưới chân thiên tử hưng binh đao, Nếu không kinh sư dùng cái gì để gọi là chốn yên vui của dân chúng? Mặt mũi bệ hạ biết để vào đâu?"

Lời này nói tới ngay cả Đại học sĩ Lý Đông Dương cũng liên tiếp

gật đầu, hiển nhiên, thế giới quan Mưu Bân chính xác không lầm của Mưu Bân đã giành được sự tán thưởng của mọi người.

Sắc mặt của Vương Nhạc càng lúc càng trắng, thân hình đã trở nên run rẩy.

Nói rất hay, nhưng từng câu từng chữ đều dùng Đông Hán lão làm tài liệu phản diện, nếu đem so sánh, hành động của Đông Hán đêm qua quả thực đã thành hành vi của cầm thú, quan trọng hơn là, Đông Hán chính là gia nô của hoàng đế, gia nô gây họa cho hoàng đô, mặt mũi của bệ hạ biết để đâu?

Mưu Bân nói tiếp: "Cho nên đêm qua lúc Đông Hán vây công Thiên hộ Tần Kham, thần một bên rơi lệ, một bên chịu đựng nỗi đau nghiêm lệnh cho Thiên hộ Thiên hộ nội thành không thể vọng động, giữ chút thể diện cho hoàng đô Đại Minh chúng ta, giữ thể diện cho thiên tử bệ hạ, không để dân chúng thiên hạ và phiên bang ngoại quốc thấy sự chê cười của Đại Minh ta... Đáng thương cho Tần Thiên hộ, dẫn hơn trăm Giáo úy ở trong Thiên hộ sở khổ sở chống đỡ, ngăn cản thế công như mưa rền gió dữ của Đông Hán, lúc này nhớ lại, thần thực sự cảm thấy có lỗi với Tần Thiên hộ, nhưng vì đại cục, thần không thể không làm, nếu thời gian có quay lại, đêm qua đêm qua có lặp lại, thần vẫn sẽ đưa ra lựa chọn đồng dạng!"

Đ* t em gái ruột nhà mày!

Tần Kham đang Phẫn nộ cuối cùng cũng không nhịn được mà mắng ra một câu thô tục này ở trong lòng.

Nhưng ở mặt ngoài Tần Kham lại không thể không bày ra bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt với Mưu Bân, chắp tay nói với Mưu Bân: "Chỉ huy sứ đại nhân không cần áy náy, thần vì Đại Minh, vì thể diện của bệ hạ, chết đền nợ nước chính là bổn phận của thần tử, bất luận máu tươi sa trường hay là chịu nhục, đều là việc phải làm của thân quân thiên tử."

Đôi mắt như chim ưng của Vương Nhạc hung hăng nhìn thẳng vào Tần Kham.

Mưu Bân rưng rưng nói tiếp: "Chỉ có thể hận Đông Hán bừa bãi,

không biết thu liễm, thần lùi rồi lại lùi, nhưng bọn họ lại tiến rồi lại tiến, cho tới khi nghe nói các phiên tử phóng hỏa đốt năm Thiên hộ sở nội thành, bệ hạ! Thần đã không thể lui được nữa! Cầu xin bệ hạ minh giám!"

Mưu Bân sau khi vái một cái thật dài thì ủy khuất mà bi phẫn nhìn Hoằng Trị đế, vẻ mặt rất quyết tuyệt, giống như chỉ cần Hoằng Trị đế hoài nghi hắn một chút thôi thì hắn sẽ không chút do dự ở ngay trong đại điện này biểu diễn người sống nuốt kiếm để chứng mình sự trong sạch.

Tần Kham học theo, cũng run giọng nói: "Bệ hạ minh giám, Cẩm Y vệ ta không thể nhịn được nữa, chính là Đông Hán khinh người quá đáng."

Hoằng Trị nhìn Tần Kham, ôn nhu nói: "Cẩm Y vệ các ngươi buổi chiều đã biết động tĩnh của Đông Hán, ngươi vì sao không tránh đi."

Tần Kham giận dữ nói: "Thần thống hận sự ngây thơ của mình, cho rằng Đông Hán sẽ không làm ra chuyện hỗn trướng đến thế, không ngờ thần sai rồi."

Hô hấp của Vương Nhạc bỗng nhiên biến thành ồ ồ.

Lý Đông Dương vẫn duy trì trầm mặc, mắt nhìn chằm chằm Tần Kham, ánh mắt lộ ra mấy phần sắc thái khiến cho người ta nhìn không hiểu.

Hoằng Trị gõ mặt bàn, trầm tư nói: "Tần Kham, Tần Kham, cái tên này trẫm hình như nghe thấy ở đâu rồi."

Lý Đông Dương tiến lên chắp tay nói: "Bệ hạ, mấy tháng trước, thần từng trình sớ của Hộ bộ thượng thư Nam Kinh Tần Hoành cho bệ hạ ngự lãm, bên trong có một loại phương pháp ghi nợ kiểu mới, lão thần nếu không đoán sai, pháp này chắc là vị Tần Thiên hộ trước mặt này sáng chế."

Hoằng Trị giật mình gật đầu: "Thì ra là ngươi, ha ha, Tần Kham, ngươi rất không tồi."

Tần Kham mừng rỡ, từ trong miệng một hoàng đế nói ra lời bình

"Ngươi rất không tồi", nói vậy hoàng đế đã nhớ hắn trong lòng rồi?

" Hoàng thượng tán thưởng, thần hổ thẹn không dám nhận."

Hoằng Trị mỉm cười hai tiếng, rồi lại buồn bã thở dài: "Biện pháp ghi sổ của ngươi đúng là tuyệt hảo, đáng tiếc Đại Minh ta."

Nói xong, Hoằng Trị đế bỗng nhiên ngậm miệng, Tần Kham rất rõ ràng hắn muốn nói gì, tham quan ô lại của Đại Minh nhiều như vậy, cách ghi chép rõ ràng chính xác như vậy sao có thể thi hành được?

Hắn rất lý giải tâm tình của Hoằng Trị đế, đó là một loại bất đắc dĩ chí khí không được thực hiện.

Vương Nhạc thấy thái độ của Hoằng Trị đế càng lúc càng nghiêng về phía Cẩm Y vệ thì không khỏi nóng nảy.

Chuyện đến nước này, biện giải dĩ nhiên vô dụng, lão biết mình sai rồi, trách nhiệm này tránh cũng không thể tránh, nhưng thái độ của thiên tử bệ hạ đối với Cẩm Y vệ càng hiền lành, đại biểu cho xử phạt đối với Đông Hán và Vương Nhạc lão càng nặng, lão không thể không lo.

"Bệ hạ, lão nô có chuyện muốn nói." Vương Nhạc tiến lên một bước, quỳ tới đầu chạm đất, căm giận nói: "Việc này Đông Hán làm quá mức xung động thì không sai, nhưng lão nô dám thề với trời, tuyệt không phái người phóng hỏa đốt nhà Lý học sĩ và mấy vị Thiên hộ Cẩm Y vệ nội thành, việc này rất kỳ quái, nhất định là quỷ kế của Cẩm Y vệ, cố ý vu oan cho Đông Hán!"

Mưu Bân ở sau lưng hắn lạnh lùng nói: "Nếu không phải Đông Hán các ngươi phóng hỏa, chẳng lẽ là Cẩm Y vệ chúng ta ư? Trên đời này chuyện giết người phóng hỏa không phải không có, nhưng có ai phóng hỏa đốt nhà mình không? Lời này của Vương công công không khỏi nực cười, nói như thế, hơn một ngàn phiên tử vây công Thiên hộ sở nội thành cũng là Cẩm Y vệ chúng ta tự mình làm? Để vu hãm cho ngươi?"

Vương Nhạc giận dữ, xoay người cãi nhau với Mưu Bân, trong điện lập tức có chút ầm ĩ.

Hoằng Trị đế nhíu mày, mắt lại nhìn thẳng Tần Kham, nói: "Tần Thiên hộ, Vương Nhạc nói việc này là Cẩm Y vệ các ngươi vu oan, ngươi nói sao?"

Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo làm ra một hành động khiến ảnh Mưu Bân cảm thấy vui mừng.

Chỉ thấy Tần Kham bùm một cái quỳ xuống, chậm rãi gục đầu xuống, môi mấp máy, hốc mắt nhanh chóng đỏ ửng, sau đó... Nước mắt Trong suốt, một giọt, hai giọt, ba bốn giọt...

Kế tiếp, Tần Kham chậm rãi ngước nhìn xà nhà đại điện theo góc bốn mươi lăm độ, hình tượng thanh niên văn nghệ cố không để nước mắt chảy xuống, hít sâu một hơi, không nói gì nhưng vẻ mặt u buồn, đau thương, rồi lại mang theo một chút ủy khuất bị người ta đổ oan và hiểu lầm.

Trong ánh mắt an ủi của Mưu Bân, trong ánh mắt muốn giết người của Vương Nhạc, cùng với trong ánh mắt tựa cười mà như không phải cười của Lý Đông Dương... Ảnh đế thế hệ mới của Đại Minh từ từ sinh ra.

Trong điện mọi người thấy sự biểu diễn tinh trạm của Tần Kham, lặng im hồi lâu, Hoằng Trị đế bùi ngùi thở dài: "Trẫm minh bạch rồi..."

"Bệ... Bệ hạ, ngài... Minh bạch gì cơ?" Hán công Vương Nhạc tay nắm đại quyền có chút lắp bắp.

Hoằng Trị đế tràn ngập cơ trí cười: "Trẫm minh bạch, Cẩm Y vệ quả nhiên bị oan uổng."

Vương Nhạc rốt cuộc không nhịn được, bùm một tiếng quỳ xuống: "Bệ hạ... Lão nô, lão nô... Biết tội!"

Hán công thực sự bị oan uổng lúc này khó kìm lòng nổi, rơi lệ lã chã, khóc như trẻ con.

Chương 101: Bế mạc rời cung

Hoằng Trị đế minh bạch, nhưng Vương Nhạc thì lại càng lúc càng mù mờ.

lão không rõ thế nào này giờ ra sao, chơi âm mưu quỷ kế thì có được sự đồng tình của bệ hạ, hành vi lỗi lạc đánh giết ngoài sáng thì lại bị bệ hạ trách phạt, thiên lý công đạo ở đâu?

Người trong Điện Văn Hoa không nhiều lắm, nhưng lại rất có tính đại biểu. Hoàng đế Đại Minh, quan văn, Cẩm Y vệ và thái giám đều có. Cơ cấu quyền lực thượng tầng của Minh triều nhìn cái thấy ngay. Tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Mưu Bân và Tần Kham minh bạch nhất, Vương Nhạc lờ mờ có chút đã hiểu, Lý Đông Dương thì từ khi vào điện luôn duy trì vẻ mặt tựa cười mà như không phải cười, cũng không biết hắn hiểu hay không, Hoằng Trị đế tự nhận là hắn đã hiểu.

Trường hợp rất quái dị, ở đây có hai loại người, người minh bạch nhưng giả bộ hồ đồ, cùng với người hồ đồ giả vờ minh bạch.

Kết quả xử lý cuối cùng không ngoài sở liệu của mọi người, Vương Nhạc thấy chuyện đã khó vãn hồi, rất quyết đoán long trọng đẩy một đương đầu của Đông Hán ra chết thay, tất cả đều là kẻ chết thay này gây nên, Hán công không biết gì cả.

Việc này quá ầm ĩ, Hoằng Trị đế luôn luôn nhân hậu với thần tử cũng không thể không giết một dọa trăm, vì thế điện Văn Hoa truyền ra ý chỉ, kẻ chết thay xui xẻo kia bị trượng đánh chết ở ngọ môn, Đông Hán Hán đốc Vương Nhạc trị thuộc hạ không nghiêm, phạt nửa năm bổng lộng và mười trượng, Đông Hán phụ trách bồi thường cho phủ của Lý Đông Dương cùng với tổn thất của mấy vị Cẩm Y vệ Thiên hộ bị đốt nhà, Cẩm Y vệ chỉ huy Mưu Bân và Thiên hộ Tần Kham công trung thể quốc, chịu nhục, thượng ý khen ngợi và khuyến khích.

Hoằng Trị đế gõ bàn, việc này được kém màn, trừ người nào đó muốn tới đi nha môn đánh trống kêu oan ra thì những người còn lại đều vui mừng.

Sau khi Cung kính lễ bái, Tần Kham cúi đầu rời khỏi điện Văn Hoa. Hoằng Trị đế mỉm cười nhìn chăm chú Tần Kham, cho tới khi thân ảnh của hắn biến mất ngoài cửa điện, Hoằng Trị đế mới thu hồi ánh mắt, đường cong trên khóe miệng vẫn lưu lại trên mặt, trong tao nhã lại có vài phần ý tứ quỷ dị, giống như nụ cười vừa rồi của Lý Đông Dương, khiến người ta không đoán nổi.

Gột mình bằng ánh dương ấm áp ngoài cung điện, Tần Kham mỉm cười.

Thì ra vài giọt nước mắt quả nhiên có thể giải quyết được rất nhiều chuyện phiền toái, đây là thu hoạch lớn nhất của Tần Kham hôm nay.

Tận lực nhìn không chớp mắt, không chú ý võ sĩ mặc giáp tuần tra trong cung, Tần Kham cẩn thận đi xuống bậc thang ngọc thạch ngoài điện, vai lại bị người ta vỗ một cái.

Mưu Bân vẻ mặt có chút áy náy, cũng có chút vui sướng, nhìn ra được hôm nay hắn đã thở ra được ngụm ác khí nghẹn từ lâu.

"Mưu soái." Tần Kham chắp tay thi lễ, vẻ mặt không nhìn ra bất kỳ ba động gì.

Mưu Bân thở dài, nói: "Việc Tối hôm qua.... Mưu mỗ làm có chút không trượng nghĩa, không nói nữa, coi như Mưu mỗ nợ Tần Thiên hộ ngươi một phần nhân tình, chúng ta có đi có lại, chung quy trả lại ngươi phần nhân tình này là đúng."

Đường đường là Chỉ huy sứ không ngờ xin lỗi Thiên hộ thuộc hạ, thật là phá lệ.

Kỳ thật Mưu Bân vốn cũng không quá coi trọng Tần Kham, lật xem lý lịch của Tần Kham, từ một thư sinh sau khi bị một đạo điều lệnh của hắn kéo vào trong Cẩm Y vệ, tổng cộng trải qua ba sự kiện, thứ nhất là Sùng Minh kháng Oa, thứ hai đàn áp người đọc sách Nam Kinh gây chuyện, thứ ba phát hiện Ninh vương mưu phản, không thể phủ nhận ba sự kiện này đều làm rất tốt, có điều Mưu Bân vẫn luôn cho rằng trong ba sự kiện này tồn tại thành phần may mắn, nói cách khác, đổi lại là người khác cũng sẽ làm tốt như vậy.

Cho tới một giây Mưu Bân khi vừa vào cung ở ngọ môn nhìn thấy Tần Kham, sau khi nghĩ thông suốt tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Mưu Bân thăng hoa giống như Phật Đà ngộ đạo, tên Tần Kham này cuối cùng cũng gắn sâu vào trong lòng hắn.

Quá lợi hại! Cuối cùng cũng kiến thức được người đọc sách âm hiểm như thế nào, Mưu Bân không khỏi có chút may mắn vì lúc trước hắn đã kéo Tần Kham vào Cẩm Y vệ, nếu khi đó Đông Hán Vương Nhạc cũng sinh ra tâm tư mời chào Tần Kham như hắn, Cẩm Y vệ không biết sẽ bị tên gia hỏa bề ngoài thì nhã nhặn này gây họa cho thành thế nào.

Đây cũng là nguyên nhân Mưu Bân hiện tại chủ động xin lỗi Tần Kham.

Hắn phát hiện mình rất cần một thủ hạ trí mưu như Tần Kham, đối với tai họa như Tần Kham, hoặc là xuất ra thành ý để giao hảo, để sử dụng, hoặc là dứt khoát một đao giết hắn.

Mưu Bân lựa chọn cái trước.

Vẻ mặt Tần Kham giống như thụ sủng nhược kinh, chắp tay nói: "Mưu soái chiết sát thuộc hạ rồi, việc đêm qua đã có bệ hạ xử trí công chính, việc này đã xong, Mưu soái đừng nghĩ nữa."

Mưu Bân rất hài lòng với biểu hiện của Tần Kham, vui vẻ nói: "Chuyện qua rồi, Tần Thiên hộ sau này cứ an tâm làm việc, Mưu mỗ sẽ không bạc đãi ngươi."

"Đa tạ Mưu soái đã cất nhắc."

Mưu Bân gật gật đầu, đi vài bước về phía trước, giống như nhớ ra gì đó, lại xoay người nói: "Vừa rồi biểu hiện của ngươi ở trong điện."

"Mưu soái có gì chỉ giáo?"

"... Nước mắt chảy thêm bốn năm giọt, hiệu quả tốt hơn."

"... Đa tạ nhắc nhở của Mưu soái, thuộc hạ nhất định đã giỏi còn giỏi hơn." Tần Kham có chút xấu hổ.

Mưu Bân hài lòng mà đi, Tần Kham thì lặng lẽ ghi nhớ lời nói của Mưu Bân, lão ảnh đế đối với hành động của tân ảnh đế đưa ra ý kiến quý giá, những ý kiến này có thể hưởng thụ cả đời, phải nghiêm túc đối đãi.

********** ********

Đi qua bậc thang ngoài điện Văn Hoa, phía sau Tần Kham lại truyền đến một đạo thanh âm già nua.

"Tần Thiên hộ xin dừng bước."

Tần Kham đành phải dừng bước quay đầu, hắn đã nghe ra người kia là ai, vừa rồi khi ở trong điện, ánh mắt nghiền ngẫm của lão làm Tần Kham cảm thấy có chút chột dạ, ánh mắt trong suốt và cơ trí đó, giống như có thể hiểu rõ tất cả âm mưu sương mù trong thế gian.

Lý Đông Dương từ từ đi tới trước mặt Tần Kham, mỉm cười vuốt râu theo thói quen, kết quả tay lại hẫng, chòm râu phiêu dật giờ giống như cỏ điêu linh khô vàngtrong mùa đông, thưa thớt chẳng ra hàng lối.

Lý Đông Dương đau lòng tới mặt run run.

Tần Kham có chút chột dạ, bộ râu lởm chởm này có quan hệ trực tiếp tới hắn.

Khom người thi lễ, Tần Kham nói: "Bái kiến Lý Đại học sĩ."

Lý Đông Dương nhìn Tần Kham, mỉm cười, quan sát Tần Kham thêm mấy lượt, hòa ái cười nói: "Miễn lễ, tối hôm qua Tần Thiên hộ dẫn hơn trăm người cản hơn ngàn phiên tử, dùng ít kháng mạnh, quả thực rất giỏi."

"Đại học sĩ quá khen, chuyện khẩn cấp, liên quan đến tính mạng, Tần mỗ không thể không trái lệnh mà làm."

Lý Đông Dương cười nói: "Lão phu không phải là tán thưởng, Tần Thiên hộ anh hùng thiếu niên, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng, hai mắt lão phu sẽ không nhìn lầm."

Trong lòng Tần Kham lập tức dâng lên một cỗ cảm giác quái dị.

Lý Đông Dương là các lão nội các, sao lại khách khí với hắn như vậy, hơn nữa liên tục khen ngợi, trong ánh mắt không ngờ lộ ra vẻ rất thưởng thức hắn, mọi người căn bản đâu quen biết gì, lão có ý gì đây?

"Tần mỗ hổ thẹn... Thật sự rất hổ thẹn." Chóp mũi Tần Kham hơi ứa mồ hôi, một nửa là nghi hoặc, một nửa là vì chòm râu lởm chởm của Lý Đông Dương.

Lý Đông Dương cười ha ha: "Lão phu khen ngươi anh hùng thiếu niên, không phải là chỉ chuyện ngươi tối hôm qua lực cản phiên tử Đông Hán, mà là thưởng thức tâm tính thiếu niên của ngươi không ngờ lại có tâm cơ thành phủ tới vợi, tính kế cả hai bên Hán Vệ, lão phu với tuổi tác thế này cũng không thể không nói với ngươi một tiếng bội phục."

Tần Kham sợ hãi cả kinh, toàn thân không khỏi bốc khói trắng, ánh mắt có chút hoảng sợ nhìn Lý Đông Dương.

"Chớ có nhìn lão phu như vậy, lão phu cũng không ngốc, kế mượn đao giết người không thể gạt được ta đâu..." Lý Đông Dương cười cười xua tay, quay đầu nhìn nhìn bốn phía, sau khi phát hiện không có ai chú ý bọn họ nói chuyện, vẻ mặt Lý Đông Dương bỗng nhiên trở nên có chút ai oán: "Chỉ là Tần Thiên hộ à, ngươi tính kế Hán Vệ cũng không sao, lão phu chưa hề đắc tội với ngươi, ngươi vì sao đốt nhà lão phu? Nhìn xem chòm râu này của ta cháy sạch rồi nè... Ài!"

Tần Kham toát mồ hôi lạnh, trong lòng khiếp sợ tới tột đỉnh.

Tuyệt đối không thể xem thường người cổ đại, càng không thể xem thường Lý Đông Dương giỏi mưu trong triều đình! Lão gia hỏa này đầy kinh nghiệm giang hồ, tâm kế mưu lược so với Tần Kham thì cao minh hơn không biết bao nhiêu lần, đúng như lời lão nói, kế mượn đao giết người tất nhiên không thoát khỏi mắt lão.

Người Xuyên qua không phải vạn năng, ít nhất trước mặt Lý các lão lão gian cự hoạt này, Tần Kham không tìm thấy bất kỳ sự ưu việt nào của người xuyên qua.

Hít một hơi thật sâu, Tần Kham nổi lên cảm xúc, mắt dần dần ửng đỏ.

"Đại học sĩ quốc chi trọng khí, các lão triều đình, vì sao đổ oan cho một võ quan như Tần mỗ? Nỗi oan của Tần mỗ, thật là..."

Tần Kham muốn nói lại thôi, theo lệ cũ ngửa mặt lên trời theo góc bốn mươi lăm độ, bi thương thở dài, cố nén không cho nước mắt chảy xuống, loại tình cảm vừa giận vừa buồn này, thật khó mà tả nổi.

Lý Đông Dương cũng không ngắt lời, cười tủm tỉm tùy ý để Tần Kham biểu diễn, cho tới lúc Tần Kham diễn xong, Lý Đông Dương lúc này mới khen ngợi gật gật đầu, cảm khái: "... Nhân tài a!"

Hay rồi, không ngoài sở liệu, lão gia hỏa này quả nhiên không tin.

Chương 102: Hiền thê chủ nội

Tần Kham phát giác mình lại sai lầm rồi.

Hắn không nên giỡi trò này trước mặt Lý Đông Dương, người từng trải có gì mà chưa gặp? Hành động Như vậy đối với Lý Đông Dương mà nói, ước chừng dừng lại ở trình độ phi thường trúc trắc, giả bộ hồ đồ xin đồng tình với lão làm gì, chỉ có thể tự rước lấy nhục, chẳng khác nào bán thơ văn cho Khổng phu tử, chơi đại đao trước mặt Quan Công.

Nói chuyện với người thông minh phải có thái độ thông minh, Tần Kham rất lý trí thu công, trên mặt nở ra nụ cười khổ: "Ánh mắt của Lý Đại học sĩ thật sự vô cùng sắc bén, Tần mỗ bội phục."

Lý Đông Dương cười như trêu tức: "Thừa nhận rồi?"

Tần Kham lúng túng nói: "Không thừa nhận thì không khỏi rất không có hậu đạo, ta sai rồi, không nên ở trước mặt các lão đương triều giỡ trò quỷ."

Lý Đông Dương hậm hực nói: "Ngươi đúng là sai rồi, nhưng không phải sai vì giỡ trò."

Tần Kham lập tức minh bạch: "Đúng, ta không nên đốt nhà các lão."

Lý Đông Dương lúc này mới gật gật đầu: "Thế đốt rồi thì giờ ngươi tính sao?"

Tần Kham vái thật dài, nói: "Nhận lỗi với các lão."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó Đông Hán sẽ bồi thường tất cả tổn thất của ngài, ngài có thể thuận tiện yêu cầu thêm phí tổn thất tinh thần với Đông Hán."

Lý Đông Dương ngẩn người, bị sự vô sỉ của người này khiến cho tức tới bật cười, Lý Đông Dương mãnh liệt ngoan độc đào tạo ra một người vô sỉ lại có phong độ thế này, chẳng lẽ Cẩm Y vệ trong

những năm gần đây có tính toán thay đổi phong cách?

"Tần Thiên hộ là xuất thân người đọc sách?" Lý Đông Dương rất có hứng thú quan sát Tần Kham.

"Đúng, vốn là tú tài, sau lại bị tước công danh, dưới sự mời chào thịnh tình của Mưu soái vào Cẩm Y vệ."

"Vì sao bị tước công danh?"

Khóe miệng Tần Kham run rẩy: "... Đánh nhau."

—— hơn nữa đánh cho công tử của tri phủ hộc máu.

Lý Đông Dương có chút đăm chiêu: "Lúc trước Sùng Minh đảo kháng Oa, hình như cũng là ngươi đi trước làm gương?"

Tần Kham có chút xấu hổ, rõ ràng là xuất thân người đọc sách, nhưng những gì làm ra lại là chuyện động quyền cước, hắn cảm thấy mình đã bôi đen hình tượng của người đọc sách.

Lý Đông Dương đại khái không cho rằng như vậy, lão vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu thở dài, lặp lại: "... Nhân tài! nên làm quan văn."

Nói xong liền đi.

Tần Kham đứng ngây ra đó, nghiễn ngẫm ý tứ trong những lời này của Lý Đông Dương.

Nói hắn là nhân tài thì hắn không phản đối, dù sao đây cũng là sự thật, nhưng vì sao nói hắn nên làm quan văn?

Hồi tưởng lại ánh mắt tiếc hận vừa rồi của Lý Đông Dương, Tần Kham dần dần phẩm ra vị đạo.

Nghe nói sự đặc sắc của quan văn Đại Minh là thích đánh nhau, nói không được là trực tiếp quyền cước chào hỏi, ý tứ của Lý Đông Dương chắc không phải là cảm thấy Tần Kham hắn nếu làm quan văn, có thể gia tăng sức chiến đấu khi đánh nhau chứ?

Lão già này cũng không phải là người lương thiện, sau này phải cẩn thận đề phòng.

********** **********

Ra khỏi cung, đám bộ hạ Đinh Thuận đứng cách Thừa Thiên môn thật xa chờ Tần Kham, thấy hắn ra, ai nấy trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, xem ra việc tối hôm qua hoàng thượng không trách tội Tần Thiên hộ, mọi người thở phào nhẹ nhõm từ đáy lòng.

Trong Thiên hộ sở Nội thành, đám bộ hạ cũ từ Nam Kinh theo tới như Đinh Thuận có thể nói vui buồn tương quan với Tần Kham, Tần Kham tốt thì bọn họ tốt, Tần Kham nếu gặp hạn té ngã, bọn họ cũng đừng hòng sống yên.

Cho nên Tần Kham một sợi tóc cũng không thương tổn từ trong cung đi ra, sự vui sướng của bọn họ là phát ra từ nội tâm, không hề có một tia giả dối.

"Thượng ý khen ngợi và khuyến khích", đây là kết luận của Hoằng Trị đế đối với biểu hiện của Cẩm Y vệ tối hôm qua, nói cách khác, hành vi vu oan giả thành phiên tử phóng hỏa khắp nơi của Đỗ Yên và Đinh Thuận đã triệt để qua mắt được hoàng thượng, chẳng những không có tội, ngược lại còn có công.

Tần Kham và Đinh Thuận cười hiểu ý, tất cả đều ở trong hiểu ngầm, sau đó mọi người vây quanh Tần Kham, trở về Thiên hộ sở.

Ngoài cánh cửa tan nát của Thiên hộ sở, chín tên bách hộ đến đông đủ, trừ hai ba bách hộ đêm qua tiếp viện Tần Kham ra, mấy người còn lại trên mặt mang theo vẻ thẹn thùng.

Tần Kham cũng không trách bọn họ, dù sao thời gian hắn thượng nhiệm Thiên hộ quá ngắn, chưa kịp xây dựng quan hệ tốt với thuộc hạ thì đã gặp phải việc như vậy, xu cát tị hung vốn là lẽ thường tình của con người, khi gặp phải nguy nan ngươi không thể trông cậy vào sự chiếu cố của một người xa lạ được. Tương tự, Tần Kham ở kiếp trước cũng không dám đỡ người già bị ngã.

Trận chiến tối qua, nhà cửa của Thiên hộ sở đã bị các phiên tử đốt sạch, chỉ lưu lại một đống phế tích vẫn còn đang bốc khói, trong không khí tràn ngập mùi khét, trên đất thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng vết máu, dấu vết đấu với Hán Vệ đêm qua rõ ràng ở trước mặt, nhìn thấy mà ghê người.

Các Cẩm Y vệ rầu rĩ nhìn nhau, lặng im không nói gì.

Tần Kham cười nói: "Không cần ủ rũ, bệ hạ đã hạ chỉ, tất cả tổn thất của Thiên hộ sở chúng ta do Đông Hán bồi thường, nhà cửa này bọn họ đốt thế nào thì nhất định phải dựng lại cho chúng ta, hơn nữa phải xây lại thật đẹp."

Lời nói cuối cùng này làm các Cẩm Y vệ ở đây phấn chấn tinh thần, vì thế lần đầu lộ ra nụ cười người thắng nên có.

Tranh đấu Hán Vệ tồn tại đã lâu, nhưng mà đánh tới cuối cùng như tối hôm qua, chẳng những đánh cho các phiên tử Đông Hán kêu cha gọi mẹ, về sau còn tóm mũi bắt bồi thường tổn thất, cú tát này quá vang, rất có xúc cảm.

Nội mạc bên trong mọi người không rõ lắm, nhưng đối với kết quả này, mọi người lại phi thường vui sướng.

Thế là đủ rồi, cái cần đơn giản là kết quả mà thôi, quá trình đã không trọng yếu.

Đỗ Yên và hai tiểu la lị bị đuổi về khách sạn, Đinh Thuận lo lắng Đông Hán trả thù, cố ý an bài không ít huynh đệ thủ hạ luân phiên bảo vệ xung quanh.

Lo lắng của Đinh Thuận có chút dư thừa, Cẩm Y vệ lần này hung hăng giáo huấn phiên tử Đông Hán, khí diễm kiêu ngạo của Đông Hán bị đả kích trầm trọng, bệ hạ cũng hạ chỉ đánh chết một đương đầu chịu tội thay, trong kinh sư hiện giờ, phiên tử thấy Cẩm Y vệ đều sẽ tự giác đi đường vòng.

Có điều Tần Kham minh bạch, đây chỉ là tạm thời, hơn nữa từ nay về sau thù của hắn và Đông Hán xem như càng kết càng sâu, không có khả năng hóa giải, một ngày ngày nào đó Tần Kham hắn lăn lộn không thuận, Đông Hán nhất định sẽ tìm tới giết chết hắn. Nếu Tần Kham trước mắt không có ý tưởng coi thường mạng sống của mình thì chỉ có thể trong thời gian nhanh nhất lớn mạnh, để cánh chim của mình được đầy đặn, thái giám Đông Hán tất nhiên sẽ không làm gì được mình.

Trở lại khách sạn cũng là đang lúc hoàng hôn, Đỗ Yên và hai tiểu

la lị đứng ở trước cửa ánh trăng kiễng chân chờ đợi, thấy Tần Kham trở về, tam nữ vẻ mặt vui mừng đồng loạt ùa ra đón.

Tần Kham Tâm tình đang uất ức nhìn thấy họ, trên mặt cuối cùng lộ ra nụ cười.

Lão bà này cưới không nhầm, chẳng những toàn tâm toàn ý tính toán cho hắn, hơn nữa vào thời khắc trượng phu gặp nguy nan thân thủ cao tuyệt của nàng ta cũng mang tới tác dụng rất lớn, nếu luận tới đệ nhất công thần tối hôm qua, trừ Đỗ Yên ra không còn có thể là ai khác, bà nương này phóng hỏa đốt nhà đúng là một hảo thủ, thiếu chút nữa thì đốt chết các lão đương triều.

Đỗ Yên giống như một con nai con, sôi nổi chạy dưới ánh mặt trời, tới trước mặt Tần Kham, sau đó vươn hai tay ra.. bắt đầu lúc người Tần Kham.

Tần Kham ngạc nhiên ngây ra tại chỗ, tùy ý để Đỗ Yên lục soát người hắn, chỉ tiếc nàng ta trước khi xuất giá đã được nhạc mẫu huấn luyện về tri thức cấu tạo sinh lý nam tính, rất sáng suốt tránh được vị trí mấu chốt nhất, làm Tần Kham buồn bã mất mát.

Vẫn là tiểu la lị dễ lừa hơn.

Tìm cả nửa ngày, Đỗ Yên cuối cùng cũng dừng lại, mắt hạnh trợn tròn bất mãn: "Tiền đâu?"

"hả?"

"Hả cái gì, tiền nuôi gia đình đâu?"

Khuôn mặt tuấn tú của Tần Kham lập tức vặn vẹo còn hơn trái mướp đắng.

Vừa giải quyết được một chuyện phiền toái thì lại chuyện phiền toái khác tới, hơn nữa từ độ khó mà nói thì kiếm tiền tuyệt không dễ hơn đánh nhau với Đông Hán, đánh nhau chỉ tổn thương thân thể, kiếm tiền thì tổn thương đầu óc, rất chết người.

Đỗ Yên vừa thấy vẻ mặt của Tần Kham liền biết không chấm mút được gì từ trên người hắn.

"Không có à?"

Tần Kham lúng túng nói: "Mấy ngày nay bận đánh nhau."

Đỗ Yên thở dài, lấy ra một khối bạc vụn giơ lên ở trước mặt hắn, nói: "Chủ nhà, làm vợ ta không thể không nói cho ngươi hay, đại gia đình chúng ta hiện tại chỉ còn lại ba lượng bạc, mua gạo mua đồ ăn trả lương, những khoản chi này là không thể thiếu, ngươi nếu không kiếm được tiền, ta chỉ đành để Liên Nguyệt Liên Tinh và ta ra đường đánh quyền làm xiếc thôi."

Tần Kham lập tức cảm động không thôi, động tình nhìn chăm chú nàng ta: "Yên nhi, có thể lấy được nàng làm vợ, thật sự là ta ba dời tu luyện có phúc, vừa chủ ngoại lại chủ nội, vừa phóng hỏa đốt nhà vừa ra ngoài kiếm tiền, vất vả cho hiền thê rồi, đi làm xiếc đi, chú ý an toàn, ta ở nhà chờ nàng mua gạo và thức ăn về..."

Còn chưa nói xong, Tần Kham đã bị Đỗ Yên mặt mày giữ tợn bóp cổ: "Đồ không có lương tâm, thực sự để ta ra ngoài làm xiếc à?"

"Buông tay! Bà tám! Ta có cách kiếm tiền!"

Chương 103: Nuôi gia đình

Nam nhân kiếm tiền nuôi gia đình là thiên kinh địa nghĩa. Đặc biệt là loại nam nhân tìm được một lão bà cao một mét bảy như người mẫu, càng nên kiếm tiền nuôi gia đình, cái này gọi là nữ vì người mình thích là tha thứ, nam vì người mình thích mà nghèo....

Nhà nghèo là trách nhiệm của nam nhân, Tần Kham nghĩa bất dung từ.

Cẩm Y vệ Thiên hộ tất nhiên có nguồn thu, theo lệ thường, mười Bách hộ sở phía dưới mỗi tháng bình an bạc bình an, phải giao nộp cho Thiên hộ ba đến bốn thành, có điều lệ thường là lệ thường, Tần Thiên hộ thượng nhiệm mới được vài ngày, các bách hộ phía dưới cũng không ngờ Thiên hộ đại nhân lại nghèo tới mức nạo tường như vậy, tất nhiên sẽ không đưa bạc đến cho hắn quá sớm. Tần Kham cũng có thể chủ động vươn tay ra đòi họ, có điều đường đường là Cẩm Y vệ Thiên hộ lại đi đòi tiền như vậy thì không hay.

Thật hoài niệm lúc trước ở Nam Kinh, chẳng những Thiên hộ sở có nguồn thu cuồn cuộn để hắn tiêu xài, hơn nữa còn có một vị tiểu công gia hào phóng như cây ATM, ở Nam Kinh mua nhà, xin một đống hạ nhân, bất kể là ở nhà hay là ở Thiên hộ sở, đều được người ta thị hầu chu đáo, so sánh với tình cảnh hiện giờ, cả nhà ở trong một tiểu viện khách sạn, trong Thiên hộ sở thì lòng người khác nhau, tài nguyên lại ở thời kì giáp hạt, đừng nói tiên y nộ mã, tùy tùng như mây, ngay cả tiền ăn cơm cũng sắp hết.

Vì thế Tần Kham bắt đầu tam tỉnh ngô thân.

Hắn đang nghĩ lại xem nhân sinh của mình rốt cuộc đi nhầm bước nào, không ngờ lưu lạc tới mức như vậy, cả nhà chỉ còn ba lượng bạc, lão bà xinh đẹp vừa cưới tới tay bị ép phải ra phố đánh quyền làm xiếc, hai tiểu la lị phấn điêu ngọc trác một tả một hữu kéo tay áo hắn, điềm đạm đáng yêu kêu khổ với lão gia, nói không được ăn thịt, chủ mẫu nói lão gia mà không kiếm được tiền, các nàng sau này chỉ có thể ăn rau xanh và củ cải, tiểu la lị hai mắt đẫm lệ hỏi Tần Kham, các nàng không phải là thỏ, vì sao chỉ có thể ăn rau xanh và củ cải.

Đầu Tần Kham rất đau, trong lòng càng áy náy hơn, cơm cũng không ăn ra ngoài nghĩ cách kiếm tiền.

Mấy tên Cẩm y Giáo úy hộ thị, Tần Kham nhìn người đi đường qua lại tới phát chán, đầu óc vận chuyển rất nhanh, nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Lẽ ra một người đến từ hiện đại, ở cổ đại kiếm tiền rất đơn giản, lúc trước Tần Kham mấy lần xuất thủ đều rất thành công, chỉ có điều nơi này là kinh sư, hiện giờ thân phận của Tần Kham cũng khác, rất nhiều biện pháp sử dụng không tiện.

Kỳ thật biện pháp tốt nhất hữu hiệu nhất là trực tiếp động thủ cướp, chỉ tiếc loại biện pháp này có chút xấu hổ.

Người đi đường rất nhiều, thương khách nối liền không dứt, hôm nay kinh sư có chút kỳ quái, ngoài Triêu Dương môn thỉnh thoảng có một chiếc xe ngựa nhà quan đi vào, rất nhiều người thậm chí mặc quan phục vội vã tới Lại bộ nha môn.

Tần Kham thấy lạ, trừ vào triều và tới nha môn làm việc ra, rất ít có quan viên mặc quan phục ngông nghênh dạo phố như vậy.

Sai người đi tìm hiểu một phen, Tần Kham cuối cùng cũng minh bạch.

Việc này kể ra thì có liên quan tới kinh sát.

Đầu tháng sáu Năm nay, Lại khoa cấp sự trung Hứa Thiên Tích thượng thư tấu xin, sửa lại quy củ quan địa phương ba năm xét lại một lần, quan quan mười năm xét lại một lần được lập từ năm hai mươi chín Hồng Vũ, bởi vì mười năm xét một lần quá dài, trong mười năm thay đổi nhân sự phát sinh quá lớn, một điều động có hợp cách hay không, căn bản chưa kịp đợi Lại bộ khảo sát thì liền bị thủ trưởng điều động chức vụ rồi, không thể đợi được tới Lại bộ khảo sát bình phẩm, thế có nghĩa là thăng chức hoặc điều nhiệm đều không có bằng chứng, điều này không nghi ngờ gì nữa làm rất nhiều các quan viên phẩm cấp thấp không có ngày nổi bật, cho nên Hứa Thiên Tích tấu xin sửa dưới ngũ phẩm thành sáu năm xét lại một lần, trên ngũ phẩm thì tự kể nghe lệnh.

Hoằng Trì đế tấu, vì thế chế độ kinh sát triều kiến mới được xác lập, hiện giờ đã là tháng chín, vừa hay tới lần kinh sát đầu tiên, cho nên rất nhiều quan viên lúc này mới vội vã lòng thấp thỏm chạy tới Lại bộ.

Quan mà, uy phong bát diện, dáng vẻ đường đường, chấp chưởng quyền bính một phương, định đoạt sinh tử của dân chúng, chỉ có điều không thể hăng hái cả đời, quan cũng có cái phải sợ, cái bọn họ sợ rất nhiều, sợ bị ngôn quan buộc tội, sợ bị thủ trưởng ghẻ lạnh, sợ phong thanh tham ô nhận hối lộ làm hỏng thanh danh, cũng sợ các dân chúng bị bắt nạn khởi nghĩa vũ trang.

Những cái này đều có tính, còn có một loại sợ ngoài ánh sáng, đó là Lại bộ kinh sát triều kiến, cây bút cùn trong tay quan viên Lại bộ viết vài lời bình qua loa, liền có thể quyết định tiền đồ của bọn họ là rộng mở hay là ảm đạm.

Tần Kham đứng bên đường khoanh tay nhìn, cảm khái những quan viên bè lũ xu nịnh này, khóe miệng phác ra một nụ cười, không nhìn ra là châm chọc hay là bi ai.

Người ta chạy tiền đồ, mình chạy tiền trình, mọi người đạo bất đồng, nghĩ cách làm thế nào để kiếm tiền mới là đứng đắc, hắn thực sự không nỡ để lão bà và hai tiểu la lị đang tuổi lớn trong nhà bữa nào cũng phải ăn rau xanh.

Suy nghĩ của con người ta rất quá lạ, càng bắt mình không được nghĩ thì lại càng không tự chủ được mà nghĩ về việc đó.

Nhìn xe ngựa hoặc là cỗ kiệu của các quan viên tấp nập đi qua, trong mắt Tần Kham lấp lánh sáng, nụ cười nơi khóe miệng cũng dần dần thay đổi hương vị, có chút... Tà ác.

"Kinh sát, quả thật là chế độ tốt, ha ha, may mắn võ quan và quân hộ Đại Minh chúng ta là truyền đời, không cần phải kiểm ta, bằng không cứ cách sáu năm lại nháo nhào một lần, không bị bức tới mắc bệnh tim mới là lạ" Tần Kham mỉm cười thì thầm.

Mấy tên Cẩm y Giáo úy đứng Phía sau ngơ ngác nhìn nhau, Thiên hộ đại nhân lẩm bẩm gì thế? Vì sao bọn họ một câu cũng nghe không hiểu?

Nghe không hiểu không sao, cứ theo phân phó mà làm là được.

Tần Kham xoay người, thấp giọng phân phó mấy tên Cẩm y Giáo úy vài câu, sau đó nghiêm mặt nói: "Việc này liên quan đến tiền của bản Thiên hộ, ngàn vạn lần không thể làm sai, nhớ lấy."

Tiền đồ?

Mấy tên Giáo úy rùng mình, đều ôm quyền tuân mệnh, không thể tới kinh thiên động địa, nhưng trong trầm mặc lại tản mát ra một cỗ khí thế làm cho người ta sợ hãi làm cho người ta sợ hãi, vẫn là khí khái đập nồi dìm thuyền như lúc trước tay cầm trường thương chống lại giặc Oa.

Nhìn mấy tên thủ hạ bước nhanh rời đi, Tần Kham nghi hoặc nhíu mày, lẩm bẩm nói: "Chỉ là giúp đỡ làm nề, kiếm chút bạc cho ta nuôi gia đình thôi mà, vì sao bọn họ bộ dạng đằng đằng sát khí như tìm người ta liều mạng thế nhỉ?"

********** **********

Về nhà ăn cơm, nụ cười trên mặt Tần Kham vẫn chưa hề biến mất, Đỗ Yên và hai tiểu la lị nhìn mà nổi da gà.

Hiền thê là hiền thê, đáng tiếc tay nghề làm đồ ăn của hiền thê có chút hơi kém, không phải quá mặt thì là quá nhạt, nhưng Tần Kham lại ăn rất ngon, bất kể mặn hay nhạt đều thấy ngon.

Trên cõi đời Cô độc và xa lạ này, có nữ nhân chịu rửa tay nấu cơm cho hắn, lo liệu gia vụ cho hắn, tương lai còn sinh con chăm con cho hắn...

Tần Kham vẫn cho rằng cái này gọi là "Có phúc", là từ hai bộ phận tạo thành. Ông trời ban thưởng cho ngươi một nửa, một nửa còn lại thì vẫn phải dựa vào sự quý trọng của bản thân ngươi, một vị tiểu thư nhà quan được nuông chiều từ bé tự mình xuống bếp vì hắn, dĩ nhiên khiến người ta cảm động, những nam nhân đối với đồ ăn lão bà nấu mà chê nọ chia kia kỳ thật là đang tự làm giảm phúc của mình.

Đỗ Yên rất không hài lòng với vẻ mặt ăn cơm của Tần Kham, nàng ta cảm thấy tướng ăn của một nam nhân khó coi một chút thì

không sao cả, nhưng vừa ăn vừa cười ngây ngô, ánh mắt còn trống rỗng vô thần nhìn chằm chằm một điểm hư vô nào đó trong nhà, cái này khiến cho người ta không chịu nổi, không biết thì còn tưởng rằng trù nghệ của nàng ta kém, làm tướng công ăn vào mà choáng váng.

"Tướng công, cha ta nói, quân tử không ăn không nói, khi tắm không nói, ngươi vừa ăn vừa cười là có ý gì!" Đỗ Yên nheo mắt, tín hiệu rất nguy hiểm.

Tần Kham khụ hai tiếng, vẻ mặt khôi phục bình thường: "Yên nhi, nàng cảm thấy tướng mạo của tướng công thế nào?"

Đỗ Yên bĩu môi: "Bình thường."

Tần Kham thở dài, lẩm bẩm nói: "Có mắt không nhận ra kim ngọc."

" Tướng mạo của ngươi có liên quan gì tới nụ cười ngây ngô của ngươi ?"

"Liên quan rất nhiều." Tần Kham nghiêm mặt nói: "Hôm nay ta vừa ra phố, không biết vì sao mà dẫn tới oanh động, vô số người qua đường tranh nhau nhìn ta, mấy vị công tử trẻ tuổi vừa thấy ta liền khóc rống lên, nói cái gì "Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng', thiên hạ sao lại có người anh tuấn phong lưu như vậy, bảo bọn tự xưng là công tử anh tuấn như chúng về sau còn mặt mũi nào mà nhìn người ta, tuy rằng lời nói của họ là thật, nhưng dù sao cũng hơi trắng trợn, ta nghe mà có chút ngượng ngùng, vì thế mỉm cười một cái với họ..."

Đỗ Yên hai mắt đăm đăm: "..."

Tần Kham tiếp tục rủ ri: "Cười một cái lại thành hỏng chuyện, rõ ràng đã đề thăng tướng mạo anh tuấn của ta lên mấy cấp bậc, vô số người qua đường ngả nghiêng, thậm chí người phát điên tại chỗ, khóc lóc muốn giữ ta lại nhà họ, họ nguyện bỏ hết gia tài, để đổi lấy nụ cười khuynh này của ta, sau đó thì về nhà tìm dây thừng thắt cổ..."

"Rồi... rồi sao ánh mắt Đỗ Yên rời rạc.

Tần Kham cười rất tao nhã, nụ cười còn mang theo mấy phần ngại

ngùng: "Cho nên, chúng ta rất nhanh sẽ có người đưa tiền tới nhà, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cuối năm chúng ta có thể có nhà có xe ở kinh sư, thật sự là đáng mừng."

Ánh mắt Đỗ Yên giống như cá chết: "..."

Tần Kham như có sở ngộ, thì thầm: "Thì ra bán tiếng cười so với làm Thiên hộ còn có tiền đồ hơn..."

Chương 104: Người bên trên

Đỗ Yên đương nhiên không tin những lời vớ vẩn này của Tần Kham, nàng ta chỉ thấy lạ, da mặt của một người sao có thể dày tới mức này, tướng công của nàng ta nếu bỏ đi vẻ ngoài phong độ tuấn tú ấy ra thì thực sự hắn có bộ dạng gì?

Tính tình của Hiền thê không được tốt lắm, Tần Kham nói nhăng nói cuội cả nửa ngày, nàng ta cuối cùng không nhịn được vỗ bàn: "Nói tiếng người! Rốt cuộc là sao?"

"Buổi chiều sẽ có người đưa tiền tới cho chúng ta." Tần Kham chốt vấn đề.

" Người nào lại vô duyên vô cớ tới đưa tiền cho chúng ta?"

" Người Bội phục vẻ anh tuấn của ta... Được rồi, nàng khi nào tiêu không hết tiền họ đưa thì chia lại cho ta một chút."

Mắt Đỗ Yên hơi nhíu lại: "Ngươi lại đi lừa đảo."

Nàng ta là dùng câu khẳng định.

Vẻ mặt Tần Kham rất vô tội: "Vì sao lại bảo là "lại."

"Bởi vì ngươi thường xuyên lừa người ta.." Đỗ Yên thở dài: "Hôm qua mới lừa Đông Hán, hôm nay lại muốn lừa ai?"

Vấn đề này Tần Kham không biết nên trả lời thế nào, chuyện ngươi tình ta nguyện chắc không tính là lừa chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn kiếm chút bạc nuôi ra đình, biện pháp chính đáng khẳng định là không được.

Tần Kham nói không sai, lúc cầm đèn, mọi người vừa ăn cơm xong, Tần Kham đang rảnh rang ngồi uống trà Đỗ Yên tự tay pha thì Giáo úy ở ngoài viện bẩm báo, có khách bái phỏng.

Hai mắt Tần Kham sáng ngời, bỏ ngay chén trà xuống đi ra ngoài.

Giáo úy nói sai rồi, người tới không phải là khách, mà là hộ khách.

Từng lừa người đọc sách, lừa Cẩm Y vệ, cũng lừa Đông Hán, chỉ độc có quan văn là chưa lừa, đêm nay đối với Tần Kham mà nói là khiêu chiến mới, khiêu chiến nhân sinh nhiều một chút, cuộc sống sẽ phấn khích hơn.

Lừa quan văn rất kích thích, đương nhiên, loại chuyện này nếu làm không tốt, vậy chỉ có đường chết.

Đến bái phỏng Tần Kham chính là quan văn, tên là Hồng Đồ, là một chủ sự của Công bộ kinh sư, từ tên của hắn là có thể nhìn ra được, hắn là người rất có lòng cầu tiến.

Hồng Đồ cũng không biết Tần Kham, sở dĩ buổi tối đến bái phỏng hắn, là vì hắn hôm nay trên đường nghe thấy một lời đồn, đồn ràng có vị Cẩm Y vệ Thiên hộ rất có năng lượng, trên có thể thông thiên, dưới có thể nhập địa.

Hồng Đồ không quan tâm Tần Kham có thể nhập địa hay không, điều hắn để ý là Tần Kham có thể thông thiên hay không, có thông được tới Lại bộ hay không.

Đúng vậy, chế độ kinh sát, khiến cho người ta não lòng.

Bình phẩm Quan viên kinh sư dưới ngũ phẩm hoàn toàn do quan viên Lại bộ định đoạt, Hồng Đồ tuy rằng rất có lòng cầu tiến, nhưng đáng tiếc trong mấy năm thượng nhiệm có làm mấy việc hơi chọt dạ, Công bộ phụ trách kiến tạo công trình, trong đó có một hai công trình dính án tham ô có chút liên quan tới hắn, Hồng Đồ không biết kinh sát năm nay, quan viên Lại bộ trên lời bình về hắn có viết gì hay không, nếu lời bình không tốt, sang năm hắn cũng chỉ có thể thu thập chăn gối về nhà.

Hồng Đồ không muốn về nhà, hy vọng bức thiết của hắn là góp một viên gạch trong sự nghiệp xây dựng của Đại Minh, lặng lẽ kính dâng nhiệt lượng thừa.

Đây là mục đích Hồng Đồ bái phỏng Tần Kham, có chút mù quáng, nhưng loại kinh quan thất phẩm không có hậu trường và bối cảnh như hắn, nghe gió chính là mưa, người đã nhảy vào sông, cho dù

thuận tay vớ được cọng cỏ cũng chỉ có thể lấy lấy để cứu mạng.

Hồng Đồ ngồi trong nội đường, vẻ mặt có chút khẩn trương, thỉnh thoảng giơ tay lên lau mồ hôi, nhìn người trẻ tuổi năm nay mới khoảng hai mươi này, thực sự là không có lòng tin đối với hắn cho lắm

"Tần... Tần Thiên hộ, ngươi thực sự quen biết quan viên Lại bộ?"

"Đương nhiên."

"Không biết ngài quen vị nào ở Lại bộ?" Hồng Đồ rụt rè thử hỏi.

Tần Kham không đáp lời, trong lỗ mũi như có như không hừ một cái.

Vẻ mặt Hồng Đồ càng xấu hổ, vội vàng nói xin lỗi.

Hắn biết mình đã phá hoại quy củ, mọi người không quen, chuyện mẫn cảm như vậy người khác sao có thể nói thật lòng với hắn?

"Như vậy, mấy ngày sau khi Lại bộ phê lời bình, xin Tần Thiên hộ nói giúp." Hồng Đồ là người biết quy củ, vừa nói vừa chỉ một một cái hộp hạ nhân mang bên ở trong viện, bên trong ước chừng có một hai ngàn lượng bạc.

Tần Kham thở dài, lắc đầu: "Hồng chủ sự, chuyện của ngươi có chút phiền toái, vụ án tham ô của Công bộ đó không có liên lụy, nếu muốn lời bình tốt, chỉ sợ không dễ dàng, lời xấu nói trước, nếu đến lúc đó ta không làm được gì cho ngươi, chỗ tiền này sẽ trả lại ngươi không thiếu một đồng, ngươi cũng chớ trách ta cầm tiền không làm việc."

Hồng Đồ liên tục gật đầu: "Vâng vâng, tất cả xin Tần Thiên hộ giúp đỡ."

Tần Kham cười như trấn an: "Ta sẽ tận sức, ngươi biết mà..."

Nói xong thần bí địa chỉ chỉ xà nhà trên đầu: "... Ta bên trên có người."

Hồng Đồ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn xà nhà, tuy rằng không nhìn

thấy trên xà nhà rốt cuộc có ai, nhưng cảm thấy rất lợi hại.

Liên tục mấy ngày, Tần Kham bận rộn tiếp đãi những kinh quan đang lo sợ bất an này, những người này có đặc điểm rất phổ biến, nhát gan hơn nữa không có bối cảnh, nếu không cũng không thể lâm thời nước đến chân mới nhảy đi tìm một Cẩm Y vệ Thiên hộ hỗ trợ, Tần Kham xuống tay rất có chừng mực, quan viên trên lục phẩm tuyệt đối sẽ không tiếp đãi, để tránh tìm phiền toái cho mình.

Đỗ Yên mấy ngày nay một mực yên lặng một mực yên lặng quan sát, đến bây giờ cuối cùng cũng phẩm ra chút hương vị.

Nàng ta không đoán sai, tên hỗn trướng này quả nhiên đang lừa người.

" Ngươi ở Lại bộ thật sự có người?"

"Không, nửa người cũng không." Tần Kham lão bà trước mặt lão bà vẫn luôn thành thật.

Đỗ Yên mặt tái rồi: "Ngươi ngay cả bạc của người ta cũng cầm rồi, đến lúc đó không làm được thì sao?"

"Không làm được ta đương nhiên sẽ trả lại tiền cho người ta, làm người phải giữ thành tín." Tần Kham cười rất tự tin.

Đỗ Yên chán nản, nàng ta thật sự rất không hiểu, vị tướng công này đầu óc rốt cuộc thế nào.

Trong những ngày này, thu hoạch khá phong phú, bất tri bất giác không ngờ có hơn hai vạn lượng bạc, có thể thấy được các kinh quan Đại Minh chột dạ tới mức nào.

Đỗ Yên sợ tới mức tay phát run, bạc nhìn trắng trắng tròn tròn hiện giờ chất đầy gầm giường, nàng ta ngay cả đếm cũng không dám, giống như chúng nóng bỏng tay vậy.

Sự thật chứng minh Đỗ Yên quả nhiên là phụ đạo nhân gia, sự lo lắng của nàng ta có chút dư thừa.

Mấy ngày sau, kiểm tra đánh giá của Lại bộ kết thúc, có người vui

có người sầu.

Mười lăm vị quan viên đưa bạc cho Tần Kham, trong đó có tám vị bị Lại bộ gạch tên, sang năm cuốn gói về nhà, bảy vị còn lại thì bình yên vô sự, tiếp tục làm kinh quan.

Bảy người Bình yên vô sự là dựa vào chính bọn họ vượt qua sóng gió lần này, có người kỳ thật cũng không kém như trong tưởng tượng của họ, ít nhất trong mắt quan viên Lại bộ vẫn rất có năng lực, bọn họ chỉ là không có lòng tin đối với bản thân mà thôi.

Vì thế Tần Kham làm một chuyện rất thành tín, hắn trả lại tiền không thiếu một xu cho tám vị bị gạch tên, bảy vị quan viên bình yên vô sự độ kiếp thành công còn lại thì bạc bọn họ đưa tất nhiên vui lòng nhận lấy.

Sau chuyện mấy vị quan viên độ kiếp thành công mang lễ vật tới cảm tạ Tần Kham, vô duyên vô cớ, Tần Kham lại phát tài.

Đỗ Yên bị thủ pháp lừa gạt liên tiếp của tướng công khiến cho hoa cả mắt, cho tới khi mọi việc xong rồi nàng ta mới hiểu, tức giận đến nỗi kẹp cổ Tần Kham mắng hắn hỗn trướng vô lại.

********** **********

Tiểu công gia Từ Bằng Cử đến kinh sư.

Tần Kham đang trốn ở trong phòng đếm bạc, vẻ mặt hạnh phúc thì tùy tùng của Từ Bằng Cử mời Tần Kham tới một gian trà u nhã trong kinh sư.

Từ biệt mấy tháng, thấy Từ Bằng Cử Tần Kham kích động vạn phần, đây là bằng hữu chân chính hắn kết giao ở Giang Nam, bằng hữu này rất có hậu đạo, ngay cả bộ dạng ương ngạnh lỗ mũi hếch lên trời đó cũng lộ ra mấy phần đáng yêu.

Từ Bằng Cử hơi béo lên, không biết ở Nam Kinh ăn bao nhiêu mỹ vị, vừa thấy Tần Kham cũng hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt giống như một miếng pizza hình người lao về phía hắn, vui mừng nhảy nhót.

Hai người gặp mặt cũng không chắp tay thi lễ gì cả, cầm tay nhau cười to, sau đó ra sức vỗ vai đối phương.

Bên cạnh Từ Bằng Cử là một người trẻ tuổi dáng người hơi thấp, hoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc hoa lụa rất quý giá, thắt lưng treo đai ngọc, môi hồng răng trắng, tướng mạo có chút anh tuấn, đứng bất động bộ dạng rất trầm tĩnh, trong mắt lại tản mát ra mấy phần sắc thái bướng bỉnh.

Khí trường Chung quanh không thích hợp lắm, mấy tên trung niên nhân mặt trắng không râu đứng phía sau thiếu niên, trong quá trà không hề có khách khứa, hiển nhiên đã bị đuổi đi hết, bốn phía nhìn như không có ai, nhưng Tần Kham cảm thấy rõ ràng giống như có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình, có chút cảm giác rợn tóc gáy, hắn hoài nghi nơi này có phải có quỷ hay không.

Hôm nay Từ Bằng Cử ở trước mặt thiếu niên này lộ ra có chút câu thúc, chắc kinh sư không phải địa bàn của hắn, không dám ương ngạnh quá mức.

Vỗ vai Tần Kham, Từ Bằng Cử cười cười long trọng giới thiệu Tần Kham với thiếu niên: "Vị này trong thư viết cho ngươi ta có nhắc tới, thần côn huynh được điều nhiệm từ Nam Kinh tới kinh sư."

" Thần côn cái con em gái mày." Tần Kham không nhịn được mắng to, vẻ vui sướng khi thấy Từ Bằng Cử mất sạch.

Chương 105: Thiếu niên hoàn khố

Vì sao thường xuyên lừa Từ Bằng Cử?

Người Đáng thương tất có chỗ đáng giận, miệng của người này có đôi khi thật sự rất đáng ăn vả, không biết là được khai quang ở trong miếu nào, dù sao Tần Kham tuy rằng biết rõ hắn đối với mình rất chân thành, nhưng cũng không nhịn được muốn lừa hắn, loại tình cảm này rất mãnh liệt.

Thiếu niên đi cùng Từ Bằng Cử thì biểu hiện rất khoái nhạc, vừa nghe thấy ba chữ "Thần côn huynh", không khỏi mỉm cười hai tiếng, cười rất càn rỡ, đôi mắt trong suốt quan sát Tần Kham, tràn ngập tò mò, không hề có vẻ ngại ngùng khi gặp người lạ.

"Thì ra ngươi chính là thần côn huynh, thằng nhãi Từ Bằng Cử này viết thư cho ta, nói Nam Kinh có thiếu niên anh hùng, lúc Sùng Minh kháng Oa ngăn cơn sóng dữ, hơn mười người mà đánh cho giặc Oa hoa rơi nước chảy, hơn nữa tính tình âm hiểu, hay gạt người, lợi hại hơn là có một cây thần côn hiếm có, được xưng là Nam Kinh Định Hải Thần Châm... Hì hì chuyện Định Hải Thần Châm này nghe nói cũng là lời thoại người viết trong Tây Du kí, đúng hay không?"

Nói xong Đúng hay không, thiếu niên tựa đầu phe phẩy quạt, trong sự tân kỳ mang theo mấy phần đơn thuần, giống như một đứa trẻ con phát hiện một món món đồ chơi thú vị, ánh mắt đen láy không chút tì vết, giống như hai đầm nước có thể thấy tận đáy.

Tần Kham nhất thời lại không buồn để ý tới thiếu niên này, lúc này hắn có một loại xung động muốn hộc máu, trong tiểu thuyết hiệp thường được hình dung là "cổ họng ngòn ngọt", hiện tại yết hầu hắn cũng rất ngọt, muốn hộc máu, muốn phun đầy máu lên mặt Từ Bằng Cử.

Vừa rồi còn ở trong lòng khen hắn tính tình chân thành, xem ra tất cả đều là ảo giác, tiểu hoàn khố này vẫn hỗn trướng như lúc mới

gặp hắn, không ngờ ở sau lưng tổn hại hắn như vậy, mình lừa hắn nhiều lần như vậy là chính xác, không lừa thì không đủ để tạ tội với thiên hạ.

Không để ý tới thiếu niên bên cạnh, ấn tượng đầu tiên của Tần Kham đối với hắn không ra gì, cho rằng hắn cũng giống như Từ Bằng Cử, là tiểu hoàn khố của hầu gia nào đó, hoàn khố như vậy ở kinh sư quá nhiều, Tần Kham từ lúc ở Nam Kinh đã học được nên giao tiếp với đám tiểu hoàn khố như thế nào, đó chính là lạnh lùng, càng lạnh càng tốt, các hoàn khố cũng có bản chất phạm tiện, ngươi càng lạnh nhạt với hắn, hắn càng nhìn ngươi cao hơn một phần, ngược lại, ngươi nếu vừa thấy mặt liền nịnh hót a dua, chỉ sợ trong lòng bọn họ sẽ không coi ngươi ra gì.

Nhìn chằm chằm Từ Bằng Cử, Tần Kham hỏi: "Ngươi tới kinh sư làm gì?"

Từ Bằng Cử cười hì hì nói: "Sắp cuối năm rồi, cả nhà ta vào kinh triều kiến bệ hạ, mừng tuổi thiên tử, ngươi có biết không, ông nội của ta già rồi, không đi xa được."

Sắp cuối năm rồi?

Tần Kham thở dài: "Bản sự trợn mắt nói dối của ngươi còn cao minh hơn ta, rõ ràng mới đến mùa thu, lại còn nói cuối năm."

Từ Bằng Cử cười nói: "Ngươi cho dù nhìn thấu ý đồ của ta cũng đừng nói ra, khiến cho người ta rất xấu hổ, ở mãi Nam Kinh cũng chán, đương nhiên muốn ra ngoài du ngoạn một phen."

" Gia gia ngươi yên tâm để ngươi đi à?" Tần Kham có chút kỳ quái, Ngụy quốc công đối với đứa tôn tử này cưng như bảo bối, sao có thể để mặc hắn rong chơi mãi bên ngoài?

Từ Bằng Cử hoàn toàn thất vọng: "Ông nội của ta đương nhiên yên tâm, ta ở phủ Quốc Công là nói một không hai mà."

Tần Kham lại thở dài: "Thật hiếu kỳ lão Quốc Công quản giáo ngươi thế nào, dù sao nếu ta có đứa cháu như ngươi, nhất định treo ngươi lên xà nhà ngày đánh ba lần, trên roi phải tẩm thêm muối, để ngươi có khoái cảm hơn."

Mặt của Từ Bằng Cử lục này tái đi, thiếu niên ở bên cạnh đã lâu không lên tiếng thì cười ha ha, giống như đang tưởng tượng cảnh Từ Bằng Cử bị lão Quốc Công treo lên quật, vừa cười vừa chỉ vào Từ Bằng Cử, cười tới cong lưng không ngừng đùi, bộ dạng hổn hển làm Tần Kham và Từ Bằng Cử ngơ ngác nhìn nhau.

Tần Kham lúc này cuối cùng mới chỉ vào thiếu niên hỏi: "Tiểu tử này là ai? Cười hình như quá rồi, vỗ lưng cho hắn đi, không sợ lại tắc thở."

Từ Bằng Cử vỗ lưng cho thiếu niên, vẻ mặt có chút cổ quái, ấp úng nói: "Hắn... à, hắn là một vị Công tử của trưởng bối của nhà ta."

Đoán không sai, quả nhiên là tiểu hoàn khố.

Thiếu niên không biết đánh mắt ra hiệu gì cho Từ Bằng Cử, Từ Bằng Cử rất nhanh chuyển đề tài.

"Tần Kham, ngươi tới kinh sư làm Cẩm Y vệ Thiên hộ có vui không? Ta biết ngươi thích nhất là lừa người ta, trong kinh sư ai xui xẻo bị ngươi lừa?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Lời này của Tiểu công gia sai rồi, ta xuất thân từ người đọc sách, lúc nào lại đi lừa người? Những lời phi quân tử này sau đừng có nói ra, người không biết còn tưởng rằng ta thực sự lừa không ít người, làm hỏng thanh danh của ta."

Từ Bằng Cử trố mắt: "Có thể nói tới mức độ này, chứng tỏ da mặt của ngươi lại dày thêm mấy phần, thật sự là đáng mừng."

Thiếu niên ước chừng cười đủ rồi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, dùng ánh mắt trong suốt nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tần Kham và Từ Bằng Cử nói chuyện, thấy thiếu niên nhìn về phía hắn, Tần Kham không khỏi có chút tò mò

Khiếu hài hước của người này rốt cuộc thấp tới trình độ nào? Một câu nói bình thường mà với hắn giống như câu nói đùa hay nhất vậy, thời thơ ấu và thanh thiếu niên của hắn trải qua thế nào vậy?

Người khiếu hài hước thấp Tần Kham kiếp trước cũng gặp rồi, lão bản công ty của hắn cho hắn một nữ thư ký riêng, vừa tốt nghiệp

đại học tốt nghiệp đại học, chắc trong trường học cũng là loại chỉ biết cắm đầu vào mà học, không lên mạng cũng không đi chơi không xem ti vi, một câu đơn giản của Tần Kham cũng chọc cho cô ta cười ha ha, cười tới gặp bụng chảy nước mặt, về sau thì không thở nổi, cuối cùng không ngờ ặc một cái, ngất đi, làm Tần Kham và các đồng sự sợ tới mức vội vàng đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Về sau hắn vì một câu nói đùa của mình mà phải trả cái giá hơn hai ngàn đồng, từ đó về sau Tần Kham công ty công ty trở nên bất cẩu ngôn tiếu, mỗi lần khi miệng có xung động muốn phạm tiện, liền giở ví ra đếm tiền, dùng để cảnh tỉnh bản thân, nếu đếm tiề vẫn không khắc chế được xung động muốn khẩu tiện, liền mở máy tính ra xem thị trường chứng khoán, để cho những đường cong xanh bi thảm khiến cho tâm lý kém đi, hiệu quả rất tốt.

Nhìn thiếu niên trước mắt khiếu hài hước cũng thấp này, Tần Kham nháy mắt mấy cái, quyết định làm thực nghiệm.

"Ngươi chưa nghe chuyện cười bao giờ à?"

Thiếu niên lắc đầu.

"Giờ ta kể cho ngươi nhé..." Nói xong Tần Kham cầm chén trà chế tác không tính là tinh trí lên, quơ quơ trước mặt hắn: "Ngươi có biết làm thế nào để biến cái chén này thành một cái chén lớn không?"

Thiếu niên hai mắt trợn to, vẻ mặt có chút hưng phấn, suy tư một lúc thì buồn rầu lắc đầu: "Không thể biến thành lớn được, trừ phi ngươi làm ảo thuật."

Tần Kham bình tĩnh nói: "Rất đơn giản, ngươi không ngừng niệm chú cho nó."

Thiếu niên ngây ra một lát, sau đó... không ngoài sở liệu của Tần Kham, lại gập bụng cười ha ha, cười tới không thở nổi, mấy tên trung niên nhân mặt trắng không râu phía sau bước lên vừa cười bồi vừa xoa lưng cho hắn, còn ném ánh mắt u oán về phía Tần Kham.

Để mặc thiếu niên ở bên cạnh cười, Tần Kham ung dung chỉ chỉ

hắn, hỏi Từ Bằng Cử: "Đúng là đóa hoa lạ, đây là công tử công hầu nào vậy?"

Từ Bằng Cử nén cười, nói: "Nói ngươi cũng không biết đâu, nếu mọi người quen nhau, chơi lưỡng bả đi, sau khi ngươi rời khỏi Nam Kinh, ta trên bài bạc không có đối thủ, tịch mịch lắm."

Tốt lắm, đáng giẫm chết nhất chính là loại cao thủ tịch mịch này.

Hành vi chủ động coi tiền như rác của Từ Bằng Cử khiến Tần Kham rất tán thưởng, nói thật, lý do lớn nhất hắn lưu luyến Nam Kinh chính là vị tiểu công gia không tiến tiền này, bởi vì người này quả thực là Quan Âm Bồ Tát phái xuống cứu hắn thoát khỏi nghèo khó, là đồng tử siêu cấp tán tài giúp hắn trở nên giàu có, mỗi lần không thua sạch thì hắn không thả người, bức Tần Kham không thể không đuổi tận giết tuyệt hắn hết lần này tới lần khác.

Thiếu niên cười gần xong vừa nghe thấy đánh bạc, lập tức có hứng thú: "Ta cũng chơi, chúng ta chơi gì? Chọi gà đấu chó đọ dế, bài lá cây, cờ song lục hay là đổ xúc xắc?"

Tần Kham có chút giật mình, không ngờ tên gia hỏa mười lăm mười sáu tuổi này lại ngũ độc câu toàn, cái gì cũng biết - con cái nhà ai thế? Cha mẹ dạy dỗ thế nào vậy?

Cuối cùng ba người quyết định chơi bài lá.

Tần Kham tất nhiên không phản đối, kỳ thật bài lá cũng rất giống với mạt trượt kiếp trước, chỉ sửa hình thức lấy bài mà thôi, quy củ cũng không khác mạt trượt lắm.

Thiếu niên khiếu hài hước thấp kia khi đánh bài rất đứng đắn, chỉ có điều vận may hơi kém, Tần Kham kiếp trước làm nghiệp vụ thường xuyên đánh bài xã giao hộ lão tổng, đã đến cảnh giới muốn thắng thì thắng, muốn thua thì thua rồi.

Hôm nay Tần Kham rõ ràng không định thả, tiểu công gia ngàn dặm xa xôi từ Nam Kinh tới giơ cổ ra cho hắn chém, không làm thịt thì không khỏi quá bất lịch sự, về phần thiếu niên kia, Tần Kham cũng không khách khí với hắn, Tần Thiên hộ phải nuôi vợ, nuôi tiểu la lị, áp lực cuộc sống rất lớn, bạc càng nhiều càng tốt.

Bài của Thiếu niên rõ ràng không tốt lắm, cho tới sau khi thua gần gần ngàn lượng bạc thì chóp mũi hơi đổ mồ hôi, vẻ mặt cũng trở nên hổn hển.

Ván mới, thiếu niên nhìn bài, sắc mặt càng khó coi, tức giận đến nỗi xé bài, cả giận nói: "Bài gì mà xấu thế! Bỏ ván này!"

Tần Kham thản nhiên ném bài đi: "thoải mái đi."

"Chơi xúc xắc!"

Sau nửa canh giờ, thiếu niên đã biến thành thiếu niên thảm."

"Chơi song lục kỳ!"

Nửa canh giờ... Thiếu niên càng thảm hơn.

Tần Kham hơi kinh hãi, chiến quả hôm nay khiến hắn có chút cảm thấy phỏng tay, thiếu niên này cứ thua nữa sẽ biến thành Ninja rùa, nhìn bài của người này, Tần Kham cảm thấy hôm nay rất có thể không ra khỏi được quán trà, bởi vì thiếu niên này vẻ mặt dữ tợn, bộ dạng tùy thời ném chém làm hiệu xử hắn.

Từ Bằng Cử thở dài: "Thôi, hôm nay đến đây thôi."

Thiếu niên rất bướng bỉnh, cắn răng một cái, bộ dạng dân cờ bạc thua tới mắt, nhìn thẳng Tần Kham cả giận nói cả giận nói: "Không được, ta không tin ván nào cũng thua! Lần này chúng ta chơi trò mới."

Tần Kham không khỏi hiếu kỳ nói: "Trò gì mới?"

Thiếu niên đắc ý đắc ý, nói dõng dạc: "Đấu địa chủ!"

Tần Kham và Từ Bằng Cử trợn mắt há hốc mồm: "..."

Thật không đành lòng nói cho hắn biết chân tướng. Ngươi chơi với người phát minh ra trò đấu địa chủ, trừ muốn chết ra, thật sự không biết nên hình dung hắn như thế nào.

Bốn năm ván bài qua đi, thiếu niên cuối cùng triệt để nổi bão, ra sức vỗ bàn, chỉ vào lá bài sắp vứt ra cuối cùng trong tay Tần Kham

giận dữ nói: "Ngươi, ngươi dừng tay cho ta! Không cho phép tung bài! Ta chính là đông cung Thái tử, ta ra lệnh cho ngươi không được phép ra bài!"

Chương 106: Đông cung Thái tử

Hỗn đản nhất Trên đời chính là người như thế này, mọi người đang tâm bình khí hòa ngồi trên chiếu bạc, bỗng nhiên có người đứng lên giở thân phận ra, ra lệnh cho đối thủ không được phép thắng tiền, bằng không hậu quả sẽ thế này thế kia, những lời xấu này được nói ra, bảo người khác phải làm sao?

Cho nên Trung Quốc có câu rất cổ xưa gọi là "Trên chiếu bạc không có cha con", ý tứ của nó không phải nói hành vi đánh bạc vô tình vô nghĩa cỡ nào, ác liệt cỡ nào, mà là nói cho người tham dự đánh bạc trò chơi trò chơi, trên bàn không có bối phận, không có lớn nhỏ, chỉ có thua và thắng.

Đông cung Thái tử rất rõ ràng đã phá hủy quy tắc này.

Trên bàn rất yên tĩnh, Từ Bằng Cử dở khóc dở cười nhìn Thái tử, động tác sắp lật bài của Tần Kham khựng lại, vẻ mặt si ngốc nhìn chằm chằm đông cung Thái tử đang hổn hển giống như bị cha mẹ chiều đến hư rồi này.

Trong đầu kêu ong ong, suy nghĩ của Tần Kham là một mảng hỗn loạn, sự khiếp sợ cực độ làm hắn trong nháy mắt như ngắt mạch suy nghĩ.

Đông cung Thái tử đánh bài, còn khiến hắn thua thảm bại... cái này, có tính là lỗi không?

Hắn có thể ném chén ra hiệu, sau đó có vô số đao phủ thủ lớn tiếng kêu giết lao vào, trong chớp mắt băm hắn thành đống thịt vụn, là bởi vì hắn rất không nể tình thắng tiền của Thái tử?

Đông cung Thái tử Chu Hậu Chiếu, nhi tử duy nhất của hoàng đế Hoằng Trị, tương lai không hề có tranh luận sẽ là người thừa kế hoàng đế, thanh danh trong lịch sử hoang đường nhất, tính cách ngạo nghễ nhất, tranh luận kích liệt nhất, có thể nói là hoàng đế hoang đường đệ nhất thiên cổ.

Lúc này vô số quang hoàn chói mắt trên đầu Chu Hậu Chiếu cuối cùng lại gia tăng thêm một vòng, hắn là tên gia hỏa có bài phẩm thối nhất trên chiếu bạc, nếu không phải là đông cung Thái tử, Tần Kham kiểu gì cũng phải đánh cho hắn một trận.

Chu Hậu Chiếu mặt đỏ bừng, bộ dạng thua tới nổi giận, một lão già tóc hoa râm mặc trắng không râu ở bên cạnh nhẹ giọng an ủi hắn.

Tần Kham nhìn mà khóe mắt giật giật, lão già này chắc là tên thái giám chết bầm Lưu Cẩn trong truyền thuyết rồi?

Hôm nay là ngày gì vậy? Không xem hoàng lịch, quả thực là mệnh phạm thái tuế, bằng không thì sao lại vừa ra cửa đã đụng phải yêu tinh?

Động tác lật lá bài cuối cùng đọng lại hồi lâu, Tần Kham bỗng nhiên quỳ lạy Chu Hậu Chiếu: "Thần, kinh sư Cẩm Y vệ nội thành Thiên hộ Tần Kham, bái kiến đông cung Thái tử điện hạ."

Chu Hậu Chiếu thấy Tần Kham trên chiếu bạc xuân phong đắc ý cuối cùng cũng chịu thua, vì thế chuyển giận thành vui, vẻ mặt lại mang theo mấy phần đắc ý, còn chưa kịp hô bình thân thì lại ngạc nhiên phát hiện Tần Kham sau khi quỳ lạy thì không quên giơ lá bài cuối cùng trong tay ra.

"Cuối cùng là lá hai, thần thắng." Giải quyết xong chính sự, Tần Kham lúc này mới lúc này mới tiếp tục bổ sung trình tự quỳ lạy: "Khụ, Thái tử điện hạ thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Chu Hậu Chiếu ngây người ra một chút, tiếp theo thì giận tím mặt: "Ngươi, tên hỗn trướng ngươi! Người đâu, đem tên hỗn trướng này ra ngoài..."

Nói còn chưa dứt lời thì lại bị Từ Bằng Cử ngăn lại, giao tình của hai người chắc không tồi, dã sử nói bọn họ về sau cưới hai tỷ muội của Hạ gia, thành huynh đệ đồng hao, cũng không biết là thật hay là giả, có điều nhìn giao tình trước mắt của hai người thì cũng khá giống.

Thái tử giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng, Tần Kham quỳ mà kinh

hãi đảm chiến, Từ Bằng Cử khuyên tới khô cổ rát lưỡi, Chu Hậu Chiếu hô hấp ồ ồ, vẻ mặt tức giận.

Cuối cùng Từ Bằng Cử cũng trấn an được Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham mồ hôi lạnh lã chã, hắn phát hiện mình đang dùng sinh mệnh để đánh bài.

Trong Sách sử Chu Hậu Chiếu là người thế nào Tần Kham cũng không rõ lắm, hắn chỉ biết là Chu Hậu Chiếu trước mắt này là người thua không chịu nhận, vô luận đánh bạc hay chơi gì cũng có một loại khí phách, đó là chỉ cho hắn thắng, không cho phép thua.

Thật sự không biết truy cầu đánh bạc của hắn là gf, không có tiết tháo, kỳ thật trên đời còn có một loại chức nghiệp gọi là "giật tiền", có thể là khá gần với sự truy cầu của hắn.

Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng đỡ tức, hung hăng lườm Tần Kham, sau đó kêu gào tiếp tục chơi bài, toàn thân bốc ra khí thế đáng đánh đại sát tứ phương, ai dám thắng ta.

Tần Kham đương nhiên không dám chơi với hắn nữa, hắn thậm chí muốn trả lại chỗ bạc vừa rồi thắng cho hắn, đánh bạc dùng sinh mệnh để làm tiền đặt cược hắn chưa bao giờ nguyện ý tham dự.

Nhìn vẻ mặt của Từ Bằng Cử thì hiển nhiên cũng không vui vẻ đánh bài với Chu Hậu Chiếu nữa, tính tình của Chu Hậu Chiếu vừa rồi đã được biểu hiện ra không sót chút nào.

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không phát giác mọi người mọi người khinh bỉ, vẫn thích thú mười phần, không quan tâm tới Tần Kham, lại chỉ về phía mấy tên thái giám phía sau: "Trương Vĩnh, ngươi tới cho đủ số."

Tần Kham trong lòng khẽ động, một trong bát hổ tương lai - Trương Vĩnh? Thái giám này là đàn ông thuần.

Ánh mắt liếc qua, liền thấy một trung niên nhân dáng người trung đẳng, khôi ngô, nơm nớp lo sợ cúi người đi lên, không hề nhìn ra có bao nhiêu dấu vết của đàn ông thuần, trong nụ cười tất cả đều là vẻ nịnh nọt, thái giám chính là thái giám, đàn ông thuần tới mấy

cũng chỉ là nam nhân không trọn vẹn, trên sinh lý và tâm lý sớm bị thuần hóa thành gia nô, trừ phi khi hắn vào cung thiến không sạch.

Tần Kham bị đá ra khỏi cuộc chơi, chính hợp ý hắn. Chu Hậu Chiếu gom đủ ba người vào chiếu tiếp tục đánh bạc, lúc này là chơi xúc xắc.

Thời gian một nén hương qua đi.

Chu Hậu Chiếu lại biến thành thiếu niên nhẫn túi, cái thứ xúc xắc này muốn thả cũng khó, vừa mở bát, thắng bại đã được định.

Trương Vĩnh thắng tới cả người đổ mồ hôi lạnh, nụ cười đó so với khóc còn khó coi hơn.

Chu Hậu Chiếu lại một cước đá văng Trương Vĩnh, thay bằng Lưu Cẩn.

Không lâu sau, Lưu Cẩn thắng cả đóng bạc, mặt như đưa đám bị đá ra khỏi chiếu.

Một thái giám tên là Cốc Đại Dụng giống như bị gia hình gia nhập đổ cục.

Cũng không lâu sau, Cốc Đại Dụng mặt tái nhợt chiến thắng trở về, hắn đã thắng một trăm lượng bạc cuối cùng của Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu sắc mặt đã giống hệt Ninja rùa, môi mấp máy một lúc lâu, cuối cùng.... oa một tiếng, quệt nước mắt bỏ chạy.

Dọa cho đám người Trương Vĩnh, Lưu Cẩn vội vàng đuổi theo an ủi, đoàn người cứ vậy chảy khỏi tầm mắt của Tần Kham.

Tần Kham bĩu môi: "Chẳng trách bị người ta nói sẽ thành hoàng đế hoang đường, thì ra loại thiên phú này là có cùng lúc sinh ra.

Quá trình lam quen với Chu Hậu Chiếu không tính là khoái trá, chắc hẳn Chu Hậu Chiếu nhìn hắn cũng không thuận mắt, tính tình hoàn khố của Chu Hậu Chiếu quá nặng, nếu so sánh thì Từ Bằng Cử quả thực là quân tử nho nhã lễ độ.

Đông cung Thái tử nuốt lệ mà chạy, một đám thái giám phía dưới

nhắm mắt đuổi theo, Tần Kham lắc đầu cáo biệt với Từ Bằng Cử rồi về nhà.

Vẫn là ở nhà tốt hơn, kiều thê mỹ la lị, nhìn mà cảnh đẹp ý vui.

Đỗ Yên rất sủng ái hai tiểu la lị, tiền trong nhà không còn thiếu tiền, nàng ta ở trong cửa hàng quần áo mua cho Liên Nguyệt Liên Tinh rất nhiều quần áo, để các nàng ăn mặc như trẻ con, trông rất đáng yêu.

Khi Tần Kham về, nhìn thấy hai tiểu la lị ăn mặc giống hệt nhau đứng chung một chỗ, Đỗ Yên thì chạy quanh các nàng hứng trí bừng bừng đoán lớn nhỏ, đáng tiếc vận may cũng kém như Chu Hậu Chiếu, lần nào cũng đoán sai, sau đó thì bĩu môi bảo họ thay đổi vị trí rồi lại tiếp tục đoán tới không biết mệt.

Khóe miệng Tần Kham nở nụ cười ấm áp, nhìn cái viện tử đơn sơ, bỗng nhiên cảm thấy có phải nên mua một căn nhà, nhà ở kinh sư giá cao, nhưng Tần Kham hiện giờ không thiếu tiền, lần trước mượn kinh sát lừa được gần vạn lượng bạc, chuyện này chỉ có hắn và Đỗ Yên biết, mấy ngày nay hai vợ chồng thực hiện đếm tiền đến tới mỏi tay trên ý nghĩa chân chính.

Thấy Tần Kham trở về tam nữ chạy ra đón, Liên Nguyệt Liên Tinh mặc dù được sủng ái, nhưng cũng rất giữ bổn phận, bổn phận của các nàng vẫn là nha hoàn, tất nhiên phải làm chuyện trong phận sự của nha hoàn.

Rất cần mẫn phủi bụi trên người Tần Kham, rồi lại lau mặt cho hắn, kinh sư bão cát lớn, đi trên đường một vòng là trên mặt phủ lên một lớp bụi rồi.

"Tướng công, ta muốn dẫn Liên Nguyệt Liên Tinh thường xuyên đi dạo trên đường, hai tiểu nha đầu cả ngày ở trong nhà không ra, buồn tới muốn bệnh.

Liên Nguyệt Liên Tinh lộ ra vẻ khẩn trương nhìn Tần Kham, trong con ngươi trong suốt lộ ra vẻ chờ mong mãnh liệt, rụt rè muốn nói lại thôi.

Tần Kham mỉm cười: "Muốn đi chơi thì cứ đi, Tần gia không có

nhiều quy củ vớ vẩn như vậy, ta vẫn luôn cho rằng nữ nhân không nên cả ngày ở nhà, có sự nghiệp gì muốn làm, cảm thấy hứng thú thì cứ làm."

Liên Nguyệt Liên Tinh nghe vậy lập tức hoan hô vui sướng.

Giống như nhớ ra gì đó, khuôn mặt Tần Kham rất căng thẳng, nghiêm mặt nói: "Nhưng, không cho phép các ngươi học công phu với chủ mẫu."

Đỗ Yên tức giận đến mắt đẹp trừng lên, Liên Nguyệt Liên Tinh thì lại cướp lời: "Không học công phu, chúng ta không bao giờ học, lần trước lão gia dạy chúng ta ngũ long ôm cột, chúng ta học tới mệt rồi."

Nhìn Tần Kham một cái, hai nha đầu bĩu môi nói nhỏ: "... Hơn nữa công phu đó tuyệt không lợi hại."

Đỗ Yên nghi hoặc nói: "Ngũ long ôm cột? Chiêu thứ gì thế? Ta sao không biết?"

Tần Kham toát mồ hôi vội vàng kéo Đỗ Yên vào trong nhà. Nếu bị nàng ta biết mình trải qua việc xấu xa như vậy với hai tiểu la lị, chắc nàng ta sẽ tức điên.

Vào phòng rồi, Đỗ Yên vẫn không buông tha: "Ngươi biết công phu lúc nào thế? Ngũ long ôm cột là chiêu thức của phái nào? Dạy họ vì sao không dạy ta?"

Tần Kham lúng túng nói: "Cái này... để hôm khác đi"

"Vì sao phải để hôm khác, hôm nay sao không được?"

Tần Kham bỗng nhiên nhìn chăm chú Đỗ Yên với vẻ gợi tình, ôn nhu nói: "Nương tử, từ ngày thành thân ở Thiệu Hưng đến nay, chúng ta hình như vẫn chưa động phòng."

Đỗ Yên ngây người, tiếp theo mặt đỏ bừng, mắt đẹp trốn trái trốn phải, xấu hổ giống như đang tìm một cái lỗ trên mặt đất để chui xuống.

Tần Kham kỳ thật cũng rất muốn tìm lỗ để chui.

"Động phòng... Ặc, chuyện động phòng này" Đỗ Yên lắp bắp.

"Nương tử, lần trước nàng nói nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt, đã qua nhiều ngày như vậy rồi, chắc là chuẩn bị xong rồi chứ?"

"Ta..."

Đỗ Yên mặt càng lúc càng đỏ, vừa nghĩ tới đông cung đã xem trước khi xuất giá, tranh vẽ bên trên khiến cho người ta mặt đỏ tim đập, nếu làm ra những tư thế này với tướng công... Rất xấu hổ!

Chương 107: Thái tử tương triệu

Bóng đèn đong đưa, đêm xuân thanh vắng.

Mõ gõ vang hai tiếng, đã là canh hai. Dưới ánh ến lay động như mưa, Đỗ Yên mặt đỏ bừng, áo khoác xanh đã không biết bị ném đi đâu, ngẩng đầu nhìn trộm Tần Kham một cái, Đỗ Yên lại vội vàng cúi đầu, tim bỗng đập mạnh, giống như có con nai con sắp nhảy ra, khóe miệng lại lặng lẽ vẽ ra một đường cong.

Tướng công dưới ánh nến... hình như cũng rất anh tuấn.

Lúc trước luôn mặt dày tinh vi mình phong lưu tuấn lãng cỡ nào, nhưng đêm nay dưới ánh nến, tướng mạo ngũ quan sớm đã khắc sâu vào trong xương tủy nàng của tướng công lại lộ rõ vẻ đặc biệt dễ nhìn, thì ra cũng không phải là tinh vi.

Đỗ Yên cảm thấy mình rất may mắn, gả cho một tướng công vừa có bản lĩnh vừa anh tuấn, đối đãi với mình lại ôn nhu... Có điều đêm nay tướng công háo sắc quá... Tim đập càng lúc càng nhanh, bởi vì Tần Kham đã lột áo ngoài của nàng ta, chỉ còn lại áo trong...

Trong đầu Đỗ Yên kêu ong ong, màng tai chỉ nghe được tiếng tim đập bùm của mình, như trống trận trên chiến trường, dồn dập mà trầm trọng, khiến nàng ta tâm hoảng ý loạn.

Khi tay Tần Kham chạm tái áo lót của nàng ta, bàn tay ấm áp giống như chuồn chuồn lướt nước đụng tới nụ hoa trước ngực, cả người Đỗ Yên run lên kịch liệt, giống như điện giật theo bản năng túm chặt áo, mặt đỏ lên nhẹ giọng cầu xin: "Tướng công, xấu hổ lắm, ta không chịu nổi, chúng ta... Chúng ta để lần sau..., được không?"

Tần Kham ôn nhu nói: "Nương tử, đây là nhân luân chi đạo, chu công chi lễ của vợ chồng, không làm không được, sau này, chúng ta cả đời đều sẽ như vậy, nàng nếu thẹn thùng, tương lai làm sao sinh con cho Tần gia ta? Tần gia ta hiện giờ chỉ có ta là độc đinh thôi..."

Vừa nghe thấy nhiệm vụ gian khổ khai chi tán diệp của nhà chống của mình, Đỗ Yên cuối cùng cắn răng một cái, cố nén sự e lệ, ngay cả vẻ mặt cũng trở nên bi tráng mà thánh khiết, gả cho làm người làm vợ nếu ngay cả hoan hảo với phu quân cũng xấu hổ như vậy, tương lai làm sao sinh con cho tướng công?

"Tướng... Tướng công, ngươi tới đi, nhẹ thôi, mẹ ta bảo, lần đầu tiên rất đau... Ngươi đừng có mạnh quá." Đỗ Yên nói xong liền xấu hổ đến nhắm hai mắt lại, lông mi dài run run, lộ ra vẻ khẩn trương vạn phần.

Tần Kham mỉm cười, trong lòng không khỏi nhu ý ngàn vạn, cưới được lão bà tốt như vậy, hắn sao nỡ làm nàng ta đau?

Tay nhẹ nhàng xoa cặp vú thánh khiết đó, ve nặn qua lớp áo mỏng, cảm thụ sự mềm mại trong ở lòng bàn tay, trong mắt Tần Kham dần dần lộ ra đóm lửa tình dục, thấy Đỗ Yên nhắm mắt lại, thân hình run nhè nhẹ, bộ dạng xấu hổ đến muốn ngất đi, Tần Kham cười khẽ, đùa dai dùng hai ngón tay kẹp lấy một nụ hoa, cong tay búng nhẹ một cái

"A!" Đỗ Yên bỗng dưng chịu kích thích như vậy, sợ tới mức từ trên giường bật dậy.

Két.

Cửa phòng ngủ mở ra, Liên Nguyệt mặc yếm hồng dụi đôi mắt nhập nhèm đứng ở cửa, ngáp dài: "Chủ mẫu vì sao lên tiếng vậy? Là muốn đi tiểu à? Tỳ nữ giờ mang bô vào hầu hạ chủ mẫu..."

Cả phòng đang kiều diễm xuân tình, bị tiểu nha đầu phá sạch.

Tần Kham đang định đề thương lên ngựa chém giết thì lập tức giống như bị kẻ địch bắn lén, thở dài một tiếng, vô lực nằm trên người Đỗ Yên, không còn không khí, đêm nay xem ra lại ngâm nước nóng rồi.

Tiểu nha hoàn có cần chuyện nghiệp vậy không? Chuyện phòng the của Lão gia ngươi cũng quản à?

Đỗ Yên bị Tần Kham đè lên người cười một tiếng như trút được gánh nặng: "Liên Nguyệt, ngươi ngủ đi, chủ mẫu vừa rồi... Vừa rồi

mơ thấy ác mộng."

"Ồ..." Liên Nguyệt dụi mắt xoay người trở lại gian ngoài tiếp tục ngủ.

Trong màn hồng, vẫn có thể thấy được Đỗ Yên còn xấu hổ đỏ mặt, vẻ mặt lại tự nhiên hơn rất nhiều, răng trắng cắn chặt môi dưới, không ngờ lộ ra mấy phần phong tình quyến rũ trước kia chưa từng có.

Tần Kham hứng trí bừng bừng lại trèo lên bộ ngực cao vút của nàng ta: "Nương tử, chúng ta tiếp tục đi, lúc nãy mới là màn dạo đầu."

Đỗ Yên gạt tay hắn ra, sẵng giọng: "Tiếp tục cái gì, người ta vừa rồi tâm lý còn có chút ý tứ, nhưng bị tiểu nha đầu phá sạch rồi, tướng công, để qua mấy ngày nữa rồi tính, đêm nay ngủ trước đã."

Tần Kham thở dài, chuyện này, không khí rất trọng yếu, tư tưởng cũng rất trọng yếu, không thể cưỡng cầu.

Hai người nằm song song, thật lâu sau..."Nương tử, khó chịu quá."

"Vậy phải làm sao?"

"Tướng công dạy nàng ngũ long ôm cọt nhé..."

Trời sáng, Tần Kham lười biếng duỗi lưng, thoải mái thở hắt ra, Liên Nguyệt Liên Tinh lập chí làm tốt nô tỳ làm tốt hầu hạ lão gia và chủ mẫu mặc quần áo, bưng tới nước ấm cho lão gia và chủ mẫu rửa mặt, hơn nữa chỉ huy mấy tiểu nha đầu vừa mua cho nội viện bắt đầu quét nhà.

Ngược lại với Tần Kham thần thanh khí sảng, sắc mặt Đỗ Yên có chút tức giận, thỉnh thoảng dùng đôi mắt xinh đẹp hung hăng lườm hắn một cái, lại bất giác xoa xoa bàn tay hơi đau nhức.

Tối hôm qua quá trình dạy công phu hơi dài, dù là Đỗ Yên với căn cơ công phu tuyệt hảo cũng có chút ăn không tiêu.

Mặt lơ đãng nổi lên hai rặng mây đỏ, Đỗ Yên cắn môi dưới, nghĩ lại mà bật cười ra tiếng.

Tướng công nói hắn chưa bao giờ tiếp xúc với nữ tử, sống hai mươi năm vẫn là gà tơ.. Gà tơ mà sao biết nhiều trò thế? Dùng đủ cách tra tấn người ta cả nửa đêm... Rửa mặt ăn sáng xong, Tần Kham nhàn nhã ngồi trong sân sưởi nắng, cầm một phần công báo triều đình đọc, vốn võ quan không có tư cách xem công báo, có điều cái thứ công báo này cũng không phải là hiếm lạ gì, trong kinh sư cho dù quan văn phẩm cấp thấp cũng đều có một bản, Tần Thiên hộ muốn xem, Đinh Thuận bọn họ tất nhiên có biện pháp kiếm được.

Tần Kham là người có ý tưởng, trong triều đình Đại Minh có hướng đi gì, hắn từng thời khắc phải chú ý, chờ cơ hội để lên cao.

Sắp tới giờ mão, Tần Kham cũng không vội tới Thiên hộ sở, gần đây kinh sư thái bình, không có đại sự gì, trước đó vài ngày mười bách hộ phía dưới cuối cùng cũng bắt đầu giao nộp bạc bình an cho Tần Kham, mười Bách hộ sở, Tần Kham lấy ba thành, tổng cộng được hơn hai nghìn lượng bạc, thu nhập khá dày. Tần gia càng lúc càng giàu có, hiện giờ Đinh Thuận đã dưới sự căn dặn của Tần Kham, bắt đầu đi khắp thành tìm nhà.

Cho tới khi giờ mão qua, Tần Kham mới đứng lên, lười biếng chuẩn bị tới Thiên hộ sở.

Lúc này có hạ nhân đến bẩm báo, nói có vị thái giám cầu kiến.

Tần Kham ngẩn người, trong ấn tượng thì mình không có qua lại thái giám, thái giám nào cả gan tới tìm hắn? Không biết Tần Thiên hộ vừa lừa Đông Hán Hán công à?

Tới tiền viện, Tần Kham phát hiện cầu kiến hắn rõ ràng là thái giám thiếp thân Cốc Đại Dụng của Chu Hậu Chiếu, tương lai là một trong bát hổ nội cung.

Tướng mạo Cốc Đại Dụng có chút bình thường, nhưng khi cười lên thì tạo cho người ta một loại cảm giác được coi trọng sùng kính, cũng không biết hắn ngầm soi gương luyện nụ cười này bao nhiêu lần, mới khiến Chu Hậu Chiếu đối với hắn có vài phần kính trọng.

Kỳ thật cạnh tranh trong cung đình so với triều đình còn tàn khốc hơn, kịch liệt hơn, bệ hạ chỉ có một đứa con trai, ai cũng biết

hoàng đế Đại Minh tương lai tất nhiên trừ trừ Chu Hậu Chiếu ra không còn có thể là ai khác ra thì không thể là ai khác, cho nên không hề băn khoăn bỏ tiền cược, nếu lúc rồng được ngủ được Thái tử điện hạ nhìn trúng, điều đến thị bên cạnh hắn, dần dần ở chung tất có tình cảm chủ tớ, tương lai Thái tử đăng cơ, những bộ môn có quyền lực như ti lễ giám chưởng ấn cung đình, bỉnh bút, ngự mã giám đoàn doanh cùng với Đông Hán còn sợ không có phần mình à? Đừng nhìn hiện tại chỉ là nhân vật nhân vật cúi đầu khom lưng trong cung, tương lai phong thuỷ luân chuyển, ngày hô phong hoán vũ của bọn họ cũng sẽ tới.

Tần Kham nhìn vẻ mặt hòa khí của Cốc Đại Dụng, trong lòng đại khái minh bạch, có thể ở trong ngàn vạn thái giám được chọn lựa đến thị hầu bên cạnh Thái tử điện hạ, tất nhiên tất nhiên đã trải qua một phen cạnh tranh tinh phong huyết vũ, mới có ngày hôm nay, người này tất nhiên không thiện lương vô hại như vẻ ngoài của hắn.

Sau khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ, bát hổ trước kia khi còn ở đông cung rất rụt rè, thận trọng từ lời nói đến việc làm, khí diễm dần dần trở nên kiêu ngạo,, đặc biệt sau khi nắm đại quyền ti lễ giám, ngự mã giám, đoàn doanh thì càng bừa bãi, một lòng một dạ trả thù xã hội, trả thù đại thần, có điều Cốc Đại Dụng lúc này vẫn chỉ là thái giám thị hầu bên cạnh Thái tử, trong cung đình không có địa vị không có quyền lực, đương kim thiên tử Hoằng Trì đế lại anh minh, cho nên thái độ của Cốc Đại Dụng vẫn rất khiêm tốn.

Vừa thấy Tần Kham đi ra, Cốc Đại Dụng liền tươi cười thở dài: "Tần Thiên hộ, Tạp gia chờ ngươi đến khổ, ôi, ngươi sao không tới Thiên hộ sở nội thành điểm danh, Thái tử gia đang ở Thiên hộ sở chờ ngươi đó."

Tần Kham thất thần: "Thái tử điện hạ tới Thiên hộ sở làm gì?"

"Đương nhiên là muốn gặp ngươi rồi, là muốn nói chuyện với ngươi." Nụ cười của Cốc Đại Dụng làm hiện ra đầy nếp nhăn, dùng ánh mắt oán trách nhìn hắn, lộ ra mấy phần thân mật.

Tần Kham vừa nghĩ tới tính tình của Chu Hậu Chiếu trên chiếu bạc, không khỏi nhíu mày: "Lại muốn đánh bài? ngại quá, làm phiền Cốc công công về nói với điện hạ, thần không làm được."

Lần trước bị Chu Hậu Chiếu dọa, nhất thời không có phản ứng, sau khi trở về thì dần dần nghĩ thông, kỳ thật Chu Hậu Chiếu chỉ là hổ giấy, hắn hiện tại chưa đăng cơ, hơn nữa bởi vì là nhi tử duy nhất của bệ hạ, được thiên hạ trọng vọng, nội các, chiêm sự phủ và các học sĩ dạy hắn đọc sách quản hắn rất chặt, hắn nếu dám vô duyên vô cớ ngược sát Cẩm Y vệ Thiên hộ, sẽ thuộc về phạm vi quản giáo không nghiêm, đại kị của nhân quân, các ngự sử ngôn quan sẽ không bỏ qua cho hắn, hiện giờ quan hệ quân thần sớm đã dần dần bắt đầu phát triển theo phương hướng ngang hàng, Chu Hậu Chiếu không có gan làm ra chuyện điên cuồng như vậy, cho nên Tần Kham cự tuyệt không hề có áp lực.

Cốc Đại Dụng hiển nhiên không ngờ trên đời này có người dám cự tuyệt Thái tử điện hạ triệu kiến, không khỏi ngây ra, sau một thoáng thì lúng ta lúng túng nói: "Cái này... thế không hay rồi? Tần Thiên hộ, đây chính là Thái tử điện hạ tương triệu đó."

Tần Kham thở dài: "Thái tử cũng phải giảng đạo lý, đánh bài chỉ có thể thắng không thể thua, sau này hắn triệu ai thì người đó cũng chẳng muốn gặp."

Cốc Đại Dụng cười khổ nói: "Kỳ thật tính tình của điện hạ rất tốt, chỉ là khi đánh bài thì có chút nóng nảy, hơn nữa lúc này điện hạ gặp ngươi cũng không phải vì bài bạc."

Vừa nghe không phải bài bạc, Tần Kham yên tâm, ngẫm lại thấy thực sự không thể không nể mặt Chu Hậu Chiếu được, một năm sau hắn thành đại lão bản của mình rồi.

Không thể lập dị được, người lập dị bình thường đều không có kết quả tốt.

Vì thế Tần Kham quyết định đi gặp Thái tử điện hạ, có điều vẫn có chút lo lắng: "Cốc công công, tâm tình của Thái tử điện hạ hôm nay như thế nào?"

"Không tồi."

"Đã ăn sáng chưa? Khụ, ta nghe nói tính tình của người chưa ăn sáng có chút không tốt."

"Ăn rồi, bữa ăn hàng ngày của điện hạ vẫn luôn đúng giờ."

"Có cười không? Cười có tươi không? Có sáng lạn không? Không phải cười âm hiểm chứ?"

Chóp mũi Cốc Đại Dụng đổ mồ hôi: "... Khá sáng lạn."

Tần Kham yên tâm, lộ ra nụ cười mỉm.

"Tần Thiên hộ, theo Tạp gia đi theo, điện hạ chờ lâu dễ bực lắm.ngài còn muốn hỏi gì không?"

"Còn một câu hỏi cuối cùng."

"ngài hỏi đi."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Ngươi có luyện qua Quỳ Hoa Bảo Điển không?"

"..."

Chương 108: Họa khởi hồng nhan

Cốc Đại Dụng rất buồn bực, mặt thối của quan văn thấy nhiều rồi, mỗi khi thấy Thái tử điện hạ liền làm ra bộ dạng vô cùng đau đớn nộ không thể át, nhiều năm như vậy, chẳng những Thái tử điện hạ nhìn tới chán rồi, ngay cả những thái giám thị hầu Thái tử như bọn họ cũng chán luôn, trong đông cung mọi người đều có chung nhận thức, đó là đừng quan tâm tới đám quan văn này, bởi vì bất kể mình làm tốt thế nào, quan văn luôn có thể từ trong ngôn hành có họ bới ra lỗi.

Cái Cốc Đại Dụng buồn bực là, không ngờ ngay cả một võ quan cũng bày ra mặt thối cho hắn, gặp Thái tử điện hạ là chuyện vinh hạnh cỡ nào, hắn không ngờ lại có vẻ mặt không cam lòng, không muốn đi nhưng lại bị dao kề lên cổ, gặp Thái tử điện hạ có khó chịu như vậy không?

Còn nữa, Quỳ Hoa Bảo Điển là cái gì vậy? Hỏi không đầu không đuôi... Hai người khi tới Thiên hộ sở, Chu Hậu Chiếu mặc thường phục đang ngồi ở trong sân hứng trí bừng bừng nhìn mấy tên Giáo úy tập hít đất, đây là quy củ của Tần Kham, phàm là các Giáo úy lực sĩ dưới trướng bách hộ phạm sai lầm, vừa không đánh cũng không mắng, như nhau tự động đến Thiên hộ sở báo danh, nội dung trừng phạt đó là hít đất năm trăm lần, sau đó chạy một vòng quanh cấm nội thành, ai có thể kiên trì đến cuối cùng, người đó sẽ được Tần Thiên hộ dùng danh nghĩa cá nhân thưởng cho mười lượng bạc, hơn nữa có cơ hội được điều đến bên cạnh Tần Thiên hộ làm thân quân.

Đây là tính toán nhỏ của Tần Kham, nói là trừng phạt, không bằng nói là tạo ra thành viên tổ chức cho hắn, chút tính toán này không thể nói với người ngoài, thay đổi một thế đạo rất khó, nhưng mà bất luận khó thể nào, luôn phải bắt đầu từ chỗ nhỏ nhất, Tần Kham mới hai mươi tuổi, hắn có thời gian cả đời để thực hiện lời thề đã lập ra lúc trước.

Về phần đương kim Thái tử điện hạ không ngờ cảm thấy hứng thú với chuyện đơn điệu như các Giáo úy tập hít đất này, Tần Kham lại không hề cảm thấy bất ngờ.

Chu Hậu Chiếu rất thượng võ, sau khi đăng cơ trải qua không ít chuyện hoang đường, đều có liên quan tới chuyện võ, ngay cả sau khi hắn chết các đại thần cũng đặt miếu hiệu cho hắn là "Võ tông".

Thấy Tần Kham bước vào sân, Chu Hậu Chiếu đang hứng trí bừng bừng lại sầm mặt.

"Ngươi sao giờ mới tới? Càn rỡ, để ta đường đường là Thái tử phải chờ một Thiên hộ như ngươi."

Tần Kham thở dài, ném ánh mắt trách cứ về phía Cốc Đại Dụng, sau đó chắp tay vái: "Tần Kham bái kiến Thái tử điện hạ, thần kỳ thật không muốn đến. Bị Cốc công công lừa đến."

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Hắn lừa ngươi cái gì?"

"Cốc công công nói điện hạ hôm nay tâm tình rất tốt, hơn nữa nụ cười rất sáng lạn, thần mới dám đến, kết quả điện hạ lại tuyệt không sáng lạn..."

Chu Hậu Chiếu lập tức nổi giận, giống như con hổ nhỏ nhe răng, chỉ vào mặt mình: "Ai nói ta không sáng lạn? Ta sáng lạn tới như vậy mà ngươi không nhìn thấy sao?"

Tần Kham cười khổ, năm nay Chu Hậu Chiếu đại khái mới mười bốn tuổi. Vẫn là thời kỳ ngỗ ngược tuổi thiếu niên, người này cần giáo dục, ta nếu là cha hắn thì đã sớm đánh hắn rồi...

"Không biết điện hạ triệu kiến thần có gì phân phó?"

Chu Hậu Chiếu chép chép miệng, chỉ vào mấy Giáo úy đang thở hổn hển tập hít đất trong viện: "Đây là pháp môn gì? Bộ phận luyện trong Binh thư không ghi lại loại tư thế này."

"Điện hạ, đây là phương pháp luyện binh thần tự nghĩ ra, pháp này có thể tăng cường lực cánh tay, đề cao sức chịu đựng, rèn luyện ý chí cá nhân của quân sĩ, nhìn thì đơn giản. Kì thực tác dụng rất lớn."

" Ý chí cá nhân." Chu Hậu Chiếu mắt phóng ra ánh sáng, hiển nhiên sinh ra hứng thú với danh từ chưa từng nghe qua này: "Môn đạo gì vậy, nói rõ ra xem nào."

Tần Kham cười khổ. Từ này giải thích khá phiền toái, bên trong thậm chí liên quan tới triết học phương tây, tên gia hỏa bất hảo lười biếng này ngay cả tứ thư ngũ kinh cũng không đọc hết, sao mà nghe hiểu được?

" Ý chí Cá nhân chính là khiến cho người ta trở nên dũng cảm, kiên cường, trung trinh, cùng với một loại tính cách phục tùng, ừ, nói đơn giản. Thượng quan chỉ đông thì bọn họ không dám đi tây, bảo bọn họ đuổi chó thì bọn họ không dám bắt gà."

Chu Hậu Chiếu ngẩn người, sau khi nghiền ngẫm thì bỗng nhiên cười ha ha: "Đuổi chó... Ha ha ha, không dám bắt gà. Oa oa ha ha ha."

Khuôn mặt tuấn tú Tần Kham có chút biến thành màu đen, lại nữa rồi, tên gia hỏa khiếu hài hước thấp này...

Cười một lát, nhìn Tần Kham mặt không biểu tình, Chu Hậu Chiếu dần dần ngừng lại, sờ sờ mũi, lúng túng nói: "Hình như cũng không buồn cười lắm."

Tần Kham gật gật đầu: "Đúng, thần chẳng thấy có gì buồn cười cả... Điện hạ, nói chính sự đi, triệu kiến thần có gì phân phó?"

Chu Hậu Chiếu lập tức tinh thần nhất chấn, nói: "Khụ, Tần Kham, nghe nói ngươi ở Sùng Minh từng chống lại giặc Oa, à, giặc Oa có bộ dáng gì?"

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Bên cạnh Điện hạ có võ tướng quân sĩ, bọn họ không nói cho ngươi biết à?"

" Võ tướng quân sĩ bên cạnh ta đều xuất thân quân hộ phía bắc, có lẽ chỉ có vài người từng đánh nhau với Thát tử, nhưng chưa có ai từng đánh giặc Oa cả."

Tần Kham nhìn bộ dạng tò mò tới cực độ của Chu Hậu Chiếu, trong lòng không khỏi khẽ động.

Đây là một người lập chí làm Võ hoàng đế, thay đổi thế đạo này, thay đổi không khí yếu đuối của Đại Minh, có lẽ phải đặt niềm tin trên người hắn, bởi vì hắn chính là hoàng đế Đại Minh tương lai, hắn có năng lực thay đổi. Nhưng muốn thay đổi thế đạo này, trước hết phải thay đổi hắn, khiến hắn đối với thế đạo này có một nhận thức tỉnh táo, giáo huấn cho hắn một loại lý tưởng, một loại ý thức, gieo từng hạt mầm trong lòng hắn.

Tần Kham trầm ngâm, trong đầu tổ chức lại ngôn ngữ một chút rồi chậm rãi nói: "Điện hạ nếu muốn biết, thần sẽ tri vô bất ngôn."

"Nói mau nói mau."

"Đầu tháng sáu năm Hoằng Trị thứ mười bảy, giặc Oa xâm chiếm đông nam, Cẩm Y vệ Thiên hộ sở thành đông Nam Kinh của thần lúc ấy phụng mệnh tới Sùng Minh đốc chiến..." Ngữ khí Tần Kham trầm thấp thong thả, rơi vào cảnh chiến tranh mà hắn không muốn nhớ lại, nhưng lại từng thời từng khắc nhắc nhở bản thân không được quên.

Hai má Chu Hậu Chiếu đỏ lên, cảm thấy rất hưng phấn, hắn vẫn luôn hướng về cuộc sống hào hùng, thường xuyên ảo tưởng tự mình ra trận chỉ huy binh mã tác chiến với địch, khi ở đông cung hắn cũng thường xuyên tổ chức quân sĩ diễn, thượng võ là hứng thú của Chu Hậu Chiếu, loại hứng thú này theo hắn tới lúc đăng cơ, băng hà. Vài năm sau, hắn thân là hoàng đế thậm chí phong mình làm đại tướng quân, dẫn tới văn võ cả triều xôn xao phẫn nộ.

Ngữ khí của Tần Kham vẫn trầm thấp: "... Đó là một hồi chiến đấu gian khổ, bao gồm cả ta ở bên trong, tất cả mọi người không ngờ, mấy trăm giặc Oa, trong đó Oa thật chỉ có hơn mười người, còn lại đều tự nguyện hoặc bị bức ép phải giả Oa, cả một Thiên hộ sở giao chiến với chúng, không ngờ gian khổ đến vậy."

Vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu theo tiếng kể của Tần Kham mà biến hóa.

Khi Tần Kham nói đến hơn một ngàn người đối chiến với mấy trăm giặc Oa, Chu Hậu Chiếu lộ ra vẻ phi thường cao hứng, nắm chặt quyền đầu, kêu to dùng nhiều đánh ít, Đại Minh thắng chắc, khi Tần Kham nói đến hai bên đối chiến, mấy trăm giặc Oa sợ tới

mức quay đầu chạy về hải thuyền, trên bờ chỉ còn lại mười hai người, Chu Hậu Chiếu càng không thể kìm nén kích động, chóp mũi hơi túa ra mồ hôi. Nhưng khi ngữ của Tần Kham thay đổi, nói đến trong mười hai tên giặc Oa có người cắn đứt cổ quân sĩ Đại Minh rồi nuốt sống, khiến cho hơn ngàn quan binh Đại Minh toàn quân sụp đổ, khi sụp đổ chỉ cách thắng lợi một bước chân thì Chu Hậu Chiếu kinh ngạc tới mức mở to mắt, trong mắt lộ vẻ mê mang, khiếp sợ.

Đến khi Lữ thiên hộ không có sức hồi thiên, một mình đối mặt với mười hai tên giặc Oa cùng hung cực ác, cuối cùng bị một đao chém chết, trước khi chết đôi mắt bi thương kia mãi sau vẫn không thể khép lại, trong mắt Chu Hậu Chiếu lập tức chứa đầy nước mắt, cho tới cuối cùng, Tần Kham nói đến mình hơn mười người hơn mười người của đốc chiến đội chiến thắng mười hai giặc Oa, báo thù cho Lữ thiên hộ, Chu Hậu Chiếu đang gào to hô nhỏ không ngờ im lặng một cách, không hề có cảm giác vui sướng vì đã giành thắng lợi.

Trong viện rất im lặng, Cốc Đại Dụng cẩn thận đứng ở đằng sau, mấy tên Giáo úy vẫn thở hổn hển hít đất, Tần Kham và Chu Hậu Chiếu nhìn nhau không nói gì, hai người có suy nghĩ riêng, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt phức tạp, mê mang, phẫn nộ, bi ai đan xen.

Tần Kham thở ra một ngụm trọc khí, nói: "Điện hạ, binh giả, quốc chi đại sự dã, bất khả bất sát. Thần nói những điều này với điện hạ là để điện hạ hay, Đại Minh ta muốn mạnh, trước tiên tất phải có binh cường, nếu không tựa như xây lâu cách trên không trung, nhìn thì hoa lệ, nhưng kỳ thực chạm cái là sập."

Chu Hậu Chiếu cuối cùng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tần Kham, đây là một loại nhìn thẳng chân chính.

"Tần Kham, những lời ngươi nói ta đều nhớ kỹ, nhưng ta vẫn không thể tin được, Đại Minh dưới sự thống trị của phụ hoàng đã tới mức dân giàu nước mạnh, vệ sở của chúng ta sao có thể không chịu được một kích như thế?"

Tần Kham mỉm cười: "Điện hạ còn trẻ, ngài có thời gian cả đời để chứng thực mỗi một câu nói của thần mà."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt sợ sệt, không trả lời.

Không thể tin, nhưng Tần Kham biết, lời nói của hắn đã gieo xuống một cái mầm trong tâm lý của Chu Hậu Chiếu.

Quản gia mặt mày lo lắng xuất hiện ngoài cửa Thiên hộ sở, qua cửa lớn hô to: "Lão gia, lão gia có đó không?"

Mày Tần Kham nhíu lại, trong lòng bỗng nhiên có một loại dự cảm xấu, vì thế bước nhanh ra ngoài.

Thấy Tần Kham đi ra, quản gia không khỏi mừng rỡ, vội vàng nói: "Lão gia, không tốt, trong nhà đã xảy ra chuyện."

"Xảy ra chuyện gì?"

Quản gia giậm chân vội la lên: "Hôm nay phu nhân mang theo Liên Nguyệt Liên Tinh đi dạo trên đường.không may bị Thọ Ninh Hầu nhìn thấy, Thọ Ninh Hầu thấy Liên Tinh Liên Nguyệt xinh đẹp, lại là một đôi song sinh, rất yêu thích, muốn mua của phu nhân mang về hầu, phu nhân không đáp ứng, hai bên không vui, ai ngờ Thọ Ninh Hầu phái người theo dõi phu nhân, theo phu nhân và Liên Nguyệt Liên Tinh về nhà, không lâu sau Thọ Ninh Hầu liền dẫn ác phó tới cửa, định mua Liên Tinh Liên Tinh, phu nhân giận dữ, đánh đám ác phó này, Thọ Ninh Hầu cũng giận dữ, gọi sai dịch của Thuận Thiên phủ vây ở cửa, định bắt phu nhân tống vào ngục nhưng lại không dám động thủ, lúc này đang giằng co ở cửa, lão gia, ngài mau đi xem đi."

Tần Kham nghe mà đầu như nổ tung, một cỗ tức giận lập tức sinh ra.

"Gọi người theo ta." Tần Kham chỉ vào mấy tên Giáo úy trong viện quát to, mấy tên Giáo úy vội vàng chạy về Bách hộ sở của mình.

Chuyện khẩn cấp, Tần Kham cũng chẳng buồn giảng lễ nghĩa với Chu Hậu Chiếu, vội vàng chắp tay với hắn rồi theo quản gia về nhà.

Trong viện, Chu Hậu Chiếu ngồi trên khối đá to, khóe miệng lờ mờ mang theo nụ cười: "Thọ Ninh Hầu? Ha ha, không phải là cữu cữu của ta sao? Sao lại dính vào hắn? Đại Dụng, chúng ta đi xem náo

nhiệt."

Chương 109: Ác phó hầu phủ

Thọ Ninh Hầu Trương Hạc Linh là đệ đệ của Trương hoàng hậu, em vợ của Hoằng Trì đế, quốc thích điển hình.

Từ cổ đến nay, chỉ cần có quan hệ họ hàng với hoàng đế, cơ bản đều có thực lực ngênh ngang đi trên đường cái, Thọ Ninh Hầu đã phát huy loại thực lực này đến cực hạn, khi nam ép nữ, chuyện bắt người cướp nhà làm nhiều đếm không xuể, thời cực thịnh, có thể nói là kinh sư quỷ kiến sầu, hắn còn có một đệ đệ, Kiến Xương Bá Trương Duyên Linh, hai người tính tình giống nhau, nhị vị quốc thích được gọi là hỗn thế song ma kinh sư.

Các ngôn quan ngự sử Đại Minh đương nhiên cũng không phải ngồi không, sớ hạch tội như tuyết rơi chất đống trên bàn Hoằng Trì đế, thậm chí có người từng ở kim điện hạch tội, khóc tới nước mặt nước mũi giàn dụi, nhưng vì Hoằng Trì đế chỉ có một vị hoàng hậu, nhà mẹ đẻ hoàng hậu lại chỉ có hai đệ đệ này, từ nhỏ đối với bọn họ yêu thương vô cùng, Hoằng Trì đế vô số lần hạ quyết tâm trừng trị hai cậu em vợ, chỉ tiếc Trương hoàng hậu nửa đầu kề gối thổi gió, ngày hôm sau nhất định sẽ lại "để sau rồi nói" với hai cậu em vợ.

Sự thiên vị của Hoàng hậu làm hai vị hỗn thế ma đầu của Trương gia càng không kiêng nể gì, hai người từng đóng cửa trong nhà tổng kết, ngay cả ngôn quan đáng sợ nhất trên đời cũng không làm gì được họ, có thể thấy bọn họ đã thành một loại tồn tại vô địch, thực lực như vậy không thể lãng phí, sau này đi ngểnh cổ trên đường đã không thể nổi bật, có lẽ nên vừa nằm vừa đi.

Tần Kham rất bất hạnh, lúc này không ngờ trêu chọc tên gia hỏa khệnh nhất kinh sư. Ngay cả ngôn quan cũng bất lực với hắn, Tần Kham thực sự không biết mình có biện pháp nào không.

Trên đường Chạy về nhà, các Giáo úy dưới trướng Thiên hộ sở tốp năm tốp ba tụ tập lại, giống một chủ lưu tụ tập vô số chi lưu, khi sắp tới cửa nhà, nhân số ước chừng đã tập kết tới gần trăm người, không nghi ngờ gì nữa, vẫn là Đinh Thuận đảm đương người tích cực dẫn đầu. Các thủ hạ phía sau đều là lớn lên ở kinh sư, nghe

nói phu nhân của Thiên hộ đại nhân trêu chọc Thọ Ninh Hầu. Vẻ mặt Bọn họ có chút do dự nao núng, ngại mặt mũi Tần Thiên hộ, lại không thể không kiên trì đi theo, chỉ độc có Đinh Thuận là cao hứng phấn chấn nhất, người này tựa hồ không có khái niệm gì về Thọ Ninh Hầu.

Tần Kham cảm thấy vui mừng, hắn cần nhất chính là loại nhân tài không biết không sợ này.

Lòng nóng như lửa đốt chạy về nhà, Đinh Thuận dùng vỏ đao không ngừng gạt người chặn đường, người qua đường giận dữ, nhưng thấy đám sát tài này mặc phi ngư phục, có giận tới mấy cũng lập tức hóa thành vô hình. Ngoan ngoãn nhường đường.

Chu Hậu Chiếu và Cốc Đại Dụng có chút nhàn nhã đi theo đám người Tần Kham. Lười biếng một đường nói nói cười cười.

Tới cửa nhà, ngoài cửa có một đám người ăn mặc như gia phó bao vây, mấy tên nha dịch của Thuận Thiên phủ trong tay cầm cùm tay thiết thước, nhưng lại do dự đứng ở ngoài cửa không dám vào, cửa nhà đóng chặt. Gia phó Bên ngoài đang chỉ vào đại môn chửi ầm lên, chửi thật sự rất khó nghe.

Tần Kham nhíu mày, sắc mặt càng khó coi.

Tình huống so với tưởng tượng của hắn còn nghiêm trọng hơn, Thọ Ninh Hầu hiển nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, bằng không cũng sẽ không làm ra thanh thế lớn như vậy.

Đinh Thuận thấy sắc mặt Tần Kham khó coi, hắn cũng phẫn nộ, vì thế hét lớn một tiếng, đi trước làm gương đánh bay hai gã gia phó, lại đánh ngã hai gã nha dịch của Thuận Thiên phủ. Các Giáo úy phía sau thấy Tần Thiên hộ nghiêm mặt đứng, Đinh bách hộ lại động thủ trước, vì thế mọi người đại khái minh bạch ý tứ của thượng quan, do dự một chút, cuối cùng vẫn cắn răng một cái, cầm vỏ đao xông lên. Hơn trăm người đánh mấy gia phó và nha dịch tất nhiên không có huyền niệm gì, thoáng cái chỉ nghe thấy ngoài cửa lớn là một mảng kêu cha gọi mẹ.

Đinh Thuận vỗ vỗ tay, hung hăng nhổ một ngụm nước miếng xuống đất, quát to: "Dám chọc Cẩm Y vệ chúng ta, chán sống rồi

à?"

Mấy tên gia phó đang bị ấn trên mặt đất thì không sợ, mặc dù bị đánh cho mặt mũi bầm dập, lại hào hùng ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Kham, không khỏi cười lạnh.

Tần Kham xua tay ngăn Đinh Thuận lại, đi đến trước mặt gia phó đó, ôn nhu nói: "Ta không bắt ngươi, trở về nói một tiếng với Thọ Ninh Hầu gia của các ngươi, việc hôm nay đúng sai không bàn, cho qua đi."

Gia phó nghe ẩn ý trong lời nói của Tần Kham thì không khỏi càng đắc ý, cười lạnh liên tục: "Ngươi đánh gia phó của Hầu gia, cho rằng chuyện này cứ thế mà qua à?"

Tần Kham hít một hơi thật sâu, lại nhường nhịn nói: "Ta đền ngươi tiền."

"Không dám nhận, bất kể ngươi là Thiên hộ gì, chuyện này khẳng định không thể yên, Thọ Ninh Hầu phủ không phải ngồi không, trừ phi..."

"Trừ phi thế nào?" Tần Kham dần dần có chút không nhịn nổi.

Ánh mắt Gia phó thoáng nhìn về phía đại môn, khuôn mặt bầm dập không ngờ gian nan nặn ra nụ cười: "Trừ phi ngươi đưa đôi song sinh tr phủ ngươi tới hầu phủ, chuyện này khẳng định có thể được bỏ qua."

Tần Kham cũng cười, lạ thật, lúc này hắn không ngờ còn có thể cười được, không thể không bội phục bản thân.

"Đây là ý tứ của ngươi, cũng là ý tứ của Hầu gia nhà ngươi."

Gia phó không ngốc, hừ lạnh: "Hầu gia Nhà ta có tiếng thủ pháp bổn phận, sao lại làm ra những chuyện như vậy? Đương nhiên là đám hạ nhân chúng ta phân ưu cho Hầu gia."

Bốp!

Tần Kham tự mình xuất thủ, hung hăng tát cho tên gia phó một cái. Hắn ghét phiền toái, nhưng nếu đã thực sự gặp phải thì tránh

cũng không tránh được, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn xông lên.

Đinh Thuận Sớm đã không kiềm chế được thấy Thiên hộ đại nhân cũng xuất thủ, hắn còn khách khí gì nữa, vì thế túm vạt áo gia phó, tát liên tục mấy chục cái, đánh cho răng bay tứ tung, máu tươi văng khắp nơi.

Gia phó cũng kiên cường, cắn răng không rên một tiếng, không biết phủ Thọ Ninh Hầu rốt cuộc làm thế nào bồi dưỡng ra nhân tài như vậy, người này nên tới biên giới tham gia quân ngũ, liều mạng với Thát tử mới đúng.

Chu Hậu Chiếu không xa không gần đứng sau lưng Tần Kham, cười hì hì, thấy gia phó bị đánh, Chu Hậu Chiếu hưng phấn quơ quơ quyền đầu, hận không thể tự mình lên đài, không hề bận tâm là Tần Kham đang đánh người hầu của cữu cữu hắn.

"Đáng đánh... Đa tạ Thiên hộ ban thưởng! ơn này tiểu nhân nhớ kỹ." Gia phó mặt đầy máu tươi, môi sưng vù, hàm hàm hồ hồ lớn tiếng kêu lên.

Trong lòng Tần Kham càng trầm trọng, việc này đã không thể xoay chuyển rồi.

Có điều hắn cũng không hối hận, không đánh mới hối hận, rất có lỗi với bản thân.

****
****

Hạ nhân phủ Thọ Ninh Hầu đỡ nhau đi, Tần Kham biết, tiếp theo chờ mình chính là sự trả thù của Thọ Ninh Hầu.

Chu Hậu Chiếu xem náo nhiệt đủ rồi, cảm thấy mỹ mãn trở về đông cung. Về phần chuyện này cuối cùng xử lý như thế nào, Chu Hậu Chiếu không nghĩ, hắn mới mười bốn tuổi, chỉ là tuổi bọn choai choai, hậu quả nghiêm trọng của một số việc hắn không thể tưởng tượng ra được, bằng không nể tình hắn và Tần Kham cùng nhau đánh bài, cùng nhau tán gẫu về đánh giặc, Chu Hậu Chiếu nói gì cũng sẽ giúp Tần Kham một tay.

Lưu lại đám người Đinh Thuận thủ ở ngoài cửa, Tần Kham một

mình gọi mở cửa,

Trở lại trong viện, quản gia, đầu bếp nữ và mấy tên hạ nhân lo sợ bất an đứng trong viện, vẻ mặt sợ hãi.

Tần Kham miễn cưỡng cười: "Không sao, có lão gia ử đây, trời sập cũng chống được, các ngươi ai đi làm việc nấy đi."

Hạ nhân nghe Tần Kham nói như vậy, trong lòng cũng an tâm một chút, đều tự tản đi.

Trở lại sương phòng, Liên Nguyệt Liên Tinh đang ngồi đầu giường ôm đầu khóc rống, khóc thật sự rất thê thảm, xem ra chuyện hôm nay đã đả kịch họ không nhẹ, tuổi họ còn nhỏ nhưng cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, Hầu gia là quan thế nào họ không rõ, nhưng nghe quản gia bá bá nói, Hầu gia so với chức quan của lão gia thì lớn hơn, lão gia khẳng định đọ không lại Hầu gia, với tuổi của các nàng thì cũng chỉ có logic vậy thôi.

Thấy Tần Kham vào cửa, Liên Nguyệt Liên Tinh một tả một hữu ôm lấy cánh tay hắn.

"Lão gia có phải sẽ đưa chúng ta cho tên Hầu gia đó không?"

"Lão gia đấu không lại Hầu gia, hơn phân nửa là sẽ đưa chúng ta đi rồi."

"hu hu... sớm biết vậy thì chúng ta sẽ không ra ngoài, để rồi gặp rắc rối."

Tần Kham trấn an một trận, hai la lị mới khóc thút thít dừng lại.

Nhìn trái nhìn phái, Tần Kham hỏi: "Phu nhân đâu?"

Liên Nguyệt giơ tay chỉ lên trời.

Tần Kham ngẩn ngơ, vội vàng ngẩng đầu nhìn xà nhà: "Sợ tội thắt cổ à?"

"Không phải, phu nhân bay lên nóc rồi."

"lên nóc làm gì?"

"Phu nhân nói, sợ người về quở trách nàng ta gây họa, vì thế bay lên nóc cho người không bắt được."

Tần Kham dở khóc dở cười, bà tám này đúng là tâm tư kín đáo, khi đánh người sao không bình tĩnh như vậy?

Ra khỏi cửa phòng, đứng trong viện tử, Tần Kham ngửa đầu, thấy Đỗ Yên đang ngồi trên nóng tay chống cằm, nhìn phong cảnh xa xa tới ngơ ngác xuất thần.

"Yên nhi, xuống đi, bên trên lạnh lắm, cẩn thận cảm." Tần Kham vẫy tay với nàng ta.

Đỗ Yên thấy Tần Kham trở về, mặt chợt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng không biết lại nghĩ tới gì, nước mắt không nén được rơi xuống, bướng bỉnh quay đầu đi: "Không xuống, ngươi lừa ta, ta nếu xuống ngươi khẳng định sẽ dùng gia pháp với ta."

Tần Kham giận dữ nói: "Yên tâm, gia pháp của Tần gia ta vẫn chưa được xuất bản, tội của nàng là thuộc lỗ hổng của pháp luật, không sao đâu."

"Không sao thật chứ? Ta biết ta gây rắc rối, người nào làm người đấy chịu, để ta tới Thuận Thiên phủ đầu thú, Thọ Ninh Hầu đó muốn giết muốn chém tùy hắn, dù sao chỉ cần hắn không có ý đồ với Liên Nguyệt Liên Tinh là được!"

Tần Kham có chút tức giận: "nàng nói cái gì thế! Ta là chủ gia đình, lão bà gây họa thì cũng nên do ta xử lý, lúc nào đến phiên nàng ra mặt? Ta còn chưa chết."

Đỗ Yên thấy Tần Kham hiếm khi nổi giận, không khỏi có chút sợ hãi, chớp mắt mấy cái, nước mắt như hạt đậu tí tách rơi xuống, khóe miệng méo lại, khó to: "Ngay cả ngươi cũng khi dễ ta, ngươi cũng nổi giận với ta, ngươi giống như Thọ Ninh Hầu không phải người tốt."

Vừa khóc vừa bóc ngói trên nóc, ra sức ném về phía Tần Kham, mái ngói rơi xuống đất, phát ra từng tiếng vỡ chói tai, cũng không biết là cố ý hay không, mảnh ngói vỡ văng làm bị thương Tần Kham.

Khóe miệng Tần Kham giật giật, thở dài: "Bà nương này đúng là ba ngày không đánh, lên nóc bóc ngói, gia pháp của Tần gia phải mau chóng ra lò."

Chương 110: Tránh cũng không thể tránh

Dũng sĩ chân chính phải có gan lao vào máu tươi lâm li, nam nhân thực sự phải có gan gánh vác tai họa do lão bà gây ra, cho dù lão bà chọc thủng trời, nam nhân cũng nên giống như Nữ Oa cẩn thận tỉ mỉ khâu lại.

Đã triệt để đắc tội với Thọ Ninh Hầu rồi, Tần Kham đang chờ sự trả thù của hắn, phiền toái tránh không được thì không cần phải tránh nữa, cứ an tâm chờ đợi sự phát triển của tình thế, lo lắng trước khi tai họa đến là thừa thãi.

Sau khi Tần Kham hảo ngôn hảo ngữ dỗ Đỗ Yên đi xuống, vẫn hung hăng tét cho nàng ta mấy cái vào mông, Đỗ Yên vừa thẹn vừa giận, ôm mông thở hồng hộc lườm Tần Kham, Tần Kham lấy ra uy nghiêm của chủ nhà, không chút yếu thế lườm lại, Đỗ Yên dưới bá khí cường đại của hắn cuối cùng đành chột dạ thu cờ cất trống.

Chuyện nào ra chuyện đấy, Tần Kham tét nàng ta mấy cái là vì hành vi ác liệt lên nóc nhà bóc ngói ném xuống, bóc ngói là phải đánh, đây là quy củ truyền xuống nghìn năm qua của cổ nhân, không liên can tới việc nàng ta gây họa.

Phiền toái không tránh được thì cũng không thể giơ cổ ra cho người ta chém, Tần Kham lập tức ra lệnh cho Đinh Thuận dẫn theo thủ hạ tin cậy đưa Đỗ Yên và các la lị ra nông gia ngoại ô kinh sư ở. Đỗ Yên và Liên Nguyệt Liên Tinh khóc tới sống chết không chịu đi, Tần Kham không thể không lại nổi giận, các nàng mới ủy khuất lên xe ngựa.

Nhìn theo xe ngựa rời khỏi, trong mắt Tần Kham là một mảng lạnh lùng.

Viện tử này, sắp trở thành trung tâm của gió lốc, nam nhân cho dù không thể để vợ con có hưởng hết vinh hoa thì ít nhất cũng nên bảo hộ cho họ không bị thương tổn. Cái gì nên đến sẽ phải đến.

Khi Tần Kham tự mình đánh gia phó của phủ Thọ Ninh Hầu đã dự liệu được, loại quốc thích có hoàng đế hoàng hậu chống lưng như Thọ Ninh Hầu, người hoặc vật mà hắn muốn đoạt tất nhiên là phải đoạt được, huống chi đánh gia phó của hắn thì chẳng khác nào đánh vào mặt hắn, mặt của Hầu gia không phải tùy tiện để một Thiên hộ nho nhỏ đánh.

Sự trả thù của Thọ Ninh Hầu rất nhanh cũng rất trực tiếp, khi Đinh Thuận vừa về bẩm báo với Tần Kham đã đưa phu nhân tới địa phương an toàn, ngoài sân truyền đến tiếng ầm ĩ, thỉnh thoảng xen lẫn mấy tiếng hét thảm.

Đinh Thuận ngẩn người, ngay sau đó sắc mặt biến đổi, cầm đao không nói gì liền xông ra ngoài.

Tần Kham mặt không biểu tình khoanh tay đứng trong sân. Trong đầu vận chuyển cấp tốc.

Đi tới thế giới này lâu rồi, rất nhiều nguy nan và phiền toái đều là dựa vào trí tuệ của mình mà hóa giải, hắn hy vọng lúc này mình có thể nghĩ ra một biện pháp để vượt qua nguy nan lần này.

Ngoài viện tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, mồ hôi trên mặt Tần Kham chảy xuống từng giọt, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp, chuyện tới quá đột nhiên, căn bản khiến người không thể phản ứng. Tần Kham tuy nói sống hai đời người, nhưng mà cuối cùng cũng không phải người vạn năng, lúc này thực sự không nghĩ ra biện pháp hữu hiệu nào để hóa giải xung đột.

Khi ngoài sân vang lên tiếng kêu thống khổ của Đinh Thuận, sắc mặt của Tần Kham cuối cùng cũng thay đổi, giậm chân xông ra ngoài.

Trí tuệ và mưu kế không thể giải quyết được tất cả nguy nan, trên đời này luôn có những chuyện khiến cho người ta tránh cũng không thể tránh, không thể không lấy cứng chọi cứng, chuyện trước mặt cũng vậy, một khi đã như vậy. Vậy thì liều đi, mỗi lần đều dựa vào thông minh vặt vượt qua, chắc ông trời cũng nhìn không vừa mắt.

Hít sâu một hơi. Tần Kham định cất bước ra ngoài thì lại nghe đại

môn ầm một tiếng bị người ta đá văng.

Một nam tử trung niên mặc áo dài thêu hoa màu đen đi vào, nam tử diện mạo bình thường, da ngăm đen, ánh mắt hung ác lộ ra mấy phần gian tà, giống như cố ý khoe khoang sự giàu có, hai tay cố ý mà như vô tình giao nhau đặt trước cái bụng phệ, mười ngón tay có tới sáu ngón đeo nhẫn vàng và nhẫn phỉ thúy, mặt nhẫn cực lớn cơ hồ che kín cả ngón tay thô to của hắn. Hình tượng nhà giàu mới nổi Điển hình.

Thần thái cũng rất giống Từ Bằng Cử, đi không thèm nhìn đường, lỗ mũi nghếch lên trời cực kỳ cao ngạo, thần thái ngang ngược đồng dạng, nhưng Từ Bằng Cử làm ra thì lộ ra mấy phần đáng yêu. Người này thì lại khiến người ta phản cảm.

Tần Kham trong lòng sáng như gương, hắn biết, vị này đại khái chính là Thọ Ninh Hầu Trương Hạc Linh trong truyền thuyết, tên rất êm tai, nhưng người thì có chút phá hoại. Bất luận diện mạo hay là khí chất đều là lưu manh du côn mười phần, không có lúc nào là không khiến người ta mắng cha mẹ hắn khi chế tạo hắn chỉ chú trọng khoái cảm, không chú trọng chất lượng.

Ngay sau đó, Tần Kham liền nhìn thấy một màn khiến hắn phẫn nộ dị thường.

Phía sau Trương Hạc Linh, một đám gia phó đả thủ áp giải mấy người tiến vào, cầm đầu rõ ràng là Đinh Thuận, má phải sưng húp, khóe miệng không ngừng chảy máu, hốc mắt thâm quầng, cúi đầu vô lực lắc lư, hai gã ác phó một tả một hữu giữ hắn, không cho hắn ngã xuống đất, mấy tên bộ hạ cũ từ Nam Kinh dắt tới cũng bị thương không nhẹ, vây quanh ở đám ác phó này đều là bộ hạ cũ từng tham dự Sùng Minh chi chiến với Tần Kham, mọi người vẻ mặt phẫn nộ, tay nắm chuôi đao đã rục rịch.

Trương Hạc Linh ánh mắt ngạo nghễ đảo qua, cao giọng nói: "Đám quân hộ thối Các ngươi, xem ai dám động nào! Cẩm Y vệ thì hay à? Ta chính là đệ đệ của đương kim hoàng hậu, thiên tử khâm phong Thọ Ninh Hầu, dám động thủ với ta, không sợ bị tru di à? A Phi!"

Trong mắt Tần Kham phun ra lửa giận, tay đút trong tay áo đã

nắm chặt thành quyền, trên mặt không ngờ lộ ra nụ cười.

"Thì ra là Thọ Ninh Hầu, kính đã lâu. Hầu gia có gì bất mãn thì cứ nhắm vào ta đây này, lấy mấy tên quân hộ không nên thân ra trút giận, truyền ra lại khiến người ta chê cười Hầu gia không có tiền đồ, hạ quan vì thanh danh của Hầu gia, xin Hầu gia giơ cao đánh khẽ, thả người đi."

Cái mặt đang ngửa lên trời của Thọ Ninh Hầu lúc này mới hơi hạ thấp xuống một chút, ánh mắt nhìn thẳng với Tần Kham, giống như lúc này mới thấy Tần Kham.

Mắt hơi nhíu lại, Thọ Ninh Hầu cười lạnh nói: "Vị này chắc là Thiên hộ nội thành? Chỉ huy sứ Mưu Bân của các ngươi thấy ta cũng phải chủ động vái chào, ngươi cảm thấy ngươi lớn hơn Mưu Bân à?"

Thở dài thở dài: "Ta đương nhiên không lớn hơn Mưu soái, chỉ có điều thắt lưng của ta có bệnh, không biết vì sao mà không cúi được."

Nụ cười của Thọ Ninh Hầu càng lạnh lùng: "Thắt lưng và chân quá cứng là vì ngươi còn trẻ quá, chưa thấy qua thế đạo như thế nào, đứng thẳng quá thì sẽ chết nhanh đó."

Tần Kham cười rất sáng lạn: "Thì ra Hầu gia không ngờ biết xem bệnh, hay là nhờ Hầu gia xem giúp cho hạ quan, xem bệnh ở lưng và chân ta có chữa được không?"

"Đương nhiên có thể rồi, chỉ cần bị người ta bẻ một cái, sau này lưng và chân sẽ mềm ngay." Thọ Ninh Hầu cười gằn.

Dư quang khóe mắt nhìn Đinh Thuận đang cúi đầu, vô lực xụi ra đó, miệng mũi từng giọt máu tươi chảy xuống, vây quanh đám ác phó này tất cả đều là bộ hạ cũ lúc trước, mọi người vẻ mặt phẫn nộ tới vặn vẹo, đều dùng mắt nhìn Tần Kham, tim Tần Kham đang bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt.

Đây đều là huynh đệ cùng nhau đồng sinh cộng tử, đối với hắn rất trung thành và tận tâm và trung thành và tận tâm.

Kỳ quái là Tần Kham vẫn cười rất sáng lạn, rất ngọt.

"Nếu Hầu gia giỏi trị lưng và chân, hạ quan cả gan xin Hầu gia giở diệu thủ? Cũng xin Hầu gia nhìn rõ, một Thiên hộ nho nhỏ như hạ quan lưng có phải dễ bị người ta bẻ gãy không."

"Ha ha, trị cái là tốt thôi, nhân lúc ngươi còn trẻ trị đi, bằng không để bệnh càng lúc càng nghiêm trọng, sợ nguy hiểm tới tính mạng."

Thọ Ninh Hầu mắt híp lại thành một đường chỉ, Trong mắt hung quang lấp lánh.

Hai người đàm tiếu nhân gian, sát khí đột phát.

Trầm mặc một lát, một ác phó của hầu phủ đột nhiên xuất thủ, một quyền hung hăng đấm vào huyệt Thái Dương của Tần Kham.

Tần Kham nghiêng đầu né, giơ đầu gối lên thúc vào hạ thân tên ác phó, ác phó kêu thảm một tiếng, ôm hạ thể lập tức quay cuồng kêu rên.

Sống hai đời rất ít đánh nhau, nhưng Tần Kham vừa ra tay tất nhiên độc ác âm ngoan, chuyên tấn công chỗ yếu nhất của kẻ địch.

Không thể không nói. Vô luận động não hay là động thủ, Tần Kham đều rất đáng sợ.

Một cái thúc gối, Tần Kham quay đầu nhìn mọi người ngạc nhiên đứng yên trong viện.quát bộ hạ đang vây quanh ác phó hầu phủ: "Còn chưa động thủ à, chờ ai nữa?"

Chúng thuộc hạ ngẩn người, tiếp theo thì vui mừng quá đỗi, tức giận và uất nghẹn nén nhịn hồi lâu cuối cùng cũng được phát tiết.

Nhìn Đinh Thuận đang hấp hối cũng đột nhiên trở nên phấn chấn, nhấc vỏ đao dắt ở thắt lưng đột nhiên nện xuống, tên ác phó đang đỡ hắn lập tức bị đánh ngã.

Trong viện là những tiếng hét thảm, ác phó dù sao cũng chỉ ỷ quyền thế của hầu phủ, một khi có người không để quyền thế trong mắt. Động thủ căn bản không phải đối thủ của các Cẩm y Giáo úy đã tham gia chiến tranh chính thức này.

Vài ba hiệp qua đi, hai mươi gia phó Thọ Ninh Hầu mang đến

không lăn tăn nằm đầy đất.

Khuôn mặt Thọ Ninh Hầu vặn vẹo tới cực độ, ánh mắt như độc xà nhìn chằm chằm Tần Kham, điềm nhiên nói: "Họ Tần, ngươi thực sự dám động thủ. Tốt lắm."

Tần Kham cười khẩy: "Xem ra bản lĩnh trị lưng và chân của Hầu gia thiếu mấy phần hỏa hậu rồi, lưng và chân của hạ quan có tật xấu là rất cứng, ngài vẫn phải chịu bó tay."

"Tần Thiên hộ, ngươi có biết hậu quả hôm nay không?"

"Thanh danh một đời của Hầu gia lại bị gia phó nhà ngươi phá hỏng rồi. Hạ quan giúp Hầu gia quản giáo mấy con chó dữ trong phủ mà thôi, có thể có hậu quả gì? Kỳ thật Hầu gia nên cảm tạ ta mới đúng."

Thọ Ninh Hầu tức giận đến cả người run run, chẳng buồn để ý tới gia phó đang nằm trên mặt đất kêu rên, nhấc ngón tay đeo đầy nhẫn vàng lên, chỉ vào Tần Kham nói: "Hay, hay cho một tên Thiên hộ mỏ nhọn ra tay âm ngoan, ngươi đã có gan lớn, không ngại động tới ta thử xem? Hôm nay ta nói rõ cho ngươi hay, Thiên hộ của ngươi làm không được nữa rồi, nhân mã của kinh vệ Chỉ huy sứ ti lập tức sẽ tới, một Thiên hộ cỏn con như ngươi dám ở kinh sư chọc ta, bản hầu cho ngươi vào ngục."

Khi nói chuyện, ở cửa quả nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, hơn trăm quân sĩ thân mặc cẩm bào màu đỏ như thủy triều ùa vào, thấy hiện trường là một mảng hỗn độn, người hầu của Thọ Ninh Hầu nằm đầy đất, các quân sĩ đều vây bộ hạ và Tần Kham lại.

Tim Tần Kham trầm xuống, Kinh vệ Chỉ huy sử ti, vừa hay là thủ trưởng trực thuộc trên danh nghĩa của Cẩm Y vệ, dùng kinh vệ bắt Tần Kham hắn, cũng là sư xuất hữu danh.

Thọ Ninh Hầu này cũng không phải ngu xuẩn, trước chuyện đã bắn tiếng cho Kinh vệ Chỉ huy sử ti, hắn hôm nay tới đây là định bắt Tần Kham, bất luận Tần Kham đột thủ hay không, kết quả đều như nhau.

Tần Kham và các thủ hạ đứng yên bất động, bọn họ dám đánh người của phủ Thọ Ninh Hầu, nhưng không dám động thủ với kinh vệ, động thủ một cái là phạm thượng, khi đó chẳng ai bảo vệ được hắn.

Thọ Ninh Hầu thấy quân sĩ kinh vệ tiến vào, thần sắc vừa rồi hơi hoang mang lập tức trở nên càn rỡ, ngửa mặt lên trời mỉm cười hai tiếng: "Tần Kham, nói thật cho ngươi hay, đôi song sinh nhà ngươi ta có chắc rồi! Ngươi ngồi trong đại lao thì có thể làm gì được ta? Ngươi không phải vẫn muốn đánh ta sao? Ngươi đánh đi, có gan thì đánh vào mặt ta đây này..."

Nói chưa xong thì trong mắt Tần Kham hiện lên một tia tàn ác, đột nhiên thúc đầu gối vào bụng Thọ Ninh Hầu, sau đó đấm móc hắn từ trái sang phải, từ phải sang trái, vừa đánh vừa mắng: "Ta đ* t em ngươi, chị ngươi ! Đồ cặn bã nhà ngươi! Mẹ ngươi sao lại sinh ra thằng chó như ngươi."

Thọ Ninh Hầu bất ngờ không kịp đề phòng, bị đánh cho oa oa hét thảm, đợi cho các quân sĩ kinh vệ có phản ứng kéo Tần Kham ra thì đầu của Thọ Ninh Hầu đã bị đánh thành đầu heo.

Tần Kham bị quân sĩ quặp hai bên, thở hổn hển, sau đó khôi phục phong độ chỉ có thư sinh mới có, dùng một loại vẻ mặt rất vô tội nói: "Mọi người đều nghe thấy, là Hầu gia thịnh tình mời ta đánh, tuy nói yêu cầu của Hầu gia quả thật ta cả đời ít thấy, có điều Đại Thiên Thế Giới không gì không có, tồn tại tức là hợp lý."

Một trung niên nhân bộ dạng như kinh vệ bách hộ tiến lên vỗ vỗ vai Tần Kham, khuôn mặt cổ quái mà vặn vẹo.

"Tần Thiên hộ, theo chúng ta tới đại lao kinh vệ chơi một chuyến, lúc này ngươi rất phiền toái, vốn không muốn bắt ngươi, có điều ngươi vừa rồi nói muốn đ* t tỷ tỷ hắn, tính chất so với đánh Thọ Ninh Hầu còn nghiêm trọng hơn, không thể không khen ngươi một câu, ngươi thực sự có gan.

Chương 111: Sóng gió triều đình (1)

Người ta một khi kích động sẽ rất dễ phạm sai lầm, Tần Kham phát hiện mình phạm phải sai lầm lớn rồi.

Kỳ thật nam nhân đánh nhau vừa đánh vừa chửi là rất bình thường, đây là một loại phối trí tiêu chuẩn, mấy ngàn năm từ cổ tới kim, trên tới chiến tranh giữa các nước, hai quân khi đối trận chủ tướng hai bên đều phải đi ra cưỡi ngựa giơ đao mắng một trận rồi tính, thứ nhất để cổ vũ sĩ khí bên ta, các loại từ ngữ hạ lưu như thăm hỏi thân nhân nữ tính trong nhà chủ tướng quan địch, làm một đám thô hán ở trong quân doanh lâu ngay không tiếp xúc với nữ nhân nghe mà nhiệt huyết sôi trào, kêu ngao ngao, vì thế khí lực có, sĩ khí có, chủ soái ra lệnh một tiếng, chiến đấu thế như chẻ tre, toàn nhờ công của thân nhân nữ tính trong nhà chủ tướng quân địch.

Khi Tần Kham đánh Thọ Ninh Hầu chửi ra những lời này đại để cũng là như vậy, thuần túy để tăng thêm một chút sĩ khí cho mình, không phải thực sự muốn phát sinh bất kỳ quan hệ siêu hữu nghị nào với tỷ tỷ của hắn.

Đáng tiếc hắn lần này chửi sai rồi, bởi vì lai lịch không nhỏ của tỷ tỷ Thọ Ninh Hầu lai lịch không nhỏ, nàng ta là đương kim hoàng hậu, lão bà duy nhất của Hoằng Trì đế.

Nhìn thấy ánh mắt sùng kính của kinh vệ bách hộ, Tần Kham toát mồ hôi lạnh, cười gượng: "Ha ha, thật ra cũng chỉ là một cấu tứ thôi mà."

Kinh vệ bách hộ cũng cười: "Ta đương nhiên biết là cấu tứ, ngươi nếu thực sự dám làm như vậy, tuyệt đối là nhân trung long phượng, ta cũng không dám bắt ngươi. Có điều cấu tứ cũng không được, có một số việc dù nghĩ thôi cũng không được, Tần Thiên hộ, nhiều lời, theo ta tới đại lao kinh vệ dạo một chuyến."

Đầu Thọ Ninh Hầu sưng như đầu heo, nghe vậy thì vừa đau tới hít

hà vừa cười lạnh: "Tần Kham, ngươi chết chắc rồi, vào đại lao kinh vệ thì không ai giúp được ngươi nữa đâu."

Tâm Tần Kham dần dần trầm xuống, việc hôm nay chỉ sợ thật sự không thể dùng trí tuệ để hóa giải, nơi này là kinh sư, là hoàng thành, thiên tử chi đô, thế lực các phương rắc rối phức tạp, bọn họ đan vào thành một cái lưới quyền thế, nào có Tần Kham nhỏ nhoi hắn trong đó? Tần Kham chỉ là Thiên hộ, đại nhân vật nào lại để hắn trong lòng?

Quay đầu nhìn Thọ Ninh Hầu mặt sưng húp nhưng lại cười rất vui vẻ, Tần Kham không khỏi cả giận.

Tất cả đều do người này gây nên. Hắn đáng chết!

Xoay người nhìn kinh vệ bách hộ, Tần Kham chỉ vào Thọ Ninh Hầu hỏi: "Ta nếu xin lỗi hắn thì ngươi có còn bắt ta vào ngục không?"

Kinh vệ bách hộ lắc đầu: "Chỉ sợ vẫn phải bắt."

"Vậy nên ta đánh hắn thêm một trận?"

Bách hộ do dự: "Chắc... chắc vẫn phải vào ngục?"

Vừa mới dứt lời, Tần Kham tung một cước, hung hăng đá vào khuôn mặt tươi cười đắc ý đáng hận đáng ghét của Thọ Ninh Hầu.

Thọ Ninh Hầu đang đắc ý chỉ thấy một cái đế giày lớn nhanh chóng to ra tới trước mặt hắn, cả kinh kêu lên: "Ngươi còn dám..."

Bùm !

Bàn chân không sai không lệnh, đá cho Thọ Ninh Hầu ngất tại chỗ.

Tần Kham thở hắt ra một hơi, tươi cười nói: "Sảng khoái quá. Được rồi, Hiện tại có thể bắt ta vào ngục rồi."

****
****

Thọ Ninh Hầu bị đánh, Tần Kham bị bỏ tù, khi Thọ Ninh Hầu đang nằm ở trên giường thần trí mơ hồ thì thằng em Kiến Xương Bá

Trương Duyên Linh bất bình cho vi huynh, ngày hôm sau sau khi lâm triều kết thúc, khi các đại thần tốp năm tốp ba ra khỏi cửa cung, Trương Duyên Linh vội vàng vào cung khóc lóc kể lể.

Ác nhân khóc sướt mướt cáo trạng, Trương Duyên Linh quả nhiên làm Trương hoàng hậu phượng nhan giận dữ.

Trương hoàng hậu hơn ba mươi tuổi, ở trong triều có tiến hiền danh. Khi Hoằng Trì đế cần mẫn quốc sự, hoàng hậu thường xuyên trắng đêm tương bồi, ngày nóng thì tự mình quạt cho hắn. Ngày đông thì hâm cháo cho hắn, Hoằng Trì đế có chi hen xuyễn, hoàng hậu chẳng những tự mình chăm sóc, chứ không mượn tay cung nữ khác, hơn nữa Trương gia trên dưới cũng rải khắp thiên hạ, tìm kiếm thuốc hiếm cho thiên tử, cũng thường xuyên ở trong phủ tổ chức hoạt động cầu phúc, cầu thọ thiên tử.

Một gia tộc có thể được thánh sủng tất nhiên có đạo lý của nó, sự ân sủng của hoàng đế không chỉ bởi vì Trương gia là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu. Có đôi khi một số việc họ làm ra quả thực khiến Hoằng Trì đế từ nhỏ thiếu hơi ấm gia đình thực sự rất cảm động, đây cũng là một trong những nguyên nhân vô số ngôn quan hạch tội hai huynh đệ Thọ Ninh Hầu Kiến Xương Bá, mà Hoằng Trì đế anh minh vẫn chậm chạp không muốn xử lý bọn họ.

Ưu điểm của Trương hoàng hậu rất nhiều, nàng ta cũng không hỏi đến chính sự, cũng nghiêm cấm hai đệ đệ trong nhà tham gia vào chính sự. Nàng ta chấp chưởng hậu cung, hiếu thuận với Thái Hậu, dạy dỗ Thái tử, có thể nói là điển phạm giúp chồng dạy con, Minh triều khắc long bản Trường Tôn hoàng hậu.

Nhưng mà có có ai toàn vẹ hoàn mỹ cả. Trương hoàng hậu có khuyết điểm, đó chính là bao che, bao che khuyết điểm cho trượng phu, bao che khuyết điểm cho nhi tử, bao che khuyết điểm cho đệ đệ.

Sau khi nàng ta nghe nói đệ đệ Trương Hạc Linh bị Tần Kham đá xỉu, có thể nói là Trương hoàng hậu một đời hiền hậu cũng nổi bão.

Hoàng hậu không thể điều võ sĩ trong cung báo thù cho đệ đệ của nàng ta, nhưng nàng ta có thể điều thái giám.

Một đạo ý chỉ ra khỏi cửa cung, Tần Kham mạo phạm quốc thích, đánh hai mươi trượng.

Chấp hình tất nhiên là thái giám, Đông Hán Hán công Vương Nhạc có được tin tức này sớm nhất, lập tức mừng rỡ như điên, hận không thể dùng nắm xương già của mình tự chấp hình, Hán công liếc một cái, các tiểu hoạn quan phía dưới tất nhiên biết ý tứ của lão tổ tông.

Mấy tên tiểu hoạn quan phụng ý chỉ của hoàng hậu nương nương, cao hứng phấn chấn như ngày tết ra khỏi cửa cung, tới thẳng Kinh vệ Chỉ huy sử ti.

Chấp hình trong Đại lao, bọn họ ngay cả hình thức bên ngoài cũng lười chẳng muốn làm, mấy cây gậy đánh chết thằng chó từng đắc tội với Hán công đó.

****
****

Thọ Ninh Hầu Hoành hành kinh sư vô địch thủ bị một Cẩm Y vệ Thiên hộ nho nhỏ đánh ngất, chuyện này ở trong kinh sư đang bình tĩnh giống như nắm vào một viên đá lớn, dấy lên không chỉ là gợn sóng, mà là kinh đào hãi lãng.

Thọ Ninh Hầu thành danh kinh sư nhiều năm, cùng với Kiến Xương Bá cá mè một lứa, ỷ vào thân phận quốc thích ức hiếp quan viên và dân chúng, nếu luận về tiếng xấu về hai người, đủ để người cả kinh sư dùng nước miếng dìm chết trăm lần, quả thực là người gặp người giận, quỷ thấy quỷ sầu, có hoàng đế và hoàng hậu che chở, văn võ cả triều, dân chúng toàn thành, không một ai dám làm gì họ. Hôm nay lại nghe nói có Cẩm Y vệ Thiên hộ không ngờ đá cho Thọ Ninh Hầu hôn mê, các quan viên và dân chúng không khỏi vỗ tay vui mừng, đều vui sướng Thọ Ninh Hầu ác có ác báo.

Cẩm Y vệ Thiên hộ kia làm chuyện mà mọi người muốn làm nhưng lại không dám làm, tên của hắn từ ngày hôm nay bắt đầu chính thức được ghi tạc trong lòng dân chúng phố phường kinh sư và văn thần võ tướng trong triều.

Thành danh chính là chuyện dễ dàng như vậy đấy, chỉ cần làm ra một chuyện khiến vạn chúng chờ mong, thanh danh tất nhiên sẽ lan nhanh tới chóng mắt.

Đáng tiếc thành danh phải trả giá lớn mới có, có đôi khi cái giá này chính là sinh mệnh.

Chương 111: Sóng gió triều đình (2)

Khi Tiểu hoạn quan khoáng đại kỳ da da hổ của hoàng hậu cao hứng phấn chấn lao tới nha môn Kinh vệ Chỉ huy sử ti, trong một gian sương phòng nhỏ của nha môn Hộ bộ kinh sư, một vị nam tử trung niên tướng mạo chính phái, râu xanh phất phơ mặc quan phục, thần thái ngưng trọng cầm bút, một đôi mắt chính khí mà hơi phóng túng nhìn chằm chằm tấu chương trên bàn.

Nam tử trung niên họ Lý, tên Mộng Dương, tự Hiến Cát, tuy rằng tên chỉ khác Lý các lão đương triều có một chữ, nhưng hai người tuyệt không có nửa điểm quan hệ thân thích, Lý Mộng Dương hiện giờ chỉ là một chủ sự Hộ bộ, chức quan ở trong triều rất nhỏ, một tiểu kinh quan lục phẩm ngay cả tư cách vào triều sớm cũng không có, nhưng nếu nói tới danh khí của hắn trong lâm thì Lại như mặt trời ban trưa, đi đường mang theo gió.

Hắn là tiến sĩ năm Hoằng Trị thứ sáu, tài văn chương lớn, tính tình cũng lớn, hắn rất bất mãn đối với văn bát cổ và văn phong thai các thể của Đại Minh hiện giờ, cho rằng cái này là cổ hủ đần độn, trói buộc tư tưởng và sáng ý của người đọc sách, đại lực đề xướng tư tưởng phục cổ văn học "Văn tất Tần Hán, thơ tất Thịnh Đường". Đương nhiên, tính cách của tính cách cũng ghét ác như thù, thuộc về phẫn Thanh điển hình.

Lão phẫn Thanh đang viết sớ. Khi tin tức Tần Kham một cước đá ngất Thọ Ninh Hầu rơi vào tay nha môn Hộ bộ, Lý Mộng Dương hưng phấn, vì thế nhảy ra lục sớ hạch tội Thọ Ninh Hầu đã viết từ mấy tháng trước, sớ vẫn ở đáy hòm, hôm nay lật lại sáng tác thêm, bên trong hạch tội Thọ Ninh Hầu hơn mười tội lớn, bao gồm hành hạ gia phó đến chết, bắt nhốt vòng địa trái phép. Lũng đoạn thị trường, vân vân... những tội trạng này các ngôn quan sớm đã tham khảo vô số lần, nhưng vẫn bị Hoằng Trì đế giữ mà không phát.

Lý Mộng Dương nhìn chằm chằm tờ sớ, suy tư rất lâu, trịnh trọng nhấc bút ghi thêm một tội danh của Thọ Ninh Hầu: "Thèm muốn

mỹ tỳ của đồng nghiệp, rắp tâm cướp đoạt, hành động ngông cuồng này tội thực đáng tru."

Viết xong lạc khoản, cẩn thận thổi khô nét mực, lại đọc lại một lần. Lý Mộng Dương hài lòng gật đầu, sau đó đứng lên, trong mắt là một mảng chính nghĩa trầm tĩnh.

"Người đâu, chuẩn bị kiệu, bản quan muốn vào cung diện thánh."

Quan viên Lục phẩm vốn không có tư cách vào cung diện thánh, có điều Lý Mộng Dương lại là ngoại lệ, bởi vì danh khí của hắn trên văn đàn, cũng bởi vì Hoằng Trì đế là hoàng đế chịu nghe can gián, bắt đầu từ những năm Hoằng Trị, Hoằng Trì đế đã dặn thái giám trong cung và tướng quân đại hán trực gác, mỗi ngày trước lúc cấm cung, phàm có quan viên vào can gián thượng sớ, không luận phẩm giai cao thấp, đều có thể vào cung diện bẩm.

Trên mặt Lý Mộng Dương nổi lên nụ cười lạnh.

Đang lo không có cớ hạch tội Thọ Ninh Hầu, hôm nay lại có được tin tức tốt như vậy, chẳng lẽ không phải ý trời?

Giờ đã là cuối mùa thu, tiểu hoạn quan trực gác cho thêm than vào lò ở trong các Đông Noãn điện Văn Hoa, lờ mờ tản mát ra mùi hương thoang thoảng.

Hoằng Trì đế thấy thân dân không thích lễ nghi phiền phức, không phải trường hợp chính thức thì không cần quỳ lạy, đối với đại thần đức cao vọng trọng, như tam lão nội các, đều gọi là "Tiên sinh", bình dị gần gũi lại không tổn hại tới sự tôn quý của đế vương.

Lúc này trong các Đông Noãn, Lý Mộng Dương quỳ gối trên thảm đó mặt hướng về phía Hoằng Trì đế, thần sắc oán giận kích động.

"Bệ hạ trị quốc hơn mười năm, chăm lo việc nước, trọng hưng Đại Minh, đã thành minh quân, như cớ sao lại thiên vị tư tình? Quốc pháp lớn hơn tình pháp, cái này là chính đạo, Thọ Ninh Hầu làm nhiều chuyện trái pháp luật, hôm qua không ngờ ngang ngược đi cướp mỹ tỳ nhà Thiên hộ, thiên tử chi đô, long hưng chi địa của Thành Tổ, giờ lại thành viên lâm tư gia của Thọ Ninh Hầu, ra tay

cướp đoạt không hề cố kỵ, hầu tước ngoại thích vốn không thể tham gia vào chính sự. Thiên hộ không nghe, hai người tranh chấp đánh nhau, hắn lại có gan điều động kinh vệ nha môn, bắt Thiên hộ thân quân thiên tử vào tù, việc này nếu không truy xét, xin hỏi bệ hạ, quốc pháp còn dùng làm gì?"

Thân hình đang ngồi nghiêng trên giường của Hoằng Trì đế dần dần thẳng lại, cẩn thận hỏi một phen, lúc này mới hiểu rõ sự việc từ đầu đến cuối.

Nhíu mày nhớ một lúc lâu, Hoằng Trị trầm ngâm nói: "Cẩm Y vệ Thiên hộ tên là Tần Kham... Không phải Tần Kham lần trước bị các phiên tử Đông Hán vây công Thiên hộ sở à?"

Việc Đêm đó cả thành đều biết, Lý Mộng Dương tất nhiên cũng biết, có điều hắn cũng như mọi người, chỉ biết bề ngoài.

"Bệ hạ, chính là người này."

Hoằng Trì đế cúi đầu đọc sớ, không khỏi cười khổ, người này cũng xui xẻo thật, vừa bị Đông Hán đốt nhà, giờ lại bị Thọ Ninh Hầu nhốt vào đại lao - bát tự của người này có phải quá nhẹ không?

Hiện tại vấn đề là... người Lý Mộng Dương muốn xử là cậu em vợ của hắn.

Hoằng Trì đế anh minh không sai, nhưng cũng không phải thánh nhân không có tư tâm, nói thật, hắn rất không muốn xử trí Thọ Ninh Hầu, tuy nói Thọ Ninh Hầu hành sự hơi ương ngạnh, dù sao cũng là đệ đệ của hoàng hậu, họ Chu hắn đời này chỉ có một hoàng hậu, thường ngày vừa kính trọng vừa thương yêu nàng ta, nếu nếu vì chuyện này mà xử trí đệ đệ của hoàng hậu, không biết nàng ta sẽ làm mặt lạnh với mình bao ngày nữa.

Trầm ngâm một lát, Hoằng Trì đế đang định tìm lý do, như trước kia dùng Thái Cực cho qua chuyện này thì lại nghe hoạn quan đứng ở ngoài điện kêu lớn: "Bệ hạ, Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh cầu kiến, Lại bộ hữu Thị Lang Vương Ngao cầu kiến, Chiêm sự phủ Tả xuân phường Đại học sĩ Dương Đình Hòa cầu kiến.

Hoằng Trì đế ngẩn người: "Nhiều người như vậy tới gặp trẫm, có

việc không thể nói ở lâm triều được à? Cho vào."

Vương Quỳnh, Vương Ngao, Dương Đình Hòa ba người mặc quan bào màu đỏ, không nhanh không chậm sải bước, thần sắc thong dong đi vào trong điện, khom người thi lễ với Hoằng Trì đế.

Không đợi mọi người mở miệng, lại nghe hoạn quan ngoài điện giọng the thé nói: "Hoàng hậu nương nương giá lâm."

Dứt lời, Trương hoàng hậu mỉm cười đi vào, vẻ lộng lẫy khiến người ta không dám nhìn thẳng, phía sau nàng ta là thái giám bình bút của ti lễ giám, Đông Hán Hán đốc Vương Nhạc và đệ đệ của nàng ta Kiến Xương Bá Trương Duyên Linh.

Ba người tới rất khéo, cơ hồ là bấm giờ rồi cùng bước vào trong điện.

Đám đại thần Vương Quỳnh đều đứng dậy khom người chào Trương hoàng hậu.

Hoằng Trì đế mỉm cười: "Hôm nay là ngày gì mà ai nấy đều chạy tới chỗ trẫm nhanh vậy."

Vương Quỳnh chắp tay bẩm: "Bệ hạ, thần nghe nói Thọ Ninh Hầu bị Cẩm Y vệ Thiên hộ nào đó đánh hôn mê. Thần chính vì việc này mà đến."

Hoằng Trì đế cười khổ, chỉ chỉ Lý Mộng Dương, nói: "Lý chủ sự cũng vì việc này, các ngươi chẳng lẽ đều đã thương lượng trước? Đức Hoa tiên sinh có ý kiến gì?"

Vương Quỳnh nói: "Bệ hạ, phẩm hạnh của Thọ Ninh Hầu..."

Tiếng hơi khựng lại, không khỏi liếc Trương hoàng hậu một cái, thấy Trương hoàng hậu vẫn mỉm cười, Vương Quỳnh cắn răng một cái. Nói thẳng: "Phẩm hạnh của Thọ Ninh Hầu không đứng đắn, quan dân cả kinh sư đều rõ, việc hôm qua cũng chính là vì muốn cướp mỹ tỳ của Thiên hộ mà nên, thứ cho thần nói thẳng, Thọ Ninh Hầu gieo gió gặt bảo, lại liên luỵ để Thiên hộ vô tội phải vào ngục, đây không phải là chi đạo nhân quân trị quốc, thần cho rằng, chuyện nhà trời tức là chuyện thiên hạ. Nhà trời không thịnh, thiên hạ long đông, việc này không thể nuông chiều. Vì danh

dự của thiên gia, bệ hạ phải nghiêm trị Thọ Ninh Hầu."

Chương 112: Sóng gió triều đình (3)

"Ngươi... Ngươi nói bậy!"

Vương Quỳnh nói còn chưa xong, Trương Duyên Linh đứng bên cạnh Trương hoàng hậu tức giận ngắt lời hắn.

"Anh ta thủ pháp giữ bổn phận, cái gì mà cướp mỹ tỳ, Vương đại nhân, ngươi chính mắt thấy à? Thiên hộ họ Tần đó một lời không hợp liền đột nhiên xuất thủ, đá cho anh ta hôn mê bất tỉnh, hiện tại Vương đại nhân không nói tới trừng trị tên Thiên hộ đã động thủ đó, ngược lại muốn nghiêm trị gia huynh, chẳng lẽ không phải đổi trắng thay đen ư?"

Lông mi trắng Vương Quỳnh nhướn lên, Lạnh giọng nói: "Đen chính là đen, trắng chính là trắng, thiên hạ bất kỳ chuyện gì cũng có định tính, một mình lão phu há có thể tùy ý đảo lộn? Kiến Xương Bá nếu không phục, ngại chi mà không mời Thọ Ninh Hầu và Thiên hộ họ Tần đó chính diện đối chất?"

Lý Mộng Dương là lão phẫn thanh điển hình, Hơn nữa đối với Thọ Ninh Hầu cũng bất mãn, nghe vậy lập tức nói: "Thần tán thành lời nói của Vương đại nhân, đạo lý không biện bạch thì không rõ, bệ hạ sao không gọi hai người tới đối chất chính diện?"

Hai người Vương Ngao, Dương Đình Hòa đi cùng với Vương Quỳnh vốn cũng là vì chuyện này mà đến. Vì thế hai người cũng gật đầu phụ họa.

Kiến Xương Bá thì là lăng đầu thanh điển hình, thấy mấy vị đại nhân trong triều cứ đòi đối chất chính diện, tựa hồ hôm nay nhất định phải đạt được mục đích nghiêm trị Thọ Ninh Hầu, không khỏi rất là phẫn nộ, cũng không quản có thất nghi trước ngự giá hay không, lớn tiếng cãi cọ với các đại thần.

Trương hoàng hậu thấy hai bên ầm ĩ, đôi mi thanh tú dần dần nhíu lại, thầm tức giận đệ đệ mình nhân duyên ở trong triều quá kém,

quả thực người ghét chó oán, thật không hiểu mấy năm nay hắn có phải đào mộ văn võ cả triều lên nhiều quá hay không mà sao ai cũng ghét đến vậy?

Hoằng Trì đế như đau đầu day day Thái Dương, chậm rãi nói: "Được rồi, cãi đi cãi lại thì có kết quả gì? Lý Mộng Dương nói đúng, đạo lý không biện bạch thì không rõ, gọi người tuyên Thọ Ninh Hầu và Tần Kham tiến cung, chính diện luận trắng đen việc này là được."

Hoàng đế đã mở miệng, mọi người đều không phản đối, nhưng Vương Nhạc đứng sau lưng hoàng hậu thì sắc mặt lại biến đổi.

Tiểu hoạn quan đi đình trượng đã rồi khỏi cửa cung tới thẳng nha môn kinh vệ, Tần Kham này ngay cả sống hay chết cũng khó nói, đám nhãi con tâm độc thủ lạt xuống tay thâm cỡ nào, Vương Nhạc minh bạch hơn bất kỳ ai.

Ánh mắt thoáng nhìn cửa điện, hoạn quan đứng gác lập tức hiểu ý gật gật đầu, lặng lẽ lui ra, sau đó như điên chạy tới cửa cung.

Tần Kham vốn nên chết, nhưng hắn hiện tại không thể chết được, hắn nếu chết, Vương Nhạc khẳng định cũng xui xẻo, tuy nói đình trượng là hoàng hậu hạ ý chỉ, nhưng Vương Nhạc hắn dám để hoàng hậu gánh cái nồi đen này ư?

Tần Kham đeo còng tay, tựa vào đại lao ẩm ướt âm u trong nha môn kinh vệ.

Cửa nhà tù đã mở, mấy tên hoạn quan mặc mặc áo nâu cười lạnh, mỗi người cầm trong tay một cây gậy to cỡ cánh tay.

Đình trượng, sản vật đặc sắc của vương triều Đại Minh, khởi nguyên từ khai quốc hoàng đế Chu Nguyên Chương, cũng không biết lão Chu lúc nhỏ phải trải qua ám ảnh nghĩ lại mà kinh thế nào, đặc biệt thích đánh vào mông người khác, phàm là có người chọc giận, hắn xúc phạm hắn, khiến hắn nhìn không vừa mắt, hết thảy là đình trượng hầu hạ, trong những năm Hồng Vũ làm đại thần là chức nghiệp nguy hiểm cao, vạn nhất chọc giận hoàng đế Hồng Vũ, muốn sống sót trừ phải xem mũi chân thái giám xèo hướng nào ra, còn phải xem thịt ở moogn mình dày bao nhiêu.

Tần Kham nghiêm trọng hoài nghi khi lão Chu chinh phạt thiên hạ bị trĩ, không thể chịu nổi khi nhìn thấy mông của các đại thần hoàn mỹ không sứt mẻ, mọi người đau cả mới vui.

Mấy tên tiểu hoạn quan vây quanh Tần Kham cười lạnh, giống như mèo vườn chuột nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Loại cảm giác này rất không ổn, giống như trên đường đi học về bị mấy thằng lưu manh trấn lột.

"Hì hì, cũng là tướng công trắng trắng tròn tròn." Một tiểu hoạn quan cười nói.

"Họ Tần, tử kỳ của ngươi đến rồi, tuổi không lớn, nhưng là một tay hảo thủ gây họa. Trước đắc tội với Hán công chúng ta, sau lại đánh hôn mê Thọ Ninh Hầu, ngươi đừng hòng tiếp tục được sống trên thế gian này, hôm nay để các ông tiễn ngươi lên đường." Một hoạn quan khác trong nụ cười xen lẫn sát khí nồng đậm.

Tần Kham vẻ mặt căng thẳng, trong lòng không khỏi trở nên bi thương.

Đi tới thế giới này không được, một năm cho rằng mình đã buộc chặt với thời đại xa lạ này, thì ra mình vẫn chỉ là khách qua đường, hôm nay sẽ phải chết trong phòng giam này sao?

Nghĩ một lúc, Trong lòng không khỏi tràn ngập hận, tức giận, giận gì, hắn không thể nói rõ ra được.

Đông phong ác, hoan tình bạc.

Thân bất do kỷ tới thế giới này, lại thân bất do kỷ rời khỏi thế giới này, vì sao vận mệnh của ta luôn không thể do mình nắm giữ? Dựa vào cái gì mà vận mệnh luôn nằm trong tay người khác?

Tần Kham im lặng không nói gì, hốc mắt dần dần sung huyết, đỏ bừng. Giống như dã thú bị thương nhốt trong lồng, điên cuồng và cáu tiết.

Chết thì chết, nhưng ta cho dù chết thì cũng phải kéo theo mấy tên làm đệm lưng, Tần Kham ta sống hai đời, chưa bao giờ làm mua bán lỗ vốn!

Các Hoạn quan đang cười, Tần Kham không ngờ cũng cười.

"Mấy vị công công, đừng nói ta không nhắc nhở các ngươi, đánh mông ta không ngại, nhưng tốt nhất đừng lột quần ta."

"Vì sao?"

Tần Kham thở dài: "Bởi vì ta bị trĩ... Điển cố hoa cúc tàn rơi đầy đất các ngươi khẳng định không biết rồi. Nhưng các ngươi chắc biết hậu quả là gì?"

"Hả... Hậu quả gì?"

" Không phải máu hắt lên mặt các ngươi, mà là cứt, xin lỗi, hoàn toàn là do không nhịn được."

Các Hoạn quan ngơ ngác nhìn nhau: "..."

"Còn nữa, gậy trong tay vị công công này vì sao có lỗ hổng?"

"Đâu ra..."

" Chính là chỗ này này... ngươi cầm tới đây, đúng, thấy chưa? Chính là chỗ này này?"

Đợi cho hoạn quan đến gần, Tần Kham bật dậy, chộp lấy gậy. Hét lớn một tiếng, gậy hung hăng đập xuống, bổ lên đầu một tên hoạn quan.

"Đám chó thiến các ngươi không cho ta sống, ta cũng sẽ không cho các ngươi sống! Mọi người liều mạng đi!" Hình tượng nho nhã của Tần Kham không còn sót lại chút gì, lúc này hắn giống như người điên, cầm gậy không đầu không đuôi vụt đám hoạn quan.

Các hoạn quan Vốn đang đắc ý dào dạt sợ ngây người.

Bọn họ không ngờ một thư sinh văn nhược đã đi đến tuyệt lộ, hoàn toàn không có bất kỳ hy vọng sống sót gì, sắp chết lại có một cỗ đảm lượng trào lên, hơn nữa dâng trào điên cuồng.

Cho tới khi hoạn quan thứ hai bị Tần Kham vụt trúng đầu, quyết đoán té xỉu đi luận đạo với Phật tổ, các hoạn quan lúc này mới giật

mình, giống như con gái nhà lanh ở trên đường gặp phải lưu manh biến thái, hoảng sợ hét lên.

Vì thế trong phòng giam xuất hiện một màn rất quỷ dị, một phạm nhân văn nhược đeo còng sát vung gậy đuổi giết mấy tên hoạn quan, các hoạn quan chạy dọc theo mép nhà tù, kêu cha gọi mẹ, nước mắt giàn giụa, một vòng lại một vòng, rèn luyện khí lực, bổ sung nhân sinh cho bọn họ...

"Hán công có lệnh! Thủ hạ lưu tình, không thể giết Tần Kham, bệ hạ muốn gặp hắn, đám nhãi con các ngươi ngàn vạn lần phải giữ..."

Hoạn quan từ trong cung chạy vội ra lao vào nhà tù, hổn hển nhìn thấy một màn quỷ dị nhất từ lúc chào đời tới nay, cả kinh tới tròng mắt như lòi cả ra.

Chương 113: Sóng gió triều đình (4)

Năm ba tên hoạn quan vốn được phái tới đánh Tần Kham đang mặt mũi bầm dập quỳ thành một hàng trong phòng giam, hai tay giơ lên cao, ai nấy ủ rũ, thút thít nức nở, ủy khuất cầu xin thương xót, bộ dạng so với mấy con chó trông nhà còn sinh động hơn mấy phần.

Tần Kham thì cầm gậy ngồi xổm trước mặt họ, lần lượt thẩm vấn.

"Các ngươi thực sự không luyện qua Quỳ Hoa Bảo Điển?"

"Ông nội, không thật mà..."

"Không lừa ta chứ? Gậy của ta không nhận người đâu."

"Ông nội, chúng con nếu luyện qua công phu mà ngài nói, còn bị ngài đánh cho thành thế này ư? Ông nội à, xin ngài, giảng chút đạo lý được không?"

Tần Kham thở dài, thì thầm: "Chẳng lẽ Kim lão tiên sinh gạt ta? Không nên đâu... Đông Phương Bất Bại thích thêu hoa cũng gạt người à?"

Vẻ mặt ôn hoà vỗ vỗ vai một hoạn quan, Tần Kham cười rất thân mật: "Ngoan, trong cung vị công công nào thích thêu hoa, nói cho ta biết tên đi..."

Tần Kham bình yên vô sự, công nhờ sức chiến đấu yếu ớt của đám hoạn quan, hắn không ngờ mình cũng có lúc đại sát tứ phương.

Hoạn quan từ trong cung chạy đến truyền lệnh hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm Tần Kham, chỉ thấy chính giữa nhà tù, Tần Kham đeo gông trên tay cầm một cây gậy, uy phong lẫm lẫm đứng trong phòng giam, trước người hắn là mấy tên hoạn quan hai tay giơ lên cao, mặt mũi bầm dập, máu tươi giàn giụa, bộ dạng thành kính giống như tín đồ bái thần trong miếu.

Một màn Rất rung động, khiến cho hoạn quan truyền lệnh sau một lúc lâu vẫn chưa hồi thần, hắn chẳng thể nào nghĩ ra được, mấy hoạn quan này rõ ràng cầm gậy tiến vào nhà lao chuẩn bị lấy mạng Tần Kham, vì sao lấy mạng lại thành quang cảnh như vậy? Giống như bọn họ cố ý tiến nhà tù đưa gậy cho Tần Kham, khóc lúc cầu xin Tần Kham đánh họ một trận, xuống tay ngàn vạn đừng lưu tình...

Thế này không khoa học!

Hoạn quan sắc mặt tái nhợt, dấu hiệu sắp sụp đổ.

Tần Kham quay đầu nhìn chằm chằm tiểu hoạn quan ngoài nhà lao, ánh mắt ném tới, tiểu hoạn quan cả người run lên, ánh mắt của thư sinh văn nhược này dọa người quá, giống như sói.

Năm hoạn quan Trong phòng giam vẫn hai tay giơ cao, không dám cử động.

Hoạn quan chỉ vào nhà tù, nói: "Các ngươi..., đây là..."

Tần Kham cười hòa ái: "Ngươi là muốn hỏi một màn ngươi thấy là sao, đúng không?"

"Đúng.."

Tần Kham đổi sang tư thế thoải mái hơn, cầm gậy chậm rãi nói: "Là như vầy, vừa rồi mấy vị công công này đột nhiên mở cửa lao, sau đó đưa gậy cho ta, thỉnh cầu ta dùng chiêu thức lợi hại nhất trong dời đánh họ thật mạnh, xuống tay ngàn vạn đừng lưu tình..."

Hoạn quan ánh mắt đờ đẫn như cá chết: "....."

"Ta là người phản đối bạo lực, cho nên đối với yêu cầu của bọn họ cảm thấy rất khó xử, nhưng bọn họ thật sự rất có thành ý, quỳ xuống khóc rống chảy nước mắt, nói cái gì ta không đánh thì chính là khinh thường bọn họ, bọn họ sống cũng không có ý nghĩa, không bằng đâm đầu tự tự mà chết ở trước mặt ta..."

"Cho... cho nên?"

Tần Kham lộ ra vẻ mặt làm việc thiện không cầu được khen: "Cho

nên. Thịnh tình không thể chối từ, nếu đổi ngươi là ta thì ngươi cũng giúp thôi. Dù sao giúp người là gốc rễ của khoái hoạt."

Hoạn quan hai má run run.

Quay đầu mỉm cười nhìn năm hoạn quan đang quỳ, Tần Kham cười rất tươi: "Các ngươi nói xem chuyện có phải là vậy hay không?"

"Tần Thiên hộ nói đúng, chính là như vậy." Năm hoạn quan phi thường thức thời, đồng thanh nói.

Không thể không công nhận, trong tay tên thiên sát còn cầm gậy, mà bọn họ vẫn ở trong phạm vi dễ bị ăn đòn, mấy vị hoạn quan mặc dù không thể được xưng là hảo hán, nhưng cũng biết đạo lý nhân sinh không chịu thiệt trước mắt.

Tiểu hoạn quan Truyền lệnh hai má vẫn còn đang run rẩy....

Loại chuyện ma quỷ này hắn cũng nói ra được, hoạn quan mặc dù ở trong cung, trước mặt các quý nhân giống như đồ hèn, nhưng cũng không đến mức hèn như vậy.

"Nói chính sự đi, vị công công này tới làm gì? Chẳng lẽ cũng như mấy vị công công này nhờ ta giúp?"

Hoạn quan vội vàng lắc đầu: "Phụng lệnh của bệ hạ, tuyên Tần Kham tiến cung."

Tần Kham mỉm cười, sinh cơ... có lẽ chính ở cuộc gặp này.

Lao đầu cởi bỏ xiềng xích, Tần Kham chậm rãi đi ra khỏi cửa lao, bên ngoài ánh nắng chói mắt, hắn hơi híp mắt lại, hít sâu một hơi. Hương vị Tự do thật tuyệt.

"Tần Thiên hộ... Ngài hay là đưa gậy trong tay cho ta đi."

"Không được, các ngươi khiến ta rất không có cảm giác an toàn."

"Ngài cầm gậy ở cửa cung thì không thể vào được đâu."

"Vậy sẽ giao cho đại hán tướng quân Cẩm Y vệ trước cửa cung."

"Ài, ngài... việc gì phải vậy."

"Diệu dụng của gậy của Nam nhân thái giám các ngươi không hiểu đâu.

Trong Điện Văn Hoa vẫn đang cãi nhau.

Đầu Hoằng Trì đế như to ra, Trương hoàng hậu ngồi bên cạnh hắn lại không nói gì, ung dung mỉm cười, Thọ Ninh Hầu, đối tượng cãi nhau của các đại thần và Kiến Xương Bá hoàn toàn không liên can tới nàng ta, nàng ta chỉ là người bàng quan mà thôi.

Đây cũng là cách làm nhất quán của Trương hoàng hậu, bất luận cưng chiều bao che khuyết điểm như thế nào, trước mặt các đại thần trên triều đường nàng ta trước giờ không bao giờ tỏ bất kỳ thái độ gì, bộ dạng như muốn giết muốn chét đệ đệ của nàng ta thế nào cũng được, rất chí công vô tư, buổi tối vừa chui vào chăn lại bắt đầu thủ thỉ thổi gió vào tai Hoằng Trì đế. Gió ở gối so với bão còn lợi hại hơn, thổi nhẹ một cái, tấu chương hạch tội của ngôn quan văn thần cả triều lập tức tan thành mây khói.

Đông cung Thái tử Chu Hậu Chiếu cũng tới, hắn thuần túy là tới góp vui, nghe nói điện Văn Hoa đang ầm ĩ, hơn nữa có liên quan tới việc cữu cữu của mình và Tần Kham mới quen, Chu Hậu Chiếu thích góp vui, hơn nữa rất có tinh thần tham dự, vì thế hứng trí bừng bừng chạy đến điện Văn Hoa.

Sự thảo phạt của Đám người Vương Quỳnh, Lý Mộng Dương đối với Thọ Ninh Hầu đã đạt tới cao trào.

Lần này bọn họ là có chuẩn bị mà đến, Lý Mộng Dương chẳng những chuẩn bị tấu chương hạch tội, còn mang đến cả những ghi chép về bao năm qua Thọ Ninh Hầu cướp ép nông địa, ức hiếp dân chúng.

Trong mắt quan văn Đại Minh không thể có sạn, đặc biệt là loại sạn như Thọ Ninh Hầu, thật vất vả lắm mới đợi được cơ hội Tần Kham xung đột với Thọ Ninh Hầu để mượn đề tài nói chuyện của mình, hôm nay nếu không xin được bệ hạ tước tước vị của Thọ Ninh Hầu, bọn họ sẽ không bỏ qua.

Luận về tài ăn nói, Kiến Xương Bá đương nhiên không phải đối thủ của những quan văn kinh nghiệm này, thấy từng tội trạng xúc mục kinh tâm được đưa ra, Kiến Xương Bá mặt đỏ bừng, lắp bắp một lúc rồi giậm chân khóc lóc om sòm: "Các ngươi rõ ràng nói xấu quốc thích! Mấy thứ này các ngươi thuận miệng mà nói, thuận tay mà viết, muốn viết thế nào thì viết như thế, nhưng các ngươi có bằng chứng không?"

Lý Mộng Dương cả giận nói: "Xa không nói, chỉ nói việc Thọ Ninh Hầu cướp mỹ, trong nhà Cẩm Y vệ Thiên hộ Tần Kham, lại bắt người ta vào lao ngục, việc này cả thành đều biết, ngươi dám nói là chúng ta nói xấu không?"

Lông mi trắng Vương Quỳnh nhướn lên, bẩm Hoằng Trì đế: "Bệ hạ, Thọ Ninh Hầu những năm gần đây làm nhiều chuyện trái với pháp luật, thực sự nên trị, nếu không danh dự nhiều năm qua của bệ hạ sẽ mất trên người quốc thích, thần xin bệ hạ, tước tước vị của Thọ Ninh Hầu."

Đám người Lý Mộng Dương, Dương Đình và Vương Ngao đều khom người, trăm miệng một lời nói: "Thần xin bệ hạ, tước tước vị của Thọ Ninh Hầu."

Chương 113: Sóng gió triều đình (5)

Sắc mặt Trương hoàng hậu lờ mờ tái đi, nụ cười rõ ràng có chút cứng ngắc. Vẫn cắn răng không nói một lời, ánh mắt liếc về phía Kiến Xương Bá một cái, trong lòng thở dài ảm đạm, hai đệ đệ không ra gì này, thật hao tổn tâm trí...

Đầu Hoằng Trì đế càng đau hơn, cười khổ nhìn về phía Thái tử Chu Hậu Chiếu, không biết là khảo nghiệm hắn hay là không muốn đối mặt với đề tài.

"Hoàng nhi. Ngươi nói thử đi, ngươi là ngươi là hoàng đế, chuyện này ngươi nên xử trí như thế nào?" Trong mắt Hoằng Trì đế tràn ngập sủng ái. Hắn chỉ có một đứa con trai, không chiều không được.

Chu Hậu Chiếu tựa hồ không hề e ngại phụ thân, lúc này đang ngồi hai chân vắt lên bàn sưởi. Miệng ăn vải cung nữ đút, vừa văn miệng vừa dính vỏ, Hoằng Trì đế cười cười sủng ái, cẩn thận lau giúp hắn.

"Nếu ta là hoàng đế, ta sẽ đánh mông cữu cữu, phụ hoàng, gia phó của phủ Thọ Ninh Hầu cướp nữ nhân nhà Tần Kham, Nhi thần tận mắt nhìn thấy, những người đó rất hỗn trướng, toàn bộ đáng chết. Về phần Tần Kham kia. Ừ, Tần Kham rất oan, nên thả hắn ra, sau đó điều vào đông cung chơi với ta... Khụ khụ, không đúng. Đọc sách với ta."

Trương hoàng hậu nghe vậy, không khỏi tức giận, hắn không thể nhét nhi tử bảo bối này vào bụng rồi đẻ lại, ai cũng nói cậu là thân nhất, mà đứa nhi tử ngốc này làm sao mà khửu tay cứ treo bên ngoài vậy?

Đám đại thần Vương Quỳnh, Vương Ngao nhíu mày. Không nói đến cách xử trí việc này của Thái tử quá mức nực cười, chỉ nhìn một cách đơn thuần thái độ của hắn lúc này, một chân gác lên bàn, chân kia thõng xuống lắc lư, miệng thì tóp tép, vụn văng khắp nơi,

còn cả nụ cười không đứng đắn đó nữa. Đây là bộ dạng của quốc quân tương lai à?

Tính cách của Vương Quỳnh cương liệt nhất, không nhịn được hừ một cái, vừa định mở miệng răn dạy Thái tử vài câu thì lại nghe thấy giọng the thé của hoạn quan ngoài điện: "Thọ Ninh Hầu đến, Cẩm Y vệ nội thành Thiên hộ Tần Kham đến."

Thọ Ninh Hầu là được người ta nâng vào, bộ dạng rất thê thảm, hai mắt vô thần, mắt xiêu miệng vẹo, toàn thân quấn đầy vải trắng, tỏa ra vị thuốc khó ngửi, Tần Kham chỉ một cước đá hắn hôn mê, nhưng biểu hiện của hắn lúc này giống như bị Cẩm Y vệ nghiêm hình tra tấn, cái đó gọi là hấp hối, lâm chung sắp chết.

Thật sự là một tên gia hỏa khiến người ta vừa giận lại vừa buồn cười.

Tần Kham và Thọ Ninh Hầu gặp nhau ở trước cửa cung, một người được nâng, một người thì tự đi vào cung.

Vào điện, Trương hoàng hậu vừa thấy bộ dạng thê thảm của đệ đệ Thọ Ninh Hầu, không khỏi đau lòng vạn phần, thấy Tần Kham thản nhiên mà đứng, bộ dạng không hề sức mẻ bên cạnh hắn, Trương hoàng hậu mắt phượng hung hăng lườm hắn một cái, rất bất thiện.

Chu Hậu Chiếu vừa thấy Tần Kham mắt liền sáng lên, cũng mặc kệ Hoằng Trị ở đây, từ trên ghế nhảy xuống, chạy đến trước người hắn cười nói: "Tần Thiên hộ quả nhiên đã nhìn qua trường hợp chém giết, ngươi đánh ác nô phủ Thọ Ninh Hầu rất đã, rất hả giận."

Thái tử không đứng đắn, Hoằng Trì đế cười mà không nói, Trương hoàng hậu trợn mắt, Vương Quỳnh thì thật sự không nhìn được nữa, trầm giọng nói: "Thái tử điện hạ, xin chú ý dáng vẻ."

Chu Hậu Chiếu bĩu môi, nói thầm "Lão đầu làm mất hứng", sau đó thì đứng ở một bên, rất có hứng thú quan sát dáng vẻ bị thương lộ ra rất khoa trương của Thọ Ninh Hầu.

Hoằng Trì đế nhíu mày nhìn Thọ Ninh Hầu đang hấp hối một cái,

lúc này mới nhìn thẳng vào Tần Kham, nói: "Tần Kham, hôm qua ngươi vì sao có tranh chấp với Thọ Ninh Hầu, ngươi cứ cẩn thận mà nói, không được có nửa câu dối trá khi quân."

Tần Kham chậm rãi quỳ xuống trước mặt Hoằng Trì đế, hai tay xòe ra, triển lãm áo tù nhân màu xám vẫn chưa thay của mình, buồn bã cười nói: "Bệ hạ, bộ dạng của thần như vậy, kỳ thật đã nói rõ tất cả, việc gì phải nhiều lời."

Kiến Xương Bá nhìn Tần Kham, trong mắt đầy vẻ uy hiếp: "Tần Thiên hộ, các vị đại nhân trong điện nói huynh trưởng ta muốn cướp mỹ tỳ trong nhà ngươi, cho nên các ngươi mới xảy ra tranh chấp, có phải thế không? Nghĩ kỹ rồi hẵng nói.

Tần Kham cúi đầu không nói gì, trong lòng dâng lên sự phẫn nộ ngập trời.

Đây là thời đại gì vậy? Quyền quý hoành hành, người tốt không nơi nương tựa, Thọ Ninh Hầu một câu ta muốn đôi song sinh đối với, mình lại không thể không đưa các nàng và thê tử đi tránh họa, cuối cùng hắn còn rơi vào kết cục chốn lao tù, ngay cả lúc này trước mặt hoàng đế, bọn họ không ngờ cũng dám uy hiếp như thế.

Chẳng lẽ nhân sinh đã tới nước phân ba bảy loại rồi à?

Thản nhiên đón ánh mắt uy hiếp của Kiến Xương Bá, Tần Kham cười lạnh lùng: "Bệ hạ, Thọ Ninh Hầu quả thực muốn chiếm mỹ tỳ trong nhà thần, thần chức nhỏ tiếng bé, nhưng lại to gan lớn mật, quốc thích coi trọng mỹ tỳ của thần, thần nên hai tay dâng tặng, thần không biết tốt xấu, nhưng biết liêm sỉ biết có trách nhiệm, ngay cả thê trong nhà cũng không bảo vệ được thì còn có tư cách làm nam nhân không? Thọ Ninh Hầu dùng quyền tướng, dồng thần vào tù oan, cầu xin bệ hạ giải oan cho vi thần!"

Những lời của Đương sự Tần Kham không nghi ngờ gì nữa đã định tính việc này, Trương hoàng hậu rốt cuộc không nhịn được, nàng ta muốn bảo vệ đệ đệ.

Sóng mắt khẽ chuyển, Trương hoàng hậu mỉm cười nói: "Bệ hạ, cái gì dùng quyền ức hiếp, cái gì chiếm lấy mỹ tỳ, nô tì nghe mà mây mù dày đặc, có điều, Thọ Ninh Hầu bị đánh cho thương tích đầy

mình, ngay cả tiến cung cũng phải nhờ người ta đỡ vào, mà vị Tần Thiên hộ này hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở đây, đây chính là điều mọi người tận mắt nhìn thấy, nếu nói Thọ Ninh Hầu dùng quyền ức hiếp, chỉ sợ không đáng tin? Nô tì nhìn thế nào cũng thấy là Tần Thiên hộ bắt nạt Thọ Ninh Hầu?"

Bất kỳ chuyện nào chỉ cần nữ nhân nhúng tay vào, nhất định là chuyện xấu, cho dù nữ nhân này là hoàng hậu cũng vậy.

Những lời giả ngu giả ngốc, hoàng hậu cười dài nói ra, tính chất của sự việc hoàn toàn biến đổi.

Tất cả mọi người Trong điện nhìn hắn, Chu Hậu Chiếu vẫn cười hì hì, Thọ Ninh Hầu được nâng trên giường mềm thì hợp thời phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, càng thể hiện ra tình trạng bi thương bị Tần Kham khi dễ đến thảm.

Kiến Xương Bá nghe thấy lời nói của hoàng hậu tỷ tỷ, không khỏi tinh thần nhất chấn, quỳ gối trước mặt Hoằng Trì đế than thở khóc lóc: "Bệ hạ không thể tin lời đồn, huynh trưởng ta an phận thủ pháp, tuy là hầu tước nhưng không dám làm ra những chuyện ức hiếp bắt nạt người khác, thế nhân nhiều lời đổ oan, huynh trưởng khó lòng giãi bày, hôm nay bệ hạ thấy rõ rồi đó, xin hỏi các vị đại nhân đang ngồi đây, nói huynh trưởng ta Thọ Ninh Hầu khi dễ Tần Thiên hộ, các vị thấy rõ ràng rồi nhé, có đâu người khi dễ lại bị nằm thoi thóp trên giường, còn người bị khi dễ thì bình yên vô sự hay không?"

Lý Mộng Dương hừ lạnh nói: "Tranh chấp rồi đánh nhau, đánh nhau tất nhiên có thua có thắng, thắng thua thì có thể nói rõ đạo lý thị phi sao? Lời của Kiến Xương Bá không khỏi nực cười rồi."

Trương hoàng hậu hơi biến sắc, lời nói của Lý Mộng Dương là nhằm vào Kiến Xương Bá, nhưng câu chuyện lại do nàng ta bắt đầu, lời này chẳng phải là ám chỉ nàng ta nực cười sao?

Tần Kham không khỏi cảm kích nhìn Lý Mộng Dương một cái.

Chương 114: Sóng gió triều đình (6)

Tần Kham không khỏi cảm kích nhìn Lý Mộng Dương một cái.

Hắn không biết Lý Mộng Dương, nhưng một người xa lạ chịu lên tiếng cho hắn, Tần Kham cảm thấy rất ấm áp, trong triều đình Đại Minh không nhất định đều là người xấu, luôn luôn có mấy người tốt vẫn chưa mất tiết tháo.

Lý Mộng Dương càng nói càng tức giận, vỗ đống tội trạng của Thọ Ninh Hầu trong tay, cả giận nói: "Sở tác sở vi của Các ngươi quan viên dân chúng cả thành có ai không biết? Trước mặt Bệ hạ các ngươi lại giả vờ vô tội, giả vờ thiện lương. Có biết những dân chúng bị các ngươi hại cho cửa nát nhà tan thảm tới thế nào không? Các ngươi khoanh vòng ngàn khoảnh nông địa, vô số nông phu bị bắt thành lưu dân, mang theo con cái lưu lạc ăn xin chung quanh, các ngươi ép giá tơ lụa lá trà kinh sư, từ giữa kiếm lợi, ai không nghe thì bị gia phó của các ngươi đuổi ra khỏi kinh sư, còn cả thủy đảo vận lương phía nam, lừa ngựa phí bắc, muối tư Quan Trung... Kinh sư bị hai người các ngươi biến thành người người oán trách, chướng khí mù mịt. Các ngươi không biết xấu hổ à mà còn giả vờ vô tội trước mặt bệ hạ?"

Những lời này khiến người Trương hoàng hậu và Kiến Xương Bá biến sắc, ngay cả Thọ Ninh Hầu đang nằm trên giường hô hấp cũng trầm trọng hơn.

"Lý chủ sự đừng kích động, việc này trước kia các ngôn quan ngự sử đã nói rồi. Nhưng điều tra thì không tìm được chứng cớ, hôm nay không cần nhắc lại..." Hoằng Trì đế nói xong nhìn Tần Kham, chậm rãi nói: "Tần Kham, trẫm gọi ngươi đến, là muốn làm rõ chuyện, ngươi nói Thọ Ninh Hầu muốn phá nhà cướp mỹ tỳ của ngươi, việc này có đúng không?"

"Thiên chân vạn xác..." Tần Kham quay đầu liếc Thọ Ninh Hầu vẫn đang nằm trên giường mềm, bổ sung: ".. Không chỉ như vậy, Thọ Ninh Hầu còn nhìn trúng cả đầu bếp nữ nhà ta, cũng muốn chiếm.

Thần cảm thấy thấy lạ, đầu bếp nữ nhà ta năm đã hơn bốn mươi, vừa già vừa xấu lại béo, không biết vì sao phong cách của Thọ Ninh Hầu lại không đồng nhất như vậy..."

Mọi người trong điện hít một hơi lạnh: "..."

Thọ Ninh Hầu không giả vờ nổi nữa, Lý Mộng Dương kể nhiều tội trạng của hắn như vậy hắn không phản ứng. Các đại thần nói hắn chiếm mỹ tỳ người ta, hắn cũng không phản ứng, bởi vì hắn chột dạ, hắn quả thật có làm, nhưng nhìn trúng đầu bếp n hơn bốn mươi tuổi lại vừa già vừa xấu thì chuyện này... Hắn thực sự không làm. Rất oan, không thể không đứng ra chứng minh sự trong sạch!

Đồ hèn hạ, từ trước tới giờ chỉ có ta đổ oan cho người khác, không ngờ lại bị người khác đổ oan, hơn nữa lại oan tới ghê tởm như vậy?

Tiết tháo ở đâu? Điểm cuối ở đâu?

"Tuyệt không có việc này! Ngươi... Thúi lắm! Ngươi nói bậy!" Thọ Ninh Hầu từ trên giường bật dậy, chỉ vào mũi Tần Kham mà mắng, thân thủ này, tinh thần này, khí thế rào rạt như, đâu giống người bệnh đang hấp hối không thể nhúc nhích.

Mọi người Trong điện chính mắt nhìn thấy một màn kỳ tích của sinh mệnh, Thọ Ninh Hầu bị thương nặng không trị nổi trong nháy mắt không thuốc mà khỏi, hơn nữa tinh thần quắc thước, khí phách hiên ngang.

Tần Kham cố nhị cười, sờ sờ mũi, nghiêm mặt nói: "Nếu Hầu gia nói tuyệt không có việc này thì chắc là thần nhớ lầm, ngại qua."

Thọ Ninh Hầu tức lắm, tên này là loại người gì vậy.

Vừa định mở miệng mắng thêm vài câu thì lại bỗng nhiên phát giác vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của mọi người trong điện, Thọ Ninh Hầu cả kinh, tiếp theo liền suy yếu vô lức ngã xuống đất, giống như chỉ còn sót lại một hơi thở cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từng tấc, từng tấc bò về phía giường, bò rất gian nan, khí tức mỏng manh, giống như sắp chết.

Trong Điện Văn Hoa yên tĩnh lạ thường, mọi người mở to hai mắt

nhìn chăm chú Thọ Ninh Hầu biểu diễn, không ai nhẫn tâm phá vỡ màn phấn khích này.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trương hoàng hậu lờ mờ bốc lên mấy đạo tuyến, trong ánh mắt tao nhã ung dung lộ ra một cỗ khí thô bạo, nhìn ra được, nàng ta lúc này rất muốn giẫm mấy cái vào đầu tên đệ đệ cực phẩm này, để tạ tội với liệt tổ liệt tông của Trương gia.

Không khí Yên tĩnh cuối cùng cũng bị người ta phá vỡ.

"Ha ha... Oa ha ha ha ha..." Tiếng cười không kiêng nể gì của Chu Hậu Chiếu vang vọng trong đại điện.

Đứa bé khiếu hài hước kém này luôn giỏi phá hoại không khí.

Mọi người lúc này mới lấy lại tinh thần, tính tình của Lý Mộng Dương ngay thẳng nhất, tên gian tặc hoành hành kinh sư Thọ Ninh Hầu này ở trước mặt hoàng thượng cũng dám diễn trò xấu như vậy, coi người trong thiên hạ là kẻ ngốc hết à?

"Gian tặc! Ngươi thật quá đáng." Lý Mộng Dương chỉ vào Thọ Ninh Hầu vẫn đang bò rất gian nan, hét to.

Thọ Ninh Hầu mắt điếc tai ngơ, nhìn như sắp tắt thở lại không ngừng tiếp tục bò.

Lý Mộng Dương tức lắm, Trương hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, ung dung tao nhã, khí độ bất phàm khí độ bất phàm, sao lại có một tên đệ đệ vô sỉ không ra gì như vậy?

Rầm rập bước lên, cũng mặc kệ hoàng thân quốc thích, Lý Mộng Dương hung hăng đá vào mông Thọ Ninh Hầu đang ở trạng thái nằm sấp.

Thọ Ninh Hầu đại khái đã quyết định đã diễn trò thì nhất định phải thật nhập tâm nghiêm túc, không thể lộ bài, vì thế trúng hai đá hắn vẫn cắn răng, rên hừ hừ hai tiếng, bất khuất tiếp tục bò về phía giường. Cảnh tượng này giống như Lý Mộng Dương đang ngược đãi nhân sĩ tàn tật, hết sức chua xót lòng người.

Lý Mộng Dương tức quá, run run chỉ vào Thọ Ninh Hầu: "Hay, hay!

Hay lắm, lão phu cho ngươi tiếp tục giả vờ!"

Thế là Lý Mộng Dương xoay người chạy ra ngoài cửa đại điện, ở đó có hai đại hán tướng quân đứng gác, mỗi người cầm trong tay một cây kim thang tượng trưng cho nghi trượng của hoàng đế, Lý Mộng Dương nhân lúc đại hán tướng quân không đề phòng, giật lấy kim thang, múa một vòng, thuận tay bắt kiếm quyết rồi đánh tới Thọ Ninh Hầu.

Thọ Ninh Hầu nghe thấy tiếng bước chân rất gấp phía sau, quay đầu nhìn. Lý Mộng Dương vung kim thang vẻ mặt dữ tợn giết tới, Thọ Ninh Hầu không khỏi sợ quá, cố giữ một tia trấn định cuối cùng, ngẩng đầu nhìn về phía Trương hoàng hậu, thấp giọng cầu xin: "Nương nương cứu ta..."

Mặt Trương hoàng hậu đã nổi khí đen, ngồi ngay ngắn trên ghế không nói không động.

Trương gia có loại ngu xuẩn này, thật là khiến người ta phải bi ai, chết bớt đi cũng tốt.

Cho tới khi cây kim thang đằng đằng sát khí trong tay Lý Mộng Dương chỉ còn cách Thọ Ninh Hầu có vài thước, Thọ Ninh Hầu đang quyết tâm dấn thân vào sự nghiệp diễn xuất rốt cuộc không diễn nổi nữa rồi.

Hắn yêu nghệ thuật, nhưng yêu mạng sống hơn.

Vẫn dùng tư thế kinh diễm từ dưới đất bắn lên. Thọ Ninh Hầu hét toáng một tiếng thật to, sau đó... Dị thường mạnh mẽ bay nhanh vòng quanh đại điện.

Lý Mộng Dương ở phía sau hắn theo sát không tha, trên khuôn mặt nho nhã là nụ cười dữ tợn: "Giả vờ đi, ngươi tiếp tục giả vờ đi! Gian tặc, Đại Minh ta có loại bại hoại như ngươi đúng là niềm bất hạnh của quốc gia, lão phu hôm nay phải trừ hại cho dân."

Chương 115: Họa phúc cùng nhau (1)

Tần Kham và mọi người trong điện, vẻ mặt si ngốc nhìn hai người ta đuổi ngươi chạy trong điện, nhìn Lý Mộng Dương vung vẩy kim thang đầy uy võ, trong lòng thầm quyết định... Sau này phải làm tốt quan hệ với y, cho dù không tốt thì ít nhất cũng không thể đắc tội với y, đối với nhân vật tàn nhẫn thì nhất định phải bảo trì sự tôn kính tất yếu.

Hoằng Trì đế vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn trò hề trong điện. Khóe mắt Trương hoàng hậu thì không ngừng run rẩy, Chu Hậu Chiếu thì khoa chân múa tay, hai mắt phóng ra quang mang hưng phấn cực độ, mấy vị quan văn Vương Quỳnh Dương Đình Hòa thì mỉm cười vuốt râu, tràn ngập tán dương nhìn chính nghĩa đuổi giết tà ác.

Toàn bộ điện Văn Hoa lộn xộn cả.

Kiến Xương Bá dù sao cũng là đệ đệ của Thọ Ninh Hầu. Thấy thế không khỏi khẩn trương, lại không dám tiến lên cản Lý Mộng Dương đang như phát điên, vì thế đành phải hô to: "Huynh trưởng đừng chạy ở trong điện, mau chạy ra ngoài."

Thọ Ninh Hầu không chút do dự, chạy ngay ra ngoài điện.

Hôm nay có mất mặt hay không thì dĩ nhiên không quan tâm được nữa rồi, trước tiên chạy trốn giữ mạng đã rồi tính toán với Lý Mộng Dương sau. Tần Kham đang hứng trí bừng bừng thưởng thức trò hay, thấy Thọ Ninh Hầu muốn chạy ra ngoài thì không khỏi cảm thấy thất vọng, trò hay kinh điển như vậy, kết thúc quá sớm thì không khỏi đáng tiếc.

Khi Thọ Ninh Hầu thất kinh chạy qua bên cạnh Tần Kham thì Tần Kham cuối cùng vẫn làm ra một hành động không thể nào được gọi là thiện lương.

Hành động rất nhẹ, chỉ thò mũi chân ra một chút mà thôi.

Vì thế.... Thọ Ninh Hầu ít nhất cũng đang chạy tới bảy mươi sức ngựa bỗng nhiên phát hiện mình bay lên, ở giữa không trung vẽ ra một đường cong ai oán, cuối cùng đầu đập xuống đất, như thiên sứ gãy gánh rơi xuống nhân gian, không thể trở về thiên đường tươi đẹp, chỉ còn lại một thoáng ưu thương và tuyệt vọng.

Hôm nay điện Văn Hoa có thể nói là cao trào liên tục, hết đợt này đến đợt khác, thấy Thọ Ninh Hầu ngã sấp, thần sắc đang ảm đạm của mấy vị quan văn lại khôi phụcvẻ chờ mong, Chu Hậu Chiếu thì lại ôm bụng cười ha ha.

Lý Mộng Dương cũng cười, hắn là ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, sau đó vung kim thang hung hăng đập một trận lên lưng Thọ Ninh Hầu đang nằm trên đất rên rỉ.

Kiến Xương Bá mắt sắc, sớm đã nhìn thấy tất cả chi tiết, lúc này trần ai lạc định, hắn giơ tay lên chỉ vào Tần Kham phẫn nộ nói: "Ngươi! Là ngươi! Ta nhìn thấy hết cả rồi, là ngươi ngáng chân..."

Tần Kham nghiêm giọng nói: "Bá gia không thể nói lung tung, hạ quan đứng yên một chỗ bất động, ta ngáng chân làm sao được?"

Phổi Kiến Xương Bá như muốn nổ tung, nhìn thấy nhưng lại không có chứng cớ để lấy ra, chuyện này tranh cãi thì càng vớ vẩn - tên gia hỏa vô sỉ này từ đâu mọc ra vậy?

"Ngươi... Ngươi thấy Thọ Ninh Hầu bị người ta đuổi giết, nhưng thấy nguy mà không cứu, việc này là thật chứ?"

Tần Kham lắp bắp kinh hãi, mở to hai mắt ngạc nhiên nói: "Đùa gì vậy, vị đại nhân này cầm binh khí, bộ dạng lợi hại như thé, không tránh thì ta chẳng lẽ là thằng ngốc à?"

Trò khôi hài gần như đã xong.

Hoằng Trì đế không hổ là minh, Lý Mộng Dương đuổi đánh Thọ Ninh Hầu trong điện Văn Hoa tới gà bay chó sủa, Hoằng Trì đế không ngờ không tức giận, chỉ là vẻ mặt rất bất đắc dĩ ra lệnh cho võ sĩ trước điện giữ chặt Lý Mộng Dương, đưa y ra khỏi cung, tính tình Lý Mộng Dương thực sự rất cương liệt, bị hai gã võ sĩ một tả một hữu kẹp ra ngoài vẫn giậm chân mắng to không ngớt, mà Thọ

Ninh Hầu thì rất bi thương nằm ở nền gạch trong điện không thể động đậy, lúc này không phải giả vờ, mấy cú nện của Lý Mộng Dương thực sự rất nặng, Thọ Ninh Hầu đau đến không đứng dậy nổi.

Em vợ chịu đả kích trầm trọng như vậy, Hoằng Trì đế cũng không đành lòng trách phạt hắn nữa, giết người chỉ là một cái gật đầu, ăn đòn thì coi như là trả hết nợ rồi, Hoằng Trì đế cười khổ ra lệnh cho hoạn quan đưa Thọ Ninh Hầu ra ngoài cung, trong đại điện, đám người Vương Quỳnh, Dương Đình Hòa thấy thái độ của hoàng thượng không định truy cứu việc này nữa thì bọn họ mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không muốn khiến hoàng thượng khó chịu nữa, vì thế mọi người khom người cáo lui.

Trương hoàng hậu tức giận đến mặt tái xanh, việc đã đến nước này, thân là hoàng hậu cũng không thể làm gì được Lý Mộng Dương, ngay cả tiền thuốc men cũng không thể đòi, nàng ta tức đến mức một ngụm nghịch huyết bố lên trong ngực, nhưng lại đành cố chịu, Đại Minh hiện giờ thế lực quan văn khổng lồ, cho dù thân là hoàng đế thì rất nhiều lúc cũng không thể không thỏa hiệp với triều thần, hoàng hậu thì càng không thể làm gì được quan văn, nếu nàng ta không muốn bị các quan văn mắng cho thương tích đầy mình, nếu nàng ta vẫn muốn trên sử sách đời sau lưu lại thanh danh tốt thì việc hôm nay nàng ta cũng chỉ có thể bỏ qua.

Hoàng đế hoàng hậu Đại Minh trừ Thái tổ Thành tổ thời khai quốc ra, tùy tâm sở dục chưa từng thấy, đây là một niên đại quan văn theo đuổi tự do và kích tình, hoàng đế cũng không thể nhượng bộ vì sự tự do của bọn họ. Cho dù là làm một cách không tình nguyện thì vẫn phải làm.

Chu Hậu Chiếu cười vô tâm, cữu cữu bị người ta đánh thành như vậy, hắn cũng không tức giận, ngược lại hưng phấn nhiều hơn, Hoằng Trì đế chỉ có đứa con trai này, từ nhỏ đã nâng niu trên tay. Khiến Chu Hậu Chiếu hiện giờ thích chơi bời, tính tình cổ quái tò mò, hắn mặc dù thích chơi bời như hai huynh đệ Thọ Ninh Hầu, Nhưng tính chất của hai bên bất đồng, Chu Hậu Chiếu thường xuyên ra ngoài cung du ngoạn, nhưng hành động tội ác Thọ Ninh Hầu Kiến Xương Bá thì hắn cũng nghe nói không ít. Đối với hai vị cữu cữu này, Chu Hậu Chiếu thực sự không thân thiết nổi.

Gió êm sóng lặng, điện Văn Hoa khôi phục vẻ yên tĩnh.

Tần Kham không nhúc nhích, hắn vẫn đứng trong điện cách Hoằng Trì đế khá xa, lẳng lặng nhìn kịch mở màn kịch kết thúc, trong lòng thì lại có vài phần hậm hực và thất vọng.

Thọ Ninh Hầu làm hại hắn thảm như vậy, tiễn vợ tiễn thiếp, ngồi nhà tù, kết quả là trúng mấy cái kim thang thì coi như xong, Hoằng Trì đế trowcs giờ xử sự công bằng nhưng đối với cậu em vợ thì vẫn thiên vị.

Tần Kham không trách hắn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy uất nghẹn, một ngụm ác khí tắc trong ngực, không biết nên phát tiết như thế nào.

Mọi người trong điện đã lui ra, Hoằng Trì đế nhìn Tần Kham đứng yên bất động. Trên mặt hiện lên một tia áy náy.

Một chén nước muốn giữ bằng là rất gian nan.

"Tần Thiên hộ, ngươi cũng lui ra đi, hôm nay... Ủy khuất ngươi rồi." Hoằng Trì đế chỉ có thể nói như vậy.

"Vâng thần cáo lui." Tần Kham không nói thêm gì, sau khi cúi người hành lễ. Lặng lẽ rời khỏi điện Văn Hoa.

Trong điện chỉ còn lại một mình Hoằng Trì đế, ánh mắt hắn vô thần lật xem sớ, bỗng nhiên sắc mặt dần dần ửng đỏ một cách không khỏe, nắm tay che miệng lại thấp giọng ho khan, ho tới mặt đỏ bừng, thở hổn hển dồn dập.

Hoạn quan thị hầu Trong điện quýnh lên, vội vàng tới Thái y viện gọi Thái y, lại bị Hoằng Trì đế xua tay ngăn cản.

Sau Đầu xuân là hắn liền cảm thấy sức khỏe ngày một yếu đi, phương thuốc của thầy thuốc, kim đan của đạo gia đều uống không ít, sức khỏe vẫn không tốt lên, chấp chưởng Đại Minh mười bảy năm, trong mười bảy năm hắn dốc hết tâm huyết, chăm lo việc nước, mới có khí tượng huy hoàng hiện giờ, nhưng mà mười bảy năm khổ này giống như đã vắt kiệt dư sinh của hắn.

Chương 115: Họa phúc cùng nhau (2)

Uống trà sâm, Hoằng Trì đế khôi phục bình tĩnh, nhìn ánh mặt trời lách vào trong cửa đại điện, giống như Đại Minh đế quốc dưới biểu tượng thịnh thế.

Dư sinh thực sự không còn nhiều lắm, nhưng tòa giang sơn này hắn trong mắt hắn vẫn chưa tận ý người, còn có rất nhiều chuyện chưa giải quyết, một tòa giang sơn như vậy, có thể yên tâm giao cho Chu Hậu Chiếu không? Nhi tử thích chơi bời, tính tình hoang đường, hắn sẽ thống trị giang sơn phụ hoàng để lại cho hắn thành thế nào? Là trò giỏi hơn thầy hay là đời này không bằng đời trước?

Gia sự quốc sự, rất nhiều chỗ phải lo. Hoằng Trì đế thở ra một ngụm trọc khí thật dài, cười khổ mấy tiếng, vùi đầu tiếp tục xem sơ. cậu Hắn muốn tận hết nỗ lực lớn nhất của mình, hoàn chỉnh tòa giang sơn này, đồng thời tận lực giao cho nhi tử một cách hoàn mỹ.

Những gì mà một phụ thân có thể làm cho nhi tử, đại khái cũng chỉ có như vậy thôi.

Khiến tất cả mọi người không ngờ là, trò khôi hài này kỳ thật vẫn chưa kết thúc.

Tần Kham còn chưa đi ra khỏi cửa cung thì Thọ Ninh Hầu đã được nâng lên lên xe ngựa, đang trên đường hồi phủ dưỡng thương, cùng lúc đó, ngoài cửa thành bắc kinh sư, một nữ tử áo xanh trên đầu quấn khăn, mặt đeo vải mỏng lặng lẽ vào thành.

Nữ tử là Đỗ Yên.

Tần Kham sợ sự trả thù của Thọ Ninh Hầu liên luỵ tới vợ con, trước khi xung đột đã đưa Đỗ Yên và hai tiểu la lị tới nhà nông hộ ngoài thành ở tạm. Nhưng mà Đỗ Yên không phải loại an phận chờ trượng phu giải quyết phiền toái, mà nàng ta là loại người khấp khởi trở về tiếp tục hưởng thụ cuộc sống.

Trước lúc Xuất giá mẫu thân đã nói với nàng ta, đã gả cho người ta làm vợ thì nhất định phải cùng chung sướng khổ với tướng công, như vậy mới có thể được trượng phu sủng ái, nếu không nữ nhân cho dù sinh tới mấy, tâm tính bạc chung quy cũng chỉ có thể khiến trượng phu sủng ái nhất thời, rất khó khiến trượng phu cả đời không phụ.

Đỗ Yên muốn được Tần Kham sủng ái cả đời, cả đời không phụ, nếu muốn hắn không phụ ta thì ta tất không thể phụ hắn.

Vì thế Đỗ Yên từ ngoài thành lén lút trờ về, nàng ta muốn về cùng chung hoạn nạn với trượng phu, sống hay chết nàng ta không quan tâm, cái nàng ta để ý là an nguy của tướng công, chỉ cần được ở ben hắn, sinh tử có tính là gì? Dài ngắn cũng chỉ là một hồi nhân sinh.

Vải mỏng che khuất khuôn mặt diễm lệ của nàng ta, tóc đen như thác vấn lên, dùng một mảnh vải quấn lại, trong tay còn xách một cái rổ lớn, Đỗ Yên ăn mặc như nông phụ vào thành mua vải bông làm xiêm y cho ông chủ, xen lẫn vào trong đám người không hề bắt mắt.

Vừa vào thành nàng ta đã nghe thấy một tin tức không tốt.

Chuyện Tần Kham giận đánh Thọ Ninh Hầu đã sớm truyền khắp cả thành, xét thấy ác danh tới chó cũng sợ của Thọ Ninh Hầu trong kinh sư, các Dân chúng ai nấy đều vỗ tay tỏ ý vui mừng, đầu đường cuối ngõ đều đang nghị luận về vị Cẩm Y vệ Thiên hộ to gan lớn mật kia, cùng với mang theo thần sắc tiếc hận cảm thán người tốt không sống lâu, Tần Thiên hộ cuối cùng bị tên hỗn đản Thọ Ninh Hầu đáng chém ngàn đao hãm hại cho phải vào tù.

Sắc mặt sau tấm vải mỏng của Đỗ Yên lập tức thay đổi.

Lúc này nàng ta vẫn chưa biết tin tức Tần Kham bị hãm hại bỏ tù là lâu rồi, sớm đã quá hiệu lực, nàng ta chỉ biết là tướng công bị gian nhân hãm hãi, đang ở trong tù.

Vào tù thì tướng công còn có thể sống mà ra không?

Đỗ Yên một mình đứng bên đường, nước mắt phủ kín cả mặt.

Thân hình lảo đảo sắp ngã.

Phải cứu tướng công! Phải cứu hắn ra!

Vô pháp vô thiên thì sao? Cướp đại lao của kinh vệ nha môn thì thế nào? Mệnh của Đỗ Yên nàng ta là cùng chung vui buồn, sinh tử gắn liền với tướng công, hắn nếu chết thì nàng ta còn sống làm gì?

Đỗ Yên không có chút do dự, cắn chặt răng, cầm rổ thản nhiên như không đi đến nha môn kinh vệ.

Kinh vệ Chỉ huy sử ti ở ngoài Thừa Thiên môn hoàng cung kinh sư, cạnh nha môn lục bộ và thông chính sứ ti, đại lộ trước cửa vừa hay thông tới hoàng cung.

Đỗ Yên cầm rổ chậm rãi đi tới, không hề khác gì với dân chúng bình thường, nếu quyết định muốn cướp ngục, thì phải cẩn thận nghĩ trước kế hoạch hành động, dù sao sinh tử đã bất chấp, hiện tại nàng ta chỉ muốn làm thế nào để xông vào trong nhà lao đồng sinh cộng tử với tướng công, về phần cứu hắn ra như thế nào, nàng ta không có biện pháp, kinh sư chính là thiên tử chi đô, Đông Hán, Cẩm Y vệ quân sĩ tập hợp, võ công của cá nhân cao tới đâu, chung quy cũng đánh không lại quân đội chính quy, khẳng định cứu không được tướng công, vậy thì đi chết cùng tướng công đi.

Đỗ Yên thở dài đau khổ, trong đầu hiện ra nụ cười tao nhã lại mang theo mấy phần xấu xa của Tần Kham, không xóa đi được.

Nếu tướng công còn ở bên cạnh thì tốt quá, hắn hình như luôn có biện pháp giải quyết tất cả vấn đề, nhất định sẽ không lỗ mãng xung động như nàng ta.

Nước mắt lại không nén được mà rơi xuống.

Bất tri bất giác đã đi đến quảng trường trước nha môn kinh vệ, ngoài cửa có quân sĩ đứng gác, tay án lên chuôi đao, nhàm chán quét nhìn người qua đường.

Đỗ Yên cắn môi dưới, trong mắt hiện lên vẻ kiên định, lẳng lặng đứng ở một góc vắng ngoài nha môn điều chỉnh hô hấp.

Sau khi Động thủ tất phải dồn hết tinh thần, dùng thế như tia

chớp một đường xông vào trong lao, hơi thở là phải điều hoà.

Một chiếc xe ngựa từ trong nội môn Thừa Thiên đi ra cực nhanh, hơn mười người ăn mặc như phó vây quanh xe ngựa mà chạy, xa phu đánh xe rất gấp, roi chẳng những quất lên mông ngựa, còn không ngừng quất lên người người đi đường.

"Mau tránh ra! Xa giá của Thọ Ninh Hầu các ngươi cũng dám cản à, muốn chết sao?"

Hầu gia mới vừa ở trong cung bị Lý Mộng Dương đánh, tính tình của bọn hạ nhân tất nhiên sẽ không hòa ái gì.

Xa phu không biết tiếng quát của hắn có gì sai, trước kia hắn luôn làm như vậy mà.

Hắn tất nhiên không biết, hành động đồng dạng, lời nói đồng dạng, hôm nay nói ra khi đi ngang qua cửa nha môn kinh vệ lại thực sự có chút chết người.

Đỗ Yên đứng trong góc vắng nghe thấy ba chữ Thọ Ninh Hầu thì trong mắt hiện lên một tia tàn khốc.

Đều là tại tên Thọ Ninh Hầu này! Nếu không phải hắn tâm sinh dâm niệm nhìn trúng Liên Nguyệt Liên Tinh, tướng công nào có gặp phải đại nạn như vậy?

Đỗ Yên trong đầu đầy cừu hận, lúc này bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Trước tiên giết Thọ Ninh Hầu, coi như là để tế điện nàng ta và tướng công trước!

Tâm niệm máy động, xe ngựa của Thọ Ninh Hầu đã chạy như điên mà tới.

nằm sấp trong xe ngựa không thể động đậy, hai gậy của Lý Mộng Dương giống như đánh gãy xương cốt hắn, hắn thậm chí cảm giác chi dưới có chút tê tê, không nghe sai khiến.

Thọ Ninh Hầu đang ai thán vận mệnh của mình kém thế nào thì xe ngựa bỗng nhiên kịch liệt xóc nảy, chấn cho xương cốt cả người hắn càng đau đớn hơn.

Thọ Ninh Hầu giận dữ, vén màn xe vừa mới chuẩn bị mắng to xa phu không có mắt thì lại nghe thấy gia phó đang vây quanh xe ngựa liên tiếp truyền đến tiếng hét thảm, sau đó thì thùng xe bằng gỗ lim cứng rắn giống như bị bàn tay của cự thú vồ nát, theo một tiếng rầm, xe ngựa trong chớp mắt tứ phân ngũ liệt, Thọ Ninh Hầu bị một cỗ quán tính cường đại hất bay ra ngoài, dùng thức bình sa lạc nhạn cực độ hoàn mỹ ngã xuống đất.

Chương 116: Tương phùng vô ngôn (1)

Một nữ tử che mặt đứng ở trước mặt hắn, không nói hai lời, bay lên một cước đá cho hắn lăn mấy vòng, sau đó thì chậm rãi từng bước từng bước tiến về phía hắn.

Thọ Ninh Hầu mặt cắm dưới đất, vai không ngừng run run, khi ngẩng đầu lên thì mặt đẫm nước mắt, hắn đã khóc thực sự.

"Trận đòn thứ ba, đây là trận đòn thứ ba rồi... Ta rốt cuộc bị bao nhiêu người ghét vậy?"

Đỗ Yên xuất thân quan lại, nàng ta biết rõ Thọ Ninh Hầu là thân phận gì, cũng biết rõ giết Thọ Ninh Hầu thì là tội danh như thế nào.

Nhưng nàng ta chẳng bận tâm nhiều như vậy, lúc này trong đầu toàn là ý nghĩ báo thù, tướng công nếu không cứu được, nàng ta sẽ cùng tướng công tới Hoàng Tuyền, về phần tội danh...

Tội danh đối với một người chết mà nói thì trọng yếu hay không?

Hơn mười gia phó của phủ Thọ Ninh Hầu đã nằm trên đất, Đỗ Yên xuất thủ không chút lưu tình, các gia phó không phải gãy tay thì cũng là gãy chân, toàn bộ bị phế.

Thọ Ninh Hầu nằm trên đất, muốn chạy cũng không chạy được, trong hai ngày gặp phải nhiều bất hạnh như vậy, Thọ Ninh Hầu cũng sắp sụp đổ rồi, hắn cảm thấy mình là Hầu gia bi thương nhất trên đời, hôm qua bị tên Cẩm Y vệ Thiên hộ họ Tần đánh, hôm nay trong điện Văn Hoa bị Lý Mộng Dương đánh, những cái đó thì thôi không tính, hắn biết mình đã làm gì, biết vì sao bị đánh, nhưng lúc này...

Thọ Ninh Hầu khóc thật sự rất thương tâm, hắn thực sự không biết trận đòn này vì sao mà bị đánh, che mặt che mặt này là ai?

Trong mắt Đỗ Yên nổi lên sát khí hiếm thấy, giơ chưởng chậm rãi tới gần hắn, thân hình lại run nhè nhẹ.

Nàng ta dù sao cũng là xuất thân tiểu thư quan lại, thường ngày đánh đây đánh đó thì biểu hiện vô cùng dũng mãnh, nhưng nàng ta từ nhỏ đến lớn ngay cả gà cũng chưa giết bao giờ thì càng chưa bao giờ giết người.

Giết người là tư vị gì? Đáng sợ không? Ghê tởm không?

Đỗ Yên không dám nghĩ tới mấy vấn đề này, cước bộ của nàng ta lại hơi run, nhưng vẫn kiên định đến gần Thọ Ninh Hầu.

Giết Thọ Ninh Hầu, rồi lại xoay người xông vào đại lao nha môn kinh vệ, đồng sinh cộng tử với tướng công. Đây chính là tất cả suy nghĩ của nàng ta.

Một nữ nhân, cũng chỉ có thể làm bấy nhiêu thôi.

Che mặt che mặt che mặt càng lúc các tới gần. Thọ Ninh Hầu cuối cùng cũng nhìn thấy sát khí và hàn ý trong mắt nàng ta, hắn hoảng sợ hét to mấy tiếng, nhưng đám gia phó xung quanh đều nằm la liệt trên đất rên rỉ, toàn bộ tay chân bị phế, căn bản không có ai có thể cứu hắn.

Hắn đứng dậy, khóc nức nở hô cứu mạng về phía nha môn kinh vệ cách đó không xa, quân sĩ gác cửa vẻ mặt kinh sợ do dự một chút. Liền vội vàng chạy vào nội môn, xem ra là đi tìm viện binh, bọn họ chính mắt thấy thân thủ siêu phàm cao tuyệt của nữ tử che mặt. Nha môn Kinh vệ không phải người thân hay bạn bè với Thọ Ninh Hầu, mấy tên quân sĩ ở cửa không có nghĩa vụ cũng không có dũng khí hiến thân vì Hầu gia.

Thọ Ninh Hầu càng tuyệt vọng, chờ bọn họ gọi cứu binh tới thì đồ ăn cũng nguội rồi.

"Chậm đã, chậm đã! Chúng ta có cừu hận gì, ngươi nói rõ ra đi đã, để ta được chết minh bạch." Thọ Ninh Hầu hoảng sợ nhìn Đỗ Yên đang từng bước tới gần, hét lên.

Đỗ Yên im lặng không nói gì, trong ánh mắt lộ ra vẻ căm hận và cừu hận, nàng ta thậm chí ngay cả nói cũng không muốn, giống

như đối với người như thế này nói một chữ cũng là bẩn miệng của nàng ta.

Đỗ Yên đã đi đến trước mặt Thọ Ninh Hầu, hữu chưởng giơ lên, bàn tay giống như một thanh bảo đao chém sắt như chém bùn. Hung hăng đánh tới thiên linh cái Thọ Ninh Hầu, nàng ta đã không còn, khóe miệng sau vải che thậm chí lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Một đời ngắn ngủi của nàng ta, kháng hôm một lần, đã làm một vài chuyện điên cuồng không phụ với thanh xuân. Giết một Hầu gia, gả cho một nam nhân đáng để vì hắn mà chết.

Tần Kham đi ra khỏi cửa cung được đám bộ hạ chờ vây quanh, nhìn các thủ hạ vẻ mặt lo lắng, Tần Kham cảm thấy trong lòng ấm áp, cười cười trấn an bọn họ.

Đám người Đinh Thuận thấy Tần Kham nguyên vẹn ra khỏi cung thì đều thở phào, vốn cho rằng Tần Kham vào ngục, lại bị tuyên gọi vào cung, hoàng thượng sẽ giết hắn để bình ổn sự việc, không ngờ Tần Thiên hộ còn sống đi ra, đương kim thiên tử quả nhiên không phải hôn quân, hắn chung quy cũng nhìn rõ mọi việc.

Tâm tình của Tần Kham lúc này vô cùng tốt, nguy nan đã qua, tất cả lại như, hiện tại người hắn muốn gặp nhất đó là thê tử và hai tiểu la lị, hắn muốn ôm chặt Đỗ Yên vào lòng, sau đó thì ghé vào bên tai nàng ta kể lại những chuyện gặp hai ngày nay, cùng với một cảnh tượng nhân sinh thất thường, sẽ dạy cho nàng ta một hai bài hát lưu hành kiếp trước, hai người lẳng lặng tựa vào nhau, trong làn điệu quen thuộc kiếp trước, một hồi nhân sinh còn chưa kết thúc.

Âm thầm dặn Đinh Thuận phái người ra ngoại ô đón Đỗ Yên và Liên Nguyệt về, Tần Thiên hộ tâm tình vô cùng tốt vung tay, bày tiệc ở kinh sư Phúc Mãn lâu, Thiên hộ đại nhân mời khách!

Mọi người rất vui mừng, một đám người vây quanh Tần Kham ầm ầm đi đến Phúc Mãn lâu. Khi Mọi người đi qua thông chính sứ ti thì chợt nghe phía trước có dân chúng hô to: "Trước nha môn Kinh vệ có người giết người trên đường, mau tới xem."

Chung quanh rất nhiều dân chúng vừa nghe có náo nhiệt để xem,

đều bỏ việc trong tay xuống, chạy tới nha môn kinh vệ.

Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo thì vẻ mặt ngưng trọng: "Kinh sư chính là hoàng đô của thiên tử, dám giết người trên đường, quả thực f vô pháp vô thiên, đi, chúng ta đi xem."

Đinh Thuận không thèm để ý nói: "Đại nhân, chuyện này Cẩm Y vệ chúng ta không xen vào, án tử giết người tầm thường do Thuận Thiên phủ quản, không liên can tới Cẩm Y vệ chúng ta, chúng ta tự tìm phiền toái làm gì?"

Tần Kham lườm hắn một cái, nói: "Nói bậy! Mạng người quan trọng, bốn chữ này ngươi hiểu hay không? Có chút tố chất đi được không?"

Đinh Thuận cười mỉa hai tiếng, nếu Tần Thiên hộ nói muốn xen vào, hắn tất nhiên không phản đối.

Vì thế mọi người đẩy nhanh cước bộ, chạy tới nha môn kinh vệ.

Nha môn kinh vệ cũng không xa, ra khỏi một còn đường thẳng ở phía sau Thừa Thiên môn, bên đường có rất nhiều nha môn ti cục, tất cả đều ở đây.

Đi đại khái không đến một dặm, phía trước có một đám người đang vây lại, Đinh Thuận tính tình nóng, vung vỏ đao bực mình vỗ dân chúng đang xem náo nhiệt, quát to: "Tránh ra, tránh ra! Tần Thiên hộ của Cẩm Y vệ nội thành phá án, đừng có chắn đường, nếu không bắt vào chiếu ngục."

Danh đầu của Cẩm Y vệ rất vang, dân chúng đang xem náo nhiệt sau khi nghe được thì vẻ mặt sợ hãi lui ra sau, đều tự giác nhường ra một con đường lớn. Bàn tay Đỗ Yên đã đánh ra, cách thiên linh cái của Thọ Ninh Hầu không tới mấy tấc, trong nháy mắt liền có thể khiến hắn chết ngay dưới chưởng.

Các mấy trượng là một đám dân chúng vây quanh, không ai tiến lên ngăn cản. Cũng không có quan sai nha môn tới bắt người, từ lúc Đỗ Yên động thủ đến bây giờ, chỉ chưa tới nửa nén hương, các quan sai căn bản chưa kịp tới nơi, đương nhiên, không bài trừ khả năng quan sai sợ chết cố ý né tránh, trước nha môn kinh vệ đã xuất

động mấy chục hào binh.

Chương 116: Tương phùng vô ngôn (2)

Nhưng bọn họ chỉ rút đao ngưng thần đề phòng, rất cẩn thận từng bước tiếp cận Đỗ Yên. Trong miệng lớn tiếng quát nàng ta dừng tay, vừa rồi Đỗ Yên vừa ra tay đã phế đi hơn mười tên gia phó, hiển nhiên đã truyền tới tai những binh lính này. Bọn họ đối với Đỗ Yên rất kiêng kị.

Thọ Ninh Hầu ngửa mặt nằm trên đất, tuyệt vọng thở hổn hển, trên mặt mồ hôi nước mắt trộn lẫn, lúc này hắn hoàn toàn là một con lợn mặc cho người ta giết mổ.

Chưởng ra như gió, đạo nghĩa không thể chùn bước!

Bên tai truyền đến tiếng hô to của Đinh Thuận, giật mình giật mình, thế đi của chưởng đao bất giác chậm lại ba phần, đợi cho nghe thấy Đinh Thuận kêu to "Tần Thiên hộ", Đỗ Yên như bị sét đánh, động tác hoàn toàn khựng lại. Thân hình bất giác trở nên run rẩy kịch liệt.

Cứng ngắc và chậm rãi quay lại, thấy Tần Kham chắp tay sau lưng mặt không biểu tình bước về phía nàng ta, Đỗ Yên ra sức chớp chớp mắt, lắc đầu, phát hiện mình không nhìn lầm. Tướng công vẫn sống, không bị tên Thọ Ninh Hầu chết tiệt này hại chết, cũng không bị nhốt trong tù chịu khổ,, thấy hắn lững thững bước đi trong sự tiền hô hậu ủng của bọn thuộc hạ, dáng vẻ khắc sâu trong đầu đó, khuôn mặt như khắc sâu vào trong xương tủy của nàng ta đó.

Khuôn mặt xinh đẹp giấu sau lớp xa mỏng đã phủ đầy nước mắt. Đỗ Yên lặng lẽ bất khóc, mặt nở rộ nụ cười hạnh phúc, một chưởng đánh về phía Thọ Ninh Hầu đã sớm chậm rãi thu hồi.

Không thể giết hắn nữa rồi, giết hắn sẽ gây họa cho tướng công.

"... Đại nhân, phía trước quả thật có người đang giết người trên đường..." Đinh Thuận vội vàng bẩm.

"Mau bắt lại!"

"Vâng, có điều đại nhân à, người đang bị giết... Hình như là Thọ Ninh Hầu."

Thân ảnh của Tần Kham vội vàng khựng lại, sau khi ngây người một lúc thì quyết đoán xoay người: "Phía trước chẳng có chuyện gì cả, quốc thái dân an, thiên hạ thái bình, chúng ta đi."

Đinh Thuận vội vàng kéo hắn: "Đại nhân, lúc này đã không đi được rồi, tố chất, đại nhân à."

Chuyện vốn là bất đắc dĩ như vậy, Cẩm Y vệ hoặc là dứt khoát không động, nếu đã nhúng tay phải thì việc này phải quản tới cùng, nếu không các ngôn quan sẽ vạch tội hắn, huống chi người bị ám sát là em vợ của đương kim hoàng đế, đường đường là Hầu gia, Tần Kham nếu thực sự dám thấy chết mà không cứu, Hoằng Trì đế sẽ chém hắn thành từng mảnh từng mảnh.

Oán hận giậm chân một cái, Tần Kham ngửa mặt lên trời thở dài: "Không nên thối mồm! Tự dưng đi quấy rầy người ta giết người làm gì..."

Đinh Thuận và bọn thuộc hạ rút đao, chỉ vào Đỗ Yên đang che mặt hét lớn: "Cẩm Y vệ ở đây, kẻ hành hung dừng tay."

Lời này chỉ là nói cho có lệ, Đỗ Yên sớm đã không còn động tác, hai mắt chỉ si ngốc nhìn chằm chằm Tần Kham, đối với việc bên ngoài thì không hề nhận thấy.

Tần Kham cũng nhìn Đỗ Yên, nhìn đôi mắt đẫm lệ kia, và thân hình kiều diễm quen thuộc của nàng ta...

Tiếp theo Tần Kham cả người chấn động, hai mắt lộ ra ánh mắt khiếp sợ tới cực độ, ngậm chặt miệng không nói gì.

Hai người cứ như vậy từ xa nhìn nhau, yên lặng, gặp mà không thể nhận, giống như xa xôi cách trở, nhưng mà tim hắn và tim nàng lại gắn liền không còn khoảng cách.

Tần Kham lẳng lặng nhìn chăm chú Đỗ Yên, sau khi trải qua kiếp nạn, lại gặp lại dưới tình huống kỳ diệu như vậy, lúc này nhìn

thấy hành động ám sát Thọ Ninh Hầu của Đỗ Yên, hắn mới phát hiện, nữ nhân ngốc này yêu mình rất sâu đậm.

Tần Kham khẽ cười, hốc mắt bất tri bất giác ngấn lệ.

Muốn nói mà không thể nói, chỉ có để nước mắt nói thay.

Đỗ Yên thấy Tần Kham mỉm cười, không khỏi chột dạ gục đầu xuống, cắn cắn môi, giống như đứa trẻ gây họa hoang mang chạy trốn, xoay người bỏ chạy.

Đinh Thuận lại chẳng biết gì, thấy nữ tử che mặt chạy nổi giận quát: "Tặc bà tử chớ chạy."

Khi đám thuộc hạ muốn chạy theo, Tần Kham gọi họ lại: "Đứng lại! Chạy cũng chạy rồi, các ngươi có đuổi theo cũng không kịp, đi xem Hầu gia có bị thương hay không đi."

Nhìn chằm chằm bóng dáng chạy trối chết của Đỗ Yên, khóe miệng Tần Kham không thể nén được nụ cười ngọt ngào, lẩm bẩm nói: "Gia pháp của Tần gia thực sự nên thực hành, bằng không không quản được bà nương vô pháp vô thiên này..

Chương 117: Có người có đèn

Đỗ Yên chột dạ bỏ chạy, cục diện rối rắm vẫn phải do Tần Kham tới thu thập.

Thọ Ninh Hầu Tìm được đường sống trong chỗ chết thấy Tần Kham thì nước mắt chứa chan, sau khi tai nạ qua đi, khí diễm lại trở nên bừng bừng.

Một người sở dĩ được quan viên dân chúng cả thành gọi là hỗn đản, tất nhiên có thực lực thâm hậu của hắn, bằng không cũng sẽ không tiếng lành đồn xa.

Tình tự của Thọ Ninh Hầu rất kích động, thoáng cái đã khóc lóc nỉ non mắng to Tần Kham cố ý cứu giá đến chậm, hại hắn nước tiểu đầy đũng quần, một chốc lại chỉ vào Tần Kham nói thích khách là hắn phái tới.

Tần Kham rất muốn tát vào cái mặt thối của hắn mấy cái, nhưng về sau lại cẩn thận nghĩ lại, hai suy đoán nhìn như thì rất vớ vẩn của Thọ Ninh Hầu kỳ thật đều không sai sự thật cho lắm, người này tuy rằng hỗn đản, nhưng cũng có vận khí đánh bậy đánh bạ.

Tần Kham lười chẳng muốn nói nhiều với hắn, cười lạnh hai tiếng, phất tay áo bỏ đi, để lại gia phó của Hầu gia bị thương nằm đầy đất, cùng với Thọ Ninh Hầu đũng quần ướt sũng nằm xụi lơ trên đất không đứng dậy nổi, những cái này là chuyện của Thuận Thiên phủ.

Tần Kham đi rồi, Thọ Ninh Hầu vừa từ trong cung đi ra lại quay trở lại hoàng cung, nước mắt nước mũi cáo trạng với hoàng hậu tỷ tỷ.

Lúc này Thọ Ninh Hầu vào cung lại mất mặt, Trương hoàng hậu đang bị hai tên đệ đệ không ra gì khiến cho tức tới phượng thể run rẩy, một mình ở trong Khôn Ninh cung ném bát ném đĩa, kết quả Thọ Ninh Hầu lại mặt mũi bầm dập chạy về nói Tần Kham sai người giết hắn, Trương hoàng hậu vừa nghe liền nổi bão, đương nhiên, đối tượng nổi bão là Thọ Ninh Hầu, lại mắng hắn té tát rồi

sai hoạn quan đuổi hắn ra khỏi hoàng cung.

Tần Kham lúc này vận khí không tồi, Đỗ Yên ám sát Thọ Ninh Hầu vừa hay bị hắn gặp phải, thành công ngăn cản việc này, bằng không chỉ bằng vào thù oán vừa kết của hai người. Thọ Ninh Hầu vừa ra khỏi cung đã bị ám sát, Tần Kham vô luận như thế nào cũng trốn không thoát hiềm nghi là kẻ chủ mưu, may mắn hắn xuất hiện rát thỏa đáng, vì thế tên chủ mưu biến hóa nhanh chóng thành ân nhân cứu mạng lấy ơn báo oán.

Về sau Thọ Ninh Hầu trong vô số trường hợp nói xấu Tần Kham thuê người giết hắn, ai nghe cũng cười nhạt.

Thuê người giết còn có thể ở thời khắc mấu chốt nhất cứu ngươi một mạng, ngươi cho rằng người khác cũng như ngươi não và mông để ngược nhau à?

Sau việc này, Thọ Ninh Hầu có một thu hoạch rất lớn, danh dầu hỗn đản của hắn ở kinh sư càng vang dội hơn, có khả năng nói xấu ân nhân cứu mạng thành hung thủ. Trong kinh sư hắn là nhất, có thể nói là nhân vật thuỷ tổ của hạng người lang tâm cẩu phế.

Bước chân về nhà của Tần Kham có chút vội vàng, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên. Hắn biết trong nhà có một người đang chờ hắn.

Nà vẫn là tiểu viện của khách sạn thành đông đi thuê, mấy ngày nay Tần Kham vào tù, Đỗ Yên bị hắn đưa đi, trong nhà chỉ còn lại đám hạ nhân, hơn nữa việc mua nhà cũng tạm gác lại.

Chương 117: Có người có đèn

Về tới nhà đã là lúc lên đèn, Tần Kham vội vàng đám lại những tiếng thăm hỏi vui mừng của bọn hạ nhân vì lão gia mới ra ngục, bước nhanh vào nội viện.

Cửa phòng ngủ Nội viện khép hờ, cửa sổ giấy đỏ ánh ra ngọn đèn mờ, ngọn đèn này giống như vẫn luôn chờ hắn, vĩnh viễn không tắt.

Nhà có đèn có người mới gọi là nhà.

Tim Tần Kham tràn đầy sự ấm áp, hắn phát giác mình đã hoàn toàn dung hợp với thời đại xa lạ này rồi, bởi vì hắn ở đây có nhà, quan trọng nhất là, hắn có một vị thê tử xinh đẹp vì hắn mà không tiếc bỏ sinh mạng ra đặt cược.

Nàng ta làm việc có lẽ hơi xung động một chút, hơi ngốc một chút, thủ đoạn có lẽ hơi kịch liệt một chút, lỗ mãng một chút... Nhưng những khuyết điểm này vừa hay làm nổi bật tính tình thực sự của nàng ta, nàng ta là một nữ nhân ngốc không biết biểu đạt bản thân, nhưng lại dùng hành động trực tiếp nhất kích liệt nhất để biểu đạt tình ý của nàng ta. Tần Kham cảm động sự sự ngốc nghếch của nàng ta, đây là một nữ nhân mà đáng để hắn cả đời nâng niu trong ở lòng bàn tay

Tần Kham đứng trước cửa ánh trăng nội viện, sau một lúc lâu mỉm cười một mình thì tiếp theo lại sinh ra cảm giác giận hờn, nữ nhân ngốc này có biết hành động ám sát Thọ Ninh Hầu có biết hay không nguy hiểm cỡ nào hay không? trong hoàng thành Kinh sư, Đông Hán, Cẩm Y vệ, đoàn doanh và đằng tương, quân sĩ của tứ vệ này chẳng lẽ là bất tài à? hơi không cẩn thận là dẫn tới kết cục thân hủy mệnh vẫn, võ công cá nhân cao tới đâu cũng địch sao nổi sự vây công của quân đội?

Chỉ có thể nói vận khí của nữ nhân ngốc này hôm nay thật sự quá tốt, nếu không nàng ta có thể dễ dàng chạy thoát như vậy ư? Lần này vận khí tốt, lần sau ai dám đảm bảo vận khí của nàng ta cũng sẽ vẫn tốt?

Tần Kham thu hồi nụ cười, khuôn mặt tuấn tú banh ra, hôm nay phải dùng gia pháp chấn phu cương.

Đẩy cửa ra, liền thấy dưới ánh nến mờ nhạt, Đỗ Yên đã bỏ quần áo giả dạng nông phụ, mặc váy xanh nhạt, chân để sau giường, tay chống cằm, đang ngủ gà ngủ gật.

Tần Kham không nhịn được lặng lẽ mỉm cười, tiếp theo thì nghiêm mặt, khụ thật mạnh một tiếng.

Đỗ Yên giật mình, vừa thấy là Tần Kham thì lập tức kinh hỉ thốt lên: "Tướng công, ngươi không sao chứ?"

Tần Kham lắc đầu, vươn hai tay về phía Đỗ Yên.

Đỗ Yên cười khanh khách, giống như con yến nhỏ bay vào rừng, lao vào lòng hắn.

Tần Kham ôm lấy nàng ta, ôm thật sự rất chặt, giống như sợ nàng ta sẽ biến mất vậy, trong phòng ngủ rất yên lặng, cả hai đều không nói gì.

lửa nến trong phòng lay động, tách một cái, cháy tới đế rồi vụt tắt.

Không biết qua bao lâu, hai tay Tần Kham bóp lấy vai nàng ta, nghiêm túc nói: "Yên nhi, tướng công hiện tại rất muốn đánh vào mông nàng, nàng không được phép hoàn thủ, biết chưa?"

Đỗ Yên ngẩn người, tiếp theo thì mặt đỏ lên, vẻ mặt mang theo mấy phần chột dạ, ánh mắt lấp lánh nhẹ nhàng gật đầu, bộ dạng rất ủy khuất.

Tần Kham thiếu chút nữa thì cười ra tiếng, cố gắng duy trì vẻ mặt cứng rắn, tay giơ lên cao, Đỗ Yên lại vươn tay chộp lấy cổ tay hắn.

"Tướng công, không đánh có được không?"

"Không được, hôm nay tướng công ta phải thi hành gia pháp."

"Vậy ngươi... đánh nhẹ một chút, ta, ta từ nhỏ đến lớn chưa bị ai đánh bao giờ."

Đỗ Yên nhìn hắn với vẻ đáng thương, trong mắt thủy quang trong suốt.

Tần Kham không nói gì, tay không nặng không nhẹ vỗ lên mông nàng ta hai cái, trong phòng đang yên tĩnh vang lên tiếng bốp bốp, Đỗ Yên "a" một tiếng, giống như con linh miêu nhảy ra thật xa, ôm mông bĩu môi lườm Tần Kham.

Tần Kham phụng phịu nói: "Biết vì sao bị đánh không?"

Khí thế của Đỗ Yên lập tức xẹp đi, cái miệng nhỏ nhắn chu lên. Vô hạn ủy khuất nói: "Biết."

"Lần sau còn dám nữa hay không?"

"... Không dám."

"Tốt, chuyện này bỏ qua, sau này còn tái phạm, mông sẽ sưng... Nương tử, nào, để vi phu xoa cho nàng, còn đau không?"

"Uy phong chán rồi lại còn muốn chiếm tiện nghi của ta. Thà chết không cho ngươi chạm."

Trong phòng ấm áp như mùa xuân, Tần Kham ôm Đỗ Yên. Hai người ngồi xếp bằng trên giường đất, ánh đèn mờ hắt bóng họ lên tường.

Hưởng thụ sự yên tĩnh và hạnh phúc hiếm có này. Đỗ Yên bỗng nhiên quàng tay ôm chặt lấy lưng hắn, ngữ khí có chút thương cảm.

"Tướng công, ngươi có mệt hay không?"

"Hả?"

"Không có bối cảnh, không có nhân mchj, trong kinh sư chỉ có kẻ địch không có bằng hữu, nhiều người như vậy muốn lấy mạng của ngươi, nhiều sự tính kế hung hiểm như vậy, ngươi lại phải giãy dụa cầu sống trong ao nước đục này, ngay cả chỗ dựa cũng không có, khổ mệt cũng chỉ có ta bên canh. Tướng công, ta rất thương ngươi." Đỗ Yên ôm hắn chặt hơn.

Tần Kham mỉm cười, vuốt mái tóc đen như thác của nàng ta, ôn nhu nói: "Tướng công không khổ, tướng công có nàng mà."

"Tướng công. Ta thực sự muốn làm gì đó cho ngươi, nhưng ta lại chẳng giúp được gì cả, ta... ta rất hận mình." Đỗ Yên khẽ nức nở.

Tần Kham nhìn chăm chú ánh nến lay động trên bàn, mỉm cười nói: "Có một việc nàng khẳng định có thể giúp được."

"Việc gì? Ngươi nói mau."

" "Mỗi ngày khi ta về nhà, để ta nhìn thấy trong phòng có đèn sáng, có người chờ. Tướng công cho dù ở bên ngoài khổ mệt tới mấy, về nhà nhìn thấy ngọn đèn trong nhà, và có nàng đang chờ, tướng công sẽ không khổ không mệt."

Lời nói rất bình thường, nhưng lại thấu ra sự lĩnh ngộ sâu sắc nhất đối với sinh hoạt, Đỗ Yên nghe mà trong lòng càng chua xót, nước mắt không nén được tuôn rơi, lại ra sức gật đầu, nghẹn ngào ôm chặt lấy hắn.

"Tướng công, phải trân trọng bản thân, ngươi đối với ta rất quan trọng."

Lại trải qua thêm một lần kiếp nạn, may mắn bình yên vượt qua, Tần Kham định ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, Liên Nguyệt Liên Tinh được Đinh Thuận từ nhà nông hộ ngoại ô đón về, cả nhà yên ấm vui vẻ, trong viện tử lại khôi phục nhân khí náo nhiệt như xưa.

Tần Kham muốn nghỉ ngơi,, nhưng lại có người không cho hắn nghỉ ngơi.

Vài ngày sau, có hoạn quan đăng môn truyền dụ, đông cung Thái tử triệu kiến.

Thái tử triệu kiến, Tần Kham không thể không đi gặp, bởi vì hắn là thần tử còn Chu Hậu Chiếu là quốc quân tương lai.

Nên dùng tư thái như thế nào để đi gặp hoàng đế bệ hạ tương lai của Đại Minh đây?

Đương nhiên là thái độ quân tử, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Trong đầu Tần Kham bỗng nhiên hiện ra sắc mặt của các quan văn trên triều đình.

Khi Tần Kham tiến vào đông cung xuân phường thì Chu Hậu Chiếu đang đọc sách, Tần Kham lẳng lặng đứng ở ngoài phòng đọc sách của Chu Hậu Chiếu, nhìn Chu Hậu Chiếu dựng sách trên bàn, dưới sự che chắn của sách vở, Chu Hậu Chiếu nằm gối lên tay mà ngủ, ngủ thực sự rất ngọt ngoài, nước miếng chảy ra, hình thành hai giòng Trường Giang Hoàng Hà đầy khí khái của đế vương tương lai.

Chiêm sự phủ xuân phường thị giảng, Đại học sĩ Dương Đình Hòa đang cầm một quyển Mạnh tử rung đùi đắc ý một lúc lâu thì phát giác phía dưới không có ai hùa theo, vừa nhìn thì mũi không khỏi vẹo đi, trong vẻ giận dữ lộ ra mấy phần sầu lo đối với vận mệnh quốc gia của Đại Minh tương lai.

Vô cùng đau đớn lắc đầu, Dương Đình Hòa ném sách lên bàn, không quấy rầy mộng đẹp của Thái tử điện hạ, căm giận đi ra cửa.

Thần kỳ là, Dương Đình Hòa vừa ra khỏi cửa, Chu Hậu Chiếu không ngờ tỉnh lại, thoải mái mà duỗi lưng, rất có ý nhị "Trong mộng sớm giác ngộ, bình sinh ta tự biết" trong nhà tranh của Ngọa long, trong vẻ lười nhác lộ ra mấy phần tao nhã.

Chẹp chẹp miệng, đám người Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh thị hầu bên cạnh ùa lên, châm trà mang điểm tâm cho hắn, ân cần hỏi thăm.

Chu Hậu Chiếu ăn vài miệng điểm tâm, miệng đầy vụn bánh nhìn trái nhìn phải: "Không phải gọi Tần Kham đó tới gặp ta à? Người đâu?"

Tần Kham đang lẳng lặng chờ ngoài phòng chậm rãi đi vào, vái chào Chu Hậu Chiếu: "Thần Tần Kham bái kiến điện hạ."

Chu Hậu Chiếu vừa thấy Tần Kham, không khỏi mặt mày hớn hở, vừa định lên tiếng thì bị Tần Kham ngắt lời.

Tần Kham vào lúc này giống như quan văn triều đình nhập vào người, vẻ mặt chính nghĩa lẫm nhiên, bộ dạng thần tử kiêm trung.

"Điện hạ, thần mặc dù chức hèn, nhưng không dám quên nước, điện hạ chính là quốc quân tương lai của Đại Minh ta, đang lúc phải khắc khổ học tập lời bách gia thánh nhân, dựng cơ sở cho tương lai thống trị giang sơn Đại Minh, điện hạ sao có thể trong lúc Dương học sĩ đang giảng bài mà ngủ gật? Đây đúng là bất hạnh của Đại Minh ta! Thần liều chết cả gan, cúi xin điện hạ tự xét bản thân."

Một phen nói năng khí phách chính nghĩa, có thể nói là tuyên truyền giác ngộ, khiến người ta phải suy nghĩ, nhưng trong phòng là một mảng yên tĩnh, Chu Hậu Chiếu, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh ngơ ngác nhìn Tần Kham, giống như nhìn một tên quái dị, ba người mãi lâu sau vẫn không nói một câu.

"Khụ khụ khụ..." Chu Hậu Chiếu miệng nhét đầy điểm tâm quên không nuốt, bỗng nhiên sặc, ho tới mặt đỏ tai hồng, Cốc Đại Dụng và Trương Vĩnh vội vàng vỗ lưng cho hắn.

Hồi lâu, Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng bình tĩnh, chỉ vào Tần Kham chậm rãi nói: "Mấy ngày trước ngươi ở điện Văn Hoa trộm ngáng chân cữu cữu ta, hôm nay lại hiên ngang lẫm liệt ở trước mặt ta muốn ta tự xét lại bản thân, Tần Kham, ta càng lúc càng thưởng thức ngươi..."

Chương 118: Quân thần tấu đối

Tần Kham ho khan, ho tới tê tâm liệt phế, ruột gan đứt từng khúc.

Chu Hậu Chiếu đắc ý, vểnh chân chậm rãi uống nước trà, ánh mắt trêu tức nhìn Tần Kham, đôi mi thanh tú thỉnh thoảng lại nhướng lên một cái, lộ ra vẻ mặt tựa cười mà như không phải cười.

Tần Kham phát giác mình lại sai lầm rồi.

Sắm vai quan văn hiên ngang lẫm liệt là việc cần kỹ thuật cao, cần hành động tinh trạm cùng với da mặt dày hơn tất cả, Tần Kham thực sự có chút không biết lượng sức, được rồi, diễn hỏng rồi.

"Khụ khụ, Thái tử điện hạ... Ngươi, khụ khụ, ngươi làm sao biết..."

Chu Hậu Chiếu cười tủm tỉm nói: "Ngươi là muốn hỏi ta vì sao biết ngươi ngáng chân cữu cữu ta hả,, đúng không? Hì hì, ta lúc ấy cũng ở điện Văn Hoa, náo nhiệt như vậy ta sao có thể không cẩn thận mà xem? Tần Kham, một cước đột nhiên thò ra của ngươi hay lắm, cữu cữu ta bay cả lên trời, ha ha."

Tần Kham ngửa mặt lên trời thở dài, xong rồi, ta khổ tâm duy hộ hình tượng quân tử rồi. Chu Hậu Chiếu hưng trí quan sát hắn, giống như hôm nay mới quen hắn vậy, ánh mắt tràn ngập lạ lẫm.

Trò khôi hài trong điện Văn Hoa Mấy ngày trước đây, biểu hiện của Tần Kham khiến vị Thái tử điện hạ này khắc sâu ấn tượng. Chu Hậu Chiếu phát hiện ấn tượng đầu tiên đối với Tần Kham không quá chính xác, vốn tưởng rằng hắn có tính tình dài dòng đáng ghét như đám quan văn triều đình, Chu Hậu Chiếu trước nay rất ghét loại người ra vẻ đạo mạo này, bọn họ vĩnh viễn đặt mình ở độ cao chính nghĩa, đối với mọi người, bao gồm cả hắn ở bên trong hơi tí là răn dạy chỉ trích, ngang nhiên can thiệp, thuận thì khen nghịch thì chê, bộ dạng thật sự rất ghê tởm, cho nên thái độ của Chu Hậu Chiếu đối với Tần Kham vẫn luôn ôn hoà.

Nhưng lại không ngờ rằng biểu hiện của Tần Kham ngày ấy ở điện Văn Hoa khiến hắn có chút kinh hỉ.

Chu Hậu Chiếu tuy rằng mới mười bốn mười lăm tuổi, nhưng là đứa trẻ rất thông minh. Hắn tin một người dám âm thầm ngáng chân quốc hầu, nhất định rất tốt...

Cho nên Chu Hậu Chiếu rất cao hứng, hắn có một loại hưng phấn như trong biển người mênh mông phát hiện một viên minh châu sáng rực.

Viên minh châu đó họ Tần, tên Kham.

"Khụ khụ, điện hạ, thần ngáng chân Thọ Ninh Hầu hoàn toàn không liên quan gì tới việc đọc sách của điện hạ, thần lại xin điện hạ tự xét lại bản thân."

"Ha ha ha... Dáng vẻ vô sỉ của ngươi ta rất thưởng thức, Có điều Tần Thiên hộ à, ở trước mặt ta không cần phải giả bộ." Chu Hậu Chiếu vui sướng cười nói.

Tần Kham: "....."

Thất sách, ngày đó không nên ngáng chân Thọ Ninh Hầu. Cũng không biết Thái tử này rốt cuộc là thích hay là giận hành động của hắn, hiện tại nhìn như là đang cười, nhưng Tần Kham không biết suy nghĩ thực sự trong lòng Chu Hậu Chiếu.

Nếu không biết thì đành phải giả vờ tới cùng.

"Điện hạ minh giám, ngày ấy ở điện Văn Hoa, thần vì quá mức phẫn nộ đối với sự hung ác của Thọ Ninh Hầu, ấm ức thay cho những quan viên và dân chúng kinh sư từng vô số lần bị hắn ức hiếp, cho nên nghĩa bất dung từ, vươn ra một cước chính nghĩa, một cước này của thần là vì Đại Minh ta, vì con dân tương lai của điện hạ mà thò ra." Tần Kham khi nói những lời này vẻ mặt chính nghĩa lẫm nhiên.

Ánh mắt của Chu Hậu Chiếu càng sáng hơn, không ngờ thật sự lộ ra vẻ thưởng thức.

Thật lâu sau. Chu Hậu Chiếu thở dài, hạ một kết luận rất chính xác.

"Tần Kham, ngươi quả nhiên không phải người tốt."

"... Lý Mộng Dương Lý đại nhân mới không phải người tốt, hắn còn động binh khí mà."

Tốt lắm, một chậu nước bẩn hắt lại cho Lý Mộng Dương. Ánh mắt của Chu Hậu Chiếu càng lúc càng thưởng thức.

Chu Hậu Chiếu bản thân là người rất tùy tính, thích náo nhiệt, nhiều năm như vậy các Đại học sĩ và học sĩ thị giảng tới dạy hắn đọc sách, hắn lại chưa từng nghiêm túc, lời thánh nhân đối với hắn mà nói quả thực chính là đàn gẩy tai trâu, chẳng lưu lại dấu vết. Cho nên hắn không coi trọng, làm việc chỉ thích theo ý mình, chỉ cần có thể khiến mình cao hứng là được rồi.

Lo lắng của Tần Kham kỳ thật rất dư thừa, Chu Hậu Chiếu đối với hành động hắn thò chân ngáng Thọ Ninh Hầu kỳ thật chẳng đồng ý cũng chẳng phản cảm, hắn chỉ cảm thấy rất vui, từ đó mà suy ra Tần Kham cũng là người chơi cùng rất vui.

Không thể không nói, tính tình của Chu Hậu Chiếu kỳ thật cũng rất hỗn đản, có điều hỗn đản rất đáng yêu.

Lập tức Chu Hậu Chiếu không nhắc tới chuyện của Thọ Ninh Hầu nữa, ngồi rất ngả ngớn rung rung chân, tán gẫu với Tần Kham.

Lần này kỳ thực cũng coi như một lần quân thần tấu đối, bên cạnh hai người tốt nhất nên có thêm một vị sử quan phụ trách hoặc là thái giám bỉnh bút ghi chép lại đối thoại của hai người, như vậy sẽ giống hơn.

Chỉ tiếc quân không giống quân, Chu Hậu Chiếu vừa tán gẫu vùa không ngừng nhấm nháp, hai cái đùi cũng rất không an phận rung rung. Thần cũng không giống thần, Chu Hậu Chiếu ở trong mắt Tần Kham chung quy vẫn chỉ là một đứa trẻ ham chơi. Tần Kham chưa bao giờ thích nói chuyện với trẻ con, luôn cảm thấy lời nói của trẻ con quá ngây thơ, cho nên tán gẫu với Chu Hậu Chiếu thần sắc mặc dù cung kính, nhưng ít nhiều có vài phần thờ ơ.

Về phần thái giám vốn nên ở bên cạnh ghi chép, lúc này đang một tên thì bóp vai cho Thái tử, một tên thì đưa đồ ăn, toàn bộ cảnh tượng nếu để họa sĩ trong cung nhìn thấy, tất nhiên sẽ là một bức "Hôn quân tham ăn" Tuyệt hảo.

Tuy rằng Tần Kham tấu đối rất thờ ơ, có điều hắn đến từ thời đại tin tức bùng nổ, tri thức tích lũy nhiều năm một Thái tử cổ đại chỉ biết chơi sao có thể tưởng tượng được, thỉnh thoảng lại thuận miệng nói mấy câu có thể khiến Chu Hậu Chiếu trợn mắt há hốc mồm.

"Tần Thiên hộ trước kia là người đọc sách à?" Chu Hậu Chiếu tò mò hỏi.

"Vâng, thần hổ thẹn, học không tinh, ở quê gây ra họa, bị lột bỏ công danh tú tài rồi."

Vừa nghe Tần Kham không có công danh trong người, Chu Hậu Chiếu không khỏi cười nói: "Thì ra ngươi cũng không có công danh, vậy cái gì mà máy móc có thể bay trên trời, thuyền có thể chui xuống đáy biển, còn cả xe chạy so với thiên lý mã còn nhanh hơn mà ngươi nói nhất định là bịa đặt, không thể tin được. Có điều cái... ờ... súng mày mà ngươi nói trong chớp mắt có thể bắn ra vô số viên đạn thì cũng miễn cưỡng hợp với tình lý, súng của Đại Minh chúng ta một lần chỉ có thể bắn một phát, bắn xong lại phải nhồi thuốc nổ, làm sạch nòng súng, rất mất mặt."

Cốc Đại Dụng ở bên cạnh cười nịnh: "Điện hạ nói không sai, không nhìn ra Tần Thiên hộ xuất thân là người đọc sách, nhưng cũng biết ba hoa chích choè, nô tỳ ở bên cạnh nghe mà ngẩn người, thì ra đúng là bịa đặt..."

Tần Kham mất hứng, xuyên qua tới thế giới này, không thể phủ nhận đã từng bị người ta khinh bỉ, nhưng bị một đứa trẻ con và một tên thái giám chết bầm khinh bỉ thì điều này khiến cho tâm lý của hắn không thể chấp nhận.

Ngồi dậy, Tần Kham nói: "Điện hạ, những gì thần nói không phải là bịa đặt."

Cốc Đại Dụng cười nói: "Không phải bịa đặt chẳng lẽ là thật à? Vậy thì quá ly kỳ rồi."

Không thể không lấy ra chút hàng thật để chấn nhiếp đám người cổ đại không có thường thức này.

"Điện hạ và cốc công công có biết chúng ta hiện giờ đang sống trên một quả cầu tròn không?"

Chu Hậu Chiếu: "A? Sao có thể!"

"Nếu ngài đi qua bờ biển sẽ biết, khi thuyền buồm trên mặt biển cực xa đi tới, chúng ta trước hết sẽ nhìn thấy mũi thuyền, sau đó mới là buồm, cuối cùng thì nhìn thấy cả thuyền."

Chu Hậu Chiếu suy ngẫm một lúc rồi gật gật đầu: "Ngươi nói hình như cũng có mấy phần đạo lý."

"Điện hạ chắc biết hai quả cầu sắt một lớn một nhỏ đồng thời rơi xuống thì tất nhiên cũng là đòng thời chạm đất."

"A? Sao có thể?"

"Không tin điện hạ có thể thử xem bây giờ."

Không lâu sau, Cốc Đại Dụng dùng hai cái chân tím bầm nói với Chu Hậu Chiếu, hai cái quả cầu hình nón bằng sắt một lớn một nhỏ đồng thời đập trúng chân hắn.

—— Thái tử cũng không ngốc, biết bảo người khác đi làm vật thí nghiệm.

"Điện hạ chắc biết người bình thường không thể dùng đầu lưỡi liếm khuỷu tay của mình chứ?"

Chu Hậu Chiếu và Cốc Đại Dụng bất giác dùng đầu lưỡi bắt đầu thử liếm khuỷu tay...

"Ngươi thật là lợi hại... Sao có thể biết nhiều thứ như vậy? Hơn nữa hình như đều đúng, nói nhanh lên, còn học vấn thú vị gì nữa." Chu Hậu Chiếu hưng phấn tới đỏ cả mặt, hắn không thích đọc sách, nhưng đối với những tri thức thú vị thì lại rất có hứng thú.

"Khụ, điện hạ chắc biết, cái khúc... không văn vật ở hạ thân của nam nhân Đại Minh chúng ta, so với nam nhân phương tây thì ngắn hơn một chút... Dừng! Cốc công công, ngươi không cần sờ đũng quần." Tần Kham rất đúng lúc ngăn hành động không sáng suốt tự rước lấy nhục của Cốc Đại Dụng.

Cốc Đại Dụng vẻ mặt rất u oán, hiển nhiên học vấn này khiến hắn rất bị đả kích.

Tần Kham đành phải dùng ánh mắt áy náy đáp lại.

Hắn thích công công, nhưng yêu chân lý hơn.

Chương 119: Lấy nghiêng mực ném

Chu Hậu Chiếu thiên tư thông minh, nhưng không thích học, hắn ghét đọc sách, nhưng cũng không phản cảm với học vấn.

Nghịch biện rất mâu thuẫn, nhưng Chu Hậu Chiếu lại có bản lĩnh biểu hiện nghịch biện này một cách thật sự hoàn mỹ, tuyệt không xung đột.

Thiên tư thông minh nhưng không thích học, đây là trách nhiệm của thầy giáo, Tần Kham có chút cảm thán, lão sư dạy Thái tử đọc sách là Vương Quỳnh, Dương Đình Hòa, bao gồm cả ba vị Đại học sĩ Lưu Lý Tạ thực sự nên mỗi người viết một bản kiểm điểm vạn chữ thấm đầy nước mặt gửi lên cho hoàng đế bệ hạ, tự tuyệt với nhân dân cũng được.

Một đứa trẻ ngoan, lại dạy hắn thành như vậy, tính tình hoang đường của hoàng đế Chính Đức trong tương lai, không thoát được quan hệ với phương pháp giáo dục sai lầm của mấy vị lão sư này, dạy hư dòng độc đinh của Chu gia, lại còn mặt dày ở trên kim điện chỉ trích hoàng đế chỗ này không tốt chỗ kia hoang đường, thậm chí còn viết sự hoang đường của hắn vào trong sách sử, truyền cho đời sau, khiến hắn phải chịu đựng tiếng xấu mấy trăm năm, giống như tất cả sai lầm của đứa nhỏ này không liên quan gì tới họ, bọn họ chỉ là một người bàng quan công chính công bình, vì thế dùng ngòi bút làm vũ khí, viết rằng trời gửi xuống một hôn quân như vậy là bất hạnh của đất nước, là bi tai của Đại Minh.

Lật xem một bộ phận về hoàng đế Chính Đức trong sách sử, hầu như đều là nội dung là như vậy, những luận điệu rất vô trách nhiệm, Tần Kham sau khi quen Chu Hậu Chiếu thì thường xuyên suy nghĩ, nếu mình xuyên qua tới người của hoàng đế Hoằng Trị thì sẽ làm như thế nào?

Đại thể sẽ đóng đinh bọn Vương Quỳnh, Dương Đình Hòa lên giá chữ thập, treo ở ngọ môn, để các quan viên lui tới phỉ nhổ bọn họ tới chết. Có lẽ thỉnh thoảng cũng có xung động muốn bóp chết Chu

Hậu Chiếu, dù sao tất cả đều chỉ là cấu tứ.

Không nghi ngờ gì nữa, những tri thức tạp nham nhưng lại uyên bác này đã triệt để khiến Chu Hậu Chiếu rung động.

Không chỉ là rung động, Chu Hậu Chiếu đối với những tri thức này sinh ra hứng thú nồng đậm. Bởi vì những tri thức Tần Kham nói ra có điểm giống nhau, chúng không buồn tẻ vô vị như tứ thư ngũ kinh, ngược lại rất hay, mỗi một cái đều có thể dùng thực nghiệm để chứng minh.

Chu Hậu Chiếu thích chơi, hơn nữa thích chơi một cách đa dạng.

Những tri thức này của Tần Kham lập tức bắt được tâm hắn, hứng thú của hắn đối với Tần Kham cũng càng ngày càng đậm.

"Đại Dung, tới chợ thành tây tìm mấy sắc mục. Lột quần họ ra xem.." Chu Hậu Chiếu có chút không phục: " thực sự lớn hơn nam nhân Đại Minh chúng ta ư? Vô lý."

Con dân Thiên triều thượng quốc có lòng tự trọng dân tộc mãnh liệt, huống chi là Thái tử của Thiên triều thượng quốc.

Ánh mắt Cốc Đại Dụng nhìn Tần Kham càng u oán, một thái giám không có chim lại đi tụt quần nam nhân ra soi chim. Chuyện biến thái như vậy không làm được.

"Điện hạ... Nô tỳ, nô tỳ không... thể làm vậy được." Cốc Đại Dụng sắp khóc rồi.

Chu Hậu Chiếu đang hưng trí. Làm sao mà cản được, nói ngay: "Ta tự đi xem."

"Điện hạ không được." Cốc Đại Dụng và Trương Vĩnh quýnh lên, chuyện hoang đường như Thái tử tụt quần nam nhân nếu bị bệ hạ và các quan văn biết, Thái tử nhiều lắm cũng chỉ bị bị mắng một chút, nhưng đám thái giám bọn họ khẳng định sẽ bị ăn gậy.

Hai vị thái giám đối với Tần Kham không khỏi rất oán hận, tự dưng đi nói với điện hạ những điều này làm gì, thế không phải là tìm phiền toái cho họ à? Tính tình của Thái tử điện hạ ngay cả bệ hạ và các quan cũng không quản được, bọn họ làm nô tỳ có thể

quản được chắc?

Tần Kham cũng thấy xấu hổ, kỳ thật nói ra những tri thức vớ vẩn này cũng chỉ là để chứng tỏ mình là người có học vấn, cái gì cũng biết cái gì cũng hay. Nhưng hắn không ngờ Chu Hậu Chiếu đối với nghiên cứu dài ngắn của nam nhân ngoại quốc lại có hứng thú như vậy, trong sách sử nói hoàng đế hoang đường này còn từng nuôi nam sủng vừa nghĩ đến đây, Tần Kham không khỏi cả người lạnh ngắt.

Khi Mọi người đều đang khuyên Chu Hậu Chiếu thì Đại học sĩ Dương Đình Hòa vừa tức giận ra khỏi xuân phường đã trở lại.

Mọi người lập tức im lặng.

Dương Đình Hòa là tới giáo huấn. Vừa rồi tức giận mà đi quá xung động, chờ khi ra khỏi xuân phường rồi, Dương học sĩ liền tỉnh táo lại, hắn thân mang trọng trách dạy dỗ quốc quân Đại Minh tương lai, trọng trách này là hoàng đế bệ hạ và dân chúng thiên hạ giao cho hắn, hy vọng hắn có thể dạy ra một quốc quân anh minh, biết lễ nghi, biết liêm sỉ, chăm chỉ hiếu học thông minh, đây là vinh hạnh cỡ nào? Thái tử đọc sách lười nhác, tất nhiên phải răn dạy khuyên bảo, sao có thể bởi vì tức giận mà bỏ đi, buông tay bất kể?

Không nên!

Dương Đình Hòa tính tình Đôn hậu rất xấu hổ, hắn cảm thấy mình đã cô phụ kỳ vọng của bệ hạ và người trong thiên hạ, là tội nhân của Đại Minh.

Khi Dương Đình Hòa vẻ mặt xấu hổ quay lại, định cứu vị Thái tử sa ngã vào tuổi thanh niên này, vừa bước vào phòng học xuân phường, thì thấy Chu Hậu Chiếu đang ăn đồ ăn, chân bắt chéo rung rung, không hề phản tỉnh lớn tiếng vui đùa với mấy thái giám va một người trẻ tuổi, nói đến chỗ hưng phấn thì khoa chân múa tay, hoàn toàn không để chuyện chọc giận khiến tiên sinh bỏ đi ở trong lòng.

Dương Đình Hòa rất bi thương, hắn thậm chí có thể nghe thấy thanh âm trái tim của mình đang vỡ vụn.

Cái thằng nhãi này không ngờ còn có tâm tình ăn quà vặt nói chuyện phiếm? Chuyện chọc giận tiên sinh nghiêm trọng như vậy không ngờ không thèm để ý, còn tán gẫu vui vẻ như vậy, không giáo huấn một chút thì sao có thể đúng với bệ hạ, đúng với con dân Đại Minh?

"Thái tử điện hạ! Ngươi, thật quá đáng! Thần hôm nay phải khiển trách ngươi..." Dương Đình Hòa từ sau lưng rút ra một cây thước, giống như một con trâu rừng đang tức giận lao về phía Chu Hậu Chiếu.

Đại bộ phận thước trong xuân phường là để cho có, Thái tử bướng bỉnh tới mấy, các nho sĩ uyên bác nhiều lắm cũng chỉ mắng vài câu, thực sự dám đánh Thái tử rất ít, đám người Vương Quỳnh, Lưu Kiện, Lý Đông Dương dạy Chu Hậu Chiếu đều là đại nho đương thời, Thái tử đọc sách không chăm chỉ, bọn họ cũng chỉ trách cứ vài câu hay không Hoặc là lão lệ tung hoành quở trách Thái tử không đúng, biểu đạt một chút sự lo lắng đối với vận mệnh quốc gia của Đại Minh tương lai, nhưng bọn họ cho tới bây giờ không nghĩ tới dùng thước để đánh Thái tử.

Hôm nay thì khác. Hôm nay Dương Đình Hòa là tức giận thực sự, không chỉ tức giận, hơn nữa giận cấp công tâm, một nửa vì vận mệnh quốc gia của Đại Minh tương lai, một nửa khác là vì Chu Hậu Chiếu rất không để tiên sinh như hắn vào mắt.

Tôn sư là truyền thống cơ bản nhất của nho gia, Thái tử chọc hắn tức giận bỏ đi, không ngờ không hề có bộ dạng áy náy, đây là quốc quân tương lai à, há có thể để mặc hắn như vậy.

Dương Đình Hòa tức giận đến mặt cũng biến hình, cầm thước cười gằn hai tiếng. Dùng thế sấm sét lao về phía Chu Hậu Chiếu, hắn đã hạ quyết tâm, hôm nay tất phải khiển trách thằng nhãi này, sau đó tới trước mặt bệ hạ thỉnh tội.

Chu Hậu Chiếu thấy Dương Đình Hòa lao tới như phát điên thì căn bản không ý thức được vì sao lại vậy. Hắn không nghĩ ra Dương Đình Hòa vì sao đang yên đang lành lại đi đánh hắn, không thể không nói giác ngộ của đứa nhỏ này hơi thấp.

Vừa thấy tư thế nổi điên của Dương Đình Hòa, Chu Hậu Chiếu

hoảng quá, đứng dậy lùi ra sau mấy bước, trong miệng kinh hô: "Dương học sĩ. Ngươi điên rồi à?"

"Ta điên ư? Ha ha, thần hôm nay trước tiên phát điên đã, giáo huấn ngươi xong rồi, thần sẽ đập đầu chết trước thềm ngọc của bệ hạ!" Dương Đình Hòa giận không thể nét, thước trong tay hắn lăng không nhoáng lên, thuận tay bắt kiếm quyết bổ tới Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu kinh hãi, may mắn là đứa nhỏ này thượng võ, cũng luyện qua vài ngày với đại nội cao thủ, vì thế nghiêng đầu tránh, thước đánh trượt, nện xuống bàn.

"Đại Dụng, Trương Vĩnh, cứu ta!" Chu Hậu Chiếu vừa tránh thế công như phô thiên cái địa của Dương Đình Hòa, vừa lớn tiếng kêu cứu.

Cốc Đại Dụng và Trương Vĩnh cũng quýnh lên, vội vàng bước lên phía trước ôm lấy Dương Đình Hòa, nhưng bị Dương Đình Hòa đang giận dữ dùng đầu thước đánh cho liên tiếp thối lui.

Chu Hậu Chiếu sợ hãi, hắn chưa bao giờ thấy Dương học sĩ thất thố như vậy, cũng không biết mình rốt cuộc có gì sai, trong cơn hoảng loạng nghiêm đầu, thấy Tần Kham thản nhiên như không đứng ở bên cạnh, như có chút hứng thú xem một màn này, giống như lúc trước ở trong điện Văn Hoa nhìn Lý Đông Dương đuổi đánh Thọ Ninh Hầu.

Chu Hậu Chiếu không khỏi mừng rỡ, thân thể co lại, trốn ra sau Tần Kham, trong miệng hô to: "Tần Kham cứu giá!"

"Hả? Điện hạ..." Tần Kham cũng kinh hãi, việc này đâu liên quan gì tới ta.

Chưa kịp do dự thì thước của Dương Đình Hòa đã đập tới, cái này thuộc loại đánh không phân biệt, dù sao trong mắt Dương học sĩ, thái giám và đám người bên cạnh Thái tử đều là gian nịnh mê hoặc Thái tử không dốc lòng cầu học, đánh mấy tên gian nịnh chả sao.

Thế tới của Thước hung mãnh, Tần Kham theo bản năng giơ tay che đầu, sau đó liền cảm thấy cánh tay đau nhức, đã trúng mấy phát.

Tần Kham cũng bực, ta là bị Thái tử tuyên vào đông cung, không bắt ta chịu đòn thay hắn, chuyện từ đầu tới cuối chẳng liên quan gì tới ta.

Có lòng muốn tránh, nhưng Chu Hậu Chiếu sau lưng hắn túm chặt lấy áo hắn, không cho hắn động đậy, trong chớp mắt Tần Kham lại trúng thêm mấy cái.

Cứ Như vậy không được! Tần Kham quýnh lên liền nghĩ ra biện pháp.

Nghe nói khi Kinh Kha đâm Tần vương, trong đại điện có nhân vật rất xuất sắc, tên là Hạ Vô Thả, khi Kinh Kha chạy quanh đại điện đuổi giết Tần vương, Hạ Vô Thả thân là ngự y của Tần vương chẳng những ném túi thuốc trong tay ra, còn lớn tiếng kêu "Vương rút kiếm đâm lại", lúc này mới khiến Tần vương nhớ ra, rút trường kiếm đâm bị thương Kinh Kha, dẫn tới hành động tứ Tần thất bại.

Tần Kham cũng làm ra chuyện tương tự.

Lật tay từ cạnh bàn vớ lấy một nghiên mực, nhanh như tia chớp đưa cho Chu Hậu Chiếu, Tần Kham vội vàng nói: "Điện hạ cầm nghiên mực đánh lại."

Chu Hậu Chiếu trong lúc trong chỉ số thông minh hơi xuống thấp, căn bản không cần nghĩ ngợi liền ném nghiên mực về phía Dương Đình Hòa...

Dương Đình Hòa bị nghiên mực đập trúng đầu gối trái, hạ bàn không vững ngả cắm đầu xuống đất.

Một mảng yên tĩnh...

Dương Đình Hòa nằm im lìm trên mặt đất, không động đậy.

Chu Hậu Chiếu sắc mặt tái nhợt, bất khả tư nghị nhìn hai tay mình, Cốc Đại Dụng và Trương Vĩnh trợn tròn cả mắt, hoảng sợ nhìn chằm chằm Dương Đình Hòa vẫn không nhúc nhích.

Tần Kham vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì nhìn Chu Hậu Chiếu: "Điện hạ, ngươi xong rồi, ngươi đã làm thịt lão sư của đem ngươi rồi..."

Chương 120: Thái tử nhận sai

Trong xuân phường rất im lặng, thậm chí có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Dương Đình Hòa nằm trên đất không nhúc nhích, không biết là chỉ là ngất đi thôi hay là thương tâm tới không muốn nhúc nhích.

Chu Hậu Chiếu thích chơi, thích nhiều trò, nhưng hắn dù sao cũng là trẻ con tâm tính thuần, bản thân cũng không quá xấu, chuyện đại nghịch bất đạo như đánh lão sư hắn trước giờ chưa làm bao giờ.

Hôm nay xong rồi!

Mắt bình tĩnh nhìn hai tay mình, Chu Hậu Chiếu nhớ lại, nghiên mực kinh diễm thần kỳ đó... nó là từ chỗ nào chui ra, xuất hiện ở trên tay mình?

Cốc Đại Dụng và Trương Vĩnh cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch như người chết, Thái tử gây ra họa, người xui xẻo khẳng định là đám thái giám bên cạnh Thái tử như bọn họ, việc này nếu để bệ hạ biết, khẳng định sẽ trượng tễ bọn họ (hình phạt đánh chết bằng gậy).

Tên chủ mưu là Tần Kham thì thản nhiên đứng ở bên cạnh, đang nghĩ bữa tối hôm nay ăn gì, đồng thời thuận tiện ước đoán thương thế của Dương Đình Hòa.

Nghiên mực là nghiên mực Đoan Khê Triệu Khánh tốt nhất, phong cách cổ xưa, tay nghề tinh mỹ, nghe nói là danh tướng thời Tống Vương An Thạch từng dùng qua, quan trọng là phân lượng của nó rất đủ, chừng hơn ba cân, nện một cái lên đùi Dương Đình Hòa, Dương Đình Hòa chắc... phạm tội hủy hoại văn vật rồi à?

Nghĩ chắc thương thế cũng sẽ không quá nghiêm trọng, quan văn Đại Minh có kinh nghiệm bác sát, chẳng những đánh người hung mãnh, hơn nữa có rất giỏi chịu đòn, chỉ có điều vết thương lòng của Dương học sĩ, chỉ sợ nhất thời khó có thể lành lại.

Chu Hậu Chiếu ngơ ngác nhìn chăm chú Dương Đình Hòa, vẻ mặt tràn ngập hối hận và sợ hãi, lúng ta lúng túng nói: "Dương học sĩ hắn... Làm sao vậy?"

"Bị điện hạ đánh ngã."

"Tiếp theo ta phải làm gì?" Chu Hậu Chiếu méo miệng, có vẻ sắp khóc.

Tần Kham nói: "Điện hạ, tiếp theo không phải ngươi nên làm gì, mà là phải xem Dương học sĩ sẽ làm gì."

" Dương học sĩ sẽ làm gì?"

"Nếu không ngoài dự kiến thì Dương học sĩ nghỉ ngơi đủ rồi sẽ đứng dậy, sau đó vào cung cáo trạng với bệ hạ, việc điện hạ phải làm là ở đông cung chờ đợi sự trách phạt của bệ hạ. Còn nữa, chuyện ngươi đánh lão sư, văn võ cả triều sẽ không bỏ qua cho ngươi, đặc biệt là ngôn quan ngự sử."

Chu Hậu Chiếu dù sao cũng chỉ là đứa trẻ mười bốn mười lăm tuổi. Nghe vậy thì lập tức oa oa bật khóc.

"Ta không phải cố ý!"

Chu Hậu Chiếu hối hận, đồng thời Dương Đình Hòa nằm trên đất cuối cùng cũng có động tĩnh.

Hắn nặng nề thở dài, sau đó ngồi dậy, vẻ mặt rất thảm hại, hơn nữa bởi vì mặt va xuống đất, trong lỗ mũi còn rỉ máu.

Thần sắc của Dương Đình Hòa rất quái lạ, như si ngốc nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu mãi lâu sau không nói gì. Giống như không biết hắn.

Chu Hậu Chiếu bị ánh mắt quái dị này của hắn làm cho sợ hãi, khóc càng to.

Tần Kham cũng sợ, thầm nghĩ Dương học sĩ này chắc sẽ không thực sự phát điên, muốn ám sát Thái tử để báo thù chứ? Tần Kham Tần Kham bước một bước về phía trước, cố ý chắn trước người Chu Hậu Chiếu.

Thái tử nếu ở dưới mí mắt của hắn gặp chuyện không may, hắn cũng chẳng được yên.

Sự thật chứng minh lo lắng của Tần Kham rất dư thừa, thật lâu sau, Dương Đình Hòa cười như tự giễu, nhìn lên xà nhà thở dài: "Thư sinh báo quốc vô địa. Không bạch cửu phân đầu..."

Đây là một câu trong thủ từ của đại thi nhân Viên Khứ Hoa, lúc này Dương Đình Hòa thì thào đọc ra, không ngờ bi thương nói không nên lời.

Không so đo với hành động của Thái tử vừa rồi, Dương Đình Hòa biết là hắn tình thế cấp bách mới làm ra, hắn chỉ cảm thấy tâm lực lao lực quá độ, thật sự rất mệt mỏi.

Những năm gần đây, chức trách duy nhất của hắn là dạy Thái tử đọc sách, vì Thái tử hắn có thể nói đã dốc hết tâm huyết, máu chảy đầu rơi, sau khi sử xong "Hiến tông hực lực", một chuyện duy nhất hắn làm trong mấy năm nay là dạy Thái tử, đây là trọng trách bệ hạ giao cho hắn. Chỉ tiếc Thái tử thật sự rất bất hảo, rất lười nhác, không có hứng thú đọc sách, chỉ ứng phó với lão sư cho có lệ, Dương Đình Hòa cũng xuất thân tiến sĩ chính nghi bát kinh. Có ngạo khí và tự phụ của người đọc sách, bỏ mấy năm thời gian ra chỉ làm một việc, nhưng lại không làm tốt, ngược lại rối tinh rối mù, Dương Đình Hòa thực sự cảm thấy nản lòng thoái chí. Hơn nữa bắt đầu sinh ra ý về hưu.

Hắn không phải không muốn làm quan, nhưng gánh vác không gánh vác nổi tội danh Thái tử tầm thường vô tri, tội danh này quá nặng, Dương Đình Hòa không thể biết trước Thái tử tương lai sẽ làm hoàng đế như thế nào, nhưng với tính tình hiện tại của Thái tử, khẳng định là hoàng đế bất học vô thuật, tương lai triều đình nghị luận, Tả xuân phường Đại học sĩ hắn khó tránh khỏi tội, nếu như thế, dứt khoát cáo lão về hưu, ít nhất so với tương lai bị các quan văn mắng cho thương tích đầy mình thì còn có thể diện hơn.

Chắp tay, Dương Đình Hòa thở dài nói: "Thái tử điện hạ, thần chỉ sợ không dạy được ngươi, ngươi... tự lo đi."

Lắc đầu, Dương Đình Hòa đứng lên, vết thương trên đầu gối làm hắn lảo đảo, suýt nữa thì ngã.

Quật cường đứng thẳng người, Dương Đình Hòa cô đơn đi ra ngoài xuân phường.

Chu Hậu Chiếu càng sợ hãi.

Hắn không thích đọc sách, không thích học, nhưng hắn đối với tiên sinh vẫn luôn rất tôn kính, hiện tại Dương Đình Hòa bày ra tư thái gỗ mục không thể khắc nữa, làm Chu Hậu Chiếu cảm thấy tổn thương sâu sắc, lòng tự trọng của hắn cũng chịu đả kích lớn, hắn càng không chịu nổi ánh mắt chứa đầy thất vọng của Dương Đình Hòa khi nhìn hắn vừa rồi.

Chung quy không thể để cho người khác thất vọng, người khác thất vọng đối với hắn như đại biểu cho sự vô năng của hắn. Chu Hậu Chiếu đang ở tuổi nhiệt huyết, muốn chứng minh bản thân, sao có thể chịu được bị người ta khinh thường như vậy?

"Làm sao bây giờ? Dương học sĩ không muốn dạy ta, ta phải làm sao bây giờ?" Chu Hậu Chiếu bất lực nhìn mọi người.

Cốc Đại Dụng thấy Dương Đình Hòa không có ý tới trước mặt bệ hạ cáo trạng, không khỏi tâm tình nhẹ nhõm, về phần Dương Đình Hòa đi đâu, hắn chẳng bận tâm, vì thế cười nói: "Điện hạ đừng gấp, Dương học sĩ đi cũng đi rồi, trong triều đình có nhiều Đại học sĩ như vậy, đổi người khác cũng không sao mà."

Nói còn chưa hết lời, Chu Hậu Chiếu đã hung hăng đá vào đùi Cốc Đại Dụng, khuôn mặt tuấn tú nổi lên mấy phần tức giận: "Cút! Đồ không biết nói tiếng người!"

Cốc Đại Dụng cuống quít nói xin lỗi rồi thối lui ra sau vài bước.

Tần Kham biết ý tứ của Chu Hậu Chiếu, hắn cũng tin Chu Hậu Chiếu kỳ thật biết nên làm gì, cái hắn cần chỉ là một câu công nhận của người khác mà thôi.

Quay đầu nhìn bóng dáng thong thả mà lảo đảo của Dương Đình Hòa, Tần Kham cúi người hành lễ với Chu Hậu Chiếu, nói: "Điện hạ, hiện tại ngươi nên đuổi theo, giữ Dương học sĩ lại rồi."

"hắn chịu ở lại ư?" Chu Hậu Chiếu bất lực nhìn Tần Kham.

Tần Kham mỉm cười: "Điện hạ nếu có chút thành ý, Dương học sĩ nhất định sẽ chịu."

"Như thế nào mới gọi là thành ý thành ý?"

"Điện hạ, nói lời xin lỗi đối với ngươi mà nói, khó như vậy sao?" Tần Kham thở dài.

Chu Hậu Chiếu chấn động chấn động, tiếp theo xoay người chạy đi, chạy đến trước mặt Dương Đình Hòa kéo tay áo hắn, Tiên sinh, Dương tiên sinh đừng đi."

Dương Đình Hòa lập tức ngây người, sau đó rất cảm khái các xưng hô "Tiên sinh" này. Đương kim bệ hạ thường nói, bệ hạ khiêm tốn có lễ, đãi thần tử như đãi bằng hữu rất ít gọi tính danh chức quan, quen dùng cách gọi "Tiên sinh", nhưng đông cung Thái tử lại cực ít gọi người ta là Tiên sinh, bình thường chỉ một câu Dương học sĩ, hôm nay không ngờ nghe được hắn mở miệng gọi tiên sinh. Khiến Dương Đình Hòa trong lòng không khỏi dâng lên một tia ấm áp.

"Điện hạ..."

Chu Hậu Chiếu không còn dáng vẻ Thái tử, chỉ kéo tay áo Dương Đình Hòa, giống hậu bối kính cẩn nghe theo, thành khẩn nhìn hắn.

"Tiên sinh đừng đi, Hậu Chiếu mặc dù bất hảo, nhưng cũng không ngu dốt, tiên sinh nhất định là thất vọng với ta, nhưng xin tiên sinh đối đãi như vậy con cháu, kiên nhẫn thêm, chớ ruồng chớ bỏ."

Dương Đình Hòa chấn động. Trong mắt nhanh chóng ngấn ánh lệ.

Chu Hậu Chiếu buông chéo áo hắn ra, lui về phía sau một bước, cung kính vái dài: "Dương tiên sinh. Hậu Chiếu vừa rồi đã sai, xin bồi tội với ngươi."

Dương Đình Hòa vội vàng vái lại đáp lễ, Thái tử thi lễ đứng đắn như vậy, hắn là thần tử, không dám nhận.

Chu Hậu Chiếu đứng thẳng dậy, nhìn Dương Đình Hòa với vẻ chờ mong: "Tiên sinh..."

Dương Đình Hòa thần sắc thay đổi liên tục, do dự giằng xé, nghĩ

tới vừa rồi Chu Hậu Chiếu gọi hắn là tiên sinh, hướng đứng đắn thi lễ với hắn. Thái độ khiêm cung đãi như quốc gĩ, ý về hưu vốn kiên định dần dần dao động.

Thật lâu sau, Dương Đình Hòa thở dài, nói: "Thần không dám bỏ điện hạ, chỉ sợ điện hạ không đọc sách. Tương lai vứt bỏ thiên hạ."

Vừa nghe thấy ngôn ngữ của Dương Đình Hòa đã buông lỏng, Chu Hậu Chiếu không khỏi vui sướng vạn phần, khom người nói: "Có tiên sinh dạy, Hậu Chiếu tất không bỏ thiên hạ."

Khuôn mặt đang cau có của Dương Đình Hòa cuối cùng cũng tuyết chảy sương tan, chậm rãi gật đầu: "Như vậy. Thần nguyện hết lòng vì bệ hạ."

Phong ba qua đi, thày trò nhìn nhau cười, một mảng hòa hợp.

Tần Kham đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn một màn này, trong lòng bỗng nhiên có một loại xung động.

Hắn muốn bóp chết tên gia hỏa viết sử sách sau này.

Chính Đức, tuyệt không bất kham như trong sách sử chép, hắn là một thiếu niên truy cầu cá tính, tính cách của hắn nhiều nhất cũng chỉ hơi hiếu động, ý tưởng mới lạ hơi nhiều, cá tính của hắn không hợp với triều đình nặng nề cằn cỗi, đấu tranh cả đời, nhẫn nại cả đời, cũng cô độc cả đời, cuối cùng bị sử quan ngoan cố quật cường viết vào sách sử, gánh chịu tiếng xấu mấy trăm năm.

Tần Kham dần dần sinh ra vẻ đau lòng thay cho thiếu niên đang cười tươi như hoa trước mắt này. Nhân sinh của hắn vừa mới bắt đầu, hắn khoái hoạt vô ưu hưởng thụ mỗi một ngày, nhưng mà hắn không biết, nhân sinh của hắn sau này sẽ gập gềnh và uất ức cỡ nào.

Chỉ mong... sự có mặt của mình có thể làm thiếu niên này khoái hoạt hơn một chút.

Dương Đình Hòa và Chu Hậu Chiếu cùng nhau quay lại, khi đi đến trước mặt Tần Kham, Tần Kham thi lễ với Dương Đình Hòa.

Dương Đình Hòa ngây ra một lúc, chăm chú quan sát hắn một lát,

nói: "Ngày ấy trong điện Văn Hoa, khi Lý Mộng Dương đại nhân đuổi đánh Thọ Ninh Hầu, ngươi cũng có mặt? Là Cẩm Y vệ Thiên hộ?"

Tần Kham mỉm cười nói, trí nhớ của Dương học sĩ không tồi, hạ quan Cẩm Y vệ Thiên hộ Tần Kham, bái kiến Dương học sĩ."

Dương Đình Hòa nhíu mày, không khỏi nhìn Chu Hậu Chiếu.

Thái tử mặc dù kính cẩn nghe theo, nhưng tật xấu của hắn thực sự là không ít, không thích đọc sách, lại thích đùa nghịch võ vẽ, nhiều lần qua lại với võ quan, chẳng lẽ tương lai hắn muốn làm hoàng đế cực kì hiếu chiến à?

Điều này sao có thể! Võ công chung quy chỉ là phụ, thành tựu về văn hoá giáo dục mới là vương đạo.

Ánh mắt nhìn Tần Kham của Dương Đình Hòa lập tức lạnh đi mấy phần. Vẻ mặt có chút lạnh lùng nói: "Thái tử phải đọc sách, ngươi nếu không có chuyện gì thì rời khỏi xuân phường, chớ làm Thái tử phân tâm."

Tần Kham cười khổ, quan văn chung quy luôn xem thường võ quan, vẻ mặt của Dương Đình Hòa đã chứng minh tất cả.

"Vâng, điện hạ, Dương học sĩ, hạ quan cáo lui."

Dương Đình Hòa không để ý đến hắn, đi thẳng vào phòng học, Chu Hậu Chiếu đi sau hắn, bỗng nhiên xoay người lại hấp háy mắt với Tần Kham, nói nhỏ: "Qua mấy ngày nữa ta sẽ ta đi ngươi, chúng ta tới chợ thành tây xem xiếc."

Tần Kham mỉm cười.

Trong lòng Thái tử Thiếu niên, e là đã công nhận hắn rồi, ai cũng bảo giao tình đáng tin giữa nam nhân là cùng nhau khiêng súng, cùng nhau nhảy qua cửa sổ, hiện tại chỉ sợ phải thêm một điều, là cùng nhau gây họa.

Chương 121: Ám sát bất ngờ

Kinh sư đã vào mùa đông.

Bất tri bất giác, Tần Kham đã tới thời đại này được một năm.

Lúc trước là thư sinh nghèo túng của Tần trang Sơn Âm, hiện giờ đã làm Thiên hộ, phú quý đường hoàng, dần dần đến gần trung tâm thống trị của thời đại này, dần dần lại ở trong cố đô phồn hoa lộng lẫy này bộc lộ tài năng, đi cho tới một bước này hắn chỉ tốn có một năm.

Không dễ dàng kỳ thật cũng rất dễ dàng, có đôi khi ngẫm lại đều cảm thấy như đang nằm mơ, hi lý hồ đồ nghiêng ngả lảo đảo đi tới như vậy, giống như sau lưng có một đôi tay vô hình, bất kể hắn có nguyện ý hay không, đôi tay này vẫn mãnh liệt bá đạo kéo hắn đi về phía trước, bò lên trên, sau một năm nhớ lại giấc mộng cả đời làm phú ông gia kia, bất giác có chút nực cười.

Kiếp trước là một người chỉ lo thân mình, hiển nhiên nguyên tắc xử thế của loại người này ở thời đại này là không thể thực hiện được, bất luận nghèo hay giàu, chỉ muốn chỉ lo thân mình vĩnh viễn sẽ trầm luân trong thế giới này, thế đạo như vậy không thể cho phép chỉ lo thân mình, hoặc là liều mạng đi lên trên, hoặc là chết.

Mấy ngày liền mưa dầm không ngớt, nước của sông đào bảo vệ thành kinh sư đã lên tới hơn hai thước, Công bộ điều phái hơn ba ngàn tượng hộ một ngày một đêm lấy bùn lắng, củng cố đê, trong trời đông lạnh giá rét, các tượng hộ lạnh tới chân tay tê cóng, nhưng lại không dám nói gì, hơn trăm người để tay trần nhảy vào trong sông, qua không đến hai nén hương lại cả người run rẩy lên bờ, vội vàng uống một chén canh gừng, ôm lấy cánh tay đang run, hơn trăm người khác lại nhảy xuống sông tiếp tục làm việc, vòng đi vòng lại.

Vạn vật như chó rơm.

Khi Tần Kham cưỡi ngựa đi ngang qua Triêu Dương môn vào

thành, không khỏi nhìn những hán tử khổ cực này với vẻ thương xót. Thở dài, xuống ngựa vào thành, phía sau là hơn mười thuộc hạ Cẩm Y vệ khênh kiệu đi theo.

Đinh Thuận đã tìm một tòa nhà ở ngoại ô kinh sư, tòa nhà rất lớn, bốn phòng, chiếm hơn mười mẫu, bên trong có hoa viên giả sơn. Nội viện thậm chí còn có một hồ nước, trên mặt nước xây thuỷ tạ lương đình, phong cảnh rất u nhã thanh tĩnh.

Tần Kham lần này là dẫn Đỗ Yên ra khỏi thành xem tòa nhà này. Đỗ Yên vừa vào đa thích nó, vẻ mặt rất khoa trương, hưng phấn tới nói năng lộn xộn. Dùng tốc độ nhanh nhất xem đại khái từ ngoài vào trong, Đỗ Yên quả thực mừng rỡ như điên, nắm chặt lấy tay áo Tần Kham, nhìn hắn với vẻ vạn phần chờ mong, vẻ mặt tựa như một con chó đi lạc rất đáng thương.

Tần Kham biết, nữ nhân lộ ra loại vẻ mặt này, tiếp theo chắc là nam nhân trả tiền, nếu không nam nhân này ngày sau khẳng định không được sống yên, nếu là lão bà thân mang võ công thì kết cục của nam nhân này càng thê lương hơn.

Tòa nhà chào giá năm ngàn lượng. Trong thành kinh sư Tấc đất tấc vàng nếu muốn dùng năm ngàn lượng mua được một tòa nhà to và đầy đủ như vậy thì không khác gì người si nói mộng, may mắn là tòa nhà này mặc dù nằm ở ngoại ô nhưng cũng không xa, hơn nữa cho dù ở ngoại ô thì giá cũng rất hợp lý.

Bởi vì chủ nhân tiền nhiệm của nó từng là quan viên kinh sư. Về sau phạm tội phải vào chiếu ngục của Cẩm Y vệ, cả nhà bị lưu đày sung quân, tòa nhà này cũng bị Hộ bộ tiếp thu sung công, Đinh Thuận ngầm đút hai trăm lượng bạc cho chủ sự Hộ bộ, chủ sự lập tức vỗ bàn, bán ngay căn nhà của phạm quan với giá năm ngàn lượng bạc.

Tòa nhà không cần phải sửa sang gì. Nhân phẩm của chủ nhân Tiền nhiệm có lẽ không ra gì, nhưng thẩm mỹ thì xem ra vẫn rất không tồi, ít nhất cũng hơn mạnh hơn Tần Kham, vô luận lầu các đình đài, hay là sương phòng hành lang, không gì không tinh trí, tinh xảo tới mức khiến Tần Kham không nhịn được muốn tát cho chủ sự Hộ bộ đó ấy cái, một tòa nhà đẹp như vậy mà bán với giá năm ngàn lượng, tuyệt đối thuộc loại người làm xói mòn tài sản

quốc hữu. Những nghĩ tới người được lợi là mình, Tần Kham lại quyết định tha thứ cho hắn.

Khát vọng và hưng phấn của Nữ nhân đối với nhà mới tuyệt đối lớn hơn so với nam nhân, cho dù nam nhân này chỉ là mua nhà second hand. Đỗ Yên trên đường đi từ trong kiệu líu ríu nói không cho Tần Kham yên, chủ mẫu Tần gia đã đắm chìm trong sự bài trí và bố cục của nhà mới tới không thể tự kềm chế, một lúc thì nói mua một chục hai chục hạ nhân mới xứng với tòa nhà này, lúc thì lại nói muốn xin quan viên của Khâm thiên giám thay đổi phong thuỷ một chút, chủ nhân tiền nhiệm phạm sự, rất rõ ràng phong thuỷ của tòa nhà này có vấn đề, rất là xui, tuyệt đối không thể để Tần gia vạ lây.

Tòa nhà nhìn thấy thì cảm thấy mỹ mãn, còn lại chính là chuẩn bị vào ở, Tần Kham và Đỗ Yên lúc này mới trở về thành.

Sự hưng phấn của Đỗ Yên hiển nhiên vẫn chưa hết, dọc theo đường đi vẫn không ngừng nói tíu tít. Tần Kham câu được câu không đáp lại, việc này hắn thực sự không chõ miệng vào được, trừ móc tiền ra mua, bố trí nhà mới như thế nào không phải việc của hắn.

Đoàn người đi qua sông đào bảo vệ thành vào Triêu Dương môn trở về thành, thuộc hạ dắt ngựa cho hắn chậm rãi đi, Tần Kham thì không nhanh không chậm đi cạnh cỗ kiệu, hôm nay đều là thường phục xuất hành, nhân số mặc dù đông nhưng không gây chú ý.

Ngoài thành so với nội thành thì náo nhiệt hơn, nhưng cũng lộn xộng hơn nhiều, không có chợ cố định, các thương hành tiểu phiến dùng vải rải ra đất, bên trên bày bán, có thể nói là rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có. Nha dịch rất ít khi đuổi, người bày hàng cũng tự giác, một chỗ nhiều lắm chỉ bày một hai canh giờ liền chủ động dọn hài, đổi chỗ khác bày bán.

Không thể không nói, tình vị của người cổ đại so với kiếp trước thì mạnh hơn nhiều, ít nhất cũng không có trật tự hung thần ác sát xua đuổi khiến các tiểu phiến phải chạy đầy đường, trông như bọn cướp đường xuống núi.

Đoàn người Tần Kham đi rất nhàn nhã, Đỗ Yên ngồi bên trong kiệu

thỉnh thoảng lại không an phận vén rèm, tò mò nhìn thương phẩm khiến nàng ta cảm thấy hứng thú ven đường, thấy hợp ý liền vươn tay ra chỉ chỉ, Tần Kham mỉm cười đi tới mua.

Phía trước có một cỗ kiệu quan nóc xanh đi tới, trước kiệu treo nghi bài "tránh đường", hai bên kiệu là hộ viện và gia phó, trông rất khoa trương.

Tần Kham ra lệnh cho thuộc hạ lui sang một bên, để cỗ kiệu đối diện đi qua.

Vào sát na hai bên giao nhau, bất ngờ đột sinh.

Trên con đường người qua lại đông đúc, không biết từ đâu phóng ra mấy mũi ám tiễn, một mũi trong đó sượt qua mặt Tần Kham, mục tiêu của ám tiễn không phải hắn mà là cỗ kiệu quan đối diện.

Phập phập phập.

Mấy mũi ám tiễn bắn trúng vách gỗ của kiệu, ngập tới hơn nửa, có thể thấy được lực đạo của người kéo cung lớn cỡ nào.

Bốn gã hộ viện bên cạnh kiệu quan kinh hãi, đều nâng kiệu lên, rút đao ngưng thần đề phòng. Người đi đường đi cạnh kiệu quan cũng sợ tới mức hét lên, bốn phía là một mảng hỗn loạn, tay kéo chân đạp, người bị thương vô số.

Hai má Tần Kham đau rút, mũi ám tiễn đó chỉ suýt nữa thôi là trúng vào cổ họng hắn, tuy rằng nhìn ra được mục tiêu của thích khách không phải hắn, nhưng trong lòng Tần Kham vẫn không nhịn được mà bốc lửa giận.

Ở Minh triều, điều kiện tất yếu để làm quan là dung mạo tuấn tú, nói đơn giản, Tần Kham còn phải nhờ vào khuôn mặt này để kiếm cơm, tên nào mà lớn gan thế, thiếu chút nữa đã hủy đi tiền đồ của hắn.

"Vương bát đản! Các ngươi, chia ra một nửa bảo vệ phu nhân, một nửa còn lại thì đi bắt tên thích khách đáng chém ngàn đao đó cho ta." Tần Kham xanh mặt, chỉ vào hơn mười tên thuộc hạ hạ lệnh.

"Vâng!"

Thuộc hạ tuân mệnh, đều rút đao ra khỏi vỏ, Cẩm Y vệ so với mấy hộ viện bên cạnh cỗ kiệu quan còn gấu hơn, chẳng nói chẳng rằng đá cho người đang hoang mang chạy qua đường ngã sấp, quát to: "Cẩm Y vệ làm việc! Không ai được phép cản trở, tránh hết qua một bên cho lão tử."

Tần Kham nhíu mày, vừa định khai triển một chút giáo dục tố chất Lấy đức phục người" với đám quê mùa này thì tình thế đã xảy ra biến hóa.

Ám tiễn Vừa rồi không thu được hiệu quả, trên lầu các trà tứ bên đường, mười mấy hán tử áo đen che mặt nhảy xuống, mỗi người trong tay cầm một thanh phác đao sáng như tuyết, sau khi hạ xuống đất thì lăn một vòng, ánh đao phô thiên cái địa bổ tới kiệu quan.

Bốn gã hộ viện đứng cạnh kiệu quan trong hiệp đã kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống chết ngắc.

Cuối cùng kiệu quan liền trở thành mục tiêu công kích của các thích khách.

Nhìn ra được những thích khách này hạ quyết tâm muốn giết người trong kiệu quan, cũng không biết có cừu hận lớn thế nào với người bên trong kiệu, không ngờ bày ra tư thế không chết không ngừng.

Tần Kham đang do dự xem có nên giúp hay không thì thấy hai gã thích khách che mặt mắt lộ hàn quang, cương đao nhoáng lên một cái đánh tới hắn và mấy tên thuộc hạ, hiển nhiên đám gia hỏa này đã coi Tần Kham là coi Tần Kham là là cùng bọn với người trong kiệu quan.

Tần Kham lắp bắp kinh hãi, trong lòng không khỏi bi phẫn vạn phần, thế đạo kiểu gì vậy? Ta chỉ là tiện đường đi ngang qua mục tiêu đuổi giết của các ngươi thôi mà?

"Các ngươi mắt mù rồi à! Bên kia mới là..." Tần Kham chỉ vào kiệu quan, còn chưa nói hết thì ánh đao sáng như tuyết đã bổ tới đầu hắn.

Thời khắc Nguy cấp, một đạo thân ảnh linh hoạt như gió lướt qua, keng keng hai tiếng, hai gã thích khách giết tới Tần Kham cương đao trong tay rơi xuống đất, tiếp theo thì hai tiếng kêu đau đớn vang lên, thích khách ngã xuống đất.

"Tướng công, ngươi không bị thương chứ?" Đỗ Yên lo lắng nhìn Tần Kham.

Tần Kham không khỏi vui mừng quá đỗi, vẫn là cưới được lão bà có võ công tốt hơn, chẳng những chân, thời khắc mấu chốt còn có thể giữ mạng.

Nguy cơ đã qua, trong mắt Tần Kham lại bốc lên lửa giận, chỉ vào kiệu quan nói: "Yên nhi, đi giúp tướng công bắt cái đám kia."

Quay đầu quát hơn mười tên thuộc hạ: "Các ngươi cũng lên."

Thích khách thấy đột nhiên mọc ra hàng cứng, nhoáng cái đã đánh ngã hai gã đồng bọn thì ánh mắt cũng có chút kinh sợ, Đỗ Yên như hổ cái xuống núi xông tới, mấy tên thích khách cắn răng vung đao xông lên, lại một hiệp, căn bản không nhìn rõ Đỗ Yên có động tác thế nào, thích khách đã ngã xuống đất không dậy nổi.

Đám thích khách Còn lại kinh hãi, sau khi ngơ ngác nhìn nhau thì huýt sáo rồi quay đầu chạy xa.

"Trói toàn bộ đám thích khách đã ngã lại mang về Thiên hộ sở, còn nữa..." Tần Kham chỉ vào kiệu quan đang dựng giữa đường, lạnh lùng nói: "Vén rèm kiệu lên, ta muốn xem bên trong rốt cuộc là ai, không ngờ để nhiều thích khách như vậy người trước ngã xuống, người sau tiến lên ám sát, thế này phải khiến người ta hận cỡ nào."

Thuộc hạ còn chưa nhúc nhích thì vèn kiệu đã được vén lên, trong kiệu một người đang ngồi ngay ngắn, mặc quan bào nhị phẩm, khuôn mặt gầy mà đoan chính, dưới cằm là một chòm râu bạc không gió tự lay.

"Ha ha, được người ta hận chứng tỏ lão phu làm quan không vô ích. Lão phu Lại bộ thượng thư, Mã Văn Thăng."

Chương 122: Hoàng môn xạ tiễn

Mã Văn Thăng, danh thần của Hoằng Trị, trải qua bốn triều, có thể nói là cây đa của triều đình.

Y là tiến sĩ năm Cảnh Thái thứ hai, từ tiến sĩ tân qua lên ngự sử thất phẩm rồi vào triều đình, lũy quan tới án sát, hữu phó Đô Ngự Sử, Binh bộ thượng thư, năm Hoằng Trị thứ mười lăm thì chuyển công tác thành Lại bộ thượng thư, giỏi về ứng biến, nhanh trí, vận làm quan thông thuận, ít gặp trắc trở.

Kinh lịch mấy chục năm sóng gió quan trường, tâm tính của Mã Văn Thăng sớm đã không dao động, đối mặt với ám sát hiểm ác như vậy, y vẫn có thể tứ bình bát ổn ngồi trong kiệu không nhúc nhích, ngay cả một tiếng hét kinh hãi cũng không phát ra, có thể thấy được một thân công phu trấn định và hàm dưỡng cực cao.

Tần Kham đối với công phu trấn định của y thì cực kỳ bội phục, mặc dù có chút ngượng ngùng thừa nhận, nhưng nếu đổi lại là Tần Kham ngồi trong kiệu bị người ta ám sát cũng sẽ không phát ra thanh âm gì, khả năng duy nhất chính là bản thân đã bị dọa cho choáng váng, tuyệt đối sẽ không thể sau khi ám sát kết thúc vẫn còn có thể tự mình vén rèm, chính nghĩa lẫm nhiên nói cái gì "Bị người ta hận chứng tỏ không uống công làm quan".

Để tay lên ngực tự hỏi một chút, Tần Kham cảm thấy mình trừ đái ra quần thì chỉ sợ không có tâm tình nói chuyện.

Cho dù có tâm tình nói chuyện, câu đầu tiên cũng nên là cảm tạ ơn cứu mạng, chứ không phải đại mã kim đao ngồi bên trong kiệu vuốt râu cười ha ha, giống như bị người ta ám sát là một chuyện đáng để ăn mừng, đối với ơn cứu mạng của Tần Kham tuyệt không nhắc tới.

Lão đầu nhi thật sự nên phản tỉnh một chút, nếu có vài cú quyền cước của Đỗ Yên, hắn còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì ngồi bên trong kiệu mà khệnh khạng ư?

Vị trí thấp chính là Tần Kham như hiện tại, đối mặt với thiên quan của Lại bộ, ân nhân cứu mạng Tần Kham này không thể không chủ động khom người thi lễ với y.

"Cẩm Y vệ nội thành Thiên hộ Tần Kham, bái kiến Mã thượng thư."

Mã Văn Thăng năm nay bảy mươi sáu tuổi. Y cúi người từ trong kiệu đi ra, lảo đảo đứng cho vững, vuốt râu nhìn Tần Kham: "Ngươi là Cẩm Y vệ? Vừa rồi thích khách bị các ngươi giết lui rồi à?"

Tần Kham mỉm cười, khiêm tốn chắp tay: "Vừa hay gặp dịp."

Mã Văn Thăng gật gật đầu, vuốt râu khen ngợi: "Cũng là hậu sinh tuấn tú."

" Tuấn tú Bình thường thôi, thượng thư đại nhân quá khen rồi."

Mã Văn Thăng chậm rãi nhìn bốn gã hộ viện nằm trong vũng máu, đôi mắt đục ngầu không khỏi nổi lên mấy phần thương cảm: "Đáng thương cho mấy vị gia phó trung thành này. Mấy năm vì lão phu mà đỡ không ít kiếp nạn, hôm nay không tránh được độc thủ của bọn chúng."

Tần Kham Tần Kham giật giật, nghe ý tứ của những lời này. Mấy năm nay hình như có không ít người muốn giết y, lão đầu nhi rốt cuộc đã làm chuyện gì, sao bị nhiều người hận thế?

Trong ấn tượng chỉ có lão bà ngủ với người khác mới có thể bị người ta đuổi giết không tha như vậy?

Đương nhiên. Bước vào quan trường nửa năm, Tần Kham đã sớm học được không hỏi những gì không nên hỏi, có những lời ngàn vạn lần không thể hỏi, hỏi ra là sẽ dính vào phiền toái, rất nhiều họa sát thân đều do lòng hiếu kỳ dẫn tới.

Mã Văn Thăng thương cảm xong rồi, vuốt râu nhìn Tần Kham: "Nói ra thì hôm nay tàn mệnh này của lão phu là được ngươi cứu."

Tần Kham lập tức lòng tràn đầy vui mừng, từ lúc gặp mặt đến bây giờ, đây là câu tiếng người đầu tiên của Mã Văn Thăng.

Tần Kham vội vàng khiêm tốn chắp tay: "Không tính là gì cả, hạ quan vì lợi ích chung. Sao có thể thấy chết không..."

Nói còn chưa dứt lời, một câu kế tiếp của Mã Văn Thăng lại khiến Tần Kham ghẹn chết.

Chỉ thấy Mã Văn Thăng cả người chấn động, đôi mắt đục ngầu bỗng nhiên bắn ra hai đạo tinh quang, vẻ mặt chính nghĩa lẫm nhiên lớn tiếng quát: "Nhưng Hạo Nhiên Chính Khí lão phu nuôi cả đời, được ông trời che chở. há lại em ngại mấy tên tặc tử này? Bọn tặc tử, các ngươi quá coi thường lão phu rồi."

Tần Kham.... Cứu lão đầu nhi đáng chết này làm gì! Đúng là tay thối!

Bỗng nhiên minh bạch lão đầu nhi vì sao bị người ta ám sát nhiều năm, nói thật ra, Tần Kham hiện tại cũng có một loại xung động muốn diệt y cho thống khoái, rất mãnh liệt... Tần Kham cứu Mã Văn Thăng chỉ là ngẫu nhiên, nhưng ám sát Mã Văn Thăng không phải là ngẫu nhiên. Hiển nhiên là một hồi ám sát được lên kế hoạch chu mật.

Đồng thời vào lúc Mã Văn Thăng bị ám sát, ngoài cửa Thừa Thiên hoàng cung kinh sư, một con khoái mã chạy như điên tới, quân sĩ đóng ở Thừa Thiên môn không khỏi giận dữ, dưới sự chỉ huy của bách hộ, các quân sĩ sắp hàng thành, giơ ngang trường thương, muốn lập tức bắt người trị tội.

Bởi vì Thừa Thiên môn là chính tiền môn của cấm hoàng cung, bất luận là người buôn bán nhỏ hay là nhất phẩm đương triều, ở trước cửa này phải quan văn thì xuống kiệu, võ quan thì xuống ngựa, tuyệt không cho phép giục ngựa chạy như điên, nếu không thì chính là khiêu khích với hoàng quyền của Đại Minh Chu gia.

"Người tới dừng ngựa." Bách hộ một tay giơ lên cao, lớn tiếng hét.

Kỵ sĩ đang giục ngựa phóng tới hiển nhiên không để cấm vệ vào mắt vào mắt, ngựa không hề giảm tốc, ngược lại còn chạy nhanh hơn mấy phần.

Bách hộ giận dữ: "Cẩu tặc lớn mật lắm! Liệt trận.giết."

Chúng quân sĩ đồng thanh tuân mệnh.

Kỵ sĩ cưỡi ngựa rất giỏi, dù đang chạy rất nhanh không ngờ vẫn phóng người lên, hai chân đứng trên yên ngựa, từ sau lưng rút ra mộ thanh cường cung, đặt một mũi tên có bọc thư tín, vù một tiếng, mũi tên nhọn bắn ra, ghim lên mộc bài thể phương triện trên cửa Thừa Thiên, mũi tên cắm vào bảy phân, cơ hồ xuyên qua mộc bài.

Kỵ sĩ che mặt, phát ra mấy tiếng kêu quái lạ, ném cường trong tay đi, từ trong túi da trên yên ngựa rút ra một thanh tứ tiết thang, xông tới quan binh đang cản đường, tứ tiết thang ở trong tay hắn biến ảo ra vô số quang ảnh, tốc độ của ngựa lại không hề dừng, những tiếng keng keng vang lên, kỵ sĩ đã dễ dàng giải khai phòng tuyến của quan binh, giục ngựa về phía thành tây.

Bách hộ Đóng ở Thừa Thiên trên mặt là một mảng xanh mét, nhìn chằm chằm bóng dáng đã đi xa của kỵ sĩ, lại nhìn thoáng qua mũi tên trên biển Thừa Thiên, lạnh lùng nói: "Mau mau thông báo cho Đông Hán Cẩm Y vệ và đoàn doanh, cùng nhau vây bắt tên ác tặc này. Bóc thư trên tên xuống, đưa vào nội cung.

Các Đông Noãn Điện Văn Hoa, Hoằng Trì đế mặc long bào tơ vàng, hắn luôn luôn ôn hòa nội liễm lúc này đang giận dữ, Hoằng Trị trải qua mười bảy năm, đây là hiện tượng rất hiếm thấy.

Trước mặt Hoằng Trì đế, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân và Đông Hán Đông Hán Vương Nhạc đang quỳ, tư thế của hai người giống nhau, dùng đầu chạm đất không dám phát ra một lời.

"Hỗn trướng! Hai tên các ngươi đều là hỗn trướng!" Hoằng Trì đế rất kích động, sắc mặt nổi lên mấy phần ửng hồng khỏe mạnh, chỉ vào Mưu Bân và Vương Nhạc mắng to.

Thiên tử chi nộ, như Thái Sơn áp đỉnh, Mưu Bân và Vương Nhạc đã sợ tới mức mặt như màu đất.

"Thần đáng tội chết! Xin bệ hạ bớt giận, bảo trọng long thể."

"Trẫm sao mà bớt giận được? Phiên tử Giáo úy Hán Vệ trải khắp thiên hạ, tới hơn mười vạn, hôm nay không ngờ để tặc nhân giục

ngựa trước cung, bắn tên ở hoàng, đám người các ngươi lại không làm gì được hắn, cấm hoàng đô Đại Minh ta! Trẫm tại vị mười bảy năm, chưa bao giờ bị nhục như vậy? Nhục này không báo, trẫm còn mặt mũi nào mà làm nhân quân nữa ?" Hoằng Trì đế cơ hồ đang rít gào, thái giám và các võ sĩ trong điện đều quỳ xuống, sợ run không dám lên tiếng.

Mưu Bân và Vương Nhạc liên tiếp dùng đầu chạm đất để thỉnh tội, thần sắc càng lúc càng hoảng hốt.

Hoằng Trì đế mắng đủ rồi, ánh mắt hướng về phía long án, bên trên đặt thư của tặc nhân, nhìn thấy phong đó, mắt Hoằng Trì đế hơi nheo lại, ánh mắt lạnh như băng.

"Tội dân đáng muôn chết, phục thỉnh thiên thính: Tiền Binh bộ thượng thư Mã Văn Thăng năm Hoằng Trị thứ mười bốn phụng chỉ tuần biên tuyên phủ, trong nhiệm kỳ nhận hối lộ, làm nhiều hành động không đúng với luật pháp, vì sự yêu ghét của bản thân mà khai trừ biên quân hơn ba mươi trung tướng, tội ác tày trời, khiến biên cảnh rung chuyển, tướng sĩ biên quân gần như làm phản, tội dân nguyện dùng cái chết của bản thân để đổi lấy sự đền tội của lão tặc này, phục thỉnh bệ hạ làm trong sạch chế độ quan lại...

Chương 123: Thiên tử chi nộ

Trong Điện Văn Hoa giống như điện thiểm lôi minh, Hoằng Trì đế lạnh lùng nhìn chằm chằm lá thư này trên bàn, trong mắt lóe hàn mang, mặt run run.

Rất nhiều năm rồi không tức giận như vậy, cho dù cùng các triều thần trong rất nhiều chuyện khó có thể đạt thành nhất trí, nhưng có chuyện mà văn võ cả triều không thể phủ nhận, Hoằng Trì đế là hoàng đế tốt, hắn cần cù chính sự, anh minh quả quyết, quan trọng hơn là, hắn tính tình ôn hòa, rất ít khi tức giận, càng đứng nói tới giận tím mặt như hôm nay.

Tặc nhân ở trước cửa Thừa Thiên một mũi tên gởi thư khiếu nại, giống như một cái tát vào mặt hoàng đế Đại Minh, Hoằng Trì đế cảm thấy mặt đau rát.

Hắn thậm chí sinh ra hoài nghi đối với sự cố gắng nhiều năm của mình... Triều đình, dân gian, không phải ai cũng tán tụng Đại Minh phục hưng sao? Một tay Chu Hữu Đường hắn tạo ra sự nghiệp thịnh thế, vì sao còn có tặc tử không ngờ dám khiêu khích hoàng quyền Chu Minh như vậy? Vì sao đường đường là cung cung hoàng đô Đại Minh, không ngờ bị tặc tử này ra vào như chỗ không người? Giang sơn bỏ ra mười bảy năm cai trị... Quả thật là giang sơn thịnh thế ư?

"Bệ hạ."

Ngoài Cửa điện, một hoạn quan thần sắc vội vàng chạy vào, quỳ xuống đất bẩm: "Bệ hạ, nửa canh giờ trước, Lại bộ Mã thượng thư ở ngoài thành tây kinh sự bị ám sát, may mà được Cẩm Y vệ xảo ngộ cứu giúp, Mã thượng thư hữu kinh vô hiểm, bắt giữ được ba gã thích khách, gần hai mươi người còn lại trốn được..."

Cẩm Y vệ Mưu Bân vẫn đang Quỳ xuống đất không dám ngẩng đầu nghe vậy thì không khỏi tâm tình đại định, lặng lẽ thở phào.

Không biết tên thủ hạ nào lấy lại được mặt mũi cho hắn, lát nữa nhất định phải thưởng to! Giờ thì đỡ rồi, Cẩm Y vệ cứu Mã thượng

thư, dĩ nhiên lập được công, đại hỏa của bệ hạ cũng sẽ không đốt tới Cẩm Y vệ.

Vương Nhạc quỳ song song với Mưu Bân thì tâm tình càng trầm xuống, Cẩm Y vệ cứu được Mã thượng thư, còn bắt ba gã thích khách, ngược lại Đông Hán chẳng làm được gì, sắc mặt Vương Nhạc càng thêm tái nhợt.

Mặt Hoằng Trì đế đã tức giận đến xám ngắt.

"Hay hay! Kinh sư Đại Minh huy hoàng ta, hôm nay không ngờ thành nhạc thổ để tặc nhân cưỡi ngựa vung đao, hay!"

Bùm!

Một chén trà tinh xảo bị hất vỡ, Mưu Bân và Vương Nhạc dập đầu liên tục xuống mặt đất đã vương đầy mảnh chén.

"Bệ hạ bảo trọng long thể. Thần đáng tội chết."

Hoằng Trì đế lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người, gằn từng chữ: "Các ngươi nghe đây, trẫm mặc kệ tặc nhân này bước tiếp theo muốn làm gì, cũng mặc kệ chúng trốn trong cái hang chuột nào, trẫm hạn cho các ngươi mười... Không, trong ba ngày, điều tra ra hết tất cả bọn chúng, đao của trẫm đã mài bóng. Ba ngày sau tất phải chặt đầu người, nếu không phải bọn chúng thì sẽ là các ngươi! nghe rõ chưa?"

"Thần tuân chỉ." Hai người mồ hôi lạnh lã chã.

Thiên tử tức giận, thây phơi ngàn dặm.

Mưu Bân và Vương Nhạc sau khi ra khỏi cung, Hán Vệ cưỡi ngựa tỏa khắp kinh sư, hoàng đô đang bình tĩnh lập tức trở nên ầm ĩ.

Cơ quan quốc gia Đại Minh chậm rãi khởi động, lộ ra răng nanh dữ tợn của nó, vô tình nghiền nát cắn nuốt tất cả sinh linh dám khiêu khích hoàng quyền trong thế gian.

Đại đường Đông Hán Đông An môn, Vương Nhạc cả người cúi gập dâng hương tg Nhạc vương gia, phía sau là một loạt đương đầu, lĩnh ban và quản sự Đông Hán cũng quỳ.

Vương Nhạc trầm mặc khom người. Sau khi vái bức họa Nhạc Phi ba vái mới xoay người, sắc mặt âm hàn như sương, nhìn chằm chằm thuộc hạ Đông Hán đang quỳ thành một hàng, thanh âm sắc nhọn khó nghe.

"Hay, hay lắm, giữa ban ngày ban mặt để tặc nhân kinh sư hoàng thành kinh sư ra vào như chỗ không người, còn dám bắn tên gởi thư khiếu nại tới cấm cung, hại Tạp gia Tạp gia trước mặt bệ hạ bị ăn mắng một chập. Hay lắm, đám nhãi các ngươi càng lúc càng không có tiền đồ."

Mọi người sợ hãi, đều dập đầu thỉnh tội.

Vương Nhạc lạnh lùng nói: "Bọn vô pháp vô thiên đó đã tra được gì chưa? Là ai?"

"Hồi bẩm Hán công, từ thư khiếu nại cho thấy, chắc là tướng lãnh biên quân Tuyên phủ ba năm trước đây bị Mã đại nhân lúc ấy còn là Binh bộ thượng thư khai trừ, đám người này đại khái ghi hận Mã thượng thư."

Vương Nhạc nhíu mày: "Tướng lãnh biên quân Bị khai trừ? Tướng lãnh bị khai trừ Ba năm trước, tại sao đợi cho tới hôm nay mới đến ám sát?"

"Lúc trước Mã thượng thư khai trừ hơn ba mươi vị tướng lãnh Binh tham ô lương và tiền lương, hơn nữa còn sung quân bọn họ tới Quỳnh Nam, chắc chúng năm nay mới từ Quỳnh Nam trốn về. Lẻn vào kinh sư trả thù Mã thượng thư."

"Đám sát tài này gan cũng lớn thật, không sợ họa lây cửu tộc à? Người nhà chúng thì sao?"

Đương đầu Đông Hán lúng ta lúng túng nói: "Lúc ấy sau khi chuyện phát sinh, Mã thượng thư liền trở về kinh, thái giám trấn thủ Tuyên phủ Lưu Thanh Lưu công công lại bổ đao, bí mật xử tử toàn bộ nhà bọn họ."

Vương Nhạc hừ lạnh: "Lưu Thanh này cũng không sạch sẽ gì, khẳng định lấy được không ít lợi ích, chuyện lộ rồi liền diệt khẩu cả nhà bọn họ, cũng là đồ tâm ngoan thủ lạt."

Vương Nhạc lắc đầu thở dài: "Chẳng trách đám sát tài này điện cuồng như vậy, dám ở hoàng thành kinh sư khóc lóc om sòm, cả nhà bị người ta giết có thể không có thể không báo thù sao? Lưu Thanh cũng làm bít mật lắm, món nợ này tính cả lên đầu Mã thượng thư, có oan hay không."

Các quản sự Đương đầu cúi đầu không dám nói gì, nhìn như án tử bình thường, nhưng nước bên trong vừa sâu vừa đục, chỉ là một thái giám trấn thủ Tuyên phủ thì chỉ sợ không có gan lớn như vậy làm chuyện này, chỉ sợ trong kinh sư có người chống lưng cho hắn.

Vẻ mặt Vương Nhạc dần dần trở nên lạnh lùng: "Các ngươi nghe đây, bệ hạ đã hạ nghiêm chỉ, bất kể dùng phương pháp gì, trong ba ngày phải bắt được đám sát tài này, không bắt được thì các ngươi trước tiên thay Tạp gia lên đoạn đầu đài đi."

Ánh mắt nhìn về phía ngoài đại đường, Vương Nhạc lạnh lùng nói: "Công lao này cũng không thể để Cẩm Y vệ đoạt đi, Tạp gia không được thua, các ngươi càng không được thua, hiểu chưa?"

"Vâng, Hán công."

****
****

Tặc nhân thành một con dê đi lạc, kinh sư thành chiến trường bắt dê, Hán Vệ đều xuất phát, vì con dê này mà dùng hết cơ mưu.

Đại đường Bắc trấn phủ ti Cẩm Y vệ.

Mưu Bân nhìn Tần Kham, trong nụ cười vui mừng xen lẫn sầu lo.

"Tốt, Tần Thiên hộ không tồi, hôm nay đã giành lại được mặt mũi cho lão phu trước mặt bệ hạ, lão phu sớm biết Tần Thiên hộ là nhân tài hiếm có, lúc trước điều ngươi đến kinh sư là đúng."

Tần Kham khiêm tốn vừa chắp tay, cười nói: "Đa tạ sự đề bạt của Mưu soái, hạ quan chỉ là may mắn gặp dịp mà thôi, Mã thượng thư một thân Hạo Nhiên Chính Khí, cho dù không có hạ quan thì tặc nhân cũng không thể làm ông ta tổn thương mảy may."

Khóe miệng Mưu Bân cong lên: "Hạo Nhiên Chính Khí đã được dao à? Vừa rồi lão phu còn khen ngươi là nhân tài. Tại sao chỉ chớp mắt đã nói ra những lời hỗn trướng rồi?"

Tần Kham thở dài: "Lời nói hỗn trướng đương nhiên là của hỗn trướng, hạ quan không phải hỗn trướng..."

"Vậy là tên hỗn trướng nào nói?"

"Mã thượng thư..."

Mưu Bân lập tức ho khan hai tiếng, di dời đề tài: "Bệ hạ đã hạ, Hán Vệ trong ba ngày nếu phải bắt được đám tặc nhân này, đối với Cẩm Y vệ chúng ta cũng là cơ hội lập công, cũng là phiền toái chết người."

Tần Kham biết rõ sự lợi hại của đám thích khách, tiến thối nhịp nhàng.không phải thích khách bình thường, nói thật, hắn rất không muốn trêu chọc đám người này.

Hoàng đế bị tát vào mặt, Cẩm Y vệ có áp lực, Mã thượng thư vẫn còn tồn tại nguy hiểm bị ám sát.

Những việc này mắc mớ gì đến hắn? Tần Kham là người ghét phiền toái, có thể trốn được bao xa thì trốn bấy nhiêu xa.

Lời nói của Mưu Bân hiển nhiên chỉ là mở đầu, hạ quan biết xu nịnh bình thường đều sẽ thuận theo câu chuyện mà nói, đáng tiếc Tần Kham lại không lên tiếng, mỉm cười ngồi ngay ngắn.

Mưu Bân có chút mất hứng, vuốt râu nhìn hắn một cái, mình không thể không nói tiếp được.

"người bên dưới đã điều tra rõ. Đám tặc nhân này xuất thân ngũ, ba năm trước sung quân Quỳnh Nam, gần đây lén về kinh sư, trả thù Mã thượng thư, bởi vì lúc trước khi Mã đại nhân làm Binh bộ thượng thư đã khai trừ bọn họ ra khỏi biên quân Tuyên phủ, Binh bộ nha môn đã ra hồ sơ, người nhà của những tướng lãnh này sau khi chuyện xảy ra thì chết cả, món nợ này bọn họ tính lên đầu Mã thượng thư.

Biết rõ là phiền toái, Tần Kham vẫn không nhịn được nói: "Họa bất

cập gia. Mã thượng thư này rất..."

Mưu Bân cười rất bí hiểm: "Mã thượng thư làm quan nhiều năm, chính liêm minh, ghét ác như thù, ông ta tuyệt không làm ra việc hung tàn như vậy.."

"Vậy thì là ai làm?"

Mưu Bân lắc đầu, hiển nhiên hắn không muốn nhắc tới đề tài này.

"Ai làm đã không còn quan trọng. Hiện tại quan trọng là bệ hạ long nhan giận dữ, chúng ta nhất định phải bắt được đám tặc nhân đang ẩn núp ở kinh sư này trước Đông Hán, công lao này tuyệt đối không thể để Đông Hán chiếm."

"Vâng."

"Tất cả Cẩm Y vệ ở kinh sư phải toàn bộ phát động, lên trời xuống đất cũng phải bắt được chúng."

"Vâng."

"Mã thượng thư có lẽ trong những ngày gần đây còn có thể gặp phải ám sát, cho nên chúng ta vẫn phải bảo vệ hắn không để bị tặc nhân sát hại, nếu không bệ hạ trách tội, chúng ta không gánh nổi."

"Vâng."

"Cho nên bản Chỉ huy sứ quyết định phái ngươi triệu tập Giáo úy dưới trướng bảo hộ Mã thượng thư."

"Vâng.... Hả? Đợi đã, Mưu soái..." Tần Kham cả kinh tới trán túa mồ hôi, bảo hộ Mã thượng thư chẳng khác nào là ở tuyến đầu liều mạng với tặc nhân, hắn sao nguyện ý chọc vào phiền toái chết người này?

"Mưu soái, vì sao phải là hạ quan đi bảo hộ Mã thượng thư?"

Mưu Bân mỉm cười: "Bởi vì ngươi là Thiên hộ có tài cán nhất trong Cẩm Y vệ kinh sư ta, hơn nữa cũng chỉ có ngươi đã chính diện giao phong với thích khách, ít nhiều cũng nắm rõ được phân lượng cho chúng, quan trọng hơn là, ta đã nói ý tứ muốn bảo vệ hắn với

Mã thượng thư, Mã thượng thư chính miệng điểm danh, muốn ngươi tới bảo hộ hắn."

Tần Kham nho nhã giận lắm, thốt ra một câu thô tục: "Lão thất phu Họ Mã, ta đệch em gái hắn."

Lời vừa ra khỏi miệng liền thấy thất thố, Tần Kham ngượng ngùng không nói gì, ai ngờ Mưu Bân lại không hề có ý trách cứ, cười cười: "Nên như vậy, anh hùng sở kiến lược đồng, Mã lão đầu nhi mang tới cho chúng ta phiền toái lớn như vậy, bản Chỉ huy sứ cũng hận không thể cùng đệch em gái hắn với ngươi."

"Mưu soái, hạ quan muôn lần chết, thực sự không thể vâng mệnh..." Tần Kham kiên trì từ chối.

"Vì sao?"

"Hạ quan, hạ quan..." Người Tần Kham bỗng nhiên bắt đầu lảo đảo muốn ngã, sắc mặt không biết tại sao dần dần biến thành trắng, một tay ôm ngực, hô hấp dồn dập, đứt quãng nói: "Hạ quan... có bệnh hen suyễn, nhiều năm không đỡ, lúc này e là... E là..."

Mưu Bân không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, ngồi ngay ngắn giống như một pho tượng.

Tần Kham vừa thấy ánh mắt của Mưu Bân lập tức cả kinh, người ngồi trước mắt là cao nhân cấp ảnh đế, ở trước mặt hắn giở trò này, quả thực giống như bán văn chương trước mặt Khổng phu tử, tự rước lấy nhục.

Tần Kham rất nhanh đổi sang thái độ nghiêm chỉnh, bộ dạng lâm chung hấp hối lập tức hóa thành vô hình, cả người đứng thẳng, mặt không biểu tình ngồi đoan đoan chính chính.

Mưu Bân lạnh lùng nói: "Diễn xong chưa?"

"Hạ quan... Hổ thẹn."

"Nếu Tần Thiên hộ tận hứng rồi, vậy thì mau phái nhân thủ bảo hộ Mã thượng thư đi, nhớ kỹ, Mã đại nhân có sơ xuất gì, đầu ngươi sẽ rơi xuống đất."

"Vâng."

Chương 124: Hán Vệ tái đấu

Mạc danh kỳ diệu bị nhiệm vụ rơi vào đầu, Tần Kham có một loại cảm giác không trâu bắt chó đi cày.

Cứu Mã thượng thư một mạng chưa từng hy vọng vào sự báo đáp của y, nhưng cũng không thể lấy oán trả ơn được, Bắc trấn phủ ti Tần Kham đi ra khỏi Bắc trấn phủ ti tâm tình rất không tốt, hắn cuối cùng cũng minh bạch "Người tốt không trường mệnh" là thế nào, vốn người tốt có thể trường mệnh, nhưng vì thủ tiện, cứu người không nên cứu, thế là thành đệm lưng cho người khác.

Bảo hộ Mã Văn Thăng là nhiệm vụ rất gian khổ, thích khách lần trước không đắc thủ tất nhiên sẽ không bỏ qua, bất luận Mã Văn Thăng có giết cả nhà người ta hay không, trước mắt mà nói món nợ này người ta đã ghi lên người hắn, lần này chỉ sự là cừu hận lớn nhất đời, cục diện không chết không ngừng.

Mà Tần Kham, rất bất hạnh bị kẹp giữa Mã thượng thư và cái đám vong mệnh đó, đảm đương nhân vật thuẫn thịt cho Mã Văn Thăng, người thứ nhất ăn đao là hắn, người thứ nhất lập công khẳng định không phải là hắn.

Làm người không thể quá thiện lương, sẽ gặp báo ứng, Tần Kham ngửa mặt lên trời thở dài, thực sự muốn đệch em gái ruột của Mã Văn Thăng... Không, Mã Văn Thăng đã hơn bảy mươi tuổi rồi, em gái ruột của hắn đại khái chắc không còn trẻ, hay là đưa em gái hắn tới giường của Mưu Chỉ huy sứ, nhờ hắn giúp mình trút cục tức này.

Thiên hộ sở Nội thành từ sau lần trước bị phiên tử Đông Hán vây công, Công bộ rất nhanh phái quan viên và công tượng tới, không mất bao lâu, một tòa trạch viện ba tầng mọc lên, so với Thiên hộ sở cũ khx tước kia thì không biết đẹp hơn bao nhiêu lần, cũng coi như là là nhân họa đắc phúc.

Trở lại Thiên hộ sở, sắc mặt Tần Kham âm trầm tới đáng sợ, lập tức sai người gọi mười bách hộ thuộc hạ tới.

Hiện tại duy nhất có thể trông cậy vào, đó là hy vọng ba thích khách bị bắt không chịu nổi đại hình của chiếu ngục. Cung khai ra địa điểm trốn của thích khách còn lại, Mưu Bân trước khi đám người kia lần thứ hai ám sát Mã Văn Thăng một lưới bắt hết bọn họ, như vậy mình sẽ tránh được trận hung hiểm này.

Mười bách hộ tới rất nhanh, khi mọi người quần tam tụ ngũ ở trong viện Thiên hộ sở nói chuyện thì Bắc trấn phủ ti truyền đến một tin tức rất không tốt.

Ba thích khách bị bắt đó đã chết, một chữ cũng chưa nói.

Cũng không phải đại hình của chiếu ngục quá độc, thi hình đều là Giáo úy chuyên nghiệp. Bọn họ nắm phân thốn rất chuẩn, sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp này.

Trên thực tế ba thích khách đó là tự sát, khi bị nhốt trong đại lao còn chưa bắt đầu thẩm vấn. Ba thích khách liền kiên quyết đập đầu vào tường mà chết, chết rất lẫy lừng.

Tần Kham sau khi biết tin tức thì rất lâu không nói gì, hắn rất lý giải hành động của ba thích khách này. Thân mang huyết hải thâm cừu của già trẻ lớn bé trong nhà, thù lớn chưa trả lại lọt vào tay Cẩm Y vệ, nếu Tần Kham là bọn họ thì hắn cũng sẽ không chút do dự lựa chọn tự sát, phó thác hy vọng báo thù cho đồng lõa còn sống.

Rất lạ, rõ ràng là quan hệ địch ta ngươi chết ta sống, Tần Kham lại không hận bọ họ, ngược lại lờ mờ có chút đồng tình.

Người nhà vì bọn họ mà bị liên lụy xử tử, bọn họ lại vẫn sống, giữ lại thân tàn để báo thù. Cuộc đời này còn có mục tiêu khác ư?

Tạm thời áp chế sự đồng tình trong lòng, Tần Kham minh bạch hiện tại không phải lúc đồng tình với bọn họ, hiện tại bọn họ là kẻ địch của hắn.

Sắc mặt Tần Kham càng hậm hực âm trầm, đám kẻ địch này khó đối phó, bọn họ là tướng lãnh biên quân hàng năm ở biên cảnh giao phong với các Thát tử. Là từ trong núi đao biển thây mà chui ra, bọn họ có trí cũng có mưu, có thể nói là dày dạn kinh nghiệm

sa trường, từ việc bọn họ ám sát Mã Văn Thăng đồng thời còn bắn tên thư vào Thừa Thiên là có thể thấy được, mỗi một lần hành động của bọn họ đều được tính toán tỉ mỉ, lớn mật nhưng không lỗ mãng. Hơn nữa có thân thủ cao tuyệt, lần trước bị Đỗ Yên đánh ngã ba người chỉ là ngẫu nhiên, bởi vì lúc ấy ở nơi phố xá sầm uất, ám sát không nên kéo dài, nếu cho họ thêm nửa nén hương, chỉ sợ Đỗ Yên cũng không tốt lành gì.

Đau đầu nhất chính là người như thế, giống như các tội phạm từng tham gia quân ngũ như võ cảnh đặc công kiếp trước vậy, rất là đau đầu, khi bày năng lực của mọi người ra trục hoành, chỉ có thể dựa vào thực lực và trí tuệ tuyệt đối để quyết định thắng bại.

Tất cả Giáo úy, lực sĩ dưới trướng Mười bách hộ, bao gồm cả bang nhàn không có biên chế chính thức cũng đều đến đông đủ, trên con đường ngoài Thiên hộ sở tụ tập một hai hai ngàn người, hết sức hấp dẫn ánh mắt, các dân chúng phụ cận đã sợ tới mức tung tích không còn, trên đường vắng lặng tới cả chó cũng không thấy, thanh danh hiển hách của Cẩm Y vệ có thể nói là "Vạn kính nhân tung diệt".

Nhiều người như vậy bảo hộ một Mã Văn Thăng chắc không thành vấn đề, nhưng Tần Kham lại vẫn không tự tin, lại xxin Mưu Bân, từ trong Thần Cơ doanh điều tạm một trăm hỏa thương thủ, Tần Kham mới miễn cưỡng yên tâm.

Làm sao mà ngờ được, xuyên qua xuyên qua không ngờ lưu lạc đến mức phải làm bảo tiêu cho người ta, càng lăn lộn càng thụt lùi, Tần Kham đành phải ép mình điều chỉnh tâm thái, đinh ốc của cách mạng thôi mà, cần xoay về hướng nào thì xoay về hướng đấy, về phần miệng vít có khít hay không thì không liên quan tới cái đinh.

Một hai ngàn người đương nhiên không thể toàn bộ đưatới phủ của Mã Văn Thăng, nhiều người như vậy sẽ chen cho Mã phủ sập mất, Tần Kham phân mười bách hộ, hơn một ngàn người trong biên chế chính thức chia làm ba tốp, mười hai canh giờ không ngừng thay phiên thủ vệ tuần tra Mã phủ tất cả bang nhàn thì toàn bộ rải khắp các hang cùng ngõ hẻm kinh sư để tìm hiểu tin tức, một khi phát hiện có dấu vết, lập tức dẫn người vây giết tặc nhân.

Một trăm hỏa thương thủ điều tạm từ Thần Cơ doanh trực tiếp tiến vào Mã phủ, cho dù hiện giờ vẫn là thời đại vũ khí lạnh làm chủ, súng là phụ, nhưng Tần Kham đến từ kiếp trước lại có lòng tin đầy đủ đối với súng.

Phân phối bố trí xong, Tần Kham dẫn hai bách hộ trực ban đầu tiên tới Mã phủ.

Mã phủ ở dưới chân hoàng thành nội thành, đường đường là thiên quan Lại bộ, quan cư hiển hách, vị trí của phủ đệ tất nhiên vô cùng tốt, nhà Mã Văn Thăng cách Thừa Thiên môn để vào triều chỉ hai dặm, lão nhân gia nếu sống tiết kiệm một chút, tiền kiệu mỗi tháng có thể tiết kiệm thoải mái, có thể vào thẳng Thừa Thiên môn để tảo triều.

Bên trong Mã phủ lại đơn sơ bất ngờ.

Tường đá xám xịt, bên trên không điêu khắc bất kỳ tường thú nào, phía sau tường là tiền viện, không có lầu gác vũ các, không lương đình thủy ta, tiền viện nối thẳng tới tiền đường, trong viện có mấy gốc hòe, xiêu vẹo không thành hàng ngũ, lớp sơn trên hàng lang thì đã tróc, nội đường là mấy chiếc ghế bành cũ, trang sức duy nhất đó là chính giữa tiền treo một bức tuế hàn tam hữu đồ, lạc khoản là "Hữu tùng đạo nhân", rõ ràng chính là bút tích của bản thân Mã Văn Thăng.

Đường đường là thiên quan Lại bộ, không ngờ lại biến nhà mình như vừa bị bọn cướp càn quét, thật không hiểu Mã Văn Thăng quả thật là thanh liêm như nước, hay là cố ý thích mua danh, ngoại nhân như Tần Kham nhìn thấy cũng không khỏi có chút chua xót, có một loại xung động muốn quyên tiền cho Mã gia.

Có thể khẳng định, gia đình xấu xí như vậy, tất nhiên phải nuôi được một hai ngàn bảo tiêu, với tính tình của Mã Văn Thăng, nghĩ chắc cũng sẽ không cho Tần Kham tiền lì xì gặp mặt.

Tần Kham thở dài bi thương, nhìn thảm trạng trước mắt của Mã phủ, ngay cả một tia tâm tư có khoản thu nhập thêm cũng dứt sạch, hắn chỉ mong sau nguy nan lần này mọi người may mắn không chết, Mã thượng thư có thể bảo trì khí khái của người đọc sách, đừng vay tiền hắn.

Nói tóm lại, đây là một lần mua bán lỗ vốn rõ đầu rõ đuôi.

An bài hơn ba trăm người bố trí bên ngoài, vây quanh Mã phủ, lại an bài một trăm hỏa thương thủ đóng ở tiền viện, Tần Kham dẫn đám thuộc hạ Đinh Thuận đi vào nội viện, vừa mới chuẩn bị đi qua đường thì bên trong lại có một đám mặc áo nâu, đội mũ tròn đi ra, đám này lại cố ý mà như vô tình chặn đám người Tần Kham và Đinh Thuận lại.

Tần Kham chau mày: "Phiên tử Đông Hán?"

Một tên trông như lĩnh ban cầm đầu của Đông Hán ngoài cười nhưng trong không cười: "Cẩm Y vệ cũng tới à? Khéo nhỉ, Hán công chúng ta nói, an nguy của Mã thượng thư do Đông Hán chúng ta tiếp nhận, không cần phải làm phiền tới Cẩm Y vệ các ngươi, các vị xin trở về."

Tần Kham mặt trầm xuống, chuyện của triều đình chính là hỗn trướng như vậy đấy, đối đầu kẻ địch mạnh vẫn muốn cướp công lao, đấu tranh nội bộ, vốn là một chuyện rất phiền tới, hai nhóm người bất hòa hợp lại một chỗ, chuyện càng phiền toái hơn.

"Hán công của Các ngươi không quản được Cẩm Y vệ chúng ta, chuyện bảo hộ Mã thượng thư căn bản ta cũng không muốn tranh với các ngươi, nhưng Chỉ huy sứ của chúng ta hạ lệnh, Tần mỗ không thể không thi hành theo, ngươi nếu muốn chúng ta trở về cũng được, trừ phi đi xin điều lệnh do Mưu soái tự tay viết, nếu không Tần mỗ không thể rời khỏi Mã phủ."

Lĩnh ban Đông Hán có chút bực mình: "Ta biết ngươi tên là Tần Kham, Thiên hộ đã hại Hán công của chúng ta phải chịu khổ trước mặt bệ hạ, đám tặc nhân đó thủ đoạn ác độc, một thư sinh như ngươi không bảo vệ được Mã thượng thư đâu, không bằng sớm rút lui đi."

Tần Kham lộ ra nụ cười lạnh: "Coi Tần mỗ là ngốc tử à? Bắt tặc nhân là công lao của Đông Hán các ngươi, nếu Mã thượng thư có gì không may xảy ra, các ngươi đương nhiên sẽ đẩy cho Cẩm Y vệ, nói đó là Đông Hán liều mạng tử chiến với tặc nhân, Cẩm Y vệ chúng ta thì một bóng người cũng không thấy, khi đó bệ hạ trách tội, nỗi oan này sẽ do Cẩm Y vệ gánh, đúng hay không?"

Lĩnh ban ngớ người: "Hay cho cái miệng, bất kể ngươi nói như thế nào, bảo hộ Mã thượng thư là chuyện của Đông Hán, không cần Cẩm Y vệ các ngươi nhúng tay, nếu thức thời thì sớm cút cho ta."

Còn chưa nói xong, Tần Kham bỗng nhiên xuất thủ, một bạt tai hung hăng tát lên mặt tên lĩnh ban.

Đinh Thuận vừa bọn thuộc hạ ở bên cạnh đã tức giận muốn ra tay thấy Tần Kham động thủ, tất nhiên không chút khách khí, tháo vỏ đao đánh Đông Hán.

Tiền đường Mã phủ lập tức đại loạn.

Đáng thương cho mấy chiếc ghế bành vốn đã cũ kỹ ở trong tiền đường, sau hiệp đánh nhau của Hán Vệ liền vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Đám người hỗn chiến với nhau, đánh cho nhật nguyệt vô quang, thiên hôn địa ám, tiếng hét và tiếng rên liên tiếp vang lên, tiền đường nho nhỏ lập tức bụi bay mù mịt.

Trong hỗn loạn, một thanh âm già nua phẫn nộ truyền đến.

"Đám người các ngươi cố ý tới phủ lão phu đánh nhau à? Đúng là... A! Kẻ nào? Kẻ nào dám hạ độc thủ với lão phu như vậy. A! Khinh người quá đáng! Một thân hạo nhiên chính... BÙm!"

Tiếng chính nghĩa đáng ghét đó khựng lại rồi im bặt.

Chương 125: Chịu nhục

Lúc Hán Vệ đánh nhau đang hăng, không ai ngờ rằng Mã Văn Thăng lại chạy đến can ngăn, kỳ thật nên nghĩ là, dù sao một đám người xa lạ không lý do chạy đến nhà mình kéo bè kéo lũ đánh nhau kéo bè kéo lũ đánh nhau, chẳng ai cao hứng được cả. Phản ứng của Mã thượng thư rất bình thường, đáng tiếc thân thủ lại không đủ mạnh mẽ.

Không thể không phê bình một chút Mã đại nhân không thức thời vụ, sống tới hơn bảy mươi tuổi ít nhất cũng nên biết đạo lý nhân sinh xu cát tị hung chứ, ôm lò ấp ở sân nhà phơi nắng thì được, người trẻ tuổi kéo bè kéo lũ đánh nhau ai lại đi mạo hiểm chặn ngang, rõ ràng có chút không biết tự lượng sức mình, nếu đem so sánh thì Hộ bộ thượng thư Nam Kinh Tần Hoành làm rất không tồi, các quan văn ở đại đường Hộ bộ đánh nhau, lão chạy trốn nhanh nhất, tránh xa nhất chính là Tần thượng thư, ở điểm này, Mã thượng thư thực sự nên khiêm tốn học tập Tần thượng thư một chút.

Tiền đường Mã phủ ác chiến đang hăng, chẳng ai đi chủ ý nằm dưới chân bọn họ là một vị trọng thần đương triều, mọi người đánh ra cho bõ tức, hơn nữa đánh ra không hề có áp lực.

Hán Vệ mấy năm nay tích lũy rất nhiều mâu thuẫn, đánh nhau lớn nhỏ thường xuyên phát sinh, bình thường một lời không hợp liền động thủ, khi động thủ mọi người nhiệt huyết mênh mông, tất nhiên không quá chú ý tới chi tiết như chọn lựa địa điểm chiến đấu, gặp đâu là đánh đấy, hôm nay cũng như vậy.

Đánh nhau Hôm nay Đông Hán nằm ở thế yếu, người Tần Kham dẫn theo nhiều hơn, hơn nữa Thiên hộ đại nhân đánh đầu, bọn thuộc hạ Cẩm Y vệ sĩ khí cũng tăng vọt, từ lúc bắt đầu chiến đấu vẫn hơn Đông Hán.

Khi Chiến đấu tiếp cận kết thúc thì trong tiền đường bỗng nhiên truyền ra tiếng kêu như chọc tiết lợn: "Lão gia ngài làm sao vậy? Mau tỉnh lại! Đám sát tài Các ngươi mau dừng tay, lớn mật thật, không ngờ đánh cả thiên quan đương triều, không sợ mất đầu

sao?"

Một tiếng hô to này cuối cùng cũng kêu gọi linh hồn nhỏ bé của hai bên đang đánh nhau tới nhiệt huyết sôi trào trở về, mọi người cúi đầu nhìn lên. Mã Văn Thăng nằm ở giữa chiến trường không nhúc nhích, không rên rỉ, một lão đầu nhi bộ dạng như quản gia nhoài lên người Mã thượng thư kêu rên không thôi, bức tanh này thực sự khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến điềm xấu nào đó.

Hai bên lập tức sợ quá, trận này tất nhiên không thể đánh được nữa, hoảng nhất là Tần Kham và vị lĩnh ban Đông Hán kia, dù sao hai người là lãnh đạo. Làm sao thoát được liên quan.

Ấn huyệt nhân trung, day bả vai, xoa huyệt Thái Dương.... Mọi người dùng hết phương pháp. Mã thượng thư Vô tội trúng đạn cuối cùng trong ánh mắt chờ mong của vạn chúng từ từ tỉnh dậy.

Tần Kham thở phào một hơi, vui mừng không thôi.

May mắn là Mã Văn Thăng không sao, bằng không Hoằng Trì đế khẳng định sẽ đem hắn làm tượng binh mã, đem vùi vào lăng mộ của Mã thượng thư.

Nhắm mắt thở hổn hển một lúc, Mã Văn Thăng mở mắt ra, nhìn Tần Kham và vị lĩnh ban Đông Hán vẻ mặt đang vui mừng, ánh mắt qua lại giữa hai người, sau đó bi phẫn nói: "Hai tên hỗn trướng Các ngươi, rốt cuộc là tới bảo hộ lão phu hay là tới giết lão phu?"

Tần Kham vội vàng chắp tay: "Mã đại nhân thứ lỗi, hạ quan lỗ mãng, ngộ thương đại nhân, tội đáng chết vạn lần."

Lĩnh ban Đông Hán đầu gối có vẻ mềm ra. Quỳ xuống đất, hung hăng tát vào mặt mình mấy cái, tát vừa mạnh vừa vang, Mã Văn Thăng và Tần Kham nhìn thấy cũng hả giận.

Lĩnh ban sám hối xong, Mã Văn Thăng lại nhìn Tần Kham với vẻ chờ mong. Hiển nhiên lão đầu nhi cũng muốn Tần Kham sử dụng hình thức sám hối của lĩnh ban, Tần Kham ngẩn người, ánh mắt đảo rất nhanh, làm bộ như không phát hiện.

Tuổi lớn nên hiểu đạo lý thấy đủ thì thôi, lĩnh ban đã đại biểu cho

mọi người tự tát mấy cái, nếu cứ bám lấy không tha thì không khỏi có chút quá phận.

Mã Văn Thăng hơi thất vọng thở dài, thở dốc nói: "Còn có chuyện này nữa, vừa rồi người đầu tiên dùng chân đá lão phu là ai?"

Tần Kham lại ngây ra một lúc, tiếp theo dùng ngữ khí khoa trương phẫn nộ chỉ vào lĩnh ban Đông Hán: "Đông Hán Các ngươi thật quá đáng! ! Hạ độc thủ với thiên quan đương triều như vậy. Không sợ rơi đầu sao?"

Đám Cẩm Y vệ Đinh Thuận lập tức đồng thanh phụ họa, chính nghĩa chính chỉ trích như phô thiên cái địa thổi quét tới các phiên tử Đông Hán, phiên tử Đông Hán cũng không cam lòng yếu thế đốp lại mấy câu, chỉ tiếc Cẩm Y vệ người đông thế mạnh giọng to, đấu võ mồm lại dần dần rơi xuống hạ phong.

Lĩnh ban Đông Hán ngây ra, vẻ mặt vừa vô tội vừa bi phẫn, môi mấp máy mấy cái, nhưng lại khó phản biện, Tần Kham kịp thời dùng chính nghĩa chỉ trích chiếm lý, dưới sự căm tức sắc bén như đao của Mã thượng thư, lĩnh ban tuyệt vọng ngửa mặt lên trời thở dài, sau đó hung hăng cắn răng một cái, ở trước mặt mọi người lại tát mấy cái.

Vì thế Mã Văn Thăng và Tần Kham lại bắt đầu quan khán một màn cảnh đẹp ý vui này, vẻ mặt rất vui mừng.... Phong ba trôi qua, Mã Văn Thăng cũng gần hết tức rồi, mới rất rộng rãi quyết định việc này không đáng truy cứu, dù sao lão Mã là nguyên lão bốn triều, chiến đấu của văn quan trên triều đình y cũng tham gia không ít lần, có thể nói là kinh nghiệm sa trường, mọi người đều nóng tính, cho nên y cũng rất lý giải tâm tình bác sát của hai bên, chỉ là ngộ thương mà thôi, nếu thực sự muốn truy cứu, không khỏi mất phong thái của trưởng giả.

Hán Vệ sau khi đánh một trận này, không nói gì đạt thành hẹn ngầm, đó chính là không ai lui ra, đều tự phái người đóng ở Mã phủ, phiên tử và Giáo úy cùng ở một chỗ, nhưng ai làm việc nấy, Hán Vệ đồng thời tham dự bảo hộ Mã Văn Thăng, Mã phủ nho nhỏ lập tức chật như nêm cối, có thể nói là phòng thủ kiên cố.

Là kỳ ngộ cũng là khiêu chiến, mọi người đều minh bạch Mã

thượng thư sắp gặp phải nguy hiểm, cũng đều minh bạch nếu bắt được đám tặc nhân vô pháp vô thiên đó thì chính là công lao lớn cỡ nào, Mã Văn Thăng vì thế thành một khối thịt béo để Hán Vệ liều mạng tranh đoạt, không ai lui bước thỏa hiệp.

Tần Kham không dám chậm trễ, mỗi một góc, mỗi một tường vây của Mã phủ đều trong ngoài an bài thỏa đáng minh tiếu ám thung, một trăm hỏa thương thủ của Thần Cơ doanh cũng được bố trí xếp hàng ở tiền viện, Mã Văn Thăng vô luận ra vào thế nào, bên cạnh đều có vô số bảo tiêu vây kín, nhất cử nhất động là có mấy trăm người đi theo, trình độ này so với hoàng đế cũng chẳng kém gì.

Mã Văn Thăng mất hứng, liên tục vào cung thượng biểu Hoằng Trì đế bỏ bảo tiêu bên cạnh, bằng không phô trương quá lớn sợ sẽ khiến ngôn quan hạch tội, Hoằng Trì đế quả nhiên là anh minh chi ch nghe vậy chỉ cười ha ha, cũng không thèm để ý, còn ôn tồn khuyên giải an ủi Mã Văn Thăng, thời kì đặc thù đãi ngộ đặc thù, chờ bắt được đám tặc nhân đó sẽ bỏ đi.

Mã Văn Thăng bất đắc dĩ tiếp nhận hảo ý của Hoằng Trì đế, lão đầu nhi đại khái cũng minh bạch, Hạo Nhiên Chính Khí nuôi cả đời chắc cũng không cản được đao sắc, một đao bổ tới, hạo nhiên đến mấy thì cũng phải chết.

Vì thế Tần Kham cũng thành cận vệ của Mã Văn Thăng.

Vào triều, tan triều với Mã thượng thư, tới Lại bộ nha môn làm việc, về nhà, vân vân.... Nhất cử nhất động đều trong phạm vi tầm mắt của Tần Kham, nhìn công tác cẩn trọng, cuộc sống nghèo khó bình dị của Mã Văn Thăng, bữa cơm hai vợ chồng chỉ có một một mặn, một món rau và một bát cơm, ăn xong thì vào thư phòng phê duyệt công văn hoặc là đọc sách.

Lẳng lặng nhìn tất cả những điều này, Tần Kham không khỏi sinh ra kính ý đối với Mã Văn Thăng.

Quả thật là một vị công bộc khả kính toàn tâm toàn ý, vô tư vô dục, gần đất xa trời vẫn còn phấn đấu vì sự trùng hưng của Đại Minh, trong thân thể già nua, có một loại tín niệm còn cứng rắn hơn sắt đá, tới chết mới thôi.

Sự trùng hưng của Đại Minh, cũng không chỉ dựa vào ý chí cá nhân của hoàng đế là có thể làm được, thịnh thế phồn hoa như cẩm này, là do một vị quân chủ anh minh và một đám lão thần trung thành và tận tâm cùng nhau cố gắng cả đời tạo nên.

Nhỏ tới nghiệp một gia đình, lớn tới vận một quốc gia, luôn từ một hoặc mấy tiền bối chăm chỉ tiết kiệm tích góp từng tí mà thành, đáng tiếc là trong hậu bối lại luôn xuất hiện một hạng không ra gì. Gia nghiệp và vận mệnh quốc gia thường thường một triều là tận, thành quả cố gắng cả đời của tổ tiên như nước chảy về biển đông. Mã phủ nếu luận về phong cảnh, căn bản chỉ bằng một phần vạn căn nhà mới mua của Tần Kham, nhưng Mã thượng thư lại rất có hứng thú du lịch, giống như trạch viện đơn sơ của mình là phủ đệ hào hoa xa xỉ. Rất khó tưởng tượng đây là trạch viện của thiên quan Lại bộ chạm tay có thể bỏng của triều Hoằng Trị.

Tần Kham đành phải dạo chơi cùng lão nhân gia.

Trời đã vào đông, gió lạnh thấu xương, mấy cây hòe thưa thớt của hậu viện Mã phủ sớm đã trụi hết cành lá, tăng thêm vẻ hiu quạnh tiêu điều của mùa đông.

Mã Văn Thăng khoanh tay thả bộ, Tần Kham nhắm mắt theo đuôi, có lẽ bởi vì Tần Kham đã cứu Mã thượng thư một mạng. Nhìn ra được lão Mã đối với Tần Kham có ấn tượng không tồi, một già một trẻ tán gẫu có chút hợp ý.

"Ba năm trước, hơn ba mươi tướng lĩnh của Tuyên phủ quả thật là lão phu khai trừ, bọn họ tham ô lương và tiền, chứng cớ vô cùng xác thực, trong mắt lão phu vốn không thể chịu nổi một hạt cát, lập tức cách chức họ, lão phu tự thấy không làm gì sai." Khi Mã Văn Thăng nói những lời này, vẻ mặt mang theo mấy phần ngạo nghễ.

Sau đó Mã Văn Thăng trở nên có chút ảm đạm, giọng nói khàn khàn: "Khai trừ bọn họ là đúng, nhưng vợ con nhà họ lại chết oan chết uổng, thực sự không phải do lão phu gây nên, lão phu cả đời đọc sách thánh hiền, sao lại làm ra việc đuổi tận giết tuyệt như vậy? Bọn họ hiểu lầm lão phu, cừu hận này lão phu phải gánh rất oan."

Hòa nhã nói hòa nhã nói: "Thanh giả tự thanh, lão thượng thư cả đời quang minh chính đại, thiên hạ đều biết, Chu công sợ lời đồn chỉ là tạm thời, trên đời không có hiểu lầm không thể giải thích, sớm muộn gì cũng có công đạo."

Mã Văn Thăng vuốt râu cười ha ha: "Hậu sinh ngươi cũng rất biết an ủi người ta..."

"Đáng thương cho nhân đinh phu phụ của hơn ba mươi nhà..." Thần sắc Mã Văn Thăng tràn ngập oán giận: "Lúc trước lão phu phụng chỉ tuần biên, kỳ thật có vấn đề cũng không chỉ là hơn ba mươi người này, tướng lãnh biên quân tham ô rất nhiều, lão phu lo lắng tra gắt quá sẽ dẫn tới biên quân rung chuyển bất ngờ làm phản, cho nên chỉ cách chứ hơn ba mươi người, cho là giết một người răn trăm người, cũng không tính là thâm thù gì..."

Tần Kham yên lặng gật đầu, cách làm của Mã Văn Thăng là đúng, nếu đổi lại là hắn, đại khái cũng chỉ có thể làm như vậy.

Mã Văn Thăng thở dài một tiếng, vẻ mặt trở nên lạnh lùng: "Vốn tưởng rằng việc này thế là xong, mấy ngày trước đây bị ám sát mới biết, thì ra thái giám trấn thủ Tuyên phủ Lưu Thanh không ngờ diệt cả nhà hơn ba mươi người này, thủ đoạn quá ngoan độc, hắn là lão phu lão phu tra tiếp, Lưu Thanh này, lão phu tất phải vạch tội hắn đưa vào ngục, nếu không thì có lỗi với mấy trăm phụ nhụ nhược đinh đã chết oan đó."

Tần Kham nghe mà một trận cảm khái, lão đầu nhi tuổi tuổi rồi, nhưng không hồ đồ, y rất rõ ràng nhân quả của việc này.

Vái Mã Văn Thăng thật dài, Tần Kham cảm thấy kính nể nói: "Mã thượng thư trạch tâm nhân hậu, ân oán rõ ràng, hạ quan rất kính nể."

Mã Văn Thăng vuốt râu mỉm cười nhìn hắn: "Hôm qua ngươi và Đông Hán ngộ thương lão phu, cũng không thấy ngươi nhũn nhặn với lão phu như vậy, hôm nay vì sao trước ngạo mạn sau lại cung kính?"

"Hạ quan là thay những phụ nhụ vô tội chết oan đó mà cám ơn ngài, cũng kính phục một phen chịu khổ của ngài."

Mã Văn Thăng gật gật đầu, cười tủm tỉm nói: "Nói tới chịu khổ, lão phu cũng cảm thấy hôm qua lĩnh ban Đông Hán và lão phu phải chịu khổ..."

"Hả?"

Mã Văn Thăng buồn bã nói: "Hôm qua người đầu tiên đá lão phu là ngươi, đúng không?"

" Tần Kham... đá lén lão phu còn đổ oan cho Đông Hán, ngươi cũng coi như như là hạng vô sỉ, làm sao qua mắt được lão phu." Vỗ vỗ vai Tần Kham, Mã Văn Thăng phát ra một câu cảm khái như Lý Đông Dương: "Ngươi thực sự nên làm quan văn triều đình, đáng tiếc cho nhân tài..."

Chương 126: Báo hiệu lúc nửa đêm

Kinh sư trước khi vào đông mưa dầm không ngừng, sắc trời vĩnh viễn mờ mịt.

Ngoài Đức Thắng môn thành bắc Kinh sư lầy lội vô cùng, sương trắng mịt mù, một chiếc xe ngựa đang chạy như bay, xa phu quất roi, để mặc những giọt mưa nhỏ vỗ lên khuôn mặt thô ráp, nhưng lại chẳng buồn giơ tay lên lau đến một cái.

Trong xe xóc nảy liên tục là một nam tử mặt trắng không râu, thân mặc thường phục, nam tử thỉnh thoảng lại vén màn, nhìn tường thành kinh sư nguy nga cao ngất gần ngay trước mắt, trong vẻ vui sướng lờ mờ mang theo mấy phần lo âu không thể che giấu được.

Nam tử họ Lưu, tên Thanh, chính là tên đầu sỏ khiến cả nhà hơn ba mươi tướng lãnh bị khai trừ chết thảm, khiến Lại bộ Mã thượng thư bị ám sát trả thù - thái giám trấn thủ Tuyên phủ Lưu Thanh.

Lưu Thanh lần này là thường phục bí mật vào kinh.

Hắn không thể không đến, từ trước khi Mã Văn Thăng bị ám sát, Lưu Thanh đã nhận được tin tức hơn ba mươi tướng lãnh bị sung quân tới Quỳnh Nam bỏ trốn tập thể, lúc ấy hắn hoảng quá, biết chuyện sẽ ồn ào, vì thế ngựa không ngừng vó chạy tới kinh sư, sau hôm Mã Văn Thăng gặp phải ám sát, hắn ngồi xe ngựa đã tới ngoài Đức Thắng môn kinh sư.

Không phải Lưu Thanh nhân từ nương tay, lúc trước khi diệt phụ nhụ hơn hơn ba mươi gây ra động tĩnh quá lớn, trong biên quân Tuyên phủ đã có rất nhiều tướng lãnh cùng căm thù, bất mãn hắn, Lưu Thanh không dám vọng động nữa, vốn định năm nay khi phong thanh nhỏ đi bớt, lại phái người diệt hơn ba mươi sung quân bị sung quân đó, ai ngờ hắn đang định phái ra thích khách chấm dứt cái họa tâm phúc này thì ba mươi mấy tướng lãnh đó đã không biết từ đâu biết được cả nhà mình đã bị giết, vì thế bỏ trốn

tập thể.

Nhìn tường thành phong cách cổ xưa uy nghiêm cao ngất của kinh sư, trong lòng Lưu Thanh lại như bị đá đè, nặng trịch.

Chỉ mong đám sát tài đó không gây ra tĩnh quá lớn ở kinh sư, nếu không Lưu Thanh hắn sẽ rơi vào tử cục không thể cứu.

Xe ngựa chạy như bay, thoáng chốc đã vào cửa thành.

Sau khi Vào thành Lưu Thanh liền nhận được một tin tức như sét đánh, Lại bộ Mã thượng thư hôm qua bị ám sát, thiên tử tức giận, đã hạ lệnh cho Cẩm Y vệ Đông Hán điều tra.

" Ý tứ" của điều tra là, muốn chuyện phải có kết quả, cũng phải điều tra rõ tiền căn, tiền căn hậu quả là không thể thiếu.

Kết quả như thế nào không liên quan tới Lưu Thanh, hắn sợ là tiền căn. Bởi vì Lưu Thanh hắn chính là tiền căn này, hắn không chịu nổi sự điều tra.

Lưu Thanh Sắc mặt tái nhợt, vội vàng bí mật đưa bái thiếp và danh mục quà tặng tới đại nhân vật chống lưng cho hắn ở kinh sư.

Khi bái thiếp và danh mục quà tặng bị người ta từ trong khe cửa ném ra. Lưu Thanh đang Thấp thỏm bất an cuối cùng cũng lâm vào tuyệt vọng. Hắn biết, mình xong rồi.

****
****

Tần Kham dần dần phát giác quan văn Đại Minh đều rất hiểu nghệ thuật nói chuyện, hơn nữa càng già càng nghệ thuật.

Cười tủm tỉm khen người làm việc khuyết đức là nhân tài, người như thế còn khuyết đức hơn người bị nói là khuyết đức. Dù sao Tần Kham nghe vào tai luôn cảm thấy lão đầu nhi như đang mỉm cười chửi người ta, càng khó chịu hơn là, bản thân Tần Kham cũng không biết lúc này nhưng nên đỏ mặt trừng mắt hay là chắp tay tỏ ý khiêm hư thì tốt hơn, vì thế đành phải giả vờ như không nghe thấy gì.

Tần Kham không phải không tự xét lại, hắn cũng hạ định nghĩa về bản thân, không thể tính là người tốt, xấu xa cũng không thuần túy. Người như thế thường thường là hai bên đều không mất lòng, trận doanh của người tốt cũng không vào, mà trận doanh của người xấu cũng bài xích, mập mờ như vậy sống qua hai đời, may mắn cả hai đời đều lăn lộn khá ổn. Cũng không biết là dựa vào vận khí hay là thực lực, càng không biết kết cục tương lai là vinh hoa phú quý hay là tự tuyệt bởi nhân dân.

Hán Vệ vây Mã phủ chật như nêm cối, có thể nói đao đã ra khỏi vỏ, cung đã lên dây, trình độ sâm nghiêm của phủ đệ nho nhỏ có thể so với hoàng cung đại nội, trong im lặng tản mát ra sát khí dày đặc.

Mọi người đều đang đợi. Chờ thích khách lại tới động thủ.

Mọi người cũng tin chúng sẽ động thủ, đang những cừu hận không thể xóa nhòa, chỉ có thể theo thời gian mà càng khắc cốt ghi tâm hơn, ai cũng nói cừu hận sâu nhất trên đời là thù giết cha, hận đoạt vợ, diệt cả nhà... Người của Hán Vệ minh bạch, các thích khách cũng minh bạch, đó là một tử cục không thể cởi bỏ, xung đột là không thể tránh khỏi, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Không chỉ Hán Vệ đang đợi, toàn bộ kinh sư trên đến hoàng đế, dưới xuống thất phẩm ngự sử triều đình, bọn họ đều đang đợi, vừa chờ vừa cân nhắc.

Đại sự Như vậy, tất nhiên không thể chỉ bắt được tặc nhân là xong, trong đó rất có văn chương để làm, ám sát thiên quan, gởi thư khiếu nại ở cửa cung, đây là sự khiêu khích trắng trợn đối với hoàng quyền, có thể nói chuyện này kỳ thật là một chậu nước bẩn, ai nếu không chê thì bưng nước bẩn lên hắt vào đối thủ, không chết cũng phải khiến hắn bị lột da.

Vì thế tất cả mọi người trầm mặc, trầm mặc chờ đợi tặc nhân động thủ, trầm mặc vận chuyển đầu óc, suy nghĩ xem nên dùng thủ đoạn xảo diệu như thế nào để đốt bó lửa này vào người đối thủ.

Tần Kham cũng đang chờ đợi, hắn chỉ là một Thiên hộ nho nhỏ,

không có tính kế nhiều như các đại thần triều đình, hắn chỉ hy vọng Mã Văn Thăng trong kỳ hạn ba ngày mà bệ hạ hạn định đừng gặp chuyện không may, về phần sau ba ngày có phá được án hay không thì việc này hắn không quan tâm, đây là chuyện để Mưu Bân đau đầu, chỉ dựa vào công lao khi Mã Văn Thăng bị ám sát mình từng cứu y một mạng, Tần Kham đã đứng ở thế bất bại, cho dù án ba ngày này không có kết quả, cho dù toàn bộ Cẩm Y vệ đều bị bệ hạ trách tội, có thể khẳng định, hắn sẽ không có bất kỳ xử phạt nào, bởi vì hắn có công làm vốn.

Có đôi khi Tần Kham cũng hiểu được mình rất bi ai, vẫn chỉ là Thiên hộ nho nhỏ đã học được sự tinh túy của thói quan liêu, làm việc gì cũng có thể đùn đẩy, tránh được thì tránh, đổi góc độ mà nghĩ, nếu mình là hoàng đế Đại Minh, đụng phải những đại thần triều đình như vậy, chỉ sợ sẽ tức giận đến hộc máu nhỉ> ?

Trên đời này chỉ có một Tần Kham, may mắn là chỉ có một mà thôi.

Chuyện trong Dự kiến quả nhiên tới đúng hẹn.

Có những cừu hận phải giành giật từng giây để báo, nếu không cừu hận sẽ phản phệ, bức người ta tới phat điên.

Đám thích khách này đại khái cũng bị vây trong trạng thái điên cuồng này.

Đêm sau ngày Mã Văn Thăng bị ám sát, giờ tý vừa qua, Cẩm Y vệ và các phiên tử Đông Hán bên ngoài Mã phủ liền gõ chiêng cảnh báo, tiếng chiêng xé toạc sự yên tĩnh của kinh sư, tất cả Giáo úy và các phiên tử tuần tra trong ngoài Mã phủ toàn bộ hành động, trăm tên hỏa thương thủ đã liệt trận ở tiền viện, chỉ đợi tặc nhân xuất hiện, cho bọn họ một kích trầm trọng.

Tần Kham hai ngày nay vẫn ngủ ở trạm gác cổng tiền môn Mã phủ, trách nhiệm trọng đại, hắn không dám về nhà, phải giống cái đinh đóng ở cương vị của mình.

Nghe thấy tiếng cảnh báo, Tần Kham đang nằm trong chay bật dậy xông ra ngoài.

Hắn cũng không lo lắng sẽ chính diện gặp tặc nhân, bởi vì hắn ở trên đường ngoài tiền môn xếp đặt ít nhất ba đạo phòng tuyến, tặc nhân nếu muốn giết tới chỗ trạm gác tiền môn, tất nhiên phải bỏ ra rất nhiều thời gian và phải trả một cái giá đắt.

Tần Kham chỉ đang kỳ quái, theo suy đoán của hắn, đám thích khách này chắc sẽ không lỗ mãng như vậy, ít nhất cũng phải sau khi chuẩn bị vẹn toàn mới hành động chứ. Vì sao bọn họ quyết định động thủ đêm nay?

Từ kế hoạch tinh vi của bọn họ trong lần ám sát đầu tiên mà nhìn, đêm nay chỉ số thông minh của tặc nhân tựa hồ giảm xuống không ít, đây cũng là chỗ mà Tần Kham cảm thấy kỳ quái nhất.

Tiếng la gõ càng lúc càng gấp, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, Giáo úy gõ la hiển nhiên đang nhanh chóng tiếp cận đại môn Mã phủ.

Tần Kham vẻ mặt lãnh liệt đứng ở trên thềm đá đại môn, xung quanh là một đám Giáo úy tên đã lên dây, Đinh Thuận và đám thuộc hạ như hình với bóng, rút đao vây hắn ở giữa.

Tần Kham lẳng lặng nhìn con đường vắng vẻ ở trước cửa, lẳng lặng nghe tiếng la càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng rõ ràng ở cuối đường.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, tiếng la im bặt, hiển nhiên là Giáo úy gõ la bị thích khách giết rồi.

Tần Kham không khỏi kinh hãi, đám thích khách này không khỏi quá lợi hại, chẳng lẽ bọn họ đã đột phá ba đạo phòng tuyến mà mình bố trí rồi ư?

trên con đường tối om yên tĩnh, xuất hiện mấy bóng đen, bóng đen nhảy tới, thân hình có chút lảo đảo, bọn họ mặc áo đen, không phải cách ăn mặc của Giáo úy, cũng không phải phục sức của phiên tử, mục tiêu nhắm thẳng phương hướng đại môn Mã phủ.

Tần Kham thở dài trong lòng, bọn họ cuối cùngcũng tới, cho dù tới rất không sáng suốt.

Chương 127: Kinh sư nước đục (1)

Thích khách ở cách Tần Kham mấy chục trượng nhảy tới, không ngừng biến hóa tư thế, đây là tránh đi thẳng để bị cung nỏ của Cẩm Y vệ bắn trúng, phương hướng của bọn họ vẫn bất khuất không nao núng tới đại môn Mã phủ, tốc độ di động không nhanh, nhưng lại kiên định.

Tần Kham nhíu mày, mím môi không nói gì, lạnh lùng nhìn chằm chằm thân ảnh hơi lắc lư của các thích khách.

Theo thân ảnh của bọn họ càng lúc càng gần, nghi hoặc trong lòng Tần Kham cũng càng lúc càng nhiều.

Đêm nay là thế nào vậy? Hơn ba mươi tên thích khách vì sao trước mắt chỉ lộ diện bốn năm tên? Vì sao phương thức ám sát của bọn họ lỗ mãng như vậy, tựa hồ hoàn toàn dựa vào cái dũng của thất phu, không hề có nửa điểm cơ mưu, nói một cách không khách khí thì bọn họ căn bản là đang tới chịu chết.

Các thích khách rốt cuộc có âm mưu gì? Bọn họ còn giữ hậu chiêu sao?

Cả người Tần Kham run lên, quay đầu phân phó thuộc hạ: "Mau, phái thêm nhân thủ vào nội viện Mã phủ, bảo hộ Mã thượng thư và gia quyến, hỏa thương thủ ở tiền viện toàn bộ rút về nội viện liệt trận, nếu gặp thích khách, bắn chết tại chỗ

"Vâng."

Lĩnh ban Đông Hán cách Tần Kham không xa cũng vội vàng hạ mệnh lệnh đồng dạng cho các phiên tử.

Việc Đêm nay rất cổ quái, chỉ có dùng bất biến ứng vạn biến, chỉ càn bảo vệ tốt Mã thượng thư, bất luận bên ngoài phát sinh biến cố gì, Mã thượng thư không xảy ra chuyện là có công.

Sau khi An bài thỏa đáng, Tần Kham lẳng lặng nhìn bốn năm thích khách tiếp cận, cánh tay phải Đinh Thuận hơi nâng lên, chuẩn bị bảo thuộc hạ bắn tên, Tần Kham lắc đầu: "Bắt sống."

Chung quanh ít nhất cũng có năm sáu trăm Giáo úy và và tụ tập, nếu ngay cả bốn năm người này cũng đánh không lại thì Hán Vệ không khỏi rất uất ức.

Tần Kham ra lệnh, thuộc hạ đương nhiên phải chấp hành, vì thế hơn hai mươi Giáo úy cúi người, kéo Tú Xuân đao lên, trong mấy cái hô hấp đã chính diện giao phong với thích khách.

Keng!

Đao kiếm giao phong, chém giết vô tình bắt đầu.

Một hồi tranh đấu không có gì phải lăn tăn, bốn năm thích khách trong sự bao vây trùng trùng của hơn một ngàn Cẩm Y vệ và Đông Hán, giống như thuyền con trong biển giận, đau khổ chống đỡ.

Bốn phía đã lục tục đốt đuốc, đấu trường trong phạm vi mấy trượng bị chiếu sáng trưng.

Mấy tên thích khách cũng không úy kỵ. Bọn họ mặt che vải đen, chỉ lộ ra đôi mắt.

Nhờ ánh sáng của cây đuốc, Tần Kham thấy được mắt của bọn họ, không khỏi trong lòng căng thẳng, một cỗ cảm xúc khó hiểu vương vấn trong tim.

Đó là ánh mắt như thế nào. Sung huyết, đỏ bừng, lấp lánh oán hận và cừu thị cực độ, cùng với sự kiên quyết thẳng tiến không lùi.

Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Dưới thiên la địa võng Như vậy. Chỉ dựa vào bốn năm thích khách có thể giết được Mã Văn Thăng ư? Bọn họ cũng là tướng lãnh biên quân từng dẫn binh, sao có thể làm ra lựa chọn hữu dũng vô mưu như vậy?

Trong lòng Tần Kham nổi lên mấy phần đồng tình, lại có vài phần chán ghét, bọn họ bị giết cả nhà, nhưng bọn họ cũng thật sự là tội phạm tham ô, sự công chính nghiêm minh của Mã Văn Thăng là tuyệt đối đáng tin, án tử qua tay y không thể có oan tình.

Trên nóc nhà dân xung quanh, trên tường vây, cùng với các cửa ngõ, rất nhiều Cẩm y Giáo úy và phiên tử mọc lên như nấm, tay cầm binh khí trận địa sẵn sàng đón quân địch, tất cả Cẩm Y vệ mà Tần Kham bố trí mai phục chung quanh Mã phủ toàn bộ lộ mắt. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm chiến trường, trên mặt mỗi người là nụ cười lạnh, giống như một con báo săn đang nhìn linh dương rơi vào bẫy.

Thích khách không phải linh dương, bọn họ cũng không yếu, trong thời gian nửa nén hương, dưới chân bọn họ đã nằm la liệt Cẩm Y vệ đang vây giết bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng từng là tướng lãnh biên quân, vũ lực cá nhân so với Cẩm Y vệ kinh sư nhiều năm thái bình thì mạnh hơn rất nhiều lần, nhưng Cẩm Y vệ là giết không hết, một người bị chém ngã, Lập tức có người khác lấp vào, cuồn cuộn không dứt. Đinh Thuận có chút mất kiên nhẫn, vội vàng nhìn Tần Kham, hắn muốn dùng tên bắn chết hết những thích khách này.

Tần Kham chậm rãi lắc đầu. Trong lòng có hắn đang rất hoang mang, cần thích khách còn sống để nói cho hắn hay.

"Bắt sống." Tần Kham lặp lại, ngữ khí kiên quyết.

Đinh Thuận thở dài bất đắc dĩ, vẫy tay quát to, các huynh đệ từng đi theo Tần Kham kháng giặc Oa ở Sùng Minh nhấc trường thương. Giống như lúc trước kích sát giặc Oa, xếp thành đội ngũ chỉnh tề thẳng tiến về phía thích khách.

Đánh nhau trên Chiến trường chưa bao giờ là chuyện của một người, vì sao tất cả cao thủ võ lâm trên đời ở trước mặt quân đội đều không kham nổi một kích? Bởi vì quân đội là cỗ máy khổng lồ nghiền nát kẻ địch, lực lượng cá nhân tuyệt đối không thể ngăn cản được.

Mắt thấy Cẩm Y vệ xếp thành đội ngũ, chộp lấy trường thương chậm rãi tới gần, các thích khách từng là tướng lãnh mang binh tất nhiên cũng biết lợi hại, nhìn nhau một cái, gật đầu thật mạnh, hai gã trong đó dùng tay làm cầu, ba gã thích khách khác giẫm lên tay họ, bay ra khỏi sự bao vây trùng trùng, mà hai gã thích khách dùng tay làm cầu thì vẫn ở lại trong vòng vây, đối mặt v vô số đao kiếm

đâm tới không ngờ không tránh, giống như đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử, giang hay tai ra tùy ý để đao kiếm đâm trúng người, ngã xuống đất mà chết.

Ba gã thích khách bay ra khỏi vòng vây đã sớm nhìn ra Tần Kham đứng trên thềm đá đại môn Mã phủ là nhân vật đầu lĩnh, nhân lúc mọi người chưa kịp phản ứng, thích khách giơ đao chém tới Tần Kham.

Đinh Thuận không khỏi giận dữ, rút đao quát: "Lớn mật thật."

Tần Kham mặt không biểu tình khoát tay chặn lại, trong đại môn Mã phủ như sơn băng địa liệt ùa ra mấy trăm Cẩm Y vệ, vây ba gã thích khách vừa thoát ra khỏi vòng vây lại.

"Ba vị bỏ cuộc đi, các ngươi không thể giết được Mã thượng thư đâu, mau bó tay chịu trói mới là nhân trung tuấn kiệt." Tần Kham thở dài nói.

Đấu pháp không muốn sống như vậy, tranh đấu không hề có kết cấu không hề có mục tiêu, trong lòng Tần Kham ít nhiều có mấy phần dao động.

Bọn họ làm như vậy rốt cuộc là vì gì?

Nhìn Cẩm y Giáo úy tầng tầng lớp lớp chung quanh, ba gã thích khách thân ở giữa vòng vây kéo tấm vải che mặt xuống, lộ ra ba khuôn mặt bình thường tinh hãn, dính đầy máu.

Tần Kham nhìn chăm chú bọn họ, bọn họ cũng nhìn chăm chú Tần Kham, các Giáo úy bốn phía bị một màn quỷ dị này khiến cho chấn động, trong ngoài Mã phủ đang ầm ĩ lập tức lâm vào yên tĩnh.

"Các ngươi, vì sao phải làm như vậy?" Tần Kham cuối cùng cũng hỏi ra nghi hoặc lớn nhất đã đêm nay hắn đêm nay.

Ba gã thích khách mặt không biểu tình, không nói gì.

"Thiên tử đã tức giận, các ngươi không thể may mắn trốn thoát đâu, đầu hàng đi, ta cho các ngươi được chết thống khoái."

Ba gã thích khách nhìn nhau, trong mắt không ngờ lộ ra nụ cười

kiên quyết, Tần Kham nhìn thấy ánh mắt không hề tức giận của bọn họ thì thầm nghĩ không ổn rồi, vừa định mở miệng hô bắt người thì đã thấy ba gã thích khách bỗng nhiên giơ đao trong tay lên, lật tay cứa lên cổ mình.

Máu văng khắp nơi, ba người ầm ầm ngã xuống đất.

Năm thích khách đền tội, không có nổi một người sống.

Hiện trường vẫn là một mảng yên tĩnh. Mọi người nhìn chằm chằm năm cỗ thi thể, trầm mặc rất lâu.

Tần Kham cũng rất chấn động, lực lượng của cừu hận trong nhân thế thì ra có thể đạt tới trình độ như vậy, năm thích khách từ đầu tới cuối không nói một chữ, giống như năm con đom đóm lao vào đống lửa, để mặc lửa nóng đốt họ thành tro tàn.

"Chuyện không ổn, năm người này đêm nay tuyệt không phải là đến tìm chết một cách đơn giản như vậy." Bên cạnh một thanh âm già nua chậm rãi vang lên.

Tần Kham quay đầu, đã thấy Mã Văn Thăng không biết ra khỏi cửa thì khi nào. Nhìn chằm chằm thi thể của các thích khách, vẻ mặt có chút phức tạp.

Tần Kham cười miễn cưỡng: "Mã thượng thư nói đúng, hạ quan cũng rất nghi hoặc, các thích khách từng đều là tướng lĩnh dẫn binh, đêm nay phái ra năm người tới tìm chết, bọn họ đang giở chiêu số gì vậy?"

Mã Văn Thăng nghiêm nghị nói: "Lão phu năm đó khai trừ hơn ba mươi tướng lãnh này, lớn nhất là tham tướng, nhỏ nhất cũng là bách hộ, mỗi người đều hiểu binh pháp thao lược. Trước kia trong hồ sơ vụ án của Binh bộ, thậm chí có số thỉnh công cho họ, bọn họ sẽ không làm ra việc ngu xuẩn như vậy. Tất nhiên là có mục đích."

Hai người đứng trên thềm đá suy nghĩ hồi lâu, cuối cũng vẫn không có kết quả, nhìn nhau cười khổ. Công tác thu dọn tiến hành thật sự rất nhanh, kinh sư lại chìm vào trong yên tĩnh, trận chém giết thảm thiết lúc nửa đêm giống như chỉ là một cơn ác mộng, khi tỉnh rồi thì lại tiếp tục nhắm mắt nằm xuống, tất cả như thường.

Thi thể của năm thích khách được đưa vào Bắc trấn phủ ti, nơi đó có nhân viên khám nghiệm tử thi và phá án chuyên nghiệp tiến hành phân tích thi thể, từ vải của quần áo, ký hiệu binh khí, thậm chí đồ ăn lưu lại trong ruột họ, để suy đoán vị trí ẩn thânhưng của hơn hai mươi thích khách còn lại.

Chương 127: Kinh sư nước đục (2)

Đương nhiên, không có chút bất ngờ là, về vấn đề quy chúc của năm cỗ thi thể. Giữa Cẩm Y vệ và Đông Hán lại bạo phát một hồi xung đột quy mô nhỏ, Hán Vệ đánh nhau so với truy bắt thích khách còn náo nhiệt hơn, hơn nữa rất có tính quan thưởng.

Trong chuyện tranh đoạt công lao, Tần Kham tuyệt đối không thể nhượng bộ, hắn rất không hiểu. Đám các thái giám sinh lý không trọn vẹn của Đông Hán cướp nhiều công như vậy để làm gì? Nếu nói là lưu lại cho hậu đại thì hiển nhiên là có cái hiềm chửi người ta, thế nhân đều biết, thái giám cho dù có nhi tử, thì không có ngoại lệ cũng đều trông giống Vương thúc thúc nhà bên...

Xung đột kết thúc với một cú liêu âm thoái của Tần Kham đối với Đông Hán, năm cỗ thi thể bị Cẩm Y vệ đưa vào Bắc trấn phủ ti như năm con lợn, Tần Kham nhìn thấy mà mặt giật giật.

Lĩnh ban Đông Hán cũng được các phiên tử đỡ đi tìm đại phu, mọi người ai làm việc nấy. Sự kiện cướp công kết thúc hoàn mỹ.

Chỉ huy sứ Mưu Bân lại liên tiếp lên tiếng khen ngợi Tần Kham, đại ý là đơn giản ca ngợi Tần Kham giết tặc có công, thưởng năm trăm lượng bạc.

Nhìn khuôn mặt già nua cười tới không ngừng run run của Mưu Bân, Tần Kham đành phải cười khổ xoa mũi.

Kỳ thật trong lòng hai bên đều minh bạch, Mưu Bân muốn làm nhất không phải ra lệnh khen ngợi, mà là dùng dép vả vào mặt Tần Kham. Chỉ có điều năm thích khách đền tội từ ngoài mặt cho thấy thì quả thật là công lao, Mưu Bân không thể không cố nén sự ghê tởm mà khen hắn, nếu không khó mà phục chúng.

Cả gần ngàn người bắt năm thích khách, không ngờ không bắt nổi một người sống, hơn hai mươi thích khách còn lại vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, một chút manh mối cũng không có, cách kỳ

hạn ba ngày của bệ hạ chỉ còn lại một ngày cuối cùng, Mưu Bân không chừng ngay cả tâm tư thắt cổ tự tử cũng có.

Đại đường Bắc trấn phủ ti.

"Thích khách chết như thế nào?" Ngữ khí Mưu Bân có chút lạnh lẽo.

" Tự sát Trước mặt mọi người, hạ quan không kịp ngăn lại..." Tần Kham dừng một chút rồi không nhịn được ám chỉ: "Bọn họ là lấy đao cứ cổ, cái này, so với thắt cổ thì thống khoái hơn, hơn nữa lại vừa đỡ đau vừa nhanh gọn."

Nếu Mưu Chỉ huy sứ muốn chết, tốt nhất làm theo năm vị thích khách này, thân là người từng trải. Tần Kham tuyệt đối sẽ không đề nghị dùng tới kiểu chết thắt cổ tự tử vừa khó chịu lại vừa không đàn ông này.

Tuyệt không phải ngóng trông Mưu Bân chết, Tần Kham tôn kính thủ trưởng, thủ trưởng chính là Thượng Đế, có điều nếu Thượng Đế tự mình muốn chết thì Tần Kham cũng không ngại đổi sang tin Phật.

May mắn là Mưu Chỉ huy sứ không nghe ra ẩn ý của Tần Kham, nếu không hắn thực sự có khả năng sẽ rút đao, có điều là cứa lên cổ Tần Kham.

"Làm sao bây giờ? Cách ngày bệ hạ hạn định chỉ còn một ngày, còn có hơn hai mươi tên sát tài đang ẩn náu ở trong kinh sư, hiện giờ bách quan triều đình lòng người hoảng sợ, các ngự sử liên tục dâng sớ hạch tội Hán Vệ bắt tặc bất lực, để tặc nhân họa loạn kinh sư, bệ hạ và các các lão cũng sắp không đỡ cho được rồi..." Mưu Bân ngữ khí trầm thấp, phiền não xoa xoa mi tâm.

Đường đường là Chỉ huy sứ có thể nói những điều này với một thuộc hạ, chứng tỏ đã coi hắn là tâm phúc, mọi việc đều không cần giả bộ cao thâm nữa.

Nghĩ nghĩ, Tần Kham thận trọng mở miệng: "Mưu soái, hạ quan chỉ có thể đảm bảo Mã thượng thư không gặp nguy hiểm. Về phần chủ động xuất kích điều tra nơi ẩn thân hơn hai mươi thích khách

còn lại thì hạ quan hổ thẹn, thực sự không có biện pháp."

Tần Kham nhìn Mưu Bân muốn nói lại thôi, Mưu Bân ở trong quan trường lâu năm. Tất nhiên biết sát ngôn quan sắc, thấy thế liền nói: "Tần Kham, ngươi có gì thì cứ nói thẳng ra đi."

Tần Kham nhìn chung quanh đại đường, hạ thấp giọng nói: " tai mắt dưới trướng Hạ quan truyền đến tin tức, nói thái giám trấn thủ Tuyên phủ Lưu Thanh đã bí mật vào kinh, tuy rằng hạ quan không biết Lưu Thanh có liên quan gì tới vụ án diệt môn hơn ba mươi tướng lãnh đó không, nhưng người này trong lúc kinh sư đại loạn lại chưa nhận được bất kỳ điều lệnh gì đã thường phục hồi kinh, rõ ràng không phải ngẫu nhiên."

Vẻ mặt Mưu Bân khẽ động, Lưu Thanh có liên quan tới diệt môn diệt môn đó không thì Tần Kham không biết, nhưng hắn lại biết, hắn biết nước trong đây sâu cỡ nào, bên trên Lưu Thanh không biết còn có đại nhân vật như thế nào, đại lão các phương của kinh sư và quan phủ địa phương và các các loại thế lực quan hệ rắc rối khó gỡ, phi thường phức tạp, dù là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ cũng không dám đụng vào, chạm một cái là động toàn thân, làm không tốt chính là dẫn lửa thiêu thân.

"Ngươi muốn nói gì?"

Mưu Bân hỏi.

"Hạ quan muốn nói là, có thể lợi dụng Lưu Thanh này một chút hay không, kéo cả hắn vào trong cuộc, chúng ta có thể..."

"Không được!" Mưu Bân rất kiên quyết ngắt lời Tần Kham. Vẻ mặt có chút nghiêm khắc: "Tần Kham, người này không nên đụng, cũng không thể đụng."

Tần Kham nhìn vẻ mặt của Mưu Bân, lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Trong nháy mắt này hắn đã hoàn toàn minh bạch, Lưu Thanh chính là một nút thắt, nối với rắc rối giữa Tuyên phủ và kinh sư, án diệt môn hơn ba mươi tướng lãnh, tất nhiên có liên quan với Lưu Thanh, nói một cách khác, cũng không thoát khỏi quan hệ với

đại nhân vật hậu trường của Lưu Thanh ở kinh sư.

Kinh sư. Chính là một cái ao đục không thấy đáy, thế đạo Đại Minh, giống như cứt trong hầm xí, cứt không thối, nhưng chọc lên thì thối.

Tần Kham là người thích sạch sẽ, hắn không ngại làm thần côn huynh, nhưng hắn không có hứng thú làm gậy chọc cứt, huống chi hắn không chịu nổi hậu quả làm gậy chọc cứt.

Vì thế Tần Kham và Mưu Bân nhìn nhau, đề tài vừa rồi lập tức ngừng lại.

Mọi người đều là người thông minh, nói không cần điểm thấu, mỹ cảm cách một tầng giấy cửa sổ rất mông lung, chọc thủng thì không có ý nghĩa.

Hai người tạm thời không nghĩ ra biện pháp truy bắt thích khách, Mưu Bân cũng không có tâm tình tán gẫu với Tần Kham, vì thế cầm trà lên uống một ngụm.

Tần Kham không nhúc nhích, người thông minh vào lúc này giống như không.

Mưu Bân uống mấy ngụm trà, Tần Kham vẫn không có ý tứ cáo từ, Mưu Bân có chút mất kiên nhẫn, dứt khoát trực tiếp đuổi người.

"Tần Thiên hộ đi làm việc của mình đi, nhớ kỹ, Mã thượng thư không thể có bất kỳ sơ xuất gì."

"Vâng..."

"Vâng rồi sao ngươi chưa đi?"

"Hạ quan có việc muốn nói..." Vẻ mặt Tần Kham bỗng nhiên trở nên có chút xấu hổ ngại ngùng: "... Mưu soái vừa rồi không phải nói hạ quan và bọn thuộc hạ đêm nay giết tặc có công, thưởng năm trăm lượng bạc sao? Năm trăm lượng bạc này hạ quan thật là, ha ha. Thật là xấu hổ..."

Nói còn chưa dứt lời, Mưu Bân vui mừng mỉm cười hai tiếng: "Hiếm khi thấy ngươi có lòng hổ thẻn, đây là chuyện tốt, ngươi

cũng hiểu được năm trăm lượng này là ngại không dám nhận, đúng không?"

Hai mắt Tần Kham trợ to như chuông đồng, ngạc nhiên nói: "Mưu soái sao lại nói vậy? Hạ quan chỉ muốn hỏi một chút, đi đâu lĩnh tiền." Phiền toái của Mưu Bân không phải phiền toái của Tần Kham, không hoàn thành nhiệm vụ hoàng đế giao phó, người chịu phạt là Mưu Bân chứ không phải.

Có điều ăn cơm của người ta, hết lòng làm việc cho người ta, Tần Kham vừa nhận năm trăm lượng bạc cũng là người phúc hậu, người phúc hậu không đành lòng nhìn thấy thủ trưởng chịu phạt, cho nên Tần Kham cũng nghĩ biện pháp.

Biện pháp của Tần Kham bình thường khá là chủ động, hắn không quen bị động chờ đợi kẻ địch, cảm giác để quyền chủ động nằm trong tay kẻ địch rất không tốt, trừ tư thế khi làm tình ra, Tần Kham hai đời người chưa bao giờ làm ra chuyện bị động.

Biện pháp hắn nghĩ rất đơn giản, sáng sớm hôm sau, ngồi kiệu quan và mấy trăm Giáo úy ra cửa, các Giáo úy trận địa sẵn sàng đón quân địch, đao kiếm ra khỏi vỏ, kiệu quan lắc lư, từ trong thành đi ra ngoài thành, lại từ ngoài tới Thừa Thiên, cơ hồ dạo cả nửa vòng kinh sư.

Đáng tiếc Tần Kham tính kế vô ích, hơn hai mươi thích khách còn lại giống như đột nhiên trở nên thông minh, cũng không biết bọn họ là nhìn thấu quỷ kế của Tần Kham, hay là trời còn quá sớm chưa ngủ dậy, đối với hành động dụ địch của Tần Kham hoàn toàn không có phản ứng, kế hoạch của Tần Kham phá sản.

Chuyện cũng trong dự liệu, Tần Kham không thất vọng, tận việc người nghe số trời, làm thủ hạ tốt của Mưu Chỉ huy sứ, hắn cảm thấy mình đã làm được rất hợp cách rồi.

Màn đêm buông xuống. Mã phủ vẫn được Giáo úy và các phiên tử vây chặt như nêm cối, ngay cả con ruồi cũng không bay vào được.

Tần Kham đứng ở tiền viện Mã phủ, một mình cảm thụ gió lạnh đêm đông không ngừng quất vào mặt, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh.

Qua đêm nay, hạn định ba ngày của Hoằng Trì đế đã kỳ, thích khách vẫn còn hơn hai mươi tên chưa bắt được, Mưu Bân và Vương Nhạc sắp phải chịu cơn giận lôi đình của hoàng đế bệ hạ.

Trừ phi thích khách này đêm nay động thủ với Mã Văn Thăng, hơn nữa toàn bộ bị tru sát hoặc là bị bắt.

Có thể không?

Tần Kham lắc đầu, bất luận thích khách động thủ chỗ nào lúc nào, điều hắn có thể làm, chính là bảo vệ Mã Văn Thăng không bị tổn thương, đây là trách nhiệm của hắn.

Bóng đêm tối đen nhưng yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Chương 128: Xuất kỳ bất ý

Giờ tý, kinh sư là một mảng hắc ám và yên tĩnh.

Phu canh lười biếng gõ mõ một cách hữu khí vô lực, cùng với trong nhà dân chúng xa xa truyền đến một hai tiếng chó sủa, tiếng mõ càng lúc càng xa.

Đây là một buổi đêm bình tĩnh mà bình thường, cũng như vô số đêm khác, không trăng không sao, gió lạnh gào rít.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Khi Cẩm Y vệ và Đông Hán vây quanh Mã phủ bảo hộ Mã Văn Thăng, trong một tiền viện đại trạch hào hoa xa xỉ khác ở nội thành kinh sư, thái giám trấn thủ Tuyên phủ Lưu Thanh quỳ ở trong sân, mặt sân lát bằng đá cuội của tiền viện khiến hai đầu gối hắn hoàn toàn tê liệt, nhưng Lưu Thanh lại vẫn quỳ không nhúc nhích, trán đã bị dập tới ứa những vết máu đỏ sẫm đáng sợ, giống như vô số con sông đỏ chảy qua mặt hắn, trong đêm khuya khuôn mặt trông như lệ quỷ, hết sức khủng bố.

Thần trí của Lưu Thanh đã có chút mơ hồ, thân hình lắc lư, nhưng bản năng cầu sinh vẫn khiến thân thể hắn làm ra được động tác cầu xin.

Nghỉ ngơi một lát, Lưu Thanh lại bắt đầu mặt hướng về phía trước mà dập đầu, daaoj rất nghiêm túc tỉ mỉ, để mặc vết thương đã khô trên trán lại chảy máu.

"Lão tổ tông, tiện tỳ biết sai rồi, ngài tha cho tiện tỳ lần này đi, chuyện không phải là không thể ãn hồi, chỉ đợi hơn hai mươi thích khách đó đền tội, chuyện này có thể áp chế được, xin ngài tha cho tiện tỳ, ta nguyện đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa cho ngài..."

Tiếng cầu xin Trầm thấp giống như có nức nở quanh quẩn trong sân vắng.

Trong Tiền đường lại không có bất kỳ động tĩnh gì.

Lưu Thanh lạnh lòng, hắn từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi, chủ nhân của viện tử này nếu không có động tĩnh, chứng tỏ hắn nhất định sẽ trở thành một kẻ bị bỏ đi, vận mệnh của kẻ bị vứt bỏ chỉ có chết.

Không biết qua bao lâu, dưới mái hành lang gấp khúc tiền đường chậm rãi có một đạo thân ảnh đi ra, thân ảnh giấu mình dưới mái, không nhìn rõ mặt mày.

"Lão gia lên tiếng, ngươi về thu thập đi, ngươi đừng hy vọng được trấn thủ Tuyên phủ nữa, sáng mai lên đường, sung quân Phượng Dương giữ lăng. Bình an sống nốt nửa đời sau của ngươi đi."

Lưu Thanh ngây người một thoáng, lát sau thì mừng rỡ, khóc rống lên, dập đầu như giã tỏi.

Đêm khuya Mã phủ bóng người lay động, trong vô thanh vô tức lộ ra một cổ áp lực khiến người ta nặng nề tới hít thở không thông.

Nội viện Tiền viện, trong ngoài tường vây đều bố trí nhiều người, hơn hai mươi thích khách vẫn đang ẩn náu tại nơi nào đó trong kinh sư luôn như hổ rình mồi, Hán Vệ không dám có chút lơ là. Mã thượng thư nếu ở dưới mí mắt của bọn họ xảy ra chuyện, bệ hạ tất sẽ không tha cho bọn họ.

Mấy ngày nay biểu hiện của Mã Văn Thăng rất phối hợp, dù sao Mã đại nhân tuy rằng năm nay đã bảy mươi sáu tuổi, nhưng nếu sống lâu thêm một hai chục năm thì y cũng sẽ không phản đối, biểu hiện khí tiết là một chuyện, quý trọng sinh mệnh lại là một chuyện khác, hai bên không hề xung đột.

Nói thật ra, nếu không phải xuất hành không quá tiện, Mã thượng thư cũng muốn kiếm một cỗ quan tài rồi chui vào đinh khắp cả thành, sau đó ở nơi nhiều người nhất trong kinh sư làm một bài diễn thuyết, cờ xí tiên minh thể hiện quyết tâm thề sống chết không thỏa hiệp với tặc nhân của mình, đúng là một cơ hội mua danh chuộc tiếng cực tốt,, đáng tiếc bên ngoài rất nguy hiểm, hai chữ "Thề sống chết" Thét to một chút thì được, nhưng chớ có làm thật.

Ngọn đèn trong thư phòng Nội viện như đậu, lão gia phó lại châm

thêm hai ngọn nến, để căn phòng được sáng sủa hơn một chút.

Thư phòng là cấm địa của là nam nhân, người bình thường không thể ra vào, Mã thượng thư càng vậy. Ngay cả lão thê kết tóc ngẫu nhiên tiến vào giúp y thu dọn ột chút, Mã Văn Thăng cũng phụng phịu mất hứng vài ngày.

Nhưng mà trong thư phòng lúc này lại có Tần Kham và Mã Văn Thăng đang ngồi, dưới ánh đèn có chút mờ mịt, cúi đầu nhìn chăm chú bàn cờ ở giữa, vẻ mặt của hai người ngưng trọng, Vắt hết óc suy nghĩ đối sách.

Người nhà cũng không cho phép tùy tiện vào thư phòng, Mã Văn Thăng lại để một ngoại nhân vào, thật là có chút kỳ quái. Lão quản gia của Mã phủ đứng xa xa ngoài cửa thư phòng, không ngừng kiễn chân dòm vào trong, vẻ mặt khó hiểu.

Càng không hiểu hơn là cờ mà hai người chơi, bàn cờ ngay ngắn, quân cờ mượt mà, chính hợp với chính đạo trời tròn đất vuông, nhìn như cờ vây, nhưng cách hạ cờ của hai người.

" Ngay cả sống ba, chết năm cũng được, Mã thượng thư, ngài lại thua rồi." Tần Kham cười cười hạ cờ.

Mã Văn Thăng vội vàng xoa xoa đôi mắt đục ngầu, phát hiện thằng nhóc này quả nhiên thắng rồi, sắc mặt lập tức có chút khó coi, vươn tay ra oán hận móc vào trong tay áo, vừa móc vừa giận dữ.

"Hừ! Kỳ dâm xảo kỹ mà thôi, cờ năm quân này rốt cuộc là vị tiên hiền nào sáng chế? Có chút không hợp lắm với đạo của nho gia ta.."

Tần Kham cười dài nhìn y, cũng không phản bác.

Mã Văn Thăng móc ống tay áo, móc vạt áo, móc đi móc lại bỗng nhiên động tác khựng lại, mang theo ngữ khí đau lòng lải nhải: "Chơi cờ thì chơi thôi, một thằng nhóc mới hai mươi tuổi như ngươi việc gì phải thêm phần thưởng, hai lượng bạc một ván, ngươi tưởng tiền bạc của lão phu là gió đông thổi tới à? Bệ hạ từ năm Hoằng Trị thứ mười hai đã hạ lệnh cấm, cấm dân gian cờ bạc, lão phu đường đường là thượng thư nhị phẩm, ngươi không

ngờ làm hỏng danh tiết của ta, hơn nữa làm hỏng danh tiết của lão phu hơn mười lần, quả thực là hỗn trướng..."

Tần Kham không nhịn được nói: "Lão thượng thư trước tiên cứ trả tiền đi đã rồi hẵng lải nhải, lớn tuổi như vậy rồi mà còn ăn quỵt, danh tiết sẽ mất sạch đó."

"Lão phu thua hết rồi, cứ nợ đã! Tuổi còn trẻ mà như vậy, khó thành đại khí."

Tần Kham đành phải cười khổ.

Thượng thư Nhị phẩm muốn ăn quỵt, Thiên Vương lão tử cũng không làm gì được hắn y, muốn rủa y sinh con không có lỗ đít, nhưng rõ ràng là không còn kịp rồi.

Tiền thua hết, lão đầu nhi kỳ hứng không giảm, hứng trí bừng bừng kéo Tần Kham chiến thêm một ván.

Chuyện không có lợi ích Tần Kham rất ít,, có điều không lay chuyển được sự cưỡng bức của lão đầu nhi, cũng được, coi như hiến tình yêu cho người già.

Trong thư phòng Yên lặng, hai người chậm rãi hạ cờ, Mã Văn Thăng nhìn bàn cờ, nhìn như lơ đãng nói: "Tối nay bọn họ nên tới."

Tay hạ cờ của Tần Kham hơi khựng lại, rồi vững vàng hạ xuống.

"Lão thượng thư vì sao khẳng định như vậy?"

Mã Văn Thăng mỉm cười: "Lão phu tuy là văn nhân, nhưng ít nhất cũng làm Binh bộ thượng thư mấy năm, binh giả, quỷ đạo dã. Chiến thì dùng chính hợp, dùng kỳ thắng, xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị. Tối nay là kỳ hạn cuối cùng bệ hạ nghiêm chỉ, Hán Vệ lòng người hoảng sợ, sĩ khí đã mất một nửa, hơn nữa tối nay không trăng không sao. Thích khách đã mất nhân hòa, cũng chỉ có thể nắm lấy thiên thời địa lợi, tối nay là cơ hội duy nhất bọn họ có thể ám sát lão phu, bọn họ đều là tướng lãnh tinh thông thao lược, không thể bỏ qua."

Tần Kham vẻ mặt ngưng trọng, tâm tư không còn ở trên bàn cờ.

" Hán Vệ chúng ta đã vây Mã phủ ngoài ba tầng trong ba tầng, nước hắt chẳng vào, kim nhét chẳng qua. Với ý kiến của thượng thư, bọn họ sẽ dùng biện pháp gì để công tiến?"

Mã Văn Thăng trầm ổn cười nói: "Lão phu vừa rồi đã nói rồi, tập kích bất ngờ chính là đạo dùng binh, chính đạo đã vô vọng, biện pháp bọn họ dùng tất nhiên là ngươi không thể ngờ tới, nhớ năm thích khách đêm qua chịu chết không? Bọn họ sẽ không để đồng bạn chịu chết vô ích, tất nhiên là có nguyên nhân bên trong."

"Lão thượng thư lão gian cự... Khụ khụ khụ, có thể gợi ý cho hạ quan một chút hay không?"

Mã Văn Thăng trợn mắt: "Đương nhiên nên do Hán Vệ các ngươi lo, liên quan gì tới lão phu? Tóm lại. Biện pháp công vào của Tặc nhân tất nhiên bất thường, lên trời xuống đất đều có khả năng, lão phu cũng không phải là tặc nhân. Sao có thể đoán được? Liên hoạt tam, thằng nhóc, ha ha, ngươi cuối cùng cũng thua rồi, mau trả bạc đây."

Tần Kham cười khổ móc bạc, lão đầu nhi thật là hèn hạ.

Ác chiến tiếp theo, thủ phong của Tần Kham rất không thuận, bị Mã Văn Thăng thắng liền mấy ván, Mã thượng thư rất cảm thấy an ủi. Vuốt râu mừng rỡ không thôi.

Tâm tư của Tần Kham sớm đã không còn ở trên bàn cờ, miệng lặp lại những lời nói của Mã Văn Thăng, đầu óc vận chuyển phân tích rất nhanh.

"Lên trời xuống đất, lên trời xuống đất..." Tần Kham thì thào một lúc, tiếp theo mắt đột nhiên trợn to. Đồng tử co lại thành một điểm, đứng lên lật tung bàn cờ, thất thanh nói: "Không ổn! đào địa đạo."

Khuôn mặt già nua vốn đang phẫn uất của Mã Văn Thăng nghe vậy dần dần cũng trở nên ngưng trọng, vuốt râu mím môi không nói một lời.

"Lão thượng thư, chỉ sợ ngài hiện tại không nên ở lại trong thư phòng và phòng ngủ. Xin ngài và gia quyến mau mau đi ngay.

Người đâu! Bảo hộ Mã thượng thư và gia quyến đứng ở trên bình địa trống trải của tiền viện, lập tức bao vây nội viện! Hỏa thương thủ tới nội viện, trận trong phòng ngủ và thư phòng, mau!" Tần Kham không phân trần, kéo tay Mã Văn Thăng đi ra ngoài, vừa đi vừa lớn tiếng hạ lệnh.

Đêm khuya, Mã phủ đang yên tĩnh lập tức trở nên nhốn nháo.

Mã Văn Thăng và gia quyến được Hán Vệ ba tầng trong ba tầng ngoài kéo ra khỏi thư phòng, người vừa đi, liền nghe thấy trong thư phòng nội viện truyền đến một tiếng ầm ầm, nội viện chấn động, một trận sương khói tràn ngập trong ngoài thư phòng.

Hai mắt Tần Kham trợn lên, ngơ ngác nhìn chăm chú thư phòng đã biến thành một mảng phế tích, vừa rồi nếu đi chậm nửa khắc, hiện tại hắn và Mã Văn Thăng chỉ sợ đã thành hai cỗ thi thể trong phế tích.

Mồ hôi lạnh nhanh chóng làm ướt sũng quần áo, gió lạnh thổi qua, Tần Kham cảm thấy cả người lạnh toát.

Tiếng nổ mạnh kinh động tất cả Giáo úy và phiên tử, mọi người mang theo vẻ mặt khiếp sợ đều rút đao ra khỏi vỏ, nhìn chằm chằm phế tích đang bốc khói như lâm đại địch.

Trong sự yên tĩnh, một cỗ sát khí vô hình và ngưng trọng dần dần ngưng kết, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng đậm.

Bóng người không ngừng chớp động, trong mấy cái hô hấp, các Giáo úy đã bố xong trận ngoài thư phòng.

Nửa nén hương thời gian trôi qua, trong phế tích bỗng nhiên có động tĩnh, gạch và xà nhà bị xốc lên, tiếp theo mấy bóng người mặc áo đen giống như ác quỷ từ lòng đất chui ra, một hai ba... Hơn hai mươi người tụ tập ngoài thư phòng, trầm mặc nhìn chằm chằm các Giáo úy đang liệt trận chờ đại ở xa xa.

Tần Kham trong lòng căng thẳng, tới rồi! Bọn họ cuối cùng cũng tới tôi, dùng loại phương thức không thể tưởng tượng vào Mã phủ, nếu không phải đoán được trước một bước, thiếu chút nữa thì trúng kế của họ.

Lĩnh ban Đông Hán hổn hển từ tiền viện đi tới, hùng hùng hổ hổ nói: "Chuyện gì thế? Cẩm Y vệ Các ngươi dỡ nhà của Mã thượng thư à? Lớn mật thật!"

Tần Kham mừng rỡ, tạm thời lười chẳng muốn so đo thù hận giữa Hán Vệ, giữ chặt lĩnh ban, chỉ vào hơn hai mươi thích khách đang trầm mặc đứng yên trên phế tích, nói: "Mau nhìn đi, thấy họ thế nào?" Lĩnh ban Đông Hán hồn nhiên không biết nội viện đã xảy ra chuyện gì, thuận theo ngón tay của Tần Kham chăm chú nhìn không khỏi ngẩn ngơ: "Bọn họ là ai?"

Tần Kham cười nói: "Đương nhiên là mục tiêu của chúng ta rồi, đám thích khách vong mạng đó, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra à?"

Lĩnh ban ngây ra, tiếp theo mừng rỡ như điên, lập tức rút đao: "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta sóng vai tử.... Ê, ngươi lui về phía sau là có ý gì?"

Tần Kham lặng lẽ lui về phía sau một bước, sau đó... tung chân đá một cước vào mông lĩnh ban Đông Hán, lĩnh ban hét thảm một tiếng, bị một cỗ đại lực đá cho cả người lảo đảo lao về phía đám thích khách, thế đi bi tráng như Triệu Thử Long một mình một ngựa giết ào dốc Trường Bản, anh dũng rối tinh rối mù.

"Ngươi hèn hạ lắm..." Lĩnh ban bi phẫn kêu to.

"Vất vả rồi, ngươi trước tiên giúp ta thử thân thủ của bọn họ..." Tần Kham nghiêm túc hô về phía lĩnh ban, vẻ mặt trịnh trọng.

Chương 129: Thị phi khó phân biệt (thượng)

Tần Kham vẫn rất đồng ý với một câu "Nghề nghiệp không phân biệt sang hèn" của kiếp trước, vì các chiến hữu thử thân thủ của thích khách cũng là một loại biểu hiện của phục vụ cho nhân dân, ví dụ như hành vi anh dũng đi đầu của lĩnh ban Đông Hán cũng rất đáng để tán thưởng, nếu đêm nay hắn không chết, Tần Kham quyết định sẽ viết một bức thư khen ngợi hắn gửi cho Đông Hán Hán công, vô luận vị lĩnh ban đại nhân này có phải tự nguyện hay không, ít nhất thì hành vi của hắn cũng đã biểu đạt đầy đủ tấm lòng son hiến thân vì Đông Hán.

Lúc này lĩnh ban khóc không ra nước mắt, hắn cuối cùng cũng biết cái gì gọi là lòng người khó dò, cái gì gọi là không có thiên lý, cái gì gọi là sự hèn hạ không thể tưởng tượng trong sinh mệnh.

Thế nhân điều cọi Đông Hán là hung tàn độc ác, kỳ thật bọn họ đã bị biểu hiện giả dối che mắt, so sánh với tên họ Tần đó, Đông Hán quả thực là cơ cấu từ thiện vạn gia sinh phật, phổ độ chúng sinh.

Dưới đưa tiễn ánh mắt đầy kính nể của mọi người, lĩnh ban không dừng được người, kêu to oa oa, vung cương đao không hề có kết cấu, vẻ mặt tuyệt vọng chém về phía hai mươi mấy thích khách vong mạng kia

Các phiên tử Phía sau không nhìn thấy một màn Tần Kham đá lĩnh ban, mọi người thấy lĩnh ban đại nhân một mình đao lao về phía kẻ địch, khác hắn biểu hiện ham sống của hắn thường ngày, chẳng ai biết lĩnh ban đại nhân bị bệnh gì, anh dũng rối tinh rối mù như ăn thuốc tráng dương, mọi người không khỏi kinh hãi, lĩnh ban đại nhân thường ngày không phải loại người muốn chết này, hành động đêm nay rất không đúng với khoa học!

"Đại nhân cẩn thận!"

Các thích khách lẳng lặng nhìn chăm chú lĩnh ban, đối với sự bi tráng và tuyệt vọng của hắn không hề có phản ứng, ngay cả tay

cũng chẳng buồn nhúc nhích, mắt bọn họ chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm các Giáo úy đang bố thành phía trước.

Vận khí của Lĩnh ban không tồi, khi cách chỉ còn một trượng thì cuối cùng cũng dừng lại được, sau đó hét lên một tiếng, ném đao ôm đầu chạy về, thế lăn khác hẳn với thế anh dũng vừa rồi.

Hai bên trầm mặc giằng co, thật lâu sau, một hán tử dáng người khôi ngô trong thích khách lạnh lùng mở miệng. Thanh âm khàn khàn khó nghe.

"Mã Văn Thăng không bị nổ chết à?"

Tần Kham thở dài một tiếng, nói: "Mã đại nhân hoàn hảo chẳng sao, các ngươi tính kế rất diệu, chỉ tiếc thiếu một chút."

Thần thái trong mắt Thích khách có chút ảm đạm, thở dài: "Tính kế không ngờ thất bại, chẳng lẽ trời không tuyệt tên cẩu tặc này?"

"Không phải thiên ý, mà là bởi vì, các vị. Người thông minh Trên đời không chỉ có các ngươi."

"Các ngươi làm thế nào mà nhìn thấu kế hoạch của ta?"

Tần Kham thở dài: "Hành vi của Các ngươi làm thiên tử tức giận, Mã phủ được bao vây tầng tầng, có thể nói mười mặt đều là binh, bằng hai mươi mấy người các ngươi, cho dù võ công cao tới đâu cũng quyết không xông vào được, trừ phi các ngươi có con đường khác, trái lo phải nghĩ, trừ đào địa đạo thông thẳng tới nội viện Mã phủ ra, ta thật sự không nghĩ ra các ngươi còn có biện pháp gì khác..."

Ánh mắt Thích khách nhìn chăm chú lên người Tần Kham. Ngữ khí như băng: "Bị ngươi nhìn thấu?"

Tần Kham không trả lời hắn, nói thẳng: "Không thể không bội phục mưu của các ngươi, không hổ là tướng lãnh biên quân từng dẫn binh. Có thể dùng biện pháp không thể tưởng tượng như vậy, thần không biết quỷ không hay đào địa đạo tiến vào, càng bội phục sự quả quyết tàn nhẫn của các ngươi hơn, tối hôm qua các ngươi phái năm vị đồng bạn tới chém giết chính diện với chúng ta, chỉ sợ mục đích không nhỏ? Ừ, bọn họ quả thật là đi tìm cái chết, nhưng

không phải chịu chết vô ích, tối hôm qua khi chém giết bắt đầu, ta đoán cũng là lúc mấu chốt nhất các ngươi đào địa đạo. Đúng không?"

" Nếu hoàn cảnh mặt đất quá an tĩnh, kế hoạch của các ngươi có lẽ sẽ bị chúng ta phát hiện, cho nên năm thích khách đó từ lúc xuất hiện cho tới lúc ngã xuống đất bỏ mình, sau đó Mã phủ trên dưới tho dọn. Đoạn thời gian này ước chừng có hai ba canh giờ ầm ĩ tán loạn, ha ha, hai ba canh giờ, có thể làm được rất nhiều chuyện, nếu trong các ngươi có nhân tài tinh thông công tác nghiệp thổ công. Đủ để đào ra một con đường nhỏ có thể cho người ta bò vào, đường ra vừa hay ở thư phòng hoặc phòng ngủ của Mã phủ, năm thích khách đó không chết vô ích, nhiệm vụ của bọn họ là tạo ra tĩnh lớn, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, che giấu tiếng đào đất cho các ngươi..."

Tần Kham nhìn chăm chú thích khách, thở dài xúc động: "Thật sự là tính toán thiên y vô phùng, thời cơ nắm rất chuẩn, nếu không phải ta tỉnh ngộ sớm hơn một chút, vội vàng làm tốt bố trí thì chỉ sợ lúc này Mã thượng thư đã thành một đống huyết nhục rồi."

Các thích khách vẫn lẳng lặng nghe Tần Kham nói, cho tới lúc này, bọn họ mới chính thức dùng ánh mắt nhìn thẳng mà nhìn hắn.

"Ngươi là người phương nào?"

Tần Kham lắc đầu thở dài: "Lúc này, ta là người như thế nào có trọng yếu không?"

Thích khách trầm mặc, tiếp theo cười ha ha, trong tiếng cười không giấu được sự thất vọng và bi thương.

"Không tồi, không tồi, chúng ta phạm đại tội, sắp phải biến thành người chết rồi, ngươi là người phương nào đã không trọng yếu, đáng tiếc, nếu quen ngươi sớm vài năm, không thể không kết giao với anh hùng thiếu niên như ngươi, quả nhiên là hảo bản sự!"

Tần Kham cũng cười, cười lặng lẽ mà văn nhã.

Tiếng cười vừa dứt, sát khí nổi lên.

Giống như tâm hữu linh tê với thích khách, trong nháy mắt họ

xông về phía các Giáo úy đang liệt trận, Tần Kham lùi lại mấy bước rồi quát to: "Hàng đầu ngăn địch! Hỏa thương thủ hàng sau liệt trận kiểu hai đầu!"

Các thích khách dù sao cũng là tướng lĩnh từng dẫn binh, biết rõ sau khi quân đội liệt trận thì có sức chiến đấu đáng sợ cỡ nào, vì thế thân hình nhoáng một cái đã vọt tới trước mặt các Giáo úy ở hàng đầu, giơ tay chém xuống, mấy tiếng hét thảm vang lên, trận hình hàng đầu đã rời rạc hỗn độn.

Tần Kham phất tay ra lệnh cho hỏa thương thủ ở hàng hai và ba lui về phía sau vài bước, hàng một ngồi, hai hàng đứng, súng điểu lập tức ngắm bắn, các Giáo úy hàng đầu đã bị các thích khách giết cho chạy trốn tán loạn, tay Tần Kham đột nhiên hất xuống dưới: "Bắn!"

Vào một khắc tính toán của các thích khách bị Tần Kham nhìn thấu, đã chú định sự thất bại của bọn họ, bọn họ đã mất đi cơ hội lật bàn.

Về phần sự phản công trước khi chết, đơn giản là một kích cuối cùng của con thú tuyệt vọng, hoàn toàn không có hiệu quả.

Hai hàng súng điểm bắn ra, trong viện khói bụi tan hết, các thích khách đã nằm trong vũng máu run rẩy, chỉ độc có một thích khách trúng mấy viên đạ, nhưng vẫn quật cường đứng trong viện tử, không muốn ngã xuống.

"Mã Văn Thăng ở đâu? Tuyên phủ tham tướng Lý Sùng hôm nay chết không nhắm mắt! dám tướng lãnh bị khai trừ chúng ta thê nhi tổng cộng có hơn bốn trăm người bị giết là cớ làm sao? Ngươi không ngờ hạ sát thủ như vậy, ngay cả trẻ con mới đẻ cũng không tha, Mã Văn Thăng, hơn bốn trăm mạng người đó! Có biết ngươi tạo nghiệt lớn thế nào hay không?"

Thích khách Cuối cùng tên là Lý Sùng này ném đao, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm tối đen lớn tiếng rít lên, tiếng như tiếng than đỗ quyên, chữ nào chữ nấy đều như máu và nước mắt. Đuốc chiếu sáng cả nội viện Mã phủ, tham tướng Tuyên phủ Lý Sùng ngẩng ao đầu, trước ngực chảy máu tươi ồ ồ, thân hình lay động nhưng lại quật cường không chịu ngã xuống.

Tần Kham lẳng lặng nhìn hắn, không biết tại sao, trong lòng bỗng nhiên nổi lên sự trắc ẩn.

Đây là một đám người đáng thương, bọn họ là kẻ bị vứt bỏ, bọn họ vì sự tham ô của mình mà trả một cái giá quá đắt, cái giá vượt xa tội ác của họ, bọn họ thậm chí ngay cả báo thù cũng tìm sai người.

Lý Sùng còn đang ngửa đầu hét to, giống như bị điên, dưới chân hắn là đồng bạn nằm la liệt, những đồng bạn này đã chết trong trầm mặc, máu tươi thấm đẫm cả mặt đất.

Các Cẩm y Giáo úy khẽ cắn môi, một hàng người cầm thương xông tới định đâm chết hắn, nhưng lại bị Tần Kham giơ tay lên ngăn lại.

Người ta sắp chết, ít nhất cũng nên cho hắn một cơ hội được nói chuyện, đây là sự thương hại cuối cùng của Tần Kham giành cho kẻ địch.

Đám người Bao vây Lý Sùng tách ramotoj con đường, một đội Giáo úy hộ thị Mã Văn Thăng chậm rãi đi ra.

Lý Sùng nhìn thấy Mã Văn Thăng, vẻ mặt lập tức trở nên kích động, khí lực của hắn đã hao hết, nhưng vẫn gian nan giơ tay lên chỉ vào y, trong con ngươi màu đỏ bắn ra hỏa diễm cừu hận, đó là một loại ánh mắt muốn nuốt sống người ta.

" Cẩu tặc Mã Văn Thăng! Trả lại hơn bốn trăm mạng người của nhà hơn ba mươi huynh đệ chúng ta!"

Mã Văn Thăng vẻ mặt lãnh liệt, mục ánh hàn quang nhìn chằm chằm Lý Sùng, trầm giọng nói: "Lão phu chính là Mã Văn Thăng, tham tướng Tuyên phủ Lý Sùng, lão phu nhớ rõ ngươi, năm đó lão phu phụng chỉ tuần tra Tuyên phủ, ngươi nha môn Tổng đốc bái kiến ta, lão phu cả đời làm người làm việc đều ngẩng đầu không hổ với trời, cúi xuống không thẹn với đất, Lý Sùng, lão phu quả thật đã khai trừ sung quân ngươi và hơn ba mươi tướng lãnh, nhưng lão phu tuyệt không hạ lệnh giết hại già trẻ nhà các ngươi, tội của các ngươi không đến nỗi phải bị diệt môn, Lý Sùng, ngươi tìm lầm người rồi."

"Ha ha, tìm lầm người ư? Mã Văn Thăng, ngươi coi Lý mỗ là trẻ con ba tuổi à? Lúc trước khai trừ chúng ta là ngươi, diệt cả nhà ta không phải là ngươi thì là ai?"

Mã Văn Thăng cả giận nói: "Lão phu xử án, lão phu định tội, tội tham ô không đến nỗi phải diệt môn, lão phu nếu hạ lệnh này, làm sao thoát khỏi sự phỉ nhổ của thiên hạ? Lão phu tuần biên chỉ mang theo nghi thức khâm sai, nếu muốn diệt cả nhà các ngươi, Tuyên phủ trên dưới ai sẽ tuân theo lệnh này? Quan trọng hơn là, lão phu và các ngươi không có lai vãng, không cừu không oán, vì sao phải diệt cả nhà các ngươi? Lý Sùng, các ngươi là một đám hỗn trướng đến chết vẫn hồ đồ!"

Chương 130: Thị phi khó phân biệt (hạ)

Vẻ mặt phẫn nộ của Lý Sùng dần dần trở nên cứng ngắc, cúi đầu trầm mặc hồi lâu, dần dần lộ ra vẻ kinh sợ, cả người run rẩy kịch liệt.

Tần Kham đứng cách đó không xa thở dài trong lòng.

Lý Sùng minh bạch rồi. Đáng tiếc minh bạch quá muộn, càng đáng tiếc hơn cho hơn hai mươi đồng bạn nằm dưới chân hắn, bọn họ chết cũng chết hồ đồ, vừa đáng thương lại vừa bi ai.

"Mã Văn Thăng,... Quả thực không phải ngươi đã hạ thủ? Không phải ngươi thì là ai?" Ánh mắt Lý Sùng không ngờ lộ ra vẻ cầu xin, hắn muốn có một đáp án, hắn muốn chứng minh cừu hận khắc cốt mấy năm nay của mình và đồng bạn không phải là một sai lầm vừa nực cười lại vừa đáng thương.

Ánh mắt Mã Văn Thăng trong suốt nhìn thẳng vào hắn, thở dài nặng nề: "Lão phu không hề tư thông với các ngươi, thì nói gì tới cừu hận, sao lại làm ra cái chuyện tổn hại tới dương thọ như vậy?"

Lời này không nghi ngờ gì nữa đã ám chỉ rất rõ ràng, lợi ích là lý do vĩnh hằng, nó có thể khiến cừu nhân biến thành bằng hữu, cũng có thể khiến bằng hữu trở mặt thành thù, người lúc trước cùng nhau tham ô, từng có quan hệ lợi ích mới là người hiềm nghi lớn nhất.

Sắc mặt của Lý Sùng trắng bệch tới dọa người, ngay cả môi cũng mất đi màu máu, thất thần lẩm bẩm nói: "Là hắn, chỉ có hắn, Lưu Thanh, Lưu Thanh..., ha ha, hay cho một thái giám trấn thủ, hay cho một bằng hữu nhân nghĩa! Hơn ba mươi người chúng ta ngu xuẩn như vậy, hôm nay mới biết chân tướng, bị chết không oan, chết xứng đáng!"

"Lý Sùng, cho đến hôm nay, lão phu hỏi ngươi một câu..." Ánh mắt Mã Văn Thăng dần dần trở nên lợi hại: "Trong lời nói của ngươi có

ý muộn, ngươi hãy nói đi, năm đó các ngươi tham ô binh lương binh hướng bị lão phu khai trừ sung quân, có một tia oan ức nào cho các ngươi hay không?"

Lý Sùng ngửa mặt lên trời cười to như người điên: "Oan uổng? Không, Mã thượng thư xử án như thần, nhìn rõ mọi việc, làm sao mà đổ oan cho chúng ta? Không sai, ta tham, hơn ba mươi huynh đệ trên tới tham tướng như ta, dưới tới bách hộ nho nhỏ tất cả đều uống binh huyết, ba năm trước đây Lý mỗ đã nhận tội rồi..."

Mã Văn Thăng bước lên một bước, lạnh lùng nói: "Như vậy, ngươi có tư cách cái gì mà bụng mang oán khí? Diệt cả nhà các ngươi tạm thời không nói tới, lão phu xử trí chẳng lẽ bất công?"

"Mã thượng thư định tội thỏa đáng, chúng ta không ai không phục...." Lý Sùng dừng một chút, như biến thành một người khác hét to: "Nhưng, Mã thượng thư, ngươi định tội được toàn bộ biên quân Tuyên phủ ư?"

Tiếng hét như chuông đồng, tuyên truyền giác ngộ, màng tai mọi người bị chấn cho kêu ong ong.

"Tham ô, tướng lãnh biên quân trên dưới người nào không tham? Nhỏ đến sát thép binh giới, lớn đến tiền lương, triều đình phát cho bao nhiêu, Tổng đốc nha môn khấu một nửa, Chỉ huy sứ ti lại khấu một nửa, Thiên hộ bách hộ phía dưới lại khấu, một thạch binh lương khi tới tay quân sĩ đã không tới hai lạng, biên quân tham ô đã thành quy củ, tướng lãnh nào dám không tuân thủ quy củ, khi giao phong với thát tử không biết lúc nào sẽ bị người nhà đâm cho một nhá ở sau lưng, cuối cùng báo chết trận tuẫn quốc, không khí biên quân như vậy, ai có thể không tham? Ai dám không tham?"

"Mã đại nhân, Lý mỗ lúc trước cũng là hán tử quang minh lỗi lạc, Lý mỗ ra trận anh dũng giết địch, trong tay cũng có tới hơn mười tính mạng thát tử, vì tiền đồ mà liều giành quân công, Lý mỗ ngay cả mạng cũng có thể không cần, nhưng ở Tuyên phủ tìm tiền đồ, không phải dũng mãnh giết địch là có thể được, Lý mỗ nếu không tham, sẽ là người khác đường với tất cả tướng lãnh, bị chèn ép bài xích khắp nơi..."

Lý Sùng ánh mắt đỏ bừng nhìn chăm chú Mã Văn Thăng: "Mã

thượng thư, ngươi lấy chúng ta ra hỏi tội, Lý mỗ không có gì để nói, nhưng mà ngươi vì sao chỉ lấy ba mươi mấy tướng lãnh chúng ta, lạ tha cho những người khác?"

Vẻ mặt trấn định của Mã Văn Thăng dần dần thay đổi, sắc mặt không tự chủ được mà tái nhợt.

"Biên quân đã thối nát vô cùng, Mã Văn Thăng ngươi trừ ác không tận, Lý Sùng ta vì sao không có tư cách mà đầy bụng oán khí?"

Lý Sùng ngửa mặt lên trời cười ha hả.

"Ai cũng nói Đại Minh hiện giờ là thịnh thế trùng hưng, thế nhân chỉ thấy vàng ngọc khắp nhà, chưng từng thấy thát tử phạm quốc thổ Đại Minh giết người cướp của, chưa từng thấy tướng lãnh biên quân cắt xén tầng tầng, các quân sĩ ngay cả cơm cũng ăn không đủ no mà vẫn phải cầm binh khí khổ sở chống giặc, ha ha, thịnh thế như vậy, Lý mỗ sống không bằng chết!"

Nói xong, thân hình Lý Sùng lay động mấy cái rồi ngã xuống đất, Giáo úy tiến lên xem xét, phát hiện hắn vẫn chưa chết, chỉ là mất máu quá nhiều mà ngất đi thôi.

Tần Kham và Mã Văn Thăng im lặng không nói gì, đứng ngây trong viện hồi lâu, Mã Văn Thăng thở dài, khi xoay người chậm rãi rời khỏi, bóng dáng không ngờ lộ ra vẻ thương lão hơn rất nhiều.

Tướng lãnh Biên quân ai cũng tham, ai mà không biết? Lột trần cái áo khoác thịnh thế, bên trong là vết thương loang lổ, thối nát khắp nơi, hoàng đế không dám vạch, các quan văn không dám vạch, vì thế cái áo khoác phù hoa đường hoàng vẫn che đậy vết thương, làm bộ như không phát hiện gì cả. Vì thế ca múa mừng cảnh thái bình, oanh ca yến hót, thử nhạc hà cực...

Đêm nay Tần Kham lại có thêm một bafihocj, hắn phát giác mình càng lúc càng hiểu rõ hơn về triều đại phục hưng này.

Nhưng mà càng hiểu rõ thì càng lạnh lòng, cảm thấy bi ai cho Lý Sùng, cảm thấy bi ai cho biên quân, càng cảm thấy bi ai cho hơn bốn trăm mạng người chết một cách vô tội đó.

Tần Kham ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đã khôi phục yên tĩnh, ánh

mắt lộ ra hào quang sắc bén không ai từng phát hiện.

Hắn không muốn làm thánh nhân, nhưng hắn lại càng không nguyện chai sạn thờ ơ như những quan viên đó, tướng lãnh tham ô hắn không thể giải quyết, vệ sở thối nát hắn cũng không có biện pháp, bởi vì hắn chỉ là một tiểu nhân vật, không thể thay đổi được thời đại này. Điều hắn có thể làm, đó là đòi một công đạo cho hơn bốn trăm già trẻ lớn bé đó, trời không báo thì ta báo!

Lý Sùng mạng lớn, vết thương không trúng chỗ yếu hại, bị đưa vào chiếu ngục.

Không cần thẩm vấn, giục ngựa cấm cung, hoàng môn bắn tên, những tội này đã đủ để đánh hắn xuống mười tám tầng địa ngục rồi.

Bất luận là ai, bất luận có bao nhiêu lý do và oan tình, cả gan khiêu khích hoàng quyền của Chu gia, tuyệt đối không có kết cục tốt.

Hoằng Trì đế thở phào, văn võ cả triều cũng thở phào, nhất là Mưu Bân và Vương Nhạc, cười tới không thấy mắt, mấy ngày nay áp lực mà bọn họ phải thừa nhận là lớn nhất.

Các Giám sát ngự sử bắt đầu không an phận, bọn họ sớm đã chờ thời khắc này, nếu không thân mang đầy chính nghĩa hạch tội chuyện bất bình trong nhân gian, nếu không thể sục sôi hăng hói lên án công khai lên án công khai những quan viên phạm sai lầm, làm sao xứng làm ngự sử?

Thanh lưu sở dĩ được xưng là thanh lưu, bởi vì bọn họ chưa bao giờ tin những lời Nước quá trong ắt không có cá, bọn họ cần càn không trong vắt, phải là trong vắt thấy đáy, tuyệt đối không được có một hạt cát.

Sáu khoa mười ba đạo ngôn quan ngự sử múa bút thành văn, vô số sớ hạch tội như tuyết rơi bay vào nội các, bay đến trên bàn Hoằng Trì đế. Bọn họ vạch tội Mã Văn Thăng, vạch tội Tổng đốc Tuyên phủ, vạch tội thái giám trấn thủ Tuyên phủ, các ngự sử trở nên điên cuồng như chó gặp ai cũng cắn, trong mắt bọn họ trừ bản thân ra, thì toàn là người xấu, ai cũng nên vào địa ngục.

Hoằng Trì đế xử lý chuyện như vậy rất có kinh nghiệm, hai ngày sau, ti lễ giám cuối cùng cũng phát xuống chỉ dụ của bệ hạ.

Lý Sùng chém đầu thị chúng, Mã Văn Thăng không có khuyết điểm, không đáng truy cứu, thánh ý an ủi, thái giám trấn thủ Tuyên phủ Lưu Thanh có tội không làm tròn trách nhiệm, triệt hồi chức thái giám trấn thủ, đồi thời đầy tới Trung Đô Phượng Dương canh lăng mộ hoàng gia.

Tất cả đều kết thúc, mọi người đều vui mừng. Ít nhất đối với tuyệt đại bộ phân người mà nói thì là kết quả tốt, những người đang thấp tha thấp thỏm thì thở phào.

Trong Tuyệt đại bộ phân người cũng không bao gồm Tần Kham, hắn không hài lòng đối với kết quả này, đương nhiên, một Thiên hộ nho nhỏ không có ai đi quan tâm hắn có hài lòng hay không.

Ba ngày sau, giữa trưa trời trong nắng ấm, nguyên thái giám trấn thủ Tuyên phủ Lưu Thanh lòng đầy may mắn, ngồi trên một chiếc xe ngựa ra khỏi Đức Thắng môn, tới Trung Đô Phượng Dương trông coi lăng mộ hoàng gia.

Lưu Thanh tuyệt không chán chường, hắn ngồi ở trong xe ngựa, trên mặt thậm chí còn lộ ra nụ cười.

Hắn mới bốn mươi tuổi, bên trên hắn có hậu trường cứng rắn, nhân sinh của hắn chỉ là vừa bước vào thung lũng, thủ hoàng lăng đối với hắn mà nói chỉ chẳng qua là hỗn tư lịch, không quá hai năm, hắn nhất định sẽ lại được trọng dụng, tới Phượng Dương đây chỉ là hai năm nghỉ phép, như vậy mà thôi.

Tháng chạp năm Hoằng Trị thứ mười bảy, ngoại ô kinh sư, thái giám Lưu Thanh gặp phải cướp, đám cướp này chẳng những cướp tài vật, giết xa phu, mà còn chặt Lưu Thanh thành tám mảnh, thi thể ném ngoài đồng cho sói ăn.

Ti lễ giám chưởng ấn Tiêu Kính giận tím mặt, bắt Hán Vệ điều tra, cuối cùng vẫn không có kết quả, Hán Vệ đành phải kéo mấy tên tử tù ra coi là hung tủ mà chém, vụ án Lưu Thanh kết thúc một cách không minh bạch như vậy.

Ngày Lưu Thanh bị giết, Lý Sùng bị chém thị chúng ở chợ, đao phủ một đao chém xuống, dứt khoát chặt bỏ đầu hắn.

Thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Tần Kham hài lòng, đây mới là kết quả hắn muốn.

Chương 131: Phát minh vĩ đại

Đinh Thuận dẫn mấy tên thuộc hạ trung tâm phong trần mệt mỏi chạy về kinh sư, bắp chân Đinh Thuận như nhũn ra, chuyện vô pháp vô thiên không phải chưa từng làm, nhưng vô pháp vô thiên đến trình độ này, thực sự chưa làm bao giờ.

Từ khi theo Tần Kham, Đinh Thuận phát hiện ngày tháng của mình sống rất phong phú, chẳng những phong phú, hơn nữa cũng kích thích, hắn quyết định sau năm mươi tuổi nhất định sẽ về hưu, bằng không tim chỉ sợ không chịu nổi.

Có một số việc tự nhận là làm thiên y vô phùng, nhưng đây chỉ là tự nhận, rất nhiều người làm việc trái phóng luật trước khi làm luôn tự nhận là sẽ không bị phát hiện, chỉ tiếc cuối cùng vẫn thất vọng, mắt của quần chúng nhân dân là sáng như tuyết.

Tần Kham cũng hiểu được ánh mắt của Mã Văn Thăng sáng như tuyết, sáng tới mức có một loại kích động có tật giật mình.

Tin tức Lưu Thanh bị giết truyền đến, Hán Vệ điều tra, Tần Kham cũng giả vờ giả vịt phái Giáo úy tìm hiểu lùng bắt, nhưng ánh mắt nhìn hắn của Mã Văn Thăng đã có chút khang khác, rất ý vị thâm trường, nhưng lại không nói gì.

Tần Kham mấy ngày nay thiếu chút nữa thì bị dọa cho thành điên.

Sự thật chứng minh Mã lão đầu vẫn có hậu đạo, sống đến cái tuổi của y, đại thể chắc cũng minh bạch áo nghĩa của bốn chữ "Hồ đồ hiếm có", đương nhiên, cũng không loại trừ Mã thượng thư có suy nghĩ khác, tên gia hỏa dám giết thái giám nhất định không ngại lại giết cả Lại bộ thượng thư. Mưu Bân đối với Tần Kham càng lúc càng hài lòng, hắn cảm thấy người trẻ tuổi này mặc dù có lúc mạc danh kỳ diệu phun mấy câu có thể làm người ta sặc chết, nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn rất đáng tin cậy, điều Tần Kham vào kinh sư là một trong những quyết định anh minh nhất cuộc đời này của hắn.

Vì thế Bắc trấn phủ ti thưởng một ngàn lượng bạc để ngợi khen,

khiến Tần Kham có chút thất vọng là. Lần này không thăng quan cho hắn. Cũng không phải Mưu Bân keo kiệt, trên thực tế Mưu Bân rất muốn đưa Tần Kham lên làm trấn phủ ngũ phẩm, từ nay về sau coi hắn là phụ tá đắc lực, đáng tiếc trong Cẩm Y vệ biên chế bày ra đó, trong Bắc trấn phủ ti chỉ có hai danh ngạch trấn phủ, trấn phủ đương nhiệm lại không phạm sai lầm gì, không thể nói cách chức là cách chức. Vì thế Tần Kham liền đành phải tiếp tục chờ chờ cơ hội.

Đáng tiếc Mưu Chỉ huy sứ lại không nói những lời này với Tần Kham, đây là một chuyện rất rất mất mặt, tổn hại tới quyền uy của thủ trưởng. Bằng không chút việc khó này đối với Tần Kham mà nói thì không tính là gì, trấn phủ đó không phạm sai lầm thì không thể chế tạo cơ hội để hắn phạm sai lầm sao? Lừa người một hồi thôi mà, đâu có gì khó.

Không thể không nói. Mưu Bân không thăng quan cho Tần Kham là lý trí, có trách nhiệm với lịch sử, nếu không người như vậy nếu nắm đại quyền, tất nhiên là bất hạnh của Cẩm Y vệ, là tai nạn của tập đoàn là quan văn, là bi ca của vương triều Đại Minh.

Kinh sư mùa đông rất lạnh, trong cuộc sống đông lạnh giá rét, Tần Kham thích nhất ngồi trên bàn ấm trong nhà, nhìn dưới mái hiên ngoài cửa sổ ngưng kết ra từng cây cột băng trong suốt, tưởng tượng một chút về kem kiếp trước từng ăn. Bỗng nhiên có một loại phiền muộn, giống như là nỗi nhớ quê hương.

Rất lâu rồi chưa ăn kem.

Tạo ra một khuôn đúc nhỏ, rót nước, lại cho thêm ít đường mía, một hai giọt chất lỏng lá bạc hà, cho vào thêm ít đậu đỏ và đậu xanh đã nấu chín, cuối cùng cắm vào một cây gỗ nhỏ, đặt ở bên ngoài chờ chừng nửa ngày, chờ nước đóng thành băng, lấy ra ra khỏi khuôn, một cây kem đơn sơ đã thành.

Liên Nguyệt Liên Tinh vui mừng quá đỗi. Vì thế một lớn hai nhỏ ngồi trên giường ấm, vô cùng cao hứng liếm láp, thỉnh thoảng lại rùng mình, rồi lại tiếp tục liếm.

Tần Kham vừa ăn kem vừa nhìn bộ dạng đáng yêu khi liếm kem của hai người,

Nhìn đôi môi như đóa hoa mới nở đút cây kem vào, rồi nhìn cái lưỡi đỏ đỏ thỉnh thoảng lại thò ra liếm liếm, cùng với vẻ mặt hưởng thụ của họ...

Tần Kham cảm thấy phát minh này là bàn tay vàng vĩ đại nhất của hắn từ lúc xuyên qua tới nay, là công cụ huấn luyện tuyệt hảo cho hai tiểu la lị, nhân sinh nhược chích sư kiến có tính là gì, đấu địa chủ có tính là gì, cây kem này mới là phát minh vĩ đại gắn chặt với hạnh phúc cả đời của hắn.

Tin rằng qua không lâu nữa, kỹ thuật liếm kem của các nàng sẽ xuất thần nhập hóa, bước tiếp theo của kế hoạch là án theo hình dạng và xích thốn của hắn, lại tạo ra một cây kem hoàn toàn mới, để các nàng tiếp tục dùng loại vẻ mặt hưởng thụ này mà liếm.....

Đỗ Yên thở hồng hộc đi vào trong phòng, tức giận cầ ấm trà trên bàn lên đổ vào miệng, tiếp theo thì kêu lên thất thanh, ấm trà bị ném vỡ, đầu lưỡi của Đỗ Yên thì bỏng tới nổi bọt nước, mắt chớp chớp, khóc hu hu.

hai la lị thấy chủ mẫu khóc, không khỏi khẩn trương, đưa kem tới miệng nàng, Đỗ Yên ngậm nó không lâu, cuối cùng không đau nữa, vẻ mặt lại tức giận như cũ.

Tần Kham khí định thần nhàn nói: "Giờ tướng công ta có phải là lại phải đền tiền thuốc men cho người ta không? Lại đánh người ta tới tần tập cấp mấy rồi?"

Đỗ Yên kinh ngạc nói: "Ngươi làm sao biết ta đánh người?"

"Có thể khiến nàng tức giận tới như vậy, kết cục của kẻ chọc giận nàng rất thê thảm, nàng chỉ cần nói cho ta hay, nàng đánh người ta thành thế nào rồi, hắn có thể sống qua mùa đông năm nay hay không?"

Đỗ Yên nghĩ nghĩ rồi chu miệng lên: "Tướng công, ta cảm thấy ngươi đang châm biếm ta."

Tần Kham thở dài: "Cảm giác của nàng rất chính xác, nếu hành vi của nàng có thể chính xác như cảm giác của nàng thì ta phải cám ơn trời đất rồi."

Đỗ Yên đúng lý hợp tình nói: "Hôm nay người này rất đáng đánh, không đánh không được, không đánh tì không thể bình dân phẫn!"

Tần Kham lẩm bẩm nói: "Từ này Rất quen thuộc, khi ở pháp trường chém phạm nhân, quan viên giám trảm giống như đều sẽ nói mấy câu như vậy, bà nương nhà ta chẳng lẽ học được từ chỗ cha nàng ta?"

"Ta từ trong thành về, vừa xuống xe ngựa liền nhìn thấy hai lão đầu nhi và một thằng nhóc thậm thà thập thờ ở cửa nhà, ta hỏi chúng tới tìm ai, thằng trẻ con kia không ngờ không thèm để ý, trực tiếp đẩy cửa đi vào, còn hất ngã quản gia ra hỏi hắn, thiếu chút nữa thì đi vào nội viện nhà chúng ta rồi, nhìn bộ dạng của chúng, chắc không là đồng nghiệp Cẩm Y vệ của ngươi, cũng không giống quan sai, tướng công ngươi nói xem, có thằng nhóc nào lại láo tới vậy không?"

"Rất ít thấy... Về sau thì sao?"

Đỗ Yên lườm hắn một cái: "Tướng công biết rõ còn cố hỏi, thật đáng ghét. Về sau ngươi không phải biết cả rồi sao?"

Tần Kham nhất thời không phản ứng kịp: "Ta biết gì?"

"Về sau đương nhiên là ta đánh chúng, chỉ dùng ba chiêu, hiện tại hai lão nhân và đứa trẻ con đó đang ngồi ở cửa nhà chúng ta mà khóc..." Đỗ Yên chun mũi, vẻ mặt có chút đắc ý, bộ dạng rất đáng yêu.

Tần Kham: "..."

Đỗ Yên thấy Tần Kham không nói gì, không khỏi thấp thỏm nói: "Tướng công có phải mất hứng hay không? Ngươi muốn nói gì?"

Tần Kham thở dài nói: "Ta muốn nói, cưới được một nương tử như nàng, thực sự là tam sinh hữu hạnh, kiếp trước khí lực quá lớn, gõ vỡ năm trăm cái mõ để cầu được duyên phận này..."

Trong lòng có chút buồn cười, nhà ai dạy ra đứa con không có giáo dưỡng như vậy, coi nhà của người khác như nhà hắn đi vào tự nhiên, không đánh hắn một trận thì đúng là có chút có lỗi với bản thân.

Cười cười, trong đầu Tần Kham không biết vì sao hiện lên thân ảnh của một thiếu niên, tiếp theo hai mắt trợn to, hoảng sợ từ dưới giường bật dậy, không nói hai lời xông ra ngoài.

Cổng lớn của Tần gia, hai lão đầu nhi mặt trắng không râu và một thiếu niên đang lau nước mắt, ba người ôm đầu khóc rống, hình ảnh hết sức đau lòng, quần áo của bọn họ xộc xệc không chịu nổi, giống như vừa lăn lộn trong bùn đất, hai lão đầu nhi mặt mũi bầm dập, thiếu niên cũng không tốt hơn là bao.

Tần Kham khỏi đại môn thì nhìn thấy bộ dạng của ba người, sắc mặt trắng bệch run giọng nói: "Điện hạ, thần... Thần đáng tội chết!"

Chu Hậu Chiếu khóc tới nước mũi nước mắt chứa chan, ngẩng đầu hai mắt đẫm lệ nhìn Tần Kham: "Tần Thiên hộ, ngươi cuối cùng cũng ra rồi, nữ nhân vừa rồi..."

"Thần đáng tội chết... Vừa rồi là thê tử của thần."

"Ngươi, ngươi sao lại tìm được bà nương hung tàn như vậy?"

"Thần cưới nàng ta là để trấn trạch (trạch là nhà)..."

Chương 132: Hùng tâm của thiếu niên

Hiện tại Chu Hậu Chiếu không có một chút khí hoa quý của đông cung Thái tử, khóc thật sự rất thương tâm, giống như đứa con bị cha mẹ vứt bỏ. Áo dài màu đen rách mấy chỗ, ngọc đái bên hông cũng không thấy đâu, cũng không biết là bị Đỗ Yên ném đi hay cướp rồi, Tần Kham có chút kinh hãi, hắn trước kia thấy ngọc đái mà Chu Hậu Chiếu đeo, mỗi một cái giá trị đều rất đắt.

Hai người bên cạnh hắn cũng là người quen cũ, Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng, hai vị này có vẻ thảm hơn, Đỗ Yên xuống tay với Chu Hậu Chiếu còn có chừng mực, đại khái từ cách ăn mặc của đứa nhỏ này đã nhìn ra thân phận của hắn cao quý, đánh nặng tay thì sợ có phiền toái, nhưng đối với Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng sẽ không khách khí như vậy, mặt Lưu Cẩn bị Đỗ Yên tát cho sưng vù, mũ quan không biết bay đi đâu rồi, tóc hoa râm rối tung, Cốc Đại Dụng thì hai mắt thâm quầng, mũi không ngừng chảy máu.

Nói thật, đây giống như một màn thảm kịch nhân gian.

"Điện hạ, thần... đáng tội chết!"

Chu Hậu Chiếu không nói cái gì, Lưu Cẩn thì nhảy dựng lên, ôm cái mặt bầm tím chỉ vào Tần Kham giọng the thé nói: "Tần Thiên hộ, thê tử của thê tử lớn mật thật, không ngờ dám đánh Thái tử điện hạ của Đại Minh ta, điện hạ, việc này không thể bỏ qua, bằng không hoàng uy của Đại Minh ta ở đâu?"

Tần Kham lạnh lùng thoáng nhìn Lưu Cẩn, nói: "Lưu công công, người bên cạnh đông cung cũng phải giảng đạo lý chứ? Các ngươi không báo thân phận, không đầu không đuôi xông bừa vào trong nhà người khác, phàm là người đầu óc bình thường đều sẽ đánh các ngươi, làm sao hiện tại ngược lại thành ta không đúng?"

Lưu Cẩn ngây người, cơn đau kịch liệt trên mặt khiến hắn hồi thần lại, cả giận nói: "Theo lời nói của ngươi, Thái tử và chúng ta là đáng ăn đòn, là chúng ta không đúng?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Nếu giảng đạo lý thì không sai, các ngươi đáng ăn đòn."

Lưu Cẩn sắp điên rồi: "Nếu chúng ta không giảng đạo lý thì sao?"

Tần Kham khom người vái Chu Hậu Chiếu: "Nếu điện hạ giảng đạo lý, chỉ dùng quyền thế ép người, điện hạ có bất kỳ xử trí gì đối với thần, thần đều không có gì để nói."

Chu Hậu Chiếu lúc này cũng bình tĩnh lại, đứng lên dùng tay áo lau sạch nước mắt nước mũi trên mặt, sau đó không nhẹ không nặng đạp Lưu Cẩn một cước, nói: "Lão nô đáng đánh ngươi lắm mồm thế? Cút sang một bên. Tần Kham nói không sai, chúng ta không chiếm đạo lý, trận đòn này là đáng ăn."

Vẻ mặt Lưu Cẩn biến hóa rất nhanh, bị Chu Hậu Chiếu đạp cho một cước giống như được hưởng lợi ích rất lớn, vội vàng tươi cười liên tục khom người lui về phía sau: "Vâng vâng vâng, điện hạ nói đúng, lão nô đúng là đáng đánh, lão nô chỉ là đau lòng cho điện hạ ngài..."

Tần Kham khẽ cười. Chu Hậu Chiếu tuy nói thích chơi bời, nhưng chung quy vẫn giảng đạo lý, tính cách rất ngay thẳng, có vài phần hào khí hảo hán giang hồ, cho dù hắn không phải đông cung Thái tử, bằng hữu như vậy cũng đáng kết giao.

Tần Kham cẩn thận giúp Chu Hậu Chiếu lau bùn đất, sau đó cung kính mời hắn vào cửa, Đỗ Yên rốt cuộc cũng không hạ độc thủ, Chu Hậu Chiếu khóc một lúc rồi không để chuyện trong lòng. Đối với sự tiền cứ hậu cung (trước hung hăng sau cung kính) của người Tần gia tựa hồ rất hài lòng, vừa mới chuẩn bị bước vào cửa thì Chu Hậu Chiếu lại xấu hổ rụt chân về.

"Khụ. Tần Kham, thê tử của ngươi..."

"Điện hạ yên tâm, nàng ta sẽ không động thủ với điện hạ nữa đâu, gia phong của thần nghiêm cẩn, hơn nữa vợ thần đại bộ phần thời gian đều dịu dàng dịu dàng, thực sự có thể nói là nghi thất nghi gia..."

"Nghi... Nghi thất nghi gia..." Chu Hậu Chiếu mí mắt giật giật.

Tần Kham biết thổi phồng như vậy thật sự có chút không biết xấu hổ, có điều vì tiêu trừ ám ảnh tâm lý của tiểu Chu, đành phải dùng câu quảng cáo của nhạc phụ nhạc mẫu.

Ánh mắt nhìn Tần Kham của Chu Hậu Chiếu có chút thương hại, hiển nhiên hắn không thể tưởng tượng Tần Kham là làm sao sống được với một nữ nhân hung tàn như vậy. Theo lý thuyết thư sinh văn nhược như Tần Kham mỗi ngày chắc bị nàng ta đánh ba bộn bận, thâm bận ăn khuya nữa.nhưng trên mặt trên người Tần Kham lại không có vết thương, kỳ quái, chẳng lẽ chỉ có Chu Hậu Chiếu hắn nhìn cái là đáng đánh à?

"Tần Kham, ngươi... Thê tử của ngươi thường ngày không đánh ngươi à?"

Tần Kham mỉm cười: "Đa tạ điện hạ đã lo lắng. Cương cương trong nhà thần vẫn rất chấn."

"Rất, rất chấn..." Chu Hậu Chiếu không quen với phương thức nói chuyện của Tần Kham cho lắm.

"Chẳng những chấn, hơn nữa là đại chấn đặc chấn."

Lắc đầu, Chu Hậu Chiếu hiển nhiên cảm thấy Tần Kham đang bốc phét, cười khổ nói: "Ngươi thích là được rồi.. Ài..."

Nghênh đón Thái tử không thể chậm trễ, vì thế Tần phủ mở rộng trung môn, cung nghênh ba người đi vào, Chu Hậu Chiếu khoanh tay vào trước, Lưu Cẩn và Cốc Đại bám sát theo.

Tần Kham vừa vào cửa thì Lưu Cẩn cản hắn lại, cười rất thân mật, hạ thấp giọng nói: "Tần Thiên hộ, Thái tử điện hạ đối với ngươi thực sự rất coi trọng, vừa rồi Tạp gia đắc tội, thân làm nô tỳ không thể không tính toán vì chủ tử, Tần Thiên hộ đừng để trong lòng nhé."

Tần Kham cũng cười thật sự rất ôn hòa, hắn biết Lưu Cẩn là mặt hàng gì, hiện tại Lưu Cẩn chỉ là thái giám vô danh bầu bạn với đông cung thái tử, không quyề không thế, không có thực lực để ngang ngược, tương lai Chu Hậu Chiếu đăng cơ, Lưu Cẩn chưởng quản ti lễ giám, các quan văn Đại Minh sẽ nhìn thấy cái mặt chó

này biến hóa thế nào.

Tần Kham không muốn đắc tội với hắn, điều này cũng không có ích gì cho mình trong tương lai, vì thế cười nói: "Lưu công công và Cốc công công phải chịu sợ hãi rồi, việc vừa rồi Tần mỗ cũng bất đắc dĩ, chuyết kinh ngộ thương hai vị công công, Tần mỗ thực sự có lỗi, lát nữa Tần mỗ phái người đưa chút ngân lượng tới đông cung, xem như bồi tội với hai vị công công, xin Lưu công công đừng ghi hận."

Lưu Cẩn thấy Tần Kham nói như vậy, không khỏi mừng rỡ, vừa nghĩ tới buổi tối có bạc, oán hận trong lòng vừa rồi đối với Tần Kham lập tức tan thành mây khói, cười tới mắt híp cả lại, Cốc Đại Dụng hai mắt cũng tỏa sáng, hai người không ngừng nói lời cảm tạ.

Tần Kham bỗng nhiên có một loại xung động muốn đập một ngàn lượng bạc.

Chu Hậu Chiếu mới mười lăm tuổi, lẽ ra không tính là trưởng thành, Tần Kham đưa hắn vào nội viện cũng không phải là không thể, có điều liên tưởng đến tính cách hoang dâm và sở thích đặc biệt đoạt vợ người ta trên sách sử của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham chỉ dám mời hắn tới tiền đường ngồi.

Nội viện còn giấu hai tiểu la lị cực kỳ xinh đẹp, không thể bị tên này nhìn trúng được.

Cũng may Chu Hậu Chiếu vừa rồi ăn đòn của Đỗ Yên, đối với tiến vào nội viện Tần gia cũng không hề có hứng thú, tâm tư của hai người rất ăn nhịp với nhau.

Chu Hậu Chiếu ngồi xuống chủ vị ở tiền đường, có chút không quá an phận, ở ghế trên xoay ngang xoay ngửa, nhìn xung quanh, vẻ mặt có chút lo sợ.

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng đứng sau lưng hắn, cười cười không nói gì, cười lại động tới vết thương trên mặt, cau mày rên khẽ một tiếng, tiếp theo lại cười.

Tần Kham nhìn thấy, thở dài trong lòng, thái giám không phải chỉ

cắt bên dưới là làm được tốt, lúc nào cũng phải cười với chủ tử, khi cao hứng cười, khi khó chịu cũng cười, phải cười thật tươi, thật rạng rỡ, cười để chủ tử nhìn thuận mắt. Cho dù bị chủ tử vừa đánh vừa mắng, vẫn phải cười to nói đánh hay mắng hay.

Đây là một đám người vừa đáng thương vừa đáng buồn, vì sinh tồn không thể không biến mình thành đồ đê tiện, để sống được tốt hơn, bọn họ còn phải cố gắng để mình cười thật ngọt thật tươi.

Tần Kham nhìn bộ dạng ngồi không được yên của Chu Hậu Chiếu, không khỏi mỉm cười chắp tay: "Không biết điện hạ hôm nay quang lâm hàn xá..."

Chu Hậu Chiếu khoát tay với Tần Kham: "Ngươi đừng đứng, ngồi xuống đi, ta ngẩng cổ nhìn ngươi mệt lắm ngươi có biết hay không?"

Tần Kham cười cười. Ngồi xuống ghế thái sư cạnh hắn.

Hạ nhân dâng, Chu Hậu Chiếu dí mũi vào sát chén trà ngửi ngửi, lại bĩu môi: "Trà gì thế, ngày mai ta bảo Đại Dụng mang hai cân trà cống cho ngươi, trong đông cung của ta có nhiều lắm."

"Đa tạ điện hạ ban thưởng."

Chu Hậu Chiếu cười hì hì nhìn hắn: "Ừ, rất nhã nhặn, nho nhã lễ độ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bộ dạng quan văn tiêu chuẩn. Nếu không phải ta hiểu người là người thế nào, thì sẽ không lai vãng với hạng người như ngươi rồi."

Lời này khó vuốt đuôi, Tần Kham xấu hổ sờ sờ mũi. Không nói gì.

Chu Hậu Chiếu chân bắt chéo, rướn người về phía hắn, nói: "Mấy ngày trước đây nghe nói một nhóm tặc nhân đại náo kinh sư, muốn giết Mã thượng thư, về sau ngươi dẫn ngbawts họ, bắt thế nào, giết người rốt cuộc là tư vị gì?"

Trong mắt Chu Hậu Chiếu lộ ra vẻ cấp thiết, hắn hình như có một loại cảm giác hứng thú với thứ có liên quan tới vũ lực. Đặc biệt là tác chiến quân, truy bắt tặc nhân, cứ nói tới là hưng phấn không thôi.

Tần Kham cười rất ôn hòa, quả nhiên là khiếu của Võ hoàng đế, đáng tiếc bị một đám quan văn bức cho văn không thành võ chẳng xong.

Hiện giờ mình dùng thân phận của người xuyên qua phụ tá hắn. Chính Đức hoàng đế liệu có còn là Chính Đức hoàng đế trong sách sử kia nữa không?

"Điện hạ, quá trình truy bắt đám tặc nhân này rất mạo hiểm, thần nguyện kể lại cho điện hạ nghe."

"Nói mau nói mau, ta hôm nay đến nhà ngươi tìm ngươi, chính là muốn nghe chuyện này." Chu Hậu Chiếu gấp tới không thể chờ.

Tần Kham vì thế kể lại quá trình truy bắt Lý Sùng, Bao gồm cả những lời mà Lý Sùng đã nói trước đó, hắn kể lại không sót một chữ.

Chu Hậu Chiếu lúc ban đầu nghe còn hứng trí bừng bừng, cho tới cuối cùng, vẻ mặt hắn dần dần trở nên ngưng trọng, thậm chí mang theo mấy phần tức giận.

"Ngươi... Ngươi nói bậy! Biên quân Đại Minh ta chống lại Thát tử phía bắc hơn trăm năm, chưa từng có sơ xót lớn, sao có thể thối nát đến mức như vậy?" Chu Hậu Chiếu chỉ vào Tần Kham cả giận nói.

Tần Kham cười khổ: "Điện hạ, thần chỉ là một người kể chuyện, những lời này là Lý Sùng nói, lúc ấy ở đó có Mã thượng thư, còn có vô số Giáo úy và các phiên tử Hán Vệ đều nghe thấy, thần không dám nói dối một câu."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Vậy chính là tặc tử Lý Sùng kia nói bậy!"

"Vâng, nhất định là Lý Sùng đó nói bậy."

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu âm tình bất định, hắn tuy rằng chỉ là đứa trẻ mười lăm tuổi, nhưng mà dù sao cũng nhận sự giáo dục của đế vương nhiều năm, tương lai giang sơn Đại Minh này đều là của hắn, hắn không thể không để ở trong lòng.

Tiền đường im lặng hồi lâu, khi Chu Hậu Chiếu lại mở miệng thì thanh âm nhỏ đi rất nhiều: "Tần Kham, ngươi là võ quan, ngươi nói cho ta biết, chẳng lẽ vệ sở Đại Minh ta thật sự thối nát đến mức như vậy sao?"

Tần Kham cười khổ: "Thần chưa tới vệ sở biên quân, không dám vọng ngôn."

Chu Hậu Chiếu cúi đầu trầm mặc, sau hồi lâu thì ngẩng đầu, trên khuôn mặt non nớt là một mảng kiên định: "Ta nhất định phải tới biên quan xem thử, lúc sinh thời, ta nhất định phải chính mắt nhìn biên quân Đại Minh một lần, xem những gì những gì Lý Sùng nói là thật hay giả, ta còn muốn tự mình chỉ huy biên quân, đánh vài trận với đám Thát tử phạm cương cảnh ta hơn trăm năm nay, để cho chúng biết Chu Hậu Chiếu ta không phải dễ chọc."

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng quýnh lên, cuống quít khuyên nhủ: "Điện hạ, không được, thiên kim chi tử, phải thật giữ gìn, điện hạ là thiên tử tương lai của Đại Minh, sao có thể dấn thân vào mạo hiểm."

Tần Kham không nói gì, cúi đầu nhìn gạch dưới chân, khóe miệng lại lặng lẽ phác ra một nụ cười.

Hắn biết, hắn đã châm ngòi hùng tâm vạn trượng của thiếu niên trước mắt này rồi.

Chu Hậu Chiếu không tới Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng, quay đầu hỏi Tần Kham: "Lý Sùng kia đâu? Ta muốn gặp hắn."

Lý Sùng sớm bị chém đầu thị chúng rồi, đi đâu mà gặp?

Tần Kham thở dài, hạ giọng nói vài câu vào tai Chu Hậu Chiếu.

Thật lâu sau, Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên lườm: "Cái gì gọi là 'ngẫu nhiên chém chết hắn'?"

Chương 133: Phong cảnh duy nhất

Muốn đông cung Thái tử an phận ngồi trên ghế so với giết hắn còn khó chịu hơn

Tần Kham đời trước chỉ biết Chu Hậu Chiếu có đức hạnh gì, vì thế mỉm cười dẫn Chu Hậu Chiếu đi thăm trạch viện mới của hắn, không biết nam nhân khác của Đại Minh có thói quen này hay không, dù sao Tần Kham rất thích dẫn người ta đi ngắm trạch viện của mình, có lẽ là tật xấu đến từ kiếp trước, hắn luôn cảm thấy để khách nhân tán thưởng nhà của hắn là một loại khẳng định đối với năng lực và thẩm mỹ quan của hắn.

Đáng tiếc Chu Hậu Chiếu không thông đạo lí đối nhân xử thế, hắn không hiểu khi đi thăm nhà của người khác cho dù rất khinh thường thì ít nhất ngoài miệng cũng nên nói mấy câu tán thưởng khẩu thị tâm phi, để chủ nhân trong lòng khoái trá một chút, không đến mức để chủ nhân sinh ra xung động muốn tát hắn.

Bắt đầu từ tiền viện, vẻ mặt khinh thường của Chu Hậu Chiếu chưa từng biến mất, lải nhải chỗ này không tốt chỗ kia không đẹp, khiến Tần Kham thực sự cảm thấy dẫn nàng ta đi thăm nhà mình đúng là một sai lầm, người ta là đông cung Thái tử, có cảnh gì là chưa thấy qua?

Cho tới cuối cùng Tần Kham ra lệnh cho hạ nhân mang kem tới, cuối cùng cũng làm Chu Hậu Chiếu cảm thấy mới lạ, vì thế ăn rất vui vẻ, lúc này mới bịt được cái miệng bới móc của hắn.

Đi ngang qua cửa ánh trăng nội viện, vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu rõ ràng mang theo mấy phần kinh sợ: "Tần Kham, phu nhân nhà ngươi liệu có từ bên trong chạy ra không?"

Tần Kham lại có một loại xung động muốn tát hắn.

Tính cách ngay thẳng là tốt, nhưng dùng loại ngữ khí như "trong nhà có chó dữ" để nhắc tới lão bà nhà người khác thì thực sự có

chút đáng đánh.

Vừa hay, Tần Kham dù dẫn hắn đi thăm nội viện thì Chu Hậu Chiếu khẳng định cũng không dám vào, đối với hắn mà nói, nội viện Tần gia có một loại sinh vật rất đáng sợ, người sống chớ tới gần.

Không thể không nói. Bộ dạng liếm kem của Chu Hậu Chiếu không bằng Liên Nguyệt Liên Tinh, hắn vừa mút kem vừa nói: "Tần Kham, ý tưởng xấu xa của ngươi rất nhiều, giúp ta nghĩ biện pháp đi..."

" Biện pháp gì?"

Chu Hậu Chiếu dừng một chút, khuôn mặt nổi lên nét buồn, ngay cả kem cũng đều ăn không vô nữa.

"Gần đây tính tình của phụ hoàng không được tốt, số lần giáo huấn ta càng lúc càng nhiều. Ngay cả ba vị Đại học sĩ cũng rất không hài lòng với nghiệp học của ta, còn cả các ngự sử nữa, thật không hiểu bọn họ rốt cuộc muốn ta biến thành người như thế nào. Giống như cả ngày không có việc gì làm, dùng đôi mắt nhìn chằm chằm vào ta, ngôn hành của ta hơi có sai lầm. Bọn họ dâng sớ như phô thiên cái địa đưa vào nội các và trong cung, lúc trước phụ hoàng rất ít khi coi trọng những sớ này, nhưng hiện tại thì ba ngày hai lượt mắng ta vài cậu không ra gì..."

Chu Hậu Chiếu nói xong thì trong mắt nổi lên lệ quang, vẻ mặt rất ủy khuất: "Ta không phải là chỉ thích chơi một chút thôi sao? Nhưng đâu có hại ai, vì sao mà mọi người đều nhìn ta không vừa mắt?"

Tần Kham không biết nói gì để đáp lại, đứa trẻ đáng thương, hắn vẫn chưa biết tương lai trọng trách trên vai mình nặng thế nào, tư vị gian nan của một người trên lưng gánh cả một tòa giang sơn, hắn hiện tại nhất định là chưa tưởng tượng được.

"Tần Kham, ngươi nói một chút đi. Người khác thì cũng thôi, dù sao từ từ nhỏ nghe lời lải nhải của bọn họ mà lớn lên, nhưng phụ hoàng vẫn luôn rất yêu ta, vì sao hiện tại ngay cả ông ta cũng bất mãn đối với ta? Ta có phải thật sự khiến rất nhiều người thất vọng

hay không?"

Tần Kham lắc đầu.

Hoằng Trì đế vì sao bắt đầu răn dạy Chu Hậu Chiếu, Tần Kham trong lòng đại khái đã hiểu mấy phần.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hoàng đế Hoằng Trị chắc chỉ sống được thêm nửa năm, hiện tại tình trạng sức khỏe của hắn tất nhiên không tốt, thân thể ngày càng lụn bại, mà người thừa kế ngôi vị hoàng đế duy nhất trong tương lai lại vẫn là một đứa nhỏ ham chơi, tính tình hoang đường, Hoằng Trì đế anh minh cho tới bây giờ cuối cùng cũng bắt đầu sốt ruột rồi.

Một cây độc đinh trong ngàn khoảnh đất. Cây độc đinh này càng lớn càng vẹo, Hoằng Trị có thể không gấp sao?

Chu Hậu Chiếu tuổi còn nhỏ, hắn không hiểu tâm tư của phụ thân, cũng không hiểu tâm tư của các đại thần, hắn lại càng không biết tương lai mình phải gánh vác trách nhiệm nhiều như thế nào, loại trách nhiệm này không phải ngồi trong hoàng cung phê mấy bản tấu là có thể giải quyết.

Duy nhất đáng để cao hứng là, Chu Hậu Chiếu có thể nói những bí mật trong cung này cho hắn, cũng xin chủ ý của hắn, chứng tỏ vị thiên tử Đại Minh tương lai này trong lòng cuối cùng cũng có một chỗ nho nhỏ cho Tần Kham.

Đây là một chuyện tốt.

Từ cổ tới giờ người có thể bị được hoàng đế nhớ ở trong lòng, bình thường mà nói có hai loại kết cục, một là bị hoàng đế giết, hai là thăng chức rất nhanh, Tần Kham chắc thuộc về loại sau.

"Tần Kham, ta biết ngươi một bụng đầy ý tưởng xấu, mau giúp ta nghĩ biện pháp đi, làm thế nào để phụ hoàng và các Đại học sĩ tính tình dịu đi, đừng cứ nhìn thấy ta là không vừa mắt, rất khiến cho người ta khó chịu."

Đây rõ ràng là làm khó người ta, tính tình của người ta không thể bị ngoại nhân thay đổi, Tần Kham lại không dám kẹp cổ Hoằng Trì đế bắt hắn uống vắc-xin phòng bệnh dại.

"Điện hạ, hoàng thượng và các Đại học sĩ ký thác kỳ vọng đối với ngươi quá sâu, ngươi là hoàng đế Đại Minh tương lai, lời nói của thần xin đi quá giới hạn, điện hạ nếu không muốn để họ thất vọng thì ít nhiều cũng nên nghe theo họ, nghiêm túc học hành hơn mới phải." Tần Kham thở dài.

Chu Hậu Chiếu lườm hắn: "Ngay cả ngươi cũng nói như vậy? Vì sao bên cạnh ta ai cũng khuyên ta làm đứa trẻ nghe lời? Đứa trẻ ngoan nhất định phải đọc nhiều sách ư? Đứa trẻ ngoan thì nhất định có thể cai trị tốt giang sơn Đại Minh ư? Tần hoàng Hán võ, Đường tông Tống tổ, anh chủ một đời, chẳng lẽ bọn họ từ nhỏ đều là đứa trẻ ngoan? Chẳng lẽ bọn họ từ nhỏ đã đọc nhiều sách? Ta không biết bọn họ rốt cuộc là lớn lên như thế nào, nhưng ta biết những tên gia hỏa trong triều đình từ từ nhỏ đã đọc sách rất lợi hại, kỳ thật ai nấy đều là con mọt sách, vừa chua lại vừa nát, ngoan cố, ta vừa thấy bọn họ liền cảm thấy chán ghét, nếu muốn ta biến thành đức hạnh như bọn họ, ta thà làm một thôn phu thô bỉ một chữ cũng chẳng biết cho xong!"

Chu Hậu Chiếu càng nói càng kích động, cuối cùng đứng lên, khuôn mặt đỏ bừng, quyền đầu nắm chặt, giống như trong lồng ngực đang có một cỗ khí uất hận đang sôi sục.

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng bị chấn trụ, Tần Kham cũng bị chấn trụ, trong lịch sử chỉ có một Chu Hậu Chiếu, hắn là độc nhất vô nhị, hoang đường cũng được, đấu tranh cũng được, hắn chung quy là Chính Đức hoàng đế, trong mấy ngàn năm lịch sử nặng nề đầy áp lực, hắn là một phong cảnh chói mắt duy nhất.

Tiền đường yên tĩnh hồi lâu, Tần Kham mới từ từ phá vỡ trầm mặc.

" Giải thích của Điện hạ làm thần bội phục vạn phần, có điều xin điện hạ thứ cho thần nói thẳng..."

"Muốn nói gì thì nói đi."

"Có gan thì ngươi đến trước mặt bệ hạ nói lại những lời này thử xem?"

Thân hình cao ngất của Chu Hậu Chiếu lập tức giống như một quả

bóng bị châm kim, thoáng cái đã xẹp xuống.

"Ta nếu có gan này thì cần gì tìm ngươi hỏi chủ ý?"

"Điện hạ, thần cũng là người đọc sách, hơn nữa là người đọc sách thừa hành quân tử chi đạo, thần không dám ra chủ ý cho đông cung, nghiêm túc dốc lòng cầu học mới là vương đạo, điện hạ à..."

Chu Hậu Chiếu lườm hắn, mím môi không nói gì, ánh mắt đó rất bất thiện, Tần Kham minh bạch, đó là ánh mắt tràn ngập khinh bỉ.

"Được rồi, thần liều chết ra chủ ý cho điện hạ vậy..."

Chu Hậu Chiếu mắt sáng rực lên: "Nói mau."

"Điện hạ không thích làm trẻ con ngoan, chẳng lẽ không biết giả vờ làm trẻ con ngoan à?" Làm trẻ con tốt và giả vờ làm trẻ con tốt là hai chuyện khác nhau.làm trẻ con tốt cần nghị lực, giả vờ làm trẻ con tốt cần hành động.

Tần Kham kiếp trước khi đọc sách sử, đọc tới đoạn về Chính Đức hoàng đế thì luôn bóp cổ tay thở dài vì hắn, hắn tổng kết một giáo huấn nhân sinh rất trọng yếu cho Chu Hậu Chiếu. Chu Hậu Chiếu sở dĩ bị các quan văn mắng cả đời, bị đời sau mắng mấy trăm năm, thất bại lớn nhất ở chỗ hắn không biết giả vờ.

Làm theo ý mình không có gì không tốt, theo đuổi cá tính là ý nghĩa nhân sinh nên có, sống giống như dây chuyền sản xuất thủy sản mới là bi ai lớn nhất của nhân sinh, chỉ tiếc sống quá ngay thẳng thì chung quy cũng khiến dây chuyền sản xuất sản phẩm này nhìn không vừa mắt, Chu Hậu Chiếu cả đời sống rất mệt, bởi vì hắn không chịu phủ lên một cái áo ngoài mà các quan văn thích nhìn, có lẽ hắn khinh thường không thèm mặc, có lẽ tâm lý phản nghịch của hắn khiến hắn không muốn mặc, hắn khi còn sống thiếu một bằng hữu nhắc nhở hắn, sau khi khoác lên cái áo ngoài mà các quan văn thích nhìn, hắn sẽ phát hiện mình khi còn sống sẽ sống thoải mái hơn rất nhiều, qua cái lớp áo ngoài này, xen trong đám người cả nghìn diện mạo tính cách khác nhau, hắn sẽ nhìn thấy rất nhiều thứ thú vị.

Thật sự nên học ưu điểm của các quan văn, bất luận muốn làm

chuyện gì, khi ngươi chiếm được điểm cao đạo đức và đại nghĩa trước người khác, việc định làm sẽ thành công hơn một nửa rồi.

Chu Hậu Chiếu mới mười lăm tuổi, hắn không hiểu đạo lý này, hoặc là, hắn bỏ thời gian cả đời làm những đấu tranh vô vị, đến chết cũng không học được làm thể nào để mình sống khiến người ngoài nhìn thuận mắt.

Tần Kham cảm thấy vận khí của Chu Hậu Chiếu rất không tồi, hắn hắn gặp được mình, một người có vẻ như là quân tử, chắc mộ Chu gia phải bốc khói, khiến Chu gia gặp được ngọn hải đăng trong nhân sinh của hắn. Chu Hậu Chiếu nếu như còn có chút lương tâm thì thật sự nên chuẩn bị tam sinh lục súc chạy tới dập dầu trước lăng mộ Chu Nguyên Chương mấy cái để cảm ơn.

"Vì sao phải giả vờ làm trẻ ngoan?" Chu Hậu Chiếu rất bất mãn lườm Tần Kham, hắn không thích dối trá, ghét những thứ giả dối, giả vờ làm trẻ ngoan hắn sẽ cảm thấy rất mệt.

Tần Kham thở dài, Chu Hậu Chiếu không hiểu, sống quá ngay thẳng mới là chuyện mệt nhất của nhân sinh.

Giảng những đạo lý này với hắn hắn sẽ không hiểu. Chỉ có để hắn thấy được lợi ích, hắn mới có thể phát hiện ra sự diệu dụng của dối trá.

Chương 134: Đông cung thánh nhân

" Điện hạ đã gây họa bao giờ chưa?"

Chu Hậu Chiếu bĩu môi: "Lời này quá khiêm hư rồi, ta đến bây giờ vẫn là gây họa không ngừng."

" Sau khi Điện hạ gây họa thì bị ai mắng chưa?"

"Đương nhiên. Phụ hoàng quở trách, các Đại học sĩ cũng tức giận đến giậm chân."

"Điện hạ có nghĩ tới hay không, nếu ngươi gây họa. Trước kia người khác phát hiện lập tức đưa lên một kiện lễ vật hiếu kính phụ hoàng, tự tay dâng một chén trà nóng cho các Đại học sĩ, ngươi nghĩ xem, bọn họ còn nỡ mắng ngươi không?"

Chu Hậu Chiếu ngây ra, vẻ mặt dần dần trở nên ảo não.

Tần Kham thầm than, đứa trẻ đáng thương, sống đến mười lăm tuổi rồi vẫn chưa biết lấy lòng, từ nhỏ đến lớn bị mắng oan mười lăm năm, hắn hiện tại nhất định có một loại xung động như gặp trở ngại.

Tần Kham thở dài: "Điện hạ, đây là diệu dụng của giả vờ làm trẻ ngoan. Ngươi đã hiểu chưa?"

"Đã hiểu, nhưng, ta giả vờ thế nào?"

"Khi các Đại học sĩ có mặt, không ngại giả vờ giả vịt, cầm lấy sách vở rung đùi đắc ý đọc vài câu..." Tần Kham cười nói: "Điện hạ đừng thấy phiền. Làm bộ một lúc, nhưng thoải mái cả đời."

"Như vậy có thể sao?"

"Nếu điện hạ thỉnh thoảng có thể niệm ra vài câu kinh điển ngay cả các Đại học sĩ cũng nghẹn họng nhìn trân trối, tin rằng họ sẽ coi ngươi là thần, từ nay về sau xấu hổ không dám giáo huấn ngươi

nữa."

"Ta lấy đâu ra những câu kinh điển?"

Tần Kham mỉm cười, Chu Hậu Chiếu không có, nhưng hắn có.

Cách làm cũ, đội danh đầu cho Chu Hậu Chiếu, Tần Kham hắn thì trốn ở đằng sau, lặng lẽ thu hoạch lợi ích, chỗ tốt này so với bạc thì trọng yếu hơn nhiều.

Thái tử Chu gia Đơn thuần đáng yêu bất hạnh kết giao nhầm với kẻ gian, tính cách đang càng lúc càng hướng về phía không thể đoán được, liệt tổ liệt tông Chu gia liệu có tức giận đến mức từ trong quan tài đạp nắp chui ra không?

Chuyến đi này của Chu Hậu Chiếu tới Tần gia trừ khi vào cửa đã phải trả giá đắt, nhưng thu hoạch lại khá phong phú, ít nhất khi hắn rời khỏi nụ cười rất sáng sủa, phối hợp với vết thương bị Đỗ Yên đánh, giống như bị đánh thực sự rất sướng.

"Tần Kham khi tiễn bản cung có thể chuyên tâm một chút hay không? Cứ nhìn lên trời là có ý gì?"

"Thần đang lo bị trời giáng thần lôi đánh chết..."

Xuân phường Đông cung.

Sau khi kết thúc tảo triều, Đại học sĩ Lưu Kiện sải chân từ điện Văn Hoa hoàng cung tới đông cung dạy Thái tử đọc sách.

Đây là một công tác đau đầu nhất của hắn, dạy Thái tử so với xử lý một trăm chính vụ quốc sự còn đau đầu hơn, vừa nghĩ tới bộ dạng bất hảo không chịu nổi của Thái tử điện hạ khi đọc sách, Lưu Kiện không nhịn được có một loại xung động muốn quay đầu rời đi.

Đáng tiếc y là Đại học sĩ, thân mang trọng trách dạy Thái tử, giang sơn Đại Minh tương lai chỉ có thể do vị Thái tử còn trẻ này kế thừa, y có trách nhiệm để vị Thái tử này học có sở thành, biết lễ nghi, biết liêm sỉ, lòng mang thánh nhân, dùng tấm lòng thương xót lo chuyện thiên hạ, thống trị dân, nếu không đó là sự thất trách của các học sĩ nội các, bị con dân Đại Minh thiên thu muôn đời

thóa mạ.

Nghĩ đến đây, Lưu Kiện thở dài, lấy lại tinh thần, chậm rãi bước vào phòng học.

Thái tử Chu Hậu Chiếu mặc y phục hàng ngày màu đen, ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi thõng tay, Lưu Kiện vừa vào cửa liền thất thần.

Bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi chưa thấy qua bộ dạng đứng đắn như vậy của Thái tử!

Trong lòng Lưu Kiện kích động không thôi, nước mắt ngân ngấn, kích động tới không kềm chế được. Chuyện có biến, thằng nhóc con này hôm nay muốn giở trò gì đây?

Kích động thì kích động, Lưu Đại học sĩ nhiều năm trải qua sóng gió không phải vô ích, lòng cảnh giác càng mãnh liệt hơn, nhưng bất động thanh sắc gật gật đầu với Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu đứng lên, cung kính vái chào Lưu Kiện, lễ nghi nho gia tiêu chuẩn: "Đệ tử Hậu Chiếu, bái kiến Lưu tiên sinh."

Hắn gọi ta là tiên sinh.

Lưu Kiện cảm động tới lệ già chảy xuống, cảm giác hạnh phúc tới mê muội làm hắn thân hình y có chút lay động, bao nhiêu năm rồi chưa từng nghe qua Thái tử điện hạ gọi y là tiên sinh, hôm nay khác thường như vậy, thằng nhóc này tính lật trời à?

"Điện hạ miễn lễ, lão thần dạy điện hạ học thánh nhân. Để điện hạ ngày sau cùng thiên hạ Trúc Cơ bồi nguyên, mong rằng điện hạ dốc lòng cầu học, chớ phụ sở vọng của bệ hạ, chớ phụ sở vọng của thiên hạ."

"Vâng, vất vả cho Lưu tiên sinh rồi." Chu Hậu Chiếu vẻ mặt nghiêm túc thi lễ.

Lưu Kiện lau nước mắt, ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, bình phục kinh đào hãi lãng trong nội tâm. Sau đó đi tới chỗ ngồi của mình, trước khi ngồi xuống, Lưu Kiện hoài nghi nhìn cái ghế thuộc về mình, vươn chân đá thử vào bàn, thấy ghế bình thường.

"Không lắp cơ quan hại ta... Hắn rốt cuộc mai phục âm mưu nào chờ lão phu đây?" Lưu Kiện càng lúc càng lo âu.

Thấp thỏm ngồi xuống, Lưu Kiện vuốt râu vừa định bắt đầu giảng bài thì Chu Hậu Chiếu lại tự tay bưng tới một chén trà nóng cho y.

"Tiên sinh giảng bài vất vả, đệ tử dâng trà xanh để ngài dùng cho trơn giọng."

Mí mắt Lưu Kiện giật giật, tôi rồi, cuối cùng cũng tới rồi, trong chén trà này tất nhiên hơn phân nửa bỏ thuốc xổ muốn làm lão phu xấu mặt.

"Cám ơn sự lo lắng của điện hạ, lão thần không khát."

Chu Hậu Chiếu cũng không miễn cưỡng, cười nhạt, sai người cầm một chén không tới, từ trong chén trà nóng chia ra một nửa rồi uống cạn.

Lưu Kiện lại ngây dại.

Sau khi Phòng học trầm mặc một lúc, Lưu Kiện bi thương thở dài: "Điện hạ, giết người chỉ là một cái gật đầu, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Chu Hậu Chiếu cười ngọt ngào với y: "Đệ tử ngồi ở đây đương nhiên là muốn đọc sách thánh hiền, bằng không thì còn có thể làm gì nữa?"

Lưu Kiện buồn bã nói: "Điện hạ. Lão thần đã già rồi, không chịu nổi kinh hãi, ngài hay là cứ thẳng thắn đi."

Chu Hậu Chiếu nháy mắt mấy cái, trong đầu hiện lên cảnh Tần Kham hôm qua ở thư phòng Tần gia trịnh trọng nhắc nhở hắn: "Điện hạ, Thái căn đàm này thần chỉ nhớ được số ít, trong đó có rất nhiều chỗ không trọn vẹn. Nhưng bên trong đều là châu ngọc, tuyệt không thể tả, để chú thích lời thánh nhân ngàn năm thông tục dễ hiểu, điện hạ bằng những cái này đã đủ để ứng phó với mấy vị lão sư dạy ngươi rồi, thỉnh thoảng lấy ra một câu hai câu, nhất định có thể khiến chư vị học sĩ có cái nhìn khác về ngươi, nhưng nhớ rõ không thể lấy ra toàn bộ, nếu không thì vở diễn này sẽ không diễn nổi nữa."

Chu Hậu Chiếu chép chép miệng, nếu muốn trụ những học sĩ này, để họ từ nay về sau không lải nhải oán trách về nghiệp học của ta nữa, lấy ra toàn bộ chẳng phải là tốt hơn à?

Quay đầu đánh mắt ra hiệu cho Cốc Đại Dụng, Cốc Đại Dụng vội vàng đưa giấy viết bản thảo đầy chữ ra.

Chu Hậu Chiếu cười nói với Lưu Kiện: "Lưu tiên sinh, đệ tử ngu dốt, sách thánh hiền đọc cái hiểu cái không, mấy năm nay do thấy lời thánh nhân quá mức thâm ảo phức tạp, khó có thể giáo hóa thiên hạ, đệ tử bất tài, viết một phần bản thảo, chú thích thông tục lời thánh nhân, tiên sinh nếu không chê thì xin ngài phê bình một chút."

Lưu Kiện khiếp sợ nhìn Chu Hậu Chiếu, vội vàng nhận bản thảo từ tay hắn, nhìn kỹ từng câu từng chữ.

Lưu Kiện hai mắt trợn lên, hít một hơi lạnh, bất tri bất giác, tự giật đứt mấy sợi râu dưới cằm.

Thở ra một hơi thật sâu, vẻ mặt Lưu Kiện trở nên ngưng trọng, giơ bản thảo hỏi với vẻ kính nể: "Thái tử điện hạ, đây là sáng tác của ngươi?"

"Đương nhiên, ngày đêm đăm chiêu, mấy năm mới thành." Da mặt của Chu Hậu Chiếu hiển nhiên có xu thế lấy Tần Kham làm chuẩn.

Lưu Kiện trong lòng dần tức giận, Thái tử đọc sách mấy năm nay là loại hàng gì, hắn so với cha của Thái tử còn minh bạch hơn, nửa cái thùng mực lắc lư như hắn, có thể chỉ ra những ngôn luận có thể kinh thế hơn cả thánh nhân như vậy ư?

Là ai đang mê hoặc Thái tử? Người đó là muốn giúp hắn ha là hại hắn?

Sắc mặt Lưu Kiện dần dần trở nên khó coi, cúi đầu cẩn thận lại đọc vài câu, trong lòng càng trầm trọng.

Mấy trang bản thảo, mấy câu chú ngữ ít ỏi, mỗi một câu lại đầy áo nghĩa của thánh nhân, Lưu Kiện để tay lên ngực tự hỏi, cho dù là ba vị Đại học sĩ nội các đối với nghiên cứu Khổng Mạnh có trình độ rất cao, nhưng cũng chỉ bằng một phần mười bản thảo này,

Không ngờ bên cạnh Thái tử lại có một vị cao nhân ẩn sĩ thâm tàng bất lộ, người này rốt cuộc là ai?

Lưu Kiện Nhìn quen sóng gió bất động thanh sắc thu hồi bản thảo, sau đó phân phó Chu Hậu Chiếu tự đọc thi thư, mà y thì chậm rãi ra khỏi xuân phường, vừa ra khỏi cửa liền chạy như điên tới điện Văn Hoa hoàng cung.

Trong Điện Văn Hoa, Hoằng Trì đế đang đánh cờ với Lý Đông Dương, mượn việc này để hòa hoãn tâm thần, mỗi khi khi xử lý quốc sự quá mệt, Hoằng Trì đế sẽ gọi một vị Đại học sĩ nội các tới chơi cờ, chơi một ván xong lại tiếp tục xử lý quốc sự.

Đang lúc chậm rãi hạ cờ với Lý Đông Dương thì ngoài điện lại truyền đến tiếng hét hổn hển của Lưu Kiện.

"Bệ hạ không tốt rồi, Thái tử điện hạ thành thánh nhân rồi!"

Chương 135: nghiêm chỉ tra rõ

Trong Điện Văn Hoa, Hoằng Trì đế nhíu mày, lẩm bẩm đọc từng câu từng chữ trong Thái căn đàm của tiểu thánh nhân Chu Hậu Chiếu mới viết.

"Mời một trăm người vui, không bằng hóa giản ân oán của một người: Mong vinh trăm ngàn chuyệ, không bằng miễn xấu một chuyện."

Hoằng Trì đế mày nhíu càng lúc càng sâu, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi giống như Lưu Kiện.

Cho đến khi đọc câu "Khương nữ bất thượng duyên hoa, tự sơ mai chi ánh đạm nguyệt; thiện sư bất lạc không tịch, nhược bích chiểu chi thổ thanh liên." Hoằng Trì đế cuối cùng cũng hung hăng ném bản thảo lên bàn, cả giận nói: "Thằng nhóc này thật quá đáng! Đây là một đứa trẻ con mười lăm tuổi có thể viết ra à? Coi trẫm và chư vị tiên sinh là kẻ ngốc hết ư?"

Lý Đông Dương từ trên bàn tiếp lấy bản thảo, cẩn thận đọc một lần, càng đọc thần sắc càng khiếp sợ, tiếp theo thì cười chua sót: "Nếu đây thật sự là Thái tử viết, chúc mừng bệ hạ có một đứa con rồng được thánh nhân tác thế, Túc Kham cảm thấy rất an ủi."

Hoằng Trì đế lườm hắn một cái, nói: "Tây Nhai tiên sinh (Tự của Lý Đông Dương) sao lại nói móc trẫm? Nhi tử của trẫm có mấy cân mấy lạng, chẳng lẽ trẫm và các ngươi không rõ sao?"

Lý Đông Dương cười cười, cúi đầu nhìn bản thảo, lắc đầu thở dài: "Bất luận tác giả là ai, chỉ luận sự sâu sắc và rộng lượng đối với nhân tình thế sự, lão thần này đã không bằng một phần vạn, hổ thẹn."

Trong điện hai Đại học sĩ còn lại là Lưu Kiện và Tạ Thiên cũng lắc đầu cười khổ, lĩnh ngộ của Đại học sĩ đương triều đối với sách thánh hiền và văn vẻ đạo đức tất nhiên vượt qua người đọc sách bình thường rất nhiều, bằng không lấy gì để người đọc sách trong thiên hạ kính phục, lấy gì để gánh cái danh xưng "Học sĩ"? Nhưng

mà Thái căn đàm này không biết là sáng tác của người nào, lại đẩy bọn họ ra mấy con phố, có thể đem đạo lý của thánh hiền dùng thủ pháp thông tục viết, hơn nữa câu đối tinh tế, dàn ý cao xa, ý cảnh thông tục nhưng không mất đi vẻ tao nhã, văn tự như vậy, ba vị Đại học sĩ để tay lên ngực tự hỏi cũng không viết ra được.

Khâm phục thì khâm phục, nhưng sắc mặt của Hoằng Trì đế và ba vị Đại học sĩ lại hết sức ngưng trọng.

Bọn họ là nhân vật chính trị, không phải người đọc sách thuần túy, chấp chưởng quyền bính thiên hạ Đại Minh, có một số việc không thể không nghĩ sâu xa một chút.

Tác giả này rốt cuộc là ai? Hắn đưa bà is cho Thái tử điện hạ là có mục đích gì? Rõ ràng là một tác phẩm xuất sắc có thể lưu danh thiên cổ, lại hào phóng để Thái tử đóng tên, là muốn mượn thứ này để được sủng ái, hay là ý đồ mê hoặc đông cung, mong ngày tiến thân?

Thiên gia không có việc tư, đông cung không phải việc nhỏ, Hoằng Trì đế và các Đại học sĩ không thể không nghiêm túc đối đãi.

Hoằng Trì đế nghiêm mặt vỗ long án: "Điều tra! lệnh Hán Vệ tra cho trẫm, nhất định phải điều tra ra người này! Trẫm phải biết ý đồ tiếp cận Thái tử của hắn là gì!"

Long nhan tức giận, nội các xôi xao, cấm cung Hán Vệ xuất động hết, bắt đầu điều tra tất cả nhân vật từng xuất hiện bên cạnh Thái tử, tất cả hành động là nhanh chóng nhưng bí mật, việc này trước khi chưa có kết quả thì không thể kinh động tới đông cung Thái tử, đây là ý chỉ của Hoằng Trì đế.

Tần Kham là lão sư tốt, đáng tiếc Chu Hậu Chiếu là đệ tử ngốc.

Chu Hậu Chiếu không biết gì cả, vẫn đắc ý dào dạt không thôi, đắm chìm trong mộng đẹp mình đã thành tiểu thánh nhân mới ra lò của Minh triều tới không thể tự kềm chế.

Tần Kham cũng không hay biết gì, tuy rằng hắn là Cẩm Y vệ Thiên hộ, nhưng Hoằng Trì đế ra lệnh tất cả hành động phải tiến hành bí mật, Tần Kham là cấp bậc Thiên hộ không có tư cách biết.

****

Trong sương phòng chủ nộ viện Tần phủ, lại truyền đến tiếng kinh hô vừa xấu hổ vừa giận dữ của Đỗ Yên, và tiếng cười tà ác trầm thấp của một vị chính nhân quân tử nào đó đang không thể kiềm chế được.

Tần Kham buông Đỗ Yên ra, thần sắc vẫn cười tủm tỉm, giống như đang hồi vị cảm giác mềm mại và co dãn ở cặp mông thơm của nàng ta.

Ừ, mùa đông lạnh đánh bà nương, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Đỗ Yên ôm mông nhảy ra thật xa, vừa thẹn lại vừa giận, oán hận lườm hắn: "Tướng công vì sao lại đánh ta?"

"Bởi vì nàng phạm gia pháp."

" Gia pháp gì?"

"nàng chẳng lẽ quên ngày hôm qua đánh người à?" Tần Kham nghiêm nghị.

Đỗ Yên nghẹn lời: "..."

"Nương tử, vi phu đánh ngươi, ngươi có phục không?"

Đỗ Yên oán hận lườm hắn một cái: "Đăng đồ tử, đừng tưởng ta không biết tâm tư quỷ của ngươi, đánh ta là giả, khinh bạc ta mới là thật."

Tần Kham cười cười thở dài: "Tướng công khinh bạc nương tử, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho dù nàng tới đi nha môn kêu oan cáo trạng cũng không làm gì được ta."

Đỗ Yên cười một tiếng, hai má hồng như ánh nắng chiều, không biết là xấu hổ hay là vui mừng, hay là bị giường ấm trong phòng hun cho đỏ hây hây.

"Hôm qua ba người bị ta đánh, là người quen của tướng công à?"

"Không tính là quá quen."

"Ừ..." Đỗ Yên gật đầu, có chút đăm chiêu: "Thằng nhóc đó thật đáng ghét, nếu tướng công không thân, lần sau thấy hắn, lại đánh hắn thêm một trận."

Tần Kham toát mồ hôi lạnh, rất nghiêm túc nhìn chằm chằm Đỗ Yên: "Nương tử nhớ kỹ, lần sau nhìn thấy đứa bé đó, tốt nhất nên khách khí một chút, không nói tới để nó tự nhiên như ở nhà, nhưng ít nhất cũng đừng để nó gặp phải chuyện gì..."

Đỗ Yên nháy mắt mấy cái: "Hắn là ai?"

"Chạm và hắn một ngón tay cũng khiến chúng ta bị xét nhà diệt tộc..."

Khi Vợ chồng đang trò chuyện việc nhà, quản gia ở ngoài cửa ánh trăng nội viện gọi khẽ: "Lão gia, đứa bé hôm trước bị phu nhân đánh lại tới, đang ở tiền đường chờ, lão gia có gặp không?"

Đỗ Yên nhướn mày, ngửa mặt lên trời cười lạnh hai tiếng, lời cảnh báo vừa rồi của Tần Kham nàng ta đã lập tức ném lên chín tầng mây.

"Tới báo thù à? Ta kiểu gì cũng phải đánh cho cha hắn phải người đầu bạc tiễn người đầu xanh..."

Tần Kham tay mắt lanh lẹ ngăn cản nàng ta lại ngay, nguy hiểm thật, độc đinh ngàn khoảnh của Chu gia thiếu chút nữa thì bị chủ mẫu của Tần gia một cước giẫm chết..."

Chu Hậu Chiếu khẳng định là đứa nhỏ nhớ đòn, lần trước sau khi chịu giáo huấn sâu sắc, lần này đăng môn rõ ràng nhã nhặn hơn rất nhiều, nhất cử nhất động rất theo quy củ, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc bình phong sau triều đường, vẻ mặt lo sợ bất an, tư thế tùy thời trốn chạy.

Tần Kham thi lễ với Chu Hậu Chiếu, nói: "Thái tử điện hạ hôm nay lại quang lâm hàn xá, hàn xá trên dưới như được gội gió xuân..."

"Được rồi được rồi, giả vờ giả vịt cái gì? Trời lại tới nước mũi nổi bong bóng rồi không cần ngươi phải thổi nữa, gió xuân từ đâu tới được?" Chu Hậu Chiếu rất không khách khí ngắt lời hắn, tiếp theo thì mặt mày hớn hở nói: "Tần Kham, biện pháp của ngươi quả thật

không tồi, hôm đó Lưu học sĩ giảng bài cho ta, ta đưa Thái căn đàm ngươi dạy ta cho y xem, Lưu Kiện tròng mắt đăm đăm, mấy ngày liền xuân phường nghỉ học, xem ra đám toan nho này cuối cùng cũng minh bạch học vấn của bản cung quả thực sâu không lường được, bọn họ ngượng không dám tới gặp ta, ha ha..."

Tần Kham tròng mắt cũng lồi ra: "Điện hạ đưa cả bản Thái căn đàm cho Lưu học sĩ xem à?"

Chu Hậu Chiếu thờ ơ đáp: "Đúng rồi, ngươi nói cái gì thỉnh thoảng lấy ra một hai câu, ta cảm thấy rất phiền toái, không bằng một lần đưa hết cho hắn, để lão gia hỏa này rung động thật mạnh một lần cho xong..."

Tần Kham cả người kịch chấn, tay chân lạnh lẽo như sắt, sắc mặt xoạt một cái biến thành trắng bệch.

"Tần Kham, ngươi làm sao vậy?"

Khuôn mặt Tần Kham run run, lẩm bẩm nói: "Điện hạ, thần chỉ sợ không thể trung tâm với chủ..."

"Vì sao?"

"Bởi vì thần bỗng nhiên định dẫn cả nhà đông độ Nhật Bản...."

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên: "Có ý gì?"

"Nói đơn giản, thần muốn chạy trốn..."

Vừa dứt lời, trước cửa Tần phủ bỗng nhiên ùa ra một đoàn quân sĩ, người cầm đầu án kiếm hét lớn: "Cẩm Y vệ Tần Kham Thiên hộ ở đâu? Bệ hạ có chỉ, lệnh cho Tần Kham hoả tốc vào cung diện thánh, không thể chậm trễ!"

Chương 136: Lật thuyền trong cống

Chu Hậu Chiếu tròng mắt lồi ra.

Nhìn một nhóm người ăn mặc như võ sĩ cấm cung trước mặt xuất hiện ở phủ của Tần Kham, tay đặt lên chuôi kiếm đằng đằng sát khí, bộ dạng lai giả bất thiện, có thể khẳng định, phụ hoàng hắn Hoằng Trị cũng không phải mời Tần Kham tiến cung ăn cơm tặng tiền lì xì.

Sắc mặt Tần Kham trắng bệch, vừa rồi biết Chu Hậu Chiếu giao cả bản Thái căn đàm cho Lưu Kiện, hắn lập tức liền việc lớn không tốt, hoàng đế Hoằng Trị và tam lão nội các cho dù tin heo mẹ biết leo cây, cũng tuyệt sẽ không tin một Thái tử bất hảo mười lăm tuổi có thể viết ra văn chương có thể so với lời thánh nhân.

Tần Kham rất rõ ràng phân lượng của Thái căn đàm, đồng thời cũng xem nhẹ sự ngây thơ của Thái tử.

Không sợ đối thủ như thần, lợn đội viên như lợn.

Tần Kham cả ngày đánh hạc chọc mù mắt, lừa người quen rồi cuối cùng cũng bị Thái tử điện hạ cho một vố. Cho dù hắn là vô tình.

Ánh mắt nhìn Chu Hậu Chiếu của Tần Kham không phải không có oán hận, sớm biết vậy thì vừa rồi chẳng cản Đỗ Yên, bất kể hậu quả như thế nào, trút được cục tức này cho sướng đã rồi tính.

"Điện hạ, nói gì đi chứ..." Tần Kham không nhịn được nhắc nhở Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu lấy lại tinh thần, chỉ vào võ sĩ cấm cung cầm đầu quát: "Phụ hoàng gọi Tần Kham tiến cung làm gì?"

Võ sĩ Cầm đầu ôm quyền bẩm báo: "Thái tử điện hạ, đây là ý chỉ của hoàng thượng, thuộc hạ thực sự không biết."

Chu Hậu Chiếu cũng hoảng rồi, hắn không biết Tần Kham làm ra chuyện gì, càng không biết việc này kỳ thật có liên quan tới hắn, chỉ cảm thấy đám người này lai giả bất thiện, bọn họ lai giả bất thiện chứng tỏ phụ hoàng lai giả cũng bất thiện, hắn và Tần Kham cũng tính là bằng hữu, bằng hữu gặp chuyện thì không thể không giúp.

"Tần Kham, ngươi... Muốn ta giúp ngươi làm gì?" Chu Hậu Chiếu vội la lên.

Tần Kham có một loại xung động muốn đánh hắn, rất mãnh liệt: "Điện hạ có thể giúp rất nhiều, hay là giúp ta đông độ Nhật Bản, hoặc là đại táng thật phong quang cho vi thần."

Thở dài, Tần Kham ôn ngôn trấn an Đỗ Yên một phen, sau đó rất nhận mệnh theo võ sĩ tiến cung.

Chu Hậu Chiếu đứng ở cửa nhìn một đám võ sĩ vây quanh Tần Kham đưa lên xe ngựa, nghi hoặc nói: "Phụ hoàng tự dưng tìm Tần Kham làm gì? Chẳng lẽ Tần Kham làm sai chuyện gì, phụ hoàng muốn trách phạt hắn sao?"

Chu Hậu Chiếu đơn thuần. Không có nghĩa là Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng cũng đơn thuần, Tần Kham vì sao bị bệ hạ triệu tiến cung, bọn họ minh bạch nhất, phần Thái căn đàm đó còn là Cốc Đại Dụng tự tay đưa cho Lưu Kiện.

Cốc Đại Dụng cười khổ nói: "Thái tử gia của ta à, chuyện Tần Thiên hộ làm sai không thoát khỏi liên quan tới ngài, Thái căn đàm ngài viết ở chỗ bệ hạ e là lòi đuôi rồi."

Chu Hậu Chiếu ngẩn ra, tiếp theo thì vẻ mặt sợ hãi sợ hãi: "Hả? Thì ra Tần Kham bị triệu vào cung đúng là bị ta làm hại?"

Đỗ Yên đứng cách đại môn không xa vừa hay nghe thấy một câu này, Đỗ Yên lập tức giận tím mặt: "Ngày ấy là ta đánh ngươi. Ngươi nếu muốn báo thù, cứ tìm ta là được, vì sao hại tướng công nhà ta? Cẩu tặc, hôm nay ta phải đánh ngươi."

"Không phải, Tần phu nhân, chuyện này là hiểu lầm. Đại Dụng, Lưu Cẩn, mau, hộ giá! Ta cũng tiến cung. Tần phu nhân, đừng

đánh, a."

Tần Kham lần thứ ba vào cung, tâm tình rất hậm hực.

Lần đầu tiên đánh nhau với Đông Hán, lần thứ hai cãi nhau với Thọ Ninh Hầu, Lần thứ ba là giúp Thái tử gian lận.

Một người khiêm tốn bề ngoài bề ngoài đến bên trong đều tỏa ra khí tức văn nhân, vì sao mỗi lần tiến cung đều giống như kiếp trước gây họa ở trường, bị gọi vào phòng thầy giáo nghe mắng?

Hoàng đế Hoằng Trị thực sự nên tự cảnh tỉnh một chút, xem thủ hạ của xem hắn đều là một đám người gì, già tới không làm được người tốt nữa rồi.

Từ lúc rời khỏi nhà cho tới lúc vào cung. Tần Kham dọc theo đường đi đều đang cân nhắc, hắn đang nghĩ làm thể nào để cho qua chuyện Thái căn đàm, dù sao nếu Hoằng Trì đế cứ chụp cho hắn tội danh Mê hoặc đông cung, hắn chắc không gánh vác nổi, chỉ có thể hết sức sửa hai chữ Mê hoặc thành Giáo dục. Tính chất của Chuyện sẽ xoay chuyển theo phương hướng tích cực.

May mắn Tần Kham đưa cho Chu Hậu Chiếu là một phần Thái căn đàm rất đứng đắn, không kém hơn tứ thư ngũ kinh, cho nên Hoằng Trì đế mới có hứng thú triệu Tần Kham vào cung để giải thích việc này, nếu Tần Kham đưa cho Chu Hậu Chiếu Kim Bình Mai, lúc này đầu hắn chắc đang treo ở cửa thành rồi.

Từ lúc vào kinh tới nay, Tần Kham vẫn luôn cẩn thận, như đi trên băng mỏng, hắn cũng có dã tâm leo lên trên, bởi vì hắn có lý tưởng, hắn cần quyền lực, đồng thời hắn cũng có lòng sợ hãi không được thời đại này dung nạp, cho nên hắn vẫn sống rất nhún nhường, rất không bắt mắt, dùng một loại kỹ xảo để lừa mọi người, hắn không hy vọng bị các quan văn chú ý, càng không hi vọng sự chú ý của người khác đối với hắn là tiêu cực, dưới cái thời đại nhân trị lớn hơn pháp trị này, sự chú ý tiêu cực rất dễ dẫn tới mất mạng.

Đáng tiếc hắn tính sơ xuất một điểm, một diễn viên tốt không nhất định là một sư phụ tốt, khi hắn đang rụt rè thì đông cung Thái tử vừa ra tay đã khiến hắn chìm sâu vào hố.

Vòng qua Càn Thanh cung Càn Thanh cung, Thái Miếu, Thái Xã tắc, hơn mười võ sĩ đưa Tần Kham tới trước cửa điện Văn Hoa, cách cửa một thước thì quỳ một gối xuống tấu: "Thiên hộ Cẩm Y vệ nội thành Tần Kham đã tới."

Thái giám gác cửa giương mắt lướt qua mặt Tần Kham, phất trần vung khẽ rồi, đi vào bẩm báo.

Đợi nửa nén hương, thái giám trong điện mới gân cổ hô: "Bệ hạ tuyên Tần Kham vào."

Tần Kham vừa cất bước chuẩn bị bước vào cửa thì phía sau là một trận tiếng bước chân dồn dập, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt, một vành mắt thâm tím, tóc tai áo xống lộn xộn vội vã chạy tới.

Tần Kham ngạc nhiên: "Điện hạ nửa đường gặp cướp à?"

Khóe miệng Chu Hậu Chiếu giật giật, chỉ vào Tần Kham nói: "Chuyện này không nói, lát nữa tính sổ với ngươi sau..."

Chu Hậu Chiếu kéo quần áo chạy vào trong điện, chạy được hai bước thì cảm thấy trong lòng có một cỗ phẫn phẫn khó yê, Chu Hậu Chiếu lại rầm rập chạy về, không nhẹ không nặng đạp vào mông Tần Kham một cước, bi phẫn chỉ vào Tần Kham: "Tại ngươi không đóng cửa, tại ngươi thả phu nhân ra..."

Xong lại quay đầu chạy vào trong điện, vừa chạy vừa hét to: "Phụ hoàng, việc này không liên quan tới không có quan hệ gì với Tần Kham, là Nhi thần càn quấy, phụ hoàng đừng trách phạt hắn..."

Hoằng Trì đế ngồi sau long án Noãn các đang phê duyệt tấu sớ, thấy Chu Hậu Chiếu chạy vào, thế là vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ nhìn nhi tử bảo bối, người thừa kế duy nhất không có gì phải lăn tăn của giang sơn Đại Minh.

"Cả ngày điên điên khùng khùng, còn ra thể thống gì! Ngoan ngoãn ngồi xuống cho trẫm. Ơ mà hốc mắt ngươi làm sao vậy?"

"Nhi thần vừa rồi chạy vội quá, không cẩn thận nên bị ngã..." Chu Hậu Chiếu tuổi tuy nhỏ, nhưng vẫn giảng nghĩa khí, nếu coi Tần Kham là bằng hữu, sẽ không để vị vị bằng hữu này tuổi xuân đã góa vợ.

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu vội la lên: "Phụ hoàng, Thái căn đàm là Nhi thần bức Tần Kham viết, Nhi thần không thích đọc sách, lại sợ bị các tiên sinh quở trách, cho nên cưỡng bức Tần Kham viết ra bản thảo này, đóng tên thần, muốn làm mấy vị tiên sinh kinh ngạc sợ hãi, sau này đừng chỉ trích nghiệp học của Nhi thần nữa."

Hoằng Trì đế nghe vào tai, trong lòng lập tức tức giận, run rẩy chỉ vào đứa nhi tử không ra gì, cả giận nói: "Câm mồm! Chuyện của ngươi trẫm tính sổ với ngươi sau, xử trí Tần Kham như thế nào trẫm tự có chừng mực, không cần ngươi xen vào."

Tần Kham Đi đến cửa Noãn các nặng nề thở dài, hôm nay cửa này khó qua rồi.

Bước vào cửa, Tần Kham quỳ xuống nói: "Thần Tần Kham phụng chiếu yết kiến bệ hạ."

Khóe mắt Hoằng Trì đế liếc qua, thấy Tần Kham quỳ đoan chính phía dưới long án thì lạnh lùng nói: "Tần Kham, trẫm đây là lần thứ ba gặp ngươi đúng không?"

"Vâng."

"Mỗi lần gặp ngươi đều làm trẫm cảm thấy ngạc nhiên, Tần Kham, ngươi không phải người an phận, hình như luôn gây ra chuyện."

"Quấy nhiễu bệ hạ, thần biết tội."

Hoằng Trì đế vỗ vỗ bản thảo trên bàn, lạnh lùng nói: "Nói đi, Thái căn đàm này là thế nào? Là tác phẩm của chính ngươi hay là từ nơi khác mà có? Ngươi hiến cho Thái tử là có ý đồ gì? Nếu có nửa câu hư, trẫm tất ngươi cửu tộc của ngươi."

Hoằng Trì đế nói xong lời cuối cùng dĩ nhiên thanh sắc câu lệ.

Lời này không phải đe dọa, chuyện liên quan tới đông cung, hoàng đế lại chỉ có một đứa con trai này, Chu Hậu Chiếu đối với hắn và toàn bộ giang sơn Đại Minh mà nói thực sự quá trọng yếu, Hoằng Trì đế tuyệt đối sẽ không cho phép người khác có bất kỳ ý đồ bất lương gì với Chu Hậu Chiếu, một khi phát hiện, cho dù là hoàng đế Hoằng Trị lòng dạ rộng rãi cũng sẽ hạ sát thủ, trừ sạch tai hoạ

ngầm này.

Quân chủ Thánh minh cũng là sát nhân.

Trán Tần Kham mồ hôi lạnh lã chã, từng giọt chảy xuống thảm hồng của Noãn các.

Chương 137: Khôi phục công danh

Phải bịa ra những lời dối trá thật logic mới qua được cửa này! Hơn nữa tuyệt đối không thể nói là mình viết, bằng không sau này các quan văn sẽ chụp mũ Tần thánh nhân hoặc là Tần tử lên đầu mình, mình sẽ bị ghen ghét cả đời, hơn nữa cái danh hiệu này không biết sẽ mang tới cho mình bao nhiêu kẻ địch cả trong tối lẫn ngoài sáng.

Tần Kham cắn chặt răng, nói: "Thần khải bẩm bệ hạ, Thái căn đàm này chính là thần mấy năm trước khi đi qua một cổ tháp cũ tại gia hương, tình cờ tìm được..."

Nói còn chưa dứt lời, Thái tử điện hạ ngây thơ nhảy ra, đứng bên cạnh Tần Kham chen vào, vô ý lại chơi Tần Kham một vố, vố này có vẻ thảm, Tần Kham ngã vào hố cuối cùng không bò lên được.

"Đúng đúng đúng, phụ hoàng, Nhi thần nghe Tần Kham nói qua, hắn là là ở trong cổ tháp cảm thụ được phật quang bao phủ, vì thế trước bàn thờ Phật múa bút thành văn, viết xuống Thái căn đàm, chung chứng đại đạo."

Xong rồi Chu Hậu Chiếu còn lén chớp mắt với Tần Kham, bộ dạng tâm hữu linh tê.

Trong Điện Văn Hoa im phăng phắc, Hoằng Trì đế vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn chằm chằm Tần Kham, Chu Hậu Chiếu đứng bên cạnh Tần Kham thì mắt la mày lém, Tần Kham cúi đầu vô lực quỳ trên thảm, nước mắt, một giọt, lại một giọt...

Ngẩng đầu, Tần Kham hai mắt đẫm lệ nhìn Chu Hậu Chiếu, hạ thấp giọng bi thương nói: "Điện hạ à... người lớn đang nói chuyện, trẻ con có thể đừng chỗ miệng vào không.

Chu Hậu Chiếu quá nhỏ nên còn ngây thơ, hắn chưa kinh lịch qua tranh đấu cung đình và triều đình, không biết giang hồ hiểm ác, không biết lòng người khó dò, có những lời thốt ra, cũng không

nghĩ tới hậu quả...

Chu Hậu Chiếu ngây thơ, nhưng Tần Kham thì không ngây thơ, kiếp trước trong công tytừ một nghiệp vụ viên giẫm lên đầu người khác từng bước đi lên vị trí phó tổng, tất nhiên không phải dựa vào vận khí mà được, hắn biết hậu quả của việc hôm nay, chỉ tiếc lúc này hắn muốn cãi mà khó cãi, câu nói chen vào của Chu Hậu Chiếu đã bịt kín tất cả đường lui của Tần Kham, tiến thối không được.

Lời tâm huyết, Tần Kham thật sự rất muốn bóp chết Chu Hậu Chiếu, trẻ con nói chen ngang chẳng những không lễ phép, hơn nữa có đôi khi sẽ chết người, ví dụ như hiện tại...

Trong Điện Văn Hoa yên tĩnh không tiếng động, Chu Hậu Chiếu cười hì hì khẽ gật đầu với Tần Kham, giống như tự hào không thôi vì hành động vĩ đại đưa Tần Kham lên bảo tọa thánh nhân, Hoằng Trì đế mặt không biểu tình nhìn chằm chằm Tần Kham, mãi lâu sau không nói một câu.

Không biết bao lâu, Hoằng Trì đế che miệng ho khan vài tiếng ho khan vài tiếng, phá vỡ sự trầm mặc trong điện.

"Tần Kham, lời nói của Thái tử là thật hả? Thái căn đàm quả thật là ngươi viết?"

Mồ hôi lạnh trên trán Tần Kham càng lúc càng nhiều, hắn bị một câu nói chen vô tâm của Chu Hậu Chiếu bức vào tuyệt lộ rồi.

Thừa nhận ư, cách xưng hô Tần thánh nhân này thật sự rất ghê tởm, hắn không chịu nổi vô số ánh mắt ghen tị của quan văn cả triều, không thừa nhận... Vừa rồi Chu Hậu Chiếu đã nói quá tuyệt tình rồi, phủ nhận thì sẽ dính cái hiềm lừa gạt đông cung.

Ở trước mặt Tần Kham có hai cái hố, bất luận hắn lựa chọn như thế nào thì chung quy vẫn phải nhảy xuống một cái, tư thế có thể mặc cho mình chọn, nhưng hố thì không thể không nhảy.

Cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, Tần Kham cuối cùng cắn răng một cái: "Bệ hạ, lời nói của điện hạ Thái tử là thật, Thái căn đàm là thần viết, chính là tác phẩm nông cạn, không dám thị chúng để tự rước

lấy nhục, vẫn giữ lấy không đem ra, làm bẩn long nhãn của bệ hạ, thần đáng tội chết."

Không thể, Tần Kham bị Chu Hậu Chiếu bức cho nhắm mắt nhảy vào hố, tư thế tao nhã, dáng đi phong tao, nhảy một cái về phía trước, có một loại thê lương cười uống thạch tín.

Chu Hậu Chiếu nghe thấy Tần Kham thừa nhận, lập tức mặt mày vui vẻ, hồn nhiên không phát giác Tần thánh nhân ở trước mặt rất muốn giết hắn đi cho thống khoái.

Hoằng Trì đế nheo mắt lại, vẻ mặt hoài nghi: "Tần Kham, ngươi mới hơn hai mươi? Không ngờ viết ra những câu hay có lĩnh ngộ sấu sắc đối với thế đạo nhân tình như vậy? Khi quân là mất đầu, trẫm hỏi lại ngươi một lần, Thái căn đàm này quả thật là ngươi viết?"

"Hồi bẩm bệ hạ, quả thật là thần viết."

Hoằng Trì đế mỉm cười, tiếp theo thì sắc mặt lại dần dần lạnh lẽo, chậm rãi nói: "Trẫm trước tiên không truy cứu những lời này của ngươi là thật hay giả, chỉ hỏi ngươi, ngươi hiến Thái căn đàm cho Thái tử có ý đồ gì? Ngươi muốn mê hoặc đông cung ư?"

Chu Hậu Chiếu khẩn trương: "Phụ hoàng. Đã nói là Nhi thần bức hắn dâng ra, việc này không liên quan gì tới hắn."

Hoằng Trì đế lạnh lùng nói lạnh lùng nói: "Câm mồm! Trẻ con không được phép nói leo! Tần Kham, ngươi nói đi."

Tần Kham cúi đầu nói: "Bệ hạ minh giám. Thái căn đàm này chính là thần đọc sách thánh hiền nhiều năm, đối với lời thánh nhân có cảm ngộ mà viết ra, thần không dám nói có thể lưu truyền đời sau, nhưng nhìn chung mỗi câu mỗi chữ trong Thái căn đàm không hề có chỗ ngụy biện tà thuyết, chỉ là dùng một loại bút pháp thông tục để dễ giáo hóa dân, ân phục vạn bang. Thần hiến Thái căn đàm cho Thái tử, là vì Thái tử chính là quân chủ Đại Minh tương lai. Lại nghe nói Thái tử thích chơi đùa, không dốc lòng cầu học, cho nên thần kính Thái căn đàm cho Thái tử, bản này thông tục dễ hiểu, nhìn một cái là rõ ý. Đạo lý Thánh hiền, nhân tình thế đạo đều được bao hàm trong đó, thần là nghĩ cho giang sơn xã tắc Đại

Minh, mặc dù chính là chối rách không dám coi là trân bảo, bệ hạ hỏi ý đồ của thần, vậy đây chính là ý đồ của thần, thần liều chết tự biện, thực không dám nhận tội Mê hoặc đông cung.

Một chuyện ma quỷ lại nói năng hùng hồn, Tần Kham càng nói càng tự tin, càng nói càng cảm thấy ước nguyện ban đầu của mình vốn là như vậy, người đổ oan cho hắn thực sự nên bị sét đánh, vì thế Tần Kham càng nói càng kích động, cuối cùng dứt khoát đứng dậy, vẻ mặt chính nghĩa lẫm nhiên nhìn thẳng Hoằng Trì đế, trong mắt ứa ra nước mắt oan khuất.

Hoằng Trì đế hơi động dung, nhưng bất luận lời Tần Kham nói là thật hay giả, ít nhất thì vẻ mặt bị oan uổng này cũng làm hắn sinh ra cảm giác tội lỗi, nếu xử phạt Tần Kham thì ngay cả hắn cũng sẽ tự cho rằng mình là hôn quân.

Trong đại điện lại lâm vào trầm mặc rất lâu.

Lúc sau, Hoằng Trì đế giật mình, hồi thần lại, cả giận nói: "Nhưng ngươi vì sao phải dùng tên Thái tử? Ngươi có tâm tư gì?"

Nước mắt Tần Kham lập tức phun ra như suối, vẻ mặt càng oan khuất hơn, còn chưa kịp bắt đầu kêu oan thì Chu Hậu Chiếu đã ở bên cạnh lớn tiếng: "Phụ hoàng, Nhi thần nói vô số lần rồi, là ta bức hắn phải đóng tên ta."

Hoằng Trì đế ngớ ra, không nói được gì, Tần Kham nước mắt chứa chan nghẹn ngào gật đầu: "Chính là như vậy"

Trung thần oan khuất được giải, cả điện tất cả đều vui.

Hoằng Trì đế vẫn có chút hoài nghi, nhưng không nhắc tới chuyện này nữa, việc nên tra thì cũng tra rồi, hiện tại lại nên trấn an Tần Kham một chút, tuy nói chỉ là Thiên hộ nho nhỏ, nhưng đối với Hoằng Trì đế mà nói, dù là ăn mày thì cũng là con dân của giang sơn Hoằng Trị, quân chủ anh minh sẽ không để con dân chịu ủy khuất.

Huống chi lần trước việc của Thọ Ninh Hầu, Hoằng Trì đế rõ ràng xử trí thiên vị cậu em vợ, đã khiến Tần Kham chịu ủy khuất một lần rồi, lúc này nói gì cũng phải bồi thường một chút.

" Tần Kham, nguyên quán của ngươi là ở phủ Thiệu Hưng Chiết Giang?"

"Đúng vậy, "

"Trước kia từng là người đọc sách? Có công danh?" Hoằng Trì đế cuối cùng bắt đầu nhìn thẳng vào người thanh niên trước mắt này.

"Hồi bệ hạ, thần từng có công danh tú tài, là tú tài năm Hoằng Trị thứ mười lăm, được Thiệu Hưng học chính đại nhân trao cho danh hiệu đệ nhất, đáng tiếc sau lại bị cách công danh."

Hoằng Trì đế hơi có chút kinh ngạc nhìn Tần Kham, hắn không ngờ người trẻ tuổi hơn hai mươi này có thể giành được vị trí đầu thi viện, tài hoa như vậy, nếu nói Thái căn đàm đó thật sự là là tác phẩm của hắn thì cũng không phải việc không thể.

" Vì sao bị cách công danh?"

Tần Kham cúi đầu kể lại ân oán của hắn cùng với với Đông Ứng Long, công tử của nguyên tri phủ Thiệu Hưng.

Hoằng Trì đế nghe đến cùng, hung hăng vỗ bàn, cả giận nói: "Lại là Đông Trân này! Ở Thiệu Hưng càn quấy làm bậy, tội người này đáng tru."

Đối với Đông Trân, Hoằng Trì đế vẫn có chút ấn tượng, dám tham ô cống phẩm hoàng cung, còn đánh tôn tử của lão Quốc Công, tên người này muốn quên cũng khó.

"Tần Kham, nếu như thế, trẫm sẽ hạ một đạo đặc chỉ, khôi phục công danh tú tài của ngươi, hơn mười năm gian khổ học tập, công danh vất vả lắm mới có được không thể nói bỏ là bỏ, chuyện đó không phải ngươi sai, không nên bị trừ công danh."

Tần Kham lập tức vui mừng quá đỗi, đây đại khái là chỗ tốt lớn nhất có được hôm nay vào cung.

"Thần... Khấu tạ thiên ân, Ngô hoàng vạn tuế!"

Dung hợp với thời đại này càng lâu, Tần Kham càng minh bạch sự trọng yếu của công danh, tuy chỉ là tú tài nho nhỏ, nhưng mà cũng

đã chính thức một chân bước vào hàng ngũ sĩ phu, sự bồi thường của Hoằng Trì đế làm tương lai của Tần Kham rộng thoáng hơn rất nhiều.

Chương 138: Trị thủ đông cung

Tròng mắt Chu Hậu chiếu đảo quanh, cao giọng hô: "Tần Kham, trong Thái căn đàm của ngươi có vài câu ta vẫn không hiểu lắm, tới xuân phường của ta, ngươi dạy ta lại..." rồi bước nhanh ra ngoài điện, nhưng không ngờ Hoằng Trì đế quát to: "Nghiệt tử, quay lại cho trẫm! Càng lúc càng càn rỡ, món nợ này trẫm còn chưa tính với ngươi đâu."

Chu Hậu Chiếu bĩu môi, ai oán nhìn Tần Kham.

Tần Kham thối lui từng bước ra ngoài điện, coi như không thấy ánh mắt ai oán của Chu Hậu Chiếu.

Thằng nhóc xui xẻo này hôm nay lừa hắn không nhẹ, nói thật ra, Hoằng Trì đế giáo huấn hắn thật sự là một chuyện đáng nghe, tốt nhất đánh cho thằng bé này tới ngay cả bản thân Hoằng Trì đế cũng không nhận ra.

Đi ra khỏi cửa cung thì thấy trên quảng trường ngoài Thừa Thiên môn, Đỗ Yên vẻ mặt lo âu đang đi qua đi lại, thỉnh thoảng giơ tay áo lên lau nước mắt, thấy Tần Kham nguyên vẹn đi ra, Đỗ Yên không khỏi mừng rỡ, bước nhanh tới đón, cầm chặt tay Tần Kham không ngừng quan sát trên dưới.

"Tướng công ngươi không sao chứ? Có phải chịu tội hay không? Những võ sĩ này có đánh ngươi hay không? Bệ hạ vì sao gọi ngươi vào cung?"

Những câu hỏi như pháo liên châu bắn ra, dù là chính mắt thấy Tần Kham không sao, nhưng trong thanh âm của Đỗ Yên vẫn mang theo mấy phần run rẩy.

Sự cảm động dâng lên trong lòng, không để ý tới ánh mắt của quân sĩ tuần tra qua lại ở trước cửa Thừa Thiên, không để ý tới người đến người đi trên đường cái, Tần Kham mỉm cười kéo Đỗ Yên vào trong lòng, giống như trấn an động vật còn nhỏ vuốt ve lưng nàng ta.

"Tướng công không sao, bệ hạ chỉ gọi ta vào cung để tấu đối mà thôi."

"Tướng công, ngươi đừng... Rất nhiều người đang nhìn đó." Đỗ Yên lập tức xấu hổ. Nhẹ nhàng giãy ra khỏi lòng hắn.

"Vợ chồng ôm nhau là hợp lý hợp pháp, chuyện rất bình thường, việc gì phải để ý tới ánh mắt thế tục?" trong nụ cười ôn hòa của Tần Kham có một loại hào phóng và khinh miệt tất cả.

Đỗ Yên xấu hổ đến vô cùng, dứt khoát không giãy ra nữa, như con đà điểu rúc đầu vào trong lòng hắn yên lặng không nói gì.

"Tướng công, ngươi gạt ta, bệ hạ tuyên ngươi vào cung tấu đối. Vậy sao lại phái một đám võ sĩ hung thần ác sát áp giải ngươi vào cung?" Đỗ Yên cuối cùng cũng không phải ngốc, sau khi sự lo âu biến mất, rất nhanh liền nghĩ tới vấn đề này.

"Bệ hạ nói tướng công ta là nhân tài hiếm có, lương đống Năm trăm năm xuất hiện, hắn sợ ta gặp chuyện không may, phái võ sĩ một đường bảo hộ ta vào cung thôi."

Đỗ Yên cười một tiếng. Nhẹ nhàng đấm hắn một cái, sẵng giọng: "Chỉ thích nói hưu nói vượn lừa người ta, tưởng ta ngốc lắm à?"

Cánh tay ôm Tần Kham hơi tăng thêm mấy phần lực đạo, Đỗ Yên cảm thụ được hương vị quen thuộc trên người hắn, buồn bã nói: "Tướng công, ta không hiểu chuyện của nam nhân các ngươi, quốc gia, xã tắc, quan trường, những thứ này đối với ta mà nói thì rất phức tạp. Ta thật sự không hiểu, chỉ cầu tướng công ngươi thời thời khắc khắc bảo vệ tốt bản thân, đừng bị người ta tính kế, đừng để ta phải cả ngày ở nhà nơm nớp lo sợ cho ngươi, được không?"

Tần Kham không nói gì, hai tay ôm nàng ta cũng chặt thêm mấy phần, trong lòng dâng lên rất nhiều áy náy.

Từ lúc vào kinh sư, nơm nớp lo sợ không chỉ có hắn, còn có thê tử của hắn nữa, trong không tới nửa năm ngắn ngủi, thê tử vì hắn bị kinh hãi bao nhiêu lần, lo lắng bao nhiêu lần, quan trường là nơi mở ra khát vọng, cũng là nơi đấu đá lẫn nhau, nhưng hưởng thụ vinh quang vĩnh viễn là là nam nhân, còn trốn ở trong nhà kinh

hoàng sợ hãi vĩnh viễn là thê tử...

Khi mới có thể có thể không kiêng kị gì, để người nhà cũng được hưởng phong quang theo, từ nay về sau không còn phải lo lắng cho hắn nữa.

Ánh mắt Tần Kham nhìn chằm chằm dòng người trên đường cái tới xuất thần, ra sức ôm chặt lấy thê tử trong lòng.

"Yên nhi, chờ nhé, đợi tới khi tướng công nhất phi trùng thiên, tướng công thề sẽ không để nàng phải lo lắng nữa, tướng công muốn nàng được khoái hoạt cả đời..." Tần Kham ghé vào tai Đỗ Yên nói khẽ.

Trong ôn nhu Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, hắn đã hứa với thê tử một lời hứa trịnh trọng của một nam nhân.

Tần Kham rời cung không lâu, cấm cung xuất động đề kỵ, rời khỏi kinh sư phi tới phủ Thiệu Hưng.

Hoằng Trì đế chung quy sẽ không dễ dàng tin lời nói của Tần Kham, có một số việc phải tự mình chứng thực, Thái căn đàm là việc nhỏ, nhưng Chu Hậu Chiếu là cốt nhục của hắn, đối với tất cả nhân vật xuất hiện bên cạnh Chu Hậu Chiếu, Hoằng Trì đế phải tra thật minh bạch, hắn là đế vương cẩn thận, người hiểu rõ hắn mới dám dùng.

Tần Kham và Đỗ Yên về nhà, khi hắn nói cho Đỗ Yên hay tin tức công danh tú tài đã được hoàng đế khôi phục, Đỗ Yên ngây ra hồi lâu, tiếp theo thì kinh hỉ vạn phần, nhảy nhót chạy vào thư phòng viết thư, nàng ta muốn báo tin tức này cho phụ thân của nàng ta, nàng ta muốn nói với phụ thân, nam nhân nàng ta được gả chẳng những có bản lĩnh, còn có công danh, hơn nữa là công danh hoàng đế bệ hạ đặc chỉ khôi phục, nam nhân của nàng, là án thủ thi viện Thiệu Hưng năm Hoằng Trị thứ mười lăm.

Khi Tần Kham lên làm Thiên hộ chấp chưởng cả ngàn người, cũng không thấy như vậy hưng phấn như vậy, chỉ một công danh tú tài lại khiến nàng ta mừng rỡ như điên, giống như tướng công được tên đề bảng vàng làm Trạng Nguyên vậy, Liên Nguyệt Liên Tinh cùng với quản gia, tạp dịch, đầu bếp nữ, các bà tử trong phủ nghe

được lão gia là tú tài, cũng không ngừng chúc mừng, Đỗ Yên cao hứng thưởng cho mỗi người một tháng tiền công, vì thế cả nhà cùng vui, náo nhiệt rầm rĩ như năm mới.

Tần Kham không ngờ người cổ đại cuồng nhiệt, coi trọng công danh như vậy, giữa dân chúng bình thường và tú tài giống như cách một long môn, nhảy qua rồi, cá chép sẽ hóa rồng, không nhảy qua được thì cá chép vĩnh viễn chỉ là cá chép, đây chính là giai cấp, đây chính là chênh lệch giữa dân chúng bình thường và người đọc sách.

Lúc này Tần Kham thậm chí sinh ra xung động hăng hái cố gắng tiếp tục thi cử nhân, về sau lại nghĩ đến mình hiện giờ ngay cả chữ phồn thể cũng viết xiêu xiêu vẹo vẹo, đừng nói tới phải đọc hiểu những tứ thư ngũ kinh thâm ảo như thiên thư, còn phải làm những bài bát cổ ứng tác thật hay. Suy nghĩ này chỉ lóe qua, Tần Kham rất nhanh từ bỏ suy nghĩ không tỉnh táo này.

Làm người cho dù không thể làm tới bản thân xa hoa dâm dật, nhưng ít nhất cũng không nên tìm phiền toái khiến bản thân sống ngột ngạt, chuyện ngu xuẩn vô duyên vô cớ dùng đầu đập vào tường Tần Kham nhất quyết sẽ không làm.

Chuyện Đế vương muốn biết thì không thể giấu được.

Hơn một tháng sau, mấy thớt khoái mã vào kinh sư, chạy tới hoàng cung.

Trong ngự thư phòng đốt hai chậu lửa. Cả phòng ấm áp, Hoằng Trì đế chân thọc đưới thảm dày, che miệng không ngừng ho khan, thái giám tùy thị vội vàng dâng thuốc nóng, Hoằng Trì đế uống hai ngụm, nhíu mày rồi buông chén thuốc ra. Ánh mắt lại chiếu xuống bản tấu trên bàn.

Thật lâu sau, Hoằng Trì đế ánh mắt lộ ra vẻ khen ngợi, gật đầu lẩm bẩm nói: "Quả thật là án thủ thi viện Thiệu Hưng. Kẻ này cũng không nói láo, hơn nữa bài Nhân sinh nhược chích như sơ kiến nổi tiếng khắp Giang Nam không ngờ cũng là sáng tác ch, kẻ này có tài hoa. Có thể viết ra tác phẩm xuất sắc có một không hai như Thái căn đàm cũng là hợp tình hợp lý, xem ra Thái căn đàm này quả thật là hắn viết..."

Dừng một chút, Hoằng Trì đế lại lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười: ". Tài hoa xuất chúng, nhưng không muốn nổi danh lâm, khi quẫn bách cực độ thà đóng tên hơn mười bài thơ tuyệt hảo cho Đường Dần, xuất bản thành tập, hắn lại chỉ ở sau lưng lặng lẽ kiếm tiền, mấy bài thơ không nhuốm khói lửa nhân gian không ngờ bị hắn coi là hàng hóa bán ra chợ bán, không cầu danh chỉ cầu lợi. Kẻ này rốt cuộc nghĩ gì? Quả thực là vũ nhục tư văn, bại hoại trong người đọc sách, nếu để Tây Nhai tiên sinh bọn họ biết, kiểu gì cũng xắn tay áo đánh tới cửa..."

Nhẹ nhàng gõ bàn, Hoằng Trị nhíu mày.

Tần Kham này rất khó hạ định nghĩa chuẩn xác đối với hắn. Có tài hoa, nhưng phẩm tính thì lịa tựa hồ có chút...

một người có thể viết tác phẩm xuất sắc như Thái căn đàm, có xấu cũng không thể xấu quá được? Học giả uyên thâm bên cạnh Thái tử nhiều không đếm xuể, luận học vấn, người nào cũng mạnh hơn Tần Kham rất nhiều, nhưng mà Thái tử lại không thích đọc sách thánh hiền. Đạo lí đối nhân xử thế phải phải học, điểm này, Lưu Kiện, Tạ Thiên bọn họ không dạy được, bọn họ quá mức bảo thủ, hơn nữa hơi cổ hủ, đạo lí đối nhân xử thế có thể dạy Thái tử, chỉ sợ cũng chỉ có tác giả của Thái căn đàm này.

Suy nghĩ rất lâu, Hoằng Trì đế cuối cùng hạ quyết tâm.

Sức khỏe hắn ngày càng kém, đã có một loại dự cảm ngày tháng không còn nhiều, nhưng gánh nặng lớn nhất trong lòng chính là Thái tử bất hảo lại lười biếng kia, dạy dỗ Thái tử như thế nào đã thành chuyện trọng yếu nhất trước mắt của Hoằng Trì đế, rất rõ ràng, Chu Hậu Chiếu nếu muốn thành quốc quân có triển vọng không kém gì hắn, chỉ dựa vào học vấn thì tuyệt đối không đủ, trên trình độ rất lớn, đạo lí đối nhân xử thế thường thường quan trọng hơn so với học vấn.

"Truyền chỉ, điều Thiên hộ nội thành Cẩm Y vệ Tần Kham tùy giá Thái tử, thủ vệ đông cung, thưởng cho Tần Kham ngàn lượng bạc, mười tấm lụa."

"Thủ vệ đông cung"Ý tứ là bảo hộ an toàn của đông cung. "Tùy giá Thái tử" thì là làm người hầu cho Thái tử.

Ngày hôm sau khi Ý chỉ truyền xuống, Tần Kham đứng trước cửa đông cung, cười khổ, vẻ mặt không cam lòng.

Chương 139: Thánh nhân bại hoại

Dưới sự quản hạ của Thiên hộ sở Nội thành có vô số thanh lâu, quán trà, tửu lâu, mỗi tháng bạc hiếu kính các bách hộ đưa tới đủ để bà quản gia Đỗ Yên đếm tới rút gân, kết quả một đạo thánh chỉ của hoàng đế Hoằng Trị, nước béo của Tần Kham lập tức mất sạch.

Thủ vệ đông cung có tiền đồ gì? Hắn không thể đòi Chu Hậu Chiếu bạc bình an được?

Tài nguyên bị một đạo thánh chỉ của hoàng đế Hoằng Trị chặt đứt, dựa vào bổng lộc mấy lượng một tháng đó, cả nhà sẽ đói chết.

Tần Kham buồn bực thở dài, lại phải nghĩ cách kiếm tiền rồi.

Võ sĩ trước cửa kiểm tra yêu bài, vẻ mặt cung kính mời người lãnh đạo trực tiếp tương lai này vào.

Tần Kham chậm rãi đi đến ngoài điện Ngân An đông cung, lại nghe trong điện truyền đến tiếng ầm ĩ, nhón chân nhìn lên, Chu Hậu Chiếu và đám người Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh đang trong điện quây thành vòng tròn, mọi người mặt đỏ tai hồng không biết đang làm gì, mỗi người đều kêu gào rất to, vẻ mặt phi thường kích động.

Khi đang bực bội thì lại nghe thấy một tiếng gáy, tiếp theo thì một con gà trống màu đen mào đỏ bỗng nhiên bay tới đỉnh đầu mọi người, Chu Hậu Chiếu càng kích động, khoa chân múa tay kêu to.

Gà trống không ngừng bay lên rồi lại hạ xuống, cái miệng nhọn lúc ẩn lúc hiện sát mặt Chu Hậu Chiếu, Tần Kham nhìn thấy mà kinh hãi đảm chiến, Thái tử nếu có chút tổn thương gì, người xui xẻo là hắn, dù sao chức vụ hiện tại của hắn là "Tùy giá Thái tử".

Tần Kham bỗng nhiên lọt vào giữa mọi người, vươn tay ra tóm lấy cổ con gà trống vừa hay đang bay lên, tiếng ầm ĩ chung quanh lập

tức im bặt, trong sự trợn mắt há hốc mồm của mọi người, Tần Kham tóm lấy cổ gà, thuận tay bẻ một phát.

Rắc.

Thủ pháp rất Dứt khoát, gà trống ôm hận mà chết, hồn về tây thiên.

Cầm theo con gà chết, Tần Kham ôm quyền với Chu Hậu Chiếu: "Thái tử điện hạ, thần Tần Kham phụng ý chỉ của bệ hạ, từ hôm nay sẽ trị thủ đông cung."

Đám người Lưu Cẩn Cốc Đại Dụng vẫn trợn mắt há hốc mồm, không hề có phản ứng.

Khóe miệng Chu Hậu Chiếu nhếch lên, ánh mắt dần dần nổi lệ quang, mắt thấy sắp khóc rồi.

Khi ánh mắt của Tần Kham chuyển, nhìn thấy trong điện còn có một con gà trống sống nữa đang gáy o o, bộ dạng cao thủ tịch mịch đang diễu võ dương oai ở trong điện thì Tần Kham bỗng nhiên ý thức được mình phạm phải một sai lầm rồi.

Người làm mất hứng đi đâu cũng bị người ta ghét, rất bất hạnh, Tần Kham ngày đầu tiên vào đông cung đã làm mất hưng trí của Thái tử điện hạ, khi người ta đang cao hứng phấn chấn chọi gà, cho dù là khinh thường không thèm tiến lên nịnh hót giúp vui thì ít nhất cũng không nên vươn tay ra vặn gãy cổ gà chọi của Thái tử điện hạ.

Không biết chọc Thái tử khóc là tội danh gì...

"Thần... Thần thật sự là, thật sự là..." Tần Kham xấu hổ liếm liếm đôi môi khô khốc, đồng tình nhìn Thái tử đang chực khóc, quơ quơ con gà chọi đã khí tuyệt bỏ mình, nói: "Điện hạ thích ăn gà KFC không? Bổ lắm..."

"Uy vũ đại tướng quân của ta..." Chu Hậu Chiếu miệng đầy mỡ, cắn một miếng lại kêu hai tiếng, ngoài miệng tỏ ý tiếc thương con gà đã ôm hận từ trần đó, rồi lại vùi đầu tiếp tục gặm xương gà.

Gà chọi đương nhiên không thể ăn, gà Tần Kham làm cho hắn là gà

lô hoa chính tông, mùi thơm vị ngon, béo mà không ngấy.

Con gà này cuối cùng cũng chuộc được tạo vừa rồi của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu sau khi ăn một miếng, lập tức tha thứ cho hành vi ác liệt trước trận bẻ cổ chết một viên đại tướng của hắn.

Cho tới lúc này Tần Kham mới biết được con gà chọi chết trong tay hắn thì ra tên là Uy vũ đại tướng quân, cái tên phi thường khí phách, chỉ tiếc Thái tử điện hạ xuất sư bất lợi, đại tướng quân đã gẫy kính chìm vào cát trong tay Thiên hộ nào đó, tráng khí chưa thành mà thân đã chết.

Tần Kham có chút buồn cười, bỗng nhiên nhớ tới ghi chép trong sách sử. Sau khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ, ngự giá thân chinh, còn đắc ý dào dạt đặt cho mình danh hào" Uy vũ đại tướng quân Chu Thọ", chỉ ý vừa ra, từ đời Chu Nguyên Chương, thân phận hoàng đế tổ tông mười tám đời toàn bộ bị trận cười này hạ xuống rất nhiều, chắc sau khi đạo ý chỉ hoang đường này truyền vào triều đình, bài vị tổ tông Chu gia toàn bộ không gió mà tự đổ. Trong Cấm cung Thái Miếu từng trận âm sát, oán khí ngút trời...

Thu hồi khuôn mặt tươi cười, Tần Kham trịnh trọng vái chào Chu Hậu Chiếu rồi Nghĩa chính nghiêm từ nói: "Điện hạ chính là thái tử của đất nước, sao có thể mỗi ngày chơi chọi gà tìm vui, hoang phế học nghiệp? Phải biết nghiệp tinh ở cần cù mà phế ở lười biếng. Đạo lý ham thú chơi bời, chư vị Đại học sĩ tất nhiên đã nói qua rất nhiều lần, thần mặc dù vị trí thấp kém cũng không dám vong quốc, khẩn cầu điện hạ..."

"Lại giả vờ! Chuyện phu nhân Nhà ngươi đánh ta ta còn chưa nói với phụ hoàng đấy..." Chu Hậu Chiếu trừng mắt, ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

"... Thần cảm thấy, học tập nhiều quá cũng cần phải được thả lỏng!"

Tần Kham có chút đau đầu, Chu Hậu Chiếu giống như đã nhìn thấu hắn, sau này ở trước mặt hắn giả vờ thánh nhân quân tử, hiệu quả chắc không được lý tưởng.

"Ngươi bị phụ hoàng điều đến đông cung?"

"Đúng vậy. Thần phụ trách bạn giá điện hạ, trị thủ đông cung, bảo hộ an toàn cho điện hạ."

"Vậy ngươi sau này không phải là mỗi ngày đều có thể chơi với ta rồi à?" Vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu hiển nhiên rất hưng phấn.

Tần Kham do dự nói: "Chắc là được? Bạn giá Thái tử đại khái là ý tứ như vậy, có điều điện hạ à, thần không thể không gián ngôn. Khẩn cầu Thái tử điện hạ đừng hoang phế học nghiệp... '

"Dừng! Đừng dài dòng như các Đại học sĩ kia, rất khó coi, Tần Kham, ngươi không phải người như vậy."

Tần Kham cười khổ nói: "Thần chỉ là tận chức trách của mình, dù sao mắt của các Đại học sĩ đều nhìn chằm chằm vào thần, nếu thần không nói vài câu chán ngắt đó thì chỉ sợ các Đại học sĩ sẽ chụp cho ta cái mũ mê hoặc đông cung..."

Chu Hậu Chiếu vỗ ngực: "Có ta ở đây, chẳng ai dám gán loạn tội danh cho ngươi cả, không phải sợ."

Tần Kham cảm thấy không biết nói gì, tiểu tử này chắc quên là bộ dáng mỗi lần đều bị các Đại học sĩ mắng như mắng cháu chắt trong nhà là thế nào, bản thân khó bảo toàn còn thích hứa hẹn, thật sự rất khó khiến cho người ta sinh ra tín nhiệm, cho dù hắn là Thái tử cũng vậy.

Công tác bảo vệ đông cung của Tần Kham bắt đầu.

Mỗi ngày tiếp xúc gần gũi với Chu Hậu Chiếu, Tần Kham mới phát hiện vị Thái tử gia này quả nhiên như trong lời đồn, hắn thích chơi, thích chơi đủ kiểu, dắt chó chọi gà đọ dế, đủ thế loại, mỗi ngày học ở xuân phường thì bộ dạng buồn ngủ, hữu khí vô lực, các Đại học sĩ giảng bài vừa đi, thân thể hắn giống như được rót vào một cỗ "máu gà", lập tức trở nên phấn khởi, hoan hô lao ra khỏi xuân phường.

Kỳ thật bộ dạng của Chu Hậu Chiếu chẳng khác gì học sinh trung học ghét học thích chơi kiếp trước, chỉ tiếc hắn là người thừa kế duy nhất cho ngôi vị hoàng đế Đại Minh, trách nhiệm trên vai so với học sinh trung học thì nặng hơn không biết bao nhiêu lần, vì

thế các loại từ châm biếm tiêu cực như ngu ngốc hoang đường, xa hoa dâm dật liền bị gán lên người hắn.

Mọi người Bên cạnh chỉ biết khuyên hắn dốc lòng cầu học, khuyên hắn đọc sách, mong hắn tương lai hảo hoàng đế tốt, làm hoàng đế anh minh, quan trọng nhất là, làm hoàng đế không bạc đãi tập đoàn sĩ phu và và văn.

Còn chưa đăng cơ mà lưng đã phải gánh các loại kỳ vọng, các loại khuyên bảo, các loại trách cứ, các loại đốc xúc, lại chưa từng có ai hỏi hắn có vui hay không.

Không ai hỏi hắn có vui hay không, nên dần dần, hắn học được cách tự tìm vui cho mình.

Tần Kham càng lúc càng cảm thấy Chu Hậu Chiếu sống rất đáng thương, loại đáng thương này có lẽ ngay cả bản thân Chu Hậu Chiếu cũng không phát giác ra.

Tần Kham an phận cương vị trị thủ đông cung của mình, nhưng mà thiên Thái căn đàm không trọn vẹn vẫn bị truyền ra ngoài.

Chỉ mấy trang Thái căn đàm đã nhấc lên sóng gió trong tại triều, chữ nào chữ nấy như chuông vàng, khiến người ta đinh tai nhức óc, tên của Tần Kham dần dần cũng lan truyền rộng ra trong triều đường.

Một Thiên hộ tên chẳng được ai hay sao có thể viết ra văn vẻ kinh tài tuyệt như vậy? Thế là không khoa học!

Các Quan văn, sự ghen tị dần dần dẫn phát phẫn nộ, bọn họ không tin một võ quan có thể viết văn vẻ như vậy, đây quả thực là tát vào mặt các quan văn!

Văn chương không khơi ra được sai lầm, sự tinh diệu của Thái căn đàm không phải những ngự sử ngôn quan chỉ biết cãi nhau có thể tìm ra sai lầm.

Văn chương thì không sai, nhưng người thì lại sai.

Vì thế sớ hạch tội Tần Kham như tuyết bay ầm ầm vào cung, trình bày trong sớ là cùng môt lý do: Sao chép, hoặc là mạo danh.

Đánh chết bọn họ cũng không tin, một võ quan Cẩm Y vệ không ngờ có bản sự như vậy, có thể viết văn vẻ có thể so với thánh nhân. Nhất định là sao chép, hoặc là đoạt được từ cao nhân ẩn sĩ nào đó rồi đóng tên của hắn.

Khách quan mà nói, các ngôn quan thích cắn người lung tung lần này thực sự đoán không sai, chỉ tiếc Đại Minh huy hoàng chỉ có một người xuyên qua là Tần Kham.

Hoằng Trì đế bị vô số bản tấu khiến cho phiề không chịu nổi, vì thể đành ném ra một sự thật.

Tần Kham là án thủ thi viện Thiệu Hưng năm Hoằng Trị thứ mười lăm, thành tích thi cử của người ta chẳng lẽ cũng là chép ra? Còn có cả Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, có bản lĩnh ngươi cũng làm ra một bài thơ như vậy xem?

Tất cả quan văn lập tức trợn mắt há hốc mồm, đồng thời bi phẫn không hiểu.

Ngươi là một người đọc sách, hơn nữa còn là án thủ thi viện, tiền đồ không thể hạn lượng sao lại đi làm Cẩm Y vệ?

Bại hoại trong Người đọc sách! Nhưng văn tên bại hoại chết tiệt này viết ra lại con mẹ nó có thể làm thánh nhân...

Thế đạo đéo gì thế này!

Chương 140: Thiên hộ rất bận

Nổi danh, là chuyện tốt.

Cái thứ Danh khí này là không nhìn thấy không sờ được, nhưng lợi ích mang tới cho người ta lại rất thực tế, danh khí đi kèm với lợi ích, có câu "Thành dan phải tranh thủ sớm", ý nói là, thành danh sớm một chút thì sẽ giành được lợi ích thực tế sớm hơn một khắc, đại tài trưởng thành trễ thì thiệt.

Đây là lý giải của Tần Kham đối với thành danh, hắn là người theo chủ nghĩa hiện thực, chuyện gì cũng quen liên hệ với lợi ích, chuyện không có lợi thì đánh chết hắn cũng không làm.

Tần Kham thành Tần thánh nhân, nổi danh lập vạn rồi, đáng tiếc danh khí thì có, nhưng lợi ích thì một xu cũng không, phiền toái thì lại cả đống.

Không biết lúc nào, cửa đông cung tốp năm tốp ba tụ tập một số quan văn, lớn đến Thị Lang bộ nào đó, nhỏ thì chủ sự lục phẩm, quan giai đủ loại, bọn họ tụ tập ở đông cung đương nhiên không phải thành tâm bái kiến Thái tử điện hạ, mà là cố ý tìm Tần Thiên hộ trị thủ đông cung, Tần thánh nhân vừa ra lò kia.

Những người này đều mặc quan phục, Tần Kham thân phận võ quan lại có thể viết Thái căn đàm có thể lưu danh thiên cổ đã đả kích lòng tự trọng của các quan văn rât smanhj, vì thế mặc vào quan phục quan văn tìm đến Tần Kham, từ trên tâm lý tìm về một chút tự tin cho mình.

Đông cung chính là long tiềm chi địa, đương nhiên không cho phép các quan viên không có việc gì mà ra vào loạn xạ, các quan văn này không chịu đi, vì thế trước cửa quảng trường đông cung xuất hiện một màn cảnh tượng kỳ dị, một đám các quan viên mặc quan phục đứng trong gió lạnh thấu xương, ra vẻ đạo mạo khoanh tay mà đứng, ngọc thụ lâm phong xong vẫn không quên chùi nước mũi, bọn họ tụ tập bốn phía quảng trường, gió mùa đông kinh sư khá lạnh, gió lạnh như lưu manh luồn áo sờ ti, tốc váy bóp mông, gió thổi qua liền làm vạt áo quan phục của những quan viên này xốc

lên, lộ ra áo trong quần lót của họ, rất là bất nhã.

Vì thế hình tượng phiêu dật khoanh tay mà đứng của các các quan viên lập tức chuyển tiếp đột ngột, người người cuống quít che áo, vẻ mặt xấu hổ nhưng tư thế tiêu hồn, động tác rất đều nhịp, trên quảng trường tự dưng có hơn mấy chục Mã Lệ Liên ngủ lộ hàng phiên bản Minh triều.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham trốn ở trong phòng cửa nhỏ trong cửa chính đông cung, trong phòng đốt lửa ấm như mùa xuân, hai người lén lút nhìn qua khe hở cửa sổ, nhìn bộ dạng chật vật của các quan văn trên quảng trường. Chu Hậu Chiếu cười một tiếng rồi vội ôm miệng, Tần Kham sợ tới mức xin hắn đứng cách xa cửa sổ một chút. Đứa nhỏ này khiếu hài hước thấp, Tần Kham thực sự sợ tiếng cười của hắn bị những quan văn này nghe thấy, đó chính là một hồi đại phiền toái.

"Cái đám ngốc này... Ha ha, bọn họ muốn làm gì?" Chu Hậu Chiếu cười ngửa tới ngửa lui, rất chi là vui.

Tần Kham nghẹn lời nhìn hắn, người này có biết những tên ngốc này miệng hắn là thần tử tương lai của hắn, là trụ cột phụ tá hắn thống trị giang sơn không?

Tuy rằng thoạt nhìn quả thật có cái hiềm ngốc nghếch, nhưng làm người không thể quá thành thực được.

Tần Kham cười khổ nói: "Những quan văn này khẳng định không phải tới ca công tụng đức Thái tử điện hạ."

"Nói thừa, ta đương nhiên biết rồi, ta có đức hạnh gì mà có thể để bọn họ phải ca tụng?" Chu Hậu Chiếu hiển nhiên có nhận thức rất tỉnh táo đối với bản thân.

Chắp tay. Tần Kham thở dài: "Thần mang tới cho đông cung thêm phiền toái, thần có tội, những người này chắc là vì thần mà đến..."

Chu Hậu Chiếu hiển nhiên không để phiền toái này ở trong lòng, hắn ngược lại rất cao hứng, bởi vì hắn vốn là người thích náo nhiệt. Không náo nhiệt thì đối với hắn mà nói thì sống không bằng chết, phiền toái như vậy hắn tuyệt không để ý, chẳng những

không ngại, mà còn mong càng nhiều càng tốt.

"Không sao không sao, bản cung thứ tội cho ngươi... Ngươi nói nhanh lên, bọn họ tìm ngươi để làm chi? Cãi nhau à?" Chu Hậu Chiếu gấp không thể chờ hỏi.

Tần Kham thở dài: "Hiển nhiên bọn họ lai giả bất thiện rồi.. Điện hạ nói không sai, bổn ý tìm ta của bọn họ chính là muốn cãi nhau với ta, chỉ có điều đổi sang tên học thuật, cãi nhau sẽ thành lãnh giáo thảo luận... "

"Nhưng thực chất vẫn là cãi nhau, đúng không?"

"Đúng vậy, nói đơn giản, đám này là tới đập phá, bọn họ không phục một võ quan tuổi chỉ mới đôi mươi không ngờ có thể viết ra văn vẻ lưu danh thiên cổ như vậy, vì thế kết bè kế đội tới tìm ta lãnh giáo."

"Bọn họ muốn lãnh giáo gì?"

Tần Kham bất đắc dĩ nói: "Thứ Có thể lãnh giáo rất nhiều,, đạo Khổng Mạnh, nghĩa nghĩa thánh hiền, thi từ bát cổ, thư pháp nghệ, thậm chí đan thuật đạo gia, chỉ cần có học vấn có thể thắng ta, vậy có nghĩa là bọn họ đã chiến thắng thánh nhân mới ra lò, chính là thánh trong các thánh, Tần Kham ta sẽ thành hòn đá kê chân nổi danh của bọn họ, bọn họ giẫm lên đầu ta để thành tựu thanh danh của mình."

"Những người này hèn hạ quá..." Chu Hậu Chiếu nhíu mày, tiếp theo thì hưng phấn nói: "Vậy ngươi mau đi ra cãi với họ đi! Sợ cái gì, có bản cung chống lưng cho ngươi rồi."

Tần Kham rất không biết nói gì, Thái tử thì hay lắm à? Trong mắt những quan văn này thì Thái tử tính là cái rắm, khi bọn họ bất chấp mọi giá thì ngay cả hoàng đế cũng không để vào mắt, sự chống lưng của Chu Hậu Chiếu đối với hắn mà nói thì thật sự là có cũng được mà không có cũng không sao, không hề có ý nghĩa.

Bất đắc dĩ, Tần Kham cười khổ nói: "Thần không dám lừa gạt điện hạ, nếu nói tới biện luận học vấn với bọn họ, thần làm sao biện lại, thần nếu ra ngoài thảo luận với bọn họ, không khác gì tự rước

lấy nhục, cũng giống như đốt đèn trong nhà xí, vồ ruồi bọ trên đầu lão hổ, thọ tinh công ăn thạch tín..."

Chu Hậu Chiếu hai mắt lồi ra, bị những câu nói bỏ lửng liên tiếp biến thành đầu óc có chút hồ đồ: "Vậy là sao?"

"Ý la đi tìm chết đó bệ hạ." Tần Kham đau đớn nói.

" Ha ha ha ha..." Thái tử điện hạ khiếu hài hước thấp cười rộ lên.

Tần Kham thở dài, không để ý tới Chu Hậu Chiếu đang cười tới không còn hình tượng, xuyên qua khe hở cửa sổ, hắn nhìn thấy đám quan văn kia vẫn bướng bỉnh đứng trên quảng trường không chịu giải tán.

Thanh danh, đã là gông xiềng mà các quan văn tự nguyện đeo vào, để nổi danh trong lâm, bọn họ có thể ngay cả mạng cũng không cần, gió lạnh mùa đông đương nhiên càng không tính là gì.

Nhưng Tần Kham lại rất phản cảm, hắn ghét phiền toái, cho tới bây giờ đều thấy phiền toái là đi vòng qua, đáng tiếc phiền toái hết lần này tới lần khác lại chủ động tìm tới hắn, muốn tránh cũng tránh không được.

Từ lúc thừa nhận Thái căn đàm là do hắn sáng tác, Tần Kham liền biết những phiền toái cậu sớm muộn gì cũng sẽ tới.các quan văn Đại Minh sẽ không trơ mắt nhìn một võ quan thiếu niên nổi danh, văn quý võ tiện là quy củ hình thành hơn trăm năm từ lúc Đại Minh lập quốc tới nay, các quan văn sẽ không để một người trẻ tuổi mới hơn hai mươi phá hoại quy củ này, võ quan phải bị văn nhân dẫm nát dưới chân, muốn lật người đứng lên tuyệt đối là không được phép, các quan văn sẽ dùng đầu đụng, dùng răng cán, dù dùng cả mạng sống cũng phải lại một lần nữa giẫm đám vũ phu này nằm xuống.

Rõ ràng là một thiên văn chương tuyệt thế kẽ răng cũng thơm, nhưng lại khiến Tần Kham bị ghen ghét.

Quảng trường trước cửa Đông cung, gió càng lúc càng lạnh thấu xương, dáng vẻ quan viên của các quan văn sớm đã bị ném lên chín tầng mây, mọi người túm năm tụm bẩy giậm chân xoa tay, có

người thậm chí ngồi xuống đất run rẩy, rất giống người ở thị trường lao động kiếp trước đang tìm công việc làm thời vụ.

Một quan viên vẻ mặt chính khí, râu xanh phiêu dật cuối cùng không nhịn được. Chậm rãi bước tới gần đông cung, đang áp chế tức giận lớn tiếng nói: "Quang Lộc tự khanh Ngải Phác thành tâm lãnh giáo Tần Thiên hộ trị thủ đông cung, Tần Thiên hộ cớ sao lại cự tuyệt ngoài ngàn dặm không chịu gặp? Đối đãi với đại thần triều đình chậm trễ như vậy, Làm người sao có thể ngạo mạn vô lễ như vậy? Công danh tú tài của Tần Thiên hộ làm sao mà thi được?"

Những lời này làm dấy lên sự tức giận của mọi người, trên quảng trường lập tức ầm ĩ, mọi người lòng đầy căm phẫn. Chỉ vào đông cung mắng to không thôi.

Ngải Phác thấy thành công khuấy động cảm xúc của mọi người, không khỏi cười lạnh lùng, tiếp tục lớn tiếng nói: "Chúng ta đều là tiến sĩ chính khoa bảng vàng, hôm nay bất luận văn võ chi biệt, bất luận quan giai lớn nhỏ, chỉ dùng thân phận người đọc sách thành tâm lãnh giáo Tần tiên sinh, Tần tiên sinh là sợ hay là chột dạ? Ngải mỗ không thể không dùng lòng tiểu nhân để đo bụng quân tử, thiên Thái căn đàm đó quả thật là sáng tác của Tần tiên sinh ư? Đã có tài hoa như vậy, chắc chắng sợ ngồi xuống mà luận đạo với chúng ta, nghiên cứu đạo lý thánh hiền mới đúng. Tần tiên sinh cớ sao lại để chúng ta phải chờ?"

Lời nói này không nghi ngờ gì nữa là lửa cháy đổ thêm dầu, cảm xúc của các quan viên tăng vọt, tiếng kêu gào quát mắng càng lúc càng lớn, các võ sĩ trị thủ trước cửa đông cung hiển nhiên sắp không khống chế được tình thế, đám quan văn này cảm xúc một khi trở nên kích động. Hoàn toàn có khả năng xông vào đông cung.

Các võ sĩ hoảng quá, vội vàng chạy vào trong phòng cửa nhỏ xin chỉ thị của Tần Kham.

Tần Kham bất đắc dĩ nhìn Chu Hậu Chiếu đang hưng phấn tới hoa tay múa chân, nặng nề thở dài.

Vị Thái tử này không trông cậy gì được rồi, nhìn tư thế của hắn, ý tứ chắc chắn là chỉ muốn được xem náo nhiệt, hoàn toàn không có

ý điều giải.

Phiền toái. Chung quy vẫn phải do chính hắn tự giải quyết.

Chương 141: Tú tài đánh người

"Tần Kham, ngươi có nhiều chủ ý xấu xa lắm, mau nói cho ta biết, ngươi sẽ xử trí phiền toái này như thế nào?" Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng cười nói.

Tần Kham vuốt cằm trầm tư, lẩm bẩm nói: "Hay là dứt khoát phái võ sĩ đông cung giết hết những người trên quảng trường? Chức trách của ta là trị thủ đông cung, có người muốn trùng kích đông cung, sao có thể không hạ sát thủ?"

Chu Hậu Chiếu biến sắc: "Ngươi không thể làm như vậy được, sẽ gây họa lớn đó."

Tần Kham mày nhíu chặt, thở dài: "Thần cũng biết không thể làm như vậy, rất không tỉnh táo, nhưng thần còn có biện pháp gì nữa? Anh cũng nói thành danh là có lợi, thần đến bây giờ chẳng những không thấy lợi ích, ngược lại có thêm một đống phiền toái, đều là do Thái căn đàm chết tiệt đó gây ra!"

" Thái căn đàm rốt cuộc có phải ngươi viết hay không?" Chu Hậu Chiếu tò mò hỏi, nghi hoặc này tồn tại trong lòng hắn rất nhiều ngày rồi.

"Thần hôm đó ở trong điện Văn Hoa kỳ thật là muốn nói, Thái căn đàm là ta khi đi ngang qua một cổ tháp nhặt được trước phật tượng, kết quả..." Tần Kham u oán liếc Chu Hậu Chiếu một cái.

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, sau đó thì cười ha hả như vui sướng khi người gặp họa.

"Ha ha, điều duy nhất ta có thể giúp ngươi, chính là giữ kín việc này, tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai, bằng không ngươi xem như phạm tội khi quân. Hiện tại bên ngoài đang ầm ỹ, ngươi cố gắng mà lừa đám quan văn đó đi đi."

Tần Kham nhìn qua khe hở cửa sổ, thấy đám quan văn tình cảm quần chúng phẫn nộ trên quảng trường, thật lâu sau, miệng hắn phác ra một nụ cười mà chẳng ai hiểu nổi.

"Thành danh không thể không có lợi. Nếu nói ta ngạo mạn, ta đơn giản sẽ ngạo mạn thật triệt để."

Các Quan văn dưới sự kích động của Quang Lộc tự khanh Ngả Phác, mọi người đã cách đại môn đông cung càng lúc càng gần, bọn họ tụ tập thành đoàn, lớn tiếng quát mắng Tần Kham ngạo mạn vô lễ, chỉ có hư danh, mắng càng lúc càng khó nghe.

Không lâu sau, từ nội môn đông cung hai gã võ sĩ đi ra, treo một bảng hiệu thật to ở chỗ bắt mắt nhất trước cửa, sau đó xoay người đi liền.

Các Quan văn ngây ra một lúc, vội vàng đến gần xem tấm biển đó, vừa xem thì không khỏi hít một hơi lạnh.

Sắc mặt Ngả Phác lập tức trở nên rất khó coi, tức giận đến cả người run rẩy: "Cái này... cái này... đúng là tên bại hoại tư văn không biết xấu hổ."

Trên biển có đính một tờ giấy Tuyên Thành, không ngờ là hành thư Thái tử Chu Hậu Chiếu tự tay viết:

"Thiên hộ rất bận, không rảnh ứng đối, nếu muốn lãnh giáo, một lời năm ngàn lượng, một chữ một vạn kim."

Đối với vị phó tổng công ty đến từ kiếp trước này mà nói, tất cả vật phẩm thế gian đều có thể dùng hành vi thương nghiệp để vận tác, thi từ cũng vậy, văn chương cũng vậy, đề giá rõ ràng, ai ai cũng như nhau.

Tài hoa là mây bay, danh khí là mây bay, thể diện cũng là mây bay, vàng thật bạc trắng mới là thứ có thể thấy được có thể sờ được.

Tấm biển trước cửa Đông cung đã triệt để đẩy Tần Kham về mặt đối lập với tập đoàn quan văn.

Tần Kham cười khổ, lựa chọn rất bất đắc dĩ, hắn không thể không làm, thân phận và giai cấp quyết định thái độ xử thế, thân phận hiện tại của hắn là võ quan, các quan văn khinh thường hắn, nhìn thấy hắn là chướng mắt, ai nấy đều muốn một cước giẫm nát võ quan như hắn.

Chu Hậu Chiếu có chút lo lắng, lo sợ nói: "Ngươi làm như vậy có thỏa đáng không? Đây chính là triệt để đắc tội với các quan văn đó."

Tuy rằng hắn thích xem náo nhiệt, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể vì xem náo nhiệt mà coi khinh tiền đồ, thậm chí sinh tử của bằng hữu. Chu Hậu Chiếu tuy rằng mới mười lăm tuổi, nhưng cũng nhận biết được sự lợi hại của việc này.

Tần Kham thở dài: "Điện hạ, ngươi cảm thấy trong mắt các quan văn, thần là dạng người gì?"

"Ngươi cũng là thần tử."

"Thần tử cũng có khác biệt, thần là Cẩm Y vệ Thiên hộ, là võ quan." Tần Kham bật cười.

"Vậy thì sao?"

"Võ quan nhất định thấp hơn quan văn một cái đầu, cho nên cho dù thần lúc này cung kính khiêm tốn với bọn họ, cho dù hèn mọn đến mức chủ động quỳ xuống đất ôm đùi bọn họ, bọn họ cũng sẽ khinh thường một cước đá văng ta, văn võ khác đường, phân biệt rõ ràng, giữa hai bên có một khe rãnh vĩnh viễn không thể vượt qua."

Chu Hậu Chiếu có chút đăm chiêu: "Cho nên ngươi liền dứt khoát vô lễ đối với bọn họ."

Tần Kham cười nói: "Đúng vậy, dù sao bọn họ cũng xem thường ta, ta việc gì phải phạm tiện tới mức cung kính với bọn họ? Trả giá luôn phải có hồi báo thì mới đáng để trả giá, nếu trả giá nhiều mà chung quy chú định chẳng nhận lại được gì, loại chuyện ngu xuẩn này ai muốn đi làm đây?"

Chu Hậu Chiếu nghĩ nghĩ rồi cười ha ha: "Nói không sai, Tần Kham, ngươi là người thú vị, quen ngươi cũng là một chuyện rất thú vị."

Trên quảng trường ngoài Đông cung, các quan văn triệt để sôi trào. Tấm biển đó đã châm ngòi lửa giận trong lòng bọn họ, chữ trên biển khiến cho bọn họ cảm thấy gai mắt, cảm thấy phẫn nộ, từng

chữ đều giống như biến ảo thành một nụ cười trào phúng, khiến họ cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương.

Quang lộc tự khanh Ngả Phác giận tím mặt, một cước đá rơi biển, vung tay hô to: "Thằng nhóc con dám khi nhục chúng ta như vậy? Các đồng nghiệp, chúng ta đều là môn sinh của thánh nhân. Việc học vấn Thần Thánh không ngờ bị thằng nhãi họ Tần này ngang nhiên ra giá, hắn là cậy vào Thái căn đàm mà khinh thị chúng ta ư? Đúng là không thể chịu được!"

Mọi người phẫn nộ phụ họa, tình cảm quần chúng càng trở nên kích động.

Tần Kham ngồi trong vọng gác lạnh lùng cười.

Thật sự là một đám chẳng biết xấu hổ, ai nấy thành quần kết đội muốn giẫm lên đầu ta để nổi danh, nhưng không cho phép ta phản kháng, nếu không thì chính là vũ nhục tư văn, là đại nghịch bất đạo, chỉ có cúi đầu nằm xuống để họ tận tình giẫm đạp mới phù hợp với tâm ý của bọn họ.

Tổ chức thành đoàn thể giết BOSS đều sẽ bị BOSS đánh cho mặt mũi bầm dập. Dựa vào gì mà ta không được phép phản kháng?

Tần Kham lần đầu kiến thức sắc mặt của tập đoàn quan văn Đại Minh, hắn đột nhiên phát hiện nếu vô sỉ là một môn học vấn. Hắn vẫn cần phải chăm chỉ nghiên cứu thêm, mới có tư cách sánh vai với đám gia hỏa trên quảng trường kia.

Bên ngoài tiếng mắng chửi đã như sấm dậy, Tần Kham thở dài, không ra không được nữa rồi.

Sửa sang lại xiêm y, Tần Kham đẩy cửa đi ra ngoài.

Chu Hậu Chiếu tất nhiên không chịu bỏ cuộc náo nhiệt này, vì thế cũng cười hì hì đi sau lưng Tần Kham ra khỏi đông cung.

Hai người vừa lộ diện, đám người đang hò hét ầm ĩ trên quảng trường lập tức yên tĩnh.

Cảm xúc của các Quan văn tuy rằng kích động, nhưng cuối cùng vẫn còn lý trí, đầu tiên đồng loạt thi lễ với Chu Hậu Chiếu: "Chúng

thần tham kiến Thái tử điện hạ."

Chu Hậu Chiếu khoát tay, Cười rất không đứng đắn: "Được rồi được rồi, các vị đại nhân đều miễn lễ đi, bản cung chỉ là đi ra xem, không có ý kiến gì về chuyện này của các ngươi, các ngươi cứ tiếp tục."

Mọi người đang lo lắng Chu Hậu Chiếu sẽ can ngăn điều giải. Chuyện này sẽ không ầm ĩ được nữa, ai ngờ nghe ẩn ý của Thái tử, chuyện này hắn hình như không định nhúng tay vào, mọi người lập tức mừng rỡ.

Chu Hậu Chiếu rất giữ bổn phận tránh sang một bên, thân ảnh của Tần Kham ở trước cửa đông cung càng trở nên chói mắt.

Mọi người thấy một người trẻ tuổi mặc phi ngư cẩm bào đỏ thẫm, Bộ dạng tuấn lãng lặng lẽ đứng thẳng, lập tức liền biết đây là Tần thánh nhân Tần tài tử trong truyền thuyết.

Giống như cá mập ngửi thấy mùi tanh, mọi người ùa lên, mồm năm miệng mười, bắt đầu làm khó dễ.

"Tần Kham, ngươi cuồng vọng lắm, một lời năm ngàn lượng, một chữ một vạn kim, ngươi cảm thấy ngươi đáng ư?"

"Trẻ con, không biết trời cao đất rộng, chỉ là một quyển Thái căn đàm mà khiến ngươi quên hết tất cả, quả thực đáng thương và nực cười!"

"Họ Tần, dám biện kinh nghĩa Khổng Mạnh với ta không?"

Châm chọc khiêu khích, khinh thường khi bỉ, Tần Kham vẫn mỉm cười, lẳng lặng nhìn tất cả, nhìn sắc mặt đáng ghê tởm của những người chỉ mong giẫm hắn dưới chân để nổi danh thiên hạ, thế gian trăm vẻ đều lọt cả vào mắt.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham vươn hai tay ra ấn hờ một cái, hiện trường lập tức an tĩnh lại.

Chỉ thấy Tần Kham cúi người, nhặt cái biển cửa bị Ngả Phác đá rơi lên, sau đó lẳng lặng không nói gì, chỉ chỉ vào mấy chữ chói mắt trên bảng hiệu "Một lời năm ngàn lượng, một chữ một vạn kim."

Mọi người trợn tròn cả mắt, tiếp theo giống như một giọt nước hắt vào trong chảo dầu đang sôi, trên quảng trường lập tức như nổ tung.

Phẫn nộ nhất là Ngả Phác, hắn đường đường là Quang lộc tự khanh mà tự mình đến lãnh giáo học vấn, kết quả đứng trên quảng trường bị gió thổi cho chết cóng, nước mũi đóng băng, vậy mà thằng nhóc này không ngờ còn dám ngang nhiên ra giá học vấn, đúng là võ quan thô bỉ, hắn cho rằng hắn là ai?

Ngả Phác giận tím mặt, tiến lên một bước nắm chéo áo của Tần Kham, quát: "Thằng nhóc vô sỉ, dùng mùi tiền để ước lượng học vấn thánh nhân, quả thực là vũ nhục tư văn, đáng đánh đáng tru."

Khi nói đáng đánh đang tru, Ngả Phác không ngờ thật sự nhấc chân đá Tần Kham.

Lại một đặc điểm của triều đình Đại Minh được thể hiện đầy đủ vào lúc này, tính tình của người đọc sách và các quan ai nấy đều nóng, nói không được thì cãi, cãi không được thì động thủ đánh nhau, dùng dùng võ để quyết định đạo lý trắng hay đen, không có ngoại lệ.

Tần Kham lách người trách một cước này của Ngả Phác, nhíu mày lạnh lùng: "Đại nhân đây là dùng quyền thế ép ta ư?"

Ngả Phác khựng lại, cái mũ quyền thế ép người này hắn không đội nổi, vì thế cả giận nói: "Ta đây là dùng thân phận người đọc sách để giáo huấn thằng nhãi cuồng vọng ngươi."

Trên mặt Tần Kham hiện ra vẻ giận dữ, nhưng lại cố gắng khắc chế.

Hắn không dám động thủ, bởi vì hắn là võ quan, võ quan đánh nhau với văn quan là đại sự.

Khi quảng trường trước cửa Đông cung là một mảng hỗn loạn thì truyền đến thanh âm khe khẽ của Chu Hậu Chiếu, nghe thì ngây thơ đơn thuần, nhưng kỳ thật rất gian trá âm hiểm.

"Bản cung nghe nói... Phụ hoàng đã khôi phục công danh tú tài của Tần Kham, hắn cũng là người đọc sách đấy..."

Quảng trường lập tức im ắng.

Tần Kham hai mắt sáng ngời, đúng vậy, ta cũng là người đọc sách, thằng chó họ Ngải không phải nói dùng thân phận người đọc sách giáo huấn ta sao? Ta dùng thân phận người đọc sách đánh lại là thiên kinh địa nghĩa mà.

Cảm giác hạnh phúc lấp đầy tim Tần Kham, lúc này hắn quả thực có một loại xung động muốn rơi lệ.

... Cuối cùng cũng có tư cách tham dự bác sát của quan văn rồi!

Quyền đầu tung ra rất nhanh, Tần Kham đấm vào mặt Ngả Phác, quát lớn: "Điện hạ nói không sai, ta chính là án thủ thi viện Thiệu Hưng năm Hoằng Trị thứ mười lăm, ai dám khi nhục tư văn, ta đánh chết mẹ hắn luôn!"

Chương 142: Trẻ già đều không bắt nạt

Bác sát Đánh nhau là truyền thống quang vinh của quan trường Đại Minh, là một quang cảnh độc đáo nhất trong mấy ngàn năm của Trung Quốc.

Sau khi phát giác mình cũng có tư cách động quyền cước, Tần Kham yêu quang cảnh này muốn chết luôn, thì ra tư vị của khoái ý ân thù tuyệt vời như vậy, chẳng trách các quan văn thích dùng quyền cước để phân định chân lý.

Trên quảng trường Đông cung, theo một trọng quyền của một cái đánh ra, Quang lộc tự khanh Ngả Phác bị đánh cho lảo đảo, sau đó hét lên một tiếng và ngã gục, trên thượng lập tức f một mảng yên tĩnh, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, mãi lâu sau không nói gì. Một trọng quyền này của Tần Kham dường như không chỉ đánh vào mặt Ngả Phác, cũng đồng thời đánh vào mặt mấy chục quan văn, đánh cho mọi người trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn ngây đơ.

Quan võ đánh quan văn, tuyệt đối là tội nặng, truyền ra ngoài các ngôn quan ngự sử dùng nước miếng thôi cũng có thể làm Tần Kham chết đuối rồi.

Nhưng mà Thái tử Chu Hậu Chiếu vào lúc rất thỏa đáng nói ra một câu cũng rất thỏa đáng, những lời này đã chặn kín đường lên tiếng phê phán của mọi người.

Đổi góc độ, người đọc sách đánh người đọc sách, tính chất của chuyện sẽ khác đi, chuyện như vậy tất cả mọi người ở đây đều trải qua, vì sự bất đồng chính kiến nào đó, vì phe phái của mình, vì không thể cho ai tranh lợi ích của mình, có ai không mắng chửi người ta? Có ai chưa từng động thủ?

Có lòng muốn truy cứu, nhưng mà Ngả Phác Ngả đại nhân lúc trước tự mình từng nói, hắn không phải là dùng quyền thế ép người, mà là dùng thân phận người đọc sách thân phận Tần Kham,

như vậy Tần Kham cũng là người đọc sách nếu phản kích thì tựa hồ... Không có gì là không phải cả.

Mọi người đang do dự, đang cân nhắc đen trắng đúng sai của sự việc thì trong quan viên ở đây, có mấy người có giao hảo với Ngả Phác hoặc quan viên đồng niên đồng bảng với Ngả Phác bắt đầu trao đổi ánh mắt.

Thái tử điện hạ Đơn thuần vô tội rất hợp thời bổ sung một câu.

"Các ngươi đánh nhau bản cung không xen vào, nhưng không thể lấy nhiều khinh ít. Làm như vậy thì có chút không hậu đạo, bản cung cũng nhìn không vừa mắt."

Mấy vị quan viên Rục rịch định quần ẩu Tần Kham lập tức từ bỏ chủ ý này, buồn bã đứng yên không nói gì.

Tần Kham quay đầu cảm kích nhìn Chu Hậu Chiếu một cái, Chu Hậu Chiếu lặng lẽ nhếch mép cười với hắn, mắt thì lại hướng sang nơi khác, giống như hắn chỉ thực sự là một người bàng quan không liên quan gì.

Thật không biết nên vui mừng hay là nên lo lắng, Chu Hậu Chiếu có vẻ như đang có xu thế phát triển theo phương hướng hắc thiếu niên.

Thái tử Chu Hậu Chiếu lên tiếng. Mọi người tất nhiên không dám vây công, có mấy quan viên trẻ tuổi đã sắn tay áo, định đánh tay đôi với Tần Kham. Vừa bước ra một bước thì lại vội vàng rụt chân về.

Chỉ thấy Tần Kham mỉm cười, trong tay cầm vỏ đao của Tú Xuân đao. Tay như bạch ngọc nhẹ nhàng vuốt ve vỏ đao làm bằng da cá mập, trong nụ cười lộ sát khí, giống như Đông Phương Bất Bại đang thêu hoa trên Hắc Mộc nhai, bộ dạng đó khiến người ta run rẩy sợ hãi.

Trong sự Trầm mặc giằng co, Tần Kham thản nhiên mở miệng: "Ta xuất thân bần hàn thô bỉ, các ngươi không nên tìm tới cửa lãnh giáo học vấn gì cả, dụng ý của các vị đại nhân mọi người trong lòng biết rõ, ta chính là trị thủ đông cung, thân phụng hoàng

mệnh, không có thời gian dây dưa với các ngươi. Nếu thực sự muốn bàn học vấn với ta, có thể, vẫn là cách nói vừa rồi, một lời năm ngàn lượng, một chữ một vạn kim. Đừng mắng ta vũ nhục tư văn, mọi người để tay lên ngực tự hỏi, rốt cuộc là ai đang vũ nhục tư văn."

Những lời này khiến mọi người á khẩu không trả lời được, lời nói của Tần Kham mặc dù không điểm thấu, nhưng đã lờ mờ nói ra mấy phần tâm tư của mọi người, còn nói rõ hơn nữa thì chính là trực tiếp xé rách da mặt. Dưới sự chột dạ, trong nhất thời không ngờ không ai nói ra câu gì.

Không biết qua bao lâu, Quang lộc tự khanh Ngả Phác bị Tần Kham một quyền đánh bại dưới sự nâng đỡ của các đồng nghiệp lảo đảo đứng dậy, má trái hắn sưng to, răng rụng mất một cái, miệng chảy đầy máu, hết sức oán độc nhìn chằm chằm Tần Kham.

"Hay, một lời năm ngàn lượng chứ gì? Lão phu giờ trở về lệnh cho hạ nhân mang bạc đến, bất tài bất tài, sẽ bỏ một vạn lượng mua hai câu của ngươi, trước mặt đồng nghiệp trong triều, lão phu muốn ước lượng học vấn của ngươi, hai câu! Nếu lời của ngươi là vô vật, lão phu muốn ngươi phải quỳ gối trước cửa Thừa Thiên thừa nhận mình chính là lừa đời lấy tiếng, ngươi có dám hay không?"

Một quyền đó của Tần Kham đã kích phát lửa giận của Ngả Phác, hắn quyết định chơi tới cùng với Tần Kham rồi.

Chu Hậu Chiếu vừa nghe không ngờ thực sự có người nguyện bỏ một vạn lượng, không khỏi có chút lo lắng nhìn Tần Kham, nhưng muốn thiên vị cũng không tìm ra lý do.

Ai ngờ Tần Kham nghe vậy vui sướng không thôi, vội vàng chắp tay: "Ngả đại nhân quả thực hào phóng như vậy ư?"

"Đương nhiên!"

"Hạ quan đa tạ trước, một vạn lượng, hai câu, thành giao! Hạ quan ở đây chờ đại nhân về nhà lấy bạc."

Ngả Phác cả người run run chỉ vào Tần Kham: "Tốt, thằng nhãi

ranh, ngươi chờ đó."

Ngả Phác hung hăng phất tay áo, xoay người bỏ đi, vừa bước được hai bước thì trong đầu tự dưng hiện ra nụ cười âm hiểm trên mặt Tần Kham vào sát na hắn quay đi đó, cước bộ Ngả Phác khựng lại, mồ hôi lạnh sau lưng lập tức túa ra.

Ác độc quá! Nguy hiểm thật! Thằng nhãi ranh này sớm đã lập bẫy chờ hắn rồi, thiếu chút nữa thì dính bẫy của hắn.

Xoay người rầm rập chạy lại, Ngả Phác chỉ vào Tần Kham vừa sợ vừa giận nói: "Ngươi, ngươi ngươi... Khá lắm ác tặc, lão phu không có một vạn lượng! Tuyệt đối không có! Lão phu chỉ ăn gạo bổng lộc hàng năm của triều đình, một năm mấy trăm lượng bạc nuôi sống già trẻ cả nhà, lấy đâu ra một vạn lương mua hai câu vớ vẩn của ngươi? Việc này thôi, ngươi chớ có hòng hãm hại lão phu!"

Vẻ mặt Tần Kham lập tức trở nên thất vọng: "Ngả đại nhân, ngươi sao có thể nói mà không giữ lời?"

Ngả Phác cười lạnh: "Ta nếu bỏ ra một vạn lượng, ngươi tất sẽ ra lệnh cho Cẩm Y vệ tới lục soát nhà ta, trị ta tội tham ô, có đúng hay không? Lão phu tuyệt đối sẽ không mắc lừa ngươi đâu."

Mấy chục quan viên trên Quảng trường nghe vậy lập tức cũng toát mồ hôi lạnh, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ mà sợ không thôi, thì ra tên gia hỏa họ Tần này không ngờ có chủ ý này, quá âm hiểm.

Làm quan, hơn nữa làm kinh quan, ai mà không có mấy món thu nhập mờ ám? Biếu than biếu đá biếu lửa Bao năm qua đã tính là hợp lý hợp pháp, còn có hàng năm môn sinh, quan địa phương các nơi đều mang đồ tới hiếu kính, rồi các cửa hàng kinh sư hiếu kính, quan lại thuộc hạ trong nha môn đưa tới hiếu kính, kẻ nào tham một chút thì động chút tay trên sổ sách nha môn, trực tiếp tham ô bạc trong quốc khố.

Đại Minh quan không chịu được tra xét, không tra được, vừa tra sẽ có chuyện, mấy chục quan viên trên quảng trường này tất nhiên chẳng ai sạch sẽ gì cho cam.

Ánh mắt nhìn Tần Kham của Mọi người đã thay đổi.

Bộ dạng Rõ ràng rất vô hại rất tư văn, vì sao tâm địa ác độc nham hiểm như vậy? Nếu Ngả Phác thực sự về nhà cầm bạc tới, chỉ sợ không phải mua được hai câu của Tần Kham, mà là phán thư (lệnh bắt) của Đại Lý tự.

Tần Kham thấy Ngả Phác đã hạ quyết tâm tuyệt đối sẽ không mắc mưu. Không khỏi thở dài buồn bã, vịt đã vào nồi rồi không ngờ lại để nó bay mất, đúng là con vịt không có tiết tháo.

Đảo mắt nhìn, đôi mắt tội ác liền quan sát mấy chục quan văn trên quảng trường, các quan văn bị nhìn đều thần sắc e ngại, động tác rất đều nhịp cùng lui về phía sau một bước.

Chắp tay, Tần Kham cười ôn hòa với mọi người. Lộ ra hàm răng trắng bóng, trong gió lạnh trở nên đặc biệt sáng.

"Các vị đại nhân còn có ai muốn mua một câu của ta không? Một lời năm ngàn lượng, thật ra đúng là cái giá nhảy lầu tự thiến, với ai cũng vậy, mua bán công bình..."

Nói còn chưa dứt lời, mọi người đều quay đầ bỏ đi, để lại những tiếng mắng chửi.

" Tiểu nhân Hèn hạ!"

" Cực kỳ Âm hiểm."

"Phì!"

Trong thoáng chốc, các quan viên trên quảng trường tốp năm tốp ba ly khai, Tần Kham rất không phúc hậu hô to sau lưng họ: "Các vị đại nhân, có thể hạ giá mà, một lời ba ngàn lượng cũng không phải là không thể thương lượng, mọi người đềulà người đọc sách, tính toán chi li chuyện tiền nong là cái gì, không khỏi quá tục rồi."

Không có ai để ý đến hắn, người trên quảng trường đã tản đi sạch, gió lạnh thổi qua, trên nền đá quảng trường chỉ còn lại một bãi nước mũi. Đó là nước mũi của mấy chục vị quan văn trong mấy canh giờ chịu gió lạnh chảy xuống.

Chu Hậu Chiếu tiến lên vỗ vỗ vai hắn, không nói đã cười, cười tới nghiêng ngả.

"Thống khoái! Tần Kham, ngươi rất xấu xa.."

Tần Kham chắp tay vái Chu Hậu Chiếu, nói: "Đa tạ điện hạ vừa rồi đã lên tiếng giải vai."

"Ta vừa rồi không nhắc nhở ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng quên ngươi đã được khôi phục công danh tú tài rồi ư?"

"Thần có tội, thần là võ quan, cả ngày ở chung với đám thô lỗ, thực sự quên mất chuyện là lúc này đã là tú tài."

Chu Hậu Chiếu cười hì hì, có chút tiếc nuối chép chép miệng: "Đáng tiếc ngươi vừa rồi diễn không tốt, để Ngả Phác từ trên mặt ngươi nhìn ra manh mối, Nếu không hắn nếu thực sự từ trong nhà đưa đến một vạn lượng bạc, ngươi trị hắn tội tham ô, chẳng phải càng náo nhiệt hơn ư? Đáng tiếc quá."

"Thần là cố ý để lộ manh mối..."

Chu Hậu Chiếu mở to hai mắt: "Vì sao?"

Tần Kham cười khổ, né trán không đáp.

Kinh sư đã bị những tấm lưới quan hệ lợi ích bao trùm tầng tầng lớp lớp, nếu thực sự vì thống khoái nhất thời mà lập bẫy bắt Ngả Phác, không biết sẽ kéo ra bao nhiêu thế lực quyền quý, đắc tội với bao nhiêu quý nhân quan to, Tần Kham chỉ là Thiên hộ nho nhỏ, hắn không dám làm như thế, ít nhất thì trước mắt không dám.

Tần Kham nhiều lắm cũng chỉ là thỉnh thoảng không biết xấu hổ thôi, chứ không muốn làm một cây gậy chọc cứt, quá kinh tởm.

Trường phong ba trên quảng trường Đông cung kết thúc, các quan văn muốn giẫm lên đầu Tần Kham mà nổi danh đụng phải đinh, phẫn nộ vô công mà về.

Không ngoài dự kiến, thanh danh của Tần Kham trong tập đoàn quan văn đã xấu xa tới đỉnh điểm, các quan văn phẫn nộ mà về này ở khắp nơi mắng chửi Tần Kham bướng bỉnh bất tuân, ngạo

mạn vô lễ, dưới mắt không còn ai, tất cả từ xấu xa nhất đều bị bọn họ dùng trên người Tần Kham, thanh danh của Tần Kham trong bất tri bất giác đã bị những cái miệng của đám quan văn này nói cho thối hoắc, cơ hồ là tới mức ai nghe thấy cũng phải bịt mũi.

Không để họ giẫm lên là đại nghịch bất đạo, một tiểu tú tài tư lịch nông cạn phải thành thật nằm xuống đất, để những quan văn có tư lịch cao này giẫm đi lên trên, bọn họ đi lên rồi, tiểu tú tài mới có ngày cất đầu giận, giờ các quan văn đều già rồi, trí sĩ hồi hương, tiểu tú tài mới có cơ hội ngồi ở vị trí của bọn họ.

Đây chính là logic của tập đoàn quan văn, đây chính là quy tắc trò chơi của bọn họ, người không tuân thủ quy tắc sẽ bị loại.

Tần Kham đã phá hủy quy tắc của bọn họ, hắn biết, mình đã bị tập đoàn quan văn bài trừ ra ngoài, bi phẫn, lại bất đắc dĩ, nhưng đây là sự thật.

Màn đêm buông xuống, điện Ngân An đông cung đèn đuốc sáng trưng.

Lưu Cẩn quỳ gối cạnh chân Chu Hậu Chiếu, vừa bóp chân cho hắn vừa sầu mi khổ kiểm kể khổ với Thái tử điện hạ.

"Điện hạ, ánh mắt Tần Thiên hộ nhìn lão nô mấy ngày nay lạ lắm, lão nô, lão nô bị hắn làm cho sợ tới mức tâm thần không yên..."

Chu Hậu Chiếu thờ ơ nói: "Người ta nhìn ngươi mấy cái thì có sao? Ngươi hiếm lạ lắm à? Người khác không thể nhìn ngươi à?"

"Không phải, điện hạ à, ánh mắt đó của Tần Thiên hộ thực sự khiến cho người ta trong lòng sợ hãi, hắn còn kéo tay lão nô nói những lời thấm thía, vẻ mặt rất thành khẩn."

"Hắn nói cái gì?"

"Hắn nói, Lưu công công phải cố gắng, học bản sự hại người nhiều vào, thù của ta hoàn toàn dựa vào ngươi giúp ta báo trong tương lai. Điện hạ, ngài cứu lão nô đi, hắn có phải điên rồi hay không?"

Chương 143: Tài năng mới xuất hiện

Tần Kham tin vào thực lực hại người của Lưu Cẩn, vẫn luôn rất tin, Lưu công công chỉ thiếu cơ hội mà thôi, cơ hội rất nhanh sẽ đến, cơ hội có đôi khi chính là như vậy, bất kể ngươi có ước ao hay không, nếu đập vào đầu ngươi thì sẽ đập, chưa bao giờ quản ngươi đã chuẩn bị tâm lý hay chưa.

Lưu công công sau mười năm làm trâu ngựa cho Chu Hậu Chiếu, ở thời kì triều Hoằng Trị căn bản là thái giám ti tiện có cũng được mà không có cũng không sao, bất kỳ ai mở miệng nói giết hắn là giết, hắn chưa từng nghĩ tới tương lai có một ngày mình có thể độc lãm triều chính, trở thành "Lập hoàng đế" thống trị vận mệnh giang sơn Đại Minh này?

Tần Kham ký thác hy vọng trên người Lưu Cẩn vẫn là rất đáng tin cậy, hắn biết thủ đoạn gây hại cho quan văn trong tương lai của Lưu Cẩn hung ác tàn bạo cỡ nào, nếu Lưu công công cần, Tần Kham phi thường nguyện ý ở bên cạnh đưa dao nhỏ, điều kiện tiên quyết là Lưu công công đừng có chọc vào hắn.

Bạn giá đông cung là một chuyện rất mệt, Tần Kham cùng vị Thái tử bảo bối này đi tới đi lui toàn bộ kinh sư, thật sự rất vất vả.

Nhìn ra được Chu Hậu Chiếu không thích hoàng cung, hắn thích mặc thường phục đi dạo khắp nơi kinh sư, Lưu Cẩn Cốc Đại Dụng bọn họ nhắm mắt theo đuôi, Tần Kham đành phải ra lệnh cho các võ sĩ phụ trách thủ vệ đông cung mặc thường phục vô thanh vô tức vây một đạo phòng tuyến an toàn chung quanh Chu Hậu Chiếu, dùng thân thể ngăn cản những kẻ tướng mạo không được thiện lương cho lắm tiếp cận Thái tử, kẻ không phục thì lặng lẽ bị kéo vào trong ngõ vắng đánh cho một trận tơi bời.

Bạn giá Thái tử rất vất vả, trị thủ đông cung cũng rất vất vả, vất vả nhất là mỗi ngày phải đối mặt với các Đại học sĩ Lưu Kiện, Tạ Thiên, Dương Đình Hòa.

Tâm địa của các Đại học sĩ so với đám quan văn kia thì thiện lương hơn, đối với Tần Kham cũng không bài xích, tác giả Thái căn đàm thủ vệ đông cung đối với những Đại học sĩ này mà nói là một chuyện tốt, cảnh giới thích đông cung của bọn họ cũng thăng hoa, có vài phần hương vị "Đàm tiếu hữu hồng nho, vãng lai vô bạch đinh", trong bầu không khí cầu học nồng đậm như vậy, lo chi Thái tử điện hạ trong tương lai không phải anh minh anh minh học thức chất đầy năm xe?

Không tin à? Hãy nhìn xem, đứng canh ở đại môn đông cung chúng ta chính là Tần thánh nhân danh dương thiên hạ đó...

Tần Kham không biết đây có tính là một loại phương thức giẫm mặt hay không, tóm lại là hắn thấy rất không được tự nhiên.

Mỗi lần Tần Kham dẫn quân sĩ canh giữ ở cửa xuân phường, Lưu Kiện Tạ Thiên sẽ dừng bước mỉm cười chào hỏi Tần Kham, Tần Kham sợ nhất chính là lúc này, bởi vì bọn họ sẽ nói với Tần Kham vài câu, mở miệng chính là một câu kinh nghĩa Khổng Mạnh nào đó, sau khi nói ra thì nhìn chằm chằm Tần thánh nhân với vẻ chờ mong, chờ hắn có giải thích độc đáo đối với câu đề xuất của mình, Tần Kham mỗi lần lần nghẹn họng nhìn trân trối, cứt đái tý thì phọt ra mấy lần, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Sợ nhất là gặp Lý Đông Dương, mỗi lần nhìn thấy y, Tần Kham luôn cảm thấy trong đôi mắt già nua ấy chiếu ra quang mang hiểu rõ tất cả, bí mật trong lòng giống như bị hắn nhìn thấu không sót chút gì, Tần Kham nhìn thấy đám người Lưu Kiện còn có thể kiên trì nói mấy câu, nhìn thấy Lý Đông Dương thì thật sự chỉ có nước chạy trối chết.

Triều Hoằng Trị sở dĩ phục hưng, mấy vị Đại học sĩ nội các đương nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ, Tần Kham chỉ cầu mấy vị Đại học sĩ có thể buông tha cho hắn. Đừng nói kinh nghĩa Khổng Mạnh chó má gì đó với hắn nữa, càng đừng có dùng ánh mắt ám muội nhìn hắn, hắn... Dù sao chỉ là một Thiên hộ bình thường thủ đại môn mà thôi!

Lưu Cẩn dần dần bắt đầu bộc lộ tài năng trước mặt đông cung Thái tử.

Hắn dùng thân phận nội thị đông cung, đi khắp nơi cướp đoạt kỳ trân dị bảo và dị thú về cho Thái tử chơi. Mỗi khi Chu Hậu Chiếu chán đọc sách, hắn sẽ như làm ảo thuật không biết từ đâu biến ra một hai thứ đồ chơi mới mẻ, câu sự chú ý của Chu Hậu Chiếu từ sách vở tới chỗ khác.

Trong điện Ngân An, Tần Kham mặc cẩm bào phi ngư, đứng ở một góc đại điện, lẳng lặng nhìn Lưu Cẩn tươi cười thứ đồ chơi hắn mới phát hiện ra cho Chu Hậu Chiếu. Trương Vĩnh cười bồi đứng ở bên cạnh,, ánh mắt có chút khinh thường, nhưng cũng cười rất nghiêm túc.

"Điện hạ, đây là tranh nước ngoài lão nô thiên tân vạn khổ kiếm được từ chỗ bọn Hồ tử ở chợ tây. Ngài xem, tranh rất có màu sắc, người bên trên vẽ rất nhiều, giống như là người thật ấy..."

Chu Hậu Chiếu dí sát mặt vào nhìn, càng nhìn càng cao hứng: "Không sai. Họa pháp của bọn Hồ tử khác với Đại Minh chúng ta, chậc chậc, quả thật là quốc gia man di chưa được giáo hóa, nhìn thử nữ nhân mà họ vẽ này, lộ hết cả tay chân. Xuân cung Đại Minh ta so với bọn họ thì hàm súc hơn, ồ, đúng là không biết xấu hổ. Có điều cũng rất thú vị, Lưu Cẩn, vất vả cho ngươi rồi."

Lưu Cẩn được khen ngợi, mặt già cao hứng tới nếp nhăn co rúm cả lại, tiếng rít rít như ống bễ lọt gió.

"Điện hạ cao hứng chính là tâm nguyện của lão nô, chỉ cần điện hạ vui vẻ, lão nô cho dù chết cũng đáng"

Chu Hậu Chiếu không để ý tới Lưu Cẩn lải nhải tỏ lòng trung thành, vẫy tay với Tần Kham: "Tần Kham, ngươi cũng tới đây, đứng mãi đó làm cái gì, đến xem thử tranh đi, ngươi nói thử xem, đây là họa pháp gì, thật kỳ quái, trên vải vẽ tranh có mùi, nhưng không phải là mùi mực nước..."

Lưu Cẩn thấy Tần Kham không ngờ được Thái tử tín nhiệm như vậy, không ngờ gọi hắn đến thưởng thức đầu tiên, Lưu Cẩn không khỏi ngây người một chút, tiếp theo lại rất nhanh lộ ra nụ cười, cười so với vừa rồi càng tươi càng vui hơn.

Tần Kham chậm rãi đi tới, tùy ý liếc bức họa đó một cái, thản

nhiên cười nói: "Chỉ là đồ rác rưởi của đám man di, thứ này mặc dù sắc thái diễm lệ, nhưng dù sao chỉ là ở ngoài mặt, không có sự đại khí của tranh Đại Minh chúng ta, chẳng ra gì cả."

Vốn là một phen đánh giá khách quan, Tần Kham thốt ra cũng không nghĩ nhiều, ở trong lòng hắn, bức tranh này thực sự không thể so với cảnh giới của quốc hoạ, không ngờ lời này vừa nói ra, trong mắt Lưu Cẩn không ngờ hiện lên một tia sáng lạnh.

"Thì ra Tần Thiên hộ là hành già nghề này, Tạp gia nhìn nhầm rồi, Tần Thiên hộ học thức uyên bác, có biết nguồn gốc của bức tranh này không?" Lưu Cẩn cười rất tươi với Tần Kham.

Tần Kham vừa thấy trong mắt Lưu Cẩn hiện lên hàn quang, trong lòng lập tức thấy không ổn, thốt ra một câu, cũng không ngờ lại đắc tội với hắn, nghĩ lại cũng đúng, người ta vất vả tìm ra đồ chơi để a dua tranh sủng, kết quả vừa lấy ra khoe khoang liền bị hắn bỡn cợt là đồ không đáng một đồng, sao có thể không sinh ra oán hận?

Chắp tay, Tần Kham cười nói: "Lưu công công đừng hiểu lầm, ta không phải là nhằm vào ngươi, chỉ là ý kiến nông cạn của cá nhân ta mà thôi, khẩu vị của ta khá thanh nhã, không thích thứ quá lòe loẹt, thứ lỗi."

Lưu Cẩn cười nói: "Thì ra chỉ là ý kiến cá nhân của Tần Thiên hộ, chắc Tần Thiên hộ chưa từng thấy bức tranh nào rực rỡ đến vậy, cho nên nói không ra được nguồn gốc? Điện hạ, lão nô cũng cảm thấy tranh này sặc sỡ mà rất bất mắt, ngài thấy sao?"

Chu Hậu Chiếu một lòng đắm chìm trong bức tranh tây dương mới lạ này, căn bản không để ý mạch nước ngầm đang dũng động giữa Tần Kham và Lưu Cẩn, nghe vậy lắc đầu nói: "Tần Kham nói có vài phần đạo lý, tranh tây dương lần đầu xem thì thấy diễm lệ, nhưng xem thêm vài lần thì luôn cảm thấy diễm lệ quá mức, thiếu mấy phần cảnh giới, vẫn không bằng vài nét bút ít ỏi của họa sĩ trong cung chúng ta."

Nụ cười của Lưu Cẩn cứng đờ, tiếp theo thì như gió xuân thổi tan băng tuyết, nhẹ nhàng tát mình một cái, cười bồi: "Lão nô đáng chết, thì ra thứ này điện hạ cũng không thích, lão nô lát nữa sẽ đốt

nó, để tránh làm bẩn mắt điện hạ... Điện hạ, ngài không thích tranh cũng không sao, lão nô vừa tìm được một con chó chọi rất hung mãnh, điện hạ có mà đi em không?"

"Ồ, chó chọi à? Gấu không? Nào, dẫn ta đi xem..." Chu Hậu Chiếu lập tức hưng trí, cũng chẳng buồn để ý tới bức họa đó, hưng phấn đi theo Lưu Cẩn ra khỏi điện Ngân An.

Trong điện lập tức trở nên im ắng, chỉ còn lại Tần Kham và Trương Vĩnh hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Tần Kham chậm rãi đến gần Trương Vĩnh, nhìn vẻ bất mãn thoáng hiện trong mắt hắn, Tần Kham rất không phúc hậu châm ngòi ly gián.

"Cái đồ a dua, cứ như trong đông cung chỉ có mỗi hắn là có tài ấy..." Tần Kham cố ý lẩm bẩm, giống như chỉ nói cho mình nghe.

Vẻ mặt vốn tràn ngập oán khí của Trương Vĩnh lập tức tỏa sáng, giống như tìm được tri kỷ, gật đầu: "Đúng vậy! Tên Thái giám chết bầm đáng bị đoạn tử tuyệt tôn!"

Chương 144: Trắng đen lẫn lộn

Trước ki Chu Hậu Chiếu đăng cơ, cung đình bát hổ vẫn chưa thành khí, không thể không nói, bọn họ thời kì này, làm người làm việc vẫn rất giữ bổn phận, năm Hoằng Trị thứ mười một, hoàng thái tử Chu Hậu Chiếu chính thức xuất các nhập học, Binh bộ thượng thư Mã Văn Thăng khi ấy dâng sớ, "Chọn người trong cung lão thành cẩn thận làm bảo mẫu", Hoằng Trì đế theo đề nghị này, lệnh cho ti lễ giám "Tiến cử hiền lương để hầu hạ đông cung", tám người Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, Cao Phượng được chọn vào đông cung hầu hạ Thái tử Chu Hậu Chiếu.

Quá trình trúng cử tất nhiên trải qua một phen đọ sức quyết tử, có thể trong ngàn vạn thái giám trổ hết tài năng, giành được một trong tám danh ngạch thị hầu Thái tử, không phải đơn giản như giơ tay xin là được, Thái tử Thái tử là con đường tắt để các thái giám đi thông tới đỉnh tháp ngà voi, tương lai Thái tử đăng cơ, các thái giám hầu hạ bên cạnh hắn ai sẽ bạc đãi? Ti lễ giám, ngự mã giám, Đông Hán, những bộ môn nắm thực quyền này của Đông Hán tất nhiên tất cả đều là thân tín bên cạnh Thái tử.

Bát hổ hiện giờ vẫn đang góp nhặt tư lịch bên cạnh Chu Hậu Chiếu, nhưng mà Lưu Cẩn cũng đã dần dần bắt đầu không an phận rồi.

Hắn không thể không gấp, năm nay Lưu Cẩn đã năm mươi tư tuổi, ở cái thời đại thọ mệnh khá thấp này, năm mươi tư tuổi đã xem như là cao tuổi rồi, nếu không tuổi già chí chưa già, hăng hái giao tranh một phen, đời này sẽ uổng phí thời gian, vinh hoa phú quý chưa kịp hưởng thụ, cuối cùng khi sắp lên cao thì lại chui xuống đất ngắm củ cải, đời này của hắn sống vậy quá oan.

Vì thế Lưu Cẩn bắt đầu có chút khẩn cấp tranh mị mị, Thái tử Chu Hậu Chiếu thích, hắn liền mang tới thứ đó, thay đổi mọi cách để giành được niềm vui của Chu Hậu Chiếu.

Chỉ tiếc làm người làm việc quá gấp để đạt được mục đích nào đó, khó tránh khỏi được cái này mất cái khác, Tần Kham rất rõ ràng, trong đông cung còn lại "Thất hổ" đã dần dần bắt đầu bất mãn với

những hành vi hiện tại của Lưu Cẩn này. Trong đó lấy Trương Vĩnh làm đại biểu.

Trương Vĩnh là người có bản lĩnh thực sự, hắn trời sinh đã cường tráng, hàng năm chăm chỉ luyện tập nghệ, tinh thông cung mã kỵ xạ, Chu Hậu Chiếu thượng võ rất coi trọng hắn, thường gọi là "Tráng sĩ Trương", người như vậy trừ so với nam nhân thì thiếu mất một cây gậy ra.thì cũng có thể được gọi là thuần đàn ông, thuần đàn ông tất nhiên rất khinh thường đối với loại tiểu nhân chỉ biết a dua xu nịnh như Lưu Cẩn, cho nên trong bát hổ, mâu thuẫn của Lưu Cẩn và Trương Vĩnh là sâu nhất.

Loại mâu thuẫn cậu người khác có lẽ không phát hiện, nhưng Tần Kham thì lại thấy rất rõ, sách sử kiếp trước đã triệt để bán đứng suy nghĩ của Trương Vĩnh.

Nói thật ra, Tần Kham rất mong xem Lưu Cẩn và Trương Vĩnh đánh lâu, nhưng hai người chẳng có động tĩnh, Tần Kham thân là quần chúng cảm thấy rất sốt ruột, Lưu Cẩn già thêm chút nữa thì chỉ sợ đánh không lại Trương Vĩnh, vì thế không thể không châm ngòi vài câu, gia tăng tính thú vị của nhân sinh, vô luận thú vị cao nhã hay là thú vị ác độc, Tần Kham đều không phản đối thử một chút.

Câu nói châm ngòi của Tần Kham dẫn theo một khởi đầu tốt đẹp, Trương Vĩnh luôn có quan hệ ôn hoà với Tần Kham giống như ở trong núi rừng phát hiện Chung Tử Kỳ, nhân sinh tìm được một tri kỷ quả thật là việc rất may mắn. Không liều mạng đạn tấu mấy cho tri kỷ thì sao phải, vì thế Trương Vĩnh kéo Tần Kham tới một góc khuất của điện Ngân An, hai người ngồi trên thềm đá ở ngoài điện, Trương Vĩnh dáng người khôi ngô cường tráng giống như một bà tám bị ủy khuất hơn nữa thích kể lể, nước mắt nước mũi sụt sùi bắt đầu kể ra ủy khuất mấy năm nay phải chịu trước mặt Lưu Cẩn. Nói đến chỗ phẫn nộ, Trương Vĩnh chỉ lên trời chửi ầm lên.

Tần Kham là người tốt không muốn làm người khác mất hứng, Trương Vĩnh vừa bắt đầu mắng, Tần Kham tất nhiên theo đuôi, vui vẻ vuốt theo, vì thế hai người ngồi trên thềm đá chửi mắng khác nửa tiếng. Cuối cùng mắng thích quá rồi, tận hứng thu binh, hẹn thời gian lần tới lại gặp nhau chửi tiếp. Về nhà trên mặt Tần Kham

vẫn mang theo nụ cười như có như không.

Hắn thích bên trong bát hổ phân liệt, hoà hợp êm thấm rất không thú vị.

Liên Nguyệt Liên Tinh mặc áo bông đỏ thẫm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như hai đứa trẻ đáng yêu, hai nàng đang chỉ huy bọn nha hoàn nội viện cắt giấy dán cửa sổ, sơn lại cửa sổ, quản gia dẫn các hạ nhân cẩn thẩn dỡ, cung kính thi lê với môn thần cũ, nói thần tiên trấn thủ môn trạch cả năm vất vả rồi, sau đó thì dán môn thần mới, lại thi lễ...

Tần Kham không tin những cái này, thực sự nếu nói tới trấn thủ môn trạch, quản gia nên thi lễ với Đỗ Yên mới đúng, có nàng ta, Tần gia chính là một tòa thành trì phòng thủ kiên cố, Thái tử điện hạ cũng phải chiết kích trầm sa dưới thành trì này cơ mà.

Sắp tới năm mới, trong nhà từ trên xuống dưới tràn đầy không khí vui mừng, bất kể tin hay không, Tần Kham nhìn thấy mỗi người trong nhà đều bận bịu lo năm mới, hắn liền cảm thấy vui vẻ khoái hoạt, đây mới là không khí của gia đình, đây mới là hình ảnh nam nhân sau một ngày làm việc mệt mỏi ở bên ngoài trở về muốn nhìn thấy nhất, có người có đùa có vui.

Đỗ Yên thích ra ngoài chơi, trước kia thích dẫn theo Liên Nguyệt Liên Tinh đi chơi chợ kinh sư, mỗi lần tay không ra khỏi cửa, khi về thì cầm theo cả đống đồ, bất kể có cần dùng hay không, nàng ta đều thích mua về nhà, về sau Liên Nguyệt Liên Tinh bị Thọ Ninh Hầu nhìn thấy, thiếu chút nữa gây ra một hồi phong ba diệt môn, hai tiểu la lị liền sống chết không muốn ra ngoài cùng chủ mẫu.

Tần Kham khi về nhà, Đỗ Yên cũng vừa mới về nhà, hôm nay tính tình của nàng ta không được tốt, vừa về nhà liền tức giận, Tần Kham vốn muốn giở trò hưởng thụ một chút tình thú kiều diễm khuê phòng với phu nhân, thấy vẻ mặt của nàng ta thì lập tức bỏ ngay suy nghĩ này.

"Yên nhi, ta phải chăng lại phải đền tiền thuốc men? Nhìn nàng tức như vậy, lần này khẳng định không ít hơn một ngàn lượng..." Trong lòng Tần Kham sinh ra một loại tình cảm bi ai không hợp với bầu không khí năm mới.

Đỗ Yên hung hăng lườm hắn một cái, nói: "Tướng công nói gì vậy, chẳng lẽ ta sinh ra đã là sao chổi à?"

Tần Kham cười khổ: "Chẳng lẽ nàng cảm thấy nàng không phải sao chổi?"

Đỗ Yên hừ lạnh, nói: "Ta mới từ trong thành kinh sư về, nghe thấy một lời đồn, tức tới nổ phổi, tướng công ngươi vô tâm vô phế, còn đem ta ra trêu đùa."

"nàng nghe thấy lời đồn gì?"

"Nghe nói Hộ bộ có chủ sự, tên là Lý Mộng Dương, hôm nay mới vào nội các, hạch tội Thọ Ninh Hầu ỷ vào là ngoại thích cấu kết với gian thương trong ngoài thành, qua sự cấu kết của Thọ Ninh Hầu cùng với kinh sư diêm đạo, những gian thương này dùng giá mỗi dẫn năm phân bạc, mua mười bảy vạn diêm dẫn, chỉ nộp năm phần phân bạc, tư diêm không thể ra ánh sáng liền thành quan diêm, gian thương Giang Nam lưỡng Hoài thấy Thọ Ninh Hầu có bản sự thông thiên như vậy, tháng trước không ngờ cấu kết với nhau, mua một trăm sáu mươi vạn diêm dẫn, khiến diêm pháp Đại Minh hỏng cả, quan phủ muốn cấm mà không thể cấm..."

Tần Kham cười một tiếng, rất có hưng trí nhìn vẻ mặt tức giận của Đỗ Yên, cười nói: "Không ngờ nương tử nhà ta có một ngày lại lo cho nước cho dân như vậy, vi phu có thể lấy được nữ trung trượng phu như vậy, thật sự f tam sinh hữu hạnh."

Đỗ Yên cả giận: "Cái gì mà lo cho nước cho dân, ta là tức tên Thọ Ninh Hầu đó, tướng công ngươi biết không? Chuyện lớn như vậy sau khi bị Lý Mộng Dương đưa lên, hoàng đế bệ hạ không ngờ không trách tội Thọ Ninh Hầu, nghe nói hoàng hậu sau khi ở hậu cung khóc lóc một hồi, Thọ Ninh Hầu bình yên vô sự, Lý Mộng Dương lại bị hoàng thượng hạ lệnh bắt vào chiếu ngục, tướng công ngươi nói xem, Thọ Ninh Hầu này chẳng lẽ là Tôn Hầu Tử mà ngươi từng viết trong sách à, chẳng ai động được vào hắn ư? Lần trước chúng ta cũng thiếu chút nữa bị hắn tịch biên, bệ hạ cũng không trách tội hắn, thế đạo kiểu gì vậy!"

Tần Kham day day huyệt Thái Dương, cười khổ nói: "Những cái này đâu có liên quan gì tới chúng ta, cùng lắm thì sau này mua

muối tốn thêm chút tiền thôi, mà Lý Mộng Dương đó... Thọ Ninh Hầu có phải từng ngủ với phu nhân hắn hay không mà sao lão cứ bám lấy Thọ Ninh Hầu không buông vậy."

Nói còn chưa dứt lời, eo đã bị Đỗ Yên nhéo một cái. Chuyện Nhìn như không có liên quan gì tới mình, nhưng lại không nhất định là thật sự không liên quan. Tần Kham đại khái đã quên, hắn quen một Thái tử điện hạ làm người làm việc rất không đáng tin.

Trong ngự thư phòng Hoàng cung, bốn phía long tọa của Hoằng Trì đế đốt bốn chậu than, sắc mặt Hoằng Trì đế bị than lửa hun cho đỏ hồng, nhưng lại mang theo mấy phần ốm yếu khó có thể che giấu.

Chu Hậu Chiếu mặc long bào tứ trảo, đang ngồi xổm cạnh một chậu than, kiam bào bị dẫm nát dưới chân mình nhưng hắn không xót, chơi rất vui vẻ.

Đây là cách chơi nướng trứng chim Tần Kham dạy hắn, Chu Hậu Chiếu chơi thật sự rất vui vẻ.

Một tờ giấy Tuyên Thành sau khi nhúng qua nước, bọc lấy một quả trứng chim, ném vào trong, chậu than không lâu sau sẽ nghe thấy trong chậu có tiếng tách, lấy kẹp gắp trứng chim ra, mừng rỡ cười không ngừng, vừa thổi vừa đưa quả trứng đã bóc vỏ tới trước mặt Hoằng Trì đế: "Phụ hoàng mau nếm thử đi, rất thơm."

Hoằng Trì đế thấy nhi tử hiếu thuận, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng, cười xong thì vẻ mặt lại vẫn có chút trầm trọng.

Chương 145: Lại gần thiên nhan

Thọ Ninh Hầu bại hoại diêm pháp ngược lại không việc gì, Lý Mộng Dương tố giác thì lại bị hắn hạ lệnh nhốt vào ngục, cả triều văn võ xôn xao, đều cảm thấy không thể hiểu nổi hành động này của Hoằng Trì đế.

Tam lão Nội các thở dài không nói gì, hiển nhiên cũng rất bất mãn, là là quân thần nhiều năm tương đắc, khiến họ không đành lòng nói ra những lời oán hận, nhưng mà lục khoa thập tam đạo ngôn quan ngự sử thì không khách khí như vậy, buổi sáng vừa xảy ra chuyện, buổi chiều vô số sớ phản đối, thậm chí tức giận mắng hắn là hôn quân như tuyết bay vào hoàng cung.

Một nam nhân, vô luận là hoàng đế hay là dân đen, cưới một lão bà tốt là rất trọng yếu phi thường, nếu ngược lại, dân đen phá sản, hoàng đế quốc.

Hoằng Trì đế là nam nhân tốt, hắn là hoàng đế trong trên dưới mấy ngàn năm của Trung Quốc duy nhất chỉ cưới một lão bà, hậu cung trống không trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, hắn cả đời chỉ sủng ái một nữ nhân là Trương hoàng hậu.

Chỉ tiếc nữ nhân này rất bao che khuyết điểm, hơn nữa có hai đệ đệ không ra gì, vì sự phú quý của Trương gia, Trương hoàng hậu không thể không ở trước mặt Hoằng Trì đế vừa khóc vừa làm loạn, vì thế một hồi kiện tùng trắng đen rõ ràng bị một câu của Hoằng Trì đế biến thành trắng đen lẫn lộn.

Hoằng Trì đế quốc sự anh minh, nhưng trên gia sự thì không khỏi có chút hồ đồ, khi gia sự và quốc sự sinh ra xung đột, loại ngu ngốc hồ đồ này khó tránh khỏi truyền nhiễm tới quốc sự.

Nhiều lần dung túng hai cậu em vợ, đại khái là vết nhơ lớn nhất trên cuộc đời này của Hoằng Trì đế, hôm nay vết nhơ này giống như đang tiếp tục lan rộng.

Tha cho Thọ Ninh Hầu, bỏ tù Lý Mộng Dương, quyết định này là Hoằng Trì đế nhất thời đầu óc không tỉnh táo làm ra, đại khái lúc ấy khi thần công khóc lóc mèo nheo của Trương hoàng hậu đang vận đến uy lực tối cao, Hoằng Trì đế cuối cùng không đỡ được thư uy của hoàng hậu, vì thế hạ đạo ý chỉ này, về sau Trương hoàng hậu đạt được mục đích rồi, hài lòng thu công rời đi, Hoằng Trì đế liền lập tức cảm thấy hối hận.

Nhưng ý chỉ đã ra khỏi cung không thể rút về, hoàng đế miệng vàng lời ngọc, không thể tùy tiện sửa đổi, cho dù văn võ cả triều trăm miệng một lời phản đối, hắn cũng chỉ có thể cắn chặt răng không nhả, nếu không hoàng đế dưới áp lực của đại thần sửa đổi thánh chỉ, một bước này nếu bước ra, uy tín của hoàng đế tổn hao nhiều không nói, tương lai khí diễm của tập đoàn quan văn cũng sẽ càng kiêu ngạo hơn.

Chuyện cứ như vậy lâm vào trong giằng co.

Ngay cả bản thân Hoằng Trì đế cũng không thể không thừa nhận, hắn đã đi một nước cờ rất hồ đồ.

Sớ khuyên can hạch tội Nội các đưa tới phải dùng sọt đưa vào trong cung, ti lễ giám chưởng ấn Tiêu Kính là người có nhãn lực, thấy Hoằng Trì đế mặt rồng xanh mét, khí huyết không thuận, Tiêu Kính tất nhiên sẽ không đổ thêm cho bệ hạ, sau khi cẩn thận sàng chọn, chọn mấy bản có tính đại biểu, dùng từ ôn hòa nhẹ nhàng đặt trên long án, để bệ hạ tự mình xem qua, còn những sớ đại loại như kịch liệt mắng bệ hạ là hôn quân bạo quân thì Tiêu Kính không chút nghĩ ngợi thu vào ti lễ giám niêm phong, để chúng vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Lửa than trong Ngự thư phòng cháy rất vượng, trong phòng ấm áp như mùa xuân, song Hoằng Trì đế lại vẫn cảm thấy lạnh như băng, cũng không biết là sức khỏe hắn suy yếu hay là tâm hắn đã dần dần rét lạnh.

Nhìn Thái tử đã mười lăm tuổi nhưng vẫn giống như trẻ con ngồi trên thảm chơi đùa, lại nghĩ tới đủ loại gia vụ rắc rối khó gỡ trong hoàng gia, lại nghĩ cả tới đủ loại nguy cơ phục dưới biểu tượng phục hưng của Đại Minh.

Trên mặt Hoằng Trì đế lộ ra vẻ mệt mỏi.

Ainh cũng nói hắn là minh quân hiếm có từ thời Đại Minh lập quốc tới nay, nhưng... Trẫm thực sự là minh quân ư?

Trên bàn là những tờ sớ phản đối hắn, giống như một đôi mắt đang cười nhạo, nói cho hắn hay cái gọi là Hoằng Trị phục hưng kỳ thật chỉ là biểu hiện giả dối mà hắn và các đại thần bỏ mười bảy năm gian nan tạo ra, Chu Hữu Đường hắn kỳ thật chỉ là quân chủ ngu ngốc đóng cửa lại tự phong đạo hiệu.

Than trong chậu cháy lạch bạch, Hoằng Trì đế lấy lại tinh thần, thở dài nặng nề.

Chu Hậu Chiếu đến gần Hoằng Trì đế, nhìn sắc mặt trầm trọng của hắn, không khỏi quan tâm nói: "Phụ hoàng thân thể không thoải mái à? Nhi thần gọi Thái y nhé..."

Hoằng Trì đế lắc đầu, thuận thế giữ chặt tay Chu Hậu Chiếu. Thấy tay hắn lấm lem, Hoằng Trì đế lấy khăn tay ra cẩn thận lau cho hắn.

"Con à. Tương lai ngươi làm hoàng đế, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, dân chúng làm sai một chuyện không quan trọng, sửa hay là không sửa, nhận hay là không nhận không quan trọng, bọn họ vẫn có thể tiếp tục sống, nhưng mà đế vương nếu làm sai một chuyện, hậu quả rất nghiêm trọng, nặng thì mất nước đổi triều, nhẹ thì mất uy với dân..."

Chu Hậu Chiếu chớp mắt mấy cái: "Phụ hoàng là nói chuyện hôm nay bắt Lý Mộng Dương vào ngục?"

Hoằng Trì đế ngẩn người. Nói: "Ngươi không ngờ cũng biết?"

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Việc này giữa trưa đã truyền khắp kinh sư, Nhi thần muốn không biết cũng khó... Phụ hoàng, Nhi thần biết, người xử sự đều rất công bằng, chỉ độc có chuyện này là không. Người cảm thấy làm sai, phần lớn là mẫu hậu.... Hi hi, ha ha."

Chu Hậu Chiếu cười rất không nghiêm túc, Hoằng Trì đế cũng cảm thấy mặt nóng nóng, cười khổ gõ hờ vào đầu hắn.

"Hiện tại các triều thần đều đang mắng trẫm là hôn quân, yêu cầu trẫm thả Lý Mộng Dương. Tước tước vị của Thọ Ninh Hầu, thậm chí... Thậm chí còn có người muốn trẫm phế hậu." Hoằng Trì đế nhíu mày thở dài: "Mẫu hậu ngươi cũng bức rất chặt, cả hai bên đều làm khó trẫm, trẫm thực sự cảm thấy mệt mỏi quá..."

Chu Hậu Chiếu nháy mắt mấy cái: "Phụ hoàng có phải cảm thấy việc này rất khó giải quyết hay không?"

"Đương nhiên. Trẫm đã tiến thối lưỡng nan, vừa rồi nghe Cẩm Y vệ bẩm báo, hiện tại trước cửa phủ Thọ Ninh Hầu đã tụ tập rất nhiều cống sinh Quốc Tử Giám, hai cữu cữu đó của ngươi cũng quá mức hỗn trướng, trẫm lúc trước thực sự nên đầy chúng khỏi kinh sư, đỡ phải như hiện tại chốc chốc lại làm trẫm đau đầu phiền lòng."

Chu Hậu Chiếu mắt đảo quanh, cười nói: "Phụ hoàng vừa không muốn để trung thần như Lý Mộng Dương bị hại, lại muốn các đại thần hài lòng, đồng thời không làm tổn hại tới uy nghi của thiên gia, chuyện này muốn giải quyết kỳ thật cũng không khó."

Hoằng Trì đế rất là kinh ngạc, nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu nói: "Con ta không ngờ có biện pháp ư?"

"Hì hì, phụ hoàng ngài không phải thường xuyên nói, thiên tử chỉ cần có bản sự dùng người là được, chuyện này nhìn thì khó giải quyết, cậu nhưng chỉ cần có thể tìm được một hai thần tử có tài cán bọn họ nhất định sẽ làm thỏa đáng giúp thiên tử, Nhi thần đương nhiên không nghĩ ra biện pháp, nhưng Nhi thần biết có người nhất định có biện pháp, người này, nhiều chủ ý xấu lắm..."

Khi Tần Kham nhận được tuyên triệu trong cung thì ngây ra rất lâu, trái lo phải nghĩ, sau khi tam tỉnh ngô thân thì phát giác mình gần đây rất giữ bổn phận, không gây tai hoạ, cũng không trêu chọc ai, hắn thật sự không nghĩ ra hoàng đế bệ hạ vì sao lại triệu kiến hắn.

Lòng tràn đầy nghi ngờ và thấp thỏm, thánh chỉ của hoàng đế cũng không dám từ chối không nghe, Tần Kham lập tức ngồi xe trong cung phái ra vào thành.

Vào Triêu Dương môn quẹo phải, đi đường thẳng tới Thừa Thiên hoàng cung, xe ngựa đi được một nửa thì lại nghe thấy ngoài xe có những tiếng hét kinh thiên động địa, Tần Kham vén màn, phát hiện bên ngoài chính là trước cửa phủ Thọ Ninh Hầu, trước khoảng trống rộng rãi trước cửa, mấy trăm người đọc sách mặc áo dài đang chỉ vào cửa phủ mắng to "Quốc tặc" "Gian thích" vân vân.... tiếng chửi vang lên không ngớt, phi thường náo nhiệt.

Xe Tần Kham ngồi bị kẹt trong đám người không thể di động, mấy chục sai dịch và hơn trăm Cẩm y Giáo úy của Thuận Thiên phủ miễn cưỡng tỏa ra các góc, mà đại môn phủ Thọ Ninh Hầu thì đóng chặt, trước cửa đầy chất lỏng trứng chim và đồ ăn thừa.

Tần Kham ngồi trên càng xe, thuận tay kéo một người đọc sách cảm xúc đang kích động vội vàng hỏi: "Phát sinh chuyện gì thế? Thọ Ninh Hầu lại làm ra chuyện xấu gì à?"

Người đọc sách rất nhiệt tâm, tức giận kể lại chuyện của Thọ Ninh Hầu và Lý Mộng Dương một lần, Tần Kham có chút kinh ngạc, hắn không ngờ chuyện này ầm ĩ tới vậy, những năm nay người đọc sách quả thực không phải ngồi không.

" Gian tặc này quả thực đáng chết." Tần Kham rất hợp với tình hình mắng mấy tiếng, sau đó chậm rãi nói: "Có điều các ngươi ném trứng chim và đồ ăn hỏng cho hả giận thì không khỏi có chút tiêu cực."

Người đọc sách ngẩn ra: "Vậy chúng ta nên ném gì?"

"Đuốc, từ ngoài tường ném vào, đốt nhà gian tặc này ra cho, như vậy mới gọi là đại khoái nhân tâm..."

Người đọc sách trợn tròn cả mắt: "Ném... đuốc?"

Tần Kham vỗ vỗ vai hắn, cổ vũ nói: "Yên tâm, chuyện này ta làm rồi, đốt mấy căn phòng thôi mà, không đốt chết người được đâu, gian tặc này bán diêm dẫn kiếm nhiều tiền bẩn như vậy, chắc cũng chẳng tiếc mấy căn phòng ghẻ đâu..."

Người đọc sách sắc mặt âm tình bất định, sau khi do dự một lúc thì hung hăng giậm chân: "Đúng! Gian tặc này ỷ vào thân phận

quốc thích hoành hành ngang ngược, hiếp đáp dân chúng, hại Lý đại nhân phải vào tù, làm hỏng diêm pháp của Đại Minh, lại kiếm nhiêu tiền bẩn như vậy, thực sự là đáng chết, nên đốt."

Tần Kham vỗ vỗ vai hắn khen ngợi: "Đúng vậy, thế mới có chí khí, cố gắng lên! Tiện đốt luôn phần ta nhé, cáo từ."

"Các đồng song, không thể để tiện nghi cho tên gian tặc Thọ Ninh Hầu này, chúng ta dùng hỏa thiêu."

Trong tiếng mắng chửi ầm ĩ, Tần Kham ngồi xe ngựa phóng tới hoàng cung....

Chương 146: Hoằng Trị nhờ vả

"Thần, Cẩm Y vệ Thiên hộ Tần Kham, phụng chiếu vào cung diện thánh." Tần Kham ở ngoài ngự thư phòng chắp tay nói với hoạn quan trị thủ.

Hoạn quan thờ ơ liếc hắn một cái, xoay người vào ngự thư phòng, rất nhanh bên trong liền truyền đến thanh âm bén nhọn của hoạn quan.

"Bệ hạ tuyên Tần Kham yết kiến."

Tần Kham cúi đầu kính cẩn đi vào thư phòng, vừa vào cửa liền cảm thấy ấm áp, bốn chậu than đã khiến cả căn phòng ấm áp như mùa xuân, Hoằng Trì đế mặc long bào, ngôi sau thư án, sắc mặt hắn rất không tốt, thỉnh thoảng lại che miệng lại ho khan hai tiếng.

Miệng Chu Hậu Chiếu thì không biết nhét đồ ăn gì, răng không ngừng cắn, ngồi ghế bên cạnh Hoằng Trì đế, hai cái đùi rất không an phận lắc tới lắc lui, thấy Tần Kham tiến vào, trên mặt Chu Hậu Chiếu lộ ra nụ cười, bảo hoạn quan mang một mâm đồ ăn tới cho Tần Kham, cười rất hàm hồ: "Tần Kham, mau tới ăn cái này đi, bánh hoa quế Giang Nam tiến cống đấy, ngon lắm."

Hoằng Trì đế và Tần Kham đồng thời lộ ra một nụ cười khổ.

Tính tình này của Đông cung... Tương lai làm hoàng đế, chỉ bằng vào dáng vẻ không nghiêm túc này, không biết sẽ phải nghe bao nhiêu lời mắng của các các đại thần.

"Thần đa tạ điện hạ, thần không đói bụng..." Tần Kham cười khổ chắp tay.

Chu Hậu Chiếu mất hứng, cảm thấy Tần Kham cô phụ hảo ý của hắn, vì thế từ trên ghế bật dậy, cầm một cái bánh đưa tới bên miệng Tần Kham: "Bảo ngươi ăn chứ không hỏi ngươi đói hay không, ngon lắm, ngươi thử đi."

Thái tử nhiệt tình như vậy, Tần Kham đành phải há miệng tiếp, chắp tay mơ hồ không rõ đa tạ: "Đa tạ điện hạ..."

Hoằng Trì đế khụ hai tiếng, chậm rãi nói: "Tần Kham, Thái tử tiến cử với trẫm, nói ngươi là người có bản lĩnh có biện pháp."

Tần Kham vừa nghe thấy câu này thì trong đầu ong ong.

Lại bị Chu Hậu Chiếu chơi rồi!

Thật sự muốn ở trước mặt cha hắn đánh thằng nhóc này một trận.

"Thái tử tán thưởng, thần hổ thẹn không dám nhận."

Hoằng Trì đế mỉm cười: "Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, trẫm cũng vui vì Đại Minh ta nhân tài đông đúc, ngươi đừng khiêm tốn."

"Thần... thực sự không khiêm tốn!" Trán Tần Kham đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Chu Hậu Chiếu ở bên cạnh cười vô tâm vô phế, Hoằng Trì đế không chú ý tới sắc mặt khó coi của Tần Kham, nói thẳng: "Hôm nay chuyện của Thọ Ninh Hầu và Lý Mộng Dương, chắc ngươi cũng nghe nói, Lý Mộng Dương đã bị bỏ tù. Thọ Ninh Hầu... Khụ, bị trẫm hạ chỉ răn dạy, đóng cửa tự kiểm điểm, các đại thần trong triều đối với việc này rất có dị nghị, Tần Kham, ngươi cho rằng thế nào?"

"Hồi bệ hạ, thần chỉ là võ quan Cẩm Y vệ, đại sự trong triều đình thần không dám nghị luận. Tóm lại, tất cả quyết định của bệ hạ đều chính xác, bất kỳ ý chỉ nào của bệ hạ, thần cứ quán triệt chấp hành, tuyệt chẳng buồn để ý tới đúng sai."

Thần sắc của Hoằng Trì đế rất vui, lời nói của Tần Kham nói rất thẳng, thậm chí có chút không biết xấu hổ, nhưng những lời này lại đi vào tâm khảm của Hoằng Trì đế, văn võ cả triều trăm miệng một lời phản đối, sớ hạch tội quở trách như tuyết chất đống, Hoằng Trì đế đang cảm thấy mình bốn bề thọ địch, không được ai giúp. Một Thiên hộ Cẩm Y vệ nho nhỏ không ngờ không chút do dự đứng ở bên hắn, ít nhiều cũng khiến Hoằng Trì đế có chút cảm động.

Hoằng Trì đế trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài: "Chuyện này quả thật là trẫm làm sai, ngươi đừng sợ, trẫm không phải bạo quân, sẽ không vì lời nói nghịch ta mà trị tội đâu."

Do dự một lúc, Hoằng Trì đế vẫn quyết định ở trước mặt ngoại thần Tần Kham này thừa nhận sai lầm của mình, chuyện này nếu bắt hắn giải quyết thì đầu tiên phải nói rõ thái độ của mình. Tự nhận sai lầm ngươi chẳng sao, nhưng vừa phải chiếu cố tâm tình của các đại thần, vừa phải hoàng hậu tâm tình của hoàng hậu, đây mới là chuyện khó, nếu thái độ của hắn còn chưa rõ ràng. Rất có thể sẽ dẫn tới Tần Kham hiểu lầm ý tứ của hắn, khiến chuyện càng lúc càng gay.

"Thọ Ninh Hầu cấu kết nha môn diêm đạo kinh sư bán diêm dẫn, gian thương mua năm phân bạc một dẫn, tư diêm liền thành quan diêm (diêm là muối), vụ án này đã làm hỏng diêm pháp của Đại Minh ta. Khiến quốc khố tổn thất rất lớn, giá muối dân gian bị gian thương đẩy lên, có thể nói là tội ác tày trời..." Hoằng Trì đế nghiêm mặt chậm rãi nói: "Tần Kham, trẫm hôm nay gọi ngươi vào cung là muốn ngươi giải quyết chuyện này, ngươi có biện pháp gì không?"

Mí mắt Tần Kham giật giật, chuyện này nhìn thì đơn giản, kì thực là rút giây động rừng, không nói đến sau lưng gian thương có bao nhiêu thế lực và bối cảnh, chỉ nhìn một cách đơn thuần mặt ngoài cũng rất phiền toái rồi, mặt mũi của các đại thần, mặt mũi của Thọ Ninh Hầu, mặt mũi của hoàng hậu, cùng với mặt mũi của bản thân Hoằng Trì đế.

Nhiều mặt mũi như vậy xung đột với nhau, vô luận như thế nào cũng không thể cả nhà đều vui được, một Thiên hộ nho nhỏ như mình, hắn có thể đặc tội được với ai? hắn dám đắc tội với ai?

"Bệ hạ, thần... Không có cách nào." Tần Kham thở dài.

Đây là lời nói thật, hoàng đế ngươi còn không thể thì ta có thể có biện pháp gì?

"Thái tử nói ngươi là người có bản lĩnh, trẫm mới tuyên ngươi vào cung tấu đối, Tần Kham, đừng cô phụ sự tín nhiệm của trẫm đối với ngươi." Hoằng Trì đế chậm rãi nói.

Nói rất bình thản, nhưng Tần Kham lại cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn đang đè lên vai hắn, ép cho hắn không ngẩng nổi đầu dậy, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cúi đầu trầm tư một lúc, Tần Kham chắp tay nói: "Thần cả gan xin hỏi, bệ hạ muốn xử trí việc này đến mức nào?"

Hoằng Trì đế mỉm cười, nói: "Trẫm đem việc này toàn quyền giao cho ngươi giải quyết, đồng thời trẫm sẽ hạ chỉ lệnh, Cẩm Y vệ trên dưới toàn lực phối hợp với ngươi, trẫm muốn ngươi xử lý sạch sẽ chuyện diêm dẫn, những gian thương này phá hỏng diêm pháp của Đại Minh ta, không thể nuông chiều, nên bắt nên giết thế nào do ngươi quyết định..."

Tần Kham nghe đến đây mí mắt liền lại bắt đầu giật giật.

Phiền toái Rất lớn, một đám gian thương có thể bán hơn một trăm vạn diêm dẫn, bọn họ chẳng lẽ chỉ đơn giản là có tiền? Sau lưng Việc này không biết liên quan tới lợi ích của bao nhiêu quyền quý quan lớn, một Cẩm Y vệ Thiên hộ như hắn có thể làm được gì?

"Thần ngu dốt, bệ hạ sao không trực tiếp hạ chỉ xử trí?"

Hoằng Trì đế lắc đầu nói: "Trẫm không thể hạ chỉ, việc này chỉ có thể xử trí bí mật, Thọ Ninh Hầu liên quan tới án này, Trương gia không biết nhúng sâu bao nhiêu, công nhiên chỉ thì có nghĩa là chuyện này không còn dưa địa vãn hồi, các đại thần sẽ diệt trọn Trương gia, trẫm khi đó muốn che chở cũng không có cớ, trẫm chỉ có một vị hoàng hậu này, không thể không cố kỵ tình cảm phu thê, Tần Kham, ngươi minh bạch ý tứ của trẫm chứ?

Tần Kham đương nhiên minh bạch.

Vừa muốn điều tra các gian thương phá hoại diêm pháp, vừa phải chiếu cố tới mặt mũi của Trương gia, đồng thời còn phải chặn miệng của các đại thần triều đình.

Ba bên căn bản chính là mâu thuẫn với nhau, thần tiên cũng không thể làm được, Tần Kham rất muốn ước lượng thử một chút xem da mặt Hoằng Trì đế dày bao nhiêu, lòng dạ đen tối bao nhiêu, mới có thể làm khó một Cẩm Y vệ Thiên hộ nho nhỏ như hắn.

"Bệ hạ thứ tội, thần thật sự làm không được."

Mắt Hoằng Trì đế mắt hơi nheo lại: "Trẫm tin ngươi có thể, việc này nếu thành, trẫm ban thưởng ngươi trăm lượng hoàng kim, trăm thớt tơ lụa."

"Thần thật sự làm không được, bệ hạ nếu làm khó thần, không bằng ban cho thần cái chết đi."

"Việc này nếu thành. Trẫm thăng ngươi làm Cẩm Y vệ trấn phủ." Hoằng Trì đế không thể không đề cao lợi thế

"Thần thật sự không được..."

"Ban thưởng ngươi một tòa nhà trong kinh sư."

"Thần không được..."

"Tứ phong bá tước!" Hoằng Trì đế cắn răng bỏ hết vốn liếng.

"Thần thật sự..."

"Trẫm biết ngươi có thù với Thọ Ninh Hầu, trẫm có thể hứa rằng ngươi dưới điều kiện tiên quyết không gây tổn hại tới mặt mũi của trẫm và hoàng hậu cùng với không làm hại tới tính mạng của ai, cho Thọ Ninh Hầu một giáo huấn nho nhỏ, Tần Kham, ngươi nếu cự tuyệt nữa, trẫm thực sự sẽ ban chết cho ngươi đấy."

Tần Kham tinh thần chấn động, điều kiện này khiến hắn khá hài lòng, xem ra Thọ Ninh Hầu thực sự đã làm Hoằng Trì đế ghét lắm rồi.

"Thần... Lĩnh chỉ!"

Nhìn Tần Kham vẻ mặt đầy tinh thần, ngược lại hoàn toàn với thái độ suy sụp mới vừa rồi, mặt Hoằng Trì đế có chút biến thành màu đen, kiểu người gì vậy!

Chuyện đã nói xong, Tần Kham kính cẩn cáo lui, vừa lui hai bước, Hoằng Trì đế không nhịn được gọi hắn lại, có chút lo lắng nói: "Ngươi.... định cho Thọ Ninh Hầu một giáo huấn như thế nào?"

"Bệ hạ, thần muốn đánh gãy cái chân chó của hắn..."

"Hự, khụ khụ khụ.... Trẫm, không nghe thấy gì cả! Mau mau lui ra... Rời khỏi ngự thư phòng."

Tần Kham đứng trên thềm đá trong cung ngơ ngác xuất thần, gió lạnh thấu xương thổi qua, một cảm giác gai người lan ra toàn thân. Tần Kham bực bội thở ra một ngụm trọc khí.

Lại một đại phiền toái!

Tần Kham ghét phiền toái, vì sao phiền toái cứ luôn tìm tới hắn?

Gian thương phá hỏng diêm pháp không khó tra, bọn họ ở kinh sư đều có là phú hào có danh có tiếng, nếu thực sự muốn bắt, đạo mệnh lệnh đạo mệnh lệnh là có thể bắt về quy án toàn bộ, nhưng Tần Kham dám bắt bọn họ ư? Sau lưng Bọn họ không biết là quan to quý nhân nào, những người này vươn một ngón tay ra cũng có thể bóp chết Thiên hộ nho nhỏ như hắn.

Nói giật lùi một vạn bước, hắn Tần Kham hắn to gan lớn mật, bất chấp tất cả bắt những người đó. Thọ Ninh Hầu xử trí như thế nào? Vụ án này hắn là tên đầu xỏ, làm tổn hại mặt mũi của hoàng hậu, không xử trí hắn, vẫn không chặn được miệng các đại thần triều đình. Việc này vẫn hỏng, Hoằng Trì đế sẽ không bỏ qua cho hắn...

Tần Kham cảm thấy mình đã đi vào một ngõ cụt không hề có hy vọng, có hề có đường ra, ngay cả lùi cũng không được.

Trên vai bị người ta vỗ nhẹ một cái, Chu Hậu Chiếu cười tủm tỉm xuất hiện trong mắt hắn.

"Tần Kham, ngươi chỉ cần làm tốt việc này. Chẳng những có thể được ban thưởng nhà và vàng, còn được ban tước, phụ hoàng ban thưởng tước vị cho đại thần là rất cẩn thận, giờ lại hào phóng tới mức khiến cho người ta bất ngờ..."

Tần Kham rất không còn gì để nói, thằng nhóc rắm tối này chẳng hiểu gì cả, phụ hoàng ngươi càng hào phóng chứng tỏ việc này càng khó giải quyết, làm tốt thì cái gì cũng dễ nói, nhưng nếu làm hỏng thì phụ hoàng ngươi liệu có bỏ qua cho ta không?

Chu Hậu Chiếu vẫn dương dương tự đắc: "Cơ hội Thăng quan phát tài tới rồi đấy, ngươi phải cảm tạ ơ tiến cử của ta, nào, đến đây, cứ mặc sức mà ca ngợi ta đi..."

Chu Hậu Chiếu bày ra tư thế đợi được ca ngợi.

Miệng Tần Kham hết mở rồi lại đóng.

Quên đi, không mắng hắn nữa, để tránh lại mang tới phiền toái cho mình.

Tiếng bước chân Vội vàng đã hấp dẫn sự chú ýcủa hai người, một hoạn quan vội vã chạy tới, đang muốn lao vào ngự thư phòng.

Chu Hậu Chiếu ngăn hắn lại: "Phát sinh chuyện gì?"

"Điện, điện hạ, không ổn rồi, cống sinh Quốc Tử Giám đốt phủ Thọ Ninh Hầu rồi..."

Chu Hậu Chiếu hai mắt sáng lên: "Vui vậy à? AI làm?"

Hoạn quan giận dữ nói: "Cống sinh cầm đầu bị Cẩm Y vệ bắt, cống sinh đó khóc lóc thảm thiết, nói không biết tên sát tài đi ngang qua đường nào xúi giục hắn, lúc ấy đầu óc nóng nảy liền..."

Tần Kham ho khan kịch liệt: "Khụ, điện hạ, thần còn có việc, thần cáo lui..."

Tần Kham lộ ra vẻ hốt hoảng ra khỏi cửa cung.

Chu Hậu Chiếu nhìn bóng dáng Tần Kham với vẻ đăm chiêu, tiếp theo thì vội vàng đuổi theo hắn.

"Tần Kham, ngươi đừng chạy, bút tích của chuyện này rất giống với tính tình của ngươi, có phải ngươi xui khiến hay không?"

"Điện hạ đừng đổ oan cho thần, bằng không thần đập đầu vào tường chết ngay ở trước mặt ngươi để chứng minh sự trong sạch đấy."

Chương 147: Lòng người trên triều đình

Không thể không thừa nhận, ánh mắt của Chu Hậu Chiếu rất sắc bén, hắn chỉ dựa vào trực giác đã nhận định nhà của Thọ Ninh Hầu là Tần Kham xui đốt.

Tần Kham phát hiện mình sinh tồn ở Đại Minh càng lúc càng gian nan, thế đạo này chỉ có khoác lên cái áo quân tử mới có thể lăn lộn như cá gặp nước, nhưng mà khi có người nhìn thấu áo ngoài của hắn, vào tận tâm linh hắn, khiến hắn có một loại cảm giác như đi tiểu bị người ta nhìn trộm.

Đương nhiên, suy nghĩ một chút theo hướng tốt, may mà người nhìn thấu áo khoác của hắn là Chu Hậu Chiếu, chứ không phải các đại thần trong triều đình, bằng không Tần Kham thật sự giống như chuột chạy qua đường, ai thấy cũng đòi đánh.

Chu Hậu Chiếu thì không sao, hắn vẫn chỉ là trẻ con, Tần Kham nhất định sẽ làm ra một chuyện chính nghĩa khiến người ta sục sôi cho hắn xem, để thay đổi ấn tượng trong lòng hắn đối với mình.

Phủ Thọ Ninh Hầu bị cháy rất thảm, cũng không biết là tên cống sinh xui xẻo đó kích động bao nhiêu người ném đuốc vào trong, đốt toàn bộ phòng gần tường vây, Thọ Ninh Hầu sợ tới mức ở trong phủ khóc rống, nhưng lại không dám chạy ra ngoài, sợ bị những cống sinh này đánh chết, đành phải ra lệnh cho gia phó vừa dập lửa vừa tập trung người nhà lui tới khu vực an toàn, cả phủ trên dưới vừa khóc vừa cào tường tập thể, tuyệt vọng giống như bị hoàng đế xét nhà

Những chuyện này không liên quan tới Tần Kham, logic của hắn rất đơn giản, chỉ cần không phải mình tự tay phóng, như vậy hắn chính là trong sạch, ai dám hoài nghi, chết cho hắn xem.

Ngày thứ hai sau khi đáp ứng sự nhờ vả của Hoằng Trì đế, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân liền triệu kiện hắn. Bệ hạ hạ mật cho Mưu Bân, bảo Cẩm Y vệ phối hợp với Tần Kham xử trí vụ án diêm dẫn.

Mưu Bân luôn coi coi Tần Kham là là tâm phúc, nghe thấy Tần Kham ở trước mặt bệ hạ tiếp nhận củ khoai lang nóng này, không phân bua gì mắng cho hắn một trận.

Ngay cả Mưu Bân cũng không dám điều tra những gian thương này, hắn biết quá rõ sau lưng những gian thương này có thế lực hậu trường như thế nào, bọn họ có khi là hậu duệ của khai quốc Quốc Công, có khi là thượng thư hoặc là Thị Lang bộ nào đó. Ngay cả bóng dáng của các Đô Sát viện đô thiêm sự Đô Ngự Sử cũng như ẩn như hiện ở trong đó, văn thần võ tướng đều có trong đó, ngay cả những ngôn quan nắm giữ dư luận cũng giành được không ít lợi ích từ chỗ những gian thương đó. Một Cẩm Y vệ Thiên hộ nho nhỏ dám điều tra gian thương, không khác gì là kẻ địch với toàn bộ triều đình kinh sư.

"Ngươi đây là tìm chết đấy! Việc này ngươi sao có thể đáp ứng bệ hạ được? Ngươi sao lại dám đáp ứng?" Mưu Bân hung hăng lườm Tần Kham, ánh mắt giống như đang nhìn một người chết.

Tần Kham cười khổ vuốt mũi: "Hạ quan cũng không muốn đáp ứng. Chỉ có điều khi hạ quan tiến vào ngự thư phòng, đầu đụng phải cửa, vì thế đột nhiên có chút không tỉnh táo."

Mưu Bân lắc đầu, vẻ mặt giận dữ: "Người trẻ tuổi làm việc ẩu thả, tuổi ngươi quá nhỏ, căn bản không biết lợi hại trong chuyện này, tấm màn này không thể vén lên được, không vén thì mọi người tường an vô sự, vén lên là xảy ra đại sự! Lý Mộng Dương vì sao bị bệ hạ nhốt vào ngục? Ngươi cho rằng bệ hạ thuần túy là vì chiếu cố mặt mũi của hoàng hậu ư? Bởi vì bệ hạ cũng biết lợi hại trong đó, Lý Mộng Dương không biết sống chết vén tấm màn này lên. Trong Kinh sư không biết có bao nhiêu người đang chờ lấy mạng hắn, hắn nếu không vào ngục, hiện tại Lý phủ đã sớm treo phiến trắng làm tang sự rồi, bệ hạ đây là đang bảo vệ hắn!"

"Nhưng bệ hạ vì sao lại bảo ta vén tấm màn này lên?"

"Bởi vì tấm màn này phải có người vén, bệ hạ không thể dễ dàng tha thứ dễ dàng để cho những quyền quý và các quan viên sau lưng những gian thương này phá hỏng diêm pháp của Đại Minh ta. Bọn họ đã chạm tới điểm mấu chốt của bệ hạ, bệ hạ tuyệt đối sẽ không nuông chiều bọn họ, nhưng hắn lại không thể ngang nhiên

hạ chỉ điều tra, như vậy sẽ chạm đến lợi ích của rất nhiều người, triều đình sẽ sinh ra đại loạn, cho nên chỉ có thể bí mật xử trí."

Tần Kham nghi hoặc: "Vì sao sau khi Lý Mộng Dương vào tù thì có nhiều quan viên bất bình vì hắn như vậy? Những quan viên này nên chỉ mong hắn chết luôn trong ngục mới đúng chứ."

Mưu Bân cười lạnh nói: "Bởi vì những người này biết tính cách của Mưu Bân ta. Bọn họ biết rất rõ ta sẽ không ở trong chiếu ngục hại chết Lý Mộng Dương, ngược lại sẽ ra lệnh cho Cẩm Y vệ trên dưới toàn lực bảo hộ hắn, Lý Mộng Dương sẽ không chết trong ngục, bọn họ nhất định phải kéo hắn ra khỏi ngục, sau đó tìm cơ hội giết hắn. Ngươi cho rằng những quan viên đó bất bình vì hắn là một phen hảo ý à? Hừ! Bên trong cất giấu sát khí đấy."

" Thọ Ninh Hầu đó không phải bị văn võ cả triều yêu cầu tước tước vị ư? Thọ Ninh Hầu cũng tham dự vụ án này, chẳng lẽ các quyền quý dám lôi hắn ra chết thay à?"

Mưu Bân cười lạnh: "Thọ Ninh Hầu chính là quốc cữu, sau lưng hắn là hoàng hậu, ai dám lôi hắn ra chết thay? Ngươi không phát hiện những kẻ kêu gào tước tước vị đều là thanh lưu, không phải quan viên liên quan tới vụ án ư? Những kẻ liên quan thì chỉ thét to mấy tiếng, biểu hiện một chút sự trong sạch của mình, bản thân Thọ Ninh Hầu cũng không ra gì, người này hoành hành kinh sư nhiều năm, trải làm ra bao nhiêu chuyện trời giận người oán, các đại thần triều đình đã nhắc bao nhiêu lần tới việc tước tước vị rồi, nhưng kết quả thì sao? Người ta đến bây giờ vẫn làm Hầu gia, vô bệnh vô tai sống rất thoải mái, chỉ cần bệ hạ và hoàng hậu còn sống một ngày, tước vị Thọ Ninh Hầu của hắn tất nhiên là không chút sứt mẻ."

Tần Kham rất rung động, hắn đến bây giờ mới phát hiện đáp ứng ra mặt thay Hoằng Trì đế là hành vi ngu xuẩn cỡ nào, nước kinh sư quá sâu quá đục, lòng người trong triều đình kinh sư quá đáng sợ.

Sắc mặt Mưu Bân nhìn Tần Kham thay đổi dần, hừ lạnh: "Ngươi hiện tại biết hậu quả nghiêm trọng cỡ nào rồi chứ? Nghé con mới sinh không sợ hổ, nhưng nghé con chính là nghé con, hổ chính là hổ, bất luận ngươi có sợ hay không thì nghé con vẫn sẽ bị hổ ăn

tới xương cốt cũng không còn, Tần Kham, Phiền toái của ngươi rất lớn!"

Tần Kham thở dài: "Hạ quan lúc ấy cho rằng chỉ là bắt mấy tên gian thương làm hỏng diêm pháp mà thôi."

Mưu Bân lắc đầu: "Chuyện Triều đình chưa bao giờ đơn giản như vậy, loại chuyện này ngươi không ngờ dám đáp ứng trước mặt bệ hạ, Mưu mỗ thật sự bội phục ngươi tới sát đất."

"Tuy rằng lời nói của Mưu soái rất chân thành, nhưng hạ quan vẫn cảm giác được, những lời này của ngài khẳng định không phải đang khen ta."

"Đúng vậy, cảm giác của ngươi rất chính xác."

Sắc mặt Tần Kham dần dần xám ngắt, miệng đầy chan chát.

"Mưu soái, chuyện này cũng là do Lý Mộng Dương gây ra, đúng không?"

"Đúng."

"Hạ quan có thỉnh cầu..."

"Nói."

"Có thể để hạ quan vào chiếu ngục thăm Lý đại nhân không?"

"Ngươi gặp hắn làm gì? Hắn giống như ngươi, đều là những kẻ đi tìm chết."

"Hạ quan muốn đánh hắn một trận..."

"Không được."

Tần Kham chắp tay: "Vậy hạ quan đổi thỉnh cầu."

"Ngươi nói đi."

"Có thể phiền Mưu soái giúp hạ quan vén tấm màn này lên không?"

Hai mắt Mưu Bân bỗng trợn lên, ngửa mặt lên trời cười ha ha hai

tiếng, không nói gì... cầm chén trà lên.

Tần Kham không hề có phản ứng...

"Người đâu, tiễn khách!"

"Hạ quan vẫn muốn ngồi thêm một lát..."

"Người đâu, lôi tên này ra cho ta."

Hoàng cung không giấu được bí mật, sau vài ngày, tin tức Tần Kham phụng ý chỉ của Hoằng Trì đế điều tra vụ một diêm dẫn truyền khắp kinh sư.

Đây vốn là một chuyện nên được giữ kín không nói ra, Tần Kham tất nhiên sẽ không ngu tới mức đi thừa nhận, vì thế ngậm miệng, bất kể quan viên nào thử, Tần Kham chỉ lắc đầu không tiếp.

Nhưng mà các quan viên sẽ không đơn thuần như vậy, bọn họ sẽ không ngốc tới mức đi tin Tần Kham, một võ quan Cẩm Y vệ có giao tình rất sâu với đông cung Thái tử, hơn nữa nhiều lần được bệ hạ triệu vào cung, bệ hạ giao trọng trách là rất có khả năng.

Một số người bắt đầu bất an, Tần phủ ở ngoại ô kinh sư cũng bắt đầu náo nhiệt, xe ngựa tấp nập.

Hết tốp này tới tốp khác đăng môn bái phỏng, từng rương từng rương bạc trắng, mã não thúy, và khế ước nhà, nữ xinh đẹp được đưa vào Tần phủ, lại bị chủ nhân Tần phủ khách khí đưa ra ngoài cửa phủ, thái độ rất khiêm tốn, cự tuyệt cũng rất kiên quyết.

Đăng môn không phải quan viên, thân phận của bọn họ rất thần bí, ấp úng không chịu lộ ra chủ nhân sau lưng, nhưng danh mục quà tặng thì lại ghi vừa dài vừa rõ ràng.

Tất cả đều cố gắng im lặng, Tần Kham và bọn họ hiểu nhau mà không nói ra, song những hối lộ này Tần Kham tuyệt đối không dám nhận lấy, rất phỏng tay, Tần Kham minh bạch ý tứ của bọn họ, chủ nhân sau lưng những người này chắc là các quan viên liên quan tới án diêm dẫn, bọn họ hy vọng Tần Kham tiếp tục che cái nắp này, đừng lật lên, đừng vạch trần.

Tần Kham không thể không vạch trần, từ một khắc ở ngự thư phòng đáp ứng Hoằng Trì đế, đã chú định lập trường đối địch của hắn và những quan viên này, những hối lộ này không thể nhận, ngay cả chạm cũng không thể chạm, sẽ mất mạng.

Người Tặng lễ không thu được hiệu quả mong muốn, sắc mặt rất khó coi bị Tần Kham tiễn ra khỏi phủ, nhìn vẻ mặt tao nhã của Tần Kham, những người này cười lạnh liên tục, quay đầu rời đi.

Trong lòng Tần Kham càng trầm trọng, mềm không được thì tới cứng rồi, tiếp theo, những người này chắc sẽ dằn mặt hắn.

Chương 148: Động phòng không nến

Không khí Tần phủ cũng rất thấp, từng rương bạc, mã não, thúy được chuyển vào, lại bị một câu phân phó thản nhiên của lão gia nguyên dạng đưa ra. Trong phủ trên dưới không có ai cảm thấy cao hứng, nhìn sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng và hậm hực của lão gia, bọn họ liền biết những lễ vật này phỏng tay cỡ nào.

Không là bạn thì là địch, lễ vật đưa trở về, kẻ địch của lão gia chắc cũng càng lúc càng nhiều, Tần phủ còn có thể ấm áp an bình như ngày xưa nữa không?

Trong phòng ngủ chính Nội viện, lò ấm cháy rất vượng, trong phòng ấm áp dễ chịu. Tần Kham mặc áo đơn nằm nghiêng trên giường, tay ôm Đỗ Yên, đầu ngón tay thỉnh thoảng lướt qua nụ hoa trước ngực Đỗ Yên, Đỗ Yên giật mình, mặt đỏ ửng, giống như xấu hổ lại giống như hờn dỗi đấm hắn một quyền.

"Lúc nào rồi mà còn không thành thật như vậy!" Đỗ Yên lườm hắn một cái.

"Sống thì vẫn phải sống, không thể bị đám người đó hù chết được, nương tử đừng lo lắng. Tướng công ta lo được." Tần Kham thờ ơ cười cười.

Trong lòng rất trầm trọng, nhưng ngoài mặt thì lại giống như không sao cả.

Không thể để vợ con hưởng thụ vinh hoa phú quý dĩ nhiên là rất có lỗi với các nàng, lại còn để các nàng cả ngày sống trong lo lắng hãi hùng. Nam nhân này làm không khỏi rất không xứng chức.

"Tướng công, án này rất khó giải quyết, rất phiền toái phải không? Người tặng lễ có lai lịch gì?" Đỗ Yên vẻ mặt lo lắng, vô luận Tần Kham che giấu thế nào, nàng ta chung quy vẫn không phải kẻ ngu dốt, sát khí dấu diếm trong chuyện này nàng ta có thể cảm thụ được rõ ràng.

Tần Kham thở dài, nói: "nàng đừng quản những thứ này, để tướng công lo là được, tướng công lần này gây họa cho gia đình rồi, ta sẽ giải quyết tai họa này."

Đỗ Yên thở dài: "Tướng công, ngươi một mình chống đỡ vất vả như vậy, ta thực sự muốn giúp ngươi, đáng hận là ta không hiểu gì cả, tướng công. Nếu có lúc cần động quyền cước, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, để ta xuất chút khí lực cho nhà ta."

Tần Kham mỉm cười: "Loại chuyện này đại khái không cần nàng động thủ, một khi động thủ thì chính là thời khắc cuối cùng rồi, nếu thực sự đến lúc đó. Tướng công nhất định bảo nàng hỗ trợ."

Mặt Đỗ Yên lộ ra vẻ vui mừng: "Tốt, ta nhất định sẽ để đám người đó thử sự lợi hại của ta."

Giống như nhận lời mời thể hiện năng khiếu vậy, Đỗ Yên không nói gì cầm lấy một cái bát ngọc trên giường, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Tần Kham, bốp một tiếng, bát ngọc bị Đỗ Yên bóp nát, hương tiêu ngọc vẫn.

Tần Kham đau lòng nhìn chăm chú cái bát ngọc nát đó, lúng ta lúng túng nói: "Thế này là sao?"

"Là muốn thể hiện sự lợi hại của ta." Đỗ Yên đắc ý nở cả mũi.

Tần Kham thở dài: "Nương tử à, lần tới muốn thể hiện sự lợi hại, không ngại thì đi ngoài cửa bổ gạch nhé, bát ngọc đắt lắm đó..."

"Ồ..."

Quay đầu nhìn chung quanh, Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Liên Nguyệt Liên Tinh đâu?"

"Các nàng ở bên trong sương phòng thêu gối, nói là phải đẩy nhanh tốc độ, trước lễ mừng năm mới thuê cho chúng ta một cái túi chim khách vui xuân."

"Thật là đáng yêu, Yên nhi này, ha ha, hiếm có lúc thanh tĩnh như vậy, chúng ta hay là thử làm một số chuyện linh tinh như ba ba ba đi?" Nụ cười của Tần Kham trở nên có chút hiếu sắc.

Từ lúc hôn hôn cho tới bây giờ, hai tiểu la lị buổi tối luôn ngủ ở ngoài phòng ngủ chính, Tần Kham có mấy lần muốn viên phòng với Đỗ Yên, đáng tiếc mỗi lần vừa làm ra chút động tĩnh chuẩn bị xách thương lên ngựa thì tiểu la lị bên ngoài phòng ngủ rất tận với phận sự bưng ngay cái bô đựng nước tiểu vào, không nói gì giúp gia xuống giường đi tè, Tần lão gia tím mặt đái ra không nổi, các nàng liền nhìn hắn với vẻ khiển trách, giống như nửa đêm bắt họ rời giường là hành vi rất vô nhân đạo, Tần Kham đành phải ngửa mặt lên trời thở dài miễn cưỡng đái ra một tý, mà chủ mẫu Đỗ Yên thì trốn ở trong chăn cười tới run rẩy, tất cả không khí kiều diễm tan thành mây khói, mấy lần như vậy, Tần Kham cảm thấy mình sắp ức chế tới bị bệnh rồi.

Hôm nay hiếm lúc các nàng không không mặt, Tần Kham lập tức động sắc tâm.

Đỗ Yên nghi hoặc nói: "Cái gì gọi là chuyện ba ba ba?"

"Nào, nương tử, ta dạy cho ngươi, hay lắm, trước tiên cởi quần áo ra đã, mau..." Tần Kham vội vàng hỗ trợ.

"Ơ! Cái đồ đăng đồ tử, ban ngày ban mặt không ngờ... Đừng. để người ta nghe thấy bảo ta còn sống sao nổi? Nội viện có nha hoàn đấy, tướng công à, để buổi tối được không!" Đỗ Yên rất xấu hổ, giãy dụa không thôi, nàng ta biết Tần Kham muốn làm gì rồi.

"Buổi tối ta đái không ra đâu, nương tử, Tần gia chỉ có ta là một một nam nhân, vất vả lắm..."

"Hả, thế là có ý gì?"

"Cho nên nàng nên coi khai chi tán diệp cho Tần gia là nhiệm vụ của mình, sinh mấy đứa con trai cho tướng công."

"Ta..."

Khi Đỗ Yên đang giãy dụa giữa e lệ và trách nhiệm thì Tần Kham đã lột trần nàng ta.

"Đợi đã! Tướng công... Đợi đã, tuy rằng là ban ngày, dù sao cũng là lần đầu tiên của chúng ta, tướng công, đốt hai ngọn nến có được không?" Đỗ Yên dứt khoát nhận mệnh ngừng giãy dụa, cố nén sự

ngượng ngùng thấp giọng hỏi.

"Nến à? Nương tử có sở thích này à? Lần đầu tiên đừng chơi lớn vậy chứ?"

"Tướng công có ý gì... A! Ngươi, ngươi nhẹ nhàng chúng, đau quá!"

Cả phòng đều là mùa xuân, trên giường chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ đang cố nén nhịn và những tiếng va chạm mất hồn...

Thật lâu sau...

"Ngươi, tên hỗn đản vô sỉ, ta cuối cùng cũng biết cái gì gọi là 'Ba ba ba' rồi, tướng công, nhẹ chút, mắc cỡ chết đi được..."

Màn đêm buông xuống, mây tan mưa ngừng, một dòng nước xuân chảy về hướng đông.

Liên Nguyệt Liên Tinh chạy vào phòng ngủ, như hiến vật quý đưa gối chim khách vui xuân họ vừa thêu xong cho Đỗ Yên xem, lại phát hiện lão gia và chủ mẫu mặc áo đơn ngồi trên giường ấm, lão gia vẻ mặt thỏa mãn nụ cười thích ý, chủ mẫu thì tóc xõa trâm lệch, mặt đỏ ửng vẫn còn lưu lại mấy phần xuân ý.

"Chủ mẫu làm sao vậy? bị bệnh à?" Liên Nguyệt đau lòng giơ tay lên sờ trán Đỗ Yên.

Sống dưới một mái nhà, hiếm có f lão giavà chủ mẫu tính tình ôn hòa, đối với hạ nhân không đánh không mắng, đối với đôi song sinh Liên Nguyệt Liên Tinh này thì yêu thương đến tận xương tủy, Liên Nguyệt Liên Tinh cũng dần dần coi lão gia và chủ mẫu là thân nhân, Đỗ Yên và các nàng nghiễm nhiên giống như mẹ con lại giống chị em ruột.

Thấy Đỗ Yên vẻ mặt đầy xuân ý lại khẽ mím đôi môi đỏ, khuôn mặt cổ quái và ngượng ngùng, Liên Tinh mở to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, lườm Tần Kham: "Lão gia khẳng định đánh chủ mẫu."

Hai tiểu la lị căm giận lườm hắn, giống như lão gia đã làm một chuyện tán tận lương tâm, lại ngại thân phận lão gia và nô tỳ, các nàng không dám chỉ trích lão gia không phải, bộ dạng tức giận

nhưng không dám nói hết sức đáng yêu.

Tần Kham liếc Đỗ Yên một cái, sau đó uy nghiêm nói: "Vừa rồi chủ mẫu không nghe lời, bị lão gia ta giáo huấn, ừ... Giáo huấn thật sự rất thảm thiết, các ngươi phải lấy đó làm gương, biết không?"

Hai mắt lập tức Liên Nguyệt Liên Tinh nổi lên thủy quang, một tả một hữu đau lòng giúp đỡ Đỗ Yên, khóc nức nở nói thầm vào tai Đỗ Yên: "Chủ mẫu đừng khó chịu, sau này nghe lời lão gia là được."

"Lão gia làm sao có thể đánh chủ mẫu? Nô tỳ là nô tỳ tốt, nhưng lão gia không phải lão gia tốt..."

"Hu hu..."

Đỗ Yên dở khóc dở cười, một tả một hữu ôm các nàng, lườm Tần Kham một cái.

"Được rồi, xem ngươi dọa họ sợ tới thế nào rồi kìa, không thể nói chuyện đứng đắn chút à?"

Vừa mới dứt lời, đôi mi thanh tú Đỗ Yên khẽ nhíu lại, tay bất giác ôm bụng dưới, cảm giác ran rát, khẽ rêm một tiếng, Đỗ Yên đỏ mặt lườm Tần Kham một cái.

Liên Nguyệt Liên Tinh thấy thế không khỏi ngẩn ra, tiếp theo thì cuối cùng cũng không ức chế được, lớn tiếng bật khóc.

"Chủ mẫu nhất định bị đánh rất đâu, đến phòng tỳ nữ đi, để tỳ nữ đắp thuốc cho người..."

Đỗ Yên vừa bực mình vừa buồn cười ôm Liên Nguyệt Liên Tinh đi vào sương phòng, dạy một khóa sinh lý cho hai tiểu la lị.

Tần Kham nằm trên giường ấm, thở dài thỏa mãn, hạnh phúc tràn ngập.

Thân phận xử nam Đời này Cuối cùng cũng kết thúc rồi, thế mới gọi là cuộc sống chứ!

Nửa đêm, trong Tần phủ là một mảng tối đen, khi mọi người đang

chìm vào mộng đẹp, thanh âm lo lắng và phẫn nvafc quản gia tiền viện từ ngoài cửa ánh trăng truyền đến.

"Lão gia, phu nhân, mau tỉnh lại, không biết tên sát tài nào giết ngựa trong chuồng ngựa của chúng ta rồi."

Sau một thoáng yên lặng Ngắn ngủi, các sương phòng trong nội viện tiền viện Tần phủ liên tiếp sáng đèn, tiếp theo thì tiếng người ầm ĩ.

Tần Kham mặc áo khoác, vẻ mặt xanh mét từ trong phòng ngủ đi ra, khuôn mặt bình tĩnh nổi lên cơn thịnh nộ đáng sợ.

Chương 149: Giết ngựa thị uy

Chuồng ngựa của Tần phủ ở sườn sau phòng bếp, tạp dịch trong phủ đốt đuốc, Tần Kham dưới sự vây quanh của bọn hạ nhân trong phủ xuống chuồng ngựa.

Mã phu Phụ trách cho ngựa ăn đang ngồi dưới đất, nức nở khóc nức nở, thân hình run rẩy đã nói rõ sự sợ hãi trong lòng hắn.

Tần Kham ngồi xổm xuống thân, nhìn chăm chú máu tươi trong chuồng ngựa, và thờ ngựa đang nằm trong đống cỏ bất động.

Ngựa rất bình thường, từ chợ tây kinh sư do Đỗ Yên tự tay chọn lựa mua về, nàng ta thích màu đó, về phần giống ngựa, tốc độ, sức bền hay gì gì đó, nàng ta không quan tâm, nữ nhân mua đồ mù quáng là như vậy đó, không nhìn tính năng, chỉ nhìn bề ngoài, Tần Kham sủng ái nàng ta, thích gì thì mặc nàng ta mua.

Ngựa đã chết từ lâu, vết thương trí mệnh của nó là một đao vào cổ, vết đao vừa gọn vừa chuẩn, người hạ đao hiển nhiên là hành gia rất hiểu biết về ngựa, ra tay một cái là chém đứt mạch máu trong cổ ngựa, tảo hồng mã ngay cả hí một tiếng cũng không kịp, tới khi nửa đêm mã phu tới cho thêm cỏ vào chuồng mới phát hiện.

Xác ngựa đã dần dần lạnh, người Tần Kham cũng lạnh như băng, trong mắt lấp lánh quang mang âm trầm lợi hại như chim ưng.

"Tới hay lắm." Tần Kham nhìn chăm chú xác ngựa, lầm bầm.

Sớm biết đám người này mềm không được sẽ cứng, chỉ là Tần Kham không ngờ phản ứng của bọn họ nhanh như vậy, kịch liệt như vậy.

Giết ngựa Tần phủ, đây là sự thị uy đe dọa trắng trợn.

Tần Kham mặt âm trầm, ngồi xổm trong chuồng ngựa không nói gì.

Đôi mắt xinh đẹp của đôi mắt xinh đẹp giống như đã phun lửa, đau lòng nhìn tảo hổng mã nàng ta yêu thích ngã trong vũng máu, trong mắt chan chứa nhiệt lệ ngửa mặt lên trời quát: "Là ai làm ra chuyện đoạn tử tuyệt tôn như vậy? Có gan thì ngươi ra đánh với ta một hồi, giết một súc sinh thì tính là bản sự gì."

Quản gia đứng ở bên cạnh thở dài: "Lão gia, chủ mẫu, hiện tại là nửa đêm, cửa thành cửa thành đã đóng, đợi cho tới già mão mở cửa thành, lão hủ sẽ tới Thuận Thiên phủ báo quan."

Tần Kham lắc đầu: "Không cần báo quan, việc này ta xử lý."

Tần Kham biết rõ phía sau việc này cất chứa sát khí như thế nào, báo quan không khỏi có chút nực cười.

Giờ mão Ngày hôm sau, Tần Kham dẫn mấy tên Cẩm y Giáo úy Cẩm y Giáo úy vào, trong Thiên hộ sở nội thành đã triệu đám lão huynh đệ Đinh Thuận tới, mọi người một đoàn tới thẳng phủ Thọ Ninh Hầu.

Nửa đường Tần Kham lại kéo một huynh đệ, ghé vào tai hắn nói nhỏ mấy câu, sau đó Giáo úy vội vàng chạy tới đông cung.

Hạ nhân của Hầu phủ mắt chó nhìn người, tất nhiên không cho Tần Kham đi vào, ngay cả liên thông báo cũng lười chẳng muốn thông báo.

Tần Kham nháy mắt cho Đinh Thuận một cái, Đinh Thuận một cước đá văng cửa hông hầu phủ. Mọi người nghênh ngang đi vào.

Hầu phủ lập tức đại loạn, vô số gia đinh và hộ viện trào ra như thủy triều, như lâm đại địch chặn ở tiền viện, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Tần Kham. "Cẩm Y vệ Thiên hộ Tần Kham phụng chỉ bảo hộ Thọ Ninh Hầu, xin Hầu gia ra mặt." Tần Kham lạnh lùng nói.

Không lâu sau, Thọ Ninh Hầu Trương Hạc Linh quần áo lộn xộn tới tiền viện, giờ là sáng sớm, Thọ Ninh Hầu hiển nhiên chưa dậy, mở to đôi mắt nhập nhèm, hữu khí vô lực quan sát Tần Kham.

"Là ngươi? Ngươi tới làm gì?" Ngữ khí của Thọ Ninh Hầu rất bất thiện.

Tuy rằng chưa tỉnh ngủ. Nhưng Thọ Ninh Hầu cũng không mất trí nhớ, hắn rất nhanh nhận ra người trước mắt này chính là tiểu Thiên hộ từng có xung đột với hắn, tiểu Thiên hộ trong phủ có hai tiểu tỳ cực kỳ xinh xắn.

Chắp tay, Tần Kham ôn hòa cười nói: "Phụng ý chỉ của bệ hạ, hạ quan đặc biệt tới bảo hộ an toàn cho Hầu gia."

Thọ Ninh Hầu ngây ra: "Bệ hạ muốn ngươi bảo hộ ta? Có ý gì?"

Tần Kham cười cười thở dài: "Nếu bệ hạ đã vận dụng Cẩm Y vệ đến bảo hộ Hầu gia, chứng tỏ tình cảnh trước mắt của Hầu gia rất nguy hiểm."

"Nực cười! Ta có gì mà nguy hiểm."

"Cái này hạ quan không quản, hạ quan chỉ tuân theo ý chỉ của bệ hạ."

Thọ Ninh Hầu híp mắt lại: "Nghe nói ngươi phụng chỉ điều tra vụ án diêm dẫn, chắc muốn lấy bản hầu ra khai đao à? Ta nói cho ngươi hay, bệ hạ và hoàng hậu đều chính miệng đặc xá cho ta, ngươi đừng có tính toán nhầm."

Tần Kham cười rất nhã nhặn, chắp tay nói: "Hạ quan không dám, hạ quan thật sự chỉ phụng mệnh bảo hộ Hầu gia. Trừ phi Hầu gia mời thật nhiệt tình, nếu không hạ quan tất nhiên không dám lấy Hầu gia ra khai đao."

Thọ Ninh Hầu nhìn chằm chằm Tần Kham với vẻ không tin, hắc hắc cười lạnh: "Không đầu không đuôi, nguy hiểm của bản hầu từ đâu mà có? Chẳng lẽ là ngươi giả mạo chỉ dụ cố ý lừa ta? Người đâu, chuẩn bị ngựa xe. Bản hầu muốn vào cung!"

Tần Kham nghiêng người, cười nói: "Hầu gia xin cứ tự nhiên."

Trước cửa Thừa Thiên, Tần Kham và Đinh Thuận đứng yên bất động, nhìn chăm chú bóng dáng vào cung của Thọ Ninh Hầu, Tần Kham cười có chút âm trầm.

"Đại nhân. Bệ hạ... thực sự ra chiếu lệnh này cho ngài ư?" Đinh Thuận có chút thấp thỏm nói.

"Chắc... là có chứ nhỉ?" Tần Kham cười khổ.

"Cái gì gọi là 'Chắc là có?" Ngữ khí không xác định của Tần Thiên hộ khiến Đinh Thuận có cảm giác rất không an toàn.

"Nếu đông cung Thái tử chạy trốn, chiếu lệnh này của bệ hạ chắc là có thể xin được."

"Nhưng... Chúng ta vì sao phải đến bảo hộ loại người khốn nạn như Thọ Ninh Hầu." ?" Đinh Thuận vò đầu: "Nghe nói đêm qua ngựa nhà đại nhân bị người ta giết, là hắn làm à?"

"Chắc không phải, Thọ Ninh Hầu trong vụ án diêm dẫn đã nổi lên mặt nước, vô số ánh mắt kinh sư đang nhìn hắn, hắn không dám làm ra chuyện vô pháp vô thiên như vậy đâu."

Đinh Thuận bừng tỉnh đại ngộ: "Đại nhân là muốn ở bên cạnh Thọ Ninh Hầu ôm cây đợi thỏ, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, một lưới bắt hết những gian thương này."

"Sai rồi, nếu Thọ Ninh Hầu đã nổi lên mặt nước, gian thương và thế lực sau lưng gian thương khẳng định sẽ không tiếp xúc với hắn nữa, chúng ta ở bên cạnh hắn ngay cả thỏ cũng chẳng bắt được, thỏ từ đâu tới mà đợi?"

Đinh Thuận ngây người một lát, tiếp theo tiếp tục bừng tỉnh đại ngộ: "Đại nhân từng có xích mích với Thọ Ninh Hầu, cho nên muốn ở bên cạnh hắn tóm nhược điểm của hắn, bắt hắn..."

"Lại sai rồi, ta phụng chiếu lệnh của bệ hạ tra vụ diêm dẫn đã sứt đầu mẻ trán rồi, nào có tâm tình thu thập thằng khốn này nữa?"

Đinh Thuận vẫn bất khuất bừng tỉnh đại ngộ: "Đại nhân tất nhiên vẫn là vì vụ án diêm dẫn."

"Lại sai rồi, án diêm dẫn chấn động kinh sư, Thọ Ninh Hầu đã được bệ hạ đặc xá tội này, hắn trên cơ bản không còn liên quan gì tới vụ án này, có thể nói là không hề có giá trị..."

Bùm!

Đinh Thuận sắp sụp đổ rồi, như bị điên nắm tóc quỳ xuống.

"Đinh bách hộ vì sao lại đa lễ như vậy?"

"Đại nhân, thuộc hạ thật sự là không nhìn thấu ngài! Xin ngài nói cho ta biết, ngài rốt cuộc có chủ ý gì? Thuộc hạ dã quỳ rồi..."

Tần Kham thở dài, nhìn chăm chú cửa cung sơn son, buồn bã nói: "Đêm qua ngựa nhà ta bị giết..."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó trong lòng ta rất không vui..."

"Cho nên?"

"Cho nên ta hôm nay đến bảo hộ phủ Thọ Ninh Hầu..."

Đinh Thuận sắp đi rồi: "Hai việc này có liên quan với nhau à?"

"Đương nhiên là có liên quan..." Tần Kham cười rất âm trầm: "Ta định ở bên cạnh Thọ Ninh Hầu tìm một cơ hội, hợp lý hợp pháp đánh gãy chân chó của hắn, khi ta không thoải mái, rất không thích nhìn thấy người khác sống vui sướng."

Đinh Thuận: "..."

"... Thuận tiện làm luôn vụ diêm dẫn." Thọ Ninh Hầu khi ra khỏi cung sắc mặt rất không tốt, hắn ở trong hoàng cung chạm phải đinh.

Hoằng Trì đế không muốn thấy gặp hắn, ngay cả tỷ tỷ của hắn Trương hoàng hậu cũng không muốn gặp hắn, hai vợ chồng thực sự ghét tên quốc thích không ra gì này tới tận xương rồi, càng ghê tởm hắn là, hắn ỷ vào thân phận quốc thích hoành hành bất pháp, mấy lần muốn xử trí hắn đều không đành lòng xuống tay, muốn giết mà không đành lòng giết, nếu không phải hắn là cậu em vợ của hoàng đế, có mười cái đầu cũng bị chém sạch rồi.

Hoàng đế mặc dù không gặp hắn, nhưng cũng ra lệnh cho hoạn quan truyền ra một câu.

Thọ Ninh Hầu quả thật có nguy hiểm, đặc chỉ lệnh cho Cẩm Y vệ bảo hộ thiếp thân, ngươi tốt nhất đừng ra khỏi phủ, ngoan ngoan

đóng cửa tự cảnh tỉnh đi.

Hoằng Trì đế tuy rằng không biết Tần Kham xin ý chỉ này là có mục đích gì, nhưng hắn nhưng hắn cũng biết Tần Kham tất nhiên có chủ ý, Hoằng Trì đế muốn thông qua tay Tần Kham bới ra vụ án diêm dẫn, loại hẹn ngầm cơ bản nhất giữa quân thần này vẫn phải có.

Thọ Ninh Hầu phẫn nộ đi ra Thừa Thiên, sắc mặt khó coi lườm Tần Kham: "Ngươi thật sự là được bệ hạ phái tới bảo hộ bản hầu ư?"

Tần Kham mỉm cười chắp tay: "Hầu gia hiện tại tin rồi chứ?"

"Bản hầu rốt cuộc có nguy hiểm gi?"

"Hạ quan chỉ phụng mệnh bảo hộ, cái khác ta không rõ."

Tần Kham bày ra bộ dạng lười biếng, Thọ Ninh Hầu càng nhìn càng không vừa mắt, hai người oán hận chất chứa đã lâu, bệ hạ không ngờ phái hắn đến bảo hộ, thế không phải là cố ý chơi hắn à?

Về phần nguy hiểm mà bệ hạ và Tần Kham nói, Thọ Ninh Hầu là một chữ cũng không tin, tuy rằng hoành hành kinh sư, nhưng lại không đắc tội với đại nhân vật, không lý do do gì mà hại hắn cả? Nực cười!

Nếu là ý chỉ của bệ hạ, Thọ Ninh Hầu cũng không thể phản đối.

Khí diễm kiêu ngạo chỉ vào mũi Tần Kham, Thọ Ninh Hầu nói: "Họ Tần. Bệ hạ bảo ngươi bảo hộ bản hầu, ngươi phải dụng tâm tận sức, nói thẳng nhé, bản hầu rất không muốn thấy ngươi, không có việc gì thì đừng có xuất hiện trước mặt bản hầu."

Tần Kham mỉm cười: "Nhất định."

" Nội viện Hầu phủ đám các ngươi không được phép tiến vào một bước, bằng không sai người đánh gãy chân chó các ngươi."

"Đồng ý."

"Bản hầu xuất hành các ngươi hộ thị bên cạnh. Bản hầu ra lệnh một tiếng, bảo các ngươi đánh ai thì phải đánh người đó."

"Hoàn toàn đồng ý."

"Sau Giờ Dậu bản hầu có gia đinh hộ viện bảo hộ rồi, không cần Cẩm Y vệ các ngươi làm chướng mắt ta, cút được bao xa thì cút ra bấy nhiêu xa."

"Không có dị nghị."

Thấy Tần Kham cười tủm tỉm phối hợp như vậy. Thọ Ninh Hầu cũng không thể nói gì hơn, hung hăng vung tay áo, quay đầu bỏ đi.

Chương 150: chính diện giao phong

Đinh Thuận tức giận đến biến sắc. Nhìn bóng dáng vênh mặt hất hàm sai khiến của Thọ Ninh Hầu, khó hiểu nói: "Đại nhân vì sao thuận theo hắn như vậy? Thế không giống tính cách của ngài."

Tần Kham âm trầm nói: "Cái ta cần là hắn như vậy, để hắn giống như vương bát đản hoành hành khắp nơi, tương lai có một ngày khi hắn lê cái chân chó ngoài đường sẽ bị các dân chúng phẫn nộ chém chết ở đầu đường."

Đinh Thuận ngạc nhiên: "Bị chém chết thì có thể hiểu, nhưng "lê chân chó" là sao?"

"Ngươi đã quên ta từng nói, ta muốn đánh gãy chân chó của hắn, ngươi cho rằng ta nói đùa à?"

Đinh Thuận luôn cho rằng Tần Kham tiếp cận Thọ Ninh Hầu là có bí mật không thể cho ai biết, ai ngờ Tần Kham không hề có động tác, không ngờ cứ như vậy bắt đầu mỗi ngày ở bên cạnh bảo hộ Thọ Ninh Hầu. Từ trong tay Bắc trấn phủ ti Mưu Bân có được điều lệnh, Tần Kham triệu tập mấy trăm Cẩm y Giáo úy canh giữ ở bốn phía hầu phủ, mỗi lần Thọ Ninh Hầu xuất hành, Tần Kham đều đi theo phía sau, vô luận Thọ Ninh Hầu ở trước mặt hắn khí diễm kiêu ngạo ương ngạnh đến mức nào. Tần Kham cũng chỉ cười cười, không nói gì, giống như sứ mệnh của hắn thực sự chính là bảo hộ Thọ Ninh Hầu vậy.

Đinh Thuận sắp điên rồi.

Hắn dám thề với bài vị tổ tông, Tần Thiên hộ trong ấn tượng tuyệt đối không phải người tốt tình như vậy, theo hắn đã hơn một năm, lão thủ trưởng có tính tình thế nào nhất minh bạch nhất. Nhìn thì ôn văn nho nhã, nụ cười đáng yêu, nhưng trong lòng hắn rất xảo quyệt, hơn nữa có thù tất báo, nếu nói hắn bị Thọ Ninh Hầu hô tới đuổi đi mà không tỏ thái độ gì, ngược lại còn luôn mang bộ dạng vui vẻ chịu đựng, đánh chết Đinh Thuận cũng không tin Tần Thiên

hộ lại trở nên thiện lương yếu đuối như vậy.

Có âm mưu! Tần Thiên hộ nhất định đang có âm mưu!

Đinh Thuận đọc sách không nhiều lắm, đầu óc ít sử dụng, nghĩ tới vỡ đầu cũng nghĩ ra Tần Kham giở trò gì, mỗi ngày còn phải cố giả vờ bất động thanh sắc, cùng Tần Kham bảo hộ Thọ Ninh Hầu, sau vài ngày, Đinh Thuận rõ ràng già đi nhiều.

Thật sự lại muốn quỳ xuống trước mặt Tần Thiên hộ, xin hắn nói ra âm mưu, cứ tiếp tục như vậy Đinh Thuận sẽ điên mất.

Tần Kham cũng sắp điên rồi.

Sự kiện Giết ngựa thị uy phát sinh được mấy ngày thì lại có người tới tìm hắn, lần này là quan viên.

Màn đêm buông xuống, Tần Kham dẫn Đinh Thuận về Thiên hộ sở, Thọ Ninh Hầuđã lập quy củ, sau giờ Dậu không cần Cẩm Y vệ bảo vệ, Tần Kham tất nhiên thuận theo, nếu không phải vì kế hoạch trong lòng mình, có thằng ngốc mới nguyện ý bảo vệ bên cạnh tên khốn nạn này.

Người đi đường rất ít, gió lạnh hiu quạnh, mấy chiếc lá vàng bị gió thổi đứt, rơi xuống đường.

Khi Tần Kham đang túm chặt cái áo cổ lông Liên Nguyệt Liên Tinh tự tay may cho hắn, tiến vào Thiên hộ sở thì một gia phó áo xanh mũ xanh tới tìm hắn, đưa một tấm thiếp, sau đó chỉ chỉ vào quán trà ven đường, hơi khom người rồi mỉm cười lui ra.

Đinh Thuận dí sát đèn lồng vào, Tần Kham mở danh, nhìn tên bên trên, không khỏi ngẩn ra, tiếp theo thì trên mặt nổi lên nụ cười lạnh lùng.

Cuối cùng cũng tìm tới rồi, quan viên liên quan tới vụ án diêm dẫn trực tiếp tìm tới, trong cung và bệ hạ không hề có động tĩnh làm bọn họ cảm thấy bất an, trước kia bất luận là án gì, bệ hạ ra một đạo ý chỉ, chém đầu mấy nhân vật râu ria, vụ án cứ vậy là kết thúc, nhưng mà diêm dẫn diêm dẫn lần này chấn động kinh sư, bệ hạ lại không hề có thái độ gì, tất cả sớ của các đại thần toàn bộ giữ lại không phát, dấu hiệu khác thường như vậy làm nhóm

người này cuối cùng cũng đứng ngồi không yên.

Trong cung càng bình tĩnh, đại biểu bão táp ngày sau càng mạnh mẽ.

Bọn họ muốn mở lòng bệ hạ, bọn họ muốn biết bệ hạ rốt cuộc muốn tra án tử này tới mức nào, Tần Kham không nghi ngờ gì nữa chính là chìa khóa để mở lòng bệ hạ.

Bọn họ muốn nắm cái chìa khóa này trong tay, dùng hắn để mở lòng bệ hạ, sau khi biết điểm mấu chốt của bệ hạ, bọn họ mới có thể quyết định bỏ qua cái gì, thu hoạch cái gì.

Tên và quan chức trên thiếp có chút chói mắt "Lễ bộ Tả thị lang Lý Kiệt".

Lý Kiệt, thứ cát sĩ năm Thành Hóa thứ hai, từng đảm nhiệm biên tu Hàn Lâm viện, được thăng là thị độc học sĩ, tế tửu Nam Kinh Quốc Tử Giám, năm Hoằng Trị thứ mười hai thì được điều tới kinh sư làm Lễ bộ Tả thị lang.

Tần Kham nhìn danh thiếp, mí mắt giật giật.

Phiền toái Vĩnh viễn là tránh cũng không thể tránh, lúc này người hắn phải đối mặt với tham quan nắm giữ thực quyền. Lý Kiệt chỉ f một trong số đó mà thôi.

Ngẩng đầu, cửa sổ lầu hai quán trà ở đường đối diện, một nam tử trung niên mặc thường phục màu đen, dưới cằm là chòm râu xanh phất phơ, vẻ mặt chính nghĩa đang gật đầu mỉm cười với hắn, nụ cười hòa ái thân thiết, lại không che giấu được ý tứ ban ơn trên cao nhìn xuống, giống như vị trí mà Tần Kham và Lý Kiệt đang đứng lúc này.

Tần Kham cũng cười, hơn nữa cười rất thân thiết, rất ngọt ngào.

Đối mặt với bất kỳ kẻ địch nào, hắn luôn thói quen trước tiên cười một cái, cười là cho mình xem.

Một người nếu còn cười được, bất kể gian nan nguy cấp cỡ nào, luôn sẽ có biện pháp chống đỡ được.

Lý Kiệt mỉm cười nhìn Tần Kham, bỗng nhiên chắp tay: "Trời sắp đổ tuyết rồi, có thể cùng uống một chén không?"

Lý Kiệt đứng ở thang gác lầu hai quán trà chờ Tần Kham, thấy Tần Kham lên lầu. Lý Kiệt cười ha ha với hắn: "Chính là Tần Thiên hộ 'Nhân sinh nhược chích như sơ kiến' phải không? Thiếu niên anh tài, lão phu cưỡng ngưỡng."

Tần Kham cũng chắp tay cười nói: "Có thể được Lý Thị Lang khen ngoại, Tần mỗ coi như sống không uổng kiếp này."

Lầu hai hiển nhiên đã được thanh tràng trước rồi, chỉ có hai người Tần Kham và Lý Kiệt, người hầu trà cung kính rót hai chén trà Long Tĩnh cho hai người rồi cúi người lui xuống.

Lý Kiệt từ lúc gặp mặt tới giờ luôn cười. Sau khi cầm chén trà lên mời, chậm rãi dùng nắp chén gạt mặt trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, động tác tư thái thập phần tao nhã.

"Trà ngon, đừng nhìn là vật thô bỉ của phố phường, nhưng uống vào thấm tới tận ruột gan, thứ lão phu cả đời thích nhất, chỉ có sách và trà."

Tần Kham cười nói: "Lý đại nhân đúng là đạm bạc, hạ quan thì thô tục hơn, cái thứ trà này, chỉ cần uống để giải khát là đu rồi, giống như tiền bạc ấy, đủ dùng là được rồi, có nhiều quá lại thành ra gây họa."

Lý Kiệt vẫn mỉm cười nói: "Lời này của Tần Thiên hộ là có ẩn ý."

Nụ cười của nụ cười dần dần tắt hẳn, nhìn chằm chằm Lý Kiệt nói: "Lý đại nhân muốn nói với hạ quan chỉ sợ không phải trà, mà là muối?"

Lý Kiệt cũng thu lại nụ cười, chậm rãi nói: "Tần Thiên hộ cũng ngay thẳng, lão phu nghe nói mấy ngày nay bạc trắng hoàng kim mỹ ngọc mỹ tỳ đưa tới phủ ngươi nhiều đếm không xuể, đều bị ngươi nhất nhất cự tuyệt, người trẻ tuổi mà qua được cửa tài sắc này, ngươi là người lão phu ít thấy trong cuộc đời này."

Tần Kham thở dài: "Hạ quan cũng là người yêu tài yêu sắc, chỉ tiếc tài và sắc bọn họ đưa tới rất phỏng tay, không chỉ phỏng tay, hơn

nữa còn chết người, mạng này của hạ quan mặc dù rẻ, nhưng cũng không phải mấy rương bạc và mỹ nữ là có thể đổi được."

Ngữ khí của Lý Kiệt có chút lạnh lùng: "Tần Thiên hộ không ngại ra điều kiện đi, ngươi muốn gì, chúng ta đều có thể cho ngươi."

Tần Kham chắp tay: "Lý đại nhân sao không ra điều kiện với bệ hạ? Bệ hạ muốn gì, các ngươi đều cho hắn là được, tội gì phải làm khó xử một võ quan nho nhỏ như ta."

Bùm!

Lý Kiệt xé toan lớp vỏ bọc ôn hòa, vỗ bàn dựng lên, mặt trợn trừng quát: "Bệ hạ muốn đầu chúng ta, ta có thể cho hắn sao?"

"Ngại quá, nếu bệ hạ muốn đầu của các ngươi, hạ quan không thể không giúp bệ hạ chặt bỏ, Lý đại nhân, hạ quan là thần tử ăn lộ của vua, bệ hạ nói gì thì là như thế."

Thấy thái độ của Tần Kham kiên quyết như vậy, Lý Kiệt cảm thấy một loại sợ hãi chưa bao giờ có, hắn phát hiện việc này đã không thể âm ấm rồi. Thái độ của Tần Kham giống như là phản chiếu chân thật nhất thái độ của bệ hạ.

Bệ hạ lần này... Động sát tâm rồi!

Suy sụp ngồi xuống, Lý Kiệt giống như già đi tuổi, thở dài: "Chúng ta chỉ là bán một số diêm dẫn, tham một chút bạc mà thôi, quan Đại Minh có ai không tham? Bệ hạ, ngươi cớ gì phải đuổi tận giết tuyệt?"

Tần Kham lạnh lùng nhìn hắn, hờ hững nói: "Bởi vì các ngươi đã chạm tới điểm mấu chốt của bệ hạ."

" Điểm mấu chốt của bệ hạ là ở đâu?"

" Điểm mấu chốt là ở dân chúng, các ngươi bán diêm dẫn, cấu kết gian thương lên giá muối, làm loạn diêm pháp Đại Minh, các dân chúng ngay cả muối cơ bản nhất cũng không ăn nổi, đây chính là điểm mấu chốt của bệ hạ, các ngươi nhất định phải chết! Bằng không Đại Minh ta thực sự sẽ thối nát từ tận gốc rễ!"

Chương 151: Ly gián lừa gạt

Ánh mắt nhìn Lý Kiệt của Tần Kham rất lạnh, giống trăng đêm đông kinh sư.

Tham quan đều nói mình vô tội, đều cho rằng mình chỉ là tham một chút bạc lẻ, bọn họ làm ra bất kỳ chuyện xấu nào luôn sẽ muốn tách mình ra đầu tiên, tách ra không được thì cũng phải giảm tội lỗi tới mức thấp nhất, thấp tới mức có thể coi như không thấy.

Nhân tính tham lam và ti tiện, từ trên khuôn mặt già nua của Lý Kiệt là có thể thấy hết, vẻ tao nhã đã không còn chút gì, lúc này ở trên mặt hắn chỉ có thể tìm được vẻ tuyệt vọng và hối hận.

Từ mấy câu nói của Tần Kham, Lý Kiệt nhạy bén cảm giác được, bệ hạ đã động sát tâm đối với bọn họ rồi, hắn muốn nhổ tận gốc nhóm quan viên bán diêm dẫn này, thậm chí muốn đem vụ án này thành đại án trong những năm Hoằng Trị!

Sấm sét mưa móc đều là quân ân, thứ đang chờ đợi đám quan viên bọn họ chính là sấm sét của thiên tử.

"Không dạy dỗ mà giết chết, bệ hạ nếu không có chứng cớ, sao có thể hạ sát thủ với chúng ta? Dùng cái gì để phục thần dân thiên hạ." Lý Kiệt vẫn chưa từ bỏ ý định nói

Tần Kham mỉm cười: "Cho nên bệ hạ tìm ta, Tần Kham ta có thể tìm ra chứng cớ của các ngươi, cho các ngươi được chết tâm phục khẩu phục."

"Ha ha ha! Người si nói mộng! Ngươi có biết chúng ta có bao nhiêu người tham gia không? Ngươi có biết chúng ta tham bao nhiêu tiền bạc, bán bao nhiêu diêm dẫn không? Ngươi có biết bao nhiêu người biết chuyện đã bị chúng ta diệt khẩu không? Tần Kham à. Chúng ta là một tấm lưới, ngang dọc rõ ràng, động tới bất kỳ một sợi nào trên tấm lưới này, ngươi đều sẽ chết không có chỗ chôn!"

Tần Kham chắp tay, nghiêm nghị cười nói: "Hạ quan mỏi mắt

mong chờ, cũng xin Lý đại nhân mỏi mắt mong chờ."

Đôi mắt đỏ bừng của Lý Kiệt lấp lánh quang mang điên cuồng, vô cùng oán độc nói: "Ngươi sẽ phải trả giá đắt."

Không ngoài dự kiến, đàm phán thất bại, tình cảm cũng tan vỡ.

Trên mặt Hai người khi từ biệt đồng thời lộ ra nụ cười lạnh, ngay cả lễ nghi tối thiểu nhất cũng chẳng buồn làm, đồng thời hừ lạnh một tiếng rồi mỗi người đi một ngả.

Tần Kham biết động tác tiếp theo của nhóm người này sẽ bắt đầu mềm trước rồi cứng sau, cuối cùng thì quyết đoán tiêu diệt, đây là mấy trình tự từ xưa đến nay của những kẻ xấu.

Tần Kham làm việc cũng gần như theo trình tự này.

Tần Kham cũng không nhàn rỗi, vì thế phái người đưa Đỗ Yên các nàng từ trong phủ ngoài thành vào Thiên hộ sở nội thành kinh sư, vô luận phát sinh bất kỳ chuyện gì, vợ con đầu tiên phải bảo vệ tốt, nếu không thì sẽ cả đời hối hận.

"Hầu gia chịu nói ư?" Tần Kham mỉm cười hỏi vấn đề đồng dạng với Thọ Ninh Hầu.

Trong vụ án này, gian thương và diêm đạo nha môn là do Thọ Ninh Hầu móc nối, nước bên trong rốt cuộc sâu cơ nào, sau lưng gian thương là những người nào, Thọ Ninh Hầu minh bạch nhất.

Đây cũng là mục đích Tần Kham tìm tiếp cận Thọ Ninh Hầu.

Thọ Ninh Hầu cười ha ha, cười rất bừa bãi: "Họ Tần, bản hầu đã biết người ý tới bất thiện mà, quả nhiên không nhịn được lộ cái đuôi cáo ra rồi? Mặt dày mày dạn chạy đến bên cạnh bản hầu nói cái gì bảo hộ ta, ngươi coi bản hầu là thằng ngốc à? Rõ ràng muốn lợi dụng bản hầu để tra án, ta mấy ngày nay vẫn luôn đề phòng ngươi, ngươi cảm thấy bản hầu sẽ nói sao?"

Tần Kham mỉm cười: "Hầu gia khẳng định sẽ không nói."

Thọ Ninh Hầu nhìn hắn với vẻ trêu tức: "Ồ? Ngươi vì sao khẳng định như vậy?"

"Vị án này liên quan tới rất nhiều quan viên, Hầu gia tuy rằng làm người làm việc rất hỗn trướng tới cực độ, nhưng dù sao cũng không ngốc tới cực độ, lợi hại trong việc này Hầu gia minh bạch nhất, vô luận Đại Lý tự hay là hình bộ, hay là Hán Vệ tới thẩm vấn ngươi, ngươi được bệ hạ và hoàng hậu che chở, không ai dám làm gì ngươi, không ai có thể có thể moi được gì từ miệng ngươi, điểm này ngươi minh bạch, quan viên đồng lõa của ngươi cũng minh bạch, bệ hạ cũng minh bạch, cho nên đồng lõa của ngươi rất yên tâm với ngươi, ngươi ỷ vào sự sủng nịch của hoàng hậu, cho nên bệ hạ cũng bất đắc dĩ với ngươi, hắn biết cho dù tự mình thẩm vấn ngươi, ngươi cũng sẽ không nói ra nửa chữ, mà ta, một Cẩm Y vệ Thiên hộ nho nhỏ, đánh không được ngươi, mắng không được ngươi, tất nhiên càng không thể bắt ngươi..."

Vẻ mặt Thọ Ninh Hầu vô lại như lưu manh phố phường, lười biếng móc móc tai nói: "Ngươi nói không sai, Tần Kham, chuyện này ta khuyên ngươi cứ làm cho có, giết mấy kẻ chết thay rồi báo cáo kết quả công tác là xong, ngươi nếu thật sự muốn làm tới cùng, kết quả ngươi không chịu nổi đâu."

Tần Kham cười nói: "Hiện tại đã không phải do ta nữa rồi, ta và bọn họ tất nhiên phải có một bên biến mất trên đời này, nếu không thì hai bên chẳng ai được ngủ ngon, Hầu gia, kỳ thật ngươi cũng giống như ta thôi..."

"Có ý gì?"

" Đồng lõa của ngươi thực sự yên tâm với ngươi ư? Ngươi ngẫm lại cẩn thận đi, ngươi có thể hoàn toàn không có lý do giao tính mạng của mình vào miệng người khác hay không? Ngươi là quốc cữu, là thân đệ đệ của hoàng hậu, khác với họ, ngươi nếu hiện tại lên ngựa tới Đại Lý đầu thú, nhất ngũ nhất thập khai rõ ràng vụ án diêm dẫn, bệ hạ tất nhiên sẽ mặt rồng hớn hở, tuyệt đối sẽ không trị tội ngươi, mà đám người ngươi khai ra, bọn họ chính là mất mạng đó, Hầu gia, suy bụng ta ra bụng người, ngươi sẽ giao tính mạng quý giá của mình cho một người không đáng tin ư?"

Thọ Ninh Hầu ngây người một chút, tiếp theo thì cười lạnh: "Thấp kém thấp kém lắm, ngươi cho rằng bản hầu sẽ nghe ư?"

Tần Kham lắc đầu thở dài: "Thứ cho hạ quan nói thẳng. Hầu gia

ngươi kỳ thật chính là loại người có thể chung phú quý nhưng không thể chung hoạn nạn, rất khó khiến cho người ta tín nhiệm."

Thọ Ninh Hầu mặt tối xầm: "Ta có kém cỏi như vậy không?"

"Đúng vậy, không cần hoài nghi, ngươi thật sự rất kém cỏi, thần dân kinh sư ai cũng nói thế cả."

Thọ Ninh Hầu giận dữ, lông mi nhíu lại giơ nắm đấm lên, Tần Kham nhìn hắn lạnh lùng nói: "Hầu gia đừng có đánh ta, ngươi biết ta dám đánh trả mà, hơn nữa một khi đánh trả thì tuyệt đối đánh cho ngươi ngay cả tỷ tỷ ngươi cũng không nhận ra đâu."

Thọ Ninh Hầu khựng lại, nhớ lại đủ loại tàn bạo khi Tần Kham động thủ với cùng hắn, quyền đầu lập tức chậm rãi thả lỏng.

"Hầu gia, ngươi cho rằng bệ hạ điều Cẩm Y vệ đến bảo hộ ngươi là vì sao? Bệ hạ anh minh quyết đoán, hắn sẽ không làm ra những chuyện vô nghĩa đâu. Hầu gia ngươi thân ở hiểm cảnh mà không biết, thật đáng thương đáng tiếc "

Thọ Ninh Hầu im lặng một lúc rồi bỗng nhiên bật cười ha ha, nụ cười tràn ngập vẻ trào phúng: "Thiếu chút nữa thì để ngươi lừa rồi, ngươi uổng phí tâm cơ rồi, thực sự cho rằng bản hầu sẽ bị mấy câu của ngươi lừa gạt mà tới Đại Lý tự đầu thú, khai ra đồng lõa ư? Tần Kham, ngươi có phải coi ta quá ngu hay không?"

Tần Kham lắc đầu cười lạnh, ánh mắt đầy vẻ thương hại, loại ánh mắt này làm Thọ Ninh Hầu cảm thấy rất khó chịu, lòng như trầm xuống.

" Hầu gia ngu thật hay ngu giả thì mấy ngày là biết thôi, Tần mỗ tận lời rồi."

Giờ tý, một con bồ câu từ trong nội viện hầu phủ bay lên không, tung cánh bay về phía nam.

Tần Kham nhìn chăm chú bầu trời đêm, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên, lẩm bẩm nói: "Vị Hầu gia này dùng hành động thực tế để chứng minh, hắn là ngu thật." Người Trong lòng có quỷ, kế ly gián có kém tới mấy dùng trên người hắn cũng có thể thu được hiệu quả.

Con chim bồ câu của Hầu phủ bay về phía nào, Tần Kham lười chẳng muốn quản, hắn chỉ cần biết rằng Thọ Ninh Hầu đã bắt đầu dao động, thế là đủ rồi. Tần Kham chỉ cần biết thái độ của Thọ Ninh Hầu.

Tần Kham khoanh tay đứng trước cửa hầu phủ, tựa cười mà như không phải cười, trị quốc như nấu hải sản, chơi âm mưu cũng thế, hỏa hậu rất trọng yếu, nhanh một chút, chậm một chút, hương vị sẽ rất kém, kế hoạch của hắn không sai biệt lắm đến hỏa hậu rồi.

Trong Màn đêm, Đinh Thuận dẫn mấy Giáo úy kích động chạy tới, như hiến vật quý quơ quơ... bồ câu chết trong tay về phía Tần Kham.

Nụ cười của Tần Kham cứng đờ, khuôn mặt run rẩy.

"Đại nhân, thu hoạch tốt, thuộc hạ vừa rồi ở bên ngoài hầu phủ bắn có của một con bồ câu, vừa hay hầm lên cho đại nhân nhắm rượu..."

Tần Kham: "....."

Vì sao mỗi lần khi Tần Kham ngọc thụ lâm phong, hình tượng đẹp tới ngất ngây luôn luôn có người thò ra phá hoại không khí?

Tần Kham cảm thấy mình có thể bị trời cao nguyền rủa, không được quá đẹp trai.

Dở khóc dở cười nhìn chăm chú con bồ câu tráng khi chưa tận đã bỏ mình đó, Tần Kham lườm Đinh Thuận: "Con bồ câu này các ngươi vừa bắn được à?"

"Đúng."

"Ngươi có biết nửa đêm bắn bồ câu là hành vi rất nhàm chán hay không?"

Đinh Thuận xấu hổ vò đầu, hắn không ngờ vỗ mông ngựa lại vỗ nhầm đùi ngựa. Thiên hộ đại nhân chẳng lẽ không thích ăn bồ câu à?

Chương 152: Đều tự quăng lưới

Tần Kham thở dài, sờ sờ dưới chân bồ câu, lấy ra một ống trúc nhỏ, trong ống trúc có một tờ giấy nhỏ, bên trên viết một câu rất ngắn gọn: "Chung phú quý, cũng chung hoạn nạn."

Tần Kham mỉm cười, Thọ Ninh Hầu cuối cùng vẫn ghi lời nói của mình trong lòng, cho nên mới viết một câu giống như thể hiện nhân cách của mình như vậy, hắn đã bắt đầu suy xét dụng ý bệ hạ phái Cẩm Y vệ bảo hộ hắn, bắt đầu hoài nghi đồng lõa có phải thật sự có tâm tư diệt khẩu hắn hay không, vì thế mới vội vàng phóng ra con bồ câu này.

Đáng tiếc bồ câu bi tráng vừa bay ra khỏi hầu phủ đã bị tên sát tài Đinh Thuận này bắn chết, thật sự không đáng cho Thọ Ninh Hầu và con bồ câu này.

Đinh Thuận thấy Tần Kham từ trên đùi bồ câu gỡ xuống tờ giấy thì không khỏi sợ hãi. Chỉ vào bồ câu lại chỉ vào hầu phủ: "Đại nhân, Thọ Ninh Hầu hắn... con bồ câu này, đồng lõa án diêm dẫn..."

Tần Kham thu hồi tờ giấy, hung hăng mắt lườm Đinh Thuận đang nói năng lộn xộn: "Không cần ngươi nhắc nhở, ta biết là thế nào."

"Đại nhân, con bồ câu này là Thọ Ninh Hầu phóng ra, nó..."

"Nó rất béo." Tần Kham thản nhiên nói.

"hả?"

"mang nó đi hầm, để ta nhắm rượu, ngay trước cửa hầu phủ." Tần Kham phân phó.

"Vâng..."

.....

Sáng sớm, Thọ Ninh Hầu chuẩn bị ra cửa tản bộ, vừa ra cửa phủ, liền nhìn thấy Tần Kham và một đám Cẩm Y vệ đang tụ tập trước cửa. Tần Kham vẻ mặt hưởng thụ nhấm rượu, trong nồi canh sôi

sùng sục, một con bồ câu trần truồng đang lăn lộn, chết không nhắm mắt, ở một góc cửa hầu phủ, rải rác lông chim nhìn quen quen.

Thọ Ninh Hầu khinh miệt liếc một cái, vừa cất bước thì động tác bỗng nhiên khựng lại, tiếp theo xoay người. Bình tĩnh nhìn chăm chú lông chim trên đất và bồ câu trong nồi, mãi lâu sau không nói gì, sắc mặt lại càng lúc lúc khó coi.

Tần Kham cười có chút ngại ngùng: "Tối hôm qua bắt được bồ câu tươi, bổ lắm, Hầu gia có muốn thử chút không?"

Thọ Ninh Hầu chỉ vào Tần Kham, giãy nảy lên: "Ngươi, ngươi.... Con mẹ nó."

Sắn tay áo chuẩn bị động thủ, Tần Kham lạnh lùng lườm một cái, khí thế của Thọ Ninh Hầu biến mất, oán hận chỉ vào Tần Kham, Tức giận đến cả người run run.

"Giỏi, giỏi lắm..."

Thọ Ninh Hầu hầm hầm quay đầu trở về phủ.

Ban đêm, năm con bồ câu bất khuất từ trong hầu phủ hầu phủ cất cánh bay ra.

Tần Kham nhìn bầu trời đêm, thở dài: "Hầu gia không khỏi quá mức cẩn thận rồi, hắn chẳng lẽ không biết ta đã ăn chán bồ câu rồi à?"

Đinh Thuận cười nói: "Đại nhân, thuộc hạ bỗng nhiên phát hiện, chó phủ Thọ Ninh Hầu cũng có vài phần tư sắc..."

Tần Kham gật gật đầu: "Thịt chó rất bổ, nên thử một lần..."

Chăm chú nhìn bầu trời đêm tối đen, Tần Kham trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: "Đinh Thuận."

"Có thuộc hạ."

"Ngươi đi theo ta đã bao lâu rồi?"

"Đại nhân, thuộc hạ từ khi ngài vào làm bách hộ thành đông Nam Kinh đã bắt đầu theo ngài, đã một năm rưỡi rồi."

Tần Kham có chút buồn bực thở dài: "Một năm rưỡi, mới chỉ từ bách hộ lên tới Thiên hộ, rất không có tiền đồ."

Đinh Thuận có một loại xung động muốn khóc: "Đại nhân, ngài khiêm tốn quá đấy."

Một người trẻ tuổi hơn hai mươi, vừa vào Cẩm Y vệ đã làm bách hộ, trong thời gian một năm rưỡi thăng lên Thiên hộ, người bên ngoài cả đời cũng không bước qua được khoảng cách này, hắn chỉ tốn một năm rưỡi thời gian, càng không nói tới hiện giờ đại nhân đã được Cẩm Y vệ Mưu Chỉ huy sứ coi là tâm phúc, giao tình sâu đậm với đông cung Thái tử, được hoàng đế bệ hạ coi trọng...

Thế này nếu còn bảo là không có tiền đồ, người bên ngoài chẳng phải là nên đâm đầu vào tường mà chết để tạ tội với thiên hạ ư?

"Không phải khiêm tốn, ta vẫn chưa phát đạt, cho nên Đinh Thuận, đám lão đệ huynh từ Nam Kinh đã đi theo ta, ta tạm thời không cho các ngươi được tiền đồ phú quý, có điều các ngươi phải có lòng tin với ta, phải tin tưởng thực lực của ta..." Tần Kham ngẩng đầu, nhìn thương khung bao la, trong mắt lấp lánh quang hoa: "Tương lai ta nhất định sẽ đầu người rơi xuống đất."

Đinh Thuận ngây người một chút, tiếp theo thì hét lên: "Đại nhân."

"... Ấy nhầm, là nhất định sẽ có ngày trở nên nổi bật." Tần Kham mặt không đổi sắc sửa lại.

Đinh Thuận xanh mặt, ôm ngực ngồi phệt xuống đất.

"Ngại quá, làm ngươi sợ rồi... chỉ là nói nhầm thôi mà."

Đinh Thuận lau mồ hôi lạnh, thở hổn hển: "..."

Trong bóng đêm, con ngươi Tần Kham lộ ra quang mang khó lường: "Đinh Thuận, có dám làm một chuyện vô pháp vô thiên cho ta hay không?"

Tình tự của Đinh Thuận rõ ràng đã bình tĩnh hơn, thong dong điềm

tĩnh nói: "Đại nhân, thuộc hạ đã vì ngài mà làm rất nhiều chuyện vô pháp vô thiên rồi."

Tần Kham ngẫm lại thấy cũng đúng, từ bí mật bắt phụ tá Ninh vương Trần Thanh Nguyên, đến khi Hán Vệ đánh nhau bí mật đốt nhà Cẩm Y vệ Thiên hộ và Lý Đông Dương, lại tới bí mật xử trí thái giám trấn thủ Tuyên phủ Lưu Thanh. Những chuyện không dám để ai biết của Tần Kham cơ hồ tất cả đều là Đinh Thuận làm giúp.

Từ sự thật Đinh Thuận hiện giờ vẫn sống yên ổn, không bị giết diệt khẩu, chứng minh đầy đủ Tần Kham là người thiện lương, là chính nhân quân tử.

Vỗ vai Đinh Thuận, Tần Kham hạ thấp giọng nói: "Tìm mấy huynh đệ, ngươi giúp ta làm một chuyện vô pháp vô thiên."

Trước đại môn phủ Thọ Ninh Hầu, hai đạo nhân ảnh ghé vào nhau thì thầm to nhỏ. Một tấm lưới lớn vô hình, bị một Cẩm Y vệ Thiên hộ nho nhỏ lặng lẽ tung ra ngoài.

Sau ngọ triều, các quan viên tốp năm tốp ba rời khỏi đại điện hoàng cung, đều về nha môn hoặc là về phủ.

Trong một quá trà rất bình thường trong Kinh sư, mấy quan viên mặc thường phục ngồi trên lầu hai, ai nấy nhắm mắt vuốt râu, khí độ ung dung, giống như đang ngủ.

Không khí rất nặng nề. Mọi người đều không nói gì, nhưng vẻ mặt của mỗi người đều rất khó coi.

Thật lâu sau, Lễ bộ Tả thị lang Lý Kiệt phá vỡ trầm mặc, lắc đầu thở dài: "Các vị đại nhân, chuyện càng ngày càng khẩn bách, hôm nay chúng ta mạo hiểm tụ hội, các đại nhân không thể cứ không nói gì, chúng ta ra kế sách đi."

Mấy vị ngồi đây đều là quan to trong triều, bọn họ là Công bộ Hữu thị lang Hộ bộ Tả thị lang Lý Tỳ, Đô Sát viện Hữu phó đô thiên sự Phó Kỷ, còn có một vị ngồi ở chủ vị, mắt nửa nhắm nửa mở, rõ ràng chính là Bảo Quốc công Chu Huy, nắm ba ngàn doanh kiêm Hữu quân Đô đốc phủ sự.

vừa mở miệng, ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía Chu Huy.

Vuốt râu vuốt râu, uống ngụm trà rồi chậm rãi nói: "Các vị đều là người trải qua sóng gió, một Thiên hộ nho nhỏ tra án, không ngờ khiến các vị kích động tới hư vậy, sóng gió những năm nay trải qua uổng phí hết cả."

Lý Kiệt cười khổ nói: "Một tiểu Thiên hộ thì chúng ta đâu có để vào mắt? Nhưng Quốc Công gia à, sau lưng hắn chính là hoàng đế bệ hạ, thái độ của hắn rất có khả năng là thái độ của bệ hạ, chúng ta sao có thể không hoảng hốt?"

Vừa nói đến hai chữ Bệ hạ, mọi người không khỏi run lên. Sắc mặt càng khó coi.

Vẻ mặt Chu Huy rõ ràng cũng có chút khó hiểu, ngưng thần chậm rãi nói: "Thiên hộ họ Tần kia, mấy ngày nay hắn tra xét được gì rồi?"

Lý Kiệt lắc đầu: "Kỳ quái Nhất chính là ở đây, hắn chẳng tra gì cả, một mật thám cũng không phái ra. Ngược lại cả ngày bảo hộ bên cạnh Thọ Ninh Hầu..."

Chu Huy nhíu mày lẩm bẩm nói: "Cả ngày bảo hộ bên cạnh Thọ Ninh Hầu? Thọ Ninh Hầu có gì mà phải bảo hộ? Người này có dụng ý gì?"

"Chẳng lẽ hắn muốn ly gián chúng tavà Thọ Ninh Hầu?" Lý Kiệt đoán.

Chu Huy lắc đầu: "Căn bản không thể, Thọ Ninh Hầu tuy là tiểu nhân, nhưng hắn nhận biết được lợi hại, nếu hắn khai chúng ta ra, cũng cũng chẳng có được nửa điểm lợi ích, việc này liên quan tới rất nhiều quan viên trong triều, thanh danh của Thọ Ninh Hầu dĩ nhiên đã tởm lởm lắm rồi, toàn nhờ thân phận quốc cữu và hoàng hậu bảo vệ, nếu khai ra chúng ta, hắn ở kinh thành sẽ càng từng bước khó đi, hắn chắc sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn tới vậy đâu."

"Nhưng Thọ Ninh Hầu hôm qua dùng bồ câu đưa tin, trong ngôn ngữ đã có chút ý tứ không tín nhiệm chúng ta."

Chu Huy cười khẩy: "Hắn không tín nhiệm chúng ta có thể lý giải, chỉ cần chúng ta không làm chuyện bất lợi cho hắn, hoài nghi của hắn tất nhiên sẽ dần dần tiêu trừ."

Sau khi Trải qua phân tích của Chu Huy, vẻ mặt lo lắng của mọi người dần dần dãn ra.

Chu Huy cười nói: "Chỉ cần chúng ta bền chắc như thép, người bên ngoài cho dù là bệ hạ, cũng đừng hòng làm án này tới cùng, Lý Tỳ, ngươi là Hộ bộ Thị Lang, ngươi ở trong Hộ bộ tìm mấy chủ sự, tư khố lung tung đem làm kẻ chết thay, Phó, ngươi ở Đô Sát viện phát động một số ngôn quan gửi thêm tấu chương, bức bệ hạ mau chóng xử quyết mấy kẻ chết thay đó, kẻ chết thay chết rồi, án này sẽ gió êm sóng lặng, bệ hạ muốn tra cũng chẳng có cớ."

Phó Kỷ, Lý Tỳ hai người chắp tay nghe lệnh.

Chu Huy vuốt râu, lẩm bẩm nói: "Còn cái tên Thiên hộ họ Tần kia, cứ ở mãi bên cạnh Thọ Ninh Hầu cũng không hay, vạn nhất để hắn mê hoặc Thọ Ninh Hầu tới tâm thần đại loạn, sẽ là một chuyện phiền toái."

Thở dài, trong mắt Chu Huy hiện lên một tia lệ mang, cười lạnh: "Người nọ là tai họa, nên sớm trừ đi."

Giết quốc cữu, Chu Huy không có lá gan lớn như vậy, hắn biết sẽ có hậu quả như thế nào, nhưng giết một Thiên hộ, Bảo Quốc công gia không hề có áp lực.

Chương 153: Sát khí xuất hiện

Tần Kham quăng lưới, các quan viên bán diêm dẫn cũng quăng lưới, hai bên ở trên một chiến trường chém giết vô hình, chiến lợi phẩm của người thắng chính là tính mạng của người nhà đối phương.

Sau vài ngày, một thôi quan của Thuận Thiên phủ "Vô tình" Phát hiện hai gã chủ sự, ba gã ti khố của Hộ bộ cùng qua lại thân thiết với diêm đạo nha môn, sau án diêm dẫn phát sinh, mấy tên chủ quan của diêm đạo nha môn sợ tội tự sát, thôi quan ở trong nhà bọn họ phát hiện thư tín qua lại của mấy tên quan viên Hộ bộ này với bọ họ, vì thế trình lên Thuận Thiên phủ, Thuận Thiên phủ doãn vội vàng chuyển tới Đại Lý tự và hình bộ.

Hai gã chủ sự Hộ bộ và ba gã ti khố bị Đông Hán truy bắt bỏ ngục, triều đình cũng nổi lên kinh đào hãi lãng.

Mấy tên giám sát ngự sử của Đô Sát viện giống như phát điên liên tục dâng hơn mười tấu chương, thỉnh cầu bệ hạ lập tức chém mấy tên quan viên đó của Hộ bộ, giống như là hiệu ứng dây chuyền vậy, không ít quan viên trong triều đều phụ họa, thỉnh cầu Hoằng Trì đế trảm sát quan viên liên quan tới vụ án, cũng là kế nâng cao thanh danh của bệ hạ, vụ án diêm dẫn cũng đến đây là dừng, chớ để liên lụy quá rộng, ảnh hưởng tới người vô tội.

Có mấy vị ngự sử thậm chí lôi ra cả án Hồ Duy Dung, án lam ngọc và án không ấn những năm đầu Đại Minh, nói rằng liên lụy tới mấy vạn người để cảnh tỉnh Hoằng Trì đế, ở trong kim điện quỳ xuống đất khóc rống lên, nếu diêm dẫn đã tra ra quan viên liên quan tới vụ án, thỉnh cầu Hoằng Trì đế đừng truy cứu nữa, chớ để thiên tử chi nộ mà tạo thành thảm kịch dân chúng đổ máu ngàn dặm.

Mặt rồng của Hoằng Trì đế xanh mét, mím môi không nói gì, tam Đại học sĩ nội các nhíu mày im lặng, một đám ngôn quan và đại thần lục bộ ầm ầm ĩ ĩ, trong kim điện là tiếng động lớn hỗn loạn.

Tảo triều tan rã trong không vui, Hoằng Trì đế không tỏ thái độ

nửa câu, phất tay áo đi vào xe.

Tần Kham vì thế lại bị triệu vào cung.

Trong điện Hoa Cái, Hoằng Trì đế vừa lệnh cho hoạn quan đổi thường hoàng đế cho hắn vừa nổi giận đùng đùng chỉ vào Tần Kham mà mắng.

"Trẫm bảo ngươi làm việc, ngươi làm việc như vậy à?"

"Thần có tội!"

"Ngươi đương nhiên là có tội! Luận tội của ngươi thì đáng giết." Hoằng Trì đế tức giận đến nỗi trên mặt nổi lên một tia ửng hồng rất không bình thường, chỉ vào Tần Kham cả người run run.

"Bệ hạ bớt giận, thần đã bố trí xong tất cả rồi, chỉ đợi thu lưới thôi."

"Nói nhẹ nhàng nhỉ, ngươi hôm nay không thấy ngôn quan trên kim điện làm khó trẫm thế nào đâu! Lấy cả án lam ngọc, án không ấn ra cảnh tỉnh trẫm. Rõ ràng là muốn bức trẫm dừng tay, để mặc những tham quan ô lại tiếp tục nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, đây là âm mưu! Bọn họ cho rằng trẫm mắt mờ rồi à?"

Trong tai nghe tiếng rít gào phẫn nộ của Hoằng Trì đế. Tần Kham cúi đầu quỳ ở trong điện, cả người mồ hôi lạnh lã chã.

Quân và thần Đại Minh, vĩnh viễn chế ước quyền lực lẫn nhau. Tranh đoạt lợi ích với nhau. Có đôi khi còn đối chọi gay gắt, có đôi khi không thể không cùng hợp tác, lợi ích khiến quan hệ quân thần chuyển hoán qua lại giữa bằng hữu và kẻ địch.

"Bệ hạ, trong ba ngày, thần sẽ cho ngài một kết quả." Tần Kham cúi đầu lập hạ quân lệnh trạng.

Hoằng Trì đế lườm hắn, lạnh lùng nói: "Trẫm tin ngươi, cho ngươi thêm ba ngày, trong ba ngày, bắt hết sâu mọt trong triều đình cho trẫm! Ngươi nếu không bắt được. Trẫm sẽ giết ngươi, hiểu chưa?"

"Thần, tuân chỉ!"

Đi ra khỏi cửa cung, tâm tình Tần Kham có chút trầm trọng, không phải là vì vừa rồi lập hạ quân lệnh trạng. Mà là vì sự xấu xí và dơ bẩn của thiên hạ thịnh thế này.

Càng lấn sâu vào quan trường đường, càng phát giác rễ Đại Minh đang chậm rãi hư thối, tốc độ hư thối rất chậm, chậm tới cơ hồ không thể phát hiện, nhưng mà, nó lại thật sự đã hư thối rồi.

Hoàng đế bất lực. Nội các bất lực, bọn họ bỏ hết tâm huyết từ thế hệ này qua thế hệ khác, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cho tốc độ hư thối không nhanh hơn, muốn trị tận gốc, tuyệt không có khả năng.

Đại Minh thế này sau thời Hoằng Trị, còn có thể chống đỡ được gần hai trăm năm, cuối cùng bị Thát tử Hậu Kim phía bắc nhẹ nhàng đẩy một cái, một tòa lầu các ngăn nắp rực rỡ trong chớp mắt hóa thành bụi phấn, phồn hoa đã thành một thời.

Hơn mười vị hoàng đế, hiền thần từ đời này sang đời khác mất mấy trăm năm để dựng xây vương triều Hán nhân, chung quy đánh không lại một đao của man di.

Tất cả chỉ vì Đại Minh đã triệt để thối nát rồi. Mà triều Hoằng Trị hiện tại, chính là bắt đầu của thối nát, sau phục hưng tất hiện suy đồi, các triều các đời đều thế cả.

Tần Kham rất muốn làm gì đó cho vương triều Hán nhân thống trị này, vì một phong cảnh tuyến độc đáo cuối cùng trong lịch sử, cũng vì văn hóa Hán gia chói mắt này, hắn, thật sự rất bức thiết muốn làm gì đó.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Tần Kham và mấy tên Giáo úy lặng lẽ đi trên đường, Đinh Thuận thấy Tần Kham sắc mặt trầm trọng, cũng biết tâm tình đại nhân không tốt, vì thế trầm mặc đi theo, không dám nhiều lời.

Đi ngang qua sạp trà bên đường, chủ quán trên vai vắt một cái khăn lau mồ hôi, cúi người cười bồi với đám người Tần Kham: "Các vị quan gia, trời đông lạnh giá rét, sao không ghé vào uống bát trà nóng cho ấm người? Nước trà của Tiểu nhân rất nóng, bảo

đảm các vị quan gia uống xong sẽ ấm áp vui vẻ, một văn tiền một bát, vừa sạch lại vừa ngon.

Tần Kham dừng bước nhìn chủ quán, cười nói: "Ngươi cũng biết làm ăn đấy, cho mỗi người một chén đi."

Đinh Thuận và đám Giáo úy Phía sau lộ ra nụ cười, Tần đại nhân chịu mở miệng nói chuyện, chứng tỏ tâm tình của hắn đã chậm rãi khôi phục, đây là chuyện tốt.

Đếm hơn chục văn tiền đưa tới, chủ quán cười tới không thấy mắt, hai tay bê ra, tiếp theo thì ân cần rót hơn mười chén trà cho đám người Tần Kham.

Trong chén khói bốc lên, nụ cười của Tần Kham và chủ quán cách lớp khói, lộ ra vẻ mông lung, khó lường...

Đám người Đinh Thuận cầm chén trà lên, vừa đưa lên gần miệng thì lại nghe Tần Kham bỗng nhiên nói: "Chậm đã!"

Động tác của đám người Đinh Thuận khựng lại, đều nhìn Tần Kham.

Tần Kham híp mắt nhìn chăm chú chủ quán, chỉ vào trà nóng vừa rót trước mặt, cười lệnh: "Vị chưởng quầy này, ngươi uống trước một ngụm đi."

Chủ quán ngẩn ra, sắc mặt có chút khó coi: "Thế không hay đâu, các vị quan gia đều là quý nhân, tiểu nhân sao dám uống trà của quan gia?"

Tần Kham cười nói: "Không sao, xem như quan gia ban thưởng gho ngươi, ngươi cứ uống trước đi, uống không chết thì ta cho ngươi một ngàn lượng bạc, uống mà chết thì ta nuôi già trẻ lớn bé nhà ngươi cả đời."

Đinh Thuận vừa nghe thấy lời này, lập tức biết không ổn, quăng ngay chén trà, cương đao ra khỏi vỏ chỉ vào chủ quán.

"Thằng chó! Dám hại Thiên hộ đại nhân của chúng ta."

Vẻ mặt chủ quán thay đổi liên tục, lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng

bỗng nhiên cười ha hả: "Điểm tử quả nhiên khó chơi, ngươi làm thế nào mà nhìn ra được?"

Tần Kham cười nói: "Qua nét mặt của ngươi..."

"Nét mặt của ta có gì không đúng?"

"Nét mặt của ngươi không có gì không đúng cả, đáng tiếc cái loại vẻ mặt hại người này của ngươi ta rất quen thuộc, mỗi ngày soi gương ta đều phải lặng yên nhìn ít nhất nửa canh giờ, vừa rồi vừa thấy ngươi, ta liền giống như thấy mình trong gương vậy, thật sự không thể không hoài nghi ngươi có âm mưu..."

Chủ quán: "..."

Đám người Đinh Thuận: ""..."

Thật sự là một lý do khiến cho người ta rất không có gì để nói.

Tần Kham cười tủm tỉm bổ sung nói: "Còn nữa, vị chưởng quầy này, trình tự pha trà cho người ta là trước tiên đặt trà lá vào trong bát, sau đó mới đổ nước, chứ không phải rót nước rồi mới vẩy trà lên trên, càng quá đáng hơn là, ngươi mỗi một bát cho cả một đóng lá trà..."

Cười Cười thở dài, Tần Kham từ từ nói: "Ngươi nếu không làm sát thủ, đổi nghề đi làm ăn thì nhất định sẽ lỗ vốn."

Mặt chủ xám ngắt: ""..."

Đám người Đinh Thuận dùng cương đao chỉ vào chủ quán, đắc ý cười to: "Đại nhân, miệng của ngài thật là độc."

Tần Kham cũng cười: "Chắc là kiếp trước ta lúc nhỏ uống nhiều sữa bột có độc quá ấy mà."

Chủ quán cúi đầu không nói gì, mặt không biểu tình, trong lúc đám người Tần Kham nói chuyện, thình lình một cước đá đổ quần trà, sau đó người thân hình tung lên cao, đám người Đinh Thuận giận dữ, giơ đao bổ tới hắn.

Cùng lúc đó, cửa sổ nhà dân trên đường đối diện quán trà một mũi

tên nhọn bắn ra, trong chớp mắt đã tới thẳng cổ họng Tần Kham...

Chương 154: Trở giáo đâm lại (thượng)

Mũi tên nhọn như lưu quang, trên mũi tên ánh lên u quang, rất vô tình bắn về phía cổ họng Tần Kham.

Đây là một cuộc ám sát có kế hoạch rất chu đáo, nếu nước trà độc không làm chết được Tần Kham, sát thủ mai phục tại cửa sổ nhà dân đối diện sẽ bắn ra ám tiễn.

Mũi tên lặng lẽ trong giây lát đã bắn tới, cách cổ họng Tần Kham chỉ khoảng hơn thước, Tần Kham đang đưa lưng về phía mũi tên không khỏi cảm thấy da đầu run lên, trong lòng nảy sinh báo động. "Đại nhân, cẩn thận!" Đinh Thuận mắt tinh, ra sức đụng một cái, thân hình Tần Kham một cái lảo đảo, di động sang bên một bước.

Một bước này đã cứu lại mạng của Tần Kham.

Mũi tên gào rít lướt qua, kéo theo mấy giọt máu.

Tần Kham hét lên đau đơn, đau tới trán túa mồ hôi lạnh, tránh được bộ vị trí mạng là cổ họng, nhưng lại không tránh dc tai ương huyết quang, mũi tên nhọn vẫn bắn trúng cánh tay hắn.

Đám người đám người giận dữ, mười mấy người nhanh chóng chia làm ba tổ, một tổ bảo hộ Tần Kham, một tổ đuổi giết chủ quán bán trà, một tổ còn lại thì cầm đao phóng tới nơi bắn ám tiễn.

Trên đường lập tức đại loạn.

Mấy tên nha dịch phố của Thuận Thiên phủcũng đang ở phụ cận, sau khi thấy biến cố phát sinh thì không khỏi cả kinh, nhìn nhau một cái rồi sau đó đều cầm thước sắc xông lên, thích khách đóng giả chủ quán trà bị nha dịch cản lại, thân hình dừng một chút, trong lúc tạm dừng đám người Đinh Thuận vừa hay lao tới, một Giáo úy thuận tay bổ một đao, đùi thích khách ăn đao, máu chảy như suối.

Đây là bí quyết bắt phạm nhân của Cẩm Y vệ và lục phiến môn, đả thương người trước tiên đánh vào chân, như vậy có thể giữ lại người sống để thẩm vấn, phạm nhân cho dù trong vòng vây chạy được thì tất nhiên cũng chạy không được nhanh, huống chi còn có thể lưu lại rất nhiều dấu vết, nói chung, phạm nhân Bị thương ở chân rất ít khi thoát được sự đuổi bắt của Cẩm Y vệ.

Thích khách hiển nhiên cũng là người trong nghề, thấy vô số ánh mắt như hổ rình mồi bốn phía, cùng với đùi máu đang chảy không ngừng, vì thế lộ ra nụ cười sầu thảm, từ bên hông rút ra một thanh chủy thủ, quyết đoán cứa lên cổ mình, huyết quang văng khắp nơi, Thích khách hự một tiếng rồi ngã xuống đất chết tươi.

Tần Kham nhìn một màn thảm thiết này, trên mặt hơi biến sắc. Cắn răng lật tay túm một cái, rút mũi tên nhọn cắm vai cánh tay hơn tấc ra, nhìn máu tươi từ trên cánh tay tuôn ra như suối, sắc mặt Tần Kham tái nhợt, thân hình một cái lảo đảo.

Các Giáo úy bao quanh hắn vội vàng xé áo, giúp hắn băng bó vết thương.

Đinh Thuận thở hổn hển chạy tới, vẻ mặt áy náy: "Đại nhân, thích khách tự sát rồi, tên gia hỏa bắn ám tiễn cũng chạy mất rồi, tổng cộng ba người, hai trốn một chết, hai tên gia hỏa chạy trốn nhanh quá, trong nháy mắt đã chẳng thấy bóng đâu."

"Thôi, Cho dù bắt được bọn họ cũng không hỏi được gì đâu, bọn họ là tử sĩ, dù lăng trì thì bọn họ cũng sẽ không nói một chữ." Tần Kham cắn răng nói, trán hắn túa mồ hôi lạnh, cơn đau kịch liệt làm hắn cơ hồ sắp ngất đi rồi. Từ lúc Xuyên qua tới nay lần đầu bị tên bắn, không ngờ một cái thứ nho nhỏ khi cắm vào trong người lại gây ra đau đớn đến vậy, thật không hiểu là tên vương bát đản nào phát minh ra, cả nhà hắn khẳng định đều chết vì trúng tên.

Đinh Thuận đăm chiêu nói: "Đại nhân, hôm nay hôm nay rất kỳ quái, ba gã thích khách này phối hợp thỏa đáng như vậy. Hơn nữa thân thủ nhanh nhẹn, tiến thối bài bản, thủ pháp và thời cơ nắm rất chuẩn, lờ mờ có phong cách quân ngũ..."

Tần Kham cắn răng không nói gì, sắc mặt càng tái nhợt.

"Đại nhân, ngươi không sao chứ? Chúng ta này đi tìm đại phu..." Thấy Tần Kham đau tới ứa mồ hôi, Đinh Thuận quan tâm nói.

Tần Kham gật gật đầu, mặt âm trầm: "Chuyện này đừng nói cho phu nhân nhà ta hay, để tránh nàng phải lo lắng."

"Vâng, đại nhân chắc biết kẻ nào đứng sau rồi? Chúng ta giờ đi bắt hắn nhé." Đinh Thuận đằng đằng sát khí nói.

Tần Kham cười lạnh không nói gì.

Còn có thể là ai nữa? Đám người này định chó cùng rứt giậu à? Hôm nay ta mạng lớn không chết, ngày sau kẻ chết chỉ có các ngươi.

"Đinh Thuận..."

"Có thuộc hạ."

Ngữ khí và ánh mắt của Tần Kham đều lạnh như băng: "Nên thu lưới rồi."

"Vâng."

Sự kiện Ám sát bị Tần Kham cố ý ép xuống, không để cho người khác biết.

Hắn vẫn như mọi người, vẫn đi theo bên cạnh Thọ Ninh Hầu, giống như chưa hề có gì phát sinh.

Thọ Ninh Hầu cũng như trước kia, ngày nào cũng đi dạo, thỉnh thoảng vào thanh lâu, người này có ưu điểm rất đáng đánh và cũng rất đáng để học tập, đó chính là đi đường chưa bao giờ cầm theo tiền, trên đường đi thấy gì trực tiếp gọi thối tử đi lấy, giống như toàn bộ kinh sư là tài sản cá nhân của hắn vậy, muốn lấy gì thì lấy, khi cả trên dưới còn ở trong chủ nghĩa phong kiến nước sôi lửa bỏng, đồng chí Thọ Ninh Hầu dám làm người đi trước, thực hiện chế độ cộng sản trước, để năm trăm năm sau các tiền bối cách mạng phấn đấu cả đời, cố gắng làm theo.

Dân chúng Kinh sư giận mà không dám nói gì, nếu có chút phản kháng, nhẹ thì ăn đòn, nặng thì thương tàn nửa đời. Từng có các

giám sát ngự sử Đô Sát viện chuyên vì những chuyện này mà thượng tậu hạch tội, Thọ Ninh Hầu bị hoàng đế và hoàng hậu triệu vào cung mắng một trận, lúc này mới hơi thu liễm một chút.

Thọ Ninh Hầu chắc cũng nghe nói chuyện Tần Kham bị tập kích, hôm nay từ thanh lâu uống hoa tửu trở về, Thọ Ninh Hầu nhìn Tần Kham cười lạnh hắc hắc, có chút ý tứ vui sướng khi người gặp họa.

Tần Kham cũng cười, nụ cười của hắn phức tạp hơn, có sự thương hại, có vẻ coi thường, cũng có vài phần vui sướng khi người gặp họa.

Ánh mắt của Hai người chạm nhau nhưng không ai e ngại, đồng thời ngửa đầu cười gượng mấy tiếng.

Đoàn người đi trong một ngõ nhỏ, gió lạnh trong ngõ hẹp thổi quét, mấy tên hộ viện hầu phủ ở phía trước đốt đèn lồng, Thọ Ninh Hầu đi ở giữa, phía sau là Tần Kham và hơn mười tên Cẩm y Giáo úy.

Trời rất lạnh, bốn phía tối đen mà yên ắng, trong yên tĩnh giống như tản ra một loại sát khí quỷ dị khó hiểu.

"Nghe nói Tần Thiên hộ ngày hôm trước bị thương?" Thọ Ninh Hầu không âm không dương, ngữ khí hơi giống thái giám trong cung.

Tần Kham cười ha ha: "Bị mấy con chó cắn một cái thôi mà, không sao."

"Vậy Tần Thiên hộ phải cẩn thận một chút, người nuôi chó trong kinh sư không ít, lần này cắn tay, lần sau có khi cắn cổ đó."

Tần Kham ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đa tạ Hầu gia đã lo lắng, có điều chó dù sao cũng là súc sinh, chúng không biết phân biệt, nói không chừng ngày nào đó phát điên, sẽ cắn ngược lại chủ nhân."

"Chó sao có thể cắn chủ nhân..."

Nói còn chưa dứt lời, Tần Kham bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, chân chân đá Thọ Ninh Hầu một cái, Thọ Ninh Hầu chưa kịp tức giận,

liền bị Tần Kham vật cho ngã xuống.

" Ngươi điên rồi à? Muốn ám sát bản hầu ư?"

"Câm miệng! Tự ngươi nhìn mà xem." Sắc mặt Tần Kham nghiên lại, tóm vạt áo Thọ Ninh Hầu chỉ vào tường vây.

Trên tường đất vàng, một mũi tên cắm sâu, đuôi tên vẫn còn run run.

Thọ Ninh Hầu ngây người một lát liền phản ứng lại, hít một hơi lạnh, sợ hãi hét to: "Có người muốn giết ta!"

"Nói thừa."

Vừa nói thì vù vù mấy tiếng rít phá không vang lên, từ cuối ngõ tối, mấy mũi tên nhọn không chút lưu tình bắn nhanh tới, mấy tên hộ viện hầu phủ cầm đèn đi trước trúng tên ngã xuống đất.

Thọ Ninh Hầu chính mắt thấy hộ viện bị bắn chết tại chỗ, cuối cùng cũng tin quả thật có người muốn giết hắn, không khỏi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, rít lên: "Cứu mạng."

Từ đầu kia ngõ vắng truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, cước bộ càng lúc càng gần.

Thọ Ninh Hầu kinh hoàng thất thố, nhìn trái nhìn phải, giống như vừa thấy Tần Kham vậy, đôi mắt đang hoang mang bỗng nhiên sáng ngời, giống như người chết đuối vớ được cọng cỏ cứu mạng, tóm chặt lấy tay Tần Kham.

"Tần Thiên hộ, cứu ta! Ngươi không phải đã nói phụng ý chỉ của ý chỉ bảo hộ ta ư? Bệ hạ quả nhiên anh minh, thực sự có người muốn giết ta, ngươi nhất định phải bảo vệ ta được chu toàn."

Tần Kham ra sức gật đầu với hắn, ngữ khí thành khẩn: "Hầu gia yên tâm, an toàn của ngươi chính là sứ mệnh của hạ quan, hạ quan nhất định thề sống chết..."

Thọ Ninh Hầu nghe Tần Kham tỏ thái độ như chém đinh chặt sắt, vừa lộ ra vẻ mặt cảm kích, nhưng không ngờ Tần Kham biến sắc, ngữ khí thay đổi đột ngột: "Chậm đã, hiện tại là giờ nào rồi?"

Giáo úy Bên cạnh ôm quyền nói: "Đại nhân, hiện tại vừa qua giờ Dậu."

Tần Kham lập tức có chút tiếc nuối nhìn Thọ Ninh Hầu: "Hầu gia không phải đã nói Cẩm Y vệ bảo hộ ngươi chỉ hạn cho tới trước giờ Dậu ư? Sau Giờ Dậu thì do hộ viện hầu phủ tiếp nhận sự an toàn của ngươi."

Thọ Ninh Hầu ngẩn ra, ngây ngốc trả lời: "Ngươi... Có ý gì?"

Tần Kham ngửa đầu nhìn nhìn bóng đêm tối đen, nói: "Ý tứ f chúng ta tan ca rồi... Hầu gia, bảo trọng! Các huynh đệ, rút."

Nói xong Tần Kham dẫn thủ hạ như một cơn gió quyết đoán chạy mất tăm.

Thọ Ninh Hầu ngơ ngác nhìn hướng mà Tần Kham chạy, gió lạnh thổi tới, trong lòng Hầu gia lạnh toát.

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân càng lúc càng gần của các thích khách trong ngõ làm Thọ Ninh Hầu tỉnh lại, Thọ Ninh Hầu giật nảy mình, giương mắt nhìn, một đám thích khách áo đen che mặt càng chạy càng gần, tay họ giơ đao lấp loáng.

Chương 155: Trở giáo đâm lại (hạ)

Thọ Ninh Hầu giống mèo bị giẫm phải đuôi bắn lên tại chỗ, vén áo chạy thục mạng, vừa chạy vừa bi phẫn tự hỏi tự đáp: "Hay cho tên tiểu nhân hèn hạ, không ngờ vứt bỏ bản hầu để chạy trốn, các ngươi còn là người không? Không! Các ngươi không phải là người! Là súc sinh! Cứu mạng..."

Không biết chạy được bao lâu, thích khách phía sau càng đuổi càng gần, Thọ Ninh Hầu giống như có thể cảm giác được hàn ý lạnh như băng từ cương đao trong tay thích khách tỏa ra.

Thân thể Hầu gia quanh năm bị tửu sắc hao mòn, chạy làm sao lại vẫn những tên thích khách này, không lâu sau, các thích khách đã cách hắn chỉ còn mấy bước.

Thọ Ninh Hầu Tuyệt vọng cuối cùng cũng bật khóc, dứt khoát thôi không chạy nữa, bùm một tiếng quỳ xuống đất gào khóc: "Xin ngươi, ai cũng được, mau tới cứu cứu ta đi, ta nguyện trả vạn lượng bạc trắng."

"Đây chính là ngươi nói đấy nhớ, nhớ thực hiện." Tần Thiên hộ không biết từ lúc nào hiện, không chỉ như vậy, một đám Cẩm y Giáo úy thủ hạ quát mắng xung phong liều chết về phía các thích khách.

Kinh hãi vì đi qua huyền quan giữa sự sống và cái chết, Thọ Ninh Hầu cả người hư thoát, cũng chẳng thèm truy cứu chuyện vừa rồi Tần Kham bỏ lại hắn mà chạy, ôm đùi Tần Kham khóc như hoa lê dưới mưa: "Ngươi cuối cùng cũng tới rồi! Vừa rồi vì sao bỏ mặc ta? Lần sau đừng như vậy nhé, được không?"

Tần Kham nhìn nước mắt nước mũi nước mắt toàn bộ chùi lên quần mình, không khỏi nhíu mày kinh tởm, đùi rung lên mất cái, hất hắn ra như hất rận, sau đó thở dài: "Hầu gia à, ngươi nếu như có ngày chết đi, nhất định là sẽ rất tiện."

Vào thời điểm Tính mạng bị đe dọa, Thọ Ninh Hầu không dám tính toán sự độc mồm độc miệng của Tần Kham, hắn chính là tiểu nhân, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không vào lúc ngu cấp làm khó dễ cọng cỏ cứu mạng duy nhất của mình, Tần Kham nói cái gì thì là như thế.

Các Cẩm y Giáo úy đã chém giết với các thích khách, trong bóng đêm Thọ Ninh Hầu cũng khó nhìn được rõ, chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm chạm nhau, tiếp theo là những tiếng hét thảm, Thọ Ninh Hầu nghe thấy mà trong lòng căng ra, không biết bên nào đang chiếm thượng phong.

"Tần Kham... Tần Thiên hộ, chúng ta, chúng ta hay là chạy trước đi."

Tần Kham khinh thường liếc hắn một cái: "Ta nếu vứt bỏ các huynh đệ đang liều mạng mà chạy trước, ta còn là người sao?"

"Ngươi vừa rồi không phải đã vứt ta mà chạy ư?" Thọ Ninh Hầu cực kỳ bi phẫn.

"Cho nên, ta quyết định cải tà quy chính."

Trong bóng đêm, không biết từ đâu bắn ra một mũi ám tiễn, sượt qua da đầu Thọ Ninh Hầu.

Thọ Ninh Hầu triệt để sụp đổ, hét lên như bị bệnh tâm thần: "Ta mặc kệ! Ngươi nhất định phải bảo vệ ta chạy trước, Tần Kham, ta là Thọ Ninh Hầu, là thân đệ đệ của đương kim hoàng hậu, đường đường là quốc thích, ta nếu xảy ra chuyện, bệ hạ và hoàng hậu sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Tần Kham nghe vậy không ngờ không tức giận, nhìn hắn nói: "Ngươi quả thực là muốn chạy trốn?"

"Đương nhiên!"

"Được! Vậy chúng ta chạy thôi." Tần Kham đáp ứng rất thống khoái, cũng mặc kệ tình hình chiến đấu của các thủ hạ và các thích khách, dẫn theo Thọ Ninh Hầu bắt đầu trốn chạy.

Tần Kham luôn cảm thấy mình là người rất dễ nói chuyện, hiền

lành tới mức khiến người ta giận dữ.

Hai người vì thế bỏ lại thủ hạ đang liều mạng với các thích khách, quay đầu chạy luôn.

Đây là một lần chạy trốn hoàn toàn đánh mất hết tiết tháo, vẻ mặt của hai người đang chạy không giống nhau, biểu hiện của Tần Kham rất bình tĩnh, giống như chạy chậm vận động cho tiêu cơm, biểu hiện của Thọ Ninh Hầu thì chân thật hơn, vừa lau mồ hôi vừa thất tha thất thểu, thỉnh thoảng còn hoảng sợ hét lên cứu mạng.

Không biết chạy được bao lâu, đang lúc Thọ Ninh Hầu cảm thấy đã rời xa nguy hiểm, kinh hồn chưa định thở phào một hơi thì biến cố lại xảy ra.

Cuối phố, Bốn năm thích khách áo đen thần không biết quỷ không hay xuất hiện, giống như đã sớm đoán trước được lộ tuyến chạy trốn của Thọ Ninh Hầu vậy, ung dung đứng chờ tại chỗ, thấy hai người chạy tới, các thích khách giơ binh nhận lên, đi tới.

Thọ Ninh Hầu sắp điên rồi!

Thứ ỷ lại duy nhất là thân phận quốc cữu ở trước mặt các thích khách quả thực là nực cười, trừ thân phận này ra, hắn chẳng còn lý do gì để giữ mạng cả. Hiển nhiên các thích khách đối với thân phận quốc cữu rất chướng mắt, lúc này Thọ Ninh Hầu cảm thấy mình chẳng khác gì một con gà đang đợi giết mổ.

"Tần Thiên hộ! Dựa cả vào ngươi đó! Ngươi nếu giữ được cho ta một mạng, ta tất sẽ thượng tấu bệ hạ, thăng quan tấn tước cho ngươi..." Khuôn mặt Thọ Ninh Hầu đã lộ ra nụ cười xám xịt như người chết, nước mũi nước mắt đầm đìa cầu xin.

Hai mắt Tần Kham trợn lên, vội vàng nói: "Hầu gia, ta chỉ là xuất thân người đọc sách, ngươi đừng làm khó ta, mọi người ai lo người nấy đi."

Nói xong Tần Kham rất thức thời ngồi xuống rồi chỉ về phía Thọ Ninh Hầu: "Ta không phải Thọ Ninh Hầu."

Các thích khách che mặt, mắt lộ hung quang, thuận theo ngón tay Tần Kham nhìn lại. Thấy Thọ Ninh Hầu nằm trên đất mặt cắt

không còn hột máu, các thích khách cười gằn mấy tiếng rồi cầ đao lao về phía Thọ Ninh Hầu.

" Thế đạo hèn hạ quá." Thọ Ninh Hầu phát ra một tiếng sấm ngôn cảnh thế bi phẫn, sau đó... Nhận mệnh nhắm hai mắt lại.

Một thích khách dùng sống dao bổ tới đầu gối Thọ Ninh Hầu.

Răng rắc!

Thọ Ninh Hầu hét thảm một tiếng, một chân vẽ ra góc độ gấp khúc kỳ dị, mắt thấy chắc phế rồi.

Giống như lúc trước đã tập luyện tốt rồi, vào khoảnh khắc Thọ Ninh Hầu gẫy chân, một chiếc xe ngựa lao tới, rất khí phách chặn giữa thích khách và Thọ Ninh Hầu.

Một Cẩm y Giáo úy vén màn xe, Vẻ mặt lo lắng vươn tay ra: "Thiên hộ đại nhân, Hầu gia, mau lên xe."

Thọ Ninh Hầu thần kinh sắp sụp đổ rồi, Tần Kham giúp hắn lên xe, Giáo úy lái xe quất ngựa, xe ngựa lao như bay tới đầu đường.

Hiện trường đánh nhau của Cẩm Y vệ và thích khách, theo Tần Kham và Thọ Ninh Hầu lên xe ngựa chạy trốn, đánh nhau ngươi chết ta sống lập tức dừng lại, mấy tên thích khách hoặc là Giáo úy đã "trúng đao" ngã xuống giơ lại đứng dậy trong vũng máu, cười hi hi ha ha đẩy nhau.

Thích khách cầm đầu kéo vải che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt bình thường của nam tử trung niên, rõ ràng chính là Đinh Thuận.

Nhìn phương hướng xe ngựa đi, Đinh Thuận vừa cảm khái vừa sùng kính thở dài: "Đại nhân nói hợp lý hợp pháp đánh gãy chân chó của Thọ Ninh Hầu, lời ấy quả nhiên không sai, rất con mẹ nó nham hiểm!"

Trong xe ngựa, Thọ Ninh Hầu ôm chân rên rỉ không thôi, Tần Kham giúp hắn, nghiêm nghị nói: "Hầu gia, ngươi nên cảm tạ ta."

Thọ Ninh Hầu liếc hắn một cái, không rõ là cảm kích hay là phẫn nộ, nghĩ tới nguy cảnh lúc này, rất không cam lòng gật gật đầu:

"Đa tạ Tần Thiên hộ đã bảo vệ ta chu toàn, lát nữa ta nhất định sẽ nói tốt cho ngươi trước mặt bệ hạ và hoàng hậu nương nương."

"Hầu gia có cừu gia à? Ai mà nhiều như vậy nhiều thích khách như vậy ám sát ngươi?"

Thọ Ninh Hầu trầm mặc hồi lâu, trên mặt hiện ra vẻ oán độc dữ tợn.

"Đó là một âm mưu! Có người muốn bịt miệng ta."

Tần Kham thở dài: "Hầu gia, lời này ta đã sớm nói với ngươi rồi."

"Không ngờ đám người này không có đạo nghĩa như vậy, ta muốn chung hoạn nạn với các ngươi nhưng các ngươi lại không dung được ta, coi bản hầu là quân cờ trong tay các ngươi, muốn chơi thì nào thì chơi ư? Chơi hay lắm! Ta chưa phụ các ngươi, các ngươi không ngờ đã phụ ta! Không phải án diêm dẫn sao? Lão tử bất chấp mọi giá! Các ngươi bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa! Mọi người vỗ tay giải tán." Thân hình Thọ Ninh Hầu run nhè nhẹ.

"Sáng mai ta phải vào cung diện thánh! Lão tử muốn tố giác, muốn tận diệt đám người này!"

"Hầu gia hiện tại hồi phủ sao?"

"Nói thừa."

"Hầu gia muốn về nhanh hay muốn về chậm?"

Mặt Thọ Ninh Hầu méo đi, buồn bã nói: "... Ta chỉ muốn sống trở về."

Trong xe, Tần Kham chậm rãi cúi đầu xuống, khóe miệng lai phác ra một nụ cười khác thường.

Kế này đắc thủ rồi!

Trời còn chưa sáng, Thọ Ninh Hầu đã lết một chân vào cung.

Vào cung cùng Thọ Ninh Hầu còn có một quyển sổ và thư qua lại.

Thọ Ninh Hầu là tiểu nhân, tiểu nhân sẽ không quá chân thành tín nhiệm với người khác, hắn vĩnh viễn lưu lại hậu thủ, để phòng cho tương lai.

Vào cung không tới hai canh giờ, trong cung truyền ra ý chỉ.

Truy bắt Lễ bộ Tả thị lang Lý Kiệt, Công bộ Hữu thị lang Trương Đạt Trì, Hộ bộ Tả thị lang Lý Tỳ, Đô Sát viện Hữu phó đô thiêm sự Phó Kỷ vào ngục, cũng bắt hơn mười tên gian thương buôn bán diêm dẫn vào ngục, năm ngày sau chém đầu ở chợ, Bảo Quốc công Chu Huy thì nghiêm chỉ răn dạy, đóng cửa tự cảnh tỉnh.

Tước của Thọ Ninh Hầu hạ một cấp, giáng xuống làm Thọ Ninh Bá, ngoài ra, sáu khoa mười ba đạo ngôn quan ngự sử trong triều, phàm là người có liên quan tới án diêm dẫn, tất cả như nhau đều cách chức điều tra, người có liên quan nghiêm trọng thì chém tất.

Hoằng Trì đế ôn tồn nhã nhặn lần này rất tận tình giơ dao mổ lên rồi.

Chương 156: Không cầu trường sinh

Liên tiếp chém hơn mười gian thương va mấy tên quan to trong triều, ý chỉ vừa hạ, triều đình xôi xao.

Đạo ý chỉ này làm tất cả quan viên ngạc nhiên phát giác, thì ra hoàng đế bệ hạ khoan dung độ lượng trong ấn tượng cũng có lúc hạ dao mổ.

Thánh quân không chỉ tru tâm, thánh quân đồng dạng cũng giết người!

Vô số quan viên đại thần Trong triều căm giận bất bình, trên kim điện chất vấn thẳng thắn, có một số quan viên không biết xuất phát từ mục đích gì, quỳ xuống đất gào khóc, trách hoàng đế ngu xuẩn hiếu sát, nước không có ngày yên ổn, vân vân.... Trên kim điện, tiếng tranh cãi khóc mắng ầm ĩ, lâm vào một mảng hỗn loạn.

Hoằng Trì đế mặt lạnh lùng không nói gì, mấy tên hoạn quan mang ra rất nhiều sổ sách và thư từ qua lại mà Thọ Ninh Hầu mang tới, cùng với thư nhận tội của các gian thương và phạm quan trong chiếu ngục, đặt ở chính giữa kim điện, các đại thần kinh nghi lật xem, lập tức cả triều im lặng, kim điện lặng ngắt như tờ.

"Trẫm làm hoàng đế mười bảy năm, đã từng hiếu sát? Đã từng hồ đồ chưa? Chư thần dưới điện đọc cho kỹ đi, rồi sau đó nói cho trẫm hay, những người này, có nên giết hay không?" Thanh âm lạnh như băng của Hoằng Trì đế vang vọng trong đại điện.

Cả triều trầm mặc...

Hoằng Trì đế bỗng nhiên bạo phát, rít lên: "Ăn bổng lộc của vua, lại làm ra việc bất trung bất nghĩa đến vậy, chẳng lẽ không đáng chết sao? Bọn họ cấu kết gian thương, buôn bán diêm dẫn, làm loạn diêm pháp của Đại Minh để làm béo bản thân, không hề để ý tới liêm sỉ luân thường, không để ý tới sống chết của dân chúng, không để ý tới giang sơn xã tắc Đại Minh, vậy mà không tru thì

trẫm còn mặt mũi nào mà quân lâm thiên hạ!"

Sau một lúc lâu trầm mặc, văn võ cả triều quỳ trên kim điện, đồng thanh nói: "Bệ hạ anh minh, chúng thần đồng ý."

Thiên tử giận dữ, vận mệnh của phạm quan và các gian thương đã được chú định, không còn khả năng lật mình.

Đám phạm quan Lý Kiệt bị nhốt vào chiếu ngục, đồng thời Lý Mộng Dương Tố giác vụ án này được Hoằng Trì đế hạ chỉ thả ra.

Thiện ác lướt qua nhau, Lý Mộng Dương chỉ vào đám người Lý Kiệt bị bỏ tù mà cười ha ha, cười tới lệ già chan chứa, khóc không thành tiếng.

Ra khỏi ngục Lý Mộng Dương không trực tiếp về nhà, cũng không nhận tiệc chiêu đãi tẩy trần của các đồng nghiệp, mà là một mình tới ngoài Thừa Thiên môn hoàng cung, mặt hướng về phía cấm cung cung kính ba vái chín dập.

Hắn Lúc này chắc đã minh bạch dụng ý hoàng đế bắt hắn vào ngục.

Thiện và ác, đúng và sai, cho dù tận mắt nhìn cũng chưa chắc đã chuẩn xác. Chung quy đợi tới một khắc rẽ mây nhìn trời, mới biết được kết quả cuối cùng.

Ngự thư phòng Hoàng cung.

Hoằng Trì đế che miệng thấp giọng ho khan, sắc mặt ửng đỏ. Vẻ mặt bình tĩnh nhưng lại không giấu được vẻ đồi bại. Tiểu hoạn quan ở bên cạnh vội vàng đưa ống nhổ tới, đợi Hoằng Trì đế nhổ ra một ngụm đờm, một hoạn quan khác lại đưa nước để xúc miệng, cuối cùng lại cúi người đưa một cái hộp gỗ tinh xảo ra, mở ra, hoạn quan lấy ra một viên đan dược màu vàng bằng quả trứng, Hoằng Trì đế vẻ mặt có chút phức tạp nhìn thoáng qua đan dược, sau đó bỏ vào miệng nhai mấy cái, nuốt vào bụng.

Không lâu sau, hô hấp của Hoằng Trì đế bỗng nhiên trở nên dồn dập. Trong mắt nổi lên tia máu, tròng mắt lồi, sắc mặt càng lúc càng đỏ, hai bàn tay khô đét nắm chặt ghế vịn, vẻ mặt giống như thống khổ lại giống như giải thoát.

Mấy tên hoạn quan trong Thư phòng vội vàng quỳ xuống đất đồng thanh hô: "Bệ hạ vạn phúc vạn thọ."

Tần Kham cúi đầu đứng trước án thư lẳng lặng nhìn tất cả những điều này, môi mấp máy, muốn nói lại thôi.

Thật lâu sau, vẻ mặt Hoằng Trì đế dần dần khôi phục bình thường, sắc mặt không ngờ tốt hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không ho khan nữa, tinh thần sáng láng, thần thái bay bổng.

Nhìn thần sắc muốn nói lại thôi của Tần Kham, Hoằng Trì đế cười cười: "Có phải cảm thấy hay không trẫm không nên ăn đan dược này không?"

Tần Kham nói thẳng: "Thần không thể không trực gián, bệ hạ, cái gọi là tiên đan kỳ thuật của đạo gia..."

Hoằng Trị ngắt lời hắn, cười nói: "Tiên đan kỳ thuật của đạo gia chỉ là luật lừa gạt mà thôi, ăn đan dược không chỉ không thể trường sinh, ngược lại còn lại hại bản thân, dùng nhiều sẽ giảm thọ."

Tần Kham có chút khó hiểu nhìn hắn, nếu biết ăn vào có hại, vậy sao còn ăn?

Hoằng Trì đế cười chua sót: "Cha trẫm, hoàng đế Hiến Tông khi tại vị, rất tin đan thuật đạo gia, thời đó có quý phi Vạn thị, thái giám Uông Trực, Lương Phương lộng quyền, Hiến Tông bị nội cung che mắt, triệu phương sĩ đạo gia thiên hạ, ở trong cung luyện lão phương, cầu tiên thuật, nội cung trên dưới một mảng chướng khí mù mịt, triều chính quốc sách rối tinh rối mù, trẫm sau khi tại vị đạo ý chỉ đầu tiên chính là đuổi hết thuật sĩ trong cung, nội cung nghiêm cấm lại có việc luyện đan cầu đạo, ai làm trái sẽ hỏi tội..."

"Châm chọc là, hơn mười năm sau, trẫm không thể không mời lại những đạo gia phương sĩ này vào cung, luyện đan cầu dược cho trẫm, trẫm không cầu trường sinh, chỉ cầu chết chậm..." Ánh mắt nhìn tấu sớ chồng chất trên án thư, Hoằng Trì đế thở dài: "Trẫm chỉ muốn thống trị Đại Minh thêm vài năm, xử trí chuyện từ trên xuống dưới thật thỏa đáng, quốc thái dân an, lại chế thanh minh, sau khi dân giàu nước mạnh rồi, sẽ hoàn hoàn chỉnh chỉnh giao tòa

giang sơn này cho Thái tử, để hắn làm hoàng đế thái bình, không phải làm hoàng đế vất vả như trẫm.

Nhìn vẻ mặt ảm đạm của Hoằng Trì đế, Tần Kham từ trong lòng dâng lên sự cảm động, tình thương của cha như núi, sâu lắng lặng lẽ, nhưng lại thật sự có thể cảm thụ được, chạm đến được, đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ, hoàng đế thiên gia cũng vậy thôi.

Sửa sang lại y quan, Tần Kham cung kính vái Hoằng Trì đế thật dài.

Hoằng Trì đế cười nói: "Cớ gì mà đa lễ vậy?"

"Thần kính tấm lòng này của bệ hạ, thần dân vạn hạnh, có minh quân anh chủ như vậy, Thái tử vạn hạnh, có nghiêm thân từ phụ như thế."

Hoằng Trì đế lắc đầu thở dài: "Thái tử nếu như hiểu tâm tư của trẫm như ngươi, trẫm chết cũng mỉm cười chốn cửu tuyền."

Tần Kham trầm mặc, Chu Hậu Chiếu hiện giờ vẫn thoải mái lêu lổng, hắn có biết phụ hoàng của hắn chỉ còn không đến nửa năm thời gian nữa hay không? Rất nhiều thứ sau khi mất đi rồi thì cả đời không thể lấy lại được, Chu Hậu Chiếu có biết đạo lý này hay không?

Hoằng Trì đế gọi Tần Kham vào cung đương nhiên không phải để nói chuyện phiếm, sau khi trầm mặc hồi lâu, Hoằng Trì đế chậm rãi nói: "Vụ án Diêm dẫn, ngươi làm rất khá, Thọ Ninh Hầu cùng một giuộc với những người đó, trẫm sớm đã biết, nhưng trẫm lại lại không có cách nào bức Thọ Ninh Hầu khai ra những người đó, chuyện trẫm không làm được, ngươi lại làm được, tốt lắm."

Tần Kham có chút khiếp sợ nhìn Hoằng Trì đế: "Bệ hạ đã sớm biết là những người đó rồi ư?"

Hoằng Trì đế cười lạnh: "Bảo Quốc công Chu Huy, Hữu phó đô thiêm sự Phó Kỷ, Tả thị lang Tả thị lang Lý Kiệt... Những người này âm thầm hoạt động gì, trẫm đã biết từ lâu, vốn tưởng rằng bọn họ tham chút bạc rồi sẽ thu tay, trẫm cũng không muốn để

triều đình đại loạn, đáng tiếc bọn họ quá tham, rất không biết thế nào là đủ, vì chút bạc này mà dám nâng giá muối ầm ầm, dân gian dân chúng ngay cả muối cũng không ăn nổi, vị trí hoàng đế Đại Minh của trẫm còn ngồi vững được ư? Bọn họ bức trẫm quá thì trẫm không thể không động thủ trừ đi."

Tần Kham cảm xúc dồn dập, thì ra Hoằng Trì đế cái gì cũng biết rồi, hắn chỉ thiếu một cơ hội, một người có năng lực hơn nữa dám ra mặt điều tra mà thôi, đế quốc khổng lồ này chung quy vẫn nằm trong tay hoàng đế, chỉ cần xúc phạm tới điểm mấu chốt của hoàng đế, cho dù Tần Kham không ra mặt điều tra, hoàng đế cũng sẽ tìm được Lý Kham, Trương Kham để làm, trong mấy ngàn vạn người Đại Minh, hoàng đế không thiếu nhất là trung thần, cũng không thiếu quân cờ.

"Bệ hạ đã biết rồi, vì sao không trực tiếp hạ chỉ trừ đi, mà lại muốn thần đào án này ra?"

" Nếu không có chứng cứ rõ ràng, trẫm sao có thể dễ dàng hạ chỉ? Ý chỉ há có thể khiến triều đình bách quan tâm phục?" Hoằng Trì đế nói xong, trên mặt lộ ra vẻ mặt tựa cười mà như không phải cười: "Trẫm cũng rất muốn biết, Thọ Ninh Hầu, à không, hiện tại chính xác là Thọ Ninh Bá, Thọ Ninh Bá này cứng mềm đều không ăn, ngươi làm sao mà khiến hắn chủ động vào cung ở trước mặt trẫm khai ra đám người Chu Huy? Hơn nữa khi khai còn than thở khóc lóc, hối hận vạn phần, đối với đồng lõa thì nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn trừ đi cho thống khoái, nói thật, trẫm biết hắn nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy Thọ Ninh Bá có một mặt còn chính nghĩa hơn cả ngự sử triều đình..."

Tần Kham mồ hôi lạnh lã chã, chột dạ ngẩng đầu nhìn Hoằng Trì đế một cái, rất nhanh lại cúi đầu nói: "Thọ Ninh Bá bị Hạo Nhiên Chính Khí của Ngô Hoàng cuốn hút, vì thế thay đổi triệt để, thoát thai hoán cốt."

Hoằng Trì đế hiển nhiên không tin những lời ma quỷ này của hắn, tựa cười mà như không phải cười nói tiếp: "Hơn nữa tự đoạn một chân dùng để biểu quyết tấm lòng? Hạo Nhiên Chính Khí của Trẫm lợi hại như vậy sao?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Bệ hạ không thể tự coi nhẹ mình,

chính khí đế vương có thể trấn trụ kẻ xấu vũ nội, cũng có thể giết người trong vô ảnh vô hình, gãy chân một người chỉ là dao mổ trâu giết người, đại tài tiểu dụng..."

Hoằng Trì đế cười cười cắt ngang những lời nghĩa chính nghiêm từ này của hắn: "Được rồi được rồi, đừng dùng những lời ma quỷ này lừa trẫm, cẩn thận không trẫm trị ngươi tội khi quân đó. Được rồi, vụ án diêm dẫn kết thúc rồi, Tần Kham, ngươi là người có tài, sau này dụng tâm làm việc, cần cù vương sự, thần tử có tài lại trung thành, trẫm cũng không keo kiệt cho hắn một tiền đồ cẩm tú."

"Thần khấu tạ thiên ân."

Hoằng Trì đế cười cười, cố ý mà như vô tình lẩm bẩm: "Mấy ngày trước nói đánh gãy chân chó của Thọ Ninh Bá, trẫm còn cho là nói đùa, không ngờ đánh gãy thật, hơn nữa còn khiến trẫm và hoàng hậu không có gì để nói, ừ, xuống tay độc lắm..."

Mí mắt Tần Kham giật giật, cả người mồ hôi lạnh lã chã, run giọng nói: "Thần, cáo lui."

Nhìn bóng dáng hoang mang rối loạn giống như chạy trối chết của Tần Kham, trên mặt Hoằng Trì đế lộ ra nụ cười.

Tính tình không cổ hủ, lại rất thông minh, giao tình sâu đậm với Thái tử, đã là cận thần đông cung, sau khi trẫm già, Thái tử đăng cơ, triều đình có lẽ sẽ có thêm một cỗ thế lực không thể khinh thị.

Vụ án Diêm dẫn trần ai lạc định, kẻ đáng chết đã chết, kẻ nên giáng chức đã giáng, mà người có công...

Hoằng Trì đế không biết là có phải quên người có công trong vụ án này hay không, lúc trước ở trong điện đã đáp ứng Tần Kham gì mà thăng quan, tiền thưởng cùng với tấn tước đều không thực hiện, Tần Kham sợ hoạn quan trong cung tới tuyên chỉ thấy hắn không có ở nhà liền không thăng quan cho hắn, vì thế ngồi trong nhờ chờ mấy ngày, kết quả ngay cả bóng dáng của hoạn quan cũng không thấy.

Được rồi, chuyện phong tước Tần Kham có thể bỏ qua không đề

cập tới, dù sao Hoằng Trì đế ban tước cực kỳ keo kiệt, năng thần rất nhiều, thăng quan không ít, nhưng phong tước thực sự không có mấy, lúc trước phong phụ thân của hoàng hậu, cũng chính là cha vợ hoàng đế Trương Loan làm Thọ Ninh Hầu, còn bị văn võ cả triều trăm miệng một lời phản đối, dẫn tới lúc ấy hoàng đế và các đại thần náo loạn một hồi rất lớn. Chút công lao không quan trọng của Tần Kham mà được phong tước, văn võ cả triều kiểu gì cũng đập chết hắn ngay trên Kim Loan điện.

Tước vị có thể không có, nhưng thăng quan thì sao? Tiền thưởng thì đâu?

Cái này thực sự có thể làm được mà, trong nhà... hình như lại rất nghèo rồi.

Chương 157: Phụng dưỡng cha mẹ

"Tướng công, trong nhà lại hết tiền rồi."

Câu này của Đỗ Yên nhấn rất mạnh vào chữ "lại". Giống như trong nhà thường xuyên hết gạo, cắt nước vậy, gia cảnh rất thê lương.

Những lời này làm Tần Kham hết hồn.

"Trong nhà lại hết tiền", ý tứ là Tần Thiên hộ "lại" phải ra ngoài đào hố lừa người.

"Sao lại hết rồi?" Tần Kham có chút kích động, vừa xử trí xong vụ án diêm dẫn, mấy tên đồng nghiệp thân cận của những quan viên bị hoàng đế trảm sát đang trợn mắt nhìn mình, muốn trừ mình cho thống khoái, gia cảnh quẫn bách lại bức Tần Thiên hộ không thể không ra ngoài lừa bịp, đây thật sự là một tin tức xấu.

Đỗ Yên bấm tay tính toán: "Ngươi vào đông cung thị vệ Thái tử, không có nước béo, trong nhà thì phải trả tiền lương cho hạ nhân, tiền đồ ăn, tiền son phấn cho Liên Nguyệt Liên Tinh nội viện và mấy nha hoàn, ngày lễ ngày tết phải thưởng tiền lì xì cho hạ nhân, ngày lễ ngày tết xã giao đồng nghiệp, quan trọng nhất là, bà nương bại gia của ngươi vài ba ngày lại phải thành mua đồ lung tung..."

Tần Kham ngẩn ra: "Bà nương bại gia nào?"

Đỗ Yên dùng ngón tay cái chỉ vào ngực mình, nói: "Đương nhiên là bà nương bại gia ta rồi."

Tần Kham vuốt mũi cười khổ: "Lần đầu thấy có người tự nhận mình là bà nương bại gia, hơn nữa nhận rất đúng lý hợp tình, nương tử vì sao cái tốt không học, lại cứ đi học da mặt dày của tướng công vậy."

Đỗ Yên trợn mắt lên, nói: "Ai nói da mặt dày là học của ngươi?"

Tần Kham nghĩ lại, phát hiện da mặt dày của nàng ta quả thật không có liên quan gì với mình, ảm đạm thở dài: "Không sai, lúc trước nợ ta hai trăm lượng bạc đến bây giờ vẫn chưa trả, ta đã minh bạch da mặt dày của ngươi là thiên phú dị bẩm. Vô sự tự thông, thật sự khả kính khả bội."

Đỗ Yên cười một tiếng, không nhẹ không nặng đấm hắn một cái,, đỏ mặt thấp giọng nói: "Tướng công là người có bản lĩnh, ta đi theo tướng công đương nhiên phải hưởng phúc rồi, cùng lắm... cùng lắm thì ta sau này tiết kiệm một chút, không mua đồ lung tung nữa."

Thái tử gần đây lui tới với Tần Kham rất thường xuyên, Tần phủ trên dưới hiện giờ đều minh bạch giao tình của Thái tử điện hạ và Tần lão gia không phải bình thường, vui sướng vì tiền đồ của lão gia, đồng thời, Tần phủ cũng không bố trí phòng vệ với Chu Hậu Chiếu nữa, tùy ý để Thái tử điện hạ ra vào. Đương nhiên, nội viện Tần phủ thì Chu Hậu Chiếu vẫn không dám vào, nơi đó có một sinh vật đối với hắn mà nói thì dị thường khủng bố, nội viện đối với Chu Hậu Chiếu mà nói là đầm rồng hang hổ.

Thấy Tần Kham ngồi ở tiền viện hai mắt híp lại, xuất thần mà trống rỗng nhìn chăm chú nơi nào đó, bộ dạng ngẩn người rất tiêu chuẩn, Chu Hậu Chiếu sờ sờ mũi, Cốc Đại Dụng tùy thị vừa định mở miệng làm hắn tỉnh thì bị Chu Hậu Chiếu lắc đầu ngăn lại.

Cốc Đại Dụng cũng là người lanh lợi, thấy thế liền mang một cái ghế tới cho Chu Hậu Chiếu, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh Tần Kham, Chu Hậu Chiếu ngồi xuống, hai người lặng lẽ hưởng thụ buổi chiều yên tĩnh này.

Thái tử điện hạ dù sao cũng còn trẻ ngồi chưa được bao lâu thì khó chịu, vặn vẹo người phá vỡ sự yên tĩnh tốt đẹp này: "Hai mắt ngươi đăm đăm không động, lại có chủ ý xấu xa gì thế?"

Tần Kham lúc này mới hồi thần, từ từ thở dài: "Điện hạ chẳng lẽ không phát hiện, thần đang đóng giả một cái nấm lớn à?"

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lát, rồi cười ha ha, cười tới ngửa tới ngửa lui.

Tần Kham thở dài, khiếu hài hước của đứa nhỏ này thấp đến khiến người ta giận sôi, kiếp trước xem kịch truyền hình, sau khi tam quốc nhất thống, Tư Mã Chiêu bị một câu "nơi này vui, không nhớ thục nữa" của Lưu A Đấu mà cười tới chết, Tần Kham luôn cảm thấy biên kịch rất lạ, Tam quốc nhiều anh hùng cái thế như vậy tranh nhau mấy chục năm, tranh tới Ngụy Ngô Thục đều mất giang sơn, kết quả một câu của Lưu A Đấu, các phụ bối thù gì cũng báo rồi, thật sự quá mức ly kỳ vô nghĩa.

Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Chu Hậu Chiếu, tương lai làm hoàng đế nếu có một ngày nào đó bị một truyện cười của hắn làm cho cười tới chết cũng không phải không thể, khi đó sử quan sẽ viết nguyên nhân chết của Chính Đức hoàng đế vào sử sách thế nào? Tần Kham hắn nên bị phán tội gì?

Sau khi nhất định phải nghiêm túc chút trước mặt Thái tử!

Chắp tay, Tần Kham nói: "Điện hạ hôm nay sao rảnh tới hàn xá, xuân phương không có lớp à?"

Chu Hậu Chiếu mặt mày hớn hở nói: "Tần Kham, ngươi từng dạy ta giả vờ làm trẻ con, biện pháp này quả nhiên rất hay, những ngày này ta mỗi ngày ngoan ngoãn đọc sách, mỗi ngày tự tay dâng trà cho các Đại học sĩ, thỉnh an phụ hoàng, bọn họ quả nhiên khen ta không dứt miệng, hôm qua Tạ Thiên và mấy vị Đại học sĩ thương lượng, nói ngày tết tới gần rồi, dứt khoát cho ta nghỉ nửa tháng, ta không phải tới xuân phương học nữa."

Chu Hậu Chiếu cười rất sáng lạn thoải mái, chẳng khác gì học sinh trung học kiếp trước được nghỉ đông.

"Điện hạ hôm nay tới nhà thần, là định."

Chu Hậu Chiếu kéo tay áo Tần Kham đi ra ngoài: "Nào, đi săn thú với ta, nghe Đại Dụng nói, ở trong rừng ngoại ô kinh sư có rất nhiều hươu bào, hươu bào ngu lắm, hét lên một tiếng là không dám nhúc nhích, từ từ Thần Cơ doanh kiếm được hai khẩu súng điểu, chúng ta mỗi người một cây, theo ta đi săn hươu."

Tần Kham không nhịn được thở dài, quả thật là tính tình không chịu được yên tĩnh. Súng điểu của Thần Cơ doanh cũng để hắn

điều được, sao không có ai quản hắn vậy? Lớn vậy rồi, cứ ở trong đông cung ném máy bay không được à? Sao cứ đòi đi bắn súng.

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng đứng Cách đó không xa thấy Thái tử coi trọng Tần Kham như vậy, cái gì cũng chia xẻ với hắn, hai người không khỏi hâm mộ tới đỏ mắt, giống như đại hộ nhân gia bị đoạt tiểu thiếp sủng ái vậy, ánh mắt nhìn Tần Kham vừa ao ước và đố kỵ, khi nhìn Chu Hậu Chiếu thì tràn ngập oán tình xuân khuê.

Tần Kham xoay chuyển ánh mắt, hai lão thái giám lộ ra ánh mắt như vậy, thật sự rất khiếp người, người khác tình địch với người khác Tần Kham không phản đối, nhưng làm tình địch của thái giám thì có chút ghê tởm.

Chu Hậu Chiếu kéo tay áo Tần Kham kích động chạy ra ngoài, Tần Kham lật tay kéo hắn lại.

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập tinh thần phấn chấn này, trong đầu Tần Kham không khỏi hiện lên khuôn mặt tiều tụy già nua của Hoằng Trì đế. Bỏ đi thân phận hoàng đế của hắn không nói, ít nhất hắn cũng là một người cha vĩ đại, một người cha vì con trai mà dốc hết tâm huyết, rất nhanh sẽ hao hết sinh cơ của mình.

Thở dài, Tần Kham nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu đang có chút khó hiểu, chậm rãi nói: "Điện hạ, chuyện săn thú không vội, thần muốn dạy điện hạ làm một loại mỹ vị, điện hạ có chịu học không?"

"Ta vì sao phải học nấu ăn?" Chu Hậu Chiếu bất mãn nói.

"Điện hạ sau khi học được rồi, không ngại ở ngự thiện phòng trong cung, tự tay làm một chén canh cho phụ hoàng của ngài, tin rằng bệ hạ nhất định sẽ rất vui mừng rất cao hứng."

Chu Hậu Chiếu nháy mắt mấy cái: "Cũng là để giả vờ là trẻ ngon à?"

Vẻ mặt Tần Kham nghiêm túc chưa từng có: "Không, không phải giả vờ, mà là thực sự tẫn đạo của người làm con, phụ hoàng của ngài... Hắn đã già rồi, ngươi chẳng lẽ chưa bao giờ phát hiện ra ư?"

Chu Hậu Chiếu giật mình không nói gì, suy tư một lát, vẻ mặt có

chút kinh ngốc và... Thương cảm.

Sớm chiều ở chung, người tùy tiện nên vẫn luôn cảm thấy phụ hoàng vẫn như trước kia, vẫn sẽ che chở hắn, vĩnh viễn sẽ không già đi, phía sau hắn vĩnh viễn có phụ hoàng làm chỗ dựa cho hắn, có sự sủng nịch vô tận của phụ hoàng, hắn vĩnh viễn sẽ được phụ hoàng bảo hộ dưới cánh chim, là Thái tử khoái hoạt không biết ưu sầu.

Nhưng mà một câu nhắc nhở của Tần Kham hôm nay, Chu Hậu Chiếu mới phát giác, bộ dạng hiện giờ của phụ hoàng quả nhiên so với trong trí nhớ của hắn thì già đi nhiều rồi.

Khuôn mặt tiều tụy, càng ngày càng ho nhiều, vẻ mặt thống khổ không ngừng uống thuốc và kim đan, từng cảnh từng cảnh hiện ra trong đầy hắn.

Tần Kham lẳng lặng nhìn vẻ mặt liên tục thay đổi của Chu Hậu Chiếu, nói: "Thần nhớ rõ Đường Huyền Tông để giáo dục con cái của ông ta, cho nên lệnh cho thần tử biên soạn thành "Sơ học ký", trong đó có một câu "khi con cái lớn khôn là lúc báo hiếu cha mẹ". Điện hạ, ngươi có biết ý tứ của những lời này không?"

Vô cùng chua xót và thương cảm, hốc mắt Chu Hậu Chiếu lập tức ửng đỏ, nhìn chằm chằm Tần Kham rồi gật đầu thật mạnh, sau đó trịnh trọng vái dài Tần Kham, nức nở nói: "Tần Kham, ngươi là thần tử tốt, cám ơn ngươi đã nhắc nhở ta, thật sự cám ơn ngươi. Dạy ta làm canh đi, ta nhất định sẽ học tử tế, sau đó tự tay làm cho phụ hoàng thử."

Chương 158: Cấm cung trăng ấm (1)

Chu Hậu Chiếu không phải không hiểu chuyện, hắn khác với Cổ Bảo Ngọc, hắn chỉ là quá thờ ơ, hoặc là nói trong tiềm thức lựa chọn trốn tránh, trốn tránh sự thực rằng phụ hoàng đã già rồi.

Sự thật dù sao cũng là sự thật, nó sẽ không bởi vì trốn tránh chủ quan mà biến mất.

Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên nước mắt rơi như mưa, hắn phát hiện mình đã bỏ lỡ rất nhiều, Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng không hiểu ra sao, thấy Thái tử tự dưng thương tâm, không khỏi sợ hãi, hai người vội vàng quỳ xuống đất thỉnh tội.

"Ta, ta..." Chu Hậu Chiếu mấp máy môi, dùng tay áo quệt nước mắt: "Ta muốn hồi cung thăm phụ hoàng và mẫu hậu..."

Hoàn Chu Hậu Chiếu quay đầu liền đi.

"Điện hạ!" Tần Kham ở phía sau hô giữ hắn lại.

Chu Hậu Chiếu đờ đẫn xoay người, thấy Tần Kham đang ôn hòa nhìn hắn, trong mắt phát ra hào quang nhu hòa giống như ánh nắng mùa đông, ấm áp và thoải mái, chiếu sáng mỗi một chỗ âm u trên thế gian.

Chu Hậu Chiếu không kích động nữa, cảm xúc của hắn dần dần dịu đi, chỉ là trong hốc mắt vẫn còn tích nước mắt.

Tần Kham mỉm cười: "Điện hạ, điện hạ vẫn còn kịp để hiếu kính với cha mẹ, cùng thần đến phòng bếp đi, thần dạy ngươi một loại canh rất bình thường, ngươi học xong rồi hồi cung tự tay làm cho phụ hoàng ngươi uống, canh bình thường nhưng hiếu tâm là vô giá, hy vọng điện hạ dụng tâm mà học, phụ hoàng của ngươi giàu nhất thiên hạ, không còn sở cầu, điều hắn muốn, có lẽ chỉ có một chén canh ngươi tự tay làm mà thôi."

Nước mắt Chu Hậu Chiếu lại ứa ra, cắn răng ra sức gật đầu, nghẹn ngào nói không nên lời.

Phòng bếp Tần phủ nổi lửa, khói bếp lượn lờ xuyên qua ống khói theo gió bay lên.

Lần này Tần Kham không có bất kỳ lòng công lợi nào cả, chỉ muốn chỉ muốn làm chút gì đó cho vị phụ thân đáng thương kia, làm cho đứa con sắp mất cha này gì đó mà thôi, không cần yêu mị hiến sủng, không muốn xu nịnh vỗ mông ngựa, hắn chỉ muốn thành toàn tình cảm phụ tử thiên luân, như vậy mà thôi.

Tài liệu rất đơn giản, gà con, nấm thái nhỏ, muối tinh, thời đại này không có hat tiêu, vón có thể dùng thù du để thay thế, nhưng lo lắng thân thể suy yếu của Hoằng Trì đế không thể chịu nổi kích thích của cay, thù du có thể miễn đi.

Sau khi dầu sôi thì bỏ gà vào, bỏ thêm ít nước mỡ, dùng lửa nhỏ hầm nửa canh giờ, một nồi gà hầm nấm thơm phức đã thành công ra khỏi nồi.

Chu Hậu Chiếu không phải đệ tử giỏi, hoặc là nói hắn căn bản không có thiên phú nấu ăn, mắt nhìn chằm chằm không chớp, không ngừng ghi nhớ công thức nấu của Tần Kham, hắn học rất nghiêm túc, nhưng mà khi làm thực tiễn lại rối tinh rối mù.

Làm vỡ vô số bát đĩa, Chu Hậu Chiếu luống cuống tay chân cầm tác phẩm đầu tiên trong đời hắn đến trước mặt Tần Kham, Tần Kham rất nhanh thử một miếng, Sắc mặt có chút xanh mét, cười khổ lắc đầu.

Ánh mắt chờ mong của Chu Hậu Chiếu lập tức mất đi thần thái.

Cắn chặt răng, Chu Hậu Chiếu đứng lên, thô lỗ đẩy Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng đã có chút sợ hãi muốn tiến lên hỗ trợ ra, tiếp tục lần thực tiễn thứ hai của hắn.

Sau đó f lần thứ ba. Lần thứ tư.

Không biết lòng tin nào đã chống đỡ cho hắn, từ lúc giữa trưa tới khi mặt trời lặn, trù nghệ của Chu Hậu Chiếu tiến bộ không lớn, nhưng mà hắn vẫn lặp lại hết lần này tới lần khác.

Nụ cười Tần Kham có chút chua sót, nói thật, Chu Hậu Chiếu làm rất khó ăn. Màu mùi vị ba thứ, hắn chẳng làm tốt được thứ gì, không phải mặt thì là nhạt, không phải quá béo thì là quá đắng, mỗi lần đều nấu ra một nồi đen xì không biết là thứ gì, Tần Kham liền than thở.

Rõ ràng là tài liệu, gia vị giống nhau, nhưng vì sao Chu Hậu Chiếu làm ra lại khiến cho người ta không thể ăn nổi, nấu ra toàn là vị quá lạ không thể tả nổi, khiến người ta buồn nôn, vấn đề là ở đâu?

"Điện hạ, thôi, sau khi hồi cung ngươi bảo thái giám ngự thiện phòng nấu chính, ngươi làm trợ thủ, bưng cho phụ hoàng ngươi thử cũng được, bên trong cũng có tâm huyết của ngươi, như vậy cũng coi như là ngươi tự tay làm, phụ hoàng ngươi sẽ không để ý đâu." Tần Kham thở dài.

Khuôn mặt Chu Hậu Chiếu đã bị khói dầu củi lửa hun cho chỗ đen chỗ trắng, giơ tay áo lên lau mặt, Chu Hậu Chiếu bướng bỉnh nói: "Không! Ta nhất định phải nấu được một bát canh hoàn chỉnh cho phụ hoàng, từ đầu tới cuối chỉ do ta làm thôi."

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng không khỏi oán hận liếc Tần Kham một cái, mặt như đưa đám giậm chân nói: "Tiểu tổ tông của ta ơi, việc ti tiện thế này sao có thể thân thể vạn kim của ngài đi làm được? Lão nô muôn lần chết, để lão nô giúp ngài làm đi, ngài cứ bưng cho bệ hạ rồi nói là ngài làm, thế có gì khác nhau đâu?"

Chu Hậu Chiếu tức giận, gầm lên như sư tử con, hung tợn quát hai người: "Cút ngay! Sao có thể không khác nhau? Khác rất nhiều! Hiếu tâm của ta các ngươi có thể thay thế à? Đám nô tài các ngươi thì biết cái gì! Cút!"

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng thấy Thái tử tức giận, sợ tới mức cả người chấn động, vội vàng lùi ra xa rồi quỳ xuống đất thỉnh tội không thôi.

Chu Hậu Chiếu quay đầu nhìn Tần Kham, ánh mắt rất bất lực: "Tần Kham, ngươi biết tâm tư của ta, nói cho ta biết, ta nên làm gì?"

Tần Kham cười ôn hòa: "Một lần không được không sao, thử thêm

mấy lần, một ngày không thành cũng không sao, học thêm vài ngày, điện hạ rồi sẽ có một ngày tự tay bưng chén canh màu mùi vị đều ngon tới trước mặt bệ hạ, điện hạ không cần phải nóng lòng nhất thời."

Chu Hậu Chiếu cực kỳ uể oải, đần độn thở dài một lúc, thấy sắc trời đã tối, cửa thành sắp đóng, đành phải cáo từ Tần Kham.

Tần Kham tiễn Chu Hậu Chiếu ra cửa, nhìn theo xa liễn của hắn đi xa, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Muốn làm nhân quân, trước tiên phải làm người đã, đoạn kinh lịch hôm nay về Chu Hậu Chiếu là chưa từng có trong sách sử, tin rằng đối với hắn sẽ có xúc động rất lớn.

Lịch sử Tương lai tất nhiên sẽ thay đổi, Chu Hậu Chiếu cho dù hoang đường, nhưng ít ra cũng sẽ không phải là hôn quân, hắn đã hiểu được cái gì mới là thứ hắn nên quý trọng.

Một người biết quý trọng, biết cảm ơn, biết giữ tín niệm, một người nguyện ý tự tay làm canh cho phụ thân, có thể khẳng định, hắn tuyệt đối sẽ không là một người xấu.

Logic đơn giản, nhưng lại rất chuẩn.

Chu Hậu Chiếu vào thành, không về đông cung, mà trực tiếp vào nội cung.

Theo quy củ thì Thái tử sau khi thành niên phải sống một mình ở đông cung, không thể ngủ lại nội cung. Nhưng quy củ là thứ chết, người mới là thứ sống.

Hoằng Trì đế chỉ có một vị hoàng hậu, cũng chỉ có một nhi tử, hậu cung đơn thuần giống như một cốc nước lọc, Chu Hậu Chiếu có đôi khi ở trong cung chơi quá muộn, cửa cung đóng rồi mà chưa kịp ra khỏi cung, cũng quen ở lại trong cung, có khi Hoằng Trì đế ở ngự thư phòng thức trắng đêm phê duyệt bản tấu. Chu Hậu Chiếu cũng ngủ lại ở ngự thư phòng, cho nên đối với Thái tử ban đêm vào cung, cấm quân và thái giám cung nữ trong cung đã sớm thấy mà không trách.

Đêm nay Chu Hậu Chiếu sau khi vào nội cung thì có chút khác

thường. Không thỉnh an phụ hoàng mẫu hậu, lại dưới sự cùng đi của một đám thái giám cung nữ, chậm rãi xông vào ngự thiện phòng mà thường ngày chưa bao giờ mò tới.

Chương 158: Cấm cung trăng ấm (2)

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng lo âu đứng ở ngoài cửa. Trong lòng chửi tên Tần Thiên hộ nhiều chuyện cả vạn lần, mà Chu Hậu Chiếu thì chui vào ngự thiện phòng, một cước đá thái giám đầu bếp ra ngoài cửa, một mình ở bên trong làm việc.

Đại môn Ngự thiện phòng đóng chặt, đầu bếp, thái giám, cung nữ ở bên ngoài gấp đến độ đi đi lại lại, không biết Thái tử điện hạ bị gì kích thích mà chạy tới nhà bếp gây họa, nhưng lại không dám vào quấy rầy, chỉ nghe bên trong vang lên tiếng bát đĩa vỡ leng keng. Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng thì gấp đến độ giậm chân xoa tay, sắp khóc rồi.

Tới lúc cầm đèn, đèn Lưu ly trong ngự thư phòng vẫn sáng, thư phòng sáng như ban ngày, Hoằng Trì đế tùy ý khoác long bào. Dưới ánh nến phê duyệt bản tấu, vẻ mặt chuyên chú, đượm thoáng lo âu.

Thủy tai Giang Nam, nạn hạn hán Liêu Đông, thổ ty Tứ Xuyên tạo phản, giặc Oa đông nam quấy nhiễu biên cảnh. Càng đừng nói tới tiểu vương tử Thát Đát liên tiếp phạm biên, cơ hồ hàng năm trước khi bắt đầu mùa đông, biên quân đều phải chiến đấu đẫm máu với Thát Đát vài lần, rõ ràng thắng ít bại nhiều, mỗi khi biên cảnh bị đại quân Thát Đát sau khi tàn sát bừa bãi cướp đoạt thừa lưa tận hứng mà về, Tổng đốc Tuyên phủ Đại Đồng lại vẫn mặt dày tạo cảnh thái bình giả dối, luôn nói tất thắng.

Hoằng Trì đế hạ bút son, day day mi tâm, lo lắng thở dài.

Giang sơn Đại Minh Như vậy, xã tắc tổ tông loang lổ vết thương như thế, bảo hắn sao yên tâm giao lại cho Chu Hậu Chiếu? Bả vai gầy yếu của đứa con mười lăm tuổi ấy có gánh được trọng trách nặng nề tới vậy không?

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một hoạn quan vội vàng đi vào, quỳ xuống đất run giọng nói: "Bệ hạ, Thái tử điện

hạ không biết vì sao không ngờ lại vào ngự thiện phòng."

Hoằng Trì đế nhíu mày trầm giọng nói: "Nó tự dưng vào ngự thiện phòng làm gì?"

"Nô tỳ không biết, điện hạ đi vào rồi liền đuổi hết mọi người ra, cũng đóng chặt cửa, không cho phép bất kỳ ai đi vào, không biết ở bên trong làm gì, đám nô tỳ không dám nhìn trộm."

Hoằng Trì đế trầm ngâm một lát, buông tấu sớ trong tay đứng lên nói: "Bãi giá tới ngự thiện phòng, tự mình đi tự mình đi xem thử."

Hoàng đế xuất hành, thái giám cung nữ nội cung tập hợp, Hoằng Trì đế ngồi liễn liễn, cấm cung võ sĩ mở đường, thái giám cung nữ nội cung theo sát, may mà Hoằng Trì đế tiết kiệm tự hạn chế, cực ít vận dụng nghi thức hạng nặng, hơn trăm người vội vàng tới ngự thiện phòng.

Khi Hoằng Trì đế tới ngự thiện phòng ở sườn nam nội cung, đám người Lưu Cẩn, đều quỳ sát xuống đất.

Cửa Ngự thiện phòng vẫn đóng chặt, bên trong truyền đến tiếng nước sôi lục bục.

Hoằng Trì đế càng nghi hoặc, vì thế nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thấy Thái tử Chu Hậu Chiếu đang chạy quanh mép bếp, bận tối tăm mặt mày, mặt thì bị khói dầu củi lửa hun cho đen xì, mồ hôi chảy xuống, mặt chỗ trắng chỗ đen, trông như mèo hoa.

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không biết hình tượng của hắn lúc này rất xấu, vất vả lắm mới tự tay làm ra một chén canh, qua ánh nến cúi đầu nhìn một lúc, mày dần dần nhăn lại, hiển nhiên không hài lòng với chất lượng của bát canh, lại không từ bỏ ý định dùng thìa múc một miếng cho vào miệng, vừa vào miệng liền cảm thấy vị đạo cổ quái khó ăn, khó chịu tới buồn nôn.

Chu Hậu Chiếu bình tĩnh nhìn bát canh tự tay làm này, không biết qua bao lâu, tức giận ném cái thìa trong tay đi, sau đó nhếch môi oa oa bật khóc, nước mắt giống như châu đứt sợi rơi xuống khuôn mặt lấm lem.

Hoằng Trì đế ở cửa nhìn thấy vậy thì vừa bực mình vừa buồn

cười, nói: "Con ta làm sao vậy? Tự dưng sao lại khóc?"

Chu Hậu Chiếu quay đầu thấy phụ hoàng tới, lau nước mắt thút thít nói: "Phụ hoàng, Nhi thần muốn tự tay làm một chén canh cho ngài, nhưng Tần Kham dạy ta mấy lần, Nhi thần làm thế nào cũng không học được, Nhi thần rất ngu rất vô dụng, bất kể dụng tâm làm dùng như thế nào, thứ làm ra vẫn rất khó ăn..."

Hoằng Trì đế mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm nhi tử trước mắt đang khóc rất thương tâm, lại nhìn nồi canh đen xì không biết chất lượng thế nào, Hoằng Trì đế nước mắt nước suối tuôn ra, không thể kìm nén.

Gian nan cất bước, Hoằng Trì đế đi đến cạnh bếp, cầm bát canh rất khó coi mà Chu Hậu Chiếu tự tay làm lên, nước mắt chảy từng giọt vào trong nồi canh.

"Ta, con ta,.... Cuối cùng cũng trưởng thành rồi, phụ hoàng rất cao hứng,... Rất cao hứng."

Hoằng Trì đế vừa khóc vừa cầm bát canh cho vào miệng.

Chu Hậu Chiếu kinh hãi, vội la lên: "Phụ hoàng đừng uống, rất khó uống..."

Hoằng Trì đế cười trong nước mắt: "Con ta tự tay làm ra, bất luận hương vị thế nào, đối với phụ hoàng mà nói, đều là thứ ngon nhất đẹp nhất khắp thiên hạ."

Hoằng Trì đế chậm rãi uống hét chén canh đó, hắn uống thật sự chậm, từng ngụm từng ngụm, sau mỗi ngụm đều chép miệng như đang hồi vị, gật gật đầu hài lòng rồi lại uống tiếp.

Trong Ngự thiện phòng là một mảng yên tĩnh, một đôi phụ tử tôn quý nhất thiên hạ nhìn nhau khóc không nói gì, chỉ nghe được tiếng uống canh thong thả của phụ thân.

Ngoài cửa, tất cả võ sĩ cấm cung, cũng bị một màn này làm cảm động, không biết người nào đi đầu, mọi người đều quỳ xuống hướng mặt về phía cửa phòng, cúi đầu khóc nức nở.

Bát canh đó Hoằng Trì đế uống tới một giọt cũng không còn, thậm

chí còn bỏ cả uy nghi của hoàng đế dùng đầu lưỡi liếm mép bát, lúc này mới nhẹ nhàng buông bát xuống, rưng rưng nhìn chăm chú Chu Hậu Chiếu, chảy nước mắt nhưng cười rất hạnh phúc: "Hậu Chiếu, đây là chén canh ngon nhất phụ hoàng từng uống trong cuộc đời này, phụ hoàng không lừa ngươi đâu, phụ hoàng có thể thề."

Chu Hậu Chiếu chảy lệ nói: "Phụ hoàng, Nhi thần sẽ học thêm mấy ngày, nhất định sẽ làm ngon hơn đẹp hơn hôm nay."

Hoằng Trì đế vui sướng cười to: "Tốt tốt tốt! Phụ hoàng chờ được thử."

Dắt tay Chu Hậu Chiếu, như khi Chu Hậu Chiếu còn bé, tâm tình của Hoằng Trì đế vô cùng tốt, cười nói: "Đi, cùng phụ hoàng đi dạo, đêm nay phê tấu chương nữa, cổ nhân nói đạp trăng tìm mai là một nhã sự, cha con ta đêm nay cũng ở trong cung học đòi văn vẻ một phen."

"Vâng." Chu Hậu Chiếu cao hứng nắm tay Hoằng Trì đế, hai cha con không ngồi xa liễn mà chậm rãi đi bộ, võ sĩ cấm cung và các thái giám đi theo sau xa xa, không dám kinh động đôi đáng thương nhất tôn quý nhất cũng đáng thương nhất này.

Ánh trăng chiếu dài bóng hai người, rất gần, giống như hòa thành một thể.

Ai nói ánh trăng hoàng cung khiến người ta vừa lạnh vừa sợ? Ít nhất vào lúc này, ánh trăng trong cấm cung Đại Minh chiếu lên người rất ấm áp, giống như ánh mặt trời, mà so với ánh mặt trời còn tinh thuần hơn.

Chu Hậu Chiếu được Hoằng Trì đế nắm tay đi mấy bước, thân hình khựng lại, nghiêng đầu nhìn Hoằng Trì đế, nhìn rất cẩn thận, giống như muốn đếm rõ số tóc bạc trên đầu phụ hoàng.

Tần Kham nói không sai, thì ra phụ hoàng thật sự già rồi, tóc mai hắn giống như phủ một tầng sương, Chu Hậu Chiếu kiễng chân, muốn giúp phụ hoàng lau đi lớp sương đáng ghét ấy, lau mới cái, nhưng lại thủy chung không lau được.

Đầu bạc và nếp nhăn, đó là dấu vết c năm tháng, dù cao quý như hoàng đế và Thái tử, cũng không kháng cự được đao khắc vô tình của năm tháng.

Chu Hậu Chiếu ngừng động tác vô vị này lại, bình tĩnh nhìn Hoằng Trì đế, không biết sao, nước mắt lại chảy ra.

"Phụ hoàng, người vĩnh viễn đừng già, được không?"

Hoằng Trì đế ngẩn người, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười to, cười rất bi thương, cười rất hạnh phúc.

"Được, phụ hoàng vĩnh viễn không già, phụ hoàng đáp ứng ngươi."

Chương 159: Cả triều tán tụng

Trong kim điện Triều đình, mỗi ngày nghe bách quan đại thần hô vạn tuế, "Vạn tuế" đã thành một câu khẩu hiệu trong trăm ngàn năm qua, khẩu hiệu giả tới không thể giả hơn, Hoằng Trì đế chưa bao giờ coi nó là gì.

Nhưng mà một câu Phụ hoàng vĩnh viễn đừng già của Chu Hậu Chiếu, lại làm Hoằng Trì đế nước mắt rơi như mưa.

Hắn biết, đây là một câu nói thật, là nguyện vọng chân thành nhất hồn nhiên nhất trong nội tâm nhi tử, thiên hạ chỉ có con của hắn mới nói ra câu này một cách chân thật, mà Hoằng Trì đế cũng chỉ tin lời nói của nhi tử.

Đáng tiếc lời nói thật nhất, thường thường lại không thực tế nhất.

Hai cha con đều minh bạch, phụ hoàng không thể vĩnh viễn không già, hắn rồi sẽ có một ngày phải vĩnh biệt đứa con, là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Người khẩn cầu và đáp ứng đều bất giác trốn tránh sự thật vô tình này.

Đêm nay, hai cha con thật sự rất vui vẻ, bọn họ ở trong nội cung không biết đi bao lâu, không nhớ rõ nói những gì, cũng không nhớ nổi cười bao nhiêu tiếng, chảy bao nhiêu nước mắt.

Hoằng Trì đế cảm thấy trong lòng mình được tháo nút thắt, một nút thắt cuối cùng trong nhân sinh của hắn.

Chỉ cần nhi tử hiểu chuyện, hắn còn lo lắng gì nữa? Nguy cơ giang sơn Đại Minh trùng trùng thì sao? Lại chế quân chế thối nát thì sao? Xã tắc vết thương loang lổ thì sao?

Trẫm có một nhi tử hiểu chuyện! Nhi tử của trẫm so với trẫm còn mạnh hơn, giang sơn Đại Minh dưới sự thống trị của hắn sẽ hơn thời Hoằng Trị!

Thế là đủ rồi.

Chết cũng nhắm mắt.

Sự tích Đông cung Thái tử đêm tối tự tay làm canh cho phụ hoàng ngày hôm sau liền được truyền ra.

Vô số đại thần quỳ gối trên kim điện gào khóc, cảm tình của quan nhi Minh triều đều rất phong phú. Vô luận chuyện tốt hay là chuyện xấu, đều thích khóc, dùng loại phương thức rất trực tiếp này để biểu hiện một mặt tính tình của mình, đại biểu cho ghét ác như thù, đại biểu cho hắn là người tốt, cái này gọi là một loại phương thức "xin danh mua thẳng".

Các đời lịch đại dùng hiếu trị thiên hạ. Minh triều cũng vậy, chữ hiếu này có thể khái quát tất cả sự thiện lương trong nhân tính, Thái tử làm canh cho phụ hoàng. Không nghi ngờ gì nữa thành thuyết minh tốt nhất cho một chữ Hiếu này.

Vô luận thật lòng hay là giả ý, biểu hiện của các đại thần thật sự rất cảm động, trong kim điện đồng thanh chúc mừng ngô hoàng nhân đức. Đại Minh may mắn, quân chủ Đại Minh tương lai có khí tượng quân, tam lão nội các khóc tới lão lệ tung hoành, Đại học sĩ kiêm Thái tử Thái Phó Tạ Thiên thì lau nước mắt cung thỉnh Hoằng Trì đế đem chuyện Thái tử làm canh vẽ vào Thánh Công Đồ.

Thánh Công Đồ này là một bộ bộ sách tranh vào năm Hoằng Trị thứ tám Thái Thường tự khanh Trịnh Tể hiến, không khác gì tranh liên hoàn, bên trong kể lại ghi lại thí dụ điển hình các đời thánh minh quân chủ khi còn bé đọc sách, hiếu kính tôn trưởng, có thể nói là tranh liên hoàn sớm nhất trong lịch sử.

Lúc ấy Thái tử Chu Hậu Chiếu mới sáu tuổi, Trịnh Tể hiến sách này dùng ý là muốn kích phát hứng thú của Thái tử. Từ đó nhận được ủng hộ, hơn nữa nỗ lực thực hiện mô phỏng, tương lai làm một quân chủ thánh minh.

Văn võ Cả triều nghe thấy đề nghị của Tạ Thiên, lập tức trăm miệng một lời phụ họa đồng ý, sự tích nhân hiếu quang vinh của Thái tử. Nên được truyền cho đời sau, để người đời sau biết thiên thiên Đại Minh từng có một đoạn cố sự cảm động và rất chân thật như vậy, nó có thể làm sĩ tử thiên hạ càng thêm quy tâm, dân chúng càng thêm thuận theo kính ngưỡng.

Tâm tình của Hoằng Trì đế rõ ràng rất không tồi, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, nghe đại thần cả điện tán tụng Thái tử. So với nghe thấy tán tụng hắn văn thành võ đức thì còn vui hơn, trước giờ Hoằng Trì đế nghe thấy nhiều nhất là các đại thần ở trước mặt cằn nhằn Thái tử bất hảo, hoang đường như thế nọ như thế kia, hôm nay tiếng khen ngợi của cả triều là sự hạnh phúc hắn chưa bao giờ được trải qua.

Ngồi trên long ỷ kim điện, Hoằng Trì đế có một loại cảm giác hãnh diện vui sướng, vào lúc này hắn chỉ là một phụ thân bình thường, hắn hy vọng nhi tử của mình có thể được cả thiên hạ công nhận, hắn không ngại mình già đi hoặc chết đi, chỉ cần huyết mạch của hắn có thể kéo dài từ đời này sang đời khác, đời này mạnh hơn đời khác là hắn giống như trường sinh không mờ rồi.

Trong tiếng tán tụng Cả triều, trong đầu Hoằng Trì đế bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt văn tĩnh ôn hòa của Tần Kham, khẽ thở dài, trong lòng không khỏi hắn cảm kích đối với hắn, loại cảm kích này nói không nên lời, bởi vì hắn là hoàng đế, nhưng mà cảm kích sẽ luôn tồn tại trong lòng hắn.

Hoằng Trì đế không quên lời nói của Chu Hậu Chiếu đêm qua, bảo hắn tự tay làm canh chính là chủ ý của Tần Kham.

Chủ ý này đã chạm mạnh vào tâm linh của Hoằng Trì đế.

Không hổ là tài tử viết ra Thái căn đàm, Thái tử đi theo hắn dần dần thay đổi, hiểu không ít đạo lí đối nhân xử thế, những đạo lí đối nhân xử thế này so với đạo lý thánh hiền còn rõ ràng hơn, quan trọng hơn.

Tảo triều hôm nay cơ bản không có ai tấu quốc sự, các đại thần tán tụng sự tích Thái tử hồi lâu, Hoằng Trì đế nghe mà toàn thân tâm thỏa mãn, lúc này mới lúc này mới mỉm cười thở ra, sau đó kiên quyết cự tuyệt đề nghị đem sự tích viết vào Thánh Công Đồ của Tạ Thiên.

Hoằng Trì đế muốn cẩn thận che chở tình cảm cha con đã chờ mong hơn mười năm này, hắn không muốn trong tình thân đơn thuần này chen thêm bất kỳ nhân tố chính trị và xào xáo sáng tác thêm nào, đây là hồi ức duy nhất đáng để phẩm vị trong dư sinh

còn lại không nhiều của hắn, hắn không muốn để hồi ức dính vào một vết bẩn nào.

Tần phủ lại có một vị khách quen.

Khách quen rất giữ quy củ, chắc là do sợ chủ mẫu của Tần gia, mỗi lần tới cửa đều rất lễ phép, cũng không dám ngang nhiên xông thẳng vào như lần đầu nữa.

Tần Kham rất hài lòng với biểu hiện lễ phépcủa Chu Hậu Chiếu, đứa nhỏ này cũng như Từ Bằng Cử, nhớ đánh không nhớ ăn, ăn đòn thêm mấy lần, không lo tương lai không thành lương đống, đáng tiếc chỉ có Đỗ Yên dám hạ thủ, Tần Kham không có gan này, đến nay hắn vẫn chưa nói thân phận Thái tử của Chu Hậu Chiếu cho Đỗ Yên hay, sợ Đỗ Yên sau khi biết thì chạy án, dù sao chuyện đánh long tử này rất kinh thế hãi tục, Đỗ Yên chỉ sợ không chịu nổi.

Có điều Chu Hậu Chiếu mỗi lần vào cửa mông chỉ dám đặt hờ lên mép ghé, bộ dạng trong nhà có chó dữ tùy thời phải bỏ chạy khiến Tần Kham có chút bất mãn, may mà Đỗ Yên phần lớn thời gian là ở nội viện hoặc là vào thành đi dạo mua sắm, không hay lộ mặt ở tiền đường, bằng không chỉ bằng vào vẻ mặt này của Chu Hậu Chiếu, ăn đòn một trận là tất nhiên không thể tránh được.

Mục đích tới cửa của Chu Hậu Chiếu tất nhiên là để học làm canh.

Tán tụng của văn võ Cả triều hắn không nghe thấy, cho dù nghe thấy cũng không bận tâm, hiếu tâm của hắn là là chân thành, phát ra từ nội tâm, chứ không phải làm cho đám quan viên ngồi không ăn bám này xem.

Hiện giờ Chu Hậu Chiếu có một loại tín niệm, một mục tiêu rõ ràng, đó chính là làm ra một chén canh làm bản thân hài lòng, làm phụ hoàng hài lòng.

Tần Kham rất vui vì biểu hiện của hắn, hơn nữa rất vui vẻ dạy hắn, cho dù thiên phú trên trù nghệ của đồ đệ làm Tần Kham cảm thấy rất thất bại, nhưng hắn rất kiên nhẫn, hắn tin Chu Hậu Chiếu có thể làm được.

Phần lớn các đạo lý nhân tình Tần Kham không muốn dạy, hắn ghét thuyết giáo, Chu Hậu Chiếu cũng ghét.

Như vậy, Thái tử điện hạ, nhân sinh của ngươi bắt đầu từ một bát canh đi. Nếu nói nhân sinh của Thái tử bắt đầu từ chén canh, vậy hiển nhiên nhân sinh của hắn đã chú định là một đường nhấp nhô.

Không may là Tần Kham, hắn không thể không nhấp nhô cùng vị Thái tử này, dạy Thái tử làm nấu ăn là một chuyện rất rèn luyện kiên nhẫn, đối với vị đồ đệ ngốc mà phạt không được, mắng cũng không xong, mà bọn họ lại cố tình đặt rất nhiều hung khí ở phòng bếp, thấy bộ dạng chân tay luống cuống của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham rất nhẫn nại khắc chế trụ xung động cầm cái cán bột đập vào đầu hắn.

Phòng bếp không phải là nơi ở lâu, nên tránh xa.

Phương pháp đã dạy cho Chu Hậu Chiếu rồi, Tần Kham tìm cớ rời khỏi phòng bếp, ngồi trong viện ngoài phòng bếp ngẩn người nghĩ tài lộ, trong nhà lại sắp đói rồi, phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Hại người lừa gạt cũng vô cùng thuần thục, nhưng cứ lặp lại chuyện tương tự thì không khỏi có chút không thiện lương, án diêm dẫn xong xuôi rồi, Tần Kham cũng không dám tưởng tượng mình đã đắc tội với bao nhiêu đại thần trong triều, những người này như hổ rình mồi đang chờ tóm được nhược điểm của mình.

Hay là cứ làm những chuyện mà người bình thường nên làm đi, ví dụ như khi nghèo thì đi theo chính đạo mà kiếm tiền.

Chương 160: Gặp lại Từ Bằng Cử

Chu Hậu Chiếu rất bận, không ngừng ra vào phòng bếp, đứa nhỏ này nếu quyết định muốn làm một việc, sẽ có một loại sức mạnh bướng bỉnh nhất định phải làm tốt, chín con trâu cũng không kéo lại được.

Tốt lắm, ít nhất mạnh hơn Tần Kham, kiếp trước Tần Kham khi ở tuổi này của hắn, hắn mới biết yêu còn dùng thơ ca văn nghệ thông đồng với nữ đồng học cùng lớp vừa mới bắt đầu phát dục, khi thi bí mật mang theo bí mật mang theo phao để gian lận, khi tan học thì cướp tiền tiêu vặt của tiểu bằng hữu, sau đó dùng chỗ tiề này để quảng giao anh hùng hào kiệt thiên hạ, thế lực hắc ác trường học đều xưng huynh gọi đệ với hắn, được người ta tặng cho danh hiệu "Tiểu mạnh thường", hắn hào hoa phong nhã không ngờ lờ mờ trở thành đại ca nổi bật một thời trong trường học, khiến các nữ sinh đều yêu thương nhung nhớ.

Tần Kham ngồi trong viện, nhớ lại chua cay ngọt đắng kiếp trước, khóe miệng phác ra nụ cười.

Không thể không thừa nhận, hắn gần đây từ trên người Chu Hậu Chiếu học được rất nhiều thứ, kỳ thật, ông trời đối với hắn rất không tồi, hai đời đều người đều sống không tồi, người ta một khi biết cảm ơn. Rất nhiều chuyện oán phẫn bất bình bỗng nhiên trở nên nhạt nhẽo, cảnh giới cũng thăng hoa.

Chu Hậu Chiếu vẫn không ngừng ra vào trù phòng, hắn rất chăm chỉ, cho dù hiệu quả của chăm chỉ không như ý người, song thái độ rất đoan chính.

Không biết qua bao lâu, Chu Hậu Chiếu kích động bưng một chén canh vừa làm xong ra, đưa tới trước mặt Tần Kham, nhìn hắn với vẻ chờ mong: "Nếm thử đi."

Tần Kham vẻ mặt không cam lòng: "Thần có tội gì..."

Chu Hậu Chiếu mắt lộ vẻ không vui.

Tần Kham đành phải thở dài: "Điện hạ. Thần không cần thử, ngửi mùi là biết vị rồi, nồi này của ngươi lại thất bại rồi, ngươi chẳng lẽ không đoán được sao?"

Tần Kham và Hoằng Trì đế có bản chất khác nhau, Hoằng Trì đế là cha của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham thì không phải.

Cho nên Tần Kham cảm thấy mình không có nghĩa vụ phải làm vật thí nghiệm cho Thái tử điện hạ, càng không thể làm ra được vẻ mặt vui vẻ chịu đựng như Hoằng Trì đế. Vạn nhất mình bị thứ Chu Hậu Chiếu làm ra độc chết, Hoằng Trì đế cho dù truy phong công hầu cho mình, Tần Kham ở dưới cửu tuyền cũng khẳng định không thể mỉm cười.

Chu Hậu Chiếu mặt xị xuống, chán nản rủ vai.

Tần Kham nhìn hắn với vẻ đồng tình, nhưng không định thay đổi chủ ý, có một số việc chỉ có thể giới hạn trong đồng tình. Dù sao Tần Kham chỉ là Thiên hộ nho nhỏ,, Thần Nông.

Uể oải một lúc, khi Chu Hậu Chiếu ngẩng đầu lên, trong mắt lại tràn ngập vẻ kiên nghị: "Ta đi làm lại! Lần này nhất định thành công!"

Nói xong Chu Hậu Chiếu lại chạy vào phòng bếp.

"Điện hạ..." Tần Kham gọi hắn lại.

"Sao thế?"

Tần Kham thở dài: "Hiếu tâm của Điện hạ rất đáng quý, nhưng có thể nghỉ ngơi một chút không? Cửa Phòng bếp bị ngươi ra ra vào vào, vào vào ra ra..."

Chu Hậu Chiếu khó hiểu hỏi: "Vào vào ra ra thì sao?"

"Cửa phòng bếp Nhà ta sắp bị người biến thành thủy triều rồi."

Nhắm mắt làm ngơ.

Tần Kham thôi thì mặc kệ Chu Hậu Chiếu, để hạ nhân chuyển ghế tới sân nhà tiền viện, Tần Kham ngửa đầu nhắm mắt, hứng nắng chiều ấm áp. Vừa hưởng thụ thời gian nhàn hạ yên tĩnh, trong đầu vừa suy nghĩ về đại sự kiếm tiền.

Gần đây nổi bật nhanh quá, đắc tội với rất nhiều người, hại người lừa gạt tạm thời không thể làm, chỉ có thể đi chính đạo.

Có chút xấu hổ. Nhưng Tần Kham lại không thể không thừa nhận, đi chính đạo kiếm tiền đối với hắn mà nói rất xa lạ, hai đời đều vậy.

Kiếp trước dựa vào đầu cơ trục lợi, đùa bỡn âm mưu giẫm lên đầu người khác mà thượng vị. Từ một nghiệp vụ viên nhỏ lên thành phó tổng công ty. Kiếp này thì sao, Từ tiểu địa phương Tần trang Sơn Âm đi ra, cho tới võ quan kinh sư, cận thần đông cung tới nay, con đường lên chức của Tần Kham tựa hồ chưa bao giờ đi qua chính đồ, nói dễ nghe thì là kiếm tẩu thiên phong, nói khó nghe thì là đường ngang ngõ tắt.

Tần mỗ thực sự nên viết một bản kiểm điểm nhuốm máu và nước mắt dài đến vạn chữ, dùng để suy xét một chút nhân phẩm của mình mới đúng.

Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ lại nghĩ đi, Tần Kham... dần dần thiếp đi.

Kiếm tiền là một chuyện mệt nhọc cỡ nào, nghĩ thôi cũng thấy mệt.

Ngụy quốc công Tương lai Từ Bằng Cử chính vào lúc Tần Kham đang ngủ mà như chưa ngủ vào cửa Tần phủ.

Nhìn Tần Kham nửa ngồi nửa nằm trên ghế, vẻ mặt thích ý hứng nắng, Từ Bằng Cử chậc chậc ra tiếng.

"Tần Thiên hộ cũng nhàn nhã thật, thực sự muốn đổi chỗ với ngươi, ta làm Thiên hộ của ngươi, tương lai ngươi đi giúp ta làm Quốc Công..."

Tần Kham mở mắt ra, thấy Từ Bằng Cử mặc áo lụa màu đen, bên hông thắt đai ngọc, trên đai ngọc đính ột viên mã não cực to, đỏ rực chói mắt.

Tần Kham vội vàng đứng lên chắp tay: "Thì ra là tiểu công gia giá lâm, thất lễ, tiểu công gia sao lại tới hàn xá vậy?"

Từ Bằng Cử cười nói: "Tìm nhà người đúng là không dễ, trong kinh sư tùy tiện kéo một tên mặc phi ngư phục lại hỏi thăm mới biết, chậc chậc, Tần tài tử, Tần tướng công, hồi lâu không gặp, danh đầu càng vang dội, chẳng những được Mưu Chỉ huy sứ coi trọng, không ngờ còn kiếm được danh hào 'Tần thánh nhân', ngươi càng lúc càng khó lường, nhiều tên hiệu như vậy giành cho một người, ngươi thích cái nào nhất?"

Tần Kham khiêm tốn chắp tay: "Tại hạ thích danh hào Thần côn huynh."

Từ Bằng Cử ngẩn người, tiếp theo cười ha ha.

Cố nhân tới chơi, tất nhiên phải khoản đãi.

Dẫn Từ Bằng Cử vào tiền đường ngồi, Tần Kham cười hỏi: "Mấy tháng không thấy tiểu công gia, gần đây đang bận gì thế?"

Từ Bằng Cử mặt mang theo vẻ phong trần, thần thái có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần rất không tồi, nghe vậy cười ha ha nói: "Gần đây ta không ở kinh sư, ra ngoài dạo chơi,, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, nhân lúc còn trẻ lại rảnh rỗi, tốt nhất có thể đem xem hết giang sơn Đại Minh một lần, tương lai..."

Từ Bằng Cử có chút ảm đạm thở dài: "Tương lai chỉ sợ không có cơ hội ra khỏi."

Trong lòng Tần Kham nổi lên mấy phần đồng tình.

Từ Bằng Cử là Ngụy quốc công tương lai, không nói đến Ngụy quốc công mang trách nhiệm thủ bị Nam Kinh, chỉ bằng vào thân phận huân quý đơn thuần của hắn, tương lai sau khi tập tước chỉ sợ không thể chạy loạn khắp nơi như bây giờ.

Đại Minh triều đình đối với huân quý rất khoan dung, bọn họ có thể ở địa phương hoành hành ngang ngược, nhiều lắm thì chịu ngôn quan mắng vài câu, rất ít bị trị tội, đồng thời triều đình đối với huân quý cũng rất nghiêm khắc, ngươi ở địa phương hoành hành một chút thì không sao, nhưng tốt nhất đừng chạy loạn khắp

nơi, bằng không nháy mắt không thấy bóng người, có quỷ mới biết ngươi có phải dựa vào thân phận huân quý làm ra hành động tạo phản hay không.

Các hoàng đế Đại Minh đều rất mẫn cảm, không muốn thấy các huân quý ở bên ngoài lắc lư, phiên vương như thế, Quốc Công cũng chẳng đỡ hơn là bao.

Tần Kham rất hiểu tâm tình của Từ Bằng Cử, không khí tiền đường có chút xuống thấp, Tần Kham đành phải di dời đề tài không vui vẻ gì này: "Tiểu công gia đi đâu du ngoạn?"

"Thông châu, Thương Châu, qua Cư Dung quan, vốn muốn tới Tuyên phủ xem biên quân đánh Thát tử như thế nào, nhưng khi sắp tới Tuyên phủ thì bị ông nội phái ra sứ đuổi vè, ài, bỏ lỡ cơ hội tốt..." Từ Bằng Cử thở dài vô cùng tiếc hận.

Tần Kham gật đầu, dám dẫn mấy chục thị vệ chạy đến biên cảnh khói lửa liên miên, tên này về Nam Kinh nhất định ăn đòn.

Nhấp ngụm trà, Từ Bằng Cử lộ ra vẻ mặt giống như Chu Hậu Chiếu, nhăn mày giống như mình vừa uống nước tiểu vậy, rất đáng đánh, con nhà gia đình phú quý sao đều có tính tình này nhỉ?

"Nghe nói Thái tử điện hạ đang ở trong phủ của ngươi, hắn đâu?" Từ Bằng Cử đứng dậy nhìn chung quanh.

"Ở trong phòng bếp nhà ta làm canh gà."

Từ Bằng Cử ngây người một lát, vô cùng kính ngưỡng nhìn Tần Kham: "Thái tử làm canh gà cho ngươi? Tần Kham, ngươi ở kinh sư rốt cuộc lăn lộn thế nào vậy? Mau dạy ta đi..."

Tần Kham kinh hãi, liên tục xua tay: "Đại ca, đừng có nói lung tung, mất mạng đó! Ta là hạ thần, sao có tư cách khiến Thái tử làm canh? Hắn là muốn tận hiếu đạo với bệ hạ, ở trong phủ của ta học làm canh mà thôi."

Kể lại bổn ý của Chu Hậu Chiếu, Từ Bằng Cử sau một lúc lâu vẫn không nói gì, ngây người hồi lâu rồi cảm khái: "Ta quen Thái tử cũng hơn mười năm rồi, lúc nhỏ cùng nhau chơi đùa, với tính tình của Thái tử ta còn tưởng rằng hắn cả đời này..."

Ho nhẹ một tiếng, Từ Bằng Cử lén lút nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: "... Ta còn tưởng rằng hắn cả đời đều là tiểu hỗn đản, không ngờ hiện giờ lại phải nhìn hắn với cặp mắt khác, chỉ với hiếu cử này, ta đã kém hắn rất nhiều rồi, thật là hổ thẹn."

Tần Kham cũng hạ giọng nói: "Tiểu công gia, nói thật ngươi đừng để ý nhé, nếu so sánh, ngươi so với Thái tử điện hạ thì hỗn đản hơn..."

Từ Bằng Cử hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái, cả giận nói: "Ngươi mới hỗn đản! Tần Kham, bộ dạng chính nhân quân tử này của ngươi chỉ có thể lừa người ngoài, chẳng lẽ lừa được ta?"

Tần Kham cười ha ha, thờ ơ nói: ""Được rồi, ta thừa nhận ta cũng rất hỗn đản."

Dừng một chút, Tần Kham thình lình hỏi: "Gia gia ngươi có biết chuyện ngươi là hỗn đản không?"

"Không biết..." Từ Bằng Cử thốt ra, tiếp theo lập tức sửa lại: "Biết..."

Ngẫm lại thấy vẫn không đúng, oán hận lườm Tần Kham, Từ Bằng Cử mỉm cười: "Vừa gặp đã lại lừa ta rồi, Tần Kham, ngươi quả thật là hỗn đản."

Chương 161: Truyền dã tâm

Luận về lừa người, Từ Bằng Cử ngay cả một ngón tay của Tần Kham cũng không bằng, tiểu công gia cũng giống như Chu Hậu Chiếu giống như Chu Hậu Chiếu, sống rất đơn thuần, bảo họ học Tần Kham đào hố, chui vào vĩnh viễn chỉ có thể là chính bọn họ.

Tần Kham thì khác, hèn hạ là giấy thông hành của người hèn hạ, hắn là người có giấy chứng nhận.

Từ Bằng Cử ở kinh sư không có bằng hữu, hơn nữa rõ ràng so với lúc ở Nam Kinh thì bộ dạng ngang ngược thu liễm hơn, hắn tuy còn trẻ tuổi, nhưng cũng nhận biết lợi hại, loại địa phương quyền quý đầy rẫy như kinh sư, một tiểu công gia tương lai thực sự không có tư cách để phách lối.

Tuy rằng sẽ không lừa người, nhưng Từ tiểu công gia vẫn biết sát ngôn quan sắc, khi nói đùa thấy Tần Kham mặt mang theo vẻ buồn bã, không khỏi quan tâm hỏi: "Ngươi có tâm sự à?"

"Có, tâm sự rất nặng." Tần Kham thản nhiên nói ra,, đối với bằng hữu nhất định phải chân thành, tuy rằng hắn thường xuyên lừa bằng hữu, nhưng lừa người và chân thành là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, điểm này Tần Kham phân biệt rất rõ ràng.

" Tâm sự gì?"

Tần Kham thở dài: "Tâm sự có thể khiến một nam nhân đã thành gia thất mặt co mày cáu, đương nhiên không thể thoát được liên quan tới tiền."

Từ Bằng Cử cười to nói: "Tâm sự như vậy thì ta thực sự chưa thể hội, ý của ngươi là, ngươi không có tiền nuôi gia đình."

"Tiểu công gia đúng là thông minh." Tần Kham nhìn hắn với vẻ chờ mong, trong mắt tràn ngập ý khen ngợi.

Ánh mắt này rất quen thuộc, Từ Bằng Cử thấy rất nhiều lần rồi, mỗi lần thấy là một lần gặp xui.

Từ Bằng Cử lập tức vẻ mặt đề phòng dựa lưng vào ghế: "Đừng hòng có ý đồ với ta nữa, Tần Khamà, ta không phải ngu xuẩn, tuyệt đối không thể hết lần này tới lần khác rơi vào cùng một cái bẫy."

Chắp tay, Tần Kham nghiêm mặt nói: "Tiểu công gia nói quá rồi, Tần mỗ hỗn đản tới mấy cũng sẽ không hết lần này tới lần khác lừa cùng một người, rất không có cảm giác thành tựu."

"Vậy thì tốt, ngươi cũng không thể cứ coi ta lẻ kẻ ngốc mà lừa nữa."

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nhiên một hạ nhân vẻ mặt lo lắng chạy vào: "Lão gia, không tốt rồi, Thái tử điện hạ..."

"Hắn làm sao?"

"Hắn không biết là làm gì, làm cháy phòng bếp trong phủ chúng ta rồi. Hiện tại quản gia đang dẫn người cứu hoả."

Tần Kham thở dài: "Sớm đã trong dự kiến rồi, hắn... Cuối cùng cũng hạ độc thủ với phòng bếp nhà ta."

Mặt Chu Hậu Chiếu bị cháy tới đen ì, trán in thêm hình trăng khuyết thì chính là Bao Công tái thế.

Vẻ mặt hắn rất uể oải, nhưng tinh thần không tồi, nha hoàn bưng nước cho hắn vừa rửa giúp hắn vừa cố nhịn cười, Chu Hậu Chiếu cũng không tức giận, chỉ có chút ngượng ngùng, dù sao loại chuyện như đốt phòng bếp nhà người khác, người hơi bình thường một chút đều không làm được, cái này phải có thiên phú.

Hòa khí vỗ vỗ vai Chu Hậu Chiếu, Tần Kham an ủi: "Không sao, cái này gọi là con đường nào cũng thông tới La Mã, điện hạ nấu đồ ăn không có thiên phận, nhưng tương lai khẳng định có thể tốt hoàng đế tốt, đốt phòng bếp thôi mà, không sao."

Chu Hậu Chiếu cười ngại ngùng, tiếp theo ngạc nhiên nói: "Cái gì gọi là 'con đường nào rồi cũng dẫn tới La Mã', La Mã là cái gì?"

Cái này muốn giải thích thì mất thời gian lắm.

Từ Bằng Cử ở bên cạnh sau khi bái kiến Chu Hậu Chiếu. Ánh mắt Hai người đồng loạt nhìn về phía Tần Kham, miệng Tần Kham thỉnh thoảng lại thốt ra những lời kỳ quái khiến họ thường thường được đại khai nhãn giới.

"La Mã, là một đế quốc rất khổng lồ ở phía tây. Đó là một quốc gia sùng bái vũ lực, đối với khuếch trương lãnh thổ có một sự theo đuổi cuồng nhiệt." Tần Kham kiên nhẫn giải thích, vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử từ kinh ngạc chậm rãi trở nên say mê, trong sự khiêu động bằng câu chữ của Tần Kham, bọn họ giống như nhìn thấy phong cảnh rộng lớn hào hùng của đế quốc phía tây khổng lồ ấy, cùng với phong thổ hoàn toàn khác với Đại Minh.

"Ta, Chu Hậu Chiếu, tương lai cũng nhất định phải giống hoàng đế La Mã, dẫn theo quân sĩ Đại Minh. Chinh phục Thát Đát Ngoã Lạt, chinh phục tiểu quốc man di, khuếch trương lãnh thổ Đại Minh ta với hạn độ lớn nhất, ta..." Chu Hậu Chiếu hưng phấn tới mặt đỏ bừng, nắm chặt quyền đầu lớn tiếng nói: "Ta muốn làm Võ hoàng đế danh thùy thiên cổ."

Tần Kham và Từ Bằng Cử thấy bộ dạng hưng phấn của Chu Hậu Chiếu. Hai người nhìn nhau, đồng thời đứng dậy lạy dài: "Thái tử điện hạ chí hướng cao xa, chúng thần nguyện đi theo, giúp điện hạ dẹp yên vũ nội, tựu thành bá nghiệp."

Trong tiền đường Tần phủ lặng ngắt như tờ, nhưng lại có một cỗ dũng động sôi trào kích tình.

Lời đã ra thì không rút lại được, Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử quấn lấy Tần Kham, đòi hắn kể thêm những kỳ văn dị sự.

Tần Kham cũng không khách khí, từ sự thống nhất của chư quốc phía tây rồi lại phân liệt, nói đến voi lớn, hắc tinh tinh Phi Châu, rồi lại tới chim cánh cụt tao nhã như thân sĩ trên sông băng nam cực.

Tần Kham nói rất lộn xộn, trước sau không ăn khớp, cơ hồ nghĩ ra gì thì nói cái đó, thiên nam địa bắc, không chỗ nào không nói tới.

Hắn quen nói chuyện và làm việc đều có mục đích, không thể vô duyên vô cớ nói cho Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử giải sầu, hoàng

đế muốn thành muốn thành minh chủ quân, như vậy hắn cần phải có đủ dã tâm và tầm mắt xa rộng, không thể chỉ ru rú trong một góc quốc gia, dã tâm có thể châm ngòi khát vọng của hắn đối với lãnh thổ, nhãn giới có thể khiến hắn khi khuếch trương lãnh thổ làm ra quyết sách chính xác.

Đây là chuyện Tần Kham hiện tại đang, nếu muốn trở thành Võ hoàng đế, không phải dẫn một đám quân sĩ tự phong mình làm Uy vũ đại tướng quân, gào năm hét sau ra ngoài đánh mấy trận nhỏ là có thể làm được, quyết tâm, nghị lực, lựa chọn bình tĩnh, suy ghĩ tỉnh táo, khí khái thôn thổ thiên địa, còn cả không thể không trả giá lớn, ví dụ như cô độc, và sự thống khổ không được thế nhân lý giải, những cái này là không thể thiếu.

Hiện tại Chu Hậu Chiếu giống như một tờ giấy trắng, Tần Kham chỉ tận hết khả năng vẽ phong cảnh lên tờ giấy trắng này, vẽ ra một bức lam đồ tuyệt mỹ mà có lẻ phải dùng khí lực cả đời để thực hiện.

Không biết nói bao lâu, Tần Kham cuối cùng miệng khô lưỡi rất, nhân lúc Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử đang ngẩn người, cần chén trà lên uống, bổ sung hàm lượng nước bị tiêu hao trong thân thể.

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử có chút buồn cười hai người ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc, giống hai đứa nhà quê chưa được thấy cảnh đời.

"Cái này... Tần Kham, những gì ngươi nói là thật hay giả?" Chu Hậu Chiếu kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên là thật. Điện hạ, thần không dám nói dối đâu."

" Thực sự thần kỳ như vậy ư?" Chu Hậu Chiếu hai mắt lồi cả ra, cũng không phải không tin lời nói của Tần Kham, sự thật chứng minh tri thức và học vấn Tần Kham từng nói với hắn toàn bộ đều chính xác, Chu Hậu Chiếu đối với điều này là tin không nghi ngờ.

Ngây ra hồi lâu, sắc mặt Chu Hậu Chiếu tự dưng đỏ lên: "Thì ra trên đời này có nhiều dị thú hiếm quý nhiều như vậy, Lưu Cẩn làm cho ta cái gì hầu tử, cái gì chó săn căn bản không đáng nhắc tới, ta

quyết định, tương lai ta muốn dựng một cái cung điện thật to, ta muốn thu thập tất cả dị thú hiếm quý trên đời này, đưa vào cung điện của ta, mỗi ngày nhìn chúng cắn xé nhau, như vậy chẳng phải rất vui ư? Ha ha, Tần Kham, chủ ý của ngươi quả nhiên rất không tồi, ừ, quyết định như vậy đi."

Hai mắt Tần Kham bỗng trợn to: "Điện, điện hạ, chủ ý này không phải của ta..."

Chẳng lẽ linh cảm xây Báo Phòng của Chu Hậu Chiếu là đến từ sự mê hoặc của hắn? Không thể nào? Tần Kham hắn sẽ bị văn võ cả triều thắt chết trong nhà mất...

Lời nói tiếp theo của Chu Hậu Chiếu đã phá vỡ ảo tưởng của hắn.

"Đương nhiên là của ngươi rồi, ngươi là công trình sư số một, đúng rồi, ta nghĩ ra rồi, cung điện này sẽ gọi là 'Báo phòng'!"

Chủ ý xây Báo Phòng này hiển nhiên làm Chu Hậu Chiếu đắc ý không thôi, để bằng hữu cũng có thể chấm mút ít lợi ích, hắn rất rộng rãi tặng công lao này cho Tần Kham.

Đứa trẻ kỳ quái, đối với làm giám đốc vườn bách thú thì rõ ràng hứng thú hơn làm hoàng đế.

Mặt Tần Kham có chút tái xanh, hắn biết rõ đây không phải công lao, nếu để văn võ cả triều biết Chu Hậu Chiếu xây Báo Phòng là chủ ý của hắn, nhất định sẽ ùa lên, xé hắn thành muôn mảnh.

Phần công lao này Tần Kham không nhận nổi, kiên quyết không thể nhận.

Tần Kham bật dậy, khom người nói: "Điện hạ, thần không dám nhận công này."

"Nói là chủ ý của ngươi thì chính là của ngươi, khách khí với ta làm gì." Chu Hậu Chiếu cười rất không nghiêm túc.

Thằng nhóc thối, ai khách khí với ngươi...

Vẻ mặt nghiêm lại, Tần Kham chắp tay: "Điện hạ, thần sao có thể nghĩ ra chủ ý tinh diệu như vậy? Điện hạ ngài đã quên rồi à, đây là

Lưu công công giúp ngài nghĩ ra mà."

"Lưu Cẩn? Ngươi chắc chứ?"

"Đương nhiên chắc."

Chu Hậu Chiếu hừ hừ, thôi, không muốn nhận thì để cho Lưu Cẩn nhận đi.

Chương 162: Hùn vốn buôn bán.

Phòng bếp Tần phủ cháy rồi, Chu Hậu Chiếu không làm được đồ ăn nữa, nhàn rỗi liền năn nỉ Tần Kham kể thêm cho hắn nghe về kỳ văn dị sự bên ngoài, Tần Kham không đáp ứng, mấy thứ này nói nhiều quá sẽ khó tránh khỏi tạo thành ấn tượng như cưỡi ngựa xem đèn, xem xong là quên, cứ chờ Chu Hậu Chiếu tiêu hóa đã rồi lại nói.

"Điện hạ, thần hôm nay có tâm sự, hay là ngày khác nói tiếp."

"Ngươi có tâm sự gì?"

" Tâm sự của nam nhân đã kết hôn đương nhiên là thiếu tiền rồi." Tần Kham nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu với vẻ chờ mong, vị Thái tử điện hạ này nếu còn là người. Chắc câu tiếp theo sẽ là "Ta thưởng cho ngươi", hoặc là "tới đông cung của ta, thích gì thì lấy cái đó."

Hiển nhiên Tần Kham đã đánh giá cao trình độ thông hiểu đạo lí đối nhân xử thế của Chu Hậu Chiếu rồi.

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Thì ra mỗi người sống trên đời đều có tâm sự của mình, ta cũng vậy, tâm sự của ta là, các Đại học sĩ cho ta nghỉ nửa tháng, nhưng lại để lại rất nhiều bài tập phải làm."

Nói xong Chu Hậu Chiếu nhoẻn miệng cười: "Thôi kế, cứ chơi trước mấy ngày đã, Tần Kham, có trò gì vui không?"

"Lúc nhàn rỗi trừ đánh bài đấu địa chủ ra thì còn gì vui hơn nữa? Thần cung thỉnh điện hạ cùng chơi lưỡng bả..."

"Được, vậy đấu địa chủ!"

"Một trăm lượng một ván được không?"

"Không thành vấn đề."

"Không cho phép ném bài lật bàn nổi giận, nếu không sau này không ai dám chơi với ngươi nữa."

"Ta sẽ tận lực."

Ba người vừa đánh bàivừa nói chuyện phiếm, lần này Chu Hậu Chiếu khống chế được tính tình không tồi. Chắc cũng do là quen thân với Tần Kham rồi, bài phẩm nếu không tốt thì cũng phải thu liễm.

"Một đôi ngũ! Tần Kham, những dị thú hiếm quý mà ngươi nói cách Đại Minh chúng ta rất xa à?"

"Một đôi bảy! Rất xa, điện hạ, thế giới này lớn tới mức ngươi không thể tưởng tượng được đâu, Đại Minh của chúng ta chỉ là một bộ phận nhỏ của một mà thôi."

Từ Bằng Cử nói: "Một đôi câu! Điện hạ, trong năm Vĩnh Lạc Tam Bảo thái giám không phải bảy lần xuống Tây Dương ư? Hắn chắc lưu lại rất nhiều hải đồ và ghi chép về sản vật phong tục các nơi."

Chu Hậu Chiếu hừ nói: "Tam bảo thái giám bảy lần xuống Tây Dương, trăm năm nay trong triều tranh luận rất lớn, có người nói là dương quốc của Đại Minh ta, Cũng có người nói là hoàng đế vì mặt mũi của mình mà hao tài tốn của, nếu triều đình cấm biển hơn trăm năm, tới Tây Dương có ý nghĩa gì mà nói, hai bên không phải rất mâu thuẫn với nhau ư? Vì thế năm trước lão thất phu Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ đã một mồi lửa đốt sạch hải đồ và ghi chép bảo tồn cả trăm năm rồi, gân cổ nói cái gì là muốn chặt đứt niệm tưởng của những hoàng đế Đại Minh đời sau. Lúc ấy trong triều rất ủng hộ hành động này của Lưu Đại Hạ, phụ hoàng thấy quần thần trăm miệng một lời, đành phải ầm ừ cho qua."

Tay cầm bài của Tần Kham khựng lại, tiếc hận thở dài: "Thật sự là... Mẹ nó! Ngu muội đến cực điểm!"

Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử ngạc nhiên nhìn hắn, bọn họ không ngờ Tần Kham luôn nhã nhặn lại vì việc nhỏ này mà chửi tục.

Tâm tình của Tần Kham bỗng nhiên trở nên cực xấu.

Nghĩ đến Trịnh Hòa và công sức cả đời, phụng ý chỉ của Vĩnh Lạc

hoàng đế bảy lần tới Tây Dương. Ngay cả chết cũng chết trên đường, tỉ mỉ vẽ lại hải đồ và ghi chép về sản vật phong tục các nơi, có thể nói cả đời cả đời của hắn đã bị lão nhân ngu muội Lưu Đại Hạ này một mồi lửa đốt sạch, nếu có thể lưu lại, truyền cho đời sau, chính là một di sản quý giá cỡ nào.

Cho dù những chuyện này không liên quan tới Tần Kham, cho dù hắn chỉ là một võ quan nhỏ người nhẹ lời khẽ, nhưng hắn vẫn tự dưng cảm thấy phẫn nộ.

Chu Hậu Chiếu nói không sai, Lưu Đại Hạ quả thật là lão thất phu, bày ra cái mặt trung thần nhưng lại làm những chuyện lầm nước lầm dân, còn tự cho là đắc ý ngẩng cao đầu, cho rằng đã làm một chuyện tốt đại khoái nhân tâm.

Quốc nhân nếu không mở mắt nhìn thế giới, Đại Minh này sớm muộn gì cũng vong.

Trong lòng có có một suy nghĩ lờ mờ rục rịch, nhưng mà lúc này Tần Kham cũng tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng, nói ra là họa.

Cười khổ mấy tiếng, Tần Kham nói: "Điện hạ thứ tội, thần thất nghi, chúng ta tiếp tục đánh bài đi."

Sau Không khí nặng nề ngắn ngủi, ba người lại tiếp tục vui vẻ đánh bài.

"Tần Kham, ngươi nói trên đời thực sự có loại gấu sống chỉ để ngủ ư?" Từ Bằng Cử tò mò hỏi.

Chu Hậu Chiếu hưng phấn nói: "Ta biết, nó tên là gấu không đuôi, sống ở... Ừ, Australia? Thật muốn bắt mấy con đem về, sau đó nuôi ở trong Báo Phòng của ta."

Từ Bằng Cử lẩm bẩm nói: "Gấu không có đuôi thì gọi là gấu không đuôi.... Vậy gấu không có chim thì gọi là?"

Chu Hậu Chiếu lật bài, cười nói: "Ngu chết đi được, đương nhiên gọi là gấu không chim..."

Từ Bằng Cử ngẫm lại cũng thấy đúng, vì thế gật đầu.

Thật lo lắng cho chỉ số thông minh của hai vị này.

Thở dài, Tần Kham mặt đầy vẻ khổ sở: "Hai vị quý nhân, Lưu công công Cốc công công có thể gọi là "người không chim", nhưng gấu không có chim thường thường thì nên gọi là "Gấu cái"."

Mặt Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử lập tức tối xầm: "..."

Tần Kham vô cùng đau đớn nói: "Hai vị, cái này là thường thức đó."

"..."

Sau một hồi trầm mặc, Chu Hậu Chiếu phụng phịu nói: "Không phải đánh bài ư? Sao lại nói những chuyện đâu đâu này? Chuyên tâm chút đi."

Tần Kham cười lạnh: "Chuyên tâm đánh bài à? Vậy thần không khách khí."

Sau hơn một tiếng, Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử lại trở thành thảm lục thiếu niên, So với đánh bài lần trước thì còn thảm hơn xanh hơn.

Trước mặt Tần Kham chồng chất núi bạc, giấy nợ và ngọc bội, ngọc đái bọn họ gán nợ, áo giáp tơ lụa, quần lụa.

Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử thì trái lại, hai người mặt như đưa đám, trên người chỉ còn áo mỏng và khố. Gió lạnh thổi qua, thổi bay vạt áo của hai người, hai người kinh hoàng mà thẹn thùng che hạ thân hay không Xấu hổ không thôi. Cho dù trong tiền đường đã bưng lên sáu chậu than, nhưng mà hàn ý vẫn lạnh tới tận xương.

Hai người cứ như vậy thê lương đứng trong tiền đường, một tay che ngực một tay che hạ thân. Trầm mặc mà bi thương, giống như vừa bị cướp vậy, hết sức đáng thương.

Chu Hậu Chiếu thở dài ảm đạm: "Chẳng trách không cho đền phòng bếp nhà ngươi, thì ra là đền hết ở đây."

Từ Bằng Cử vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Ta thừa nhận ta là ngu xuẩn, hết lần này tới lần khác chui vào cùng một cái hố."

Tần Kham vẻ mặt bình tĩnh tẩy bài, nói: "Nhị vị có hưng trí làm thêm một ván không? Viết giấy nợ đi, không sợ các ngươi ăn quỵt."

Hai người lo sợ không yên lắc đầu: "Không chơi nữa! Đánh chết cũng không chơi nữa."

Tần Kham cười cười: "Như vậy, chờ các ngươi có tiền rồi lại liên hệ nhé?"

Chu Hậu Chiếu nổi giận: "Giết người chỉ là một cái gật đầu, ngươi không thể để chúng ta cứ vậy mà về được."

Tần Kham nháy mắt mấy cái, cười nói: "Hay là chúng ta nói chuyện khác đi. Điện hạ, tiểu công gia, có muốn kiếm thêm chút tiền tiêu vặt không?"

"Tiền tiêu vặt?"

"Đúng vậy, nhị vị tuy là đông cung và hậu duệ quý tộc, nhưng chắc trong tay cũng không dư dả gì phải không?"

Chu Hậu Chiếu trợn mắt nói: "Tiền tiêu vặt của ta đều là mẫu hậu dùng nội nô theo tháng gửi tới đông cung. Cao Phượng chuyên quản tiền lương của đông cung, cần tiền thì cứ tìm hắn đòi, ta nào có biết có dư dả hay không?"

Tần Kham lắc đầu: "Điện hạ không thiếu bạc, vậy không tính phần của ngươi, tiểu công gia, ngươi có thiếu bạc không?"

Từ Bằng Cử hừ nói: "Bạc ai mà không thiếu? Đương nhiên càng nhiều càng tốt. Có điều Tần Kham, ngươi lại có chủ ý xấu xa gì đấy, giờ lại định lừa ta đấy à?"

Tần Kham cười nói: "Ta là muốn kết hợp làm ăn với tiểu công gia, làm ăn chính đáng, trước kia lừa ngươi nhiều rồi, ta cảm thấy rất ngại, lần này thuận tiền bồi thường cho ngươi."

Từ Bằng Cử vẻ mặt như người bị hại ăn lừa nhiều, vẻ mặt đề phòng nói: "Ngươi tốt tính vậy à? Làm ăn thế nào, nói nghe thử đi."

"Mở siêu thị."

"lại nữa?" Từ Bằng Cử bực tức: "Tưởng ta là thằng ngốc à? Ngươi ở Nam Kinh đã ra chủ ý xấu này, hại ta lỗ vốn hết."

Tần Kham thở dài: "Người này rõ ràng là tự mình ngốc, buôn bán không được lại đổ cho chủ ý của ta xấu, thế đạo này là sao vậy..."

Từ Bằng Cử ngớ ra, nói tiếp: "Ngươi định làm như thế nào? Đưa chương trình ra ta xem thử."

"Đơn giản là tuyên truyền và phòng trộm mà thôi, tuyên truyền thì đơn giản, phòng trộm có chút phiền toái, có điều vừa hay ta là Cẩm Y vệ Thiên hộ, nếu mở siêu thị ở ở nội thành quý nhân tập hợp, lưu manh du côn ít, ta dám khẳng định có thể kiếm tiền."

"Nội thành cũng có du côn lưu manh đó..."

Tần Kham cười nói: "Cẩm Y vệ ta cũng không phải ngồi không, trước tiên bắn tiếng cho những kẻ đó, ai dám ở trong cửa hàng của ta tay chân không sạch sẽ, chặt tay hắn, mời một đám đại hán có võ lực làm tiểu nhị, mỗi ngày tìm vài tên lưu manh tính đại biểu, trước mặt láng giềng đánh một trận, coi như là làm tuyên truyền."

" Mỗi... Mỗi ngày đánh hai tên?" Sắc mặt Từ Bằng Cử có chút đờ đẫn.

"Đúng, đánh trọn một tháng, tin rằng toàn bộ lưu manh du côn kinh sư thấy cửa hàng của ta là phải đi đường vòng."

Chu Hậu Chiếu nghe rất hứng trí, hưng phấn nói: "Ta cũng muốn tham gia, tình cho ta một phần, không thiếu tiền ta cũng không thể đẩy tiền ra ngoài được."

Từ Bằng Cử hoài nghi nói: "Tần Kham, ngươi không phải vừa rồi nói là không có tiền ư? Ngươi kết hợp làm ăn với chúng ta, tiền vốn đâu?"

Tần Kham cười tủm tỉm đẩy bạc, giấy nợ, cùng với các loại ngọc bội ngọc đái, áo giáp về phía trước: "Tiền vốn của ta không phải đã sớm bày ra trước mặt các ngươi rồi sao? Lù lù như vậy chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy?"

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử trở nên rất khó coi, hơn

nữa bất giấc kéo vạt áo vừa bị gió thổi tốc lên, động tác rất thẹn thùng.

Từ Bằng Cử thở dài: "Ta xem như minh bạch rồi, ngươi đây là tay không bắt giặc."

Tần Kham cũng thở dài: "Ngươi càng lúc càng không biết nói chuyện, rõ ràng là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, ngươi nói chuyện khách khí một chút chẳng lẽ chết à?"

Chương 163: Chuẩn bị khai trương

"Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng" nghe đầy nhiệt huyết thah xuân "Tay không bắt giặc" thì rõ ràng có ý tứ kém hơn, tuy rằng tính chất của hai cái kỳ thật cũng chẳng khác gì nhau.

Tần Kham lúc này thực sự không định lừa người, hắn quả thật muốn làm cách buôn bán nghiêm túc với Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử, đương nhiên, trừ phương thức gom góp tài chính có chút không được phúc hậu.

"Điện hạ, tiểu công gia, chúng ta thương lượng một chút về chi tiết mở siêu thị nhé?"

Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử mặc áo đơn đứng trong nhà, tức giận đến muốn chửi mẹ nó.

"Là ta sơ sót, nhị vị mặc quần áo vào đi, nhớ kỹ, thứ các ngươi mặc hiện tại đều là vốn ta bỏ ra, có thể coi là phần của ta."

Hai người: "..."

Khi đi thì áo lông mũ lớn, ở trong Tần phủ không được bao lâu thì thua tới sạch trơn, quần áo mặc trên người cũng thuộc quyền sở hữu của người khác, Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử cảm thấy cả người không được tự nhiên, giống như trong quần áo bỗng nhiên có thêm mấy con rận vậy, không ngừng uốn éo người.

Chương trình Siêu thị rất đơn giản, ở thời đại này chưa từng xuất hiện thứ này, Tần Kham có quyền giải thích cuối cùng tất cả.

Mua một cửa hàng lớn, chế tác thật nhiều giá đỡ, cửa vào có tiểu nhị đứng gác, ra vào có quầy thu ngân, đặt mua tơ lụa, đồ sứ, lá trà cùng với các loại đồ dùng thường ngày dân gian từ các nơi trong Đại Minh, đảm bảo thứ gì dân chúng kinh sư muốn mua vào đều có thể mua được, cái gì cần có đều có, hàng hóa đầy đủ.

Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử tuy rằng thân phận cao hơn Tần Kham, nhưng luận về thương nghiệp về kiến thức kiếm tiền, bọn họ làm sao so được với Tần Kham đã sống hai đời, từng là phó tổng một công ty?

Vì thế hai người như chó nhìn sao, Tần Kham nói cái gì bọn họ cũng chỉ ngây ngốc gật đầu, hai người thỉnh thoảng nhìn nhau một cái, sau khi phát giác vẻ mờ mịt trong mắt đối phương, giống như là tỏ vẻ mình nghe hiểu. Liền rất cao ngạo ngẩng đầu lên. Vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, rất đúng ý ta, sau đó thì bí hiểm ném cho đối phương ánh mắt khinh miệt.

Tần Kham càng nói càng vào. Hồn nhiên đã quên mất hai thiếu niên ngồi trước mặt chỉ là người cổ đại, giống như kiếp trước huấn luyện cho các nhân viên, từ ngữ càng lúc càng thâm ảo, Càng lúc càng lạ...

Cho tới khi nói đến những lý niệm chuyên nghiệp như "Sách lược Thống nhất đánh dấu, thống nhất chọn mua, thống nhất doanh tiêu", Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử cuối cùng cũng không chịu nổi, bi thương bại lui.

"Dừng, dừng, dừng!" Chu Hậu Chiếu giơ tay hô to, vẻ mặt thống khổ.

"Điện hạ có chỗ nào không hiểu à?" Tần Kham ôn hòa cười nói.

Chỗ nào không rõ á, từ đầu tới cuổi chẳng hiểu cái gì.

Chu Hậu Chiếu liếc Từ Bằng Cử một cái, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi, nói: "Tuy rằng những gì ngươi nói không hiểu lắm, Nhưng ta biết, thứ càng không hiểu thì càng là thứ tốt, nhất định rất lợi hại."

Từ Bằng Cử liên tục gật đầu: "Không sai. Vừa nghe liền cảm thấy rất lợi hại."

Tần Kham gật gật đầu. Minh bạch rồi, vừa rồi đại khái là mình vừa gẩy đàn mất nửa tiếng cho hai con trâu nghe. Mình đánh tới tê cả tay, hai con trâu thì cúi đầu gặm cỏ, mỗi người một phách.

Lãng phí cảm tình lãng phí nước miếng là chuyện không thể tha

thứ nhất, nếu hai tên này là nhân viên của mình, sớm đã bắt chúng cuốn gói đi rồi.

Đáng tiếc, ở thời đại này, Tần Kham chỉ là nhân viên dưới tay Chu Hậu Chiếu, hơn nữa còn là nhân viên cả đời, chọc cho lão bản không thoải mái tuyệt không chỉ là bị đuổi việc, làm không tốt không khiếu tên gia hỏa chỉ biết ăn cơm này nói giết là giết.

Hít sâu một hơi, Tần Kham lộ ra nụ cười: "Nói tóm lại, chủ ý của ta quả thật rất lợi hại, hơn nữa nhất định có thể kiếm được rất nhiều bạc, nói như vậy các ngươi đã hiểu chưa?"

Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử thở phào một hơi, như trút được gánh nặng cười nói: "Ngươi nói như vậy, chúng ta đương nhiên minh bạch, nói trắng ra như vậy có phải đỡ mất thời gian không."

"Buôn bán cần vốn, tiền vốn của ta ra rồi, tiền vốn của hai vị đâu?"

"Chúng ta giờ đi lấy, cần bao nhiêu?"

"Mỗi người một vạn lượng, thiếu thì thêm chứ thừa không lấy lại, chuyện còn lại các ngươi không cần phải lo, toàn bộ cứ giao cho ta cho được. Đảm bảo trong một tháng có lợi nhuận, hai tháng hồi vốn, ba tháng mở chi nhánh."

"Chia phần thế nào?"

Tần Kham không cần nghĩ ngợi nói: "Ta bảy các ngươi ba."

"Không được! Quá tham."

"Đúng vậy, ngươi còn là người không?"

"Vậy sáu bốn đi."

Từ Bằng Cử nói: "Ai sáu ai bốn?"

"Đương nhiên ta sáu các ngươi cả hai là bốn, các ngươi phải nhớ, người kinh doanh là ta, ta là người khổ nhất mệt nhất, lấy nhiều chút cũng là đương nhiên."

"Không được!" Hai người lại làm ầm lên.

Tần Kham đành phải lại nhượng bộ: "Vậy năm năm."

"Ai năm?" Từ Bằng Cử bức gần từng bước, vẻ mặt như con buôn.

Lúc này ngay cả Chu Hậu Chiếu cũng kìm lòng không đậu mà nhìn hắn với vẻ khinh miệt.

Ba người ở Tần phủ liền tùy tiên như vậy quyết định công việc mở siêu thị, thái độ chúng ta mọi người cũng khác nhau, Tần Kham là thiếu tiền thật, quả thật coi nó là sự nghiệp, Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử thì lại không nghiêm túc lắm, dù sao hai người xuất thân cao quý hơn Tần Kham, cái gì cũng không thiếu, khát vọng đối với tiền không thể bằng Tần Kham, loại chuyện này đối với bọn họ mà nói giống như chỉ là một trò chơi.

Tần Kham phải quan tâm thái độ của bọn họ, chỉ quan tâm tới bạc bọn họ bỏ ra.

Hai người tuổi mặc dù không lớn, nhưng làm người vẫn rất thủ tín. Không quá vài ngày, Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử phân biệt phái người đưa bạc đến, khiến Tần Kham vui mừng là, trừ bạc ra thì bọn họ không quản gì cả, ngay cả trướng phòng giám sát tài chính sổ sách tối thiểu cũng không phái tới, không thể không thừa nhận, tung hoành thương trường rất nhiều năm, Tần Kham thích nhất là phía đối tác vẩy tay chẳng quản gì này.

Đáng tiếc loại hoa lạ này rất khó tìm, có thể gặp mà không thể cầu, sống hai đời người cũng chỉ gặp được có hai đóa.

Tài chính đã tới, Tần Kham triệu đám người Đinh Thuận đến, bảo họ giúp tìm cửa hàng, hơn nữa rải bang nhàn đưới tay ra ngoài, bắn tiếng cho các lưu manh du côn có tiếng nội thành, Tần Thiên hộ muốn ở trong thành mở cửa hàng, đám lưu manh không có mắt, dám trộm thứ gì trong cửa hàng của Tần Thiên hộ thì không đơn giản chỉ là đánh gãy tay gãy chân thôi đâu.

Chuyện của Thiên hộ đại nhân, Đinh Thuận trước nay rất trung tâm và nhiệt tâm, tiền đồ đời này của hắn đã hoàn toàn gắn lên người Tần Kham, chuyện của thủ trưởng hắn trước giờ luôn có biểu hiện rất tích cực.

Đinh Thuận rất nhanh giúp Tần Kham tìm được một cửa hàng tơ lụa kinh doanh ế ẩm chuẩn bị đóng cửa trong nội thành, hơn nữa còn tìm cho Tần Kham hai gã thư sinh nghèo túng vô vọng với khoa cử làm trướng phòng, mười mấy từ trong lưu dân đại hán khôi ngô từ trong lưu dân ngoại ô, nhìn tướng mạo đều là hạng người trung hậu thành thật, những đại hán này chỉ cần có thể ăn no, tiền công cũng không tính toán.

Có tiền thì dễ làm việc, Tần Kham cũng lập tức phái người liên lạc với các thương nhân lớn nhỏ buôn bán trong kinh sư, cùng lúc đó, thông qua Cẩm Y vệ một mạng lưới tin tức khổng lồ cũng lặng lẽ vận chuyển.

Hơn mười ngày sau, chính là cuối tháng chạp, trước năm mới mấy hôm, khi trong nhà dân chúng quan viên vui sướng rộn ràng mua đồ tết, trong kinh sư lặng lẽ lưu truyền một tin tức, trong thành sắp có một cửa hàng rất thần kỳ chuẩn bị khai trương, cửa hàng này thần kỳ nhất ở chỗ, khách nhân có thể trực tiếp vào trong cửa hàng chọn đồ, muốn lấy cái gì thì lấy, tuyệt không có ai ngăn cản...

Tần Kham sau khi nghe được lời đồn, thực sự muốn bóp chết cái đám bang nhàn đi truyền bá tin tức này.

Lời đồn thì đúng, đáng tiếc bọn họ đã quên bổ sung một điểm, chọn đồ xong thì phải trả tiền, Tần đại nhân dù sao cũng chỉ là Thiên hộ, hắn không phải ông già Nô- en.

Kinh sư phồn hoa náo nhiệt.

Ngày tết đã ở ngay trước mắt, gia phó phú hộ có tiền tỏa ra, từng chiếc xe ngựa chở đầy các loại hàng tết mà về, nhỏ đến bột nước phấn son của các nha hoàn tiểu thư nội viện, lớn đến các loại thịt dê thịt lợn pháo đốt, quả khô, dân chúng nhà nghèo cũng không nhàn rỗi, làm việc cả năm tích góp được chút bạc vụn, ở trong cửa hàng rẻ nhất đi đi lại lại hồi lâu, cắn răng giậm chân cẩn thận móc tiền ra, mua ít vải với quần áo mới cho con cái hoặc là bà nương trong nhà...

Người nghèo và người giàu đều bận rộn cho năm mới, cái từ "Năm mới" này đã truyền thừa ngàn năm, hiện giờ đã không chỉ là ăn tết, giống như đã thành một loại nghi thức thần thành của các dân

chúng Đại Minh, cũng là một loại phóng túng đối với gia đình mình.

Tần phủ trên dưới cũng là một mảng vui mừng.

Bạc Chu Hậu Chiếu và Từ Bằng Cử đưa tới bị Tần Kham đương nhiên tham ô một chút, Tần phủ cuối cùng cũng có thể thoải mái đón tết, Đỗ Yên cực kỳ cao hứng, cơ hội đi dạo phố mua đồ quang minh chính đại như vậy, nàng ta sao lại để quản gia đi làm được? Tất nhiên phải là chủ mẫu của Tần gia tự thân xuất mã.

Vì thế Đỗ Yên mấy ngày nay bận rộn không ngừng, sáng sớm cửa thành vừa mở, Đỗ Yên liền ngồi kiệu nhỏ, trong tay cầm một hộp bạc, phía sau là hai chiếc xe ngựa to đi theo thành, Tần Kham cũng không lo nàng ta bị người cướp, với thân thủ biến thái cao tuyệt của nàng ta, Tần Kham cảm thấy nên lo lắng bà nương trong nhà phát hiện khi mua đồ bạc không đủ sẽ cướp của người khác, vì thế trước khi xuất môn liền dặn đi đặn lại, hết tiền thì về lấy, không được cướp bạc nhà người ta.

Chương 164: Phong ba khai trương

Khi Trong thành lưu truyền mua đồ không trả tiền, cứ lấy rồi đi ra. Siêu thị của Tần Kham đang khẩn cấp mà chuẩn bị.

Thứ bán bên trong cũng không mới lạ gì, nhưng lý niệm kinh doanh thì tuyệt đối vượt qua sức tưởng tượng của người thời đại này, trong lòng Tần Kham cũng có chút không yên, dù sao hoàn cảnh sống sót của cái thứ siêu thị này cũng phải điều kiện tiên quyết là không khí xã hội tốt. Hơn nữa có lực độ pháp luật nghiêm khắc duy trì, hiện giờ Đại Minh nói chung thì không khí xã hội không tồi, đặc biệt là ở trong hoàng thành kinh sư. Mặc dù không tới mức khoa trương như đêm không cần đóng cửa, không nhặt của rơi trên đường, nhưng cũng không ai dám tùy tiện khiêu chiến với vương pháp, huống chi cửa hàng này có ba tầng bối cảnh là đông cung Thái tử, Ngụy quốc công và Cẩm Y vệ.

Lời đồn xôn xao, trong sự chờ mong của vô số dân chúng, dưới tâm lý Tần Kham thấp thỏm bất an, siêu thị đầu tiên của Đại Minh cuối cùng cũng khai trương bên trong thành.

Ngày hai mươi lăm Tháng chạp, ngày hoàng đạo, chợ bắc nội thành pháo đốt rền rĩ, tiếng chiêng tiếng trống ồn ã, trong ánh mắt vây xem của vô số dân chúng, theo vải hồng che biển hạ xuống, hiện ra mấy chữ vàng nền đen Đại Minh Vạn Hóa Điếm, dây thừng chăng ngang trước cửa buông xuống, vô số dân chúng điên cuồng ùa vào.

Tần Kham và Chu Hậu Chiếu, Từ Bằng Cử đứng cách đó không xa. Ba người mặt mày tươi cười, nhưng mà nụ cười của Tần Kham đã có chút miễn cưỡng, luôn trầm mặc không lên tiếng.

Chu Hậu Chiếu cười, cũng phát giác có chút không thích hợp, vì thế hỏi ra vấn đề Tần Kham vẫn đang lo lắng: "Ê. Ngươi có phát hiện hay không, những người này đi vào không giống như mua đồ lắm, vẻ mặt của bọn họ... hình như không tính trả tiền."

Từ Bằng Cử cũng liên tục gật đầu.

Tần Kham thở dài bi thương, ngay cả hai tên gia hỏa dây thần kinh siêu cấp lớn này cũng nhìn ra chỗ không thích hợp, chứng minh lo lắng của mình không phải dư thừa.

Vẫn là suy nghĩ đó, thực sự nên goi đém bang nhàn Cẩm Y vệ giúp đỡ đi truyền tin tức tới trước mặt. Xếp thành hàng rồi lần lượt bóp chết họ! Một đoạn tuyên truyền đầy đủ nếu chỉ nói một nửa, sẽ hại chết người.

"Đinh Thuận, nhanh đi điều các huynh đệ tới, cả nha dịch Thuận Thiên phủ nữa." Tần Kham quay đầu hô to, gằn giọng nói: "Dám lấy đồ của ta không trả tiền, tưởng ta mở thiện đường làm từ thiện chắc?"

Đinh Thuận cuống quít quay đầu chạy đi.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, không lâu sau, trong cửa hàng truyền đến tiếng chửi bậy, rất nhiều người giơ đồ trong cửa hàng lên, tức giận mắng hơn mười đại hán đang chặn họ lại, hơn mười đại hán được mời đến rất giữ bổn phận, nghiêm mắt xếp thành tường người, muốn chặn những người cầm đồ trực tiếp ra khỏi cửa phải ở lại bên trong.

"Ông chủ nói, thanh toán tiền mới được ra ngoài, trừ phi ngươi không mua đồ." Một gã đại hán mặt đỏ ngầu hô to.

"Thúi lắm! Toàn thành đều nói sau khi các ngươi khai trương, thích thứ gì thì cầm thứ đấy, hiện tại đòi chúng ta trả tiền là đạo lý gì? Không giữ thành tín à?"

"Mua đồ thì phải trả tiền, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nào có đạo lý cầm rồi đi? Các ngươi tin lời đồn, có liên quan gì tới ông chủ của chúng ta? Không muốn trả tiền cũng được, bỏ đồ xuống ta cho ngươi ra ngoài."

"..."

Tần Kham đứng xa xa, trong lòng không khỏi vui mừng.

Chuyện này Đinh Thuận xem như làm không tồi, không biết từ đâu

chọn đến hơn mười tráng hán được việc như vậy, ừ, nên trả thêm lương cho họ.

Chu Hậu Chiếu vô tâm vô phế đứng ngoài cửa hàng cười rất vui vẻ, cái hắn quan tâm là náo nhiệt, bất kể náo nhiệt này sẽ tạo thành hậu quả gì, căn bản không nghĩ tới tổn thất phải chịu có lẽ có một phần của hắn. Nhìn bộ dạng nóng lòng muốn thử của hắn, tựa hồ có một loại ý đồ tự mình tham dự, cùng tham gia thịnh hội. Khóe mắt Tần Kham giật giật, bất động thanh sắc kéo tay áo hắn lại.

Siêu thị tổn thất không sao, nếu vị đông cung Thái tử này mất một sợi lông, Tần Kham hắn không chịu nổi trách nhiệm.

Trong cửa hàng là những tiếng quát mắng ầm ĩ, đùn đùn đẩy đẩy loạn thành một đống, mắt thấy sắp phát sinh xung đột.

Góc đường truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, Đinh Thuận dẫn một đám Cẩm y Giáo úy, phía sau còn có hơn mười nha dịch của Thuận Thiên phủ vội vã đi tới.

Thấy tình cảnh hỗn loạn trong cửa hàng, Đinh Thuận cười gằn một tiếng, giơ tay phất về phía trước: "Theo ta lên."

Sau đó là hình tượng anh dũng bi tráng, dẫn theo các Giáo úy xông vào trong đám người, hơn Giáo úy như mãnh hổ xuống núi, giơ cao vỏ đao trái đập phải vỗ, đánh cho đám người cầm đồ mà không muốn trả tiền kêu cha gọi mẹ, nha dịch Thuận Thiên phủ cũng không dám lơ là, làm địa đầu xà, bối cảnh của cửa hàng này bọn họ đương nhiên cũng nghe nói một chút, biết lai lịch khá lớn, xuống tay càng không khách khí, cầm thước sắt vụt xuống.

Miệng Chu Hậu Chiếu không biết đang ăn gì, hưng phấn tới hoa tay múa chân, nắm chặt quyền đầu hàm hồ kêu to: "Đánh! Đáng đánh! Hay! Một quyền này đánh rất đẹp! Ái chà, rất thú vị."

Ba người Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh Tùy thị vẻ mặt đau khổ, tiến lên hai bước, lờ mờ chắn trước mặt Chu Hậu Chiếu, chỉ sợ vị Thái tử gia này xem tới lên cơn nghiện, Nhất thời quật khởi tự mình lên đài chỉ đạo động tác.

Tần Kham nhìn trường hợp hỗn loạn trước mắt, lại nhìn vị Thái tử điện hạ bên cạnh, không khỏi cười khổ ai thán liên tục.

Khai trương vào năm mới là chuyện may mắn vui mừng, vậy sao lại xảy ra trường hợp này?

Theo sự xuất hiện của Cẩm y Giáo úy và các nha dịch, trường hợp hỗn loạn rất nhanh được trấn áp.

Cái này gọi là "Dân tâm như sắt, quan pháp như lò." Những lời này dùng vào hôm nay là rất thích hợp, những khách nhân tụ tập trong cửa hàng chưa trả tiền bất kể hung hăng cỡ nào, bị Cẩm Y vệ và Thuận Thiên phủ đánh cho một trận. Trong cửa hàng lập tức an tĩnh lại.

Ai nấy mặt mũi bầm dập ngồi xổm ở góc tường, mặt như đưa đám giơ cao hàng lên, không dám đứng dậy trả lại. Đứng dậy là ăn đòn.

Các Giáo úy bắt đầu thu dọn chiến trường, phương thức thu dọn chiến trường của bọn họ làm Tần Kham cảm thấy vui mừng.

Hung thần ác sát túm cổ áo người ta lên, hét lớn: "Trả tiền."

Người bị ăn đòn vội vàng móc bạc ra.

"Cầm lại đi, đưa thừa rồi."

"... Không, không cần."

"Sao lại không cần? Đi chọn thêm mấy món đi, coi chúng ta là ai, là cướp à?"

"Vâng vâng vâng."

"Ngươi! Trả tiền chưa?"

"Ta không có tiền..."

"Không có tiền mà đi mua đồ! Muốn chết à? Bỏ đồ xuống rồi sau đó cúi đầu ngồi xổm."

"Ngồi... ngồi để làm gì?"

"Để đánh ngươi một trận, cái đồ hỗn trướng không có quy củ."

Ngày đầu tiên Khai trương, hàng trong cửa hàng bán ra được non nửa, bạc cũng thu được không ít. Trướng phòng tính toán, lợi nhuận khá lớn, tổn thất duy nhất chính là khi hỗn loạn bị người ta làm đổ mấy sạp hàng, có điều tổn thất đã được các Giáo úy rất dễ dàng bù lại, phương thức không được nhã nhặn cho lắm.

Tần Kham rất cao hứng. Thì ra mở siêu thị rất có tiền đồ, chỉ là lúc đầu có chút trắc trở nhỏ mà thôi.

Đinh Thuận nhìn bộ dạng cười toe tóe của Tần Kham, không khỏi có chút thấp thỏm, muốn nói lại thôi.

"Lão Đinh có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra đi." Tâm tình của Tần Kham tốt.

Đinh Thuận do dự một chút rồi rụt rè nói: "Đại nhân. Ngài kiếm tiền như vậy có khác gì ăn cướp công khai đâu. Vì sao không dứt khoát bảo các huynh đệ vào nhà cướp của cho xong, mở cửa hàng làm gì cho mất công."

Nụ cười của Tần Kham cứng lại.

Ngẩng đầu trầm tư hồi lâu, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc và kính sợ của Đinh Thuận, Tần Kham khoanh tay từng bước, từng bước... lùi xuống tận cuối hàng.

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng mà sau khi rút kinh nghiệm xương máu, Tần Kham cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, được rồi, kỳ thật cũng chẳng khác gì giật tiền, chỉ khác ở chỗ danh phận mà thôi.

Chuyện này làm khá hợp với đạo xử thế của quan văn, so với quan văn thì hơi trắng trợn thẳng thắn hơn một chút.

Cho dù là bán thịt chó, bất kể nói như thế nào cũng nên treo đầu dê, Tôn Nhị nương bán bánh bao nhân thịt người thì ít nhất cũng phải mở cửa hàng đúng không?

Ngày đầu tiên Khai trương kiếm được tiền, nhưng danh khí thì không tốt lắm, khiến cho mấy ngày sau môn đình vắng vẻ, không

có ai còn dám tới cửa.

Thủ đoạn tuyên truyền đến từ kiếp trước Tần Kham đã chuẩn bị bắt đầu thể hiện uy lực.

Đầu tiên phải truyền bá một khái niệm cho dân chúng toàn thành - mua đồ là phải trả tiền, bất kể là triều đại nào, đây là quy củ ngàn năm không thay đổi, trừ phi nhân dân Đại Minh nghênh đón chủ nghĩa cộng sản, nếu không thiếu một đồng cũng không được.

Thủ đoạn tuyên truyền tiếp theo khiến dân chúng kinh sư hoa cả mắt.

Truyền đơn Phô thiên cái địa được rải ra, bên trên liệt kê danh sách các loại thương phẩm kèm giá, tân niên mới khai trương, có hoạt động giảm giá, món này giá gốc bao nhiêu, sau khi giảm thì còn bao nhiêu, tất cả đều rõ ràng, vừa nhìn là hiểu ngay, sau khi so sánh với thị trường của Đại Minh hiện tại, dân chúng Đại Minh biết tính toán tỉ mỉ tất nhiên có so sánh.

Khẩu hiệu Tuyên truyền rất khiến người ta động tâm, bất kể là ai, cứ vào cửa hàng là được giảm giá, tuyệt không nuốt lời.

Rất nhanh mọi người liền phát hiện khẩu hiệu này quả nhiên không giả.

Đi vào thành tâm mua đồ, tất cả hàng trong cửa hàng đều được giảm giá.

Tiện nghi lại có thành tín như vậy, cửa hàng nói giảm là iarm, không chiếu cố thì thật là có lỗi với túi tiền của mình.

Đại Minh Vạn Hóa Điếm sau khi trải qua phong ba nhỏ lúc khai trương, ở kinh sư lại lặng lẽ trở nên náo nhiệt.

Chương 165: Giống như đã từng quen biết

Sinh ý dần dần tốt lên, khối đá treo trong lòng Tần Kham cuối cùng cũng được bỏ xuống.

Tần Kham minh bạch cửa hàng này nếu không có bối cảnh quan phương như Cẩm Y vệ, nếu muốn sinh tồn ở kinh sư rồng rắn hỗn tạp này thì khó như lên trời.

Từ sau khi Tần Thiên hộ mở cửa hàng, phố bắc ở gần cửa hàng trở thành trọng điểm tuần tra của bọn Đinh Thuận, đám lưu manh thường lăn lộ ở quán trà tửu lâu đã sớm được thông báo, nếu dám quấy nhiễu cửa hàng của Tần Thiên hộ, dám ở trong cửa hàng giở trò, hoan nghênh quang lâm chiếu ngục của Cẩm Y vệ, nhấm nháp thử các loại khổ hình trong chiếu ngục, có mạng vào nhưng tuyệt đối không dám đảm báo còn mạng mà ra.

Vui tươi hớn hở thể hội khoái cảm hạnh phúc đếm tiền tới rã cả tay, không biết vì sao, ấn tượng của Tần Kham đối với hơn mười đại hán trong cửa hàng càng lúc càng sâu.

Đinh Thuận nói là từ trong lưu dân doanh ở ngoại ô kinh sư chọn về, đảm bảo ai cũng trung tâm đáng tin cậy, chỉ cần cho họ cơm ăn thì cái gì cũng chịu làm.

Lưu dân là hiện tượng không thể trừ tận gốc của người thống trị các đời, môn phiệt thân hào thôn tính đất đai, thiên tai hạn hán hoành hành, quan phủ sưu cao thuế nặng, nông dân mất đi đất đai bị ép phải xa xứ tìm kiếm đường sống, trên đường đi kết bạn với nhau, mấy người biến thành mấy chục, mấy trăm, vì thế liền hình thành dòng lưu dân.

Hoàng thành Kinh sư tất nhiên không chấp nhận cho những lưu dân này vào thành, bọn họ là tai hoạ ngầm lớn nhất của trị an, vì thế Thuận Thiên phủ từ những năm Vĩnh Lạc đã xác định khu vực hoạt động ở ngoại ô kinh sư cho các lưu dân, trừ phi trong thành cần cu li làm việc, nếu không không cho phép vào thành, hơn nữa

xét thấy lưu dân cũng là nhân tố bất ổn định đối với sự thống trị của hoàng quyền, cho nên lưu dân doanh được đặt ở nơi cách Tam thiên doanh không tới ba dặm, một khi phát hiện lưu dân doanh có dấu hiệu không ổn, tướng sĩ của Tam thiên doanh có thể lập tức xuất động trấn áp lưu dân.

Cái các đế vương các đời muốn là dân tâm, nhưng cái phải phòng cũng là dân tâm.

Mười mấy đại hán Đinh Thuận mời tới là được chọn lựa từ trong lưu dân doanh. Nghe nói là nông dân là đến từ Liêu Đông, thổ địa bị các thân hào xâm chiếm, không có đường sống cho nên mới cả nhà dẫn nhau tới kinh sư.

Tần Kham rất hài lòng đối với mười mấy đại hán đó, thấy bọn họ rất cẩn thận duy hộ lợi ích của ông chủ, lại có thân hình khôi ngô khỏe mạnh, hắn thậm chí lờ mờ cảm thấy để bọn họ trông cửa hàng thì có chút đại tài tiểu dụng, những người này nếu có thể dạy dỗ thê, hoặc là dẫn theo làm thân binh thị vệ, dù sao Đinh Thuận và đám huynh đệ từ Nam Kinh đi theo biên chế của bọn họ vẫn ở Thiên hộ sở nội thành, không thể lúc nào cũng đi theo mình, hiện giờ Tần Thiên hộ cũng dần dần dưỡng ra tật xấu quan trường, nếu không có mấy người tùy thị bên cạnh, luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Vừa sinh ra tâm tư thu dụng dùng riêng thì trong cửa hàng lại đã xảy ra chuyện.*
****
****

Hôm nay Tần Kham đang ngồi ở trong sương phòng hậu viện cửa hàng tín toán xem trước năm mới có thể kiếm được bao nhiêu lợi nhuận thì lại nghe thấy phía trước là tiếng chửi mắng ầm ĩ, một điếm tiểu nhị đầu đầy mồ hôi chạy vào bẩm báo. Nói là trong cửa hàng có cãi vã với khách.

Tần Kham vội vàng đứng dậy đi vào cửa hàng.

Từ bình phong hậu đường vòng qua. Ngạc nhiên phát hiện Thái tử Chu Hậu Chiếu cũng ở trong đó, một gã đại hán và Trương Vĩnh đang túm áo nhau, hai người giống như hai con chọi gà, nổi giận

đùng đùng giằng co. Lưu Cẩn thì mặt mang theo vẻ khinh miệt, trong tay cầm một túi hoa quả, Chu Hậu Chiếu thì cười cười, thỉnh thoảng từ trong túi lấy ra mấy quả nhét vào miệng.

Đại hán là Đinh Thuận từ lưu dân doanh thuê tới, lúc này hắn vẻ mặt đỏ bừng, hung hăng lườm Trương Vĩnh. Trương Vĩnh cũng không chịu yếu thế, lườm lại tới mắt đỏ bừng.

"Buông tay! Tên hỗn trướng này, phản rồi, biết ông đây là ai không?"

Đại hán không chịu lui bước, túm Trương Vĩnh quát: "Mặc kệ ngươi là ai.. Ông chủ nói, khách cầm đồ mà không trả tiền thì không cho phép ra ngoài, lại càng không cho phép được ăn đồ chưa trả tiền trong cửa hàng. Ê, ngươi còn ăn nữa à, nói ngươi đó tiểu tử!"

Một tay túm Trương Vĩnh, đại hán tay kia thì chỉ về phía Chu Hậu Chiếu đang ăn nhồm nhoàm.

Chu Hậu Chiếu vừa ăn vừa cười, hồn nhiên chẳng buồn để ý tới ánh mắt phẫn nộ của đại hán: "Ta thích ăn thì ăn, cửa hàng này cũng có một phần của ta, sao mà không ăn được."

Đại hán cả giận nói: "Nói bậy! Ông chủ của cửa hàng này rõ ràng họ Tần, có liên quan gì tới ngươi?"

Chu Hậu Chiếu chỉ sợ thiên hạ không loạn, cười hì hì nói: "Ái chà! Thì ra Tần Kham nuốt luôn phần của ta rồi, thế này thì không được, ta phải ăn thêm mấy miếng.

Nói xong Chu Hậu Chiếu giống như cố ý chọc giận hắn vậy, lại đút mấy quả khô chưa trả tiền vào miệng, sau đó khiêu khích nhướn nhướn mày với đại hán.

Tần Kham nhìn thấy vậy thì thở dài, thằng nhóc đáng chết này.

Quả nhiên, đại hán bị Chu Hậu Chiếu chọc giận rồi, hắn không biết Chu Hậu Chiếu, chỉ biết là nếu trong cửa hàng này thiếu đồ thì bọn họ phải đền bằng tiền lương, Chu Hậu Chiếu ăn một miếng là tiền công của hắn sẽ bớt đi một phần.

"Các ngươi... Khinh người quá đáng!" Đại hán nổi giận, một quyền đấm tới Trương Vĩnh.

Thân thủ Trương Vĩnh cũng bất phàm, trong bát hổ bên cạnh Chu Hậu Chiếu, chỉ có Trương Vĩnh tập luyện võ nghệ, hơn nữa cung mã quyền chưởng đều tinh, thường được Chu Hậu Chiếu vui vẻ gọi là " Tráng sĩ Trương", cho nên sau khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ Trương Vĩnh có thể được trọng dụng, chấp chưởng Cấm vệ ngự mã giám.

Đại hán một quyền đánh tới, Trương Vĩnh không nén, đơn chưởng đón đỡ, chụp lấy một quyền sắc bén của đại hán, giống như mũi kiếm bị vỏ kiếm chụp lấy.

Hai người giao thủ chiêu đầu tiên, Trương Vĩnh kinh nghi ồ lên một tiếng, quát: "Hán tử này có khí lực, là đối thủ."

Đại hán cũng không nói nhiều, lại một chưởng bổ xuống đầu, hai người ở trong cửa hàng cứ như vậy ngươi tới ta đi một quyền một chưởng đánh nhau.

Tần Kham nhíu mày, trên mặt cũng hiện ra vẻ kinh nghi, lẩm bẩm nói: "Đại hán này có lai lịch gì? Vì sao chiêu thức và động tác của hắn có vài phần tương tự với Yên nhi nhỉ?"

Đối với võ công, Tần Kham là thường dân, không nhìn được sự ảo diệu trong đó, có điều cưới được lão bà bạo lực cao thủ, dưới mưa dầm thấm đất, so với người thường thuần túy xem náo nhiệt thì vẫn có mấy phần kiến thức hơn, vừa thấy các động tác đại hán tung người, vỗ chưởng, vung quyền, liền cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Chu Hậu Chiếu nghe thấy sau lưng có người lên tiếng, thấy Tần Kham tới, cao hứng cười nói: "Mau tới xem đi, đang đánh náo nhiệt lắm, người này là hán tử, thân thủ rất cao."

Tần Kham liếc hắn một cái, có lời muốn nói, có điều trước mắt phải giải quyết chuyện này đã, để lần sau đi.

Trong cửa hàng đại hán va Trương Vĩnh đánh nhau túi bụi, quyền tới cước đi nhanh chóng manh mẽ, Tần Kham cũng là lần đầu kiến

thức thân thủ của Trương Vĩnh, không khỏi cảm khái ngàn vạn, chẳng trách ngày sau hắn có thể chấp chưởng Cấm vệ ngự mã giám, trừ do được Chu Hậu Chiếu sủng tín ra, bản thân nếu không có chút bản sự thì muốn ngồi trên vị trí đó cũng khó.

Bát hổ, không phải hoàn toàn là hạng người xu nịnh a dua, bọn họ cũng có chỗ bất phàm của mình.

Tâm niệm khẽ động, Tần Kham không nhịn được nhìn Lưu Cẩn bên cạnh Chu Hậu Chiếu, Lưu Cẩn ở trước mặt Chu Hậu Chiếu lúc nào cũng cúi người, náo nhiệt trong trường hắn không hoàn toàn để ở trong lòng, chỗ mà ánh mắt hắn hướng tới nhiều nhất là vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu, không có lúc nào là không quan sát Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu hưng phấn khen hay, Lưu Cẩn cũng sẽ lớn tiếng trầm trồ khen ngợi theo, Chu Hậu Chiếu mặt lộ vẻ tiếc nuối, Lưu Cẩn sẽ lo lắng hò hét trợ uy cho Trương Vĩnh, nụ cười trên mặt hắn tựa hồ chưa bao giờ dừng lại,

Lưu Cẩn giống như một con dã quỷ bám trên người Chu Hậu Chiếu, buồn vui của Chu Hậu Chiếu vĩnh viễn là buồn vui của hắn.

Tần Kham mỉm cười, cũng là một người không đơn giản.

Sau này khi bát hổ chi phối triều chính, làm mưa làm gió, mình nên đứng ở chỗ nào? Vấn đề này nên suy nghĩ một chút.

Trong đầu nghĩ tâm sự, đại hán và Trương Vĩnh đánh nhau cũng dần dần phân ra thắng bại.

Trương Vĩnh không hổ là là tráng sĩ Trương, sau mấy chục hiệp, đại hán dần dần rơi xuống hạ phong.

Thừa dịp Trương Vĩnh vặn người, trong mắt đại hán chợt lóe hung quang, hóa chưởng thành trảo, vung trảo lên trên, người đột nhiên rùn xuống.

Vừa thấy chiêu này, Tần Kham thấy hỏng mẹ nó rồi.

Quả nhiên, đại hán không ngờ sử ra một chiêu hèn hạ hầu tử thâu đào.

Túm lấy đũng quần Trương Vĩnh, ra sức giật một cái, tiếp theo đại

hán ánh mắt lộ ra vẻ bất khả tư nghị, cuối cùng Trương Vĩnh cười gằn một tiếng, vọt người một chưởng đánh xuống đầu,

Bùm!

Đại hán bị một chưởng mạnh mẽ của Trương Vĩnh bổ cho nằm đơ dưới đất, trong cửa hàng lại dấy lên bụi đất mãi không tan.

Trương Vĩnh thản nhiên như không vỗ vỗ đũng quần, hung hăng xì một tiếng khinh miệt với đại hán "Hạ lưu!", sau đó thì giống như đại tướng quân đắc thắng, ưỡn ngực quay lại trước người Chu Hậu Chiếu ôm quyền giao lệnh.

Náo nhiệt đã xong, mọi người tản đi.

Tần Kham chậm rãi đi đến trước người đại hán rồi ngồi xuống, đỡ hắn lên, thuận tiện vỗ vỗ bụi trên người cho hắn.

Vẻ mặt của Đại hán như rất bị đả kích, hai mắt trống rỗng vô thần nhìn chằm chằm tay phải vẫn giữ tư thế ưng trảo của mình, thất hồn lạc phách thì thào: "Vì sao, vì sao... Tại sao có thể như vậy?"

Tần Kham rất đồng tình vỗ vai hắn: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, lần sau sẽ đòi nợ lại."

Đại hán vẫn thống khổ: "... Chiêu hầu tử thâu đào này của ta mấy năm rồi chưa từng thấy bại, hôm nay vì sao lại như vậy?"

Người này khẳng định là người không thoát ly hứng thú cấp thấp, chiêu thức hèn hạ như vậy còn không biết xấu hổ khoe ra là mấy năm chưa từng thất bại.

"Chiêu thức thì đúng, nhưng người thì sai." Tần Kham thở dài nói.

Đại hán mờ mịt nhìn hắn: "Người sao lại sai?"

"Bởi vì người ta căn bản không có đào để trộm."

Đại hán như có sở ngộ: "Ngươi là nói, hắn không phải là nam nhân?"

"Gần đúng."

Hai mắt Đại hán lòi ra, trầm mặc một lúc rồi cắn răng cả giận nói: "Gian tặc giỏi lắm, không có đào vì sao không nói sớm! Rồi sẽ có một ngày ta sẽ tìm tới hắn, khiến hắn chết không toàn thây!"

Tần Kham thở dài: "Ngươi lại nhầm rồi, người ta bắt đầu từ ngày vào cung đã không còn toàn thây rồi."

Đại hán lại thất thần, tiếp theo hét lên như phát cuồng: "Trái cũng không đúng, phải cũng không đúng, có giảng đạo lý hay không?"

Tần Kham ra một kiến nghệ rất đúng trọng tâm cho hắn: "..." Ngươi có thể dùng cắt kéo chân kẹp đứt đầu chó của hắn."

Chương 166: Đệ tử đích truyền

Sau khi Đại hán và Trương Vĩnh đánh qua một hồi, Chu Hậu Chiếu phát hiện sắc mặt của Tần Kham đối với hắn không được tốt lắm.

Sắc mặt Xưa nay luôn ôn hòa tươi cười bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, Chu Hậu Chiếu chẳng hiểu ra làm sao, đồng thời không khỏi cảm thấy có chút kích động.

Đối với Tần Kham, Chu Hậu Chiếu vẫn luôn tôn trọng và cảm kích, hắn rất thưởng thứcsự kỳ mưu xảo trí của Tần Kham khi đối mặt với nguy nan, rất bội phục những kỳ tư diệu tưởng thường xuyên thò ra của Tần Kham, rất thích nghe kỳ văn dị sự mà Tần Kham kể, cũng rất cảm kích Tần Kham ở thời kì hắn còn là thiếu niên ngây thơ một lời làm hắn thức tỉnh, kịp thời nói cho hắn hay sự đáng quý của tình thân.

Từng chút từng chút, làm Chu Hậu Chiếu đối với Tần Kham sinh ra một loại tâm lý ỷ lại giống như đối với huynh trưởng, không liên quan tới thân phận và tuổi tác, tựa hồ Tần Kham trời sinh nên là huynh trưởng của hắn, mỗi lần nhìn thấy Tần Kham, Chu Hậu Chiếu có một loại cảm giác ấm áp như nhìn thấy thân nhân.

Hôm nay Chu Hậu Chiếu lại ở trên mặt Tần Kham không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của sự ấm áp.

Tần Kham có chút lạnh lùng, Chu Hậu Chiếu mẫn cảm phát giác ra, loại lạnh lùng này là hướng về hắn, điều này làm hắn rất lo sợ bất an.

Đợi cho Tần Kham đỡ đại hán dậy đi vào nội viện cửa hàng, định băng bó vết thương cho hắn, Chu Hậu Chiếu không nhịn được lên tiếng: "Ê, Tần Kham, ngươi làm sao thế? Đang yên đang lành sao lại không để ý tới người ta?"

Tần Kham khựng lại, chậm rãi quay đầu, trong mắt là một mảng lạnh như băng: "Thái tử điện hạ, xem náo nhiệt đủ chưa?"

Chu Hậu Chiếu ngẩn ra: "Là sao?"

Tần Kham khẽ thở dài, nói: "Thiên địa bất nhân coi vạn vật như chó rơm, đã nghe qua những lời này chưa?"

"Đây là thuyết pháp của đạo gia."

"Điện hạ là Thái tử của Đại Minh ta, càng nên lý giải sâu sắc những lời này. Ngươi tương lai kế thừa đại thống, vực nội Đại Minh bất kỳ ai cũng là con dân của ngươi, con dân vô luận phú quý nghèo hèn, ở trong mắt ngươi nên đều là ngang hàng, điện hạ, ngươi ít nhất cũng nên có một tấm lòng biết thương xót, chứ không phải là sai nội thị của ngươi đi khiêu khích ẩu đả với con dân của ngươi. Còn ngươi thì ở bên cạnh hứng trí bừng bừng xem náo nhiệt."

Nhìn chằm chằm sắc mặt đăm chiêu, dần dần có chút xấu hổ của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, lại ôm quyền nói với Trương Vĩnh bên cạnh Chu Hậu Chiếu: "Trương công công, thật xin lỗi, Tần mỗ chỉ là dùng chuyện để luận chuyện. Không phải là nhằm vào ngươi, đắc tội."

Trương Vĩnh không hổ là người tập luyện võ nghệ, cũng có vài phần hào khí hán tử giang hồ, cẩn thận nhìn thoáng qua Chu Hậu Chiếu, sau đó ôm quyền cười nói: "Tần tướng công nói quá lời rồi, việc này không phải lỗi của điện hạ, là do Trương mỗ thấy cái mình thích là thèm, xuất thủ không biết nặng nhẹ."

Tần Kham lắc đầu, tính chất của chuyện không hề có bất kỳ liên quan gì tới luận võ thắng bại của hai người.

Chu Hậu Chiếu mới mười lăm tuổi, hắn vẫn là trẻ con. Nhưng đổi góc độ khác mà nói, hắn là đông cung Thái tử, hắn không nên vẫn là trẻ con.

Lẳng lặng nhìn chăm chú khuôn mặt trẻ tuổi non nớt này, Tần Kham chậm rãi nói: "Điện hạ, con dân Đại Minh ở trong mắt ngươi không nên có phân chia địa vị. Bất kể là phú quý hay là nghèo hèn, bọn họ đều là nước nâng ngươi, nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền, mấy ngàn năm triều đại thay đổi, trình diễn không phải là một chuyện như vậy sao? Vì sao mỗi một quân vương ngồi trên long ỷ rồi lại đều quên đạo lý này vậy? Điện hạ. Vị tráng sĩ vừa rồi bị Trương công công đả thương, hắn... Cũng là con dân

của ngươi."

Tần Kham thở dài, dẫn đại hán đi vào nội viện.

Phía sau rất yên lặng, tới mức có thể nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của Chu Hậu Chiếu.

"Chậm đã!" Chu Hậu Chiếu ở Phía sau trầm giọng hô.

Tần Kham và đại hán dừng bước, chậm rãi xoay người lại.

"Ta, ta..." Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm đại hán, nói: "Ngươi họ gì?"

Đại hán đã biết Chu Hậu Chiếu lai lịch cực lớn, chính là lúc đang nghi hoặc, nghe vậy vậy ôm quyền nói: "Tiểu nhân họ Diệp."

"Diệp tráng sĩ, ta chính là Đại Minh đông cung Thái tử Chu Hậu Chiếu, hôm nay là lỗi của ta, không nên khiêu khích ngươi, ta nhận lỗi với ngươi." Nói xong Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên cúi người, vái đại hán một cái thật dài.

Nghe được hắn là Thái tử, đại hán không khỏi cả người run lên, vẻ mặt trấn định nhưng vẫn quỳ xuống lạy: "Tiểu nhân không dám, Thái tử điện hạ chiết sát tiểu nhân rồi."

Phía sau, Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh ba người thấy Chu Hậu Chiếu hành lễ, cũng đều quỳ xuống.

Chu Hậu Chiếu nghiêm túc nói: "Ta thua về đạo lý, xin lỗi ngươi là điều nên làm, ngươi không cần đáp lễ, nơi này chỉ có người chiếm đạo lý nhân và người thua đạo lý thôi."

"Tiểu nhân sợ hãi!"

Chu Hậu Chiếu cười bất đắc dĩ, đứng thẳng dậy, nhìn Tần Kham.

Tần Kham cười với hắn, nụ cười vẫn thân thiết ấm áp như thường ngày, giống như đông qua xuân tới, ấm áp và thoải mái.

Chu Hậu Chiếu chung quy vẫn là Chu Hậu Chiếu, hắn là phong cảnh độc đáo nhất trong lịch đại hoàng đế Đại Minh.

Diệp tráng sĩ bị thương không nặng, trán chỉ u một chút, đối với nam nhân đến mà nói thì căn bản không tính là bị thương.

Để tỏ lòng áy náy, Chu Hậu Chiếu tự mình băng bó vết thương cho Diệp tráng sĩ, Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng muốn tiến lên hỗ trợ đều bị hắn một cước đá bay, đáng tiếc kỹ thuật băng bó của Chu Hậu Chiếu thật sự không ra làm sao, rõ ràng chỉ có mấy vết rách, nhưng lại quấn đầu hắn như a ba Ấn Độ, Tần Kham rất hoài nghi hắn có phải mượn cơ hội giở trò xấu, cố ý làm vậy hay không.

Chu Hậu Chiếu rất hài lòng với tác phẩm của mình, Diệp tráng sĩ thì khá bình tĩnh, vẻ mặt của hắn từ đầu tới cuối không có biến hóa gì, trơ ra như tảng đá vậy. Tần Kham có thể khẳng định, người có thể lộ ra loại vẻ mặt này, bình thường đều là người có cố sự, trừ phi hắn vì hấp dẫn sự chú ý của người khác phái mà cố ý giả vờ.

"Ê, Tần Kham, ta cảm thấy vị Diệp tráng sĩ này rất không tồi, đưa hắn vào đông cung, để hắn làm thị vệ thiếp thân của ta nhé? Ta sẽ không bạc đãi hắn." Chu Hậu Chiếu ghé vào tai Tần Kham lén lút khẩn cầu.

"Không được! Người này ta muốn." Tần Kham cự tuyệt ngay.

"Ngươi cần để làm gì? Hảo hán Như vậy ngươi chẳng lẽ để hắn làm hộ viện trông cửa hàng?" Chu Hậu Chiếu bất mãn lườm hắn.

Tần Kham thở dài: "Điện hạ, lộ số võ công của người này rất có uyên nguyên với phu nhân nhà ta, hắn là học cùng một phái, chỉ không biết là sư huynh hay là sư thúc của phu nhân ta, ta phải dẫn hắn về hỏi cho rõ, điện hạ là quốc quân tương lai, nhân tài cả nước đều ở trong túi ngươi, thần dùng hắn với điện hạ dùng hắn không phải cũng như nhau cả ư?"

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu có chút thả lỏng.

Tần Kham rất hợp thời bổ sung một câu: "Nếu người này thực sự là có uyên nguyên với cùng phu nhân của ta, ngươi nếu đưa hắn vào đông cung, khi đó phu nhân ta cứ vài ba ngày lại tới đông cung tìm hắn đấy."

Những lời này có tính uy hiếp nhất, Chu Hậu Chiếu giật bắn cả người, rít lên: "Sao như vậy được! Ngươi không được phép thả phu nhân của ngươi ra. Thôi, người dẫn người này về đi!"

"Đa tạ điện hạ thành toàn."

Tuy rằng vẻ mặt như bị chó cắn của Chu Hậu Chiếu làm Tần Kham hơi khó chịu, có điều hắn vẫn rất thích tính cách nhớ đòn không nhớ ăn này của Thái tử điện hạ.

Dẫn đại hán ra khỏi thành về phủ, biểu hiện của đại hán thật sự rất trầm mặc, Tần Kham hỏi một câu hắn đáp một câu, tuyệt không nói thừa, mặt như có khổ đại cừu thâm. Giống như Tần Kham nợ hắn không ít tiền lương vậy.

Nói thật ra, Tần Kham thích giao tiếp với người như thế này lắm, quá mệt mỏi. Đề tài đều là mình tự tình, ngay cả nói vui cũng chỉ có tự mình cười, đối phương không hề có phản ứng. Làm hắn cảm thấy mình giống như tên hề sứt sẹo.

Trên đường đi, trò chuyện câu được câu không, Tần Kham cuối cùng cũng lần mò ra được đại khái.

Diệp tráng sĩ tên đương nhiên không phải là tráng sĩ, hắn tên là Diệp Cận Tuyền, cái tên phiêu dật đón gió như vậy thực sự rất không hợp với tính cách chất phác và dáng người khôi ngô vạm vỡ của hắn, hắn từ Liêu Đông chạy nạn mà đến, tính tình rất trượng nghĩa, ở lưu dân doanh ngoại thành kinh sư cũng coi như là nhân vật có tiếng tăm, bởi vì dáng người quá mức to cao, Đinh Thuận vào lưu dân doanh chọn điếm tiểu nhị, nhìn một cái là chọn hắn ngay.

Nhắc tới Liêu Đông chạy nạn, sắc mặt Diệp Cận Tuyền hơi run rẩy, Tần Kham biết cái gọi là Liêu Đông chạy nạn không phải là thật.

" Võ công của ngươi là lộ số gì?" Tần Kham cuối cùng đã hỏi tới chính đề.

"Nội gia quyền."

Hai mắt Tần Kham sáng ngời, đúng rồi. Cảm giác của Mình quả nhiên không sai, hắn quả thật là sư xuất nhất môn với Đỗ Yên,

công phu của Đỗ Yên tất cả đều là mẫu thân nàng ta dạy, chẳng lẽ hắn và mẫu thân Đỗ vương thị của Yên nhi có gì gì đó...

Tuy nói quan hệ với nhạc phụ không hòa hợp cho lắm, có điều nếu nhạc phụ đại nhân bị đội mũ xanh, đối với Tần Kham mà nói cũng không phải là chuyện vui vẻ hay ho gì.

" Ngươi quen Đỗ vương thị không?"

"Ai là Đỗ vương thị?"

" Phủ Ninh ba Đỗ vương thị... Ngươi không biết à?"

"Không biết." Diệp Cận Tuyền lắc đầu.

Được rồi, trên đầu Nhạc phụ đại nhân không có sừng, Đỗ Hoành nếu biết tin vui này, chắc là lão lệ tung hoành vì mình mà uống cạn một chén lớn.

" Nội gia quyền của ngươi là ai dậy?"

Diệp Cận Tuyền lộ ra vẻ nghiêm túc, mặt hướng về hướng nam chắp tay: "Gia sư họ Trương, tục danh thượng Tùng hạ Khê."

Trương Tùng Khê!

Hai mắt Tần Kham trợn lên, vị này trước mắt chính là đệ tử đích truyền của Trương Tùng Khê! So với Đỗ vương thị lúc nhỏ xem lén được mấy chiêu mấy thức mà xưng bá thôn xóm giang hồ thì phẩm bài cao cấp hơn, người ta mới được gọi là đích truyền chính tông nguyên bản.

Luận về bối phận, Đỗ Yên nên gọi hắn là sư thúc nhỉ? Dù sao mẫu thân của nàng ta cũng coi như là nửa đệ tử của Trương Tùng Khê.

Hiện tại nghi hoặc duy nhất là, đường đường là truyền nhân nội gia quyền, sao lại bị một chưởng của thái giám như Trương Vĩnh bổ trúng? Chẳng lẽ truyền thuyết là thật, công công đại nội đều là cao thủ tuyệt đỉnh chưa xuất thế?

Chương 167: thần bí sư thúc

Nhắc đến sư phụ của Diệp Cận Tuyền, hắn lộ ra vẻ trầm tư: "Nhắc tới phủ Ninh Ba.... Gia sư từng nói qua, hai mươi năm trước hắn khi tạm cư ở Ninh Ba, từng chỉ điểm cho một vị tiểu cô nương hàng xóm, tiểu cô nương đó mỗi ngày đều nằm trên tường viện nhìn hắn luyện võ, hơn nữa cũng không biết xấu hổ, ngay cả gia sư ở trong sân tắm rửa cũng nhìn luôn, gia sư bất lực, tự mình truyền cho nàng ta mấy chiêu rồi bảo nàng ta về từ từ luyện, điều kiện là không được rình trộm hắn nữa, nếu không hắn sẽ chuyển đi. Đỗ vương thị ở phủ Ninh Ba mà Ông chủ nói chẳng lẽ là...."

"Khụ khụ khụ..." Tần Kham lúng túng không thôi.

Thì ra của nhạc mẫu đại nhân là như vậy mà có.

Diệp Cận Tuyền thấy bộ dạng xấu hổ của Tần Kham liền hiểu ra gì đó, sắc mặt phức tạp thở dài: "... Gia sư về sau vẫn chuyển đi."

"Khụ khụ... Về nhà, phu nhân nhà ta chính là nữ nhi của tiểu cô nương năm đó đấy, cũng coi như một nửa vãn bối sư môn của ngươi, Diệp tráng sĩ không ngại thì chỉ điểm thêm cho nàng ta mấy chiêu, để tránh nàng ta công phu gà mờ mà cứ thường xuyên chạy ra ngoài diễu võ dương oai, cũng không sợ mất mặt..."

Diệp Cận Tuyền gật gật đầu, lộ ra nụ cười có mấy phần ngạo nghễ: "Chung quy là đồng môn hương hỏa, ta sẽ chỉ điểm cho nàng ta."

Vào cửa phủ, Tần Kham dẫn Diệp Cận Tuyền đi tới tới ngoài cửa ánh trăng nội viện, hô to: "Yên nhi, ta dẫn một vị cao thủ võ lâm tới nè, mau ra đây."

Một đạo thân ảnh mảnh khảnh nhẹ nhàng lướt tôi, Đỗ Yên mặc áo màu tím, mắt to lấp lánh vẻ vui mừng, hét lớn: "Có cao thủ à? Cao thủ ở đâu?"

Diệp Cận Tuyền mỉm cười, rụt rè bước về phía trước một bước, dưới chân không phải hình chữ đinh cũng không phải hình chữ

bát, thể hiện hết phong phạm tông sư.

Hai mắt Đỗ Yên sáng ngời, kêu khẽ: "Hay cho một hán tử, để ta tới thử ngươi."

Nói xong Đỗ Yên tung người bay lên, tay mềm hóa chưởng đánh xuống đỉnh đầu Diệp Cận Tuyền, thế như kinh lôi.

Diệp Cận Tuyền cười ngạo nghễ: "Tới hay lắm, quả nhiên là công phu đồng...."

Bốp!

Chưa nói xong, Diệp Cận Tuyền bị một chưởng của Đỗ Yên bổ trúng.

Trước cửa nội viện Tần phủ là một trận yên tĩnh.

Hai mắt Tần Kham trợn lên, miệng há to, nhìn chăm chú Diệp Cận Tuyền đang nằm sấp trên đất, sau đó ánh mắt đờ đẫn chuyển tới trên người Đỗ Yên.

Không thể hiểu nổi.

Hàng sơn trại sao so với hàng nguyên bản còn cường đại hơn? Thế không khoa học!

Diệp Cận Tuyền nằm trên đất không nhúc nhích, cũng không biết là ngất đi rồi hay là xấu hổ đến mức giả vờ ngất.

Đỗ Yên mắt chớp chớp, nhìn thân hình không có động tĩnh của Diệp Cận Tuyền, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên: "Vị này... Là cao thủ?"

Ngay cả Tần Kham cũng cảm thấy xấu hổ vì Diệp Cận Tuyền, bà nương trong nhà nói chuyện rất đả thương tự tôn của người ta, Tần Kham rõ ràng đã nhìn thấy trán Diệp Cận Tuyền có từ từ chảy ra mồ hôi

"Yên nhi à, vị này không chỉ là... Cao thủ, cũng là sư thúc của nàng."

Đỗ Yên mắt trợn tròn, cả kinh nói: "Sư thúc? Sư thúc của ta từ đâu ra? Công phu của ta đềulà mẹ dạy."

" Công phucủa mẹ ăn đều từ chỗ công của nàng mà có."

Hơn nữa phương thức có được rất không biết xấu hổ, bức một đại tông sư dùng điều kiện không cho phép rình trộm hắn tắm rửa dạy mấy món kỹ năng, sưh cường đại của nhạc mẫu đại nhân từ nhỏ đã nhen nhóm rồi.

Đỗ Yên sau một lúc lâu kinh ngạc nói: "Ta nghe mẹ nói, sư công họ Trương, là vị đại hiệp khách rất giỏi, vị sư thúc này là đệ tử đích truyền của Trương công ư?"

"Đúng vậy."

Cái miệng nhỏ nhắn của Đỗ Yên lại chu lên, xem ra lại muốn bĩu môi, nhưng vẫn cố nén lại.

Không biết qua bao lâu, Diệp Cận Tuyền nằm trên đất thở dài, sau đó ngồi dậy, lỗ mũi chảy máu, vẻ mặt vẫn là bộ dạng lãnh khốc đó, cho dù tình cảnh chật vật tới mấy hắn cũng không chút biến sắc. Vĩnh viễn là bộ dạng cao ngạo đứng cao nhìn núi nhỏ.

" Chưởng pháp tốt, rất có tinh của nội gia, có điều chung quy vẫn có tỳ vết, nếu không phải ta chưa ăn cơm, khí lực trên người không đủ, một chưởng này của ngươi không thể đả thương được ta." Diệp Cận Tuyền lạnh lùng khen ngợi, trong mắt thậm chí lộ ra ánh mắt sủng nịch kiểu trưởng bối.

Đỗ Yên vui vẻ nói: "Thì ra là chưa ăn cơm. Vậy ngươi mau đi ăn đi, ăn xong rồi chúng ta đánh lại."

Diệp Cận Tuyền nhìn trái nhìn phải rồi nói: "Ông chủ, đây là trạch viện của ngươi à?"

"Đúng vậy."

"Ông chủ chỉ cần cho ta ăn no. Sau này ta sẽ làm hộ viện cho ngươi."

"Được."

Diệp Cận Tuyền được hạ nhân đỡ tới phòng bếp ăn cơm, Đỗ Yên nhìn theo bóng hắn, nói khẽ bên tai Tần Kham: "Tướng công. Người mời được ai về thế?"

" Sư thúc của nàng."

" Sư thúc của ta sao nhìn ngu vậy?"

Tần Kham thở dài: "Rõ ràng thoạt nhìn rất lạnh lùng, nữ nhân này không ngờ nói hắn ngốc, chẳng lẽ nàng ta là người mù... Diệp Cận Tuyền này, giống như có một loại hương vị thần bí, Tần Kham nhớ rõ kiếp trước đã từng nghe qua cái tên này, quả thật là đệ tử đích truyền của Trương Tùng Khê, hơn nữa là đệ tử có thành tựu tối cao, đệ tử của đệ tử không nhiều lắm, về sau đám người Diệp Cận Tuyền, Vương Chinh Nam người đem nội gia quyền phát dương quang đại. Là thuỷ tổ tông sư của võ thuật nội gia Trung Hoa.

Một thế hệ hào kiệt Như vậy, sao lại xa xút tới mức chui vào lưu dân doanh, được Đinh Thuận chọn vào trong thành làm điếm hộ viện cho người ta?

Nghi hoặc này vẫn luôn tồn tại trong lòng Tần Kham.

Ngồi một mình trong thư phòng, Tần Kham mở công báo của triều đình, đây là thói quen của Tần Kham sau khi vào kinh sư. Vị trí thấp nhưng không dám quên nước, tuy rằng chỉ là võ quan Thiên hộ nho nhỏ, nhưng mà đại thế thiên hạ, biến động triều đình từng việc từng việc lọt vào mắt hắn, thành công của một người có lẽ cần vận khí, nhưng chuẩn bị nên làm là ắt không thể thiếu. Thành công của Tần Kham không hoàn toàn là nhờ may mắn.

Tin tức trên công báo rất kinh người cũng rất bình thường, trước khi vào đông, Thát Đát dẫn quân xâm chiếm Quan châu, vào Hoa Mã trì, lại vây Vi châu, đánh chiếu Ninh Hạ Thanh Thủy doanh, biên quan võ bị lơi lỏng, biên quân triều đình khổ chiến không có kết quả, hoàng đế bệ hạ hạ, viết "Thanh Thủy doanh bảo vệ tây thùy yếu hại, không được phép cho Thát Đát xâm hại". Vì thế quan Tổng binh Ninh Hạ Lý Tường dẫn quân đánh lui quân đội của tiểu vương tử, trận chiến này qua đi, biên cảnh ngàn dặm đất khô cằn, dân chúng lưu lạc, quân dân chết vô số.

Quá trình xâm phạm Nhìn thấy ghê người, đốt giết tàn sát vô số tính mạng dân chúng, trên công báo chỉ viết vẻn vẹn mấy chữ, trong lòng Tần Kham rất trầm trọng, hắn không rõ vì sao văn minh hao phí tới cả ngàn năm mới xây dựng được, mà lực lượng dã man lại có thể một mồi lửa đốt sạch.

Trung Hoa mấy ngàn năm nay, rốt cuộc là thụt lùi hay là tiến bộ?

Ngoài Thư phòng, Diệp Cận Tuyền đã ăn cơm xong, hắn đầu nhập vào vị trí rất nhanh, từ phòng bếp đi ra đã tự giác đứng ở cửa thư phòng, tự cho mình là là thị vệ thiếp thân của Tần Kham.

Tần Kham mỉm cười: "Diệp sư thúc, ngươi vào đi."

Người Thời đại này không thích ngoại nhân vào thư phòng, Tần Kham thì không để ý tới nhiều quy củ thối như vậy, trong nội viện bất kỳ ai cũng có thể đi vào... Diệp Cận Tuyền sau khi vào phòng vẫn giữ bộ mặt cứng nhắc, giống như người khắp thiên hạ nợ nhân tình của vậy.

"Diệp sư thúc đã thành thân chưa?"

Diệp Cận Tuyền lắc đầu: "Qua tuổi ba mươi, vẫn còn cô độc."

Tần Kham vò đầu: "Nội gia quyền Các ngươi chẳng lẽ là là đồng tử công?"

Diệp Cận Tuyền nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Không phải, bởi vì không có đất."

Tần Kham cười thẹn thùng, khuôn sáo cũ, kỳ thật giá trị quan của cổ đại và hiện đại có một bộ phận vẫn rất tương xứng với nhau, ví dụ như hán tử không có đất không có nhà, khuê nữ nhà nào cũng chẳng buồn gả cho hắn, dù sao chẳng ai lại đi ngốc tới mức đẩy khuê nữ vào hố lửa, lúc trước Đỗ Hoành đối với Tần Kham cũng không phải lập ra kỳ hạn một năm ư?

Tần Kham không khỏi có mấy phần tò mò đối với vị đại hiệp danh sử sách này.

"Diệp sư thúc cũng không đi chơi kỹ viện à?"

"Không có tiền."

"Bình thường có sở thích gì không?"

"Luyện công."

Nhìn đi, câu thông giữa người với người trọng yếu cỡ nào, sau vài câu đối thoại, Tần Kham đã hiểu đại khái về Diệp Cận Tuyền.

Nói đơn giản, đây là một lão xử nam không có tiền, không có đất không có nhà, thích ở trong nhà luyện công, đời này hắn trừ trèo lên giường ra thì hình như chẳng trèo lên thứ gì khác.

Khi Diệp Cận Tuyền trả lời câu hỏi của Tần Kham, ánh mắt liếc công báo triều đình trong tay hắn, Tần Kham cười cười đưa công báo tới, Diệp Cận Tuyền cũng không có quan niệm tôn ti, vươn tay ra nhận, đọc nhanh như gió.

Tần Kham mỉm cười, cũng may, vị lão xử nam này biết chữ.

Diệp Cận Tuyền xem một lúc, đặt lại công báo lên án thư của Tần Kham.

Tần Kham nhướn mày với hắn: "Có suy nghĩ gì?"

Diệp Cận Tuyền cũng không khách khí, chỉ vào câu "Quan Tổng binh Ninh Hạ Lý Tường dẫn bộ đội đánh lui quân của tiểu vương tử", cười lạnh nói: "Nhân tài Trong triều rất nhiều, hai chữ 'Đánh lui' này dùng rất diệu."

Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo thì có phản ứng.

Quả nhiên dùng rất diệu, tiểu vương tử người ta cướp chán rồi, dẫn quân đắc ý về thảo nguyên, Lý Tường dẫn một đám người ở phía sau bọn họ hét to mấy tiếng, coi như là "Đánh lui".

Thế đạo Bi ai.

Tần Kham nhìn hắn chăm chú: "Ngươi từng nhập ngũ? Biên quân à?"

Ánh mắt Diệp Cận Tuyền lộ ra vẻ thê lương, nghe vậy thì liền ôm

quyền: "Ta là hộ viện Tần phủ, chỉ như vậy mà thôi."

Chương 168: Tần phủ đón năm mới

Nam nhân sống đến ba mươi tuổi, nói chung đều là người có cố sự, cố sự có buồn có vui có giận, ít nhất thì sinh mệnh cũng sẽ không là một mảng trống rỗng, trừ phi hắn là trạch nam trời sinh.

Diệp Cận Tuyền hiển nhiên cũng có cố sự, nhưng hắn không muốn nói, vẻ mặt như có thâm cừu không phải trời sinh đã có, tất nhiên là từng trải qua kinh lịch thảm thống nào đó.

Diệp Cận Tuyền không muốn nói, Tần Kham sẽ không hỏi. Nhìn người khác máu tươi đầm đìa không phải là một chuyện khoái trá.

Đỗ Yên thì không nghĩ nhiều như Tần Kham, nàng ta vốn là người tính tình tùy tiện, Tần phủ tự dưng có thêm sư thúc, nàng ta cũng không cảm thấy đột ngột, giống như Tần phủ vốn nên có sư thúc, Tần phủ có sư thúc mới là phối trí tiêu chuẩn, mới có thể khiến vị cao thủ tuyệt thế như nàng ta không tịch liêu, nàng ta cuối cùng cũng có đối thủ.

Vì thế Diệp Cận Tuyền phải nghênh đón trời đông giá rét trong sinh mệnh.

Có sư điệt đồng môn là chuyện đáng để ăn mừng, nhưng nếu vị sư điệt này thỉnh thoảng lại từ trong gốc nào đó mò ra, sau đó thì không nói tiếng nào đánh lén, vậy thì rất đau đầu.

Trong mấy ngày Ngắn ngủi, Đỗ Yên ở trong Tần phủ tổng cộng đánh lén Diệp Cận Tuyền tám lần, trong đó sáu lần một chưởng đánh ngã hắn, một lần dùng tảo đường thối quét ngã hắn, còn một lần thì đánh lén trực tiếp đá Diệp Cận Tuyền vào thủy đường thiếu chút nữa thì chết đuối, may mắn là nước trong thủy đường rất nông, nhờ phúc của thú vui quái ác của Tần lão gia, thủy đường Tần phủ không nuôi cá, chỉ nuôi rùa, nước nông còn rùa nhiều

Từ số liệu này có thể nhìn ra được, chủ mẫu Tần gia sở trường về dùng chưởng, hơn nữa đặc biệt am hiểu một chiêu "Lực phách Hoa

Sơn"

Mặt khác, Diệp Cận Tuyền có sáu lần bị cùng một chiêu cùng một người đánh ngã, Tần Kham không thể không hoài nghi lúc trước hắn nghệ thành xuống núi có phải gian lận trong cuộc thi tốt nghiệp hay không.

Đối với thân thủ của Diệp Cận Tuyền, Tần Kham cũng càng lúc càng hồ đồ, thật không hiểu người này rốt cuộc là sâu không lường được hay là nông không lường được, hoặc là nói võ công của phu nhân mình thật sự cao tới cảnh giới của Đông Phương Bất Bại?

Bất kể nói như thế nào, phải làm công tác tư tưởng với Đỗ Yên, bởi vì Tần Kham phát hiện vẻ mặt của Diệp Cận Tuyền càng lúc càng cô đơn, cũng không biết là có phải hoài niệm những ngày lánh như hạc trong bầy gà trong lưu dân doanh lúc trước hay không.

" Yên nhi, nàng như vậy là không đúng." Tần Kham rất nghiêm túc phê bình Đỗ Yên.

Đỗ Yên cúi đầu, không cao hứng chu miệng: "Ta luận bàn võ công với sư thúc, có gì không đúng?"

Lời này nói tới ngay cả Tần Kham cũng sinh ra một chút thương hại đối với Diệp Cận Tuyền.

"Nàng làm thế đâu phải là luận bàn. Quả thực là đánh đơn phương, nàng nói sư thúc nàng có oan hay không? Vào Tần phủ tiền công không lấy đấy nửa xu, ba ngày bị nàng đánh tám lần, nàng không định để tiền công của sư thúc nàng mỗi một xu đều nhuốm đầy máu và nước mắt đấy chứ?

Đỗ Yên trợn mắt nói: "Nào có nghiêm trọng như vậy, tướng công ngươi không phải người tập võ, không hiểu tính tình của quân nhân chúng ta, đã là luận bàn thì không luận thắng bại, không để lại khúc mắc trong lòng, người lòng dạ hẹp hòi không xứng tập võ."

Tần Kham cũng không biết những gì Đỗ Yên nói là đúng hay sai, sau một hồi kinh hãi thì mới chậm rãi nói: "Quân nhân Các ngươi

có tính tình gì ta không hiểu, ít nhất ta rất không quen ba ngày bị người ta đánh tám lần, rất tàn bạo và không có nhân tính."

Hì hì cười hì hì, nhìn thoáng ra ngoài cửa, nói nhỏ: "Tướng công, ta cảm thấy sư thúc này rất ngốc, công phu cũng không được tốt lắm. Ngươi xác định hắn thật sự là sư thúc của ta chứ?"

"Đương nhiên xác định."

"Tướng công, sư thúc này rất lơ là..."

"Hay là ta đổi sư thúc khác cho nàng nhé?"

Đỗ Yên nghĩ nghĩ rồi Lắc đầu: "Nhất thời bán hội thực sự là khó tìm lắm, thôi chấp nhận tạm."

Gia chủ Tần gia lên tiếng, phu nhân cũng không thể không nể mặt. Vì thế Đỗ Yên lúc lắc tay Tần Kham làm nũng: "Được rồi, ta đáp ứng ngươi sau này không đánh sư thúc nữa, lần nào ta cũng thắng, đánh nữa cũng không có ý nghĩa..."

Lời này nói....

Tần Kham cảm thấy Diệp Cận Tuyền nên thể hội những lời như "Lúc trẻ không nỗ lực" một cách sâu sắc nhất, hậu quả của không cố gắng của người khác cũng lắm chỉ là bi thương một chút, nhưng hậu quả của hắn thì có vẻ nghiêm trọng, mỗi ngày bị vãn bối đánh. Mặt mũi mất sạch, loại cảm giác này không chỉ là bi thương, quả thực là tuyệt vọng.

Lão gia và chủ mẫu của Tần gia đã đạt thành chung nhận thức, hội nghị gia đình kết thúc.

Hai người thân mật nắm tay nhau ra khỏi thư phòng, ở cửa thư phòng. Diệp Cận Tuyền mặt tím bầm, nhưng vẫn giống như một câu thương đứng thẳng tắp, vẻ mặt vẫn lãnh khốc.

Đỗ Yên vừa thấy Diệp Cận Tuyền liền cao hứng tới hỏng rồi, hồn nhiên quên vừa rồi đã đáp ứng cái gì, nhảy đến trước mặt Diệp Cận Tuyền bỗng nhiên hét lớn: "Sư thúc xem chiêu!"

Nói xong thì tung người lên. Một chưởng bổ tới đỉnh đầu hắn.

Diệp Cận Tuyền quay đầu, lạnh lùng cười: "Tới hay lắm."

Bốp!

Chưa nói xong, Diệp Cận Tuyền vẻ mặt lãnh khốc bị một chưởng của Đỗ Yên đánh ngã.

Tần Kham"..."

Đỗ Yên lúc này cũng hồi thần, cái lưỡi thơm tho thè ra, cười bồi với Tần Kham: "Một lần Cuối cùng, cam đoan là một lần cuối cùng."

Sau đó nàng ta chột dạ quay đầu chạy xa.

Diệp Cận Tuyền loạng choạng từ dưới đất bò dậy, lỗ mũi chảy máu, cười thảm liên tục: "Chưởng lực của Sư điệt ngày càng tinh tiến."

Bị đánh tới mất mặt như vậy còn không biết xấu hổ bày ra sắc mặt vui mừng của trưởng bối, Tần Kham bỗng nhiên lại cảm thấy người này rất đáng đời...

Tiếng pháo tiễn năm cũ.

Trong những ngày trời đầy tuyết bay bay, kinh sư nghênh đón tân xuân.

Trong đông lạnh giá rét tràn ngập không khí vui mừng, trong thành ngoài thành tiếng pháo liên miên. Các gia phó của Đại hộ nhân gia sáng sớm đã nâng tam sinh lục súc chuẩn bị từ trước vào từ đường, gia chủ dẫn đầu, nam đinh cả nhà vô luận lớn nhỏ đều theo sát đằng sau, lễ bái cầu nguyện trước bài vị tổ tông, nghi thức rườm rà, nhưng cẩn thận tỉ mỉ, không ai dám có chút không chu toàn hay ăn bớt trình tự tế tổ, người ta đối với thiên địa quỷ thần trước nay đều kính sợ.

Đem so sánh thì Tần phủ có chút không quy củ.

Sau khi mua tòa nhà này, Đỗ Yên liền sai người ở sau nội viện xây một tòa từ đường Tần gia, hơn nữa tự mình lập hạ gia quy, trừ lão gia và chủ mẫu Tần gia ra, bất kỳ ai, đặc biệt là nữ nhân, không

được bước vào từ đường nửa bước, nếu không đánh gẫy chân, chủ mẫu Tần gia sẽ tự mình đánh.

Nói rất khí phách, điểm xuất phát là tốt, tập tục nghìn năm qua đều như vậy, nữ nhân không thể vào từ đường, vào rồi sợ sẽ làm hỏng phong thuỷ trong nhà, mang đến vận xui cho gia đình, trên điểm này, ngay cả Đỗ Yên cũng không dám lơ là, gia quy này được chấp hành thật sự rất triệt để, từ đường mới của Tần gia ngay cả chó cái cũng không được vào.

Không thể không thừa nhận, uy tín của chủ mẫu Đỗ Yên bên trong Tần phủ so với Tần lão gia thì mạnh hơn nhiều, trong mắt hạ nhân nha hoàn, chủ mẫu giống như bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh quần hùng, không ai dám không nghe.

Nam đinh Tần gia trước mắt chỉ có một mình Tần Kham, tế cáo tổ tông có vẻ rất khó coi, người mặc dù khó coi, nhưng cống phẩm tam sinh lục súc lại không thiếu chút nào. Trong từ đường rộng lớn chỉ có một mình Tần Kham, nhìn một loạt bài vị tiền bối tổ tông ngay cả chính hắn cũng không biết, Tần Kham môi mấp máy không biết khấn gì.

Ngoài Từ đường, Diệp Cận Tuyền dẫn hộ viện và hạ nhân Tần phủ xếp thành hình nhạn, vẻ mặt mỗi người đều trang nghiêm túc mục. Đỗ Yên dẫn Liên Nguyệt Liên Tinh quỳ gối xa xa ngoài từ đường, thành kính cầu nguyện về phía tổ tông Tần gia. Nhìn thân ảnh cô đơn của tướng công quỳ trong từ đường, mặt Đỗ Yên dần dần hiện lên vẻ xấu hổ, trong mắt lờ mờ có nước mắt chảy xuống. Thành hôn nửa năm, trong bụng vẫn chưa có động tĩnh, đối mặt với tổ tông tổ tiên Tần gia, Đỗ Yên có một loại cảm giác hổ thẹn muốn chui xuống đất.

Nữ nhân kỳ quái, đối với sư thúc của mình thì một ngày đánh ba lượt, đối với tổ tông Tần gia lại kính như thần minh. Có chỗ nào không phải với tổ tông Tần gia thì đều hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Toàn bộ nghi thức thoạt nhìn lộ ra rất thần thánh và áp lực, Tần Kham vốn định bái xong thì sai người mang cống phẩm ra, các tổ tông ăn không hết nhưng người sống vẫn phải ăn, bỏ lại ở từ đường thì lãng phí. Lo lắng tới ánh mắt của phu nhân và rất nhiều

hạ nhân đang nhìn hắn, vạn nhất chỉ lệnh này không hợp với quy củ, chỉ sợ sẽ bị mọi người khinh bỉ tới chết, vì thế phẫn nộ từ bỏ.

Hoàng đế Minh triều vẫn rất khoan dung, từ mùng một tới tết Nguyên Tiêu sẽ bãi triều, trong cung do ba vị Đại học sĩ thay phiên trị thủ, ngoài ra, mỗi tháng còn có ba ngày được nghỉ có lương. Gọi là"Hưu mộc nhật", rất giống với quy củ đi làm kiếp trước, chỉ thiếu cuối năm phát tiền lì xì và tiền lương tháng mười ba.

Chu Hậu Chiếu vào cùng với Hoằng Trì đế và Trương hoàng hậu, mấy ngày nay không định ra khỏi cung, Tần Kham vừa hay được nhàn rỗi. Mấy ngày nay ở nhà quá thật rất sướng.

Chủ mẫu Tần gia tân niên cũng không nhàn rỗi, cứ nói có nhà rồi không thể không có ruộng, năm mới chưa qua đã nhờ người đi hỏi thăm chung quanh, vừa hay thôn trang phụ cận có phú hộ muốn dời nhà tới phía nam, Đỗ Yên sáng sớm đã vội vàng dẫn quản gia ra ngoài bàn chuyện mua đất.

Liên Nguyệt Liên Tinh ngồi trên giường ấm thiêu thùa may vá, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai nói nhỏ mấy cau, khi nói chuyện thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không biết là nói về đề tài gì mà thẹn thùng như vậy.

Chương 169: Nhạc phụ gặp nạn

Tần Kham ngồi trên một chiếc giường ấm khác lẳng lặng đọc sách, thấy bộ dạng khuôn mặt đỏ ửng của hai tiểu la lị thì rất thích chí, thực sự muốn cắn lên mặt họ một cái, đọc sách cũng không tĩnh tâm được, bỏ sách xuống, Tần Kham cười nói: "Các ngươi đang nói gì đấy?"

Nhị nữ nhìn nhau một cái, Liên Tinh buồn bã nói: "Lão gia, tỳ nữ đang nói tới ngực của chủ mẫu."

" Ngực của chủ mẫu làm sao?"

Hai tay Liên Tinh giang ra, làm thủ thế rất khoa trương: "Nó... lớn thế này này, không biết chủ mẫu làm thế nào, chúng ta nếu to được như vậy thì tốt."

Ánh mắt Tần Kham dao động trên người các nàng: "Các ngươi vì sao muốn có ngực to?"

Liên Nguyệt đỏ mặt nói: "Chủ mẫu nói lão gia thích... Thích ngực to."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Nàng ta nói bậy, ngực to hay ngực nhỏ lão gia đều thích."

Liên Tinh sầu mi khổ kiểm nói: "Nhưng chúng ta vẫn muốn có ngực to như chủ mẫu."

Tần Kham háo sắc nhìn ngực của nhị nữ, kỳ thật cũng không tính là nhỏ, ít nhất so với các cô gái cùng tuổi thì lớn hơn một chút, bộ ngực mới nhú tràn đầy hương vị thanh xuân. Ừ, qua năm nay hai nha đầu đã mười lăm rồi, vun đắp thêm một năm nữa, mười sáu tuổi thì thu hoạch.

"Các ngươi muốn có ngực to như chủ mẫu à?" Tần Kham chớp mắt cười nói.

Nhị nữ gật đầu lia lịa, vẻ mặt bức thiết.

"Có bí quyết, bình thường rảnh rỗi thì xoa vài vòng, trái vài vòng, sau đó phải vài vòng, cứ lặp đi lặp lại như vậy, đã thấy làm vẳn thắn chưa? Bột mì Làm vẳn thắn có phải càng vò càng lớn hay không? Ngực cũng có đạo lý này..."

Tay Liên Nguyệt Liên Tinh bất giác xoa ngực mình.

Hình ảnh hương diễm này làm Tần Kham tim đập nhanh, miệng khô lưỡi rát.

"Liên Nguyệt, không phải xoa như vậy, nào, để lão gia làm mẫu cho ngươi một lần, nhìn cho rõ nhé, lão gia chỉ làm mẫu lần này thôi đấy." Tần Kham vẻ mặt nghiêm túc kéo tay Liên Nguyệt ra, tay rất có tính học thuật xoa ngực nàng ta.

Thật lâu sau...

"Lão gia, ngươi... Đã làm mẫu rất nhiều lần rồi." Liên Nguyệt thẹn thùng kháng nghị.

"Được rồi, xoa nhầm trình tự là hậu quả rất nghiêm trọng đó, chẳng những không to ra, ngược lại còn lõm xuống, biến thành hai cái hố. Liên Tinh, nào, giờ lão gia lại làm mẫu cho ngươi."

Hai vị la lị hoạt sắc sinh hương bày ngay trước mặt, trong thú tính xung động lại xen lẫn mấy tia nhân tính tỉnh táo, bức cho thú tính không thể không dừng cương trước bờ vực.

Được rồi, quả thật vẫn quá nhỏ, tuy rằng thiếp thất thiên phòng mười lăm tuổi Đại Minh nhiều đếm không xuể, nhưng mà Tần Kham đến từ đời sau lại thủy chung không nhẫn tâm hạ thủ, muốn hắn đè một tiểu muội muội tuổi sơ trung xuống giường, cảm giác rất tội ác.

Không thể không nói, Tần lão gia rất thiện lương.

Năm mới qua đi, Tần Kham nghỉ ngơi tới xương cốt cả người sắp lung lay rồi, mà bà địa chủ Đỗ Yên cũng thu hoạch không nhỏ, vừa ra tay đã mua hơn trăm tốt nhất ruộng tốt, hoàn toàn có thực lực trợn mắt mà âm dương quái khí nói "Nhà địa chủ không thừa lương."

Giao tình của Gia chủ và đông cung rất dày, gia nghiệp ngày một phát triển lớn mạnh, cánh chim Tần gia đã dần dần đầy đặn.

Năm mới qua đi, bách nghiệp dần trở lại, triều chính khôi phục, Tần Kham cũng không thể không tới đông cung ứng mão trị thủ.

Đứng ngoài xuân phường, nhìn Chu Hậu Chiếu trong phòng học hai mắt nửa nhắm nửa mở, thần trí chạy giữa mê man và tỉnh táo, nhưng người vẫn ngồi thẳng, theo tiếng đọc đầy nhịp điệu của Tạ Đại học sĩ mà lúc lắc đầu, Tạ Đại học sĩ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Thái tử một cái, lộ ra ánh mắt khen ngợi vui mừng, rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc.

Một màn này làm Tần Kham thiếu chút nữa thì cười ra tiếng.

Tạ Đại học sĩ không biết, cho rằng Thái tử điện hạ đang đắm chìm trong ý cảnh cao tuyệt siêu phàm của sách thánh hiền tới không thể, tự kềm chế chỉ có Tần Kham minh bạch nhất tình trạng của lúc này lúc này.

Tốt lắm. Xem ra hắn đã ghi nhớ lời nói của Tần Kham vào trong lòng, không học được làm trẻ, nhưng giả vờ làm trẻ ngoan cũng không khó lắm, sau này đồng học Chu Hậu Chiếu sẽ từ từ nếm thử trái ngọt của giả vờ làm trẻ ngoan.

Buổi chiều, học sĩ Lý Đông Dương tiếp tục tới giảng bài cho Thái tử, quản gia Tần phủ lại vẻ mặt lo lắng xuất hiện ở cửa đông cung.

Khi Tần Kham đi ra, sau khi quản gia bẩm báo vài câu với hắn, Tần Kham hơi biến sắc.

Nhạc phụ Đỗ Hoành đã xảy ra chuyện!

Hôm nay Tần phủ nhận được thư khẩn của lão bộc Đỗ gia Trịnh Bá ở Thiệu Hưng ngàn dặm đưa tới, Đỗ Hoành bị lột mũ ô sa, đưa vào Cẩm Y vệ Nam Kinh Cẩm Y vệ.

Vừa nghe thấy bị đưa vào nhà tù Cẩm Y vệ. Vẻ mặt Tần Kham hơi dãn ra, Cẩm Y vệ thì không sao, với mạch của mình hiện giờ trong hệ thống Cẩm Y vệ và địa vị được Mưu Bân coi trọng. Xin Mưu Bân đưa bái thiếp tới Nam Kinh bảo thả người rồi từ từ điều tra

chắc không có vấn đề.

Quản gia nói chủ mẫu Đỗ Yên ở nhà đã khóc không thành tiếng, toàn bộ trong phủ gần như rối loạn, Tần Kham không khỏi cười khổ, nữ nhân vì sao không trấn định như vậy? Xảy ra chuyện chỉ khóc có ích gì?

Ôn tồn dặn dò quản gia vài câu, Tần Kham sau khi dặn dò mấy tên bách hộ trị thủ hướng đông thì tới thẳng Bắc trấn phủ ti.

Tuy rằng chuyện chưa rõ ràng, không biết nhạc phụ vì sao phải vào ngục, nhưng chỉ cần là vào nhà tù của Cẩm Y vệ, Đỗ Hoành chắc không có nỗi lo về tính mạng. Với trình độ được bệ hạ và Thái tử coi trọng của Tần Kham, tin rằng Mưu Bân sẽ không không nể mặt hắn.

Chỉ cần nhạc phụ không nhất thời đầu óc nóng lên đi làm cách mạng tạo phản, bất kỳ chuyện gì khác cũng không tính là gì, trước tiên cứ thả người rồi từ từ điều tra cũng được.

Hiện giờ Tần Kham tuy rằng vẫn là võ quan Thiên hộ nho nhỏ, nhưng mặt mũi của hắn thì rõ ràng không chỉ là Thiên hộ. Cả triều đều biết ngày sau hắn tất nhiên thăng chức rất nhanh, tiền đồ của cận thần đông cung trước nay là không thể hạn lượng.

Tâm tình có chút trầm trọng, nhưng vẻ mặt của Tần Kham thì vẫn thả lỏng, chuyện có tốt có xấu, may là bị Cẩm Y vệ bắt, hắn làm ở Thiên hộ thành đông Nam Kinh mấy tháng. Kết giao với rất nhiều đồng nghiệp của Nam trấn phủ ti và con em công hầu huân quý trong thành Nam Kinh, cũng có lão thủ trưởng ngày xưa, hiện giờ Nam trấn phủ ti có thiêm sự Lôi Hồng tọa trấn chiếu ứng, chắc Đỗ Hoành vào nhà tù Nam Kinh ngay cả trình tự cơ bản "Tạp trì" cũng có thể miễn. Không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, lúc trước Tần Kham ở trong thành Nam Kinh kết không ít thiện duyên, nhạc phụ hắn không thể chịu ủy khuất quá lớn được.

Cân nhắc đắn đo hồi lâu, trên mặt Tần Kham thậm chí lộ ra nụ cười thoải mái, mình kỳ thật lăn lộn thật sự không tồi, mặc dù không đến mức khoa trương như quen biết khắp thiên hạ, ít nhất thì ở hai kinh đô nam bắc cũng xài được, có thể nói là nhân vật phong vân của lưỡng kinh. Tần Kham là khách quen của Bắc trấn

phủ ti, từ sau khi được Hoằng Trì đế điều vào đông cung trị thủ, Bắc trấn phủ ti trên tới Mưu Bân xuống tới các đồng tri, thiêm sự, trấn phủ, thái độ đối với hắn hoàn toàn thay đổi, chẳng những vẻ mặt khách khí hơn, cũng không ai dám dùng ngữ khí thượng quan nói chuyện với Thiên hộ nho nhỏ này, ngay cả Mưu Bân đối với hắn cũng tươi cười đón chào, trong lời nói thường dùng huynh đệ.

Quan trường vĩnh viễn là bản tinh hoa thu nhỏ của vạn thái trong thế gian, mỗi người đều chuẩn bị hai, thậm chí là ba bốn tấm mặt nạ khác nhau, nói tiếng người hay là nói tiếng quỷ, mặt cười hay là mặt lạnh, toàn do tình thế quyết định, bản thân Tần Kham cũng không ngoại lệ.

Vòng qua tường của nha môn trấn phủ ti, đám người đang đi lại làm việc trong nha môn đều ôm quyền thi lễ với Tần Kham, Tần Kham mỉm cười nhất nhất đáp lễ, đi đến nội đường nha môn, Tần Kham nhờ Giáo úy trị thủ thông báo cho Mưu Bân, sau đó liền ngồi ở nội đường vừa uống trà vừa chờ.

Mưu Bân ra rất nhanh, sắc mặt hắn vĩnh viễn âm trầm, khi nhìn người ta thì giống như một con mãnh hổ đói khát nhìn chằm chằm con mồi, khiến người ta mao cốt tủng nhiên.

Có điều thái độ của Mưu Bân đối với Tần Kham cũng rất nhiệt tình, hắn biết rõ địa vị của Tần Kham trong lòng bệ hạ và đông cung Thái tử, tiểu Thiên hộ trước mắt này không phải Chỉ huy sứ hắn có thể quát đi hét lại, thanh niên nhân này vận làm quan rất vượng, nói không chừng lúc nào đó hắn sẽ vượt lên trên Mưu Bân.

Mưu Bân khách khí với hắn, Tần Kham không dám coi khách khí là phúc khí, thấy Mưu Bân thì vẫn bật dậy, dùng lễ thuộc hạ kính cẩn chào hỏi.

Hai người ngồi xuống hàn huyên vài câu, Tần Kham lúc này mới chậm rãi nhắc tới chính đề.

"Đỗ Hoành? Là tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành?" Mưu Bân nhíu mày suy tư.

"Đúng vậy, Mưu soái, Đỗ tri phủ chính là nhạc phụ của ta, không biết phạm phải chuyện gì, hạ quan hôm nay tới đặc biệt cầu tình

với Mưu soái, hạ quan biết rõ Mưu soái thiết diện vô tư, có điều pháp lý không ngoài nhân tình, tóm lại trước tiên thả người ra đã, chuyện thì tra xét sau, mong Mưu soái thành toàn cho hiếu tâm này của hạ quan, hạ quan thực sự không đành lòng để nhạc phụ chịu khổ trong ngục." Tần Kham đứng dậy vái dài.

Mưu Bân suy nghĩ rất lâu, cuối cùng giật mình: "Mấy ngày trước khi bắt Đỗ Hoành ta cảm thấy cái tên này rất quen, vừa rồi mới nhớ ra, thì ra là nhạc phụ ngươi."

Tần Kham vui vẻ nói: "Xin Mưu soái thành toàn."

Mưu Bân nhìn chằm chằm Tần Kham, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc.

"Tần Kham, ngươi và ta không phải người ngoài, lẽ ra ta nên giúp chuyện này, đáng tiếc hiện tại đã không thể giúp được."

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Mưu soái nói vậy là sao?"

Mưu Bân chậm rãi nói: "Đỗ Hoành vừa bị bắt vào nhà tù Nam Kinh thì án tử đã bị người Đông Hán tiếp nhận, nhạc phụ Đỗ Hoành của ngươi cũng bị đưa vào nhà tù Đông Hán rồi, việc này ta đành bất lực.

Chương 170: Gặp phải tai họa bất ngờ (1)

Tim Tần Kham nhanh chóng chìm vào đáy cốc, sắc mặt nháy mắt trở nên rất khó coi.

Nhà tù Cẩm Y vệ thì cái gì cũng nói được, nếu Đỗ Hoành rơi vào tay người Đông Hán, thực sự là khó biết sống chết ra sao.

Phàm là việc gì có lợi cũng tất có hại, với quan hệ ác liệt hiện giờ của Cẩm Y vệ và Đông Hán mà nói, thân phận nhạc phụ của Tần Kham tuyệt đối sẽ hại Đỗ Hoành sống không bằng chết trong tay phiên tử Đông Hán, dù sao Tần Kham từ lúc vào kinh tới nay, Đông Hán từ Hán đốc Vương Nhạc cho tới phiên tử bình thường phía dưới, đối với Tần Kham có thể nói là hận thấu xương, hiện tại nhạc phụ hắn rơi vào trong tay Đông Hán, có thể tốt được không?

Trán Tần Kham túa mồ hôi lạnh, quyền đầu trong tay áo lặng lẽ xiết lại.

"Mưu soái, có thể nói rốt cuộc là thế nào không? Nhạc phụ ta vì sao phải vào tù."

Mưu Bân trầm mặc một hồi rồi nói: "Năm ngoái chức tạo công Thiệu Hưng gây rối, nói là là Chiết thương địa phương cấu kết với thái giám giám sát chức tạo cục Tô Châu bóc lột chức tạo công, tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành biết chuyện, nhân lúc thái giám giám sát Vương Bằng tuần sát Thiệu Hưng, không ngờ để hơn ngàn chức tạo công trùng kích quan dịch của Vương Bằng, trong hỗn loạn, thái giám giám sát chức tạo cục Vương Bằng bị đánh chết, nếu chỉ thế thì cũng thôi, Đỗ Hoành nhiều lắm cũng chỉ là bị tội lơ là trách nhiệm, bãi quan là cùng, nhưng nhạc phụ ngươi không biết vì sao lại nổi tính bướng bỉnh, cứ nói chức tạo công gây rối là có nguyên do, chức tạo cục và Bố Chính Sứ ti Chiết Giang là thông đồng với nhau, việc này có ẩn tình khác, vì thế dâng sớ, thỉnh cầu nội các nghiêm tra..."

Tần Kham hồ đồ: "Tô Châu chức tạo cục đóng ở Thiệu Hưng làm

gì?"

Mưu Bân liếc con nghé con mới vào quan trường này, thở dài, kể rõ ngọn nguồn của hắn.

Tơ lụa Giang Nam danh khắp thiên hạ, trong đó đặc biệt là tơ lụa Tô Châu, từ thời Vĩnh Lạc triều đình đã lập chức tạo cục ở Tô Châu. Phái thái giám phủ nội vụ chuyên trách đốc thúc, thành phẩm từ chuyên cung cấp cho hoàng cung đại nội ra, còn dùng thuế nặng bán ra thiên hạ, tơ lụa nổi danh như vậy, chỉ dựa vào chức tạo công của một thành Tô Châu tất nhiên không thể thỏa mãn được nhu cầu của thiên hạ, vì thế thái giám giám sát mở rộng cơ sở sản xuất ra các phủ huyện lân cận, như là Hàng Châu, Thiệu Hưng, Ninh Ba, đều có chức tạo công, hơn nữa rất nhiều thương nhân Chiết Giang cũng mở xưởng. Nhận thầu sản xuất tơ lụa cho chức tạo cục, chức tạo cục Tô Châu hàng năm cung cấp tơ sống, truyền nhiệm vụ sản xuất. Sau khi Hoàn thành thì do thái giám giám sát tiếp nhận, rồi đóng nhãn Tô trù.

Không thể không nói, người thời đại này vẫn thông minh thông minh, lý niệm kinh doanh sản xuất rất tiên tiến, có đạo nhận thầu, sản xuất, tiêu thụ như xí nghiệp hiện đại. Tư bản chủ nghĩa Đại Minh từ Giang Nam mà sinh, tư tưởng mở cửa của người Giang Nam đã thúc đẩy sự phát triển nhanh chóng của ngành dệt may.

Có sản phẩm tất nhiên cần tiêu thụ, vì thế mấy tên Chiết thương không cam lòng tịch mịch liền nhúng tay vào, địa vị của thương nhân là, ti tiện nhưng bọn họ có tiền. Có tiền thì ngay cả quỷ cũng chịu giúp, khiến mấy thái giám của chức tạo cục và mấy tên quan viên của Chiết Giang Bố Chính Sứ ti cắt xén thì tất nhiên không phải là khó.

Một việc đang tốt để thương nhân nhúng tay vào, hương vị liền thay đổi.

Thượng Đỗ Hoành đưa lên nói chức tạo cục và Chiết Giang Bố Chính Sứ ti cấu kết với nhau, bóc lột chức công, chắc lờ này không phải vô căn cứ. Giữa Tần Kham và nhạc phụ tuy rằng nhìn nhau không vừa mắt, nhưng hắn đối với nhân phẩm của nhạc phụ vẫn có chút hiểu biết, lời hắn dám nói ra tất nhiên là không thể giả.

Mưu Bân thở dài: "Nhạc phụ của ngươi thật đúng là.... Thái giám chức tạo cục Tô Châu và Chiết Giang bố chính ti Sử Bị Hậu đều có bối cảnh trong triều đình kinh sư, nhạc phụ ngươi chỉ là một tri phủ. Sao lại đi chọc vào họ? Có một số việc đập vào không phải tất cả đều vui mừng sao? Cứt không thối, sao cứ lấy gậy chọc nó lên thì sao có thể không thối nữa?"

Tần Kham chắp tay nói: "Không biết Cẩm Y vệ gán cho nhạc phụ ta tội danh gì?"

Mưu Bân điềm nhiên nói: "Lơ là thất trách, xem mạng người như cỏ rác. Chức công trùng kích quan dịch của thái giám giám sát, tuy rằng đánh chết thái giám Vương Bằng, có điều trong hỗn loạn cũng đã chết mười mấy chức công, thái giám trong dân gian rất bị tai tiếng, chết thì cũng chết, nhưng mạng của mười mấy chức công thì lại không thể cứ thế là thôi. Không biết người nào truyền ra, nói là Đỗ Hoành sai người đánh chết chức, các sĩ tử Giang Nam kích động, sĩ tử tụ hội ở Thiệu Hưng, dùng ngòi bút làm vũ khí nhằm vào Đỗ Hoành, các cử tử có công danh tú tài đều liên danh gửi thư lên triều đình, yêu cầu xử lý nghiêm khắc Đỗ Hoành, chuyện này đã bị đâm lên trời rồi."

Tần Kham cả kinh nói: "Không thể! Nhạc phụ ra mặt đòi công đạo cho các chức công, hắn sao có thể giết chức công được."

Mưu Bân cười mỉm: "Chữ quan có hai chữ khẩu, bên trên nói như thế nào thì là như thế đấy, Chiết Giang Bố chính sử ti thượng như vậy, nội các liền án tội danh này cho Cẩm Y vệ bắt, về phần chân tướng sự thật như thế nào, ha ha, có trời mới biết."

Mí mắt Tần Kham giật giật, hắn dần dần phát giác trình độ nghiêm trọng của chuyện này đã vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

"Xin hỏi Mưu soái, tội danh này nếu bị phán thì sẽ phán như thế nào?"

"Trừ sau mùa thu thì chém ra thì còn có thể như thế nào nữa? Vương Bằng chết không quan trọng, mấu chốt hơn mười cái mạng của chức công, người đọc sách Giang Nam làm ầm lên, triều đình có thể bỏ mặc sao? Những năm nay người đọc sách... Chậc chậc." Mưu Bân vốn định nói vài câu móc lò, lại cảm thấy lắm lời sợ sơ

xuất, hừ lạnh mấy tiếng tỏ vẻ khinh thường rồi im.

"Đông Hán vì sao lại tiếp nhận án này?"

" Vương Bằng đó là thái giám nội vụ phái ra, có thể nói với đồng khí liên chi với Đông Hán, thái giám chết, Đông Hán sao có thể không ra mặt?" Mưu Bân than: "Ta vốn không ngờ Đỗ Hoành là nhạc phụ của là ngươi, thầm nghĩ bọn họ muốn tiếp nhận thì để hắn bọn họ tiếp nhận, vừa hay giảm đi rất nhiều phiền toái cho Cẩm Y vệ, nhưng không ngờ... Ài, sớm biết như vậy ta đã liều mạng tóm lấy Đỗ Hoành không buông, người ở trong tay Cẩm Y vệ chúng ta, chuyện có lẽ còn cứu vãn được, đáng tiếc..."

"Nhạc phụ bị giam giữ ở Nam Kinh ư?"

"Đỗ Hoành bị giam giữ ở thành Thiệu Hưng vài ngày, hiện tại chỉ sợ đang trên đường giải tới Nam Kinh, nghe nói là Đông Hán Vương Nhạc tự mình hạ lệnh." Mưu Bân có chút áy náy nhìn hắn: "Tần Kham, vốn định giúp ngươi việc này, nhưng quan hệ của Cẩm Y vệ và Đông Hán ngươi cũng minh bạch, chỗ Đông Hán ta sợ không nói được, nếu chuyện tấu lên bệ hạ, chuyện này sẽ bày trên kim điện triều đình, với thế lực của nội đình và Chiết Giang Bố chính sử ti ở triều đình kinh sư, chỉ sợ nhạc phụ ngươi không thoát được tội chết đâu, cho nên việc này không thể đặt nó lên mặt bàn được."

Tần Kham gật gật đầu, vái Mưu Bân: "Đa tạ Mưu soái đã chỉ điểm."

Từ biệt Mưu Bân, Tần Kham khi ra khỏi Bắc trấn phủ ti thì sắc mặt xanh mét.

Hắn biết chuyện phiền toái rồi, tính mệnh của nhạc phụ có thể nói là nguy trong sớm tối, chuyện trắng hay đen đã không còn quan trọng, quan trọng là trước tiên phải giữ được mạng cho Đỗ Hoành đã. Hình cụ của Đông Hán nghe nói so với chiếu ngục của Cẩm Y vệ còn máu tanh hơn, chỉ sợ nắm xương già của Đỗ Hoành không chịu được mấy ngày.

Hiện tại việc Tần Kham phải làm là đi trước người Đông Hán, cướp được Đỗ Hoành trước khi bị áp giải vào Nam Kinh, phải an bài bố trí trước.

Ra khỏi Bắc trấn phủ ti, Tần Kham ngay lập tức tìm tới Từ Bằng Cử đang chơi bời lêu lổng ở kinh sư, nghe thấy nhạc phụ của Tần Kham bị bỏ tù. Từ Bằng Cử cũng kinh hãi, hai người thương nghị hồi lâu, sau nửa canh giờ. Một con khoái mã từ kinh sư xuất phát tới Nam Kinh.

Mưu Bân thực sự coi Tần Kham là tâm phúc, tuy rằng không thể giúp nhiều. Nhưng đặc biệt phê quân dịch cấp báo tám trăm trặm, cái gọi là "Cấp báo tám trăm dặm" chính là phải bất chấp tất cả mọi giá, ngày đêm kiêm trình, qua mỗi trạm dịch thì đổi người thay ngựa, người và ngựa chết cũng không sao, tin tức phải đưa đến trong thời gian nhanh nhất.

Không biết chân tướng của chuyện như thế nào, trước khi chưa gặp Đỗ Hoành, bất kỳ ai nói gì Tần Kham đều không tin, Mưu Bân có câu nói sai rồi, chân tướng của chuyện trừ có trời mới biết ra, có Đỗ Hoành biết, trước mắt việc có thể làm là giữ được tính magj cho hắn rồi từ từ tính tiếp.

Tần Kham không khỏi thấy có chút may mắn, may mắn mình ở Nam Kinh làm Thiên hộ đã kết rất nhiều thiện duyên với con em công hầu huân quý, có nhân mạch nhìn như nhìn như có thể có không. Nhưng vào thời khắc mấu chốt, luôn phát huy tác dụng như kỳ tích.

Thành Nam Kinh kinh đô Đại Minh.

Đông Hán ở Nam Kinh vẫn chưa thiết lập cơ cấu chính thức, thuộc về nha môn hành tẩu, chỉ là ở thành đông thuê một tòa nhà làm nơi thường trú, người tổng phụ trách của Đông Hán ở Nam Kinh là một Thiên hộ chưởng hình, họ Lưu họ Lưu tên Trí.

Lưu Trí hơn bốn mươi tuổi, tuy không phải thái giám, nhưng cũng đã bái Vương Nhạc làm cha nuôi, ở trong Đông Hán có thể nói là nhân vật quyền thế một thời, có thể được phái đến Nam Kinh phồn hoa như gấm, nước béo sung túc nhậm chức, đủ thấy trình độ yêu thích của Vương Nhạc đối với tên này.

Chương 170: Gặp phải tai họa bất ngờ (2)

Thời kì trung Minh, Đông Hán không có ngục giam thuộc về mình, phạm nhân bình thường đều áo giải vào chiếu ngục của Cẩm Y vệ rồi cùng thẩm vấn, nếu có một số phạm nhân đặc thù, thì do các các phiên tử áp giả tới tư ngục rồi canh giữ.

Cái gọi là tư ngục, kỳ thật chính là một sương phòng cửa lớn và cửa sổ đều có song sắc, hình dáng như ngục giam mà thôi.

Hôm nay buổi chiều Lưu Trí mới từ thanh lâu trở về, sau đó ở nhà thoải mái ngâm nước nóng, gột đi mồ hôi chảy ra lúc mới rồi vận động, phiên tử phía dưới cung kính dâng một chén trà thơm cho hắn, híp mắt nhấp một ngụm, thỏa mãn thở hắt ra.

"Thiên hộ đại nhân, Đỗ Hoành của phủ Thiệu Hưng đã áp giải tới Nam Kinh, đang nhốt trong sương phòng hậu viện, đã đeo xiềng xích nặng cho hắn rồi."

Lưu Trí mắt hơi nheo lại, ánh mắt lộ ra mấy phần quang mang âm lãnh.

Đỗ Hoành cuối cùng cũng tới, Hán công đã sớm gửi thư dặn dò, Đỗ Hoành này nhất định phải chiếu cố tốt, nhân vật Hán công tự mình dặn dò phải chiếu cố, tất nhiên phải do Lưu Trí tự tay chiếu cố, nhất định phải dạy cho hắn sống không bằng chết, lột đi một lớp da, mới không làm thất vọng lời dặn của Hán công.

"Theo quy củ cũ, trước tiên tạp trì một trận rồi nói sau." Lưu Trí đứng dậy thản nhiên phân phó.

"Tạp trì" là quy củ thẩm vấn phạm nhân của Hán Vệ, bất kể có tội hay không, vào ngục trước tiên phải chịu hình phạt, có tội thì tiếp tục gia hình, không có tội thì thôi, ngại quá, hình phạt lúc trước phải nhận ngươi cứ tự cho là xui xẻo. Ôn thần hạ ôn địch cho nhân gian, đã ai nghe nói sau chuyện ôn thần xin lỗi dân chúng nhân gian chưa? Chịu được thì tính mạng của ngươi lớn, chịu

được được thì phải chịu, báo lên trên cũng rất đơn giản "trong ngục sợ tội tự sát".

Nếu là phạm nhân trọng yếu Hán công tự mình dặn dò, tạp trì tất nhiên phải do Lưu Trí tự tay làm, bằng không lấy gì để thể hiện hiếu tâm của hắn đối với cha nuôi Hán công?

Lưu Trí dẫn hơn mười phiên tử tới tư ngục ở hậu viện, sai người mở, trong sương phòng tăm tối mùi hôi điếc mũi, ngửi phải chỉ muốn nôn mửa, làm Lưu Trí phải bịt mũi.

Một tia sáng hắt vào trong sương phòng, Đỗ Hoành mặc một thân áo tù màu trắng, tay chân đeo xích to như ngón cái, trên cổ treo một khối gông to phải nặng tới hơn hai mươi cân, chán nản ngồi trong góc, đầu ngẩng cao, ánh mắt khinh miệt.

Da Trên mặt trên người đã có không ít vết thương, xem ra trên đường từ Thiệu Hưng tới Nam Kinh đã bị các phiên tử cho chịu khổ không tít.

Lưu Trí cười hắc hắc: "Sớm nghe nói Đỗ đại nhân là nhạc phụ của Cẩm Y vệ kinh sư Tần Kham, giờ lại rơi vào cảnh này, không biết có cảm tưởng gì?"

Đỗ Hoành khinh miệt hừ một cái, quay đầu không thèm để ý.

Lưu Trí cũng không tức giận, vẫn cười nói: "Chớ trách ta nói chuyện khó nghe, ngươi lớn tuổi hồ đồ, e là chọn nhầm con rể rồi, đứa con rể này của ngươi là họa tinh ở kinh sư, họ Tần đó ở kinh sư cũng có chút thông minh vặt, nể tình đồng chi ở Hán Vệ, ta cũng sẽ không làm khó ngươi, đáng tiếc, ngươi là lão hồ đồ, con rể ngươi là lăng đầu thanh, lọt vào tay Đông Hán chúng ta, Đỗ đại nhân, chúng ta đây là kết một hồi duyên phận đó."

Gặp tai họa bất ngờ, rơi vào hoàn cảnh như vậy, Đỗ Hoành ngược lại đã nhìn ra, nghe vậy thì cười ha ha, cổ họng khàn khàn lạnh lùng nói: "Đừng nói nhiều như vậy làm gì, có thủ đoạn gì thì cứ tận sức mà sử dụng trên người lão phu, lão phu đi thẳng, đứng thẳng, không có lỗi gì với triều đình, không có lỗi gì với bệ hạ, đám hoạn quan chó săn các ngươi không có tư cách lắm lời trước mặt lão phu."

Nụ cười của Lưu Trí dần dần biến thành lạnh lùng: "Được, Đỗ Hoành, để ta xem nắm xương già của ngươi chống đỡ được bao lâu, chờ sau khi ngươi hưởng hết cái mốn của Đông Hán chúng ta rồi mà vẫn còn cười được thì ta sẽ gọi ngươi là cha."

Nói xong Lưu Trí vẫy tay một cái, các phiên tử khênh mấy hình cụ vết máu loang lổ tới, phiên tử chưởng chọn một phen rồi từ trong lấy ra một bộ giáp cụ.

Giáp cụ xem như là một loại nhẹ nhất trong tất cả hình cụ, nó là hai sợ dây thừng xâu hơi mười cái thước sắt lại làm một, trên thước gắn đầy đinh sắc, kẹp ngón tay của phạm nhân vào giữa, hai người phân biệt kéo sang hai bên, đinh sắt cắm vào thịt, mười ngón tay sẽ đau nhức, cái này gọi là tay đứt ruột xót, bộ hình cụ đơn giản nhất này thường thường làm vô số anh hùng hào kiệt phải cúi đầu nhận tội.

Thô lỗ kéo ngón tay của Đỗ Hoành, các phiên tử đang định đút vào hình cụ thì bên ngoài một phiên tử vội vàng đi tới.

Thiên hộ đại nhân, Lưu An, con của Ninh Viễn Hầu phái người đưa tới một bức thư."

Lưu Trí nhíu mày, lẩm bẩm nói: "Lưu An? Ta đâu có lui tới gì với hắn."

Giở thư ra đọc, sắc mặt Lưu Trí bỗng nhiên trở nên rất khó coi, sầm mặt vò thư lại, thuận tay ném đi, cả giận nói: "Khẩu khí lớn thật! Huân quý thì sao? Ta đường đường là Thiên hộ chưởng của Đông Hán chẳng lẽ không dám đắc tội với ngươi sao? Dụng hình cho ta! Đỗ Hoành, hôm nay Thiên Vương lão tử cũng không bảo vệ được ngươi đâu."

Các phiên tử đang định tiếp tục dụng hình, lại một phiên tử vội vàng đi tới.

Thiên hộ đại nhân, Thành Sơn Bá Vương Dung phái người đưa tới một phong thơ."

Mí mắt Lưu Trí giật giật, trong lòng bỗng nhiên có một loại dự cảm xấu.

Mở thư ra đọc, sắc mặt càng xanh mét, hung hăng cắn răng một cái, Lưu Trí gằn giọng nói: "Tiếp tục dụng hình cho ta! Hôm nay không nể mặt ai hết, xem các ngươi có thể làm gì được ta."

Vừa dứt lời, mấy tên phiên tử đồng thời đi tới, vội vàng bẩm: "Đại nhân, con trai của Nghiễm Bình hầu Viên Lộ phái người đưa tới một phong thơ..."

"Đại nhân, Liễu Tuần, con của An Viễn hầu phái người đưa tới một phong thơ..."

"Đại nhân, Từ lão Quốc Công phái người đưa tới một phong thơ..."

Trong đầu Lưu Trí nổ ầm ầm, vẻ mặt trở nên khẩn trương: "Từ... Từ lão Quốc Công? Từ lão Quốc Công nào?"

Phiên tử vẻ mặt đau khổ nói: "Đương nhiên là Ngụy quốc công thế trấn Nam Kinh, Từ lão Quốc Công đó."

Lưu Trí mặt tái rồi, huân quý khác có thể không cần để ý tới, nhưng Ngụy quốc công... đó là Quốc Công gia nắm binh quyền Nam Kinh, Hán công thấy hắn còn phải cười bồi hành lễ, Lưu Trí hắn ở trước mặt Từ lão Quốc Công thì tính là gì? Rắm cũng chẳng bằng!

Run run mở thư của Từ lão Quốc Công ra, vừa đọc được hai dòng sắc mặt Lưu Trí liền tái mét.

Đang đứng ngẩn người trong viện thì lại một phiên tử vội vàng đi đến.

"Đại nhân, Vũ Tĩnh Bá Triệu Thừa Khánh..."

Lưu Trí sắp sụp đổrồi, như phát điên túm tóc gào to: "Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy! Họ Đỗ này rốt cuộc có lai lịch gì, hắn là cha nuôi của tất cả huân quý Nam Kinh à? Quá khi dễ người ta rồi! Vũ Tĩnh Bá cũng phái người truyền tin tới?"

Phiên tử vẻ mặt lúng túng nói: "Vũ Tĩnh Bá không truyền tin..."

Lưu Trí còn chưa kịp thở phào thì phiên tử nói tiếp: "Vũ Tĩnh Bá tự mình tới, dẫn theo một đám gia phó, đang ở trước cửa nhà chúng

ta chửi đổng."

Chương 171: Nam Kinh ám chiến (1)

Tôn thất và huân quý trước nay là khối u ác tính của giang sơn xã tắc các đời, nhóm người này rảnh rỗi đẻ lắm thì không nói, công huân tổ tiên tích góp thành vốn để bọn họ tiêu xài, bọn họ ở nhà hào hoa xa xỉ, dẫn gia đinh đả thủ hung ác nhất trên đời, ức hiếp người lương thiện khắp thành, hoành hành thôn xóm, không chuyện ác nào không làm, hoàng đế rất đau đầu vì họ, nhưng nể tình tổ tiên của bọn họ vất vả đánh giang sơn cho tổ tiên mình, lại không tiện dễ dàng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà hắn, vì thế rất nhiều lúc đối với đủ loại hành động tội ác của các huân quý đành phải làm bộ như không thấy.

Huân quý Đại Minh là một đám người không dễ chọc nhất, trên đại nghĩa mà nói thì bọn họ ủng hộ sự thống trị của vương triều Chu Minh, hơn nữa là một loại người ủng hộ triệt để nhất, trung tâm nhất, bởi vì bọn họ minh bạch, tước vị và vinh quang của bọn họ là Chu gia cho, vốn để hoành hành ngang ngược cũng là Chu gia cho, Chu gia nếu ngã xuống, giang sơn nếu thay đổi triều đại, ngàng tháng của bọn họ so với quan văn võ tướng đầu hàng thì càng khó sống hơn.

Cho nên phàm là có chiến tranh trong ngoài uy hiếp tới sự thống trị của vương triều Chu gia, những công này tuyệt đối là nhóm đầu tiên động thân đứng ra, mặc giáp trụ ra trận giết địch, mà người hoàng đế vào lúc này cũng tín nhiệm nhất cũng là bọn họ.

Đại nghĩa giữ rồi, phương diện tiểu tiết tất nhiên không cần quá câu nệ, ví dụ như thỉnh thoảng khinh nam hiếp nữ, thỉnh thoảng ức hiếp dân chúng, thỉnh thoảng lỗ mũi nghếch lên trời vài câu Hán Vệ vài câu.

Ví dụ như Vũ Tĩnh Bá Triệu Thừa Khánh hiện tại, chính là đang làm chuyện thỉnh thoảng này, hắn đứng ngoài cửa tòa nhà Đông Hán, dẫn một đám gia đinh ác phó, chống nạnh chỉ vào đại môn đang đóng chặt mà chửi.

Các Dân chúng sợ Hán Vệ như sợ hổ, nhưng các huân quý thì không, hành vi của bọn họ có đôi khi ngay cả hoàng đế và các Đại học sĩ nội các cũng đành bất lực, Hán Vệ tính là cái rắm.

Từ Bằng Cử và Tần Kham dắt tay nhau phát thư tới Nam Kinh đã phát huy tác dụng.

Trong thành Nam Kinh nếu luận về ngang ngược nhất, đương nhiên là tiểu công gia Từ Bằng Cử, trở thành nhân tuyển số một, ý vào gia gia nắm binh quyền Nam Kinh, Từ Bằng Cử lại là người thừa kế Quốc Công nắm binh quyền Nam Kinh đời tiếp theo theo pháp định, tiểu công gia trong giới hoàn khố phân lượng tất nhiên cao hơn đám con cháu hầu bá, cho nên tiểu công gia là người cầm đầu giới hoàn khố huân quý Nam Kinh cũng là đương nhiên, tiểu công gia từ ngoài ngàn dặm nói một tiếng. Các hoàn khố công hầu bá ứng lệnh tập hợp.

Mồ hôi lạnh thuận theo trán Lưu Trí chảy xuống từng giọt.

Tiếng chửi bậy của Vũ Tĩnh Bá Triệu Thừa Khánh vang vòng ngoài trạch, tiếng nào cũng chói tai, câu nào cũng tru tâm. Nếu vứt bỏ thân phận huân quý của Triệu Thừa Khánh không đề cập tới, người này quả thực chẳng khác gì lưu manh du côn trên đường phố, từ trong miệng hắn phun ra từng câu thô tục khó nghe. Giống như từng cái tát hung hăng vả vào mặt Lưu Trí.

Đúng là chuyện không trong dự triệu, Lưu Trí làm sao ngờ được toàn bộ huân quý thành Nam Kinh lại cùng lúc đỡ cho Đỗ Hoành, người phương thức ôn hòa một chút còn cố kỵ mặt mũi Đông Hán, phương thức thô bạo một chút.... Vũ Tĩnh Bá Lúc này đang ở ngoài cửa chửi đổng chính là một ví dụ điển hình nhất.

Vô luận ôn hòa hay là thô bạo, thái độ của các nhóm đều nhất trí tới thần kỳ, lời trong lời ngoài rất rõ ràng nói cho Lưu Trí một sự thật - ngươi tốt nhất không nên đụng tới Đỗ Hoành, ngay cả một ngón tay cũng không thể đụng, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Hậu quả nghiêm trọng tới trình độ nào. Các Huân quý chưa nói, có điều ngay cả tên ngốc cũng đoán được, nếu Lưu Trí đắc tội với tất cả huân quý thành Nam Kinh, hắn còn sống yên được ở đây ư?

Đám sát tài này còn chưa từng để Đông Hán vào mắt.

Như si ngốc quay đầu nhìn thoáng qua Đỗ Hoành, Lưu Trí thực sự cảm thấy. Thái độ trên cao nhìn xuống của mình vừa rồi đối với Đỗ Hoành là nực cười cỡ nào, càng đáng mừng hơn là, vừa rồi may chưa dụng hình với hắn.

" Ngươi... Ngươi rốt cuộc làm sao mà quen với huân quýcả thành vậy?" Lưu Trí gian nan mở miệng hỏi, nhìn Đỗ Hoành đeo cùm, ánh mắt lờ mờ sinh ra mấy phần ý sợ hãi.

Đỗ Hoành ngửa mặt lên trời cười to.

Người khác không rõ. Hắn so với ai khác đều minh bạch hơn.

Huân quý thành Nam Kinh hắn không biết tới một người, nguyên nhân có thể khiến huân quý cả thành ra tay giúp đỡ một lão nhân xa lạ gặp xui xẻo như hắn, trừ đứa con rể hắn trước nay nhìn không vừa mắt ra thì còn có thể là ai nữa?

Hôm nay mới biết con rể mình ở Nam Kinh không ngờ có bản sự như vậy, có rể thế này, nhân sinh rất là sung sướng!

Đỗ Hoành là là quan văn, có tất cả ưu khuyết điểm của quan văn, như tất cả các quan văn khác, khinh thường huân quý, khinh thường Hán Vệ, nhưng mà lúc này, hắn lại cảm thấy rất tự hào vì đứa con rể đang làm Cẩm Y vệ ở kinh sư xa xôi.

Tần Kham, chung quy với là một người trẻ tuổi khác thường. Lúc trước bị ép đáp ứng hôn sự của hắn và Yên nhi đã gieo xuống một hạt mầm, hôm nay Đỗ Hoành hắn cuối cùng cũng được thu hoạch.

Nhìn vẻ mặt lo sợ không yên của Lưu Trí, Đỗ Hoành mỉm cười: "Lão phu là trung thần, trung thần đều được ông trời bảo hộ."

Lưu Trí tất nhiên không tin những lời linh tinh như trung thần đều có ông trời bảo hộ, trên thực tế trong tay hắn có ít nhất mười mấy trung thần chết ngắc rồi, những trung thần này thống khổ giãy dụa dưới hình cụ tới tắt thở, mà cũng chẳng thấy huyết giáng thần lôi đánh chết hắn, hoặc là khiến trung thần từ trong vũng máu sống lại.

Hắn không phải kẻ ngốc, tất nhiên minh bạch việc hôm nay không thoát được quan hệ với Tần Kham từng nhậm chức ở Nam Kinh. Lưu Trí cảm thấy một loại cảm giác thất bại, người ta là Thiên hộ, mình cũng là Thiên hộ, nhưng xem người ta lăn lộn thế nào kìa, thậm chí không cần chính diện giao phong với Đông Hán, vẫn giành chiến thắng từ ngoài ngàn dặm.

Đang do dự không thôi thì cửa lớn bị người ta thô lỗ đá văng.

Một đám Cẩm y Giáo úy mặc phi ngư phục đỏ thẫm như thủy triều ùa vào, một hán tử trẻ tuổi bộ dạng bách hộ dưới sự vây quanh của các Giáo úy ngông nghênh đi đến giữa sân.

Lưu Trí ngây người một lát, tiếp theo thì vừa sợ vừa giận: "Cẩm Y vệ Khá lắm, không ngờ dám xông vào trụ sở của Đông Hán, khinh Đông Hán ta yếu đuối dễ bắt nạt à?"

Cẩm y bách hộ cũng là người quen của Tần Kham, nói chính xác thì hắn là bộ hạ cũ của Tần Kham, lúc trước là thuộc hạ trung tâm cùng nhau giết giặc Oa ở Sùng Minh, Tổng kỳ Lý Nhị.

Tần Kham điều nhiệm kinh sư dẫn theo Đinh Thuận, Lý Nhị thì ở lại Nam Kinh được hắn tiến cử thành bách hộ.

Cùng nhau giơ thương tất nhiên có giao tình sắt, có người dám làm khóc nhạc phụ của thủ trưởng cũ, Lý Nhị dám liều mạng với người ta, đá cửa lớn Đông Hán quả thực còn chẳng được tính là đồ khai vị.

Chương 171: Nam Kinh ám chiến (2)

Liếc nhìn Lưu Trí, miệng Lý Nhị cong lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lưu Thiên hộ, đắc tội rồi, phụng lệnh của Nam trấn phủ ti trấn phủ sứ Lôi Hồng Lôi đại nhân, huynh đệ ta đến tiếp nhận Đỗ đại nhân mấy ngày trước được đón đi từ chỗ Cẩm Y vệ ta."

Lưu Trí cả giận nói: "Án tử này Đông Hán đã tiếp nhận, không cần Cẩm Y vệ các ngươi phải quan tâm! Cút ra ngoài cho ta!"

"Không thể nói vậy đâu nhé Lưu Thiên hộ, Đỗ đại nhân có bị oan hay không, vẫn chưa nói được rõ ràng, các ngươi đón người đi, vạn nhất dụng hình với hắn, Đỗ đại nhân có ba dài hai ngắn gì, Cẩm Y vệ chúng ta phải gánh oan thay cho Đông Hán các ngươi à? Dù sao người là Cẩm Y vệ chúng ta bắt, nói thẳng xin Thiên hộ đại nhân chớ trách, loại chuyện bẩn thỉu này Đông Hán các ngươi không phải là làm một lần, Cẩm Y vệ chúng ta không thể không đề phòng."

Nghẹn uất cả buổi chiều, lại bị những lời bất âm bất dương này của Lý Nhị kích thích, Lưu Trí lập tức trước mắt tối sầm trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa thì tức giận đến hộc máu.

"Ta nếu không cho ngươi gặp Đỗ Hoành thì ngươi làm gì được ta?" Lưu Trí cắn răng, trong mắt sát khí thoáng hiện.

Lý Nhị lười biếng cúi đầu nhìn móng tay, từ từ nói: "Ngươi là Thiên hộ, ta là bách hộ, ta đương nhiên không thể làm gì được ngươi, có điều Lôi trấn phủ sử lão nhân gia tính tình nóng nảy lắm.nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó, vả lại... Bọn công tử huân quý công hầu bá cả thành đều đang chờ ta về bẩm báo, ngươi nếu không cho ta gặp, ta không nói gì quay đầu đi ngay, có điều ta đi rồi ngươi cũng đừng hối hận... Ừ, Từ lão Quốc Công gia cũng nóng tính lắm."

Thân hình Lưu Trí lay động mấy cái, sắc mặt xoẹt một cái trở nên

tái nhợt như tờ giấy.

Uy hiếp của các Huân quý trong mềm có cứng, đôi câu vài lời ngầm có sát khí của Từ lão Quốc Công, Vũ Tĩnh Bá Triệu Thừa Khánh ở ngoài cửa lớn tiếng chửi rủa, áp lực cực lớn đã khiến Lưu Trí sắp sụp đổ, hành động dẫn người tới cửa của Lý Nhị cuối cùng cũng trở thành một cọng cỏ cuối cùng ép ngã lạc đà.

"Đem... Đem Đỗ Hoành đưa vào kinh sư, phái người thay ta, thay ta bồi tội với Hán công ta... Xin lỗi Hán công! Mau, khởi hành ngay tức khắc!" Lưu Trí nói xong câu đó với các phiên tử phía sau thì mồ hôi vã như tắm, cả người hư thoát vô lực, dừng một chút, Lưu Trí không thể không bổ sung nói: "Tháo gông nặng xích sắt cho Đỗ Hoành... Khách khí với hắn một chút."

Lý Nhị nhếch miệng cười nói: "Ha ha, thật trùng hợp, ta vừa hay phải dẫn thủ hạ tới kinh sư làm việc,, đang lo trên đường tịch mịch, các vị huynh đệ Đông Hán, không bằng chúng ta kết bạn cùng đi."

Lưu Trí thở dài tuyệt vọng, từ một khắc Đỗ Hoành tiến vào thành Nam Kinh, hắn đã nằm dưới sự bảo hộ của Tần Kham, có thể khẳng định, loại bảo hộ sẽ luôn cùng với Đỗ Hoành bước vào cửa thành kinh sư.

Hán công muốn lấy nhạc phụ của hắn ra để trút giận thì không nên để hắn vào Nam Kinh, một bước này của Hán công tính sai rồi.

Người trẻ tuổi ở xa ngoài ngàn dặm kia... Tâm cơ nặng thật.

Hơn Hai mươi phiên tử Đông Hán áp giải Đỗ Hoành bắc thượng, Lý Nhị dẫn theo hơn trăm Cẩm y Giáo úy đi theo, đội ngũ quái dị này cứ như vậy rầm rập ra khỏi thành Nam Kinh.

Không thể không nói, đây là một chuyện khó chịu nhất của các phiên tử từ lúc chào đời tới nay, các Cẩm y Giáo úy dọc theo đường đi như hổ rình mồi, giống như một thanh lợi nhận treo trên đầu các phiên tử, sợ nó rơi xuống, chết tiệt là nó lại cố tình không rơi xuống.

Các phiên tử cố xốc tinh thần, khi ban đêm ngủ ngoài trời đều trốn

ở trong góc thầm lau nước mắt, bọn họ cảm thấy rất lo lắng, rất sợ hãi, hơn nữa kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, thực sự sợ những Giáo úy đó bỗng nhiên nhất thời quật khởi, giết sạch hơn hai mươi người bọn họ, cuối cùng đoạt Đỗ Hoành chạy đến rừng già rừng già nào đó tránh đầu sóng ngọn gió, rồi bẩm báo lên là trên đường đi gặp đạo phỉ, dù sao chuyện này các phiên tử Đông Hán bọn họ cũng thường xuyên làm, tin rằng Cẩm Y vệ đối với thủ pháp này cũng tuyệt đối không xa lạ, suy bụng ta ra bụng người, các phiên tử tự xé lại nhân sinh loang lổ việc xấu của mình, đồng thời cũng dựa trên tâm tình sống lâu một ngày lợi một ngày, bắt đầu chuyến đi từ Nam Kinh tới kinh sư.

Tính mạng của mình cũng chẳng lo được, các phiên tử tất nhiên không dám tra tấn Đỗ Hoành, chẳng những không dám tra tấn, dọc theo đường đi đối với hắn so với đối với cha mẹ mình còn hiếu kính hơn, thực sự có thể nói là hỏi han ân cần, nhiệt itnfh như khách.

Lựa chọn duy nhất rất bất đắc dĩ, cái tên sát tài tên là Lý Nhị ở phía sau trên đường luôn nhìn họ chằm chằm, ánh mắt âm u đó, nhìn một cái là khiến người ta sợ hãi.

Đây tuyệt không phải ánh mắt của nhân loại, mà là của súc sinh!

Tính mệnh của Đỗ Hoành được bảo vệ, nhưng vấn đề căn bản vẫn chưa được giải quyết, chân tướng của sự thật như thế nào, Tần Kham đến bây giờ vẫn chưa rõ, hắn chỉ có thể chờ, chờ Lý Nhị hộ tống Đỗ Hoành đến kinh sư, tái trực tiếp hỏi rõ việc này, trong chuyện này, Tần Kham chỉ tin Đỗ Hoành.

Nhạc phụ Lão gia bị bắt vào ngục, Tần phủ trên dưới là một mảng mây đen.

Đỗ Yên luôn vui vẻ hoạt bát cũng triệt để buồn bã ủ rũ, cả ngay nắm tay áo Tần Kham, khóc tới không thở nổi, bất luận Tần Kham an ủi như thế nào, nàng ta vẫn khóc không chịu ngừng, tuy rằng nàng ta không quen với quan trường Đại Minh, dù sao có cha làm quan, ít nhiều cũng nhận biết mấy phần lợi hại, phàm là quan viên phạm tội bị bắt, bị Đại Lý tự thậm chí hình bộ bắt thì còn có đường cứu vãn, nhưng một khi quan viên bị Hán Vệ bắt, chuyện khẳng định nghiêm trọng, không thể toàn thân mà ra, lão bộc

Trịnh Bá trong nhà nói, Cẩm Y vệ khi bắt Đỗ Hoành đã chính thức hạ giá thiếp cho nha môn tri phủ Thiệu Hưng, chuyện còn bé được à?

Cái gọi là giá thiếp, là một loại thủ tục chính thức khi Cẩm Y vệ truy bắt phạm quan, tương đương với trát bắt giam của cục công an kiếp trước, so với trát bắt giam thì càng có lực uy hiếp hơn, các quan viên nhận được giá thiếp bình thường có hai loại phương thức ứng phó, một là an bài thỏa đáng hậu sự của mình, hoảng sợ ngồi ở nhà chờ Cẩm y Giáo úy tới cửa, hai là an bài thỏa đáng hậu sự của mình, sau đó lấy dây thừng treo lên xà nhà, kết thúc mọi chuyện, đỡ phải vào chiếu ngục bị đủ loại hình cụ biến thành sống không bằng chết.

Về phần quan viên nửa đêm bỏ trốn không phải không có, đáng tiếc xác xuất thành công rất thấp, cơ hồ bằng không, sau khi bị bắt lại thì hình phạt rất tàn nhẫn, tướng chết còn khó nhìn hơn, quan viên nhận được giá thiếp chỉ cần đầu óc không gặp vấn đề, bình thường sẽ không lựa chọn biện pháp tìm chết này.

Cảm giác của Đỗ Yên rất linh mẫn. Tần Kham cũng dự cảm được chuyện này không phải nhỏ, án tử do Cẩm Y vệ chuyển tới Đông Hán, có thể thấy được có người ở phía sau màn vận tác, hắn rất hiểu Đỗ Hoành, Tần Kham có thể khẳng định người này tất nhiên minh bạch Đỗ Hoành có con rể là Cẩm Y vệ Thiên hộ, nếu muốn dồn Đỗ Hoành vào chỗ chết, chỉ có Đông Hán đã kết oán với Tần Kham mới có thể làm được.

Chương 172: Chạy chọt cầu viện

"Tướng công. Cha ta hắn... Có phải không cứu được phải không?" Mắt Đỗ Yên khóc tới sưng như hai quả đào.

Tần Kham vỗ vỗ tay nàng ta, mỉm cười nói: "Đừng nghĩ lung tung. Nhạc phụ nhất định không sao, hắn làm người làm quan đều cẩn thận, không xảy ra sơ xuất lớn đâu. Lần này nhất định là bị gian nhân mưu hại, chờ hắn tới kinh sư rồi, tướng công bảo đảm hắn sẽ được chu toàn."

"Thật sự bảo vệ cha ta được chu toàn ư?" Đỗ Yên khóc thút thít nhìn hắn: "Tướng công đừng khinh ta không hiểu quan trường, người Hán Vệ Hán Vệ bắt, có mấy ai có thể được chu toàn?"

"nàng đừng quên, tướng công cũng là người trong Hán Vệ, Hán Vệ có thủ đoạn, ta cũng có, bọn họ có thể biến trắng thành đen, ta cũng có thể biến đen thành trắng."

Đỗ Yên nghe vậy lúc này trong lòng lúc này mới hơi thả lỏng. Nhìn chằm chằm Tần Kham với vẻ Chờ mong, khóc nói: "Thật vậy chăng? Tướng công ngươi đừng lừa ta."

"Tướng công đã bao giờ lừa nàng chưa? Luận cơ mưu, luận thủ đoạn, ta đã lúc nào phải chịu thiệt chưa? Nhạc phụ của ta không phải ai cũng có thể mưu hại khi dễ đâu." Tần Kham cười ôn hòa, trong nụ cười lại lộ ra một cỗ ý tứ âm sâm.

Đỗ Yên cảm kích nhìn Tần Kham, nói: "Cha đối với ngươi vẫn luôn nhìn không vừa mắt, lúc này gặp nạn, ta còn tưởng rằng tướng công... Ngươi sẽ khoanh tay đứng nhìn hoặc là tách Tần gia ra, không ngờ tướng công lại dùng đức báo oán, nguyện xuất lực vì phụ thân, cha nếu biết. Nhất định sẽ xấu hổ với hành vi trước kia."

Tần Kham nghĩa chính nghiêm từ nói: "Nương tử khinh thường ta ra, cha nàng nhìn ta không vừa mắt, ta cũng thường mong cha nàng ngã cắm đầu vào nhà xí? Mọi người tuy rằng nhìn nhau

không vừa mắt, nhưng chung quy vẫn là người một nhà, người nhà gặp chuyện, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Nam nhi đại trượng phu sao có thể ngay cả chút khí độ lòng dạ ấy cũng không có?"

Dừng một chút, Tần Kham lại bổ sung nói: "Sau khi việc này qua rồi, nhạc phụ thoát nạn, sẽ nhìn ta không vừa mắt hay là vừa mắt, ta cũng sẽ vẫn cả đêm dâng hương cầu nguyện, cầu ông trời khiến cha nàng khi đi nhà xí hụt chân, cái này không liên quan gì tới cứu cha nàng ra khỏi ngục, hai cái không dính dáng gì tới nhau cả..."

Đỗ Yên chớp chớp đôi mắt to đầy ánh lệ, kinh ngạc hồi lâu, cuối cùng xì một tiếng nín khóc mỉm cười, vừa cười vừa hung hăng đấm hắn, sẵng giọng nói: "Cái miệng ngươi sao độc ác vậy! Rõ ràng là một chuyện nhớ ân tình của ngươi, từ miệng ngươi nói ra lại hoàn toàn biến vị, cứ muốn cha ta nhớ về những hành vi ác độc của ngươi sao?"

Tần Kham thở dài: "Nương tử, cái này gọi là tính tình ngay thẳng, có một nói một, cha nàng có một vị con rể vừa tốt vừa thành thực như ta, thực sự nên bái tế tổ tiên Đỗ gia, cảm tạ mộ tổ tiên Đỗ gia bốc khói mới đúng." Lời nói An ủi Đỗ Yên thực sự rất thực nhẹ nhàng, Tần Kham nói như Đỗ Hoành bị bỏ tù là chuyện rất nhỏ, phất tay một cái là có thể giải quyết được vậy.

Nhưng mà dù sao cũng chỉ là an ủi, Đỗ Yên không nhìn ra được sự lợi hại trong đó, đối với Tần Kham lại tín nhiệm trăm phần trăm, tâm tình của nàng ta thoải mái, nhưng tâm tình của Tần Kham lại trở nên trầm trọng hắn.

Người ở trong tay Đông Hán, muốn chu toàn cho Đỗ Hoành th nói dễ hơn làm, sau lưng chức tạo cục Tô Châu là phủ nội vụ, trực tiếp phụ trách tơ lụa cống phẩm Giang Nam, là nha môn đầy nước béo, có liên quan tới không biết bao nhiêu nhân vật quyền thế, Chiết Giang Bố chính sử ti giám thị toàn bộ công việc lớn nhỏ của phủ huyện Chiết Giang, có quan hệ lợi ích thiên ti vạn lũ với rất nhiều đại lão triều đình, Đỗ Hoành muốn vén tấm màn này, nói khó nghe thì căn bản là đang muốn chết, Tần Kham thậm chí rất không phúc hậu hoài nghi, có phải nhạc mẫu quản hắn chặt quá, không thể nạp thiếp cũng không dám uống hoa tửu, thế cho nên làm nhạc phụ đại nhân có suy nghĩ coi thường mạng sống của

mình hay không.

Tần Kham rất bội phục một bầu chính khí của Đỗ Hoành, đồng thời cũng rất khinh bỉ loại phương pháp xử sự bộc trực như thùng thuốc súng này, bất luận vì chính nghĩa hay là lợi ích, nếu muốn giải quyết một chuyện, âm mưu quỷ kế mới là vương đạo, mưu định rồi sau đó mới hành động, trước khi phát động chuyện gì cũng phải an bài đường lui, tiến có thể công, lui có thể thủ, dưới điều kiện tiên quyết bảo toàn được bản thân mới có thể trừ bỏ kẻ địch.

Làm người chính trực không có gì không tốt, phương thức phương pháp thì cần phải thương thảo, một bản tấu nhìn như phát dương chính nghĩa nhân gian, đáng tiếc chuyện chẳng những không giải quyết được, ngược lại kích khởi sát tâm của kẻ địch, hại vợ con phải lo lắng cho hắn, nam nhân như vậy chỉ xứng làm quang côn cả đời, để tránh hại tới vợ con.

Đỗ Hoành vẫn đang trên đường được áp giải đến kinh sư, Tần Kham không thể không bắt đầu hoạt động vì hắn.

Sự kiện Thích khách đã kết thiện duyên với Lại bộ thượng thư Mã Văn Thăng, Tần Kham mặt dày dùng thân phận võ quan Thiên hộ đưa danh thiếp cho người gác cổng của Mã phủ, người gác cổng cũng khách khí, biết Tần Kham từng bảo vệ tính mệnh của lão gia nhà mình, hơn nữa lão gia đối với người này cũng có chút thưởng thức, thậm chí ngay cả thư phòng không cho ngoại nhân tiến vào nửa bước cũng để hắn đi vào, người gác cổng tất nhiên vui vẻ thông truyền.

Nếu đổi là võ quan khác, người gác cổng đã sớm ném danh qua khe cửa rồi, một võ quan ngũ phẩm không ngờ không biết xấu hổ trơ mắt đệ danh thiếp cho thiên quan nhị phẩm đương triều, đầu óc khẳng định bị lừa đá.

Mã Văn Thăng rất khách khí tiếp đãi Tần Kham, vẻ mặt không hề có vẻ kiêu căng, trong ngôn ngữ không xưng chức quan, lờ mờ dùng thân phận trưởng bối, làm Tần Kham trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm kích, lúc trước bảo hộ Mã Văn Thăng là chức trách, nhưng không ngờ Mã Văn Thăng lại cảm kích như vậy, đúng là trưởng giả trung hậu.

Tần Kham ở tiền đường đợi không bao lâu, Mã Văn Thăng liền mặc thường phục từ sau bình phong đi ra, mang theo nụ cười ấm áp, cước bộ lộ ra vẻ già nua tập tễnh, nhưng lại rất ổn trọng.

Thấy Tần Kham đứng dậy thi lễ, Mã Văn Thăng cười ha ha ngăn hắn lại: "Miễn đi, mấy ngày trước lão phu và Tây Nhai tiên sinh vừa nhắc tới ngươi, hôm nay hậu sinh ngươi lại đăng môn."

nghe thấy Mã Văn Thăng gọi là hậu sinh, Tần Kham đương nhiên sẽ không cự tuyệt ý thân mật trong lời nói, vội vàng thở dài: "Lậu danh của Vãn bối có thể lọt vào tai Lý các lão và Mã thiên quan đương triều, thực sự là tam sinh hữu hạnh."

Mắt Mã Văn Thăng híp lại, ánh mắt quan sát Tần Kham mang theo mấy phần điều tra.

"Ngươi khác với người ngoài, nói là người đọc sách, nhưng làm người làm việc lại không có một chút bóng dáng đệ tử nho gia, nhưng lại có thể viết Thái căn đàm mà ngay cả học giả uyên thâm cũng không thể viết ra được, viết xong lại lại xoay người đánh nhau với Quang lộc tự khanh, làm mất hết sự tư văn của nho gia. Tần Kham, lão phu cả đời duyệt không người vô số, chỉ độc có người là nhìn không thấu, càng nhìn càng mơ hồ, ngươi rốt cuộc là người như thế nào?"

Tần Kham nghe mà mồ hôi lạnh lã chã, bàn tay vàng không phải dễ mở như vậy, lừa dối người thường thì có lẽ không thành vấn đề, nhưng lọt vào mắt Mã Văn Thăng lăn lộn mấy chục năm trong triều đình, lại giống khắp nơi sơ hở như đi tất lưới.

Thấy Tần Kham lúng ta lúng túng không nói được gì, Mã Văn Thăng cười ha ha, rất rộng rãi tha cho hắn.

"Lão phu không khen Thái căn đàm ngươi viết, chỉ khen khen cờ năm quân ngươi sáng tạo ra, ha ha, đó là thứ tốt."

Tần Kham rụt rè nói: "Ngài trước kia khi chơi cờ năm quân với vãn bối không phải đã mắng là kỳ âm xảo kỷ, không đáng chơi, hơn nữa mấy lần tức giận muốn hất bàn cờ, hôm nay vì sao lại nói như vậy?"

Mã Văn Thăng vuốt râu cười tự đắc: "Thứ khiến lão phu thua sạch trơn, đương nhiên không thể đưa lên mặt bàn, có điều sau khi lão phu từ chỗ người khác đòi lại được vốn, lại cảm thấy vật ấy quả nhiên tuyệt không thể tả..."

Tần Kham cười nói: "Ai xui xẻo như vậy, bị ngài đại sát tứ phương?"

"Tất nhiên là Tây Nhai tiên sinh, chơi với hắn mười ván, hắn thua tới ngay cả ngọc bội tùy thân cũng phải đưa ra, về sau nghe nói lão thê của hắn ở trong viện dùng chài cán bột đánh cho hắn chạy trối chết, hại hắn mấy ngày không thể cầm bút viết chữ, ngay cả tấu chương cũng chỉ có thể để nhi tử viết thay."

Mí mắt Tần Kham giật giật, gượng cười: "Ngài chắc sẽ không nói với ông ta, cờ năm quân này là văn bối sáng chế chứ?"

Mã Văn Thăng nghiêm nghị đáp: "Đương nhiên là phải nói rồi, bằng không ngươi cho rằng lão phu vì sao cùng Tây Nhai tiên sinh nhắc tới ngươi? Tần Kham à, mấy ngày nay tốt nhất đừng chạm mặt Lý Đông Dương, nghe nói hắn tức giận đến mỗi ngày đều chửi ầm lên trong phủ, nói một người đọc sách như ngươi không đi cầu công danh, lại đi sáng tác ra thứ kỳ âm xảo kỹ, không thể đưa lên mặt bàn, vũ nhục tư văn, trước thì sai thủ hạ đốt Lý phủ, sau lại sáng tạo ra cờ năm quân làm hắn thua sạch trơn, còn bị vợ già đánh chửi, thù cũ cừu mới tính cùng một chỗ, hiện giờ hắn đối với ngươi oán khí rất sâu, ngươi phải cẩn thận đề phòng..."

Tần Kham mặt tái dại, thật muốn đứng lên, cầm ghế ném lão đầu nhi này.

Chương 173: Chạy chọt cầu viện

Hai đời làm người, Tần Kham đã sớm minh bạch, giao tiếp với lão đầu nhi nhất định phải cẩn thận, loại người này sống lâu hơn hắn, chơi âm mưu quỷ kế nhiều hơn hắn, gặp phải một hai lão già sắp chui vào quan tài rồi còn lừa hậu bối trẻ tuổi, rất có thể sẽ bị hắn chơi cho chết, ví dụ như vị Mã thượng thư trước mắt này.

Dùng ghế ném Mã thượng thư là không lý trí, Tần Kham sau khi ngây ra một lúc thì cười khổ chắp tay: "Vừa mới qua năm mới Mã lão đại nhân đã tặng cho vãn bối đại lễ như vậy, thật sự là cảm kích không thôi, xem ra lão đại nhân là không muốn vãn bối sống qua tiết thanh minh rồi."

Mã Văn Thăng vuốt râu cười ha ha: "Hậu sinh ngươi rất hiểu chuyện, ngươi cho rằng Lý Đông Dương là người nhỏ nhen vậy ư? Trong bụng Tể tướng cho dù không có ngựa chạy thì ít nhất cũng phải chống được thuyền."

Dừng một chút, Mã Văn Thăng cười nói: "Lý Đông Dương nhờ lão phu chuyển cáo cho ngươi, có rảnh thì tới Lý phủ chơi, bạc hắn thua ở chỗ lão phu, tất phải đòi lại từ chỗ ngươi, khi đi đừng mang lễ vật, mang tiền là được rồi."

Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo thì trong lòng thực sự sinh ra cảm kích đối với Mã Văn Thăng.

Lão Mã thì ra là đang dẫn dắt hắn, có thể đường hoàng ra vào phủ của Lý các lão đương triều đánh bạc với Lý Đông Dương, trong mấy ngàn văn quan võ tướng, có mấy ai có được vinh dự này?

Thân ở trong quan trường, rất nhiều lúc người khác cũng không nhìn chức quan của ngươi lớn hay nhỏ, mà là nhìn tư lịch của ngươi, đánh bạc với Lý Đông Dương cũng là một loại vốn chính trị, loại vốn này thậm chí so với chức quan còn quan trọng hơn.

Tần Kham vội vàng đứng dậy vái dài Mã Văn Thăng: "Đa tạ Mã lão

đã nâng đỡ, vãn bối sẽ ghi nhớ trong lòng."

Ánh mắt nhìn Tần Kham của Mã Văn Thăng tràn ngập thâm ý: "Sang năm ta sẽ cáo lão với bệ hạ, chuyện triều đình lão phu cũng không xen vào, có điều ngươi là cận thần đông cung, lão phu không thể không nói nhiều một chút, người ngươi cả ngày đi theo, là quốc quân tương lai của Đại Minh ta, ngươi phải thật cẩn thận, chớ có cất nhầm bước, càng đừng để đông cung điện hạ cất nhầm bước, nếu không tội ngươi sẽ rất lớn."

Tần Kham minh bạch.

Trên đời không có hận vô duyên vô cớ, cũng không có yêu vô duyên vô cớ, sự dẫn dắt của Mã Văn Thăng không phải đơn thuần là thưởng thức hắn. Mà là vị trí hiện tại của Tần Kham, Thái tử tuổi nhỏ, dễ bị người khác mê hoặc, toàn bộ triều đình đều rất chú ý tới người bên cạnh Thái tử, Chu Hậu Chiếu tương lai là nhân quân hay là bạo quân, có quan hệ trực tiếp tới phẩm tính làm người của cận thần đông cung hiện giờ, từ trong giọng nói của Mã Văn Thăng, Tần Kham có thể cảm giác được lão rất không có lòng tin đối với hoàng đế Đại Minh tương lai.

Tần Kham rất muốn nói với lão, không có lòng tin là chính xác, tương lai Chu Hậu Chiếu sau khi đăng cơ quả thật là một hoàng đế rất không đáng tin cậy, hắn sẽ làm các triều thần nát lòng, sang năm ngươi về hưu là quyết định anh minh nhất trong đời này.

Chắp tay, Tần Kham vạn phần chân thành nhìn Mã Văn Thăng: "Mã lão đại nhân yên tâm đại, phẩm tính làm người của vãn bối khá là có thể đưa lên mặt bàn, mặc dù rất ngại tự khen là quân tử khiêm tốn, nhưng cũng không cách là mấy, quốc quân Đại Minh tương lai tất nhiênlà minh quân anh chủ."

Ai ngờ Mã Văn Thăng lo lắng thở dài: "Chính là vì lão phu minh bạch phẩm tính làm người của ngươi, mới không an tâm về đông cung."

Tần Kham: "....."

Lại muốn ném ghế vào đầu Mã Văn Thăng.

"Tán gẫu cũng tán gẫu rồi, tên gia hỏa không có chuyện gì thì không tới kia, nói đi, hôm nay chủ động gặp lão phu là có chuyện gì?"

Tần Kham kể lại chuyện Đỗ Hoành bị bắt, Mã Văn Thăng luôn vuốt râu lắng nghe, cho tới khi Tần Kham nói xong, trên mặt hắn mới hơi hiện ra một tia dị sắc.

" Tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành không ngờ là nhạc phụ của ngươi?" Mã Văn Thăng có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy."

Mã Văn Thăng thở dài: "Lão phu nhớ rõ Đỗ Hoành này, năm Hoằng Trị thứ mười lăm, Lại bộ khảo sát tri huyện Sơn Âm quản lý có cách, quan thanh rốt tốt, khi tại nhiệm xây sửa thuỷ lợi, cổ vũ nông tang, yêu dân như con, lão phu tự mình thượng biểu cho Đỗ Hoành để xin công, về sau thăng làm tri phủ Thiệu Hưng cũng là lão phu thượng biểu tiến cử, đặc biệt thăng chức. Không ngờ ở Thiệu Hưng tại nhiệm không đến một năm lại rơi vào kết cục phải vào tù."

" Lão đại nhân, văn bối dám dùng đầu để đảm bảo, gia nhạc (nhạc phụ) Bị gian nhân mưu hại, tuyệt không có việc sai người đánh giết gây chuyện, xin lão đại nhân minh giám."

Mã Văn Thăng lắc đầu, nói: "Lão phu chỉ thấy tấu chương của Chiết Giang Bố chính sử ti, bên trong ngôn từ chuẩn xác, Đỗ Hoành sai người đánh giết chức công là có nhân chứng vật chứng rõ ràng, việc này liên quan tới hơn mười mạng người, không phải một câu nói của ngươi là khiến lão phu tin ngay, quốc hữu quốc pháp, lão phu không thể khoan dung."

Tần Kham không khỏi thất vọng, lại dần dần có chút sáng tỏ án tử này.

Nhân chứng vật chứng nói lấy ra là lấy ra, chứng tỏ đây là một cái bẫy được bố trí cẩn thận, người lập bẫy không thoát được can hệ tới Chiết Giang Bố chính sử ti và Tô Châu chức tạo cục, có lẽ còn có đại nhân vật thượng tầng sai khiến, bản tấu tố giác đó của Đỗ Hoành chọc vào tổ ong vò vẽ, việc đánh giết chức công có thể

trước đó đã có dự mưu rồi.

Chân tướng Sự thật như thế nào, chỉ có thể chờ sau khi Đỗ Hoành được áp giải đến kinh sư thì trực tiếp hỏi hắn.

"Lão đại nhân, vãn bối và gia nhạc đều không phải người làm tổn hại tới quốc pháp, nếu gia nhạc quả thực có tội, vãn bối sẽ quân pháp bất vị thân. Chỉ là trên quốc pháp có nhân tình, nhân tình có thiện cũng có ác, vãn bối có một yêu cầu quá đáng, án tử của gia nhạc có rất nhiều chỗ khả nghi, hiện giờ Đông Hán tiếp nhận án này, vãn bối tuổi trẻ khí thịnh, làm việc càn rỡ, từng có ân oán với Đông Hán, vô luận gia nhạc có bị oan uổng hay không, lọt vào trong tay Đông Hán chung quy khó mà sống sót, có thể xin Đại Lý tự hoặc là hình bộ tiếp nhận án này từ Đông Hán không?"

Mã Văn Thăng trầm ngâm hồi lâu, án của Đỗ Hoành là thật hay giả hắn không rõ, nhưng Đỗ Hoành này lại được lão tự mình khen ngợi với hoàng đế, hơn nữa tri phủ Thiệu Hưng cũng là lão tự tay đặc biệt thăng chức, hiện giờ Đỗ Hoành thân rơi vào vũng bùn, nói ra cũng không khỏi có cái hiềm thiên quan Lại bộ không biết nhìn người, Mã Văn Thăng mặc dù chính trực, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có tư tâm, sang năm sẽ cáo lão hồi hương, chính là lúc càng yêu quý lông chim, cái mặt già này không thể bị ăn đánh được.

Đỗ Hoành nếu lọt vào tay đám sát tài Đông Hán đó, cho dù hắn không có tội thì phiên tử Đông Hán cũng sẽ có một ngàn biện pháp bức hắn không thể không nhận tội, án tử một khi định thành thiết án, mặt mũi của Mã Văn Thăng lão sẽ mất sạch.

Chuyển án tử của Đỗ Hoành từ Đông Hán tới Đại Lý tự hoặc là hình bộ thẩm tra xử lí, vô luận quốc pháp hay là nhân tình đều trong phạm vi chấp nhận được, đây không phải là làm việc thiên tư trái pháp luật, đổi góc độ mà nghĩ, đây thậm chí là một chuyện tốt bảo vệ tội thần, không dẫn tới án oan, có lẽ có thể được các đại thần triều đình nhất trí khen ngợi, sẽ là một nét rực rỡ tô điểm thêm cho thanh danh của mình sau khi cáo lão hồi hương.

Do dự hồi lâu, cơ mặt Mã Văn Thăng khẽ run lên, vuốt râu gật đầu: "Lão phu biết rồi."

Đáp án Mơ hồ không rõ ràng, lại làm Tần Kham vui sướng vạn phần, hắn nghe ra được ý tứ của Mã Văn Thăng.

"Văn bối đa tạ lão đại nhân." Tần Kham cảm kích vái dài Mã Văn Thăng.

Mã Văn Thăng chậm rãi nói: "Đừng vội cám tạ ta, ti lễ giám Tiêu Kính và Đông Hán Vương Nhạc có chịu đáp ứng hay không vẫn còn khó nói lắm, dù sao án này cũng là một thái giám giám sát bị giết, chuyện liên quan tới cung đình và phủ nội vụ, nếu Vương Nhạc sống chết không chịu nhả, lão phu cũng đành bất lực."

Tần Kham ngẩn ra: "Vậy nên làm thế nào cho phải?"

Mã Văn Thăng lườm hắn một cái, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ: "Thái giám chính là gia nô của thiên gia, đông cung điện hạ tuy nói không thể can thiệp vào cung đình và Đông Hán, nhưng nếu muốn giám sát một án đặc biệt nào đó thẩm tra xử lí có công chính nghiêm minh hay không, thì vẫn làm được, trợ lực gần ngay trước mắt như vậy, hậu sinh ngươi sao lại bỏ mỹ ngọc mà cầu đá trơ?"

Chương 174: Nhạc mẫu vào kinh

Điện Ngân An đông cung.

Chu Hậu Chiếu vừa nghịch con mèo Ba Tư thuần trắng đang híp mắt ngủ dưới chân vừa nghe Tần Kham kể cố sự.

Mèo Ba Tư là Lưu Cẩn bro ra khí lực rất lớn, thậm chí vận dụng cả nhân mạch trong phủ nội vụ mới từ chỗ thương đội người Kazakhstan bỏ ra số tiền lớn mua được, Chu Hậu Chiếu lúc đầu lúc đầu nó cũng có chút yêu thích, sau khi chơi mấy ngày thì hứng thú giảm dần, bởi vì con mèo này rất cao ngạo, Thái tử không thích.

Hiện tại hấp dẫn Chu Hậu Chiếu hất là cố sự Tần Kham kể.

"... Tần Hương Liên quỳ trong cho đại đường khóc không thành tiếng, Trần Thế Mỹ cười lạnh, chính là chính là quốc thích của Phò mã đương triều, Bao Chửng nhân chức Khai Phong phủ, chung quy cũng chỉ là thần tử, hắn cho rằng Bao Chửng không làm gì được hắn, nhưng không ngờ Bao Chửng vỗ mạnh kinh đường mộc rồi quát to một tiếng "Tội giết vợ diệt con khó có thể thoát, chém tên phụ nghĩa này rồi tấu lên triều, Người đâu, nở trát." Tả hữu kinh hãi, đều không dám động đậy, Bao Chửng giận dữ hét "Các ngươi không chém thì Bao mỗ tự mình chém." Vì thế đi xuống, bước nhanh tới trước mặt Trần Thế Mỹ, Trần Thế Mỹ đang đắc ý dào dạt lập tức thấy trước mắt tối sầm..."

"Chậm, chậm đã! Vì sao trước mắt hắn tối sầm."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Bởi vì hắn nhìn thấy Bao Chửng Bao Chửng."

Chu Hậu Chiếu chép chép miệng rồi bỗng nhiên cười rộ lên, cười tới ôm bụng không ngừng kêu oan oái.

Tần Kham thở dài, phản ứng của Chu Hậu Chiếu là trong dự kiến của hắn, may mà hắn sinh ra ở cổ đại, nếu sống ở hiện đại mà xem

một hồi "Đại thoại tây du"chắc là cười tới chết.

Không biết cười hết bao lâu, Chu Hậu Chiếu mới chậm rãi bình tĩnh lại, cười nói: "Cố sự ngươi kể đúng là rất ly kỳ, chưa bao giờ nghe nói. Ta từng nghe Tạ học sĩ luận cổ kim, nhưng không nghe nói thời tiền Tống có Phò mã tên là Trần Thế Mỹ, nhất định là ngươi bịa đặt."

Tần Kham cười nói: "Thực tế hay là bịa đặt không quan trọng, quan trọng là đạo lý, trong sách sử thực sự có Trần Thế Mỹ này, có điều hắn là thanh quan, quan tốt. Vì xử án công chính mà bị gian nhân ghen ghét, cho nên biên ra vở diễn này, nói hắn thành kẻ phụ nghĩa giết vợ diệt con. Rõ ràng là thanh quan lại bị bị hủy đi thanh danh một đời, thậm chí thối cả mấy trăm năm, tu hành trần thế mấy chục năm, chung quy vẫn đánh không lại mồm mép của người đọc sách, thanh danh nói hủy là hủy, ngay cả tranh cãi cũng chẳng làm nên chuyện gì."

Lời nói này Tần Kham nói có vài phần trầm trọng, nghĩ lại thanh danh mấy trăm năm sau của hoàng đế Chính Đức, cũng tương tự như Trần Thế Mỹ.

Chu Hậu Chiếu hình như có sở ngộ, mặt giãn ra cười nói: "Cố sự của ngươi rất hắn, nói làm ta cũng tưởng tượng tới xử hán Bao Long Đồ, tưởng tượng như ngồi trên đại đường, đột nhiên vỗ kinh đường mộc, quát to một tiếng mở dao cầu. Ác đồ làm điều ác sẽ bị ta một đao chém đầu, vô số vỗ tay vỗ tay tỏ ý vui mừng, thật là cực kỳ vui sướng."

Tần Kham cười nói: "Điện hạ là thân thể vạn kim, tương lai sẽ phải đối mặt với bách quan triều thần, trọng khí của đất nước. Chứ không phải là những tên tội phạm tép riu, điện hạ thẩm tra loại người này không khỏi có chút đại tài tiểu dụng."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Ta thà mỗi ngày thẩm tra những phạm nhân này chứ cũng không muốn đối mặt với bách quan triều thần, đối với các triều thần đánh thì không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, còn phải nghe bọn họ mỗi ngày không ngừng lải nhải. Tựa như ta biến thành phạm nhân trong mắt bọn họ vậy, nhân sinh nếu như vậy, sống trên đời còn gì vui, cực kỳ không có ý nghĩa."

Mắt Tần Kham chớp chớp: "Nếu điện hạ thích thẩm án, có lẽ... Rất nhanh sẽ có cơ hội."

Cơ hội là do con người sáng tạo ra, Tần Kham chưa bao giờ tin vận may từ trên trời rơi xuống, phía sau vận may không duyên cớ thường thường có nghĩa là phải trả giá đắt, cơ hội mình sáng tạo ra ra mới có thể hoàn toàn nắm ở trong tay.

Đỗ Hoành vẫn đang trên đường tới kinh sư, Tần Kham đã bắt đầu chuẩn bị tỉ mỉ, sau lưng sự kiện này không biết ẩn núp nhân vật quyền thế như thế nào, không biết cất giấu sát khí như thế nào, nhưng mà Tần Kham lại không có lựa chọn nào khác mà xông lên đối mặt, chỉ vì lời hứa lúc trước khi cưới Đỗ Yên đã ưng thuận cả đời không phụ nàng ta, chẳng những không thể phụ nàng ta, cũng không thể phụ người nhà của nàng ta.

Trên đường cái thành đông Kinh sư, người đi đường qua lại như thoi đưa, một mỹ phụ trung niên đầu trùm khăn, mặc áo thô bình thường, tay xách một cái túi nhỏ, đang đi tới đi lui bên đường, vẻ mặt tiều tụy thất thố, mờ mịt không biết thế nào cho phải.

Mấy tiếng chuông dẹp đường vang lên, người đi đường đều né sang bên, mỹ phụ không hiểu ra sao, cũng theo người ta tránh sang bên, bên tai loáng thoáng nghe được có người nghị luận, nói là xa liễn xuất hành của Thái tử, hai mắt mỹ phụ lập tức sáng rực.

Đợi cho xe nghi trượng tới gần, ánh mắt mỹ phụ cẩn thận lướt qua đội ngũ võ sĩ, không biết qua bao lâu, nghi trượng đã sắp đi qua, mỹ phụ không khỏi bối rối, chen người đi đường phía trước, đi tới đội ngũ ngh trượng, còn chưa tới gần đã bị các võ sĩ lúc nào cũng giữ thời khắc hét lại.

"Nghi trượng của Thái tử ở đây, mau mau tránh ra, không thể tới gần."

Mỹ phụ giống bị bị dọa, song vẫn cắn chặt răng, vừa đi về phía trước vừa nói: "Ta không tìm Thái tử, ta tìm Tần Kham, Tần Kham có đấy không?"

"Dừng bước! Không thể tới gần!" Võ sĩ giơ đao kiếm trong tay lên.

Mỹ phụ có chút nổi giận, bướng bỉnh nói: "Ta tìm Tần Kham, ngươi biết thì bảo biết, không biết thì thôi, quát cái gì?"

Võ sĩ giận dữ, sải bước về phía bà ta, vươn tay muốn tóm bà ta, trong mắt mỹ phụ chợt lóevẻ tàn khốc, nhanh như tia chớp tóm lấy cổ tay võ sĩ, dưới chân móc một cái, võ sĩ ngả ngửa ra sau, võ sĩ còn lại thấy thế kinh hãi, giơ đao lên xông tới, miệng quát Có người ám sát", nháy mắt đã bao vây mỹ phụ, mọi người thần sắc như lâm đại địch, trên đường cái kinh sư là một trận hỗn loạn.

Tần Kham vẫn luôn đi sát bên cạnh xa liễn của Chu Hậu Chiếu, nghe thấy phía trước có tiếng động lớn, trong lòng căng thẳng, Chu Hậu Chiếu trong xa liễn thì lại vén rèm châu thò đầu ra hưng phấn nói: "Chuyện gì thế? Ai muốn giết ta?"

Tần Kham không biết nói gì, đúng là trẻ con.

Khẩn trương ấn đầu Chu Hậu Chiếu vào trong xa liễn, các võ sĩ huấn luyện bài bản giơ thuẫn bài lên, vây kín xa liễn, Chu Hậu Chiếu lại thò đầu ra nhìn: "Để ta xem đi, trước giờ chưa từng thấy thích khách trông thế nào. Ồ? Là nữ à? Hơn nữa thân thủ thật là lợi hại..."

Quay đầu cổ quái liếc Tần Kham một cái, Chu Hậu Chiếu giống như nhớ lại một chuyện đau xót nào đó, lẩm bẩm nói: "Thời buổi này nữ nhân vì sao người này hung tàn hơn người kia thế nhỉ? Người Vận khí tốt thì được người lấy về nhà trấn trạch, nữ nhân này chẳng lẽ cũng có người dám cưới sao?"

Tần Kham chân nhìn mỹ phụ bị các võ sĩ bao vây, chăm chú nhìn một lúc, thần sắc bỗng nhiên đại biến, ngơ ngác nhìn chằm chằm phía trước không nói một câu.

Chu Hậu Chiếu thấy Tần Kham không có phản ứng, không khỏi ngạc nhiên nói: "Ngươi làm sao vậy? Vì sao vẻ mặt như thấy quỷ thế?"

Tần Kham hồi thần, nhấc tay quát to với các võ sĩ: "Dừng tay lại."

Xoay người, mặt Tần Kham run run, khom người bẩm với Chu Hậu Chiếu: "Điện hạ, nữ nhân này cũng có người dám cưới đấy."

"Ai dám cưới?"

"... Nhạc phụ của thần."

Chu Hậu Chiếu cũng ngây ra, bình tĩnh nhìn Tần Kham hồi lâu rồi xúc động thở dài: "Nhà ngươi thật là... Ha ha, cả nhà đều là tráng sĩ."

Đỗ Hoành vẫn đang trên đường tới kinh sư, Tần Kham không ngờ nhạc mẫu Đỗ vương thị lại chạy đến kinh sư.

Trụ cột bị Cẩm Y vệ bắt, trong nhà không có người có thể quyết định, Đỗ vương thị không thể không gấp, bà ta tuy là nữ trung hào kiệt, có thân thủ cao tuyệt siêu phàm, nhưng dù sao cũng chỉ là phụ đạo nhân gia, một khi gặp phải đại sự là hốt hoảng, trái lo phải nghĩ, mình chỉ có một nữ nhi đã gả ra ngoài, nữ nhi đã gửi tin về nói, tướng công của nàng ta là là có bản lĩnh, hiện giờ đã là cận thần đông cung rất được Thái tử điện hạ tín nhiệm, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, Đỗ vương thị trừ ngàn dặm xa xôi vào kinh thành tìm con rể để ra chủ ý thì thật sự không nghĩ ra biện pháp nào khác.

Bởi vì không biết chỗ ở của Tần Kham và nữ nhi, chỉ biết Tần Kham hiện giờ bạn giá đông cung, vì thế lúc này mới một màn Đỗ vương thị ở trên đường cái xông vào nghi trượng của Thái tử.

Cái ám sát chỉ là một hồi hiểu lầm, các võ sĩ bảo hộ Thái tử đều tản ra.

Đỗ vương thị Vẻ mặt bất lực liếc thấy khuôn mặt trẻ tuổi của con rể Tần Kham thì lập tức giống như tìm được chủ tâm cốt, nhiều ngày kinh hoàng sợ hãi, tâm tình từ nam đến bắc một đường thấp thỏm lo lắng đã được lơi lỏng, ngửa mặt lên trời thở hắt ra một hơi, nước mắt không nén được mà rơi xuống.

Xin Chu Hậu Chiếu cho nghỉ, Tần Kham dẫn Đỗ vương thị về phủ.

Trên đường Đỗ vương thị sụt sùi lau nước mát, khuôn mặt xinh đẹp khôi phục vẻ kiên nghị, giống như nói một chuyện rất bình thương: "Tần Kham, nhạc phụ của ngươi bị Cẩm Y vệ bắt rồi."

"Trịnh Bá đến kinh sư báo tin, tiểu tế đã biết. Án tử của Nhạc phụ

hiện tại đã bị Đông Hán tiếp nhận, tình thế càng lúc càng nghiêm trọng."

Đỗ vương thị nhìn chằm chằm khuôn mặt có chút chua sót của Tần Kham, bỗng nhiên thay đổi đề tài: "Yên nhi đi theo ngươi có hạnh phúc không?"

Tần Kham nhoẻn miệng cười: "Vấn đề này nên hỏi Yên nhi, tiểu tế nếu trả lời thì không khỏi có hiềm tự bốc phét."

Đỗ vương thị cũng cười cười, nói: "Xem ra Yên nhi sống không tồi, nếu không ngươi cũng chẳng có mặt mũi nào mà bốc phét. Tần Kham, còn nhớ lúc trước ngươi dẫn người xông vào nội viện nha môn Thiệu Hưng, tính cướp Yên nhi đi, Yên nhi cảm động từ nay về sau quyết chỉ khăng khăng một mực với ngươi, sự thật chứng tỏ quyết định của Yên nhi là chính xác."

Dừng một chút, Đỗ vương thị ngửa đầu nhìn trời, ngữ khí đau xót nói: "Vốn cho rằng hắn trong tay Cẩm Y vệ, chuyện còn có thể vãn hồi, ta mới ngàn dặm tới kinh sư, không ngờ bị Đông Hán tiếp nhận, ta tuy là phụ đạo nhân gia, nhưng cũng biết hung danh của Đông Hán, lão gia hắn... Hơn phân nửa là không cứu được, Tần Kham, ta biết ngươi nhất định sẽ xuất lực vì nhạc phụ, có điều án tử của nhạc phụ ngươi nước rất sâu, phía sau hung hiểm dị thường, ngươi nếu có lòng, tương lai nhặt xác hợp táng nhạc phụ ngươi và ta, đừng nghĩ cách cứu hắn làm gì, Đỗ gia đã sụp đổ rồi, không thể để liên lụy Tần gia ngươi gặp tai ương theo, trời giáng tai họa bất ngờ, đừng để họa cả hai nhà."

Tần Kham ngắt lời bà ta: "Nhạc mẫu nói gì vậy! Tiểu tế cưới Yên nhi, Đỗ Tần đã là một nhà, sao lại là hai được? Chuyện là ở người, bất luận nước này sâu bao nhiêu, tình thế hung hiểm cỡ nào, nhạc phụ đại nhân ta vẫn phải cứu!"

Chương 175: Đỗ Hoành vào kinh

Đỗ vương thị vẫn biết không nhìn lầm con rể, một nam nhân lúc trước dám dẫn người xông vào nha môn tri phủ vì nữ nhi, chung quy sẽ không thể là hạng người bạc tình bac nghĩa.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt kiên nghị của Tần Kham, Đỗ vương thị nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

"Lão gia nếu có thể sống, toàn ơn cứu giúp của con rể, vô luận thành hay không thành, Đỗ gia vĩnh viễn nhớ ân đức của ngươi, Tần Kham, lời cảm kích dư thừa ta không muốn nói, chỉ cầu khi ngươi cứu lão gia nhớ kỹ phải làm theo khả năng, làm gì cũng phải giữ lại đường lui, đừng hành động mạo hiểm, lão gia có thể cứu có thể cứu thì cứu, không thể cứu thì tuyệt đối rút lui, đừng để Tần gia chịu liên lụy."

Tần Kham cười ôn hòa: "Nhạc mẫu cứ yên tâm, tiểu tế làm việc gì cũng tính đã rồi mới hành động, tiến thối tự có chừng mực, sẽ không lỗ mãng."

Đỗ vương thị gật gật đầu, tiếp theo thở dài: "Lão gia nhà ta làm việc nếu có cũng biết tính toán như người, không càn rỡ liều lĩnh thì cũng không đến mức rơi vào tỉnh cảnh hiện tại."

Tần Kham đành phải giải thích trái với lương tâm: "Nhạc phụ không phải không có tính toán, mà là quá mức công nghĩa, tính tình ngay thẳng, nếu so sánh thì tính tình của tiểu tế âm trầm hơn nhiều, thật là hổ thẹn."

Đỗ vương thị lau nước mắt, ra sức khụt khịt mũi, ánh mặt lướt qua mặt hắn, không nói gì.

Tần Kham cũng hiểu được những lời giải vây này khiến mình rất ghê tởm, trầm mặc một lát, lại sửa lời: "Được rồi, chuyện này nhạc phụ làm rất hỗn trướng, lần này nếu thoát được, mong nhạc mẫu đại nhân quản giáo nghiêm hơn."

Đỗ vương thị lúc này mới nhoẻn miệng cười, nụ cười âm trầm đáng sợ: "Đại thiện, chính nên như vậy."

Tốt lắm, xem nhạc phụ bị đánh tuyệt đối là chuyện nghe vui nhìn sướng của con rể.

Xe ngựa ra khỏi cửa thành, không nhanh không chậm đi nửa canh giờ. Dừng lại trước cửa Tần phủ ở ngoại ô.

Tần Kham lập tức ra lệnh cho hạ nhân tới nội viện thông tri cho Đỗ Yên ra nghênh đón, Đỗ vương thị xuống xe ngựa, vừa bước vào tiền viện, thân ảnh vội vàng của Đỗ Yên đã lao ra, mẹ con gặp lại dưới tình cảnh cùng đang thấp thỏm lo âu, bốn mắt nhìn nhau rồi lập tức nước mắt lã chã.

Đỗ Yên Khuôn mặt tiều tụy bi thiết gọi một tiếng "Mẹ" rồi nhào vào lòng Đỗ vương thị, hai mẹ con ôm đầu khóc rống, khóc như hoa lê dưới mua, Ruột gan đứt từng khúc, tất cả hạ nhân và bọn nha hoàn đều lẳng lặng đứng nghiêm bất động, tiền viện tràn ngập một cỗ không khí áp lực và bi thương.

Tiến lên khuyên nhủ hồi lâu, Tần Kham cuối cùng cũng khuyên được hai mẹ con ngừng khóc.

Đỗ Yên đỡ Đỗ vương thị, hai người bước vào nội viện, đi tới trước cửa ánh trăng, thấy Diệp Cận Tuyền đứng thẳng như cây thương ngoài cửa, ba vị đồng môn nội gia quyền cuối cùng cũng gặp mặt, Tần Kham còn chưa mở miệng thì Đỗ Yên đã liền vội vàng giới thiệu với Đỗ vương thị.

Đỗ vương thị nghe nói vị hộ viện của Tần gia trước mắt chính là đệ tử thân truyền của sư phụ mà bà ta thụ nghiệp khi còn nhỏ, vẻ mặt không khỏi cứng lại, mắt phượng cẩn thận quét nhìn vài lần Diệp Cận Tuyền rồi sau đó gật gật đầu: "Năm đó sau khi Trương sư dậy pháp môn chiêu thức cho ta từng nói rằng, ông ta chỉ dạy ta võ công, chứ ta không tính là môn hạ đệ tử nội gia quyền, ngày sau ta lên cao hay là gây họa thì không có liên hệ gì với nội gia quyền, lời này ta nhớ nửa đời người. Chưa bao giờ tự xưng là tử của Trương sư, đây cũng là chuyện ta ăn năn cả đời, ngươi cũng là đệ tử thân truyền của Trương sư, xin hỏi Trương sư lão nhân gia đang ở phương nào? Chuyện nhà xong rồi ta sẽ tìm tới bái yết, để

thanh toàn đứt thụ công của Trương sư."

Vẻ mặt Diệp Cận Tuyền hơi có chút kích động. Ánh mắt cẩn thận quan sát Đỗ vương thị, cũng có chút thất lễ, không biết nhìn bao lâu, mới thút thít nói: "Gia sư dạo chơi thiên hạ, hành tung bất định, như thần long thấy đầu không thấy đuôi..."

Tần Kham bực mình thở dài: "Lời này quả thực đã thành dầu Vạn Kim ngàn năm thông dụng. Thống khoái chút đi, trực tiếp nói cho nhạc mẫu ta biết, sư phụ ngươi rốt cuộc đi đâu, đều là sư tỷ đệ đồng môn, cố lộng huyền hư không khỏi có chút nực cười."

Sắc mặt Diệp Cận Tuyền có chút khó coi: "Ta thực sự không biết, sư phụ thụ nghiệp hơn mười năm, đến khi ta hai mươi tuổi, có một ngày ngủ dậy phát hiện sư phụ đã vô tung vô ảnh, chỉ để lại một bức thư..."

Tần Kham hiếu kỳ nói: "Nói gì với ngươi?"

Diệp Cận Tuyền khó xử liếc Tần Kham một cái, sau khi hai má run run mấy cái mới xụ mặt nói: "... Hắn nói sức ăn của ta quá lớn, không còn sức nuôi ta, còn nói may mắn lúc trước chỉ thu một mình ta làm đồ đệ, nếu không kiểu gì cũng phải khăn gói quả mướp đi ăn mày xin cơm về nuôi ta, muốn ta xuống núi tự tìm sinh lộ, sau này chờ ta có tiền rồi lại liên hệ."

Ba người bọn Tần Kham mím môi, khuôn mặt trở nên vặn vẹo.

Văn nghèo võ giàu, lời này quả nhiên đúng. Không có chút gia sản mà mở cửa thu đồ đệ tuyệt đối sẽ có kết cuộc thảm đạm, cái này không liên quan tới công phu dở hay giỏi, Trương Tùng Khê chắc ở trên người Diệp Cận Tuyền học được giáo huấn nhân sinh thảm thống nhất từ lúc chào đời tới nay, đó chính là, muốn thu đồ đệ, trước tiên phải có tiền, cho dù không có tiền cũng nên thu một tên nhị đại giàu có gia tài bạc triệu, thu đồ đệ nghèo tuyệt đối không có lợi ích gì với hắn cả.

Từ góc độ thực tế mà nói, giáo huấn nhân sinh này so với áo nghĩa võ học thì còn quý giá hơn.

Lĩnh hội quán thông đạo lý nhân sinh này, Trương Tùng Khê vứt

bỏ đồ đệ bỏ chạy là lựa chọn chính xác, sáng suốt, hơn nữa tuyệt đối có thể thông cảm được, nếu không phải Tần Kham gia tài khá dồi dào thì có lẽ cũng làm ra lựa chọn tương tự như Trương tông sư.

Diệp Cận Tuyền cũng không xấu hổ, sức ăn lớn vốn không phải là chuyện đáng xấu hổ, điều duy nhất khiến hắn cảm thấy không được tự nhiên là hành vi vớt bỏ hắn mà chạy trốn của sư phụ, thật là có chút đánh mất tiết tháo.

Đỗ vương thị và Diệp Cận Tuyền quan sát nhau một hồi,, Đỗ vương thị cười nhạt, cho dù trượng phu thân hãm ngục tù, nhưng nàng ta ở trước mặt người ngoài cười lên vẫn rất ung dung, vẻ sang đẹp của phu nhân nhà không hề suy giảm.

"Ta là đệ tử chưa ký danh của Trương sư, ngươi là đệ tử thân truyền của ông ta, nói ra thì là đồng môn một hệ, uyên nguyên khá sâu, không biết có thể luận bàn mấy chiêu hay không?"

Lời này vừa ra khỏi miệng, Diệp Cận Tuyền mặt không biểu tình, Đỗ Yên hưng phấn không thôi, Tần Kham thì thầm thở dài.

Một Đỗ Yên nửa chai nước lắc lư đã đánh cho Diệp Cận Tuyền răng rơi đầy đất rồi, lại thêm một Đỗ vương thị thân thủ so với Đỗ Yên thì cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đệ tử thân truyền của một đại tông sư nếu bị đánh chết trong đại viện Tần gia, trường sử anh hùng lệ đẫm vạt áo, không biết sẽ làm bao nhiêu giang hồ hào kiệt phải bóp cổ tay thở dài.

Diệp Cận Tuyền vẫn là bản mặt như người chết, đầy phong phạm cao thủ một phái gật gật đầu: "Luận bàn mấy chiêu thì chưa chắc đã không thể, có điều quyền cước không có mắt..."

Đỗ vương thị thối lui một bước, bỗng nhiên giậm chân bay lên. Trong miệng quát: "Đánh thì đánh, nói lắm làm gì, xem chiêu."

Nói xong một tay hóa chưởng, một chiêu lực phách hoa sơn bổ tới đỉnh đầu Diệp Cận Tuyền, tư thế ra chiêu rất giống với Đỗ Yên, chỉ là chiêu thức so với Đỗ Yên thì sắc bén hơn rất nhiều, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xé gió khi đơn chưởng hạ xuống.

Bốp!

Lúc này Diệp Cận Tuyền ngay cả một câu "Tới hay lắm" cũng chưa kịp nói ra đã giống như ruồi bọ bị đập, bị đánh cho nằm bẹp dưới đất, thân hình khôi ngô ầm ầm ngã xuống. Kích khởi lên một tầng bụi đất khiến người ta trong lòng chua xót, mãi lâu sau vẫn không tan...

Sau khi dàn xếp xong cho Đỗ vương thị, Tần phủ sống qua qua nửa tháng không có sóng gió, trong nửa tháng này, Tần Kham chạy đi chạy lại giữa kinh sư Hán Vệ và đông cung, hắn rất ít khi tặng lễ cũng phải theo đường này, đưa chúng quà cho mấy vị ngôn quan ngự sử của kinh sư.

Tần Kham biết rõ uy lực của ngôn quan hiện giờ, tuy chỉ là quan thất phẩm nho nhỏ, nhưng hợp lại với nhau thì ngay cả Đại học sĩ nội các cũng không thể không kính nhường ba phần, tất cả các đại thần triều đình đều rất rõ ràng, khiến những ngự sử này đưa thanh danh của một người lên không dễ dàng, nhưng để bọn họ bôi nhọ thanh danh của một người thì lại rất đơn giản. Mấy trăm cái miệng và một tờ tấu sớ là có thể làm được, đám quan viên phẩm cấp thấp này chấp chưởng hướng phát triển dư luận của toàn bộ Đại Minh, khiến người ta không thể không kính sợ.

May mắn các ngôn quan cũng không thanh liêm chính trực như biểu hiện của họ trên tại triều, cũng may trên đời này quan tốt có thể cự tuyệt bạc không quá nhiều, ngôn quan cũng là quan. Cũng có tư tâm tham dục, quả trứng một khi có lỗ thủng, Tần Kham ngửi thấy mùi thối là lao vào ngay.

Chương 176: Chiếu ngục đại loạn (1)

Đêm trăng mờ giết người, ngày gió to tặng lễ.

Nhân lúc đêm tối tới cửa, khênh từng hòm bạc, Tần Kham cố nén sự rỉ máu trong lòng, gượng cười đưa bạc tới phủ đệ của mấy vị ngôn quan, mấy vị quan viên giống như điếm khép cửa hờ, sau khi đã muốn nhưng còn e thẹn chối từ một hồi, cuối cùng cũng ỡm ờ nhận bạc, vuốt râu vẻ mặt chính khí nghiêm nghị nói với Tần Kham, bọn họ là ngự sử, là hóa thân của anh hùng và hiệp nghĩa, nếu án của Đỗ Hoành quả thực có oan tình, bọn họ tất sẽ không đứng nhìn.

Cũng không phải các ngôn quan không hiểu lợi hại, đơn giản là Tần Kham nói án tử của Đỗ Hoành rất nhẹ nhàng bâng quơ, tựa hồ không hề có nội mạc, mà bạc lại đặt sờ sờ ở tiền đường trong phủ họ, ai lại nỡ đem nó nguyên trạng trở về?

Ra khỏi phủ đệ của mấy vị ngôn quan, Tần Kham nhìn ánh trăng, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cỗ cảm giác quái dị như vừa đi chơi kỹ viện về.

Kỳ thật quan viên cũng chẳng khác gì điếm, bổn ý của ngàn dặm chức vị và ngàn dặm bán thân đều chỉ vì cầu tài, có tài, bọn họ có thể ngoan ngoãn bày ra bất kỳ tư thế nào mà ngươi muốn nhìn, nhỏ nến hay quất roi cũng không phải là không thể được thương lượng. An bài Có thể làm đều làm rồi, trong ánh mắt chờ đợi và lo âu của nhạc mẫu cùng với Đỗ Yên và Tần Kham, cuối cùng cũng đợi được tới ngày Đông Hán phiên tử áp giải Đỗ Hoành vào thành.

Mặt trời lặn đằng tây, ánh chiều tà chiếu vào cầu treo ngoài Triêu Dương môn kinh sư, một đội phiên tử Đông Hán hơn hai mươi người mất hồn mất vía áp giải Đỗ Hoành mặc áo tù nhân chậm rãi mà đến.

Vẻ mặt của Các phiên tử rất tiều tụy, thậm chí so với Đỗ Hoành còn tiều tụy hơn, trên đường đi, khiến dân chúng qua đường phải

dừng chân liếc nhìn với ánh mắt kỳ dị.

Thời buổi này rất ít khi nhìn thấy quan sai áp giải tù phạm mà so với tù phạm còn xơ xác hơn, càng kỳ dị hơn là, phía sau đám phiên tử này là hơn trăm Cẩm y Giáo úy mặc cẩm bào phi ngư, những người này ai nấy mắt lộ hung quang, tay đặt lên chuôi đao, chia ra chung quanh các phiên tử, nhìn qua thì là phiên tử Đông Hán áp giải phạm nhân, sau khi cẩn thận quan sát, lại rõ ràng là Cẩm Y vệ áp giải đám phiên tử này.

Vào cửa thành kinh sư, tình thế liền có biến hóa, mấy trăm phiên tử Đông Hán như lâm đại địch, bao vây Đỗ Hoành áp giải vào chiếu ngục của Cẩm Y vệ, lại tìm một phòng giam riêng nhốt Đỗ Hoành, mấy trăm phiên tử gác ngoài phòng giam, bao gồm cả Cẩm Y vệ, bất kỳ ai cũng không thể thăm hỏi tiếp xúc với Đỗ Hoành.

Lý Nhị Một đường giám thị bảo hộ Đỗ Hoành cũng không so đo, sau khi các phiên tử kinh sư tiếp nhận, hắn liền lập tức dẫn người tới Tần phủ, bẩm báo tin tức cho Tần Kham.

Theo Đỗ Hoành bị áp giải vào kinh, thành kinh sư đang bình tĩnh nháy mắt trở nên mạch nước ngầm dũng động.

Đỗ Hoành bị nhốt vào chiếu ngục, Tần Kham ngay lập tức vào ngục, vừa thấy mấy trăm phiên tử Đông Hán gác tầng tầng ngoài nhà tù, lập tức thấy tình thế không ổn.

Bởi vì chức quyền chồng chéo, trước trung Minh Đông Hán không có ngục giam riêng, cho tới Minh mạt mới có, hiện giờ Đông Hán bắt phạm nhân, chỉ có thể nhốt vào chiếu ngục của Cẩm Y vệ, do Hán Vệ cùng thẩm tra, nhưng Đỗ Hoành rõ ràng là ngoại lệ, tuy rằng hắn bị nhốt vào chiếu ngục, nhưng Đông Hán lại bày ra tư thế rõ ràng là muốn độc thẩm Đỗ Hoành, lờ mờ còn có ý tứ đề phòng Tần Kham cứu người.

Không thể không nói, việc gì cũng có mặt lợi và mặt hại. Tần Thiên hộ thành danh, là người tâm phúc, cận thần trong mắt đương kim bệ hạ và đông cung Thái tử, nhưng ở trong mắt Đông Hán Vương Nhạc lại là uy hiếp, tuy rằng hắn vẫn chỉ là Thiên hộ, nhưng mà trong ngoài triều đình, vô luận đại thần hay là thái giám cầm quyền, ai dám thực sự chỉ coi Tần Kham là Thiên hộ?

Vì thế Tần Kham liền thành mục tiêu phòng bị trọng điểm của Đông Hán.

Dưới sự vây quanh của Mấy tên Giáo úy, Tần Kham kiên trì tới nhà tù riêng giam giữ Đỗ Hoành, ở ngoài trăm bước đã liền bị một lĩnh ban Đông Hán ngăn cản.

Thái độ của lĩnh ban rất khách khí, Đông Hán dưới tay Tần Kham đã chịu thiệt mấy vụ, trên đến Hán công dưới tới phiên tử, mọi người đều minh bạch vị Tần Thiên hộ nhìn thì hiền lành nhã nhặn này thủ đoạn độc ác cỡ nào, giống như câu quảng cáo rất được lưu hành kiếp trước đó chính là "Bá đạo, không thể không tôn kính."

Hung danh vang dội, lĩnh ban không thể không khách khí, khách khí thì khách khí, nhưng ý tứ cự tuyệt trong lời nói rất rõ ràng.

Nhạc phụ bị vào tù, tâm tình của Thiên hộ đại nhân chúng ta hiểu, hơn nữa Đông Hán Đông Hán bao gồm cả Hán công đều cũng cảm động lây, nhưng Thiên hộ đại nhân yêu nhạc phụ thì càng phải yêu quốc pháp mới đúng, Hán công đã sớm hạ lệnh án này do án Đông Hán độc thẩm. Người ngoài không thể nhúng tay, ngay cả thăm cũng không cho phép, Tần Thiên hộ là người giảng đạo lý, chắc sẽ không làm khó chúng ta.

Uất ức ra khỏi chiếu ngục, sắc mặt Tần Kham rất khó coi, Đinh Thuận và Lý Nhị sau lưng hắn cũng cẩn thận tới thở mạnh cũng không dám.

Ngay cả người cũng không cho gặp, làm sao mà tra được chân tướng phía sau vụ án này?

Tần Kham cắn chặt răng. Hôm nay phải gặp được Đỗ Hoành, nếu không đêm dài lắm mộng, Đông Hán có đủ loại hình cụ. Nếu các phiên tử lựa chọn đêm nay Đỗ Hoành ra công đường, Đỗ Hoành không chịu được nhiệt bị ép phải cung khai đồng ý, án tử sẽ được định là thiết án. Khi đó Tần Kham cho dù có bản sự thông thiên cũng không thể xoay chuyển Càn Khôn.

Không phải khinh thường cốt khí của Đỗ Hoành, hình cụ của Đông Hán rất khủng bố, một người nếu đã mất hy vọng sống sót, mất hết can đảm chỉ muốn rút dao kết thúc thật mau, đơn giản thống

khoái cung khai cũng không phải không thể...

Được rồi, Tần Kham thừa nhận, hắn quả thật rất không có lòng tin đối với cốt khí của Đỗ Hoành, quan văn Đại Minh thế nào, Tần Kham đã rất quen thuộc.

"Đại nhân, chúng ta dẫn người xông vào đi. Phiên tử rất bừa bãi, thuộc hạ thực sự nhìn không nổi." Đinh Thuận căm giận nói.

Tần Kham trừng mắt lườm hắn một cái, nói: "Xông cái gì mà xông? Không nghe vừa rồi lĩnh ban đó nói à? Bản Thiên hộ là người giảng đạo lý, người giảng đạo lý có thể tùy tiện đánh đánh giết giết không?"

Đinh Thuận cười gượng hắc hắc, lúc này Tần đại nhân e là đã quên những chuyện trải qua lúc trước rồi. Đâu chỉ đánh đánh giết giết, còn tiện thể phóng hỏa nữa, hiện tại lại giở sắc mặt giảng đạo lý, thật sự khiến hắn rất không quen.

"Đại nhân thật muốn giảng đạo lý với bọn họ à?" Lý Nhị cũng có chút không dám tin nhìn Tần Kham.

Tần Kham hiểu tính của quan văn, các bộ hạ cũng hiểu tính Tần Kham, đạo lý, cái thứ này Tần đại nhân không phải không chú ý. Có điều khi hắn giảng đạo lý thì bình thường đạo lý đều là ở bên hắn, nếu đạo lý không ở bên hắn, Tần Kham bình thường sẽ lựa chọn coi như không thấy đạo lý, đổi dùng thủ đoạn khác để đạt được mục đích mà hắn muốn.

Các phiên tử bao vây chặt phòng giam của Đỗ Hoành, muốn gặp mặt Đỗ Hoành thì khó như lên trời, đại nhân lần này định giảng đạo lý như thế nào với đám sát tài này?

Tần Kham quay đầu nhìn chăm chú cửa chiếu ngục, vẻ mặt trở nên âm trầm như chiếu ngục.

"Đinh Thuận, từ Thiên hộ sở điều mấy trăm người tập kết, sau một tiếng đồng hồ nữa ngươi dẫn đầu xông vào cho ta."

Đinh Thuận ngạc nhiên: "Đại nhân không phải mới vừa nói phải giảng đạo lýư?"

"Quyền đầu mới là đạo lý cứng rắn."

Đã tới hoàng hôn, tà dương đỏ như máu.

Sau ba canh giờ Đỗ Hoành bị nhốt vào chiếu ngục, mấy trăm Giáo úy thuộc Thiên hộ sở nội thành từ bốn phương tám hướng tập kết tới chiếu ngục.

Cùng lúc đó, ngoài gian phòng tử tù trong chiếu ngục, một Giáo úy nhìn như lơ đãng tuần tra qua lại, trên con đường hẹp ngoài phòng tử tù bố lên mùi tanh khó ngửi, cây đuốc chiếu xuống, Giáo úy lấy chìa khóa ra mửa cửa, ném một cái bánh ngô vào như cho chó ăn, quát một tiếng "Ăn cơm" rồi xoay người đi ra.

Không biết cố ý hay là vô tình, Giáo úy giống như quên mang theo khóa cửa, do đó chìm chìa khóa cứ như vậy lắc lư dính trên cửa nhà lao.

Sau nửa canh giờ, Giáo úy trông coi trong chiếu ngục hô to một tiếng "Tử tù chạy trốn rồi", sau đó thì chiếu ngục đại loạn, vô số Giáo úy rút đao, như thủy triều ùa vào phòng tử tù, thuộc hạ của Tần Kham sớm đã chờ bên ngoài chiếu ngục giống như nhận được tín hiệu tấn công, cũng đều rút đao quát mắng xông vào chiếu ngục.

Chiếu ngục là hình bậc thang đi xuống dần dần, phòng tử tù cách phòng giam giữ Đỗ Hoành cũng không xa, chỉ mấy chục mà thôi, Đông Hán cố ý an bài phòng giam của Đỗ Hoành ở chỗ sâu nhất của chiếu ngục, để đề phòng vạn nhất Tần Kham quyết tâm phái người cướp ngục, Hán công Vương Nhạc hiển nhiên có nhận thức tỉnh táo về Tần Kham, hắn minh bạch Tần Kham này chỉ cần bị bức quá gấp, bất kỳ chuyện vô pháp vô thiên nào cũng dám làm. Lúc trước ngay cả nhà của Đại học sĩ nội các còn dón đốt, nếu đem so sánh, loại chuyện vô pháp vô thiên như cướp chiếu ngục thực sự rất bình thường.

Khi chiếu ngục đại loạn, mấy trăm phiên tử gác cửa lao Đỗ Hoành lập tức khẩn trương, hỗn loạn còn chưa lan đến gần nơi này, nhưng tiếng quát mắng cùng với tiếng hô to "Bắt tội phạm bỏ trốn" từ bốn phương tám hướng truyền đến đã khiến các phiên tử trở nên cảnh giác.

Chương 176: Chiếu ngục đại loạn (2)

Đầu lĩnh Đông Hán trong Chiếu ngục là một Thiên hộ hình hình, tên là Hà Lạc, vừa nghe thấy chiếu ngục có đào phạm, Hà Lạc lập tức rút đao, nghiêm mặt quát to: "Mọi người bảo vệ thật chặt bên ngoài, không cho phép bất kỳ ai tiếp cận nhà tù, đào phạm của Cẩm Y vệ không liên quan tới chuyện của Đông Hán chúng ta. Cứ giữ đúng chức trách của mình là được.

Các phiên tử Đông Hán đồng thanh dạ một tiếng, đều rút đao đứng nghiêm.

Đại loạn xảy ra chưa đến thời gian một nén hương, tiếng kẻng "Bắt đào phạm" đã càng lúc càng gần phòng giam Đỗ Hoành, trán Hà Lạc cũng dần dần túa mồ hôi lạnh, hắn bỗng nhiên phát hiện đêm nay cái gọi là sự kiện bắt đào phạm rất có mùi âm mưu, chiếu ngục Cẩm Y vệ được đề phòng sâm nghiêm không ngờ có tử tù bỏ trốn, nói ra thì đúng là chuyện cười.

Mí mắt giật giật, Hà Lạc thuận tay kéo một phiên tử, giọng nói run run: "Mau... Chạy mau ra ngoài, bẩm báo với Hán công. Chiếu ngục đại loạn rồi, chuyện không bình thường.

Phiên tử hoảng hốt vội vàng gật đầu, quay đầu chạy đi. Hà Lạc nhìn chằm chằm bóng dáng của phiên tử, thấy hắn vừa chạy ra khỏi thông đạo chật hẹp của nhà tù thì liền nghe thấy một tiếng nện bốp, phiên tử sau khi kêu thảm một tiếng thì không còn động tĩnh, tim Hà Lạc dần dần chìm vào đáy cốc.

Cuối Thông đạo, một đám Cẩm y Giáo úy đông nghìn nghịt bước nhanh tới, mười mấy người hàng đầu cầm đuốc, giơ cao vỏ đao, bách hộ nội thành Đinh Thuận đi trước làm gương, chỉ vào phòng giam của Đỗ Hoành quát to: "Ta vừa rồi thấy đào phạm chạy hướng này. Chúng ta mau mau tìm hắn."

Ở đầu đối diện mấy trăm phiên tử như lâm đại địch, đều rút đao quát to, Hà Lạc giận tím mặt: "Thối lắm! Nơi này bị Đông Hán

chúng ta vây chật như nêm cối, ngay cả một con kiến cũng chẳng chạy vào nổi, lấy đâu ra đào phạm? Các ngươi rõ ràng đang giở quỷ kế."

Đinh Thuận cắt ngang lời hắn, Quay đầu vung tay hô to: "Các huynh đệ đừng nghe hắn, đào phạm chạy thoát chúng ta khẳng định bị cấp trên trách tội, đám chó thiến Đông Hán này cố ý nhìn chúng ta bị chê cười, mọi người theo ta xông lên."

Giống như thùng thuốc nổ bị châm lửa, ầm một tiếng, hơn trăm Cẩm y Giáo úy như hồng thủy vỡ đê trút tới các phiên tử.

Các phiên tử mang trọng trách trong người, Không dám lơ là, thấy Cẩm Y vệ liều mạng xông tới, da đầu các phiên tử run lên, cắn chặt răng rồi cũng chỉ đành xông lên, trong thông đạo chật hẹp của chiếu ngục, hai dòng nước lớn đâm vào nhau, một hồi Hán Vệ Hán Vệ quy mô lớn phát sinhtrong chiếu ngục âm u.

Trong hỗn loạn, Hà Lạc giận dữ rút đao, hô to: "Ta biết các ngươi muốn làm gì mà! Hành động này là tạo phản, các ngươi không muốn sống nữa rồi...

Bùm !

Nói còn chưa hết câu, gáy Hà Lạc đã ăn một chuôi đao, lập tức thấy trước mắt tối sầm, triệt để ngất xỉu, hắn chỉ nhìn thấy khuôn mặt âm u của Đinh Thuận, cùng với..... Nụ cười tao nhã của Tần Kham mặc cẩm bào phi ngư phía sau...

Nha môn Bắc trấn phủ ti.

Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân đang nói chuyện với đô thiêm sự Triệu Năng ở tiền đường, theo cấp báo của mật thám trong vệ, những ngày gần đây Thông châu có dư nghiệt của dư nghiệt hoạt động, việc này không phải là nhỏ, Mưu Bân đang định phái Triệu Năng tới nghiêm tra.

Không thể không khinh bỉ khai quốc thái tổ Chu Nguyên Chương một chút, trước thời Đại Minh lập quốc, Chu Nguyên Chương còn chưa thành khí, hơn hai mươi tuổi vẫn chỉ là một tiểu tướng dưới trướng quân khăn đỏ Quách Tử Hưng, quân Khăn Đỏ chính là quân

đội tạo phản thời Nguên mạt do Minh giáo, phật Di Lặc giáo và Bạch Liên giáo kết hợp thành thành, lão Chu khi đó ôm đùi tôn giáo tạo phản nhiệt tình như lửa, cùng Minh giáo Bạch Liên giáo thông đồng chặt như keo như sơn, ai ngờ khi hắn tạo phản thành công lên làm hoàng đế, lập tức trở mặt không trả tiền, định tính Minh giáo và Bạch Liên giáo làm tổ chức khủng bố, kiên quyết hạ lệnh cấm chỉ, hồn nhiên quên luôn lúc trước bản thân hắn cũng là một phần tử khủng bố có lý tưởng có tiết tháo.

Sự tích của Chu Nguyên Chương đã gợi ý cho vô số hậu nhân, hắn dùng hành động thực tế nói cho mọi người hay, người ta một khi làm ra một hai chuyện không biết xấu hổ, giang sơn cẩm tú, ngươi, đáng để có.

Lùng bắt tà giáo là chuyện trong phận sự của Hán Vệ, tam đại giáo vẫn luôn là cái gai trong lòng lịch đại hoàng đế Đại Minh, Mưu Bân tất nhiên không dám lơ là.

Đang bố trí công tác cho Triệu Năng thì ngoài sảnh một Giáo úy vội vàng đi vào, lo lắng ôm quyền bẩm: "Mưu soái, không ổn rồi, chiếu ngục đại loạn rồi."

Mí mắt Mưu Bân giật giật, hắn dù là trải qua nhiều sóng gió, lúc này cũng không nhịn được mà muốn lật bàn chửi bới.

"Ra là làm sao? Chiếu ngục đang yên đang lành sao lại đại loạn?" Mưu Bân vừa nói vừa đứng lên, bước ra ngoài nha môn.

Trong Chiếu ngục giam giữ rất nhiều tội phạm trọng hình, một bộ phận là tử tù, một bộ phận là tội phạm chính trị, ví dụ như quan viên phạm tội, vân vân, còn có một bộ phận thậm chí là tù binh Thát tử từ biên quân áp giải đến, địa phương trọng yếu như vậy nếu xảy nhiễu loạn, Mưu Bân hắn sẽ bị bệ hạ mắng như tưới máu chó lên đầu.

"Hồi bẩm Mưu soái, lúc chạng vạng trong chiếu ngục không biết vì sao có một tử tù chạy trốn, Tần Thiên hộ nội thành nói tên đào phạm kia nhất định vẫn đang ở trong chiếu ngục, không thể chạy ra được, vì thế Tần Thiên hộ dẫn các huynh đệ lục soát chiếu ngục, nhưng các phiên tử Đông Hán không chịu để cho họ tìm trong phòng giam Đỗ Hoành, cho nên hai bên động thủ, bây giờ

vẫn đang đánh, bên trong thực sự rất loạn."

Cước bộ vội vàng của Mưu Bân khựng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Giáo úy trầm giọng nói: "Ngươi là nói, chuyện này là Tần Kham khơi lên?"

"Dạ đúng."

Mưu Bân kinh hoàng hồi lâu, vẻ mặt biến ảo khó đoán, không biết là giận hay là cười.

Thật lâu sau, Mưu Bân lắc đầu cười khổ, lẩm bẩm nói: "Thủ đoạn của Người này thật sự là. Ài..."

Quay đầu nhìn chằm chằm đô thiêm sự Triệu Năng, Mưu Bân nói với vẻ kính nể: "Thông châu Bạch Liên giáo, tình thế rất nghiêm trọng."

Triệu Năng ngẩn ra, không minh bạch ý tứ của Mưu Bân, đành phải chắp tay phụ họa: "Vâng, quả thật nghiêm trọng."

"Cho nên, chuyện này bản Chỉ huy sứ phải tự mình tới Thông châu xử lý."

"Vâng... Hả?"

Mưu Bân chỉ bừa về phía chiếu ngục: "Nhiễu loạn nơi đó ngươi đi ứng phó đi, lão chó thiến Vương Nhạc nếu đến cãi cọ, cứ nói ta không ở kinh sư, tất cả chờ ta về rồi tính."

"Vâng."

"cứ quyết định vậy đi."

Mưu Bân nói xong cũng không quay đầu lại bước nhanh ra khỏi nha môn.

Trong Chiếu ngục, Hán Vệ vẫn đánh nhau rất hăng.

Chiếu ngục là địa bàn của Cẩm Y vệ, luận thiên thời địa lợi nhân hoà, Đông Hán còn lâu mới bằng Cẩm Y vệ, bọn họ hôm nay thuộc về tác chiến trên sân khách, vì thế bị các Cẩm y Giáo úy đánh cho

liên tiếp bại lui.

Tình thế trở nên rất hỗn loạn, trong thông đạo chật hẹp nằm đầy các phiên tử bị thương, có người nằm trên đất bất tỉnh nhân sự, có người ôm đầu lớn tiếng xin tha, các Giáo úy thì một đường hát vang tiến mạnh, các phiên tử bị bức đến góc, lên trời không lối, xuống đất không cửa, tiếng kêu, tiếng gầm, tiếng khóc, tiếng cạo tường, các loại thanh âm xen lẫn thành một mảng.

Cửa lao Giam giữ Đỗ Hoành đã bị Cẩm Y vệ nắm giữ, hơn hai mươi Giáo úy khoác tay nhau hình thành một bức tường người, giữ chặt cửa lao.

Trong phòng giam ẩm ướt tối tăm, Tần Kham ôn hòa nhìn Đỗ Hoành đang nhếch nhác vô cùng, nụ cười giống như một tia ánh mặt trời từ cửa sổ ở mái nhà chiếu vào.

"Nhạc phụ đại nhân chịu khổ rồi."

Hình tượng của Đỗ Hoành mặc dù rất nhếch nhác, nhưng bằng vào lương tâm mà nói thì hắn không hề phải chịu khổ, từ lúc bị áp giải vào Nam Kinh, Tần Kham đã triệu tập tất cả nhân mạch để bảo hộ hắn, từ Nam Kinh đến kinh sư, dọc theo đường đi có đám người Lý Nhị như hổ rình mồi, các phiên tử cũng không dám để hắn phải chịu tội, được áp giải vào Cẩm Y vệ chưa tới ba tiếng, Đông Hán còn chưa kịp dụng hình với hắn thì Tần Kham đã dẫn người đánh vào.

Đủ loại tế ngộ ly kỳ, ngay cả Đỗ Hoành cũng kìm lòng không đậu mà cảm thấy trên người mình được bao phủ ánh sáng nhân vật chính vô địch.

Nhìn cảnh Hán Vệ bên ngoài đánh nhau tới hỗn loạn, Đỗ Hoành cười khổ lắc đầu: "Ngươi cũng có hảo thủ đoạn thật, chỉ có điều... Ài, hơi xằng bậy."

Tần Kham mỉm cười nói: "Tiểu tế nếu không xằng bậy thì khó mà bảo vệ nhạc phụ đại nhân được chu toàn, đây cũng là hành động bất đắc dĩ."

Dừng một chút, Tần Kham nghiêm mặt nói: "Thời gian cấp bách,

tiểu tế không khách khí với nhạc phụ nữa, xin hỏi người một chuyện quan trọng nhất, người đã cung khai nhận tội chưa? Nhạc phụ cung không cung khai, tiểu tế tất nhiên sẽ dồn hết toàn lực chạy chọt cho người...."

Đỗ Hoành nhíu mày nhìn hắn: "Lão phu nếu đã cung khai rồi thì sao?"

Tần Kham thở dài, vẻ mặt có chút bi thương: "người nếu đã cung khai nhận tội, tiểu tế không cần phải phí sức cứu người, giờ trở về an bài hậu sự, thuận tiện thông tri cho nhạc mẫu đại nhân chuẩn bị tái giá, nhân tuyển nhạc phụ mới sẽ do ta kiểm định, dù sao tuyệt đối không tìm quan văn, đặc biệt là loại quan văn ruột thẳng tới lỗ đít.

Chương 177: Tường thuật từ đầu đến cuối

Đỗ Hoành từ Thiệu Hưng bị áp giải tới kinh sư chưa từng biến sắc, lúc này lại bị những lời của Tần Kham làm cho tức giận đến nỗi mặt già xắm ngắt, lờ mờ có thế phi thăng.

Cái miệng của Tần Kham... rất khó hình dung, khi tâm tình tốt thì ấm áp thân mật, như gió xuân thổi, người nhìn không thuận mắt thì không cần phải khách khí, kiếp trước khi làm phó tổng công ty mắng một nhân viên không cầu tiến, một người đàn ông cao lớn thô kệch bị Tần Kham nói mấy câu kích thích mà muốn nhảy lầu tự sát, ngồi ở trên nóc tòa nhà cao mấy chục tầng, nước mắt nước mũi giàn dụi kể lại sự tuyệt vọng đối với cuộc sống và hận ý đối với Tần tổng, chuyên gia đàm phán cảnh sát cơ hồ quỳ xuống xin hắn mới xin được hắn quay vào.

Đỗ Hoành may mắn, nhân một thằng con rể tốt có thể liều cả tính mạng cứu hắn, không may, thằng con rể tốt này có một cái miệng rất là đáng tát.

Chỉ chỉ Hán Vệ đang hò hét đánh nhau ngoài nhà tù, Đỗ Hoành lạnh lùng nói: "Cảnh tượng hoành tráng này là bút tích của ngươi hả?"

Tần Kham cười ngại ngùng: "Nhạc phụ chê cười rồi, bình thường thôi mà, thật không xứng với hai chữ "Hoành tráng"

Đỗ Hoành hừ lệnh nói: "Làm ra việc như vậy, ngươi hẳn phải hao tổn tâm cơ thiên tân vạn khổ tiến vào gặp lão phu, mục đích là muốn tự mình khiến lão phu tức chết đúng không?"

"Nhạc phụ quá lời."

"Tần Kham, ngươi và ta đều minh bạch, chúng ta tuy là bố vợ con rể, nhưng lại rất khinh thường nhau, ngươi không thích cách làm người của lão phu, lão phu lại càng không thích cách làm người của ngươi, cho nên, lời khách sáo dối trá có thể miễn, ngươi lần

này mạo hiểm vào chiếu ngục gặp lão phu, lão phu tâm lĩnh..."

Nói xong trên mặt Đỗ Hoành bỗng nhiên hiện lên phức tạp phức tạp, chậm rãi nói: "Gặp lão phu một lần đã gian nan như vậy. Nếu muốn cứu lão phu ra ngoài càng khó hơn, tính tình lão phu nóng nảy, để mở rộng chính nghĩa vì nhân gian chỉ đành phải phụ vợ con, ngươi đừng đi theo lão phu, ngày sau Đông Hán đoạn án rồi. Ngươi thu hài cốt của lão phu rồi tùy tiện tìm một khối đất vô chủ mà an táng, sau đó phụng dưỡng nhạc mẫu của ngươi sống nốt quãng đời còn lại. Cố gắng che chở cho Yên nhi, cả nhà thành thật giữ bổn phận sống nốt cuộc đời, lão phu chết cũng nhắm mắt.

Tần Kham bình tĩnh nhìn Đỗ Hoành hồi lâu. Bỗng nhiên thở dài: "Nhạc phụ đại nhân, không thể không khen ngươi một câu, vào thời điểm sinh tử khó đoán. Ngươi cuối cùng cũng tìm về một tia nhân tính..."

"Khụ khụ khụ..." Đỗ Hoành ho khan kịch liệt, sau đó hung hăng lườm hắn, cả giận nói: "Ngươi quả thực muốn làm lão phu tức chết à?"

Tần Kham mỉm cười, nụ cười tràn ngập mỉa mai.

Nhạc phụ là phải cứu, nhưng không thể che giấu sự bất mãn của hắn đối với Đỗ Hoành, đây là vấn đề khác nhau của hai thế hệ, hoặc là nói do giá trị quan bất đồng cách nhau mấy trăm năm dẫn tới.

Một nam nhân quan trọng nhất là dốc hết toàn lực bảo vệ tốt vợ con, để họ cảm thấy an toàn và hạnh phúc, đây mới là việc nam nhân nên làm nhất.chứ không phải giống như Đỗ Hoành, an bài gì cũng không có, đầu óc nóng lên là làm chuyện hồ đồ, lúc hiên ngang lẫm liệt hô lớn cái khẩu hiệu "Mở rộng chính nghĩa", ngươi để vợ con người nhà ở chỗ nào?

Bốn chữ "Gia quốc thiên hạ". Trước có nhà sau có quốc, cái này gọi là "Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ", ngàn năm trước thánh nhân vì mục tiêu phấn đấu cả đời của nam nhân mà sớm đã an bài sẵn trình tự rồi. Nam nhân cho dù muốn làm một đại sự, đầu tiên cũng nên an bài thỏa đáng cho người nhà rồi mới có thể phóng tay mà làm, hành động nông nổi của Đỗ Hoành không khỏi nực cười

đáng thương.

"Nhạc phụ đại nhân, tiểu tế mạo hiểm, làm ra động tĩnh lớn như vậy để vào chiếu ngục gặp ngươi, với sự thông minh cơ trí của nhạc phụ đại nhân, nhất định sẽ không cho rằng tiểu tế gặp ngươi chỉ để nghe ngươi an bài hậu sự chứ?"

Đỗ Hoành hừ nói: "Ngươi muốn cứu lão phu?"

"Tuy rằng không tình nguyện cho lắm, có điều nhạc mẫu và Yên nhi yêu cầu, tiểu tế đành phải cố mà làm... Nhạc phụ đại nhân, hiện tại thời gian cấp bách, xin nói rõ tiền căn hậu quả của án này, tiểu tế sẽ chạy chọt cho người."

Đỗ Hoành vuốt râu trầm ngâm do dự.

Ngoài nhà tù, thanh âm đánh nhau của đánh nhau dần dần nhỏ lại, Tần Kham không thể không thúc giục: "Nhạc phụ đại nhân nói nhanh lên, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu."

Đỗ Hoành thở dài, nói: "Quan trường chìm nổi hơn mười năm, nhìn quen chuyện bất bình đổi trắng thay đen của quan trường, lại không ngờ rằng lão phu cũng có ngày hôm nay. Án này bắt nguồn từ Tô Châu chức tạo cục và Chiết Giang bố chính ti, mấy tháng trước, có người đệ đơn kiện lên huyện Hội Kê, tố cáo Trần Tùng, Tô Châu chức tạo cục phái đóng ở ti lại Thiệu Hưng bóc lột chức công. Tơ lụa Tô Châu nổi danh khắp thiên hạ, triều ta mặc dù cấm biển hơn trăm năm, nhưng mà gia đình quyền quý nhà cao cửa rộng và các Chiết thương gia tài khổng lồ đã ai tuân thủ bao giờ đâu? Hải thuyền đông độ Nhật Bản, Lưu Cầu và Triều Tiên, một thớt tơ lụa có thể bán được hơn hai mươi lượng bạc trắng, Tô Châu chức tạo cục hàng năm trưng thu sáu mươi vạn thớt tơ lụa từ Chiết Giang, trừ một bộ phận cung cấp cho hoàng cung đại nội và gia đình quyền quý ra, còn lại đều bán ra thị trường, trong đó ít nhất một nửa lên hải thuyền, đông độ mà đi, lợi nhuận rất lớn, không dám tưởng tượng, nhưng mà Tần Kham, ngươi cũng biết đám gian thương và chó thiến của chức tạo cục trả công cho mỗi thớt tơ lụa mà các chức công ngày đêm vất vả dệt ra bao nhiêu không?"

Tần Kham chậm rãi lắc đầu.

Đỗ Hoành cười chua sót, vươn hai ngón tay ra.

Tần Kham nhíu mày: "Hai lượng bạc? Tiền công này đâu có tồi..."

Đỗ Hoành cười lạnh: "Quả thật là hai lượng, nhưng xuống tới tay chức công thì chỉ còn lại hai xu! Các Chức công một ngày một đêm thêu năm thớt tơ lụa mới kiếm được một lượng bạc, Thiệu Hưng chính là nơi giàu có và đông đúc nhất Giang Nam, ăn ở của già trẻ lớn bé trong nhà chức công hoàn toàn dựa vào chút tiền công còm cõi này, lúc trước phủ nội vụ phủ nội vụ hoàng cung khi trưng thu tơ lụa Chiết Giang đã nói rõ là hai lượng bạc tiền công, lại bắt đầu từ chỗ Tô Châu chức tạo cục, cứ đi xuống lại bị lấ một phần, tôi tay chức công thì chỉ còn lại hai xu, mười chỉ còn lại một, các chức công bị ép cho không chịu nổi, đành phải thuê tiên sinh biết chữ gửi đơn kiện tới huyện nha Hội Kê."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tri huyện Hội Kê sợ phiền phức, không dám nhận đơn, lão phu cũng là trong lúc vô ý kiểm tra đánh giá huyện hai huyện Sơn Âm Hội Kê mới biết, lại tìm người hỏi thăm, phát hiện năm chức công gửi đơn kiện trong mấy ngày không hiểu sao chết bất đắc kỳ tử, vợ con chức công thì bị bán làm nô, thậm chí bị bán vào thanh lâu kỹ viện, tình trạng rất thảm thiết..."." Đỗ Hoành bi thương thở dài, nói tiếp: "Chức công có tội gì đâu? Bọn họ chỉ mong gia đình được ấm no mà thôi, không ngờ gặp phải tai ương như vậy, lão phu là cha mẹ một phủ, sao có thể không ra mặt cho bọn họ?"

Tần Kham nói: "Chức công đột tử chắc là Tô Châu chức tạo cục phái người hạ thủ, nhưng có liên quan thế nào với Chiết Giang bố chính ti?"

"Bố chính ti quản lý dân sự một tỉnh, lão phu chỉ là tri phủ, không có quyền xử trí Tô Châu chức tạo cục, vì thế đưa đơn kiện và chứng cớ tương quan của vụ án này tới Chiết Giang bố chính ti, ai ngờ sai dịch đưa đơn mới ra khỏi thành Thiệu Hưng đã bị người ta bắn chết, hai ngày sau bố chính ti phái quan sai tới, nghiêm khắc cảnh cáo lão phu đừng xen vào việc của người khác, nếu không tự gánh lấy hậu quả, đúng vào lúc này, tin tức năm chức công tố cáo đã truyền ra, dẫn tới sự công phẫn của hơn một ngàn chức công Thiệu Hưng, chuyện về sau thì chắc ngươi cũng biết rồi."

Tần Kham hơi biến sắc, sớm biết đây là một đâm nước đục, nhưng hắn không ngờ lại đục tới vậy, cả vụ án giống như một tấm lưới dày đặc. Đỗ Hoành chỉ đụng vào một sợi trên lưới, liền khiến cả tấm lưới bắn ngược, một thái giám giám sát chết, mười mấy chức công chết, Đỗ Hoành bị bắt vào ngục, nếu không phải Tần Kham hắn vận tác bên trong, lúc này Đỗ Hoành đã sớm thành một đống hài cốt rồi.

Tấm lưới thật đáng sợ!

Chức tạo cục trực thuộc phủ nội vụ hoàng cung, bố chính ti trực thuộc lục bộ triều đình, bọn họ làm việc không kiêng kị như vậy, chỉ sợ trong kinh còn có nhân vật lớn hơn làm chỗ dựa cho bọn họ, cho nên bọn họ mới không sợ hãi.

Nhìn chăm chú Đỗ Hoành, Tần Kham lắc đầu cười khổ nói: "Nhạc phụ đại nhân, ngươi đã chọc thủng trời rồi."

Đỗ Hoành cười nghiêm nghị: "Sai rồi, lão phu là vá trời cho giang sơn xã tắc Đại Minh! Ta nếu không mở rộng chính nghĩa thay cho các chức công đáng thương này, nếu không đi chạ vào tấm lưới đen thiên ti vạn lũ này, Đại Minh thật sự rất thối nát, nhân gian luôn phải có một thanh âm cổ vũ cho những dân chúng áo vải đáng thương này, thanh âm tuy nhỏ, nhưng vẫn phải hét ra."

Tần Kham nhìn chằm chằm khuôn mặt tang thương mà kiên nghị của Đỗ Hoành, trong lòng dần dần sinh ra một loại kính ý đối với vị nhạc phụ trước giờ nhìn không vừa mắt này.

Chương 178: Thích lên mặt dạy đời

Cho dù phương thức làm việc đơn giản lỗ mãng, nhưng không thể phủ nhận Đỗ Hoành là một vị quan tốt, hắn hắn liều tính mạng gia đình mình, chính là để hét ra tiêng hô thương xót đó, nhỏ yếu cũng không sợ, chỉ vẻn vẹn điểm này, hắn đã có được sự tôn kính của Tần Kham rồi.

Vì thế Tần Kham rất thành khẩn nhìn Đỗ Hoành: "Nhạc phụ đại nhân xin yên tâm, tiểu tế nhất định sẽ không tiếc mọi giá bảo vệ người được chu toàn, cứ an tâm ở trong ngục mấy ngày, chuyện sẽ có chuyển cơ."

"Ngươi chỉ là Thiên hộ, chẳng lẽ có thể xoay chuyển Càn Khôn?"

Tần Kham giận dữ nói: "Thử nhìn mà xem, lão nhân gia ngươi vá trời cho giang sơn Đại Minh, lại đâm thủng trời Đỗ gia, điều ta hiện tại phải làm, chính là vá trời cho Đỗ gia. Có điều nhạc phụ đại nhân, tiểu tế không thể không nhắc nhở ngươi, việc này nếu làm không được, đến lúc đó trên đạo trường tất nhiên có đao phủ cho ngươi một đao thống khoái, việc này nếu thành thì ngươi phải cẩn thận đề phòng, nhạc mẫu đại nhân đang ở nhà ta mài dao, chờ ngươi về rồi sẽ chặt thành ngàn mảnh, gọi tắt là sát thiên đao."

Đỗ Hoành ngây ra một lúc rồi thở dài: "Hiền tế à... Hay thôi ngươi đừng cứu ta nữa, lão phu sau khi rời khỏi đây nếu sống không bằng chết, thế chẳng thà ăn một đao thống khoái cho xong."

Nhạc phụ đương nhiên phải cứu, vì một cỗ sát khí của nhạc mẫu Đỗ vương thị, Tần Kham phải cứu Đỗ Hoành nguyên vẹn ra khỏi nhà ngục, nói thật, hắn đang mong ngóng chờ xem nhạc phụ bị đánh.

Hán Vệ bên ngoài đã ngừng đánh nhau, chỉ nghe thấy tiếng kêu rên khắp nơi, Tần Kham sau khi cáo biệt Đỗ Hoành thì cúi đầu ra khỏi chiếu ngục, giống như chuyện bác sát bác sát hoàn toàn không liên can tới hắn, dưới sự vây quanh của đám người Đinh

Thuận bước nhanh rời khỏi.

Có chuyện lửa sém lông mày, đó chính là an toàn sinh mệnh của Đỗ Hoành, phải trước khi Đông Hán xét xử Đỗ Hoành làm các phiên tử phải kiêng kị, không dám động tới một ngón tay của Đỗ Hoành, nếu không chỉ sợ Đỗ Hoành vẫn dữ nhiều lành ít.

Rời khỏi chiếu ngục, Tần Kham thâm tàng người và tên, nhưng chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Hán Vệ bác sát mặc dù thường xuyên phát sinh, nhưng lần này lại khiến Vương Nhạc thẹn quá hóa giận, sau khi trong miệng Thiên hộ hình Hà Lạc biết được là Tần Kham giở quỷ kế, Vương Nhạc rất phẫn nộ.

Đông Hán do thái giám cầm quyền, thái giám là người được hoàng đế sủng tín nhất, cho nên Đông Hán thành lập hơn trăm năm vững vàng vững vàng đứng trên Cẩm Y vệ.

Hôm nay đường đường là Đông Hán Hán công không ngờ bị một Cẩm Y vệ Thiên hộ chơi cho một vố, Vương Nhạc sao có thể không giận dữ?

Cho dù người này là cận thần đông cung, cục tức này cũng không nhịn được.

Vì thế Tần Kham vừa ly khai chiếu ngục, Vương Nhạc liền hạ lệnh, tức khắc xét xử Đỗ Hoành, bất kỳ ai cầu tình cũng vô dụng, dưới hình cụ của Đông Hán chưa từng thấy ai không nhận tội, Đỗ Hoành khẳng định sẽ không chết, nhưng hắn sẽ sống không bằng chết.

Sau khi Tần Kham rời khỏi chiếu ngục liền vào thẳng đông cung.

Đây là một cuộc đua mà tiền đặt cược là sinh mệnh c nhạc phụ, Tần Kham đang tranh cướp thời gian với tử thần.

Bước chân vội vàng xuyên qua điện Ngân An, lại không thấy tiếng cười đùa thường ngày, Chu Hậu Chiếu bình thường thích nhất đứng ở chuồng thú xem chọi gà đấu chó Lưu Cẩn an bài cho hắn.

Hôm nay ngoài chuồng thú không ngờ trống rỗng không có ai,

không biết Chu Hậu Chiếu ở đâu.

Thuận tay kéo một tiểu hoạn quan hỏi vài câu, Tần Kham lại vội vã chạy tới phòng cung, trong lòng lại kinh dị không thôi.

Chu Hậu Chiếu thích chơi, thích các sự vật mới lạ, cho dù bảo hắn ngồi cả ngày xem kiến chuyển nhà cũng không giảm hưng trí. Chỉ độc có phòng là nơi mà hắn ghét nhất, hôm nay hỗn thế tiểu ma vương bị cái gì kích thích vậy, không ngờ đổi tính chịu ở trong phòng.

Đông cung phòng ở bên trái điện Ngân An, Tần Kham đi vòng qua điện mấy bước là tới, Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng ngoài phòng đang đứng nghiêm ở hai bên cửa, trên mặt hai người mang theo nụ cười bất thường, nụ cười xen lẫn mấy phần tà vị khiến da đầu khiến người ta run run.

Thấy Tần Kham tới. Nụ cười trên mặt Lưu Cẩn càng sâu, cũng không cản hắn, sau khi gật đầu chào Tần Kham thì để mặc hắn đi vào.

Một cước bước vào phòng. Chỉ thấy ở ba mặt tường đều là tủ bằng gỗ lim, trong tỷ để đầy các loại thư tịch, rất nhiều đều là bản đơn lẻ quý giá thời Đường Tống. Dương ấn viết tay khắc gỗ cũng không phải ít, những thứ được sĩ tử dân gian coi như trân bảo này được đặt trong tủ của Thái tử, lại bị hắn vứt như dép rách, tuyệt đại bộ phân là chạm tới cũng không thèm chạm.

Mặt đông phòng đặt một cái bàn lớn, hai bên bàn đốt một lò đàn hương, Chu Hậu Chiếu mặc áo lụa màu đen, áo đen tôn lên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn mang theo vẻ ngây ngô của hắn, lộ ra càng môi hồng răng trắng, quả nhiên là một vị công tử trọc thế.

Sau khi Nhìn thấy Chu Hậu Chiếu, Tần Kham đang định khom người thi lễ với hắn, nhưng ánh mắt đảo qua mặt Chu Hậu Chiếu, Tần Kham không khỏi ngẩn người.

Chu Hậu Chiếu ngồi sau bàn đang đọc, hơn nữa hết sức chăm chú, vốn là một cảnh tượng làm Hoằng Trì đế và các học sĩ triều đình cảm động tới lệ nóng doanh tròng, nhưng Tần Kham sau khi nhìn kỹ vài lần thì kinh ngạc phát hiện, vẻ mặt Chu Hậu Chiếu rất

không bình thường.

Chỉ thấy khuôn mặt Chu Hậu Chiếu ửng đỏ, mắt nhìn chằm chằm vào sách, lỗ mũi nở to, trán lấm tấm mồ hôi, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi liếm liếm môi khô. Dưới bàn chân bắt chéo, thỉnh thoảng lại đổi chân, quẹt quẹt....

Kinh nghiệm hai đời làm người nói cho Tần Kham, đây không phải là vẻ mặt nên có khi du lịch hải dương tri thức, ngược lại có chút giống động dục...

"Thần, Tần Kham, bái kiến đông cung điện hạ!" Tần Kham khom người lớn hô.

"Oa!" Chu Hậu Chiếu sợ tới mức từ trên ghế bật dậy, hoảng sợ nhìn Tần Kham, sách trong tay cũng rơi xuống đất.

Thấy là Tần Kham, Chu Hậu Chiếu thở phào, trách: "Ngươi thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết!"

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Điện hạ vừa rồi xem sách nhập tâm quá, không biết là sách nào mà khiến ngươi say mê tới vậy?"

Chu Hậu Chiếu chột dạ cười gượng hai tiếng, sau khi nhìn ra cửa phòng, mới lén lút nhặt sách lên, đưa cho Tần Kham, rất thần bí cười nói: "Lão nô Lưu Cẩn lại tìm một thứ mới cho ta, Tần Kham ngươi cũng đến xem đi, thú vị lắm."

Tần Kham cầm xem, không khỏi trợn tròn mắt, sợ hãi: "Đông cung, Chỉ thấy quyển sách mỏng này không hề có bìa và lời dẫn, sau khi mở ra thì trang đầu tiên là một bức tranh lão già đẩy xe có chút tinh diệu, trên tranh vẽ một nam một nữ trần truồng làm chuyện không biết xấu hổ, vẽ giống như đúc, vẻ mặt nam nữ cực kỳ hưởng thụ.

Tần Kham càng xem vẻ mặt càng kinh dị, sau khi lật vài trang, tránh vẽ đằng sau đại để đều giống nhau, chỉ là tư thế không đồng nhất, từng bức từng bức đều kèm một bài dâm thơ bên cạnh rất hợp cảnh hợp ý.

"Điện hạ, ngươi... Sa đọa rồi !" Tần Kham vô cùng đau đớn nói.

Chu Hậu Chiếu chột dạ thở dài, hạ thấp giọng nói: "Ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, nếu không Lưu Cẩn sẽ bị phụ hoàng tru di cửu tộc, lão nô này tuy rằng khi a dua bộ dạng rất đáng ghét, nhưng hắn làm việc cho ta lại tận tâm hợp ý, ta không nỡ để hắn chết."

Trong lòng Tần Kham đang sinh ra mấy phần tâm tư tính kế với Lưu Cẩn đã tâm tư những lời này của Chu Hậu Chiếu hóa giải sạch sẽ.

Thái giám chết bầm được sủng ái đúng là không dễ trừ bỏ.

Mắt liếc Chu Hậu Chiếu, Tần Kham không khỏi khinh miệt: "Điện hạ, ngươi mới mười lăm tuổi, theo lý luận thì vẫn là tuổi chưa đủ lông đủ cánh, xem mấy thứ này có ích lợi gì?"

Chuyện liên quan tới tôn nghiêm của nam nhân, nam nhân nhỏ cũng là nam nhân. Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, tiếp theo giận tím mặt, gân cổ gầm khẽ: "Ai nói ta chưa mọc lông? Ngươi nhìn đi? Ta có lông lâu rồi, không tin ngươi xem đi, xem đi.

Nói xong Chu Hậu Chiếu tụt quần, giơ chim ra cho Tần Kham xem, Tần Kham chăm chú nhìn, lông chim của Chu Hậu Chiếu tuy rằng hơi nhỏ, nhưng quả thật là lông rậm rạp.

Tốt, mọc lông rồi chứng tỏ Chu Hậu Chiếu đã là nam nhân, xem xuân cung cũng không sao, Tần Kham không có tật xấu nghiêm với người nhưng thoáng với mình, dù sao hắn kiếp trước khi mười lăm tuổi đã xem thứ mà Chu Hậu Chiếu ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Điện hạ vẫn còn trẻ, thứ này xem ít thì tốt hơn, dù sao... Khụ khụ, thương thân tổn dương đấy."

Chu Hậu Chiếu khó hiểu nói: "Ta chỉ xem thôi, sao mà thương thân tổn dương?"

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Điện hạ trừ xem ra, chẳng lẽ.. Ặc, không có động tác khác?"

"Xem thứ này còn cần động tác gì?" Chu Hậu Chiếu ngây người một lát, tiếp theo có chút xấu hổ nói: "Ta khi xem thấy đan điền ở bụng dưới nóng bùng, hai chân không ngừng biến hóa tư thế cọ

vào nhau mới thấy thoải mái hơn, ngươi là nói động tác này à?"

Tần Kham rất không biết nói gì nhìn hắn.

Xem ra tiểu xử nam đáng thương này cần phổ cập thường thức.

Vì thế Tần Kham từ trên bàn cầm lấy một cái bút lông, cầm cán bút hướng về phía Chu Hậu Chiếu, sau đó khom người trang trọng nghiêm túc nói: "Điện hạ chính là hoàng tử quý trụ, há có thể làm ra hành động thấp kém này? ? Bất tài, nguyện dạy điện hạ một chiêu thức cao nhã và khoái hoạt."

Chu Hậu Chiếu hai mắt sáng lên: "Chiêu thức thế nào?"

Chương 179: Cáo mượn oai hùm

Dạy Thái tử quay tay.... Có vẻ như hơi đáng khinh.

Có lẽ không chỉ hơi.

Chu Hậu Chiếu đã trưởng thành, đủ thành thục rồi, đây là chuyện tốt, Tần Kham nguyện dùng thái độ huynh trưởng dạy hắn một số thứ mà người bên ngoài không thể dạy cũng không dám dạy, ít nhất so với hành vi đưa đông cung của Lưu Cẩn.

Được rồi, kỳ thật là cùng một tính chất với hành vi đưa đông cung của Lưu Cẩn, dùng lời nói của các quan văn mà nói, cái này gọi là "Cổ hoặc mị thượng", dạy hư tiểu hài tử không quan trọng, dạy hư Thái tử thì chính là đại nghịch bất đạo, vạn nhất truyền ra, Tần Kham đại thể sẽ bị các quan văn phẫn nộ chửi bới, xét thấy truyền thống quang vinh thích động thủ đánh nhau của quan văn Đại Minh, chỉ sợ Tần Kham sẽ bị các quan văn đánh chết tươi, đương nhiên, kết cục của Lưu Cẩn cũng không tốt hơn là bao.

Chu Hậu Chiếu không phải đầu bếp giỏi, học làm canh mất cả một tháng, thứ làm ra khiến người ta ngửi thôi cũng buồn nôn, nhưng hắn học chuyện nam nữ này lại rất có thiên phú, quả thực thoáng cái hiểu ngay. Tần Kham dùng ngón tay vuốt đi vuốt lại bút lông mấy cái, Chu Hậu Chiếu đã hoàn toàn lĩnh hội quán thông.

Trong lòng Tần Kham có chút cảm giác tội ác, do dự một lúc thì nói: "Điện hạ, trò này chung quy vẫn chỉ là tiểu đạo, thỉnh thoảng làm thì được, nhưng chớ có làm thường xuyên."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ta cảm thấy rất hay."

Tần Kham thở dài, chẳng lẽ hoàng đế Đại Minh tương lai chính là tính cách dâm dật? Sách sử ghi lại Chu Hậu Chiếu tới chết cũng không có con, chẳng lẽ là Tần Kham hắn hôm nay tạo nghiệt?

"Còn có cái vui hơn, tương lai chờ ngươi cưới vợ rồi sẽ minh

bạch."

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham không thể không giải thích hàm súc: "Tóm lại, chết trên người nữ nhân so với chết trong tay mình thì tốt hơn nhiều."

Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm tay phải mình, có chút đăm chiêu: "Ngươi nói, tựa hồ có đạo lý..."

Nhìn nụ cười vui sướng sau khi nắm bắt được kỹ năng nhân sinh mới, Tần Kham đột nhiên hồi thần.

Mục đích hắn hôm nay vào đông cung không phải dạy Thái tử quay tay, còn có chuyện lửa sém lông mày hơn.

"Điện hạ, cố sự Tống triều Bao Chửng giận chém Phò mã thần kể mấy ngày trước nghe có hay không?"

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Tuy nói có cái hiềm hồ thuyết bát đạo, nhưng cố sự vẫn rất không tồi. Ngươi hôm nay lại muốn kể cố sự Bao Chửng tiếp à?"

"Điện hạ, ngồi nghe không bằng đứng làm, ngươi chẳng lẽ không muốn tự mình làm Bao Chửng một hồi?"

Chu Hậu Chiếu mắt sáng lên. Tiếp theo thì nhanh chóng ảm đạm: "Tuổi ta quá nhỏ, bất luận là Thuận Thiên phủ, hình bộ hay là Đại Lý tự xử án. Ta đều không thể nhúng tay lung tung, nếu không phụ hoàng sẽ trách cứ."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Đông Hán cũng không được?"

"Đông Hán?"

"Chưởng quản Đông Hán đều là thái giám, thái giám cũng là gia nô của thiên gia, gia nô xử án, chẳng lẽ ngay cả chủ nhân cũng không có tư cách hỏi đến?"

Hậu Chiếu tuy rằng còn trẻ, nhưng cũng không ngu ngốc, nghe vậy thì nhìn hắn với vẻ hoài nghi: "Ngươi có âm mưu? Nói đi, lại định giở trò gì?"

Tần Kham thấy việc này không thể giấu diếm, lừa người khác không sao. Nhưng nếu lấy Thái tử ra làm súng mà không cho hắn biết, vậy thì con đường nhân sinh của mình sau này sẽ rất khó đi.

Vì thế Tần Kham kể lại từ đầu chí cuối chuyện Đỗ Hoành bị hãm hại, Chu Hậu Chiếu nghe mà mày nhăn lại.

"Chiết Giang chính là nơi giàu có và đông đúc của Giang Nam Đại Minh ta, tại sao quan trường lại hắc ám như vậy?"

Tần Kham thở dài: "Cái gọi là quốc thái dân an, thế đạo thanh minh. Vĩnh viễn chỉ là một câu khẩu hiệu, bất kỳ triều đại nào cũng đều không thể thực sự làm được, nhạc phụ của thần chính là vật hi sinh của cuộc đấu đá này."

"Ý của ngươi là muốn ta hạ lệnh cho Đông Hán thả nhạc phụ ngươi ra?"

Tần Kham vội nói: "Thế thì quá lý tưởng rồi, thần không dám hy vọng xa vời, chỉ là hình phạt của Đông Hán quá nặng. Thần lo lắng phiên tử khi thẩm án sẽ vu oan giá hoạ cho nhạc phụ ta, vậy rất oan uổng."

Chu Hậu Chiếu nghĩ nghĩ, cười nói: "Ta hiểu ý tứ của ngươi rồi, ngươi là muốn ta tới Đông Hán để bảo đảm bình an cho nhạc phụ ngươi?"

"Đúng vậy, thiên lý công đạo thế gian không phải dựa vào tra tấn ép hỏi mà có, dưới hình cụ thông thì đều là giả dối, thần chỉ hy vọng gia nhạc có thể có một quá trình thẩm án công bình."

Trong ngoài chiếu ngục Cẩm Y vệ phủ kín phiên tử Đông Hán, Vương Nhạc hạ lệnh thẩm vấn Đỗ Hoành, để phòng Tần Kham lại tụ tập kích động Cẩm Y vệ đại náo chiếu ngục, Đông Hán lần này từ các nơi kinh sư triệu tập hơn một ngàn phiên tử vây chặt chiếu ngục.

Chiếu ngục ẩm ướt âm u, trên vách tường treo mấy cây đuốc bập bùng lúc sáng lúc tối, bốn phía nhà tù thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ của phạm nhân phải chịu trọng hình, loại thanh âm muốn chết không thể chết này nối liền trong chiếu ngục, khiến

người ta mao cốt tủng nhiên.

Phòng giam của Đỗ Hoành tương đối sạch sẽ, bởi vì là trọng phạm, hơn nữa Hán Vệ vì hắn mà vừa trải qua bác sát, cho nên bốn phía phòng giam của hắn được canh gác nghiêm nhất, vô số phiên tử tay án chuôi đao tuần tra qua lại chung quanh, Cẩm Y vệ sớm đã bị đuổi ra, bất kỳ ai cũng không thể tới gần nửa bước.

Đầu kia hành lang vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng bước chân rất có quy luật, khoảng cách tiết tấu mỗi một bước cơ hồ hoàn toàn đồng nhất, từ cuối hành lang chậm rãi đi tới phòng giam của Đỗ Hoành, đi qua đâu đều là phiên tử kính cẩn vấn an, miệng nói "Trương công công".

Không lâu sau, người đó đi tới trước phòng giam của Đỗ Hoành, dưới ánh sáng le lói của cây đuốc, liền thấy một khuôn mặt âm nhu mặt trắng không râu lộ ra, hắn cau mày, cầm khăn tay trắng bịt mũi, tựa hồ không chịu nổi cái mùi tanh tưởi trong chiếu ngục, kiễng chân nhìn Đỗ Hoành đang nằm quay lưng về phía cửa, cười nói: "Vị này chính là phạm quan Đỗ Hoành đánh giết hơn mười chức công Thiệu Hưng à? Đừng giả bộ ngủ nữa, ngày lành của ngươi hết rồi. Tạp gia Trương Khâm phụng lệnh Hán công tới thẩm vấn, xem Tần Kham, con rể ngươi lúc này còn có bản lĩnh che chở cho ngươi nữa không?"

"Người đâu, giải phạm nhân, chuẩn bị hình cụ."

Cùng lúc đó, trên giường ấm của cấm cung ti lễ giám, ti lễ giám chưởng ấn Tiêu Kính đang dùng bút son phê sớ, thỉnh thoảng dừng bút che miệng ho khan hai tiếng, tiểu hoạn quan hầu hạ bên giường vội vàng xoa lưng cho lão tổ tông, sau đó lanh lợi đưa một chén trà ngon nhiệt độ không nóng không lạnh tới, Tiêu Kính nhấp hai ngụm, ánh mắt liếc Vương Nhạc đang chỉnh lý tấu chương ở bàn đối diện.

Tiêu Kính và Vương Nhạc cùng thuộc ti lễ giám, Vương Nhạc còn kiêm nhận Đông Hán, có điều nếu luận về quyền thế bài danh, Vương Nhạc vẫn thấp hơn Tiêu Kính một bậc, Tiêu Kính là thái giám chưởng ấn của ti lễ giám, đệ nhất nhân của cung đình, tục xưng "Nội tướng", mà Vương Nhạc chỉ là thái giám bỉnh bút xếp thứ ba của ti lễ giám, đều là nguyên lão bốn triều, Vương Nhạc đối

với Tiêu Kính lại kính sợ ba phần.

Lúc này tâm tư của Tiêu Kính rõ ràng không để trên tấu chương, hắn dùng nắp chén gạt lá trà, nhìn như bâng quơ hỏi: "Già rồi, càng lúc càng không dùng được, chờ năm nay vào hạ, Tạp gia sẽ cáo lão, về nhà sống nốt vài năm thanh nhàn."

Động tác sửa sang tấu chương của Vương Nhạc hơi khựng lại, trong mắt thoáng hiện lên vẻ vui mừng.

Đối với Vương Nhạc mà nói, đó là một tin tức tốt, Tiêu Kính lui rồi, chưởng ấn ti lễ giám nhiệm tiếp theo không phải hắn thì là ai? Người mới thay người cũ, tuy nói Vương Nhạc cũng đã hơn bảy mươi tuổi, rất không biết xấu hổ trát phấn lên mặt giả vờ làm người mới cầu bệ hạ bao dưỡng, có điều người già nhưng tâm không già, lão Vương vẫn còn tấm lòng nhiệt huyết vô tư kính dâng góp một viên gạch cho xã tắc Đại Minh.

Cao hứng thì cao hứng, nhưng giờ vẫn chưa phải lúc đốt pháo ăn mừng, Tiêu Kính lui thật rồi hẵng nói.

"Tiêu công cớ sao lại nói vậy?" Vẻ mặt Vương Nhạc rất tiếc hận, rất đau xót: "Những năm nay ngài hầu hạ bốn vị đế vương, đương kim bệ hạ khai sáng sự nghiệp phục hưng to lớn, chính là lúc cần dựa vào trọng thần như tiêu Công giúp đỡ, Tiêu công sao có thể cáo lão?"

Tiêu Kính cười khổ lắc đầu: "Mệt rồi, không muốn cố sức nữa, Vương Nhạc, ngươi cũng đừng nói những lời giả dối đó làm gì, tâm tư của ngươi Tạp gia biết rõ, an tâm đợi vào hạ đi, vị trí chưởng ấn này của ta bệ hạ tất sẽ giao cho ngươi."

Vương Nhạc vẻ mặt sợ hãi, ngay cả nói cũng không dám.

Tiêu Kính nhìn chằm chằm Vương Nhạc, chậm rãi nói: "Tạp gia nghe bọn nhãi phía dưới nói, ngươi gần đây lại va chạm với Tần Kham trị thủ đông cung?"

"Đâu có, Tiêu công chớ nghe người phía dưới nói linh tinh." Vương Nhạc vội vàng phủ nhận.

Tiêu Kính thở dài, nói: "Ngươi và ta đều là cung nhân trải qua bốn

triều, Tạp gia ở trong cung rèn luyện mười năm liền được Đại tông, Hiến tông và đương kim bệ hạ coi trọng, mà Vương Nhạc ngươi cũng rèn luyện mấy chục năm, lại chỉ vào triều đương kim Hoằng Trị mới chậm rãi trở nên náo nhiệt, ngươi có biết nguyên nhân không?"

Vương Nhạc bị những lời không khách khí này của Tiêu Kính nói cho mặt già lúc đỏ lúc trắng, lại cố nén không dám tức giận, cắn răng lắc đầu.

Chương 180: Thái tử xuất mã

Tiêu Kính chậm rãi nói: "Chúng ta là hoạn quan, bất luận quyền thế ngút trời như thế nào, trong mắt bệ hạ chung quy vẫn là gia nô của thiên gia, chúng ta khác với các quan văn đại thần trên triều đình, vô luận bất kỳ chuyện gì, các đại thần cũng vững tâm cãi lý với bệ hạ, nhưng chúng ta thì không thể, bởi vì gia nô chống đối chủ nhân là đại nghịch bất đạo, hơn nữa chủ không ra chủ, phó không ra phó, phá hỏng quy củ."

Vương Nhạc nghe mà có chút mê mang: "Ý tứ của công là."

Tiêu Kính nói: "Tạp gia không có ý gì, nể tình cộng sự nhiều năm khuyên ngươi một câu, hiện giờ cả triều đều biết Tần Kham kia đi lại rất gần với đông cung, tương lai tất được trọng dụng, đối với người như vậy chỉ có thể kết giao tốt, đừng chèn ép, bởi vì hắn là cận thần đông cung, trên tốt thì dưới yên, ngươi quyết tâm đấu đá với hắn, chẳng khác nào dựng một đại địch cho tương lai của ngươi."

Vỗ vỗ bàn ấm bằng gỗ lim, Tiêu Kính cười rất có thâm ý: "... Tạp gia tương lai lui rồi, vị trí này tất nhiên do ngươi ngồi, nhưng ngươi xử sự làm người như vậy, vị trí này ngươi ngồi có chắc không? Liệu ngồi được bao lâu?"

Vương Nhạc im lặng hồi lâu, mím môi không nói gì, sắc mặt có chút âm trầm.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân tới vội vàng, một tiểu hoạn quan bước nhanh vào bẩm báo: "Hai vị lão tổ tông, vừa rồi nhận được tin báo, Thái tử điện hạ đã ra khỏi đông cung."

Vương Nhạc bất mãn hừ một tiếng: "Điện hạ thường xuyên ra khỏi đông cung, có gì mà ngạc nhiên?"

"Nhưng... Điện hạ sau khi ra khỏi đông cung thì đi thẳng tới chiếu ngục Cẩm Y vệ."

"Gì cơ?" Vương Nhạc kinh hãi, tiếp theo giận dữ: "Thằng nhãi Tần

Kham này! Không ngờ chơi trò cáo mượn oai hùm với Tạp gia, thật là khinh người quá đáng."

Vương Nhạc vội vàng thi lễ với Tiêu Kính rồi xuất môn phi nước đại tới chiếu ngục.

Tiêu Kính ngồi trên giường ấm lắc đầu, lời nói vừa rồi Vương Nhạc chung quy không nghe vào.

Chậm rãi vuốt ve bàn gỗ lim trơn bóng, Tiêu Kính lẩm bẩm nói: "Vị trí này, chỉ sợ Vương Nhạc ngươi thực sự không ngồi lâu được rồi."

Lời nói của Tiêu Kính kỳ thật không khó lý giải, đáng tiếc Vương Nhạc lại không nghe vào.

Không thể phủ nhận Vương Nhạc là người tốt, trong những năm Hoằng Trị khuynh lực phụ tá quân chủ, khi giúp hoàng đế xử lý triều chính ánh mắt rất độc đáo, làm việc cũng rất cần cù lịch triều lịch đại cũng có hoạn quan loạn chính, may mắn là, Hoằng Trì đế mệnh tốt, cơ hồ không gặp phải hoạn quan như vậy, ti lễ giám trên đến Tiêu Kính chưởng ấn, dưới tới đám người thái giám cầm bút Trần Khoan, đều là người trung tâm tài đức sáng suốt hiếm có.

Đáng tiếc không người nào toàn vẹn cả, Vương Nhạc tất nhiên cũng không phải, hắn chẳng những có chỗ thiếu hụt trên sinh lý, mà còn có chỗ thiếu hụt trên tính cách, tính cách của Vương Nhạc khá bảo thủ, nếu dùng câu văn nghệ lưu hành kiếp trước làm ví dụ thì là "Tàn khuyết cũng là một vẻ đẹp", Vương Nhạc không nghi ngờ gì nữa là đại mỹ nhân tuyệt thế, so với Tiêu Kính còn đẹp hơn.

Làm quan văn bảo thủ một chút thì không sao, nhưng làm gia nô thiên gia tính cách mà cố chấp quá thì không thích hợp cho lắm, hoặc là tự chui đầu vào rọ, hoặc là do lúc trước vào cung thiến chưa sạch.

Đỗ Hoành hai tay hai chân bị các phiên tử tóm chặt, áo tù nhân đơn bạc đã bị xé ra một cách thô lỗ, lộ ra lồng ngực gầy trơ cả xương, Trương Khâm cười gằn, giơ mỏ hàn hình tam giác đã nướng đỏ đẻ cách Đỗ Hoành càng lúc càng gần, Đỗ Hoành thậm chí có thể cảm giác được hơi nóng ở trước ngực.

Trương Khâm cũng là thái giám, thái giám này có chút đặc biệt, hắn là người Triều Tiên, đương nhiên, cũng là con nuôi của Vương Nhạc, sự thật của lịch triều lịch đại chứng minh, vô luận là vào niên đại nào, hai chức nghiệp con trai nuôi và con gái nuôi đều rất nổi tiếng, Trương Khâm cũng như vậy.

"Đỗ Hoành, khối mỏ hàn này chỉ là món thứ nhất, phía sau còn có giáp cụ, chỉ đinh, mã côn, bàn chải sắt đang chờ ngươi, hôm nay thời gian còn sớm, chúng ta cứ từ từ thử."

Đỗ Hoành bị bốn gã phiên tử đè chặt, lại ra sức giãy dụa không ngừng, khàn khàn nói: "Đám chó thiến các ngươi, muốn vu oan giá hoạ cho lão phu. Lão phu không cho các ngươi vừa ý đâu, lão phu cả đời làm người làm việc trong sạch, đối với Đại Minh đối với bệ hạ trung thành và tận tâm. Có gan thì mổ bụng lão phu ra xem thử đi, xem bên trong tim có đỏ không?"

"Đỗ Hoành, ngươi ở đây gào thét to đến mấy cũng chẳng có ai nghe đâu. Phí sức làm gì? Còn mong con rể tốt của ngươi tới cứu ngươi à? Từ bỏ hy vọng đi, cứ thành thậtkhai ra có phải ngươi sai người đánh giết mười mấy chức công đó hay không, Đông Hán chúng ta đã điều tra rồi, trong thành Thiệu Hưng có người tận mắt thấy đả thủ là từ nha môn tri phủ của ngươi đi ra, hơn nữa ngươi đồng nghiệp và thuộc hạ ngày trước của ngươi cũng trăm miệng một lời làm chứng, bọn họ đều nói việc này là ngươi gây nên, nhân chứng vật chứng đủ cả, thành thật cung khai rồi đợi một đao thống khoái cho xong, việc gì cứ phải cắn răng chịu tội? Hình cụ của Đông Hán ngươi cho rằng ngươi gắng gượng qua được à?"

Đỗ Hoành nghiêm nghị không sợ: "Tặc tử ngươi có thể thử, xem một thân da thịt này của lão phu có phải làm bằng sắt đúc bằng đồng hay không?"

Trương Khâm thở dài. Trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn: "Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ? Đỗ Hoành, ngươi đã không chịu nhận tội, vậy Tạp gia không khách khí."

Mỏ hàn lấp lánh quang mang đỏ sậm đáng sợ, chậm rãi dí tới ngực Đỗ Hoành. Đỗ Hoành ngừng giãy dụa, nhìn khối mỏ hàn chết người càng ép càng gần, hắn hít vào một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra nụ cười sầu thảm, nhắm mắt lại chuẩn bị nghênh đón thời khắc

thống khổ nhất trong nhân sinh.

"Trương công công, chậm đã!" Một lĩnh ban Đông Hán thần sắc kích động chạy tới.

Động tác của Trương Khâm khựng lại. Quay đầu bất mãn địa nhìn lĩnh ban, hắn thích nhất là tra tấn phạm nhân, lúc này rất không hy vọng bị người ta quấy rầy.

"Trương công công, ngài mau ra nghênh giá đi, Thái... Thái tử điện hạ tới!"

"Gì cơ?" Trương Khâm kinh hãi, vội vàng ném mỏ hàn vào chậu than, vén vạt áo vội vàng chay ra khỏi chiếu ngục.

"Nơi này chính là chiếu ngục?" Chu Hậu Chiếu ngẩng đầu quan sát cửa đá nặng nề của chiếu ngục, cùng với vô số lỗ máy bắn nỏ lộ ra trên vách tường, vẻ mặt có chút hiếu kỳ.

"Đúng vậy, điện hạ, phạm nhân bị nhốt bên trong toàn là phạm trọng tội, đương nhiên, cũng có người tốt bị oan uổng, ví dụ như nhạc phụ của thần." Tần Kham ở bên cạnh khom người trả lời.

Lúc này Trương Khâm sắc nghiêm mặt trắng bệch, dẫn một đám thiếp hình, chưởng ban, lĩnh ban Đông Hán vội vàng chạy đến, thấy Chu Hậu Chiếu liều cúi đầu khấu bái: "Nô tỳ Trương Khâm, bái kiến Thái tử điện hạ."

Xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Tần Kham, Chu Hậu Chiếu lúc này cũng tin Đỗ Hoành bị oan uổng, vì thế có chút phản cảm với cách làm của Đông Hán, căn bản không quan tâm tới Trương Khâm.

"Những lỗ nhỏ đó để làm gì?" Chu Hậu Chiếu chỉ vào lỗ máy bắn nỏ chi chít trên tường, tò mò hỏi.

Tần Kham trả lời: "Đó là lỗ bắn nỏ phòng bị kẻ địch cướp ngục, nếu có những giang hồ hảo hán không biết trời cao đất rộng muốn xông vào cướp phạm nhân trong ngục, chỉ cần họ tiến vào cửa trong vòng trăm bước, những lỗ bắn nỏ này sẽ bắn ra những mũi tên sắc bén, khiến họ chết ngay tại chỗ.

Chu Hậu Chiếu mắt sáng rực lên:"Thứ này cũng thú vị nhỉ, trông có vẻ hay."

Tần Kham giống như gian nịnh, ghé vào bên tai Chu Hậu Chiếu nói: "Điện hạ có muốn thử một lần hay không? Đúng là chơi vui lắm đấy."

"Thử thế nào?"

Rất không phúc hậu chỉ chỉ Trương Khâm và đám thiếp hình chưởng ban Đông Hán đang quỳ gối phía trước, Tần Kham cười nói: "Bảo họ chạy tới ngoài trăm bước, điện hạ dùng máy bắn nỏ thử xem thế nào?"

Chu Hậu Chiếu rất phối hợp gật đầu: "Lời này rất hay."

"Thử... thử máy?" Trương Khâm ngây người một chút, tiếp theo thì cả người run rẩy kịch liệt, vừa khóc nức nở vừa dập đầu: "Điện hạ tha mạng, nô tỳ chỉ có một cái mạng thôi, chỉ muốn giữ tốt cái mạng nhỏ này để hầu hạ điện hạ, điện hạ tha mạng."

Một đám chưởng ban lĩnh ban Đông Hán cũng sợ hãi, ai nấy học theo Trương Khâm không ngừng dập đầu xin tha.

Chu Hậu Chiếu giả vờ giả vịt nghĩ nghĩ, nói: "Cũng được, trước tiên làm chính sự đã, chuyện thử máy có thể để sau."

Đám người Trương Khâm vội vàng dập đầu cám ơn rồi đứng dậy, đi vòng ra sau Chu Hậu Chiếu tới thử mạnh cũng không dám, chỉ hận không thể ẩn thân, sợ để Thái tử điện hạ nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của bọn họ, dẫn phát hồi ức thảm thống bảo bọn họ làm bia ngắm để thử máy bắn tên.

"Đỗ Hoành có phải bị nhốt ở bên trong hay không?" Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng nhắc tới chính sự.

Trương Khâm cung kính nói: "Vâng."

Chu Hậu Chiếu gật gật đầu, ngông nghênh vung tay lên: "Hắn là bị oan uổng, thả hắn ra, ừ, quan phục nguyên chức."

Tần Kham dở khóc dở cười, người này vô tâm vô phế, ngươi cho

rằng người đã vào chiếu ngục là dễ dàng thả ra như vậy à? Tuy là đông cung Thái tử, nhưng ngươi vẫn chưa phải là hoàng đế, nói ra những lời này ai nghe? Còn quan phục nguyên chức nữa chứ?

Nghe thấy đạo mệnh lệnh này của Chu Hậu Chiếu, mặt Trương Khâm vặn vẹo như mướp đắng, đang tìm từ cự tuyệt uyển chuyển, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, mấy tên phiên tử vây quanh Vương Nhạc bước nhanh tới.

"Thái tử điện hạ, xin thứ cho lão nô làm càn, Đỗ Hoành này không thể thả!"

Chương 181: Đông cung tức giận

Vương Nhạc năm nay đã hơn bảy mươi, bước chân lại dị thường vững vàng, hắn bước tới trước mặt Chu Hậu Chiếu, ánh mắt âm sâm lườm Tần Kham một cái, sau đó cẩn thận quỳ lạy Chu Hậu Chiếu. "Điện hạ, thứ cho lão nô làm càn, hơn mười chức công Thiệu Hưng bị đánh giết, án này kinh động sĩ lâm Giang Nam, Đỗ Hoành chính là thủ phạm chính, Đông Hán tiếp nhận án này đang muốn nghiêm khắc thẩm vấn, điện hạ sao có thể làm việc thiên tư mà quên quốc pháp?"

Chu Hậu Chiếu ngây người một lát, khuôn mặt non nớt dần dần đỏ lên, ngay cả ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng hiếm thấy: "Vương Nhạc, ngươi đang giáo huấn ta?"

Vương Nhạc dập đầu bôm bốp, trán chảy máu, vẻ mặt lại vô cùng kiên quyết.

"Điện hạ nói quá lời rồi, lão nô sao dám giáo huấn điện hạ? Chỉ vì lão nô thân mang trọng trách của bệ hạ, chẳng những thống lĩnh Đông Hán, cũng chịu trách nhiệm cầm bút ti lễ giám cung đình, chuyên để bệ hạ sử dụng, chức công Thiệu Hưng bị giết đã thành công án, thế nhân đều biết, phạm quan Đỗ Hoành có hiềm nghi trọng đại, nếu như thả hắn, đến lúc đó triều đình nghị luận, sĩ lâm lên án công khai, lão nô chính là tội nhân thiên cổ của Đại Minh, điện hạ, lão nô thân thể tàn phế, lại không gánh nổi tội danh làm hổ thẹn thanh danh thiên gia.

Nói rất chu toàn, nhưng ý tứ cự tuyệt cũng rất rõ ràng, Tần Kham chỉ nhìn vẻ mặt của trên mặt liền biết, hôm nay Chu Hậu Chiếu cho dù dùng thân phận Thái tử để uy áp Vương Nhạc, Vương Nhạc cũng tuyệt đối không thả Đỗ Hoành.

May mắn, Tần Kham đối với điều này căn bản cũng không ôm hy vọng gì, không hy vọng thì không thất vọng.

Lệnh của Chu Hậu Chiếu lúc trước lại bị những lời không mềm

không cứng của Vương Nhạc đẩy trở về, lập tức cảm thấy hết sức thật mất mặt, mấy năm nay bị các Đại học sĩ xuân phường mỗi ngày giáo huấn trách cứ, chưa từng coi hắn là Thái tử, ngược lại giống cháu nhiều hơn, hôm nay ngay cả gia nô trong cung cũng không coi lời nói của hắn ra gì, Chu Hậu Chiếu thực sự rất phẫn nộ.

"Ta nếu cố ý muốn thả Đỗ Hoành ra thì sao?" Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói.

Vương Nhạc dập đầu thật vang, nghiêm nghị nói: "Điện hạ nếu cố ý làm thì lão nô đương nhiên không dám ngăn cản, đành phải rời xa điện hạ, thứ cho lão nô không thể phụng dưỡng bệ hạ và điện hạ được nữa. Lão nô sẽ đâm đầu vào tường chết trước cửa chiếu ngục."

Chu Hậu Chiếu ngớ người, kinh ngạc nói không ra lời.

Hắn không ngờ tính tình của Vương Nhạc cương liệt như vậy, thái giám tầm thường chết thì chết. Nhưng Vương Nhạc thì không thể chết được, lão thái giám này trải qua bốn triều, làm người cũng coi như là công chính kiềm chế bản thân. Phụ hoàng cũng rất kính trọng hắn, thường gọi là "Cung đình phó tướng", chỉ từ xưng hô này liền biết phụ hoàng nể trọng hắn như thế nào, hôm nay nếu Chu Hậu Chiếu bức tử Vương Nhạc, trở về phụ hoàng khẳng định sẽ không tha cho hắn, mà ngôn luận về Thái tử ngu ngốc bức tử thái giám chính trực của cung đình không khách gì ném một quả bom tại triều đường. Chu Hậu Chiếu sẽ bị những ngôn quan đại thần huyết khí phương cương hơn cả xử nam hai mươi tuổi mắng cho chết tươi.

Đây là triều Đại Minh, Thái tử có một số việc cũng không phải muốn làm thì có thể làm, cân bằng quyền lực và hạn chế lẫn nhau hình thành giữa quân thần đã rất thành thục. Không ai có thể phá hoại loại cân bằng này, Thái tử cũng không thể.

Đây là một thời đại mà Thái tử không thể tùy tâm sở dục, nếu hiện tại có có một tổ chức dân gian không sợ chết muốn làm một điều tra xã hội về ai hạnh phúc nhất triều Đại Minh, bọn họ sẽ rất kinh ngạc phát hiện, nghề nghiệp hạnh phúc nhất trên đời không phải hoàng đế, Mà là giám sát ngự sử, bởi vì nghề nghiệp này muốn

mắng cứ mắng, muốn đánh nhau thì đánh, luôn mang cái danh chính nghĩa chính trực, làm việc gì cũng không phải kiêng kỵ, đánh mắng còn giành được sự ủng hộ lớn. Ngay cả hoàng đế cũng không thể không bịt mũi khen ngươi đánh chửi giỏi lắm, về sau tiếp tục bảo trì bản sắc, đánh nhẹ mắng nhẹ chính là không nể mặt ta, vân vân....

Ngược lại với ngôn quan Phong quang vô hạn, người bị ném lên đài hoàng đế Đại Minh tuyệt đối không tính là mệnh tốt, chắc là kiếp trước nghiệt, lão thiên gia bắt họ kiếp này phải chịu phạt, hoàng đế Đại Minh trường thọ cực ít, nguyên nhân chắc cũng là vì chuyện này, quân quyền và thần quyền ngang nhau, thân là hoàng đế mà sống uất nghẹn như vậy, đổi lại là ai cũng chẳng sống lâu được.

Không khí trước cửa Chiếu ngục rất thấp, giống như là đọng lại.

Chu Hậu Chiếu mắt đăm đăm nhìn Vương Nhạc, lồng ngực đang phập phồng đã nói rõ với mọi người ở đây, Thái tử rất tức giận, hậu quả không nghiêm trọng, bởi vì Thái tử không làm gì được Vương Nhạc.

Tần Kham không thể không đứng ra hoà giải.

Hắn không có hảo cảm với Vương Nhạc, chỉ là mâu thuẫn của Chu Hậu Chiếu và Vương Nhạc không thể kích phát, chuyện một khi ầm ĩ tới đạt thiên thính, án tử của Đỗ Hoành sẽ thêm vào những nhân tố khó lường, khả năng cứu hắn càng thấp, nhạc mẫu và Đỗ Yên trong nhà đang mong hắn ngăn cơn sóng dữ, hắn không thể mạo hiểm.

"Điện hạ bớt giận, Vương công công cũng là bất đắc dĩ, dù sao vụ án này liên quan tới hơn mười mạng người, sớm đã bị nhiều người biết tới, nếu không tra minh bạch, không thể bịt được miệng thiên hạ, vô cớ phóng thích Đỗ Hoành tất nhiên sẽ tổn hại đến danh dự của điện hạ." Tần Kham khom người nói.

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Ta hiện tại không phải tức vì chuyện này nữa rồi, hiện giờ cung đình được phụ hoàng nuông chiếu quá thành ra càng lúc càng không quy củ, đừng quên uy phong bát diện của đám cung nhân các ngươi là ai bang cho."

Vương Nhạc dập đầu ba cái: "Lão nô muôn lần đáng chết! Chính vì quyền của lão nô là do thiên gia ban cho, không dám không dám làm việc thiên tư, nếu không sẽ khiến thanh danh của thiên gia bị vấy bẩn, lão nô trăm lần chết cũng không chuộc được tội."

Tần Kham cười nói: "Không dám giấu gì Vương công công, người bị nhốt ở bên trong chính là gia nhạc, Vương công công chính trực vô tư, hạ quan không cầu ngài thả người, chỉ có điều án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, không thể định tội qua loa, hạ quan chỉ cầu gia nhạc trong lúc bị thẩm vấn không phải chịu hình cụ, hỏi tốt đáp lành, thả gia nhạc thì khó yên được miệng thiên hạ, nếu gia nhạc bị bức cung, cũng khó mà yên được miệng thiên hạ, Đông Hán và Cẩm Y vệ đều là tay sai của bệ hạ, Vương công công là người có tài đức danh vọng, chắc sẽ không làm ra chuyện vấy bẩn thanh danh của thiên gia, đúng vậy không?"

Vương Nhạc quay mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Kham, ánh mắt lạnh lùng mà ác độc.

Tần Kham vẫn mỉm cười, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa gì.

Từ sau khi biết Đông Hán không có nhiều cao thủ ẻo lả tuyệt thế như trong truyền thuyết và điện ảnh kiếp trước, hắn đối với Đông Hán cũng bớt kiêng kị hơn, cho dù đối mặt với vương bá chi khí Hán công phát ra, hắn vẫn có thể bảo trì sự thong dong bình tĩnh.

Vương Nhạc nghiêm mặt không nói gì, đây là lần thứ hai đối đầu với Tần Kham, lúc trước Tần Kham hóa giải sự vây công của phiên tử Đông Hán, cũng ngoài dự đoán mọi người đông dẫn họa thủy, trút lại lên đầu Đông Hán, khi đó Vương Nhạc đã rất minh bạch thanh niên nhân này không phải vật trong ao, sớm muộn gì cũng có ngày lên cao, cho nên hắn mới kiêng kị Tần Kham như vậy, mới coi trọng án tử của nhạc phụ hắn như thế.

Sự thật chứng minh suy nghĩ lúc trước của hắn là đúng, hiện tại thanh niên nhân này không phải lại đưa hắn lên giàn lửa để thiêu ư?

Giỏi cho tên gia hỏa khéo lợi dụng sơ hở, miệng lưỡi giảo hoạt kéo án tử của Đỗ Hoành và thanh danh của thiên gia lại với nhau. Hiện tại hắn muốn dụng hình với Đỗ Hoành chỉ sợ là không thể nữa rồi,

Thái tử điện hạ đang ở bên cạnh lạnh lùng nhìn hắn.

"Vương công công, hạ quan đang đợi lời nói của ngài đây." Tần Kham mỉm cười chắp tay.

Chu Hậu Chiếu cười lạnh nói: "Sao? Đông Hán không dụng hình thì không thẩm án được à?"

Vương Nhạc thầm thở dài, vái: "Điện hạ có lệnh, lão nô làm sao dám không tuân lời? Lão nô đảm bảo Đỗ Hoành ở trong ngục tuyệt đối không mất một sợi lông, nếu không lão nô nguyện dùng cái chết để tạ tội."

Chu Hậu Chiếu gật đầu: "Tốt, đây chính là ngươi nói đó. Bản cung nhớ kỹ."

Vương Nhạc đứng lên, cung tiếng nói: "Lão nô cẩn tuân mệnh lệnh của điện hạ. Giờ không còn sớm, Ti lễ giám còn có rất nhiều tấu sớ chưa phê, lão nô thất lễ cáo lui."

Chu Hậu Chiếu bực mình phất phất tay: "Ngươi đi đi. Tần Kham, dẫn ta vào chiếu ngục xem, nỏ cơ này hình như chơi rất vui."

"Vâng."

Vương Nhạc dẫn đám người Trương Khâm kính cẩn bái biệt, xoay người đi ra ngoài.

Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm bóng dáng già nua của Vương Nhạc, hừ lạnh: "Lão hoạn nô này càng lúc càng không coi ai ra gì, hừ, Đông Hán do hắn dẫn dắt, cũng càng lúc càng không đáng tin cậy, tương lai ta nếu lên ngôi, nhất định phải mở lại Tây Hán, để Tây Hán giúp ta canh chừng họ. Tần Kham, khi đó do ngươi là Tây Hán Hán công nhé."

Tần Kham ngẩn ra, tiếp theo thì sợ quá vội vàng nói: "Thần... Thà chết không thiến."

Chu Hậu Chiếu cũng ngây người một chút, sau đó vỗ trán, cười nói: "Ta quên mất cái này, thôi. Để Cốc Đại Dụng giúp ta thống lĩnh Tây Hán."

Tần Kham cười khổ không nói gì.

Không ngờ Tây Hán xú danh còn vang hơn Đông Hán, vào Minh triều vừa lập đã phế, nguyên nhân trong những năm Chính Đức được mở lại, chính là do Chu Hậu Chiếu bị Vương Nhạc kích thích.

Chương 182: Tâm sinh kiêng kị

Dưới sự vây quanh của một đám Cẩm Y vệ, Chu Hậu Chiếu vào chiếu ngục, Tần Kham dẫn tới cửa bắn nỏ lắp hướng ra chiếu ngục. Chỉ vào một loạt nỏ cơ xếp dày đặc bên trong, giải thích: "Điện hạ, đây chính là miệng bắn của nỏ cơ, trước cửa toàn bộ chiếu ngục nỏ cơ được lắp hai bên trái phải, phạm vi bắn chính là trong trăm bước trước cửa, hơn nữa hai bên trái phải góc nghiêng, hình thành hỏa lực đan xen, có thể giảm bớt góc chết, không cho bất kỳ một con cá nào lọt lưới cả, Đại Minh ta từ lúc lập chiếu ngục đến nay, hơn trăm năm qua cũng có không ít hán tử giang hồ mưu toan cướp ngục, bọn họ cho dù võ công cao tuyệt, dưới lưới tên dày đặc như thế này cũng không ai may mắn sống sót, toàn bộ chiết kích trầm sa..."

Chu Hậu Chiếu thấy từng khối nỏ cơ đen xì lạnh toát thì hứng trí bừng bừng, sớm quên chuyện không vui với Vương Nhạc vừa rồi, hai tay vuốt ve nỏ cơ, chậc chậc khen: "Thứ tốt, thứ tốt."

Xuyên qua lỗ bắn, Tần Kham thoáng nhìn thấy đám người Vương Nhạc Trương Khâm vẫn chưa đi xa, Trương Khâm đầu đầy mồ hôi đi sau lưng Vương Nhạc, kinh sợ cúi đầu khom lưng, một đám phiên tử Đông Hán đi sát theo, giống như những con tôm cong lưng đi đường.

Khóe miệng Tần Kham phác ra nụ cười xấu xa, xuyên qua lỗ bắn chỉ vào đám phiên tử Đông Hán cách đó không xa: "Đám phiên tử Đông Hán đó thật đáng giận, điện hạ, bắn vào mặt chúng

"hả."

"... Nói nhầm, bắn họ một mũi."

"Đùa kiểu gì vậy, chết người đó."

"Thao tác rất đơn giản, ngươi không muốn thử à? Điện hạ chỉ cần một ngón tay là có thể làm được, nhìn nhé, ngón trỏ đặt lên cò nỏ cơ, đúng rồi, thế... ấn mạnh một phát."

Theo sự dạy dỗ mê hoặc lòng người của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu như bị ma quỷ ám ảnh không ngờ nhấn cò.

Nỏ cơ rung lên, vù một tiếng, một mũi tên không có lông vũ bay ra, ngay sau đó là một tiếng hét thảm thê lương, cùng với tiếng hô to đầy lo lắng của vô số phiên tử: "Trương công công, Trương công công trúng tên rồi! Mau, bảo hộ Hán công!"

Tần Kham hưng phấn xoa xoa tay, giơ ngón tay cái về phía Chu Hậu Chiếu, khen ngợi rất thật lòng: "Thiện xạ, đúng là thiện xạ."

Bên ngoài lập tức rối loạn, Chu Hậu Chiếu ngơ ngác nhìn tay mình, sau đó vô cùng khiển trách lườm Tần Kham.

"Tần Kham..."

"Có thần."

"... Ngươi bớt lừa ta một lần thì chết à?"

Lừa người đã thành thói quen hằng ngày trong cuộc sống của Tần Kham, bớt lừa đi một lần thì không chết, nhưng sẽ sống không được thoải mái.

Ma xui quỷ khiến, một tên đó của Chu Hậu Chiếu bắn trúng đầu gối Trương Khâm, có thể nói bắt quỳ danh phù kỳ thực.

Vương Nhạc được các phiên tử vội vàng bảo vệ chủ kéo ngã xuống đất, áo bào sang đẹp dính đầy bùn đất, thần thái phi thường chật vật, Hán công giận tím mặt, hạ lệnh lùng bắt hung thủ, đợi cho sau khi các phiên tử hồi báo nói hung thủ chính là đương kim Thái tử điện hạ, Vương Nhạc giống như bị người ta tát mấy cái, sắc mặt hết đỏ lại xanh, đứng ngây ra đó hồi lâu rồi bỗng nhiên cả người run lên, sắc mặt tái nhợt vội vàng ly khai.

Vương Nhạc vốn bằng mặt không bằng lòng với mệnh lệnh của Thái tử, sau khi Chu Hậu Chiếu bắn ra một tên đó, bỗng dưng toát mồ hôi lạnh.

Vương Nhạc không ngờ Thái tử lại có hận ý với hắn lớn như vậy.

Ngoài mặt là bắn Trương Khâm, nhưng Thái tử kì thực là đang bắn

vào tin hắn! Một tên bắn tới chẳng lẽ lại không có nguyên do?

Lời nói nhắc nhở cố ý mà như vô tình của Tiêu Kính Lúc trước lúc này không ngừng thoáng hiện trong đầu Vương Nhạc, cho đến giờ phút này, Vương Nhạc mới hoàn toàn minh bạch ý tứ chân chính trong lời nói đó của Tiêu Kính.

"Bất luận quyền thế ngợp trời thế nào, trong mắt bệ hạ thủy chung vẫn chỉ là gia nô của thiên gia. Trên tốt thì dưới tất yên."

Đương kim bệ hạ tuy là tráng niên, chỉ tội người yếu nhiều bệnh, không biết khi nào sẽ đột phát chuyện không dám nói, khi đó Tiêu Kính đã lui, Thái tử đăng cơ, chỉ dựa vào xung đột phát sinh hôm nay giữa hắn với Thái tử, vị trí ti lễ giám chưởng ấn tương lai liệu có tới lượt hắn được không? Thái tử không đem mình sung quân Trung Đô thủ vệ hoàng lăng đã là vạn hạnh rồi.

Trán Vương Nhạc túa mồ hôi lạnh, thầm cắn chặt răng, phải chữa trị quan hệ với Thái tử, nếu không tiền đồ của hắn không ổn.

Vua nào triều thần nấy.

Trương Khâm hét thảm được các phiên tử đỡ đi gặp đại phu, Vương Nhạc thuận tay kéo một chưởng ban lại, ngữ khí nghiêm nghị nói: "Cam đoan của Tạp gia vừa rồi trước mặt điện hạ các ngươi đều nghe thấy cả rồi chứ?"

"Hồi Hán công, đều nghe thấy."

"Từ giờ trở đi, bất kỳ ai cũng không thể chạm vào một sợi lông của Đỗ Hoành. Hắn nếu có sơ xuất gì, Tạp gia băm các ngươi cho chó ăn trước."

"Vâng! Chúng Thuộc hạ tuyệt đối sẽ không dám làm tráo. Có điều, Hán công, nếu không dụng hình với Đỗ Hoành, án này chỉ sợ rất khó kết thúc nhanh. Dù sao trong đây có phủ nội vụ, Chiết Giang bố chính ti, còn có..."

Vương Nhạc phất phất tay, cười lạnh nói: "Trước cứ trông coi cho tốt, thị hầu ăn ngon uống ngon, nước trong án tử này rất sâu, cứ mặc họ đấu đá, cái đám gia hỏa trên triều đường ăn cả đống bạc, lại chỉ cho chúng ta uống chút nước canh, hiện tại gặp chuyện

không may thì muốn chúng ta chịu trách nhiệm hoàn toàn, hừ. Đông Hán chúng ta cũng không phải mất giá như vậy, cứ ngâm đó, lần này kẻ địch của Tần Kham không phải Đông Hán, chúng ta không việc gì phải đi làm tiên phong cho người khác."

"Vâng."

Tục ngữ nói người già thì thành tinh, Vương công công trải nhiều mưa gió. Bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng có thể khiến hắn miên man bất định.

Kỳ thật Vương công công nghĩ nhiều rồi, chuyện như vậy phức tạp như vậy, Chu Hậu Chiếu cũng không âm hiểm như vậy, với tuổi tác lịch duyệt của hắn, loại kỹ thuật cao như Hạng Trang múa kiếm hắn vẫn chưa làm được.

Tất cả chỉ là một tên gia hỏa trông thì như quân tử, kỳ thức lại là tiểu nhân ở sau lưng khuyến khích. Lần này Chu Hậu Chiếu trên ý nghĩa chân chính đã bị người ta làm súng.

Người này họ Tần tên Kham.

Không thể không nói một tên này bắn rất khéo, hiệu dụng của nó rất lớn, ma xui quỷ khiến thế nào lại dán một tấm bùa bảo mệnh lên người Đỗ Hoành, Vương công công cho dù không khoa trương tới mức lãng tử quay đầu sửa chữa lỗi lầm xưa thì ít nhất đối với Đỗ Hoành cx kiêng kị vạn phần, từ nay về sau không dám động vào.

Chu Hậu Chiếu là tên gia hỏa vô tâm vô phế, bắn làm người khác bị thương cũng không đi xin lỗi người ta, ngược lại lại chậc chậc tán thưởng nỏ cơ trong tay, lờ mờ có xu thế làm thêm phát nữa, tên này mà sống ở kiếp trước thì khẳng định là loại nhân phẩm thấp sau rượu gây tai nạn rồi bỏ trốn.

"Quả thật là thứ tốt, so với súng điểu của Thần Cơ doanh còn bá đạo hơn, súng điểu tuy rằng uy lực lớn, đáng tiếc mỗi lần bắn lạ phải thông nòng nạp đạn, rất phiền toái, nỏ cơ này có thể liên tục bắn hơn mười mũi tên, tầm bắn trăm bước cũng không phải là gần."

"Điện hạ, nỏ cơ này vốn là lợi khí để biên quân chống đỡ Thát tử, chiếu ngục chính là trọng địa lao ngục, cho nên mới để lại hơn trăm cỗ."

Chu Hậu Chiếu có chút đăm chiêu: "Nếu biên quân Đại Minh ta mỗi người có một cái nỏ cơ thế này, lo gì Thát tử hàng năm liên tiếp phạm biên bắt người cướp của?"

Tần Kham cười khổ nói: "Điện hạ, nỏ cơ này chế tạo quá khó, kết cấu phức tạp, giá trị chế tạo cực cao, chế tạo cục kinh sư hàng năm cũng chế được rất hữu hạn, không thể cho mỗi người cầm một cái được."

Chu Hậu Chiếu thở dài thất vọng,: "Thật muốn tới biên trấn xem thử biên quân chúng ta chống đỡ Thát tử như thế nào, hàng năm luôn nghe phụ hoàng nói biên quân nhìn thì thắng nhưng thật ra là bại, cũng không biết là thật hay giả. Tần Kham, ngươi có biết hay không?"

"Thần quả thật không biết, có điều biên quân rất khổ là sự thật."

"Ta tương lai sẽ tới biên quân vài ngày, nếu có thể tự mình ra trận giết mấy tên Thát tử là tốt nhất." Chu Hậu Chiếu hưng phấn xoa xoa tay.

"Điện hạ làm biên quân không phải không được, nhưng nhớ khi tắm nếu lá lách rơi xuống đất thì chớ có cúi người nhặt lên."

"Vì sao?"

Tần Kham ghé vào tai hắn nói nhỏ mấy câu, Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, tiếp theo.... không ngoài dự kiến ôm bụng cười nất.

Tần Kham bĩu môi, lại nữa rồi... khiếu hài hước của thằng nhóc này không phải thấp bình thường.

Chu Hậu Chiếu cũng không không vào phòng giam an ủi chiến sĩ cách mạng Đỗ Hoành đã phải chịu đủ oan khuất, hắn bảo vệ Đỗ Hoành hoàn toàn là vì nể mặt Tần Kham, đối với Đỗ Hoành thì lại không hề có hứng thú, sau khi bảo đảm Đông Hán không có ai gây thương tổn cho Đỗ Hoành, Chu Hậu Chiếu vui vẻ trờ về đông cung.

Tần Kham đứng trước cửa chiếu ngục nhìn hắn đi, ánh chiều tà chiếu vào người Chu Hậu Chiếu, toàn thân tỏa ra quang huy chói mắt, Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng giẫm lên tà dương như máu, đắc ý đi về phía trước, đám người Cốc Đại Dụng Trương Vĩnh thì cúi người đi theo.

Nếu Vương Hán công đã đáp ứng không dụng hình với Đỗ Hoành, hơn nữa Thái tử điện hạ vừa rồi cũng cho Đông Hán một cái tát, Hán công cũng tỏ thái độ quyết định Đông Hán không nhúng tay vào vũng nước đục này, các phiên tử Đông Hán cản không cho Tần Kham gặp Đỗ Hoành cũng là không cần thiết.

Vẫn là gian phòng ẩm ướt âm u đó, có điều đãi ngộ của Đỗ Hoành tốt hơn rất nhiều, chẳng những có ăn có uống, đồ ăn phong phú, hơn nữa Tần Kham rất hiểu chuyện sai người mang tới chăn đệm sạch sẽ vào, Đỗ Hoành là người đọc sách, vì thế các loại sách thánh hiền và giấy bút cũng lục tục được chuyển vào nhà giam.

Bố trí xong tất cả, Tần Kham chậm rãi đi vào nhà giam, thấy Đỗ Hoành ngồi trên mép giường đã được lót ga sạch, thắp một ngọn nến, một tay bưng bầu rượu một tay lật sách, đọc tới chỗ cao hứng lại nhấp một ngụm, thần thái phiêu dật nhàn nhã, giống như Tiêu Dao Tán tiên trong tranh.

Tần Kham thở dài ghen tị: "Nhạc phụ đại nhân, hay là chúng ta đổi chỗ đi, tiểu tế ở đây ngồi tù giúp ngươi, ngươi tự ra ngoài vì mình mà chạy chọt cầu khẩn, thế nào?"

Đỗ Hoành ngẩng đầu lườm hắn một cái không nhanh không chậm nói: "Đùa cái gì thế, ngươi cho rằng lão phu ngốc lắm à?"

Chương 183: Xả thân thủ nghĩa

Tần Kham rất vui mừng, nhạc phụ đại nhân vào ngục lâu như vậy, từ nam chí bắc trải qua ngàn dặm áp giải tới kinh sư, nhân sinh chịu đả kích như vậy không ngờ không ngốc, phân rõ cái gì là hưởng thụ cái gì là chịu tội, thật là một chuyện đáng để ăn mừng.

Nhạc phụ không ngốc là tốt rồi, dù sao tương lai cứu viện thành công nếu mang về một nhạc phụ đơ đơ, công tích của Tần Kham trong lòng nhạc mẫu và Đỗ Yên cũng suy giảm rất lớn.

Có điều trong lòng Tần Kham lúc này thật sự có chút bất bình hành, người ta bị nhốt trong tù không ai dám đánh không ai dám mắng, đọc sách, uống rượu, nhàn nhã như đang ở khách sạn du lịch, mà bản thân Tần Kham thì lưng gánh kỳ vọng của nhạc mẫu và thê tử, dùng thân phận một Thiên hộ nho nhỏ đối kháng với những đại lão không biết tên trong triều đình, án tử vẫn không có manh mối, hắn còn phải điều tra hỏi thăm chung quanh, tra ra thân phận của vị đại lão kia, sau đó dùng một loại tinh thần một đi không trở lại chiến đấu với hắn, chính là để kéo lão gia hỏa trong phòng giam tiêu sái đọc sách uống rượu này ra khỏi tù.

Có vẻ như có một chút phạm tiện.

Tần Kham quyết định tìm được vị đại lão kai rồi sẽ thương lượng với hắn, nếu hắn không kiên trì muốn mạng Đỗ Hoành, vậy thì đổi thành án chung thân, mọi người đạt thành nhận thức chung, hoà hợp êm thấm nhìn Đỗ Hoành tiêu sái tới chết trong tù.

Sờ sờ mũi, Tần Kham cười khổ nói: "Sự nhàn nhã của Nhạc phụ đại nhân khiến tiểu tế ghen tị."

Đỗ Hoành cười nói: "Lão phu sau khi trúng tiến sĩ vào Hàn Lâm viện cầu tư lịch tám năm, tám năm đó cũng thường xuyên sống những ngày như hiện tại, có sách có rượu có thơ, về sau lại xuất kinh làm quan, làm phụ mẫu một phương, mỗi ngày phải hao tâm tốn sức, cuối cùng không còn được sống những ngày như vậy nữa. Có câu hoa phúc luôn gắn liền, quả nhiên là không sai."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Nhân lúc nhạc mẫu không có mặt, có cần tiểu tếđưa mấy nha hoàn xinh đẹp vào thị hầu ngài không? Có rượu có sách, còn có hoa mai mẫu đơn, thế mới là việc cực lạc của nhân sinh."

Đỗ Hoành nghiêm mặt nói: "Ngươi coi lão phu là hạng người gì? Lão phu ta làm người trong sạch chính phái, hiện giờ thân hãm ngục tù ngươi lại dùng sắc đẹp dụ dỗ ta?"

Tần Kham thở dài: "Lão gia hỏa này đại khái đã quên bộ dạng lúc trước hắn dùng miệng ủi ngực kỹ nữ rồi."

Đỗ Hoành buông sách và bầu rượu xuống, vuốt chòm râu đã có chót lộn xộn: "Đông Hán không dám dụng hình đối với lão phu, là ngươi ở sau lưng múa tay áo à?"

"Không phải ta, là Thái tử."

Đỗ Hoành mỉm cười, nở nụ cười khen ngợi rất hiếm có: "Tuổi còn trẻ mà không ngờ dùng phép mượn thế thần diệu như vậy, rất khá."

Tần Kham cẩn thận nhấm nuốt những lời này. Sau một lúc lâu mới hỏi một cách không xác định: "Lời này của Nhạc phụ đại nhân... là đang khen ta à? Không phải ngầm có ý châm chọc chứ."

"Đương nhiên là khen ngươi."

Tần Kham thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Ta cũng hiểu chắc là khen ta, bằng không ta vứt hết mặt mũi còn hao tâm tốn sức bảo đảm chu toàn cho nhạc phụ, vậy mà ngươi còn tổn hại ta không khỏi rất không phải con người..."

Đỗ Hoành trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói: "Nói chuyện với ngươi luôn có mùi hỗn đản nồng đậm, lão phu phát hiện trước kia nhìn ngươi không vừa mắt là đúng."

Tần Kham nhún nhún vai, trên điểm này hắn và nhạc phụ có nhận thức chung, mọi người đều nhìn nhau không vừa mắt, thuộc về loại vừa không muốn gặp lại cũng tuyệt đối sẽ không hoài niệm.

Đỗ Hoành nhìn hắn chăm chú, sau đó nhoẻn miệng cười: "Nói năng

tuy rằng hỗn đản. Nhưng may mắn làm người vẫn miễn cưỡng không tính là hỗn đản, không ngờ ngươi hiện giờ đã thành cận thần đông cung, hơn nữa có tư cách ngang hàng với Đông Hán Hán công. Từ Nam Kinh đến kinh sư, ngươi vẫn ở phía sau phát động nhân mạch, Điều khiển bộ hạ bảo vệ ta chu toàn, hôm nay không ngờ mà ngay cả đông cung Thái tử cũng bị ngươi mời ra được, Tần Kham, vì nắm xương già này của ta, ngươi phải vất vả nhiều rồi."

Tần Kham cười nói: "Dù sao cũng là bố vợ con rể, tiểu tế chỉ mong nhạc phụ đại nhân được mạnh khỏe. Tương lai cho dù chết, cũng nên chết trên bụng nữ nhân.chứ đừng nên chết trong lao tù. Nhạc phụ, hiện giờ Đông Hán chắc không dám đụng vào ngươi nữa, có điều nếu muốn giải tội, phải lôi được tên chủ mưu đứng đằng sau ra, Tô Châu chức tạo cục và Chiết Giang bố chính ti chỉ là thứ nổi bên ngoài, chỗ dựa của họ trong tại triều đường mới là kẻ địch chân chính, làm thế nào để kéo kẻ này ra, tiểu tế hiện tại thực sự là bất lực rồi, không biết nhạc phụ đại nhân có biện pháp gì không?"

Đỗ Hoành lắc đầu: "Dừng ở đây đi, án này không nên đào sâu thêm nữa, Tần Kham, lão phu không sợ chết, nhưng ta không thể để Tần gia chết theo, lão phu cả đời đọc sách thánh hiền, cả đời nuôi dưỡng Hạo Nhiên Chính Khí, không làm thất vọng dân chúng xã tắc, chết cũng đáng rồi, nhưng lão phu không thể liên lụy tới Tần gia, bản tấu đó lão phu đã thành tựu đại nghĩa rồi, án này không cần đào sâu thêm để bảo toàn cho ngươi và Yên nhi, thành tựu nghĩa của lão phu, như vậy là đủ rồi."

Tần Kham cười nói: "Ta không biết cái gì là đại nghĩa tiểu nghĩa, chỉ biết là ta đã đáp ứng nhạc mẫu và Yên nhi sẽ cứu ngươi yên lành đi ra, nếu muốn cứu ngươi thì tất cả trừ đi kẻ đứng sau này, như vậy mà thôi."

"Ngươi có biết kẻ địch ngươi sắp phải đối mặt cường đại cỡ nào không? Ngươi là cận thần đông cung nhưng Thái tử chích ép được thái giám, quan văn sẽ không nể mặt Thái tử, mất đi tòa núi dựa này, một mình ngươi đấu được với hắn không?"

"Bất kể đấu lại hay không thì cũng phải đấu với hắn, nếu không tính mạng của nhạc phụ sẽ ăn bữa hôm lo bữa mai, trở về ta cũng không có cách nào ăn nói với nhạc mẫu và Yên nhi."

Đỗ Hoành thở dài: "Ngươi tội gì phải bỏ vốn lớn như vậy?"

Tần Kham xoay người đi ra ngoài, thản nhiên cười nói: "Không phải vừa rồi đã nói ư? Hy vọng hy vọng chết trên bụng nữ nhân chứ không phải trong tù. Nhạc phụ cứ an tâm ở đây đi, tiểu tế đại khái biết phải làm gì rồi."

Thấy Tần Kham tâm ý đã quyết, Đỗ Hoành thở dài lắc đầu, hốc mắt không ngờ ửng đỏ, lúc này hắn bỗng nhiên sinh ra cảm giác mê mang và hoang mang đối với nhân sinh của mình, thành toàn đại nghĩa của mình, nhưng lại làm con rể vì hắn mà lo ngược lo xuôi, chạy chọt khắp nơi, làm hại hai nhà không thể an bình, thậm chí có cả nguy hiểm phá gia diệt tộc, tất cả chỉ vì cái gọi là "Xả thân thủ nghĩa" của mình, hai ngàn năm trước khi Khổng Mạnh nói những lời này, quả thực dứt khoát quyết tuyệt, không hề có ràng buộc như vậy sao?

"Tần Kham..." Đỗ Hoành bỗng nhiên mở miệng gọi hắn lại, tiếng nói khàn khàn: "... Có lẽ, có thể thử Đả thảo kinh xà xem."

Tần Kham quay đầu lại mỉm cười: "Ta cũng định như vậy, nếu anh hùng sở kiến lược đồng, nhạc phụ ngươi chờ tương lai chết trên bụng nữ nhân đi.

Ra khỏi chiếu ngục thì trời đã tối, cửa thành sắp đóng, dưới sự hộ thị của đám người Đinh Thuận, Tần Kham vội vàng về nhà.

Hôm nay quá mạo hiểm, từ khi Đỗ Hoành vào kinh, đến Đông Hán đề cao tinh thần, lại cầu Thái tử ra mặt, từng chuyện từng chuyện được xử lý như cưỡi ngựa xem đèn. Cũng chưa kịp thông tri cho nhạc mẫu và Yên nhi Trong nhà, may mắn là tình thế tạm thời ổn định, bằng không về nhà lại là một mảng mây đen sương mù.

Đêm Kinh sư rất im lặng. Dân chúng không có thói quen sống về đêm, màn đêm buông xuống liền về nhà, ăn cơm xong thì ngủ sớm. Khắp nơi chỉ nghe thấy tiếng chó sủa và tiếng bước chân chỉnh tề của quân sĩ của ngũ thành binh mã ti tuần tra.

Nhìn bầu trời đêm tối đen, Tần Kham lo lắng thở dài.

Tới thì hùng tráng uy vũ, nhưng rốt cuộc có thể cứu được Đỗ

Hoành ra hay không, Tần Kham thực sự không hề nắm chắc, hắn chỉ là một Thiên hộ, quyền nhỏ thế yếu, lấy gì ra mà đấu với người khác? Nếu không cứu được Đỗ Hoành ra, tương lai khi đao phủ pháp trường một đao chém bay đầu Đỗ Hoành, Tần Kham còn mặt mũi nào mà nhìn nhạc mẫu thê tử?

Đinh Thuận tay án chuôi đao, im lặng không nói gì đi đằng trước. Hán tử này từ lúc đi theo Tần Kham rất có nhãn lực, biết tâm tình của thủ trưởng không tốt, cũng không dám nói nhiều một câu.

" Đinh Thuận à."

"Có thuộc hạ."

Tần Kham thở dài: "Lần này, chúng ta lại có địch nhân rồi, kẻ địch rất cường đại."

Đinh Thuận vẫn là bộ dạng hàm hậu nhếch miệng cười ha ha. Trong mắt lại bắn ra hai đạo hàn quang: "Kẻ địch Cường đại cũng là người, một đao đâm vào vẫn là hai cái lỗ máu, đại nhân mưu chu đáo, đã lúc nào chịu thiệt đâu? Thuộc hạ không sợ."

Tần Kham cười khổ: "Ngươi không sợ nhưng ta sợ, ngươi đi theo ta là vì tiền đồ, hiện tại tiền đồ không kiếm được. Lại lúc nào cũng có nguy hiểm rơi đầu, ta nợ ngươi rất nhiều."

Đinh Thuận cười nói: "Đại nhân nói vậy là không đúng rồi, thuộc hạ và các lão đệ huynh từ Nam Kinh tới đi theo đại nhân không chỉ là vì tiền đồ, ngài đối với các huynh đệ tốt, mọi người bạc được chia không ít, quan nhi cũng thăng không ít, uống rượu thống khoái, giết giặc Oa cũng thống khoái, chính là vì những điều này, các huynh đệ nguyện ý bán mạng cho ngài, vả lại, thuộc hạ đã đốt nhà Lý Đại học sĩ rồi, thực sự rất kích thích, đời này chết cũng đáng."

Tần Kham không khỏi cười mắng: "Quả thực là nói năng hỗn trướng, mục đích ngươi sinh ra chẳng lẽ chỉ là để đốt nhà Lý Đông Dương thôi à? Có chút tiền đồ đi được không?"

Đinh Thuận cẩn thận quay đầu nhìn chung quanh, hạ thấp giọng cười nói: "Ta cũng muốn đốt Tử Cấm thành lắm, cho điều võ sĩ

hoàng cung không cho vào."

Tần Kham hung hăng đạp hắn một cước, sau đó thở dài: "Đám sát tài này sau khi theo ta dần dần sắp thành hạng vong đồ rồi."

Trầm ngâm một lúc, Tần Kham thản nhiên nói: "Lần này kẻ địch của chúng ta vẫn đang trốn trong bóng tối, Đinh Thuận, ngươi giúp ta làm một việc."

"Nhưng lời dư thừa như Lên núi đao xuống biển lửa không cần phải nói nữa, đại nhân cứ phân phó."

Chương 184: Đả thảo kinh xà

Về nhà, Tần Kham phát giác mình vẫn coi thường sức tưởng tượng của nữ nhân.

Nghe nói Đỗ Hoành hôm nay bị áp giải vào kinh, thiếu chút nữa bị Đông Hán chém thành tám mảnh, Đỗ vương thị và Đỗ Yên ôm đầu khóc rống, Đỗ Hoành hiện tại đang thảnh thơi nằm trong phòng giam đọc sách uống rượu, hai nữ nhân lại ở nhà khóc tới ruột gan đứt từng khúc, một người giống như quả phụ, một người giống như vừa chết cha.

Tần Kham thề thốt cả nửa ngày, giải thích vô số lần là Đỗ Hoành không sao, hai nữ nhân mới dừng khóc, an tâm hơn được một chút.

Dỗ được Đỗ vương thị về nhà, Đỗ Yên thì mắt sưng nhào vào trong lòng Tần Kham, không nói gì lại bắt đầu khóc thút thít.

"Tướng công, cám ơn ngươi, tuy rằng ngươi nói rất nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng ta biết ngươi khổ cực lắm, một võ quan Thiên hộ bức cho Đông Hán Hán công không dám dụng hình với phụ thân, không biết trong đây ngươi phải phí bao nhiêu tâm tư, trả giá gian nan cỡ nào, nhưng ta có thể tưởng tượng được."

"Yên nhi nàng nghĩ nhiều rồi, chuyện không phức tạp như vậy đâu, ta chỉ là nhờ đông cung Thái tử ra mặt thôi. Chúng ta là vợ chồng việc gì phải nói những lời cám ơn? Vả lại tâm tư cứu nhạc phụ của ta còn bức thiết hơn nàng."

"Vì sao?"

Ta chờ được xem mẹ ngươi đánh cha ngươi thật thê thảm. Ta phát hiện ta còn chờ mong cảnh này hơn là mong hắn hụt chân ngã vào hố xí. Đúng rồi, tiết lộ cho nàng hay nhé, tương lai khi mẹ nàng đánh cha nàng có thể thoải mái mà đánh rồi. Cha nàng ở trong nhà giam nói, hắn tương lai phải chết trên bụng nữ nhân, có thể khẳng định, nữ nhân đó khẳng định không phải mẹ nàng.

Đỗ vương thị tương lai có đánh Đỗ Hoành hay không thì không rõ, nhưng Đỗ Yên thì rất muốn đánh Tần Kham.

Nhào vào trong lòng hắn nỉ non cám ơn hắn, thời khắc ấm áp như vậy mà người này lại vẫn vui sướng khi người gặp họa chờ mong nhạc phụ bị đánh, trong đầu nam nhân này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Khó rồi cười rồi, không nặng không nhẹ đánh rồi, đêm khuya người đã ngủ, không biết là ai thổi tắt ánh nến trong phòng, phù dung phấn trướng lặng lẽ buông xuống, che đi cảnh xuân trên giường.

Sáng sớm tỉnh lại, Tần Kham mở mắt ra, đã thấy Đỗ Yên chỉ mặc yếm hồng, lộ ra cánh tay ngọc trắng ngần như sen, tay nâng cằm, mắt đẹp trong suốt nhìn hắn không chớp, ánh mắt tràn đầy si mê tình thâm.

Tần Kham trừng mắt nhìn lại: "Ta chỉ nghe nói mãnh tướng Trương Phi thời Tam quốc ngủ mở mắt, nàng cũng có tật xấu của hắn à?"

Vươn tay ra sờ trán nàng ta: "Có cần ta gọi đại phu khám cho nàng không?"

Đỗ Yên hất stya hắn ra, sẵng giọng: "Thôi đi, đừng có mà nói hưu nói vượn, làm gì có ai ngủ mở mắt."

"Thật đó, Trương Phi mỗi lần khi đối trận với người ta, võ tướng quân địch luôn sẽ mắng hắn "giặc mắt tròn", chính là điển cố này đấy, không ngờ Tần gia ta cũng xuất hiện một vị nữ tặc mắt tròn, thật sự là gia môn may mắn, thật đáng mừng..."

Đỗ Yên cười một tiếng, hung hăng đấm hắn một cái, nói: "Ngươi mới là giặc mắt tròn, sách thánh hiền không thấy ngươi đọc, lại không biết học từ đâu ra một bụng tà thuyết ngụy biện, tướng công ngươi thành thật nói cho ta biết đi, lúc trước thi viện Thiệu Hưng ngươi trúng đệ nhất, đệ nhất này rốt cuộc là làm sao mà có?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Cuối cùng cũng bị nàng nhìn ra rồi. Lúc trước khi ta đi thi, thư sinh nghèo ở lán bên cạnh đã ba người chưa được hột cơm vào bụng, đói tới lả ra. Thế là ta liền thương

lượng với hắn, cho hắn một cái bánh bao, điều kiện là hắn viết tên ta trên bài thi hắn đã làm xong, đệ nhất thi viện này của ta kỳ thật là dùng một cái bánh bao đổi lấy, thật sự là một chuyện đáng mừng."

"Phì! Lại nói hưu nói vượn. Vậy thư sinh xui xẻo kia đâu?"

"Ồ bánh bao ta đưa cho thư sinh đó quên chưa ngâm nước, hắn ở trong lán ăn vào nghẹn chết. Ta ngay cả trình tự giết người diệt khẩu cũng được miễn, nhân sinh của hắn quả thực là bi kịch..."

Đỗ Yên nhìn chằm chằm sắc mặt nghiêm trang của Tần Kham, một lát sau bỗng nhiên cười ha ha. Vừa cười vừa đấm vào ngực hắn, cười tới không thở nổi, dần dần, tiếng cười thấp dần, lại biến thành nức nở, cuối cùng nhào vào trong lòng hắn gào khóc, ngực Tần Kham bị nước mắt thấm đẫm, tim lại đau thắt từng cơn.

Vỗ nhẹ vai nàng ta, Tần Kham mím môi không nói gì. Vợ chồng đồng tâm, hắn biết Đỗ Yên đang nghĩ gì.

"Tướng công, ta không biết ta muốn gì nữa, án này hung hiểm khó lường, ta muốn cứu phụ thân. Nhưng lại sợ ngươi lại phải kèm cả tính mạng vào, Đỗ gia đã hỏng, Tần gia lại chỉ có ngươi là độc đinh, nếu ngươi bởi vì chuyện này mà có ba dài hai ngắn gì, tức phụ Tần gia ta đây có chết trăm lần cũng không hết thôi, ta... ta..."

"Yên nhi. Nhạc phụ ta nhất định phải cứu, ta cam đoan với nàng, tướng công tuyệt đối sẽ không sao cả, Tần gia vẫn là Tần gia, sẽ càng lúc càng thịnh vượng, sẽ không vì thế mà suy tàn.

Sau khi dậy tắm rửa, Tần Kham lại ra khỏi nhà.

Vừa mới vào thành thì đụng phải Đinh Thuận, hắn hổn hển nói cho Tần Kham một tin tức không tốt, vụ án của Đỗ Hoành do án Đại Lý tự và hình bộ tiếp nhận, Đông Hán không nói hai lời đồng ý ngay, sáng sớm cửa thành còn chưa mở, Đỗ Hoành đã bị chuyển tới đại lao hình bộ.

Trong mắt Tần Kham bốc lửa giận, không cần phải nói, đây là Vương Nhạc và đại lão phía sau màn đã đạt thành giao dịch, nếu đã ở trước mặt Thái tử cam đoan sẽ không dụng hình với Đỗ

Hoành, Đông Hán đã mất đi quyền chủ động, Đỗ Hoành đối với Đông Hán mà nói đã thành gân gà, mà người phía sau thì hiển nhiên không muốn Đỗ Hoành được sống thoải mái trong chiếu ngục, vì thế đạt thành giao dịch với Vương Nhạc cũng là thuận lý thành chương.

Tần Kham cười lạnh lùng, xem ra Đỗ Hoành thật sự rất không được yêu thích, khiến người ta chỉ muốn trừ hắn đi cho thống khoái, có điều người phía sau không khỏi quá nóng vội.

"Đinh Thuận, chuyện tối hôm qua phân phó ngươi đã bố trí xong chưa?"

"Đại nhân, thuộc hạ đã suốt đêm bố trí, rất nhanh sẽ có tin tức..."

"Tốt, giờ ngươi phái mấy chục huynh đệ tới đại lao hình bộ coi giữ, nghiêm mật giám thị ngục tốt hình bộ, tất cả người ra vào phòng gia của nhạc phụ ta đều phải cẩn thận kiểm tra thực hư, đề phòng có người mưu hại nhạc phụ ta."

Đinh Thuận vò đầu: "Nhưng đại nhân, án này chuyển tới chuyển tới Đại Lý tự và hình bộ, thuộc hạ nếu dẫn người xông vào đại lao hình bộ. Rất khó ăn nói."

Tần Kham tức giận hung hăng đá hắn một cước, cả giận nói: "Đầu óc ngươi bị ngâm nước à? Ngươi là ai? Là Cẩm Y vệ! Cẩm Y vệ Vô pháp vô thiên! Toàn bộ thiên hạ Đại Minh, Cẩm Y vệ muốn nhúng tay vào án nào thì còn phải tìm cớ à?"

Đinh Thuận ăn một cước thì giống như thông minh hơn, giật mình nói: "Minh bạch rồi, đại nhân, giờ ta đi đây."

Sau nửa canh giờ, một đám Cẩm y Giáo úy mặc cẩm bào phi ngư, thắt lưng dắt Tú Xuân đao dưới sự dẫn dắt của Đinh Thuận, như lang như hổ đi qua chợ náo nhiệt kinh sư, tới thẳng đại lao hình bộ, dọc theo đường đi đá quán lật bàn, dẫn tới gà bay chó sủa, các dân chúng hoảng sợ bro trốn, giống như châu chấu tàn phá.

Mọi người tới trước đại lao hình bộ, ngục tốt thất kinh vươn tay ra chặn đường, liền bị Đinh Thuận đá cho lăn mấy vòng, mọi người mãnh liệt xông vào đại lao, sau đó tìm tới phòng giam Đỗ

Hoành, hơn mười người tản ra khắp nơi, án chuôi đao thủ vệ bốn phía phòng giam của Đỗ Hoành, chấp hành mệnh lệnh của Tần Kham.

Một chủ sự tọa đường của hình bộ nghe thấy báo liền vội vàng tới, thấy trong đại lao tụ tập hơn mười tên Cẩm y Giáo úy, mặt chủ sự tối sầm, trầm giọng quát: "Cẩm Y vệ Các ngươi càng lúc càng vô pháp vô thiên, trọng địa đại lao hình bộ, có liên quan gì tới các ngươi? Các ngươi tự tiện xông vào đại lao là có ý đồ gì? Mau mau cút ra cho bản quan."

Đinh Thuận nghiêm mặt bước một bước về phía trước, lạnh lùng nói: "Nhận mật của Cẩm Y vệ, có thích khách muốn mưu hại phạm quan Đỗ Hoành, chúng ta phụng mệnh tới bảo hộ, vụ án chức công Thiệu Hưng trước khi chưa lúc trước, chúng ta sẽ không rời khỏi Đỗ Hoành nửa bước."

"Quả thực là vớ vẩn! Ai lại ám sát một phạm quan? Thần kinh à?"

"Việc này ngươi không có quyền biết, các ngươi cứ thẩm vấn Đỗ Hoành, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay, Cẩm Y vệ chỉ phụ trách truy bắt thích khách, bảo hộ phạm quan, chuyện khác không hỏi."

"Ngươi... càn rỡ lắm."

Chủ sự đành bất lực, lại không có can đảm đánh nhau với Cẩm Y vệ, vì thế nổi giận đùng đùng phẩy tay áo bỏ đi.

Buổi chiều, vô số bang nhàn của Cẩm Y vệ tụ tập trong các quán trà tửu lâu xung quanh, truyền ra truyền ra một số lời đồn, quán trà tửu lâu kinh sư vô số, nhưng lời đồn lại giống hệt nhau.

Nguyên tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành thanh liêm như nước, cần chính yêu dân, ai ngờ trong triều xuất gian thần, cấu kết với Tô Châu chức tạo cục và Chiết Giang bố chính ti bóc lột chức công Thiệu Hưng ở giữa kiếm lời thì không nói, còn tán tận lương tâm đánh giết hơn mười chức công, càng quá phận là, Đỗ tri phủ thỉnh nguyện cho chức công, lại bị gian thần hãm hại bỏ tù, hiện giờ đang bị nhốt trong đại lao hình bộ.

Khi lời đồn ầm ĩ, cuối hẻm đường cái kinh sư thấy truyền đơn rải như tuyết, phàm là nơi nào đông người, sẽ thấy bỗng nhiên từ một góc khuất nào đó rơi vào một bó lớn, khiến học sinh kẻ sĩ và các dân chúng tò mò tranh nhau nhặt đọc.

Trong một ngày, vụ án của Đỗ Hoành ở kinh sư rất ồn ào huyên náo, không ai không biết.

Chương 185: Hóa đen thành trắng

Làm đầu mối chính trị Đại Minh, kinh sư chưa bao giờ thiếu lời đồn, lời đồn bình thường đều rất vô căn cứ, lớn đến hoàng đế lén lút sau lưng Trương hoàng hậu sủng hạnh cung nữ nào đó, nhỏ đến bố chồng nhà nào đó nhìn lén con dâu tắm rửa, những lời đồn này đều có một điểm giống nhau, đó là rất lạ, mỗi một chuyện đều giống như được người ta trau chuốt, chi tiết trong đó nói rất sống động, giống như là chính mắt thấy

Quốc nhân thích náo nhiệt, bất luận là náo nhiệt nhìn thấy hay là nghe náo nhiệt nghe thấy, đều thích nghe, tật xấu này đại thể đã truyền thừa mấy ngàn năm, đến nay vẫn không hề suy giảm.

Đồng thời tật xấu này còn diễn sinh ra một hậu quả rất không tốt, đó chính là nghe mù quáng và tin mù quáng, người khác nói cái gì thì là cái đấy, cũng không chứng thực, không nghi ngờ, cho nên Trung Quốc trên dưới năm ngàn năm, triều đại thay đổi đếm không hết, thường thường là người đầu lĩnh đứng ở chỗ cao thuận miệng nói vài câu đồn đại, dưới trướng rất nhanh có thể tụ tập hơn mười vạn đại quân tạo phản.

Tần Kham sống hai đời, đối với thói hư tật xấu của quốc nhân tất nhiên biết rõ, lời đồn chính là món vũ khí đầu tiên mà hắn chuẩn bị.

Sống hai đời chỉ học được bản sự đầu cơ trục lợi, bịa đặt sinh sự, nếu Tần Kham hơi có chút liêm sỉ, ít nhất cũng nên cảnh tỉnh lại nhân sinh của mình.

Lời đồn rất thành công, trong một ngày nó đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ kinh sư.

Khi trên không quốc giám truyền đơn rải xuống như tuyết, tình thế triệt để không khống chế được

Vô số cống sinh và sĩ tử nhặt truyền đơn, kinh nghi bất định hỏi

nhau, sau đó thảo luận, các loại thanh âm tiếng động lớn rầm rĩ không dứt

Một cẩm y Tổng kỳ đang làm gián điệp ở quốc giám bỗng nhiên thành nhân sĩ biết chuyện, dưới ánh mắt của các cống sinh Tổng kỳ rất sống động thuật lại thảm án phát sinh ở phủ Thiệu Hưng mấy tháng trước này, thái giám giám sát của chức tạo cục chức tạo cục cùng với Chiết thương cấu kết kiếm lời, bóc lột chức công, lại vô tình giết chết hơn mười chức công khổ sở giãy dụa, Chiết Giang bố chính ti đồng lõa đồng mưu, tri phủ Đỗ Hoành vì thỉnh nguyện cho dân, lại bố chính ti mưu hại bỏ tù, bối cảnh triều đình của bố chính ti thâm hậu, Đỗ Hoành bị giải vào hình bộ kinh sư, đã dữ nhiều lành ít.

Tô Châu chức tạo cục và Chiết Giang bố chính ti đảo lộn tao ngổ đau khổ của chức công Thiệu Hưng, vận mệnh bất hạnh của Đỗ Hoành, nhân vật hoặc trung hoặc gian dưới sự tô vẽ cố ý của Tổng kỳ, chân tướng hắc ám của từng chuyện dơ bản, được các cống sinh trẻ tuổi ghi tạc trong lòng.

Người Đại Minh là chính nghĩa, Tính tình cương trực là mục tiêu theo đuổi suốt đời của bọn họ, chỉ cần không bước vào phạm vi quan lại thì bọn họ chính là người chính nghĩa chí thượng đơn thuần.

Cổ cổ đến nay, con người đều có tính tình dữ dội hoàn toàn khác hẳn với thân hình mảnh mai, Minh triều càng như vậy.

Theo tiếng kể như chính mắt nhìn thấy của Cẩm y Tổng kỳ, các cống sinh đầu tiên là hoài nghi, sau đó thì khe khẽ thảo luận, cuối cùng dần dần tình cảm quần chúng phẫn nộ, dưới sự la hét cao vút của một cống sinh hơn ba mươi tuổi, toàn bộ cống sinh của quốc giám sôi trào.

"Triều đình không yên thì thiên hạ bất an, quốc triều dưỡng sĩ chính là vì sự nguy nan của xã tắc, hôm nay trung thần vô tội bị bắt oan, hình bộ ngu ngốc tới trắng đen chẳng phân biệt được, chính là lúc chúng ta phẫn nộ đứng lên, chư huynh còn chờ gì nữa?"

Sĩ tử này họ Nghiêm, tên Tung.

Các Cống sinh bị những lời này cổ vũ, lập tức nhiệt huyết sôi trào, lớn tiếng phụ họa: "Cùng đi, cùng đi."

Trong đám người đang Trào dâng, sĩ tử tên là Nghiêm Tung kia cùng Cẩm y Tổng kỳ bốn mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, sau đó Nghiêm Tung dẫn mấy người cao giọng quát mắng ra khỏi Quốc tử giám.

Vô luận quốc hữu nguy nan, hay là trong triều xuất gian thần, đi trước làm gương đứng ra lên án công khai tất nhiên là nhóm người này.

Nhóm người này có đôi khi đáng yêu cũng rất đáng kinh, có đôi khi thì đáng thương cũng rất đáng giận.

Mấy tên cống sinh vung tay hô to, gào thét lên tiếng ủng hộ tri phủ Đỗ Hoành thanh liêm vô tội, bọn họ xuất phát từ quốctử giám, một đường chậm rãi đi qua phố phường, dẫn tới vô số ánh mắt tò mò, sau đó thì mù quáng đi theo, chờ khi mọi người tụ tập trên quảng trường trước cửa nha môn hình bộ, đội ngũ đã đột nhiên gia tăng đến hơn hai ngàn người.

Các tiểu phiến Khẳng khái mà chính nghĩa của kinh sư rất vô tư hiến tặng trứng thối rau nát, các cống sinh sĩ tử máu nóng bốc lên đầu cầm trứng cầm rau, như phô thiên cái địa ném tới đại môn nha môn hình bộ, sai dịch đứng gác trước cửa sợ hãi, không nói gì đóng ngay cửa lại, hoang mang rối loạn chạy đi bẩm báo.

Khi các sĩ tử Giang Nam đồng thanh mắng nhiếc tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành tâm địa đen tối, giết chức công vô tội, các sĩ tử kinh sư phía bắc lại đang trăm miệng một lời dốc hết toàn lực lên tiếng ủng hộ và thỉnh nguyện cho vị tri phủ thanh liêm vô tội này, người nam người bắc đối với án này không ngờ đồng thời biểu lộ ra hai loại thái độ ngược hẳn nhau.

Trong một quán trà ở đường đối diện nha môn Hình bộ, khi các cống sinh hô to khẩu hiệu phá cửa, Tần Kham đứng trên lan can, lặng lẽ nhìn tất cả, khóe miệng bất giác phác ra một nụ cười.

Hắn đã dự cảm được, chuyện đang từ từ xoay chuyển phương hướng, người lặng lẽ đứng sau khống chế tất cả chính là hắn.

Dựa thế dùng thế rất Xảo diệu, chỉ cần lợi dụng thích đáng, Thiên hộ nho nhỏ cũng có thể lật tay làm mưa.

Sau khung cửa sổ, khuôn mặt tuấn tú của Tần Kham trốn trong bóng tối rất khó lường, chẳng ai nhìn rõ được vẻ mặt của hắn lúc này, Đinh Thuận và Lý Nhị cung kính đứng sau lưng hắn, Nghiêm Tung vừa rồi vung tay kích động các cống sinh gây chuyện rõ ràng cũng đứng phía sau Tần Kham không xa.

Nghiêm Tung hơn hai mươi tuổi, diện mạo tuấn lãng, mặc áo dài bằng vải thô, bên hông thắt một khối ngọc bội tính chất thô ráp, là cách ăn mặc ưu thích của người nghèo Đại Minh.

Lúc này hai tay Nghiêm Tung giao nhau đặt trước bụng, vẻ mặt rất câu nệ cẩn thận, bộ dạng tùy thời chắc tay hành lễ.

Tần Kham đứng trước cửa sổ nhìn hồi lâu, mới chậm rãi xoay người nhìn vị gian tướng hai mươi năm sau thanh trấn chiều đường, quyền thế lấy thúng úp voi này.

Nghiêm Tung đón nhận ánh mắt sáng như sao của Tần Kham, rất nhanh lại cúi đầu không dám nhìn thẳng, trong lòng có chút chột dạ, vị Thiên hộ trước mặt cũng trẻ tuổi như hắn, nhưng ánh mắt hắn tựa hồ có thể biết rõ suy nghĩ, nhìn thấu tâm linh của mình.

Tần Kham nhìn chăm chú hồi lâu, bỗng nhiên chắp tay cười nói với Nghiêm Tung: "Vất vả cho Nghiêm huynh rồi, Nghiêm huynh lên cao hô to, các sĩ tử vui vẻ đi theo, đủ có thể thấy Nghiêm huynh không phải vật trong ao, ngày chắp cánh bay cao sắp tới rồi."

Nghiêm Tung vội vàng chắp tay khom người, vẻ mặt có chút sợ hãi nói: "Tần đại nhân chịu hạ mình kết giao đã là phúc của văn sinh rồi, thực sự không dám nhận danh xưng 'Nghiêm huynh', hiệu lực cho Tần đại nhân cũng là phúc của văn sinh, Tần đại nhân khách khí quá."

Lúc này Nghiêm Tung chỉ là một cử tử lặng lẽ vô danh, đối với sự khách khí của Tần Kham quả thật cảm thấy có chút bất an.

Tần Kham cười ha ha nói: "Nghiêm huynh việc gì phải đa lễ thế,

sao lại nói là hạ mình kết giao, thế là quá mức khiêm tốn rồi, ta thấy Nghiêm huynh quần áo đơn giản, lại nghe lại nghe không ăn thịt, không ngồi kiệu, nói vậy cuộc sống quá mức nghèo khó rồi, bản quan càn rỡ, dùng vật vàng trắng tặng, mong rằng Nghiêm huynh nhận lấy cho đừng cự tuyệt."

Đinh Thuận nghe vậy phất phất tay, dưới lầu hai gã Giáo úy khênh hai khay bạc trắng tới, đặt trên bàn phía trước Nghiêm Tung rồi lặng lẽ lui ra.

Hai khay bạc ước chừng mấy trăm lượng, trong mắt Nghiêm Tung hiện lên một tia tham lam, rất nhanh khôi phục khôi phục như thường, cũng không xấu hổ, chỉ càng thêm cung kính vái dài Tần Kham: "Đại nhân ban tặng, vãn sinh không dám chối từ, tương lai vãn sinh nếu có thể tiến thêm, tất để đại nhân sử dụng."

Tần Kham cười nói: "Nghiêm huynh không cần khách khí, hôm nay ngươi giúp ta, đây là vật cảm tạ, thật sự không đáng là gì cả. Đầu xuân Năm nay chính là thi hội, ta chúc Nghiêm huynh tên đề bảng vàng, ánh sáng cạnh cửa."

Nghiêm Tung cúi đầu trầm mặc một lát, khi ngẩng đầu nhìn Tần Kham thì trong mắt đã tràn ngập vẻ nịnh nọt rõ ràng, khác hẳn với thư sinh vẻ mặt chính nghĩa trong Quốc Tử Giám.

"Tên đề bảng vàng có người nói rằng là dễ, tiền đồ cẩm tú mới là khó. Đại nhân chính là cận thần đông cung, được bệ hạ và Thái tử điện hạ coi trọng, ngày sau kiến công phong hầu là không cần phải nói, tương lai vãn sinh nếu trúng tuyển tiến sĩ, nguyện đầu nhập môn hạ của đại nhân, cùng đại nhân canh gác triều đình, xa gần hô ứng, lời này của Tung là xuất phát từ phế phủ, mong rằng đại nhân vui lòng dìu dắt."

Tần Kham mỉm cười gật đầu nhận lời.

Nghiêm Tung quả nhiên là Nghiêm Tung, hiện giờ vẫn chỉ là cử tử hàn môn, nhưng trong lòng đã có dã tâm bừng bừng, chẳng trách hai mươi năm sau có thể ngồi vào vị trí thủ phụ nội các.

Chương 186: Lên Đạt thiên thính

Tính cách quyết định vận mệnh.

Hắn không ngại người có dã tâm, kiếp trước khi làm phó tổng công ty, người trẻ tuổi có dã tâm dưới tay nhiều đếm không hết, sự thật chứng minh, đoàn đội có dã tâm mới là đoàn đội thành công nhất.

Đời này nếu muốn thành lập đoàn đội, Nghiêm Tung không nghi ngờ gì nữa là nhân tuyển cực kỳ thích hợp.

"Được, quyết định vậy đi, bản quan kiễng chân chờ ngày Nghiêm huynh tên đề bảng vàng."

Nghiêm Tung vội vàng khom người cảm ơn, vẻ mặt do dự một lát, Nghiêm Tung cuối cùng vẫn hỏi ra nghi hoặc chất chứa trong lòng đã lâu.

"Văn sinh và đại nhân chưa từng quen biết, trong nhiều cống sinh như vậy của Quốc Tử Giám, đại nhân vì sao chỉ lựa chọn văn sinh hiệu lực cho đại nhân? Đại nhân.... Tựa hồ biết văn sinh?"

Tần Kham mỉm cười, biết đương nhiên là biết, biết mấy trăm năm rồi. Hắn chỉ vừa hay biết Nghiêm Tung vào năm Hoằng Trị thứ mười tám trúng tiến sĩ nhị giáp mà thôi.

Vỗ vỗ vai Nghiêm Tung, Tần Kham nghiêm mặt nói: "Nghiêm huynh tự coi nhẹ mình rồi, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ngươi rất nổi bật, xuất chúng trong rất nhiều các cống sinh của Quốc Tử Giám ư?"

"Hả, Có... Có sao?" Nghiêm Tung ngây ra."

"Đương nhiên là có, há chỉ nổi bật xuất chúng, quả thực là hạc trong bầy gà, hào quang vạn trượng, tin ta đi, ngươi tuyệt đối không phải loại xích thố trong người, Lữ Bố trong ngựa khiến nam

nhân không mở được mắt, khiến nữ nhân không khép được chân, đâu."

"Xích... xích thố trong người?"

Thủ phụ nội các Tương lai, cử tử hàn môn hiện giờ tựa hồ có chút tự ti.

"Đinh Thuận."

"Có thuộc hạ."

"Giúp ta chiêu đãi Nghiêm huynh."

Khuôn mặt già nua hàm hậu của Đinh Thuận lập tức nặn ra những nếp nhăn như hoa cúc, kéo tay Nghiêm Tung đi xuống lầu, lải nhải: "Nghiêm tướng công đi theo ta, Đinh mỗ tìm cho ngươi nơi nữ nhân không khép được chân, đảm bảo sẽ hài lòng."

XXXXXXXXXXXXXXX

Các cống sinh gây chuyện trước nha môn Hình bộ vẫn đang rất ầm ĩ, chỉ vào đại môn hình bộ tức giận mắng gian thần cầm quyền, chẳng ai phát hiện Nghiêm Tung, kẻ dẫn đầu gây chuyện vừa rồi đã biến mất trong đám người, được Cẩm y bách hộ Đinh Thuận kéo đi tới kiến thức phong nguyệt nhân gian.

Khi trước nha môn hình bộ cống sinh sĩ tử tụ tập càng lúc càng nhiều, tình thế đã hoàn toàn mất kiểm soát, các đường quan của hình bộ hoảng hốt, những năm nay chuyện người đọc sách trùng kích nha môn quan phủ cũng không phải là thông thường, một khi phát sinh đều sẽ biến thành cự án kinh thiên, sau khi lên Đạt thiên thính, hoàng đế để tình thế tình thế, thường thường sẽ điều tra bãi miễn một số lớn quan viên, hôm nay hình bộ đứng mũi chịu sào, vì thế các đường quan trực ban đứng ngồi không yên.

Trước cửa tiếng người ầm ĩ, tiếng mắng không dứt, trên đại môn sơn son uy nghiêm đã dính đầy trứng thối rau ôi bị các cống sinh ném. Các quân sĩ của Ngũ thành binh mã ti vây ngoài quảng trường nha môn hình bộ, lại chỉ đứng xa mà nhìn, các cống sinh đều là người đọc sách có công danh trong người, các quân sĩ của binh mã ti tất nhiên không dám chèn ép đe dọa bọn họ, trừ phi

đám người đọc sách điên cuồng này lấy đao giết các thượng thư Thị Lang của hình bộ, nhưng ném trứng và rau thì không sao, người đọc sách sao có thể không nóng tính?

Khi các quan viên Hình bộ đang trốn trong nha môn thất thố lo sợ không yên, sớm đã có Cẩm Y vệ và phiên tử Đông Hán khẩn cấp đem việc này báo tới hoàng cung đại nội.

Mấy trăm người đọc sách có công có danh trùng kích nha môn hình bộ, việc này không phải là nhỏ, Mưu Bân và Vương Nhạc cũng không dám giấu diếm, chỉ có thể trình báo tới Hoằng Trì đế.

Chuyện nếu không giải quyết được, chỉ đành làm lớn nó lên, lớn tới không thể vãn hồi, ầm ĩ tới Đạt thiên thính, có lẽ mới có thể tìm được một tia sinh cơ cho Đỗ Hoành, đây chính là mục đích Tần Kham sai Nghiêm Tung kích động cống sinh gây chuyện.

Mục đích này hiển nhiên đã đạt được.

Cấm cung điện Văn Hoa.

Ba vị Đại học sĩ Lưu Kiện, Tạ Thiên, Lý Đông Dương ngồi trên ghế mềm ở bên trái điện, vuốt râu trầm mặc không nói gì.

Hoằng Trì đế mặt trầm như nước. Sắc mặt ốm yếu hiện lên vẻ bất mãn, Mưu Bân và Vương Nhạc quỳ trước mặt hắn, không dám thở mạnh. Bọn họ minh bạch, hiện tại hiện tại của bệ hạ rất không tốt.

Khắp thiên hạ thổi phồng Đại Minh phục hưng, Đại Minh rốt cuộc có phục hưng hay không. Kỳ thật Hoằng Trì đế cũng có chút mê mang, trước kia từng có chút dương dương tự đắc, nhưng những chuyện phát sinh trong hai năm gần đây đã đả kích lòng tin của hắn, đương nhiên cũng bao gồm cả hôm nay mấy trăm cống sinh gây chuyện.

Hoằng Trì đế Luôn luôn khoan dung với người đọc sách không ngờ hắn đối xử với người đọc sách tử tế đến thế mà những người này vẫn bất mãn với triều đình, bất mãn với hắn, thiên hạ này rốt cuộc là làm sao vậy?

Trong đại điện rất im lặng, Hoằng Trì đế sắc mặt âm trầm, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi hỏi: "Rốt cuộc là làm sao? Qua hai tháng

nữa là thi hội rồi, các cống sinh sao lại lựa chọn gây chuyện vào lúc này?"

Vương Nhạc cung kính trả lời: "Bẩm bệ hạ. Đông Hán đã điều tra, các cống sinh tụ tập trước nha môn hình bộ chính là vì vụ án tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành đánh giết chức công."

" Án tử này trẫm đã nghe nói qua rồi, nhân chứng vật chứng đủ cả, tội của Đỗ Hoành là khó thoát. Các Cống sinh còn có gì không hài lòng?"

Vương Nhạc nói: "Bệ hạ anh minh, án này đã là thiết án, không thể phủ định, các cống sinh này tuổi nhỏ, bị người nào đó xúi giục gây rối, không rõ lí lẽ mới trùng kích hình bộ. Quả thật là tội lớn."

Mưu Bân vẫn lẳng lặng quỳ ở bên cạnh, bỗng nhiên nói xen vào: "Bệ hạ, Những gì Cẩm Y vệ tra được lại rất khác với lời nói của Vương công công."

Hoằng Trì đế quay đầu nhìn hắn, nói: "Cẩm Y vệ tra được gì, báo cáo tường tận đi."

"Vâng, hiện nay dân gian kinh sư có nhiều cách nói, nhưng cơ hồ là giống nhau, phố phường và Quốc Tử Giám đều nói Đỗ Hoành là người bị hại, thủ phạm là người khác, án này bắt nguồn từ Tô Châu chức tạo cục va Chiết Giang bố chính ti, có lời đồn nói hai bên thông đồng với nhau, bóc lột thậm chí đánh giết chức công, Đỗ Hoành thỉnh nguyện cho dân lại bị mưu hại bỏ tù, oan thấu trời xanh."

Vương Nhạc cười lạnh ngắt lời Mưu Bân: "Trước mặt Bệ hạ Mưu đại nhân đừng nói lung tung, lời đồn chuyện nhảm trên phố chẳng lẽ liền thành chứng cớ lật lại bản án? Như vậy luật của triều Minh ta là để trang trí à?"

Mưu Bân cũng không thèm nhìn Vương Nhạc, lạnh lùng nói: "Cẩm Y vệ là tay sai của bệ hạ, điều tra nghe ngóng là chức trách của Cẩm Y vệ, là trắng hay đen thì thần không rõ, thần chỉ tận trách hồi tấu bất kỳ lời đồn nào trong dân gian tới bệ hạ, thị phi trắng đen đều có bệ hạ tự phán đoán suy luận."

Những lời này khiến sắc mặt Hoằng Trì đế hơi hòa hoãn lại, nhưng sắc mặt của Vương Nhạc thì lại âm trầm hơn.

Mưu Bân từ trong tay áo lấy ra một tờ truyền đơn, hai tay dâng lên, nói: "Bệ hạ, đây là truyền đơn phát tán trong thành kinh sư, bên trong viết rõ tiền căn hậu quả của án này, thần đã lệnh cho Cẩm Y vệ tra rõ người rải truyền đơn, về phần việc thuật bên trong là thật hay giả thì chưa điều tra rõ, xin bệ hạ thánh đoạn."

Hoằng Trì đế tiếp nhận truyền đơn, càng xem mày càng nhíu sâu, lẩm bẩm nói: "Xem ra án này không phải là đơn giản như ngoài mặt."

Quay đầu nhìn ba vị Đại học sĩ nội các, Hoằng Trì đế mặt giãn ra cười nói: "Trẫm cũng có chút không hiểu, ba vị tiên sinh xem xem thế nào?"

Luận đại sự triều chính, ba vị Đại học sĩ tất nhiên là người cầm đầu kiệt xuất nhất, nhưng luận về phán án xử án thì Lưu Kiện và Tạ Thiên lại không giỏi, vì thế hai người không hẹn mà cùng đưa truyền đơn cho Lý Đông Dương.

Người đời nói về nội các triều đình như sau "Lý công mưu, Lưu công quyết, Tạ công xét." Luận về vạch kế hoạch và phân tích, Lý Đông Dương so với hai người Lưu tạ thì mạnh hơn rất nhiều, án tử này do hắn bình phán tất nhiên là thích hợp nhất.

Lý Đông Dương tiếp nhận truyền đơn, đọc qua rồi vuốt râu cười nói: "Giờ mỗi bên có cách nói của mình, thần cũng không thể nhận định thị phi, án này xét lại ngọn nguồn thì là Tô Châu chức tạo cục và Chiết Giang bố chính ti dựng lên, thái giám giám sát chức tạo cục Vương Bằng đã chết, nhưng bên dưới Vương Bằng có không ít người biết chuyện, Chiết Giang Bố Chính Sứ Thông Tăng cũng biết nguyên nhân, bệ hạ sao không tuyên những người có tương quan tới vụ án vào kinh, sau đó lệnh cho Hán Vệ tra xét chân tướng?"

Hoằng Trì đế gật đầu: "Lời nói của Lý tiên sinh rất đúng, vụ án Đỗ Hoành, trẫm sẽ lệnh cho Cẩm Y vệ điều tra rõ ràng, Đông Hán thì thẩm vấn."

"Bệ hạ, thần còn có lời muốn nói..." Trong mắt Lý Đông Dương lấp

lánh quang mang khó lường, tiếp tục nói: "Nghe nói Thiên hộ Cẩm Y vệ Tần Kham chính là con rể của Đỗ Hoành, mà Đông Hán và Tần Kham có hiềm khích, vì thế để công bình công chính, thần cho rằng Hán Vệ tốt nhất chỉ phụ trách điều tra chứ không có quyền xử án, hơn nữa thần cảm thấy án này tựa hồ rất có liên quan tới triều đình kinh sư, nếu muốn điều tra rõ chân tướng, cần phải phái đại thần được tín nhiệm chuyên trách mới thỏa đáng."

Hoằng Trì đế suy tư hồi lâu, chậm rãi gật đầu, chính thức hạ ý chỉ.

"Án Đánh giết chức công Thiệu Hưng, do Cẩm Y vệ, Đông Hán liên thủ điều tra, tuyên thái giám, quan viên tương quan trên dưới của Tô Châu chức tạo cục cùng với Chiết Giang Bố Chính Sứ Thông Tăng hoả tốc vào cung, không thể chậm trễ, Đỗ Hoành giam giữ trong đại lao hình bộ, do hình bộ. Đại Lý tự và Đô Sát viện tam pháp ti đồng thẩm."

Chương 187: Chuyển tiếp đột ngột

Hoằng Trì đế hạ chỉ, án của Đỗ Hoành do ba pháp ti đồng thẩm, Tần Kham cuối cùng cũng đạt được mục đích, điều hắn muốn chính là kết quả này, một kết quả tương đối công bình, đặt mình và kẻ địch ngang hàng.

Còn lại là cuộc đánh cờ của hai bên.

Mưu Bân và Vương Nhạc Lĩnh ý chỉ rồi hành động, Hán Vệ mỗi bên có thủ đoạn truy tra án kiện riêng, Cẩm Y vệ dựa vào là mật thám rải khắp dân gian, cùng với đám bang nhàn phi biên chế dưới trướng bách hộ, các mật thám thường ngày dùng các loại thân phận để sinh hoạt, bọn họ có lẽ là thương nhân, có lẽ là tiểu phiến gánh hàng đi khắp thôn xóm, có lẽ là thổ lang trung xách gánh hành tẩu tứ phương, mà phương diện truy tra của Đông Hán thì kém hơn, luận về hãm hại trung lương, gia hình bức cung thì bọn họ là hành gia, nhưng truy tra án kiện thì không bằng được Cẩm Y vệ, nguồn tình báo chủ yếu của bọn họ là đám du côn lưu manh chơi bời lêu lổng khắp thôn hương thành trấn.

Trở lại trấn phủ ti, Mưu Bân lập tức triệu Tần Kham tới.

Khi Tần Kham tới tiền đường của trấn phủ ti, đã thấy Mưu Bân đang đưa lưng về phía cửa, nhìn bức tranh mãnh hổ xuống núi tới xuất thần.

"Hạ quan bái kiến Mưu soái." Tần Kham cung kính thi lễ.

Mưu Bân hồi thần, quay đầu cười với hắn: "Ngồi đi, giữa ngươi và ta không cần giữ lễ tiết, không cần phải dở bộ dạng thượng quan hạ thuộc.

Tần Kham mỉm cười ngồi xuống, Giáo úy thị hầu dâng trà thơm.

Mưu Bân cầm lên nhấp một ngụm, híp mắt híp mắt nhìn lướt qua Tần Kham rồi cười nói: "Tuổi còn trẻ, không ngờ có bản sự lật tay

làm mưa ở kinh sư, không thể không bội phục, ta bằng tuổi của ngươi vẫn chỉ là một Cẩm y bách hộ, trong kinh sư rụt rè lăn lộn, nếu không phải năm đó đại thái giám mang ơn thưởng thức đề bạt, vị trí Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ này cũng không đến lượt ta ngồi. Hơn phân nửa chỉ là tới chỉ huy thiêm sự tầm thường sốt tới hết đời."

Tần Kham mím môi không nói gì.

Mưu Bân nhìn hắn rồi cười nói: "Tần Kham, ngươi mạnh hơn ta, năm nay ngươi mới hơn hai mươi phải không? Chẳng những đã là cẩm y Thiên hộ, còn được bệ hạ và Thái tử tín nhiệm, lợi hại hơn là. Có thể tay không khấy động phong vân triều đình, khiến một thiết án đã trần ai lạc định phải phúc thẩm lại, đúng là hậu sinh khả uý."

Tần Kham chắp tay nói: "Toàn nhờ công đề bạt của Mưu soái."

Khuôn mặt già nua của Mưu Bân bỗng nhiên nghiêm lại, hừ lạnh: "Xúi giục cống sinh Quốc Tử Giám gây chuyện chẳng liên quan gì tới việc ta đề bạt ngươi cả, nói ngươi lợi hại là nói cho hay thôi, kỳ thật ngươi chính là kẻ chuyện gây chuyện. Hơn nữa chuyên gây ra đại sự, đại phiền toái."

Tần Kham thừa nhận: "Mưu soái, gia nhạc bị bỏ tù, hạ quan không thể không dồn hết toàn lực chạy chọt nghĩ cách, về phần chuyện ầm ĩ ĩ bao nhiêu, sẽ có hậu quả gì, hạ quan dĩ nhiên không nghĩ được nhiều đến vậy."

Mưu Bân hừ nói: "Nghe ngươi nói chuyện sẽ cho rằng ngươi là một tên lăng đầu thanh đầu óc ngu muội, nhưng làm việc lại rất đa mưu túc trí, thủ đoạn cay độc, ngươi cho rằng ta thực sự tin ngươi là lăng đầu thanh à? Với lòng dạ của ngươi, có thể vậy được không."

Tần Kham cười khổ: "Hạ quan coi như Mưu soái đang khen ta."

Ngón tay Mưu Bân vô ý thức gõ lê bàn chậm rãi nói: "Như mong muốn của ngươi rồi, bệ hạ đã ra lệnh cho tam pháp ti phúc thẩm án của Đỗ Hoành, vu án đã lên tới Đạt Thiên thính, không thể che đậy. Tấm màn này cuối cùng cũng bị ngươi vén lên."

Dừng một chút, Mưu Bân nhìn chằm chằm Tần Kham, nói: "Nhưng, sau khi vén lên rồi, yêu ma quỷ quái bên trong ngươi có hàng phục được không?"

Tần Kham mỉm cười nói: "Ta sẽ cố hết sức."

Mưu Bân nhìn chăm chú hắn hồi lâu, thở dài: "Tần Kham. Ta thực sự không nhìn thấu ngươi, thật sự là người thông minh, đạo lý đánh rắn dập đầu, tráng sĩ chặt cổ tay lẽ nào lại không hiểu? Nhạc phụ ngươi đã chui vào vũng bùn, việc gì phải kéo thêm cả ngươi vào? Biết rõ không thể mà vẫn làm đó là ngu."

Tần Kham cười nói: "Suy nghĩ của ta lại khác với Mưu soái, gia nhạc nếu rơi vào hố xí thì ta khẳng định sẽ không cứu hắn, nhưng hắn rơi vào vũng bùn thì lại không thể không cứu, thông minh và ngu ngốc có lẽ chỉ cách nhau một chút, có đôi khi ta cũng thấy mình rất ngu."

Mưu Bân lắc đầu: "Thôi, hôm nay gọi ngươi đến chỉ là để nói với ngươi, kẻ đứng sau màn tất là quan to triều đình, tay nắm quyền cao, Cẩm Y vệ sẽ toàn lực truy tra, chỉ có điều cần thời gian, người phía sau màn sẽ không tha để mặc Cẩm Y vệ cứ tiếp tục tra xét, để tự bảo vệ mình, hắn tất sẽ đối phó với ngươi và nhạc phụ ngươi trước, tự ngươi phải cẩn thận."

Tần Kham nhìn Mưu Bân với vẻ chân thành: "Hạ quan nhất định sẽ cẩn thận, cho dù hạ quan không thể tự bảo vệ mình, Mưu soái cũng nhất định sẽ nghĩa bất dung từ mà bảo vệ ta, đúng không?"

Mưu Bân mặt run run, không nói gì, bưng chén trà lên.

" Tiễn khách."

Cẩm Y vệ giục ngựa nam hạ, toàn lực truy tra vụ án chức công Thiệu Hưng bị giết, những gì Mưu Bân có thể làm đại thể chỉ có bấy nhiêu, phiên tử Đông Hán thì lại kéo dài mấy ngày mới lười biếng xuất kinh, tuy rằng cũng điều tra án này, nhưng nhưng Tần Kham rất rõ ràng, Đông Hán khẳng định tra không được gì.

Vứt bỏ ân oán của Vương Nhạc và Tần Kham không nhắc tới, lúc ban đầu Đông Hán nhiệt tình tiếp nhận án tử của Đỗ Hoành, chắc

hẳn Vương Nhạc cũng không sạch sẽ gì cho cam, tất nhiên có chút quan hệ với án này, chỉ không biết hắn ở trong đó thu được bao nhiêu lợi ích, toàn lực truy tra chỉ tổ dẫn lửa thiêu thân, Vương Nhạc sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn này, xuất công không xuất lực rất bình thường, ngầm ngáng chân Cẩm Y vệ thì cũng rất phù hợp với logic.

Kỳ thật biện pháp hữu hiệu nhất là trói Vương Nhạc lại rồi đánh cho một trận, dùng hình cụ nguyên nước nguyên vị của Đông Hán ép hỏi người phía sau màn và chứng cớ phạm tội, tất cả êm xuôi, căn bản không cần phải quanh co lòng vòng. Đáng tiếc vị nguyên lão bốn triều này ngay cả hoàng đế cũng phải nể mặt hắn ba phần, không có chứng cớ thì không ai dám đụng tới một ngón tay của hắn cả.

Nghe thấy án tử Đỗ Hoành đã được hoàng đế bệ hạ tự mình hạ chỉ cho tam pháp ti hội thẩm, áp lực trong Tần phủ mới dịu đi một chút, sắc mặt của Đỗ vương thị và Đỗ Yên cuối cùng cũng đỡ hơn.

Cống sinh Quốc Tử Giám đại náo nha môn hình bộ thúc đẩy hoàng đế hạ chỉ nghiêm tra vụ án Đỗ Hoành, Cẩm Y vệ vẫn đang trên đường giục ngựa, kẻ địch của Tần Kham cuối cùng cũng phát động.

Đạo lý Tiên phát chế nhân ai cũng minh bạch, đương nhiên, cũng có liên quan tới thực lực, Tần Kham cho dù có lòng tiên phát chế nhân thì cũng bất lực, quá yếu ớt quá yếu ớt, trên triều đình căn bản không có minh hữu, tranh đấu triều đình Đại Minh, dùng bốn chữ là đủ để có thể khái quát, đó là "Bè cánh đấu đá", tư lệnh không sung như Tần Kham nếu đắc tội với thế lực của phái nào đó trên triều đình, cái chờ đợi hắn chính là bị tập thể quần ẩu.

Tảo triều sau ngày Thánh chỉ truyền xuống, trong kim điện tựa hồ tràn ngập một cỗ khí tức cổ quỷ dị.

Thái giám Trực nhật gân cổ hô "Bách quan làm lễ, có việc thì tấu", vừa dứt lời thì giám sát ngự sử tuần án Chiết Giang Hình Chiêu đứng ra khỏi hàng đầu tiên, khom người nói: "Thần có việc muốn tấu."

Hoằng Trì đế khẽ gật đầu: "Hình khanh có việc thì cứ tấu đi."

"Thần phụng chỉ tuần án Chiết Giang, năm trước các quan phủ Chiết Giang đánh giá thành tích; bình thuật, thần đã từ đầu chí cuối báo lên Lại bộ, về án chức công Thiệu Hưng bị giết, án này lúc ấy chấn động Giang Nam, thần không dám không tận chức điều tra nghe ngóng, lúc ấy thái giám giám sát Tô Châu chức tạo cục Vương Bằng bị chức công gây chuyện đánh giết, tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành và tri huyện Hội Kê Trần Văn Trung dẫn theo mấy chục nha dịch tự mình cũng tới, Đỗ Hoành thấy tình thế không khống chế được, liền hạ lệnh cho nha dịch rút đao trấn áp, trong chốc lát hơn mười chức công ngã xuống bỏ mình, sau khi án phát thần tới Thiệu Hưng, chính mắt trông thấy hiện trường, hơn nữa cùng Chiết Giang Bố Chính Sứ Thôi Tăng, tri huyện Hội Kê ba người đồng thời điều tra phán đoán, cũng thẩm vấn hơn mười nha dịch đã nhận lệnh giết người, hơi mười thanh bội đao chế thức đã hành hung cũng được bảo tồn, vô luận nhân chứng hay là vật chứng đều đầy đủ, thần xin hỏi bệ hạ, vì sao chậm chạp không trừng trị tội của Đỗ Hoành, ngược lại giao án này cho tam pháp ti phúc thẩm?"

Hoằng Trì đế thầm than một tiếng: "Án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, không thể không thẩm tra, vả lại các cống sinh Quốc Tử Giám hôm qua bởi vì án này mà trùng kích nha môn hình bộ, trẫm trước nay luôn đối xử tử tế với văn nhân đại phu, trẫm không thể không truy cứu tới cùng, cái này gọi là vàng thật không sợ lửa, nếu án tính không hề có sai xót, tất nhiên sẽ qua được phúc thẩm, chứ không minh bạch như thế, làm sao chặn được miệng thiên hạ?"

Hình Chiêu nói: "Vua ta nhân đức anh minh, chúng thần khâm phục cảm hoài, chỉ có điều hành động này của bệ hạ không nghi ngờ gì nữa là lạm dụng quốc khí, thần lớn mật nói thẳng, hành động này rất không ổn, án này rõ ràng đã là chứng cớ vô cùng xác thực, lại khiến quan viên tra đi tra lại, chính sự dân sinh thiên hạ nhiều cơ nào, lệ này mở ra, đại án tồn động nhiều năm của Đại Minh ta nếu toàn bộ lại lật ra, người hữu tâm bịa đặt thêm mấy điểm đáng ngờ, những án tử này chẳng phải là phải phúc thẩm toàn bộ ư? Như vậy sự uy nghiêm của luật pháp Đại Minh ta ở đâu?"

Trong Kim điện, vẻ mặt vẻ mặt chính nghĩa khẳng khái trần từ, mấy trăm đại thần trong điện thầm gật đầu, Hình Chiêu vừa mới

dứt lời, đã có sáu gã quan viên đồng loạt đứng ra khỏi hàng, tán thành lời nói của Hình Chiêu, thanh âm nghị luận trong điện càng càng lớn.

Chương 188: Thái tử cứu giá

Hình Chiêu thấy đạt được hiệu quả, khóe miệng phác ra một nụ cười, rất nhanh lại khôi phục như thường, tung tung ra một trọng kích: "Thần còn có một chuyện muốn khải tấu, hôm qua trong thành kinh sư có người phát tán truyền đơn, khiến trong thành lòng người rung chuyển, truyền đơn này chính là Tần Kham, con rể của Đỗ Hoành làm ra, thần nghe nói cống sinh Quốc Tử Giám gây chuyện cũng là Tần Kham đứng giữa xúi giục kích động, mục đích là để chạy tội cho nhạc phụ."

Lời vừa nói ra, Hoằng Trì đế hơi động dung, các đại thần trong kim điện lập tức xôn xao nghị luận.

Lý Đông Dương đứng ở đầu hàng, mặt không biểu tình, Lại bộ thượng thư Mã Văn Thăng thì thầm lắc đầu thở dài, cho dù hai người rất thưởng thức thanh niên nhân Tần Kham này, nhưng mà lúc này, làm thế nào biện giải cho hắn được?

Hoằng Trì đế nhíu mày nói: "Ngươi có chứng cớ không?"

"Có, thần chỉ cảm thấy việc này rất kỳ quái, vì thế điều tra kỹ càng ở trong thành, cũng tới thăm Quốc Tử Giám, có cống sinh của Quốc Tử Giám chính mắt nhìn thấy người rải truyền đơn chính là Giáo úy của Thiên hộ sở nội thành, thường xuyên vác đao tuần phố, hơn nữa từng điều nhiệm tới Quốc Tử Giám làm đặc vụ một đoạn thời gian, người này chính là thuộc hạ của Tần Kham, hơn nữa từ Nam Kinh đã luôn đi theo hắn, thần ở đây có lời chứng cống sinh Quốc Tử Giám tự tay viết, cùng với sự đồng ý của hơn mười dân chúng mục kích trong kinh sư, Tần Kham vì làm việc thiên tư mà mê hoặc lòng người kinh sư, tội không thể tha, thần xin bệ hạ nghiêm trị."

Tiếng nghị luận trong Kim điện càng lớn hơn, giống như có hơn một ngàn con ruồi đang vo ve, hơn mười tên đại thần trước sau đứng ra khỏi hàng, trăm miệng một lời xin Hoằng Trì đế xử lý nghiêm khắc Tần Kham.

Hoằng Trì đế một tay nâng trán, tiếp nhận lời chứng hoạn quan

chuyển tới, đọc qua liền cảm thấy đau đầu vô cùng, sắc mặt càng xám xịt, thở dài, nhìn các đại thần đang phẫn nộ trong điện, vô lức khoát tay: "Truyền chỉ, bãi chức Tần Kham, Thiên hộ Cẩm Y vệ trị thủ đông cung, bắt vào chiếu ngục, Nam trấn phủ ti phái người giám sát chặt chẽ, chuyện nếu là thật, nghiêm trị không tha."

Tần Kham chẳng thể nào ngờ được, hành động trả thù của kẻ địch lại nhanh như vậy, khi hắn vẫn đang chạy chọt khắp nơi cho Đỗ Hoành, lại bị Cẩm Y vệ đồng hành của Nam trấn phủ ti tìm tới cửa, đồng hành rất khách khí, rất lễ phép, có điều việc bọn họ muốn làm lại không lễ phép cho lắm.

Đồng hành ngoài cười nhưng trong không cười nói với Tần Kham, bệ hạ hạ chỉ, Tần Kham bị bãi chức, bắt vào chiếu ngục nghiêm khắc thẩm tra, xét thấy mọi người từng là đồng sự, sẽ không bắt ngươi đeo cùm, lưu lại mấy phần tình cảm ngày sau gặp nhau cũng dễ ăn dễ nói.

Tần Kham khiếp sợ ngây ra một lúc, sau đó mới hồi phục lại tinh thần, Đỗ Yên nghe tin chạy tới cửa mặt tái nhợt như tờ giấy, thân thể mềm mại lảo đảo mấy cái, được Liên Nguyệt Liên Tinh đỡ lấy, hai mắt đẫm lệ nhìn Tần Kham mỉm cười với nàng ta, khuôn mặt của Đỗ Yên càng trắng bệch, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Thế đạo vô tình, quả đúng là như thế, Đỗ gia sụp đổ, mắt thấy Tần gia cũng sắp đổ theo, chỉ còn lại một nữ tử cô đơn như nàng ta thì có thể làm gì?

Cắn răng, trên khuôn mặt phủ đầy nước mắt của Đỗ Yên bỗng nhiên hiện lên mấy phần sát khí sắc bén, đơn chưởng giơ lên lật một cái, định đánh ngã bách hộ của Nam trấn phủ ti thì lại bị Tần Kham tinh mắt nhìn thấy, Tần Kham vội vàng hét to: "Yên nhi, dừng tay."

Đỗ Yên đứng ngây ra đó, kinh hoàng và buồn bã nhìn hắn.

"Yên nhi, nàng hãy nghe ta nói, chuyện vẫn chưa tới nước đó, tướng công không sao, ngồi nhà giam mấy ngày là lại yên lành đi ra, nàng không thể xung động."

Đỗ Yên tiến lên ôm chặt lấy Tần Kham, thấp giọng khóc: "Tướng

công, là Đỗ gia ta liên lụy tới ngươi, xin lỗi tướng công, quan nhi Đại Minh này chúng ta không đảm đương nổi, không bằng để ta giết mấy người tới bắt ngươi, cả nhà chúng ta chạy trốn tới nơi thâm sơn, cùng lắm thì thì chúng ta lập trại làm vương, làm anh hùng lục lâm, với thân thủ của ta và mẹ, với trí mưu của tướng công, không sợ không thành khí."

Tần Kham ngạc nhiên một lát, không khỏi bật cười nói: "Không ngờ nương tử nhà ta lại cuồng dã tới vậy, tướng công ta rất thích, có điều nói miệng thì được, nhưng làm thật thì không nên."

Nhìn sát khí lúc ẩn lúc hiện trên mặt Đỗ Yên, Tần Kham nghiêm mặt nói: "Nghe cậu, ngàn vạn lần không thể giết người, ngươi động thủ thì tính mạng của tướng công thật sự sẽ như chỉ mành treo chuông. Càng không thể đi cướp chiếu ngục được, đó thuần túy là tìm chết."

Đỗ Yên rơi lệ: "Vậy ta rốt cuộc nên làm gì? Chẳng lẽ ở nhà ngồi yên một chỗ, để mặc ngươi chịu khổ trong ngục ư?"

"Bảo Đinh Thuận tới đông cung tìm Thái tử. Lúc này chỉ có Thái tử mới có thể bảo vệ ta, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên động thủ giết người, đừng làm ra hành động quá khích gì, nếu không là nàng hại ta đó, hiểu chưa?"

Đỗ Yên vừa lo vừa giận lại vừa hoảng, nghe vậy gật đầu, sau đó giậm chân một cái, giống như trẻ con bật khóc hu hu.

Tin tức Tần Kham bị bắt rất nhanh được truyền ra.

Đinh Thuận vốn đang ở đại lao hình bộ bảo hộ Đỗ Hoành, nghe nói Tần Kham bị bắt, lập tức quýnh lên, Tần phu nhân chuyển lời của Tần Kham, Đinh Thuận không nói hai lời, xanh mặt vội vã chạy tới đông cung.

Đinh Thuận là lão bộ hạ của Tần Kham, trị thủ quân sĩ trị thủ của đông cung đều biết hắn. Truyền lời tới Thái tử điện hạ tất nhiên không khó, không đến một nén hương, Chu Hậu Chiếu vội vàng chạy đến, y quan không chỉnh tề, trên đầu cón dính lông gà, hiển nhiên khi nhận được tin tức Thái tử điện hạ đang ở trong đông cung chơi chọi gà.

Phía sau là đám người Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng và Trương Vĩnh, thỉnh thoảng lại giúp Chu Hậu Chiếu vỗ bụi trên người, phẩy lông gà trên đỉnh đầu.

"Tần Kham bị phụ hoàng hạ chỉ bỏ tù? Hay quá, đi, theo ta tới chiếu ngục xem thử, xem Tần Kham có đang vụng trộm khóc lóc trong nhà giam không." Chu Hậu Chiếu vô tâm vô phế cười ha ha, Lưu Cẩn vội vàng phân phó chuẩn bị xa liễn của Thái tử.

Nhân viên trong Cẩm Y vệ phạm tội, do Nam trấn phủ ti phái người tới thẩm vấn ta hỏi, Hoằng Trì đế hạ chỉ bắt Tần Kham vào chiếu ngục không có gì đáng trách.

Giáo úy Chiếu ngục cũng rất khách khí với Tần Kham, bọn họ rất rõ ràng Tần Kham là hồng nhân trong mắt Mưu Chỉ huy sứ, hơn nữa có giao tình thâm hậu với đông cung Thái tử, người như vậy cho dù gặp chuyện chắc cũng chỉ là tạm thời, Thái tử điện hạ sẽ không khoanh tay đứng nhìn, tương lai quan phục nguyên chức cũng là chuyện sớm hay muộn, cho nên không ai dám làm khó Tần Kham.

Nhà tù được Chuẩn bị cho Tần Kham là nơi sạch sẽ và sáng sủa nhất chiếu ngục.

Chỉ có điều sạch sẽ tới mấy thì nhà tù cũng vẫn là nhà tù, ngục tốt cung kính mời hắn vào, theo thanh âm đóng lại của tấm cửa sắt nặng nề, trong lòng Tần Kham còn lạnh hơn cửa sắt.

Ngửa đầu nhìn ánh mặt trời hắt vào từ cửa sổ hơn một thước vuông, Tần Kham cười chua sót.

Lần đầu tiên là ngồi tù ở Thiệu Hưng, bị Đỗ Hoành hạ lệnh nhốt lại, còn cùng Từ Bằng Cử đánh một trận, lần này ngồi tù lại là vì Đỗ Hoành, nhạc phụ này chẳng lẽ thật sự là sao chổi trong số mệnh của Tần mỗ ư? Sau này ra khỏi đây nhận định phải xem bát tự của hắn và Đỗ Hoành, nếu ngày sinh của hai người tương khắc, ngũ hành của Đỗ Hoành khiếm khuyết, sau này nhất định tránh được hắn bao xa thì cố mà tránh, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau.

Ngơ ngác nhìn bầu trời tự do ngoài cửa sổ, Tần Kham thương cảm

lẩm bẩm: "Hai lần vào tù rồi... chắc từ giờ ta cũng được tính là nam nhân có cố sự?"

Trên đường dẫn tới nhà lao truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, cửa sắt vừa đóng lại không bao lâu lại mở ra, chỉ thấy lao đầu thấp thỏm lo âu quỳ rạp trên đất, Chu Hậu Chiếu thì vẻ mặt sáng lạn chậm rãi bước vào, phía sau là đám người Lưu Cẩn, Trương Vĩnh.

Bịt mũi nhìn một vòng, Chu Hậu Chiếu nhíu mày nói: "Thối quá, trong này thối thế, là chỗ ngươi ở à?"

Tần Kham mặt không biểu tình nói: "Điện hạ nếu cố ý để tổn hại ta mà đến thì phiền ngài xoay người đi ra, làm ơn đóng cửa lại, cám ơn."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ta đến một nơi thối như vậy để gặp ngươi, ngươi sao lại không cảm kích? Mặt ngươi so với mùi ở đây còn thối hơn. Vừa rồi Đinh Thuận nói nghe vẫn chưa rõ, kể lại đi, ngươi vì chuyện gì mà đắc tội với phụ hoàng, không ngờ bị ông ta nhốt vòa chiếu ngục, nói tỉ mỉ một chút, ta tìm xem có lý do để vào cung cầu tình giúp ngươi không."

"Không có lý do, thuần túy là để thể nghiệm cuộc sống cơ sở."

"Ê, không phúc hậu, ngươi vội vàng sai Đinh Thuận tới tìm ta, ta đến chiếu ngục gặp ngươi ngươi lại không nói nguyên do, vậy ngươi tìm ta đến để làm gì?"

Tần Kham mỉm cười, lại bên ngoài nhà tù truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, hai gã Cẩm y bách hộ mặt không biểu tình đứng trước cửa phòng, lạnh lùng nói: "Chúng tay phụng lệnh của Nam trấn phủ ti, vào thẩm vấn vụ án truyền đơn và cống sinh gây chuyện, trừ Tần Kham, không cho phép ai ở lại, tất cả ra ngoài."

Trong phòng giam rất tối, hai gã bách hộ cũng không thấy rõ đứng trong nhà giam là kim Thái tử, cho nên nói chuyện rất không khách khí.

Chu Hậu Chiếu tức giận, đường đường là Thái tử đã bao giờ bị người ta kêu đi hét lại như vậy đâu?

"Trương Vĩnh, vả vào miệng chúng cho ta! Đồ hỗn trướng mắt mù."

Trương Vĩnh dạ một tiếng, một tay xách một tên bách hộ lên, sau đó liên tục tát hắn, tên bách hộ còn lại thì giận dữ, nhưng khi thây rõ người trong nhà giam thì vội vàng quỳ rạp xuống đất run giọng xin Thái tử tha thứ.

Tần Kham lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng, chỉ vào hai gã bách hộ cười nói: "Đây chính là nguyên nhân ta mời điện hạ tới, ta không thích bị đánh, nhưng lại thích thấy người khác bị đánh."

Chương 189: Kim điện lại tranh cãi

Hai gã bách hộ Nam trấn phủ ti thẩm vấn Tần Kham sau khi bị Trương Vĩnh tát cho ột trận thì cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Hai gã bách hộ sau khi thấp thỏm lo âu khấp đầu vô số lần với Chu Hậu Chiếu mới ủ rũ rời khỏi chiếu ngục.

Chu Hậu Chiếu lúc này cũng đã hồi vị, buồn bã nói: "Ta lại bị ngươi lợi dụng..."

Tần Kham mỉm cười nói: "Giúp người là cái gốc của khoái hoạt, thần nếu bị đám sát tài của Nam trấn phủ ti đó thẩm vấn cho huyết nhục mơ hồ, điện hạ khẳng định không đành lòng không đành lòng, phải không."

Chu Hậu Chiếu nháy mắt mấy cái: "Nói chính sự đi, ngươi sao lại đắc tội với phụ hoàng? Truyền đơn và kích động cống sinh gây sự là làm sao?"

"Oan uổng, tuyệt đối là oan uổng!" Tần Kham lộ ra vẻ mặt hàm oan, trầm giọng nói: "Người hữu tâm trong Triều đình tính kế ta, điện hạ ngươi là hiểu thần nhất, thần đối với luật Đại Minh vẫn luôn mang lòng kính sợ, thà chết chứ không vượt Lôi Trì dù chỉ một bước, loại việc trong mắt không có vương pháp này thần có khả năng làm ra sao?"

Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm khuôn mặt có vẻ thành khẩn của Tần Kham, sau một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu khẳng định: "Vừa rồi ta còn có chút do dự, nhưng khi người nói ra những lời này, ta đã có thể khẳng định, hai chuyện này tất nhiên là ngươi làm, không cần chứng cớ, dù sao cũng chính là ngươi."

Tần Kham cảm thấy kính nể: "Điện hạ mặc dù tuổi nhỏ, nhưng đã có khí tượng của minh quân anh chủ, hơn nữa ưu điểm lớn nhất chính là giảng đạo lý, thần chúc mừng cho xã tắc Đại Minh."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha, cũng không trách cứ Tần Kham, hắn minh bạch Tần Kham làm tất cả những điều này đều là để cứu nhạc phụ, Chu Hậu Chiếu là người chí tình chí nghĩa, đối với cái gọi là pháp lý chưa bao giờ bận tâm, cách làm của Tần Kham rất hợp với khẩu vị của hắn.

"Được rồi, chắc phụ hoàng hạ chỉ bắt ngươi cũng là bị triều thần ép buộc thôi." Chu Hậu Chiếu nói xong oán hận mắng: "Trên Triều đình chưa bao giờ thiếu loại thất phu người ghét quỷ giận! Ngươi cứ an tâm chờ ở đây, ta vào cung cầu tình phụ hoàng, vài ba ngày nữa sẽ thả ngươi."

"Đa tạ điện hạ, nhưng không cần, ngươi cho dù vào cung cầu tình chỉ sợ cũng sẽ không có kết quả..."

"Vì sao?"

Tần Kham há miệng, nghĩ nghĩ rồi cũng thấy không cần phải giải thích, Chu Hậu Chiếu hiện giờ mới mười lăm tuổi, với chỉ số thông minh của hắn chỉ sợ rất khó lý giải âm mưu của cả sự kiện.

"Nói ngươi cũng không hiểu, điện hạ hay là cứ tiếp tục làm đông cung Thái tử vô ưu vô lự đi, sống đơn giản một chút thì tốt hơn."

Chu Hậu Chiếu trầm mặc lườm Tần Kham, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Quanh co lòng vòng nói ta là ngu xuẩn, Tần Kham, công lực tổn hại người của tổn hại càng lúc càng tinh tiến."

Tần Kham vào tù không phải là kết thúc của sự kiện.

Bãi chức bỏ tù hiển nhiên chưa đạt tới kết quả mà các kẻ địch mong muốn, bọn họ là muốn mạng Tần Kham và Đỗ Hoành, hai người này không trừ, án chức công Thiệu Hưng bị hại sẽ không bịt đi được, các kẻ địch của Tần Kham đã bày sẵn tư thế sư tử vồ thỏ, hung ác nhe răng nanh về phía hắn và Đỗ Hoành.

Tảo triều sau hôm Tần Kham bị bỏ tù, các kẻ địch không chơi chết Tần Kham thì thề không bỏ qua lại khởi xướng hạch tội tập thể.

Giám sát giám sát Tuần án Chiết Giang Hình Chiêu mở đầu, lại thỉnh cầu Hoằng Trì đế nghiêm trị tên đầu sỏ mê hoặc lòng người kinh sư, rải những lời đồn không có thực. Cũng thỉnh cầu thu hồi ý

chỉ phúc thẩm án của Đỗ Hoành, đốc xúc hình bộ lập phán lập trảm, nhanh chóng kết án. Để tránh các đại thần cảm thấy thất vọng đau khổ vì thái độ không tín nhiệm của thiên tử, ẩn ý trong lời nói, mũi kiếm chỉ thẳng vào Tần Kham và Đỗ Hoành.

So sánh với gió nhỏ sóng nhỏ hôm qua, trên tảo triều hôm nay, thái độ của các đại thần kịch liệt hơn, thanh thế cũng lớn hơn.

Thái Thường tự khanh kiêm học sĩ hàn lâm Trương Sĩ Trinh cũng đứng ra khỏi hàng phụ họa, Đại Lý tự thiếu khanh Ngô Nhất Quán, Công bộ cấp sự trung Tào Chước An, hơn mười quan viên có phần lượng có uy tín trong triều đường đều cũng đứng ra khỏi hàng phụ họa, trong đó quan viên phẩm giai cao nhất rõ ràng chính là Lại bộ Tả thị lang Tiêu Phương.

Vị này năm nay đã bảy mươi tuổi. Lão đầu nhi sĩ đồ nhấp nhô tuổi cao nhưng đức không nặng quỳ trong kim điện vừa khóc vừa dập đầu, cổ họng khàn khàn vô cùng đau đớn hạch tội Tần Kham và Đỗ Hoành, cái này gọi là quốc hữu quốc pháp, có pháp mà không theo, vô cớ sinh nhiều chi tiết. Chỉ tổ làm mất hết uy nghiêm của luật pháp Đại Minh, danh dự của quân vương cũng tàn theo, không hành pháp trị mà hành nhân trị, không khác gì thả mãnh hổ ra khỏi lồng, quan phủ thiên hạ há chịu hiệu lực. Mà cũng làm dân chúng sĩ tử thiên hạ thấp thỏm lo âu, dân tâm bất an, đại loạn không xa.

Tiêu Phương dù sao cũng là Tiêu Phương, đầu óc của lão hồ li rốt cuộc so với đại thần bình thường thì thoáng đạt hơn nhiều, một vụ án nhỏ mà nói dông nói dài, ẩn ý trong lời nói của hắn là bệ hạ nếu không nhanh chóng xử trảm Đỗ Hoành và Tần Kham, chỉ sợ toàn bộ thiên hạ sẽ rung chuyển bất an, xã tắc Đại Minh sợ có cái nguy bị lật đổ.

Hoằng Trì đế mặt căng ra ngồi trên long ỷ không nói gì, nội các Lý Đông Dương và Lại bộ thượng thư Mã Văn Thăng đứng trong hàng không hẹn mà cùng nhíu mày.

Thị Lang một bộ mà nói ra những lời ngụy biện thế này, Tiêu Phương không khỏi mất ổn trọng rồi, người này ở trong triều nhân duyên rất kém, bảy mươi tuổi vốn đã phải có tư lịch nhập các rồi, nhưng bất kể làm việc chăm chỉ hay nỗ lực nịnh hót thế nào,

chung quy vẫn kẹt ở vị trí Lại bộ Tả thị lang không thể tiến thêm, ba vị Đại học sĩ nội các và người lãnh đạo trực tiếp của lão là Mã Văn Thăng thấy là ghét, phàm có cơ hội đề bạt, cho tới bây giờ đều tự động quay đi.

Tiêu Phương quỳ gối trong kim điện nói hưu nói vượn, nói đến chỗ động tình, đại khái ngay cả chính lão cũng cảm động, vừa nói vừa dùng tay áo lau nước mắt, cuối cùng thì dứt khoát vứt luôn thể diện, đấm đất gào khóc.

Mã Văn Thăng thật sự nhìn không nổi nữa rồi, án Đỗ Hoành là đúng hay sai thì hắn không rõ, Hán Vệ điều tra sẽ không có kết quả nhanh như vậy, nhưng ấn tượng của Mã Văn Thăng đối với Tần Kham không tồi, hơn nữa Đỗ Hoành cũng do tự hắn thượng biểu khen công, đặc biệt đề bạt, đại thần cả triều đều biết việc này, nên Mã Văn Thăng không muốn xen vào.

Hoằng Trì đế đương nhiên cũng không muốn giết Tần Kham, chuyện từ đầu đến cuối thế nào hắn từ miệng Chu Hậu Chiếu đã biết hết rồi, cho dù rải truyền đơn và kích động cống sinh gây chuyện thật sự là Tần Kham làm, nhưng cũng là vì muốn cứu nhạc phụ khỏi chốn ngục tù, hành vi tuy hỗn trướng nhưng động cơ thì có thể tha.

Hơn mười đại thần có phân lượng trăm miệng một lời thỉnh cầu tru sát Đỗ Hoành và Tần Kham, Hoằng Trì đế bực bội vô cùng, đang vào lúc tiến thối lưỡng nan thì thấy Mã Văn Thăng nhướn mày đứng ra khỏi hàng.

"Tiêu Thị Lang, nơi này là kim điện triều đình, thiên tử Đại Minh ta dùng lễ hiếu trị thiên hạ, bộ dạng khóc lóc gào thét của ngươi không thấy là rất mất triều nghi à? Còn cả các ngươi nữa."

Mã Văn Thăng xoay người chậm rãi nhìn hơn mười đại thần đang quỳ gối trong điện thỉnh cầu tru sát Đỗ Hoành và Tần Kham, ánh mắt sức bén như dao.

"Bệ hạ hạ chỉ phúc thẩm án của Đỗ Hoành, là vì muốn sự công bằng, đối với triều thần Đại Minh ta là lòng mang thiện tâm, vàng thật không sợ lửa, án tử có điểm đáng ngờ thì tất nhiên phải phúc thẩm, hôm nay các ngươi vội vàng muốn tru sát Đỗ Hoành và Tần

Kham như vậy, lão phu thật sự không biết các ngươi có ý đồ gì, trăm miệng một lời yêu cầu tru sát hai người, nói cái gì làm theo luật pháp Đại Minh, vậy lão phu sẽ nói luật pháp Đại Minh cho các ngươi nghe, một vạn một vạn bước mà nói, Đỗ Hoành Đỗ Hoành và Tần Kham có tội, theo luật của Đại Minh, do hình bộ định tội, Đại Lý tự xác minh, cuối cùng..."

Nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của hơn mười đại thần trong kim điện, Mã Văn Thăng khóe miệng phác ra một nụ cười: "....Cuối cùng. Sau thu xử quyết, đã hiểu chưa? Trừ tội lớn như mưu nghịch, giết cha mẹ, còn lại đều là 'sau thu xử quyết'. Hiện giờ là đầu xuân, cho dù hai người có tội, bọn họ cũng có hơn nửa năm để sống, các ngươi không phải luôn mồm cường điệu pháp trị, đây chính là luật pháp của Đại Minh ta, các ngươi có gì để nói không?"

Bao gồm cả Tiêu Phương ở bên trong, hơn mười đại thần sắc mặt so với giẻ lau còn khó coi hơn, ngơ ngác nhìn nhau một phen rồi lủi thủi quay về hàng.

Hoằng Trì đế vui mừng nhìn Mã Văn Thăng, đúng là lão thần chìm nổi mấy chục năm, kinh nghiệm đấu tranh phong phú, nói mấy câu đã khiến đại thần cả điện á khẩu không trả lời được, vô hình trung đã cứu Tần Kham một mạng, cũng vây vây cho hoàng đế hắn.

Nghe nói Mã Văn Thăng sẽ năm nay chuẩn bị cáo lão hồi hương, thực sự không nỡ để hắn đi.

Hoằng Trì đế chậm rãi nhìn quần thần trong điện, trầm giọng nói: "Phúc thẩm án Đỗ Hoành là ý chỉ của trẫm, đúng như lời Mã thượng thư nói, trẫm lòng mang ý niêm nhân thiện, đối với mỗi một bề tôi đều không thiên vị cũng không bao che, ý trẫm đã quyết, phải phúc thẩm án này, mọi người còn có ai phản đối?"

"Ngô hoàng thánh minh." Trong điện quần thần trăm miệng một lời nói.

Chương 190: Tra ra manh mối (thượng)

Hơn mười đại thần vừa rồi còn thỉnh cầu tru sát Đỗ Hoành và Tần Kham sắc mặt càng tái nhợt.

Quan trường Đại Minh rất bẩn, rất nhiều người và rất nhiều chuyện không thể tra được, cũng thể chịu nổi điều tra, vừa tra là sẽ xảy ra chuyện, Đỗ Hoành và Tần Kham không chết, sẽ đến phiên bọn họ chết.

Sự thật chứng minh quảng kết thiện duyên luôn sẽ có hồi báo, Mã Văn Thăng trước khi cáo lão cuối cùng cũng trả được ơn cứu mạng của Tần Kham, hai bên coi như hòa nhau, không ai nợ ai.

Tần Kham đang ở trong đại lao, không nói một lời đã chiến thắng trên triều đình triều đình, sự công kích tiếp tục của hơn mười đại thần nằm ngoài dự kiến của hắn, Mã Văn Thăng bỗng nhiên tương trợ cũng nằm ngoài dự kiến của hắn.

Tần Kham ở trong chiếu ngục sống rất thích ý, trong phòng giam cần gì là có, trừ tự do cùng với tâm sự nặng nề.

Hắn đang chờ đợi, chờ đợi tin tức điều tra của Cẩm Y vệ, chỉ có khóa chặt được nhân vật mục tiêu phía sau màn, mới có thể mới có thể nghĩ ra biện pháp đối phó.

Tin tức không tới, lại có một người xa lạ tới thăm hắn.

Buổi chiều sau khi tranh biện trên Tảo triều kết thúc, chiếu ngục có một vị lão giả mặc hoa phục, bước đi trầm trọng và thong thả, đi đến trước cửa lao của Tần Kham liền xoay người đứng lại, mỉm cười lẳng lặng nhìn Tần Kham trong lao, Tần Kham vừa ăn cơm xong, đang vừa xỉa răng vừa nhìn dịch nha mặt mày dữ tợn đối diện, bỗng nhiên cảm thấy không khí không đúng, quay đầu lại thì thấy một lão già xa lạ đang mỉm cười nhìn hắn.

Tần Kham ngẩn người, tiếp theo bỏ tăm xuống, khôi phục bộ dạng

tao nhã, cười nói với lão già: "Ngại quá, để ngài nhìn thấy một mặt không anh tuấn của ta, thật là thất lễ, để duy hộ hình tượng anh tuấn, có đôi lúc không thể không trang điểm thêm, mới có thể tận thiện tận mỹ."

Dừng một chút, Tần Kham chắp tay với lão nói: "Lao đầu mới tới à?"

Lão già lắc đầu cười nói: "Không phải."

" Phạm nhân vừa bị bắt vào tù."

"Cũng không phải."

Tần Kham vẻ mặt đồng tình nói: "Chẳng lẽ là đến thăm tù? Người vào chiếu ngục muốn sống ra ngoài rất khó, ngài hay là cố nén bi thương thuận biến, coi như đi viếng mộ trước đi."

Lão già cười: "Lão phu cố ý tới thăm ngươi, Tần Thiên hộ cớ gì mà hèn hạ vậy?"

Nếu so sánh chiếu ngục với vườn bách thú, lúc này du khách đứng ngoài lồng sắt không nghi ngờ gì nữa là tố chất kém nhất, làm mãnh thú họ Tần ở trong lồng sắt bị nhìn tâm tình rất không tốt.

Tần Kham mắt hơi nheo lại, lẳng lặng quan sát lão già.

Ánh sáng trong chiếu ngục rất kém, nhưng Tần Kham vẫn thấy rõ mặt lão, khuôn mặt ngay ngắn, khí độ trầm ổn, vuốt vuốt chòm râu hoa râm, cười thong dong mà hiền lành.

Quan sát hồi lâu, Tần Kham cuối cùng xác định, hắn thật sự không biết lão già này.

Người tới thì là khách, bất luận người tới thiện hay là bất thiện, vì thế Tần Kham mỉm cười nói: "Vãn bối và lão trượng chưa từng gặp mặt, xin hỏi lão trượng cao tính đại danh là gì?"

Lão già cười ha ha nói: "Lão phu tên là Lưu Cát, không biết tiểu hữu đã nghe nói chưa?"

Tần Kham tim đập thình thịch.

Lưu Cát Lưu Miên Hoa, là một đóa hoa lạ trong hai triều Thành Hóa và Hoằng Trị, hôm nay không ngờ tới ngục thăm hắn, bất đắc dĩ là, Tần Kham là đối tượng bị thăm tù, thực sự muốn đổi với lão.

Lưu Cát là tiến sĩ trong năm Chính Thống, nếu nói về nghiên cứu học vấn, Lưu Cát vẫn không tồi không tồi, từng làm sĩ sĩ, biên tu Hàn Lâm viện, thị giảng đông cung, thậm chí từng làm Kinh Diên quan, thăng tiến trong quan trường cũng rất xuôi gió xuôi nước, ở Hàn Lâm viện kiếm đủ tư lịch thì viên mãn xuất quan, từng làm quan tới Lễ bộ Tả thị lang, Lễ bộ thượng thư, Văn Uyên các Đại học sĩ, cho đến khi Hoằng Trị đăng cơ, tới năm Hoằng Trị thứ năm, làm thủ phụ nội các cả năm năm. Có thể nói là quyền thế ngút trời, vây cánh như rừng.

Sở dĩ nói Lưu Cát là hoa là, chính là vì da mặt của lão.

Tần Kham tự nhận là da mặt rất dầy, nhưng mà so sánh với Lưu Cát, Tần Kham quả thực là một tiểu xử nam ngây thơ hay đỏ mặt.

Sĩ đồ của Lưu Cát cơ hồ bị các ngôn quan ngự sử một đường mắng mà có, một thân ngồi không ăn bám, giỏi mưu lợi riêng, chính là loại tính tình ích kỷ cực độ có lợi thì ta đến, chịu chết thì ngươi đi, chính bởi vì những tật xấu này, Lưu Cát thường thường bị các ngôn quan mắng cho như tưới máu chó vào mặt, với tính tình nóng nảy của các ngôn quan Đại Minh, không ngoại trừ khả năng từng ăn đòn trên kim điện, có điều khiến người ta kính nể là, Lưu đại nhân vẫn làm theo ý mình, không dính dầu muối. Người mắng thì mặc người, lão nên làm thế nào thì vẫn làm như thế. Một bên cười ha ha nghe các ngôn quan giậm chân mắng to, một bên tham tiền mưu lợi riêng, chuyện không có lợi thì kệ, chuyện có lợi thì cướp.

Cuối cùng, các ngôn quan mắng chửi tới mệt, tới thất vọng đau khổ, bởi vì càng mắng thì quan nhi của người này thăng càng cao, cuối cùng không ngờ lên tới thủ phụ nội các, vị trí như nhân thần, không thể không nói. Trong lịch sử Đại Minh chỉ có duy nhất một vị thủ phụ như lưu manh này, thế là người ta đặt cho lão ngoại hiệu, "Lưu bông", bởi vì bông không sợ đạn (hặc).

Nội các va triều đình thời đó là một mảng chướng khí mù mịt, hai gã nội các Đại học sĩ khác và Vạn An và Lưu Dực cũng không phải

là hàng tốt, thượng bất chính hạ tắc loạn. Cho nên thời đó mọi người gọi triều đình là "Ba các lão giấy, sáu sáu tò te."

Da mặt Lưu Cát dày tới mức độ nào?

Phàm là người hơi chút chút lòng tự trọng, bị người ta mắng hoặc là cãi lại, hoặc là xấu hổ rút lui, mà Lưu Cát thì khác, hắn bám chặt lấy chức quan không buông. Thà chết không bỏ, các ngôn quan mắng chửi lão coi như cơm bữa, coi như phù vân, vào năm thứ năm Hoằng Trị, cuối cùng Hoằng Trì đế cũng bắt đầu nhìn lão không vừa mắt, vì thế phái nội hoạn tới nhà hắn, ám chỉ những lời như hắn nên trí sĩ cáo lão rồi, nhưng đóa hoa lạ Lưu Cát này minh bạch mà giả bộ hồ đồ, thà chết chứ không chịu nghe hiểu nhã ý bên ngoài huyền ca của nội hoạn, nội hoạn được liên tiếp phái tới mấy lần đều mà về.

Đối mặt với vị thủ phụ da mặt dày tới mức như vậy, Hoằng Trì đế rút kinh nghiệm xương máu, quyết định không chơi huyền hư với lão nữa, dứt khoát ra lệnh cho thái giám Hoài Ân tự mình đến nhà Lưu Cát, chỉ vào mũi lão trực tiếp nói, bệ hạ nhìn ngươi không vừa mắt rồi, muốn chết già thì ngươi ngoan ngoãn xin về hưu đi, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng, Lưu Cát ngây người một lúc, lúc này mới bày ra vẻ mặt bi thống hơn cha chết, lưu luyến không rời thượng dâng sớ cáo lão.

Bình thường đối với xử lý sớ xin cáo lão, hoàng đế đều phải ba mời ba giữ, cuối cùng mới giống như không nỡ mà phê chuẩn, chỉ độc với sớ cáo lão của Lưu Cát là chuyện đặc biệt làm kiểu đặc biệt, Hoằng Trì đế như sợ Lưu Cát đổi ý, Hoài Ân cấp tốc đưa sớ vào cung, Hoằng Trì đế nửa đêm mặc áo bật dậy, không nói hai lời phê chuẩn ngay. Một quân một thần vội vàng như vậy, trong triều một thời được gọi là chuyện được mọi người ca tụng.

Trí sĩ vào năm Hoằng Trị thứ năm, Lưu Cát rốt cuộc không được đề bạt nữa, nhưng mà dù sao Lưu Cát tại triều đường cũng lăn lộn cả đời, hơn nữa từng làm Lễ bộ thượng thư, thậm chí thủ phụ nội các, môn sinh cố lại có thể nói là khắp thiên hạ, vây cánh nhiều như sao trên trời, hiện giờ ba vị Đại học sĩ Lưu Tạ Lý thấy Lưu Cát cũng không thể không chắp tay hành lễ, gọi là tiền bối.

Một vị là Đại học sĩ từng phong quang vô hạn, làm tới nhân thần,

một người là cẩm y Thiên hộ thân hãm nhà tù, bãi quan miễn chức, Tần Kham nghĩ tới vỡ cả đầu cũng không cho rằng Lưu Cát hắn và Lưu Cát có giao tiếp gì, nhưng sự thật là, hiện tại Lưu Cát đang đứng ở cửa nhà lao, vẻ mặt thong dong mỉm cười nhìn hắn.

Tần Kham đành phải chắp tay: "Thì ra là Lưu các lão, hạ quan... Không, hiện tại ta đã là thảo dân, thảo dân bái kiến các lão."

Lưu Cát cười ha ha, phất tay về phía cuối hành lang, một gia phó xách một hộp thức ăn tới trước mặt, mở hộp thức ăn ra, bên trong đầy rượu và thức ăn Phong phú.

Lưu Cát làm động tác mời với Tần Kham, sau đó cũng không ngại bẩn, ngồi xếp bằng trên đất. Tần Kham cũng học theo lão ngồi xuống, hai người cách một khung sắt ngồi đối diện nhau.

Lưu Cát tự mình rót rượu cho Tần Kham, qua khung sắt đưa cho hắn, sau đó thì tự rót cho mình một ly, hai người chạm nhẹ, rồi uống một hơi cạn sạch.

Rượu là rượu ngon, vào miệng lưu lại mùi thơm, Tần Kham thưởng thức hồi lâu, thở ra một hơi khóai trá.

Lưu Cát lại rót đầy chén cho hắn, cười nói: "Rượu này chính là rượu ngon ta tự ủ, lão phu cũng đặt tên cho nó, gọi là 'rượu Ngô cơ', thi tiên Thái Bạch có viết: ' Phong xuy liễu hoa mãn điếm hương, ngô cơ áp tửu khuyến khách thường. Kim lăng tử đệ lai tương tống, dục hành bất hành các tẫn thương. '..."

Mỉm cười nhìn chăm chú Tần Kham, Lưu Cát cười nói: "Cổ nhân nói hoa thơm tay áo là nhã sự xuân khuê, kỳ thật lão phu thích loại nhã thú dưới ngày nắng 'Ngô cơ ép rượu' hơn, tiểu hữu từ bài thơ này có nghe ra được gì không?"

Tần Kham cười gượng hắc hắc.

Củ cải hay cải trắng, mỗi người có thú riêng, loại chuyện đùa giỡn phụ nữ đàn bà này, mỗi người cũng có thú riêng, có người thích đóng cửa đùa giỡn, ví dụ như hắn, thường xuyên đóng cửa giúp Liên Nguyệt Liên Tinh làm to ngực, quan tâm tới sự phát dục trưởng thành của họ, mà Lưu Cát chắc là thích khi làm chuyện

phòng the có người ở bên cạnh hò hét trợ uy cho hắn.

Từ điểm khác biệt này mà nói, Tần Kham có thể khẳng định mình và Lưu Cát rất khó trở thành tri kỷ hoặc bạn vong niên. Nếu không tương lai đi chơi kỹ viện với Lưu Cát, hắn nếu đề nghị cùng Tần Kham chơi threesome hoặc là chơi tập thể, Tần Kham để tay lên ngực tự hỏi, rất có thể không làm ra được loại chuyện không biết xấu hổ như vậy.

Chương 191: Tra ra manh mối (trung)

Tần Kham lại uống một chén rồi sau đó thở dài: "Ta chỉ biết là hoa mai kéo tay áo hay là Ngô cơ ép rượu thì hai thứ này đều phải có tiền thì hoa mai chẳng theo ngươi, Ngô cơ cũng chẳng ép rượu ngươi, mà sẽ là cầm chén trực tiếp hắt vào mặt ngươi."

Lưu Cát hai mắt sáng lên, cười nói: "Chưa từng nghĩ tiểu hữu lại là người thú vị như vậy, kiến giải tinh diệu này là không mưu mà hợp với lão phu, nói không sai, chỉ có hơi tiền mới có thể đổi lấy hoa mai, phải bỏ tiền quà thì Ngô cơ mới thể ân cần mời rượu, lời này rất hay, đáng cạn một chén."

Bưng chén rượu lên, Lưu Cát và Tần Kham uống một hơi cạn sạch, nhưng khi nhìn Tần Kham thì nụ cười trên mặt chậm rãi chậm rãi thu liễm.

Tần Kham vẫn đang cười, trong nụ cười có mấy phần chua sót: "Ta luôn nghĩ, sau lưng Tô Châu chức tạo cục và Chiết Giang bố chính ti rốt cuộc có bối cảnh hùng hậu như thế nào, các đại nhân có tư cách đứng ở kim điện triều đình hiện giờ đều được ta điểm danh một lượt, ta thậm chí hoài nghi có phải lão hồ li Lý Đông Dương ở phía sau màn sai khiến không, hiện tại mới phát hiện, ta sai rồi, mắt của ta chỉ nhìn vào kim điện triều đình, quá hẹp, người đứng ở triều đình, lòng lo ưu phiền của thiên hạ, người ở xa tận giang hồ, mới có thể không nghĩ gì tới tai họa của thiên hạ."

Lưu Cát rót cho mình một chén rượu, nhấp khẽ một ngụm, thần thái không thay đổi cười nói: "Tiểu hữu muốn nói gì?"

Ánh mắt Tần Kham như mũi dao nhìn thẳng vào Lưu Cát, ngữ khí đã bất tri bất giác trở nên đạm mạc: "Lưu Cát, con cá lớn ngươi cuối cùng cũng nổi lênrồi, thì ra tất cả là ngươi ở đằng sau sai khiến, cũng chỉ có loại người từng làm Lễ bộ thượng thư, từng làm thủ phụ một triều, lão thần môn sinh cố lại khắp thiên hạ như ngươi mới có năng lực ở phía sau hô phong hoán vũ, ngươi mặc dù đã trí sĩ, song vây cánh vẫn nhiều, nhiều năm làm Lễ bộ thượng

thư và thủ phụ nội các không phải vô ích, chỉ có ngươi mới có bản sự sự già thiên tế nhật, chỉ hươu bảo ngựa này, chỉ cần một câu phân phó nhẹ nhàng là có thể đem bãi quan miễn chức một vị tri phủ ngũ phẩm, khiến người ta vạn kiếp bất phục."

Lưu Cát lẳng lặng nghe Tần Kham nói, không chen một lời, cho tới lúc này, Lưu Cát mới chậm rãi gật đầu, nói: "Ngươi rất thông minh, lão phu nói chuyện với người thông minh chưa bao giờ quanh co lòng vòng, không sai, án của Đỗ Hoành quả thật là lão phu gây nên."

Nhắm mắt lại, Tần Kham ngửa đầu thở phào một hơi, câu đố lâu nay quay quẩn trong lòng lúc này đã được giải, hắn có một loại cảm giác hư thoát và mệt mỏi, đồng thời trong lòng lại sinh ra lo lắng sâu hơn.

Một tiểu dân không hề có căn cơ quyền thế, đọ sức với một lão bàn từng là các lão đương triều, hiện giờ cây to rễ sâu, vây cánh đông đúc, phần thắng trong trận này là bao nhiêu?

Chua sót nhìn Lưu Cát, Tần Kham thở dài: "Lưu các lão, ngươi vì sao không bảo trì phong cách không biết xấu hổ của ngươi, chuyển hình thành cái gì độc thủ sau màn, ngươi thế không phải quá hại người à."

Lưu Cát nghe mà cái hiểu cái không, nhưng ý tứ đại khái thì vẫn minh bạch, vì thế cười nói: "Không biết xấu hổ không đổi được lợi ích, tâm độc thủ lạt mới có lợi, đúng như ngươi nói, bạc mới có thể đổi được hoa mai kéo tay áo, Ngô cơ ép rượu, không biết xấu hổ cùng lắm chỉ đổi được thóa mạ va nước miếng thôi, các văn quan võ tướng triều đình Đại Minh mắng lão phu nhiều năm như vậy, lão phu chưa từng trực tiếp so đo với họ? Không so đo là hàm dưỡng của lão phu, nhưng mắng lão phu cũng không thể mắng xuông được, lão phu luôn phải nhận về giá lớn để bù lại thể diện bị hao tổn mới cân bằng chứ."

Tần Kham ngây ra một lúc không nói được gì, thì ra trong mắt Lưu Cát, làm quan nhi nhiều năm như vậy đối với hắn mà nói chỉ là vì công tác báo thù đúng lý hợp tình sau khi cam tâm tình nguyện ăn mắng.

Trên đời không có tính tình tốt tuyệt đối, càng không thể có thể có người chí thuần chí thiện, mọi người đều sống dưới một lớp da giả dối, cho nên ăn mắng không mắng lại không nhất định là tính tình tốt, cũng có thể là trong lòng sớm đã gieo xuống một cái mầm ghen ghét, chờ cơ hội trả thù xã hội, trả thù nhân dân, ví dụ như Mã Gia Tước của thế kỷ hai mươi mốt, ví dụ như Lưu Cát trong những năm Hoằng Trị Đại Minh.

Tần Kham bình tĩnh nhìn chăm chú Lưu Cát, lắc đầu cười khổ nói: "Lưu các lão, ta thực sự không ngờ lại là ngươi. Vào năm Hoằng Trị thứ năm ngươi đã trí sĩ cáo lão, hơn mười năm không quan không chức, sao không về quê làm ruộng đọc sách, vui vẻ thanh nhàn, lại cứ mà dính vào vũng nước đục kinh sư này?"

Lưu Cát cười nói: "Lão phu năm nay mới hơn bảy mươi, ngày có thể ăn một cân cơm, đêm có thể chơi hai thiếp, tuy rằng không quan không chức, nhưng cũng không bệnh không tật, sống thêm mười năm cũng chẳng có vấn đề, cái này gọi là tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm, lão phu nếu về quê sống thanh nhàn, triều đình kinh sư liệu có lưu lại một tịch vị cho lão phu không?"

Tần Kham giật mình: "Thì ra cái ngươi mưu cầu không chỉ là tiề, mà còn..."

"Không sai, lão phu mặc dù già, nhưng tráng khí chưa tận, năm đó bị bệ hạ bức bách, bất đắc dĩ mà trí sĩ, nhưng mà thế sự đa biến, phong vân biến hoá kỳ lạ, hiện giờ quốc triều hưng thịnh, thiên tử cần cù, bệ hạ đêm khuya nằm mơ tỉnh giấc liệu có nhờ tới lão thần trung tâm trả giá mấy chục năm vì Đại Minh như ta hay không?"

Tần Kham thở dài: "Ta không có hứng thú nghe lý tưởng nhân sinh của ngươi, chỉ muốn hỏi ngươi, gia nhạc chỉ dâng một đạo sớ nói mấy câu chân thật, ngươi vì sao nổi sát tâm với hắn, cứ muốn dồn hắn vào chỗ chết."

Lưu Cát cười khổ nói: "Lão phu cũng không muốn giết Đỗ Hoành, Đỗ Hoành thượng tấu kỳ thật cũng chẳng là gì, cho dù đặt tới trước mặt tam lão nội các cũng vô dụng, đạo sớ đó lão phu xem rồi, toàn là giọng điệu ngôn quan, nói cái gì Chiết thương cấu kết với chức tạo cục chức tạo cục và Chiết Giang bố chính ti.

Tần Kham lạnh lùng nói: "Nhưng sự thật là, ngươi đang dồn hắn vào chỗ chết."

"Lão phu cũng không thể không làm. Chỉ tại tên Chiết Giang Bố Chính Sứ Thôi Tăng, tên hỗn trướng này quá không hiểu chuyện, vừa thấy Đỗ Hoành tham tấu bố chính ti, cho rằng hắn có được chứng cớ gì đó, Thôi Tăng sợ tới mức hoảng hốt, lỗ mãng địa bắn chết tín sử, cũng giam lỏng Đỗ Hoành, còn chụp tội danh đánh giết chức công lên đầu Đỗ Hoành, Thôi Tăng dâng sớ vào kinh nhập các. Việc này đã hoàn toàn không thể cứu vãn, lão phu không thể không biết thời biết thế, dồn trí Đỗ Hoành vào chỗ chết. Bởi vì chuyện đã quá ầm ĩ, lão phu không còn lựa chọn nào khác."

Ngữ khí của Tần Kham càng lạnh lẽo hơn: "Chỉ vì một bản tấu ngôn trung vô vật mà ngươi muốn lấy mạng người ta, Lưu Cát, Đương kim bệ hạ còn không bá đạo như vậy bằng ngươi."

Lưu Cát cười lạnh nói: "Nếu ngươi là lão phu, chuyện đã tới nước như vậy, ngươi sẽ xử trí như thế nào?"

Tần Kham lập tức nghẹn lời.

Không cần phải che giấu, Lưu Cát là người xấu, Tần Kham cũng chẳng tốt hơn là bao, nếu Tần Kham thực sự đứng trên lập trường của Lưu Cát xử trí việc này, chỉ sợ cũng có lựa chọn tương tự như hắn, hiện tại tình thế đã là tử cục ngươi chết ta sống, không ai có thể gỡ bỏ.

Lưu Cát thấy Tần Kham im lặng không nói gì, không khỏi mỉm cười, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

"Ngươi là người thông minh, lão phu cũng không ngu, lựa chọn của người thông minh đại thể đều giống nhau, chắc ngươi cũng hiểu nỗi khổ của lão phu, cho nên mới nói, Đỗ Hoành muốn vén tấm màn này lên là rất không hợp thời, vạch trần sẽ khiến rất nhiều người mất mạng, bao gồm cả lão phu. Bóc lột chức công là có, đánh giết chức công cũng có, mỗi một chữ nhạc phụ ngươi nói đều là thật, nhưng hắn không hiểu, tấm lưới này là lão phu bỏ hơn mười năm thời gian tỉ mỉ bện ra, mỗi một sợi dây trên tấm lưới đều rất trọng yếu đối với lão phu, không thể dễ dàng động đến

được."

"Mùa xuân năm Hoằng Trị thứ tư, năm tên Chiết thương đến kinh sư dùng bạc để gõ cửa, tới nhà lão phu, bắt đầu từ lúc đó, lão phu đã bắt đầu bện tấm lưới này, Tô Châu chức tạo cục và Chiết Giang bố chính ti chỉ là hai sợi dây trên tấm lưới của lão phu mà thôi, Tần Kham, ngươi và Đỗ Hoành không thể đụng vào tấm lưỡi này, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào đều có thể khiến cho nó nảy ngược kịch liệt, loại nảy ngược này có đôi khi ngay cả lão phu cũng không thể khống chế được, Đỗ Hoành lần này bị bỏ tù chính là ví dụ..."

Lưu Cát chậm rãi mà nói như nói chuyện phiếm với lão hữu tri tâm, không hề ngại thanh niên nhân trước mắt này là kẻ địch của hắn.

Tần Kham lẳng lặng nghe Lưu Cát nói ra, trong lòng sóng cuộn mãnh liệt, sét đánh từng trận.

Lão nhân mặt mày hiền lành, giống như ông lão hàng xóm, ngôn ngữ ôn hòa, nụ cười thân mật, nhưng lại sinh ra tâm địa tàn nhẫn ác độc, đây rốt cuộc là người như thế nào.

Lưu Cát nói hồi lâu rồi vuốt râu cười ha ha: "Người già rồi, khó tránh khỏi dài dòng, hậu sinh như ngươi lại kiên nhẫn nghe ta nói dông dài như vậy,, đúng là hiếm có. Thôi, cố sự không nhắc tới nữa, đã tới nước này, lão phu cũng không thể quay đầu, ngươi không muốn hỏi lão phu hôm nay vì sao tới tìm ngươi à?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Trừ cầu hòa ra thì còn có thể như thế nào nữa?"

Lưu Cát cười to, liên tục vỗ tay nói: "Quả nhiên là thiếu niên tuấn kiệt, lão phu không khinh thường đối thủ như ngươi là đúng."

Tần Kham cũng cười: "Xem ra ta đoán đúng rồi, như vậy ta cũng không ngại đoán thêm nhé? Tảo triều Hôm nay tất nhiên có biến cố, vây cánh của ngươi tại triều đường đồng loạt ra trận nhưng lại không đạt được hiệu quả mong muốn, bệ hạ tất nhiên muốn kiên trì phúc thẩm án Đỗ Hoành, ba pháp ti phúc thẩm, bàn tay của ngươi không che được trời, hơn nữa chuyện một khi thẩm tra, rút củ cải mang theo đất, không biết sẽ liên lụy bao sâu, tấm lưới

ngươi biện ra khẳng định sẽ bị dỡ sạch sẽ, bản thân ngươi cũng khó bảo toàn, cho nên tảo triều vừa tan, buổi chiều ngươi đã vội vã tới chiếu ngục cầu hòa, đúng không."

Lưu Cát không cười nổi nữa, khuôn mặt già nua hiền lành vừa rồi dần dần trở nên âm trầm, ánh mắt nhìn Tần Kham giống như độc xà nhìn con mồi.

"Ngươi so với tưởng tượng của lão phu thì còn thông minh hơn, không sai, ý tứ của lão phu là, đấu nữa thì cũng sẽ chỉ lưỡng bại câu thương, đối với hai ta đều không có lợi gì, ngươi và Đỗ Hoành nếu nguyện ý từ bỏ, hơn nữa hứa sau này sẽ không truy đến cùng việc này nữa thì bên lão phu đảm bảo sẽ không làm khó dễ ngươi và Đỗ Hoành, hơn nữa ngươi và Đỗ Hoành còn có thể quan phục nguyên chức, từ nay về sau ngươi và ta không ơn không oán, coi như chưa từng quen nhau, sao?"

"Ngươi có thể làm được những điều đó ư? Kết quả hội thẩm của ba pháp ti ngươi có thể quyết định?"

Lưu Cát cười nhạt: "Ngươi và Đỗ Hoành nếu không truy cứu, cái mũ đánh giết chức công Thiệu Hưng lão phu có biện pháp khiến nó chuyển sang chụp lên đầu thái giám giám sát Vương Bằng đã chết, ngươi và Đỗ Hoành trầm oan giải tội, quan phục nguyên chức là tất nhiên, như vậy, ngươi và ta đều vui mừng, chẳng phải mỹ mãn ư?"

Sắc mặt của Tần Kham càng hậm hực hơn, nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, sau đó hai tay đưa qua song sắt, cầm tay Lưu Cát lắc lắc, thở dài: "Nói thật, từ góc độ cá nhân của ta mà nói, ta rất vui khi chúng ta coi như không có gì, bởi vì ta rất ghét phiền toái, hơn nữa ta cũng đấu không lại ngươi, quan trọng hơn là, ta và ngươi đều thuộc loại hỗn đản không có lòng đồng tình, mà chỗ khác biệt duy nhất là ta là tiểu hỗn đản, mà ngươi là lão hỗn đản..."

Lưu Cát: "..."

Có điều nghe ý tứ trong lời nói của Tần Kham, Lưu Cát lại cố nén tức giận, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Nói như thế, chúng ta... Dừng tay ở đây?"

Tần Kham lắc đầu: "Không được."

Khuôn mặt già nua của Lưu Cát lại nhanh chóng trở nên âm trầm: "Vì sao?"

Tần Kham thở dài: "Bởi vì nhạc phụ của ta cũng là lão hỗn đản, ta nếu đáp ứng ngươi, sợ hắn sẽ đánh ta chết tươi, đạo lý ba tên hỗn đản không có nước uống, lão nhân gia ngươi chắc cũng hiểu..."

Chương 192: Tra ra manh mối (hạ)

Ăn mắng đã thành thói quen của Lưu Cát, Tần Kham liên tục mắng "Lão hỗn đản" hắn cũng không ngại, nhiều năm như vậy, những lời công kích ác độc hơn hắn đã trải qua nhiều rồi, vẫn gắng chịu nhục. Có điều làm Lưu Cát cảm thấy không thể tin được là, Tần Kham không ngờ cự tuyệt ý cầu hòa của hắn.

Đầu óc của Người trẻ tuổi này bị lừa đá à? Chẳng lẽ còn muốn đấu tiếp với hắn? Lấy gì mà đấu?

Trong lòng Tần Kham rất chua sót.

Vừa rồi mỗi một chữ hắn nói ra đều là thực tâm thực lòng, thật sự hắn rất không muốn tiếp tục đối địch với Lưu Cát nữa, chỉ cần là người bình thường đều nên minh bạch đạo lý "Hảo hán không chịu cái thiệt trước mắt", Tần Kham so với người bình thường thì càng hiểu hắn, nếu hắn là nhân vật chính của sự kiện, nhất định không nói hai lời lập tức bắt tay giảng hòa, thậm chí tiêu tiền tiêu tai cũng nguyện ý chi, đại thần Lưu Cát này hắn không thể quật ngã được.

Đáng tiếc nhân vật chính của nhân vật chính không phải là hắn mà là nhạc phụ của hắn.

Đỗ Hoành không phải người bình thường, người bình thường không làm ra chuyện ngu xuẩn như lấy trứng chọi đá này, nhưng Đỗ Hoành lại cố tình làm, hơn nữa chết cũng không hối cải. Nếu hôm nay Tần Kham âm thầm đạt thành giao dịch với Lưu Cát, Đỗ Hoành thật sự sẽ bị tức chết, không tức chết thì cũng đập đầu tự tử mà chết, giao dịch này nếu thành, chẳng khác nào xóa bỏ tất cả những gì Đỗ Hoành đã làm ra, tất cả sẽ trở nên không còn ý nghĩa, Đỗ Hoành chỉ là một tên hề nhảy nhót, diễn một vở diễn cực kỳ buồn cười trong mắt thượng vị giả.

Còn có một nguyên nhân nữa, Tần Kham không phải người tốt, nhưng cũng không tính là quá xấu.

Hơn mười chức công bị giết, con cái của bọn họ bị bán vào kỹ viện chịu chà đạp, oan khuất không chỗ chỗ tố cáo, tranh luận cũng không được nghe, Tần Kham nếu đạt thành giao dịch với Lưu Cát, chỉ sợ cả đời cũng không thể tha thứ cho bản thân. Đây sẽ giống như một vết nhơ lớn nhất trong nhân sinh.

Nhìn vẻ mặt mỉm cười lại kiên định của Tần Kham, sắc mặt Lưu Cát lạnh như băng.

"Lão phu không nghe nhầm chứ? Ngươi vừa rồi nói... Không được? Ý tứ là không muốn giải hòa với lão phu?"

: Đúng vậy, đều do nhạc phụ lão hỗn đản của ta, quả thực quả thực là lão già điên." Tần Kham cười thở dài.

"Đỗ Hoành là đồ điên, nhưng ngươi thì không phải."

Tần Kham thở dài: "Không may, lần này ta dường như cũng điên rồi."

"Ngươi có biết ngươi sẽ phải đối mặt với cái gì không?"

"Biết, đại thể sẽ bị một đám chó điên cắn chết. Kẻ điên bị chó điên cắn, chết có ý nghĩa."

Lưu Cát lạnh lùng nói: "Tần Kham, lão phu vẫn nghĩ ngươi là người thông minh..."

Tần Kham mỉm cười nói: "Người thông minh thỉnh thoảng cũng sẽ làm ra một hai chuyện ngu xuẩn. Thông minh như Lưu các lão, ta cũng không tin ngươi lúc nhỏ không chơi trò dùng nước tiểu nặn bùn, đúng không?"

Lưu Cát phẫn nộ nắm chặt quyền đầu. Thái độ thong dong vừa rồi bay sạch, nhìn chằm chằm Tần Kham lạnh lùng nói: "Ngươi và nhạc phụ ngươi hiện giờ thân hãm nhà tù, lấy cái gì ra mà đấu với lão phu? Tần Kham, ngươi chẳng lẽ thực sự điên rồi? Đối nghịch với lão phu có lợi ích gì với ngươi?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Cầu tâm được mà thôi mà thôi, người ta cả đời luôn sẽ phải làm ra mấy chuyện cực kỳ ngu xuẩn trong mắt người khác, nhưng mình lại không làm không được, chuyện

này là thế đấy, Lưu Cát, ngươi không hiểu đâu."

Lưu Cát quả thật không hiểu, hắn không rõ vì sao có người chịu đường thẳng không đi mà cứ thích trèo đèo lội suối.

Bất luận là hiểu hay không, ánh mắt nhìn Tần Kham của hắn lúc này lại giống như đang nhìn một người đã chết.

Đàm phán kết thúc trong không vui, Lưu Cát phẫn nộ phất tay áo ly khai chiếu ngục.

Tần Kham cười khổ lắc đầu, lần này nếu sống sót trở ra, nhất định phải xin nhạc mẫu đánh cho lão hỗn đản Đỗ Hoành kia một trận thật đau. Tốt nhất là dùng tới vũ khí lạnh, đều đều là tại hắn.

Hắn càng hận mình hơn, làm một người xấu thuần túy rất có lạc thú, nhưng trong lòng lại vẫn còn tồn tại một tia thiện lương chưa mất, một tia thiện lương này rất chết người.

Mấy ngày sau, Đinh Thuận vào chiếu ngục bẩm báo một tin tức không tốt cho Tần Kham.

Hán Vệ giục ngựa ra hết, đã tìm hiểu minh bạch án tử của Đỗ Hoành, năng lực lùng bắt của Cẩm Y vệ quả thật không tồi, trong nửa tháng đã nắm rõ án tử, nhưng mà kết quả điều tra lại giống như kết quả lúc trước, vẫn là Đỗ Hoành sai nha dịch đánh giết chức công, những gì Chiết Giang Bố Chính Sứ Thôi Tăng tấu lên là thật, về phần nha dịch chức tạo cục cấu kết Chiết thương là có, nhưng tất cả đều do thái giám giám sát Vương Bằng gây nên, Vương Bằng đã chết, không thể truy cứu.

Tần Kham trong lòng lạnh toát, nếu đây là kết quả điều tra cuối cùng của Cẩm Y vệ, như vậy vận mệnh của Đỗ Hoành dữ nhiều lành ít, Hoằng Trì đế không thể hạ ý chỉ phúc thẩm lần thứ hai, nếu không sẽ rất hoang đường.

Đinh Thuận cũng thấy không ổn, oán hận đấm vào song sắt nhà tù, cả giận nói: "Đám tạp toái này làm ăn kiểu gì vậy? Thằng ngốc cũng nhìn ra được là án này có vấn đề, quan nhi vì dân chờ lệnh sao có thể đánh giết chức công?"

Tần Kham có chút đăm chiêu: "Đinh Thuận, ngươi có phát hiện ra

chỗ mấu chốt của án kiện này hay không

Đinh Thuận ngẩn người, luận về động thủ đánh người thì hắn thân thủ linh hoạt mạnh mẽ, nhưng luận về động não thì hắn thực sự không được.

"Mấu chốt là... Lời khai của Bố Chính Sứ Thôi Tăng?" Vẻ mặt như đoán xúc xắc của Đinh Thuận làm Tần Kham rất lo lắng cho chỉ số thông minh của hắn.

Hung hăng lườm hắn một cái, Tần Kham nói: "Mấu chốt là lời chứng của nhân chứng, ngươi ngẫm lại đi, nhạc phụ của ta căn bản chưa làm qua việc này, nhưng điều tra điều tra vì sao đám nha dịch có mặt lúc đó lại trăm miệng một lời chỉ chứng là nhạc phụ ta hạ lệnh?"

Đinh Thuận ngây ra một lúc, giật mình nói: "Đám nha dịch này bị mua chuộc."

"Có lẽ là bị mua chuộc, có lẽ là bị đe dọa hoặc dùng thế lực bắt ép, tóm lại bọn họ nói những lời trái lương tâm, nếu muốn phá giải bàn cờ này, phải bắt đầu mở lỗ hổng từ trên người họ."

"Đại nhân ngài cứ phân phó đi, lão Đinh ta tất sẽ làm hết."

Tần Kham cười khổ nói: "Người ta sống chết không chịu nói lại, ta còn có biện pháp nào nữa? những nha dịch này chắc đang trên đường bị áp giải đến kinh sư? Ngươi phái mấy lão đệ huynh đáng tin đi đón đầu đi, gõ chúng một trận."

"Vâng."

Đinh Thuận biết kết quả điều tra của Cẩm Y vệ, những người khác tất nhiên cũng biết.

những nha dịch làm nhân chứng đang trên đường bị Cẩm y Giáo úy phá án giải vào kinh sư, trong kinh sư rất nhiều người cũng nhận được tin tức.

Có người bắt đầu vui sướng khi người gặp họa, có người thì ảm đạm buồn bã.

Kết quả điều tra Cuối cùng đã tới kinh sư, nhất trí với kết quả lần đầu, đợi cho Cẩm y Giáo úy áp giải nha dịch đến kinh sư, án tử này vô luận như thế nào cũng không lật lại được, đã là án thép như núi, kết quả thẩm tra xử lí cuối cùng của ba pháp ti cũng sẽ không có bất kỳ kinh hỉ nào, Đỗ Hoành trốn không thoát được một đao bay đầu, Tần Kham thì đỡ hơn một chút, hắn không có liên hệ trực tiếp với án này, truyền đơn và kích động cống sinh gây chuyện là có thật, nhưng Hoằng Trì đế khẳng định sẽ không lấy mạng của hắn, mất chức lưu đày thì lại tránh không được.

"Bỏ cuộc đi." Đỗ Yên và Đỗ vương thị đứng trước cửa lao của Tần Kham khóc tới trời đất tối sầm, đau xót thỉnh cầu Tần Kham, họ đều là người nhà quan lại, biết chuyện đã không thể cứu vãn, cơ hồ đã thành kết cục đã định, không thể làm liên lụy cả Tần Kham.

"Không đâu." Tần Kham mỉm cười, thái độ lại vô cùng kiên định.

"Chuyện đã không thể thay đổi, có tranh đấu nữa cũng vô ích, bỏ đi, Tần Kham, ngươi không phải thần, làm hết sức là được rồi, nhạc phụ ở dưới cửu tuyền nhất định sẽ cảm kích ngươi, bỏ cuộc đi, ngươi và Yên nhi còn trẻ, lưu lại sinh lộ cho Tần gia." Đỗ vương thị khóc tới không thở nổi.

"Ta không bỏ cuộc." Khuôn mặt của Tần Kham biến biến thành lạnh lẽo: "Quan trường hắc ám ta biết, nhưng trắng đến không thể điên đảo tới mức độ này được, càn khôn sáng sửa không thể bị che quá kín, dù sao cũng phải để cho người ta nhìn thấy một tia ánh sáng."

Tính tình Tần Kham rất ôn hòa, nhưng vẫn có một mặt quật cường.

"Chuyện là ở người, chỉ cần đầu nhạc phụ vẫn còn treo trên cổ, chuyện vẫn chưa tuyệt vọng, ta vẫn có thể thử một lần, nhất định có biện pháp."

Có thể có biện pháp gì nữa? Tần Kham không nghĩ ra, trong mắt mọi người, án tử này gần như đã thành thiết án, không thể dao động, chỉ chờ các Cẩm y Giáo úy đưa nhân chứng tương quan tới kinh sư, ba pháp ti khai đường thẩm tra xử lí, chính thức định tội, Đỗ Hoành xem như chết chắc rồi.

Mấy ngày sau, Đinh Thuận mặt âm trầm vào chiếu ngục, báo cáo một tin tức rất không tốt với Tần Kham.

Đám nha dịch bị áp giải đến kinh không chịu thay đổi, các Cẩm Y vệ đồng hành trên đường hung hăng trị họ mấy lần, thủ đoạn bức cung gần như đã dùng hết, nhưng đám nha dịch vẫn không chịu thay đổi lời khai.

Tần Kham ngửa đầu thở dài, Lưu Cát đây là quyết tâm muốn đẩy Đỗ Hoành vào chỗ chết, bọn nha dịch này chắc là nhận không ít lợi ích, cho nên mới thà chịu khổ chứ không phản cung, bọn họ không phản cung, Đỗ Hoành tất không còn hy vọng.

Chương 193: Tuyệt địa phản kích (thượng)

"Vô độc bất trượng phu, vốn định bình thản giải quyết, nhưng hiện giờ xem ra phải chết mấy người rồi." Tần Kham cắn răng, trong ánh mắt sát khí tất lộ.

Đinh Thuận ôm quyền thật mạnh, trên mặt là một mảng lo lắng: "Đại nhân có chủ ý gì mau nói ra đi, mọi người sắp đến kinh sư rồi."

"Đám đồng hành Áp giải những nhân chứng này ngươi đều quen chứ?"

"Rất quen, Mưu soái từ kinh sư điều động ra ngoài một bách hộ và mấy tên tổng kỳ chuyên lùng án, thuộc hạ trước kia thường xuyên uống rượu với bọn họ."

Khóe miệng Tần Kham phác ra một nụ cười lạnh lùng, chậm rãi nói: "ngươi tới Tần phủ tìm ta quản gia của ta, bảo bỏ ra một vạn lượng bạc, sau đó ngươi tự mình đi một chuyến, chia bọc cho họ để bịt miệng."

Đinh Thuận ngẩn ra: "Vì sao phải bịt miệng họ?"

"Bởi vì... Ta muốn giết chết toàn bộ những nha dịch nhân chứng này trên đường."

Đinh Thuận kinh ngạc một chút, tiếp theo ôm quyền nói: "Vâng."

"Không chỉ như vậy, chuyện còn chưa xong, án tử này không thể thiếu nhân chứng, giết người thì phải bù vào, ở trong chiếu ngục tìm một số tử tù khẩu âm Giang Nam, cho phí an gia nhiều một chút, bảo bọn họ giả mạo nhân chứng."

Đinh Thuận hiếu kỳ nói: "Giả mạo nhân chứng rất đơn giản, vì sao phải giết tử tù?"

"Bởi vì sau khi ba pháp thi thẩm định xong, những tử tù này phải phân tán ra khỏi kinh, sau đó bọn họ cũng nên chết, nếu không người hữu tâm tra ra, chuyện sẽ có chỗ hổng."

"Thuộc hạ minh bạch."

Trên mặt Tần Kham lộ ra nụ cười âm hiểm: "Các ngươi chơi bài với ta, ta cũng không không khách khí, lần này thử nhìn xem, rốt cuộc là ai lừa ai."

Đêm khuya, chiếu ngục kinh sư Bắc trấn phủ ti.

Trong một căn phòng nhỏ hẹp, hơn mười tù phạm xanh xao vàng vọt, vẻ mặt đờ đẫn mỗi người đang cầm một con gà quay gặp lấy gặp để, bên trong nhà lao chỉ toàn là những tiếng nhai nuốt.

Đinh Thuận án đao đứng ở giữa phòng giam, dưới ánh sáng của cây đuốc, các tù phạm đang lặng lẽ ăn mỹ thực dã nhiều năm rồi chưa được thưởng thức, giống như những con dã thú đói khát, Đinh Thuận lẳng lặng nhìn một màn này, mỉm cười hài lòng địa.

"Đám hỗn đản Các ngươi nghe đây! Tương lai chờ đại các ngươi là gì, chắc hẳn các ngươi đã biết rồi, hôm nay các ngươi giúp lão tử một việc, lão tử không muốn lừa các ngươi, nói thật ra, giúp rồi thì vẫn là một chữ chết, nhưng các ngươi mỗi người có thể có một trăm lượng bạc an gia phí, các ngươi cũng có vợ con cha mẹ, một trăm lượng bạc đủ để bọn họ hưởng dụng nhiều năm, dù sao cũng là chết, trước lúc chết để lại chút tiền cho cha mẹ vơ con, coi như chuộc lại tội nghiệt lúc sinh tiền của các ngươi, tội gì mà không làm?"

Một tù phạm trung niên ăn xong gà quay đầu tiên, ý vẫn chưa tận mút mút ngón tay, trên mặt lộ ra nụ cười thờ ơ, chắp tay với Đinh Thuận, cười nói: "Vị quan gia này ra tay hào phóng, chết sớm hay chết muộn đều là chết, có bạc để cầm cũng cũng được chết một cách thống khoái, chừa lại chút đồ cưới và đồ tái giá cho vợ và nhi tử, tương lai ta chết, vợ con tìm được nhà tốt, sống những ngày tháng thoải mái, quan gia, vụ mua bán này ta làm, không phải trên công đường nói mấy lời chứng, sau khi nói xong thì ra khỏi thành xuống Hoàng Tuyền sao? Đến lúc đó cho ta một đao thống khoái là được."

Có người đi đầu, các tù phạm còn lại suy tư một lát rồi đều lộ ra vẻ mặt đồng ý.

Đinh Thuận cười âm hiểm mấy tiếng, sau đó hung tợn nói: "Tốt, nếu đã đáp ứng, mỗi người một trăm lượng bạc, lập tức đưa đến nhà các ngươi, mọi người giờ theo ta ra khỏi thành, lời xấu nói trước, trên công đường ai giám để lộ phong thanh, chết không chỉ một mình các ngươi, mà là cả nhà các ngươi, chư vị ở trong chiếu ngục lâu rồi. Thủ đoạn của Cẩm Y vệ các ngươi là chắc đều minh bạch.

Những Ngày gần đây triều đình bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Các quan viên từng kêu gào đòi chém Đỗ Hoành và Tần Kham ngay lập tức rốt cuộc cũng không lên tiếng gì nữa, mỗi ngày trên kim điện tảo triều chỉ im lặng đứng trong hàng không nói một câu, trong không khí bình tĩnh mang theo mấy phần mưa gió sắp đến.

Mười ngày sau, nhân chứng vật chứng tương quan của vụ án Đỗ Hoành đã tới kinh sư, ba pháp ti bắt đầu chuẩn bị khai đường.

Quan viên Đô Sát viện phái ra là Tả Đô ngự sử Đái San, người hình bộ phái ra là hữu Thị Lang Hà Giám, Đại Lý tự là thiếu khanh Lưu Nham.

Ba pháp ti hội thẩm ở đại đường hình bộ.

Án Tần Kham rải truyền đơn và kích động cống sinh gây chuyện có liên quan tới án của Đỗ Hoành. Hai án đồng thẩm coi như là một.

Án này chấn kinh triều đình, dân gian kinh sư cũng nhao nhao nghị luận nhao nhao nghị luận, dân chúng tò mò đều tụ tập ngoài đại đường hình bộ nghe thẩm.

Ngày hôm sau Nhân chứng đến kinh, hình bộ chính thức khai đường, quan chủ thẩm là hữu Thị Lang hữu Hà Giám.

Giám sát ngự sử Chiết Giang Chiết Giang Hình Chiêu, Thái Thường tự khanh kiêm hàn lâm học sĩ Trương Sĩ Trinh, Công bộ cấp sự trung Tào Chước An, cùng với Lại bộ Tả thị lang Tiêu Phương đến bàng thính.

Ngoại đường đầu người lố nhố. Nha dịch Nội đường tay cầm thủy hỏa côn chia làm hai hàng, Tả Đô ngự sử Đái San và Đại Lý tự thiếu khanh Lưu Nham ngồi hai bên trái phái Hà Giám.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Hà Giám nhìn nhìn Đái San năm nay đã hơi bảy mươi, Đái San không nói không cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Bốp!

Hà Giám vỗ kinh đường mộc thật mạnh: "Giải phạm nhân Đỗ Hoành, Tần Kham!"

Đỗ Hoành và Tần Kham bị nha dịch từ bên hông đại đường dẫn ra, hai người hai người chính giữa đại đường.

Hai người thân hãm lao ngục, nhưng vẫn chưa bị cách công danh, ở đây không cần phải quỳ.

Hà Giám mặt chữ quốc, ánh mắt thanh chính vô tà, nghiêm nghị sinh uy.

"Đỗ Hoành, ngươi biết tội chưa?"

Đỗ Hoành cười chua sót: "Lão phu vô tội."

"Ngày mười lăm tháng chạp năm Hoằng Trị thứ mười bảy. Mười ba chức công của Phủ Thiệu Hưng bị đánh giết, là ngươi sai nha dịch gây nên?"

"Tuyệt không có việc này, mà hoàn toàn là ngược lại, lão phu ngày đó là thỉnh mệnh cho thái giám giám sát Tô Châu chức tạo cục Vương Bằng cho bọn họ."

"Ngươi thỉnh mệnh gì cho họ?"

" Chức công Thiệu Hưng bị Tô Châu chức tạo cục bóc lột, phủ nội vụ sớm định ra tiền công hai lượng bạc cho một thớ lụa. Sau khi cắt xén từng tầng, xuống tới tay chức công thường thường không đủ hai xu, khiến chức công sống rất gian nan, không nuôi nổi vợ con. Chức công cũnglà dân chúng dưới sự cai trị của lão phu, dân chúng chịu khổ, lão phu không thể không thỉnh mệnh cho họ."

Hà Giám quát to: "Chớ có nói bậy! Ngày ấy ngươidẫn theo nha dịch tới quan dịch của Vương Bằng, rõ ràng là để trấn áp các chức công đang gây sự, bản quan có lời chứng của người có mặt tại hiện trường ở đây, Đỗ Hoành, khuyên ngươi chớ có ở trên công đường nói dối nói điêu, nếu không bản quan tất sẽ cho ngươi minh bạch thế nào là sự sâm nghiêm của vương pháp."

"Lão phu tuyệt không nói điêu, nếu có một chữ không đúng, xin để thiên lôi đánh chết."

Tuần án ngự sử Hình Chiêu Bàng thính thẩm bỗng nhiên cười lạnh: "Trên Công đường chú trọng chứng cớ, nói thề thốt có tác dụng, vậy pháp trường còn mở làm gì? Đỗ Hoành, uổng cho ngươi làm quan phụ mẫu nhiều năm như vậy, thẩm tra nhiều án như vậy, chẳng lẽ phạm nhân thề cái là ngươi cho rằng vô tội, phóng thích tại chỗ."

Trương Sĩ Trinh, Tào Chước An - vây cánh của Lưu Cát - ở bên cạnh giống như nghe thấy một chuyện rất buồn cười, đồng thời bật cười.

Đỗ Hoành đứng ở bên cạnh chưa kịp nói gì thì Tần Kham bỗng nhiên nhìn chằm chằm ba ngườirồi lạnh lùng nói: "Các ngươi là quan chủ thẩm của án này à?"

Tiếng cười của Ba người khựng lại.

" Nếu không phải quan chủ thẩm, mẹ ngươi khi ngươi còn nhỏ chẳng lẽ không dạy các ngươi, không phân biệt trường hợp mà nói leo lung tung là sẽ bị ăn tát ư?"

Ánh mắt nhìn Tần Kham của Ba người lập tức phun ra lửa giận.

Hà Giám lạnh lùng nhìn ba người một cái, nói: "Ba vị đại nhân, bản quan phụng chỉ chủ thẩm án này, trên công đường chỉ nhận luật pháp, không nói nhân tình, các ngươi không liên quan tới bản án, bàng thính thì được, nhưng chớ có lên tiếng, ba vị xin hãy tự trọng."

Ba người vấp phải đinh, lửa giận không thể phát tiết, đành phải hung hăng lườm Tần Kham một cái rồi phẫn nộ ngồi xuống.

Hà Giám khụ khụ hai tiếng, vừa định tiếp tục thẩm án thì lại nghe thấy ngoài công đường một giọng nói vang lên: "Thái tử điện hạ giá lâm."

Vẻ mặt của mọi người trong Nội đường cứng đờ, vội vàng đứng lên chỉnh y quan chuẩn bị nghênh giá.

Khóe miệng Tần Kham phác ra một nụ cười, trong lòng dâng lên mấy phần ám áp và cảm động.

Chu Hậu Chiếu chung quy vẫn là bạn bè tốt có tình có nghĩa.

Dân chúng vây xem ở ngoại đường sớm đã quỳ xuống, Chu Hậu Chiếu mặc cẩm bào màu đen, dưới sự vây quanh của đám người Lưu Cẩn, Trương Vĩnh nghênh ngang đi vào công đường hình bộ, nhận sự quỳ lạy của các quan viên.

Hà Giám do dự một chút, nói: "Hôm nay thần chủ thẩm đại án bệ hạ khâm định, điện hạ tới tựa hồ không ổn, xin điện hạ..."

Chu Hậu Chiếu nhân lúc người ta hành lễ nháy máy với Tần Kham, sau đó phụng phịu nói: "Con mèo ba từ mà Bản cung vừa rồi ôm trong tay là giống quý mua được từ chỗ sắc mục Tây Vực..."

Hà Giám ngơ ngác: "Thứ cho thần ngu dốt, lời này của điện hạ có liên quan gì tới án tử này ư?"

" Đương nhiên không liên quan tới án tử, nhưng có quan hệ cực lớn với bản cung."

" Quan hệ... gì?"

" Vừa rồi khi xa liễn của bản cung đi qua nha môn hình bộ, con mèo đó từ trong tay bản cung nhảy ra khỏi xe, ta thấy nó chui vào nha môn hình bộ..."

"Cho... cho nên?"

Chu Hậu Chiếu lớn tiếng nói: "Cho nên bản cung tới đây tìm mèo!, các ngươi tiếp tục thẩm án, không cần để ý tới ta, ta chỉ là tìm mèo của ta, tuyệt đối không chen vào nửa câu."

Hà Giám lau mồ hôi, cười khổ nói: "Điện hạ cho dù muốn phá rối thì cũng xin tìm một cái cớ nào hay hơn một chút được không?"

Chu Hậu Chiếu chớp mắt đầy vẻ vô tội: "Bản cung thật sự là tới tìm mèo mà..."

Chương 194: Tuyệt địa phản kích (Trung)

Đông cung Thái tử kết bạn với Tần Kham tâm đầu ý hợp, việc này thiên hạ đều biết. Khi Chu Hậu Chiếu vừa bước vào đại đường hình bộ, Hà Giám đã minh bạch Thái tử tất là vì Tần Kham mà đến, phá rối thì phá rối, Hà Giám lại không ngờ rằng Thái tử điện hạ dùng cái cớ kỳ quặc như vậy, quả thực rõ ràng vũ nhục chỉ số thông minh của mọi người ở đây.

Tìm mèo? Thế mà hắn cũng nghĩ ra được!

Đám người Đại biểu cho ba pháp ti là Hà Giám, Đái San, Lưu Nham sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, Chu Hậu Chiếu giống như để chứng minh hắn thật sự là vì tìm mèo mà đến, ho khan hai tiếng, hai người Lưu Cẩn, Trương Vĩnh tùy thị liền cúi người, giả vờ giả vịt ở trong công đường tìm kiếm mấy lượt, công đường đang uy nghiêm bị Thái tử điện hạ tới như vậy, không khí chuyển tiếp đột ngột, cơ hồ thành một trò khôi hài.

Án tử vẫn phải thẩm tra, Hà Giám biết rõ mục đích của Thái tử, vì thế thở dài: "Điện hạ nếu có thể gỡ im lặng, không can thiệp vào việc thẩm án của chúng thần, thần có thể mời điện hạ ngồi xuống bàng thính, việc gì phải lấy cớ tìm mèo để hí lộng công đường? Truyền ra sẽ có ngại cho thanh danh của điện hạ."

Chu Hậu Chiếu nghe vậy vui vô cùng, liên tục gật đầu cười nói: "Bản cung cam đoan sẽ không xen vào, chỉ xem thôi, lão nô Lưu Cẩn kia, còn không mau mang ghế tới?"

Lưu Cẩn vội vàng từ hậu đường lấy ra một cái ghế thái sư, đặt ở vị trí bên cạnh chủ thẩm công đường, Chu Hậu Chiếu đặt mông ngồi xuống, chân bắt chéo, mắt nheo lại, quan sát vẻ mặt diện mạo của mọi người trong nội đường.

Hà Giám thở dài, đối với bộ dạng ngồi không ra thể thống gì của Thái tử điện hạ đã chán chẳng muốn nói, hôm nay có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Bốp!

Lại vỗ Kinh đường mộc, thẩm án lại bắt đầu.

"Phạm nhân Đỗ Hoành. Ngươi nói ngươi không sai nha dịch giết chức công, vì sao có nhiều nhân chứng vật chứng như vậy đều chỉ ra lời nói của ngươi không thật?"

Đỗ Hoành cả giận nói: "Đây là có người mưu hại lão phu, càn khôn sáng lãng, không thấy mặt trời, trong quan lại bao che cho nhau, đổi trắng thay đen, lão phu còn gì để nói?"

Hà Giám cũng cả giận nói: "Uổng cho ngươi cũng từng là quan phụ mẫu xử án cao đường, Chẳng lẽ không biết ý tứ của bốn chữ "Nói không bằng chứng" ư? Trên Công đường chỉ chú trọng chứng cớ, ngươi nếu nói có người mưu hại ngươi, vậy lấy ra chứng cớ đi. Bản quan sẽ giải oan cho ngươi."

Đỗ Hoành thở dài ảm đạm, ngậm miệng không nói nữa.

Đây vốn là một cái bẫy được an bài cực kỳ tỉ mỉ, mục đích là để dồn hắn vào chỗ chết. Làm sao lưu lại chứng cớ để hắn nắm lấy được?

Hà Giám thấy Đỗ Hoành không nói được gì, cười lạnh nói: "Ngươi không lấy ra được chứng cớ, nhưng bản quan thì có chứng cớ! Trước tiên sẽ đưa vật chứng lên cho ngươi xem, để ngươi nhận tội một cách tâm phục khẩu phục. Người đâu, đưa mười ba thanh cương đao chế thức giết người lên."

Đỗ Hoành vẻ mặt oán giận, lại không có chỗ phát tiết, tư vị bị người ta đổ oan giống như là bị người ta ép nhét vào miệng một quả mật đắng, trừ phẫn nộ thì chỉ còn lại miệng đắng chát, khiến hắn khó lòng giãi bày.

Trong mắt ba người Hình Chiêu, Trương Sĩ Trinh, Tào Chước An Bàng thính hiện lên mấy phần vui mừng, tất cả đều trong dự kiến của bọn họ, bao gồm cả vẻ mặt bi phẫn không biết nói gì của Đỗ Hoành ở trên công đường, Lưu các lão nói không sai. Đây là án oan một tay hắn chế tạo, cũng là án oan khiến Đỗ Hoành có miệng mà khó nói.

Vẻ mặt của Tần Kham vẫn vân đạm gió khinh, Hà Giám đã bắt đầu truyền đưa vật chứng lên, trên mặt hắn vẫn không hề có vẻ lo lắng, ngược lại thong dong điềm tĩnh hắt xì một cái, sau đó khóe miệng vẽ ra một nụ cười quỷ dị mà tuyệt đại bộ phân người nhìn mà không hiểu.

Tuyệt đại bộ phân người nhìn không hiểu. Song Trong đó không bao gồm Chu Hậu Chiếu.

Mọi người quen nhau lâu như vậy, đã quá hiểu tính nhau, thấy trên mặt Tần Kham lộ ra nụ cười. Chu Hậu Chiếu mắt sáng lên, nghiêng đầu ghé vào bên tai Trương Vĩnh nói khẽ: "Hôm nay các đại thần tại công đường sẽ bị thằng nhãi Tần Kham này lừa rất thảm."

Trương Vĩnh đầu đầy mờ mịt nói: "Sao Điện hạ biết?"

"Thấy nụ cười trên mặt hắn không?"

"Thấy."

"Dùng lời nói của chính Tần Kham mà nói thì nụ cười này của hắn thuộc loại ngũ hành nợ biển, lừa cha mười phần.

Nội đường yên lặng không tiếng động, tất cả mọi người đang chờ lại viên hình bộ trình vật chứng lên, đợi chừng một nén hương, ở cửa cổng đường lại không thấy ai.

Hà Giám có chút bực mình, kinh đường mộc kinh đường mộc thật mạnh: "Người đâu, bản quan nói truyền vật chứng, vật chứng đâu? Sao vẫn chưa có?"

Một tiểu lại mặc quan y màu xanh đi vào đi vào đại đường, đầu đầy mồ hôi đứng chính giữa công đường, sắc mặt trắng bệch. Phía sau là mấy tên nha dịch, tay cầm hơn mười thanh cương đao đi tới trước công đường, trên cương đao vẫn còn dính đầy vết máu.

Sắc mặt Hà Giám hơi hòa hoãn lại, chỉ vào Đỗ Hoành nói: "Đưa vật chứng cho phạm nhân xem, Đỗ Hoành, hơn mười thanh đao này chính là bằng chứng ngươi lúc ấy hạ lệnh cho nha dịch sát hại chức công, ngươi có nhận hay không?"

Hơn mười thanh đao xoẹt một tiếng toàn bộ được rải ra trước người Đỗ Hoành.

Đỗ Hoành lạnh lùng hừ một cái: "Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Lão phu căn bản chưa từng ra mệnh lệnh tán tận lương tâm như vậy, tuyệt đối sẽ không nhận tội."

Tần Kham thong dong điềm tĩnh ngồi xổm xuống, nhặt một thanh cương đao lên, sau đó cố ý mà như vô tình liếc tiểu lại một cái, tiểu lại thấy thế cả người run lên, sắc mặt tái nhợt tuyệt vọng.

"Hảo đao! Thật sự là hảo đao, dùng đao này giết người nào chuẩn người đấy, vô luận là cắt cổ hay là đâm thấu tim, đao đến là mạng mất, thùy dữ tranh phong..." Tần Kham giơ ngang cương đao, chậc chậc tán thưởng rồi nói tiếp: "Nếu đại nhân trên công đường có thể trả lời thảo dân một vấn đề, thảo dân có thể khuyên nhạc phụ cũng chính là Đỗ Hoành cam tâm tình nguyện nhận tội, thế nào?"

Đỗ Hoành ngạc nhiên nhìn Tần Kham một cái, hạ giọng cả giận nói: "Tần Kham, ngươi làm sao vậy?"

Hà Giám nói: "Có gì thì cứ hỏi, bản quan tri vô bất ngôn."

Tần Kham quan sát đao trong tay rồi thản nhiên nói: "Án Sát hại chức công dã qua hơn hai tháng rồi phải không?"

"Không sai?"

"Hơn mười thanh đao này là vật chứng chân thật chứ?"

"Không sai."

Tần Kham cười rất quỷ dị: "Như vậy xin đại nhân trên công đường nói cho thảo dân hay, hơn hai tháng qua rồi, máu trên đao vì sao vẫn tươi như vậy? Chẳng lẽ đao này là cái, vừa bị phá trinh?"

Nói xong hai ngón tay Tần Kham vuốt nhẹ thanh đao một cái, ngón tay đã dính một vết máu còn tuôi.

Khụ khụ khụ...

Trên công đường là những tiếng ho, Tả Đô ngự sử Đái San ho nặng

nhất, ôm ngực ho tới tím tái, lão đầu nhi này hơn bảy mươi rồi, thực sự nên lấy nhẹ đặt nhẹ, không chịu nổi kích thích, huống chi là kích thích mãnh liệt như vậy.

Chu Hậu Chiếu cũng lớn tiếng ho khan, vừa ho vừa cười, Lưu Cẩn và Trương Vĩnh ở đằng sau vội vàng vỗ lưng cho hắn.

Đỗ Hoành từ dưới đất nhặt lên một thanh đao rồi cẩn thận xem một lúc, cũng bật cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập vẻ trào phúng và mỉa mai. Ba người Hình Chiêu cũng đang ho, sắc mặt hết sức khó coi, bọn họ bỗng nhiên một loại dự cảm xấu.

Tiểu lại áo xanh có phản ứng thất thường vừa khi cả sảnh đường kinh ngạc thì tiểu lại cả người run lên, sắc mặt tuyệt vọng như người chết.

Hà Giám tự mình xuống đường kiểm tra thực hư một phen, tiếp theo thì giận tím mặt. Vỗ thật mạnh Kinh đường mộc: "Người Chưởng quản vật chứng ở đâu?"

Đón ánh mắt sâm nghiêm của các quan viên nội đường, tiểu lại cả người run lên, cuối cùng không chịu nổi áp lực, dập đầu Thật mạnh nói: "Đại nhân tha mạng, hạ quan tối hôm qua phụng mệnh trị thủ phòng vật chứng, đêm dài nhàm chán, vì thế mang theo một vò rượu và mấy món thức ăn nhấm nháp giết thời gian, đồng thời mời mấy tên nha dịch trị thủ vật chứng cùng nhau thưởng thức, ai ngờ chúng ta vừa uống được hai ngụm rượu thì không biết vì sao lại té xỉu, cho tới tận sáng mới tỉnh lại, hạ quan thấy không ổn, vội vàng kiểm kê phòng vật chứng, phát hiện.... Phát hiện vật chứng tương quan với án của Đỗ Hoành toàn bộ không thấy dâu. Hạ quan đành phải... Đành phải mượn tạm mười ba thanh đao, lâm thời tưới máu gà lên. Đại nhân tha mạng, hạ quan biết tội!"

Hà Giám tức giận đến sắc mặt xanh mét, cắn răng cả giận nói: "Ngươi vì sao không bẩm báo sớm?"

"Hạ quan... Hạ quan lơ là chức trách, sợ bị phạt tội. Cũng cho rằng phạm nhân nội đường sẽ không chủ động kiểm tra thực hư vật chứng..."

Các quan viên Nội đường sắc mặt như phủ lên một lớp sương mù.

Tần Kham im lặng lắc đầu thở dài, trong lòng có chút áy náy, chuyện đương nhiên do hắn an bài, nếu muốn thoát tội, vật chứng không thể bảo tồn. Từ ngày nhân chứng vật chứng vào kinh sư, Đinh Thuận ddax bắt đầu tính toán, ăn cắp vật chứng là Đinh Thuận gây ra, mà giả tạo vật chứng thì chính là vị tiểu lại này ngẫu hứng phát huy.

Xem ra tiểu lại không làm quan được nữa rồi, hủy tiền đồ của người rất tổn thương âm đức, việc này xong chuyện nên bắn tiếng với Mưu Bân, an bài cho vị tiểu lại vô tội này vào Cẩm Y vệ làm tiểu lại, coi như là bồi thường.

Hà Giám quả nhiên giận tím mặt, vỗ kinh đường mộc: "Lột mũ quan áo quan, đưa vào ngục."

Tiểu lại lo sợ không yên bị áp giải vào đại lao, trên công đường lại lâm vào một mảng yên tĩnh, chỉ có Thái tử điện hạ khiếu hài hước thấp là vẫn tiếp tục cười ha ha.

Vật chứng bị đã đánh tráo, tất nhiên không có hiệu quả, ba vị quan chủ thẩm bên trên giống như bị ăn mấy cái tát, mặt đỏ tai hồng ngậm miệng không nói gì.

Chương 195: Tuyệt địa phản kích (hạ)

Ba gã quan viên bàng thính vẻ mặt âm trầm, khuôn mặt bất giác trở nên vặn vẹo, ánh mắt nhìn Đỗ Hoành và Tần Kham tràn ngập kinh nghi, cố gắng áp chế sự bất an trong lòng, kế hoạch mưu hại vốn hoàn mỹ, rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề? Vật chứng bị trộm rõ ràng không thoát được quan hệ với Tần Kham, hắn sao mà làm được?

Khi mọi người ai mang tâm tư nấy, Tần Kham mỉm cười phá vỡ trầm mặc.

"Chư vị đại nhân, có thể tiếp tục thẩm án không?"

Hà Giám lấy lại tinh thần, khụ một tiếng nói: "Phạm nhân Đỗ Hoành, vật chứng thì... Bản quan phán định vật chứng không có hiệu quả, hiện tại truyền nhân chứng đi lên, trước khi nhân chứng lên, bản quan hỏi lại ngươi, có nhận tội hay không?"

Đỗ Hoành mặc dù không biết Tần Kham mấy ngày nay ở sau lưng làm gì, nhưng rất rõ ràng vu án đang chậm rãi xoay chuyển theo chiều hướng tốt, kinh ngạc nhìn nhìn Tần Kham một cái, Đỗ Hoành ưỡn ngực lớn tiếng nói: "Lão phu tuyệt đối sẽ không nhận tội!"

"Truyền nhân chứng lên."

Không bao lâu, mười ba nhân chứng mặc công phục nha dịch xuất hiện ngoài công đường, ba người Hình Chiêu trái tim đang treo lơ lửng không khỏi thở phào.

Rất may mắn, nhân chứng không bị trộm đi, không thiếu một ai.

Tối hôm qua Thiệu Hưng đã truyền đến tin tức, vợ con của chức công bị giết đã được bí mật đón ra, diệt khẩu không chừa một ai, hiện tại những người duy nhất biết án này chỉ có Bố Chính Sứ Thôi Tăng và hơn mười nhân chứng trước mắt, tuy rằng không có

vật chứng, những hơn mười ba nhân chứng này cũng đủ để định tội Đỗ Hoành rồi.

Hà Giám chậm rãi nhìn hơn mười nhân chứng, lạnh giọng nói: "Các ngươi đều là sai dịch nha môn tri phủ Thiệu Hưng, nhận tiền lương, chịu ơn trời, bản quan hỏi các ngươi mấy câu, các ngươi không được nói một câu hư ngôn, nếu không vương pháp vô tình, đao phủ gia thân, hiểu chưa?"

Các nhân chứng đều gật đầu đáp: "Minh bạch."

"Bản quan hỏi các ngươi, mười lăm tháng chạp năm Hoằng Trị thứ mười bảy, tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành có phải lệnh cho các ngươi rút đao trấn áp chức công gây chuyện, giết hại người vô tội hay không?"

Bùm!

Hơn mười nhân chứng bỗng nhiên quỳ về phía Hà Giám, dập đầu mấy cái thật mạnh, dùng khẩu âm Giang Nam vừa khóc vừa nói: "Đại nhân tha mạng, chúng ta ta là bị người ta bức bách, bất đắc dĩ mà làm giả chứng cớ, có người dùng tính mạng của người nhà chúng ta đe dọa, lệnh cho chúng ta phải buộc tội Đỗ đại nhân, nếu không sẽ giết tính mạng cả nhà già trẻ lớn bé chúng ta."

Khụ khụ khụ...

Trên công đường lại là những tiếng ho kịch liệt.

Vật chứng vừa bị phủ định, nhân chứng cũng lâm đường đổi cung, tất cả quan viên trên công đường cảm thấy mình sắp điên rồi, Hà Giám vừa ho vừa ra sức đấm ngực, Tả Đô ngự sử Đái San thì ho tới mặt tím đỏ, mặt trợn toàn lòng trắng, nha dịch khẩn trương, không ngừng vỗ lưng xoa ngực cho lão nhân gia.

Chu Hậu Chiếu ngồi rất không nghiêm chỉnh, cười tới, ngửa tới ngửa lui vừa cười vừa nhân lúc không ai chú ý, lén lút giơ ngón tay cái về phía Tần Kham.

Cho dù không biết nhân chứng vì sao lại đổi khẩu cung, nhưng Chu Hậu Chiếu mặc kệ tất cả, dù sao việc này tuyệt đối là Tần Kham gây nên, ngay cả hoài nghi cũng bỏ luôn.

Ba người bọn Hình Chiêu tim lập tức lọt vào đáy cốc, ngơ ngác nhìn nhau, phát hiện sắc mặt của nhau khó coi tới cực điểm.

" Lớn mật lắm, dám lâm thời đổi khẩu cung! Các ngươi... Không muốn sống nữa sao?" Hình Chiêu rốt cuộc không nhịn được, đứng lên chỉ vào hơn mười nhân chứng phẫn nộ quát.

"Hình Chiêu, ngươi mới lớn mật, trên công đường do ba pháp ti chúng ta chủ thẩm, khi nào đến phiên các ngươi nói xen vào? Còn nói thêm một câu, bản quan sẽ đuổi ngươi khỏi công đường." Tả Đô ngự sử Đái San một mực không lên tiếng giờ vừa xoa ngực, vừa thở dốc chỉ vào Hình Chiêu cả giận nói.

Hình Chiêu nghe vậy vội vàng cúi đầu, tuần án ngự sử lệ thuộc Đô Sát viện, Đái San chính là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, hôm nay trên công đường đủ loại hành vi thất nghi khác thường của Hình Chiêu đã làm Đái San phi thường bất mãn.

Mày Hà Giám nhăn lại, thiết án nhìn như không thể phủ định, lúc này vật chứng đã mất, nhân chứng phản cung, án kiện đang xoay chuyển theo phương hướng không lường trước được, có thể khẳng định, hôm nay tất nhiên không thể định tội Đỗ Hoành.

" Nhân chứng dưới đường, rốt cuộc là vì sao, các ngươi mau mau khai thật đi, bản quan nhắc nhở các ngươi. Án này đã lên tới thiên thính, mỗi một câu của các ngươi bản quan đều sẽ phái người chứng thực, nếu có nửa câu hư ngôn, bản quan tất tru các ngươi."

Một nhân chứng bước lên, cúi đầu khóc: "Bẩm Đại nhân, ngày mười lăm tháng chạp năm ngoái, Tô Châu chức tạo cục Vương Bằng phái người đến nha môn tri phủ cầu cứu. Nói có chức công gây sự trùng kích quan dịch của Vương công công, chuyện quá khẩn cấp, Đỗ đại nhân điều động hơn mười nha dịch trong nha môn... Cũng chính là đám người chúng ta đây, Vội vàng chạy tới quan dịch, chờ chúng ta tới nơi rồi, Vương công công đã bị các chức công phẫn nộ đánh chết. Đỗ đại nhân thấy tình thế đã không thể khống chế, nếu hạ lệnh bắt người thế tất sẽ tạo thành bạo động lớn, lúc ấy các chức công đã phẫn nộ tới mức không khống chế được, Đỗ đại nhân hảo ngôn khuyên bảo các chức công, tuyệt không hạ mệnh lệnh tàn sát chức công, tiểu nhân dám dùng tính mạng để đảm bảo."

"Ngươi nói có người dùng tính mạng già trẻ lớn bé nhà các ngươi để ép các ngươi ngụy chứng, việc này là sao?"

"Khi chuyện xảy ra Đỗ đại nhân đang khuyên giải an ủi chức công, mọi người được Đỗ đại nhân khuyên bảo nên tản đi, lai không biết từ đâu chui ra mười mấy hán tử áo đen, rút đao chém giết loạn đám người đang giải tán. Sau khi giết xong thì nhanh chóng rời đi, hơn một ngàn chức công thấy xảy ra án mạng, bọn họ cũng không dám làm loạn nữa, đều bỏ chạy, Đỗ đại nhân sai người truy bắt hung thủ nhưng không có kết quả.

"Người nào bắt các ngươi làm ngụy chứng?"

Nhân chứng do dự một chút, nói: "Tiểu nhân không biết thân phận của người này, nhưng nghe bọn họ trong lúc vô ý nói, bảo sau khi làm xong chuyện này, Bố Chính Sứ Thôi đại nhân sẽ có trọng thưởng."

Lời vừa nói ra, các quan viên trong công đường đều rùng mình.

Tốt lắm, chuyện dần dần sáng tỏ rồi, Đỗ Hoành vô tội, tên chủ mưu thực sự phía sau không thoát được quan hệ với Chiết Giang Bố Chính Sứ Thôi Tăng.

Ba người Hà Giám, Đái San, Lưu Nham thấp giọng thương nghị vài câu, sau đó Hà Giám nói: "Truyền Chiết Giang Bố Chính Sứ Thôi Tăng."

Án này làm triều đình chấn kinh, lên tới thiên thính, là nhân chứng trọng yếu của án này, Thôi Tăng tất nhiên sớm đã tới kinh sư, hôm nay khai thẩm, Thôi Tăng đã sớm chờ trong sương phòng đợi cho truyền.

Thôi Tăng không chỉ là Bố Chính Sứ, hơn nữa còn là vây cánh trọng yếu của Lưu Cát, ngồi trong sương phòng vừa nhàn nhã uống trà vừa nghe quá trình thẩm án trên công đường, khóe miệng Thôi Tăng lộ ra nụ cười lạnh.

Quả thực ngây thơ! Cho rằng âm thầm giở thủ đoạn khiến đám nha dịch phản cung liền có thể chạy thoát à? May mà Lưu các lão sớm có phòng bị, bọn nha dịch cho dù phản cung cũng chẳng sao,

bởi vì lời chứng của Thôi Tăng hắn so với bọn nha dịch thì quan trọng hơn, huống chi...

Thôi Tăng sờ tay vào ngực, trong áo hắn giấu một phong thơ, trong thơ dùng bút tích giống hệt của Đỗ Hoành viết mệnh lệnh hắn nhất thời xung động ra lệnh sát hại chức công cũng xin các đồng nghiệp nể tình cứu hắn một mạng, có phong thư này cùng với lời chứng của chính miệng Thôi Tăng, Đỗ Hoành sao có thể thoát được?

Hắn chết chắc rồi.

Trên Công đường truyền đến thanh âm truyền nhân chứng của Hà Giám, Thôi Tăng cười lạnh lùng, đứng lên sửa sang lại y quan, trên mặt mang theo sát ý lạnh lẽo, chậm rãi ra khỏi sương phòng.

Sương phòng ở bên trái công đường, chuyên an bài cho nhân chứng khi thẩm án nghỉ ngơi, chờ truyền gọi, cách công đường chỉ khoảng hơn năm mươi bước, chỉ cần đi qua một hoa viên nhỏ là có thể tới ngoài công đường.

Cước bộ của Thôi Tăng rất chậm, hơn nữa là bước chân chữ bát của quan văn tiêu chuẩn, một bước bước ra, thân hình hơi dừng lại một chút, sau đó mới bước tiếp.

Bố Chính Sứ nắm công việc một tỉnh, từ quan viên nhị phẩm, luận phẩm cấp thì gần bằng thượng thư đương triều, hàm dưỡng khí độ tất nhiên quan uy tất lộ.

Vừa bước lên con đường bằng đá cuội của hoa viên, từ trong khóm hoa mẫu đơn bỗng nhiên thò ra một đạo thân ảnh, vừa hay chặn đường Thôi Tăng, Thôi Tăng ngẩn người, thấy người trước mắt mặc công phục, bộ dạng hàm hậu. Người tới lặng lẽ nhếch miệng cười với hắn, rồi từ trong lòng lấy ra một hộp nhỏ bằng gỗ đen và một bức thư, Thôi Tăng theo bản năng tiếp lấy, ngươi đó cũng không lên tiếng, lại cười với hắn một cái, sau đó thì lắc mình biến mất.

Thôi Tăng nhíu mày, tò mò mở hộp, vừa nhìn thấy vật bên trong thì sắc mặt không khỏi đại biến, tiếp theo mở thư ra, đọc lướt mấy lượt, Thôi Tăng lập tức mặt cắt không còn hột máu, mồ hôi lạnh

trên trán lã chã rơi, vẻ mặt phủ kín sự tuyệt vọng và sợ hãi, thân hình vững vàng lại lảo đảo sắp ngã, mắt chớp chớp mấy cái, hốc mắt rất nhanh ửng đỏ.

Một mình đứng trên đường mòn của hoa viên, Thôi Tăng ngơ ngác xuất thần, không biết bao lâu bao lâu, cho tới khi tiếng thúc giục bực mình của Hà Giám trên công đường từ xa truyền đến, Thôi Tăng mới giật mình một cái, lúc này mới hồi thần, cúi đầu lại nhìn bức thư xuất hiện rất đột ngột này, Thôi Tăng sắc mặt tái nhợt, cười sầu thảm rồi ngửa mặt lên trời thở dài.

Trên công đường Hình bộ, Hà Giám mặt không biểu tình nhìn chằm chằm Thôi Tăng nói: "Nhân chứng Thôi Tăng, bản quan hỏi ngươi, tri phủ Thiệu Hưng ra lệnh giết mười ba chức công, có chuyện này hay không?"

Thôi Tăng sắc mặt trắng bệch, như rơi vào mây mù, ngay cả giọng nói cũng như từ phương xa truyền tới.

"Đỗ Hoành tàn sát chức công... không hề có chuyện này, án này chính là bản quan bị người ta sai khiến mà gây nên, không liên quan gì tới Đỗ Hoành cả."

Ầm!

Chương 196: Xoay chuyển Càn Khôn

Sau khi Thôi Tăng mang theo vẻ mặt tuyệt vọng nói ra những lời này, công đường hình bộ sôi trào.

Trừ Tần Kham, bất kể là ai cũng không thể ngờ án tử xuất hiện nghịch chuyển lớn tới như vậy, từng kiện vật chứng, từng nhân chứng, rõ ràng mũi kiếm chỉ về phía Đỗ Hoành, thề phải dồn hắn vào chỗ chết, ngay cả ba quan chủ thẩm Hà Giám, Đái San và Lưu Nham gặp nhau trước khi khai đường cũng từng nghị luận, đây cơ hồ là một án tử không có huyền niệm gì, ba người chỉ cần theo trình tự phán án bình thường mà làm là được, nhưng bọn họ lại không ngờ rằng, quá trình thẩm án hôm nay lại là hiếm thấy trong cuộc đời họ, giống như phía sau án tử có một bàn tay vô hình đang quán triệt ý chí kiên định của chủ nhân, chậm rãi đẩy sự kiện theo một một phương hướng khác không thể tưởng tượng được.

Ba chủ thẩm vỗ bàn đứng dậy, giống như chỉ có đứng mới có thể tiêu hóa một câu khiến người ta khiếp sợ này của Thôi Tăng.

Ba người Hình Chiêu, Trương Sĩ Trinh, Tào Chước An thì mặt cắt không còn hột máu, ngồi một phía công đường cả người run rẩy, theo câu nói đòi mạng của Thôi Tăng, bọn họ giống như nhìn thấy cương đao sáng như tuyết treo cao trên đỉnh đầu, tùy thời sẽ chém xuống đầu bọn họ.

Những lời này sẽ lấy bao nhiêu mạng người.

"Thôi Tăng! Ngươi... Ngươi trúng tà à? Có biết ngươi đang nói gì hay không?" Hình Chiêu đứng dậy trợn mắt mắng Thôi Tăng.

Tả Đô ngự sử Đái San tức giận: "Người đâu, đánh đuổi Hình Chiêu dám gào thét trên công đường ra cho bản quan."

Mấy tên sai dịch cấp thủy hỏa côn tiến lên, những cũng không dám đánh, chỉ dám khách khí mời Hình Chiêu ra ngoài.

Hình Chiêu liên tiếp nói leo trên công đường, bị Đái San đuổi ra cũng không thể nói gì. Xanh mặt hung hăng lườm Thôi Tăng một cái, vẻ mặt hoảng loạn vội vàng ly khai hình bộ.

Từ đầu tới cuối, Tần Kham chỉ mỉm cười nhìn tất cả sự việc, mặc cho sóng gió thét gào, sắc mặt vẫn bình thản như nước hồ. Trong công đường Hình bộ sấm sét từng cơn, chỉ độc có hắn là vẫn thờ ơ vân đạm phong khinh.

"Cho ta một điểm tựa, ta có thể nâng cả địa cầu." Đây là một câu mà học giả Archimedes đã nói từ mấy ngàn năm trước, hôm nay trên công đường hình bộ, Tần Kham đã thuyết minh hàm nghĩa của những lời này một cách hoàn mỹ.

Tất cả đều xuất phát từ sự an bài của hắn. Khi hắn nằm trong chiếu ngục của Cẩm Y vệ nhàn nhã đếm rận trên người, đám bộ hạ Đinh Thuận Lý Nhị không ngừng ra vào chiếu ngục, trung thực chấp hành mỗi một đạo chỉ lệnh mà hắn phát ra.

Vật chứng do Lý Nhị động thủ, mua chuộc cẩm y Tổng kỳ của hình bộ, trong rượu mà tiểu lại trị thủ phòng vật chứng mang theo có mê dược, nha dịch nhân chứng liên can từ Thiệu Hưng ngàn dặm đến kinh sư sớm đã bị Đinh Thuận dẫn các bộ hạ Nam Kinh giết sạch trên đường, do các tử tù giả mạo làm nhân chứng, Đinh Thuận đi theo bọn họ cùng nhau trở lại kinh sư. Vừa rồi khi truyền triệu nhân chứng Thôi Tăng, người trong hoa viên đưa cho hắn hai thứ đã xoay chuyển Càn Khôn cũng là Đinh Thuận.

Bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm.

Tần Kham vung tay áo, vân đạm phong khinh hóa đen thành trắng.

Trong Công đường, vẻ mặt khiếp sợ của mọi người đã dần dần bình phục. Hà Giám cố nén kích động, nhìn chằm chằm Thôi Tăng, trầm giọng hỏi: "Thôi Bố Chính Sứ, trên công đường không thể có một chữ hư ngôn, ngươi nói án này toàn do ngươi ở phía sau sai khiến thao túng, lời này là thật chứ?"

Thôi Tăng thần sắc u ám thở dài: "Là thật. Ta nguyện đồng ý ký nhận lời khai."

"kể rõ tình tiết vụ án từ đầu đến cuối đi."

Thư lại ở bên cạnh đổi một tờ giấy trắng, dưới ngòi bút như rồng bay phượng múa, bắt đầu ghi lại biến chuyển trọng đại của án tử này.

"ngày mười lăm tháng chạp mười bảy Hoằng Trị thứ mười bảy, chức công Thiệu Hưng gây rối, trùng kích quan dịch của thái giám giám sát Tô Châu chức tạo cục Vương Bằng, trong hỗn loạn đã đánh giết Vương Bằng tại chỗ. Nguyên do sự việc là Vương Bằng bóc lột chức công gây nên, vốn không liên quan tới Chiết Giang bố chính ti, nhưng tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành không nên truy cứu án này tới cùng, chuyện bóc lột chức công, Tô Châu chức tạo cục và mấy tên Chiết thương là không thoát được quan hệ."

Hà Giám trầm giọng nói: "Phái người bắn chết tín sứ của Đỗ Hoành cũng là ngươi gây nên? Đã không liên quan tới Chiết Giang bố chính ti thì vì sao phải nhúng tay giết người?"

"Chức công gây rối đương nhiên không liên quan tới bố chính ti, nhưng nếu Đỗ Hoành truy cứu, mấy tên Chiết thương đó chạy không thoát, bọn họ chạy không thoát, Thôi Tăng ta cũng chạy không thoát, xưa nay hối lộ bọn họ đưa ta đâu chỉ mấy chục vạn lượng, hơn nữa Chiết thương lén chuyển tơ lụa xuống biển, bán tới Lưu Cầu, Triều Tiên, Nhật Bản, thu lợi cả trăm vạn, những vụ mua bán này ta cũng có phần tham dự, triều ta từ những năm Thái tổ đã không cho phép xuống biển, Đỗ Hoành muốn lật tấm màn này, ta cũng ta chỉ có thể dồn hắn vào chỗ chết."

" Cho nên, ngươi liền phái người thừa dịp loạn tàn sát hơn mười chức công, cũng chụp tội danh này lên đầu Đỗ Hoành?"

"Không sai, đây chính là một cục đá hạ ba con chim, chẳng những che đi vụ án chức công gây chuyện, cũng có thể tránh để bại lộ việc ta cấu kết với Chiết thương, còn có thể trừ bỏ họa lớn Đỗ Hoành này, Chiết Giang chính là Chiết Giang của thiên tử, song cái lợi của Chiết Giang ta có được sáu bảy phần mười, triều đình chỉ có được ba bốn phần mười, lấy tay che trời như vậy, vị trí ngày kiếm cả đấu vàng như thế, ta sao có thể dễ dàng buông bỏ?"

Thôi Tăng mặt không biểu tình, kể ra từng chuyện từng chuyện

đen tối, trên công đường, người nghe mà kinh tâm động phách, ngay cả Chu Hậu Chiếu lúc nào cũng hi hi ha ha giờ mặt cũng lộ vẻ phẫn nộ, đôi tay nắm chặt lại tay vịn, răng nghiến ken két.

Trong Trầm mặc, Đỗ Hoành nhận hết oan khuất trợn mắt hét: "Gian tặc! Gian tặc! Gian tặc! Dưới biểu tượng phục hưng của Đại Minh ta lại là sự thối nát khắp nơi, chính là vì có những tên tham quan như ngươi! Gian tặc, ngươi làm hại giang sơn xã tắc Đại Minh, chết cũng không đủ để đền tội."

Ba tiếng "Gian tặc", mắng ra hết một bụng oán giận và bất lực, Đỗ Hoành vẫn đứng không quỳ, mắng xong thì quỳ xuống, hai tay ôm mặt khóc hu hu.

Hà Giám đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm Thôi Tăng, chậm rãi hỏi: "Bản quan hỏi ngươi, những việc mà ngươi nói, là một mình ngươi gây nên, hay là bị người khác sai khiến? Việc này có liên quan tới người trong triều đình hay không? Việc này ngươi không thể lấy thúng úp voi, tất nhiên có đồng đảng, mau mau nói ra."

Hình Chiêu bị đuổi ra khỏi đại đường hình bộ sớm đã không còn hình tượng thong dong chính nghĩa, lau mồ hôi lên kiệu quan, vội vã phân phó một câu tới phủ lưu các lão, nghĩ lại đổi nhiên thay đổi, tới nông trang của Lưu các lão ở ngoại thành, hôm nay trời trong nắng ấm, các lão tất nhiên ở nông trang thả câu thanh tu.

Kiệu quan dưới sự thúc giục không ngừng của Hình Chiêu đi rất nhanh, sau hơn nửa tiếng thì tới ngoại thành tây.

Lưu Cát mặc áo dây, đội mũ rộng vành, giống như lão nông bình thường đang lặng lẽ ngồi bên hồ nước, nhìn chằm chằm mặt nước, bên cạnh hắn có một cái bàn thấp, bên trên để bầu rượu và chén rượu.

Cước bộ của Hình Chiêu lộ ra vẻ vội vàng, đi đến trước người Lưu Cát lớn tiếng nói: "Các lão, không ổn rồi, Thôi Tăng không biết trúng tà gì, kéo hết án tử của Đỗ Hoành lên chính người hắn."

Tay nắm cần của Lưu Cát bỗng nhiên khẽ run, trên mặt nước lập tức nổi lên gợn sóng, trong hồ nước trong suốt thấy đáy, một con cá sắp cắn bị kinh động bơi đi.

Lưu Cát kinh ngạc nhìn gợn sóng càng động càng lớn trên mặt nước, hồi lâu mới lắc đầu thở dài: "Tâm không tĩnh, nước không tĩnh, cá này chú định là không câu được rồi."

Hình Chiêu giậm chân nói: "Các lão, ngài mau ra chủ ý đi, tên thất phu Thôi Tăng biết không ít chuyện của chúng ta đâu, nhiều năm như vậy, chúng ta từng nhận không ít bạc của hắn, cùng hắn nam bắc thủ vọng, xa gần hô ứng, hợp mưu lật đổ không ít đại thần, từng chuyện từng chuyện đều có hắn ở trong."

"Câm mồm!" Lưu Cát bỗng nhiên hét to: "Đã làm gì? Lão phu đã làm gì? Lão phu có liên quan gì tới Thôi Tăng hắn? Hình Chiêu, ngươi cũng trúng tà à?"

Hình Chiêu đang Kích động lập tức câm miệng, sắc mặt lo lắng, không dám nói thêm một chữ.

Lưu Cát hít sâu một hơi, nói: "Vô duyên vô cớ, Thôi Tăng vì sao tự tìm tử lộ?"

"Cái này, môn hạ không biết."

Lưu Cát ngửa đầu nhìn bầu trời xanh không mây, ánh mặt trời chiếu xuống khiến mắt hắn hơi nheo lại, trong đầu lại không biết vì sao hiện lên một khuôn mặt trẻ tuổi.

Mỉm cười, Lưu Cát lẩm bẩm nói: "Vẫn luôn không dám xem thường ngươi, không ngờ vẫn xem thường ngươi, ván này lão phu thua không, thua rất xứng đáng."

Quá trình như thế nào đã không còn trọng yếu, quan trọng là, vận mệnh của Đỗ Hoành và Tần Kham đã thoát khỏi lòng bàn tay hắn, không chỉ như vậy, đồng đảng va chạm, vây cánh phản phệ, án này dĩ nhiên là dẫn lửa thiêu thân.

Lưu Cát trải nhiều sóng gió đã mạc danh kỳ diệu đặt mình vào trong hoàn cảnh nguy hiểm nhất trong cuộc đời.

Phải tráng sĩ chặt cổ tay, nếu không thực sự sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

" Thôi Tăng đã kéo hết tội lên người mình, chứng tỏ hắn không

muốn cắn ngược chúng ta, nếu không không chỉ có hắn chết, cả nhà cả họ hắn cũng khó sống, hắn rất minh bạch thủ đoạn của lão phu. Có điều không thể không có lòng phòng bị, dây của Thôi Tăng còn có những ai nữa?" Lưu Cát đột nhiên hỏi đột nhiên hỏi ra một câu rất mạc danh kỳ diệu.

Chương 197: Quan phục nguyên chức

Người khác nghe không thì không hiểu, nhưng Hình Chiêu thì hiểu.

Kinh doanh Nhiều năm, trải qua vô số sóng gió triều đình, Lưu Cát giống như lão hồ li giảo hoạt, sống cẩn thận hơn bất kỳ ai hác, mạng lưới quan hệ của hắn đều nối nhau theo chiều dọc, tương tự như hệ thống bán hàng đa cấp kiếp trước, sợi dây Chiết Giang này, trừ Thôi Tăng ra, chỉ có mấy tên quan viên biết nhau, bao gồm cả vị giám sát ngự sử tuần án Chiết Giang Hình Chiêu trước mắt này.

Hình Chiêu nghĩ nghĩ, rồi nói: "Còn có mấy tên quan viên cùng với mấy Chiết thương."

Lưu Cát chậm rãi gật đầu: "Hình Chiêu, ngươi còn giữ thư qua lại của lão phu và đám người Thôi Tăng không?"

"Đốt hết rồi, sau khi án tử của Đỗ Hoành tới thiên thính, môn hạ đã đốt tất cả, cho dù lúc này Cẩm Y vệ tới khám nhà ta thì cũng tuyệt đối không thể tìm thấy bất kỳ thứ gì có thể đẩy được ta vào tù." Hình Chiêu cười tự đắc, giống như đang đợi Lưu các lão khích lệ năng lực ứng biến của hắn.

Lưu Cát không phụ sở vọng, đôi mắt già đục ngầu sáng ngời lên, quả nhiên gật đầu khen ngợi: "Không tồi, quả nhiên là đệ tử tốt được lão phu coi là tâm phúc."

Bưng chén rượu bên cạnh lên, chậm rãi rót một ly đưa cho Hình Chiêu, Lưu Cát cười nói: "Nào, uống cạn chén này đi, chỉ cần không lưu lại bất kỳ chứng cớ gì, chúng ta có thể đứng ở thế bất bại, lần này thua, lần sau lại chơi tiếp."

Hình Chiêu nhận lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, cười nói: "Có các lão tọa trận, môn hạ còn lo cái gì? Rượu Ngô cơ của các lão vẫn có có hương thơm thuần hậu như vậy..."

"Ngon lắm hả? Vậy uống thêm vài chén đi, lão phu lớn tuổi rồi, thứ trong chén không dám uống quá nhiều." Lưu Cát thản nhiên cười nói.

Rượu Ngô cơ là rượu ngon Lưu phủ tự ủ, rượu ngon luôn làm say đắm lòng người.

Hình Chiêu tâm thần bất an uống mấy chén, cảm xúc dần dần bình phục, tình thế trước mắt đã không thể vãn hồi, bước tiếp theo nên đổi công làm thủ như thế nào, bố cục như thế nào để thoát khỏi sự truy tra của ba pháp ti, cứ nghe Lưu các lão là được, mấy năm nay ở chung, đối với sự nhanh trí ứng biến của Lưu Cát Hình Chiêu vẫn có chút bội phục, tin rằng hắn có thể giữ được tiền đồ của mọi người.

"Các lão, tất cả xin nhờ vào ngài, việc này qua đi rồi, chỗ Chiết thương còn có một thuyền tám ngàn thớt tơ lụa sắp rời bến, thu lợi đâu chỉ trăm.."

" Ngươi thật hồ đồ." Lưu Cát mang theo vẻ tức giận ngắt lời hắn: "Giờ là lúc nào mà ngươi vẫn còn muốn kiếm tiền? Không muốn sống nữa sao?"

Hình Chiêu vội vàng cười nói: "Lão đại nhân nói đúng, chúng ta phải ngủ đông một đoạn thời gian, đợi phong thanh qua đi rồi tính tiếp."

Lưu Cát gật gật đầu, nói: "Ngươi và ta đều là thế nhân, không thoát được hai chữ danh lợi, kiên nhẫn thêm một chút, quan nhi rồi sẽ thăng, bạc rồi sẽ có, lão phu năm nay đã hơn bảy mươi, vẫn còn có thể ẩn nhẫn ẩn nhẫn nằm trên củi, ngươi gấp cái gì?"

Hình Chiêu liên tục gật đầu.

Từ biệt Lưu Cát, tâm tình của Hình Chiêu bỗng nhiên tốt lên, Lưu Cát luôn luôn có loại quyết đoán này, vô luận chuyện nguy cấp cỡ nào, qua tay hắn luôn có thể hóa hiểm thành may, ôm lấy tòa núi dựa này, có nguy nan nào mà không qua được? Việc Hôm nay đại thể cũng chỉ là một cơn gió nhỏ sóng nhỏ mà thôi?

Kiệu quan rời khỏi nông trang, đi qua một đường ruộng nhỏ,

đường nhỏ nối tới quan đạo, lên quan đạo là có thể vào thành.

Hình Chiêu ngồi bên trong kiệu, trên mặt không ngờ lộ ra nụ cười. Hắn bỗng nhiên cảm thấy mình năm đó lựa chọn một tòa núi dựa rất không tồi, thật sự rất không tồi, việc này qua đi chắc nên vì lão đại nhân lão đại nhân mà xuất thêm khí lực, hắn là ngự sử tuần án Chiết Giang, cái đinh Đỗ Hoành này nếu vẫn ở Thiệu Hưng làm tri phủ, vậy tìm cớ trị hắn một trận, không trừ đi được cục tức này thì không yêu.

Kiểu lắc lư đi trên đường mòn, Hình Chiêu bỗng nhiên cảm thấy xoang mũi có thứ âm ấm chảy xuống, lấy tay quyệt một cái, đập vào mắt chính là máu tươi dính đầy tay.

Tau Hình Chiêu run lên. Hít sâu một hơi, lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, muốn cao giọng kêu cứu. Nhưng máu tươi đen xì từ trong miệng phun ra như suối, người cũng bắt đầu co giật kịch liệt.

Hình Chiêu dùng hết một tia khí lực cuối cùng, vén rèm kiệu lên, nhìn bầu trời xanh trong vắt không mây bên ngoài, Hình Chiêu bỗng nhiên lộ ra nụ cười sầu thảm.

Hình Chiêu vừa tắt thở, trong rừng cây hai bên đường mòn liền có mấy tên Hắc y nhân chui ra, giơ tay chém một cái, hai gã kiệu phu hét thảm một tiếng rồi bỏ mạng, vén rèm lên, miệng mũi Hình Chiêu đầy máu tươi đen xì. Sớm đã tắt thở, Hắc y nhân không yên tâm, sau khi đâm thêm mấy đao, gom thi thể của kiệu phuvà Hình Chiêu lại, cùng với cả cỗ kiệu kéo đi toàn bộ. Không bao lâu, sâu trong rừng cây có khói đen bốc lên.

Trời rất xanh, giống như thần tiên dùng tay lau đi tất cả những thứ không sạch sẽ trên trời.

Đại đường Hình bộ lại điện thiểm lôi minh.

" Chủ sự Hộ bộ Chiết Giang Ngô Thiệu, thái giám chủ sự Tô Châu tạo nam cục Hoàng Xương, Chiết Giang bố chính ti Tả tham nghị Liễu Điền Quý, giám sát ngự sử tuần án Chiết Giang Hình Chiêu..."

Theo từng cái tên được đọc ra từ trong miệng Thôi Tăng. Các quan viên Nội đường vô cùng sợ hãi, ngay cả sắc mặt của ba vị quan

chủ thẩm cũng trở nên tái nhợt, vẻ mặt ngưng trọng.

Án tử Vốn không lớn, nhưng khi đào sâu thì không ngờ lại ghê người như vậy, trong đây rốt cuộc bù vào bao nhiêu mạng người.

Thôi Tăng khai xong tất cả, sau khi đồng ý ký lời chứng, thở dài tuyệt vọng, ngửa đầu nhắm mắt không nói gì.

" Phái người đưa lời khai vào cung mau." Hà Giám cảm thấy chuyện, liên lụy tới tới nhiều quan viên như vậy, hắn đã không thể quyết định rồi.

Hình bộ tạm thời nghỉ, chờ ý chỉ của bệ hạ, Thôi Tăng đã bị đeo gông còng tay, do nha dịch trông giữ, buồn bã đứng trong đại đường.

Đỗ Hoành và Tần Kham thì ngược lại không được chú ý, từ không có huyề niệm lúc đầu, cho tới cuối cùng hồi phong lộ chuyển, tất cả mọi người trong nội đường biết, Đỗ Hoành đã thoát tội, mà Tần Kham tuy có hành động rải truyền đơn va kích động cống sinh, nhưng luận tiền căn thì chính là để giúp nhạc phụ thân hãm tù oan thoát tội, nếu sự thật chứng minh Đỗ Hoành vô tội, hành vi của Tần Kham tất nhiên có tính chất khác, là dũng cảm quên mình cứu nhạc phụ, đây là nghĩa cử, hiếu cử, ai dám nói Tần Kham có tội?

Cảm xúc của Đỗ Hoành đã khôi phục bình tĩnh, mắt liếc con rể, thấp giọng nói: "Hay cho một chiêu rút củi dưới đáy nồi, lão phu mặc dù không biết ngươi làm thế nào, nhưng vẫn bội phục ngươi."

Tần Kham trợn mắt lên, nói: "Cái gì cũng không biết thì bội phục cái gì?"

"Chính vì không biết nên mới cảm thấy chiêu thức của chiêu thức huyền diệu, nếu lão phu biết ngươi ở sau lưng làm hoạt động hạ lưu gì, cái ngươi có được không phải là sự bội phục của lão phu, mà là sự khinh bỉ.... Có lẽ còn có thể là quân pháp bất vị thân."

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, hối hận thở dài: "Ta lại sai lầm rồi... Thủ tiện cứu ai vậy, sai người ném lão gia hỏa này này vào hố xí cho sặc cứt mà chết, chẳng phải đại khoái nhân tâm hơn ư?

Sau một tiếng đồng hồ, hoạn quan trong cung mang ý chỉ đến.

Long nhan đại nộ, nghiêm chỉ truy tra!

Đỗ Hoành và Tần Kham chịu oan khuất, thượng ý an ủi, hai người quan phục nguyên chức, tựa hồ để bồi thường cho Đỗ Hoành, trừ tri phủ Thiệu Hưng, còn cho hắn thêm hàm hiệu giám sát ngự sử Nam Kinh, có quyền thượng đơn thẳng tới hoàng đế.

Ý chỉ cho Tần Kham lại vô kinh vô hỉ, vẫn là Cẩm Y vệ Thiên hộ, vẫn trị thủ đông cung, ngay cả bạc có tính chất bồi thường cũng không cho, hơn nữa còn bảo Tần Kham truy tra án này, đào sâu tới cùng.

Tần Kham không cần bồi thường gì cả, cái hắn muốn là khoái ý ân cừu.

Mặc áo tù nhân, Tần Kham đứng ở giữa đại đường đại đường lại giống như đại tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã, hét lớn một tiếng ra ngoài công đường: "Đinh Thuận Lý Nhị ở đâu?"

Đinh Thuận Lý Nhị không biết từ góc nào chui ra, một thân phi ngư cẩm bào đỏ thẫm, nắm yêu đao ôm quyền lớn tiếng nói: "Có."

" Chủ sự Hộ bộ Chiết Giang Ngô Thiệu, thái giám chủ sự Tô Châu chức tạo nam cục Hoàng Xương, Chiết Giang bố chính ti Tả tham nghị Liễu Điều Quý, giám sát ngự sử tuần án Chiết Giang Hình Chiêu.... Hạ giá thiếp của Cẩm Y vệ, bắt người."

"Vâng."

Hai người nhanh chóng xoay người rời đi.

Tần Kham nhìn Thôi Tăng cúi đầu không nói gì, trong mắt không hề có một tia thương hại.

Vốn là một hồi tranh đấu ngươi chết ta sống, thi triển thủ đoạn tranh thắng thua, Thôi Tăng chỉ là là một người thất bại, như vậy mà thôi.

Đáng tiếc là, khai ra nhiều quan viên như vậy, nhưng lại không dám khai Lưu Cát ra, Lưu Cát vận khí tốt, tránh được một kiếp.

Hoàng đế đặc chỉ, Cẩm Y vệ giục ngựa tỏa ra, tìm kiếm khắp thiên

hạ.

Ban đêm, Chiết Giang Bố Chính Sứ Thôi Tăng tự sát trong lao, giám sát ngự sử tuần án Chiết Giang Hình Chiêu không biết ra sao, Thái Thường tự khanh kiêm hàn lâm học sĩ Trương Sĩ Trinh và Công bộ cấp sự trung Tào Chước An sau khi nhận được giá thiếp của Cẩm Y vệ thì ở trong nhà nuốt vàng tự sát.

Sóng gió nổi lên, sóng gió lặng xuống, tất cả tựa hồ đều đã kết thúc, lại tựa hồ như chưa hề phát sinh.

Chương 198: Cả nhà đoàn tụ

Phúc thẩm của ba pháp ti đã có kết quả, đối với bọn họ mà nói, án tử đã kết thúc, bộ phận chưa xong bệ hạ đã hạ chỉ để Cẩm Y vệ truy tra, đó lại là một án tử khác.

Đúng là thiên âm đẹp nhất trong cuộc sống, lão già kia sớm nên bị đánh, nếu không phải cố kỵ thanh danh bất hiếu trên lưng, Tần Kham đã sớm tự mình làm chuyện sung sướng cả thể xác lẫn tinh thần này.

Xoay người, một đôi mắt đẹp như sao lặng lẽ nhìn hắn, nước mắt trong suốt không ngừng từ trong đôi mắt này chảy ra, như thanh tuyền chảy xuống má, mỗi một giọt đều làm Tần Kham cảm thấy đau lòng và áy náy.

Khinh bỉ cái này gọi là chính nghĩa không để ý tới vợ con mà lỗ mãng đi mở rộng của Đỗ Hoành, kỳ thật chính bản thân Tần Kham hắn không phải cũng vậy ư? Chỗ bất đồng duy nhất là, khi hắn mở rộng chính nghĩa thì tính đã rồi mới làm, không quá lỗ mãng, bất luận như thế nào, chung quy vẫn khiến thê tử lo lắng sợ hãi.

"Nương tử, để nàng phải lo lắng rồi..." Tần Kham mỉm cười nhìn Đỗ Yên, ôn nhu nói.

Trên con phố người qua lại như mắc cửi, Đỗ Yên không để ý tới ánh mắt khác thường của mọi người và sự ước thúc của lễ giáo, lớn mật nhào vào lòng Tần Kham, lặng lẽ rơi lệ, tiếng khóc lớn dần, cuối cùng thành khóc to.

"Tướng công, ngươi bị Cẩm Y vệ bắt đi, ta cho rằng... Cho rằng Tần gia cũng tàn rồi, ngươi... Hu hu. Ngươi lại không cho phép ta động thủ cướp ngục, lúc ấy thực sự hận không thể đâm đầu vào tường chết đi cho rồi."

Tần Kham cười khổ nói: "Yên nhi, tin ta đi, chiếu ngục của Cẩm Y vệ không phải đáng sợ như vậy đâu, thôi, tất cả đã qua rồi, sau này lại sống những ngày tháng của chúng ta, tướng công sẽ không để nàng phải lo lắng nữa."

Đỗ Yên gật đầu, vừa khóc vừa cười: "Tướng công vẫn rất có chừng mực, ta biết, lần này là vì cứu phụ thân, Đỗ gia không đổ toàn nhờ công của tướng công cả."

Tần Kham nháy mắt mấy cái cười nói: "Có phải rất muốn báo đáp tướng công phải không, nhưng lại không biết báo đáp như thế nào?"

Đỗ Yên vội vàng gật đầu.

Tần Kham cười xấu xa, ghé vào bên tai nàng ta nhỏ giọng nói mấy câu.

Đỗ Yên mở to mắt, hai má chậm rãi phải lên một tầng mây đỏ, ngượng ngùng lắc đầu, tiếng như muỗi kêu: "Không, chỗ đó... bẩn lắm."

"Tướng công sẽ rửa sạch sẽ."

"Không, mùi vị khẳng định không tốt."

"Nếu ở bên trên quét lên một lớp đường rồi để nàng ngậm vào đẩy ra, liệu có thể được hay không..."

Trong nha môn Hình bộ dần dần không còn động tĩnh, Đỗ vương thị đỡ Đỗ Hoành đang thoi thóp, vẻ mặt vui sướng như bị táo lâu ngày vừa ỉa được một bãi to chậm rãi đi ra, giống như người nhặt rác kéo bao tải phía sau, hình ảnh phi thường cảnh đẹp ý vui.

Tần Kham vội vàng tiến lên đón: "Nhạc mẫu trừ ma vệ đạo vất vả rồi, nhìn tình hình là biết, yêu quái này nhất định đã bị nhạc mẫu đại nhân thu phục, thật sự đáng mừng."

Đỗ vương thị cười mà mắt nheo lại, có một loại cảm giác âm trầm.

"Vốn định tùy tiện đánh mấy cái cho hả giận thôi, nhưng lão thất phu nói muốn từ vợ, ta liền không khách khí nữa."

Đỗ Hoành mặt đầy vết thương ở sau lưng bà ta rên rỉ, nghe vậy thì yếu ớt biện giải: "Lão phu chỉ nói đừng đánh vào mặt, chứ có nói muốn từ vợ đâu? Vừa trầm oan giải tội từ trong đại lao đi ra, nháy mắt đã lại gặp oan uổng rồi, ô hô ai tai, bất hạnh làm sao!"

Đỗ vương thị xoay người cười với Tần Kham: "Chuyện giải quyết xong rồi, cũng không uổng công ta ngàn dặm xa xôi tới Chiết Giang bắt cóc vợ con của Thôi Tăng để uy hiếp, tuy rằng làm rất hèn hạ, nhưng việc này vốn do Thôi Tăng mưu hại mà nên, lúc ngươi chết ta sống cũng chỉ đành không từ thủ đoạn, hiền tế thần cơ diệu toán, may mắn có ngươi ở giữa lên kế hoạch, Đỗ gia mới có thể giữ được."

Đỗ Hoành nghe vậy hai mắt trợn lên: "Gì cơ, Tần Kham, ngươi không ngờ làm ra cái chuyện..."

"Câm miệng, còn lắm lợi nữa thì lại gặp bất hạnh đấy, chuyện là ta làm, không phải con rể làm, nếu không phải như vậy chẳng lẽ trơ mắt nhìn ngươi lên pháp trường ăn đao à? Lão thất phu không biết suy xét."

Đỗ Hoành thở dài: "Chẳng trách Thôi Tăng đổi lời ở công đường, thậm chí không tiếc góp cả bản thân vào, lão phu còn tưởng hắn biết cắn rứt lương tâm, dừng cương trước bờ vực, thì ra là bị người ta hiếp bức. Nghe nói nhân đinh của Thôi gia không vượng, thê thiếp cướicả một đống, nhưng mãi tới năm năm mươi tuổi mới có một nam đinh, nàng bắt cóc con trai hắn thì chẳng khác nào đoạn hậu của Thôi gia, so với lấy mạng hắn thì còn tàn nhẫn hơn, chẳng trách, chẳng trách..."

Tần Kham cũng thở dài: "Tiểu tế cũng là bất đắc dĩ thôi, thiện ác rồi cũng có báo ứng, Thôi Tăng làm chuyện ác thì phải gánh hậu quả xấu, về phần quá trình báo ứng thì không cần phải chú ý làm gì, mạng của Thôi Tăng chắc không giữ được, về phần vợ con hắn..."

Đỗ Hoành cả người run lên, có chút khẩn trương nhìn chằm chằm Tần Kham, trong mắt hắn, đứa con rể này tâm độc thủ lạt cái gì cũng làm được, nếu có tâm tư trảm thảo trừ căn, chỉ sợ vợ con của Thôi Tăng thật sự chạy trời không khỏi nắng, thông qua giải quyết án oan lần này, Đỗ Hoành đối với thủ đoạn của Tần Kham càng có cái nhìn rõ ràng hơn.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Đỗ Hoành, Tần Kham bật cười nói: "Đừng có nhìn ta như vậy, ta cũng không phải là đồ tể, giết người cũng phải oan có đầu nợ có chủ, ta chưa từng lạm sát kẻ vô tội, Thôi

Tăng trả giá đắt, Thôi gia sập rồi, vợ con hắn thì xin nhạc mẫu đại nhân thả đi, từ Tần gia cấp cho đôi cô nhi quả phụ này ba ngàn lượng bạc, đại khái có thể bảo đảm họ được sống bình an cả đời."

Đỗ Hoành lúc này mới yên tâm, vuốt râu cười vui mừng: "Ngươi không sợ nhi tử của Thôi gia sau này lớn lên sẽ tìm ngươi báo thù giết cha à?"

Tần Kham nói: "Không sao, ta đã nói phụ thân hắn là Thiệu Hưng Đỗ tri phủ giết rồi..."

Đinh Thuận Lý Nhị đứng chờ ở xa, đợi cho sau khi Tần Kham gặp người nhà rồi, hai người mới tiến lên, cười cười thi lễ với Tần Kham: "Chúc mừng đại nhân trầm oan giải tội, quan phục nguyên chức."

Tần Kham nghiên túc vái lại hai người nói: "Lần này thoát ngục, ít nhiều nhờ nhị vị bôn tẩu lao lực vì ta, đa tạ."

Hai người vội vàng hoàn lễ: "Đại nhân sao lại nói vậy, ngài là thượng quan của chúng ta, ngài gặp nạn chúng ta há có thể không tận tâm tận lo? Lễ của Đại nhân thuộc hạ không dám nhận."

Tần Kham cười nói: "Thôi bỏ đi, đều là huynh đệ nhà mình, sau này nếu ta lên cao, tất sẽ cho các ngươi một phần tiền đồ rộng mở."

Hai người vội vàng cám ơn, Đinh Thuận nhìn trái nhìn phải rồi ghé vào bên tai Tần Kham nói khẽ: "Đại nhân là cận thần đông cung, ngày lên cao tất không còn xa, thuộc hạ nghe huynh đệ Cẩm Y vệ trị thủ trong cung nói, mấy ngày nay bệ hạ khi phê duyệt tấu chương đã ho ra máu, trong cung rất là sẽ lo lắng, bệ hạ nghiêm lệnh cho cung nhân không được để lộ ra, hơn nữa không thể để Thái tử biết..."

Trong lòng Tần Kham bỗng trầm xuống, Hoằng Trì đế chỉ sợ... không còn nhiều thời gian nữa.

Chương 199: Tất có tiếng vọng

Hiện giờ đã là tháng ba năm Hoằng Trị thứ mười tám, trong lịch sử Hoằng Trì đế băng hà vào tháng năm, tính toán ngày tháng thì cũng gần tới rồi.

Cả phòng tối om cũng không giấu được xuân ý nồng đậm. Tần Kham chỉ cảm thấy tiểu Tần bên dưới bỗng nhiên bị cảm giác ấm áp ướt át ôm lấy, nháy mắt tiến đến khoái cảm kích thích khiến cả người run lên, giống như được ngâm nước nóng, thích ý tới cơ hồ rên rỉ ra tiếng.

Theo lưỡi mềm của Đỗ Yên từ trúc trắc dần dần đến thuần thục, khoái cảm của Tần Kham cũng dần dần lên cao, trong phòng ngủ yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng ngậm vào nhả ra.

"Thoải mái quá... Nương tử, hiện tại biết cái gì gọi là 'Nhớ mãi không quên, tất có tiếng vọng' rồi chứ?"

"Ô ô..." Trong bóng đêm miệng Đỗ Yên ngậm cái gì đó, mắt xinh đẹp trợn lên.

"Xem ra ă đã hiểu rồi, tướng công rất vui mừng. Ái, nàng nhẹ chút thôi, đừng cắn nó."

Chu Hậu Chiếu cho Tần Kham được nghỉ có lương, Tần Kham tất nhiên sẽ không khách khí, hắn tạm thời không có giác ngộ cho hậu đại của vương triều Đại Minh phong kiến, cho phúc lợi thì nhận, tuyệt đối sẽ không khách khí với Thái tử điện hạ.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Tần Kham thật sự rất thích ý, không hề có áp lực hưởng thụ sự nhàn hạ hiếm có.

Sinh ý của siêu thị mở trong Nội thành dần dần trở nên náo nhiệt, năng lực thích ứng của dân chúng Đại Minh rất đáng để khen ngợi, khi bọn họ dần dần tiếp nhận một loại sự vật mới mẻ, liền bộc phát ra năng lực mua khó có thể tin được, trong siêu thị hàng gì cũng có, từ muối dầu dấm chua tới tơ lụa gốm sứ, có gì kể được thì đều có, một cửa hàng liền chưa hết tất cả nhu yếu phẩm trong

cuộc sống của dân chúng bình thường, quan trọng hơn là giá không đắt, cách vài ba ngày lại làm hoạt động giảm giá cho một số thương phẩm càng làm vô số dân chúng chạy nhau mua, vì thế bạc liền cuồn cuộn không ngừng rơi vào túi tiền của ba vị cổ đông.

Tương lai thăng quan không xa, tài nguyên quảng tiến, Tần Kham lại chưa từng có chủ ý cưới thêm lão bà, ngày tháng như vậy là hắn rất thỏa mãn.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Tần Kham mắc bệnh lười căn bản không nghĩ đến đông cung làm việc. Hắn vừa mới từ trong tù oan đi ra, mặc kệ là ai khiến hắn bị oan, tóm lại là triều đình không phải với hắn, hưởng thụ vài ngày nghỉ ngơi tuyệt đối là phúc lợi hắn nên có.

Hiển nhiên, trên đời này không phải tất cả mọi người điều hiểu hai chữ "Thỏa mãn", cho nên bọn họ không vui vẻ.

Tần Kham không tới đông cung, Chu Hậu Chiếu thì chủ động đăng môn, khi vào cửa là bộ dạng rầu rĩ không vui.

Tần Kham thở dài chắp tay: "Điện hạ không thích đến nhà thần thì có thể không đến, nếu tới rồi vẻ mặt việc gì phải đau khổ đến thế? Để hàng xóm thấy còn tưởng rằng ngươi là tới nhà ta phúng viếng, thần mới từ trong tù ra, thực sự không muốn dính vận xui nữa."

"Ha ha..." Chu Hậu Chiếu vừa nhếch môi cười được hai tiếng thì lại cảm thấy loại hành vi này rất không phù hợp với tâm tình hiện tại, vì thế vội vàng ngậm miệng.

"Tần Kham à, tâm tình của ta hôm nay rất không tốt."

"Bị vị Đại học sĩ nào mắng à?"

"Đúng... mà cũng không phải, mắng thì đúng là có mắng thật, có điều cái loại chuyện ăn mắng này với da mặt hiện giờ của ta mà nói thì rất khó làm tâm tình ta không tốt, ta là nói chuyện khác."

"Chuyện gì?"

Chu Hậu Chiếu thở dài, vẻ mặt có chút thương cảm: "Trước đó vài ngày Lưu Cẩn hao hết tâm tư kiếm cho ta một con chó đấu của,

Tây Vực con chó này rất hung mãnh, năm sáu con chó đấu khác được nuôi trong đông cung đều không phải là đối thủ của nó, kết quả... Hôm qua nó chết rồi."

" Làm sao mà chết?"

"Hôm qua ta ở đông cung đang chơi đùa với nó thì kết quả bỗng nhiên nhìn thấy Tạ Đại học sĩ từ xa đi tới, ta sợ quá, Tần Kham ngươi không biết cái miệng của Tạ Đại học sĩ đâu, vừa lải nhải là khiến người ta sống không bằng chết, ta chơi đùa với chó tất nhiên sẽ bị hắn mắng cho ba bốn canh giờ, vì thế... Ta dưới tình thế cấp bách ném con chó vào một vại nước, lấy nắp che lại. Về sau Tạ học sĩ nói với ta mấy câu linh tinh, đơn giản là cần phải dốc lòng cầu học, học phải có đạo...." Chu Hậu Chiếu nói xong hốc mắt ửng đỏ, nghẹn ngào nói: "... Hắn vừa nói là mất cả tiếng trời, chờ hắn tận ý thỏa mãn mà đi thì con chó đáng thương của ta đã chết đuổi mất rồi."

Tần Kham nhìn hắn với vẻ đồng tình: "Điện hạ thật đáng thương."

Chu Hậu Chiếu gạt lệ nói: "Không phải ta đáng thương, là con chó đáng thương."

"Đúng, con chó thật đáng thương."

Chu Hậu Chiếu nghiến răng nghiến lợi cả giận nói: "Toàn là tại lão thất phu họ Tạ."

Tần Kham gật đầu thật mạnh: "Đúng, lần sau khi Tạ học sĩ tới xuân phường điện hạ không ngại thì lên án hắn đi."

"Lên án Như thế nào?"

" Kháng nghị hắn, đem khẩu hiệu kháng nghị viết lên giấy cho hắn xem, trên giấy viết mấy chữ to mà ai thấy cũng phải ghê người "Trả lại mạng chó cho ta", ta nghĩ Tạ học sĩ nhất định sẽ xấu hổ."

Chu Hậu Chiếu gật đầu thật mạnh: "Không sai, ngươi nói rất có đạo lý..."

Sau một lát, Chu Hậu Chiếu hồi vị rồi, u oán lườm Tần Kham: "Ngươi lại lừa ta rồi..."

Chương 200: Phát minh lừa người.

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Lừa nhiều càng khỏe, lừa người đã thành thói quen của Tần Kham, nó là thành lập sự khoái hoạt của mình trên sự thống khổ của người khác một cách điển hình.

Chu Hậu Chiếu đương nhiên không chỉ đến tìm Tần Kham để kêu khổ, hắn là tới thu tiền.

Hắn đối với bạc kỳ thật căn bản không có khái niệm gì, Thái tử từ nhỏ đã sinh hoạt tại trong hoàng cung, ăn mặc sử dụng đều là đồ tốt nhất trong thiên hạ, hơn nữa muốn cái gì thì chỉ cần phân phó một tiếng, tất nhiên có vô số thái giám cung nhân đưa đến trước mắt, cái thứ bạc này đối với Chu Hậu Chiếu mà nói thì rất vô vị.

Có điều thân là một trong ba cổ đông của siêu thị, khi Tần Kham phái người tới đông cung thông tri cho hắn đến chia lợi nhuận, Chu Hậu Chiếu liền vui vẻ tới ngay.

Chu Hậu Chiếu không thiếu tiền, nhưng hắn chưa bao giờ tự mình kiếm tiền, chia hoa hồng lần này có thể nói là thùng vàng đầu tiên trong đời,, ý nghĩa phi thường trọng đại, Chu Hậu Chiếu thích tiền mình tự tay kiếm được, cho dù cái gọi là "tự tay" này chỉ là phái người đưa mấy vạn lượng bạc, nhưng.... cũng Coi như là "Tự tay" Tham gia đầu tư.

"Chia bạc." Chu Hậu Chiếu chống nạnh đứng trong tiền đường Tần phủ, vẻ buồn bã vì chó yêu mới chết vừa rồi bay biến sạch, đổi ngay sang vẻ mặt ăn chia Lương Sơn tụ nghĩa.

Tần Kham vỗ vỗ tay, các gia phó khênh mấy cái thùng vào, mở

thùng ra là một mảng bạch quang chói mắt. Lưu Cẩn tùy thị bên cạnh hai mắt lồi ra, trong ánh mắt lộ ra quang mang tham lam, Chu Hậu Chiếu đối với bạc không có khái niệm, nhưng Lưu Cẩn thì có, thái giám rất ít không tham tài, Lưu Cẩn càng tham tợn.

"Điện hạ, đây là tiền lãi trong ba tháng của siêu thị chúng ta, khấu trừ phí tổn và các hạng chi phí như nhân công, án theo tỉ lệ cổ phần, phần chia của điện hạ là một vạn ba ngàn lượng bạc..." Tần Kham mỉm cười nói.

Mắt Chu Hậu Chiếu cũng lồi ra, hắn đương nhiên biết bạc, chưa bao giờ chưa bao giờ nhìn thấy một đống bạc to bày ra trước mặt như thế này, không phải quốc khố cũng không phải nội khố, mà là tiền Chu Hậu Chiếu hắn tự kiếm được.

Một loại cảm giác thành tựu cực lớn tự dưng sinh ra, vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu giống như sau khi đánh Boss xong nhặt được trang bị màu tím vậy, không phải vui vì giá trị của bạc, mà là một loại cảm giác trưởng thành tự lập.

Một mình đắm chìm trong vui sướng tới không thể tự kềm chế, Tần Kham mỉm cười đi ra ngoài.

Có lẽ rất lâu sau Chu Hậu Chiếu mới minh bạch, nam trưởng thành trưởng thành thành nam nhân. Không chỉ có đơn giản như biết kiếm tiền, phải học tập và kinh lịch qua rất nhiều thứ nữa, tính cách cứng cỏi, tinh thần bất khuất, dáng vẻ trầm ổn, cùng với một chút tang thương hoặc là tươi mát có sức hấp dẫn trí mạng đối với nữ nhân.

Những đạo lý này tiểu Chu đại khái không hiểu, nói cho hắn hắn cũng nghe không hiểu.

Chu Hậu Chiếu hữu mô hữu dạng đếm từng đỉnh bạc trong nội đường, Tần Kham khoanh tay mỉm cười đứng ngoài. Lưu Cẩn không biết từ khi nào cũng lui ra, hai người đứng ở dưới hành lang tiền đường nhìn nhau cười, trong nụ cười có bao nhiêu thành ý thật lòng thì chỉ có trời mới biết.

Bộ dạng khi cười của Lưu Cẩn rất dễ nhìn, hoặc là nói hắn sinh ra đã có một bộ mặt dễ nhìn, cười là mắt híp lại thành hai đường

cong như trăng non, không thể không nói, nụ cười long lanh như vậy mọc ở trên mặt một thái giám, thực sự có chút hương vị "trăng sáng chiếu mương thối".

Quay đầu nhìn Chu Hậu Chiếu đang vui rạo rực ở nội đường, Lưu Cẩn cười cười thở dài. Tiếng nói giống như bị bóp cổ mà thốt ra.

"Tạp gia thực sự bội phục Tần Thiên hộ. Từ lúc Thái tử điện hạ quen ngài, chắc vẫn chưa đến một năm đâu nhỉ? Thái tử điện hạ đã thực sự coi ngài là người thân, Tạp gia từ năm Hoằng Trị thứ chín đã được phân phối tới bên cạnh điện hạ. Trong trong ngoài ngoài trước người sau người thị hầu điện hạ mười năm, cũng chưa chắc có được loại đãi ngộ đặc biệt này."

Tần Kham mỉm cười nhìn Lưu Cẩn, thấy trên mặt hắn nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại tỏa ra hào quang ghen tị, giống như bị đoạt nữ nhân sủng ái vậy, trong sự ghen tị mang theo mấy phần oán độc.

Tần Kham đành phải cười khổ, lợi ích chỉ có từng ấy, đồng dạng, ân sủng của Thái tử cũng chỉ có bấy nhiêu. Một miếng bánh ngọt mọi người đang ăn ngon, bỗng nhiên lại mọc ra thêm một người tranh ăn, hơn nữa sức ăn cực lớn, người khác có thể không có oán khí được ư?

Chắc thất hổ còn lại bên cạnh Chu Hậu Chiếu cũng Tần Kham có chút suy nghĩ như vậy đối với Tần Kham hắn, Tần Kham không muốn gây thù hằn vô cớ. Ít nhất thì hiện tại cũng không muốn, Chu Hậu Chiếu vẫn chưa đăng cơ, sau này còn có thời gian để đọ sức, hiện tại mọi người vẫn cứ hoà hợp êm thấm thì tốt hơn.

Chắp tay, Tần Kham cười nói: "Lưu công công. Tần mỗ là ngoại thần."

Lưu Cẩn ngẩn ra, tiếp theo trên mặt lại mỉm cười, nụ cười vẫn dối trá khó coi.

Sự ghen ghét che mờ tâm trí của người ta, Lưu Cẩn cũng không ngoại lệ, trong mắt hắn thấy tất cả đều là Tần Kham đoạt đi phong đầu của hắn như thế nào, Thái tử điện hạ coi trọng Tần Kham như thế nào, Lưu Cẩn hao tổn tâm tư đi tìm dị thú hiếm quý để lừa

Thái tử vui vẻ, thường thường vẫn không bằng một câu nói đùa của Tần Kham, so sánh hai bên, bảo Lưu Cẩn làm sao mà không sinh ra hận ý?

Ý tứ trong lời nói của Tần Kham rất rõ ràng, ngoại thần và nộ thần có khác biệt, có chim thì không thể đi làm ti lễ giám chưởng ấn, không có chim cũng không thể làm Đại học sĩ nội các, mọi người tuy rằng ai được sủng nấy, nhưng từ góc độ sinh lý đầy đủ hoặc là không trọn vẹn mà nói, tương lai hắn và Lưu Cẩn chắc không có xung đột lợi ích quá lớn, trừ phi Lưu công công một ngày đẹp trời nào đó nhân phẩm bạo tăng bỗng nhiên chim mọc trở lại.

Lưu Cẩn há miệng định nói gì thì lại nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân. Lưu Cẩn vội vàng ngậm miệng, sau đó khom người, cười nịnh, rất liền mạch lưu loát.

Chu Hậu Chiếu kích động chạy đến, Tần Kham thấy bộ dạng hưng phấn của hắn thì không khỏi cười nói: "Điện hạ đếm xong bạc chưa?"

"Ừ! Đếm xong rồi." Chu Hậu Chiếu gật đầu thật mạnh.

" Tổng cộng bao nhiêu lượng?"

"Nói chung là rất nhiều."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Điện hạ thâm cư đông cung, có bạc thì tựa hồ cũng chẳng biết dùng làm gì, không bằng tặng cho thần đi, thần mua hai con chó nhỏ làm quà đáp lễ cho ngươi, thế nào?"

Sự hưng phấn của Chu Hậu Chiếu lập tức bị kiềm hãm, thở dài buồn bã nói: "Tần Kham, ngươi thành thật nói cho ta biết đi, ở trong lòng ngươi ta rốt cuộc ngu tới mức nào?"

Kiếm tiền là một chuyện đáng để ăn mừng, đặc biệt là thùng tiền đầu tiên trong đời.

Tâm tình của Chu Hậu Chiếu rất tốt, hắn vốn thích náo nhiệt, lúc này càng muốn làm ra động tĩnh để chiếu cáo thiên hạ.

"Tần Kham, nhà ngươi có pháo không? Chúng ta đốt mấy dây pháo đi."

Tần Kham thở dài: "Điện hạ, giờ chẳng phải năm mới cũng chẳng phải mừng thọ, tự dưng đi đốt pháo chỉ tổ hàng xóm cho rằng nhà ta treo tang, thôi hay là bỏ đi."

Hưng phấn của Chu Hậu Chiếu không giảm, trừng mắt rồi cười nói: "Đi, đốt pháo thì động tĩnh quá nhỏ, kỳ thật cũng không vui, Lưu Cẩn, ngươi tới Thần Cơ doanh điều một khẩu hỏa pháo đến. Chúng ta tới cánh rừng đông giao bắn mấy phát."

Tần Kham sợ quá, vội vàng ngăn Lưu Cẩn lại: "Chậm đã! Điện hạ, hay là bắn pháo trận đi, nhưng vậy vừa lý trí hơn nữa lại cao nhã."

"Ngươi không sợ hàng xóm nghĩ rằng nhà ngươi treo tang à?"

Tần Kham cười khổ nói: "Nói thật ra, thần đã cảm thấy mình sắp chết rồi."

Tần Kham không thể không thừa nhận, hắn có đôi khi thực sự không nắm được mạch của vị Thái tử này, tư duy của Chu Hậu Chiếu rất nhảy nhót, thuộc loại thiên mã hành không, hơn nữa mạnh mẽ vang dội, nghĩ gì là làm đấy, người như thế nếu ở dân gian rất dễ bị coi là người điên, người điên đại đa số thời gian thứ muốn có thì không có được, nhưng Chu Hậu Chiếu thì khác, hắn là thái tử Đại Minh, thứ hắn muốn có rất ít khi không chiếm được, loại người này so với người điên còn đáng sợ hơn. Hắn chính là tai họa.

Tai họa hồn nhiên không biết là mình tai họa cỡ nào, vẫn cười tươi như ánh mặt trời, trước đại môn Tần phủ treo hai dây pháo dài. Chu Hậu Chiếu đẩy Lưu Cẩn ra, hứng trí bừng bừng đốt một nén hương để châm pháo.

Tiếng nổ đi đùng vang lên, Chu Hậu Chiếu mừng rỡ cười ha ha không ngừng, sau khi đốt pháo xong, một cỗ khói đặc theo gió bắc chậm rãi ùa tới, lập tức bao phủ mọi người trong sương khói trắng xoá, mọi người ôm miệng mũi sặc ho không ngừng.

Chu Hậu Chiếu vừa ho vừa cười: "Ha ha, vui quá, khói thơm thật. Năm trước ta ở Thần Cơ doanh chơi súng điểu, một súng bắn ra cũng có khói mùi này tỏa ra."

Tần Kham cảm thấy rất không có gì để nói, khó trách miếu hiệu của hắn là "Võ tông", ngay cả mùi thuốc súng cũng chung tình như vậy, khẩu vị quá nặng.

"Điện hạ rất thích ngửi mùi thuốc súng à?"

"Đúng, đốt thêm một dây nữa đi."

Tần Kham thở dài: "Người này rốt cuộc làm sao vậy. Thứ Người khác tránh còn không kịp thì hắn cứ đâm đầu lao vào, nếu sống ở năm trăm năm sau thử mùi đạn khí độc, chắc sẽ phản tỉnh lại nhân sinh của mình.

Chỉ lầm bầm khẽ nhưng lại bị Chu Hậu Chiếu thính tai nghe thấy, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Tần Kham: "Đạn khí độc? Cái gì gọi là đạn khí độc?"

" Đạn khí độc chính là khói sau khi nổ mà người ta ngửi thấy sẽ dẫn tới trí mạng."

Chu Hậu Chiếu mặt đầy kinh hỉ kéo tay áo hắn: "Ngươi có không? Lấy mấy quả ra để ta xem thử."

"Thần không..." Tần Kham dừng một chút lại cười nói: "Có điều thần chắc chế tác được, thứ này cũng không khó, nhưng tốt nhất đừng làm ra khí độc thật, chết người đó."

Chu Hậu Chiếu mừng rỡ: "Mau làm ra xem thử đi, mau."

Tần Kham nghĩ nghĩ, sai người mang tới một ống trúc nhỏ to cỡ ngón cái và hỏa dược số lượng vừa phải, cùng với một nắm hạt tiêu.

Dưới ánh mắt tha thiết của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham thong dong điềm tĩnh cho hạt tiêu vào cối xanh để xay nhỏ, sau đó đút vào trong hỏa dược, về phần tỉ lệ hoàng kim để hỏa dược có uy lực lớn nhất, Tần Kham không dám nói cho hắn, bằng không tiểu Hỗn Thế Ma Vương này thực sự có khả năng khiến hoàng cung thành bình địa.

Lại đút hạt tiêu và hỏa dược vào trong ống trúc nhỏ, dán bùn vàng vào, ở đầu kia thì lôi ra một sợi dây dẫn dài, đạn khí độc phiên

bản ôn hòa của Đại Minh đã đại công cáo thành.

Chương 201: Kinh văn nội biến

"Đây chính là đạn khí độc?" Chu Hậu Chiếu hai mắt sáng lên.

"Đúng, sau khi đốt thì không gian càng nhỏ uy lực càng lớn... Lưu công công, nhốt ngươi vào trong sương phòng thử mùi nhé?"

"A? Ngươi dám lừa... Điện hạ, lão nô, lão nô..." Lưu Cẩn trán túa mồ hôi lạnh.

"Ha ha, chỉ đùa một chút thôi, điện hạ hay là tìm một con chó nhốt vào đi."

Tần Kham nói còn chưa dứt lời, Chu Hậu Chiếu đã giật lấy đạn khí độc trong tay hắn rồi quay đầu lao vào trong sương phòng của Tần phủ.

"Để ta thử."

Tần Kham và Lưu Cẩn kinh hãi: "Điện hạ không được đâu."

Cản thì đã quá muộn, Chu Hậu Chiếu đã chạy vào phòng, còn cài then cửa.

Chỉ một lát sau, liền nghe thấy trong sương phòng nổ ầm một cái, cùng với tiếng kêu thảm thiết của Chu Hậu Chiếu, tiếp theo là tiếng ho.

Tần Kham và Lưu Cẩn kinh hãi đảm chiến nghe động tĩnh trong sương phòng, cho tới khi nghe thấy tiếng Chu Hậu Chiếu ở bên trong cào tường, Tần Kham biết thằng nhóc xui xẻo này đại khái ngửi đủ mùi rồi, vì thế cắn chặt răng, tiến lên đá văng cửa phòng, cửa phòng mở ra, một làn khó khiến người ta ngửi mà muốn ngất tỏa ra, Tần Kham không nhịn được thối lui vài bước.

Lưu Cẩn thì nức nở đỡ Chu Hậu Chiếu đang nghiêng ngả lảo đảo chạy ra, mắt thấy Chu Hậu Chiếu tóc rối tung, quần áo lộn xộn, hai mắt đỏ bừng chảy nước mắt không ngừng, giống như con gái nhà lành vừa bị người ta phi lễ.

Mắt bị kích thích nên vẫn không mở ra được, Chu Hậu Chiếu vừa chảy nước mắt vừa cười to: "Tốt! Quả nhiên là thứ tốt, Tần Kham, ngươi là một nhân tài, thứ này đáng để trọng dụng, ha ha..."

Khen hắn là nhân tài Tần Kham cũng không phản đối, bởi vì sự thật là vậy, nhưng Chu Hậu Chiếu nói đại pháo trận trộn hạt tiêu đáng để trọng dụng thì lại làm Tần Kham trong lòng sinh ra dự cảm xấu.

Với tính tình hỗn trướng không không kiêng kỵ gì của Chu Hậu Chiếu, cộng thêm một sát khí lừa người như vậy, hai thứ mà hợp lại thì tuyệt không chỉ đơn giản là tăng gấp đôi.

Tần Kham phát hiện mình lại làm sai một chuyện rồi, sai lầm này có thể lớn có thể nhỏ, mấu chốt là ở chỗ vị Thái tử điện hạ đã nắm giữ phương pháp chế tạo sát khí này sẽ dùng nó vào việc gì.

Nếu nhốt thái giám như Lưu Cẩn lại trong phòng rồi thí nghiệm uy lực, Tần Kham giơ hai tay tán thành, có lẽ còn có thể hỗ trợ thay đổi phối phương, trong hỏa dược trộn thê chút thạch tín.

Nếu Thái tử điện hạ chơi vui quá, nhất thời quật khởi, ném đạn khí độc vào trong phòng của Hoằng Trì đế hoặc là ba vị Đại học sĩ nội các, hậu quả...

Sau lưng Tần Kham ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Thái tử điện hạ, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, ngươi vừa rồi nói thứ này "đáng để trọng dụng" Là có ý gì? Ngươi định dùng làm gì?" Tần Kham nghiêm túc nhìn hắn.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ta định ném nó vào điện Văn Hoa, ba vị Đại học sĩ cơ hồ mỗi ngày đều ở đó phê duyệt tấu chương, một lúc hạ gục cả ba, xem ai tới xuân phường dậy ta học."

mặt Tần Kham giật giật.

Bất hạnh ngôn trung.

Thật sự muốn đánh cho thằng ôn này một trận.

"Điện hạ, điện hạ! Ngươi nhất định phải nhớ kỹ, đạn khí độc này

rất hung mãnh, tuy nói không đủ để trí mạng, nhưng có thể lấy nửa cái mạng của người ta, ba vị Đại học sĩ chính là quốc chi trọng khí, lại thêm già cả rồi, không chịu nổi kích thích như vậy đâu. Điện hạ thích chơi thì không thành vấn đề, nhưng đừng để xảy ra tai họa, cố mà nhớ lấy."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc rồi vẻ mặt có chút thất vọng: "Không hạ gục được mấy Đại học sĩ thì thứ này còn có nghĩa lsy gì?"

Tần Kham mồ hôi lạnh lã chã nói: "Điện hạ chí hướng cao xa, khả kính khả bội, nhưng tiểu ngoạn di tình, đại ngoạn thì thương nhân đó."

Quay đầu nhìn Lưu Cẩn mặt không biểu tình đứng ở bên cạnh, Tần Kham rất nhiệt tâm kéo Lưu Cẩn tới, thành khẩn đề nghị: "Lưu công công tướng mạo đường đường, Diện mạo hiên ngang, điện hạ hay là đem hắn ra thử trước xem."

Vì thế Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đồng thời dùng ánh mắt chờ mong nhìn chằm chằm Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn cả người chấn động, sau lưng cũng túa mồ hôi. Giống như con mèo bị giẫm phải đuôi nhảy cẫng lên, hoảng sợ giọng the thé nói: "Tần Kham, ngươi muốn hại chết ta sao?"

Chu Hậu Chiếu thở dài, nói: "Được rồi, thứ này ta cam đoan không dùng với các Đại học sĩ, kỳ thật ta cũng rất lo lắng sẽ xảy ra tai họa."

Tần Kham lo lắng dặn dò: "Cũng không thể dùng với phụ hoàng và mẫu hậu của ngươi đâu đấy."

"Biết rồi."

".... Mãnh liệt đề nghị dùng với hai cữu cữu của ngươi."

"Ta sẽ cân nhắc."

Phân phó võ sĩ tùy thị ngoài Tần phủ nâng mấy thùng bạc đi, Chu Hậu Chiếu kích động cáo từ, Tần Kham nhìn chăm chú bóng dáng của hắn, lo lắng thở dài.

Để hắn nắm giữ đại sát khí, thật sự lo lắng đứa nhỏ này sẽ làm ra chuyện trời giận người oán.

Bước ra cửa, Chu Hậu Chiếu đang muốn lên xa liễn thì vừa hay vừa hay đụng phải Đỗ Hoành vừa ra ngoài về.

Đỗ Hoành đã quan phục nguyên chức, nhưng dù sao người già nhiều tật, ở trong tù hai tháng chơi người cũng mắc không ít tật xấu, dưới sự khuyên bảo của Tần Kham và Đỗ Yên, đồng ý ở Tần phủ tĩnh dưỡng mấy ngày rồi sẽ lên đường trở về Thiệu Hưng.

Thấy trước cửa tinh kỳ phấp phới, võ sĩ như rừng, một xa liễn cực lớn phải tới mấy trượng dựng ở đó, Đỗ Hoành không khỏi chấn động, dù chưa tận mắt thấy, nhưng cũng biết là nghi trượng của đông cung, đang giật mình thì một công tử phú quý mặc áo màu đen cười hì hì từ Tần phủ đi ra, Đỗ Hoành vội vàng vén áo quỳ từ xa.

"Thần, tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành, bái kiến Thái tử điện hạ."

Cách mấy trượng, Chu Hậu Chiếu lại nghe không rõ, không khỏi mắt sáng lên: "Tri phủ à? Chắc chỉ tính là... tiểu ngoạn (chơi nhỏ) thôi nhỉ?"

Lưu Cẩn sát ngôn quan sắc, vội vàng mời Đỗ Hoành tới.

Đỗ Hoành lại muốn quỳ thì Chu Hậu Chiếu vội vàng đỡ hắn dậy, sắc mặt lừa người của Tần Kham hắn cũng học được giống tám phần.

"Đỗ tri phủ,... Thích ngửi mùi thuốc súng không?"

Đỗ Hoành còn chưa trả lời, đã thấy Tần Kham như lửa đốt đít xông ra, thất thanh nói: "Điện hạ không thể! Vị này là nhạc phụ của thần."

Chu Hậu Chiếu thất vọng hồi cung, xa giá đi xa, Đỗ Hoành vuốt râu nhìn Tần Kham một cái, thở dài: "Hậu sinh khả uý, không ngờ ngươi và đông cung điện hạ tương đắc như vậy, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng. Tần Kham, thiên hạ đều biết Thái tử bất hảo hoang đường, ngày sau ngươi nếu được đông cung trọng dụng, phải lòng mang thiên hạ, tâm mang lê dân, thời thời khắc khắc

nhắc nhở Thái tử cần chính yêu dân, chớ có phóng túng hoang dâm, hỏng hết quân đức."

Khóe miệng Tần Kham giật giật cười nói: "Đây là chuyện về sau, có điều nhạc phụ ngươi nhất định phải nhớ rõ, hôm nay tiểu tế lại cứu ngươi một mạng."

Đỗ Hoành ngẩn người: "Vì sao lại bảo là 'Lại'?"

"Dù sao ta hôm nay đã cứu ngươi một mạng, ngươi phải thời khắc nhớ ở trong lòng, không thể quên."

Chu Hậu Chiếu có được món đồ chơi mới mẻ, tất nhiên không chịu bro qua lạc thú thí nghiệm.

Đáp ứng Tần Kham không tìm Đại học sĩ gây phiền toái làm Chu Hậu Chiếu cảm thấy tiếc nuối, vì thế đành phải lùi một bước, không thể không nói thứ Tần Kham tạo ra cũng kỳ lừa người, Chu Hậu Chiếu sau khi tự mình thử qua đã rất rõ ràng uy lực của nó, chính bởi vì minh bạch, cho nên Chu Hậu Chiếu bức thiết muốn tìm người thí nghiệm một chút.

Chu Hậu Chiếu vẫn là trẻ con, trẻ con thì luôn thích đốt pháo.

Xa liễn vào thành, xuyên qua phố xá phồn hoa, rất nhanh đến phố của nha môn lục bộ, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, hắn nhìn thấy Thái y viện nằm ở phía sau nha môn Công bộ.

Đại pháo trận bỏ thêm chút hạt tiêu đã khiến cho người ta dục tiên dục tử, nếu để các Thái y bỏ thêm chút thuốc kích thích hơn vào trong, không biết sẽ có hiệu quả gì?

Không thể không khen Chu Hậu Chiếu, thật sự là một hảo hài tử biết suy một ra ba.

Thái y viện rất yên tĩnh, ở cửa có hơn mười quân sĩ đứng gác, thấy Thái tử điện hạ giá lâm, vội vàng quỳ xuống đất nghênh đón.

Chu Hậu Chiếu cũng không thèm để ý, ngông nghênh đi vào.

Vào thẳng tiền đường của tiền viện, trong sương phòng phía đông truyền đến tiếng nói nhỏ, Chu Hậu Chiếu vừa định vén rèm đi vào

thì lại nghe thấy tiếng thở dài lo lắng của Thái y Lưu Văn Thái thường xem cho phụ hoàng.

" Bệnh của Bệ hạ càng ngày càng nặng, chúng ta ăn lộc vua, lại không thể phân ưu cho vua, đúng là hổ thẹn."

Một thanh âm thương lão khác cũng thở dài, Chu Hậu Chiếu nghe ra được, vị này cũng là Thái y xem bệnh cho phụ hoàng, tên là Cao Đình Hòa.

Cao Đình Hòa nói: "Ngày hôm trước bệ hạ lại ho ra máu, lão phu đã cẩn thận xem qua rồi, màu máu rất đen, đông lại không tan, rõ ràng bệnh đã nguy kịch, lão phu y đạo không tinh, hồi thiên vô thuật."

Lưu Văn Thái thở dài: "Bệ hạ còn nghiêm lệnh cho cung nhân và Thái y không được phép nói ra, hơn nữa không cho phép để Thái tử biết, tương lai bệ hạ nếu... nếu có ba dài hai ngắn gì, chỉ sợ cung đình ngoại đình đều sẽ trách tội Thái y viện chúng ta, việc này phải làm sao cho phải đây."

Cao Đình Hòa cười sầu thảm: "Còn có thể như thế nào nữa? Chúng ta tuẫn lăng là được. Bệnh của bệ hạ... chắc chỉ còn được một hai tháng nữa, Lưu huynh, ngươi và ta sớm an bài hậu sự đi."

Keng!

Ngoài cửa vang lên tiếng động lớn, hai vị Thái y kinh hãi, cuống quít chạy ra xem làm sao, lại nghe thấy một học đồ của Thái y ngơ ngác nói: "Thái tử điện hạ vì sao lại mặt mũi xanh mét chạy đi vậy?"

Lưu Văn Thái và Cao Đình Hòa nghe vậy mặt như màu đất, hai đầu gối mềm nhũn, run rẩy quỳ xuống.

Chương 202: Vở diễn giả dối

Hoằng Trì đế bãi triều hai ngày, điều này ở triều Hoằng Trị siêng năng là phi thường hiếm thấy, các ngự sử của lục khoa đạo tập kết ở ngọ môn quỳ hỏi nguyên nhân, có hoạn quan ra ngoài nói một câu lạnh lùng "Long thể bị bệnh nhẹ" rồi đuổi đi.

Các Ngự sử rất hiểu, vì thế đều hướng về phía ngọ môn dập đầu mấy cái, sau khi đồng thanh cung thỉnh bệ hạ bảo trọng long thể thì đi về, đời người khó trạnh được ba bệnh hai đau, hoàng đế tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Các Ngự sử dễ đuổi, nhưng ba vị Đại học sĩ nội các và mấy vị thái giám cầm bút và chưởng ấn của cung đình thì không dễ đuổi.

Bọn họ thân ở địa vị cao tất nhiên có nguồn tin tức chuẩn xác hơn, bọn họ rất rõ ràng bệnh của bệ hạ không đơn giản là bệnh nhẹ.

Trong Noãn các của Điện Văn Hoa, vốn là nơi làm việc của ba vị Đại học sĩ, hôm nay lại có thêm ba vị khách ít tới.

Khách ít tới kỳ thật là, khách quen thái giám chưởng ấn ti lễ giám Tiêu Kính, thái giám cầm bút Trần Khoan và thái giám cầm bút xếp thứ hai Vương Nhạc.

Sáu vị đại nhân vật Chấp chưởng nội các và cung đình Đại Minh triều đồng tụ điện Văn Hoa, thực sự có thể nói là hiếm thấy.

Nội các và cung đình luôn có mâu thuẫn, hoàng đế Đại Minh lập ti lễ giám chính là vì thần quyền quá lớn, quân quyền bị ước thúc, vì thế bắt đầu từ sau thời Nhân Tuyên, hoàng đế nghĩ ra một biện pháp để hạn chế cân bằng, đó là thiết lập ti lễ giám, từ thái giám tín nhiệm bên cạnh thay hoàng đế nắm quyền phê quyền, kiềm chế thần quyền đang dần dần lớn hơn quân quyền.

Đây cũng là biện pháp trong bất đắc dĩ, sau hai triều Hồng Vũ Vĩnh Lạc, hậu nhân của lão Chu gia tính tình dần dần trở nên nhã nhặn, dần dà, tính tình của các đại thần dần dần trở nên dữ dằn, nếu những đại thần nóng tính này có lòng soán vị mưu nghịch thì còn

đỡ, kéo ra ngoài giết chết là được, nhưng làm các hoàng đế Đại Minh uất nghẹn là, những tên nóng tính chết tiệt này không ngờ ai nấy đều là trung thần, một lòng vì giang sơn xã tắc, hơn nữa tài ăn nói kẻ này hơn kẻ kia, cái miệng luôn chiếm điểm cao đạo đức, thường mắng hoàng đế như tưới máu chó lên đầu.

Các Hoàng đế đánh cũng đánh không lại, mắng cũng mắng không xong, lại càng dám tùy ý trảm sát đại thần. Nếu không sẽ bị các chính nghĩa viết vào sách sử, từ nay về sau lưu tiếng xấu muôn đời, vĩnh viễn không lật được mình, vì thế chỉ có thể trơ mắt nhìn chế độ nội các triều đình từ từ thành thục, trơ mắt để các đại thần phân tán quyền lực của hoàng đế, hoàng đế tựa hồ biến thành tượng trang trí, vĩnh viễn không thể ở trên kim điện vui sướng lâm li đạn tán vương bá khí, một câu khiến người ta thể xác và tinh thần sung sướng "Lôi ra ngoài giết chết cho ta" Cũng không thể tùy tiện nói lung tung nữa.

Rơi vào đường cùng. Hoàng đế Tuyên tông Chu Chiêm Cơ suy nghĩ biện pháp, đó là thiết lập học đường thái giám, cổ vũ thái giám biết chữ, ti lễ giám vì thế dần dần theo chế độ nội các thành thục mà quyền thế tăng mạnh, dùng gia nô thái giám để kiềm chế kiềm chế quyền phát sinh vô hạn, đây chính là chủ ý của hoàng đế Tuyên tông.

Kỳ thật sự xuất hiện của nội đình, không mang đến quá nhiều lợi ích cho quân quyền, ti lễ giám nhiều lắm chỉ mang tác dụng chế hành ngoại đình, quân quyền vẫn không thu hồi được, không thể không nói. Trong vô số đế vương của Trung Quốc trên dưới mấy ngàn năm, chỉ độc có hoàng đế Minh triều là sống uất nghẹn nhất, bị sỉ nhục nhất, nhưng chính chế độ tam quyền nội các chấp chính, nội đình chế ước, Đô Sát viện giám sát này giúp Minh triều giữ nước được gần ba trăm năm.

Thành bại ưu khuyết, ai nói được đây?

Thời Hoằng Trị, nội đình rất hiếm có xuất hiện mấy thái giám tốt không mang tới phiền toái cho thiên hạ, Ví dụ như ba người Tiêu Kính, Trần Khoan, Vương Nhạc, cho nên quan hệ của ba người với nội các vẫn khá hòa hợp, thỉnh thoảng tranh lợi đoạt quyền cho phe phái của mình, làm mấy chuyện chơi tâm nhãn, không ảnh hưởng tới toàn cục, nói tóm lại, triều Hoằng Trị nội ngoại đình

hoà hợp êm thấm.

Hôm nay không khí của Noãn các điện Văn Hoa có chút ngưng trọng.

Tin tức Hoằng Trì đế mắc bệnh nặng chính ra vẫn chỉ có số ít người biết, sáu người trong Noãn các hôm nay chính ở trong số đó.

Hoàng đế bệnh nặng, việc lớn không xa, không ngoài mang tới một đả kích trầm trọng cho ba vị Đại học sĩ nội các và ba vị đại thái giám, Đại Minh dưới sự nỗ lực của Hoằng Trì đế và đám trọng thần bọn họ, cuối cùng cũng có được hiện tượng phục hưng, Đại học sĩ va các thái giám đều có thanh danh tốt, đương nhiên, cũng giúp mấy vị thái giám phát tài. Nhưng mà nếu Hoằng Trì đế băng hà, Đại Minh đang phục hưng này còn có thể tiếp tục phục hưng nữa hay không?

Vừa nghĩ tới đức hạnh của Thái tử Chu Hậu Chiếu, sáu người trong Noãn các liền lắc đầu thở dài.

Tiêu Kính ho khan vài tiếng, cầm chén trà lên uống một ngụm cho mát họng rồi chậm rãi nói: "Bệ hạ bệnh nặng, tin tức này phải phong tỏa, nếu không triều đình sẽ phát sinh đại loạn, người hữu tâm châm ngòi thổi gió vài câu, ngày tháng của chúng ta sẽ ra sao?"

Tạ Thiên thở dài: "Hôm qua chúng ta xin gặp bệ hạ, bị hoạn quan nội cung cản mấy lần, xem ra bệ hạ thực sự bệnh không nhẹ, Tiêu công công là nội, có biết bệnh của bệ hạ rốt cuộc là như thế nào hay không?"

Tiêu Kính lắc đầu: "Bệ hạ ra nghiêm lệnh không cho phép tiết lộ, Tạp gia cũng không biết rõ ràng, phái người hỏi mấy vị Thái y, ai nấy chỉ biết sợ hãi lắc đầu, nửa câu cũng không nói, hoạn quan nội cung hầu hạ bệ hạ đêm qua lặng lẽ đưa một chiếc khăn lụa có dính máu cho Tạp gia, máu đã đọng thành khối đen, Tạp gia phái người cầm khăn tới hỏi danh y Long Nhị Chỉ của kinh sư, Long Nhị Chỉ chỉ nhìn một cái rồi lắc đầu, nói người ho ra máu không sống được quá hai tháng."

Ba vị Đại học sĩ cả người run lên, tiếp theo mắt đục ứa lệ, vẻ mặt

bi thương vạn phần.

Quân thần ở chung nhiều năm, Hoằng Trì đế ở trong mắt các Đại học sĩ đã không chỉ là đế vương, hơn nữa còn là bằng hữu, thậm chí giống như huynh đệ, không thể phủ nhận, hắn là hoàng đế tốt, hoàng đế tốt ngàn năm khó gặp, không chỉ như vậy, hắn cũng là bạn tốt, hiện giờ vị bằng hữu này sắp gần đất xa trời, không khỏi làm ba vị Đại học sĩ cảm thấy đau thương.

Lý Đông Dương rơi lệ nói: "Năm nay năm nay mới ba mươi lăm tuổi! Ông trời sao lại bất công như vậy, đoạt đi anh chủ của Đại Minh ta, sao lại tàn nhẫn đến thế được!"

Sáu người tất cả đều ảm đạm rơi lệ.

Lưu Kiện là thủ phụ, mọi người sau khi đau buồn một lúc, Lưu Kiện lau nước mắt, cố nén bi thống nói: "Lão phu hôm nay mời ba vị công công đến, có quốc sự muốn thương lượng, nay bệ hạ bệnh tình nguy kịch, chính sự lại không thể hoang phế, giang sơn vạn dặm của Đại Minh còn phải dựa vào chúng ta cùng giúp bệ hạ và Thái tử điện hạ chống đỡ mới được."

Năm người còn lại đều là cột trụ của quốc gia, nghe vậy vẻ mặt nghiêm lại, đều xưng phải.

Lưu Kiện chậm rãi nói: "Lão phu có mấy đề nghị, chư vị không ngại thì can nhắc, đầu tiên bệnh tình của bệ hạ phải phong tỏa nghiêm mật, không thể để lọt ra ngoài một chữ, tiếp theo đông cung xuân phường, Đại học sĩ chúng ta càng phải nghiêm khắc đốc xúc nghiệp học của Thái tử, thứ ba, nội các và ti lễ giám xin ý chỉ của Thái Hậu va hoàng hậu nương nương, trong hai tháng, dần dần đổi cung phòng, uân vốn đóng ở cấm cung điều tới kinh doanh, đổi đằng tướng tứ vệ vào cung thủ vệ, đồng thời Cẩm Y vệ và Đông Hán phái nhân viên vào cung nghiêm mật giám thị, để phòng..."

Dừng một chút, Lưu Kiện vẻ mặt khó hiểu thở dài: "Để ngừa bệ hạ thực sự.... có việc không thể nói, mà khiến trong cung đại loạn, tai hoạ thiên hạ, thứ tư, bệ hạ nếu thực sự có bất trắc, Thát Đát tiểu vương tử Bá Nhan bỗng nhiên thừa dịp phạm biên cướp đoạt lúc quốc tang, biên trấn không thể không phòng, lão phu đề nghị điều

tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh làm Tổng binh quan, thái giám Miêu Quỳ làm giám quân vụ, Tổng đốc biên trấn phòng ngự, Thát Đát nếu đến phạm, suất binh đánh trả. Tạm thời chỉ có chừng ấy, về phần chuẩn bị hậu sự mai táng, từ từ rồi nói, có lẽ bệ hạ cát nhân thiên tướng, chuyển nguy thành an, hành động này không khỏi bất kính đối với bệ hạ, cũng không phải đạo của kẻ bề tôi."

Năm người suy nghĩ một lúc lâu, đều gật đầu đồng ý, nội các và ti lễ giám đạt thành nhất trí.

Mọi người sắp giải tán thì môi Vương Nhạc mấp máy, thấy tình tự của mọi người rất kém, Vương Nhạc lại thôi không nói.

Tiêu Kính thấy Vương Nhạc chắc muốn nói việc của ti lễ giám, dù sao Tiêu Kính qua mấy tháng nữa sẽ cáo lão hồi hương cáo lão hồi hương, vị trí chưởng ấn ti lễ giám cực kỳ trọng yếu này Vương Nhạc đã thèm nhỏ dãi rất nhiều năm, nhưng trước mắt hoàng đế bệnh nặng, Thái tử còn trẻ chưa hiểu chuyện, chuyện này lại treo ở đó, khiến Vương Nhạc trong lòng ít nhiều có chút thấp thỏm.

Tiêu Kính không nói gì, cười lạnh mấy tiếng, đứng dậy cáo từ ba vị Đại học sĩ.

Chu Hậu Chiếu nuốt lệ chạy về cấm cung, vừa rồi tin tức ở Thái y viện trong lúc vô ý nghe thấy làm Chu Hậu Chiếu lòng nóng như lửa đốt, hắn không tin lời nói của hai vị Thái y, hoặc là nói hắn thực sự lựa chọn không muốn tin.

Phụ hoàng trước giờ luôn khỏe, cao lớn kiên cường như núi, chống đỡ cả một mảng trời cho hắn.

Núi, sao có thể đổ được?

Nhất định là các Thái y nhàn rỗi không có việc gì làm thối miệng nguyền rủa phụ hoàng!

Chu Hậu Chiếu đem nước mắt, hận ý trong lòng nảy sinh, hai Thái y mồm thối này không phải người tốt, nhất định phải bẩm báo phụ hoàng chém bọn họ.

Chương 203: Thế cục rung chuyển

Càn Thanh cung là tẩm cung của lịch đại hoàng đế Đại Minh, Hoằng Trì đế đang nằm trên giường của Càn Thanh cung, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, ngay cả môi cũng mất đi màu máu, Trương hoàng hậu bưng chén thuốc, nuốt lệ đút cho Hoằng Trì đế từng ngụm thuốc.

Khi Chu Hậu Chiếu xông vào Càn Thanh cung, nhìn thấy cảnh tượng này, thấy bộ dạng suy yếu vô lực của phụ hoàng, Chu Hậu Chiếu trong lòng đau xót, không thể ức chế được mà bật khóc.

"Phụ hoàng người sao vậy? Hôm qua khi Nhi thần thỉnh an người vẫn khỏe mà, sao hôm nay lại thành bộ dạng như vậy?"

Trương hoàng hậu cũng không nhịn được mà che mặt khóc, sức khỏe của Hoằng Trì đế như thế nào, chỉ có bà ta là minh bạch nhất, mấy ngày nay càng nguy hiểm, nhưng mỗi lần Chu Hậu Chiếu khi hi hi ha ha từ đông cung chạy tới thỉnh an, Hoằng Trì đế bất luận suy yếu cỡ nào, luôn ngồi thẳng trên án thư, như thường ngày mỉm cười vui đùa nói chuyện với Chu Hậu Chiếu, cho tới khi Chu Hậu Chiếu rời khỏi, Hoằng Trì đế mới được các thái giám đỡ nằm xuống.

Anh cũng nói nhân sinh như kịch, Hoằng Trì đế vì nhi tử mà diễn vở kịch này, nhưng lại là vở diễn cảm động nhất.

Bất luận quý như thiên tử hay là hèn như thứ dân, tâm tư của phụ thân đại thể đều giống nhau, không muốn để nhi tử thương tâm, cho dù là thương tâm vì phụ thân.

Hoằng Trì đế thấy Chu Hậu Chiếu khóc thương tâm, gian nan gượng cười, nói: "Con ta làm sao vậy? Trẫm chỉ ngẫu nhiên cảm phong hàn, bệnh vặt mà thôi, sao lại thương tâm như vậy? Mau lau nước mắt đi, đừng để người ta chê cười."

"Ngẫu nhiên cảm phong hàn?" Chu Hậu Chiếu ngừng khóc, hoài

nghi nhìn Trương hoàng hậu, ánh mắt tràn ngập dò hỏi.

Trương hoàng hậu lau nước mắt, buồn bã gật đầu, vở kịch này nếu bệ hạ đã bắt đầu diễn, bà ta cũng phải giúp đỡ diễn theo, cho dù căn bản không giấu được bao lâu nữa.

Chu Hậu Chiếu chung quy cũng không ngốc, thấy vẻ mặt đau thương của Trương hoàng hậu, cùng với bộ dạng ảm đạm của cung nhân hầu hạ chung quanh, trong lòng lập tức minh bạch toàn bộ.

"Vâng, phụ hoàng chỉ là phong hàn, rất nhanh sẽ khỏe." Khóe miệng Chu Hậu Chiếu cố tách ra nụ cười, nhưng nước mắt lại càng chảy càng nhiều.

Phụ tử đều đang diễn kịch, diễn một vở kịch để lừa chính bản thân, hành động vụng về, nhưng lại chân thành tha thiết.

Ngay hôm đó, Đại học sĩ Lưu Kiện cùng ti lễ giám chưởng ấn Tiêu Kính tấu xin Chu Thái Hậu và Trương hoàng hậu, trong mấy ngày, hoàng cung bắt đầu thay quân, thân quân Chỉ huy sứ ti thập nhị vệ vốn đóng quân ở cấm cung từng nhóm theo thứ tự rút lui khỏi hoàng cung, đằng tương tứ vệ sở thuộc ngự mã giám cùng dũng sĩ doanh vào cung trị vệ, cái gọi là Đằng tương tứ vệ, chính là cấm quân tinh nhuệ nhất bên trong hoàng thành dưới sự quản lý của ngự mã giám, chuyên trách bảo vệ xung quanh cấm cung, bảo hộ hoàng đế.

Thời đó Cẩm Y vệ được gọi là thiên tử thân quân đã sớm biến vị, trở thành cơ cấu đặc vụ trực thuộc hoàng đế, khi hoàng đế triều hội hoặc là xuất hành, nghi thức quân sở dụng tuy rằng cũng là cẩm y thân quân, nhưng đều chỉ là một số những kẻ mặt mặt mũi dễ nhìn, dáng vẻ cao to, chứ kỳ thật không chịu nổi một kích, thực sự gặp phải biến cố, đầu tiên xông lên bảo hộ hoàng đế, chính là sở thuộc Đằng tương tứ vệ, bọn họ mới là binh mã tinh nhuệ bảo hộ hoàng đế chân chính.

Thái giám chưởng ấn Ngự mã giám Ninh Cẩn phụng mệnh vào trực nội cung, Ngũ thành binh mã ti trong thành và kinh doanh cũng tiến vào trạng thái đề phòng, kinh sư đang bình tĩnh trong mấy ngày đã phong vân biến sắc.

Có những tin tức thủy chung không thể giấu được, hoạn quan cung nhân của nội cung có tới mấy nghìn người, nội các và Hán Vệ lợi hại tới mấy cũng không thể bịt được miệng của mỗi người.

Cẩm Y vệ và Đông Hán mấy ngày gần đây điều động thường xuyên, vô số Cẩm Y vệ mật thám và Đông Hán phiên tử phụng lệnh rời khỏi kinh, tới các thành trấn của Đại Minh, nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của phiên vương họ Chu trong thiên hạ, quân dịch của Cẩm Y vệ được sử dụng hết công suất, từng tin tức của các phiên vương cuồn cuộn không ngừng qua lại giữa kinh sư và đất phong.

Tần Kham cũng bị thuyên chuyển, đông cung đã không cần hắn đi tới trị thủ, bởi vì Thái tử điện hạ đã chuyển vào hoàng cung, ngày đêm túc trực bên cạnh phụ hoàng, Chỉ huy sứ Mưu Bân liền đưa Tần Kham vào hoàng cung trị vệ. Do Tần Kham lĩnh một biên chế Thiên hộ vào cung, giám sát cung nhân hoạn quan và Đằng tương tứ vệ.

Trong ngoài hoàng cung lập tức tiến vào một loại trạng thái giương cung bạt kiếm, bất kỳ gió thổi cỏ lay đều có thể dẫn tới phản ứng kịch liệt của các cấm quân, trong khoảng thời gian này tất cả mọi người biến thành rụt rè. Hoàng đế bệnh nặng, Thái tử tuổi nhỏ, chính là thời khắc mấu chốt đổi mới thay cũ của chính quyền tối cao Đại Minh, không thể có một tia buông lỏng lơ là.

Khẩn trương không chỉ là kinh sư. Biên cảnh cũng bắt đầu sẵn sàng ra trận, đao kiếm đã ra khỏi vỏ.

Một con khoái mã ra khỏi kinh sư, Tam biên tổng chế cai quản mã chính Dương Nhất Thanh cùng với thái giám giám quân Miêu Quỳ khởi hành tới Tuyên phủ, canh phòng nghiêm ngặt đại quân Thát Đát phạm biên cướp bóc.

Giang sơn Đại Minh bởi vì một vị anh minh quân chủ bệnh nặng, mà tiến vào trạng thái lung lay.

Vào cung trị thủ bốn năm ngày, Tần Kham cuối cùng mới ở trong cung gặp được Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu tiều tụy hơn rất nhiều, sắc mặt của hắn rất không

tốt, thần thái khoái hoạt vô ưu không còn nữa, thay vào đó là một mảng u sầu bi thương.

Nhìn Chu Hậu Chiếu thất thần chậm rãi ra khỏi Càn Thanh cung, bước chân cứng ngắc như rối gỗ, Tần Kham có một loại cảm giác đau lòng vì hắn.

Mỗi đứa trẻ đều không muốn lớn, nhưng sự thật tàn khốc lại ép nó không thể không lớn, cho tới nhiều năm sau bỗng nhiên nhớ lại, mới giật mình phát hiện sự ngây thơ và thuần khiết trong lòng đã càng ngày càng ít, cho đến biến mất gần như không còn.

"Thần bái kiến Thái tử điện hạ." Tần Kham khom người thi lễ với Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu giật mình, giống như hồn vía bị gọi quay lại thân xác, ánh mắt trống rỗng đờ đẫn nhìn thấy Tần Kham, Chu Hậu Chiếu giống như gặp lại thân nhân, lại bật khóc.

"Tần Kham, phụ hoàng hắn... Hắn..."

Tần Kham bất đắc dĩ địa thở dài. Có những lịch sử mà người xuyên qua có thể thay đổi, nhưng số tuổi thọ của Hoằng Trì đế, Tần Kham thật sự bất lực.

Bỗng nhiên có chút thống hận, mình kiếp trước vì sao không học một chút y đạo? Cho dù không cứu sống được Hoằng Trị thì cũng để hắn sống thêm vài năm cũng tốt.

"Điện hạ, hoàng thượng hắn... Nhất định sẽ chuyển nguy thành an. Thiên tử tự có thiên hữu."

Bản thân Tần Kham cũng cảm thấy lời an uỉ của mình rất yếu đuối.

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu rất mờ mịt, nhìn lên bầu trời xanh, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, phụ hoàng là núi, núi nếu đổ, hắn phải đi đâu? Trước kia Chu Hậu Chiếu chưa từng nghĩ tới vấn đề này, hắn chỉ muốn bản thân mình khoái hoạt, nhưng mà hiện tại lại không thể không suy nghĩ.

"Sau này... Ta phải làm sao?" Chu Hậu Chiếu khóc.

Tần Kham ảm đạm thở dài: "Điều duy nhất Điện hạ có thể làm, đó là làm hoàng đế tốt, tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, làm ra đại sự nghiệp không kém Tần hoàng hán võ, không phụ bệ hạ, không phụ thiên hạ."

Nhưng, phụ hoàng mất, từ nay về sau chỉ có ta một mình..." Chu Hậu Chiếu lo sợ không yên nói.

"Điện hạ còn có đại thần cả triều, còn có hàng vạn dân chúng, bọn họ đều đang nhìn ngươi, chờ mong ngươi mang đến cuộc sống tốt hơn cho họ."

"Bọn họ đều đang nhìn ta, dựa vào ta, nhưng ta thì sao? Ta có thể dựa vào ai?"

Tần Kham mỉm cười: "Điện hạ ít nhất còn có bằng hữu, bằng hữu cùng vui cùng buồn, người quân lâm thiên hạ, không nhất định đều là người cô đơn."

Chu Hậu Chiếu bình tĩnh nhìn chăm chú Tần Kham, thật lâu sau, ánh mắt trống rỗng cuối cùng cũng khôi phục chút sinh cơ, nhếch miệng lộ ra nụ cười rất khó coi nhưng lại thoải mái: "Đúng, ta còn có bằng hữu, Tần Kham, chúng ta làm quân thần cả đời, không bỏ không rời không phụ."

"Thần nguyện hết mình phục vụ vì điện hạ."

"Không cần hết mình phục vụ, chúng ta đều phải sống tốt, sống tới một trăm tuổi, khi chúng ta chín mươi lăm tuổi, sẽ hẹn cùng nhau ra ngoài, chính mắt nhìn giang sơn Đại Minh mà chúng ta cùng nhau cai quản cả đời rốt cuộc có bộ dạng thế nào, chúng ta bỏ thời gian năm năm, nhìn hết mỗi một tấc núi sông."

"Thần, vô thượng vinh yên! Có điều năm năm chắc không đủ."

"Vì sao?"

"Bởi vì khi đó, thần có lẽ đã đánh hạ ốc thổ vạn dặm cho người, quốc thổ của điện hạ quá lớn, nếu muốn nhìn hết mỗi một tấc, năm năm là tuyệt đối không đủ."

"Vậy mười năm, hai mươi năm, càng nhiều càng tốt."

Chu Hậu Chiếu nói xong cùng Tần Kham nhìn nhau cười, một đôi quân thần tương lai, lúc này cười rất hăng hái, hào khí can vân.

Mỉm cười hồi lâu, hốc mắt Chu Hậu Chiếu lại đỏ lên, nước mắt lại chảy xuống.

"Tần Kham, kỳ thật... Ta không thích làm hoàng đế, thật sự rất không thích, ta chỉ hy vọng cả đời làm Thái tử, mỗi ngày sống thật khoái hoạt, bất kỳ chuyện gì cũng có phụ hoàng làm chỗ dựa cho ta, làm chủ cho ta, ta... Ta thực sự muốn tặng thọ mệnh của ta cho phụ hoàng sống thêm hai mươi năm."

Hoàng đế là giấc mộng xa vời không thể với tới của thế nhân, nhưng mà giấc mộng của Chu Hậu Chiếu không phải là làm hoàng đế, Chu Hậu Chiếu chỉ mong hai chữ khoái hoạt, hai chữ Hoàng đế chỉ mang tới trách nhiệm nặng nề và sự thống khổ bị quản chế khắp nơi cho hắn, nó vô duyên với khoái hoạt.

Đại Minh triều là tuyến phong cảnh độc đáo nhất trong dòng lịch sử, Chu Hậu Chiếu là một mảng phong đỏ bắt mắt nhất trong tuyến phong cảnh này.

Chương 204: Ninh vương vào kinh

Nội các Triều đình và ti lễ giám bất động thanh sắc chuẩn bị hậu sự cho Hoằng Trị, những thứ linh tinh như linh đài đàn tràng chiêu hồn phiến khẳng định không dám đặt mua, cái này phạm vào đại cấm kỵ của hoàng gia. Nhưng chuẩn bị trên quân sự chính trị tương ứng vẫn phải làm tốt, ngoại địch nội hoạn vân vân, cái nên phòng bị thì nhất định phải phòng bị trước, an bài của Đại học sĩ Lưu Kiệnlà bắn tên có đích, mưu tính sâu xa.

Phương diện chuẩn bị Hậu sự, thay cũ đổi mới của triều này tương đối mà nói là đơn giản nhất nhẹ nhàng nhất, bởi vì Hoằng Trì đế chỉ có một đứa con trai, hoàn toàn không có lo lắng các hoàng tử tranh nhau ngôi vị hoàng đế, đại thần triều đình và thái giám nội cung cũng hoàn toàn không có vấn đề xếp đội, bởi vì hiện giờ hoàng gia tổng cộng chỉ có đội của Chu Hậu Chiếu, vô luận đứng ở đâu cũng là thiên hạ của Chu Hậu Chiếu, nhân tuyển hoàng đế Đại Minh tương lai không có gì phải lăn tăn.

Các đại thần triều Hoằng Trị chắc là nhóm người đầu tiên được thưởng thức sự ngon ngọt hạnh phúc của chế độ kế hoạch hoá gia đình, hoàng gia chích sinh một không biết đã bớt đi bao nhiêu phiền toái cho họ.

Đại học sĩ và văn thần võ tướng, các thái giám vội vàng tăng binh khiển tướng, giám thị hành động của phiên vương, Tần Kham và Chu Hậu Chiếu ở trong cung thì muộn rồi vẫn chưa chợp mắt.

Tần Kham vội vàng phân tán hơn ngàn Cẩm Y vệ tới các nơi của hoàng cung, trừ hiệp trợ Đằng tương tứ vệ trị thủ an toàn của hoàng cung ra, quan trọng hơn là giám thị nhất cử nhất động của các thái giám trong cung, đây là một thời kì mẫn cảm, hoàng đế bệnh tình nguy kịch, là lúc long ngự sắp quy tiên, các thái giám làm gia nô của thiên gia, cho dù có một chút ánh mắt mơ hồ đều có thể khiến cho Cẩm Y vệ cảnh giác, nói không chừng còn bắt vào chiếu ngục cẩn thận thẩm vấn một phen.

Chu Hậu Chiếu không biết toàn bộ triều đình đều đang vì hắn mà bận rộn, chuẩn bị cho sự đăng cơ của hắn, mấy ngày nay hắn cực nhọc cả ngày cả đêm. Luôn luôn thị hầu bên cạnh Hoằng Trì đế, thay quần áo, đút thuốc cho Hoằng Trì đế, bệnh tình của Hoằng Trì đế tất nhiên rốt cuộc không thể giấu được nữa, vô luận các Thái y nói bao nhiêu lần thuốc hay châm cứu đều vô dụng, nhưng Chu Hậu Chiếu vẫn không nghe, hắn tin chỉ cần mình làm hết vạn phần tâm ý, nhất định sẽ cảm động tới trời. Nhất định sẽ làm phụ hoàng khởi tử hồi sinh.

Trời và thần, luôn đáng để tin phải không? Bằng không hàng năm triều đình gióng trống khua chiêng tế thiên tế thần, dựng thiên đàn, địa đàn, nông đàn, đế vương văn trị võ công nổi bật còn lên Thái Sơn phong thiện. Những cái này làm là vì gì? Ở cõi xa xăm luôn luôn sẽ một vị thần tiên bị sự thành tâm và hiếu tâm của Chu Hậu Chiếu mà cảm động, khiến phụ hoàng hắn sống thêm vài năm.

Hai người ai bận việc nấy, cùng ở trong cung tất nhiên cơ hội gặp mặt không ít. Mấy ngày sau khi mọi người gặp mặt, phát hiện mắt đôi bên đều như gấu mèo, Tần Kham và Chu Hậu Chiếu nhìn nhau cười khổ.

"Tần Kham, vất vả cho ngươi rồi, nhìn bộ dạng của ngươi, chắc mấy đêm rồi chưa ngủ hả?"

"Điện hạ còn vất vả hơn, người mệt, tâm cũng mệt."

Chu Hậu Chiếu cười khổ nói: "Được rồi, chúng ta đừng nịnh bợ cho nhau nữa, hai tháng nay chắc vẫn không thể nghỉ, ngươi mau đi tìm chỗ nào mà chợp mắt chút đi."

Đám bát hổ Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng mấy ngày nay cũng không được ngủ yên, mắt thấy bệ hạ bệnh tình nguy kịch hay không vẻ mặt Bọn họ càng lúc càng bi thương, nhưng bên trong lại là sự hưng phấn.

Bệ hạ nếu băng hà, Thái tử chắc chắn sẽ đăng cơ, Thái tử đăng cơ có nghĩa là cơ hội của bọn họ cũng tới rồi, đông cung hầu hạ Thái tử hơn mười năm. Bọn họ trông mong, không phải là ngày này ư?

Vua nào triều thần nấy, thiên tử mới lên ngôi, ti lễ giám, ngự mã

giám, phủ nội vụ, Đông Hán... Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng giống như nhìn thấy những vị trí chưởng quản thực quyền nha môn ti thự trong cung này đang nhiệt tình ngoắc tay với họ, từ nay về sau bọn họ không còn là đông cung thái giám không quyền không thế nữa, bọn họ là tân thần dưới trướng tân thiên tử, một thế hệ người mới chung quy rồi cũng thay thế đám người cũ, cho dù người mới hơi già, nhưng đối với triều đình mà nói, vẫn mịn màng.

Mấy ngày nay đám bát hổ Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng cũng mệt mỏi, nhưng càng mệt thì càng có tinh thần, bọn họ rất rõ ràng, hiện tại là thời khắc mấu chốt dao nĩa giơ lên chuẩn bị chia bánh ngọt, cả đời có lẽ chỉ có một lần cơ hội như vậy, bỏ qua thì vĩnh viễn sẽ không có lại, cho nên mấy ngày nay Chu Hậu Chiếu thị hầu Hoằng Trì đế, bọn họ cơ hồ thành cái bóng của Chu Hậu Chiếu, vô luận Thái tử đi đến đâu, nhất định sẽ có bọn họ cung kính đứng phía sau.

Nghe thấy Chu Hậu Chiếu quan tâm bảo Tần Kham đi nghỉ ngơi, bát hổ mười sáu ánh mắt hâm mộ tới đỏ bừng, trong lòng không hiểu có tư vị gì, chúng ta cũng mấy ngày mấy đêm rồi chưa chợp mắt, điện hạ sao không bảo chúng ta đi ngủ một chút? Tần Kham này rốt cuộc chuốc mê dược gì cho điện hạ vậy, sao Thái tử đối với hắn lại ân sủng chiếu cố tới vậy.

Bất luận ghen tị bao nhiêu, các bát hổ cũng không thể không cố mà tươi cười.

"Điện hạ, Tần Thiên hộ quả thật rất vất vả, có điều vất vả tới mấy cũng không bằng điện hạ, ngài cũng mấy đêm rồi chưa chợp mắt, hay là đi nghỉ mấy canh giờ đi, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của ngài, lão nô đau lòng lắm. Trong Càn Thanh cung có đám người lão nô trông coi rồi, lão nô không có sở trường gì khác, chỉ giỏi mỗi việc thị hầu người ta, lão nô làm cả đời rồi mà." Lưu Cẩn tươi cười ôn ngôn khuyên nhủ.

Chu Hậu Chiếu cười cười hài lòng, bản sự sát ngôn quan sắc của Lưu Cẩn thực sự không tồi, nói mấy câu nịnh hót vỗ mông ngựa đã khiến Chu Hậu Chiếu trong lòng ấm áp.

"Không được, phụ hoàng uống thuốc phải do ta tự mình giúp, các

ngươi lui ra, ta và Tần Kham có chuyện muốn nói." Chu Hậu Chiếu phất tay, nụ cười của Lưu Cẩn cứng lại, vừa cười vừa cúi người thối lui vài bước.

Nắm lan can bạch ngọc ngoài Càn Thanh cung, Tần Kham và Chu Hậu Chiếu vừa đi vừa nói.

"Tần Kham, ta biết ngươi có bản lĩnh, bất kỳ chuyện gì đến tay ngươi rồi đều có thể giải quyết dễ dàng, quen ngươi một năm, chưa thấy qua có chuyện gì là có thể bức ngươi tới tuyệt lộ, ngươi..." Chu Hậu Chiếu liếm đôi môi đã khô nẻ, nói: "Ngươi có thể giúp phụ hoàng ta sống thêm vài năm hay không?"

Tần Kham ngẩn ra, tiếp theo cười khổ nói: "Điện hạ, thần là người phàm, không phải thần tiên."

"Ta biết yêu cầu này có chút vô lý, nhưng ta luôn cảm thấy trên đời này không bất kỳ chuyện gì có thể làm khó ngươi..."

"Điện hạ, dược y bất tử bệnh, phật có duyên người có duyên, đạo lý này ngươi chắc minh bạch chứ."

Chu Hậu Chiếu mím môi, vẻ mặt thất vọng: "Đạo lý thì ai cũng hiểu, nhưng trên đời có thể theo đạo lý mà làm thì liệu có mấy ai? Ta chỉ là hy vọng có thể có kỳ tích xuất hiện..."

Tần Kham thở dài, có lẽ trên đời quả thật có rất nhiều kỳ tích, nhưng tuổi thọ của Hoằng Trì đế thì không có kỳ tích, lúc còn nhỏ náu mình sâu trong cung, bị nanh vuốt của Vạn quý phi đuổi giết, sống những ngày tháng thấp thỏm lo âu, lúc trẻ tuổi đăng cơ thành đế, trong lòng mang khát vọng chí lớn, thường thường quên ăn quên ngủ, cuối cùng sáng lập hiện tượng Đại Minh phục hưng, lúc trung niên thì bệnh trầm kha quấn thân, hậu tật khó trị, để kéo dài tuổi thọ, lại rất không lý trí ăn đan dược kim thạch của đạo gia, dẫn tới tình trạng sức khỏe càng kém hơn.

Kỳ tích, sao có thể có cho được?

Tần Kham thở dài: "Điện hạ... Thật sự rất xin lỗi, thần, bất lực."

Chu Hậu Chiếu ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt vô cùng cô đơn: "Không trách được ngươi, ngươi nói không sai, dược y bất tử bệnh, phật

độ người hữu duyên."

Khi Hai người đang trầm mặc không nói gì thì một Cẩm y Giáo úy vội vàng đi tới ôm quyền nói: "Bẩm Thái tử điện hạ, Tần Thiên hộ, Ninh vương điện hạ cùng hơn trăm hộ vệ vào kinh."

Chu Hậu Chiếu nghe vậy thì vẻ mặt nổi lên mấy phần vui vẻ: "Ninh hoàng thúc tới à?"

Tần Kham thì nhíu mày: "Phiên vương chưa nhận chiếu mệnh của hoàng đế thì không thể rời khỏi đất phong, không thể vào cung, nếu không luận xử như mưu phản, hiện giờ đã là tháng ba, Ninh vương lúc này nhập kinh chẳng lẽ để chúc tết bệ hạ à?"

Chu Hậu Chiếu khụ khụ hai tiếng, nói: "Ninh hoàng thúc quả thật là tới chúc tết phụ hoàng."

Tần Kham... Cả nhà lão Chu đúng là hoa lạ.

" Tháng mười một năm ngoái phụ hoàng hạ chiếu, lệnh cho phiên vương các nơi có thể vào kinh, Ninh hoàng thúc rời khỏi đất phong cũng là phụng chỉ mà làm."

Tần Kham trợn tròn cả mắt: "Ý tứ của Điện hạ là, từ Nam Xương đến kinh sư, Ninh vương đi mất non nửa năm? Chẳng lẽ hắn nửa đường gặp cướp, một đường ăn xin tới đây... Khụ khụ, thần lỡ lời, điện hạ thứ tội."

"Vậy cũng không phải, Ninh vương nửa đường không biết vì sao bỗng nhiên bị bệnh, có lẽ không hợp khí hậu, cho nên khi xa giá tới Hà Nam thì không đi nổi nữa, lâm thời ở lại phủ Nam Dương dưỡng bệnh mấy tháng, hôm nay vào kinh chắc là sức khỏe có chuyển biến tốt rồi."

Tần Kham bĩu môi, bệnh gì chứ, hơn phân nửa là không dám vào kinh, vô luận hắn chuẩn bị mưu phản có bị triều đình phát hiện hay không, tóm lại Ninh vương trong lòng có quỷ, sao dám tùy tiện vào kinh? Hiện giờ chắc nghe thấy tin tức Hoằng Trì đế bệnh nặng mới đến, không biết có tính toán gì.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Tần Kham, ngươi không biết đấy thôi, Ninh hoàng thúc rất tốt với ta, ta lúc nhỏ thích bất kỳ thứ gì, hắn

đều phái người từ Giang Tây mang tới, bất kể pháo đốt hau thậm chí là hỏa khí súng điểu, hắn đều có biện pháp làm ra đưa cho ta, còn hay nói, thái tử Đại Minh đọc sách hay không không quan trọng, quan trọng là phải biết hưởng lạc, tương lai toàn bộ thiên hạ Đại Minh là của ta, ta có thể lấy bất cứ thứ gì, không việc gì phải băn khoăn."

Chương 205: Vương gia khóc than

Tần Kham lắc đầu thở dài, Ninh vương có thể nói là lòng muông dạ thú, nhìn xem hắn dạy trẻ con cái gì kìa, từ khi Chu Hậu Chiếu còn nhỏ đã chôn phục bút, dạy hắn thành hôn quân bất học vô thuật, ngu ngốc vô đạo, tới lúc ấy Ninh vương có có khởi nghĩa, thảo phạt thay thiên hạ rồi.

Việc của tôn thất Hoàng gia, Tần Kham không tiện bình luận, đành phải cười nhạt.

Nghe thấy Ninh vương nhập, vẻ lo lắng nhiều ngày nay trên mặt Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng dịu đi.

Đối với Chu Hậu Chiếu đơn thuần mà nói, Ninh vương là thân nhân huyết mạch tương liên, lúc này phụ hoàng bị bệnh, mẫu hậu cả ngày dùng nước mắt rửa mặt, Chu Hậu Chiếu rất cần một thân nhân bên cạnh.

"Người đâu, mời Ninh hoàng thúc tới đông cung."

Ninh vương tới rất nhanh, tựa hồ đã đoán trước Chu Hậu Chiếu sẽ mời hắn đến đông cung, vì thế sớm đã chờ ngoài cửa đông cung.

Tần Kham cùng Chu Hậu Chiếu tới trước cửa đông cung, đã thấy tiền trạm của đông cung là một đám hán tử bộ dạng lộn xộn, mặc quân phục chế chế màu đỏ sậm, nhìn thế nào cũng giống dưa muối muối nhiều ngày trong lọ, không chỉ nhiều nếp nhăn, hơn nữa tỏa ra mùi lạ khó ngửi, ai nấy giống như người nhặt rác nhiều năm, tang thương cực khổ toàn bộ khắc hết lên mặt.

Tần Kham lòng sinh trắc ẩn, thấp giọng nói: "Đám ăn mày này chắc sống không dễ dàng gì, điện hạ, thưởng ít tiền đi."

Chu Hậu Chiếu mặt cũng lộ vẻ đồng tình, gật đầu nói: "Lưu Cẩn, mỗi người phát mấy lượng bạc, rồi dẫn bọn họ tới thiện phô ngoài thành, nơi đó có người cho cháo tặng áo đấy."

Các Hán tử ngạc nhiên nhìn nhau, trong đám người truyền đến một đạo thanh âm hùng hậu nhưng lại lộ ra vẻ xấu hổ: "Điện hạ, không cần đâu, những người này là hộ vệ của bổn vương."

Từ Trong đám người một vị hán tử trẻ tuổi thân hình khôi ngô, mặc áo lụa màu đen, hông thắt đai ngọc chậm rãi đi ra, nhìn tướng mạo chắc chưa đầy ba mươi, mặt rộng mũi thẳng, có thể nói tướng mạo đường đường.

Người này nếu tự xưng là Bổn vương, chắc là Ninh vương đời thứ tư Chu Thần Hào.

Quả nhiên, Chu Hậu Chiếu vừa thấy hắn, liền vui mừng kêu một tiếng "Ninh hoàng thúc", sau đó bước nhanh lên đón.

Chu Thần Hào cười ha ha, trong mắt tràn đầy sủng nịch, không đợi Chu Hậu Chiếu đến trước người, hắn đã khom người thi lễ trước: "Ninh vương Chu Thần Hào bái kiến Thái tử điện hạ."

Chu Hậu Chiếu đỡ hắn dậy, cười nói: "Thúc cháu với nhau việc gì phải để ý tới những nghi thức xã giao này?"

"Lễ không thể bỏ, thiên gia trước luận quân thần, sau mới luận tới già trẻ." Chu Thần Hào nói xong khuôn mặt nổi lên vẻ quan tâm: "Bổn vương trên đường liền nghe được dân gian nhao nhao nghị luận, nói bệ hạ có bệnh nhẹ, việc này là thật hay giả?"

Chu Hậu Chiếu buồn bã gật đầu.

Chu Thần Hào ngây người một thoáng rồi giậm chân thương tiếc nói: "Còn tưởng rằng tên sát tài dân gian nào tung lời đồn, thì ra không ngờ thật sự có chuyện này! Bệ hạ quá cần cù chính sự, lơ là yêu quý sức khỏe, mới có ách hôm nay, trời cao thật bất công."

Chu Hậu Chiếu ảm đạm nói: "Phụ hoàng mấy năm nay rất vất vả, kẻ làm nhi tử như ta lại không thể phân ưu với người, còn thường chọc người tức giận, hôm nay nghĩ lại, thật thấy đau lòng áy náy..."

Chu Thần Hào thở dài, nói một câu lời kịch dầu Vạn Kim kinh điển của đài TVB: "Xảy ra chuyện thế này, mọi người đều không muốn."

Chu Hậu Chiếu lại rất công nhận câu kịch thoại này, nuốt lệ ừ một tiếng rõ to.

Hai Thúc cháu cầm tay nhau trò chuyện, Tần Kham ở bên cạnh lẳng lặng quan sát Chu Thần Hào. Đóa hoa lạ của Chu gia đi đường non nửa năm là để vào kinh chúc tết Hoằng Trì đế, cuối cùng cũng được chính mắt nhìn thấy.

Bộ dạng rất ngay thẳng, đáng tiếc làm ra chuyện không dám nói, rõ ràng là một con sói rắp tâm hại người.

Trong đầu Tần Kham bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt của một người, đó là Trần Thanh Nguyên, phụ tá của Ninh vương một năm trước bị mình bắt được tại Nam Kinh, cấu kết với Lưu Lang, con nuôi của Vương Nhạc, muốn mua binh khí hỏa khí chế thức của Đại Minh. Về sau phần công lao này Tần Kham đã tặng cho Mưu Bân, hiện giờ Trần Thanh Nguyên đang bị giam giữ bí mật trong chiếu ngục, nằm trong tay Mưu Bân.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tần Kham lộ ra vẻ mặt tựa cười mà như không phải cười.

Trong Lịch sử Ninh vương tạo phản kỳ thật chỉ là trò khôi hài, Ninh vương đã không có lòng dạ thao lược của đế vương, cũng không có sự tàn nhẫn và quả quyết của kiêu hùng. Tạo phản hơn một tháng liền bị đại quân triều đình nhanh chóng tiêu diệt, lợi thế Trần Thanh Nguyên này thực sự là có cũng được mà không có cũng không sao.

Có cần gõ cho hắn một gậy, chia lợi ích chín một với Mưu Bân không nhỉ?

Hai Thúc cháu nói chuyện một lúc thì Chu Thần Hào xoay người nhìn thấy Tần Kham, ánh mắt chợt lóe, cười nói: "Điện hạ, vị này là..."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Vị này là Cẩm Y vệ Thiên hộ đông cung trị thủ, cũng là bằng hữu của ta, Tần Kham."

Tần Kham khom mình hành lễ: "Hạ quan Tần Kham bái kiến Ninh vương điện hạ."

Chu Thần Hào cười ha ha: "Không tồi. Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, tài tử cũng xuất thiếu niên, danh xưng Tiểu thánh nhân của Tần Thiên hộ thiên hạ đều biết, bản Thái căn đàm đó của ngươi ngay cả trong vương phủ của bổn vương cũng có mấy bản. Bổn vương dùng để giáo hóa con cháu."

Tần Kham bật thốt: "Thằng nào dám in không trả... Hạ quan lỡ lời, Vương gia tán thưởng, hạ quan hổ thẹn không dám nhận."

Chu Thần Hào nhìn Tần Kham một cái, quay đầu chỉ vào đám hộ vệ như ăn mày rồi nói với Chu Hậu Chiếu: " Điện hạ thấy dũng sĩ dưới trướng bổn vương thế nào?"

Trong lời nói không ngờ mang theo mấy phần đắc ý.

Rất khó lý giải tư duy của Ninh vương. Một đám gia hỏa bị người ta coi là ăn mày thiếu chút nữa thì dẫn tới trạm từ thiện cho ăn cháo, Chu Thần Hào không ngờ không biết xấu hổ xưng bọn họ là Dũng sĩ, thật không hiểu là người không biết không sợ hay là cố ý giấu dốt.

Chu Hậu Chiếu chậm rãi nhìn đám quân sĩ mặt mày xanh xao, quần áo không chỉnh tề, lại thấy Chu Thần Hào nhìn hắn với vẻ tràn đầy chờ mong, Chu Hậu Chiếu không khỏi khó xử nhìn nhìn Tần Kham rồi thấp giọng nói: "Tần Kham, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Thần cảm thấy..." Tần Kham thầm hận Chu Hậu Chiếu không giảng nghĩa khí, đá quả bóng cao su cho cho: ".. Thần cảm thấy bọn họ nhìn có chút quen mắt."

"Gặp ở đâu rồi à?"

"Trong Tây Du kí thần viết, nhân vật xuất trướng đại khái tất cả đều là bộ dáng này."

"Ha ha..." Chu Hậu Chiếu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu hai tiếng, lại bỗng nhiên ngậm miệng, sắc mặt nén nhịn tới tím tái: "Khụ khụ, hoàng thúc, những quân sĩ này của ngươi nhìn cũng... Ặc, không tồi, cũng rất ra dáng."

Ra dáng là lời khen thành thực nhất của Chu Hậu Chiếu rồi.

"Có điều sắc mặt của bọn họ, còn cả quần áo nữa..."

Chu Thần Hào giống như sớm đã chờ câu này, nghe vậy vẻ mặt lập tức nổi lên vẻ ảm đạm: "Bệ hạ cho phép ta giữ tam vệ đã là ân điển rất lớn rồi, chỉ trách hoàng thúc ta không ra gì, hai năm nay Giang Tây liên tục có lũ lụt, thu hoạch cực kém, đất phong Nam Xương của bổn vương điền sản chẳng kiếm được gì, phủ Ninh vương ngay cả duy trì chi phí chi tiêu thông thường cũng khó, nào có sức mà nuôi những quân sĩ này, kỳ thật bọn họ đều là hảo hán tử rất có chiến lực, là bổn vương ủy khuất bọn họ."

Chu Hậu Chiếu lập tức lộ ra vẻ đồng tình: "Ngươi sao không dâng tấu xin triều đình?"

"Bổn vương nào dám dâng sớ? Đại thần Trong triều vốn luôn có lòng đề phòng đối với phiên vương, các ngôn quan ngự sử coi hạch tội phiên vương là chuyện thường, bổn vương ở Nam Xương chân không rời nhà nơm nớp lo sợ, cũng khó tránh đao bút kiếm lưỡi, ta chỉ hận không thể thượng sớ xin tước vương tước, từ nay về sau làm thứ dân vô lo vô nghĩ còn sướng hơn." Chu Thần Hào thở dài.

Chu Hậu Chiếu động tình nói: "Hoàng thúc chịu ủy khuất rồi, thôi chờ phụ hoàng hết bệnh rồi, ta sẽ cầu tình với phụ hoàng, cho Ninh vương tam vệ tăng lương thành tám lạng bạc."

Tần Kham ở bên cạnh lặng lẽ thở dài.

Được rồi, con khó mẹ mới cho bú, Vương gia biết khóc than sẽ có tiền cầm, Thái tử điện hạ có tình thương như vậy, lát nữa Tần Kham cũng định khóc lóc trước mặt hắn, Vương gia mặc dù nghèo, nhà Thiên hộ cũng không có lương thừa.

Chu Hậu Chiếu và Chu Thần Hào vào đông cung nói chuyện, Tần Kham không có hứng thú tham gia, vì thế lấy cớ trong cung có công vụ, từ biệt hai người rồi một mình hồi cung.

Rời khỏi đông cung đi chưa được mấy bước, thì phía sau có người gọi hắn lại.

"Kia có phải là Tần Kham Tần Thiên hộ đại nhân không?"

Tần Kham ngạc nhiên quay đầu lại, thấy một vị trung niên văn sĩ

bước nhanh tới, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, chắp tay thi lễ với Tần Kham.

"Sớm nghe nói kinh sư Tần tiểu thánh nhân ôn văn nhĩ nhã, học thức vô song, làm người khiêm tốn hữu lễ, quang minh lỗi lạc, hào sảng hào phóng, có phong phạm hiền giả.."

Văn sĩ vừa mở miệng đã tuôi ra một đống rắm ngựa, làm Tần Kham nghe mà mặt tái ngươi.

"Ôn văn nhi nhã" cái này thì có thật, nhưng đống rắm ngựa linh tinh như thức vô song, quang minh lỗi lạc thì rõ ràng có cái hiềm chửi người ta, tên này có ý tới tổn hại hắn à?

Vì thế sắc mặt Tần Kham trở nên rất âm trầm: "Ngươi mắng ta đấy hả?"

Trung niên văn sĩ ngẩn ra, vội vàng nói: "Tuyệt không có ý này, tất cả đều là những lời tâm huyết của tại hạ, Tần đại nhân ngàn vạn lần chớ hiểu lầm."

"Xin hỏi ngươi là..."

"Lý Sĩ Thực..."

"... Không, ta mới hai mươi. Đã mắng ta lại còn sửa loạn tên ta, tưởng bản quan không làm gì được ngươi à?" Ngữ khí của ngữ khí càng âm trầm.

Lý Sĩ Thực lau mồ hôi: "Ý tứ của Tại hạ là, tên của ta là Lý Sĩ Thực, chính là phụ tá phủ Ninh vương."

Chương 206: Tiền tài

Lại một phụ tá của phủ Ninh vương.

Tần Kham không hề cảm thấy bất ngờ, Ninh vương đời thứ nhất Chu Quyền hơn trăm năm trước bị Thành tổ Hoàng đế lừa một lần, quy mô của lần lừa đó khá lớn, Thành tổ hoàng đế bụng đầy ý xấu nói với Ninh vương, chỉ cần giúp hắn khởi binh đánh vào Nam Kinh, đoạt ngôi vị hoàng đế của Kiến Văn hoàng đế Chu Duẫn Văn lúc đó, giang sơn Đại Minh sẽ cùng Ninh vương cai trị.

Là một võ tướng, Ninh vương Chu Quyền đúng là ưu tú, hắn cùng với Chu Lệ phòng thủ biên cảnh, đánh cho thế lực còn sót lại của Mông Cổ nghe tin đã sợ mất mật, là hãn tướng chủ động công kích kẻ thù bên ngoài hiếm thấy trong trên dưới mấy ngàn năm của Trung Quốc, nhưng làm nhân vật chính trị, Chu Quyền không nghi ngờ gì nữa là móc khóa, những lời như "Cùng trị vì giang sơn" mà hắn cũng tin được, đáng bị Chu Lệ tước binh quyền đổi đất phong, rúc ở trong thành nhỏ Giang Tây Nam Xương không thể động đậy.

Cái tên Lý Sĩ Thực này Tần Kham cũng không xa lạ gì.

Người này là phú thân Nam Xương, gia cảnh rất giàu có, hơn nữa cũng là tiến sĩ năm Thành Hóa thứ hai, cao nhất làm tới Hữu đô ngự sử, chỉ tiếc quan trường như chiến trường, có tiền không nhất định ở đâu cũng tốt được, trong một lần đấu tranh chính trị triều đình, Lý Sĩ Thực hoàn toàn thất bại, ủ rũ trí sĩ hồi hương, lại được Ninh vương Chu Thần Hào giấu giếm dã tâm thu vào dưới trướng, từ nay về sau trở thành phụ tá đắc lực của Ninh vương.

Hôm nay túi khôn số một dưới trướng Ninh vương chủ động tìm tới Tần Kham, làm hắn lập tức tràn ngập cảnh giác.

Lý Sĩ Thực còn chưa nói ra ý tới thì Tần Kham đã định nghĩa đây là chồn tới chúc tết gà.

"Thì ra là Lý tiên sinh, " Tần Kham cười cười chắp tay, bất luận Lý Sĩ Thực mang tâm tư thế nào, ít nhất thì mọi người cũng đều là người đọc sách, cũng có công danh trong người, cấp bậc lễ nghĩa

giữa người đọc sách vẫn phải có.

Lý Sĩ Thực cười rất khiêm tốn, cho dù hắn từng làm quan tới Hữu Đô ngự sử, nhưng lúc này lại khiêm tốn giống như tiểu lại thấy thủ trưởng.

"Không dám nhận danh xưng Tiên sinh, hôm nay Lý mỗ là cố ý vì chiêm ngưỡng phong thái của Tần đại nhân mà đến."

Lời này rất xuôi tai, tuy rằng biết rõ là nói dối, Tần Kham vẫn không nhịn được mà nghiêng người, lưu cho Lý Sĩ Thực một góc quang huy thánh khiết, góc độ xảo quyệt, tẩu vị phong tao, cho hắn chiêm nghưỡng thật kỹ.

Thấy Tần Kham cười mà không nói. Lý Sĩ Thực cũng cười càng tươi hơn.

"Trừ chiêm ngưỡng ra, Lý mỗ còn có một yêu cầu quá đáng..."

"Lý tiên sinh cứ nói chớ ngại."

Ánh mắt Lý Sĩ Thực lấp lánh, hạ thấp giọng nói: "Thân thủ của Tần đại nhân rất cao, văn võ song toàn, nghe nói năm trước khi ở Nam Kinh, tên con nuôi đui mù của Vương Nhạc mạo phạm ngài, bị ngài xuất thủ giáo huấn một phen."

Đồng tử Tần Kham co rút lại: "Ngươi là nói Lưu Lang?"

"Đúng vậy."

"Lưu Lang về sau không phải bị Vương công công đánh chết sao? Chuyện đã qua cả một năm r mới đến mới đến nói giúp, có phải muộn quá rồi không?" Tần Kham tựa cười mà như không phải cười nói.

Lý Sĩ Thực cười nói: "Tên đui mù đó đâu đáng để Lý mỗ biện hộ cho hắn, Tần đại nhân coi khinh ta rồi. Lý mỗ là muốn xin nhân tình cho người khác."

"Ai thế?"

"Tần đại nhân thật sự là quý nhân hay quên, sau khi ngài ở Nam

Kinh giáo huấn Lưu Lang vẫn chưa hết giận, lại lệnh cho Cẩm Y vệ thủ hạ tìm nhược điểm của Lưu Lang, đồng thời thủ hạ của ngài còn bắt một người, tên Danh nguyên, không biết Tần đại nhân có ấn tượng gì không?"

Đương nhiên là có ấn tượng, vào một khắc Lý Sĩ Thực tự giới thiệu, Tần Kham đã lờ mờ có một loại dự cảm. Hắn là vì Trần Thanh Nguyên mà đến.

Ngửa đầu suy nghĩ một lúc, Tần Kham quyết đoán lắc đầu: "Không nhớ rõ."

Sắc mặt Lý Sĩ Thực lập tức có chút tối sầm, biết rõ còn giả bộ hồ đồ là lệ thường của quan trường. Vốn cũng không có gì đáng trách, chỉ có điều tên trước mắt này giả bộ hồ đồ rất quá đáng.

Cắn chặt răng, Lý Sĩ Thực từ trong ngực lấy ra một danh mục quà tặng, nhẹ nhàng nhét vào trong tay Tần Kham, cười nói: "Vật viết bên trên đều đã toàn bộ bộ đưa tới quý phủ, Tần đại nhân hiện tại chắc nhớ rồi chứ?"

Tần Kham nhìn lướt qua danh mục quà tặng, không khỏi có chút giật mình.

Bạc trắng hai vạn lượng, đông châu một trăm viên, Nam Hải san hô bốn gốc. Ngoài ra còn có mật gấu Tái bắc, sâu núi trăm năm, phỉ thủy, ngọc như ý cực phẩm

Tần Kham hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Ninh vương là muốn lấy bạc đập chết ta sao?"

Lý Sĩ Thực thấy bộ dạng mặt không biểu tình của Tần Kham, không khỏi có chút hoảng hốt. Đều là người đọc sách, hắn biết rõ tính tình thanh cao của người đọc sách Đại Minh, có người thích tiền, đập bao nhiêu cũng chịu được hết, nhưng có người không thích, đưa tiền cho hắn chẳng khác nào đổ phân lên đầu hắn.

Lý Sĩ Thực vội vàng vươn tay ra cầm lại danh mục quà tặng, không ngừng liên tục xin lỗi: "Lý mỗ càn rỡ, cái này xin cầm lại, mong Tần đại nhân đừng chấp, Lý mỗ thật sự chỉ là một phen hảo ý."

Ai ngờ danh mục quà tặng tay chưa kịp chạ thì lại bị Tần Kham

đút vào ngực rất nhanh, sau đó vẻ mặt kiên nghị trầm giọng nói: "Đập đi, đập bao nhiêu ta cũng chịu được hết."

Lý Sĩ Thực: "..."

Quan nhi Kinh sư càng ngày càng cao thâm khó lường, đây là cảm thụ chân thật nhất của Lý Sĩ Thực lúc này.

Danh mục quà tặng đã thu, giả bộ hồ đồ thì đành phải miễn, Tần Kham lúc này mới mở miệng cười: "Lý tiên sinh vừa rồi nhắc tới ta bỗng nhiên mới nhớ ra, không sai, năm trước ở Nam Kinh quả thật bắt một người tên là Trần Thanh Nguyên."

Lý Sĩ Thực lập tức mừng rỡ, chắp tay nói: "Xin hỏi người này hiện giờ đang ở đâu?"

Tần Kham mỉm cười hỏi ngược lại: "Chuyện đã qua được một năm, nên nhận cũng nhận rồi, Ninh vương hiện tại mới nhớ tới cứu hắn, có phải quá muộn hay không?"

Lý Sĩ Thực cười nói: "Chuyện liên quan tới phiên vương, chỉ bằng vào một người nói bậy, tin rằng triều đình sẽ không chịu tin, Ninh vương cũng không lo lắng."

"Nếu không lo lắng, vì sao hiện tại lại muốn cứu hắn?"

"Không lo lắng là một chuyện, người này ở trong tay triều đình chung quy vẫn là tai hoạ ngầm, Vương gia không thích tai hoạ ngầm này mang thêm phiền toái cho hắn, Tần đại nhân minh bạch ý tứ của Lý mỗ chứ?"

"Minh bạch, cho nên Ninh vương tính cứu hắn ra?"

"Đúng vô luận như thế nào thì cứu cũng tốt hơn, Vương gia sẽ không mang tới phiền toái của Tần đại nhân, chết sống đều được, Tần đại nhân sẽ không cự tuyệt yêu cầu nho nhỏ này chứ?"

Tần Kham cười nói: "Đương nhiên sẽ không, cầm tiền của người thì phải tiêu tai cho người ta, đi hỏi thăm cả kinh sư đi, nhân phẩm của ta có đáng tin hay không?"

Lý Sĩ Thực mừng rỡ, hắn không ngờ Tần Kham dễ nói chuyện như

vậy, rất dễ dàng đã làm thỏa đáng chuyện Vương gia giao cho hắn, vì thế ấn tượng đối với Tần Kham cũng tốt hơn.

"Tần đại nhân là người đáng tin, như vậy..."

Lúc này, một Cẩm y Giáo úy vội vàng đi tới, ôm quyền nói: "Thiên hộ đại nhân, trong cung không ai trị thủ, ngự mã giám Ninh công công mời ngài tới bàn chuyện đóng quân."

Tần Kham thản nhiên gật đầu, sau khi chắp tay cáo từ Lý Sĩ Thực thì chậm rãi đi đến hoàng cung.

Lý Sĩ Thực quýnh lên, đuổi sau lưng Tần Kham lớn tiếng nhắc nhở: "Giờ hợi Đêm nay, trong Triêu Dương môn kinh sư, Vương gia và Lý mỗ chờ tin tức tốt của Tần đại nhân."

"Biết rồi." Tần Kham phất tay cho có lệ.

Đông cung.

Cuộc nói chuyện của Thái tử và Ninh vương Chu Thần Hào kết thúc rất nhanh. Khi hoạn quan vào điện Ngân An bẩm báo nói, Đại học sĩ Tạ Thiên mời Thái tử di giá tới xuân phường, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt càng chua sót.

Các Đại học sĩ rất bướng bỉnh, cho dù bệ hạ bệnh tình nguy kịch, bọn họ cũng không gián đoạn nghiệp học của Thái tử, ngược lại có chút làm trầm trọng thêm.

Sinh mệnh của Hoằng Trì đế chỉ còn tính bằng ngày, Thái tử sắp đăng cơ. Các Đại học sĩ rất rõ ràng, đợi cho sau khi Thái tử đăng cơ rồi, còn muốn đốc thúc hắn đọc sách, chỉ sợ khó hơn lên trời.

Chu Thần Hào hiển nhiên cũng không định đối mặt với các Đại học sĩ, thanh danh chính trực của ba vị Đại học sĩ thiên hạ đều biết, Chu Thần Hào trong lòng có quỷ, đạo và ma là không thể gặp mặt.

Chu Hậu Chiếu vội vàng chào Ninh vương rồi tới thẳng xuân phường, Chu Thần Hào mỉm cười, Chậm rãi ra khỏi điện Ngân An.

Hoằng Trị Anh minh cơ trí cần chính sắp chết, người đứng đầu giang sơn Đại Minh tương lai là một đứa bé hoang đường ngu

ngốc, điều này đối với Chu Thần Hào mà nói là tin tức tốt.

Một đứa nhỏ chỉ thích chơi, chuyện gì cũng đều không hiểu, có tư cách gì mà làm người đứng đầu giang sơn cẩm tú này? Phong thuỷ luân chuyển, hoàng đế thay phiên làm, Yến vương nhất mạch ngồi trên long ỷ hơn trăm năm, hiện tại cũng nên đến phiên Ninh vương nhất mạch rồi.

Ánh mắt Chu Thần Hào lóe sáng, lại dừng chân, quan sát Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng một lúc, bỗng nhiên mỉm cười, chỉ vào hai người nói: "Là Lưu công công và Cốc công công bạn giá bên cạnh Thái tử à?"

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng hơi giật mình. Tuy rằng thị hầu Thái tử hơn mười năm, nhưng bọn họ dám khẳng định, Ninh vương chưa bao giờ nhìn thấy bọn họ, vì sao vừa thấy mặt liền có thể nhận ra bọn họ?

"dạ đúng, nô tỳ bái kiến Ninh vương điện hạ." Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng khom người nói.

Chu Thần Hào đỡ hờ, cười nói: "Nhị vị công công không cần đa lễ, Thái tử ham chơi, nhị vị công công hầu hạ Thái tử tất nhiên vất vả, làm phiền nhị vị, bổn vương nhập kinh thân không có gì, chỉ thuận tay mang theo một số thổ sản Nam Xương cho nhị vị công công, mong nhị vị vui lòng nhận cho."

Chu Thần Hào nhìn chung quanh, sau khi phát hiện không có ai chú ý thì từ trong ống tay áo lấy ra hai danh mục quà tặng đã chuẩn bị trước đưa cho Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng.

Vẻ vui mừng chợt lóe trong mắt Hai người, động tác thuần thục dùng hai ngón tay móc lấy, danh mục quà tặng liền không có dấu vết nhét vào trong ống tay áo của mình.

"Đa tạ Vương gia ban thưởng, nô tỳ vô cùng cảm kích, Vương gia có phân phó gì, nô tỳ không dám từ chối."

Chu Thần Hào cười ha ha, thần thái thân thiết nắm tay hai người, trên tay không biết cố ý hay là vô tình gia tăng mấy phần lực đạo.

"Nhị vị công công nói quá lời rồi, bổn vương thích nhất là kết giao

bằng hữu, trước lạ sau quen, sau này chúng ta thường xuyên qua lại, chớ để xa cách."

Chương 207: Đại sự sắp tới

Đi ra khỏi đông cung tâm tình của Chu Thần Hào rất không tồi, mỗi khi mình xuống một nước cờ, hắn liền có một loại vui sướng càng lúc càng đậm, bởi vì mỗi khi xuống một nước cờ liền đại biểu mình cách long ỷ trong hoàng đình kinh sư gần thêm một bước, vì long ỷ này, Ninh vương nhất mạch đã nằm gai nếm mật hơn trăm năm, Chu Thần Hào có lòng tin mãnh liệt, hắn tin mục tiêu này ở đời Ninh vương hùng thao vĩ lược của hắn sẽ có thể thực hiện được.

Lý Sĩ Thực cung kính chờ ở ngoài đông cung, thấy Chu Thần Hào đi ra, Lý Sĩ Thực chắp tay cười nói: "Vương gia, chuyện đã thành, Thiên hộ họ Tần đã đáp ứng, đêm nay sẽ đưa Trần Thanh Nguyên tới Triêu Dương môn."

Chu Thần Hào cười càng vui vẻ: "Tần Kham này là nhân vật không thể coi thường, đêm nay bổn vương muốn đích thân kết giao."

Mùa xuân tháng ba, thời tiết đã ấm, nhưng đêm kinh sư vẫn lạnh thấu xương.

Trong chỗ khuất của hành lang ngoài Triêu Dương môn, Chu Thần Hào và Lý Sĩ Thực lẳng lặng khoanh tay mà đứng, ánh mắt có chút đờ đẫn nhìn đường cái tiền môn, trên đường là một mảng tối đen trống rỗng, ngay cả bóng quỷ cũng chả thấy.

Một trận gió lạnh thổi tới, Chu Thần Hào và Lý Sĩ Thực trong tiếng gió rít đồng thời run lập cập, sau đó lại cùng ra sức hút nước mũi.

Vù.

Ban đêm Yên tĩnh, tiếng gõ mõ của phu canh gõ liền bốn tiếng, giờ đã là canh bốn.

Thật lâu sau, Chu Thần Hào mang theo giọng mũi dày đặc nói: "Sĩ Thực à, ngươi hẹn với Tần Kham giờ nào?"

"... Giờ hợi."

"Tiền tài đã đưa đến phủ của hắn chưa?"

"Đã đưa rồi."

"Trong lời nói có có đắc tội với hắn không?"

"Không..."

"Hắn đã cầm tiền, vì sao còn lỡ hẹn?"

Lý Sĩ Thực mang theo mấy phần nức nở nói: "Môn hạ thực sự không biết. Hắn nói nhân phẩm của hắn rất đáng tin, ai biết hắn không ngờ là loại người này?"

Mặt Chu Thần Hào run run mấy cái, ngửa đầu nhìn sao thưa trên trời, lại ra sức hít nước mũi, u oán vô hạn nói: "Người này.... không giữ lời."

Cầm tiền của người là phải làm, nhưng tiêu tai cho người thì phải xem tâm tình.

Cái thứ "Nhân phẩm" này kỳ thật rất hư vô mờ mịt, có thức là không, không tức là có, nhân phẩm của Tần Kham nằm ở giữa hai bên, hơn nữa chuyển hoán thường xuyên, có đôi khi ngay cả chính hắn cũng không rõ là hắn có nhân phẩm hay không.

Ninh vương không quen Tần Kham, không quen thì khó tránh khỏi mắc mưu, vừa cười nhạo Chu Hậu Chiếu đơn thuần xong, xoay người đã bị tên gia hỏa nhân phẩm rơi vào thung lũng chơi có một vố, kỳ thật cũng rất phù hợp với thuyết nhân quả của phật gia.

Tần Kham đám thề độc với trời, thực sự không phải cố ý thả bồ câu với Ninh vương, mà là quên thật, dù sao Tần Thiên hộ rất bận.

Ninh vương Phẫn nộ ở trong dịch quán đá thúng đụng nia, mắng to bánh bao thịt đánh cho thì Tần Kham đang bận rộn điều phối Cẩm Y vệ trong cung.

Hoằng Trì đế đã bãi triều được nửa tháng, các đại thần lo lắng cho sức khỏe của hoàng đế, đồng thời cũng lo lắng quốc sự chính vụ hoang phế, tấu của các đại thần kinh sư trong điện Văn Hoa, bản tấu của quan phủ địa phương, cùng với quân báo của đám người

Tổng đốc trấn thủ biên cương, tuần phủ, quan Tổng binh đến từ bốn phương tám hướng Đại Minh đã chất cao như núi trên bàn của ba vị Đại học sĩ.

Thổ ty tạo phản, lưu dân bạo động, hạn hán thiên tai, Hoàng Hà đê vỡ phải sửa, biên quân đánh giặc cần tiền, đủ loại yêu cầu đã làm ba vị Đại học sĩ sứt đầu mẻ trán, mà khó nhất chính là ti lễ giám, bởi vì ti lễ giám thay hoàng đế nắm quyền phê hồng, hai chữ phê hồng này lại không thể phê loạn/

Thường ngày hoàng đế có thể lo liệu, vô luận chuyện nhỏ hay chuyện lớn, đám Tiêu Kính Trần Khoan Vương Nhạc trước tiên nói lại với hoàng đế, sau đó chờ ý chỉ của hoàng đế, thái giám cầm bút lại trên sớ dâng trả lời đồng ý hay là bác bỏ, quyền lực của thái giám thời Hoằng Trị không lớn như thời Trung hậu kỳ Minh triều, có một hoàng đế anh minh và cần chính, thái giám phía dưới không dám tùy tiện làm chủ.

Hiện giờ hoàng đế bị bệnh, các Đại học sĩ đưa sớ vào ti lễ giám, chính là một khó đám người Tiêu Kính Trần Khoan, một đống sớ suy đi nghĩ lại, vẫn không biết nên phê đồng ý hay là bác bỏ.

Chính vụ Triều đình đã lâm vào một mảng hỗn loạn.

Mấy ngày sau, bệnh tình của Hoằng Trì đế vẫn không có khởi sắc, mấy tên ngự sử liên danh thượng sớ nội các. Thỉnh cầu Thái tử điện hạ tọa điện giám quốc, tam học sĩ nội các thương nghị hồi lâu, đều cảm thấy đề nghị này có thể làm, vô luận Thái tử tuổi nhỏ đơn thuần cỡ nào, khi nên đối mặt vẫn phải đối mặt, thiên hạ Đại Minh không chỉ là thiên hạ của một người, triều đình Đại Minh bức thiết cần một người làm chủ.

Mà khi ba vị Đại học sĩ đồng loạt thỉnh cầu Chu Hậu Chiếu tọa điện giám quốc, lại bị Chu Hậu Chiếu kiên quyết cự tuyệt.

Giám quốc chẳng khác nào kỳ thực tập của tân quân. Nhưng Thái tử chỉ muốn làm Thái tử, không muốn làm hoàng đế, hoàng đế vĩnh viễn là phụ hoàng.

Ba người Lưu Kiện khuyên bảo mãi không được, đành phải bỏ cuộc. Trong xuân phường, ba vị Đại học sĩ là lão sư của Chu Hậu

Chiếu, bọn họ có thể răn dạy, có thể quở trách, nhưng trên triều đình Đại Minh, Chu Hậu Chiếu là quân, Bọn họ là thần, bọn họ không thể thân phận của lão sư thân phận lão sư ép Thái tử làm việc hắn không muốn làm, thế là trái với đạo làm thần.

ngày trôi qua rất nhanh, khi ánh mắt của các đại thần Triều đình đều chăm chú hướng vào hoàng cung Đại Minh, thì vào đầu tháng tư năm Hoằng Trị thứ mười tám, Hoằng Trì đế Chu Hữu Đường nửa đêm hộc máu không ngừng, lập tức hôn mê.

Các thái y dở hết chiêu thức, nhưng lại chỉ có thể giữ được cho khí tức của hoàng đế chưa tàn.

Chu Hậu Chiếu quỳ gối trước mặt Hoằng Trì đế khóc không thành tiếng, các Thái y của Thái y viện đã bị hắn mắng vô số lần là Vô năng, Phế vật, bất luận mắng bao nhiêu lần, Hoằng Trì đế vẫn không thể tỉnh lại.

"Dược y bất tử bệnh", đây là Tần Kham câu từng khuyên giải an ủi Chu Hậu Chiếu. Nhưng mà với tuổi của Chu Hậu Chiếu, sao có thể lý giải được ý tứ của những lời này? Hắn vẫn là trẻ con, thế giới của trẻ con là hoàn mỹ, phụ hoàng vĩnh viễn bất tử, Thái tử vĩnh viễn trốn dưới cánh chim của phụ hoàng sống cuộc sống khoái hoạt vô lo. Đây là cuộc sống Chu Hậu Chiếu luôn mong muốn, hắn luôn cảm thấy loại cuộc sống này có thể kéo dài tới ngày hắn nhắm mắt xuôi tay.

Sự thật chung quy là công bình, nó đã tát cho đứa nhỏ này một cái thật mạnh, nói cho hắn sự thật là tàn khốc cỡ nào, cuộc đời của Chu Hậu Chiếu lần đầu tiên bị sự thật đánh cho ngây ra. Theo sự hôn mê của Hoằng Trì đế. Triều đình càng hỗn loạn, mà đề phòng trong cung cũng càng sâm nghiêm.

Chu Hậu Chiếu càng lúc càng tiều tụy, giống như một cái xác không hồn, mỗi ngày ngơ ngác ngồi trước giường của Hoằng Trì đế trong Càn Thanh cung, xuất thần nhìn chăm chú vị phụ hoàng bao dung sủng ái hắn cậu, nước mắt trên mặt chưa hề khô.

Tần Kham đứng ở ngoài điện nhìn bộ dạng thất thần của Chu Hậu Chiếu, không biết thầm thở dài bao nhiêu lần, lại thủy chung không tiến lên khuyên giải an ủi.

Có một số việc là nam nhân trong cuộc đời phải trải qua, ví dụ như sinh lão bệnh tử.

Chu Hậu Chiếu Trong điện bỗng nhiên ra sức lau nước mắt, giống như nhớ tới gì đó, đứng lên chạy ra ngoài, vô số cung nhân thái giám sợ hãi, như ong vỡ tổ chạy theo sau lưng Chu Hậu Chiếu, mỗi người vẻ mặt lo sợ không yên.

Hoàng đế Đại Minh đã ngã xuống, Thái tử cũng không thể xảy ra chuyện, nếu không thiên hạ Đại Minh này sẽ nguy mất.

Chu Hậu Chiếu không để ý tới tiếng hét lo lắng của thái giám và các võ sĩ cấm cung, xông thẳng vào ngự thiện phòng, đá ngự trù bên trong ra, cuối cùng đóng chặt cửa lại, một đám thái giám ở ngoài cửa đều quỳ xuống.

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng luôn đi theo bên cạnh Chu Hậu Chiếu quýnh quá, khi đang đi tới đi lui ngoài ngự thiện phòng thì Lưu Cẩn bỗng nhiên mắt sáng lên, hắn nhìn thấy Tần Kham.

"Tần Thiên hộ, ngài và điện hạ giao tình sâu nhất, mau vào khuyên nhủ điện hạ đi, hắn.. ài, điện hạ tự dưng chạy đến ngự thiện phòng làm cái gì!"

Tần Kham thở dài, sau khi gật gật đầu với đám người Lưu Cẩn thì nhẹ nhàng đẩy cửa ngự thiện phòng.

"Cút ra ngoài cho bản cung."

Cửa vừa mở liền truyền đến tiếng hét giận dữ của Chu Hậu Chiếu.

Đột nhiên ngẩng đầu, thấy Tần Kham lẳng lặng đứng ở cửa, ôn hòa nhìn hắn, ánh mắt điềm tĩnh giống như tia nắng chiếu vào góc âm u.

Chu Hậu Chiếu Mắt đỏ bừng ngẩn ra, cảm xúc đang nổi giận dần dần bình phục.

Tiểu tụy nhếch môi, Chu Hậu Chiếu khóc nức nở: "Tần Kham... Ta, khó chịu lắm."

Lẳng lặng nhìn mặt bếp trong ngự thiện phòng, Tần Kham nói:

"Điện hạ định hoàn thành tâm nguyện của ngươi sao?"

Chu Hậu Chiếu lau nước mắt nói: "Đúng, lúc trước đã nói rồi, ta muốn làm một bát canh hương vị hoàn mỹ cho phụ hoàng thưởng thức, bát canh này đến giờ vẫn chưa làm ra, ta... hận bản thân lắm."

Tần Kham thở dài: "Điện hạ, hoàng thượng đã hôn mê mấy ngày rồi."

"Ta biết, cho dù làm xong phụ hoàng cũng không ăn được, nhưng ta vẫn phải làm." Chu Hậu Chiếu dùng tay áo quệt nước mắt, khóc: "Triều đình, chính vụ, quốc sự, thiên hạ, những cái này cách ta quá xa, chúng chưa bao giờ ở trong lòng ta, ta hiện tại chỉ muốn làm một bát canh thật ngon cho phụ hoàng, để ông ấy... lúc sinh thời thưởng thức được hiếu tâm của nhi tử, như vậy mà thôi."

Tần Kham nhìn chăm chú đứa trẻ trước mắt giống như bỗng nhiên trưởng thành này, thật lâu sau, cười rất trầm tĩnh.

"Thần sẽ đợi ngoài cửa, thủ hộ phần hiếu tâm này cho điện hạ."

Chương 208: Hoằng Trị đại hành (Thượng)

Người lúc có thì vĩnh viễn không biết sau khi mất đi sẽ thống khổ như thế nào, bởi vì quá mỹ hảo mà không biết quý trọng.

Ngoài Ngự thiện phòng, võ sĩ cấm cung và các thái giám quỳ đầy đất, nhìn lướt qua thấy đầu người nghìn nghịt.

Đám người Lưu Cẩn Cốc Đại Dụng đứng ngây ra không nói gì, vẻ mặt của bọn họ tràn ngập vẻ hoang mang, bọn họ không hiểu, vì sao khi sinh mệnh của sinh mệnh nguy trong sớm tối, Thái tử lại cố chấp làm canh trong ngự thiện phòng.

Bọn họ không hiểu là vì nhiều năm tranh đấu trong nội cung mà mất đi một khối Niết bàn cuối cùng trong lòng, Chu Hậu Chiếu thì khác, rất may mắn khối Niết bàn này vẫn còn lưu trữ ở trong lòng hắn, cho nên hắn thường làm ra chuyện bị thế nhân cho rằng là hoang đường tùy hứng, trong triều đình lòng người sớm đã lạnh như băng này, không dung được một thiếu niên tim vẫn còn nóng.

Có lẽ trên đời chỉ có Tần Kham biết cảm thụ của hắn, bởi vì trong lòng Tần Kham cũng vẫn còn một khối Niết bàn, không nhiều lắm, nhưng vẫn tồn tại.

Cửa Ngự thiện phòng đóng chặt, bên trong truyền đến tiếng leng keng, thỉnh thoảng là tiếng bát đĩa vỡ, một lần vang lên là lại khiến mặt Lưu Cẩn Cốc Đại Dụng giật giật.

Không biết qua bao lâu, Lưu Cẩn không nhịn được quay đầu nhìn Tần Kham: "Tần Thiên hộ, điện hạ... ài, thân thể vạn kim sao có thể mân mê trong loại địa phương như ngự thiện phòng? Hắn nếu không vui, Tạp gia sẽ tìm tới mấy thứ là hắn vui không được à? Hôm qua Quảng Tây Bố Chính Sứ còn phái người tặng hai con hổ, điện hạ ở ngoài lồng sắt xem một lúc là vui thôi."

Tần Kham lắc đầu: "Lưu công công, điện hạ không phải trẻ con."

Lưu Cẩn ngẩn ra: "Tạp gia nhìn điện hạ lớn lên, sao không phải là trẻ con? Mỗi lần khi điện hạ không vui, Tạp gia liền đưa mấy thứ đồ chơi mới mẻ tới trước mặt hắn, điện hạ liền cười ngay."

Tần Kham cười cười, thản nhiên nhìn Lưu Cẩn một cái, vẻ đồng tình trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Sắc mặt của Lưu Cẩn dần dần âm trầm, ánh mắt thoáng hiện lên đó hắn vẫn nắm bắt được, trong lòng không khỏi có chút giận hờn và khó hiểu, hắn không rõ Tần Kham vì sao đồng tình ánh mắt đồng tình nhìn hắn.

Đúng vậy, Lưu Cẩn không hiểu.

Từ năm Hoằng Trị thứ chín đã vào đông cung Thái tử hầu hạ Thái tử, cho tới sau khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ.

Sau hơn một tiếng, trong ngự thiện phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu vui sướng của Chu Hậu Chiếu.

"Tần Kham, ngươi mau vào đây, thử đi, hương vị so với trước kia thì khá hơn nhiều."

Tần Kham nhìn Lưu Cẩn một cái, mỉm cười đi vào ngự thiện phòng.

Có lẽ là trời cao thương xót, Chu Hậu Chiếu không hề có thiên phú xuống bếp không biết ở trong ngự thiện phòng mân mê thế nào, không ngờ thực sự làm ra một chén canh có thể tính là ngon miệng.

Tần Kham thử một ngụm, cười cười giơ ngón tay cái về phía hắn: "Có tiến bộ, quả thật khá hơn nhiều."

Khuôn mặt bị khói bếp hun đen xì của Chu Hậu Chiếu lộ ra nụ cười, hưng phấn nói: "Người đâu, bưng bát này tới Càn Thanh cung."

Lưu Cẩn vội vàng tiến vào, cúi người rụt rè bưng bát canh chứa đầy tâm huyết của Thái tử.

Một hoạn quan sắc mặt trắng bệch xông vào ngự thiện phòng, sau

khi nhìn thấy Chu Hậu Chiếu thì bùm một tiếng quỳ xuống, run giọng nói: "Thái tử điện hạ, bệ hạ vừa rồi... Vừa rồi lại ói ra máu."

Chu Hậu Chiếu cả người run lên, thần sắc Vui sướng bay biến sạch, sắc mặt xoạt một cái lại trở nên trắng bệch, thân hình loạng choạng. Trong lòng Tần Kham trầm xuống, ánh mắt mờ mịt bất lực của Chu Hậu Chiếu làm tim Tần Kham giống như bị bóp nghẹt.

"Còn ngây ra gì nữa, mau tới Càn Thanh cung." Tần Kham quát lớn, lúc này chẳng quản gì lễ nghi quân thần, hắn có một loại dự cảm, đêm nay chính là đại nạn của Hoằng Trì đế, bỏ lỡ lần gặp mặt cuối cùng, Chu Hậu Chiếu sẽ hối hận cả đời.

Chu Hậu Chiếu như ở trong mộng mới tỉnh, oa một tiếng bật khóc, vừa khóc vừa quay đầu chạy như điên ra khỏi ngự thiện phòng, một đám võ sĩ và thái giám vội vàng chạy theo.

Trong Càn Thanh cung, trong điện phảng phất mùi đàn hương, trong hai lư vàng đặt trước giường, khói nhẹ bốc lên, trong đại điện tràn ngập một cỗ hương vị trước khi tử vong tới.

Vô số thái giám và cung nữ quý ở hai bên điện, vẻ mặt bi thường nhìn hoàng đế Đại Minh trên giường, Trương hoàng hậu mặc phượng bào, ôm mặt khóc nức nở.

Các Thái y của Thái y viện quỳ gối ngoài cửa điện, hai gã Thái y Lưu Văn Thái và Cao Đình Hòa chủ trị tật bệnh của hoàng đế thì vẻ mặt ai oán, cả người run lẩy bẩy không ngừng dập đầu.

Trên giường, Hoằng Trì đế thổ ra máu cuối cùng cũng từ từ tỉnh dậy, ánh mắt đờ đẫn nhìn xà nhà được sơn khắc.

Ba vị Đại học sĩ Lưu Kiện, Tạ Thiên, Lý Đông Dương bị khẩn cấp triệu vào cung, lúc này đang quỳ gối trước giường, ba vị lão nhân khóc nức nở, ti lễ giám Tiêu Kính, Trần Khoan, Vương Nhạc ba người cũng đứng ở bên cạnh.

Sắc mặt Hoằng Trì đế rất trắng, trắng tới dọa người, cơ hồ không có tia huyết sắc tia huyết sắc, hắn mắt mở to, thần thái trong mắt ảm đạm, giống như một ngọn đèn cạn dầu, lung lay sắp tắt trước gió.

Nghiêng đầu, nhìn sáu vị lão thần và thái giám đã phụ tá hắn nhiều năm trước mắt, Hoằng Trì đế gian nan lộ ra một nụ cười.

"Các vị tiên sinh... Trẫm phải đi trước rồi."

Lời vừa nói ra, sáu người cuối cùng không nhịn được lại gào khóc, bàn tay khô gầy hung hăng đấm xuống sàn nhà, nguyền rủa trời cao bất công, không ngờ tàn nhẫn dẫn một vị đế vương tốt anh minh nhất trong lịch đại quân chủ của Đại Minh.

Nụ cười ở khóe miệng Hoằng Trì đế càng lộ vẻ sầu thảm, chậm rãi nhìn lão thần đã bầu bạn nhiều năm, trong mắt cũng dần dần ứa nước mắt.

"Tuổi thọ là trời định, không thể miễn cưỡng, các khanh chính là anh tài trọng khí của Đại Minh ta, sao lại giữ thái độ như đàn bà thế?"

Lưu Kiện dập đầu khóc: "Bệ hạ tuổi mới ba mươi, chính là lúc anh tư hùng phát, đại triển khát vọng, Đại Minh dưới sự thống trị của bệ hạ phồn vinh hưng thịnh, giang sơn xã tắc phục hưng sắp tới, bệ hạ sao lại nỡ bỏ chúng thần mà đi? Lão thần chỉ hận trời cao bất công."

Hoằng Trì đế thở dài nói: "Thiên đạo là công bình, chỉ là thế nhân chúng ta yêu cầu quá nhiều, nhớ ngày đó khi tiên đế tại vị, Vạn quý phi lộng quyền khi chính, trẫm là cốt nhục duy nhất của tiên đế, mẹ đẻ Kỷ thị ở trong lãnh cung lén lút sinh hạ ra trẫm, rất nhiều cung nữ thái giám có lòng chính nghĩa dùng bột gạo, cháo loãng vụng trộm nuôi nấng trẫm, trẫm bị nanh vuốt của Vạn quý phi ở trong thâm cung đuổi giết năm, vô số cung nữ thái giám vì bảo hộ trẫm mà hy sinh, Chu lão Thái Hậu, thái giám Trương Mẫn, thái giám Hoài Ân. Những người này, đối với trẫm đều có ơn tái sinh, một đứa bé chút nữa bị giết hại, ai ngờ được nó có thể lên làm hoàng đế, quân lâm thiên hạ mười tám năm? Đủ rồi, trời cao là công bình đối với trẫm, nhất trác nhất ẩm, thiện ác hữu báo."

Lưu Kiện khóc: "Tiên đế biếng nhác việc triều chính, hậu cung lộng quyền, triều cương hỗn loạn, thiên hạ rung chuyển, Đại Minh may mắn biết bao, được anh chủ chống đỡ tòa nhà sắp đổ, trị vì thiên hạ mười tám năm, khiến bách nghiệp khôi phục, quốc khố dồi dào,

đây đều là công của bệ hạ."

Hoằng Trì đế chậm rãi lắc đầu: "Đại Minh không tốt như ngươi nói đâu, Lưu tiên sinh đừa lừa cho trẫm vui."

Ho khan kịch liệt, khuôn mặt tái nhợt của Hoằng Trì đế nổi lên mấy phần ửng hồng, Trương hoàng hậu vội vàng vỗ lưng cho hắn.

Hoằng Trì đế thở dốc hồi lâu, nhìn chăm chú sáu vị hiền thần trước mặt, nói: "Trẫm trị vì thiên hạ mười tám năm, các vị không xa không dời, toàn lực phụ tá, những năm gần đây trẫm để các ngươi phải chịu nhiều ủy khuất, chịu quở trách, cũng vì chính kiến bất đầu mà khiến các ngươi tổn thương, các vị, xin lỗi, vất vả cho các ngươi rồi, nếu có kiếp sau, trẫm tuyệt đối sẽ không làm hoàng đế nữa, kiếp sau có duyên gặp lại, chúng ta vứt bỏ lễ nghi thân phận thế tục, trẫm chỉ nguyện làm bằng hữu tri tâm giao mệnh với các ngươi, đền lại sự vất vả đời này cho các ngươi."

Những lời từ biệt cảm động, khiến sáu vị lão thần trong điện lại bật khóc.

Vẻ mặt Hoằng Trì đế dần dần tràn ngập lo âu, chậm rãi nói: "Trẫm có rất nhiều việc chưa xong, ra đi rất không cam lòng! Thái tử Hậu Chiếu, thông minh nhân hiếu, chí tính thiên thành, là một khối ngọc đáng để điêu khắc, nhưng mà trẫn quá bận... quốc sự, lơ là đối với việc tài bồi Thái tử, sau khi trẫm đi Thái tử lên ngôi, chỉ sợ có rất nhiều hành động không hợp với triều thần, các ngươi là lão thần của triều Hoằng Trị, thân mang trọng trách vinh nhục hưng suy của giang sơn Đại Minh, xin các vị giống như những năm nay phụ tá trẫm, tận tâm hết sức phụ tá Thái tử, để hắn làm một anh quân minh chủ, chớ để thất đức tang hành, khiến vạn thế thóa mạ."

Đám người Lưu Kiện dập đầu tuân mệnh.

Dặn dò hậu sự xong, Hoằng Trì đế tựa hồ đã rất mệt, mệt mỏi phất tay.

"Như vậy, trẫm đi cũng an tâm rồi, các ngươi lui ra đi."

Chương 209: Hoằng Trị đại hành (hạ)

Đám người Lưu Kiện dập đầu, khóc lóc đứng dậy, chậm rãi thối lui đến cửa điện, sáu người đứng đó lưu luyến không rời nhìn Hoằng Trì đế, Hoằng Trì đế như có cảm giác, ngẩng đầu cười gian nan với bọn họ.

Cửa điện chậm rãi đóng lại, nụ cười cuối cùng của Hoằng Trì đế giống như vẫn lưu lại trong đáy mắt bọn họ.

Phụ tá một đời anh chủ nhiều năm, lưu lại cho họ chỉ có một nụ cười ly biệt cuối cùng này.

Trong Càn Thanh cung khôi phục khôi phục yên tĩnh, lờ mờ nghe được tiếng khóc nức nở chung quanh.

Hoằng Trì đế ngây ngốc nhìn Trương hoàng hậu vẫn khóc không ngừng phía trước, vươn tay tựa hồ muốn vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của bà ta, bàn tay đi được nửa đường thì lại vô lực rủ xuống.

"Hoàng hậu... Trẫm mấy năm nay vì thống trị thiên hạ mà bận tới thiên hôn địa ám, chẳng những lơ là dạy dỗ Hậu Chiếu, cũng lơ là sủng ái nàng, hoàng hậu, xin lỗi..." Hoằng Trì đế nói xong trong mắt lại ứa nước mắt: "Thiên hạ được trẫm thống trị mười tám năm, nói là phục hưng, nhưng kỳ thật vẫn thối nát như cũ, không quản giáo tốt nhi tử, không yêu thương tốt thê tử, trẫm đời này nghĩ lại thấy rất thất bại, gia quốc thiên hạ, một chuyện cũng không thành."

Trương hoàng hậu khóc nói: "Bệ hạ đừng nói như vậy, ngươi là hoàng đế tốt, phụ thân tốt, cũng là trượng phu tốt, xem lại các triều các đời, hoàng đế chỉ cưới một vợ, từ cổ tới nay, chỉ có mình bệ hạ, có thể có thể gả cho người, là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này."

Cố sức giơ tay lên, vuốt ve khuôn mặt vẫn trơn mịn như tơ lụa của Trương hoàng hậu, Hoằng Trì đế chảy lệ thở dài: "Nếu trẫm còn có

thể sống một ngày, cho dù một canh giờ, trẫm sẽ ném đi hết tất cả chính vụ, dùng hết thời gian còn lại bên nàng, trẫm chỉ muốn như năm đó, tự tay vẽ lông mi cho nàng."

Trương hoàng hậu kinh ngạc nhìn trượng phu của mình, nước mắt rơi như mưa, cuối cùng không nhịn được òa khóc.

Một đôi vợ chồng tôn quý nhất thiên hạ, dư sinh có còn lại được bao nhiêu?

Cửa điện Càn Thanh cung bị người ta thô lỗ đá văng, cùng với tiếng khóc của Chu Hậu Chiếu, phá vỡ sự riêng tư và ly biệt cuối cùng của đôi vợ chồng trong điện.

Chu Hậu Chiếu lảo đảo chạy tới quỳ xuống trước giường Hoằng Trì đế, nắm lấy tay hắn khóc: "Phụ hoàng, bọn họ nói người tỉnh rồi, có phải đã khỏe lên rồi hay không?"

Hoằng Trì đế ngơ ngẩn nhìn cốt nhục duy nhất trên đời này của hắn, nước mắt càng chảy càng nhiều, nhưng trên mặt lại nở ra nụ cười.

"Hậu Chiếu, phụ hoàng vẫn đang đợi ngươi..."

Nghe thấy câu giống như lời chia tay, trong lòng Chu Hậu Chiếu bỗng trầm xuống, vẻ mặt đờ đẫn nh wbij sét đánh.

"Phụ hoàng..."

Nhẹ nhàng vuốt ve đầu Chu Hậu Chiếu, Hoằng Trì đế tràn ngập bất đắc dĩ và thống khổ.

Hắn nào muốn từ bỏ giang sơn cẩm tú và hiền thê hiếu nhi này? Nếu có thể sống thêm vài năm, cho dù làm dân chúng bình thường không quyền không thế hắn cũng nguyện ý, đáng tiếc ông trời không cho, biết làm sao được?

Hoằng Trì đế thở dốc cố gắng gượng dậy, Trương hoàng hậu vội vàng đỡ hắn ngồi tựa vào giường.

Hoằng Trì đế yếu ớt ho hai tiếng, buồn bã cười nói: "Hậu Chiếu, sau này ngươi phải làm một hoàng đế tốt, tâm huyết cả đời của

phụ hoàng đều ở trong giang sơn Đại Minh này, ngươi đừng làm hỏng nó, nếu không tương lai ngươi sẽ không còn mặt mũi nào mà thấy phụ hoàng và liệt tổ liệt tông, nhớ kỹ, làm hoàng đế tốt."

Chu Hậu Chiếu khóc lớn: "Phụ hoàng nói gì vậy? Nhi thần một câu cũng không hiểu."

Hoằng Trì đế thở dài cười nói: "Phụ hoàng... Chỉ là từ biệt ngươi thôi, phụ hoàng sắp tới một nơi rất xa, nơi đó không có các đại thần nói nhao nhao ồn ào, không có loạn trong giặc ngoài giống như vĩnh viễn xử lý không hết, cũng không có bản tấu chất đầy như núi khiến người ta không thở nổi, phụ hoàng cả đời này thực sự quá mệt rồi, phụ hoàng muốn nghỉ ngơi."

Chu Hậu Chiếu khóc như ruột gan đứt từng khúc: "Phụ hoàng cứ nghỉ ngơi đi, Nhi thần sẽ giúp người làm những việc này, người đừng chết, ở lại dạy Nhi thần làm hoàng đế thế nào. Phụ hoàng, Nhi thần còn nhỏ, người sao nỡ bỏ ta mà đi?"

"Hài tử, Phụ hoàng không thể bảo vệ ngươi cả đời được, ngươi phải biết tự mình lớn lên, tương lai hiếu kính với mẫu hậu và Thái Hậu. Vốn ngươi còn có một đệ đệ và một muội muội, đáng tiếc bọn chúng mất sớm, chỉ còn lại mỗi mình ngươi, từ đó cho thấy, ngươi là đứa trẻ có phúc, giang sơn giao vào tay ngươi, trẫm rất yên tâm."

"Phụ hoàng, Nhi thần không muốn làm hoàng đế, chỉ cần phụ hoàng còn sống, Nhi thần nguyện làm Thái tử cả đời dưới cánh chim của phụ hoàng."

Hoằng Trì đế mỉm cười, vừa ho khan vừa cố gắng thở dốc, giống như muốn tranh thủ một tia sinh cơ mong manh cho mình.

"Chớ có nói vớ vẩn, Hậu Chiếu, trách nhiệm của ngươi rất nặng, phụ hoàng làm hoàng đế không tốt. Thống trị mười tám năm, giang sơn xã tắc vẫn đầy họa ngầm, bắc có Mông Cổ Bá Nhân bỗng nhiên năm nào cũng xâm phạm biên giới, nam có giặc Oa nhiễu loạn cương thổ vùng duyên hải, tây có Tứ Xuyên Thổ ty liên tiếp tạo phản, phụ hoàng vốn định trong những năm còn sống, tiêu diệt toàn bộ những tai hoạ ngầm này, giao cho ngươi một giang sơn thái bình sạch sẽ, cho ngươi được hưởng một đời vinh hoa phú

quý vô ưu vô lự, đáng tiếc trời cao không cho, phụ hoàng chung quy vẫn chưa làm kịp, những việc này về sau toàn dựa cả vào ngươi, Hậu Chiếu nhớ kỹ, từ từ mà làm, không thể quá gấp, ngươi có tính tình nóng vội, nhưng quân quốc đại sự không thể hấp tấp, vọng động binh đao sẽ tổn thương tới vận số quốc gia, làm việc gì cũng nên nghe ý kiến của Đại học sĩ nội các, đừng tùy hứng làm bậy."

Chu Hậu Chiếu vừa khóc vừa ra sức gật đầu: "Nhi thần biết rồi."

Dặn dò xong những việc này, Hoằng Trì đế bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thoải mái, gánh nặng gánh trên vai đã lâu, cùng với sự áy náy đối với hoàng hậu và nhi tử, tất cả đều được hạ xuống.

Từ lúc nhỏ ở trong thâm cung ngày đêm thấp tha thấp thỏm, đến sau khi đăng cơ làm đế như đi trên băng mỏng, vì giang sơn xã tắc vết thương khắp nơi này, Hoằng Trì đế tận tâm hết sức, làm lụng vất vả nửa đời, hắn thật sự rất mệt mỏi.

Nhìn sắc mặt dần dần bụi của Hoằng Trì đế, Chu Hậu Chiếu biết không ổn, quýnh lên bật khóc: "Phụ hoàng, người không thể chết được! người đã đáp ứng rồi, sao lại quên? người đã đáp ứng nhi thần, vĩnh viễn không chết mà!"

Cổ họng Hoằng Trì đế giật giật, chính là lúc lâm chung đèn cạn, tiếng khóc của Chu Hậu Chiếu giống như từ nơi xa xôi truyền đến, gian nan gian nan quay đầu, nhìn chăm chú cốt nhục duy nhất trong cuộc đời này, cười yếu ớt: "Xin lỗi, phụ hoàng đã nói dối, trên đời nào có ai không chết? Hậu Chiếu, con mau lớn lên, làm một... Hoàng đế tốt."

"Phụ hoàng, phụ hoàng! Nhi thần tự tay làm canh cho người. Nhi thần lần này làm rất ngon, Tần Kham đã thử qua rồi, hắn nói ngon lắm, người mở mắt ra đi, ăn một miếng thôi được không? Một miếng thôi là người sẽ khỏe lên."

Khi Hấp hối, Hoằng Trì đế ý thức mơ hồ gật đầu: "Tốt, tốt..."

Chu Hậu Chiếu quay đầu hét lớn: "Người đâu, mau bưng canh lên!"

Lưu Cẩn mưng một bát gốm đế trắng vội vàng đi vào, quỳ gối

trước mặt Chu Hậu Chiếu hai tay giơ bát lên cao.

Chu Hậu Chiếu nhân lấy bát, dùng bạc thử trước, canh vẫn còn ấm.

Chảy nước mắt móc canh, Chu Hậu Chiếu nín thở, đưa tới mép môi đã không còn chút máu của Hoằng Trì đế.

Hoằng Trì đế cười cười, gian nan há miệng, thìa bạc vừa đưa vào miệng hắn, đã thấy người hắn run rẩy kịch liệt, tiếp theo thì đầu ngẹo sao bên, không còn hơi thở.

Keng!

Bá sứ từ trong tay Chu Hậu Chiếu rơi xuống đất vỡ tan.

"Phụ hoàng."

Theo tiếng khóc lớn của Trương hoàng hậu và tiếng hét thê lương của Thái tử Chu Hậu Chiếu, tất cả thái giám cung nữ và võ sĩ trong thâm cung toàn bộ quỳ lạy.

Tiếng chuông ngũ phượng lâu trên ngọ môn Hoàng cung bỗng nhiên gõ vang, từng tiếng rồi từng tiếng, từ từ lan ra trong thành kinh sư đêm khuya.

Một đám hoạn quan vội vàng chạy tới cửa cung, thâm cung trong ngoài là một mảng buồn bã.

"Hoàng đế bệ hạ đại hành, long ngự quy thiên."

Văn võ đại thần và các công hầu huân quý Đêm khuya đứng chờ ở ngoài cửa Thừa Thiên từ lúc tiếng chuông ngũ phượng lâu vang lên bắt đầu đồng loạt quỳ lạy về phía cửa cung, tiếng khóc rung trời.

Các dân chúng trong thành Kinh sư đều đi ra khỏi cửa nhà, từ xa quỳ gối về phía ngoài cửa Thừa Thiên, không ngừng dập đầu khóc.

Ngoài Càn Thanh cung, Tần Kham lẳng lặng nhìn Trương hoàng hậu và Chu Hậu Chiếu gục trên thi thể hoàng đế trong điện mà khóc, trong lòng cũng nổi lên đau thương và bi thống.

Trong Trầm mặc, Tần Kham mím môi, ở ngoài điện quỳ xuống lạy di thể của Hoằng Trì đế ở xa xa, trịnh trọng dập đầu lạy ba cái.

Khi ngẩng đầu, mặt Tần Kham đã đẫm lệ.

Hoằng Trị hoàng đế bệ hạ, từ lúc xuyên qua đến thời đại này, là Tần Kham ta có phúc, cám ơn ngươi đã cai trị giang sơn thịnh thế.

Nguyện vọng chưa thực hiện, Tần Kham ta sẽ toàn lực phụ tá con của ngươi hoàn thành nó.

Anh minh quân chủ đứng đáng, lên đường bình yên

Chương 210: Tân hoàng đăng cơ (1)

Mùng bảy tháng năm năm Hoằng Trị thứ mười tám, hoàng đế đương triều Chu Hữu Đường chết bệnh ở Càn Thanh cung, hưởng thọ ba mươi lăm tuổi.

Đêm khuya tiếng chuông tang vang vọng khắp bầu trời kinh sư, vô số đại thần và dân chúng tụ tập trước cửa Thừa Thiên, tiếng khóc chấn thiên, nước mắt rơi như mưa.

Sự bi thống của Mỗi người đều phát ra từ nội tâm, Đại Minh lập quốc hơn trăm năm, hoàng đế anh minh nhân từ cũng không nhiều, bắt đầu từ Hồng Vũ Vĩnh Lạc, cho tới Tuyên tông Hiến tông, những đế vương này hoặc là thô bạo, hoặc là ngu ngốc, phong cách thi hành biện pháp chính trị đủ loại, nhưng nếu luận về hoàng đế thực sự thi hành nền chính trị nhân từ thì chỉ có Hoằng Trì đế.

Mười tám năm cố gắng không dài không ngắn, hắn đã thắng được dân tâm của người trong thiên hạ.

các thái giám cung nữ Trong cung bắt đầu bận rộn, từng chiếc khăn tang được các thái giám đưa ra, đeo lên hông và mũ mỗi người, Lễ bộ và quan viên của đạo lục ti dẫn một đám hòa thượng đạo sĩ tay cầm các loại pháp khí vội vàng vào cung, trên quảng trường trước điện Phụng Thiên, linh đài bắt đầu được dựng lên.

Trong không khí Bi thương, tất cả công việc có liên quan tới tang lễ rất nhanh được tiến hành.

Trương hoàng hậu đã được cung nữ đỡ về cung Càn Ninh, bà ta vì bi thống quá độ đã ngất đi hai lần, ti lễ giám Tiêu Kính đành phải ra lệnh cho thái giám đưa bà ta về cung Càn Ninh nghỉ ngơ, tất cả việc tang lễ còn lại không cần hoàng hậu phải quan tâm, quan viên của Lễ bộ sẽ an bài thỏa đáng tất cả.

Di thể của Hoằng Trì đế vẫn nằm ở trên giường, lạnh như băng và

cứng ngắc, phần mặt được đắp vải vàng, người chết không thể thấy mặt trời, hoàng đế cũng như vậy.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt đờ đẫn ngồi trước giường, ba vị Đại học sĩ và đám người Tiêu Kính tốn bao nước bọt, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích. Không có tinh thần, không có tư tưởng, giống như một pho tượng, nước mắt đã cạn khô.

Tần Kham đứng ở ngoài điện, nhìn Chu Hậu Chiếu giống như si ngốc trong điện, thở dài nặng nề.

Đám người Lưu Kiện thấy thủy chung không khuyên được Thái tử. Không khỏi lắc đầu bất lực, thời kỳ quốc tang, phương diện tang lễ rất nhiều việc phải do Thái tử ra mặt. Là quân chủ đời tiếp theo của Đại Minh, ánh mắt của ngàn vạn thần dân đều đang nhìn hắn, lúc này sao có thể ở trong cung Càn Thanh ngây ngốc không để ý tới mọi việc?

Nhưng mà thấy bộ dạng đau thương của Thái tử. Ba vị Đại học sĩ cũng không đành lòng mở miệng khuyên giải an ủi.

Chu Hậu Chiếu không biết quốc sự triều chính gì cả, hắn chỉ biết là mình vừa mất đi một vị phụ thân vĩ đại thương hắn nhất, điều hắn muốn làm là ngồi trước di thể của phụ thân, bồi bạn cùng ông ta đi nốt đoạn đường cuối cùng này.

Về phần việc tang lễ, để chúng đi gặp quỷ đi.

Lý Đông Dương lau lệ già, quay đầu thấy Tần Kham lẳng lặng đứng ở ngoài điện, thế là mắt sáng lên, bước nhanh tới bên cạnh Tần Kham.

"Tần Thiên hộ, Thái tử đau thương quá độ, không muốn đi. Ngươi giúp lão phu khuyên nhủ hắn, tiên đế long ngự quy thiên, thần dân chính ở lúc buồn bã đau xót, mọi người đều đang xem khí tượng tân quân, điện hạ không thể cứ ngồi lỳ trong cung Càn Thanh được."

Tần Kham cũng biết tầm quan trọng của thời khắc này. Vì thế gật gật đầu: "Hạ quan sẽ hết sức thử một lần."

Chậm rãi đi vào trong điện, Chu Hậu Chiếu vẫn giống như một pho

tượng không nhúc nhích.

Tần Kham quỳ xuống bên cạnh hắn, nhìn di thể của Hoằng Trì đế, sau đó dập đầu lạy ba cái, rồi đứng dậy nói với Chu Hậu Chiếu: "Hoàng thượng đã quy thiên, điện hạ bảo trọng thân thể. Người chết không thể sống lại."

Thanh âm quen thuộc của Tần Kham làm ánh mắt trống rỗng của Chu Hậu Chiếu khôi phục một tia tức giận, đờ đẫn xoay người nói: "Tần Kham, phụ hoàng đi rồi, ông ta nói ông ta rất mệt."

"Điện hạ, hoàng đế chẳng những có thân phận và quyền lực tôn quý nhất trên đời, cũng có trách nhiệm trầm trọng nhất, hoàng thượng quả thật rất mệt mỏi."

Chu Hậu Chiếu ưu thương khóc: "Ta trước kia không hiểu, chỉ cảm thấy phụ hoàng mỗi ngày ngồi trên bàn phê mấy chữ lên bản tấu, hoặc là cùng các Đại học sĩ nói vài câu quốc sự, như vậy mà thôi, không ngờ phụ hoàng mệt như vậy, ta... Rất không hiểu chuyện."

Tần Kham trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Điện hạ, hoàng thượng đã đi rồi, ngươi đã là tân quân của Đại Minh, hiện tại hiểu chuyện vẫn còn kịp, nam nhân nên dũng cảm gánh vác trách nhiệm, giúp phụ hoàng ngươi gánh giang sơn Đại Minh trên vai đi."

"Giang sơn..." Chu Hậu Chiếu vẻ mặt sợ sệt.

Tần Kham chỉ ra ngoài điện: "Ánh mắt của ngàn vạn thần dân trong Thiên hạ đều đang nhìn ngươi, ngươi có cảm giác được không? Bọn họ đều đang chờ tân quân ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ra, mang đến phúc lợi và an ổn cho họ, ngươi trốn ở trong cung Càn Thanh bi thương cũng chẳng được gì, bệ hạ nếu ở trên trời có linh thiêng tất nhiên cũng thất vọng."

"Điện hạ, ngươi đã không phải là Thái tử, mà là đế vương mới của Đại Minh, các thần dân đang chờ ngươi quân lâm thiên hạ, uy phục tứ hải."

Trong mắt Chu Hậu Chiếu dần dần có thần thái, mím môi, Chu Hậu Chiếu cung kính dập đầu lạy ba cái với di thể của Hoằng Trì đế, sau đó đứng dậy, trên mặt rõ ràng đã có một loại phong thái đế

vương.

"Tần Kham, ngươi nói đúng, ta muốn thay phụ hoàng gánh tòa giang sơn này, phụ hoàng mệt rồi, nên để ta gánh."

Tần Kham cùng Chu Hậu Chiếu đi ra khỏi cung Càn Thanh, thấy ngoài cửa đông nghịt người quỳ, tam Đại học sĩ cầm đầu, bao gồm cả mấy vị đại thái giám của ti lễ giám, và tất cả võ sĩ trong cung quỳ lạy trước mặt Chu Hậu Chiếu.

Lưu Kiện lão lệ tung hoành khóc: "Bệ hạ đã đi về cõi tiên, thần dân đau thương mất anh chủ, để an định dân tâm Đại Minh, vì mọi việc tang lễ cho tiên đế, lão thần xin điện hạ cố nén nỗi đau mất người thân, g di giá tới điện Phụng Thiên, làm quốc tang chiếu thư, thủ linh cho tiên đế, cầu phúc cho vi thần."

Chu Hậu Chiếu đỡ Lưu Kiện dậy, nói: "Lưu tiên sinh vất vả rồi, giờ ta tới điện Phụng Thiên, chư vị thần công cứ theo ta."

Chư thần thấy Chu Hậu Chiếu đã tỉnh táo lại, không khỏi vui mừng quá đỗi, vái ba vái rồi đứng dậy.

Lý Đông Dương theo mọi người đồng loạt tới điện Phụng Thiên, lúc gần đi quay đầu lại nhìn Tần Kham một cái, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cảm kích.

Tần Kham cười với Lý Đông Dương, sau khi chắp tay, liền xoay người ra khỏi cung, chức trách của Chu Hậu Chiếu là là thủ linh, ngày mai sẽ do Lưu Kiện tuyên đọc di chỉ của Hoằng Trì đế, chuẩn bị đăng cơ làm đế, tối nay là thời kì hổng của quyền lực quyền lực Đại Minh, không thể lơ là.

Ngoài Thừa Thiên môn là núi người biển người, giờ đã là giờ sửu, đại thần và các dân chúng quỳ đầy trên quảng trường, tiếng khóc nói liền không dứt. Chuông tang trên ngũ phượng lâu vẫn không ngừng kêu, nghe thấy tiếng chuông bất thường lúc nửa đêm, rất nhiều dân chúng không biết chuyện đã cảm thấy trong cung có đại sự phát sinh, vì thế càng lúc càng nhiều dân chúng tụ tập về phía Thừa Thiên.

Chương 210: Tân hoàng đăng cơ (2)

Ngũ thành binh mã ti, kinh doanh, đoàn doanh, Cẩm Y vệ, Đông Hán, bao gồm cả nha dịch phủ Thuận Thiên, có thể xuất động toàn bộ đều xuất động. Bọn họ tay cầm binh khí vây quanh bốn phía quảng trường, ánh mắt cảnh giác không ngừng quét tới quét lui trong đám người.

Thần dân bi thương chứng tỏ hoàng đế đắc nhân tâm, chính là thời cơ tốt để tuyên dương hoàng uy. Nhưng mà cũng không thể đề phòng người hữu tâm kích động làm loạn, dù sao lúc này hoàng đế vừa mất, tân quân chưa lập, là lúc dễ xảy ra chuyện nhất.

Tần Kham mới ra khỏi cửa cung thì Đinh Thuận và Lý Nhị đi lên đón, ôm quyền thật mạnh với hắn, trên mặt hai người tuy có vẻ bi thương, nhưng rất rõ ràng mang theo mấy phần giả vờ, bọn họ chỉ là Cẩm Y vệ bách hộ cơ sở nhất, hoàng đế băng hà có lẽ không phải là chuyện tốt. Nhưng nếu hy vọng bọn họ đau thương muốn chết thì không khỏi rất không thực tế, bọn họ chỉ là làm công ăn lương, như vậy mà thôi.

"Không có chuyện gì chứ?" Tần Kham hỏi.

"Có mấy tên lưu manh thừa dịp loạn đục nước béo cò trộm tiền bạc của dân chúng, bị chúng ta bắt rồi, trừ cái này ra thì không có đại sự phát sinh." Đinh Thuận nhếch miệng cười cười.

Tần Kham gật gật đầu. Vừa mới chuẩn bị dặn dò vài câu thì lại nghe thấy ngoài Thừa Thiên môn có tiếng động lớn.

Đám người đang Quỳ lạy bị một đám quân sĩ thô lỗ vung roi đánh, đám người kêu thảm nhanh chóng tách ra một con đường, Ninh vương Chu Thần Hào lưng thắt đai hiếu, mũ buộc khăn tang gào khóc được các quân sĩ vây quanh đi tới.

"Hoàng huynh à! Tiên hoàng ơi! Trời cao bất công, không ngờ đối đãi với anh chủ Đại Minh như vậy. Thần đệ đến chậm một bước,

thật đau đớn biết bao."

Chu Thần Hào vừa khóc vừa đi đến cửa cung, quan viên và các dân chúng bên đường đều nhíu mày, nhưng không thể không không tách ra nhường đường.

Tần Kham đứng ngoài cửa cung, nhìn Chu Thần Hào vẻ mặt bi thương cách hắn càng lúc càng gần, trong lòng Tần Kham bỗng trầm xuống.

Nhìn tư thế này, Ninh vương là muốn vào cung phúng?

Lúc này cách thời gian hoàng đế băng hà mới chỉ một canh giờ, tất cả Lễ bộ tang nghi vẫn chưa chuẩn bị xong, di chiếu truyền ngôi của Hoằng Trì đế cũng chưa ban hành thiên hạ, Chu Hậu Chiếu chưa đăng cơ.

Ninh vương lúc này vào cung, rốt cuộc có tâm tư gì? Hắn không biết lúc này chính là thời khắc mẫn cảm nhất của hoàng cung ư? Trong Lịch sử kẻ thừa dịp hoàng đế vừa mất mà đoạt quyền xưng đế còn ít à?

Chu Thần Hào càng lúc càng tới gần, mí mắt Tần Kham giật giật, bỗng nhiên giơ cao tay quát to: "Người tới dừng lại."

Tiếng khóc của Chu Thần Hào lập tức im bặt, sau khi nhìn rõ là Tần Kham thì không biết vì sao lửa giận vạn trượng, chắc là nhớ tới chuyện nào đó làm hắn căm tức, vì thế đứng lại cả giận nói: "Lớn mật! Bổn vương chính là huynh đệ của tiên đế, muốn vào cung phúng viếng hoàng huynh, ngươi dám ngăn đón ta."

"Vương gia, lúc này trong cung rất loạn, công việc tang nghi có quan viên Lễ bộ đang an bài, chờ bọn họ an bài thỏa đáng rồi, sẽ báo cho phiên vương công hầu vào cung phúng, Vương gia chưa phụng chiếu mệnh đã vào cung, thứ cho hạ quan không dám cho đi."

Chu Thần Hào giận dữ: "Phúng viếng vốn là nghĩa luân thường nên có, chuyện của Chu gia ta ngoại nhân như ngươi dám ngăn cản à?"

Tần Kham lạnh lùng nhìn hắn, bước một bước về phía trước: "Hạ quan là ngoại thần, chỉ biết chiếu mệnh của thiên tử, Vương gia

chưa phụng chiếu đã vào thâm cung là có ý gì?"

Chu Thần Hào chắc bị kích thích quá, đầu óc nóng lên, nói một câu rất não tàn: "Thiên tử đã qua đời, lấy đâu ra chiếu mệnh của thiên tử?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Chu Thần Hào lập tức biết không ổn, bởi vì những lời này bị rất nhiều người nghe thấy.

Đại học sĩ và quan viên Lễ bộ ở trong cung lo liệu tang sự, lúc này quỳ gối trước cửa cung đều là đại thần đương triều, từ thượng thư đến lục bộ chủ sự, người quỳ đông nghìn nghịt, trong đó còn bao gồm rất nhiều huân quý công hầu, lời này của Ninh vương vừa nói ra, mọi người đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt đều ánh ra vẻ phẫn nộ.

Thi cốt của Tiên đế chưa lạnh, Ninh vương dám nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy, khinh triều đình kinh sư không có trung thần à?

Trên mặt Tần Kham lộ ra nụ cười, nụ cười chợt lóe rồi biến mất.

Lúc trước Hộ bộ lang trung Lý Mộng Dương giận đánh Thọ Ninh Hầu, Hoằng Trì đế để an ủi, thăng hắn từ chủ sự lên thành lang trung. Lão đầu nhi ghét ác như thù, trong mắt không thể dính hạt cát, những lời này của Ninh vương đã khơi dậy cơn tức của lão đầu nhi.

Lý Mộng Dương đứng lên, lao về phía trước, nắm đấm hung hăng đánh tới Chu Thần Hào.

"Lão phu giờ nổi đóa đây." Lý Mộng Dương phẫn nộ gầm lên, đằng đằng sát khí: "Gian tặc lớn mật, anh linh tiên đế chưa xa, ngươi không ngờ dám nói ra những lời đại nghịch, đáng đánh."

Chu Thần Hào sợ quá, hắn tuy là phiên vương, nhưng trong triều đình kinh sư thì cái rắm cũng không tính, các thần tử Đại Minh nổi danh là trung trực, vì cái danh trung trực, bọn họ dám ở trước mặt hoàng đế chỉ vào mũi mà mắng hôn quân, Vương gia? Tính là cái rắm!

Lý Mộng Dương tính tình mặc dù nóng, nhưng dù sao cũng già rồi.

Thân thủ không đủ mạnh mẽ, một quyền đánh tới, lại bị thị vệ bên cạnh Chu Thần Hào cản lại.

Lý Mộng Dương phẫn nộ: "Lão phu chính là Hộ bộ lang trung, quan văn đấy! Các ngươi dám cản ta?"

Các thị vệ của Ninh vương lập tức khựng lại, ngơ ngác nhìn nhau.

Lý Mộng Dương thừa cơ lại tung một quả đấm.

Rầm!

Thị vệ không dám cản nữa, lại cũng không thể để Vương gia bị thương, đành phải giơ ngực đỡ một quyền này. Kết quả thị vệ không sao, quyền đầu của Lý Mộng Dương thì lại giống như đánh vào một khối thiết bản, đau tới tê dại.

"Lão phu là quan văn đấy." Lý Mộng Dương lại hét to.

Tần Kham tay mắt lanh lẹ. Không thèm phân trần liền chộp một thanh kim qua chùy trong tay đại hán tướng quân trị vệ ở cạnh cửa cung nhét vào trong tay Lý Mộng Dương.

Lý Mộng Dương ngẩn người, Tần Kham vội vàng cười nói: "Nhìn quen không?"

Đương nhiên nhìn quen. Lúc trước khi Lý Mộng Dương ở trong điện Văn Hoa đuổi đánh Thọ Ninh Hầu, binh khí dùng cũng f một thanh kim qua chùy.

Chu Thần Hào và các thị vệ của hắn lập tức tái mặt.

Cầm được binh khí quen thuộc thuận tay, sát khí của Lý Mộng Dương càng sắc bén, ngửa mặt lên trời cười dài hai tiếng, kim qua nhoáng lên một cái, đánh xuống đầu Ninh vương.

Một chùy đánh ra, các thị vệ cuống quít lấy tay che, liền nghe thấy một tiếng hét đau đớn, thị vệ ôm cánh tay trên mặt túa mồ hôi.

Chu Thần Hào thấy tình thế không ổn, cuống quít nói: "Chậm đã! Bổn vương không vào cung là được chứ gì?"

Tần Kham vội vàng kéo Lý Mộng Dương lại. Hoàng đế vừa mất, trong cung chính là một đống lộn xộn, lúc này thực sự không thể có nhiều rắc rối, Ninh vương nếu không vào cung, việc này có thể bỏ qua.

Lý Mộng Dương ngừng tay, chống Kim qua chùy thở dốc kịch liệt, mắt oán hận nhìn chằm chằm Chu Thần Hào, cả giận nói: "Tiên hoàng băng hà, tân quân chưa lập, đúng như lời Tần Thiên hộ nói, Vương gia lúc này vào cung là có ý gì? Còn không mau mau đi ra! Tưởng ngươi là phiên vương thì lão phu không dám tham tấu ngươi à?"

Chương 210: Tân hoàng đăng cơ (3)

Chu Thần Hào oán hận lườm Tần Kham một cái. Sau đó giậm chân quay đầu bro đi.

Nhìn chằm chằm bóng dáng của Chu Thần Hào, Lý Mộng Dương vẫn chưa hết giận mắng: "Người này rắp tâm hại người, không phải lương thần."

Chu Thần Hào đi được hai bước, không nhịn được quay đầu lại nói: "Bổn vương thật sự chỉ muốn vào cung phúng..."

Lý Mộng Dương biến sắc, quát to: "Còn dám nói bậy! Lão phu lại nổi giận đây."

Vù.

Kim qua chùy rời tay bay ra, thị vệ của Ninh vương kinh hãi: "Vương gia cẩn thận."

Lại phi thân chắn trước mặt Chu Thần Hào.

Bùm!

Thị vệ bị kim qua bay tới đập cho đấu vỡ máu chảy, ngã xuống đất hôn mê tại chỗ.

Chu Thần Hào sợ quá, hắn cuối cùng cx được kiến thức sự lợi hại của các quan văn triều đình, Lý Mộng Dương không khoa trương, hắn là nóng tính thật.

"Đỡ hắn dậy, chúng ta đi!" Chu Thần Hào có chút chật vật vội vàng chạy đi.

Lý Mộng Dương hừ một cái, đảo mắt nhìn, trước mặt lại xuất hiện một thanh kim qua chùy, Tần Kham cầm nó dí về phía trước, rất âm hiểm mỉm cười: "Lý đại nhân có muốn đuổi giặc cùng đường không? Hạ quan cung cấp binh khí cho ngài."

Lý Mộng Dương hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái, phất tay áo cả giận nói: "Ngươi cũng không phải thứ tốt lành gì."

Một đêm qua đi, canh ba giờ sửu, trong cung có hoạn quan truyề lời, một khắc giờ dần tsẽ mở đại triều hội trong điện Phụng Thiên, tất cả quan viên văn võ trên ngũ phẩm cùng với các công hầu bá huân quý đều xếp hàng tham dự.

Quan viên chờ ngoài Thừa Thiên môn lục tục đứng dậy, các hoạn quan trong cung đã phân phát khăn tang cho mỗi một vị quan viên, rất nhiều dân chúng quỳ ở phía sau cũng đều buộc khăn tang tự chuẩn bị lên đầu.

Một khắc Giờ dần, cửa cung mở rộng, toàn thành cử hành quốc tang.

Đại hán tướng quân đứng ở hai bên cửa cung, các quan viên theo phẩm cấp xếp hàng, lục tục vào điện Phụng Thiên.

Hai khắc Giờ dần, ngoài điện Phụng Thiên vang chín tiếng roi, tiếp theo là bốn con voi, sáu con hổ mở đường, cẩm y thân quân mặc phi ngư phục sức theo sát sau, các nghi thức kim thang, lư hương, chương trượng lần lượt cử hành, cuối cùng là ngự liễn của hoàng đế, Thái tử Chu Hậu Chiếu hai mắt đỏ bừng, im lặng đi cạnh ngự liễn.

Nhìn thấy ngự liễn của hoàng đế, trong điện Phụng Thiên lập tức lại là một mảng gào khóc.

Chu Hậu Chiếu mặt không biểu tình, sau khi vào điện thì đi qua các các đại thần, tới trước long ỷ thì dừng lại.

Thái giám Trực nhật vung phất trần, hét lớn một tiếng im lặng, quần thần ngừng khóc, trong điện lặng ngắt như tờ.

Thủ phụ Nội các, võ anh điện Đại học sĩ Lưu Kiện rời khỏi hàng xoay người hướng mặt về phía triều thần, chậm rãi mở hoàng quyên trong tay, lớn tiếng nói: "Tuyên di chiếu truyền ngôi của hoàng đế bệ hạ Hoằng Trị Đại Minh, trung ngoại chư thần công quỳ nghe."

Đại thần Trong điện cùng với đặc phái viên phiên thuộc quốc như

Triều Tiên, Lưu Cầu, Giao Chỉ đều quỳ lạy.

Lưu Kiện nói: "Chiếu viết: Trẫm kế thừa ngôi báu mười tám năm, kính trời đất lo cho dân, ngày đêm tận tụy, chỉ lo phụ sự phó thác của tiên đế. Nay bị bệnh sắp mất, sinh tử là lẽ thường, dù là thánh trí cũng không thể tránh. Hoàng thái tử Hậu Chiếu thông minh nhân hiếu, chí tính thiên thành, thích hợp với hoàng vị. Nay giữ luật cũ của tổ tông, hiếu phụng lưỡng cung, tiến học tu đức, nhâm hiền sử năng. Trung ngoại văn võ quần thần đồng tâm phụ tá, cùng nhau bảo vệ nghiệp lớn vạn vạn năm của quốc gia."

Lưu Kiện đọc di chiếu xong, trong điện lại vang lên tiếng khóc.

Trình tự tiếp theo là các đại thần đại lễ tham bái Chu Hậu Chiếu. Chu Hậu Chiếu giống như con rối, dưới sự nhắc nhở của ba vị Đại học sĩ và Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh, cứng ngắc chấp hành chỉ lệnh của bọn họ.

Quần thần cúi đầu, đồng thanh cung thỉnh Thái tử đăng cơ, Chu Hậu Chiếu tay cầm bản thảo đã viết từ trước đọc một lần, từ chối lần đầu tiên.

Quần thần lại vái, khẩn cầu Thái tử đăng hoàng đế vị, Chu Hậu Chiếu lại từ chối.

Quần thần vái ba lần, Chu Hậu Chiếu từ chối ba lần.

Ba xin ba chối qua đi, Chu Hậu Chiếu cuối cùng dưới sự quỳ lạy của quần thần, do Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh ở trước mặt quần thần, đội kim quan cánh rồng tượng trưng cho thân phận hoàng đế cho Chu Hậu Chiếu, quần thần thế là lại ba bái chín dập.

Lúc này Tần Kham tư cửa cung chạy tới cửa điện Phụng Thiên, thấy Chu Hậu Chiếu đầu đội đế quan, quân lâm quần thần, dáng vẻ đoan trang, Tần Kham ở ngoài điện lẳng lặng nhìn tất cả, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Tân quân Đại Minh đăng cơ, đạo phong cảnh độc đáo nhất Minh triều tương lai sẽ làm ra hành động khiến cả thiên hạ nghẹn họng nhìn trân trối gì đây?

Thật chờ mong...

Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ, nhận sự triều bái của quần thần, ánh mắt lại bỗng nhiên có mấy phần mê mang và bất an.

Cả điện là quần thần, chỉ thấy đầu người lố nhố, nhưng lại không thấy rõ bất kỳ một khuôn mặt này, chẳng lẽ từ nay về sau ta chỉ có thể nhìn thấy nhưng cái gáy và lưng nhìn thì có vẻ cung kính này ư?

Một loại cảm giác cô độc khó có thể diễn tả thành lời từ đáy lòng dâng lên, tịch liêu, cô đơn, thì ra đây chính là duy ngã độc tôn, vì sao lại không cảm thấy một chút khoái hoạt nào?

Chu Hậu Chiếu không thoải mái xoay người, có chút không cam lòng tìm kiếm trong đám người đông nghìn nghịt ở trong điện, nhưng mà vẫn chỉ là toàn dầu người cắm xuống gạch vàng.

Giống như bị khí cơ nào đó dẫn dắt, Chu Hậu Chiếu ngẩng đầu nhìn về phía cửa điện, bình tĩnh tìm môt lúc.

Ngoài Cửa điện, Tần Kham mặc cẩm bào đỏ thẫm, bên hông đeo dây tang, đang lẳng lặng nhìn hắn.

Ánh mắt Tần Kham rất ấm áp, rất bình thản, thản nhiên không ngại nhìn thẳng hắn, giống như nhìn một vị lão bằng hữu, lại làm Chu Hậu Chiếu vui sướng từ đáy lòng.

Ánh mắt Hai người gặp nhau, Tần Kham bỗng nhiên cười khẽ với Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu cũng cười.

Đại học sĩ Lưu Kiện Chủ trì đăng cơ không vui, hắn không hiểu trong trường hợp trang trọng như vậy, tân hoàng tự dưng lại cười, hành động này rất không ổn, vì thế nhíu mày khụ hai tiếng, Chu Hậu Chiếu lập tức thu hồi nụ cười, phụng phịu ngồi yên như rối gỗ.

Di chiếu Truyền ngôi đã hạ, đây chỉ là trình tự thứ nhất, một khắc Chu Hậu Chiếu đội đế quan, ngồi trên long ỷ, thân phận hoàng đế của hắn đã hợp lý hợp pháp, được thần dân khắp thiên hạ công nhận.

Sau khi Quần thần triều bái, trong đại thần có người không biết có phải là hoài niệm sự anh minh nhân hậu của tiên đế hay không, vì

thế trong điện truyền ra tiếng khóc loáng thoáng, một truyền mười, mười truyền trăm, tiếng khóc càng lúc càng lớn, rất nhiều lão thần không khống chế được cảm xúc, quỳ xuống đất gào khóc, hơn nữa hung hăng đập đầu xuống đất, có người thậm chí đập tới máu tươi đầm đìa.

Trường hợp lại lâm vào một mảng đau thương, Chu Hậu Chiếu hiển nhiên cũng bị cảm nhiễm, ngồi trên long ỷ bỗng nhiên há miệng khóc, trong kim điện càng hỗn loạn, hoàng đế cũng khóc, đại thần sao dám không khóc?

Tần Kham đứng ở ngoài điện, khóe mắt cũng ngấn lệ, ngẩng đầu lau một cái, chăm chú nhìn vào trong điện, không khỏi nhíu mày.

Lúc Chu Hậu Chiếu đang khóc tới không kềm chế được, thì thấy Tần Kham mắt đỏ vẫy vẫy tay, tiếng khóc của Chu Hậu Chiếu bé dần, thuận theo ngón tay của Tần Kham nhìn lại, quan sát một lúc, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên giận tím mặt.

Đại học sĩ Lưu Kiện đang chậm rãi mở một phần hoàng quyên khác, trình tự kế tiếp hẳn là đại xá thiên hạ, tân hoàng phong thưởng quần thần, không đợi hắn mở miệng, hoàng đế Đại Minh Chu Hậu Chiếu vừa đăng cơ, vừa ra lò lại làm ra một hành động khiến quần thần trong điện kinh ngốc.

Chỉ thấy Chu Hậu Chiếu vén vạt áo long bào vừa mặc lên, không để ý tới ánh mắt khác thường của mọi người, nổi giận đùng đùng từ trên long ỷ nhảy xuống, sau đó giống như một con trâu đực bị chọc giận lao tới chính giữa kim điện, thò tay vào trong hàng kéo vạt áo trước một đại thần, cuối cùng... Một quyền Phẫn nộ đánh ra, đánh trúng mặt đại thần kia.

Cả điện xôn xao!

Mọi người chăm chú nhìn lên, bị đánh là Hộ bộ hữu Thị Lang Hồ Nhữ Lệ, Hồ Nhữ Lệ tự dưng ăn một quyền của Chu Hậu Chiếu, đau đến la oai oái, Chu Hậu Chiếu vẫn chưa hết giận, lại cho hắn thêm một quyền.

"Bệ hạ dừng tay!" Lưu Kiện vừa sợ vừa giận, rầm rập bước tới trước mặt Chu Hậu Chiếu cản hắn lại.

"Hôm nay chính là đại điển đăng cơ của bệ hạ, bệ hạ vì sao lại đánh triều thần."

Chu Hậu Chiếu chỉ vào Hồ Nhữ Lệ đang ôm mặt, phẫn nộ nói: "Khi cả điện đau thương, nhớ nhân của phụ hoàng ta, tên bại hoại này không ngờ chỉ gân cổ gào khan, trên mặt không thấy một giọt nước mắt nào, rõ ràng là hư tình giả ý, bề tôi bất trung như vậy, ta chẳng lẽ không nên đánh hắn?"

Trong điện là một mảng yên tĩnh, các đại thần nghẹn họng nhìn trân trối, lý do này...

Khuôn mặt già nua của Lưu Kiện run run, ai cũng nói vua mới khí tượng mới, khí tượng mới của vị tân hoàng này thực sự có chút... rợn người.

Hôm nay chính là thời khắc trọng yếu hoàng đế Đại Minh đăng cơ, thân là thủ phụ nội các Lưu Kiện bất kể thế nào cũng không thể để đại điển biến thành trờ cười, nếu không truyền ra chẳng phải là khiến người trong thiên hạ nhạo báng ư?

"Khụ... Bệ hạ, hồ Thị Lang có gân cổ gào khan đâu, chuyện này." Lưu Kiện vừa ho vừa cố tìm lý do đê bình ổn tình thế, ánh mắt thoáng nhìn xuống dưới, không khỏi nói: "Ồ! Hồ Thị Lang rõ ràng có khóc mà, bệ hạ nhìn xem, thấy chưa? Trên mặt Thị Lang rõ ràng có hai hàng nước mắt bi thống đấy thôi."

Lưu Kiện chỉ vào mặt Hồ Nhữ Lệ ôn tồn bảo: "Bệ hạ xin xem, rõ ràng khóc thật mà, việc này thôi bỏ qua nhé? Bệ hạ, đại điển vẫn phải tiếp tục."

Chu Hậu Chiếu chăm chú nhìn, một vị hoàng đế Đại Minh đang tức giận khó yên, một vị thủ phụ nội các đầy nội các, dưới ánh mắt phức tạp và kinh ngạc của các đại thần cả điện, ngồi xổm xuống trước người Hộ bộ Thị Lang Hồ Nhữ Lệ vừa bị đánh, cùng lúc tìm kiếm hai hàng nước mắt chân thành của hắn.

Chương 211: Tân hoàng đăng cơ (hạ)

Nước mắt tất nhiên là hàng thật giá thật, nếu giả cho đổi lại, Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm mặt Hồ Nhữ Lệ một lúc, phẫn nộ giậm chân, vẫn chưa hết giận nói: "Hắn rõ ràng là bị ta dọa cho khóc."

Nếu là rơi nước mắt thật, Chu Hậu Chiếu tất nhiên không làm như vậy, dù sao hắn cũng cho rằng mình vẫn rất hiểu đại thế, vừa rồi đánh Hồ Nhữ Lệ là thuộc về loại không thể nhịn, chẳng những có thể tha thứ, hơn nữa còn nên ca ngợi.

Sau khi đánh xong, Chu Hậu Chiếu thần thanh khí sảng phẩy tay áo bỏ đi, tiếp tục ngồi trở lại long ỷ.

Hồ Nhữ Lệ Xui xẻo vẫn nằm trên đất, nước mắt càng chảy càng nhiều, thấy các đại thần ném ánh mắt khác thường về phía hắn, Hồ Nhữ Lệ cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận, ánh mắt bất lực nhìn quanh bốn phía, yếu ớt thấp giọng biện giải: "Nước mắt của ta chân thành chân thành, đâu có phải bị dọa cho khóc? Bệ hạ đổ oan cho ta.

Có vị tài liệu phản diện này ở phía trước, các đại thần đột nhiên một cái giật mình, có đại thần khóc không ra nước mắt nhân lúc không ai chú ý, đề thè lưỡi quệt nước bọt vào ngón tay, sau đó bôi lên hốc mắt, thuận theo phương hướng nước mắt rơi chính xác mà kéo xuống.

Hài hòa, đại thần cả điện vô luận thật lòng hay là giả ý, ít nhất trên mặt mỗi người cũng có nước mắt.

Lưu Kiện hai vị Đại học sĩ Tạ Thiên, Lý Đông Dương nhìn nhau, phát hiện vẻ âm trầm trong sắc mặt của nhau.

Tuy rằng ba vị đều là lão sư của Thái tử, nhưng bọn họ thật sự không hiểu nổi tư duy của vị Thái tử vừa mới đăng cơ này, đại điển đăng cơ đang tốt đẹp lại làm cho thành không đâu vào đâu, tương lai truyền ra thì bảo ba vị Đại học sĩ biết để thể diện vào

đâu?

Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ thản nhiên nhìn quanh, giống như con gà trống uy phong lẫm lẫm, sắc mặt của ba vị Đại học sĩ thì rất khó coi.

Lẳng lặng đến gần Chu Hậu Chiếu hai bước, Lưu Kiện vẻ mặt mang theo mấy phần cầu xin.

"Bệ hạ, ngồi yên chờ lão thần tuyên ý chỉ xong đã, được không? Đừng làm loạn."

Chu Hậu Chiếu ừm một tiếng, ngoan ngoãn ngồi thẳng, Lưu Đại học sĩ ở xuân phường dạy hắn chín năm, dư uy của lão sư vẫn có chút cường đại.

Lưu Kiện thở phào, đại điển đăng cơ hôm nay đối với hắn mà nói là khảo nghiệm ác liệt, lúc này hắn sợ nhất chính là vị hoàng đế bệ hạ mới đăng cơ này sẽ lại ra hành động kỳ quái gì. Hiện tại là đại điển có hơn một ngàn đại thần tham gia, nếu lại xảy ra chuyện gì, Lưu Kiện thân là thủ phụ nội các kiêm lão sư của Thái tử chỉ có thể dùng cái chết để tạ tội với thiên hạ, tuẫn lăng theo tiên đế. Trình tự thứ hai là đại xá thiên hạ, từ phạm nhân mắc tội lớn như mưu nghịch, đợi xử quyết, giết người thân ra, người còn lại đều được thả ra khỏi ngục. Để chứng tỏ nhân đức của tân hoàng, khiến dân chúng thiên hạ thêm tin tưởng đối với hoàng gia.

Lưu Kiện trán túa mồ hôi, vừa đọc chiếu thư đại xá vừa liếc Chu Hậu Chiếu, Đại học sĩ đầy kinh nghiệm lúc này tâm tình khẩn trương giống như đêm đầu.

May mắn Chu Hậu Chiếu rất an phận, theo tiếng đọc lúc trào dâng lúc ngắt quãng của Lưu Kiện, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt bình tĩnh ngồitrên long ỷ không nói gì, thỉnh thoảng gật khẽ đầu một cái, giống như đạo chiếu thư này quả thật xuất phát từ ý tứ của hắn vậy.

Cho tới lúc đọc xong, Lưu Kiện lau mồ hôi lạnh trên đầu. Trong lòng thầm cảm tạ thần phật phù hộ.

Đạo ý chỉ thứ hai đã đọc xong, quần thần lại quỳ lạy, hồ to vạn

tuế, ngô hoàng nhân đức.

Đại điển vẫn chưa xong, Lưu Kiện hít sâu một hơi, lấy ra đạo ý chỉ thứ ba.

Đạo ý chỉ này là gia phong hậu cung cùng với phong thưởng quan lại.

Hậu cung của Hoằng Trì đế rất đơn bạc, ý chỉ cũng rất đơn giản, gia phong hoàng hậu của Nguyên Hiến Tông, Vương thái hậu thành Thái Hoàng thái hậu, gia phong Trương hoàng hậu làm Thái Hậu.

Về phần quần thần, đi đầu là ba vị Đại học sĩ. Lưu Kiện được phong làm Thái Sư, Tạ Thiên phong làm Thái Phó, Lý Đông Dương phong làm Thượng Trục quốc.

Kế tiếp là danh sách phong thưởng đại thần dài dòng, không phải thăng quan thì cũng là thêm hàm. Đại thần được đọc đến tên đều quỳ xuống tạ thánh ân, Chu Hậu Chiếu chẹp miệng lắng nghe, công hầu huân quý và đại thần kinh sư cộng lại tới mấy nghìn người, có những cái tên quen thuộc, lại có những cái tên chưa nghe thấy bao giờ, vừa rồi lời nói của Tần Kham trong cung Càn Thanh được Chu Hậu Chiếu nhớ kỹ ở trong lòng, muốn thay thế phụ hoàng gánh trách nhiệm nặng nề này, đầu tiên ít nhất phải biết rõ tên của những người này mới được, cho nên biểu hiện của Chu Hậu Chiếu nghiêm túc hiếm có.

Tần Kham trị thủ Ngoài điện cũng dỏng tai lắng nghe, nghe Lưu Kiện đọc xong, phát hiện bên trong không gia phong cho Thọ Ninh Bá và Kiến Xương Bá, không khỏi cảm thấy, chắc ba vị Đại học sĩ đã ghét cay ghét đắng hai tên vô pháp vô thiên đó, vì thế khi soạn danh sách gia phong không hẹn mà cùng gạt họ ra.

Về phần danh sách gia phong không có tên Tần Kham, Tần Kham cũng không cảm thấy có gì không thoải mái, dù sao hắn cũng mới hai mươi tuổi, hai mươi tuổi là tiền vốn của hắn, trẻ tuổi có nghĩa là có tương lai có cơ hội, chỉ cần bảo trì tốt quan hệ với Chu Hậu Chiếu, không lo tương lai không được thăng quan, hiện tại thăng quan quá nhanh ngược lại không phải chuyện tốt, trên quan trường sợ nhất chính là thu hút quá nhiều anh mắt, chỉ tổ tự chuốc

lấy họa.

Tần Kham thoải mái, nhưng Chu Hậu Chiếu thì không thoải mái.

Ở trong lòng hắn, "Ủng lập chi thần" Bài danh đệ nhất trừ Tần Kham ra không còn có thể là ai khác, bất kể quan hệ cá nhân hay là dạy hắn đạo lý làm người làm người, Chu Hậu Chiếu được dẫn dắt và giúp đỡ sâu sắc, những đại thần ngay cả tên cũng không biết, bọn họ đã làm những việc gì cũng không biết ai nấy đều thăng quan, vậy vì sao bằng hữu tốt nhất của ta lại một chữ cũng không nhắc tới?

Thế này không khoa học!

Chu Hậu Chiếu nhướn máy.

Lưu Kiện vô ý liếc qua hắn, vừa thấy vẻ mặt không hài lòng của Chu Hậu Chiếu, tim Lưu Kiện bỗng trầm xuống, một đạo thanh âm rõ ràng trong đầu nói cho hắn hay, tiểu ma vương này lại muốn xuất yêu thân!

Chu Hậu Chiếu nhướn mày với Lưu Kiện: "Xong rồi à?"

"Xong rồi." Lưu lão sư lần đầu tiên có một loại cảm giác nơm nớp lo sợ trước mặt đệ tử của mình, ánh mắt già nua nhìn hắn với vẻ cầu xin, ý nghĩa trong ánh mắt ngay cả người mù cũng có thể thấy rõ ràng - bệ hạ, đừng đùa nữa!

Chu Hậu Chiếu hừ khẽ: "Không đúng."

"Có gì không đúng?"

"Tần Kham đâu? Sao không gia phong cho ?"

"Tần Kham..." Mí mắt Lưu Kiện giật giật, nhìn ánh mắt nghi hoặc của gần ngàn đại thần dưới điện, Lưu Kiện cắn răng một cái, lựa chọn thỏa hiệp: "Theo ý của bệ hạ, Tần Kham nên gia phong như thế nào?"

Chu Hậu Chiếu mỉm cười hài lòng, hắn là chờ những lời này của Lưu Kiện.

"Bạn tốt vinh nhục cùng hưởng, ta làm hoàng đế, Tần Kham cũng không thể ủy khuất, thôi thì tàm tạm phong vương cho hắn đi."

Bùm!

Lưu Kiện ngã quỵ tại chỗ, khi được tiểu hoạn quan tay mắt lanh lẹ bên cạnh đỡ dậy, Lưu Kiện vẻ mặt chật vật, đỉnh đầu lờ mờ bốc ra khói

Phong vương... Còn "tàm tạm"?

Nếu tiểu hỗn đản trước mắt này không phải hoàng đế, Lưu Kiện sẽ không chút do dự bóp chết hắn.

"Bệ hạ, thực tế chút được không?" Khuôn mặt già nua của Lưu Kiện tái xanh, âm trầm dọa người.

Chu Hậu Chiếu khó hiểu nói: "Không thể phong vương à? Ta là hoàng đế, vì sao không thể phong vương?"

Lưu Kiện có một loại xung động mãnh liệt muốn khóc, rất tốt, đạo thánh chỉ thứ nhất của tân hoàng từ trong ra ngoài đều lộ ra hương vị hôn quân, tiền đồ của Đại Minh thật đáng lo.

Lúc này hiển nhiên không phải lúc dạy dỗ hắn, hít sâu một hơi, Lưu Kiện hạ thấp giọng bi phẫn nói: "Không né thân thiết thù hận, thưởng phạt phân minh mới là đạo làm vua, Đại Minh ta trừ khai quốc công thần, trước giờ chỉ có người được phong tước, lấy đâu ra phong vương? Bệ hạ nếu vô cớ muốn phong vương, lão thần sẽ đập đầu chết ngay tại đây!"

Uy hiếp của Lão sư vẫn rất hiệu quả, Chu Hậu Chiếu hoảng sợ, nghe vậy vội vàng nói: "Không phong vương thì thôi, phong cái khác được không? Lưu tiên sinh chớ đừng xung động."

"Bệ hạ rốt cuộc muốn phong thế nào?"

Chu Hậu Chiếu nhíu mày, hắn cảm thấy rất khó xử, phong tước xem ra không thể thực hiện được, thế này không khác gì chạm tới điểm mấu chốt của Lưu Kiện cùng tất cả các đại thần, bọn họ vì nước vất vả cả nửa đời người còn chưa kiếm nổi nửa tước vị, dựa vào cái gì mà một tiểu tử vô mao mới hai mươi tuổi lại được

phong tước?

Không phong tước thì phong cái gì?

Chu Hậu Chiếu suy tư một lúc, mắt sáng lên, lớn tiếng nói: "Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân ở đâu?"

Mưu Bân rất nhún mình đứng trong hàng võ tướng, vừa nghe tân hoàng gọi hắn, Mưu Bân bước nhanh ra khỏi hàng, quỳ xuống đất cung kính nói: "Có thần."

Chu Hậu Chiếu mặt mày hớn hở nhìn Mưu Bân: "Mưu Bân, nhường quan nhi của ngươi ra, để Tần Kham làm, hắn làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ..."

Lời vừa nói ra, cả điện ồn ào.

Lưu Kiện vỗ trán, phát ra một tiếng rên thống khổ, hai vị Đại học sĩ khác sắc mặt âm trầm.

Tần Kham trị thủ Ngoài điện hoảng sợ, vô duyên vô cớ, làm sao lại lôi mình ra?

Trong tiếng nghị luận ầm ĩ cả điện, người khó xử nhất là Mưu Bân.

Không trêu ai không chọc ai, không lý do gì lại tước quan nhi, muốn kêu oan cũng không có chỗ kêu.

Thất hồn lạc phách quỳ gối trong điện, Mưu Bân lúng ta lúng túng: "Tần Kham làm Chỉ huy sứ, vậy... thần... làm gì?"

Chu Hậu Chiếu chẳng hiểu sao lại nhớ tới Đông Hán Hán đốc Vương Nhạc, lúc trước xung đột với Vương Nhạc ngoài chiếu ngục Chu Hậu Chiếu vẫn nhớ rõ, Chu Hậu Chiếu tuy rằng đơn thuần, nhưng lòng dạ chưa chắc đã rộng rãi, vì thế rất anh minh nói: "Vương Nhạc làm ti lễ giám bỉnh bút là được rồi, Đông Hán sẽ do Mưu Bân ngươi làm Hán đốc."

Chương 212: Tần Kham thăng quan

Lại một câu hoang đường, lời vừa nói ra, tiếng nghị luận trong điện còn lớn hơn, Vương Nhạc đứng cách long ỷ không xa sắc mặt nháy mắt trở nên rất khó coi, lại nhìn Mưu Bân, sắc mặt hắn còn khó coi hơn.

Hai má run run, Mưu Bân bỗng nhiên dập đầu thật mạnh.

"Thần... thà chết không cắt." Mưu Bân bi phẫn vạn phần nói.

Chu Hậu Chiếu không hiểu trừng mắt: "Cắt cái gì?"

"Bệ hạ thứ tội, tóm lại thần tuyệt đối sẽ không làm Đông Hán Hán đốc, xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"

Chu Hậu Chiếu không vui: "Con người ngươi sao mà lằng nhằng thế nhỉ?"

Mưu Bân cúi đầu sát đất, hai giọt nước mắt bi phẫn lặng lẽ rơi xuống sàn gạch vàng - đây là lằng nhằng à? Đâu có! Đây là nguyên tắc của là nam nhân!

Thấy thái độ kiên quyết của Mưu Bân, Chu Hậu Chiếu cũng không muốn trên đại điển đăng cơ của mình xảy ra tai nạn chết người, vì thế đành phải phẫn nộ thở dài: "Không làm thì thôi, cứ làm chỉ huy sứ của ngươi đi, Đông Hán Hán đốc để Tần Kham làm."

Ngoài điện một bóng người hớt hải kích động lao vào, không nói hai lời quỳ gối giữ đại điện, chúng tập trung nhìn vào tập trung nhìn, chính là Tần Kham.

"Thần... Cũng thà chết không cắt! Xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"

Nói tóm lại, Tần Kham là người rất hiền hoà, trên cơ bản người khác có lệnh, có lời mời, nếu như không phải vấn đề nguyên tắc

thì Tần Kham đều sẽ lựa chọn đáp ứng.

Rất rõ ràng, đề nghị của Chu Hậu Chiếu rất trái với nguyên tắc của Tần Kham, Đông Hán thuộc về gia nô của hoàng gia, so với ưng khuyển còn ưng khuyển hơn, gia nô của hoàng gia đều là thái giám, Đông Hán Hán đốc tất nhiên cũng phải là thái giám.

Tần Kham tuyệt đối không thể làm thái giám, cho dù quan nhi có cao tới mấy cũng không được, Đồng Quán Tống Triều phong vương thì sao? Ngụy Trung Hiền Minh mạt cửu thiên tuế thì sao? Cái gậy nhỏ của Nam nhân không chỉ đại biểu cho niềm vui giường chiếu, còn đại biểu cho tôn nghiêm, chỉ cần nhìn bộ dạng bất âm bất dương của Vương Nhạc Lưu Cẩn là Tần Kham liền cảm thấy không rét mà run.

Chu Hậu Chiếu cũng không ngờ Tần Kham sẽ cự tuyệt kịch liệt như vậy, không khỏi ngạc nhiên nói: "Cắt với không cắt cái gì? Các ngươi rốt cuộc có ý gì?"

Chu Hậu Chiếu cũng không phải ngây thơ, từ nhỏ đến lớn bên cạnh hắn tuy rằng đều là thái giám hầu hạ, nhưng tính hắn luôn vô tâm vô phế, cũng không tên nô tài lớn mật nào dám ở trước mặt hắn nhắc tới lời nói như thái giám mất chim, về phần quy định bất thành văn Đông Hán phải do thái giám chưởng quản thì cũng chưa hề nghe nói tới.

Bộ dạng khó hiểu của Chu Hậu Chiếu, không khỏi không biết nên khóc hay cười, trường hợp trang trọng như vậy tất nhiên không thể giải thích kỹ càng với hắn, Tần Kham đành phải đưa tay xuống chặt hờ một cái, sau đó làm ra vẻ mặt thống khổ.

Bằng hữu đúng là có thần giao cách cảm, Chu Hậu Chiếu điểm một cái là thấu, lúc này cuối cùng cũng minh bạch.

"Ta còn tưởng là cái gì, thì ra là vậy. Đơn giản mà, Đông Hán Hán đốc vẫn do ngươi làm, ngươi không cắt cũng được." Chu Hậu Chiếu cười nói.

Bùm!

Trong điện lập tức có hơn mười đại thần quỳ xuống, bao gồm cả

bọn ti lễ giám Tiêu Kính Vương Nhạc.

"Bệ hạ thứ tội. Không cắt không được." Chúng thần đồng thanh khuyên can.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đồng thời ngẩn ra, sau đó mặt hai người rất có hẹn ngầm run run.

Thái độ Các đại thần rất kiên quyết, hoặc là thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, hoặc là chiếu theo quy củ, cắt rồi làm Hán đốc, bệ hạ ngươi tự xem thế nào mà làm.

Chu Hậu Chiếu kinh ngạc nhìn các đại thần trong điện, trong cuộc đời lần đầu tiên cảm thấy thì ra hoàng đế cũng không phải tùy tâm sở dục. Quyền lực của Đại Minh hoàng đế rất hữu hạn, các đại thần nếu trăm miệng một lời phản đối, ý chỉ của hoàng đế cũng có thể bị coi là vô hiệu. Trừ phi đại khai sát giới giống như Hồng Vũ hoàng đế, gánh thanh danh bạo quân giết sạch các đại thần trong kim điện như cắt rau hẹ.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu dần dần đỏ lên, hắn cảm thấy rất phẫn nộ. Rõ ràng đã là hoàng đế tôn quý nhất thiên hạ, nhưng ngay cả phong quan cho bạn tốt cũng làm không được, điều này khiến cho Chu Hậu Chiếu cảm thấy mình rất mất mặt trước mặt Tần Kham, đại thần cả điện là đang cố ý tát vào mặt hắn.

Nắm chặt quyền đầu, Chu Hậu Chiếu từ trên long ỷ nhảy dựng lên, giận dữ nói: "Ý chỉ các ngươi nghĩ ra, phong nhiều quan nhi như vậy, dựa vào gì mà ta chỉ phong một người các ngươi đã cản trái cản phải? Hoàng đế này làm có nghĩa lý gì? Không bằng các ngươi chọn người khác mà ngồi lên long ỷ đi, ta không làm nữa là được chứ gì?"

Cả điện lặng ngắt như tờ. Tiếp theo các đại thần vẻ mặt lo sợ không yên, ngay cả ba vị Đại học sĩ cũng hoảng sợ quỳ xuống.

"Chúng thần có tội, ngô hoàng bớt giận."

Đại điển đăng cơ Hôm nay có thể nói là một lần hoang đường nhất ly kỳ nhất từ lúc Đại Minh lập quốc lập quốc.

Chưa bao giơ là thấy hoàng đế nào ngay cả long ỷ cũng ngồi chưa

nóng đã vứt bỏ, Chu Hậu Chiếu đã khơi dòng cho hôn quân lịch đại Đại Minh.

Đại thần cả điện dập đầu thỉnh tội, bọn họ quả thật cảm thấy sợ hãi. Trong điện có cả ngàn đại thần, thiếu ai cũng được, chỉ độc không thể thiếu hoàng đế, hoàng đế Đại Minh đời này các đại thần không có lựa chọn nào khác, trừ Chu Hậu Chiếu ra thì căn bản không có nhân tuyển khác, nói một câu thật lòng, nếu có lựa chọn khác, các đại thần thà chết cũng không để Chu Hậu Chiếu hoàng đế hoàng đế, đổi lại là ai cũng tốt hơn tiểu ma vương này.

Lý Đông Dương không hổ là lão hồ li đa mưu túc trí, đại điển vẫn chưa xong, tình thế không thể cứ giằng co mãi, nếu không chắc chắn sẽ thành trò cười cho người trong thiên hạ, kỳ thật đại điển tiến hành đến lúc này, rất nhiều tình thế đột phát đã trở thành trò cười, Lý Đông Dương chỉ có thể tận lực vãn hồi một chút mặt mũi cho triều đình.

Vì thế Lý Đông Dương chớp chớp mắt, rất nhanh nghĩ ra một biện pháp điều hòa.

"Bệ hạ muốn phong quan nhi cho Tần Kham, lại không muốn để hắn phải chịu cung hình, nếu muốn vẹn toàn đôi đường, lão thần có chủ ý."

" Chủ ý gì? Mau nói đi."

"Tần Kham là nam nhi thân cao năm thước, nếu gia phong mà phải chịu cung hình, không khỏi mất đi bản ý trân trọng thần tử của bệ hạ, cho nên Tần Kham đảm nhiệm Đông Hán Hán đốc không thích hợp cho lắm, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân vất vả công lao lớn, nhiều năm qua làm việc thiện chính, lập hạ công lao hãn mã phục hưng Đại Minh cho tiên đế, nếu vô duyên vô cớ đoạt chức quan của Mưu Bân thì cũng không thỏa đáng. May mắn Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri Triệu Giám năm nay đã sáu mươi, tháng trước đã gửi tấu chương cáo lão, vị trí chỉ huy đồng tri này để trống, không bằng để Tần Kham đảm đương, như vậy chẳng lẽ không phải cả nhà đều vui ư?"

Chu Hậu Chiếu nhíu mày, hiển nhiên không hài lòng lắm với đề nghị của Lý Đông Dương, ở trong lòng hắn, Tần Kham là bằng hữu

tốt nhất, nên cho hắn quan chức lớn nhất, phong vương không được thì ngay cả người đứng đầu Cẩm Y vệ cũng không được luôn? Chỉ huy đồng tri tùy là tòng tam phẩm, nhưng dù sao vẫn chỉ là nhân vật số hai, bên trên còn có một Chỉ huy sứ, chỉ cho Tần Kham làm chỉ huy đồng tri, Chu Hậu Chiếu cảm thấy ủy khuất bằng hữu.

Phi thường không cam lòng nhìn Lý Đông Dương, Chu Hậu Chiếu bất mãn nói: "Không để Tần Kham làm Chỉ huy sứ được à? Mưu Bân làm Đông Hán Hán đốc cũng được mà, hắn già rồi, cắt thì cắt có sao đâu?"

Mí mắt Lý Đông Dương giật giật, Mưu Bân đang trong điện rất dứt khoát bật khóc luôn.

Rất không giảng đạo lý! Già rồi thì đáng bị cắt à?

Cảm thụ được ánh mắt phức tạp hoặc đố kỵ hoặc uất hận của đại thần trong điện, Tần Kham quỳ ở trong điện chỉ cảm thấy cả người run lên.

Không thể để Chu Hậu Chiếu làm ẩu nữa, bằng không Tần Kham hắn sẽ trở thành cái đinh trong mắt của văn võ cả triều, hoàng đế càn quấy các đại thần tất nhiên không dám trách móc nặng nề, nhưng đối với Tần Kham hắn thì cũng sẽ không khách khí, vạn nhất bị bọn họ ghi hận trong lòng, về sau liên tục ngáng chân, giở ám chiêu, Tần Kham hắn còn sống được không?

Lúc Chu Hậu Chiếu vì hắn mà cò kè mặc cả với Lý Đông Dương, Tần Kham bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri cũng được, thần đa tạ gia phong của bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế!"

Chu Hậu Chiếu ngây ra, thấy bộ dạng cam tâm tình nguyện cho xong chuyện của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu không khỏi cảm động trong lòng.

Người tốt biết bao, không hề lợi kỷ, chỉ rặt lợi người, ai nấy đều ngóng trông được thăng quan tấn tước, chỉ độc Tần Kham lo lắng hắn sẽ găng với các triều thần, rất dứt khoát tiếp nhận chức quan không quan trọng này, đây mới là bạn tốt.

Tất cả đại thần Trong điện nghe thấy những lời này của Tần Kham, không hẹn mà cùng thở phào.

Nhất là Mưu Bân và Vương Nhạc, khi thở ra một hơi uất ức thì giống như đều cảm thấy da ngực run run.

Mưu Bân lập tức quay lại, ném ánh mắt cảm kích về phía Tần Kham, Vương Nhạc mặc dù có thù oán với Tần Kham, nhưng vẫn hơi nhếch miệng, tỏ vẻ cảm kích.

Cái bánh ngọt Quyền lực không phải dễ tốt như vậy như vậy, phân ai nhiều, phân ai ít, cũng có quy củ bất thành văn, hôm nay hoàng đế hoang đường thiếu chút nữa phá hoại quy củ triều đình Đại Minh, may mắn Tần Kham vào thời khắc mấu chốt lên tiếng, đúng là người thức thời hiếm có.

Chương 213: Vinh nhục không thay đổi

Tần Kham cứ như vậy quỳ trên kim điện, chẳng khác nào giải vây cho đại thần cả điện, đại thần khác có lẽ còn có chút ghen tị tới đỏ mắt thánh quyến đối với Tần Kham, nhưng trong mắt ba vị Đại học sĩ lại tràn ngập cảm kích.

Từ Thiên hộ trực tiếp lên tới Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri, tòng võ quan tam phẩm, đối với một người mới hai mươi tuổi mà nói, tốc độ thăng quan như vậy quả thực là như ngồi trên hỏa tiễn.

Đương nhiên, cái này cũng có liên quan tới tính cách của hoàng đế, Tần Kham giết giặc Oa, tra diêm án, rửa oan ngục, công lao lập hạ không ít, nhưng Hoằng Trì đế vẫn bất động thanh sắc, không hề có ý tứ thăng quan, nhiều nhất cũng chỉ ban thưởng một ít hoàn kim, tơ lụa, mà vị hoàng đế nhiệt tình Chu Hậu Chiếu ở ngay ngày đại điển đăng cơ định phong hắn làm vương, vì thế thiếu chút nữa thì cãi nhau với các đại thần.

Làm bằng hữu, Chu Hậu Chiếu không nghi ngờ gì nữa thuộc loại móc tim đào phế, vượt lửa quá sông, thân là hoàng đế, ngay cả Tần Kham cũng không thể không thừa nhận, hôm nay hoàng đế Đại Minh lần đầu tiên đăng trường đã lộ ra một cỗ hương vị hôn quân nồng đậm.

Chu Hậu Chiếu không hề cảm thấy mình sai, thánh chỉ gia phong ba vị Đại học sĩ soạn phong nhiều quan nhi như vậy, hắn là hoàng đế tôn quý nhất đương thời chỉ phong một quan nhi, hành động này chẳng những là đúng, mà còn thua thiệt.

Nhìn Tần Kham quỳ lạy trong điện, Chu Hậu Chiếu hầm hừ nói: " Ngươi thực sự cảm thấy chỉ huy đồng tri rất tốt à?"

"Vâng, thiên ân của bệ hạ, thần cảm động đến rơi nước mắt "

Thở dài, Chu Hậu Chiếu dùng thanh âm rất thấp nói: " Người khác đều nói ta là vừa không trát nổi lên tường, ngươi so với ta càng

nhão hơn..."

Thanh âm rất thấp, nhưng vẫn bị Lưu Kiện đứng gần trong gang tấc nghe thấy, Lưu Kiện tức giận đến mặt già giật giật, hạ thấp giọng lạnh lùng nói: "Bệ hạ, đại điển vẫn còn đang chờ ngài tiếp tục."

Chu Hậu Chiếu gật gật đầu, không cam lòng nói: "Được rồi, gia phong Tần Kham làm Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri, nguyên chỉ huy đồng tri Triệu Giám ban thưởng hai trăm lượng hoàng kim, năm mươi thớt lụa, cho phép cáo lão "

"Thần, khấu tạ thiên ân, Ngô hoàng vạn tuế!"

Đại thần cả điện lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cẩm Y vệ vốn là trực thuộc hoàng đế, không có liên quan quá lớn tới lợi ích của các đại thần, hơn nữa chỉ là võ quan tòng tam phẩm, phong thì phong, chỉ coi như là là ném một cái thẻ bạc càn quấy cho hoàng đế, quan trọng nhất là đã thực hiện xong xuôi thuận lợi đại điển đăng cơ chết người này.

Lưu Kiện từ từ giở ra đạo ý chỉ đạo thứ tư, còn chưa bắt đầu đọc thì Chu Hậu Chiếu đảo mắt bỗng nhiên cao giọng nói: "Chậm đã."

Tim vừa muốn từ cổ họng tuột xuống của các đại thần lại thọt lên.

"Bệ hạ, ngươi... Ngươi còn muốn như thế nào nữa?" Lưu Kiện nghiến răng ken két, một con ý tứ muốn đập đầu vào tường chết ngay trước mặt Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu chỉnh lại đế quan trên đầu, lần đầu tiên đội thứ này, hắn cảm thấy có chút không thoải mái, vô luận là hoàng kim nặng mấy cân đội trên đầu ai, bên trên còn gắn đủ loại bảo thạch quý báu thì cũng không cảm thấy thoải mái được.

"Ta bỗng nhiên lại nhớ ra một chuyện, không thể phong Tần Kham làm vương cũng không sao, gia phong cho phu nhân hắn làm tam phẩm cáo mệnh đi, để phu nhân hắn vui, có lẽ sau này, bà nương hung hăng đó sẽ ngại không đánh ta nữa. Khụ, người đâu, phong phu nhân Tần Kham làm tam phẩm cáo mệnh, phái thái giám đến nhà hắn tuyên chỉ." Chu Hậu Chiếu nói xong lại lo lắng dặn dò:

"Nhớ rõ phải khách khí chút nhé, tuyên chỉ xong thì phải chạy nhanh, chạy chậm là ăn đòn đó."

Thân hình Lưu Kiện bỗng nhiên lảo đảo, nước mắt cố nén hồi lâu cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, thuận theo mặt già tang thương mà chảy xuống.

Tiểu ma vương này rốt cuộc muốn làm càn đến khi nào?

Chu Hậu Chiếu ngược lại có chút dương dương tự đắc, phong quan nhi các ngươi trái ngăn phải cản, ta phong phu nhân hắn làm cáo mệnh các ngươầm thể phản đối đúng không? Cái này giống như mua một cân thịt thuận cho thêm cọng hành, các ngươi phản đối cũng vô dụng.

Trước mặt các đại thần cao giọng chỉ, ngay cả ba vị Đại học sĩ cũng không thể lên tiếng, bọn họ nếu ngăn cản, chẳng khác nào nói với thần dân thiên hạ, thánh chỉ của hoàng đế là vô dụng, lời nói của Đại học sĩ mới dùng được, ngày đầu tiên tân hoàng đăng cơ liền xuất hiện cục diện thần mạnh vua yếu, đối với uy tín của hoàng gia là đả kích trầm trọng.

Tần Kham bất đắc dĩ cười khổ mấy tiếng, đành phải quỳ lạy: "Thần, lại tạ thiên ân của bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu cười hì hì xua tay: " Không cần cảm ơn, Đồng Tri là chức quan nhỏ thôi mà, không sao, tương lai ngươi theo ta ngự giá thân chinh, chống lại giặc ngoài, khi đó ngươi lập mấy công lao cho ta, giết cho đám giao hỏa xâm phạm cương thổ Đại Minh ta tới mảnh giáp cũng chẳng còn, ta sẽ thăng quan thật cao cho ngươi, còn nhiều thời gian mà."

Đại thần cả điện rùng mình, khuôn mặt già nua của ba vị Đại học sĩ trắng bệch.

Không đầu không đuôi, sao lại mọc ra "Ngự giá thân chinh"? Chinh ai? Chinh lúc nào?

Trong điện mặt trắng bệch nhất là các đặc phái viên của các phiên quốc đến dự lễ đăng cơ của tân hoàng, mọi người đang khách khí dập đầu chúc mừng tân hoàng của thượng quốc Đại Minh, ai ngờ

tân hoàng lại tự dưng phun ra một câu "Ngự giá thân chinh", bốn chữ này làm các đặc phái viên cảm thấy hết hồn, không chỉ tên không chỉ họ, lại không biết hắn muốn chinh ai, đây mới là việc làm họ rối rắm nhất, có lòng muốn đứng ra chất vấn, nhưng không khỏi nơi này không tiện.

Tân quân chủ Đại Minh, ngôn hành cử chỉ so với tiên đế thì kém quá.

Lúc cả điện ồ lên, Lưu Kiện tức giận đến nỗi cả người run rẩy mấy cái, bước về phía hai bước, thấp giọng cả giận nói: "Bệ hạ, ngươi thực sự muốn lão thần đập đầu chết trước mặt người sao?"

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Ta chỉ nói ngự giá thân chinh, đâu có nói ngay bây giờ, Lưu tiên sinh nói vậy là sao?"

"Ngươi... Bệ hạ, nếu không muốn thấy lão thần chết trong điện thì xin bệ hạ nói năng thận trọng, để đại điển được tiếp tục, thế nào?"

"Được rồi, ngươi tiếp tục, ta không nói gì là được."

"Còn nữa, bệ hạ đã là đế vương tôn sư, nên đổi xưng là 'trẫm'."

"Ngươi sao cũng lằng nhà lằng nhằng như Mưu Bân thế?"

Lưu Kiện nổi giận: "Thế mà là lằng nhằng à? Hoàng đế đời nào chả xưng là 'Trẫm'?"

"Được rồi được rồi, ta... Trẫm đáp ứng ngươi, mặt mũi của Lưu tiên sinh nhất định phải cho." Chu Hậu Chiếu nghiêm túc gật gật đầu với Lưu Kiện, bộ dạng "Ta cho ngươi mặt mũi, ngươi nợi ta nhân tình", làm Lưu Kiện có một loại xung động mãnh liệt muốn đập đầu vào cột mà chết.

Lưu Kiện sắc mặt âm trầm đáng sợ, Chu Hậu Chiếu cảm thấy đã giúp Tần Kham tranh thủ được chức quan rồi, tất nhiên không náo loạn nữa, vì thế đại điển tiếp tục, Chu Hậu Chiếu thành thành thật thật ngồi trên long ỷ, không nói gì mặc Lưu Kiện đọc ý chỉ.

Tất cả làm xong, linh đài trong điện Phụng Thiên cũng dựng xong, di thể của Hoằng Trì đế đặt trong kim quan, do bốn mươi chín đại hán tướng quân ăn mặc chỉnh tề nâng vào điện Phụng Thiên, Chu

Hậu Chiếu thay y quan cho hoàng đế, mặc đồ tang, Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh ra hiệu một tiếng, Chu Hậu Chiếu khóc lớn mấy tiếng, lại ra hiệu một tiếng, Chu Hậu Chiếu liền dập đầu, dâng hương, trong toàn bộ nghi thức, Chu Hậu Chiếu giống như một con rối gỗ không có tư tưởng, hô một cái là động một cái.

Các đại thần Trong điện hoặc thật hoặc giả, cũng đều gào khóc, nghi thức tế điện chính thức từ đây mà bắt đầu.

Lúc cả điện gào khóc, Tần Kham mỉm cười, lặng lẽ rời khỏi điện Phụng Thiên.

Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri tòng tam phẩm, lại thêm Đỗ Yên làm tam phẩm cáo mệnh phu nhân, đây chính là thu hoạch của hắn hôm nay.

Rất đáng để cảm khái, hai thu hoạch này đều là Chu Hậu Chiếu cò kè mặc cả tranh thủ giúp hắn như mua đồ ăn trong chợ.

Trong lòng có Tần Kham chút cảm động, vô luận các đại thần cảm thấy Chu Hậu Chiếu ngu ngốc thế nào,, ít nhất hắn đối với bằng hữu là chân thành, bằng hữu như vậy, trong cuộc đời chỉ cần có một người thôi cũng là hạnh phúc lớn nhất rồi.

Ra khỏi điện Phụng Thiên, bầu trời là một mảng trong xanh, ánh sáng chiếu lên người, ấm áp mà thoải mái, Tần Kham hơi nheo lại mắt, thở dài thích ý, nụ cười chợt nở rồi sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ mặt đau đớn lúc quốc tang.

Các Cẩm Y vệ Trị thủ ngoài điện sớm đã biết Tần Kham vừa thăng, thấy Tần Kham đi ra, đều ôm quyền thi lễ với Tần Kham, thần thái so với lúc trước thì cung kính hơn, Tần Kham gật đầu một cái đáp lại, mặc dù không thể lộ ra nụ cười, nhưng vẻ mặt lại bình thản thân thiết.

Chậm rãi đi dọc theo lan can bạch ngọc ngoài điện, liền nghe thấy phía sau có người gọi hắn, Tần Kham quay đầu lại, người tới chính là Mưu Bân.

Mưu Bân mặc ma màu trắng, bên trong là áo mãng bào tiên đế ban thưởng cho hắn, từ từ tới trước mặt Tần Kham, Tần Kham vội

vàng khom người thi lễ: "Hạ quan bái kiến Mưu soái."

Ánh mắt Mưu Bân lộ ra thần thái vui mừng, Tần Kham chung quy vẫn là Tần Kham, một kẻ vinh nhục không thay đổi, trẻ tuổi trầm ổn nội liễm, vừa trong kim điện nếu không phải hắn chủ động mở miệng giải vây, đại điển đăng cơ của tân hoàng hôm nay không biết sẽ bị bệ hạ làm loạn tới mức nào.

Hai người nhìn nhau cười, nụ cười cũng có chút xấu hổ.

Chu Hậu Chiếu vô tâm vô phế, trước mặt đại thần cả điện muốn Tần Kham làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, vô hình trung làm quan hệ giữa Mưu Bân và Tần Kham có chút vi diệu, dù sao vừa rồi bởi vì chuyện của Chỉ huy sứ mà khiến mọi người trong lòng không vui, Chu Hậu Chiếu giống như quấn len rối tung rồi ném đó mặc kệ, bọn họ ở lại chỉ có thể tự gỡ.

May mắn Mưu Bân và Tần Kham đều là người lòng dạ rộng rãi, sau một thoáng xấu hổ, vẻ không tự nhiên trên mặt hai người dần dần tan đi, nụ cười cũng càng lúc càng đậm, nếu không phải thời cơ không đúng, chắc hai người sẽ nhìn nhau rồi ngửa mặt lên trời cười to.

"Vị bệ hạ mới đăng cơ của chúng ta thật là." Mưu Bân cười lắc đầu, nửa câu còn lại không nói, Tần Kham biết chắc chắn không phải là có ý khen ngợi gì.

"Bệ hạ mới mười lăm tuổi, vẫn chỉ là trẻ con." Tần Kham mỉm cười biện bạch cho Chu Hậu Chiếu.

Mưu Bân cười cười, di dời đề tài, nhìn chăm chú Tần Kham nói: "Tần Thiên hộ.. Ha ha, hiện tại nên gọi ngươi là Tần đồng tri, mới hơn hai mươi không ngờ được thiên tử ân sủng như vậy, ngày sau lên cao, vị cực nhân thần không xa."

Tần Kham chắp tay cười nói: "Tất cả đều nhờ ơn dẫn dắt của Mưu soái, nếu không phải Mưu soái lúc trước ra một chỉ lệnh, để hạ quan vào Cẩm Y vệ, lại điều hạ quan vào kinh sư, chỉ sợ Tần Kham hôm nay vẫn chỉ là một tên hủ nho nghèo kiết hủ lậu của phủ Thiệu Hưng, ơn của Mưu soái, hạ quan ghi nhớ trong lòng, một ngày cũng không dám quên."

Mưu Bân nghe thấy những lời này không khỏi từ đáy lòng cảm thấy thoải mái, đây cũng là câu hắn hy vọng được nghe thấy từ miệng của Tần Kham, những lời này có lẽ có thể chôn xuống một phục bút cho tiền đồ tương lai của hắn.

Đúng vậy, Mưu Bân rất rõ ràng, hôm nay tuy nói vì bách quan cản trở, không thể Tần Kham thay thế hắn, nhưng với giao tình của Tần Kham cùng với hoàng đế bệ hạ, tương lai thay thế hắn, thậm chí vượt qua hắn cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, hôm nay Tần Kham nói tới "ơn dẫn dắt", tương lai cho dù Mưu Bân làm việc cho bệ hạ không được chu toàn, hoặc là từ nay về sau mất đi thánh quyến, nhưng Tần Kham này có lẽ sẽ trở thành một đường lui.

Chương 214: Đại Minh chi hoạn

Mưu Bân ra khỏi điện đuổi theo Tần Kham tất nhiên là để hóa giải một chút xấu hổ trong điện vừa rồi, có điều Tần Kham thì có chính sự tìm hắn.

Nhìn trái nhìn phải một lượt, Tần Kham thấp giọng nói: "Mưu soái, còn nhớ phụ tá Trần Thanh Nguyên của phủ Ninh vương lúc trước áp giải từ Nam Kinh tới chứ?"

Mưu Bân vẻ mặt nghiêm lại, gật đầu nói: "Người này bị giam giữ bí mật trong chiếu ngục, không có thủ lệnh của ta thì bất kỳ ai cũng không được phép tới gần một bước."

Tần Kham cười nói: "Ninh vương vào kinh, một vị khác phụ tá một vị khác của hắn là Lý Sĩ Thực đã tìm tới ta, muốn xin ta thả Trần Thanh Nguyên ra, chết sống đều được."

Ánh mắt Mưu Bân lóe sáng, thản nhiên nói: "Ý tứ của ngươi là?"

Địa vị của Tần Kham đã khác trước, nói chuyện Mưu Bân nói chuyện cũng bất giác mang theo mấy phần ngữ khí thương lượng.

Tần Kham chắp tay cười nói: "Đương nhiên đương nhiên do Mưu soái làm chủ."

Lời này là lời nói khách sáo của quan trường, Mưu Bân tất nhiên nghe ra, có điều vẫn hài lòng mỉm cười: "Ngươi và ta là huynh đệ, không phải người ngoài, có chủ ý gì thì cứ nói thẳng ra đừng ngại."

Tần Kham cười khổ nói: "Hạ quan cho rằng, chỉ một Trần Thanh Nguyên thì không thể lật đổ Ninh vương."

Mưu Bân khó hiểu nói: "Nhân chứng đã có, chỉ thiếu vật chứng, với sức của Cẩm Y vệ thì không khó thu thập, đến lúc đó đưa nhân chứng vật chứng tới trước mặt bệ hạ, phiên vương mưu phản tội

cực lớn, vì sao không lật đổ được hắn? Bệ hạ chẳng lẽ có thể dễ dàng để Ninh vương âm thầm hắn phản ư?"

Tần Kham lắc đầu nói: "Mưu soái, hạ quan vừa rồi đã nói... Bệ hạ... vẫn chỉ là một đứa trẻ, ai tốt với hắn, hắn sẽ tốt với người đó hơn gấp bội, toàn tâm toàn ý toàn tâm toàn ý tín nhiệm, ân sủng, hạ quan chính là tốt lắm ví dụ, cho dù chúng ta nắm giữ được nhiều nhân chứng vật chứng của Ninh vương tới mấy, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì, ở trong lòng bệ hạ, nhân tình lớn hơn pháp lý."

Vẻ mặt Mưu Bân dần dần có chút cứng ngắc: "Đại sự như Phiên vương mưu, giấu diếm không báo chính sợ sẽ mai phục ẩn họa cho chúng ta, nếu báo lên mà bệ hạ không tin thì chỉ sợ tự dẫn họa thủy, vốn là một nước cờ mai phục trước đó, tại sao lại biến thành hoàn cảnh khó xử tiến thối không được? Tần Kham, ngươi có chủ ý gì?"

Ánh mắt Tần Kham chớp động. Khẽ cười nói: "Mưu soái có từng nghe nói tới điển cố thời Xuân Thu khi Trịnh Trang công đánh Thúc Đoạn không?"

Đó là một điển cố rất nổi tiếng, đệ đệ Thúc Đoạn của Trịnh Trang Công muốn mưu phản, Trịnh Trang Công sau khi biết được bất động thanh sắt, để mặc Thúc Đoạn chiêu binh mãi mã, để thực lực lớn mạnh, đợi cho Thúc Đoạn cánh chim đã lớn, cử binh mưu phản, Trịnh Trang Công sớmđã nắm giữ tiên cơ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai dập tắt hành động mưu phản của Thúc Đoạn. Bức cho Thúc Đoạn binh bại chỉ có thể lưu vong ở Cộng quốc.

Mưu Bân tuy là xuất thân võ quan, nhưng cũng từng đọc qua, tất nhiên minh bạch điển cố này, nghe vậy mặt nghiêng lại: "Ý của ngươi là..."

Tần Kham cười nói: "Người nếu bị thương, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi chỗ đau bưng mủ, khi da thịt thối rữa thì vung đao chặt đi, cái cần chủ ý là hỏa hầu, quá sớm hay quá muộn đều không được."

Mưu Bân nhìn chằm chằm Tần Kham. Ánh mắt có chút đăm chiêu: "Ngươi nắm giữ hỏa hậu như thế nào?"

Tần Kham cười nói: "Trị quốc cũng như hầm thịt, mưu phản mưu phản cũng như hầm thịt, mũi hạ quan rất thính, chín tới rồi mũi sẽ ngửi ra thôi."

Mưu Bân nhìn chăm chú hắn, trầm ngâm thật lâu rồi nhẹ nhàng cười: "Như vậy, Trần Thanh Nguyên liền giao cho ngươi, là giết hay thả thì toàn do ngươi định đoạt."

"Hạ quan tuân mệnh."

Hai người nhìn nhau cười, nói tới cuối cùng thì không điểm thấu, có qua có lại giống như hai lão hòa thượng đánh cơ phong, thần bí mà đầy thiện ý. Người khác không hiểu không sao, tự họ hiểu là được.

Mưu Bân thở dài, vẻ mặt sầu lo nói: "Tân hoàng vừa đăng cơ liền gặp phải việc như vậy, đã thế còn không nói được, Đại Minh chi hoạn. Một hoạn Thát Đát, hai hoạn giặc Oa, ba hoạn phiên vương, ài, đúng là thời buổi rối loạn."

Tần Kham lắc đầu, nói: "Cho rằng cho rằng, cái hoạn lớn nhất không phải Thát Đát và giặc Oa, cũng không phải phiên vương, những cái này chỉ là hoạn ngoại xâm, họa của đại minh, là hoạn ở..."

Mưu Bân nhíu mày: "Hoạn ở đâu?"

Tần Kham thấp giọng nói: "Hoạn ở... trong Nội bộ."

Mưu Bân nheo mắt: "Ý của ngươi là... Nội đình?"

Tần Kham gật đầu không nói.

"Tiêu Kính, hay là Vương Nhạc? Không thể, ta mặc dù không thích những lão quyền hoạn này, nhưng nhiều năm tranh đấu ít nhiều cũng có chút hiểu biết, hai người này rất biết tiến thối, huống hồ nghe nói Tiêu Kính sắp cáo lão rồi."

Tần Kham cười mà không nói.

Chuyện này không có cách nào khác giải thích, sau mấy tháng nữa, Mưu Bân sẽ chính mắt nhìn thấy một vị đông cung lão thái giám

không ai biết tiếng sẽ xuất hiện, bỗng nhiên tay nắm đại quyền của nội đình, từ nay về sau lộng quyền loạn chính, khiến cho thiên hạ Đại Minh đang tốt đẹp biến thành loạn thất bát tao.

Mà vị Mưu Chỉ huy sứ trước mắt này tuy rằng là nhưng cũng chính trực hiếm gặp trong lịch đại Chỉ huy sứ, nhưng cũng không tránh được bị Lưu Cẩn hãm hại bỏ tù, cuối cùng bị nhốt trong Cẩm Y vệ chiếu ngục mà chính hắn cai quản, bị nanh vuốt của Lưu Cẩn dùng hình cụ của Cẩm Y vệ tra tấn tới chết.

Lịch sử, giống như là một bánh xe cổ quái, nhân và quả không ngừng tuần hoàn, tỏ rõ thiện ác báo ứng với thế nhân.

Không cướp vị trí Chỉ huy sứ của Mưu Bân đương nhiên không chỉ là khách khí, Tần Kham nếu làm Chỉ huy sứ, tất nhiên sẽ đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, khó tránh khỏi phải đấu chính diện với Lưu Cẩn, khi đó ai sẽ giúp hắn đỡ giao nhỏ?

Vẫn là trốn ở phía sau Chỉ huy sứ giúp hắn gõ gậy lén thì tốt hơn, Mưu soái dáng người khôi ngô, da kiên dày, lớn nhỏ dài ngắn vừa hay thích hợp để đỡ dao.

Mưu Bân là chân hán tử, Tần Kham là chân quân tử, hán tử đỡ dao là nghĩa cử nên có, quân tử thì khác, quân thử không thích ăn đao.

Có điều nếu Tần Kham đã đi tới thế giới này, lịch sử tất nhiên sẽ khác, Mưu Bân đỡ dao xong thì ít nhất cũng có thể sống đến chết già trên giường.

Khóc lóc suốt hai ngày hai đêm, các đại thần trên tứ phẩm đều quỳ gối trong điện Phụng Thiên gào khóc, vừa khóc vừa nhớ lại nhân của tiên đế.

Các đại thần nhớ tiên đế, Chu Hậu Chiếu thì không thể không vui vẻ tiếp khách, đáng thương cho Chu Hậu Chiếu làm rối gỗ hai ngày hai đêm, nhất cử nhất động đều do Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh thao túng, muốn hắn khóc thì hắn phải khóc, không khóc không được, không khóc là bất hiếu, giang sơn Đại Minh từ nay về sau sẽ có tiền cảnh thê lương ảm đạm không ánh sáng.

Tập đoàn quan văn Đại Minh là chính nghĩa nhất đồng thời cũng là

quần thể không biết xấu hổ nhất, khi chính nghĩa chính nghĩa có thể vì lễ pháp thánh hiền mà quyên sinh, hoàng đế làm trái với lễ pháp, các quan văn sẽ dùng đầu đập vào tường, nói chết là chết không thương lượng gì cả. Nhưng khi không biết xấu hổ cũng rất khiến cho người ta ghê tởm, khuôn mặt chính nghĩa lẫm nhiên, hiếu kính và hối lộ nên nhận thì một xu cũng không hàm hồ, kỹ nữ lập đền thờ trinh tiết đại thể cũng như vậy.

Một quần thể rất mâu thuẫn cũng tồn tại rất chân thật, quần thể này chống đỡ giang sơn Đại Minh gần ba trăm năm.

Với tính tình của Chu Hậu Chiếu sao chịu được bị Vương Quỳnh chi phối như vậy? Vì thế nhân lúc không ai chú ý lén lút chuồn ra khỏi điện Phụng Thiên, gọi một Cẩm y Giáo úy dẫn đường, ở trong điện Vũ Anh tìm tới Tần Kham đang nằm trên quảng trường phơi nắng.

Chu Hậu Chiếu rầm rập chạy tới, không nói hai lời cầm chén trà bên cạnh Tần Kham lên uống cạn, oán giận nói: "Ngươi cũng nhàn nhã thật, ta thì bị giam ở trong điện Phụng Thiên không thể động đậy, lão thất phu Vương Quỳnh kia coi ta là cọc gỗ để chơi đùa, không hợp ý hắn thì hắn liền quỳ khóc không ngừng, chuyện gì cũng đẩy cho giang sơn xã tắc, vừa rồi ta chỉ ho một tiếng, Vương Quỳnh liền khóc như cha chết, nói cái gì là bất kính với tiên đế, tổ tông tất có con cháu bất hiếu, giang sơn Đại Minh nguy thay, vân vân, tức chết ta!"

Tần Kham cười khổ nói: "Vương thượng thư chỉ là tính tình hơi cứng ngắc nghiêm túc thôi, bệ hạ giận hắn làm gì?"

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Nếu triều đình đều là đại thần bảo thủ như vậy, bảo ta làm hoàng đế thì làm sao mà chịu được? Rất mất mặt, không được, tương lai ta sẽ tìm cớ, đá lão thất phu Vương Quỳnh tới Nam Kinh, mắt không thấy thì tâm không phiền."

"Bệ hạ vừa đăng cơ, thần cho rằng không nên đối nghịch với các quan văn này, thỏa hiệp thích hợp là tốt nhất, đắc tội với bọn họ, bệ hạ sẽ càng phiền hơn."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lát rồi nói: ""Ý của ngươi là, muốn ta chịu đựng?"

Tần Kham cười nói: "Chẳng lẽ chẳng lẽ quên thần từng dạy người giả vờ làm trẻ ngoan sao? Việc của Triều đình, mũi kim đâm râu hạt lúa không phải lựa chọn tốt, ẩn nhẫn rồi từ từ tính toán mới là thượng sách, tương lai trong tay bệ hạ một đám một đám đại thần thân tín thực lòng quên mình phục vụ cho bệ hạ, khi đó thanh âm bệ hạ phát ra mới có thể được thần dân thiên hạ nghe thấy."

Chu Hậu Chiếu như có chút đăm chiêu, sau đó chậm rãi gật đầu, rất công nhận lời nói của Tần Kham, hắn mấy ngày nay giao tiếp với các đại thần trong triều, cuối cùng phát hiện đám đại thần cố chấp bảo thủ này là xương khó gặm, chẳng những đáng ghét hơn nữa còn cực kỳ phiền phức, nhưng mà bọn họ lại đại biểu cho văn nhân sĩ tử của Đại Minh Đại Minh Đại Minh, là cơ sở căn bản nhất thống trị giang sơn, đúng như lời Tần Kham, đối nghịch với bọn họ, Chu Hậu Chiếu thật sự khôngcó bất kỳ phần thắng nào, cho dù thân phận của hắn là hoàng đế cũng vậy.

Sau một lúc lâu, Chu Hậu Chiếu nắm chặt quyền đầu, nói: "Minh bạch rồi, đúng! Ẩn nhẫn! Đợi cho thực lực của ta đủ rồi, ta sẽ lệnh cho những lão già cổ hủ này toàn bộ cút xéo, đá họ tới Nam Kinh dưỡng lão! Ta sau này chính là Việt vương Câu Tiễn."

Chu Hậu Chiếu vừa nói vừa quay đầu nhìn Tần Kham, thì thấy Tần Kham vẻ mặt kinh ngạc, trong sự kinh ngạc còn mang theo mấy phần sùng bái.

"Tần Kham, vẻ mặt của ngươi khiến ta rất không thoải mái, có ý gì đây?"

"Bệ hạ muốn học theo Việt vương Câu Tiễn?"

"Đúng."

Khuôn mặt Tần Kham hiện lên mấy phần không đành lòng: "Học hắn để khiến Ngô vương Phù Sai vui mà xem bệnh thử phân à? Bệ hạ, thế... có phải hơi quá đáng không?"

Chu Hậu Chiếu ngây người một lát, sau đó khuôn mặt trắng nót dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy dần dần xám ngắt.

Thật lâu sau...

"Ta... Ta phải về điện Phụng Thiên, bị người ta làm phiền còn hơn bị ngươi làm tức chết." Chu Hậu Chiếu xoay người lảo đảo mà đi.

"A, bệ hạ, thần cuối cùng nghĩ ra rồi, đúng là nằm gai nếm mật, nằm gai nếm mật, ấy bệ hạ, sự tích này khá là cổ vũ nhân tâm mà."

"Tần Kham, ngươi là cố ý, tuyệt đối là cố ý! Tránh ra, đừng đi theo ta, ta hiện tại muốn nôn..."

Chương 215: Tần gia cáo mệnh

Quần thần trong Điện Phụng Thiên khóc tế Hoằng Trì đế, Chu Hậu Chiếu giống như rối gỗ bị người ta đùa nghịch hết lần này tới lần khác, quan viên Lễ bộ vẫn đang bận rộn chuyện khác, một chuyện nhìn như hoàn toàn trái ngược với không khí tang lễ của Hoằng Trì đế.

Chu Hậu Chiếu sắp đại hôn.

Tiên đế mới chết, án theo quy củ thì thần dân phải thủ hiếu ba năm, trong ba năm chịu quốc tang, dân gian cấm rượu cấm vui cấm kết hôn, tóm lại tất cả việc giải trí đều cấm, nếu không đó sẽ là một sự không tôn trọng cực lớn đối với hoàng đế đã mất, sau khi bị người ta tố cáo thì quan phủ có thể trị tội theo pháp luật.

Dân gian không cho phép gả cưới, nhưng thiên gia thì khác, đặc biệt là Chu Hậu Chiếu, lão Chu gia trong ngàn khoảng đất chỉ độc có một cái cây, tân quân đăng cơ, nước có quân chủ, làm sao mà vô hậu được, cái này gọi là thiên gia không có việc nhỏ, thiên gia không có việc riêng, các đại thần bắt đầu nghiêm trọng chú ý tới vấn đề sinh đẻ của Chu Hậu Chiếu.

Quan viên Lễ bộ sớm đã nói, sau đại hành của hoàng đế thì tân quân có thể đại hôn, chỉ có điều phải trong trăm ngày, ba năm ngày trăm ngày là thời kỳ thủ hiếu, cái gọi là Trăm ngày này, chính là một loại biện pháp biến báo, tân quân trong trăm ngày sau khi tiên đế vừa mất, cái này gọi là "Mượn hiếu", quan viên sau khi cha mẹ mất thì không về quê chịu tang mà do hoàng đế hạ chỉ lệnh tiếp tục phụ tá đế vương, cái này gọi là "Đoạt tình".

Lễ chế của Nho gia giống như cỏ đầu tường lắc lư bất định, tất cả cách nói đều là để phục vụ cho người thống trị, tất cả hành vi của người thống trị đều hợp lý hợp pháp, chuyện vốn trên chế không cho phép làm, mà người thống trị lại cố tình phạm, không sao, hệ thống học thuật của nho gia còn có phục vụ phụ hoàn mỹ, chúng ta cho thêm một điều là được.

Thê tử của Chu Hậu Chiếu, tức hoàng hậu Đại Minh tương lai xuất

thân từ tư gia đình quan lại bình thường, đây là một đạo phong cảnh độc đáo chuyên thuộc về Minh triều.

Vết xe đổ ngoại thích lộng quyền quá nhiều. Vì thế Minh triều có một quy củ bất thành văn, hoàng đế cưới vợ phải cưới nữ nhi gia đình quan lại tầm thường thậm chí là gia đình dân chúng bình dân, này mà các đại thần quyền khuynh triều dã ví dụ như Đại học sĩ nội các thì tuyệt đối không cho phép kết thân với hoàng đế, ai dám làm như vậy, các ngôn quan ngự sử sẽ ở trên kim điện đập đầu vào cột chết trước mặt hoàng đế, hơn nữa còn là chết một đám.

Ví dụ như hoàng hậu Trương thị của Hoằng Trì đế. Phụ thân của bà ta Trương Loan chỉ xuất thân tú tài, khi kỳ nữ Trương thị vào năm Thành Hóa thứ hai mươi ba được chọn làm hoàng thái tử phi, Trương Loan chỉ là một cống sinh nho nhỏ được làng xã tiến cửa vào Quốc Tử Giám. Sau khi Hoằng Trì đế đăng cơ, lập Trương thị là hậu, Trương Loan chỉ được phong làm Thọ Ninh Bá. Bởi vì sự kiện phong nho nhỏ này, Hoằng Trì đế còn cãi nhau tới mặt đỏ tai hồng với các đại thần, quan hệ giữa quân thần có một đoạn thời gian rất căng thẳng khẩn trương.

Thê tử tương lai của Chu Hậu Chiếu tất nhiên cũng không phải con nhà quan lại hiển hách gì, cha vợ, họ Hạ tên Nho, là đồng tri Trung quốc phủ Đô Đốc, treo hàm trống của chỉ huy Cẩm Y vệ, bình thường tới không thể bình thường hơn, quan viên như vậy trong kinh sư quơ một cái là có cả nắm.

Việc hôn nhân của Chu Hậu Chiếu là trước khi Hoằng Trì đế mất đã được định, không cho phép bất kỳ ai phản đối, hơn nữa trong trăm ngày sau đại hành của tiên đế phải lập tức thành hôn.

Tần Kham nghĩ đến Chu Hậu Chiếu sắp cưới vợ thì không khỏi có chút không thích ứng. Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, cả ngày trong đầu chỉ quan tâm tới đá gà đá chó, nghĩ xem có trò gì hay để chơi, trong sinh mệnh trước mắt của hắn chỉ có một chữ "chơi". Hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ choai choai mới lớn, nhưng đứa trẻ này lại sắp trở thành trượng phu của người khác.

Đối với một đứa trẻ mà nói, làm vua của người ta, làm chồng của người ta, hắn hiểu hàm nghĩa của hai chữ trách nhiệm hay không?

Chu Hậu Chiếu có thể từ trong điện Phụng Thiên lén chuồn ra, Tần Kham tất nhiên cũng có thể từ hoàng cung lén về nhà.

Từ lúc Hoằng Trì đế bệnh tình nguy kịch. Nhận được điều lệnh vào cung trị vệ, Tần Kham vẫn luôn ở trong cung, dùng một loại ánh mắt giống như người xem nhìn sự kiện lịch sử mà kiếp trước chỉ tồn tại trong sách sử diễn ra.

Chu Hậu Chiếu không hiểu hai chữ trách nhiệm, nhưng Tần Kham thì hiểu.

Trách nhiệm trừ gánh trên lưng thu nhập của một gia đình ra, còn phải biết chiếu cố con cái, thê tử và trưởng bối, ít nhất cũng phải thường xuyên để người nhà nhìn thấy hắn, từ thời thời đãi viễn cổ, nhân loại chính là một loại động vật ăn lông ở lỗ, động vật ăn lông ở lỗ buổi tối bình thường phải về hang.. Đối với đại bộ phận người đến nói, nhà không phải trạm dịch, không phải khách sạn, mà là chốn về cuối cùng.

Đinh Thuận và Lý Nhị hộ bên cạnh xe ngựa Tần Kham, một đường từ từ ra ngoại thành.

Bánh xe két két, nghe có chút ê răng, ngoài cẩm bào của Tần Kham mặc đồ tang màu trắng, mặt không biểu tình ngồi ở trong xe, Đinh Thuận cưỡi ngựa, cách màn xe thấp giọng bẩm báo với hắn.

"Ninh vương nhập kinh đã hơn nửa tháng, lại lề mề không có dấu hiệu rời kinh, trước đó vài ngày đã có mấy vị ngự sử thượng sơ tới nội các, nói phiên vương theo quy định phải ở đất phong, chứ không phải lấy cớ thiên tử tuyên triệu mà vào kinh không đi, Ninh vương đây là đang phá hỏng quy củ, xin ba vị Đại học sĩ nội các ra mặt thay bệ hạ, đuổi Ninh vương về đất phong Nam Xương, nếu không cứ để hắn chạy nhảy ở trong kinh sư, cũng không biết sẽ gây ra loạn gì."

Tần Kham thản nhiên hỏi: "Ninh vương mấy ngày nay ở kinh sư đã làm những việc gì?"

Đinh Thuận mang theo nụ cười có mấy phần trào phúng, nói: "Ninh vương cũng rất an phận, hơn nữa sau khi các ngự sử thượng tấu xin đuổi Ninh vương về đất phong, Ninh vương rất đúng lúc

lại bị bệnh, bệnh này tất nhiên không khải trình được, hiện giờ tiên đế vừa mất, đủ loại việc phải làm như tang lễ, đăng cơ, thậm chí là đại hôn của bệ hạ ngày sau, các Đại học sĩ nội các cũng không rảnh để ý tới Ninh vương."

Tần Kham lạnh lùng cười, nói: "Thế cứ cho Ninh vương thơi cơ mà nắm bắt, hắn ở dịch quán rất an phận, nhưng thủ hạ hắn dẫn tới chỉ sợ không an phận."

Đinh Thuận cười nói: "Đại nhân nói không sai, phụ tá Lý Sĩ Thực của phủ Ninh vương mấy ngày nay thường xuyên hoạt động ở kinh sư, hơn nữa đều là nửa đêm tới cửa bái phỏng, từng xe vàng xe bạc tỳ nữ đẹp đưa tới trong nhà các đại thần, rất nhiều quan viên kinh sư lúc này đang kiếm đầy chậu."

"Có những ai?"

"Lục bộ Thị Lang, Đại Lý tự khanh, Quang lộc tự khanh, ngự mã giám, nội quan giám trong cung, thậm chí cả Đại học sĩ xuân phường Dương Đình Hòa. Lý Sĩ Thực làm rất bí mật, có điều hắn chắc không ngờ đại nhân sớm đã bắt đầu chú ý tới hắn, bày ra giám thị ngầm nghiêm mật, nhất cử nhất động của hắn không thoát được mắt của thuộc hạ."

Tần Kham gật gật đầu: "Nhớ kỹ tên các đại thần mà hắn đã tiếp xúc, tốt nhất tìm hiểu rõ hắn cụ thể tặng quà gì cho các đại thần. Mấy thứ này rất trọng yếu."

"Vâng."

Tần Kham nhìn chăm chú Đinh Thuận, cười nói: "Ngươi đi theo ta đã hơn một năm, làm việc tận tâm, người cũng lanh lợi, hiện giờ ta đã thăng nhiệm chỉ huy đồng tri, Thiên hộ sở nội thành không thể để không, chức Thiên hộ sẽ do ngươi nhận. Lý Nhị làm phó Thiên hộ."

Đinh Thuận ngây người một chút, tiếp theo vui mừng quá đỗi, vội vàng kêu ngừng xe. Hắn và Lý Nhị xoay người xuống ngựa, không nói hai lời quỳ xuống dập đầu thật mạnh với Tần Kham, mắt ứa lệ nóng nói: "Thuộc hạ cảm ơn sự cất nhắc dẫn dắt của đại nhân. Sinh thời, nguyện quên mình phục vụ cho đại nhân."

"Đứng lên đi, nhớ kỹ lời nói của ta, lúc sinh thời, phú quý cùng hưởng, hoạn nạn cùng chia."

"Vâng."

Cửa Tần phủ treo hiếu mang bằng vải trắng, trước cửa treo cao hai ngọn đèn lồng bọc giấy trắng, từ lúc Thuận Thiên phủ tuyên bố quốc tang, cả thành bất luận đại thần hay là dân chúng, nhà nào cũng phải khoác áo đay để tang. Các loại sự việc Các lại vật trong nhà đều đeo dây tang, để tỏ ý nhớ thương tiên đế, Tần phủ tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Vào cửa, trong không khí đau thương trước mắt không ngờ lộ ra mấy phần vẻ vui mừng rất không hợp lúc, quản gia ra cửa nghênh đón, vẻ mặt đau thương nhưng trong mắt lại ánh ra vẻ vui sướng, không biết còn tưởng rằng Hoằng Trì đế băng hà làm hắn muốn vỗ tay tỏ ý vui mừng, loại ánh mắt này mà để Chu Hậu Chiếu nhìn thấy, ít nhất là tội danh chém đầu ngay lập tức.

"Vợ ngươi vừa để một đứa bé trắng trẻo mập mạp giống y Vương cử nhân hàng xóm cho ngươi à?" Tần Kham cau mày hỏi.

Quản gia ngẩn ra, vội vàng lắc đầu: "Nhi tử của Lão hán mười tám mười tám tuổi rồi, hơn nữa chẳng giống gì Vương lão gia hàng xóm."

"Vậy ngươi hiện tại cao hứng cái gì? Đây là lúc cao hứng à?"

Quản gia vái dài, Vui vẻ cười nói: "Chúc mừng lão gia thăng chức! Lão gia thăng chỉ huy đồng tri, phu nhân cũng được phong cáo mệnh, tam phẩm cáo mệnh đó, hiện giờ Tần phủ ta đã là dòng dõi quan lại, lão gia, chuyện này phải ăn mừng chứ."

Tần Kham lườm hắn: "Ngươi định ăn mừng thế nào?"

Quản gia là người rất có chủ ý, nghe vậy rất tự tin cười nói: "Sai hạ nhân đốt hai dây pháo, tuyên bố với bên ngoài là Tần phủ chịu ân quyến của tiên đế quá sâu, tiên đế băng hà, Tần phủ vô cùng bi thương, bản thân chúng ta thì..."

" Đóng cửa bày tiệc, vào thời kỳ quốc tang bản lão gia cùng các ngươi nâng chén ăn mừng, đúng không?"

Hai mắt Quản gia sáng lên: "Thì ra Lão gia cũng có tâm tư này, chuyện này dễ làm thôi, để lão hủ đi an bài..."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Gọi nhi tử mười tám tuổi của ngươi tới đây."

"Lão gia gọi tiểu tử nhà ta làm gì?"

"Bởi vì bản lão gia muốn đá hắn mấy cái."

"Vì sao?"

"Ai bảo hắn có thằng bố miệng thối như rắm chó."

Chương 216: Cải nguyên Chính Đức

Vào phòng ngủ nội viện, sau khi đẩy cửa thì tình cảnh đập vào mắt càng làm Tần Kham phải ngửa mặt lên trời thở dài.

Đỗ Yên mặc triều phục tam phẩm cáo mệnh phu nhân trong cung vừa đưa tới, trên đầu đeo đầy châu ngọc, trên tay thì nắm chặt cáo thư sắc phong hoạn quan thay thiên tử ban, đang tứ bình bát ổn ngồi ở trên giường, cố gắng bày ra bộ dạng đoan trang thánh khiết, cáo phục màu đỏ rõ ràng đã được ủi qua một lần, khiến con khổng tước thêu chính giữa không hề có sinh khí như bị ngộ độc thức ăn.

Trong mắt Liên Nguyệt Liên Tinh ánh lên vẻ hâm mộ, đang cung kính dập đầu với Đỗ Yên, giống như lạy phật trong miếu, ở giữa chỉ thiếu mỗi một lư hương nghi ngút khói.

"Tỳ nữ bái kiến tam phẩm cáo mệnh Tần phu nhân. Ấy ấy, không được, giọng hơi nhỏ, chủ mẫu ngồi yên đó, tỳ nữ bái thêm một lần."

Đỗ Yên bất cẩu ngôn tiếu gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Bái cho tốt vào, biết xiêm y trên người ta đại biểu cho cái gì không? Triều đình! Hiểu không? Đại biểu cho triều đình! Bái thêm mấy lần, các ngươi cũng được thơm lây của triều đình."

"Vâng." Liên Nguyệt Liên Tinh gật đầu thật mạnh, hưng phấn tới mặt đỏ như ráng chiều, đồng loạt thối lui hai bước, sửa sang lại vẻ mặt rồi lại bái thêm một lần.

Tần Kham thở dài, bà nương này đúng thật là...

Nghe thấy tiếng thở dài ở cửa, tam nữ đồng loạt quay đầu, thấy Tần Kham đứng ở đó, tam nữ giật mình đồng thời hét lên, Liên Nguyệt Liên Tinh không nói hai lời, vội vàng vén áo thi lễ với Tần Kham, sau đó mặt đỏ bừng chạy ra ngoài.

Đỗ Yên thì tướng mạo đoan trang, mặc cáo phục vui sướng chạy ra đón, vừa gọi một tiếng tướng công thì lại bị Tần Kham tóm lấy tay, quay một vòng, sau đó.... tay không nặng không nhẹ vỗ bốp một cái vào cặp mông mềm mại đàn hồi của nàng ta.

Ừ, vật liệu làm cáo phục đại biểu cho triều đình rất không tồi, lông tuyến mềm mại trơn nhẵn, rất có xúc cảm.

"ẤY! Tướng công ngươi, ngươi làm gì thế?" Đỗ Yên xấu hổ, hai tay ôm mông oán hận lườm hắn.

"Nương tử chẳng lẽ không thấy à, tướng công đang đánh triều đình đấy."

Đỗ Yên xuất thân nhà quan, theo lý thuyết thì nên trải đời nhiều rồi, mặc dù không hy vọng nàng ta đạt tới cảnh giới "Bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỷ bi", nhưng ít nhất cũng nên bảo trì sự thong dong bình tĩnh ngoài mặt.

Tần Kham không ngờ một cáo mệnh tam phẩm có thể khiến nàng ta hưng phấn thành như vậy, nghe Liên Nguyệt Liên Tinh nói, hoạn quan chỉ chỉ chân trước vừa ra khỏi cửa, nàng ta đã ngay lập tức thay cáo mệnh triều phục, sau đó thì mặc nó đi khắp ở tiền viện nội viện Tần phủ rêu rao, khí diễm kiêu ngạo, không ai bì nổi.

Bất luận nam nhân hay là nữ nhân, đối với địa vị chính trị luôn có một loại khát vọng lờ mờ, trước kia Đỗ Yên chỉ là tiểu thư nhà quan, phu nhân Tần phủ, hai thân phận này có thể nói chỉ là thân phận phụ gia của nàng ta, không có cái nào thuộc về riêng nàng ta, hiện giờ thì khác, triều đình chính thức sắc phong tam phẩm cáo mệnh phu nhân, trên cáo thư đã viết rõ ràng tên của Đỗ thị Tần môn, từ nay về sau thoải mái yên tâm cầm bổng lộc cá nhân triều đình cho nàng ta, ngày lễ ngày tết còn có tư cách vào cung triều bái Thái Hậu hoàng hậu, Đỗ Yên không chỉ là tiểu thư nhà quan và Tần phu nhân, thân phận mệnh phụ khiến cuộc sống của nàng ta không chỉ tăng lên một cấp.

Tâm tình có thể lý giải, nhưng hành vi mặc cáo phục hoành hành khắp thế giới của bà nương này là không thể hiểu nổi.

"Liên Nguyệt Liên Tinh, gọi hộ viện trong nhà, bản chủ mẫu muốn

tới nhà phu nhân của Vương cử nhân bên cạnh." Đỗ Yên ngửa mặt lên trời cười to một trận, mùi vị ngông cuồng đập cả vào mặt.

"nàng yên tĩnh một chút, mặc cáo phục đi xuyến môn, đầu bị cửa kẹp à? Hoành hành trong nhà chưa đủ à, không cho phép hoành hành làng xóm, nếu không."

Tiếng cười kiêu ngạo của Đỗ Yên lập tức bị kiềm hãm bị kiềm hãm, theo bản năng ôm mông, cả giận: "Nếu không gia pháp hầu hạ, đúng không?"

Tần Kham cười tủm tỉm nói: "Không sai, gia pháp của Tần gia, chỉ có thể chú ý tuân thủ, không thể tùy tiện xúc phạm."

Đỗ Yên mắt chớp chớp, lắc lắc tay Tần Kham làm nũng: "Tướng công so với cha ta còn có bản lĩnh hơn, mới hai mươi tuổi đầu đã thành quan tam phẩm, hơn nữa ngay cả thê tử cũng được thơm lây. Ngươi thật là lợi hại, tướng công ngươi không biết đấy thôi, sau khi hoạn quan tuyên chỉ đi rồi. Rất nhiều hàng xóm đều đến cửa chúc mừng."

Tần Kham cười khổ nói: "Bà nương ngốc, hàng xóm người ta vốn chỉ muốn ở cửa nhà ta xem náo nhiệt, ngươi đã lập tức mặc cáo phục. Giống như khổng tước xòe lông, nương tử ngoan, may cởi cáo phục ra đi, tương lai chờ ngươi sinh nữ nhi cho tướng công rồi, để cáo phục cho nó làm đồ cưới."

Vừa nghe thấy câu này, gương mặt đang sáng rực của Đỗ Yên lập tức biến đổi, giống như mèo con bị đốt lông, hung ác lườm Tần Kham: "Nữ nhi cái gì, ta tương lai phải sinh nhi tử! Phải là nhi tử! Không sinh nhi tử làm sao nối dõi tông đường? Hàng năm tế bái tổ tông Tần gia ta sao có thể dập đầu trước tổ tông? Sau này tướng công chớ có nhắc tới nữ nhi với ta, không may."

Tần Kham nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tiếp lời, bà nương này ngấm sự độc hại của chủ nghĩa phong kiến quá sâu, mình nữ nhi thân nữ nhi nhưng lại không thích nữ nhi, sinh nam sinh nữ có quan trọng vậy không?

Trán Đỗ Yên khẽ tựa vào vai Tần Kham, Buồn bã nói: "Tướng công trẻ tuổi như vậy đã làm quan tam phẩm, tương lai mở phủ lập

nha, phong vương bái tướng cũng không phải không thể, Tần gia mỗi ngày một lớn mạnh, nếu không sinh mấy đứa con trai cho tướng công, gia nghiệp to như vậy, còn cả tước vị triều đình tương lai nữa chẳng phải là không có ai thừa kế à? Ngươi làm thê tử như ta không giúp được gì cho tướng công mà nếu ngay cả nhi tử cũng không sinh được, tương lai hàng xóm sẽ chọc vào lưng ta..."

Sờ sờ cái bụng phẳng lỳ, Đỗ Yên phiền muộn nói: "Không biết là làm sao, chúng ta thành thân gần một năm, bụng vẫn chưa thấy động tĩnh gì, chùa miếu gần kinh sư ta bái hết rồi, vậy mà ông trời chẳng nể mặt để ta bầu một đứa con trai."

Tần Kham bật cười, bà nương trong nhà cũng không phải vô tâm vô phế, thì ra nàng ta cũng phải chịu áp lực rất lớn, cho dù loại áp lực này trong mắt hắn là rất vô vị, nhưng Đỗ Yên lại rất để ý, cái điều "Vô tử" này thật sự được xếp trong bẩy điều, không sinh được nhi tử thì đại biểu cho cương vị của chính thê có nguy hiểm, Đỗ Yên lo lắm rồi.

Cười ha ha, Tần Kham ôm eo thon của Đỗ Yên đi vào trong phòng ngủ.

"Cầu ông trời nể tình còn không bằng cầu tướng công ta nể mặt, tướng công cày cấy thêm vài lần, sợ gì không sinh được nhi tử?"

"Ấy, Tướng công, ngươi,... trời còn chưa tối mà, tướng công sao có thể tuyên dâm giữa ban ngày?" Đỗ Yên thẹn thùng không thôi, giãy dụa mấy cái tượng chưng.

"Ban ngày cũng có tình thú, nương tử thử cái biết liền."

"Chờ, đợi tý. Ta cởi cáo phục đã."

"Đừng cởi, hôm nay chúng ta chơi trò mới, mặc cáo phục..." Tần Kham cười rất dâm dê, nói thầm mấy câu vào tai nàng ta.

Đỗ Yên mở to hai mắt: "Tướng công, cái gì gọi là ' dụ hoặc của đồng phục'?"

Cái này chỉ có thể tự thể nghiệm chứ không thể giải thích, xét thấy năng lực lý giải của Đỗ Yên, có lẽ giải thích một lần vẫn chưa đủ, phải ba bốn lần mới được.

Sau khi khóc bảy ngày bảy đêm trong Điện Phụng Thiên, vào ngày mười lăm tháng năm năm Hoằng Trị thứ mười tám, Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh quỳ trong triều hội cầu hoàng đế bệ hạ ban chiếu thư kế vị nắm triều chính, Lễ bộ sao chép rồi ban hành thiên hạ.

Chu Hậu Chiếu lập tức đồng ý, đây cũng là trình tự kế vị, chiếu thư sớm đã được Đại học sĩ Lưu Kiện soạn xong, Chu Hậu Chiếu chỉ đóng đại ấn hoàng đế lên trên, Vương Quỳnh hai tay hai tay tiếp chiếu thư, thân hình già nua rất mạnh mẽ vội vàng chạy ra khỏi đại điện, tới thẳng Thừa An môn.

Trên quảng trường ngoài Thừa An môn, mấy ngàn huân quý quan viên kinh sư sớm đã xếp hàng, trên cột đá phải to tới hai ba người ôm ở hai sườn tiền lâu khắc một bộ câu đối, viết: ""Nhật nguyệt quang thiên đức, sơn hà tráng đế cư", câu đối này sau khi hoàng cung kinh sư xây dựng hoàn công vào năm Vĩnh Lạc thì Thành tổ hoàng đế ra lệnh cho đại tài tử, Đại học sĩ Giải Tấn lúc đó viets.

Vương Quỳnh cầm chiếu thư đi tới thành lâu, treo chiếu thư vào miệng phượng hoàng gỗ sơn đỏ, dưới ánh mắt của vạn người, kim phượng miệng ngậm chiếu thư, chậm rãi bay xuống thành lâu, theo kim phượng bay xuống, mấy ngàn quan viên và vô số dân chúng đứng trên quảng trường ba bái chín dập về phía cấm cung, cùng hô vạn tuế.

Quan viên Lễ bộ sớm đã đợi dưới thành lâu dùng bàn gỗ khắc hình đám mây cung kính quỳ tiếp chiếu thư, sau đó đưa bàn gỗ lên xe ngựa, chạy vội tới nha môn Lễ bộ, do các quan viên trong nha môn sao chép, in ấn, truyề khắp thành trấn hương xã thiên hạ, chiêu cáo với thế nhân hoàng đế Đại Minh đời mới đã lên ngôi, dưới vương thổ, thần dân đều tôn kính.

Đây chính là nghi thức "Kim phượng ban chiếu"

Cho tới khi kim phượng ban chiếu thư xuống, thân phận hoàng đế của Chu Hậu Chiếu mới xem như là hợp lý hợp pháp, hoàn toàn được các sĩ tử thiên hạ và dân chúng công nhận.

Trong chiếu tư có tuyên kỳ, niên kỉ Đại Minh đổi thành Chính Đức, thiên tử đời này tức hoàng đế Chính Đức, hoàng đế Hoằng Trị vừa

qua đời thành "Đạt thiên minh đạo thuần thành trung chính thánh văn thần vũ chí nhân đại đức kính hoàng đế", miếu hiệu "Hiếu tông"

Cải nguyên đổi triều, tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, sóng bển tạt cát cũ, thiên cổ giang sơn.

Chương 217: Đinh Thuận bị đánh

Buổi sáng trời mưa, mặt trời trong rặng mây đột nhiên chiếu ra ánh sáng chói lọi, hứng ánh nắng lên người, rất thoải mái.

Hít thở không khí sau cơn mưa, Tần Kham ngồi trong nha môn trấn phủ ti mắt hơi nheo lại, đầu gật gật, có chút mệt mỏi.

Bà nương Trong nhà thà con trai quá, không bái Bồ Tát chuyển sang bái tướng công, không thể không khen Đỗ Yên, từ sau khi gả cho Tần Kham, Đỗ Yên càng lúc càng thực tế, nàng ta dần dần biết loại chuyện như sinh nhi tử Bồ Tát không thể giúp được gì, tướng công mới là mấu chốt, không gieo thì thu hoạch thế nào?

Vì thế Tần Kham tối hôm qua gieo ba bốn lần, rời giường chẳng những chân như nhũn ra, hơn nữa rất không có tinh thần, hôm nay chỉ có thể ngồi trong nha môn ngủ gà ngủ gật.

Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri tất nhiên không cần phải tuần phố, công tác cụ thể đều do người phía dưới làm, làm người so hai trong hệ thống Cẩm Y vệ chỉ sau Mưu Bân, quyền lực của Tần Kham rất lớn, trong mắt rất nhiều người có thể xem như nắm giữ quyền sanh sát trong tay, một đạo mệnh lệnh phát xuống, đều có cả vạn người chạy đi làm cho hắn, phong cảnh hiển hách hôm nay, so với Thiên hộ nội thành không lâu trước thì hoàn toàn khác hẳn.

Buổi sáng sau khi tới nha môn ứng mão, thuộc hạ tới bái phỏng hắn không ít, Thiên hộ các khu trong kinh sư tới trấn phủ sứ và đô thiêm sự trong nha môn, buổi sáng như cưỡi ngựa xem đèn, đi lại như nước chảy trong phòng làm việc của hắn, trong những người này có rất nhiều người đều đã sớm đưa quà tới Tần phủ, hôm nay tới đây chỉ là để dệt hoa trên gấm, lưu lại một ấn tượng tốt trước mặt thủ trưởng.

Tần Kham cố vực tinh thần ứng phó nửa ngày, tới giữa trưa thì thực sự không chịu nổi nữa, phân phó cho Diệp Cận Tuyền giữ cửa, bất kỳ ai cũng không gặp, Tần đồng tri đại nhân thì trốn ở

trong phòng ngủ gật.

Diệp Cận Tuyền đã không còn làm hộ viện Tần phủ, cũng không phải Tần Kham cảm thấy đại tài tiểu dụng, trên thực tế bị sư muội và sư điệt phiên bản sơn trại một ngày đánh tám lần, mỗi lần khi nhìn thấy hắn trên mặt trên người không còn da thịt chỗ nào lành lặn, không xanh thì tím, nhân tài như vậy thực sự không hiểu nên đánh giá hắn thế nào, nhạc mẫu và Đỗ Yên gặp mặt hắn liền không nói hai lời một chưởng vỗ tới, mà Diệp Cận Tuyền trừ một câu lạnh lùng 'tới hay lắm' nghe rất có phong phạm tông sư ra thì thân thủ lại không hề có điểm sáng. Mỗi lần bị một chưởng vỗ tới đều hôn đất, không có ngoại lệ.

Tần Kham không đành lòng, cũng cảm thấy lo lắng cho tình cảnh của Diệp Cận Tuyền, Trương tông sư dạy dỗ đệ tử đích truyền cũng không dễ dàng gì, cho dù vị đệ tử sản xuất dây chuyền này là thứ phẩm, nhưng tốt xấu gì cũng là Trương tông sư tự tay dạy dỗ

Cho nên Tần Kham dứt khoát điều Diệp Cận Tuyền đến bên cạnh làm thị vệ, không hy vọng hắn tương lai có thể hộ giá cứu mạng, chỉ coi như là Tần Kham dán bùa bình an lên người chính hắn đi, coi như là dùng để trừ tà, tín thì có mà không tin thì không.

Tần Kham vẫn cảm thấy mình rất thiện lương, kinh sư không ngờ có lời đồn nói hắn lừa người, tròng mắt của tên gia hỏa này nhất định bị người ta móc ra làm bóng cá rồi giả.

Người thăng quan không thể quá nhàn, ông trời dó mắt, mới ngủ được nửa tiếng thì liền nghe thấy Đinh Thuận hổn hển gào thét ở ngoài cửa, chắc là bị Diệp Cận Tuyền ngăn cản không cho vào. Diệp Cận Tuyền đánh không lại sư muội sư điệt, đánh Đinh Thuận thì vẫn thừa sức, Đinh Thuận đại khái ở dưới tay Diệp Cận Tuyền chịu thiệt không ít, gấp tới độ tiếng cũng đổi tông.

Tần Kham ngáp dài một cái, duỗi lưng, lúc này mới thản nhiên hô ra ngoài cửa: "Để hắn vào đi."

Đinh Thuận lảo đảo đi vào, Tần Kham vừa thấy bộ dạng của hắn thì không khỏi hoảng sợ, chỉ thấy một thân phi ngư cẩm bào của Đinh Thuận bị xé tơi tả, đồ tang màu trắng bên ngoài cũng thất linh bát lạc, mặt mày thì bầm tím, khóe miệng chảy máu, một

tròng mắt đen xì, hình tượng rất khổ sở.

Tần Kham ngây người một lát, nói: "Nhà ngươi bị cưỡng chế à?"

"Đại nhân, thuộc hạ bị người ta đánh." Đinh Thuận kêu lên bi phẫn.

Đứng trên lập trường của dân chúng, Hán Vệ như lang như hổ bị đánh tuyệt đối là một chuyện đáng để vỗ tay vui mừng. Chỉ tiếc Tần Kham chỉ có thể đứng trên lập trường của Hán Vệ, bởi vì hắn là nhân vật số hai trong Cẩm Y vệ, từ lý luận mà nói thì mấy vạn Cẩm Y vệ trong thiên hạ Đại Minh đều là thuộc hạ của hắn.

"Ai dám đánh Cẩm Y vệ? Hơn nữa còn là đánh Cẩm Y vệ Thiên hộ." Tần Kham nhìn Đinh Thuận với vẻ hoài nghi: "... Ngươi ngủ với tiểu thiếp của vị Đại học sĩ nội các nào?"

"Không phải đâu đại nhân, là Ninh vương..."

Tần Kham càng ngớ người hơn: "Ninh vương vào kinh... Mang theo tiểu thiếp?"

"Không phải đâu, đại nhân. Thuộc hạ bị thị vệ của Ninh vương đánh."

Ánh mắt Tần Kham nghiêm lại, lạnh lùng nói: "Sao lại thế? Kể lại tỉ mỉ đi."

Về chuyện Ninh vương trù tính mưu phản, người trong Cẩm Y vệ biết không nhiều lắm, chỉ ba người Mưu Bân, Tần Kham và Đinh Thuận, cho nên Ninh vương vừa vào kinh đã trở thành đối tượng bị giám thị nghiêm mật của Tần Kham, Đinh Thuận sớm đã bố trí nhân thủ ngầm theo dõi gắt gao Ninh vương và hơn một trăm tùy tùng, tất cả chưởng quầy tiểu nhị trong dịch quán Ninh vương ở đã đổi hết thành người của Cẩm Y vệ, đoàn người của Ninh vương ở kinh sư, cho dù khi đi nhà xí đánh rắm mấy cái cũng bị Cẩm Y vệ nắm rõ trong tay, giám thị trình độ cao, có thể nói là kín không kẽ hở.

Tuy rằng lịch sử chứng minh Ninh vương điện hạ làm nghề tạo phản có chút ngu xuẩn, dù sao loại chuyện này là lần đầu tiên, hơn nữa không có ai cho hắn cơ hội làm lại để tích lũy kinh nghiệm,

nhưng các thị vệ của phủ Ninh vương lại không phải là kẻ ngốc, đã sớm phát hiện Cẩm Y vệ giám thị bọn họ, nhiều ngày ẩn nhẫn mà chưa phát.

Nửa canh giờ trước, các thị vệ vây uqnah Ninh vương từ trong một cửa hàng kinh sư đi ra, giống như cố ý đập phá, các thị vệ ùa lên, đánh cho các Cẩm Y vệ giả trang thành người bán hàng trong cửa hàng một trận, Đinh Thuận nghe tin vội vàng chạy tới, cãi nhau mấy câu với các thị vệ của Ninh vương, các thị vệ cũng theo lệ đánh cho Đinh Thuận một trận.

Đinh Thuận ôm vết thương trên bụm mặt, căm giận kể lại sự việc.

Tần Kham lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Như vậy? Ngươi sau khi ăn đòn thì chạy về cáo trạng?"

"Không chỉ như vậy, sau khi bị bọn họ đánh, Ninh vương hình như nhận ra ta, không mặn không nhạt nói mấy câu xin lỗi, sau đó thị vệ ném cho ta một túi bạc, ước chừng mấy trăm lượng, xem như bồi tội và tiền thuốc men, cuối cùng bọn họ bỏ đi."

Tần Kham cười lạnh nói: "Bên ngoài là đánh ngươi, nhưng bên trong là đang tát vào mặt ta, giết gà dọa khỉ. Không ngờ Ninh vương vào kinh sư vẫn kiêu ngạo như vậy."

Đinh Thuận căm giận nói: "Đại nhân, chuyện này chẳng lẽ cứ vậy bỏ qua?"

Tần Kham lườm hắn một cái, không thèm để ý, thì thầm: "Ninh vương nên trở về đất phong rồi nhỉ? Mấy ngày nay các quan viên cần tìm đều tìm rồi, cứ ở lại kinh sư cũng không hay."

"Ninh vương tựa hồ lại không định đi, các ngự sử hạch tội mấy lần, mỗi lần hắn đều lấy cớ là ở lại thủ linh tiên đế, cách nói này khiến người không thể bới móc, các nhóm sau khi vạch tội mấy lần thì cũng chẳng còn gì để nói."

Tần Kham nhíu mày, hắn quyết định phải đuổi Ninh vương ra khỏi kinh sư, không chỉ có là tranh khí phách, sự mưu phản của Ninh vương trước mắt đang ở trong giai đoạn chuẩn bị, có thể nói các phương diện đều rất không thành thục, thiếu binh, thiếu lương,

cũng thiếu vũ khí, thiếu nhất chính là một cái cớ để được người trong thiên hạ công nhận, trong lịch sử sự tạo phản của Ninh vương kéo dài tới năm Chính Đức thứ mười bốn mới rất xấu hổ lên sân khấu, xuôi gió xuôi nước không được vài ngày thì liền bị đại quân của triều đình đánh cho răng rơi đầy đất, trong bốn mươi đã diệt sạch đại quân tạo phản được xưng là mười vạn, chuẩn bị nhiều năm như vậy, chỉ đổi được một kết quả như thế, không thể không nói, Ninh vương thật là không phải nhân tài làm sự nghiệp.

Tạo phản cũng là một loại sự nghiệp, vô luận làm người hay là làm việc, chuyên tâm là đầu tiên, giống như Ninh vương đông một búa tây một cây gậy, tuyệt đối không phải thái độ làm nên sự nghiệp, Tần Kham cũng cảm thấy lo cho hắn.

Đinh Thuận thấy Tần Kham chìm sâu vào suy nghĩ, không dám quấy rầy hắn, sau hôm lâu không nhịn được lúng ta lúng túng nói: "Đại nhân, chuyện hôm nay ngài xem..."

Tần Kham lấy lại tinh thần, giận dữ nói: "Bị ăn đòn thì đi mách người lớn, loại chuyện này ta sau năm tuổi thì không làm nữa rồi, không ngờ tính trẻ con của Đinh Thiên hộ vẫn chưa hết, thật là đáng mừng."

Đinh Thuận mặt như đưa đám nói: "Tuy rằng ngữ khí của đại nhân rất uyển chuyển, thuộc hạ thuộc hạ vẫn gnhe ra là ngài đang nói kháy ta."

"Đúng, ta là đang nói kháy ngươi." Tần Kham rất không khách khí thừa nhận, sắc mặt càng ngày càng lạnh: "Ngươi thiếu tiền lắm à?"

"Thuộc hạ đã thăng Thiên hộ, không thiếu tiền."

"Không thiếu tiền vậy ngươi yên tam thoải mái nhận bạc của Ninh vương làm gì?"

"Đây là tiền thuốc men hắn đền cho thuộc hạ."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Ngươi hiện tại về Thiên hộ sở của ngươi triệu tập nhân mã, chuẩn bị cả bạc nữa, cứ chiếu theo con số mà Ninh vương đưa cho ngươi, đánh lại cho ta! Làm bị thương một người của hắn, ngươi ném một túi bạc, đánh bị thương hai thì hai

túi, tiền không đủ ta cho thêm."

Chương 218: Vào cung thỉnh tội

Vỗ bàn một cái thật mạnh, Tần Kham bỗng nhiên biến sắc, nhìn chằm chằm Đinh Thuận quát to: "Nhiều chuyện vô pháp vô thiên như vậy ngươi còn làm rồi, một phiên vương nho nhỏ thì ngươi sợ cái gì? Còn mặt mũi mà chạy tới chỗ ta mách nữa à, Đinh Thuận, quan nhi của ngươi làm càng cao thì lá gan lại càng nhỏ nhỉ? Người khác đánh ngươi thế nào, ngươi đánh lại gấp mười lần gấp trăm lần cho ta! Ăn đòn rồi về mách ta, ngươi chưa cai sữa à? Hôm nay ngươi nếu không tự đòi lại thể diện thì Tần Kham ta từ nay về sau không còn tên thủ hạ khiếp nhược không có tiền đồ như ngươi nữa!"

Đinh Thuận dù sao cũng là hán tử, nghe thấy Tần Kham lớn tiếng răn dạy, cũng kích động tới nắm chặt quyền đầu, mặt đỏ bừng, nghiến răng ken két, rít lên: ""Đại nhân, thuộc hạ đi theo ngài giết giặc Oa, một thương một lỗ thủng chưa từng hàm hồ, ta không phải kẻ yếu nhược."

"Có phải yếu nhược hay không thì dùng hành động chứng minh cho ta xem, đứng ở đây lắm mồm có tác dụng rắm gì, cút."

Đinh Thuận oán hận giậm chân một cái, đằng đằng sát khí ra khỏi cửa.

Giờ đã là buổi chiều, sau bảy ngày bảy đêm khóc lóc, quan viên đạo lục ti dẫn một đám hòa thượng đạo sĩ vào cung làm pháp sự.

Địa điểm an táng cho quân chủ Một quốc gia là đại sự quốc gia, liên quan đến số mệnh hoàng gia và quốc tộ Đại Minh, trên dưới cả triều không dám qua loa.

Khâm thiên giám giá phó Nghê Khiêm tấu viết tới Chu Hậu Chiếu, lăng của hoàng đế Hiến tông táng ở phía tây, ở nơi tên là Thi gia đài, núi này tụ gió tàng thủy, Công bộ cấp sự trung Hứa Thiên Tích đề nghị phái đại thần tinh thông phong thuỷ của triều đình tới quan sát thực địa, Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh đồng ý

Vì thế Chu Hậu Chiếu phái ba vị thái giám, phân biệt tên là Phù An, Lý Hưng, Đàm Quan, cùng với Lễ bộ hữu Thị Lang Vương Hoa bốn người tới Thi gia đài thăm dò mấy ngày, sau khi trở về bốn người thượng sơ, tấu là Khâm thiên giám Nghê Khiêm nói không sai, phong thủy của Thi gia đài rất hợp với khí tượng đế vương.

....

Tần Kham là người không chịu thiệt, hai đời người hắn chưa chịu thiệt bao giờ, bề ngoài tao nhã, nhưng từ trong xương tủy lại rất cương liệt.

không chịu thiệt không có nghĩa là lăng đầu thanh, chuyện phòng the nam nữ cũng có quá trình dạo đầu, làm người làm việc sao có thể không rải đệm trước.

Khi Đinh Thuận đỏ mắt định đi làm lớn một hồi với thị vệ của Ninh vương, Tần Kham ngồi trong phòng một lúc liền ăn mặc chỉnh tề vào cung.

Sau khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ liền hạ chỉ cho Tần Kham, trừ buổi tối sau khi cửa cung đóng ra, thời gian còn lại tùy thời có thể vào cung, Tần Kham hiện giờ muốn gặp Chu Hậu Chiếu cũng tiện như sang chơi nhà hàng xóm.

Trong cung lớn nhỏ vẫn mặc đồ tang, đập vào mắt là một mảng trắng thuần, tăng thêm áp lực trầm trọng.

Chu Hậu Chiếu đang ở trong cung Càn Thanh, mỗi lần thấy Tần Kham luôn nói ở cung Càn Thanh không quen, vừa lớn vừa lạnh, hơn nữa không có gì chơi, trong đông cung ít ra còn có mấy con hổ báo để hắn chơi, trong cung Càn Thanh từ sách ra thì vẫn là sách, lạnh lẽo không có hơi người.

Tần Kham bật cười, hắn biết, kế hoạch Báo phòng chắc đã lặng lẽ nổi lên trong lòng Chu Hậu Chiếu, cả ngày kêu gào ở trong cung Càn Thanh không quen chính là Chu Hậu Chiếu đặt nền móng cho trước đó, đứa nhỏ này cũng có mấy phần tâm cơ, cho dù có chút non nớt, có điều loại tâm cơ non nớt này vẫn rất đáng yêu.

Ngoài Cung Càn Thanh đề phòng sâm nghiêm, Tần Kham là khách

quen trong cung, đứng đợi ở trước điện một lúc, liền có hoạn quan mang theo mấy phần nịnh hót, cung kính mời Tần Kham vào.

Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn Cốc Đại Dụng ba người đang chơi đấu địa chủ, khi Tần Kham đi vào đã thấy Chu Hậu Chiếu đang nổi giận, một tay cầm bài, một tay ra sức đánh Cốc Đại Dụng.

"Bài đẹp thì hay là? Bài đẹp thì dám ép ta à? Ta ra một đôi 10, ngươi ra một đôi 2 đè ta, không muốn sống nữa à?"

Cốc Đại Dụng sợ hãi, gấp đến độ liên tục xin tha: "Bệ hạ bớt giận, bớt giận, lão nô sai rồi, đánh nhầm mà."

Nói xong Cốc Đại Dụng vội vàng nhặt đôi 2 về, Chu Hậu Chiếu lúc này mới chuyển giận thành vui, cười khen ngợi. Tần Kham thở dài, đã làm hoàng đế rồi mà bài phẩm của người này vẫn không tiến bộ.

Tần Kham Lặng lẽ đi tới rút đôi 2 trong tay Cốc Đại Dụng ném lên bàn.

Đây là sự khác nhau giữa đại thần và thái giám, cũng là sự khác nhau gữa bằng hữu và nô tài.

Chu Hậu Chiếu vẫn mắt nhìn chằm chằm vào bàn, ngây người một chút rồi tiếp theo giận tím mặt: "Cốc Đại Dụng, ngươi lớn mật thật."

Cốc Đại Dụng kinh hãi bật khóc: "Hoàng thượng, không liên quan tới lão nô."

Chu Hậu Chiếu quay đầu thì thấy Tần Kham đang cười dài nhìn hắn, vừa thấy Tần Kham, Chu Hậu Chiếu lập tức hết giận, ném bài trong tay đi, cười nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, trò chơi có quy tắc của quy tắc, ngươi lấy thân phận đè người khác, sau này ai chơi với ngươi nữa?"

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ta chính là cảm thấy tên cầu tài Cốc Đại Dụng này rất không ra gì, bộ dạng rụt đầu rụt đuôi rất đáng ghét, vẫn là chơi với ngươi và Từ Bằng Cử thú vị hơn, thắng thắng đều thống khoái, chơi với mấy tên này, không không có ý nghĩa."

Tần Kham trêu: "Ý tứ của Bệ hạ là chơi mấy ván với thần cho thống khoái?"

Chu Hậu Chiếu cuống quít lắc đầu: "Chuyện chỉ thua không thắng có thằng ngốc mới làm. Ngươi hôm nay vào cung có việc gì à?"

Vẻ mặt Tần Kham nghiêm lại, khom người nói: "Thần hôm nay vào cung, là thỉnh tội với bệ hạ, xin bệ hạ trừng phạt "

Chu Hậu Chiếu ngây ra một thoáng rồi mắt dần dần tỏa sáng: "Thỉnh tội? Ngươi là nói, ngươi làm chuyện? Nói mau nói mau, ngươi lại gây ra chuyện gì? Rất không trượng nghĩa, chuyện chơi vui mà không gọi ta, ta... Không trẫm phải phạt ngươi thật nặng."

Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng ở bên cạnh hâm mộ tới đỏ cả mắt.

Cùng là cận thần thiên tử, nhìn xem Tần đại nhân người ta lăn lộn thế nào kìa, phạm sai lầm thỉnh tội đều khiến bệ hạ cao hứng như vậy, giống như là đón năm mới ấy, chỉ thiếu mỗi đốt pháo, ân sủng như vậy, bảo đám người cả ngày đi theo bên cạnh bệ hạ như họ tâm lý sao cân bằng được?

Tần Kham cười khổ nói: "Bệ hạ, chuyện này thật sự không vui, mấy tên thủ hạ Cẩm Y vệ không ra gì của thần đánh nhau với thị vệ của Ninh vương, thuộc hạ phạm sai lầm, thần không thể không chịu trách nhiệm, dù sao cũng là mạo phạm phiên vương, thần thỉnh tội với bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu nói: "Là việc này à?"

"Đúng."

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu lập tức đầy thất vọng, bĩu môi: "Ta còn tưởng rằng gì hay lắm, thì ra chỉ là người phía dưới đánh nhau, Tần Kham ngươi lấy cái loại chuyện lông gà vỏ tỏi này ra thỉnh tội, cảm thấy hay lắm à? Trẫm là hoàng đế, rất bận!"

Tần Kham cười nói: "Không lớn không nhỏ cũng là một hồi xung đột, Cẩm Y vệ là tay sai trực thuộc bệ hạ, thần chỉ có thể thỉnh tội với bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu khoát áo, không chút để ý nói: "Được rồi được rồi,

ta biết rồi, đánh thì đánh, các ngự sử cũng dâng mấy bản tấu chương cho ta, tố cáo thị vệ của Ninh vương hoành hành kinh sư, khi dễ dân chúng, chuyện này ta quản, bảo nội các gửi lời nhắn cho Ninh hoàng thúc, bảo hắn quản giáo thị vệ cho nghiêm."

"Bệ hạ không phạt thần à?"

Chu Hậu Chiếu đảo mắt, cười nói: "Phạt, đương nhiên yếu phạt, ngươi mạo phạm phiên vương, không phạt thì lấy cái gì ra mà phục thiên hạ? Như vậy đi, trẫm phạt ngươi buổi chiều ngày mai ở ngoài cung chờ ta, ta cả ngày ở trong cung chán lắm rồi, ngươi theo ta tới Thần Cơ doanh xem các quân sĩ thao luyện, thuận tiện kiếm mấy khẩu súng, chúng ta đi ăn hoẵng."

"Thần, tuân chỉ "

Chu Hậu Chiếu nói: "Tùy tùng của Ninh hoàng thúc tuy có chỗ không phải, nhưng Ninh hoàng thúc đối với phụ hoàng vẫn là huynh đệ, Tần Kham ngươi đừng để trong lòng."

Tần Kham cuống quít nói: "Bệ hạ nói quá lời rồi, thần sao dám tâm tồn bất kính với Ninh vương điện hạ?"

Dừng một chút, Tần Kham giống như cảm khái nói: "Thần luôn rất kính nể phần tình nghĩa huynh đệ của Ninh vương đối với tiên đế, tiên đế đi về cõi tiên, Ninh vương điện hạ chắc trong lòng bi thương lắm, bệ hạ nếu có chút hiếu tâm, không ngại thành toàn cho tình nghĩa kiên thành của Ninh vương điện hạ."

" Thành toàn Như thế nào?"

"Lệnh cho Ninh vương tuẫn lăng..."

Chu Hậu Chiếu sắc mặt đại biến, Tần Kham biết độc kế này đại khái không thể thực hiện được, thở dài ảm đạm rồi nói giảm đi: ""... Tuẫn lăng là vô nhân đạo, chính nhân quân tử không làm, có điều có thể bảo họa sĩ trong cung vẽ một bức truyền thần của Ninh vương, sau khi vẽ xong thì đưa tranh vào Thái lăng, bốn phía bức tranh treo hao cúc trắng, trước tranh đặt một lư hương, ba nén hương, để tranh của Ninh vương mỗi ngày mỗi đêm làm bạn với anh linh tiên đế, dùng cái này để ký thác niềm thương nhớ đối với

tiên đế, tiên đế ở dưới cửu tuyền cũng không tịch mịch. Bệ hạ cảm thấy như thế nào?"

Chu Hậu Chiếu càng nghe càng cảm thấy có lý, cuối cùng cười ha ha: "Tốt, cứ theo lời ngươi nói mà làm! Ninh hoàng thúc nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt, Đại Dung, tuyên gọi họa sĩ trong cung tới dịch quán của Ninh hoàng thúc, vẽ một bức truyền thần cho Ninh hoàng thúc, bạo họa sĩ vẽ cho giống vào, không thì lột da hắn."

Chương 219: Ăn miếng trả miếng

Chơi không chết ngươi thì ta trù chết ngươi.

Đây là suy nghĩ của Tần Kham, vẽ ảnh dán trong tẩm lăng của Hoằng Trì đế, Ninh vương ít nhất cũng xui tới ba đời không lật được mình.

Vào cung thỉnh tội không chỉ là để lót nền cho hành động trả thù của Đinh Thuận, hành động này của Tần Kham còn có một tầng ý tứ khác.

Ninh vương mưu phản là đại sự, triều đình trong lịch sử sau khi bình định mưu phản, Chính Đức đế giận dữ, liên tiếp xét xử rất nhiều đại thần và thái giám, có những người là quả thật có cấu kết với Ninh vương, nhưng cũng có những người là vô tội bị liên lụy, trở thành quân cờ hy sinh dưới sự tranh chấp thế lực trong triều.

Tần Kham hôm nay tới thỉnh tội, trên thực tế đã để lộ ra rất tin tức rất bí ẩn cho Chu Hậu Chiếu, đó chính là hắn bất hòa với Ninh vương, bất hòa thì chính là đối địch, tương lai Ninh vương mưu phản, Tần Kham có thể dễ dàng thoát khỏi hiềm nghi cấu kết.

Đi một bước tính trăm bước, âm hiểu cũng là thủ đoạn giữ mạng.

Thành đông Kinh sư chia làm mười bốn phường, cái gọi là "phường", có thể lý giảòi phố, tương tự như phố của mỗi khu mỗi thành phố thời hiện đại.

Thành đông có một dịch quán, nằm ở cửa tây phường Na Huân, phường Nam HUân chính là ngõ Giếng Nước Ngọt đời sau. Dịch quán đó mở ở cửa tây phường Na Huân, tọa bắc hướng nam, dịch quán chiếm hơn mười mẫu, trong quán hoa viên giả sơn kỳ thạch đủ cả, hai bên đường mòn đi thông tới nội viện, còn trồng trúc xanh um tùm tươi tốt, gió nhẹ thổi qua, lá trúc lay động, cùng với tiếng ve kêu mùa hè, đường cong thông tới nơi u nhã, rất có phong nhã tam vị.

Trong thành kinh sư Tấc đất tấc vàng, lại có một cõi Niết bàn u nhã như vậy, Chẳng trách Ninh vương sau khi vào kinh cự tuyệt biệt viện phiên vương mà quan viên của Hồng lưu tự an bài cho hắn, tình nguyện bỏ tiền vào ở nơi này.

Trong Rừng trúc có một bộ ghế đá bàn đá, Ninh vương Chu Thần Hào lúc này đang ngồi trên ghế đá, nhàn nhã phẩm trà, phụ tá Lý Sĩ Thực đứng ở bên cạnh bẩm báo thu hoạch trong chuyến đi tới kinh sư lần này với hắn.

"Trong triều lục bộ Thị Lang, tổng cộng có bảy vị Thị Lang đã nhận quà của điện hạ, sáu vị ngự sử của Đô Sát viện cũng nhận quà. Trừ những người đó ra, Tiêu công công, Vương công công, Ngự mã giám Ninh công công, tám vị thái giám bọn Lưu công công bên cạnh bệ hạ cũng đều vui lòng nhận." Khóe miệng Lý Sĩ Thực phác ra một nụ cười trào phúng: "Triều đình Đại Minh, không phải là bền chắc như thép. Môn hạ thấy, giống như cái sàng, hở gió khắp nơi."

Chu Thần Hào cười lạnh nói: "Lúc trước Yến vương Chu Lệ được thiên hạ vốn là may mắn, nếu không phải tổ tiên của Ninh vương nhất mạch điều đóa nhan tam vệ thiết kỵ giúp hắn dẹp loạn, lão tiểu tử Chu Lệ sớm đã bị Kiến Văn hoàng đế diệt cả nhà rồi, thật ghét lão hỗn trướng Chu Lệ nói không giữ lời, không ngờ công nhiên bội bạc, có mới nới cũ, đâu có cùng phân thiên hạ, lại chỉ cho cao tổ Ninh vương ta một Nam Xương nho nhỏ. Bổn vương nếu không làm phản, là phải với sự khuất nhục hơn trăm năm mà Ninh vương nhất mạch phải chịu đựng?"

Dừng một chút, Chu Thần Hào nói: "Với ánh mắt của bổn vương, hoàng đế tuổi còn nhỏ, tính tình hoang đường ham chơi, luận về cơ mưu ổn trọng thì không thể bằng phụ thân hắn, tương lai tất nhiên là hôn quân, thiên thời và nhân hòa, bổn vương đều đã có, lo gì đại sự không thành?"

Lý Sĩ Thực chắp tay nói: "Môn hạ đêm xem tinh tượng. Thấy tử vi tinh ảm đạm, đong đưa sắp rơi, phía nam thì thần phụ tinh sáng rực, môn hạ cẩn thận tính toán, phát hiện vận số của Yến vương nhất mạch đã hết, giang sơn đổi chủ đã gần ngay trước mắt, chủ nhân của long đỉnh trong kinh sư, thiên ý quy về Ninh vương, môn hạ chúc mừng Vương gia."

Chu Thần Hào cười ha ha hai tiếng, không nói cái gọi là tinh tượng là thật hay giả, Chu Thần Hào vẫn cảm thấy rất vui vẻ, Ninh vương nhất mạch mơ mộng hoàng đế đã hơn một trăm năm, chịu nhục suốt bốn đời người, cuối cùng vào đời của hắn cũng có thể thay đổi.

Sau khi Mỉm cười hai tiếng, Chu Thần Hào hạ thấp giọng nói: "Lôi kéo được bao nhiêu triều thần chỉ là thứ yếu, lần này tới kinh sư là để chọn mua binh khí và hỏa khí, Lý tiên sinh làm đến đâu rồi?"

Lý Sĩ Thực mỉm cười, nói: "Mấy ngày nay Cẩm Y vệ theo dõi kinh quá, hôm qua Vương gia ra lệnh cho thị vệ đánh những cơ sở ngầm của Cẩm Y vệ, để môn hạ che giấu tai mắt trong kinh, môn hạ hôm qua nhân lúc loạn cải trang bỏ chạy, bí mật gặp mặt pháo doanh Vương đô ti của Thần Cơ doanh hữu tiếu quân, còn cả Phí đại nhân của chế tạo cục ti khố, hai người sau khi nhận một vạn lượng bạc của Vương gia, đáp ứng trong một năm sẽ bí mật đưa một ngàn khẩu súng điểu mới chế tạo của chế tạo cục tới Nam Xương, trở về hai người sẽ nói dối, báo lên là một ngàn khẩu súng điểu này đã cũ thành phế thải, về phần binh khí chế thức như đao thương thuẫn tên nỏ, Phí đại nhân sẽ dần dần mang tới cho chúng ta."

Chu Thần Hào nghe vậy thì vui lắm, cười nói: "Chuyện này là đại sự số một bổn vương đến kinh phải làm, không uổng công bổn vương hôm qua làm ác bá một hồi, đánh cho bọn Cẩm Y vệ đánh ghét một trận, ngoài sáng thì là trút giận, nhưng trong tối lại làm thành một đại sự, may mắn có Lý tiên sinh giúp đỡ bổn vương."

Lý Sĩ Thực cười khiêm tốn: "Không phải là môn hạ giúp ngài, mà là trời cao giúp ngài."

Nói tới Cẩm Y vệ, sắc mặt của Chu Thần Hào nhanh chóng trở nên âm trầm, ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ: "Bổn vương không ngờ trên đời lại có kẻ vô sỉ như Tần Kham, nhận bạc, đông châu, phỉ thúy, san hô của bổn vương. Hậu lễ như vậy mà không tỏ vẻ chút nào, còn hại bổn vương nửa đêm ăn gió uống sương."

Vẻ mặt của Lý Sĩ Thực buồn bã, gật đầu thở dài: "Vương gia nói không sai, người này rất không giữ lời, chỉ ỷ vào được thiên tử tin dùng, kiêu ngạo ngang ngạnh mà thôi, môn hạ vừa nghĩ tới lễ

Vương gia tặng đi như bánh bao thịt đánh chó, thật thấy ưu thương, thẹn với Vương gia..."

Chu Thần Hào vỗ vỗ vai hắn, ôn hòa nói: "Kẻ địch quá vô sỉ, chúng ta quá rất đơn thuần, không trách ngươi, tiên sinh chớ tự trách, bổn vương hôm qua ra lệnh cho thị vệ đánh thủ hạ của hắn một trận, coi như là trút giận được rồi."

Vừa dứt lời, lại nghe thấy ngoài rừng trúc truyền đến tiếng động lớn, hai người đang nghi hoặc thì tiếng động lớn dần dần biến thành tiếng hét thảm.

Hai người biến sắc, tiếng kêu thảm thiết này rõ ràng là thị vệ của phủ Ninh vương phát ra, thị vệ vương phủ bình thường dũng mãnh mạnh mẽ, lúc này lại kêu la rất thê lương.

"Phát sinh chuyện gì?" Chu Thần Hào mí mắt giật giật: "Chẳng lẽ có người ám sát bổn vương?"

Lý Sĩ Thực vội vàng chắp tay: "Môn hạ đi xem, nơi kinh sư hoàng thành, không thể có thích khách dám ám sát Vương gia Đại Minh ngênh ngang đến thế, Vương gia đừng sợ."

Chu Thần Hào sầm mặt gật gật đầu, Lý Sĩ Thực vội vàng chạy ra khỏi rừng trúc.

Chu Thần Hào lẳng lặng nghe động tĩnh bên ngoài, tiếng đánh giết tựa hồ cách phương hướng rừng trúc càng lúc càng gần. Lần này vào kinh hắn chỉ dẫn theo hơn trăm thị vệ, bọn họ lúc này đang ở bên ngoài liều chết chống cự, kẻ địch tựa hồ rất đông.

Chu Thần Hào cảm thấy càng lúc càng bất an.

Tiếng quát hỏi của Lý Sĩ Thực rất hợp thời từ ngoài rừng truyền đến, trung khí mười phần, không mất sự cao ngạo của phủ phiên vương Đại Minh.

"Kẻ nào ở đây giương oai? Lớn mật thật, ta chính là Nam Xương Ninh vương phủ..."

Bùm !

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, thanh âm của Lý Sĩ Thực giống như gà trống đang gáy bị người ta bóp cổ, im bặt.

Mí mắt Chu Thần Hào giật giật.

Lai giả bất thiện, hôm nay gặp thứ dữ rồi!

Tiếng đánh nhau dần dần nhỏ đi, Đinh Thuận thở hổn hển. Nhìn một thị vệ của phủ Ninh vương bị đánh ngã, oán hận nhổ nước bọt, mặt hướng về phía rừng trúc lộ ra nụ cười lạnh dữ tợn quát: "Thị vệ của Vương phủ thì sao? Nơi này là hoàng thành kinh sư! Cẩm Y vệ chính là thiên tử thân quân, tưởng chúng ta là bùn để mặc các ngươi vê nặn à? Hôm nay cho các ngươi xem thử, Đinh mỗ ta rốt cuộc có phải thằng hèn hay không? Ta chính là Thiên hộ nội thành Cẩm Y vệ kinh sư Đinh Thuận, không phục, cứ tới tìm ta."

Hai ba trăm tên Cẩm y Giáo úy Đinh Thuận mang đến đứng phía sau đồng thanh quát: "Thiên hộ đại nhân uy vũ."

Trong Rừng trúc, sắc mặt Chu Thần Hào xanh mét, tay cầm chén trà nổi đầy gân xanh, keng một tiếng, chén trà sứ men xanh bị hắn bóp vỡ, nước trà thuận theo cánh tay chảy xuống.

Thị vệ phủ Ninh vương đã bị đánh ngã, các Cẩm y Giáo úy ngoài Rừng trúc đang cảm xúc dâng trào, sĩ khí lên cao.

Hảo hán không chịu cái thiệt trước mắt, Ninh vương Chu Thần Hào là hảo hán điển hình, hắn có thể nhận. Kinh sư không phải nơi phiên vương giương oai, đám hán tử thô bỉ Cẩm Y vệ có thể không để ý tới hậu quả, nhưng Chu Thần Hào thì không thể không để ý.

Trong một gian sương phòng lịch sự tao nhã của Dịch quán.

Lý Sĩ Thực bị Đinh Thuận tát cho một cái ngất xỉu, răng rụng hai cái, má phải sưng húp, cái tát này chẳng những mang tới cho hắn thương tổn về thể xác, mà còn là một kích trầm trọng đánh vào tinh thần của hắn, sau khi đám người Đinh Thuận nghênh ngang bỏ đi. Lý Sĩ Thực được tàn binh bại tướng của phủ Ninh vương cứu tỉnh, vẻ mặt lại lộ ra vẻ si ngốc, giống như bị Đinh Thuận

đánh bay cả hồn phách.

Chu Thần Hào nhìn bộ dạng thê lương của Lý Sĩ Thực, cảm thấy tim như tan nát.

Chương 220: Ngọ môn gặp nhau

Lý Sĩ Thực là phụ tá quan trọng nhất của phủ Ninh vương, hơn nữa xuất thân tốt nhất, chẳng những là tiến sĩ năm Thành Hóa, hơn nữa từng làm tới Hữu đô ngự sử, Chu Thần Hào đức không cao vọng không trọng có thể mời chào được một vị phụ tá có văn hóa có dã tâm có tư lịch còn có cả nhiệt tình gây dựng sự nghiệp như vậy, giống như trong chợ đồ cổ tìm được đồ báu vậy, Chu Thần Hào coi hắn như bảo bối, hận không thể đem hắn mỗi ngày cúng trước bài vị tổ tông Chu Quyền.

Hôm nay bảo bối này không ngờ bị hán tử thô bỉ kinh sư Cẩm Y vệ tát cho hồn phi phách tán.

Nỗi nhục không thể nhịn!

"Lý tiên sinh, bổn vương giờ vào cung cáo trạng với tiểu hoàng đế! tên Tần Kham vô sỉ này nhận bạc của bổn vương còn đánh người của bổn vương, thực sự là khinh người quá đáng."

Chu Thần Hào vỗ bàn thật mạnh, xoay người đi ngay, vừa đi tới cửa, một thị vệ mặt mũi bầm dập chạy tới bẩm: "Vương gia, trong cung có một họa sĩ tới."

Chu Thần Hào nhíu mày: "Họa sĩ?"

Phía sau Thị vệ, một nam tử trung niên mặc quan phục màu xanh khom người thi lễ nói: "Vương gia, hạ quan chính là họa sĩ Thôi Kiệt trong cung, phụng ý chỉ của bệ hạ, đến vẽ một bức tranh cho Vương gia."

Chu Thần Hào nhíu mày nói: "Vô duyên vô cớ, vì sao vẽ tranh cho bổn vương?"

Sắc mặt kiệt lập tức có chút cổ quái, nhìn Chu Thần Hào một cái rồi thấp giọng nói: "Bệ hạ nói... Muốn treo tranh của Vương gia trong tẩm lăng của tiên đế, để Vương gia ngày đêm bầu bạn với

tiên đế."

Chu Thần Hào bỗng mở to hai mắt, giật mình nhìn Thôi Kiệt.

Lý Sĩ Thực bị tất cho đầu óc quay cuồng cũng sợ tới mức lấy lại tinh thần: "Vương gia, bệ hạ... thế chẳng phải là làm ẩu sao? Tranh của người sống lại treo trong mộ người chết là rất xui, rốt cuộc là ai gièm pha với bệ hạ."

"Nghe nói là Cẩm Y vệ đồng tri Tần đại nhân..."

Thôi Kiệt khụ khụ hai tiếng, rụt rè nhìn sắc mặt của Chu Thần Hào rồi bổ sung: "Tần đại nhân nói Vương gia tưởng niệm tiên đế thành bệnh, tấm lòng thật đáng khen, vốn tấu xin bệ hạ để Vương gia tuẫn lăng cho tiên đế."

"Rít." Chu Thần Hào và Lý Sĩ Thực đồng thời hít một hơi lạnh, cả người lạnh toát.

Thôi Kiệt tiếp tục nói: "Bệ hạ nhân, hiển nhiên sẽ không tiếp thu đề nghị bất nhân như vậy, vì thế lùi một bước, treo tranh của Vương gia trong tẩm lăng của tiên đế."

Thôi Kiệt nói xong thì mỉm cười nhìn Chu Thần Hào, trên mặt rõ ràng viết ba chữ "Thật đáng mừng",, ánh mắt chân thành tha thiết, thành ý mười phần.

Làm việc gì cũng phải có cạnh tranh thì mới có tiến bộ.

Ninh vương vốn vận đen tới não, sau khi nghe Thôi Kiệt giải thích thì lập tức phát giác treo tranh của mình trong tẩm lăng của tiên đế cũng không có gì không tốt, ít nhất so với chôn sống hắn trong lăng thì thoải mái hơn, treo tranh thì trừ xui ra không có gì khác, nếu chốn sống thì chắc là không vui vẻ gì.

"Nếu là ý chỉ của bệ hạ thì họa sĩ vẽ đi." Chu Thần Hào cắn chặt răng, con như tiếp tiểu hôn quân hoang đường kia chơi một lần.

"Đa tạ Vương gia chu toàn." Thôi Kiệt nói xong liền mở giỏ mây tùy thân ra, bày dụng cụ vẽ tranh bên trong ra ngoài.

Chu Thần Hào mặt âm trầm, ngồi thẳng tắp bất động, tùy ý để

Thôi Kiệt vẩy mực trên giấy vẽ hình tượng của hắn, răng thì nghiến ken két, đối với Tần Kham này, hắn bỗng nhiên sinh ra một loại xung động muốn phái tử sĩ của vương phủ ám sát, nụ cười văn nhã của người trẻ tuổi kia dần dần trở nên rõ ràng trong đầu hắn, Chu Thần Hào lờ mờ có một loại dự cảm, người này có lẽ sẽ trở thành địch nhân lớn nhất khi hắn cử binh tạo phản.

Trong sương phòng Yên tĩnh, truyền đến tiếng khẩn cầu rụt rè của Thôi Kiệt.

"Vương gia, xin ngài cười một chút có được không? Bảo tướng của Ngài thật sự quá mức.... Trang nghiêm."

Chu Thần Hào bất mãn lườm hắn một cái, hít sâu một hơi, tận lực bảo trì tâm thái bình thản, sau đó... Khóe miệng phác ra một nụ cười cứng ngắc.

Thôi Kiệt ngây người một lát, thở dài: "Nụ cười của Vương gia trông dữ tợn quá, hạ quan khẩn cầu Vương gia cười chân thành một chút..."

Chu Thần Hào rốt cuộc không nhịn được, đứng bật dậy, vươn tay túm vạt áo trước của Thôi Kiệt cả giận nói: "Bổn vương chôn ngươi vào mộ. Ngươi cười một cái trông thật chân thành cho bổn vương nhé! Không vẽ nữa! Bổn vương muốn vào cung gặp mặt thiên tử!"

Tin tức Đinh Thuận dẫn người đánh thị vệ của Ninh vương sau nửa canh giờ liền truyền khắp kinh sư.

Quan viên Lớn nhỏ kinh sư nghi hoặc Cẩm Y vệ Thiên hộ kia ăn phải gan báo à, đồng thời cũng không ít ngôn quan ngự sử đã ở trong phủ múa bút thành văn, hạch tội Cẩm Y vệ ngự hạ nghiêm, đụng chạm phiên vương, cũng có ngôn quan đứng trên lập trường của Cẩm Y vệ, ngôn xưng ác phiên sai thị vệ gây hấn trước. Hiện giờ tang nghi của tiên đế đã xong, phiên vương lại vẫn ở kinh sư chậm chạp không trở về đất phong, dụng ý này rất khó lường, chính phản, hắc bạch, âm ĩ cả triều, triều đình mắt thấy lại sắp có mồi hôi chiến đấu võ miệng.

Hơn trăm thị vệ bị Cẩm Y vệ tới cửa báo thù đánh cho hoa rơi

nước chảy. Cục tức này vẫn chưa trút ra được thì trong cung lại có họa sĩ tới cửa vẽ một bức tranh vô cùng xui xẻo cho hắn. Chu Thần Hào lờ mờ có một loại cảm giác như rơi vào mưu kế của người khác, những mưu kế này tuy rằng đối với hắn không sinh ra thương tổn của tính thực chất, nhưng cũng đủ để khiến hắn buồn nôn ba ngày ăn không ngon.

Chu Thần Hào Nổi giận đùng đùng vào Thừa Thiên môn, mặt xám ngoét đi vào cung, ở trước ngọ môn thì bị đại hán tướng quân cản lại, sau khi đưa ra yêu bài và ấn phiên vương, đại hán tướng quân vội vàng vào cung bẩm báo, đợi ước chừng hai nén hương. Trong cung có hoạn quan ra truyền ý chỉ, bệ hạ tuyên Ninh vương yết kiến.

Chu Thần Hào trầm mặc đi theo hoạn quan tới cung Càn Thanh, trong lòng đã quyết định, sau khi thấy Chu Hậu Chiếu thì nhất định phải hung hăng hạch tội Tần Kham, sai thủ hạ đánh thị vệ của phiên vương. Trước mặt thiên tử hiến lời gièm pha, có hai điều này, dựa vào sự tôn trọng nhiều năm của Chu Hậu Chiếu đối với hắn, không tin không thể lột da tên thân quan Tần Kham đó.

Bước vào hành lang thành lâu tăm tối hẹp dài của ngọ môn, khi Chu Thần Hào trong lòng vẫn đang chuẩn bị từ ngữ để diện quân thì thình lình sâu trong hành lang truyền đến một tiếng ho khan không nhỏ. Ninh vương giật nảy mình, hoảng sợ ngơ ngác nhìn thân ảnh thon dài ở đầu kia hành lang.

"Người nào ở cấm cung giả thần giả quỷ? Cút ra đây cho bổn vương." Chu Thần Hào giận dữ quát to.

Thân ảnh cuối Hành lang chậm rãi thong thả đi tới trước người Chu Thần Hào, mí mắt Chu Thần Hào lại bắt đầu giật giật không ngừng, khuon mặt quen thuộc trước mắt này hết sức đáng ghét.

"Vương gia vội vàng vào cung tất là để cáo trạng hạ quan đúng không?" Tần Kham cười tủm tỉm chắp tay với Chu Thần Hào.

Chu Thần Hào nheo mắt lại: "Cho nên ngươi đã sớm chờ bổn vương ở ngọ môn?"

"Vương gia hiểu lầm rồi, hạ quan rất bận, sao có thời gian để làm

cái việc nhàm chán này? Hạ quan vừa từ trong cung đi ra, vừa hay ở trong hành lang ngọ môn gặp Vương gia, duyên phận tuyệt không thể tả như vậy, có thể thấy được Vương gia kiếp trước nhất định nợ hạ quan không ít tiền..."

Chu Thần Hào cười lạnh nói: "Nếu đã gặp ngươi thì bổn vương muốn mời ngươi cùng ta vào cung diện thánh, Tần Kham, ngươi khinh người quá đáng, sai thủ hạ đánh thị vệ của bổn vương, lại còn ở trước mặt bệ hạ tiến lời gièm pha khiến bổn vương gặp xui, có gan thì cùng ở trước mặt bệ hạ luận thị phi đúng sai?"

Tần Kham cười nói: "Không cần, hạ quan rất bận... Hơn nữa hạ quan mới từ trong cung Càn Thanh ra, về chuyện Cẩm Y vệ đánh thị vệ của phiên vương, hạ quan cũng đã xin tội trước mặt bệ hạ rồi, bệ hạ rất tức giận, hạ quan đã nhận trừng phạt nên có, phi thường nghiêm khắc, hơn nữa cực kỳ tàn ác..."

Chu Thần Hào hỏi: "Trừng phạt gì?"

"... Tiếp bệ hạ quan khán Thần Cơ doanh thao luyện, thuận tiện cùng bệ hạ săn mấy con hoẵng, rất thảm."

Chu Thần Hào nghe vậy thiếu chút nữa thì tức tới tắt thở, nắm chặt quyền đầu cả giận nói: "Đây là cực kỳ tàn ác mà ngươi nói?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Con hoẵng không trêu ai không chọc ai, đang sống sờ sờ lại bị chúng ta ta liệp sát, còn chưa đủ cực kỳ tàn ác sao?"

Chu Thần Hào: "..."

Tư duy của Người này thật sự là rất bí hiểm, không có dấu vết để nắm, tương lai cử binh tạo phản, nếu người này là tướng lĩnh phía địch, không biết nghiệp lớn mà hắn vất vả kinh doanh mưu tính hơn mười năm sẽ có kết cục như thế nào.

Trong lòng Chu Thần Hào bỗng nhiên căng thẳng, trong mắt sát khí ẩn hiện

Sát khí chợt lóe rồi biến mất, sắc mặt Chu Thần Hào khôi phục bình tĩnh.

Mấy câu nói đó của Tần Kham có thật có giả, khó bề phân biệt, nhưng có một điểm có thể khẳng định, hắn nói hắn thỉnh tội trước mặt tiểu hoàng đế hơn phân nửa là thật, Chu Thần Hào bản thân nghĩ cũng thấy đây là một chiêu diệu kỳ, thuộc hạ đang ở trong dịch quán đánh thị vệ của hắn, đồng thời Tần Kham thì quỳ gối trước mặt tiểu hoàng đế hối hận thỉnh tội, giao tình của tiểu hoàng đế và hắn cả thiên hạ đều biết, sao bởi vì chuyện nhỏ này mà phạt nặng?

Vì thế đánh cũng đánh rồi, cục tức cũng trút rồi, trách nhiệm nên gánh vác thì được tiểu hoàng đế nhẹ nhàng vung tay cho qua, chiêu tiên phát chế nhân này dùng rất diệu, Chu Thần Hào nếu lúc này lại cáo trạng với tiểu hoàng đế, tám chín phần mười là tự tìm mất mặt.

Hiểu rõ những điều này, Chu Thần Hào cố nhịn tà hỏa đang càng lúc càng bốc cao trong lòng, ngửa mặt lên trời mỉm cười hai tiếng: "Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, bổn vương hôm nay mới triệt để minh bạch những lời này..."

Dừng một chút, sắc mặt Chu Thần Hào dần dần trở nên âm trầm oán độc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Kham nói: "Có điều còn có một câu châm ngôn khác kêu là "trời đố kỵ anh tài". lật sách sử, thiếu niên anh hùng có thể sống thọ không nhiều."

Tần Kham sờ sờ mũi, cũng không tức giận, chỉ thì thào thở dài: "Nói chuyện với người như ngươi thực sự phải trong chớp mắt tha thứ một trăm lần mới có thể tiếp tục nói chuyện."

Chương 221: Cả điện hạch tội

Chu Thần Hào vẫn chưa tới ba mươi tuổi, người trẻ tuổi nói chuyện tự cao tự đại là rất bình thường, ai chẳng từng có lúc kiêu ngạo?

Cho nên Tần Kham quyết định tha thứ cho hắn, không so đo với trẻ con.

Quan nhị đại lái xe bảy mươi sức ngựa không thèm đạp phanh, vương tứ đại ương ngạnh một chút thật sự cũng rất logic, Tần Kham không trách hắn.

Nói chuyện với Ninh vương đương nhiên không được gọi là "trò chuyện vui vẻ", mọi người không muốn nhìn thấy nhau, tất nhiên đều không có hứng thú nói chuyện tiếp.

Vị phiên vương Chu Thần Hào này ở trong thành Nam Xương xuôi gió xuôi nước quen rồi, chắc chưng từng chịu quả đắng bao giờ, hơn nữa bị một Cẩm Y vệ Cẩm Y vệ nho nhỏ chơi, khi nhìn Tần Kham bro đi, sát khí trong mắt Chu Thần Hào càng lúc càng thịnh.

Bước chân của Tần Kham đi rất ổn, hắn biết rõ sau lưng có một ánh mắt như thế nào đang nhìn hắn, nhưng hắn không ngại.

Ngày đầu tiên Đi tới thời đại này, hắn đã minh bạch sự trọng yếu của sinh tồn, đây vốn là một thời đại ngươi chết ta sống, ai muốn giết ai thì giở thủ đoạn ra, loại chuyện ngây thơ vô nghĩa dùng ánh mắt giết chết kẻ địch này Tần Kham quyết không làm.

Sự thật chứng minh Ninh vương không chỉ biết dùng ánh mắt, thủ đoạn của hắn còn ở phía sau

Làm phiên vương, là tuyệt đối không thể tham dự chính vụ triều đình, thân phận và quyền lực là hai chuyện khác nhau, bởi vì họ Chu, cho nên hoàng đế nguyện ý cho ngươi một thân phận Vương gia và đất phong, nhưng thân phận chỉ là thân phận, loại thân phận này không có quyền lực tham dự chính vụ, sau thời Thành tổ Tĩnh Nan, Vĩnh Lạc hoàng đế bỗng nhiên mắc chứng sợ phiên

vương, bởi vì hắn chính là có hoàng đế Hồng Vũ nuôi chiều tới quá phóng túng, một phiên vương có dã tâm bừng bừng hơn nữa trên tay nắm binh quyền là rất đáng sợ, hoàng đế Vĩnh Lạc chính là dựa vào hai điểm này để tạo phản thành công, thuận lợi nhập chủ Tử Cấm thành, nắm trong tay cả tòa giang sơn.

Hắn có thể làm như vậy, nhưng tuyệt không cho phép Vương gia khác cũng làm như vậy, trên thực tế sau khi hắn lên làm hoàng đế, liền coi mình là tài liệu phản diện, chỉ là không tiện dùng ví dụ thực tế của mình để giáo dục phiên vương khác, đó là chuyện rất mất mặt, nhưng hắn dùng luật pháp cho các phiên vương Đại Minh một ước thúc nghiêm khắc, đó là phiên vương nếu không phụng chiếu thì không thể tự tiện rời khỏi đất phong, không thể nắm binh vượt quá tam vệ, thuận tiện cũng khiến thời kì Minh mạt thiên hạ rung chuyển, phản quân nổi lên bốn phía, rất nhiều phiên vương họ Chu chính là vì một đạo nghiêm lệnh này mà đánh thì đánh không lại, trốn lại không dám trốn, vì thế bị vây trong đất phong rồi bị đại quân tạo phản giết chết, tử trạng rất thảm.

Phiên vương không có quyền lực, nhưng may là có tiền, tiền của Ninh vương bạc đặc biệt nhiều, dù sao bốn đời Ninh vương hơn trăm năm tìm trăm phương ngàn kế để mưu phản thì tiền là phải có, không có tiền thì ngay cả ra khỏi cửa cũng ngại chào hỏi người khác, làm sau mà không biết xấu hổ đi tạo phản?

Cái thứ tiền này tuy nói là vật tầm thường trong miệng văn nhân, ý tứ cũng là như cặn bã, nói tới nói lui, nhưng tuyệt đại bộ phân quan văn sẽ không cự tuyệt thứ đáng yêu như vậy, Ninh vương dùng nó mua được sự trung tâm của rất nhiều người, ví dụ như các ngôn quan ngự sử kinh sư sau khi nhận bạc của Ninh vương, khuôn mặt chính nghĩa lẫm nhiên cũng đảm đương làm tay sai và đả thủ cho Ninh vương.

Tần Kham cuối cùng cũng biết cái gì gọi là Họa trời giáng. Sau khi Ninh vương dùng ánh mắt giết chết hắn vẫn chưa toại nguyện, ngày hôm sau khi triều hội kim điện, giám sát ngự sử Đồ Tòng Long rời khỏi hàng hạch tội Cẩm Y vệ đồng tri Tần Kham được sủng ái mà kiêu ngạo, ý vào sự tin dùng của bệ hạ không coi ai ra gì, hoành hành kinh sư, sai Thiên hộ Cẩm Y vệ dưới tay đánh thị vệ của Ninh vương, hành vi này so với Thọ Ninh Hầu Kiến Xương Bá lúc trước hoành hành kinh sư thì chẳng khác gì, xin hoàng đế

bệ hạ trừng phạt nghiêm khắc.

Chu Hậu Chiếu ngây ra, không đợi hắn mở miệng biện giải cho Tần Kham thì hai ba ngự sử cùng bước ra khỏi hàng, trăm miệng một lời phụ họa với Đồ Tòng Long, quỳ gối ở chính giữa kim điện kể tội Tần Kham, một sự kiện đánh nhau nho nhỏ, ở trong miệng các ngự sử liền được khuyếch đại, lập tức đại nghịch bất đạo như mưu phản, mấy tên ngự sử khóc lóc lên án, tài ăn nói phi phàm làm các giám sát ngự sử còn lại của Đô Sát viện cũng sợ hãi động dung, cũng không biết trong đó có bao nhiêu người nhận lợi ích của Ninh vương, trong phút chốc liền có hơn mười ngự sử đứng ra khỏi hàng, vẻ mặt kích động yêu cầu hoàng đế nghiêm khắc trừng phạt Tần Kham, chớ có dung túng nịnh thần, hoàng đế nếu không trừng phạt, vậy chính là hôn quân hồ đồ ngu ngốc.

Đối mặt với sự chất vấn và thỉnh cầu của hơn mười ngự sử trên triều đình, Chu Hậu Chiếu phát hoảng, hắn còn trẻ căn bản không rõ sự hiểm ác của triều đình, Tần Kham chỉ đánh một trận nho nhỏ, người ta cũng thỉnh tội với hắn rồi, vì sao còn có nhiều người như vậy bám chặt không buông cứ muốn truy cứu?

Trong lúc Bối rối, ánh mắt Chu Hậu Chiếu kìm lòng không đậu nhìn về phía Đô Sát viện hữu Đô Ngự Sử Đái San, vị hữu Đô Ngự Sử đã hơn bảy mươi sắp cáo lão này nhíu chặt mày, hiển nhiên, việc những ngự sử thuộc hạ của Đô Sát viện này hạch tội Đái San cũng không biết, vì thế Đái San mím chặt môi, trước khi hiểu rõ triều đình hôm nay rốt cuộc nổi gió gì thì lão đầu nhi này quyết định không định mở miệng.

Trên điện có thể nói là tình cảm quần chúng phẫn nộ, hạch tội như Tinh Hỏa Liệu Nguyên, dùng tốc độ như ôn dịch lan ra, người hữu tâm kẻ vô tâm, kẻ góp vui, kẻ muốn mua danh, kẻ bị những điều ngoài mặt che mắt, một chuyện nho nhỏ dưới sự khoa trương của các ngự sử, Tần Kham lập tức trở thành cái đích cho quần thần triều đình chỉ trích.

Đối mặt với tiếng hạch tội như thủy triều, Chu Hậu Chiếu hoảng hốt, sắc mặt càng lúc càng trắng, đây là lần đầu tiên hắn kinh lịch sự tranh chấp trên triều đình, hơn nữa đương sự là bằng hữu tốt nhất của hắn.

Chu Hậu Chiếu có lòng muốn cứu Tần Kham, nhưng không biết nên cứu như thế nào, lúc trước khi Hoằng Trì đế và các đại thần ý kiến không đồng nhất, luôn dùng một câu "gác lại tính sau" để làm dịu đi không khí, hoặc có thể nói là kế hoãn binh, hiển nhiên Hoằng Trì đế chưa dạy Chu Hậu Chiếu quá nhiều học vấn về tranh chấp trên triều đình, Chu Hậu Chiếu trẻ tuổi đơn thuần hoàn toàn ngây đơ, không biết nên hóa giải cục diện bế tắc này như thế nào.

Ánh mắt Xin giúp đỡ nhanh chóng quét tới quét lui trong điện, ba vị Đại học sĩ vẫn bảo trì trầm mặc, đương sự Tần Kham thì không có tư cách vào triều, quan văn khác đang phụ họa các ngự sử bỏ đá xuống giếng, thân nhất chỉ có đông cung bát hổ, hôm nay vừa hay đến phiên Trương Vĩnh trực nhật kim điện.

Trương Vĩnh không hổ là thân thị làm bạn mấy năm với Chu Hậu Chiếu, một ánh mắt của Chu Hậu Chiếu quét tới, Trương Vĩnh liền hiểu ngay suy nghĩ của hắn, vả lại quan hệ của Trương Vĩnh và Tần Kham cũng không tồi, bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó chính là rất ghét Lưu Cẩn, chỉ dựa vào điểm này, mọi người chính là tri kỷ và đồng minh, cùng tấu "Tri âm tri kỷ" là không có khả năng, nhưng Trương Vĩnh cũng không nguyện nhìn thấy minh hữu bị trị tội, chỉ tiếc trên kim điện lại có có tư cách mở miệng nói chuyện, Trương Vĩnh gấp đến độ giậm chân, sau đó lặng lẽ nháy mắt với Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu hai mắt sáng ngời, Trương Vĩnh hiểu hắn, hắn cũng hiểu Trương Vĩnh, tất nhiên minh bạch ý tứ của Trương Vĩnh.

Vì thế lúc đại thần cả điện đang ầm ĩ tranh cãi, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên vẻ mặt thống khổ, ôm lấy đầu hét to một tiếng: "Ối trời."

Trong điện lập tức yên tĩnh, Lưu Kiện bước lên hỏi: "Bệ hạ sao thế?"

Chu Hậu Chiếu thống khổ rên rỉ: "Không biết vì sao, trẫm bỗng nhiên cảm thấy đầu rất đau, rất đau!."

Lần này tới phiên Lưu Kiện lo lắng, Tần Kham sống hay chết chẳng liên quan lắm tới hắn, nhưng mà hoàng gia chỉ có Chu Hậu Chiếu

là độc đinh, hắn nếu có gì không may xảy ra, hoàng đế nhất mạch không phải tuyệt hậu sao? Đây chính là chuyện rất lớn.

Lưu Kiện vì thế nghiêm mặt xoay người, nói với đại thần cả điện: "Bệ hạ có bệnh, cần yên lắm."

Uy tín của thủ phụ Nội các rất rõ ràng, các đại thần trong điện đều ngậm miệng, tiếng nói ầm ĩ lập tức tắt hẳn.

Lưu Kiện khom người nói: "Bệ hạ có bệnh, lão thần khẩn cầu bệ hạ về hồi tĩnh dưỡng, cũng tức tốc triệu Thái y vào cung xem bênh."

Quần thần cũng vội vàng ngừng những lời đòi trừng trị Tần Kham, đồng thanh hô: "Bệ hạ bảo trọng rồng thể "

Chu Hậu Chiếu ôm đầu vội vàng gật đầu nói: "Đúng rồi, trẫm có bệnh! Cần phải triệu Thái y xem bệnh, trần giờ thấy cả người yếu ớt vô lực."

Vừa rên vừa đứng dậy đi tới điện Hoa Cái, Trương Vĩnh rất hợp thời hô: "Bệ hạ bãi triều."

Trong tiếng hô vạn tuế Chu Hậu Chiếu vẻ mặt thống khổ đi ra sau long ỷ, thân ảnh đang chột dạ lập tức biến mất trong kim điện.

"Ngươi có biết ngươi đã chọc vào bao nhiêu người không nên chọc không?" trong Cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu miệng đầy đồ ăn vặt, ánh mắt bất mãn lườm Tần Kham: "Nếu không phải ta hôm nay giả bệnh bãi triều, ngươi đã bị các ngự sử vạch tội tới ngay cả quan cũng không làm được nữa, không chỉ không làm quan được, không chừng còn bị bỏ tù, Tần Kham ngươi nợ ta một cái nhân tình "

Tần Kham chắp tay nói: "Thần cảm tạ bệ hạ rút dao tương trợ."

Hôm nay kim điện cả triều hạch tội hắn, chuyện này hắn tất nhiên cũng nghe đã nói, trong lòng trừ kinh ngạc ra thì còn có chút trầm trọng.

Hắn không ngờ Ninh vương ở trong triều cũng có một cỗ thế lực không thể khinh thường, trong bất kỳ triều đại nào, bản sự của

ngườimuốn mưu phản cũng không thể khinh thường. Ninh vương nhất mạch kinh doanh trăm năm, dưới trăm phương ngàn kế, dùng tình cảm để lôi kéo cũng được, dùng tiền để lôi kéo cũng được, trong triều đường chung quy vẫn nắm giữ quyền lên tiếng nhất định, quyền lên tiếng này không dùng tùy tiện, một khi dùng tới, có lẽ sẽ rất chết người.

Ví dụ như muốn mạng của Tần Kham hắn.

Chương 222: Lại đào hố sâu

Chu Hậu Chiếu nói: "Rốt cuộc là làm sao? Ngươi đắc tội với ai? Trận trượng Lớn như vậy ta lần đầu tiên nhìn thấy đấy, các ngự sử này vì sao vô duyên vô cớ hạch tội một Cẩm Y vệ đồng tri như ngươi?"

Tần Kham cười khổ hai tiếng, không nói ra Ninh vương, dù sao quan hệ thúc cháu của Chu Hậu Chiếu và Ninh vương cũng không tồi, nếu nói là Ninh vương sai khiến, chuyện liên quan tới phiên vương, Chu Hậu Chiếu có thể sẽ không đứng ở bên hắn, từ sau khi Hoằng Trì đế qua đời, Chu Hậu Chiếu đối với tình thân càng xem trọng hơn.

"Thần cũng không biết đã đắc tội với ai, chỉ là đánh thị vệ Ninh vương một trận, chút việc nhỏ này không ngờ dẫn tôi cả triều hạch tội, bệ hạ, các ngự sử trong triều có phải là quá nhiều, quá nhàn không?"

Chu Hậu Chiếu rất có đồng cảm, gật đầu nói: "Ta cũng hiểu đám gia hỏa này là ăn no rửng mỡ, giống như chó cắn loạn, thật sự nên bớt đi một nửa các giám sát ngự sử trong triều, tai ta mới thanh tịnh được."

Lời này từ ngoài tới trong đều lộ ra ý vị của hôn quân, có điều Tần Kham lại rất thích nghe/

Chu Hậu Chiếu nhìn Tần Kham, nói: "Tóm lại, triều hội hôm nay ta giúp ngươi đỡ một kiếp, có điều, ta cũng không thể cứ giả bệnh mãi, ngươi mau điều tra rõ chuyện này đi, tra xem là ai đứng sau sai khiến, ngươi hãy dùng dày đế cao đá vào mông hắn."

"Thần, tuân chỉ "

Lưu Cẩn từ ngoài điện lặng lẽ đi vào, cười cười với Tần Kham rồi sau đó khom người nói: "Bệ hạ, ba vị Đại học sĩ nội các tới, nói là muốn thăm hỏi bệnh của bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu nghe vậy thì hoảng sợ, vội vàng nói: "Bọn họ sao

nhiều chuyện như vậy, ta bị bệnh thì liên quan gì tới họ? Xem tới xem lui có phiền hay không? Tần Kham, đều là ngươi làm hại ta. Lưu Cẩn, mau, đỡ ta lên giường nằm, đắp khăn lên trán cho ta, mau lên! Tần Kham, ngươi ra ngoài đi, mau điều tra rõ cái chuyện chết người này, giả bệnh so với làm hoàng đế còn phiền toái hơn."

Nhất định phải đuổi Ninh vương ra khỏi kinh sư!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Tần Kham sau khi ra khỏi cung, phiên vương bám riệt lấy kinh sư không chịu đi, ở sau lưng lén lút không biết làm những việc gì, còn ngang nhiên vận dụng thế lực trong triều đối phó với Cẩm Y vệ đồng tri nho nhỏ như hắn, người như vậy ở lại kinh sư, cho dù lần này không lật đổ được Tần Kham hắn thì còn có thể có lần thứ hai, lần thứ ba

Chu Hậu Chiếu đăng cơ, Tần Kham có rất nhiều ý tưởng phải thực thi thành hành động, không thể hao phí tinh lực trên tranh đấu với người khác, vô vị và nhàm chán lắm.

Động tác hạch tội Tần Kham của các Ngự sử so với trong tưởng tượng thì còn lớn hơn, nằm ngoài dự kiến của Chu Hậu Chiếu và Tần Kham.

Tranh chấp triều đình của Đại Minh từ xưa giờ đã như vậy, đã hình thành một loại phong cách, trước do tiểu nhân vật đứng ra phóng một thương, sau đó dần dần thêm mấy tiểu nhân vật châm ngòi thổi gió, sau khi tạo ra thanh thế rồi, rất nhanh sẽ có một đám quan lại tranh nhau xuất thủ, vì thế ngôn luận sẽ hiện ra xu thế nghiêng về một phía, vô luận quyền thế cao cỡ nào, dưới thanh thế mênh mông cuồn cuộn này cũng chỉ có thể cúi đầu nhận tội, tự tuyệt với nhân dân.

Tần Kham Kiếp trước mỗi khi đọc tư liệu về triều tranh (tranh chấp trên triều đình) Đại Minh luôn cảm thấy rất bất khả tư nghị, một đám ngôn quan thất phẩm chỉ cần trăm miệng một lời, liền có thể dễ dàng quyết định vận mệnh của mỗi một quan viên triều đình, thậm chí có đôi khi ngay cả hoàng đế cũng không thể không khuất phục trước ngôn luận của các ngôn quan thất phẩm này, bảo hắn làm như thế nào thì hắn phải làm như thế, dám cách chức ngôn quan, dám chém đầu ngôn quan, có thể, càng để lại thanh danh trung trực cho ngôn quan, càng chém càng có thể khiến ngôn

quan để lại tiếng thơm, bởi vì chức trách của các ngôn quan chính là đối nghịch với hoàng đế, đối nghịch với tất cả đại thần trong triều đình, ai nếu không vắt hết óc mỗi ngày nghĩ ra mấy tội danh thì ngôn quan này tất nhiên là ngôn quan không xứng chức.

Bất kỳ lời nói nào của quần thể ngôn quan này không có quan hệ quá lớn tới thị phi trắng đen của sự việc, cái bọn họ muốn đạt được là một loại chính trị chính trị, ví dụ như quyền lên tiếng, đương nhiên, thỉnh thoảng cũng mục đích cầm tiền của người ta thì phải tiêu tai cho người ta, ví dụ như những người nhằm vào Tần Kham lần này chính là những kẻ đã cầm tiền của Ninh vương, muốn đánh vỡ tảng đá treo trong lòng Ninh vương điện hạ.

Chu Hậu Chiếu giả bệnh chỉ là biện pháp ứng phó rất tiêu cực, dưới sự cấu kết của Ninh vương và ngôn quan cho dù giả bệnh bao nhiêu lần cũng không giải quyết được phiền toái theo nhau lũ lượt kéo tới này.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, các ngôn quan trên kim điện liên tiếp không ngừng hạch tội Tần Kham, thỉnh cầu Chu Hậu Chiếu nghiêm trị.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham quen nhau đã lâu, chắc da mặt cũng luyện ra độ dày tương đối, mỗi lần ngôn quan cùng nhau tố cáo Tần Kham, Chu Hậu Chiếu liền rất đúng lúc kêu đau đầu, loại bệnh này rất dễ giả vờ, các Thái y làm thế nào cũng không tra ra được nguyên nhân bệnh, đầu có bệnh thì ngay cả dụng cụ y học hiện đại đều không không nhất định tra được rõ ràng, càng đừng nói tới Thái y chỉ dùng ba ngón tay sờ vào mạch để bắt bệnh.

Vì thế việc hạch tội Tần Kham cứ như vậy không quyết, Chu Hậu Chiếu đúng là bằng hữu có nghĩa khí, vị bằng hữu này rất rỏi làm rối.

" Đại nhân, tình thế đối với ngài có chút bất lợi." Trong Bắc trấn phủ ti, Đinh Thuận lo lắng nhìn Tần Kham.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham cũng có chút xem nhẹ sức ảnh hưởng của ngôn quan đối với triều đình, khi ngôn luận nào đó hiện ra xu thế nghiêng về một phía, thì ngày tháng đương sự gặp xui cũng tới gần, đương sự lần này là Tần Kham.

"Nghe nói hai ngày nay sớ hạch tội đại nhân bay vào cung như tuyết rơi, chất đầy trên bàn ba vị Đại học sĩ nội các, ba vị Đại học sĩ cũng có chút không đỡ được, đã gửi lời nhắn tới ti lễ giám, hỏi ý kiến của Tiêu Kính và Vương Nhạc, hai lão già Tiêu Kính và Vương Nhạc luôn nhìn đại nhân không vừa mắt lần này tất nhiên mừng rỡ biết thời biết thế, sớm đã đưa sớ tới trên bàn bệ hạ, nói trong nói ngoài đều xin bệ hạ xử lí cách chức bắt giữ ngài, để tránh làm đại thần cả triều thất vọng, nếu không phải bệ hạ vẫn giữ mà không phát, đại nhân ngài đã có thể thực sự gặp nguy hiểm.

Nhìn mặt càng ngày càng lạnh của Tần Kham, Đinh Thuận nuốt nước miếng, rụt rè nói: ".... Tảo triều Hôm nay, Ninh vương luôn trầm mặc không lên tiếng cũng đã dâng sớ, đạo sớ này có thể có chút đòi mạng, tro sớ hắn nói mình thành kẻ bị bắt nạt rất đáng thương, vốn mang hiếu tâm ở lại kinh sư giữ đạo hiếu với tiên đế, nhưng không ngờ lại bị tay sai của thiên gia khi dễ tới cùng cực, phiên vương là huyết mạch đồng chi với hoàng đế, Ninh vương Ninh vương có thể nén giận, nhưng không thể tùy ý để ngoại nhân tổn hại tới uy nghiêm của hoàng gia họ Chu, nếu không thì chính là tội nhân của Đại Minh, thẹn với tổ tiên, thẹn với thiên hạ."

"Đạo sớ này vừa lên, sáng nay trong kim điện lập tức bùng nổ, thanh âm yêu cầu trừng trị đại nhân càng lúc càng lớn, đại nhân, tình thế càng lúc càng không ổn. Ngài có biện pháp hóa giải nào không?"

Ngón tay Tần Kham nhẹ nhàng mà gõ lên bàn, mặt không biểu tình trầm mặc.

Thấy Tần Kham rơi vào suy tư, Đinh Thuận cẩn thận đứng ở một bên, không dám thở mạnh, sợ quấy rầy suy nghĩ của đại nhân.

Có đôi khi thật sự rất bội phục Tần Kham, bất kỳ phiền toái và nguy cơ nào tiến đến, thậm chí là sống chết ngay trước mắt, Tần đại nhân tựa hồ luôn có thể đúng lúc nghĩ ra biện pháp ứng phó, hóa giải tất cả nguy nan thành vô hình, thậm chí còn có thể trong nguy nan kiếm lợi lấy danh.

Chỉ với phần nhan trí này, Đinh Thuận tin lần này Tần đại nhân cũng có thể hóa hiểm thành may, hắn đối với Tần Kham có lòng tin mù quáng đến gần như thần thánh hóa.

Tần Kham không nhúc nhích, thời gian dần dần trôi qua trong sự trầm tư của hắn.

Sau Một nén hương. Ngón tay Tần Kham bỗng nhiên gõ mạnh lên bàn, Đinh Thuận giật mình, thấy khóe miệng Tần Kham vẽ ra một nụ cười xấu xa, Đinh Thuận không khỏi vui mừng quá đỗi, hắn biết, Tần đại nhân tất nhiên lại nghĩ ra biện pháp ứng đối rồi, biện pháp này tất nhiên có thể hóa thứ thối nát thành thứ thần kỳ.

"Đuổi Ninh vương đi rồi, tất cả nguy nan sẽ tự giải." Tần Kham thản nhiên nói.

"Nhưng... Ngôn quan đều vạch tội Ninh vương nhiều lần như vậy, hắn cũng chẳng chịu động thân, mặt dày sống chết không đi, đại nhân có biện pháp đuổi hắn đi ư?"

"Đương nhiên là có biện pháp..." Nụ cười của Tần Kham càng lúc càng quỷ dị: "Ta lừa hắn một vố thật đau, không tin hắn vẫn không biết xấu hổ tiếp tục ở lại kinh sư."

Nụ cười xấu xa và quỷ dị ấy làm Đinh Thuận nổi da gà.

"Đại nhân hóa giải như thế nào?"

Tần Kham không đáp, chỉ nói: "Đinh Thuận, phái người đưa danh thiếp cho Ninh vương điện hạ, cứ nói ta mời Ninh vương điện hạ dự tiệc, địa điểm à, chọn thanh lâu sang nhất kinh sư đi, ta đối với thanh lâu kinh sư không quen, thanh lâu nào sang nhất?"

"Yến Lai lâu" Đinh Thuận hiển nhiên nắm rất rõ, không cần nghĩ ngợi thốt ra ngay.

Tần Kham lườm hắn một cái, chậm rãi nói: "Vậy mời Ninh vương điện hạ dự tiệc tại Yến Lai lâu, nói ta có việc muốn thương lượng, thuận tiện cũng mời cả vị giám sát ngự sử Đồ Tòng Long đứng ra hạch tội ta đầu tiên đến, việc này kiểu gì cũng phải trực tiếp nói chuyện với họ mới được."

"Vâng, đại nhân."

Chương 223: Giống như cách một đời người

Một tấm danh thiếp, một bức thư ngắn gọn, ở trong tay Chu Thần Hào được lật đi lật lại, bên trên chỉ có mấy chữ ít ỏi, nhưng mà mấy chữ ít ỏi này lại khiến tâm tình Chu Thần Hào biến thành rất tốt, rất mỹ diệu.

"Tần Kham chịu thua rồi." Chu Thần Hào vỗ vỗ danh thiếp, cười nói với Lý Sĩ Thực đứng ở bên cạnh.

Lý Sĩ Thực cũng cười: "Họ Tần này cuối cùng cũng kiến thức sự lợi hại của Vương gia rồi, cũng nên chịu thua thôi."

"Dự tiệc Yến Lai lâu? Ha ha, rõ ràng là muốn cầu hòa với bổn vương." Chu Thần Hào cười lạnh.

"Vương gia không muốn dự tiệc?"

Chu Thần Hào hừ một cái: "Đương nhiên. Từ hiện tại cho thấy, nhiều lắm chỉ hai ba ngày, mấy vị ngự sử trong triều liền có thể triệt để lật đổ Tần Kham, khiến hắn vĩnh viễn không thể lật mình, bổn vương dự tiệc có cần thiết không?"

Lý Sĩ Thực nói: "Có thể không lật đổ thì tận lực không lật đổ đi, Tần Kham khác với người ngoài, hắn là người tâm phúc bên cạnh tiểu hoàng đế, rất được hoàng đế tín nhiệm, cho dù hôm nay Vương gia lật đổ hắn, không quá mấy tháng nữa, tiểu hoàng đế lại sẽ đề bạt lại, Vương gia việc gì phải làm chuyện không có ý nghĩa này."

Chu Thần Hào cười âm sâm: "Nếu hắn ngã, còn có mạng sống đến mấy tháng sau ư?"

Lý Sĩ Thực lắc đầu: "Môn hạ khuyên Vương gia đừng hạ sát thủ, đặc biệt là giết loại thiên tử cận thần như Tần Kham, nơi này... Dù sao cũng không phải là."

Chu Thần Hào quay đầu nhìn hắn: "Ý tứ của ngươi, là khuyên bổn vương dự tiệc hoà giải với Tần Kham?"

"Đúng vậy, Tần Kham hôm nay gửi phong thư này, chứng tỏ hắn đã biết sự lợi hại của Vương gia, Vương gia hôm nay mua chuộc được hắn cũng không phải không thể, với giao tình của Tần Khamvà tiểu hoàng đế, lại thêm những đại thần trong triều bị Vương gia mua chuộc, phục một quân cờ bên cạnh tiểu hoàng đế. Đối với nghiệp lớn tương lai của Vương gia có tác dụng không nhỏ, vụ mua bán này rất có lời."

Thấy Chu Thần Hào trầm ngâm không nói, Lý Sĩ Thực bổ sung nói: "Nghiệp lớn nặng hơn tư thù, xưa nay bao nhiêu anh hùng vì công lao sự nghiệp, ngay cả thù giết cha còn có thể tha thứ, Vương gia và Tần Kham chẳng qua chỉ có hiềm khích nho nhỏ, chẳng lẽ Vương gia ngay cả chút lòng dạ ấy cũng không có?"

Chu Thần Hào bị nói cho động tâm. Trầm ngâm hồi lâu, vỗ nhẹ danh thiếp, cười nói: "Lý tiên sinh nói không sai. Vì công lao sự nghiệp, bổn vương có gì mà không thể bao dung? Hôm nay tới Yến Lai lâu dự tiệc của Tần Kham."."

Kinh sư giáo phường ti nằm ở phường Nhân Thọ thành đông. Giáo phường ti là kỹ viện của phương, kỹ nư bên trong bất luận là ca kỹ vũ kỹ hay là thuần túy là nữ tử dùng sắc phục vụ người ta, đều rất có lai lịch. Tuyệt đại đa số đều là vợ con của phạm quan, ở cái thời đại nữ nhân không có bất kỳ nhân quyền nào này, người đứng đầu một nhà xảy ra chuyện, vậy cũng có nghĩa là toàn bộ gia tộc sụp đổ, gia chủ một khi bị lột đi quan y, quan phu nhân quan tiểu thư ngày trước sẽ phượng hoàng hóa gà mái, một câu của triều đình, các nàng chỉ có thể bị bắt vào giáo phường ti. Tư sắc kém thì bị cưỡng bức lao động, tư sắc được thì vận mệnh bi thảm rồi, ngàn người cưỡi ngàn người đè, sống không bằng chết.

Rất nhiều khách chơi tâm lý biến thái. Thân phận của bọn họ có lẽ là đối thủ hoặc là bằng hữu của phạm quan gặp chuyện không may đó, cũng có lẽ là phú thương người đầy hơi tiền, những người này là khách quen của giáo phường ti, nữ quyến trước kia chỉ có thể đứng xa mà nhìn, thậm chí là không dám nhìn, hiện giờ chỉ cần bỏ tiền ra là có thể đè những nữ nhân từng cao cao tại thượng ấy dưới người. Cảm giác chinh phục sung sướng như vậy có tốn bao

nhiêu bạc cũng đáng.

Nhờ phúc của giáo phường ti, phường Nhân Thọ trở thành nơi lưu luyến của khách làng chơi, vì thế gần giáo phường ti lặng lẽ mọc lên rất nhiều thanh lâu sở quán, một kỹ viện quan phương vô hình trung đã kéo theo cả một ngành nghề thịnh vương.

Yến Lai lâu chính là một thanh lâu là như vậy, nó nằm ở sườn tây phường Nhân Thọ, cách giáo phường ti chỉ hơn trăm bước, nghe nói sau lưng có bối cảnh của vị Thị Lang bộ nào đó của kinh sư, chưởng quầy cũng biết kinh doanh, trong một hai nằm đã trở thành thanh lâu có danh tiếng nhất kinh sư.

Tần Kham hôm nay mở tiệc chiêu đãi Ninh vương Chu Thần Hào ở Yến Lai lâu.

Tới thời gian cầm đèn, Tần Kham mặc một thân áo lúa, bên hông dắt đai ngọc, trong tay cầm một chiếc quạt xếp bằng ngà voi mạ vàng hết mở ra lại khép lại.

Ngoài Cửa chính, Đinh Thuận đã sớm chờ, thấy Tần Kham đi tới, Đinh Thuận vội vàng chào Tần Kham, Tần Kham gật gật đầu, hai người đồng loạt đi vào trong.

" An bài xong chưa?" Tần Kham hỏi.

Đinh Thuận cười nói: "Xong cả rồi, chỉ chờ bọn Ninh vương tự chui đầu vào thòng lọng."

"Cẩn thận một chút, không thể lơ là, có đôi khi chi tiết quyết định thành bại."

"Đại nhân cứ yên tâm, thuộc hạ chưa từng làm hỏng một chuyện nào của đại nhân cả."

Danh khí của Yến Lai lâu lớn, là vì bên trong không khí u nhã, đi vào không thấy ồn ào, tầm hoa vấn liễu tầm hoa vấn liễu vào nơi này giống như trong nháy mắt trở nên cao nhã hơn.

Hôm nay Yến Lai lâu rất vắng vẻ, đi vào nội môn, vòng qua giả sơn, loáng thoáng có tiếng đàn sáo truyền đến.

Tần Kham mắt nhìn thẳng mà đi, trong đầu tìm từ khi gặp mặt Ninh vương, Đinh Thuận cũng mặc thường phục, đi theo sau lưng Tần Kham, giống như một gã sai vặt.

Đêm nay là một cái bẫy, Tần Kham hắn tự mình đặt bẫy, nếu vận dụng đúng phương pháp, đủ để chơi Ninh vương và ngự sử Đồ Tòng Long hạch tội hắn một vố lớn.

Tần Kham nghịch quạt xếp, nụ cười ở khóe miệng quỷ dị mà thần bí.

Trù gian sau đại đường đại đường, bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ đang tức tối.

"Nói gần đây không có sinh ý, các cô nương nhiều ngày không có khách, ngươi mỗi ngày tới hỏi ta cũng chịu, nào có nhiều quần áo cho ngươi giặt? Hơn nữa, lần trước một kiện Tô trù tốt nhất của Chiết Quế cô nương bị ngươi giặt hỏng, Chiết Quế cô nương tức giận đến tát ta một cái, chuyện này ta còn chưa tính toán với ngươi đó, ngươi còn mặt mũi nào mà đến? Ra ngoài đi."

"Thường mụ mụ, lần trước là ta không đúng, xin lỗi bà, xiêm y đó của Chiết Phiến cô nương khi ta cầm đi bên trên đã rách nhiều chỗ, thực sự không phải do ta giặt hỏng, ta biết gần đây sinh ý của Yến Lai lâu không tốt, nhưng bất kể sinh ý có tốt hay không thì các cô nương mỗi ngày cũng vẫn phải giặt quần áo, bà đại phát từ bi đi, để ta giặt vài cái cho các cô nương, ta có thể lấy giá rẻ. Giặt một bộ hai văn tiền nhé?" Giọng nữ Nhu nhược đau khổ cầu xin.

Thường mụ mụ hừ nói: "Hai văn tiền không phải là tiền à? Không phải ta nói ngươi, bằng vào tư sắc của ngươi, nếu vào Yến Lai lâu của ta bồi các công tử nhà giàu uống vài chén, đàn mấy khúc, muốn kiếm tiền không phải là chuyện rất dễ dàng sao? Vẫy tay một cái là cả núi vàng núi bạc chồng trước mặt ngươi chỉ việc vương ta ra lấy, ta thật không hiểu, cơ hội kiếm bạc tốt như vậy không nắm lấy. Ngược lại đi làm cái việc đê tiện kiếm vài đồng lẻ, ngươi ngốc quá."

Thanh âm của nữ tử Nhu nhược rất khẽ, nhưng lộ ra vẻ vô cùng kiên trì: "Thường mụ mụ, giặt quần áo cho các cô nương đâu có đê tiện, hai văn tiền này ta cảm thấy sạch sẽ."

Thường mụ mụ hiển nhiên ngây ra một lúc. Tiếp theo rít lên: "Ngươi có ý gì? Ngươi là nói Yến Lai lâu ta kiếm bạc không sạch sẽ? Ả nghèo hèn như ngươi có tư cách gì mà nói chúng ta không sạch sẽ? Đừng quên, tiền của ngươi kiếm cũng là tiền quà của các công tử cho các cô nương, được rồi, ta không nói với ngươi nữa, ngươi đi đi, sau này Yến Lai lâu ngươi cũng đừng tới nữa, nơi dơ bẩn như vậy, sợ làm bẩn mắt ngươi, ngươi đó, đi nói với quan gia của Thuận Thiên phủ. Lập đền thờ trinh tiết cho ngươi ấy! Đi đi, nhanh lên."

"Thường mụ mụ, ta không phải có ý đó."

"Mau cút đi."

Nữ tử Nhu nhược than khẽ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tần Kham vẫn lẳng lặng đứng ở trong sảnh, cho tới khi thấy bóng hình xinh đẹp sau bình phong lấp loáng. Một cô nương mặc xiêm y vải thô màu lam chậm rãi đi ra, cô nương mặt mang vẻ sầu khổ, sắc mặt có chút tái nhợt, tuy rằng mặc xiêm y vải thô bình thường nhất giá rẻ nhất, nhưng vẫn không che đi được tư sắc khuynh thành của nàng ta, chỉ cần nhìn một cái là có một loại cảm giác kinh diễm. Chỉ tiếc chắc là do cuộc sống cùng khổ bức bách, khuôn mặt xinh đẹp hiển hiện vẻ thương tang lạc phách, bộ dạng ôn nhu yếu đuối rất khiến người ta thương xót.

Không biết vì sao, Tần Kham vừa thấy nàng ta liền cảm thấy liền cảm thấy trong lòng đau xót, giống như gặp người yêu cách một đời vậy, rung động, chua sót, ngọt ngào, còn cả nỗi phiền muộn giống như nỗi nhớ quê kiếp trước, trong nháy mắt đồng thời ùa vào đáy lòng.

Cười khổ lắc đầu, gần đây có lẽ áp lực quá lớn, có ảo giác rồi.

Nếu đem so sánh, Thường mụ mụ chỉ nghe tiếng chứ chưa thấy người lại làm Tần Kham bất giác nhíu mày.

Đinh Thuận là người lanh lợi, nói hắn lanh lợi không chỉ là làm việc đắc lực, mà bản sự sát ngôn quan sắc cũng rất cao, nếu không phải như vậy, Tần Kham cũng sẽ không coi hắn là tâm phúc thân tín.

Thấy Tần Kham nhíu mày, Đinh Thuận biết, đại nhân đang khó chịu.

Vì thế Đinh Thuận vội vàng đi tới cản cô nương kia lại, từ trong ống tay áo lấy ra hai đĩnh bạc mười lượng, nhét vào trong tay cô nương, cười nói: "những kỹ nữ này xiêm y có gì hay mà giặt, chỉ tổ làm bẩn tay cô nương, ta chính là Thiên hộ Cẩm Y vệ nội thành kinh sư, Thiên hộ sở ở ngay ngõ Hạng Hồ nội thành, trong Thiên hộ sở có gần ngàn huynh đệ xiêm y cũng cần giặt, cô nương nếu không chê chúng ta là đám hán tử ngũ thô bỉ thì không ngại nhận vụ mua bán này, mỗi một bộ năm văn tiền, cô nương ngày mai bắt đầu làm việc nhé, đảm bảo không nợ tiền, đây là tiền đặt cọc, cô nương đừng ngại cứ cầm lấy trước."

Cô nương kinh ngạc nhìn bạc trong tay mình, giống như giật nảy mình, ngẩng đầu lại nhìn thấy khuôn mặt vô cùng thành khẩn của Đinh Thuận, cô nương cắn cắn môi dưới, cúi người với Đinh Thuận, động tác tiêu chuẩn mà thuần thục, tựa hồ đã được giáo dục rất tốt

"Ta cám ơn Thiên hộ đại nhân, tiền đặt cọc của đại nhân hình như nhiều quá rồi, hơn nữa ta giặt quần áo thường đều bốn văn tiền một bộ, tuyệt đối sẽ không dám lừa đại nhân, giặt quần áo cho quan gia của Thiên hộ sở cũng chỉ thu bốn văn."

Đinh Thuận cười nói: "Cho cô nương thêm một văn không được à?"

Cô nương lại dị thường kiên quyết: "Tiền không thuộc về ta thì một văn cũng không nhận, chỉ bốn văn, ta giờ mão ngày mai tới ngõ Hạng Hồ."

Hai người nói chuyện, Tần Kham vẫn luôn đưa lưng về phía bọn họ, nhìn chăm chú tranh thuỷ mặc trên tường nội đường tới xuất thần, cũng không dám quay lại nhìn cô nương đó một cái, vừa rồi trong lòng sinh ra quá nhiều cảm xúc, làm Tần Kham cảm thấy có chút ý sợ hãi, hắn không biết mình bị làm sao, nhưng thân ở trong triều đình kinh sư nguy cơ tứ phía, tuyệt đối không thể tùy ý để cảm xúc xâm trái tim, sẽ mất mạng.

Vì thế hắn chỉ có thể quay lưng lại, cố ý không nhìn cô nương. Đó.

Cô nương sau khi cúi người với Đinh Thuận thì cáo từ, khi đi như có cảm giác, quay đầu nhìn bóng dáng của Tần Kham, vẻ mặt của cô nương hơi ngẩn ra, chỉ tộ không nhìn thấy chính diện Tần Kham, sau một thoáng ngây người, cô nương cuối cùng xoay người rời đi.

Đinh Thuận đi đến bên cạnh Tần Kham cười nói: "Đại nhân, làm thỏa đáng rồi."

Tần Kham xoay người mỉm cười: "Làm không tồi."

"Đại nhân, tư sắc của vị cô nương đó có thể nói là khuynh thành, chẳng lẽ đại nhân nhân đối với nàng ta... Đại nhân nếu có ý, thuộc hạ có thể làm thỏa đáng cho đại nhân." Đinh Thuận lộ ra nụ cười nam nhân đều hiểu với hắn.

Tần Kham cười mắng: "Ngươi cho rằng ai cũng có tâm tư xấu xa như ngươi à? Nói với người phía dưới của Thiên hộ sở một tiếng, cô nương người ta dựa vào hai bàn tay mà lao động, kiếm tiền sạch sẽ, bảo chúng đừng có bắt nạt nàng ta, ai dám xúc phạm, thiến hắn rồi đưa vào cung, nằm vùng bên cạnh Vương Nhạc cho ta."

"Vâng, tuyệt đối sẽ không dám khi dễ cô nương đó."

Tần Kham nhìn chăm chú phương hướng vị cô nương đó rời đi, bỗng nhiên ngâm: "Vô khả nại hà hoa lạc khứ, tự tằng tương thức yến quy lai. Yến Lai lâu, ha ha, tên rất hay."

Chương 224: Dạ yến lừa người (thượng)

Các tử của Yến Lai lâu đều rất thanh nhãn, mỗi gian các tử đều dùng tên điệu làm tên, niệm nô kiều, lâm giang tiên, như mộng lệnh vân vân, các tử Tần Kham chọn gọi là "Hảo sự cận".

Ninh vương Chu Thần Hào và ngự sử Đồ Tòng Long tới đúng giờ, nếu đã quyết định mua chuộc Tần Kham, Chu Thần Hào tất nhiên không muốn làm chuyện cố ý tới muộn làm nhục chủ nhân, quá ngây thơ, thực sự muốn mua chuốc, tất nhiên phải có thái độ chiêu hiền đãi sĩ, điểm này Chu Thần Hào làm rất khí độ.

Giám sát ngự sử Đồ Tòng Long không nhanh không chậm đi sau lưng Chu Thần Hào, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên, nhìn như hiền hoà, kì thực có một loại trào phúng không dễ phát hiện.

Có một số người chắc là ngọn nến, không sáng, ví dụ như Cẩm Y vệ đồng tri Tần Kham, hung hăng hạch tội hắn mấy ngày, hiện tại không phải không phải hơn ư?

Cho nên tâm tình của Đồ Tòng Long rất thoải mái, thuần túy là dùng một loại tư thái thi ân tới dự tiệc, hắn tuy là ngự sử thất phẩm, nhưng hắn là quan văn, ngự sử ngay cả hoàng đế cũng dám mắng thì một võ quan tòng tam phẩm hắn nào có để vào mắt? Lần này tới đây, thuần túy là vì nể mặt Ninh vương, về phần Tần Kham, còn chưa có mặt mũi mời được hắn.

Tần Kham đứng ở cửa các tử nghênh đón, thấy Ninh vương đi tới, nụ cười khóe miệng Tần Kham càng sâu, chắp tay cười nói: "Vương gia và Đồ đại nhân đại giá đến, hạ quan lễ số chậm trễ, thứ tội thứ tội "

Chu Thần Hào cười ha ha, ngẩng đầu nhìn tên của các tử, không khỏi vui vẻ nói: "Hảo sự cận', tên rất hay, tên này nghe vui mừng, may mắn..."

Đồ Tòng Long tựa hồ có chút không chịu nổi sự bất học vô thuật

của Ninh vương, ở bên cạnh chen miệng nói: "Hảo sự cận cũng có chút phong nhã, bản quan nhớ rõ thời tốc Dịch An cư sĩ có viết: 'Trường ký hải đường khai hậu, chính thương xuân thì tiết', lại viết hạ liên là 'Hồn mộng bất kham u oán, canh nhất thanh đề quyết', thương tình cảm chua xót của hiền thê, bừng bừng trong từ lệnh, đọc đến không khỏi đồng cảm ưu sầu."

Chu Thần Hào có chút lúng túng nói: "Thì ra câu đối này không phải là vui vẻ như tên, Tần đồng tri cảm thấy thế nào?"

Tần Kham nhìn hắn một cái, chỉ bằng vào lời nói bất học vô thuật này, Tần Kham nên cùng Chu Thần Hào đốt giấy vàng kết bái mới đúng, mọi người đều thuộc loại người rất vui vẻ, tục mà bất nhã.

Sờ sờ mũi, Tần Kham cười khổ nói: "Vương gia, hạ quan chỉ biết Dịch An an cư là Lí Thanh Chiếu."

Nhìn sắc mặt có chút tái xanh của Đồ Tòng Long cùng với ánh mắt lộ ra vẻ lim dim của Chu Thần Hào, để biểu hiện tài học của mình bất phàm đồng thời cũng để chứng minh mình và Chu Thần Hào không phải là cùng một mặt hàng, vì thế Tần Kham đành phải bổ sung một tri thức rất ít được chú ý: ".... Hơn nữa trượng phu của nàng ta là bị cảm nắng mà chết, bị chết rất thảm "

Chu Thần Hào lập tức lộ ra vẻ buồn bã: "Tuổi còn trẻ đã phải làm quả phụ, đáng thương đáng tiếc, chẳng trách trong từ của nàng ta có rất nhiều câu oán thán thương xuân khuê, chắc là trong chăn không có người ngủ cùng."

Tần Kham cười không nói gì, nhìn thái độ hận không thể xung động rút dao tương trợ, nhưng lại không biết là càng chứng tỏ bản thân thô bỉ, giả dạng làm một hình tượng ngay thẳng để tranh thủ hảo cảm, vẫn là bản thân Chu Thần Hào bất học vô thuật.

Những lời nói không có dinh dưỡng của Hai người làm Đồ Tòng Long ở bên cạnh tức giận đến cả người phát run, Đồ Tòng Long là văn nhân, văn nhân luôn luôn có chút ưa thích thanh nhã, đặc biệt rất tôn kính với nữ tử thiên cổ lưu danh, không thể để người ngoài vấy bẩn.

Tần Kham liếc mắt nhìn hắn, thấy Đồ Tòng Long vẻ mặt bực tức,

tựa hồ có ý phẩy tay áo bỏ đi, Tần Kham tất nhiên không thể để hắn đi được, đêm nay hắn định thu thập Ninh vương và Đồ Tòng Long, để một người bỏ đi thì mất hay.

Vì thế Tần Kham mắt chớp chớp, cười nói: "Nghe thấy lời nói của Vương gia, hạ quan cũng nhớ tới một chuyện sang hèn cùng hưởng, thời Tống có một vị quan văn tên là Phạm Trọng Dận, rời xa thê tử tới một nơi rất xa để thượng nhiệm, thê tử mấy năm không nghe thấy tin tức, không khỏi nhớ nhung khó nhịn, vì thế làm một bài y xuyên lệnh gửi cho Phạm Trọng Dận, lời ân ái trong bài từ hương diễm lưu luyến, sầu triền miên, nhưng trong lúc vô ý lại viết sai chữ "Y" trong tên điệu thành chữ "Doãn", Phạm Trọng Dận sau khi nhận được, thấy tên điệu viết sai chữ, lập tức cảm thấy không đẹp, gửi thư về chất vấn, thê tử may mà thê tử vừa nhanh trí lại vừa có văn tài, lại làm một bài từ gửi đi, từ viết: Thiếu xin chàng chớ bắt tội, nhãn rối viết thư nhỏ có chữ doãn, tình nhân không hiểu ý trong đó, cùng chàng xa cách lâu ngày, bên cạnh thiếu người ngủ chung."

Chu Thần Hào ngây ra một lát, tiếp theo thì cười ha ha, ngay cả Đồ Tòng Long ở bên cạnh đang bất bình cũng mỉm cười, một điển cố nho nhỏ liền làm dịu đi không khí.

Trong Các tử có rượu có đồ ăn có mỹ nhân, đây là Đinh Thuận đã sớm an bài tốt.

Ba người vào các tử vừa ngồi xuống thì liền ngửi thấy một trận gió thơm thổi tới, trong nháy mắt ba người lập tức ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi lòng, ba vị mỹ nữ rất có tư sắc ngồi trên đùi mọi người, mỉm cười bưng chén rượu đưa lên miệng nhấp một ngụm rồi dùng miệng đối miệng đưa tới.

Tần Kham không khỏi tâm sinh cảm khái, vừa gặp đã liền dùng "chén da", nữ nhân Minh triều rất phóng khoáng, gái tay vịn kiếp trước còn chẳng bằng.

Chu Thần Hào và Đồ Tòng Long rất vui, mỹ nhân trong lòng, cái gọi là hình tượng mặt mũi hoàn toàn không để ý, cùng trong lòng mỹ nhân cười cợt vài câu, sau khi trải qua trình tự sinh trương thục ngụy, tay hai người rất không quy củ thò vào trong áo lụa mỏng như cánh ve của mỹ nhân, dùng thái độ nghiêm cẩn ham học

hỏi sờ soạng từ trên xuống dưới.

sau Một phen hành vi phóng đãng, Tần Kham cầm chén lên, kính Chu Thần Hào: "Vương gia, hạ quan mấy ngày trước có điều mạo phạm, hôm nay hạ quan đã biết sự lợi hại của Vương gia, chén rượu này hạ quan bồi tội với Vương gia."

Chu Thần Hào cười ha ha, nói không đánh thì không quen nhau, sau đó rất nể tình uống cạn chén.

Đồ Tòng Long vuốt râu cười lạnh lùng, ánh mắt khinh miệt ném về phía Tần Kham, chậm rãi nói: "Tần đại nhân nhìn thời cơ rất nhanh, ngươi nếu tỉnh ngộ chậm hơi một hai ngày, chỉ sợ đã thành tù nhân trong ngục rồi, bản quan nghe nói bởi vì án Tô Châu chức công, ngươi vừa mới được thả không bao lâu, nếu lại bị bắt bò tù, không dễ ra như trước đâu, hôm nay nếu ân oán đã giải, bản quan không ngại nói thật với ngươi, ta đã viết thêm một bản tấu hạch tội ngươi, hơn nữa đã xin bốn vị Thị Lang của lục bộ, hai vị phó Đô Ngự Sử của Đô Sát viện, hơn hai mươi giám sát ngự sử, còn có cả mấy tên hầu bá huân quý liên danh thượng tấu."

Nói xong Đồ Tòng Long từ trong tay áo lấy ra bản tấu sớ đưa cho Tần Kham, cười nói: "Tần đại nhân nếu vẫn không thức thời, bản tấu này sáng mai sẽ xuất hiện trên bàn của ba vị Đại học sĩ nội các, ba vị Đại học sĩ nội các không cản được uy áp nhiều đại thần như chúng ta đâu, mấy vị công công của ti lễ giám lại hận Tần đại nhân tới thấu xương, nội các và ti lễ giám liên thủ hạ tin, Tần đại nhân đoán thử xem sẽ có kết quả gì? Khi đó chắc hoàng thượng cũng chẳng bảo vệ được ngươi đâu nhỉ?"

Tần Kham cười mở bản tấu, nhìn qua mấy lượt, vừa đọc vừa cười, nụ cười lại càng lúc càng lạnh.

Khép bản tấu lại, Tần Kham cười khổ nói: "Trong bản tấu này của Đồ đại nhân, Tần mỗ sắp thành quốc tặc rồi."

Đồ Tòng Long cười nói: "Nếu hôm nay ân oán đã giải, bản tấu này tất nhiên sẽ không xuất hiện..."

Nói xong cầm lại bản tấu, đưa lên ngọn nến trên bàn, trong phút chốc, bản tấu hóa thành tro.

Không khí có chút cứng ngắc, Chu Thần Hào ngửa mặt lên trời cười ha ha, lúc này mới khiến không khí khôi phục thoải mái tường hòa.

Qua hơn nửa tiếng, là lúc tiệc rượu vừa say, Tần Kham cười cười chắp tay xin đi thay quần áo, rồi một mình ra khỏi các tử.

Đinh Thuận vẫn chờ ở ngoài cửa chính Yến Lai lâu, thấy Tần Kham ra, vội vàng ra đón, nói: "Đại nhân."

Tần Kham mặt không biểu tình, trong ánh mắt lộ ra mấy phần tàn nhẫn, quay đầu nhìn chăm chú Đinh Thuận nói: "Đều chuẩn bị tốt rồi chứ?"

"Tốt rồi."

Tần Kham thở ra một ngụm trọc khí thật dài, chậm rãi nói: "Phát động đi, vừa rồi ta đã xác nhận lại, hai tên đó quả nhiên là một đôi tự tìm đường chết."

Chương 225: Dạ yến lừa người (hạ)

Sắp tới nửa đêm, trong Yến Lai lâu đèn đuốc sáng trưng, oanh ca mạn vũ.

Ngoài lâu là một mảng tối đen, vô số bóng người dưới sự yểm hộ của bóng đêm, lặng lẽ tới gần cửa chính của Yến Lai lâu.

Dưới đèn lồng màu đỏ ở Cửa chính, hơn mười thị vệ Ninh vương dẫn theo đang đứng gác, bọn họ đứng thẳng tắp như tiêu thương.

Ở ngoài phạm vi chiếu sáng của đèn lồng, bóng đêm tối đen như mực, trong lặng lẽ vô tức, phía sau các thị vệ xuất hiện hơn hai mươi Cẩm y Giáo úy nhẹ như linh miêu, Đinh Thuận tự mình dẫn đầu, mọi người cúi người, lặng lẽ tiếp cận các thị vệ.

Một cục đá từ xa ném đến, rơi xuống phát ra tiếng động, các thị vệ ngẩn người, ánh mắt vừa bị đá vừa ném hấp dẫn, liền nghe thấy phía sau rào rào, Đinh Thuận vươn tay ra nhanh như thiểm điện bổ vào ót một thị vệ, thị vệ không kịp rên lên một tiếng ngã quỵ, hơn mười người thị vệ còn lại bị các Giáo úy đồng thời đá ngất, chỉ một Giáo úy xuống tay hơi nhẹ, thị vệ đau đớn hô to một tiếng: "Có thích..."

Nói còn chưa dứt lời liền bị Giáo úy bổ thêm một chưởng, cuối cùng không cam lòng ngất đi.

Tất cả tiến hành thần không biết quỷ không hay, đương nhiên, quá trình hơi có tỳ vết.

Đánh ngã xong hơn mười thị vệ, Đinh Thuận nghiêm mặt hung hăng đá tên Giáo úy thất thủ một cước, hạ giọng mắng: "Chưa ăn cơm hay là sức lực trút hết lên người đàn bà rồi? Con mẹ ngươi, thiếu chút nữa thì làm hỏng đại sự của đại nhân."

Giáo úy đỏ mặt xấu hổ cười hai tiếng.

Thị vệ của phủ Ninh vương gác trước cửa chính Yến Lai lâu toàn bộ bị đánh ngã, bị Giáo úy lặng lẽ kéo đi, trong bóng đêm truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Tần Kham đã thay đẩu ngưu phục đỏ thẫm, vẻ mặt lặng lùng chậm rãi đi tới.

Phục sức trong hệ thống Cẩm Y vệ cũng không phải tất cả đều là phi ngư cẩm bào, trên thực tế võ quan cao cấp khác của Cẩm Y vệ có thể mặc đẩu ngưu phục và áo mãng bào hoàng đế khâm ban, Chỉ huy sứ Chỉ huy sứ Mưu Bân, hắn thường mặc nhất chính là áo mãng bào tiên đế khâm ban, mà Tần Kham hiện giờ đã là võ quan tòng tam phẩm, là nhân vật số hai trong Cẩm Y vệ. Đã có tư cách mặc đẩu ngưu phục.

Tần Kham đi đến cửa chính rồi đứng lại,, Đinh Thuận tiến lên cười nói: "Đại nhân, Ninh vương và Đồ Tòng Long vẫn đang ở trong các tử ôm kỹ nữ uống hoa tửu. Khoái hoạt lắm.

Tần Kham gật gật đầu, sau đó đứng trước cửa nhìn xung quanh, giống như đang chờ ai đó.

Nửa nén hương sau. Một kiệu quan hai người nâng lặng lẽ đi tới, phía sau kiệu quan còn có hơn mười quan viên mặc thường phục đi theo, khóe miệng Tần Kham lộ ra nụ cười, không nhanh không chậm chạy ra đón.

Kiệu quan nâng đến trước cửa Yến Lai lâu thì hạ xuống, Tần Kham tự mình tiến lên vén rèm kiệu.

Rèm vén lên, lộ ra một khuôn mặt thương lão chính khí trong kiệu, rõ ràng chính là Văn Uyên các Đại học sĩ Lý Đông Dương, trong quan viên đi theo phía sau Lý Đông Dương cầm đầu là Đô Sát viện hữu Đô Ngự Sử Đái San, cùng với hơn mười giám sát ngự sử của Đô Sát viện. Và mấy tên cấp sự trung, bọn họ tất cả đều là ngôn quan trong triều, dùng mắng người hạch tội mà sống.

Tần Kham cười khẽ, đỡ Lý Đông Dương xuống kiệu nói: "Hạ quan mạo muội. Đêm khuya quấy nhiễu Đại học sĩ và chư vị đại nhân, tội đáng chết vạn lần, xin lão đại nhân và các vị đại nhân dư trách tội."

Lý Đông Dương hiển nhiên mới từ trong chăn bị người ta mời ra,

mắt nhập nhèm, ánh mắt bất thiện lườm hắn một cái, nói: "Tần Kham. Ngươi gọi lão phu và chư vị đại nhân tới, tốt nhất phải có lý do chính đáng, ta già rồi, tấm xương tàn này không chịu nổi dày vò."

"Lão đại nhân yên tâm, hạ quan tất nhiên có lý do rất chính đáng."

Lý Đông Dương hừa lạnh: "Mau nói đi."

"Là như vầy, thuộc hạ của hạ quan hôm nay tới Yến Lai lâu thượng bạc bình an tháng trước, lại trong lúc vô ý phát hiện Ninh vương điện hạ và Đô Sát viện giám sát ngự sử Đồ Tòng Long đại nhân đang ôm cô nương uống hoa tửu trong Yến Lai lâu, cử chỉ... Khụ, có chút phóng đãng không kềm chế được, thuộc hạ sau khi bẩm báo với hạ quan, hạ quan nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy việc này không phải trò đùa, đành phải mời chư vị đại nhân đến chính mắt nhìn một cái, nếu không tương lai hạ quan nếu báo vào triều đình, Ninh vương nếu không thừa nhận, hạ quan cũng chẳng làm gì được hắn."

Tần Kham kể xong, bao gồm cả Lý Đông Dương, tất cả quan viên đều biến sắc. Quan viên Đại Minh đi thanh lâu uống hoa tửu vốn không tính là đại sự gì, thậm chí có thể xem như là chuyện phong nhã, thường thường có rất nhiều quan viên hoặc là tài tử cùng danh kỹ nào đó triền miên được văn nhân biên thành xương bản, truyền bá rộng rãi, người trong thiên hạ vì chuyện tình yêu, ao ước đố kỵ, chẳng có chút nào không ổn cả.

Nhưng hôm nay Ninh vương và Đồ Tòng Long uống hoa tửu, lại làm tất cả quan viên ở đây biến sắc, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ oán giận.

Bởi vì đêm nay thực sự không phải là lúc uống hoa tửu.

Hữu Đô Ngự Sử Đái San run rẩy tiến lên hai bước, vừa sợ vừa giận chỉ vào Tần Kham: "Ngươi, ngươi nói bậy! Ngự sử Đô Sát viện ta sao lại đến thanh lâu? Tất là thằng nhóc ngươi bịa đặt."

Tần Kham nháy mắt mấy cái, cười nói: "Đái lão đại nếu không tin thì cứ vào tận nhìn tận mắt, trước mặt Đại học sĩ và chư vị đại nhân, hạ quan sao dám có một chữ dối trá."

Đái San thở hổn hển, cũng không để ý tới Lý Đông Dương ở phía trước, thất thiểu một mình xông vào Yến Lai lâu, Lý Đông Dương ý vị thâm trường nhìn Tần Kham một cái, mỉm cười, cũng đi theo Đái San đi vào, một đám ngôn quan ngự sử phía sau cũng lục tục đi theo.

Tần Kham cười khổ không thôi, ánh mắt vừa rồi của Lý Đông Dương tựa hồ đã nhìn thấu mình, lão hồ li chung quy vẫn là lão hồ li, làm sao cũng không thể gạt được hắn, trên dưới cả triều Tần Kham ai cũng dám lừa, chỉ độc có Lý Đông Dương là không dám, lão gia hỏa này quá lợi hại.

Đại trà hồ và tú bà của Yến Lai lâu đã bị Đinh Thuận phái người khống chế, trong đại đường lớn như vậy lại không có một bóng người.

Đinh Thuận cười bồi đi trước dẫn đường,, Đái San mặt âm trầm, không nói gì lên lầu. Thuận theo phương hướng Đinh Thuận chỉ, Đái San hừ lạnh, lực đạo đá cửa của lão đầu nhi hơn bảy mươi tuổi không hề kém người trẻ tuổi, hổn hển hổn hển giống như trượng phu bị cắm sừng đi bắt kẻ thông dâm.

Cửa phòng đang Khép hờ bị một cỗ đại lực đá cho hấp hối, tiếng động lớn làm người trong các tử ngẩn ra, quay đầu nhìn lại thì thấy Đái San nổi giận đùng đùng đứng ở cửa, râu bạc không gió mà tự lay động, lẫm lẫm như thiên thần hạ phàm.

Phía sau Đái San, Lý Đông Dương và một đám ngôn quan ngự sử trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm mọi người trong phòng.

Bọn họ không thể không khiếp sợ, hình ảnh trong các thực sự quá phóng đãng dâm dật, bên hông Ninh vương Chu Thần Hào là một nữ tử chỉ còn quấn sa mỏng, hai người trên giường mềm trong các ra sức nhấp nhô, giám sát ngự sử Đồ Tòng Long ngồi bên cạnh bàn, trong lòng ôm nữ tử đang rải rượu lên ngực nữ tử của mình, Đồ Tòng Long cười dâm đãng, giống như chó thè lưỡi liếm rượu chảy trên ngực nàng ta, trong phòng, một nữ tử quấn sa mỏng, dưới sa không còn gì giống như xà đang vặn vẹo múa, một nữ tử khác thì ở bên cạnh đánh đàn, tiếng đàn hỗn độn dồn dập, giống như mưa phất chuối tây, trong kịch liệt lộ ra mấy phần xôn xao khiến người ta miệng khô lưỡi khô.

Một màn này quả thực so với xuân cung đồ thì còn phóng khoáng hơn, trắng trợn hơn.

Tần Kham không nhịn được nuốt nước miếng, trong lòng có chút hối hận. Sớm biết rằng bọn họ chơi phô như vậy, mình nên muộn chút mới ra, ít nhiều cũng phải tận hứng một phen đã, hình ảnh dâm loạn như vậy, đánh chết Đỗ Yên cũng không làm được.

Đáng tiếc.

Theo một đá giận dữ của Đái San, động tác của mọi người phòng trong ngoài phòng giống như bị điểm huyệt, trong một mảng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở dốc rên rỉ của hai nữ tử.

Trường hợp rất im lặng, Chu Thần Hào và Đồ Tòng Long hiển nhiên lắp bắp kinh hãi, động tác vẫn không hề thay đổi giống như trong nháy mắt bị đóng băng.

Hạ thân Tần Kham dựng lều rồi, thấy Chu Thần Hào vén vạt áo dưới, một chân đứng trên đất, một chân quỳ trên giường, nữ tử giống như rắn quấn cây, hai chân quặp vào hông hắn. Tần Kham hai mắt sáng ngời bật khen: "Tư thế hay quá! Một thức này ta chưa từng thấy, Vương gia long tinh hổ mãnh, hơn nữa có tính đột phá như vậy, hạ quan chúc mừng Vương gia."

Nhìn thấy Tần Kham đi ra, Chu Thần Hào đang kinh cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, vội vàng đẩy mạnh nữ tử trong lòng ra, nữ tử rên lên một tiếng.

"Tần Kham, ngươi, ngươi dám chơi bổn vương?"

Vô số ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Chu Thần Hào, lúc này Chu Thần Hào đã hoàn toàn minh bạch, mắt đầy sát ý nhìn thẳng Tần Kham.

Đồ Tòng Long sớm đã đẩy nữ tử trong lòng ra, không dám nhìn thẳng ánh mắt lạnh như băng của mọi người ngoài phòng, mồ hôi lạnh thuận theo trán lã chã rơi xuống.

"Vương gia nói sai rồi, hạ quan sao dám lừa Vương gia? Rõ ràng là thấy Vương gia súng chọc quần thư, dũng mãnh vô địch, hạ quan vội vàng mời các vị đại nhân trong triều tới hò hét trợ uy cho

Vương gia tại hiện trường, để tăng thêm nhã hứng."

Chu Thần Hào cả giận nói: "Ngươi làm vậy là có ý gì? Cho rằng tóm được nhược điểm của bổn vương ư? Bổn vương không phải đại thần trong triều, đi chơi kỹ viện thì có làm sao?"

Chương 226: Ninh vương nửa đêm bỏ chạy (1)

Trên mặt Đái San bao phủ một tầng sương lạnh, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Chu Thần Hào, tiến lên một bước chậm rãi nói: "Vương gia đi chơi kỹ viện không phải là không thể, có điều Vương gia tựa hồ đã quên, phiên vương không thể cấu kết với đại thần trong triều, còn có một điểm quan trọng nhất."

Ánh mắt của Đái San càng âm hàn hơn, ngữ khí giống như cũng lộ ra hàn ý, gằn từng chữ: "... Quan trọng nhất là, đại hành của tiên đế chưa tới một tháng, hoàng thượng sớm đã chiếu cáo thiên hạ, cử hành quốc tang phục, toàn dân đeo khăn trắng, trong thời hạn quốc tang một năm, trong lúc này phàm là thành trấn trong cảnh nội Đại Minh, phàm là dân chúng quan viên Đại Minh, không thể uống rượu, đi chơi kỹ viện, kẻ nào làm trái là đại nghịch."

Chu Thần Hào cả người run lên, sắc mặt xoẹt một cái trắng bệch.

Đại sự không ổn! Bổn vương trúng gian kế của Tần Kham rồi.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Chu Thần Hào lúc này.

Chu Thần Hào chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, giống như rơi vào hầm băng, nhìn chung quanh từng đạo ánh mắt phẫn nộ như phun ra lửa, Chu Thần Hào giống như một con hoẵng rơi vào bẫy, yết hầu giật giật, vẻ mặt càng lúc càng lo sợ.

Trong Bối rối, ánh mắt Chu Thần Hào đảo qua Tần Kham, thấy khóe miệng Tần Kham cười lạnh, như thợ săn nhìn con hoẵng đã rơi vào bẫy, ánh mắt thâm thúy, thần bí khó lường, không nghi ngờ gì nữa, con hoẵng ngốc đó tất nhiên với Chu Thần Hào hắn.

Đám ngự sử phía sau Lý Đông Dương đã bạo phát trong trầm mặc và phẫn nộ.

Một chiếc giầy không biết là của ai hung hăng bay vào mặt Chu Thần Hào, các ngự sử đều lao vào trong phòng, quở trách chính

nghĩa lẫm nhiên sôi trào.

"Chu Thần Hào! Tên gian tặc vô quân vô phụ ngươi! Uổng cho ngươi nói cái gì ơ rlaij kinh để chịu tang tiên đế, hôm nay để chúng ta hiến thức khuôn mặt hư ngụy của ngươi!" Hai chữ "Trung hiếu", trước nay là gốc rễ trị quốc của nho gia, Minh triều càng như vậy. Cho nên quan văn Đại Minh trên triều đường khi can gián hoàng đế, câu đầu tiên khi mở miệng thường thường là "Thần thường nghe thấy thánh minh quân chủ dùng hiếu trị thiên hạ", sau đó mới là những đề nghị và gián ngôn của ra bản thân, đây là trình tự phải có của triều đình.

Một câu có thể được trở thành câu mở màn cho trình tự pháp định can gián trên kim điện, đủ để cho thấy trình độ coi trọng của nho sĩ và quan đối với nó, vì thế trong yếu nghĩa của tứ thư ngũ kinh, hai chữ Trung hiếu này được dung hợp phi thường hoàn mỹ với các loại học thuyết của nho gia, được hoàng đế và các đại thần tôn sùng, một quốc gia thần dân hiểu quốc gia "Trung" và "Hiếu", mới khiến người thống trị yên tâm nhất, hai chữ này khái quát tốt đẹp mặt tốt đẹp trong nhân tính.

Đêm nay Ninh vương điện hạ và giám sát ngự sử Đồ Tòng Long không nghi ngờ gì nữa đã phạm một việc bất trung bất hiếu, còn bị rất nhiều đại thần bắt tại trận.

Trong lúc Quốc tang, đường đường là hậu duệ quý tộc của hoàng gia, huynh đệ huyết mạch tương liên với tiên đế không ngờ không ngờ cấu kết với giám sát ngự sử trong triều đi kỹ viện truy hoan, hơn nữa cử chỉ phóng đãng, không hề cố kỵ hiện giờ chính là thời kì quốc tang, hành vi bừa bãi như vậy, làm tất cả các đại thần phẫn nộ.

Phàm việc gì cũng có tính hai mặt, tầm hoa vấn liễu ở Đại Minh vốn là việc phong nhã, những cũng phải xem lúc, trong lúc quốc tang nếu dám làm chuyện này, không nghi ngờ gì nữa là đại nghịch bất đạo, có lẽ cảnh nội Đại Minh còn có người khác cũng tầm hoa vấn liễu trong lúc này, nhưng không thấy thì không quản được, Chu Thần Hào và Đồ Tòng Long đi chơi kỹ viện lại bị đám đại thần Lý Đông Dương tận mắt nhìn thấy.

Chu Thần Hào đã xúc phạm nghiêm trọng tới điểm mấu chốt đạo

đức của mọi người, ngay cả Đại học sĩ Lý Đông Dương nhất quán văn nhã thong dong lúc này cũng kìm lòng không đậu mà lộ ra vẻ giận dữ, càng đừng nói tới các ngôn quan ngự sử dùng tính tình nóng nảy để nổi tiếng trong sử sách.

Bốp!

Một cái tát bay tới. Trên mặt Đồ Tòng Long rất nhanh hiện ra một vét bàn tay đỏ, là hữu Đô Ngự Sử Đái San tát, Đái lão nhân năm đã hơn bảy mươi, hứa năm nay định cáo lão từ, chưa từng ngờ trong giám sát ngự sử của Đô Sát viện lại có một tên bại hoại như vậy, không chỉ tư thông với phiên vương, còn dám trong lúc quốc tang đi truy hoan với phiên vương. Làm Đô Sát viện luôn xưng là chính nghĩa thanh lưu trên dưới đều hổ thẹn, bản thân Đái San làm quan trong sạch cả đời, thời điểm cuối cùng lại bị Đồ Tòng Long một bút bôi đen. Khiến Đái San cảm thấy vô cùng giận dữ.

Sắc mặt Đồ Tòng Long xám như tro, giống như từ trong nước vừa chui ra, quần áo xộc xệch đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Ánh mắt đờ đãn lộ ra vẻ tuyệt vọng, hắn là tiến sĩ nhị giáp năm Hoằng Trị thứ mười lăm, làm trong Hàn Lâm viện ba năm, vừa lên làm giám sát ngự sử mấy tháng, quan lộ đi tới đêm nay, coi như đã triệt để hạ một dấu chấm tròn.

Ghét ác như thù là bản sắc của quan văn Đại Minh, đặc biệt là ngự sử cấp sự trung trong quan văn, càng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn này. Vì đạo đức lễ pháp bọn họ ngay cả hoàng đế cũng dám mắng. Huống chi chỉ laf Ninh vương chỉ rúc vào một góc Nam Xương làm phiên.

Một đám ngự sử phẫn nộ xắn tay áo lao về phía Ninh vương, vung quyền đầu đánh xuống, vì chính nghĩa, thiên hạ có loại gian tặc nào là không đánh được? Lúc này trong mắt bọn họ chỉ có công lý chính nghĩa, không có thân phận tôn ti, Tần Kham chưa từng cảm thấy thói quen thích động thủ đánh nhau của quan văn Đại Minh lại cảnh đẹp ý vui tới như vậy.

Khi một đống quyền đầu của già trẻ lớn bé sắp trút xuống. Ninh vương Chu Thần Hào thở dài một tiếng, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Chậm đã! Để bổn vương mặc quần vào trước đã."

Trong phòng lập tức yên tĩnh, tiếp theo từ trong đám người truyền đến một đạo thanh âm rất không phúc hậu, giống như nghi hoặc nói: "... Hắn mặc quần vào rồi không nhận tội thì phải làm sao?"

Mọi người quay đầu lại nhìn, thấy Tần Kham có chút khoa trương nhìn Đinh Thuận nói: "Lời của Đinh Thiên hộ hình như cũng có chút đạo lý."

Đinh Thuận mở to hai mắt. Ngạc nhiên há to miệng, thấy vô số ánh mắt đang nhìn hắn, Đinh Thuận như có giác ngộ, cười gượng hai tiếng, ngại ngùng thối lui hai bước.

Chu Thần Hào vừa thẹn vừa giận, quay đầu nhìn chằm chằm Tần Kham, rít lên: "Tần Kham, tên tiểu nhân hèn hạ ngươi, không ngờ lập bẫy hại bổn vương, hại ta vẫn chưa đủ, ngươi chẳng lẽ còn muốn làm nhục ta sao? Sơn thủy tương phùng, thiện ác rồi sẽ có ngày báo, Nỗi nhục ngày hôm nay, bổn vương sớm muộn gì..."

Nói Chu Thần Hào đang cố nói những lời cay đọc thì Tần Kham lại nhìn chăm chú hắn, cuối cùng thật sự không nhịn được, chỉ chỉ hạ thân hắn, nhẹ giọng nói: "Vương gia, đợi lát nữa rồi hẵng mắng. Cái của ngươi lại lộ ra kìa, mau cất đi..."

Chu Thần Hào nghe vậy hai tay vội vàng che hạ bộ, hoang mang nhìn mọi người, khuôn mặt đã giận tới biến thành màu gan lợn.

Đái San tát Đồ Tòng Long xong, quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Thần Hào.

Luận tư lịch, Đái San chính là túc lão ba triều, là tiến sĩ năm Thiên Thuận, được đế vương ba đời coi trọng, năm nay trước khi Hoằng Trì đế băng hà, Đái San vì thân thể có bệnh mà xin Hoằng Trì đế cáo lão hồi hương, Hoằng Trì đế coi Đái San là thần, cố ý giữ lại không đồng ýcho trí sĩ, sống chết giữ Đái San lại ở trong triều làm quan, cũng chủ chưởng Đô Sát viện, Có thể thấy được Hoằng Trì đế coi trọng lão thế nào.

Nếu luận về ghét ác như thù, Đái San thuộc loại đứng đầu của quan văn, nếu không Hoằng Trì đế cũng sẽ không để hắn nắm Đô Sát viện, một trong tam quyền của triều đình. Thấy bộ dạng thất thố của Chu Thần Hào, Đái San tức giận đến râu trắng phất phơ,

cả giận nói: "Tiên đế đại hành, anh linh chưa xa, Ninh vương điện hạ không những không trở về đất phòng, còn nấn ná ở kinh sư không biết là có ý gì, hơn nữa dám phạm lỗi lầm lớn nhất thiên hạ, tới kỹ viện tìm vui trong thời kỳ quốc tang Đại Minh, điện hạ thượng sớ tới nội các nói là ở lại kinh để thủ hiếu cho tiên đế, nhưng loại hành vi ngày hôm nay há có phải là đạo của nhân thần? Không biết điện hạ dùng cái gì để dạy lão phu?"

Càng nói càng tức, Đái San tính tình nóng nảy bỗng nhiên vươn tay ra tóm lấy tay Chu Thần Hào quát lớn: "Đi! Quần cũng đừng có mặc, theo lão phu vào cung diện thánh, để bệ hạ nhìn cho rõ, xem Ninh hoàng thúc mà hắn luôn tôn kính kính yêu là một kẻ vô liêm sỉ cỡ nào."

Chu Thần Hào nghe vậy thì chấn động, đêm nay nếu bị Đái San và Lý Đông Dương ép vào cung, hình tượng nhếch nhác đến quần cũng không mặc này nếu bị Chu Hậu Chiếu nhìn thấy, không biết sẽ có hậu quả như thế nào, chỉ sợ sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới nghiệp lớn tạo phản của hắn.

Tuyệt đối không thể vào cung gặp tiểu hoàng đế!

Chu Thần Hào oán độc lườm Tần Kham một cái, cắn chặt răng, bỗng nhiên phát lực giật ra khỏi tay Đái San, tung người chạy ra ngoài.

Mọi người ngẩn ra, chỉ cảm thấy một đạo nhân ảnh như cuồng phong gào thét mà đi, mọi người mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn nhau.

Ninh vương vô sỉ này không ngờ... Không ngờ chạy trốn!

Chờ mọi người đuổi theo ra tới cửa chính của Yến Lai lâu thì đã thấy Ninh vương Chu Thần Hào chạy như gió trong màn đêm, gió đêm thổi bay vạt áo hắn, lộ ra hai cái đùi đầy lông không mặc khố, cùng với tiểu Ninh vương hơn một tấc dưới háng, tư thế dâm đãng.

Tần Kham nhíu mày, cao giọng quát: "Ninh vương điện hạ, lại lộ ra kìa."

Chu Thần Hào xấu hổ và giận dữ bỏ chạy. Nghe thấy thanh âm đáng ghét mà quen thuộc phía sau thì tức giận đến nghiến răng ken két, nhưng mà lời nhắc nhở của Tần Kham lại không thể nói là không chính xác. Cúi đầu nhìn, thằng nhỏ không phải là đang được gió đêm thổi cho lắc lư gật gù ư?

Chương 226: Ninh vương nửa đêm bỏ chạy (2)

Xấu hổ và giận dữ tới cơ hồ ngất xỉu trên đường, Chu Thần Hào không thể không hai tay ôm háng, dùng một loại tư thế rất không được tự nhiên mà chạy.

Phía sau lại truyền đến tiếng thở dài trầm trọng mà đau lòng: "Điện hạ lại sai rồi, che mặt mới là vương đạo..."

Mí mắt Chu Thần Hào giật giật, sau đó.... Hai tay lại nghe theo từ dưới chuyển lên che mặt.

Tên hèn hạ chết tiệt đó nói không sai, che mặt an toàn hơn, có thể đỡ xấu hổ.

Trơ mắt nhìn phiên vương một đời, hoàng thúc của hoàng đế bệ hạ Đại Minh đêm khuya trần truồng chạy trên đầu đường kinh sư, cho đến khi thân ảnh biến mất. Các quan viên lúc này mới phục hồi lại tinh thần, chỉ vào đầu đường tối om mà tức giận mắng không ngớt.

Nhìn bộ dạng mắng chửi của các quan viên, trên mặt Tần Kham hiện lên nụ cười xấu xa.

"Đinh Thiên hộ..."

"Có thuộc hạ."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Nơi Kinh sư hoàng thành, lại có kẻ vô sỉ nửa đêm trần truồng. Hành động này rất ảnh hưởng tới phong tục và giáo hỏa, cực kỳ không biết xấu hổ, lệnh cho ngươi tìm họa sĩ vẽ lại dung mạo của người này, phát xuống văn thư hải bộ, qua quân dịch của Cẩm Y vệ dán khắp các quan phủ thành trấn Đại Minh, ừ.... Đặc biệt là Nam Xương."

"Đại nhân. Có vẽ cả phía dưới của hắn hay không?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Cái đó chính là công cụ làm tổn thương phong tục và giáo hóa, đương nhiên phải vẽ ra rồi. Chẳng những phải vẽ, hơn nữa còn phải vẽ thật sinh động, thật giống."

"Vâng!"

Các quan viên đang mắng chửi không ngớt bỗng nhiên ngậm miệng lại, quay đầu ngơ ngác nhìn Tần Kham, nhìn thấy nụ cười khiến người ta căm phẫm trên mặt hắn, mọi người đồng loạt rùng mình một cái, thấy cả người lạnh toát.

Đương sự chạy rồi, các ngôn quan ngự sử đành phải phẫn nộ giải tán, khi đi vẻ mặt giận dữ, thoả thuê mãn nguyện, rất hiển nhiên, đêm nay là đêm không ngủ, bọn họ sẽ đều ở trong thư phòng trong phủ, cách tảo triều chỉ còn hai canh giờ, nhất định có thời gian viết ra một đạo tấu chương hạch tội lời nói sắc bén, đặc biệt tru tâm, nhân tảo triều mà trình lên.

Mọi người đều giải tán, chỉ độc có Lý Đông Dương không đi, lão lẳng lặng đứng ở cửa Yến Lai lâu, vuốt râu thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tần Kham xấu hổ cười cười, chắp tay nói: "Lý Đại học sĩ đêm nay trầm mặc dị thường, xem ra hàm dưỡng của Đại học sĩ không tồi, đã đạt tới cảnh giới ngực có kinh lôi mà mặt vẫn bình tĩnh, thật sự đáng mừng."

Lý Đông Dương hừ một cái: "Tần Kham, lão phu phát hiện ngươi càng lúc càng không phải tốt lành gì, vở kịch hôm nay là một tay ngươi sắp đặt à?"

Vẻ mặt Tần Kham càng thẹn thùng: "Đại học sĩ ánh mắt sắc bén, hiểu rõ tất cả, chẳng gì qua mắt được ngài."

"Không đơn giản, ngay cả đường đường là phiên vương cũng trúng ám toán của ngươi, tương lai ai nếu đắc tội với ngươi, chỉ sợ sẽ không có kết cục tốt. Hừ, lão phu muốn hỏi một chút, ngươi sắp đặt thì sắp đặt, vì sao kéo cả lão phu vào? Ngươi muốn lão phu đường đường là Đại học sĩ nội các cũng thành một quân cờ trê bàn cờ của ngươi ư?

Tần Kham vội vàng cười gượng bồi tội.

Lý Đông Dương thở dài, giống như có suy nghĩ: "Đại Minh ta từ hoàng đế đến phiên vương, rồi đến rất nhiều quan viên đại thần, chúng sinh thực sự là mắt hoa cả rồi!"

Chỉ chỉ Tần Kham, Lý Đông Dương cười mắng: "Lần sau còn lấy lão phu ra làm quân cờ, cẩn thận lão phu học theo Lý Mộng Dương, giật kim qua đập cho ngươi đầu rơi máu chảy đó."

Tần Kham cảm kích nói: "Lão đại nhân có lòng trưởng giả, khoan dung cho hậu bối, hạ quan cảm kích vô cùng."

Trò khôi hài Đêm nay kết thúc, nhưng mà đối với triều đình mà nói có lẽ chỉ là bắt đầu, kim điện ngày mai chắc sẽ rất náo nhiệt.

Tần Kham cung kính tiễn bước Lý Đông Dương, đứng trước Yến Lai lâu ngây ra không nói gì.

Đinh Thuận tiến lên cười nói: "Đại nhân vừa ra tay, không chỉ hóa giải tình thế nguy hiểm, hơn nữa cũng lừa Ninh vương vào bẫy, từ thế thủ chuyển sang thế công, đại nhân thật là cao minh..."

Tần Kham thở dài: "Đinh Thuận, ngươi đêm nay thấy cả rồi đó, chỉ cần có thể chiếm được điểm cao của đạo đức, những quan văn này chẳng những ngay cả phiên vương cũng dám đánh, hơn nữa ngay cả quần cũng không để cho người khác mặc, quan văn Đại Minh... Lợi hại thật, nếu có một ngày ta thành kẻ địch của toàn bộ quan văn triều đình, ai thắng ai thua, khó mà đoán được."

Đinh Thuận bĩu môi nói: "Đại nhân nói điểm cao đạo đức gì cơ, thuộc hạ không hiểu, thuộc hạ chỉ biết cái gọi là 'Đạo đức' thì nên cho người ta mặc quần, đeo thắt lưng, ngay cả quần cũng không cho mặc thì có thể gọi là 'Đạo đức' ư?"

Tần Kham ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Đinh Thuận một cái rồi vai hắn vai hắn cười to: "Đinh Thuận, ngươi đi theo lâu ngay, càng lúc càng thâm thúy, ta rất vui mừng!" Mõ gõ ba tiếng, đã là canh ba đêm khuya, qua một canh giờ nữa là bách quan ào triều.

Khi Đồ Tòng Long được các Cẩm y Giáo úy từ trong các tử kéo ra, cả người đã xụi lơ, hai mắt vô thần, khóe miệng thậm chí chảy cả

nước miếng, Đái San không biết là cố ý hay vô tình, dẫn một đám ngự sử khi hùng hùng hổ hổ trở về không ngờ quên hắn, Đồ Tòng Long đã thành nỗi nhục của Đô Sát viện, Đái San tựa hồ không muốn nhìn thấy hắn nữa.

Đinh Thuận đầy căm ghét nhìn hắn một cái, sĩ đồ tuyệt vọng đã khiến Đồ Tòng Long chịu đả kích không nhỏ, lúc này hắn tựa hồ có chút tê dại, hình tượng quả thật rất đau xót.

"Đại nhân, người này xử trí như thế nào?" Đinh Thuận xin chỉ thị.

Tần Kham ánh mắt lạnh lùng đảo qua Đồ Tòng Long, lại lạnh lùng nhìn Đinh Thuận một cái, sát khí trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Đinh Thuận khom người ôm quyền nói: "Thuộc hạ minh bạch."

Xoay người vung tay với các Giáo úy, Đinh Thuận cười nói: "Giải hắn vào chiếu ngục, để hắn nếm thử bàn tiệc Cẩm Y vệ chúng ta đã chuẩn bị cho hắn, so với Yến Lai lâu còn ngon hơn, bảo đảm đồ ăn đến là mạng mất."

Các Giáo úy Như lang như hổ kéo Đồ Tòng Long ra ngoài, giống như kéo một con chó, Đồ Tòng Long giãy dụa mấy cái, bị Giáo úy tát cho một phát ngây đơ.

Tần Kham khoanh tay mà đứng, vẫn trầm mặc không nói gì.

".... Ỷ vào yêu sủng, dùng sự ngờ vực vô căn cứ phỉ báng nhục mạ bề tôi, lừa đời lấy tiếng, dùng nghịch bản ăn trộm được mê hoặc tân quân, không biết quân tử khiêm cung hôm nay, liệu ngày mai có thành nịnh thần soán quyền?"

Đây là tấu thư hạch tội Đồ Tòng Long ở trong Yến Lai lâu đưa cho Tần Kham xem, chữ nào bên trong cũng rất tru tâm, mấy đại tội được liệt kê bên trong khiến Tần Kham đọc mà mồ hôi lạnh lã chã, tuy nói Đồ Tòng Long vì tỏ ý hữu hảo mà đót nó, nhưng thủy chung vẫn để lại ám ảnh trong lòng Tần Kham.

Thế là đạo tấu chương này cũng trở thành nguyên nhân tìm tới cái chết của Đồ Tòng Long, người như thế không thể để cho hắn sống, nếu không tất thành hậu hoạn.

Trò hay kết thúc, quần chúng cũng giải tán, Tần Kham cũng định đi thì Thường mụ mụ của Yến Lai lâu từ nội đường đi ra, vị tú bà mới chỉ nghe tiếng này cũng có mấy phần phong vận thục nữ, chắc tầm hơn ba mươi tuổi. Ăn mặc không khoa trương ghê tởm như trong tác phẩm điện ảnh kiếp trước, thoạt nhìn ngược lại có vài phần ý tứ thanh lịch.

Chương 227: Bãi quan về phiên

Vừa rồi các quan viên đại náo Yến Lai lâu, Thường mụ mụ trốn ở trong nội viện không dám lên tiếng, Yến Lai lâu có bối cảnh của một vị Thị Lang triều đình nào đó, vừa rồi các quan viên nghĩa chính nghiêm từ nàng ta phần lớn nhận ra được, bởi vì những quan viên đó trước kia cũng tới không ít, thường thường ở trong các tử mở đại hội khỏa thân, trường hợp dâm loại lúc ấy so với đêm nay thì chỉ hơn chứ không kém.

" Vị đại nhân này tuấn tú này, kịch đã hết rồi, nô gia có thể đóng cửa được rồi chứ? Yến Lai lâu vẫn tuân theo vương pháp, trong lúc quốc tang không mở cửa đón khách, ngài cũng thấy ra đó, từ trên xuống dưới vắng tanh, son phấn, xiêm y, cơm canh của các cô nương... Rất nhiều chi tiêu đều là ta bỏ tiền túi ra nuôi. Đêm nay là quý thuộc hạ của ngài gọi ta mở cửa, ngài cũng không thể niêm phóng quán của ta được..."

Thường mụ mụ vẫn lải nhải, khuôn mặt vốn thanh lịch. Vừa nói tới tiền tài liền hết sức đáng ghét.

Tần Kham bất giác nhớ tới vị nữ tử vì sinh tồn mà đau khổ cầu xin Thường mụ mụ, cảm giác thật lạ, vừa nghĩ tới dung mạo của nàng ta, luôn cảm thấy sâu trong đáy lòng có một loại đau đớn, chỉ có lúc này Tần Kham mới phát hiện tựa hồ trong đầu còn có một bản thân khác, trong thân thể giống như vẫn còn lưu lại một linh hồn yếu đuối mà thâm tình khác.

Há miệng, Tần Kham muốn hỏi tình huống với vị nữ tử đó, nhưng nghĩ chút lại thôi, thậm chí lờ mờ có một loại cảm giác buồn cười.

Rõ ràng chỉ có gặp mặt một lần. Vì sao không ngờ lại nóng ruột nóng gan vì nàng ta thế nhỉ? Nàng ta là người ở đâu thì có liên quan gì tới mình đâu?

Đêm nay chắc là mình bị hâm rồi.

****
****

Một khắc Giờ dần, cửa cung mở to.

Quan viên Văn võ xếp hàng vào điện Phụng Thiên, hôm nay trong triều ban, lờ mờ mang theo mấy phần túc sát chi khí.

Hơn mười ngự sử vẻ mặt căm giận, ý chí chiến đấu sục sôi.

Chu Hậu Chiếu vẫn buồn ngủ. Ngáp dài hữu khí vô lực ngồi trên long ỷ bắt đầu cuộc sống đế vương nhàm chán này, hơn mười ngự sử đồng thời ra khỏi hàng, than thở khóc lóc hạch tội Ninh vương Chu Thần Hào và giám sát ngự sử Đồ Tòng Long trong lúc quốc tang mãi túy túc kỹ, tội ác tày trời, xin bệ hạ nghiêm trị.

Chu Hậu Chiếu đang trong trạng thái nửa du cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo. Ngơ ngác mở to hai mắt, hỏi ra một câu mà khiến đại thần cả điện rất không còn gì để nói.

"Quốc tang... Không thể sinh hoạt vợ chồng à? Đại hôn một tháng sau của trẫm thì làm sao?"

Không thể không nói, tư duy của đứa nhỏ Chu Hậu Chiếu này rất nhảy nhót, những lời này lệch khỏi vấn đề một cách nhiêm trọng, xa tới cả vạn dặm, thủ phụ Đại học sĩ Lưu Kiện bỗng nhiên sặc, ho tới tê tâm liệt phế, trên kim điện lại không thể kiên nhẫn giảng giải cho vị hoàng đế bệ hạ đơn thuần này cái gì gọi là "Túc kỹ", vì thế trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn Chu Hậu Chiếu vẻ mặt vô tội, trong điện nhất thời ồ lên.

May mà lúc này sự chú ý của các đại thần đều là tìm từ như thế nào để thỉnh cầu nghiêm trị Ninh vương và Đồ Tòng Long, nên cũng không có ai trách cứ Chu Hậu Chiếu, nếu không khẳng định sẽ có mấy ngự sử chính nghĩa dào dạt đứng ra, vừa mở miệng lại chính là "Thần thường nghe thánh minh thiên tử dùng hiếu trị thiên hạ, hôn quân vô đạo ở thâm cung làm ngựa giống ".... Sau đó là một cuỗi dài quốc gia thiên hạ, trung hiếu nghĩa.

Thái giám trực điện Lưu Cẩn nhìn các các đại thần dở khóc dở cười dưới điện, đành phải lớn gan tiến đến ghé vào tai Chu Hậu Chiếu lặng lẽ giải thích liên quan của quốc tang cùng với mãi túy túc kỹ.

Mắt Chu Hậu Chiếu dần dần trợn to, tiếp theo vẻ mặt tràn ngập tức giận.

"Ý của ngươi là nói, Ninh hoàng thúc và Đồ Tòng Long quốc tang túc kỹ, chính là hư tình giả nghĩa đối với phụ hoàng ta."

Lưu Cẩn cả người run lên, vội vàng khom người lui hai bước, sợ hãi nói: "Bệ hạ, đây không phải là ý của lão nô, là ý tứ của các đại thần trong điện, lão nô chỉ là thuật lại."

Vẻ mặt mặc dù sợ hãi, nhưng trong lòng Lưu Cẩn đã có chút luyến tiếc.

Ninh vương gia tốt như vậy, sao lại bị người ta lôi ra chỉ trích? Không chỉ đặt mua ngoại trạch ở trong thành kinh sư cho Tạp gia, tặng hai thị thiếp xinh đẹp, còn mang tới hai rương bạc lớn tới nhà Tạp gia, hôm nay xả ra chuyện, lợi ích ngày sau cũng không còn rồi.

Đáng tiếc Lưu Cẩn trước mắt vẫn chỉ là thái giám không quyền không thế, có lòng muốn nói đỡ cho Ninh vương điện hạ mấy câu để giải vây, nhưng vừa nghĩ tới đủ loại dữ tợn dữ tợn của các đại thần triều đình, cùng với từng đôi mắt âm trầm trong ti lễ giám nội đình của đám đông cung thái giám, Lưu Cẩn bất giác rùng mình một cái.

Trong ngoài đều bị người ta như hổ rình mồi, quyền lực lớn như vậy trong tưởng tượng cũng không như hắn mong muốn tới tay, hiện giờ có thể nói những ngày khó khăn nhất của đông cung bát hổ, Lưu Cẩn chỉ có thể khép đuôi cẩn thận làm người, suy nghĩ giải vây cho Ninh vương chỉ chợt lóe trong đầu, như chưa từng bao giờ xuất hiện.

Hữu Đô Ngự Sử Đái San lông mi trắng nhướn lên, rời khỏi hàng tấu: "Bệ hạ, lời nói của Lưu công công không sai. Chúng thần chính là có ý này, luôn mồm nói thủ hiếu tiết nghĩa vì tiên đế, vậy mà quay mặt một cái liền ở trong thành kinh sư ca hát tìm say, miên hoa túc liễu, thái độ hư ngụy khiến tần cảm thấy bị sỉ nhục, tội này không trừng trị thì quốc pháp để đâu?"

Đái San dẫn đầu, hơn mười ngự sử tối hôm qua tham dự náo kịch

cũng rời khỏi hàng phụ họa.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt phẫn nộ. Quyền đầu dần dần xiết chặt, sắc mặt đỏ bừng.

Hình tượng hoàng thúc của Chu Thần Hào ở trong lòng hắn chậm rãi sụp đổ, Chu Hậu Chiếu có thể vô tâm vô phế, có thể tùy hứng càn quấy, nhưng phụ hoàng vĩnh viễn là tấm bia thần thánh trong lòng hắn, không thể xúc phạm, hoàng thúc cũng không được.

Trong đại điện ồn ào, truyền ra thanh âm lạnh lùng của Chu Hậu Chiếu: "Đồ Tòng Long bãi quan miễn chức, bắt vào chiếu ngục. Ninh vương, Ninh vương..."

Do dự một phen, Chu Hậu Chiếu tiếp tục nói: "Ninh vương ra lệnh cưỡng chế trong kỳ hạn về đất phong. Không thể ở lại kinh sư, còn nữa, không cho phép hắn vào cung bái biệt, trẫm không muốn nhìn thấy hắn! Bãi triều, tâm tình trẫm không tốt, hôm nay không muốn nghe quốc sự gì cả."

Nói xong Chu Hậu Chiếu liền phất tay áo trở về sau điện.

Lưu Cẩn thấy Chu Hậu Chiếu nói đi là đi, vì thế vội vàng hô "Bách quan bãi triều" rồi đi về điện Cẩn Thân thay quần áocho Chu Hậu Chiếu.

Đại thần trong điện ngây ra một lúc, thủ phụ Lưu Kiện cũng ngây dại. Hắn không ngờ hoàng đế lại vội vàng như vậy, hơn nữa làm việc quá nóng vội, có điều nghĩ đến đương kim bệ hạ mới mười lăm tuổi, chung quy vẫn là tính tình thiếu niên, Lưu Kiện chỉ đành thở dài.

Muốn dạy dỗ vị hoàng đế này thành minh quân anh minh quả cảm, Trầm ổn cơ trínhư phụ hoàng hắn, con đường tương lai còn rất dài.

Trong Cung Càn Thanh.

Chu Hậu Chiếu miệng nhấp nháp đồ ăn, vừa nhai mà không ngờ còn rảnh thở dài mấy tiếng.

"Tần Kham à, ngươi nói xem Ninh hoàng thúc sao có thể như

vậông? Hắn làm sao có thể như vậy? Trẫm từ nhỏ đã kính yêu hắn. Cũng chỉ có hắn chiều trẫm nhất, những chuyện mà trẫm làm lúc nhỏ, đến bản thân cũng cảm thấy không ra gì, chỉ độc có Ninh hoàng thúc chưa bao giờ quở trách ta, ngược lại luôn ủng hộ ta cứ phóng tay mà làm, trừ phụ hoàng và mẫu hậu, trong mắt ta hắn là thân nhân thân nhất, Tần Kham à, thân nhân thân nhất này hôm nay đã làm tổn thương trái tim ta."

Tần Kham chắp tay thở dài: "Bệ hạ thương tâm, nhưng sức ăn lại không giảm đi chút nào, ăn rất là vui vẻ, ngô hoàng kỳ ba, thần ngưỡng mộ vô cùng."

Chu Hậu Chiếu ngượng ngùng ngừng nhai, ánh mắt lại rất bất thiện nhìn hắn: "Đừng tưởng ta nghe không hiểu, hai chữ 'Kỳ ba' này là mắng ta phải không?"

Tần Kham cười nói: "Thần sao dám mắng bệ hạ? Có thể ăn là phúc mà, trên đời có người chính là có loại tính đó, càng thương tâm khổ sở lại càng muốn ăn."

Chu Hậu Chiếu cầm quả khô trong tay ném đi, nói: "Cái loại chuyện Túc kỹ này, chính là như trong xuân cung vẽ một đôi nam nữ không biết xấu hổ trần truồng làm chuyện đó? Chuyện này... có thú vị không?"

Tần Kham mặt mày bất động, chậm rãi nói: "Có..."

Chu Hậu Chiếu ngây ra môt thoáng, bỗng nhiên nói: "Tần Kham, tháng sau ta sẽ đại hôn, sẽ cưới một thê tử vào cung..."

Tần Kham bị cái câu không đầu không đuôi này của hắn khiến cho có chút mờ mịt, nói: "Ý tứ của Bệ hạ là.... mà thần chuẩn bị tiền lì xì?"

"Không phải, ta đang nghĩ, không biết thê tử tương lai có ta trông thế nào..." Trong mắt Chu Hậu Chiếu dần dần hiện lên mấy phần khát khao và mong chờ: ".... Nàng ta cao hay lùn, béo hay gầy, tính tình như thế nào, ài, Tần Kham, ngươi cảm thấy hoàng hậu tương lai của ta là béo một chút thì xinh hay là gầy một chút thì đẹp."

Lời này không dễ tiếp, trước mặt hoàng đế nghị luận lão bà tương

lai của hắn là béo hay gầy, Chu Hậu Chiếu không phải kỳ ba thì ai là kỳ ba?

Tần Kham suy tư hồi lâu, nói: "Thần cho rằng, nam nhân tốt nhất vẫn nên cưới nữ nhân mập mạp một chút thì tốt hơn."

"Vì sao?"

"Bệ hạ, chỉ có chó mới thích xương xẩu."

"Nói có lý..." Chu Hậu Chiếu đột nhiên vỗ đùi, hưng phấn nói: "Ta quyết định, ta muốn tới Hạ gia xem thử nữ nhi của hắn trông thế nào."

"A? Bệ hạ, nghĩ kỹ đã."

"Nghĩ rồi, trẫm quyết định làm như vậy, hiện tại đi luôn, Tần Kham, ngươi đi theo ta."

Chương 228: Lén gặp Hạ hậu (thượng)

Chu Hậu Chiếu này rất không đáng tin, nói ra là ra, Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy mình rất khó đuổi theo tiết tấu tư duy của hắn, thân là một vị nhân sĩ xuyên qua, bị người cổ đại biến thành kích động thất thố như vậy, thật sự là một chuyện rất đáng hổ thẹn.

Chu Hậu Chiếu tựa hồ rất đắc ý với chủ ý như thần lai chi bút của bản thân, hai mắt lóe ra ánh sáng hưng phấn, Tần Kham nhớ tới mình kiếp trước khi học tiểu học tỉ mỉ lên kế hoạch nhân lúc chủ nhiệm lớp tiểu học đi nhà xí ném pháo đốt mông hắn, vẻ mặt lúc đó cũng tương tự như Chu Hậu Chiếu lúc nào.

Chỉ hy vọng kết cục không giống như đời trước, Tần Kham nhớ rõ lần đó chủ nhiệm lớp bị pháo nổ cho cứt dính đầy người hổn hển chạy ra, còn Tần Kham thì bị cả bố lẫn mẹ đánh cho một trận, gần như chỉ còn nửa cái mạng, về sau khi gặp chủ nhiệm lớp cơ bản không hẹn mà cùng đi đường vòng, giữa đối với đối phương đều có kiêng kị thật sâu, loại cân bằng này bảo trì cho tới khi tốt nghiệp tiểu học.

"Chưa tới lễ đại hôn đã lén tới nhạc gia nhìn trộm thê tử tương lai, bệ hạ, nếu hành tích bại lộ, ngươi sẽ bị đại thần trong triều mắng chết, xin bệ hạ cân nhắc." Tần Kham làm ra cố gắng cuối cùng, ý đồ khuyên bảo Chu Hậu Chiếu từ bỏ chủ ý rất nhàm chán này.

Chu Hậu Chiếu cười nói như lưu manh: "Ta ở xuân phường từ nhỏ được các Đại học sĩ mắng mà lớn lên, cũng không thấy ta mất một sợi tóc, mắng thì mắng có quan trọng gì đâu, vả lại ngươi và ta nếu cẩn thận một chút, chuyện sẽ không bại lộ, ta nhỉ lặng lẽ nhìn nàng một cái rồi đi ngay."

Người vô sỉ cùng cực thì vô địch, da mặt cực dày thì vô sỉ. Da mặt của Chu Hậu Chiếu thật sự nên cầm tới Tuyên phủ Đại Đồng chắn đao của đại quân Thát Đát mới phải.

"Được rồi, thần còn có một vấn đề cuối cùng."

"Ngươi đi."

"... Thần có thể không đi với người không?"

"Không được. Ngươi không đi thì ai đoạn hậu cho trẫm?"

Tần Kham thở dài: "Quả nhiên ác hữu ác báo, những lời này của bệ hạ thần thường xuyên nói với người khác."

Quân muốn làm ẩu, thần không dám không làm ẩu.

Được rồi, kỳ thật trước hôm nhân đi xem bộ dạng của thê tử tương lai cũng có thể lý giải, Tần Kham không quá chú trọng lễ nghi như những đại thần cổ hủ trong triều, kiếp trước điều quần lót cũng phải chọn kiểu dáng màu sắc, chuyện lớn như cưới lão bà sao có thể không xem hàm lượng trước?

Chu Hậu Chiếu tính tình hấp tấp, nói làm là làm ngay.

Nếu là rình coi, quân thần hai người tất nhiên không thể mặc long bào và quan phục, tất nhiên phải cải trang.

Chu Hậu Chiếu đột phát ý tưởng, lệnh cho Lưu Cẩn kiếm một bộ xiêm y người hầu tạp dịch của đại hộ nhân gia cho bọn họ, sau khi hai người thay ở điện Cẩn Thân, nhìn cách ăn mặc áo xanh mũ xanh như tùy tùng của nhau. Không khỏi cười ha ha.

"Tần Kham, ngươi cao hơn ta." Chu Hậu Chiếu đo đo đỉnh đầu, lại kiễng chân khoa tay múa chân tới đỉnh đầu của Tần Kham.

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ, thần so với ngươi thì lớn hơn bốn tuổi, thêm vài năm nữa là bệ hạ sẽ cao bằng thần thôi."

"Hai ta ăn mặc thế này đi ra ngoài, dân chúng có thể nhầm chúng ta là là một đôi huynh đệ không?" Chu Hậu Chiếu nói với vẻ chờ mong.

Tần Kham nhìn gương, thấy hai người một cao một thấp trong gương đều anh tuấn trắng trẻo, ai cũng nói xấu trai thì mỗi người xấu một kiểu, còn đẹp trai thì đại khái là giống nhau, hai người

trong gương đều rất bắt mắt. Lời này quả nhiên không giả, hiện tại hai người đồng thời soi gương, không phải rất giống một đôi huynh đệ sao?

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ nói không sai, thật sự giống một đôi huynh đệ, hơn nữa là một đôi huynh đệ rất anh tuấn."

Lưu Cẩn Thị hầu Chu Hậu Chiếu thay quần áo khóe miệng bỗng giật giật.

nếu đổi lại là đại thần khác. Tất nhiên sẽ nói những lời như tội đang muôn chết không dám trèo cao, Tần Kham này cũng thật quá đáng, không ngờ không khách khí thừa nhận, người này làm việc rất thông minh sắc sảo, nhưng mà ở trước mặt bệ hạ thì lại rất thẳng thắn, có lẽ điểm này cũng là nguyên nhân bệ hạ sủng tin hắn.

Chu Hậu Chiếu mừng rỡ cười ha ha: "Tốt, Chúng ta sau này chính là một đôi huynh đệ, hiện tại ở trong triều lão thất phu quá nhiều, chờ có cơ hội, ta tất sẽ phong vương khác họ cho ngươi, ta làm hoàng đế, huynh trưởng làm Vương gia, chẳng phải đều vui ư?"

Lưu Cẩn đang sửa sang lại ống tay áo cho Chu Hậu Chiếu hai tay bỗng nhiên run lên, Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Ngươi làm sao vậy!"

Lưu Cẩn vội vàng cười nói: "Lão nô đáng chết, vừa rồi tay bỗng nhiên rút gân."

Ánh mắt vừa hận vừa ghen ghét của Lưu Cẩn liếc sang Tần Kham, thấy Tần Kham cũng cười dài liếc lại, Lưu Cẩn vội vàng đổi sắc, lộ ra nụ cười phi thường thân mật.

Nụ cười của Tần Kham càng thâm hơn.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham mặc xiêm y của gã sai vặt, hai người ngồi trong kiệu lén lút ra khỏi cung, tới ngoài cửa Thừa Thiên thì xuống kiệu, Trương Vĩnh dẫn hơn mười tên thị vệ trong cung mặc thường phục hộ thị cách xa mấy trượng.

Đầu tiên phải nghe ngóng chỗ ở của Hạ Nho, nhạc phụ tương lai của Chu Hậu Chiếu, chuyện này không quá phiền toái, Tần Kham

thuận tay tóm một Cẩm y Giáo úy đang tuần phố trên đường, thấp giọng phân phó vài câu, không quá nửa nén hương, Giáo úy vội vàng trở về, cung kính nói cho Tần Kham một địa chỉ.

Hạ Nho là đồng tri trung quân Đô Đốc phủ kinh sư, võ quan tam phẩm, Hoằng Trì đế lúc trước khi định ra hôn sự là ân điển cho Hạ gia, lại cố ý cho Hạ Nho thêm một hàm rỗng Cẩm Y vệ chỉ huy cho Hạ Nho, cái gọi là hàm rỗng, chỉ là một loại ân sủng của hoàng đế đối với đại thần, ngươi có thể mỗi tháng nhận bổng lộc của hàm rỗng này, ngươi ngươi không thể sử dụng quyền lực của hàm rỗng này, bởi vì hàm này là rỗng, trong năm Hoằng Trị đại thần được trao tặng Cẩm Y vệ chỉ huy có mấy vị, nhưng Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ thực sự có quyền lực chỉ có một mình Mưu Bân, ai dám cầm danh hào này tới nha môn Bắc trấn phủ ti hò hét ra lệnh, tin chắc Chỉ huy sứ đại nhân sẽ đủ loại đủ loại hình cụ để giúp ngươi kiểm tra chỉ số thông minh.

Hạ gia cũng không giàu có, có thể nói là hơi nghèo khó, phủ của Hạ Nho ở phường Tư Thành thành bắc, một căn nhà bốn gian cũ, tường vây rất thấp, bên trên phủ đầy rêu xanh, ngay cả đôi sư tử đá trước cửa cũng nhỏ hơn so với đại hộ nhân gia khác một chút, hữu khí vô lực hữu khí vô lực ủ rũ cúi đầu.

Tần Kham và Chu Hậu Chiếu hai người đi bộ một vòng ngoài tường vây, không ngừng nghĩ xem nên rình coi vị hoàng hậu Đại Minh trong tương lai như thế nào.

Do dự một lúc, Tần Kham vỗ vỗ vai Chu Hậu Chiếu, chỉ chỉ tường vây.

Đạo tường vây này vừa hay nằm ở sường sau nội viện Hạ phủ, nếu nhảy qua thì chắc là cách hương khuê của hoàng hậu nương nương không xa, hơn nữa Hạ phủ cũng không phải là đầm rồng hang hổ, đả thủ hộ viện không phải không có, nhưng chắc là không nhiều.

Chu Hậu Chiếu gật đầu hiểu ý, Trương Vĩnh vung tay về phía sau, lập tức hơn mười thị vệ tiến lên, dựng thang tay, người này chồng lên người kia, hơn mười thị vệ còn lại thì nhanh chóng tản ra bốn phía, phụ trách cảnh giới.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham chân giẫm lên cánh tay khỏe mạnh của các thị vệ, giống như giẫm lên thang, từng bậc từng bậc rất thuận lợi trèo lên đầu tường.

Hôm nay vận khí tựa hồ rất không tồi, hai người mới từ ngoài tường vây thò đầu vào trong nhìn thì mắt Chu Hậu Chiếu lập tức sáng ngời.

Chỉ thấy nội viện Hạ phủ đối diện trong tường vây, trong viện có một nam tử trung niên đang đứng, hắn mặc phi bào tam phẩm, ở giữa thêu một con lão hổ uy phong lẫm lẫm, còn có một vị nữ tử trẻ tuổi mặc cát bào đỏ thẫm, bên cạnh nàng ta là mấy nữ tử mặc quan phục màu nâu, mấy người này hơn phân nửa là nữ quan phủ nội vụ phái ra, vào Hạ phủ dạy hoàng hậu xuất giá và lễ nghi trong cung.

Hai người đứng giữa viện tử chắc chính là Hạ Nho và nữ nhi hoàng hậu Hạ thị của hắn.

Tần Kham có chút cảm thán Chu Hậu Chiếu vận khí tốt, nói muốn xuất cung tới gặp hoàng hậu, không ngờ thực sự nhìn cái thấy ngay, chẳng lẽ bát tự của người làm hoàng đế đều may mắn vậy ư?

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không phát giác vận khí của mình tốt thế nào, chỉ hưng phấn chăm chú nhìn, càng nhìn vẻ mặt lại càng nghi hoặc.

"Tần Kham, có vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Ngươi nhìn Hạ Nho kìa! Bộ dạng thực sự rất xấu xí, mũi sư tử, môi dày, mặt vừa to vừa đen, nhưng nữ nhi của hắn, cũng chính là hoàng hậu tương lai của ta, bộ dạng trắng trẻo xinh đẹp, mắt như sao nhỏ, duyên dáng làm sao."

"Cho nên, bệ hạ không hài lòng với bộ dạng của hoàng hậu, muốn kết hôn với nữ tử xấu như Hạ Nho?"

Chu Hậu Chiếu rùng mình một cái, hung hăng lườm Tần Kham: "Đừng làm ta buồn nôn. Ta cảm thấy rất lạ, hai người này là cha

con à? Bộ dạng chẳng giống nhau chút nào."

"Có lẽ Hạ gia khi sinh nữ nhi bế nhầm đứa khác." Tần Kham bật thốt lên.

Chu Hậu Chiếu oán hận lườm hắn: "..."

"... Được rồi, hay là chúng ta tới nhà hàng xóm của Hạ gia xem thử, có lẽ cha vợ thực sự của ngươi là Vương thúc thúc hàng xóm của Hạ gia."

"..."

Tần Kham thành khẩn nghiêm mặt nói: "Bệ hạ muốn làm minh quân, phải biết nạp gián (nghe lời can gián), thực sự có khả năng này đấy."

Chương 229: Lén nhìn hoàng hậu (hạ)

Cho tới khi nằm trên của Hạ phủ, Tần Kham vẫn có một loại cảm giác hoang đường.

Một vị là đương kim hoàng đế bệ hạ, một vị khác là đầu mục số hai của tổ chức đặc vụ chấp chưởng thiên hạ, hiện tại lại giống như haitên dâm tặc thiết ngọc thâu hương, im lặng ghé vào đầu tường, mắt nhìn chằm chằm chuẩn hoàng hậu nương nương sắp thành mẫu nghi thiên hạ nội viện Hạ phủ.

Thật sự có chút biến thái.

Chu Hậu Chiếu hiển nhiên không biết là biến thái, nhìn lão bà của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hắn không cảm thấy có gì không ổn, về phần lễ pháp gì đó, ở xuân phường đọc sách cũng đọc không hiểu.

"Tần Kham, thế nào? Hoàng hậu tương lai của ta có vừa mắt không?" Chu Hậu Chiếu đắc ý nhướn nhướn mày với Tần Kham.

Tần Kham cười cười gật gật đầu: "Có thể nói là khuynh thành, chúc mừng bệ hạ cưới được kiều thê."

Trong nội viện Hạ phủ, Hạ Nho nói mấy câu với nữ nhi rồi đi, chuẩn hoàng hậu Hạ thị mặc cát bào đỏ thẫm, dưới chỉ thị của quan, đang ba bước thì dừng sau đó hai tay giơ ngang vái một cái, rồi lại tiếp tục ba bước....

Không nhìn rõ màu da của nàng ta, trên mặt phủ một lớp phấn quá dày, Chu Hậu Chiếu vừa rồi nói nàng ta "trắng trẻo xinh xắn", trắng này cũng không phải bình thường, người trong quan tài thường có loại sắc mặt này, mặt của nàng ta cứng ngắc, vẻ mặt rất trang trọng, trong mỗi bước đi, ngay cả đầu vai cũng không lắc, có thể nói là vững như Thái Sơn, phần công lực này nữ tử bình thường chắc không làm được.

Trong nội viện Hạ phủ có một chiếc bàn đá, bàn đá đã có tuổi, trông hơi cũ kỹ. Hạ thị đi rồi lại đi, không biết vì sao, tay áo rộng của cát bào nhẹ nhàng cọ vào bàn đá.

Khuôn mặt không có biểu tình của Hạ thị bỗng nhiên thần sắc đại biến, kéo góc áo không ngừng lau. Nữ quan Bên cạnh vội vàng bước lên giúp, lại bị Hạ thị hung hăng đẩy ra, nữ quan bị đẩy ngã, Hạ thị lạnh lùng lườm nàng ta một cái, vừa mở miệng lại lạnh như băng sương: "Kêu người trong phủ tới đây đem dỡ cái bàn đá này đi."

Nữ quan ngẩn ra, cúi đầu ủy khuất vâng dạ. Không biết Chu Hậu Chiếu nghĩ như thế nào, Tần Kham từ xa nhìn vị hoàng hậu tương lai của Đại Minh, đã có một loại cảm giác không được thoải mái.

Nghe nói vị chuẩn hoàng hậu này cùng tuổi với Chu Hậu Chiếu, cũng đều mười lăm tuổi, tính tình Chu Hậu Chiếu tiêu sái ngay thẳng. Muốn nói thì nói, muốn làm là làm, đây mới là tập tính của thiếu niên chân chính. Cũng là nguyên nhân Tần Kham vui vẻ ngoài quan hệ quân thần ra thì cùng hắn kết làm bằng hữu.

Mà vị hoàng hậu này rõ ràng không phải cùng loại người với Chu Hậu Chiếu và Tần Kham, nàng ta rất coi trọng xiêm y hoàng hậu trên người.

Chu Hậu Chiếu vẫn cười nhìn Hạ thị, nếu nói về dung mạo, Hạ thị thực sự xứng được gọi là xinh đẹp động lòng người, cho dù Chu Hậu Chiếu đối với tình yêu nam nữ vẫn tỉnh tỉnh mê mê, nhưng cũng biết thưởng thức xấu đẹp, dung mạo của Hạ thị ở trong lòng hắn không nghi ngờ gì nữa là được đánh giá rất cao.

Nhưng mà sau khi Hạ thị vừa ở trong viện chạm vào bàn đá, cùng với hành động thô lỗ đối với nữ quan. Lại làm Chu Hậu Chiếu đang cười bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Nhìn một cái là hiểu toàn bộ.

Trên mặt Chu Hậu Chiếu lập tức hiện lên vẻ thất vọng, giữa người với người có một loại cảm ứng nói không rõ, sau khi Hạ thị mở miệng nói một câu đó, Chu Hậu Chiếu cảm giác được sâu sắc, hắn và vị hoàng hậu này khẳng định không hợp.

"Đây... chính là thê tử mà phụ hoàng và các đại thần trong triều cho ta cho ta ư." Chu Hậu Chiếu thất thần lẩm bẩm nói.

"Bệ hạ..."

Chu Hậu Chiếu quay đầu nhìn Tần Kham. Trong mắt dần dần nổi lên vẻ mất mát thật sâu: "Tần Kham, tương lai cùng ta sống một đời không phải là thê tử, mà là hoàng hậu, đúng không?"

Tần Kham thở dài không nói gì.

Trong mắt người ngoài, vị Hạ thị này đã là hoàng hậu, đương nhiên cũng là thê tử. Nhưng Tần Kham biết ý tứ của Chu Hậu Chiếu, người Chu Hậu Chiếu cần không phải là hoàng hậu.

"Bệ hạ, đừng vội vã làm ra phán đoán như vậy, ở chung mới có thể biết được nàng ta là thê tử của ngươi hay là hoàng hậu của ngươi." Tần Kham chỉ có thể an ủi hắn. Như vậy.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt lạnh lùng, giống như cá chết cóng trong mùa đông.

Lại lạnh lùng nhìn vị chuẩn hoàng hậu đang tập lễ nghi đại hôn bên trong phủ, Chu Hậu Chiếu mất hứng rời khỏi tường vây.

Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm tường vây loang lổ tới ngẩn người, không biết đang nghĩ gì, Trương Vĩnh và các thị vệ bên cạnh thấy tâm tình của bệ hạ không tốt, đều đứng nghiêm không dám thở mạnh.

Qua hồi lâu, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên hô lớn: "Ngươi vĩnh viễn chỉ có thể là hoàng hậu!"

Dứt lời Chu Hậu Chiếu oán hận phẩy tay áo một cái rồi quay đầu bỏ đi.

Hoàng hậu không phải thê tử, hoàng hậu không thể bước vào trong lòng vị hoàng đế Đại Minh này, thê tử mới có thể.

Trong tường vây, Hạ thị đang tập lễ nghi nghe thấy lời nói xa lạ đó thì động tác không khỏi khựng lại, đôi mi thanh tú nhíu lại, tiếp theo mặt không biểu tình phân phó nữ quan: "Tiếp tục đi."

Chu Hậu Chiếu ủ rũ đi về hoàng cung, Tần Kham an ủi hắn mấy câu, hắn vẫn thủy chung không vui vẻ lại được, trước kia chỉ cần ra khỏi cùng là như con ngựa hoang đứt cương, hôm nay lại giống như mất đi hứng thú đối với sự phồn hoa trong thành kinh sư.

Tần Kham không có gì để nói, hắn rất lý giải tâm tình của Chu Hậu Chiếu lúc này, Hạ thị trong bất giác đã mất đi sự sủng ái của trượng phu tương lai của nàng ta, có đôi khi một hành động, một câu nói, có lẽ có thể thay đổi vận mệnh cả đời.

Chu Hậu Chiếu lúc này tựa như con gà bị cúm, cáo từ Tần Kham rồi dưới sự vây quanh của đám Trương Vĩnh trở về cung.

Tần Kham cúi đầu nhìn cách ăn mặc như một gã sai vặt của mình, không khỏi cười khổ.

Phí bao nhiêu công, hứng trí bừng bừng tiến đến xem vị hôn thê, kết quả khi tới thì cao hứng, khi về thì ủ rũ?

Một mình đứng ở đầu đường kinh sư dòng người như nước, Tần Kham bỗng nhiên rất muốn về nhà, một đời một thế một đôi vợ chồng, yêu cầu nhìn như đơn giản, nhưng ngay cả đường đường là hoàng đế Đại Minh cũng chỉ có thể mong muốn mà không thể được, Tần Kham vào lúc này cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Cho dù không phúc hậu, nhưng Tần Kham thật sự cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

Khóe môi nở nụ cười thỏa mãn, Tần Kham sải bước về nhà, nụ cười của hắn như ánh mặt trời, còn có vị đạo cợt nhả.

Nếu để Đỗ Yên và hai tiểu la lị trong nhà nhìn thấy cách ăn mặc như gia đinh này, nhất định sẽ sợ tới mức hét toáng lên, khi đó một gã gia đinh như hắn liền ôm chầm lấy họ, hôn lên mặt mỗi người một cái, sau đó thì đổi lấy mấy cú đấm yêu của Đỗ Yên. Vừa bước được mấy bước thì một giọng nữ run rẩy truyền đến.

"Tần Kham? Ngươi là... Tần Kham?"

Tần Kham nghe vậy ngẩn ra, trong nhà Đỗ Yên gọi mình là tướng công, tiểu la lị gọi là lão gia, trong Cẩm Y vệ thì ai cũng gọi hắn là Tần đại nhân, Tần đồng tri, trừ Chu Hậu Chiếu ra, rất ít có người

gọi thẳng tên hắn như vậy.

Ngạc nhiên xoay người, đã thấy một nữ tử mắt đẹp rưng rưng, đang kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt nàng ta tràn ngập vẻ kinh hỉ, phiền muộn và khổ sở vô tận, một tay ôm miệng, giống như đang khắc chế để mình đừng hét to thành tiếng, nước mắt lại như trân châu trong suốt tuôn rơi.

Tần Kham không biết nàng ta, nhưng đã gặp nàng ta, nữ tử ở Yến Lai lâu khổ sở cầu xin tú bà cho nàng ta được giặt thêm mấy bộ quần áo, nhằm sống qua ngày.

Tim lại không biết vì sao lại đau nhói, không phải ảo giác, là đau thực sự, không biết vì nàng ta hay là vì mình.

Nữ tử vẫn mặc váy lam bằng vải thô cũ kỹ, khăn trùm đầu đen quấn lấy mái tóc dài như thác nước, thoạt nhìn rất giống một nông phụ bình thường mà túng quẫn.

Nước mắt vẫn chảy ra, nữ tử lại mang theo nụ cười buồn bã: "Từ xa nhìn thấy bóng dáng của ngươi, vẫn không dsam xác nhận, đi theo ngươi hai con phố mới nhìn rõ mặt ngươi, Tần Kham, quả nhiên là ngươi, cách biệt hơi hai năm, ngươi vẫn khỏe chứ.

Tần Kham ngạc nhiên mở to hai mắt.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Tần Kham, nữ tử tựa như hiểu sai ý, rất mất tự nhiên giơ tay lên khẽ vén tóc mai, gượng cười: "Ta sống rất tốt, chỉ là nhớ ngươi... Không, lo lắng cho ngươi."

Sau khi cười xong, nữ tử lúc này mới phát hiện quần áo gia nô trên người Tần Kham, ngây ngốc nhìn một lát, nước mắt của nữ tử càng chảy nhiều hơn.

Chương 230: Quen nhau hai đời

"Ngươi... Ngươi sao lại rơi vào hoàn cảnh như vậy? Tần Kham, ngươi đường đường là án thủ phủ Thiệu Hưng, thiếu niên tài tử danh chấn Chiết Giang! Hiện giờ tại sao lại lưu lạc tới mức làm gia phó đầy tớ cho người ta? Không nên mà.." Nữ tử khóc một lát rồi bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ giận dữ: "Chẳng lẽ Đông Ứng Long đó vẫn chưa chịu buông tha cho ngươi? Cho nên ngươi bất đắc dĩ phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn, đến kinh sư tìm kế sinh nhai? Thế đạo gian nan, ngươi... Ngươi bị cách công danh, vô vọng với sĩ đồ, một thư sinh như ngươi tất nhiên không thể sống tốt ở kinh sư. Tần Kham, là ta đã hại ngươi, nếu không phải bởi vì ta, ngươi vẫn là án thủ Thiệu Hưng tiền đồ vô lượng, có lẽ tương lai còn có thể phong hầu bái tướng, là ta có lỗi với ngươi..."

Nữ tử nói xong bỗng nhiên ngồi xổm xuống, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người qua đường, cúi đầu khóc lớn.

Tần Kham đã dần dần hiểu ra.

Hắn cuối cùng cũng biết nàng ta là ai.

Kim Liễu.

Thanh quan nhân hồng bài của Tần Thúy quán Thiệu Hưng, cùng với tiền thân của Tần Kham yêu nhau, công tử Đông Ứng Long của tri phủ Thiệu Hưng muốn nạp nàng ta làm thiếp, bị nàng ta cự tuyệt,, Tần Kham cũng bởi vì nàng ta mà đánh một trận với Đông Ứng Long, kết quả bị học chính cách công danh. Về sau Tần Kham thắt cổ, Kim Liễu thì bị buộc phải rời khỏi Thiệu Hưng.

Nàng ta quả nhiên là người yêu của tiền thế.

Chẳng trách mình lại đau lòng, chẳng trách vừa thấy nàng ta liền cảm thấy tâm thần không yên, thì ra, nàng ta là tiền thân, cũng là quả báo.

Tần Kham nhìn chằm chằm nàng ta tới xuất thần, trong phút chốc thần chí tựa hồ trở nên hoảng hốt.

Ân oán tình cừu Đời trước, Tần Kham nguyện ý trả hết, nàng ta là trách nhiệm hắn không thể vứt bỏ.

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hôm nay, thôi thì tiện lần đầu gặp ở kiếp này đi.

Hít sâu một hơi, trong mắt Tần Kham cũng ngấn lệ, lộ ra nụ cười sáng lạn nhất.

"Kim Liễu, chúng ta giống như quen nhau hai đời người rồi."

Tần Kham mỉm cười, thốt ra một câu cảm khái hạnh phúc nhất, cũng đau đớn nhất của nhân sinh.

Kim Liễu đang khóc chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua nước mắt thương tình, giống như xuyên qua một tầng sương mù, trong sương mù, nụ cười của Tần Kham lại vô cùng rõ ràng, giống như vô số lần mơ thấy hắn, rực rỡ như nắng.

Kim Liễu vẫn khóc, nhưng cũng mỉm cười với giống như Tần Kham, trong nụ cười mang theo nước mắt, vì cảnh buồn vui ly hợp của nhân sinh này.

"Sau đại nạn lại gặp nhau nơi đất khách. Tần Kham, chúng ta quả thật đã quen nhau hai đời, lâu ngày gặp lại chính là hạnh ngộ."

Hai người nhìn nhau cười, hoàn toàn không để ý tới cái nhìn ngạc nhiên của người đi đường, cười vì sự gặp lại vui sướng này, cũng cười về "hai đời người" mà mỗi người có một sự chú thích riêng.

Nhân sinh có thể có duyên phận mất lại mà lại được thì cười nhiều cũng là điều nên làm.

Kim Liễu là nữ tử, sau khi mặc sức khóc rồi cười, chung quy cũng có chút ngượng ngùng, hai ngón tay khẽ kéo góc áo Tần Kham, dẫn hắn tới một ngõ hẻo lánh ven đường.

Tay nàng ta rất trắng, nhưng lại có chút thô ráp, đầu ngón tay xước vài chỗ, Thanh quan nhân hồng bài danh chấn Thiệu Hưng

năm xưa hiện giờ lại vì sinh tồn mà gian nan vật lộn.

Hai người đứng ở cửa ngõ, Kim Liễu như mê như say nhìn Tần Kham, giống như muốn bồi thường hai năm tương tư không gặp.

"Tần Kham, hai năm nay chàng sống thế nào? Vì sao lại lưu lại tới mức phải làm người hầu của đại hộ nhân gia?" Đây là vấn đề Kim Liễu muốn hỏi nhất, nàng ta không bận tâm mình sống nghèo khó thế nào, nhưng Tần Kham chỉ cần có một chút sống không như ý là khiến nàng ta đau lòng.

Tần Kham cúi đầu cười khổ nhìn cách ăn mặc này của mình.

Thật sự là sự hiểu lầm mỹ lệ.

Biết nói với nàng ta thế nào đây? Chẳng lẽ nói rằng mình kỳ thật là Cẩm Y vệ đồng tri phong quang hiển hách, trong triều đình tiếng tăm lừng lẫy. Có tới cả vạn thủ hạ, đương kim hoàng thượng coi hắn là huynh đệ, sở dĩ mặc xiêm y của hạ nhân gia phó là vì để cùng đương kim hoàng thượng đương kim hoàng thượng rình coi lão bà tương lai của hắn.

Những lời nói thật này tuyệt đối không phải là một gã mặc xiêm y gia đinh có thể nói, cho dù nói, nàng ta liệu có tin không?

"Ta..." Tần Kham xoa mũi tới sắp đỏ rồi, cuối cùng thở dài một tiếng. Bất đắc dĩ nói dối: "... Ta quả thật làm người hầu cho đại hộ nhân gia, có điều hộ nhân gia này rất có tiếng tăm, nghiêm khắc mà nói thì ta là người hầu cao cấp."

Kim Liễu khóc thút thít: "Ngươi là thư sinh văn nhược, sao có thể làm được việc của người hầu? Nói cho ta biết, là đại hộ nhân gia nào, bình thường bắt ngươi làm những việc gì."

Tần Kham cười khổ nói: "nàng nghĩ ta nên làm gì."

"Ngươi đọc sách, dụng công đọc sách." Kim Liễu không cần nghĩ ngợi nói: "Công danh bị trừ không sao, chúng ta sẽ làm lại, trước thi viện năm sau chúng ta về Thiệu Hưng đi cửa sau, cho ngươi thi lịa một lần nữa, đúng rồi, ngươi còn chưa nói ngươi hiện giờ đang đầu thân cho gia đình nào."

Mũi Tần Kham sắp bị xoa thành mũi bã rượu rồi, nói dối một lần lại phải dùng vô số lần nói dối để cho nó được trọn vẹn, cứ tuần hoàn như vậy tới lúc nào? Vừa rồi thực sự nên nói thật...

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Ngoài miệng lại ma xui quỷ khiến nói: "Cho một gia đình của Cẩm Y vệ Thiên hộ nội thành, vị Thiên hộ đó họ Đinh, ta là... Tùy tùng, ừ tùy tùng của nhà Đinh thiên hộ."

Kim Liễu nghĩ một lát rồi đột nhiên cả kinh nói: "VỊ Thiên hộ đó tên là Đinh Thuận phải không?"

"Đúng rồi."

Kim Liễu vui vẻ nói: "Quả thật là duyên phận, ta hiện giờ cũng ở trong Thiên hộ sở của Đinh đại nhân, giặt quần áo cho các lực sĩ Giáo úy ở đó, một bộ quần áo năm văn tiền, Đinh đại nhân thật sự là người tốt hiếm có. Đi, chúng ta giờ đi gặp hắn."

Khóe mắt Tần Kham giật giật: "Không cần, gặp hắn làm gì?"

"Ta muốn nói với Đinh đại nhân, sau này ngươi cứ an tâm đọc sách, tất cả việc của nhà hắn ta sẽ làm thay chàng, như vậy chàng và ta vẫn có hai phần tiền công để sống, lại không làm ảnh hưởng tới việc đọc sách thi lấy công danh của chàng."

Tần Kham ngửa mặt lên trời thở dài: "Đinh Thiên hộ nhìn thấy ta, nhất định sẽ rất kinh hỉ..."

"hả? chàng nói gì?"

"Ta là nói, Đinh Thiên hộ biết chúng ta quen nhau, nhất định sẽ rất kinh hỉ."

Tần Kham chỉ đoán đúng phân nửa.

Đinh Thiên hộ nhìn thấy Tần Kham, kinh ngạc thì có, nhưng vui thì chưa chắc, Tần Kham thấy hắn có vẻ kinh sợ nhiều hơn.

Trong đại viện Thiên hộ sở Nội thành, Đinh Thuận há to miệng, mắt mở như chuông, ngơ ngác nhìn Tần Kham mặc áo xanh đội mũ xanh như gia đinh, một lúc lâu vẫn không nói được gì.

Kim Liễu cúi đầu mặt đỏ ửng, tuy rằng xấu hổ nhưng cũng vẫn rất dũng cảm nói ra ý đồ đến.

Thật lâu sau...

"Ý của cô nương là ngươi và Tần đại.... Khụ, khụ Tần Kham vốn là đồng hương, Tần Kham muốn đọc sách thi lấy công danh, cho nên việc trong phủ của ta vốn là của hắn thì sau này đều giao cho ngươi, là ý tứ này hả?" Đinh Thuận gian nan hỏi.

"Ừ." Kim Liễu nhẹ nhàng gật đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Mang thêm phiền toái cho Thiên hộ đại nhân rồi."

Đinh Thuận cẩn thận nhìn một cái một cái, thở dài nói: "Lần này ta không khách khí với ngươi, ngươi quả thật mang thêm phiền toái cho ta."

Tần Kham khụ khẽ một cái, Đinh Thuận như phản xạ có điều kiện ưỡn ngực đứng thẳng tắp.

Tần Kham rất bất mãn với phản ứng của Đinh Thuận, đây hiển nhiên không phải là thái độ của nhất gia chi chủ đối với người hầu.

Đinh Thuận là phái thực tế, bất kỳ chuyện gì giao vào tay hắn, cũng có thể thuận lợi hoàn mỹ làm tốt nó, nhưng mà không ai toàn vẹn cả, Đinh Thuận lại không phải là thuộc phái diễn kịch giỏi, bảo hắn diễn kịch thì đúng là có chút làm khó hắn.

Kim Liễu thấy Đinh Thuận theo một tiếng ho nhẹ của Tần Kham mà đứng thẳng tắp, mắt đẹp có chút nghi hoặc nhìn hắn, lại quay đầu nhìn Tần Kham.

Tần Kham không mở miệng không được, nếu đã nói dối thì phải nói dối cho trọn vẹn.

Cười khổ một cái, Tần Kham khụ khụ, sau đó bất đắc dĩ chắp tay với Đinh Thuận: "Đinh đại nhân..."

Đinh Thuận có một loại hoảng sợ như hồn phi phách tán, thiếu chút nữa thì quỳ xuống tại chỗ, run rẩy chặn câu nói tiếp theo của Tần Kham: "Không dám..."

Không dám?" Kim Liễu vẻ mặt càng mê hoặc, nàng ta không nghĩ ra vị Đinh thiên hộ này vì sao có thái độ thụ sủng nhược kinh với người hầu của nhà mình như vậy, Có lẽ không thể nói là thụ sủng nhược kinh, mà là kinh khủng ngọc tuyệt.

Không khí rất quỷ dị.

Tần Kham nhân lúc Kim Liễu không chú ý, hung hăng lườm Đinh Thuận một cái.

Một cái lườm này khiến Đinh Thuận mặt mũi trắng bệch.

Khóe miệng toét ra, Đinh Thuận lắp bắp nói: "Không, không cần đa lễ..."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Đại nhân là gia chủ, tại hạ là gia phó, lễ không thể phế."

Nói xong vẫn thi lễ với Đinh Thuận.

Đinh Thuận sắp khóc rồi, tay mắt lanh lẹ đỡ lấy cánh tay Tần Kham, mang theo giọng nói run rẩy: "Thật sự... Không cần đa lễ! Nhà ta tất cả đều là người thô hào, thô tới không thể thô hơn, ngươi đa lễ chính là khinh thường ta, có tin ta giờ chết ngay cho ngươi xem không? Mẹ ơi! Hôm nay là cái ngày gì vậy!"

Chương 231: Kịch khó diễn

Đinh Thuận bi phẫn ngửa mặt lên trời hỏi dài.

Vô luận trên hoàng lịch viết là ngày mấy, đối với Đinh Thuận mà nói, hôm nay không phải là ngày hoàng đạo của hắn.

Quan văn Đại Minh không có khái niệm tôn ti gì cả, cái bọn họ chú trọng là ngay thẳng cương trực, là vị trí thấp cũng không dám quên nước, hơn nữa đối với khiêu chiến thủ trưởng có một loại ham muốn cuồng nhiệt, bởi vì đây là một loại phương thức để dương danh, một khi khai chiến với thượng quan thậm chí hoàng đế, bất luận thắng thua đều sẽ giành được cái gọi là thanh danh tốt "Không sợ cường quyền" trong sĩ lâm và dân gian, thanh danh này chính là vốn chính trị để ngày sau thăng chức rất nhanh.

Ví dụ như thanh quan Hải Thụy mấy chục năm sau, chính là dựa vào mắng Gia Tĩnh hoàng đế mà có, từ một tri huyện nho nhỏ trực tiếp lên tới Nam Kinh Tả Đô ngự sử, có thể nói là giẫm lên đầu Gia Tĩnh hoàng đế để một bước lên trời.

Nếu đêm so sánh, võ quan Đại Minh ngược lại rất để ý tới tôn ti, thủ trưởng là thủ trưởng, thuộc hạ là thuộc hạ, mỗi một câu của thủ trưởng vô luận đúng sai, đều là quân lệnh, phải chấp hành.

Bắt đầu từ một tiểu Tổng kỳ ở thành đông Nam Kinh, Đinh Thuận vẫn luôn là thủ hạ của Tần Kham, hai năm nay theo Tần Kham thăng quan nhanh chóng, chức quan của Đinh Thuận cũng nước lên thì thuyền lên, từ một tiểu Tổng kỳ sau hơn hai năm thời gian có thể lên làm Thiên hộ, thực sự là tổ phần bốc khói, tích đức mười đời.

Đây cũng không phải là khoa trương, trên thực tế thê tử của Đinh Thuận sau khi được đón tới kinh sư, liền ở trong nhà lập bài vị trường sinh cho Tần Kham, ngày đêm dâng hương, nếu Tần Kham có hứng thú tới nhà Đinh Thuận làm khách, nhìn thấy bài vị của mình nhất định sẽ có một loại cảm giác ngũ vị tạp trần.

Đối với Đinh Thuận mà nói, Tần Kham không chỉ là thượng quan

của hắn, hơn nữa còn là ân nhân của hắn, tôn kính Tần Kham, sùng bái hắn. Nguyện ý quên mình phục vụ cho Tần Kham.

Hiện tại Tần Kham lại đi thi lễ ngược với hắn, tuy nói là diễn trò, nhưng Đinh Thuận vẫn có một loại xung động muốn đập đầu tự sát.

"Không cần đa lễ, ta nói thật lòng đó, trong nhà ta không chú ý cái này." Đinh Thuận đỡ tay Tần Kham, trong mắt mang theo mấy phần cầu xin.

Tần Kham thấy bộ dạng sắp khóc của hắn, chắc nếu kiên trì làm xong lễ này. Vị thủ hạ trung thành và tận tâm này rất có khả năng sẽ rút đao tự sát, vì thế Tần Kham cũng không kiên trì nữa.

Đinh Thuận thở hắt ra như trút được gánh nặng, lộ ra nụ cười cảm kích.

Sóng ngầm dũng động giữa Hai người Kim Liễu lại hồn nhiên không biết. Nàng ta không phải không thông minh, mà là căn bản không suy nghĩ theo hướng đó, ai có thể tin một thư sinh nghèo túng từng bị cách công danh. Trong hơn hai năm thời gian liền trở thành quan viên hiển hách, quyền thần thiếu niên tay nắm đại quyền chỉ huy mấy vạn Cẩm Y vệ?

Trong lòng Kim Liễu, Tần Kham vẫn là nghèo túng nghèo túng, giống như nàng ta, gian nan lăn lộn trong hồng trần này, vì một bữa cơm mà cả ngày bôn ba.

Mắt xinh nhìn Đinh Thuận, trong mắt Kim Liễu có vài phần khẩn cầu: "Đinh lão gia, Tần Kham chỉlà thư sinh, đối với công việc trong phủ làm không được tốt, nhưng nô gia thì cái gì cũng biết. Có thể để nô gia thay Tần Kham làm việc cho phủ của ngài không? Nấu cơm quét dọn trông trẻ con, thậm chí viết thư viết công văn, nô gia cái gì cũng biết, Tần Kham phải thi, tương lai có tiền đồ tốt, hắn không thể làm những việc tạp dịch này được."

Vừa nghe Kim Liễu gọi hắn là "Đinh lão gia". Khóe mắt Đinh Thuận lại giật giật, người mù cũng nhìn ra được, vị Kim cô nương này và Tần đại nhân có quan hệ không tầm thường, có lẽ chính là phu nhân của Tần phủ trong tương lai, tiếng "Lão gia" này gọi ra,

không biết tổn bao nhiêu ngày dương thọ.

Ném ánh mắt xin giúp đỡ về phía Tần Kham. Đinh Thuận thở dài: "Có thể, Kim cô nương nói gì cũng có thể, ngươi nói như thế nào thì cứ làm như thế."

Kim Liễu mắt sáng lên, lại lộ ra vẻ khôn khỏe của phụ nữ bình thường, cười cười vái Đinh Thuận một cái: ""Đinh lão gia nhân thiện tâm ý, Tần Kham và nô gia thật may mắn, gặp được chủ nhà tốt như Đinh lão gia, thật là kiếp trước tích, nô gia cũng không quen lễ số, xiêm y của các vị quân gia trong Thiên hộ sở nô gia làm, việc trong phủ của lão gia nô gia cũng làm, đây chính là hai phần tiền lương."

Đinh Thuận vẻ mặt đau khổ nói: "Ý tứ của Kim cô nương ta hiểu, hai phần công tất nhiên tính hai phần tiền công, một văn cũng không thiếu, đưa trước cho ngươi cũng được, muốn bao nhiêu cứ mở miệng nói."

Kim Liễu cười nói: "Tất nhiên vẫn như cũ, tiền công của Tần Kham bao nhiêu nô gia lấy bấy nhiêu, hai thỏi bạc lần trước Đinh lão gia đưa nô gia chắc khoảng hai mươi lượng, tiền công cứ trừ từ trong đó, nô gia mỗi ngày sẽ ghi sổ, Đinh lão gia có thể tùy thời xem."

Đinh Thuận thở dài: "Tiền công là tiền công, hai mươi lượng đó tính là Đinh mỗ tặng cho các ngươi, không cần tính toán chi ly như vậy."

Kim Liễu vẫn cười ngọt ngào, nhưng vẻ mặt lại vô cùng kiên quyết: "Nô gia kiếm tiền để sống, nên của nô gia thì mỗi một văn nô gia cũng sẽ đúng lý hợp tình cầm vào tay, không nên có nô gia thì một văn cũng không lấy thêm, tâm lĩnh hảo ý của Đinh lão gia."

Tần Kham mỉm cười, lẳng lặng nhìn Kim Liễu, nhìn bộ dạng khôn khéo của nàng ta khi so đo vì hai phần tiền công, lòng không khỏi nhói đau cho nữ tử không chịu thua trước thế đạo gian nan này.

Hai năm nay, nàng ta đã phải trải qua những gì? Khi tiền thân yếu đuối của mình ở nhà cũ Sơn Âm lựa chọn treo cổ tự tử, kết thúc cuộc đời, nữ tử kiên cường này phải chịu dày vò đau khổ như thế nào, sống những ngày lang bạc kỳ hồ thế nào, vì vật lộn cầu sinh,

nàng ta đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, chịu bao nhiêu ủy khuất?

Bên tai giống như vẫn vang vọng thanh âm chói tai tức giận mắng nàng ta của Yến Lai lâu Thường mụ mụ, nàng ta nén giận, nàng ta chịu khuất nhục, cắn răng kiên trì sống tiếp.

Phần kiên trì này Của nàng ta, có phải bởi vì vẫn mang hy vọng mong may một ngày gặp lại hay không?

Kim Liễu vuốt tóc mai hơi rối, xoay người lộ ra nụ cười trường tình với Tần Kham, nàng ta khi nói chuyện với Tần Kham luôn có thói quen nhìn thẳng vào mắt hắn, mắt nàng ta trong suốt sáng ngời, không dính một tia phàm trần, lại nhìn thấu cả nội tâm hắn.

"chàng nghỉ ở đâu?" Kim Liễu ôn nhu hỏi Tần Kham.

Tần Kham sờ sờ mũi, thoáng nhìn Đinh Thuận.

Đinh Thuận vẻ mặt khổ sở, hắn luôn là một người lanh lợi giỏi hiểu ý của người trên, nhưng lúc này hắn phi thường thống hận sự lanh lợi của mình.

"Người hầu của nhà ta thì đương nhiên phải ở trong nhà ta rồi." Đinh Thuận than.

Kim Liễu khẽ cười nói với Tần Kham: "Chờ ta giặt xiêm y cho các quân gia trong Thiên hộ sở xong rồi sẽ tới phủ Đinh lão gia dọn dẹp lại phòng cho chàng, một đại nam nhân như chàng, trong phòng khẳng định rất bừa, chờ ta nhé."

Nói xong Kim Liễu đi vào trong viện, vừa đi vừa sắn tay áo, trong viện có rất nhiều thùng gỗ, trong thùng đựng đầy phi ngư cẩm bào bẩn thỉu, đó là công tác hôm nay của Kim Liễu.

Bóng lưng của Kim Liễu rất vui tươi.

Nàng ta đã tìm lại được người quan trọng nhất trong sinh mệnh.

Tần Kham và Đinh Thuận nhìn Kim Liễu ở xa xa giặt quần áo, Tần Kham mỉm cười, hơi đăm chiêu, Đinh Thuận thì mặt vặn vẹo còn hơn mướp đắng.

"Đại nhân của ta ơi, ngài.... Rốt cuộc là đang chơi trò gì vậy? Vị Kim cô nương này không phải chính là người chúng ta lần trước gặp ở Yến Lai lâu sao? Hình như là ngài và nàng ta quen nhau từ trước rồi?"

Ánh mắt Tần Kham có chút mờ mịt, cười nói: "Đúng, kỳ thật ta quen, quen lâu lắm rồi."

Đinh Thuận thở dài: "Quen thì quen, ngài trực tiếp dẫn nàng ta về phủ là xong mà? Nếu sợ phu nhân tức giận thì thuộc hạ tìm ngoại trạch ở trong thành cho ngài, phái người mỗi ngày bảo hộ cũng được, ngài thế này là định làm gì?"

Tần Kham cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình, cười khổ nói: "Hôm nay gặp nhau thực ra nằm ngoài sở liệu của ta, một số hiểu lầm âm soa dương thác, chuyện biến thành như thế này, hơn nữa có thể trong một đoạn thời gian rất dài đều sẽ như vậy."

Vẻ mặt Đinh Thuận càng chua sót, giận dữ nói: "Thuộc hạ trêu ai chọc ai?"

Tần Kham thoáng nhìn Kim Liễu đang giặt quần áo trong viện tử, nói: "Đinh Thuận, nàng ta là nữ tử ta phải quý trọng, nàng ta rất trọng yếu đối với ta, sau này nàng ta làm việc ở chỗ ngươi, ngươi phải đối xử tử tế với nàng ta, lặng lẽ tăng lương cho nàng ta, nhớ là đừng để nàng ta nhìn ra, nhưng việc nặng nhọc đừng để nàng ta làm, bảo đám thủ hạ hỗn đản của ngươi khách khí với nàng ta, ai dám buông lời dơ bản với nàng ta thì vẫn là câu đó..."

Đinh Thuận tiếp lời: "... Thiến hắn rồi đưa vào cung gài bên cạnh Vương Nhạc làm gian tế cho chúng ta."

"Đúng."

Chương 232: Thân phận ba lớp

Đinh Thuận buồn bã nói: "Không để nàng ta làm việc nặng nhọc, còn phải lặng lẽ tăng lương cho nàng ta không để nàng ta biết, lão Đinh chỉ là vũ phu, đánh giết thì không thành vấn đề, nhưng những việc cần tâm nhãn này thuộc hạ thực sự..."

"Ngu xuẩn, ngươi không thể đổi việc nhẹ cho nàng ta làm à? Lát nữa Bắc trấn phủ ti sẽ hạ điều lệnh cho Thiên hộ sở nội thành, điều ti lại của Thiên hộ sở ngươi tới nơi khác, ngươi nói với Kim Liễu, ti lại bên trên chậm chạp không phái xuống, những thứ như công văn sổ sách ngươi không biết làm, để nàng ta tạm thời nhận chức ti lại." Tần Kham cười nói: "Ngươi chớ có coi thường nàng ta, nàng ta cầm kỳ thư họa mọi thứ đều thông, giỏi hơn ngươi nhiều, soạn công văn với tính toán sổ sách đối với nàng ta mà nói thì dễ như trở bàn tay."

Đinh Thuận ngây người, tiếp theo cười nói: "Đại nhân quả nhiên lợi hại, một chuyện cực kỳ khó giải quyết qua tay đại nhân không ngờ lại được giải quyết dễ dàng, thuộc hạ nghe đại nhân, sau này phát thêm bổng lộc cho nàng ta, cứ nói là triều đình phát, cầm là chuyện đương nhiên, đường đường chính chính, chắc nàng ta cũng không có gì để nói."

Tần Kham cười nói: "Cụ thể thế nào thì ngươi tự tính. Còn một việc nữa, vừa rồi Kim Liễu không phải nói muốn dọn dẹp nhà cho ta sao?"

Đinh Thuận lại đau khổ nói: "Thuộc hạ minh bạch, thuộc hạ giờ phái người tới tiền viện hàn xá dọn một gian, vừa không quá xập xệ, cũng không được quá chỉnh tề, dù sao cũng phải để khi Kim cô nương dọn dẹp cho ngài có thứ để dọn nhưng lại không để nàng quá mệt."

Tần Kham cười khen ngợi: "Lão Đinh ngươi lanh lợi thông minh, ngộ tính cực cao, ta có thể khẳng định, ngươi cách ngày thăng quan không xa."

Đinh Thuận thở dài: "Nếu để vợ ta biết ta không ngờ để phu nhân

tương lai của đại nhân làm tạp dịch ở nhà ta, ta cách ngày chết không xa..."

Tâm tư của Kim Liễu rất đơn giản, nàng ta chỉ muốn nắm chặt lấy duyên phận mất rồi lại được này, cùng sống tới đầu bạc răng long với Tần Kham. Ngày tháng có khổ tới mấy cũng vui vẻ chịu đựng, sống sạch sẽ, yêu sạch sẽ.

Nàng ta lại hồn nhiên không biết, mình đã rơi vào một hồi hiểu lầm mxy lệ, bị bao vây trong những lời nói dối đầy thiện ý.

Nam tử mà nàng ta yêu thương, để không làm thương tổn nàng ta, dùng quyền thế bện ra một mộng cảnh nghèo khó nhưng lại ngọt lành cho nàng ta.

Lẳng lặng nhìn chăm chú Kim Liễu đang ra sức vò quần áo, giống như dùng hết toàn lực để nặn ra một tương lai tốt đẹp cho hắn và nàng ta, Tần Kham thở dài, buồn rầu vì thời khắc sau này khi những lời nói dối bị vạch trần.

Đinh Thuận hạ thấp giọng nói: "Đại nhân, Ninh vương hôm qua đã rời kinh rồi, về đất phong Nam Xương, bệ hạ bắt hắn phải về đất phong tự suy ngẫm, nhận được thánh chỉ không tới một canh giờ, hắn liền xám xịt dẫn theo thị vệ ra khỏi thành, phụ tá Lý Sĩ Thực của hắn cũng đi theo, có điều theo cơ sở ngầm nói thì Lý Sĩ Thực chặt một ngón tay."

Tần Kham ngẩn người: "Hắn vì sao chặt ngón tay?"

Đinh Thuận cười nói: "Đại nhân ở Yến Lai lâu lừa Ninh vương một vố quá đau, lại chính là bị tên Lý Sĩ Thực đó xui, tên gia hỏa họ Lý khuyên Ninh vương vứt bỏ ân oán với đại nhân, ra sức khuyên Ninh vương tới dự yến của đại nhân, cũng thừa dịp này mà mua chuộc đại nhân, quy về dưới trướng Ninh vương, lại không ngờ đại nhân sắp đặt một hồi Hồng Môn Yến cho Ninh vương, Lý Sĩ Thực áy náy vô cùng, tự chặt một ngón tay để tự khiển trách. Ninh vương đau lòng, cầm ngón tay đứt của Lý Sĩ Thực như đang cầm bài vị tổ tông, khóc hơn nửa canh giờ, cũng không biết là chân tình hay là giả ý, dù sao theo cơ sở ngầm hồi báo, hai người trải qua chuyện này, càng như nước sữa hòa nhau, như keo như sơn..."

Tần Kham không khỏi rét lạnh, phương thức tự sự khoa trương của Đinh Thuận làm hắn nổi da gà.

"Ngươi xác định Lý Sĩ Thực là chặt ngón tay chứ không phải là tay áo?" Tần Kham nhíu mày lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ ta lừa Ninh vương một hồi không ngờ vô ý thành toàn cho một đoạn nghiệt duyên? Thật sự là công đức vô lượng."

Thanh âm của Đinh Thuận càng hạ thấp, Nhìn quanh bốn phía rồi nói nhỏ: "Đại nhân, còn cả ngự sử ngự sử Đồ Tòng Long kia...."

Ánh sáng lạnh trong mắt trong mắt chợt lóe: "Hắn thế nào?"

Đinh Thuận cười lạnh nói: "Tên quỷ xui xẻo Đồ Tòng Long kia thì khi ăn canh trong chiếu ngục không cẩn thận sặc chết."

Tần Kham thở dài: "Đã nói với ngươi là nếu đã xui thì uống nước cũng nghẹn mà, bị sặc chết cũng rất bình thường, hy vọng hắn kiếp sau khi đầu thai uống canh phải cẩn thận hơn, đừng lại chết uất ức như vậy nữa. Việc này ta đã biết, lát nữa ta sẽ viết điều trình đưa đến Đô Sát viện để giải thích rõ ràng."

"Đại nhân, người nhà của Đồ Tòng Long." Ngữ khí của Đinh Thuận là xin chỉ thị, nhưng trên mặt rõ ràng đã lộ ra sát khí tàn nhẫn.

" Sát khí lớn thế, ngươi gần đây bị hư hỏa bốc lên trên à?" Tần Kham lườm hắn một cái. Nghĩ nghĩ rồi chậm rãi nói: "Đồ Tòng Long đã là kẻ bị vứt bỏ của Đô Sát viện, người đã chết, không ai để ý tới sống chết của người nhà hắn, đưa người nhà hắn vào tiện tịch. Sung quân Quỳnh Nam, giết người chẳng qua là cái gật đầu, đừng làm quá đáng."

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm."

****
****

Sự xuất hiện của Kim Liễu làm cuộc sống của cuộc sống càng bận rộn hơn.

Ban ngày mặc cẩm bào đẩu ngưu, Uy phong bát diện làm việc trong nha môn Bắc trấn phủ ti, khi tan ca thì về nhà mặc áo tơ lụa,

cùng Đỗ Yên và các tiểu la lị nói nói cười cười, cách mấy ngày lại thay áo xanh của gia đinh tới phủ của Đinh Thuận sắm vai gia phó của Đinh phủ, dưới ánh mắt nơm nớp lo sợ của Đinh lão gia và Đinh phu nhân ra vào trong ngoài Đinh phủ, thoải mái còn hơn cả chủ nhân.

Tần Kham hiện tại tựa hồ sống với thân phận ba lớp, Cẩm Y vệ đồng tri, trượng phu của Đỗ Yên, cùng với tình lang nghèo túng của Kim Liễu.

Nếu nói nhân sinh như vở diễn, ông trời phân cho Tần Kham hơi nhiều vai, rất có tư thế đưa hắn lên thành nam tinh, cả ngày sắm vai ba nhân vật bất đồng không ngờ không bị chứng nhân cách phân liệt, có thể thấy được nội tâm của Tần Kham cường đại cỡ nào.

Đinh Thuận ở tiền viện trong phủ chuẩn bị cho Tần Kham một gian phòng, quả thật là nơi hạ nhân sống, chỉ có điều phòng của Tần Kham là phòng riêng, phòng không lớn, khoảng ba bốn trượng, trong phòng có một giá sách đơn sơ, một cái giường, một án thư và ghế dựa cũ, ngoài ra thì không còn gì khác.

Kim Liễu vào phòng của Tần Kham thì căn bản không hoài nghi gì, sau khi quan sát một phen thì sắn tay áo bắt đầu quét dọn, từ trên xuống dưới làm cả một ngày, căn phòng trong ngoài rực rỡ hẳn lên hơn hẳn, Đinh Thuận và Tần Kham đứng ở cửa đi tới đi lui, không nỡ bước vào trong một bước.

Không chỉ như vậy, sau khi Kim Liễu quét dọn xong, từ trong lòng lấy ra một túi tiền rồi đổ lên bàn, tất cả đều là bạc vụn, cùng với hai xâu tiền đồng, tựa hồ là tất cả tích góp của nàng ta trong hai năm nay.

Kim Liễu bỏ lại hai xâu tiền đồng vào túi rồi vỗ vỗ túi tiền cười nói: "Hai xâu tiền này là tiền cơm của chúng ta, tiến kiệm chắc cũng có thể tới được tháng sau, tháng sau Đinh lão gia sẽ phát tiền công cho ta, không cố được cũng không sao, ta sẽ xin chút đồ ăn của Đinh phu nhân, Đinh phu nhân cũng tốt bụng, xin chút chút chắc sẽ không cự tuyệt..."

Lại chỉ chỉ những nén bạc nhỏ và bạc vụn trên bàn, Kim Liễu cười

nói: "Chỗ này để mua sách cho chàng, chàng lát nữa đi dạo trên đường, ta mặc dù cũng hay văn biết chữ, nhưng toàn là những câu phong hoa tuyết nguyệt, căn bản không có tác dụng. Nam nhân thi cử cần mua sách gì ta không rõ lắm, chuyện này chỉ có thể tự chàng làm, nhớ đừng tới đại thư cục ở bên đường, sách bên trong đắt lắm, nghe nói Cư Hiền phường ở thành đông có rất nhiều thư quán bày bên ngoài, sách bán ở đó cũng rẻ hơn, như vậy chàng có thể mua thêm mấy quyển, tiền nếu không đủ thì tháng này tạm thời cứ mua trước một ít, tới tháng sau Đinh lão gia phát tiền công, ta lại đưa thêm tiền cho chàng."

Kim Liễu cười ngọt ngào với Tần Kham, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc: "Dưới Đinh lão gia có cả ngàn quân gia, tháng này ta giặt thêm cho họ mấy bộ, một bộ bốn văn tiền, sách chàng muốn mua rất nhanh sẽ mua được đủ, đúng rồi, còn bút và giấy cho chàng nữa, cố gắng mua đồ tốt một chút, những người mà người đọc sách nên có thì không thể thiếu được, sang năm vào thu là thi viện của phủ Thiệu Hưng rồi, chàng nhất định có thể lại giành án thủ, làm Tần gia được vẻ vang."

Tần Kham im lặng của nàng ta nàng ta lải nhải, tâm tình lại càng lúc càng trầm trọng.

Nói dối này... hình như càng lúc càng trọn vẹn, trọn vẹn tới mức không thể trọn vẹn hơn được nữa.

Chương 233: Muốn hủy hôn ước

"Kim Liễu, kỳ thật ta không khốn cùng như nàng tưởng tượng đâu." Tần Kham gian nan mở miệng, không muốn giấu diếm nữa, những nén bạc nhỏ và bạc vụn trên bàn rất chói mắt, hắn tuyệt đối không thể dùng tất cả tích góp của nàng ta đi mua sách, rồi thi viện mạc danh kỳ diệu gì đó.

Kim Liễu ngây ra một lúc: "chàng cũng có tích góp à? Có tích góp thì giữ lại đi, sau này có nhiều việc cần tiền lắm."

Tần Kham cười khổ nói: "Công danh của ta về sau đã được khôi phục, được tiên đế tự mình hạ chỉ khôi phục..."

Kim Liễu ngạc nhiên mở to hai mắt: "Tiên đế hạ chỉ, khôi phục công danh của chàng."

Trong mắt nàng ta tràn ngập vẻ không tin, đây quả thật không phải là một chuyện dễ khiến người ta tin, ai sẽ tin hoàng đế Đại Minh lại rảnh rỗi như vậy, hạ chỉ quan tâm tới công danh của một tú tài? Nhiều quốc sự chính vụ như vậy, có chuyện nào là không quan trọng hơn công danh của tú tài? Hoàng đế có rảnh vậy không?

Nụ cười của Tần Kham càng lúc càng khổ sở: "Đây là điều ta muốn nói thật với nàng, thân phận của ta trừ tú tài ra còn là quan nhi, Cẩm Y vệ đồng tri, trừ Chỉ huy sứ Mưu Bân ra thì trong Cẩm Y vệ ta là nhân vật số hai, tóm lại... Quan rất lớn, bởi vì đương kim hoàng đế bệ hạ coi ta là bằng hữu tốt nhất."

"Đinh Thiên hộ..."

"Đinh Thiên hộ kỳ thật là thủ hạ của ta, nàng nếu không tin, ta sẽ gọi hắn đến nói rõ với nàng."

Tần Kham quay đầu gọi Đinh Thuận mấy tiếng, không có ai đáp lại, tên chết tiệt này hình như không ở nhà, Thiên hộ sở đi làm rồi,

vào thời điểm mấu chốt lại quàng xích cổ cho hắn.

Mặt Kim Liễu hơi lạnh lùng, ánh mắt nhìn Tần Kham rất thất vọng.

Trầm mặc hồi lâu, Kim Liễu ngữ khí lạnh lùng nói: "Tần Kham, ta còn nhớ khi ta quen chàng, ngày đó changfbij đám đồng song kéo tới Tần Thúy quán.chàng khi đó vừa đỗ án thủ thi viện Thiệu Hưng không lâu, nhưng cũng đã biết nội liễm quang hoa, tính tình của chàng yếu đuối, nhưng lại có một tấm lòng đền nợ nước, khi các đồng song tán gẫu phong hoa tuyết nguyệt thì chàng ở một bên trầm mặc không nói gì, nhưng vừa nói tới quốc sự triều đình, ánh mắt của chàng liền sáng lên. Chàng lập chí tên đề bảng vàng, tương lai làm quan một nhiệm, sĩ độ thuận thì bình thiên hạ. Sĩ đồ không thuận thì giữ một phương cho thiên tử, tuổi trẻ thì ra sức, khi đầu bạc nghèo cũng không sao. Chàng khí đó hăng hái biết bao, nhưng chàng hiện tại thì sao?"

Tần Kham không khỏi ngạc nhiên: "Ta hiện tại thế nào?"

" Nói như rồng leo, làm như mèo mửa, khuất thân làm người hầu cũng không mất mặt, khốn cùng cũng có cái vui của nghèo khó, những thứ ngoài thân ta không để ý, nhưng chàng lại không thật thà đọc sách chuẩn bị thi, lại nói linh tinh cái gì là Cẩm Y vệ đồng tri, bằng hữu của hoàng đế. Tần Kham, chàng bị cách công danh đúng là do ta hại, ta luôn thấy áy náy, cho nên bất kể cuộc đời này chàng có thân phận thế nào, ta đều sẽ không rời không bỏ chàng. Nhưng nam nhi chí hoài thiên hạ, chàng có thể tỉnh táo một chút, kiên định một chút không, đừng khiến ta thất vọng đối với chàng? Tần Kham, coi như ta xin chàng đó."

Kim Liễu nói xong nước mắt rơi như mưa, cúi đầu nức nở không thôi.

Tần Kham há miệng thở dốc. Muốn nói gì đó nhưng lại bất lực, không thể nào nói được.

Ấn tượng tới trước là định hình, lực sát thương là phi thường lớn, khi Kim Liễu đầu tiên mắt nhìn thấy cách ăn mặc như người hầu của Tần Kham, đã định hình vĩnh viễn thân phận của hắn rồi.

Lúc này Kim Liễu thương tâm không kềm chế được, có lòng muốn

giải thích nữa nhưng lại sợ nàng ta càng thêm thất vọng bi thương, Tần Kham chung quy vẫn mím môi.

Thôi, có cơ hội thì giải thích một cách không thể hoài nghi cho nàng ta vậy, khi đó chỉ cần mặc quan phục vào, dẫn mấy chục tùy tùng thị vệ đứng trước mặt nàng ta thì không lo nàng ta không tin.

Nam nhân không thể để nữ nhân thương tâm, cho nên Tần Kham đành phải rất nghe lời mua mấy quyển sách, làm đúng như Kim Liễu hy vọng, đọc sách chuẩn bị thi lấy công danh. Kim Liễu thấy bộ dạng hăng hái đọc sách của Tần Kham thì không khỏi nín khóc mỉm cười, thất vọng nho nhỏ vừa rồi lập tức bay lên chín tầng mây, không lâu sau, nàng ta thậm chí vừa ở ngoài phòng giặt quần áo vừa hát vui vẻ.

Tiểu nữ nhân Đơn thuần, có lý tưởng nhỏ rất đơn thuần, không có lòng tham, nhân sinh luôn luôn vui vẻ.

Đọc sách là việc rất dày vò, Tần Kham ngồi trước bàn không được nửa nén hương liền buồn ngủ, rất tra tấn.

Một Giáo úy lặng lẽ đi vào Đinh phủ, nhân lúc Kim Liễu không chú ý, lặng lẽ nói với Tần Kham đang ngủ gà ngủ gật trước án thư, bệ hạ triệu kiến, mau mau vào cung.

Chắc Đinh Thuận đã bắn tiếng cho đám thuộc họ trong Thiên hộ sở, cho nên Giáo úy khi đến Đinh phủ tìm Tần đại nhân đều rất lặng lẽ, cố ýkhông để Kim Liễu phát hiện thân phận của hắn.

Tần Kham tìm cớ ra ngoài, sau khi ở trong Thiên hộ sở thay cẩm bào đẩu ngưu thì vội vàng vào.

Bước vào cung Càn Thanh, Tần Kham vừa mới chuẩn bị khom mình hành lễ thì lại bị cách ăn mặc của Chu Hậu Chiếu làm cho ngây ra.

Vẫn là áo xanh mũ xanh, cách ăn mặc của một gia đinh, bất đồng là, lúc này ngay cả đám bát hổ Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh cũng toàn bộ thay áo xanh mũ xanh, giống như chúng tinh củng nguyệt vây quanh Chu Hậu Chiếu mặt mày tuấn tú, mọi người nhìn nhau rồi cười hi hi ha ha.

Tiểu hôn quân này lại muốn giở trò gì đây?

Tần Kham đầy bất đắc dĩ, chắp tay nói: "các ăn mặc này của Bệ hạ.... Ngài vẫn muốn đi rình hoàng hậu à?"

Khuôn mặt tươi cười của Chu Hậu Chiếu cứng đờ, không vui nói: "Đừng có nhắc tới nữ nhân đó, ta đã nói với Lễ bộ Vương thượng thư rồi, nói ta không muốn cưới nữ nhi của Hạ gia, muốn Vương thượng thư tìm cho ta một hoàng hậu khác, hắn nếu không rảnh thì ta có thể tự đi tìm, đến lúc đó để Lễ bộ phác thảo một chiếu thư phong hậu là được..."

Tần Kham chấn động, vẻ mặt đã có chút đờ đẫn: "Không... Không muốn cưới?"

Vua của một nước hối hôn, ở trong miệng hắn nói ra lại đơn giản như ăn rau cải trắng, người này có phải đầu thiếu dây thần kinh nào không?

"Vương Quỳnh thượng thư có phản ứng gì? Hắn có đòi đập đầu tự tử trước mặt ngươi hay không?"

Chu Hậu Chiếu thản nhiên nói: "Ta mặc kệ hắn có phản ứng gì, nói xong là bảo hắn đi.ngươi không nhắc ta cũng quên, lúc ấy sau khi ta nói chuyện này, hai mắt Vương Quỳnh mở còn to hơn chuông, sau một lúc lâu vẫn không lên tiếng, ta còn tưởng rằng hắn bị bỏng nước trà."

Tần Kham: "....."

Hay rồi, Chính Đức hoàng đế thiếu tâm nhãn căn bản không cho người ta cơ hội tự tử.

Trong lòng Tần Kham bỗng có chút trầm trọng, hoàng đế triệu kiến Lễ bộ thượng thư rồi công nhiên hối hôn, trong triều đường không biết sẽ dấy lên sóng gió gì đây.

Chu Hậu Chiếu lại hồn nhiên không phát giác mình đã phạm một chuyện kinh thế hãi tục cỡ nào, trong tâm tư đơn thuần của hắn. Thành thân cưới lão bà là chuyện của mình, trừ cha mẹ trưởng bối ra, các đại thần không có tư cách can thiệp, đám già bảy mươi các ngươi còn tranh nhau nạp tiểu thiếp, hoàng đế trước giờ đâu có

can thiệp? Cho nên ta cưới ai làm vợ các ngươi cũng không có tư cách can thiệp, như vậy mới tính là công bình.

Chu Hậu Chiếu tựa hồ căn bản không coi việc này quá nghiêm trọng, hắn chỉ là hạ thông tri cho Vương Quỳnh mà thôi.

Lúc này sự chú ý của hắn nằm ở trên người Tần Kham.

"Nghe nói ngươi tìm một phu nhân phòng như?" Chu Hậu Chiếu nháy mắt với Tần Kham.

Tần Kham lại ngẩn người: "Bệ hạ sao biết?"

"Ha ha. Lão nô Lưu Cẩn nói cho ta biết, dưới có hoạn quan nói trong lúc vô ý thấy ngươi hôm qua mặc xiêm y gia đinh nghênh ngang ở đầu đường kinh sư, cảm thấy tò mò nên nghe nóng. Ha, không ngờ tên gia hỏa ngươi phong lưu như vậy, vô thanh vô tức tìm vợ bé. Còn giở trò giả heo ăn thịt hổ.

Tần Kham cả kinh, bất động thanh sắc liếc Lưu Cẩn một cái, Lưu Cẩn vẫn tươi cươi, vẻ mặt phi thường tự nhiên.

Kẻ ngốc cũng biết, hoạn quan nhìn thấy mình không phải là "Trong lúc vô ý", trên đời không có nhiều chuyện vô tình như vậy, Lưu Cẩn chú ý tới nhất cử nhất động của mình, là coi mình thành quân xanh sao?

Tần Kham thong dong cười: "Thần không dám giấu diếm, quả thật tìm một vị nữ nhân yêu thương."

Chu Hậu Chiếu nghe vậy sướng quá, vỗ đùi: "Nên tìm từ sớm, thực sự không hiểu sao ngươi lại cười một con cọp cái hung tàn vào nhà, Tần Kham, sớm ngày cưới như phu nhân vào cửa, chính thất phu nhân của ngươi không phải không phải sao? Tương lai ta sẽ phong như phu nhân của ngươi là nhị phẩm cáo mệnh. Ha ha, ai bảo nàng ta lúc tước đánh ta rõ đau, giờ ta muốn làm nàng ta tức chết."

Tần Kham ngây ra, kinh ngạc nhìn Chu Hậu Chiếu đang vui sướng vô cùng.

Tên gia hỏa lòng dạ hẹp hòi này vẫn nhớ thù bị đánh lúc trước.

Sống hai đời người, Tần Kham lại không thể không thừa nhận. Muốn đuổi theo tư duy ngạc nhiên cổ quái của Chu Hậu Chiếu là rất khó khăn.

Chu Hậu Chiếu chỉ chỉ quần áo của gia đinh trên người Lưu Cẩn Cốc Đại Dụng và mình, cười nói: "Gọi ngươi vào cung cũng vì chuyện này, giả dạng làm gia đinh lừa người quả thật rất vui, sao có thể thiếu phần của chúng ta? Mau dẫn ta ra khỏi cung, chúng ta đi bái phỏng tẩu tử, ừ, ta không phải hoàng đế, ngươi cũng không phải đồng tri, chúng ta đều là gia đinh của đại hộ nhân gia."

Tần Kham cười khổ nói: "Bệ hạ vì sao chưa từng bái phỏng chính thất phu nhân nhà ta?"

Chu Hậu Chiếu thốt lên: "Đừng có đùa, muốn ta đi bái phỏng thần thú trấn trạch tàn bạo như vậy, ngươi là có rắp tâm gì?"

Trong Điện Văn Hoa, mấy vị đại thần trong triều và mấy vị đại thái giám của ti lễ giám đang tề tụ.

Ba vị Đại học sĩ và đám người ti lễ giám Tiêu Kính, Vương Nhạc đều ngồi trên ghế, chậm rãi uống trà.

Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh tức giận tới không thở nổi, hổn hển quở trách việc xấu loang lổ của Chu Hậu Chiếu.

"Đúng là quá đáng! Hôn sự của Bệ hạ và nữ nhi của Hạ Nho đã được quyết định vào năm Hoằng Trị thứ mười lăm, hôm nay bệ hạ không ngờ nói không muốn Hạ gia nữ nhi của Hạ gia, truyền ra ngoài thì thiên gia Đại Minh ta và triều đình thành trò cười cho người trong thiên hạ à? Một người hối hôn ở dân gian còn là tội ác tày trời, rất làm mất thanh danh, huống chi đường đường là thiên tử? Không cưới không cưới là không cưới, hoàng đế thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Làm loạn luật của tổ tông ta như vậy, quả thực, quả thực là..."

Vương Quỳnh tức giận ngừng những lời nói cay nghiệt, công nhiên nhục mạ thiên tử không phải là đạo làm bề tôi, Vương Quỳnh đành phải cố nhịn, cầm chén trà trên bàn lên, hung hăng uống một ngụm.

Vương Quỳnh không dám mắng nhưng có người lại dám mắng.

"Quả thực là hỗn trướng."

Chương 234: Gió lốc nổi lên

Người lên tiếng là đông các Đại học sĩ Tạ Thiên.

Thân phận của Tạ Thiên khác, trừ là nội các Đại học sĩ ra hắn còn là thiếu phó, khi Hoằng Trì đế còn trẻ hắn là quan dậy học ở đông cung xuân phường, khi Chu Hậu Chiếu làm Thái tử thì nghiệp học cũng do Tạ Thiên phụ trách dạy dỗ, có thể nói là đế sư hai đời, người khác không thể mắng hoàng đế nhưng hắn thì có tư cách mắng.

Tạ Thiên vỗ bàn, tức giận đến cả người run rẩy: "Thân là đương kim thiên tử, dám tự hủy hôn ước, quả thực bất nhân bất hiếu! Lão phu liều các mạng Đại học sĩ này cũng phải mắng hắn như tưới máu chó vào đầu! Chư công ai muốn đi cùng?"

Lưu Kiện, Lý Đông Dương và Vương Quỳnh mặt lộ vẻ tức giận đứng lên ngay, ti lễ giám Tiêu Kính vừa định đứng lên, lại không biết nghĩ tới gì đó, mông vừa rời ghế lại chậm rãi ngồi lại, mặt không biểu tình cầm chén trà lên uống.

Vương Nhạc thấy mấy vị Đại học sĩ và Lễ bộ thượng thư tức giận thì mắt già lóe tinh quang, bỗng nhiên chậm rãi mỉm cười.

Ánh mắt của đám người Tạ Thiên đồng thời nhìn chằm chằm Vương Nhạc.

Vương Nhạc cười nói: "Công công đều là trụ cốt trong triều, không thể làm việc xung động được."

Tạ Thiên lạnh lùng nói: "Vương công công nói vậy là có ý gì?"

Vương Nhạc lơ đãng liếc về phía Tiêu Kính một cái, thấy Tiêu Kính mặt không biểu tình nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang ngủ. Vương Nhạc trong lòng càng vững, cười nói: "Còn trẻ, lại ít trải chuyện đời, các vị nghĩ lại đi, lúc trước Thái tử bệ hạ vẫn là Thái tử, đêm khuya vào ngự thiện phòng nấu canh cho tiên đế, nhờ điều này mà giành được sự tán tụng ủng hộ của cả triều, hiện giờ tiên đế vừa mất không lâu, nếu không phải có nịnh thần ở trong châm

ngòi xui khiến thì bệ hạ sao có thể làm ra chuyện bất hiếu tự hủy hôn ước mà tiên đế đã định ra này?"

Vương Nhạc vừa nói ra những lời này, không khí trong điện Văn Hoa lập tức ngưng trệ.

Ba vị Đại học sĩ và Vương Quỳnh nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng, Tiêu Kính vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt phức tạp nhìn Vương Nhạc một cái, lặng lẽ thở dài rồi lại nhắm mắt không nói gì.

Hoằng Trì đế băng hà không lâu, khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ đối với nhân sự trong triều không làm ra thay đổi quá lớn, kết cấu của triều Hoằng Trị vẫn duy trì, đặc biệt là nội các và mấy vị cầm quyền của nội đình vẫn thế, cục diện hòa hãi giữa ngoại thần và nội thần hiếm xuất hiện trong lịch sử thời Hoằng Trị vẫn không thay đổi.

Giữa Nội các và ti lễ giám coi như là quan hệ tốt, Tạ Thiên đối với ti lễ giám thái giám của ti lễ giám cũng khá tôn trọng, nghe những lời này của Vương Nhạc, Tạ Thiên chắp tay nói: "Ý tứ của Vương công công là bên cạnh bệ hạ xuất hiện nịnh thần?"

Vương Nhạc cười nhạt, nói: "Bệ hạ vẫn luôn rất hiểu chuyện, nhưng từ sau khi đăng cơ, lại nhiều lần làm ra những cử chỉ ngu ngốc không thoả đáng, ví dụ như ví dụ như triều hội, ngày xưa tiên đế mỗi ngày lên triều một thậm chí hai lần, bệ hạ thì ngay cả một lần cũng ngại, nhiều lần bảo hoạn quan truyền lời nói long thể không khoẻ bãi triều một ngày, ví dụ như phê tấu chương, ngày xưa tiên đế mọi chuyện đều tự mình làm, mỗi một bản tấu đều đọc hết, hiện giờ bệ hạ đã hoàn toàn trao quyền phê hồng cho ti lễ giám, tấu chương nội các đưa vào cung, bệ hạ chẳng thèm lật đưa cho ti lễ giám xử trí, nếu không phải bên cạnh có nịnh thần xui khiến, Tạp gia thật sự không nghĩ ra nguyên nhân khác dẫn tới việc bệ hạ lơ là triều chính."

Nhìn sắc mặt kinh ngạc khó coi của mấy vị Đại học sĩ, Vương Nhạc cười cười, tiếp tục: "Xa không nói, chỉ nói chuyện bệ hạ hối hôn, chư công có biết bệ hạ vì sao đột nhiên muốn hủy hôn ước không? Các vị mỗi ngày bận rộn Triều chính, không nắm được tin tức.cái này cũng không trách, nhưng Tạp gia trừ là ti lễ giám bỉnh

bút ra thì còn nắm Đông Hán, tin tức so với các vị thì linh thông hơn một chút."

Lưu Kiện chắp tay nói: "Xin Vương công công nói rõ ràng hơn."

Nụ cười trên mặt Vương Nhạc dần dần tràn ngập hương vị lành lạnh, chậm rãi nói: "Mấy ngày trước đây bệ hạ mặc xiêm y gia đinh ra khỏi cung, phiên tử Đông Hán hồi báo. Bệ hạ hôm ấy dưới sự tháp tùng của mấy thái giám thiếp thân, xuất hiện ở ngoài tường vây phủ Hạ Nho, nhìn trộm hoàng hậu tương lai của Đại Minh ta. Nhìn nửa canh giờ thì trở về cung bệ hạ liền thay đổi chủ ý, sai người triệu kiến Vương thượng thư muốn hủy hôn ước."

Ba vị Đại học sĩ và Lễ bộ thượng thư Vương Quỳnh nghe vậy thì hít một hơi lạnh, sắc mặt của mọi người lập tức trở nên phi thường khó coi. Hoàng đế một mình ra khỏi cùng, rình coi dung mạo của hoàng hậu chưa cưới, quả thực cậu hỗn trướng, không khác gì tát vào mặt những vị triều thần cả ngày tuyên truyền giảng giải lễ nghi nho gia này.

Hoàng đế ngu ngốc thì không sao, khuyên nhiều can gián nhiều là được, hôn quân rồi sẽ biến thành minh quân, năm đó khi Hoằng Trì đế vừa đăng cơ cũng không phải là anh minh thần võ như vậy, chung quy cũng từng làm qua vài chuyện hồ đồ, nhưng về sau lại dưới sự khuyên can không ngừng của các tại triều, Hoằng Trì đế không phải thành quân chủ anh minh một đời hay sao?

Đám người Lưu Kiện cũng không lo Chu Hậu Chiếu hồ đồ, bọn họ có lòng tin sẽ khiến Chu Hậu Chiếu chậm rãi thay đổi theo phương hướng bọn họ hy vọng.

Nhưng mà nếu bên cạnh hoàng đế đột nhiên xuất hiện máy tên nịnh thần mê hoặc quân vương, buôn lời gièm pha thì tính chất của chuyện sẽ khác.

Ngoài sáng không dám đối nghịch với các đại thần, nhưng bên trong lại lén giật dây hoàng đế ra những chuyện bất nhân bất hiếu ngu ngốc tàn bạo. Họa Nịnh thần, nội hoạn đứng đầu, còn hơn thiên quân vạn mã của ngoại địch xâm phạm biên giới, còn hơn cả lưu dân tụ tập thành binh, giết qua tạo phản, ngoại địch có thể đánh lui, lưu dân có thể trấn áp, nhưng sức phá hoại của những

nịnh thần bên cạnh hoàng đế thì so với ngoại địch và lưu dân thì còn lớn hơn, mỗi một câu gièm pha mê hoặc của chúng, đều trực tiếp phá hoại căn cơ của vương triều Đại Minh!

Vẻ mặt của đám người Lưu Kiện dần dần trở nên ngưng trọng, trên mặt thỉnh thoảng hiện lên mấy phần sát khí.

Đại Minh đang phục hưng, ai muốn phá hoảng tình thế tốt mà tiên đế và bọn họ cùng nhau gây dựng thì bọn họ đều sẽ không chút do dự trừ bỏ!

" Nịnh thần mà Vương công công nói, chẳng lẽ chỉ mấy tên thái giám như Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh của đông cung ngày xưa?" Lưu Kiện chậm rãi hỏi.

Vương Nhạc cười nói: "Đông cung ngày trước, người tùy thị bệ hạ tổng cộng có tám người, chư công không thể khinh thường tám người này, tuy nói hiện giờ bọn họ không quyền không thế, nhưng bệ hạ từ nhỏ đã do tám người này hầu hạ, tình cảm tích lũy tháng ngày, có thể nói thân như người nhà, một câu của bọn họ còn hơn trăm ngàn câu của mấy vị Đại học sĩ."

Bùm !

Thủ phụ Đại học sĩ Lưu Kiện cuối cùng không nhịn được vỗ bàn, cả người tức giận run rẩy, đứng bật dậy.

"Hay cho thái giám nội thị! Dám mê hoặc quân thượng, làm loạt luật pháp của tổ tông, quả thực là tám con sói dã tâm bừng bừng. Không, không phải sói, bọn họ là hổ, nội cung bát hổ! Chư công, theo lão phu vào cung..."

"Chậm đã, Lưu công chậm đã, Tạp gia vẫn chưa nói hết." Vương Nhạc cười dài cản Lưu Kiện.

Lưu Kiện cố nén giận chắp tay nói: "Vương công công còn có gì chỉ bảo?"

Nụ cười của Vương Nhạc vẫn như trước, trong mắt lấp lánh tinh quang, nhìn mấy vị đại thần ngoại đình đang nổi giận đùng đùng, trong lòng biết hỏa hậu đã đến, vì thế chậm rãi nói ra mục đích thực sự của bản thân.

"Lưu công cũng biết mê hoặc quân thượng, cũng không chỉ là tám người này."

"Gì cơ?" Lưu Kiện giận tới mắt trợn tròn.

Vương Nhạc cười nói: "Đông Hán phiên tử báo, ngày ấy bệ hạ đi nhìn trộm hoàng hậu, lúc ấy mấy tên thái giám nội cung đều thành thật đợi dưới tường vây, chỉ độc có một người xuất hiện trên đầu tường với bệ hạ, hai người vừa nhìn vừa nói, trở về cung bệ hạ liền thay đổi chủ ý muốn hối hôn. Bọn họ nói gì thì phiên tử xem không thể nào biết được, nhưng bệ hạ quyết định hối hôn, chắc không thoát được liên quan với người này. Vả lại, Bệ hạ và hoàng hậu chưa thành thân, kẻ bề tôi dám cùng bệ hạ nhìn trộm hoàng hậu tương lai, chỉ luận hành động này thôi đã đáng chém đầu xét nhà rồi."

Lưu Kiện đặc biệt phẫn nộ, nghiến răng ken két, ba người Tạ Thiên, Lý Đông Dương và Vương Quỳnh thì vẻ mặt cũng không tốt hơn là bao, trong điện Văn Hoa trầm mặc tới kinh người, nhưng lại nổi lên sát khí khiến người ta hít thở không thông.

Tiêu Kính không biết mở mắt từ lúc nào, nhìn Vương Nhạc, trong mắt không hiểu sao lại lộ ra vẻ châm chọc, giống như nhìn một tên hề đang mua vui cho người ta.

" Người mà Vương công công nói là... ai?" Ngữ khí của Lưu Kiện lạnh như sương, chậm rãi hỏi.

Vương Nhạc cười khẩy rồi từ từ nói: "Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri, Tần Kham."

mặt của mọi người Trong điện đồng loạt giật giật, mí mắt Lý Đông Dương thì lặng lẽ nhướn lên.

Lại một trận trầm mặc nặng nề.

Không biết qua bao lâu, ngữ khí của Tạ Thiên mang theo sát ý, nghiêm nghị nói: "Nói vậy, nịnh thần bên cạnh bệ hạ không chỉ là bát hổ, mà là cửu hổ?"

Vương Nhạc tiếp tục nói: "Trong chín người thì địa vị của Tần Kham siêu nhiên nhất, tám gã thái giám là nô tài, không dám quá

mất chừng mực, chỉ độc có Tần Kham là ngoại thần, bệ hạ lại đối với hắn nói gì nghe nấy, hai người giao tình rất sâu, thiên hạ đều biết, thiên tử coi hắn như huynh đệ bằng hữu, người này mưu tính sâu xa, dã tâm bừng bừng, Lưu công còn nhớ ngày tổ chức đại điển đăng cơ của bệ hạ, bệ hạ vừa mở miệng liền muốn phong Tần Kham làm vua không? Nếu không phải kẻ này ở phía sau xúi giục cầu tước, bệ hạ sao lại không để ý tới lễ nghi, ở trên đại điển nói ra những lời phá hỏng lễ nghi triều cương như vậy? Chư công chắc minh bạch, nội hoạn hơn ngoại hoạn, hôm nay hoạn nội đình là ở cửu hổ, hoạn của củ hổ, Tần Kham chính là đầu sỏ, chư công nếu muốn Đại Minh ta thiên thu vạn thế thì Tần Kham phải trừ!"

Chương 235: Họa sát thân

"Tần Kham phải trừ!"

Vương Nhạc lót đệm hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra mục đích thực sự của hắn.

Vương Nhạc uất nghẹn lâu lắm rồi, bắt đầu từ khi Tần Kham ở Nam Kinh tóm được nhược điểm của Lưu Lang, con nuôi hắn, Vương Nhạc kinh nghiệm đầy mình liề bị người trẻ tuổi giống như từ hông giết tới bức cho phải lui từng bước, liên tiếp bại lui, vây công Thiên hộ sở thì bị hắn cắn ngược, án chức công Giang Nam thì bị ầm ĩ tới mặt xám mày tro, thanh niên nhân này giống như khắc tinh của hắn, trong nhưng lần xung đột, Vương Nhạc chưa bao giờ chiếm được tiện nghi, ngược lại trơ mắt nhìn người trẻ tuổi xuất thân bình thường này từ trong xung đột mà dương danh, từng bước đi đến đỉnh cao của quyền thế.

Không chỉ Tần Kham, Vương Nhạc đối nội tám người lên, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh trong cung cũng sinh ra kiêng kị rất sâu.

Chờ bao nhiêu năm, vất vả lắm mới chờ được tới khi Tiêu Kính chuẩn bị cáo lão, Vương Nhạc đang rạo rực tính toán ngồi trên vị trí hiển hách nhất của nội đình là ti lễ giám chưởng ấn thì không ngờ lực lượng mới xuất hiện, tình thế biến đổi, đám người này từng cận thị đông cung Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng theo bệ hạ nhập chủ hoàng thành cấm cung, bọn họ cũng bắt đầu trở nên kiêu ngạo.

Vương Nhạc từng vì án của Đỗ Hoành mà làm găng với Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên có một loại cảm giác nguy cơ, hắn ý thức được Tiêu Kính cho dù đi rồi, vị trí ti lễ giám chỉ sợ cũng sẽ rất khó lường, còn có tám tên tạp toái ở phía sau lạnh lùng nhìn hắn.

Vì vị trí ti lễ giám mà hắn thèm nhỏ dãi nhiều năm đó, Vương Nhạc không thể không xuất thủ.

Vương Nhạc không tính là người xấu, từ góc độ chính trị mà nói thì hắn thậm chí có thể xem như công thần một đời, trong công

tích phục hưng huy hoàng của Đại Minh Hoằng Trị, có công lao của Vương Nhạc hắn, nhưng mà công thần không nhất định là bất kỳ phương diện nào của hoàn mỹ không sứt mẻ, Vương Nhạc cũng có khuyết điểm của hắn.

Hắn quá mức bảo thủ, hơn nữa tâm nhãn không lớn, người đắc tội với hắn, hắn sẽ nhớ như in, sau đó chờ cơ hội. Thời cơ đến rồi đột nhiên xuất thủ, cho cừu nhân một kích trí mạng.

Trước mắt cơ hội tới rồi.

Vẻ mặt Vương Nhạc vẫn như bình thường, nhưng trong lòng đã có một tia kích động. Nhìn khuôn mặt phẫn nộ đến cực điểm đến cực điểm của đám người Lưu Kiện và Tạ Thiên, Vương Nhạc biết hắn đã thành công khơi mào lửa giận của bọn họ.

Vẻ mặt của Lý Đông Dương đã có chút do dự.

Nói thật, Lý Đông Dương khá là Tần Kham. Hắn cảm thấy thanh niên nhân này này rất có suy nghĩ, hơn nữa gặp nguy không loạn, bất kỳ nguy cơ nào cũng có thể bình thuận mà vượt qua, trong ba vị Đại học sĩ, Lý Đông Dương và Tần Kham có giao tiếp nhiều nhất, hắn đặc biệt chú ý tới mắt của Tần Kham, mắt của Tần Kham thanh chính vô tà, trong vắt như nước, khiến cho người ta nhìn thấy thoải mái thoải mái, một người có ánh mắt vô tà, Không thể là là người xấu, ấn tượng của Tần Kham đối với hắn luôn là không kiêu ngạo không siểm nịnh, hắn thực sự không thể tưởng tượng ra bộ dạng tranh sủng của Tần Kham trước mặt bệ hạ.

"Vương công công, lời ngươi nói, hình như chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ rõ ràng?" Lý Đông Dương vuốt râu chậm rãi nói.

Khi mấy vị trọng thần Ngoại đình bị những lời châm ngòi khiến cho tức giận thì chỉ có Lý Đông Dương là tỉnh táo nhất, hắn phát hiện đây tựa hồ là một âm mưu nhằm vào Tần Kham.

Vương Nhạc cười lạnh: "Tây Nhai tiên sinh, giao tình của Tần Kham và bệ hạ như thế nào, triều đình thiên hạ đều biết, cùng bệ hạ nhìn trộm hoàng hậu là sự thật. Cấu kết với bát hổ nội đình cũng là sự thật, lúc trước ở đại điển đăng cơ, bệ hạ ngang nhiên

muốn phong hắn làm vương cũng là sự thật, cộng những điểm ở trên lại, Tần Kham là trung hay gian, còn cần hoài nghi ư?"

Sắc mặt Lý Đông Dương có chút khó coi, Vương Nhạc nói không sai, những điều này đều là sự thật, mấy chuyện xấu vốn không liên quan với nhau xâu chuỗi lại, người bình thường có ai không coi hắn là gian nịnh bên cạnh bệ hạ?

Ít nhất lúc này thì Lưu Kiện, Tạ Thiên và Vương Quỳnh đã hoàn toàn tin lời nói của Vương Nhạc, vẻ mặt của bọn họ đã phẫn nộtới vặn vẹo.

Hít sâu một hơi, Lưu Kiện không hổ là thủ phụ nội các, hắn không thể vì lời nói một mặt của Vương Nhạc mà gán tội cho người ta, chút đầu óc chính trị hắn vẫn phải có.

"Chư công, Tần Kham người này như thế nào, chúng ta tạm thời không nói tới, hiện tại quan trọng nhất là, bệ hạ muốn từ hôn sự với Hạ gia, việc này là ngàn vạn lần không thể, truyền ra sẽ thành trò cười lớn, đám lão thần phụ tá tiên đế và bệ hạ như chúng ta sau này chỉ sợ không ngẩng đầu nên nổi, không bằng chúng ta lúc này vào cung khuyên bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thế nào?"

Mọi người đều gật đầu.

Ti lễ giám chưởng ấn Tiêu Kính Vẫn trầm mặc không nói gì bỗng nhiên đứng lên, ngáp một cái thật to, lau nước mắt ở khóe mắt rồi nói: "Chư công muốn vào cung thì cứ vào đi, tuổi già sức yếu tuổi già sức yếu, e là không đi nổi, chư công cứ tự nhiên, Tạp gia về ti lễ giám ngủ một giấc."

Nói xong Tiêu Kính dưới sự dìu đỡ của hai gã tiểu hoạn quan run rẩy rời khỏi điện Văn Hoa.

Trên mặt Vương Nhạc lộ ra một nụ cười trào phúng, đợi Tiêu Kính đi rồi, Vương Nhạc cười nói: "Tiêu công công chắc muốn tưởng cáo lão hưởng thanh, không muốn dính vào vũng nước đục này."

Lý Đông Dương vẻ mặt do dự nhìn Lưu Kiện và Tạ Thiên một cái, thở dài không nói.

Ba vị Đại học sĩ và Vương Quỳnh, Vương Nhạc, năm người dắt tay

nhau vào cung.

Bọn họ mang lý do chính nghĩa, bọn họ muốn ngăn một chuyện tổn hại tới thanh danh của hoàng thất Đại Minh phát sinh, bọn họ muốn ở trước mặt Chu Hậu Chiếu quỳ xuống đất mà khuyên can, lấy ra uy vọng của lão thần hai triều cũng được, dùng thân phận đế sư để uy áp cũng tốt, tới lúc xấu nhất còn có thể dùng lý do trí sĩ cáo lão để uy hiếp, tóm lại, Chu Hậu Chiếu nếu muốn hối hônthì trừ phi bước qua thi thể của bọn họ!

Trừ Vương Nhạc, trong lòng mỗi người đều nặng trịch.

Thiên tử vừa đăng cơ, bên cạnh liền xuất hiện nịnh thần, sau này phải làm sao? Nên dùng phương thức ôn hòa khuyên bệ hạ thân hiền thần, xa tiểu nhân, hay là dùng phương thức kịch liệt, trực tiếp tóm lấy nịnh thần này mà diệt?

Lịch sử lịch sử của Đại Minh giống như không đặt ở trên người vị hoàng đế hồ đồ, không có trách nhiệm kia, mà là đặt trên người những lão thần hiến dâng cả đời cho Đại Minh này.

Nhưng mà lão thần chỉ là lão thần, thần không phải quân, không thể thay quân làm chuyện gì, nếu không thì không thể gọi là thần.

Cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu mặc xiêm y gia đinh, đám người Lưu Cẩn cũng ăn mặc như vậy, tám người bước tới khen Chu Hậu Chiếu, nào là tướng mạo anh tuấn, nfn rất phong lưu, oai hùng bất phàm, một chuỗi những lời ca ngợi như mưa rền gió dữ ập tới người Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu có chút hưởng thụ, bộ xiêm y này hắn khi vừa mặc vào liền nhìn vào gương hồi lâu, chính hắn cũng cảm thấy rất hài lòng, chỉ cần không mặc long bào, mặc cái gì hắn cũng vui, một thân áo xanh này nhìn rất tiêu sái, làm Chu Hậu Chiếu tìm được một tia kích thích khác thưường.

Tần Kham bất đắc dĩ cười khổ, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản. Đối với Chu Hậu Chiếu mê làm ẩu mà nói, chỉ mặc quần áo của dân chúng, ra ngoài chơi mấy canh già, cũng không coi là chuyện lớn, Tần Kham khác với các đại thần chính nghĩa lẫm nhiên, chỉ cần không hại nước hại dân, Chu Hậu Chiếu muốn làm

gì hắn cũng mặc.

Bát hổ và Tần Kham ở trong điện cười đùa một lúc, sau đó chín người vây quanh Chu Hậu Chiếu cao hứng phấn chấn ra khỏi điện.

Chu Hậu Chiếu rất hưng phấn, dùng thân phận gia đinh bái phỏng như phu nhân của Tần Kham, thuận tiện trên đường trên đường chọn vài món lễ vật, lát nữa mang về tặng mẫu hậu và Thái hoàng thái hậu, ừ, còn cả mấy vị Đại học sĩ nội các nữa, mỗi ngày giúp hắn lo liệu triều chính, chắc vất vả lắm, mua một thanh kẹo đường cho họ, chắc họ cảm động lắm.

Trong lòng tính toán đủ loại kế hoạch, tâm tình của Chu Hậu Chiếu rất mỹ diệu, vịn lan can bạch ngọc trong cung tung tăng mà đi, tám người bọn Lưu Cẩn thì vây Chu Hậu Chiếu ở giữa, ai nấy bộ dạng a dua nịnh nọt, khiến tâm tình của Chu Hậu Chiếu càng vui vẻ, mà Tần Kham thì đi sau vài bước, mỉm cười lẳng lặng nhìn thiếu niên đang nhảy nhót vui mừng phía trước.

Trong hành lang gấp khúc hẹp dài ngoài Cung Càn Thanh, năm người Lưu Kiện, Tạ Thiên vừa vào cung liền đập vào mặt là hình ảnh như vậy.

Sắc mặt của Năm người lập tức trở nên rất khó coi, cảnh này bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng bọn họ đọc nhiều sách vở, ngôn ngữ miêu tả tương tự đã thấy nhiều, hôn quân nổi danh trong lịch sử xuất hành, đại thể đều là tình cảnh như vậy, mặc sắc phục của dân chúng mà bản thân tự cho là đúng v lễ nghi, một đám gian nịnh ở bênh cạnh tranh nhau nịnh nọt bợ đít, hôn quân vẻ mặt vui sướng, dương dương tự đắc. Nhìn bộ dạng của Chu Hậu Chiếu, rõ ràng f bị người bên cạnh mê hoặc, muốn cải trang xuất cung.

Anh minh quân chủ cải trang xuất cung là để thể nghiệm và quan sát dân tình, tìm hiểu khó khăn của dân chúng, nhưng đánh chết Lưu Kiện bọn họ cũng không tin, Chu Hậu Chiếu ra khroi cung là vì mục đích này. Trừ tận tình chơi đùa tìm vui ra, hắn ra khỏi cùng còn có mục đích gì được nữa?

Hai nhóm người gặp nhau trên đường hẹp, đều cùng dừng bước.

Chương 236: Mưa gió sắp đến

Chu Hậu Chiếu giống như học sinh tiểu học trốn học bị tóm, mặt đỏ lên, hắc hắc cười gượng không thôi, đám người Lưu Cẩn Cốc Đại Dụng bên cạnh thì cũng cười gượng.

Đám người Lưu Kiện th hai mắt phun lửa, ánh mắt mang theo sát ý nhất nhất đảo qua đám người Lưu Cẩn phía sau Chu Hậu Chiếu.

Lý Đông Dương mặt không biểu tình, nhìn Tần Kham vẫn mỉm cười phía sau Chu Hậu Chiếu, không khỏi lặng lẽ thở dài.

Đám người Lưu Cẩn hồn nhiên không biết hôm nay gặp Lưu Kiện hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào, thậm chí ngay cả Tần Kham cũng không rõ, lúc này hắn và đám người Lưu Cẩn ở trong lòng Lưu Kiện đã chính thức bị đánh dấu là "Nịnh thần", bọn họ đã dẫn tới sát khí nồng đậm của các trọng thần Đại học sĩ nội các và ti lễ giám.

Chu Hậu Chiếu ngượng ngùng gãi gãi đầu, cười nói: "Ta.... Trẫm định ra khỏi cung mua chút quà cho Thái Hậu, Thái hoàng thái hậu và các vị tiên sinh, ha ha, không ngờ bị các ngươi bắt gặp."

Sắc mặt đám người Lưu Kiện xanh mét, mím môi không nói một câu.

Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng phát hiện ra gì đó không ổn: "Lưu tiên sinh, các ngươi làm sao vậy? Sắc mặt sao đều khó coi thế? Chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?"

Lưu Kiện hít sâu một hơi, cũng không đáp lời, chỉ ném ánh mắt oán độc về phía Lưu Cẩn và Tần Kham, sau đó hắc hắc cười lạnh mấy tiếng rồi chắp tay, cáo từ xoay người rời khỏi.

Từ đầu tới cuối, năm người bọn Lưu Kiện một câu cũng không nói, nhưng sát khí lại tràn ngập trong không khí, càng lúc càng đậm.

Năm người Lưu Kiện không nói gì rời đi, bao gồm cả Tần Kham, bọn họ chỉ cảm thấy mấy vị đại thần sắc khó coi, có thể là bất

mãn với cách ăn mắc như gia đinh của Chu Hậu Chiếu, nhưng bọn họ lại không ngờ rằng, cuộc gặp lần này đã chôn xuống họa sát thân cho mình.

Trừ quan chức và thanh danh, trong lòng quan văn Đại Minh long mang chính nghĩa, có một loại lợi ích là không thể xúc phạm, đó là lợi ích của cả quốc gia, lợi ích của giang sơn xã tắc.

Có một phen gièm pha thêm mắm thêm muối của Vương Nhạc, cộng với đám người Lưu Kiện tận mắt nhìn thấy Tần Kham và Lưu Cẩn vây quanh Chu Hậu Chiếu thiên tử Đại Minh, mặc quần áo hoang đường hi hi ha ha muốn ra khỏi cung du ngoạn, đám người Lưu Kiện cuối cùng cũng đánh cái dấu Nịnh thần lên người Tần Kham.

Đối với nịnh thần, phải không chút nương tay mà trừ!

Đây chính là thái độ của thủ phụ Đại học sĩ Lưu Kiện, vào một khắc Lưu Kiện hai chân vừa bước ra khỏi cửa cung, trong lòng đã lặng lẽ sinh ra một cỗ sát khí nồng đậm. Cỗ sát khí này không phải vì oán riêng, mà là nghĩa chung.

Ngoài cửa Thừa Thiên, Lưu Kiện bỗng nhiên dừng bước, xoay người chậm rãi nhìn Tạ Thiên, Lý Đông Dương và Vương Quỳnh, ánh mắt âm lãnh như hàn thiết.

" Công, chuyện bệ hạ muốn hối hôn có lẽ có thể từ từ khuyên can, nhưng có một chuyện là lửa sém lông mày, chúng ta không thể không làm, hơn nữa phải mau mau giải quyết!"

Mọi người như có phát giác, trong mắt Vương Nhạc nhanh cóng hiện lên nét cười lạnh lẽo.

Ngữ khí của Lưu Kiện dần dần trở nên kịch liệt, vì để nhấn mạnh, hắn thậm chí nắm tay thành quyền rồi giơ cao lên đầu, lớn tiếng nói: "Mười tám năm triều Hoằng Trị, bên cạnh tiên đế vô luận là nội đình hay là ngoại đình, từ nghĩa hoạn Trương Mẫn, Hoài Ân đến nội các Từ Phổ, Khâu Tuấn. Không ai không phải là bề tôi trung liệt chính trực, cho tới nội các và nội đình chúng ta, thế nhân tuy cũng có che trách, nhưng chung quy cũng không đánh giá quá thấp, quân thánh thần hiền, như vậy mới thành tựu đại nghiệp Đại

Minh phục hưng huy hoàng, ngày nay bên cạnh bệ hạ nịnh thần tiểu nhân quá nhiều. Tâm trí Thiên tử không mở, bị che mắt, chúng ta khi tiên đế lâm chung đã nhân lệnh phụ tá. Sao có thể trơ mắt nhìn xã tắc Đại Minh gặp cái nguy từ từ sụp đổ?"

Tạ Thiên, Vương Quỳnh và Vương Nhạc nghiêm nghị khom người hành lễ, đồng thanh nói: "Nguyện làm trâu ngựa cho Lưu công."

Lý Đông Dương thấy mọi người cảm xúc kích động. Rất có thế vì nước liều mạng, không khỏi thầm than một tiếng, cũng khom người hành lễ.

Lưu Kiện chậm rãi nhìn chúng lão thần, ngữ khí nghiêm nghị: "Cơ nghiệp giang sơn của Tổ tông có được không dễ, nếu như ở trong tay những đại thần tử chúng ta từ thịnh thành suy, chúng ta tất sẽ thành tội nhân thiên cổ của Đại Minh, Lưu mỗ thay thần tử va dân chúng thiên hạ đứng lên kêu gọi, hợp sức trong ngoài của triều đình chúng ta, càn quét gian nịnh, trừ bỏ cửu hổ."

Đám người Tạ Thiên đồng thanh nói: "Đồng tâm cùng trừ tặc nịnh!"

Vương Nhạc chắp tay nói: "Ti lễ giám và Đông Hán nguyện theo sau chư công."

Vương Nhạc cố ý châm ngòi, Lưu Kiện đứng lên kêu gọi, nội các, Ti lễ giám và Đông Hán đã liên thủ với nhau.

Trong ngoài cùng đánh, thế như lôi đình, Tần Kham và bát hổ đã thành con mồi trong mắt triều đình và nội đình.

Đây là một cỗ lực lượng cường đại chưng từng có, kẻ địch cường đại mà Tần Kham hai đời người đều chưa kinh lịch qua.

Trong Triều đình mạch nước ngầm bắt đầu dũng động, Đại học sĩ Đại học sĩ nội các lật tay, phong vân triều đình thay đổi. Vô số quan văn nhanh chóng tụ dưới cờ của ba vị Đại học sĩ, một hồi tranh đấu không thấy khói thuốc súng so với chiến trường thì còn thảm thiết hơn đã chậm rãi mở màn.

Triều đình và nội đình liên thủ, giống như một con quái vật lớn, lộ ra răng nanh chậm rãi bước tới gần đám người Tần Kham và Lưu

Cẩn.

Tần Kham hồn nhiên không phát giác.

Không thể nói kinh nghiệm đấu tranh của hắn quá thấp, thật sự là giá trị quan của hai niên đại hoàn toàn bất đồng có sự khác biệt rất lớn, trong niên đại của kiếp trước, ai là tiểu nhân ai là quân tử, mỗi người có cách sống riêng, không ai can thiệp ai, chỉ cần không sinh ra xung đột lợi ích trực tiếp, sẽ không dính dáng gì tới nhau. Nhưng mà Đại Minh lại, trong triều đình triều đình có một đám quan văn vừa đáng yêu lại đáng giận, xử thế quan của bọn họ không phải là chỉ lo thân mình, mà là kiêm cả thiên hạ. Ai nếu phá hủy lợi ích của quốc gia, bọn họ dám liều mạng đấu với người đó tới cùng.

Tần Kham không phải không hiểu, nói thật ra, người như Lưu Cẩn hắn không thích, có cơ hội trừ bỏ hắn sẽ không chút do dự xuống tay.

Vấn đề là hắn ngàn vạn lần không ngờ, đám quan văn Lưu Kiện lại cũng gán mác gian nịnh cho hắn.

Sát khí Mạc danh kỳ diệu cứ như vậy lặng lẽ ùa về phía hắn.

Triều đình nổi kịch biến, Tần Kham vẫn mặc áo xanh mxu xanh, rất bất đắc dĩ đứng trong phủ Đinh Thuận, nhìn bóng dáng lả lướt của Kim Liễu trong viện cách đó không xa, nhẹ nhàng hát một khúc, ra sức chà một bộ phi ngư cẩm bào, sau đó treo lên dây phơi ở trong viện, phơi xong một kiện, Kim Liễu lại vui vẻ viết một chữ "chính" ở dưới chân, cái này đại biểu cho lại có thêm bốn văn tiền vào túi.

Đinh Thuận đứng bên cạnh Tần Kham, hạ thấp giọng cười khổ nói: "Đại nhân, ngài định khi nào thì nói thật với Kim cô nương."

Tần Kham thở dài: "Ta đã nói thật với nàng ta rồi, chỉ có điều nàng ta căn bản không tin, còn bảo ta nói phét."

Đinh Thuận nghe vậy thì ưỡn ngực: "Thế đơn giản thôi, thuộc hạ cúi đầu với ngài ở ngay trước mặt nàng ta thì nàng ta sẽ tin thôi."

Tần Kham lắc đầu, nói: "Có tin hay không không phải mấu chốt,

mấu chốt là chuyển biến thân phận."

"là sao?"

"Nàng ta có thể yêu một thư sinh nghèo túng, một người hầu ăn nhờ ở đậu, bởi vì giai cấp, cho nên nàng ta sẽ yêu không phải đắn đo, nếu thân phận của ta bỗng nhiên biến thành đại quan quyền thế hiển hách, ngươi cảm thấy nàng ta sẽ có phản ứng như thế nào?"

"Còn có thể có phản ứng như thế nào nữa? Nếu thuộc hạ là nàng ta, không nói hai lời cởi quần áo chui vào chăn của ngài ngay."

Tần Kham thở dài: "Đây là sự giữa giữa người với người, nàng ta có tiết thao, còn ngươi thì không có."

Dừng một chút, Tần Kham bổ sung nói: "... Ngươi ngay cả trinh tháo cũng không có."

Đinh Thuận nhếch miệng cười cười, cũng không dám đấu võ miệng với Tần Kham, thay đổi đề tài rất nhanh.

"Đại nhân, kinh sư hôm qua có phong thanh rất không ổn."

Tần Kham ngẩn người: "Là thế nào?"

"Đám bang nhàn trong Thiên hộ sở từ trong trà quán tửu lâu của kinh sư nghe được tin tức, trong triều lờ mờ có thế rung chuyển, nhìn manh mối thì hình như là nhắm vào đại nhân."

Đuôi lông mày Tần Kham nhướn lên trầm giọng nói: "Nói rõ ràng đi."

"Nói là trong triều đình xuất hiện gian nịnh, mấy vị ngôn quan hình như muốn dâng sớ, vạch tội đại nhân và đám người Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng bên cạnh bệ hạ, nói các ngươi mê hoặc quân thượng, thiện quyền tham lợi, họa loạn triều cương, tội này đáng tru." Cẩn thận nhìn sắc mặt Tần Kham, Đinh Thuận nói tiếp: "những ngôn quan này còn muốn hợp xưng đại nhân và tám vị công công bọn Lưu Cẩn Trương Vĩnh là 'Cửu hổ', ngụ ý nịnh thần thiện quyền, bừa bãi như hổ..."

Sắc mặt Tần Kham dần dần tái xanh, môi mím chặt, vẻ mặt phẫn nộ như mây đen dần dần bao phủ cả khuôn mặt.

Đinh Thuận thấy Tần Kham tức giận, lập tức câm miệng đứng ở một bên, thở mạnh cũng không dám.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham lạnh lùng mở miệng: "Quả thực là sỉ nhục!"

Đinh Thuận vội vàng phụ họa: "Đúng, cái đám chó đó chỉ biết hạch tội, đối với đại nhân mà nói thì quả thật là sỉ nhục..."

Tần Kham lạnh lùng lườm hắn một cái, nhíu mày nói: "Nói cái gì thế? ý ta nói sỉ nhục là không ngờ cùng gọi ta và đám Lưu Cẩn là 'Hổ'?"

Đinh Thuận: "..."

Tần Kham căm giận nói: "Nói ta là hổ ta không phản đối, đây là sự thật, đám Lưu Cẩn cũng có tư cách xưng là 'Hổ' sao?"

Đinh Thuận không nhịn được nói: "Bọn họ không gọi là hổ thì gọi là gì?"

"Lừa, rõ ràng là một hổ tám lừa, cứ nói cái gì là cửu hổ, đám ngôn quan đó mắt mù à?"

Chương 237: quyết ý trừ gian

Mạch nước ngầm Triều đình dần dần ấp ủ, hình thành một cơn lốc xoáy cực lớn, phố phường kinh sư lời đồn về cửu hổ gian nịnh càng truyền càng thịnh, Đinh Thuận giận dữ, ra lệnh cho thủ hạ ở trên phố tóm mấy tên lưu manh rải lời đồn tra hỏi, nhưng kết quả không như ý người, khi nói tới lời đồn thì mặt mày hăm hở, nhưng nói về xuất xứ của lời đồn thì á khẩu, không phải không nói, mà là căn bản không biết lời đồn từ đâu truyền tới, một truyền mười, mười truyền trăm cứ như vậy truyền ra.

Số lần Ngôn quan hạch tội Tần Kham hắn đã không nhớ rõ, dù sao trong mắt những ngôn quan nhìn mình không vừa mắt, Tần Kham làm như thế nào cũng sai, vũ nhục tư văn, làm việc âm độc, thậm chí có một lần vào Kinh vệ Chỉ huy sử ti làm việc, khuy cổ của Tần Kham bị bung, lộ ra áo lót bên trong, ngày hôm sau liền có bốn tên giám sát ngự sử đồng thời thượng tấu chương lên nội các, nói Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri làm mất lễ nghi quan viên, vân vân...

Nói thật ra, Tần Kham đã bị hạc tội nhiều tới chai mặt rồi.

Nhưng mà lần này, Tần Kham lại ngửi ra một tia hương vị bất thường.

Khi một việc đã bắt đầu bị dân chúng phố phường kinh sư khi nhàn rỗi thì nhắc tới say sưa, ai sẽ tin những ngự sử ngôn quan mà ngay cả có người gánh phân qua cửa cũng phải dí mũi ngửi thử sẽ thờ ơ. Liền mấy ngày, triều đình bình tĩnh tới quỷ dị, khi các ngự sử vẫn còn đang thêu dệt tội trạng cho cửu hổ bọn Tần Kham, đóng cửa trong nhà vắt hết hóc suy nghĩ xem nên viết một tấu chương hạch tội sắc màu rực rỡ như thế nào, vừa trừ gian đồng thời cũng có thể cấp thêm danh khí cho mình, thì triều đình truyền ra một tin tức kinh ngạc.

Nguyên lão nội cung năm triều, rất được đế vương Đại Minh mấy đời tin dùng tôn kính, hiện giờ là thái giám chưởng ấn ti lễ giám Tiêu Kính, đệ tấu chương cáo lão với Chu Hậu Chiếu, thỉnh cầu dỡ bỏ chức chưởng ấn ti lễ giám, rời cung về quên sống nốt những năm tháng còn lại.

Đây là một tin tức vừa trong dự kiến lại vừa ngoài ý liệu của mọi người.

Bên trong dự kiến là vì rất nhiều đại thần từ năm ngoái đã biết Tiêu Kính có ý tứ cáo lão, ngoài ý liệu là vì không ai ngờ rằng Tiêu Kính lại chọn vào lúc văn võ cả triều đang chuẩn bị công tác trừ gian lại cáo lão, cố ý hay là vô tình, thực sự khiến người ta rất phí sức suy đoán.

Tiêu Kính là nguyên lão năm triều, trong đó bốn lần đảm nhiệm thái giám chưởng ấn của ti lễ giám. Là đệ nhất nhân nội đình danh phù kỳ thực, lịch đại đế vương đối với lão vô cùng ân sủng, làm người rất cẩn thận khiêm tốn, xử thế công chính vô tư, cho dù là những quan văn trước giờ luôn nhìn thái giám quyền hoạn không vừa mắt cũng không thể không giơ ngón tay cái lên khen một tiếng, đúng là dị sổ trong lịch đại thái giám, trung thần hiền tướng hiếm có, chấp chưởng nội đình mấy chục, giành được sự tán tụng trong ngoài nhất trí của triều đình.

Sau khi Đệ đơn xin từ chức, Chu Hậu Chiếu giữ lão lại mấy lần, hơn nữa không phải là những lời nói cho có lệ, là thực lòng muốn giữ lại, với tính tình vô tâm vô phế của Chu Hậu Chiếu, cũng rất khó xa rời Tiêu Kính, đủ có thể thấy Tiêu Kính đắc nhân tâm sâu cỡ nào.

Chỉ tiếc Tiêu Kính lần này ý đã quyết, Chu Hậu Chiếu và ba vị Đại học sĩ nội các níu giữ không có kết quả, vì thế đành phải phê thỉnh cầu cáo lão của lão.

Chuyện này tại triều đường không dẫn tới sóng gió quá lớn, dù sao Tiêu Kính cáo lão là chuyện rất nhiều người đều sớm biết. Trừ thời cơ cáo lão có chút ý vị sâu xa ra thì không có gì đáng ngạc nhiên.

Ngay sau đó lại xuất hiện một sự kiện, cái này gọi là nổ tròng mắt thực sự.

Sau ngày Chu Hậu Chiếu phê tấu chương cáo lão của Tiêu Kính. Một trong ba vị Đại học sĩ Nội các, Văn Uyên các Đại học sĩ Lý Đông Dương bỗng nhiên ngã bệnh.

Tiêu Kính lớn tuổi, đã dần dần bước ra ngoài cuộc, nhưng Lý Đông

Dương thì khác, hắn là là một trong ba nội các, là người trong cuộc thực sự, hơn nữa là nhân vật bị vây trong trung tâm lốc xoáy của triều đình, bệnh của hắn có tính chất khác với Tiêu Kính cáo lão.

Lý Đại học sĩ sớm không bệnh muộn không bệnh, lại chọn vào đúng thời khắc mấu chốt này mà bị bệnh. Mà bệnh này so với Tiêu Kính cáo lão thì còn có ý vị sâu xa hơn.

Các đại thần biết chuyện Trong triều lập tức có chút quân tâm bất ổn, vốn các đại thần vạn người một lòng cùng trừ gian nịnh đang rục rịch. Nghe thấy tin tức Lý Đông Dương bị bệnh, Lưu Kiện và Tạ Thiên vội vàng bỏ công vụ, tới phủ Lý Đông Dương thăm hỏi.

Đại học sĩ Nội các đứng đầu các bách quan, nơi ở tất nhiên cũng không thể nhỏ được.

Lý Đông Dương là danh sĩ hiền thần nổi danh thiên hạ. Hơn nữa từ nhỏ đã có tiếng là thần đồng, khi bốn tuổi danh thịnh được Đại Tông hoàng đế triệu kiến vào cung, hoàng đế thích, bế trong lòng rồi ban thưởng."

Được đương kim hoàng đế bế, tiền đồ tất nhiên là một mảng rộng thoáng, cho nên Lý Đông Dương giống như được khai quang trong miếu Bồ Tát vậy, từ lúc thiếu niên đã sĩ đồ thuận buồm xuôi gió, không gặp khúc chiết, đồng thời Lý gia cũng càng lúc càng lớn mạnh, năm Hoằng Trị thì mười sáu, con gái của Lý Đông Dương gả cho Khổng Văn Thiều, cháu đời thì sáu mươi hai của Sơn Đông Khúc Phụ Khổng thánh nhân, Khổng Văn Thiều được triều đình phong làm Diễn thánh công, hàm vượt cả nhất phẩm, con gái của Lý Đông Dương cũng được phong làm nhất phẩm phu nhân, Lý Đông Dương liền thành thân gia của hậu nhân Khổng thánh, từ nay về sau có ho ra đờm cũng mang theo khí nho nhã của thánh nhân, dẫntới sự ghen tị của vô số kẻ sĩ.

Lý phủ ở nội thành, cách Thừa Thiên môn hoàng cung không xa, phủ rộng hơn mười mẫu, đình đài, hành lang, thủy ta rất tao nhã, xa hoa, nhìn ra được Lý Đông Dương tuy là hiền thần lương tướng, nhưng khẳng định không phải thanh quan, hiếu kính và nước béo Lý Đông Dương cũng nhận không ít.

Lưu Kiện Tạ Thiên và Lý Đông Dương cùng ở nội các, giao tình

cũng không tồi, vào phủ không cần qua thông báo, cứ đi thẳng vào nội viện.

Đi qua cả ánh trăng, Lưu Kiện Tạ Thiên bước chân không dừng đi thẳng vào trong, hạ nhân của Lý phủ cũng không cản, hai người đã là khách quen của phủ, Lý phủ đối với bọn họ mà nói thì không có bất kỳ cấm địa gì.

Vừa bước vào phòng ngủ của Lý Đông Dương, Lưu Kiện và Tạ Thiên ngạc nhiên nhìn thấy Lý Đông Dương mặc thường phục, yên lành ngồi trước bàn xoa xoa một khối ngọc cổ, sắc mặt của mặt hồng nhuận, khí tức vững vàng, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng bị bệnh.

Lưu Kiện và Tạ Thiên ngây người một lát, tiếp theo cười khổ lắc đầu.

"Tây Nhai à Tây Nhai, ngươi đang làm cái trò gì vậy? Phái gia phó đưa lời nhắn tới điện Văn Hoa nói rằng bị bệnh, chúng ta nóng lòng vội vàng chạy tới, kết quả... Hôm nay ngươi phải nói rõ với chúng ta, ngươi rốt cuộc có chủ ý quỷ quái gì?"

Miệng Tạ Thiên thì độc hơn, vuốt râu hừ lạnh: "Hại lão phu thiếu chút nữa dẫn đạo sĩ vào phủ dựng linh đài làm phép cho ngươi, lão già ngươi uống nhầm thuốc à?"

Lý Đông Dương cười ha ha, buông cổ ngọc trong tay, đứng dậy chắp tay nói: "Nhị vị chớ mắng, đều là Đại học sĩ nội các vị cực nhân thần, ngàn vạn lần chớ vũ nhục tư văn."

Lưu Kiện cười mắng: "Nói mau, tự dưng vì sao lại cáo bệnh? Ngươi không biết hiện giờ chính là lúc triều đình trong ngoài hợp lực trừ gian sao? Ngươi bị bệnh sẽ hại bao nhiêu đại thần do dự, quả thực là dao động quân tâm."

Lý Đông Dương thản nhiên cười nói: "Lão phu không bệnh, có điều triều đình bị bệnh."

Lưu Kiện và Tạ Thiên tắt cười, nói: "Nói vậy là cớ làm sao?"

Lý Đông Dương thở dài: "Nhị vị không cảm thấy là hiện giờ triều đình trên dưới chướng khí mù mịt hay sao? Tiên đế băng hà chưa

được bao lâu, hiện giờ bệ hạ biếng nhác việc triều cính, quốc sự đều do ti lễ giám phê hồng, Tiêu Kính cáo lão, ti lễ giám do Vương Nhạc nắm giữ, mặc dù chưa có danh phận thái giám chưởng ấn, nhưng quốc sự chính vụ trong ngoài đều do mình hắn giải quyết, đã trở thành nội tướng thực sự rồi."

Lưu Kiện nhíu mày nói: "Tây Nhai là không yên tâm đối với Vương Nhạc? Vương Nhạc cũng là Hoằng Trị lão thần, làm người xử sự đều cẩn thận công chính, có gì lo lắng?"

Lý Đông Dương cười cười: "Xử sự cẩn thận thì có thể, nhưng công chính thì chưa chắc, nhị vị minh công, cái gọi là bên cạnh bệ hạ xuất hiện gian nịnh, chẳng lẽ quả thực như lời Vương Nhạc nói sao? Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, những người này tất nhiên có thể là tiểu nhân nịnh bợ, nhưng không phải tất cả đều vậy, ánh mắt của những hoạn nô này thiển cận, trong mắt bọn họ chỉ nhìn thấy lợi ích có sẵn, về phần nói đối với giang sơn xã tắc có nguy hại bao lớn thì hiển nhiên là có chút nói chuyện giật gân, mà Tần Kham trong miệng các ngươi nên bị chém thành muôn mảnh kia, càng không phải là hạng người gian nịnh tà ác, lúc trước viết Thái căn đàm dạy bệ hạ đạo làm người, trị án diêm dẫn giúp diêm pháp Đại Minh được yên ổn, khi đại điển đăng cơ thì chủ động lui nhường một bước, cam tâm chỉ làm chỉ huy đồng tri, để đại điển được tiếp tục thuận lợi, không trở thành trò cười cho người trong thiên hạ. Nhị vị, Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, những người đó có phải gian nịnh hay không thì lão phu không dám đảm bảo, nhưng Tần Kham thì lão phu có thể khẳng định không phải là người xấu."

Lưu Kiện trầm giọng nói: "Tây Nhai muốn phân trần cầu tình cho bọn Tần Kham."

Lý Đông Dương thở dài: "Ta chỉ là không muốn nội các chúng ta trở thành quân cờ bị người ta lợi dụng, nhị vị, các ngươi bị Vương Nhạc lừa rồi. Vương Nhạc hiện giờ cách vị trí ti lễ giám chưởng ấn chỉ thiếu một bước, nhưng mà vị trí này không phải là chắc chắn là của hắn, trong đó có nhiều biến số, bệ hạ tuổi nhỏ, rất thân thiết với cựu thần đông cung, Vương Nhạc đối với bệ hạ thì có chút xa lạ, đám người Lưu Cẩn, Trương Vĩnh không nghi ngờ gì nữa đã thành đại họa trong lòng Vương Nhạc, mà Tần Kham thì cũng có rất nhiều thù cũ với Vương Nhạc, Vương Nhạc ở trước mặt chúng ta kể lể rất nhiều tội trạng của đám người Tần Kham,

kỳ thật là muốn mượn tay nội các và triều thần, giúp hắn trừ hoạn! Ngươi ta tiêu diệt gian nịnh, thế tất sẽ đắc tội với bệ hạ, bận tới bận lui kết quả chỉ là làm giá áo của người khác, tội gì phải làm vậy."

Tạ Thiên nghiêm túc nói: "Tây Nhai, Lưu Cẩn, Trương Vĩnh những người này không cần nói, tất là gian nịnh không phải nghi ngờ, Tần Kham thì cũng không tốt hơn là bao, người ta sinh ra ai cũng có ưu khuyết điểm, không ai tránh được, song công của Tần Kham chỉ như hạt gạo, còn tội của Tần Kham thì lại có thể hủy quốc diệt triều, bất kể Vương Nhạc mang tâm tư như thế nào, mấy tội trạng của Tần Kham mà hắn nói là sự thật, người này không trừ, triều đình khó yên."

Lưu Kiện thở dài: "Trên đời này nào có nhiều chuyện vẹn cả đôi đường như vậy? Chung quy vẫn chỉ có thể lựa chọn một mà bỏ qua một thôi, ngươi ta đều là lão thần mấy chục năm, nhưng có thể vì thiên hạ vì triều đình mà diệt trừ ác tặc, cho dù bị người ta lợi dụng thì có sao?"

Nói xong vẻ mặt của vẻ mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng: "Hiện giờ tên đã lên dây, không thể không phát, nói những điều này có ích lợi gì? Có Lưu mỗ ta ở đây, triều đình sẽ không trở thành quân cờ của bất kỳ ai, đợi xử trí đám Tần Kham Lưu Cẩn xong rồi sẽ lại triển khai một bàn cờ chém giết với lão già thiến Vương Nhạc đó! Trước giờ ngoại đình và nội đình quyền thế tương đương, hôm nay mượn cơ hội trong loạn thủ lợi, hung hăng đả kích khí diễm nội đình một chút, đối với triều đường ngoại đình ta chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt."

Thấy bộ dạng kiên quyết của Lưu Kiện và Tạ Thiên, tim Lý Đông Dương dần dần trầm xuống, phát ra một tiếng thở dài bi thương ảm đạm.

Chương 238: Quân thần giằng co

Động tác của chúng ta Triều thần rất nhanh, trong loại chuyện hạch tội đối thủ này, các đại thần ngược hắn với tác phong lề mề như làm việc trong nhà môn, khi hạch tội người khác thì luôn mạnh mẽ vang dội, tinh thần chấn hưng.

Tần Kham chỉ ngửi thấy một chút hương vị bất thường, còn chưa kịp làm ra phản ứng thì dưới sự ám chỉ của thủ phụ nội các Lưu Kiện, các quan văn triều đình đã phát động.

Tảo triều, lễ khoa cấp sự trung Vương Doanh đứng ra khỏi hàng đầu tiên, đệ sớ tới Chu Hậu Chiếu, khai hỏa phát sung trừ gian đầu tiên của triều đình.

Đương nhiên, phát súng thứ hai cũng là hắn khai hỏa.

Khi Chu Hậu Chiếuđang tò mò lật xem bản tấu ngay tại điện thì Vương Doanh đã quỳ gối chính giữa kim điện, vẻ mặt chính nghĩa bắt đầu lên án cửu hổ bọn Tần Kham, Lưu Cẩn.

Tham quyền thiện chuyên, thu nhận hối lộ, mê hoặc quân thượng, dã tâm bừng bừng.

Một loạt tội trạng rất ngang ngượng vô lý bị chụp lên đầu đám người Tần Kham, ngôn quan Đại Minh cho phép tấu chuyện chỉ nghe phong phanh, ý tứ của tấu chuyện chỉ nghe phong phanh là bất luận hắn hạch tội bất kỳ ai, cũng không cần phải nói chứng cớ, vu vơ không căn cứ, tin vỉa hè mà nói cứ như là chuyện đương nhiên.

Dùng lời thẳng tưng mà nói thì nhìn ai không vừa mắt cứ dâng sớ vạch tội hắn là được, hạch tội được thì coi như là vận khí tốt, mà hạch tội không được thì cũng chẳng tốt thất gì, bởi vì ngôn quan tấu sự không cần phải chịu trách nhiệm về ngôn luận của mình, vô luận biên ra tội danh thái quá cỡ nào, lời nói nhục mạ kịch liệt cỡ nào thì cũng đều không bị hỏi tội.

Luật xưa của tổ tông này làm hoàng đế và các đại thần Đại Minh các đời hận tới ngứa răng.

Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ, đọc từng chữ trong bản tấu, vẻ mặt lười nhác lười nhác theo chữ viết càng lúc càng kịch liệt trong bản tấu mà trở nên càng lúc càng ngưng trọng, xem xong tới chữ cuối cùng, sắc mặt của Chu Hậu Chiếu không khỏi có chút trắng bệch.

Vương Doanh lên án xong, vẫn quỳ gối trong điện không nhúc nhích. Tựa hồ hôm nay Chu Hậu Chiếu không tỏ thái độ thì hắn sẽ quỳ mãi không đứng dậy.

Giống như đã hẹn từ trước, khi Chu Hậu Chiếu còn đang kinh ngạc ngẩn người thì trong triều ban ùa một cái hơn mười khoa đạo cấp sự trung và giám sát ngự sử bước ra, đồng thời quỳ gối trên kim điện, đồng thanh can gián bệ hạ thân hiền thần, xa tiểu nhân. Trừ gian nịnh, chính triều cương.

Chu Hậu Chiếu Trẻ tuổi lúc này cuối cùng cũng phát giác chuyện không bình thường, hắn đã ngửi thấy hương vị đằng đằng sát khí phát ra từ trong xương tủy của các đại thần.

Ánh mắt Kích động nhìn về phía Đại học sĩ nội các đứng hàng đầu để xin giúp đỡ. Lại thấy thủ phụ Lưu Kiện vẻ mặt hờ hững, Tạ Thiên sắc mặt lạnh như băng, Lý Đông Dương thì không có ở đây, vẫn đang cáo bệnh.

Chu Hậu Chiếu càng lúc càng hoảng, hắn không có kinh nghiệm chính trị hôm nay bị các đại thần một như vậy, lập tức không biết phải làm sao.

Tần Kham sao có thể là người xấu? Hắn là bằng hữu tốt nhất của ta mà. Lưu Cẩn sao có thể là người xấu? Hắn là từ nhìn ta từ nhỏ lớn lên, so với người thân thì còn thân hơn, còn có Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng, Mã Vĩnh Thành. Bọn họ ngày đêm hầu hạ ta, luôn cố gắng làm ta vui, trước giờ không can thiệp tới chính sự triều đình, cũng không đoạt chức quan quyền vị của vị đại thần nào. Bọn họ... sao lại thành người xấu được?

Chu Hậu Chiếu từ nhỏ đã không có huynh đệ tỷ muội, bên cạnh

thân cận nhất chỉ có một bằng hữu Tần Kham này, còn đám nô bộc tình như người nhà Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, hôm nay các quan văn triều đình nhẹ nhàng nói mấy câu, không ngờ muốn bức hoàng đế hắn phải giết chết bạn và người nhà của mình.

Đây... Chẳng lẽ chính là hoàng đế thiên địa duy ngã độc tôn sao?

Trong lồng ngực một cỗ lửa giận bỗng nhiên sinh ra. Chu Hậu Chiếu từ kích động dần dần trở nên phẫn nộ, khuôn mặt đỏ bừng, đột nhiên vỗ tay vịn long ỷ đứng bật dậy.

"Các ngươi, các ngươi... thật ngang ngược."

Thấy hoàng đế tức giận, các triều thần đều quỳ xuống, đồng thanh hô: "Ngô hoàng bớt giận."

Hơn mười cấp sự trung và giám sát ngự sử đang quỳ Trong điện không nói gì không nói gì, đầu vẫn quật cường ngẩng cao, nghiêm nghị không sợ nhìn thẳng Chu Hậu Chiếu đang phẫn nộ.

Chu Hậu Chiếu tức lắm, xe luôn bản tấu của Vương Doanh đang cầm trong tay rồi sau đó căm giận ném đi.

"Các ngươi nói giết liền giết, nói phạt liền phạt, vậy trẫm là gì? Trẫm còn là hoàng đế không? Nếu cái gì cũng do các ngươi quyết định thay trẫm, vẫn trẫm còn làm hoàng đế làm gì? Bị uất nghẹn bị sỉ nhục như vậy, chi bằng các ngươi tùy tiện chọn người khác làm hoàng đế đi."

Lời này có chút nghiêm trọng, các đại thần trong điện vội vàng cui xuống vái: "Bệ hạ bớt giận..."

Vương Doanh vẫn quật cường ngẩng đầu, bộ dạng vì thiên lý công đạo mà xả thân, gân cổ nói: "Thiên hạ là của người trong thiên hạ, không phải thiên hạ của một mình thiên tử, đám chín người Tần Kham, Lưu Cẩn làm nhiều việc bất nghĩa, người trong thiên hạ đều hận, phố phường kinh sư đã truyền rất ồn ào huyên náo, nói cửu hổ hoành hành, triều đình không yên, thiên hạ bất an, triều đình giang hồ đều biết cửu hổ mị thượng yêu sủng, làm loạn triều cương, vì sao chỉ bệ hạ không biết? Thần xin bệ hạ trảm sát cửu hổ, quét sạch gian nịnh, trả lại càn khôn sáng sủa cho triều đình

Đại Minh ta!"

Chu Hậu Chiếu giận dữ, gắt gao lườm Vương Doanh, lạnh giọng nói: "Trẫm nếu không giết bọn bọ thì ngươi định làm gì?"

Vương Doanh bỗng nhiên hung hăng dập đầu một cái thật mạnh xuống sàn gạch vàng, chỉ một cái dập này, trán hắn đã chảy máu, máu tươi thuận theo trán chảy xuống tới cằm, trên mặt là một mảng máu chảy đầm đìa, bộ dạng hết sức đáng sợ.

"Bệ hạ nếu không trừ những gian nịnh này, thì triều đường không có ánh sáng, dân không được sống yên ổn, thần vô lực không thể bảo vệ xã tắc, xin bệ hạ ân chuẩn cho được trí sĩ về quê."

Hơn mười cấp sự trung và ngự sử đã đứng ra khỏi hàng cũng dập đầu thật sâu, đồng thanh: "Chùng thân cũng xin trí sĩ về quê như Vương Doanh, xin hạ ân chuẩn!"

Chu Hậu Chiếu bị bộ dạng của Vương Doanh làm cho sợ hãi, khuôn mặt giận dữ dần dần trở nên kích động.

"Các ngươi, các ngươi đây là muốn ép trẫm sao?"

"Bệ hạ không nạp trung gián, lại thân tiểu nhân, chúng thần thẹn với cơ nghiệp giang sơn tổ tông, chỉ cầu được trí sĩ về quê."

Trong Kim điện, Chính Đức hoàng đế cùng các đại thần lần đầu tiên đối chọi gay gắt, trong điện là một mảng yên tĩnh, mùi thuốc súng nồng đậm tràn ngập mỗi một ngóc ngách trong điện.

Chu Hậu Chiếu đứng trước long ỷ, nhìn đầu người đông nghìn nghịt dưới điện, và từng khuôn mặt quật cường không thỏa hiệp, hắn bỗng nhiên cảm thấy lạnh tới thấu xương, và sự cô độc cùng phẫn nộ trước nay chưa từng có tràn ngập cõi lòng.

"Ta, ta không muốn thấy các ngươi nữa, bãi triều bãi triều!"

Chu Hậu Chiếu chung quy không có biện pháp, vẻ mặt kích động giở trò vô lại, phất ống tay áo một cái rồi giống như đà điểu trốn vào hậu cung.

Có một số việc không phải giở trò vô lại là có thể ứng phó được,

đặc biệt là khi hai vị Đại học sĩ nội các và ti lễ giám liên thủ muốn trừ bỏ gian nịnh, chưa đạt được mục đích thì sao có thể bỏ qua?

Chu Hậu Chiếu hiển nhiên minh bạch điểm này.

TRong Cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu không biết ném vỡ bao nhiêu cái chén, nhưng không có biện pháp vẫn hoàn không có biện pháp.

Biến cố tới đột nhiên như vậy, hắn chưa chuẩn bị tâm lý, đám chín người Tần Kham và Lưu Cẩn cũng chưa chuẩn bị.

Tần Kham bị triệu vào cung khẩn cấp, nhìn tám người bọn Lưu Cẩn quỳ gối trước mặt Chu Hậu Chiếu khóc lớn kể ra những điều ủy khuất, Chu Hậu Chiếu thì lòng đau xót không thốt, cũng gạt nước mắt với họ.

Tần Kham cười khổ không thôi, tình cảnh này sao giống như đại quân tạo phản công đánh hoàng cung, tràn ngập một cỗ bi thương bi thương ngày tận thế, hơn một trăm năm sau Sùng Trinh hoàng đế chắc cũng là lặp lại cảnh này?

Hai mắt đẫm lệ, Chu Hậu Chiếu nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Tần Kham, giống như tìm được chủ tâm cốt, nước mắt chứa chan nói: "Tần Kham, ngươi đã tới... Bọn họ, bọn họ khi dễ ta."

Tần Kham thở dài nói: "Bệ hạ chịu ủy khuất toàn là vì thần, thần có tội..."

Lưu Cẩn vội vàng nói theo: "Bệ hạ, lão nô cũng có tội, hại bệ hạ vì lão nô mà bị ức hiếp, lão nô muôn lần chết! Nhưng bệ hạ à, lão nô oan quá, lão nô chỉ là thái giám hầu hạ bệ hạ, thật sự không nghĩ ra rốt cuộc là đặc tội với những đại thần nào, lão nô thực sự nghĩ không thông."

Tần Kham thở dài: "Chắc là do công tác của công tác áp lực quá lớn, muốn giết mấy thái giám để thả lỏng tâm tình một chút ấy mà."

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối: "..."

Tần Kham tiếp tục thở dài: "Nhưng ta đâu phải thái giám, vì sao

cũng lôi cả ta vào? Thần mới là oan nhất, mặc dù nằm rồi nhưng vẫn trúng đạn."

Lưu Cẩn giống như nhớ tới gì đó, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên càng bi phẫn hơn, quỳ gối trước mặt Chu Hậu Chiếu khóc: "Bệ hạ, lão nô mới là oan nhất, các đại thần đều nói cửu hổ là gian nịnh trong triều, lão nô có miệng mà không cãi được, nhưng cửu hổ thì cửu hổ, lão nô lại nghe trong phố phường kinh sư không biết là tên thiên sát nào đổi lại cách nói, nói cái gì một hổ tám lừa, hơn nữa còn là tám con lừa thiến."

Tám lừa đồng loạt u oán lườm Tần Kham một cái.

Chương 239: Thanh quân chi trắc

Tần Kham mặt đỏ ửng, nhìn chằm chằm Lưu Cẩn đang kêu gào không thôi, muốn mở miệng an ủi hắn vài câu, lại sợ vừa mở miệng sẽ không nhịn được mà bật cười, vì thế mấy lời nói thật lòng chân thành đành phải nén ở trong lòng.

Không thể không nói, cái tên Đinh Thuận này rất tinh quái, mình chỉ thuận miệng nói một câu một hổ tám lừa, người này không ngờ thật sự đem những lời này truyền ra ngoài, chắc là không muốn người khác đánh đồng thủ trưởng kính yêu của hắn với một đám thái giám, vì thế bảo đám bang nhàn dưới tay rải lời đồn chính danh cho thủ trưởng.

Điểm xuất phát là tốt, đáng để khen ngợi, nhưng lời nói rất tổn hại, lừa thì thôi cũng được, lại còn "lừa thiến", đánh người đánh vào mặt, mắng người tóm lấy khuyết điểm, lát về phải phê bình hắn, ít nhất cũng phải bắt hắn bỏ chữ "thiến" đi, rất không lịch sự!

Ánh mắt u oán của tám lừa khiến Tần Kham có chút xấu hổ, nghĩ nghĩ, đành phải hắt nước bẩn lên người đám quan văn vậy.

"Quá bất lịch sự! Sao có thể gọi các công công là lừa thiến? Nhất định là đại thần xấu xa nào đó trong triều phóng ra lời đồn, thế này thật ác độc quá." Tần Kham vẻ mặt nghiêm túc, chắp tay hứa hẹn: "Các Công công cứ yên tâm, Tần mỗ nhất định sẽ phái Cẩm Y vệ nghiêm tra, tra ra là ai rải lời đồn, Tần mỗ nhất định sẽ thiến hắn rồi đưa vào cung, giao cho các công công trút giận."

Lại một chữ "thiến" khiến mí mắt của tám lừa đồng loạt giật giật, xem ra các công công rất mẫn cảm đối với chữ này.

Tần Kham vì thế lại ném ánh mắt áy náy về phía bọn họ, ánh mắt chân thành nói rất rõ ràng với bọn họ, chữ "thiến" mà hắn nói là không hề định nhắm vào ai.

Chu Hậu Chiếu vốn đang buồn bã lau nước mắt, nghe thấy lời nói

của Tần Kham thì bỗng nhiên bật cười một tiếng, nước mắt vẫn còn dính ở mí mắt, nhưng khóe miệng lại toe toét.

Sau khi cười một tiếng, Chu Hậu Chiếu tựa hồ lại nghĩ đến tình cảnh gian nan trước mắt của mình, vì thế mặt lại xịu xuống.

"Tần Kham, hôm nay trên triều hội, các đại thần đã bức ta tới đường cùng." Chu Hậu Chiếu mặt như đưa đám nói.

Tần Kham trong lòng cũng rất trầm trọng, hắn cũng nghĩ không thông, vô duyên vô cớ, toàn bộ các đại thần trên triều đình giống như trong một đêm hoàn toàn biến thành kẻ địch của hắn. Mình mạc danh kỳ diệu trở thành gian nịnh triều đình, thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cái gì tham quyền thiện chuyên, cái gì yêu sủng mị thượng, vô số tội trạng như phô thiên cái địa chụp lên đầu hắn.

Các quan văn Xưa nay vốn tao nhã trong khoảnh khắc giống như biến thành từng con chó điên, nhắm vào hắn mà cắn, nhe răng với hắn, muốn trừ đi cho thống khoái.

Rốt cuộc là làm sao vậy?

Ánh mắt nhìn Tần Kham của Chu Hậu Chiếu có chút chờ mong: "Tần Kham, ngươi là có biện pháp nhất, hơn nữa là người thông minh nhất trong mà người ta quen, hiện giờ chúng ta đã là bốn bề thọ địch, thân hãm tuyệt cảnh, ngươi có biện pháp hóa giải nào không?"

Tần Kham cười khổ nói: "Bệ hạ, thần không phải thần tiên, sao có thể mỗi một lần đều có thể thoát biện pháp thoát vây? Hiện giờ các đại thần triều đình như bầy sói vây quanh chúng thần, chỉ chờ bệ hạ hơi một lùi bước. Bầy sói sẽ xông lên cắn xé nuốt chửng chúng thần, bệ hạ là lá chắn cuối cùng bảo vệ thần rồi."

Chu Hậu Chiếu cười buồn bã: "Phụ hoàng đã qua đời, ta từ nhỏ đã có chút xa cách với mẫu hậu, luôn ở trong thâm cung, quen toàn là một đám nho sĩ. Bên cạnh chỉ có một bằng hữu là người, và những người thân cận như Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, ta chưa có các ngươi nhiều quyền lực, các ngươi cũng không tham dự triều chính, thực sự không hiểu những lời họa loạn triều cương của các đại thần là

từ đâu ra, hôm nay các đại thần bức ta phải giết các ngươi. Ta đường đường là thiên tử Đại Minh không ngờ bị buộc phải chạy trối chết, hoàng đế này làm còn có ý nghĩa gì?"

Đám người Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng nghe vậy thì không khỏi đều quỳ lạy khóc lớn.

Tần Kham cũng cảm động, thở dài: "Bệ hạ đãi thần như huynh như hữu, ủy khuất hôm nay hoàn toàn là do thần gây nên, thần xúc động vô cùng.

Chu Hậu Chiếu khóc nói: "Tần Kham, ngươi mau nghĩ biện pháp đi, chuyện này e là có dự mưu, ta sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để bảo vệ càng ngươi, càng ngươi đừng sợ, tất cả có ta ở đây, cùng lắm thì hoàng đế này ta không làm nữa, để đám gia hỏa vô quân vô phụ kia từ trong tôn thất chọn ra một người làm hoàng đế là được."

Trời phủ đầy mây đen, nặng nề bao phủ thiên không kinh sư.

Dông tố Mùa hè nói đến là đến, khiến cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng, khi Tần Kham ra khỏi cửa cung thì chân trời đã truyền đến những tiếng sấm ầm ầm nặng nề.

Mua núi đã tới.

Tâm tình bực bội thở hắt ra một hơi, Tần Kham chỉnh lại cổ áo đẩu ngưu, mặt không biểu tình đi qua kim thủy kiều.

"Đại nhân, triều hội hôm nay các đại thần yêu cầu tru sát đại nhân và đám người Lưu Cẩn, việc này đã truyền khắp kinh sư. Thuộc hạ đã phái người tìm hiểu rồi, việc này khác với ngự sử hạch tội thường ngày, hôm nay chính là vì hai vị Đại học sĩ Lưu Kiện và Tạ Thiên nổi sát tâm với đại nhân."

Tần Kham chấn động, trong đầu bỗng nhiên hiện lên cảnh hôm qua Chu Hậu Chiếu mặc xiêm y gua đinh muốn ra khỏi cung thì bị đám người Lưu Kiện, Tạ Thiên nhìn thấy, lúc đó Lưu Kiện sắc mặt xanh mét, trước khi đi còn ném ánh mắt oán giận về phía hắn.

Thì ra là thế!

Tần Kham cuối cùng tìm ra nguyên nhân rồi.

Trên đời không có cừu hận vô duyên vô cớ, nghĩ lại tình cảnh lúc đó, mình và đám Lưu Cẩn chín người vây quanh Chu Hậu Chiếu, lọt vào trong mắt Lưu Kiện chẳng phải chính là bộ dạng gian nịnh điển hình hay sao? Xưa nay có bao nhiêu thoại bản sách sử đã miêu tả hình tượng gian nịnh vô cùng nhuần nhuyễn, hôm đó hắn và đám người Lưu Cẩn ở trước mặt Lưu Kiện đã diễn dịch ra vô cùng hoàn mỹ.

Thì ra chính là một khắc đó đã chôn xuống họa sát thân cho mình.

Tần Kham cười khổ, trong lòng ảo não không thôi, sơ ý quá, thực sự nên bảo trì khoảng cách với đám Lưu Cẩn, gian nịnh thì gian nịnh, nhưng không ngờ lại đánh đồng hắn với thái giám thái giám, thật là mất giá quá.

Nghĩ một lúc, khuôn mặt Tần Kham càng thêm lạnh lùng.

"Chuyện này không thể đơn giản như vậy, chỉ sợ có nguyên nhân khác?" Tần Kham xoay mặt nhìn Đinh Thuận.

Lưu Kiện là trọng thần ba triều, nội các thủ phụ, lòng dạ độ lượng người bình thường không thể sánh bằng, nếu nói chỉ thấy cảnh bọn họ vây quanh Chu Hậu Chiếu mà hạ sát thủ thì thật sự rất khó khiến cho người ta tin phục.

Đinh Thuận gật gật đầu, nói: "Thuộc hạ cũng hiểu được việc này có chút kỳ quái, vừa rồi khi đại nhân vào cung diện thánh, thuộc hạ bỏ tiền ra mua một tiểu hoạn quan trị thủ trước điện Văn Hoa, lúc này mới hỏi ra nguyên nhân..."

"Rốt cuộc ai ở sau lưng giở trò quỷ?"

"Vương Nhạc!"

Tần Kham hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở hắt ra.

Đúng rồi, có nhân mới có quả, một chuyện mạc danh kỳ diệu không đầu không đuôi bỗng nhiên lòi ra cái tên Vương Nhạc này, tất cả liền hợp tình hợp lý, trước sau quán thông.

Khóe miệng Tần Kham lộ ra một nụ cười lạnh: "lão già thiến này muốn chết à? Vị trí Ti lễ giám chưởng ấn còn chưa tới tay mà đã vội vàng muốn trừ ta."

Đinh Thuận lo âu nói: "Triều hội Hôm nay rất bất lợi đối với đại nhân, hiện giờ chỉ nghe thấy cả triều nghị luận, đâu đâu cũng là tru trừ gian nịnh, thanh âm của văn võ bá quan trận này lớn hơn trận kia, sau khi bệ hạ tan triều hội, không ít quan văn tụ tập ở ngọ môn, nói là muốn xông vào cung huyết gián, yêu cầu bệ hạ mở lại triều hội, nếu không tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đại nhân, bệ hạ tuổi nhỏ, đối mặt những lão hồ li cả triều thì chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu đâu."

Tần Kham ngửa đầu nhìn trời, mây đen vẫn dày đặc không tan, trong tiếng sấm có mấy đạo thiểm điện lóe lên, giống như muốn rạch thiên không thành mấy khối tàn phiến không có quy tắc.

Thời tiết thay đổi rồi.

"Cứ tĩnh quan kì biến đi, chuyện chưa xong, nếu ngoại đình và nội đình liên thủ, bọn họ còn có thể có động tác lớn hơn. Đinh Thuận, lập tức bảo thám tử và cơ sở ngầm tìm hiểu tin tức, mặt khác.... Phu nhân của ta và Kim Liễu, ngươi cũng phải phái người nghiêm mật bảo vệ, Vương Nhạc này làm việc tâm ngoan thủ lạt, không có chuyện gì là không dám làm."

"Vâng, đại nhân cứ yên tâm."

Mưa hè tới rất nhanh, gió lốc trên triều đình còn tới nhanh hơn.

Hơn trăm quan văn quỳ ở trước ngọ môn tới trưa, mấy tên ngự sử mặt hướng về phía cửa cung dập đầu tới máu tươi chảy ròng ròng.

Chu Hậu Chiếu không có kinh nghiệm triều tranh sợ hãi, Lưu Kiện, Tạ Thiên và Vương Nhạc ba người vào cung, khuyên bảo Chu Hậu Chiếu mở lại triều hội, nói trong nói ngoài chỉ có một ý, chơi xxor lá và kéo dài là không thể giải quyết được vấn đề, hiện giờ trong triều đã dấy lên kinh đào hãi lãng, quân chủ một quốc gia sao có thể đặt mình ngoài nơi sóng gió được?

Chu Hậu Chiếu cắn răng đáp ứng mở lại triều hội, nhưng thấy bộ

dạng khí thế bức nhân của đám người Lưu Kiện, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần phản cảm.

Hoàng đế bị đại thần bức đến mức như vậy, ai còn có thể hy vọng Chu Hậu Chiếu còn có hảo cảm đối với thần tử?

Chương 240: Trời cao cảnh báo

Một khắc giờ dần ngày hôm sau, triều hội tiếp tục.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt không cam lòng ngồi trên long ỷ lạnh lùng nhìn các đại thần đang quỳ lạy với hắn, oán ý trong lòng càng đậm.

Mọi người đều minh bạch mục đích của triều hội lần này.

Tru sát Tần Kham, tru sát Lưu Cẩn, tru sát cửu hổ!

Thiên tử Đại Minh gánh vác giang sơn xã tắc, bên cạnh hắn phải sạch sẽ, nếu thiên tử đã dính tà uế, các quan văn sẽ thay thiên tử rửa sạch nó.

Trong Lịch sử rất nhiều thần tử của rất nhiều triều đại đều đã làm chuyện đồng dạng, sách sử đều gọi nó là Thanh quân trắc.

Có điều rất nhiều thanh quân trắc sự thật chứng minh chỉ là kẻ có dã tâm lấy cớ để tạo phản, lúc bọn họ thanh quân trắc, nhân tiện giả vờ không cẩn thận ngay cả vua cũng trừ luôn, vì thế thất vòng muốn chết, tiếp theo thì dưới sự an ủi và thỉnh cầu chân thành của các mưu sĩ phụ tá và võ tướng giả vờ vẻ mặt xấu hổ ngồi lên long ỷ.

Lần này thì khác, mục đích của mục đích tuyệt đối rất đơn thuần, thật sự chỉ là thanh quân trắc, đảm bảo không làm gì khác.

Triều hội theo thường lệ do lễ khoa cấp sự trung Vương Doanh dẫn đầu.

Hôm qua Vương Doanh quá mức kích động, dập đầu tới trán chảy máu, hôm nay trên đầu quấn băng, nhìn lướt qua cứ như đặc phái viên Thiên Trúc vào kinh triều hạ, không thể không bội phục tinh thần kiên nghị bám chặt không buông của người này.

Nhai đi nhai lại Luận điệu cũ rích, tội danh của đám người Tần Kham và Lưu Cẩn vẫn như hôm qua, có khác là, sau khi Vương

Doanh dõng dạc lên án, ở trong hàng xoạt một cái hơn trăm quan văn đồng thanh phụ họa, thỉnh cầu Chu Hậu Chiếu tru sát gian nịnh, thanh chính triều cương.

Chu Hậu Chiếu mím chặt môi không nói gì, các đại thần trong điện mang theo sát khí kêu gào, bộ dạng hết sức chói mắt, giống như bản thân đang ở giữa một bầy sói đang đói khác, sợ hãi, phẫn nộ, ủy khuất, các loại cảm xúc trong lòng đan xen.

Lưu Kiện đứng trong hàng lạnh lùng nhìn vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu, thấy khóe miệng hắn xịu xuống, hai mắt đỏ bừng, tay nắm chặt tay vịn long ỷ, mắt thấy sắp khóc rồi.

Tình cảm thày trò nhiều năm làm trong lòng Lưu Kiện bỗng nhiên mềm ra.

Hắn... Chung quy vẫn chỉ là trẻ con, bức hắn như vậy có quá đáng quá không?

Lưu Kiện chỉ mềm lòng trong một thoáng ngắn ngủi.

Lý trí khiến hắn rất nhanh khôi phục lại vẻ lạnh lùng, hắn không quên hắn là thần, Chu Hậu Chiếu là quân, quân đang chậm rãi biến hóa theo phương hướng hôn quân, trách nhiệm của thần là đảo ngược loại biến hóa này, khiến quân bước vào chính đạo.

Mấy gian nịnh đó phải giết, không giết không được!

Lưu Kiện vì thế lại trở nên cứng rắn.

Không khí Kim điện càng lúc càng ầm ĩ, được hai vị Đại học sĩ nội các bày mưu đặt kế, văn võ bá quan không cố kỵ, không kiêng nể gì thêu dệt tội trạng cho đám người Tần Kham và Lưu Cẩn, đương nhiên, tới tường vây hạ phủ nhìn trộm hoàng hậu tương lai, xúi giục hoàng đế hối hôn, tội danh thật thật giả giả đều chụp lên đầu chín người bọn Tần Kham.

Mấy chuyện vừa được nói ra, trong điện tình cảm quần chúng càng phẫn nộ, mùi thuốc súng cũng trở nên đậm đặc hơn.

Chu Hậu Chiếu há miệng, nước mắt cuối cùng cũng không nén được mà rơi xuống, hắn chỉ có một cái miệng, sao nói lại được với

hơn trăm cái miệng.

Thiếu niên hỏa khí lớn, huống chi là thiếu niên thiên tử, Chu Hậu Chiếu chung quy không phải là người giỏi nén giận, thấy trong điện càng lúc càng hỗn loạn, đứng bật dậy, chỉ vào bách quan trong điện rồi hét lớn: "Nói tới nói lui, các ngươi muốn trẫm nghe các ngươi, giết Tần Kham Lưu Cẩn phải không? Trẫm nếu không giết thì chính là hôn quân thiên cổ, chính là bùn nhão không trát được lên tường, đúng hay không?"

Thở hổn hển mấy tiếng, nhìn các quan viên mặt không biểu tình trong điện, Chu Hậu Chiếu há miệng, cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng.

"Nói bọn họ mị thượng thì các người là gì? Các ngươi đây là khi dễ quân chủ!"

Quần thần quỳ xuống đất đồng thanh nói: "Chúng thần không dám."

"Các ngươi có cái gì không dám? Tới đầu tường Hạ gia là chủ ý của bản thân trẫm, Tần Kham bị trẫm ép kéo đi. Trẫm muốn hối hôn cũng là chủ ý của bản tahan trẫm, bởi vì ta không thích nữ nhân này, Tần Kham nửa cũng không nói, tất cả đều là trẫm làm, có liên quan gì tới Tần Kham? Tần Kham rốt cuộc đã làm gì mà khiến văn võ cả triều không thể dung hắn như vậy?"

"Bệ hạ!"

Trong hàng lại có người đứng ra, là Hình bộ hữu Thị Lang Ngụy Thân. Ngụy Thân nghiêm nghị không sợ hãi nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu nói: "Rõ ràng là gian thần ở bên cạnh bệ hạ khuyến khích, bệ hạ sao phải che giấu cho chúng? Thứ cho thần làm càn. Cơ nghiệp Tổ tông toàn nhờ vào một mình bệ hạ, bệ hạ gánh vác vạn dân thiên hạ và giang sơn xã tắc, gian nịnh không trừ. Triều cương bất chấn, thiên hạ sao mà yên được? Chúng thần không phải là bức bệ hạ, mà là để giang sơn xã tắc được an bình vạn năm mà cầu xin bệ hạ."

Chúng thần quỳ lạy đồng thanh nói: "Cầu bệ hạ tru sát gian nịnh, chấn chỉnh triều cương."

Chu Hậu Chiếu tức giận đến cả người phát run, xanh mặt chỉ vào quần thần trong điện rồi khóc lớn: "Các ngươi... Các ngươi đây là đang khi dễ trẫm! Trẫm tuyệt không đáp ứng!"

Quay đầu nhìn chăm chú Lưu Kiện và Tạ Thiên, Chu Hậu Chiếu trong mắt phủ đầy vẻ thất vọng: "Lưu tiên sinh, Tạ tiên sinh, các ngươi cũng muốn bức trẫm sao?"

Tạ Thiên thở dài không nói gì, Lưu Kiện thì vẻ mặt lạnh lùng chậm rãi nói: "Lão thần cho rằng các đồng leieu nói không sai, bệ hạ. tình nghĩa riêng của hai người so với giang sơn xã tắc có tính là gì?"

Chu Hậu Chiếu ngơ ngác nhìn Lưu Kiện, giống như chưa hề quen biết người này, ánh mắt lạnh như băng.

Một hoạn quan vội vàng chạy vào kim điện, quỳ lạy lớn tiếng nói: "Bệ hạ, Vân Nam, Sơn Đông quân dịch cấp tấu, hai nơi gặp động đất, lan ra rất rộng, nhà cửa cầu cống sập vô số, dân chúng chết mấy vạn người. Bố Chính Sứ và Tổng đốc hai nơi tám trăm dặm cấp báo, thỉnh cầu triều đình cứu tế."

Quần thần Trong điện ngây ra, kim điện vừa còn ẫm ĩ lúc này là một mảng yên tĩnh.

Thủ phụ Lưu Kiện nhíu mày, quay đầu lại nhìn, đã thấy Khâm thiên giám giám phó Dương Nguyên bước nhanh ra khỏi hàng lớn tiếng tấu: "Bệ hạ! Đây là trời cao cảnh báo, thiên tử đức hạnh có mất mát, dẫn tới trời cao tức giận, giáng tai họa để cảnh tỉnh triều đình, xin bệ hạ mau mau tru sát gian nịnh, và hạ chiếu xin tội cho bản thân."

Quần thần nhao nhao nghị luận, tiếp theo không biết người nào dẫn đầu, đứng ra khỏi hàng hô to: "Tru cửu hổ, chấn triều cương!"

Các đại thần đều đứng dậy, đồng thanh hô: "Tru cửu hổ, chấn triều cương!"

Chu Hậu Chiếu sắc mặt tái nhợt, ngồi trên long ỷ bỗng nhiên cảm thấy cả người lạnh toát.

Trong Ti lễ giám ngập mùi đàn hương, trong lư hương có mấy làn khó nhẹ bốc lên, rất nhanh tiêu tán trong không khí, tựa như ảo

mộng.

Vương Nhạc ngồi ở trên giường ầm nhẹ nhàng vuốt ve mặt bàn bằng gỗ lim cổ xưa, nụ cười nơi khóe miệng như có như không.

Vị trí này vốn là của Tiêu Kính, vị trí rất tốt, tọa nam triều bắc, đông ấm hè mát, vươn tay ra liền có thể với tới bình trà nhỏ ở trên bàn trà ngoài giường, mà vị trí của Vương Nhạc trước kia muốn uống trà thì phải phân phó đám nhãi bên dưới bưng tới, nếu không thì chỉ có thể tự mình đi tới mà uống.

Hiện tại, Vương Nhạc không cần phải xuống giường, bởi vì vị trí của Tiêu Kính đãt huộc về hắn.

Vươn tay ra cầm ấm trà trên bàn, đưa lên miệng uống một ngụm, sau đó đặt xuống, Vương Nhạc phát ra một tiếng rên thỏa mãn.

"Vị trí tốt thật." Vương Nhạc lẩm bẩm, trong ánh mắt toàn là nét cười.

Ngoại đình nội đình liên thủ trừ gian, chỉ cần giết hết đám Tần Kham và Lưu Cẩn, chẳng những báo được thù lớn, cũng trừ được đối thủ có năng lực uy hiếp tới vị trí ti lễ giám chưởng ấn, khi đó bên trong hoàng cung trừ Vương Nhạc hắn ra thì còn có ai có tư cách ngồi ở vị trí này? Bệ hạ cho dù không tình nguyện thì cũng không thể không giao vị trí thái giám chưởng ấn của ti lễ giám cho hắn.

Hắn, sắp trở thành nội tướng Đại Minh danh phù kỳ thực.

Lúc này hắn cách giấc mộng chỉ còn một bước.

Một tiểu hoạn quan vội vàng đi vào, cúi đầu bẩm: "Lão tổ tông, triều hội tan rồi."

Vẻ mặt của Vương Nhạc nghiêm lại: "Bệ hạ có hạ ý chỉ tru sát đám Tần Kham Lưu Cẩn không?"

"Không, bệ hạ lại khóc trên kim điện, vừa khóc vừa chạy vào điện Hoa Cái, triều hội tan rã trong không vui."

Vương Nhạc nghĩ nghĩ, khóe miệng lộ ra nụ cười: "Bệ hạ... Dù sao

cũng còn nhỏ tuổi, diệt trừ đám hỗn trướng này xong, Tạp gia giúp bệ hạ gìn giữ giang sơn xã tắc này là được, mấy kẻ chỉ biết a dua xu nịnh làm sao cai trị được giang sơn cẩm tú này?"

"Lão tổ tông nói đúng, bệ hạ muốn làm thánh minh thiên tử, chung quy vẫn phải dựa vào những người lão thành mưu quốc như nội các và lão tổ tông."

Vương Nhạc gật gật đầu, trong mắt bỗng nhiên bắn ra một đạo sát khí lạnh lùng.

"Ngoại đình diễn xướng gần tới hỏa hậu rồi, hiện tại nên là nội đình chúng ta gặt hái, vừa mềm vừa cứng, bệ hạ dù sao cũng phải cũng phải ăn thôi."

"Vâng, xin lão tổ tông phân phó."

"Phái người thông báo cho Mưu Bân một tiếng, nói với hắn, Đông Hán muốn xuất thủ, lúc này hợp sức của ngoại đình nội đình liên thủ, Cẩm Y vệ đi theo đường nào, bảo hắn tự xem thế nào mà làm."

Chương 241: Thản ngôn thân phận (1)

Cẩm Y vệ đi con đường nào, Mưu Bân không biết.

Một tên đại đương đầu tên là Dương Toàn của Đông Hán vào Bắc trấn phủ ti, không mặn không nhạt chuyển cáo lời nói của Vương Nhạc, Mưu Bân lập tức thấy tay chân lạnh như băng.

Hoằng Trì đế mất đi, Chính Đức đăng cơ, Tiêu Kính cáo lão, Vương Nhạc thượng vị... Những biến hóa này của triều đình làm địa vị của Cẩm Y vệ vô hình trung thấp hơn Đông Hán một bậc, nếu không phải có Tần Kham xuất thân Cẩm Y vệ có giao tình sâu đậm với bệ hạ thì chỉ sợ Cẩm Y vệ sớm đã mất đi đế sủng. Nói không khoa trương thì Mưu Bân hận không thể phát huy hiệu "Cẩm Y vệ chi quang" cho Tần Kham.

Hán Vệ tuy là tổ chức đặc vụ trực thuộc hoàng đế, nhưng không phải là hoàng đế Đại Minh mỗi đời đều ưu thích, ví dụ như Hoằng Trì đế đời trước và hoàng đế Nhân Tông trước kia, hoàng đế thi hành nền chính trị nhân từ sẽ không dễ dàng vận dụng Hán Vệ như lang như hổ, một cơ cấu triều đình không được vận dụng, tất nhiên sẽ không được hoàng đế chú ý quá nhiều.

Mưu Bân lúng ta lúng túng làm nhiều năm, may mắn có Tần Kham tranh về được một chút ân sủng cho Cẩm Y vệ, nếu không hiện giờ ti lễ giám và Đông Hán đều nằm trong tay một mình Vương Nhạc, Cẩm Y vệ thì không không thể nào phong quang cho được.

Nhưng mà mấy câu nói của đại đương đầu Đông Hán Dương Toàn hôm nay lại làm Mưu Bân cả người giống như rơi vào hố băng.

Ngoại đình và nội đình đã liên thủ chuẩn bị trừ gian, Cẩm Y vệ đi con đường nào? Mưu Bân đi con đường nào?

Mưu Bân kinh ngạc ngồi trong đại đường nha môn của trấn phủ ti, mồ hôi lạnh lã chã rơi xuống, bất tri bất giác đã thấp đẫm lưng áo.

Không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn, lợi ích mới là vĩnh viễn.

Mưu Bân thưởng thức Tần Kham, có thể nói là phi thường thưởng thức, hắn cảm thấy đời này chuyện mà hắn làm chính xác nhất chính là kéo tên thư sinh Tần Kham này vào Cẩm Y vệ, nhờ Tần Kham, Cẩm Y vệ trong một năm nay đại xuất phong đầu, Đông Hán thì bị thanh niên nhân này nhiều lần đả kích, ngay cả Hán công Vương Nhạc cũng mấy lần ăn phải quả đắng dưới tay hắn, mỗi khi nghĩ đến khuôn mặt già nua bi phẫn nhưng lại không thể nói ra của Vương Nhạc, Mưu Bân ở trong mộng cũng vì cười mà tỉnh mấy lần.

Tiên đế coi trọng, cùng tân quân tình như huynh đệ, những cái này đều là vốn chính trị của Cẩm Y vệ. Tần Kham đã thành bảo vật được Mưu Bân nâng niu trong lòng bàn tay, Cẩm Y vệ trên dưới không ai dám có chút thất lễ với hắn.

Nhưng mà hôm nay khối bảo vật trong lòng bàn tay này không ngờ bị nội các và ti lễ giám liên thủ đối phó, hơn nữa phải trừ cho thống khoái. Mưu Bân hoảng hốt rồi.

Quan hệ với quan hệ tốt tới mấy thì sao? Nội các và ti lễ giám nếu động thủ, hoàng đế có bảo vệ được hắn không? Đây là một cỗ lực lượng cường đại như thế nào? Đại Minh từ lúc lập quốc đến nay, nội các và ti lễ giám chưa bao giờ bởi vì muốn đối phó với một người mà liên thủ. Một khi liên thủ với nhau, ai có bản lĩnh có thể sống sót trước mặt đả kích sắc bén như Thái Sơn áp đỉnh này?

Dù ngồi ở vị trí cao như Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, Mưu Bân cũng không thể cũng không thể không gặp phải lựa chọn xếp hàng.

Có đôi khi đứng sai sẽ mất mạng, Mưu Bân cảm thấy đây là thời khắc gian nan nhất trong cả đời hắn. Hoàng đế và Tần Kham, nội các và ti lễ giám, so sánh hai bên, ai sẽ là người thắng cuối cùng?

Dương Toàn đi rồi, Mưu Bân vẫn giữ tư thế ngồi ngay ngắn, không nhúc nhích nhìn hoa hồng bên ngoài tới ngơ ngác xuất thần.

Thật lâu sau, Mưu Bân hai tay run rẩy cầm chén trà lên, uống một ngụm trà lạnh, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết có đan xen một

chút áy náy.

"Người đâu, mau chuẩn bị xe ngựa, tôi muốn tới Thiên Tân điều tra dư nghiệt của Bạch Liên giáo!"

Mưu Bân lựa chọn tránh đi xa ở thời khắc mấu chốt này, hắn đi rất vội vàng. Thái độ thì vừa nhìn cái hiểu ngay.

Tần Kham là một bằng hữu đáng để kết giao, cũng là thuộc hạ tốt khiến cho người ta yên tâm, nhưng, không đáng để Mưu Bân bỏ cả tính mạng bản thân để giúp hắn. Lần này khả năng thắng của Tần Kham quá nhỏ, trước mặt thực lực cường đại, bất kỳ âm mưu thủ đoạn nào cũng đều là vô vị nực cười.

Đây là quyết định của Mưu Bân.

Sau khi Biết được Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân bị một câu của Vương Nhạc mà phải trốn tận tới Thiên Tân. Trong Ti lễ giám, tiếng cười sung sướng của Vương Nhạc kéo dài mãi không dứ.

Mọi chuyện đã chuẩn bị xong!

Văn hí dã diễn gần xong rồi, võ hí chuẩn bị lên sân khấu, Đông Hán nên xuất thủ rồi.

Bên trong hoàng thành Đêm khuya, một đạo điều lệnh từ ti lễ giám từ khe cửa cung đã hạ xuống đưa ra ngoài.

Trong đại đường Đông Hán ánh nến sáng rực, đương đầu, Thiên hộ chưởng hình, lĩnh ban và các phiên tử tay cầm cương đao. Lắng lặng đứng ở trong viện ngoài đại đường, trong yên tĩnh sát khí ngập trời, ai nấy đều mở to đôi mắt mang theo tơ máu, giống như đang chờ ai đó, hoặc là lời gì đó.

Ngoài tường mõ gõ ba tiếng, giờ tý.

Một trận tiếng bước chân hỗn độn từ xa xa truyền đến, ở ngoài đại đường Đông Hán đang yên tĩnh giống như nhịp trống gõ vào tim mọi người.

Một phiên tử giơ cao tờ giấy xuất hiện ở trước mặt mọi người, vừa chạy vừa hô to: "Hán công đã hạ lệnh, Đông Hán động thủ bắt

tặc."

Đại đương đầu Dương Toàn tiếp nhận điều lệnh, sau khi đọc cẩn thận thì ngẩng đầu nhìn mọi người, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Một ngàn người tới Tần phủ ở ngoại ô, một ngàn người thì tới Thiên hộ sở Cẩm Y vệ nội thành, một ngàn người trấn giữ yếu đạo cửa cung, nếu gặp chống cự thì cứ giết không cần hỏi! Xuất phát!"

"Tuân lệnh Hán công."

Canh ba Giờ tý, cửa thành tây kinh sư lặng lẽ mở ra một cái khe, một đội phiên tử Đông Hán đằng đằng sát khí lao thẳng tới ngoại ô Tần phủ.

Cùng lúc đó, trong Thiên hộ sở Cẩm Y vệ nội thành bỗng nhiên dấy lên lửa lớn ngút trời.

Họa sát thân lặng lẽ tới gần.

Tần phủ.

Đinh Thuận dẫn hơn hai trăm Giáo úy gác ở bốn phía tường phủ, để bảo hộ Tần Kham và người nhà, Đinh Thuận ngay cả mấy chục bộ liên phát kình nỗ cũng dùng tới.

Trong nhà ngoài nhà đột nhiên có thêm mấy trăm thuộc hạ như lâm đại địch vây ở bốn phía. Đỗ Yên có ngốc tới mấy cũng nhận ra chỗ không ổn, lúc này cùng Tần Kham đứng ở tiền viện, Đỗ Yên trong lòng nổi lên mấy phần lo sợ không yên.

"Tướng công... Lại có người muốn gây bất lợi cho ngươi sao?"

Tần Kham cười khổ, luôn muốn thê tử được sống cuộc sống yên bình, nhưng, nguyện vọng đơn giản này lại tựa hồ rất khó thực hiện, bất luận mình ghét phiền toái cỡ nào, phiền toái vĩnh viễn vẫn không ngừng tìm tới cửa, phiền toái lần này, tựa hồ so với bất kỳ lần nào trước kia thì đều chết người hơn.

"Đúng vậy, xin lỗi, Yên nhi, tướng công lại chọc phải phiền toái rồi, không. Phải nói là phiền toái chủ động tìm tới ta." Tần Kham thở dài, vẻ mặt đầy áy náy.

Đỗ Yên lo lắng nhìn hắn: "Nghiêm trọng lắm à?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Đúng, rất nghiêm trọng."

" Nghiêm trọng cỡ nào?"

" Nghiêm trọng như nàng hôm qua phát hiện eo mình lại mập hơn vậy."

Đỗ Yên vẻ mặt đại biến: "Thì ra là phiền toái chết người như vậy."

Tần Kham thở dài: "Vợ chồng chúng ta thật sự rất có hẹn ngầm. Ta vừa nói cái nàng hiểu ngay, không sai, quả thật là rất phiền toái rất chết người."

Đỗ Yên gượng cười nói: "Tướng công. Vì sao phiền toái luôn thích tìm tới ngươi?"

Tần Kham cười khổ nói: "Ta cảm thấy phiền toái giống như là một nữ nhân si tình vậy, chuyên thích dính vào nam nhân anh tuấn như ta, hơn nữa bám chặt không buông. Anh tuấn thì có tội sao? Đây đều là thiên ý mà."

Đỗ Yên tức giận đấm hắn một cái: "Lúc nào rồi còn nói hươu nói vượn như vậy."

Giang tay ôm Đỗ Yên vào lòng, Tần Kham ngửi mùi hoa quế trên tóc nàng ta, áy náy ôn nhu nói: "Yên nhi, xin lỗi, ta lại liên lụy tới nàng rồi."

Đỗ Yên tựa vào lòng Tần Kham, giống như con mèo đang ngủ gật thoải mái mà nheo mắt lại, như mộng như ảo nỉ non: "Tướng công. Chúng ta còn có mấy chục năm thời gian để ôm ấp nhau mà, ai muốn phá hoại những ngài tháng tốt đẹp của chúng ta, ta sẽ giết hắn."

Mắt đẹp đang nheo lại bỗng nhiên lóe lên sát khí sắc bén, chợt lóe rồi biến mất, Đỗ Yên ngáp thật dài một cái, ngửi mùi quen thuộc trên người Tần Kham rồi tiếp tục nhắm mắt lại, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có này.

Hai Vợ chồng lẳng lặng đứng trong viện, ôm chặt lấy nhau.

Vù vù vù!

Ngoài viện, kình nỗ bắn ra mang theo tiếng xé gió liên tiếp vang lên, tiếp theo là tiếng hò hét như núi đổ đất nứt từ bốn phương tám hướng ập tới.

Đinh Thuận hổn hển chạy vào viện tử. Lớn tiếng nói: "Đại nhân, Đông Hán động thủ với chúng ta! Bên ngoài có hơn một ngàn phiên tử Đông Hán bao vây, tư thế giết không cần hỏi."

Tần Kham sợ hãi cả kinh, mồ hôi lạnh nháy mắt thấm đẫm quần áo.

Đỗ Yên kinh hãi nghe tiếng kêu thảm thiết và tiếng đánh giết ngoài cửa, mặt trắng bệch, tiếp theo không biết dũng khí từ đâu tới, đoạt lấy đao trong tay Đinh Thuận rồi hô to một tiếng vào trong viện: "Sư thúc." Sau đó không quay đầu lại phóng ra cửa chính Tần phủ.

Diệp Cận Tuyền thân ảnh như quỷ mỵ xuất hiện, lại như cuồng phong gào thét thổi qua, không nhìn rõ là chân có động tác gì, người đã đứng ở ngoài cửa chính Tần phủ.

Tần Kham Tâm tình đang trầm trọng kinh sợ lúc này cũng không thể không nghẹn họng nhìn trân trối.

Đây... còn là cao thủ thường xuyên bị Đỗ Yên một chưởng đánh cho mặt cắm xuống đất sao?

Thiên hộ sở Cẩm Y vệ nội thành lửa cháy rực trời.

Hơn trăm Giáo úy lưu thủ trong Thiên hộ sở bị phiên tử Đông Hán đánh ngã.

Lần này không phải Hán Vệ bác sát, mà là chém giết thực sự, các phiên tử xuất thủ không hề cố kỵ, đao nào đao nấy đều trí mạng.

Thiên hộ sở lửa cháy càng lúc càng lớn, tiếng kêu thảm thiết của các Giáo úy càng lúc càng lưa thưa.

Chương 241: Thản ngôn thân phận (2)

Lý Nhị dẫn theo vợ con cả Đinh Thuận và Kim Liễu trốn trong một nhà dân đơn sơ, nhà rất nhỏ, vốn là nhà của một Giáo úy, khi hơn ngàn phiên tử xông vào trong Thiên hộ sở chém giết vô số Giáo úy, Lý Nhị và mấy tên bách hộ nhân lúc loạn chém giết mà ra, đón vợ con của Đinh Thuận và Kim Liễu, trốn ở trong nhà của Giáo úy này.

Thê tử của Đinh Thuận ôm con nhỏ, cùng Kim Liễu co rúm lại ngồi trong góc, vẻ mặt hết sức kinh sợ.

Lý Nhị vịn vào mép cửa, giỏng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, đêm nay chính là một hồi loạn chiến, bất luận Đông Hán tạo thành hậu quả ác liệt cỡ nào, bất luận ngày mai nội các nhận được sớ hạch tội của bao nhiêu ngôn quan ngự sử, tóm lại đêm nay là ác mộng của Cẩm Y vệ, Vương Nhạc tựa hồ bất chấp mọi giá, không dồn Tần Kham và đám thủ hạ trung thành Đinh Thuận vào chỗ chết thì không thôi.

"... Lý đại nhân." Ở trong góc, Kim Liễu mở miệng gọi.

Vẻ mặt Lý Nhị nghiêm lại, vội vàng cung kính gật đầu với Kim Liễu: "Kim cô nương có chuyện gì cứ nói."

Thân là phó Thiên hộ nội thành, chuyện của Tần Kham và Kim Liễu Lý Nhị tất nhiên đã biết, có điều hắn cũng nhớ là không vạch trần thân phận của Tần Kham, nhưng vẻ mặt và thái độ thì cực kỳ cung kính, đoạn thời gian gần đây toàn bộ người trong Thiên hộ sở nội thành đều rất cung kính đối với Kim Liễu, làm Kim Liễu cảm thấy rất không được tự nhiên.

Kim Liễu vuốt tóc mai nói: "Lý đại nhân. Là có phản tặc công vào kinh sư sao?"

Lý Nhị bật cười nói: "Kinh sư chính là hoàng thành Đại Minh, sao có thể bị phản tặc đánh vào? Muốn đối phó chúng ta là người của

Đông Hán."

"Đông Hán làm sao lại..." Kim Liễu chỉ là nữ tử dân gian, đối với mâu thuẫn giữa triều đình và Hán Vệ hoàn toàn không biết gì cả, có điều nàng ta cũng minh bạch lúc này không phải lúc để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, vì thế liền nói: "Dân nữ đa tạ Lý đại nhân lúc nguy nan đã dẫn ta và Đinh phu nhân ra ngoài tị nạn, có điều... Dân nữ chỉ là nữ tử kinh sư tầm thường. Đông Hán chắc sẽ không giết người lung tung, không bằng để dân nữ ra ngoài giúp các ngươi xem tình hình thế nào? Hơn nữa, hơn nữa ta cũng rất lo lắng cho Tần Kham."

Lý Nhị cười khổ không thôi. Vị cô nương này cũng khiêm tốn thật, nữ tử tầm thường ư? Hồng nhan tri kỷ của Cẩm Y vệ đồng tri đại nhân có thể tính là tầm thường nữ tử sao? Mình vì sao ngay cả Thiên hộ sở cũng vứt bro không để ý, trước tiên đón nàng ta ra khỏi Đinh phủ? Nàng ta nếu lọt vào trong tay người của Đông Hán. Tần đại nhân chắc sẽ thật sự lấy mạng mình mất.

Chắp tay, Lý Nhị dị thường khách khí nói: "Sao dám lao động tới Kim cô nương, bên ngoài rất loạn, cô nương ngàn vạn lần không thể xuất môn, đám sát tài đó của Đông Hán cũng mặc kệ ngươi có vô tội hay không, lúc này bọn họ đã giết đỏ cả mắt rồi, nếu bị bọn họ nhìn thấy, tuyệt không có kết cục tốt."

Kim Liễu cắn môi dưới, lo lắng nói: "Nhưng Tần Kham hắn... Hắn..."

Lý Nhị cười nói: "Chỗ Tần đại nhân không cần lo lắng, đám sát tài Đinh Thuận đang dẫn các huynh đệ bảo vệ ngài. Ai dám gây bất lợi tới đại nhân, một loạt kình nỗ sẽ bắn ra, đâm thủng tim hắn."

Kim Liễu nghe vậy kinh ngạc mở to mắt, sau đó mắt đẹp rất nhanh chớp chớp mấy cái, sau khi xác nhận mình không có nghe lầm mới rụt rè nói: "Lý đại nhân, ngài vừa rồi nói... Tần đại nhân? 'Đại nhân' ?"

Lưng Lý Nhị lập tức túa mồ hôi, vẻ mặt dị thường ảo não, hận không thể tát vào miệng mình một cái.

Ngữ khí Kim Liễu có chút run rẩy: "Lý đại nhân, vừa rồi dân nữ...

Không nghe lầm chứ?"

Lý Nhị nhếch môi, lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: "Kim cô nương không nghe lầm. Là ta nói nhầm, ở đâu ra Tần đại nhân gì đó chứ."

Nói dối tới ngay cả thuyết phục bản thân mình còn không thể, làm sao lừa được Kim Liễu?

Kim Liễu không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Lý Nhị.

ở góc khác của căn nhà, thê tử của Đinh Thuận không nhịn được thở dài: "Lý Nhị, ngươi không quản được cái miệng thối của ngươi rồi, xem Đinh đại ca ngươi trở về có tát rụng răng ngươi không, nói đi, lời đã ra khỏi miệng rồi còn thu lại được à?"

Lý Nhị cười khổ mấy tiếng, thở dài nói: "Lần này ta thực sự đáng chết rồi, ài. Kim cô nương, kỳ thật Tần đại nhân không phải cố ý giấu diếm ngươi, ngày hai người gặp nhau, thực sự là một hồi hiểu lầm, Tần đại nhân không phải là người hầu của Đinh phủ, về phần hắn mặc xiêm y của phó là có nguyên nhân, Tần đại nhân từng nói thật với ngươi một lần rồi, nhưng chỉ tiếc ngươi căn bản không tin, việc này cũng chỉ đành cứ vậy tiếp diễn."

Sắc mặt Kim Liễu có chút tái nhợt, nắm chặt quyền đầu, thân hình mảnh mai bất tri bất giác run rẩy.

"Lý đại nhân, Tần Kham hắn... Không phải người hầu?"

Lúc này Đinh phu nhân thở dài nói: "Muội muội, Tần đại nhân chính là nhân trung long phượng, sao có thể là người hầu? Đinh phủ ta sao có thể mời được người hầu tôn quý như Tần đại nhân? Chồng ta có được địa vị phong quang như hôm nay đều là nhờ dựa hơi Tần đại nhân, ngươi ở trong phủ ta, mấy lần ta định nói thật với ngươi, nhưng lão gia nhà ta ngăn không cho ta nói."

"Hắn... giữ chức gì?"

Lý Nhị vẻ mặt cung kính nói: "Tần đại nhân quan phong Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri, tòng tam phẩm, chính là nhân vật hiển hách nổi bật trong kinh sư, cùng đương kim thiên tử thân như huynh đệ, văn võ bá quan trong triều đều chú ý, tương lai tiền đồ không thể

hạn lượng."

Kim Liễu kinh ngạc một lúc, trong đôi mắt xinh đẹp không biết từ lúc nào đã có nước mắt.

Đinh phu nhân vẫn líu lo khuyên nhủ: "Muội muội ngươi cũng chớ trách Tần đại nhân giấy ngươi, lúc trước vốn là một hồi hiểu lầm, nhưng Tần đại nhân giải thích ngươi lại không tin, thật sự không thể nào biện giải được nữa, có điều muội muội từ nay về sau có thể tính là phủ cực thái lai rồi, nhân vật như Tần đại nhân, tương lai phong vương liệt hầu là điều tất nhiên, thân phận của muội muội sau này sẽ phú quý vô cùng, tương lai nói không chừng cũng có thể phong nhất phẩm nhị phẩm cáo mệnh, vậy thì đúng là phúc mà phụ đạo nhân gia chúng ta phải tu mười đời mới có được đó."

Đinh phu nhân ở bên cạnh lải nhải giải thích giúp Tần Kham, Kim Liễu thì lại ngây ngốc bất động, nước mắt rơi như châu đứt dây.

Lý Nhị thấy Kim Liễu khóc sướt mướt thì hoảng quá, vội vàng phối hợp với Đinh phu nhân: "Kim cô nương chớ trách Tần đại nhân, toàn là tại cái miệng thối của ta, Tần đại nhân thực sự không phải có ý giấy ngươi, luôn muốn tìm thời cơ thỏa đáng để nói cho rõ ràng, nhưng ai ngờ trước mặt lại xảy ra chuyện này. Nói ra thì Kim cô nương cũng thật có phúc khí, Tần đại nhân mới chỉ hai mươi đã quan cư tam phẩm, tương lai phong hầu phong vương cũng không phải việc khó, vả lại Tần đại nhân không chỉ là quan vận thông suốt, văn tài cũng tuyệt hảo, trước kia khi ta ở Nam Kinh nghe rất nhiều người truyền xướng cái gì 'Nhân sinh nhược chích như', còn cả Thái căn đàm mà trong kinh sư ai ai cũng biết nữa, đều là Tần đại nhân làm ra, ta là người hô hào, không hiểu lắm những thứ này, một câu hoàn chỉnh cũng nói không xong, tóm lại Kim cô nương và Tần đại nhân là cực kỳ xứng đôi."

Kim Liễu hồi thần, kinh ngạc nói: "Ngươi nói bài 'Nhân sinh nhược chích như sơ kiến' và Thái căn đàm vang danh thiên hạ? những cái này đều là.. sáng tác của Tần Kham?"

Lý Nhị và đinh phu nhân vội vàng gật đầu.

Kim Liễu thất thần lẩm bẩm nói: "Vẫn cho rằng là trùng tên trùng họ, không ngờ thật sự là hắn."

Hồi ức như hồng thủy vỡ đê trong phút chốc ùa vào trong đầu.

Kim Liễu bỗng nhiên nhớ tới năm đó trong Tần Thúy quán Thiệu Hưng, nam tử áo xanh gầy gò bị mộ đám bạn cùng trước vây quanh đi lên tiểu các của nàng ta, lẳng lặng nhìn nàng ta gẩy đàn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn nàng ta, sau đó thì khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười còn trong vắt hơn trời.

Nam tử nho nhã khi im lặng thì như mặt hồ, khi nói tới thiên hạ gia quốc thì như liệt hỏa trào dâng, nam tử hay ngại ngùng khi nhận vô số lời khen thì chỉ lộ ra nụ cười bình thản...

Nước mắt của Kim Liễu không nén được mà càng rơi càng nhiều.

Gần hai năm, Thương Hải đã biến ruộng dâu, biển vét cát, nhưng không vét được chân anh hùng thế gian, Tần Kham, ngươi cuối cùng cũng đã bộc lộ tài năng, giấc mộng trị quốc bình thiên hạ lúc trước hiện giờ ngươi đã từng bước tới gần nó rồi phải không?

Vẻ mặt như có phát giác, Kim Liễu bỗng nhiên cả kinh: "Đêm nay Đông Hán có động tác động tác, chẳng lẽ..."

Lý Nhị cười khổ nói: "Không dối gạt Kim cô nương, Đông Hán lần này tất cả đều là nhằm vào Tần đại nhân mà đến, đêm nay rất không ổn, đám chó săn hoạn nô này bày ra tư thế muốn lấy mạng ngài ấy."

Phương hướng Thiên hộ sở Nội thành là một mảng mây đỏ như máu, ánh lửa chiếu sáng cả bầu trời đêm, lờ mờ tựa hồ có thể nghe thấy từng tiếng hét thảm thê lương.

Nước mắt Kim Liễu vẫn chưa khô đã cắn chặt răng, thân hình mảnh mai giống như được rót vào một cỗ dũng khí cường đại.

Quay đầu nhìn Lý Nhị, ngữ khí của Kim Liễu vô cùng kiên quyết: "Lý đại nhân, ta muốn đi tìm hắn!"

Lý Nhị vội la lên: "Cô nãi nãi à, bên ngoài loạn như vậy."

Kim Liễu cắt ngang lời hắn, vẻ mặt kiên quyết như xả thân chịu chết: "Ta biết hắn lúc này đang bốn bề thọ địch, nhưng ta không thể vứt bro hắn, cho dù hắn kết cục chú định sẽ như Sở bá vương

ở Ô giang thì ta cũng muốn làm Ngu cơ tự vẫn trước mặt hắn để kích thích ý chí của hắn."

Chương 242: chuẩn bị phản kích (thượng)

Ánh lửa ngút trời, sát khí lan tỏa!

Ngoài cửa chính Tần phủ, phiên tử Đông Hán và Cẩm Y vệ đang chém giết rất gay cấn.

Không biết bao nhiêu người kêu thảm rồi ngã xuống, bất động nằm trong vũng máu, người bị thương thì vẫn cắn răng một đao một thương chém giết, đây là một hồi chiến đấu không liên quan tới trung thành, mỗi người đều vì mạng sống của bản thân, lùi bước chỉ có thể khiến mình bị chết nhanh hơn, chỉ có thể đón đầu xông lên, kẻ địch ngã xuống sinh cơ mới thuộc về mình.

Một ngàn phiên tử đấu với hơn hai trăm Giáo úy, vốn là một trận chiến đấu có thể giải quyết nhanh gọn, nhưng mà Đinh Thuận mang theo mấy chục bộ liên phát kình nỗ, hơn nữa bên Tần Kham còn có hai cao thủ tuyệt thế là Đỗ Yên và Diệp Cận Tuyền, hai người nhảy đông nhảy tây, thân thể chớp động, các phiên tử đều kêu thảm ngã xuống, Đông Hán dùng thế nhiều đánh ít không ngờ chỉ có thể ngang tay với Cẩm y Giáo úy.

Đỗ Yên giết tới hai tay như nhũn ra, cương đao trong tay đã cong lưỡi, khuôn mặt tàn nhẫn mang theo hai hàng nước mắt, mỗi khi giết một người nước mắt lại chảy ra mấy giọt, trên mặt nàng ta đã dính đầy máu tươi, cái mùi như sắt rỉ này khiến nàng ta không chỉ muốn ói, nhưng mà tay lại như không nghe chỉ huy, hết lần này tới lần khác như cái máy làm ra động tác chém giết.

Nếu So sánh thì Diệp Cận Tuyền bình tĩnh hơn rất nhiều, cương đao trong tay không ngừng, giết người thật sự ngay cả mắt cũng không chớp, chém chặt đâm gẩy, các loại động tác như nước chảy mây trôi làm ra, hoạt động tanh máu lại được làm ra một cách đầy mỹ cảm nghệ thuật.

Các phiên tử Đông Hán đều rét run, có hai sát thần này thủ hộ Tần phủ, bọn họ làm sao mà công vào được? Càng đừng nói tới Cẩm y

Giáo úy đang quỳ gối cách họ mấy chục bước, những người đó trong tay cầm một thanh liên phát kình nỗ, bất thình lình lại bắn ra một loạt, một mũi nỏ tiễn nho nhỏ lại rất dễ dàng thu gặt một mạng người, lúc đến có ai ngờ đám Cẩm Y vệ chết tiệt này lại trang bị cả lợi khí giết người loại này.

"Đinh Thuận, dùng nỏ chào hỏi chúng cho ta." Tần Kham đứng trước cửa chính, gầm lên.

Đinh Thuận hung hăng lau vết máu trên mặt, hô: "Phóng nỏ tiễn cho lão tử? Bắn chết đám cho thiến này đi."

Vù vù vù!

Một loạt nỏ tiễn như lưu quang bắn ra, hơn mười phiên tử Đông Hán ngửa đầu ngã quỵ.

Uy lực của kình nỗ, lại thêm vũ lực vô địch của hai vị tuyệt thế cao thủ Đỗ Yên và Diệp Cận Tuyền. Các phiên tử cuối cùng cũng sợ rồi.

Tần phủ vẫn là Tần phủ, một trạch viện bình thường do tường vây thấp bé vây quanh, nhưng mà lọt vào trong mắt các phiên tử thì lại thành thành trì chắc chắn nhất trên đời, bất luận liều mạng như thế nào cũng không thể công vào được dù chỉ một chút.

"Lui đi, chúng ta không thể tống mệnh nữa." Một phiên tử lưng bụng đẫm máu tuyệt vọng hô.

Đại đương đầu Đông Hán Dương Toàn trong mắt ánh lệ sắc, bỗng nhiên rút đao ra chém hắn.

Nhưng mà sĩ khí chung quy đã sụp đổ, có người đi dâu. Các phiên tử Còn lại sĩ khí cũng sụp đổ trong khoảnh khắc.

Dương Toàn cứ chém rồi lại chém, nhưng lại không thể cản được các phiên tử thi nhau lui bước.

Tình cảnh này cũng tương tự như lúc trước Sùng Minh kháng Oa Lữ Chí Long đã làm, đáng tiếc nhân vật mà Dương Toàn sắm vai thì kém hơn Lữ Chí Long nhiều.

Vù!

Một mũi tên bắn trúng cổ họng của Dương Toàn.

Dương Toàn trợn to hai mắt, cổ họng khặc khặc, thân hình lắc lư mấy cái rồi cuối cùng không cam lòng ngửa đầu ngã xuống.

Dương Toàn vừa chết, sĩ khí của các phiên tử càng như tiết hết ra ngoài, ai nấy quay đầu ném cương đao bỏ chạy.

Gần một canh giờ chém giết, theo sự bại lui của phiên tử Đông Hán mà kết thúc.

Ngửa đầu nhìn tinh không, tinh không f một mảng tối đen. Trong mắt Tần Kham hiện lên sát khí dày đặc.

Vương Nhạc, họa bất cấp thê nhi, ngươi dám lấy người nhà ta ra khai đao, chớ trách ta ta không khách khí!

Lau mồ hôi trên trán, Tần Kham bỗng nhiên lớn tiếng quát to: "Đinh Thuận! Chuẩn bị nhân mã theo ta vào thành!"

"Vâng."

Chém giết đã kết thúc, Giáo úy chết hơn trăm người, may mắn các phiên tử sĩ khí sụp đổ bại lui, nếu thực sự liều mạng chém giết, Cẩm y Giáo úy chắc chắn không tốt được là bao.

Tần Kham lưu lại trăm người tiếp tục thủ vệ Tần phủ. Dẫn hơn mười người vào trong thành.

Đỗ Yên nhìn thi thể của vô số phiên tử và các Giáo úy nằm đầy đất, tay chân như nhũn ra nàng ta cuối cùng không nhịn được, chạy đến một góc nôn mửa.

"Tướng công hắn..." Đỗ Yên thở hổn hển hỏi.

"Lão gia vào thành rồi." Diệp Cận Tuyền ở bên cạnh khô khốc nói.

Đỗ Yên hít sâu một hơi, cố bình ổn cảm giác buồn nôn, nói: "Tướng công lúc này đã là Tây Sở bá vương bốn bề thọ địch, thân hãm tuyệt địa, sao có thể không có Ngu Cơ ta ở bên cạnh? Vợ

chồng là chim liền cành, chết cũng nên chết chung một chỗ! Sư thúc, ngươi chiếu cố tốt trong nhà. Ta đi tìm tướng công."

Đêm nay kinh sư đã chú định là một đêm không bình tĩnh.

Khi Phiên tử Đông Hán vây công Thiên hộ sở Cẩm Y vệ nội thành, quan văn và nội các trong kinh sư đều bị kinh động.

Nửa đêm lửa cháy, ba vị Đại học sĩ Lưu Kiện, Tạ Thiên, Lý Đông Dương ở nội thành mặc áo cuống quít chạy lên lầu các nhà mình, thấy nội thành bốc lửa, mơ hồ truyền đến tiếng kêu và tiếng hét thảm thiết của các Cẩm y Giáo úy, ba vị Đại học sĩ không khỏi biến sắc.

Vội vàng chạy ra ngoài cửa phủ, ba vị Đại học sĩ dưới sự vây quanh của gia phó rất nhanh gặp nhỏ ở ngoài tường hoàng cung.

Nhìn nhau một cái, phát hiện đều là vẻ mặt kinh sợ.

"Vương Nhạc lớn mật thật." Lưu Kiện tức giận đến cả người run run.

Tạ Thiên cũng xanh mặt, cả giận nói: "Chưa phụng chỉ ý đã triệu tập Đông Hán giết người phóng hỏa, gan của Vương Nhạc lớn tới không có biên giới nữa rồi, hắn đây là muốn tạo phản sao?"

Vẻ mặt của Lý Đông Dương vẫn bình tĩnh, vuốt râu nói: "Nhị vị minh công, lão phu đã nói với các vị từ lâu rồi, Vương Nhạc không phải nhân vật đơn giản."

Người Lưu Kiện vẫn run, hiển nhiên tức giận đến vô cùng: "Hắn, hắn sao dám như thế! Hắn không sợ bệ hạ trách tội sao?"

Lý Đông Dương lạnh lùng nói: "Giao tình của Tần Kham và bệ hạ thiên hạ đều biết, nếu tru sát Tần Kham, bệ hạ đương nhiên sẽ trách tội, có điều bệ hạ không phải trách tội Vương Nhạc, mà là nội các chúng ta."

Sắc mặt Lưu Kiện và Tạ Thiên đại biến, vội la lên: "Xin chỉ giáo."

Lý Đông Dương chậm rãi nói: "Vương Nhạc lăn lộn nội đình nhiều năm, nếu luận về giá họa thì thủ đoạn đếm không hết, lão phu

thậm chí cũng có thể giúp hắn nghĩ ra một biện pháp, hiện giờ bệ hạ lơ là triều chính, ti lễ giám trừ chưởng quản Đông Hán còn nắm quyền phê hồng tấu chương thay bệ hạ, Vương Nhạc chỉ cần giết một tên thái giám bỉnh bót quyền trọng nào đó của ti lễ giám, trên đầu nội các chúng ta sẽ phải gánh một cái nồi đen không thể hất xuống được, khi đó Vương Nhạc chỉ cần bẩm báo với bệ hạ là thái giám bỉnh bút kia bị mua chuộc. Tự tiện đóng ấn của ti lễ giám hạ lệnh cho Đông Hán tru sát Tần Kham, sau khi chuyện phát sinh thì thái giám bỉnh bút đó đã nuốt vàng tự sát..."

Trên mặt Lý Đông Dương lộ ra nụ cười lạnh từ từ nói: "Nhị vị minh công, hiện giờ triều đình chỉ phân nội ngoại đình, có thể mua chuộc thái giám bỉnh bút của nội định trừ ngoại đình ra thì còn ai nữa? Như vậy Vương Nhạc không chỉ trừ bỏ được địch nhân tâm phúc, còn chụp nồi đen lên đầu ngoại đình chúng ta, bệ hạ long nhan tức giận, ba người chúng ta có thể yên ổn được không? Vị trí Đại học sĩ nội các còn có thể ngồi tiếp được không? Vương Nhạc nếu lại hạ độc thủ, trừ bỏ đi mấy tên quan văn ngoại đình dãn đầu kêu gào tru sát Tần Kham, bệ hạ có phải sẽ lại có hảo cảm với h hay không? Vị trí Ti lễ giám chưởng ấn có phải sẽ càng nắm chắc trong tay không? Vị trí Chưởng ấn giữ được rồi, lại từ từ ra tay thu thập tám người bọn Lưu Cẩn thì không phải là dễ như trở bàn tay sao?"

Nghe thấy một phen phân tích này của Lý Đông Dương, sắc Lưu Kiện và Tạ Thiên xoẹt một cái trở nên trắng bệch.

Lý Đông Dương thở dài: "Lão phu sớm đã nói với các ngươi rồi, Vương Nhạc rõ ràng là muốn lợi dụng ngoại đình chúng ta, khuyên các ngươi đừng manh động, nhưng các ngươi lại cứ không nghe, giờ biết là rơi vào bẫy rồi chứ?"

"Ta. Ta... Ta muốn vào cung diện thánh." Lưu Kiện run giọng nói.

Cửa cung đã khóc, bất kỳ ai cũng không được phép ra vào, chìa khóa của cửa cung vẫn trong tay ti lễ giám Vương Nhạc. Ngươi cho rằng hắn vì sao lại chọn vào đêm khuya phát động Đông Hán? Chính là không cho chúng ta gặp hoàng đế, đợi tới hừng đông rồi, người nên chết đã chết, mà chúng ta cũng không có sức hồi thiên nữa."

Tạ Thiên bi phẫn ngửa mặt lên trời thở dài, nói: "Quen Vương Nhạc mấy chục năm, hôm nay mới biết được sự đáng sợ của hắn, hối hận lúc trước không nghe lời của Tây Nhai, hiện giờ biết làm sao đây."

Lý Đông Dương cũng thở dài, ánh mắt hướng tới bầu trời đêm tối đen. Chậm rãi nói: "Tối nay chúng ta không thể làm gì được đâu, hiện tại chỉ có thể nhìn mong Tần Kham có thể ngăn cơn sóng dữ, hy vọng hắn mạng lớn, không bị Vương Nhạc hại chết."

Tần Kham quả thật mạng lớn, Vương Nhạc đã tính sai là Đinh Thuận đã điều ra mấy chục bộ liên phát kình nỗ cất trong Thiên hộ sở nội thành, càng không ngờ được trong Tần phủ có che giấu hai vị tuyệt thế cao thủ.

Vương Nhạc tính sai hai chỗ, hoàn toàn thành cơ hội giữ mạng cho Tần Kham, cho nên Tần Kham đánh lui phiên tử, cũng sống sót nhân lúc trời đêm mà vào thành.

Chương 243: Chuẩn bị phản kích (hạ)

Trong thành đại loạn. Loại nha môn bị kẹp giữa hai bên như Ngũ thành binh mã ti quyết định không thò đầu, thần tiên đánh nhau cứ để cho họ đánh, binh lính trong binh mã ti đều là phàm nhân, không có tư cách nhúng tay vào, Tần Kham chỉ đưa yêu bài của mình qua khe cửa, cửa thành mở ngay.

Hơn mười tên Cẩm y Giáo úy quần áo tả tơi, vết thương đầy người vây quanh Tần Kham cưỡi ngựa vào thành, đằng đằng sát khí muốn chạy tới Thừa Thiên môn hoàng cung.

Tần Kham gọi họ lại.

"Không được, chúng ta không thể tới hoàng cung như vậy, Đông Hán tất có chuẩn bị, tin tức vây công phủ ta thất bại lúc này khẳng định đã truyền vào thành, bọn họ tới đã bố trí mai phục ở cửa cung, chờ chúng ta chui đầu vô lưới, vả lại lúc này cửa cung đã đóng, chìa khóa thì nằm trong tay Vương Nhạc, ta chắc chắn Vương Nhạc không thể mở cửa cung để ta gặp mặt hoàng đế."

"Vậy phải làm sao?" Đinh Thuận lo lắng hỏi.

Tần Kham thở dài: "Còn thiếu một bước này thôi, chỉ cần để ta vào cung, tất cả sẽ thay đổi, ngày chết của Vương Nhạc cũng không xa, vì sao một bước này lại không bước ra được.

Trong một hành lang tối ở Cửa thành, một thân ảnh già nua bỗng nhiên xuất hiện, không đợi mọi người có phản ứng liền nghe thấy thân ảnh đó cười to: "Tần đồng tri nếu nể mặt Tạp gia, không bằng để Tạp gia dẫn ngươi đi bước này nhé?"

Mọi người cả kinh, Tần Kham chăm chú xem nhìn một lúc, bỗng nhiên nhếch môi mỉm cười, cười rất vui vẻ.

Từ xa chắp tay với thân ảnh thương lão đó, Tần Kham chân thành nói: "Không có chim vẫn có thể nói ra được tiếng người, thiên hạ

chỉ có một mình Tiêu công công, Tiêu công công, lâu rồi không gặp."

Thân ảnh Thương lão đang đứng vững vàng bỗng nhiên lảo đảo.

Khi Tiêu Kính đến gần Tần Kham, sắc mặt đã biến thành cười khổ, thở dài nói: "Ai cũng nói Tần đồng tri trời sinh đã độc mồm độc miệng, nói thôi cũng làm người ta tức chết, hôm nay Tạp gia cuối cùng cũng được kiến thức."

Trong mắt Tần Kham mang theo nét cười, nhưng cũng thở dài nói: "Rõ ràng là đang khen lão nhân gia, sao lại thành chọc tức ngài."

Tiêu Kính đã đi đến trước mặt Tần Kham, quan sát Tần Kham từ trên xuống dưới, cười nói: "Quả nhiên là hảo hậu sinh, Tạp gia chắc không nhìn lầm người, sau này ngươi rất khó lường."

"Nhận lời may mắn của lão nhân gia, có điều một cửa đêm nay vẫn phải nhờ lão nhân gia ngài tiễn Tần mỗ một đoạn."

Thần thái Tần Kham rất cung kính, đối với Tiêu Kính, Tần Kham quả thật rất tôn kính, vị lão thái giám đã trải qua năm triều này làm người làm việc phi thường khiêm tốn, hơn nữa công chính nghiêm minh, so với Vương Nhạc thì tốt hơn rất nhiều.

Tiêu Kính vẫn là bộ dạng tuổi già sức yếu, giống như chỉ còn một hơi tùy thời sẽ đứt đoạn, khi đi đường lưng rất còng, giống như một con tôm lớn mặc quần áo, mặc một thân cẩm bào, tay phải cầm gậy gỗ, thoạt nhìn thì giống hệt như lão nhân gia đình bình thường.

Nhưng mà chính một người như vậy, không ngờ chấp chưởng nội đình triều Hoằng Trị gần mười năm, làm người kiêm tốn và xử sự công chính rất được triều dã trên dưới tán tụng, một vị lão thái giám sinh lý không trọn vẹn có thể làm được như vậy, thật là cổ kim hiếm thấy.

Sau khi cáo lão với Chu Hậu Chiếu, Tiêu Kính giống như càng già hơn, chỉ có đoi mắt nhìn thì đục ngầu nhưng thỉnh thoảng lại hiện lên tinh quang bức người, mới có thể khiến cho người ta nghĩ lão nhân này từng là nội tướng Đại Minh tiếng tăm lừng lẫy.

Lúc này Tiêu Kính rất có hưng trí đánh giá Tần Kham, trong mắt tràn đầy nét cười ôn hòa.

"Tần đồng tri đêm nay là đụng phải một điểm mấu chốt không bước qua được à?" Tiêu Kính mang theo nụ cười nói.

Tần Kham sờ sờ mũi. Cười khổ nói: "Tất nhiên không thể gạt được Tiêu công công, hạ quan lúc nhỏ từng được một đạo sĩ tha phương bói cho một quẻ, trên quẻ nói ta trong mệnh có quý nhân tương trợ, tất cả nguy nan sẽ hữu kinh vô hiểm, Tiêu công công thấy vị đạo sĩ kai có đoán đúng không?"

Tiêu Kính không khỏi ngửa mặt lên trời cười to: "Hậu sinh ngươi dùng lời nói để ép Tạp gia phải không, Tạp gia nếu không giúp ngươi thì rất không phải."

Cười xong Tiêu Kính vẻ mặt nghiêm lại: "Ngươi không nói thì Tạp gia cũng phải tiễn ngươi một đoạn đường. Nói thật ra, lúc nội thành nổi lửa, Tạp gia đã ở hành lang cửa thành chờ ngươi rồi."

Tần Kham cười nói: "Tiêu công công còn có đạo hạnh cao thâm hơn cả đạo sĩ tha phương. Bấm tay tính toán liền có thể tính ra hạ quan sẽ từ nơi này vào thành?"

Tiêu Kính thản nhiên nói: "Thế sự như ván cờ, tính thêm vài bước chung quy vẫn không sai."

"Không biết công công ở đây chờ ta là để..."

Tiêu Kính lạnh lùng nói: "Vương Nhạc tự chuốc Tạp gia tiễn ngươi một đoạn đường. Đồng dạng cũng tiễn Vương Nhạc một đoạn đường."

Tần Kham sợ run, rụt rè hỏi: "Tiêu công công, hạ quan và Vương Nhạc... chắc không đi cùng đường chứ?"

"Đương nhiên không cùng đường, đoạn đường của Vương Nhạc f nối thẳng tới Hoàng Tuyền."

"Hạ quan cũng không hy vọng bị công công tiễn lên thiên đường..."

Tiêu Kính lườm Tần Kham một cái: "Tạp gia đưa ngươi vào hoàng

cung!"

"Thế thì được."

Tiêu Kính thở dài, trầm giọng nói: "Vương Nhạc hắn... tự tìm chết. Tạp gia đã ngầm nhắc nhở hắn vô số lần rồi, nhưng hắn vẫn nghe không vào, một lòng một dạ chờ Tạp gia đi rồi ngồi lên vị trí chưởng ấn, hắn đã quên người như chúng ta bất kể là hiển quý cỡ nào thì chung quy vẫn chỉ là nô tài của thiên gia, nô tài khác với đại thần. Việc Đại thần có thể làm, nô tài lại không thể làm, chạm cũng không thể chạm, chơi tâm cơ chơi thủ đoạn với hoàng đế làm sao có kết cục tốt được? Vương Nhạc thủy chung quên mình chỉ là nô tài. Người ta cả đời quên cái gì cũng được, chỉ độc không thể quên bổn phận, bổn phận mà quên thì rất dễ vứt bỏ tính mệnh."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Có chuyện này hạ quan phải hỏi, bằng không hạ quan trong lòng không yên, lẽ ra ngài và Vương Nhạc đều là thái giám nội đình. Công công vì sao không giúp đồng liêu mà giúp ngoại nhân như hạ quan."

Tiêu Kính cười lạnh nói: "Tạp gia chung quy vẫn có chút lo lắng, cộng sự với Vương Nhạc mấy chục năm, hắn có tính tình thế nào Tạp gia hiểu rõ, lúc trước khi Tạp gia ngồi ở vị trí ti lễ giám chưởng ấn, đã khiến Vương Nhạc tức giận mấy lần, Tạp gia không muốn người không về quê được mà ngược lại ở trên đường chết một cách không minh bạch."

Dừng một chút, Tiêu Kính điềm nhiên nói: "Tạp gia năm nay gần tám mươi tuổi, nhưng Tạp gia vẫn muốn cố sống tới một trăm, hơn nữa tốt nhất là chết già trên giường, chứ không phải chết oan chết uổng."

Tần Kham thầm líu lưỡi, thì ra thái giám chính là thái giám, bất luận phong bình cao bao nhiêu, uy vọng cao bao nhiêu, chung quy vẫn không đổi được tính tình âm ngoan, Tiêu Kính đại khái cũng chẳng tốt hơn là bao, chỉ là trước mắt lợi ích của mọi người nhất trí, thế nên mới không thể cùng đi lên một con thuyền. Tần Kham cũng không tin một Lôi Phong sống có thể bình an sống qua năm triều, một lão thái giám bốn lần lên làm ti lễ giám chưởng ấn, tất nhiên không phải hạng người hời hợt.

"Cửa cung nằm hết trong Vương Nhạc Vương Nhạc, công công có biện pháp đưa hạ quan vào ư?"

Tiêu Kính cười nói: "Tạp gia lăn lộn trong cung mấy chục năm, há có thể không có vây cánh? Từ ngay Vương Nhạc xúi giục mấy vị Đại học sĩ đối phó với các ngươi, Tạp gia đã sớm an bài thỏa đáng rồi, chỉ chờ ngày hôm nay thôi."

Tần Kham chắp tay với Tiêu Kính: "Công công đa mưu túc trí, hạ quan bội phục."

Tiêu Kính từ bên hông lấy ra yêu bài bằng ngà voi, cười nói: "Thừa Thiên môn, cửa chính của Hoàng cung đã bị phiên tử Đông Hán canh gác từng tầng, ngươi không vào được, có điều ngươi có thể tới cửa nam Thừa An môn, nơi đó tuy rằng cũng có phiên tử, có điều phiên tử lại là tâm phúc của Tạp gia, tay cầm bài tử này, không ai dám không ai dám làm khó ngươi, đến trước cửa cung thì từ khe cửa đi khối bài tử này vào, tất nhiên sẽ có người mở cửa cung cho ngươi."

Nhìn chằm chằm khuôn mặt trẻ tuổi của Tần Kham, Tiêu Kính có chút lo lắng nói: "Sau khi Vào cung làm việc như thế nào thì ngươi có chương trình rồi chứ?"

"Trước tiên gặp tám con lừa, rồi mới gặp bệ hạ."

Tiêu Kính mỉm cười nói: "Sau đó thì sao?"

"Nghe nói thái giám chưởng ấn của ngự mã giám Ninh Cẩn chính là tâm phúc của Vương Nhạc, hạ quan định lấy hắn ra khai đao."

" Khai đao Như thế nào?"

Trên mặt Tần Kham lộ ra nụ cười lành lạnh: "Trước tiên đoạt binh quyền của hắn, nắm giữ Đằng tương tứ vệ và dũng sĩ doanh ở trong tay, rồi một đao chém chết hắn."

Tiêu Kính cười nói: "Tạp gia yên tâm rồi, hậu sinh ngươi cũng không phải đèn cạn dầu."

Tần Kham nháy mắt mấy cái, cười nói: "Hạ quan nếu giải quyết Vương Nhạc xong, công công không sợ hạ quan quay đầu lại hại

ngài trên đường hồi hương à."

Tiêu Kính lắc đầu nói: "Tạp gia không có thù hận với ngươi, hơn nữa ngươi đêm nay nhợ Tạp gia một phần nhân tình, ngươi sẽ không hại ta..."

"Công công khẳng định như vậy ư?"

Tiêu Kính thở dài: "Tạp gia luôn cảm thấy, một người nói chuyện rất hỗn trướng thì làm việc nhất định sẽ không quá hỗn trướng."

Tần Kham cười khổ nói: "Công công thật sự là mắt sáng nhìn ra hỗn trướng, hạ quan bội phục."

Nhìn theo thân ảnh còm cõi của Tiêu Kính đi xa, Tần Kham ở trong hành lang cửa thành đứng ngây ra hồi lâu, sau đó lên ngựa, quay đầu lớn tiếng quát: "Các huynh đệ, theo ta vào cung, đêm nay vở diễn này, xem ta xoay chuyển Càn Khôn như thế nào."

Các Giáo úy thần sắc mệt mỏi, nhưng trong mắt lại ánh ra quang mang hưng phấn, đồng thanh hô: "Thề sống chết theo đại nhân."

Hơn chục thớt ngựa đạp bụi mà đi, tới thẳng hoàng cung Thừa An môn.

Chương 244: Nhị nữ lần đầu gặp nhau

Tiêu Kính ở trong hoàng thành kinh sư lăn lộn mấy chục năm, bốn lần nhập chủ ti lễ giám, nếu nói dưới tay không có thành viên tổ chức là không thể, chỉ vì hắn cùng với Tần Kham có lợi ích như nhau, Tần Kham cuối cùng cũng mượn được một bước sinh cơ này.

Nội thành vẫn hỗn loạn, Tần Kham dẫn mọi người vung dây cương quất ngựa chạy tới Thừa An môn.

Thừa An môn là cửa nam hoàng cung, bởi vì nằm ở chỗ hẻo lánh, cách cửa chính quá xa, nơi này ngược lại rất thái bình yên tĩnh.

Hơn trăm phiên tử Đông Hán lười biếng phân tán ở bốn phía quảng trường trước cửa cung, trên quảng trường mấy đội quân sĩ cấm cung tuần tra qua lại thỉnh thoảng quay đầu nhìn bọn họ, vẻ mặt có vài phần phòng bị.

Tần Kham đi tới trước Thừa An môn, người ngồi vững trên ngựa, chung quanh các phiên tử cũng rất nhanh xông tới.

Từ trong áo lấy ra bài tử Tiêu Kính đưa, Tần Kham ném về phía một người bộ dạng như đương đầu, đương đầu tiếp nhận bài tử cẩn thận xem một lúc, sau đó ngẩng đầu trao đổi ánh mắt hiểu ý với Tần Kham, đương đầu vung tay, các phiên tử đang vây tới lập tức thả lỏng đề phòng, đều tự tản đi.

Tần Kham không khỏi thở phào trong lòng, xuống ngựa cùng bọn Đinh Thuận đi về phía Thừa An môn, võ sĩ cấm cung tiến lên ngăn lại, Tần Kham lại đưa ra yêu bài Cẩm Y vệ đồng tri của mình.

Một đường tới trước cửa, từ trong khe cửa lặng lẽ đưa bài tử của Tiêu Kính vào, sau thời gian một chén trà nhỏ, đại môn của Thừa An môn lặng lẽ mở ra một khe hở.

Đám người Tần Kham tinh thần nhất chấn, khe hở này tựa hồ mở

ra sinh cơ cho bọn họ. ngược lại mà nói thì khe hở này cũng mở ra cánh cửa xuống địa ngục cho Vương Nhạc.

Một thái giám trung niên mặc áo bào đỏ lẳng lặng đứng ở hành lang trong cửa cung, thấy đám người Tần Kham lách người tiến vào. Thái giám cười tủm tỉm chắp tay với Tần Kham.

" Tạp gia là thái giám tùy đường của ti lễ giám Đới Nghĩa, bái kiến Tần đồng tri đại nhân. Tạp gia phụng lệnh của Tiêu công ở đây chờ đã lâu."

Tần Kham hơi ngẩn người, quay đầu nhìn chằm chằm vị thái giám cũng có chút nổi danh trong những năm Chính Đức này, lẳng lặng nhìn hồi lâu.

Tướng mạo Đới Nghĩa có chút bình thường, có điều da mặt trắng nõn, vừa cười là mắt híp lại thành hai đường chỉ, trông rất vui mắt.

Thái giám tùy đường của Ti lễ giám đứng sau thái giám bỉnh bốt, trong biên chế ti lễ giám chỉ có một thái giám chưởng ấn, bốn đến năm thái giám bỉnh bút. Cùng với tám gã thái giám tùy đường, Đới Nghĩa này tới trung niên đã làm thái giám tùy đường, tất không phải nhân vật đơn giản.

Đới Nghĩa bị Tần Kham nhìn cho có chút không được tự nhiên. Nụ cười cũng cứng ngắc hơn rất nhiều, gượng cười nói: "Đồng tri đại nhân..."

Tần Kham lấy lại tinh thần, thản nhiên cười nói: "Không ngờ Đới công công chính là tâm phúc thân tín của Tiêu công công, Tần mỗ thất kính."

Nụ cười của Đới Nghĩa dần dần nổi lên mấy phần nịnh nọt, trong mắt không thể che giấu được vẻ tham lam đối với quyền lực.

"Tần đại nhân, sau đêm nay, trong triều tất sinh đại loạn, ngoại đình nội đình đều có kịch biến, Tạp gia bất tài, Nguyện góp công khuyển mã cho Tần đại nhân."

Tần Kham rất nhanh liền nghe hiểu ý tứ của Đới Nghĩa. Lẳng lặng liếc nhìn hắn một cái, cười nói: "Qua đêm nay, tiền đồ của Đới

công công là không thể hạn lượng."

Đới Nghĩa nghe vậy thì vui mừng quá đỗi, hai đầu gối mềm nhũn, xem ra muốn dập đầu với Tần Kham. Lập tức nghĩ đến cử chỉ này rất không ổn, lại đứng thẳng đầu gối lên, nhưng vẻ nịnh nọt trên mặt càng đậm.

"Tạp gia ở đây đa tạ sự cất nhắccủa Tần đại nhân, sau này chỉ nghe lệnh của Tần đại nhân."

"Đới công công, việc này không nên chậm trễ, mau dẫn ta đi gặp hoàng thượng. Bọn Lưu Cẩn chắc đang ở bên cạnh hoàng thượng hả?"

"Lưu Cẩn Trương Vĩnh bọn họ đêm nay trực ở cung Càn Thanh. Lúc này chắc đang ngủ trong thiên điện, có điều Vương Nhạc hình như không ít không ít hoạn quan ngầm giám thị nhất cử nhất động của bọn họ."

Tần Kham nhíu mày: "Cơ hội tốt, hay là dứt khoát phóng hỏa đốt cung Càn Thanh, để tám con lừa này chết cháy là xong chuyện."

Đinh Thuận hai chân mềm nhũn, thất sắc nói: "Đại nhân."

Tần Kham thở dài, phẫn nộ từ bỏ lối suy nghĩ cực kỳ vui tai sướng mắt này.

Đốt tẩm cung của hoàng đế có thể sẽ rất ầm ĩ, vả lại vạn nhất không khống chế được hỏa thế thuận tiện thiêu chết luôn cả Chu Hậu Chiếu thì Tần Kham cũng không gánh được trách nhiệm.

Tần Kham tiếc hận thở dài: "Thôi, coi như hắn mạng lớn, Đi, tới cung Càn Thanh, Đinh Thuận, ở trên đường nếu gặp cơ sở ngầm của Vương Nhạc thì lặng lẽ trừ đi."

"Vâng."

Thiên hộ sở Cẩm Y vệ nội thành vẫn đang ánh lửa ngút trời.

Sai dịch của Thuận Thiên phủ và Ngũ thành binh mã ti cách khá xa, bọn họ thậm chí mang theo thủy long thương và không ít thùng gỗ để dập lửa, nhưng mà các phiên tử Đông Hán lại canh giữ bên

ngoài Thiên hộ sở, lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm, sai dịch và binh lính của binh mã ti không dám tới gần một bước, sợ bị các phiên tử giết người không chớp mắt này chém chết, vì thế đứng xa mà mình, để mặc nhà cửa của Thiên hộ sở chậm rãi cháy thành tro.

Các Giáo úy Lưu thủ Thiên hộ sở đã bị các phiên tử giết gần hết, lúc này bọn họ đang quét dọn chiến trường, thấy Giáo úy bị thương nặng rên rỉ liền tiến lên hung hăng bổ thêm một đao.

Mệnh lệnh của Hán công Vương Nhạc đã rất rõ ràng, chó gà không tha.

Kim Liễu chính là vào lúc này lảo đảo xuất hiện trước mặt các phiên tử, thấy những thi thể bất động nằm trong ánh lửa, Kim Liễu bỗng mở to hai mắt, thân thể không nén được mà trở nên run rẩy kịch liệt.

Phát ra một tiếng hét thê lương, Kim Liễu giống như hổ cái phát điên xông lên trước.

Không thể nào! Không thể nào!

Nam tử hăng hái kia, nam tử coi trị quốc bình thiên hạ là lý tưởng kia, nam tử vì nàng ta mà không sợ cường quyền, đánh nhau với công tử của tri ph kia... nam tử mà nàng ta yêu sâu đậm, yêu đến quên mình kia.

Hắn là thư sinh văn nhược, hắn là trung thần lòng mang chí lớn, hắn là nam nhân duy nhất mà Kim Liễu nàng ta yêu, nhưng hắn không nên là thi thể lạnh lẽo nằm bất động trên đất.

Hai hàng lệ chậm rãi từ trong mắt đẹp đang tuyệt vọng chảy xuống, thân thể Kim Liễu lảo đảo, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, trong mắt trống rỗng đã không còn sinh cơ, giống như đã chìm vào trong địa ngục vô tận.

Hai năm, nàng ta sống nghèo khổ ở nơi đất khách quê người, ngày tháng có gian nan tới mấy thì trong lòng vẫn có một tín niệm chống đỡ cho bản thân, chỉ cần còn sống thì sẽ có một ngày gặp lại hắn, vì thế cực khổ không còn là cực khổ, mà là một chiếc cầu

thang dẫn tới hy vọng.

Nhưng lúc này, ánh sáng ở đầu kia cầu thang giống như trong nháy mắt đã tắt.

Kim Liễu không còn sinh khí ngồi bệt trên đất, giống như một chiếc bình gốm không còn sinh mệnh khí tức.

Các phiên tử gác ở trước Thiên hộ sở thấy đột nhiên có một nữ tử tuyệt sắc chui ra thì mắt sáng lên, ánh mắt lập tức ánh ra vẻ âm tà, cười quái dị đi tới gần Kim Liễu.

"người yêu của Cô nương chẳng lẽ vừa rồi bị chúng ta lỡ tay giết mất? Thế thì xin lỗi nhé, hay là sau này đi theo ta đi, người ta là Cẩm Y vệ, ta là Đông Hán. Hán Vệ không phân biệt, đều là ăn lương của hoàng gia, theo ta cũng chẳng ủy khuất cho ngươi."

"Tên tạp toái ngươi không biết đã hại bao nhiêu cô nương trong sạch rồi. May cút sang bên cho lão tử. Ha ha, cô nương, và khác với hắn. Ta là người thành thật, không bằng theo ta đi, không phải là ta khoe khoang, tiền vốn của ta tuyệt đối hùng hậu hơn nam nhân của ngươi, không tin chúng ta giờ về thử luôn."

Các phiên tử vừa buông những lời hạ lưu khó nghe vừa cười quái dị đến gần Kim Liễu.

Kim Liễu nở nụ cười tuyệt vọng, trong tay áo rộng, một cây châm nhọn được nắm chặt trong tay, cây châm này là Tần Kham ngày trước mua cho nàng ta, nói cái gì là được Đinh lão gia tặng, mua cho nàng ta một bộ trang sức, nàng ta không muốn để hắn tiêu tiền vô ích, nhưng cũng không đành lòng thấy hắn thất vọng, ở trong một quán trang sức ven đường mua một cây trâm hoa hai mươi văn tiền.

Trâm rẻ, nhưng đủ để đâm thủng cổ họng của một người. Tần Kham đi rồi, nàng ta cũng không muốn sống nữa.

Các phiên tử chậm rãi đến gần, Kim Liễu cười sầu thảm, cánh tay phải mảnh khảnh giơ lên, cây trâm như tia chớp đâm vào cổ họng trắng ngần của mình, kiếp này đã vô duyên, chỉ cầu cùng chết với chàng.

Một đạo thân ảnh mảnh khảnh khác từ bên hông giết ra, bàn tay mềm vừa chuẩn tóm lấy cổ tay đang định đâm trâm tự tuyệt của Kim Liễu, sau đó dùng sức rung một cái, cây trâm trong tay Kim Liễu liền tuột đi.

Cứu Kim Liễu một mạng cũng là một nữ tử, mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp động lòng người, mặc một thân y phục dạ hành màu đen, toàn thân không ngờ tỏa ra một cỗ anh khí, làm Kim Liễu cả thể xác và tinh thần đang tuyệt vọng cũng kìm lòng không đậu mà ngây người ra một lát.

"Mạng sống cha mẹ tặng, ngươi nói chết là chết à? Chết có thể giải quyếtđược vấn đề của ngươi sao? Nữ nhân sao có thể không có tiền đồ như vậy? Tướng công nhà ta nếu ở đây, cái miệng độc địa của hắn sẽ nói cho ngươi sống không bằng chết." Nữ tử trừng mắt hạnh mắng mấy câu, lại không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên cười một tiếng: "Ài, thôi thôi, ta quả thực không học được bản sự nói những lời cay nghiệt của tướng công, ừ, tạm thời cũng coi như là một bản sự đi, hì hì."

Các phiên tử Đông Hán cũng ngây người, khi hồi thần thì thấy tự dưng do thêm một nữ tử, khiến người ta kinh hỉ là, nữ tử này cũng đồng dạng tuyệt sắc, làm tất cả các phiên tử kìm lòng không đậu mà nuốt nước miếng.

"Hôm nay là ngày gì thế, hai bà nương xinh đẹp đều tự động dâng tới miệng, các huynh đệ, không ăn họ thì ngay cả lão thiên gia cũng sẽ giáng sét đánh chết chúng ta đó."

Nữ tử Cứu Kim Liễu nghe vậy thì ngẩn ra, chậm rãi đứng lên, trên mặt có thêm một nụ cười lạnh lẽo, sát khí trong nụ cười càng thịnh.

Đêm nay rất nhiều người không ngủ.

Trong sương phòng rộng lớn của Ti lễ giám, Vương Nhạc mặc áo mãng bào, lẳng lặng ngồi bên bàn, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm ngọn đèn không ngừng nhảy nhót trên bàn.

Đêm không tĩnh, tâm không yên.

Đêm nay là bước ngoặt trọng đại trong cuộc đời này của hắn, chỉ đợi tới khi trời sáng, cung cấm giải trừ, văn võ bá quan khi vào triều, bọn họ sẽ phát hiện, ai mới là người thắng cuối cùng trong tranh đấu lần này.

Chương 245: Thâm cung đoạt binh

Vừa nghĩ tới ba vị Đại học sĩ nội các vẻ mặt ảm đạm đệ đơn xin từ chức, lại nghĩ tới tương lai chọn ba đại thần nội đình thân cận thượng vị, thế cân bằng vi diệu bảo trì mười tám năm của ngoại đình nội đình sắp bị phá vỡ, từ nay về sau nội đình sẽ một mình nắm triều cương, văn võ bá quan đều không thể không ngước nhìn, tâm tình của Vương Nhạc không khỏi mừng vui, hắn thậm chí muốn cười thật to.

Điều kiện tiên quyết để Thực hiện tất cả những việc này, chính là thi thể của Tần Kham.

Cái Vương Nhạc đang chờ là thi thể của Tần Kham.

Trong Yên tĩnh tiếng bước chân vội vàng truyền đến, một tiểu hoạn quan vẻ mặt kích động xuất hiện ở cửa ti lễ giám.

"Lão tổ tông, không ổn rồi, ngoài cung gửi vào tin tức, Tần Kham chưa chết, vừa rồi được thái giám tùy đường Đới Nghĩa lén dẫn từ Thừa An môn vào cung, lúc này đám người Tần Kham đang tới cung Càn Thanh."

Thân hình già nua của Vương Nhạc chấn động, vẻ mặt nổi lên mấy phần kinh hãi, mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống.

" Khá lắm Tần Kham, không ngờ mạng lớn như vậy, Đới Nghĩa khá lắm, không ngờ rắp tâm hại người, ti lễ giám của Tạp gia coi như nuôi một con sói mắt trắng rồi." Vương Nhạc tức giận đến cả người run rẩy.

Khuôn mặt nổi lên mấy phần âm độc, má Vương Nhạc run run, cắn răng nói: "Phóng bồ câu ra ngoài, nói với chưởng ấn ngự mã giám Ninh Cẩn ngoài cung, lập tức phái dũng sĩ doanh của Đằng tương tứ vệ vào cung, bất chấp tất cả mọi giá trảm sát Tần Kham trong nội cung, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể để Tần Kham nhìn thấy bệ hạ, ngàn vạn lần không thể."

Cửa cung mở ra, Đằng tương tứ vệ dũng sĩ doanh dưới sự quản lý của ngự mã giám vào cung.

Đây là một nhánh quân đội tinh nhuệ nhất của kinh sư, thậm chí là toàn bộ cảnh nội Đại Minh, nó bảo vệ toàn bộ hoàng thành kinh sư.

Đêm nay, thanh lợi khí của đất nước này được đem ra dùng để tiêu diệt một người trẻ tuổi, một người trẻ tuổi có sự uy hiếp nghiêm trọng tới ti lễ giám.

Vương Nhạc đã ném ra một thẻ bạc rất nặng lên chiếu bạc.

Cùng lúc đó, Tần Kham đang dưới sự hộ thị của đám Giáo úy Đinh Thuận vội vàng chạy tới cung Càn Thanh, chỉ cần gặp được Chu Hậu Chiếu, tất cả thế yếu sẽ triệt để thay đổi, quyền lực của ti lễ giám có lớn tới mấy cũng không hơn được hoàng quyền.

Mọi người trầm mặc mà đi, trong lòng giống như bị một khối đá nặng đè lên, giống như bốn phương tám hướng có một cỗ sát khí vô hình và mãnh liệt, bao chặt lấy họ, rõ ràng trong thành tối đen yên tĩnh, nhưng Tần Kham luôn cảm thấy có một loại cả giác bất an càng lúc càng mãnh liệt.

Hắn không dám coi thường loại cảm giác không thể nói rõ này, mặc dù không có lý do, nhưng có đôi khi lại rất đáng tin, kiếp trước hắn chính là dựa vào loại cảm giác này mà mấy lần tránh được sự liên hợp giảo sát của đối thủ trên thương trường.

"Dừng lại!" Tần Kham giơ quyền hét lớn.

Mọi người dừng bước, nhìn hắn với vẻ khó hiểu, đi qua Thái miếu Thái xã tắc phía trước liền có thể tới được cung Càn Thanh, bọn họ không nghĩ ra Tần đại nhân vì sao đột nhiên bảo dừng.

"Có chút không thích hợp." Tần Kham trầm giọng nói: "Phiên tử ở trước cửa nhà ta bị đánh cho tan tác đã được hơn một canh giờ, Vương Nhạc khẳng định đã nhận được tin tức, hắn không thể không có động tác phía sau."

" Ý tứ của Đại nhân là."

"Hắn tất nhiên đã quăng lưới ở trong cung, chờ chúng ta lao vào, dũng sĩ doanh có thể đã vào cung."

Mọi người kinh hãi, mặt như màu đất.

Đới Nghĩa kinh sợ nói: "Lớn mật thật, chưa phụng chỉ đã tự ý điều dũng sĩ doanh vào cấm cung, hành động này ngang với phản, Vương Nhạc không sợ bệ hạ tru di cửu tộc của hắn sao?"

Tần Kham cười lạnh nói: "Vương Nhạc sợ cái gì nữa? Chỉ cần hiện tại ly khai hoàng cung, sau đó ở trong ti lễ giám tùy tiện tìm một kẻ chết thay, nói hắn giả mạo chỉ dụ điều binh. Vương Nhạc căn bản không biết gì cả, ngự mã giám chưởng ấn Ninh Cẩn cũng không biết, tất cả tội trạng sẽ dễ dàng đẩy đi."

Đới Nghĩa hít một hơi lạnh: "Hắn sẽ tìm người nào làm kẻ chết thay này?"

Tần Kham cười tủm tỉm nhìn hắn: "Vốn Đới công công lớn nhỏ dài ngắn vừa hay thích hợp."

Sắc mặt Đới Nghĩa trong nháy mắt đã tái đi.

"... Có điều hiển nhiên Đới công công lúc này không ở ti lễ giám. Cuối cùng tránh được một kiếp, thật sự là đáng mừng."

"Tần đại nhân, nếu dũng sĩ doanh vào cung. Chúng ta có thể sẽ gặp nguy hiểm, ngài nghĩ chủ ý đi." Đới Nghĩa lo lắng nói.

Tần Kham mắt chớp chớp, thình lình hỏi: "Đới công công cả ngày ở trong cung, nói thật đi, ngươi thường ngày nhìn tòa cung điện nào không vừa mắt nhất?"

"hả, cái này..." Đới Nghĩa không ngờ Tần Kham đột nhiên hỏi ra một câu không liên quan gì như vậy, sau khi ngây ra một lúc thì thuận tay chỉ về phía đông, bật thốt: "Không vừa mắt nhất đương nhiên là ti lễ giám."

Tần Kham gật đầu: "Có thể lý giải, lăn lộn nhiều năm như vậy vẫn chỉ là thái giám tùy đường, mà tên Vương Nhạc già rồi mãi vẫn chưa chết lại chiếm vị trí không động đậy. Ta nếu là ngươi đương nhiên cũng nhìn ti lễ giám không vừa mắt, có điều ti lễ giám cách

chỗ chúng ta hơi xa, trừ ti lễ giám ra, Đới công công còn thấy chỗ nào không vừa mắt?"

Đới Nghĩa thật sự không hiểu Tần Kham rốt cuộc muốn làm gì, lại không dám hỏi nhiều. Vì thế đành phải nói: "Trừ ti lễ giám, không vừa mắt nhất chỉ có Chung cổ ti, bởi vì Tạp gia chính là từ trong Chung cổ ti lết ra, năm đó chịu bảo nhiêu khổ cực, nói tới là muốn rơi nước mắt..."

"Thôi, dừng! Đêm nay thù này sẽ báo cho ngươi. Đinh Thuận."

"Có."

Khóe miệng Tần Kham mang theo nụ cười: "Nghe thấy lời nói của Đới công công chưa?"

"Dạ rồi."

"Tốt lắm, Chung cổ ti cách chúng ta không xa, mấy trăm bước là tới, ngươi dẫn mấy người tới Chung cổ ti phóng hỏa, trút giận cho Đới công công, không nghe thấy lời người ta vừa nói à? Nhắc tới là rơi nước mắt cơ đấy."

Xoạt!

Mọi người đồng loạt mặt cắt không còn hột máu lui ra sau một bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tần Kham chằm chằm.

Bùm!

Đới Nghĩa hai chân mềm nhũn, không tự chủ được mà quỳ xuống, trên mặt đều là nước mắt.

"Đại nhân, đừng đùa!" Đới Nghĩa cầu xin.

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Ai đùa với ngươi? Đinh Thuận, đi phóng hỏa cho ta!"

Sắc mặt Đinh Thuận cũng rất khó coi, ngập ngừng nói: "Đại nhân, rất vô pháp vô..., quá không trượng nghĩa."

"giúp người là cái gốc của khoái hoạt mà."

Đinh Thuận kéo Tần Kham đi ra xa mấy bước, vẻ mặt đau khổ hạ thấp giọng nói: "Đại nhân, chuyện này chúng ta trải qua một lần rồi, có cần phải làm thêm lần thứ hai không? Lần trước đốt nhà của Lý Đại học sĩ, thuộc hạ đến bây giờ vẫn còn sợ, lúc này ngài không ngờ muốn đốt cả hoàng cung..."

"Nói bậy! Lần trước nhà của Lý Đại học sĩ là Vương Nhạc đốt." Tần Kham nghiêm mặt nói.

Đinh Thuận ngẩn ra: "Vậy còn lần này?"

"lần này cũng là Vương Nhạc đốt."

Đinh Thuận dù sao cũng không phải kẻ ngu dốt, những lời này của những lời này vừa nói ra, hắn lập tức minh bạch.

"Dương đông kích tây? nhân lúc dũng sĩ doanh vừa vào cung chưa kịp bố phòng, dẫn bọn họ tới Chung cổ ti, đại nhân thừa cơ thoát thân tới cung Càn Thanh gặp bệ hạ?"

Tần Kham gật gật đầu khen ngợi: "Cuối cùng cũng thông rồi, có điều đối với Đới công công vẫn phải nói là trút giận giúp hắn, phần nhân tình này hắn nợ ta chắc rồi."

"Đại nhân cứ cần hắn phải nợ nhân tình làm gì?"

"Hắn nếu không nợ nhân tình của ta, làm sao nguyện ý giúp ta lừa đem chưởng ấn Ninh Cẩn vào cung Càn Thanh?"

****
****

Thiên điện Cung Càn Thanh.

Chu Hậu Chiếu đang ngủ ở chính điện, tất cả những gì phát sinh đêm nay hắn hoàn toàn không biết, đêm nay đối với hắn mà nói chẳng khác gì bình thường.

Tám người đám Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng, Mã Vĩnh Thành tề tụ trong điện, bọn họ hiển nhiên không đơn thuần như Chu Hậu Chiếu, đều ở trong thâm cung rèn luyện hơn mười năm, thậm chí là mấy chục năm, có thể có được địa vị ân sủng như hôm

nay, tám người không biết chịu bao nhiêu khổ, kinh lịch qua bao nhiêu sự tính kế và đấu đá trong nội cung.

"Lưu công công, đêm nay Tạp gia thấy không thích hợp, cũng không biết là chỗ nào không ổn, luôn cảm thấy ngực giống như bị một khối đá nặng đè lên, không thở nổi." La Tường, một trong Tám người vẻ mặt lo sợ bất an nói.

Mấy người Còn lại cũng liên tục gật đầu phụ họa, đêm nay phụ cận cung Càn Thanh yên tĩnh dị thường, đường hành lang ngoài điện còn bị lấy đi hơn trăm ngọn đèn Lưu ly, còn cả một loạt hoạn quan lạ mặt đứng gác ngoài điện, những tình trạng dị thường này làm tám người trong lòng rất bất an.

Lưu Cẩn vẻ mặt có chút lo sợ không yên, lại cắn răng cố trấn định: "Cái gì không thích hợp, các ngươi suy nghĩ nhiều rồi, Tạp gia sao chẳng thấy gì?"

Dừng một chút, Lưu Cẩn nói tiếp: "Chỉ cần chúng ta một tấc cũng không rời bệ hạ, ngoại đình và nội đình tuyệt đối sẽ không dám động thủ với chúng ta, chúng ta thị hầu bệ hạ nhiều năm, hắn khẳng định sẽ không nỡ để chúng ta bị tru sát."

Những lời này đã triệt để làm bại lộ sự thấp thỏm lo âu trong lòng Lưu Cẩn, bảy người còn lại nửa tin nửa ngờ, lại càng cảm thấy thấp thỏm hơn, thiên điện lập tức lâm vào một mảng mây đen.

Keng keng keng!

Tiếng chuông dồn dập từ Ngũ phượng lâu truyền đến, làm tám người giật mình, nhìn nhau một cái, phát hiện sắc mặt của nhau đều tái nhợt.

Một tiểu hoạn quan vẻ mặt lo lắng lao vào thiên điện, thở hổn hển nói: "Các vị công công, Chung cổ ti cháy rồi."

Lưu Cẩn bước một bước về phía trước, tát cho hắn một cái, cả giận nói: "Chỉ là cháy thôi mà, ngươi hoảng hốt cái gì?"

"Nô tỳ đáng chết! Đáng chết! Nô tỳ chỉ là ngĩ không ra, Chung cổ ti cháy thì có liên quan gì tới ngự mã giám, dũng sĩ doanh vào nội cung làm gì."

Mọi người nghe vậy sắc mặt kịch biến.

Rầm!

Cao Phượng, kẻ nhát gan nhất trong tám người cuối cùng không chịu nổi kích thích, triệt để ngất đi.

Chương 246: Thâm cung đoạt binh (trung)

Chung cổ ti bốc cháy, cấm cung kinh hãi, theo tiếng chuông dồn dập trên Ngũ phượng lâu, trong cung vô số hoạn quan, võ sĩ đều đều chạy về phía Chung cổ ti.

Đương nhiên, chạy theo còn có dũng sĩ doanh.

Bởi vì một khắc Chung cổ ti nổi lửa, quan binh của dũng sĩ doanh vừa vào nội cung nghe thấy có tiểu hoạn quan trực đêm hét to.

"Chung cổ ti có thích khách!"

Là quân đội tinh nhuệ bảo vệ xung quanh kinh sư và hoàng cung, dũng sĩ doanh rất nhạy cảm với từ này, hơn hai ngàn người cơ hồ không hề suy nghĩ, quay tại chỗ chạy tới Chung cổ ti.

Vô số hoạn quan và võ sĩ xen lẫn với nhau, cầm theo thùng nước cuống quít dập lửa, khi quan binh của dũng sĩ doanh tới nơi, đã thấy chung quanh Chung cổ ti là một mảng người tấp nập, thích khách thì vô tung.

Dũng sĩ doanh do thái giám chưởng ấn của ngự mã giám Ninh Cẩn tự mình dẫn đọi, đợi khi phát hiện phụ cận Chung cổ ti không hề có thích khách xuất hiện, ai nấy chỉ đang lo dập lửa thì Ninh Cẩn trong lòng lộp bộp, thầm biết trúng kế, vẻ mặt càng trở nên lo lắng.

Khi Vĩnh Lạc hoàng đế kiến tạo hoàng cung Đại Minh triệu tập hơn mười vạn công tượng trong thiên hạ, hoàng cung rộng hơn một ngàn mẫu, từ cung thành phía đông tới Chung cổ ti cần nửa canh giờ, đi thêm tới cung Càn Thanh cần thời gian nén hương nén hương, vừa rồi không biết tên tiểu hoạn quan thiên sát nào hô một câu "Có thích khách", liền làm hại dũng sĩ doanh lãng phí gần một canh giờ.

Ninh Cẩn kinh ngạc nhìn Chung cổ ti ánh lửa ngút trời, mí mắt

bỗng nhiên giật giật, một giậm chân, giọng the thé nói: "Mau! tới cung Càn Thanh."

"Ninh công công ——" cách đó không xa một tiểu hoạn quan vội vàng chạy tới, thở hổn hển nói: "Bệ hạ tỉnh rồi, cung Càn Thanh gọi ngài, Vương công công cũng bị gọi vào cung Càn Thanh, đều đang chờ ngài tới."

Ninh Cẩn trong lòng căng thẳng: "Bệ hạ tỉnh rồi?"

"Chung cổ ti gây ra động tĩnh lớn như vậy, bệ hạ có thể không tỉnh ư? Ngài mau đi đi, bệ hạ vừa tỉnh giấc tính tình không được tốt, đừng làm người chờ sốt ruột, nếu không thì ngài phải chịu tội đó."

Ninh Cẩn cũng hoảng, vội vàng nói: "Được, giờ đi gặp bệ hạ ngay."

Biết được Chu Hậu Chiếu đã tỉnh, Ninh Cẩn lập tức mất đi phân thốn, thân là thái giám chưởng ấn của ngự mã giám. Hắn biết rất rõ chưa phụng chỉ đã tự tiện điều binh vào cung là tội danh gì, giờ vốn là đêm khuya, Chu Hậu Chiếu đang ngủ nên chưa biết gì, chờ qua hai canh giờ Chu Hậu Chiếu tỉnh rồi, người nên chết đã chết, đến lúc đó sẽ tìm cớ, hoặc là lôi một tên chết thay ra giết thì mọi sự thái bình.

Nhưng mà hắn cũng không nghĩ ra tên thiên sát hỗn đản nào lại đốt Chung cổ ti. Lửa vừa cháy liền gây ra động tĩnh lớn, mà vào lúc mấu chốt này để Chu Hậu Chiếu tỉnh dậy thì Ninh Cẩn hắn sẽ gặp phiền toái.

Cả người mồ hôi lạnh lã chã, Ninh Cẩn cũng chẳng buồn hỏi tiểu hoạn quan truyền trước mắt này là ai, là thái giám nào của nội cung quản lý, vội vàng chạy tới cung Càn Thanh, vừa sải bước thì hơn hai ngàn quan binh của dũng sĩ doanh phía sau cũng động theo.

Tiểu hoạn quan vội vàng ngăn Ninh Cẩn lại: "Chậm đã! Ninh công công, thế này không được. Ngài chẳng lẽ muốn dẫn binh xông thẳng vào cung Càn Thanh à? Không muốn sống nữa sao?"

Ninh Cẩn ngẩn ra, tiếp theo thì cả người bốc khói trắng, quay đầu kéo một tham tướng thân tín lại, hạ giọng phân phó: "Bảo các

tướng sĩ chờ tại chỗ, nhớ kỹ, chúng ta đêm nay là vào cung để dập lửa ở Chung cổ ti, nhớ kỹ cho Tạp gia đấy! Nếu không tất cả chúng ta sẽ bị tru di cửu tộc."

Tham tướng vội vàng gật đầu, Ninh Cẩn lúc này mới yên tâm rồi thấp thỏm chạy tới cung Càn Thanh.

Ninh Cẩn đi rồi, khóe miệng tiểu hoạn quan chỉ lặng lẽ cong lên, lén lút lùi ra sau, biến mất trong đám người hỗn loạn đang hô to cứu hoả.

Ở một góc tối cách Chung cổ ti mấy trăm bước. Tiểu hoạn quan đang liên tục cười nịnh với Đới Nghĩa: "Công công ngài xem, tiểu nhân diễn không tồi chứ?"

Đới Nghĩa cười cười: "Không tồi, có thể lừa được lão vương bát Ninh Cẩn đó đi, đạo hạnh ở trong cung của ngươi cũng coi như đã luyện tới xuất sư rồi, ngày sau ta làm ti lễ giám bỉnh bút. Ngươi cũng lên theo ta."

Tiểu hoạn quan vui mừng quá đỗi, rầm một tiếng quỳ xuống rồi cảm động đến rơi nước mắt nói: "Tiểu nhân đa tạ lão tổ tông."

Thiên thiên Cung Càn Thanh.

Tám người bọn Lưu Cẩn Trương Vĩnh mồ hôi như mưa, thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Vào thời kì đặc thù cả triều trên dưới đồng thanh kêu gào tru sát cửu hổ này, dũng sĩ doanh của dũng sĩ doanh vô duyên vô cớ vào cung đại biểu cho cái gì. Mọi người trong lòng đều phi thường minh bạch.

Tận thế đã đến gần, đêm nay nội ngoại đình muốn hạ sát thủ.

Tám người chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, tuyệt vọng và sợ hãi như sương khói dần dần lan ra khắp cả điện.

Không biết qua bao lâu, Mã Vĩnh Thành nhếch môi gào khan một tiếng, khóc: "Đại sự không ổn, chúng ta mau cầu cứu bệ hạ đi, đêm nay chỉ có bệ hạ có thể cứu chúng ta."

Cốc Đại Dụng gấp đến độ sắc mặt trắng bệch, liên tục gật đầu nói: "Không sai: ", đêm nay chỉ có bệ hạ có thể cứu chúng ta, chúng ta quỳ gối trước mặt bệ hạ kể lại khổ lao và canh đắng chúng ta thị hầu bệ hạ những năm nay, bệ hạ mềm lòng, tất sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta bị nội ngoại đình tru sát."

Trương Vĩnh lại thẳng tính, nghe vậy cả giận nói: "Chư vị không nghe thấy văn võ cả triều đều coi chúng ta là gian nịnh à? Nội ngoại đình đã liên kết ra tay, bệ hạ cũng đành bất lực, chư vị chẳng lẽ nhìn không rõ sao?"

Mọi người lập tức càng hoang mang, vào lúc đang thất thố thì lại nghe Lưu Cẩn hét to: "Đừng có ầm ĩ nữa."

Lúc này Lưu Cẩn ánh mắt oán độc, khuôn mặt xưa nay luôn tươi cười đã phủ kín vẻ dữ tợn, thịt ở má thỉnh thoảng lại run run mấy cái, bộ dạng hết sức đáng sợ.

"Nội ngoại đình đều không dung chúng ta, sinh cơ của chúng ta tuyệt tuyệt, nhưng chúng ta một không loạn chính hai không loạn hậu cung, thường ngày chỉ chọi chó đá gà với bệ hạ, bọn họ lại chụp cho chúng ta cái mũ gian nịnh, vất vả lắm mới làm được cho tới ngày hôm nay, Tạp gia không cam lòng! Không cam lòng!"

Mọi người khóc hỏi: "Lưu công công có biện pháp gì?"

"Đi xin bệ hạ! Bất kể bệ hạ có thể cứu chúng ta hay không, trước mắt bệ hạ là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của chúng ta, chỉ cần chúng ta thời khắc không rời bệ hạ. Tạp gia không tin dũng sĩ doanh dám ở trước mặt bệ hạ động đao binh với chúng ta."

Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng gật đầu.

Chủ ý đã quyết, Lưu Cẩn dẫn bảy người đẩy cửa điện, vừa sải bước thì thấy một hoạn quan rất lạ mắt cản họ lại, hoạn quan ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Chư vị công công muốn đi đâu?"

"Hỗn trướng! Tạp gia chính là cận thị bên cạnh bệ hạ, ngươi là ai mà dám cản đường Tạp gia lộ!" Lưu Cẩn giận dữ nói.

Hoạn quan cười lạnh nói: "Chỉ là cận thị mà thôi, cho rằng ở trong

cung được tính là nhân vật à? Cận thị giống như các ngươi, Vương công công vươn tay ra là tùy tiện có thể bóp chết mấy trăm tên."

Lưu Cẩn giật mình, không khỏi kinh sợ: "Ngươi là cơ sở ngầm của Vương Nhạc? Tạp gia đã làm gì sai mà Vương Nhạc không ngờ không thể dung ta như vậy?"

Hoạn quan cười lạnh nói: "Cái sai của ngươi là ở chỗ không nên là cận thị của bệ hạ."

Lưu Cẩn đã hiểu ra.

Trong mắt lóe ra một đạo hung quang âm hàn bức người, Lưu Cẩn bỗng nhiên vươn tay kéo tên hoạn quan đó vào trong điện, sau đó đóng cửa điện lại.

Hoạn quan sợ quá: "Lưu Cẩn, ta chính là tâm phúc của Vương công công, ngươi dám động thủ với ta, sau này hoàng cung còn là nơi để ngươi có thể sống yên sao?"

Trên mặt Lưu Cẩn đã phủ kín sát khí: "Dù sao đêm nay chúng ta đều không sống nổi, trước tiên cứ kéo một cái đệm lưng đi cùng chúng ta đã, chư vị, các ngươi còn chờ gì nữa? Có thể giết một tên thì coi như là lời một đi."

Trương Vĩnh cắn chặt răng, đột nhiên tiến lên một bước, quyền đầu to như cái bát hung hăng đấm vào mặt hoạn quan, hoạn quan hét thảm một tiếng, Cốc Đại Dụng, Mã Vĩnh Thành cũng không khách khí, đều giơ tiểu quyền đầu lên đấm xuống.

Tiếng kêu thảm thiết của tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng yếu, lại nghe Lưu Cẩn hét lớn một tiếng: "Tránh ra."

Mọi người tránh ra một đường, không biết không biết từ chỗ nào tìm được một thanh chủy thủ tinh xảo, trong mắt chợt lóe hung quang, chủy thủ không chút lưu tình đâm một phát vào ngực hoạn quan.

Hoạn quan đau đớn mở to hai mắt, há miệng muốn kêu nhưng lại bị Lưu Cẩn vẻ mặt tàn nhẫn cười gằn bịt miệng lại.

"Tạp gia không sống được thì ngươi cũng đừng hòng sống, những

chó săn của những Vương Nhạc đó ở bên ngoài cũng đều đừng hòng sống, mọi người cùng lên đường nhé."

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Lưu Cẩn, trong vẻ tàn nhẫn của Lưu Cẩn lúc này lại mang theo mấy phần điên cuồng của kẻ tâm thần, bảy người cảm thấy phi thường xa lạ.

Cho tới khi tên hoạn quan đoạn khí, Lưu Cẩn lúc này mới rút chủy thủ ra, thở hổn hển hung hăng nhổ nước bọt vào thi thể của hoạn quan.

Cửa điện không hề có dấu hiệu đột nhiên mở ra, tám người cả kinh, quay đầu lại nhìn, thấy một thân ảnh thon dài đứng ở cửa, phía sau là hơn mười tên Giáo úy mặc cẩm bào.

"Kẻ nào?" Lưu Cẩn nắm chặt chủy thủ run giọng hô.

Thân ảnh thở dài: "Ai cũng nói Lưu Cẩn nội đình là nhân vật tàn nhẫn, hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức rồi, thực sự có thể nói là tĩnh như biến thái, động như chó điên, không thể không bội phục."

Lưu Cẩn kinh nghi bất định, chăm chú nhìn một lúc, bỗng nhiên cười rộ lên như cú đêm, tiếng cười càng lúc càng lớn, nước mắt nén đã lâu cuối cùng cũng lã chã rơi xuống, vừa khóc vừa cười giống như người điên.

"Tần Kham, Tần Kham! Ha ha, ngươi cuối cùng cũng tới, chúng ta được cứu rồi, được cứu rồi! Ha ha..."

Tần Kham thở dài: "Hảo tâm tới cứu mạng ngươi, ngươi lại như một tên mót đái tìm được biển quảng cáo để đái, ta thật sự thấy mình đến nhầm rồi."

Chương 247: Thâm cung đoạt binh (hạ)

Ngoài thiên điện cơ sở ngầm của Vương Nhạc đã bị Đinh Thuận dẫn các Giáo úy lặng lẽ trừ bỏ.

Đêm nay Đinh Thuận dưới sự bày mưu đặt kế của bày mưu đặt kế chẳng những phóng hỏa trong hoàng cung, còn giết người trong hoàng cung, Đinh Thuận không chút nào sợ hãi chút nào, vẻ mặt ngược lại càng lúc càng hưng phấn.

Ngàn năm trước Sở bá vương giận thiêu cung A Phòng chắc cũng có cảm giác thế này, rất phong phú.

Cản trở ngoài điện đã trừ, tám người bọn Lưu Cẩn đều vào chính điện của cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu trong điện đang mắt nhập nhèm ngáp dài, thiếu niên ham ngủ, tiếng chuông dồn dập của Chung cổ ti gõ cả thời gian một chén trà nhỏ mới làm hắn thức giấc.

Còn chưa mở miệng gọi người, đã thấy tám người bọn Lưu Cẩn xông tôi bên giường hắn quỳ xuống rồi khóc lóc: "Bệ hạ cứu lão nô với, nội đình ngoại đình cấu kết, Vương Nhạc tự tiện điều dũng sĩ doanh vào cung, muốn trừ chúng ta, lão nô trung tâm thị hầu bệ hạ gần mười năm, có tội gì đâu? Cầu bệ hạ cứu mạng!"

Trong tiếng dập đầu như giã chày, Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc rồi sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

"Ngươi nói... Vương Nhạc tự tiện điều binh vào cung?"

Lưu Cẩn không hổ là lão nhân phụng dưỡng Chu Hậu Chiếu nhiều năm, một câu đã chạm được tới dây thần kinh mẫn cảm nhất trong lòng Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu rất trẻ tuổi, cũng rất đơn thuần, nhưng trẻ tuổi và đơn thuần cũng không có nghĩa là hắn là kẻ ngốc, sinh ra trong hoàng thất Đại Minh, khi Hoằng Trì đế còn sống có lẽ không dạy

hắn nhiều đạo lý xử thế làm người, nhưng thường thức chính trị cơ bản nhất vẫn đã dạy rất nhiều.

Ví dụ như cái thứ binh quyền này, đó là cái đinh mẫn cảm nhất trong lòng đế vương, đơn thuần như Chu Hậu Chiếu cũng không ngoại lệ.

Trên giường Cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu mặc áo lót màu trắng, vẻ mặt phẫn nộ tới vặn vẹo, tám người bọn Lưu Cẩn khóc lóc ở trước mặt hắn vẫn không ngừng dập đầu.

"Bệ hạ, Vương Nhạc quả thực đã điều binh vào cung, hiện tại các quân sĩ của dũng sĩ doanh vẫn đang chờ ở Chung cổ ti, nói cái gì là giúp cứu hoả, có điều chỉ là một trận cháy nhỏ mà thôi, hoạn quan cung nữ cung nữ trong cung có tới cả vạn, cần dũng sĩ doanh tiến vào hỗ trợ à? Vả lại bọn họ đều mặc giáp trụ, tay cầm binh khí, bộ dạng đằng đằng sát khí, đây là tư thế dập lửa à? Rõ ràng là muốn lấy mạng người, huống hồ lửa ở Chung cổ ti..."

Ngữ khí của Chu Hậu Chiếu có chút lành lạnh, hỏi: "lửa đó thế nào?"

Lưu Cẩn dừng một chút, thanh âm nhỏ đi một chút nói: "Lửa vừa cháy, dũng sĩ doanh liền mặc giáp trụ vào cung, giống như có người biết bấm ngón tay xem bói vậy, đoán trúng đêm nay Chung cổ ti sẽ cháy, lão nô cảm thấy trận lửa này có chút kỳ quái."

Chu Hậu Chiếu sắc mặt xanh mét, nghiến răng ken két nói: "Lão thất phu Vương Nhạc này! Còn cả mấy lão... Lão học sĩ nội các nữa! Trẫm, trẫm..."

Lưu Cẩn thuận thế nói: "Bệ hạ, lão nô xin được nói lời tâm huyết, từ sau khi tiên đế băng hà, những lão thần của nội các và ti lễ giám càng lúc càng không để bệ hạ vào mắt, bệ hạ nghĩ lại mà xem, khi tiên đế tại vị, bọn họ trước thánh uy của tiên đế luôn thành thành thật thật, tiên đế nói như thế nào bọn họ sẽ làm như thế, nhưng hôm nay thì sao? Bọn họ chuyện nào cũng đối nghịch với ngài, bệ hạ bất luận nói gì làm gì. Cũng có vô số ngôn quan ngự sử thượng tấu chương trách cứ ngài, cái này không đúng cái kia cũng không đúng."

Lưu Cẩn nói xong nước mắt lã chã: "Khi Bệ hạ làm Thái tử khoái khoái lạc lạc, tươi cười vui vẻ cả ngày, lão nô cũng cao hứng theo, nhưng sau khi ngài làm hoàng đế thì tiếng cười vơi đi, bệ hạ, ngài là quốc quân của Đại Minh, là chủ chung của giang sơn. Toàn bộ thiên hạ Đại Minh do ngài định đoạt, ngài là người tôn quý nhất trên đời này, nhưng bệ hạ vì sao càng lúc càng không vui? Lão nô muôn lần chết xin nói lời bất kính, làm hoàng đế thế này còn chẳng bằng một thất phẩm ngự sử, lão nô mỗi ngày vì ngài mà đau lòng gạt lệ."

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu thay đổi dần, sắc mặt phẫn nộ bất tri bất giác đã nổi lên ủy khuất vô tận, những lời của Lưu Cẩn đã thực sự chạm vào long fh, mím môi trầm mặc một lát. Chu Hậu Chiếu cuối cùng không nhịn được òa khóc.

"Nói không muốn làm hoàng đế này mà, ai dạy ta cả đời này chỉ có thể làm hoàng đế, làm hoàng đế lại không có ai nghe ta. Mỗi ngày chỉ biết trách cứ ta, đốc xúc ta, muốn ta làm cái gì nhân quân, thánh quân, ta chính là ta, ta là Chu Hậu Chiếu, cái gọi là nhân quân thánh quân giống như trong khuôn khắc ra vậy, có liên quan gì tới ta đâu? Công khanh đại thần Cả triều vì sao nhất định phải bức ta, vì sao nhất định phải ép ta vào trong cái khuôn mẫu dối trá đó? Nói là tôn quý vô cùng. Lại ngay cả sống theo ý mình cũng không được, làm hoàng đế còn có ý nghĩa gì?"

Tám người bọn Lưu Cẩn thấy Chu Hậu Chiếu khóc lớn thì cuống quít dập đầu thỉnh tội, trong điện là một mảng tiếng kêu khóc, hết sức chua sót.

Sau khi Lưu Cẩn dập đầu mấy cái thì đứng dậy, nói: "Bệ hạ sở dĩ bị đại thần đại thần khi dễ, chính là vì bên cạnh bệ hạ không có ai, ngoại đình nằm trong tay tam lão nội các, ti lễ giám nội đình thì nằm trong tay Vương Nhạc, những người này không phải là một lòng với ngài. Bọn họ khi bệ hạ nhỏ tuổi, lúc nào cũng cấm cản bệ hạ, người chân chính đồng lòng với ngài chỉ có mấy người bọn lão nô..."

Dừng một chút, Lưu Cẩn có chút không cam lòng bổ sung: "Còn có Tần Kham nữa."

Vừa nhắc tới tên Tần Kham, Chu Hậu Chiếu tinh thần nhất chấn,

vội vàng hỏi: "Tần Kham ở đâu?"

Ngoài Cửa điện truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc.

"Bệ hạ, thần chờ đã lâu rồi."

Thuyết phục Chu Hậu Chiếu chỉ tốn thời gian một nén hương.

Một hổ tám lừa bản sự khác thì có thể không ra gì, luận luận về yêu ngôn hoặc thượng thì bọn họ lại là hành gia trong hành gia.

Vương Nhạc đêm nay tính sai nhất đó là không lấy mạng Tần Kham, hiện tại đến phiên Tần Kham mà lấy mạng Vương Nhạc, có thể khẳng định, Tần Kham tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm đồng dạng của Vương Nhạc.

Tần Kham nói mấy câu liền khiến Chu Hậu Chiếu mặt rồng giận dữ, là bằng hữu thân cận nhất của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham có thực lực khống chế hỉ nộ của Chu Hậu Chiếu.

"Vương Nhạc... Đáng chết!" Chu Hậu Chiếu sắc mặt xanh mét, rít qua kẽ răng.

"Bệ hạ, ti lễ giám Vương Nhạc đã càng lúc càng quá phận, thần xin bệ hạ dùng thủ đoạn lôi đình, đưa thế cục về theo ý mình, nếu vẫn cứ nén giận, ngày sau bệ hạ tại triều đường sẽ rất khó khăn." Tần Kham khom người nói.

"Tần Kham, ngươi bảo nên làm gì, ta nghe lời ngươi."

Trong mắt Tần Kham hiện lên một đạo lệ khí, nói: "Đoạt binh quyền của ngự mã giám, nội tĩnh thâm cung, ngoại đánh Đông Hán, tru sát Vương Nhạc, chấn nhiếp triều đình."

Chu Hậu Chiếu ngẩn ra, lập tức hung hăng gật đầu: "Tốt! Cao Phượng, lấy giấy bút ra, trẫm muốn hạ trung chỉ."

Trung chỉ là một trong không nhiều lắm đặc quyền còn lại của hoàng đế Đại Minh, nó không cần có sự đồng ý của nội các và các triều thần mà vẫn có thể được chấp hành.

Trên án thư Trong điện cơ hồ trong chớp mắt đã dọn ra một hoàng

quyên và bút mực.

Đón ánh mắt khẩn cấp vui sướng của đám người Lưu Cẩn, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt tức giận vội vàng viết ra mấy chữ trên hoàng quyên, sau đó trịnh trọng đóng đại ấn của hoàng đế.

Lưu Cẩn cẩn thận cầm hoàng quyên, nhẹ nhàng thổi nét mực bên trên, trong mắt bắn ra quang mang tham lam.

Nó không chỉ là một đạo mệnh lệnh tru sát nghịch thần, nó cũng đại biểu cho quyền lực bỏ trống sắp tới, ti lễ giám, ngự mã giám, Đông Hán, những vị trí này đang vẫn gọi bọn họ.

Lưu Cẩn hắn lăn lộn trong thâm cung mấy chục năm, cuối cùng cũng đợi được tới ngày này.

Thánh chỉ đã nằm trong tay Tần Kham, Chu Hậu Chiếu nhìn hắn, nói: "Tần Kham, đêm nay tất cả giao cho ngươi điều hành, thu thập đám gia hỏa đó cho ta, nói cho chúng hay bổn phận của kẻ làm thần tử."

"Thần, tuân chỉ."

Ngoài điện, thanh âm của tiểu hoạn quan truyền đến.

"Khải tấu bệ hạ, ngự mã giám chưởng ấn Ninh Cẩn cầu kiến."

Mọi người Trong điện ngẩn ra, Chu Hậu Chiếu tức giận hừ một tiếng, phất tay áo đi ra sau điện, sau khi tất cả giao cho Tần Kham, hắn không tính hỏi tới nữa, hắn chỉ cần kết quả."

Trong mắt Tần Kham hiện lên sát khí nồng đậm, bỗng nhiên cao giọng hỏi ra ngoài điện: "Ninh Cẩn có dẫn theo thị vệ quân sĩ không?"

Thanh âm mang theo mấy phần sợ hãi của Ninh Cẩn ở Ngoài điện truyền đến: "Lão nô yết kiến bệ hạ sao dám mang binh? Lão nô là một mình tới."

"Đinh Thuận!" Tần Kham hét to.

"Có." Đinh Thuận ở ngoài cửa điện đáp.

"Tru sát Ninh Cẩn!"

"A! Bệ hạ đây là vì sao? Lão nô chưa từng..."

Rắc!

Ngoài điện không còn thanh âm.

Đám người Lưu Cẩn mặt như màu đất, hoảng sợ nhìn Tần Kham.

Vào lúc này bọn họ mới phát hiện, thì ra thư sinh văn nhược khi giết người xuống tay không hề kém võ tướng giết người như ma, thậm chí còn ngoan độc tàn khốc hơn.

Tần Kham đứng lẫm lẫm sinh sinh trong điện, như sát tinh hạ phàm, đằng đằng sát khí.

Phủ trạch bị tập kích, vợ con người nhà bị tập kích, Cẩm Y vệ bị tập kích, một đường từ ngoài thành đến hoàng cung bị người ta đuổi giết, lửa giận nén cả đêm cuối cùng cũng đột nhiên trào dâng mà ra.

Cuối cùng cũng đến lúc lật bàn rồi.

"Tìm nha bài hổ phù trên người Ninh Cẩn."

"Vâng." "Trương Vĩnh, ngươi cầm nha bài hổ phù tiếp quản ngự mã giám."

"Vâng."

"Đinh Thuận, theo ta tiếp quản dũng sĩ doanh, triệu tập Cẩm Y vệ toàn thành, đánh thẳng tới đại đường của Đông Hán."

"Vâng."

Chương 248: Chuyển thủ thành công

Hoàng đế Đại Minh chung quy vẫn là hoàng đế, tuy nói quân quyền bị thần quyền chế ước rất nhiều, nhưng thánh chỉ của hoàng đế dù sao cũng vẫn là thánh chỉ, thánh chỉ vừa ra, sinh tử của vô số người đã được quyết định.

Từ trên xác chết của Ninh Cẩn móc ra nha bài hổ phù, Trương Vĩnh cẩn thận nắm nó trong tay, cảm thụ được sự nhẫn nhụi mang theo hơn ấm của nha bài, sau đó lẳng lặng cười cảm kích với Tần Kham.

Khối nha bài này đến tay Trương Vĩnh rồi, chỉ sợ đời này sẽ không nỡ buông ra, ngự mã giám chưởng ấn từ nay về sau sẽ có họ Trương.

Thế gian có thể lung lạc lòng người chỉ có cảm tình và lợi ích, có Tần Kham một câu "Tiếp quản ngự mã giám" này của Tần Kham, quan hệ của Trương Vĩnh và Tần Kham từ nay về sau sẽ có thể xem như minh hữu trên chính trị.

Tần Kham cũng cười cười với Trương Vĩnh, hiểu ý lẫn nhau.

Bát hổ chưa bao giờ là bền chắc như thép, tương lai nếu trở mặt với Lưu Cẩn, Trương Vĩnh tất nhiên chính là dao nhỏ đâm sau lưng Lưu Cẩn, đêm nay biết thời biết thế đưa cho hắn một chiếc bảo tọa của quyền lực, lực lượng bên mình cũng tăng lên mấy phần.

Đi ra khỏi cửa điện cung Càn Thanh, thi thể của Ninh Cẩn nằm trên thềm đá ở ngoài cửa, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, không thể không nói, thủ đoạn giết người của Đinh Thuận càng lúc càng tinh tiến, một đao này chém vào thực sự rất dứt khoát lưu loát.

Đinh Thuận đứng ngoài cửa điện, thấy trong tay Tần Kham đang cầm một hoàng quyên đi ra, lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng với hắn.

Tất cả cuối cùng đã lật bàn.

"Đinh Thuận, theo ta tiếp quản dũng sĩ doanh!"

"Vâng."

...

Tiếp quản dũng sĩ doanh rất thuận lợi, cơ hồ không cần tốn nhiều sức.

Đinh Thuận lại hạ sát thủ, chém một tên tham tướng tiến lên chất vấn. Tần Kham mở thánh chỉ ra, chậm rãi đọc một lần, dũng sĩ doanh liền toàn thể quỳ xuống, nguyện ý nghe Tần Kham sai phái.

Quân đội Bảo vệ xung quanh hoàng thành kinh sư, chung quy vẫn chỉ trung thành với hoàng đế, bị người hữu tâm lợi dụng và che mắt cũng chỉ là tạm thời, một đạo thánh chỉ của hoàng đế liền kéo họ về chính lộ.

Cho tới một khắc quan binh dũng sĩ doanh quỳ xuống nghe lệnh. Tần Kham mới chính thức thở phào.

Trước mắt trong tay đã có hơn hai ngàn binh mã tinh nhuệ, hoành hành kinh sư đã không còn không hề cố kỵ, các phiên tử Đông Hán so sánh với dũng sĩ doanh thì Quả thực là một đám ô hợp.

Chém một tham tướng, lại có một tham tướng rụt rè bước lên ôm quyền nói: "Các tướng sĩ hành động thế nào, xin Tần đại nhân hạ lệnh."

Tần Kham nhìn quét các tướng sĩ mọt lượt Lạnh lùng nói: "Toàn doanh ra khỏi cung, đánh thẳng tới đại đường Đông Hán, giết phiên tử, tru Vương Nhạc."

Tham tướng ngẩn ra, sau đó ôm quyền lớn tiếng nói: "Vâng."

Hơn mười tên Cẩm y Giáo úy theo Tần Kham lẻn vào hoàng cung sau khi ra khỏi cung thì vội vàng tản đi, chạy tới các Cẩm Y vệ Thiên hộ sở trong thành kinh sư.

Đêm nay phiên tử Đông Hán vây công Thiên hộ sở nội thành sớm

đã dẫn phát sóng to gió lớn trong hệ thống Cẩm Y vệ, mâu thuẫn của mâu thuẫn tồn tại đã lâu, vô số Cẩm Y vệ Thiên hộ oán giận không ngừng phái người tới Bắc trấn phủ ti nha môn xin chỉ thị của Mưu Bân, chỉ tiếc Mưu Bân đã sớm tới Thiên Tân tránh họa, Cẩm Y vệ kinh sư như rắn mất đầu. Một đám Thiên hộ không biết bên trên có ý gì, vì thế không dám manh động, chỉ có thể ở trong Thiên hộ sở đập bàn chửi rủa.

Khi các Giáo úy bên cạnh Tần Kham mở cửa sau của các Thiên hộ sở, kinh sư vừa yên lặng lại trở nên náo động.

Từng cây đuốc đột ngột thắp sáng các nơi trong thành, cây đuốc giống như bọt nước. Từng giọt từng giọt tụ lại, cuối cùng nối thành một con rắn người, rắn uống lượn trườn tới đại đường Đông Hán.

Đại đường Đông Hán.

Dưới hành lang gấp khúc của Tiền viện, hai ngọn đèn lưu ly lay động lúc sáng lúc tối, chiếu vào khuôn mặt thương lão của Vương Nhạc đang ngồi trên cao.

Bốn gã đại đương đầu Đông Hán không nói gì đứng trước mặt Vương Nhạc, giống như chuột thấy mèo, thở mạnh cũng không dám.

Vương Nhạc mặt không biểu tình, trong tay khô héo như vỏ cây cầm một khối ngọc bội, ngọc bội giống như cũng trải qua không ít năm tháng, sáng bóng trơn mượt, không phải phàm vật.

"Hán công, các phiên tử đang chuẩn bị tiếp tục đánh phá mấy Cẩm Y vệ Thiên hộ sở, Hán công vì sao đột nhiên triệu chúng ta trở lại? Đã xảy ra biến cố gì?" Một đại đương đầu cẩn thận hỏi.

Vương Nhạc mặt mày bất động, cũng không thèm nhìn hắn một cái, vẫn nghịch khối ngọc bội trong tay.

Một đại đương đầu Khác ôm quyền nói: "Hán công, hơn ngàn phiên tử xuất kích Tần phủ bại lui, đại đương đầu Dương Toàn đã chết."

Tay đang nghịch ngọc bội của Vương Nhạc bỗng nhiên dừng lại, sau đó lại vuốt ve ngọc bội, cảm thụ sự bóng loáng nhẵn nhụi mà

lạnh lẽo của nó.

Sau khi bảo Ninh Cẩn điều dũng sĩ doanh vào cung, Vương Nhạc rời khỏi ti lễ giám, ra khỏi cung vào đại đường Đông Hán.

tự tiện điều binh vào cung tội như mưu phản, là tội lớn tru di cửu tộc, Vương Nhạc đương nhiên muốn chế tạo có người giả mạo chỉ dụ vua, mà hắn thì không biết gì, người không ở trong cung cũng dễ biện bạch hơn.

Nhưng mà một khắc ngồi vào đại đường Đông Hán, trong lòng Vương Nhạc liền cảm thấy rất không được tự nhiên, rõ ràng là chuyện đã nắm chắc thắng lợi, tự dưng lại trở nên thấp thỏm.

Vây công Tần phủ thất bại, giết Tần Kham thất bại, Tần Kham lẻn vào hoàng cung, Tần Kham tới thẳng cung Càn Thanh...

Từng tin tức chậm rãi đánh vào lòng tin của Vương Nhạc, Vương Nhạc dần dần phát hiện thế cục đã không thể hoàn toàn nằm trong sự khống chế. Bởi vì có thêm biến số Tần Kham này, Tần Kham đào thoát và vào cung, làm trong lòng hắn có một loại dự cảm xấu, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Trong đầu tự dưng hiện ra khuôn mặt nho nhã nhưng lại hết sức khiến người ta căm hận của Tần Kham, tay Vương Nhạc khẽ run lên, trong mắt lại lộ ra hai loại ánh mắt mâu thuẫn hoàn toàn bất đồng là sợ hãi và hung ác.

Vương Nhạc thở dài, thanh niên nhân này, không đơn giản!

Luôn không dám khinh thị hắn, đúng nhưng lại vẫn là khinh thị hắn...

Thật lâu sau, dưới cái nhìn chăm chú của đại đương đầu đại đương đầu, Vương Nhạc chậm rãi mở miệng.

"Đao ra khỏi vỏ, tên đã lên dây, bảo các phiên tử nghiêm mật canh gác bốn phía đại đường Đông Hán."

Bốn đại đương đầu kinh hãi.

Ý tứ của Hán công... Chẳng lẽ có người dám vây công đại đường

Đông Hán? Vốn đêm nay là trạng thái Đông Hán đại giết tứ phương, vì sao phải nghiêm mật canh gác đại đường Đông Hán? Tình thế đêm nay từ lúc nào bắt đầu từ công chuyển thủ?

Vương Nhạc cười thê lương: "Đi đi, phân phó lời của Tạp gia, làm việc gì phòng bị thêm một chút cũng không sai."

Các Đại đương đầu khom người thi lễ, vừa xoay người thì lại nghe thấy một tiếng nổ mạnh cực lớn, ngay sau đó thì ngoài đại đường giống như ong vỡ tổ.

Ngoài đại đường, một tiếng hét dữ dằn truyền đến.

"Đông Hán Vương Nhạc, ý đồ gây rối. Phạm thượng tác loạn, thánh chỉ hạ, Vương Nhạc cùng Đông Hán trên dưới mau mau bó tay chịu trói. Nếu như dám trái, giết chết tại chỗ."

Bốp!

Ngọc bội được yêu thích nhiều năm bỗng nhiên từ trong lòng bàn tay Vương Nhạc rơi xuống, vỡ tan.

Vương Nhạc cả người run rẩy. Tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Xong rồi! Tất cả xong rồi!

Ngoài đại đường Đông Hán, hơn hai ngàn tướng sĩ của dũng sĩ doanh đã vây quanh môn đại đường Đông Hán, vô số Cẩm y Giáo úy được Tần Kham triệu tập đến tay cầm đuốc, giống như một con rắn lửa, chậm rãi tụ tập về phía Tần Kham.

Tần Kham đã thay đẩu ngưu cẩm bào, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú các phiên tử trong đại đường Đông Hán đang tán loạn, khóe miệng hắn bất giác vẽ ra một nụ cười lạnh.

Bên cạnh là một tham tướng của dũng sĩ doanh, tên là Tôn Anh, vừa rồi khi tiếp quản dũng sĩ doanh. Tần Kham quyết định trước lập uy rồi mới tuyên chỉ, một tham tướng bị Đinh Thuận chém, vận khí của vận khí có vẻ tốt, không phải kẻ đầu tiên đứng ra chất vấn, xem như nhặt lại được cái mạng.

Lúc này Tôn Anh đang cười thật thà với Tần Kham. Vỗ vỗ một

khẩu pháo nhỏ đúc bằng thép ở bên cạnh, như tranh công cười nói: "Tần đại nhân, pháo này là dũng sĩ doanh chúng ta từ trong tay một người Hà Lan mua được, tổng cộng chỉ có jhai khẩu, loại hỏa pháo này so với hỏa pháo của Đại Minh chúng ta thì uy lực mạnh hơn rất nhiều, vừa rồi một pháo bắn vào cửa lớn của Đông Hán ngài có thấy không? Một viên đạn sắt là có thể xuyên thủng cửa thành ngoài trăm trượng. Có điều giá trị chế tạo hơi đắt, ngự mã giám từng định xin chế tạo cục phỏng theo mà chế tạo số lượng lớn, về sau lại bị Binh bộ Lưu thượng thư dâng sớ, nói pháo này công nghệ phức tạp, giá trị chế tạo quá đắt, không nên chế tạo nhiều, mấy vị Đại học sĩ nội các sau khi thương nghị thì cũng từ bỏ việc này."

Tần Kham thần sắc khẽ động, lúc này mới bắt đầu quan sát khẩu hỏa pháo này, thấy thể tích của thể tích cũng không lớn, đường kính nòng cũng hơi nhỏ, thoạt nhìn thì rất nặng, nhưng họng pháp đen ngóm lại tỏa ra sát khí khiến người ta khó thở.

"Tôn tham tướng, bắn thêm một phát xem nào."

Tôn Anh thấy Tần Kham có hứng thú với hỏa pháo thì không khỏi càng đắc ý, vội vàng nói: "Vâng."

Nhồi thuốc, giã thuốc, lắp đạn, đốt dây.

Tôn Anh cung kính đưa đuốc cho Tần Kham, trên mặt lộ ra nụ cười lấy lòng: "Mạt tướng cung thỉnh Tần đại nhân thử pháo."

Tần Kham cũng không khách khí, cầm đuốc đốt dây dẫn.

Rít... Rầm!

Miệng pháo lóe hồng quang, một viên đạn sắt bắn ra, xuyên qua đại môn bắn thẳng tới tiền viện của Đông Hán, vô số các phiên tử đang canh phòng bị một phán bắn cho ruột đứt bụng nát, dưới quỹ tích của đường đạn, hơn mười phiên tử giống như hồ lô ngã xuống đất mà chết.

Chương 249: chuyển thủ thành công (hạ)

"Thứ tốt, cải tiến thêm một chút sẽ là lợi khí vì nước, công thành chiếm đất vô kiên bất tồi, vũ khí như vậy phải nên sản xuất thật nhiều, sao lại bỏ đi không cần! Binh bộ Lưu thượng thư thật là." Tần Kham lắc đầu cười lạnh.

Giương mắt nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong Đông Hán, Tần Kham thở dài: "Sớm biết có hôm nay, lúc trước tội gì phải làm vậy? Tôn tham tướng..."

"Có mạt tướng!"

"Tấn công đi, phàm là gặp chống cự, giết không tha."

"Vâng."

Tôn Anh rút đao, chỉ về phía đại môn Đông Hán xa xa, quát to: "Dũng sĩ doanh, tấn công."

Ầm ầm!

Trường thương của tướng sĩ Dũng sĩ doanh giơ ngang, dùng đội ngũ tác chiến từng bước ép về phía trước, giáp trụ phát ra tiếng vang kèn kẹt, giống như một bức tường thành di động không thể công phá, chậm rãi ép không gian sinh tồn của các phiên tử.

Các phiên tử hoảng quá, sát khí nồng đậm trầm trọng đó bức cho người ta không thở nổi, bọn họ không ngờ mình là tay sai của hoàng đế, lại vẫn có người bị người ta tiêu diệt, hơn nữa còn xuất động quân đội tinh nhuệ.

Trận này đánh thế nào đây? Căn bản là đồ sát đơn phương!

Không ít phiên tử hoàn toàn mất đi chiến ý, ném đao trong tay chạy ra cửa sau Đông Hán.

Xoẹt!

Một loạt trường thương của tướng sĩ Dũng sĩ doanh đâm ra.

Hơn mười tên phiên tử kêu thảm ngã xuống đất.

Trong Hỗn loạn, trong tiền viện đại đường truyền đến một đạo thanh âm run rẩy.

"Tần Kham, giữ lại một mạng cho đám nhãi con đi, Vương Nhạc ta hàng, hàng!"

Động tác đang Công kích của các tướng sĩ dũng sĩ doanh khựng lại, ngoài đại đường, tham tướng Tôn Anh khó xử nhìn Tần Kham: "Đại nhân, ngài xem..."

Tần Kham mặt không biểu tình, lạnh lùng nói: "Ta chẳng nghe thấy gì cả, tiếp tục tấn công!"

Nếu đã trêu chọc ta thì nhất định phải trả giá lớn, không phải một hai câu cầu xin tha thứ là có thể xong chuyện.

Đây là nguyên tắc làm người của Tần Kham, về phần cái giá này phải trả bao nhiêu, lúc nào thì dừng, do Tần Kham định đoạt, rất hiển nhiên, hiện tại mới chỉ là bắt đầu.

Vô số phiên tử chạy trối chết, ở phía trước viện kêu cha gọi mẹ, dũng sĩ doanh tinh duệ nhất hoàng thành đám ô hợp như bọn họ không thể chống cự, huống chi trong tay người ta còn có thánh chỉ, tiêu diệt bọn họ là danh chính ngôn thuận.

Nói đến cùng, đây là sát nghiệt mà Đông Hán Hán công tạo cho họ.

Dũng sĩ doanh từ cửa chính đánh vào, mấy ngàn Cẩm y Giáo úy tập kết từ bốn phương tám hướng thì canh giữ ba mặt khác của đại đường Đông Hán, khi cửa chính khởi xướng công kích, các phiên tử dễ dàng sụp đổ, đều chạy trối chết tới ba mặt còn lại, bọn họ giẫm thang, trèo lên tường vây, nhưng vừa ló đầu ra liền bị các Giáo úy sớm đã chờ đợi một cao bổ xuống, mấy cái đầu đầm đìa máy bay lên cao, thủ cấp rơi ra ngoài tường, nhưng thi thể vẫn ở bên trong tường co giật không thôi.

Thảm trạng Nhìn thấy ghê người làm các phiên tử triệt để sợ hãi, như bị điên gào thét khóc lóc, phiên tử chưa từ bỏ ý định vẫn tiếp

tục chạy về tiền viện, định tìm một đường sinh cơ, lại bị tướng sĩ của dũng sĩ doanh từ phía trước ập tới một thương đâm thấu tim, giãy dụa chết đi một cách không cam lòng.

Thây rải khắp nơi, máu chảy thành sông.

Đầu hàng là vô ích, chạy thì không có cửa.

Vận mệnh của Mấy ngàn phiên tử lúc này đang nằm trong tay một người, chỉ có thể khiến hắn cảm thấy tận hứng, trận đồ sát này mới có thể dừng lại.

Trong Vô số tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, thanh âm run rẩy của Vương Nhạc vô cùng thê lương và bi thương.

"Tần Kham! Giết người chỉ là một cái gật đầu, khoan dung độ lượng đi. Tất cả đều là ta gây nên, việc gì phải giết những kẻ vô tội."

Tần Kham cười lạnh, cao giọng vào đại đường Đông Hán: "Vương Nhạc, ngươi phái người đốt phủ của ta, tập kích vợ con ta, muốn lấy mạng ta, lúc đó có từng nghĩ tới khoan dung độ lượng hay không?"

Vương Nhạc căm bặt. Ngửa mặt lên trời dài thở dài, lệ già tràn ra từ khóe mắt.

Thắng làm vua thua làm giặc, còn gì để nói đây?

Người trẻ tuổi mà hắn trước kia nghĩ không cần tốn nhiều sức liền có thể bóp chết được. Đêm nay lại tự tay đào một phần mộ cho hắn, Tần Kham không cần tốn nhiều sức đã không còn là một bách hộ hoặc là Thiên hộ nhún nhường khắp nơi kia nữa. Bất tri bất giác như thấm vật không tiếng động, hắn đã thành một cây đại thụ che trời rồi.

Nếu sớm biết có ngày hôm nay, Vương Nhạc nhất định sẽ có rất nhiều lựa chọn, hoặc là xuất thủ dồn hắn vào chỗ chết trước khi hắn trở nên cường đại, hoặc là cố gắng giao hảo với hắn, tuyệt đối sẽ không đắc tội.

Nếu vẫn là chỉlà nếu, tất cả đều đã quá muộn rồi.

Nghĩ đến tên Mưu Bân trốn xa tận Thiên Tân, Vương Nhạc đột nhiên rất muốn cười.

Hán Vệ đấu đá hơn mười năm, ai ngờ được sau đêm nay chẳng ai được làm kẻ thắng, ngược lại bị một người trẻ tuổi từ bên cạnh giết ra hái được trái ngọt.

Thành là thiên ý. Bại cũng thiên ý.

Ngửa mặt lên trời cười hai tiếng, Vương Nhạc lớn tiếng nói: "Ta chính là túc lão bốn triều, được tiên đế coi là trọng thần, là trung hay gian, trăm ngàn năm sau sẽ có hậu nhân bình luận. Sao để cho một thằng nhãi như ngươi làm nhục ta? Không phải muốn mạng của ta sao? Đầu ở đây này, lấy đi."

Dứt lời Vương Nhạc bỗng nhiên từ trong tay phiên tử thị vệ bên cạnh đoạt lấy cương đao, giơ lên vuốt một cái, quang mang trắng ngần chợt lóe, một dòng máu xuất hiện ở cổ, đường máu càng mở càng lớn, Máu tươi suối phun trào ra.

Vương Nhạc ngửa đầu cười thảm, cổ họng cố gắng nuốt gì đó, lại giống như muốn nói gì đó, gắt gao nhìn chằm chằm bức họa Nhạc Phi treo ở trên tường, đó là Thành tổ hoàng đế vào năm Vĩnh Lạc thứ mười tám đã ban cho Đông Hán, ngụ ý trung nghĩa thiên thu, phụ triều tá chính.

Thân hình Thương lão lay động mấy cái, Vương Nhạc cuối cùng cũng ngã xuống đất, mắt vẫn chưa khép lại, khóe miệng giống như mang theo nụ cười mỉa mai, không biết đang mỉa mai cái gì.

Túc lão bốn triều, ti lễ giám phó tướng hồng cực triều đường Vương Nhạc đã tự vận chết.

Đương đầu và các phiên tử Chung quanh căn bản chưa kịp ngăn cản thì đã thấy Vương Nhạc ngã xuống đất, sĩ khí vốn dã xuống thấp lập tức lâm vào tuyệt vọng.

Không biết ai gào to một câu "Vương Nhạc đã chết! Vương Nhạc đã chết!"

Tiếp theo tướng sĩ của dũng sĩ doanh và Cẩm Y vệ Giáo úy từ bốn phương tám hướng đều hưng phấn hét to phụ họa, tiếng hoan hô

như trời long đất nở vang vọng khắp cả bầu trời đêm của kinh sư, mãi lâu sau vẫn không dứt.

Trời bỗng nhiên có mưa nhỏ, giống như rửa sạch tất cả thị phi đêm nay, vì thế nhân mà tuyên bố sự ra đi của một lão nhân trung gian trắng đen khó bình luận.

Tần Kham thở hắt ra một hơi, cuối cùng thở dài nói: "Người chết như đèn tắt, ân oán tình cừu xóa bỏ, Vương công công, nếu có kiếp sau thì xin bớt dã tâm dã tâm một chút nhé."

Quay đầu nhìn Tôn Anh, Tần Kham thản nhiên nói: "Dừng Công kích, bảo các phiên tử buông binh khí ôm đầu đi ra, kẻ nào còn chống trả thì tru sát."

"Vâng."

Kim Liễu được Đỗ Yên cứu vẻ mặt vẫn sợ sệt, khuôn mặt xinh đẹp phủ đầy bi thương, bi thương tới nát lòng, nghĩ đến Tần Kham từ nay về sau người và trời xa cách với nàng ta, Kim Liễu liền cảm thấy trong lòng có một cái gay đang đâm vào tim mình.

Phiên tử trêu đùa nhị nữ bị Đỗ Yên đánh cho răng rơi đầy đất, vốn các phiên tử tập kết thành lao lên giết họ thì không biết nhận được mệnh lệnh gì vội vàng thu đội rời đi.

Lúc này Đỗ Yên ôm Kim Liễu đang tâm thần hoảng hốt, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ta, muốn an ủi lại không biết nên an ủi thế nào, từ nhỏ đến lớn nàng ta động quyền cước thì nhiều, nhưng động mồm miệng thì lại ít tới đáng thương.

" Tướng công của ngươi là Giáo úy của Thiên hộ sở nội thành à?" Đỗ Yên mở miệng hỏi.

Kim Liễu khóc thút thít gật đầu, rồi lại lắc đầu, thấp giọng nói: "Hắn là quan nhi của Cẩm Y vệ."

Đỗ Yên thở dài: "Tướng công Nhà ta cũng là quan nhi của Cẩm Y vệ, hơn nữa là đại quan, đêm nay người của Đông Hán thậm chí giết tới nhà ta, may mắn tướng công nhà ta sớm có chuẩn bị, bố trí nhân thủ phòng vệ, nếu không chúng ta..."

Nói xong mặt lộ ra vẻ căm giận, Đỗ Yên cắn răng nói: " Đám hỗn đản Đông Hán đêm nay cứ để chúng làm càn, ngày mai tướng công nhà ta tất sẽ hung hăng thu thập chúng."

Kim Liễu giương mắt nhìn nàng ta, thẽ thọt nói: "Tướng công Nhà ngươi... Có thể thu thập bọn họ sao?"

Mặt Đỗ Yên lộ ra vẻ tự hào, giống con chim tước nhỏ đang dương dương tự đắc: "Đương nhiên, tướng công nhà ta là lợi hại nhất, chuyện gì vào tay hắn, chỉ cần đảo mắt một cái, chủ ý xấu xa sẽ cái này nối tiếp cái kia, lừa cho kẻ đó phải kêu cha gọi mẹ. Vị tiểu nương tử này, ngươi cứ yên tâm đi, tướng công nhà ta nhất định sẽ báo thù rửa hận cho tướng công của ngươi."

Kim Liễu cắn cắn môi dưới, nói: "Đa tạ tỷ tỷ ra tay cứu giúp."

Nhìn những thi thể la liệt ở tiền viện Thiên hộ sở, nước mắt Kim Liễu lại chứa chan.

" Tướng công ta chắc nằm trong số họ, bất kể như thế nào, ta vẫn muốn tìm được thi thể của tướng công, để hắn mồ yên mả đẹp."

Nói xong liền đứng dậy đi vào trong Thiên hộ sở.

Đỗ Yên do dự một chút, thấy vẻ mặt buồn bã của Kim Liễu, tựa hồ đã quyết ý chết theo, Đỗ Yên chung quy vẫn lo lắng vị nữ tử vừa được mình cứu này, nếu nàng ta tuẫn tình vì tướng công của mình, vậy nàng ta vừa rồi ra tay không phải là vô ích sao?

"Vị muội muội này, để ta tìm với ngươi." Đỗ Yên đi sát theo.

Chương 250: Ánh bình minh như máu

Đỗ Yên lẳng lặng ở phía sau nhìn nàng ta, trong lòng không biết vì sao có một loại đau nhói từng cơn, thương xót cho vì nữ tử chưa từng quen biết đã mất đi người yêu này.

Hạnh phúc là so sánh mà có, trong lòng Đỗ Yên bỗng nhiên có một loại cảm giác hạnh phúc mãnh liệt, có nhà, có địa vị, có thân nhân, còn có một tướng công yêu nhau mãnh liệt, trời cao đối đãi với nàng ta thật tốt.

Càng cảm thấy hạnh phúc thì càng cảm thấy thương tiếc cho Kim Liễu.

Nước mắt của Nữ nhân rất có sức lây lan, không lâu sau, nước mắt của Đỗ Yên cũng rơi cùng Kim Liễu.

Đại môn Thiên hộ sở Nội thành vẫn cháy, ván cửa sập một nửa, ánh lửa cản ở chính giữa đại môn.

Kim Liễu giống như không phát giác, người lao tới đống lửa, giống như một con thiêu thân tìm giải thoát.

Đỗ Yên tay mắt lanh lẹ, thân hình lướt qua nàng ta, trước khi Kim Liễu bị lửa lớn làm tổn thương liền tung người đá một cái, ván cửa đang cháy bị đá bay lên không trung, rầm một tiếng rồi rơi xuống.

Kim Liễu quay đầu nhìn nàng ta nhìn nàng ta một cái, trong mắt không hề có ý tứ cảm kích, chỉ có sự trống rỗng vô thần tới dọa người, giống như nước lặng.

Ánh mắt của nàng làm Đỗ Yên cảm thấy đau lòng, bi thương muốn chết, đại khái là vậy.

Trong viện tử của Thiên hộ sở đầy tường vỡ gỗ cháy, lửa lớn đã tắt, khắp nơi tỏa ra khói đặc, trên mặt đất thì vương vãi thi thể. Có phiên tử Đông Hán, mà nhiều hơn là Cẩm Y vệ Giáo úy, tư thế

chết của bọn họ khác nhau, máu tươi dĩ nhiên đã cạn, hình ảnh cực kỳ khiến người ta buồn nôn.

Kim Liễu vào viện tử liền không kiềm chế được mà khóc rống lên, vừa khóc vừa như phát điên cố sức lật thi thể đầy đất, cẩn thận phân biệt mỗi một khuôn mặt. Ý muốn tìm ra khuôn mặt quen thuộc đến đã khắc vào trong xương tủy của nàng ta.

Hơn trăm thi thể được nàng ta lật xem từng cỗ, không biết qua bao lâu, nàng ta kiệt xức ngồi bệt trên đất, khóc nói: "Vì sao không thấy? Vì sao không thấy?"

Đỗ Yên vội la lên: "Tìm nữa đi, có lẽ vừa rồi chưa tìm kỹ."

"Kỹ rồi, ta đã xem cẩn thận rồi. Sao lại không có? Đám phiên tử này ác quá, vì sao ngay cả một khối thi thể toàn thây cũng không lưu lại cho hắn? Đang yên đang lành, vì sao trong một đêm lại bị hủy hết?" Kim Liễu khóc to.

Đỗ Yên ôm chặt lấy nàng ta, tùy là mới quen, nhưng vẫn bị tấm lòng si tình của nàng ta làm cho cảm động, lệ đêm nay chỉ giành cho nỗi đau mất mát của nữ tử chưa hề quen biết này.

Hình ảnh rất kỳ dị, hai vị nữ tử mấy canh giờ trước chưa từng quen biết, lúc này không ngờ ôm nhau mà khóc.

Không biết qua bao lâu, Đỗ Yên giống như nghĩ ra gì đó, do dự một chút, khóc thút thít nói: "Vị cô nương này, nếu không tìm được thi thể của tướng công nhà ngươi. Ngươi... có nghĩ... ặc, có nghĩ hắn có thể còn sống không?"

Kim Liễu lập tức ngừng, đột nhiên ngẩng đầu, vô cùng kinh ngạc và đờ đẫn nhìn chằm chằm Đỗ Yên.

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Kim Liễu, Đỗ Yên mặt vẫn đẫm nước mắt không khỏi có chút buồn cười, thở dài bất đắc dĩ: "Buồn cười thật đấy, Vô duyên vô cớ cùng ngươi khóc một trận, ta rốt cuộc là bị làm sao. Chuyện này không thể để tướng công nhà ta biết, kiểu gì cũng chế nhạo ta."

Thấy Kim Liễu vẻ mặt vẫn đờ đẫn, bộ dạng muốn vui mà không dám vui, mắt đẹp chưa lệ quang trong suốt lại tỏa ra một cỗ sinh

cơ, Đỗ Yên lặng lẽ cười, nàng ta biết, một câu của mình đã mang tới hy vọng sống sót cho vị cô nương xa lạ này.

Một người có hy vọng đối với tương lai, vô luận như thế nào cũng sẽ không muốn chết.

"Ngươi ở chỗ này chờ nhé, ta đi tìm tướng công nhà ta, bảo hắn phái thuộc hạ hỏi thăm toàn thành cho ngươi, tướng công nhà ta ra tay, đám phiên tử này chết tiệt này khẳng định bị hắn thu thập cho phải kêu cha gọi mẹ."

Đỗ Yên luôn xốt xắng, sau khi nói những lời này thì vội vàng chạy đi, nàng ta không ngờ cũng chẳng hỏi tướng công của vị cô nương xa lạ này rốt cuộc họ gì tên chi.

Quân sĩ dưới sự chỉ huy của Đinh Thuận và dũng sĩ doanh tham tướng Tôn Anh áp giải các đương đầu, Thiên hộ chưởng hình và lĩnh ban chưởng ban của Đông Hán tới trước mặt Tần Kham, hai người đều điều tra ánh mắt dò hỏi Tần Kham.

Tần Kham mặc đẩu ngưu cẩm bào đỏ thẫm, khoanh tay mà đứng trước tiền đường đầy thi thể và máu tươi, ánh mắt nhìn lại ánh mắt dò hỏi của hai người, hai má Tần Kham run run, lạnh lùng nhìn đám đại đương đầu và Thiên hộ chưởng hình của Đông Hán, sau đó ngẩng đầu, hờ hững nhìn trời.

Phiên tử Bình thường có thể buông tha, nhưng, thủ lĩnh của Đông Hán phải trả giá đắt, động tĩnh của chuyện này quá lớn, chết một Vương Nhạc là tuyệt đối không đủ.

Cái giác khiến Tần Kham hài lòng nhất là triệt để khiến chúng biến mất khỏi cõi đời này.

Đinh Thuận và Tôn Anh lập tức minh bạch ý tứ của Tần Kham.

Lệ sắc trong mắt Đinh Thuận chợt lóe, quát to: "Đại đương đầu Đông Hán Trần Lăng phạm thượng tác loạn, tội không thể tha, chém."

" Đại đương đầu Đông Hán Phương Quý Lai phạm thượng tác loạn, tội không thể tha, chém."

" Thiên hộ chưởng hình Đông Hán Lưu Thắng phạm thượng tác loạn, tội không thể tha, chém."

"..."

"..."

Gần hai ngàn phiên tử Đông Hán run rẩy quỳ ở tiền viện, theo từng tiếng "Chém" của Đinh Thuận, từng nhân vật hàng đầu của Đông Hán đầu đều rơi xuống đất, ở chính giữa viện tử máu tươi ngập ngụa, đầu người lăn lông lốc.

Sắc mặt của hơn Hai ngàn phiên tử càng lúc càng trắng, nhìn các thủ lĩnh thường ngày uy phong lẫm lẫm ai nấy ngã dưới dao mổ của Cẩm y Giáo úy, thi thể không đầu vẫn còn không ngừng co giật trong vũng máu, cuối cùng, hơn mười tên phiên tử không nhịn được nôn ra, nôn cũng không dám động đậy, trán cắm vào trong bãi nôn của mình, thân hình run rẩy vì sợ hãi.

Ngay cả Đinh Thuận cũng càng đọc càng kinh hãi, vừa nhớ tên của từng người vừa kìm lòng không đậu quay đầu nhìn thoáng qua Tần Kham, thấy Tần Kham vẫn vẻ mặt đạm mạc nhìn trời, trong lòng Đinh Thuận trong lòng kính sợ.

Đại nhân đây là muốn dùng máu tươi để triệt để thanh tẩy Đông Hán.

Không biết bao lâu bao lâu. Nhân vật thượng tầng của thượng tầng cơ hồ bị giết sạch, Tần Kham cuối cùng thản nhiên mở miệng: "Thôi, dừng ở đây đi."

Bao gồm cả Đinh Thuận ở bên trong, ở đây vô luận là Cẩm Y vệ, dũng sĩ doanh hay là Đông Hán, toàn bộ thở phào, nhìn nhau một cái. Phát hiện vẻ mặt của nhau tái nhợt, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Mấy tên đao phủ Hành hình hai tay mềm nhún, ném đao rầm một cái quỳ xuống đất. Sau đó nôn ọe không thôi.

Trời đã sáng, phía đông kinh sư chậm rãi nhô lên một tia sáng mặt trời.

Ánh bình minh như máu. Máu như ánh bình minh!

Chuyện giải quyết hậu quả tất nhiên không cần phải để Tần Kham tự mình xử lý, kẻ nên chết đều đã chết rồi, kẻ nên chấn nhiếp thì cũng chấn nhiếp rồi, Đông Hán trả qua chiến dịch này, chỉ sợ từ nay về sau không thể chèn ép Cẩm Y vệ được nữa.

Tần Kham không phải đồ tể, nhưng hắn không thể không làm như vậy.

Vương Nhạc đã chết, Lưu Cẩn tất nhiên sẽ nắm quyền nội đình, tương lai Đông Hán không biết sẽ do ai chưởng quản, vô luận như thế nào, giết cho Đông Hán nguyên khí đại thương. Đối với Tần Kham thì chỉ có lợi chứ không có hại.

Lợi ích của Thượng tầng thường thường thành lập trên vô số xương trắng và máu tươi.

Cưỡi ngựa rời khỏi đại đường của Đông Hán, dưới sự hộ tống của đám bộ hạ Đinh Thuận, Tần Kham và mọi người vội vàng chạy tới phủ của Đinh Thuận.

Tối hôm qua trong thành đại loạn, mặc dù đã dặn dò Lý Nhị bảo hộ vợ con Đinh Thuận và Kim Liễu, nhưng Tần Kham và Đinh Thuận chung quy vẫn không yên tâm, chuyện gần như đã kết thúc thì vội vàng trở về.

Vòng qua đầu phố, giục ngựa đi tới góc không ai thấy, Tần Kham sắc mặt tái nhợt, cuối cùng không nhịn được ở trên lưng ngựa nôn ọe.

"Đại nhân!" Đám thị vệ Đinh Thuận kinh hãi, vội vàng xoay người xuống ngựa vỗ lưng cho hắn.

"Đại nhân. Ngươi làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

Tần Kham xoa xoa miệng, thở dài: "Giết nhiều người như vậy, ngươi cảm thấy ta sẽ rất thoải mái được sao?"

Đinh Thuận giống như nhớ lại một màn máu tanh vừa rồi, sắc mặt cũng trắng bệch: "Đại nhân không nhắc thì không thấy, vừa nhắc tới... Thuộc hạ cũng muốn nôn, mùi máu tanh đó... Ài."

Tần Kham ra sức lắc đầu, tựa hồ muốn vẩy đi đoạn hồi ức đầy

máu tanh đó.

"Không nói nữa, mau về phủ của ngươi thôi, không biết Kim Liễu ra sao rồi, tối hôm qua trong thành loạn như vậy, Lý Nhị có bảo hộ nàng ta chu toàn hay không?"

Đinh Thuận vội vàng gật đầu: "Thuộc hạ cũng sốt ruột, bà nương nhà ta tuy nói mặt xấu người thô, nhưng chung quy vẫn là vợ chồng nhiều năm, thực sự khiến cho người ta lo lắng."

Tần Kham nhìn hắn với vẻ khen ngợi: "Vợ cám bã không vứt bỏ, tên thôi bỉ như ngươi cũng có tình có nghĩa."

Đinh Thuận cười ngây ngô: "Thuộc hạ là trong thô có thô, ha ha, bà nương là minh bạch nhất."

Trong thành im ắng, một đêm kịch chiến, thi thể khắp nơi làm dân chúng kinh sư sợ vỡ mất, chợ thường ngày mở sớm lúc này vắng lặng không có động tĩnh, đầu đường chỉ có những cỗ kiệu quan đi qua, người đi qua ngựa của Tần Kham, rèm kiệu Việt Naén, lộ ra những khuôn mặt hoặc là kính sợ hoặc là cừu thị bên trong.

Chương 251: Âm soa dương thác

Tần Kham ngồi trên ngựa lập tức lạnh lùng cười.

Một câu cuối cùng trước khi chết của Vương Nhạc Tần Kham cũng có chút đồng ý, là trung hay gian trăm ngàn năm sau sẽ có hậu nhân bình luận.

xa xa, Thiên hộ sở nội thành đã hiện ra trước mắt, Tần Kham dưới sự vây quanh của đám người Đinh Thuận giục ngựa phi nhanh, bỗng nhiên, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện ở trong mắt Tần Kham, thân ảnh tiều tụy đó đang thất thần nhìn đống đổ nát thê lương đang bốc khỏi, vẻ mặt chờ đợi lại mang theo mấy phần mất mát và thấp thỏm, thỉnh thoảng lại cắn môi dưới lo âu nhìn vào trong viện, tựa hồ đang chờ đợi thứ gì đó có thể mạng tới hy vọng sống tiếp cho nàng ta.

Tần Kham đột nhiên kéo dây cương, lẳng lặng nhìn thân ảnh bi thương đi đi lại lại trong khói, trong lòng không như bị thứ gì đó gõ thật mạnh.

Một đêm chém giết chưa từng động dung, biến hơn một ngàn người thành thi thể cũng không mềm lòng, nhưng mà khi hắn giẫm lên máu tươi đất đầy từ trong sương sớm phong trần mệt mỏi trở về, thân ảnh đau thương u oán đó lại khiến hắn có một loại xung động muốn rơi lệ.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu ca quen thuộc của kiếp trước: "Bức tranh máu nhuộm giang sơn sao bằng một chút chu sa giữa mi nàng."

Tần Kham thực sự rất đau lòng vì nữ nhân này.

Đau lòng là vì, nàng ta đã bất tri bất giác đã gắn chặt vào lòng hắn.

Xa xa, Kim Liễu đang lo lắng đi lại nhìn xung quanh cũng nhìn thấy Tần Kham đang ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt ai oán không khỏi

ngẩn ra.

Đạo thân ảnh mặc đẩu ngưu cẩm bào đỏ thẫm trên lưng ngựa, đưa lưng về phía ánh sáng mặt trời đang từ từ dâng lên, trong vạn đạo kim quang, khuôn mặt quen thuộc đó đang mỉm cười với nàng ta, giống như thân minh từ bi, kéo nàng ta đang trầm luân địa ngục về cõi nhân gian.

Thân thể mềm mại lắc lư mấy cái, đôi mắt đang si ngốc của Kim Liễu đã ứa lệ, nhưng thủy ngân rơi xuống, không thể kìm nén, trên mặt cũng lộ ra nụ cười cực kỳ hạnh phúc.

Hốc mắt Tần Kham cũng đã ươn ướt, nước mắt của Kim Liễu giống như lau đi huyết tinh và sát phạt đầy người, nhìn thân hình lảo đảo sắp ngã của nàng ta, Tần Kham vung dây cương.

Đinh Thuận vội vàng chỉ vào đẩu ngưu cẩm bào mà hắn đang mặc, nhắc nhở: "Đại nhân, xiêm y của ngài..."

Trước kia vẫn luôn che giấu thân phận với nàng ta, câu nhắc nhở này của Đinh Thuận làm Tần Kham bật cười.

Hiển quý cũng được, nghèo khó cũng thế, trong mắt nàng ta từng có những thứ ngoại thân này ư?

Chỉ mong uyên ương không mong thần tiên, quan phục, chỉ là một cái túi da mà thôi.

Đá nhẹ bụng ngựa, Tần Kham giục ngựa chạy tới phía trước Kim Liễu, đón con ngươi trong veo như đầm nước của nàng ta, Tần Kham mỉm cười.

"Kim Liễu. Ta không nên giấu nàng, ta sớm đã được tiên đế khôi phục công danh, hơn nữa quan cư Cẩm Y vệ chỉ huy đồng tri."

Kim Liễu vừa rơi lệvừa cười. Nụ cười rất trong sáng, không nhiễm một tia phàm trần.

"Ta không hiểu chàng trong triều đình làm quan gì, chỉ hỏi chàng một câu, chàng... Rốt cuộc là ai?"

Tần Kham trầm mặc một lúc rồi bỗng nhiên bật cười, chắp tay với

Kim Liễu: "Ta là Tần Kham, người Thiệu Hưng Sơn Âm."

Kim Liễu nghe hiểu rồi, trong nụ cười ánh ra vẻ hạnh phúc, thở khẽ một hơi, cười nói: "Như vậy là tốt rồi, Tần Kham chàng khiến ta sợ quá, lần sau đừng để ta phải lo như thế nữa."

"Được, lần sau tuyệt đối sẽ không để nàng lo lắng."

Hai bàn tay một lớn một nhỏ nắm chặt lấy nhau, Tần Kham cảm thụ được sự mịn nhẵn như thấm vào tâm tỳ, lộ ra nụ cười ôn hòa với nàng ta.

Xa xa mấy tên thị vệ thấy đại nhân và Kim Liễu dắt tay, mọi người không khỏi toét miệng cười, lại bị Đinh Thuận hung hăng đá cho mấy cái, mọi người vì thế rất tự giác xoay người sang chỗ khác.

Đinh Thuận thoáng nhìn về phía Tần Kham và Kim Liễu, cũng tự giác quay người đi, vừa quay lại, nét cười trong mắt lại biến thành hoảng sợ.

"Khụ khụ, hợ khụ khụ." Tiếng ho khan kịch liệt và nặng nề của Đinh Thuận vang lên.

Tiếng ho khan kinh động Tần Kham và Kim Liễu, Tần Kham chăm chú nhìn, không khỏi cũng sợ ngây người, nhẹ buông tay Kim Liễu ra.

Trong hào quang màu vàng, Đỗ Yên vẫn mặc y phục dạ hành tối hôm qua, nhẹ nhàng đi tới, từ xa thấy Tần Kham, Đỗ Yên vẻ mặt càng vui mừng, ngay cả bước chân cũng giống như mang theo hương vị vui sướng.

"Tướng công, ta biết ngươi lợi hại nhất mà, nghe nói, tối hôm qua đại đường Đông Hán ngươi giết ngươi giết cho trời sụp đất nứt, quỷ khóc thần gào, cuối cùng cũng để đám phiên tử chết tiệt đó thưởng thức thủ đoạn của tướng công."

Đỗ Yên giống như con chim sử nho nhỏ líu ríu nói không ngừng, mặt Kim Liễu lại đột nhiên trắng bệch, thất thanh nói: "Tướng công?"

Tần Kham áy náy nhìn nàng ta.

Hai nữ nhân đều chiếm vị trí quan trọng ở trong lòng hắn, chung quy không thể giấu diếm, càng không đành lòng giấu diếm, một người là người yêu kiếp trước của hắn, một người là thê tử kiếp này của hắn, nhưng mà tất cả lại âm soa dương thác như vậy, khi vén khen voan cho vị thế tử kiếp này, hắn sao biết kiếp trước còn có một đoạn nợ tình vẫn chưa cắt được, ngày sau lại trở thành sự vướng mắc mà hắn không thể vứt bỏ?

Trách ai được? Tựa hồ ai cũng đúng ai cũng đều vô tội.

Hai chữ "Tướng công" vừa ra khỏi miệng, Kim Liễu biến sắc, chấn kinh, mất mát, ảm đạm...

Cúi đầu, Kim Liễu thất hồn lạc phách thì thầm: "Chia tay hai năm, hiện giờ tuổi còn trẻ đã là chỉ huy đồng tri, sao có thể không thành thân? Ta sớm nên nghĩ đến..."

Đỗ Yên thấy hai người vẻ mặt khác thường, không khỏi kinh ngạc nói: "Các ngươi quen nhau à?"

Tần Kham thấy bộ dạng u buồn của Kim Liễu thì đau lòng không thôi, cắn răng một cái nói: "Yên nhi, Kim Liễu cô nương là..."

Nói còn chưa dứt lời, Kim Liễu lại bỗng nhiên gượng cười, nhanh chóng tiếp lời: "Là đồng hương ở Thiệu Hưng Trước kia, ly biệt hai năm không gặp, không ngờ Tần đại nhân đã quan thân hiển hách, nô gia ở đây chúc mừng đại nhân."

Nói xong Kim Liễu vái Tần Kham một cái, đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển, ném ném tới một cái nhìn u oán.

Tần Kham đứng tại chỗ, không há được miệng, không biết nên phân trần như thế nào, trong đầu trống rỗng.

Đỗ Yên nghe vậy thì không nghi ngờ gì, kinh hỉ cười nói: "Thì ra chúng ta đều là đồng hương, cha ta bây giờ vẫn là tri phủ Thiệu Hưng, người quen là người quen thì tốt rồi, tướng công, tướng công của vị Kim cô nương này chính là thuộc hạ của ngươi, đêm qua có thể đã ly tán trong tranh đấu Hán Vệ, ngươi sai người đi tìm kiếm hỏi thăm nơi hạ lạc của tướng công nàng ta được không?"

Tần Kham cảm giác có chút thất thố: "..."

Đỗ Yên lúc này mới nhớ tới gì đó, quay đầu hỏi Kim Liễu nói: "Đúng rồi, tướng công ngươi tên là gì?"

Khuôn mặt u oán của Kim Liễu không biết tại sao lại lộ ra nụ cười yếu ớt, trong con ngươi lộ ra vẻ nghịch ngợm hiếm thấy, con mắt linh hoạt đảo quanh, nhưng lại vẫn giả bộ đau thương buồn bã: "Tên tướng công vô lương tâm của Nô gia cũng họ Tần. Đa tạ tỷ tỷ nghĩa thân viện thủ, tướng công của nô gia... Không tìm cũng được."

"Vì sao không tìm?"

Kim Liễu không trả lời, trong mắt rất nhanh hiện lên một tầng mây mù.

Trầm mặc không nói gì so với trả lời có tiếng thì còn hữu hiệu hơn,, Đỗ Yên lập tức minh bạch, hoặc là nói, nàng ta tự cho là minh bạch.

Quay đầu nhìn Tần Kham, Đỗ Yên thút thít nói: "Tướng công, Kim Liễu cô nương đáng thương lắm, tướng công của nàng ta đã chết rồi..."

Trán Tần Kham lập tức nổi lên mấy đạo hắc tuyến xui xẻo: "Đừng trù ta... Khụ, đừng có nói vậy chứ."

Xấu hổ liếc Kim Liễu một cái, thấy khóe miệng của nàng ta lặng lẽ vẽ ra một đường cong không dễ phát hiện, ánh mắt như trêu đùa kiều mỵ chớp chớp với hắn, khi quay đầu lại nhìn Đỗ Yên thì lại thay bằng khuôn mặt buồn bã đau thương.

Nữ nhân đều là yêu, xà yêu thổ lưỡi.

Đây là kinh nghiệm nhân sinh quý giá nhất Tần Kham học được khi tới cuộc đời này, kinh nghiệm này đại khái có thể cản được trăm vạn đại quân.

Đỗ Yên hồn nhiên không phát hiện không khí quỷ dị giữa Tần Kham và Kim Liễu, đau buồn vô hạn nói: "Tướng công, nàng ta và tướng công của nàng ta ân ái như vậy, hiện giờ hắn chết không

thấy xác, tướng công hay lập mộ chôn quần áo và di vật cho hắn nhé?"

Mồ hôi trên Tần Kham Tần Kham lã chã, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Đỗ Yên: "..."

"Tướng công không muốn sao?" Đỗ Yên có chút thất vọng nói.

"Được." Tần Kham rít qua kẽ răng.

Đỗ Yên chuyển thất vọng thành hài lòng, gật gật đầu nói: "Như vậy tướng công không ngại bái tế tướng công của Kim cô nương một chút, ừ, chuẩn bị đủ tam sinh lục súc nhé."

"Được."

" Lại lập bài vị cho tướng công của nàng ta, cung phụng hương khói mỗi ngày."

"Được."

"Tướng công không phải nói mấy trăm năm người chết đêu treo ảnh sao? Chúng ta vẽ chân dung tướng công của Kim cô nương rồi treo lên tường nhé?"

Mặt Tần Kham đã mau xanh lét, vẻ mặt thảm thiết ai oán như Kim Liễu.

"Nương tử, chúng ta đã hết lòng với tướng công của nàng ta rồi, treo ảnh thì.. Ta thấy chắc không cần đâu." Tần Kham thỉnh cầu, Kim Liễu xoay mặt lại nhìn Kim Liễu, sắc mặt Tần Kham rõ ràng lộ ra mấy phần dữ tợn, nụ cười vặn vẹo rít qua kẽ răng: "Kim cô nương, tướng công nhà ngươi thế là đủ để mỉm cười nơi cửu tuyền rồi đúng không?"

Kim Liễu gật đầu bi thương nói: "Dĩ nhiên là mỉm cười nơi bát tuyền, chỉ thiếu mỗi treo ảnh thôi."

Chương 252: Lưu Cẩn xin quyền

Trong lý giải của Tần Kham, mỉm cười nơi bát tuyền và mỉm cười nơi cửu tuyền chẳng có khác biệt gì lớn, cũng như mười bảy tầng địa ngục và mười tám tầng địa ngục, tuy rằng chưa tự mình thử qua tư vị, nhưng có thể khẳng định, hai cái đều không dễ chịu.

Không thể không nói, nữ nhân có dịu dàng khả ái tới mấy, khi nổi lên tâm nhãn thì cực kỳ giống xà yêu, nam nhân tuyệt đại bộ phân đều không chọc vào nổi, trăm ngàn năm sau chắc cũng chỉ có một nam nhân tên là Hứa Tiên tìm đúng chỗ.

Hiển nhiên, thời gian biểu diễn tâm cơ của nữ nhân vẫn chưa kết thúc.

"Kim Liễu cô nương, người chết không thể sống lại, sau này ngươi có tính toán gì?" Chủ mẫu Tần gia Nhiệt tình bắt đầu nổi lòng đồng tình.

Kim Liễu rất hợp thời thút thít hai tiếng, đôi mắt xinh đẹp như hơi nước sương mù, giống như mặt hồ Giang Nam trong mưa bụi.

"Phu gia đã qua đời, nhà lại không có tài sản dư gì, từ nay về sau nô gia đã là bèo dạt mây trôi."

Tần Kham: "..."

Đỗ Yên khẩn thiết nói: "Làm thỏa đáng hậu sự cho tướng công nhà ngươi rồi, ngươi nếu không có chỗ để đi thì không ngại đến Tần gia ta, cùng ta ngày đêm làm bạn."

Kim Liễu cuống quít lắc đầu: "Nô gia là phụ nữ ti tiện, sao dám cao cư quý phủ?"

"Ti tiện, quý phủ cái gì, đừng nói những lời khách sao như vậy? Không có chỗ nào để đi thì cứ tới nhà ta ở, quyết định vậy đi." Đỗ Yên tùy tiện vung tay lên, chuyện này cứ như vậy định ra.

Khóe miệng Kim Liễu cong lên, rất nhanh lại cúi xuống, lén nhìn Tần Kham, sau đó vái Đỗ Yên một cái: "Như vậy đa tạ tỷ tỷ hậu đãi, ngày sau dân phụ tìm được chỗ ở rồi, sẽ không dám quấy rầy tỷ tỷ và... Tỷ phu nữa."

Một câu tỷ phu làm hai má Tần Kham bỗng nhiên run run.

"Còn tìm nơi nào nữa, ngươi đã gọi ta là tỷ tỷ, tỷ tỷ sao có thể để mặc muội muội cơ khổ lưu lạc bên ngoài? Đi, theo ta về nhà." Đỗ Yên không nói hai lời, kéo tay Kim Liễu đi.

Kim Liễu lảo đảo đi theo Đỗ Yên, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, ném ánh mắt kiều mỵ về phía Tần Kham.

Tần Kham đứng đờ tại chỗ, thật lâu sau, ngửa mặt lên trời thở dài: "Đây đúng là dẫn sói vào nhà mà."

Tiếng chuông trong Ngũ phượng lâu chậm rãi gõ vang, du dương quanh quẩn trong thành kinh sư.

Hôm nay cửa cung trước ngọ môn không mở, Đêm qua kinh sư đại loạn, mấy ngàn phiên tử Đông Hán công kích Cẩm Y vệ, về sau Tần Kham điều dũng sĩ doanh đánh trả, cuối cùng tru trừ Vương Nhạc, trảm sát vô số nhân vật hàng đầu của Đông Hán, thành kinh sư trong một đêm chết vô số người, nhà cửa bị thiêu hủy vô số, trận tranh đấu này bắt đầu từ triều tranh, Cuối cùng thăng cấp thành binh đao gặp nhau, cuối cùng dùng cái giá là vô số mạng người để bình ổn.

Người Bình ổn trận triều tranh này, chính là nhân vật hạch tâm trong lốc xoáy của triều tranh, Tần Kham.

Trước Ngọ môn đứng đầy các quan viên đang thượng triều, lúc này đã là giờ Thìn, tảo triều đã muộn hai canh giờ, nhưng mà cửa cung lại vẫn chưa mở, hoàng đế giống như cũng không có ý mở cửa cung.

Vô số quan viên lo sợ bất an, mọi người tỉnh táo nhận thức được. Trải qua việc đêm qua, ngoại đình nội đình sẽ gặp phải một lần tẩy bài, vết máu ở đại đường Đông Hán chưa khô. Hoàng đế bệ hạ vừa đăng cơ lần đầu nhe răng nanh về phía các đại thần, chứng

minh với kinh sư và thiên hạ rằng hắn là chân long thiên tử, rồng cho dù trầm mặc nằm nơi cửu uyên, cũng có thể giáng lôi đình ở ngoài cửu thiên.

Các đại thần ngoài ngọ môn Hôm nay rất trầm mặc, mọi người tự giác xếp thành hàng đứng trước cửa, sắc mặt của mỗi người đều lộ ra mấy phần tái nhợt, Đại học sĩ nội các Lưu Kiện và Tạ Thiên càng như vậy.

Hai người là người khởi xướng triều tranh lần này, lúc này cũng ở trong trung tâm gió lốc, bọn họ không ngờ ngoại đình lại thành quân cờ trong tay Vương Nhạc. Càng không ngờ bàn cờ này của Vương Nhạc đi tới cuối cùng lại rơi vào kết cục thân tử hồn diệt, khiến họ bất khả tư nghị nhất là, cửu hổ luôn bị bọn họ hạch tội, không ngờ được Tần Kham xoay chuyển Càn Khôn. Từ bại cục không thể chiến thắng lại lật bàn.

Một đêm nay có rất nhiều điều bất khả tư nghị, Lưu Kiện và Tạ Thiên trải nhiều mưa gió triều đình cũng bị những sự bất ngờ này làm cho kinh hãi, nhìn các đại thần chung quanh lờ mờ tạo khoảng cách với họ, cùng với ánh mắt đạm mạc trong mắt những người này, Lưu Kiện và Tạ Thiên ảm đạm thở dài.

Đại thế đã mất, vạn sự đều thôi!

"Tạ công, triều hội hôm nay, chỉ sợ là một lần triều hội cuối cùng của ngươi và ta lúc sinh thời." Lưu Kiện thở dài.

Khuôn mặt Tạ Thiên lộ ra nụ cười khổ, ảm đạm ra ra một câu thơ: "Đông phong bất dữ Chu lang tiện, Đồng tước xuân ảnh tỏa nhị Kiều."

Lưu Kiện ngây ra một thoáng rồi bỗng nhiên cười ha ha: "Chúng ta cùng tiên đế cùng gây dựng ra thịnh thế phục hưng Hoằng Trị lưu danh thiên cổ đã không hổ với liệt tổ liệt tông Đại Minh, không hổ với dân chúng thiên hạ, đủ rồi, tương lai Đại Minh đi theo hướng nào, không phải ngươi và ta có thể nắm giữ, cởi quan y quy điền thôi, an hưởng những năm cuối đời, cười nhìn cổ kim hưng vong."

Vẻ mặt ảm đạm của ảm đạm lập tức biến mất, nghe vậy cười cười nói: "Phong lưu há chịu đi sau người khác? Lưu công, ta đi cùng

ngươi."

Keng keng keng!

Tiếng chuông trên Ngũ phượng lâu lại được gõ vang, cửa cung dày nặng két một tiếng, được đại hán tướng quân chậm rãi đẩy ra, một tiểu hoạn quan đi ra, giương phất trần lớn tiếng nói: "Bệ hạ tảo triều, công khanh văn võ bá quan xếp hàng vào điện Phụng Thiên tấu sự."

Các đại thần cả kinh, vô số người kìm lòng không đậu mà người run lên, tiếp theo im lặng theo thứ tự phẩm giai xếp hàng vào cung.

Trong điện Hoa Cái.

Lưu Cẩn Một đêm không ngủ lúc này tinh thần quắc thước, vẻ mặt tươi cười sửa sang lại long bào cho Chu Hậu Chiếu, Cốc Đại Dụng và Mã Vĩnh Thành thì một tả một hữu quạt cho hắn, cả bức tranh giống như một đám tiểu quỷ vây quanh phán quan.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt rất nhẹ nhõm, trong mắt lờ mờ lộ ra mấy phần khuây khoả.

Ngoài cung đã truyền vào tin tức, Tần Kham dẫn dũng sĩ doanh trong một đêm giết cho Đông Hán máu chảy thành sông, lão hoạn nô Vương Nhạc bị bức phải tự vẫn tại chỗ, đầu sỏ của Đông Hán đã đền tội.

Tốt lắm, làm rất hay.

Chu Hậu Chiếu có một loại khoái ý hãnh diện, cho đến giờ phút này hắn cuối cùng mới cảm giác được mình là hoàng đế Đại Minh hàng thật giá thật.

Cái này gọi là "Thiên tử tức giận, thây phơi trăm vạn." Đêm qua, không phải chính là ý tứ này sai?

Tần Kham thực sự đã trút giận thay hắn.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên kích động, trong lòng bỗng dưng có mấy phần hâm mộ. Đối với Tần Kham.

Phụng chỉ bình định, giết cho đám phản tặc thây phơi khắp nơi, máu chảy thành sông, sau đó đại tướng quân uy phong lẫm lẫm khải hoàn về triều. Nhận sự triều hạ của bách quan trong triều.

Những tình tiết này không phải chính là trong hí văn thường diễn sao? Đáng tiếc, trừ hạ thánh chỉ ra, phong đầu nổi bật đều để tên gia hỏa Tần Kham đó chiếm, đúng là hận tới ngứa răng, lần tới lại có tên Vương Nhạc Lý Nhạc nào không an phận, nhất định phải ngự giá thân chinh, trả qua một hồi bình định đã đời mới coi như không uổng kiếp sống này.

Lưu Cẩn cúi người, cẩn thận vuốt nếp nhăn cuối cùng trên long bào của Chu Hậu Chiếu. Sau đó cười nói: "Bệ hạ mặc long bào oai hùng uy vũ, lão nô nhìn cái liền cảm thấy trong lòng vui mừng, bệ hạ càng lúc càng có đế vương đế vương."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha: "Thật à? Tần Kham nói ta là một tên *** ton không nghiêm chỉnh, ta biết cái miệng độc ác của tên gia hỏa đó có thể khiến người ta tức chết, nhưng trong lòng khẳng định cũng nghĩ như ngươi."

Lưu Cẩn cười nịnh nói: "Giao tình của Bệ hạ và Tần đại nhân lão nô chỉ có thể hâm mộ từ xa, Tần đại nhân có thể kết giao được tri kỷ lương hữu như bệ hả, cũng tính là không uổng kiếp này."

Chu Hậu Chiếu mỉm cười, giống như nhớ tới gì đó, nghiêm túc nói: "Lưu Cẩn. Vương Nhạc đêm qua sợ tội tự vẫn, vị trí ti lễ giám chưởng ấn..."

Nói chưa hết, hai mắt của đám người Lưu Cẩn và Cốc Đại Dụng lập tức lóe hồng quang. Giống một con chó đang chờ chủ nhân ném xương vậy, chỉ thiếu mỗi vẫy đuôi tỏ ý vui mừng thôi.

"Bệ hạ, từ lúc ngài đăng cơ tới nay, quốc sự chính vụ đều bị nội ngoại đình cản tay, những ngôn quan dưới sự dung túng của Đại học sĩ và ti lễ giám, liên tiếp hạch tội bệ hạ, bệ hạ nói một câu là sai một câu, làm một việc là sai một việc, bản tấu như tuyết rơi bay tới bàn ngài. Khổ sở Như vậy bệ hạ vẫn chưa chịu đủ sao?" Lưu Cẩn khom người nói.

Chu Hậu Chiếu nhớ lại lúc tấu sớ chất chồng như núi trên bàn,

không khỏi rùng mình một cái.

"Trẫm đương nhiên chịu đủ rồi."

Lưu Cẩn thấy thần sắc hoảng sợ của Chu Hậu Chiếu, thừa cơ nói: "Bệ hạ có biết vì sao sau khi đăng cơ, tấu sớ hạch tội ngài, Nội các và ti lễ giám một quyển cũng không cản mà toàn bộ rập khuôn đưa tới trên bàn ngài không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì Vương Nhạc tâm hoài bất chính, bệ hạ trong mắt trong mắt giống như con nít ba tuổi, chuyện gì cũng đều không hiểu, cho nên đối với bệ hạ không còn lòng kính sợ. Không cản tấu sớ chính là cố ý để khiến ngài mất mặt."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một chút, tiếp theo sắc mặt đỏ bừng, quyền đầu nắm chặt, cả giận nói: "Lão hoạn nô Vương Nhạc này chết thực sự quá tiện nghi, Tần Kham nên lăng trì hắn mới đúng."

"Bệ hạ, ngài từ lúc đăng cơ tới nay phải chịu nhiều sự ủy khuất như vậy từ nội ngoại đình, chính là vì trong ti lễ giám không có một tri kỷ nô tài nào trông nom cho ngài, ngài nghĩ lại xem, nếu ti lễ giám chưởng ấn là tâm phúc của ngài, ví dụ như... là lão nô Hầu hạ bên người ngài nhiều năm, nếu có đại thần hạch tội, sớ này tuyệt sẽ không có bất kỳ một quyển nào xuất hiện trên bàn ngài, lọt vào mắt ngài, ngược lại, nếu các đại thần không nghe lời, chọc cho ngài phiền, chỉ cần bệ lườm một cái, lão nô sẽ âm thầm trút giận cho ngài, bệ hạ ngài cảm thấy thế nào?"

Chu Hậu Chiếu nhíu mày trầm ngâm nói: "Vậy... Trẫm nên để ai làm ti lễ giám chưởng ấn này đây?"

Mười sáu ánh mắt của tám lừa lập tức đỏ như con thỏ, mười sáu cặp đầu gối đồng thời mềm nhũn, kết quả động tác của Lưu Cẩn nhanh nhất, bùm một cái quỳ xuống đất, dập đầu ba cái với Chu Hậu Chiếu.

"Lão nô hầu hạ bệ hạ gần mười năm, biết rõ bệ hạ ghét gì, thích gì, lão nô bất tài, nguyện phân ưu vì bệ hạ, giúp bệ hạ trèo chống nội đình Đại Minh, nếu lão nô ngày sau khiến bệ hạ có nửa phần

không vui, nguyện nghển cổ trước thềm của bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu có chút do dự, nghĩ nghĩ, rồi bỗng nhiên vỗ đùi: "Đúng rồi, ta bảo Tần Kham đến chưởng ấn ti lễ giám."

Lưu Cẩn nước mắt sắp rơi rồi: "Bệ hạ... Tần đại nhân thà chết không cắt, nhưng lão nô thì khác, lão nô cắt rồi."

Chu Hậu Chiếu ngây ra, thất vọng thở dài: "Cát với không cát có trọng yếu như vậy không? Thôi, Lưu Cẩn, ti lễ giám do ngươi dẫn dắt đi vậy."

Lưu Cẩn lão lệ tung hoành, dập đầu thật mạnh, nức nở nói: "Lão nô... Nguyện phân ưu cho bệ hạ."

Chương 253: Lại thăng quan

Đối với sự bổ nhiệm và miễn nhiệm của Đối ngoại, Chu Hậu Chiếu vừa đăng cơ không mang tác dụng quá lớn, bổ nhiệm và miễn nhiệm đại thần phải thông qua triều nghị để quyết định, mà kết quả của triều nghị thì thường thường không phải là kết quả mà Chu Hậu Chiếu mong muốn.

Đương nhiên, nếu tính cách của Chu Hậu Chiếu thô bạo và cường thế hơn một chút, cũng có thể bất chấp kết quả triều nghị của các đại thần, hắn muốn ai thăng quan đều được, chuyện này thời gia gia của Chu Hậu Chiếu đã trải qua, trong năm Thiên Thuận, Anh Tông hoàng đế không qua Lại bộ triều đình, không qua tuyển chọn, không qua trình tự pháp định như đình thôi và bộ nghị, tự tiện thăng chức cho một số quan viên giỏi nịnh nọt, đây cũng là xú danh được gọi là "Truyền phụng quan" trong lịch sử Đại Minh.

Hoàng đế có quyền lực phá hoại quy tắc của trò chơi, nhưng hậu quả do nó mang đến thì hoàng đế lại không thể khống chế được.

Truyền phụng quan không qua trình tự của triều đình, chỉ dựa vào một tờ ý chỉ của hoàng đế mà thăng lên, thanh danh thối thối khắp triều đình, bởi vì loại quan viên này tiến vào tiến vào hệ thống là quan văn, cho nên các quan văn đối với truyền phụng quan còn phản cảm hơn Hán Vệ, cũng chú định quần thể truyền phụng quan này trong đường bị cô lập đối địch, cuối cùng không thể không chán nản rời khỏi vũ đài lịch sử.

Chu Hậu Chiếu mặc dù rất có khí tượng của đế vương hôn quân, nhưng mà cũng không tùy tiện mở lại tiền lệ truyền phụng quan, muốn thăng quan cho Tần Kham, lại chỉ có thể tìm cách. Khác.

Đại thần thân cận Tín nhiệm tạm thời không được thăng quan, may mắn Chu Hậu Chiếu có quyền lực quyết định nội thần, ti lễ giám danh là nội đình, kỳ thật là gia nô của hoàng đế, đối với bổ nhiệm và miễn nhiệm gia nô, Chu Hậu Chiếu tất nhiên có quyền lực.

Lưu Cẩn nhận được lời hứa của Chu Hậu Chiếu, không khỏi cảm

kích tới nằm trên đất gào khóc, lần này là khóc thật lòng, tuyệt không giả dối.

Lưu Cẩn không thể không khóc, năm nay đã sáu mươi hai tuổi, cả đời làm nô ngưu thấp kém, cuối cùng cũng có một ngày được thăng chức, ai có thể tưởng tượng một lão thái giám già vào thời Hoằng Trị chẳng ai thèm để vào mắt, lại có một ngày có thể đứng trên đỉnh nội cung, trở thành nội tướng Đại Minh danh phù kỳ thực?

Thái giám có thể ngồi trên vị trí này, năm đó cắt mới tính là có giá trị.

" Lão nô sẽ cúc cung tận tụy, quên mình phục vụ với bệ hạ tới lúc chết." Lưu Cẩn khóc thút thít không ngừng dập đầu với Chu Hậu Chiếu.

Bảy người Còn lại giống như bảy con lừa bị bệnh đau mắt đỏ, ai nấy vừa khao khát và đố kỵ nhìn Lưu Cẩn.

Trương Vĩnh hừ lạnh, trong bảy người quan hệ của hắn và Lưu Cẩn là kém nhất. Lưu Cẩn đắc thế, Trương Vĩnh nếu không được chia một chán canh thì chỉ sợ ngày tháng sau này rất khro sở, với tính tình của Lưu Cẩn, phái hắn tới nội giám hoán y cục mỗi ngày giặt khố cho cung nhân cũng không phải không thể.

Trương Vĩnh có lòng tiến tới, hắn không muốn đi giặt khố.

Bùm một cái quỳ xuống trước mặt Chu Hậu Chiếu, trong nụ cười của Trương Vĩnh mang theo mấy phần vội vàng: "Bệ hạ, người trung tâm vì chỉ không chỉ có Lưu công công, Trương Vĩnh cũng là lão nô trung tâm nhất bên cạnh ngài."

Thanh âm khóc thút thít của Lưu Cẩn lập tức khựng lại, sau đó quay đầu mặt không biểu tình liếc Trương Vĩnh một cái.

Chu Hậu Chiếu vuivẻ nói: "Không sai, trẫm cảm thấy các ngươi so với đám ngoại đình nội đình thì trung tâm hơn."

Trương Vĩnh thừa cơ tranh công nói: "Đêm qua trong cung đại loạn, để loại bỏ vây cánh của Vương Nhạc cho bệ hạ, lão nô một mình vào ngự mã giám, tiếp quản ngự mã giám."

Nói xong Trương Vĩnh nhìn nhìn sắc mặt của Chu Hậu Chiếu, thấy hắn giống như không nghe ra nhã ý ngoài huyền ca của ra bản thân, đành phải nói trắng trợn hơn một chút, thậm chí lôi cả Tần Kham ra.

"Lúc ấy Tần đại nhân nói, hắn cảm thấy đem ngự mã giám giao cho lão nô là yên tâm nhất, dù sao lão nô cũng tinh thông võ nghệ, hơn nữa làm người cũng trung thành, đêm qua sau khi ở ngoài điện chém Ninh Cẩn, Tần đại nhân ở ngay tại chỗ giao nha bài hổ phù của Ninh Cẩn cho lão nô."

Lần này thì ngay cả Chu Hậu Chiếu đơn thuần cuối cùng cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Trương Vĩnh, Chu Hậu Chiếu không khỏi cười một tiếng, nhẹ nhàng nhàng đá hắn một cước, cười mắng: "Vòng vo cả nửa ngày, trẫm còn tưởng ngươi muốn nói gì, thì ra là vậy. Ừ, nếu Tần Kham cảm thấy ngươi thích hợp, ánh mắt nhìn người của hắn chắc cũng không sai, sau này, ngự mã giám chưởng ấn giao cho ngươi. Binh quyền, thứ này rất trọng yếu đấy, ngươi đừng phụ trẫm.

Trương Vĩnh vui mừng quá đỗi, học Lưu Cẩn dập dầu bái binh binh, kích động nức nở nói: "Lão nô tất không phụ kỳ vọng của bệ hạ, tạ ơn ân sủng ân sủng."

Nội đình một văn một võ, thủ lĩnh của một chính một quân đã có sắp xếp, sáu lừa còn lại dĩ nhiên từ tức giận biến thành xanh mắt, ánh mắt nhìn Chu Hậu Chiếu giống như sáu con sói đói khát.

Bọn họ cũng cuối cùng ý thức được, lúc này chính là thời khắc chia chác thành quả thắng lợi, hiện tại hai miếng bánh lớn nhất đã bị Lưu Cẩn và Trương Vĩnh giành rồi, còn lại...

Sáu người nhìn nhau với vẻ đề phòng rồi quỳ ngay xuống, Cốc Đại Dụng vẻ mặt nịnh nọt cười nói: "Bệ hạ, kỳ thật lão nô đối với ngài cũng là một mảng..."

Lúc này một tiểu hoạn quan vội vàng chạy vào điện: "Bệ hạ, tảo triều đã trễ hai canh giờ rồi, các đại thần ngoài ngọ môn đều đang chờ, hôm nay bệ hạ có lâm triều hay không?"

Chu Hậu Chiếu mắt chớp chớp, bỗng nhiên cười to nói: "Thượng

triều, đương nhiên phải thượng triều rồi! Tối hôm qua Tần Kham giúp trẫm tát vào miệng họ một cái thật mạng, trẫm hôm nay sao có thể không đi xem mặt họ có sưng hay không. Người đâu, truyền thượng triều."

Nói xong Chu Hậu Chiếu cực kỳ hưng phấn phất tay áo bước ra khỏi điện.

Cốc Đại Dụng nhìn Chu Hậu Chiếu đi xa, phi thường bi phẫn và bi phẫn nhỏ giọng nói nốt: "Trung thành và tận tâm nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất..."

Roi phất chín tiếng, hoàng đế long đình thăng tọa, bách quan quỳ lạy hô vạn tuế.

Sau đó... Đó là một trận yên tĩnh tới khiếp người.

Trong Điện Phụng Thiên, các đại thần hơn phân nửa sắc mặt tái nhợt, tối hôm qua Tần Kham hạ dao mổ với Đông Hán, làm các đại thần kinh sư sợ run, tất cả mọi người đều minh bạch Tần Kham là phụng ý chỉ của hoàng đế, càng rox hơn một chiêu này của hoàng đế là gõ núi chấn hổ, ngoài sáng là tàn sát Vương Nhạc và Đông Hán, kì thực là đang cho các đại thần cảnh cáo nghiêm khắc nhất, dù sao nguyên nhân của chuyện là do nội các phát động đại thần hạch tội đám cửu hổ Tần Kham Lưu Cẩn.

Đại thần Cả triều lúc này cuối cùng cũng minh bạch vị hoàng đế trẻ tuổi non nớt trên long ỷ còn có một bộ mặt khác, chân long có trẻ tuổi tới mấy thì cũng vẫn là chân long, lôi đình của chân long sau khi bị chọc giận đánh xuống phàm nhân không thể thừa nhận.

Giang sơn của Đại Minh chung quy vẫn của họ Chu.

Thiên tử chi nộ, thây phơi trăm vạn, máu chảy ngàn dặm. Một hồi giết chóc Đêm qua, giống như một cái tát, triệt để đánh cho các đại thần bởi vì Hoằng Trì đế băng hà, tân hoàng yếu đuối mà lộ ra vẻ bừa bãi mất bổn phận tỉnh lại, cuối cùng cũng có mấy phần kính sợ đối với Chu Hậu Chiếu trẻ tuổi.

Khóe miệng Chu Hậu Chiếu mang theo nụ cười, trong nụ cười có mấy phần trào phúng, mấy phần lãnh liệt, vẻ mặt như vậy rất ít

xuất hiện trên mặt hắn, hôm nay lại không hề cố kỵ không hề cố kỵ, biểu lộ ra trước mặt đại thần cả triều.

Đúng vậy, hắn là con của trời, hắn là đệ nhất nhân trong thiên địa, thế gian chỉ có hắn có tư cách nhìn xuống chúng sinh, bao gồm cả những đại thần trong điện này.

Lưu Kiện và Tạ Thiên vẻ mặt u ám, đứng trong hàng không nói gì, Lý Đông Dương vẫn xin nghỉ không thượng triều, nhị vị Đại học sĩ nội các vẫn trầm ổn, nhưng khí thế lại kém hơn những buổi triều hội ngày trước rất nhiều.

Mọi người Trong điện mỗi người mang tâm tư riêng, Chu Hậu Chiếu ho khan hai tiếng, phá vỡ trầm mặc.

"Hôm nay các khanh không có chuyện gì để tấu à?"

Chúng thần ngơ ngác nhìn nhau, ngay cả các ngôn quan ngự sử bình thường tính tình nóng nảy thích nói cũng đều im miệng.

Quân quyền và thần quyền hơn trăm năm qua thỏa hiệp với hắn, va chạm với nhau, tình thế hôm nay, quân quyền cuối cùng làm là người thắng, mà người thất bại là bọn họ, còn có thể nói cái gì đây?

Chu Hậu Chiếu đợi một lúc, hình ảnh các đại thần thái độ đại biến, cả triều vuốt mông ngựa như trong tưởng tượng không xuất hiện, không khỏi có chút mất hứng, môi bĩu ra, đành phải nói tiếp: "Các ngươi nếu không có chuyện gì để tấu thì trẫm có mấy chuyện muốn nói. Lưu Cẩn."

"Có lão nô."

"Tuyên ý chỉ của trẫm."

"Vâng." Khóe miệng Lưu Cẩn nở nụ cười lạnh, đứng trước người Chu Hậu Chiếu, xoay người đối mặt với các đại thần, chậm rãi nói: "Bệ hạ chiếu chiếu, thái giám bỉnh bút của ti lễ giám kiêm Đông Hán Hán đốc Vương Nhạc cấu kết với ngoại thần, mưu đồ gây rối, tự tiện điều binh vào cung, thái giám chưởng ấn của ngự mã giám Ninh Cẩn làm vây cánh, cấm cung lộng binh, hai người này đêm qua đã đền tội, khâm mệnh đoạt chức, ngự mã giám giao cho

Trương Vĩnh chưởng ấn, ti lễ giám giao cho..." Vẻ mặt của Lưu Cẩn không thể kiềm chế được mà trở nên kích động, ngay cả ngữ khí cũng run rẩy: "... Giao cho Lưu Cẩn chưởng ấn, sau này nội ngoại thần tấu quốc sự, trên nội các, tất cả do ti lễ giám quyết, Lưu Cẩn quyết."

Cho dù khí thế bị hoàng đế đè ép, đạo thánh chỉ này vừa ra, đại thầncả điện vẫn kìm lòng không đậu mà trở nên ồn ào.

"Tất do Lưu Cẩn quyết." Thánh chỉ thật ngu ngốc.

Chế độ nội các Đại Minh thành thục cho tới nay, cho dù biết rõ ti lễ giám thay quân vương chưởng quản quyền phê hồng, nhưng mà quân vương các đời chung quy đều không đưa việc này lên mặt bàn, bởi vì ti lễ giám thay hoàng đế phê hồng càng nhiều, đại biểu cho hoàng đế càng lười biếng ngu ngốc, chuyện gì cũng đều để ti lễ giám phê, vậy hoàng đế ngươi làm gì?

Hôm nay Chu Hậu Chiếu làm ngược, không ngờ ngang nhiên ở trên kim điện nói việc này ra trắng trợn như vậy, giống như sợ người khác không biết hắn làm hoàng đế ngu ngốc tới cỡ nào vậy, đúng là đóa hoa lạ!

trong tiếng nghị luận nhao nhao, một giám sát ngự sử bùm một tiếng quỳ xuống đất, khóc rống khóc rống bi thiết hét lên: "Tiên đế ơi."

Sau đó thì mắt trợ lên, tức tới hôn mê bất tỉnh.

Chu Hậu Chiếu lập tức thấy mất hứng, bực mình phẩy phẩy tay nói: "Khiêng ra ngoài, khiêng ra ngoài, bảo Thái y khám cho hắn, tự dưng vô duyên vô cớ té xỉu, liên quan gì tới tiên đế? Đám đại thần Các ngươi quả thực không biết cái gì gọi là..."

Mấy tên giám sát ngự sử đang định quỳ xuống bi thiết gọi tiên đế theo nghe vậy thì đầu gối đang nhũn ra một nửa lập tức cứng lại, cố nén tức giận đứng trong hàng, cả người tức giận đến tới run run.

Không khí trong Điện Phụng Thiên càng áp lực nặng nề.

Chu Hậu Chiếu nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên nói: "Ơ? Tần Kham

đâu? Tần Kham vì sao không tới? Người đâu, mau tuyên Tần Kham vào điện, ha ha, hắn là công thần lớn mà."

Chương 254: Lại thăng quan (hạ)

Ngoài cửa Thừa Thiên, Tần Kham mặt đầy u sầu theo tiểu hoạn quan truyền chỉ đi đến điện Phụng Thiên.

Vương Nhạc đã chết, phiên tử Đông Hán kinh sư bị giết hơn một nửa, hắn bị vạn người nhắm vào, tính mệnh nguy trong sớm tối cuối cùng cũng chuyển bại thành thắng, lần này không dùng âm mưu, không lừa người, mà là dùng phương thức trực tiếp nhất, máu tanh nhất để tuyên bố rõ ràng sự phản kích của hắn với các đại thần, cũng tỏ rõ sự uy nghiêm của hoàng quyền.

Tần Kham thắng, thắng thống khoái, đoạt binh quyền, giết phiên tử, trọng binh áp cảnh bức Vương Nhạc không thể không tự vẫn tại chỗ, thậm chí toàn bộ toàn bộ cũng bởi vì một kích sắc bén này của hắn mà sắp gặp phải một lần tẩy bài.

Đại thắng Như vậy lại chỉ đổi lấy ưu sầu của Tần Kham.

Gia sự, quốc sự, mọi chuyện đều đáng lo.

Vừa nghĩ tới Kim Liễu ỡm ờ theo Đỗ Yên chuyển tới Tần phủ ở, hơn nữa nhị nữ giống như quen nhau cả nửa đời người rồi vậy, tỷ tỷ muội muội gọi thân thiết vô cùng, Tần Kham không nhịn được mà cảm thấy mí mắt giật giật.

Cho dù kiếp trước hắn chưa kết hôn, cả ngày giống như ngựa đực câu tam đáp tứ, nhưng là người hiện đại, tư tưởng một chồng một vợ sớm đã thâm căn cố đế, đồng thời thích hai nữ nhân thì có thể lý giải, nhưng ít nhất cũng nên bí mật một chút, chứ không phải để cả hai nữ nhân mình thích sống dưới một mái nhà.

Dựa theo phép tắc tự nhiên khôn sống mống chết, cùng với vũ lực kinh người như hồng hoang cự thú của Đỗ Yên, nếu bất hạnh bị Đỗ Yên phát hiện hắn và Kim Liễu có gian tình, Kim Liễu rất có thể sẽ phải chết oan chết uổng, nếu Đỗ Yên đang giận dữ tiến vào trạng thái cuồng bạo, Tần Kham cũng có khả năng rất lớn là chết

oan chết uổng theo.

Đây là một chuyện ưu sầu Cỡ nào, nhị nữ thân thiết tỷ tỷ đến muội muội đi, lại cấp sát nam chủ nhân duy nhất của Tần phủ.

Có thể khẳng định, sau này cãi nhau với Đỗ Yên trừ không thể mắng X mẹ ngươi ra, thì cũng không thể mắng X muội muội ngươi, nếu không sẽ có nguy hiểm bại lộ gian tình.

Vừa nghĩ tới trạng thái bị động nơm nớp lo sợ trong nhà hiện tại, Tần Kham không nhịn được mà thở dài nặng nề, cảm giác vui sướng vì kết quả thắng lợi xoay chuyển sự liên thủ giảo sát của nội đình ngoại đình cũng nhạt đi rất nhiều. Vào ngọ môn, vào kim điện, Tần Kham hành lễ, cương trực đứng thẳng, liền cảm nhận được không khí nặng nề nặng nề trong điện, ánh mắt hoặc đố kỵ hoặc oán hận đến từ bốn phương tám hướng giống như từng thanh lợi kiếm vô hình, vô tình tàn sát trên người hắn.

Khóe miệng Tần Kham khẽ cong lên, lộ ra nụ cười trào phúng.

Người thất bại vĩnh viễn chỉ có thể dùng ánh mắt để phát tiết hận, người thắng thì lại dùng dao mổ, đây chính là sự khác nhau của hai loại người.

Chu Hậu Chiếu thấy Tần Kham tới, cao hứng từ trên long ỷ đứng lên, sau khi Lưu Cẩn ở bên cạnh ho khan vài tiếng, Chu Hậu Chiếu mới phát hiện cử chỉ này có chút thất nghi, lại ngồi xuống, mặt lại cười gian giống như hoa nở.

"Tần Kham, nói nhanh lên, kinh sư chi loạn đêm qua đã bình định chưa?" Chu Hậu Chiếu như thị uy quét nhìn đại thần trong điện một vòng, cố ý lớn tiếng hỏi.

Tần Kham thở dài hắn rất lý giải tâm tình của Chu Hậu Chiếu lúc này, đó là một loại tâm tình khoái ý trường kỳ bị các đại thần áp chế, sau một kích xuất thủ giành chiến thắng vội vàng muốn phát tiết, nhưng mà Chu Hậu Chiếu dù sao vẫn còn trẻ tuổi, đối với đạo lí đối nhân xử thế chung quy vẫn có chút khiếm khuyết, ra uy kinh lôi mà mặt không đổi sắc, giáng lôi đình gió lốc mà một chữ cũng không nhắc tới, mới có thể càng khiến các đại thần kính sợ thần phục, bộ dạng thị uy khoe khoang như vậy, chỉ có thể làm các đại

thần sinh ra phản cảm, sự uy hiếp tới tâm lý mà một hồi phản kích sắc bén đêm qua mang tới cho các đại thần không nghi ngờ gì nữa cũng giảm đi nhiều.

Quả nhiên, Chu Hậu Chiếu lời vừa ra khỏi miệng, không ít các đại thần đang sợ hãi sắc mặt dần dần thay đổi, sau khi trao đổi ánh mắt cho nhau ở trong hàng, các đại thần mặt trơ ra như tượng, rung động và uy hiếp đêm qua Tần Kham tàn sát Đông Hán mang tới cho họ đã chậm rãi biến mất.

Dùng lời nói thông tục mà nói thì đám lưu manh trải qua nhiều mưa gió triều đình này không phải dễ bị dọa, tuy nói không nhất định dám kéo hoàng đế xuống ngựa, nhưng tuyệt đối dám hy sinh tính mạng, sự thị uy của Chu Hậu Chiếu đã mang tới hiệu quả ngược.

Bất đắc dĩ thì Bất đắc dĩ, Tần Kham chung quy vẫn là thần tử, vì thế đành phải trả lời: "Bệ hạ, loạn đêm qua đã bị thần dẫn dũng sĩ doanh bình định rồi."

Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng nói: "Bình định Như thế nào?"

Tần Kham rất muốn nói hắn hát ba trăm bài nhạc thiếu nhi làm Vương Nhạc xấu hổ tự vẫn, này lý do này để cho qua, đáng tiếc trong điệncó nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, trong trường hợp trang trọng như vậy, lý do này thật sự có chút không trang trọng.

Vì thế Tần Kham đành phải nói: "Trước tiên là đánh, ai bị đánh rồi vẫn không phục thì giết."

Trong điện càng lúc càng nhiều ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm Tần Kham, Tần Kham thầm than một tiếng, chỉ sợ từ nay về sau, cái mũ Gian nịnh đội trên đầu không bỏ xuống được rồi, nhưng đáng mừng là, may vẫn còn đầu để đội.

Chu Hậu Chiếu lại thất vọng, Tần Kham là người bị hại số một trong sự kiện lần này, hắn vốn cho rằng Tần Kham sẽ hưng phấn không thôi với hắn, ba hoa chích choè thêm mắm thêm muối kể lại việc bình loạn đêm qua, để các đại thần trong điện ghi nhớ thật kỹ, nhưng không ngờ Tần Kham chỉ dùng một câu đã nhẹ nhàng

bâng quơ cho qua loạn chiến chém giết kinh tâm động phách đêm qua.

Bĩu môi, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên có một loại cảm giác khi đang xem xuân cung thủ dâm nhưng vừa chạm vào chim đã xuất, rất không đã nghiền.

"Nói thêm vài câu đi." Chu Hậu Chiếu bất mãn lườm Tần Kham.

Tần Kham quỳ gối ở chính giữa kim điện, nghĩ nghĩ sau đó nói: "Đúng rồi, thần khi bình định loạn Vương Nhạc còn làm một chuyện."

"Nói mau nói mau!" Chu Hậu Chiếu hưng phấn đứng lên.

Tần Kham liếm liếm đôi môi đã có chút khô héo, chậm rãi nói: "Thần trước tiên nói về đạo nhân thứ của Khổng Mạnh với các phiên tử, các phiên tử không hiểu, thần đành hạ lệnh đánh, nếu không phục thì giết."

"... Đạo Khổng Mạnh? với... Phiên tử?" Chu Hậu Chiếu mắt lồi cả ra.

Tần Kham nghiêm trang nói: "Đúng, đạo Khổng Mạnh, Khổng viết xả thân, Mạnh viết thủ nghĩa, các phiên tử nếu không hiểu, thần đành phải giúp bọn họ xả thân thủ nghĩa."

Đại thần cả đại thần ngạc nhiên... Chu Hậu Chiếu ngây người một lúc, thất vọng đặt mông ngồi trở lại long ỷ, không biết qua bao lâu, thở dài: "Tần Kham à..."

"Có thần."

"Nói dối tới loại trình độ này, ngươi có phải rất coi rẻ trẫm hay không?" "Thần... Sợ hãi!"

Tần Kham cúi đầu, lại rõ ràng cảm nhận được ánh mắt đối địch ở bốn phía bớt đi nhiều.

Người cũng giết rồi, loạn cũng bình rồi, đã tỏ rõ hoàng uy hiển hách rồi, lúc này chỉ có thể nhẹ nhàng bâng quơ, thậm chí nói chêm chọc cười cho qua chuyện đêm qua, mới không còn dẫn tới

tâm lý nghịch phản của các đại thần, không đến mức làm quan hệ quân thần về sau càng căng thẳng, đạo lý này hiển nhiên Chu Hậu Chiếu không hiểu.

Giữa Bằng hữu thỉnh thoảng phá đám nhau, điểm xuất phát không phải là ác ý, mà là thật tâm muốn tốt cho hắn.

Chu Hậu Chiếu thấy Tần Kham hai lần di dời đề tài của mình, chơi với nhau lâu đã hình thành hẹn ngầm, hành động này của Tần Kham tất có thâm ý.

Lập tức Chu Hậu Chiếu cũng không nhắc lại nữa, quay đầu nhìn nhìn bốn phía rồi hừ một tiếng nói: "Đêm qua kinh sư loạn thành như vậy, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân đâu?"

Mưu Bân có đây hay không, Chu Hậu Chiếu tất nhiên đã biết từ sớm.

Lưu Cẩn tiếng về phía trước một bước, vẻ mặt tươi cười phối hợp: "Bệ hạ, Mưu Chỉ huy sứ từ mấy ngày trước đã tới Thiên Tân rồi."

Chu Hậu Chiếu thở dài, ngữ khí đã có chút lạnh như băng: "Mưu Chỉ huy sứ chạy nhanh quá, nếu hắn không thích góp vui như vậy thì cứ để hắn ở Thiên Tân đi, đường đường là Chỉ huy sứ của thân quân thiên tử, khi trẫm có ưu nan hắn lại là người chạy đầu tiên, trẫm sau này sao có thể trông cậy vào hắn được? Truyền chỉ, đoạt áo mãng bào tiên đế ngự ban cho Mưu Bân, giáng chức hắn thành Cẩm Y vệ Thiên hộ Thiên Tân."

Quần thần nghe vậy trong lòng trầm xuống, đây là tín hiệu tẩy bài của triều đình ư?

Lưu Cẩn ném ánh mắt phức tạp về phía Tần Kham, sau đó cúi người, giống như hợp tác ăn ý với Chu Hậu Chiếu, cười nói: "Bệ hạ, như vậy Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ do ai làm?"

Chu Hậu Chiếu chậm rãi nhìn quần thần mặt không biểu tình trong điện, dương tay chỉ một cái, lớn tiếng nói: "Tần Kham, ngươi làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ."

Chương 255: Lưu Tạ trí sĩ

Mưu Bân cuối cùng bị một câu của Chu Hậu Chiếu lột chức.

Chuyện xảy ra là phải có nguyên nhân, cho dù nguyên nhân có chút hoang đường. Một nguyên nhân là Bất mãn với nguyên nhân Mưu Bân trước đại biến trốn tới tận Thiên Tân, còn có một nguyên nhân khác rất đơn giản, bởi vì Chu Hậu Chiếu muốn thăng quan cho Tần Kham, nhưng mà quan văn trong triều có thù với Tần Kham, nên không thể để Tần Kham gia nhập với bọn họ, cho nên chỉ có thể thăng võ quan, nhưng trong võ quan trừ Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ ra thì thật sự không có vị trí nào khác có thể xếp vào, vì thế Mưu Bân rất bất hạnh bị Chu Hậu Chiếu một cước đạp xuống.

Phương pháp làm việc của Chu Hậu Chiếu chính là gọn gàng dứt khoát như vậy, không chỉ đơn giản thô bạo, hơn nữa rất có đầu óc.

Nếu là bình thường, tất nhiên sẽ có một đoàn quan văn đứng ra kiên quyết phản đối thánh chỉ như trò đùa này, hôm nay thì khác, hôm nay không khí giữa quân thần trong điện bị vây trong một trạng thái rất vi diệu, sau khi Chu Hậu Chiếu trực tiếp tuyên bố thăng Tần Kham làm Chỉ huy sứ, đại thần cả điện không ngờ không có một ai mở miệng.

Ý chí của Hoàng đế và dao mổ của Tần Kham, đã khiến các đại thần nhận thức được rõ khí tượng mới của triều Chính Đức, đi theo minh quân là một loại hỗn pháp, đi theo hôn quân lại càng là một loại hỗn pháp, các đại thần kinh nghiệm đầy mình tất nhiên sẽ không thò đầu ra.

Tần Kham quỳ gối chính giữa kim điện, cúi đầu cười khổ một cái rồi không thể không lớn tiếng nói: "Thần, khấu tạ thiên ân."

Thăng quan, kẻ địch lại như càng nhiều hơn, nếu có thể lựa chọn, Tần Kham tình nguyện không thăng quan, quan làm càng lớn thì phiền toái càng nhiều, Tần Kham luôn rất ghét phiền toái.

Chu Hậu Chiếu vô tâm vô phế, càng không hiểu rõ mạch nước ngầm mãnh liệt trong triều đình, hắn chỉ muốn thăng quan cho

bằng hữu, để hắn được phong quang hơn, hơn nữa Cẩm Y vệ trực thuộc hoàng đế, quan hệ của Chu Hậu Chiếu và Mưu Bân rất bình thường, hắn cũng không muốn giao một bộ môn trọng yếu như vậy cho một thần tử không thân thuộc lắm.

Chỉ có giao cho Tần Kham mới là yên tâm. Nhất.

Thăng quan rồi, ti lễ giám và ngự mã giám cũng thay bằng thái giám bên cạnh mình.

Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng hài lòng.

Về phần ngoại đình xử trí như thế nào, tạm thời cứ để đấy, Chu Hậu Chiếu không hiểu chuyện tới mấy cũng minh bạch uy lực của các quan văn, đắc ý nhất thời thì được, nhưng không thể vong hình, toàn bộ thiên hạ Đại Minh chung quy vẫn cần nhờ đám quan văn này thống trị giúp hắn.

Lưu Kiện và Tạ Thiên đứng trong hàng, thấy ti lễ giám, ngự mã giám, Cẩm Y vệ đều thay đổi người, hơn nữa được thay đều là gian nịnh triều đình mà bọn họ muốn trừ mà không được, sắc mặt của hai người không khỏi vô cùng ảo não.

Bố cục triều đình của triều Hoằng Trị, bị vị thiên tử trẻ tuổi này dùng loạn côn đánh cho thất linh bát lạc, khí tượng phục hưng Đại Minh hơn mười năm bắt đầu từ hôm nay xem như triệt để bị hủy rồi.

Có thể tưởng tượng, triều đình ngày sau chính là chướng khí mù mịt cỡ nào, các gian thần sẽ lấy thúng úp voi như thế nào.

Xong rồi, cục diện tốt mất cả rồi.

Lưu Kiện và Tạ Thiên nhìn nhau, sắc mặt cùng tái nhợt.

Ngay khi Chu Hậu Chiếu cảm thấy mỹ mãn phất tay chuẩn bị bãi triều, Lưu Kiện cắn chặt răng, bỗng nhiên đứng ra khỏi hàng.

"Bệ hạ, lão thần có việc muốn tấu."

Biến loạn Tối hôm qua là do Lưu Kiện Tạ Thiên phát động quan văn hạch tội mà có, sớ hạch tội như phô thiên cái địa bức Chu Hậu

Chiếu thối lui đến góc tường không thể động đậy, Chu Hậu Chiếu lúc này đối với hai người có thể nói là hận ý rất sâu, nghe vậy lạnh lùng nói: "Lưu Đại học sĩ có việc thì tấu đi."

Lưu Kiện nghe thấy ngữ khí lạnh lùng của Chu Hậu Chiếu, hơn nữa hôm nay không ngờ ngay cả "Lưu tiên sinh" cũng không gọi, chỉ gọi tên chính thức, Lưu Kiện trong lòng không khỏi càng tuyệt vọng buồn bã.

"Lão thần tuổi tác đã cao, bệnh trầm kha dần nặng, chính vụ trong triều quá nhiều, lão thần thực sự không chịu nổi gánh nặng, thần muốn xin trí sĩ với bệ hạ, cầu bệ hạ ân chuẩn."

Tạ Thiên cũng đứng ra khỏi hàng theo, quỳ lạy nói: "Lão thần cũng xin trí sĩ."

Cả điện yên tĩnh...

Các đại thần đều nhìn hai vị Đại học sĩ với vẻ không dám, trong tai kêu ong ong, giống như tất cả những gì vừa ngey thấy đều là ảo giác, nhất thời ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, cả điện lặng ngắt như tờ, đến im rơi cũng có thể nghe thấy.

Nhị trong ba vị Đại học sĩ Nội các, hai vị danh thần triều Hoằng Trị, hai công thần trọng yếu khai sáng thế gian phục hưng, hôm nay lại đồng loạt xin cáo lão với hoàng đế?

Sắc mặt của Tất cả các đại thần đều thay đổi, gian nịnh cửu hổ chẳng những chưa trừ, ngược lại mượn cơ hội thượng, hai vị Đại học sĩ nội các lại muốn rời khỏi triều đình, tương lai triều đình Đại Minh sẽ ra sao?

Lưu Kiện và Tạ Thiên quỳ gối chính giữa kim điện không nhúc nhích, cúi đầu nhìn sàn vàng kim quang lóng lánh, mặt không biểu tình chờ đợi câu trả lời của Chu Hậu Chiếu, thân hình già nua không kiềm chế được mà run khẽ, biểu hiện ra nội tâm bọn họ không bình tĩnh như ngoài mặt.

Nếu không phải thế bất đắc dĩ, ai mà chẳng muốn ngồi lâu trên vị trí cực nhân thần này? Trên đời có ai không có dã tâm với quyền lực? Hoặc nhiều hoặc ít mà thôi. Nội các Đại học sĩ được Thiên hạ

ca tụng cũng không ngoại lệ.

Chu Hậu Chiếu cũng mặt không biểu tình, nghe thấy thỉnh cầu cáo lão của hai vị Đại học sĩ, Chu Hậu Chiếu hồi lâu không nói gì, không biết qua bao lâu, ngữ khí lạnh lùng nói: "Nếu nhị vị Đại học sĩ bệnh trầm kha dần nặng, trẫm... Cho phép các ngươi trí sĩ."

Ầm!

Cả Kim điện lập tức ồn ào, tiếng nghị luận của vô số đại thần vang lên liên tiếp, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ cực độ.

Lưu Kiện và Tạ Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chu Hậu Chiếu, vẻ mặt cũng rối rắm, thất vọng, phẫn hận, ảm đạm, đau thương... Đủ loại cảm xúc như cưỡi ngựa xem hoa nhất nhất hiện lên. Trên mặt bọn họ.

Quan hệ quân thần Đại Minh không chỉ là quân thần, có đôi khi giống với cộng sự trong công ty, hoàng đế là chủ tịch, các đại thần đều là nhân viên cao tầng nòng cốt, khi trong chuyện nào đó đại thần và hoàng đế ý kiến không hợp, các đại thần thường thường sẽ đưa ra đơn từ chức, dùng để uy hiếp cũng được, mè nheo cũng được, tóm lại, từ chức là một trong những thủ đoạn để các đại thần đạt được mục đích, người đưa ra đơn từ chức cũng không nhất định thực sự muốn từ chức, mà là khi từ chức hoàng đế thường thường sẽ lên tiếng giữ lại, sau đó đại thần liền thừa cơ đề ra yêu cầu của ra bản thân khiến hoàng đế tiếp nhận, nếu như không tiếp nhận thì sẽ tiếp tục từ chức, sau đó hoàng đế tiếp tục giữ lại...

Rất nhiều chính kiến chính là dưới sự thỏa hiệp và cò kè mặc cả của hoàng đếvà các đại thần mà đạt thành nhất trí. Cái này gọi là thảo luận và xử trí của chính sự thiên hạ, đơn giản cũng như quá trình đàm phán giữa đại thẩm mua đồ ăn và tiểu phiến bán đồ ăn.

Đại thần đưa ra đơn từ chức chỉ là muốn biểu đạt sự bất mãn đối với hoàng đế, quy củ này phàm là mỗi người làm quan đều biết, hơn nữa hoàng đế cũng phải giữ lại, một lần không giữ được thì hai lần, đây cơ hồ đã thành trình tự pháp định trên triều đình Đại Minh.

Nhưng mà đại thần cả điện không ngờ, Chu Hậu Chiếu không hiểu quy củ này, hắn thậm chí ngay cả một chút ý tứ giữ lại cũng không có, Lưu Kiện và vừa nói cáo lão, Chu Hậu Chiếu liền lập tức ân chuẩn.

Nhị vị Đại học sĩ kinh ngạc nhìn Chu Hậu Chiếu mặt không biểu tình trên long ỷ, trong lòng cảm thấy bi ai và thê lương.

Khống chế cảm xúc phức tạp của mình, Lưu Kiện và Tạ Thiên vái Chu Hậu Chiếu bái cái, nức nở nói: "Đa tạ bệ hạ ân chuẩn, lão thần bái biệt bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu gật gật đầu: "Nhị vị Đại học sĩ nhiều năm vất vả rồi, sau giờ ngọ trẫm sẽ phái người tới phủ gia ân cho các ngươi, để cho các ngươi được áo gấm về quê."

Một đêm kịch chiến, cùng với máu tươi của hơn hai ngàn phiên tử Đông Hán, hai vị Đại học sĩ nội các ảm đạm rời khỏi triều đình, ti lễ giám Vương Nhạc tự vẫn, ngự mã giám Ninh Cẩn bị giết, Mưu Bân xuống đài, cửu hổ thừa cơ lật bàn thượng vị.

Đây chính là kết quả cuối cùng.

Một đạo thánh chỉ của Chu Hậu Chiếu, một câu mệnh lệnh của Tần Kham, vận mệnh chính trị ổn định của thời kì Hoằng Trị bị hoàn toàn bị phá vỡ, trong khí tượng mới của triều Chính Đức, khó tránh khỏi xen lẫn xương trắng dày đặc và máu tươi đầm đìa.

Chính nghĩa và tà ác, triều đại thay đổi, có một số người chú định đã trở thành vật hy sinh.

Triều hội khiến người ta rung động nhất triều Chính Đức đã tan, Chu Hậu Chiếu dưới sự vây quanh của đám người Lưu Cẩn tới điện Cẩn Thân thay quần áo, Tần Kham thì được tiểu hoạn quan truyền chỉ dẫn vào cung.

Một đêm chém giết kinh tâm động phách, Tần Kham cho tới bây giờ mới có một loại cảm giác an toàn.

Gió lốc cuối cùng cũng qua, trên đỉnh đầu tựa hồ lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Xuyên qua đến thời đại này đã hai năm, Tần Kham đã dần dần thích ứng với cuộc sống hiện giờ, bình thản ấm áp, cũng có đao quang kiếm ảnh, hắn vẫn luôn dùng phương thức của mình để dãy dụa cầu sinh, hắn thích thời đại này, muốn thay đổi thời đại này, trong từng lần nguy cơ, hắn luôn có thể lao ra khỏi vòng vây, cái dựa vào chính là một cỗ tín niệm trong lòng, dùng phương thức độc đáo của mình từ từ chứng tỏ sự trả giá đối với gia quốc thiên hạ

Mưa gió đã qua, nhưng mà mưa gió tiếp theo, mình còn có thể tránh qua được không?

Chương 256: Ám thực vũ dực

Chu Hậu Chiếu mặc long bào ngồi trong cung Càn Thanh chờ Tần Kham, thấy Tần Kham tiến vào, Chu Hậu Chiếu lập tức mặt mày hớn hở nghênh đón, không nhẹ không nặng đấm vào vai hắn một cái, cười nói: "Tần Kham, ngươi tối hôm qua làm được rất đẹp! Ngươi dã giúp trẫm trút giận, triều hội hôm nay khi thấy các đại thần mặt xám ngắt, ngươi không biết trong lòng trẫm lúc ấy vui vẻ hả hê thế nào dâu."

Nụ cười Tần Kham có chút chua sót, với hắn mà nói, thắng lợi như vậy cũng không đáng để hả hê, tất cả chỉ là vì sự sinh tồn của mình mà thôi.

Chắp tay, Tần Kham nói: "Tất cả nhờ hồng phúc của bệ hạ, thần nếu không có đạo thánh chỉ điều binh đó của bệ hạ thì lúc này bệ hạ chỉ sợ nên dựng linh đài, đốt vàng mã cho thần thôi."

Chu Hậu Chiếu rất đắc ý, giống như tự mình lãnh binh đánh một trận thắng lớn vậy, cười nói: "Cũng may có ngươi nửa đêm vào cung nhắc nhở, nếu không trẫm vẫn chưa biết lão thất phu Vương Nhạc đó không ngờ to gan lớn mật như vậy, dám hạ lệnh cho phiên tử Đông Hán mưu hại ngươi."

Tần Kham thở dài: "Vương Nhạc bị bức quá gắt, nếu đã phát động thì tất nhiên phải là kết quả ngươi chết ta sống, đến cuối cùng hắn tự tiện điều binh vào cung, nói đến cùng cũng chỉ là để tìm một đường sinh cơ cho chính hắn mà thôi, chỉ có ta chết, Vương Nhạc đậy được cái nắp này, bất luận hắn có điều binh hay không thì cái chờ đợi hắn đều sẽ là một chữ chết."

"Tóm lại, có thể loại trừ trận phản loạn này, ngươi có công đầu."

Tần Kham khiêm tốn lắc đầu: "Thần không dám kể công, thần kỳ thật không làm gì cả, nhiều lắm chỉ biến một thái giám sống thành một thái giám chết mà thôi."

Biến một thái giám sống thành một thái giám chết kỳ thật là một chuyện rất không dễ dàng, đặc biệt vị thái giám sống kia từng là

Đông Hán Hán công tiếng tăm lừng lẫy, chỉ thiếu một bước nữa liền có thể lên làm thái giám nội tướng Đại Minh, loại thái giám này vĩnh viễn là nhân vật phản diện siêu cấp lớn trong phim ảnh đời sau, tóc dài bạc trắng, mặt trắng không râu, người mang nội công âm nhu tuyệt thế, vừa đánh nhau còn có thể vừa thêu hoa, tóm lại, phi thường lợi hại.

Đương nhiên, kết cục cuối cùng tất nhiên bị một đám võ lâm hiệp khách tuyệt thế cao thủ đánh cho chết, sự thật chứng minh, kết cục của người lúc ban đầu quá nhạt cũng không sẽ không quá mỹ diệu.

Tần Kham trong lúc vô ý không ngờ đảm đương nhân vật võ lâm hiệp khách trừ ma vệ đạo, tự tay thu thập một vị Đông Hán Hán công, coi như là tam sinh hữ hạnh.

Ngươi tới ta đi thổi phồng nhau vài câu với Chu Hậu Chiếu, Tần Kham liền cáo lui.

Về phần Chu Hậu Chiếu không cần nghĩ ngợi cho phép Lưu Kiện và Tạ Thiên cáo lão, Tần Kham cũng không phát biểu ý kiến gì.

Hiện giờ quan hệ của hắn với Chu Hậu Chiếu không chỉ là bằng hữu, còn là quân thần, giữa quân và thần không phải là chuyện gì cũng khoét tim móc phổi ra mà nói được, Chu Hậu Chiếu có thể như vậy như vậy, nhưng Tần Kham thì không thể, sinh tồn trong triều đình ngươi lừa ta gạt này, có thể nghe nhiều nhìn nhiều, nhưng tuyệt đối không thể nói nhiều, có đôi khi thậm chí ngay cả nghe nhiều nhìn nhiều cũng không được.

Chu Hậu Chiếu tựa hồ cũng không cảm thấy hai vị Đại học sĩ như trụ cột của triều đình đi rồi sẽ mang tới cho hắn tổn thất lớn cỡ nào, cái hắn muốn kỳ thật rất đơn giản, chỉ cầu bên tai được thanh tịnh mà thôi, ai khiến hắn bên tai không được thanh tịnh, lập tức sẽ chắp tay đưa tiễn, tuyệt không giữ lại.

Cho nên Tần Kham thời khắc nhắc nhở mình, tận lực đừng nghị luận và can thiệp tới hành vi của Chu Hậu Chiếu, đây là một vị hoàng đế thẳng tính nhất, truy cầu tự do nhất trong lịch sử, hắn là phong cảnh độc đáo nhất, hiện giờ mỗi một đại thần trong triều đình đều có ý đồ muốn phá hoại đạo phong cảnh này, muốn muốn

biến hoàng đế bệ hạ trở thành như chúng sinh bình thường, mấy trăm năm sau mọi người mới có thể phát giác ra đạo phong cảnh này là đáng quý cỡ nào.

Lững thững bước ra ngoài cửa cung, Tần Kham đi không nhanh không trậm, trầm ổn nhưng lại không khí phách, cũng như cách làm người của hắn.

Các võ sĩ cung nhân Trong cung Trong cung đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, Tần Kham coi như không thấy, hắn biết rõ hàm nghĩa trong những ánh mắt này.

Hai mươi tuổi đã là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, trong lịch sử Đại Minh, hắn là người trẻ tuổi nhất, bởi vì trẻ tuổi, cho nên khiến cho người ta lườm nguýt, khiến cho người ta kinh sợ và cũng khiến cho người ta ghen ghét.

Khi Đi đến Lan can ngọc thạch của Thái Miếu, trong góc tối của Thái Miếu một đạo nhân ảnh lý, xuất hiện trước mặt Tần Kham.

Cước bộ của Tần Kham khựng lại, thấy người tới mặc cẩm bào cổ tròn, mặt trắng không râu bộ dạng khoảng bốn mươi, đang nở nụ cười lấy lòng, thi lễ với Tần Kham.

Tần Kham mỉm cười, đáp lễ: "Thì ra là Đới công công."

Người tới chính là thái giám tùy đường của ti lễ giám Đới Nghĩa, người đêm qua phụng mệnh lệnh của Tiêu Kính, lén lút mở cửa Thừa An môn cho hắn.

Đêm qua đánh một trận vạn phần mạo hiểm, hai bên đều kèm vào tính mạng của người thân, nhưng mà mạo hiểm nhất không qua được vào cung, từ góc độ này mà nói thì Đới Nghĩa đối với Tần Kham thực sự là ân trọng như núi.

Đại ân nhân không hề có thái độ của ân nhân, thấy Tần Kham chắp tay với hắn, Đới Nghĩa sợ tới mức người như lùn đi, cong gối giống như bái tà giáo, hai tay ôm quyền hướng lên trên.

"Tần soái vạn lần chớ chiết sát nô tỳ, một lễ này của ngài nô tỳ không chịu nổi."

Tần Kham xoa xoa mũi: "Tần soái? Chẳng lẽ ta đã đẹp trai tới mức rõ ràng như vậy rồi cơ à, phải đưa thêm tính từ ra sau ư (chữ soái có hai nghĩa, một là tướng soái, hai là đẹp trai, anh tuấn."

Đới Nghĩa cười nói: "Nô tỳ trước tiên chúc mừng Tần soái thăng chức, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ chính là võ quan chính tam phẩm, chấp chưởng mấy vạn Giáo úy trong thiên hạ, đại nhân ra lệnh một tiếng là ngàn vạn đầu người rơi xuống đất, ngài không là soái thì ai có tư cách là soái?"

Tần Kham giật mình, lúc này mới phát giác thân phận hiện giờ của mình lại tăng một cấp, cơ cấu đặc vụ xú danh vang xa nhất trong lịch sử đã hoàn toàn nằm trong tay mình, mấy trăm năm sau, hình tượng của hắn trong sách giáo khoa lịch sử chỉ sợ không thể hơn được Đông Hán Hán công thêu hoa trong thư khuê phòng là bao, hơn nữa kết cục cũng sẽ thành nhân vật phản diện bị chính nghĩa hiệp khách đánh chết tươi.

Vừa nghĩ đến đây, Tần Kham trong lòng không khỏi có chút bi thương, mệt mỏi, cảm thấy không muốn làm quan nữa.

Đới công công hồn nhiên không biết cảm xúc phức tạp của Tần Kham lúc này, vẫn cười hì hì nói: "Nô tỳ cố ý ở đây chờ Tần soái, chúc mừng Tần soái ân sủng to lơn, ngày sau phong vương liệt hầu."

Tần Kham cau mày, thấy trong mắt Đới Nghĩa trừ vẻ nịnh nọt lấy lòng ra thì còn mang theo mấy phần sợ hãi và tham lam, Tần Kham nghĩ một lát, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn nhớ tới đêm qua sau khi Đới Nghĩa mở cửa cung cho hắn, mình ý vị thâm trường nói với Đới Nghĩa một câu: "Tiền đồ không thể hạn lượng", Đới Nghĩa lúc này cố ý ở chỗ vắng vẻ này chơ fh, chỉ sợ là đến cầu tiền đồ.

Đới Nghĩa từng là tâm phúc của Tiêu Kính, hiện giờ Tiêu Kính cáo lão, chỗ dựa của Đới Nghĩa ở trong cung đã mất, đêm qua hắn liều mình không sợ rơi đầu mở cửa cung cho Tần Kham, trong lòng vị tất đã không mang tâm tư nương tựa.

Tần Kham nhìn khuôn mặt tràn ngập khát vọng và và đối với

quyền lực của Đới Nghĩa, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Đại trượng phu không thể không có vây cánh.

Hiện giờ bố cục của thế lực trong triều đã bị phá vỡ, nhị vị Đại học sĩ nội các cáo lão, ti lễ giám đổi thành Lưu Cẩn chưởng ấn, hiển nhiên chính là lúc lôi kéo vây cánh, chia cắt quyền lực, Lưu Cẩn dã tâm bừng bừng, ngồi vào vị trí ti lễ giám này tất nhiên sẽ không an phận, Tần Kham thì sao? Trong sóng biển ngợp trời này chẳng lẽ chỉ có thể bo bo giữ mình ư?

Nên có hành động.

Tâm niệm khẽ động, nụ cười của nụ cười càng hiền lành ôn nhu hơn, nhìn Đới Nghĩa nói: "Đới công công cao cả, đêm qua nếu không phải có công công xuất thủ tương trợ, kết cục của Tần mỗ chỉ sợ bất diệu, Tần mỗ thông tướng thuật, đêm qua vừa thấy tướng mạo của Đới công công liền buột miệng nói ra, Đới công công ngày sau tiền đồ tất không thể hạn lượng."

Trong mắt Đới Nghĩa lập tức lộ ra vẻ vui sướng cực độ nhưng vẫn cố áp chế.

Tần Kham mỉm cười nói: "Tần mỗ tự thấy luôn luôn rất chuẩn, Đới công công thấy sao?"

Đới Nghĩa vội vàng phụ họa nói: "Đó là tất nhiên, Tần soái trong mắt nô tỳ trước nay luôn là có thể chỉ đá thành vàng, hóa thứ thối nát thành thứ thần kỳ."

Tần Kham trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: "Đêm qua Vương Nhạc đã chết, Lưu công công nắm ti lễ giám, nhưng thái giám bỉnh bút của ti lễ giám vẫn thiếu một, hơn nữa theo tổ chế của Đại Minh ta, ti lễ giám chưởng ấn không thể chấp chưởng Đông Hán, cho nên..."

Đới Nghĩa rốt cuộc không nhịn được, bùm một tiếng quỳ xuống, trong mắt rưng rưng nói: "Nô tỳ nếu lĩnh thái giám bỉnh bút và Đông Hán, nguyện ra sức khuyển mã vì Tần soái, từ nay về sau chỉ có Tần soái làm chủ, sai đâu đánh đó, lời thề này thiên địa chứng giám, nếu như làm trái, chư thần không tha."

Tần Kham cười cười đỡ hắn dậy, nói: "Ngày mai ta vào cung giới

thiệu ngươi với bệ hạ, chờ sự thành rồi ngươi hãy tỏ lòng trung thành cũng không muộn. Đúng rồi, Đới công công là người có lòng tiến tới đúng không?"

Đới Nghĩa vội vàng gật đầu: "Lòng tiến tới của Nô tỳ quả thực rất đáng sợ."

"Tốt lắm, hay là thế này đi, ngươi hiện tại tới ti lễ giám một đao đâm chết Lưu công công, ta giới thiệu ngươi làm chưởng ấn, thế nào? Nghĩ đi."

Chương 257: Chiêu mộ tân binh

Với sự thông minh cơ trí của Đới công công, đương nhiên sẽ không tiếp nhận đề nghị điên cuồng như vậy của Tần Kham.

Quần thể Thái giám này so với cha còn đáng thương hơn, cho nên lừa thái giám so với lừa cha thì vô sỉ hơn.

Đới Nghĩa không ngừng thi lễ, Tần Kham thấy bộ dạng sợ hãi của hắn thì trong lòng không khỏi ảm đạm thở dài.

Tính toán thất bại rồi, tên không chim Đới Nghĩa này không ngờ không ngu.

Cười bồi để tỏ ý ti lễ giám bỉnh bút kiêm chấp chưởng Đông Hán, hai chức vị này đã rất thỏa mãn rồi, người không biết đủ sẽ bị trời phạt, sau đó Đới Nghĩa thi lễ loạn xạ, nói sau giờ ngọ sẽ có hậu lễ đưa tới Tần phủ, để đền ơn tri ngộ, cuối cùng Đới Nghĩa hoang mang rối loạn hốt hoảng bỏ chạy, hơn nữa chạy rất nhanh, dùng hành động để chứng minh nam nhân dưới đúng quần thiếu linh kiện thì chịu lực cản của sẽ nhỏ đi nhiều.

Nhìn theo bóng dáng đã chạy xa của Đới Nghĩa, tâm tình Tần Kham không khỏi có chút trầm trọng.

Giết chết Lưu Cẩn là một chuyện rất nặng nề và xa vời.

Ra khỏi cửa cung, qua Kim Thủy kiều, ngoài Thừa Thiên môn, Đinh Thuận, Lý Nhị và Bắc trấn phủ ti Đô Chỉ Huy thiêm sự, trấn phủ sứ, cùng với các Cẩm Y vệ Thiên hộ trong kinh sư đang chờ ở quảng trường, ai nấy đều mặc đẩu ngưu bào hoặc phi ngư bào mới tinh, Tú xuân đao đeo biên hông chuôi chỉ xéo lên trời, nhìn ngoài mặt thì rất uy vũ bất phàm, nhìn bóng ánh mặt trời hắt dưới đất thì mỗi người đều giống như ai nấy đang cửng chim.

Thấy Tần Kham đi ra, bất luận thật lòng hay là giả ý, trên mặt mọi người đều nở nụ cười, chỉ huy thiêm sự Triệu Năng mặt như nở

hoa, không nói hai lời với Tần Kham dập đầu bái luôn, những người còn lại người cũng đồng thời rùn xuống, quỳ một chân thi lễ với Tần Kham.

"Chúng thuộc hạ chờ Tần soái chấp chưởng Cẩm Y vệ, chúc Tần soái từng bước lên cao, đến ngày phong vương liệt hầu."

Người đến người đi trước Thừa Thiên môn thấy Cẩm Y vệ thuộc hạ làm ra động tĩnh lớn như vậy thì đều liếc mắt nhìn.

Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo trên mặt cũng lộ ra nụ cười, tiến lên một bước tự mình đỡ Triệu Năng dậy, cười nói: "Triệu đại nhân, chư vị mau mau đứng lên, đều là huynh đệ đồng nghiệp trong vệ, không cần những hư lễ này."

Triệu Năng thuận thế thẳng đứng dậy, chắp tay cười nói: "Vừa rồi nghe trong cung truyền đến tin tức, bệ hạ trên triều hội biểu dương Tần soái bình loạn có công, thăng chức Chỉ huy sứ, hạ quan nhận được tin tức liền vội vàng dẫn đồng nghiệp đến ngoài Thừa Thiên chờ, sau này Tần soái nếu có gì cần sai phái cứ phân phó hạ quan, hạ quan tất sẽ vượt lửa quá sông vì Tần soái."

Đám thuộc hạ ùa lên, đều liên tục chúc mừng Tần Kham.

Trên mặt Tần Kham vẫn duy trì nụ cười, không hề thấy phiền phức, cũng không thấy ra vẻ gì, nhưng trong lòng lại lờ mờ có chút không vui.

Tuy nói quan trường nghênh thượng khinh hạ là lề thói cũ, nhưng ngành Cẩm Y vệ này có tính đặc thù của nó, nếu ngay cả cơ cấu thượng tầng của nó cũng chỉ là một đám đầu cơ chỉ biết xu nịnh, sau này làm sao có thể trông cậy nó trở thành lợi kiếm mâu sắc trong tay mìn."

Hàm hồ ứng phó với sự xu nịnh của đám hạ liêu cho có lệ, Tần Kham liếc mắt, thấy đám bộ hạ Đinh Thuận Lý Nhị vẫn đứng xa xa mỉm cười nhìn hắn, trên mặt chỉ là vẻ thật lòng chúc mừng Tần Kham.

Tần Kham trong lòng ấm áp, khuôn mặt lộ ra nụ cười thực sự.

Nhóm người Đinh Thuận này mới là bộ hạ đáng tin của mình, có

thể nói là thân tín tâm phúc chân chính, cùng nhau trải qua nhiều sóng gió như vậy, khiến Tần Kham có thể hoàn toàn yên tâm phó thác sau lưng chỉ có bọn họ.

Triệu Năng và mọi người chúc mừng không dứt, không biết qua bao lâu, mọi người mới ý chưa tận mà tản đi.

Ngẩng đầu nhìn, thấy trên tay mình không biết từ lúc nào có cả chồng danh mục quà tặng chi chít chữ.

Tần Kham không khỏi cười khổ, chẳng trách thế nhân luôn kết hợp hai "Thăng quan" và "Phát tài" với nhau, thì ra thăng quan và phát tài thực sự không thể tách rời.

Sau khi đám thiêm sự, trấn phủ sứ và Thiên hộ tản đi rồi. Đinh Thuận và Lý Nhị mới cười hì hì tiến lên chắp tay: "Thuộc hạ chúc mừng đại nhân thăng chức Chỉ huy sứ, sau này toàn bộ Cẩm Y vệ do đại nhân ra lệnh, bọn thuộc hạ đi theo đại nhân, tiền đồ càng rộng thoáng."

Tần Kham cười khổ nói: "Các ngươi cũng định đến để nói một đống lời nịnh hót đấy à?"

Đinh Thuận cười nói: "Thuộc hạ ăn nói vụng về, không biết nói những lời buồn nôn đó, tận lực làm việc cho đại nhân là được rồi."

Tần Kham gật gật đầu: "Ừ, hiểu tính ta là tốt, nhớ kỹ, ta chỉ nhìn các ngươi làm việc có tận tâm hay không thôi, người ngoài miệng chỉ biết nói thì không lọt nổi mắt xanh của ta, Đinh Thuận."

"Có thuộc hạ."

"Ta hiện giờ đã lên làm Chỉ huy sứ, rất nhiên nhân thủ dùng không yên tâm, những lão đệ huynh từ Nam Kinh theo tới nhìn an bài đi, Nam trấn phủ ti Nam trấn phủ ti mấy người, Kinh lịch ti cũng an bài mấy người, ngươi và Lý Nhị thì thôi, ta có chỗ dùng khác."

"Đại nhân cứ phân phó."

Tần Kham hạ thấp giọng nói: "Ngươi và Lý Nhị tới lưu dân doanh ngoài thành, chọn lấy bốn năm trăm thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, bối cảnh sạch sẽ, tính tình đơn thuần, ta cấp nơi ở cho

các ngươi, sau đó ngươi ngày đêm thao luyện họ."

Đinh Thuận thấp giọng nói: "Đại nhân đây là muốn luyện bình à?"

"Đúng, luyện binh, chúng ta chúng ta không thể luyện tư binh, nếu không là tội lớn tru di cửu tộc, ngày mai ta sẽ nói với bệ hạ một tiếng, thượng võ thượng võ, sẽ không không đáp ứng, bệ hạ đáp ứng, văn võ cả triều tất nhiên sẽ không nói nhiều. Ngươi phụ trách thao luyện bốn năm trăm tên thiếu niên này, nhớ kỹ, trong nửa năm, ta muốn nhìn thấy những người này có bộ dạng của binh lính, nếu có một chút thiếu xót, Đinh Thuận ngươi tự cuốn gói cút đi."

Đinh Thuận nghi hoặc nói: "Đại nhân, Giáo úy lực sĩ trong Cẩm Y vệ đâu chỉ có mấy vạn, đại nhân là đầu lĩnh tối cao của Cẩm Y vệ, vì sao còn muốn luyện tân binh?"

Tần Kham thở dài, các bách hộ Giáo úy trong Cẩm Y vệ đều là quân hộ thừa kế, hơn trăm năm qua bệnh trầm kha đã nặng, già nua chậm chạp, càng đau đầu hơn là trong vệ phe phái đầy rẫy, quan hệ lợi ích rắc rối phức tạp, học hặc cản tay nhau khắp nơi, một Chỉ huy sứ mới thượng nhiệm như cản tay hắn, luận về uy vọng thì còn lâu mới bằng Mưu Bân, luận tư lịch thì hắn chỉ là người trẻ tuổi hơn hai mươi, đám Triệu Năng trong vệ ngoài miệng thì cung xưng hắn là Tần soái, nhưng trong lòng thì ai thực sự phục hắn? Trong Quan trường tuần tự mà tiến mới là chính đạo, kẻ có tốc độ thăng quan như hỏa tiễn giống hắn mà nói thì chung quy không thể được người ta dung nạp.

Cái này gọi là quan văn không thể một ngày không có quyền, quan võ không thể một ngày không có binh, đây chính là ước nguyện ban đầu mà Tần Kham muốn luyện binh lịa, có một nhánh lực lượng có thể hoàn toàn nằm trong tay mình, tương lai nếu có dị biến, tự bảo vệ mình là vẫn đủ.

Còn có một nguyên nhân, quân chế quân chế hiện giờ đã thối nát đến trình độ nhất định, Tần Kham là người xuyên qua, ngồi tới này hôm nay, dĩ nhiên có tư cách thực tiễn ý tưởng thay đổi thời đại này của mình lúc trước, rất nhiều ý tưởng về cường binh cường võ nếu dùng trên người quan binh vệ sở khẳng định hiệu quả rất nhỏ, nhưng dùng ở trên người bốn năm trăm tên thiếu niên mới chiêu

mộ thì hoàn toàn không thành vấn đề, đây là bốn năm trăm tờ giấy trắng, Tần Kham có thể mặc sức vẩy mực, vẽ bọn họ thành những bức tuyệt thế kỳ họa.

Trong lòng có hạt mầm hy vọng đó, sau vài năm chôn dấu ẩn nhẫn, cuối cùng sẽ bắt đầu mọc rễ nẩy mầm, bốn năm trăm thiếu niên, đó là khởi đầu của hy vọng của hắn.

Đi tới thời đại này, luôn phải làm một chút gì đó, không chỉ chỉ cho bản thân.

Cưỡi ngựa ra khỏi thành về nhà, một đám thị vệ hăng hái vây quanh Tần Kham, liêu thuộc giỏi vuốt mông ngựa đưa tới một bộ nghi trượng nghi bài hoàn toàn mới, bị Tần Kham một cước đá ra xa.

Về nhà còn dùng nghi trượng rêu rao, người như thế quả thực có bệnh.

Khi đoàn người cưỡi ngựa sắp trở về phủ, Tần Kham lại có chút không dám bước vào.

Không biết bà nương trong nhà đã phát hiện gian tình của hắn và Kim Liễu hay chưa, nếu phát hiện rồi, lúc này Kim Liễu chắc đã thành thịt nướng rồi?

Hai chữ "gian tình" này có chút nghiêm trọng, không quá phù hợp với thực tế, từ lúc gặp lại Kim Liễu đến bây giờ, mình vẫn chưa gian mà.

TRên đường nhỏ, Tần Kham đột nhiên kéo yên ngựa, vẻ mặt do dự, đám thị vệ thấy Tần soái nhíu mày trầm tư, đều thành thật tránh đi mấy bước, không dám lên tiếng quấy rầy.

Thực sự hâm mộ đám cầm thú cưới lão bà còn nghênh ngang dẫn tiểu tam tiểu tứ về nhà.

Vì sao hắn đường đường là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ lại cảm thấy chột dạ như vậy?

Tần Kham cắn chặt răng, về thôi, thò đầu rụt đầu đếu không tránh được một đao này, dứt khoát làm quang côn đi.

Chân kẹp bụng ngựa, phóng như bay về Tần phủ.

Chương 258: Gia sự khó xử

Đi tới trước cửa xuống ngựa, đưa dây cương cho hạ nhân đang ra đón, Tần Kham cố ý nhìn lướt qua thần sắc của hạ nhân.

Ừ, rất bình tĩnh, xem ra Kim Liễu chắc vẫn còn sống, trong nhà chưa phát sinh thảm án.

Lão quản gia bước lên vẻ mặt tươi cười chúc mừng Tần Kham, Tần Kham thuận tay ném ra một cái ban chỉ bằng thúy, quản gia cao hứng cười híp cả mắt, liên tục lên tiếng cảm ơn.

Đi vào nội viện, trong viện là một mảng vắng lặng, không thấy bóng của Đỗ Yên và Kim Liễu, trong viện tử chỉ thấy đôi song bào thai la lị Liên Nguyệt Liên Tinh đang tay chống cằm sầu mi khổ kiểm thở dài, khuôn mặt non nớt mà lại giả vờ thành thục như người lớn, rất là đáng yêu.

"Liên Nguyệt Liên Tinh, các ngươi thở dài gì đó?" Tần Kham cúi người cười hỏi.

Liên Nguyệt Liên Tinh vội vàng đứng lên, vén áo thi lễ với Tần Kham, đồng thanh nói: "Lão gia đã về."

Tần Kham nhìn xung quanh một vòng, thấp giọng nói: "Chủ mẫu không ở nhà à? Lại vào thành rồi?"

Liên Nguyệt Liên Tinh lắc đầu: "Chủ mẫu ở trong phòng."

"Vậy Kim cô nương trở về cùng chủ mẫu đâu?"

Nhị nữ khuôn mặt nhỏ nhắn xụp xuống, Liên Nguyệt ủy khuất chu miệng nói: "Kim cô nương được chủ mẫu mang về phủ, vừa về đã cướp hết việc, những việc như quét dọn viện tử, bưng trà cho chủ mẫu, tưới hoa cắt lá thường ngày đều do bọn nô tỳ làm, nhưng giờ thì nàng ta cướp hết rồi."

Liên Tinh liên tục gật đầu phụ hoạ: "Đúng vậy."

Liên Nguyệt nói xong hốc mắt đỏ lên: ".. Rất không giảng đạo lý,

khách chính là khách, sao lại cướp hết việc của nô tỳ, việc để nàng ta làm hết rồi thì chúng ta làm gì? Tương lai các nô tỳ lại hết ăn lại nằm, chủ mẫu nếu ghét bỏ bán chúng ta đi, sau này chúng ta liệu có tốt số gặp được chủ tốt như lão gia."

Liên Nguyệt ngẩng đầu tội nghiệp nhìn Tần Kham, nói: "Chủ mẫu từng nói, nếu có nữ nhân vào phủ, bảo các nô tỳ ném nàng ta xuống giếng, lão gia, vị Kim cô nương này có cần ném xuống giếng không?"

Nhìn ánh mắt vô cùng chờ mong được ném Kim Liễu xuống giếng của hai tiểu la lị, sau lưng Tần Kham túa mồ hôi lạnh.

Tiểu cô nương tốt biết bao, lại bị tiểu bà tám Đỗ Yên này dạy hư.

Ngồi xổm xuống, Tần Kham vô cùng nghiêm túc nói: "Các ngươi nghe đây, Kim cô nương là khách nhân, Tần gia chúng ta không có thói quen ném khách nhân xuống giếng, hơn nữa sau này cũng không được có thói quen này, như vậy là không lễ phép, biết không?"

Liên Nguyệt Liên Tinh gật gật đầu, lại cắn môi dưới ủy khuất nói: "Nhưng nàng ta đoạt hết việc của các nô tỳ rồi."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Kim cô nương giúp các ngươi làm việc không tốt sao? Các ngươi sẽ thoải mái hơn."

Liên Nguyệt Liên Tinh lắc đầu liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc, đồng thanh nói: "Không tốt!"

Liên Nguyệt nói như pháo liên châu: "Lão gia từng nói với các tỳ nữ, làm người phải giữ đúng bổn phận."

Liên Tinh vẫn duy trì phong cách của kẻ phụ hoạ, ra sức gật đầu: "Đúng."

"Lão gia nói trên đời mỗi người đều có bổn phận của mình, bao gồm cả lão gia, lão gia lo việc đại sự triều đình là bổn phận, chủ mẫu lo liệu cho gia đình là bổn phận, các tỳ nữ ở nhà làm việc cũng là bổn phận, khách nhân thì nên ngồi ở ở trong phòng chờ các nhóm đến thị hầu, cái này mới là bổn phận của khách nhân."

"Đúng."

"Nhưng vị Kim cô nương vừa vào nội viện đã cướp việc, các tỳ nữ giờ phải làm gì?"

"Đúng."

Tần Kham vò đầu, hiện tại hắn đại khái biết có chuyện gì rồi.

Kim Liễu có lẽ quá muốn nịnh bợ đại phụ Tần gia Đỗ Yên, nhưng lại không biết hai vị tiểu la lị của Tần gia cũng có trái tim mẫn cảm yếu ớt, dưới sự giáo dục thuần phác của Tần Khamtrong hai năm, Liên Nguyệt Liên Tinh minh bạch minh bạch ý tứ của bốn chữ ' giá trị bản thân',, đối với các nàng mà nói, cố gắng làm tốt công tác của nha hoàn chính là giá trị của bản thân các nàng, mà Kim Liễu vừa vào cửa đã cướp việc của các nàng, tính chất này tương đương với phủ định giá trị nhân sinh của các nàng, các tiểu la lị không vui.

Cho nên nói, việc nhà có đôi khi so với quốc sự triều chính còn khó xử lý hơn, trừng phạt không được giết cũng không xong, gia chủ muốn xử lý sự việc công bằng, kết quả phía đông nắng phía tây mưa, mới giải quyết xong một việc lại đương đầu với việc khác, giống như quốc sự thì dễ xử lý thôi, giết chết toàn bộ là xong.

Thở dài, Tần Kham ôn nhu nói: "lát nữa ta sẽ nói với Kim cô nương một tiếng, bảo nàng ta thành thật ngồi ở trong phòng, chờ các ngươi thị hầu nàng ta, được chưa?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Tinh hơi dịu đi, nhu thuận gật gật đầu.

Tần Kham cười nói: "Kỳ thật cho dù các ngươi hết ăn lại nằm lão gia cũng sẽ không bán các ngươi đi đâu, ít nhất thì một chiêu ngũ long ôm cột của các ngươi cũng đã làm tới lô hỏa thuần thanh, lão gia phi thường hài lòng, người bên ngoài tất nhiên không học được."

Các La lị nghe vậy lập tức chuyển buồn thành vui, Liên Nguyệt nhảy nhót nói: "Đúng rồi, chúng ta còn biết ngũ long ôm cọt, Kim cô nương khẳng định không biết, ta so với nàng ta thì lợi hại hơn."

"Ừ."

Hai la lị một tả một hữu ôm lấy cánh tay Tần Kham, nói: "Lão gia không được dạy cho nàng ta một chiêu này đâu đấy."

"Nhất định nhất định..."

"Nhớ nhé! Lão gia nói phải giữ lời."

"Các ngươi phải tin tưởng nhân phẩm của lão gia."

Đỗ Yên ở trong phòng ngủ ngâm nga một khúc hát không biết tên, cẩn thận ngắm nghía triều phục tam phẩm cáo mệnh của của nàng ta, trên cẩm bào đỏ thẫm, con khổng tước được thêu bằng kim tuyến ở chính giữa bị nàng ta vuốt ve tới lập lòe tỏa sáng, trông rất sống động.

Nhìn ra được nàng ta thật lòng thích bộ cáo mệnh này, mỗi ngày đều phải giở ra ngắm nghía một lần, Tần Kham không cho phép nàng ta mặc cáo mệnh phục đi rêu rao chung quanh, nàng ta liền đành phải lặng lẽ ở trong phòng mặc vào rồi đi mấy vòng, thần thái dương dương tự đắc rất đáng yêu mê người.

Tần Kham kỳ thật thích nhất bộ dạng thần khí khi nàng ta mặc cáo mệnh phục, làm hắn trong lòng có một loại cảm giác thỏa mãn, sự thỏa mãn thuộc về nam nhân, thuộc về trượng phu, thê tử coi là trời, kiêu ngạo vì hắn, coi vinh quang của hắn là vinh quang.

Tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng ta, Tần Kham cười nói: "Chỉ là một kiện tam phẩm cáo mệnh thôi mà, tướng công sau này xin hoàng thượng phong nhất phẩm cáo mệnh cho nàng, sau đó thì ném bộ tam phẩm cáo phục rách nát này đi, nàng buổi tối dùng nó để lau chân cũng được."

Đỗ Yên tức giận nhéo tay hắn một cái: "Nói bậy bạ gì đó, cáo phục đại biểu cho triều đình, ai dám lôi triều đình ra lau chân? sau này cho dù ta làm nhất phẩm cáo mệnh, thì bộ tam phẩm cáo phục này Lễ bộ cũng sẽ phái quan viên thu hồi."

Khựng lại mọt chút, Đỗ Yên mặt cười như nở hoa, vui rạo rực nhìn hắn nói: "Tướng công có phải lại thăng quan rồi hay không?"

"nàng sao biết." Tần Kham sờ sờ mũi, nói: "Chẳng lẽ nàng sáng sớm nghe thấy trước cửa có chim khách kêu à?"

"Tổ chim khách duy nhất trên cây bạch quả Trong viện tử đã bị hai nha đầu Liên Nguyệt Liên Tinh lấy đi rồi, ở đâu ra chim khách kêu?" Đỗ Yên vui tới mắt híp lại thành hai đường cong: ".. Lúc Giữa trưa có rất nhiều quan nhi triều đình, còn có cả thiêm sự, trấn phủ, Thiên hộ của Cẩm Y vệ trong thành kinh sư phái người gửi thiếp và danh mục quà tặng tới cửa, khố phòng của chúng ta chật cứng rồi, ta vừa thấy đã biết là tướng công thăng. Đúng rồi, tướng công thăng tới quan gì rồi?"

Tần Kham cười nói: "Tướng công làm quan lớn rồi, tướng công hiện giờ đã là Cẩm Y vệ..."

Nói còn chưa xong thì Đỗ Yên như nhớ ra gì đó, đột nhiên nhảy dựng lên: "Ái chà, ta quên kiểm kê khố phòng rồi, thế này không được! Tiên sinh trướng phòng Trong nhà còn chờ nhập sổ."

Nói xong Đỗ Yên liền vội vàng chạy ra ngoài, chạy được hai bước thì bỗng nhiên dừng lại nói: "Đúng rồi, tướng công nhớ tới đông sương phòng gặp Kim Liễu cô nương nhé, tướng công người ta đã chết, tâm tình tất nhiên không tốt, ngươi là gia chủ, tốt xấu gì cũng phải quan tâm nàng ta một chút, thuận tiện gọi họa sĩ tới nhà vẽ di ảnh cho tướng công của nàng ta, để tướng công của nàng ta được từ bát tuyền rơi xuống cửu tuyền."

Nói xong, thân ảnh của Đỗ Yên đã biến mât.cậu Mặt Tần Kham run run, ngữ khí cứng ngắc nói nốt: "... Chỉ huy sứ."

Tần gia nhân đinh đơn bạc, nội viện trừ một vị nam chủ nhân Tần Kham này ra thì còn lại đều là nữ quyến, Đỗ Yên lại rất giữ quy củ, quy củ tới nghiêm khắc, đáng sợ nội viện không cho phép hạ nhân nam tính bước vào nửa bước, cửa ánh trăng trong viện là hạn định, hạ nhân nam tính nào bước vào bước vào, đánh gẫy chân ném ra khỏi Tần phủ, ngay cả quản gia có việc bẩm báo thì cũng chỉ có thể đứng ở ngoài cửa ánh trăng mà gọi vào.

Đông sương phòng mà Kim Liễu ở nằm ngay cạnh sương phòng chủ của Tần Kham và Đỗ Yên, Tần Kham vừa bước ra cửa liền nhìn thấy Kim Liễu mặt như đang giận dựa vào mép cửa, cắn môi

dưới oán hận lườm hắn.

Tần Kham cười khổ, chỉ chỉ vào trong sương phòng: "Không mời ta vào trong ngồi à?"

Kim Liễu lạnh lùng nói: "Ngươi tới làm gì?"

"Ta tới viếng mộ cho ta, thuận tiện hỏi thăm Kim quả phụ vừa ra lò..."

Chương 259: Tiệm sinh cừu khích

Đã nói dối thì luôn phải dựa vào những lời nói dối khác để cho tròn trịa, nhưng nói dối tới tự đi viếng mộ mình thì đúng là xưa nay hiếm thấy.

Tâm tình của lúc này Tần Kham thật sự có mấy phần trầm trọng.

Khuôn mặt lạnh như băng của lạnh như băng bỗng nhiên hơi đỏ lên, nghĩ cảm thấy không ý tứ lắm, khóe miệng xinh đẹp cong lên, nhưng lại cố mím chặt môi.

Tần Kham rất chú ý lắm tới sắc mặt của nàng ta, chỉ thở dài nói: "Kỳ thật không phải cố ý dấu nàng, mấy ngày đó ta ngay cả thân phận cũng không nói rõ với nàng, vậy chuyện thân này càng không thể nói, định chờ sau trận đại loạn này thì sẽ kể hết với nàng, kết quả khi gặp lại nàng thì ta đã mạc danh kỳ diệu vĩnh biệt cõi đời, hơn nữa còn còn là kiểu xương cốt cũng chả còn, bỗng dưng thấy thật bi thương."

"Phì." Kim Liễu cuối cùng cũng nhịn được, cười ra tiếng.

"Đêm qua ta nghĩ đến ngươi bị đám người của Đông Hán đó..." Kim Liễu bỗng nhiên khựng lại, dù sao cũng là chuyện xui, vì thế cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, sau đó đỏ mặt nói tiếp: "Về sau ta gặp phải phiên tử, là Đỗ... Tỷ tỷ cứu ta, lúc ấy ta không biết nàng ta là phu nhân chính thất của là ngươi, vì đang bi thống nên kể hết với nàng ta, nói.... Tướng công của ta đã chết, về sau, chuyện cứ đã sai lại càng sai như vậy.

Nghe Kim Liễu nói như vậy, Tần Kham lập tức liền hiểu tiền căn hậu quả của câu chuyện, vì thế càng thêm tin tưởng lão thiên gia đang đùa với hắn, hơn nữa muốn đùa chết hắn.

"Thế này đúng là âm soa dương thác." Tần Kham thở dài.

Kim Liễu ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Đỗ tỷ tỷ... Nhất định là nữ nhi

con nhà lành chứ."

Tần Kham thản nhiên nói: "Nàng ta là nữ nhi của tri phủ Thiệu Hưng."

Kim Liễu thần sắc buồn bã, thở dài: "Quả nhiên là thế... Nàng ta thực là xứng với ngươi, có thể lấy được nữ tử có tình có nghĩa như vậy, chung quy cũng không phụ mười năm vất vả gian khổ học tập của ngươi, hết cùng lại thông, ngươi thật có phúc."

Tần Kham nhìn nàng ta nói: "Có tình có nghĩa không chỉ có nàng ta, nàng cũng vậy."

Kim Liễu ảm đạm lắc đầu nói: "Ta chỉ là nữ tử xuất thân yên hoa phong trần, thanh danh đã ô uế."

"Không, nàng so với bất kỳ ai cũng đều sạch sẽ hơn, Kim Liễu, vĩnh viễn đừng khinh thị bản thân, ngay cả chính nàng cũng khinh thị nàng thì sau này ai sẽ xem trọng nàng? Lúc trước khi ta thất vọng nhất nghèo túng nhất, cô đơn cuộn mình trong một ngõ vắng ở thành Thiệu Hưng, ngay cả chỗ tránh gió trốn mưa cũng không có, rơi vào hoàn cảnh như vậy, lưng ta vẫn chưa từng cúi, càng không cảm thấy ta kém hơn người khác, đón gió lạnh đội mưa tuyết, ta thậm chí còn có thể ngửa đầu cười với trời, hai năm nay ta trải qua rất nhiều mưa gió, nhưng mà ký ức khiến ta nhớ nhất chính là tiếng cười trong đêm đó."

"Kim Liễu, nàng cũng vậy, xuất thân phong trần không phải cái sai của nàng, chỉ cần tâm sạch, chẳng ai khinh thị nàng cả, mà nàng thì càng không thể khinh thị bản thân."

Nghe ngữ khí nghiêm túc hiếm thấy của Tần Kham, Kim Liễu ngây người một lát rồi nước mắt lã chã rơi.

"Tần Kham, trên đời này ta chỉ muốn một mình chàng coi trọng ta, thanh danh của ta đã bản rồi, nhưng thân thể và tâm của ta vẫn sạch, về phần người bên ngoài nhìn ta như thế nào, ta để ý tới họ làm gì?"

Kim Liễu cứ như vậy ở Tần phủ.

Thân phận của nàng có chút xấu hổ, khách không ra khách, phó

không ra phó, Tần Kham và Đỗ Yên dùng lễ đãi khách, hơn nữa còn phân phó hạ nhân trong phủ gọi nàng ta là "Nhị tiểu thư", với bên ngoài thì nói là muội muội khác họ kết nghĩa kim lan với chủ mẫu của Tần gia.

Nhưng Kim Liễu tựa hồ không có giác ngộ của người làm khách, mỗi ngày so với bất kỳ ai thì đều dậy sớm hơn, sau đó quét dọn nội viện Tần phủ, đun phước pha trà của Đỗ Yên, tựa hồ hoàn toàn coi mình là nha hoàn hạ nhân, tay chân quá mức chịu khó, thường thường chọc cho Liên Nguyệt Liên Tinh khóc thầm, bởi vì Kim Liễu đoạt hết việc của họ, làm họ không có cảm giác tồn tại ở Tần phủ.

Mà chủ mẫu Đỗ Yên mỗi lần nhìn thấy Kim Liễu làm việc thì liền giận dữ, nói chủ nhân trong nhà làm việc của hạ nhân là không quy củ, Kim Liễu thì chỉ cười trừ, trong nụ cười hiện lên ý tứ giảo hoạt không dễ phát hiện, chỉ bị Tần Kham lão gian cự hoạt tóm được, có lẽ cũng là cố ý lộ ra cho Tần Kham thấy.

Tốt lắm, rất hòa hài, Tần phủ trên dưới hoà hợp êm thấm, tiểu tam đã dùng một loại phương thức thấm vật không tiếng động lặng lẽ chui vào trong cuộc sống của Tần gia, lờ mờ đã thành một phần tử không thể thiếu của Tần gia.

Tần Kham bỗng nhiên phát giác mình giống như Hứa Tiên, mà Kim Liễu thì hóa thành xà yêu hình người ngàn năm, bất đồng là thiếu một vị Pháp Hải nhảy ra thu thập yêu nghiệt này, mà cái tương đồng là, hắn và Hứa Tiên đều biết đâm vào đâu....

Triều đình tựa hồ bình tĩnh trở lại.

Lưu Kiện Tạ Thiên chính thức dâng sớ cáo lão, phản ứng của Chu Hậu Chiếu ngươi không khác nhiều, vẫn không có ý giữ lại, sớ vừa dâng là ngự bút phê đồng ý luôn.

Lưu Kiện và Tạ Thiên cuối cùng cũng lạnh lòng với triều đình Đại Minh, cũng hết hy vọng với Chu Hậu Chiếu.

Vua nào triều thần nấy, lời này quả nhiên nói không sai.

Lưu Cẩn chấp chưởng ti lễ giám, thành nội tướng danh phù kỳ

thực của Đại Minh, vốn vẫn có chút nhún mình, dù sao sống sót sau tai nạn, có thể sống là tốt rồi, không ngờ còn có thể chấp chưởng nội đình, thật sự là bất ngờ kinh hỉ.

Sự thật chứng minh người nhún mình sẽ không vĩnh viễn nhún mình, người có dã tâm thì sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra răng nanh dữ tợn, là sớm hay muộn mà thôi.

Ngày thứ năm sau đại loạn Kinh sư, Lưu Cẩn thừa dịp Chu Hậu Chiếu tâm tình tốt, sau khi nịnh nót vuốt mông ngựa, từ chỗ Chu Hậu Chiếu xin được một kiện áo mãng bào, làm Lưu Cẩn hai mắt rưng rưng, cung kính cầm áo mãng bào từ cung Càn Thanh đi ra, cung nhân chu đáo phát hiện khi Lưu công công xoay người, thần thái đã thay đổi, trở nên bá khí bắn ra tứ phía.

Lặng lẽ không tiếng động, tâm thái của Lưu Cẩn đã dần dần bắt đầu biến hóa, có sự sủng tín của hoàng đế, có quyền lực của ti lễ giám Đại Minh, trong thiên hạ có chuyện gì là không thể làm?

Tần Kham mấy ngày nay cũng không nhàn rỗi, Đinh Thuận bỏ gian ba ngày, dẫn đám bộ hạ Nam Kinh cũ, theo mệnh lệnh của Tần Kham trong lưu dân doanh ở ngoài thành chọn lựa năm trăm thiếu niên bối cảnh sạch sẽ, đưa bọn họ tới nông trang ngoài thành đợi lệnh.

Tin tức đưa vào Bắc trấn phủ ti, Tần Kham ngồi sau bàn hơi khựng lại, khóe miệng lộ ra nụ cười không ai hiểu được.

Sau đó Tần Kham sửa sang lại y quan, vào hoàng cung.

Trong chính điện Cung Càn Thanh, hai con gà chọi hung ác dữ tợn đang vươn cổ, hung tợn nhìn chằm chằm đối thủ, lông vũ nhiều màu ở cổ dựng đứng, móng vuốt như móc sắt cử trọng nhược khinh chuyển bước, giống như hai cao thủ tuyệt thế đang tiến hành quyết đấu sinh tử.

Đám bát hổ Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh vây quanh Chu Hậu Chiếu, mọi người vẻ mặt khẩn trương, cánh mũi hơi có mồ hôi, mắt nhìn chằm chằm hai con gà chọi trong điện không chớp.

"Uy vũ đại tướng quân, cắn nó! Mổ nó! Đánh một trắng thắng lớn

cho bệ hạ nào." Lưu Cẩn cúi người, quyền đầu nắm chặt, tràn ngập nhiệt tình.

Đám người Trương Vĩnh đồng loạt kêu to phụ họa.

Chu Hậu Chiếu gấp đến độ giơ tay: "Câm miệng, câm miệng hết lại! Làm đại tướng quân của ta sợ bây giờ, trẫm ném các ngươi vào chuồng hổ ở qua đêm đấy."

Tần Kham thở dài trong lòng.

Vương Nhạc đã chết, Lưu Kiện và Tạ Thiên trí sĩ, Lý Đông Dương hôm qua cuối cùng cũng "Lành bệnh", muốn vào cung diện thánh lại bị Chu Hậu Chiếu cự tuyệt, ngay cả ngọ môn cũng chưa vào được đã về phủ, Chu Hậu Chiếu hiện tại có thể nói là không ai quản thúc, triệt để vô pháp vô thiên.

Không có những lão thần đó giám sát khuyên răn, đứa nhỏ này thoải mái chạy nhảy trên hoạn lộ hôn quân thênh thang.

Sơn Tôn Hầu Tử nhảy ra khỏi Ngũ chỉ sơn của phật Như Lai chắc là cũng cười sướng như vậy.

Tâm tình đào thoát sinh thiên có thể lý giải, nhưng cũng không thể quá dung túng.

"Uy vũ đại tướng quân, cắn nó! Mau mổ chết nó đi! Mổ chết nó rồi ta sẽ phong cho ngươi làm. Ừ, làm Vô địch thường thắng Uy vũ đại tướng quân!" Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm con gà chọi đó, mặt đỏ bừng.

Dưới ánh mắt chờ mong của Mọi người, đại tướng quân đang đắc ý dào dạt ngửa mặt lên trời gáy vang, cuối cùng cũng phát động thế công.

Bạo khởi, tung người, lợi trảo sắc nhọn như đao không chút lưu tình mổ tới đối thủ, khí thế như cầu vồng, thế đi như tên, như diều hâu vồ thỏ, thế không thể cản.

Đối thủ của Đại tướng quân hiển nhiên đã bị nó dọa, quyết định tránh mũi nhọn, nhanh chóng lắc mình, đại tướng quân vồ hụt, lảo đảo ngã xuống, không đợi nó chấn hưng tinh thần tái chiến, Tần

Kham rất hợp thời xuất hiện, chính xác mà nói, chân của Tần Kham xuất hiện.

Chương 260: tiệm sinh cừu khích (hạ)

Ngay khi đại tướng quân phi thân, đầu dán xuống sàn, theo quán tính lảo đảo tiến về phía trước thì cái chân của Tần Kham rất khéo mà không phải kéo giẫm vào cổ đại tướng quân.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Chu Hậu Chiếu và đám Trương Vĩnh Lưu Cẩn, Uy vũ đại tướng quân phát ra một tiếng rên rất không cam lòng, sau đó cái cổ nghẹo sang, xuất sư chưa thắng đã bỏ mình, trường sử Chính Đức nước mắt lưng tròng.

Trong chính điện là một mảng yên tĩnh, Chu Hậu Chiếu và đám người Lưu Cẩn như choáng váng, ngây ngốc nhìn chằm chằm con gà chọi đang bi phẫn tắt thở dưới chân Tần Kham, hồi lâu vẫn không có ai lên tiếng.

Tần Kham thối lui một bước, cười áy náy: "Bệ hạ, thật không phải, thần vừa rồi không phát hiện..."

"Ôi." Chu Hậu Chiếu cũng phát ra một tiếng rên, đau lòng tới nước mắt lưng chòng, ngẩng đầu hai mắt đẫm lệ nhìn Tần Kham: "Tần ái khanh à, ngươi chẳng lẽ là khắc tinh trời sinh của Uy vũ đại tướng quân? Lần thứ hai rồi."

Tần Kham kinh ngại cúi đầu nhìn con gà chọi, nói: "Con này vẫn là Uy vũ đại tướng quân à? Lần trước ở đông cung con đại tướng quân đó không phải bị thần tự tay vặn gãy cổ rồi sao?"

Hai má Chu Hậu Chiếu giật giật, thanh âm trầm thấp: "Lần trước chỉ là xuất sư bất lợi, con này là Uy vũ đại tướng quân thế tập."

Chỉ là giết một con gà thôi mà, Tần Kham cũng không cảm thấy có gì nghiêm trọng, nhưng nhìn thấy bộ dạng lã chã chực khóc của Chu Hậu Chiếu, hiển nhiên con gà này không chỉ đơn giản là gà, nhìn sắc mặt của Chu Hậu Chiếu, nếu không phải sợ các đại thần dọa đâm đầu vào cột chết trên kim điện thì nói không chừng sẽ cử hành quốc tang cho vị Uy vũ đại tướng quân này.

"Thần... Ngộ sát lương tướng, tội đáng chết vạn lần!" Tần Kham áy náy thỉnh tội.

Ánh mắt của Chu Hậu Chiếu rất khiển trách, nếu đổi là tiểu hoạn quan tầm thường giẫm chết gà chọi của hắn, lúc này chắc đã bị kéo tới ngọ môn trượng tễ rồi, đáng tiếc người này là Tần Kham, Chu Hậu Chiếu không những không thể trách tội, ngay cả một câu nói nặng cũng không thể nói, dưới tình huống không đói bụng thì bằng hữu vẫn trọng yếu hơn một con gà rất nhiều.

Chu Hậu Chiếu thở dài, ai oán nói: "Tần Kham, ngươi vì sao cùng Uy vũ đại tướng quân của trẫm không thể sống chung được?"

"Bệ hạ luôn sao đặt tên cho gà chọi là Uy vũ đại tướng quân?" Tần Kham vô tội nói.

Chu Hậu Chiếu ngây ra, tiếp theo thì oán hận giậm giậm chân quay đầu nói: "Lưu Cẩn..."

"Có lão nô."

"Tìm con gà gọi khác, đặt là, Tần Kham, đặt tên là gì?"

Tần Kham chắp tay nói: "Bệ hạ, tên xấu dễ nuôi, hay gọi là cứt chó đi."

Hai má Chu Hậu Chiếu và bát hổ đồng loạt giật giật.

Rất hiển nhiên, mọi người đều không đồng ý đặt tên cho một con gà chọi uy phong lẫm lẫm là cứt chó.

Tiếc hận nhìn đại tướng quân nằm rũ trên đất, Chu Hậu Chiếu giận dữ nói: "Ngươi hôm nay vào cung không phải là cố ý để giết trẫm chứ?"

Tần Kham vội nói: "Trừ giết gà của hoàng thượng ra thì thần đương nhiên còn có việc khác."

Chu Hậu Chiếu: "....."

"Bệ hạ, năm ngày trước kinh sư đại loạn, Vương Nhạc tự tiện điều binh, phong tỏa cung thành, thần vì vào cung gặp bệ hạ, thực sự

có thể nói là trải qua gian nan khốn khổ, đêm đó nếu không phải có một người thâm minh đại nghĩa, trung tâm với chủ, mạo hiểm mất đầu lén mở Thừa An môn hoàng cung thì đêm đó đêm đó đã không thể vào được cung, càng không thể xin được thánh chỉ của bệ hạ, tru trừ đám gian nịnh Vương Nhạc."

Chu Hậu Chiếu nhướn mày: "Ồ? Người ngươi nói là ai?"

"Ti lễ giám tùy đường thái giám, Đới Nghĩa."

Lưu Cẩn ở bên cạnh đang cười híp mắt nghe vậy ngẩn ra, nhìn nhìn sắc mặt Chu Hậu Chiếu, cười cười vươn tay ra phủi long bào Chu Hậu Chiếu, lỗ tai thì giỏng thật cao.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Tên của Đới Nghĩa này trẫm chưa nghe nhiều, không quen lắm."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, thưởng công phạt tội không tránh thân sơ, mới là đạo của minh quân, thần cũng không mưu quan bán chức cho bản thân, nhưng thần muốn thay Đới công công cầu ân điển với bệ hạ, tuy nói ngoại thần không nên kết giao với nội hoạn, có điều Đới Nghĩa này trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, đêm đó còn cứu thần một mạng, huống hồ đã ở ti lễ giám rèn luyện nhiều năm, về công về tư, bệ hạ cũng nên thưởng cho Đới công công một chút."

Chu Hậu Chiếu nghe vậy gật đầu cười nói: "Ngươi đã chủ động mở miệng, trẫm có thể không phong thưởng hắn sao? Lưu Cẩn, thái giám bỉnh bút của ti lễ giám."

Lưu Cẩn mới thượng vị, đang định khuếch trương thế lực, thu nạp nanh vuốt, địa phương trọng yếu như ti lễ giám, sao có thể cho ngoại nhân chen vào?

Chu Hậu Chiếu nói còn chưa dứt lời, Lưu Cẩn đã vội bước lên trước: "Bệ hạ, ti lễ giám hiện tại không có chỗ trống, theo quy định htif ti lễ giám vốn chỉ có thể có bốn người bỉnh bút, trước kia tiên đế vào lúc chính vụ bận rộn, cho nên sau khi Tiêu Kính bẩm tấu với tiên đế, tiên đế phá lệ tăng thêm một bỉnh bút, hiện giờ Vương Nhạc mặc dù đã chết, nhưng ti lễ giám vẫn còn bốn người bỉnh bút, không tăng thêm được.

Tần Kham mỉm cười, không nói gì.

Trương Vĩnh lại cười tủm tỉm đứng ra phá đám: "Thời tiên đế đã giữ năm người bỉnh bút, sao tới thời bệ hạ lại không thể giữ năm? Đới Nghĩa Người ta giải ưu cho bệ hạ, vì cứu mạng của Tần đại nhân và tám người chúng ta, mạo hiểm mất đầu mở cửa cung cho Tần đại nhân, đây là ơn cứu mạng, không nói những lời thái qua như vì báo ơn cứu mạng mà máu chảy đầu rơi, nhưng thăng cho hắn lên làm thái giám bỉnh bút cũng là chuyện bình thường, nếu thời tiên đế ti lễ giám có năm người bỉnh bút, thời Chính Đức chúng ta giữ năm người cũng không phải là phá hỏng chế độ của tổ tông, mặt mũi của Tần đại nhân nếu ở chỗ của Lưu công công mà không dùng được thì không ngại gộp thêm cái mặt già này của Tạp gia, Lưu công công, ngài... khai ơn chứ?"

Những lời Âm dương quái khí khiến Lưu Cẩn tức giận đến đến biến sắc tại chỗ, đuôi lông mày hoa râm thưa thớt nhướn lên, lại ngại có Chu Hậu Chiếu ở bên cạnh, Lưu Cẩn cũng không dám quá mức càn rỡ,, mặt già hết xanh lại đỏ, cuối cùng cười ha ha, tiếng nói rít rít khó nghe.

"Khai với ân cái gì, chúng ta đều là nô tài của bệ hạ, chỉ cần bệ hạ gật đầu, đừng nói ti lễ giám thêm một bỉnh bút, cho dù thêm mười tám thì lão nô không nói hai lời không nói hai lời đáp ứng ngay, bệ hạ, có phải không?"

Chu Hậu Chiếu lại không thèm để ý nói: "Thời Tiên đế có năm thì chúng ta cũng giữ lại năm đi, chuyện phá hư quy củ trẫm cũng làm mấy lần rồi, quy củ không làm hỏng quy củ thì có gì mà trẫm không làm được? Chắc đám ngôn quan đáng ghét cũng không nói được gì đâu, Lưu Cẩn, quyết định vậy đi, Đới Nghĩa thăng ti lễ giám bỉnh bút."

Lưu Cẩn cúi đầu vâng dạ, trên mặt mặc dù vẫn cười, nhưng trong mắt lại tỏa ra hàn ý âm trầm.

Tần Kham cười cười định nói gì đó thì Trương Vĩnh giống như tâm hữu linh tê với hắn, lại mở miệng trước hắn.

Trương Vĩnh hôm nay tựa hồ nghiện chọc ngoáy Lưu Cẩn, khóe mắt liếc Lưu Cẩn, cười nói: "Bệ hạ, nói tới Vương Nhạc, gian tặc

đó trước kia trừ làm ti lễ giám bỉnh bút ra còn dẫn dắt Đông Hán, hiện giờ Vương Nhạc đã chết, ti lễ giám bỉnh bút bổ sung rồi, nhưng chỗ Đông Hán vẫn không có đầu lĩnh, chắc vẫn đang loạn lắm, theo quy định thì Đông Hán do thái giám bỉnh bút kiêm lĩnh, bệ hạ hay là hào phóng, giao cả Đông Hán cho Đới Nghĩa đi, từ chuyện hắn mạo hiểm mở cửa cung, đủ có thể thấy hắn đối với bệ hạ là trung thành tận tâm, Đông Hán do Đới Nghĩa dẫn dắt, bệ hạ chắc cũng có thể yên tâm."

Chu Hậu Chiếu nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Tần Kham nói: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Tần Kham mỉm cười: "Thần là ngoại thần, không tiện can thiệp chuyện nội cung."

Tần Kham không tỏ thái độ, Chu Hậu Chiếu vì thế lại nghĩ một lát, chung quy vẫn là thiên tính của thiếu niên, không lâu sau hắn lại bỗng nhiên cau mày bực mình phất phất tay: "Được rồi, được rồi, để Đới Nghĩa dẫn dắt Đông Hán, cứ lôi mấy việc vớ vẩn này ra làm phiền trẫm, các ngươi lại giống đám đại thần triều đình đáng ghét rồi. Tần Kham, lão già Lưu Cẩn này lại từ Quảng Tây tìm cho trẫm hai con hổ nhiều mầu, rất là uy phong, đi, trẫm dẫn ngươi đi xem, nói cho ngươi biết nhé, hai con hổ này lợi hại lắm, hôm qua ta ném hai con lợn nhỏ rồi, hai con hổ đó lao lên cắn sẽ, thoáng cái đã ăn sạch hai con lợn."

Mục đích Vào cung đã đạt được, Tần Kham mỉm cười chắp tay nói: "Bệ hạ đã mời, thần dám không tòng mệnh sao."

Chu Hậu Chiếu cười cười, kéo Tần Kham ra ngoài điện, Tần Kham Tần Kham vẫn luôn vân đạm phong khinh, khi đi qua bên cạnh Lưu Cẩn, lại rõ ràng bắt giữ được hung quang chợt lóe rồi biến mất trong mắt hắn.

Chương 261: Nhất phiến băng tâm

Một hồi phân phối quyền lực xảy ra, trong mấy câu nói mà kết thúc, không thấy đao quang kiếm ảnh, chuyện lại giống như đã trải qua một hồi quyết đấu.

Lưu Cẩn thua.

Một vị trí bỉnh bút của Ti lễ giám trơ mắt nhìn Tần Kham cầm đi.

Nhìn bóng dáng thân mật của Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đi ra ngoài điện, ánh mắt của Lưu Cẩn càng lúc càng âm trầm.

Cho tới khi thân ảnh của hai người biến mất, Lưu Cẩn bỗng nhiên xoay người lại căm tức quát Trương Vĩnh: "Trương Vĩnh! Ngươi là đồ ăn cây táo, rào cây sung, Tần Kham cho ngươi lợi ích gì, mà khiến khửu tay ngươi cứ thò ra ngoài, không giúp đỡ Tạp gia chưởng quản nội cung, ngược lại giúp đỡ ngoại nhân khi dễ Tạp gia, ngươi uống nhầm thuốc à?"

Trương Vĩnh cười lạnh: "Lưu công công nắm ti lễ giám, lỗ mũi hướng lên trời, nào có nhớ tới những lão đệ huynh lúc trước từ đông cung đi ra như chúng ta, thịt bị ngươi ăn sạch rồi, cũng chẳng thấy để lại mấy miếng canh cho các huynh đệ, nhìn Cốc Đại Dụng, La Tường, Khưu Tụ đi, đến giờ vẫn chỉ là nội thị không quyền không thế bên cạnh bệ hạ, Mã Vĩnh Thành hiện giờ mặc dù nắm phủ nội vụ, nhưng cũng là hao hết tâm tư tự mình cầu từ chỗ bệ hạ, vị trí chưởng ấn ngự mã giám của Tạp gia nếu không phải được Tần Kham hỗ trợ xin cho, bao giờ mới tới lượt ta? Lưu Cẩn ngươi hiện giờ phát đạt, tiền đồ của lão đệ huynh chúng ta ngươi có lúc nào để ở trong lòng không? Hôm nay còn không biết xấu hổ nói ta ăn cây táo, rào cây sung, Lưu Cẩn, ngươi thật sự cho rằng làm ti lễ giám chưởng ấn, Tạp gia phải ngẩng lên nhìn ngươi à?"

Lưu Cẩn càng phẫn nộ, đang muốn cao giọng quát mắng thì thấy thất hổ còn lại mặt lộ vẻ không tự nhiên, mặc dù vẫn cười, nhưng nụ cười lại có vài phần lạnh lẽo, xem ra những lời này của Trương

Vĩnh đã nói trúng tâm khảm của bọn họ, chỉ ngại quyền thế hiện giờ của Lưu Cẩn, không tiện công nhiên trở mặt với hắn mà thôi.

Lưu Cẩn ngây người một lát, sắc mặt hết xanh lại tím, chỉ vào thất hổ cả giận nói: "Chưởng ấn ti lễ giám của Tạp gia mới làm được mấy ngày? Tạp gia hiện giờ ngay cả chỗ cũng chưa ngồi nóng, mỗi ngày bận rộn lo cả đống chuyện của ti lễ giám, chưa rảnh chiếu cố tới mấy lão đệ huynh? Mọi người ở đông cung hầu hạ bệ hạ mười năm rồi, mười năm còn đợi được, chờ thêm mấy ngày chẳng lẽ không thể? Đợi cho Tạp gia ngồi vững rồi, mấy lão đệ huynh còn sợ không có rộng thoáng rộng thoáng ư? Trương Vĩnh, ngươi rõ ràng đang ly gián tình cảm của Tạp gia và lão đệ huynh!"

Trương Vĩnh cười lạnh nói: "Chờ mông ngươi ngồi ấm rồi, mấy lão đệ huynh chúng ta lại húp cháp thôi, ti lễ giám bỉnh bút, ngự mã giám, phủ nội vụ, nội quan giám, Đông Hán, những vị trí này chờ ngươi an bài cho chúng ta, còn lại mấy chỗ? Chờ ngươi nhớ tới chúng ta thì mười phần có chín là đem chúng ta sung quân đến hoán y cục."

Lưu Cẩn ngớ ra, lập tức thẹn quá hóa giận.

Bởi vì Trương Vĩnh nói không sai, Lưu Cẩn thực sự đúng là có nghĩ như vậy, bát hổ cùng hầu hạ Chu Hậu Chiếu gần mười năm, Lưu Cẩn lại là nhân vật thế lợi nịnh nọt tốt nhất, cho nên trong mười năm bát hổ mâu thuẫn tích lũy dĩ nhiên rất sâu, chỉ thiếu mỗi nước trở mặt thôi, Lưu Cẩn chính là có chủ ý chờ ngồi vững rồi sẽ đá toàn bộ thất hổ còn lại vào hoán y cục giặt quần áo cho trong cung trong cung.

Giậm chân, Lưu Cẩn bị Trương Vĩnh chọc thủng tâm tư, cuối cùng xé rách da mặt, rít lên: "Tên hỗn trướng vương bát Trương Vĩnh! Tạp gia đào mổ tổ nhà ngươi lên à? Sao cứ thích chơi ta."

Nói xong Lưu Cẩn vung quyền đánh tới Trương Vĩnh.

Trương Vĩnh cười ha ha, nhẹ nhàng bâng quơ gạt quyền đầu của Lưu Cẩn, sau đó nâng quyền hung hăng đấm vào hốc mắt Lưu Cẩn, Lưu Cẩn kêu thảm một tiếng, lảo đảo thối lui, hốc mắt trái đã đen xì.

Đám người Cốc Đại Dụng thấy tình thế không ổn, đều ùa lên, tách hai người ra.

Lưu Cẩn ôm hốc mắt, vẻ mặt âm độc lườm Trương Vĩnh, cả người run run chỉ vào hắn nói: "hay lắm! Trương Vĩnh, một quyền hôm nay Tạp gia nhớ kỹ, núi không chuyển nước chuyển, chúng ta chẳng ai ra được cửa cung đâu, sau này cứ chờ đó."

Oán hận vung tay áo, Lưu Cẩn nổi giận đùng đùng rời khỏi cung Càn Thanh.

Trương Vĩnh cười lạnh vung vung cổ tay, xì một tiếng khinh miệt: "Đồ bị thiến Đoạn tử tuyệt tôn, nói những lời hăm dọa tưởng Tạp gia sợ à? Lần tới rơi vào tay Tạp gia, sẽ hoạn ngươi thêm một lần."

Lục hổ ở bên cạnh vẻ mặt xấu hổ, trong đó La Tường, Mã Vĩnh Thành và Ngụy Bân tròng mắt đảo quanh, lén lút rời khỏi, nghiến răng đuổi theo Lưu Cẩn.

Quan đạo ngoài thành Kinh sư chim bay cỏ mượt, trong một khe cốc ven quan đạo thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng chim hót như thiên âm.

Trong trường đình Mười dặm, một đám quan viên mặc thường phục vẻ mặt ảm đạm, vây Lưu Kiện, Tạ Thiên đã cáo lão trí sĩ, sắp rời khỏi kinh sư về quê ở giữa, trong đám người này, còn bao gồm cả bạn tốt và minh hữu Lý Đông Dương ngày xưa.

Rượu ngon trước lúc tiễn biệt một ly lại một ly, sắc mặt Lưu Kiện và Tạ Thiên đã có vài phần hồng nhuận, khi đi hơi lảo đảo.

"Đa tạ chư vị đồng nghiệp đã mở tiệc tiễn biệt cho lão phu, hiện giờ triều đình biến hoá kỳ lạ, gian thần đương quyền, tiệc tiễn biệt của các vị hôm nay, chỉ sợ sẽ bất lợi đối với tiền đồ của bản thân, hai người lão phu vô cùng cảm kích, các ngươi giờ trở về đi, triều đình... Ài, mong bệ hạ tự giải quyết cho tốt, cũng mong chư vị đồng nghiệp tự giải quyết cho tốt." Lưu Kiện ngửa đầu uống cạn một chén rượu cuối cùng rồi vẻ mặt thê lương nói.

Hình bộ hữu Thị Lang Ngụy Thân là người của Sơn Đông, là loại nhanh mồm nhanh miệng điển hình, nghe vậy tiến lên một bước

nức nở nói: "Đại Minh phục hưng không xa, thịnh thế ở phía trước, chỉ thiếu một bước mà thôi, đang đợi Lưu công và Tạ công dẫn chúng ta phấn đấu thêm mười năm vì xã tắc, tạo thêm nhiều phúc cho dân chúng, nào ngờ triều đình kịch biến, đại nghiệp phục hưng mấy hơn chục năm gây dựng lại thất bại trong gang tấc, trong triều gian nịnh đương quyền, mắt thấy nước sắp không ra nước, Lưu công, Tạ công, nhị vị sao nỡ từ bỏ cơ nghiệp thịnh thế này, sao nỡ bỏ đám trung thần chúng ta mà đi?"

Lưu Kiện ngửa mặt lên trời thở dài: "Vua nào triều thần nấy, thời thế thế thời phải thế, không phải lão phu không muốn đền đáp quân thượng, mà là thiên tử đã chê chúng ta già nua không muốn dùng, không bằng về quê, cũng đỡ hơn bị gian nịnh hại cho chết không có chỗ chôn."

Tạ Thiên một mực im lặng không lên tiếng liếc Lý Đông Dương, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Hai người chúng ta mặc dù đã bị thiên tử đuổi ra khỏi triều đình, nhưng lại có một tên gia hỏa nào đó cả đời đọc sách thánh hiền lại không biết khí tiết là cái gì, biết rõ thiên tử đã không còn ưa chúng ta, lúc này không thức thời mà đi, ngược lại mặt dày tham quyền ngựa nhớ chuồng, sống chết không chịu lui xuống, vì chút quyền lực ấy mà ngay cả da mặt cũng vứt bỏ, chẳng lẽ hắn muốn noi theo Lưu Cát Lưu bông thời Hoằng Trị ư?"

Các quan viên đưa tiễn ngớ ra, nhưng không có một ai tiếp lời, mọi người đều nhìn về phía Lý Đông Dương vẻ mặt hờ hững.

Ý tứ trong lời nói của Tạ Thiên đã rất trắng trợn, lời này rõ ràng là nhắm về phía Văn Uyên các Đại học sĩ Lý Đông Dương, người duy nhất trong nội các không đệ đơn xin từ chức.

Tam lão nội các Đại Minh hơn mười năm bền chắc như thép, tiến thì cùng tiến, lui thì cùng lui, nhưng mà ở thời điểm cuối cùng, Lưu Kiện va Tạ Thiên bị bức lui rồi, Lý Đông Dương lại không tỏ vẻ gì, Lưu Kiện và Tạ Thiên cuối cùng cũng sinh ra một tia hận ý không nhỏ đối với Lý Đông Dương.

Nội các chống đỡ nhau cả đời, trong trận mưa gió này, giữa ba vị Đại học sĩ chung quy vẫn có một vết nứt không thể bù đắp được.

Lý Đông Dương thần sắc bình tĩnh, nghe thấy lời nói của Tạ Thiên thì cũng không tức giận, chỉ cười nhạt, vuốt râu cười nói: "Lạc dương thân hữu như tương vấn, nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ."

Một câu thơ của thi nhân Đường triều Vương Xương Linh, đã bao hàm hết tất cả những gì Lý Đông Dương muốn nói.

Lưu Kiện và Tạ Thiên nghe vậy ngẩn ra, thần sắc hai người dần dần trở nên phức tạp, không chỉ là trách móc phẫn hận, còn có thêm mấy phần thương cảm và hoài nghi.

Trầm mặc một lát, Tạ Thiên thở dài: "Tây Nhai chớ trách lão phu xuất khẩu đả thương người, thật sự là trong lòng có rất nhiều phẫn ý, chỉ mong ngươi là vì xã tắc Đại Minh mà ở lại triều đình chịu nhục, chứ không phải do ham quyền thế."

Lý Đông Dương thản nhiên cười nói: "Lão phu là trung hay gian, mấy năm sau sẽ thấy rõ thôi, các ngươi lão gia hỏa các ngươi sức khỏe cường tráng, trong mấy năm chắc không chết được, mấy năm sau khi lão phu cáo lão trí sĩ, sẽ tìm về quê các ngươi, uống say một trận."

Lưu Kiện và Tạ Thiên cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, gật đầu thật mạnh: "Được, chúng ta chờ."

Tiễn tới đây, sắc trời đã không còn sớm, Lưu Kiện và Tạ Thiên chắp tay từ biệt các đồng nghiệp, sau đó quay đầu lại nhìn về phía kinh sư, trong mắt trong mắt rưng rưng, bỗng nhiên dắt tay cùng quỳ xuống.

Lưu Kiện nức nở nói: "Ba mươi năm công danh bụi và đất, tám nghìn dặm đường mây và trắng, bệ hạ... Bệ hạ! Thịnh thế Đại Minh huy hoàng này là tiên đế và đám người lão thần mất gần hai mươi năm tinh huyết gây dựng nên, bệ hạ, xin người hãy quý trọng."

Khi nói, nhị vị lão thần đã khóc không thành tiếng, các quan viên đưa tiễn bên cạnh đều buồn bã xót xa.

Dập đầu ba cái về hướng hoàng cung, Lưu Kiện và Tạ Thiên đỡ nhau dậy, vái các quan viên xung quanh rồi sau khi ném cái nhìn

thật sâu về phía Lý Đông Dương, đều lên xe ngựa của mình mà đi.

Cho tới khi xe ngựa biến mất cuối quan đạo, các quan viên cẩn thận nhìn Lý Đông Dương một cái, sau khi chào thì đều tự tản đi.

Chương 262: Tri giả lợi nhân

Lý Đông Dương ngơ ngác nhìn phía cuối quan đạo, khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh lạnh lùng chậm rãi chảy xuống hai hàng nước mặt.

Thị phi đúng sai, người đời này làm gì có tư cách mà bình luận? Trăm năm sau, thế gian rồi sẽ cho hắn một bình phán công chính.

" Lý Đông Dương há lại là hạng người tham luyến quyền thế? Lưu công, Tạ công, các ngươi quá coi thường ta rồi! Ta chỉ vì muốn giữ hai mươi năm tâm huyết này của chúng ta mà thôi! Các ngươi... Quá coi thường ta!"

Bốn bề vắng lặng, Lý Đông Dương cuối cùng ôm mặt, nước mắt chảy qua kẽ tay, nhiều ngày bị các đại thần triều đình quở trách công kích, hắn hôm nay cuối cùng cũng không nhịn được mà tự biện bạch cho mình một câu.

Trong rừng vắng ven quan đạo, bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở dài: "Lý công có đức độ, có lẽ người bên ngoài không hiểu, nhưng hạ quan lại hiểu, Lý công, ngươi chịu ủy khuất rồi."

Lý Đông Dương ngẩn ra, quay đầu quát: "Là ai?"

Khuôn mặt nho nhã của Tần Kham chậm rãi xuất hiện trước mặt hắn.

Khi Tần Kham ra khỏi cánh rừng bước chân thả rất nhẹ, rất chậm, vừa đi vừa mỉm cười nhìn Lý Đông Dương, sâu trong rừng rậm phía sau, hơn mười thị vệ đeo đao như ẩn như hiện.

Trên mặt Lý Đông Dương vẫn đẫm nước mắt, thấy Tần Kham đến gần, lộ ra vẻ xấu hổ ra sức lau đi, sau đó vuốt râu, cố gắng làm ra vẻ trầm ổn.

"Tần Kham, ngươi đến khi nào thế? Vừa rồi vì sao không thấy ngươi?"

Tần Kham chỉ chỉ cánh rừng phía sau, cười nói: "Vừa rồi hạ quan

trốn trong rừng, luôn nhìn các ngươi tạm biệt nhau."

"Nếu tới vì sao không ra mặt chào Lưu công Tạ công một tiếng, tốt xấu gì thì hiện giờ cũng là Chỉ huy sứ chấp chưởng Cẩm Y vệ, lén lút trốn trong chỗ vắng còn ra thể thống gì?" Lý Đông Dương không vui lườm hắn, trong tiếng trách cứ lại có thêm mấy phần cưng chiều mà có lẽ ngay cả bản thân cũng không phát hiện, giống như coi Tần Kham là một vãn bối không hiểu chuyện.

Tần Kham sờ sờ mũi, cười khổ nói: "Không phải hạ quan lén lút, thật sự là thanh danh của ta đã thối khắp đường cái, ta nếu ra, Lưu công và Tạ công không chừng sẽ chửi cho ta thương tích đầy mình, hạ quan da mặt quá mỏng, không chủ động giơ đầu ra chịu mắng."

Lý Đông Dương ngây ra một lúc, cười ha ha: "Da mặt mỏng? Tần Kham, làm người khiêm tốn một chút cũng không có gì không tốt, nhưng khiêm tốn đến trợn mắt nói dối thì không đúng rồi, trừ khi ngươi bắt đầu vào kinh, lừa Vương Nhạc, lừa đại thần, lừa Thọ Ninh Hầu, thậm chí ngay cả lão phu cũng bị ngươi lừa, lừa xong còn mặt không đổi sắc đẩy cho người bên cạnh, ngươi thì vẻ mặt vô tội đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, ngươi cảm thấy ngươi còn có mặt mũi mà nói da mặt dày ư?"

Tần Kham thở dài: "Sớm biết vậy thì ta đã không ra rồi, chỉ đốt nhà hắn có một lần thôi mà, lão nhân lòng dạ hẹp hòi này không biết định ghi hận bao lâu?"

Lý Đông Dương cười càng vui hơn: "Lão phu định ghi hận đến lúc chui vào quan tài, việc này, chưa xong đâu."

Tần Kham cười cười, xoay người nhìn chăm chú cuối quan đạo bụi đất mù mịt.

Xe ngựa của Lưu Kiện và Tạ Thiên đã không thấy đâu, thương nhân trên quan đạo không dứt không dứt, đầy hy vọng hoặc là thất vọng tiếp tục lữ trình của bọn họ, hai trong ba chiếc xe ngựa nổi tiếng hậu thế trong năm Hoằng Trị, cuối cùng cũng triệt để cáo biệt vũ đài lịch sử Đại Minh, từ nay về sau mỗi người đi một ngả.

Vẻ mặt Lý Đông Dương trở nên buồn bã. Thở dài nói: "Lão phu yêu

quý lông chim, lão hữu mấy chục năm không ngờ cũng không hiểu ta, người tri kỷ mấy chục năm, cuối cùng vẫn không qua được một cửa này. Đáng tiếc, đáng tiếc."

Tần Kham mỉm cười nói: "Thế nhân đều say, chỉ độc có Lý công là tỉnh, tư vị tỉnh một mình này chỉ sợ không dễ chịu nhỉ?"

Lý Đông Dương nhìn Tần Kham từ trên xuống dưới: "Ai nói có mình lão phu tỉnh? Không phải có ngươi tỉnh cùng sao? từ khi ngươi bắt đầu vào kinh, lão phu không ngừng chú ý ngươi, một cẩm y Thiên hộ nho nhỏ, dám vuốt râu hổ của Đông Hán Hán công, còn dám đốt nhà của Đại học sĩ, lại dễ dàng dịch chuyển trận tai họa này tới giữa lão phu và Vương Nhạc, từ khi đó lão phi đã biết ngươi không phải là đèn cạn dầu, về sau lại điều tra án diêm dẫn, tra án Tô Châu chức tạo công, hiến Thái căn đàm, dạy Thái tử làm canh cho tiên đế."

Từng chuyện từng chuyện được Lý Đông Dương kể ra, Tần Kham nghe mà lưng túa mồ hôi lạnh.

Lão nhân này thực sự là không nói láo, quả nhiên từng thời từng khắc chú ý tới hắn, hơn nữa luôn là bất động thanh sắc, có thể khẳng định, dẫn tới sự chú ý của Đại học sĩ đương triều như vậy, tuyệt không chỉ bởi vì do đốt nhà hắn.

Lý Đông Dương dừng một chút, cười tủm tỉm nhìn Tần Kham: "Việc tốt cũng làm, việc ác cũng làm, thiện danh cũng nổi, ác danh cũng nổi, chính và tà, được và mất, Tần Kham, ngươi nói cho lão phu hay đi, ngươi chọn lựa thế nào?"

Tần Kham nghĩ nghĩ, nói: "Chỉ dựa vào bản tâm thôi, ta chỉ là một tiểu tử nghèo kiết hủ lậu từ nông thôn Sơn Âm đi ra, một đường đi tới nhấp nhô không ngừng, phiền toái không ngừng, vì sinh tồn, ta mặc kệ cái gì là chính và tà, thiện và ác, chỉ muốn được sống sót, bảo vệ tốt người nhà thê tử của ta, nếu có thể, để các nàng sông tốt hơn, nhân sinh phong phú hơn, còn ta..."

Ngẩng đầu nhìn sắc trời mù mịt, Tần Kham thở ra một ngụm trọc khí trong lồng ngực: "Ta cũng có lý tưởng của mình, ta hy vọng trong những năm còn sống, dùng năng lực có mình thay đổi một số thứ, đương nhiên, chỉ là cố gắng mà làm thôi, Lý công cũng là

người có gia đình, nên biết, một nam nhân có gia đình là có ràng buộc, khẳng định sẽ không vì cái gọi là lý tưởng mộng tưởng mà liều mạng, chích tậm một phần tâm lực mà thôi, có thể thành thì tất nhiên là đáng mừng, không thể thành thì quyết đoán tránh ra, tuyệt đối sẽ không thử lại, bởi vì ta hiện giờ trải qua mỗi lần mạo hiểm, đều giống như đặt tính mạng cả nhà lên chiếu bạc, ta thua được tính mạng của mình, nhưng lại không thể thua được tính mạng của thê tử."

"Cho nên, ta nguyện ý thuận theo tình thế thế đạo, biến hóa ra sắc mặt bất đồng, giàu thì kiêm cả thiên hạ, nghèo thì chỉ lo thân mình, cái thứ lý tưởng này quá hư vô, nếu nó có xung đột với tính mạng hoặc là hạnh phúc của người nhà ta, ta sẽ không chút do dự vứt bỏ lý tưởng, vì các nàng, ta thậm chí có thể không cần khí tiết, không cần thanh danh, ta nguyện liên thủ với ma quỷ, cũng nguyện cúi đầu trước quyền quý, cho dù vạn người chửi rủa, vạn thế thóa mạ, chỉ cần thê tử người nhà có thể coi ta là người, coi ta là một người tốt, cuộc đời này coi như là không sống uổng phí rồi."

Lý Đông Dương lẳng lặng nghe những bộc bạch này của Tần Kham, không khỏi kinh ngạc ngây người hồi lâu.

Trung ư? Gian chăng?

Các đại thần miệng đầy nhân nghĩa đạo đức trên Triều đình, quảng cáo rùm beng quân tử chi đạo, kì thực mấy người có thể được gọi là quân tử? Ngoài miệng nói ra thì có vẻ đạo mạo, nhưng xoay người lại làm chuyện trai trộm gái đĩ, nếu so sánh, người trẻ tuổi trước mắt này không nghi ngờ gì nữa thẳng thắn hơn nhiều, thành thực hơn nhiều.

Cái gọi là lời thánh nhân, chỉ là vũ khí để công kích đối thủ, chế ước hoàng đế, chứ chưa từng có ai lấy ra nó ra để thực sự ước thúc bản thân, chẳng như Tần Kham thành thật thừa nhận nước chảy bèo trôi, làm theo ý mình, chẳng quản thanh danh đằng sau.

Lý Đông Dương đột nhiên cảm thấy mình giống như đã hiểu người thanh niên trước mặt này.

Vuốt râu, Lý Đông Dương chậm rãi nói: "Cho nên, ngươi làm việc có thể không hỏi thiện ác, không hỏi chính tà, ngươi có thể dạy

Thái tử làm canh, nói cho hắn hay cái gì gọi là hiếu cử, cũng có thể kiên quyết giơ dao mổ lên, mắt không thèm chớp giết cho Đông Hán máu chảy thành sông."

Tần Kham cười nhạt: "Kinh doanh thanh danh tốt mệt lắm, ta chỉ dựa vào bản tâm mà làm việc."

Lý Đông Dương cười nói: "Thánh nhân viết: 'Kẻ bất nhân không thể chế ước lâu, không thể vui sướng lâu. Người nhân đức thì an nhân, kẻ hiểu biết thì lợi người', ngươi không phải là người nhân đức, ngươi là kẻ hiểu biết."

Tần Kham hai tay tạo thành chữ thập, cười nói: "Lòng mang tâm bồ tác, dù rằng giơ đao mổ, cũng là siêu độ, cũng là từ bi."

Chương 263: Mộ binh cầu mới

"Dù giơ đao mổ, cũng là từ bi."

Những lời này của Tần Kham giống như là giải thích cuối cùng cho việc mình mấy ngày trước hạ lệnh trảm sát hơn hai ngàn phiên tử của Đông Hán.

Trong lòng Mỗi người đều có phật và ma, phật tính và ma tính quyết định thiện ác của hành động, cho nên Tần Kham khi làm việc thiện có thể giống như một thiên sứ cả người lấp lánh quang huy thánh khiết, nhưng khi làm ác thì lại giống như một ma quỷ tội ác tày trời, không chỉ là hắn, mỗi người đều có thiện và ác không thể cho ai biết thuộc về bản thân.

Khổng thánh nhân năm đó khi biên soạn Xuân Thu, ai có thể vỗ ngực nói ông ta khi viết mệt rồi không nhìn lén quả phụ hàng xóm tắm?

Lý Đông Dương nghi hoặc nheo mắt lại: "Hiện giờ ngươi đã được liệt danh đứng đầu cửu hổ gian nịnh của triều đình, cái này gọi là từ bi, có nực cười hay không?"

Tần Kham chắp tay mỉm cười hỏi ngược lại: "Lý công bị lão hữu tri kỷ mấy chục năm sỉ nhục là ngựa nhớ chuồng không đi, ham quyền thế, không biết Lý công khi vừa rồi nói ra 'Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ' có thế nào?"

Lý Đông Dương ngây ra một lúc, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười thê lương lại lộ ra mấy phần thoải mái.

Hạng người Tham luyến quyền thế và gian nịnh triều đình, mọi người đều bị hiểu lầm là một loại người, loại người này miệng vụng về, hay là nói khinh thường không thèm tự biện, vì thế bất đắc dĩ trở thành cái đích để mọi người sỉ vả.

Lý Đông Dương mỉm cười một trận, quay đầu nhìn Tần Kham, thổn thức vô hạn nói: "Lão phu trải qua ba triều, trong triều đồng nghiệp vô số, đối thủ vô số, song người hôm nay thực sự hiểu ta,

chính là người trẻ tuổi bị trong triều ai nấy đều gọi là gian nịnh, mấy năm nay lội qua mưa gió, cái này từ đâu có?"

Lý Đông Dương thở dài, trong ngôn ngữ có vẻ hiu quạnh vô hạn, danh thần Đại Minh một đời, lúc này giống như khí phách đã hết

"Chỉ vì bốn chữ Không thẹn với lương tâm mà thôi." Tần Kham mỉm cười nói.

Muốn tống biệt Lưu Kiện và Tạ Thiên, chỉ vì bọn họ cũng là danh thần Hoằng Trị, bọn họ phụ tá Hoằng Trị hoàng đế tự tay sáng tạo ra Đại Minh phục hưng thịnh thế, chỉ dựa vào điểm này, đáng để Tần Kham tôn trọng, cũng là nguyên nhân hôm nay Tần Kham lặng lẽ chạy đến ngoài thành đưa tiễn bọn họ.

Người nên đi đã đi rồi, người ở lại vẫn phải tiếp tục phấn đấu, Lưu Kiện và Tạ Thiên không biết, kỳ thật giấc mộng của Tần Kham cũng không kém gì bọn họ, hắn cũng mong Đại Minh nước mạnh dân giàu binh cường, hắn muốn thay đổi niên đại này, chỉ là phương thức phương pháp khác với Lưu Kiện bọn họ, vì thế bị bị coi là gian nịnh, trở thành dị đoan.

Tần Kham không ngại, triều đại để lại cho hậu nhân rất nhiều di hận ss, bởi vì hắn tới, chung quy sẽ trở nên khác đi, hai mươi năm sau hoặc là ba mươi năm sau, nếu Lưu Kiện và Tạ Thiên còn sống, Tần Kham nguyện mời họ từ gia hương đến kinh sư, mời họ nhìn cho kỹ, sau đó ở trong sự phồn hoa thịnh thế trước mắt, cho mình, cho người một đánh giá công chính.

Sau khi nói lời từ biệt với Lý Đông Dương, Tần Kham không trở về thành, Đinh Thuận dẫn hắn tới một nông trang hẻo lánh ở ngoại ô thành đông.

Nông trang đã mất chủ, trước đó vài ngày Đông Hán phiên tử tác loạn, một số kẻ bại hoại thừa cơ chuồn ra ngoài thanh gây họa cho hương, chủ nhân của nông trang này chết dưới loạn đao của các phiên tử, hai nữ nhi mười ba tuổi của chủ nhân cũng bị các phiên tử hiếp dâm suốt đêm, khi Cẩm Y vệ nhận được tin tức, Đinh Thuận dẫn người đuổi tới giết phiên tử thì một nhà hơi mười nhân khẩu trong thôn trang đã chết dưới tay phiên tử, hai tiểu thư còn sống thì đã bị chà đạp, sau khi khôi phục tự do, hai tỷ muội giống

như dã thú thoát khỏi lồng, cắn mấy miếng vào mặt các phiên tử đã chết rồi nuốt vào, sau đó hai tỷ muội một trước một sau nhảy xuống giết tử tự.

Sau khi Tần Kham nghe Đinh Thuận thổn thức kể lại biết tao ngộ bi thảm của gia đình này, liền sầm mắt rít qua kẽ răng hai chữ Cầm thú.

Hắn lại một lần nữa xác định lần trước hạ lệnh giết Đông Hán là quyết định đúng, Đông Hán cần dùng máu tươi để thanh tẩy một lần, hơn hai ngàn phiên tử đã chết, gia đình dân chúng dân gian không biết tránh được bao nhiêu bi kịch như vậy.

Thật sự là trừ hại cho dân.

Năm trăm thiếu niên Đinh Thuận từ trong lưu dân doanh chọn ra ở trong thôn trang này.

Tần Kham cùng Đinh Thuận tới nông trang, năm trăm thiếu niên mặc áo ngắn thô ráp, hoặc ngồi hoặc đứng khắp các nơi trong viện ngoài viện sơn trong, mỗi người tay cầm bát cháo, hai chiếc bánh ngô gặm ăn.

Đinh Thuận mở hàng rào tre, gân cổ hô to: "Dậy hết cho lão tử! Quỷ chết đói đầu thai à? Đại nhân của chúng ta tới rồi, ra chào đại nhân nhi."

Các Thiếu niên sắc mặt kinh nghi, tốp năm tốp ba đứng lên, Đinh Thuận trừng mắt, một cước đá một thiếu niên đang do dự ra xa, người lăn trên đất mấy vòng mới dừng lại được.

Tần Kham nhíu mày, Đinh Thuận vội vàng cười nói: "Đại nhân đừng để ý, luyện binh trong quân chính là như vậy đấy, không đánh thì không nhớ."

Tần Kham đành phải chuyển ánh mắt lên người các thiếu niên, thấy bọn họ ai nấy ánh mắt có chút kinh sợ, thân thể gầy gò tiều tụy, tinh khí thần đều đầy đủ, quả nhiên vừa nhìn đã biết là ở trong lưu dân doanh ra.

"Những người này thân thế đều sạch sẽ chứ?"

Đinh Thuận nói: "Sạch sẽ cả, năm trước thiên tai không ít, Giang Nam úng ngập, Liêu Đông đại hạn, con cháu nhà nông của những nơi này vì không có đường sống nên không thể không rời xa nơi chôn rau cắt rốn, người nhà có người thì đã chết đói, có người vẫn đang ở trong lưu dân doanh chờ cứu tế, thuộc hạ vừa triệu tập một cái liền tranh nhau ùa tới, chỉ để có thêm một miếng cơm, hoặc là để bớt đi một miếng cơm trong nhà, để người nhà được ăn nhiều thêm mấy miếng."

Tần Kham nghe xong trong lòng tự dưng có chút chua xót, nhìn những đứa bé chỉ hơn mười tuổi này, độ tuổi ngang với Chu Hậu Chiếu, cũng là thiếu niên lang, nhưng hoàng đế người ta mỗi ngày sống cực xa hoa, còn mặt đầy ưu sầu luôn miệng nói đây không phải là cuộc sống mà hắn muốn sống, còn những thiếu niên trước mắt này, căn bản không biết cái gì gọi là cuộc sống cả, bọn họ chỉ muốn sống sót thôi.

Lần sau phải dẫn Chu Hậu Chiếu tới, sau đó giáo dục một trận.

"Đinh Thuận, đối đãi tốt với họ, những người này chính là thành viên nòng cốt của ta sau này, lát nữa tới Bắc trấn phủ ti lấy một vạn lượng bạc, mỗi ngày mua mấy con lợn, để chúng ăn no mặc ấm, trước tiên bồi dưỡng tốt sức khỏe đã rồi hẵng nói tới chuyện luyện binh."

"Đúng là những thiếu niên này có phúc khí, gặp được người thiện tâm như đại nhân." Đinh Thuận nịnh hót một câu rồi sau đó hỏi: "Đại nhân, hoàng thượng cũng biết sự tồn tại của những thiếu niên này à? Sau này bọn họ do Cẩm Y vệ quản, hay là do Binh bộ, ngự mã giám hay là đoàn doanh quản?"

Tần Kham minh bạch ý tứ của hắn, khóe miệng cong lên, cười nói: "Bất kỳ ai cũng không biết sự tồn tại của những thiếu niên này, ta vẫn chưa nhắc tới với hoàng thượng, nghiêm khắc mà nói thì ngươi hiện tại thuộc về loại hiềm nghi tự tiện mộ binh, có ý đồ mưu phản, ngươi làm ra chuyện lớn rồi đấy."

Đinh Thuận giật mình, mặt già tái đi.

"Sợ rồi đúng không? Đũng quần ướt rồi đúng không? Định tính nước chuồn à?"

"Đại nhân... Đừng, đừng đùa ta!" Đinh Thuận sắc mặt trắng bệch nói.

Tần Kham cười nói: "Nhìn ngươi kìa, ta mặc dù quen lừa người, nhưng sao lại đi lừa đám bộ hạ cũ như các ngươi, yên tâm, bệ hạ ngày mai sẽ biết "

Dừng một chút, Tần Kham thâm trầm nói: "Đương kim bệ hạ thượng võ, những thiếu niên này không chỉ là thành viên nòng cốt của ta, cũng là thành viên nòng cốt của bệ hạ, thống soái tối cao trên danh nghĩa của bọn họ không phải là ta, mà là bệ hạ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ sau này chính là thân quân của thiên tử, sau này... Bọn họ sẽ vì bệ hạ mà chinh chiến các nơi, khai cương thác thổ, mấy năm sau, tiền đồ của bọn họ không thể hạn lượng, cho nên Đinh Thuận, ngươi hãy đối đãi tốt với họ, mỗi người trong bọn họ đều có khả năng trở thành lương tướng, danh tướng thiện chiến của Đại Minh ta đấy."

Đinh Thuận vẻ mặt ngây ra hỏi: "Đại nhân, là các đám gầy như que củi, giống như bị đói mười tám đời này, sau này sẽ là tướng quân?"

"Nhất định! Bởi vì có ta ở đây "

"Đại nhân, ngài... Người khác làm quan lớn, hoặc là ra sức để vơ vét, hoặc là ra sức lôi kéo thuộc hạ, chế hành quyền lực, củng cố vị trí, ngài lại triệu tập một số thiếu niên để luyện binh, rốt cuộc là vì gì."

Tần Kham ngửa đầu nhìn trời, trời rất xanh.

"Ta, chỉ muốn lưu lại một chút mầm cho Đại Minh, sau đó dụng tâm rèn đúc bọn họ, để bọn họ mọc rễ nẩy mầm, rất nhiều giấc mộng của ta, cần bọn họ giúp ta thực hiện."

Chương 264: Tiêu Phương đầu hoạn (1)

Một phần danh mục quà tặng rất dài đặt trên bàn của Lưu Cẩn ở ti lễ giám, trên danh mục quà tặng trừ bạc, còn có các loại đồ cổ hiếm quý, Lưu Cẩn đọc từng chữ từng chữ, vẻ mặt có chút vui sướng, cổ họng phát ra tiếng cười quái dị khiến da đầu người ta run lên.

Chưa được bao lâu, hắn từ một lão hoạn quan không nổi danh trong cung, hôm nay có thể ngồi vào vị trí chưởng ấn ti lễ giám, nội tướng Đại Minh danh phù kỳ thực, mấy ngày nay người đưa danh thiếp, tặng quà nhiều vô số kể.

Thu nhập quốc khố Đại Minh hiện giờ chỉ mấy trăm vạn lượng, Chu Hậu Chiếu vài ngày trước đó ở trên đường chỉ nói một câu muốn xây vườn, vô số đại thần kịch liệt phản đối, Hộ bộ thượng thư Hàn Văn than thở khóc lóc than thở khóc lóc, nói quốc khố vào không bằng ra, bệ hạ thực sự không nên có ý định tiêu pha hoang phí, khiến quốc khố càng thêm khẩn trương, phải biết tiên đế Hiếu tông khi tại vị tiết kiệm cỡ nào, một kiện long bào mặc tới rách rồi còn tiếc không thay, càng đừng nói tới những việc xa hoa như xây vườn.

Hàn Văn vô cùng đau đớn khóc lóc kể lể, giống như Chu Hậu Chiếu xây vườn là tội ác tày trời, trong lịch sử hoàng đế xây vườn không phải là hoàng đế tốt, bệ hạ muốn làm hoàng đế tốt thì không nên xây vườn, nếu không sẽ là hôn quân, là điềm báo trước của lễ nhạc sụp đổ.

Bởi vì chuyện này, Chu Hậu Chiếu tức giận đến mức trở mặt với các đại thần, nhưng các đại thần ai nấy giở bộ dạng trung thần thà chết chứ không chịu khuất phục, Chu Hậu Chiếu giở từng trò lưu manh ra vẫn không thể làm gì được, đành phẫn nộ từ bỏ ý định này.

Trên Triều đình ai nấy khóc than, nhưng Lưu Cẩn mấy ngày nay danh mục quà tặng nhận được từ rất nhiều các đại thần lén đưa

tới không chỉ một trăm vạn lượng bạc, số bạc này khiến Lưu Cẩn hết hồn, chưa từng quá qua tư vị phát đạt, trước kia chỉ nhận được mấy chục lượng bạc của các tiểu hoạn quan phía dưới hiếu kính đã mặt mày hớn hở, đối mặt với hoàng kim bạc trắng đồ quý chất đống trong tư trạch của mình thực sự giật mình, có đôi lúc ngay cả nằm mơ cũng giật mình tỉnh dậy mấy lần.

Sợ thì sợ, nhưng Lưu Cẩn giống như không quản được tay mình, có người đưa danh mục quà tặng tới hắn vẫn nhận chuẩn không lầm.

Nhưng phần danh mục quà tặng Hôm nay lại có chút đáng để suy nghĩ, cái phải suy nghĩ không phải là nội dung trên danh mục quà tặng mà là người tặng quà.

Khoản ở dưới cùng của Danh mục quà tặng, Lại bộ Tả thị lang Tiêu Phương. Tiêu Phương cũng là lão thần trải qua tam triều, tiến sĩ năm Thiên Thuận thứ tám, sau này vào Hàn Lâm viện làm biên tu.

Cái chức vị biên tu này bình thường là chức vị sau khoa khảo cao trung Đại Minh thì vào làm để góp nhặt tư lịch, có tiến sĩ nhị giáp hoặc là tam giáp vào Hàn Lâm viện làm tới bảy tám năm, cuối cùng mới có ngày xuất đầu, được bổ nhiệm làm kinh quan hoặc là đưa ra ngoài làm quan, ví dụ như nhạc phụ Đỗ Hoành của Tần Kham, con mọt sách chỉ biết đọc sách chứ không hiểu đạo lí đối nhân xử thế thì ở trong Hàn Lâm viện có khi làm cả đời cũng không gặp được ai chú ý tới hắn, làm từ lúc trẻ tới lúc già, Hàn Lâm viện liền trở thành ký lục duy nhất trong sĩ đồ của bọn họ, cuối cùng thì đệ đơn xin từ chức, Lại bộ cấp cho một cái chứ "Học sĩ" Suông, thu thập hành trang thê lương rời kinh về quê.

Tiêu Phương cũng từ chức vị hàn lâm biên tu này từng bước ngao luyện mà ra.

Có điều Tiêu Phương có thể nói là nhân vật truyền kỳ trong Hàn Lâm viện, cho dù rời khỏi Hàn Lâm viện vào Lại bộ rất nhiều năm, nhưng trong Hàn Lâm viện đến nay vẫn còn truyền thuyết của hắn.

Tiêu Phương năm Thiên Thuận thứ tám vào Hàn Lâm viện, bởi vì hắn là người giỏi luồn cúi, không tới hai năm thì mắt thấy cũng

được phong làm giảng học sĩ, kết quả lại bị Đại học sĩ lúc đó là Vạn An cản lại, về phần nguyên nhân, Vạn An chỉ nói một câu, "Bất học như phương, diệc học sĩ hồ?"

Nói trắng trợn thì ý tứ là, loại người bất học vô thuật như Tiêu Phương thì có tư cách gì mà làm học sĩ?

Trong Hàn Lâm viện đều là tiến sĩ nhị giáp tam giáp, người có học vấn nổi danh nhất thiên hạ đều tụ tập ở đây, loại người như tiến sĩ tứ đồng không có tư cách vào, ai ngờ Tiêu Phương lại bị Đại học sĩ đương triều hạ lời bình là "bất học vô thuật", quả thật so với tát vào mặt còn nhục hơn.

Tin tức lọt vào tai Tiêu Phương, Tiêu Phương không khỏi giận tím mặt, cũng hoàn toàn giảm bớt đi trình tự điều tra tìm chứng cứ, không nói hai lời liền vỗ bàn, nhận định tất cả là Bành Hoa ở đằng sau tính kế.

Bành Hoa cũng là Đại học sĩ, nhưng lại không phải là người lương thiện, quan trọng nhất là, hắn là người Giang Tây.

Sĩ đồ của Tiêu Phương lần đầu tiên bị chèn ép, liền xuất phát từ tay của người Giang Tây này, cũng không biết là nguyên nhân gì, Tiêu Phương quê Hà Nam luôn bị người Giang Tây nhìn không vừa mắt, nhiều lần bị xa lánh, chẳng trách về sau Tiêu Phương cả dời hận nhất là người Giang Tây.

Đoạn tài lộ của người ta như giết cha mẹ người ta, đoạn quan lộ của người ta thì quả thực là giết tổ tông mười tám đời người ta.

Tiêu Phương sắp tức tới điên rồi, trẻ tuổi khí thịnh hắn lập tức bắn tiếng ra ngoài, nếu ta không lên làm học sĩ, ở ngay trên đường Trường An kinh sư một đao đâm chết Bành Hoa, mọi người đồng quy vu tận. Lời này sau khi truyền ra làm Bành Hoa sợ hãi, dù sao trong giới văn hóa bỗng nhiên nhảy ra một tên lưu manh, ai mà chẳng sợ, vì thế Bành Hoa vội vàng xin Vạn An, Vạn An bất lừng, đành phải thăng cho tên Tiêu Phương đáng ghét này làm giảng học sĩ.

Lần đầu tiên thăng quan trong cuộc đời Tiêu Phương chính là như vậy đấy, tất cả các biên tu của Hàn Lâm viện đại khai nhãn giới,

người mở đường Tiêu Phương đã dùng hành động thực tế dạy họ, muốn thăng quan trừ nịnh bợ thủ trưởng và chịu đựng để kiếm tư lịch ra, động đao thương vẫn có thể xem là một con đường tắt, chỉ có điều động đao cũng phải chú ý hỏa hậu, không thể thực sự làm thịt người ta được, thời Chiến quốc Thượng khanh Lận Tương Như của Triệu quốc trước mặt Tần vương uy hiếp nói muốn ném vỡ Hoà Thị Bích, nếu có thể lôi hắn từ trong mộ ra hỏi lại suy nghĩ lúc đó, Lận Tương Như khẳng định không dám ném thật, nếu không Tần vương trái tim yếu ớt mà mẫn cảm nhất định sẽ nuốt lệ mà chém hắn thành vạn mảnh.

Sĩ đồ của Tiêu Phương vẫn luôn có khá là thông thuận bằng phẳng, chỉ tiếc chung quy vẫn thuộc về dị loại của triều đình, bị rất nhiều nhân vật thượng tầng nắm quyền không thích, hắn hiện giờ đã hơn bảy mươi tuổi, lên tới Lại bộ Tả thị lang này thì không thể tiến thêm được nữa.

Song lão Tiêu mặc dù già, nhưng lại có lòng cầu tiến còn bồng bột hơn người trẻ tuổi, lăn lộn trên triều đường nhiều năm, hắn cảm thấy các lãnh đạo nên trao cho hắn trọng trách. Vừa hay Lưu Kiện và Tạ Thiên trí sĩ, nội các có hai Đại học sĩ trống, liệt hỏa đối với quyền lực khát vọng cực độ cơ hồ sắp tắt trong thân thể già nua của Tiêu Phương cuối cùng lại hừng hực bốc cháy.

Nội các Đại học sĩ, Tiêu Phương, xứng đáng được làm.

Chương 264: Tiêu Phương đầu hoạn (2)

Đây chính là nguyên nhân Tiêu Phương tặng lễ cho Lưu Cẩn.

Tiêu Phương người già thành tinh sớm đã nhìn ra có sức ảnh hưởng cực lớn đối với bệ hạ, đương kim thế gian chỉ có hai người, một là Tần Kham được bệ hạ đối đãi như huynh đệ tri kỷ, hai là nội đình Lưu Cẩn.

Tần Kham bị Tiêu Phương loại trừ ngay, lúc trước trong án chức công Thiệu Hưng, kêu gào trảm quyết Đỗ Hoành hăng nhất chính là Tiêu Phương, có thể nói đã triệt để đắc tội tới chết với Tần Kham, sau vụ án đó, Tiêu Phương thậm chí ngay cả ở nhà ăn cơm uống nước cũng phải sai người thử xem có đọc hay không, đủ để thấy hắn e ngại Tần Kham tới mức độ nào. Nếu muốn chọn đùi mà ôm thì Tần Kham cũng không phải lựa chọn Tiêu Phương, không bằng đầu nhập Lưu Cẩn thì tốt hơn.

Trong tay nhẹ nhàng giở danh mục quà tặng biểu thị công khai sự đầu nhập, Lưu Cẩn ngồi trên chiếc ghế trong ti lễ giám chỉ thuộc về hắn, cười rất vui, míp híp lại thành một đường chỉ.

có vị lão thần tam triều này đầu nhập, cánh chim của Lưu Cẩn hắn đã khá dày.

"Người đâu, cầm danh thiếp của Tạp gia tới Tiêu phủ, mời Tiêu lão đại nhân tới điện Văn Hoa một chuyến."

Diễn võ trong cấm cung.

Đối với Chu Hậu Chiếu thượng võ mà nói, diễn võ trong cấm cung đã thành hoạt động phải có trong cung, cứ qua mấy ngày liền hạ chỉ lệnh cho Thần Cơ doanh hoặc là dũng sĩ doanh vào cung, Chu Hậu Chiếu hạ lệnh phóng ra mấy trăm con chim trĩ hoặc là thỏ hoang, sau đó lệnh cho Thần Cơ doanh bắn pháo, ai bắn nhanh nhất chuẩn nhất thì sẽ được ban thưởng, hoặc là lệnh cho dũng sĩ doanh đả lôi đài, ai vũ dũng nhất cũng có thể đạt được ban

thưởng.

Chu Hậu Chiếu thỉnh thoảng có hưng trí, cũng lên đánh với người ta, tuy rằng lúc nhỏ có luyện qua quyền cước vài ngày, nhưng Chu Hậu Chiếu không phải là đối thủ của những quân sĩ kinh sư tinh nhuệ này, nhưng mà quân sĩ cũng không dám đả thương hắn, ngay cả chạm cũng không dám chạm vào hắn tới một chút, vì thế đánh mà sợ đầu sợ đuôi, cuối cùng giả bộ ngã xuống đất bị thương, kỹ xảo biểu diễn vụng về tới ngay cả Tần Kham cũng không nhịn được mà bĩu môi nhíu mày, càng đừng nói tới Chu Hậu Chiếu, kết cục bình thường đều là mất hứng, vội vàng kết thúc.

Hôm nay Chu Hậu Chiếu không ngoại lệ lại nổi giận.

Quân sĩ" Ngã xuống đất Bị thương" Ôm cánh tay gào thét thảm thiết, mặt thì vặn vẹo với hạn độ lớn nhất, trong cổ họng phát ra tiếng hét không thuộc về mình, từng trận từng trận khiến da đầu người ta ngứa ran.

Chu Hậu Chiếu tức giận hung hăng đá một cước cả giận nói: "Gào cái gì mà gào! Diễn trò cũng làm không giống, rõ ràng là đá vào chân của ngươi, ngươi đi ôm tay làm cái gì? Còn gào thét khó nghe như vậy nữa, ngươi muốn hù chết trẫm à?"

Tần Kham xem không nổi nữa, thở dài nói: "Quả thật quá khó nghe, nào đâu phải là hét thảm sau khi bị người ta đá, rõ ràng là bị chó cắn mà."

Chu Hậu Chiếu quay đầu hung hăng lườm Tần Kham, sắc mặt xanh mét.

Quân sĩ Bị thương sợ quá, vội vàng nhảy lên, như sinh long hoạt hổ quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ.

Chu Hậu Chiếu tức giận lại đá cho quân sĩ đó thêm một cước, cả giận nói: "Đều là một đám khiến trẫm không bớt lo, cút! Toàn bộ cút đi."

Tất cả quân sĩ trên Diễn võ trường như được đại xá, sau khi quỳ lạy thì vội vàng chạy sạch.

Nhìn Chu Hậu Chiếu đang thở phì phì, Tần Kham thản nhiên mỉm

cười.

" Bệ hạ việc gì phải tức giận với đám quân hán cùng khổ này? Bọn họ là chỉ làm lính ăn lương, ngươi ở trong mắt bọn họ là người cao quý tới cực điểm, làm bị thương một sợi lông của ngươi thì kết cục của bọn họ đều là bị tru di cửu tộc, ai dám thực sự động thủ với ngươi."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Trẫm đã nói qua vô số lần rồi, cứ động thủ là được, làm trẫm bị thương trẫm tuyệt đối sẽ không trách tội, ngược lại còn thưởng, còn muốn trẫm nói thế nào nữa?"

Tần Kham thở dài: "Bọn họ có dám tin đạo thánh chỉ này hay không thì trước tiên không nói tới, bệ hạ không biết là đạo thánh chỉ này của ngươi rất là bỉ ổi không?"

Chu Hậu Chiếu ngẩn người, tức giận tới mức mặt đỏ lên, tiếp theo xì một tiếng, bật cười.

Thằng bé khiếu hài hước thấp này lại bắt đầu rồi.

"Tần Kham, trẫm luôn cảm thấy diễn diễn trong cung như vậy không thỏa mãn lắm, giống như là diễn kịch trên sân khấu vậy, một đao một thương, một quyền một cước sớm đã bố trí trước, chỉ diễn cho trẫm xem, bọn họ coi trẫm là kẻ ngốc." Chu Hậu Chiếu giận dữ nói.

Tần Kham gật đầu: "Thần rất đồng ý, bệ hạ, quân đội chân chính là dựa vào máu tươi và tử vong mà đánh ra, bọn họ phải tác chiến với kẻ địch chân chính mới có thể rèn luyện đội ngũ tốt hơn, kinh sư là nơi phồn hoa thái bình, những binh sĩ tinh nhuệ này ăn lương thái bình lâu rồi, nhuệ khí và huyết dũng tựa hồ cũng mài mòn sạch."

Chu Hậu Chiếu có chút đăm chiêu: "Ngươi nói có lý, trẫm cảm thấy nên điều những binh lính biến nhác lâu ngày ở kinh sư tới biên cảnh, đánh mấy trận đao thật thương thật với Thát tử, đồng thời triều hội các biên quân hiện tại đang ở Tuyên phủ Đại Đồng về, bảo vệ xung quanh kinh sư, hơn nữa định thường quy, sau này kinh sư và biên quân cứ cách vài năm lại đổi một lần, ngươi cảm thấy sao?"

Tần Kham cười nói: "Ý tưởng rất tốt, có điều rất khó thực hiện, kinh quân và biên quân đổi cho nhau, bệ hạ có từng nghĩ tới các đại thần trong triều sẽ có phản ứng như thế nào không? Có từng nghĩ tới đổi chỗ cho nhau sẽ hao phí bao nhiêu ngân lượng quốc khố? Chưa nói tới cái khác, chỉ Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ tuyệt đối sẽ đâm đầu vào tường ngay trước mặt bệ hạ để dùng cái chết can gián rồi."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lát, buồn bã thở dài: "Làm hoàng đế, thật sự có thể nhất hô bá ứng sao? Trẫm thường ngày đúng là có hay làm rối, nhưng suy nghĩ này thật sự là nghĩ cho xã tắc Đại Minh ta, muốn thực hiện không ngờ cũng gian nan như vậy, các đại thần triều đình này cái gì cũng muốn cản, cái gì cũng không đáp ứng, trẫm vừa mở miệng là bọn họ phản đối ngay, cơ hồ là vì phản đối mà phản đối, chứ không hỏi đạo lý rắng đen thực sự của sự việc, triều đình như vậy, giang sơn như vậy, lúc trước phụ hoàng là cai quản nó thế nào? Vì sao rơi vào tay trẫm, lại đâu đâu cũng bó tay bó chân như vậy?"

Tần Kham thở dài: "Tiên đế là một hoàng đế tốt trăm năm hiếm gặp, ông ta giống như trời sinh đã biết thống trị giang sơn như thế nào, bệ hạ, thứ cho thần càn rỡ, luận về năng lực thống trị giang sơn, bệ hạ so với tiên đế thực sự là kém một chút."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Đây là sự thật, các đại thần trong triều đều nghĩ như thế, chỉ có điều ngươi là người đầu tiên dám ở trước mặt trẫm nói như vậy."

Ưu sầu thở dài, Chu Hậu Chiếu buồn bã nói: "Sau này, trẫm muốn nghe những lời nói thật, trừ ngươi ra, trên đời này chỉ sợ không có ai nói cho trẫm nghe, ngay cả đám Lưu Cẩn, Trương Vĩnh cho tới bây giờ cũng chỉ biết xu nịnh vuốt đuôi, trẫn ở trong miệng bọn họ cơ hồ tở thành thiên cổ nhất đế anh minh thần võ, những lời vỗ mông ngựa này trẫm có lúc nghe thấy còn đỏ cả mặt."

Chương 265: Được phép luyện binh

Một người có thể nghe hiểu ai là nói thật, ai là nịnh hót, chứng tỏ hắn đã trưởng thành, đây là chuyện tốt. Có những người làm quan cả đời chỉ thích nghe lời nịnh hót, người khác chỉ nói một câu không xuôi tai là mất hứng, hoặc là dứt khoát che tai làm bộ không nghe thấy, người như thế phải đánh giá thế nào? Tâm tình có chút yếu ớt thuần khiết à?

Tần Kham cười nói: "Thần kỳ thật cũng không nói thật lắm đâu, thỉnh thoảng cũng nói những lời trái với lòng, cơ hội để bệ hạ sau này muốn nghe thần nói thật không nhiều lắm, thần cố gắng sẽ học tập Lưu công công, tranh thủ vỗ mông cho bệ hạ cao hứng."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ngươi nếu học được nịnh nọt như Lưu Cẩn, ngươi sẽ không phải là Tần Kham, nịnh hót nghe lúc đó thì vui đấy, nhưng coi nó là thật, cả ngày sống trong những lời dối trá, làm người có phải rất bi ai hay không?"

Tần Kham vái thật dài, nói: "Bệ hạ có thể minh bạch đạo lý này, thần chúc mừng cho xã tắc Đại Minh."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Người khác coi ta là hôn quân, ngươi chẳng lẽ cũng cảm thấy ta là hôn quân sao? Ta tin sủng Lưu Cẩn, không phải là bởi vì hắn nịnh hót giỏi, mà là vì tình cảm hắn từ khi ta còn bé đã luôn chiếu cố ta, phụ hoàng khi còn tại thế quá bận bịu, ta với mẫu hậu thì lại không quá thân thiết, mấy gia nô bên cạnh ta lại coi họ thành người nhà."

Tần Kham gật gật đầu, tâm tình bỗng nhiên có chút trầm trọng.

Nguyên nhân là Lưu Cẩn đắc thế là bản thân hắn chiếu cố Chu Hậu Chiếu lâu dài, loại tình cảm này là ngày tháng tích lũy, không thể tiêu trừ, Chu Hậu Chiếu đã coi hắn là người nhà, ngày sau Lưu Cẩn loạn chính lộng quyền, họa loạn thiên hạ, dưới tình cảm như vậy, Chu Hậu Chiếu chắc cũng sẽ không trách tội hắn quá nặng, khối u nhọt sinh trưởng trong bụng Đại Minh này nếu muốn tiêu

trừ hắn, chỉ sợ không quá dễ dàng.

Thở dài, Tần Kham di dời đề tài: "Bệ hạ vừa rồi nói tới chiến sự, quân và biên quân đổi chỗ thay quân là không dễ, có điều thần có biện pháp khác, không biết bệ hạ có hứng thú nghe không?"

"Nói ra nghe thử đi."

"Nếu không thể đổi quân đội hai nơi hiện có, không bằng tạo dựng một nhánh quân khác, nhánh quân đội này không phải là chọn trong quân hộ thế tập, mà là chọn lựa một số con cháu gia đình dân chúng bình thường, tuổi không cần quá lớn, hơn mười tuổi là được."

" Tân binh Hơn mười tuổi, đánh trận liệu có được không?" Chu Hậu Chiếu thường xuyên diễn tập võ sự cũng không uổng phí, vừa nghe đã nghe ra chỗ mấu chốt.

Tần Kham cười nói: "Nhánh quân đội này, thần muốn dùng biện pháp của mình huấn luyện bọn họ, trừ một số kỹ xảo giết địch tất yếu trên chiến trường ra, thần còn muốn dạy họ một số thứ mới mẻ, ví dụ như binh pháp, ví dụ như hỏa khí, vân vân..."

"Hỏa khí? Ngươi dựng lại một nhánh Thần Cơ doanh?"

"Không, bọn họ khác với Thần Cơ doanh, bọn họ sử dụng hỏa khí nhưng cũng không hoàn toàn ỷ lại vào hỏa khí, chỗ bất đồng lớn nhất của bọn họ và quân đội Đại Minh chính là bọn họ sẽ sử dụng một loại chiến pháp kiểu mới, sau khi phối hợp với hỏa khí, nhánh quân đội này này thành bách thắng chi sư của Đại Minh ta."

Chu Hậu Chiếu trầm ngâm một lúc rồi gật đầu cười nói: "Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng nghe thì thấy chắc là rất lợi hại. Tần Kham, ngươi làm việc trước giờ luôn rất đáng tin, ta luôn tín nhiệm ngươi, việc ngươi đã cảm thấy có thể làm thì cứ phóng tay mà làm, nhánh quân đội này... ừ, nằm dưới danh nghĩa của Cẩm Y vệ, trực thuộc của ngươi, không thuộc Binh bộ quản lý, về phần ngân lượng tiêu tốn..."

Chu Hậu Chiếu khựng lại một chút, vẻ mặt trở nên rối rắm: "Ngân lượng tiêu tốn thì tự ngươi nghĩ biện pháp đi, hôm qua Mã Vĩnh

Thành nói cho ta biết, nội khố gần như sắp cạn rồi, lão thất phu Hàn Văn của Hộ bộ thì càng không thể cho ngươi chỗ bạc này, hoàng đế trẫm đây là một kẻ nghèo khổ tay trắng, nói ra thật đau lòng... Nếu không thế này đi, trẫm sắp đại hôn, Hộ bộ vì chuyện này mà bỏ ra ba trăm vạn lượng bạc, chỗ tiền này trẫn sẽ trích ra một nửa cho ngươi..."

Tần Kham cười khổ nói: "Bệ hạ cao thượng, ngay cả vốn của lão bà cũng lấy ra, thần nếu cầm chỗ bạc này, chẳng phải bị cả thiên hạ phủ nhổ ư? Thôi, tổng cộng mới chỉ có mấy trăm người, không cần tốn nhiều bạc như vậy, quân phí tiêu tốn thần sẽ tự nghĩ biện pháp."

"Cầm đi, đại hôn của trẫm cũng không cần nhiều bạc như vậy, không cần thiết phải vì nữ nhân của Hạ gia đó mà hao phí quá nhiều, loại nữ nhân này tốt nhất dùng chăn quấn lại, trực tiếp khiêng vào cung là xong, việc gì phải lằng nhằng."

Tần Kham không khỏi có chút thương xót cho vị hoàng hậu tương lai kia, xem ra cho dù Chu Hậu Chiếu đại hôn với nàng ta thì chỉ sợ cũng sẽ không chạm vào nàng ta một cái, "Lão bà cả đời là xử nữ" những lời này không còn là mắng nam nhân, mà cũng là sự công kích lõa lồ đối với nữ nhân, rất tổn thương tự tôn, chắc hoàng hậu nương nương sẽ không thích.

Trong Điện Văn Hoa.

Hoàng đế lười biếng việc triều chính, Lưu Kiện Tạ Thiên cáo lão, Lý Đông Dương một cây chẳng chống vững nhà, cảnh tượng Hoằng Trì đế cùng ba vị các lão cùng trị chính, quân thần tương đắc dĩ nhiên không còn thấy nữa, trong điện lớn như vậy mà vắng tanh, cước bộ hơi nặng một chút cũng có thể nghe thấy tiếng hồi âm cực lớn.

Lịch sử lật sang trang mới, có cái tất nhiên bị người ta quên đi, sau khi phồn hoa tan hết là sự tiêu điều vắng vẻ trước mắt.

Điện Văn Hoa hôm nay cuối cùng cx khôi phục một chút nhân khí.

Lưu Cẩn ngồi sau án thư ở chính giữa địa, vị trí này ngày trước là vị trí của thủ phụ Đại học sĩ Lưu Kiện xử lý chính sự, hôm nay bị

Lưu Cẩn ngồi, hơi có mấy phần hương vị chim sen chiếm ổ chim khách.

Tiêu Phương thân hình còng còng, mặt đầy đồi mồi mang theo nụ cười, trầm ổn mà lặng lẽ.

Lưu Cẩn giống như đang cố ý muốn gây dựng một sự uy nghiêm của thượng vị giả, cầm chén trà chậm rãi thưởng thức, khóe mắt lại rất không thượng vị liếc nhìn Tiêu Phương, thấy hắn bộ dạng thong dong điềm tĩnh của thấy hắn, Lưu Cẩn không khỏi có chút nhụt chí, cảm giác mình trên khí thế giống như rơi xuống tiểu thừa.

"Khụ, Tiêu đại nhân."

Sống lưng đang còng còng của Tiêu Phương bỗng nhiên thẳng lên, kính cẩn mà không mất tôn nghiêm chắp tay: "Lưu công công cứ nói."

"Lại bộ thượng thư Mã Văn Thăng sau khi bệ hạ đăng cơ đã cá ông lão, hai vị Đại học sĩ nội các cũng cáo lão, triều đình này không biết là ra làm sao, giống như trong một đêm mọi người đều già đi, mọi người đều muốn đi, nhiều vị trí như vậy bỏ trống, ài..." Lưu Cẩn không nhanh không chậm thử thăm dò.

Nụ cười của Tiêu Phương có thêm mấy phần tham lam: "Lưu công công, hạ quan năm nay hơn bảy mươi, nhưng hạ quan vẫn chưa thấy già."

Lưu Cẩn mừng rỡ: "Tiêu đại nhân nói đúng, Tạp gia năm nay kỳ thật cũng đã hơn sáu mươi, nhưng Tạp gia sao cảm thấy cuộc đời này như chỉ vừa mới bắt đầu."

"Lời của Lưu công công hạ quan rất là công nhận, tuổi già chí chưa già, tịch dương không ngắn."

Lưu Cẩn lại thở dài: "Tạp gia mặc dù cảm thấy cuộc đời này chỉ mới vừa bắt đầu, nhưng lại luôn có mấy chuyện không thuận tâm."

Sống lưng của Tiêu Phương càng thẳng tắp, thái độ cũng kính cẩn hơn: "Lưu công không ngại thì nói với hạ quan đi, có lẽ hạ quan có thể phân ưu cho Lưu công."

Bất tri bất giác, xưng hô của Tiêu Phương đã thay đổi "Lưu công công" và "Lưu công" là hai loại ý tứ hoàn toàn bất đồng, xưng hô đột nhiên biến hóa này làm Lưu Cẩn càng cao hứng hơn.

Chương 266: Tình nhân gọi là tỷ phu

Tâm tình của Lưu Cẩn rất sung sướng, trước kia hắn chỉ là thái giám lặng lẽ vô danh, người khác ngay cả nhìn cũng lười chẳng muốn nhìn hắn, hiện giờ đường đường là Lại Bộ Thị Lang ở trước mặt hắn tự xưng "Hạ quan", điều này khiến cho Lưu Cẩn cảm nhận được đầy đủ sự diệu dụng của quyền lực, diệu tới điên cuồng, tuyệt không thể tả.

Ngồi trên ghế, Tiêu Phương lẳng lặng nhìn nụ cườicó mấy phần đắc ý của Lưu Cẩn, trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười thản nhiên.

"Không biết Lưu công không thuận tâm vì chuyện gì? Hạ quan có lẽ có thể phân ưu cho Lưu công."

Lưu Cẩn cười hai tiếng, nói: "Tạp gia hiện giờ nắm ti lễ giám, hoàng thượng không thích chính vụ, giao quyền phê hồng cho Tạp gia, lẽ ra ti lễ giám hiện giờ pháp lệnh xuất phát từ một cửa, nhưng gần đây những bản tấu trình lên, có rất nhiều ngôn quan chỉ trích Tạp gia, thậm chí bên trong có ngôn từ nhục mạ, bọn họ biết rõ hoàng thượng không đọc sớ, những hạch tội này rõ ràng là nhằm vào Tạp gia, nội các hiện giờ chỉ còn một mình Lý Đông Dương, cũng không biết hắn có ý gì, đem hết những bản tấu này không xót bản nào đưa tới ti lễ giám, Tạp gia cả ngày đọc sớ mắng chửi, đối với những đại nhân phạt không được mắng cũng không xong này, hỏi làm sao mà thuận tâm được?"

Tiêu Phương vuốt chòm râu hoa râm, híp mắt cười nói: "Lưu công vì chuyện này mà phiền lòng là không cần thiết, ngôn quan là tiếng nói của triều đình, vốn là có quyền nghe phong phanh mà tấu chuyện, xa ở những năm Thành Hóa, Hiến Tông hoàng đế thi hành biện pháp chính trị không thoả đáng, khiến khiến kinh tương chi địa Lưu Thiên Cân giơ gậy tạo phản, nội thì có Vạn quý phi lộng quyền loạn chính, 'ba các lão giấy, sáu thượng thư tò trên' bị người trong thiên hạ nhạo báng, khi đó các ngôn quan cũng mắng, mắng hoàng đế, mắng triều đình, mắng nội các, nhưng mắng đi mắng lại

thì có làm sao? Hoàng đế vẫn là hoàng đế, các lão vẫn là các lão, mắng có hăng đến mấy thì cũng chẳng thấy họ mất đi sợi tóc nào..."

Lưu Cẩn như có ngộ ra: "Ý tứ của Tiêu đại nhân là, Tạp gia không cần để ý tới những ngôn quan này?"

"Đúng vậy, nói dễ nghe thì gọi là người phát ngôn, nói không dễ nghe thì đơn giản chỉ là một đám cuồng sinh thích giở võ mồm, chỉ cần bệ hạ vẫn tin tưởng Lưu công thì ngại gì đám ngôn quan này?"

Lưu Cẩn gật đầu mỉm cười, tuy nói hiện giờ nắm đại quyền, nhưng Lưu Cẩn lúc trước dù sao cũng chỉ là một nội thị đông cung nho nhỏ, luận về nhãn giới, luận về tầm mắt chính trị, luận về mưu lược triều đình, ở trước mặt Tiêu Phương đã trải qua sóng gió tam triều thì chỉ có thể xem như học sinh tiểu học chưa tốt nghiệp.

Nghe thấy những lời của Tiêu Phương, Lưu Cẩn không khỏi hiểu ra, mặt mày càng vui sướng.

Với hắn mà nói, Tiêu Phương đầu nhập có thể nói mang đến phúc âm cho hắn, làm bảo tọa quyền lực của làm hắn càng thêm củng cố.

"Còn có một việc cũng khiến Tạp gia không hài lòng..." Lưu Cẩn chậm rãi nói tiếp.

Tiêu Phương chắp tay cười nói: "Lưu công cứ nói thẳng."

" Đại Minh chúng ta, quy củ thật nhiều, ti lễ giám chưởng ấn không cho phép nắm cả Đông Hán, những ngày trước Cẩm Y vệ Tần Chỉ huy sứ không biết được người ta cho những gì, tiến cử một thái giám vô danh cho bệ hạ làm ti lễ giám bỉnh bút, thuận tiện ngay cả Đông Hán cũng để hắn dẫn dắt, Tiêu đại nhân chắc biết, Đông Hán là lợi kiếm của ti lễ giám, không ngờ không ngờ bị ngoại nhân nắm trong tay, Tạp gia không cam lòng."

Tiêu Phương vuốt râu, mày nhíu chặt.

Lưu Cẩn và Tần Kham cũng không hợp?

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu hắn, suy nghĩ này làm hắn càng thêm an tâm.

Suy tư một lúc, khóe miệng Tiêu Phương phác ra một nụ cười: "Lưu công, việc này dễ giải quyết thôi."

Tinh thần Lưu Cẩn nhất chấn, bất giác rướn người tới: "Làm như thế nào? Mong Tiêu đại nhân dạy ta."

Tiêu Phương từ tốn nói: "Đông Hán cho Đới Nghĩa thì cứ cho hắn đi, Lưu công nếu muốn nắm thêm chút quyền, hoặc là muốn vê nặn Cẩm Y vệ và Đông Hán ở trong tay, kỳ thật cũng rất đơn giản, đoạt ngoài sáng không được thì ngại gì đi đường tắt khác? Lưu công chẳng phải đã nghe năm Thành Hóa thứ mười ba, yêu đạo Lý Tử Long mê hoặc lòng người, ý đồ hành thích vua, Hiến tông hoàng đế sợ Lý đảng hãm hại, Tây Hán vì thế đúng thời mà sinh sao?"

Lưu Cẩn cả người chấn động, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Tiêu Phương, sau một lúc lâu vẫn không nói gì.

Tiêu Phương thấy bộ dạng ngẩn ngơ của Lưu Cẩn thì không khỏi có chút đắc ý, vuốt râu chậm rãi nói: "Tây Hán, phụ trách giám sát Đông Hán và Cẩm Y vệ, đứng trên Đông Hán và Cẩm Y vệ, nắm Thành Hóa thứ mười tám, dưới sự hạch tội kịch liệt của quần thần, Hiến tông hoàng đế không thể không đóng Tây Hán, vào thời kỳ cường thịnh, số lượng phiên tử so với Đông Hán chắc nhiều hơn gấp bội, trong nhất thời triều dã e ngại, phố phường dân gian không nghe mà vẫn sợ, đại thần quan viên sợ như sợ hổ, phong quang nhất thời vô nhị."

Lưu Cẩn ngây người một lúc rồi nói: "Ý tứ của Tiêu đại nhân là muốn Tạp gia góp ý với bệ hạ, mở lại Tây Hán?"

Tiêu Phương cười nói: " Có thể làm một lần thì có thể làm lần thứ hai, Hiến Tông hoàng đế mở được thì Chính Đức hoàng đế vì sao không thể mở?"

" Thanh danh của Tây Hán Tạp gia rất rõ ràng, Tạp gia làm như vậy, các đại thần... liệu có đáp ứng không?"

Trong mắt Tiêu Phương lóe tinh quang, cười nói: "Nếu ngoại đình hoặc là nội các có người hô ứng với Lưu công, tương trợ lẫn nhau, dưới sự liên thủ của nội các và ti lễ giám, thanh âm gì mà không áp được?"

Mắt Lưu Cẩn chớp mấy cái, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười sâu sắc.

Nghe thấy huyền ca hiểu nhã ý, nhã ý của Tiêu Phương Lưu Cẩn nghe hiểu.

"Lưu các lão trí sĩ, vị trí Đại học sĩ nội các Võ Anh điện bỏ trống, bệ hạ mấy ngày trước có hỏi ý kiến của Tạp gia, không biết Tiêu đại nhân có nguyện chịu thiệt hay không?"

Tiêu Phương mừng rỡ, hốc mắt lập tức nổi lên lệ quang, vội vàng đứng lên vái Lưu Cẩn thật dài: "Nguyện giúp đỡ Lưu công, phụ trị thiên hạ, chấn hưng triều cương."

Mỗi lần về nhà điều có một loại sợ hãi và chột dạ, Tần Kham luôn lo ngày nào đó về nhà phát hiện một mảng mây đen, hoặc là điện thiểm lôi minh, Đỗ Yên vẻ mặt đau thương muốn chết, nước mắt rơi như mưa, sau đó Tần Kham bị nàng ta phát tác chứng cuồng bạo đánh co một trận, nếu bà nương này làm tuyệt một chút, nói không chừng còn có thể chụp cho hắn cái mũ "gian phu", lột chuồng hắn kéo đi khắp phố.

Tất cả chỉ là tưởng tượng, Đỗ Yên trong ấn tượng ôn nhu khả ái, nghi thất nghi gia, xuất thân tiểu thư khuê các, chắc sẽ không diệt tuyệt nhân tính như vậy mà, phải không?

Cưỡi ngựa ra khỏi thành, qua cầu xuyên rừng về nhà, trước cửa phủ sớm đã có gia đinh chờ, thấy Tần Kham và các thị vệ xuống ngựa, gia định và các hạ nhân ùa lên cầm cương dẫn ngựa cho Tần Kham.

Đi vào cửa ánh trăng của nội viện, trên thủy tạ của hồ nước lờ mờ truyền đến tiếng khóc của nữ nhân, lông mày Tần Kham nhướn lên, trong lòng trầm xuống.

Không tốt! Chẳng lẽ gian tình thực sự bị phát hiện rồi?

Tần Kham bỗng nhiên có một loại xung động muốn quay đầu gọi

thị vệ hộ giá, nghĩ lại thì cảm thấy không nên vạch áo cho người xem lưng, vì thế kiên trì đi tới thủy tạ.

Trong lương đình của thủy tạ, trên một chiếc bàn đá vuông bày đầy các loại hoa quả điểm tâm, mấy nha hoàn nội viện tùy thị bốn phía, hai tiểu nha đầu Liên Nguyệt Liên Tinh cũng ở trong đó, Đỗ Yên và Kim Liễu mặc váy xanh, nhị nữ ngồi trên ghế đá trong đình, từ xa nhìn lại rất có vẻ là cuộc sống nhàn nhã của nữ quyến đại hộ nhân gia cổ đại.

Ở cái thời đại thiếu trò giải trí này, thứ để nữ tử đại hộ nhân gia cổ đại có thể tiêu khiển giết thời gian thật sự không nhiều lắm, vì thế mỗi tháng phân như thế nào, đại hộ nhân gia sớm đã có nhật trình cố định.

Ví dụ như tháng ba nhàn rỗi đánh cờ, tháng tư dạo hồ, tháng năm vận hoa đấu lệ, tháng sáu ở đình hổ ngắm cá, Đỗ Yên xuất thân quan lại, Kim Liễu từ nhỏ đã được bồi dưỡng là hoa khôi thanh lâu, nhị nữ học thức bất phàm, hơn nữa rất hiểu tình thú, hiện giờ đã là tháng sáu mùa hè, chính là thời tiết ngồi ở đình hồ hóng mát ngắm cá.

Nhưng hôm nay trong lương đình thuỷ tạ, Đỗ Yên và Kim Liễu tay nắm tay, nhị nữ đang khóc sướt mướt, mấy nha hoàn tùy thị bên cạnh cũng không nhịn được mà quay lưng lau nước mắt, hai vị tiếu nha hoàn Liên Nguyệt Liên Tinh thì đã khóc nwcsnowr, trong đình là một mảng không khí bi thương.

Thấy Tần Kham đi vào nhà thuỷ tạ, mấy nha hoàn đều nhún người hành lễ, Đỗ Yên nhìn thấy hắn, môi cong lên, buồn bã nói: "Tướng công... hu hu."

Tim Tần Kham đập thình thịch, theo bản năng nhìn về phía Kim Liễu, hắn biết, có thể có bản sự khiến toàn bộ nữ nhân trong đình khóc, ngoài tiểu yêu tinh Kim Liễu này ra thì còn ai.

Kim Liễu hốc mắt đỏ bừng, tựa hồ cũng đã khóc, thấy Tần Kham nhìn về phía nàng ta, Kim Liễu rất lễ phép đứng dậy vái chào hắn một cái, miệng nói "Tỷ phu đã về".

Chương 267: Sư thúc tự tiến cử

Một tiếng Tỷ phu này gọi ra khiến tim Tần Kham thắt lại.

Hiểu lầm này lớn quá, Đỗ Yên mạc danh kỳ diệu có thêm một muội muội, mà hắn còn thảm hại hơn, người yêu kiếp trước hiện giờ mạc danh kỳ diệu trở thành tiểu di tử (em vợ), kiếp trước có cách nói rất thô tục, nói nửa mông của em vợ là của tỷ phu, chẳng lẽ Kim Liễu cũng đã nghe qua cách nói này, cho nên chôn xuống phục bút trước?

Những ý nghĩ loạn thất bát tao hiện lên trong đầu Tần Kham, một đôi mắt không được thuần khiết cho lắm bất giác hướng về phía cái mông tròn dưới lớp váy lụa của Kim Liễu, Kim Liễu giống như cảm ứng được ánh mắt như lửa nóng của hắn, mặt lập tức đỏ lên, nhân lúc Đỗ Yên đang khóc không chú ý, kiều mỵ liếc hắn một cái, rồi lập tức rất nhanh cúi đầu xuống, đỏ mặt không nói gì.

"Khụ, Yên nhi làm sao vậy? Mọi người khóc cái gì? Hóng mát ngắm cá đang vui, ý cảnh tao nhã, bị các người khóc, người không biết còn tưởng rằng các người làm tang sự ở trong đình."

Đỗ Yên tức giận hung hăng đấm hắn một cái, gắt: "Cái miệng của ngươi cả ngày nói móc người khác thì không nói, còn về nhà tự rủa mình, phì phì phì! Không kiêng kỵ gì cả!"

Tần Kham nhún nhún vai, nói: "Các người dù sao cũng phải nói cho ta biết nguyên nhân chứ, ban ngày ban mặt sao tự dưng lại khóc?"

Mắt Đỗ Yên lại đỏ lên, nước mắt lại chảy ra: "Tướng công, thân thế của Kim Liễu muội muội đáng thương lắm, thì ra nàng ta từng lưu lạc phong trần, về sau được tướng công của nàng ta cứu, nàng ta mới có thể thoát ly khổ hải, trở về làm nữ nhân bình thường, thực sự là thân như cọng cỏ, tim như bèo trôi, trong hồng trần chịu khổ nhiều biết bao. May mắn lần trước ta cứu nàng ta về, nếu không tướng công nàng ta chết rồi, nàng ta không nơi nương tựa, nếu muốn sống chẳng phải là lại phải một lần nữa lưu lạc phong trần sao..."

Kim Liễu cúi đầu khóc nói: "Đa tạ tỷ tỷ cứu giúp, muội muội tuyệt đối sẽ không một lần nữa lưu lạc phong trần, thanh danh đã bẩn một lần rồi, rửa cũng rửa không sạch, muội muội ta sao có thể lại rơi vào vũng nước bẩn đó một lần nữa? Tỷ tỷ lần trước nếu không cứu ta, muội muội chỉ có chết mà thôi."

"Muội muội chớ nói thế, làm đồ tăng ta thương cảm."

Tần Kham cười khổ, hai nữ nhân lại khóc rồi.

Trong đầu đang nghĩ em nên an ủi các nàng như thế nào thì bỗng nhiên cảm thấy đùi đau nhói, cúi đầu nhìn, thấy Kim Liễu không biết cởi giày từ lúc nào, đôi chân thon dài đi tất lưới giống như một con rắn linh hoạt, lặng lẽ vắt lên đùi hắn, hướng lên trên, rồi lại hướng lên trên.

Tần Kham hoảng hốt, quay đầu nhìn, chỉ thấy nhị nữ vẫn khóc như đau thương muốn chết, Đỗ Yên hồn nhiên không phát giác động tác nhỏ dưới bàn đá, khóc tới thở hổn hển, Kim Liễu thì bộ dạng lặng lẽ lau nước mắt, nhưng mặt thì đỏ như ánh nắng chiều mùa hạ, cũng không biết là kích động hay là thẹn thùng.

Trước mặt đại phu nhân, tiểu di tử câu dẫn tỷ phu.

Hình ảnh kích thích quá đi...

Tần Kham vừa kinh vừa sợ, thân thể cũng bất giác sinh ra phản ứng không thuần khiết nào đó.

"dừng! Đừng có hướng lên nữa, cứng rồi." Tần Kham bỗng nhiên hét lên.

Đỗ Yên dừng tiếng khóc, nghi hoặc nói: "Tướng công, cái gì cứng?"

"... Bàn đá cứng quá." Tần Kham mặt không đổi sắc nói. Bịa chuyện ma quỷ nói dối là sở trường của Tần Kham, trong lĩnh vực này đến nay vẫn chưa hề gặp địch thủ.

Vẻ mặt khó chịu nói bàn đá quá cứng xong, lời nói vừa ra khỏi miệng, Kim Liễu lại xì một tiếng, đón ánh mắt ngạc nhiên của Đỗ Yên, Kim Liễu méo miệng, lại oa oa bật khóc.

Tần Kham có chút cảm thán, mọi người đều thuộc phái hành động, thật không dễ dàng.

Đỗ Yên qua loa đại khái, hồn nhiên không phát hiện động tác ám muội dưới bàn của Tần Kham và Kim Liễu, đôi chân mềm dưới bàn lại giống như mây xanh, vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục chọc ghẹo trên đùi Tần Kham, leo lên, quấn quanh...

Cảm giác rất kích thích, Tần Kham nhìn nhìn sắc mặt hồn nhiên không phát giác của Đỗ Yên, ma xui quỷ khiến thò tay xuống dưới bàn, nắm bàn chân không thành thật của Kim Liễu trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ cảm giác nhẵn nhịu mềm mại ấy, tim Tần Kham dần dần đập nhanh.

Kim Liễu thoáng kinh ngạc một chút, tiếp theo mặt càng đỏ hơn, tim đập loạn, kích động liếc Đỗ Yên một cái, liều mạng cắn môi dưới, muốn rút chân ngọc về nhưng lại bị Tần Kham nắm chặt, nhất thời không thể động đậy.

Kinh lịch kích thích Cực độ, có nguy hiểm tùy thời bị phát hiện, Kim Liễu cảm thấy mình giống như đang khiêu vũ trên mũi dao, cho tới khi tay Tần Kham lặng lẽ từ chân nàng ta chậm rãi mò lên, thù vào trong váy lụa, vuốt ve cẳng chân nhẵn nhụi trắng nõn như ngọc, Kim Liễu cả người chấn động, nàng ta cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi rồi.

Ánh mắt sợ hãi ngênh đón đôi mắt tràn ngập dâm tà của Tần Kham, con ngươi trong suốt như nước của Kim Liễu mang theo mấy phần cầu xin.

Tần Kham là đại quan nhân, nhưng không phải là Tây Môn đại quan nhân, chung quy vẫn có lý trí, tiểu yêu tinh không an phận, giáo huấn một chút là được rồi, nếu thực sự ngay trước mặt Đỗ Yên diễn xiếc, kết cục của hắn chắc so với Tây Môn đại quan nhân thì còn thảm hơn.

Nhìn thấy thần sắc cầu xin trong mắt Kim Liễu, Tần Kham cười khẽ, cuối cùng cũng buông chân nàng ta ra, trước khi buông còn nghịch ngợm cù gan bàn chân nàng ta.

"A." Kim Liễu buồn quá cuối cùng cũng kinh hô ra tiếng.

"Muội muội làm sao vậy?" Đỗ Yên tò mò hỏi.

"Không... Không sao, " Kim Liễu hơi bối rối nói: "Có con bọ nhỏ bò lên tay, lại bay rồi."

Đỗ Yên không nghi ngờ gì cả, Kim Liễu thì lại mắc cỡ đỏ mặt, kiều mỵ lườm Tần Kham một cái, cái liếc đầy phong tình đó làm Tần Kham không nhịn được lại tim đập thình thịch.

"Khụ, Yên nhi, mọi người nói chuyện đi, tướng công còn có công vụ chưa làm, làm xong sẽ lại tới chơi với các nàng." Tần Kham xấu hổ đứng lên, có tiểu yêu tinh thích chơi đùa này ở đây, nơi này không nên ở lâu.

Ngữ khí rất uy nghiêm, dáng điệu rất gia chủ, chỉ có điều khi đi, lưng Tần Kham lại cong như con tôm, tựa hồ là để che giấu đặc trưng sinh lý đột nhiên nhô ra nào đó.

Đỗ Yên nhìn chằm chằm bóng dáng lộ ra vẻ chật vật của Tần Kham, lẩm bẩm nói: "Bộ dạng đi đứng Tướng công sao lạ vậy nhỉ?"

Kim Liễu mặt như ráng mây, che miệng e lệ không thôi, tiếng nói như muỗi kêu: "Có thể là.... Tỷ phu đau bụng."

Rời khỏi nhà thuỷ tạ, Tần Kham dọc theo hồ nước nội viện đi hồi lâu, mới dần dần bình phục tâm hoả bị Kim Liễu khơi lên. Không biết nhớ tới gì, Tần Kham lại bật cười.

Rất tốt, chính thất phu nhân trong nhà cẩu thả, lại có vũ lực tuyệt đối, còn có một tiểu yêu tinh yếu đuối, thỉnh thoảng chơi trò mị hoặc, nhưng lại không dám chơi tâm cơ quá mạnh, bởi vì nàng ta không chịu nổi một chiêu bài sơn đảo hải của chính thất phu nhân, cộng thêm gia chủ cỏ đầu tường gió thổi là nghiêng như hắn ở giữa cân đối thế lực hai bên, giữa ba người không ngờ mạc danh kỳ diệu hình thành một loại cân bằng phi thường vi diệu.ngày tháng như vậy chẳng những phong phú mà còn kích thích.

Cứ như vậy sống cả đời thì tốt quá.

Dục niệm vừa tiêu, sầu mới lại sinh.

Chương 267: Sư thúc tự tiến cử (2)

Năm trăm thiếu niên vừa Chiêu mộ đã đạt được sự đồng ý của Chu Hậu Chiếu, sự tồn tại của bọn họ hợp lý hợp pháp, nhưng còn có rất nhiều vấn đề phải giải quyết, muốn luyện binh phải có vũ khí, súng điểu do chế tạo cục Đại Minh hiện giờ chế tạo thuộc loại súng ngòi lửa khá lạc hậu, hoàn toàn dựa vào hình thức đốt lửa để kích phát hỏa dược, hơn nữa mỗi lần bắn lại phải nhồi lại đạn, trên chiến trường từng giây từng phút đều quý, trong chớp mắt là ngươi chết ta sống, nào có nhiều thời gian như vậy để ngươi bắn xong một phát lại đi nhồi đạn?

Bởi vì súng điểu lắp ráp phiền toái, cho nên cho dù Minh triều công nghệ tương đối tiên tiến, súng điểu trên chiến trường cũng chỉ có thể thuộc loại binh khí phụ trợ, thực sự mang tới tác dụng có tính quyết định đối với chiến tranh vẫn là những loại vũ khí lạnh như đao mâu tên thuẫn.

Nếu muốn luyện một nhánh tân binh, đầu tiên phải giải quyết vấn đề vũ khí, chỉ có vũ khí tiên tiến mới có thể dùng ưu thế áp đảo thắng mỗi trận chiến.

Có lẽ, toại phát thương và hậu trang thương phải được xuất thế trước rồi.

Vũ khí có thể nghiên cứu chế tạo, nhưng luyện binh cũng là vấn đề lớn, làm thế nào để dùng lý thuyết quân sự gà mờ học được kiếp trước huấn luyện quân đội năm trăm người thành một nhánh quân đội thiết huyết bách chiến bách thắng? Tần Kham không thiếu lý luận, nhưng hắn thiếu giáo đầu luyện binh chuyên nghiệp, dù sao hắn chỉ là thư sinh văn nhược, không thể lặn lội đánh đấm làm gương cho mấy trăm thiếu niên được.

Ven hồ nước ve ếch cùng kêu, mang tới cho mùa hè nóng bức này mấy phần khí bực dọc, càng bực hơn là, người này Diệp Cận Tuyền đi tới đi lui trước mặt Tần Kham, tên gia hỏa vốn lạnh như một khối băng, lúc này giống như một dòng oan hồn vô chủ cứ

phiêu đãng trước mắt Tần Kham, Tần Kham trong đầu đang nghĩ về công việc, tự dưng lại bị hắn làm đứt mạch suy nghĩ mấy lần.

Tần Kham đành phải dừng bước, bất đắc thở dài: "Sư thúc đi tới đi lui ở trước mặt ta, là vì muốn tăng cảm giác tồn tại à?"

Vẻ mặt Diệp Cận Tuyền vẫn khô khốc, so với trước kia thì có thêm mấy phần thẹn thùng, có một loại ngượng ngùng như thổ lộ mối tình đầu, vẻ mặt này xuất hiện trên mặt một hán tử khôi ngô, làm Tần Kham buồn nôn.

"Sư thúc, có chuyện thì đừng ngại cứ nói ra, có thể giúp ngươi ta nhất định sẽ giúp, không giúp được thì kiên quyết không giúp."

Diệp Cận Tuyền mấp máy môi, một câu cũng không nói, lại bỗng nhiên từ bên cạnh Tần Kham nâng một chậu hoa đá còn lớn hơn cả cối xay.

Tần Kham hai mắt trợn to, kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy lưng Diệp Cận Tuyền trầm xuống, cơ nhục ở hai tay phình to, mặt đỏ bừng, sau đó bật hơi, đột nhiên hét to một tiếng, chậu hoa đá mấy trăm cân bị hắn nhấc lên.

Tần Kham kinh hãi hô to: "Sư thúc ngươi điên rồi à?"

Sắc mặt Diệp Cận Tuyền đỏ bừng, cắn chặt quai hàm không lên tiếng, vẫn bướng bỉnh giao cao chậu hoa, hai mắt sung huyết tới đỏ bừng nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tiếng hô của Tần Kham hấp dẫn sự chú ý của chúng nữ trong nhà thuỷ tạ cách đó không xa, Đỗ Yên giống như chim yến xuyên rừng nhẹ nhàng lướt tới, thấy Diệp Cận Tuyền giơ cao chậu hoa thì cũng kinh ngạc nói: "Sư thúc làm sao vậy? Uống nhầm thuốc à?"

Tần Kham không nhịn được trách cứ: "Ai bảo nàng mỗi ngày động thủ với sư thúc, cứ ra tay là đánh vào đầu, hiện tại bị nàng đánh cho hồ đồ rồi đó."

Đỗ Yên bĩu môi nói: "Ngươi ta lâu rồi đâu có động thủ với sư thúc, tướng công bảo hắn bỏ chậu đá xuống, hỏi xem rốt cuộc là làm sao đã."

Tần Kham gật gật đầu, chỉ vào hạ thân Diệp Cận Tuyền, thình lình nói: "Sư thúc, quần tục rồi kìa, chim..."

Mấy nữ quyến đỏ mặt bật cười, Diệp Cận Tuyền lại trúng, vội vàng ném chậu đá xuống hồ nước, sau đó hai tay ôm đũng quần.

Bùm!

Tần Kham cuối cùng cũng yên tâm, thở dài: "Sư thúc có chuyện gì cứ bình tĩnh mà nói? Ngươi đi nâng chậu đá làm cái gì?"

Diệp Cận Tuyền khụ hai tiếng, nói: "Ta ăn nói vụng về, không biết mở miệng thế nào, ta chỉ muốn chứng minh với ngươi, ta có thể lực cử ngàn cân, hơn nữa có cái dũng vạn người không địch nổi."

"Tiếp!" Tần Kham vẫn không hiểu gì.

"Nghe nói ngươi tìm năm trăm thiếu niên luyện tân quân."

"Cho nên?"

"Ta biết bài binh bày trận, khá hiểu binh pháp thao lược, nguyện tự tiến cử làm giáo đầu cho tân quân." Diệp Cận Tuyền thở hổn hển cuối cùng cũng nói hết mục đích của hắn.

Tần Kham mãi lâu sau vẫn trầm mặc.

Trong ánh mắt của Diệp Cận Tuyền tựa hồ có một số thứ khác với thường ngày, tang thương, phẫn nộ, cùng với sự chua xót.

Tần Kham bỗng nhiên nhớ tới, từ lần đầu tiên nhìn thấy vị sư thúc này, mắt hắn vẫn luôn nói với Tần Kham, hắn là người có cố sự, cố sự này nhất định không thế nào dễ nghe.

Ánh mắt nhìn Tần Kham của Diệp Cận Tuyền rõ ràng mang theo mấy phần cầu xin, Tần Kham rất không hiểu hắn trước kia rốt cuộc từng trải qua cái gì, càng không rõ hắn vì sao muốn làm giáo đầu của năm trăm tân quân này.

Thật lâu sau, Tần Kham thở dài: "Sư thúc, làm giáo đầu hay không thì tạm thời chưa nói tới, ta chỉ hỏi ngươi, bài binh bày trận và lực cử ngàn cân có quan hệ gì với nhau không?"

Diệp Cận Tuyền ngây người, lắc đầu.

"Nếu không liên quan, ngươi nâng chậu đá để chứng minh mình biết binh pháp thao lược, có phải rất dư thừa hay không."

Diệp Cận Tuyền: "..."

Đỗ Yên, Kim Liễu và đám nha hoàn cũng ngây ra hồi lâu, tiếp theo Đỗ Yên thật sự không nhịn được nữa, cười ra tiếng, cuối cùng mấy nữ nhân đều cười.

Sắc mặt Diệp Cận Tuyền giống như con cua bị nấu chín.

Tần Kham thấy Diệp Cận Tuyền Diệp Cận Tuyền bắt đầu bốc khói, vội vàng ngừng tiếng cười của chúng nữ, phất tay bảo các nàng đi chỗ khác.

Thở dài, Tần Kham nói: "Sư thúc, đừng trách ta nói chuyện thẳng thắn, ta vẫn luôn cảm thấy Yên nhi đã đánh cho ngươi không còn tỉnh táo rồi, ngươi nói ngươi biết binh pháp, ta thật sự rất không lòng tin đối với ngươi."

"Ta biết!" Diệp Cận Tuyền nắm chặt quyền đầu cãi.

"Ngươi có biết ta muốn luyện ra một nhánh quân đội như thế nào không?"

Diệp Cận Tuyền lắc đầu: "Ta không biết, nhưng vô luận là quân đội như thế nào, binh vẫn là binh, phải lăn lộn đánh đấm, lưỡi đao liếm máu, mấy thứ này ta có thể dạy."

Tần Kham chậm rãi nói: "Người làm tướng trừ vũ dũng hơn người ra, còn cần đầu óc tỉnh táo và ánh mắt sâu sắc, những thứ này ngươi đều có sao?"

"Có!" Diệp Cận Tuyền nói như chém đinh chặt sắt.

"Giờ chứng minh cho ta xem."

"Được." Diệp Cận Tuyền đứng lên, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Ta sớm đã nhìn ra ngươi và Kim Liễu cô nương mới tới nhà ta có gian tình, đủ sâu sắc chưa?"

Tần Kham kinh hãi thất sắc, vội vàng xông lên bịt miệng hắn, kinh hãi quay đầu nhìn phía sau, thấy Đỗ Yên các nàng sớm đã đi xa, lúc này mới thở phào, cười khổ nói: "Ngươi thật sự là tổ tông của ta."

"Ta là sư thúc của ngươi, không phải tổ tông."

"Trên Lý luận ngươi là sư thúc của ta, nhưng vừa rồi khi phát hiện ánh mắt của ngươi sâu sắc như vậy, ngươi chính là tổ tông của ta."

Lừa người mãi rồi cũng bị người lừa.

Tần Kham sớm đã có chuẩn bị tâm lý, chỉ có điều hắn chẳng thể nghĩ tới, vị Diệp sư thúc nhìn thì lãnh khốc, lạnh như hàn thiết này không ngờ lại thiếu chút nữa đâm cho hắn một đao.

Thật sự rất không hiểu, Diệp Cận Tuyền là làm sao mà phát hiện giữa hắn và Kim Liễu có gian tình, vốn cho rằng chuyện làm rất bí ẩn, kết quả bị người khác một lời vạch trần, cảm giác Diệp sư thúc trong cảm nhận lại được bao phủ thêm một tầng quang hoàn cao thâm thần bí, đồng thời Tần Kham cũng tự dưng sinh ra một loại tâm tư giết người diệt khẩu.

Chương 268: Phục khai Tây Hán

Trong ánh mắt tàn khốc của Diệp Cận Tuyền mang theo mấy phần đắc ý, hơn nữa phi thường hiếm thấy nhướn nhướn lông mày nói: "Sao? Ta có thể làm giáo đầu không?"

Tần Kham mặt âm trầm gật gật đầu, cắn răng nói: "Được."

Diệp Cận Tuyền mỉm cười: "Ngươi cho ta làm giáo đầu của tân quân, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật của đem ngươi và Kim cô nương, thế nào?"

"Ta chỉ biết là người chết mới sẽ không để lộ bí mật." Tần Kham lạnh lùng đốp lại một câu, tiếp theo cười nói: "Kỳ thật chỉ cần ngươi có thể năng lực cử ngàn cân, giáo đầu này liền có thể làm, về phần những thứ binh pháp thao lược gì đó thì không cần ngươi dạy."

Diệp Cận Tuyền ngẩn ra: "Ta không dạy thì ai dạy?"

Ngón tay cái Tần Kham chỉ về phía ngực mình, cười nói: "Đương nhiên do ta dạy."

Lưu Cẩn thượng vị, phong quan nhất thời vô lưỡng, không biết cố ý hay là vô tình, Tần Kham tránh Lưu Cẩn đang ở thời kỳ đỉnh thịnh, rời xa tranh đấu triều đình, một lòng một dạ luyện binh, chuyện trong triều đình hắn chẳng quan tâm, giống như mình sung quân vậy, tách mình ra rìa.

"Gốc" và "ngọn", trong lòng Tần Kham sớm đã cân nhắc rõ ràng.

Với hắn mà nói, năm trăm thiếu niên mới là "gốc" của hắn, mà những chuyện loạn thất bát tao lục đục với nhau đấu đá trên triều đình là "ngọn", muốn thay đổi thời đại này, không phải trên triều đình đánh ngã một người hay là một thế lực nào đó là có thể làm được, vấn đề của Đại Minh là nằm ở gốc, trừ tận gốc mấy vấn đề này, đầu tiên trong tay phải nắm giữ đủ thực lực.

Liền mấy ngày, Tần Kham mời quan viên và công tượng của chế tạo cục, phỏng theo những ký ức còn lưu lại của kiếp trước, cùng các công tượng thảo luận về khả năng nghiên cứu chế tạo toại phát thương và hậu trang thương, trong triều đình lại bỗng nhiên truyền ra một tin tức rất không tốt.

Lưu Cẩn hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc Chu Hậu Chiếu, lấy Vương Nhạc đã chết ra làm ví dụ, nói Vương Nhạc tác loạn cung đình, trong Đông Hán mà hắn dẫn dắt không biết còn có bao nhiêu đồng đảng đang ẩn nấp, những đồng đảng này sau khi trải qua đêm đại sát của Tần Kham, tất nhiên lòng mang hận thù với triều đình, chỉ là ngoài mặt không dám thể hiện mà thôi, nói tóm lại, Đông Hán đã không thể tín nhiệm, vì thế Lưu Cẩn đề nghị phục khai Tây Hán vào những năm Thành Hóa, do Tây Hán giám sát Cẩm Y vệ và Đông Hán, trừ khử nhiễu loạn có thể phát sinh trong tương lai.

Chu Hậu Chiếu tuy là thiếu niên đơn thuần, nhưng đối với hai chữ "Hoàng quyền" Dù sao vẫn rất coi trọng, sau khi nghe Lưu Cẩn từng câu từng chữ phân tích hợp tình hợp lý, suy tư một phen thì gật đầu đáp ứng.

Tin tức được cơ sở ngầm của Cẩm Y vệ trong cung khẩn cấp truyền tới tai Tần Kham, Tần Kham lúc ấy liền ngây ra.

Cẩm Y vệ và Đông Hán vốn đã như lang như hổ, nếu lại thêm thêm Tây Hán, thiên hạ này sẽ biến thành như thế nào? Huống chi Lưu Cẩn đã tỏ rõ thái độ, trực tiếp nói, Tây Hán có quyền "Giám sát duy trì trật tự" Đối với Cẩm Y vệ và Đông Hán, ý tứ là Tây Hán vững vàng đè đầu Cẩm Y vệ và Đông Hán, từ nay về sau trên đầu Cẩm Y vệ và Đông Hán sẽ có một đạo Khẩn cô chú, Lưu Cẩn chỉ cần động mồm niệm kinh, Tần Kham và Hán công Đông Hán Đới Nghĩa sẽ phải đau đầu.

Ngay cả bản thân Tần Kham cũng không thể không thừa nhận, một chiêu này của Lưu Cẩn rất cao minh, một không tranh hai không cướp, trực tiếp dựng ra một nha môn thượng cấp, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào mà chế ước được quyền lực của Tần Kham và Đới Nghĩa.

Trong thư phòng nội viện Tần phủ, Hán công Đông Hán Đới Nghĩa tới bái phỏng đang nổi giận, đương nhiên, không phải là nhằm vào

Tần Kham.

"Thằng già thiến Lưu Cẩn đó quá âm hiểm! Tần soái và Tạp gia chưa hề đắc tội với hắn, hắn điên à mà dựng ra Tây Hán?"

Kinh ngạc Lúc ban đầu qua đi rồi, Tần Kham ngược lại không quýnh nữa, lúc này đang ngồi sau thư án dài, tay cầm chén trà, hai mắt nhìn chằm chằm cái chén, nhìn rất chuyên chú, giống như mép chén tự dưng mọc ra một đóa hoa vậy.

Đới Nghĩa gầm rú một lúc, lại không thu được hiệu quả trong dự kiến, quay đầu nhìn thì thấy bộ dạng hồn vía ở chín tầng mây của Tần Kham, Đới Nghĩa ngẩn ra, sau đó vẻ mặt đau khổ nói: "Tần soái, công phu hàm dưỡng của ngài thật đáng nể, Lưu Cẩn làm xằng làm bậy như vậy, ngài chẳng lẽ không tức giận sao?"

Tần Kham chậm rãi nói: "Tức giận có hữu dụng không? Thế của Lưu Cẩn nay đã thành, không thể thay đổi một sự thật, trong Đại Minh triều của chúng ta, chỉ cần được hoàng đế bệ hạ tin một bề, thế lực muốn lớn bao nhiêu có bấy nhiêu, Lưu Cẩn chỉ cần nắm chắc được tâm tư của bệ hạ, thế lực của hắn sẽ chỉ càng lúc càng lớn mạnh, đây là nhất định."

Đới Nghĩa quýnh rồi, bản thân hắn vào ti lễ giám làm thái giám bỉnh bút là do Tần Kham đề cử, đối với Lưu Cẩn mà nói, Đới Nghĩa hắn là dị kỷ, là nhân vật mục tiêu phải đả kích loại trừ, hiện giờ Đông Hán lại bị Lưu Cẩn kẹp cổ, sau này phải sống uất nghẹn, còn chẳng thích ý bằng lúc làm thái giám tùy đường.

"Tần soái, chúng ta cũng không thể cứ trơ mắt nhìn Lưu Cẩn bò lên đầu chúng ta được. Nếu nói về sự sủng tín trước mặt bệ hạ thì Tần soái ngươi nào có kém Lưu Cẩn? Lưu Cẩn được sủng ái tin tưởng tới mấy thì cũng chỉ là gia nô của thiên gia, nhưng ngài thì khác, người trong thiên hạ đều biết, bệ hạ thật sự coi ngài là huynh đệ thủ túc."

Tần Kham tựa cười mà như không phải cười nói: "Ý tứ của Đới công công là chẳng lẽ muốn ta ở trước mặt bệ hạ tranh thủ tình cảm với Lưu Cẩn?"

Đới Nghĩa cười nói: "Tần soái tính tình khiêm tốn thành thật, quá

mức trung hậu, nô tỳ không phải là đang bất bình cho ngài sao? Ngài đó, khi nên tranh thì vẫn phải tranh chứ."

Tần Kham cười cười, lắc đầu nói: "Nói ta khiêm tốn thì ta thừa nhận, nói ta trung hậu thành thật thì không khỏi có cái hiểm chửi ta. Không nói đến loại chuyện tranh thủ tình cảm này làm ra rất khó coi, một khi tranh được thì bệ hạ sẽ bị kẹp ở giữa, trong lòng khó tránh khỏi có cái nhìn, cho nên, Lưu Cẩn muốn mở Tây Hán thì cứ để cho hắn mở, chuyện này chúng ta không ngăn được, hiện tại ngăn cản chỉ tổ lộng xảo thành chuyên, chẳng kiếm được lợi ích gì."

Đới Nghĩa thấy thái độ không định nhúng tay của Tần Kham thì không khỏi có chút thất vọng, vẻ mặt sợ sệt một lát, bỗng nhiên cắn răng nói: "Lưu Cẩn này ta cũng không phải chưa nghe nói về hắn, nếu nói hắn khôn khéo nhiều mưu lược thì quả thực là thối lắm, nhưng hắn làm sao lại bỗng nhiên nghĩ ra được biện pháp tuyệt như vậy? Chẳng lẽ người ta một khi nắm quyền rồi, kẻ ngu dốt cũng biến thành thông minh?"

Tần Kham cười nói: "Kẻ ngu dốt có thể biến thành thông minh hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là người ta một khi nắm quyền, tất nhiên có người thông minh chịu ra sức hiệu lực."

Đới Nghĩa cả kinh: "Ý của Tần soái là Lưu Cẩn đã mời chào được cao nhân rồi?"

Tần Kham cười lạnh lùng: "Uổng cho ngươi là Hán công Đông Hán, chẳng lẽ phiên tử dưới tay ngươi không thăm dò ra được à? Lại Bộ Thị Lang Tiêu Phương đã đầu phục Lưu Cẩn, chủ ý tổn hại mở Tây Hán mười phần có chín là hắn nghĩ ra."

Chương 269: Lưu Cẩn giơ dao (1)

Đới Nghĩa nghe thấy những lời này của Tần Kham, không khỏi mở to hai mắt.

Hắn vừa lên làm ti lễ giám bỉnh bút và Hán đốc Đông Hán, những ngày nay bận rộn tiếp quản quyền lực, bận rộn lôi kéo thuộc hạ, Chu Hậu Chiếu giao quyền phê hồng cho ti lễ giám, phiếu nghĩ nội các đưa tới đều quyết ở đó, ti lễ giám hiện giờ quyền thế ngút trời, làm thái giám bỉnh bút đứng sau thái giám chưởng ấn của ti lễ giám, Đới Nghĩa có thể nói là xuân phong đắc ý, về phần Lưu Cẩn, hắn trừ ứng phó xu nịnh thế nào ra thì thực sự không chú ý lắm tới động tác của Lưu Cẩn.

Đương nhiên, có thể đi vào ti lễ giám cũng không phải là kẻ ngu xuẩn, sau khi nghe thấy tin tức Tiêu Phương đầu nhập Lưu Cẩn, sắc mặt Đới Nghĩa dần dần trở nên khó coi hơn.

"Tần soái, Tiêu Phương đầu nhập Lưu Cẩn, Lưu Cẩn không thể không cho hắn lợi ích, Tần soái có biết Lưu Cẩn định cho hắn cái gì không? Lại bộ thượng thư hay là nội các Đại học sĩ?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Người vào đi lên chỗ cao, Đại Minh ta vốn có quy củ thiên quan Lại bộ không được nhập các, Tiêu lão đại hơn bảy mươi rồi, nhưng lòng cầu tiến vẫn rất mãnh liệt, một Lại bộ thượng thư làm sao thỏa mãn được hắn?"

Đới Nghĩa thở dài: "Chấp chưởng nội đình dĩ nhiên làm hắn quyền thế ngút trời, hiện giờ có thêm một Đại học sĩ nội các ở ngoại đình xa gần hô ứng với hắn, triều đình Đại Minh này chẳng phải là sắp thành của họ Lưu rồi sao? Sau này Tạp gia biết sống sao?"

Tần Kham cười nói: "Đới công công chớ lo, quyền thế có thao thiên tới mấy, trong triều đình, Lưu công công chung quy vẫn chỉ có thể đứng."

Dừng một chút, Tần Kham nói tiếp: "Lưu Cẩn phục khai Tây Hán,

không cần chúng ta ra mặt ngăn cản, các đại thần triều đình chỉ sợ đã ở trên kim điện mắng tổ tông mười tám đời của Lưu Cẩn rồi, chờ xem, sẽ rất náo nhiệt đó."

Đới Nghĩa mắt lộ vẻ chờ mong, vội vàng nói: "Các đại thần sau khi làm ầm lên, Tây Hán có phải sẽ không thể mở không?"

"Ý tưởng là tốt đẹp, sự thật là tàn khốc. Lưu Cẩn vừa nắm đại quyền được bệ hạ tín nhiệm, nội các lại có Tiêu Phương thông đồng với hắn, nào có để các đại thần vào mắt? Tây Hán phục khai đã thành kết cục đã định rồi."

Thái độ của Tần Kham đối với việc Tây Hán được mở lại rất bình tĩnh, người xuyên qua đập cánh bướm, nhưng có mấy thức chung quy không đập được, ví dụ như phục khai Tây Hán, đó là việc thực sự phát sinh trong lịch sử triều Chính Đức, Lưu Cẩn chỉ là làm trước mà thôi, cho dù qua mấy hôm nữa Lưu Cẩn bỗng nhiên nói muốn mở Nội Hán, Tần Kham cũng sẽ không bất ngờ, tên quyền hoạn tiếng tăm lừng lẫy trên lịch sử này một khi nắm giữ được quyền lên tiếng của nội đình, dã tâm của hắn sẽ giống như hạt giống trong nhà kính, từ từ sẽ bắt đầu mọc rễ, nảy mầm.

Đương nhiên, phục khai Tây Hán cũng gõ một tiếng chuông cảnh báo cho Tần Kham, từ chuyện này, Tần Kham đã nhận thấy được Lưu Cẩn có lòng phòng bị đối với hắn, thậm chí ghen ghét và đối địch. Một núi không thể có hai hổ, đạo lý đồng dạng, sự sủng tín của hoàng đế cũng chỉ có từng ấy, chỉ có thể hoàn toàn cho một người, cho nhiều thêm thì sẽ có thêm một phần uy hiếp.

... Triều đình lại bắt đầu không bình tĩnh, bởi vì trong cung bỗng nhiên truyền ra hai đạo ý chỉ.

Thứ nhất, tấn phong cho nguyên Lại bộ Tả thị lang Tiêu Phương làm Đại học sĩ Võ Anh điện, tấn phong cho nguyên xuân phường phường Đại học sĩ, chiêm sự phủ thiếu chiêm sự Dương Đình Hòa làm Văn Uyên các Đại học sĩ, hai người đồng thời nhập các. Thứ hai, thượng nạp đề nghị của Lưu Cẩn, phục khai Tây Hán.

Tấn hai vị đại thần nhập các đã trong dự kiến của chúng thần, sau khi Lưu Kiện và Tạ Thiên trí sĩ nội các trống không, chỉ còn Lý Đông Dương khổ sở chống đỡ, để cân bằng quyền lực của nội

ngoại đình, chia xẻ quốc sự chính vụ lộn xộn, bổ sung hai vị Đại học sĩ chính là hành động nên có, chỉ là nhân duyên của Tiêu Phương ở trong triều khá kém, trên ý chỉ đưa Tiêu Phương vào nội các, ít nhiều dẫn tới sự bất mãn của một số các đại thần, nhưng tổng thể mà nói thì coi như có thể chấp nhận.

Đạo ý chỉ thứ hai lại làm đường nổi lên kinh đào hải lảng.

Phục khai Tây Hán?

Cả triều ai chẳng biết thanh danh của Tây Hán ác độc cỡ nào, trong năm Thành hóa Hiến tông hoàng đế trầm mê đạo gia đan thuật, cả ngày ở trong hậu cung luyện đan cầu tiên, trong có Vạn quý phi lộng quyền, quyền hoạn Uông Trực một tay che trời, Tây Hán do Uông Trực dẫn dắt đối với đại thần động chút là hạ ngục giết chóc, triều đình là một mảng chướng khí mù mịt, cơ hồ tái hiện cảnh tượng hỗn loạn thời kì Hồng Vũ, tính mệnh của các đại thần ăn bữa hôm lo bữa mai, vô số trung thần chết dưới hình cụ của Tây Hán.

Hiện giờ phục khai Tây Hán, đồng dạng là hoàng đế không để ý tới chính sự, đồng dạng là quyền hoạn một tay che trời, cục diện chính trị dữ dội tương tự như những năm Thành Hóa.

Lưu Cẩn chẳng lẽ muốn làm theo Uông Trực, coi các đại thần triều đình là gà lợn để làm thịt, muốn giết ai thì giết sao?

Các đại thần giống như thùng thuốc nổ bị châm lửa, triệt để bạo phát.

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không phát giác mở Tây Hán có hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, thoải mái hạ thánh chỉ rồi trốn ở trong cung sung sướng chơi đùa, lại không biết thánh chỉ hạ xuống làm toàn bộ triều đình dậy sóng.

Tần Kham đoán không sai, mở Tây Hán đã nghiêm trọng xúc phạm điểm mấu chốt của tập đoàn quan văn, việc này không cần phải hắn và Đới Nghĩa ra mặt ngăn cản, các nhóm sẽ liều mạng với Lưu Cẩn.

Thượng thư và thị lang của Lục bộ phẫn nộ, ngự sử lục khoa thập

tam đạo và cho cấp sự trung phẫn nộ, sớ hạch tội như tuyết rơi bay về phía nội các, bay về phía ti lễ giám, chỉ độc là không bay được tới mặt bàn của Chu Hậu Chiếu, sớ dâng tới ti lễ giám là dừng, Lưu Cẩn giữ lại toàn bố sớ hạch tội.

Không chỉ kinh sư, bao gồm Nam Kinh lục bộ và Đô Sát viện, cùng với Tổng đốc tuần phủ tri phủ các nơi cũng đều thượng sớ, Lưu Cẩn đã triệt để khơi dậy sự công phẫn của thiên hạ.

Quan lại thiên hạ phẫn nộ, Lưu Cẩn cũng phẫn nộ.

Hành động đầu tiên sau khi Chấp chưởng ti lễ giám liền dẫn tới nhiều sự chửi rủa chỉ trích như vậy, đường đường là nội tướng Đại Minh chẳng lẽ là là con tò te à?

Dưới khố của Thái giám tuy rằng thiếu một miếng thịt, nhưng hắn cũng không phải là hạng ngồi không.

Đối mặt với sự chỉ trích của các đại thần, Lưu Cẩn quyết định lấy cứng chọi cứng, hắn muốn dùng sự sủng tín của hoàng đế và sự ủng hộ của nội các Tiêu Phương làm lợi thế, ước lượng một chút phân lượng của các đại thần.

Vì thế sau mấy ngày, trong tiếng quở trách phô thiên cái địa của trên triều đường, trước một tòa đạo quan tên là "Linh tể cung" ở thành tây kinh sư, Tây Hán hán đường bắt đầu xây dựng rầm rộ, Tây Hán vẫn theo kế hoạch được kiến lập, cũng chiêu mộ rầm rộ quân và con cháu gia đình dân chúng, thậm chí lưu manh vô lại thành trấn cũng nhập hán làm phiên tử.

Cùng lúc đó, mấy trăm thớt khoái mã rời khỏi cung nam hạ, họ phụng mệnh lệnh của Lưu Cẩn, tróc nã hai mươi mốt quan viên quở trách Lưu Cẩn kích liệt nhất khó nghe nhất như chủ sự Hộ bộ Nam Kinh Đới Tiển, cấp sự trung Hộ bộ Nam Kinh Ngả Hồng, giám sát ngự sử Đô Sát viện Nam Kinh Bạc Ngạn Huy.

Lưu Cẩn vừa lên vũ đài Đại Minh chưa bao lâu, cuối cùng cũng lần đầu tiên giơ dao mổ với các quan viên.

Chương 269: Lưu Cẩn giơ dao (2)

Lưu Cẩn vung dao mổ thế nào chẳng liên quan tới Tần Kham, chuyện này rõ ràng là phiền toái, hơn nữa là phiền toái siêu cấp lớn, Tần Kham ghét phiền toái, có thể trốn bao xa thì trốn bấy nhiêu xa.

Huống hồ trong lòng Tần Kham, tập đoàn quan văn này cũng không phải là thứ tốt lành gì, xung đột của Lưu Cẩn và các quan văn trong mắt Tần Kham tính chất như chó cắn chó, Tần Kham không quên các quan văn bình thường đối với hắn cũng chẳng tốt đẹp gì.

Tâm nhãn của Tần Kham thật sự không lớn, có thể nói là rất nhỏ, không tự tay vung dao mổ đối với các quan văn đã có thể nói là "Ôn nhuận như ngọc" rồi, đương nhiên, nếu Lưu công công tâm nhãn còn nhỏ hơn muốn lấy các quan văn ra khai đao, thì Tần Kham cũng vui nghe thích nhìn.

Đao pháp chém gió loạn của Lưu Cẩn đã bày ra, Tần Kham coi như không thấy, hắn vẫn đang chuyên tâm luyện binh, đối với hắn mà nói, năm trăm thiếu niên này mới là thành viên nòng cốt kiên cố nhất của hắn trong tương lai.

Một người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sau khi lập nghiệp tuyệt đối sẽ không để mình tay không tấc sắt nữa.

Chu Hậu Chiếu hạ chỉ, đưa năm trăm thiếu niên vào Cẩm Y vệ, không thuộc sự quản hạt của Binh bộ, hai vị thượng thư là Binh bộ Lưu Đại Hạ và Hộ bộ Hàn Văn rất bất mãn, liên danh thượng sớ tỏ ý phản đối với Chu Hậu Chiếu, kết quả Chu Hậu Chiếu mặc kệ, đạo sớ đó không biết bị ném vào chậu than cháy rồi hay là bị ném vào lồng sắt để lão hổ cắn xé, sớ giống như đá chìm đáy biển không có động tĩnh.

Lưu Đại Hạ và Hàn Văn nổi trận lôi đình, vì thế thượng tấu tiếp tục hạch tội, kết quả Chu Hậu Chiếu thể hiện đầy đủ tất cả tố chất

một vị hôn quân nên có, bất luận dâng bao nhiêu dâng sớ, Chu Hậu Chiếu mặc kệ, Lưu Đại Hạ và Hàn Văn cuối cùng hết hy vọng, đành bất lực nhìn Tần Kham ở nông trang ngoài thành dọn ra một khối đất, dựng một tòa nhà trệt, luyện binh doanh địa cho năm trăm người lặng lẽ mà sinh.

Trên Doanh địa, Diệp Cận Tuyền mặc bì giáp, vung roi, rất có phong phạm nữ vương đang huấn luyện các thiếu niên.

Trải qua những ngày được ăn thịt cá, thân thể tiều tụy của các thiếu niên cuối cùng cũng khôi phục cường tráng, sắc mặt cũng khôi phục hồng nhuận, Tần Kham đối với thức ăn cho các thiếu niên không keo kiệt chút nào, chỉ cầu huấn luyện phải khắc khổ, để khích lệ bọn họ, hắn thậm chí thực hành chế độ phạt, ai nếu trong khóa huấn luyện bị xếp trong số năm người cuối cùng sẽ không được ăn cơm chiều.

Chủ ý tổn hại này lập tức kích phát lòng thèm ăn của các thiếu niên, bọn họ thiên tân vạn khổ chen vào doanh địa này để được ăn no, chẳng ai muốn để bụng mình chịu khổ, vì thế huấn luyện trở nên liều mạng, tuyệt không có hiện tượng lười biếng dở trò.

Diệp Cận Tuyền đối với một số công cụ huấn luyện kỳ quái trong doanh địa rất là không hiểu, cầu thăng bằng, lưới sắt, tường leo, ba lô phụ trọng. Những thứ tân kỳ ở thời hiện đại này hoàn toàn đảo điên lý niệm luyện binh của Diệp Cận Tuyền.

Mấy lần đưa ra nghi vấn, Tần Kham chỉ cười mà không đáp, không phải tỏ vẻ cao thâm, mà là ngay cả chính hắn cũng không thể nói ra duyên cớ, dẫu sao lý luận quân sự trong bụng hắn chỉ có nửa thùng nước lắc lư, biết những mà không hiểu tường tận, thuần túy trông mèo vẽ hổ mà thôi, về sau Diệp Cận Tuyền tự mình thử những công cụ huấn luyện này, cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ, liên tục khien Tần Kham là kỳ tài luyện binh.

Tần Kham Chột dạ một lần nữa cho rằng Diệp Cận Tuyền đang vòng vo mắng hắn, nhưng thấy ngữ khí khen hắn của Diệp Cận Tuyền so với môi giới bất động sản kiếp trước còn thành khẩn hơn, liền từ bỏ ý đồ báo thù hắn.

Hôm nay không có môn huấn luyện, Tần Kham tự mình tới doanh

địa, đi cùng hắn còn có hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ.

Đúng vậy, hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ duy nhất trong dũng sĩ doanh bị Tần Kham lôi ra, căn bản không tốn tiền, vật có thể khiến Tần Kham nhớ thương không nhiều lắm, một khi nhớ thương rồi thì bình thường đều là có thể tới tay. Ví dụ như hắn từng nhớ thương nữ nhi tri phủ Thiệu Hưng, lại ví dụ như hắn từng nhớ thương đầu của Vương Nhạc. Ngự mã giám Trương Vĩnh không biết giá trị của hai khẩu pháo này, vì thế mừng rỡ tặng nhân tình, ti khố chủ quản binh giới của dũng sĩ doanh không hài lòng, làm khó dễ các Giáo úy tới nhận pháo Phật Lãng Cơ một hồi, biểu hiện của Tần Kham thật sự rất hiền hoà, chỉ hạ lệnh đưa ti khố vào chiếu ngục đánh mấy roi, thử mấy loại hình cụ loại nhẹ, sau đó ti khố liền như kêu cha gọi mẹ đáp ứng đưa pháo tới.

Có những quan viên tiểu lại như ngọn nến, không đốt thì không sáng, trên điểm này quan niệm của Tần Kham và Lưu Cẩn là nhất trí, hơn nữa mọi người đều có thể hội tâm đắc đốt nến.

Trên doanh địa gió mạnh phần phật, tinh kỳ phấp phới, năm trăm thiếu niên khuôn mặt kiên nghị lẳng lặng đứng thành hàng, có chút tò mò nhìn chăm chú hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ đen bóng ở trước phương trận, nòng pháo tỏa ra ánh sáng xanh, miệng pháo nhắm vào một rừng cây đối diện doanh địa mấy chục trượng.

Tần Kham mặc cẩm bào kỳ lân đỏ thẫm, nhìn tinh thần diện mạo của năm trăm thiếu niên trước mặt, không khỏi vui mừng cười cười.

Những người này, chính là cánh chim của hắn trong tương lai.

Dùng lý niệm quân sự kiếp trước huấn luyện ra chiến sĩ cổ đại, sau này sẽ mang tới cho hắn kinh hỉ như thế nào?

Tần Kham giống như cảm thấy mình đang đối diện với một hộp quá chưa mở, trong hộp là thứ hắn chờ mong.

Trừ vũ khí lạnh như đao kiếm mâu tên thuẫn ra, thứ những thiếu niên này phải học rất nhiều, học rất nhiều binh pháp chiến thuật đến từ kiếp trước, đương nhiên, khai khẩu pháo Phật Lãng Cơ trước mặt này cũng là một trong những nội dung học tập của bọn

họ, những gì quân nhân nên học, bọn họ đều phải học.

Bọn họ, cũng không phải đám quan binh vệ sở lười nhác thối nát hiện giờ có thể so sánh, đây là một nhánh tinh binh trên ý nghĩa chân chính.

Trong yên ắng, Diệp Cận Tuyền mặt không biểu tình đưa một cây đuốc tới, nói: "Xin đại nhân thử pháo."

Xoay lại, Diệp Cận Tuyền lại thay bằng sắc mặt hung tợn, rống lớn: "Nhìn rõ vào cho ta! Chờ lát nữa các ngươi năm người một đội, đều tới thử pháo! Nhồi thuốc thế nào, lắp đạn thế nào, đốt lửa thế nào, các ngươi trong một canh giờ phải học xong, học không xong về ăn roi."

"Vâng." Năm trăm người đồng thanh lớn tiếng trả lời.

Tần Kham cười cười, nhận đuốc, dí tới dây dẫn ở phía sau nòng pháo.

Xì.... dân dẫn cháy, chỉ nghe ầm một tiếng, doanh địa giống như lay động mấy cái, tất cả mọi người không khỏi biến sắc.

Xa xa trong rừng cây lại nghe thấy một đạo thanh âm vốn không nên nghe thấy.

Tần Kham và Diệp Cận Tuyền đều biến sắc, đó là tiếng kêu thảm thiết của con người.

"Ngươi không phái người dọn dẹp à?" Tần Kham lườm Diệp Cận Tuyền nói.

Trán Diệp Cận Tuyền lấm tấm mồ hôi, cố gắng nghiêm mặt nói: "Nửa canh giờ trước đã phái người vào kiểm tra hai lần rồi, xác định không có ai, có lẽ là thỏ."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Thỏ biết kêu Ối trời à."

"... Thỏ thành tinh."

Tần Kham tức giận chỉ vào mũi hắn nói: "Mạnh miệng nhỉ, ngươi chờ đền tiền thuốc men, hoặc là phí mai táng đi."

"Khẳng định là thỏ thành tinh, không sao đâu." Diệp Cận Tuyền vẫn cố mạnh miệng.

Tần Kham vào lúc này bỗng nhiên rất muốn cắm hắn vào nòng pháo, sau đó bắn ra.

Giáo úy được Phái ra thăm dò rất nhanh nghiền nát ảo tưởng của Diệp Cận Tuyền.

Một pháo đó quả nhiên bắn trúng người, hơn nữa bắn trúng quan viên triều đình.

Chương 270: Dương Minh hỏi đạo (1)

Quan viên Bất hạnh bị pháo Phật Lãng Cơ bắn trúng được người đỡ tới giữa doanh địa, Tần Kham nhíu mày nhìn quả trứng xui xẻo này, chỉ thấy hắn thần thái chật vật, cả người cháy đen bốc khói, quan bào màu xanh lục bị cháy đen, dĩ nhiên nhìn không ra mặt mày, cả người giống như củ khoai nướng được bới ra từ đống lửa.

Tần Kham nhíu mày.

Không nghĩ ra vị này là đại thần nào trong triều? Nhìn màu của quan y, phẩm cấp tựa hồ không cao, vô duyên vô cớ sao lại xuất hiện trong rừng cây ngoại ô ăn một pháo?

Cái này cần nhân phẩm thấp tới trình độ nào mới có thể gặp phải tai họa bất ngờ này.

Vui sướng khi người gặp họa nhìn Diệp Cận Tuyền, Tần Kham cười nói: "Ngươi xong rồi, ngươi gây ra đại sự rồi."

Diệp Cận Tuyền lạnh lùng nói: "Ta không liên quan, ngươi mới xong rồi, vừa rồi pháo đó là ngươi châm lửa."

Hai người rất không có nhân phẩm đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, cãi cả nửa ngày kết quả là tan rã trong không vui.

May mắn quan viên bị bắn trúng vẫn sống, chẳng những còn sống, hơn nữa sống rất không tồi, miệng há to thở ra từng luồng khói đen dày đặc, quan viên ho khan một trận rồi hổn hển mở miệng

"Hảo pháo!... Tên vương bát đản nào bắn thế?"

Diệp Cận Tuyền chưa kịp phản ứng thì Tần Kham đã chắp tay với hắn, vẻ mặt khâm phục tôn kính nói: "Pháo pháp của Sư thúc ngày càng tinh tiến, có thể nói là thiện xạ."

Diệp Cận Tuyền nghẹn họng trân trối: "..."

Tần Kham cười xấu xa, đệ tử nhập thất của Trương tông sư xem ra kinh nghiệm đấu tranh trong cuộc sống vẫn rất không đủ.

Quan viên bị ăn pháo cuối cùng trợn mắt nhìn Diệp Cận Tuyền, trên khuôn mặt đen xì không nhìn rõ là hỉ hay nộ, chỉ thấy một đôi con ngươi trắng bệch lườm hắn: "Hảo pháo! Cố ý bắn đúng không?"

"Lỡ tay."

Lỡ tay là một từ tốt, ý tứ đại khái gần như là chó ngáp phải ruồi.,

Tần Kham vội vàng nói sang chuyện khác, để tránh làm thức tỉnh ký ức đòi tiền buổi thường thuốc men của vị quan viên này.

Chắp tay, Tần Kham khách khí hỏi: "Còn chưa thỉnh giáo vị đại nhân này..."

Quan phục Lục bào là quan giai khá thấp trong phẩm giai của Đại Minh, nhưng vị quan viên này lại giống như mình là quan to mặc phi bào nhất phẩm trong triều, hoàn toàn không nhìn kỳ lân phục đỏ thẫm mà Tần Kham mặc, mắt hắn thậm chí còn không thèm liếc Tần Kham lấy một cái, ngược lại cảm thấy hứng thú với hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ trước mặt hắn hơn.

"Đây không phải hỏa pháo Đại Minh ta chế tạo, xuất từ của chúng là từ đâu?" Quan viên cúi người cẩn thận quan sát hai khẩu pháo.

Tần Kham thấy hắn có thể đi cũng có thể cúi người, cuối cùng xác định hắn không chịu thương tổn gì, chắc một pháo vừa rồi nhiều lắm chỉ chấn cho hắn hôn mê, nếu không đạn sắt thực sự nện lên người, hiện tại việc Tần Kham nên làm là phân phó người phía dưới đào hầm để hủy thi diệt tích, chứ không phải bị quả trứng xui xẻo này phớt lờ.

"Nó xuất phát từ Phật Lãng Cơ." Diệp Cận Tuyền ở bên cạnh lạnh lùng nói.

Quan viên giật mình, có chút cảm khái nói: "Không ngờ quốc gia man di phương tay lại có thể làm ra hỏa khí bá đạo tinh xảo như vậy, Đại Minh chỉ khư khư nép mình trong góc, cái gọi là 'Thiên hạ', há chỉ có mỗi Đại Minh ta?"

Tần Kham không khỏi kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Quan viên trong triều đình Đại Minh đâu chỉ hơn ngàn, nhưng có thể nói ra những lời tỉnh táo như vậy thì thực sự là chẳng có mấy ai, tới thời đại này hai năm, Tần Kham căn bản chưa thấy qua.

Một câu này giành được sự tôn kính của Tần Kham, vì thế cũng không so đo hành động vô lễ không thèm nhìn mình của người này, lại chắp tay cười hỏi: "Xin hỏi cao tính đại danh của vị đại nhân này."

" Pháo Phật Lãng Cơ này vì sao không trình báo để binh bộ sản xuất đại trà? Biên thành nếu có những lợi khí này, lo gì Thát tử phạm biên đánh cướp." Quan viên lại vẫn không nhìn Tần Kham, với hắn mà nói, khẩu pháo trước mặt so với Tần Kham thì trọng yếu hơn nhiều.

"Binh bộ Lưu thượng thư nói vật này công nghệ phức tạp, bắt chước thì hao phí rất nhiều quốc khố, không nên sản xuất nhiều." Diệp Cận Tuyền đại khái cảm thấy có chút đuối lý, trả lời vấn đề rất tích cực.

Tần Kham nổi giận, tính tình của hắn mặc dù tốt, nhưng cũng không thể tốt tới mức không có giới hạn.. Đương kim hoàng đế cũng không thể coi như không thấy hắn, ngạo khí của người này là từ đâu ra?

"Người đâu, trói tên này lên cột cờ cho ta, quất hắn một trăm rôi."

"Vâng."

Hai gã thị vệ bên cạnh như hung thần ác sát tiến lên bắt người.

Cho tới khi hai tay của quan viên bị thị vệ trói ngoặt ra sau, hắn cuối cùng mới ý thức được trước mặt có một tồn tại tà ác cường đại, tồn tại này tuyệt đối không thể phớt lờ.

"Chậm đã! Đừng động thủ! Ta họ Vương..." Quan viên hốt hoảng nói.

"kệ ngươi họ gì, cứ quất một trăm roi đã rồi hẵng nói chuyện với ta." Tần Kham cường ngạnh nói.

"Ta chính là Binh bộ chủ sự Vương Thủ Nhân, đại nhân cớ sao lại ngược đãi quan viên triều đình?" Quan viên vừa sợ vừa giận.

Tần Kham sắc mặt cũng thay đổi: "Chậm đã!"

Thị vệ thả quan viên ra/

Nhìn vị quan viên này từ trên xuống dưới, vẻ mặt Tần Kham hiện lên vẻ kinh sợ: "Vương Thủ Nhân? Vương Dương Minh?"

Vương Thủ Nhân kinh ngạc nói: "Ngươi sao biết tên ta?"

Tần Kham mở to hai mắt, thất thần thì thào: "Không ngờ một pháo bắn ra thánh nhân, thu hoạch của hắn so với ta thì còn lớn hơn."

Vương Thủ Nhân, tự Bá An, người Dư Diêu Thiệu Hưng, vì đọc sách ở trong động Dương Minh ở cố hương, nên được gọi là Dương Minh, hắn là một vị thánh nhân duy nhất trong lịch sử Trung Quốc có thể sánh cùng Khổng Mạnh, tâm học đại thành, tinh thông Nho Thích Đạo tam giáo, hơn nữa giỏi cầm binh tác chiến, nhìn chung trong lịch sử trên dưới hai ngàn năm của Trung Quốc, chỉ có người này thực sự làm được tới tiêu chuẩn "Tam bất hủ" Lập đức, lập công, lập ngôn, học phái Dương Minh và lý luận tâm nguyên do hắn khai sáng ảnh hưởng tới mấy trăm năm, cho đến hiện đại vẫn kéo dài không suy, khai sơn lập phái của lý luận nho gia, làm vô số hậu nhân kính ngưỡng, đời sau vô số nhân vật lãnh tụ quân sự chính trị đều chịu ảnh hưởng thâm hậu của tâm học, bốn chữ "Tri hành hợp nhất" về sau trở thành tiêu chuẩn phải có để cân nhắc về học thuật và đức hạnh.

Vị quan viên thần thái chật vật Trước mắt này chính là đại thánh nhân Vương Thủ Nhân danh thùy thiên thu ư?

Tần Kham bình tĩnh nhìn chăm chú hồi lâu, bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm lại, tất cung tất kính vái dài Vương Thủ Nhân.

Vương Thủ Nhân hoảng sợ, lúc này hắn vẫn chỉ là chủ sự của Binh bộ, trên học thuật chính trị quân sự chưa có thành tựu lớn, Vương Thủ Nhân lúc này đang đứng trong giai đoạn mê mang sinh ra hoài nghi đối với học thuyết truy nguyên nho gia và tín ngưỡng sau này. Viên minh châu sáng nhất trên lịch sử này vẫn chưa tỏa ra hào

quang vạn trượng, hiện giờ có thể lấy ra chỉ có một quan giai chủ sự Binh bộ.

Thấy Tần Kham trịnh trọng thi lễ như vậy, Vương Thủ Nhân hiển nhiên thụ sủng nhược kinh, vội vàng đáp lễ: "Được rồi, không trách ngươi dùng pháo bắn ta là được rồi,, đại nhân không cần phải đa lễ, còn chưa thỉnh giáo vị đại nhân này..."

Chương 270: Dương Minh hỏi đạo (2)

Tần Kham không biết nên khóc hay cười, vị thánh nhân tương lai này không ngờ cho rằng thi lễ với hắn là vì chuyện này, thánh nhân làm việc quả nhiên dùng lẽ thường không thể giải thích.

Diệp Cận Tuyền nghe thấy Vương Thủ Nhân không định bắt đền chuyện bị pháo bắn thì không khỏi thở phào nói: "Đại nhân của chúng ta chính là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ."

mặt Vương Thủ Nhân cuối cùng cũng có một chút biến hóa: "Tần Kham?"

Tần Kham cười nói: "Đúng vậy."

Vương Thủ Nhân lúc này mới lần đầu tiên thực sự quan sát Tần Kham, quan sát thật sự rất tỉ mỉ, ánh mắt hắn không hoàn toàn trong suốt, lộ ra mấy phần hoang mang, giống như có khúc mắc ứ đọng trong lòng, không thể tiêu tan.

"Ngươi có hoang mang?" Tần Kham lẳng lặng nhìn ánh mắt của thánh nhân, công bằng, vô cấu vô trần.

Vương Thủ Nhân gật gật đầu: "Có."

"nói nghe thử đi."

"Trong triều ai cũng gọi Tần Chỉ huy sứ chính là đứng đầu cửu đại gian nịnh triều Chính Đức, tâm tính ác độc, hãm hại trung lương, gièm pha mị thượng, họa loạn triều cương..." Thánh nhân chính là thánh nhân, thành ngữ nghĩa xấu dùng phi thường thành thạo, hơn nữa có thế thao thao bất tuyệt.

"Dừng." Tần Kham sầm mặt ngắt lời hắn, nói: "Cắt bớt quá trình, nói thẳng ra hoang mang của ngươi đi."

Vương Thủ Nhân lộ ra khuôn mặt tươi cười, nụ cười rất hòa

thuận: "Được rồi, hoang mang của ta chính là, vì sao ngươi thoạt nhìn không giống gian nịnh?"

"Bởi vì ta vốn không phải là gian nịnh."

Vương Thủ Nhân lắc đầu thở dài: "Miệng Thế nhân nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, ngươi là trong miệng người khác là một bộ dạng, ngươi thực sự lại là một bộ dạng khác, hoang mang của ta kỳ thật cũng không liên quan tới ngươi có phải là gian nịnh hay không, ta chỉ là nghĩ, vì sao người hoặc vật rõ ràng tồn tại, hắn rõ ràng ở ngay trong mắt ta, nhưng ta lại vẫn nhìn không thấu, ngộ không ra, hắn là thật hay giả? Thiện hay ác? Người thế nhân biết chỉ là bề ngoài người làm lại là một biểu hiển hoàn toàn không liên quan, nếu thế sự đều như sương mù, sống có gì vui?"

Tần Kham bị những lời này của hắn nói cho đầu óc có chút choáng váng, hắn nghĩ cả nửa ngày mới coi như là hiểu được tám phần, tiếp theo liền bật cười.

"Hai cái có lẽ không phải là đối lập, quả thật là thống nhất, chỉ là góc độ ngươi nhìn nó mỗi lần khác nhau mà thôi, kỳ thật nó vẫn là nó, Vương tiên sinh phải chăng có chút quá để tâm vào việc không đâu."

Vương Thủ Nhân không chú ý Tần Kham trong xưng hô "Tiên sinh" với hắn có mang theo mấy phần ý tứ cung kính, hắn đang đắm chìm trong thế giới không thể rút ra được của mình.

"Nhưng vì sao đạo lý thế nhân biết rõ, lại cố tình làm hoàn toàn ngược lại? Hoàng đế nói phải cần cù yêu dân, lại ở trong thâm cung chơi đùa hưởng lạc, quan văn nói quân tử lập đức lập ngôn, nhưng kẻ này so với kẻ kia lại tham lam hơn."

Tần Kham trong lòng khẽ động, nhớ tới một câu trong kiếp trước của một vị danh nhân, như có thâm ý cười nói: "Cái gốc của làm là biết, cái thành của biết là làm, thánh hiền và phàm nhân đại khái khác nhau là ở đó."

Vương Thủ Nhân như có sở ngộ, vẻ mặt mê mang lẩm bẩm nhắc lại câu nói đó của Tần Kham..

Tần Kham mỉm cười nhìn hắn, lặng lẽ phất tay bảo mọi người đừng lên tiếng gì.

Hắn biết Vương Thủ Nhân sắp ngộ ra rồi, một ý niệm mà hắn ngộ được sẽ ảnh hưởng tới tư tưởng nho học mấy trăm năm tương lai của Trung Quốc, vì một ngộ này, hắn từ nay về sau sẽ siêu phàm nhập thánh.

Bốn phía chỉ nghe cương phong phật phật. Một vị thánh nhân của tương lai đang trong cương phong bồi hồi suy tư, giãy dụa giữa mê hoặc và thông thấu, dốc hết toàn lực truy đuổi một tia ánh sáng như có như không trong sương mù.

Tần Kham chỉ nhẹ nhàng điểm một câu rồi không nói gì nữa, chuyện nên để thánh nhân tự lực làm cho xong, Tần Kham tuyệt đối sẽ không bao biện làm thay, hắn nguyện ý từ xa nhìn viên minh châu này một ngày nào đó trong tương lai sẽ tỏa sáng rực rỡ.

Không biết qua bao lâu, Vương Thủ Nhân lặng lẽ thở dài, trong thần sắc có mấy phần lĩnh ngộ, nhưng vẫn lưu lại mấy phần mê hoặc.

Tần Kham có chút thất vọng, xem ra vị thánh nhân này lại rúc vào sừng trâu rồi, hôm nay chỉ sợ không ngộ ra gì.

Không sao, còn nhiều thời gian.

Khổ não lắc đầu, Vương Thủ Nhân bỗng nhiên trừng mắt nhìn Tần Kham: "Trở lại đề tài vừa rồi đi, ngươi dựa vào cái gì mà nói ngươi không phải gian nịnh?"

Tần Kham thong dong điềm tĩnh cười nói: "Chỉ bằng vào ta vừa rồi không trói ngươi lên cột quất một trăm roi, đủ để chứng tỏ ta là người thiện lương, gian nịnh đại thể sẽ không khách khí với một chủ sự Binh bộ như vậy đâu."

Vương Thủ Nhân ngây ra một lát, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười to: "Có đạo lý, rất có đạo lý! Tần Kham, ta càng lúc càng phát giác ngươi là diệu nhận, quả thực diệu không thể ta."

Tần Kham cười nói: "Nên tới ta hỏi ngươi rồi, hôm nay ta dẫn tân quân ở đây tập pháo, Vương tiên sinh vì sao xuất hiện trong rừng

cây phía trước?"

Những lời này tựa hồ gợi lên chuyện thương tâm của Vương Thủ Nhân, Vương Thủ Nhân nghe vậy cười sầu thảm, nói: "Ta nghe dân chúng nói ngoại ô có một nhánh binh mã hôm qua thanh lý đồi núi, không cho phép bất kỳ ai ở lại, thế là có chút oán giận, muốn tới xem thử xem là nhánh binh mã nào lại ngang ngược như vậy, không ngờ vừa bò lên núi thì lại trúng một pháo, vừa rồi khi được ngươi ta đỡ tới ta vẫn còn tỉnh, bản thân mình phạm phải lỗi lớn gì mà không ngờ lại dùng pháo bắn ta..."

Đối mặt với một vị thánh nhân duy nhất trong lịch sử Đại Minh, thái độ của Tần Kham kỳ thật có chút câu nệ, hắn biết rõ cân lượng của mình, sau khi điểm khẽ cho hắn một câu liền không nhắc tới đề tài kinh nghĩa nho gia gì nữa, nếu không chẳng khác gì tự rước lấy nhục, nói múa búa trước cửa Lỗ Ban còn là đề cao hắn.

Vương Thủ Nhân cũng không cứng nhắc như người đọc sách đương thời, sau một thoáng hoang mang và mê mang về chu trình chi học lúc ban đầu thì rất nhanh điều chỉnh cảm xúc, Vương Thủ Nhân sau khi vứt bỏ hoang mang thì tính cách rất thoải mái, có mấy phần khí phách hào sảng của hiệp khách, Tần Kham cũng không kém, hắn đến từ kiếp trước, cũng có rất nhiều đề tài để tán gẫu, mỗi khi vừa mở miệng nói mỗi một câu mỗi một sự kiện, đối với Vương Thủ Nhân mà nói đều là chưng từng nghe thấy, hàn huyên một lúc, con ngươi Vương Thủ Nhân càng lúc càng sáng, cuối cùng thở dài: "nói chuyện với quân một buổi, ta có được rất nhiều lợi ích, đáng tiếc nơi này không có rượu, bằng không mỗ sẽ uống sảng khoái với ngươi ba trăm chén."

Tần Kham cười nói: "Ai nói nơi này không có rượu?"

Mắt Vương Thủ Nhân sáng lên: "Bên trong Quân doanh lại có rượu?"

" Rượu trong Quân doanh chỉ đợi tri kỷ."

Vương Thủ Nhân cười ha ha: "Vì rượu ngon trong doanh này, Vương mỗ sẽ coi tên gian nịnh bị người người trên triều đình như ngươi thóa mạ là tri kỷ. Tần lão đệ còn không mau mang rượu ngon tới, không sợ tri kỷ ta đây trở mặt, lát nữa ở trong triều đình

tố cáo ngươi dùng pháo bắn mệnh quan triều đình sai?"

Tần Kham thản nhiên cười nói: "Tửu lượng của Tần mỗ không tốt, uống sảng khoái ba trăm chén là không thể, nhưng uống sảng khoái ba mươi chén thì không thành vấn đề, nếu tri kỷ mới kết giao của ta không tới triều đình cáo trạng, có lẽ ta còn có thể uống bốn mươi chén."

"Được, vậy bốn mươi chén!"

Ngồi cùng một chỗ uống rượu không nhất định là tri kỷ, nhưng tri kỷ là nhất định phải uống rượu với nhau.

Chương 271: Hỏi tội ngôn quan

Rượu là rượu ngon, hai vò nữ nhi hồng mười tám năm, nghe nói là một bách hộ dưới trướng Đinh Thuận vào ngày sinh nữ nhi chôn ở hậu viện nhà mình, về sau bách hộ có một hồi uống say với Đinh Thuận, trong lúc vô ý nói ra chỗ chôn rượu, tên Đinh Thuận này động tà tâm, ngay đêm sai người lặng lẽ lẻn vào hậu viện nhà bách hộ, nhân lúc đêm tối đào lên. Trộm hai vò rượu ra, tổn hại nhất là, Đinh Thuận để không làm bách hộ sinh nghi, sai người chôn lại hai bình dấm chua vào chỗ đó.

Còn Ngày sau bách hộ khi muốn uống rượu đào ra hai vò dấm chua từ hậu viện nhà mình sẽ có vẻ mặt như thế nào thì Đinh Thuận cũng lười chẳng muốn tưởng tượng.

Đinh Thuận về sau trực tiếp đưa hai vò nữ nhi hồng cho Tần Kham, Tần Kham cũng chẳng biết thế nào là rượu ngon, thế là sai người thuận tay để ở trong tân binh doanh.

Uống rượu ngon, Tần Kham mỉm cười nói ra lai lịch của hai vò rượu này, Vương Thủ Nhân đang uống phun luôn hai phát, vừa cười vừa họ không thôi.

"Ngươi là diệu nhân, thủ hạ của ngươi cũng là diệu nhân, cực kỳ thú vị, ta nếu biết chỗ nào chôn rượu ngon mười mấy năm, không chừng cũng làm ra một hồi nhã tặc trộm rượu." Vương Thủ Nhân uống rượu rất nhanh, nữ nhi hồng đặc màu hổ phách rót một cái là ngửa cổ uống cạn, sau đó thì mắt trợ lên, môi mím chặt, giống như đang thưởng thức dư vị của rượu ngon, cuối cùng ý chưa tay vung tay áo lau miệng, Lúc này mới thỏa mãn thở hắt ra.

"Hảo tửu! Thật là lạ, rượu trộm về giống như uống càng ngon hơn, còn rượu mình bỏ tiền ra mua thì ngược lại thiếu mấy phần hương vị..."

Tần Kham uống mấy bát, khuôn mặt tuấn tú đã ửng đỏ, nghe vậy cười nói: "Có câu thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm. Diệu dụng của chữ 'Trộm' này người theo khuôn phép cũ sao có thể hiểu nổi? Trong rượu do chữ 'trộm', cho dù là

một vò giấm chua uống vào cũng như quỳnh tương ngọc dịch."

Vương Thủ Nhân cười to nói: "Lời này hay lắm. Vừa nghe đã biết Tần lão đệ ngươi là là người quen chơi phong nguyệt, đáng tiếc quen ngươi quá muộn, nhân sinh thiếu đi rất nhiều điều thú vị, nhớ ngày đó ta không hiểu phong tình, ngày thành thân không ngờ chạy ra khỏi phủ, ở một tòa đạo quan ngoài thành cùng một vị cao nhân đối tọa khô thiện ba ngày ba đêm, làm hại vợ mới một mình thủ động phòng, nhạc phụ phái người tìm ta mất ba ngày mới tìm về được, so sánh với ngươi, ta quả thực là đầu gỗ."

Tần Kham chợt có linh cảm, hắn nhớ tới những kỷ niệm lúc xưa với Đỗ Yên, thế là xúc động thở dài: "Thiếu niên nếu không làm mấy chuyện hoang đường, không gây ra mấy đại họa di thiên thì làm sao phải với cảnh xuân tươi đẹp chỉ có một lần? Cho dù là thánh nhân, cũng chưa chắc sinh ra đã là thánh nhân, trước khi Khổng phu tử thành thánh, ai biết được khi hắn còn trẻ có lén nhìn ngực nữ nhân trong thôn không?"

Vương Thủ Nhân lại sặc, ho tới mặt đỏ bừng, sau đó trừng mắt thở dốc nói: "Phỉ báng thánh nhân, ngươi quả thực đại nghịch bất đạo..."

Tiếp theo hắn lại mặt giãn ra cười to: "Thôi, nếu để người bên ngoài nghe thấy, ngươi tất là công địch của người đọc sách trong thiên hạ, ta nếu đã uống rượu của ngươi, chỉ đành coi như không nghe thấy."

Thánh nhân Tương lai cùng với gian nịnh triều đình hiện giờ ngồi cùng một chỗ uống rượu, tổ hợp này nhìn thế nào cũng thấy quái dị, thế nhưng hai người lại chuyện trò vui vẻ, có chút tương đắc.

Nhưng mà hai người đều là quan viên triều đình, có những đề tài không muốn nói tới, nhưng lại không sao tránh được.

Vương Thủ Nhân không cười nữa, ngửa đầu uống một chén rượu, mở to con ngươi đã đỏ bừng lườm Tần Kham, nói: "Khi người ta gộp ngươi với tám thái giám nội đình gọi là cửu hổ, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Tần Kham cười khổ nói: "Ta cảm thấy mọi người chắc không phải

đang khen ta."

"Lưu Cẩn chấp chưởng nội đình, Tiêu Phương vuốt đuôi, hai người ngoại đình và nội đình xa gần hô ứng, mắt thấy quyền thế của Lưu Cẩn rất nhanh sẽ che trời, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Tần Kham nghĩ nghĩ, chỉ bốn chữ: "Thờ ơ mặc kệ."

Vẻ mặt Vương Thủ Nhân tựa hồ có một chút biến hóa: "Lưu Cẩn trước đó vài ngày phục khai Tây Hán, hành động này dẫn tới một mảng quát mắng trên triều đình, mà hắn lại hạ lệnh truy bắt hai mươi mốt quan viên chửi mắng ghê nhất vào kinh, tính thử thì ngày mai chắc cũng đến kinh sư rồi."

Tần Kham nhìn hắn với vẻ khó hiểu: "Ý tứ của Vương huynh là."

Vương Thủ Nhân thở dài nói: "Thế đạo sắp rối loạn rồi, Hoằng Trị phục hưng hiện giờ trở nên chướng khí mù mịt, dù sao cũng phải có người đứng ra, phát ra một tiếng kêu khóc vì càn khôn sáng sủa đã từng xuất hiện đó."

Tần Kham hơi động dung, không biết có phải là ảo giác hay không, hắn giống như nhìn thấy vẻ kiên quyết trên mặt Vương Thủ Nhân.

"Vương tiên sinh tội gì phải vậy?" Tần Kham thở dài.

Vương Thủ Nhân cười nói: "Cũng có người phải làm chứ, không phải ta thì sẽ là người khác, nếu như thế, vì sao không thể là ta?"

Dứt lời Vương Thủ Nhân ngửa đầu uống vò rượu, sau đó hung hăng lau miệng, dũng cảm cười to: "Đúng là rượu ngon! Lần này nếu còn mạng, sẽ say một trận với ngươi."

Thuận tay ném vò rượu đã uống cạn đi, Vương Thủ Nhân giẫm ánh chiều tà bước đi, tà dương vàng óng hắt lên người hắn, giống như tắm rửa trong máu đặc.

Tần Kham bình tĩnh nhìn chăm chú bóng dáng của hắn, bỗng nhiên vái thật dài.

Thánh hiền Từ xưa đến nay chưa bao giờ chỉ ở trong sách.

Sáng sớm kinh sư mát mẻ, cảm giác mát như thấm vào xương tủy..

Bánh xe của Hai mươi mốt chiếc xe chở tù phát ra tiếng ken két, lục tục nối đuôi nhau vào thành, mấy trăm phiên tử Tây Hán áp giải, hung thần ác sát dùng vỏ đao quất người đi đường.

Chuyện tồi tệ đầu tiên Tây Hán sau khi khôi phục tiếp nhận, chính là tới Nam Kinh bắt hai mươi mốt quan viên phạm tội mắng ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn.

Đại Minh sau khi từ Nhân Tuyên, ngôn quan rất ít vì lời nói mà bị tội, Lưu Cẩn đã mở ra khí tượng mới cho triều Chính Đức.

Đới Tiển đeo gông nặng đứng trong xe tù, cả người đầy vết thương, áo tù nhân đã bẩn tới biến thành màu đen thỉnh thoảng lại chảy ra máu tươi, cả người đã lâm vào hôn mê, hiển nhiên trên đường đã chịu đại hình tàn khốc.

Hai mươi quan viên Còn lại đứng trong xe chở tù, so với Đới Tiển cũng không hơn là bao, một nhóm hai mươi mốt chiếc xe chở tù vào kinh, lập tức dẫn tới ánh mắt hiếu kỳ của dân chúng kinh sư.

Tin tức hai mươi mốt người bọn Đới Tiển vào kinh rất nhanh được báo cho Lưu Cẩn, Lưu Cẩn lại sầu não.

Đám gia hỏa lắm mồm này quả thật là chọc giận hắn, thế là khi đó tức giận hạ lệnh, bắt đám người Đới Tiển vào cung.

Hiện giờ những người này tới, nhưng xử trí bọn họ thế nào? Chẳng lẽ thực sự giết bọn họ ư? Hắn vừa mới ngồi vững trên vị trí ti lễ giám, hiện giờ thiên hạ dù sao cũng là thiên hạ của người đọc sách, nếu vì lời nói mà giết những quan viên này, Lưu Cẩn hắn làm sao thoát khỏi những cái miệng của người đọc sách trong hạ.

Lưu Cẩn cực kỳ phiền não, mỗi khi tới thời khắc khó có thể quyết định như thế này, hắn liền cảm nhân được sâu sắc sự thiếu xót nhân tài bên cạnh, thiếu một nhân tài phân tích lợi hại, bày mưu tính kế cho hắn.

Rõ ràng đã nắm quyền, anh tài thiên hạ há có thể không vào dưới trướng ta?

Rất đáng tiếc, Đại Minh hiện giờ không có thị trường nhân tài, thiên hạ dù có nhân tài, Lưu Cẩn cũng không tìm được.

Lưu Cẩn ngồi trong ti lễ giám than thở.

Có lòng muốn phái người tới hỏi Tiêu Phương, nhưng Tiêu Phương tuy rằng đã bám vào hắn, nhưng dù sao thân phận cũng là Đại học sĩ nội các, không phải mưu sĩ phụ tá của Lưu công công hắn, nếu chuyện gì cũng thỉnh giáo hắn, chẳng những mất mặt, hơn nữa sẽ bị Tiêu Phương coi thường, mất đi uy nghiêm của nội tướng.

Đang thở dài thì một tiểu hoạn quan vội vàng đi vào ti lễ giám, đưa một tờ giấy nhỏ cho Lưu Cẩn.

"Bẩm lão tổ tông, nội các Tiêu Đại học sĩ phái người truyền đạt tin nhắn."

Lưu Cẩn sửng sốt, mở giấy ra, bên trên viết một dòng chữ.

Không lâu sau, Lưu Cẩn cười rộ lên.

"Chỉ giết Đới Tiển, người còn lại có thể lưu." hay cho lão thành tinh Tiêu Phương, thực sự cho rằng Tạp gia hồ đồ ư? Đới Tiển đó là người Giang Tây, ngươi xưa nay không thích người Giang Tây, giết một bớt đi một, mượn tay Tạp gia để trừ, còn ngươi vui vẻ nhìn phải không?"

Tiếng cười dần ngắt, Lưu Cẩn nhíu mình, ngón tay vô ý thức vỗ lên bàn.

Suy tư hồi lâu, Lưu Cẩn gật gật đầu: "Nếu muốn dọa khỉ, giết một con gà là đủ rồi, giết nhiều quá ngược lại không hay, lời của Tiêu Phương không phải không có đạo lý."

Chủ ý đã quyết, Lưu Cẩn cao giọng quát: "Người đâu."

Một tiểu hoạn quan kính cẩn xuất hiện ở cửa.

"Truyền lệnh của Tạp gia cho Tây Hán, hai mươi mốt phạm quan áp giải từ Nam Kinh đến toàn bộ đình trượng ba mươi..." Dừng một chút, Lưu Cẩn như có thâm ý nói: "Bảo người đáng tin cậy

giám hình cho Tạp gia, ai chết ai sống, cho Tạp gia quyết định."

Một tờ giấy của Đại nhân vật quyết định sinh tử của hai mươi mốt người, có người sống, có người chết.

Hai mươi mốt quan viên đám Đới Tiển sau khi nhập kinh, xe chở tù trực tiếp tới trước đạo quan Linh Tể cung ở thành tây, nơi đó là tổng bộ của Tây Hán, trong năm Thành Hóa quyền hoạn Uông Trực khi mở Tây Hán đã coi nơi này là nha môn tổng thự của Tây Hán, mấy chục năm sau Lưu Cẩn mở lại Tây Hán, nha môn tổng thự vẫn đặt ở đây.

Chương 272: Trượng tễ Đới Tiển

Chỗ khác nhau lớn nhất của Gian thần và trung thần là gian thần vô luận làm chuyện gì cũng đều giấu đầu co đuôi, không thể đường đường chính chính, không dám đặt mình dưới ánh mặt trời, bởi vì tâm lý của loại người này cũng không thể thấy ánh sáng như loài chuột, chuyện làm ra cũng không thể phơi bày.

Hiển nhiên Lưu Cẩn không phải người tốt, chuyện ra cũng không phải chuyện tốt, bắt đầu từ lúc đám người Đới Tiển vào thành, trực tiếp áp giải bọn họ tới đại đường Tây Hán, không qua quá trình xét xử, cũng không công bố tội, từ đầu tới cuối lộ ra một cỗ hương vị chột dạ.

Theo quy củ, đại thần chịu đình trượng bình thường là ở ngọ môn hoặc là nhà tù, trước khi hành hình công bố triều đình, nói rõ tội, cuối cùng mới hành hình, khi hành hình cũng rất ôn hòa, không lột quần, thậm chí còn có thể lót một tấm vải bông dày lên mông đại thần. Tóm lại, trọng điểm của đình trượng không phải muốn đánh cho đại thần thảm cỡ nào, mà là mượn loại hình phạt này để biểu thị công khai thái độ của hoàng đế Đại Minh đối với quan viên mạo phạm hắn cho thiên hạ hay, ý tứ đại khái chính là ngươi dám đắc tội ta, ta ở trước mặt mọi người đánh vào mông ngươi để khiến ngươi nhục nhã.

Hình phạt thiên chân thuần khiết như phạt trẻ con vậy, nhưng mà có lẽ Lưu công công thật sự quá mức nhiệt tình vì lợi ích chung, sau khi nắm quyền của ti lễ giám thì liền muốn thay đổi quy củ đình trượng đã truyền hơn trăm năm một chút.

Sửa không nhiều lắm, chỉ một chút mà thôi.

Đầu tiên, đánh đòn sẽ đánh cho chuyên nghiệp một chút, mặc quần thế nào mới có thể gọi là chuyên nghiệp? Phải lột ra, đương nhiên, vải bông dầy lót trên mông cũng khẳng định bỏ, đánh đòn mà, đánh không đau thì còn có ý nghĩa gì?

Tiếp theo, sinh tử của đại thần chịu đình trượng không phải được quyết định bởi hoàng đế, hai thanh thủy hỏa côn, phải xem nằm trong tay người nào, một gậy đánh xuống, khiến người đứt gân gãy xương hay là da thịt hơi nhói thì quyền quyết định nằm ở trong tay thái giám giám hình, mọi người đều biết mũi chân thái giám khép chữ bát hay là tách ra thì chính là một tín hiệu rõ ràng.

Quy củ Đình trượng chỉ sửa lại hai điều này, nhưng Đại Minh từ sau Lưu Cẩn nắm quyền, các đại thần chết dưới đình trượng càng lúc càng nhiều, nó đã không còn là một loại hình phạt mang tính gây nhục, mà là một loại hình phạt thực sự có thể khiến chết người, không hề kém gì lên pháp trường.

Lưu công công rất có tinh thần đổi mới, đáng tiếc là không dùng trên chính đạo.

Đương nhiên, cũng không loại trừ Lưu Cẩn sửa quy củ đình trượng là đẻ công khai nhìn mông của các đại thần, dù sao... Quần thể Thái giám này, luôn là người biến thái tới cực độ, so với thái giám biến thái nào đó ăn tuỷ não của tiểu hài tử để mông cây khô mọc lại thì nhìn mông các đại thần nở hoa thực sự có thể coi là một thú vui tao nhã.

Trong đại đường Tây Hán âm phong từng trận, hai mươi mốt quan viên đã xuống xe tù, vẫn đeo gông nặng, bị các phiên tử ấn quỳ giữa đại đường.

Đám người Đới Tiển không ngừng giãy dụa quát mắng, hai má đã bị các phiên tử tát cho sưng tấy, song bọn họ vẫn không khuất phục, vẫn lớn tiếng mắng Lưu Cẩn.

Bóng người say bình phong Đại đường chợt lóe, một thái giám mặc xiêm y nội thị màu đỏ cười tủm tỉm đi ra.

Thái giám tên là Trần An, vốn là một tiểu hoạn quan không nổi danh trong ti lễ giám, sau khi Lưu Cẩn nắm ti lễ giám, Trần An hao hết tâm tư nịnh bợ lấy lòng, như Lưu Bị ba lần đến mời hết lần này tới lần khác quỳ gối trước mặt Lưu Cẩn cầu bái Lưu Cẩn làm cha nuôi, từng câu từng câu bợ đít nói tới ngay cả Lưu Cẩn cũng ê răng, thế là liền nhận thằng con nuôi biết thời biết thế này, cho hắn làm thái giám tùy đường của ti lễ giám.

Thấy đám người Đới Tiển, Ngả Hồng trong đại đường quát mắng không ngừng, Trần An cười càng vui hơn, trong mắt lại hiện lên một đạo hàn quang lãnh khốc.

"Ôi, tinh thần của các đại nhân vẫn dưa thừa nhỉ, xem ra trên đường từ Nam Kinh đến kinh sư, các phiên tử chiếu cố các ngươi rất không tồi."

Các phiên tử Tây Hán ở bên cạnh nghe vậy sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng quỳ xuống đất thỉnh tội dập đầu.

Đám người Đới Tiển càng phẫn nộ, vừa giãy dụa vừa mắng chửi chó thiến không ngớt, mắng tới ngay cả Trần An cũng không nhịn được mà biến sắc.

Trong mắt hung quang chợt lóe, Trần An bỗng nhiên từ trong tay phiên tử bên cạnh giật lấy một thanh thủy hỏa côn, vận đủ kình lực nện xuống đầu Đới Tiển, gậy mang theo tiếng gió phá không vù vù, chỉ nghe thấy một tiếng hự, thân hình Đới Tiển chấn động, tiếp theo mềm oặt ngã xuống đất, đầu rất nhanh chảy ra một bãi đỏ xen lẫn trắng.

Một gậy này của Trần An nện rất độc, không ngờ khiến Đới Tiển phọt cả óc, thân hình Đới Tiển co giật vô ý thức, mắt thấy đã không sống nổi.

Hai mươi quan viên Còn lại giận tới trợn lên, Trần An lại hồn nhiên không để ý, như kinh tởm ném cái gậy dính uế vật trong tay đi, lấy ra một tấm khăn lụa trắng vừa lau tay vừa nói: "Thế nhân đều biết hảo hán không ăn cái thiệt trước mắt, các ngươi lại ngược lại, đã rơi vào hoàn cảnh như vậy còn sinh võ mồm, người đọc sách các ngươi chẳng lẽ ai nấy đều là đồ ngu à?"

Đám người Ngả Hồng thấy Đới Tiển chết tại chỗ thì mọi người không khỏi càng phẫn nộ, sau một thoáng trầm mặc ngắn ngủi, đám người Ngả Hồng càng bạo phát chửi rủa.

Trần An cũng không tức giận, lạnh lùng cười nói: "Tạp gia không cãi nhau với các ngươi, trong hai mươi người còn lại, ai còn dâng một bản sớ hạch tội Lưu công công lên triều đình thì đình trượng ba mươi cái, hạch tội hai bản thì sáu mươi cái, hạch tội ba bản

thì...

Nụ cười trên mặt Trần An lành lạnh: "Người trên ba bản thì không cần phải đánh, giữ lại chút khí lực, giống như Đới Tiển ăn một gậy vào đầu, trực tiếp đưa đi gặp Diêm Vương."

Chuyện Lưu Cẩn trượng tễ Nam Kinh Hộ bộ cấp sự trung Đới Tiển cuối cùng cũng dấy lên sóng gió ngập trời trong triều.

Quan văn Đại Minh là quật cường nhất, cứng rắn nhất, nóng nảy nhất trong lịch triều lịch đại, bọn họ vĩnh viễn sẽ không khuất phục, vĩnh viễn sẽ không thỏa hiệp, trên đầu bọn họ đội một đạo quang hoàn vô hình, đó là "Danh", vì danh mà thịnh, vì danh mà mệt, bởi vì "Danh", bọn họ có thể vượt qua sự yếu đuối và sợ hãi trong nhân tính.

Hơn trăm đại thần quỳ gối trước ngọ môn khóc rống, thỉnh cầu gặp mặt Chu Hậu Chiếu, bất đắc dĩ là cửa cung đóng chặt, không hề có động tĩnh.

Chu Hậu Chiếu không biết gì cả, hắn không vứt bỏ thiên hạ, hắn chỉ quá tín nhiệm Lưu Cẩn, cho rằng Lưu Cẩn có thể giúp hắn xử lý thỏa đáng tất cả quốc sự, căn bản không cần hắn phải lao tâm, quốc sự mà, phê một đống sớ, đồng ý hoặc là bác bỏ, lại nghe các đại thần lải nhải vài câu Khổng viết Mạnh nói, thân hiền thần xa tiểu nhân, như vậy mà thôi.

Cửa cung không mở, tin tức bế tắc, các đại thần quỳ khóc khẩn cầu vô ích.

Trong không khí Gió thảm mưa sầu, một đạo sớ đầu đề là "sớ xin thánh đức tha ngôn quan tước quyền gian" được trình tới trên bàn của Lưu Cẩn ở ti lễ giám.

Chương 273: xả thân chịu chết

"Thần nghe thấy vua nhân từ thì thần chính trực. Đại Thuấn có thể thành thánh, vì có thể ẩn ác mà dương thiện. Thần thấy ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn sai quan giáo Tây Hán giải đám ngôn quan Nam Kinh hộ khoa cấp sự trung Đới Tiển vào thành. Thần không biết lời nói có thỏa đáng hay không, nhưng đoán là có ý xúc phạm kỵ úy, làm người tức giận lôi đình. Nhưng chức của đám Tiển là gián ti, dùng lời để trách; dùng lời mong thiệnlà nếu lời chưa thiện, cũng xin bao dung tha thứ, để mở đường cho trung đảng. Nay thình lình hạ lệnh, từ xa bắt tới bỏ tù, trong lòng bệ hạ, chỉ là muốn răn dạy, để sau này không dám khinh suất..."

Bản sớ lưu lại dấu vết sâu nhất trong lịch sử dùng tốc độ nhanh nhất truyền khắp triều đình.

Công bằng mà nói thì diễn đạt trong tấu chương rất ôn hòa, đối với Lưu Cẩn cũng không chỉ trích nhục mạ, ngữ khí khuyên can Chu Hậu Chiếu bên trong lại rụt rè, sợ xúc phạm long nhan, ý tứ Vương Thủ Nhân muốn biểu đạt rất rõ ràng, thỉnh cầu hoàng đế bệ hạ cần cù chính sự, chớ trầm mê trong vui đùa hưởng lạc, ngôn quan từ lúc Đại Minh lập quốc tới nay chưa bao giờ vì lời nói mà bị tội, ti lễ giám Lưu Cẩn chuyện này làm không đúng, Tiển nếu đã chết, phiền Lưu công công thả dádm đại thần Ngả Hồng, Bạc Ngạn Huy ra.

Thái độ rất ôn hòa, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, thành khẩn nội liễm tìm từ cơ hồ có thể được gọi là "như gió xuân", với tình tình tùy tiện của Chu Hậu Chiếu, nếu đọc được bản tấu chương này thì sẽ long nhan vui vẻ, Chu Hậu Chiếu vốn là người hiền hoà, hắn là thiếu niên đang trong thời kỳ thân xuân phản nghịch, không bức hắn không mắng hắn, việc gì cũng nói năng nhẹ nhàng thì không thành vấn đề, cái gì cũng dễ thương lượng.

Rất đáng tiếc, tấu chương này không vào được cung Càn Thanh, lữ trình của nó đến ti lễ giám là dừng lại. Lưu Cẩn đọc kỹ tấu chương này, tiếp theo thì giận tím mặt. Tên của Vương Thủ Nhân lần đầu

tiên rơi vào trong mắt của nội tướng Đại Minh.

Ngữ khí ôn hòa tới mấy cũng không thay đổi được nội dung thực chất ám dụ Lưu Cẩn là quyền gian, nhất là đầu đề của tấu chương đã nói rất rõ ý tứ, có hai ý tứ, thứ nhất, "tha ngôn quan", thứ hai "tước quyền gian", không chỉ thỉnh cầu hoàng đế thả những ngôn quan này, còn thuận tiện xử quyền gian, làm hai chuyện này mới có thể "nêu cao thánh đức."

Vừa ở trong đại đường Tây Hán trượng tễ Đới Tiển, thi cốt của con gà bị giết để dọa khỉ đó còn chưa lạnh, lại có người dám nhảy ra khiêu chiến quyền uy của nội tướng Đại Minh, những quan văn này chẳng lẽ không biết chẳng lẽ không biết chữ "chết" Viết như thế nào sao?

Binh bộ chủ sự Vương Thủ Nhân? Người này là từ cái lỗ chó nào chui ra.

"Bắt... bắt Vương Thủ Nhân vào ngục, ngày mai ở ngọ môn đình trượng ba mươi... Không! Bốn mươi cái! Đám quan văn ra vẻ đạo mạo Các ngươi, mọc ra bao nhiêu Tạp gia giết bấy nhiêu.

Trong Ti lễ giám, bản tấu chương của Vương Thủ Nhân bị xé thành từng mảnh ném lên trên, giấy vụn như hoa tuyết bay xuống, Lưu Cẩn đứng trong bông tuyết lớn tiếng gào thét.

Dù có vạn người, nhưng ta vẫn làm.

Đây chính là thái độ của Vương Thủ Nhân, thánh nhân danh thùy thiên cổ giống như một con bươm bướm lao về phía ngọn lửa đang cháy, hắn lựa chọn dùng một loại phương thức oanh liệt mà thê lương để thuyết minh cuộc đời của mình.

Khi Tin tức rơi vào tay Tần Kham, hắn đang ở trong nha môn Bắc trấn phủ ti xử lý công vụ.

Quyền lực của Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ tất nhiên so với Thiên hộ nho nhỏ trước kia thì lớn hơn nhiều, đương nhiên, việc phải làm cũng nhiều hơn. Mỗi ngày ở trong nha môn trừ phải ứng phó với quan viên triều đình và huân quý trong kinh, còn phải phê công văn và chỉ thị mà như vĩnh viễn phê không xong.

Chức năng của Cẩm Y vệ không chỉ là giám thị quan viên, tai mắt rải khắp dân gian thuận tiện ức hiếp thôn xóm, từ khi Đại Minh lập quốc tới nay, Cẩm Y vệ là cơ quan đặc vụ trực thuộc hoàng đế, chuyện phải quản không ít hơn CIA của nước Mỹ kiếp trước, ví dụ như quan địa phương thẩm án Cẩm Y vệ có quyền phúc tra, trong dân gian có người đọc sách nào lắm mồm cảm xúc kích động mắng hoàng đế mấy câu, Cẩm Y vệ phải bắt hắn dùng phương pháp đặc thù để hắn bình tĩnh một chút.

Ngoài ra hướng đi của tiền lương của Hộ bộ triều đình, chất lượng công trình của Công bộ, quan viên địa phương dưới quyền quản lý của Lại bộ có tham ô hay không, đối ngoại thì còn có thăm dò địch tình của Thát Đát, Mông Cổ, đối với nhất cử nhất động của giặc Oa Nhật bản vùng duyên hải đông nam, đối với tình hình trong nước của phụ quốc như Lưu Cầu, Triều Tiên cũng phải điều tra rõ ràng.

Việc mà Mấy vạn Cẩm Y vệ của Đại Minh phải làm mỗi ngày là những cái này, sau khi bọn họ thu thập tất cả tin tức, do các bách hộ hoặc là Thiên hộ tập hợp, sau khi lựa chọn thì trình tới trấn phủ ti trấn phủ sứ hoặc đô thiêm sự cấp cao hơn, rồi lại do đô thiêm sự tiến hành chọn lựa rồi đặt lên bàn của Chỉ huy sứ Tần Kham, vẫn là một chồng tin tức và tình báo dày cộp, mỗi ngày sau khi sàng chọn mấy vạn tin tình báo, Tần Kham mỗi ngày phải xử trí chỉ thị và ý kiến phúc đáp.

Mỗi ngày ngồi vào trong phòng làm việc thuộc về mình bắt đầu các loại lo nước lo dân, các loại quyết đoán lâm thời,... Đây chính là cuộc sống hiện tại của Tần Kham.

Tin tức ngọ môn đình trượng Vương Thủ Nhân ngày mai truyền tới nha môn Bắc trấn phủ ti, Tần Kham ngây ra hồi lâu.

Vương Thủ Nhân hắn... Chung quy vẫn lựa chọn con đường này.

Lúc này Tần Kham mới hiểu được, ở ngoài thành hôm qua sau khi uống sảng khoái với hắn, trước khi đi trên mặt Vương Thủ Nhân vì sao có một loại quyết tuyệt và thong dong xả thân chịu chết như vậy.

Phương thức được Lựa chọn hơi ngốc, nói thật, nếu đổi lại là bản

thân Tần Kham, tuyệt không dùng biện pháp ngu ngốc như vậy để đối kháng với Lưu Cẩn như mặt trời giữa trưa hiện tại, Tần Kham sẽ dùng âm mưu quỷ kế, chứ không làm quang minh chính đại như Vương Thủ Nhân, lần đầu tiên trong cuộc đời, Tần Kham bỗng nhiên phát giác sự nhỏ bé của mình, so sánh với Vương Thủ Nhân, mình tish là gì?

Một giọt mực đậm từ ngòi bút rơi xuống, nhỏ vào công văn trước mặt, nét mực dần dần lan ra.

Tần Kham hạ bút, lắc đầu cười khổ, thở dài: "Đình trượng Bốn mươi cái, hắn có thể chịu được sao? Mông của Thánh nhân... Cũng là mông mà, đều là thịt..."

Người từng làm quan đều minh bạch đình trượng của Đại Minh hắc cớ nào, đình trượng mười cái cũng đủ để đánh cho người ta da tróc thịt bong, đứt gân gãy xương rồi, bốn mươi cái...

Lưu Cẩn đây là quyết tâm muốn dùng mạng Vương Thủ Nhân để lập uy.

"Chấp chưởng ti lễ giám không đến hai tháng, Lưu Cẩn cũng càng lúc càng uy phong, người đắc tội cũng càng lúc càng nhiều, hắn không sợ ngày nào đó ngã xuống sẽ chết rất thảm sao?" Tần Kham tiếp tục thì thào.

Sống hai đời người, khẳng định so với chỉ sống một đời người thì càng biết thu liễm phong mang hơn, sau hai tháng trước đại khai sát giới đối với Đông Hán, Tần Kham rất sáng suốt lựa chọn nép mình, nói chuyện làm việc so với trước kia càng trầm thấp hơn, sợ trở thành mục tiêu để các quan viên dùng ngòi bút làm vũ khí, ngược lại, Lưu Cẩn lựa chọn nghênh ngang càn quấy, giống như sợ người khác không biết hắn đã là chưởng ấn ti lễ giám, chỉ thiếu mỗi nước đi khua chiêng gõ trống khắp thế giới thôi.

Đạo lý "Thịnh cực ắt suy" Kỳ thật ai cũng biết, nhưng mà một người bỗng nhiên sau khi ngồi vào một vị trí hiển hách, các loại quyền lực, tiền tài, mỹ sắc gần ngay trước mắt, vươn tay ra là có, lúc này hắn thật sự còn hiểu được đạo lý này sao?

Cầm bút viết ba chữ Vương Thủ Nhân lên giấy, Tần Kham nhíu

mày nhìn chăm chú ba chữ này hồi lâu, bỗng nhiên cảm thấy một trận tâm phiền ý loạn, vò giấy lại rồi xé.

"Người đâu!"

"Có." Một thị vệ đứng cửa ôm quyền hành lễ. "Chuẩn bị ngựa, hồi phủ."

Thị vệ hiển nhiên có chút bất ngờ: "Tần soái, hiện tại mới là buổi trưa."

"Ta bỏ việc không được sao? Ai quản được ta? Ai dám trừ một xu tiền lương của ta?" Tần Kham nổi giận đùng đùng trợn mắt quá.

Cẩm Y vệ Chỉ huy sứmuốn bỏ việc, ngay cả hoàng để cũng không làm gì được hắn.

Thế là Tần Kham bỏ công văn chất đầy phòng ở Bắc trấn phủ ti, dưới sự vây quanh của hơn mười thị vệ cưỡi ngựa hồi phủ.

Nam nhân khi mệt mỏi, bị thương, chán ngán, phiền loạn ngay lập tức sẽ nghĩ đến nhà, nhà giống như một lọ thuốc nước có thể trị được bách bệnh.

Tần Kham hôm nay trong lòng rất phiền, phiền cũng là một loại bệnh.

Có bệnh thì phải chữa.

Trong nhà gần đây khiến hắn cũng bớt lo, tiểu yêu tinh Kim Liễu này bỗng nhiên trở nên an phận, mỗi ngày thành thành thật thật ở cùng Đỗ Yên, ở trước mặt Đỗ Yên gọi Tần Kham là tỷ phu, gọi rất cung kính, mang theo một tia ngượng ngùng trời sinh của nữ nhi gia, hành động càng lúc càng thành thục, trong nhà từ Đỗ Yên đến quản gia đến nha hoàn, toàn bộ đã tiếp nhận vị muội muội khác họ này của chủ mẫu, mỗi người đều gọi nàng ta là Tần phủ nhị tiểu thư.

Cả nhà trên dưới chỉ có Diệp Cận Tuyền biết gia chủ và nhị tiểu thư có gian tình, may là Tần Kham đã sung quân hắn tới tân binh doanh ở ngoại ô để luyện binh rồi.

Chương 274: Không thể không làm

Đi vào nội viện, mấy nữ quyến trong nhà ở hết trong đông sương phòng, Kim Liễu dùng bút vẽ lên một tờ giấy trắng, không lâu sau vẽ ra một mức chim khách vui xuân, vẽ xong dùng kéo cắt xuống, dán lên vải đã cố định trước, chỉ cần dựa theo nét vẽ mà thêu, sẽ là một bức tranh thêu rất đẹp.

Tần Kham đứng sau lưng lẳng lặng nhìn họ, thầm tán thưởng không thôi.

Nữ quyến đại hộ nhân gia của Đại Minh cơ hồ đều biết thêu nữ hồng, nhưng thêu phác hoạ thì lại không phải là nữ quyến nào cũng làm được, bình thường phải nhờ tây tịch trong phủ hoặc là họa sĩ bên ngoài vẽ trước, các nàng cầm về chiếu theo nguyên mẫu mà thêu, Kim Liễu không hổ là là tài nữ được thanh lâu huấn luyện chuyên nghiệp, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, hơn nữa tính cách kiên nghị, thường xuyên mang theo mấy phần phong tình quyến rũ...

Nữ tử Như vậy, cho dù phát sinh một chút gianh tình không thể để người khác thấy, đặc biệt là không thể gặp để phu nhân thấy thì kỳ thật là hoàn toàn có thể lý giải.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của Tần Kham, chỉ hy vọng chủ mẫu của Tần gia có thể nhất trí với cái nhìn của hắn.

Chủ mẫu Tần gia gần đây rất nghi thất nghi gia, đại khái giáo dưỡng à nghi thái của Kim Liễu làm nàng ta cảm thấy một tia áp lực và tự xấu hổ, thế là hiện tại cũng trở nên văn tĩnh hơn rất nhiều, lúc này nàng ta đang ngồi ở bên cạnh Kim Liễu, dưới sự dạy bảo của Kim Liễu, dùng một đôi tay trời sinh hổ báo vụng về luồn kim, rồi lại vụng về hạ kim đầu tiên về phải bản vẽ chim khách vui xuân kia.

Tần Kham vui mừng thở hắt ra, tâm phiền ý loạn vừa rồi đã vơi đi rất nhiều.

Hình ảnh hài hòa làm sao, thân mang võ công tuyệt thế lại tình nguyện nhún mình ở trong khuê phòng thêu hoa.

Cảm động quá!

Trong ấn tượng, chỉ có Đông Phương Bất Bại từng làm như vậy.

Hình ảnh rất mỹ lệ, trong nhà bốn vị nữ quyến cúi đầu điềm tĩnh an nhàn thuê thùa, ngoài cửa sổ ánh dương chiếu nghiêng lên mặt họ, giống như rải lên một tầng quang huy thánh khiết.

Tần Kham vẫn mỉm cười lẳng lặng nhìn chăm chú khuôn mặt đầy phong vận của họ, hắn từ đáy lòng thích bầu không khí gia đình như vậy, ở bên ngoài bận rộn vất vả, đấu đá, thậm chí giết chóc liên tục với người khác, về nhà, hắn chỉ muốn nhìn thấy hình ảnh an nhàn điềm tĩnh như vậy, nó có thể bình ổn tất cả sự phiền lòng và nôn nóng của hắn, khiến hắn càng thêm tràn ngập ý chí chiến đấu, dùng hết năng lực cả đời mình để cẩn thận che chở bức tranh trước mặt này.

Đỗ Yên đang Cúi đầu thuê hoa nhưng có cảm giác, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười quen thuộc đó của Tần Kham.

"A! Tướng công về rồi."

Đỗ Yên cao hứng đứng lên, chẳng buồn thêu bức chim sáo chơi xuân nữa, giơ tay ném vào không trung, sau đó một đạo hàn quang trắng ngần lóe lê, vù một tiếng, một cây tú hoa châm gắn chặt bức chim sáo vui xuân lên cột nhà trong phòng.

Trán Tần Kham lập tức túa mồ hôi lạnh.

Chiêu thức rất sắc bén, rất có thần vận của Đông Phương Bất Bại đại chiến Nhâm Ngã Hành trên Hắc Mộc nhai.

"Giờ mới đầu chiều sao tướng công đã xong việc rồi?" Đỗ Yên vui mừng kéo tay Tần Kham hỏi.

"Tướng công tự cho mình nghỉ." Tần Kham cười nói.

Đỗ Yên cười hì hì: "Tướng công làm quan lớn như vậy, có tư cách cho ngươi nghỉ trừ đương kim bệ hạ ra thì chỉ sợ cũng chỉ có

chính ngươi."

"Làm người làm việc có đôi khi không quá miễn cưỡng mình, mệt thì nghỉ ngơi, nếu muốn để mình an tâm thì tự bịa ra lý do, lừa người khác cũng được, lừa mình cũng được, nói qua được là được." Tần Kham yêu chiều xoa tóc Đỗ Yên.

Kim Liễu nhìn bộ dạng thân mật của hai người, lặng lẽ mím môi, đứng dậy chào: "Tỷ phu đã về."

Tần Kham xấu hổ nhếch nhếch miệng.

Mỗi lần nghe thấy nàng ta gọi mình là tỷ phu, Tần Kham luôn cảm thấy giật mình thon thót.

Tỷ phu tiểu di tử muốn quấn lấy nhau, tạo cho Tần Kham một loại cảm giác tội lỗi thấy mình như cầm thú.

Có lẽ không phải là ảo giác.

"A. Khụ khụ, đã về..." Tần Kham lên tiếng qua loa, chột dạ liếc Đỗ Yên một cái rồi vội vàng thay đổi đề tài: "Các ngươi đang làm nữ hồng à? Nữ hồng đẹp, vừa rồi ta thấy bức chim khách đó vẽ không tồi, Kim Liễu cô nương sau này không ngại thì dạy Yên nhi nhiều hơn, không chỉ là chim khách, thứ khác cũng phải thêu. Ví dụ như uyên ương gì đó, từ xưa đến nay mọi người coi uyên ương là một đôi, ngụ ý nam nữ lưỡng tình tương duyệt, thêu lên chẳng những đẹp mắt, hơn nữa còn may mắn vui vẻ."

Kim Liễu bỗng nhiên mím môi cười khẽ, lại vội vàng khôi phục vẻ mặt bình thường.

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Ngươi cười cái gì? Ta nói sai à?"

Kim Liễu lắc đầu: "Tỷ phu tất nhiên nói không sai..."

Tần Kham khó hiểu nhìn về phía Đỗ Yên.

Là Vợ chồng lâu ngày, Đỗ Yên tất nhiên không cố kỵ nhiều như vậy, thế là trợn mắt lên, chun cái mũi xinh: "Uyên ương quả thật ngụ ý nam nữ lưỡng tình tương duyệt, có điều trước thời Hán không phải là ý tứ này. Khi đó uyên ương là để hình dung tình cảm

huynh đệ, ví dụ như Tô Võ và Lý Lăng trong thơ ngâm 'Tích vi uyên dữ ương. Kim vi Sâm dữ thương', 'Tham' và 'Thương' này là hai vì sao, ý tứ là nói, ngày trước hai người là hảo huynh đệ, hiện giờ lại như sao Sâm và sao Thương, từ nay về sau không thể gặp lại. Tướng công, ngươi năm đó án thủ thi viện Thiệu Hưng là làm sao mà thi được vậy? Ngay cả ta thường ngày không hay đọc sách cũng biết cái này mà."

"Khụ khụ khụ khụ..." Tần Kham bỗng nhiên lớn tiếng ho khan. Ho tới mặt tím tái.

Hận nhất là nữ nhân khoe khoang tri thức ít hỏi, đặc biệt là mặt mũi trông còn đáng ghét. Có bản lĩnh thì nhân số Pi đi.

Không khí Trong phòng rất quái dị. Đỗ Yên vẻ mặt khinh thường nhướn cao lông mày, Kim Liễu thì cúi đầu nhịn cười tới mặt đỏ bừng, muốn cười mà không dám cười, Liên Nguyệt Liên Tinh bốn mắt mở to, vẻ mặt sùng kính nhìn chằm chằm Đỗ Yên.

Tần Kham hít một hơi thật sâu, thôi, không so đo với nữ nhân, ta là đại trượng phu, đại trượng phu trị quốc bình thiên hạ, hai con vịt trờ ngụ ý gì thì chẳng liên quan nửa xu tới trị quốc bình thiên hạ.

Oán hận phất phất tay áo, Tần Kham quay đầu bước đi.

"Tướng công đi đâu đấy?"

"Thôi, đừng làm phiền ta, tướng công ta đang định sang năm đi thi Trạng Nguyên."

Một mình ngồi trong thư phòng, Tần Kham dựa vào ghế bành cứng ngắc, ngửa đầu nhìn xà nhà màu xanh, tâm sự nặng nề thở dài.

Rõ ràng là người cực ghét phiền toái, vì sao phiền toái cứ hết lần này tới lần khác bám theo hắn vậy?

Vương Thủ Nhân, vị đại thánh nhân này chọc vào phiền toái, vốn là chuyện chẳng liên quan gì tới Tần Kham, nhưng không biết vì sao, Tần Kham luôn cảm thấy phiền toái này là do mình gây ra, từ sau khi biết Lưu Cẩn bắt Vương Thủ Nhân vào ngục, buổi trưa ngày mai sẽ đình trượng, Tần Kham vẫn luôn lo lắng cho Vương

Thủ Nhân.

Nguyên nhân không thể nói rõ, có lẽ vì muốn lưu lại một vị thánh nhân ngàn năm hiếm xuất hiện được một cho hậu nhân, cũng có lẽ vì hôm qua trước khi uống sảng khoái với Vương Thủ Nhân, hắn đã thốt ra một tiếng "Tri kỷ".

Lưu Cẩn lúc này chính là như mặt trời ban trưa, quyền khuynh triêu dã, khí diễm ngày một kiêu ngạo hơn, chiến lược của Tần Kham là giấu tài, tránh mũi nhọn của Lưu Cẩn, âm thầm tích tụ thực lực của mình, lúc này nếu vì Vương Thủ Nhân mà ra mặt, thật sự không phù hợp với lợi ích chiến lược của Tần Kham.

Nhưng... Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Vương Thủ Nhân ăn bốn mươi đình trượng? Bốn mươi trượng hạ xuống, Vương Thủ Nhân liệu có còn mạng không?

Một đôi tay mềm mại không biết lúc nào lặng lẽ day day huyệt Thái Dương của Tần Kham, rất nhẹ nhàng, khẽ khàng.

Tần Kham mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt tràn ngập quan tâm và lo lắng của Đỗ Yên.

"Sao nàng lại tới đây?" Tần Kham gượng cười hỏi.

Đỗ Yên cười nói: "Tướng công có tâm sự, làm thê tử ta sao có thể không đến hỏi một câu?"

"nàng sao thấy được là ta có tâm sự?"

Đỗ Yên lườm hắn một cái, nói: "Không chỉ ta nhìn ra, Kim Liễu cũng nhìn ra, ngay cả Liên Nguyệt Liên Tinh cũng thấy lão gia hôm nay không vui."

Tần Kham cười khổ lẩm bẩm nói: "Mắt Nữ nhân mâu thuẫn thật, ta có một chút không vui cũng có thể nhìn ra được, nhưng gian tình gần trong gang tấc thì lại..."

"Hả? Tướng công nói cái gì?"

"Không có gì, khen mắt nàng sắc bén."

Đỗ Yên đắc ý cau mũi, tiếp theo nghiêm mặt lại, nhìn chằm chằm Tần Kham nói: "Tướng công, ngươi rốt cuộc gặp phải việc khó gì? Có phải trong triều đình lại có người muốn đối phó ngươi hay không?"

Tần Kham cười khổ nói: "Không có ai đối phó ta cả, chỉ là..."

Quay đầu nhìn Đỗ Yên, Tần Kham tràn ngập áy náy nói: "Yên nhi, nếu có một chuyệ phiền toái, vốn không liên quan gì tới ta, nhưng vì nguyên nhân không thể không làm, ta phải chủ động đi dính vào phiền toái này, nàng có cảm thấy tướng công có bệnh hay không?"

Đỗ Yên nháy mắt mấy cái: "Việc này phải làm sao?"

Tần Kham ngây ra một thoáng, thở dài ảm đạm: "Ta không biết có không cần thiết phải làm hay không, ta chỉ biết là, nếu ta không làm, cả đời này ta sẽ không vui..."

Chương 275: Nghĩ cách cứu thánh nhân (thượng)

Một huyệ nếu không làm, tất nhiên sẽ không khoái nhạc, sẽ lưu lại tiếc nuối suốt đời.

Tần Kham chỉ hy vọng mình có thể không sống uổng cuộc đời này, tới tuổi cháu chắt đầy nhà, hắn có thể vuốt chòm râu bạc, cười tủm tỉm kể lại mỗi một kinh lịch trong cuộc đời hắn, có mấy phần đắc ý nhìn vẻ mặt kinh ngạc hoặc là sùng kính của đám con cháu, nếu tình trạng sức khỏe cho phép, hắn còn có thể nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, dùng ngữ khí đắc ý hơn nói với chúng, cuộc đời mình mỗi một chuyện mình đã muốn làm thì phải làm, hơn nữa làm thật hoàn mỹ.

Cuộc đời này, Tần Kham bất tri bất giác biến thành một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, chỉ vì ở tiền thế hắn đã biết rõ tư vị của tiếc nuối.

Đỗ Yên đứng sau nhẹ nhàng xoa vai cho Tần Kham, người luyện võ khống chế thủ kình phi thường tốt, không nhẹ không nặng xoa bóp huyệt đạo trên vai Tần Kham, khiến hắn dần dần thả lỏng.

"Tướng công, ngươi lần này cần đối phó ai?" Đỗ Yên cắn môi dưới nhẹ giọng hỏi.

Tần Kham thở dài: "Lưu Cẩn, ti lễ giám chưởng ấn, nội tướng Đại Minh."

Động tác xoa vai của Đỗ Yên hơi khựng lại, tiếp theo thở dài: "Nhân duyên của Tướng công càng ngày càng kém, quan đắc tội cũng càng lúc càng lớn."

Tần Kham lật tay nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Đỗ Yên, ôn nhu nói: "Yên nhi, nếu nàng không muốn ta mạo hiểm, như vậy chuyện này ta sẽ không làm nữa."

Đỗ Yên lắc đầu: "Ta nếu không để ngươi phạm hiểm, ngươi chẳng

lẽ thật sự sẽ khoanh tay đứng nhìn? Tướng công, nhớ rõ lúc trước trước khi cướp cô dâu ở Thiệu Hưng đã nói gì với ta không?"

Mặt Đỗ Yên nổi lên tư vị ngọt ngào: "Sinh thời, nàng có từng làm ra một chuyện điên cuồng nhưng không khiến bản thân tiếc nuối chưa? Về sau ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng, sinh thời, chỉ một việc này thôi cũng khiến ta cảm thấy ngọt ngào cả đời rồi. Tướng công, nếu một chuyện không thể không làm, vậy ngươi cứ phóng tay mà làm đi, lúc còn sống chuyện điên cuồng kỳ thật có thể làm thêm vào chuyện."

Tần Kham thở dài, vẻ mặt dần dần thả lỏng.

Đỗ Yên nhìn Tần Kham bỗng nhiên xuất hiện vẻ mặt thả lỏng thì cười nói: "Kỳ thật.... Ngươi ngay từ đầu đã quyết định đụng vào chuyện phiền toái này rồi đúng không? Nói với ta chỉ là để cầu tâm an mà thôi, ngươi đó, ở trước mặt thê tử của ngươi vẫn không quên tính toán thiệt hơn."

Tần Kham bật cười nói: "Yên nhi càng lúc càng giống người thông minh, sau này tướng công cho dù muốn lừa nàng thì chỉ sợ cũng không dễ dàng nữa."

Đỗ Yên chun mũi, đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, ta luôn rất thông minh mà, giống như là Tôn Hầu Tử trong thoại bản mà ngươi trước kia viết đó, được Thái Thượng Lão Quân ở trong lò đan luyện ra một đôi hoả nhãn kim tinh, bất kể là yêu ma quỷ quái gì lọt vào mắt ta là nhìn ca rõ ngay."

Tần Kham cười không nói gì, để mặc Đỗ Yên tự biên tự diễn.

thực sự không đành lòng nói với bà nương mù tự xưng là có hoả nhãn kim tinh này, tướng công của nàng ta ở ngay dưới mí mắt nàng ta đầu mày cuối mắt với muội muội mới nhận của nàng ta, rất rõ ràng.

Hành động kêu gọi ngoại đình tru trừ cửu hổ của Lưu Kiện Tạ Thiên bị Tần Kham dùng phương thức huyết tẩy Đông Hán để tuyên cáo thất bại, Lưu Kiện Tạ Thiên cáo lão, Lý Đông Dương ở lại thì cố ý mà như vô tình giả câm vờ điếc, Tiêu Phương mới nhập các bám vào Lưu Cẩn, Dương Đình Hòa trầm mặc nhún

mình, thế lực ngoại đình trải qua đả kích lần này đã mất hết tinh thần, chuyện nghiêm trọng như Lưu Cẩn trượng tễ Đới Tiển, nếu đổi lại là Hoằng Trì đế còn sống, sớm có vô số đại thần lòng đầy căm phẫn liều mạng với Lưu Cẩn, nhưng trong triều Chính Đức hiện giờ, các đại thần ngay cả kêu oan cho Đới Tiển tựa hồ cũng mang theo mấy phần hương vị hữu khí vô lực.

Thời thế thế thời phải thế, trước khác nay khác.

Câu đầu tiên trong tấu chương của rất Vương Thủ Nhân rất có đạo lý, "vua nhân từ thì tất thần ngay thẳng", rất rõ ràng, giang sơn đổi thành hôn quân như Chu Hậu Chiếu làm hoàng đế, các thần tử muốn thẳng cũng thẳng không nổi, huống chi giữa Chu Hậu Chiếu và các đại thần lại xen vào một Lưu Cẩn vì được ân sủng mà khí diễm càn rỡ.

Đới Tiển đã chết, mắt thấy kế tiếp yếu đến phiên Vương Thủ Nhân, nội đình Lưu Cẩn đã bắn tiếng nói, ngọ môn ngày mai đánh Vương Thủ Nhân bốn mươi đình trượng, thế này chẳng khác nào là ngang nhiên lấy mạng Vương Thủ Nhân.

Đối với tin tức này, các đại thần phẫn nộ vạn phần n lại đành bất lực, Lưu Kiện, Tạ Thiên, Mã Văn Thăng, Đái San... nn hiền thần nổi danh triều Hoằng Trị lần lượt trí sĩ cáo lão, nội các hiện giờ ba người tâm tư không đồng nhất, Tiêu Phương thì lại gắn lên mình cái mác "Hoạn đảng", trong mấy tháng, các đại thần bỗng nhiên cảm thấy trong triều không có ai, hơn nữa hỗn loạn không chịu nổi.

Cục diện phục hưng thời Hoằng Trị bị Chu Hậu Chiếu vừa lên làm Thượng Hoàng như mèo nhỏ chơi quận len, dưới mấy lần quần thảo, trong giây lát đã có hiện tượng suy yếu.

Mỗi người đều có thiên phú riêng của mình, hiển nhiên thiên phú của Chu Hậu Chiếu không phải là làm hoàng đế, hơn nữa hắn cũng không thích làm hoàng đế, nếu cái bụng của Trương Thái Hậu nương nương hăng hái một chút, sinh thêm mấy hoàng tử, Chu Hậu Chiếu nhất định sẽ chơi trò "Nhường đế vị", để người trong thiên hạ nghẹn họng nhìn trân trối.

Đáng tiếc Hoằng Trì đế chỉ có một đứa con này, ngay cả hoàng tử

thứ xuất cũng chẳng có, điều này khiến vạn thừa chi tôn được người trong thiên hạ ca tụng, Chu Hậu Chiếu chỉ có thể không cam lòng tình nguyện mà làm tiếp.

Ngày hôm sau, Chu Hậu Chiếu vẫn bãi triều, lý do là "long thể bất an", lý do củ chuối này Chu Hậu Chiếu từ sau khi làm hoàng đế đã dùng vô số lần, kỳ thật ai cũng minh bạch, hoàng đế bệ hạ luôn luôn khỏe mạnh hoạt bát tuyệt đối không người yếu nhiều bệnh như vậy được, hắn nhiều nhất chỉ là giở chứng làm biếng mà thôi, sách sử đối với Chu Hậu Chiếu thời kỳ này sớm đã có định luận, xưng là "Võ tông đãi chính"

Các đại thần khuyên can vô số lần phải cần cù chăm chỉ, nhưng Chu Hậu Chiếu đây mắt điếc tai ngơ, các đại thần bất lực, đành phải quay lại mắng Thái y, hoàng đế bệ hạ chính là thân thể kim, lại liên tiếp Long thể bất an, triều đình nuôi đám Thái y các ngươi để ăn cơm thôi à? Trong lời nói là quở trách Thái y, nhưng lại có cá hiềm chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, người mù cũng có thể nhìn ra được, ngôn quan mắng Thái y nhưng ý chỉ hoàng đế.

Các ngôn quan bản sự khác thì không có, nhưng luận về mắng chửi người thì lại rất chuyên nghiệp, mắng người mà không dùng một chữ thô tục, lại có thể khiến người ta tức giận đến nhảy sông thắt cổ.

Đáng thương cho Thái y viện từ nay về sau lâm vào một mảng gió thảm mưa sầu, Thái y bị các ngôn quan chửi cho không ngẩng đầu lên nổi, muốn cãi mà không dám cãi, nói như thế nào bây giờ? Nói không liên quan tới Thái y chúng ta, kỳ thật hoàng đế là giả vờ bệnh, hiện giờ long thể của hoàng thượng mặc dù không đến mức không thể giế hổ, nhưng ít nhất thì cũng có thể ăn nửa đấu cơm, vô luận do người nào xem mạch tượng thì đều không hề có bộ dạng "bất an".

Nhưng nếu thực sự nói như vậy, Lưu Cẩn nhất định không ngại trượng tễ thêm mấy Thái y.

Khi cách ngày đình trượng Vương Thủ Nhân còn ba ngày, Tần Kham giẫm ánh nắng sớm một mình vào cung.

Mục đích Lần này vào cung rất đơn giản, để cứu một người, tên

của hành động là "Cứu vớt thánh nhân nhân nhân."

Tần Kham không muốn cứng đối cứng với Lưu Cẩn, vừa muốn đạt được mục đích cứu Vương Thủ Nhân, vậy cũng chỉ có thể dựa vào Chu Hậu Chiếu lên tiếng.

Trong Cung Càn Thanh là một mảng ầm ĩ, tẩm cung của đế vương từ sau khi đổi chủ nhân, liền hoàn toàn thay đổi hương vị,

Ngày đêm hò hét ầm ĩ không ngớt, tiếng người ồn ào và chướng khí mù mịt, chẳng khác nào xã hội đen đưa sòng bạc vào mở ở hoàng cung.

Trong điện vẫn tiến hành hoạt động giải trí Chu Hậu Chiếu thích nhất, chọi gà.

Đám người Trương Vĩnh, Mã Vĩnh Thành vẫn như thường ngày vây quanh Chu Hậu Chiếu, gân cổ hò hét cổ vũ, một người nắm ngự mã giám, một người nắm tài chính khố, hai người lại không thay đổi bao nhiêu, thường xuyên bỏ mặc chính sự không làm, chạy đến trước mặt Chu Hậu Chiếu hiến ân cần.

Tần Kham cửa cung ngoài cửa cung lẳng lặng nhìn cảnh ầm ĩ bên trong, thầm thở dài.

Bãi triều, chọi gà, được một đám nhìn như gian nịnh nhưng kì thực quả thật là gian nịnh vây quanh, cảnh này bất kể ai thấy cũng đều nhận định là hôn quân hỉ nhạc đồ.

Ngước mắt nhìn quanh, khóe miệng Tần Kham lộ ra nụ cười.

Tốt lắm, Lưu Cẩn không ở trong đây, xem ra ti lễ giám rất bận, bận tới mức khiến Lưu công công không thể thoát thân.

Trong điện hai con gà chọi oai hùng đang đánh nhau rất hăng, quyết đấu rất gay cấn, lập tức sắp phân thắng bại.

Đám người Chu Hậu Chiếu, Trương Vĩnh và Cốc Đại Dụng nhìn chằm chằm hai con gà chọi, không ai chú ý Tần Kham đang lặng lẽ đến gần.

Dí sát vào tai Chu Hậu Chiếu, Tần Kham cười nói một câu rất có

nghĩa khác: "Bệ hạ,... chơi gà à?"

Chương 276: nghĩ cách cứu thánh nhân (trung)

Chu Hậu Chiếu gật gật đầu, tròng mắt cũng không chuyển, rồi trợn mắt bỗng nhiên cảm thấy thanh âm rất quen tai, quay đầu thấy khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Tần Kham đang dí sát vào mình, Chu Hậu Chiếu ngây người một chút, tiếp theo nhảy lên cao như hai con gà chọi đang đánh nhau trong điện.

"Ngươi,... Ngươi ngươi! Ngươi lại muốn họa hại gà của ta." Chu Hậu Chiếu sợ tới mức thối lui vài bước, vừa hay lúc này một con gà màu sắc sặc sỡ nhảy lên cao, Chu Hậu Chiếu tay mắt lanh lẹ, tóm ngay lấy cổ con gà, cũng không chẳng buồn để ý nó bị mình bóp cho giãy dụa không thôi, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt đề phòng nhìn Tần Kham: "Đừng tới gần gà của ta, ngươi đã giết liền hai Uy vũ đại tướng quân của ta rồi."

Tần Kham vô tội nói: "Thần hiện tại có làm gì đâu."

"Chờ ngươi làm ra gì đó thì không còn kịp rồi, con gà này là Cốc Đại Dụng vất vả lắm mới tìm được cho trẫm."

"Bệ hạ..."

"Trẫm xem như minh bạch rồi, bát tự của ngươi cứng, trong mệnh khắc gà, gà gì tới gần ngươi ba thước đều sẽ chết oan chết uổng, con gà này không thể bị ngươi hại nữa."

"Bệ hạ..."

"Đại Dngj, mau đưa gà vào phụng dưỡng trong lồng sắt ở hậu cung, đừng để nó gặp phải độc thủ của Tần Kham."

Tần Kham thở dài nói: "Bệ hạ... Không cần lao lực, trong tay trong tay ngươi đã tắt thở rồi."

Chu Hậu Chiếu kinh hãi, cúi đầu nhìn, con gà chọi uy phong lẫm lẫm trong tay không còn dãy dũa, cái đầu nghẹo sang bên, không

cam lòng nhưng lại đành bất lực quy tiên.

Chu Hậu Chiếu méo miệng, lại ứa nước mắt.

" Uy vũ đại tướng quân... của ta."

Tần Kham đồng tình nhìn hắn: "Uy vũ đại tướng quân thế tập Đời thứ ba hả?"

"Ừ..."

Vào lúc để cứu Vương Thủ Nhân, Tần Kham vào cung giở tâm nhãn với Chu Hậu Chiếu, Vương Thủ Nhân đeo cùm nặng, bị phiên tử Tây Hán từng bước khập khễnh kéo từ đại đường Tây Hánra, cả người hắn loang lổ vết máu, hiển nhiên đã chịu hình phạt một hồi, may mắn vẫn còn tay còn chân, Lưu Cẩn đã hạ quyết tâm nếu giết một con gà để đám khỉ xem, trước khi nhận được hiệu quả giết gà dọa khỉ thì con gà này vẫn phải sống nguyên vẹn.

Hơn mười phiên tử Tây Hán áp giải Vương Thủ Nhân, đi hai bước lại hung hăng đẩy một cái. Vương Thủ Nhân lảo đảo, sau đó tiếp tục đi.

Khuôn mặt bầm tím của Vương Thủ Nhân vẫn rất bình tĩnh, thong dong giống như mặc đẹp đi dự tiệc.

Khi dâng bản tấu đó hắn đã sớm có chuẩn bị tâm lý cho kết quả hôm nay, Vương Thủ Nhân không biết Đới Tiển, nhưng hắn không thể không đứng ra than khóc cho triều đình đang dần dần trở nên hắc ám này, không mang theo bất kỳ tư tâm công lợi nào, chỉ dựa vào một bầu công nghĩa.

Sớm muộn gì rồi cũng sẽ có người đứng ra, chỉ có điều vừa hay là mình đứng ra thôi.

Các phiên tử áp giải Vương Thủ Nhân ra khỏi đại đường Tây Hán, đẩy hắn vào một chiếc xe chở tù, sau khi thét to mấy tiếng, xe chở tù chậm rãi đi tới ngọ môn.

Hôm nay ti lễ giám Lưu công công phải ở trước mặt các đại thần triều đình, đánh chết tươi Vương Thủ Nhân, hắn muốn dùng cái chết của Vương Thủ Nhân để trực tiếp cảnh cáo các đại thần, ai

còn dám không biết sống chết nói hưu nói vượn trong tấu chương, Vương Thủ Nhân sẽ là kết cục của họ.

Vương Thủ Nhân đứng trên xe chở tù qua phố qua chợ, xe chở tù đi tới Thừa Thiên môn, quảng trường ngoài Thừa Thiên môn sớm đã có một đám đại thần tụ tập, bọn họ mặc triều phục chính thức, trên đầu đội ô sa, lẳng lặng đứng ở hai bên Thừa Thiên môn

Một quan viên mặc phi bào đứng chính giữa đám người, hai mắt nhìn thẳng, tuổi già lụ khụ, mở to đôi mắt đục ngầu, kiễng chân nhìn xa xa, mấy tên trẻ tuổi quan viên đỡ lão, thấp giọng an ủi gì đó.

Vị quan viên này tên là Vương Hoa, cũng chính là lão phụ thân của Vương Thủ Nhân.

Lai lịch Phụ thân của Vương Thủ Nhân cũng không nhỏ, lão là Lễ bộ Tả thị lang, không chỉ chức quan hiển hách, hơn nữa học vấn cũng rất không tồi, từng là Trạng Nguyên khoa Tân Sửu vào năm Thành Hóa thứ mười bảy, làm quan thanh chính, nghiên cứu học vấn nghiêm cẩn, xưa nay rất được Hoằng Trì đế tôn sùng.

Hôm nay đứng trên quảng trường Thừa Thiên, Vương Hoa chỉ là một phụ thân tuổi già sức yếu.

Xa xa, xe chở tù chậm rãi đi tới, các đại thần quảng trường xôn xao, cảm xúc phẫn nộ và bất an giống như ôn dịch nhanh chóng lây lan, đám người giống như một dòng nước lớn màu đen di chuyển về phía xe chở tù.

Thân hình lom khom của Vương Hoa đi trước nhất, vô số đại thần vây quanh lão. Các phiên tử Tây Hán khẩn trương, đều rút đao lớn tiếng quát: "Đây là phạm quan Lưu công công tự mình hạ lệnh trượng trách, các ngươi đều là quan lớn triều đình, tụ tập ở đây chẳng lẽ muốn cướp xe chở tù sao?"

Đám người Vương Hoa chẳng thèm để ý tới phiên tử, đi thẳng qua rừng đao sáng quắc, tới trước xe chở tù, thấy Vương Thủ Nhân mình đầy thương tích đứng trong xa, Vương Hoa không khỏi lão lệ tung hoành.

"Con ta ơi."

Vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh của Vương Thủ Nhân nhìn thấy phụ thân cuối cùng cũng đây biến sắc, hai mắt rất nhanh ứa lệ.

"Phụ thân đại nhân, nhi tử bất hiếu, làm phụ thân lo lắng."

Vương Hoa lắc đầu: "Từ nhỏ ngươi làm không ít chuyện khiến ta lo lắng, nhưng chuyện này ngươi làm rất đúng, vi phụ tự hào vì ngươi.

Vương Thủ Nhân khóc nói: "Quyền gian nắm quyền, triều cương hỗn loạn, nước không ra nước, tránh thần (thần tử can gián) chẳng có ích gì? Phụ thân đại nhân, nhi tử khi còn bé từng lập chí hướng làm thánh hiền, phụ thân lúc ấy tát ta một cái, nhi tử hôm nay mới cảm thấy cái tát ấy rất có giá trị, người ngay cả trung hiếu cũng không thể lưỡng toàn mà muốn làm thánh hiền thì đúng là nực cười..."

Vương Hoa khóc lớn nói: "Hiếu giả, đại đạo dã, xả thân vì nước mới là đại đạo, chứng đại đạo có thể coi là thánh hiền, con ta hôm nay đã nhìn trộm được con đường của thánh hiền rồi, một cái tát năm đó, vi phụ không nên làm..."

Ra sức quệt nước mắt, vẻ mặt Vương Hoa lại trở nên kiên nghị: "Con ta cứ đi, trong nhà đã dựng linh đường cho ngươi rồi, vi phụ ở đây chờ thu liễm thi cốt của ngươi, xưa nay bi thương nhất là người đầu bạc tiễn người đầu xanh, hôm nay Vương gia ta có tang sự, con ta xả thân vì nước, bi thương thì bi thương, nhưng vi phụ nhất định sẽ đại táng cho ngươi thật phong quang, chỉ mong kiếp sau đầu thai đừng rơi vào triều đại không có thiên lý, hoạn cẩu nắm quyền này."

Vương Thủ Nhân đứng trong xe chở tù không thể động đậy, nhưng vẫn cắn răng ra sức dập đầu thật mạnh ba cá vào khung gỗ của xe, rưng rưng nói: "Nhi tử ghi nhớ lời nói của phụ thân, phụ thân đại nhân, nhi tử bái biệt."

Phiên tử Tây Hán thấy các đại thần mặc dù ai nấy lòng đầy căm phẫn, nhưng cũng không có hành động quá khích như cướp xe tù, không khỏi thở phào, cũng không dám lớn tiếng quát mắng, rụt rè

đẩy xe tù vào ngọ môn.

Nhìn xe chở tù dần dần đi xa, Vương Hoa chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, người khẽ lảo đảo.

Các đại thần mắt đẫm nước mắt, đều sửa sang lại y quan, tự giác vái thật dài về phía xe chở tù, mãi lâu sau vẫn không đứng dậy.

Vương Hoa rưng rưng lớn tiếng nói: "Chư vị đồng liêu, đứng trong xe tù là con trai của ta Vương Hoa, tên của nó là Vương Thủ Nhân! Ngày sau trong sách sử của Đại Minh ta, tên nó sẽ vinh quang thiên cổ."

Mắt nhìn về phía xe chở tù, Vương Hoa dùng hết khí lực toàn thân gân cổ hô: "Con ta... bi tráng."

Dứt lời cổ họng Vương Hoa ngòn ngọt, ngửa mặt lên trời phun ra một búng máu rồi hôn mê bất tỉnh.

Vương Hoa và các đại thần đành bất lực đưa tiễn Vương Thủ Nhân, Tần Kham thì lại đang nỗ lực để cứu vị thánh nhân thiên cổ này, dùng phương thức của bản thân hắn để lưu lại một hạt mầm quý giá cho văn minh Trung Hoa.

"Uy vũ đại tướng quân bi tráng!"

Trong Cung Càn Thanh, Tần Kham mặt mang ẻ tiếc hận nhìn con gà chọi xuất sư chưa thắng đã chết đó, sắc mặt đau đớn.

Chu Hậu Chiếu bi thương liếc chọi gà chết đó một cái, hai má giật giật, buồn bã nói: "Tần Kham, ngươi nói thẳng ý đồ đến đi, đừng có nó với ta là hôm nay vào cung là cố ý để giết gà."

Tần Kham không nhịn được liền biện giải: "Bệ hạ, con gà đó là ngươi giết..."

"Ta biết! Nếu không phải bị ngươi dọa, ta đâu nỡ giết nó.

Tần Kham trong lòng khẽ yên tâm, người đối với động vật nhỏ có lòng thương thì đối với nhân loại chắc cũng có lòng thương.

"Bệ hạ, thần hôm nay muốn cầu bệ hạ thay một người..."

"Ngươi cầu cho ai?"

"Binh bộ chủ sự Vương Thủ Nhân."

Chu Hậu Chiếu hiển nhiên rất xa lạ đối với cái tên này: "Vương Thủ Nhân? Hắn bị làm sao?"

"Vương Thủ Nhân liên quan tới một vụ án, thần muốn xin bệ hạ người này, đưa về Cẩm Y vệ tra hỏi."

Chu Hậu Chiếu xì một tiếng, nói: "Một Binh bộ chủ sự thôi mà, muốn thì tự ngươi đi bắt không được à, hỏi ta làm chi?"

"Nhưng bệ hạ... Người này vừa hay bị ti lễ giám Lưu công công bắt, khụ, Lưu công công là vì một vụ án khác."

Chu Hậu Chiếu ngây người một chút, lẩm bẩm nói: "Trong triều đình của Trẫm là những mặt hàng gì vậy, người vi phạm pháp lệnh, hơn nữa phạm hết chuyện này tới chuyện kia, Vương Thủ Nhân làm sao mà trà trộn vào được triều đình thế?"

Chương 278: Nghĩ cách cứu thánh nhân (hạ)

Vương Thủ Nhân làm sao mà trà trộn vào được triều đìnhthì đáp án của vấn đề này đáng để Chu Hậu Chiếu phản tỉnh lại, so sánh với với Chu Hậu Chiếu, đồng học người ta phẩm học ưu tú, đương nhiên, Vương Thủ Nhân cũng phải phản tỉnh bản thân một chút, vì sao đại thánh nhân ngàn năm khó gặp lại bị đương kim hoàng thượng ghét bỏ thành như vậy.

"bắt một Binh bộ chủ sự để thẩm vấn, có cần phải đặc biệt vào cung hỏi ý trẫm không?"

Cẩm Y vệ có đặc quyền truy bắt thẩm vấn, phàm là quan viên phạm án, một tờ giá thiếp tới cửa, sau đó Giáo úy bắt đi, chưa bao giờ phải cố kỵ nhiều, một Binh bộ chủ sự lục phẩm nho nhỏ, càng chẳng cần phiền Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ tự mình vào cung xin ý chỉ của hoàng đế, điều này làm Chu Hậu Chiếu cảm thấy rất khó hiểu.

Tần Kham mặt lộ vẻ khó coi: "Thần vốn không nên quấy rầy hoàng thượng, nhưng người này gần đây không được thông thuận cho lắm, trước khi thần phá người bắt hắn thì hắn cũng đã bị Lưu công công bắt rồi, Vương Thủ Nhân này cũng thật không hiểu chuyện, không biết sao sao lại đắc tội lớn với Lưu công công, thần nghe nói hôm nay Lưu công công muốn ở ngọ môn trượng tễ hắn, bệ hạ, Vương Thủ Nhân chết không quan trọng, nhưng vị án đang truy tra trong tay thần chỉ sợ sẽ đứt manh mối, cho nên không thể không vào cung xin ý chỉ của bệ hạ, có thể để thần thẩm vấn hắn trước rồi tính không?"

Chu Hậu Chiếu thơ ơ cười cười: "Trẫm còn tưởng là chuyện gì, rất đơn giản, ngươi nói với Lưu Cẩn một tiếng, bảo hắn giao người cho ngươi là được thôi."

"Bệ hạ, sợ là sợ Lưu công công vẫn còn giận, không chịu thả người."

Chu Hậu Chiếu lập tức minh bạch ý tứ của Tần Kham, thở dài nói:

"Đây là mục đích hôm nay ngươi vào cung à? Vì một Binh bộ chủ sự ư?"

"Đúng vậy."

" Uy vũ đại tướng quân của Trẫm... Ài, oan làm sao?" Chu Hậu Chiếu tiếc hận một lúc rồi mới nói: "Ngươi đi nói với lão nô Lưu Cẩn, cứ nói là ý chỉ của trẫm, giao Vương Thủ Nhân cho ngươi thẩm vấn. Đúng rồi, Vương Thủ Nhân rốt cuộc liên quan tới án gì?"

Tần Kham ngẩng đầu liếc nhanh Chu Hậu Chiếu một cái rồi sau đó cúi đầu trầm giọng nói: "Một kỹ nữ Kinh sư bị hại, nghe nói vì khách làng chơi chơi xong không trả tiền, thần phái Cẩm Y vệ tra xét một chút, đêm đó chơi nàng ta mà không trả tiền tổng cộng có ba người, Vương Thủ Nhân vừa hay là một trong số đó, khụ, chỉ là có hiềm nghi, không trả tiền có thể lý giải, vì chuyện này mà giết người, chắc hắn không thể làm chuyện không có nhân phẩm như vậy."

Chu Hậu Chiếu há to miệng, vẻ mặt đờ đẫn, trong đờ đẫn mang theo vẻ bi thương, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài buồn bã: "trong triều đình của trẫm là những kẻ nào vậy. Ài, thôi đi đi, nhanh điều tra rõ chuyện này."

"Bệ hạ, thần không thể không xin thêm chỉ thị, nếu chứng thực Vương Thủ Nhân có liên quan tới án kỹ nữ bị hại, tất nhiên giết người thì đền mạng, nếu không liên can, chỉ chơi mà không trả tiền... Khụ, nên xử trí như thế nào?"

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt khinh ghét, nói: "Việc này còn cần phải hỏi à? Làm ra chuyện như vậy, đương nhiên điều hắn đi càng xa càng tốt, sau này chớ có để trẫm nghe thấy tên của hắn..."

Tần Kham hỏi dồn: "Ý tứ của Bệ hạ là điều Vương Thủ Nhân đi xa?"

Chu Hậu Chiếu không hề chú ý tới một câu của Tần Kham đã đưa hắn vào bẫy, nghe vậy gật đầu thật mạnh: "Đúng."

Tần Kham cúi đầu, khóe miệng lặng lẽ cong lên, rất nhanh khôi

phục bình tĩnh: "Thần, tuân chỉ."

Đi ra khỏi cung Càn Thanh, tâm tình của Tần Kham thoải mái hơn một chút.

Nói là "hơn một chút", ý tứ f không thoải mái hơn bao nhiêu, vừa rồi giở tâm nhãn lừa được ý chỉ từ chỗ Chu Hậu Chiếu, tính mệnh của Vương Thủ Nhân chắc có thể bảo vệ, nhưng phiền toái lớn hơn vẫn ở đằng sau.

Chuyện hôm nay ở trước mặt Chu Hậu Chiếu xin chỉ không thể giấu được Lưu Cẩn, cá lý do án kỹ nữ bị hại đó càng không qua mắt được Lưu Cẩn.

Vào một khắc giữ được tính mệnh của Vương Thủ Nhân, cũng có nghĩa là quan hệ giữa Tần Kham và Lưu Cẩn càng thêm ác liệt, cũng có nghĩa là hận của Lưu Cẩn đối với Vương Thủ Nhân sẽ toàn bộ chuyển dời đến người Tần Kham.

Tần Kham vẫn đang né tránh, dẫu sao xung đột trực tiếp với Lưu Cẩn cũng không phù hợp với lợi ích cá nhân của Tần Kham, đối với vận mệnh tương lai của triều đình Tần Kham từ sau khi huyết tẩy Đông Hán đã làm ra cân nhắc thận trọng.

Trạng thái lý tưởng nhất là để mâu thuẫn giữa quan văn triều đình và nội đình trở nên gay gắt trở nên gay gắt hơn, nghiêm trọng tới trình độ kịch liệt, Lưu Cẩn đắc thế càn rỡ, các quan văn được Hoằng Trì đế chiều hư mười tám năm, tình cảnh bản thân của hai bên vào triều Chính Đức đột nhiên phát sinh thay đổi, các quan văn bị thái giám áp bức, Lưu Cẩn đắc thế bị các quan văn ngàng chân khắp nơi, tất nhiên không thể tránh khỏi phát sinh xung đột, đương nhiên, nếu bọn họ không xung đột cũng không sao, Tần Kham có biện pháp ở giữa hai bên làm gió làm mưa, châm ngòi thổi gió, sân khấu kịch sớm đã dựng lên cho họ, không phải do bọn họ có muốn lên diễn hay không.

Do Lưu Cẩn hấp dẫn hỏa lực của các quan văn, Tần Kham thì nhún mình trốn ở một góc, tích tụ thực lực, đợi cho hỏa hậu gần dr rồi, Tần Kham sẽ ra mặt thu thập Lưu Cẩn, hành động này sẽ có thể thắng được một số uy vọng trong triều, tương lai hắn muốn thực hiện một lý tưởng nào đó thì lực cản chắc cũng bớt đi.

Tính toán đang rất tốt bị một bản tấu chương của Vương Thủ Nhân phá hủy hoàn toàn, Tần Kham không thể không đứng ra vào lúc không thỏa đáng này, giở thủ đoạn với Lưu Cẩn, bị Lưu Cẩn ghi hận, đương nhiên, cũng không tránh được sau này bị Lưu Cẩn đả kích ngấm ngầm hoặc là công khai.

Vương Thủ Nhân không nên gọi là thánh nhân, nên gọ là hại nhân mới đúng.

Chụp mũ chơi gái không trả tiền cho hắn còn là nhẹ.

Ánh mắt trời ngoài điện rất chói mắt, Tần Kham nheo mắt lại, thở dài.

Thôi, một bước này đã bước ra rồi, đặt xuống cũng không hối hận.

Vương Thủ Nhân đeo gông nặng bị các phiên tử đưa tới quảng trường trước ngọ môn.

Trên quảng trường đứng đầy phiên tử Tây Hán và võ sĩ cấm cung, chính giữa còn lót một tấm thảm bẩn thỉu, hai hàng phiên tử tay cầm thủy hỏa côn đứng hai bên, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Thủ Nhân. Hành hình bình thường chỉ có hai người, nhưng để tránh cho người hành hình làm việc thiên tư, cố ý nhẹ tay, thế là từ thời Hồng Vũ đình trượng liền có quy định nghiêm khắc, mỗi lần đánh được trượng sẽ đổi người hành hình, khi hành hình còn ra sức lớn tiếng kêu "đánh thật sự" "dụng tâm mà đánh".

Giám hình hôm nay vẫn là ti lễ giám tùy đường thái giám tự tay trượng tễ Đới Tiển, nhi tử Lưu Cẩn mới nhận - Trần An, lúc này Trần An ngồi trên ghế lim, chân bắt chéo, lộ số thái giám giám hình mũi chân mở hình chữ bát vào trong hoặc là hình chữ bát ra ngoài trong truyền thuyết hôm nay hoàn toàn không thấy, Trần An lười chẳng muốn làm cái loại công phu ngoài mặt này, người đắc tội với Lưu công công cha nuôi của hắn, trừ một chữ chết ra thì còn có kết cục khác sao?

Vương Thủ Nhân cười như trào phúng.

Bốn mươi đình trượng, đánh đầy đủ nghiêm chỉnh, không đến hai mươi trượng sẽ đi đời nhà ma, hoạn cẩu Lưu Cẩn này giết người

không cần đao, nhưng so với dùng đao còn tàn nhẫn hơn.

Ngửa đầu nhìn cung điện nguy nga tường đỏ ngói vàng, Vương Thủ Nhân thở dài.

Hắn tinh thông Nho Thích Đạo tam giáo sớm đã nhìn thấu sinh tử, chỉ là, chết ở trong tay một hoạn cẩu thật sự rất không cam lòng.

Lúc này trong đầu hắn không biết vì sao lại hiện ra khuôn mặt của vị Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ mới quen kia, cùng với vò nữ nhi hồng mười tám năm trọm từ hậu viện nhà người ta. Dưới cái nhìn chăm chú lạnh như băng của Vô số phiên tử, Vương Thủ Nhân đột nhiên bật cười, cười rất lớn tiếng, cười không kiêng nể gì ai, giống như vừa nghe thấy một chuyện cười buồn cười nhất trên đời.

Phiên tử và các võ sĩ cấm cung ngơ ngác nhìn nhau, trong ánh mắt truyền tới cùng một tin tức.

Người này điên rồi, khẳng định bị dọa cho tới phát điên rồi.

"Phạm quan Vương Thủ Nhân, giả ngây giả dại cho rằng có thể thoát được đình trượng ư? Ngươi cũng biết tội rồi à?" Trần An lạnh lùng hỏi.

Vương Thủ Nhân cười tới chảy cả nước mắt, thở hổn hển nói: "Ta không có tội... Không, nếu cứ muốn nói ta có tội thì ta chỉ thừa nhận hôm trước uống một vò rượu ngọn người khác trộm về, đó là rượu ngon nhất trong đời ta từng uống."

Vương Thủ Nhân không điên, Trần An lại tức tới phát điên.

"Buổi trưa đã đến, người đâu, cởi áo tù của Vương Thủ Nhân, đánh thật mạnh cho ta."

Hai thanh thủy hỏa côn một tả một hữu chống lên hai tay của Vương Thủ Nhân, sau đó dụng lực hất lên trên, thân thể Vương Thủ Nhân như tơ liễu bay lên giữa không trung, sau đó rơi xuống mắt đất quảng trường, ngã rất mạnh, thủy hỏa côn vô tình mang theo tiếng xé gió gào thét mà tới.

Khi Vương Thủ Nhân bị thủy hỏa côn hất lên cao, Tần Kham vừa hay đi tới ngọ môn.

Lý Nhị vẫn chờ ở ngoài ngọ môn thấy Tần Kham đi ra, lập tức ôm quyền hành lễ, sau đó chỉ vào Vương Thủ Nhân đang thụ hình cách đó không xa lo lắng nói: "Tần soái, Vương Thủ Nhân đã bắt đầu thụ hình rồi."

Tần Kham thong dong điềm tĩnh nhìn Vương Thủ Nhân ngã mạnh, dấy lên một tầng bịu, hai thanh thủy hỏa côn một tả một hữu nện vào mông hắn.

"Bao nhiêu trượng rồi."

"Vừa mới trượng đầu tiên." Lý Nhị trán hơi túa mồ hôi, hắn rất không hiểu thái độ thong dong điềm tĩnh của Tần Kham.

Người Lúc trước muốn giữ một mạng của Vương Thủ Nhân là hắn, vì Vương Thủ Nhân bôn tẩu xuất lực cũng là hắn, nhưng hiện tại mắt thấy Vương Thủ Nhân sắp trượng tễ dưới côn của Tây Hán, Tần soái ngược lại không vội vàng.

Chẳng lẽ Tần soái bỗng nhiên thay đổi chủ ý, vứt bỏ Vương Thủ Nhân sao?

Tần Kham có tính toán của Tần Kham.

Thủy hỏa côn một cái hai cá nện xuống mông Vương Thủ Nhân, Vương Thủ Nhân lúc này rốt cuộc không cười nổi nữa, trán túa mồ hôi to như hạt đậu, sắc mặt càng lúc càng trắng, theo gậy từng lúc nện xuống, hắn không tự chủ được phát ra những tiếng rên đau đớn.

Thái giám giám hình Trần An vẻ mặt vẫn thản nhiên, trên khuôn mặt trắng trẻo không râu lộ ra nụ cười lãnh khốc.

Tần Kham Cách đó không xa hơi nhíu mày.

"Lý Nhị..."

"Có..."

" Khi Vương Thủ Nhân chịu tới trượng thứ mười thì ngươi xông lên cứu người, ta đã xin được ý chỉ từ chỗ hoàng thượng rồi, ngươi không phải kiêng kỵ gì cả."

Lý Nhị mờ mịt nhìn Tần Kham một cái.

Vì sao nhất định phải chịu tới trượng thứ mười mới cứu người? Như vậy cho dù cứu được người rồi thì chẳng phải nhân tình Vương Thủ Nhân nợ Tần soái cũng giảm đi nhiều sao? Tâm tư của đại nhân vật cũng khó nắm bắt thật.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, Lý Nhị vẫn hưng phấn ôm quyền nói: "Vâng."

Tần Kham bỗng nhiên giơ tay lên chỉ chỉ về phía Trần An đang cười lạnh cách đó không xa, nói: "Thái giám kia là ai?"

" Thái giám tùy đường tân nhiệm của Ti lễ giám Trần An, nhi tử nuôi Lưu Cẩn mới nhận."

Tần Kham nhíu mày, nói: "Tên gia hỏa đó cười đáng ghét quá, đợi lát nữa nhân lúc loạn lên phế hắn đi."

"Vâng."

Tần Kham gật đầu, nhẹ nhàng phất tay áo một cái, giống như phất đi một lớp bụi, lặng lẽ một mình ra khỏi cửa cung.

Chương 279: Thiện ác hữu báo

Đình trượng mang theo tiếng xé gió gào thét mà hạ xuống.

Bên cạnh thái giám giám hình Trần An còn có một tiểu hoạn quan lớn tiếng đếm số đình trượng.

Sắc mặt Vương Thủ Nhân càng trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy khắp toàn thân, mông hắn đã da tróc thịt bong, thủy hỏa côn đen đỏ đang xen hạ xuống mông, môi một côn đều kéo ra một mảng máu loãng nhìn thấy mà ghê người, Vương Thủ Nhân ngay cả rêu cũng dần dần suy yếu không có sức.

Phiên tử hành hình hiển nhiên nặng tay, mới chỉ bảy trượng, Vương Thủ Nhân đã khốn khổ như vậy rồi, không đến hai mươi trượng tuyệt đối có thể lấy mạng của hắn.

Tất cả mặt không biểu tình nghe tiểu hoạn quan đếm số.

"Trượng thứ bảy! Đánh mạnh vào!"

"Trượng thứ tám! Dụng tâm mà đánh."

Tần Kham cũng mặt không biểu tình liếc qua người Vương Thủ Nhân, Lý Nhị dẫn hơn trăm Giáo úy đã rục rịch muốn động đi theo sau Tần Kham mười bước, khi nghe tới tiểu hoạn quan hô "trượng thứ mười", Lý Nhị bỗng nhiên vung tay lên, hơn trăm danh Cẩm y Giáo úy ùa lên, đều dùng vỏ đao hung hăng bổ xuống đầu các phiên tử.

Các phiên tử ngây ra, bọn họ phụng lệnh Lưu Cẩn hành hình, sống chết không ngờ có người dám chặng ngang, bị các Cẩm y Giáo úy đánh cho trở tay không kịp, người người ôm đầu kêu cha gọi mẹ.

Trần An cũng ngây ra. Một lát sau thì khôi phục tinh thần, hét toáng lên như gái nhà lành ở giữa đường bị sờ ngực.

" Cẩm Y vệ các ngươi muốn tạo phản à?"

Lý Nhị lớn tiếng quát: "Vương Thủ Nhân bị tình nghi liên quan tới

một vụ án mạng, Cẩm Y vệ muốn bắt người sống về hỏi."

Trần An cả giận nói: "Tạp gia phụng lệnh của ti lễ giám Lưu công công đình trượng phạm quan Vương Thủ Nhân, đợi bốn mươi trượng đánh xong rồi thì ngươi hỏi gì thì hỏi. Cẩm Y vệ cớ gì mà động thủ với phiên tử Tây Hán?"

Lý Nhị hừ lạnh nói: "Vị công công này đừng nói đùa, bốn mươi đình trượng đánh xong, Vương Thủ Nhân có còn là người sống hay không?"

Trần An ngớ người, tiếp theo thẹn quá hóa giận nói: "Có còn là người sống hay không thì liên quan gì tới Tạp gia? Tạp gia là phụng lệnh của ti lễ giám Lưu công công, Cẩm Y vệ các ngươi dám bất kính đối với Lưu công công ư?"

"Ta là phụng thánh dụ của hoàng thượng, các ngươi dám bất kính với hoàng thượng ư?"

"Thánh dụ cái gì? Lấy ra cho Tạp gia xem."

Lý Nhị ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thánh dụ tất nhiên là khẩu dụ, chút việc nhỏ này ngươi chẳng lẽ muốn hoàng thượng dùng giấy bút viết ra rồi đóng dấu Hoàng đế cho ngươi xem à? ngươi có mặt mũi lớn như vậy ư?"

Trần An sắc mặt xanh mét, do dự một lúc rồi cuối cùng cắn răng: "Nhất định là Cẩm Y vệ vì cướp phạm nhân mà giả mạo chỉ dụ vua! Vương Thủ Nhân này Tạp gia không thể thả! Người đâu, bắt đám súc sinh giả mạo chỉ dụ vua phạm thượng này cho Tạp gia."

Lý Nhị cười ha ha, bỗng nhiên xầm mắt hét to: "Các huynh đệ, bắt đám hoạn cẩu không tuân chỉ dụ này cho ta."

Phiên tử Tây Hán và các Cẩm y Giáo úy lập tức đánh nhau.

Trong Hỗn loạn, Trần An thở hổn hển, giậm chân mắng to: "Cẩm Y vệ hay lắm, mạng Lưu công công muốn lấy các ngươi cũng dám cướp, không sợ chết à? Hành động của Các ngươi Tần Kham có biết không?"

"Ha ha, Tần soái ở ngay trước cửa cung kia kìa, vị công công này

có hứng thú thì không ngại tới hỏi ngài ấy."

Vừa nghe đến hai chữ Tần soái, phiên tử Tây Hán ai nấy biến sắc.

Tuy rằng bọn họ là phiên tử mới được chiêu mộ, nhưng sự tích Tần Kham hai tháng trước huyết tẩy Đông Hán đã truyền cả thiên hạ đang ều biết, nghe nói tới tận giờ trước đại đường Đông Hán vẫn phiêu tán một cỗ mùi máu nồng đậm, cũng có người hiếu sự nghe nhầm đồn bậy, nói Đông Hán ban đêm thường nghe thấy lệ quỷ gào thét, suốt đêm không nghỉ, Đông Hán Hán đốc tân nhiệm Đới Nghĩa mời đạo sĩ tới làm pháp sự mấy hồi vẫn không ăn thua.

Một đạo mệnh lệnh khiến mấy ngàn người chết, hung danh của Tần Kham đã khắc sâu vào trong xương tủy những phiên tử Đông Tây Hán, tên của hắn đã thành ác mộng trong lòng các phiên tử.

Phiên tử Tây Hán nghe thấy Tần Kham ở cách đó không xa thì lập tức quay đầu nhìn về phía cửa cung, xa xa, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc kỳ lân bào đỏ thẫm chậm rãi ra khỏi cửa cung, không phải Tần Kham thì là ai?

Vừa thấy thân ảnh màu đỏ đó, ý chí chiến đấu của các phiên tử lập tức hoàn toàn biến mất, mặt hiện vẻ kinh sợ lui về phía sau, ai là giả mạo chỉ dụ vua ai là trái chỉ bọn họ đã không thể phân biệt, bọn họ chỉ biết một sự thật, hung thần dám giết mấy người người của Đông Hán nếu thực sự phụng ý chỉ của hoàng thượng, hắn nhất định không ngại giết thêm mấy phiên tử Tây Hán trái chỉ.

Phiên tử Tây Hán sinh lòng ý sợ hãi, các Cẩm y Giáo úy lại sĩ khí như cầu vồng, Lý Nhị hô một tiếng, hơn trăm Giáo úy như mãnh hổ xuống núi, ùa về phía Vương Thủ Nhân đang nằm, dần dà, các phiên tử như liên tiếp bại lui.

Trong Hỗn loạn, Lý Nhị lướt tới bên cạnh Trần An đang ngây ra như phỗng, trong mắt chợt lóe hung quang, mấy tên Giáo úy thân hình như quỷ mỵ lặng lẽ vây quanh Trần An, Trần An trước mắt mấy người trước mắt nhập thần bất thiện, đang định cao giọng quát hỏi thì lại bị Lý Nhị bịt miệng, phía sau một Giáo úy quay người vỏ đao, dùng chuôi đao hung hăng nện vào xương cột sống Trần An một cá, Trần An hai mắt trợn lên, chỉ cảm thấy xương sống mình như vỡ vụn, nửa người dưới lập tức mất đi tri giác,

thân thể mệt oặt.

Ngoài Mấy trượng, Giáo úy và các phiên tử đang loạn thành một đống, căn bản không có ai chú ý tới hắn, võ sĩ cấm cung ngoài ngọ môn có người nhìn thấy, lại vội vàng quay đầu đi, Tây Hán và Cẩm Y vệ đánh nhau, kì thực là tranh đấu giữa Lưu Cẩn và Tần Kham, hai vị đều là đại nhân vật rất được thánh quyến, thần tiên đánh nhau, phàm nhân tốt nhất coi như không thấy, nếu không thì khó tránh khỏi gặp tai ương.

Trần An cố nén cơn đau ở cột sống, ngã xuống đất hai mắt thất thần lẩm bẩm nói: "Vì sao? Vì sao?"

Trong tiếng hò hét ầm ĩ, Lý Nhị ghét sát vào tai Trần An rồi cười gằn nhẹ giọng nói: "Tần soái của chúng ta nói, ngươi cười lên trông rất đáng ghét, người Tần soái ghét, chính là địch nhân của toàn bộ Cẩm Y vệ."

Lại một chuôi đao hung hăng đập vào huyệt Thái Dương Trần An, Trần An không rên nổi một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

Lý Nhị đứng lên cười nói: "Các huynh đệ, đỡ Vương Thủ Nhân dậy, khiêng về nha môn trở về trấn phủ ti."

Thời gian Một nén hương, vận mệnh của Vương Thủ Nhân thay đổi, dưới sự bố trí của Tần Kham đã thoát chết.

Người Lưu Cẩn một lòng muốn xử tử được Tần Kham giữa đường cứu đi, nơi hạ lạc của Vương Thủ Nhân sau khi được Cẩm Y vệ cướp đi không rõ, phiên tử Tây Hán bị đánh cho ngã đầy đất, thái giám tùy đường ti lễ giám Trần An xương sống vỡ nát, huyệt Thái Dương càng đau hơn, Thái y cứu mãi không tỉnh, rõ ràng đã thành người thực vật.

Tình thế đột biến, Lễ bộ Tả thị lang Vương Hoa đang chờ nhặt xác nhi tử ngoài ngọ môn và một đám đại thần kinh ngạc không thôi, sau khi lấy lại tinh thần thì lập tức chúc mừng Vương Hoa.

Vương Hoa ngây ra một lúc, lập tức cười ha ha hai tiếng.không nói gì, vội vàng về phủ.

Nhi tử nếu không chết, linh đài lều tang trong nhà có thể dỡ rồi.

Giữa trưa đoạt người, lúc chiều, Bắc trấn phủ ti Cẩm Y vệ bỗng nhiên truyền một đạo công hàm của Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ tới Lại bộ, vụ án kỹ nữ bị hại ở kinh sư đã thẩm tra, không liên quan tới Binh bộ chủ sự Vương Thủ Nhân, có điều Vương Thủ Nhân chơi gá không trả tiền, phẩm hạnh thực sự không ra gì, phụng thánh dụ của hoàng đế bệ hạ, Vương Thủ Nhân bị điều tới Quý Châu long tràng làm dịch thừa, triều đình trong ba năm không được đề bạt.

Trên Công hàm cố ý cường điệu ba chữ, "Phụng thánh dụ "

Về phần tấu chương đệ Vương Thủ Nhân, ti lễ giám Lưu Cẩn muốn trượng tễ hắn, trên công hàm không nhắc tới một chữ, giống như Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ không hề biết gì về việc này.

Đối với bổ nhiệ miễn nhiệm quan viên, bình thường do nội các và Lại bộ đình nghị, hoàng đế hạ ý chỉ kỳ thật không có tác dụng lớn, có điều lúc trước hành động Lưu Cẩn trượng tễ Đới Tiển đã khơi dậy sự công phẫn của ngoại đình, người hữu tâm lập tức từ trong công hàm này của Tần Kham ngửi ra hương vị bất thường.

Lần này hiệu suất làm việc của Lại bộ rất nhanh, hơn nữa dưới tình huống không câu thông trước với Tần Kham có phối hợp rất ăn ý, lập tức phê chuẩn công hàm này của Tần Kham, sau khi Lưu Kiện và Tạ Thiên trí sĩ, thủ phụ nội các là Lý Đông Dương, lão thành tinh Lý Đông Dương vừa thấy công văn Lại bộ đưa tới, lập tức minh bạch Tần Kham ở phía sau muốn làm mưa làm gió, thế là dùng kế qua mặt Tiêu Phương, trong điện Văn Hoa cùng Dương Đình Hòa thương nghị mấy câu, hai người đồng thời phê lam đồng ý trên công văn.

Có ý chỉ của hoàng đế, sự đồng ý hai vị Đại học sĩ nội các và Lại bộ, chuyện Vương Thủ Nhân bị điều tới Quý Châu long trường thành ván đã đóng thuyền.

Ban đêm, trước đại môn Tần phủ có một cỗ kiệu quan đi tới, Lễ bộ Tả thị lang Vương Hoa tuổi già sức yếu dưới sự dìu đỡ của gia phó ra khỏi kiệu, nhìn đôi đèn lồng và đại môn đóng chặt của Tần phủ, Vương Hoa mím môi, lặng lẽ quỳ xuống trước đại môn Tần phủ, cung kính và thành kính dập đầu lạy ba cái rồi đứng dậy rời đi.

Chương 280: Đưa tiễn ngoài thành

Vương Hoa đi được không lâu, trước đại môn Tần phủ lại có một cỗ xe ngựa, mấy vị phụ nhụ và tiểu hài tử xuống xe, đứng thành hàng trước cửa Tần phủ, cũng quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái, rồi lặng lẽ rời đi.

Mấy vị phụ và tiểu hài tử này là gia quyến của Nam Kinh Hộ bộ cấp sự trung Đới Tiển đã chết dưới trượng của Trần An, Trần An bị Cẩm Y vệ đánh thành hoạt tử nhân, thù hận đã xong, đại ân chưa báo, các gia quyến dùng loại phương thức trầm mặc này để biểu đạt lòng biết ơn với Tần Kham.

Thiện ác ân oán đều ắt có báo, trong nơi mù mịt có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mỗi một chuyện thiện ác trong thế gian, đợi thời cơ thích hợp sẽ báo đền toàn bộ.

Cũng là ban đêm, trong ti lễ giám.

Lưu Cẩn mặc áo mãng bào ngồi trước nến trắng, dưới ngọn đèn mờ, công văn do nội các Lý Đông Dương Dương Đình Hòa ký tên, Lại bộ đóng dấu đập vào mắt Lưu Cẩn.

Khuôn mặt già nua của Lưu Cẩn lộ vẻ dữ tợn, mỗi một chữ trên công văn đều giống như biến thành những mũi châm sắc nhọn, đâm vào trong lòng Lưu Cẩn.

Chịu khuất nhục nhiều năm cuối cùng cũng có một ngày nắm đại quyền nội đình, đây là quyền lực Lưu Cẩn hắn dùng ủy khuất và ti tiện cả đời để đổi lấy, hiện giờ lại bị Tần Kham giẫm đạp, bản phần bị Lưu Cẩn xé tan.

"Tần Kham! không ngờ dám làm vậy với Tạp gia."

Trong bóng tối, tiếng rít khẽ phẫn nộ tới cực độ của Lưu Cẩn vang vọng.

Ân và oán là cùng tồn tại.

Tần Kham sau khi trải qua do dự cuối cùng cũng ra tay cứu Vương Thủ Nhân, báo thù cho Đới Tiển vốn không quen biết, khi thi ân đồng thời cũng khó tránh khỏi kết oán với Lưu Cẩn.

Đây là kết quả trong dự kiến, trước khi Tần Kham xuất thủ đã đoán được, nếu đã ra tay thì không hối hận.

Sáng sớm ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa dưới sự vây thị của mấy phó nhân áo xanh, lẳng lặng ra khỏi Triêu Dương môn kinh sư, đi về phía tây.

Trong xe ngựa lót đệm giày, Vương Thủ Nhân mình đầy thương tích nằm trên đệm, thỉnh thoảng nhíu mày rên rỉ.

Vén rèm xe, Vương Thủ Nhân nhịn đau nhìn thành lâu nguy nga càng lúc càng xa của kinh sư, bỗng nhiên nhếch môi mỉm cười, vết thương trên người lại nhói đau, Vương Thủ Nhân cười mà mặt co quắp, nhưng hắn vẫn cười.

Phán quan Thành hoàng đã viết tên hắn vào sổ sinh tử, nhưng lại không thể không xóa đi, việc vui sướng nhất của nhân sinh không gì hơn được vượt qua sinh tử luân hồi.

Hôm trước sau khi Cẩm Y vệ cứu tỉnh hắn, trong đầu Vương Thủ Nhân liền lờ mờ có một loại cảm giác quán thông, rất mãnh liệt, loại ý niệm thông mà chưa thông này giống như một tờ giấy mỏng, chỉ còn chờ cơ duyên thích hợp nhẹ nhàng đâm thủng.

Loại cảm giác này so với đào thoát sinh thiên thì còn sảng khoái hơn, Vương Thủ Nhân lúc này đang hưởng thụ loại cảm giác này.

Xe ngựa chậm rãi đi trên quan đạo, xa phu đánh xe là lão bộc của Vương gia, luyện đánh xe cả đời lúc này lại rất cẩn thận, đêm qua Cẩm Y vệ Tần Chỉ huy sứ đã mời đại phu xem thương tích, cũng đắp thuốc cho hắn, đại phu nói mười cái đình trượng đã tổn thương tới gân cốt, nếu ăn thêm mấy gậy nữa thì chết chắc, dù là như vậy, thương thế của thương thế cũng phải nghỉ dưỡng hơn ba ba tháng mới khỏi hẳn được.

Xe ngựa đi ra ngoại thành được mười dặm thì bỗng nhiên dừng

lại, Vương Thủ Nhân vén màn xe, thấy bốn phía quan đạo thị vệ đứng đầy, một người trẻ tuổi mặc nho sam màu trắng đang ngồi trong đình thản nhiên tự rót tự uống.

"Tần Kham!" Vương Thủ Nhân đang nằm sấp Trong xe ngựa mắt sáng rực lên.

Trong đình, Tần Kham từ xa giơ chén rượu trong tay về phía hắn, cười nói: "Có rượu có thịt có tri kỷ, đáng tiếc người nào đó bị thương nê không thể uống rượu, không có lộc ăn này."

Vương Thủ Nhân cười ha ha nói: "Chỉ cần có rượu, Vương mỗ ngay cả chết còn không sợ, để ý chi tới chút thương vặt? Vẫn là câu nói đó, Tần Kham, ngươi nếu không cho ta uống rượu, ta sẽ không nhận ngươi là tri kỷ nữa."

Tần Kham mỉm cười, lại cố ý thở dà: "Không cho rượu thì không nhận ta, đây không phải là tri kỷ, rõ ràng là bạn nhậu."

"Nếu không uống rượu thì còn nói gì tới tri kỷ?"

Vương Thủ Nhân được gia phó đỡ từng bước gian nan đi vào trong đình, trên bàn đá trong đình đã đặt thêm chén, còn có hai vò rượu còn bốc mùi đất.

Nhìn thấy vò rượu, Vương Thủ Nhân hai mắt sáng ngời, ôm lấy một bình mở lớp dán rồi ngửa đầu uống.

Tần Kham thấy tướng uống này của hắn thì không khỏi thở dài: "Đây nào có phải là thánh nhân, rõ ràng là tửu quỷ, ta có phải cứu nhầm rồi không?"

Uống ừng ực mấy ngụm, Vương Thủ Nhân buông vò rượu nhìn chằm chằm Tần Kham: "Đây chính là rượu trộm được à?"

Tần Kham cười nói: "Tên thủ hạ đó của ta không ra gì, nghe nói ta sáng nay tiễn bạn, buổi tối vội vàng lẻn vào hậu viện nhà vị bách hộ kia, lại đào ra hai vò nữ nhi hồng mười tám năm."

Vương Thủ Nhân nhịn cười nói tiếp: "Sau đó lại chôn vào hai bình giấm."

Tần Kham thẹn thùng nói: "Lần này thì tên thủ hạ của ta có chút khác người, hắn nói mùi giấm chua khó ngửi, thế là chôn hai bình nước tiểu."

Vương Thủ Nhân nhịn hồi lâu, cuối cùng không chịu được nữa, há miệng cười to.

Tần Kham cũng cười nói: "Tên thủ hạ này rất xấu xa, ta đã trách phạt hắn rồi."

"Ngươi, ngươi trách phạt hắn như thế nào?" Vương Thủ Nhân cười tới thở hổn hển.

"Ta lệnh cho hắn, vào tiệc cưới của con gái vị bách hộ xui xẻo kia nhất định phải uống thống khoái, bất kể trong bình rượu đào ra là dấm chua hay là nước tiểu thì cũng phải uống không sót một giọt, không say không về."

"Ha ha ha ha... Ngươi so với thủ hạ của ngươi thì còn xấu xa hơn."

Vương Thủ Nhân cười hồi lâu, lại ôm lấy vò rượu hung hăng uống, lau khóe miệng rồi thở dài: "Thật là kỳ quái, vì sao rượu trộm luôn cảm thấy đặc biệt ngon? Sau này nghiện rồi thì ta chẳng phải sẽ phải làm trộm? Nếu bị lão phụ của ta biết, kiểu gì cũng ăn mấy cá tát."

Tần Kham nháy mắt mấy cái, cười nói: "Có cần ta nghĩ biện pháp cho ngươi không?"

"Nói nghe thử đi."

" Sau khi đặt chân tới Quý Châu, ngươi không ngại mua mấy vò rượu ngon, lén chôn ở hậu viện nhà hàng xóm, chơ fkhi ngươi lên cơn nghiệ rồi thì vào hậu viện nhà hắn đào lên, lấy rượu mình mua thì tất nhiên không coi là trộm, nhưng ngươi lại vẫn được hưởng thụ lạc thú trộm rượu, khi đó uống rồi nhất định cũng thấy rất ngon."

" Kế này rất diệu, Tần Kham, ngươi làm sao có thể nghĩ ra được biện pháp tuyệt diệu như vậy? Chẳng lẽ ngươi trời sinh đã là kẻ trộm."

Tần Kham phụng phịu nghiêm mặt nói: "Nói bậy! Ta rõ ràng là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ."

Tiếp theo Tần Kham cười một tiếng, nói: "... Thuận tiện dạy người khác làm kẻ trộm."

Hai người nhìn nhau cười to, Vương Thủ Nhân cảm xúc có chút kích động, uống rượu vừa nhanh vừa vội, không lâu sau thì khuôn mặt đang tái nhợt ửng đó, rõ ràng đã có chút chuếnh choáng.

Ngửa đầu uống nốt ngụm rượu cuối cùng trong vò rượu, Vương Thủ Nhân cười ha ha hai tiếng rồi sau đó ném vò diệu, sửa sang lại y quan quỳ xuống trước Tần Kham rồi vá ba cái.

Tần Kham đỡ hắn dậy, thở dài: "Ta chỉ là mời ngươi uống rượu hai lần, ngươi nếu trong lòng thấy áy náy thì mời lại ta hai bữa là được rồi, việc gì phải hành đại lễ như vậy?"

Vương Thủ Nhân nhìn chăm chú Tần Kham, nói: "Ta nợ ngươi, không chỉ là hai bữa rượu, ngươi cho ta nhiều hơn, Tần Kham, không muốn nhiều lờ, ngày sau tất có báo đáp."

Tần Kham chắp tay với hắn: "Núi cao nước xa đường khó đi, Vương huynh đi đường cẩn thận."

Trong mắt Vương Thủ Nhân nổi lệ quang, nức nở nói: "Vương mỗ không sợ núi cao nước xa, cái ta sợ là sau này bên cạnh không còn tri kỷ mờ ta uống rượu nhưng.

Tiễn anh ngàn dặm, cuối cùng cũng tới lúc ly biệt.

Xe ngựa đợi đã lâu, ngựa kéo xa bực mình thở phì phì mấy cái, chân cào cào đất.

Vương Thủ Nhân ngà ngày say lên ngựa, không biết nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tần Kham nói: "Có chuyện này trong lòng ta mang nghi hoặc đã lâu, ta biết người vì ta mà phí tâm tư, thoát được đình trượng của Lưu Cẩn tất nhiên dễ nói, nhưng ta bị điều khỏi kinh là vì cớ gì? Đêm qua ta hỏi người nhà, bọn họ đều tránh không trả lờ, ngươi có biết duyên cớ không?"

Tần Kham cười một tiếng, hung hăng vỗ mông ngựa, con ngựa hít

dài một tiếng, chạy về phía quan đạo.

" Tội danh ta gán cho ngươi là chơi gái không trả tiền, Vương huynh, xn lỗi, đời này ngươi sẽ bị các kỹ nữ thanh lâu khinh bỉ tới chết, sau này nếu muốn chơi gái thì trả tiền trước rồi hẵng làm việc." Tần Kham cười to về phía xe ngựa đã đi xa.

Trong xe ngựa truyền đến tiếng cười mắng của Vương Thủ Nhân.

Nhìn chăm chú xe ngựa đã đi xa, Tần Kham thu lại nụ cười, bỗng nhiên vái dài về phía xe ngựa.

Chỉ buồn con đường phía trước không có tri kỷ.

Vương Dương Minh, Quý Châu long trường là biến chuyển trong cuộc đời này này của ngươi, cũng là sự thăng hoa của văn minh Hán gia, ta ở kinh sư chờ ngươi siêu phàm nhập thánh, nổi danh thiên hạ.

Chương 281: Minh hữu ngày xưa

Nhìn Vương Thủ Nhân đi xa, Tần Kham đứng lặng ở ven quan đạo một lúc lâu.

Lý Nhị đứng sau lưng hắn, nhìn vị lão thủ trưởng bắt đầu từ Nam Kinh đã luôn đi theo này, bộ dạng suy nghĩ sâu xa của hắn làm người ta từ tận đáy lòng sinh ra một loại kính sợ, bất kỳ nguy cơ nào ở trước mặt hắn tựa hồ luôn có thể nghĩ ra biện pháp hóa hiểm thành may, đối với Lý Nhị mà nói, Tần Kham là đại nhân vật thực sự, bất hiển sơn bất lộ thủy, nhưng mà trên triều đình từ hoàng đế xuống tới văn võ bá quan, lại chẳng có ai dám không coi trọng hắn, thanh âm hắn phát ra, luôn được người trong thiên hạ dừng chân lắng nghe.

Tần Kham trong mắt Lý Nhị là sâu không thể lường, cũng như xử lý chuyện của Vương Thủ Nhân lần này,, quyết định của Tần Kham tựa hồ cũng không dễ lý giải.

Xa xa, xe ngựa của Vương Thủ Nhân đã biến mất, Tần Kham mỉm cười quay đầu lại, nhìn thấy Lý Nhị mắt lộ vẻ mê hoặc phía sau, Tần Kham không khỏi khẽ cười nói: "Có vấn đề gì ư?"

Lý Nhị do dự một chút, nói: "Có."

"Nói nghe thử đi."

"Tần soái... Có cứu Vương Thủ Nhân hay không là lo lắng của đại nhân vật như Tần soái, chỉ là thuộc hạ không hiểu, điều thuộc hạ không thể lý giải nhất là ở ngọ môn hôm qua rõ ràng có thể trực tiếp cứu Vương Thủ Nhân ra, vì sao Tần soái cứ phải chờ hắn ăn đủ mười đình trượng rồi mới ra tay cứu người?"

Tần Kham cười nói: "Có câu mà trẻ con cũng có thể ngâm "trời giao nhiệm vụ lớn cho người, tất phải thử tâm trí của hắn, bắt hắn phải chịu khổ da thịt, gân cốt', ta muốn để Vương Thủ Nhân chịu mười đình trượng này cũng là vì lẽ đó."

Lý Nhị càng hoang mang hơn, hắn không đọc sách, là vũ phu thô bỉ điển hình, những lời này với hắn mà nói thì quá thâm ảo, nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng vỗ đùi, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thuộc hạ minh bạch rồi, là không bị đánh thì không nhớ lâu, đúng không, Tần Kham ngây ra, tiếp theo cười khổ nói: "Nếu ngươi cứ muốn như vậy như vậy thì cũng được."

Lý Nhị không khỏi có chút đắc ý, hắn cảm thấy mình là người rất thông minh, hơn nữa có đại trí tuệ.."

"Tần soái đã giữ được tính mệnh của Vương Thủ Nhân, vậy muốn giữ quan chức của hắn cũng không khó, vì sao Tần soái lại cứ lấy cớ chơi gái không trả tiền, đầy hắn tới Quý Châu long tràng làm dịch thừa?"

Tần Kham mỉm cười nhìn hắn: "Ngươi cảm thấy không thể hiểu nổi?"

Lý Nhị vò đầu cười nói: "Thuộc hạ chỉ cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, rõ ràng là làm một việc thiện, nhưng lại không để người ta ghi nhớ...."

Tần soái thở dài nói: "Ta làm chuyện này, không phải để hắn nhớ ơn ta, Vương Thủ Nhân đắc tội với Lưu Cẩn, nếu còn ở lại kinh sư làm quan, hắn khẳng định sống không quá được mùa đông năm nay, bất luận là để trừ bỏ dị kỷ cũng được, hay để trút giận cũng được, Lưu Cẩn sẽ không để Vương Thủ Nhân sống sót."

Lý Nhị giật mình nói: "Thì ra đây chính là nguyên nhân ngài đưa Vương Thủ Nhân tới Quý Châu long tràng."

Tần Kham cười cười, đây kỳ thật chỉ là một trong các nguyên nhân, còn có một nguyên nhân hắn không nói ra.

Trong lịch sử Vương Dương Minh chân chính ngộ đạo, bước vào cửa thánh hiền, chính là ở Quý Châu long tràng dịch, Tần Kham đi tới thế giới này có lẽ đã thay đổi không ít việc, nhưng mà việc này, Tần Kham lại không muốn thay đổi nó, thậm chí dùng phương thức của phương thức để nó tái hiện ở lịch sử một cách nguyên dạng, không có Quý Châu long tràng thì không có thánh hiền Vương Dương Minh, không chịu đình trượng, bị đày ải, khiến nhân

sinh của hắn gặp phải thống khổ và đả kích thì cũng không có thánh hiền Vương Dương Minh ngày sau.

Trong kiếp này, Tần Kham chỉ hy vọng in lên quỹ tích của kiếp trước, tự tay tạo ra ra một thiên cổ thánh hiền.

Xe ngựa đã đi xa, những gì Tần Kham có thể làm đều đã làm rồi.

Có lẽ còn thiếu một chuyện.

"Lý Nhị."

"Có thuộc hạ."

"Lát về ta bảo Bắc trấn phủ ti cho ngươi một điều lệnh, triệu tập hơn trăm cao thủ quyền thuật của Cẩm Y vệ, bảo họ lập tức theo Vương Thủ Nhân nam hạ Quý Châu, Lưu Cẩn ăn vố này tất nhiên không chịu bỏ qua, Vương Thủ Nhân trên đường đi khẳng định có người muốn ám sát hắn, ngươi phái người trừ bỏ chướng ngại trên đường cho hắn, ta muốn để Vương Thủ Nhân còn sống tới Quý Châu long tràng, một sợi tóc cũng không được thiếu."

"Vâng."

Lý Nhị vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, đã có vô số người bắt đầu phục tùng và chạy theo ý chí của Tần Kham, cam tâm để hắn sử dụng, vì một mệnh lệnh của hắn mà vượt lửa qua sông.

Phiền toái của Vương Thủ Nhân được Tần Kham tiếp nhận, hắn ngồi xe ngựa nam hạ, dọc theo đường đi còn có hơn trăm cao thủ hộ vệ hắn, còn đại BOSS Lưu Cẩn thì để Tần Kham xử lý.

Vừa nghĩ tới đãi ngộ chênh lệch cực lớn giữa mình và Vương Thủ Nhân, Tần Kham luôn cảm thấy cái cớ chơi gái không trả tiền này vẫn rất yếu ớt vô lực, không nên để hắn tiện nghi như vậy, nên gán cho hắn tội danh dâm ô lão thái thái tám mươi tuổi mới có thể khiến người ta cân bằng tâm lý.

Trở lại trong thành, Tần Kham đi thẳng vào hoàng cung.

Ven lan can bạch ngọc ngoài Cung Càn Thanh, Tần Kham gặp một người mà hắn không muốn gặp nhất.

Lưu Cẩn tựa hồ tính được Tần Kham sẽ vào cung, tư thế chờ đã lâu, mặc áo mãng bào màu vàng, tay đút vào ống tay áo đứng ở ngoài điện, ánh mắt như mũi dao quét đi quét lại trên người Tần Kham, thỉnh thoảng lại cười lạnh.

Tần Kham cười khổ, chắp tay nói: "Lưu công công, lâu rồi không gặp."

Lưu Cẩn né người sang bên, tránh lễ của Tần Kham, lạnh lùng nói: "Tần soái khách khí quá, Tạp gia chỉ là một hoạn nhân, sao dám nhận lễ của Tần soái?"

"Lưu công công khiêm tốn quá, hiện giờ Lưu công công trong cung vinh quang tột đỉnh, chẳng những chấp chưởng nội đình, hơn nữa còn nắm Tây Hán tiết chế Đông Hán và Cẩm Y vệ, hạ quan sao dám không dùng lễ gặp mặt?"

Những lời ôn hòa này của Tần Kham làm sắc Lưu Cẩn hơi hòa hoãn lại, Lưu Cẩn hiện giờ đắc tội với không ít quan văn ngoại đình, từ lúc nắm ti lễ giám tới nay dẫn tới trời giận người oán, người duy nhất dựa vào, chỉ là sự sủng tín của Chu Hậu Chiếu mà thôi, nhưng mà Lưu Cẩn cũng minh bạch, sự sủng tín của Tần Kham trước mặt bệ hạ chẳng thấp hơn hắn, trong văn võ huân quý cả triều, Lưu Cẩn chỉ độc cảm thấy ở trước mặt Tần Kham là tựa hồ không hề có ưu thế để nói.

Đây chính là chỗ mà Lưu Cẩn vừa ghi hận Tần Kham lại vừa không thể không kiêng kị hắn.

Thở dài, Lưu Cẩn cuối cùng cũng quyết định nuốt cục tức này, thân phận của mọi người đã cao tới mức này, vì một chuyện nào đó mà cãi hoặc là đánh nhau thì không khỏi mất mặt. Lưu Cẩn vất vả lắm mới ngồi vào được địa vị như hôm nay, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép mình làm ra bất kỳ chuyện gì không xứng với thân phận của nội tướng Đại Minh.

"Tần soái à, Tạp gia vẫn thật lòng coi ngài là bằng hữu, chúng ta đều là lão nhân từ trong đông cung đi ra, chúng ta đều có công

tòng long, lúc trước lão tạp toái Vương Nhạc liên thủ nội ngoại đình đe dọa bệ hạ, thậm chí triệu tập dũng sĩ doanh vào cung muốn trừ bỏ chúng ta, may mà đêm đó có Tần soái quyết định thật nhanh, lập trảm ngự mã giám chưởng ấn Ninh Cẩn, đoạt được binh quyền của dũng sĩ doanh, hơn nữa chuyển thủ thành công, đám người chúng ta mới có thể đào thoát sinh thiên, Tần soái, nói thật, Tạp gia trong lòng vẫn nhớ kỹ phần ân tình này."

Tần Kham cười nhạt nói: "Một chút việc nhỏ, không cần nhắc lại làm gì, ta khi đó cũng chỉ là vì giữ mạng mà thôi."

Lưu Cẩn thở dài nói: "Sau khi trải qua chuyện này, Tạp gia trong lòng luôn cảm thấy chúng ta là bằng hữu chung hoạn nạn, ở trong triều bền chắc như một khối thiết bản, nhưng kết quả là, Tần soái ngươi chẳng những không cùng nhau trông coi, hô ứng lẫn nhau với Tạp gia, ngược lại ngầm ngáng chân Tạp gia, giở âm chiêu, Tần soái à, sau khi Tạp gia nắm ti lễ giám để đứng vững chân, quả thật đối với ngoại đình đã làm ra hai chuyện quá giới hạn, nhưng Tạp gia tự nhận thấy không hề đắc tội với ngươi, ngươi vì cớ gì mà lại cản trở Tạp gia?"

Tần Kham cũng thở dài: "Lưu công công, mời xin ngươi tin ta, việc của Vương Thủ Nhân ta không phải là cố ý nhằm vào ngươi, chỉ vì người này là tri kỷ của ta, không thể không không thể không bảo vệ hắn."

Lưu Cẩn ngây người một chút, ngữ khí bất giác có chút kịch liệt: "Để bảo vệ hắn, ngươi không tiếc biến thành kẻ địch với minh hữu cùng chung hoạn nạn ngày trước ư?"

Tần Kham thong dong điềm tĩnh mỉm cười hỏi ngược lại: "Vì một Binh bộ chủ sự, Lưu công công đành lòng phản bội minh hữu ngày xưa ư?"

Lưu Cẩn trợn tròn mắt, tức giận đến cả người run rẩy, thật lâu sau, Lưu Cẩn không biết vì sao lại mỉm cười, nhưng ánh mắt lại hết sức lạnh lùng.

"Thôi, cãi nhiều cũng vô ích, Tần soái, Tạp gia không ngại nói thẳng, chuyện này vẫn chưa xong đâu."

Nói xong Lưu Cẩn oán hận phất tay, vào cung Càn Thanh.

Tần Kham mỉm cười nhìn bóng dáng của hắn, ánh mắt có chút thương hại.

Hắn biết ý tứ trong lời nói của Lưu Cẩn, trong những lời này dấu diếm sát khí, lúc này thích khách ám sát Vương Thủ Nhân chắc đã lên đường rồi, Lưu Cẩn định dùng thi thể của Vương Thủ Nhân để cảnh cáo Tần Kham, nói cho hắn hay ý chí của ti lễ giám chưởng ấn là không thể dao động, người hắn muốn xử tử vô luận chạy đến chân trời góc biển thì cũng phải chết.

thực sự không đành lòng nói cho hắn hay chân tướng. Hơn trăm cao thủ của Cẩm Y vệ đã ở trên đường chờ những thích khách này, Lưu công công thuần khiết hồn nhiên rất nhanh sẽ phát hiện, thế giới này so với tưởng tượng của hắn thì tàn khốc hơn rất nhiều, quyền lực nở hoa thì đồng thời đầu óc cũng nên phát triển theo, cái này gọi là biết thẹn rồi mới dũng cảm, vốn đã thiếu một linh kiện so với nam nhân bình thường rồi, không thể thiếu tâm nhãn hơn nữa.

Vừa định chuẩn bị vào cung Càn Thanh bẩm báo với Chu Hậu Chiếu kết quả xử trí Vương Thủ Nhân, đi được hai bước thì tiểu hoạn quan ở trước mặt đi tới, ngữ khí kính cẩn nói với Tần Kham, Vương Thái hoàng Thái Hậu và Trương Thái Hậu triệu kiến.

Tần Kham ngây ra.

Hắn và Trương Thái Hậu, Vương Thái hoàng Thái Hậu không có giao tiếp, vô duyên vô cớ vì sao lại đòi gặp hắn?

Đầu đầy sương mù đi theo tiểu hoạn quan tới cung Từ Ninh, Vương Thái hoàng Thái hậu và Trương Thái hậu buông rèm triệu kiến, phía sau bức rèm che, hai vị Thái Hậu đầu đội mũ phượng, đoan trang ngồi bê trên.

Sau khi Hoằng Trì đế qua đời, Trương Thái hậu gầy đi nhiều, cùng Vương Thái hoàng Thái hậu cả ngay chuyên tâm tu đạo, đối với chính sự triều đình cũng không hỏi đến, Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn biến triều đình thành chướng khí mù mịt cũng chẳng thấy bà ta lên tiếng, hôm nay phá lệ triệu kiến hắn, lại không biết là vì cớ

gì.

Vào cung Từ Ninh, Tần Kham sửa sang lại y quan, quỳ gối cúi đầu.

"Thần, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham, phụng ý chỉ bái kiến Thái hậu nương nương, bái kiến Thái Hậu nương nương."

Phía sau bức rèm truyền đến thanh âm của Trương Thái hậu: "Đứng lên đi."

"Tạ Thái Hậu nương nương."

Sau khi Tần Kham đứng dậy, trong lòng không khỏi thầm than.

Không cho người ban ngồi, không cho người dâng trà, hai vị Thái Hậu xem ra không có cảm nhận tốt về hắn.

Quả nhiên, Trương Thái hậu ngay cả trình tự nói chuyện cơ bản cũng miễn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Tần Kham, ngươi là người xấu, ngươi xấu tới mức không phải là người."

"Hả?"

Chương 282: Một pháo đỏ rực

Xấu tới mức không phải là người.

Những lời này quen tai quá, kiếp trước khi Tần Kham cô phụ vô số nữ nhân, luôn phải nghe câu chửi mắng tương tự, nhưng mà những lời này lại từ trong miệng Trương Thái hậu đoan trang nói ra, Tần Kham lại toát mồ hôi lạnh.

"Thái Hậu cớ sao lại nói vậy?" Tần Kham mờ mịt nói.

Trương Thái hậu Phía sau bức rèm lạnh lùng hừ một cái, nói: "Hoàng thượng hoang đường, ngươi thân là cận thần của thiên tử, chẳng lẽ cũng hoang đường theo hắn?"

Tần Kham thở dài: "Thái Hậu có thể nói rõ hơn một chút không, thần ngu dốt, thật sự không hiểu ý tứ của Thái Hậu."

Trương Thái hậu cả giận nói: "Hoàng thượng và nữ nhi của Hạ Nho chưa đại hôn, lại lén lút chạy tới Hạ gia nhìn trộm hoàng hậu Đại Minh tương lai, ngươi dám nói rằng ngươi không đi cùng hoàng thượng không?"

"Thần có tội, việc này.... quả thật là có."

"Việc này làm có hoang đường không, trái với thể thống với thiên gia, ngươi vì sao không khuyên can hoàng thượng? Hoàng thượng tuổi nhỏ không hiểu chuyện, ngươi cũng không hiểu chuyện à?"

"Thần biết tội." Tần Kham không thể không quỳ xuống thỉnh tội.

Chuyện này không thể nói rõ lí lẽ, giá trị quan của hắn và Chu Hậu Chiếu có chút giống nhau, Chu Hậu Chiếu làm việc chỉ dựa vào sự thích ghét cá nhân, không kiêng kỵ gì, mấy thứ lễ pháp này hắn trước nay không bận tâm, Tần Kham kỳ thật cũng không sai biệt lắm, kiếp trước hắn từng rất phong lưu, quan hệ nam nữ rất hỗn loạn, hắn lên giường đều rất tùy tiện, tất nhiên cảm thấy nhìn vị hôn thê của mình một cái là thiên kinh địa nghĩa, chẳng có gì không ổn, bảo hắn khuyên can như thế nào đây?

Mua rau cải cũng phải xem trước xem có tươi hay không, cưới vợ sao lại không thể kiểm tra hàng trước?

Hôm nay hai vị Thái Hậu triệu Tần Kham vào cung chắc là đã thương lượng trước mở một cuộc họp phê bình đối với hắn, chuyện vẫn chưa xong.

Vương Thái hoàng Thái hậu ngồi sau rèm vẫn im lặng không nói gì, chỉ có Trương Thái hậu lên tiếng.

"Tần Kham, tội của ngươi không chỉ là vậy, hôm trước xem khi hoàng thượng nhìn trộm hoàng hậu, ngươi buông lời gièm pha gì với hắn mà hoàng thượng định hối hôn, có thể nói là một chuyện nực cười nhất triều Chính Đức, chuyện đã truyền tới cả thiên hạ đều biết, nữ nhi của Hạ Nho vừa thẹn vừa giận, ở trong nhà khóc lóc ầm ĩ đòi tự sát, Tần Kham, ngươi đã nói gì với hoàng thượng?" Thanh âm của Trương Thái hậu lờ mờ mang theo mấy phần tức giận.

Sắc mặt Tần Kham trắng bệch, vội vàng nói: "Thái Hậu minh giám, thần đâu có dám buông lời gièm pha, hoàng thượng hôm ấy sau khi thấy Hạ thị thì thần sắc có chút không vui, thần mặc dù ở bên cạnh, nhưng hôn sự của hoàng thượng liên quan đến xã tắc, thần sao dám vọng ngôn bình luận? Hối hôn hay không thì đều là hoàng thượng tự mình ra chủ ý, quả thật là thần không nói một từ."

Trương Thái hậu lạnh lùng nói: "Nhìn thì nhìn rồi, nhưng hoàng thượng vì sao không thích Hạ thị?"

Tần Kham do dự một lát, kiên trì nói: "Thần không biết."

Trương Thái hậu thở dài: "Đúng là thần tử của hoàng thượng, duy hộ hoàng thượng cũng trung tâm lắm, không hé lộ nửa chữ, Tần Kham..."

"Có thần."

"Nhân tuyển Hoàng hậu chỉ có Hạ thị, nội các đã phát ra đình nghị, hiện giờ cách đại hôn của đại hôn không đến một tháng, Lễ bộ đã bắt đầu diễn lễ chuẩn bị, lúc này không còn là do hoàng thượng quyết định, hắn có thích Hạ thị hay không thì Hạ thị vẫn là hoàng

hậu, việc này không thể thay đổi, Tần Kham, ngươi về khuyên nhủ hoàng thượng, lúc khác hắn gây chuyện ai gia không quản, nhưng chuyện đại hôn thì tuyệt đối không thể làm ra phong ba gì, gia sự của thiên gia tức là chuyện của thiên hạ, chuyện liên quan tới thể diện của hoàng gia, hoàng thượng không hiểu chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu sao?"

"Thần hiểu, không biết ý tứ của Thái Hậu là."

Trương Thái hậu lạnh lúng nói: "Trước khi Hoàng thượng đại hôn, ngươi giám sát chặt chẽ hắn cho ai gia, đừng để hắn làm ra những chuyện hồ đồ, hối hôn gì đó càng đừng có nhắc tới."

Tần Kham vẻ mặt đau khổ nói: "Thái Hậu..."

"Chuyện này ai gia giao cho ngươi, phàm là hoàng thượng khi đại hôn làm ra chuyện trá với lệ thường gì, ai gia không trị được hoàng thượng nhưng chẳng lẽ không trị được ngươi?"

"Động phòng..."

"Động phòng thì không liên quan tới ngươi! Mau mau lui ra!"

"Vâng, thần cáo lui."

Đi ra khỏi cung Từ Ninh, Tần Kham bỗng nhiên có một loại xung động muốn đái vào cột hành lang của cung điện.

Con mình không quản được, lại để ngoại nhân như hắn quản, ngoại nhân không quản được thì trị tội.

Nữ nhân Minh triều đều không giảng đạo lý như vậy à?

Từ cung Từ Ninh tới cung Càn Thanh, Tần Kham mang đầy một bụng tức, nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

Chu Hậu Chiếu lại đang tụ tập Cốc Đại Dụng và Trương Vĩnh đấu địa chủ, bởi vì uy danh hiển hách của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu hiện giờ không còn hứng thú với chọi gà, trừ chơi mấy con hổ và gấu chó Lưu Cẩn hiến ra, hoạt động giải trí thích nhất vẫn là đánh bài.

Chơi bà lá, cờ thủy lục, đấu địa chủ, cờ vây thỉnh thoảng cũng chơi, có điều Chu Hậu Chiếu ngại cờ vây quá nặng nề, chơi rất ít.

Đời sống giải trí của đế vương một đời đơn điệu nhàm chán tới vậy, thực sự không hiểu hắn mỗi ngày hứng trí bừng bừng chơi những thứ này rốt cuộc là có gì hay.

Thấy Tần Kham đi vào điện, Chu Hậu Chiếu giương mắt nhìn thoáng qua hắn, lập tức sự chú ý rất nhanh quay lại về bài trong tay, hô: "Tần Kham, tới đây chơi mấy ván đi, hôm nay trẫm thủ phong khá thuận, Cốc Đại Dụng thua trẫm hai mươi lượng bạc rồi."

Tần Kham đi đến trước mặt Chu Hậu Chiếu, nhớ tới lời nói vừa rồi của Trương Thái hậu, thế là thở dài: "Bệ hạ, thần muốn tâm sự với bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bà, tung ra một đôi mười, nói: "Tâm sự hả, ngươi nói đi."

Tên này nếu không phải là hoàng đế, Tần Kham sẽ một cước đá ra, nhìn thái độ hỗn trướng của hắn kìa.

"Bệ hạ, tâm... sự không phải như vậy." Tần Kham thở dài.

Chu Hậu Chiếu khép bài trong tay lại, quay đầu nhìn hắn: "Được, chúng ta nói chuyện quân thần."

"Đa tạ bệ hạ." Tần Kham vui vẻ nói.

"Tâm của ngươi gần đây ổn chứ?"

Tần Kham ngẩn ra: "Vẫn... ổn."

Chu Hậu Chiếu gật gật đầu: "Tâm của trẫm gần đây cũng tốt, rồi, tâm nói xong rồi, Cốc Đại Dụng ngươi cút đi, chơi bà tay chân lóng ngóng, để Tần Kham thay."

Tần Kham: "..."

Hiện tại là lần thứ hai sinh ra xung động muốn đá hắn, lần đầu tiên là trước khi tâm sự.

Đấu địa chủ với người phát minh ra đấu địa chủ là quyết định cực kỳ không sáng suốt, Chu Hậu Chiếu rất nhanh liền minh bạch đạo lý này.

Nhìn thần sắc chán nản của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham khí định thần nhàn nhìn hắn: "Bệ hạ, hiện tại có rảnh tâm sự không?"

"... Có."

Chu Hậu Chiếu vẫy bảo đám người Cốc Đại Dụng Trương Vĩnh lui ra, các hoạn quan thị hầu trong điện cũng thức thời ra ngoài.

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì với trẫm?"

Tần Kham nói: "Bệ hạ sắp đại hôn rồi."

Chu Hậu Chiếu thơ ơ nhướn mày: "Đại hôn thì sao? Vì lần đại hôn này, nội các và lục bộ đã đình nghị non nửa năm, Hộ bộ phát ba trăm vạng lượng, Lễ bộ mời đặc phái viên của phiên bang quốc quốc, Mã Vĩnh Thành nói với trẫm, trong cung chỉ hồng trù Giang Nam thôi cũng bỏ hơn bốn thớt, làm tất cả những chuyện này chỉ là để đón một nữ nhân xa lạ vào cung, sau đó mỗi ngày phải ở cùng nàng ta, ngày tháng sau này của trẫm đã chú định là u ám ảm đạm rồi."

Ngươi hiện tại nhắc tới đại hôn với trẫm, trẫm sao thấy ngươi như đang nhắc tử kỳ của trẫm sắp đến ý nhỉ?"

"Thần tuyệt không có ý này, chỉ là có vấn đề muốn hỏi bệ hạ..."

"Vấn đề gì?"

Tần Kham nhìn Chu Hậu Chiếu một cái, cẩn thận nói: "Bệ hạ hiện tại chắc... không định từ hôn chứ?"

Chu Hậu Chiếu vuốt cái cằm nhẵn thín rồi trầm ngâm: "Ngươi nói như vậy,... cũng là nhắc nhở trẫm đấy."

Hai mắt Tần Kham trợn tròn, mồ hôi lạnh túa ra, trong lòng sinh ra một cỗ xung động muốn tự tát cho mình một cái.

Miệng... Vì sao bỉ ổi như vậy.

Thấy bộ dạng mồi hôi đầm đìa của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên cười: "Dọa ngươi thôi, hôm đó sau khi chúng ta đi nhìn nữ nhi của Hạ gia, quả thật quả thật từng có ý muốn hối hôn, hơn nữa còn nói qua với mấy vị Đại học sĩ, nhưng những ngày này trẫm đã nghĩ rồi, cứ quyết định dứt khoát cưới đi, hiện giờ trong triều đình đại thần đối với trẫm bất mãn rất nhiều, nếu trẫm hối hôn chắc sẽ lại gây ra động tĩnh lớn, trẫm đã mười sáu rồi, lại không có ý trung nhân, nếu như thế thì cưới ai mà chẳng được."

Tần Kham cười vui mừng.

Chu Hậu Chiếu trưởng thành rồi, hắn ít nhất đã mơ hồ hiểu được cái gì gọi là trách nhiệm của nam nhân, biết thu liễm tính tùy tiện của mình, các đại thần trong triều đình luôn dngf sự ổn trọng kiên định tới ổn trọng để yêu cầu hắn, tất cả mọi người tựa hồ đều đã quên, Chu Hậu Chiếu mới mười sáu tuổi, hắn vẫn là trẻ con, có thể mơ hồ hiểu những thứ này đã là không dễ dàng gì rồi.

Có thể nói ra những lời này, dặn dò của Trương Thái hậu đối với Tần Kham, đã mất đi sự tất yếu.

"Thần vì xã tắc Đại Minh cám ơn bệ hạ." Tần Kham khom người vái dà.

Chu Hậu Chiếu cười một tiếng, vui vẻ nói: "Cám ơn cái gì? Cám ơn ta cuối cùng cũng không làm ẩu? Để các đại thần yên tâm à?"

Tần Kham cười nói: "Cho dù nói như vậy có cái hiềm mạo phạm thượng, có điều thần vẫn nói, thần cám ơn chính là vì cái này."

Chu Hậu Chiếu thở dài nói: "Trẫm, không thể gây chuyện thêm nữa."

Chương 283: Muốn gần thiên nhan

"Bệ hạ, hậu viện phú quan viên dân gian không chỉ có một nữ nhân, nhập tương lai nếu có ý trung nhân, cứ nạp nàng ta vào cung là được, cái chức suông hoàng hậu cứ để cho nữ nhi Hạ gia đi, bệ hạ không cần phải bận tâm."

Chu Hậu Chiếu gật gật đầu, thần sắc bỗng nhiên trở nên hưng phấn: "Đại hôn của Trẫm không thể quá thái bình nhạt nhẽo được, cả đời chỉ có một lần, phải làm gì đó thú vị, Tần Kham, ngươi giúp trẫm làm chuyện này đi."

"Bệ hạ muốn làm gì?"

Trong mắt Chu Hậu Chiếu lại bắt đầu lấp lánh hào quang tinh nghịch quen thuộc: "Ngươi từ Thần Cơ doanh triệu tập mười khẩu hỏa pháo, nhắm vào cửa nhà Hạ Nho."

Tần Kham: "..."

Tuyến mồ hôi hôm nay rất phát triển... Thấy bộ dạng trợn mắt há hốc mồm của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu cười to: "Không để là đạn thật, làm ra tiếng vang là được, ngươi nghĩ xem, quan viên Lễ bộ đón hoàng hậu vào cung cáo tế Thái Miếu, nếu hoàng hậu vừa ra khỏi cửa liền vạn pháo cùng phát, uy phong cỡ nào..."

"Bệ hạ, ngươi vừa rồi nói là không gây chuyện mà." Tần Kham thật muốn bóp chết hắn.

"Bắn mấy tiếng pháo mà là gây chuyện à?" Chu Hậu Chiếu bất mãn nói.

"Bệ hạ muốn bắn phóng không thẻ chờ tới buổi tối à? Buổi tối bệ hạ vào lúc đêm động phòng hoa chúc một phát đỏ rực, vừa uy phong lại vừa sướng."

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Cái gì gọi là một pháo đỏ rực?"

Tần Kham rất kiên nhẫn giải thích: "Bệ hạ phóng một pháo, hoàng hậu... liền đỏ, tất nên gọi là một pháo đỏ rực?"

Giải thích với tiểu xử nam cái gì gọi là một pháo đỏ rực thực sự có chút mỏi miệng, những tri thức sinh lý nam nữ này cùng với tri thức động phòng, đều nen do chính chính đại hôn hoặc là quan viên Lễ bộ dạy hắn, mà chỉ dạy lý thuyết thôi vẫn chưa đủ, để lý thuyết và thực tiễn kết hợp được hoàn mỹ, bình thường còn phải từ trong cung chọn ra mấy cung nữ mười tám đến hai mươi vẫn còn thân xử nữ, cho hoàng đế bệ hạ ngủ một đêm, đợi cho hoàng đế xử nam hoàn toàn hiểu biết về chuyện nam nữ rồi mới có thể đến phiên hoàng hậu và hoàng đế động phòng.

Những cái này vẫn chỉ là công việc chuẩn bị trước khi đại hôn, đại hộ nhân gia bình thường trước khi thành thân, nhiều lắm là do cha mẹ lấy mấy bức xuân cung ra dạy con gá, khí phái của khí phái tất nhiên không giống bình thường, trực tiếp trình diễn.

Tần Kham hiện tại không có hứng thú giải thích việc nam nữ với Chu Hậu Chiếu, khi một chuyện vốn rất tốt đẹp hình thành một loại truyền thụ kiểu giáo lý, tư vị tốt đẹp này khẳng định không còn sót lại chút gì.

Hoàng đế Đại Minh nói muốn bắn pháo, hơn nữa không phải bắn loại pháo động phòng, Tần Kham không thể không làm theo.

Ý tứ của Chu Hậu Chiếu rất đơn giản, hắn muốn lúc đại hôn nghe thấy tiếng vang, hắn từ nhỏ đã thượng võ, đại hôn cũng phải không như đại hôn bình thường, chẳng những phải may mắn vui mừng, còn phải uy vũ khí phách.

Về phần hai cái có thể cùng tồn tại hay không, trông có không lệch lạch hay không thì những cái này Chu Hậu Chiếu không bận tâm.

Hắn chỉ muốn náo nhiệt mà thôi.

Tần Kham không nhịn được tưởng tượng cảnh tượng khi hoàng hậu Đại Minh tương lai được quan viên Lễ bộ cung kính đón ra khỏi phủ thì vạn pháo cùng phát.

Hoàng hậu nương nương có bị dọa cho són đá hay không? Sau này

nàng ta sẽ sống thế nào? Quan viên Lễ bộ có đáp ứng hay không? Bọn họ sao lại cho phép hoàng đế khi đại hôn làm chuyện hoang đường như vậy?

Tần Kham thở dài.

Chu Hậu Chiếu lại tìm chuyện tốt cho hắn rồi.

Ra khỏi hoàng cung, Tần Kham trái lo phải nghĩ, cuối cùng cắn răng một cái, tới nha môn Lễ bộ.

Thượng thư Lễ bộ hiện giờ tên là Trương Thăng, là một tiểu lão đầu hơn năm mươi tuổi, lão nhân này trông xấu xí, nhưng tư lịch của tư lịch cũng không nhỏ, hắn là Trạng Nguyên khoa Sửu năm Thành hóa thứ năm, một thân đầy khí khái, từng vì nói thẳng mà đắc tội với Đại học sĩ Lưu Cát lúc đó, rồi bị Lưu Cát đày ra khỏi kinh, cho tới khi Lưu Cát bị bãi quan mới về kinh phục chức.

Trong nha môn Lễ bộ, Trương Thăng bận tới chân không chạm đất.

Đại hôn của Chu Hậu Chiếu sắp tới, cơ hồ tất cả chuyện liên quan tới lễ nghi nghi thức lễ nghi toàn do Lễ bộ phụ trách, thậm chí ngay cả chiêu đãi đặc phái viên phiên thuộc như Triều Tiên, Lưu Cầu cũng phải do Lễ bộ lo liệu, Trương Thăng gần đây đã phải lao lực quá độ.

Đó là một người làm người làm việc đều rất kiên định, chú ý tới "ăn lộc vua thì phải lo việc cho vua", mà người như thế thường thường cũng rất chú ý nguyên tắc, làm việc cứng nhắc, tư tưởng ngoan cố, quả thực là đại biểu điển hình cho quan văn Đại Minh.

Tần Kham mặc kỳ lân bào phục chậm rãi đi vào nha môn Lễ bộ, thấy trong nha môn người qua người lại, không khí khẩn trương như lâm đại địch đập vào mặt, Tần Kham ngây ra một lát, lúc này cuối cùng mới có một khái niệm rõ ràng về đại hôn của Chu Hậu Chiếu.

Đúng vậy, thiếu niên chỉ biết chơi kia sắp đại hôn rồi.

Quan trường là nơi giảng quy củ, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ đến, Trương Thăng bận tới mấy cũng phải gặp mặt.

Trong phòng ấm ở nhị đường Nha môn, Trương Thăng và Tần Kham hai người phân chủ khách ngồi xuống, khi Tần Kham vuốt mũi ngượng ngùng nói ra ý đến, Trương Thăng lại ngây ra.

"Ngày đại hôn bắn pháo?" Sắc mặt Trương Thăng lờ mờ xanh mét, người hơi run.

Có thể khẳng định, hắn không phải đang hưng phấn.

Tần Kham vội vàng giải thích: "Trợ hứng, thuần túy chỉ để trợ hứng, không có ý khác."

Trương Thăng sầm mặt nói: "Ngươi có biết đại hôn của hoàng đế là ngày đại cát hay không, ngày đại cát ngay cả đao kiếm đều phải ở trong vỏ không ra, ngươi lại muốn bắn pháo?"

Tần Kham vội vàng chối ngay: "Không phải hạ quan muốn bắn pháo, mà là hoàng thượng, hạ quan đến đến chuyển đạt lời nói của hoàng thượng mà thôi."

"Quả thực hoang đường đến cực điểm! Hoàng thượng lần này sao vậy? Đây là chuyện của một mình hắn à? Đây là chuyện của thần dân cả nước? là đại sự liên quan đến tông miếu xã tắc! Lễ bộ tuyệt không cho phép hắn làm như vậy, muốn bắn pháo thì được, nhưng nhét lão phu vào thùng thuốc súng ấy."

"Thế đâu có được, thượng thư đại nhân nói quá lời rồi."

"Hừ, Tần Chỉ huy sứ, tuy nói quân quân thần thần chính là nhân luân cương thường, nhưng cũng không thể việc gì cũng khúm núm, hoàng thượng tuổi nhỏ, lời nói khó tránh khỏi ẩu tả, chính cần đám thần tử chúng ta sửa cho đúng, chứ không nên phóng túng tùy ý, thế không phỉa là đạo làm thần, dần dà như thế, bệ hạ tất bị thần tử nuông chiều thành hôn quân bạo quân..." Trương Thăng vuốt râu nhìn chằm chằm Tần Kham, chậm rãi nói: "Lão phu từng nghe nói Tần Chỉ huy sứ tuy là võ quan, nhưng lại xuất thân văn nhân, từng đứng đầu trong thi viện phủ Thiệu Hưng, lại làm một thiên Thái căn đàm nổi danh thiên hạ, người có thể viết tác phẩm truyền đời như vậy, theo lý thuyết thì nên có khí tiết, vì sao thấy bệ hạ càn quấy lại không khuyên can, ngược lại vì loạn mệnh này mà chạy chọt?"

Tần Kham nghe vậy hơi biến sắc.

Nói uyển chuyển thật, nhưng ý tứ trong lời nói Tần Kham vẫn nghe hiểu, ngụ ý đơn giản là thầm châm biếm hắn không có khí tiết của văn nhân, vì muốn lấy lòng hoàng đế mà khúm núm.

Cái nhìn của Trương Thăng đối với Tần Kham, có lẽ cũng đại biểu cho cái nhìn của toàn bộ triều đình Đại Minh hiện giờ đối với Tần Kham, Tần Kham hắn quả nhiên không được quan văn triều đình dung nạp.

Trầm mặc hồi lâu, Tần Kham gượng cười nói: "Bệ hạ chỉ là muốn vào ngày đại hôn bắn mấy tiếng pháo thôi mà, thượng thư đại nhân không nên kéo đem việc này và khí tiết khí khái vào cùng một chỗ, thế có phải là chuyện bé xé ra to hay không?"

Nụ cười của Trương Thăng có chút lành lạnh: "Từ nhỏ mà thấy lớn, lão phu không cảm thấy là chuyện bé xé ra to, Tần Chỉ huy sứ, lão phu nói rõ nhé, đại hôn của bệ hạ do Lễ bộ gánh vác. Lão phu còn một ngày chấp chưởng Lễ bộ thì không cho phép bệ hạ vào ngày trọng yếu ấy mà làm bậy! Việc này không thể thương lượng."

Không vừa ý thì thôi, dây dưa thêm càng khó chịu, Tần Kham lắc đầu, đứng dậy cáo từ.

Đúng là Lễ bộ thượng thư, dù không thích vẫn giữ phong độ của văn nhân quân tử, Trương Thăng rất khách khí tự mình tiễn Tần Kham ra cửa.

Ra khỏi đại môn Lễ bộ, Tần Kham đang sắp cáo từ Trương Thăng thì lại nghe phía sau có tiếng động lớn.

Một hán tử trung niên mặc trường bào Mông Cổ cũ nát nhanh như báo tới trước mặt Trương Thăng, dùng Hán ngữ không được thuần thục lớn tiếng nói: "Trương thượng thư, Đóa Nhan Vệ ta phải chịu oan khuất rất lớn, mấy lần hướng Lễ bộ thỉnh cầu gặp mặt thiên tử bệ hạ Đại Minh, thượng thư đại nhân vì sao nhiều lần không chịu nhận lời?"

Trương Thăng ngây ra một lúc, tiếp theo lạnh lùng nói: "Người đâu, đuổi tên cuồng không hiểu quy củ này đi."

Mấy tên sai dịch nha môn bước nhanh tới tóm lấy hán tử Mông Cổ rồi kéo đi, hán tử Mông Cổ bi phẫn đến cực điểm, không ngừng giãy dụa gào thét.

Trương Thăng cười nói với Tần Kham: "Đóa Nhan Vệ từ thời Thành Tổ tới nay thay đổi thất thường, lúc thuận lúc phản, triều đình đau đầu vì họ bọn họ, lúc này nói chuyện giật gân nói cái gì bị oan khuất, khiến Tần đại nhân chê cười rồi."

Tần Kham ứng phó vài câu, chắp tay chào Trương Thăng, sau khi nhận dây cương thị vệ đưa, hai mắt bất giác nhìn thoáng qua hán tử Mông Cổ bị sai dịch Lễ bộ đuổi đi đó.

Chương 284: Chính Đức đại hôn (thượng)

Hán tử Mông Cổ bị sai dịch nha môn Lễ bộ đuổi đi, từ xa có thể nghe được tiếng hét phẫn nộ của hắn.

Tần Kham mím môi, không nói một lời lên ngựa, dưới sự vây quanh của thị vệ giơ roi quất ngựa phóng đi.

Cưỡi ngựa đi trên đường kinh sư, Lý Nhị ghé vào nhẹ giọng nói: "Tần soái, về Đóa Nhan tam vệ..."

"Dừng! Một chữ cũng đừng nói với ta, ta không muốn biết gì cả."

"Tần soái, về việc này từ đầu đến cuối, mật thám của Cẩm Y vệ chúng ta đã từ mấy ngày trước từ quân dịch truyền tới Bắc trấn phủ ti, Triệu đồng tri đã đặt nó trên bàn ngà, nói việc này..."

"Câm miệng, Lý Nhị, còn chê ta phiền toái chưa đủ nhiều sao?" Tần Kham lạnh lùng lườm hắn một cái.

Vì Vương Thủ Nhân mà đắc tội với Lưu Cẩn, Thái Hậu lại nghiêm khắc cảnh cáo giám sát chặt chẽ hoàng đế không cho phép hắn vào ngày đại hôn lại gây ra rối loạn gì, Chu Hậu Chiếu thì lại muốn vào ngày đại hôn nã pháo, Lễ bộ trương thượng thư nói muốn bắn pháo cũng được, trừ phi bước qua thi thể hắn đã.

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy đầu mình rất to, nhiều phiền toái như vậy dính lên người, hôm nay hán tử kia của Đóa Nhan Vệ nhìn mạo khí sắc, trên mặt rõ ràng viết hai chữ "Phiền toái", không chỉ phiền toái, hơn nữa là phiền toái siêu cấp lớn.

Người bình thường nhìn thấy phiền toái, bình thường đều sẽ lựa chọn né tránh

Tần Kham là người bình thường, hơn nữa được coi là người thông minh trong những người bình thường, cho nên hắn chẳng những né tránh, hơn nữa tránh rất nhanh, rất xa.

dưới sự thúc giục của Tần Kham, một đám thị vệ giơ roi quất ngựa, giống như phía sau có chó đuổi, vội vàng xuyên qua phố phường, trong nháy mắt đã mất tăm.

"Tướng công gần đây bận tới chân không chạm đất, ngay cả nhà cũng ít về, ngươi rốt cuộc đang bận gì?" Trên mặt Đỗ Yên cũng viết hai chữ, không phải phiền toái, mà là "Khó chịu".

Tần Kham thở dài: "Bận lắm, trừ dính đầy phiền toái vào người ra, một đoạn nhân sinh này của tướng công cơ bản không có thu hoạch gì khác, rất buồn tẻ."

Tướng công lại chọc vào phiền toái gì à?"

Tần Kham giống như nhân viên thúc đẩy thị trường bắt đầu kiên nhẫn và giới thiệu những công tích vĩ đại của mình trong khoảng thời gian gần đây.

"Nói tới chọc vào phiền toái, tướng công có thể xem là lợi hại, nàng nghe nhé."

Đỗ Yên hai mắt đăm đăm. Nhìn Tần Kham xòe từng ngón tay tính phiền toái, nghe tới cuối cùng thì không khỏi mày liễu nhíu lại: "Đắc tội nội tướng thì cũng được, đại trượng phu làm việc có cái biết khó vẫn phải làm, nhưng cho hoàng thượng nã pháo là sao? Phố phường đầu đường Kinh sư đâu đâu cũng nói tân hoàng tính tình hoang đường quái đản, lời ấy quả nhiên không sai, hắn muốn gây chuyện thì gây chuyện, vì sao lại giao chuyện này cho ngươi? Có giảng đạo lý không?"

Tần Kham thở dài: "Hắn là hoàng đế, có cần thiết phải giảng đạo lý với ta không?"

Đỗ Yên cũng thở dài: "Nếu đã như vậy. Hắn muốn bắn pháo thì ngươi cứ châm lửa. Dù sao đây là ý chỉ của hoàng đế, ai dám không nghe?"

"Vấn đề là nếu ta vào ngày đại hôn của hoàng đế mà bắn pháo, Lễ bộ Trương thượng thư rất có khả năng sẽ vào một đêm trăng tối gió to nào đó, lặng lẽ treo cổ trước cửa nhà chúng ta để tỏ ý kháng nghị..."

"Tướng công có thân với Trương thượng thư không?"

"Không tính là thân."

Đỗ Yên thoải mái cười nói: "Chẳng liên quan tới chuyện nhà ta. Tướng công Tướng công tới khuyên nhủ Trương thượng thư, bảo hắn tới cửa cung mà treo cổ."

Tần Kham: "..."

Bà nương này rất có tiềm chất xem mạng người như cỏ rác.

Có điều lời của nàng ta cũng chưa chắc không có đạo lý, Tần Kham và Trương Thăng... Thật sự không thân thiết gì.

Chính Đức đại hôn.

Mùng sáu tháng tám. Khâm thiên giám tuyển định là ngày đại cát, mọi việc đều thuận lợi.

Quan viên của Lễ bộ và Hồng lư tự xuất động hết, tất cả thái giám hoạn quan cung nữ có thể sử dụng trong hoàng cung cơ hồ đều dùng hết, phủ nội vụ từ Giang Nam điều tới bốn vạn thớt Tô trù tốt nhất, dùng nó để bọc nóc điện cung Càn Thanh, cung Khôn Ninh. Toàn bộ cửa điện hoàng cung, Đèn lồng, cửa hiên, cột nhà, Thậm chí ngay cả mâu kích của võ sĩ tuần tra cấm cung cũng treo tơ hồng, tỏ ý ngày đại hôn của hoàng đế hoàng đế cấm chiến tranh dừng qua kích, tường hòa nhân hậu.

Theo quy tắc có sẵn, chính sứ đại hôn của hoàng đế do một vị huân quý đức cao vọng trọng trong triều đảm nhiệm đảm nhiệm, phó sứ thì do quan viên Lễ bộ đảm nhiệm, Chính Đức vốn định để Tần Kham vào ngày đại hôn của hắn làm chính sứ, kết quả ở trong kim điện vừa lên tiếng, liền bị văn võ bá quan cả triều phun nước bọt.

Tần Kham mới hai mươi tuổi, đức không cao vọng lại càng không rọng, hơn nữa quan trọng nhất là, Tần Kham vẫn chưa được phong tước, không có quan hệ với hai chữ "Huân quý", đại thần cả triều không cần nghĩ ngợi loại hắn ra ngay.

Chu Hậu Chiếu tức giận đến nỗi lại cãi vã với các đại thần trên

điện một hôi, chỉ là quan văn Đại Minh ngay cả cãi nhau cũng thích chơi xấu, cãi tới ỏm tỏi thì ai nấy gây cổ giở trò "có gan thì ngươi giết ta đi", mỗi khi lúc này thì Chu Hậu Chiếu liền bị bức cho liên tiếp bại lui, quân thần mắng chiến thường dùng thất bại thảm hại mà chấm dứt.

Tần Kham sau khi biết được việc này thì trừ thầm than nhân duyên của mình kém ra thì cũng không có ý kiến gì, tuy nói làm chính sứ trong đại hôn của hoàng đế là vốn chính trị quý giá nhất trong đờ quan viên, có điều Tần Kham không cần vốn chính trị, hắn tin chỉ cần quan hệ của mình và Chu Hậu Chiếu vẫn tiếp tục gắn bó thế nào, khi nên thăng quan phong tước thì Chu Hậu Chiếu nhất định sẽ nghĩ đến hắn đầu tiên.

Cũng giống như lịch sử tiền thế, lúc này đảm nhiệm chính sứ đại hôn là Bảo Quốc công Chu Huy.

Bảo Quốc công Chu Huy năm trước vì án diêm dẫn sau khi bị Tần Kham điều tra ra ra, Hoằng Trì đế tức giận, chẳng những ra lệnh cưỡng chế bắt hắn đóng cửa sám hối, hơn nữa đoạt binh quyền thập nhị đoàn doanh của hắn, vị Quốc Công gia này cũng là nhân vật có thể co có thể duỗi, rất nép mình chờ Hoằng Trì đế băng hà.

Đợi cho sau khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ, Chu Huy không để ý mình đã sáu bảy mươi tuổi, vào cung quỳ gối trước mặt Chu Hậu Chiếu làm ra một phen phê bình bản thân sâu sắc, cụ thể nói những gì thì không thể nào biết được, từ hành động Chu Hậu Chiếu hài lòng t trả lại binh quyền của thập nhị đoàn doanh cho hắn cho thấy, Chu lão gia tử kiểm điểm nhất định phi thường sâu sắc, mặc dù không đến mức hối hận tới dùng đầu đập đất, nhưng ít nhất cũng nước mắt chứa chan.

Nói đến cùng, đây là thời đại một người trị lớn hơn pháp trị, có lẽ quản được, nhưng không quản đang nhân vật thượng tầng, trong triều đình thăng quan hay giáng quan, nếu thực sự chuyện gì cũng tìm căn cứ, ai ai cũng đều là án oan, chuyện nào cũng là vô lý. Đặc biệt là cấp bậc huân quý này, một khi có gió thổi cỏ lay, nói giáng tước là giáng tước, nói khôi phục là khôi phục.

Còn có một đạo lý đáng để Hoằng Trì đế ở dưới cửu tuyền phải nghĩ lại, đó chính là làm hoàng đế tốt nhất phải sống được lâu hơn

đại thần một chút, ngay cả lão nhân sáu bảy mươi tuổi cũng sống không lại, Hoằng Trì đế thực sự nên hổ thẹn, chờ hắn chết rồi, binh quyền nên của người ta thì vẫn là của người ta, sự trừng trị khi hắn còn sống chỉ là một cảnh nối.

Đại hôn của Chu Hậu Chiếu, Bảo Quốc công Chu Huy là chính sứ đại hôn, Lễ bộ Tả thị lang Vương Quỳnh là phó sứ, sáng sớm ngày múng sáu tháng tám, trời vừa hửng sáng, Chính Dương môn hoàng cung liền mở, hai đội đại hán tướng quân dáng người khôi ngô tay cầm kim qua, ngọc qua, kim lô, hộp thơm, phía sau là hai đội hoạn quan mặc bào phục màu đỏ, giơ cao bình phiến chín cách đại biểu cho nghi trượng của hoàng hậu, ba mươi sáu người khiêng một ngọc liễn màu vàng kim cực lớn, do võ sĩ cấm cung từ trường kích mở đường, sau mấy tiếng pháo hiệu, chậm rãi đi ra khỏi hoàng cung, tới phủ của Trung quân Đô Đốc đồng tri Hạ Nho.

Trình tự cưới vợ của Hoàng đế cũng đại đồng tiểu dị với nạp thải, vấn danh, nạp chinh của dân gian, đương nhiên, phương diện chi tiết thì phải rườm rà hơn nhiều, hơn nữa nhân lực vật lực vận dụng và sức ảnh hưởng tạo thành đối với thiên hạ dân chúng dân gian thành thân cũng không thể sánh bằng.

Lưu trình Nạp thải vấn danh sớm đã do quan viên Lễ bộ đại biểu cho hoàng đế làm trước, theo ấn chế, hoàng đế cưới hoàng hậu là không cần tự mình ra khỏi cung thân nghênh, dù sao hoàng đế là thiên kim chi tử, cửu ngũ chí tôn, không thể tùy tiện giá, cho dù chuyện quan trọng như cưới lão bà cũng không cần tự mình ra khỏi cung, chính sứ và phó sứ đại hôn chính là đại biểu cho hoàng đế chấp hành trình tự này.

Thuận Thiên phủ mấy ngày trước đã phát bố cáo, đội nghi trượng thân nghênh hoàng hậu còn chưa ra khỏ cửa cung, ngoài cửa Thừa Thiên đã bị ngàn vạn dân chúng nghe tin mà tới vây chật như nêm cối, binh lính của Ngũ thành binh mã ti và Cẩm Y vệ, Đông Hán, Tây Hán như lâm đại địch, cách hai bước lại làm một trạm, tách dân chúng và nghi trượng thật xa, giữa đường ngoài Chính Dương môn đã tách ra một con đường, đương nhiên, cũng có một số lưu manh nhàn hán thừa dịp đông người đục nước béo cò, không phải trộm tiền thì cũng là sờ mông con gái, sau khi bị Giáo úy hoặc là phiên tử phát hiện thì tiến lên quật cho mấy vỏ đao.

Chính sứ Đại hôn Chu Huy hai tay giơ cao một ti quyển đi trước nhất đội nghi trượng, phó sứ Vương Quỳnh đi sát sau, hai người vẻ mặt nghiêm túc, mắt không nhìn nghiêng, trong ánh mắt đầy kính ý của các dân chúng, bước chân vững vàng, không nhanh không vội bước đi.

Nghi trượng Thân nghênh cứ như vậy chậm rãi tới phủ của trung quân Đô Đốc đồng tri Hạ Nho.

Hạ Nho mặc quan bào màu đỏ, dẫn cả nhà già trẻ lớn bé sớm đã chờ ở trước cửa phủ ba mươi trượng, từ xa đội ngũ thân nghênh đi tới, trong ngoài Hạ phủ lập tức đốt pháo, trong tiếng nổ rung trời, chính sứ Chu Huy đi đến trước mặt Hạ Nho, chậm rãi mở hoàng quyên trong tay lớn tiếng nói: "Có thánh chỉ, trung quân Đô Đốc phủ đồng tri Hạ Nho quỳ tiếp."

Hạ Nho vén vạt áo cúi đầu vá, người nhà Hạ phủ chung quanh, nghi trượng thân nghênh, thậm chí dân chúng đang vây xem cũng đều cúi đầu quỳ xuống, bốn phía lập tức là một mảng yên tĩnh.

Hoàng quyên mở ra, Chu Huy ngữ khí trào dâng đọc: "Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết: Trẫm theo thiên tự, khâm thiệu hồng đồ, kinh quốc chi đạo, chính gia làm gốc. Phu phụ chi luân, Càn Khôn chi nghĩa, chọn con gái của trung quân Đô Đốc phủ đồng tri, Hạ Nho làm hoàng hậu, lệnh cho khanh đợi tiết phụng sách bảo, hành phụng nghênh lễ."

Thánh chỉ đọc xong, sau khi Hạ Nho vái ba vái thì cung kính tiếp nhận thánh chỉ.

Chương 285: Chính Đức đại hôn (trung)

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết", mấy chữ này không phải là trong tất cả thánh chỉ đều có, thánh chỉ có quy cách của thánh chỉ, thăng giáng quan lại tầm thường, hoặc ý chỉ về quốc sự chính vụ, mở đầu bình thường không cần những cá này, mà là trực tiếp đọc chính văn, chỉ có quốc gia đại sự, hoặc là trường hợp phi thường chính thức, ví dụ như sắc phong hoàng hậu, hoàng thái tử, phong tước cho thần tử mới có thể dùng, tỏ ý trịnh trọng.

Trình tự tieps theo sẽ do nữ quan đỡ hoàng hậu đội mũ phượng đeo khăn quàng vai ra khỏi phủ, Chu Huy và Vương Quỳnh sau khi đọc xong thánh chỉ sắc phong hoàng hậu thì lập tức biến hóa thân phận, dùng lễ thần tử quỳ gặp Hạ thị.

Hạ Nho lúc này cũng biến hóa thân phận, đứng dậy dngf vẻ mặt uy nghiêm của phụ thân cao giọng nói: "Giới chi kính chi, túc dạ vô vi."

Mẹ của Hạ thị lúc này cũng cao giọng nói: "Miễn chi kính chi, túc dạ vô vi."

Hạ hoàng hậu dưới sự dìu đỡ của nữ quan cúi đầu với cha mẹ: "Nữ nhi ghi nhớ lời dạy bảo." Sau đó liền lê xa liễn, trong sự quỳ lạy của thần dân, xa liễn và nghi trượng chậm rãi khởi động, đi tới hoàng cung.

Tần Kham tả phòng hữu phòng, Chu Hậu Chiếu hôm nay vẫn làm một chuyện khác người.

Chu Hậu Chiếu dù sao cũng là Chu Hậu Chiếu, hắn vĩnh viễn sẽ không an phận, vĩnh viễn là độc đáo nhất.

Trung môn của Chính Dương môn Hoàng cung phá lệ mở to, đây cũng là quy định của lễ chế, xưa nay cho dù ngay cả hoàng đế xuất hành cũng chỉ có thể ra vào từ cửa hông, trung môn tuyệt đối sẽ không mở, trừ phi cưới hoàng hậu vào cung, hoặc là quốc gia nguy

nan, hoàng đế ngự giá thân chinh, Chính Dương môn mới có thể mở trung môn.

Không để ý sự phản đối và ngạc nhiên của đại thần cả triều, Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng ra khỏi cửa cung, đứng dưới Chính Dương, cười hì hì nhìn đường cái đã bị Giáo úy và phiên tử làm sạch, trong mắt lấp lánh hào quang nghịch ngợm quen thuộc.

Quốc nhân coi màu đỏ là may mắn, hoàng gia cũng không ngoại lệ.

Hôm nay Chu Hậu Chiếu mặc long bào ngũ trảo đỏ thẫm, đầu đội mũ cánh rồng, đế quan (mũ vua) này không phải tùy tiện độ, bình thường đế quan của hoàng đế đều làm bằng vải vàng, trừ phi là triều hội lớn hoặc là quốc gia đại sự mới độ mũ bằng vàng thật, đế quan nặng tới ba bốn cân, hoàng đế chưa luyện mà thường xuyên đội chắc cũng chết.

Tần Kham đứng bên cạnh Chu Hậu Chiếu, hai bên Chính Dương môn đứng đầy văn võ bá quan trong triều, vốn là ngày vui, nhưng lúc này ai nấy mặt mày tức giận, Lễ bộ thượng thư Trương Thăng sắc mặt xanh mét, mắt không ra mắt mũi không ra mũ nhìn Chu Hậu Chiếu.

Lễ chế Nho gia là thánh nhân ngàn năm trước định ra, quy định phi thường toàn diện, nghi thức gì mặc quần áo gì, có vẻ mặt gì, động tác gì, khi cất bước nên bước mấy bước đều có quy định nghiêm khắc.

Hôm nay là đại hôn của Chu Hậu Chiếu vị hoàng đế trẻ tuổi này không ngờ không để ý tới lễ chế mà ra khỏi Chính Dương, hành động này làm Lễ bộ thượng thư phẫn nộ dị thường, nhưng mà Trương Thăng cũng đành chịu, bởi vì sự uy hiếp của Chu Hậu Chiếu rất có lực chấn nhiếp.

"Không cho trẫm ra khỏi cửa cung thì trẫm sẽ ở trước mặt văn võ bá quan cả triều tuyên bố hối hôn, nữ nhi của Hạ Nho trẫm không cưới, ai thích cưới thì đi mà cưới."

Đây chính là uy hiếp của Chu Hậu Chiếu, Trương Thăng giữa hai lựa chọn là đáp ứng và đập đầu vào cột tự vân thì đành bất đắc dĩ lựa chọn đáp ứng.

Trước Chính Dương môn không khí rất quỷ dị, Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không để ý tới ánh mắt tức giận và khinh thường của bách quan, mặt không biểu tình nghiêng đầu sang bê, dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu nói với Tần Kham: ".... Lát nữa trẫm sẽ được nghe thấy tiếng pháo đúng không?"

Tần Kham nghe vậy thì mặt liền nhăn như quả mướp đắng: "Bệ hạ, xin hãy cân nhắc."

Chu Hậu Chiếu lườm hắn một cái, nói: "Đừng có nói những lờ thừa thãi, trẫm hiến cả vị trí chính thê của bản thân, chỉ để nghe mấy tiếng này, sự hy sinh của trẫm vẫn chưa đủ lớn sao?"

Tần Kham: "..."

Đây là vấn đề chênh lệch giá trị quan, Tần Kham cũng không biết nên đánh giá thế nào, có một điểm có thể khẳng định, nếu tương lai khi con của hắn thành thân dám nói với hắn những lời này, hắn kiểu gì cũng tát cho thằng con này thần kinh rung rinh thì thôi.

"Nói mau, mười khẩu pháo đã điều tới chưa?"

"Chu tham tướng của Thần Cơ doanh không chịu đưa..."

Chu Hậu Chiếu lườm hắn, nói: "Ngươi là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, trong tay lại có trung chỉ của trẫm, vậy mà ngay cả mấy khẩu pháo cũng không điều tới được à?"

Tần Kham đành phải bất đắc dĩ thở dài: "... Về sau thần phải sai người đào hố chôn hắn, chôn tới khi Chu tham tướng chỉ còn đầu thò ra ngoài thì hắn mới chịu cho."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lát rồi nín cười nó: "Tần Kham, ngươi lần này là đào hố chôn người ta thật."

Tần Kham vẻ mặt khổ sở nói: "Đúng vậy, nghiệp chướng đấy..."

Chu Hậu Chiếu cười mắng: "Rõ ràng là ngươi tạo nghiệt, lúc này lại giở cá sắc mặt trách trời thương dân, ngươi thật là khuyết đức. Pháo đâu? Giấu ở chỗ nào rồi?"

Tần Kham khụ khụ, mắt liếc về phía trước, Chu Hậu Chiếu nghi

hoặc nhìn lại, thấy trong một mảng rừng cây ngòa quảng trường Chính Dương môn loáng thoáng có bóng người chớp động.

Chu Hậu Chiếu mừng rỡ: "Hay! Ngươi quả nhiên có khả năng..."

Liếc văn võ bá quan mặt lộ vẻ tức giận ở hai bên cạnh, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt chờ mong nhìn chằm chằm Tần Kham: "Có thể lắp đạn thật không? Rồi bắn về phía họ, để ta thay hết các đại thần..."

Thích náo nhiệt không chỉ có Chu Hậu Chiếu, Đỗ Yên hôm nay cũng không chịu yên tĩnh.

Điển lễ đại hôn Hoàng đế trừ bách quan phải tham gia, các phu nhân quan viên thân mang cáo mệnh của triều đình cũng phải tham gia, thậm chí Lễ bộ còn phải ở trong những cáo mệnh phu nhân này chọn ra bốn người nghênh đón loan giá của hoàng hậu, hơn nữa một đường bầu bạn với hoàng hậu vào cung Khôn Ninh, chuẩn bị giường chiếu của hoàng đế và hoàng hậu tân hôn. Tóm lại, có thể được chọn đón loan giá của hoàng hậu là rất vinh quang, thậm chí có thể ghi vào gia phả, truyền cho con cháu, là một chuyện rất có mặt mũi.

Có điều bốn mệnh phụ này cũng không phải là chọn tùy tiện, có một quy định rất cứng rắn, phải là cáo mệnh phu nhân nhiều con nhiều cháu mới có tư cách trúng cử.

Tên gia hỏa Chu Hậu Chiếu này đối với bằng hữu thực sự rất móc tim móc gan, Tần Kham không được làm chính sứ đại hôn, Chu Hậu Chiếu một kế không thành thì lại nghĩ kế khác, phân phó quan viên Lễ bộ để phu nhân Tần Kham là một trong bốn mệnh nghênh giá.

Ý tưởng thì tốt, đáng tiếc sự thật tựa hồ lại không nể mặt Chu Hậu Chiếu.

Lời vừa ra khỏi miệng, lại bị Lễ bộ thượng thư Trương Thăng hung hăng bác bỏ, Đỗ Yên tuy là tam phẩm cáo mệnh, nhưng quy định đầu tiên đã không thể đạt được, thành thân với Tần Kham gần một năm, trong bụng vẫn chắc có động tĩnh gì, nói gì tới "Nhiều con nhiều cháu"?

Đỗ Yên bị Trương Thăng vô tình phủ quyết, Đỗ Yên ngày ngày ở nhà vốn không biết gì, kết quả có hôm Đinh Thuận đăng môn, nhàn rỗi không có gì làm mới tán gẫu với Đỗ thị phu nhân Tần gia, không cẩn thận nói ra việc này.

Thành thân một năm vẫn chưa sinh nhất nam bán nữ cho tướng công luôn là cây gai độc trong lòng Đỗ Yên. Lời nói của Trương Thăng được nói ra thông qua miệng Đinh Thuận, lập tức chạm tới dây thần kinh mẫn cảm và yếu ớt của Đỗ Yên...

Đối với nữ tử cổ đại mà nói, "Sau khi xuất giá mà không có con", những lời này là rất đả thương người ta, so với tát nàng ta mấy cái còn nghiêm trọng hơn, nữ tử ở thời đại này địa vị không cao, đại thể chẳng khác nào công cụ đẻ đá, nữ tử trên cơ bản cũng công nhận điểm này, hiện giờ một câu của Trương Thăng đã hoàn toàn phủ quyết tác dụng của Đỗ Yên, bảo nàng ta sao có thể không giận?

Chu Hậu Chiếu và các văn võ bá quan đứng trước Chính Dương môn, mà các mệnh vốn nên vào cung Từ Ninh, cùng Thái Hậu đợi tân hoàng hậu tới vấn an, về sau truyền đến tin tức nói hoàng thượng bỗng nhiên quyết định ra khỏi cung thân nghênh, các mệnh phụ cũng ngây ra, bỗng nhiên sửa đổi lưu điển lễ, các mệnh phụ không biết tiếp sau lại xuất hiện biến cố gì, mấy cáo mệnh nhất phẩm lớn tuổi vọng trọng châu đầu thương lượng, quyết định cũng ra khỏi cung theo ở trước Chính Dương môn chờ loan giá của hoàng hậu.

Thế là khi các đại thần bất đắc dĩ đứng ở ngoài Chính Dương môn, các mệnh phụ cũng ra theo, ai nấy mặc cáo mệnh triều phục xanh đỏ mới tinh, đứng cách các đại thần tụ tập thành một đống.

Trong Tất cả cáo mệnh phu nhân, Đỗ Yên là trẻ tuổi nhất, cũng không an phận nhất.

Lúc mới đầu bộ dạng đoan trang còn cố gắng duy trì được nửa canh giờ, về sau thì thật sự không chịu nổi, dần dần có thêm một số động tác như sờ tai xoa mũi, cuối cùng thấy cách đó không xa tướng công và long bào mặc long bào đứng cạnh nhau, Đỗ Yên hai mắt sáng ngời, môi khẽ mím, chậm rãi lui xuống cuối đội ngũ mệnh phụ, sau đó mắt chớp chớp, thừa dịp không ai chú ý lặng lẽ

lẻn tới bên cạnh Tần Kham.

"Tướng công, Lễ bộ thượng thư là thằng nào? Tướng công ngươi chỉ cho ta nhìn một cái..."

Chương 286: Chính Đức đại hôn (hạ)

Tần Kham đang nói chuyện với Chu Hậu Chiếu, nghe vậy theo bản năng ngẩng đầu, tiếp theo thì hồi thần, quay đầu nhìn, thấy Đỗ Yên sắc mặt giận dữ, bộ dạng đằng đằng sát khí, không khỏi hoảng sợ.

"Yên nhi, nàng... nàng tới chỗ ta làm gì?"

Đỗ Yên cười lạnh, bỗng nhiên thấy Chu Hậu Chiếu bên cạnh Tần Kham vẻ mặt kinh sợ nhìn nàng ta.

Sau khi đánh Chu Hậu Chiếu hai lần, Tần Kham cuối cùng vẫn nói cho Đỗ Yên hay thân phận của Chu Hậu Chiếu. Đỗ Yên lúc ấy cũng hơi kinh ngạc một chút, về sau thì Chu Hậu Chiếu thường xuyên tới tìm Tần Kham. Thường xuyên qua lại mọi người thành quen, có điều quen thì quen, Chu Hậu Chiếu đối với Đỗ Yên vẫn duy trì sự sợ hãi từ đáy lòng, dù sao từ nhỏ đến lớn có ai dám đánh hắn thảm vậy đâu, hơn nữa còn đánh hai lần, đã thế còn là nữ nhân. Tất nhiên là một tồn tại cường đại và tà ác. Không thể không kính sợ ba phần hay không

Thấy Chu Hậu Chiếu vẻ mặt sợ hãi nhìn nàng ta, Đỗ Yên cũng ý thức được trường hợp không đúng, thế là cúi chào Chu Hậu Chiếu nói: "Nô tì Tần Đỗ thị bái kiến bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu không kìm được thối lui hai bước, Tròng mắt đảo quanh, nhìn bộ dạng đó tựa hồ có một loại xung động muốn gọi võ sĩ hộ giá

Tần Kham vội vàng bước ra giải vây, tiến đến nhẹ giọng nói vào tai Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ yên tâm, phu nhân của phu nhân trước khi ra cửa đã đánh người rồi, chắc là đã nghiền rồi. Giờ nàng ta rất hiền lương thục đức..."

Chu Hậu Chiếu kinh hồn chưa định: "Tần phu nhân miễn lễ."

Hai người sau khi làm lễ gặp mặt rồi, Đỗ Yên nhìn Tần Kham hỏi: "Tướng công, Lễ bộ thượng thư là ai?"

Thanh âm thẽ thọt nhưng lại mang theo sát ý, dùng lời của Ôn Thụy An mà oi thì đó là "ôn nhu nhất đao".

Tần Kham không khỏi hết hồn, có thể khẳng định, Đỗ Yên tìm Lễ bộ thượng thư không phải để chúc hắn sống lâu trăm tuổi.

"Có thể đổi câu hỏi không?" Tần Kham thở dài.

Đỗ Yên rất hiền hoà, thế là thay đổi câu hỏi: "Tướng công không phải nói hôm nay có bắn pháo sao? Pháo ở đâu?"

Sát khí trong Những lời này càng rõ ràng hơn.

Chu Hậu Chiếu hiển nhiên muốn cải thiện một chút quan hệ với vị nữ bá vương này, mang theo mấy phần lấy lòng chỉ về phía rừng cây nhỏ trước mặt: "Hỏa pháo ở đó..."

Sau đó thuận tay lại chỉ về phía Trương Thăng ở xa xa: "Lễ bộ thượng thư ở đó.... Tần phu nhân có thể tự mình đốt lửa, góp mấy tiếng vang cho đại hôn của trẫm không?"

Tần Kham: "....."

Đỗ Yên ném ánh mắt tán dương về phía Chu Hậu Chiếu, trong ánh mắt có mấy phần trìu mến.

Anh hùng tiếc anh hùng, họa tinh tiếc họa tinh.

Đỗ Yên vốn là nữ nhân thần kinh thô, Chu Hậu Chiếu hiền hoà như vậy, ác cảm trước kia đối với thằng bé này cũng biến mất. Gật đầu thật mạnh với hắn: "Sau này ta tuyệt đối sẽ không đánh ngươi nữa."

Chu Hậu Chiếu lập tức lộ ra vẻ mặt thụ sủng nhược kinh: "Tần phu nhân khách khí rồi, vậy thì tốt biết bao."

Tần Kham bỗng nhiên có một xung động muốn về nhà trốn.

Bất đắc dĩ nhìn Đỗ Yên mặc cáo phục đỏ thẫm, nhún mấy cái đã

chui vào rừng.

Chu Hậu Chiếu liếc hướng một cái, mọi người thân như vậy. Hàm nghĩa trong ánh mắt hắn Tần Kham tất nhiên hiểu rõ, đại thể là tràn ngập đồng tình.

Tần Kham đành phải thở dài: "Bệ hạ bao dung. Gia môn bất hạnh..."

Chu Hậu Chiếu ngoài cười nhưng trong không cười: "Trẫm hiểu mà, từ xưa đến nay thần thú trấn trạch đều rất hung."

Cuối phố truyền đến tiếng động lớn, tinh thần Chu Hậu Chiếu run lên, hai mắt lập tức bắn ra quang mang hưng phấn.

Tần Kham biết loại hưng phấn này không hề liên quan tới Hạ hoàng hậu.

Ngọc liễn hoàng hậu Ba mươi sáu người khiêng chậm rãi đi tới Chính Dương môn, mấy đại hán tướng quân dẫn đầu rất thành thạo vụng roi lên không, phía sau là nghi trượng, trong ngọc liễn phủ rèm mơ hồ có thể thấy được Hạ hoàng hậu đoan trang ngồi ở bên trong, nghi trượng đi qua đâu, tất cả dân chúng ven đường đều toàn bộ cung kính quỳ lạy.

Hạ hoàng hậu chỉ mười lăm mười sáu tuổi, tuổi còn nhỏ không ngờ lại thành hoàng hậu một nước, thực sự là phúc không nhỏ, thật tâm mà nói, Hạ hoàng hậu quả thật trông rất xinh đẹp, mặt tròn, miệng đào, mắt hạnh mày liễu, giống như Quan Âm Bồ Tát cung phụng trong miếu, chính là tướng mạo điển hình phù hợp với thẩm mỹ quan của nam nhân Minh triều, lúc trước Hoằng Trì đế chọn hậu chắc cũng không phải chọn lung tung, đối với tướng mạo của hoàng hậu tương lai vẫn trải qua một phen khảo cứu tỉ mỉ, Hạ hoàng hậu rất xinh, lại có tướng vượng phu lắm con điển hình.

Lúc này Hạ hoàng hậu trong ngọc liễn ngồi so với Quan Âm Bồ Tát còn đoan trang hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra, mắt phượng vẫn còn mấy phần ngây ngô lại cố ý làm ra vẻ uy nghiêm, cái cằm hất cao hướng với thế nhân tỏ rõ sự cao cao tại thượng của nàng ta.

Tần Kham híp mắt nhìn hình dáng mơ hồ của Hạ hoàng hậu ở xa

xa, trong lòng không khỏi thầm than.

Vị tân hoàng hậu Đại Minh này cả đời chắc cũng chỉ có thể là hoàng hậu, mục đích nàng ta tới cuộc đời này tựa hồ chỉ vì thân phận "Hoàng hậu" này mà sống, có lẽ nàng ta không thể nào ngờ được, nàng ta sớm đã trong bất tri bất giác mất đi sự sủng ái của trượng phu rồi.

Quay đầu nhìn Chu Hậu Chiếu, ánh mắt nhìn ngọc liễn hoàng hậu của Chu Hậu Chiếu có mấy phần lạnh lẽo, đại hôn hôm nay đối với hắn mà nói, chỉ là có thêm một vị thê tử trên danh nghĩa, bởi vì thần dân Đại Minh cần hắn có một hoàng hậu, như vậy mà thôi.

Đây chính là sự bi ai của hôn nhân chính trị.

Trong mắt Chu Hậu Chiếu, hoàng hậu kiều mỵ hơn hoa sức hấp dẫn đối với hắn còn không bằng một hồi náo nhiệt hắn chờ mong đã lâu.

Từ cuối phố tới trước Chính Dương môn, một đoạn đường ngắn không ngờ đi mất nửa tiếng, nghi trượng nghênh nghênh hoàng hậu cuối cùng cũng khoan thai mà đến.

Văn võ bá quan Chờ ở trước Chính Dương môn hơi có chút kích động, không phải là vì vị hoàng hậu này. Mà là vị hoàng đế bệ hạ không khiến cho người ta bớt lo kia, hoàng hậu sắp nhập chủ hậu cung, bệ hạ từ hôm nay đón dâu lập gia, chắc sau này sẽ bớt làm loạn đi nhỉ? Các đại thần hi vọng Chu Hậu Chiếu từ hôm nay sẽ thoát thai hoán cốt, thay đổi triệt để. Làm một quân chủ anh minh không kém gì tiên đế.

Khi Ngọc liễn cách Chính Dương môn không tới mười trượng. Văn võ bá quan dưới sự chỉ huy của Lễ bộ thượng thư Trương Thăng, đều dùng thần lễ quỳ lạy ngọc liễn. Đây cũng là tuyên cáo với thế nhân, văn võ bá quan Đại Minh công nhận thân phận hoàng hậu, thân phận của hoàng hậu xem như đã trần ai lạc định. Ngày sau cho dù Chu Hậu Chiếu muốn phế thì chỉ sợ các đại thần trong triều đình cũng không đáp ứng, chuyện của thiên gia tức là chuyện của thiên hạ, cho dù hoàng đế muốn ly hôn cũng phải do các đại thần định đoạt, không phải do Chu Hậu Chiếu quyết định.

Chu Hậu Chiếu không nghĩ xa như vậy. Lúc này trong mắt hắn lấp lánh quang mang hưng phấn, khi người khác đều đang cúi đầu quỳ lạy, mắt hắnvẫn không ngừng liếc về phía rừng cây nhỏ ngoài quảng trường.

"Tần Kham, phu nhân của ngươi đáng tin chứ?" Chu Hậu Chiếu hỏi.

Tần Kham biết hắn muốn hỏi gì, thế là thở dài: "Nàng ta so với ngươi thì đáng tin hơn đấy, bệ hạ yên tâm đi, nàng ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của ngươi."

Ngọc liễn đi tới trước Chính Dương môn, Trương Thăng không khỏi oán hận lườm Chu Hậu Chiếu một cái, vốn là điển lễ đại hôn tiến hành thuận lợi. Lúc này hoàng đế không ngờ không để ý tới lễ chế tự mình ra cửa nghênh đón, trình tự kế tiếp vốn là hoàng hậu vào điện Phụng Thiên giao bái với hoàng đế, sau đó nhận sự chúc mừng của bách quan va đặc phái viên chư quốc, hiện tại hoàng đế đã đứng ở cửa cung rồi, bảo Lễ bộ thượng thư hắn phải chủ trị chuyện tiếp theo thế nào?

Sau khi nghĩ một lúc, Trương Thăng không thể không lâm thời sửa đổi lễ chế, dứt khoát để hoàng đế và hoàng hậu tới Thái Miếu cáo tế liệt tổ liệt tông.

Vừa định cao giọng hô lớn thì biến cố ngoài dự đoán mọi người đã phát sinh.

Ầm!

Trong rừng cây nhỏ ngoài Quảng trường ầm một cá, Trương Thăng chỉ cảm thấy một trận đất rung núi chuyển. Một mũi thuốc súng đậm đặc xộc vào mũi, gió mạnh mang theo mùi thuốc súng chẳng những thổi tung áo quan của hắn, Hơn nữa còn làm hắn cả người lảo đảo thối lui mấy bước.

Văn võ bá quan Trước Chính Dương môn lập tức biến sắc.

Náo nhiệt vẫn chưa hết, chỉ nghe thấy tiếng pháo không ngừng vang lên, mười khẩu pháo được điều ra từ trong Thần Cơ doanh đều phát uy, khẩu này nối tiếc khẩu kia gầm vang.

Đám người lập tức loạn thành một đống, quan viên cũng thế, hoạn quan cũng thế, đều sợ tới mức mặt như màu đất, chạy trối chết, trên quảng trường là một mảng tiếng hét sợ hãi.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt hưng phấn, chỉ thiếu mỗi nước khoa chân múa tay, thị vệ bên người như lâm đại địch chắn trước người hắn. Chu Hậu Chiếu lại từ sau tường người thò đầu ra, miệng không ngừng quở trách: "Náo nhiệt vui thế này, đám sát tài các ngươi chắn ta làm gì? Mau tránh ra!"

Chung quanh là một mảng hoảng sợ kích động, Hạ hoàng hậu trong ngọc liễn sợ tới mức hoa dung thất sắc, không thể căng mặt làm ra vẻ tự cao tự đại được nữa, nhìn đám người loạn thành một đống, Hạ hoàng hậu chung quy vẫn chỉ là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, cố nhẫn nhịn được một lát, nhưng đợi khi tiếng pháo làm đất rung núi chuyển vang lên, Hạ hoàng hậu cuối cùng cũng khóe miệng cong lên, oa oa bật khóc.

Trương Thăng vừa sợ vừa giận, vào một khắc tiếng pháo vừa vang lên đó hắn ngay lập tức nghĩ tới là tên đầu sỏ nào gây ra, đương nhiên, lúc này hắn không thể tìm tên đầu sỏ mà chửi mắng, nhưng tên đồng lõa nào đó thì tuyệt đối không thể buông tha.

Tên Đồng lõa họ Tần tên Kham.

Chương 287: Đại hỉ không vui.

Giống như thuyền nhỏ trong biển sóng thét gào, Trương Thăng trái chen phải chui trong đám người, cố gắng chen tới bên cạnh Chu Hậu Chiếu và Tần Kham, oán hận lườm Chu Hậu Chiếu một cái, tay vươn ra hung hăng tóm vạt áo Tần Kham.

"Tần Kham, tên gian tặc ngươi, tất cả đều là chủ ý của ngươi có đúng không? Làm hỏng hôn điển của bệ hạ rồi, lão phu liều mạng với ngươi!"

Nỗi oan này lớn quá, Tần Kham gánh không nổi.

Tần Kham vừa giãy ra vừa quyết đoán bán đứng Chu Hậu Chiếu: "Thượng thư đại nhân đổ oan cho ta rồi, nã pháo là chủ ý của hoàng thượng, liên quan gì tới ta?"

"Chớ có điêu toa! Nhất định là người ở trong gây sóng tạo gió, buông lời gièm pha mê hoặc quân thượng, chế tạo đại loạn ý đồ làm nhục văn võ bá quan trong triều."

Tần Kham thành khẩn nói: "Thượng thư đại nhân thật sự hiểu lầm rồi, hạ quan chưa bao giờ làm ra loại chuyện nhàm chán làm nhục người khác này, nếu thực sự là hạ quan làm, sớm đã cho người lắp đạn thật, xin thượng thư đại nhân hãy tin ta, phóng pháo rỗng thật sự không phải là phong cách của ta!"

Vừa dứt lời, lại một trận hỏa pháo ầm ầm, chỉ thấy chính tiền môn của nha môn Lễ bộ ở sườn tây môn nổ vang một tiếng, hiên cửa bị bắn bay một góc, vô số mái ngói đá vụn tung téo, đại môn đỏ rực của Lễ bộ lung lay sắp đổ.

Đám người càng bối rối hoảng sợ không thôi, ngay cả Tần Kham trên mặt cũng lộ ra vẻ sắc.

Trương Thăng tức sùi bọt mép, mắt trợn như muốn rách ra, nắm vạt áo Tần Kham gầm lê như sư tử: "Ngắm chuẩn lắm! Một pháo này chắc hẳn là phong cách của ngươi rồi phải không? Hỗn đản!"

Tần Kham là rất người thành thật, thậm chí thành thực có chút quá đáng.

Bắt cửa chính và nóc cửa nha môn Lễ bộ bay một góc, một pháo này tất nhiên không phải pháo rỗng, hiển nhiên lắp đạn thật, hơn nữa rất có phong cách của Tần Kham.

Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng thỏa ước nguyện, trải qua một hôn lễ kích thích nhất náo nhiệt nhất từ lúc chào đời tới nay, mắt thấy nha môn Lễ bộ bị bắn sập, Chu Hậu Chiếu cười không thấy mặt mũi cũng ngây ra một lúc, tiếp theo liếc nhìn Tần Kham, vẻ mặt có chút đăm chiêu, không hề thấy chút sợ hãi nào.

Bắn pháo rỗng thì có thể coi như là làm ẩu, nhưng lắp đạn thật thì rất nghiêm trọng, ngay cả Tần Kham cũng hoảng, một pháo này tất nhiê là nhắm về phía nha môn Lễ bộ, pháo tiếp theo thì sao?

Lập tức Tần Kham hất tay đang túm vạt áo hắn của Trương Thăng ra, triệu tập Cẩm y Giáo úy đang trực trên quảng trường, ra lệnh cho bọn họ lập tức vào rừng cây dập mười khẩu pháo đó, mặt khác phái người hộ tống hoàng thượng và hoàng hậu vào cung.

Trong Hỗn loạn quay đầu liếc một cái về phía rừng cây, lại thấy một thân ảnh màu đỏ tung mình mấy cá rồi biến mất vô tung, Tần Kham trong lòng khẽ định.

Vì sao bỗng nhiên lắp đạn thật, vì sao cố tình bắn nha môn Lễ bộ, người khác không rõ nhưng Tần Kham thì trong lòng đã chắc.

Bà nương gây họa rồi, đêm nay một chút gia pháp là không thể tránh khỏi.

Chu Hậu Chiếu và Hạ hoàng hậu được thị vệ hộ tống vào cung, một đám đại thần đang thất kinh tụ tập ở trong cửa cung.

Lưu Cẩn và Đới Nghĩa Chưởng quản Tây Hán Đông Hán nghe thấy có người dám bắn đạn thật, sợ tới một thân mồ hôi lạnh túa ra, đồng thời không khỏi tức giận, lập tức hạ lệnh cho phiên tử phong tỏa quảng trường Chính Dương, tìm kiếm toàn thành.

Chu Hậu Chiếu trong lòng đối với việc này chắc cũng ngờ ngợ, thế là gọi Lưu Cẩn và Đới Nghĩa vào một góc rồi đá cho mỗi tên một

cá, mắng họ một chập, Lưu Cẩn và Đới Nghĩa mặc dù đầu óc mờ mịt, nhưng hoàng thượng dùng ngữ khí nghiêm khắc nói không cho phép truy tra, hai người tất nhiên không dám cãi lời, lập tức rút những phiên tử đang tỏa ra điều tra về.

Trong đám người Hỗn loạn, Tần Kham cảm kích nhìn Chu Hậu Chiếu một cái, Chu Hậu Chiếu cười hì hì, chớp mắt mấy cái với Tần Kham. Bộ dạng rất là hiểu ngầm.

Tần Kham lặng lẽ thở phào.

Xem ra Chu Hậu Chiếu là định gánh cái nồi đen này hộ hắn.

Một pháo này hôm nay quá mức nghiêm trọng, phóng mắt khắp toàn bộ Đại Minh, trừ bản nhân Chu Hậu Chiếu ra thì chỉ sợ cá i nồi đen này không ai gánh được.

Đại hôn của Hoàng đế không ngờ xảy ra hỗn loạn như vậy. Biết được người hạ lệnh nã pháo là bản thân hoàng đế, hơn nữa trong pháo rỗng không ngờ ngoài ý muốn xen vào một viên đạn thật bắn cho nha môn Lễ bộ tàn phế, sắc mặt của tất cả đại thần đều rất khó coi, hơn mười tên ngôn quan đang ngo ngoe muốn động trong đám người. Tựa hồ đang do dự có nên vào ngày đại hỉ này hung hăng mắng hôn quân hoang đường này một trận hay không.

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên như không cười cười giải thích, nói là các quân sĩ làm phái bỏ nhầm đạn thật vào đạn lễ hoa, cho nên bắn nhầm vào nha môn Lễ bộ, việc này Hán Vệ đã điều tra rõ rồi, không cần truy cứu.

Khi Chu Hậu Chiếu giải thích sắc mặt giống như người phát ngôn phía nước Mỹ kiếp trước vậy. Vẻ mặt vô lại nhẹ nhàng bâng quơ cho qua chuyện nghiêm trọng như vậy, giống như chỉ là dùng nhầm bản đồ quân sự vậy.

Các đại thần rất tức giận, có điều hiển nhiên hôm nay không thể tức giận, hỗn loạn qua đi, đại hôn của hoàng đế vẫn phải tiếp tục, không thể bỏ dở nửa chừng.

Trương Thăng một lần nữa tụ tập văn võ bá quan và đặc phái viên chư quốc, Chu Hậu Chiếu dẫn đầu, hoàng hậu đi song song với

hắn, mọi người chậm rãi tới Thái Miếu.

Cảnh tượng kỳ lạ nhất trong lịch sử Đại Minh xuất hiện. Hoàng đế Vẻ mặt đắc ý tươi cười dẫn hoàng hậu thất sắc khóc lóc, phía sau là một đám đại thần y quan xộc xệch, thần thái chật vật, thậm chí có người ngay cả mũ quan và giày quan cũng không đi, quỳ gối trước Thái Miếu cáo tế liệt tổ liệt tông Đại Minh. Lễ bộ thượng thư Trương Thăng bị lửa đạn khói thuốc hun cho mặt chỗ trắng chỗ đen, khuôn mặt già nua run rẩy niệm tụng tế văn.

Thân là tên đầu têu gây ra chuyện, Tần Kham vừa áy náy vừa không phúc hậu cười thầm, thế này đâu có phải là đại hôn của hoàng đế. Rõ ràng là rất giống một đám thổ phỉ mới từ dưới núi cướp về một vị áp trại phu nhân, hơn nữa đám thổ phỉ này cả người tỏa ra khí chất ô hợp rất mới mẻ.

Trình tự phía sau tiến hành rất thuận lợi. Sau khi Cáo Thái Miếu, Chu Hậu Chiếu và Hạ hoàng hậu vào cung Từ Ninh bái kiến Thái hoàng Thái hậu và Thái Hậu, hai vị Thái Hậu tất nhiên đã sớm biết phong ba ngoài Chính Dương môn, đối với sự càn quấy của Chu Hậu Chiếu vừa cảm thấy tức giận, đồng thời nhưng cũng đành bất lực với hắn, lão Chu gia hiện giờ chỉ còn lại hắn, khi Hoằng Trì đế còn sống đã coi hắn như bảo bối, hiện giờ hắn lại quân lâm thiên hạ, hai vị Thái Hậu biết rõ cho dù răn dạy hắn, hắn cũng sẽ không nghe, thế là đành phải thôi.

Ánh mắt Trương Thái hậu nhìn Tần Kham đứng ngoài cửa điện, giống như mũi dao chém hắn mấy lần.

Tần Kham cười khổ không thôi, ngượng ngùng vuốt mũi quay đầu sang bên, hàm nghĩa trong ánh mắt của Trương Thái hậu hắn tất nhiên minh bạch, nghiêm lệnh hắn giám sát chặt chẽ Chu Hậu Chiếu, không cho hoàng đế vào ngày đại hôn gây ra chuyện hoang đường, nhưng Chu Hậu Chiếu vẫn làm ẩu một hồi, thế chẳng khác nào Tần Kham cô phụ sự nhắc nhở của Thái Hậu.

May mắn địa vị của Trương Thái hậu mặc dù cao, nhưng cũng không tham gia vào chính sự, hơn nữa hậu cung cũng không thể tùy tiện xử trí quan viên, nếu không Tần Kham thật sự không hiểu mình sẽ có kết cục gì.

Giá trị quan bất đồng quyết định thái độ đối với cùng một sự kiện là bất đồng.

Chu Hậu Chiếu đối với đại hôn của mình phi thường hài lòng, hắn cảm thấy rất náo nhiệt, hơn nữa thuận tiện trêu cợt đại thần cả triều một hồi, phát tiết oán niệm đối với các đại thần tích tụ từ lâu, trút được cục tức này, thật là thần thanh khí sảng.

Các đại thần hiển nhiên không cho rằng như vậy, đại hôn của hoàng đế bị làm cho thành gà bay chó sủa, trường hợp trang trọng túc mục rõ ràng thành một trò hề, quan viên cả điện bị giày vò cho chật vật vô cùng, hôm nay thật sự nên được ghi vào sử sách, trở thành ngày quốc sỉ (cả nước nhục) lần thứ hai của Đại Minh từ Thổ Mộc bảo chi biến tới nay.

Đương nhiên, làm các đại thần càng thêm tức giận là thái độ không thấy nhục mà còn cho rằng là vinh của của Chu Hậu Chiếu.

Khi mở đại yến quần thần ở điện Phụng Thiên, không khí của yến hội rất lạnh lẽo, các đại thần ai nấy xanh mặt, nén lửa giận uống rượu giải sầu, mấy tên ngôn quan nóng tính mấy lần muốn vỗ bàn đứng dậy, nhưng lại bị hữu Đô Ngự Sử tân nhiệm Sử Lâm dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại.

Yến hội tan rã trong không vui, Hạ hoàng hậu vào ngày tân hôn đầu tiên đã được thưởng thức tư vị ghẻ lạnh.

Chu Hậu Chiếu say mèm trên yến hội, cũng không biết là là say thật hay say giả, sau khi được đỡ vào cung Khôn Ninh thì cắm đầu ngủ, chẳng chạm vào Hạ hoàng hậu.

Vào lúc Chu Hậu Chiếu thiết yến ở trong điện Phụng Thiên, Lưu Cẩn ngồi trong ti lễ giám sắc mặt xanh mét, cả người tức giận đến run rẩy.

Ngày vui của Hoàng đế Lưu Cẩn lại nhận được một tin tức rất không vui.

Vương Thủ Nhân rời kinh tới Quý Châu long tràng, hơn mười thích khách Lưu Cẩn phái ra ám sát hắn cũng theo sát phía sau, nhưng luôn như đá chìm đáy biển, không có tin tức truyền về.

Cho tới hơn nay, nhóm người tứ hai được gửi ra thăm dò tin tức đã trở lại kinh sư, bọn họ mang về mười tám cái đầu không còn chưa khô vết máu, toàn bộ được xếp thành hình chữ nhất ở ven quan đạo ngoài Hà Nam Khai Phong phủ.

Hiển nhiên, đây không phải là Vương Thủ Nhân làm, trong triều có năng lực hơn nữa có gan đối nghịch với Lưu Cẩn hắn chỉ có một người...

Chương 288: Họa thủy đông dẫn (thượng)

Mười tám cái đầu được mang tới Bắc An môn hẻo lánh, đầu được dùng vôi xử lý qua, Lưu Cẩn cố nén cảm giác buồn nôn nhìn một lúc, nhóm thích khách đầu tiên được phái đi không thiếu một người, toàn bộ ở nửa đường bị chặn giết, trong đó thậm chí bao gồm cả một đôi lão phụ và tiểu cô nương, đôi nữ tử này là sát thủ tổ tôn (bà cháu) Nổi danh trên giang hồ, Lưu Cẩn phục khai Tây Hán, chiêu nạp rộng rãi võ nhân giang hồ để sử dụng, đôi tổ tôn vừa vào Tây Hán mới được vài ngày, phái đi chấp hành nhiệm vụ đầu tiên đã bị người ta chặt đầu.

Đầu của bà lão mặt mũi hiền lành và cô gái ngây thơ tươi tắn được đặt giữa mười tám cái đầu, khuôn mặt mang theo mấy phần kinh ngạc, giống như tới chết vẫn không thể tin được có người lại nhẫn tâm xuống tay với họ.

Có thể nhẫn tâm hạ thủ, trừ cao thủ túc địch trong Cẩm Y vệ ra thì không thể là ai khác, Lưu Cẩn nghe nói qua trong Cẩm Y vệ có một nhóm người như vậy, chắc là khi Vĩnh Lạc hoàng đế bắc chinh Mông Cổ, để tiến hành ám sát nhân vật thủ lãnh của các thế lực bắc nguyên còn sót lại mà đặc biệt mời chào một đám cao thủ giang hồ, cho nên Cẩm Y vệ thời kì Hồng Vũ chính là từ nghi trượng của hoàng đế chậm rãi phát triển biến hóa thành cơ cấu đặc vụ, và đến thời kì Vĩnh Lạc, Cẩm Y vệ đã phát triển thành thục, trong chức năng của nó cũng có thêm một hạng là "Túc địch".

Cơ hồ không cần hoài nghi, Lưu Cẩn khẳng định mười tám thích khách được phái ra ám sát Vương Thủ Nhân bị đám cao thủ túc địch của Cẩm Y vệ này nửa đường chặn giết.

Không ngờ, một bước này của Tần Kham lại đi trước hắn.

Lưu Cẩn bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày trước ở cửa cung Càn Thanh gặp Tần Kham, trước khi đi trên mặt Tần Kham nở nụ cười khó đoán, lúc này trên mặt Lưu Cẩn lại nóng rát.

"Tần Kham à Tần Kham, vì một Vương Thủ Nhân, ngươi cứ muốn xé rách da mặt với Tạp gia sao? Hắn có chỗ nào đáng để ngươi quyết tâm bảo vệ như vậy?"

Nguyên nhân Vương Thủ Nhân đáng để Tần Kham quyết tâm bảo vệ, Lưu Cẩn tất nhiên không hiểu.

Hắn và Tần Kham hoàn toàn là người của hai thế giới, cái hắn muốn là quyền lực và tiên, đương nhiên, cũng không cự tuyệt đồ cổ và hoàng kim.

Công lý chính nghĩa, mấy thứ này không thể đổi thành quyền lực và tiền, tất nhiên là không có chỗ dùng ở trong lòng hắn,

Trên đời có một số người thuộc về trời sinh đã không thể câu thông, hơn nữa trời sinh đã đối địch, ví dụ như Tần Kham và Lưu Cẩn.

Người mới thành thân tuyệt đại bộ phân đều hạnh phúc, Chu Hậu Chiếu lại bị bà trừ khỏi "Tuyệt đại bộ phân" này, ít nhất Tần Kham từ trên mặt hắn không nhìn thấy một chút dấu vết có liên quan tới hạnh phúc.

Quân thần hai người khi ở cùng nhau không chỉ vui vẻ chơi bời. Thỉnh thoảng cũng tham thảo một chút nhân sinh.

Chu Hậu Chiếu thích tham thảo nhân sinh với Tần Kham, mỗi lần khi tán gẫu tới thiên nam hải bắc, miệng Tần Kham luôn sẽ nói ra một số thứ mà hắn chưa bao giờ nghe thấy, gấu trắng nơi cực bắc, chim cánh cụt đi lại so với con người còn phong độ hơn, gấu không đuôi trừ ngủ ra thì chính là ngây người, chỉ ăn lá cây mà sống...

Đương nhiên, nữ nhân cũng là một loại động vật, loại động vật này không thể khiến nam nhân bớt lo.

" Bệ hạ đại hôn mấy ngày rồi, nhưng không vào cung Khôn Ninh sủng hạnh hoàng hậu, trong triều đình đã có không ít nghị luận, rất nhiều ngôn quan nghe nói muốn thượng sớ xin bệ hạ và hoàng hậu viên phòng đó."

Chu Hậu Chiếu mất hứng: "Cái gì cũng quản! Trẫm kiếp trước

thiếu nợ tiền họ à? Trẫm viên phòng hay không liên quan gì tới họ."

Tần Kham thở dài: "Nếu bệ hạ là người thường, bọn họ đương nhiên không xen vào, nhưng bệ hạ là thiên tử. Thiên gia không có việc nhỏ, thiên gia không có việc riêng, chuyện phòng the của thiên gia bọn họ tất nhiên cũng phải chú ý chặt chẽ."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Ai nếu dám thượng sớ nghị luận chuyện viên phòng của trẫm, trẫm sẽ đánh mười đình trượng, Lưu Cẩn nói không sai, đám quan văn này chính là xương cốt ti tiện. Lần trước phục khai Tây Hán dẫn tới tranh luận cả triều, Lưu Cẩn sau khi trượng tễ Đới Tiển, các quan văn không phải thành thật hơn nhiều sao? Tây Hán cũng vẫn mở lại."

Tần Kham thở dài: "Thế không phải là chỉ thêm rắc rối à? Để bình ổn nghị luận, bệ hạ gắng gượng viên phòng một chút với hoàng hậu thì có sao, ông trời sáng tạo ra, nam nhân sáng tạo ra phụ nữ, đều là chức trách mà."

Chu Hậu Chiếu trừng mắt nói: "Ngươi nếu cưới nữ nhân mà mình không thích, có chịu viên phòng với nàng ta không?"

"Có." Tần Kham rất thành thật thừa nhận, hắn thực sự muốn nói với Chu Hậu Chiếu rằng, hắn đời trước quả thực là một con ngựa đực, cái mà ngựa đực theo đuổi là mấy cái run rẩy cuối cùng đó. Không có con ngựa đực nào lại đi đắn đo tới tính cách và giống của ngực cá.

Chu Hậu Chiếu giận giữ nói: "Ngươi không lựa chọn à?"

"Thần là người khá hiền hoà, nữ nhân chỉ cần hơi biết điều một chút thì thần cũng không quá xoi mói."

"Cái gì gọi là biết điều?"

Nụ cười Tần Kham không đứng đắn cho lắm: "Ha ha, thần cho rằng, nữ nhân buổi sáng thấy ngươi nhất trụ kình thiên mà chủ động ngồi lên trên là rất biết điều."

"..."

Một tiểu hoạn quan vội vàng đi vào cung Càn Thanh bẩm báo: "Bệ hạ, Lễ bộ trương thượng thư sai người đến báo, đặc phái viên của Đóa Nhan Vệ ở đầu đường kinh sư đả thương quan viên Lễ bộ, đặc phái viên đã bị bắt vào Đông Hán, Trương thượng thư xin bệ hạ và nội các thương nghị xem xử trí như thế nào."

Chu Hậu Chiếu ngây người, nói: "Đặc phái viên của Đóa Nhan Vệ đả thương quan viên Lễ bộ?"

"Đúng vậy, bệ hạ, người bị thương là chủ sự Lễ bộ chủ khách ti Hàn Nguyên, Đông Hán đã điều tra rõ rồi, sứ tiết tên là Ba Đặc Nhĩ, vì man di thô bỉ, không hiểu lễ số của Thiên triều thượng, cậy vào sắc man võ hoành hành kinh sư, nhiều lần có hành vi đả thương người, Lễ bộ vì đại hôn của bệ hạ mà không tiện trách móc nặng nề, cho nên thả ra, nhưng Ba Đặc Nhĩ này càng lúc càng quá phận, hôm nay ở trên đường ngang nhiên đả thương Hàn chủ sự của Lễ bộ, đúng lúc gặp phải phiên tử Đông Hán đang tuần phố, liền giải vào vào chiếu ngục, chờ bệ hạ và các vị đại nhân xử trí."

Chu Hậu Chiếu lộ ra vẻ không vui, ngữ khí nặng nề nói: "Đóa Nhan tam vệ từ Thành tổ tới nay thay đổi thất thường, lúc phản lúc hàng, thường cấu kết với Thát Đát, liên thủ xâm phạm biên giới Đại Minh ta, hơn trăm năm qua đánh cũng đánh rồi, hòa cũng hòa rồi, hôm nay sứ tiết Đóa Nhan ở hoàng thành Đại Minh ta hoành hành ngang ngược, tưởng Đại Minh ta không ai dám trị hắn sao? Người đâu, đem Ba Đặc Nhĩ này... này... đem hắn..."

Chu Hậu Chiếu càng nói càng do dự. " Trương Thăng xin chỉ là có đạo lý, phàm là sứ tiết ngoại vào vào triều hạ Đại Minh, cái hắn đại biểu là quân chủ của quốc gia đó, đánh hắn giết hắn đuổi hắn đều có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng, nhẹ thì đoạn tuyệt lai vãng, nặng thì dẫn phát chiến tranh, quan hệ giữa nước và nước chính là mong manh như vậy đó.

Đại Minh và Đóa Nhan tam vệ hơn trăm năm qua đánh đánh hòa hòa, trước mắt mặc dù trên danh nghĩa vẫn là phiên thuộc của Đại Minh, nhưng người người đều biết, đây chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, trên thực tế chẳng ai cảm thấy loại danh phận này bền chắc, một lời không hợp liền trở mặt là rất bình thường.

Chu Hậu Chiếu tuổi mặc dù không lớn, nhưng từ nhỏ đã mưa dầm

thấm đất ở trong cung, biết rõ việc liên quan tới ngoại bang phiên thuộc không thể tùy tiện quyết định.

Tần Kham ở bên cạnh vừa nghe thấy chữ "Đóa nhan sứ tiết" thì trong lòng không khỏi khẽ động, hắn nhớ tới hán tử Mông Cổ bị sai dịch kéo đi ở trước nha môn Lễ bộ. Hắn hình như tê là Ba Đặc Nhĩ.

Nhớ lại bộ dạng bi phẫn đến cực điểm của Ba Đặc Nhĩ lúc ấy, cùng với thái độ lạnh lùng của Trương Thăng, tất cả mọi chuyện như thành xâu chuỗi, Tần Kham lờ mờ cảm thấy, nguyên nhân Ba Đặc Nhĩ đả thương quan viên Lễ bộ chỉ sợ không phải là "Hoành hành ngang ngược. Không hiểu lễ số" như những lời mới rồi.

Việc này không đơn giản.

Nhưng Tần Kham là người đơn giản. Người đơn giản chỉ làm chuyện đơn giản, không đơn giản có nghĩa là phiền toái, Tần Kham cho tới bây giờ đều tránh phiền toái, đáng tiếc thân thủ không đủ nhanh nhẹn, mỗi lần đều không tránh kịp, lần này hắn quyết định tránh ra xa một chút.

"Tần Kham, ngươi cảm thấy việc này xử trí như thế nào thì mới thỏa đáng?" Chu Hậu Chiếu không có chủ ý, nhìn hắn xn giúp đỡ.

Tần Kham cười nhạt, nói: "Tất cả do bệ hạ định đoạt. Thần chỉ là võ quan, không hiểu ngoại sự."

Chu Hậu Chiếu hập hực phất tay áo: "Trừng phạt không được giết cũng không xong, thôi giao cho nội các Tiêu Phương xử lý."

Một chuyện nhìn như đơn giản, một chuyện nhìn như không hề liên quan gì tới Tần Kham, nhưng lại dưới âm soa dương thác dấy lên quan hệ với Tần Kham. Thân thủ tránh né phiền toái của Tần Kham đúng là vẫn còn kém một chút, lần này hắn cũng không thể tránh được.

Cùng lúc Tần Kham đi ra khỏi cửa cung tới Bắc trấn phủ ti làm việc, Lưu Cẩn ngồi trong điện Văn Hoa thương nghị chính sự với Tiêu Phương.

Tiêu Phương ngả vào Lưu Cẩn, quan vận cực thông, có thể lên làm

nội các Đại học sĩ dĩ nhiên xứng là thượng vị cực nhân thần rồi, nhưng quan cảm của các đại thần trong triều đối với Tiêu Phương càng ác liệt hơn, ai nấy đều mắng hắn là "Hoạn đảng". Tiêu Phương hơn bảy mươi tuổi mà môi ngày phải chạy ở mép của sướng và đau, tư vị nội tâm thật sự không dễ hình dung.

Hôm nay Lưu Cẩn vốn chỉ là có mấy chuyện quân chính của nội các phiếu nghĩ muốn lấy ra thương nghị với Tiêu Phương.

Kỳ thật nếu nói Lưu Cẩn là người xấu từ đầu đến đuôi thì đánh giá này thực sự có chút không công bằng, trên đời cho dù là một tờ giấy chùi đít cũng có tác dụng của nó. Lưu Cẩn mặc dù so với nam nhân thì thiếu một khí quan, nhưng nói tóm lại thì vẫn khá hơn giấy chùi đít nhiều, bao cao thu dùng rồi còn có thể lấy về làm thành kẹo cao su, thái giám chẳng qua chỉ thiếu có một khí quan thì sao lại không thể góp một viên gạch cho đế quốc Chu gia Đại Minh?

Nếu luận về cần chính, Chu Hậu Chiếu thúc ngựa cũng đuổi không kịp Lưu Cẩn, Lưu Cẩn sau khi làm ti lễ giám chưởng ấn, quả thật muốn làm ra một phen sự nghiệp. Cho nên mỗi ngày bắt đầu canh ba là phê duyệt tấu chương, xử lý chính sự, trình độ cần cù này so với Hoằng Trì đế thì cũng không kém hơn là bao.

Chỉ có điều tâm tính của của hắn quá mức vặn vẹo, hơn nữa kiến thức cũng có chút hẹp hòi, làm sự nghiệp tốt lại đi chen vào tư lợi và tham lam của bản thân, cái này giống như đái vào trong vò rượu nữ nhi hồng đang ngon, rõ ràng vị rượu sẽ thay đổi.

Chương 289: Họa thủy đông dẫn (hạ)

Trong Điện Văn Hoa thương nghị việc quân chính với Tiêu Phương xong, một tiểu hoạn quan liền vội vàng tiến vào truyền ý chỉ của Chu Hậu Chiếu, cũng kể lại chuyện Đóa Nhan sứ tiết đả thương quan viên Lễ bộ.

Chuyện chỉ là một việc nhỏ, Lưu Cẩn cũng không để ở trong lòng, nhưng đợi tiểu hoạn quan nói xong, Lưu Cẩn chỉ không mặn không nhạt gật đầu, cười khổ nói với Tiêu Phương: "Tiêu tướng ngươi xem, xem Tạp gia có vất vả hay không, lớn đến quốc đại sự, nhỏ đến lông gà vỏ tỏi, mọi chuyện đều để Tạp gia lao tâm, hiện tại đến ca chuyện vớ vẩn như đánh nhau đả thương người Tạp gia cũng phải quản, từ khi làm ti lễ giám chưởng ấn, Tạp gia một đêm được ngủ trọn giấc cũng không được, thêm mấy tháng nữa chắc người thành que củi, đã thế còn có nhiều đại thần nhìn Tạp gia không vừa mắt, làm người sao mà khó thế..."

Tiêu Phương vuốt râu cười nói: "Công quả thật vất vả, nhưng phải bảo trọng thân thể, nếu là chuyện bệ hạ tự mình phân phó, Lưu công hay là mau xử trí đi, không thể kéo dài được."

Lưu Cẩn gật gật đầu, quay lại nói với tiểu hoạn quan: "Ngươi đi nói với Lễ bộ, răn dạy quở mắng sứ tiết Ba Ba gì đó một trận, sau đó thả hắn ra khỏi chiếu ngục, vẫn là thịt ngon rượu ngon, đừng có làm chuyện ầm ĩ lớn, không phải đả thương chủ sự thôi sao? Vậy mà đưa tận tới tai bệ hạ, bọn người phía dưới tất cả đều là phế vật."

Tiểu hoạn quan vâng dạ, vừa mới quay đầu định đi thì lại bị Tiêu Phương gọi lại.

Lưu Cẩn ngây ra một lúc: "Tiêu tướng đây là làm sao?"

Tiêu Phương vuốt râu cười, vẫy lui tiểu hoạn quan, sau đó hạ thấp giọng nói: "Lưu công thứ cho Tiêu mỗ vô lý, việc của Ba Đặc Nhĩ không đơn giản như vậy đâu, việc này việc này công mượn thế mà

làm, muốn nhổ đi cái đinh trong mắt rất dễ..."

Một câu của Tiêu Phương dẫn tới sự hứng thú mãnh liệt của Lưu Cẩn.

Bởi vì cái đinh trong mắt Lưu Cẩn thật sự quá nhiều, theo lý luận mà nói thì đại thần cả triều đều là cái đinh trong mắt hắn, có điều lời nói của Tiêu Phương nói rất rõ ràng, có thể mượn việc này để nhổ "Một cây" Đinh trong mắt.

Chuyện còn chưa làm rõ, trong lòng Lưu Cẩn đã có quyết định, tặng cái danh ngạch quý giá này cho Tần Kham.

Hiện giờ cái đinh trong mắt Lưu Cẩn tuy rằng không ít, nhưng nếu nói cây nào là đâm vào mắt đau nhất thì trừ Tần Kham ra không còn có thể là ai khác.

Chuyện của Vương Thủ Nhân chỉ là nguyên nhân, làm Lưu Cẩn nhất bất an là địa vị của Tần Kham trong lòng Chu Hậu Chiếu.

Nô tài vĩnh viễn dùng ánh mắt của nô tài để nhìn sự vật, bất luận nô tài này nắm giữ quyền lực lớn cỡ nào, ánh mắt hắn vĩnh viễn sẽ không thay đổi, thái giám là một quần thể đặc thù, loại người này thích quyền lực và tiền tài, thậm chí thích đến mức biến thái, bởi vì bọn họ biết mình là gia nô của hoàng đế, gia nô vĩnh viễn thiếu cảm giác an toàn, thế nên chỉ có thể dựa vào quyền lực và tiền tài để khiến bản thân an tâm hơn, nhưng mà quyền lực và tiền tài cũng không đổi lại được nhiều sự an tâm, bọn họ sợ nhất vẫn là mất đi sự sủng tín của hoàng đế đối với mình.

Một nô tài sống hoặc chết, phong quang hay là chán chường, quyền quyết định toàn bộ nằm trên người hoàng đế, cho nên từ xưa đến nay hình tượng của thái giám vẫn luôn là những hình tượng phản diện như âm nhu, nịnh nọt, ti tiện, bọn họ có lý do không thể không làm của bọn họ, trong cung tranh thủ tình cảm không chỉ là phi tử của hoàng đế, giữa thái giám và thái giám, thậm chí giữa thái giám và phi tử cũng phải tranh thủ tình cảm, vì tránh sự sủng ái của một mình hoàng đế, phi tử và các thái giám trong nội cung kết minh, đấu đá, loại trừ hoặc là lôi kéo nhau, đủ loại thủ đoạn so với binh pháp thì còn tinh vi hơn, so với chiến trường thì càng thảm liệt hơn.

Lưu Cẩn lăn lộn bên cạnh Chu Hậu Chiếu mười năm, mới đổi được sự đối đãi như người thân của Chu Hậu Chiếu, mười năm này hắn bước vững từng bước, nhưng mà chẳng ai ngờ được tự dưng lại mọc ra một Tần Kham, người này phong độ có, tao nhã có, lại trông như quân tử, kì thực rất xảo quyệt, nếu luận về phẩm hạnh. Lưu Cẩn có thể khẳng định Tần Kham có xách giày cho quân tử cũng không xứng, Tần Kham này mấy lần lừa người Lưu Cẩn đều nhìn thấy, hắn biết rõ Tần Kham có lẽ là người không phải người thấp cấp, nhưng cũng không phải là một người cao thượng.

Sự xấu xa của Lưu Cẩn chỉ là ở ngoài mặt, tuy là thái giám nhưng lại có khí tức của đàn ông. Hãm hại trung lương hay là họa quốc loạn chính. Hắn đều dùng minh đao minh thương đường đường chính chính chụp mũ cho người ta, sự xấu xa của Tần Kham lại từ trong xương tủy, mặt mũi tươi cười chào hỏi, nhưng lại bỗng dưng đâm lén người ta. Chờ ngươi bị đâm chết rồi, vào lúc chôn ngươi còn than thở khóc lóc, mắng to trời cao đố kỵ anh tài, hồn huynh đài ơi ở đâu về đây với ta....

Chính là một kẻ bại hoại như vậy nhưng lại được Chu Hậu Chiếu vừa công nhân vừa kết làm tri giao. So với thân huynh đệ còn thân hơn, nếu đem so sánh, Lưu Cẩn bỏ ra mười năm tâm huyết nịnh bợ và lấy lòng là sự nực cười và đáng thương cỡ nào.

Sự ghen tị bắt đầu có khi đó, loại ghen tị này dần dần diễn biến thành hận ý và sát ý, Tần Kham càng lúc càng được sủng ái, Lưu Cẩn càng lúc càng sợ hãi.

Tần Kham không phải thái giám, không cướp được quyền lực ti lễ giám của hắn, nhưng cho dù không có xung đột lợi ích, nhưng bằng vào sự sủng ái của hắn ở trước mặt Chu Hậu Chiếu càng lúc càng hơn Lưu Cẩn. Chỉ điều này thôi hắn đã có đủ lý do để giết Tần Kham rồi.

Lời nói của Tiêu Phương làm hô hấp của Lưu Cẩn bất giác trở nên ồ ồ.

Hắn vẫn đang tìm cơ hội cho Tần Kham một kích thật mạnh, hôm nay nghe khẩu khí của Tiêu Phương, chẳng lẽ cơ hội tới rồi?

Lần đầu tiên, Lưu Cẩn chủ động rót trà cho Tiêu Phương, Thái độ

khách khí khiến Tiêu Phương cảm giác như đang ở nhà.

"Tiêu tướng vừa rồi nói chuyện sứ tiết Đóa Nhan đả thương quan viên Lễ bộ không đơn giản như vậy, không biết trong đây có nguyên nhân bên trong gì? Mong Tiêu tướng dạy Tạp gia."

Tiêu Phương vuốt râu, cười nói: "Lưu công khách khí rồi, chỉ vì Lưu công thường ở trong thâm cung. Rất ít ra khỏi cung đi lại, Ba Đặc Nhĩ kia từ lúc trước đại hôn của bệ hạ đã lợi dụng danh triều hạ tới kinh sư. Mỗi ngày tới nha môn Lễ bộ thỉnh cầu gặp mặt bệ hạ, nói Đóa Nhan tam vệ có oan tình trọng đại, hắn muốn cáo trạng, lúc ấy Lễ bộ trên dưới đều bận chuẩn bị cho đại hôn của Bệ hạ, nào có thời gian mà quan tâm tới đám man di thay đổi thất thường này? Chuyện thế là cứ vậy kéo dà, cho tới sau đại hôn của bệ hạ, Lễ bộ Trương thượng thư phiền quá, đành triệu Ba Đặc Nhĩ kia tới hỏi hắn có oan tình gì..."

Lưu Cẩn cười lạnh nói: "Đóa Nhan tam vệ từ thời Thanh Tổ tới nay vẫn lúc thuận lúc phản, lúc Thổ Mộc bảo chi biến Đóa Nhan tam vệ theo bọn phản nghịch Ngoã Lạt trước tiên, đao thương tương hướng với Đại Minh ta, chỉ là Cảnh Tông hoàng đế nhân từ, đại nghịch như vậy cũng chỉ phạt nhẹ Đóa Nhan tam vệ, hôm nay Đóa Nhan hắn cũng có oan tình, Tạp gia nghe vào tai sao mà cảm thấy buồn cười thế?"

Tiêu Phương cười nói: "Lưu công công nói đngs, theo lý thuyết thì mấy năm nay Đại Minh chúng ta và Đóa Nhan không phải địch cũng chẳng phải bạn, ai làm việc người nấy, Đóa Nhan hắn có oan thì cũng không tới phiên Đại Minh ta bình phán, nhưng sứ tiết Đóa Nhan nói với Trương thượng thư, cái gọi là oan tình này có liên quan tới Đại Minh..."

"Liên quan gì tới Đại Minh?"

Tiêu Phương nói tới khô miệng, cầm trà lên uống một ngụm rồi chậm rãi nói: "Từ Năm ngoái, tiểu vương tử Thát Đát Bá Nhan Mãnh Khả Bộ và Hỏa Si Bộ liên thủ liên tiếp xâm lược Đại Minh, sau hai tháng Hiếu Tông hoàng đế băng hà thì càng trầm trọng thêm, biên quan Liêu Đông nhiều lần thất thủ, Tổng binh quan Liêu Đông Lý Cảo Thâm sợ triều đình trách phạt, thế là phái người dụ mời một Thiên hộ Mông Cổ dưới cờ của Đóa Nhan tam vệ tên là

Đại Khâm dự tiệc, cùng đi còn có hơn ba trăm dũng sĩ của Đóa Nhan Vệ..."

Lưu Cẩn khó hiểu nói: "Thát Đát và HỎa Si xâm lược biê giới, Lý Cảo mời người của Đóa Nhan Vệ dự tiệc là có dụng ý gì? Chẳng lẽ muốn mượn binh chống lại Thát Đát?"

Tiêu Phương chậm rãi lắc đầu, nhìn chằm chằm Lưu Cẩn rồi gằn từng chữ: "Mời Đóa Nhan dự tiệc, là vì Lý Cảo muốn giết người để mạo hiểm lấy công dấu tội !"

Lưu Cẩn sợ tới mức hít một hơi lạnh, kinh ngạc tới một lúc lâu vẫn không nói được gì.

Tiêu Phương thở dài: "Tối hôm đó Lý Cảo ra lệnh một tiếng, Thiên hộ tên là Đại Khâm kia và các ba trăm dũng sĩ Đóa Nhan Vệ không phòng bị, bị giết không sót một người, đầu bị chặt rồi đưa tới kinh sư, nói là Tam Vệ xâm nhập, tướng sĩ Liêu Đông anh dũng chống lại, biên quan đại thắng, Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ thì không biết nội tình, còn muốn báo công cho Lý Cảo viết tấu chương đưa vào nội các."

Sắc mặt Lưu Cẩn có chút tái nhợt, không biết nghĩ ra chuyện kinh khủng gì, thì thào thở dài: "Vì sao luôn là chuyện liên quan tới đầu người vậy?"

Tiêu Phương cười nói: "Đương nhiên, những cái đó chỉ là lời một phía của Ba Đặc Nhĩ, là thật hay giả thì không thể biết được, chỉ có điều... Việc này Lưu công nếu lợi dụng tốt, vẫn có thể xem là một kế họa thủy đông dẫn, mượn đao giết người."

"Giết... Giết ai?"

Tiêu Phương không nói thẳng, chỉ cười nói: "Lưu công muốn giết ai thì giết người đó."

Lưu Cẩn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Giết Như thế nào?"

"Việc này nếu là thật, Đô Đốc đồng tri Hoa Đương của Đóa Nhan tam vệ hiện giờ nhất định hận thấu xương Đại Minh ta, mà Tổng binh quan Liêu Đông Lý Cảo đối với triều đình thì càng e ngại tới tận xương, bất luận là hận hay là e ngại, bọn họ chắc đều không

muốn để khâm sai đại thần triều đình phái tới sống sót." Lưu Cẩn nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Hoa Đương phái sứ tiết vào kinh cáo trạng, chứng tỏ hắn không định triệt để xé rách da mặt với triều đình Đại Minh, Tiêu tướng nói 'Hận thấu xương' thì có chút nói quá rồi."

Tiêu Phương cười âm hiểm: " Nếu sứ tiết Đóa Nhan tới cáo trạng mạc danh kỳ diệu chết ở kinh sư, tin tức truyền về Đóa Nhan tam vệ, Lưu công có cảm thấy lời nói của Tiêu mỗ là nói quá hay không?"

Chương 290: Lưu Cẩn lên tiếng gièm pha

Một hồi âm mưu nhằm vào Tần Kham đã bắt đầu.

Sứ tiết Đóa Nhan Ba Đặc Nhĩ đả thương quan viên kỳ thật là vì để yết kiến thiên tử Đại Minh, man di có tâm cơ của họ, nhiều lần thỉnh cầu Lễ bộ an bài, mà nha môn Lễ bộ lại cứ kéo dài, Ba Đặc Nhĩ nóng nảy, thế là nghĩ ra biện pháp này, đả thương quan viên Lễ bộ, chuyện một khi ầm ĩ lên, hoàng đế không gặp cũng phải gặp.

Đáng tiếc chút tâm cơ ấy của hán tử Mông Cổ lọt vào trong mắt quan viên Đại Minh thực sự là không đáng bận tâm.

Cơ hồ mỗi người đều minh bạch Ba Đặc Nhĩ vì sao muốn làm như vậy, thế là Lễ bộ thượng thư Trương Thăng khi bẩm báo chuyện từ đầu đến cuối với Chu Hậu Chiếu, nhẹ nhàng bâng quơ cho qua, Chu Hậu Chiếu cho rằng chỉ là việc nhỏ, căn bản không để ở trong lòng, Ba Đặc Nhĩ người cũng đánh rồi, tù cũng ngồi rồi, nguyện vọng muốn gặp hoàng đế lại vv không thể thực hiện.

Tình thế đã xa khỏi dự liệu của Ba Đặc Nhĩ, hơn nữa càng lúc càng không khống chế được, bắt đầu từ động thủ đánh người, hắn liền rơi vào trong mắt người hữu tâm, dần dần trở thành một quân cờ.

Ngày hôm sau, ti lễ giám gửi lời nhắn cho chiếu ngục, một tiểu hoạn quan tay cầm thủ lệnh của Lưu Cẩn, thả Ba Đặc Nhĩ ra khỏi chiếu ngục, ở ngay trước mặt cấm vệ lao của chiếu ngục, tiểu hoạn quan lớn tiếng quát mắng răn dạy Ba Đặc Nhĩ vài câu, sau đó nghênh ngang mà đi, Ba Đặc Nhĩ phẫn nộ mắng lại mấy tiếng, rồi cũng ra khỏi chiếu ngục theo.

Sau nửa canh giờ, khi Ba Đặc Nhĩ đang đi dạo trên đường kinh sư, trong đám người chen chúc, một thanh chủy thủ bén nhọn đâm vào ngực Ba Đặc Nhĩ.

Phố xá đại loạn, tin tức rơi vào tay Lễ bộ, Trương Thăng hoảng

quá, vội vàng báo lên Thuận Thiên phủ, chuyện liên quan tới ngoại bang, lập tức dẫn tới sự chú ý của Cẩm Y vệ, Đông Hán và Tây Hán, tin tức càng truyền càng nhanh, sau mấy canh giờ, toàn bộ triều đình đều biết.

Đóa Nhan tam vệ mặc dù dưới sự áp bách của Thát Đát Ngoã Lạt nép người ở biên tái, thế lực không còn như ưa, nhưng dù sao cũng là phiên thuộc của Đại Minh trên danh nghĩa, sứ tiết Đóa Nhan ở kinh sư vô cớ bị mất mạng, lập tức làm Chu Hậu Chiếu và các đại thần trở nên khẩn trương.

Đô Đốc đồng tri Đóa Nhan Vệ Hoa Đương Hiện giờ là vừa được chính thức sắc phong khi Chu Hậu Chiếu vừa đăng cơ, tổ tiên Tể Lạp Mã của Hoa Đương là đại tướng anh dũng nhất dưới trướng Thành Cát Tư Hãn, truyền tới Hoa Đương đã là đời thứ bảy, Hoa Đương tính cách oai hùng nhưng bạo ngược, hiện tại sứ tiết Hoa Đương phái tới Đại Minh bị giết, vô luận là vì nguyên nhân gì, đối với Hoa Đương mà nói đều là vô cùng nhục nhã, với tính cách của Hoa Đương tất nhiên sẽ hưng binh trả thù.

Chiến tranh, giống như trong nháy mắt đã hàng lâm tới Đại Minh.

Trong Cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu rất giận dữ,

Chu Hậu Chiếu thượng võ, hiếu chiến, nhưng hắn không phải loại thích chiến tranh mù quáng, điều này khiến cho trong lòng hắn giống như nghẹ lửa giận không thể trút ra được.

" Hoàng đô Đại Minh Huy hoàng, một sứ tiết ngoại bang nói chết là chết, triều Chính Đức của trẫm là khí tượng như vậy à?" Chu Hậu Chiếu cả giận nói.

Lưu Cẩn vẻ mặt sợ hãi liên tục khom người: "Bệ hạ bớt giận, bảo trọng long thể, đừng vì chút việc nhỏ này mà tức giận."

"Việc nhỏ?" Chu Hậu Chiếu quay đầu lườm Lưu Cẩn: "Sứ tiết tên là Ba Đặc Nhĩ kia vừa chết, Liêu Đông Đại Minh ta lập tức sẽ phải đánh trận đánh trận đó ngươi có biết hay không? Thế này mà gọi là việc nhỏ à? Lão già Lưu Cẩn ngươi, trẫm bảo ngươi xử trí chuyện Ba Đặc Nhĩ đả thương quan viên Lễ bộ, hắn vừa ra khỏi chiếu ngục liền bị người ta đâm chết, ngươi làm việc cho trẫm thế

à?"

Lưu Cẩn sợ hãi nói: "Lão nô thực sự không biết, đả thương quan viên Lễ bộ vốn không phải chuyện lớn, lão nô định nghiêm khắc răn dạy vài câu, dạy chó đám phiên bang kém văn minh đó chút quy củ là được, ai ngờ hắn lại bị người ta đâm chết."

Chu Hậu Chiếu cả giận: "Hiện tại làm thế nào? Tin tức này không giấu được, Đóa Nhan Hoa Đương không lâu nữa sẽ biết, đến lúc đó hắn nếu hưng binh, ngoài sứ bị đâm vốn là sai rồi, Đại Minh ta vô cớ xuất binh, nhận nhịn thì lại không cam lòng, chịu khổ vẫn là quân dân biên trấn của trẫm, Lưu Cẩn, ngươi mau nghĩ cách cho trẫm đi."

"Vâng, bệ hạ..." Khóe miệng Lưu Cẩn cong lên lập tức nói: "Lão nô cho rằng việc này việc cấp bách, phải mau chóng phái khâm sai đại thần tới Liêu Đông, vừa chỉnh đốn biên quân Liêu Đông chuẩn bị chiến tranh chuẩn bị chiến tranh, vừa giải thích từ đầu đến cuối cho Hoa Đương hay, nếu Hoa Đương nghe được thì trận chiến này có thể miễn, cả nhà đều vui, nếu hắn nghe không vào thì Đại Minh ta cũng chỉ có thể đánh một trận, lễ số Đại Minh chúng ta dã làm hét, chắc các phiên thuộc khác cũng không có gì để nói, nếu nghênh chiến Đóa Nhan, có thần tử được bệ hạ tín nhiệm ở Liêu Đông đốc chiến, thắng vọng càng lớn hơn."

Chu Hậu Chiếu ngưng thần suy tư một lát, cuối cùng gật gật đầu: "Không sai, lời này có lý. Tiên lễ hậu binh, sứ tiết bị đâm chết là chúng ta không đúng, trước tiên phái người bồi, cho Hoa Đương, nếu bồi lễ vẫn không thể giải quyết việc này, như vậy, muốn chiến thì chiến đi, Đại Minh ta ở Liêu Đông tới mười vạn, sao phải sợ bộ lạc Đóa Nhan chỉ có năm sáu Thiên hộ?"

"Vấn đề là, chuyến đi tới Liêu Đông hung hiểm khó lường, trẫm phái ai đi đây?"

Lưu Cẩn rải đệm cả nữa ngày, chính là chờ những lời này, nghe vậy vội vàng nói: "Việc này liên quan đến quốc uy, phải là thần tử bệ hạ tín nhiệm nhất, lão nô có lòng phân ưu với cho bệ hạ, chỉ tiếc lão nô là người thân tàn, tới biên trấn chưa hẳn có thể phục chúng, lão nô chết không đáng tiếc, chỉ sợ làm hỏng đại sự của bệ hạ, lão nô có chết vạn lần cũng khó chuộc được tội."

Chu Hậu Chiếu nghĩ nghĩ, nói: "Miêu Quỳ không phải ở Tuyên phủ đốc quân sao? Phái hắn tới Liêu Đông là được..."

Lưu Cẩn cười khổ nói: "Miêu Quỳ quả thật rất có tài cán, tính tình anh dũng, nhưng bệ hạ, hắn... Cũng là thái giám mà."

Chu Hậu Chiếu cả giận: "Vậy còn có thể phái ai? Chẳng lẽ phái quan văn trong triều đình đi à? Bọn họ ai nấy tính tình như thùng thuốc súng, tới Liêu Đông nói mấy câu ngang ngạnh, trận có đánh không lại vẫn phải đánh đó."

Mắt Lưu Cẩn lóe sáng, cười nói: "Bệ hạ chẳng lẽ quên Tần Kham? Hắn là thần tử ngài tín nhiệm nhất mà."

Chu Hậu Chiếu ngẩn ra Tần Kham? Hắn, hắn làm việc tốt đây, trẫm trước giờ chưa thấy hắn làm hỏng chuyện gì, nhưng... Địa phương Liêu Đông đó rất loạn, hắn là thư sinh văn nhược."

"Bệ hạ, Đại Minh ta từ sau khi lập quốc, trước giờ luôn là là quan văn kiêm quản võ sự, tới Liêu Đông quan hệ trọng đại, Tần Kham là thần tử ngài tín nhiệm nhất, huống hồ Tần Kham là võ quan tam phẩm, lại xuất thân tú tài, có thể nói là văn võ kiêm bị, bệ hạ ngài thử nghĩ xem, trong toàn bộ đại thần triều đình, có ai thích hợp hơn Tần Kham?"

Chu Hậu Chiếu hơi động lòng, nhưng lại vẫn trầm ngâm do dự.

Lưu Cẩn lại nói: "Bệ hạ không phải vẫn luôn muốn phong tước cho phong sao? Đám bảo thủ Trong triều sống chết không đáp ứng, chính là vì Đại Minh ta từ sau khi lập quốc ban tước cực ít, trừ công lao mở mang bờ cõi, bảo vệ xã tắc ra thì không thể phong, Đại Minh hiện giờ khắp nơi thái bình, nào có cơ hội mở mang bờ cõi? Nếu Tần Kham cả đời không thể phong tước, không chỉ là hắn, bệ hạ ngài trong lòng chỉ sợ cũng rất tiếc nuối?"

Hai mắt Chu Hậu Chiếu dần dần phóng ra ánh sáng.

"Bệ hạ, đi Liêu Đông chính là một cơ hội tốt để phong tước, nếu Tần Kham có thể thuyết phục Hoa Đương dừng binh, tránh một hồi chiến sự khiến sinh linh đồ thán, chính là một công lớn, cho dù không thể thuyết phục Hoa Đương, biên quân Đại Minh và Đóa

Nhan chi chiến không thể miễn, có Tần Kham ở Liêu Đông đốc chiến, dù có một trận thắng nhỏ thì bệ hạ cũng có thể lấy nó ra làm cớ, Tần Kham được bệ hạ phong tước cũng liền thuận lý thành chương..."

Mắt Chu Hậu Chiếu càng lúc càng sáng, cuối cùng vỗ đùi cười nói: "Ý kiến hay! Tần Kham vất vả chạy một chuyến này, trở về trẫm sẽ phong hắn làm Quốc Công, xem các quan văn có gì để nói, không đáp ứng à? Không đáp ứng thì ngươi cũng tới biên trấn đánh ra một trận thắng cho trẫm xem?"

Lưu Cẩn ngây người, cười gượng không thôi.

Cho dù đánh thắng một trận cũng chỉ là thắng nhỏ, muốn phong cho tên gia hỏa đó là quốc công? Các Quan văn kiểu gì cũng người này nôi tiếp người kia đập đầu vào cột mà chết trên kim điện.

Có điều Chu Hậu Chiếu đang cao hứng, hơn nữa hiển nhiên đã nghe vào lời gièm pha của Lưu Cẩn, lúc này Lưu Cẩn tất nhiên sẽ không vạch trần ảo tưởng ngây thơ của Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu càng nghĩ càng cảm thấy thích hợp, về phần tới Liêu Đông hung hiểm, Chu Hậu Chiếu vẫn chưa xem trọng, nói tới cùng thì Liêu Đông cũng là cương cảnh của Đại Minh, Đóa Nhan tam vệ trên danh nghĩa Đại Minh phiên thuộc của Đại Minh, hơn nữa từ năm Thành Hóa, Đóa Nhan tam vệ bị Thát Đát Ngoã Lạt chèn ép, tam vệ thế càng lúc càng yeus. Từ trong tiềm thức mà nói, Chu Hậu Chiếu là hoàng đế tự tin, hoặc là nói tự phụ, hắn không tin Đóa Nhan tam vệ dám phản Đại Minh.

"Người đâu, mau mời Tần Kham vào cung."

Vừa ngủ một giấc dậy, một đạo tình thiên phích lịch hung hăng bổ vào đầu Tần Kham, Tần Kham chỉ cảm thấy lỗ tai kêu ong ong, chỉ số đường máu cao quá mức.

Chương 291: kết cục đã định

Trong Cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt đắc ý nhìn hắn, giống như cho Tần Kham một tiện nghi rất lớn, thậm chí ngay cả tư thế cũng bày sẵn, chờ Tần Kham cúi đầu bái, khấu tạ hoàng ân lồng lộng.

Lưu Cẩn ở bên cạnh ân cần quạt cho Chu Hậu Chiếu, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Tần Kham đang ngây ra như phỗng một cái, nhếch miệng cười, nụ cười âm u đáng ghét.

"Muốn thần đi... Liêu Đông?" Tần Kham hỏi với vẻ không dám tin.

"Đúng vậy, Tần Kham, trẫm phái ngươi tới Liêu Đông, chính là cho ngươi cơ hội để kiếm vốn thăng quan."

"Bệ hạ, thần không muốn thăng quan mà..."

"Không thăng quan cũng phải phong tước chứ? Chức quan là cho một mình ngươi, nhưng tước vị là để lưu cho hậu thế của ngươi, ngươi không đi Liêu Đông kiếm công lao, trẫm làm sao phong tước cho ngươi được?"

Tần Kham há miệng, lại không nói được một từ, chỉ cảm thấy miệng đắng ngắt.

Lưu Cẩn thu quạt đưa cho tiểu hoạn quan, đi đến trước mặt Tần Kham cười tủm tỉm nói: "Bệ hạ phái Tần soái tới Liêu Đông cũng là một phen hảo ý, thứ nhất để phân ưu cho bệ hạ, hóa giải can qua với Đô Đốc đồng tri Đóa Nhan Vệ Hoa Đương, thứ hai bệ hạ cũng là vì lo cho hậu thế của Tần gia, có một phần công lao như vậy lót đường, tương lai phong hầu liệt công, Tần gia không không sẽ trở nên phong quang sao? Tần soái chớ có cô phụ phen hảo ý này của bệ hạ."

Tần Kham lạnh lùng liếc Lưu Cẩn, trong lòng lập tức minh bạch.

Tất là chủ ý của Lưu Cẩn, buổi sáng hôm nay Tần Kham nghe nói sứ tiết Đóa Nhan bị đâm chết ở đầu đường kinh sư, việc này rất kỳ

quái, sau khi vào cung nghe những lời nói này của Lưu Cẩn, Tần Kham liền biết không thoát được quan hệ với Lưu Cẩn, hắn lờ mờ cảm thấy một âm mưu đang ập về phía hắn.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Được rồi, quyết định vậy đi, chuyện này trẫm chỉ có thể phái ngươi đi, nếu đổi là người khác thì không yên tâm, chờ ngươi trở về rồi trẫm sẽ phong tước cho ngươi, ngươi có gì cần thì cứ nói, trẫm nhất định sẽ đáp ứng."

Tần Kham bỗng nhiên ôm vai Lưu Cẩn kéo lại, ngữ khí đau xót nói: "Bệ hạ, thần và Lưu công công tình như thủ túc, một ngày cũng không thể xa rời, thần chuyến này đi Liêu Đông không có yêu cầu gì, chỉ cầu được dẫn Lưu công công đi cùng."

Lưu Cẩn giống như bị chó cắn đột nhiên nhảy ra thật xa, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Chuyện không liên quan tới ta."

Vốn tưởng rằng mình đã né tránh phiền toái, vòng một vòng cuối cùng lại đụng vào phiền toái, bị đụng cho máu mũi chảy ròng ròng.

Tần Kham sống chết cũng không ngờ, sứ tiết Đóa Nhan đại biểu cho siêu cấp phiền toái kia cuối cùng vẫn trở thành có liên quan với hắn.

Không biết Lưu Cẩn buông lời gièm pha gì với Chu Hậu Chiếu, lúc này nhìn bộ dạng của Chu Hậu Chiếu, tựa hồ rất hy vọng hắn tới Liêu Đông một chuyến.

Lưu Cẩn vẻ mặt hoảng sợ, nhìn ra hắn hoàn toàn không ủng hộ "Tình như thủ túc" mà Tần Kham nói, kế hoạch trước khi chết kéo đệm lưng của Tần Kham đã thất bại.

Thật đáng tiếc, nếu Lưu Cẩn phủi sạch quan hệ tình như thủ túc với hắn như vậy, Tần Kham đành phải lui cầu thứ yếu.

Tình hình hôm nay, tới Liêu Đông đã thành kết cục đã định, không thể thay đổi, tùy tiện cự tuyệt chỉ tổ làm Chu Hậu Chiếu thất vọng, thất vọng sẽ làm tình bạt nhạt đi, tiền vốn của Tần Kham hiện giờ kỳ thật cũng giống Lưu Cẩn, thứ duy nhất mà họ nhờ cậy vào là sự sủng tín của Chu Hậu Chiếu, nếu mất đi sủng tín, kết cục của Tần Kham chỉ sợ không tốt, các quan văn sẽ lao lên xé xác hắn.

"Bệ hạ, nếu Lưu công công không muốn đi cùng thần thì thần có một yêu cầu khác."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ngươi nói đi."

"Thần là khâm sai, đại biểu cho hoàng thượng và triều đình, nghi trượng tất yếu khẳng định là không thể thiếu, trừ cái đó ra, thần còn muốn dẫn theo năm trăm tân binh đang được huấn luyện, dĩ tráng hành sắc."

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Năm trăm tân binh đó phải phải mới được thao luyện có hơn hai tháng sao? Chuyến đi tới Liêu Đông này nếu phát sinh chiến sự, dựa vào đám lính trẻ con này thì có thể làm được gì? Trẫm hay là điều dũng sĩ doanh theo ngươi."

Trong mắt Lưu Cẩn chợt lóe tinh quang, cười nói xen vào: "Bệ hạ đã quan ái đối với Tần soái như vậy, thật sự là phúc khí tốt của Tần soái, Tần soái hay là nghe theo lời bệ hạ dẫn dũng sĩ doanh đi theo đi, chớ có cậy mạnh, Liêu Đông đường xa trắc trở, an nguy của Tần soái thực sự không thể trông cậy vào năm trăm tân binh đó."

Tần Kham cười lạnh trong lòng, trầm ngâm một chút rồi gật đầu nói: "Nếu bệ hạ và Lưu công công đã kiên trì, thần từ chối thì bất kính, đa tạ bệ hạ."

Lưu Cẩn nghe vậy thì ngây ra, mặt hết xanh lại đó, âm tình bất định.

Tần Kham rất lý giải cảm thụ của hắn lúc này, trước kia khi mình thối mồm nói sai, cũng rất có xung động muốn tát vào mặt mình một cái.

Lưu Cẩn vv không hiểu hắn, người khác có lẽ một kích thì trúng kế, giống như thiếu niên đang ở thời thanh xuân ngỗ nghịch, người khác nói gì cũng cứ làm ngược lại, như vậy mới thể hiện được hắn là đại anh hùng.

Tần Kham thì khác, cái thứ phép khích tướng này đối với hắn không có hiệu quả, hắn cũng không ngại phùng má giả làm người mập, hiền hoà biết nghe lời phải, bởi vì hắn sớm đã qua thời kỳ

thanh xuân, biết anh hùng và mãng phu khác nhau ở đâu.

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không phát giác hai người đã thầm chiến một hiệ, nghe vậy cao hứng nói: "Như vậy rất tốt, Lưu Cẩn, ti lễ giám bỉnh bút thảo một đạo ý chỉ cho trẫm, viết trẫm phái Tần Kham làm khâm sai xa phó tới Liêu Đông, an ủi gia ân cho Đóa Nhan tam vệ, quân dân quan phủ ven đường đều chịu tiết chế, ừ, danh chính thì ngôn mới thuận, cho Tần Kham thêm một hàm tuần án Liêu Đông đi, dù sao cũng là quan lâm thời, tương lai về kinh thì bỏ đi. Ý chỉ viết xem thì đưa cho nội các xem, nếu không có ý kiến thì phát cho thông chính ti ban xuống."

Lưu Cẩn thấp giọng đáp: "Vâng."

Quay đầu liếc Tần Kham một cái, nhìn thấy vẻ mặt tựa cười mà như không phải cười của hắn, trong lòng Lưu Cẩn hơi trầm xuống.

Một mực đắm chìm vui sướng trong âm mưu thành công, cho tới khi thấy nụ cười như có như không trên mặt Tần Kham, Lưu Cẩn lập tức cảm thấy sự vui sướng như giảm đi nhiều.

Người này không phải hạng người dễ đối phó, lần này âm mưu có thành công hay không, thực sự không dễ đoán.

Tần Kham ra khỏi cung về nhà không bao lâu thì thánh chỉ cũng tới.

Hoạn quan Tuyên chỉ đọc xong, Đỗ Yên và Kim Liễu cả kinh, sau một lúc lâu vẫn không nói nên lời, hoạn quan vừa ly khai Tần phủ, Đỗ Yên liền từ dưới đất nhảy dựng lên, ra sức nắm tay Tần Kham vừa lắc vừa hô: "Hoàng thượng vì sao đột nhiên phái tướng công tới Liêu Đông? Ta nghe cha nói, biên trấn Liêu Đông hàng năm chiến loạn, Thát tử và Đóa Nhan Vệ thỉnh thoảng lại phạm biên đánh cướp, quân đội Đại Minh ta mỏng yếu không chịu nổi, bại nhiều mà thắng ít. Liêu Đông rất nguy hiểm, tướng công ngươi không thể đi!"

Kim Liễu cũng sợ tới mức mặt trắng bệch, ngân ngấn nước mắt, nhưng mà ở trước mặt Đỗ Yên nên không dám biểu lộ cảm xúc quá mức lộ liễu, mắt rưng rưng nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tần Kham có chút bất ngờ với phản ứng của các nàng, tiếp theo thì dần dần minh bạch.

Nam nhân là trụ cột trong nhà, những năm này người tới biên trấn, hoặc là thương nhân cần tiền không cần mạng, hoặc là quân sĩ bị triều đình phái đi, không thể không không tới biên quân, phàm là con người, chỉ cần đầu óc không có vấn đề, bình thường sẽ không tới biên trấn, nói sinh tử khó lường có lẽ có chút khoa trương, nhưng ở đâu chiến loạn hay phát sinh thì nguy hiểm là nhất định có.

Tần Kham là trụ cột trong nhà, tới Liêu Đông đối với Đỗ Yên Kim Liễu mà nói thì chẳng khác nào ra chiến trường, nam nhân thời đại này nếu ra chiến trường, không gì ngoài trời tai họa bất ngờ, là đại tai nạn của gia đình.

Tần Kham thở dài, nói: "Không thể cũng phải đi, đây là thánh chỉ của hoàng thượng, không đi là trái lệnh, tướng công sẽ phải ngồi tù mất đầu."

Đỗ Yên cả giận nói: "Là tên chết đâm chết chém nào buông lời gièm pha với hướng Hoàng thượng, hại tướng công một mình tới nơi hiểm nguy..."

Tần Kham cười một tiếng, nói: "Đúng là tên chết đâm chết chém, sau này hắn sẽ chết rất thảm, có lẽ không chỉ ăn đâm ăn chém thôi đâu."

Thánh chỉ đã hạ, tới Liêu Đông đã thành kết cục đã định.

Chuyện đã thành kết cục đã định Tần Kham cũng không oán giận hối hận, hắn chỉ biết là điều mình cần làm là đem lật ngược thế yếu, cố gắng hết sức bảo vệ bản thân.

Trên Thánh chỉ yêu cầu hắn trong vòng ba ngày phải khởi hành, trước khi khởi hành Tần Kham phải làm rất nhiều công việc chuẩn bị, nếu không giống như ruồi bọ không đầu xông vào Liêu Đông, thế thì đúng là đi tìm chết.

Sau khi nhận thánh chỉ Tần Kham lập tức phái người gọi Đinh Thuận tới.

"Thứ nhất, lập tức rải cơ sở ngầm ở kinh sư ra ngoài, ta muốn trong thời gian nhanh nhất biết được mục đích sứ tiết Đóa Nhan đến kinh sư, đã đắc tội với, người nào cùng với vì sao mà chết."

"Vâng, trong hai canh giờ sẽ có tin tức." Đinh Thuận cung kính đáp.

"Thứ hai, điều động thám tử Cẩm Y vệ ra khỏi kinh, điều tra rõ tất cả tin tức có liên quan tới Đóa Nhan tam vệ và biên quân Liêu Đông, càng chi tiết thì càng tốt."

"Vâng."

"Thứ ba, bảo năm trăm tân binh thu thập sẵn sàng, lần này ta muốn dẫn bọn họ tới Liêu Đông, ừ, bao gồm cả ngươi và Diệp Cận Tuyền."

Đinh Thuận ngẩn ra: "Tần soái, năm trăm tân binh mới chỉ thao luyện có hai tháng, dẫn họ đi sớm vậy làm gì?"

Tần Kham nói: "Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, Từ Phúc lĩnh năm trăm đồng nam đồng nữ ra hải ngoại cầu thuốc trường sinh bất lão, ta muốn làm theo Từ Phúc, cũng để cầu trường sinh cho bệ hạ của chúng ta, ngươi thấy sao?"

Đinh Thuận lại ngây ra: "Thật á? Vậy... có cần thuốc hạ đi thu thập năm trăm đồng nữ cho ngài không?"

Trên mặt Tần Kham lập tức lộ ra vẻ bi thương, thở dài: "Có thằng óc lợn này ở bên cạnh, chuyến đi tới Liêu Đông này chỉ sợ dữ nhiều lành ít, thập tử vô sinh rồi..."

Chương 292: Chuẩn bị trước khi đi

Tin tức Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ muốn biết, trước giờ không có chuyện không thể.

Hiệu suất của Đinh Thuận rất cao, hai canh giờ dĩ nhiên nói là chuẩn, Tần Kham ra lệnh một tiếng, mới hơn một canh giờ, mật thám của Cẩm Y vệ đã mang đến tin tức Tần Kham muốn biết, hơn nữa rất chi tiết.

Tổng binh quan Liêu Đông Lý Cảo mạo công giấu tội, giết hơn ba trăm dũng sĩ Đóa Nhan giả làm Thát Đát, hơn ba trăm cái đầu người vào kinh, cả triều tán tụng, Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ thậm chí xin công cho Lý Cảo, đại đương gia Đóa Nhan Hoa Đương phái sứ tiết lấy cớ là triều hạ đại hôn hoàng đế, cầu kiến Chu Hậu Chiếu mà không được, rồi tự dưng không biết cớ gì bị ám sát trên phố.

Ngỗ tác (người khám nghiệm tử thi) trong Cẩm Y vệ đã nghiệm thi cho Ba Đặc Nhĩ, nghiệm rất cẩn thận, vết thương trí mệnh duy nhất là một thanh chủy thủ dài nửa thước cắm vào ngực, chủy thủ rất bình thường, bên trên cũng không có con dấu gì, hung khí không có giá trị để truy tra, có điều một đao đâm vào ngực Ba Đặc Nhĩ lại bất thường, Đinh Thuận mời một lão binh nửa đời chém giết trong quân tới xem, một đao này xuống tay vừa độc vừa chuẩn, nhìn ra được hạ đao là lão thủ, ít nhất giết qua một trăm người mới có thể đâm vào được một đao tinh diệu như vậy.

Lão binh chậc chậc tán thưởng hồi lâu, nếu thuần túy dùng ánh mắt nghệ thuật để thưởng thức, sát thủ ít nhất là cấp bậc đại sư, đồng thời lão binh dùng ngữ khí rất khẳng định nói, thủ pháp như vậy, các hán tử chém giết trong ngũ không có một ai có thể làm được.

Sau khi Đinh Thuận báo cáo những việc này, biểu diễn rất vụng về làm bộ lẩm bẩm, nói cái gì nếu không phải người trong ngũ làm, tất nhiên là cao thủ giang hồ gây ra, nghe nói sau khi Lưu công

công phục khai Tây Hán, mời chào rất nhiều giang hồ nhân sĩ, bị Tần Kham hai mắt hung hăng lườm một cá, Đinh Thuận tự giễu gãi gãi đầu, rất có nhãn lực chạy xa ngay.

Hương vị Âm mưu càng lúc càng đậm.

Một cỗ cảm giác âm lãnh vây lấy Tần Kham, để giữ quan chức, để che giấu lỗi lầm, hơn ba trăm người vô tội cứ như vậy thành quỷ dưới đao Lý Cảo, chết không nhắm mắt.

Tuy nói không phải tộc loại của ta, chết mấy trăm cũng chả sao, Đóa Nhan tam vệ cũng không phải là thứ tốt gì, thường xuyên cấu kết với tiểu vương tử Thát Đát phạm biên đánh cướp giết người, nhưng đạo lý không phải luận như vậy, hành động của Lý Cảo làm Tần Kham cảm thấy lạnh buốt con tim, nếu chuyện là thật, Lý Cảo này từ trong xương tủy đã biến thành một con sói, để đạt được mục đích hắn muốn mà không từ thủ đoạn, Tần Kham lần này tới Liêu Đông, thực sự không biết là hung hay cát.

Giao thủ so chiêu với người như vậy, bất luận là thắng hay bại,, đều làm Tần Kham cảm thấy không rét mà run, tựa như đánh nhau với một con mãng xà vậy, loại cảm giác ghê tởm bị thứ ẩm ướt mềm mềm lành lạnh quấn quanh người, so với bị lợn hôn còn khó chịu hơn.

Càng chưa nhắc tới sứ tiết Đóa Nhan bị đâm chết, Hoa Đương phẫn nộ đang ở Liêu Đông mài dao soàn soạt chờ khâm sai hắn đưa cổ tới, tình huống nếu ác liệt hơn một chút, nói không chừng hắn đã khởi binh phản Đại Minh, nghênh đón Tần Kham chính là chiến hỏa khôn cùng.

Biên trấn đồ thán, vệ sở thối nát, tướng lãnh bẩn thỉu, cường địch như hổ rình mồi.

Đây chính là hiện trạng hiện giờ của Đại Minh, Hoằng Trì đế và rất nhiều danh thần thống trị hơn mười năm, có thể làm được nhiều nhất cũng chỉ là giảm bớt loại trình độ hư thối này, nhưng lại không có cách nào trị tận gốc.

Trong đầu Tần Kham bỗng dưng hiện ra khuôn mặt của hơn mười tên quan quân và tham tướng Tuyên phủ Lý Sùng muốn ám sát Mã

Văn Thăng lúc trước.

Biên trấn Đại Minh Hiện giờ, Rốt cuộc là một quang cảnh như thế nào?

Tần Kham bỗng nhiên phát giác mình cũng không bài xích khâm sai Liêu Đông, trong lòng lờ mờ một loại tò mò.

Lữ Chí Long chết trong Sùng Minh đảo kháng Oa, tham tướng Tuyên phủ Lý Sùng vì ở kinh sư ám sát Mã Văn Thăng mà bị chém đầu, quỷ hồn của bọn họ trong cõi xa xăm giống như đang ở Liêu Đông ngoắc tay gọi hắn, chờ mong hắn có thể tận mắt tới nhìn.

Muốn thay đổi thời đại này, tuyệt đối không thể ngồi trong căn phòng lớn tráng lệ động miệng nói mấy câu sáo rỗng không đến nơi đến chốn được.

Đỗ Yên khóc cũng đã khóc rồi, ngày hôm sau quan viên Lễ bộ đăng môn bái phỏng, cung kính nói với Tần Kham, nghi trượng nguyên bộ của khâm sai đã được đưa tới nha môn Bắc trấn phủ ti, một biên Thiên hộ của dũng sĩ doanh đã chờ xuất phát, Tần soái có thể tùy thời khởi hành.

Đỗ Yên thế mới biết, chuyến đi tới Liêu Đông của tướng công đã không thể thay đổi. Quân quốc đại sự không phải trò đùa, không phải nữ nhân gia một phen khóc nháo là có thể thay đổi.

Thế là Đỗ Yên nhận mệnh chuẩn bị hành trang cho Tần Kham, lại gọi Diệp Cận Tuyền tới, cẩn thận dặn sư thúc phải liều mình bảo vệ cho Tần Kham, về phần thị vệ bên cạnh Tần Kham, Đỗ Yên lại gọi hết họ vào, thử qua thân thủ của bọn họ, cũng dạy mấy thức sát chiêu đoạt mệnh.

Nghi trượng không cho phép mang theo nữ nhân, Đỗ Yên đành phải phẫn nộ từ bỏ ý định tự mình đi theo, nha hoàn tất nhiên cũng không thể mang, thế là từ tạp dịch phó dong trong nhà tỉ mỉ chọn ra hai gã gia đinh lanh lợi chịu khó đi theo, hơn nữa mua từ áo hè tới áo đông, còn có vô số điểm tâm, mứt, các loại thịt, rau tươi. Hai xe ngựa to chất đầy kín, rực rỡ muôn màu nhìn mà rợn cả người.

Là lão bà tốt, ăn, mặc ở, đi lại mọi thứ đều cân nhắc tới, nữ tử từng như tiểu tinh linh ngây thơ chạy trên bãi cỏ, đã dần dần lột xác thành một bà chủ thành thục quyến rũ, quản việc đâu ra đấy, nàng ta vốn yêu thích tự do hiện giờ lại cam tâm tình nguyện nhốt mình trong thế giới nho nhỏ Tần phủ này.

Một khắc Nhận được thánh chỉ, Tần Kham đã rải từng nhóm thám tử tới Liêu Đông.

Nắm giữ cơ cấu đặc vụ lớn nhất Đại Minh có lợi ích này, luận về ra trận giết địch, Cẩm Y vệ còn kém, nhưng luận về dò hỏi tin tức, Cẩm Y vệ là đệ nhất đương thời, hệ thống tình báo của Đông Hán so sánh với Cẩm Y vệ thì vẫn kém rất nhiều.

Biết trước rồi mới làm, đây là nguyên tắc làm việc của Tần Kham, nguyên tắc này hắn nỗ lực thực hiện hai đời người, hai đời người có thể thủy chung kiên trì nguyên tắc này, ít nhất chứng tỏ nguyên tắc này là là chân lý.

Tình báo là quan trọng nhất, Tần Kham không thể hồ đồ xông vào đầm bùn Liêu Đông, hắn phải biết Liêu Đông hiện giờ có thế cục ra sao, thế ai lớn, thế ai yếu, anh có với với ai, ai tính cách ôn hòa, ai tính cách bạo ngược. Chỉ có biết được những điều này, hắn mới có thể làm ra phán đoán chính xác.

Ít nhất khi chạy trối chết cũng có thể chạy đúng đối phương.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, ngày mai khởi hành.

Đêm nay rất nhiều người không ngủ.

Trong sương phòng chủ của Tần phủ, ánh nến lay động, Tần Kham mặc áo lót màu trắng, ngồi trên giường nhíu mày suy tư về chuyến đi tới Liêu Đông lần này, cửa hông nhẹ nhàng mở ra, Tần Kham ngẩng đầu nhìn, không khỏi ngây ra.

Đỗ Yên vừa tắm xong chỉ mặc một cái yếm hồng mỏng tang, lộ ra eo thon trắng nõn mảnh khảnh, tiết khố dính sát vào hạ thân của nàng ta, cặp đùi thon dài vẫn còn dính mấy giọt nước chưa khô, người khoác lụa mỏng màu đen, lụa mỏng uốn lượn tung lên, che đi nửa khuôn mặt nàng ta, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng trong.

Hô hấp của Tần Kham không khỏi trở nên ồ ồ.

Cách ăn mặc này chính là cách ăn mặc của nữ lang Ả Rập mà hắn trước kia đã nhắc tới với nàng ta, Đỗ Yên luôn chê cách ăn mặc này quá tùy tiện, không phù hợp với thân phận tam phẩm cáo mệnh phu nhân của nàng ta, nàng ta luôn cảm thấy nữ tử con nhà đứng đắn, đặc biệt là thân mang cáo mệnh, cho dù là làm tình thì cũng nên tứ bình bát ổn nằm ở trên giường bị động chờ đợi trượng phu yêu thương, khoác lụa mỏng xoay đến xoay đi, nhất định không phải nữ nhân tốt.

Có lẽ là vì Tần Kham ngày mai phải đi xa, trong không khí ly biệt, Đỗ Yên cuối cùng cũng xấu hổ vì Tần Kham mà làm như vậy.

Tất cả chỉ để trượng phu vui.

Tần Kham bị lửa dục thiêu đốt, đồng thời trong lòng cũng cảm động.

Đỗ Yên thâm tình nhìn Tần Kham, khuôn mặt dưới lớp vải đen cười khẽ, hai tay như hai con linh xà uốn lượn, cái lưng thon cũng như rặn vặn vẹo mấy cái, một hình tượng vũ nương múa bụng của Ả Rập sờ sờ trước mắt.

Dục hỏa trong mắt Tần Kham càng cháy càng thịnh, cho dù động tác của Đỗ Yên có chút cứng ngắc, nhưng cũng đã làm hắn phi thường thỏa mãn.

Tần Kham vẫy tay, Đỗ Yên thản nhiên cười thản nhiên, sau đó đôi chân trắng nõn vươn về phía hắn.

Loảng xoảng!

Động tác không lưu loát tất nhiên không thể tránh khỏi có tỳ vết, trong lúc bước đi thước tha, vấp phải một cái ghế, Đỗ Yên lảo đảo.

Vẻ mặt Tần Kham chưa kịp cứng lại thì đã thấy Đỗ Yên mắt phượng bắn sát khí, sau đó mũi chân gẩy một cá, cái ghế khiến nàng ta xấu mặt bị hất lên không trung, cuối cùng là một cú đá.

Rắc!

Cái ghế tứ phân ngũ liệt, kết cục thảm thiết.

Đỗ Yên đã Phát tiết xong lúc này mới phát giác mình đã phá hủy không khí kiều diễm, không khỏi lè cái lưỡi thơm ra, tiếp tục tư thế của vũ nương, tiếp tục cười quyến rũ.

Chương 293: Khởi hành tới Liêu Đông

Tần Kham ngây người một lát, thở dài ảm đạm: "Bà nương này không được, vũ nương kiều mỵ bị nàng ta giả trang, lại thành ngay thành viên hạch tâm của một tổ chức xã hội đen, ôi nghiệp chướng."

Được rồi, chế phục dụ hoặc hơi có tỳ vết, Tần Kham có thể cho qua, làm việc gì chỉ cần dám bước ra nửa bước đầu là đều đáng được cổ vũ và khen thưởng.

Trong màn che hồng nhạt, hai bóng người quay cuồng trên dưới, như con thuyền nhỏ trong biển giận, theo sóng gió mà lắc lư, thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ khẽ khàng.

Mưa gió qua đi, lời chia ly còn chưa kịp nói thì Đỗ Yên đã mệt mỏi ngủ thiếp đi rồi.

Tần Kham mỉm cười nhìn khuôn mặt ngủ say như trẻ con của nàng ta, tưởng tượng lại hồi bão tố điên cuồng vừa rồi, vẻ mặt trìu mến khẽ hôn lên trán nàng.

Khoác áo đứng dậy xuống giường, Tần Kham đi ra khỏi phòng, bỗng nhiên muốn kiếm một vò rượu ngồi uống một mình, chải chuốt lại từng việc đã trải qua trong hai năm nay.

Cửa phòng mở ra, tinh quang đầy trời.

Một bàn tay từ bên cạnh vươn ra, bỗng nhiên túm lấy vạt áo hắn hung hăng kéo đi.

Trong bóng tối, một đôi mắt mang theo vẻ u oán lóe sáng như sao trên trời.

"Kim Liễu? nàng ở ngoài phòng ta làm gì?"

"Hừ! Chờ chàng cả nửa đêm, nghe xuân cung sống động cả nửa

đêm, chàng đúng là kẻ nhẫn tâm, ta nếu không ở đây chờ chàng, chắc chàng định sáng mai chẳng nói tiếng nào mà đi luôn có phải không?"

Tần Kham cười gượng: "Ta giờ không phải ra rồi sao? Đang định lén lút đi tìm nàng đây."

Cảm giác có chút quái dị, Tần Kham bỗng nhiên nhớ tới thành ngữ "Ôm cây đợi thỏ", không nghi ngờ gì nữa, hắn chính là con thỏ ngốc đụng phải cây.

Trong bóng tối chỉ cảm thấy một bàn tay mềm kéo hắn tới một sương phòng khác.

"Ta từng học mua bụng từ chỗ một nữ tử mục, tỷ phu có muốn xem không?"

Kim Liễu múa bụng hiển nhiên mạnh hơn Đỗ Yên không chỉ một bậc.

Cô nàng này đêm nay động cơ cũng không thuần giống như Đỗ Yên, sau khi kéo Tần Kham vào đông sương phòng, cũng không thấy thân thể nàng ta nhúc nhích, một thân áo lót hè tự nhiên từ đầu vai tuột xuống, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, quay đầu cười e lệ, khi xoay người, chỉ còn lại một cái yếm đen mỏng tang, yếm rất ngắn, phía dưới còn điểm thêm một cái chuông nhỏ, thân thể khẽ động, chuông kêu leng keng.

Chi tiết quyết định thành bại, chỉ từ đạo cụ liền có thể nhìn ra được, Kim Liễu là chuyên nghiệp, cũng không biết lúc trước ở thanh lâu được huấn luyện như thế nào, nàng ta cơ hồ là văn võ toàn tài, cầm kỳ thư họa vũ, không cái nào không tinh, eo nhỏ như rắn nước cùng với tiết tấu tiếng chuông thanh thúy, xoay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng điên cuồng.

Tần Kham không nhịn được nuốt nước miếng, hầu kết trên dưới mấp máy mấy cái.

Thật sự là yêu tinh khiến người ta vừa yêu vừa xót.

Nàng ta tựa hồ đeo hai cái mặt nạ hoàn toàn khác nhau, nghèo khó khi nghèo khó vì kiếm mỗi một xu tiền sạch, đầu nàng ta luôn

ngẩng cao, giống một con phượng hoàng gặp xui rơi vào ổ gà, bất luận là ti tiện thế nào vẫn không chịu cúi cái đầu cao ngạo. Sau khi vào Tần phủ, thân phận bất đồng, nàng ta lại biến thành một bộ dạng khác, quyến rũ, mảnh mai, một bầu lửa nóng hóa thành lón tay mềm đoạt phách, như dây thừng quấn chặt vào người hắn, tới chết không rời.

Trong nhà có một nữ nhân như vậy, Tần Kham cảm thấy nhân sinh của mình càng lúc càng rực rỡ.

Vòng eo của Kim Liễu càng xoay càng nhanh, cái bụng bằng phẳng phủ mồ hôi trong suốt như sương sớm. Giống như một động cơ vĩnh viễn không ngừng, triệt để thiêu đốt lên dục hỏa trong lòng Tần Kham.

Trảm yêu trừ ma chính là việc quân tử nên làm, con yêu tinh này đêm nay phải thu phục nàng ta!

Một tiếng hô khẽ vang lên, kèm tiếng rên đau đớn, trên giường trắng, mấy đóa mai đỏ hé nở.

Quá trình Thu phục yêu tinh là dài lâu mà khoái hoạt. Mệt lại sung sướng.

Tần Kham không nhớ rõ mình thu phục nàng ta bao nhiêu lần, cho tới khi mình cũng thu phục không nổi nữa mới vội vàng mặc xiêm y, dưới ánh mắt đậm quánh như mật của Kim Liễu lặng lẽ trở về phòng.

Không thể không bí mật, nếu bị Đỗ Yên phát hiện gian tình giữa hắn và Kim Liễu, chờ hắn từ Liêu Đông trở về, chỉ sợ Kim Liễu đã thành một nồi thịt kho thơm phức rồi.

Sáng sớm hôm sau, Tần Kham vất vả một đêm thu phục yêu tinh cảm thấy bắp chân có chút như nhũn ra. Ở trước mặt Đỗ Yên cũng không dám lộ ra vẻ khác thường, Kim Liễu cũng vậy, hành động của nàng ta rõ ràng so với Tần Kham thì tinh trạm hơn rất nhiều, bộ dạng vân đạm phong khinh hồn nhiên như không có gì xảy ra, chỉ tiếc trên mặt vẫn lưu lại một tia xuân tình, và hai gò má đỏ như ráng chiều đã bán đứng nàng ta.

Trong tiếng dặn dò lưu luyến không rời của Đỗ Yên. Trong ánh mắt thâm tình của Kim Liễu, Tần Kham dẫn Đinh Thuận và Diệp Cận Tuyền, cùng với năm trăm thiếu niên tân binh vừa chiêu mộ vào kinh sư.

Trước nha môn Bắc trấn phủ ti, một biên Thiên hộ của dũng sĩ doanh sớm đã chờ đợi, dẫn đội vẫn là người quen cũ, là tham tướng Tôn Anh lúc trước phụng lệnh Tần Kham vây công Đông Hán.

Tần Kham cười nhạt, chắc là ngự mã giám Trương Vĩnh cố ý an bài.

Hiện giờ Lưu Cẩn đắc thế. Trương Vĩnh mặc dù nắm ngự mã giám, nhưng nghe nói ở trong cung thường bị Lưu Cẩn chèn ép, song Trương Vĩnh cũng cứng, bị Lưu Cẩn bức đến góc tường vẫn chết cũng không hối cải. Gân cổ ngạnh kháng tới cùng với Lưu Cẩn.

Ngạnh kháng thì ngạnh kháng, Trương Vĩnh cũng không phải là mãng phu hữu dũng vô mưu, những ngày này Trương Vĩnh cố ý nịnh hót lấy lòng Tần Kham, mục đích của hắn thì Tần Kham tất nhiên trong lòng biết rõ, người này cũng cảm thấy không ăn ứng được, muốn lôi kéo đồng minh, có thể khẳng định, nếu lúc này Tần Kham muốn động thủ với Lưu Cẩn, Trương Vĩnh tuyệt đối sẽ là người nhanh nhất ở bên cạnh đưa dao cho hắn.

Không may, Tần Kham lại chờ Trương Vĩnh tự đâm.

Đâm lén ai mà không biết? Người của đảm lượng đâm lén mới gọi là lực sĩ thực sự. Tần Kham là văn nhân, không phải lực sĩ, lại càng không phải là kẻ ngốc.

Dũng sĩ doanh và năm trăm tân binh đã tụ tập với nhau, lẳng lặng chờ Tần Kham hạ lệnh xuất phát, cộng với hơn hai trăm nghi trượng khâm sai, một đội ngũ khâm sai đại thần gần hai ngàn người toàn bộ tập kết đợi lệnh.

Lọng vàng, nghi bài mở đường, kim sách gậy dốt. Nghi trượng khâm sai đã chuẩn bị thỏa đáng.

Lý Nhị vẻ mặt khó chịu đi phía sau sau lưng Tần Kham, miệng

thấp giọng nói thầm, lần này Tần Kham tới Liêu Đông dẫn theo Đinh Thuận lại không dẫn hắn, Lý Nhị cảm thấy rất mất hứng, có một loại sợ hãi bị thủ trưởng xa lánh.

Suy nghĩ của Văn nhân và quân nhân khác nhau, Tần Kham là lo chuyến này đi nguy hiểm, mà Đinh Thuận và Lý Nhị thi coi việc này là một lần kỳ ngộ của mình, chức quan công huân của quân nhân, trước giờ chỉ là kiếm trên chiến trường.

Tần Kham không quan tâm tới những lời cằn nhằn của Lý Nhị, thân là thủ trưởng, khi nên trấn an thì tất nhiên phải trấn an, nhưng cũng không thể quá nuông chiều họ.

Lý Nhị thấy Tần Kham phớt lờ những gì hắn nói, cuối cùng hết hy vọng, ngượng ngùng thay đổi đề tài.

"Tần soái, tảo triều hôm nay lại có người đàn hặc Lưu Cẩn." Lý Nhị cười nói.

"Ai?"

"Một ngôn quan, Hộ bộ cấp sự trung Vương Nguyên Chi, tiến sĩ tam giáp năm Hoằng Trị thứ mười ba, có điều người này cũng không phải người tốt lành gì, mượn tiếng nói trong triều mà thu hối lộ khắp nơi, ở quê mua đất mong phát tài, nghe nói còn bởi vậy mà gây ra lấy mạng người, về sau không biết dùng phương pháp gì, quan phủ địa phương không giải quyết. Hôm nay lại đi tố cáo Lưu Cẩn, nhận hối lộ cũng không biết da mặtcủa hắn kiểu gì.

Tần Kham nhíu mày thở dài: "Chó cắn chó, thôi. Lưu Cẩn thu thập hắn chưa?"

Có lẽ Lưu Cẩn cũng biết hiện giờ triều đình chỉ trích hắn nhiều, lúc này lại không lên tiếng, nhìn bộ dáng của hắn, tựa hồ định tha cho Vương Nguyên Chi."

Trên mặt hiện lên Tần Kham trên mặt hiện lên nụ cười xấu xa quen thuộc: "Đoạn thời gian ta rời kinh, cũng nên tìm chút việc cho Lưu Cẩn làm, bằng không hắn lại rảnh quá, người dám đắc tội với Lưu công công, không thể để hắn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, Lưu công công không xử thì chúng ta xả giận giúp hắn."

Ý tứ của Tần soái là..."

"Dẫn mấy người đáng tin, đem đốt nhà Vương Nguyên Chi, sau đó một đao chém chết Vương Nguyên Chi, ở hiện trường lưu lại dấu vết nhé...";

Nói một nửa là ngừng, Lý Nhị không phải ngu, tức hai mắt sáng ngời, lại kính vừa sợ nhìn Tần Kham một cái, cười âm hiểu: "Dấu vết đương nhiên không thể quá rõ ràng, có điều dù sao cũng phải cố ý mà như vô tình lưu lại và cá, nhưng lại chẳng may chỉ về phía Lưu công công, lại vừa hay để toàn bộ đại thần triều đình đều biết."

Tần Kham liếc mắt nhìn hắn, thở dài: "Thủ hạ của ta càng lúc càng càng không có tiết tháo, cứ tiếp túc thế này thì ra sao đây? Về sau hồi kinh nhất định phải dạy họ mấy tiết giáo dục công dân mới được."

Leo lê ngựa, Tần Kham giơ mã tiên về phía đội danh dự, lớn tiếng nói: "Ra khỏi thành, tới Liêu Đông."

Biên trấn, Đóa Nhan, Lý Cảo, Hoa Đương, bất kể các ngươi là loại hung tợn thế nào, Tần Kham ta cứ tới gặp các ngươi."

Liêu Đông cho dù là đầm rồng hang hổ, ta cũng thề sẽ san bằng nó!

Chương 294: Mỗi người có tính toán riêng

Nghi trượng khởi hành, một nhóm hơn hai ngàn người chậm rãi ra khỏi thành đi về hướng bắc.

Chu Hậu Chiếu không tiễn đưa, kỳ thật Liêu Đông cách kinh sư cũng không xa, sau Vĩnh Lạc Tĩnh Nan, chuyển Bắc Bình làm quốc đô, Bắc Bình đã rất gần bắc nguyên lúc ấy và tuyến quốc cảnh Đại Minh rồi, chín biên trấn lớn của Đại Minh như Tuyên phủ, Đại Đồng, Kế Châu, cơ bản đều ở chung quanh kinh sư mấy trăm dặm, ra khỏi kinh sư đi về hướng đông qua Kế châu và phủ Thái Bình là đến Sơn Hải Quan, ra khỏ quan là phạm vi thế lực của quan ngoại Đóa Nhan tam vệ, từ Đóa Nhan tam vệ đi thêm về hướng bắc là nơi thường trú của Thát Đát, tử địch mấy trăm năm của Đại Minh.

Gần kẻ địch như vậy, nhưng lại cố chấp lập quốc đô ở đây, trên lịch sử nói "Thiên tử thủ biên giới", không phải là được hậu nhân thổi phồng, mà là dùng sự bướng bỉnh ngoan cố của thần dân và đế vương mười ba đời Đại Minh viết ra.

Gần kẻ địch trong gang tấc, cơ hồ mỗi ngày tỉnh ngủ là có thể ngửi thấy mùi của địch nhân trong quốc đô, lịch đại đế vương Đại Minh giữ nó gần ba trăm năm, cho tới một khắc cuối cùng Đại Minh diệt vong, lựa chọn cuối cùng của hoàng đế Sùng Trinh bướng bỉnh không phải là trốn về phía nam hoặc là dời đô, mà là treo cổ trên trên phiến cơ nghiệp của tổ tông này, dùng loại phương thức kiên quyết này để vẽ một dấu chấm tròn tươi đem cho giang sơn ba trăm năm này.

Bởi vì đường xá không tính là xa, cơ hồ chỉ là một hồi lữ hành khoảng cách ngắn, Chu Hậu Chiếu thế nên không tới đưa tiễn, mọi người thân quá rồi, cũng không cần câu nệ hình thức như vậy.

Tần Kham ngồi trong xa liễn, phía trước tinh kỳ như rừng, hoàng kỳ của khâm sai đón gió phần phật, đi ở đoạn đầu của xa liễn là năm trăm thiếu niên binh của Tần Kham, mặt sau là quan binh của dũng sĩ doanh, đội ngũ khâm sai xuất hành từ khi ra khỏi thành

liền dẫn tới ánh mắt ngươc nhìn và kính sợ của các dân chúng.

Hoàng thành xa dần, đi được nửa già, quay đầu lại nhìn kinh sư, đã chỉ còn là một hình dáng mơ hồ, trong mưa bụi lộ ra vẻ thê lương.

Người đã rời kinh, âm mưu và phân tranh trong thành kinh sư vĩnh viễn không thể ngừng lại.

Đối với chuyện Chu Hậu Chiếu phái Tần Kham đi tuần Liêu Đông, trong triều rất không bình tĩnh. Quan văn Đại Minh trong lịch sử là quật cường nhất, tính tình nóng nảy nhất, các quan văn từ trong xương tủy lộ ra huyết tính còn dữ dằn hơn luận võ. Vô số lần chiến tranh với bên ngoài, bất luận thua hay thắng, các quan văn chưa bao giờ thỏa hiệp, không nhận thua, đánh không lại thì bỏ chạy, nghỉ ngơi tụ tập binh lực đủ rồi lại đánh tiếp. Chưa từng có cách nói "Thức thời". Càng không có cái gọi là "Hoà đàm" "Hòa thân" "Tiến cống xưng thần", đối với các quan văn Đại Minh dùng "Uy vũ bất khuất" để khoe khoang đạo đức mà nói, hoà đàm và tiến cống, không nghi ngờ gì nữa là một loại sỉ nhục so với chết còn khó chịu hơn.

Thổ mộc bảo chi biến Năm đó, Anh Tông đường đường là hoàng đế Đại Minh bị kẻ địch bắt sống, nếu đổi lại là triều đại khác, cơ hồ có thể không cần tranh luận dùng đàm phán hoặc là vàng bạc đất đai để đổi hoàng đế về, mà cách thực hiện của Đại Minh lại phi thường quyết tuyệt, bọn họ dứt khoát trực tiếp lập một tân hoàng đế. Hoàn toàn vứt bỏ Anh Tông, sứ giả Ngoã Lạt còn vui vẻ rạo rực chạy tới kinh sư đàm phán, triều đình Đại Minh đã triệt để đóng cửa đàm phán, nghiêm trọng nhất nghiêm trọng nhất, Ngoã Lạt binh lâm tới dưới thành kinh sư, Đại Minh cơ hồ sắp mất nước, các Quan văn vẫn cắn răng chặt răng, nửa bước cũng không nhường.

Biển vét cát, sách sử nói bất luận là đúng hay sai thì ít nhất loại khí tiết thà chết không cúi đầu này của Đại Minh thật sự đáng để hậu nhân kính ngưỡng.

Sứ tiết Đóa Nhan bị đâm chết, Đô Đốc Đóa Nhan Vệ Hoa Đương tất nhiên không thể chịu được vũ nhục như vậy. Chiến tranh đã đến gần, đây là chuyện mà mỗi một đại thần Đại Minh đều minh bạch,

nhưng mà Chu Hậu Chiếu phái Tần Kham tới Liêu Đông đi tuần, lại làm các quan văn phi thường bất mãn.

Theo bọn họ. Gọi là "Đi tuần Liêu Đông, ân úy Đóa Nhan", tựa hồ có một loại ý tứ yếu thế mất tiết tháo, Đại Minh lập quốc trăm năm, chưa từng có ai dùng loại phương thức khuất nhục này để đổi lấy hòa bình?

Tần Kham chân trước mới ra khỏi kinh sư, thượng thư, Thị Lang, cấp sự trung các bộ và ngự sử trong triều đình đều thượng sớ, trách Chu Hậu Chiếu đánh mất khí tiết, thỉnh cầu hoàng đế thu hồi thành danh, phái khoái mã gọi khâm sai về.

Ý tứ của ba vị Đại học sĩ Nội các cũng không thống nhất, để Tần Kham đi tuần Liêu Đông vốn là chủ ý của Tiêu Phương, tất nhiên hắn sẽ không phản đối, mà Lý Đông Dương không biết sao, vừa nghe thấy khâm sai đi tuần Liêu Đông là Tần Kham thì vẻ mặt vốn không đồng ý lắm cũng lập tức thay đổi, cầm chén trà ngồi trong điện Văn Hoa, cười tủm tỉm không nói gì.

Dương Đình Hòa lại rất phẫn nộ, hắn là người đọc sách chính trực nhất, tính cách ôn hòa nhưng ngoài mềm trong cứng, làm người trọng khí tiết, lập tức mời một đám quan văn cùng chung chí hướng tới ngọ môn kháng nghị, một đám đại thần quỳ gối dưới mặt trời chói chang tới mồ hôi vã như tắm, nước mắt cũng rơi như mưa, nhưng sự thật chứng minh cách làm này của bọn họ là hoàn toàn không có hiệu quả, một lời nhắc của ti lễ giám Lưu Cẩn đã đuổi hết các quan văn đi.

Sau khi nắm quyền ti lễ giám, Lưu Cẩn dùng thủ đoạn thiết huyết trị mấy đại thần, hiện giờ quyền thế trong triều đình tăng vọt, dâm uy cũng lên cao, các đại thần ở sau lưng mắng hắn, nhưng đồng thời cũng đành bất lực với hắn. Cái mà Lưu Cẩn dựa vào là quân quyền, giữa quân quyền và thần quyền có một quá trình đánh giá rất dài, sau trăm năm thử tiêu bỉ trường, có một hoàng đế hoang đường và không giảng đạo lý, phong cách hành sự biến hoá kỳ lạ hay thay đổi, các đại thần dưới loại quyền, quân quyền đã dần dần chiếm thượng phong.

Trong Ti lễ giám, Lưu Cẩn đang khểnh chân chậm rãi phẩm trà, tâm tình rất thích ý.

Tần Kham đã lên đường rồi, cá địa phương quỷ quái Liêu Đông đó sát khí rất mạnh, tên gia hỏa đó tới Liêu Đông hơn phân nửa là không sống được lâu, Lưu Cẩn hắn thì chỉ ngồi ổn tại kinh sư, chậm rãi chờ đợi tin dữ Tần Kham đã vì nước mà hy sinh thân mình, Tần Kham chết rồi, phóng mắt khắp cả triều đình, ai còn có tư cách làm kẻ địch với hắn?

Trong mắt Lưu Cẩn tràn đầy vẻ vui sướng, lại thở dà, hơi có mấy phần ý tứ anh hùng cao thủ vô địch tịch mịch, thế gian chỉ cầu tịch liêu.

Tiêu Phương lạnh lùng nhìn vẻ mặt cố gắng bình tĩnh nhưng lại không thể nhịn được mà lộ ra vẻ đắc ý của Lưu Cẩn, không khỏi cười nhạt.

"Lưu công, lúc này vẫn không thể thả lỏng quá sớm, canh đun đã bốc khỏi, vẫn phải đợi thêm một lúc nữa thì mới được..."

Lưu Cẩn ngẩn người: "Ý tứ của Tiêu tướng là.."

" Tổng binh quan Liêu Đông Lý Cảo kia không phải là thứ tốt lành gì, có điều, cũng coi như là một quân cờ có thể sử dụng có thể sử dụng, lão phu đề nghị Lưu công gửi một phong thư cho Lý Cảo, bảo hắn khoản đãi tốt khâm sai đại nhân mới được."

Lưu Cẩn gật gật đầu, cười âm hiểm: "Ý kiếncủa Tiêu tướng rất hay, không hổ là Đại học sĩ đương triều, nếu luận về sát phạt quyết đoán, Tạp gia thực sự không bằng ngươi, lúc trước nội ngoại đình liên thủ đối phó Tạp gia, Vương Nhạc đa mưu túc trí, cách thành công chỉ còn một ước nhỏ, vì đắc ý vênh váo mà sơ sót, kết quả như thế nào? Còn không phải là bị Tần Kham triệt để lật bàn ư? Đây chính là một bài học rõ ràng."

Tiêu Phương vuốt râu chậm rãi nói: "Lưu công, việc công là việc công, việc tư ra việc tư, biên trấn Liêu Đông thối nát là sự thật, đợi sau khi Tần Kham chết rồi, khối đất Liêu Đông đó. Nội các và ti lễ giám Chúng ta phải sửa sang lại mới được. Ít nhất cũng không thể lưu Tổng binh quan Lý Cảo kia lại."

Ánh mắt Lưu Cẩn lập tức có chút lấp lánh.

Vốn Lý Cảo sống hay chết không liên quan gì tới hắn, nhưng sau khi sứ tiết Đóa Nhan bị đâm chết, Lý Cảo liền nửa đêm phái người nhập quan, tặng năm vạn lượng bạc cho Lưu Cẩn, cái này gọi là bắt người tay ngắn, huống hồ Lưu Cẩn cũng cần biên trấn có một tướng lĩnh nắm binh thuộc về mình, Lý Cảo này thực sự là không giết được.

Tiêu Phương lăn lộn quan trường cả đời, ánh mắt rất nhanh nhạy, thấy bộ dạng của Lưu Cẩn. Lập tức biết trong đó có quan khiếu, không khỏi khe khẽ thở dài, lắc đầu cười khổ.

Trên đời không có người tốt tuyệt đối, cũng không có người xấu tuyệt đối, Tiêu Phương bám vào quyền hoạn, đối phó Tần Kham. Nhưng hắn cũng có khát vọng của mình, đi đến vị trí này nội các Đại học sĩ này, không chỉ có bởi vì tham luyến quyền thế, Tiêu Phương cũng muốn làm ra một phen sự nghiệp.

Ai tính kế nấy, ám chiến vĩnh viễn không ngừng.

Tín sứ của Ti lễ giám truyền tin tới Liêu Đông vừa đi, Tần Kham vừa ra khỏi thành cũng phát động ám chiêu.

Lưu Cẩn và Tiêu Phương đang thản nhiên ngồi trong ti lễ giám phẩm trà thì một tiểu hoạn quan ở cửa ti lễ giám thò đầu vào nhìn, muốn vào nhưng lại không dám, vẻ mặt rất do dự.

Lưu Cẩn nhíu mày quát: "Có việc gì không? Lén lút thậm thụt cái gì? Cái đồ không có quy củ!"

Tiểu hoạn quan vội vàng vào quỳ xuống trước mặt Lưu Cẩn, lo sợ không yên nói: "Quấy rầy lão tổ tông rồi. Nô tỳ vừa từ bên ngoài trở về, nghe nói một tin tức."

" Tin tức gì?"

"Mới vừa rồi, trong nhà Hộ bộ cấp sự trung Vương Nguyên Chi cháy, sau khi Ngũ thành binh mã ti dập lửa thì phát hiện thi thể của Vương Nguyên Chi, hắn... Không phải bị chết cháy, mà là bị ám sát, một đao đâm thủng ngực.

Chương 295: Quan ngoại hoang vắng

Lưu Cẩn ngẩn ra: "Vương Nguyên Chi nào?"

Tiểu hoạn quan thấp giọng nhắc nhở: "Chính là tên ngôn quan tảo triều hôm nay hạch tội lão tổ tông nhận hối lộ, nô tỳ vừa rồi chính là muốn hỏi lão tổ tông, Tây Hán tựa hồ hình như chưa tiếp nhận chỉ lệnh giết hắn của lão tổ tông, nhưng Vương Nguyên Chi này sau khi vừa hạch tội lão tổ tông, tan triều chết ngay, chuyện này..."

Nói chưa hết lời tiểu hoạn quan liền cúi đầu im lặng, thỉnh thoảng rụt rè liếc Lưu Cẩn một cái, ý tứ trong ánh mắt rõ ràng tràn ngập tán thưởng: Lão tổ tông hảo thủ đoạn!

Lưu Cẩn ngây người một lúc, tiếp theo thì lạnh lùng hừ một tiếng: "Tạp gia là ai chứ, thèm vào mà đi so đo với một tên ngôn quan? Tạp gia cũng chưa nói muốn giết hắn, là tự hắn đoản mệnh, Thuận Thiên phủ tra được gì rồi..."

Nói chưa xong, Lưu Cẩn bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, quay đầu nhìn, trong phòng là một mảng yên tĩnh, Tiêu Phương nghiêm mặt, vuốt râu không nói gì nhìn hắn, tên tiểu hoạn quan không có mắt kia thì vẻ mặt nịnh nọt, lộ ra một cỗ sùng bái đối với "Vô độc bất trượng phu"

Lưu Cẩn mắt chớp chớp, tiếp theo bỗng trợn tròn, bật khỏi ghế như bị chó cắn, lạnh lùng nói: "Có ý gì thế? Không phải Tạp gia làm!"

"Nhưng lão tổ tông... trong Triều đình đã náo loạn rồi, Hữu Đô ngự sử Đồ Huân lúc này đang dẫn một đám đại thần hùng hổ lao tới ngọ môn, nghe nói là muốn đòi công đạo cho Vương Nguyên Chi, Đồ Huân là khiêng quan tài mà đến, nói là muốn liều chết can gián..."

Lưu Cẩn mồ hôi lạnh toát ra như tắm, vẻ mặt vừa sợ vừa giận vừa buồn: "Là tên chết đâm chết chém nào đổ oan cho Tạp gia? Tạp gia

thực sự không làm mà."

Vẻ mặt Tiêu Phương càng âm trầm hơn, ánh mắt rõ ràng đã nhận định việc này là Lưu Cẩn gây nên.

Ngôn quan Vừa hạch tội hắn, vừa tan triều liền bị người ta đâm chết trong nhà, bất kể là động cơ hay là quyền thế, phóng mắt khắp toàn bộ kinh sư, có khả năng làm ra việc này trừ Lưu Cẩn thì còn có thể có ai?

Hoạn hóa chính là hoạn hóa, dám làm nhưng không dám nhận.

Lắc đầu, Tiêu Phương thở dài: "Có phải Lưu công làm hay không đã không còn quan trọng, trước mắt Lưu công mau chóng bình ổn chuyện này đi, Đồ Huân này là tân nhiệm Hữu Đô ngự sử, tính tình rất chính trực, Lưu công cẩn thận ứng phó, hạ quan cáo từ."

Ngơ ngác nhìn theo Tiêu Phương rời đi, Lưu Cẩn sợ tới ngây ra một lúc, không biết vì sao mũi cay cay, rơi nước mắt.

"Chuyện Tạp gia làm đã bao giờ không dám nhận đâu? Nhưng chuyện này thực sự không phải Tạp gia làm mà? Thế này là sa? Còn để cho người ta sống nữa không? Hắc ám! Cực kỳ hắc ám!... Khiến người ta giận sôi!"

Sự vật có thể khiến Lưu Cẩn cũng phải cảm thấy hắc ám, nhất định là hắc tới cảnh giới cao thâm nào đó.

Mơ hồ bị chụp lên đầu một cái nồi đen, Lưu Cẩn không thể nhàn rỗi được nữa, khi Vương Nguyên Chi hạch tội hắn sở dĩ hắn không động sát khí với Vương Nguyên Chi, là vì Lưu Cẩn không dám quá đắc tội với các quan văn, Đại Minh chung quy vẫn là thiên hạ của là quan văn, trước đó vài ngày đã làm mấy chuyện khiến nhiều người tức giận rồi, một chút việc nhỏ hạch tội có thể tha thì tha.

Lưu Cẩn nắm ti lễ giám cũng mới hai tháng, thế lực ở triều đình vẫn rất đơn bạc, còn xa mới tới mức khiến rất nhiều quan văn không có khí tiết đầu nhập vào làm môn hạ của hắn, nói đến cùng, hiện giờ hắn vẫn chưa có vốn để ai nghịch hắn thì vong.

Nhưng Vương Nguyên Chi đó vẫn chết, hắn vừa chết, hại Lưu Cẩn rất thảm, vội vàng ra khỏi ti lễ giám như bị lửa đốt đít để bình ổn

sự việc, đương nhiên, Lưu công công có giải thích liệu có ai chịu tin hắn hay không thì chưa biết, nhưng có thể khẳng định, đó là một quá trình dài lâu mà gian khổ, tâm tình của Lưu công công trong khoảng thời gian ngắn sẽ không được quá tươi tắn.

Về phần tên chủ mưu đổ oan cho hắn, Lưu Cẩn nháy mắt mấy cái liền tỏa định được mục tiêu.

Phong cách lừa người nham hiểm mà quen thuộc Như vậy, trừ Tần Kham ra thì còn có thể là ai?

Ngay cả chứng cớ cũng không cần tìm, tất nhiên là hắn.

Trả thù hiển nhiên đã ngoài tầm tay với, người ta đã xuất kinh đi xa rồi, Lưu Cẩn đành phải nuốt lệ trốn trong ti lễ giám giậm chân mắng to, nguyền rủa Tần Kham đẻ con không có lỗ đít, về sau lại ghĩ tới nỗ đau mà sự thiếu hụt sinh lý mang tới cho mình, rất nhanh lại đổi miệng, thay bằng một loại nguyền rủa ác độc hơn.

Qua kế châu, phủ Thừa Bình, ra khỏi Sơn Hải quan, một đường lãnh hội phong cảnh của Bắc quốc, nghi trượng khâm sai rầm rộ mà đi, quan lại ven đường ân cần tiếp đãi làm Tần Kham phiền vô cùng, mục đích hắn đi là để làm việc, chứ không phải để uống rượu xã giao với những quan lại này, vốn hắn còn có thể cố nở nụ cười chào hỏi một phen, nhưng sau khi qua phủ Thừa Bình, Tần Kham thật sự chán ngấy loại ứng phó không hề có ý nghĩa này, thế là hạ lệnh cho nghi trượng khâm sai mỗi ngày khi dừng chân thì không vào thành trấn, lựa chọn hạ trại dã ngoại.

Càng đi về phía bắc, thời tiết càng rét lạnh, giờ là tháng chín, mua thu se lạnh của kinh sư vẫn còn vướng chút hơi ấm mùa hè, nhưng sau khi xuất quan thì đâu đâu cũng là gió lạnh thấu xương.

Tần Kham là người phương nam, lập tức không chịu nổi thời tiết ác liệt như vậy, sau khi xuất quan liền trốn trong xa liễn không chịu chui ra, trong xa liễn rộng rãi thậm chí còn đặt hai chậu than,.

Trong xe lắc lư, Tần Kham một tay cầm sách, một tay bưng trà, vẻ mặt rất thích ý nửa nằm nửa ngồi trong xe.

Sau khi xuất quan, đường gập ghềnh khó đi, thùng xe càng lắc lư

kịch liệt, bên ngoài là bình nguyên đông bắc mênh mông bát ngát, thổ nhưỡng nơi này rất phì nhiêu, nếu không phải Thát tử cơ hồ hàng năm đều tới xâm nhập đánh cướp một lần, địa phương này vốn có thể trở thành kho lúa dồi dào không kém gì Giang Nam, cung cấp lương thực cuồn cuộn không ngừng cho nội địa và biên trấn Đại Minh, cùng với những mỏ đồng mỏ sắt, Đại Minh có thêm những tài nguyên này, có thể làm rất nhiều chuyện, có thể nuôi sống rất nhiều người.

Nhưng mà bởi vì nơi này gần thảo nguyên Thát Đát, hơn nữa Đóa Nhan tam vệ cũng thường xuyên giả dạng Thát tử đánh cướp, dân chúng quan ngoại không thể không dời nhà đi xa, vứt bỏ thổ địa phì nhiêu mà không thể gieo trồng, ngược lại vào trong thành lớn của biên trấn như Tuyên phủ Đại Đồng làm lưu dân, sống những ngày còn khổ hơn nô lệ.

Hoạn của Đại Minh, hoạn chính ở tầng lớp quan văn ngày càng suy đồi, cùng với những dị tộc dã man như lang như hổ phía bắc, mà giải quyết được hai chuyện loạn trong giặc ngoài cậu, chắc thời đại này sẽ thay hình đổi dạng

Nhưng, quá khó khăn.

Quốc triều ba trăm năm, danh thần lòng mang khát vọng lại có đại trí tuệ trị thế không phải chưa từng có, bọn họ cũng từng thử thay đổi thời đại ngày càng suy nhược này, cuối cùng có lẽ nỗ lực chấn hưng được mấy chục năm, song chung quy vẫn không cứu được tòa nhà sắp đổ này.

Trọng trách lịch sử này hiện giờ tựa hồ đã đặt lên vai Tần Kham.

Tần Kham càng lúc càng cảm thấy chuyến đi tới Liêu Đông lần này là đúng, tuy nói là trúng gian kế của Lưu Cẩn, phía trước không biết có hung hiểm như thế nào đang chờ hắn, nhưng hắn nhưng hắn cảm thấy nên tới, không đến thì không nhìn thấy phiến phong cảnh phía bắc này, nhìn thổ địa phì nhiêu vốn nên hạt thóc như rừng giờ lại mọc đầy cỏ dại, vô số chim tước tiểu thú kiếm ăn trong bụi cỏ, bốn phía lặng vắng, trăm dặm không khói bếp, Tần Kham liền cảm thấy rất đau lòng.

Nơi này là quốc thổ của Đại Minh, đối với một dân tộc canh mà

nói, nơi này không nên hoang vu như vậy.

Đối mặt với phiến thổ địa này, Tần Kham lâm vào thâm tư.

Xa liễn Khâm sai cuối cùng cũng không đi nổi nữa, đất phía trước trở nên rất gồ ghề, ngồi trong xe rất khó chịu, Tần Kham thế là đành rời khỏi xa liễn đổi sang cưỡi ngựa.

Năm trăm thiếu niên binh Phía trước cầm tinh kỳ nghi bài khâm sai, khuôn mặt vẫn còn lộ ra vẻ ngây ngô bị gió lạnh thổi cho đỏ bừng, hành quân cả ngày, khổ mệt vô cùng, nhưng lại không ai oán giận, đội ngũ cũng không thấy rời rạc, thân hình mỗi người thẳng tắp, khi đi giống như một thanh tiêu thương vĩnh viễn không cong.

Tần Kham nhìn thấy, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Cận Tuyền một cái. Võ công của Diệp Cận Tuyền ngay cả sơn trại sư điệt Đỗ Yên cũng không bằng, nhưng thao luyện tân binh lại rất có vài phần bản lãnh thật sự, đám lính trẻ con này mới thao luyện có hai tháng, cũng đã lờ mờ mang theo mấy phần dáng dấp tinh binh hãn tướng.

Người này trước kia rốt cuộc đã trải qua những gì?

Có lẽ cường hạng của cường hạng không phải đơn đả độc đấu, mà là kéo bè kéo lũ đánh nhau?

Có lòng muốn đào sâu chuyện riêng tư này của Diệp Cận Tuyền, Tần Kham trước giờ không phủ nhận mình là người không thoát ly sở thích ác độc, nhưng vừa thấy bộ mặt lãnh khốc của Diệp Cận Tuyền, lại cố nén lòng hiếu kỳ.

Người như thế sống qyas không thú vị, Tần Kham không nhịn được mà tưởng tượng xấu xa, tương lai Diệp Cận Tuyền cưới lão bà, ở trên giường nhất định cũng chỉ sẽ chơi kiểu lão hán đẩy xe truyền thống, phát dương truyền thống không có gì không tốt, chỉ sợ người dẫn binh trong chuyện phòng the cũng quen hô một câu "Chư tướng sĩ cùng tiến lên", như vậy rất giết phong cảnh.

Bên cạnh một tiểu binh khiêng cờ bỗng nhiên vấp phải ổ gà dưới chân, người hơi lảo đảo về phía trước, Tần Kham ngồi ở trên ngựa

tay mắt lanh lẹ, cúi người tóm lấy cổ áo hắn.

Tiểu binh quay đầu lại cười với Tần Kham, lộ ra hai hàm răng trắng: "Cám ơn Tần soái."

Tần Kham mỉm cười nhìn khuôn mặt non nớt trẻ tuổi của tiểu binh, ôn hòa nói: "Ngươi tên là gì?"

"Tiểu nhân tên là Phúc Cẩu."

Tần Kham nhíu mày: "Ai ai đặt cho ngươi cái tên khó nghe thế? Không có họ à?"

Diệp Cận Tuyền giục ngựa tiến lên, chậm rãi nói: "Tiểu tử này là người Đại Đồng, lúc tuổi phía bắc có nạn châu chấu, cha mẹ anh chị em trong nhà chết đói hết, chỉ mình hắn còn sống, mười tuổi thì dựa vào ăn xin và lấy rễ cây vỏ cây ăn sống qua ngày, có thể sống sót đã là dị số rồi, ai còn đặt tên cho nó? Phúc cẩu là tự hắn đặt, nói tên ti tiện thì dễ sống."

Tần Kham trầm mặc một lát, gượng cười nói với Phúc Cẩu: "Phúc Cẩu khó nghe quá, ta đặt tên cho người, bình thường thôi, nếu đã ăn binh lương,, ngươi chí hướng cao xa, dũng mãnh giết địch..."

Đưa mắt nhìn quanh, bốn phía là một mảng rừng bạch dương xanh um tươi tốt, Tần Kham trong lòng khẽ động, cười nói: "Phúc Cẩu, sau này ngươi tên là Dương Chí Dũng, ngươi không phải là người đọc sách, tự không cần đặt."

Dương Chí Dũng nghe vậy vẻ mặt chấn động, tiếp theo hai mắt đẫm lệ, quỳ xuống trước mặt Tần Kham, đột nhiên dập đầu ba cái, rưng rưng lớn tiếng nói: "Đa tạ Tần soái ban tên, sau này tiểu nhân có tên rồi, ta tên là Dương Chí Dũng!"

Chương 296: Buôn bán đầu người

Nhìn bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt như chỉ muốn dùng mạng báo đáp của Dương Chí Dũng, Tần Kham chỉ đành thở dài.

Đối với một đứa trẻ gia đình đã tan nát mà nói, có thể sống sót đã là vạn hạnh, về phần tông tộc tên họ, đối với một đứa trẻ mà nói thì căn bản không quá quan trọng, Tần Kham cho hắn tê mới, xuất phát từ miệng một đại nhân vật như vậy, cái tên tử tế này sẽ trở thành vinh quang cả đời của hắn, ngày sau trên chiến trường giết địch lập công, hoặc là làm tướng lĩnh một phương, Dương Chí Dũng thậm chí sẽ trọng lập tông tự, mà hắn sẽ là tộc trưởng họ Dương đời thứ nhất, ngày sau khai chi tán diệp, truyền thừa từng đời cá họ được Tần Kham đặt cho.

Tần Kham cho hắn không chỉ là cái tên, mà là tôn nghiêm của một người, có tên có họ mới là một con người thật sự, Dương Chí Dũng bái chính là phần tôn nghiêm này.

Dập đầu lạy ba cái Thật mạnh, Dương Chí Dũng đứng lên ra sức lau nước mắt, lại khiêng long kỳ trên đôi vai gầy, cờ xí đón gió phần phật, phấp phới trên bình nguyên cương phong gào thét.

Tần Kham mắt mang theo vẻ vui mừng nhìn năm trăm thiếu niên binh ngây ngô phía trước, những người này chính là thành viên nòng cốt của hắn sau này, hy vọng của hắn là trong tương lai không xa. bọn họ sẽ được trang bị vũ khí tiên tiến nhất của Đại Minh, học tập tri thức quân sự mà ở thời đại này chưa ai biết đến, tiếp nhận sự huấn luyện nghiêm khắc hơn so với quan binh vệ sở, tất cả chỉ để có một ngày bọn họ có thể tung hoành trên phiến thổ địa Đại Minh này, bách chiến bách thắng. Hơn nữa giống như hạt mầm, đem diện mạo mới tinh này dần dần khuếch tán đến mỗi một ngóc ngách, mỗi một nhánh quân đội của của Đại Minh.

Nghi trượng tiếp tục tiến về phía trước, đường xá vẫn là một mảng hoang vu, không giống như kiếp trước cứ cách vài dặm đường lại có một thôn trang, một thành trấn, thổ địa nơi này vẫn

là thổ địa, rừng rậm vẫn là rừng rậm, nhưng mà trên thổ địa dồi dào như vậy, vốn nên có dấu vết của nhân loại, song lại thủy chung không thấy, khắp nơi đều là chim chóc, bốn phía yên tĩnh giống như bước vào tử vực.

Quan ngoại quá lớn, mà người lại quá ít, nhiều quan viên như vậy trên triều đình sắc mặt chính nghĩa chỉ trích cái này mắng cá kia, nhưng trong bụng lại tham tiền điên cuồng, thổ địa quan ngoại phì nhiêu như vậy, bọn họ sao lại không hướng mục tiêu ra quan ngoại?

Đi hai ngày, đội ngũ thám tử đi trước dò đường chạy tới bẩm báo, nói cuối cùng cũng nhìn thấy khói bếp rồi.

Tần Kham vui lắm, lần này tới Liêu Đông, hắn không chỉ là phải xử lý mâu thuẫn của Lý Cảo và Đóa Nhan, hắn kỳ thật hy vọng liễu giải phong tục dân tình của dân chúng quan ngoại hơn, nhìn thấy sự khó khăn của dân chúng, chỉ có điều chiến tranh quan ngoại càng lúc càng nhiều, dân chúng vì tránh chiến tranh mà đều bỏ đi, đi mấy ngày mới thấy được khói bếp.

Đang định tự mình giục ngựa đi lên tán gẫu với dân chúng vài câu, nhưng lại nghe phía trước truyền đến một tiếng hét thảm.

Đinh Thuận ở bên cạnh vẻ mặt căng thẳng, lập tức rút đao quát to: "Bảo hộ khâm sai, tất cả mọi người kết trận."

Vừa dứt lời, năm trăm thiếu niên binh phía trước đều cầm mâu lên rồi tản ra, đứng thành vòng tròn xung quanh Tần Kham, bên ngoài bố thuẫn, bên trong là trường thương, kết thành một quân trận hình tròn công phòng kiêm bị.

Tần Kham thấy bọn họ có hành động và phản ứng nhanh như vậy, hơn nữa kết trận nghiêm mật có trật tự, không hoảng hốt luống cuống, không khỏi tán thưởng nhìn Diệp Cận Tuyền một cái, nhặt được bảo bối rồi, không ngờ người này luyện binh thực sự có bản sự như vậy.

Sớm biết như vậy lúc trước nên ngăn Đỗ Yên hết lần này đánh hắn đo đất, không biết có bị đánh cho choáng váng không, có lẽ có thể luyện binh được tốt hơn nữa. Tiếng kêu thảm thiết qua đi bao lâu,

mấy chục đạo thân ảnh nhanh chóng chạy tới đội nghi trượng của Tần Kham, chạy ở phía trước là mấy tên dân chúng mặc áo vải, phía sau là mấy chục binh lính mặc đồng phục đang đuổi theo bọn họ.

Địch tình chưa rõ, năm trăm thiếu niên cầm thật chặt trường thương trong tay, vẻ mặt cũng tràn ngập khẩn trương.

Tần Kham xa xa nhìn thấy tình cảnh lính đuổi dân, trong lòng lập tức không cảm thấy không đúng, đang định hạ lệnh cứu thì lại nghe Đinh Thuận nói: "Tần soái đừng vội, cứ xem kỹ đã rồi tính, quan ngoại như đầm rồng hang hổ, không thể không phòng bị."

Tần Kham có nén xao động trong lòng, gật đầu. Lời nói của Đinh Thuận không phải không có đạo lý, giang hồ hiểm ác, ai biết cảnh tượng vừa xuất hiện này có phải là cố ý diễn trò? Vạn nhất mình bên này loạn lên, bị người ta tính kế thì đúng là buồn cười.

Đang nói chuyện thì mấy dân chúng đã chạy trốn tới gần, thấy phía trước có đại quân, đều giơ tay hô to gì đó, vẻ mặt tràn ngập tuyệt vọng, hơn chục tên binh lính đuổi theo đằng sau cũng chẳng buồn để ý tới đội nghi trượng hơn ngàn người, giống như đàn sói bám chặt không mồi không tha, hai bên càng chạy càng gần, khi cách đại quân mấy chục trượng, một binh lính đột nhiên nổi khùng, giơ tay bổ vào một dân chúng phía trước.

Cách càng gần, Tần Kham càng nhìn thấy rõ ràng, thấy những dân chúng này tóc tai lộn xộn, quần áo rách rưới, bộ dạng như hán nhân, mà binh lính phía sau thì mặc quân phục màu đỏ, đầu đội mũ vành sắt, tay cầm trường thương đại đao, cũng là cách ăn mặc tiêu chuẩn của quân sĩ Đại Minh.

Tần Kham lập tức kinh hãi, vẻ mặt trở nên vừa sợ vừa giận: "Quân đội Đại Minh đuổi giết dân chúng Đại Minh? Đây là đạo lý gì? Đinh Thuận, cứu người cho ta."

"Vâng."

Đinh Thuận giơ tay lên, hơn trăm thiếu niên binh giơ thương xông về phía mấy chục binh lính.

Mấy chục binh lính vốn tưởng rằng đại quân của Tần Kham chỉ là quan binh vệ sở đi tuần tra theo lệ của quan ngoại, đợi cho chạy tới gần mới phát hiện phía trước đội ngũ là cờ xí màu vàng kim và hai hàng nghi bài uy phong lẫm lẫm, các binh lính kinh ngạc dừng bước ngơ ngác nhìn nhau, tiếp theo thì từ bỏ đuổi giết dân chúng, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà lúc này chạy cũng không còn kịp rồi, Đinh Thuận dẫn hơn trăm thiếu niên binh xông lên, Tần Kham ngạc nhiên phát hiện, đuổi theo nhanh nhất chính là Dương Chí Dũng mà hắn vừa đặt tên.

Một cái tên bình thường, nhưng tựa hồ lại mang tới cho hắn dũng khí và lực lượng vô cùng.

Hai bên đuổi càng lúc càng gần, Dương Chí Dũng cách các binh lính chỉ còn mấy bước, Đinh Thuận rất đúng lúc ở phía sau hắn quát to: "Nếu như không bắt được thì cứ giết."

Dương Chí Dũng đang chạy cắn răng một cái, trường thương trong tay trở thành tiêu thương, vung tay ném ra ngoài, vừa hay đâm thủng người một binh lính phía trước, binh lính hét thảm, các binh lính còn lại càng kinh hoàng thất thố, những thiếu niên phía sau Dương Chí Dũng đều học theo, cầm trường thương trong tay ném ra, một mảng tiếng kêu thảm thiết vang lên, các binh lính cuối cùng hoảng sợ, từ bỏ chạy trốn,, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất.

"Đừng giết, chúng ta hàng! Hàng!"

Trong mắt Tần Kham không nén được mà bốc lửa.

Đuổi giết dân chúng trước tiên không nói, chỉ dựa vào khí khái chạm vào cái là hàng này, còn có bộ dạng của quân sĩ biên quân hay không?

Trong Hoảng hốt, Tần Kham giống như lại thấy cảnh Sùng Minh kháng Oa lúc trước, những quân sĩ vệ sở rất dễ dàng sụp đổ.

Đại Minh bị bệnh rồi, loại bệnh này không phân nam bắc.

Mấy chục binh lính bị trói tay sau lưng, ủ rũ quỳ thành hàng trước

ngựa của Tần Kham, vẻ mặt lo sợ không yên, người thì run rẩy. Mấy dân chúng sống sót thì cũng chẳng có bao nhiêu mừng vui, vẻ mặt bọn họ vẫn đờ đẫn, sinh mệnh đối với bọn họ mà nói đã không còn là lạc thú, bị người ta đuổi giết rồi chạy tựa hồ chỉ là xuất phát từ một loại bản năng cầu sinh, chuẩn xác mà nói, những dân chúng này đã không còn giống người, mà giống thể xác không có tư tưởng và linh hồn.

Ánh mắt Tần Kham rất lạnh.

Giết người thì không có gì, hắn cũng từng giết rồi, nhưng phải có mấu chốt, cho dù điểm mấu chốt thấp tới mấy thì cũng vẫn phải có.

Quân đội hạ sát thủ với bình dân, đã nghiêm trọng vượt quá điểm mấu chốt trong lòng hắn, bất luận là nguyên nhân gì, đây đều là hành vi của cầm thú.

"Đinh Thuận, phái người đi thẩm vấn một chút, rốt cuộc là ra làm sao."

"Vâng."

Thủ đoạn bức cung của Cẩm Y vệ có đủ loại, muốn moi miệng những binh lính đã sợ tới mức mất hồn mất vía này thật sự rất dễ dàng.

Không tới nửa canh giờ, binh lính thương tích đầy mình liền chủ động khai ra tổ tông mười tám đời.

những dân chúng này là một hộ săn bắt trong thôn trang nhỏ còn sót lại không nhiều ở quan ngoại, bọn họ là nông phu, nhưng quốc cảnh Đại Minh không yên ổn, hạt thóc lúa mạch gieo xuống môi khi đến lúc thu hoạch liền có Thát tử, Đóa Nhan, thậm chí quan binh vệ sở Đại Minh đến đánh cướp, một năm gieo trồng vất vả bị những cường đạo này đánh cướp thì chẳng còn lại gì, chỉ có thể dựa vào săn thú để duy trì cuộc sống.

Các Dân chúng khó xa rời cố thổ, làm ruộng thì lại không có hy vọng, cuối cùng vẫn rơi vào bụng người khác, thế là dựa vào rừng cây đông bắc, bọn họ cuối cùng thành liệp hộ chuyên nghiệp, cả

ngày săn thú để sống, nếu có Thát tử hoặc quan binh đến thôn trang đánh cướp, bọn họ sẽ trốn vào rừng, cây cối là nhược hạng của Thát tử và quan binh, vào rừng rồi, toàn thôn có lẽ sẽ có một tia snh cơ.

Nguyên nhân Đuổi giết những dân chúng này rất đơn giản, giết người vô tội để giả công tựa hồ đã thành truyền thống của biên quân Liêu Đông, giết bọn bọ cũng là để giả công lĩnh thưởng, sau khi giết chết dân chúng rồi thì cắt đầu họ, lại cạo tóc những thủ cấp này, chỉ để lại ba túm ở đỉnh đầu và hai bên, đằng sau thì thắt thành bím, dùng vôi sống xử lý một phen, như vậy thoạt nhìn sẽ rất giống thủ cấp của Mông Cổ Thát tử.

Bắt họ hiến cho bách hộ hoặc là Thiên hộ vệ sở, những cái đầu này có thể đổi được một hai đồng bạc, Thiên hộ vệ sở lại tập hợp đầu lại, đưa đến phủ Tổng binh Liêu Đông, lại có một khoản công lao, quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo lại gom đầu lại, chất lên mấy xe ngựa rồi kèm văn thư báo tiệp gửi tới kinh sư. Tần Kham càng nghe sắc mặt càng xanh mét, người không nhịn được mà trở nên run rẩy, Liêu Đông, quan ngoại đây là địa ngục nhân gian thế nào đây!

Từng cái đầu của dân chúng, sau khi được tân trang thì gửi lên, liền thành sớ báo tiệp, thế này thì đâu phải là phòng thủ biên trấn, Lý Cảo rõ ràng là buôn bán đầu người mà!

Bốn phía f một mảng yên tĩnh, các thiếu niên binh tuy là xuất thân lưu dân, nhưng cũng là lần đầu nghe nói tới thế gian có việc tàn khốc đến thế này, ai nấy không khỏi mặt lộ vẻ giận dữ.

Tần Kham ngửa đầu nhắm mắt, thở ra một ngụm trọc khí trong lồng ngực, sát khí nồng đậm đột nhiên sinh ra, sát khí không chỉ là đối với mấy chục binh lính trước mặt.

"Đinh Thuận..."

"Có."

Tần Kham trầm mặc một lát, thản nhiên vung tay lên: "Chém toàn bộ những tên súc sinh này."

"Vâng." Trong mắt Đinh Thuận hiện lên một tia tàn khốc, rút đao ra chém binh lính Liêu Đông vừa đuổi giết dân chúng, các thiếu niên binh thấy Đinh Thuận xuất thủ, đều giơ trường thương trong tay lên, khuôn mặt non nớt mang theo vẻ dữ tợn, đồng thời giơ thương đâm về phía trước, theo một mảng tiếng kêu thảm thiết và tuyệt vọng vang lên, các binh lính Liêu Đông ngã vào vũng má.

Cho tới khi binh lính Liêu Đông cuối cùng tuyệt khí, mấy dân chúng bị đuổi giết trong mắt mới khôi phục mấy phần sinh khí, ngồi dưới đất ngây ra một lúc, tiếp theo thì giống như những con dã thú bị thương gào khóc, đấm đá rồi lại cắn thi thể của nhưng binh lính đó, có người thậm chí từ trên thi thể của bọn họ cắn xuống một khối thịt, kèm cả máu tươi mà nuốt xuống.

Chương 297: Đổi đường tới Nghĩa châu

Trong cuộc sống có hạnh phúc tương đồng, nhưng lại có bi thảm bất đồng. Bi thảm đến cực hạn, con người sẽ chẳng khác gì dã thú đang bị thương, sẽ liều mạng, sẽ gào khóc, sẽ cắn xé thi thể kẻ địch.

Các dân chúng Cảm xúc kích động được các thiếu niên binh đỡ sang một bên, cho họ nước và thịt khô, cho tới lúc này, các dân chúng mới ngẩng đầu nhìn Tần Kham, ánh mắt không còn lãnh lẽo và đề phòng, mà mang theo một tia cảm kích.

Tâm tình của Tần Kham cũng rất trầm trọng, hắn bỗng nhiên phát giác mình đã xông vào địa ngục, tập tễnh bước về phía trước trong cái miệng rộng dữ tợn của ma quỷ, đường xá phía trước có hung hiểm không ngờ, nhưng mà hắn chỉ có thể sử dụng hai ngàn người bên cạnh, cùng với một danh phận khâm sai đại thần.

Lợi thế quá ít, Lý Cảo là quan Tổng binh Đô Ti Liêu Đông, chủ chính chiến sự Liêu Đông, lĩnh hàm "Chinh lỗ tiền tướng quân", dưới trướng có sáu vệ sở, gần ba vạn biên quân thuộc sự thống lĩnh của hắn, nếu Lý Cảo khi mời hắn ăn cơm mà ném bát, Tần Kham đại thể sẽ bị chém thành hơn ba vạn khối.

Nếu dựa vào hai ngàn nhân mã bên mình xông vào bụng Đô Ti Liêu Đông, tình thế rất nguy hiểm, Tần Kham không thể khống chế được.

Lý Cảo ngay cả Đóa Nhan Vệ cũng dám giết để giả công, đủ có thể thấy hắn ở Liêu Đông ngang ngược tới trình độ nào, dám giết người của Đóa Nhan Vệ, nhất định không ngại giết thêm khâm sai, dù sao Liêu Đông là biên trấn, giết Tần Kham rồi đổ cho Đóa Nhan Vệ, cuối cùng lĩnh quân chém giết một trận với Đóa Nhan Vệ, hô hào là báo thù cho, trong kinh sư lại phái người hối lộ mấy vị nhân vật quyền thế, Lý Cảo hắn nói không chừng không những không có tội, ngược lại còn có công.

Tần Kham cảm thấy rất lạ, vì sao chính nhân quân tử như mình luôn có thể đoán được trong lòng kẻ xấu nghĩ gì.

Tần Kham rất ghét cảm giác không thể khống chế tình thế, giống như là ghét phiền toái vậy.

Nghi trượng chậm rãi tiến về phía đông, hiện giờ đã ra khỏi Sơn Hải quan, sắp tới Ý châu, vốn nên tới thẳng phủ Liêu Dương, nơi sở tại của Đô Ti Liêu Đông, nhưng Tần Kham đang ngồi trên lưng ngựa bỗng nhiên giơ tay hô dừng.

"Tần soái..." Đinh Thuận nhìn về phía hắn với vẻ khó hiểu.

Tần Kham trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói: "Truyền lệnh, nghi trượng thay đổi lộ tuyến, chúng ta tạm thời không tới Liêu Dương."

Đinh Thuận ngạc nhiên nói: "Không tới Liêu Dương thì đi đâu?"

"Nghĩa châu."

Nghĩa châu ở phía tây Liêu Dương, phía bắc Cẩm châu. Vốn tên là Nghi châu, sau triều Kim thì đổi tên, năm Hồng Vũ thứ hai mươi thì thành lập Nghĩa châu vệ, dưới vệ có ba thiên hộ, quan binh hơn ba ngàn người.

Tư ngoài điều binh trấn giữ quá mẫn cảm, có thể kích khởi Liêu Đông binh biến, cách này không thể thực hiện, Tần Kham thế là liền nhìn trúng hơn ba ngàn quan binh của Nghĩa châu vệ.

Trực đảo Hoàng Long không thể thực hiện được. Tần Kham liền dùng một biện pháp rất ngu ngốc, dĩ diện vi điểm, Nghĩa châu vệ là trạm thứ nhất của hắn.

Sau khi đổi đường nam hạ, Tần Kham cuối cùng cũng nhìn thấy được mấy phần cảnh tượng phồn hoa, thành nhỏ trấn lớn người đến người đi. Tiểu thương lớn nhỏ ở chợ ra sức thét to quảng cáo hàng hóa của mình, dân chúng xiêm y lam lũ cò kè mặc cả với tiểu thương, cuối cùng cẩn thận từ trong ống tay áo rút ra mấy văn tiền.

Bên trong cũng có mấy thương nhân mặc áo da Mông Cổ, kinh

hoàng né tránh binh lính tuần phố, đợi binh lính đi rồi lại lén lút đi ra. Giống như bọn bán điện thoại ăn trộm đời sau vậy, kéo người qua đường thấp giọng hỏi bọn họ có muốn mua da dê da trâu tốt nhất hay không.

Đại quân Nghi trượng đi qua. Người qua đường và các binh lính thấy đoàn long kỳ phía trước nghi trượng thì đều cúi đầu né tránh, ven đường nhất thời lặng ngắt như tờ, cho tới sau khi nghi trượng đi qua, con đường mới lại trở nên sôi động ầm ĩ như trước.

Tần Kham từ trên ngựa nhìn thấy mấy tên hán tử Mông Cổ đang lén la lén lút đó, nhíu mày nói: "Mấy tên này là người của Đóa Nhan tam vệ à?"

Đinh Thuận không hiểu lắm, xấu hổ vò đầu, Diệp Cận Tuyền nói tiếp: "Không sai. Là người của Đóa Nhan tam vệ, Ngoã Lạt và Thát tử Thát Đát không thể tới đây bán đồ được."

"Ta nhớ rõ những năm Vĩnh Lạc, Thành Tổ hoàng đế hạ chỉ khai nguyên. Nghiêm Ninh hai nơi hỗ trợ cho nhau, cho phép người Mông Cổ của Đóa Nhan tam vệ tới đây giao dịch, hoàn toàn hợp lý hợp pháp, mấy hán tử Mông Cổ này tại sao lại lén lút như vậy?"

Diệp Cận Tuyền nói: "Đây đã là chuyện xưa rồi, sau Thổ mộc chi biến, Đóa Nhan theo bọn phản nghịch Ngoã Lạt Thái Sư trước tiên, làm tổn thất hơn năm mươi vạn tướng sĩ Đại Minh ta, sau khi Cảnh đế lê ngôi liền hạ chỉ đóng cửa qua lại, Đại Minh từ đó về sau coi Đóa Nhan là cừu khấu, cho tới tận cuối những năm Thành Hóa, Đóa Nhan bị Ngoã Lạt, Thát Đát và Đại Minh ba mặt loại trừ, thế lực từ từ suy yếu, đặc biệt sau khi đóng cửa khai nguyên và Nghiêm Ninh thông thương, những vật thiết yếu như muối, vải, lá trà mà Đóa Nhan cần không thể nào có được, thế là phái sứ nhập kinh, chủ động thỉnh tội xưng thần với Đại Minh, cố ý giao hảo, Đại Minh mặc dù tiếp nhận sự thần thuộc của Đóa Nhan, nhưng khai nguyên và Nghiêm Ninh thông thương vẫn chưa mở, chỉ không coi họ là kẻ địch nữa, cho nên Đóa Nhan mới có thương nhân lén lút vào Nghiêm Minh dùng da lông, ngựa dê đổi lấy muối, vải, gạo, quan phủ có thể bắt, cũng có thể không bắt, phải xem tâm tình của bọn họ."

Tần Kham trợn to mắt nhìn Diệp Cận Tuyền, mãi lâu sau không nói

gì.

Diệp Cận Tuyền cuối cùng bị hắn nhìn cho có chút không được tự nhiên, sờ sờ mặt nói: "Ta nói sai à?"

"Đúng, nhưng có điều rất ít khi thấy ngươi một hơi nói nhiều như vậy, sư thúc, cảm giác nói chuyện không tồi phải không? Sau này ngươi nên mở miệng nói chuyện nhiều hơn."

"Vì sao?" Diệp Cận Tuyền lại khôi phục bộ dạng tiếc chữ như vàng trước kia.

Tần Kham thở dài: "Theo điều tra, những tên sát nhân biến thái trên chín thành đều hướng nội, ta chỉ sợ ngươi nửa đêm tâm tình khó chịu liền giết ta đi, cho nên ngươi càng vui vẻ hoạt bát thì ta càng thấy an toàn..."

"Ai điều tra?"

"Đương nhiên là Cẩm Y vệ."

Diệp Cận Tuyền liếc xéo hắn một cái: "Cẩm Y vệ sau khi đổi người đứng đầu càng lúc càng nhàm chán, không hại người thì không biết làm gì à?"

" Thay đổi phong cách cho Thích hợp mà thôi..."

Đóng cửa thông thương, Đóa Nhan rất thiếu muối, thiếu vải, hiện giờ mậu dịch cơ bản thuộc loại buôn lậu.

Tin tức này mang tới một số linh cảm cho Tần Kham.

Tần Kham cảm thấy lợi thế trên tay mình tựa hồ lớn hơn một chút.

Như vậy cũng tốt, giống như hai người đánh bạc với nhau, lợi thế là quá trình dần dần tích lũy, mười lần thắng nhỏ có thể trở thành một lần thắng lớn, lợi thế nắm giữ nhiều hơn thì thế cục bất lợi có thể chậm rãi nghiêng về phía mình.

Nghi trượng tiếp tục đi về phía nam, ven đường từ chối quan lại lớn nhỏ mở tiệc chiêu đãi, có điều cũng cự tuyệt quan lại lớn nhỏ dâng tặng nghi trình và hiếu kính. Chính nhân quân tử cũng cần

tiền, huống hồ loại nghi trình này là quy củ bất thành văn trên quan trường, thuộc về thu nhập hợp pháp, cự tuyệt là rất bất lịch sự.

Tần Kham là người rất lịch sự, trước giờ luôn vậy.

Cho tới lúc văn lại theo quân có hôm vào buổi tối nói với Tần Kham, từ khi ra khỏi kinh tới xuất quan, ven đường ước chừng đi qua hơn bốn mươi phủ huyện lớn nhỏ, quan phụ mẫu mỗi nơi đều có hiếu kính hoặc nhiều hoặc ít, có lẽ là Tần Kham trừ danh đầu khâm sai đại thần ra, thân phận Chỉ huy sứ của Cẩm Y vệ càng thêm dọa người, thuộc về chức vụ rảnh rỗi thì bới móc, cho nên các quan phụ mẫu dưới sự kinh sợ, nghi trình dâng tặng cũng hơn hai ba lần so với thường lệ, cuối cùng khi cách Nghĩa châu còn khoảng một ngày đường, tất cả hiếu kính cộng lại ước chừng đã lên tới hơn mười vạn lượng bạc.

Các Quan phụ mẫu đều là người rất thực tế, toàn tặng tiền mặt, vì thế trong nghi trượng khâm sai có thêm năm chiếc xe ngựa to, chở đầy bạc đi ngông nghênh, lãnh hội phong cảnh Bắc quốc, đồng thời cũng thuận tiện phát tài

Tần Kham nghe thấy không ngờ có nhiều bạc như vậy thì không khỏi hoảng sợ, vẻ mặt hơi có chút xấu hổ.

Cảm thấy chuyến đi tới Liêu Đông dường như đã biến vị rồi, nhưng trời đất chứng giám, Tần Kham lần này thực sự là đến để làm việc, chứ không phải vì phát tài.

Hành trình mười ngày, nghi trượng khâm sai đã qua Nghiêm Ninh, tới Nghĩa châu.

Quan lại lớn nhỏ chúng ta Nghĩa châu vệ và Chỉ huy sứ Tiễn Hiến của Nghĩa châu vệ hiến tiền rất khiếp người.

Tin tức Triều đình phái ra khâm sai bọn họ thông qua công hàm của thông chính sứ ti nên đã sớm được biết, dựa theo những gì trong công hàm, sau khi khâm sai xuất quan chắc sẽ đi thẳng về hướng đông tới phủ Liêu Dương, nơi đó mới là nơi sở tại của Liêu Đông đô ti, vô duyên vô cớ chạy đến Nghĩa châu nằm ở phía nam này làm gì?

Chỉ huy sứ Nghĩa châu vệ Tiền Hiến và tri phủ Nghĩa châu Lưu Bình Quý dẫn quan lại thuộc hạ và tướng lãnh của mình vội vã ra khỏi thành nghênh đón đại giá của khâm sai, đồng thời, mấy thớt khoái mã đã ra khỏi thành tới Liêu Dương báo tin.

Cửa thành bắc Nghĩa châu mở rộng, Tiền Hiến và Lưu Bình Quý ra khỏi thành mười dặm đón chào trước một canh giờ, hai người đứng dưới ánh nắng hè chói chang đã nhìn nhau mấy lần, sau đó đều xoay đi, quan văn võ tướng thuộc hạ của mình cũng ai về chỗ nấy, giữa văn võ cách nhau thật xa, không không tâm tới nhau, rất có sự đặc sắc của thời đại Minh triều.

Cứ cách một nén hương thì xa xa một con khoái mã chạy tới, người tới cũng không xuống ngựa, chỉ vội vàng ôm quyền với văn quan võ tướng, lớn tiếng nói: "Nghi trượng Khâm sai cách ba mươi dặm."

" Nghi trượng Khâm sai cách hai mươi dặm."

"..."

Chương 298: Nghĩa châu đoạt binh (thượng)

Một nén hương Cuối cùng, xa xa bụi vàng cuồn cuộn, tinh kỳ như rừng, một đội ngũ hai ngàn người trong bụi vàng xuất hiện trước mắt mọi người, khâm sai phía trước và đoàn long kỳ đón gió phấp phới, nghi bà giơ cao, uy nghiêm như núi.

Các văn quan võ tướng vẻ mặt nghiêm lại, đợi nghi trượng tới cách quan viên mấy chục trượng dừng lại, Tần Kham một thân kỳ lân bào đỏ thẫm xuống ngựa, mặt mày tươi cười bước về phía Tiền Hiến và Lưu Bình Quý.

Lưu Bình Quý là quan văn, bước lên trước vài bước, khom người bái: "Hạ quan tri phủ Nghĩa châu mang hàm giám sát ngự sử Lưu Bình Quý bái kiến khâm sai thiên sứ đại nhân."

Sau khi Quan văn bái kiến mới đến phiên quan võ, Tiền Hiến tiến lên một bước ôm quyền trầm giọng nói: "Mạt tướng Chỉ huy sứ Nghĩa châu vệ Tiền Hiến bái kiến khâm sai đại nhân."

Tần Kham tươi cười đỡ hờ, nói: "Vị đại nhân vị đại nhân khách khí quá, bản quan phụng mệnh bệ hạ tuần tra Liêu Đông, hôm nay đến đây quấy rầy, mong hai vị đại nhân đừng trách móc."

Lưu Bình Quý cười cười, nói: "Khâm sai thay thiên tử tuần tra Liêu Đông, chính là vinh hạnh rất lớn của đám người hạ quan, quấy rầy cá igif? Đại nhân, hạ quan đã chuẩn bị quan dịch trong thành Nghĩa châu cho đại nhân, mời khâm sai đại nhân vào thành tạm nghỉ."

Nói xong Lưu Bình Quý nghiêng người sang bên, tay phải duỗi ra, làm ra động tác mời vào thành, nhưng mà vừa vươn tay ra lại vừa hay chắn Tiền Hiến ở phía sau, cũng không biết là cố ý hay là vô tình.

Tiền Hiến bị tay Lưu Bình Quý cản, bất đắc dĩ phải lui ra sau một bước, trong mắt bỗng nhiên bắn ra một đạo quang.

Tần Kham nhìn thấy hết một màn này, lại bất động thanh sắc mỉm cười, nụ cười so với vừa rồi càng sâu hơn.

Tốt lắm, không thích thấy hoà hợp êm thấm, hai bên văn võ đánh nhau lòi óc mới phù hợp với thẩm mỹ quan của Tần Kham.

Nghĩa châu là nơi biên trấn, thành trì cũng không lớn, hơn nữa phòng bị rất nghiêm, vừa vào thành liền tùy ý có thể thấy được đá mài rất cao, từng thùng dầu hỏa và từng bó tên, những thứ này đều là vật chất chuẩn bị cho chiến đấu, tuần phố không phải chỉ là nha dịch của nha môn tri phủ, phần lớn tới gian là quan binh vệ sở cầm đao, liếc một cái là thấy quân chính của thành trì này có chút hỗn loạn.

Có điều cũng coi như là phong cảnh độc đáo của biên trấn, dù sao biên cảnh Đại Minh cũng không yên ổn, kẻ địch bọn họ phải đối mặt không chỉ là Thát tử công thành minh đao minh thương, cũng có cả mật thám Thát tử lẻn vào trong biên trấn Đại Minh chế tạo hỗn loạn, việc này chỉ dựa vào nha dịch của nha môn tri phủ thì chỉ sợ không xử lý được.

Vào thành trên đường tới quan dịch, Tần Kham và Lưu Bình Quý khách sáo hàn huyên vài câu.

Lưu Bình Quý nguyên quán ở Hà Nam, là tiến sĩ nhị giáp năm Hoằng Trị thứ mười ba, sau khi làm biên tu mấy năm trong Hàn Lâm viện thì được đưa ra ngoài tới biên trấn làm quan, chỉ từ điểm này là biết, Lưu Bình Quý chắc tính tình quá mức chính trực, mọi người đều biết, quan địa phương Đại Minh đều thích nhất là nha môn lắm nước béo, có điều nước béo của quan địa phương biên trấn lại rất ít, hơn nữa còn phải từng thời từng khắc phòng bị kẻ địch, làm loại quan này có thể nói là đầu dắt ở thắt lưng, hệ số phiêu lưu so với đại vương thổ phỉ thì cũng chẳng nhỏ hơn là bao.

Trên Quan trường nếu không phải là đắc tội với đại nhân vật, phàm là kẻ hơi thức thời một chút đều sẽ không ra ngoài tới biên trấn, làm quan phụ mẫu thế này chẳng thà ở trong Hàn Lâm viện kiếm tư lịch.

Sau khi Vào thành, Tiền Hiến cách phía sau Tần Kham không xa cũng không gần, nghe Tần Kham và Lưu Bình Quý hàn huyên, Tiền

Hiến mặt mày tươi cười không nói xen vào, Tần Kham nhận thấy được sâu sắc trong không khí hoà hợp êm thấm là mạch nước ngầm dũng động, quan trường Nghĩa châu nho nhỏ rất không bình tĩnh.

Thành Nghĩa châu rất nhỏ nên không có quan dịch riêng biệt, quan dịch an bài trong nha môn tri phủ, dưới sự vây quanh của các quan viên, Tần Kham đi vào nha môn, thấy nha môn có chút cũ nát, hiển nhiên nhiều năm chưa được tu sửa, trong viện ở nhị đường trống rỗng, đình đài thủy tạ đều không có, chính giữa là hai gốc ngô đồng, còn có một hoa viên nhỏ ra thì không còn gì nữa.

Mời Tần Kham vào nội đường, ác quan viên theo cấp bậc mà ngồi xuống.

Không khí nhiệt liệt mà quỷ dị, thái độ của Lưu Bình Quý đối với Tần Kham không thể nói là lấy lòng, cũng không thể nói là lãnh đạm, thuần túy là hội thoại phương, cấp bậc lễ nghĩa làm rất chu đáo, khiến cho người ta không tìm được sai sót, mà Tiền Hiến cũng rất khách khí, lời tuy hơi ít, Tần Kham nói tới một số chuyện thú vị ở kinh sư thì hắn cũng chỉ cười bồi, thỉnh thoảng chen vào một câu thì lại bị Lưu Bình Quý giành trước cắt ngang, Lưu Bình Quý giống như cố ý cắt ngang Tiền Hiến, sau một phen hàn huyên, Tiền Hiến thậm chí ngay cả một câu đầy đủ cũng chưa thể nói được, liên tục bị cắt ngang, nụ cười của Tiền Hiến cũng càng lúc càng miễn cưỡng và lạnh lùng.

Tần Kham càng xác định quan trường Nghĩa châu không bình tĩnh, giữa Lưu Bình Quý và Tiền Hiến có mâu thuẫn khó có thể điều hòa, thậm chí không nghi ngờ gì nữa hai người này đã xé rách da mặt, chỉ là làm bộ hòa khí trước mặt khâm sai hắn mà thôi.

Đó là một hiện tượng tốt, tim Tần Kham không khỏi đập mạnh, một kế hoạch lớn mật dần dần hình thành trong đầu hắn.

Rất lâu rồi không chủ động lừa người.

Khi ra khỏi kinh lừa Lưu Cẩn thì không tính, đó là Lưu Cẩn chủ động chơi hắn thì hắn đáp lễ lại mà thôi.

Trong tiếng nói cười, đôi mắt tội ác của Tần Kham liếc về phía

Tiền Hiến, lớn nhỏ dài ngắn vừa hay thích hợp, quả thực là khuôn mẫu bị lừa trong kế hoạch này của hắn.

Khụ khụ hai tiếng, Tần Kham cười nói: "Nghĩa châu nằm ở sườn đông Liêu Đông, bắc gần Trường Thành, tây gần Bột Hải, có thể nói f địa linh nhân kiệt, bản quan vừa nhìn tướng mạo của chư vị đại nhân là rõ rồi."

Lưu Bình Quý chắp tay cười nói: "Đại nhân quá lời, phủ Nghĩa châu là cổ thành Liêu Tây, từ thời Yến Tần đã quận, thời Hán Võ thì lập huyện, vào bản triều thì lập phủ, đã có hơn hai ngàn năm lịch sử, có danh xưng 'Liêu Tây cố đạo', xưa nay là nơi mà binh gia phải tranh."

Tần Kham cười nói: "Binh gia phải tranh.... Ha ha, cái này, Lưu tri phủ có phải nói quá khuyếch trương hay không? Cái gọi là binh gia phải tranh, chỉ là xem tình thế lúc ấy mà thôi, ví dụ như thời Yến Tần thiên hạ phân liệt, mỗi một mỗi một phủ đều có thể xưng là nơi binh gia phải tranh, thái tổ bản triều thần võ anh minh, gây dựng Hán nhân đại nhất thống lớn như vậy, Nghĩa châu mặc dù gần tuyến đầu của Đóa Nhan, nhưng mà dù sao cũng coi như là hậu phương, phía bắc có Nghiêm Minh hậu truânn vệ, phía tây có Lão Cáp hà vệ, phía đông có Trầm dương trung vệ thiết lĩnh vệ, phía nam cũng có Cẩm Châu vệ, Nghĩa châu được mấy vệ này vây quanh, nếu nói là nơi binh gia phải tranh thì thật là... Ha ha."

Tần Kham nói đến một nửa liền cười ha ha không nói nữa, nhưng mà đang ngồi đây đều là hạng giảo hoạt, sau những lời của Tần Kham, vẻ mặt của mọi người đều mọi người đều ngưng trọng, người kìm lòng không đậu mà hơi rướn về phía trước.

Những lời này của Khâm sai đại nhân... Không tầm thường

Ánh mắt của Lưu Bình Quý bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, chắp tay nói: "Không biết lời nói của khâm sai đại nhân là có ý gì? Hạ quan ở biên trấn đã lâu, không biết thế cục trong triều, nhưng trong triều có cách nói gì đối với Nghĩa châu ta sao? Mong khâm sai đại nhân nói thẳng cho biết, chúng hạ quan vô cùng cảm kích."

Các quan viên cũng vội vàng chắp tay, vẻ mặt có chút lo lắng.

Tần Kham cười cười, nói: "Bản quan trước khi ra khỏi kinh chỉ là nghe phong phanh mà thôi, việc nghe phong phanh chưa chắc đã là thật, ha ha, tốt nhất không nói, để tránh có ngôn quan lại tố bản quan tội nói hưu nói vượn, tội danh mặc dù không lớn, nhưng nói ra đi cũng không dễ nghe."

Đám quan viên Lưu Bình Quý quýnh quá, thế là lại cầu xin, cũng đảm bảo là sẽ không truyền ra ngoài, Tần Kham lúc này mới do dự nói: "Trước tiên nói rõ nhé, đây là bản quan nghe được chứ không phải là ý tứ của bản quan, các ngươi đừng có tính lên đầu ta. Các ngươi biết đó, sau khi tân hoàng đăng cơ, Lưu Cẩn Lưu công công nắm ti lễ giám, Lưu công công tuổi già chí chưa già, rất muốn làm một phen đại sự nghiệp, thế là đưa ra một số chủ trương với mấy vị Đại học sĩ, ừ, có thể xưng là 'Lưu thị tân chính', trong đó có một điều là dẹp hẳn những tướng thừa, binh thừa, phí thừa của Đại Minh ta."

Nói tới đây, mí mắt Chỉ huy sứ Tiền Hiến bỗng nhiên giật giật.

Quan viên nói chuyện mỗi chữ đều rất chú ý, vị khâm sai này miệng nói dẹp bỏ tướng thừa, binh thừa, nhưng lại không nhắc tới "quan thừa", chẳng lẽ tân chính (chính sách mới) của ti lễ giám Lưu công công đầu tiên là muốn đem quân đội vệ sở ra khai đao?

Dưới cái nhìn chăm chú của Tiền Hiến, Tần Kham chậm rãi nói: "Vừa rồi bản quan nói Nghĩa châu không phải là nơi binh gia phải tranh, lời này đương nhiên cũng có ý, trên thực tế đánh giá đối với Nghĩa châu không phải ta nói..."

Mấy tên quan viên đồng loạt tiếp lời: "Lưu công công nói, đúng không?"

Tần Kham cười nói: "Đúng vậy, cho nên ý tứ của Lưu công công là, phải bỏ đi một số vệ sở dư thừa, hoặc là không có tác dụng chiến lược quá lớn, đem quân phí tiết kiệm được toàn bộ bổ sung cho quân giới kiểu mới và tuyến đầu cần thiết nhất, ví dụ như Tuyên phủ, Đại Đồng, Ninh hạ vệ, những tướng lãnh và quân hộ bị xóa bỏ tất nhiên là cởi giáp về làm nông, triều đình không phát lương bổng nữa..."

Nói xong Tần Kham bỗng nhiên quay đầu nhìn Tiền Hiến, ánh mắt

tràn ngập đồng tình, rất rõ ràng, bao hàm bên trong là... Ngươi sắp về quê làm ruộng rồi đấy.

Chương 299: Nghĩa châu đoạt binh (trung)

Ánh mắt Đồng tình làm Tiền Hiến có chút tổn thương, vẻ mặt cũng trở nên kinh nghi.

Trong những lời này của Tần Kham là trong thật có giả, Lưu Cẩn muốn thi thành tân chính là thật, chuyện này sớm đã truyền khắp các nơi Đại Minh, quan viên và võ tướng Nghĩa châu cũng có nghe thấy, nếu nói chú ý nhất tới hướng đi của triều đình kinh sư, không thể nào hơn được quan phủ các nơi, lúc trước nội ngoại đình liên thủ đối phó đám người Tần Kham Lưu Cẩn, Tần Kham nửa đêm điều binh đồ sát Đông Hán, về sau Tần Kham nắm Cẩm Y vệ, Lưu Cẩn nắm ti lễ giám, một loạt phong ba triều đình, quan phủ các địa phương biết thậm chí còn tường tận hơn các kinh quan, cho nên Lưu Cẩn muốn thi hành tân chính, những lời này bọn họ cũng không hoài nghi.

Có điều tân chính lấy quân đội vệ sở ra khai đao, thậm chí đứng mũi chịu sào lấy Nghĩa châu vệ ra khai đao, cái này thuần túy là Tần Kham nói hưu nói vượn.

Kiếp trước từng làm nghiệp vụ viên, Tần Kham biết rõ nói dối như thế nào mới khiến khác động tâm trong thời gian ngắn nhất. Trong giả phải có thật, trong thật phải có giả, bảy phần nói thật xen vào ba phần nói dối, vậy nói dối sẽ hoàn mỹ.

Sắc mặt của Tiền Hiến và đám võ tướng Nghĩa châu vệ quả nhiên thay đổi.

Bọn họ là vũ phu, nếu luận về kinh nghiệm quan trường thì tất nhiên cũng có, nhưng hiển nhiên không tới mức lô hỏa thuần thanh như quan văn, Tần Kham vừa mới dứt lời, Tiền Hiến vẻ mặt của Tiền Hiến và các võ tướng lập tức trở nên kinh nghi, cũng chẳng buồn để ý nụ cười trào phúng như có như không của các quan văn chung quanh, sau khi ngơ ngác nhìn nhau thì Tiền Hiến bỗng nhiên đứng lên ôm quyền với Tần Kham rồi trầm giọng nói: "Những lời của khâm sai đại nhân là thật ư?"

Tần Kham cười cười lắc đầu: "Chỉ là nghe phong phanh mà thôi, chưa chắc đã là thật."

Kết hợp thêm vẻ mặt bí hiểm, càng là nói như vậy càng khiến Tiền Hiến kinh nghi bất định.

Thân phận của Tần Kham bất đồng, hắn là cận thần của thiên tử, hơn nữa lúc trước khi nội ngoại đình muốn tru gian nịnh, hắn và Lưu Cẩn cùng được liệt trong danh sách gian nịnh, lẽ ra hai người hắn là giao tình hoạn nạn, Lưu Cẩn muốn loại bổ Nghĩa châu vệ nếu là "Nghe phong phanh", không có căn cứ, khâm sai sẽ tùy tiện nói lung tung với một đám quan địa phương vừa gặp mặt hay sao?

Lập tức Tiền Hiến ngay cả lễ số cũng chẳng buồn để ý, mắt đảo quanh rồi ôm quyền nói khâm sai đại nhân đi đường mệt nhọc vất vả, vào Nghĩa châu rồi thì xin đại nhân nghỉ ngơi, mạt tướng giờ đi an bài tiệc tối. Xin đại nhân nể mặt ghé qua."

Tần Kham cười cười đáp ứng.

Một đám võ tướng cũng đứng dậy ôm quyền cáo từ với Tần Kham rồi vội vàng đi theo Tiền Hiến.

Tiền Hiến đã bảo xin khâm sai đại nhân nghỉ ngơi, các quan văn còn lại tất nhiên cũng không tiện ở lại, thế là đều đứng dậy cáo từ.

Các quan viên toàn bộ đi rồi, Tần Kham ngồi trong quan dịch. Nụ cười dần dần biến thành lạnh lẽo.

Đinh Thuận đi vào nội đường. Vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Tần soái, thuộc hạ thật sự không hiểu, vì sao ngà muốn chế tạo lời đồn xoá bỏ Nghĩa châu vệ? Lưu Cẩn muốn thi hành tân chính là thật hay giả, nhưng... Tựa hồ không có nghe nói hắn muốn lấy vệ sở ra khai đao mà."

Tần Kham cười nói: "Muốn khiến nó loạn thì đầu tiên phải khiến nó cuồng đã. Quan trường văn võ Nghĩa châu là một thùng thuốc nổ, chỉ thiếu mỗi một ngòi nổ thôi."

"Nhưng Tần soái vì sao cứ muốn Nghĩa châu trở nên loạn?"

"Ta không cần Nghĩa châu loạn, ta là muốn Nghĩa châu vệ sở loạn."

Đinh Thuận cuối cùng cũng minh bạch mấy phần: "Đại nhân muốn đoạt binh quyền của Nghĩa châu vệ?"

Tần Kham gật đầu, than Liêu Đông quá loạn rồi. Binh lực trong tay Lý Cảo càng lớn thì chúng ta lại càng bị động, chỉ có chậm rãi nhai nuốt từng miếng thực lực của hắn, thử tiêu bỉ trường, chúng ta mới an toàn."

Thái dương Đinh Thuận lấm tấm mồ hôi, đi theo Tần soái rất kích thích, đoạt binh quyền của cả một vệ sở, làm không tốt sẽ sinh ra quân sĩ làm phản, không nói đến hai ngàn người bên mình có thể chống lại toàn bộ vệ sở hay không. Cho dù đoạt quyền thành công, tin tức truyền về kinh sư, các ngôn quan trong triều sẽ bỏ qua cho Tần soái sao? Binh quyền từ xưa đến nay là mẫn cảm nhất, trừ đại thần và các ngôn quan ra, sợ nhất là đương kim hoàng thượng sau này...

"Đinh Thuận. Ngươi giờ giúp ta làm mấy chuyện."

"Xin đại nhân phân phó."

"Ta sẽ viết một bức tấu chương, ngươi lập tức phái người đưa tới kinh sư hoàng cung, nhớ kỹ, trình tới cho bệ hạ. Đừng thông qua ti lễ giám, càng đừng cho Lưu Cẩn biết sự tồn tại của tấu chương này."

"Vâng."

"Hơn một ngàn người của dũng sĩ doanh theo tới hạ trại ở gần nơi đóng quân của Nghĩa châu vệ, một khắc giờ Tuất thì động thủ, ngoài ra..."

Nghe xong kế hoạch to gan lớn mật của Tần Kham, Đinh Thuận mí mắt giật giật, tim giống như chậm mất hai nhịp, cắn chặt răng nói:"Vâng."

Sau Một phen bố trí tỉ mỉ, Tần Kham cuối cùng thở phào, tựa lưng vào ghế, mệt mỏi day day mi tâm.

Đinh Thuận ngập ngừng nói: "Tần soái, thuộc hạ nghe kế hoạch của ngà, tựa hồ muốn nhân tiện tận diệt luôn cả quan văn Nghĩa châu? Điều này... có cần thiết không?"

Tần Kham cười lạnh nói: "Ngươi vẫn chưa nhìn rõ tình thế à? Hiện giờ chúng ta như ở trong hang hổ? Lý Cảo kinh doanh Liêu Đông nhiều năm, vây cánh nhiều không đếm xuể, nói thật, quan văn và võ tướng trên đất Liêu Đông, bất kể bọn họ tốt hay xấu, là trung hay gian, trước mắt ta không tin được một ai cả, đã tôi rồi, ta sẽ thanh tẩy quan trường Liêu Đông một lần, là trung hay gian, chờ ta nắm giữ được Liêu Đông rồi sẽ do Cẩm Y vệ nhất nhất tra xét."

Nhìn bầu trời mờ mịt bên ngoài, Tần Kham gằn từng tiếng chậm rãi nói: "Biên trấn Đại Minh bị bệnh, ta chuyến này tới là để chữa bệnh cho Đại Minh!"

Nghĩa châu vệ sở cách thành Nghĩa châu chỉ mười dặm, doanh trại quân đội đóng ở trước một cánh rừng, lưng dựa núi, phía trước dựa sông Đại Lăng, ngang dựa Bàng thủy, tiến thoái đều tiệ, trong doanh đề phòng sâm nghiêm, quân trướng hàng rào cự mã, lầu gác ngay ngắn rõ ràng, dưới trướng vệ sở có ba Thiên hộ sở, ba Thiên hộ phân biệt đóng quân ở cách đó không xa, ba doanh trại dùng kiểu sừng thú đặt ở hai sườn sông Đại Lăng.

Chỉ nhìn cách bố trí doanh trại là biết, Chỉ huy sứ Tiền Hiến thực sự có mấy phần tướng tài.

Ra khỏi thành Nghĩa châu, ba gã Thiên hộ vây quanh Tiền Hiến trở lại doanh trại. Tiền Hiến vẻ mặt ngưng trọng, từ khi ra khỏi thành đến lúc về doanh vẫn trầm ngâm không nói gì.

Một Thiên hộ vội la lên: "Tiền soái, nhưng lời khâm sai nói là thật chứ? Ti lễ giám Lưu Cẩn liệu có thực sự xoá bỏ Nghĩa châu vệ không?"

Một Thiên hộ Khác phụ họa nói: "Đúng vậy, chúng ta là vũ phu, cả đời làm lính, trừ dẫn binh ra thì không biết làm gì cả, nếu triều đình xoá Nghĩa châu vệ, chúng ta sau này chẳng lẽ thực sự cởi giáp về làm nông, về nhà làm ruộng à? Đánh chết ta cũng không làm!"

Tiền Hiến lạnh lùng lườm bọn họ một cái, nói: "Các ngươi đều là óc lợn à? Họ Tần nói gì các ngươi cũng tin ư? Không nhìn ra là hắn đang nói hưu nói vượn à?"

"Tiền soái sao biết hắn là nói dối?" Ba gã Thiên hộ vội vàng hỏi.

"Lý tổng soái sớm đã sai người đánh tiếng với ta rồi, đoạn thời gian trước sau khi giết chết người của Đóa Nhan Vệ, hắn đã phái người tặng lễ trọng vào trong kinh. Trong triều bao gồm cả Lưu Cẩn ở bên trong, mấy vị đại thần có phân lượng đều được tặng lễ, vừa tặng lễ xong ngươi cảm thấy Lưu Cẩn sẽ trở mặt được à? Nghe nói trong quan Tổng đốc Tổng binh mấy biên trấn, Lý tổng soái là tặng lễ trọng nhất, Lưu Cẩn cho dù muốn xóa bỏ vệ sở. Khẳng định cũng sẽ không lấy Liêu Đông ra khai đao đầu tiên. Họ Tần tất nhiên là đang nói hưu nói vượn! Hơn nữa, các ngươi cũng đừng quên khâm sai chuyến này tới Liêu Đông là vì việc Đóa Nhan Vệ chết hơn ba trăm người, hắn chính là nhằm vào Lý tổng soái mà đến. Lúc này chắc là muốn đối phó với Lý tổng soái."

"Nhưng... Khâm sai vì sao vô duyên vô cớ đi vòng tới Nghĩa châu, lại vì sao mà vô duyên vô cớ nói với chúng ta những lời giả dối như vậy? Thế là không hợp lý, hắn có ý đồ gì!"

Tiền Hiến cả giận nói: "Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Trong Kinh sư quan lại người nào cũng gian hoạt, nội tâm như tổ ong vò vẽ vậy. Hắn có ý đồ gì ta sao biết? Mau, phái người khẩn cấp tới Liêu Dương, báo với Lý tổng soái chuyện khâm sai thay đổi tuyến đường tới Nghĩa châu cùng với những lời bậy bạ của hắn, nhờ Lý tổng soái ra chủ ý cho chúng ta."

"Vâng."

" Nghi trượng của Khâm sai nghe nói là dũng sĩ doanh tinh nhuệ của kinh sư, bọn họ hạ trại cách chúng ta chỉ vài dặm, đêm nay các ngươi đề phòng có biến, ta luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện."

"Vâng."

xxxxxxxxxxxxxxxx

Nha môn tri phủ Nghĩa châu.

Tri phủ Lưu Bình Quý khểnh chân, thờ ơ uống trà.

Sư gia vuốt chòm râu lưa thưa dưới cằm, mặt mang theo vẻ lo lắng hỏi: "Lão gia, lão hủ suy nghĩ lâu rồi, luôn cảm thấy khâm sai họ Tần này lần này lai giả bất thiện, lão gia phải để ý."

Lưu Bình Quý cười lạnh nói: "Đương nhiên là lai giả bất thiện rồi, xuất quan không tới phủ Liêu Dương, Vô duyên vô cớ đổi hướng nam hạ chạy đến Nghĩa châu của ta, nếu không phải có ý đồ, chẳng lẽ là hắn thật sự là muốn tới xem phong cảnh quan ngoại chắc?"

Sư gia cười khổ nói: "Lão hủ ngu dốt, nhưng không nghĩ ra vị khâm sai đại nhân đến này đến là có ý đồ gì..."

Lưu Bình Quý thở dài: "Trong quan dịch. Những gì khâm sai đại nhân đến nói vừa nghe đã biết là giả, những lời đó vừa ra khỏi miệng. Bản quan đã biết, khâm sai lần này tới Nghĩa châu, tất nhiên là nhằm vào Nghĩa châu vệ sở."

Sư gia nheo mắt, cả kinh nói: "Hắn chẳng lẽ... muốn đoạt binh quyền của Nghĩa châu vệ? Thế này thì không khỏi quá lớn gan rồi?

Chương 300: Nghĩa châu đoạt binh (hạ) (1)

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Lưu Bình Quý hừ một tiếng, nói: "Tần Kham này là cận thần thiên tử, rất được bệ hạ sủng tín, trong thánh chỉ đã nói rõ ràng, quan phủ quân chính trên đường đều phải nghe lệnh hắn, được phép lâm thời đoạt quyền, minh bạch ý tứ của đạo thánh chỉ này chưa?"

Lưu Bình Quý dừng một chút, vẻ mặt âm trầm nói: "Ý tứ chính là, từ một khắc Tần Kham hắn bắt đầu xuất quan, hắn chính là đốc phủ Liêu Đông hợp lý hợp pháp, quan Tổng binh Lý Cảo ở trước mặt hắn cũng phải cung kính nghe lệnh, lần này phụng chỉ đi tuần Liêu Đông, nói là an ủi Đóa Nhan tam vệ, theo bản quan thấy, chỉ sợ là nhằm vào quan Tổng binh Lý Cảo mà đến, cũng không biết là ý tứ của bệ hạ, hay là ý tứ của Tần Kham, địa giới Liêu Đông này chỉ sợ sẽ phải thay đổi thời tiết rồi."

Sư gia vội la lên: "Lão gia, vậy chúng ta phải ứng đối như thế nào?"

"Chúng ta không cần ứng đối, người nên hao tổn tâm trí là Tiền Hiến, Tần Kham đầu tiên là muốn nắm binh quyền, không có quan hệ gì với chúng ta, Tiền Hiến đó ỷ vào sự che chở của Lý Cảo, trong thành Nghĩa châu không chuyện ác nào không làm, thậm chí nhiều lần nhúng tay vào chính vụ Nghĩa châu của ta, để Tần Kham thu thập hắn cũng tốt."

Khi khâm sai, vệ sở, nha môn tri phủ, ba phía ai nấy đều mang ý đồ riêng, màn đêm dần dần buông xuống thành Nghĩa châu.

Trong thành Nghĩa châu, một hồi dạ yến hào hoa xa xỉ đã bắt đầu, một đêm nay, được chú định là đêm không ngủ.

Từ xưa đến nay, phàm là đại nhân vật mời khách ăn cơm luôn có một thói quen không được tốt cho lắm, ăn đến nửa buổi thì thích ném chén, chén vừa ném thì hoặc nhiều hoặc ít kiểu gì cũng phải chết mấy người, cá kiểu thủ đoạn máu chó đao phủ thủ mai phục dưới hành lang không biết được bao nhiêu người dùng qua rồi, người có thể dùng tựa hồ chẳng bao giờ chán, mà người được mời thì cũng tựa hồ không có trí nhớ tốt.

Vì ăn một chút mỹ thực mà ngay cả mạng cũng không cần, lịch sử văn hóa mỹ thực của quốc nhân lắng đọng trong đây, thường thường bao hàm vô số huyết lệ.

Cho nên Tần Kham quyết định ăn dạ yến tối nay một cách sáng tạo một chút, sửa lại cái tập tục xấu khi ăn cơm cứ thích giết người của quốc nhân trong nghìn năm qua, muốn giết thì cũng được, nhưng đừng có giết trong bữa tiệc, tởm bỏ mẹ.

Trong thành Nghĩa châu, đèn vừa treo, trước một tòa tửu lâu tên là "Hồng tân lâu", nha dịch của nha môn tri phủ đã sớm thanh tràng, bốn phía đèn đuốc sáng trưng, quan lại lớn nhỏ của Nghĩa châu sải bước từ từ tụ tập trước cửa tửu lâu, vừa nói chuyện phiếm vừa chờ khâm sai đại nhân giá lâm. Theo quy củ quan trường, khâm sai đại nhân ít nhất phải tới một khắc giờ Tuất mới có thể đến, thời gian còn rất sớm, lúc này mới giờ Dậu, tiệc tối vào hai khắc giờ Tuất mới bắt đầu, các quan lại thoải mái tụ tập nói chuyện, lặng lẽ thảo luận mục đích khâm sai đại nhân tới Nghĩa châu.

Lưu Bình Quý tới muộn nhất, vừa xuống kiệu hạ quan, một đám quan lại đều tiến lên thi lễ thăm hỏi.

Lưu Bình Quý mặt mày tươi cười, ánh mắt cũng không ngừng ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó lại liếc về phía cửa thành một cá.

Tiền Hiến và võ tướng vệ sở vẫn chưa đến, thời gian tất nhiên còn sớm, có lẽ Tiền Hiến bọn họ đang trên đường vào thành, lại cũng có lẽ...

Lưu Bình Quý híp mắt lại thành một đường chỉ, luôn cảm thấy đêm nay sẽ có đại sự phát sinh.

Đang Nhíu mày suy tư, chợt nghe xa xa một tiếng hô trung khí

mười phần vang lên: "Khâm sai Tần đại nhân đến."

Lưu Bình Quý giật mình, các quan lại cũng đều vẻ mặt kinh ngạc nhìn nhau.

Tiệc tối vào hai khắc Giờ Tuất, khâm sai đại nhân tới sớm như vậy làm gì? thế này... Tựa hồ không phù hợp với quy củ quan trường.

Tiền Hiến đang trên đường tới dự tiệc.

Đối với Tần Kham bỗng nhiên thay đổi tuyến đường đến Nghĩa châu, Tiền Hiến biết rõ hắn lai giả bất thiện, trong lòng tràn ngập đề phòng, trước khi từ binh doanh ngoài thành xuất phát vào thành dự tiệc, Tiền Hiến đã cẩn thận lưu ý dũng sĩ doanh kinh sư của nghi trượng trong chuyến đi này, hắn thậm chí dẫn tùy tùng lặng lẽ tới gần nơi đóng quân của dũng sĩ doanh để xem xét tình hình.

Vừa nhìn Tiền Hiến không khỏi càng tán thưởng, dũng sĩ doanh dựng trại ngay ngắn chuẩn chỉ, quân trướng đan xen có trật tự, tướng sĩ tr doanh qua lại tuần tra không ngừng. Cái này gọi là người trong nghề nhìn môn đạo, Tiền Hiến chỉ mới nhìn thoáng qua, liền thấy ngay tướng lãnh lãnh binh có vài phần bản lãnh thật sự, không phải hạng người thật giả lẫn lộn.

Nhánh binh mã thuộc quản lý của kinh sư ngự mã giám, được xưng là binh mã tinh nhuệ nhất thiên hạ này quả nhiên không phải là hư danh.

Tiền Hiến sau khi nhìn xong, tâm tình càng trầm trọng.

Trên đất Liêu Đông vốn đã chiến loạn không ngừng, hiện giờ có thêm một vị khâm sai đại nhân mang theo tinh nhuệ chi sư, hắn định làm gì ở Liêu Đông? Lý Tổng binh của Liêu Đông đô ti phủ chỉ sợ cũng sẽ không để mặc vị khâm sai lai giả bất thiện này tiếp tục làm ầm ĩ vậy chứ?

Giữa tướng lãnh và tướng lãnh Biên trấn cũng có quan hệ lợi ích thiên ti vạn lũ, ăn không lương, cắt quân phí đã là chuyện bình thường, lạm sát dân chúng vô tội rồi giả làm đầu của Thát tử cũng rất bình thường, mùa đông hàng năm Thát tử phạm biên đánh

cướp, sự chống cự của biên quân kỳ thật tác dụng cũng không lớn, thường thường chờ sau khi Thát tử cướp bóc tận hứng mà về, biên quân sẽ nghĩ biện pháp kiếm mấy trăm cái đầu người giả làm bộ dạng Thát tử đưa tới kinh sư, đây chính là cái gọi là "Đại thắng" Hàng năm đưa tới kinh sư, rõ ràng là bại nhiều thắng ít, nhưng lần nào cũng xưng là đại thắng.

Chuyến đi tới Liêu Đông lần này của Khâm sai rõ ràng là muốn đối phó với Lý Cảo, nhưng mà Lý Cảo lại ở trên đất Liêu Đông giwj ràng buộc lợi ích của các tướng lãnh biên trấn bọn họ, bí mật của toàn bộ tướng lãnh trên đất Liêu Đông hắn đều nắm rõ, Lý Cảo nếu xong đời, những tướng lãnh biên trấn này chẳng ai chạy thoát được, ít nhất cũng gặp kết cục đi đày ngàn dặm.

Vừa nghĩ đến đây, mí mắt của Tiền Hiến không khỏi giật giật, tiếp theo ánh mắt lộ ra một đạo hung quang.

Dù phải gánh trách nhiệm lớn tới mấy cũng phải giết khâm sai này! Không thể để hắn còn sống về kinh sư, càng không thể để hắn lật đổ Lý tổng soái, tấm màn của Liêu Đông không thể vén lên được, vén lên sẽ chết rất nhiều người, bao gồm cả chính Tiền Hiến hắn.

Xử lý khâm sai và hai ngàn nghi trượng một cách thần không biết quỷ không hay rất dễ dàng, bởi vì đất Liêu Đông rất loạn, loạn tới nằm ngoài sức tưởng tượng của triều đình, quan binh vệ sở, đoàn luyện thôn trang trên địa phương, thổ phỉ chiếm núi làm vui, cùng với từng toán quân đội Thát tử nhỏ thường xuyên xâm nhập cảnh nội Đại Minh đánh cướp, khâm sai đại nhân có thể có đủ loại cách chết, Tiền Hiến hoàn toàn có thể giúp Tần Kham chọn một loại, đương nhiên, triều đình tất nhiên sẽ giáng tội, cho nên khâm sai tuyệt đối không thể chết ở khu vực phòng thủ của Nghĩa châu vệ.

Giục ngựa chậm rãi trên đường vào thành Nghĩa châu, trong đầu Tiền Hiến vẫn đang cân nhắc xem nên cho Tần Kham chết kiểu nào, thì không ngờ Tần Kham đã chọn trước kiểu chết cho Tiền Hiến rồi.

Biến cố phát sinh thật sự rất đột nhiên, cách Nghĩa châu Nghĩa châu không đến mười dặm, trên hai gò đất bên đường bỗng nhiên phát ra những tiếng tên bắn vù vù, một thị vệ bên cạnh Tiền Hiến

hự một tiếng rồi rồi đột nhiên ngã khỏi ngựa.

Tiền Hiến đầy Kinh nghiệm sa trường tất nhiên minh bạch đây là thanh âm gì, lập tức biến sắc, vô cùng nhanh nhẹn rùn người, một cước rời khỏi bàn đạp, hai tay ôm chặt cổ ngựa, giấu mình dưới bụng ngựa, tránh khỏi loạt mưa tên chết người này.

Những thị vệ Còn lại vào sát na biến cố phát sinh cũng kịp phản ứng, đều là người đi theo Tiền Hiến vào sinh ra tử, biến cố phát sinh bọn họ tất nhiên biết nên ứng phó như thế nào, mọi người đều học theo Tiền Hiến, vừa giấu người dưới bụng ngựa vừa áp sát Tiền Hiến, lợi dụng thân thể cao lớn của ngựa vây chặt Tiền Hiến ở trong, tên cứ trận này nối tiếp trận kia, nhưng các thị vệ của Tiền Hiến lại biểu hiện ra tố chất chiến đấu rất tốt, lặng lẽ tránh né những mũi tên bất ngờ này, cho dù có người trúng tên cũng trầm mặc ngã xuống đất, lúc này có phát ra tiếng cũng chẳng làm được gì, kẻ địch hiển nhiên đã sớm mai phục ở ven đường, chính là nhằm vào Tiền soái mà đến.

Tiền Hiến trốn dưới bụng ngựa, vẻ mặt vừa sợ vừa giận, hết đỏ lại trắng, hết trắng lại xanh, bên cạnh không ngừng có thị vệ trúng tên ngã xuống đất, đêm nay vào thành dự tiệc hắn để lại hai gã Thiên hộ ở trong quân doanh đề phòng, bên cạnh chỉ dẫn theo hơn hai mươi thị vệ va một Thiên hộ, mắt thấy còn sống chỉ còn hơn mười người.

Rốt cuộc là ai muốn lấy mạng hắn?

Trong đầu Tiền Hiến ngay lập tức hiện ra khuôn mặt tao nhã đáng ghét của Tần Kham, sau đó người hắn không nhịn được mà phát run.

là người dẫn binh hơn nửa đời, ra trận đánh nhau không dưới trăm lần, nhưng cuối cùng lại thua trong câu binh pháp "Tiên hạ thủ vi cường" này, xấu hổ quá! Tướng quân trăm trượng không ngờ lại thua một bước, bại dưới tay một người trẻ tuổi xuất thân thư sinh.

Tần Kham... Hắn sao lại làm vậy? hắn sao dám làm vậy? Liêu Đông chi cục giết một gã Tiền Hiến ta thì có tác dụng gì?

Sắc mặt Tiền Hiến lộ ra vẻ tuyệt vọng, lặng lẽ cười thảm.

Cuối cùng cũng lĩnh giáo được thủ đoạn của khâm sai rồi, làm việc không động thì thôi, vừa ra tay chính là sát chiêu trí mạng, tàn nhẫn tàn khốc, không chút lưu tình, mai phục này hiển nhiên là đặc biệt nhằm vào Tiền Hiến hắn mà đến, từ mưa tên phô thiên cái địa cho thấy, Tần Kham ít nhất cũng mai phục năm trăm nhân mã ở trên gò đất ven đường.

Năm trăm người, chỉ để đối phó với hai mươi mấy người bên hắn.

Chương 300: Nghĩa châu đoạt binh (hạ) (2)

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Một thị vệ lưng đã cắm mấy mũi tên tuyệt vọng kéo cương ngựa, dùng thân thể máu thịt che chở cho Tiền Hiến, đẩy hắn lên người, quất mạnh vào mông ngựa, dùng hết một tia khí lực cuối cùng hô lớn: "Tiền soái chạy mau! Về vệ sở đi! Giữ mạng quan trọng hơn!"

Ngựa đội mưa tên chở Tiền Hiến chạy xa, không nhịn được quay đầu lại, đã thấy mưa tên ở gò đất ven đường đã dừng. Mấy trăm tướng sĩ của dũng sĩ doanh lao tới, mỗi người trong tay cầm cương đao, các thị vệ của Tiền Hiến chỉ cản được một chốc là bị chết trong loạn quân.

Tiền Hiến mắt như phun lửa, hắn cắn chặt môi, trơ mắt nhìn thị vệ đi theo hắn vào sinh ra tử nhiều năm lần lượt bỏ mạng, nuốt nước mắt quất vào mông ngựa mấy cái thật mạnh, phóng về phương hướng ngược với vệ sở.

Lời nói trước khi chết của Thị vệ Tiền Hiến không nghe theo, Tiền Hiến là tướng lãnh, đi một bước nhìn trăm bước, Tần Kham nếu đã động sát tâm với hắn, nói vậy chắc ba Thiên hộ dưới trướng mình cũng nằm trong kế hoạch của Tần Kham, không thể không có hậu chiêu, vệ sở dĩ nhiên không về được, kế duy nhất chỉ là mau chóng tới chỗ của Liêu Dương Lý tổng soái.

người tựa sát vào lưng ngựa chạy được mấy trăm trượng, ngay khi Tiền Hiến cho rằng mình đã thoát chết, một mũ tên nhọn vừa ổn vừa chuẩn từ trong rừng rậm bên đường bắn ra, bắn trúng cổ ngựa, cũng phát tan tất cả ảo tưởng của hắn.

Tiếp theo, lại mũi tên nhọn vô tình từ một đầu khác bắn ra, bắn

trúng lưng Tiền Hiến, Tiền Hiến rên lên một tiếng đau đớn, từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Trong rừng rậm, khuôn mặt già nua đáng khinh của Đinh Thuận lộ ra, nhìn thi thể của Tiền Hiến giữa đường cười hắc hắc, lẩm bẩm: "Liêu Đông chi cục không thể phá, giết một tên Tiền Hiến ngươi chỉ là bắt đầu mà thôi."

Nói xong Đinh Thuận quay đầu lớn tiếng nói: "Tiền Hiến đã chết! Phát tên báo cho Diệp Cận Tuyền, có thể động thủ với Nghĩa châu vệ sở rồi."

Một mũi tên lửa bay lên, trong trời đêm nổ ra một đóa khói hoa.

Thành Nghĩa châu, trong Hồng tân lâu.

Tần Kham mặc nho sam màu đen ngồi trong nhã gian ở lầu hai, các quan lại lớn nhỏ của Nghĩa châu do Lưu Bình Quý cầm đầu, theo phẩm cấp quan giai ngồi thành vòng tròn.

Quy củ quan trường Kinh sư cũng không khác lắm với địa phương, quan trường kinh sư chú trọng tư lịch, các quan văn quan văn nếu lén tụ tập, xếp ghế trước tiên cũng luận bằng cấp, thứ cát sĩ tất nhiên không thể tranh thủ vị, tiếp theo là tiến sĩ. Thứ tự chỗ ngồi của Tiến sĩ cũng có quy củ, không thể ngồi loạn, Hoằng Trị thứ mười lăm khẳng định xếp trên Hoằng Trị thứ mười ba, tiến sĩ đầu giáp so với nhị giáp tam giáp thì xếp trước, đây là quy củ quan trường bất thành văn hình thành từ hơn trăm năm qua, không thể tùy tiện phá bỏ, nếu không rất dễ kết thù.

Lúc trước nhạc phụ Đỗ Hoành của Tần Kham tới Lại bộ Nam Kinh báo cáo công tác, chỉ vì tránh thứ tự chỗ ngồi mà kế thù với hình bộ cấp sự trung Thạch Lộc lúc đó, phong thuỷ lưu chuyển, làm hại Đỗ Hoành thiếu chút nữa thì mất chức.

Mà quy củ quan trường trên địa phương khác với kinh sư, bởi vì quan lại địa phương xuất thân quá mức phức tạp, có người xuất thân khoa khảo đứng đắn, có người xuất thân ân khoa, có người ví dụ như thôi quan, chiếu ma, loại quan lại căn bản không cần công danh, cho nên quan phủ địa phương xếp chỗ bình thường chỉ theo phẩm cấp lớn nhỏ mà ngồi.

Đêm nay yến hội trong Hồng Tân lâu có màu sắc địa phương điển hình.

Khâm sai đại nhân Tần Kham ngồi chủ vị, bên cạnh một tả một hữu là tri phủ Nghĩa châu Lưu Bình Quý và đồng tri Nghĩa châu Vương Tùng Linh, theo thứ tự đi về sau là ba vị tri huyện sở hạt trong phủ, thôi quan chiếu ma kính bồi thì ngồi cuối, về phần loại nhân vật như sư gia phụ tá, căn bản ngay cả tư cách ngồi cũng không có.

Trong tiệc chén qua chén lại, khách và chủ đều vui, mấy vị danh kỹ tuyệt sắc ngồi trong nhã gian cách đó không xa gẩy đàn, diệu mục như nước thu của các danh kỹ cũng không ngừng liếc khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn của Tần Kham.

Tuổi chỉ mới đôi mươi, đã là đại quan danh dương thiên hạ, lại là thần tử sủng tín nhất của đương kim bệ hạ, còn nắm giữ Cẩm Y vệ mà thiên hạ vừa nghe đã sợ vỡ mật, anh tuấn cũng được, quyền vị cũng được, tất cả tính chất đặc biệt khiến nữ nhân ái mộ hắn đều có đủ, hỏi các danh kỹ tuyệt sắc sao có thể không ái mộ hắn? cho dù là làm một tiểu thiếp của hắn thì cuộc đời này coi như cũng không bạc, nữ tử phong trần có thể tìm một vị phú ông gia để nương tựa cả đời dĩ nhiên là phúc phận lớn, huống chi là một vị đại quan diện mạo anh tuấn, tay nắm đại quyền?

Trong yến hội tân khách ngồi đầy này, các danh kỹ giở hết tất cả chiêu thức, đều muốn khiến Tần Kham nhìn các nàng thêm một cái, tốt nhất giành được chút niềm vui của vị quan lớn trẻ tuổi này, chọn mình làm người hầu hạ giường chiếu, một đêm phong lưu qua đi, từ nay về sau các nàng có thể bay lên làm phượng hoàng, tương lai có lẽ làm thất phẩm cáo mệnh phu nhân cũng chưa biết chừng.

Kết quả là, trong yến hội tẩy trần cho khâm sai đêm nay, tiến ầm ĩ và phong nhã cùng tồn tại, rượu ngon cộng với mị nhãn bay loạn xạ. Chỉ tiếc tim nàng như nước mà tim chàng lại như sắt, vị đại nhân anh tuấn này chỉ lo chuyện trò với các quan viên, mắt ngay cả liếc cũng không thèm liếc các nàng lấy một cái, giống như coi các nàng không hề tồn tại, Tần đại nhân không hiểu phong tình thực sự đã làm tan nát trái tim của các danh kỹ.

Lưu Bình Quý tất nhiên nhìn thấy vẻ mặt của các danh kỹ, nâng chén kính Tần Kham rồi nói: "Tần đại nhân, rượu và sắc không thể tách rời, đại nhân chỉ uống rượu, lạnh nhạt với mấy vị tiểu mỹ nhân này, không hiểu phong tình là một tội rất lớn, ngà có nghe ra tiếng đàn của các tiểu mỹ nhân đều mang theo mấy phần u oán và hận ý không?"

Các quan viên đang ngồi đều cất tiếng cười to, mấy vị danh kỹ thì mặt lại dần dần đỏ lên, cũng không biết là mặt mỏng hay là làm bộ làm tịch, lại giống như vừa mừng vừa giận liếc Lưu Bình Quý một cái, hiển nhiên, vị Tri phủ đại nhân vì tranh cơ hội cho các nàng mà giành được hảo cảm nhất trí của chúng nữ.

Tần Kham cười khổ mấy tiếng, kiếp trước làm ngựa đực một đời mà giờ lại bị người ta nói thành không hiểu phong tình, quả thực là nỗi nhục rất lớn, chỉ tiếc gian tình của tiểu di tử và hắn ở trong nhà đã làm hắn cả ngày thấp tha thấp thỏm rồi, thật sự không dám chọc vào loại phiền toái xinh đẹp này nữa, Đỗ Yên nếu phát hiện gian tình của hắn và Kim Liễu nhất định sẽ chém hắn thành tám khối, nếu còn dám dính vào thêm một nữ nhân nữa, sẽ chặt hắn thành mười sáu khối.

Tám khối và mười sáu khối là hai loại thống khổ hoàn toàn bất đồng, tuy rằng đều là chết, nhưng Tần Kham vẫn hy vọng mình được chết an tường một chút.

Cảnh giới lá vụn không dính thân, có người là tự mình tu luyện ra, mà Tần Kham là bị bức mà luyện ra.

"Lưu đại nhân đừng châm chọc ta, tiếng đàn này là u oán hay là hận ý, thực sự đều nghe không hiểu." Tần Kham xấu hổ cười cười.

Lưu Bình Quý cười nói: "Thời Nam Bắc triều Lưu Hiệp từng viết một bộ sách rất hay, trong tri âm thiên có viết: 'luyện ngàn khúc rồi sau sẽ hiểu tiếng, nhìn ngàn kiếm rồi sau sẽ hiểu khí', Tần đại nhân thiếu niên phong lưu, tất là nhã sĩ kinh nghiệm phong nguyệt, nhã ý trong tiếng đàn này sao có thể nghe không hiểu?"

Xoay chuyển ánh mắt, Lưu Bình Quý chậm rãi nhìn mọi người trong bữa tiệc, như có thâm ý nói: "Có lẽ là Tần đại nhân nhãn giới quá cao, không vừa mắt tục phấn quan ngoại, hắn có lẽ là vì tâm

tình của Tần đại nhân không tốt? Ha ha, Nghĩa châu vệ Tiền Chỉ huy sứ là vũ phu, tính tình quân nhân mà, trực lai trực khứ, đêm nay vắng mặt trong tiệc tẩy trần của đại nhân, chắc là có chuyện quan trọng, hạ quan ở đây thay Tiền Chỉ huy sứ bồi tội với đại nhân, mong đại nhân bỏ quá cho."

Tần Kham không khỏi ngây người một chút.

Cái đề tài này, câu trên thì không đầu không đủ, câu dưới thì lập tức châm ngòi ly gián, nhân cách phân liệt nghiêm trọng như vậy, người này làm sao mà lên làm tri phủ được vậy?

Mỉm cười nâng chén nhấp một ngụm rượu, ánh mắt Tần Kham liếc ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt hơi có chút bực mình.

Hai tên sát tài Đinh Thuận và Diệp Cận Tuyền không biết có đắc thủ không, hắn thật sự không muốn xã giao với đám quan văn chua loét này nữa, đêm nay là bước đầu tiên hắn dọn dẹp Liêu Đông, qua đêm nay, binh quyền và chính quyền của phủ Nghĩa châu phải toàn bộ nằm trong tay hắn, về phần những văn quan võ tướng này ai vô tội ai có tội, chỉ có thể chờ sau khi nắm giữ đại quyền trong tay rồi Cẩm Y vệ sẽ chậm rãi điều tra xem xét.

Ý tứ trong lời nói của ý tứ trong lời nói Tần Kham tất nhiên minh bạch, ngoài sáng là bồi tội thay Tiền Hiến, nhưng trên thực tế ý tứ lại hoàn toàn ngược lại, hắn muốn châm ngòi Tần Kham với Tiền Hiến, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tiền Hiến đã bị Đinh Thuận thu thập, nhưng Lưu Bình Quý này chỉ sợ cũng không tốt được hơn là bao đâu.

Chớp chớp mắt, Tần Kham cười nói: "Lưu đại nhân so với ta còn phong nhã hơn, tuy là tuy là xuất thân tú tài, song hai năm nay chỉ lo luồn cúi trong quan trường, những sách ngày trước đọc quên sạch rồi, ở trước mặt các vị đại nhân, người đọc sách như ta thực sự là vũ nhục tư văn, hổ thẹn vô cùng! Ít nhất thì ta cũng nghe không hiểu cái gì là luyện ngàn khúc rồi gì gì đó..."

Lưu Bình Quý vội vàng cười bồi tiếp lời: "Luyện ngàn khúc rồi ắt nghe hiểu..."

"Ồ..." Tần Kham giật mình gật đầu, ngay sau đó vẻ mặt nghiêm lại:

"... 'Ngàn khúc' là ai? sau 'ngàn khúc' còn có 'hiểu tiếng' à?" Loảng xoảng!

Tiếng đàn và tiếng tiêu của các Danh kỹ lập tức rố loạn

Chương 301: Tiếp quản Nghĩa châu (thượng) (1)

Trong lúc Tần Kham đang đưa chén trả chén với các quan viên Nghĩa châu, ngoài thành Diệp Cận Tuyền và các tướng sĩ của dũng sĩ doanh đang phát động tập kích đối với Nghĩa châu vệ.

Một cuộc tập kích không báo trước, hơn nữa phía tập kích là dũng sĩ doanh tinh nhuệ của kinh sư, trận này đánh rất thuận lợi.

Không ai ngờ rằng dũng sĩ doanh đảm nhiệm nghi trượng của khâm sai lại đột nhiên hạ sát thủ, cho dù trước khi Tiền Hiến vào thành dự tiệc đã để lại hai gã Thiên hộ trông coi doanh địa, hơn nữa bí mật dặn dò phải phòng bị dũng sĩ doanh, nhưng hai chữ "Phòng bị" này thực sự không thể nào phòng được, tập kích đột ngột vốn là binh pháp, không có gì đáng trách, nhưng Tần Kham có thân phận khâm sai, hắn nếu đánh mà không báo trước, tính chất như vậy chẳng khác nào triều đình không răn mà phạt đối với Nghĩa châu vệ, loại hành động này rất tổn hại tới hoàng uy.

Ngay cả bản thân Tiền Hiến cũng không tin Tần Kham lại dùng khâm sai chi tôn để thi hành thủ đoạn lôi đình đối với Nghĩa châu vệ, càng đừng nói tới hai gã Thiên hộ dưới trướng hắn. Cái gọi là "Phòng bị" Chỉ xuất phát từ bản năng của một viên võ tướng biên trấn, đáng tiếc chuyện hắn cho rằng không thể phát sinh nhất lại vẫn cứ xảy ra.

Đây là chỗ khác nhau của quan địa phương và kinh quan, bọn họ mặc dù giỏi luồn cúi, nhưng tin tức của bọn họ rất bế tắc, căn bản không biết Tần Kham là dạng người gì, càng không rõ Tần Kham khi ở kinh sư khoác cái áo quân tử, lại thỉnh thoảng làm ra những chuyện không lịch sự, nếu người lãnh binh của Nghĩa châu vệ là võ tướng đã kiến thức thủ đoạn của Tần Kham ở trong kinh, sớm đã nghiêm lệnh toàn doanh gối giáo chờ sáng, đao rời vỏ tên lên dây, dũng sĩ doanh có đánh bất ngờ cũng không nhất định có thể thành công.

Một khắc Giờ Tuất, ba biên Thiên hộ doanh địa sở hạt của Nghĩa

châu vệ đồng thời bốc lửa, quân sĩ trong trạm gác vừa phát ra tín hiệu cảnh báo thì đã bị tướng sĩ của dũng sĩ doanh dưới trậm bắn chết, tiếp theo thì hàng rào cửa doanh bị tướng sĩ của dũng sĩ doanh đánh đổ, các tướng sĩ như sóng thần ùa vào ba doanh địa của Nghĩa châu vệ, một bộ phận người chém giết với quân sĩ đang tuần tra ban đêm, một bộ phận nhân thủ thì cầm đuốc châm lửa đốt quân trướng, sau đó thì cầm đao chờ ở cửa, từ trong quân trướng ai chạy ra thì ăn một đao và đầu.

Nghĩa châu vệ sở đại loạn! Diệp Cận Tuyền tay cầm một cây tứ tiết thang một đường bổ giết, tới thẳng soái trướng ở trung tâm doanh trại, nơi đó là chỗ ở của Thiên hộ sở lưu thủ.

Hữu tâm tính vô tâm, có chuẩn bị và không có chuẩn bị, chiến sự một khi đã chiếm tiên cơ. Kết cục ngay từ đầu đã được chú định.

Hơn Một ngàn tướng sĩ của dũng sĩ doanh đồng thời tấn công ba biên Thiên hộ, cái này gọi là dùng ít địch nhiều, nhưng mà chủ tướng Tiền Hiến không ở doanh địa, hai vị Thiên hộ thì không biết tung tích trong đại loạn, không thống nhất chỉ huy, các bách hộ quân lệnh không đồng nhất, mâu thuẫn lẫn nhau. Hỏa thế bốc lên, các tướng sĩ của Nghĩa châu vệ mắt vẫn còn ngá ngủ làm sao có thể tổ chức chống cự hữu hiệu, sau một trận loạn đao bổ giết của dũng sĩ doanh, liền chỉ nghe thấy tiếng khóc thê lương sợ hãi của quan binh Nghĩa châu vệ.

Tham tướng Tôn Anh của Dũng sĩ doanh cũng trực tiếp tham dự trận tập kích này, mắt nhìn doanh trại ngập trong ánh lửa, tai nghe những tiếng khóc thảm thiết, mặt Tôn Anh hơn run.

Tình cảnh này cũng tương tự như lúc trước Tần đại nhân hạ lệnh huyết tẩy Đông Hán..

Vị quan trẻ tuổi xuất thân tú tài, nhìn thì tao nhã phong độ này, khi Thi triển thủ đoạn lôi đình lại giống như một sát thần hạ phàm, một đạo mệnh lệnh liền lấy đi không biết bao nhiêu mạng người.

Dũng sĩ doanh giết người là có lựa chọn, đại loạn nổi lên, sau khi dũng sĩ doanh xông vào doanh trại, mục tiêu chém giết đều tập trung vào những nhân vật tướng lãnh nhảy nhót chỉ hủy trong hỗn

loạn, một trận xông sát qua đi. đám tướng lãnh như phó Thiên hộ, bách hộ trong doanh trại của Nghĩa châu vệ lập tức chết hơn một nửa.

Trong giết chóc Tàn khốc, hai khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ đen nhánh được mấy tên quân sĩ của dũng sĩ doanh đẩy tới trước cửa doanh.

Ầm!

Đạn pháo chuẩn xác bắn vào soái trướng trong doanh, soái trướng trong chớp mắt hóa thành một đoàn liệt hỏa.

Một phát pháo cuối cùng này đã triệt để đánh tan ý chí chiến đấu mỏng manh của các quan binh Nghĩa châu vệ.

Diệp Cận Tuyền từ trong ánh lửa sải bước đi ra, hắn vừa giết hai gã Thiên hộ lúc này cả người đẫm máu, tay giơ lên, hai bên đang chém giết giữa doanh địa dần dần dừng tay. Ngưng thần cẩn thận đề phòng đối phương.

"Tra, Liêu Đông đô ti Nghĩa châu vệ Chỉ huy sứ Tiền Hiến hoành hành ngang ngược, tham ô quân lương, tàn sát dân chúng để mạo nhận quân công. Trong lúc nhậm chức có làm rất nhiều chuyện trái pháp luật, cũng có này lập mưu ám sát khâm sai, phụng lệnh của khâm sai đại nhân, Tiền Hiến đã bị tru sát tại ngoại ô Nghĩa châu, khâm sai đại nhân thay hoàng đế bệ hạ và triều đình tiếp quản Nghĩa châu vệ sở, phàm là kẻ nào chống lệnh, tức mang tội phản nghịch, tru sát tại chỗ, cũng liên lụy cửu tộc! Người Phục tùng sự tiếp quản của khâm sai đại nhân, nợ cũ xóa bỏ, ai cũng có thưởng!"

Diệp Cận Tuyền mang theo sát ý hét lớn, làm tất cả tướng sĩ của Nghĩa châu vệ càng dao động do dự.

Hoàng đế, triều đình, những chữ này cách họ rất sợ nhưng lại khiến bọn họ kính sợ.

Nhân loại từ lúc có người thống trị tới nay, đối với hoàng quyền chung quy vẫn luôn sợ hãi, hơn ba ngàn tướng sĩ đều là đệ tử quân hộ xuất thân cùng khổ, đời này truyền cho đời sau, nếu không đến

mức cùng đường không sống nổi thì chẳng ai dám tạo phản, huống chi đêm nay tình thế trong doanh địa nhìn một cái là rõ, dũng sĩ doanh đã khống chế toàn bộ cục diện, lúc này ai còn sẽ vì một Tiền Hiến mà chống lại khâm sai đại biểu cho hoàng đế và triều đình?

Keng!

Một quân sĩ Nghĩa châu vệ ném binh khí trong tay xuống, lặng lẽ ôm đầu ngồi xổm xuống đất.

Động tác này giống như ôn dịch nhanh chóng lây lan toàn doanh, tất cả tướng sĩ đều trong tay binh khí trong tay và ôm đầu ngồi xổm xuống, dùng phương thức trầm mặc này để biểu hiện sự thuận tòng đối với việc khâm sai tiếp quản Nghĩa châu vệ.

Diệp Cận Tuyền cuối cùng cũng thở phào, trên khuôn mặt lãnh khốc thậm chí vẽ ra một nụ cười không dễ phát hiện.

Ý tứ của Tần Kham là giết tướng lãnh để thu quân sĩ, Tần Kham không cần những tướng lãnh này, nhưng hắn nhưng hắn cần hơn ba ngàn quân sĩ của Nghĩa châu vệ, Diệp Cận Tuyền cuối cùng cũng chấp hành mệnh lệnh của Tần Kham một cách hoàn mỹ, chém giết tất nhiên là khó tránh khỏi, nhưng Nghĩa châu vệ chỉ thương vong mấy trăm người, dĩ nhiên đã giảm đến mức thấp nhất.

" Người Buông binh khí đều có công, khâm sai đại nhân sẽ không để các huynh đệ thiệt thòi..." Diệp Cận Tuyền nói xong vung tay về phía sau, mấy rương gỗ từ ngoài cửa doanh được khiêng vào, mấy vạn lượng bạc trong rương chính là hiếu kính Tần Kham sau khi xuất quan một đường thu của các quan viên phủ huyện.

" Phàm là người buông binh khí đều tới đây lĩnh thưởng đi, mỗi người lĩnh mười lượng bạc, xem như khâm sai đại nhân có lễ gặp mặt cho các huynh đệ, các huynh đệ đút bạc vào lòng, rồi vỗ ngực hỏi mình xem, Tiền Hiến có từng hào phóng đối với các vị như vậy không? Các ngươi là nguyện ý một lòng đi theo một tên tạo phản cả gan giết quan tạo phản bị đại quân triều đình tiêu diệt, hay là nguyện ý đường đường chính chính đi theo khâm sai đại nhân đại biểu cho triều đình để thăng quan phát tài."

Cầm bạc nặng trong tay, lại thêm những lời phân tích lợi hại của Diệp Cận Tuyền, vẻ đờ đẫn nản lòng trên mặt các tướng sĩ Nghĩa châu vệ cuối cùng cũng lặng lẽ biến hóa.

Diệp Cận Tuyền trong lòng vui vẻ vui lắm, Nghĩa châu vệ, có thể dùng rồi!

"Bạc đều cầm hết chưa?" Sau nửa canh giờ, Diệp Cận Tuyền hét lớn.

"Lấy rồi..." Những tiếng trả lời lác đác vang lên.

" Con mẹ nó có tinh thần chút coi nào! Các ngươi là đang phát tài chứ không phải là cha chết." Diệp Cận Tuyền lại quát to: "Bạc đều cầm hết chưa?"

Tinh thần của tướng sĩ Nghĩa châu vệ rung lên, đồng thanh hét lớn: "Cầm rồi! Tạ ơn khâm sai đại nhân ban thưởng!"

"Tốt, giờ, nhặt binh khí của các ngươi từ dưới đất lên, bắt đầu từ lúc này, chúng ta chính là huynh đệ ăn chung nồi, đi theo khâm sai đại nhân, ngài sẽ cho các huynh đệ một tiền đồ rộng thoáng."

Một tướng lãnh bộ dạng bách hộ ôm vết thương trên cánh tay phải, trong giọng nói mang theo mấy phần ý tứ phẫn nộ. Lườm Diệp Cận Tuyền nói: "Chúng ta đã chết hơn hai trăm người. Đều bị các ngươi giết chết! Máu trên vết đao của Các ngươi còn chưa khô, quay mặt nói chúng ta là huynh đệ được à?"

Diệp Cận Tuyền cười lãnh khốc, xoay người, chỉ vào hai khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ ngoài cửa doanh, nói: "Hai khẩu pháo này ta nếu sai người lắp đạn, trước khi tập kích bắn mấy chục phát vào quân trướng c các ngươi, ngươi thử áng xem các ngươi sẽ chết bao nhiêu người?"

Bách hộ khựng lại, lập tức lúng ta lúng túng không nói được gì.

Ý tứ trong lời nói của Diệp Cận Tuyền rất rõ ràng, dũng sĩ doanh đã thủ hạ lưu tình lắm rồi. Đây là chiến tranh, chiến tranh không có từ bi, không có áy náy, nội địa Đại Minh là thái bình thịnh thế, biên trấn lại là loạn thế, người trong loạn thế, mạng không bằng con chó, còn sống là tốt hơn tất cả.

Thấy vẻ phẫn hận trên mặt các quan binh đã dần tan, lo lắng cuối cùng của Diệp Cận Tuyền cũng hết. Thu phục hàng binh, không chỉ dùng lợi mà còn phải dùng cả tình, thì quân tâm mới khả dụng.

"Hiện tại, nhặt binh khí của các ngươi lên. Trong Nửa canh giờ thanh lý thương vong, sau đó chuẩn bị cả đội rời doanh!"

Lại một bách hộ cố lấy dũng khí hỏi: "Vị... Tướng quân này, chúng ta rời doanh đi đâu?"

Diệp Cận Tuyền mỉm cười: "tới thành Nghĩa châu, khâm sai đại nhân nói. Hắn đang chuẩn bị tiệc rượu an ủi cho các ngươi."

Chương 301: Tiếp quản Nghĩa châu (thượng) (2)

Lưu Bình Quý cảm thấy người cần an ủi là chính hắn.

Xuất thân Tiến sĩ, ngao luyện nhiều năm cuối cùng cũng làm phụ mẫu một phủ, những năm gần đây gặp những kẻ bất học vô thuật rất nhiều, trọng địa biên trấn rồng rắn lẫn lộn. Có thể nói đàm tiếu không nhất định là học giả uyên thâm, lai vãng đại đa số là bạch đinh.

Nhưng người có thể đem một câu diệu ngữ lý giải thành thoát tục tươi mát như vậy thì vẫn là rất ít thấy, người này tuyệt đối không thể khinh thường, vừa nghe là biết nhân vật hung ác rồi.

Một bó râu đẹp bị Lưu Bình Quý tự mình hung hăng giật xuống, đau tới nỗi Lưu Bình Quý nhếch miệng xuýt xoa, nhìn trộm sắc mặt Tần Kham một cái, thấy vẻ mặt của hắn là thái độ thành khẩn thảo luận học thuật, nhưng cũng không nhìn ra lời này của hắn là cố ý giả ngu hay là thật sự không hiểu.

Luyện ngàn khúc rồi sau đó hiểu tiếng.

Có phải đêm nay nên an bài một danh kỹ tên là "Ngàn khúc" bồi khâm sai đại nhân ngủ hay không, xong việc thì cho thêm một danh kỹ tên là "Hiểu tiếng" Đi vào?

Lưu Bình Quý do dự, tuy nói quan văn nặng về khí khái, không nên nịnh nọt thượng quan như vậy, nhưng... Không nịnh nọt thì không thăng quan được, vị khâm sai này là đại thần hoàng thượng sủng tín nhất, đợi hắn trở về kinh sư, miệng vẹo về bên trái hay là vẹo về bên phải, đều có thể quyết định Lưu Bình Quý hắn sẽ được triệu hồi về một châu phủ giàu có và đông đúc nào đó của quan nội, hay là làm quan làm tới chết già ở nơi biên trấn hẻo lánh cằn cỗi này.

Huống chi khâm sai đại nhân tựa hồ cố ý đối phó v Tiền Hiến, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, chỉ cần là điểm này, Lưu Bình

Quý quyết định công nhận sự giải thích của Tần Kham là đúng.

Ngày đi làm quan đã có nghĩa là mình không còn là văn nhân rồi, cái gọi là khí khái, cái gọi là tiết tháo, khi nên vứt bỏ thì cứ kiên quyết vứt bỏ.

Khụ khụ hai tiếng, Lưu Bình Quý đứng lên quyết định vỗ mông ngựa Tần Kham cho dùng hắn những lời của hắn vừa khiến mọi người mặt đỏ tim đập nhanh, lại thấy Tần Kham thần sắc cổ quái quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lưu Bình Quý và các quan lại cảm thấy có chút kỳ quái, thế là đều thuận theo ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là bầu trời đêm tối đen như mực, một mũi tên lửa theo gió bay lên, lặng lẽ nở ra một đóa hoa khói trong trời đêm.

Sắc mặt của Mọi người đều thay đổi.

Trong trời đêm trọng trấn Biên thuỳ bắn một mũi hỏa tiễn, kẻ ngốc cũng hiểu là chuyện không bình thường, trong cái thời đại thông tin lạc hậu này, pháo hoa không chỉ đại biểu cho vui mừng. Có đôi khi cũng là tín hiệu trước khi bắt đầu giết chóc.

Tần Kham lẳng lặng nhìn chăm chú pháo hoa lặng lẽ nở ra trong trời đêm rồi biến mất đó, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Đinh Thuận và Diệp Cận Tuyền đắc thủ rồi!

Nắm giữ binh quyền của Nghĩa châu vệ, đám quan văn còn lại này không phải là tùy mình vê nặn sao.

Ở cửa Nhã gian, Dương Chí Dũng trong năm trăm thiếu niên binh xuất hiện ở góc cầu thang, nhe răng cười với Tần Kham rồi lặng lẽ ra hiệu.

Tần Kham trong lòng càng chắc chắn, trong mắt lại rõ ràng bắn ra quang mang quái ác.

Lúc đám quan lại đang kinh ngạc, tiếng hò hét như sơn băng địa liệt từ xa xa truyền đến, nghe phương hướng thì không ngờ là đến từ ngoài cửa thành Nghĩa châu.

"Có người công thành!" Tần Kham đứng bật dậy, trợn mắt quát.

Thân hình văn nhược của Lưu Bình Quý mềm nhũn ra, sắc mặt xoẹt một cái trắng bệch.

Đây là chỗ xấu nhất của tri phủ biên trấn, tính mạng lúc nào cũng như chỉ mành treo chuông, cho dù đã trải qua không chỉ một lần, nhưng mà mỗi lần khi nguy hiểm tới, Lưu Bình Quý vẫn cảm thấy tâm hoảng ý loạn, bao nhiêu năm trôi qua rồi vẫn không chút tiến bộ.

Trong Hồng Tân lâu mới rồi còn tiếu ngữ doanh doanh lập tức đại loạn, chúng quan lại lập tức cũng mặc kệ dáng vẻ của quan viên, sắc mặt kinh sợ đều đứng bật dậy, mấy vị danh kỹ được mời đến tiếp khách sợ tới mức hét lên liên tục, lệ châu chứa chan, nhưng cũng chẳng có ai rảnh mà đi thưởng thức vẻ phong tình kiều mỵ mỹ nhân nước mặt chan chứa ai thấy cũng thương này.

"Tần đại nhân, Làm sao bây giờ? Tiền Chỉ huy sứ và quan binh của Nghĩa châu vệ không ở trong thành, trong thành chỉ có một số nha dịch và dân chúng già yếu có thể sử dụng, nếu như đến công thành f Thát tử, Nghĩa châu tất nhiên không thủ được, chúng ta lần này xong rồi!" Lưu Bình Quý thất kinh nói.

Người mà Thường ngày hắn ghét nhất là Tiền Hiến, nhưng mà trong lúc nguy cấp, Lưu Bình Quý cuối cùng lại nhớ tới lợi ích mà Tiền Hiến mang tới, thế nhân sùng văn khinh võ, nhưng một khi chiến sự đến, quân nhân liền thành chỗ dựa duy nhất của các văn nhân, trông cậy bọn họ bảo hộ mình, trông cậy bọn họ giết lui kẻ địch, sau khi chiến tranh kết thúc, các văn nhân sẽ chạy đến khoa tay múa chân, thế là thiên hạ thái bình lại về các văn nhân thống trị.

Thành tựu của đế vương Thiên cổ, thành cũng văn nhân, bại cũng văn nhân.

Trong không khí khủng hoảng, Tần Kham bỗng nhiên đứng lên vươn tay tóm lấy vạt áo của Lưu Bình Quý, kéo hắn tới cửa sổ lầu hai.

Lưu Bình Quý kinh hãi: "Tần đại nhân, ngươi làm cái gì vậy?"

Tần Kham lo lắng nói: "Đương nhiên chạy trước đã rồi tính, đứng đây chờ ăn đao của Thát tử à?"

Trong lòng đoán hơn phân nửa là Thát tử công thành, tướng lãnh và quân sĩ thủ thành lại không có, Lưu Bình Quý sớm đa mất chủ trương, vội vàng gật đầu: "Tất cả xin nhờ khâm sai đại nhân làm chủ, sai đâu đánh đó..."

Người này trong lúc nguy cấp vẫn không quên đùn đẩy trách nhiệm, quả nhiên không phải người tốt.

Dẫn Lưu Bình Quý tới cửa sổ, Tần Kham vội vàng nói: "Mau, ngươi xuống trước, ta xuống theo."

"Vâng, vâng! Đa tạ Tần đại nhân.." Lưu Bình Quý chân vừa đặt lên mép cửa sổ, sau khi nói cám ơn thì quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi hồn phi phách tán: "A? Đại nhân, đây là lầu hai..."

Nói còn chưa dứt lời, Tần Kham đã đẩy hắn: "Nói lắm làm gì!"

"A!"

Bốp!

Tiếng hét thảm này làm Tần Kham ngây người một thoáng, tiếp theo thì vẻ mặt lanh trên xoay người lại, đón ánh mắt chờ mong của quan lại trong nhà, Tần Kham chậm rãi nói: "Bản quan vừa rồi quên mất một chuyện."

Đồng tri Nghĩa châu Vương Tùng Linh sắc mặt khó coi chắp tay nói: "Đại nhân quên chuyện gì!"

Tần Kham sờ sờ mũi, chậm rãi nói: "Sau khi tri phủ tri phủ anh dũng nhảy lầu, bản quan mới phát hiện... Thát tử chưa vào thành, kỳ thật chúng ta không cần phải vội vã chạy như vậy."

Chúng quan lại đều lộ ra vẻ mặt công nhận.

Tần Kham sầm mặt, nhưng mặt lại đỏ bừng: "Cho dù muốn chạy thì người bình thường bình thường cũng sẽ lựa chọn chạy ra từ cửa lớn."

Sự thật chứng minh trừ Lưu Bình Quý ra, tuyệt đại đa số người là bình thường.

Lưu Bình Quý nếu không bị ngã tới nỗi đầu óc có vấn đề, đại thể sẽ học được hai kinh nghiệm nhân sinh rất quý giá, thứ nhất, chó cùng có thể nhảy tường, nhưng người cùng thì không thể nhảy cửa sổ. Đặc biệt là cửa sổ lầu hai.

Thứ hai, bất cứ lúc nào trước khi quay lưng về phía người khác, đầu tiên phải suy nghĩ một chút xem người sau lưng mình nhân phẩm như thế nào, có thể hạ độc thủ đẩy mình từ cửa sổ từ lầu hai xuống hay không.

Điều Thứ hai so với điều thứ nhất thì càng sâu sắc hơn, hơn nữa bao hàm huyết lệ.

Bên ngoài thanh âm công thành, càng lúc càng nhỏ cho đến khi hoàn toàn không nghe thấy, khi một đám quan lại thất kinh chạy ra khỏi đại môn tửu lâu, bên ngoài đã là một mảng yên tĩnh, chẳng khác gì một buổi đêm bình thường của thành Nghĩa châu.

Đang lúc các quan lại mở to nghi hoặc ngơ ngác nhìn nhau, hoài nghi tiếng công thành mình vừa rồi nghe thấy có phải là ảo giác hay không thì một con khoái mã từ phía cửa thành phóng tới.

"Báo, Nghĩa châu vệ Chỉ huy sứ Tiền Hiến kích động quan binh vệ sở tạo phản, muốn công phá thành Nghĩa châu và giết hết dân chúng quan lại trong thành, phản quân đã bị tham tướng Tôn Anh của dũng sĩ doanh kinh sư vừa tới thuyết hàng, nghịch tặc Tiền Hiến đã bị chém đầu!"

Đầu của các quan lại giống như bị chuông đồng trong miếu đập mạnh một cái, lỗ tai vang ong ong, sau một lúc lâu vẫn không nói được gì, trợn tròn mắt kinh ngạc tiêu hóa tin tức khiến bọn họ vô cùng bất ngờ này.

Một quan lại sắc mặt tái nhợt lúng ta lúng túng nói: "Vừa rồi công thành... Không phải Thát tử, mà là quan binh của Nghĩa châu vệ?"

"Đúng."

Nghĩa châu phủ đồng tri Vương Tùng Linh cảm thấy không ổn lắm,

đứng ra lớn tiếng quát hỏi nói: "Ngươi nói bậy! Tiền Hiến chính là tướng môn chi tử, tổ phụ, phụ thân của hắn đều là xuất thân Chỉ huy sứ Nghĩa châu, nhiều đời ăn bổng lộc Đại Minh ta, sao lại tạo phản công thành? Việc này có kỳ quái!"

Kỵ sĩ báo tin trợn mắt, mặt hướng cửa chính tửu lâu rồi quỳ một gối, lạnh lùng nói: "Tin hay không là chuyện của ngươi, ta chính là quân sĩ dưới trướng khâm sai đại nhân, chỉ báo tin cho khâm sai đại nhân thôi."

Vương Tùng Linh tức giận đến râu vểnh lên, nhưng cũng đành bất lực.

Người từ kinh sư tới, Vô luận quan viên hay là binh lính, đến địa phương tất cả đều như quan thăng ba cấp, bọn họ đối với quan địa phương trước giờ chưa từng khách khí, ai nấy tính tình đều rất cao ngạo.

Chương 302: Tiếp quản Nghĩa châu (hạ)

Các Quan lại kinh nghi bất định thấp giọng thảo luận suy đoán, Tần Kham thì sửa sang lại xiêm y, từ tửu lâu đi ra.

Vương Tùng Linh tiến lên nói: "Tần đại nhân. Quân sĩ nói Tiền Hiến tạo phản. Hạ quan cho rằng việc này không đáng tin, xin đại nhân suy xét."

Tần Kham gật gật đầu: "Tiền Chỉ huy sứ xuất thân tướng môn, nhiều đời trung thành, nếu nói hắn tạo phản, bản quan cũng không tin, các vị đại nhân cứ bình tĩnh, chờ chân tướng rõ ràng đã..."

Nói xong Tần Kham sầm mặt với quân sĩ báo tin, trầm giọng nói: "Chuyện rốt cuộc là như thế nào, ngươi đi thăm dò thêm rồi trở về báo cáo thật chi tiết."

"Vâng."

Nghe thấy Tần Kham nói như vậy, sắc mặt Vương Tùng Linh mới tốt hơn một chút, kỳ thật hắn đối với Tiền Hiến cũng rất phản cảm, mấy năm nay cách làm việc của Tiền Hiến đã khiến mâu thuẫn giữa văn quan võ tướng Nghĩa châu càng sâu, cơ hồ thế bất lưỡng lập, nhưng mà phản cảm thì phản cảm. Trong mắt khâm sai, văn quan võ tướng Nghĩa châu là một thể, nếu Tiền Hiến quả thực tạo phản, đám quan văn bọn họ chắc cũng không thoát được trách nhiệm.

Vương Tùng Linh không quên, Tần Kham trừ danh hiệu "Khâm sai" này ra, bản thân còn là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, Cẩm Y vệ là làm gì? Chuyên trị những kẻ không phục vương triều Đại Minh. Nếu Tiền Hiến tạo phản, Tần Kham sẽ bỏ qua cho quan văn thành Nghĩa châu sao?

Các Quan văn tụ tập trước cửa Hồng Tân lâu, không ai dám rời khỏi, vẻ mặt rất khó coi, mọi người cũng không là hạng ngu xuẩn. Cũng nghĩ được giống như Vương Tùng Linh, nếu như Tiền Hiến

tạo phản là thật, chỉ sợ các quan văn Nghĩa châu cũng không thể sống yên.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của các quan lại lại bắt đầu trở nên cổ quái.

Tri phủ Lưu Bình Quý vừa từ lầu hai ngã xuống đất, ngất xỉu tại chỗ, được đưa về phủ, quan đứng đầu một phủ hôn mê bất tỉnh, tướng đứng đầu một vệ thì tự dưng cử binh tạo phản, cộng thêm một cú đẩy cố như mà như vô tình vừa rồi của khâm sai đại nhân ở trên lầu.

Hương vị âm mưu đậm quá.

Khi mỗi người đang mang tâm tư riêng, bất tri bất giác đã nửa canh giờ qua đi, mấy thớt khoái mã chạy như bay tới, mà cùng đi với bọn họ còn có một phó Thiên hộ và hai ba bách hộ của Nghĩa châu vệ, trong tay trên ngựa còn mang theo một cái bọc máu chảy đầm đìa, bên trong bọc là đầu của Chỉ huy sứ Tiền Hiến.

Phó Thiên hộ và các bách hộ đều có chung một cách nói, cuối cùng khiến quan lại lớn nhỏ của phủ Nghĩa châu tuyệt vọng.

Tiền Hiến nghe nói triều đình muốn xóa bỏ Nghĩa châu vệ, hơn nữa xưa nay không hợp với tri phủ Nghĩa châu Lưu Bình Quý, lòng mang oán hận, thế là sinh ra lòng làm phản, từ đó kích động tướng sĩ vệ sở công thành, muốn phá thành trì Nghĩa châu giết hết quan lại, rồi báo với triều đình là Thát tử phạm biên, như vậy triều đình sẽ công nhận Nghĩa châu không yên, Nghĩa châu vệ không thể xoá bỏ, Chỉ huy sứ cùng với đám võ tướng vệ sở tiền đồ hơn phân nửa có thể giữ được.

Các quan binh Nghĩa châu vệ vốn không muốn làm ra chuyện tru diệt cửu tộc này, có điều Tiền Hiến dùng oai của Chỉ huy sứ mạnh mẽ hạ lệnh, các quan binh không dám không theo, may mắn có tham tướng Tôn Anh của dũng sĩ doanh nghi trượng khâm sai đóng quân cách đó không xa phát hiện manh mối, lãnh binh bình diệt trận phản loạn này, Tiền Hiến bị thị vệ khâm sai Diệp Cận Tuyền chém đầu bên trong loạn quân, quan binh Nghĩa châu vệ vốn không có ý chí chiến đấu, sau khi Tiền Hiến chết thì đều từ bỏ chống cự...

Trước mặt các quan lại, phó Thiên hộ và các bách hộ lời chứng nhất trí, mọi người nghe mà hít một hơi lạnh.

hay cho Tiền Hiến, quả thực vô pháp vô thiên!

Giết hết quan lại Nghĩa châu, ai còn biết chân tướng của thành Nghĩa châu? Còn không phải là tùy ý để Tiền Hiến trong tấu chương nói hưu nói vượn, vừa giết được các quan văn xưa nay không hợp với hắn, vừa lập công lớn bảo vệ thành Nghĩa châu không rơi vào tay Thát tử, Nghĩa châu vệ cũng không cần phải xóa bỏ, hay cho kế một cục đá hạ ba con!

Đám quan lại cố nén sự sợ hãi, đều chỉ vào cái đầu máu chảy đầm đìa của Tiền Hiến mà lớn tiếng quát mắng không ngừng.

Trong tiếng mắng chửi, khâm sai đại nhân Tần Kham vẻ mặt lạnh lùng đứng dậy.

"Không ngờ Nghĩa châu nho nhỏ lại thối nát tới mức này, bản quan phụng hoàng mệnh tuần tra Liêu Đông, đại ác như vậy sao có thể không xử lý? Việc làm phản nghịch như vậy sao có thể không tra? Hoạ từ trong nhà, biên trấn không tĩnh, Đại Minh sao có thể an?"

Các quan lại trong lòng trầm xuống, kinh nghi nhìn Tần Kham.

Tần Kham mặt hướng về phía kinh sư rồi chắp tay, nói: "Bản quan trước khi đi nhận phó thác của bệ hạ và triều đình, lệnh cho bản quan tuần tra Liêu Đông, đêm nay Nghĩa châu vệ Chỉ huy sứ Tiền Hiến tạo phản làm loạn, tri phủ Lưu Bình Quý hôn mê bất tỉnh, Nghĩa châu như rắn mất đầu, bản quan bất tài, nhưng đành nắm quyền điều động văn võ quan Liêu Đông, bắt đầu từ lúc này chính thức tiếp quản Nghĩa châu, chư vị đại nhân tạm thời vẫn ai làm chức nấy, không cần phải hoang mang, Cẩm Y vệ dưới trướng bản quan sau khi điều tra rõ ràng tất cả, chư vị là trong hay đục, là trắng hay đen, bản quan sẽ có định luận."

Đồng tri Vương Tùng Linh vẻ mặt nghiêm lại, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe Tần Kham cao giọng quát to: "Dương Chí Dũng!"

"Có." Dương Chí Dũng nghiêm nghị ôm quyền.

"Truyền lệnh của bản quan, phái binh tiến đóng nha môn tri phủ

Nghĩa châu, quan binh Nghĩa châu vệ đóng ở ngoài thành, dũng sĩ doanh tiếp quản phòng thành Nghĩa châu."

"Vâng."

Lập kế hoạch Một ngày một đêm, cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch.

Trong mấy câu nói, Tần Kham đã thuận lý thành chương tiếp quản quân chính sự vụ Nghĩa châu, quan lại lớn nhỏ sắc mặt khó coi, chỉ có điều lý do của Tần Kham vô cùng chính đáng, Tiền Hiến lãnh binh làm loạn cũng là sự thật, Nghĩa châu nho nhỏ mà xảy ra loại chuyện này, bảo triều đình làm sao còn tin được văn quan võ tướng của Nghĩa châu?

Dương Chí Dũng dẫn các thiếu niên binh lĩnh mệnh mà đi, đồng tri Vương Tùng Linh lại thủy chung cảm thấy loạn đêm nay rất không bình thường, giống như tất cả đã được tính toán trước, trong lòng lờ mờ có chút nghi vấn, há miệng định lên tiếng thì thấy Tần Kham mỉm cười nhìn hắn, sát khí trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Vương Tùng Linh rùng mình một cái, bỗng nhiên minh bạch tất cả, thế là đành ngậm chặt miệng, không dám nói một câu.

Nghĩa châu đã bị Tần Kham tiếp quản hoàn toàn, trong thành không biết từ lúc nào có thêm một số người lạ, những người này mặc áo vải, vẻ mặt thậm thụt dò xét chung quanh, đến buổi chiều thì lại có một số hán tử đi vào hành dinh của khâm sai, không lâu sau lại đi ra.

Các tiểu lại hạ cấp thì không rõ, nhưng mấy vị tri huyện và đồng tri của Nghĩa châu thì nghe nói đến việc này đều biến sắc.

Những bố y hán tử này chắc là mật thám Cẩm Y vệ trong truyền thuyết, thành Nghĩa châu trải qua một phen thanh tẩy này, quan lại lớn nhỏ không biết có bao nhiêu người gặp xui, bao nhiêu người bị bãi quan, những năm này chẳng phân biệt nội địa hay biên trấn, gốc gác người làm quan thế nào? Ai từng làm những chuyện mờ ám? Khâm sai đại nhân vận dụng Cẩm Y vệ tra một cái, ai trắng ai đen, việc nào việc nấy liền rõ ràng, xử trí quan viên Nghĩa châu như thế nào, chỉ trong một ý niệm của Tần Kham.

Mấy vị quan viên treo chức vụ giám sát ngự sử lòng đầy căm phẫn định viết cáo trạng khâm sai Tần Kham ở Nghĩa châu làm trái chức trách, ngang ngược thiện quyền, nhưng sau khi nghe được tin tức vô số cẩm y mật thám vào thành Nghĩa châu, các quan viên ngây ra hồi lâu, ai nấy đành bỏ bút thở dài, không cam lòng nhưng đành đốt đi bản tấu chương vừa viết xong không lâu.

Thời tiết Nghĩa châu thay đổi rồi, quyền chủ động đã không còn nằm trong tay các quan viên, trong sớm chiều đã lọt hết vào tay Tần Kham, đây là sự thật không thể không thừa nhận.

Nội viện nha môn Tri phủ, Lưu Bình Quý đầu quấn băng, mặt trái sưng vù, hữu khí vô lực nằm trên giường rên rỉ.

Tần Kham ngồi ở đầu giường vẻ mặt đồng tình nhìn hắn.

"Lưu tri phủ chịu khổ rồi,, đêm đó tình thế quá mức nguy cấp, mọi người đều hoảng loạn, có điều khí tiết của Tri phủ đại nhân thực sự làm bản quan phải kính nể, Nghĩa châu còn chưa bị tặc binh công phá, đại nhân đã lòng đầy trung nghĩa nhảy lầu tuẫn quốc, thật sự bản quan kính phục sát đất, tuy rằng khiêu chỉ là nhảy từ lầu hai, hiềm hơi thấp một chút, nhưng tâm ý thì vẫn được.

mặt Lưu Bình Quý run run mấy cá, gian nan quay đầu nhìn hắn: "Xin hỏi khâm sai đại nhân, tấu chương ngươi đưa tới kinh sư triều đình là viết như vậy à?"

"Đương nhiên rồi, bản quan cố ý dùng bút nặng mực đậm tiến cử đại nhân khí tiết đáng khen, thà chết chứ không chịu làm tù binh, có thể nói là điển phạm của quan văn Đại Minh ta, tin rằng Lại bộ triều đình rất nhanh sẽ đề bạt Tri phủ đại nhân."

Sắc mặt Lưu Bình Quý lập tức hết trắng lại đỏ, giống như giận mà lại giống như mừng, biến ảo khó lường.

Tốt, có phần công lao này báo tới triều đình, cừu hận gì cũng bỏ qua.

Thở dài, Lưu Bình Quý nhìn Tần Kham, buồn bã nói: "... Là ngươi đẩy ta xuống."

"Khụ khụ khụ..." Tần Kham đành phải lớn tiếng ho khan, vừa họ

vừa chột dạ quay đi.

"Lưu đại nhân ngã bị thương nên nhất định là đầu óc chưa bình thường, ngươi là nhảy lầu tuẫn quốc..."

Lưu Bình Quý ngữ khí u oán nhưng bướng bỉnh: "Không, là ngươi hạ độc thủ đẩy ta xuống."

Chương 303: Củng cố hậu viện

Cho thang mà không chịu xuống, Tần Kham thực sự không biết nói gì với Lưu Bình Quý.

Nhảy lầu tuẫn quốc rất dễ nghe, chẳng những đạo đức tốt, nhận được sự tán tụng của cả triều, hơn nữa cũng là mốn vốn chính trị rất hoa mỹ, sau này bất kể Lưu Bình Quý thăng tới chức quan gì, nghi trượng xuất hành chỉ cần mang cờ "Lưu Bình Quý Nhảy lầu tuẫn quốc chưa toại", thần phật cả trời đều phải nhường đường cho hắn.

Thế nhưng Lưu tri phủ vẫn cứ so đo chuyện nhỏ là ai đẩy hắn xuống, đúng là kẻ tầm mắt thiển cận vô cùng!

"Là nhảy lầu tuẫn quốc!" Tần Kham không thể không dùng ngữ khí nặng nề nhắc lại, hơn nữa ánh mắt rất bất thiện lườm Lưu Bình Quý.

Nếu người này còn dám nói một câu hỗn trước là hắn bị bị đẩy xuống lầu, Tần Kham quyết định lập tức phái ra khoái mã đuổi theo tín sứ tới kinh sửa, hủy bỏ tấu chương đã báo lên triều đình, sửa thành Lưu Bình Quý nghe thấy địch tới là kinh hãi thất thố, khi đang bỏ trốn thì vô ý ngã từ lầu hai xuống.

Thật tâm mà nói, đây mới là chân tướng thực sự.

May mắn là Lưu Bình Quý ngã nhưng đầu óc không hỏng, chỉ bị động kinh gián đoạn, rất nhanh đã có phản ứng lại.

"Được, hạ quan nhảy lầu tuẫn quốc... Ài, hổ thẹn!" Mặt già của Lưu Bình Quý đỏ lên, xem ra quả thật là có ý hổ thẹn.

Tần Kham tỏ vẻ lý giải, dù sao từ kẻ chạy trối chết thành đại anh hùng, người hơi có chút sĩ diện đều sẽ đỏ mặt một chút, Lưu Bình Quý còn có thể đỏ mặt, chứng tỏ hạo thiên chi khí dưỡng mấy chục năm của người đọc sách không toàn bộ trở thành rắm đánh ra.

Lưu Bình Quý chỉ đỏ mặt một thoáng rồi rất nhanh khôi phục bình thường, ánh mắt lờ mờ có vài phần quang mang hưng phấn.

Nhảy lầu tuẫn quốc, bốn chữ này viết vào tấu chương, lọt vào trong mắt hoàng thượng và các đại thần triều đình sẽ có phân lượng trầm trọng cỡ nào, hắn so với Tần Kham còn rõ ràng hơn, thực sự là một vốn chính trị rất dày, có thể khẳng định sau mấy tháng, Lại bộ sẽ truyền đến một điều lệnh, từ nay về sau hắn không phải sống nốt quãng đời còn lại ở trong cô thành nguy cơ trùng trùng tại quan ngoại này nữa.

Ở trước mặt lợi ích chính trị Cực lớn, thù giết cha cũng có thể bỏ qua, chút việc nhỏ như đẩy hắn xuống lầu thực sự không đáng nhắc tới, Lưu Bình Quý thậm chí cảm thấy cú đẩy này của Tần Kham rất tốt, ngã một cái mà có thể đổi lấy lợi ích lớn tới vậy, đẩy thêm mấy lần cũng không ngại. Chỉ cần đừng quá tay, từ trên lầu ba thì Lưu Bình Quý khẳng định sẽ không đáp ứng.

Nhìn Tần Kham với ánh mắt Phức tạp, Lưu Bình Quý thở dài: "Tần đại nhân tính kế hay lắm, hạ quan cho tới hôm nay mới nghĩ thông ngươi vì sao không tới phủ Liêu Dương, ngược lại đổi hướng tới thành nhỏ nghèo khổ này của ta."

Tần Kham rất có hứng thú nhìn hắn: "Lưu đại nhân bỗng nhiên biến thành thông minh à?"

Lưu Bình Quý bình tĩnh nhìn chằm chằm Tần Kham, thở dài: "Hạ quan trước kia tầm mắt quá hạn hẹp. Chỉ nhìn chằm chằm vào cái khối đất Nghĩa châu nhỏ xíu này. Không phóng mắt ra toàn bộ Liêu Đông, kỳ thật trước khi ngươi tới ta đã nghĩ rồi, ý đồ đến của ngươi cũng không phải khó đoán. Liêu Đông chi hoạn, không chỉ hoạn ở những bộ lạc dị tộc như Thát Đát, Ngoã Lạt, Đóa Nhan phạm biên, mà loạn ở quân chế biên trấn Đại Minh ta thối nát, Liêu Đông đô ti hoành hành quan ngoại lấy thúng úp voi, khâm sai đại nhân chuyến này tới Liêu Đông, danh là thay trời tuần thú, kỳ thực là mũi kiếm chỉ vào quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo."

Lưu Bình Quý cười khổ nói: "Đầu tháng trước, Lý Cảo dụ dỗ hơn ba trăm người của Đóa Nhan Vệ tới dự tiệc, trong bữa tiệc động thủ giết hết toàn bộ, hơn ba trăm cái đầu người được gửi tới kinh sư nhằm giả công dấu tội, việc này hạ quan tất nhiên cũng nghe

nói qua, Tần đại nhân lần này tới, tuần thú là giả. Thu thập Lý Cảo, trấn an Đóa Nhan mới là thật? ? Đương nhiên, Tần đại nhân tất nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đến thành Nghĩa châu của ta, trên thực tế vào một khắc ngươi quyết định thay đổi tuyến đường, đã quyết định tiếp quản quân chính đại quyền Nghĩa châu, xuống tay với Nghĩa châu vệ cũng là có tính toán từ trước rồi, cái lý do gọi là Tiền Hiến lãnh binh làm loạn. Ha ha..."

Tần Kham sờ mũi cười khổ, trên đời này người thông minh cũng không chỉ có một mình Tần Kham hắn, thiên hạ to lớn, người thông minh mắt sáng như đuốc nhiều đếm không hết.

Lúc này Lưu Bình Quý vẻ mặt mang theo mấy phần nhìn rõ một một. Ý vị thâm trường cười cười: "Tần đại nhân, chỉ sợ Tiền Hiến không phải chết ở dưới cửa thành Nghĩa châu, mà là trúng mai phục của ngươi mà chết? Nghĩa châu nằm ở phía nam Liêu Đông, tiến về phía bắc có thể vào Đóa Nhan, tây có thể vào phủ Đô Ti Liêu Dương, đông thì vào Sơn hải quan về hồi kinh, nam có thể vào vịnh Liêu Đông ngồi thuyền nam hạ, Nghĩa châu tuy nhỏ, có thể nói tiến có thể công, lui có thể thủ, đối với Thát Đát Đóa Nhan mà nói, Nghĩa châu quá mức xa xôi, cũng không có tác dụng chiến lược, nhưng nếu đổi kẻ địch, ví dụ như... Liêu Đông đô ti, như vậy Nghĩa châu đối với Tần đại nhân có ý nghĩa rất khác, huống chi Tần đại nhân còn mới thu cả một Nghĩa châu vệ, dưới trướng Lý Cảo tổng cộng có sáu vệ sở, đại nhân trong hai ngày đã thu phục được một trong số đó, cứ dần dần như vậy, ngày tàn của Lý Cảo sắp tới rồi."

Sắc mặt Tần Kham rất không dễ coi, Lưu Bình Quý thao thao bất tuyệt nói ra toàn bộ ý đồ của Tần Kham, làm hắn có một loại xấu hổ như bị người ta tụt quần, hơn nữa người tụt quần hắn còn là lão nam nhân già.

Tần Kham phụng phịu lạnh lùng nói: "Ta chỉ nghe nói người bị ngã đập đầu sẽ cả ngày hồ đồ chảy nước miếng, không ngờ lại lải nhải lắm tới vậy, Lưu đại nhân chẳng lẽ không biết người nói càng nhiều thì sống còn ít à?

Lưu Bình Quý thở dài, cười khổ nói: "Đại nhân hiểu lầm hạ quan rồi, hạ quan nói nhiều như vậy, chỉ để tỏ rõ cõi lòng với đại nhân, nếu hạ quan đối với đại nhân có dù chỉ một chút ít phẫn uất,

những lời này hạ quan thà chết cũng chẳng nói ra."

Tần Kham cũng thở dài, nắm tay Lưu Bình Quý ngữ khí thành khẩn nói: "Lưu đại nhân đừng nghĩ lòng người hắc ám như vậy, trên đời này nào có nhiều âm mưu quỷ kế đến thể? Bao gồm cả ta nữa, kỳ thật tuyệt đại bộ phân người trong lòng vẫn là ánh mặt trời tươi sáng, những lời vừa rồi của ngươi quá u ám, Lưu đại nhân nên thường xuyên ra vườn phơi nắng..."

Lưu Bình Quý nhíu mày nói: "Tần đại nhân, hạ quan đã chọc thủng lớp giấy này rồi, đại nhân việc gì phải che giấu nữa?"

Tần Kham không đáp mà hỏi lại: "Vì sao quyết định đâm thủng nó."

Lưu Bình Quý cười lạnh nói: "Bởi vì đại nhân đang làm một chuyện mà ta muốn nhưng lại không dám làm!"

"Ngươi cũng muốn lật đổ Lý Cảo?"

"Đúng vậy!"

Ánh mắt Tần Kham lập tức tràn ngập vẻ đồng tình: ".. Hắn cũng đẩy ngươi xuống lầu?"

Lưu Bình Quý: "..."

"Liêu Đông rất loạn, Lý Cảo nắm biên quân Liêu Đông là người thế nào, tin rằng hạ quan không cần phải nhiều lời, Cẩm Y vệ dưới trướng đại nhân đã tra hắn rất rõ ràng rồi, tóm lại, Lý Cảo không phải người lương thiện, những năm gần đây chống lại Thát tử suy yếu vô lực. Thát tử đi rồi lại tàn sát dân chúng rồi cắt đầu giả công uy phong lẫm lẫm, càng chưa nói tới hắn và một đám tướng lãnh biên quân Liêu Đông chiếm ruộng khoanh đất, nhận hối lộ của thương nhân rồi mặc cho họ vượt biên cảnh, giao dịch gang, hỏa dược thậm chí quân giới như súng và hỏa pháo với Thát tử, chỗ gan này được Thát tử rèn thành đao kiếm, đao kiếm này lại chém lên người tướng sĩ biên quân Đại Minh, Lý Cảo mấy năm nay tạo sát nghiệt đâu chỉ trên vạn, người này không trừ, ngày Đại Minh ta mất nước không xa!"

Lưu Bình Quý nói xong mặt dần dần nổi lên vẻ phẫn nộ: "Hạ quan mặc dù tay trói gà không chặt, nhưng cũng vẫn mang tinh thần

đền nợ nước, đại nhân lần này tới Liêu Đông, hạ quan cuối cùng cũng nhìn thấy một tia nắng."

Tần Kham lặng lẽ thở dài.

Bất kỳ thời đại nào vẫn luôn người mang khát vọng vì đất nước, cho dù nhát gan yếu đuối, tầm thường vô vi, nhưng không thể phủ nhận loại người này là thật lòng mong nước giàu dân mạnh.

Trầm ngâm một phen, Tần Kham cuối cùng vẫn nói thật: "Ta nếu muốn đối phó với Lý Cảo, Nghĩa châu ta có thể yên tâm giao cho Lưu đại nhân không?"

Lưu đại nhân đang nửa nằm bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, chắp tay nói: "Nghĩa châu nguyện tiến thối với đại nhân, nếu như đại nhân không tin ta, nguyện giao con trai độc nhất của Lưu mỗ cho đại nhân cùng dẫn tới Liêu Dương, Nghĩa châu nếu có dấu hiệu bất ổn, đại nhân cứ lấy thủ cấp của con ta!"

Tần Kham yên tâm thở phào, những lời này xem như đã nói đến điểm mâu chốt rồi.

"Vậy tất cả kính nhờ Lưu đại nhân, lúc trước có chỗ nào đắc tội xin đại nhân bỏ quá cho. Đại nhân nhậm chức ở Nghĩa châu Nghĩa châu đã lâu, đối với quan ngoại và Liêu Đông rất là quen thuộc, bản quan lần này tới Liêu Dương, đại nhân có lời vàng ngọc nào tặng cho không?"

Lưu Bình Quý nghĩ nghĩ, nói: "Hạ quan có hai đề nghị, và một câu tâm huyết."

Tần Kham tinh thần chấn động, người bất giác rướn về phía trước: "Trước tiên nói về hai đề nghị đi."

"Đầu tiên, kết Đóa Nhan, trừ Lý Cảo, không thể đắc tội với cả hai bên, thứ hai, phủ Liêu Đông đô ti không có kẻ nào tốt."

Tần Kham vẻ mặt nghiêm lại, cực kỳ trịnh trọng ghi nhớ hai đề nghị này của Lưu Bình Quý vào trong lòng.

"Còn lời tâm huyết là gì?" Tần Kham hỏi với vẻ chờ mong.

Lưu Bình Quý cười khổ thở dài: "Lời tâm huyết chính là... Đại nhân muốn nắm quyền Nghĩa châu, kỳ thật cứ nói với ta một tiếng là được rồi, thật sự không cần đẩy ta từ trên lầu xuống, cú ngã này oan quá."

Chương 304: Thu thập lợi thế

Sau khi Tiếp quản đại quyền quân chính Nghĩa châu, Tần Kham vẫn giao trả lại quyền lực tri phủ Nghĩa châu cho Lưu Bình Quý, để hắn xử lý tất cả chính vụ dân sự lớn nhỏ của Nghĩa châu, mà hơn ba ngàn quan binh của Nghĩa châu vệ thì cùng đội nghi trượng của hắn hợp binh với nhau, như vậy, nghi trượng khâm sai đi theo Tần Kham liền phát triển tới quy mô hơn năm ngàn người.

Quan trường Nghĩa châu sau khi trải qua lần chỉnh đốn này, bãi quan, lưu đày, thậm chí bắt giam bỏ tù có ước chừng hơn hai mươi người, khoái mã tấu về Lại bộ triều đình, xin Lại bộ phái quan viên dự khuyết bổ sung, từ đó, sức khống chế của Lưu Bình Quý đối với phủ Nghĩa châu tăng lên không ít.

Tất cả đã an bài thỏa đáng, Tần Kham đã không còn hứng thú với Nghĩa châu, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Trong không khí sáng sớm của Quan ngoại giống như xen lẫn bão cát, nghi trượng Năm ngàn người chậm rãi khởi hành, sau khi cáo biệt Lưu Bình Quý thì tiến thẳng về hướng bắc.

Lưu Bình Quý ra khỏi thành đưa tiễn, tiên tới hơn mười dặm vẫn không nỡ quay về, Tần Kham khuyên mấy lần hắn vẫn lưu luyến không rời.

Không phải lưu luyến đối với Tần Kham, mà là lưu luyến với con hắn.

Đúng vậy, Tần Kham vẫn mang theo con trai độc nhất của Lưu Bình Quý khởi hành, lời hứa của người trong quan trường là không đáng tin cậy, điểm này Tần Kham rất minh bạch, một quan văn mặc dù không nắm binh, nhưng hắn nếu muốn ở sau lưng Tần Kham giở trò thì thật sự dễ dàng dễ dàng, nên mang theo con hắn bên cạnh là an tâm nhất.

Thế là trong hai hàng nước mắt của Lưu Bình Quý, nghi trượng khâm sai rầm rộ mà đi, tiến về phía trước đầy hung hiểm.

trên lưng ngựa xóc nảy, Tần Kham một đường nhớ lại hai đề nghị mà Lưu Bình Quý nói với hắn.

Hai đề nghị này rất quan trọng, kết Đóa Nhan mà tru Lý Cảo, điều này vừa hay không mưu mà hợp với suy nghĩ của Tần Kham trước khi xuất quan, càng xác minh phán đoán của mình là chính xác, tuy nói Đóa Nhan tam vệ cũng không phải là thứ tốt lành gì, thường giả dạng quân đội của Thát Đát, Ngoã Lạt quân đội nhập Đại Minh giết người cướp của, nhưng nếu so sánh thì nội hoạn lớn hơn ngoại xâm, Lý Cảo không trừ, Liêu Đông không có ngày yên lành, mà Liêu Đông không yên, xâm phạm biên giới sẽ không ngừng, kết Đóa Nhan tru Lý Cảo là chính xác.

Về phần "Liêu Đông đô ti không có kẻ nào tốt", câu này càng diệu hơn, kìm lòng không đậu kìm lòng không đậu mà nghĩ đến đến một câu nói nổi danh kiếp trước là " trong huyện Hồng đồng không có người tốt."

Liêu Đông đô ti... rốt cuộc là tồn tại tà ác như thế nào?

Chẳng lẽ nha môn Đô Ti từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều thối nát hết sao? Tất cả tướng lãnh quan viên Nắm giữ toàn bộ đại quyền sinh sát của Liêu Đông nếu tập thể làm ác, đối với Liêu Đông chính là sức phá hoại không thể tưởng tượng tới thế nào? Rất khó tưởng tượng, Liêu Đông dưới sự ngang ngược của Lý Cảo mà lại không có phản quân, thực sự là không thể lý giải.

Đinh Thuận cưỡi ngựa cách Tần Kham vài thước, vẻ mặt hắn có chút đắc ý.

Mai phục tru sát Tiền Hiến hoàn thành rất hoàn mỹ, Tần đại nhân nói, sẽ ghi việc này vào quân công, sau khi trở lại kinh sư sẽ tấu xin bệ hạ phong thưởng.

Có này phần quân công này, chuyến đi tới Liêu Đông đối với Đinh Thuận mà nói càng tràn ngập chờ mong hơn, nếu chuyến này lại lập thêm mấy công lao nữa, sau khi trở về ít nhất chắc cũng lên tới Nam trấn phủ ti thiêm sự đi nhỉ?

Về phần phong tước, Đinh Thuận cũng chưa từng nghĩ tới, Đại Minh ban tước thực sự rất keo kiệt, trừ mấy vị lão soái khai quốc

và mấy vị đại nhân vật có công Tĩnh Nan tòng long ra, Đại Minh hơn trăm năm qua phong tước cực ít, ngược lại lịch đại đế vương rảnh rỗi lại đi tìm cớ lột bỏ mấy tước vị, loại đời đời con cháu tương truyền này đối với đế vương mà nói thì không phải thứ tốt gì, nó không giống như chức quan, cho dù làm không xứng chức, triều đình nuôi mình ngươi thì cũng được, nhưng cái thứ tước vị này còn phải nuôi cả nhà người đời này sang đời khác, hơn nữa phàm là người được phong tước đều là nhân vật rất có phân lượng và uy tín trong quân đội hoặc là triều đình, làm đế vương không thể không kiêng kị, đế vương sợ nhất chính là loại tước vị có uy tín đi theo cứ truyền từ đời này sang đời khác, thậm chí càng truyền càng thịnh..

Nhìn trộm Tần Kham, Đinh Thuận tâm niệm khẽ động.

Lần này đại nhân thi triển thủ đoạn lôi đình tru Tiền Hiến, tiếp nhận Nghĩa châu vệ, tiếp theo sắp thu thập quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo, trấn an Đóa Nhan tam vệ đang ngo ngoe muốn động, hung hiểm và dữ dội trong đây không nói đến hắn, nếu chuyện này làm tốt, sau khi đại nhân về kinh liệu có được bệ hạ phá lệ phong tước hay không? Tiêu trừ xâm phạm biên giới, thanh lý môn hộ, hai kiện công lao này cũng không nhỏ, bệ hạ và đại nhân có giao tình thâm hậu như vậy, lại có công lao rất lớn này trước mặt, tựa hồ phong cho đại nhân một tước vị cũng là điều nê làm.... Đinh Thuận càng nghĩ càng cảm thấy chắc chắn, điều mà hắn hiện tại đang đắn đo là, phong bá hay là phong hầu thì thích hợp hơn.

Đinh Thuận đang ở trên lưng ngựa bỗng nhiên duỗi thẳng người, phân biệt phương hướng rồi vội vàng nói: "Tần soái, chúng ta đi lầm đường rồi."

" Đi lầm đường gì cơ? Ngươi cảm thấy nên đi đường nào?" Tần Kham tựa cười mà như không phải cười liếc hắn, vẻ mặt rất lười biếng.

Đinh Thuận chỉ về phía đông: "Tần soái, chúng ta nên đi theo hướng đông chứ, nơi đó mới là phương hướng của Liêu Dương, phủ Liêu Đông đô ti chính là ở Liêu Dương."

Tần Kham cười nói: "Ta nếu cứ muốn kiên trì đi về hướng bắc thi sao?"

Đinh Thuận ngẩn ra: "Tần soái làm vậy là sao?"

Tần Kham cũng từ trên lưng ngựa ngồi thẳng dậy, ánh mắt ném về phía hướng bắc xa xôi: "Mục tiêu kế tiếp, Nghiễm Ninh trung truân vệ!"

Đinh Thuận cả kinh nói: "Tần soái còn muốn thu cả Nghiêm Ninh vệ?"

"Có phải là cưới vợ đâu, sao phải kinh ngạc như vậy?" Tần Kham lườm hắn một cái rồi nói tiếp: "Phủ Liêu Dương chính là phúc địa của Liêu Đông đô ti, dưới trướng Lý Cảo đóng quân hơn vạn, mấy ngàn người chúng ta chạy đến Liêu Dương thì nắm được mấy phần thắng? Lợi thế Trong tay càng nhiều, ta mới có thể phóng tay chơi với hắn một cuộc, trước mắt mà nói, chúng ta đang trong quá trình thu thập lợi thế."

Đinh Thuận lập tức minh bạch toàn bộ ý đồ chiến lược của Tần Kham đối với Liêu Đông, không khỏi cười khổ nói: "Tần soái, không phải thuộc hạ hắt bát nước lạnh cho ngài đâu, nếu muốn thu tướng sĩ c Nghiêm Ninh trung truân vệ, một chiêu ngài dùng ở Nghĩa châu không dễ thực hiện đâu."

"Làm việc làm người cứ lặp lại là rất vô vị, thu Nghĩa châu vệ ta dùng âm mưu quỷ kế, thu Nghiêm Ninh vệ ta tất nhiên không thể dùng phương pháp tương tự, Tần Kham là loại người có thể tùy tiện để người ta nhìn thấu à?"

"Đại nhân tính dùng biện pháp gì?"

Tần Kham lạnh lùng cười, mặt nhìn về phương xa, nói: "Xảo thủ không thành thì đoạt công khai, năm ngàn người bao vây Nghiêm Ninh vệ, ta lại lấy ra thánh chỉ, Nghiêm Ninh vệ Chỉ huy sứ nếu như không nghe theo, thì công vào giết cho hắn một mảnh giáp cũng chẳng còn."

Năm ngày sau, Nghiêm Ninh trung truân vệ mạc danh kỳ diệu bị nghi trượng khâm sai phụng hoàng mệnh tuần tra Liêu Đông bao vây.

Hành động rất vô lý, khâm sai tay giơ cao đoàn long hoàng kỳ, nghi

bài tiết trượng không thiếu thứ gì, quan binh của đội nghi trượng thì tinh thần sục sôi, đằng đằng sát khí, càng làm người ta kinh hoàng là, hai khẩu pháo tinh xảo vừa nhìn đã biết là hỏa pháo Phật Lãng Cơ được đẩy ra trước cửa đại doanh vệ sở, nòng pháo tỏa ra ánh sáng lạnh, nhắm thẳng vào soái trướng của Chỉ huy sứ trong vệ sở.

Chẳng ai ngờ rằng Tần Kham lại làm ra chuyện bố láo như vậy, khâm sai cho dù muốn thanh trừng địa phương, vậy trước tiên cũng phải thông báo, cho dù trong lòng đầy sát ý, theo quy củ vẫn phải cười tủm tỉm chào hỏi nhau đã, rồi thử văn hoặc võ, cuối cùng mới là hai bên thi triển cơ mưu và cùng thi triển thần thông.

Tên gia hỏa họ Tần này từ đâu thò ra vậy? Chẳng chào hỏi ai đã phái binh bao vây vệ sở, rất có ý một lời không hợp thì máu chảy năm bước, làm người ta ngay cả phòng bị cơ bản nhất cũng chưa kịp bố trí, ai ngờ được khâm sai thay thiên tử tử Liêu Đông chẳng nó chẳng rằng bao vây đối tượng tuần sát?

Rất nằm ngoài dự kiến của người ta!

Nghiêm Ninh trung truân vệ Chỉ huy sứ ở trong soái trướng tay chân lạnh ngắt, ngồi phỗng ra như cọc gỗ, hai mắt vô thần nghe tiếng hét cực kỳ kiêu ngạo của Đinh Thuận ngoài vệ sở.

"Phụng lệnh của Tần Kham Tần đại nhân, khâm sai thay thiên tử thú Liêu Đông: quan giá của Khâm sai đã tới Nghiêm Ninh trung truân vệ, vệ Chỉ huy sứ Ngụy Dương may ra nghênh giá, cũng tập kết tướng sĩ toàn vệ, khâm sai đại nhân muốn thay thiên tử khao thưởng chư tướng sĩ!"

Hô hào ba lượt, trong soái trướng vẫn không hề có động tĩnh, tướng sĩ vệ sở không rõ tình huống, dưới mệnh lệnh của Thiên hộ âm thầm tập kết, nhưng lại cũng không dám manh động.

Bốn phía tinh kỳ như rừng, đón gió phần phật, nghi trượng khâm sai mài đao soàn soạt, ngo ngoe sắp động, ngoài vệ sở một đám tướng sĩ Nghiêm Ninh vệ vẻ mặt kinh nghi, do dự đi tới đi lui. Đợi chừng một nén hương, soái trướng vẫn không có động tĩnh, Tần Kham ngồi trên lưng ngựa hơi nhíu mày.

Đinh Thuận vẫn đang quan sát sắc mặt của Tần Kham, thấy hắn có chút không kiên nhẫn, Đinh Thuận lập tức mang theo sát ý hướng về soái trướng quát to: "Khâm sai đại nhân đợi đã nửa canh giờ rồi, Ngụy Chỉ huy sứ sao dám chậm trễ tiếp đãi khâm sai? Chẳng lẽ ngươi đã không tuân vương hóa của Đại Minh, muốn ủng binh tự lập sao? Ta Ta đếm tới mười, sau tiếng thứ mười mà không ra, bắn tan vệ sở của ngươi! Một!"

Trong soái trướng Vệ sở, Ngụy Dương vẻ mặt thống khổ, hai tay ôm mặt, nước mắt từng giọt chảy xuống qua kẽ tay, bi phẫn mà đau thương thì thào: "... Bố láo ép người quá đi."

Chương 305: Uy phục Nghiêm Ninh

Nghiêm Ninh trung truân vệ bị Tần Kham đánh cho trở tay không kịp, khi Ngụy Dương trốn trong soái trướng khóc than hành vi bố láo của Tần Kham, bên ngoài sự nhẫn nại của Đinh Thuận đã mất sạch, hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ nhắm vào khoảng trống cạnh soái trướng nã hai phát, tiếng nổ mạnh như sơn băng địa liệt làm mỗi người trong mỗi người biến sắc.

Trong nháy mắt, Ngụy Dương ôm đầu từ trong soái trướng đi ra, mặt như đưa đám như người gặp phải đả kích cực lớn.

Đây đại khái là một loại phương thức nghênh đón quan giá của khâm sai độc đáo nhất từ trước tới nay.

Theo lệ thường,, Đinh Thuận lớn tiếng tuyên thánh chỉ, Ngụy Dương vẻ mặt khổ sở quỳ nghe, chờ thánh chỉ đọc xong rồi, Ngụy Dương sắc mặt đã xanh mét, nhưng lại không dám nói gì, khi đứng dậy, hai gã quân sĩ của dũng sĩ doanh một tả một hữu đứng bên cạnh hắn, tay của hai người cố ý đặt lên chuôi đao đeo bên hông, lờ mờ có vài phần hương vị dùng thế ép người.

Năm ngàn quan binh dưới trướng Khâm sai đã bao vây hơn ba ngàn tướng sĩ c Nghiêm Ninh vệ, không chỉ người đông thế mạnh, hơn nữa người ta phụng ý chỉ của hoàng đế, có thể nói là đường đường chính chính, huống chi Chỉ huy sứ cũng rơi vào tay người khác rồi, dù có người muốn kích động phản kháng, nhưng cũng chẳng khơi dậy nổi ý chí chiến đấu.

Sau khi Thánh chỉ đọc xong, bốn phía f một mảng yên tĩnh, hơn năm ngàn quan binh cũng không ai lên tiếng, chỉ đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm tướng sĩ của Nghiêm Ninh vệ cách đó không xa, không khí giằng co giương cung bạt kiếm theo thời gian chậm rãi trôi qua mà nhạt dần.

Đang lúc các tướng sĩ của Nghiêm Ninh vệ do dự xem có phục tùng khâm sai hay không thì Đinh Thuận tính tình nóng nảy phát hỏa,

rút đao ra trợn mắt mắng to: "Con mẹ nó! Đánh thì không đánh, hàng cũng không hàng, tự dưng làm mất thời gian của đại nhân chúng ta là đạo lý gì? Người đâu, bắn thêm một pháo nữa cho ta, giết một đám mù mắt đã rồi tính tiếp."

Đuốc vừa dít vào dẫn dẫn lửa của pháo Phật Lãng Cơ, các tướng sĩ ở đối diện nòng pháo đen xì ngây ra như phỗng, miệng pháo tỏa ra ánh sáng lành lạnh, tướng sĩ của Nghiêm Ninh vệ đều giật thót mình, không nói hai lời cúi đầu bái.

"Bái kiến khâm sai đại nhân!" Những tiếng hô vang lên thưa thớt lẹt đẹt.

Rít --- Bùm!

Đinh Thuận rất không hài lòng Đối với thái độ không đoan chính của tướng sĩ Nghiêm Ninh vệ tức giận đến nỗi tự tay châm lửa, đương nhiên, miệng pháo hướng lên trời.

Một tiếng pháo nổ này so với ngàn vạn câu quát mắng thì có tác dụng hơn, tướng sĩ Nghiêm Ninh vệ động tác rất nhất trí nằm rạp xuống, cũng không biết là là cúng bái khâm sai hay là theo bản năng tránh pháo, miệng đồng loạt gân cổ hô to: "Bái kiến khâm sai đại nhân!"

Đinh Thuận hài lòng. Ném đuốc xuống rồi nhổ nước bọt, mắng: "Đúng là như đèn cầy? Không đốt thì không sáng!"

Khi quay lại nhìn về phía Tần Kham, Đinh Thuận lại đổi ngay sang sắc mặt lấy lòng: "Tần soái, Nghiêm Ninh vệ tới tay rồi."

Tần Kham gật gật đầu, nghiêng người xuống ngựa, sau đó không nhẹ không nặng đạp cho Đinh Thuận một cước.

Đinh Thuận ủy khuất: "Tần soái... Lý do gì. Thuộc hạ làm sai à?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Làm rất tốt, chẳng có chỗ nào sai cả, hơn nữa cũng rất tận tâm với ta, chỉ có điều là thuần túy không thích nhìn sắc mặt này của ngươi, vì thế không nhịn được mà đạp cho người một cước nhằm khích lệ."

Giương mắt chậm rãi nhìn chúng tướng sĩ của Nghiêm Ninh vệ,

Tần Kham lớn tiếng nói: "Bản quan chỉ nói hai câu thôi, đệ nhất, Nghiêm Ninh vệ là Nghiêm Ninh vệ của triều đình, không phải tư binh nhà ai nuôi cả. Không tuân vương lệnh, tội như mưu phản, tru di cửu tộc! Thứ hai, bản quan không bạc đãi chư vị tướng sĩ, hiện tại xếp thành hàng tới lĩnh bạc, mỗi người mười lượng xem như quà gặp mặt của bản quan cho mọi người."

Sau khi thu Nghiêm Ninh trung truân vệ, trong tay Tần Kham trực tiếp nắm giữ quân đội tám ngàn người, mà toàn bộ quân sĩ dưới trướng Liêu Đông đô ti cũng chỉ hơn ba vạn.

Bản đồ Hành quân được giở ra, trên bản đồ xù xì làm bằng da dê, từ Nghiêm Ninh trung truân vệ được đánh dấu tròn nối ra hai đường về phía bắc và phía đông, một đường kéo về Trầm Dương vệ, đường còn lại thì tới phủ Liêu Dương, nơi sở tại của Liêu Đông đô ti.

Lông mày nhíu chặt lại với nhau, vẻ mặt Tần Kham ngưng trọng chưa từng có, Mắt nhìn chằm chằm vào hai đường nối, giống như thân đang đứng ở ngã rẽ của vận mệnh, một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục.

Tiếp tục đi về hướng bắc phân hoá quân đội vệ sở dưới trướng Lý Cảo. Hay là trực tiếp tới phủ Liêu Dương đấu với Lý Cảo?

Một nhánh cô quân hơn tám ngàn người đi vào Liêu Đông, đối phó với quan Tổng binh nhiều năm kinh doanh ở Liêu Đông, phần thắng là bao nhiêu?

Từ lúc Xuyên qua đến nay đã dần dần quen thuộc tới yêu thương thắm thiết thế giới này, phủ Liêu Dương liệu có phải là trạm cuô cùng của người xuyên việt hắn không?

Không biết suy tư bao lâu, ngẩng đầu Tần Kham ngẩng đầu, trong mắt đã tràn ngập quang mang trầm tĩnh và kiên nghị.

Lạc thú của con người chính là ở chỗ con đường phía trước có sự khiêu chiến và hung hiểm khó lường, ba vạn biên quân Liêu Đông thì sao? Lý Cảo chẳng lẽ có thể đem ba vạn người cả ngày dắt ở lưng quần mang theo chạy khắp nơi sao?

Liêu Đông, chung quyvẫn là Liêu Đông của triều đình, không phải đất phong tư nhân Lý Cảo tự lập làm vương!

"Đinh Thuận!"

"Có."

"Truyền lệnh, xuất phát tới phủ Liêu Dương."

"Vâng."

Nghi trượng Khâm sai rầm rộ đông tiến, đồng thời, trong nha môn Liêu Đông đô ti phủ Liêu Dương lại là bầu trời u ám.

Quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo mặc áo vải màu đen, ăn mặc như văn nhân nhưng hai chân lại dạng ra đại mã kim đao ngồi chính giữa nội đường.

Lý Cảo tuổi chừng hơn bốn mươi, rất có uy tướng, mặt chữ quốc, dưới cằm là chòm râu đen phiêu dật, lại thêm thời tiết bão cát ác liệt và trường kỳ lãnh binh dưỡng ra một thân da thịt màu đồng cổ khỏe mạnh, rõ ràng đã là thời tiết tháng chín cuối thu, nhưng trong tay Lý Cảo lại vẫn cầm một cây quạt xếp làm bằng ngà voi, quạt trong tay hắn chốc chốc lại gập, chốc chốc lại xòe ra phẩy mấy cá, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hiển nhiên là luyện lâu dài rồi, nhưng mà lọt vào trong mắt người ta lại quái dị nói không nên lời.

Có lẽ là do ảnh hưởng của không khí sùng văn khinh võ hiện giờ của Đại Minh, cho dù là quan Tổng binh tay nắm mấy vạn binh mã Liêu Đông, võ tướng lãnh binh kinh lược một phương, nhưng Lý Cảo vẫn bướng bỉnh tự coi tự mình là văn nhân, trong phủ đình đài lâu các giả sợ thủy tạ được dựng rất tao nhã thoát tục, không hề thấy một tia sát phạt chi khí nên có của gia đình võ tướng.

Không chỉ như vậy, Lý Cảo trong phủ còn nuôi một đám thư nhân nghèo túng, khi nhàn rỗn liền cùng bọn họ ở đình đài thủy tạ trong phủ ngắm trăng nhìn sông, ngâm phong nguyệt, đương nhiên, võ tướng chung quy vẫn là võ tướng, thi từ Lý tổng soái tự mình làm ra cho dù không thấp kém thô bỉ như "Đại pháo bắn con mẹ nó, uy gia hải nội về quê hương" của một tên quân phiệt Sơn Đông họ

Hàn nào đó đời sau, nhưng cũng chẳng cao nhã được là bao.

Bị đám văn nhân nghèo túng loại nhu nhược này thổi phồng lâu ngày, dần dần, Lý Cảo cũng cảm thấy mình thực sự là người có văn hóa, thế là không chỉ thỉnh thoảng ngâm những câu thơ thô bỉ, hơn nữa ngôn hành cử chỉ cũng thường dùng tư thái tự nhận là văn nhân.

Hôm nay trong nội đường phủ Đô Ti, Lý Cảo sắc mặt lại phi thường âm trầm, mất đi đi phong cách nhã nhặn bắt chước vụng về.

Thái giám trấn thủ Liêu Đông Nhậm Lương ngồi bên trái. Chậm rãi uống trà, thong dong điềm tĩnh nhìn Lý Cảo khó chịu, thần sắc vẫn rất an tường.

"Lý tổng soái, họ Tần đó chỉ đoạt một Nghĩa châu vệ của ngươi, hơn ba ngàn quân sĩ thôi mà, có đáng phải tức giận thế không? Dưới trướng Tổng tướng sĩ mấy vạn. Thiếu đi mấy ngàn người này thì có gì mà phải lo? Tạp gia cũng không tin Tần Kham đó có thể dựa vào mấy ngàn người mà đánh tới phủ Liêu Dương."

Lý Cảo lạnh lùng nói: "Họ Tần đó chỉ là thằng nhãi không râu. Đoạt một Nghĩa châu vệ thì ta sợ cái gì? Ta là lo Đóa Nhan và..."

Nói đến một nửa thì Lý Cảo bỗng nhiên ngậm miệng, phẫn nộ hừ một cái rồi im lặng.

Nhậm Lương cười một tiếng, nói tiếp: "Tổng soái là lo lắng Đóa Nhan và triều đình? Sợ Đóa Nhan hưng binh đến phạm, hoặc là... Sợ triều đình có tâm tư khác với tổng?"

Mắt Lý Cảo bỗng nhiên nhíu lại, ánh mắt nhìn Nhậm Lương hết sức âm trầm: "Nhậm công công, ta sao lại nghe trong lời nói của ngươi có mùi vui sướng khi người gặp họa nhỉ? Ngươi được lắm, bổn soái kinh doanh Liêu Đông mấy năm nay, chuyện tốt chuyện xấu làm ra, đều có một phần của ngươi đấy, không ai chạy được đâu."

Ánh mắt như độc xà nhìn con mồi của Lý Cảo làm Nhậm Lương cả người run lên, hắn lúc này mới ý thức được sự thất thố của mình,

ngồi đối diện hắn, là thổ hoàng đế kinh lược Liêu Đông lâu mười mấy năm.

"Lý tổng soái, Tạp gia thất lễ, xin bồi tội với ngài..." Nhậm Lương lập tức dùng thái độ đoan chính, nghiêm mặt nói: "Kỳ thật Đóa Nhan và triều đình, hai tâm sự này tổng soái có thể hoàn toàn buông bỏ. Đóa Nhan Vệ hiện giờ mặc dù mới sắc lập Hoa Đương làm Đô Đốc đồng tri, nhưng những năm gần đây liên tiếp giao chiến với Đại Minh, Thát Đát và Ngoã Lạt, Đóa Nhan tổn thất thảm trọng. Tổng cộng cũng chỉ còn lại hơn sáu ngàn hộ, không đủ gây họa, về phần triều đình, tổng soái càng không cần lo lắng..."

"Xin Chỉ giáo?"

Chương 306: Lung lạc quân tâm

"Tổng soái chẳng lẽ đã quên trước đó vài ngày ti lễ giám Lưu Cẩn phái người đưa thư cho ngài à? Có Lưu Cẩn ở trong triều hộ giá cho ngài, triều đình sẽ không có tâm tư khác với ngài, cho dù có, Lưu công công cũng sẽ tự tay bót chết nó ngay từ trong trứng nước."

Lý Cảo tức giận nói: "Lưu Cẩn tin được à? Ta và Lưu công công cũng không thân thiết, chỉ có tháng trước tặng hắn năm vạn lượng bạc mà thôi, chỉ năm ngũ vạn lượng có thể đổi lấy sự hộ giá của Lưu Cẩn à?"

Nhậm Lương cười to nói: "Tổng soái lo quá rồi, Lưu công công hộ giá cho ngươi không hoàn toàn là vì giúp ngươi, có lẽ Lý tổng soái không chú ý lắm tới hướng đi của kinh sư, vị khâm sai họ Tần kia hiện giờ sớm đã thành cái đinh trong mắt Lưu công công, lần này khâm sai tới Liêu Đông, tổng soái nếu có thể trừ hắn, Lưu công công tất nhiên sẽ rất vui, tục ngữ nói vua nào triều thần nấy, tiên đế mất, tân hoàng đăng cơ, tổng soái nếu có thể trèo lên hòn núi dựa là vị Lưu công công được bệ hạ sủng ái nhất này, ngày sau ở cái đất Liêu Đông này, Lý tổng soái ít nhất cũng có thể kinh doanh thêm mấy chục năm vẫn không suy..."

Lý Cảo nghe vậy ánh mắt chớp động, chậm rãi vuốt râu nói: "Nói cách khác, ta nếu ở Liêu Đông giết Tần Kham, triều đình kinh sư cũng sẽ không làm gì ta?"

"Chẳng những sẽ không làm gì ngươi, ngược lại còn lập một công lớn trước mặt Lưu công công, chỉ cần trừ Tần Kham, tất cả hậu quả Lưu công công sẽ lo cho ngươi, triều đình tuyệt đối sẽ không bởi vậy mà làm khó tổng soái, tổng soái cũng đừng quên, ngài hiện giờ tay nắm mấy vạn hùng binh, có thể nói là vua Liêu Đông thật sự, chỉ dựa vào điểm này, triều đình sẽ không thể không cố kỵ..."

Vừa nghĩ tới dưới trướng mình có mấy vạn biên quân, Lý Cảo cuối cùng cũng thả lỏng, thế là ha ha cười, cũng không nói gì nữa, cầm

chén trà trong tay lên uống một ngmj to.

Lúc này một quân sĩ phong trần đi vào nội đường.

"Báo —— Lý tổng soái, khâm sai Tần đại nhân thay đổi tuyến đường hướng về phía bắc, trọng binh áo cảnh uy phục Nghiêm Ninh trung truân vệ, Chỉ huy sứ Ngụy Dương bị hiệp chế, trung truân vệ hơn ba ngàn quân sĩ giờ đều do Tần đại nhân điều khiển."

"Phụp" Nước trà vừa vào miệng phun hết cả lên mặt Nhậm Lương, Lý Cảo vừa ho vừa vỗ bàn dựng lên, bi phẫn tru chéo: "Họ Tần này xuất thân nhặt rác à? Đi một đường nhặt một đường, thật quá khi dễ người ta rồi!"

Không thể phủ nhận, Lý Cảo đời này sống đến hơn bốn mươi tuổi, tất nhiên gặp rất nhiều kẻ bố láo, nhưng mà bố láo tới trình độ này của Tần Kham thực sự là cả đời ít thấy.

Lý Cảo ho tới nổ phổi, toàn bộ Liêu Đông dưới trướng hắn tổng cộng có sáu vệ sở, trong mấy ngày đã bị khâm sai triều đình phái tới vô thanh vô tức thu phục hai, đây là sự xâm lược trắng trợn, là tằm ăn rỗi! Là sự giẫm đạp lên uy nghiêm của quan Tổng binh Liêu Đông hắn.

"Khing người quá đáng! Khinh người quá đáng! Họ Tần này lai giả bất thiện, chính diện cũng không đánh mà thu tướng sĩ của hai vệ sở của ta, hắn là định vô thanh vô tức thu hết sáu vệ dưới trướng ta để ta đây thành tướng không binh à?" Lý Cảo đi qua đi lại trong nội đường, giận dữ tới bật cười.

Nhậm Lương cố nén sự kinh tởm lau sạch nước chà vừa bắn lên mặt, thản nhiên nói: "Binh đến tướng ngăn thôi, Tần Kham hiện giờ đã bước lên đất Liêu Đông, Lý tổng soái chẳng lẽ không làm gì được hắn sao?"

"Ai nói bổn soái không làm gì được hắn? Liêu Đông là Lý Cảo ta định đoạt! Đừng có hòng mà nhúng tay vào, triều đình cũng không được!" Lý Cảo giống như dã thú rít lên.

Nhậm Lương thản nhiên nói: "Tạp gia vẫn là câu đó, tổng soái tru trừ Tần Kham là không tội mà có công, Lưu công công tất sẽ coi

trọng, chỉ cần khiến kinh sư Lưu công công vui, tổng soái ở Liêu Đông ít nhất có thể có thêm mấy chục năm vinh hoa không suy, tổng soái còn do dự gì nữa?"

Sát khí trong mắt Lý Cảo hiện lên, cao giọng quát: "Người đâu!"

Một quân sĩ ứng tiếng bước ra.

Lý Cảo lườm quân sĩ rồi lạnh lùng nói: "Nghi trượng Khâm sai hiện giờ đến đâu rồi?"

" Hồi bẩm tổng soái, nghi trượng đã tới Cái Châu, đang hướng thẳng tới phủ Liêu Dương."

Lý Cảo nói: "Mua bán Mất đầu bổn soái cũng không phải chỉ làm một lần, khoái kỵ tám trăm dặm truyền lệnh cho Cái Châu vệ và Phục Châu vệ, nửa đường chặn giết khâm sai cho bổn soái! Nói với Chỉ huy sứ của hai vệ, họa lớn bằng trời cũng có Lý Cảo ta gánh, bổn soái sẽ chờ ở phủ Liêu Dương, chỉ muốn thấy khâm sai chết chứ không muốn thấy khâm sai sống!"

Khâm sai chết bây giờ vẫn là khâm sai sống.

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, đón giớ lạnh mang theo mùi mằn mặt của biển.

Rời khỏi Nghiêm Ninh vệ đi về hướng đông là vịnh Liêu Đông, vịnh Liêu Đông chính là vịnh Bột Hải kiếp trước, qua Bột Hải đi về phía trước chính là Cái châu.

Quan lộ gập ghềnh, tám ngàn người loạng choạng mà đi.

Dọc theo đường đi lại qua mấy tòa cô thành tái ngoại, những ngày này để lung lạc mấy ngàn quan binh vệ sở mới gia nhập dưới trướng, mười phần hối lộ Tần Kham sau khi xuất quan thu của quan viên đã bỏ ra chín phần, cái này gọi là người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong, thời gian rất gấp, Tần Kham thật sự không rảnh mua chuộc quân tâm của những quan binh này, thế là đành phải dùng bạc để tạm thời ổn định bọn họ.

Bạc phát rất thật, không qua tay đám võ tướng cơ sở như bách hộ hay Tổng kỳ, mà là do Đinh Thuận tự tay phát đến tay mỗi một

quân sĩ. Lúc ban đầu sau khi phát bạc xong, các quân sĩ bình thường cũng không kích động lắm, về sau Đinh Thuận thấy không đngs, ngầm quan sát một phen, phát hiện bạc phát đến tay quân sĩ còn chưa hết hơi nóng, xoay người đã bị Tổng kỳ hoặc là bách hộ thu mất, sau khi bẩm báo cho Tần Kham, Tần Kham giận tím mặt, tự mình hạ lệnh chém hai gã bách hộ để lập uy, lúc này mới triệt để cấm tiệt hiện tượng tướng lãnh cơ sở hút máu binh.

Trước kia tướng lãnh vệ sở đối với nhưng quân sĩ biên trấn này quá mức thiếu tình cảm, trừ cho họ cơm ăn ra thì tiền lương hàng năm triều đình phát xuống lại chẳng có một vay tiền lọt được vào tay các quân sĩ, từ doanh trại tới vệ sở, rồi lại từ vệ sở đến Thiên hộ sở, đến bách hộ, đến Tổng kỳ, tầng tầng bóc lột, đến phiên các quân sĩ bình thường thì ngay cả cặn cũng chẳng còn.

Nói đến cùng, quân lương triều đình Đại Minh không phải để nuôi binh, mà là nuôi tướng.

Những binh lính sinh ra đã chú định là quân hộ này vẫn luôn phải sống cuộc sống rất khốn cùng, tuyệt đại bộ phân người đều chỉ mong đơn giản có hai bữa cơm no mà thôi, khi một đỉnh bạc thực sự phát đây tay họ, mà các Tổng kỳ bách hộ vừa đố ký vừa hậm hực nhưng không dám chạm một ngón tay vào họ, các quân sĩ cuối cùng cũng động lòng.

Vị khâm sai đại nhân hào hoa phong nhã kia trong thời gian ngắn nhất đã giành được hảo cảm của các quân sĩ, nguyên nhân rất trực tiếp rất thực tế, chính là vì một hỏi bạc lóng lánh trên tay, nếu cũng là bán mạng, bán cho vị khâm sai đại nhân ra tay hào phóng, không hút má lính, huống hồ còn đại biểu cho triều đình này thì cớ gì mà không bán?

Địa vị của Quân sĩ mặc dù ti tiện, nhưng bọn họ không phải đầu gỗ không có tình cảm, lòng người nóng hay lạnh, bọn họ thể hội rất sâu sắc, rất mẫn cảm.

Đương nhiên, lung lạc quân tâm chỉ dựa vào phát bạc là không đủ, Tần Kham không ngây thơ đến mức cho rằng bạc có thể thu mua được nhân tâm, thế đạo này không thực tế như kiếp trước, đối với quân sĩ bình thường mà nói, tình cảm so với ích lợi thì quan trọng hơn.

Mấy chục lão bộ hạ từ Nam Kinh vẫn luôn đi theo Tần Kham, cùng ăn cùng ngủ với các quan binh vệ sở, đến khi hạ trại, trăm người tụ tập lại với nhau, nghe lão bộ hạ của khâm sai đại nhân kể về những cố sự truyền kỳ của khâm sai, từ lúc ban đầu Sùng Minh kháng Oa, đến về sau ở kinh sư lừa đại thần, lừa thái giám, vào lúc tứ phía toàn là kẻ địch một mình vào thâm cung xn chỉ, đoạt binh quyền của dũng sĩ doanh, dẫn tướng sĩ tinh nhuệ huyết tẩy Đông Hán, chuyển bại thành thắng... Từng cố sự trải qua sự khuyếch đại gia công của những lão bộ hạ trung tâm này, vô số quân sĩ nghe mà nhiệt huyết sôi trào, kích động không thôi, dần dần, ánh mắt mọi người nhìn Tần Kham cũng thay đổi, từ sợ hãi lúc ban đầu biến thành kính sợ.

Cho tới một ngày, Tần Kham phát hiện không ít quan binh vệ sở khi hành quân bắt chước động tác xoa mũi thương hiệu của hắn, Tần Kham ngồi trên lưng ngựa Tần Kham mỉm cười.

Quân tâm, cuối cùng cũng có thể cho hắn sử dụng rồi.

Qua Nghiêm Ninh, xuyên bờ Bột Hải, phủ Cái châu đã hiện ra trong tầm mắt.

Qua Cái châu chính là Liêu Dương, trong lòng Tần Kham lờ mờ có chút hưng phấn, một cỗ ý chí chiến đấu bồng bột phát ra, tim cũng bỗng nhiên đập nhanh hơn nhiều.

Khâm sai Triều đình đấu pháp với thổ hoàng đế Liêu Đông, ai thắng ai thua đây?

Quan lộ từ bờ Bột Hải tới Cái châu uốn lượn, cách Cái châu gần trăm dặm có một hẻm núi hẹp, thám tử đi trước đã thám thính, tên của hẻm múi là Lang Dục.

Đạo lý Binh pháp gặp cốc hẹp cẩn thận hẳng vào Tần Kham vẫn biết, mắt thấy khe núi hẹp sâu, chỉ đủ cho hai người đi song song, tuy là giữa ban ngày ban mặt mà bên trong lại là một mảng tối đen, Tần Kham lập tức có một loại cảm giác không tốt, nhíu mày, lệnh cho hơn tám ngàn người chia bốn tốp mà qua.

Thị vệ vừa truyền mệnh lệnh xuống, sát khí lặng lẽ mà tới, phá tan sự yên tĩnh của hẻm núi.

Mấy tiếng nổ vang lên, chung quanh vị trí trung quân của Tần Kham bắn ra mấy phát đạn thật, hơn mười quân sĩ lập tức ngã xuống đất, thi thể nổ tới không còn nguyên vẹn.

Các tướng sĩ người ngã ngựa hí, đang lúc kinh hoàng thì một phát đạn pháo mang theo tiếng rít như tia chớp bay tới chỗ Tần Kham...

Chương 307: Chiến thế nghịch chuyển

Sau khi Đi tới thế giới này đã gặp qua không ít nguy nan, nhưng mà lần này là chết người nhất.

Khi mắt còn chưa kịp chớp, Tần Kham vẫn còn đang ngây ra thì liền nghe thấy Đinh Thuận lo lắng hô to: "Đại nhân."

Khi xoay người lại, đạn pháo từ xa tới gần giống như đã ở ngay trước mắt!

Căn bản không kịp phản ứng, đạn pháo đã nhanh hơn tư duy, ngay cả suy nghĩ sự hãi còn chưa kịp sinh ra thì đạn pháo đã gào thét mà tới.

Vào lúc Chỉ mành treo chuông, Tần Kham chỉ cảm thấy mông bị người ta từ đằng sau đạp một cái, mông đau nhau, người thì không tự chủ được mà bay ra, Tần Kham thậm chí có thể cảm giác được độ nóng mà đạn pháo mang theo xượt qua tai.

Chật vật nằm sấp dưới đất, đồng thời đạn pháo cũng ở phía sau nổ ầm ầm.

Các thị vệ vừa bị phóng ngã xuống đất vẻ mặt lo lắng nhảy vọt lên, mấy tên thị vệ dùng thân thể chắn hướng mà đạn pháo bắn tới, mấy tên thị vệ khác thì nửa kéo nửa lôi Tần Kham tới nấp sau một sườn núi.

Tần Kham sắc Mặt tái nhợt, trán túa mồ hôi lạnh, vừa nghĩ tới vừa rồi thiếu chút nữa đạn pháo đạn pháo bắn cho tan xác, liền bất giác cảm thấy sợ hãi, rồi từ sợ lại lại hóa thành tức giận, phẫn nộ cực độ rất nhanh đã triệt để áp chế sự sợ hãi trong lòng hắn.

"Lý Cảo!" Tần Kham từ kẽ răng rít ra hai chữ này.

Bỗng nhiên quay đầu nhìn Diệp Cận Tuyền vẫn đứng yên bên cạnh, Tần Kham hừ hừ nói: "Nể tình vừa rồi ngươi cứu ta một

mạng. Một cước ngươi đá ta ta sẽ không tính toán với ngươi."

Diệp Cận Tuyền vẫn là bộ dạng khô khốc đó, mặt không biểu tình cúi đầu nhìn chân, ánh mắt phức tạp.

Tần Kham hiểu rõ cảm thụ của hắn, hắn đang hận mình vừa rồi chân thối.

Ở một mặt khác của sườn núi đất, trong hẻm Dã Lang lò ra một đám người đông nghịt, nhân số chừng bốn năm ngàn, cao giọn hô giết rồi lao về phía vọt tới, bọn họ ai nấy đều mặc áo bằng vải thô, nhìn như thổ phỉ, nhưng mà ngay cả người mù cũng nhìn ra được, đây hiển nhiên là một nhánh quân đội được huấn luyện bà bản.

Một trận pháo kích đã khiến đội nghi trượng hỗn loạn, trừ dũng sĩ doanh và năm trăm thiếu niên binh có thể miễn cưỡng ổn định đội hình ra, các tướng sĩ của Nghĩa châu vệ và Nghiêm Ninh vệ đã loạn thành một đống, đều chạy tứ tán, ngay cả đội ngũ cũng hỗn loạn, binh không biết tướng, tướng không biết binh.

Tần Kham cho dù không hiểu chiến sự, nhưng cũng biết lúc này tình thế rất nguy cấp, quân đội hỗn loạn như vậy cho dù có nhiều người đến mấy cũng chẳng làm nên được gì, đây cũng là nguyên nhân địch nhân vì sao dám dùng bốn năm ngàn người khởi xướng xung phong với nghi trượng khâm sai tới hơn tám ngàn người, nhánh quân đội này đã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu, đừng nói bốn năm ngàn người, cho dù chỉ có mấy trăm người cũng có thể giết cho tám ngàn người này một mảnh giáp cũng không còn.

Quân đội chỉ có ở khi đội ngũ vững chắc như tường đồng vách sắt, dùng Tổng kỳ bách hộ làm đơn vị cùng tiến cùng lui mới có thể phát huy sức chiến đấu, đội hình một khi tan rã thì chẳng khác nào là điềm báo trước của tan tác.

Không thể không thừa nhận, tướng lãnh của quân địch thực sự cũng có vài phần bản sự, thời cơ phát động tập kích và xung phong nắm rất chuẩn, Lý Cảo có thể hùng cứ Liêu Đông nhiều năm, đắc thế cũng không phải là ngẫu nhiên, tướng lãnh dưới trướng hắn không thiếu nhân vật lợi hại.

Khóe mắt Tần Kham giật giật.

Trước giờ toàn là hắn ám toán người khác, không ngờ hôm nay lại bị người ta tính kế, đối với hắn mà nói, đây là điều vô cùng nhục nhã.

Mắt thấy đội nghi trượng của mình đã thất linh bát lạc, đội không thành hình, Tần Kham nhìn chung quanh một vòng, bỗng nhiên cao giọng quát lên: "Đinh Thuận!"

Đinh Thuận lảo đảo chạy đến trước mặt Tần Kham: "Tần soái, chúng ta trúng mai phục rồi, thuộc hạ phái mấy chục thị vệ bảo vệ ngài lui trước, chỗ này để thuộc hạ chặn..."

Một cước hung hăng đá tới, Tần Kham cả giận nói: "Chặn cái rắm, chỉ có ngươi là anh hùng hảo hán, còn ta là rùa đen rút đầu à? Hiện tại hướng gió thế nào?"

Đinh Thuận ngẩn người, tay dính ít nước miếng rồi giơ lên trời, sau khi thử thì nói: "Hướng Tây bắc."

"Tốt, trời không tuyệt ta! Đi, mang đồ chơi lúc rời kinh mang theo ra, dùng cho đám quân địch kia..."

Đinh Thuận nghĩ nghĩ, nghi hoặc nói: "Đồ chơi... là chỗ pháo đốt á?"

"là pháo đặc biệt! Đừng lắm lời, mau đi châm cho ta, sau đó triệu tập hơn trăm lão đệ huynh từ Nam Kinh theo tới làm thành đốc chiến đội, các ngươi áp trận cho ta, giống như lúc Sùng Minh kháng Oa ấy."

Đinh Thuận lập tức minh bạch, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc: "Thuộc hạ biết rồi, ai con mẹ nó dám lâm trận bỏ chạy, chúng ta sẽ một đao chém tới."

Cái gọi là pháo đốt, tất nhiên là đạn khí độc lúc trước Tần Kham phát minh ra, kỳ thật chính là bỏ thêm chút hạt tiêu vào trong hỏa dược, lúc ấy Chu Hậu Chiếu vẫn là đông cung Thái tử tự mình thưởng thức hương vị của nó, dùng thực tiễn của bản thân chứng minh đó là một thứ tốt.

Lần này rời kinh hơi gấp rút, hơn nữa con đường phía trước hung hiểm khó lường, Tần Kham những gì có thể mang theo đều mang

theo, bao gồm cả hai thùng đạn khí độc bản cải tiến, gọi là bản cải tiến, ý tứ là tỉ lệ hạt tiêu khá lớn, khẩu vị khá là nặng.hai thùng đạn khí độc được các thị vệ toàn bộ châm lửa, khi dây dẫn cháy xèo xèo, đạn khí độc bị bọn họ hung hăng ném về phía trước.

Ông trời phù hộ, lúc này hướng gió không tồi, Tần Kham đứng ở đầu hướng gió, chắc là tướng lãnh của đối phương tính đi tính lại, cũng không tính cả nhân tố hướng gió vào, khi một đống pháo đốt từ trên trời bay xuống, sau khi phát nổ thì dấy lên một cỗ khói trắng đặc quắng, theo gió thổi tới, khói trắng như phô thiên cái địa quét về phía địch quân đang xung phong.

Hiệu quả rất rõ ràng, trên một mảng bình nguyên phía trước, quân địch đang xung phong bỗng nhiên bị một trận khói trắng tà ác bao phủ, vận rủi của bọn họ liền tới.

Binh khí ném xuống đất, ai nấy ôm yết hầu, lưỡi thè ra, nước mắt nước mũi đầy mặt, thi nhau gào khóc, bộ dạng so với Chu Hậu Chiếu lúc trước thì còn thống khổ hơn.

Loại vũ khí hóa sinh này không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng so với chết thì còn khó chịu hơn.

Cùng lúc đó, Đinh Thuận dẫn hơn trăm người của đốc chiến đội dùng cương đao áp trận, ở ngay tại chỗ chém mấy quân sĩ lâm trận bỏ chạy, đội ngũ đang hỗn loạn cuối cùng cũng dần dần thành hình, tuy rằng thì thoạt nhìn vẫn có chút hỗn độn, nhưng ít nhiều cũng có mấy phần bộ dạng quân đội.

Hỏa pháo của phía địch vẫn đang nổ không ngừng, đạn pháo ruột đặc rơi vào trong đội ngũ làm vang lên mấy tiếng hét thảm, nhưng không còn ai dám tự tiện chạy trốn, cương đao của đốc chiến đội đang lấp lánh ánh sáng lạnh bên cạnh bọn họ.

Phía sau Đội ngũ, Diệp Cận Tuyền híp mắt nhìn về phía đạn pháo bắn tới trong hẻm núi, giơ ngón tay cái ước lượng phương vị, điều chỉnh góc độ miệng pháo Phật Lãng Cơ, sau đó nhồi thuốc, lắp đạn.

Ầm!

Pháo Phật Lãng Cơ vốn có tầm bắn xa hơn hỏa pháo của Đại Minh, sau pháo công kích thăm dò, một pháo sau cùng đã làm hỏa pháo của đối phương im tiếng.

Thế cục trên Chiến trường cứ như vậy bị Tần Kham nghịch chuyển từng chút một, khói trắng tan đi rồi, khi quân địch đang thống khổ vô cùng cố cầm lấy binh khí thì ngạc nhiên phát hiện đối phương đã chỉnh xong đội ngũ, một loạt trường thương tỏa ra ánh sáng lạnh, cách bọn họ chỉ hơn một trượng, theo tiếng quan truyền lệnh hô "Đâm!"

Hơn trăm thanh trường thương hàng thứ nhất động tác rất đều nhịp đâm ra, vô tình thu gặt tính mệnh của nhóm địch nhân đầu tiên.

"Đâm!"

Xoẹt!

"Đâm tiếp!"

Xoẹt!

Trong sự giết chóc Vô tình, truyền đến thanh âm lạnh như băng của Tần Kham: "Đinh Thuận."

"Có thuộc hạ."

"Đổi thiếu niên binh lên hàng đầu, để họ trông thấy máu."

"Vâng!"

Mạng người trên chiến trường giống như không phải là mạng người, ngay cả heo chó cũng không bằng.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, người bị giết thống khổ, người giết người cũng thống khổ.

Năm trăm thiếu niên binh ai nấy mặt tá mét, cố nén cảm giác muốn nôn mửa, giống như một cỗ máy giết người không có tư tưởng, cứ vậy lặp lại những động tác như đâm ra, rút lại, bước lên, rồi lại đâm đã được huấn luyện không biết bao nhiêu lần này.

Có thiếu niên không chịu được, nôn thốc nôn tháo, cả người vàng trắng nhoe nhoét, nhưng vẫn không dám dừng động tác tiến lên, có người thậm chí vừa khóc vừa đâm, máu tươi và nước mắt đồng thời phủ kín khuôn mặt non nớt của họ, nhưng động tác lại không hề đình trệ.

Tần Kham mặt run run, trong lòng cực kỳ không nỡ, mấy lần muốn thốt lên để dũng sĩ doanh ra thay bọn họ, nhưng lời nói tới miệng lại nuốt xuống.

Từ ngày từ trong lưu dân doanh chọn họ ra, giết người đã là số mệnh của bọn họ rồi, không thể tránh khỏi, bọn họ cả đời này phải thấy má mới có thể thực sự trưởng thành, mới có thể sống sót trên chiến trường trong tương lai.

Giết người, vốn không phải chuyện khoái trá gì, nhưng ít nhất thì so với bị người giết vẫn khoái trá hơn nhiều.

Máu chảy đầy đất, thây rải khắp nơi.

Địch nhân chiếm tiên thủ, nhưng lại mất tiên cơ, đạn khí độc và đốc chiến đội xuất hiện đã làm trận tập kích bất ngờ này hoàn toàn mất đi hiệu quả.

Ngay khi ý chí của các thiếu niên binh sắp sụp đổ thì quân địch đã sụp đổ trước.

Chương 308: Tới Liêu Dương (1)

Không biết là ai đi đầu, một quân sĩ bên địch sắc mặt trắng bệch, ném binh khí quay đầu chạy, hành động nhanh chóng lây lan ra khắp cả đội ngũ, mọi người đều hoảng sợ gào thét bỏ chạy, mấy nhân vật rõ ràng là tướng lãnh vung đao chém hơn mười tên bính lính bỏ trốn, nhưng vẫn không thể cản được chiến thế tan tác như núi đổ náy, cuối cùng ngay cả tướng lãnh cũng dứt khoát ném binh khĩ, cùng chạy với sĩ tốt, trên chiến trường vừa rồi còn chiến đấu kịch liệt chỉ còn lại những cỗ thi thể.

Các Thiếu niên binh hoàn toàn thả lỏng, ném trường thương trong tay, đỡ nhau dậy hoặc là cúi xuống nôn mửa, vừa nôn vừa khóc.

Đuôi lông mày Diệp Cận Tuyền nhướn lên, đang muốn tiến lên trách cứ thì lại bị Tần Kham vươn tay ra cản lại.

Bọn họ có quyền được phát tiết, cảm xúc tốt hoặc là không tốt, đều nên được phát tiết đúng lúc, Tần Kham cần là một đám thành viên nòng cốt trung thành có tình có nghĩa, biết khóc biết cười, chứ không phải là những cỗ máy giết người không hề có hơi người.

Đinh Thuận cũng xách cương đao cả người đầy má chạy tới, vẻ mặt giận dữ nói: "Tần soái, đám chó này hơn phân nửa là quan binh của Cái châu vệ và Phục châu vệ, bọn họ không là thổ phỉ."

Tần Kham lườm hắn một cái: "Cần ngươi nói à? Thổ phỉ khi xung phong biết dùng trận hình tam giác à?"

Đinh Thuận giậm chân: "Tần soái, chúng ta không thể ăn gậy mà không lên tiếng được, phải trả thù."

"Ý của ngươi là nghi trượng khâm sai chúng ta đi một đường giết một đường? Hơn nữa còn là giết quan binh Đại Minh chúng ta, Lý Cảo là thằng ngu chắc? Các đại thần Triều đình là người mù cả à?"

Đinh Thuận nghẹn lời, hậm hực không nói gì.

Tần Kham ngẩng đầu nhìn về phía xa, thản nhiên nói: "Truyền lệnh, sau khi kiểm kê thương vong, nghi trượng tiếp tục xuất phát, tới thẳng phủ Liêu Dương."

Đinh Thuận không cam lòng nói: "Tần soái, Cái châu vệ và Phục châu vệ dám giả trang cướp đường chặn giết khâm sai, chuyện này không truy cứu à?"

" Căn nguyên của Trận chiến này là ở Lý Cảo, hôm nay Lý Cảo đã ước lượng cân lượng của Tần mỗ rồi, đến phiên ta ước lượng hắn."

Khâm sai là đại biểu cho hoàng đế và triều đình, ở địa phương chẳng khác nào là người phát ngôn của hoàng đế, phàm là trong cảnh nội quốc thổ Đại Minh, quan phủ và quân quân các nơi đều kinh sợ, tiếp đãi cẩn thận, tuy nói khâm sai và tuần án ngự sử đều là tuần tra khảo hạch địa phương, nhưng tuần án ngự sử là Đô Sát viện và Lại bộ phái ra, mà khâm sai thì do hoàng đế tự mình hạ chỉ cử phái, vô luận thân phận hay là địa vị những tuần án ngự sử bình thường không thể so sánh nổi.

Sau khi Tần Kham xuất quan chưa từng hy vọng quân dân Liêu Đông hoan nghênh nhiệt liệt hắn, có điều cũng không thích bị hô đánh hô giết như chuột chạy qua đường, thiếu chút nữa thì ở trước một hẻm núi quan ngoài bị người ta một pháo bắn chết.

Từ lúc xuyên qua tới nay, cho dù là lúc trước khi đối mặt với sự liên thủ giảo sát của nội ngoại đình, Tần Kham cũng chưa từng kinh lịch qua tao ngộ vạn phần nguy hiểm như tử thần đi sát qua người như vậy, mà ở cạnh hẻm núi tại chốn quan ngoại hoang vu này, viên đạn pháo bay xoẹt qua tai đã dọa cho hắn tý són ra quần.

Sau khi Kiểm kê thương vong, một số quân sĩ đã chết trận được chôn ngay tại chỗ, Tần Kham dẫn nghi trượng khâm sai tiếp tục lên đường, sát ý trong lòng đối với Lý Cảo càng lúc càng nóng.

Không nói tới lý do cao thượng như thiên lý công đạo vì nước vì dân, chỉ bằng vào việc hắn thiếu chút nữa đưa Tần Kham đi gặp Diêm Vương, Lý Cảo đã đáng chết trăm lần rồi.

Nghi trượng xuất phát, vẫn tinh kỳ như rừng, khí thế cuồn cuộn, nhưng mà toàn bộ đội nghi trượng lại có chút khác với trước kia, cả chi đội sau khi trải qua trận đánh ở khe Dã Lang, bất kể là dũng sĩ doanh, thiếu niên binh hay là tướng sĩ vệ sở mới thu nhận, ai nấy giống như mang theo một cỗ sát khí muốn phát tiết mà chưa phát được.

Trận chiến này cũng làm các quan binh của nghi trượng ý thức được, chuyến đi tới phủ Liêu Dương này đã không còn đơn giản là thay thiên tử tuần thú, mà là một hồi đánh ác liệt.

Đi ngang qua Cái châu, nghi trượng vội vàng tiến tới, quan phủ Cái châu tựa hồ không biết đại sự hôm qua ở khe Dã Lang đã xảy ra việc chặn giết khâm sai, tri phủ dẫn một đám quan lại ra khỏi thành mười dặm nghênh đón quan giá, thái độ rất ân cần. Tần Kham cũng không nhiều lời, vội vàng xã giao vài câu với các quan viên, cũng không vào thành. Nghi trượng qua Cái châu tiến thẳng về hướng đông.

Đương nhiên, nghi trình hiếu kính nên nhận thì Tần Kham không khách khí, nhất nhất xin vui lòng nhận hết.

Hợp nhất quan binh hai vệ sở, để lung lạc quân tâm đã bỏ gần mười vạn lượng, khâm sai đại nhân cũng chẳng giàu có gì.

Lần này lên đường Tần Kham đã nhận được bà ihocj, thám tử được phóng ra hơn mười dặm, phòng bị như vậy cũng không phải không có tác dụng, sau hai ngày, Một đội quan binh dũng sĩ doanh dò đường bắt được mấy tên thích khách, bọn họ là cao thủ giang hồ, mỗi người đều có một thân võ công không tầm thường, mai phục tại trong núi rừng ở cạnh đường Tần Kham phải đi qua, chỉ đợi khi Tần Kham ngang qua là tập kích, lại bị quan binh tuần núi phát hiện, sau khi thử hơn mười loại hình cụ nghiêm khắc của Cẩm Y vệ, mấy vị cao thủ huynh này cuối cùng cũng phải khai thật, quả nhiên là được người ta thuê chặn giết khâm sai, bọn họ cũng không biết thân phận của người thuê. Nhưng tiền nhét vào túi là đồ thật.

Tần Kham hắc hắc cười lạnh.

Đánh bất ngờ sớm có dự mưu Lần thứ hai, bị hắn hóa giải trên

đường.

Minh tập ám sát, trò của Lý Cảo chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Sau ba ngày Tiếp tục hành quân, phủ Liêu Dương đã ở trong tầm mắt.

Khi còn cách mười dặm, trên quan đạo gập ghềnh trống không, không thấy bóng người.

Văn lại quan tướng theo quân không khỏi giận tím mặt.

Địa vị của khâm sai Phụng ý chỉ hoàng đế đi tuần tuần án ngự sử tầm thường không thể sánh bằng, theo lễ chế, khâm sai đi tuần qua bất kỳ một thành trì nào, quan phủ địa phương phải ra ngoài thành mười dặm mà chờ. Khách khí mời khâm sai vào trong thành, nhưng quan văn thiếu khí tiết vì xu nịnh, thậm chí không để ý tới thể diện ra ngoài ngênh đón ba mươi dặm. Cái gọi là là "Lễ chế", quý ở chỗ nhiều ít, lễ nhiều thì người ta không trách, lễ ít thì chẳng khác nào tát vào mặt.

" Tri phủ Liêu Dương Trương Ngọc càn rỡ thật, dám chậm chạp khoản đãi khâm sai triều đình, chán làm quan rồi à?" Đinh Thuận trong mắt như phun ra lửa, cắn răng cả giận nói.

Tần Kham cười lạnh mấy tiếng.

Nếu Lý Cảo đã ở Liêu Đông lấy thúng úp voi, thân là nơi sở tại của Liêu Đông đô ti, tri phủ Liêu Dương tất nhiên đã thành nanh vuốt của Lý Cảo, nếu không hắn không thể làm quan dưới mí mắt Lý Cảo, không phải bị bãi quan thì cũng là bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, nếu đã là nanh vuốt của Lý Cảo, không ra thành nghênh đón Tần Kham cũng là bình thường.

Đại Minh Đương thời mặc dù có thể coi là phục hưng, hoàng đế Hoằng Trị để tạo dựng cơ sở kiên cố cho Đại Minh, nhưng mà sau Thổ Mộc bảo chi biến Ngoã Lạt bắt Anh Tông phá kinh quan, binh lâm tới dưới thành kinh sư, Binh bộ thượng thư lúc đó là Vu Khiêm Vu thiếu bảo chủ lực kháng địch, tuyệt không thỏa hiệp, Ngoã Lạt không chiếm được tiện nghi, bất đắc dĩ lui về quan ngoại, sự kiện này tuy Đại Minh thắng hiểm, song từ đó về sau, lực

khống chế của Đại Minh đối với ngoài Sơm Hải quan thấp đi rất nhiều.

Chương 308: Tới Liêu Dương (2)

Lại thêm Bá Nhan Mạnh khả mới kế vị của bộ lạc Thát Đát và Đóa Nhan tam vệ Hoa Đương đều là phần tử hiếu chiến tính cách cường ngạnh, nhiều năm qua liên tiếp khơi mào sự đoan ở biên cảnh, thậm chí trực tiếp xâm nhập đánh cướp, biên quân thường không thể địch lại, thế là triều đình Đại Minh ở quan ngoại uy tín giảm mạnh.

Trước khác nay khác, Vĩnh Lạc hoàng đế lúc trước sáu lần chinh Mông Cổ sáng lập võ công hiển hách, nhưng các đời về sau lại càng ngày càng suy yếu. Dần dà, ngay cả thái độ của quan viên quân chính được triều đình Đại Minh trực tiếp bổ nhiệm đối với Trung ương cũng dần dần không còn kính sự như quan viên quan nội.

Dân gian có câu tục ngữ, "Trời cao hoàng đế xa", những lời này vẫn rất có đạo lý. Cách kinh sư càng xa, quan viên càng tùy tâm sở dục, sức ảnh hưởng của hoàng đế và triều đình cũng càng thấp, cái gọi là nho gia chính thống quân quân thần thần, thờ phụng nhất vẫn là kinh quan.

Cho nên đối với tri phủ Liêu Dương không ra khỏi thành nghênh đón quan giá khâm sai, Tần Kham có thể lý giải.

Có thể lý giải cũng không có nghĩa là có thể dung túng, Tần Kham bề ngoài ôn hòa, nhưng trong lòng lại rất cương liệt.

Chậm rãi nhìn võ tướng và văn lại chung quanh, Tần Kham cười nói: "Mọi người không vội chứ?"

Mọi người mờ mịt nhìn hắn.

"Nếu không vội thì cứ từ từ, Đinh Thuận, truyền lệnh, chúng ta tới cách thành Liêu Dương mười dặm thì hạ trại."

"Vâng."

"Hạ trại một canh giờ, chờ sau khi người của phủ Liêu Dương nhìn thấy, chúng ta lại nhổ trại tiến về hướng bắc, mỗi ngày chỉ đi mười dặm."

Đinh Thuận ngạc nhiên nói: "Tần soái, thế là sao? Phủ Liêu Dương là mục đích của chuyến đi này của chúng ta, đại quân vì sao vẫn bắc tiến? Phương bắc là nơi của Thát Đát Đóa Nhan, rất nguy hiểm, thế không được!"

Tần Kham bỗng nhiên vẻ mặt ôn hoà nói: "Ngươi nói Khổng Tử vì sao viết Xuân Thu?"

"Hả?... là để giáo hóa thiên hạ."

"Tư Mã thiên vì sao viết Sử ký?"

"Để biết hưng thế."

"Lão tử vì sao viết Đạo Đức Kinh?"

Đinh Thuận vò đầu nói: "Vì sao?"

Một cước đá cho Đinh Thuận lảo đảo: "Bởi vì lão tử thích! Mau đi truyền lệnh, việc này không tới lượt ngươi hỏi."

Phủ Liêu Dương.

Khi đã tới lúc cầm đèn, trong nha môn Liêu Đông đô ti đèn đuốc sáng trưng.

Tri phủ Liêu Dương Trương Ngọc ngồi trong nội đường, mông rất rụt rè chỉ chạm vào mép, vẻ mặt cung kính nhìn Lý Cảo.

Thế gian tuy nói sùng văn khinh võ, có điều cách nói này chỉ ở quan nội, ở loại biên thành tái ngoại hàng năm chiến sự không ngừng như phủ Liêu Dương này, có thể nói là nơi loạn thế, nơi này địa vị của võ tướng rõ ràng cao so với quan nội. Thời thế thế thời phải thế, khi võ tướng có thể bảo hộ sinh tử cho quan văn, quyền lên tiếng của bọn họ tất nhiên cao hơn, thậm chí quan văn cũng không thể cố ý xu nịnh, thậm chí không thể không luân lạc làm phe cánh cho võ tướng.

Quan ngoại rất loạn, có thể bảo hộ sinh tử của quan văn, tất nhiên cũng có thể quyết định sinh tử của quan văn. Huống chi quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo là người dữ dằn, thủ đoạn ngoan độc, khi đã hạ quyết tâm thì bất kỳ chuyện vô pháp vô thiên nào cũng dám làm. Ngay cả Đóa Nhan tam vệ mà triều đình có chút kiêng kị hắn cũng dám giết để giả công, còn có chuyện gì hắn không thể làm?

Trương Ngọc là quan văn, xuất thân tiến sĩ đứng đắn, nhưng hắn cũng là phàm nhân, phàm nhân đều rất tiếc mạng. Trương Ngọc càng tiết hơn, để không phải mạc danh kỳ diệu chết bất đắc kỳ tử trong nhà, hoặc là bị tên được gọi là "Thát tử" từ xó nào chui ra một dao đâm chết. Hắn rất sáng suốt ôm đùi Lý Cảo.

"Tổng soái, nghi trượng của khâm sai Tần Kham đã tới cách ngoài thành Liêu Dương mười dặm."

Lý Cảo chậm rãi uống trà, Nhíu mày: "Theo lễ thì ngươi nên ra khỏi thành mười dặm đón chào, vì sao không đi?"

Trương Ngọc cười nói: "Người Tổng soái ghét, hạ quan coi như thù như giặt, việc gì phải đón chào?"

Vẻ mặt Lý Cảo trong nháy mắt biến thành lạnh lẽo: "Chính bởi vì bổn soái ghét, nên người làm như vậy à? Trương Ngọc, làm quan mấy năm nay, Càng làm càng hồ đồ!"

Trương Ngọc cả kinh, vội vàng đứng dậy nói: "Xin tổng soái răn dạy."

Lý Cảo nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế Chậm rãi nói: "Chính diện cười nói sau lưng cầm dao, đạo lý này cần ta dạy cho ngươi sao? Từ lúc khâm sai xuất quan cho tới lúc đến phủ Liêu Dương, ta không chỉ một lần hạ lệnh chặn giết, nếu hắn mạng lớn không chết, hơn nữa đã đến ngoài thành Liêu Dương, nếu vẫn còn nhăn mặt với hắn, đó chính là chúng ta làm không lịch sự, người ta sống phải có mặt mũi, của người của mình đều không thể vứt đi được, không đến vạn bất đắc dĩ, đừng xé rách da mặt, hại người mà cũng chẳng lợi cho mình."

Trương Ngọc vội vàng vâng vâng dạ dạ.

"Tần Kham lúc này làm gì?"

"Hắn không vào thành, ở ngoài thành mười dặm hạ trại."

Lý Cảo cười nói: "Vị khâm sai đại nhân này lòng dạ chỉ sợ cũng chẳng rộng rãi gì cho cam, hắn đang chờ chúng ta ra khỏi thành đón chào đó."

"Như vậy, hạ quan giờ ra khỏi thành đón hắn?"

Lý Cảo chậm rãi gật đầu: "Ngươi là tri phủ một thành, nên do ngươi đi đón, bổn soái ở trong phủ Đô Ti chờ hắn là được, mặt mũi khâm sai vẫn phải nể, nhưng không thể nể quá, để tránh vị khâm sai đại nhân này đầu óc nóng lên, không hiểu được Liêu Đông này rốt cuộc là ai đang làm chủ."

"Vâng."

Đang nói chuyện, thì một binh lính vội vàng đi vào nội đường.

"Bẩm Lý tổng soái, nghi trượng khâm sai hạ trại ở cách thành mười dặm sau một tiếng đồng hồ thì bỗng nhiên nhổ trại, hơn tám ngàn quan binh đi về phía bắc, không biết có ý đồ gì."

Đuôi lông mày Lý Cảo giật giật, vội vàng đứng dậy đi tới trước bức bản đồ Liêu Đông, ngón tay cứ dịch từng tấc theo hướng bắc trên bản đồ, thật lâu sau, hai mắt Lý Cảo bỗng nhiên trợn lên, cả người run rẩy, nhấc chân đá một cá, bàn trà gỗ bị đá đổ.

"Thằng ôn con dám khinh ta như thế! Tần Kham, ngươi lại lên cơn nghiện làm đồng nát à?"

Trương Ngọc vội vàng cẩn thận hỏi: "Tổng soái, Tần Kham điều binh bắc thượng, hành động này là thế nào?"

"Trầm Dương vệ, hắn lại muốn bắc thượng thu Trầm Dương vệ của ta! Con rùa nhỏ, cứ bức bổn soái phải chửi bậy, mấy vạn tướng sĩ Liêu Đông của ta ngươi muốn thu bao nhiêu mới hài lòng hả? Thu đi thu lại bổn soái còn lại gì?" Lý Cảo lại mất đi phong độ văn nhân giả vờ giả vịt, trong nội đường giậm chân chỉ trời mắng to.

"Tổng soái, có lẽ hắn chỉ là giả bộ thôi, bức chúng ta ra khỏi thành đón hắn?"

"Bổn soái há có thể không biết? Nhưng chúng ta nếu không ra khỏi thành, tên súc sinh này nói không chừng sẽ diễn giả mà làm thật đó."

Trương Ngọc bị bộ dạng nổi giận của Lý Cảo làm cho sợ hãi, rụt rè nói: "Tổng soái đã là người đứng đầu Liêu Đông, chi bằng dứt khoát điều binh tiêu diệt khâm sai và hơn tám ngàn người này đi, rồi sau đó báo về kinh sư là khâm sai trên đường đi gặp Thát Đát phạm biên, toàn quân bị diệt."

"Thối như rắm! hơn Tám ngàn nói diệt là diệt được à? Chỉ cần một tên trốn được, đầu của ta sẽ không được bảo đảm! Liêu Đông tuy lớn, nhưng Lý Cảo ta chẳng lẽ thực sự có thể muốn làm gì thì làm sao? Ngươi cho rằng hoàng đế và triều đình đều là kẻ điếc người mù chắc?"

"Vậy giờ phải làm sao?"

Trong mắt Lý Cảo như phun lửa, cắn răng nói: "Ra khỏi thành đón hắn, bổn soái cũng tự mình ra khỏi thành, cần phải chặn Tần Kham lại rồi đón vào thành Liêu Dương."

Chương 309: Đóa Nhan Tháp Na

Khi Lý Cảo ra khỏi thành rất uất nghẹn mà không thể phát tiết.

Hắn cơ hồ chẳng khác nào bị Tần Kham kẹp cổ bức phải ra khỏi thành, khi Tần Kham quyết định nhổ trại bắc thượng, Lý Cảo chỉ còn lại hai lựa chọn, một là trơ mắt nhìn khâm sai thu Trầm Dương vệ, hai là ra chặn khâm sai lại mời vào thành.

Biên quân tuy nói cũng chẳng ra gì, nhưng vẫn là dưới trướng Lý Cảo hắn, không phải bất kỳ ai cũng có thể thu lấy.

Thế là Lý Cảo đành phải nén giận ra khỏi thành đón chào, bất luận Tần Kham là giả bộ hay là thực sự có ý muốn thu Trầm Dương vệ, Lý Cảo cũng không thể để hắn thực hiện được, sáu cái bánh trong khay vốn là của riêng hắn, kết quả khâm sai vừa tới đã ăn mất hai cái, hơn nữa mắt còn nhìn chằm chằm vào cái thứ ba.

Dám ăn cái thứ ba của hắn, Lý Cảo sẽ liều mạng với hắn.

Dẫn quan lại lớn nhỏ của phủ Liêu Dương vội vàng ra khỏi thành, lo tới tính cách hèn hạ và tác phong bố láo của khâm sai đại nhân, Lý Cảo còn dẫn theo hai biên Thiên hộ phòng thân..

Sau một tiếng đồng hồ, đám người Lý Cảo cuối cùng cũng đuổi theo được nghi trượng khâm sai.

Tri phủ Trương Ngọc dẫn đầu tiến lên chào Tần Kham, sau đó Lý Cảo dưới sự bảo vệ của bọn thị vệ đi tới trước mặt Tần Kham.

"Khâm sai đại nhân thay thiên tử thú Liêu Đông, mạt tướng tiếp giá đến chậm, thất lễ. Mạt tướng quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo bái kiến khâm sai đại nhân."

Nói xong Lý Cảo quỳ một chân, làm lễ của võ tướng.

Tần Kham vừa thấy bọn thị vệ vẻ mặt đề phòng bên cạnh Lý Cảo,

lại ngẩng đầu nhìn hơn hai ngàn quan binh hắn dẫn theo, không khỏi tiếc nuối chép chép miệng.

Lý Cảo nhìn thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng không khỏi lộp bộp. Tiếp theo thì sinh ra một cỗ tức giận.

Thằng chó này quả nhiên là bố láo, không ngờ thực sự có chủ ý bắt hắn trước quân, may mà mình dẫn quân đội theo.

"Ha ha, thì ra là Lý tổng soái danh chấn Liêu Đông, uy danh của uy danh thiên hạ đều biết, hôm nay may mắn được gặp, quả nhiên diện mạo hiên ngang, oai hùng bất phàm."

"Khâm sai đại nhân quá khen, trước mặt đại nhân mạt tướng sao dám làm 'Tổng soái'? Mạt tướng chỉ là thay hoàng thượng và triều đình trấn thủ Liêu Đông. Những năm gần đây tận hết sức lực, nhưng cũng chỉ cố gắng làm được không công không tội, thật là thẹn với hoàng thượng, thẹn với triều đình."

Hai người vừa gặp mặt đã khách sáo với nhau, võ tướng văn trong nghi trượng mặt không biểu tình đứng xa xa, các văn quan võ tướng phủ Liêu Dương cũng ở xa xa cười bồi, không khí gặp mặt cũng có vẻ như hoà hợp êm thấm.

Lý Cảo nếu đã ra khỏi thành nghênh đón, Tần Kham tất nhiên cũng ngại đi thu Trầm Dương vệ, dù sao ngay trước mặt người ta làm chuyện không phúc hậu này. Trong lòng Tần Kham vẫn có chút xấu hổ.

Sau khi gặp mặt nói cười, Tần Kham và Lý Cảo vào thành. Mọi người đều cười rất vui vẻ, cười rất ngọt ngào, trong lòng đều tự cất giấu sát khí như thế nào thì lại không cho ngoại nhân hay.

Nhìn bộ dạng của Lý Cảo, là định cả ngày cài quân đội vào cạp quần mang theo đây, xuống tay trừ hắn như thế nào, thực sự là một chuyện khó khăn.

Mà Lý Cảo thì càng sầu hơn, nếu hai bên đã gặp mặt, lại phái người ám sát thì không thích hợp lắm, dưới nhiều ánh mắt như vậy. Lý Cảo cũng không ngu tới mức thực sự vô pháp vô thiên vô pháp vô thiên công nhiên giết khâm sai, nhưng nếu để khâm sai

còn sống trở lại kinh sư, chờ đợi hắn không biết sẽ là kết cục như thế nào.

Trên đường Vào thành, hai người vừa đi vừa cười, nụ cười tươi rói như hoa mùa hè, nhưng tâm tư lại dơ bẩn như giòi bọ.

Quân đội của Hai bên đi cùng cũng có chút thú vị.

Trên quan đạo không tính là rộng rãi, nghi trượng của Tần Kham đi bên trái. Hai Thiên hộ Lý Cảo dẫn ra thì đi phía bên phải, hai người thì đi ở giữa, các văn quan võ tướng thì đi theo phía sau, hai người chuyện trò vui vẻ. Giống như tri giao nhiều năm, mà đại quân của hai bên thì vẻ mặt đề phòng, tay án chuôi đao thỉnh thoảng lườm nhau một cái, một ánh mắt không đúng tựa hồ cũng có thể kích khởi sự sống mái của hai bên.

Tần Kham và Lý Cảo như không biết không hay, nói đến chỗ hưng phấn, hai người không ngờ còn cầm tay nhau cười to, Đinh Thuận và Diệp Cận Tuyền chỉ đi cách Tần Kham có hai bước, hai người tựa hồ đã phân công, một khi có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì, bọn họ một người bảo vệ Tần Kham, người còn lại thì giết Lý Cảo.

Đoàn người cứ vậy chậm rãi mà đi trong không khí cổ quái như vậy, cách thành Liêu Dương càng lúc càng gần.

Ba khoái mã từ chỗ cửa thành lao vút tới trước mặt Tần Kham. Người thứ nhất trên ngựa mặc xiêm y đỏ thẫm, từ xa nhìn lại giống như một đoàn lửa nhảy nhót.

Tần Kham nhướng mày, nhìn lướt qua Lý Cảo, thì thấy vẻ mặt của Lý Cảo cũng bất ngờ.

Ba thớt ngựa càng chạy càng gần, khi tới cách nghi trượng mấy chục trượng thì võ quan đi trước nghi trượng giơ tay lên cao nghiêm giọng quát: "Khâm sai đi tuần, quan viên dân chúng không thể mạo phạm tới gần quan giá, Người tới mau mau xuống ngựa.'"

Kỵ sĩ trên ngựa kéo dây cương, ba con ngựa đều giơ cao vó trước, hí dài mấy tiếng.

Tần Kham giờ mới nhìn rõ, kỵ sĩ đi đầu là một vị nữ tử mặc áo giáp màu đỏ.

Vật trang sức của Nữ tử rất quái lạ, tóc dài tết thành mấy chục bím nhỏ, rất tự nhiên rủ xuống vai, nhìn vật trang sức xác nhận được là nữ tử dị tộc, nhưng người lại rõ ràng mặc xiêm y Hán nhân, màu đỏ là phục sắc của nữ tử đã xuất giá.

Nữ tử mặt khá xinh, da không tính là trắng lắm, màu đồng cổ rất khỏe mạnh, mắt hạnh quỳnh mũi, ánh mắt lưu chuyển tinh quang tứ xạ, môi anh đào mím chặt, biểu hiện tính cách kiên cường.

Tần Kham lạnh lùng quan sát một lúc, trong lòng không khỏi thầm khen, không ngờ tái ngoại hoang vắng lại có nữ tử dị tộc xinh đẹp như vậy.

Lý Cảo từ xa sau khi nhìn thấy nữ tử đó thì biến sắc.

Vẻ mặt nữ tử có chút phẫn nộ, con ngựa dưới thân tựa hồ cũng cảm ứng được cảm xúc của chủ nhân, cũng thở hổn hển bất an.

Mặc dù bị võ quan quát, nhưng nữ tử vẫn chưa xuống ngựa, vẫn ngồi trên lưng ngựa, con ngươi xinh đẹp tinh thần quan sát nghi trượng hồi lâu, môi anh đào hé mở, phát ra tiếng Hán lưu loát.

"Phía trước là đại quan hoàng đế Đại Minh phái tới à? Ta là Tháp Na, nữ nhi của Đóa Nhan Vệ Đô Đốc đồng tri Hoa Đương. Ai là đại quan của triều đình, ra nói chuyện được không?"

"Lớn mật! Khâm sai đại nhân được hoàng đế ủy phái, thân phận cao quý vô cùng, nữ tử phiên bang ngươi há có thể nói gặp là gặp?" Một võ quan trong Nghi trượng giận dữ hét lớn.

Tháp Na mắt chớp chớp: "Thì ra đại quan hoàng đế phái tới gọi là khâm sai? Hừ, khâm sai thì hay lắm à? Ngạch trực khách Hoa Đương của ta cũng là Đô Đốc đồng tri hoàng đế phong, mọi người đều là quan nhi hoàng đế phong, sao lại không thể gặp? Khâm sai, mau ra đây gặp ta."

"Người đâu, bắt phiên nữ không hiểu lễ số này lại." Võ quan nổi giận nói.

Hơn mười quan binh rút đao tiến lên, vẻ mặt bất thiện vây Tháp Na.

Tháp Na ngây ra một lúc, tiếp theo vẻ mặt dần dần phẫn nộ.

"Ai cũng bảo là quan Đại Minh ai nấy bao che cho nhau, quả nhiên nói không sai, các ngươi đối đãi với người hầu Đóa Nhan thần phục Minh đình như vậy à? Cảm thụ quang huy thánh khiết của hoàng đế Đại Minh, Đóa Nhan chúng ta nguyện ý từ hùng ưng bay cao trên trời biến thành chó săn trung tâm dưới gối hoàng đế, chủ nhân vì sao lại tàn bạo bất nhân với chó săn trung thành như vậy?"

Tần Kham liếc Lý Cảo một cái, bỗng nhiên quay đầu đánh mắ ra hiệu cho Đinh Thuận. Đinh Thuận hiểu ý, liền giơ lên cao rồi phất ra đằng sau, hơn mười quan binh ấn đao lui xuống.

Lại nhìn Lý Cảo, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Hôm nay ở ngoài thành gặp nữ nhi của Đóa Nhan Hoa Đương, hiển nhiên không nằm trong dự kiến của Lý Cảo, Tháp Na và khâm sai gặp nhau làm hắn càng bị động, vừa giận vừa xấu hổ, Lý Cảo hướng ánh mắt thâm trầm về phía tri phủ Trương Ngọc, nữ nhi của Hoa Đương không ngờ chui vào thành Liêu Dương, tri phủ hắn làm ăn kiểu gì vậy?

Trương Ngọc thấy ánh mắt của Lý Cảo âm trầm đáng sợ, không khỏi sợ tới mức cả người run lên, sắc mặt có chút tái nhợt.

Thu hết vẻ mặt của mọi người vào mắt, Tần Kham lúc này mới cười cười, giục ngựa tiến lên cao giọng nói: "Ta chính là khâm sai hoàng đế phái tới, Tháp Na cô nương có gì chỉ bảo?"

Tháp Na nghi hoặc quan sát Tần Kham một lượt, ánh mắt lại càng lúc càng thất vọng: "Quan nhi Hoàng đế phái tới sao gầy yếu thế? Người Ngay cả chim nhạn cũng chẳng xách nổi thì sao có thể gánh được sứ mệnh hoàng đế giao? Hoàng đế vì sao không phái quan nhi cường tráng như bò Tây Tạng làm khâm sai?"

Trong Nghi trượng không ít văn lại võ tướng lập tức sắc s đỏ bừng, muốn cười mà không dám cười.

Tần Kham vuốt mũi cười khổ không thôi.

Không ngờ bị một nữ nhân Mông Cổ khinh thường.

Chương 310: Mượn binh phạt Minh (1)

" Đại Minh chúng ta... Khụ, coi gầy yếu là vẻ đẹp, huống hồ bản quan cũng không cần phải làm cái chuyện nhàm chán như xách chim nhạn. Tháp Na cô nương ăn mặc như cái túi đỏ, bản quan cũng đâu có cười nhạo ngươi?"

Hán ngữ của Tháp Na có lẽ vẫnchưa đến hỏa hậu,, không nghe hiểu Tần Kham là đang nói móc mình, nghe vậy bĩu môi, nói: "Được rồi, coi như ngươi là khâm sai, nếu là đại quan hoàng đế phái tới, Đóa Nhan chúng ta có oan khuất còn sâu hơn biển, phải nói rõ với ngươi."

Lý Cảo một lúc rồi không lên tiếng bỗng nhiên âm sâm cắt ngang: "Tháp Na, trước mặt khâm sai không ngờ vô lễ làm càn như vậy, ngươi muốn gây họa cho Đóa Nhan Vệ à?"

Thần sắc Tháp Na biến đổi, Tần Kham cười cười xua tay nói: "Bất kể nói như thế nào, Đóa Nhan tam vệ là phiên thuộc của Đại Minh ta, Hoa Đương cũng là Đô Đốc đồng tri bệ hạ sau khi sắc phong sau khi đăng cơ, bản quan đã đại biểu bệ hạ tuần tra Liêu Đông, phiên thần có chuyện bản quan sao có thể không nghe? Lý tổng soái không cần tức giận, cứ để nàng ta nói."

Lý Cảo mím môi im lặng, vẻ mặt lại càng âm trầm đáng sợ.

Tháp Na nói: "Ngươi hòa khí hơn Lý Cảo, đáng tiếc chung quy không cường tráng bằng bò Tây Tạng."

Tần Kham không nhịn được vuốt mũi cười khổ nói: "Trừ không cường tráng bằng bò Tây Tạng ra, ta còn là có rất nhiều ưu điểm..."

Ở trước mặt mấy ngàn đại quân, Tháp Na ngồi trên lưng ngựa cười to hai tiếng, tuyệt không phải giả vờ, mà là chứng tỏ rất thoáng đạt.

Sau khi cười xong, Tháp Na bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm lại, xuống ngựa quỳ một gối trước mặt Tần Kham, một tay ôm ngực cúi đầu lớn tiếng nói: "Khâm sai đại nhân, ta muốn cáo trạng! Quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo dụ hơn ba trăm người của Đóa Nhan Vệ tới rồi giết, cắt đầu gửi vào kinh sư, lại nói là Thát Đát xâm nhập, thủ cấp biên quân đại thắng chém được, thù này không báo, Đóa Nhan tam vệ ta không thể nguyện trung thành với hoàng đế Minh đình được nữa, tất sẽ hưng đại quân tới phạt!"

Người Mông Cổ tính tình rất ngay thẳng, không vòng vo nhiều, nữ nhân Mông Cổ cũng vậy.

"Tất hưng đại quân mà phạt", những lời này làm mọi người ở đây đột nhiên biến sắc.

Đóa Nhan Vệ từ sau năm Thành hóa thế lực từ từ suy yếu, đất phong Đại Ninh của bọn họ nằm ở một vị trí rất bất tiện, trên bản đồ, Đóa Nhan Vệ ở phía bắc Đại Minh, phía đông Thát Đát, có thể nói hai mặt bị ức hiếp, tiến thoái đều khó. Không biết lúc trước Vĩnh Lạc hoàng đế sau khi tĩnh nan thành công có mục đích bí mật gì, cố ý phong Đóa Nhan tam vệ ở khối địa phương Đại Ninh này, địa phương này không biết là nước ngọt cỏ mượt thế nào, nhưng có một điểm có thể khẳng định, phong thuỷ của nó rất có vấn đề.

Thổ mộc chi biến Đóa Nhan chọn sai, nó lựa chọn cùng Ngoã Lạt vơ vét tài sản của Đại Minh, từ rày về sau bị bị Đại Minh coi là cừu khấu, về sau cũng bởi vì vấn đề lãnh thổ mục trường, Đóa Nhan đắc tội với Thát Đát, thế là không gian sinh tồn của Đóa Nhan bị hai gã hàng xóm lớn áp bức, ngày càng lụn bại, cho tới khi Chính Đức đế tại vị, sắc phong Hoa Đương làm Đô Đốc đồng tri, lúc này dân cư Đóa Nhan đã tới sáu ngàn hộ, thế lực đơn bạc, đây cũng là một trong những nguyên nhân trực tiếp mà Lý Cảo dám không hề cố kỵ giết dũng sĩ Đóa Nhan để giả công.

Dưới tình thế của Đóa Nhan hiện giờ, Tháp Na không ngờ có thể nói ra những lời nói nghiêm trọng như "Hưng đại quân mà phạt", đủ có thể thấy tâm tình phẫn nộ thế nào.

Theo những lời này của Tháp Na ra khỏi miệng, trường hợp lập tức trở nên lạnh lùng.

Tần Kham tựa cười mà như không phải cười, ánh mắt lướt qua Lý Cảo, không nói gì.

Tháp Na lườm Lý Cảo, không biết là có phải bị quần áo đỏ ánh vào hay không, Tần Kham rõ ràng nhìn thấy trong mắt nàng ta lóe lên hai luồng hỏa diễm.

Lý Cảo sắc mặt xanh mét, một tay đặt lên trên chuôi kiếm bên hông, gân xanh trên cổ nổi hết cả lên, hiển nhiên đang đứng ở bờ vực bùng nổ.

Mãi lâu sau vẫn không ai lên tiếng, tính tình Tháp Na có chút nôn nóng, nhìn về phía Tần Kham nói: "Ê, đại quan Minh đình phái tới, oan khuất của Đóa Nhan ta đã nói rõ với ngươi rồi, ngươi nói gì đi chứ? Ngươi là muốn báo thù cho Đóa Nhan ta, để quang huy thánh khiết như thái dương của hoàng đế Cho các ngươi không nhiễm một tia bụi trần, hay là thực sự như người ta thường nói, người làm quan các ngươi đều che chở cho người làm quan."

"Cái đó gọi là Quan lại bao che cho nhau'..." Tần Kham không nhịn được sửa lại, sau đó nói: "Bản quan đã là khâm sai thay thiên tử tuần, gặp phải chuyện thể này tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Có điều Tháp Na cô nương. Chuyện này còn phải nghiêm tra, chứng cớ rất trọng yếu, không thể do ngươi nói thế nào thì là như thế được."

Tần Kham quay đầu nhìn Lý Cảo, cười khổ nói: "Lý tổng soái. Bản quan còn chưa vào thành đã gặp phải chuyện thế này, thật là mất hứng, không biết vị thiên kim của Đô Đốc đồng tri là từ đâu chui ra, nếu nàng ta nói có chuyện như vậy thì bản quan không thể không hỏi Lý tổng soái một chút. Những lời Tháp Na cô nương nói là thật chứ?"

Lý Cảo xanh mặt, tràn ngập sát ý nhìn chằm chằm Tháp Na, rít qua kẽ răng: "Toàn là nói bậy."

Tháp Na giận dữ: "Lý Cảo, ngươi có dám thề với trường sinh thiên không?"

Tần Kham ho khan nhắc nhở: "Tháp Na cô nương, Hán nhân chúng ta không tin trường sinh thiên."

Tháp Na khựng lại một chút, nói tiếp: "Ngươi có dám thề với liệt tổ liệt tông của Lý gia ngươi không ?"

Lý Cảo biến sắc, mặc kệ Tháp Na, quay đầu nói với Tần Kham: "Tần đại nhân, tiệc rượu đón gió trong thành đã chuẩn bị. Chúng ta việc gì phải đứng trong bão cát dây dưa với mụ điên này? Mời đại nhân vào thành dự tiệc."

Tần Kham gật gật đầu, cười nói với Tháp Na: "Tháp Na cô nương, lời nói của ngươi là thật hay giả, bản quan sẽ phái người điều tra rõ rồi cho ngươi một công đạo, yên tâm. Nhất định có công đạo."

Câu Cuối cùng hắn nhấn rất mạnh, không biết Tháp Na nghe có hiểu không, nhưng ánh mắt của Lý Cảo thì lấp lánh mấy cái, mịt mờ khó hiểu.

Nghi trượng lưu sáu ngàn người hạ trại ngoài thành. Hai ngàn dũng sĩ doanh theo Tần Kham vào thành.

Đây là sự kiên trì của Tần Kham, loại chuyện Hồng Môn Yến này, Không chỉ Tần Kham biết, người khác cũng biết, từ sau khi Sở bá vương phát minh ra loại yến hội với chủ đề "Ăn ăn cơm, giết giết người" này, trăm ngàn năm qua không biết có bao nhiêu hậu nhân sửa cũ thành mới, tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, yến hội đa dạng không ngừng đổi mới, trừ loại truyền thống đặc sắc giữ lại đao phủ thủ ra, các hậu nhân còn phát minh ra rượu độc, vải trắng, ám khí, phát triển đến hiện đại, các hậu nhân đã thăng hoa cảnh giới, trong tay không binh khí, trong lòng có binh khí, hai bên một lời không hợp, chân ghế, chén rượu, gạch đá đều có thể giết địch trong vô hình.

Từ đó đã tiết lộ thói quen của quốc nhân, ăn cơm thích náo nhiệt, không náo nhiệt cũng phải chế tạo náo nhiệt, đương nhiên, hậu quả dẫn đến cũng rõ ràng, kết cục của kẻ tham ăn còn thê thảm hơn Lưu Bang nhiều, được người ta mời khách cũng không nhất định đều sung sướng.

Chương 310: Mượn binh phạt Minh (2)

Tần Kham không phải hạng tham ăn, hắn rất thiếu cảm giác an toàn, cho nên hai ngàn người phải dắt vào lưng quân mang theo chạy khắp nơi.

Nhìn Tần Kham và tướng cùng vào thành, ánh mắt Tháp Na nổi lên mấy phần hận.

Hai gã hán tử Mông Cổ còn lại cả giận nói: "Tháp Na, Hán nhân không có kẻ nào tốt cả, nhìn bộ dạng hòa thuận của chúng, làm gì có ý giải oan cho Đóa Nhan?"

Tháp Na cắn chặt răng, nói: "Chúng ta về bộ lạc! Minh đình rõ ràng đã khinh thường Đóa Nhan ta, cho rằng chúng ta thế yếu thì không làm gì được họ à?"

"Tháp Na, Đóa Nhan chúng ta làm như thế nào?"

"Trở về ta sẽ nó với Ngạch trực cách, chúng ta kết minh với Hỏa si, mượn binh, phạt Minh."

"Tháp Na không thể đâu! Hỏa si là ma quỷ, hắn sẽ không vô duyên vô cớ mà cho mượn binh, Đóa Nhan chúng ta nếu muốn mượn binh, phải trả giá rất lớn, Hỏa Si từng mấy lần sai sứ, thỉnh cầu ngươi làm thê tử thứ tám của hắn."

Tháp Na quết đoán nói: "Vậy ta sẽ làm thê tử thứ tám của hắn! Vì sự tôn nghiêm của bộ lạc Đóa Nhan, ta nguyện đem linh hồn làm lợi thế, đính hạ khế ước với ma quỷ."

Lúc Tần Kham và Lý Cảo ở trong thành Liêu Dương chén chú chén anh, Diệp Cận Tuyền ngoài thành lại phụng mệnh lệnh của Tần Kham, trăm người tiểu đội trăm người lặng lẽ ly khai doanh địa vừa dựng, đuổi theo Tháp Na.

Nữ nhân Mông Cổ có thể ngu một chút, có thể thiếu tâm nhãn một

chút, nhưng Tần Kham thì không thể.

Trước mặt mọi người chọc thủng hành vi phạm tội của Lý Cảo, sỏa nữ nhân ngốc này không ngờ còn dám nghênh ngang dẫn hai tùy tùng về bộ lạc, thật sự là người không biết thì không sợ, dùng mông cũng có thể đoán được, sát thủ Lý Cảo phái ra đã ở giữa đường chờ Tháp Na.

Bảo hộ Tháp Na không có mục đích gì, người Lý Cảo muốn giết, chính là người Tần Kham phải bảo vệ, như vậy mà thôi. Ngáng chân nhau là nghĩa vụ cơ bản nhất giữa kẻ địch.

Tiệc Đón gió rất náo nhiệt, đương nhiên, có lẽ là hai ngàn quân sĩ Tần Kham dẫn theo mang đến tác dụng, Lý Cảo không thể không làm người cao thượng một hồi, dưới hành lang không mai phục đao phủ thủ, trên yến hội Lý Cảo kính một chén rượu đầu cũng bị Đinh Thuận vẻ mặt nịnh nọt đoạt trước uống, uống xong rồi thì không ngừng bồi tội. Nói cái gì tái ngoại nóng quá nên khác nước.

Lý Cảo ngây ra một lúc, sau đó mỉm cười, không vạch trần, tựa hồ để chứng tỏ tấm lòng, tự mình uống cạn chén thứ hai.

Tần Kham hung hăng mắng Đinh Thuận vài câu là không hiểu quy củ, trong mắt không có tôn ti, Đinh Thuận cười ha ha khom người lui ra.

Trong tiệc tiếng cười ròn dã, mấy vị danh kỹ không biết mời đến từ đâu như bước bay lượn qua lại giữa các quan viên, hồng tụ châm rượu cũng thêm thơm. Về phần mị nhãn hoặc trắng trợn hoặc lén lút ném về phía khâm sai đại nhân anh tuấn trẻ tuổi thì lại càng nhiều đếm không xuể, làm Tần Kham bận rộn tiếp nhận, chích hận không thể lắp trả lời tự động.

Chỉ nói phong nguyệt không luận quốc sự, đây là quan điểm cơ bản của yến hội.

Chuyện gặp Tháp Na Ngoài thành giống như bị mọi người quên đi, thậm chí căn bản như chưa từng phát sinh.

Không khí rất cổ quái. Tần Kham tựa hồ hồn nhiên không coi chuyện giết Đóa Nhan giả công quá nghiêm trọng, mà Lý Cảo cũng

vẻ mặt bình tĩnh, vân đạm phong khinh.

Đều hiểu nhau quá rõ rồi, mấu chốt của sự việc đã không còn là có giết người Đóa Nhan hay không, mà là ngươi chết ta sống, nghĩ biện pháp giết chết đối phương mới là bổn ý, về phần cái gọi là đạo lý trắng đen, cái gọi là chứng cớ lời chứng, những thứ này không vội. Sau khi kẻ địch chết rồi có rất nhiều thời gian có thể để thu thập, không có chứng cớ cũng sẽ rất kỳ diệu biến có chứng cớ.

Yến hội chấm dứt khi Tần Kham tay ôm trán giả vờ say, khách và chủ đều vui.

Quan dịch Khâm sai an bài ở trong một tọa đạo quán gọi là Đạo Tể cung ở thành tây, Lý Cảo và các quan viên sau khi đưa Tần Kham vào đạo quan mới chắp tay cáo từ.

Lý Cảo vừa đi, Tần Kham liền bỗng nhiên tỉnh rượu, vừa mở mắt ra, Đinh Thuận đã vẻ mặt tươi cười cầm ly trà đặc tới.

"Đại nhân. Đạo quan này đã lục soát trong ngoài mấy lần rồi, không có mật thất ngầm, cũng không có cơ quan mai phục, đại nhân cứ yên tâm."

Tần Kham cười khổ nói: "Thân ở trong hang hổ hang sói, làm sao mà yên tâm được? Đinh Thuận, thám tử đã rải ra chưa?"

"Rải rồi, qua mấy ngày nữa, tin rằng mười tám đời tổ tông của Lý Cảo và quan lại trong thành đều sẽ bị Cẩm Y vệ chúng ta tra rõ ràng."

Tần Kham lắc đầu nói: "Đừng quá tự phụ, Lý Cảo là nhân vật lợi hại, tình báo của hắn sẽ không dễ dàng chúng ta chúng ta tra được đâu, nếu muốn đấu thắng bại với Lý Cảo, binh quyền là thứ mấu chốt nhất, đoạt được binh quyền của Lý Cảo, hắn chính là một con hổ không răng, mặc cho chúng ta nhào nặt."

"Đại nhân, Lý Cảo kinh doanh Liêu Đông nhiều năm, đoạt binh quyền của binh quyền chỉ sợ không dễ dàng đâu, mềm không được thì chúng ta dứt khoát chơi cứng đi, trực tiếp hạ lệnh cho tám ngàn huynh đệ dưới trướng vào thành đánh chiếm phủ Liêu Đông đô ti, đợi một đao chém chết Lý Cảo rồi tìm tội danh và chứng cớ

về hắn là được."

Tần Kham bật cười nói: " thực sự dễ dàng như vậy, ta cần gì phải mỗi ngày vắt óc tính kế hắn? Đinh Thuận, trên đời không phải tất cả mọi chuyện đều có thể dùng bạo lực để giải quyết."

"Đại nhân, không thể phủ nhận, bạo lực có thể giải quyết được phần lớn mọi việc."

"Cũng đúng, có điều chuyện của Lý Cảo thuộc về bộ phận nhỏ còn lại, người ta là quan Tổng binh tay nắm mấy vạn binh, luận binh pháp thao lược thì bỏ xa ngươi mấy con phố, chủ ý ngươi có thể nghĩ đến hắn há có thể không biết?"

Đinh Thuận giận dữ nói: "Chẳng lẽ chúng ta thực sự không làm gì được người này ư?"

Tần Kham cười cười, ánh mắt ném về phương xa: "Có lẽ biện pháp là ở Đóa Nhan Vệ."

Đinh Thuận nghĩ nghĩ, tiếp theo như Phật Đà ngộ đạo: "Thuộc hạ minh bạch rồi, đại nhân dụ dỗ Tháp Na kia, sau đó ngủ với nàng ta, sau khi kết thành thân gia với Đóa Nhan, hai binh hợp nhất, uy bức Lý Cảo, không tin người này không chết."

Tần Kham không ngờ Đinh Thuận có thể nghĩ ra chủ ý như vậy, ngây ra một lúc rồi chậm rãi gật đầu nói: "Quả thật là ý kiến hay, làm như vậy trừ hơi có chút không biết xấu hổ ra, cơ bản không có sơ hở gì/..."

"Đại nhân cũng thấy kế này rất diệu à?"

Tần Kham vẻ mặt ôn hoà nói: "Đinh Thuận, ngươi chẳng lẽ không cảm thấy việc nam nữ rất thần thánh à? Để đạt được mục đích cá nhân mà dụ dỗ nữ nhân, ngươi coi ta là người gì vậy? Hai vị phu nhân nhà ta, có ai không phải là ta lâu ngày sinh tình mới ở cùng một chỗ?"

Đinh Thuận vội vàng nói: "Không cần quá lâu đâu, thật đấy, thuộc hạ lấy đầu bảo đảm, sau hai ba lần là có thể sinh tình."

Chương 311: Thay đổi chiến lược

Thành Liêu Dương từ sau khi khâm sai Tần Kham tiến trú, không khí luôn duy trì sự yên tĩnh quỷ dị.

Các Quan lại rất nhiệt tình, bất luận quan văn hay là võ tướng, tựa hồ đều như có hẹn trước, hôm nay ngươi mời, ngày mai ta mời, mỗi người đều tự mình đăng môn, mỗi người đều cười nói vui vẻ, mỗi bữa tiệc đều oanh ca mạn vũ, khách và chủ tận hứng mà về, trở lại quan dịch còn chưa kịp thở thì lại một tấm danh thiếp tiếp theo đưa vào.

Tần Kham phát giác mình đỏ rồi, loại tính chất này giống như là danh kỹ thanh lâu bị vô số người vần.

Ngoài thành Liêu Dương.

Ngoài thành là một mảng rừng rậm và bình nguyên, nơi này ban ngày và ban đêm nhiệt độ chênh lệch rất lớn, gió lạnh thấu xương gào rít, thổi cát vàng bay đầy trời.

Bão cát va vào mặt rất đau, từ thành Liêu Dương về phía bắc là không còn đường, chỉ có từng mảng rừng cây nối tiếp nhau, ở giữa là một mảng bình nguyên vô ngần.

Tháp Na và tùy tùng cưỡi ngựa đi rất chậm, ban đêm thế này không thích hợp đi đường, vốn nên hạ trại đợi bão cát qua rồi mới đi tiếp, khả nơi này cách Liêu Dương chỉ hơn mười dặm, Tháp Na tuy là nữ tử Mông Cổ tính tình phóng khoáng, nhưng cũng biết rõ sau khi đắc tội với Lý Cảo, nơi này là không thể ở lâu, chỉ có trở lại mục trường trong phạm vi thế lực của Đóa Nhan mới có thể an toàn, thế nên chỉ có thể lựa chọn đêm khuya lên đường.

Trong gió Lạnh thấu xương, ba người đi rất gian nan, ngựa dưới thân tựa hồ dự cảm được bạo phong sắp đến, khi đi tới rìa một rừng cây, cho dù ba người quất như thế nào, ngựa cũng chỉ đi lòng vòng tại chỗ, sống chết không chịu tiến lê.

"Tháp Na, nơi này cách thành Liêu Dương rất gần, chỉ sợ không an toàn lắm, Lý Cảo so với độc xà còn ngoan độc hơn, so với sói đơn độc còn tàn khốc hơn, hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu." Một tùy tùng Mông Cổ hét lên trong gió.

Tháp Na đau lòng sờ sờ lông ngựa yêu, thở dài, dứt khoát nói: "Xuống ngựa, chúng ta đi bộ, để ngựa tự đi, ngựa của ta là trân châu sáng nhất trên thảo nguyên. Người gặp nó nhất định sẽ đối đãi tốt với nó."

Ba người vừa xuống ngựa, ôm cổ ngựa lưu luyến không rời nói lời tạm biệt với ngựa yêu của mình, thậm chí khi đang rưng rưng thấp giọng hát thất ngôn Mông Cổ, phía thành Liêu Dương bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa hỗn độn.

Ba người vẻ mặt cả kinh, nhìn nhau một cái, phát hiện trong ánh mắt của nhau cũng là vẻ hoảng sợ.

Truy binh Lý Cảo phái ra đã tới!

"Vào rừng cây, Trốn đi." Tháp Na quyết định rất nhanh.

Vừa dứt lời, vù một tiếng dây cung, một mũi tên nhọn cắm vào mặt đất cách trước người Tháp Na bước bước, trong thời tiến bão cát xạ trình và độ chính xác của cung tên tất nhiên suy giảm rất lớn, nhưng mũi tên bắn không chuẩn này vẫn làm Tháp Na và hai gã tùy tùng tuyệt vọng.

Hành tung đã bị phát hiện, tránh cũng không thể tránh được rồi!

" Dũng sĩ trên Thảo nguyên chưa bao giờ khiếp bất kỳ một hồi chiến đấu nào, trường sinh thiên chỉ che chở cho con dân dũng cảm nhất! Chiến!" Tháp Na rút trường đao Mông Cổ ra, phát ra tiến hét như thú mẹ.

"Chiến!" Hai gã tùy tùng cũng rút đao ra, đón bão cát đầy trời, lảo đảo đánh tới mấy chục bóng người như ẩn như hiện cách đó không xa.

Một trận chiến chiến đấu đầy chênh lệch. Mấy chục người đấu với ba người, lúc này cái gọi là "Dũng cảm" tựa hồ đã không mang tới tác dụng quá lớn, quân sĩ Lý Cảo phái ra đều là hạng tinh thông

quyền thuật, để đối phó với Tháp Na không ngờ đồng thời phái ra mấy chục người, đủ có thể thấy Lý Cảo quyết tâm muốn trảm sát Tháp Na ở ngoài thành Liêu Dương.

Hai bên giao phong không đến thời gian một chén trà nhỏ, hai gã tùy tùng đã bị đâm thấu tim. Tháp Na từ nhỏ đã theo Hoa Đương học võ nghệ, lúc này cũng không chống được sự luân phiên tấn công của mấy chục người đối phương, không lâu sau đã có dấ hiệu thất bại, dưới sự tâm hoảng ý loạn, cánh tay Tháp Na bị chém trúng, máu tươi không ngừng chảy ra, Tháp Na chỉ cảm thấy sinh mệnh của mình giống như máu tươi theo vết thương chảy ra từng giọt mà cũng dần dần trôi đi. Hô hấp Của nàng ta càng lúc càng gấp rút, lực chém càng lúc càng không có sức.

Một ánh đao trắng ngần vô tình vút tới cổ nàng ta, Tháp Na phát giác mình đã không còn sức để né tránh, lập tức ném đao cười buồn bã. Ngửa đầu tối đen thương khung tối đen, thương khung mịt mù không sao, không thấy một tia ánh sáng của hy vọng.

"Trường sinh thiên ơi." Tháp Na thê lương hét to.

Ánh đao cách cổ nàng ta chỉ còn hơn nửa tấc thì lại nghe thấy mấy tiếng phập, ánh đao đang chém tới cổ nàng ta không ngờ dừng lại, tiếp theo thì vô lực rơi xuống.

Tháp Na đột nhiên mở mắt ra thì thấy trước mắt bỗng dưng có thêm hơn trăm quân sĩ, lẳng lẳng chém giết với tinh binh mà Lý Cảo phái ra.

Gió lạnh Gào thét đã át đi tiếng chém giết của mọi người, hơn trăm quân sĩ mới tới đánh với tinh binh của Lý Cảo mà không hề thua kém, tình thế rất nhanh nghiêng về phía bọn họ, một nén hương qua đi, trên đất thi thể nằm la liệt, tinh binh Lý Cảo phái ra ngay cả một người sống ccx không còn.

Tháp Na ngồi cách đó không xa, kinh ngạc nhìn biến cố phát sinh, mắt hạnh mở to, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Diệp Cận Tuyền lau máu tươi dính trên binh khí lên quần áo thi thể của kẻ địch, cất đao vào vỏ, vẫn là vẻ mặt khô khốc nhìn chằm chằm Tháp Na, hơn trăm quân sĩ thở hổn hển, cũng không lên

tiếng, lẳng lặng đứng sau lưng hắn.

Không biết đờ ra bao lâu, Tháp Na lúng ta lúng túng mở miệng, nói ra vẫn là Hán ngữ lưu loát, nàng ta có dự cảm nhánh quân đội không biết từ đâu chui ra cứu nàng ta nhất định là Hán nhân.

"Các ngươi... Vì sao cứu ta?"

Diệp Cận Tuyền nói: "Bởi vì ngươi không thể chết được."

"Vì sao không thể chết được?"

"Ngươi chết rồi, chuyến đi tới Liêu Đông của đại nhân nhà chúng ta sẽ trở nên rất phiền toái."

Tháp Na giật mình ôm miệng, nàng ta cũng không ngu, những lời này của Diệp Cận Tuyền đã để lộ ra rất nhiều manh mối.

"Các ngươi... Là dũng sĩ dưới trướng khâm sai triều đình? Là khâm sai phái các ngươi tới cứu ta sao?"

Diệp Cận Tuyền lạnh lùng nói: "Bằng không ngươi cho rằng là ai phái chúng ta đến? Trường sinh thiên của Các ngươi à?"

Trong đầu hiện ra thân ảnh gầy yếu của Tần Kham, Tháp Na nói: "Một mặt thì uống rượu với cẩu tặc Lý Cảo, một mặt thì phái người tới cứu ta, khâm sai rốt cuộc có ý gì?"

Diệp Cận Tuyền mặt không biểu tình nói: "Khâm sai cao thâm mạt trắc, nữ tử dị tộc như ngươi há có thể hiểu được? ? Đại nhân muốn ta nói với ngươi một câu, hôm nay tặng đại lễ cho phụ thân Hoa Đương của ngươi, chuyện Lý Cảo Lý Cảo dũng sĩ Đóa Nhan giả công, có ngày đại nhân sẽ cho Hoa Đương một cái công đạo."

Tháp Na ngây ra hồi lâu, sau đó rất không khách khí vươn tay ra: "Lễ đâu? Không phải nói có đại lễ sao?"

Diệp Cận Tuyền liếc nàng ta một cái, sau đó vẫy tay, hơn trăm quân sĩ lên ngựa đi xa.

Trong gió lạnh Gào thét, truyền đến thanh âm lạnh lùng của Diệp Cận Tuyền.

"Hôm nay cứu thiên kim của thủ lĩnh Đóa Nhan một mạng, đó là đại lễ đại nhân chúng ta tặng cho Hoa Đương

Tháp Na vẻ mặt biến ảo, cuối cùng cao giọng hô to theo phương hướng Diệp Cận Tuyền rời đi: "Đại nhân Các ngươi tên là gì?"

"Tần Kham."

Lôi Phong làm chuyện tốt chưa bao giờ nói ra, chỉ lén lút ghi nhớ trong lòng, một việc cũng không quên.

Đem so sánh thì cảnh giới của Tần Kham thấp hơn một chút, chuyện tốt hắn làm không thuần túy, có mục đích rất rõ ràng.

"Đại nhân, từ xưa đến nay anh hùng cứu mỹ nhân, không nhất thiết phải là anh hùng tự mình cứu, ít nhất sau khi cứu xong cũng nên ngủ với nàng ta một đêm, thêm một đoạn giai thoại thiên cổ, ngài phái người cứu bà tử đó, lại coi việc này là lễ vật tặng cho Hoa Đương, đại nhân, vụ mua bán này ngà làm thiệt quá." Đinh Thuận rất khó hiểu với hành vi phái người cứu Tháp Na của Tần Kham, thật sự không nhìn ra mục đích của đại nhân là ở đâu.

Tần Kham cười nói: "Lần này chúng ta đến Liêu Đông là muốn làm gì?"

Đinh Thuận không cần nghĩ ngợi nói ngay: "Kết Đóa Nhan, tru Lý Cảo."

Tần Kham gật đầu: "Không sai, đây là là hai mục đích chính yếu, vốn ta định trước tiên trước nội rồi sẽ trừ ngoại, trước tru Lý Cảo rồi sau kết Đóa Nhan, nói đến cùng, Lý Cảo là đại phiền toái lớn, thủ cấp của hắn mà tới tay, hai đại phiền toái trong ngoài này đều có thể giải quyết, có điều sau khi tới phủ Liêu Dương, ta phát hiện Liêu Đông đô ti so với tưởng tượng của ta thì đơn giản hơn..."

Đinh Thuận ngẩn ra: "Đơn giản thì chẳng phải là tốt hơn à?"

"Ý tứ của đơn giản là, toàn bộ tướng lãnh quan lại của Liêu Đông đô ti trên dưới đều thành nanh vuốt của Lý Cảo, diện mạo của mọi người giống nhau như đúc, ngươi hiện tại đốt nha môn Liêu Đông đô ti, trong nha môn bất kể là ai chết cháy cũng không tính là oan uổng cho hắn."

Tần Kham thở dài, nói: "Tri phủ Nghĩa châu Lưu Bình Quý nói không sai, Liêu Đông đô ti không có người tốt, hôm nay ta xem như chính mắt thấy rồi."

Hán tử thô bỉ Đinh Thuận này cuối cùng cũng hiểu được chỗ khó của sự việc rồi, lo lắng nói: "Đại nhân, chúng ta hiện tại phải làm sao?"

"Phải thay đổi chiến lược, trước kết Đóa Nhan, rồi sau tru Lý Cảo."

Đinh Thuận như bừng tỉnh: "Cho nên, đại nhân phái Diệp Cận Tuyền cứu Tháp Na, đó là đầu tiên tỏ ý tốt với Hoa Đương, lót đường cho bước kết giao kết giao tiếp theo?"

Tần Kham cười nói: "Không sai, Đóa Nhan phải trấn an, đất phong của Đóa Nhan tam vệ vừa hay chính là nằm giữa Đại Minh và Thát Đát, có khu vực giảm xóc Đóa Nhan này, mới có thể tranh thủ cho Đại Minh mấy phần tiên cơ và trợ lực, vả lại bắt đầu từ năm Thành Hóa, Đóa Nhan lại tỏ vẻ thần phục Đại Minh, chúng ta không thể làm phiên thuộc lạnh lòng.. Đinh Thuận, hiện tại phái người bí mật tới phủ Đại Ninh gặp mặt Hoa Đương, cứ nói bản khâm sai muốn gặp mặt Hoa Đương, sự tình liên quan tới an nguy của biên trấn Đại Minh, cũng liên quan đến lợi ích thiết thân mấy chục năm tương lai của Đóa Nhan tam vệ, có gặp hay không thì bảo Hoa Đương tự mà nghĩ cho kỹ."

"Đại nhân, hắn nếu không phó ước thì sao? Tính toán của chúng ta không phải thất bại à?"

"Không phó ước thì mang nữ nhi của hắn ra băm, coi như ta không cứu nàng ta."

Đinh Thuận ngây ra, buồn bã nói: "Thuộc hạ luôn đại nhân lòng vòng quá, nếu đại nhân trực tiếp phái người cầu thân Hoa Đương, bảo hắn gả nữ nhi cho ngà, hai đại phiền toái Lý Cảo và Đóa Nhan này sẽ được giải quyết hết."

Tần Kham lời nói thấm thía: "Đinh Thuận à, nếu ta là người tùy tiện như vậy, phòng thiếp thất mới cưới của ngươi ở kinh sư tương lai sinh con nhất định trông sẽ rất giống ta đó."

Chương 312: Thủ lĩnh Đóa Nhan

Đinh Thuận đúng là trước khi rời kinh mới nạp một phòng thiếp thất, vì lão thê nguyên phối chỉ sinh cho hắn hai nữ nhi, trước kia Đinh Thuận vẫn chỉ là Cẩm Y vệ Tổng kỳ Nam Kinh vẫn luôn tiếc nuối Đinh gia không có nhi tử, về sau lại theo Tần Kham, một đường lên tới Cẩm Y vệ bách hộ, Thiên hộ, mắt thấy lập thêm mấy công lao là có đủ tư cách vào Nam trấn phủ ti làm thiêm sự, nếu vận khí tốt nói không chừng dựa hơi Tần soái, được phong bá tước nho nhỏ cũng chưa biết chừng, dù sao đương kim thiên tử đối với tước vị thái độ cũng không keo kiệt như tiên đế.

Vận làm quan một đường hát vang tiến mạnh, cái này liền thể hiện ra tệ đoan của không có nhi tử, liều mạng kiếm tiền đồ tới mấy, lập công phong tước thế nào, liều đi liều lại chung quy cũng chỉ có bản thân có thể hưởng phúc, tương lai già rồi nhắm mắt xuôi tay, vô luận chức quan lớn bao nhiêu, chức vị hiển hách đến mấy, nếu không có nhi tử kế tục, triều đình tất nhiên sẽ không chút lưu tình thu hồi ngay, một nhánh hương khói Đinh gia từ nay về sau cũng như điếu thuốc bị dập.

Cho nên trước khi rời kinh, Đinh Thuận vứt bỏ mặt mũi cầu Tần Kham, vì vấn đề hương khói của thuộc hạ trung thành, Tần Kham không thể không mặt dày tới Đinh gia, lừa lão thê của Đinh Thuận một hồi, bà ta cuối cùng lạnh lùng đáp ứng để hắn cưới thêm một phòng. Tần Kham đã làm người tốt thì làm tới cùng, tìm một, thanh lâu do Tần gia bỏ tiền chuộc một thanh quan nhân mười tám tuổi tư sắc không tính là quá xnh nhưng tướng mông to dễ sinh, nhân lúc trời tối ném vào trong kiệu, như kẻ trộm khiêng vào Đinh gia.

Sau khi mấy ngày Hưởng thụ tư vị điên loan đảo phượng, Đinh Thuận để kiều thiếp ở nhà rồi vẻ mặt thỏa mãn theo Tần Kham.

Nhìn bộ dạng xuân phong đắc ý của hắn, Tần Kham thực sự đành lòng phá hoại tâm tính tốt của hắn.

Những năm này tiểu thiếp không có nhân quyền, đợi chuyến đi tới Liêu Đông kết thúc về kinh, vị tiểu thiếp yêu kiều kia có bị lão thê nguyên phối của Đinh Thuận ném xuống giếng hay không thì chưa nói, chỉ nói về vấn đề nhân quyền của tiểu thiếp, thê tử nguyên phối uy phong hơn nhiều, hơn nữa mỗi nhà có món tinh thông riêng, ví dụ như lão thê của Đinh gia am hiểu ném người hoặc vật không vừa mắt xuống giếng, chính thê của Tần gia thì am hiểu làm thịt nướng.

Vả lại cho dù thê thiếp của Đinh gia tường an vô sự, đồng dạng cũng tồn tại rất nhiều tai hoạ ngầm. Ví dụ như chuyện Liêu Đông trì hoãn lâu ngày, mọi người hai ba năm vẫn không thể quay về, sau cùng khi vừa về tiểu thiếp của hắn ôm nhi tử vừa đầy tháng chúc mừng lão Đinh, với chỉ số thông minh của lão Đinh chắc vào giây phút biết tin vui vẫn mừng tới nhảy cẫng lên.

Tần Kham không thể ngăn cản bản thân dùng ác ý xấ nhất dự đoán thảm trạng của Đinh gia.

Cho dù là Thú vị cấp thấp, ít nhất cũng tìm được một tia an ủi tâm lý, khi trong nhà mình còn một đống chuyện dang dở chưa thể giải quyết, khi làm hắn đang sứt đầu mẻ trán, hắn cũng không hy vọng người khác được tốt đẹp yên lành.

Tần Kham là phàm nhân. Phàm nhân vĩnh viễn không làm được để bản thân quá vĩ đại, sâu trong đáy lòng chung quy vẫn có những thú vị ác ôn không thể thay đổi.

Trong doanh trại của nghi trượng khâm sai đóng quân Ngoài thành, một mật sứ nhân lúc đêm tối lén lút rời khỏi doanh trại đi về hướng bắc, hắn phụng mật lệnh của Tần Kham, tới Đại Ninh gặp Đóa Nhan Vệ Đô Đốc đồng tri Hoa Đương.

Thành Đại Ninh.

Thành Đại Ninh thời Đại Minh mới lập quốc từng là đất phong của Ninh vương Chu Quyền, hoàng tử thứ mười bảy của Chu Nguyên Chương, về sau Thành tổ phát động chiến dịch Tĩnh nan, Ninh vương nửa bắt buộc nửa dụ dỗ lôi kéo kết phường với Đóa Nhan tam vệ, bọn họ mượn sức bọn họ Vĩnh Lạc hoàng đế giống như tên lừa bịp muốn đẩy mạnh tiêu thụ, lời hay và lời hứa nói cả một sọt,

có điều chẳng làm cá nào. Cuối cùng thành công thuyết phục Chu Quyền và Đóa Nhan tam vệ làm một chuyện vô pháp vô thiên này.

Sự thật chứng minh Vĩnh Lạc hoàng đế quả nhiên là kẻ lừa bịp, sau khi Tĩnh nan thành công. Vĩnh Lạc đăng cơ, những lời hứa lúc trước không hề thực hiện.

Đáp ứng Ninh vương "Sự thành, chi đôi thiên hạ", kết quả đổi phong Ninh vương tới Giang Tây Nam Xương, ném hắn vào trong thành Nam Xương, từ nay về sau không hề hỏi đến, đương nhiên. Cũng không phải hoàn toàn không hỏi, mấy chục năm sau, Anh Tông hoàng đế vẫn hỏitới một chút. Cháu của Chu Quyền Chu Điện sau khi làm Ninh vương đời thứ hai, bị Bố Chính Sứ và quan án sát Giang Tây ngay lúc đó tố một trận, Anh Tông hoàng đế rất hài lòng với việc này, lập tức hạ chỉ đoạt hai vệ của Ninh vương, chỉ lưu lại một vệ cho Ninh vương thống soái, sự kiêng kị và chèn ép của triều đình đối với Ninh vương nhất mạch rất rõ ràng.

Người bị hại không chỉ là Ninh vương, Đóa Nhan tam vệ cũng mắc mưu bị lừa, lúc trước đáp ứng cắt Đại Ninh cho Đóa Nhan tam vệ làm đất phong, cho phép nuôi ngợ nhiều đời ở đây, nhưng mà sau khi Vĩnh Lạc đăng cơ không thực hiện lời hứa, ngược lại khi sau lần chinh phạt Mông Cổ, thuận tay đánh Đóa Nhan tam vệ một chút, cũng không biết là có phải sử dụng bản đồ quân sự quát đát hay không, luận về điển phạm qua cầu rút ván, Vĩnh Lạc trong lịch sử đứng hạng nhất, hơn nữa là siêu cấp đệ nhất.

Vô luận đối với Ninh vương nhất mạch hay là đối với Đóa Nhan tam vệ mà nói, phủ Đại Ninh tuyệt đối là một nơi thương tâm, nó là một vết gạch chéo rất bắt mắt, bởi vì hơn trăm năm trước, Ninh vương và Đóa Nhan đều chọn sai đề.

Chắc rằng từ đó về sau, Ninh vương và Đóa Nhan tam vệ có thêm một gia huấn, lầm tin kẻ lừa đảo so với gặp cường đạo thì tổn thất còn lớn hơn, đây là giáo huấn mà các tổ tông dùng kinh lịch thảm thống để đổi lấy.

May mắn Đóa Nhan tam vệ so với Ninh vương thì chịu tranh đấu hơn, hoàng đế Đại Minh không cho thì ta cướp, trên thực tế quả nhiên để bọn họ cướp được.

Những năm cuối Tuyên tông, biên trấn Đại Minh bắt đầu lơi lỏng, Đóa Nhan tam vệ đột nhiên phát động thế công, từ sông Tây Lạp Mộc luôn tới lưu vực sông Liêu một mạch tiến mạnh về phía nam, cuối cùng cũng đoạt được Đại Ninh tới tay.

Đúng như lời hứa của Vĩnh Lạc hoàng đế năm đó, hiện giờ Đại Ninh đã thành mục trường của Đóa Nhan tam vệ, chỉ có điều lời hứa này là Đóa Nhan tam vệ dùng đao kiếm ép triều đình Đại Minh phải thực hiện.

Đóa Nhan tam vệ đều là người Mông Cổ, dân tộc du mục không quen xây thành trì, ở ven đồng cỏ mênh mông bát ngát ngoài thành Đại Ninh dựng một mảng lều trại trắng xoá.

Trong dãy lều trại Chằng chịt có trật tự, đại trướng chóp vàng hết sức bắt mắt.

Trong đại trướng, Đóa Nhan Đô Đốc đồng tri Hoa Đương mặc áo gia màu xanh đen, đầu để ba bím rất bất mãn lườm nữ nhi bảo bối Tháp Na vừa từ thành Liêu Dương trở về.

"bầu trời bao la chỉ có hùng ưng mới xứng bay lượn, chim tước bay quá cao tất sẽ lạc đường, Tháp Na, con lớn mật lắm, không có sự cho phép của ta, ngươi sao dám một mình tới thành Liêu Dương? Ngươi chẳng lẽ không biết trong thành Liêu Dương có một con ma quỷ tà ác sao?"

Lều trại rất rộng, ở giữa đốt lửa trại, Tháp Na nhìn chăm chú ngọn lửa đang múa lượn, khuôn mặt bị hun cho đỏ bừng, hết sức mê người.

Không đáp lại chỉ trích của phụ thân, Tháp Na nhẹ giọng nói: "Ngạch trực cách (tiếng Mông Cổ: Cha), Lý Cảo giết hơn ba trăm dũng sĩ Đóa Nhan ta, thù này chúng ta có báo hay không?"

"Đương nhiên phải báo! Ta đã phái người mời Hỏa Si tới Đại Ninh nghị sự, Minh đình khinh Đóa Nhan thếu yếu, ta mượn binh của Hỏa Si phạt Minh, giết cho biên quân Liêu Đông của Minh đình một mảnh giáp cũng chẳng còn, nếu Minh đình không định tính, ta sẽ dùng đao kiếm sắc trong tay để nói chuyện!"

Tháp Na vừa nghe phụ thân không ngờ thật sự mời Hỏa Si tới, trong lòng không khỏi run lên, cắn cắn môi dưới, Tháp Na nói: "Lần này tới Liêu Dương không phải không có thu hoạch, ngạch trực cách, hoàng đế Minh đình phái tới một vị khâm sai, khâm sai trẻ tuổi cũng rất gầy yếu, ngoài thành Liêu Dương, hắn... Phái người cứu ta một mạng."

"Khâm sai... Cứu ngươi một mạng?" Sắc mặt Hoa Đương có chút âm trầm.

Những năm gần đây liên tiếp bị Thát Đát và Đại Minh hai mặt chèn ép, Đóa Nhan Vệ phải trả giá đắt, nhưng mà không gian sinh tồn vẫn đang từng bước bị dồn ép giảm bớt, hiện giờ Hoa Đương rất mẫn cảm với người Hán và Thát Đát.

Tháp Na gật gật đầu, nói: "Lý Cảo phái binh đuổi theo ta, trên đường được dũng sĩ khâm sai phái ra cứu..."

Hoa Đương lạnh lùng nói: "Hán gia không có người tốt, khâm sai Minh đình vì sao vô duyên vô cớ cứu ngươi?"

"Hắn nói cứu ta coi như là tặng lễ gặp mặt cho thủ lĩnh Đóa Nhan, khâm sai Hán nhân chờ mong gặp mặt ngạch trực cách, hắn nói chuyện Lý Cảo giết dũng sĩ Đóa Nhan giả công, hắn sẽ cho Đóa Nhan một cái công đạo."

Hoa Đương bỗng nhiên tức giận nói: "Ngu xuẩn! Lời nói của Hán nhân có thể tin sao? Ta đương nhiên cũng muốn gặp Hán nhân, có điều không phải hiện tại, mà là khi ta suất lĩnh dũng sĩ anh dũng nhất dưới trướng công phá thành Liêu Dương, kề loan đao Mông Cổ chúng ta lên cổ khâm sai, đó mới là phương thức gặp mặt ta chờ mong nhất."

"Ngạch trực cách, ngươi thật muốn phản Minh đình sao?"

"Minh đình những năm gần đây trừ sắc phong ta làm một cái chức rỗng là Đô Đốc đồng tri ra, còn cho ta gì nữa? Bọn họ như tằm ăn rỗi đất phong của Đóa Nhan ta, đóng cửa khai nguyên, giết dũng sĩ Đóa Nhan ta giả công, sứ tiết Đóa Nhan chúng ta vào kinh vào kinh vô cớ bị giết, Minh đình như vậy, đáng để Đóa Nhan nguyện trung thành với vì hắn sao? Chó săn trung thành nhất cuối cùng cũng

phải có một ngày không thể không rời khỏi chủ nhân tàn bạo nhất."

Chương 313: Gặp Hoa Đương (thượng)

Tháp Na gục đầu xuống nói: "Ngạch trực cách, khâm sai Hán nhân dùng cứu ta một mạng làm lễ gặp mặt, nếu ngạch trực cách không muốn nhận lễ gặp mặt này, Tháp Na có phải nên tự sát để tỏ ý từ chối của ngạch trực cách đối với Hán nhân hay không?"

Hoa Đương thở dài: "Tháp Na, ngươi là trân châu sáng nhất của Đóa Nhan, là lễ vật quý giá nhất trường sinh thiên ban cho bộ lạc Đóa Nhan, ngươi sao có thể dễ dàng nói tới chết trước mặt ngạch trực cách như vậy? Nói cho ta biết đi, ngươi là hy vọng ngạch trực cách gặp mặt khâm sai Hán nhân một lần ư? Vì sao?"

Tháp Na vẫn cúi đầu nói: "Ta chỉ cảm giác khâm sai Hán nhân này không giống quan nhi Minh đình bình thường, có lẽ, hắn thực sự có thể cho Đóa Nhan một cái công đạo."

Hoa Đương vẻ mặt do dự, im lặng không nói gì.

Một hán tử Mông Cổ đi vào trong trướng cúi đầu một tay đặt lên ngực nói: "Khả Hãn vĩ đại, Hỏa Si đã tới mục trường màu mỡ của Đóa Nhan chúng ta, Khả Hãn có muốn gặp hắn hay không?"

Hoa Đương lập tức đứng lên đi ra ngoài lều, cước bộ khựng lại, quay đầu nói với Tháp Na: "Mượn binh của Hỏa Si phạt Minh là biện pháp bất đắc dĩ, hơn nữa phải trả giá rất lớn. Tháp Na, tôn nghiêm của Đóa Nhan chúng ta không thể bị Minh đình giẫm đạp như vậy."

Tháp Na cắn răng dứt khoát nói: "Ngạch trực cách, ta minh bạch, Tháp Na nguyện ý dâng hiến tất cả vì tôn nghiêm của Đóa Nhan, nhưng..."

"Ta biết, nể Hán nhân đã cứu trân châu sáng nhất của thảo nguyên chúng ta, vị khâm sai Minh đình phái tới đó ta có thể gặp hắn, cho hắn một cơ hội để thuyết phục ta, sáng sớm mười ngày sau, ta ở phủ Đại Ninh chờ hắn."

Thở dài, trong mắt Hoa Đương hiện lên vẻ ôn nhu: "Tháp Na, ngươi nguyện vì Đóa Nhan mà hiến thân cho Hỏa Si. Ngạch trực cách sao nỡ cự tuyệt thỉnh cầu duy nhất của ngươi? Chờ ta và Hỏa Si định ra minh ước rồi, ngươi chính là người của bộ lạc Hỏa Si, nhưng ngươi vĩnh viễn với trân châu không thể thay thế của Đóa Nhan, vĩnh viễn là chim sơn ca xinh đẹp trong lòng ngạch trực cách."

"Tần soái, Hoa Đương rất không có thành ý, trong mười ngày chúng ta sao có thể từ Liêu Dương tới Đại Ninh được? Vả lại. Tần soái đường đường là khâm sai của thiên tử. Dựa vào cái gì mà hắn muốn chúng ta tới Đại Ninh, chúng ta nhất định phải tới Đại Ninh à?" Đinh Thuận tức giận đến muốn rút đao.

" Man di kém văn hóa không hiểu lễ số, ngươi so đo với bọn họ làm gì? Muốn Đóa Nhan thì chúng ta phải bỏ mặt mũi xuống, trước mắt chúng ta cần cầu Đóa Nhan, đừng có bày ra sắc mặt của Thiên triều quốc, sau khi thu thập Lý Cảo, chúng ta lại thu thập Đóa Nhan là được, bằng hữu và kẻ địch, hai loại quan hệ này vĩnh viễn sẽ không quá lâu dài, vì lợi mà hợp, vì lợi mà tan, Hoa Đương chính bởi vì minh bạch, điểm này cho nên hắn mới dám tự cao tự đại với khâm saita như thế."

Đối mặt với sự vô lý của Hoa Đương, Tần Kham vẫn rất bình tĩnh, không có bất kỳ ba động cảm xúc nào.

Khâm sai chỉ là một loại thân phận, loại thân phận này có phạm vi sử dụng riêng, nằm ngoài phạm vi này thì vô dụng, ví dụ như trong mắt Hoa Đương sớm c đã không còn lòng thần phục, khâm sai Đại Minh chỉ sợ còn chẳng bằng dê nướng thơm phức trên lửa.

Đương nhiên, Tần Kham tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình ngay cả một con dê nướng cũng không bằng, hắn dám khẳng định, Hoa Đương tìm khắp toàn bộ thảo nguyên cũng không tìm ra được dê nướng vừa đẹp trai mà lại còn đi hai bằng hai chân như vậy.

Hoa Đương không coi trọng thân phận khâm sai, bản thân Tần Kham cũng không coi thân phận khâm sai này là lợi thế.

Nếu có thể, Tần Kham nguyện ý coi cuộc gặp của hắn và Hoa Đương là một loại hành vi thương nghiệp, gặp mặt là một hồi quá

trình đàm phán thương nghiệp cò kè mặc cả, mình có thể lấy ra lợi thế đưa ra mặt bàn, hai bên cực lực tranh cãi, tính toán chi li, hơi chút nhượng bộ sẽ không có hiệp nghị nào là không đạt được.

Sau khi chuyển biến từ quan viên tới tâm thái thương nhân, chuyện này sẽ dễ xử lý hơn, loại chuyện đàm phán thương nghiệp này, Tần Kham kiếp trước đã làm không biết bao nhiêu lần, luôn có tỷ lệ thắng chừng tám phần, đối với đàm phán, Tần Kham rất có kinh nghiệm, tài ăn nói là thứ yếu, quan trọng là lợi thế.

Nói tới lợi thế... Vẻ mặt đang bình tĩnh Tần Kham ngớ ra, tiếp theo đột nhiên hiện lên vẻ ảo não, Đinh Thuận bên cạnh nhìn thấy mà chả hiểu gì

"Tính sai rồi." Tần Kham nghiến răng nghiến lợi..

Đinh Thuận kinh hãi, Tần soái không ngờ có lúc tính sai?

"Sao có thể!" Đinh Thuận quýnh lên.

Tần Kham lườm hắn một cái, nhíu mày trầm ngâm nói: "Lần trước sau khi sai Diệp Cận Tuyền cứu Tháp Na, thực sự nên trực tiếp nhốt nàng ta lại, giam cho tới lúc ta gặp mặt đàm phán với Hoa Đương, khi đó..."

Đinh Thuận bừng tỉnh đại ngộ, lập tức chen miệng nói: "Đúng là thiệt quá! Đại nhân nếu làm cho bụng của Tháp Na đó to ra, để lão tiểu tử Hoa Đương đó làm ngoại công, cũng không tin Hoa Đương nhẫn tâm cử binh phản loạn Đại Minh, cho dù không được như vậy, ở chốn biên thành hoang vắng, kéo bà tử Tháp Na xinh đẹp đó lên giường, ít nhất cũng có thể trút được tâm hoả của đại nhân. Khụ, đại nhân, ngài sao lại nhìn ta như vậy? Ta nói sai ư?"

Tần Kham thở dài lẩm bẩm nói: "Thế đạo này sao vậy? Cả thế giới toàn là tiểu nhân hèn hạ, ở đâu mới là Niết bàn của chính nhân quân tử chính nhân quân tử?"

"Đại nhân..."

Nhìn Đinh Thuận, Tần Kham phụng phịu nói: "Ngươi có biết ngoài thành Liêu Dương có một dòng Hồn hà hay không?"

"Biết."

"Đi, bản quan lệnh cho ngươi cởi hết quần áo nhảy xuống sông, tinh lọc tâm linh xấu xa của ngươi đi."

"hả?"

"Thuận tiện bảo mật thám Cẩm Y vệ trong thành Liêu Dương hỏi thăm một chút, xem trong thành có nhị nữ nhi, tam nữ nhi của Hoa Đương không, nếu có tì mau lôi về đây."

Khâm sai đại nhân khởi hành.

Ngoài thành Liêu Dương, tám ngàn nghi trượng lẳng lặng đứng trang nghiêm, tinh kỳ như rừng.

Văn võ quan lại thành Liêu Dương do Lý Cảo và Trương Ngọc cầm đầu, một đám quan viên đứng ngoài ở cửa thành chia tay Tần Kham.

Tần Kham mỉm cười hàn huyên với mọi người, vẻ mặt hiền hoà và bình tĩnh, lại càng làm đám người Lý Cảo lo lắng.

Thanh danh của Tần Kham Lý Cảo tất nhiên như sấm bên tai, người này thật sự không phải là chính nhân quân tử gì cả, ngược lại là kẻ có thù tất báo, tâm địa ngoan độc, Lý Cảo bí mật điều binh giết hắn, việc này kỳ thật mọi người hiểu mà không nói ra, sau khi khâm sai vào thành Lý Cảo ở trong phủ Đô Ti đặc biệt chờ Tần Kham báo thù, hắn sớm đã chuẩn bị binh đến tướng chặn, ai ngờ khâm sai ở trong quan dịch mấy ngày mà một tia động tĩnh cũng không có, giống như cao tăng bế quan vậy, ngay cả cửa lớn cũng không ra.

Vất vả lắm mới đợi được Tần Kham xuất môn, kết quả nói cái gì rời thành bắc thượng, phụng chỉ an ủi phong thưởng Đóa Nhan tam vệ, thể hiện ân đức của tân hoàng.

Người này rốt cuộc có chủ ý gì?

Hành vi Triệt để phớt lờ đại cừu nhân như hắn làm Lý Cảo trong lòng rất khó chịu, ta là cừu nhân mà, cừu nhân phái binh giết ngươi mà, thái độ đối đãi với cừu nhân sao có thể không đoan

chính như vậy.

Mệt mỏi, cảm thấy không muốn giết hắn nữa rồi.

Sau khi Mỉm cười nói lời từ biệt với đám người Lý Cảo, Tần Kham lên ngựa đi về hướng bắc, trong nháy mắt xoay người, khuôn mặt tươi cười đã dần dần biến thành lạnh lùng.

"Đinh Thuận."

"Có."

"Hạ lệnh đội nghi trượng sau khi rời khỏi thành hai mươi dặm thì hành quân cấp tốc, trong mười ngày phải tới phủ Đại Ninh."

"Vâng."

Nhìn nghi trượng khâm sai đạp bụi mà đi, trước cửa thành Liêu Dương, khuôn mặt tươi cười của Lý Cảo cũng dần dần lạnh như băng.

Tri phủ Liêu Dương Trương Ngọc nghi hoặc nói: "Tổng soái, Tần Kham này không đầu không đuôi bỗng nhiên nói cái gì phong thưởng Đóa Nhan tam vệ, hắn chắc sẽ không phải là muốn lôi kéo Đóa Nhan để đối phó ngươi chứ?"

Lý Cảo cười lạnh nói: "Hắn nếu dám mượn sức Đóa Nhan để đối phó ta, ta sẽ tố hắn tội danh tư thông với ngoại bang làm loạn biên trấn của ta, Lưu công công trong kinh chắc là đang chớ bản tấu này, vả lại... Hoa Đương hiện giờ hận thấu xương Đại Minh ta, chẳng lẽ Tần Kham hắn đọc thánh chỉ của hoàng đế, phong mấy cái hàm rỗng, liền có thể làm Hoa Đương thần phục hắn à? Quả thực là nực cười! Một thư sinh văn nhược chẳng hiểu gì cả, thánh chỉ của hoàng đế Đại Minh ra khỏi thành Liêu Dương đi về hướng bắc thì chẳng có mấy người chịu nghe đâu."

Trương Ngọc cười nói: "Tổng soái tính toán rất diệu, trước kia luôn nghe nói Tần Kham ở kinh sư ngang ngược thế nào, hại đồng liêu thế nào, hiện giờ chính mắt thấy, thì ra cũng là khí phách thư sinh, thật sự quá ngây thơ, ngang ngược được như thế chẳng cũng đều là ỷ vào sự sủng tín của hoàng đế mà thôi, nếu không có hơi ấm của hoàng đế, hắn còn có thể làm gì?"

Lý Cảo cũng cười: "Khi đao kiếm kề lên cổ, hắn sẽ hiểu, nơi Liêu Đông ai là chủ... Người đâu, truyền lệnh xuống, ba vạn vệ quan của Trầm Dương trung vệ, Cái châu vệ, Phục châu vệ tập hợp ở bờ nam sông Tây Lạp Mộc Luân, qua sông tìm bộ lạc của Đóa Nhan tam vệ rồi tập kích."

Trương Ngọc cả kinh: "Tổng soái, ngài đây là..."

Lý Cảo ý vị thâm trường cười nói: "Đóa Nhan xâm nhập, tiêu diệt nghi trượng của khâm sai Đại Minh, khâm sai đại nhân chết trong loạn quân, nhục lớn như vậy, bổn soái há có thể không đánh?"

Trương Ngọc ngây người một lát, lập tức minh bạch ý tứ của Lý Cảo, nhất thời tay chân lạnh cóng.

Chương 315: Đãi như thượng khách (1)

Nguồn nhảy chương, nội dung liền mạch

Đây là lần đầu tiên Tần Kham gặp mặt Hoa Đương.

Thái độ đãi khách của Người Mông Cổ rất nhiệt tình, cho dù có cừu hận rất lớn, chỉ cần hai chân của của ngươi bước lên địa bàn của hắn, hắn sẽ phải tạm thời buông bỏ một ngàn một vạn cách giết chết ngươi, khách khí tôn trọng ngươi như thượng khách, nếu để khách nhân có một chút cảm giác không được khoản đãi, đó là sự thất trách của chủ nhân, đối với người Mông Cổ mà nói, loại thất trách này là sự nhục nhã cực lớn, sẽ làm hắn từ nay về sau ở trong bộ lạc không thể ngẩng đầu làm người, đại thể là như bị lão bà cắm sừng.

Thân phận của Tần Kham càng khác, hắn là khâm sai đại biểu cho hoàng đế Đại Minh, cho dù Đóa Nhan đối với Đại Minh có cừu hận oán khí ứ đọng hơn trăm năm với Đại Minh, nhưng trên danh nghĩa, Đóa Nhan vẫn là phiên thuộc của Đại Minh, thủ lĩnh của Đóa Nhan vẫn là Đô Đốc đồng tri được hoàng đế Đại Minh chính thức sắc phong với hình thức văn bản kim sách, cho nên nhóm Tần Kham được khoản đãi cực kỳ nhiệt tình.

Khoản đãi thì khoản đãi, Tần Kham vẫn mẫn cảm nghe ra được ý trách móc từ câu đầu tiên của Hoa Đương.

"Sau Hơn hai mươi năm, Đóa Nhan tam vệ lại cảm nhận được tường quang thánh khiết của hoàng đế Đại Minh."

Được rồi, Tần Kham coi như không nghe thấy, coi nó như sự u oán hờn trách của vợ bé đối với trượng phu, vừa nghĩ như vậy, liền thấy rất có tình thú.

Trình tự gặp mặt rất rườm rà, trình độ thừa hành lễ tiết của người Mông Cổ không hề kém lễ chế nho gia của Đại Minh.

Hoa Đương xuống ngựa, cung kính đưa một cá khăn ha- đa trắng tinh, cúi đầu dùng hai tay dâng nó tới trước mặt Tần Kham.

Tần Kham hơi giật mình, hắn biết khăn ha- đa, nhưng hắn vẫn cho rằng chỉ có dân tộc Tạng mới có thứ này, không ngờ người Mông Cổ cũng có.

Văn lại tùy quân chắc thấy bộ dáng giật mình của khâm sai đại nhân làm nhục quốc thể Đại Minh, thế là tiến lên nhẹ giọng giải thích cho Tần Kham, Tần Kham thế mới biết, thì ra khăn ha- đa không phải đặc sản của dân tộc Tạng, nó kỳ thật vốn được sản xuất ở nội địa Trung Nguyên, đại khái ở thời kì viễn cổ Đại Vũ đã có, tên gốc là "Ngọc bạch", đúng vậy, chính là "ngọc bạch" Biến chiến tranh thành tơ lụa đó.

Về sau triều Nguyên thành lập, Hốt Tất Liệt xưng đế, phong một vị Tây Tạng Tát Già pháp vương tên là "Bát Tư Ba" làm quốc sư đời thứ nhất của triều Nguyên, theo Tạng Mông Hán nhất thống, Phật giáo Tạng truyền thịnh hành hậu thế, thế là Trung Nguyên ngụ ý là "Thiên hạ chư hầu kính đối phương là là huynh trưởng. Các bộ tộc thân như người nhà", ngọc bạch cũng bị người Tạng truyền tới Tây Tạng, cuối cùng theo Phật giáo cũng truyền vào thảo nguyên Mông Cổ.

Kiếp trước từng du lịch tới Tây Tạng Lhasa, Tần Kham tất nhiên minh bạch ý nghĩa của khăn ha- đa, thấy Hoa Đương cung kính cúi đầu, hai tay dâng khăn, rõ ràng là lễ tiết kính tặng, Tần Kham lúc này mới mỉm cười, thản nhiên dùng thân phận khâm sai Đại Minh tiếp nhận.

Nghi trượng hạ trại cách nơi ở của bộ lạc Đóa Nhan chừng một dặm, Tần Kham xuống ngựa, chỉnh lại xiêm y, mũ sa, cuối cùng lấy ra thánh chỉ Chu Hậu Chiếu tự tay viết trước khi đi, cười nói với Hoa Đương: "Bản quan lần này mang tới ý chỉ của hoàng đế Đại Minh, xin Hoa Đương Khả Hãn dẫn đường, bản quan vào trong bộ lạc của ngươi tuyên chỉ.

Ánh mắt Hoa Đương lóe sáng, cười nói: "Không biết khâm sai đại nhân tôn quý dẫn bao nhiêu người vào bộ lạc Đóa Nhan của ta? Hoa Đương sẽ phân phó tộc nhân chuẩn bị tốt dê thơm ngon, dùng để chiêu đãi những khách nhân từ xa đến."

Tần Kham cười: "Bản quan chỉ dẫn hai người. Không khách khí với Hoa Đương Khả Hãn, ta nhất định sẽ thưởng thức rượu ngon và thịt dê của thảo nguyên, thế mới không uổng chuyến đi này."

Hoa Đương ngây người một chút, hiển nhiên không ngờ vị khâm sai này to gan như vậy, không ngờ chỉ dẫn hai người vào doanh. Người này... Có phải thực sự muốn làm tốt quan hệ giữa Đóa Nhan và Minh đình hay không?

Ngây ra một lát, Hoa Đương khom người ôm ngực, lần này lưng hắn cúi rất thấp, rất có thành ý/

" Khâm sai đại nhân Tôn quý. Sự tín nhiệm Của ngươi là lễ vật tốt nhất cho Đóa Nhan. Đóa Nhan thích dũng sĩ chân chính lòng dạ còn rộng lớn hơn trời, Hoa Đương cam đoan. Ngài sẽ nhận được sự khoản đãi tối cao của Đóa Nhan."

Tần Kham rất nhanh kiến thức được cái gì gọi là "Khoản đãi Tối cao."

Khi sóng vai cùng Hoa Đương vào doanh, mấy chục hán tử Mông Cổ tay chân luống cuống rải thảm đỏ từ cửa doanh ra ngoài, thảm kéo dài thẳng tắp, cho tới tận dưới chân Tần Kham.

Tần Kham trong lòng khẽ động, tấm thảm dà gần cả dặm được lâm thời rải ra này ít nhiều cũng có thể nói rõ một số vấn đề.

Hoa Đương đối với Minh đình quả thật có oán khí rất sâu, xem ra vốn cũng không định rải thảm hoan nghênh khâm sai, nhưng dũng khí chỉ mang theo hai người vào doanh của Tần Kham ít nhiều làm Hoa Đương cảm thấy có chút kính nể, lúc này mới lâm thời sai người rải thảm, nói tới cùng, tấm thảm này chẳng liên quan gì tới triều đình Đại Minh, thuần túy là một loại lễ kính của Hoa Đương đối với cá nhân Tần Kham.

Lập tức Tần Kham cũng không khách khí, chân trái nhấc lên, thản nhiên giẫm vào tấm thảm cố lý rải cho hắn này.

Hai bên tấm thảm là hai hàng hán tử Mông Cổ tinh tráng, mỗi khi Tần Kham đi qua một người, liền có người cúi đầu khom người, tay phải đặt lên ngực trái hành lễ.

Tần Kham cảm thấy rất thỏa mãn, hắn rất thích loại hưởng thụ được người ta nâng niu trên tay này...

Ngược lại với sự bình tĩnh của Tần Kham, Đinh Thuận đi theo hắn vào doanh lại có chút lo sợ không yên.

Nhân lúc Hoa Đương chỉ huy người khác bưng bê tế phẩm,, Đinh Thuận cuối cùng không nhịn được tiến đến nói khẽ với Tần Kham: "Đại nhân không thể đi nước cờ hiểm này được, Hoa Đương xưa nay luôn mang oán khí với triều đình, ngài chỉ dẫn ta và Diệp Cận Tuyền hai người vào doanh địa của Đóa Nhan thật sự rất nguy hiểm, vạn nhất Hoa đại đương gia đột nhiên trở mặt, ta và Diệp Cận Tuyền chỉ sợ không thể chu toàn được cho đại nhân."

Tần Kham chậm rãi lắc đầu: "Người Mông Cổ dùng sự hiếu khách làm lễ, cho dù có cừu hận rất lớn đối với triều đình, lúc này ta ở trong doanh của hắn làm khác, liền tuyệt đối sẽ không đụng đến một sợi tóc của ta, nếu ta không dám vào doanh địa của hắn, chỉ hạ trại ở bên ngoài, nói không chừng ngược lại sẽ dẫn tới họa sát thân..."

Nói xong Tần Kham bỗng nhiên ngẩn ra: "Ngươi vừa rồi gọi hắn là gì?"

Đinh Thuận thản nhiên cười nói: "Hoa đại đương gia.... Khụ, đại nhân, bộ lạc Đóa Nhan này binh không ra binh mà dân không ra dân, một đám hán tử thô bỉ lên ngựa là chiến sĩ, xuống ngựa là dân chăn nuôi, nhàn rỗi thì làm mấy cuộc mua bán cướp bóc đoạt tài, có khác gì đám thổ phỉ nghèo quá phải chiếm núi làm vui? Cha của người này cũng tự hiểu lấy mình, đặt tên cho hắn là Hoa Đương, kỳ thật chẳng phải là tên gọi tắt của Hoa đại đương gia ý mà."

Mí mắt Tần Kham giật giật.

Tính sai rồi, dẫn tên Đinh Thuận này vào doanh địa của Đóa Nhan quả thực là tai họa.

Đinh Thuận cười khan mấy tiếng, thuận theo ánh mắt thất thần của Tần Kham mà nhìn lại, thấy hắn đang nhìn chằm chằm bàn tế phẩm đặt ở chỗ trống trong doanh trại, Đinh Thuận lập tức rụt cổ không nói gì. Đi theo lâu ngày, Đinh Thuận đã hiểu rất rõ tính tình

của thủ trưởng, hắn biết, lúc này Tần Kham nhất định rất muốn nướng chín hắn rồi đặt lên bàn tế phẩm.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham từ từ mở miệng: "Đinh Thuận à..."

"Vâng."

"Ngươi nhớ kỹ cho ta nhé, sau này lúc gọi Hoa đại đương gia thì cứ dùng cách gọi tắt đi."

Chương 315: Đãi như thượng khách (2)

Cho dù trong lịch sử Đóa Nhan thỉnh thoảng thì quy thuận Minh đình, thỉnh thoảng lại quy thuận Thát Đát, thái độ chính trị lắc lư không chừng, đối với triều đình Đại Minh thì tự xưng là "Nô bộc trung thành Nhất". Đối với Thát Đát Ngoã Lạt cũng tự xưng là "Tay sai trung tâm nhất", thật không biết thủ lĩnh các đời của Đóa Nhan có da mặt dày tới mức nào. Kiên trì cho rằng mình là người Mông Cổ chính tông nguyên chất nguyên vị, chưa từng khuất phục, chưa từng phản bội, kiên trinh bất khuất rối tinh rối mù...

Lễ tiết của bộ lạc bộ lạc cũng là lễ tiết Mông Cổ thuần khiết. Khách nhân vào doanh, Hoa Đương đầu tiên tế thiên địa quỷ thần. Không giống khi đại hộ nhân gia Đại Minh tế điện có thể bày ra tam sinh lục súc, tế phẩm của người Mông Cổ không nhiều lắm, chỉ có bò và dê, một con dê nướng được bưng ra, Hoa Đương tự mình mài dao, thịt dê được chia đều thành chín miếng, miếng thứ nhất được ném lên đỉnh lều, gọi là tế trời, miếng thứ hai được ném vào lò lửa, gọi là tế đất, phía sau còn có tế phật, tế quỷ, tế núi, tế nước....

Thần linh Người Mông Cổ tôn thờ rất nhiều, tới cuối cùng ngay cả Thành Cát Tư Hãn đã chết hơn hai trăm năm cũng chia một miếng, miệng thứ tám thì là con số may mắn, miếng thứ chín mới đến phiên người sống, cũng chính là khâm sai đại nhân Đại Minh.

Tần Kham bị một loạt các loại động tác tế điện thần linh của Hoa Đương khiến hoa mày chóng mặt. Bỗng nhiên cảm thấy làm một người Mông Cổ mệt mỏi quá, chẳng những mệt mỏi, hơn nữa cũng quá lãng phí.

Chuyện vẫn chưa xong, trình tự kế tiếp đã khảo nghiệm đầy đủ tính dung hợp của hai dân tộc.

Mấy ngày nay ngày đêm đi đường, Cuối cùng vào sáng sớm mới tới Đại Ninh, đám người Tần Kham sớm dã bụng đói kêu vang. Vất vả lắm mới đợi được tới lúc Hoa Đương làm xong tất cả trình tự tế

điện, miếng thịt dê thứ chín cuối cùng cũng giành cho công dụng bình thường là cho người ta đỡ đói, nhìn Hoa Đương tự mình bưng khay gỗ cho Tần Kham, trong khay gỗ là một miếng thịt dê vàng óng thơm phức, bên cạnh miếng thịt đặt một thanh chủy thủ trên chuôi dao gắn đầy bảo thạch quý báu, để biểu hiện chủ nhân không có ác ý, hướng chuôi đao hướng về Tần Kham, mũ đao thì chỉ về phía Hoa Đương.

Động tác tiếp đao của Tần Kham rất thong thả, rụt rè vươn tay, mắt vẫn nhìn chằm chằm sắc mặt của Hoa Đương.

Bởi vì không hiểu, mới phải cẩn thận, có đôi khi một động tác không đúng đều có thể tạo thành hiểu lầm, thậm chí dẫn phát một hồi chiến tranh.

May mắn, động tác tiếp đao là chính xác, nhìn Tần Kham tiếp đao, ánh mắt Hoa Đương có chút hài lòng, Tần Kham cũng lặng lẽ thở phào.

Trường hợp Như vậy, hắn thực sự không muốn động đao, đáng tiếc người Mông Cổ không quen dùng đũa...

Khi Đang lúc giơ đao chuẩn bị xuống tay với miếng thịt dê trước mặt, ai ngờ Hoa Đương lại dâng một chén rượu sữa ngựa lên, vừa múa vừa hát, động tác giơ đao của Tần Kham không khỏi khựng lại, thế là đánh buông đao, nín nhịn mỉm cười nghe Hoa Đương hát bài ca đón khách truyền thống của Mông Cổ, kính tửu ca.

Ca từ tất nhiên là nghe không hiểu, có điều vẻ mặt của Tần Kham rất đúng mực, nụ cười không hề tắt, cho dù đói tới ngực dán chặt vào lưng, sắc mặt lại vẫn không hề tỏ ra phiền.

Các dân tộc toàn quốc đoàn kết bằng cách nào.

Rất đơn giản, ca hát người khác ca hát ngươi tốt nhất kiên nhẫn mà nghe, cái này không phải là Karaoke kiếp trước, khi hắn hát thì ngươi cứ kệ thây hắn mà tự mình uống rượu nhấm nháp, thậm chí chơi xúc xắc, dù sao mọi người không phải quá thân, làm như vậy rất dễ dẫn phát sự kiện đổ máu.

Hoa Đương hát quả thật không tồi, tiếng hát trầm thấp khàn khàn,

rất có sức hút, hát chừng một nén hương, lúc này mới ý chưa tận mà dừng lại, hai tay dây rượu sữa ngựa tới trước mặt Tần Kham, khom người cười nói: "Khách xa Tôn quý, đây là rượu sữa ngựa nặng nhất ngon nhất của Mông Cổ chúng ta, chúng ta gọi nó là "Hốt mê tư", nó là quốc sư Bát Tư Ba của đại hãn Hốt Tất Liệt vĩ đại kết hợp phương pháp ủ rượu của Mông Cổ và Hán nhân mà sáng tạo ra, hiến cho hoàng đế khâm sai là rất thích hợp..."

Tần Kham thầm than trong lòng, cũng không biết tiệc rượu này lúc nào mới có thể bắt đầu, quốc sư Bát Tư Ba sống ở hơn hai trăm năm trước kia đúng là rảnh rỗi sinh nông nỗi, khăn ha- đa cũng nhúng tay vào, ủ rượu cũng nhúng chân vào...

Hai tay tiếp nhận bát rượu, Tần Kham mỉm cười, Hoa Đương lại hát, bài hát này đại thể là khuyến tửu ca của chủ nhân đối với khách nhân.

Bụng kêu ọc ọc, ánh mắt Tần Kham hiện lên một tia bất mãn.

Nhân lúc Hoa Đương đang mải hát, Tần Kham quay lại hỏi Đinh Thuận đứng phía sau.

"Biết Bát Tư Ba kia chôn ở đâu không?"

"Không biết."

"Lát nữa bảo mật thám Cẩm Y vệ tìm xem, chuyện gì cũng thích nhúng tay vào, trong mộ hắn đồ tuẫn táng nhất định rất đáng giá..."

Tiệc rượu đón khách của Đóa Nhan Hoa Đương kéo dài cả một ngày, Tần Kham cuối cùng cũng kiến thức được người Mông Cổ đãi khách nhiệt tình như thế nào, thực sự khiến người ta giận sôi.

Cả một ngày chẳng ăn được mấy miếng thịt, rượu thì bị chuốc cho say mèm, mà không uống không được, khách nhân không uống say mèm chính là vũ nhục cực lớn đối với chủ nhân, thế là Tần Kham đành phải làm bộ như say tới gục.

Nghỉ ngơi không được bao lâu thì mặt trời chiều ngã về tây, Hoa Đương lại cung thỉnh Tần Kham tham gia lửa trại lửa trại thảo nguyên cố ý tổ chức cho vì hắn, ăn ngon uống phê, không say

không về...

Sắc mặt Tần Kham cuối cùng cũng khổ sở, rốt cuộc không giả vờ cười được nữa.

Cuộc sống trừ vui chơi giải trí ra còn có chuyện quan trọng hơn.

Ở chung cả một ngày, Tần Kham phát hiện Hoa Đương vẫn rất cảnh giác hắn, thậm chí là có địch ý với hắn, trong bữa tiệc trừ ca hát thì là uống rượu, không nhắc một chữ tới chính sự, giống như hoàn toàn quên chuyện Lý Cảo giết ba trăm dũng sĩ Đóa Nhan vậy, cũng giống như hoàn toàn không biết mục đích Tần Kham lần này tới tới bộ lạc Đóa Nhan.

Loại thái độ cố ý lảng tránh này của Hoa Đương làm Tần Kham có chút lo lắng, hơn nữa hắn cảm thấy từ lúc vào doanh địa của Đóa Nhan tới giờ, luôn luôn có một đôi mắt âm độc xa lạ đang ở trong góc tối nào đó nhìn hắn, thái độ lảng tránh của Hoa Đương tựa hồ cũng bởi vìchủ nhân của ánh mắt này.

Tiệc tối Lửa trại rất náo nhiệt, nam nữ già trẻ của bộ lạc Đóa Nhan vừa múa vừa hát, hat hát nhảy nhảy loạn xạ, nhiệt tình như phát rồ làm Tần Kham thật sự không thể chịu được, thế là lại giả vờ như say không chịu nổi rời khỏ lửa trại cháy tới chói mắt đó, một mình tìm một góc vắng mà ngồi.

Trên thảo nguyên bao la nhìn lên bầu trời đầy sao, giống như rất gần trời, gần đến vươn tay ra là chạm tới, tình cảnh này nê là thời khắc yên tĩnh nhất trong lòng, nhưng mà bất luận thở ra được mấy ngụm trọc khí trong ngực, Tần Kham vẫn cảm thấy bức bối trong lòng.

Liêu Đông, biên trấn, Đóa Nhan... Khuôn mặt của Lý Cảo và Hoa Đương liên tục hiện lên trong đầu, những nỗi nguy hiểm gần ngay trước mắt, nỗi lo dưới biểu tượng thịnh thế, trong nháy mắt đều hiện ra trong lòng.

Tần Kham thở dài, hắn lần đầu cảm thấy bệnh trầm kha của Đại Minh rất nặng, nếu muốn thay đổi nó, lực lượng cá nhân thật sự rất nhỏ bé, đi đến bước hôm nay, hắn có một loại cảm giác lao lực quá độ.

Trong góc tối đằng sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười, như tiếng chuông bạc, thổi tan vẻ âm u của bóng đêm.

" Đại quan Hán nhân Các ngươi có phải thích thở dài trong đêm tối? Thở xong rồi thì là là muốn bắt đầu làm thơ hay không?"

Chương 316: Mượn tay người khác để thử (1)

Tần Kham cũng không xa lạ gì với tiếng cười này.

Ngoài thành Liêu Dương, nàng ta một mình dám cản quan giá khâm sai, khí thế bức người chất vấn thiên lý công đạo của triều đình, xiêm y đủ rực đó để lại ấn tượng rất sâu cho Tần Kham.

Tần Kham xoay lại, trong ánh lửa từ lửa trại hắt tới, cặp mắt so với sao còn sáng hơn của Tháp Na đang nhìn hắn với vẻ đầy hứng thú.

Đêm nay Tháp Na mặc phục sức nữ tử Mông Cổ truyền thống, trên áo màu lam thêm những đường viền hoa màu vàng kim rất tinh xảo, tóc đen như thác nước kết thành hơi mười, trên mặt thậm chí còn đánh má hồng, so với lúc ở ngoài thành Liêu Dương thì động lòng người hơn nhiều, tràn ngập phong vận dị tộc.

Tần Kham cười nói: "Thì ra là Tháp Na cô nương, cô nương không đi tham gia dạ hội lửa trại à?"

Tháp Na bĩu môi, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Tần Kham, thuận tay ngắt một cọng cỏ đưa lên miệng, nói: "Khi Hán nhân Các ngươi khách khí rất dối trá, suốt ngày cô nương này cô nương nọ, không thể trực tiếp gọi tên ta à? Dũng sĩ trẻ tuổi trong bộ lạc Đóa Nhan ta nếu ai dám ở trước mặt ta gọi ta là cô nương, ta kiểu gì cũng tẩn cho hắn một trận."

Tần Kham mỉm cười, tính tình của cô nàng này cũng nóng thật, khác với Đỗ Yên, tính tình nóng nảy của Đỗ Yên có đôi khi chỉ là một loại làm bộ làm tịch, giống như mai rùa, gai nhím, là một loại bản năng để bảo hộ bản thân, mà tính nóng của cô nương Tháp Na này chính là nóng thật, không có lý do gì, thuần túy là hoạt động giải trí trên thảo nguyên quá ít, rảnh quá...

"Ngươi nếu dám đánh khâm sai triều đình, chỉ sợ cha ngươi sẽ không đồng ý, cho dù ta không phải khâm sai, lúc này ta cũng là

khách nhân của Đóa Nhan các ngươi, người Mông Cổ không có truyền thống đánh khách nhân phải không nào?"

Tháp Na lườm hắn một cái, tiếp theo lại cất tiếng cười sang sảng: "Được rồi, ngươi không chỉ là khách nhân, cũng là ân nhân cứu mạng là của ta, trên đời này ai cũng có thể động thủ với ngươi, chỉ độc có Tháp Na là vĩnh viễn sẽ không, mạng của ta là ngươi cứu."

Tần Kham thở dài: "Tin ta đi, ta không đáng đấy như vậy đâu, trên đời này người muốn động thủ với ta thực sự không nhiều lắm..."

Tháp Na nhìn chăm chú hắn, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc: "Ê, đại quan nhi, ngươi làm sao biết Lý Cảo sẽ phái người nửa đường giết ta?"

"Một chút trinh thám, một chút suy đoán, lại thêm một chút vận khí, tám chín phần mười là đoán trúng như vậy đấy."

Tháp Na bất mãn nói: "Mạng này của ta chẳng lẽ là ngươi trùng hợp đoán trúng mới cứu được sao?"

Tần Kham thở dài: "Tháp Na, đừng trách ta nói chuyện quá thẳng, mạng của ngươi không phải là mạng của ta, hơn nữa chúng ta cũng không tính là thân thiết, đoán trúng cũng được, mà đoán sai cũng chả sai, lúc ấy ngươi ở ngoài thành Liêu Dương chọc giận Lý Cảo chắc đã minh bạch kết quả rồi."

" Người Cứu ta là ngươi phái đi, người của ngươi giết người của Lý Cảo, ta thật không hiểu, các ngươi không phải đều là đại quan Minh đình sao? Vì sao đối với nữ tử dị tộc ta đây lại mộtngười muốn giết, một người muốn cứu? Ngươi làm như vậy có phải sẽ đắc tội với Lý Cảo hay không?"

Tần Kham cảm thấy vui mừng, cô nương này không ngu tới mức không có thuốc chữa.

"Không sai, ta sẽ đắc tội với Lý Cảo." Tần Kham thản nhiên nói: "Không ngại nói cho ngươi hay, ta lần này đến Liêu Đông, là phụng mật chỉ của hoàng đế Đại Minh, tra rõ chuyện Lý Cảo giết hơn ba trăm người Đóa Nhan để giả công."

Tháp Na ngẩn ra, tiếp theo hai mắt nổi lên vẻ kinh hỉ: "Minh đình

Các ngươi chung quy vẫn giảng đạo lý, đại quan nhi Minh đình cũng có người tốt."

" Minh đình chúng ta vẫn luôn giảng đạo lý, chỉ có điều sau khi tới Liêu Đông ta mới phát giác, thế lực của Lý Cảo rất to lớn, cơ hồ có thể một tay che trời, ta muốn xử trí hắn là rất khó, hiện giờ chuyện đang rơi vào bế tắc."

Tháp Na vội la lên: "Vậy phải làm sao?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Đánh không lại hắn ta đương nhiên phải chạy, cho nên ta định sau khi an ủi Đóa Nhan thì tới thẳng Sơn Hải quan rồi về kinh."

Tháp Na ngây ra, tiếp theo mặt tức giận đến đỏ bừng: "Ngươi, tên cẩu quan Minh đình ngươi, hoàng đế muốn ngươi tra rõ chuyện Đóa Nhan bị hại, mà ngươi lại đánh không lại thì bỏ chạy, ngươi làm việc cho hoàng đế như vậy đó hả?"

Tần Kham thở dài: "Vừa rồi còn nói ta là người tốttrong Minh đình, hiện tại lập tức lại mắng ta là cẩu quan... Nữ nhân Phiên bang cũng là nữ nhân, nữ nhân đều như nhau, trở mặt còn nhanh hơn lật sách."

Tháp Na cả giận nói: "Đóa Nhan chịu oan khuất lớn như vậy, ngươi là người duy nhất có thể đòi lại công đạo cho Đóa Nhan, tại sao vô dụng như vậy, đánh không lại hắn thì bỏ cuộc à?"

Tần Kham cười khổ nói: "Vậy ngươi bảo ta nên làm gì? Triều đình sẽ không vì việc này mà phái đại quân bao vây tiễu trừ Lý Cảo được, làm như vậy sẽ dính líu quá lớn, Lý Cảo thống lĩnh binh quyền Liêu Đông, dưới trướng có mấy vạn binh mã tinh nhuệ, mà bên cạnh ta chỉ có tám ngàn lính nghi trượng, ta không thể để những binh lính chỉ biết khiêng cờ xí đi liều mạng với biên quân được? Vì hơn ba trăm tính mạng chúng ta Đóa Nhan các ngươi, liền muốn ta vứt bỏ tính mạng của tám ngàn người đi sống mái với Lý Cảo ư, ta việc gì phải vậy?"

Trong mắt Tháp Na như bốc ra lửa, phẫn nộ nắm chặt quyền đầu: "Vì công đạo! Công đạo phải đòi trên đao kiếm!"

Tần Kham nhún vai nói: "Vấn đề đã quay trở lại, ta đánh không lại hắn, cho dù hơn tám ngàn người bên ta chết sạch, công đạo của Đóa Nhan các ngươi vẫn không thể đòi được."

Tháp Na nhiệt huyết dâng trào lớn tiếng nói: "Ngươi thiếu dũng sĩ, Đóa Nhan chúng ta không thiếu, vì nợ máu của hơn ba trăm người đã chết của chúng ta, Đóa Nhan nguyện xuất binh giúp ngươi! Đóa Nhan Vệ chúng ta trên dưới có hơn sáu ngàn hộ, có thể gom được một vạn kỵ binh anh dũng vô địch, kỵ binh của Đóa Nhan chúng ta nổi tiếng thiên hạ, lúc trước Vĩnh Lạc hoàng đế các ngươi chỉ dùng ba ngàn kỵ binh của chúng ta đã quét ngang thiên hạ và lên làm hoàng đế, ngươi chờ đó, ta sẽ đi xin ngạch trực cách, bảo ông ta phái binh giúp ngươi!"

Tháp Na là cô nương hấp tấp, nói chưa xong đã đứng dậy đi ngay.

Tần Kham cười càng tươi hơn, đúng là cô nương tốt, cái nàng ta thiếu đích xác không phải dũng sĩ, mà là đầu óc...

Không đến một nén hương, Tháp Na lập dập quay lại, bộ dạng không giống như lúc đi, sau khi quay lại nàng ta mặt xám mày tro, vẻ mặt có chút thảm hại.

Rất rõ ràng, nàng ta thiếu đầu óc nhưng cha của lão không thiếu, chắc vừa rồi mắng cho nàng ta như tát nước vào mặt.

Miệng Tháp Na cong lên, nhìn bộ dạng của nàng ta là biết sắp khóc rồi, mã tiên trong tay thỉnh thoảng lại giơ lên rồi hạ xuống, quật cường mà phẫn nộ lườm Tần Kham, muốn quất mà không dám quất.

Tần Kham cười thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt lại nghiêm trang nói: "Ngươi không thể động thủ với ta được, thứ nhất, ta là khâm sai đại nhân mà hoàng đế Minh đình phái tới, thứ hai, ta là khách nhân tôn quý của Đóa Nhan, thứ ba, ta còn là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi vừa rồi còn nói vĩnh viễn sẽ không động thủ với ta mà."

Tháp Na ngớ ra, tiếp theo thì bạo phát như thú cái phẫn nộ.

Bùng nổ nhưng không dám bùng nổ về phía Tần Kham, thế là mặt

cỏ chung quanh xui xẻo rồi, bị mã tiên của nàng ta quất cho tung tóe, không lâu sau, mặt đất trong vòng một trượng xung quanh nàng ta sạch trơn như bị chó liếm.

" Hán nhân Các ngươi không ai là người tốt cả." Tháp Na thở hổn hển gầm lên: "Các ngươi giống sói giảo hoạt, luôn tính kế người khác, hại người khác, chẳng quang minh thẳng thắn chút nào."

"Ta tính kế ngươi cái gì? Ta chỉ nói hơn tám ngàn thủ hạ của mình đánh không lại Lý Cảo, nếu ngươi không ngốc, chắc biết đây là lời nói thật, trừ những cái đó ra thì ta còn nói gì nữa không?"

Chương 316: Mượn tay người khác để thử (2)

Tháp Na lại ngớ ra, sau đó... Tiếp tục quất cỏ.

Tần Kham cười tủm tỉm nhìn nàng ta nổi điên, vẻ mặt rất khí định thần nhàn.

Nhiều quan viên đại thần triều đình như vậy đấu trí với hắn còn đấu không lại, huống chi là một nữ tử dị tộc?

Đáng tiếc Hoa Đương so với nữ nhi của hắn thì thông minh hơn một chút, tuy rằng hắn thù hận Minh đình, cũng thù hận Lý Cảo, lẽ ra hợp binh với Tần Kham đối phó Lý Cảo là hợp ý hắn, có điều chuyện này không chỉ phải trả giá bằng rất nhiều sinh mệnh của dũng sĩ trong bộ lạc, hơn nữa sau khi làm xong còn chẳng có lợi ích gì, làm thủ lĩnh của bộ lạc, chuyện không có lợi ích hắn sẽ không làm, hai chữ "Công đạo" này vĩnh viễn xếp sau lợi ích.

Kích Tháp Na để thử một chút thôi, Tần Kham lúc này cuối cùng cũng hiểu thái độ của Hoa Đương rồi.

Bất luận xấu hay tốt, cứ có thái độ là tốt rồi, ít nhất so với giả câm vờ điếc cố ý lảng tránh thì vẫn tốt hơn.

Tháp Na quất tới thở hổn hển, bộ ngực phát dục tốt phập phồng lên xuống không ngừng.

Tần Kham ung dung nói: "Quất mệt rồi thì ngồi xuống đi, bình tĩnh mà nói với ta, vì sao cha ngươi không đáp ứng xuất binh."

Tháp Na oán hận cắn răng một cái, tức giận hừ một tiếng, ngồi xuống cách Tần Kham thật xa, bĩu môi không biết lẩm bẩm cái gì, chắc là chửi bằng tiếng Mông Cổ.

" Người Mông Cổ Các ngươi sùng thượng vũ lực, mình bị oan khuất thì luôn tự dùng đao kiếm đi đòi lại công đạo, mà đòi công đạo thì phải trả giá, phụ thân ngươi vì sao không đồng ý xuất binh

giúp ta? Dù sao việc này nói đến cùng cũng là chuyện của Đóa Nhan các ngươi, ngồi mát ăn bát vàng là không đúng rồi."

Tháp Na cả giận nói: "Ai nói chúng ta ngồi mát ăn bát vàng? Nói cho ngươi hay, ta đã chuẩn bị gả cho Hỏa Si phương bắc rồi, không bao lâu nữa, ngạch trực cáchsẽ hội minh ước thệ với bộ lạc Hỏa Si, hợp binh cộng phạt Minh đình!"

Mí mắt Tần Kham đột nhiên giật giật, ánh mắt trong đêm đen bỗng nhiên trở nên sắc bén, trong lòng sinh ra lửa giận ngập trời đối với Đinh Thuận.

Đóa Nhan muốn kết minh với Hỏa Si xâm phạm biên giới, tin tức trọng yếu như vậy, mật thám của Cẩm Y vệ không ngờ không tìm hiểu được, thằng chó Đinh Thuận này làm ăn kiểu đéo gì thế không biết?

Nhớ lại hôm nay sau khi vào doanh địa của Đóa Nhan thì luôn cảm thấy không được tự nhiên, luôn cảm thấy có một đôi mắt âm độc ở phía sau nhìn hắn, Tần Kham cuối cùng cũng hiểu rồi.

" Hỏa Si lúc này đang ở doanh địa Đóa Nhan, đúng hay không?" Tần Kham nhìn chằm chằm Tháp Na, thanh âm đã biến thành lạnh lùng.

Tháp Na thấy vẻ mặt lạnh như băng của Tần Kham, nhưng lại cũng không sợ hãi, nói: "Thế thì sao? Nói cho ngươi hay, Đóa Nhan chúng ta không cần thiết phải nhìn sắc mặt của Minh đình, ngươi nói không sai, công đạo phải tự mình đi đòi lại, về phần đòi thế nào thì là chuyện của Đóa Nhan chúng ta."

Tần Kham thở dài: "Hợp tác với khâm sai Minh đình không tốt hơn à? Sư xuất hữu danh hơn nữa về sau sẽ không bị triều đình triều đình trách tội, hoàng đế bệ hạ còn có thể bồi thường tổn thất cho Đóa Nhan, kết minh với Hỏa Si tuy rằng vào biên giới Đại Minh ta có thể không chút cố lỵ mà giết người cướp của, nhưng chung quy vẫn triệt để đắc tội với Đại Minh ta, được mất thế nào, phụ thân ngươi dã tính chưa? Huống hồ..."

"Huống hồ gì?"

Tần Kham chậm rãi nói: "Theo ta được biết, Hỏa Si năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, trong lều trại của hắn đã có bảy thê tử, trong đó có hai người là mẹ kế của hắn, một người là chị dâu của hắn, còn có một người thậm chí là con dâu của hắn. Một nhà ba đời trần truồng trèo lên một cái giường lớn rồi quần nhau, trong lều trại nhà hắn đã đủ loạn rồi, ngươi xác định muốn gả cho hắn ư? Từ nay về sau để tranh thủ tình cảm mà đau nhau tới đầu rơi máu chảy với một đám mẹ già và quỷ nhỏ? Cuối cùng thì sinh một nhi tử hoặc nữ nhi cho Hỏa Si, cùng với mấy vị mẹ kế, chị dâu, con dâu của hắn ngay cả bối phận cũng không biết nên luận thế nào?

Ánh mắt tràn ngập vẻ đồng tình vô hạn, Tần Kham chậm rãi nói: "Tháp Na, nhân sinh của ngươi sẽ như vậy à? Nói thật nhé, nếu nữ nhi của ta tương lai phải gả cho nam nhân như vậy, ta sẽ bóp chết nó, rồi đánh cho mẹ nó một trận..."

Tháp Na mới mười sáu tuổi, việc nam nữ tất nhiên cũng nghe nói qua hoặc nhiều hoặc ít, gả cho Hỏa Si vốn là suy nghĩ kiên quyết hiến thân cho Đóa Nhan, chưa từng nghĩ tới việc nam nữ sau khi gả cho Hỏa Si sẽ là tình cảnh như thế nào, bị Tần Kham nói như vậy, mặt Tháp Na lập tức trắng bệch, người run rẩy.

Dũng cảm hiến thân và đối với sợ hãi chưa biết là luôn mâu thuẫn với nhau, một tiểu cô nương mười sáu tuổi hiển nhiên không có năng lực xử lý loại mâu thuẫn trong nội tâm này.

"Ta... Ta, ta lại đi hỏi ngạch trực cách thêm đã." Tháp Na bỏ đi ngay.

Tần Kham nhìn Tháp Na chạy đi như bay, không khỏi cười khổ xoa xoa mũi, trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác hổ thẹn.

Lừa dối một tiểu cô nương như vậy, hơn nữa còn là hết lần này tới lần khác, thật sự là... Rất không có tiết tháo.

Người thông minh với kẻ ngu dốt khác nhau ở chỗ, kẻ ngu dốt là nhìn một bước đi một bước, có đôi khi chẳng buồn nhìn đã đi, chân cứ thế bước ra, thế là không ngừng ngã vào hố, đứng lên vẫn không khôn ra, vừa bước ra lại rơi xuống hố.

Người thông minh thì khác, người thông minh đi một bước nhìn

trăm bước, làm việc gì cũng tính toán đã rồi mới hành động, cho nên đào hố cho người khác rơi xuống bình thường đều là người thông minh.

Không nghi ngờ gì nữa, Tần Kham là người thông minh, chỉ có điều lừa một tiểu cô nương như Tháp Na thực sự có chút không phúc hậu cho lắm, giết gà dùng dao mổ trâu, đồng thời Tần Kham cũng dùng hành động thực tế để chứng minh, người ta một khi lâm vào khốn cảnh, cái thứ tiết tháo này thật sự có cũng được mà không có cũng không sao.

Bốn phía là một mảng yên tĩnh, Tần Kham ngồi trên cỏ, nhìn lên bầu trời đầy sao, cũng không quay đầu lại mà cao giọng nói: "Đinh Thuận, tên cẩu tài ngươi, lập tức lăn ra đây cho ta!"

Đinh Thuận quả nhiên từ một góc tối đằng sau lăn ra, phía sau là Diệp Cận Tuyền thần sắc bình tĩnh.

Vào doanh địa Đóa Nhan có thể đạt được mục đích hay không, bọn họ cũng không quan tâm, bọn họ chỉ quan tâm tới an toàn tính mạng của Tần Kham, cho nên bất kỳ lúc nào Tần Kham cũng có thể ở chỗ gần đây tìm được bọn họ.

Đêm Thảo nguyên hơi lạnh, Đinh Thuận lại đầu đầy mồ hôi, nhìn Tần Kham rồi cười gượng hắc hắc, vẻ mặt xấu hổ và ảo não.

Tần Kham đứng lên, thản nhiên nói: "Thứ nhất, ngươi xoay người sang chỗ khác cho ta, để ta đá ngươi một cước, về phần nguyên nhân đá ngươi thì tự ngươi chắc hiểu, có một lần chứ không thể có lần thứ hai, nếu còn tái phạm, chắc chắn không là chỉ đơn giản là đá một cước đơn giản thế này thôi đâu."

Đinh Thuận lập tức xoay người, miệng liên tục nói: "Đám sát tài Phía dưới không ra gì, chậm trễ quân quốc đại sự, thuộc hạ đáng muôn lần chết, đa tạ Tần soái khai ân! Thuộc hạ nhận phạt, Tần soái nếu chưa hết giận, đá thêm mấy cái cũng không sao."

Tần Kham không quan tâm tới hắn, cũng không khách khí, quả thực hung hăng đạp vào mông Đinh Thuận một cước, một cước này đá hơn nặng, Đinh Thuận bị đá cho lăn một vòng về phía trước, nằm trên đất một lúc lâu vẫn không đứng dậy được.

Tần Kham lạnh lùng nói: "Thám tử Cẩm Y vệ Phụ trách tìm hiểu quân tình về Đóa Nhan tam vệ, người bắt về kinh, giao cho Nam trấn phủ ti xử lý, Đóa Nhan muốn kết minh với Hỏa Si mà phạm Đại Minh ta, tin tức trọng yếu như vậy mà ta ngay cả một chút phong thanh cũng không nghe thấy, hắn muốn hại chết ta sao?"

Chương 317: Sát khí của Hỏa Si

Từ lúc nắm Cẩm Y vệ tới nay, Tần Kham vẫn khá bao dung với thuộc hạ, sai lớn sai nhỏ, có thể bỏ qua thì tận lực bỏ qua, bản thân Tần Kham cũng là người thường xuyên phạm sai lầm, hơn nữa sau khi phạm sai lầm cũng chưa từng trừng phạt mình, thuộc về loại người tính nguyên tắc rất mỏng, đối với mình còn như vậy, đối với người khác tất nhiên cũng ngại quá nghiêm khắc.

"Mình đã không muốn thì chớ làm với người khác." Tần Kham luôn dùng tiêu chuẩn để yêu cầu bản thân.

Nhưng mà không phải tất cả lỗi lầm đều có thể được Tần Kham tha thứ.

Lơ là quân quốc đại sự sẽ không nằm trong phạm vi được tha thứ, loại sai lầm này rất chét người, mà không chỉ chết mình, hơn nữa là chết mạng của toàn bộ giang sơn xã tắc.

Thấy sắc mặt lạnh lùng của Tần Kham, Đinh Thuận biết hắn là tức giận thực sự, vội vàng bẩm: "Tần soái, Cẩm Y vệ chúng ta xây dựng cơ sở ở ba thành Liêu Đông Cẩm Châu, Liêu Dương và Nghiêm Ninh, dùng những cửa hàng như da thuộc, dược liệu để che giấu, chuyên môn dùng để thăm dò quân tình của Thát Đát, Ngoã Lạt, Đóa Nhan. Huynh đệ bên dưới thực sự không hề lơ là, mười ngày trước khi chúng ta đang ở Liêu Dương, thuộc hạ đã rải thám tử khắp thảo nguyên, nghiêm mật quan trú tin tức về các bộ lạc, ba ngày trước, các bộ lạc đều truyền tin tức về, chỉ độc có Đóa Nhan và Hỏa Si là không có tin tức truyền về, ngay cả sinh tử của thám tử cũng không biết, thuộc hạ hoài nghi liệu có phải thân phận của thám tử Cẩm Y vệ chúng ta bị Đóa Nhan và Hỏa Si vạch trần rồi không..."

Sắc mặt Tần Kham hòa hoãn lại, nói: "Nếu huynh đệ phía dưới bị người ta nhìn thấu thân phận mà gặp bất trắc, Cẩm Y vệ sẽ phụng dưỡng gia quyến những người này tới hết đời, con cháu tập chức vào về sẽ được thăng một cấp."

Đinh Thuận chắp tay nói: "Tần soái nhân nghĩa."

Tâm tình Tần Kham càng lúc càng trầm trọng, thám tử của Cẩm Y vệ bị vạch trần, Đóa Nhan lại bí mật kết minh với Hỏa Si, đại quân của Lý Cảo đang rục rịch ở bờ sông Lạp Mộc Luân, bên cạnh mình chỉ có vẻn vẹn tám ngàn quan binh, trong nguy cơ trùng trùng thế này thì làm sao mà tiếp tục sinh tồn ở Liêu Đông đây? Vừa nghĩ tới Hỏa Si hiện giờ đang ở ngay trong doanh địa của Đóa Nhan, mà nói không chừng đang ở trong một góc tối nào đó theo dõi nhất cử nhất động của hắn, Tần Kham liền cảm thấy rất không được tự nhiên, có một loại cảm giác như bị độc xà tỏa định, dựng hết tóc gáy.

"Diệp sư thúc..." Tần Kham gọi khẽ.

Diệp Cận Tuyền nói: "Chuyện gì?"

"Đêm nay đổi lều với ta."

Diệp Cận Tuyền nhướn mày: "Vì sao?"

"Bởi vì lều trại Hoa Đương an bài cho ta là cửa hướng nam."

"thế thì sao?"

"Ta bấm tay tính rồi, hôm nay mạng của ta sát nam, phạm kim vượng hỏa, cho nên lều trại Hoa Đương an bài cho ta không thích hợp."

Diệp Cận Tuyền đáp ứng rất sảng khoái: "Được, ta đổi với ngươi."

Đến phiên Tần Kham kỳ quái: "Sư thúc, ta nói chuyện ma quỷ như thế mà ngươi cũng tin à?"

"Ta giả vờ tin."

Nhìn thần sắc của Diệp Cận Tuyền, khác với sự ngu thật của Tháp Na, trên khuôn mặt nhìn như chất phác của Diệp Cận Tuyền thỉnh thoảng cũng hiện lên một tia tinh quang, ừ, hắn là giả vờ ngu.

Đây là lợi ích của mang cao thủ võ công bên cạnh, cơ hội ăn đao vĩnh viễn không tới phiên Tần Kham tay trói gà không chặt.

"Sư thúc, còn có chuyện nữa, trước khi ngươi rút đao, nhớ giúp ta

đỡ đao..."

"Đỡ đao của ai?"

Không cần Tần Kham trả lời, Tháp Na đã vẻ mặt đằng đằng sát khí chạy tới, trong tay không phải là xách roi ngựa, mà là một thanh loan đao Mông Cổ sáng quắc, gặp mặt không nói hai lời, một đao bổ tới đỉnh đầu Tần Kham, cũng chẳng bận tâm cái gì khâm sai, khách nhân và ân nhân.

Keng!

Diệp Cận Tuyền ung dung đỡ đao giúp Tần Kham, xuất thủ như điện, tẩu vị phong tao.

" Hán nhân các ngươi đều là hỗn đản! Hại ta lại bị ngạch trực cách mắng! Mà ngươi, đại quan đại quan Minh đình, còn là hỗn đản trong hỗn đản, ngươi quả thực so với sài lang còn âm hiểm hơn, so với độc xà còn ngoan độc hơn, bất tri bất giác liền bị ngươi cho vào bẫy, ngạch trực cách nói không sai, Hán nhân các ngươi quả nhiên không thể tin được." Tháp Na vừa chém vừa phẫn nộ hét lên.

Diệp Cận Tuyền chắn trước người Tần Kham thoải mái đỡ đao, nhìn bộ dạng của hắn tựa hồ vừa đánh vừa ngáp ngủ, cao thủ tịch mịch tới rối tinh rối mù, Tháp Na mấy lần ở trong mắt Tần Kham nhìn như là sát chiêu ngoan độc vô cùng tinh diệu, bị Diệp Cận Tuyền thờ ơ gẩy gẩy, liền hóa giải sạch sẽ.

Lúc này Diệp Cận Tuyền rất đẹp trai, so với tên gia hỏa ngày trước thích bị Đỗ Yên một chưởng đánh cho đo đất thì hoàn toàn như hai người khác. Diệp Cận Tuyền lúc này mới có mấy phần phong phạm của đệ tử tông sư.

Tần Kham cười tủm tỉm nhìn hai người đánh nhau, sự chú ý tập trung vào trên người Diệp Cận Tuyền nhiều hơn.

Lúc trước mở siêu thị từ trong lưu dân doanh thuê điếm tiểu nhị, ngay thẳng bất khuất động thủ với Trương Vĩnh, lại vẻ mặt khô khốc tỷ thí với Đỗ Yên, khi bại khi thắng, lại trong sự vây công của phiên tử Đông Hán mới lộ ra công phu thực sự, rồi chủ động xin luyện tân binh, lúc này đối mặt với công kích như mưa rền gió dữ

của Tháp Na thì thoải mái như đang ăn sáng.

Hiện tại có thể khẳng định, tên gia hỏa lai lịch không rõ, thân phận không rõ, không biết cất giấu tâm sự gì này ngay từ đầu tiếp cận Tần Kham đã có mục đích, hơn nữa tâm cơ rất thâm hậu.

May mắn Tần Kham sớm đã phát hiện Diệp Cận Tuyền tiếp cận mình cũng không có ác ý, nếu không người như vậy tuyệt đối không được tiếp cận Tần Kham trong vòng một trượng.

Cuộc đánh nhau không có ý nghĩa đặc biệt khiến người ta chán nản.

Không lâu sau, Tháp Na chán rồi, thân thủ của Diệp Cận Tuyền rất khủng bố, giống như một tòa núi cao không thể trèo qua, vừa giao thủ Tháp Na đã liền cảm thấy có một loại vô lực rất lớn.

Đột ngột thu tay lại rồi nhảy ra khỏi vòng chiến, Tháp Na oán hận lườm Tần Kham một cái, tức giận hừ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi, nàng ta quyết định vĩnh viễn không nói một câu gì với tên Hán nhân âm hiểm này nữa, tên vô lại này luôn có thể bất tri bất giác đẩy nàng ta xuống hố, sau đó thì đứng bên trên cười hì hì nhìn nàng ta, đấu tâm nhãn với người như vậy, mười Tháp Na cũng không phải là đối thủ.

Ở trong một góc khác của tiệc tối Lửa trại, một nam tử Mông Cổ trung niên mặt âm trầm nhìn Tháp Na và Tần Kham ở xa xa, trạng thái đối địch của hai người lọt vào trong mắt hắn lại hết sức chướng mắt, giống như sự liếc mắt đưa tình giữa tiểu tình nhân.

Tháp Na không chỉ là trân châu của bộ lạc Đóa Nhan, còn là trân châu trong mắt tất cả nam nhân trên thảo nguyên.

Viên trân châu sáng nhất này chỉ có thể do Hỏa Si hắn một mình độc chiếm, người ngoài liếc nhìn nàng ta một cái cũng không được! Khâm sai Triều đình cũng đừng có mơ động vào! Vì viên trân châu này, hắn thậm chí không tiếc kết minh với Đóa Nhan thế đang yếu dần, tuy rằng tuổi của Tháp Na đủ làm con gái hắn, nhưng theo Tháp Na càng ngày càng lớn, càng lúc càng minh diễm động lòng người, dục vọng của Hỏa Si đối với Tháp Na cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Dân phong Thảo nguyên rất cởi mở, các tiểu tử tranh đoạt cô nương xinh đẹp trước nay đều là tỷ thí với nhau, hoặc đua ngựa, hoặc bắn cung, hoặc đọ rượu rồi hát tình ca, mà Hỏa Si thì khác, phương pháp của hắn rất trực tiếp, hắn quen dùng đao kiếm đưa tình địch về thế giới bên kia

Huống chi, tình địch này là đại quan của Minh đình, mà Hỏa Si thì lệ thuộc vào kỳ chủ Quách Lặc Tân Kỳ của Thát Đát bộ, Minh đình và Thát Đát vĩnh viễn là tử địch không chết không ngừng.

"Ô Ân Kỳ..." Hỏa Si lạnh lùng gọi.

Một nam tử mặc áo dài Mông Cổ màu đen quì một gối ở trước mặt hắn, tay phải đặt lên ngực: "Kỳ chủ, Ô Ân Kỳ chờ mệnh lệnh của ngài."

"Biết thời kì Đông Hán Trung Nguyên, có trí giả tên là Ban Siêu không?"

"Không biết."

" Ban Siêu này quả thực lợi hại, hắn đi sứ tới Thiện Thiện quốc Tây Vực, thấy thái độ của Thiện Thiện quốc chủ Thiện Thiện quốc đối với hắn trước thì nóng sau thì lạnh, thám thính thì mới biết là sứ giả của Hung Nô cũng tới, quốc chủ của Thiện Thiện quốc cố ý đuổi Hán sứ mà kết minh với Hung Nô, Ban Siêu đêm đó dẫn ba mươi sáu tùy tùng, giết sạch sứ giả của Hung Nô, bức quốc chủ của Thiện Thiện quốc không thể không quy phụ triều đình Đông Hán.

" Ý tứ của Kỳ chủ là... Giết quan viên của Minh đình?"

Hỏa Si cười lạnh nói: "Việc Hán nhân có thể làm, người Mông Cổ chúng ta cũng có thể làm. Hoa Đương này cứ lắc lư không ngừng, chúng ta phải cho hắn biết trên người mình là chảy dòng máu của người Mông Cổ."

Ô Ân Kỳ thành kính cúi đầu ôm ngực: "Kỳ chủ, chờ tin tức tốt của Ô Ân Kỳ, trường sinh thiên vĩnh viễn phù hộ con cháu của Thành Cát Tư Hãn."

Chương 318: Tuyệt cảnh phản kích

Hỏa Si không phải là người Mông Cổ dốt nát kém cỏi, sự thật hắn biết nói Hán ngữ, đối với văn hóa Hán gia mặc dù không thể nói là tinh thông, nhưng rất nhiều điển cố nổi tiếng đều có thể hạ bút thành văn, ví dụ như chuyện Ban Siêu đi sứ Tây Vực.

Điển cố không dùng sai, rất tương tự với tình cảnh trước mắt.

Trong doanh địa Đóa Nhan, Hỏa Si là khách, Tần Kham cũng là khách, chủ nhân đối với khách nhân đều nhiệt tình, nhưng khách nhân khách nhân và khách nhân lại bắt đầu bất hòa rồi.

Ô Ân Kỳ là dũng sĩ có khí lực nhất bộ lạc Hỏa Si, đạt Hỏa Si hạ mệnh lệnh, Ô Ân Kỳ liền dẫn hơn hai mươi người lặng lẽ lui ra.

Lửa trại Xa xa vẫn là một mảng vui mừng, trong bộ lạc cả trai lẫn gái vây quanh lửa trại tay trong tay hát hát nhảy nhảy, đối với bộ lạc Đóa Nhan mà nói, nhưng ngày tháng như vậy không còn nhiều, từ sau những năm Đại Minh chính thống, Minh đình vì trả thù chuyện Đóa Nhan đi theo Ngõa Thứ mà đóng cửa khai nguyên, ngày tháng của Đóa Nhan liền không dễ chịu gì, ở trong kẽ hở giãy dụa mà sống nên không có phúc khí ngày nào cũng có thịt cá, trên thực tế khi bọn họ khốn cùng òn chẳng khác ăn mày là bao, hôm nay bộ lạc có khách quý, coi như bọn họ tự mình ăn tết.

Hoa Đương hơi mập ngồi giữa lửa trại, hắn đêm nay uống rất nhiều rượu sữa ngựa, mặt đã đã hơi đỏ, mỗi tay ôm một cơ thiếp nhìn nam nữ trong bộ lạc khiêu vũ, phát ra tiếng cười to sang sảng, về phần hai vị khách quý đêm nay không hiện không có mặt ở đây, Hoa Đương làm như không biết.

Chén rượu làm bằng bạt được rót đầy rượu, Hoa Đương cầm bát lên, vừa cười, ánh mắt vừa lơ đãng nhìn về bên trái, vừa hay nhìn thấy thủ hạ đắc lực Ô Ân Kỳ của Hỏa Si dẫn hơn hai mươi người lặng lẽ biến mất trong bóng đêm, Hoa Đương lại nhìn về phía lều trại của Tần Kham, sau đó cười ha ha mấy tiếng, gân cổ hát mấy

câu thất ngôn Mông Cổ, bất luận hát hay hay không hay, cũng dẫn tới những tiếng trầm trồ khen ngợi của nam nữ trong bộ lạc, Hoa Đương ngửa đầu uống cạn chén rượu, người lắc lư mấy cái, ầm ầm ngã xuống đất.

Đêm nay nhìn như rất bình tĩnh.

Nghi trượng hơn tám ngàn của khâm sai Đại Minh hạ trại cách Đóa Nhan Đóa Nhan vài dặm, Hỏa Si dùng thân phận khách nhân từ xa mà đến, chỉ dẫn theo mấy chục tùy tùng, trong doanh địa Đóa Nhan, lửa trại đã tắt dần, mọi người uống nhiều và nhảy mệt nằm lên cỏ mà ngủ.

Mấy đội dũng sĩ Đóa Nhan tuần tra tay đặt lên chuôi đao, thờ cơ đi lại chung quanh doanh địa, thỉnh thoảng lại cảnh giác nhìn doanh địa của quân đội Minh đình, thấy hán tử Mông Cổ uống say nói mơ thì đá khẽ mấy cái, cười mắng vài câu.

Tất cả yên tĩnh an tường như vậy đó, trong đống lửa đã tắt, khói xan lượn lờ bốc lên, mang theo mấy phần hương vị tịch liêu lạnh lùng.

Hơn hai mươi người mượn bóng đêm, từ một lều trại phía đông lặng lẽ chui ra, cẩn thận tránh dũng sĩ tuần tra, đi tới dẫy lều trại phía tay.

Bọn họ mặc quần áo màu đen, trong tay cầm loan đao Mông Cổ, lưng cúi thấp như hai mươi mấy con báo săn được cẩn thận tiếp cận con mồi.

Trong tĩnh mịch, bọn họ vây quanh một đại trướng nóc phủ nỉ lông dày, hơn hai mươi người như nín thở, trong mắt lại lộ ra hào quang hưng phấn đặc trưng của loài sói trước khi xơi tái con mồi.

Người Cầm đầu lặng lẽ cười dữ tợn rồi vung tay phải lên, hơn hai mươi người vung loan đao ùa vào trong lều trại, tiếng hét cũng phá vỡ sự yên tĩnh của thảo nguyên.

"Giết cẩu quan Minh đình." Người cầm đầu dùng tiếng Mông Cổ quát lớn.

Cùng với mấy tiếng chửi bậy, khi dũng sĩ Đóa Nhan tuần tra ban

đêm cầm đuốc vội vàng chạy tới thì hơn hai mươi người đã toàn bộ xông vào lều trại, chỉ nghe thấy bên trong là tiếng vang của đao kiếm chạm nhau.

Toàn bộ người trong doanh địa Đóa Nhan tỉnh lại, mọi người mở to đôi mắt đang mắt nhập nhèm, theo bản năng rút loan đao, cảnh giác nhìn xung quanh.

Các dũng sĩ Đóa Nhan đang vây trước lều trại của khâm sai Đại Minh đang do dự xem có nên lao vào hay không thì bùm một tiếng, một hán tử Mông Cổ dùng một loại tư thế quỷ dị bay ngược ra, ngã thật mạnh xuông đất, hai mắt vô thần nhìn trời, khí tức đã mỏng như tơ nhện, xương ngực hắn đã gãy hết, ở giữa lõm xuống hình nắm đấm, hiển nhiên đã trúng một loại quyền pháp phi thường bá đạo, mắt thấy chắc không sống nổi.

Trong Lều trại f một trận yên tĩnh, tiếp theo lại nghe thấy những tiếng bang bang, tiếng hét thảm rất nhanh truyền, cuối cùng là từng cỗ thi thể lặng lẽ được ném ra.

Dũng sĩ Đóa Nhan ngoài Lều trại nhìn thấy một màn quỷ dị này, cả kinh há to miệng, loan đao trong tay cũng rơi xuống đất.

Cách lều trại vừa xảy ra đánh nhau mấy chục bước, Tần Kham ngồi khoanh tay lẳng lặng nhìn những gì xảy ra, khóe miệng phác ra nụ cười lạnh, Đinh Thuận đứng bên cạnh hắn, nụ cười lạnh trên mặt cũng tương tự như Tần Kham, cũng không biết có phải là cố ý bắt chước hay không.

"Học điển cố Ban Siêu đi sứ Thiện quốc Tây Vực à? Hỏa Si này không phải là xuẩn vật, thì cũng cũng đọc sách mấy ngày." Tần Kham lẩm bẩm.

Đinh Thuận nhìn cảnh chém giết thảm thiết trong lều trại, sau lưng bốc khói.

Nếu Tần soái không dự đoán được hành động của Hỏa Si, đêm nay an phận ngủ ở trong lều trại Hoa Đương an bài cho hắn, chỉ sợ lúc này chắc chẳng còn mạng mà chê bai dè bỉu người ta.

Lau mồ hôi trên mặt, Đinh Thuận bỗng nhiên nhổ nước bọt xuống

đất, nói: "Đại nhân, Hỏa Si ss làm việc so với ngài còn bố láo hơn."

Ngẩng đầu thấy Tần Kham thần sắc không tốt, Đinh Thuận tát bốp một cái vào miệng mình, sửa lại: "Không thể bằng ngài được."

Xa xa tiếng động lớn đã dần yên lại, Diệp Cận Tuyền vẫn ở trong lều trại không lộ diện, nhưng hơn hai mươi thích khách Hỏa Si phái đi lại người này nối tiếp người kia bay ra khỏi lều, Diệp Cận Tuyền phân rất rõ nặng nhẹ, lần này không đợi Tần Kham phân phó, hắn không chút lưu tình hạ sát thủ, dũng sĩ dưới trướng Hỏa Si khi bay ra khỏi lều trại đều không còn ai sống sót.

Ngoài Lều trại tụ tập một đám dũng sĩ Đóa Nhan đao đã ra khỏi vỏ, ai nấy khẩn trương nhìn cảnh chém giết trong lều trại, nhưng lại không ai dám đi vào thử quyền của Diệp Cận Tuyền.

Tần Kham nhíu mày, ánh mắt lại bỗng nhiên chuyển hướng về phía hoàng kim đại trướng chính giữa doanh địa Đóa Nhan, bốn phía đại trướng là một mảng tối đen, nghe nói Hoa Đương trong lửa trại ban đêm đã uống say mèm, cuối cùng được người ta khênh vào đại trướng.

Hắn quả thực là say mèm ư? Say tới ngay cả trong doanh địa xảy ra động tĩnh lớn như vậy cũng không làm hắn tỉnh?

Nụ cười ở khóe miệng Tần Kham càng lúc càng lạnh.

Phía sau đại trướng Tối đen, vô số bóng đen di chuyển trong bóng đêm, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng thở phì phì của ngựa.

Giờ thì ngay cả Đinh Thuận cũng cảm thấy không đúng.

"Đại nhân, Đóa Nhan đã âm thầm điều động binh mã." Đinh Thuận vừa sợ vừa giận thốt lên.

Nhìn chung quanh một vòng, Tần Kham đã nắm rõ toàn bộ tình thế lúc này.

Hỏa Si muốn học theo Đông Hán Ban Siêu, giết sứ tiết Hung Nô để bức Hoa Đương tỏ thái độ, cán cân trong lòng Đóa Nhan Hoa Đương đã nghiêng về phía Hỏa Si, hoặc là nói hắn vốn không tín nhiệm Hán nhân, nên đã sớm sắp đặt binh mã chỉ đợi Tần Kham

sau khi bị Hỏa Si giết rồi, nghi trượng tám ngàn người của Đại Minh ngoài doanh địa nếu có chút dị động sẽ huy binh đánh ngay.

Người Tần Kham Tần Kham có thể sử dụng lại chỉ có Đinh Thuận và Diệp Cận Tuyền.

Tình thế vạn phần nguy cấp!

"Đại nhân, cướp một con khoái mã chạy ra khỏi doanh, hội hợp v tám ngàn người bên ngoài, thuộc hạ cản phía sau cho ngài." Đinh Thuận kéo Tần Kham chạy ra.

Lúc này Diệp Cận Tuyền cũng đã giết sạch thích khách Hỏa Si phái đi, cả người đầy máu xuất hiện trước mặt Tần Kham, trên mặt hai người đã hiện ra vẻ lo lắng.

Tần Kham hất ra khỏi tay Đinh Thuận, cả giận nói: "Thân hãm vạn mã quân mà hai người các ngươi cũng có bản lĩnh đoạn hậu à? Ngây thơ thế."

"Vậy nên làm gì?"

Trong mắt Tần Kham hiện lên một tia sát khí, cắn răng nói: "Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, vừa rồi Hỏa Si làm theo Ban Siêu, kết quả thất bại, hiện tại chúng ta cũng học theo Ban Siêu."

Diệp Cận Tuyền và Đinh Thuận ngây ra một lúc không nói gì.

"Hỏa Si giống như ta đều là khách nhân của Đóa Nhan, tùy tùng dẫn vào doanh địa Đóa Nhan nhiều lắm cũng chỉ mấy chục, Diệp Cận Tuyền vừa rồi đã giải quyết hơn một nửa rồi, vì sao chỉ có thể để hắn giết ta chứ ta không thể giết hắn? Nếu hắn đã bố láo trước, vậy thì ta còn phải đắn đo cái gì? Diệp sư thúc!"

"Có."

"Nhân lúc Hoa Đương đang giả bộ hồ đồ, người phía dưới không dám động thủ lung tung, ngươi giờ xông vào lều trại của Hỏa Si giết tên gia hỏa đó cho ta."

"Được! Xem ta đây."

Sinh tử quan đầu, Diệp Cận Tuyền rất hữu hiệu, vừa dứt lời tung người mấy cái dã lướt xa như khói.

Đinh Thuận ở bên cạnh ma quyền sát chưởng, hưng phấn nói: "Đại nhân, thế ta làm gì?"

"Ngươi đi ném con của Hoa Đương xuống giếng cho ta."

Đinh Thuận mặt lộ vẻ khó xử: "Đại nhân, thuộc hạ chắc đánh không lại Tháp Na đâu."

"Vậy ở bên cạnh bảo hộ ta, thuận tiện đốt lều trại ở phía sau cho ta, dương đông kích tây yểm hộ Diệp Cận Tuyền."

"Vâng."

Một chiêu tuyệt cảnh phản kích này của Tần Kham chẳng ai ngờ được, ngay khi mọi người cho rằng Tần Kham không phải chết ngắc tại chỗ thì của là bỏ chạy trối chết thì lều trại nơi Hỏa Si ở bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống bi phẫn đến cực điểm.

Đồng thời, Hoa Đương ngồi ngay ngắn trong đại trướng, chậm rãi uống trà sữa, ba phần cảm giác say còn lưu lại đêm qua cũng mất sạch.

Thanh âm lộn xộn Bên ngoài sớm đã truyền vào trong tai hắn, hắn lại ngồi trong đại trướng chẳng buồn động đậy, giống như chẳng nghe thấy gì.

Sức ảnh hưởng của huyết thống Dòng họ là cực lớn, Hoa Đương cuối cùng vẫn lựa chọn nghiêng về phía người Mông Cổ, tình nguyện kết minh với Hỏa Si, cho dù như bảo hổ lột da, cũng không nguyện tin Hán nhân nữa, hơn trăm năm qua, Đóa Nhan bị Hán nhân lừa cho thảm lắm rồi.

Loảng xoảng!

Một hán tử Đóa Nhan lảo đảo chạy vào đại trướng, lắp bắp nói: "Khả... khả hãn..."

Hoa Đương lạnh lùng liếc sang, cười nói: "Khâm sai Minh đình có phải đã chết dưới đao của Hỏa Si rồi hay không? Tám ngàn binh

mã Hán nhân đã có dị động chưa?"

"Không, không phải... Hỏa Si chạy rồi, bị Hán nhân đánh cho phải bỏ chạy rồi!"

Chương 319: Cởi mở với nhau

Ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm trà sữa, Hoa Đương bộ dạng bi phẫn giống như đang phun máu.

"Thế là sao?" Hoa Đương vừa sợ vừa giận: "Hỏa Si Trong doanh địa có hơn bốn mươi tùy tùng, khâm sai Hán nhân chỉ dẫn theo hai người vào doanh, bọn họ sao có thể ép cho Hỏa Si phải chạy? Chẳng lẽ quan binh tám ngàn bên ngoài công vào à?"

"Không phải a, Khả Hãn, trong Hán nhân có một cao thủ võ công phi thường lợi hại, chỉ một mình hắn mà đánh cho tùy tùng của Hỏa Si một mảnh giáp cũng chẳng còn, hơn nữa còn xông vào lều trại của Hỏa Si, Hỏa Si chỉ ngăn cản được mấy hiệp liền bị đánh cho phải chạy trối chết, khi cưỡi ngựa chạy ra khỏi cửa doanh thì bị người ta từ phía sau bắn cho một, cũng không biết là chết hay sống..."

"Bắn... Bắn một tên?" Hoa Đương lập tức cảm thấy tay chân lạnh ngắt, mồ hôi lạnh túa ra: "Ai... Bắn tên?"

"Trời quá tối, không nhìn được rõ, có điều có thể khẳng định không phải Hán nhân bắn."

Hoa Đương chỉ cảm thấy tai kêu ong ong.

Ai bắn Hỏa Si đã không còn quan trọng, Hỏa Si sống hay chết cũng không trọng yếu, bất luận bất luận sống hay chết, Hỏa Si tất nhiên sẽ rất hận Đóa Nhan, nếu giữ được mạng về Quách Lặc Tân Kỳ của hắn, có thể khẳng định ít ngày nữa sẽ cử binh đến tấn công, khuất nhục người Mông Cổ phải chịu, chỉ có thể đòi lại từ trong đao kiếm, không có đạo lý gì mà nói cả.

Sắc mặt tái nhợt Hoa Đương sắc mặt tái nhợt, người có chút lảo đảo, đến bây giờ hắn vẫn nghĩ không thông, khâm sai Hán nhân rốt cuộc làm sao hóa giải được sát khí của Hỏa Si, không chỉ hóa giải, hơn nữa còn gậy ông đập lưng ông, chỉ dựa vào ba người đã đánh cho Hỏa Si phải chật vật mà chạy.

Hán nhân... Rất bạo lực.

Hoa Đương không biết Thiện Thiện quốc thời Đông Hán gì cả, nhưng hắn lúc này lại nghĩ như quốc chủ của Thiện Thiện quốc, xảy ra việc này, hiện tại phải nghĩ lại về việc kết minh.

Hỏa Si đã triệt để đắc tội rồi, Ngoã Lạt phía tây, Thát Đát phương bắc rất nhiều năm trước đã kết thù với Đóa Nhan, Minh đình phía nam đối với Đóa Nhan thì khi diệt khi đỡ, nếu đem so sánh thì thái độ lại là ôn hòa nhất, hôm nay lại còn cầm đến thánh chỉ ân phủ của hoàng đế Minh đình.

Mắt thấy Hỏa Si sẽ phái binh đến công. Lúc này nếu Đóa Nhan không lựa chọn một minh hữu mạnh thì chỉ sợ sẽ gặp họa diệt tộc.

Cừu hận Đối với Minh đình có sâu tới mấy, Hoa Đương cũng không ngu xuẩn đến mức ba mặt thụ địch, càng nghĩ, Minh đình không ngờ thành đối tượng kết minh duy nhất.

Tất cả những đều này đều là bởi vì trận biến cố khiến người ta chuẩn bị không kịp này.

" Khâm sai Hán nhân ở đâu?" Hoang mang Ngắn ngủi qua đi, Hoa Đương nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

"Khâm sai và hai gã tùy tùng của cho sau khi ép cho Hỏa Si phải bỏ chạy thì vẫn luôn chờ ở ngoài đại trướng của Khả Hãn."

" Tám ngàn binh mã Hán nhân có động tĩnh gì?"

"Đã tập kết thành ngoài doanh địa ta ba dặm, một vị tham tướng Hán nhân tên là Tôn Anh một mình cưỡi ngựa tới trước đại môn doanh địa ta kêu gào đò gặp khâm sai đại nhân của bọn họ, nếu không sẽ dẫn quân giết vào doanh địa."

Sắc mặt Hoa Đương hết xanh lại đỏ, do dự một lúc, cuối cùng cuối cùng giậm chân nói: "Mời khâm sai Hán nhân vào! Ta chính thức bàn chuyện với hắn."

Tần Kham vẫn chờ ở ngoài đại trướng của Hoa Đương, đuổi Hỏa Si đi đã là chuyện trong dự liệu, dù sao Diệp Cận Tuyền cũng là đệ tử của tông sư nội gia quyền, chỉ cần hắn không cố ý nhún

nhường, đối phó với mấy chục tùy tùng của Hỏa Si là không thành vấn đề.

Chỉ có điều Hỏa Si sau khi dựa vào bóng đêm chạy khỏi doanh địa của Đóa Nhan, trong đêm tối bị một mũi tên bắn trúng lưng, mũi tên này thì thực sự nằm ngoài ý liệu của Tần Kham.

Người mong Hỏa Si chết, tựa hồ không chỉ có mấy Hán nhân bọn họ.

Nghe thấy Hoa Đương trong đại trướng gọi, Tần Kham vẻ mặt tươi cười đi vào.

Dưới màn trướng rất dày, Tần Kham đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt già nua âm trầm mà phức tạp của Hoa Đương.

Bước lên, Tần Kham chủ động cầm tay Hoa Đương, run rẩy ra sức lắc lắc, ngữ khí vô cùng đau đớn nói: "Người thân đau, kẻ thù vui, Hoa Đương Khả Hãn, đêm nay ngươi làm thật chẳng ra gì, chẳng ra gì." Hoa Đương: "....."

Khuôn mặt già nua Hoa Đương quả thật đỏ bừng.

Đại nhân vật vô luận làm ra chuyện thiếu đạo đức cỡ nào, đều nên mặt không đổi sắc. Mặt không đỏ thở không gấp, ví dụ như Tần Kham đây này, nhưng Hoa Đương thì khác, Hoa Đương là người Mông Cổ.

Hào sảng hiếu khách là dấu vết như được in trong xương tủy của người Mông Cổ, giống như trung hiếu lễ nghĩa trong lòng sĩ tử Đại Minh, không thể xúc phạm, nhưng mà không cần Tần Kham vạch ra, bản thân Hoa Đương cũng minh bạch, đêm nay hắn quả thật phạm một việc không ra gì, giả câm vờ điếc thiếu chút nữa hại chết khách nhân trong địa bàn của hắn, nếu thực sự hại chết được thì còn đỡ, song khách nhân lại không chết, ngược lại chạy vào trong đại trướng của trong đại trướng chỉ trích hắn.

Đối với người Mông Cổ hiếu khách mà nói, đây quả thực là điều vô cùng nhục nhã, Hoa Đương không khỏi vừa thẹn vừa giận, muốn cầm đao cứa cổ chết đi cho xong, nhưng cũng muốn bổ cho Tần Kham một đao, do dự bất định.

Nghiêm khắc mà nói, đêm nay ba phía đều không ra gì, Hỏa Si và Tần Kham dùng thân phận khách nhân ở trên địa bàn của người khác giết tới giết lui, Hoa Đương là chủ nhân lại giả câm vờ điếc, chuyện kết thúc, chủ nhân và khách nhân lại gặp mặt, mặc dù không biết trong lòng khách nhân nghĩ gì, nhưng chủ nhân thì thực sự xấu hổ đến mức muốn chôn sống mình sâu ba thước.

Không thể không nói, tư tưởng nhục nhã của người Mông Cổ rất mãnh liệt.

Hoa Đương cảm thấy mình bỗng nhiên lâm vào bị động, nguyên nhân chủ yếu của bị động là tám ngàn binh mã Hán nhân đang hết sức căng thẳng ngoài doanh địa.

Vốn nếu Hỏa Si giết được Tần Kham, tuy nói tám ngàn binh mã Hán nhân này đồng dạng cũng sẽ không khách khí với Đóa Nhan, nhưng ít ra Hỏa Si sẽ không chút do dự đứng chung một chỗ với Đóa Nhan, Hoa Đương có can đảm để đắc tội với Minh đình, nhưng hiện tại thì sao?

Hiện tại Hoa Đương không dám đắc tội với ai cả, bởi vì người nên đắc tội, người không nên đắc tội, đều bị đều bị hắn đắc tội hết rồi, nếu còn không tỉnh táo, Đóa Nhan lập tức sẽ phải gặp họa diệt tộc.

Không nhìn ánh mắt khiển trách của Tần Kham, Hoa Đương hung hăng cắn răng một cái, trực tiếp ném ra chủ đề: "Khâm sai Đại Minh Tôn quý, Đóa Nhan Vệ muốn bàn chuyện kết minh với ngươi."

Tần Kham cuối cùng cũng mỉm cười.

Từ lúc bước vào thảo nguyên cho tới bây giờ, điều hắn chờ chính là những lời này của Hoa Đương.

Ánh mắt Khiển trách lại vơi đi nhiều.

"Như vậy, xin Khả Hãn phái người lấy bản đồ ra đây, chúng ta từ từ nói chuyện." Tần Kham cười hiền lành như vạn gia sinh phật, tất cả phát sinh vừa rồi phảng phất chỉ như một giấc mộng.

Ngón tay Tần Kham dịch từng chút trên bản đồ, mỗi lần dịch lại làm tim Hoa Đương như đập chậm đi một nhịp.

" Tình cảnh của Đóa Nhan hiện giờ, không cần phải ngươi phùng má giả làm người mập, ta từ Liêu Đông một đường đi tới, sớm đã nhìn rõ cả rồi, thương nhân của các ngươi ở thành trì cảnh nội Đại Minh bị quan binh đuổi đến đuổi đi như chó, bởi vì Đóa Nhan Vệ hiện giờ ở trong thành trì Đại Minh làm bất kỳ một cuộc mua bán nào cũng đều là phi pháp."

Nghe những lời nói không chút nể mặt của Tần Kham, Hoa Đương há miệng thở dốc, muốn biện giải nhưng lại không biết biện giải thế nào, sắc mặt có vài phần tức giận.

Tần Kham cười nói: "Nghe nói hiện giờ trong chợ đen biên cảnh, bò thịt dê có thể đổi được thước thóc với phân lượng ngang nhau, hơn nữa còn là loại gạo kém nhất của Đại Minh? Còn nghe nói mười lượng bạc chỉ có thể đổi một cái nồi sắt cũ, mà những thứ cực kỳ bình thường của Đại Minh như muối ăn, tơ lụa, lá trà, đồ sứ, còn phải dùng hoàng kim để mua, cho nên các ngươi bị thương nhân làm thịt, trong lòng không phục dứt khoát thường xuyên cử binh giả làm quân đội Thát Đát vào biên giới Đại Minh đánh cướp, làm mua bán không vốn, rất mạo hiểm mà lợi ích không nhiều..."

Sắc mặt Hoa Đương càng lúc càng khó coi.

Hán nhân này độc miệng quá, nhưng hắn lại không thể phản bác một câu, bởi vì những gì Hán nhân này nói lại là sự thật.

Mấy thứ Tơ lụa, lá trà, đồ sứ này còn dễ nói, chỉ có quý tộc Mông Cổ trên có thảo nguyên mới hưởng thụ được, nhưng những nhu yếu phẩm cho đời sống như muối ăn, thóc gạo lại bị triều đình Đại Minh khống chế chặt con đường giao dịch, tục ngữ có câu bần cùng sinh đạo tặc, bộ lạc Đóa Nhan thường xuyên cử binh phạm nội cảnh Đại Minh, trừ cừu hận lịch sử lúc trước Vĩnh Lạc hoàng đế chơi bọn họ một vố quá thâm ra, thiếu nhu yếu phẩm mới là nguyên nhân chủ yếu tạo thành Đóa Nhan xâm phạm biên giới.

Tần Kham miệng không buông tha người, ngón tay lại rất phóng khoáng, ở trên bản đồ điểm xuống ba cái, Hoa Đương ở bên cạnh nhìn thấy hiểu ngay, ba địa phương này phân biệt là hai thành Nghiêm Ninh, cùng với Tân Lăng mà Thành tổ hoàng đế vào cuối những năm Vĩnh Lạc hứa cho họ nguyên.

Mắt Hoa Đương nhìn chằm chằm xuống bản đồ, không khỏi có chút kinh ngạc, địa phương này nằm ở phía bắc Liêu Đông, là nơi đất cằn sỏi đá còn hoang vắng hơn thảo nguyên, quan trọng hơn là, nó trước mắt thuộc về phạm vi thế lực của Hải Tây Nữ Chân bộ."

"Nó... Là của Hải Tây Nữ Chân."

Tần Kham cắt ngang lời hắn, nói tiếp: "Triều đình Đại Minh nói nó là Đóa Nhan dịch thị thì nó chính là Đóa Nhan dịch thị, trong hai năm, nơi này sẽ trở thành một tòa thành trì phồn hoa, thương nhân đến từ thảo nguyên và Đại Minh sẽ nối liền không dứt, hàng hóa sẽ chồng chất như núi."

Hoa Đương nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tần Kham, lại không nghĩ ra hắn định vị Tứ Bình thành thành trì hỗ thị thứ ba rốt cuộc có dụng ý gì.

"Nếu Hải Tây Nữ Chân không đáp ứng..."

Tần Kham cười tủm tỉm vỗ vai Hoa Đương: "Đao Trong tay các ngươi chẳng lẽ là dùng để chẻ củi à?"

Hoa Đương gật gật đầu: "Ta đã hiểu."

"Ngươi thật sự đã hiểu?"

"Thật sự đã hiểu, hiện tại ta chỉ có một câu hỏi. Những gì mà ngươi vừa nói, chỉ là chủ ý của bản thân ngươi, hoàng đế bệ hạ và các đại thần triều đình sẽ đáp ứng sao?"

Tần Kham khí định thần nhàn cười nói: "Ta là khâm sai, mỗi một câu ta mỗi đều đại biểu cho hoàng đế Đại Minh."

Chưa được hưởng tư vị kinh tế bị phong tỏa triệt để, tuyệt đối sẽ không hiểu Hoa Đương lúc này đang động tâm cỡ nào, Tần Kham chỉ cho Hoa Đương ba thành thị hỗ trợ nhau, đối với Đóa Nhan mà nói thì thực sự quá trọng yếu, chúng là cơ sở để Đóa Nhan quật khởi.

Cảnh giác nhìn Tần Kham, Hoa Đương lại cẩn thận nói: "Điều kiện của Minh đình là gì?"

"Sau này vĩnh viễn không được xâm phạm Đại Minh, thuận tiện xuất binh giúp ta xử lý Lý Cảo." Tần Kham cũng ném ra con bài tẩy của mình.

Hoa Đương cười giảo hoạt: "Đóa Nhan vì sao phải giúp ngươi? Xuất binh, sẽ chết người."

"Vậy ngươi coi tất cả những gì ta nói vừa rồi đều là đánh rắm đi." Tần Kham xoẹt một cái gấp lại bản đồ trước mặt, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Đến phiên Hoa Đương không bình tĩnh: "Ngươi, ngươi vừa rồi nói ngươi là khâm sai của Đại Minh, lời nói của ngươi là đại biểu cho hoàng đế bệ hạ."

"Hoàng đế bệ hạ và khâm sai đều là người, đều biết đánh rắm."

Chương 320: Loạn phối uyên ương

Cò kè mặc cả là một môn học vấn, rất rõ ràng, môn học vấn này Hoa Đương học không tốt, ít nhất không tốt bằng Tần Kham.

Người crả ngày ở trên thảo nguyên chăn thả kiêm cướp bóc, thật sự không có nhiều cơ hội tiếp xúc vẫn những thứ này, suy nghĩ của người Mông Cổ rất trực tiếp, ta muốn, ngươi nhất định phải cho, không cho thì cướp, nhưng mà một khi thân phận và thực lực ngang hàng với đối phương, bọn họ có chút không biết làm sao, tay quen dùng đao kiếm làm sao mà giỏi gảy bàn phím được?

Lúc trước Thành Tổ hoàng đế dựa vào ba ngàn kỵ binh Đóa Nhan mới đoạt được thiên hạ Đại Minh, công lao lớn như vậy, Thành Tổ hoàng đế cũng chỉ phong cho họ phủ Đại Ninh để chăn thả, thế thôi mà Đóa Nhan tam vệ cao hứng như gì ấy. Mà đối với Ninh vương, Thành Tổ hoàng đế thì hứ "Thiên hạ, ngươi ta chia nhau cai trị", từ điều này có thể nhìn ra được, Thành Tổ hoàng đế đánh giá chỉ số thông minh của Đóa Nhan tam vệ và Ninh vương rất khách quan, Đóa Nhan ngốc, một phủ Đại Ninh là lừa được, Ninh vương không ngốc, thế là "Chia thiên hạ để cai trị", đương nhiên, về sau Ninh vương và Đóa Nhan đồng thời phát hiện mình gặp phải tên lừa đảo, đó là một chuyện khác.

Bởi vậy có thể thấy được, bàn sinh ý thật sự không phải cường hạng của người Mông Cổ.

Gặp phải Tần Kham kiếp trước từng làm nhân viên kinh doanh, cũng làm phó tổng của công ty thương nghiệp, chút tính toán và tài ăn nói đáng thương của Hoa Đương càng không chịu nổi một kích.

Từ vẻ mặt có chút không trấn định của Hoa Đương, Tần Kham nhìn ra được, bộ lạc Đóa Nhan rất để ý tới ba thành thị tương hỗ mà Đại Minh mở cho họ.

Từ năm Chính Thống thứ mười bốn, Đại Minh sau khi đóng cửa

hai thành thị tương hỗ với Đóa Nhan, Đóa Nhan sống chẳng tốt hơn ăn mày là bao, quý tộc thủ lĩnh của bộ lạc có thể sống những ngày không có lá trà, đồ sứ và tơ lụa, nhưng cả bộ lạc không thể không có gạo và muối, người trên thảo nguyên tuy rằng chăn dê thả bò, nhưng không thể mỗi ngày đều ăn thịt dê thịt bò, một là ăn không nổi, thứ hai chỉ ăn thịt rất dễ nhiễm bệnh, ngũ cốc và rau dưa mới có thể duy trì dinh dưỡng cơ thở, Đại Minh đóng cửa thông thương có nghĩa là mấy thứ này bọn họ không thể lấy được từ chỗ thương nhân Đại Minh nữa.

Không chỉ như vậy, da trâu da dê của bọn họ cũng không thể bán ra, lại thêm bộ lạc thảo nguyên vào thời đại vũ khí lạnh, không có tài nguyên kim loại, không tạo ra được nồi muôi và binh khí, an nguy của bộ lạc càng không thể được đảm bảo.

Những năm gần đây tài nguyên đời sống và tài nguyên kim loại bộ lạc Mông Cổ dùng đều dựa vào những thương nhân Đại Minh không ra gì thông qua biên quân lặng lẽ buôn lậu tới, hoặc là xuyên qua phạm vi thế lực của Hải Tây Nữ Chân bộ, mua từ Triều Tiên và Nhật Bản, trong đây không biết phải trải qua bao nhiêu gian nguy khốn khổ.

Cho nên điều kiện thông thương Tần Kham đưa ra liền động mạnh vào tim Hoa Đương.

Ba thành trì Đại Minh đồng thời rộng mở cho Đóa Nhan, từ nay về sau có thể hợp lý hợp pháp dùng dê bò của bộ lạc đổi lấy gạo, muối ăn, lá trà, đồ sứ cùng với...

"Kim loại..."

Hoa Đương vừa mở miệng, đã bị Tần Kham thô bạo cắt ngang: "Hoa Đương Khả Hãn, kim loại là vật chất chiến bị của Đại Minh, cái này thì ngươi đừng hòng nhé."

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Hoa Đương, sắc mặt Tần Kham hòa hoãn lại, an ủi nói: "Không có kim loại vẫn có thể sống mà, không có nồi cơm thì có thể dùng thứ khác, ví dụ như bình gốm của Đại Minh cũng rất không tồi, đun canh thịt dê càng thơm, so với nồi sắt thì tốt hơn nhiều."

Quá trình Đàm phán cũng không gian nan, Hoa Đương là thô hán Mông Cổ điển hình, không thể tính toán chi li, gần gần tới là được rồi, đối với ân phủ của Minh đình, Hoa Đương không tỏ vẻ kháng cự quá lớn, sau khi Hỏa Si chạy, Hoa Đương căn bản đã không còn lựa chọn khác.

Huống chi, lựa chọn duy nhất đối với Đóa Nhan mà nói, tựa hồ cũng không tồi.

Một cuộc sinh ý mang đầy hương vị thương nghiệp, trong đó còn xen lẫn cả nhân tố chính trị và quân sự dần dần đi tới kết thúc.

Cục diện Song thắng làm sắc mặt của hai người đều rất không tồi, trong đó mục đầu tiên là xuất binh tấn công Lý Cảo có lẽ sẽ làm bộ lạc Đóa Nhan tổn thất không ít dũng sĩ, nhưng Hoa Đương cũng không cảm thấy đáng tiếc, hơn trăm năm qua giãy dụa cầu sinh trong kẽ hở ba mặt của Đại Minh, Ngoã Lạt và Thát Đát, hiện giờ chính là thời cơ tốt để thay đổi thế cục đạt được tân sinh, loại kỳ ngộ này phải trả giá lớn.

Tất cả bàn xong rồi, Tần Kham và Hoa Đương trao đổi ánh mắt.

Rất không tồi, ánh mắt nhìn nhau rất hòa thuận, rất hài lòng.

Ngửa đầu uống cạn Một chén rượu sữa ngựa, Hoa Đương bỗng nhiên hỏi một câu rất không đầu không đuôi.

"Không biết khâm sai đại nhân Đại Minh đã có hôn phối chưa?"

Tần Kham ngẩn người, sau đó nói: "Hôn phối rồi, hai lần."

Hoa Đương lập tức thất vọng chẹp chẹp miệng, mắt lấp lánh quang mang khó lường, rướn người tới cười nói: "Không biết khâm sai đại nhân Đại Minh có ý hôn phối lần ba không?"

Tần Kham nhíu mày, quay đầu nhìn chăm chú Hoa Đương, tựa cười mà như không phải cười nói: "Hoa Đương Khả Hãn có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi."

Hoa Đương cười nói: "Người Mông Cổ chúng ta thờ phụng thệ ước, một khi đã ước thệ thì cả đời không thay đổi, vì để thệ ước được đảm bảo, chúng ta người Mông Cổ thừa hành thông hôn,

truyền thống này đã có mấy trăm năm lịch sử, ví dụ như tổ tiên Yêm Ba Hài Hãn của Thành Cát Tư Hãn vĩ đại chúng ta, từng gả thân nữ nhi của mình cho thủ lĩnh của bộ lạc Tháp Tháp Nhi, lại ví dụ như phụ thân của Thành Cát Tư Hãn Dã Tốt Cai, cũng từng cầu hôn Hoằng Cát Lạt bộ, dùng thông hôn để đổi lấy hòa bình mà mọi người đều khao khát."

Vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu, Hoa Đương thở dài: "Đáng tiếc, Dã Tốc Cai bị bộ lạc Tháp Tháp Nhi hạ độc chết..."

Tần Kham phụt một tiếng phun hết rượu trong miệng ra, kinh ngạc nói: "Ý của ngươi là nói, ngươi hạ độc trong rượu?"

Sắc mặt Hoa Đương biến thành màu đen, nghiêm mặt nói: "Ý tứ của ta là, ta muốn thông hôn với khâm sai đại nhân Đại Minh ngươi! Gả nữ nhi Tháp Na cho ngươi!"

Hai mắt Tần Kham bỗng trợn to, trong đầu kêu ong ong.

Lúc này người hắn nghĩ đến không phải Tháp Na xinh đẹp cá tính cỡ nào, cũng không phải mình sau được hưởng diễm phúc kiều diễm cỡ nào, tiện sát người ngoài thế nào, mà là cảnh Đỗ Yên đang cầm hai nồi thịt nướng vừa ra lò, một nồi tên là Kim Liễu, một nồi tên là Tháp Na, sau đó là Hoa Đương đau xót muốn chết bi phẫn thề trước nồi thịt nướng, sẽ cử binh phạt Minh, để báo thù ác bà ngươi nhà nịnh thần Đại Minh nướng nhi của ta.

"Đừng! không tiêu thụ nổi đâu." Tần Kham dứt khoát cự tuyệt, hắn biết rõ tính cách của người Mông Cổ, cự tuyệt uyển chuyển sẽ chỉ làm bọn họ hiểu lầm, thế là lại bổ sung một câu: "Nữ nhi của ngươi ta không thể cưới được, bởi vì ta đã thành thân rồi."

Hoa Đương cười tủm tỉm nói: "Không sao, nữ nhi Hoa Đương không ngại làm như phu nhân của ngươi."

" Nữ nhi của ngươi đã đính hôn với người ta rồi."

"Người nó định gả bị người đánh cho chạy mất rồi."

Tần Kham: "..."

Các nên gọi Diệp Cận Tuyền vào thuận tiện xử lý luôn cả Hoa

Đương không?

Tần Kham khi Đàm phán khí định thần nhàn, lúc này lại không còn thong dong bình tĩnh nữa, thái dương thậm chí túa mồ hôi lạnh.

"Hoa Đương Khả Hãn, Hán nhân chúng ta không chút trọng cái này đâu, thông hôn hay không đối với quan hệ giữa Đại Minh và Đóa Nhan đều không có ảnh hưởng gì, cho dù muốn thông hôn thì ngươi cũng nên gả nữ nhi cho hoàng đế Đại Minh của chúng ta mới đúng."

Hoa Đương lắc đầu cười nói: "Nghe nói hoàng đế bệ hạ Đại Minh tuổi nhỏ ham chơi, thanh danh trong triều rất xấu, rất nhiều đại thần đều nói đương kim bệ hạ là hôn quân, Tháp Na là trân châu sáng nhất trên thảo nguyên, ta không thể đưa trân châu vào tay một kẻ ngu ngốc, hắn sẽ làm trân châu mất đi ánh sáng."

"Kỳ thật, nhà ta quen mà trân châu thành phấn bôi mặt."

Hoa Đương cười nói: "Hùng ưng mặc dù già, không thể bay cao trên trời, nhưng mắt hùng ưng vẫn chưa mù, có cả tám ngàn, nhưng dám chỉ dẫn hai tùy tùng vào đại doanh Đóa Nhan ta, hơn nữa dùng cơ trí thoát ám toán của Hỏa Si, không chỉ như vậy, còn dùng sức ba người hạ sát thủ, phản kích Hỏa Si, sự can đảm và và của ngươi đã nói cho ta biết, ngươi không phải kẻ vô năng, Tháp Na giao cho ngươi, ta rất yên tâm."

Lúc này nụ cười của Hoa Đương càng lúc càng giống một lão hồ li, hơn nữa là một lão hồ li trộm hai mươi con gà.

"Quan trọng hơn là, thảo nguyên Mông Cổ chúng ta có tập tục cướp cô dâu, ngươi chắc là từng nghe nói rồi chứ?"

Mí mắt Tần Kham đột nhiên giật giật.

Hoa Đương cười rất vui: "Chưa nghe cũng không sao, ta giải thích một lần cho ngươi, cái gọi là cướp cô dâu, ý tứ chính là khi ta gả nữ nhi cho người khác, bất kỳ một nam tử cường tráng trẻ tuổi nào trên thảo nguyên đều có tư cách khiêu chiến với nam nhân muốn cưới nữ nhi của ta, đua ngựa cũng được, vật cũng được, thậm chí động đao giết người cũng được, chỉ cần có thể đánh bại

nam nhân kia, người thắng liền có thể hợp lý hợp pháp có nữ nhi của ta."

Cười tủm tỉm nhìn Tần Kham, Hoa Đương nói: "Nữ nhi Tháp Na của ta vốn định gả cho kỳ chủ Quách Lặc Tân Kỳ Hỏa Si, hôm nay Hỏa Si vào doanh địa của ta thậm chí mang đến mấy trăm bò dê và năm mươi nô lệ cường tráng làm sính lễ, kết quả buổi tối lại bị ngươi giết cho phải chạy trối chết, theo quy củ trên thảo nguyên chúng ta, ngươi đánh bại Hỏa Si, Tháp Na chính là của ngươi."

Lúc này, Tần Kham phát giác mình một câu cũng chẳng nói nổi, trong lòng lờ mờ có một loại cảm giác bị người ta lừa, lúc trước ở trong thành Thiệu Hưng phá quấy hôn sự của Đông Ứng Long và Đỗ Yên, Đỗ Yên e thẹn hỏi hắn giờ phải làm sao, hắn cũng có cảm giác tương tự thế này.

Hôn sự của Đỗ Yên là hắn phá hỏng, lúc trước Đông Ứng Long muốn nạp Kim Liễu làm thiếp, cũng là hắn tự tay đánh cho Đông Ứng Long hộc máu mồm, đêm nay lại xuất thủ, hủy hôn sự của Hỏa Si và Tháp Na.

Đi tới Đại Minh hai năm, chính sự chẳng làm được mấy môn, nhưng hôn sự thì hủy ba phát, hủy xong rồi còn đành phải vui vẻ nạp hết toàn bộ bọn họ.

Việc này bất kể dùng ngữ khí tán dương thế nào để tô son trát phấn thì Tần Kham vẫn cảm thấy mình quả thực là cầm thú khi nam ép nữ.

Đàm phán thế nào mà lại thành thế này?

Chương 321: Hoa Đương cầu hôn

Hán nhân có câu tục ngữ, "Dưa hái xanh không ngọt", mặc dù có thể giải khát, nhưng... Nó thật sự không ngọt mà1

Còn có câu tục ngữ, "Thà phá mười tòa miếu còn hơn phá một cuộc hôn nhân", bởi vì phá hoại hôn nhân của người ta là một chuyện rất tổn hại âm đức, theo logic này mà nói, Tần Kham trước mắt đã hủy mất ba mươi tòa miếu, công tác cưỡng chế giải tỏa có thể nói là thành tích khả quan, hơn nữa công tác khắc phúc hậu quả cực tốt, nữ nhân với định gả cho người khác, mình toàn bộ nhận hết, động phòng của mình, để cho người khác không có phòng mà động.

Đỗ Yên có thể nhận, dù sao hắn và Đỗ Yên là thật lòng yêu nhau, Kim Liễu cũng có thể nhận, dù sao nữ tử si tình này đau khổ đợi hắn hai năm, hơn nữa vì hắn mà xóa hết duyên hoa, tình nguyện sống nhưng ngày nghèo khổ nhưng sạch sẽ.

Tháp Na thì sao?

Vì sao lại nhận Tháp Na?

Tần Kham và nàng ta tổng cộng mới gặp nhau có hai lần, tố đã cũng chỉ nhớ nàng ta trông thế nào, về phần tính tình, hoàn toàn không biết, cho dù Tần Kham là cầm thú trời sinh đùa bỡn nữ tính, cũng không đến mức tìm một nữ nhân rảnh rôi thì thích cầm roi quất người ta để tự ngược.

Việc này không thể đáp ứng!

Tần Kham hạ quyết tâm, vô luận từ tính cảm cá nhân hay là từ hiện trạng hiện giờ của Tần gia, cũng không thể có thêm nữ nhân nữa, nếu không Đỗ Yên sẽ sau khi tự tay đâm chết trượng phu thì hỏa thiêu Tần phủ, cuối cùng cắt cổ mình tự tử.

Không biết cuộc sống của đại hộ nhân gia ba vợ bốn nàng hầu

khác là sống như thế nào, Tần gia khác, một chủ mẫu của Tần gia tương đương với mười con ngao Tạng, bình thường không thể trêu chọc.

Hoa Đương có chủ ý thì Tần Kham trong lòng hiểu rõ.

Đóa Nhan ở thảo nguyên nhưng bọn họ không phải là hoàn toàn bế tắc tin tức, nhất là hướng đi của triều đình Đại Minh bọn họ càng chú ý, giao tình của Tần Kham và hoàng đế Đại Minh cùng với phân lượng của hắn trong lòng hoàng đế, Hoa Đương chắc rất minh bạch, nếu Đại Minh minh với Đóa Nhan, Hoa Đương không thể không lo lắng cho Đóa Nhan sau này, chấp nhận gả nữ nhi cho Tần Kham, chính là để bảo hiểm thêm cho quan hệ kết minh của hai bên.

Không gả nữ nhi cho hoàng đế, mà là gả cho thần tử hoàng đế sủng tín nhất, đây cũng là chỗ của Hoa Đương, hoàng đế hiện giờ tuổi nhỏ, nhưng sớm muộn gì cũng có phi tử ba ngàn, khi đó hoàng đế hoa mẹ nó mắt, làm sao nhớ được trong hậu cung có một phi tử dị tộc như Tháp Na? Nhưng gả cho Tần Kham thì khác, thiếu niên quyền thần, đối với hoàng đế có sức ảnh hưởng tuyệt đối, hơn nữa có thể khẳng định, thê thiếp trong nhà cho dù nhiều tới mất thì kiểu gì cũng không thể nhiều hơn hoàng đế được.

Còn có nguyên nhân chỉ sợ ngay cả Tần Kham cũng không rõ.

Chuyến đi tới Liêu Đông Lần này, Tần Kham rõ ràng là mũ kiểm chỉ vào quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo, lật đổ Lý Cảo rồi, thế cục Liêu Đông tất nhiên sẽ gió nổi mây phun, khâm sai nhân cơ hội này chỉnh đốt hai hai quân chính của Liêu Đông, khi đó nhân tuyển quan viên và tướng lãnh đưa vào, chỉ sợ có quan hệ không thể nông với khâm sai đại nhân thủ đoạn lôi đình này, có thể nói, hai giới quân chính Liêu Đông trong tương lai, sức ảnh hưởng của Tần Kham không nhất định yếu hơn hoàng đế Đại Minh.

Đây là một suy nghĩ rất tru tâm, ngay cả nói cũng không thể nói, nhưng nó lại là sự thật. Sau khi Lý Cảo ngã ngựa rồi, lực khống chế của triều đình Đại Minh đối với Liêu Đông tất nhiên lớn hơn, quan văn thư lại các phủ các thành có lẽ là do Lại bộ triều đình bổ sung, nhưng tướng lãnh trong quân Liêu Đông thay làm sao được? Trong quân không có việc nhỏ, xử trí hơi chút không thoả đáng thì

chính là một hồi binh biến, cuối cùng vẫn do khâm sai đại nhân bình định Liêu Đông một lời mà quyết.

Phạm vi thế lực của bộ lạc Đóa Nhan rất gần Liêu Đông, hắn có thể không quan tâm trong thành kinh sư ai làm hoàng đế, nhưng hắn không thể không để ý Liêu Đông do ai làm chủ.

Rất rõ ràng, vị khâm sai đại nhân trẻ tuổi trước mặt này đối với thế cục Liêu Đông trong tương lai có sức ảnh hưởng rất lớn, trả giá một nữ nhi đối với Hoa Đương mà nói là đáng.

Tần Kham cười khổ sờ sờ mũi: "Hoa Đương Khả Hãn, ngươi thật sự không cần phải như vậy, nói thật với ngươi, quan hệ của Đóa Nhan và Đại Minh một bên tổn hại thì tất cả đều tổn hại, Đại Ninh của các ngươi vừa hay ở giữa Thát Đát và Đại Minh, các ngươi là tấm chắn thứ nhất của Đại Minh, cũng là khu vực giảm xóc có ý nghĩa chiến lược, tiểu vương tử Bá Nhan của Thát Đát bỗng nhiên chăm lo việc nước, chỉnh hợp đại bộ phận bộ lạc của Thát Đát, tương lai tất nhiên sẽ gây họa cho Đại Minh, về công về tư mà nói, Đóa Nhan tam vệ đối với Đại Minh, hoặc là đối với ta đều rất trọng yếu, sự kết minh của chúng ta là xu thế tất yếu, ngươi hoàn toàn không cần phải thêm một nữ nhi vào làm gì..."

Hoa Đương thấy Tần Kham đùn đẩy thì lập tức có chút không vui.

Tính tình Người Mông Cổ ngay thẳng, hơn nữa ngay thẳng tới mức khiến người ta giận sôi, thứ ta muốn là phải có, không cho ta thì ta cướp, ngược lại, thứ ta cho thì ngươi phải nhận, không nhận chính là khinh thường ta.

Thấy Tần Kham sống chết không đáp ứng, Hoa Đương không khỏi tức giận, đối với người Mông Cổ mà nói, khách nhân cự tuyệt lễ vật cũng là một loại nhục nhã.

"Tần đại nhân, Tháp Na là nữ nhân xinh đẹp nhất trên thảo nguyên, tên của nó khiến tất cả trai tráng nghe thấy là rung động, nó giống như ngôi sao sáng nhất trong đêm, giống như một viên trân châu trong sáng nhất trong biển lớn, ta trặng viên trân châu cậu cho ngươi, ngươi năm lần bảy lượt từ chối là sao? Chẳng lẽ cô nương Mông Cổ ta không xứng với ngươi à?"

Tần Kham cảm thấy lời nói của Hoa Đương có chút khoa trương, không thể cả tin, Tháp Na sáng thế nào thì hắn chịu, nhưng sự hung dữ của nàng ta thì Tần Kham đã tận mắt nhìn thấy, Đỗ Yên ở trước mặt hắn hờn dỗi ngúng nguẩy là làm nũng, nhưng Tháp Na quất roi là quất thật.

Nếu đưa Tháp Na về kinh sư, gặp mặt Đỗ Yên, kết cục của Tháp Na thế nào thì kệ thây nàng ta, nhưng Tần Kham hắn có thể sống qua được mùa đông năm nay không?

"Hoa Đương Khả Hãn, thực sự phải là có ý ghét bỏ, chỉ là ta thực sự không thể cưới thêm nữa."

"Sao mà không cưới thêm được?" Hoa Đương nổi giận: "Không phải ta khoe khoang, nữ nhi của ta tuyệt sắc chi tư, tính cách điềm tĩnh, khi chăn dê đối với đàn dê còn không nỡ quất roi, bất luận gả cho ai nó cũng sẽ ôn nhu hầu hạ, đối đãi với trượng phu trung tâm như ngao khuyển đối với chủ nhân, cả đời không thay đổi, thê tử như vậy, ngươi có đốt đèn cũng chẳng tìm thấy, vì sao lại không muốn cưới nó?"

Vừa dứt lời, một dũng sĩ Đóa Nhan lảo đảo vọt vào đại trướng, vô tình và tàn khốc cắt ngang sự khoác lác chẳng biết xấu hổ của Hoa Đương.

"Khả... Khả Hãn, đã điều tra xong rồi, vừa rồi trong doanh địa nhân lúc loạn mà bắn Hỏa Si là, là... Tháp Na!"

Phập! Phập!

Hoa Đương và Tần Kham trong trướng đồng thời sặc nước miếng của mình, nhìn nhau ho không thôi, ho tới mặt tím tái.

"Tháp... Tháp Na? Hỗn đản! Các ngươi rốt cuộc có điều tra rõ không đấy?" Khuôn mặt già nua của Hoa Đương lập tức giống như bị vô số bàn tay tát tới tấp, hơn nữa còn là tự mình tát, tóm lấy hán tử báo tim giận dữ hỏi.

"Khả Hãn, chúng ta thật sự đã điều tra rõ rồi! Quả thật là Tháp Na làm..."

Không dám nhìn sắc mặt Tần Kham nữa, Hoa Đương mặt vặn vẹo

căm hận nói: "Nó giờ đang ở đâu?"

"Nàng ta dẫn hơn mười dũng sĩ của bộ lạc cưỡi ngựa đuổi theo Hỏa Si, khi rời doanh thì bỏ lại một câu, nói qua đêm nay, Hỏa Si tất nhiên không làm trượng phu của nàng ta được nữa, già mõ rồi còn có ý đồ với nàng ta, không bằng trảm thảo trừ căn, xử lý triệt để hắn..."

Người Hoa Đương lập tức lảo đảo, mặt hết xanh lại trắng, cuối cùng thở dài: "Ta đây là tạo nghiệt gì vậy..."

Tần Kham mặt mày bất động, phụ họa: "Đúng vậy..."

Chương 322: Đóa Nhan xuất binh

Tần Kham cuối cùng cũng biết thì ra người Mông Cổ cũng có chuyện bi thương "Gia môn bất hạnh" như vậy.

Rất muốn há miệng cười to, nhưng nhìn thấy mặt già tái mét của Hoa Đương, lại cảm thấy không phúc hậu, thế là đành phải liều mạng mà nhịn.

Tuy rằng Hoa Đương nói nữ nhi của hắn "Tính cách điềm tĩnh" rất không đúng với sự thật, nhưng Tháp Na đuổi giết Hỏa Si cũng vô ý giúp cho Tần Kham, cho dù trong lòng Hoa Đương vẫn còn có chút lắc lư bất định, nhưng sau khi việc này xảy ra thì hắn cũng chỉ có thể quyết tâm kết minh với Minh đình.

Bị người của Minh đình ám sát thì còn nói được, Đóa Nhan giận cá chém thớt sau này còn có đường cứu vãn, nhưng Tháp Na dẫn người đuổi theo giết Hỏa Si, thế này liền triệt để đoạn tuyệt khả năng hòa hảo giữa Đóa Nhan và Hỏa Si, cừu hận xem như đã kết hạ vĩnh viễn.

Thủ lĩnh dù sao cũng là thủ lĩnh, Hoa Đương sau khi giận một hồi rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh. Quay đầu nhìn Tần Kham nói: "Khâm sai Đại Minh Tôn quý, Hoa Đương nguyện xuất binh giúp ngươi thanh lý Liêu Đông, tru sát Lý Cảo."

Tần Kham cũng rất thức thời cười nói: "Sau khi Giải quyết Lý Cảo rồi, biên quân Liêu Đông sẽ hợp binh với Đóa Nhan tam vệ cùng đánh Hỏa Si."

Hoa Đương cười to: "Tốt, một lời đã định, chúng ta lập thư vi thệ, vĩnh viễn không làm trái."

"Được."

"Chờ Tháp Na trở về, ta sẽ gả nó cho ngươi, chuyện này cũng lập thư vi thệ."

"Ngươi đây là lừa bịp tống tiền."

Toàn bộ dê bò được đặt lên bàn, tiếng kèn sừng trâu trầm thấp truyền khắp cả thảo nguyên.

Từ sau những năm Chính Thống, Đại Minh và Đóa Nhan tam vệ cuối cùng lại một lần nữa lập hạ phiên thuộc chi minh chính thức, trong Minh thư ước định Đại Minh mở khai nguyên, Nghiêm Ninh, Tứ Bình ba thành là thành thị thông thương. Đóa Nhan tam vệ xưng thần với Đại Minh, hai bên trên quân sự giúp đỡ nhau, bất kỳ phía nào phát sinh chiến sự, phía kia có trách nhiệm phái quân tương trợ.

Trên lụa tơ vàng, hai loại văn tự Hán Mông viết xuống nhưng điều khoản kết minh, Tần Kham đại biểu cho hoàng đế Đại Minh, Hoa Đương đại biểu cho Đóa Nhan tam vệ, hai người phân biệt đóng dấu lên lụa vàng, ước định vĩnh viễn không làm trái.

Trong doanh địa Đóa Nhan lập tức phát ra tiếng hoan hô rung trời, những mục dân bình thường đều lộ ra nụ cười vui sướng, có thể đoán được, phần minh thư này sẽ làm cuộc sống của họ phát sinh thay đổi như thế nào, Đóa Nhan từ nay về sau không còn là quần thể cô đơn bị thế nhân xa lánh loại trừ, bị ba mặt cường địch chèn ép, mà lại có hậu viên cường đại, từ nay về sau không còn là bộ lạc thiếu ăn thiếu mặc nữa.

Tiếng kèn sừng trâu không biết kéo dài bao lâu mới ngừng, Tần Kham và Hoa Đương đứng trước bàn, nhận sự hoan hô của mọi người, Hoa Đương thầm đứng sau Tần Kham nửa bước, hiển nhiên từ một khắc minh thư thệ thành, Hoa Đương mới chính thức dùng lễ tiết bộ lạc phiên thuộc đối đãi với khâm sai đến từ Đại Minh, lúc này ở trước mặt Tần Kham, hắn dùng lễ phiên thần mà kính cẩn đối đãi.

Chắp tay, Tần Kham cười nói: "Hoa Đương Khả Hãn, tuân theo minh tư, xin Khả Hãn giờ đi điểm binh đi, Lý Cảo xuất động mấy vạn đại quân, hiện giờ đang tập trung lực lưởng ở bờ nam sông Tây Lạp Mộc Luân, gối giáo chờ sáng, tùy thời chuẩn bị xuất phát tới thảo nguyên, bình diệt loạn Đóa Nhan xâm nhập."

Hoa Đương ngẩn ra nói: "Đóa Nhan xâm nhập?... Cái này là từ đâu

mà có?"

Tần Kham cười lạnh nói: "Đây là những gì Lý Cảo sẽ viết trên tấu chương tấu lên triều đình, Đóa Nhan xâm nhập, giết cướp vô số dân chúng Đại Minh, cũng ở trong cho giết chết khâm sai triều đình, quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo để bình loạn biên trấn Đại Minh, để bào thù cho khâm sai, thế là huy động đại quân của bốn vệ Liêu Đông, bắc đánh Đóa Nhan."

Hoa Đương lập tức giận tím mặt: "Hắn đánh rắm! Đóa Nhan ta vào cướp lúc nào? Giết khâm sai lúc nào?"

"Hắn không nói như vậy, sao dấu được lỗi hắn đại động binh đao? Giác ngộ đi Hoa Đương Khả Hãn, chúng ta là châu chấu buộc trên một que, ta chết, Đại Minh sẽ coi ngươi là nghịch phiên, Lý Cảo giết ngươi không chết, sau này lại có đại quân đến chinh phạt ngươi, họa diệt tộc của Đóa Nhan tam vệ ở ngay trước mắt. Ta nếu không chết, ngươi chính là minh hữu cùng tiến cùng lùi của Đại Minh, nếu có thể lật đổ Lý Cảo, triều đình Đại Minh thậm chí có thể ghi một đạo quân công cho ngươi."

Hoa Đương gật gật đầu, lập tức lại giận dữ nói: "Chuyện vốn chả liên quan chó gì tới Đóa Nhan, toàn là tranh đấu giữa Hán nhân các ngươi, dẫn chiến hỏa tới lên người ta."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Không phải 'Các ngươi', mà là Lý Cảo, hắn là tên đầu sỏ."

Hoa Đương hừ một tiếng thật mạnh.

Tần Kham nói tiếp: "Cho nên, từ giờ trở đi, ngươi đối đãi cho tốt vào, chớ có để ta chết, ta chết cái là ngươi chẳng giải thích được, không hy vọng ngươi phải cung phụng ta như tổ tông, ít nhất cũng nên đối đãi như cha ruột, để ta có cảm giác hạnh phúc như ở nhà, người khác nếu lại ám sát ta, ngươi cũng không thể lại giả câm vờ điếc."

Nghe Tần Kham nhắc tới việc này, thần sắc đang phẫn nộ của Hoa Đương lập tức trở nên có chút xấu hổ, ngửa mặt lên trời cười ha ha đổi đề tài.

"Tần đại nhân, một vạn dũng sĩ của Đóa Nhan chúng ta chuẩn bị tốt chuẩn bị sẵn sàng rồi, xin ngài hạ lệnh xuất phát đi."

Tần Kham gật gật đầu, nhìn hán tử cường tráng trẻ tuổi của bộ lạc Đóa Nhanvà tám ngàn binh mã dưới trướng mình, trong lòng không khỏi thất hăm hở.

Thế yếu cuối cùng dưới bàn tay hắn đã từ từ chuyển sang phương hướng có lợi, có một vạn tám ngàn danh tướng trực tiếp nghe lệnh này, tình thế nguy hiểm của Liêu Đông muốn phá có khó chi?

Từ sau Thành Tổ Tĩnh Nam một trăm năm, kỵ binh nổi tiếng thiên hạ của Đóa Nhan tam vệ cuối cùng lại được Đại Minh sử dụng.

Quân đội Một vạn tám ngàn người bắt đầu tập kết dưới quân lệnh của Tần Kham, tiếng chân người và tiếng vó ngựa quyện vào nhau, đại doanh kéo dài mấy dặm được nhổ lều thu dây, các dũng sĩ trẻ tuổi của Đóa Nhan Vệ vừa thu dọn lều trại, vừa lớn tiếng hát thất ngôn thê lương của thảo nguyên Mông Cổ, chốc chốc lại truyền đến tiếng mài dao soàn soạt, mang theo mấy phần sát ý dày đặc không thể che giấu.

Trống trận và kén sừng trâu gắn vào nhau, một võ quan cầm đầu và một hán tử bộ dạng như Thiên hộ trưởng của Đóa Nhan Vệ vung cờ xí trong tay, đại quân chia làm hai bộ phận chậm rãi lên đường.

Hải khẩu pháo Phật Lãng Cơ được vén bạt che, bỗng nhiên phát ra tiếng gầm, liên tục mười phát pháo bắn tới gò đất cách một dặm, trong nháy mắt đã san bằng nó.

Hoa Đương người mặc giáp trụ và một đám quý tộc Đóa Nhan kinh hãi một lúc sau vẫn không lên tiếng được, tham tướng Tôn Anh của dũng sĩ doanh tự mình thử pháo nhe răng cười với bọn họ, nhướn nhướn mày như khiêu khích.

Trán Hoa Đương không khỏi túa mồ hôi lạnh, hắn biết rõ ý tứ đằng sau nụ cười của vị tham tướng này, tối hôm qua nếu khâm sai đại nhân ở trong doanh địa Đóa Nhan có bất trắc gì, chỉ sợ hai khẩu pháo này sẽ có khách khí với hắn.

Sau khi Tranh thủ được Đóa Nhan binh, hai con khoái mã rời khỏi đại quân nhanh chóng chạy tới Tuyên phủ và Đại Đồng, Lý Cảo đã phong tỏa đường từ Liêu Đông tới Sơn Hải quan, không cho tin tức của tin tức truyền về kinh sư, Tần Kham chỉ có thể dùng một biện pháp rất ngu, vòng qua Trường Thành, trước truyền tin tức Lý Cảo mưu hại khâm sai, muốn làm loạn Liêu Đông tới Tuyên phủ, rồi từ Tuyên phủ gửi tới kinh sư, Lý Cảo có thể che được trời ở Liêu Đông, nhưng không che được toàn bộ thiên hạ Đại Minh.

Vô số thám báo được rải đi như rải đậu, đồng thời Tần Kham cũng dẫn đội ngũ một vạn tám ngàn người lên đường, mục tiêu chỉ thẳng tới sông Tây Lạp Mộc Luân, thư sinh văn nhược thi triển cơ mưu với bách chiến tướng quân, ở trên mảnh đất đen Liêu Đông này dấy lên không khí chiến tranh.

Hành quân từ phủ Đại Ninh đến sông Tây Lạp Mộc Luân ước chừng phải hơn muốn ngày, tốc độ hành quân của đội ngũ một vạn người không thể quá nhanh, hậu cần tiếp tế tiếp viện làm chậm tốc độ, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, hơn một vạn người phải ăn phải uống, không thể khinh trang thượng lộ được.

Hai quân kết hợp lại, ít nhiều cũng chưa thích ứng được, ngay cả khi hạ trại cũng phân biệt rõ ràng, phong cách doanh trướng không đồng nhất.

Thảo nguyên sau khi Mặt trời lặn gió lạnh từng trận, từng đống lửa trại được đốt lên, Tần Kham khoanh tay mỉm cười đi lại giữa các doanh trướng, đặc biệt lưu lại một lúc lâu ở trong doanh trướng của năm trăm thiếu niên binh.

Nhìn từng khuôn mặt ngây ngô non nớt từ từ thành thục, không ít người trên mép đã lún phún râu, thấy Tần Kham đi tới đều đứng thẳng, người giống như tiêu thương. Đây cũng là mục đầu tiên Tần Kham phân phó Diệp Cận Tuyền viết vào danh sách thao luyện - đứng kiểu quân đội.

Diệp Cận Tuyền lúc ban đầu còn phải chịu tiếp thu, cho rằng đứng thẳng không chẳng có ý nghĩa gì, sau khi thử mấy ngày, phát hiện tinh khí thần của các thiếu niên binh khác hẳn, Diệp Cận Tuyền lúc này mới dần dần coi trọng cái môn đứng kiểu quân đội nhàm chán này.

Vui mừng nhìn các thiếu niên binh ai nấy bộ dạng dâng trào chấn hưng, Tần Kham trong lòng có chút kích động.

Có lẽ ngay cả chính bọn họ cũng không biết, Tần Kham đã coi bọn họ trở thành gốc rễ để sinh tồn của bản thân, sau mấy năm nữa, bọn họ chính là từng hạt mầm thay đổi thời đại này, bọn họ mang hy vọng của Tần Kham.

Bọn họ không phải lính bình thường, bọn họ trừ được thao luyện nghiêm khắc ra, còn học chữ, đọc sách, tương lai còn học binh pháp, học tập rất nhiều những lý luận quân sự mới mẻ, nhóm người này chính là ngôi sao mới chói mắt nhất trong tương lai.

Tần Kham quay đầu lại nhìn, thấy Hoa Đương vẻ mặt giận dữ đứng trước đại trướng, trong tay cũng mang theo một cây mã tiên, nữ nhi Tháp Na của hắn thì cả người đầy bụi bặm, quật cường cắn răng, không nói một tiếng để mặc Hoa Đương mắng chửi, Hoa Đương tính tình nóng nảy mắng chửi ầm ĩ, thỉnh thoảng lại quất cho nàng một roi, Tháp Na vẫn ngẩng cao đầu, bộ dạng không chịu nhận sai.

Tần Kham phì một tiếng, mỉm cười vui sướng khi người gặp họa.

Đinh Thuận sờ sờ cằm, cười nói: "Đại nhân, đây chính là cơ hội tốt để anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ cần đại nhân gật đầu, thuộc hạ giờ đi táng cho răng rơi đầy đất, mỹ nhân sẽ cảm kích, buổi tối liền lên giường..."

Tần Kham một cước đá tới, trầm giọng nói: "Đừng nhiều chuyện, trời đầy mây đánh con, nhàn rỗi thì cũng là nhàn rỗi, đừng có phá hỏng nhã hứng của người ta..."

Chương 323: Biên trấn rung chuyển

Cha đánh con gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Tần Kham Tần Kham người thương hương tiếc ngọc, có điều đối với Tháp Na là ngoại lệ. Nữ nhân này rất hoang dã, dẫn mười mấy người dám ở trên thảo nguyên mênh mông đuổi giết Hỏa Si, nếu nàng ta thực sự là lão bà của hắn, sớm đã hạ độc thủ quất chất nàng ta rồi.

Huống chi người bị đuổi giết còn là chồng trên danh nghĩa của nàng ta.

Giết Hỏa Si có thể nói là hành động vĩ đại, nhưng giết chồng.... Không thể đề xướng.

Cho nên đối với Tháp Na ăn roi của cha, Tần Kham tỏ vẻ thích nghe vui thấy, hắn thậm chí dứt khoát ngồi xếp bằng xuống cách đó không xa, cười dài thưởng thức một màn cảnh đẹp ý vui này.

Dẫu sao vẫn là trân châu sáng nhất trên thảo nguyên, cha không thể hạ độc thủ. Hoa Đương chỉ quất mấy roi liền đau lòng không thôi, roi cũng bất tri bất giác hạ xuống.

Mắt vừa ngước lên, thấy Tần Kham cách đó không xa đang xem kịch, Hoa Đương lập tức ném ánh mắt như đi cầu về phía hắn, ý tứ chắc là muốn nhờ Tần Kham đứng ra giảng hòa, cho hắn bậc thang để xuống.

Tần Kham bất hạnh bị hắn nhìn thấy, đành phải thở dài một tiếng, không tình nguyện đứng lên, sau đó.... Không nhìn ánh mắt của Hoa Đương, xoay người quay về.

Hoa Đương quýnh quá, lập tức quát: "Con bé ngốc không biết sống chết này, ta sẽ nhờ khâm sai đại nhân phân xử, để hắn nói xem ngươi có đáng đánh hay không! Tần đại nhân!"

Động tác của Tần Kham khựng lại, xoa mũi cười khổ quay đầu lại: "Hán nhân chúng ta có câu tục ngữ, thanh quan cũng khó quyết

việc nhà, Hoa Đương Khả Hãn nếu cảm thấy nàng ta đáng đánh, vậy thì cứ đánh đi, Hán nhân chúng ta còn có câu tục ngữ nữa, gọi là dưới đòn roi có con ngoan, vì cuộc sống hạnh phúc lúc tuổi già của ngươi, rảnh rỗi lôi con ra đánh kỳ thật cũng là rất cần thiết..."

Hoa Đương kinh ngạc há to miệng, Tháp Na thì lườm hắn với vẻ hung tợn, ánh mắt rất bất thiện, ít nhất là rất không hợp với không khí đại đoàn kết dân Hán Mông trước mắt.

Từ trong ánh mắt của bọn họ, Tần Kham cảm thấy ngôn luận của mình rất không ổn.

Thế là Tần Kham đành phải sửa lại: "Hoa Đương Khả Hãn, con cái phạm sai lầm thì đánh mấy roi là được, đừng đánh đau quá, răn trước ngừa sau là thủ đoạn, trị bệnh cứu người mới là mục đích."

Hoa Đương ngây người một lúc, bỗng nhiên xoay người lại hung tợn nói với Tháp Na: "Nam nhân của ngươi đã lên tiếng, đừng đánh quá đau, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi, dẫn mười mấy người mà dám đuổi giết Hỏa Si, ngươi không quan tâm tôi mạng sống của mình thì không sao, nhưng chẳng lẽ ngay cả mạng của già trẻ trong bộ lạc cũng mặc kệ ư? Ngươi có biết làm như vậy sẽ gây ra họa bao lớn hay không?"

Vẻ mặt Tháp Na có chút bối rối, hung hăng lườm Tần Kham một cái, cắn răng nói: "Hắn là người xấu! Ai muốn hắn làm nam nhân của ta chứ! Ta không lấy hắn!"

Hoa Đương giận dữ, không khỏi lại giơ roi trong tay lên

Tần Kham vuốt thở dài: "Nữ nhân Đuổi giết chồng không ngờ quay lại nói ta là người xấu. Thế đạo này giờ thế đéo nào vậy?"

Tháp Na hầm hầm nhìn hắn, nói: "Không cần ngươi nói tốt, dù sao ta cũng tuyệt đối sẽ không gả cho Hán nhân."

Tốt lắm, nữ tử rất có cốt khí, không thành toàn cốt khí của nàng ta thì không khỏi rất không thân sĩ.

Thế là Tần Kham phi thường thân sĩ nói với Hoa Đương: "Ngươi có biết khi quất roi phải quất thế nào mới làm người ta đau hơn không?"

Hoa Đương ngạc nhiên: "....."

Tần Kham chậm rãi nói: "Rất đơn giản, ngâm thêm ít muối lên roi là được."

Bờ nam sông Tây Lạp Mộc Luân.

Sau hơn mười ngày Hạ trại, Lý Cảo hạ quân lệnh, toàn quân qua sông, xuất phát tới Đại Ninh.

Khi Đại quân qua sông, một con khoái mã vội vàng chạy tới chỗ Lý Cảo.

"Báo! Lý tổng soái thám tử phủ Đại Ninh cấp báo!"

Lý Cảo nhướn mày: "Nói."

" Khâm sai Triều đình Tần Kham đã thề kết minh với đồng tri Đô Đốc Đóa Nhan Vệ Hoa Đương, mùng sáu tháng mười, hai người hợp binh ngoài phủ Đại Ninh, tổng cộng hơn một vạn tám ngàn người, đang hành quân về phía sông Tây Lạp Mộc Luân."

Lý Cảo cả kinh: "Thề kết minh? Tần Kham và Hoa Đương? Sao có thể như vậy được!"

Mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt lưng, tin tức này làm Lý Cảo tim như rơi vào đáy cốc.

Đóa Nhan Vệ mấy chục năm qua bị Minh đình nhiều lần chèn ép, cả bộ lạc vốn rất cừu thị liền đối với Đại Minh, trước đó vài ngày hắn đã tự mình hạ lệnh giết ba trăm dũng sĩ Đóa Nhan để giả công, sau khi chuyện phát sinh, nghe nói Hoa Đương từng thề với trời, từ nay về sau bất cộng đái thiên với Minh đình.

Chính bởi vì có tầng nguyên nhân này, khi Tần Kham muốn tới phủ Đại Ninh ân phủ Đóa Nhan, Lý Cảo căn bản chẳng buồn cản, trong lòng chỉ hy vọng Hoa Đương một đao chém chết Tần Kham, mượn tay hắn giết khâm sai, Lý Cảo sẽ dễ dàng trừ bỏ họa lớn trong lòng, đồng thời cũng cung cấp cho hắn một cái cớ để chinh phạt Đóa Nhan.

Nhưng... Hoa Đương uống nhầm thuốc gì à, không ngờ kết minh

với Tần Kham? Hắn điên rồi sao?

Nghĩ đến vỡ cả đầu cũng không nghĩ ra được Tần Kham rốt cuộc dùng biện pháp gì để thuyết phục Hoa Đương kết với hắn, nguyên nhân không cần phải truy tới cùng, Lý Cảo chỉ biết là tin tức này đối với hắn mà nói thì không phải tin tức tốt lành gì.

Thái giám trấn thủ Liêu Đông theo quân Nhậm Lương lúc này đang ở bên cạnh Lý Cảo, nghe nói Tần Kham đã kết minh với Đóa Nhan, sắc mặt Nhậm Lương lập tức trắng bệch, thất thần nhìn Lý Cảo, một lát sau, Nhậm Lương rít lên.

"Tạp gia sớm đã nói rồi, Tần Kham này là mối họa mà! Ở trong thành Liêu Dương nên bố trí nhân mã giết hắn rồi! giờ thì ngươi nhìn xem, phải làm gì đây."

Lý Cảo lạnh lùng quát lên: "Câm miệng! Trong thành Liêu Dương có nhiều nhiều như vậy nhìn chằm chằm như vậy, bổn soái xuống tay thế nào được? Hiện tại nói những điều này đã quá muộn rồi, vả lại, chúng ta vẫn chưa tới lúc thua."

"Tổng soái có biện pháp à?"

Trên mặt Lý Cảo đã phủ đầy vẻ lo lắng, nói: "Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, chúng ta huy quân đón đầu, đơn giản coi như đây là một trận chiến sự chống lại Thát tử, lưu cả Đóa Nhan và Tần Kham ở lại Liêu Đông, hai người họ chết rồi, bên triều đình bổn soái muốn tấu thế nào thì tấu, toàn bộ Liêu Đông có ai dám nói nửa chữ không?"

Nhậm Lương thần sắc âm trầm nói: "Tổng soái có phải dã quá coi thường Tần Kham rồi hay không? Trong cung thái giám có giao hảo với Tạp gia gửi thư cho Tạp gia nói, Tần Kham này không phải là đèn cạn dầu, trong kinh sư có không biết bao nhiêu lão hồ li đã dính phải ám toán của hắn, tổng soái muốn đối phó hắn, cần phải thật tập trung mới được."

"Mấy cái âm mưu ngấm ngầm há có thể lên được mặt bàn? Nhậm công công, trước mặt minh đao minh thương, âm mưu quỷ kế là không dùng được."

Cờ lệnh Màu đen ở bờ sông Tây Lạp Mộc Luân bỗng nhiên phất dồn dập, mấy vạn tướng sĩ Liêu Đông đang qua sông nhìn thấy cờ lệnh phần phật trong gió, trong lòng đều trầm xuống.

Cờ xí đó giống như địa ngục chiêu hồn phiến.

Một trong những biên trấn quan trọng nhất của Đại Minh, Tuyên phủ.

Dưới Phủ thành là một con sông đào bảo vệ thành rộng lớn, tường thành cao ngất loang lổ khắp nơi, trên tường gạch phủ đầy rêu xanh thậm chí còn lờ mờ thấy vết đao chém rìu đục, cùng vẫn những vết máu đã hóa thành màu đen.

Tuyên phủ, là thành mà Thát Đát khi phạm biên tất phải đi qua, nó nằm ở trong Trường Thành, đại quân Thát Đát vượt qua Trường Thành thì không thể tránh được phải đi qua Tuyên phủ, thiết kỵ của bọn họ mới có thể tiến quân thần tốc, Tuyên phủ không qua thì vô vọng nam hạ.

Cho nên Đại Minh lập quốc hơn trăm năm qua, trừ thời kì Thái tổ và Thành tổ chủ động tác chiến đối ngoại ra, Tuyên phủ luôn là nơi gặp chiến loạn nặng nhất.

Một thớt ngựa tiến về phía đông, để lại phía sau bụi vàng cuồn cuộn.

Không biết chạy bao nhiêu dặm đường, chân ngựa như đã nhũn ra, miệng ngựa thì sùi bọt mép, thân thể của kỵ sĩ thì tựa vào lưng ngựa lắc lư, phía sau vai hắn trúng một mũi tên, không biết là tinh thần và tín niệm như thế nào chống đỡ cho hắn, không ngờ vẫn không ngã xuống.

Cửa thành Tuyên phủ đã ở trong tầm mắt, kỵ sĩ đã mệt mỏi đến cực điểm cuối cùng cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, ngựa cũng giống như dùng hết một tia khí lực cuối cùng, sau khi lảo đảo mấy cái thì ngã quỵ xuống đất.

Quân sĩ Thủ thành thấy người tới chỉ có một người một ngựa, thế là vội vàng đi lên xem.

Đến gần kỵ sĩ, phát giác hắn đã hấp hối, ánh mắt rời rạc, môi khô

nứt như vỏ cây, miệng lại vẫn đang thì thào.

"Liêu Đông, Liêu Đông Lý Cảo... làm loạn, cử binh muốn giết khâm sai..."

Quân sĩ ghét sát vào nghe cho kỹ, không khỏi giật bắn mình, vội vàng cởi hộp đỏ sau lưng kỵ sĩ xuống, sau khi thử nước sơn đỏ trên hộp, một Tổng kỳ vội vàng phân phó: "Mau, mau đưa hộp tới cho Trương Tổng binh."

"Nhưng, Tổng binh đại nhân hôm qua đi tuần tra Trường Thành, ngự sử giám quân Sử đại nhân cũng đi theo rồi, quan lại lớn nhỏ trong thành đều không có quyền điều binh."

Tổng kỳ nghĩ nghĩ, nói: "Nửa tháng trước, Tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh đại nhân không phải tự mình đến Tuyên phủ thương thảo chuyện tu sửa Trường Thành với Trương Tổng binh sao? Hắn vẫn ở trong thành chứ?"

"Hình như vẫn ở..."

Tổng kỳ quan chức tuy nhỏ. Lại rất quen thuộc với quan chế triều đình, thế là nói: "Dương đại nhân mặc dù f Tam biên tổng chế, nhưng hắn vẫn còn hàm Tả phó Đô Ngự Sử, trước mắt trong Tuyên phủ, chỉ có Dương đại nhân là quan lớn nhất, mau đưa hộp này tới chỗ Dương đại nhân, để hắn định đoạt."

"Vâng."

Phán đoán của Tổng kỳ đã tranh thủ thời gian cho Tần Kham.

Sau nửa canh giờ, trong thành Tuyên phủ truyền đến tiếng kích trống.

Dương Nhất Thanh sau khi nhận được cấp báo không nói nhiều, dứt khoát tiếp nhận quân vụ Tuyên phủ, hạ lệnh đánh trống tụ tướng, tập kết binh mã.

Quan văn cầm binh quyền, võ tướng chỉ chém giết, đây là quy củ quân chế Đại Minh, Dương Nhất Thanh nhiều năm qua ở biên trấn phát triển mã chính, chống lại Thát Đát, tu sửa Trường Thành, dùng thân phận quan văn mà làm việc của võ tướng, nhiều năm

qua sớm đã giành được kính nể thực sự của tướng quân biên trấn.

Tiếp nhận binh quyền rất thuận lợi, thứ nhất Dương Nhất Thanh chiếm cái lợi nhân hòa, thứ hai thân phận khâm sai của Tần Kham cũng mang đến tác dụng, ba là chuyện quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo muốn cử binh làm loạn cũng dẫn tới sự rung động cực lớn của các võ tướng biên trấn, đại sự như vậy không ai dám chậm trễ, có một quan văn dẫn dắt họ, là thắng hay bại thì cũng không phải chuyện của các võ tướng.

Tuyên phủ là biên trấn trọng địa, Dương Nhất Thanh không dám manh động, lưu lại đại bộ phận quân đội đóng giữ thành trì, phái ra tín sứ tám trăm trặm cấp báo kinh sư, cuối cùng dẫn hai vạn nhân mã vội vàng ra khỏi thành đi về hướng đông.

Một bức thư gấp của Tần Kham, làm biên trấn Đại Minh đang bình tĩnh trở nên rung chuyển.

Chương 324: Chính diện tiếp địch

Hành quân mười ngày, phóng mắt nhìn thảo nguyên mênh mông giống như biển lớn không thể phân biệt được phương hướng, người Mông Cổ có kinh nghiệm giống như trong đầu lắp kim chỉ nam vậy, nắm chắc phương hướng vô cùng chuẩn xác.

Thảo nguyên không chỉ có mây trắng cỏ xanh, trên thực tế thảo nguyên tuyệt không tốt đẹp như trong tưởng tượng của Tần Kham.

Giờ đã là tháng mười, đã vào trời đông giá rét, cỏ xanh sớm đã biến thành cỏ khô, hơn nữa có nơi còn trụi lủi, đó là dấu vết sau khi bò dê của những tiểu du mục ăn, mỗi mùa đông đến mùa đông, trên mặt những mục dân dần dần mất đi sự vui vẻ.

Không có cỏ xanh, thảo nguyên không nuôi nổi nhiều bò dê, chỉ có thể giết từng nhóm bò dê, hơn nữa chịu đói khát không chỉ có bò dê, khi bò dê không còn béo mập nữa, cũng có nghĩa là ngày tháng của những mục dân không còn dễ chịu, một bộ lạc không thể dựa vào chút thị dê thịt bò hữu hạn ấy mà sống qua mùa đông được, thế là khi bò dê ít dần, đồng thời rất nhiều người của bộ lạc Mông Cổ cũng không thể chết vì đói.

Cho nên bộ lạc Mông Cổ trên thảo nguyên là quần thể chấp hành pháp tắc khôn sống mống chết của thiên nhiên một cách trực tiếp nhất triệt để nhất, đồ ăn và tài nguyên sinh hoạt khuyết thiếu nghiêm trọng, khiến cho bọn họ không thể không học được sự tàn nhẫn. Chỉ có một phần đồ ăn, người lớn tuổi phải tặng cho thanh niên, thanh niên lại tặng cho trẻ em, cái này cũng không phải là kính già yêu trẻ gì, mà là mức phối ngạch đồ ăn được quyết định bởi cống hiến của cá nhân đối với bộ lạc đối với gia đình.

Trừ bị bức phải giết dê bò ra, người Mông Cổ sau khi vào đông tấn công biên trấn Đại Minh cũng là hành động phải có hàng năm của bọn họ, khi nhu cầu đồ ăn cơ bản nhất cũng không thể được thỏa mãn, vậy thì đành phải dùng đao kiếm trong tay mà đánh cướp.

Có thể lý giải, nhưng không thể tha thứ, bởi vì Tần Kham là Hán nhân.

Đóa Nhan mặc dù đã kết minh với Minh đình, hai quân kết hợp, hơn nữa trước mắt có kẻ địch chung, nhưng trong lòng Tần Kham vẫn rất phòng bị Đóa Nhan, không phải tộc loại của ta, tất có dị tâm, làm người vẫn không thể quá thành thật được, thứ nên giữ lại thì phải giữ lại một chút, nói cái gì phong độ quân tử với người ngoại tộc quả thực là ngu xuẩn.

Trong đại trướng, Tần Kham khểnh chân, trong tay thậm chí còn cầm chén trà Cảnh Đức trấn quan, trong chén trà bốc ra hơi nóng, là trà Long Tĩnh tốt nhất, tỏa hương khắp cả lều.

Trước khi đi Đỗ Yên chuẩn bị cho hắn thật sự rất đầy đủ, lớn đến cái bô, quần áo thu đông, nhỏ đến các loại bánh ngọt điểm tâm của kinh sư, cùng với tất cả đồ dùng sinh hoạt khác của Tần Kham, chắc phải chất đầy cả một cái xe, cho nên trong thảo nguyên bao la này, Tần Kham không ngờ có thể được uống trà Long Tĩnh, thực sự là hạnh phúc rất lớn.

" Đại chiến với Lý Cảo sắp tới, nhớ kỹ bớt đả thương mạng người thôi, dù sao tội là ở Lý Cảo, tướng sĩ biên quân phía dưới là vô tội." Tần Kham vừa uống trà vừa chậm rãi phân phó.

Đinh Thuận cung kính nói: "Tần soái, đại chiến một khi phát động, chỉ sợ muốn thắng mà gươm không dính máu là khó lắm."

Tần Kham thở dài, nói: "Quả thật rất khó, cho nên chúng ta phải tranh thủ trước khi đại chiến triệt để tiến đánh Lý Cảo, thuận tiện cũng phải giám thị nghiêm mật hướng đi của Đóa Nhan bộ, bọn họ giúp chúng ta thì ta có thể cảm ơn, nhưng nếu muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ta cũng sẽ không khách khí với bọn họ, lời thề đã nói ta coi như đánh rắm với Hoa Đương là được."

"Tần soái, Đóa Nhan đến lúc đó quả thực không thu tay được thì sao?"

Tần Kham không cần nghĩ ngợi nói ngay: "An bài hai người kề đao lên cổ Tháp Na, Hoa Đương không nghe thì xử nữ nhi của hắn."

Đinh Thuận ngạc nhiên nói: "Tần soái, ngài đối với nữ nhân này cũng thực sự độc ác thật."

Tần Kham thở dài: "Nữ nhân này có tiền lệ đuổi giết thân phu, tốt nhất cứ chặt nàng ta trước, bằng không thực sự bị cha nàng ta ép gả cho ta, ta có thể sống qua mùa đông năm nay không?"

"Tần soái mưu tính sâu xa!"

"bên Lý Cảo có tin tức gì không?"

" Thám tử được rải ra đã lục tục trở về, Lý Cảo cử binh ba vạn đã vượt qua sông Tây Lạp Mộc Luân, hành quân về phía tây, ước chừng ba ngày sau sẽ tới chỗ chúng ta, hôm qua thám báo quân ta đã phát hiện thám báo của quân Liêu Đông ở phía trước, hai bên giao chiến một trận, thương vong ngang nhau, ngoài ra..."

"Ngoài ra cái gì?"

Đinh Thuận do dự một chút rồi nói: "Thám tử ở trong thành Liêu Dương cũng đã trở lại, có điều không nghe được thứ gì có giá trị, Lý Cảo kinh doanh Liêu Đông hơn mười năm, có thể nói là thâm căn cố đế, thế lực đã trải rộng khắp Liêu Đông, nghe nói Lý Cảo vốn là người Du Lâm Thiểm Tây, để tranh thủ nhiều đời kinh doanh Liêu Đông, hắn thậm chí dời cả mộ tổ của Lý gia nhà hắn tới Liêu Đông, chọn nơi phong thuỷ tốt, tụ gió giữ khí mà táng, làm cúng bái hành lễ tới bốn mươi chín ngày, người này là hạ quyết tâm phải làm thổ hoàng đế Liêu Đông."

Tần Kham trong lòng khẽ động, ngoài miệng lại thở dài: "Thằng con bất hiếu này, ngay cả mộ tộ cũng bị hắn dày vò không được yên."

Đinh Thuận cười nói: "Chắc tư tượng tông tộc của Lý Cảo này khá nặng, đối với tổ tông ít nhiều cũng có vài phần hiếu tâm, bằng không cũng sẽ không trịnh trọng dời mộ tổ như vậy."

Khóe miệng Tần Kham cong lên, thình lình:: "Biết mộ tổ nhà hắn ở đâu không?"

Ba ngày sau, hai quân của Tần Kham và Lý Cảo cuối cùng cũng gặp nhau ở bờ sông Liêu.

Âm mưu quỷ kế không thể giải quyết được tất cả nguy nan trên đời, có chuyện muốn tránh cũng không được, chung quy vẫn phải minh đao minh thương chính diện gặp nhau.

Không tuyên chiến cũng không mắng trận, giao chiến kịch liệt của thám báo dò đường hai bên đã vén tấm màn phủ của trận chiến tranh này ra rồi.

Sau khi Bốn đội thám báo mình đầy thương tích về doanh của mình bẩm báo, đại quân hai bên nhanh chóng triển khai trận thế trên bình nguyên sông Liêu, tiếp theo là một trận bắn nỏ thăm dò, cuối cùng thì đều tự hạ trại, cách nhau năm dặm.

Trên bờ sông Liêu chiến vân dày đặc, trong không khí xen lẫn sát ý nồng đậm khiến người ta hít thở không thông, gió lạnh thấu xương là bụi vào bay mù mịt.

Quan Truyền lệnh cưỡi ngựa vừa vung cờ lệnh ở trước trận vừa hò hét, truyền đạt quân lệnh của các tướng lĩnh, sắc trời cũng ở trên bình nguyên sát khí ngập ngụa này mà nhanh chóng sầm xuống, trong tiếng gió tựa hồ mang theo tiếng nức nở như quỷ kinh thần hào, vù vù vang vang trên bình nguyên trống trải, làm tăng thêm mấy phần áp lực.

Tần Kham ngồi ở trung quân, nhìn chăm chú doanh trại trận cước kiên cố của đại quân Liêu Đông ngoài năm dặm, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Trên đời không có người xấu hoàn toàn, một người xấu sở dĩ có thể gây họa bốn phương, chung quy cũng có bản sự của hắn, chỉ nhìn đội hình quân kỷ của đại quân Liêu Đông, liền biết Lý Cảo thực sự là một vị tướng tài hiếm có, biên quân không hổ là biên quân, nhìn tinh khí thần của bọn họ, so với quan binh kinh sư ăn lương thái bình thì không chỉ cao hơn một bậc.

Chỉ tiếc, vị tướng tài Lý Cảo này lại bước vào tà đạo, tướng lãnh dù có tài hoa đến mấy mà bước vào tà đạo thì cũng không thể lưu hắn lại được.

"Đại nhân, Lý Cảo ở đối diện đã triển khai trận thế, xem ra định đối kháng tới cùng." Diệp Cận Tuyền ôm quyền nói.

"Trời sắp mưa rồi, ngươi muốn chết thì chẳng ai cản được." Tần Kham thở dài.

Quân lệnh dễ hạ, nhưng mà sau mệnh lệnh tấn công, tình thế trước mắt sẽ có thể không do tay mình khóng chế, trừ một vạn người của Đóa Nhan sống chết chẳng liên quan gì tới hắn, bên mình còn có tám ngàn quan binh Hán nhân, mà đối diện cũng là ba vạn biên quân Đại Minh, chẳng lẽ trận chiến tự giết lẫn nhau này thật sự là khó tránh khỏi sao?

Ngồi trên ghế soái trướng lót da hổ cực lớn, Tần Kham nhíu mày, trong đầu chuyển động cấp tốc.

Chiến sự hết sức căng thẳng, hơn nữa phần thắng bên mình khá lớn, nhưng hắn lại không muốn hạ mệnh lệnh tấn công.

Một khi khai chiến, tổn thất đều là lực lượng biên phòng Đại Minh, quốc gia nhìn thì phồn hoa nhưng kì thực lại rất yếu ớt này không chịu nổi tổn thất này.

"Phái người tới truyền lời cho Lý Cảo, nói bản quan hứa, cần hắn đầu hàng, có thể miễn chết cho hắn, mọi người giải quyết chuyện này một cách hòa khí, đừng tổn hại tới nguyên khí của biên quân ta." Tần Kham do dự một lúc liền hạ đạo mệnh lệnh này.

Một quân sĩ giơ cao tiết trượng giục ngựa chạy tới trung quân của Lý Cảo.

Sau thời gian Nửa nén hương, một cái đầu người đầm đìa máu từ trung quân trận ném ra.

Hành động cự tuyệt của Lý Cảo cuối cùng đã khơi dậy lửa giận của Tần Kham.

"Tấn công!"

Cờ lệnh trong tay quan Truyền lệnh vừa vung lên, một thân ảnh màu đỏ đã giục ngựa xông lên trước.

Tần Kham chăm chú nhìn, thấy vệt đỏ đó chói mắt như vệt lửa.

Hôm nay trong tay Tháp Na không cầm roi, mà là một thanh

trường đao giống như Mạch đao Đường triều.

Người như cầu vồng, ngựa như rồng.

Phía sau nàng ta, mấy ngàn Đóa Nhan binh kêu gào vung loan đao, dựa sát vào hai cánh của nàng ta, trận hình giống một cái dùi bén nhọn, hung hăng đâm vào trung tâm của Liêu Đông.

Đóa Nhan binh không hổ là tinh nhuệ danh chấn thiên hạ, ngay cả nữ nhân Đóa Nhan cũng xuất sắc như vậy.

Trong lúc xung phong, tiền bộ của quân Liêu Đông bắn ra mưa tên ngợp trời, các dũng sĩ của Đóa Nhan bộ giống như đã được huấn luyện chuyên nghiệp, đều giấu người dưới bụng ngựa, một loạt mưa tên bắn qua, hai quân đã gần trong gang tấc.

Tháp Na hét to một tiếng, trường đao trong tay như lưu quang vung ra, một cái đầu người bay lên cao, mà lúc này các dũng sĩ Đóa Nhan cũng rất hợp thời xông vào trong quân trận.

Tần Kham ngồi trong trung quân trận, trố mắt nhìn một đao chém người dứt khoát nhanh gọn của Tháp Na, trong lòng mãi lâu sau vẫn không thể bình tĩnh.

Nữ nhân này... So với Đỗ Yên còn đàn ông hơn, võ công cá nhân của Đỗ Yên mạnh, mà Tháp Na, lại có cái dùng vạn người không cản nổi.

Nữ nhân từ lúc Xuyên qua gặp phải đến giờ đều là những người nào vậy!

Tiền bộ của Liêu quân dưới sự trùng kích của Đóa Nhan binh lập tức lộ ra hiện tượng bại lui, Tần Kham nhìn mấy chục quân sĩ Liêu Đông kêu thảm chết dưới đao của Đóa Nhan binh, trong lòng không khỏi căng thẳng.

"Đinh Thuận, truyền lệnh Đóa Nhan binh rút về! Mau! Giết tướng sĩ của Đại Minh chúng ta còn giết tới như lên cơn nghiện!

Tiếng kèn sừng trâu vang lên, Đóa Nhan binh xung phong phía trước ngây ra một lúc, nhưng vẫn biểu hiện ra thái độ phục tùng vô cùng tốt, quay đầu ngựa chạy về.

Hoa Đương cưỡi ngựa từ tiền quân chạy tới trung quân, vừa thấy Tần Kham liền đắc ý dào dạt chỉ vào Tháp Na ở xa xa không cam lòng muốn quay về mà cười nói: "Tần đại nhân, nữ nhi của ta không tồi chứ? Lên ngựa có thể chém tướng đoạt cờ, xuống ngựa có thể hầu hạ ngươi chu đáo, cưới nó ngươi tuyệt đối không thiệt."

Tần Kham cười gượng: "Quả thật không tồi, lệnh thiên kim tuyệt đối có thực lực tự tay đâm chết thân phu."

Chương 325: Đi ở đều khó

Một hồi đại chiến chưa chạm đã rút, làm rất nhiều dũng sĩ của Đóa Nhan bộ có chút bất mãn, người Mông Cổ đánh giặc chưa bao giờ có kiểu đầu voi đuôi chuột như vậy cả.

Tần Kham lộ vẻ thờ ơ như không, không thể vì chiếu cố tâm tình của đám dị tộc này mà để mặc cho họ giết biên quân Đại Minh, tướng lãnh có tội, nhưng quân sĩ thì vô tội.

Tháp Na xách mã đao đằng đằng sát khí tới chỗ Tần Kham, bị Diệp Cận Tuyền cản lại.

Diệp Cận Tuyền đã cứu Tháp Na, nàng ta cũng đã kiến thức võ công khủng bố của Diệp Cận Tuyền, thế là người khựng lại, căm giận ném đại đao cho tùy tùng phía sau, Diệp Cận Tuyền thấy nàng ta đi hai tay không, lúc này mới lách người cho nàng ta qua.

" Hán nhân yếu đuối này, rốt cuộc có biết đánh giặc hay không? Không biết thì tránh ra, để ngạch trực cách ta chỉ huy." Tháp Na lườm Tần Kham, xiết chặt quyền đầu cả giận nói.

Vừa rồi Tần Kham hạ lệnh thu binh, làm Tháp Na đang giết sướng tay rất khó chịu, nàng ta đây là đến khởi binh vấn tội.

Tần Kham chậm rãi nói: "Ai nói ta không biết chỉ huy? Vừa rồi không phải đánh rất náo nhiệt sao?"

"Náo nhiệt?" Tháp Na càng tức giận: "Đây là cho ngươi xem náo nhiệt à? Khâm sai đại nhân, ngươi có phải coi chiến tranh là một trò chơi không?"

Ngữ khí Tần Kham dần dần biến thành lạnh lẽo: "Ta không coi chiến tranh là trò chơi, ta chỉ là không muốn các ngươi coi tính mạng của tướng sĩ Hán nhân là đồ chơi, người có tội người là Lý Cảo, ngàn vạn tướng sĩ Liêu Đông vô tội."

Tháp Na ngớ người, giúp đỡ Hán nhân giết Hán nhân, việc này quả thật quái dị, chẳng trách Tần Kham trong lúc Đóa Nhan binh đang

xung phong bỗng nhiên hạ leehj thu binh, chỉ huy người dị tộc giết đồng của mình, tư vị này chỉ sợ chẳng ai chịu nổi.

Trầm mặc một lát, Tháp Na nói: "Nhưng ngươi có biết hay không, đại quân một khi phát động..."

Tần Kham cười tiếp lời: "Đại quân một khi phát động, không thắng thì bại, nếu không phải sĩ khí của Đóa Nhan binh các ngươi lên cao, kỷ luật nghiêm minh, có tính phục tùng rất tốt, trận xung phong hôm nay sau khi khởi xướng chỉ sợ ta cũng không thể khống chế. Tháp Na, ngươi cho rằng ta ngàn dặm xa xôi tới kết minh với Đóa Nhan các ngươi là vì gì? Đóa Nhan binh dũng mãnh thiện chiến nổi tiếng thiên hạ, nếu không phải nếu không phải thanh danh của Đóa Nhan binh các ngươi vang xa, ta sao dám nửa đường hạ mệnh lệnh thu binh? Huống hồ, ngươi không phát hiện ta hạ lệnh thu binh chính là lúc các ngươi vừa đột phá tiền bộ của quân Liêu Đông, nhân lúc quân địch vừa loạn, chưa kịp tổ chức phản kích thì quyết đoán thu binh, thời cơ nắm rất chuẩn hay sao? Ngươi dám nói ta không biết chỉ huy đánh giặc không?"

Tháp Na há miệng thở dốc: "Ta..."

Mặt đỏ bừng, nàng ta miệng vụng không ngờ không thể nói ra nửa câu phản bác.

Địch yếu ta mạnh, địch mệt ta đánh, ngữ phong của Tần Kham dần dần trở nên sắc bén: "Binh giả, đại sự quốc gia, nơi sinh tử, đạo tồn vong, không thể không giết, đây là binh pháp Hán nhân chúng ta hai ngàn năm trước dã lưu lại, người đọc sách của Hán tộc chúng ta có ai không đọc mấy trăm mấy ngàn quyển sách? Ngươi nói về đánh giặc với ta, vậy ngươi đọc vài binh pháp cho ta nghe đi?"

Tháp Na càng lúc càng hụt hơi: "Ta..."

"Không biết đúng không? khong biết thì đừng lớn tiếng như vậy, cứ như ngươi có lý lắm vậy, kỳ thật ngươi căn bản chính là cố tình gây sự, ngươi quay đầu lại nhìn ánh mắt của những tướng sĩ Hán nhân bên cạnh ta đi, nhìn cho kỹ đi, xem thế nào?"

Tháp Na: "....."

"Ngươi không phát hiện chúng ta đều đang dùng ánh mắt cười nhạo để nhìn ngươi sao? Hán tộc chúng ta là một dân tộc hàm súc mà khiêm tốn, có lý nhưng không to tiếng, còn ngươi, dưới nhiều ánh mắt trào phúng như vậy mà không ngờ vẫn không biết xấu hổ hỏi ta có biết đánh giặc hay không?"

Bên cạnh một con ngựa rất hợp thời phát ra tiếng thở phì phì rồi hí lên.

"Đấy! Có nghe hay không? Ngựa Hán cũng đang cười nhạo ngươi đó, Tháp Na..."

Sắc mặt Tháp Na càng lúc càng đỏ, vẻ mặt cũng càng lúc càng xấu hổ, bị Tần Kham một phen răn dạy của Tần Kham đả kích cho đầu óc choáng váng, nghe vậy lập tức có chút bối rối đáp: "Hả?"

Tần Kham vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng ta, nói: "Ta hỏi ngươi, ngươi có xấu hổ không?"

"... Xấu hổ." Tháp Na cúi đầu, không cam lòng bĩu môi.

Tần Kham vui mừng cười: "Biết xấu hổ là gần bằng dũng cảm rồi, hôm nay phạm sai lầm biết xấu hổ, ngày mai sẽ xấu hổ mà khoái hoạt, trở về tự cảnh tỉnh đi, sau này nói chuyện đừng có cố ý gây sự như vậy, đừng cứ mở miệng ra là làm triệt để bại lộ sự thiếu hiểu biết của ngươi rồi để người ta chê cười, đi đi.

"Ừ..."

Tháp Na đầu óc choáng váng chạy về.

Tần Kham quay đầu, thấy Diệp Cận Tuyền đang dùng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ nhìn hắn, sau khi tiếp xúc với ánh mắt của hắn, tầm mắt của Diệp Cận Tuyền lập tức chuyển sang bên.

Tần Kham bĩu môi, cao thủ võ lâm chưa trải đời, nếu hắn nhìn thấy thiếu nữ mấy trăm năm sau bị phần tử bán hàng đa cấp tẩy não tới mức thiếu chút nữa biến thành thần kinh thì hắn phải dùng ánh mắt khinh bỉ tới thế nào mới thích hợp?

"Diệp sư thúc, đợi lát nữa Tháp Na lấy lại tinh thần rồi tìm ta gây phiền toái.nhớ giúp ta cản nàng ta nhé, nàng ta nếu cứ dây dưa

không dứt thì cứ một cước đá nàng ta đi." Tần Kham không hề thương hương tiếc ngọc hạ lệnh.

Diệp Cận Tuyền gật gật đầu, lại không nhịn được hỏi: "Ngươi sao biết nàng ta..."

Nói còn chưa hết lời thì phía sau truyền đến tiếng gầm như thú cái của Tháp Na: "Cẩu quan Hán nhân này, lại gạt ta!"

Tần Kham không quay đầu lại đi thẳng vào trung quân trận, Diệp Cận Tuyền thở dài, giống như đập một con ruồi lớn, phi thân lên rồi đập xuống Tháp Na.

Lý Cảo ở Liêu Đông cầm binh nhiều năm, biết rõ sự lợi hại của Đóa Nhan binh, chiến trường mở ra ở trên bình nguyên ven bờ sông Liêu, đối với quân Liêu Đông là thập phần bất lợi, mọi người đều biết, bình nguyên bằng phẳng là chiến trường tung hoành tốt nhất của kỵ binh, quân Liêu Đông khó tránh khỏi lâm vào bị động.

Cho nên sau khi đánh giáp lá cà một, Lý Cảo rơi vào thế yếu tạm thời không dám manh động, một vạn Đóa Nhan binh đối với hắn mà nói một một sự chấn nhiếp cực lớn.

Chuyện đã tới nước này, Lý Cảo biết giấy không gói được lửa, tín sứ của khâm sai chỉ sợ đã đang trên đường tới kinh sư, muốn cản cũng không được, nói cách khác, Lý Cảo hắn và thái giám trấn thủ, tuần phủ Chỉ huy sứ tứ vệ c Liêu Đông đô ti rất nhanh sẽ biến thành phản nghịch của triều đình, đầu hàng căn bản là không cần phải nghĩ tới, luật pháp Đại Minh sâm nghiêm, tội mà đám người bọn họ phạm phải không phải đầu hàng liền có thể được khoan thứ, chỉ có thể kiên trì đánh với Tần Kham, đánh may ra mới có thể tìm được một đường sinh cơ.

Cho nên Lý Cảo mặc dù rất kiêng kị Đóa Nhan binh, nhưng cũng không muốn ngừng chiến hoặc là lui về phía sau, Tần Kham không đành lòng đánh, Lý Cảo không dám đánh, thế là hai bên hình thành một loại trạng thái giằng co quỷ dị trên bình nguyên sông Liêu.

Trong đại trướng của Lý Cảo, không khí rất nặng nề.

Thái giám Trấn thủ Nhậm Lương, tri phủ Liêu Dương Trương

Ngọc, cùng với mấy tên Đô Chỉ Huy Sứ Thôi Giám, Vương Tỳ, Lỗ Huân, không thiếu một ai, tất cả ngồi trong trướng, không nói gì không nói gì, thở dài thở ngắn.

Sắc mặt của Mọi người rất kém, Lý Cảo cũng không tốt được là bao. Ngồi ở chính giữa đại trướng, Lý Cảo không còn tìm thấy được sự uy phong lẫm lẫm khi tụ tướng điểm binh ngày xưa.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy mình như là Tây Sở bá vương bị Lưu Bang vây ở Cai Hạ, đã là cùng đường mạt lộ.

Càng bất kham hơn Tây Sở bá vương là, lúc người ta bốn bề thọ địch ít nhất còn có một vị Ngu Cơ si tình không bỏ không rời, mà khi Lý Cảo hắn lưu lạc tới hoàn cảnh này, trước mắt chỉ có mấy kẻ sầu mi khổ kiểm như cha chết mẹ chết này.

Trong sự yên tĩnh Nặng nề, tri phủ Liêu Dương Trương Ngọc thở dài nói: "Tổng soái, trận chiến này bất luận thắng bại, chúng ta đều thua, việc này đã không thể giấu được, triều đình tất đã biết hành vi trong những năm gần đây của chúng ta, chúng ta... Đã thành phạm quan triều đình rồi!"

Trầm dương trung vệ Chỉ huy sứ Thôi Giám ngây ra một lúc rồi bỗng nhiên khóc lớn: "Các ngươi còn đỡ, gia quyến đều sớm được đón tới Liêu Dương, gia quyến của ta vẫn còn ở quê Hà Nam, hiện giờ sự việc đã bại lộ, bất luận ta sống hay chết, là hàng hay trốn, gia quyến đều không tránh khỏi kết cục vào giáo phường ti làm quan kỹ, đáng thương cho nữ nhi mới mười bốn tuổi của ta, còn cả mấy tiểu thiếp xinh đẹp trong nhà nữa, từ nay về sau... Từ nay về sau..."

Nói còn chưa hết câu, đường đường là tướng lãnh thân cao năm thước lại bật khóc nức nở.

Thái giám Trấn thủ Nhậm Lương cả người run rẩy, sắc mặt trong nháy mắt biến thành trắng bệch.

Đại Minh hiện giờ là thiên hạ của là quan văn, vứt bỏ những án oan do Hán Vệ cố ý chế tạo không nói tới, hoàn cảnh lớn vẫn là thiện đãi sĩ phu, nhưng mà chính bởi vì quan văn nắm quyền lên tiếng, xử phạt thái giám phạm tội lại phi thường tàn khốc, có một

thời, thái giám đắc thế quyền thế ngút trời, không ai bì nổi, một khi rơi đài, kết cục so với tử tù còn thê thảm hơn, một đao chém đầu là hy vọng xa vời, đại thể đều là kết quả bị lăng trì.

Nghĩ đến loại thống khổ còn thảm hơn so với chết này, Nhậm Lương cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi, thế là bật dậy khỏi ghế, từ trên ghế bật dậy, rít lên: "Chạy đi! Nơi này không thể ở lại, tổng soái, ở lại nơi này, bất luận thắng hay bại, chúng ta đều khó thoát khỏi cái chết, thư của Tần Kham đã dần tới kinh sư, triều đình sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu."

Lý Cảo cười chua sót: "Chạy ư? Chạy đi đâu?"

"Phía nam Liêu Đông là biển lớn, chúng ta đi thuyền nam hạ, Lưu Cầu, Triều Tiên, Nhật Bản, thậm chí là Chiêm thành, nơi nào mà chẳng được?"

Lý Cảo lạnh lùng nói: "Ngươi đừng quên, Tần Kham trừ là khâm sai triều đình ra, còn là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, người này xảo quyệt âm hiểm, chuyện chúng ta có thể nghĩ đến, hắn chẳng lẽ không nghĩ đến. Bổn soái có thể khẳng định, lúc này cẩm y đề kỵ đã rải khắp các góc Liêu Đông, chúng ta nếu trốn chính là chui đầu vô lưới đó."

Nhậm Lương ngồi phệt xuống, sắc mặt trắng bệch như người chết.

Trương Ngọc lắc đầu thở dài: "Sớm biết có hôm nay, lúc trước việc gì phải giết hơn ba trăm người của Đóa Nhan Vệ, Thát tử nhập cảnh giết người cướp của, chúng ta cho dù không đối kháng được thì nhiều lắm cũng chỉ là xử phạt bãi quan về quê, chuyện đã tới nước này... Đây là tội mất đầu, tru cửu tộc đó."

Trong trướng bao gồm cả Lý Cảo, mọi người lập tức rùng mình một cái, nhìn nhau, mặt cắt không còn hột máu.

Trương Ngọc nói: "Tổng soái, hạ quan cho rằng, hôm nay đã tới nước này, không bằng... Hàng đi."

Lý Cảo sắc mặt càng khó coi hơn: "Hàng Tần Kham, chúng ta chẳng lẽ còn có đường sống?"

Trương Ngọc gật đầu thật mạnh: "Có, tổng soái chớ quên, trong

kinh còn có một vị Lưu công công... Hạ quan nghe nói người này rất tham tài, hơn nữa thích việc lớn hám công to, chúng ta nếu phá tâm phúc hiện tại khởi hành, lấy ra tích góp nửa đời của chúng ta hiến cho Lưu công công, ta tin Lưu công công chắc chắn sẽ giữ cho chúng ta một mạng, trừ nguyên nhân tiền tài ra, quan trọng hơn là, hắn và Tần Kham là kẻ địch, Tần Kham muốn giết chúng ta, Lưu công công tất nhiên sẽ bảo vệ chúng ta, đương kim hoàng thượng lơ là chính vụ, rất tin thái giám bên cạnh, Liêu Đông cách kinh sư khá xa, trước mặt hoàng thượng, Lưu công công nói cái gì thì là cái đấy, về chê trách của đại thần cả triều, Lưu công công thân là nội tướng Đại Minh, nhất định có thể áp chế đem việc này..."

Chương 326: Danh thần bốn triều

Không khí trong trướng hơi dịu đi.

Trương Ngọc không hổ là quan văn, đầu óc so với đám võ tướng bọn họ thì sử dụng tốt hơn, một phen phân tích nói có tình có lí, mọi người suy nghĩ hồi lâu, đều gật đầu khen ngợi, vẻ mặt cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Không có ai không tiếc mạng, chết tử tế cũng chẳng bằng được sống, nhưng có thể tìm được một đường sinh cơ, giống như người sắp chết đuối vớ được cọng cỏ, bất kể có thể cứu mạng được hay không, cứ tóm lấy cái đã rồi tính sau.

Những người trong trướng hoành hành Liêu Đông nhiều năm, sớm đã tích tụ được gia tài không nhỏ, trên đời người muốn tiền tới không muốn sống dù sao cũng là số ít, vào lúc sinh tử quan đầu, gia tài so sánh tính mạng, thực sự là bé nhỏ không đáng kể, lúc này chẳng ai đi nắm chặt tiền tài không buông cả

Bỏ hết gia tài đưa cho Lưu Cẩn, đổi lại tính mạng, vụ mua bán này không thiệt.

Khi đề tài của mọi người đã tiến vào vận chuyển gia sản như thế nào, phái binh hộ tống vào kinh như thế nào, cầu Lưu công công giữ mạng cho mình như thế nào, Lý Cảo ngồi ở chính giữa bỗng nhiên cười lạnh mấy tiếng.

"Nực cười! Các ngươi cho rằng gia tài của các ngươi vào kinh sư rồi? Cho dù Lưu công công nhận gia tài của chúng ta, đáp ứng giữ mạng cho chúng ta, từ Liêu Đông đến kinh sư một đi một về, trong khoảng thời gian này chúng ta có thể giữ được tính mạng trong lòng bàn tay của Tần Kham hay sao? Đừng quên, lúc trước hạ lệnh ở khe Dã Lang phục kích Tần Kham, chúng ta đều có phần, các ngươi cảm thấy Tần Kham là loại người khoan hồng độ lượng sao?"

Mọi người ngẩn người, lại cả kinh, cuối cùng suy sụp không nói gì.

Đối với vị khâm sai đại thần Tần Kham này, những người ngồi đây đều có một nhận thức chung, âm hiểm cũng được, tàn khốc cũng được, nói tóm lại, hắn không phải người lương thiện, nói về lập trường, mọi người không ai giống ai. Luận về phẩm tính, kỳ thật mọi người đều là một mặt hàng, khác nhau duy nhất là, Tần Kham vừa hay đứng ở thế đối lập với họ, thế là liền đại biểu cho cái gọi là chính nghĩa, mà bọn họ, rất bất hạnh chẳng được đứng trên đâu.

Tất cả mọi người trong trướng không ai hé răng, mọi người đều rất rõ ràng, với đủ loại sự tích của Tần Kham cho thấy, tính tình của hắn tuyệt đối không liên quan nửa phần tới "Khoan hồng độ lượng", người này chính là hạng người đuổi tận giết tuyệt, nghe nói khi hắn ở kinh sư lãnh binh tiêu diệt phiên tử Đông Hán, Vương Nhạc ở trong đại đường Đông Hán hô to muốn đầu hàng, hắn cũng giả vờ như không nghe thấy, vẫn hạ lệnh cho dũng sĩ doanh tấn công, giết mấy ngàn phiên tử rồi mới thu tay, cuối cùng bức Vương Nhạc phải tự vẫn tại chỗ.

Đối đãi với phó tướng nội đình Đại Minh còn như vậy, những người trong Liêu Đông đô ti này cho dù đầu hàng, chỉ sợ cơ hội giữ mạng cũng không lớn.

Không khí lại lâm vào tuyệt vọng, không biết qua bao lâu, Trương Ngọc thở dài: "Vậy theo ý của tổng soái thì phải làm sao?"

Lý Cảo cắn chặt răng, nói: "Cố chống tới cùng! Trận chiến này nếu thắng, mang dư uy của đại thắng, chúng ta có thể suất binh nương tựa tiểu vương tử Thát Đát Bá Nhan, xin hắn cho chúng ta lập Hán quân kỳ, Bá Nhan trong những năm gần đây chiêu binh mãi mã, mưu đồ rất lớn, vì mạng sống, ra sức cho ai mà chả được? Chung quy đều là tay sai mà thôi, chư vị thấy thế nào?"

Thái giám trấn thủ và võ tướng ngồi đây đều cúi đầu trầm mặc không nói gì, sắc mặt Trương Ngọc lại trở nên xanh mét, đứng bật dậy, phất tay áo ra khỏi đại trướng.

Quan văn cho dù phạm vào tội lớn ngập trời, nhưng vẫn phân hai chữ "Khí tiết" Rất rõ ràng, có một số việc thà rơi đầuchứ cũng

không thể làm.

Lý Cảo nhìn bóng dáng của Trương Ngọc, trong mắt bỗng nhiên nổi lên mấy phần hổ thẹn.

Nếu thực sự đầu hàng tiểu vương tử Thát Đát, tương lai sau khi chết rồi có còn mặt mũi nào mà nhìn liệt tổ liệt tông dưới cửu tuyền hay không? Lý Cảo rất trọng tông tự, nhưng... Đây là sinh cơ duy nhất!

Tổ tông có tha thứ cho hắn không?

"Đây là tổ tông của Lý Cảo?"

Trong Khâm sai đại trướng, Tần Kham cau mày, nhìn hơn mười cái hộp tế nhỏ trên bàn, cong tay gõ gõ, hộp tế phát ra tiếng nặng nề trầm đục.

Đinh Thuận nhếch miệng cười nói: "Đúng vậy, tổ tông mười tám đời của Lý gia đều ở đây hết, tìm mộ tổ của Lý Cảo đúng là phí không ít sức, may mắn Cẩm Y vệ chúng ta thần thông quảng đại không gì không làm được, vất vả lắm mới đợi được gia phó của Lý gia đi trông mộ, lão gia hỏa này lúc ban đầu còn sống chết không chịu nhận, về sau huynh đệ thủ hạ đào hố chôn sống hắn ngay tại chỗ, chôn tới cổ lão gia hỏa này mới chịu nói ra địa điểm mộ tổ của Lý gia."

Tần Kham nghi hoặc nói: "Sao toàn là tro cốt thế? Những năm này chôn người đều hỏa táng à?"

Đinh Thuận cười nói: "Tần soái, là do Lý Cảo là người Thiểm Tây Du Lâm, mộ tổ là từ Thiểm Tây chuyển tới, tổ tiên hạ táng đã nhiều năm, hài cốt sớm đã rã hết rồi, chạm vào là tan, không thể đầy đủ, một đường vận chuyển ngàn dặm, không hóa thành tro đã là may mắn lắm rồi."

Tần Kham lắc đầu, thở dài: "Thất đức quá, Đinh Thuận à, ngươi rất thất đức."

Đinh Thuận ngạc nhiên nói: "Đại nhân, không phải ngài nói muốn..."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Ta nói gì cơ?"

Đinh Thuận rụt rè nói: "Ngài lần trước hỏi mộ tổ của Lý gia táng ở đâu mà..."

"Đúng vậy, ý tứ của ta là, Lý Cảo kinh doanh Liêu Đông nhiều năm, trong mộ tổ nhất định chôn rất nhiều vật bồi táng, chúng ta đến Liêu Đông một chuyến không thể tay không mà quay về. Ta chỉ muốn thuận tay phát chút tiểu tài, ai bảo ngươi đào cả tổ tông mười tám đời nhà hắn ra?"

Đinh Thuận: "..."

"Tiết tháo ở đâu? Hả?"

"Đại nhân, ta sai rồi, ta giờ đi chôn lại tổ tông của hắn..."

"Giữ lại, đào cũng đào rồi, giáo huấn đám con cháu bất hiếu của họ rồi chôn lại sau."

" Giáo huấn thế nào?"

"Đừng hỏi nhiều, truyền quân lệnh của ta, hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ sau khi bắn mười lượt thì để Đóa Nhan Vệ lại công phá tiền bộ của quân Lý Cảo."

Một quân sĩ hoang mang chạy vào đại trướng, quỳ một gối xuống rồi bẩm báo: "Tần soái, thám tử hồi báo, phía tây mười dặm xuất hiện một nhóm binh mã lai lịch không rõ, nhìn nhân số thì ước chừng khoảng hai vạn."

Tần Kham kinh hãi, bước nhanh ra khỏi đại trướng.

Một vạn tám ngàn người đối phó với ba vạn đại quân của Lý Cảo đã là cố sức lắm rồi, nếu nhánh binh mã vạn người này là địch không phải bạn, hôm nay mình thực sự sẽ dữ nhiều lành ít. Cho nên mới nói, đào mộ tổ nhà người ta rất dễ gặp báo ứng.

Trên bình nguyên tầm nhìn rất rộng, Tần Kham chăm chú nhìn về phía tây, thấy xa xa bụi vàng cuồn cuộn, tinh kỳ rợp trời, trong bụi vàng lờ mờ có thể thấy được những điểm đen không đếm được đang rầm rập tiến tới.

Không chỉ là Tần Kham, tất cả Đóa Nhan Vệ và quan binh của nghi trượng đều đột nhiên biến sắc, kinh nghi vạn phần.

"Lệnh cho thám tử thăm dò thêm, biết rõ lai lịch của nhánh binh mã này thì lệnh cho dũng sĩ Đóa Nhan Vệ lên ngựa, toàn lực đề phòng, tùy thời chuẩn bị xung phong, tám ngàn quan binh nghi trượng cũng chú ý sát sao hướng đi của bộ đội Lý Cảo..."

Quân lệnh Liên tiếp được hạ, trong doanh trở nên rối ren như nồi rán.

Không lâu sau, lại có thám tử báo lại, nhánh binh mã hai vạn người này treo cờ xí của Tuyên phủ Đại Minh, đầu lĩnh là một vị quan văn.

Cho đến lúc này, tim Tần Kham đang thọt lên cổ mới chui lại xuống ngực.

Biên quân Tuyên phủ...

Xem ra tín sứ mình phái ra cuối cùng cũng đưa thư được tới nơi.

Theo sự xuất hiện của nhánh binh mã hai vạn người này, sự giằng co vi diệu giữa hai đại quân của Tần Kham và Lý Cảo đã bị phá vỡ, lúc đại quân của Tần Kham hoan hô nhảy nhót, quân Liêu Đông của Lý Cảo cuối cùng cũng một mảng một mảng tuyệt vọng, tiền quân và trung quân trở nên xôn xao.

Sau một tiếng, một quan văn trung niên một quan bào màu đỏ, cả người phong trần mệt mỏi vội vàng đi vào soái trướng của Tần Kham.

Tần Kham híp mắt quan sát hắn, thấy người này thần chính khí thanh, ánh mắt trong suốt, khuôn mặt ngay ngắn, dưới cằm đây râu xanh thoát trần như tiên, quả nhiên là một nhân vật.

Gặp mặt phải thi lễ, lễ tiết là phải chu đáo không thể qua loa.

"Hạ quan Tam biên tổng chế Cam Ninh, lĩnh tả phó Đô Ngự Sử Dương Nhất Thanh, tham kiến khâm sai đại nhân thay trời tuần thú."

Tần Kham trong lòng kinh hoàng.

Chẳng buồn để ý biên quân Tuyên phủ từ lúc nào do Tam biên tổng chế suất lĩnh, chỉ nghe đến ba chữ "Dương Nhất Thanh", Tần Kham liền không tự chủ được mà đứng bật dậy, bước nhanh tới đáp lễ.

"Thì ra là Dương đại nhân, đại nhân đa lễ rồi, bản quan không đảm đương nổi."

Dương Nhất Thanh ngây ra một lúc, hiển nhiên thái độ của Tần Kham rất không hợp với quy củ quan trường, trên quan trường chưa từng có khâm sai nào lại hành lễ với quan địa phương.

Tần Kham lại không thể không thi lễ, người khác em thể không kính, nhưng vị Dương Nhất Thanh này là trọng thần trải qua bốn triều, về sau lại nhập tướng, trong cuộc đời đã làm ra rất nhiều chuyện trọng yếu, trị mã chính, sửa Trường Thành, tru Lưu Cẩn, nhập các...

Chương 327: Thu phục Liêu Đông (1)

Những các trước không đề cập tới, chỉ nói trên lịch sử Lưu Cẩn đền tội, đó là trúng kế của Dương Nhất Thanh, chỉ dựa vào điểm này, Tần Kham liền cảm thấy hắn và Dương Nhất Thanh lần đầu gặp mà giống như Bá Nhan gặp Tử Kỳ, mặc dù không đến mức khoa trương cùng tấu cao sơn lưu thủy, ít nhất cũng nên khách khí một chút, đừng để bị hắn bới móc, để tránh tương lai tương lai khi tính kế Lưu Cẩn thuận tiện tính kể luôn cả Tần Kham thì chết mẹ.

Tần Kham quan sát Dương Nhất Thanh, đồng thời Dương Nhất Thanh cũng rất hiếu kỳ quan sát Tần Kham.

Đối với đại danh của Tần Kham, Dương Nhất Thanh mặc dù đang ở biên trấn, nhưng cũng như sấm bên tai. Cả triều đều truyền người này là gian thần lớn nhất triều Chính Đức, nhưng sau khi gặp mặt nhìn tướng mạo và cách nói năng, rõ ràng là bộ dạng quân tử nho nhã lễ độ, thấy thế nào cũng không giống gian nịnh.

Dương Nhất Thanh sau khi ngây ra một lúc thì đáp lễ Tần Kham, nói: "Tuyên phủ Trương Tổng binh đang tuần tra Trường Thành nên không có trong thành, hạ quan vừa hay ở Tuyên phủ nhận được cấp tín của đại nhân, thế là tiếp quản binh quyền Tuyên phủ vội vàng tới hộ giá, binh quyền không có việc nhỏ, ngày sau triều đình hỏi đến, xin khâm sai đại nhân phân trần cho hạ quan."

"Đó là tất nhiên, đa tạ Dương đại nhân trượng nghĩa viện thủ, hạ quan nhớ ơn."

Dương Nhất Thanh liền nói không dám, lập tức vẻ mặt nghiêm túc: "Quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo quả thực cử binh làm loạn sao? Việc này không phải là nhỏ, hạ quan thân là tả phó Đô Ngự Sử, phải hỏi cho rõ."

Tần Kham gật đầu, nói: "Lý Cảo quả thật cử binh làm loạn, chính đang ở ngoài năm dặm đối chọi với quân ta, hành động này không chỉ là làm loạn, dĩ nhiên đã giống như mưu phản, Dương đại nhân

chỉ cần nhìn thử, liền có thể thấy được doanh trại quân đội của Lý Cảo."

Nói xong Tần Kham kể rõ lại chuyện Lý Cảo dụ hơn ba trăm người của Đóa Nhan Vệ tới để giết, cũng giết dân chúng biên trấn để giả công dấu.

Dương Nhất Thanh đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo vẻ mặt dần dần phẫn nộ, cuối cùng tức giận đến vỗ bàn đứng lên.

" Ác tặc này đáng chết." Dương Nhất Thanh giận dữ nói.

Tần Kham cười nói: "Bản quan rời kinh tuần tra Liêu Đông, chính là để lấy mạng của hắn."

Dương Nhất Thanh nói: "Lúc này chúng ta vương sư áp cảnh, khâm sai đại nhân định lấy mạng hắn như thế nào?"

Nhắc tới việc này Tần Kham lập tức tinh thần chấn động, chỉ vào mười mấy cái cái hộp đen trên bàn rồi nhiệt tình giới thiệu: "Nào nào, Dương đại nhân, làm quen một chút với mười tám đời tổ tông của Lý gia đi, ai nấy bộ dạng tròn tròn đáng yêu lắm."

Những cái hộp tròn quả thật đáng yêu, xếp thành hàng trên bàn trông rất vi mắt.

Dương Nhất Thanh sắc mặt lại dần dần xám ngắt, trợn mắt kinh ngạc nhìn hộp tế, mãi lâu sau không nói gì.

Tần Kham tự biết cách làm này quả thật có chút thất đức, lại vội vàng bổ sung: "Chuyện này không phải ta làm, là một tên thủ hạ không ra gì của ta gây nên, ta đã trách phạt hắn rất nặng rồi."

Dương Nhất Thanh ngây người một lúc rồi lắc đầu cười khổ: "Tần đại nhân, ngươi định dùng chúng làm gì?"

Quả thật là quân tử, chuyện đào mộ tổ nhà người ta lên nghiêm trọng như vậy mà Dương Nhất Thanh nửa câu nặng lời cũng không nói.

"Tất nhiên dùng để đối phó Lý Cảo."

"Vương sư (quân đội của vua) đường đường chính chính mà đánh không tốt hơn sao?"

"Dương đại nhân, ngươi và ta lần đầu gặp nhau, có lẽ ngươi không hiểu ta rồi, ta trước giờ không phải là người đường đường chính chính, vả lại, đào cũng đào rồi, thôi thì cũng phải mời các tổ tông làm chút chuyện rồi mới về lại mồ mả chứ."

Trống trận ầm ầm rền vang, lần này Tần Kham chiếm ưu thế binh lực, không chỉ hơn Lý Cảo về nhân số, mà bên trong còn có Đóa Nhan binh danh chấn thiên hạ.

Đại quân của Lý Cảo thì ngược lại, từ sau khi hai vạn biên quân Tuyên phủ của Dương Nhất Thanh xuất hiện, sĩ khí của đại quân Lý Cảo xuống dốc không phanh, vốn một vạn Đóa Nhan binh lần đầu xung phong đã mang tới cho họ áp lực trầm trọng rồi, nếu không phải Tần Kham thu binh đúng lúc, đại quân tiền bộ của đại quân đã bị Đóa Nhan binh đột phá, lúc này lại có thêm hai vạn biên quân Tuyên phủ, đối với Tần Kham mà nói thì như hổ thêm cánh, đối với đại quân của Lý Cảo mà nói thì lại là họa vô đơn chí.

Quân đội không có sĩ khí, là một chuyện rất chết người, cái thứ sĩ khí này nhìn không thấy mà sờ không được, nhưng lại là lực lượng tinh thần chống đỡ cho quân sĩ liều mạng chém giết, lịch triều lịch đại chẳng thiếu sự tích mười người đuổi theo hơn một ngàn người chạy khắp núi đồi, một khi không có sĩ khí, người có nhiều tới mấy cũng chẳng làm nên tích sự gì, khi sợ hãi chiến thắng ý chí chiến đấu, căn bản sẽ không bận tâm mình có bao nhiêu chiến lực và phần thắng.

Loại chuyện này Tần Kham tự mình tự mình kinh lịch qua, hôm nay Lý Cảo cũng phải thử kinh lịch đồng dạng.

Trống trận rền vang, đại quân của Tần Kham chậm rãi ép tới, bộ binh cầm thuẫn đi hàng đầu, hàng hai là trường mâu binh cầm trường thương, dùng thuẫn để yểm hộ không nhanh không chậm đi ở phía sau, khoảng cách giữa trường thương binh xen cung tiễn binh, tên đã lên dây nhìn quan truyền lệnh ở ngoài đội ngũ phất cờ lệnh, chỉ chờ một tiếng ra lệnh liền vạn tên cùng phát.

Một vạn kỵ binh của Đóa Nhan Vệ thì giục ngựa đi lại ở hai cánh,

toàn bộ đội ngũ dựng trận hình hình nửa vòng cung từng bước ép tới đại quân của Lý Cảo, tiếng bước chân chỉnh tề ầm vang như sấm, nặng nề rõ vào trong tim chư tướng sĩ Liêu Đông.

Một khắc Đại quân áp tới, quân Liêu Đông toàn bộ rối loạn, loại áp lực trầm trọng như Thái Sơn áp đỉnh này làm mọi người hô hấp khó khăn, không ít quân sĩ đã ném binh khí quay đầu bỏ chạy, lại bị quan của giám quân áp trận kỳ một đao chém chết, nhưng giết một người hai người vẫn không thể ngăn cản được sĩ khí giảm sút cực nhanh.

Lý Cảo sắc mặt xanh mét cưỡi ngựa đứng ở trung quân, nhìn đại quân chậm rãi ép tới, lại nhìn tướng sĩ đã không còn ý chí chiến đấu, trong lòng dần dần bao phủ một loại cảm giác tuyệt vọng.

Vốn là chiến sự có thể liều một trận, theo sự gia nhập của hai vạn đại quân Tuyên phủ mà hoàn toàn nghiêng về một phía, đối phương cũng có biên quân, còn có cả dũng sĩ doanh tinh nhuệ trong kinh, còn cả Đóa Nhan binh danh chấn thiên hạ, trận này đánh thế nào đây?

Lý Cảo đa Trải qua trăm trận chiến cũng phải lâm vào mâu thuẫn cực lớn.

Nếu đổi là thường ngày, chuyện không ổn thì có thể rút, bảo tồn thực lực làm trọng, nhưng hiện tại, rút về đâu? Thiên hạ tuy lớn, nhưng chẳng còn chỗ cho Lý Cảo hắn dung thân.

Trống trận ầm ầm như sơn băng địa liệt, lọt vào trong tai đại quân của Tần Kham là quân lệnh thúc giục tiến công, lọt vào trong tai quân Liêu Đông thì lại là khúc tang thu hồn địa ngục, đội ngũ càng lúc càng loạn.

"Tổng soái, hàng triều đình đi! Đừng chấp mê bất ngộ nữa..." Trương Ngọc ở dưới ngựa Lý Cảo cầu xin, vẻ mặt tuyệt vọng.

Chương 327: Thu phục Liêu Đông (2)

Trầm Dương vệ Chỉ huy sứ Thôi Giám nói: "Hàng triều đình thì còn mạng mà sống à? Trương Ngọc ngươi bị não à? Chuyện chúng ta làm ở Liêu Đông trong Những năm gần đây, có chuyện nào không phải là tội lớn mất đầu, triều đình cho dù hào phóng tới mấy cũng tuyệt đối không khoan thứ cho tội nghiệt của chúng ta, tổng soái, liều chết đánh một trận mới là đạo lý, mở một đường máu tới hướng bắc đi, tiểu vương tử Bá Nhan của Thát Đát sẽ không cự tuyệt chúng ta đầu hàng đâu."

Trương Ngọc cả giận nói: "Thôi Giám, ngươi đây là hại người hại mình! Đầu hàng Thát Đát là suy nghĩ của ngươi, ngươi thử hỏi ngàn vạn tướng sĩ của chúng ta xem có nguyện ý hay không! Không nói đến phụ triều đình, phụ hoàng ân, ngươi vỗ ngực tự hỏi bản thân đi, xem có lỗi với liệt tổ liệt tông của ngươi không? Tương lai sau khi ngươi chết rồi, tổ phần Thôi gia có dung cho tên tội nhân phản bội Đại Minh như ngươi được chôn cùng họ không? Trong gia phả từ đường của Thôi gia ngươi ở Hà Nam, tên của ngươi còn có tư cách để viết trên đó không, Thôi Giám, đầu hàng Thát Đát, ngươi từ nay về sau sẽ là cô hồn dã quỷ không có nguồn gốc, tổ tông không tiếp nhận ngươi, tông tộc không nhận ngươi, hương thân tộc nhân ở sau lưng chửi rủa ngươi, sống như vậy thì tốt hơn chết ở chỗ nào?"

Những lời này khiến Thôi Giám á khẩu không trả lời được, sắc mặt đỏ bừng gục đầu xuống im lặng.

Lý Cảo cả người chấn động, những lời nói này của Trương Ngọc hiển nhiên đã đánh sâu vào trong lòng hắn, đầu hàng Thát Đát, liệt tổ liệt tông Lý gia còn nhận hắn không? Sau khi ngay cả tổ phần cũng không được vào, tên của mình sẽ bị vĩnh viễn gạch ra khỏi gia phả, cũng mang tới cho Lý gia sỉ nhục lớn nhất, phá vây mà đi thì sao? Làm một phản đồ phản bội tổ tông, bị tộc nhân phỉ nhổ, từ nay về sau sống nhục dưới sự vênh mặt hất hàm sai khiến của người dị tộc, sống một cách lay lắt nhục nhã.

Đúng như lời Trương Ngọc nói, sống như vậy, có gì tốt hơn là chết?

Đại Minh Hiện giờ, tông tộc vẫn là hậu thuẫn kiên cố đi sâu vào lòng người, là sự ký thác tinh thần của người thôn quê, phản bội Đại Minh cũng có nghĩa là phản bội dòng họ, quyết định như vậy không phải có thể dễ dàng làm được, dù là kẻ tội ác tày trời, hắn có thể giết cả ngàn người, nhưng chỉ độc không dám phản quốc bối tông.

"Tổng soái, hàng triều đình đi! Cho dù bị triều đình một đao giết chết, sau này tông tộc của chúng ta ít nhất còn có thể nhặt xác thu hồn, vẫn có tư cách vào mộ tổ, chết cũng an tâm, đầu hàng Thát Đát, chúng ta thật sự sẽ phải sống không bằng chết!" Trương Ngọc quỳ gối trước ngựa Lý Cảo khóc rống cầu xin.

Lý Cảo hít một hơi thật sâu, chậm rãi nhìn chung quanh một vòng, thấy các tướng lĩnh bộ hạ ai nấy vẻ mặt u ám, hiển nhiên những lời nói của Trương Ngọc cũng đã đả động bọn họ.

Tướng lãnh còn không có ý chí chiến đấu, huống chi là quân sĩ phía dưới?

Lý Cảo cười thảm mấy tiếng, há miệng định lên tiếng thì tiếng trống trận đối diện lại bỗng nhiên trở nên dồn dập, tốc độ hành tẩu của quân trận cũng dần dần nhanh hơn, Đóa Nhan binh ở hai sườn giống như hai đóa mây đen thổi quét mà tới, đã tới mép tầm bắn của cung tên tiền trận quân Liêu Đông.

Trương Ngọc biến sắc, vội la lên: "Tổng soái mau quyết định đi, Tần Kham đã hạ lệnh tấn công rồi!"

Lý Cảo mặt run rẩy, mặt sung huyết tới đỏ bừng, mã tiên trong tay không ngừng giơ lên rồi lại hạ xuống, nội tâm đang khổ sở đấu tranh.

Khi hai bên ở trong tầm bắn của nhau, tiếng trống trận dồn dập đột nhiê im bặt, cước bộ của đại quân Tần Kham cũng bỗng nhiên dừng lại.

Hành động này làm đại quân Liêu Đông vừa hoảng sợ vừa không

hiểu ra làm sao.

Một con khoái mã từ trung quân của Tần Kham chạy như bay tới, kỵ sĩ trên ngựa trong tay cầm mấy cái hộp ế, giục ngựa chạy ở bãi cỏ giữa quân của hai bên, quát to: "Quan Tổng binh Liêu Đông đô ti Lý Cảo có dây không? Phụng quân lệnh của khâm sai đại nhân, xin Lý Cảo lên tiếng trả lời."

Liên tục nói ba lượt, tiền trận quân Liêu Đông tách ra, bộ phận Trung ương tách ra một con đường, Lý Cảo cả người mặc giáp trụ, giục ngựa mặt không biểu tình lẳng lặng đứng trước trận.

Kỵ sĩ quan sát hắn một lúc, nói: "Tần đại nhân có lệnh, tra được quan Tổng binh Liêu Đông đô ti Lý Cảo hoành hành ngang ngược, giết dân giả công, trong thời gian nhậm chức làm không ít chuyện phạm pháp, hôm nay dám cử binh Liêu Đông đối kháng triều đình, hành động này đã là mưu phản phạm thượng, tội không thể tha, Tần đại nhân có lệnh, Lý Cảo mau mau xuống ngựa chịu trói, chớ gây tổn hại cho tướng sĩ biên quân Đại Minh ta, khâm sai hứa, có thể miễn cho tội tru di cửu tộc!"

Lý Cảo nghe vậy không khỏi cười lạnh, trong lòng thì thấp thỏm vô cùng.

Quân Liêu Đông lại một trận rối loạn, lời của kỵ sĩ mọi người đều nghe thấy, đây rõ ràng là tối hậu thư của khâm sai đại nhân giành cho Lý tổng soái, người ta là khâm sai đại biểu cho triều đình, đại biểu cho hoàng đế, đánh trận với khâm sai, chẳng phải có nghĩa là phản bội triều đình, giết quan tạo phản ư?

Các quân sĩ đều là quân hộ thế tập, giết Thát tử bọn họ dám, nhưng tạo phản, bọn họ thật sự không dám. Hoàng quân quyền của Đại Minh đã ăn sâu vào lòng người, gia đình quân hộ tầm thường, chỉ cần không bị bức cho không sống nổi thì ai dám chống đội với chân long thiên tử.

Nghe thấy đại quân phía sau càng lúc càng loạn, càng lúc càng nhiều người ném binh khí ôm đầu ngồi xuống đất, vẻ mặt Lý Cảo cũng càng lúc càng tuyệt vọng.

Kỵ sĩ trên ngựa thấy thế lớn tiếng quát: "Lý Cảo, lời nói của Tần

đại nhân đã nói rồi, lúc này không hàng, còn đợi tới khi nào? Chẳng lẽ ngươi thực sự quyết tâm phản bội triều đình, phạm thượng làm loạn sao?"

Lý Cảo đầu đầy mồ hôi, gian nan há miệng: "Ta... Ta..."

Kỵ sĩ trên ngựa bỗng nhiên giơ tay lên, quơ quơ mấy cái hộp tế với hắn, gằn giọng quát to: "Lý Cảo, đại thế đã mất, ngoan cố chống đội là vô ích, ngươi có đầu hàng hay không?"

Mấy vạn đại quân Phía sau giống như nhận được chỉ lệnh, đồng thanh quát như trời long đất nở: "Có hàng hay không?"

Đại quân Liêu Đông lập tức đại loạn, trận không thành trận, quân chẳng giống quân.

Lý Cảo ngồi trên lưng ngựa sắc mặt tái nhợt, lảo đảo sắp ngã, thấy mấy cái hộp trên tay đối phương có chút là lạ, cố tập trung nhìn, phát hiện mấy cái hộp này có chút quen mắt.

Chăm chú nhìn hồi lâu, Lý Cảo cả người chấn động, mặt vàng như nghệ, cả người run rẩy, không ngờ từ trên ngựa ngã xuống đất, không chỉ như vậy, còn quỳ về phía đối phương, dập đầu gào khóc.

"Hàng! Lý Cảo ta hàng! Con mẹ nó là ai nghĩ ra chủ ý này thế? Các ngươi không được chết tử tế đâu! Tổ tông của con ơi."

Kế Công tâm rất hiệu quả, Tần Kham không đánh mà thắng bắt được Lý Cảo, nắm ba vạn đại quân Liêu Đông.

Các tướng sĩ Liêu Đông tâm thần hoảng hốt đã mất ý chí chiến đấu đều bỏ binh khí trong tay xuống, dùng bách hộ làm đơn vị ôm đầu đi đến đối diện, do Đóa Nhan binh và biên quân biên quân giám thị, tám ngàn nghi trượng và Cẩm y Giáo úy dưới trướng Tần Kham thì phân đội mà ra, truy bắt các tướng lãnh quan lại có liên can của Liêu Đông đô ti, công việc nhận hàng tiến hành ngay ngắn có trật tự.

Một con khoái mã mang tấu chương của Tần Kham, lao nhanh về kinh sư.

Loạn Liêu Đông đã được dẹp yên.

Chương 328: Thánh chỉ tây lai.

Lý Cảo đầu hàng, chuyện còn lại trở nên rất dễ dàng.

Liêu Đông đã định.

Lý Cảo hai tay bị trói quặt ra sau lưng, cúi đầu quỳ gối trước mặt Tần Kham, vẻ mặt nửa sợ hãi nửa phẫn hận.

Trong Chiến tranh thi triển thủ đoạn là thiên kinh địa nghĩa, minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương, vô luận biện pháp vô sỉ hèn hạ như thế nào, dùng trên người địch nhân đều không đủ, tất cả chỉ vì điều kiện tiên quyết là thắng lợi.

Nhưng Lý Cảo tuyệt không ngờ, Tần Kham lại đào mộ tổ nhà hắn lên.

Đây là chuyện mà con người làm được à? Đó là hành vi của Súc sinh!

Nhìn Tần Kham mỉm cười nho nhã trước mặt, Lý Cảo hận tới nghiến răng ken két, nhưng lại không làm gì được hắn, chuẩn xác mà nói, cả đời này đều không thể làm gì được hắn, bởi vì thời gian còn sống trên cõi đời này của hắn không nhiều lắm, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Không phải tất cả người đầu hàng đều có thể được khoan thứ, Lý Cảo biết tội của mình quá lớn, đặc biệt là còn rơi vào trong tay của Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, thiên hạ không có bí mật gì mà Cẩm Y vệ không tra được, không quá hai ngày Tần Kham sẽ biết mỗi một chuyện ác mà hắn làm trong những năm ở Liêu Đông, những chuyện ác này mà gộp lại với nhau, chém đầu hắn một trăm lần cũng chẳng đủ, tuyệt không phải là công nhỏ đầu hàng trước trận là có thể triệt tiêu.

Vả lại đầu hàng cũng là bất đắc dĩ, đại quân của khâm sai áp sát, quân Liêu Đông đã mất ý chí chiến đấu, trung quân đại loạn, cho dù muốn đánh thì căn bản cũng không phải là đối thủ của Tần Kham, đầu hàng dưới loại tình huống này, lượng hàm kim không

nghi ngờ gì nữa thấp đi rất nhiều.

Nói tóm lại, Lý Cảo không còn đường sống.

Quan lại và tướng lãnh liên quan của Liêu Đông đô ti có thể sống cũng không nhiều, hình cụ của Cẩm Y vệ chỉ cần tùy tiện dùng một hai loại, cái đám không ra gì đó nhất định không chịu nổi, gào khóc hùa nhau cắn ngược lại hắn, mà càng cắn thì lỗi càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều, mọi người cách pháp trường cũng càng lúc càng gần.

Hợp nhất hàng quân Liêu Đông rất thuận lợi, không gặp phải bất kỳ phản kháng gì.

Rất nhiều tướng lãnh và quân sĩ thậm chí hoàn toàn không biết người Lý Cảo muốn đối phó là triều đình, cho một khắc binh đao tương kiến với khâm sai mới biết Lý Cảo quá to gan lớn mật.

Lý Cảo liều mạng chơi nước cờ liều, rất nhiều quan viên và tướng lãnh của Liêu Đông đô ti cũng liều theo hắn, nhưng không có nghĩa là tất cả tướng sĩ Liêu Đông đều nguyện ý đi theo Lý Cảo làm ra loại việc đại nghịch đáng tru di cửu tộc này, vào giây phút Lý Cảo quỳ xuống đất đầu hàng, tất cả tướng sĩ Liêu Đông toàn bộ đều ném binh khí hàng theo, khi Cẩm y Giáo úy phân biệt bắt giữ các tướng lãnh, rất nhiều tướng lãnh khóc ầm lên, không ngừng giải thích mình không có ý làm phản, hoàn toàn bị Lý Cảo che mắt.

Không cần kiểm kê thương vong gì cả, trận này căn bản không có thương vong, hoàn toàn là Tần Kham không đánh mà thắng. Thế là mấy vạn người tay cầm binh khí áp giải mấy vạn người không có binh khí, đoàn người chậm rãi bước vào phủ Liêu Dương.

Hành quân rất thong thả, mấy ngày sau, khi Tần Kham vẫn đang đi trên đường thì cuối cùng cũng có thánh chỉ từ kinh sư tới.

Tuyên chỉ là người quen, Trương Vĩnh.

Vừa thấy Trương Vĩnh mặc cẩm bào màu đỏ, Tần Kham rất kinh ngạc, hắn không nghĩ ra đường đường là ngự mã giám chưởng ấn vì sao ngàn dặm xa xôi rời kinh, làm chuyện của tiểu hoạn quan tầm thường này, sau khi thoáng kinh ngạc, Tần Kham lập tức minh

bạch mấu chốt trong đây.

Lưu Cẩn chỉ sợ ởtrong kinh đã càng lúc càng vô pháp vô thiên, ngày tháng của Trương Vĩnh chắc là rất gian nan, thế nên mới xin đi tuyên chỉ, ngoài sáng là tuyên chỉ, nhưng kỳ thực là tới kể khổ với Tần Kham.

Thánh chỉ của Hoàng đế tới, mấy vạn tướng sĩ đồng loạt quỳ lạy, sơn hô vạn tuế.

Tần Kham xuống ngựa sửa lại y quan, cung kính quỳ tiếp chỉ ý.

Vẻ mặt Trương Vĩnh rất nghiêm trang, từ từ mở thánh chỉ ra đọc một lượt, toàn là cổ văn, vừa nghe đã biết không phải là Chu Hậu Chiếu viết, nhất định là nội các hoặc là thông chính ti viết ra, Chu Hậu Chiếu chỉ phụ trách đóng dấu.

Thánh chỉ dùng ngữ khí của hoàng đế biểu thị sự kinh hãi và tức giận đối với hành vi giết hơn ba trăm người Đóa Nhan cùng với lạm sát dân chúng biên trấn để giả mạo đầu người Thát tử của Lý Cảo, cũng vô cùng đau đớn tỏ ý bởi vì hoàng đế không tu đức, lơ là triều chính, mà dẫn tới thiên hạ có hạng gian ác như Lý Cảo phòng thủ biên trấn làm xằng làm bậy, hơn mười năm cũng không biết bộ mặt gian ác này, có thể thấy được hoàng đế này làm một cách thất bại thế nào.

Tần Kham nghe đến đây không nhịn được mà uất tới đỏ mặt, thiếu chút nữa thì cười ra tiếng.

Đây tuyệt đối là khẩu khí của là quan văn, ngoài sáng là trách Lý Cảo, nhưng trong tối là bất âm bất dương nhân tiện mắng luôn Chu Hậu Chiếu, có thể tưởng tượng khi Chu Hậu Chiếu đóng dấu bản thánh chỉ này tâm tình oán niệm và uất nghẹn như thế nào.

Phì một tiếng, Tần Kham cuối cùng vẫn bật cười, chỉ cười một cái rồi lập tức ho khan, áp chế cỗ xung động muốn cười trong lòng.

Trương Vĩnh nghiêm mặt tiếp tục đọc thánh chỉ, phần sau của thánh chỉ ý tứ đại khái là lệnh cho Tần Kham thay hoàng đế lo liệu tất cả công việc của Liêu Đông, phân biệt trung gian, tra xét tội đồ, sau khi thẩm tra thì lập tức hoả tốc gửi danh sách vào kinh sư, Lại

bộ triều đình sẽ phái quan viên dự khuyết tới thay thế phạm quan Liêu Đông, song loạn Liêu Đông vừa dẹp yên, biên trấn chưa yên tĩnh, quân tâm chưa định, không thể dễ dàng điều chỉnh, nếu không sợ sẽ sinh đại loạn, lệnh cho Tần Kham ở trong Liêu Đông nguyên vệ sở cùng với Tuyên phủ, Đại Đồng lựa chọn sử dụng võ tướng đắc lực để bổ sung, tạm thời do Tần Kham thay quyền xử lý quân chính sự vụ Liêu Đông, tạm thời giữ chức lĩnh đốc phủ.

Tất cả quan viên và võ tướng quỳ Bên cạnh nghe xong thánh chỉ thì không khỏi đồng loạt ngẩng đầu nhìn chăm chú Tần Kham, mắt hâm mộ tới đỏ bừng.

Thế này là thánh quyến bao lớn, tuổi chỉ mới hai mươi, không ngờ được làm Liêu Đông đốc phủ, cái gọi là "Đốc phủ", tất nhiên là hợp xưng của hai loại chức vụ Tổng đốc trong quân và nha môn tuần phủ địa phương, có thể nói nắm cả quân quyền chính quyền, tuy nói chỉ là tạm thời, nhưng Đại Minh từ lúc lập quốc tới nay, có quan viên nào mà có thể chỉ vừa hai mươi liền nắm quyền lực lớn tới vậy? Dù là tạm thời cũng không có.

Tần Kham mặt không biểu tình, biểu hiện vinh nhục không lay động, thánh chỉ đọc xong, Tần Kham vái ba vái, sau khi sơn hô vạn tuế thì hai tay tiếp nhận thánh chỉ.

Trương Vĩnh cười nói: "Tần soái chậm đã, hoàng thượng còn có một đạo thánh chỉ nữa.."

Tần Kham ngây ra một lúc, sau đó quỳ gối chuẩn bị bái thì lại bị Trương Vĩnh ngăn lại, nhìn chung quanh một vòng rồi nói: "Hoàng thượng nói, đạo thánh chỉ này là mật chỉ."

Quan viên võ tướng Chung quanh nghe vậy vội vàng đứng dậy, cách xa Tần Kham và Trương Vĩnh để tránh hiềm nghi.

Trương Vĩnh cười nói với Tần Kham: "Trước khi Tạp gia rời kinh hoàng thượng có nói, đạo mật chỉ này là hoàng thượng tự tay viết, không cần Tần soái quỳ lạy."

Tần Kham đương nhiên cũng chẳng phải là người thích quỳ, thế là thuận thế chắp tay cười nói: "Vậy phiền Trương công công rồi."

Trương Vĩnh gật gật đầu, từ trong tay áo lại lấy ra một phần thánh chỉ rồi giở ra, thấy câu đầu tiên của mật chỉ thì ngây ra một lúc, khụ khụ hai tiếng rồi thì thầm: "Tần Kham, tên gia hỏa ngươi quả thực không phải người! Một mình chạy trốn xa như vậy, chơi náo nhiệt như vậy, trẫm hiện giờ bị các đại thần quản rất chặt, ngay cả ra khỏi cung cũng không thể, ngươi ngược lại thì khoái hoạt, trẫm bi ai làm sao..."

Ngữ khí của Trương Vĩnh hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn thì vừa hay bắt gặp ánh mắt của Tần Kham, mặt hai người đồng thời run run.

Từ xưa đến nay viết thánh chỉ ra với bạch thoại thô tục như vậy, chỉ sợ chỉ có vị Chính Đức hoàng đế này.

Ho khan mấy tiếng, Trương Vĩnh tiếp tục đọc.

"... Chuyện ngươi làm ở Liêu Đông trẫm đều nghe nói cả, tên hỗn đản Lý Cảo này hại nhiều người như vậy, chết cũng không tiếc, ngươi băm hắn ra cho trẫm, băm càng vụn càng tốt, đám lão thất phu trong triều đình không ngờ gán tội của tên hỗn đản này này lên người trẫm, nói cái gì trong triều có ác tặc thế này hoàn toàn là do trẫm không chịu tu đức, bọn họ quả thực là nói thối như cứt! Biên trấn có ác tặc, liên quan mẹ gì tới đức hạnh của trẫm? Thánh chỉ là lão thất phu Dương Đình Hòa đó viết, ngươi chớ có coi nó nghiêm túc, cái gì mà không tu đức hạnh vân vân, trẫm là một mực không thừa nhận, đáng tiếc lão thất phu đó kiên trì,, không thể không đóng dấu."

"Trẫm còn nghe nói ngươi ở Liêu Đông làm việc rất phấn khích, cái gì Nghĩa châu đoạt binh, uy phục Nghiêm Ninh, kết minh Đóa Nhan... Rất thú vị, về kinh ngươi kể kỹ lại cho trẫm nghe, nghĩ đến một thư sinh văn nhược như ngươi cũng có thể làm ra những chuyện đẹp như vậy, ngút trời anh tài ngút trời, nếu xuất mã nhất định so với ngươi làm còn tốt hơn, ngươi ở Liêu Đông nhớ để lại mấy kẻ địch cho trẫm, tương lai trẫm ngự giá thân chinh, tự tay trừ bỏ những kẻ địch này, nhất định uy phong lẫm lẫm, khi đó lại nhìn văn võ cả triều cúp đầu bái trẫm, nhất định là rất vi..."

Tần Kham nghe mà mặt lại run run, lẩm bẩm: "Tên hôn quân này..."

Trương Vĩnh tiếp tục đọc: "... Chuyến đi Liêu Đông viên mãn, trẫm tính thương nghị với đám Tiêu Phương, Dương Đình Hòa, công lớn như vậy trẫm phải phong tước vị cho ngươi mới đúng, chờ ngươi xử trí xong quan phủ và vệ sở Liêu Đông thì mau về kinh đi, gần đây các đại thần lải nhải với trẫm càng lúc càng nhiều, trong bụng ngươi có nhiều chủ ý xấ, trở về giúp trẫm nghĩ chiêu chơi lại họ... Đúng rồi, Đóa Nhan Vệ Hoa Đương phái người tới kinh sư, nói muốn gả nữ nhi cho ngươi, càng nói trẫm càng tức giận, chạy tới cái nơi khỉ ho cò gáy như vậy mà không ngờ cũng có diễm phúc như thế, trẫm đường đường là hoàng đế lại cả ngày phải đối mặt với cái mặt lạnh của hoàng hậu, càng nói càng tức, thôi không nói nữa!"

Một đạo mật chỉ rất ba lăng nhăng được đọc xong, Trương Vĩnh đưa mật chỉ cho Tần Kham, ánh mắt vừa thèm vừa ghen.

Có thể khiến đương kim hoàng thượng dùng ngữ khí thẳng thắn không coi là người ngoài hạ chỉ như vậy, hơn nữa ngữ khí thân thiết thậm chí đánh mất cả uy nghi của hoàng đế, đủ có thể thấy thánh quyến chi long của Tần Kham, văn quan võ tướng cả thiên hạ, cũng chỉ có Tần Kham có thể có được vinh hạnh này.

Tần Kham tiếp nhận mật chỉ, sắc mặt lại nhăn như mướp đắng, ngay cả nụ cười cũng không cố mà nở ra được.

Hoa Đương này quá âm hiểm, khăng khăng đòi gả nữ nhi cho hắn thì không nói, lại còn ở sau lưng vô thanh vô tức phái người vào kinh xin hoàng đế hứa hôn, chuyện này nếu lọt vào tai người trong nhà, thật không hiểu Đỗ Yên sẽ có phản ứng gì.

Áp chế tâm sự, Tần Kham chắp tay gượng cười với Trương Vĩnh: "Nhiều ngày không gặp Trương công công, nhìn ngươi cũng càng lúc càng có tinh thần."

Trương Vĩnh bỗng nhiên ra sức sụt sùi, tiếp theo thì giống như tiểu oán phụ bị trượng phu vứt bỏ, bùm một cá quỳ xuống ôm đùi Tần Kham, miệng ngoác ra khóc to: "Tần soái, ngươi phải làm chủ cho ta, những ngày ngươi rời kinh, Lưu Cẩn... Tên gia hỏa Lưu Cẩn đó càng lúc càng vô pháp vô thiên."

Tần Kham nhìn hắn với vẻ đồng tình: "Khóc thương tâm như vậy,

Lưu Cẩn cũng đào mộ tổ nhà ngươi lên à?"

"Cái đó thì không có, ai dám làm loại chuyện thất đức đến cực điểm này chứ..." Trương Vĩnh đang khóc bỗng nhiên ngẩn ra: "Tần soái vì sao lại nói là 'Cũng'?"

Mộ tổ không bị đào mà còn khóc thê thảm như vậy, có thể thấy được Trương Vĩnh những ngày này bị Lưu Cẩn bắt nạt thực sự rất thảm.

"Lưu Cẩn hắn gần đây làm những gì?"

Trương Vĩnh khóc nói: "Tên hoạn tặc này từ sau khi nắm ti lễ giám th càng lúc càng không coi lão đệ huynh đông cung ngày xưa chúng ta ra gì, Tần soái rời kinh được mấy ngày, Lưu Cẩn không biết từ đâu tìm tới một Lại bộ chủ sự tên là Trương Thải, một thân kiến thức phi phàm, Lưu Cẩn coi hắn là phụ tá đắc lực, phàm là việc gì cũng nghe theo, gần đây khuya chiêng gióng trống trừ tệ đoan trong triều, hưng tân chính, muốn làm ra những chuyện khiến văn võ cả triều phải ngước mắt nhìn..."

Tần Kham cười nói: "Lưu công công thi hành tân chính có gì mà không tốt? Triều ta bệnh trầm kha quá nặng, có Lưu công công cải cách một phen thật dứt khoát hẳn hoi, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt."

Trương Vĩnh cả giận: "Tân chính vốn là chuyện tốt, nhưng Lưu Cẩn này lại đọc sai quyển kinh, mượn cớ tinh giản nha môn, thu hối lộ khắp nơi, ai tặng hắn bạc, bất kể là quan nhi có cần tồn tại hay không, Lưu Cẩn một bút vung lên, nhận vào hết, ai không biếu hắn bạc, bất kể là quan nhi được Lại bộ kiểm tra đánh giá tốt đến mấy, đều phải cuốn gói cút xéo, Tần soái, ngài nói xem, đây là tân chính à? Đây chính là làm xằng làm bậy! Triều đình cứ để hắn làm như vậy, không quá hai năm nữa thiên hạ sẽ đại loạn."

Tần Kham không nói gì, chỉ cười khổ.

Điểm xuất phát của chính của Lưu Cẩn là tốt, hắn quả thật là muốn làm ra một phen sự nghiệp để chứng minh năng lực của mình, thái giám trong lịch sử Đại Minh không nhất định tất cả đều là thanh danh xấ ũa, cũng có thái giám tốt, ví dụ như Hoài Ân năm

Thành Hoa, hay Tiêu Kính năm Hoằng Trị, nhắc tới những thái giám này, ngay cả các quan văn nhìn thái giám không vừa mắt cũng không thể không giơ ngón tay cái lên khen một tiếng, Lưu Cẩn chung quy là có lý tưởng, hắn cũng muốn giống như Tiêu Kính, Hoài Ân, lưu lại thanh danh tốt trên lịch sử.

Nhưng mà Lưu Cẩn chung quy vẫn không phải người làm đại sự, hoặc là nói hắn thiếu tố chất làm đại sự, một lão thái giám quanh năm trong đông cung hầu hạ Thái tử, nếu nói hắn đối với đại thế thiên hạ, tệ nạn triều đình, thành pháp tổ tông mà đều hiểu rõ thì thực sự là khả năng không lớn, kiến thức hữu hạn, tính cách tham lam quyết định tân chính của Lưu Cẩn chung quy chỉ là trò cười, nó bất tri bất giác đã biến chất, thành cái cớ để Lưu Cẩn vơ vét của cải.

Tần Kham liếc Trương Vĩnh: "Lưu Cẩn làm tân chính của hắn, bất luận là thành hay bại thì đều là chuyện của triều đình và hắn, ngươi khóc ủy khuất như vậy để làm gì?"

Trương Vĩnh buồn bã nói: "Tạp gia có thể không ủy khuất sao? Cái tân chính thối nát này lấy nội cung ra khai đao đầu tiên, nói cái gì tiết kiệm nội nô, tinh viên giản binh, cắt hai đình của ngự mã giám dưới trướng Tạp gia thì không nói, còn muốn nội hàng năm cắt tiền lương của ngự mã giám đi một nửa, quân sĩ phía dưới đột nhiên muốn ăn no cũng không được, ngự mã giám chưởng ấn của Tạp gia còn làm tiếp được sao?"

Tần Kham rất không phúc hậu khiêu khích: "Thế thì không thể nhịn được, Trương công công, ngươi nên đi tìm hắn để lý luận, đánh cho hắn một trận đi!"

Chương 329: Cố sự của sư thúc.

Trương Vĩnh giận dữ nói: "Ai nói ta không đánh? Đánh ra! Người khác sợ chưởng ấn hắn nhưng Tạp gia không! Tạp gia lúc ấy đánh tới cửa cho Lưu Cẩn ngã sõng xoài, hắn lại đi kêu với hoàng thượng, hoàng thượng không mặn không nhạt nói mấy câu, sau khi trở về tên khốn Lưu Cẩn đó lập tức cắt thêm tiền lương của ngự mã giám đi một nửa."

"Đánh tiếp!" Vẻ mặt xúi bẩy của Tần Kham so với tiểu nhân còn tiểu nhân hơn.

Trương Vĩnh buồn bã lắc đầu: "Không đánh được, đánh nữa hắn lại cắt lương của ta, đánh hắn đắt lắm, không đánh nổi."

"Ngu thế, ngươi đánh chết Lưu Cẩn luôn đi, sau này ai còn dám cắt lương của ngươi nữa?" Tần Kham tiếp tục quạt gió âm, đốt ma trơi.

Trương Vĩnh u oán lườm Tần Kham: "Tần soái, Tạp gia ngàn dặm xa xôi đến tìm ngài, ngài có thể thành khẩn một chút hay không? Khi đề nghị Tạp gia đừng có nghĩ ta ngu thế có được không?"

Tần Kham thở dài thất vọng, vẻ mặt ảm đạm.

Đánh chết Lưu Cẩn cũng không dám, Trương Vĩnh cũng không phải người làm đại sự.

"Tần soái, ngài là người thân cận nhất của bệ hạ, nếu luận về địa vị, không hề kém hơn Lưu Cẩn, Tạp gia vừa rồi đọc thánh chỉ, nghe lời nói vạn tuế gia gửi cho ngài, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, Tần soái, vạn tuế gia coi ngài như huynh đệ, làm gia nhân, Tạp gia coi ngài là gốc đại thụ che trời..." Trương Vĩnh nhìn Tần Kham với vẻ ngóng trông, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng.

Tần Kham cười cười, lời này nói rất trắng trợn, chỉ thiếu mỗi nước ôm đùi van xin thôi, hắn minh bạch ý tứ của Trương Vĩnh, hơn nữa cũng nhất trí với suy nghĩ của Trương Vĩnh, đều hy vọng Lưu Cẩn rơi đài, hy vọng hắn chết không có chỗ chôn, nhưng muốn trừ

Lưu Cẩn, hiện tại không phải là thời cơ tốt, không sợ mất mặt mà thừa nhận, Tần Kham hiện tại không lật đổ được hắn.

"Trương công công vất vả từ xa tới, quan ngoại không phồn hoa như gấm bằng quan nội, có điều tái bắc phong cảnh bao la đại khí, cũng rất thú vị, Trương công công không bằng theo ta một đường tới Liêu Dương, nếu đã rời kinh, vậy thì du ngoạn mấy ngày đã, thế nào?"

Trương Vĩnh thấy Tần Kham bất động thanh sắc, hơn nữa cũng không tiếp câu chuyện của hắn, Trương Vĩnh lăn lộn trong cung lâu ngày, tất nhiên cũng là người tinh minh, nếu Tần Kham đã không muốn bàn chuyện này, Trương Vĩnh cũng dứt khoát cười xòa, gật đầu đáp ứng.

Đại quân đông tiến, mấy vạn người rầm rầm hành quân, hơn mười ngày sau thì vào phủ Liêu Dương.

Đám người Lý Cảo, Trương Ngọc, Nhậm Lương Một đường bị áp giải vừa vào Liêu Dương, sắc mặt càng tuyệt vọng. Bọn họ biết, nhân sinh của mình chỉ sợ đã tới điểm cuối rồi.

Quả nhiên, sau khi Tần Kham vào Liêu Dương, chuyện thứ nhất đó là khai đường thẩm án, trong nha môn tri phủ Liêu Dương, trước mặt thân hào nông thôn và dân chúng bản địa, Cẩm y Giáo úy đưa từng chứng cứ phạm tội lên công đường, đám người Lý Cảo Nhậm Lương quỳ gối trong đại đường, tựa hồ ngay cả biện giải cũng không có khí lực, cả người run rẩy.

Tần Kham cũng không định nói nhân từ gì với họ, những người này nhiều năm qua phạm tội rất nhiều, chỉ chuyện giết dân giả công, có chứng cứ để tra đã có mấy nghìn người, vì chức quan của bọn họ, mấy ngàn dân chúng vô tội dưới chỉ lệnh của bọn họ cứ như vậy bị một đao chém chết, mạng người ở trong mắt bọn họ giống như gà chó, bỏ đi những tội trạng như khi nam ép nữ, chiếm đoạt ruộng đất, lừa trên gạt dưới không đề cập tới, chỉ một chuyện giả công này đã đủ để khiến bọn họ chết một trăm lần rồi.

Thẩm tra xử lí rất thuận lợi, nguyên chư quan chư tướng của Liêu Đông đô ti cơ hồ không hề biện giải, cúi đầu nhận tội.

Sau khi ký khẩu cung đồng ý, một đám bị kéo xuống công đường, tất cả phạm quan của Liêu Đông đô ti tổng cộng hơn ba mươi người, đều bị ngày mai chém đầu trên pháp trường.

Ngày hôm sau, trong thành Liêu Dương người người tấp nập, các hương thân bách tính trong thành ngoài thành đều vào thành, tụ tập ở pháp trường thành đông.

Canh ba giờ ngọ, tiếng trống rền vang, đao phủ nhổ một ngụm rượu năng lên cương đao, theo một tiếng ra lệnh của quan giám trảm, hơn ba mươi cái đầu rơi xuống đất.

Khi pháp trường ngập ngụa mùi máu tươi, đồng thời vô số dân chúng cũng bỗng nhiên khóc thất thanh, mặt hướng về phía nha môn tri phủ mà thành kính quỳ lạy dập đầu.

Trong nha môn Tri phủ, Tần Kham một mình đứng trong nội đường, lẳng lặng nhìn một đàn chim nhạn xếp thành hình chữ nhân bay về phía nam.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ tới Lữ Chí Long, nhớ tới cặp mắt chết mà không nhắm nổi kia, nhớ tới tham tướng Tuyên phủ Lý Sùng ưu khuyết điểm khó phân, nhớ tới hiện trạng biên trấn mà hắn từng nói, từng câu từng câu như tuyên truyền giác ngộ giống như vang vọng trong tai hắn.

Tần Kham rất muốn tới đảo Sùng Minh một lần nữa, tới trước mộ Lữ Chí Long để bái tế, sau đó nghiêm túc nói với hắn, lời thề lúc trước đã nói trước mộ hắn, mình vẫn chưa từng quên, hơn nữa, đang từng bước thực hiện nó.

Hôm nay ở Liêu Dương chém hơn ba mươi cái đầu, đó chỉ là một khởi đầu.

Muốn Thay đổi một thời đại là rất gian nan, con đường vĩnh viễn không thể bằng phẳng, như vậy, dùng huyết tinh giết chóc để chứng đạo đi.

Lý Cảo đã chết, chết không đáng tiếc, hắn chết chẳng làm dấy lên nổi chút gợn sóng nào trong lòng Tần Kham, lúc này trong đầu hắn lại nghĩ tới một chuyện khác.

Liêu Đông đô ti trên dưới mấy chục chứng quan, tướng lãnh sáu vệ sở dưới trướng, không nghi ngờ gì nữa phải toàn bộ đổi hết cả đám, nhân thời cơ vừa giết Lý Cảo lập uy, dứt khoát thay máu một lần Liêu Đông.

Vấn đề là, chải chuốt Liêu Đông đã thối nát này như thế nào? Tần Kham sớm muộn gì cũng phải về kinh, quan Tổng binh Liêu Đông nhiệm kỳ tới giao cho ai mới thích hợp? Nếu thay một người tâm tính ác độc đi lên, không quá vài năm nữa lại khiến Liêu Đông dân tình ca thán, như vậy thì lần thanh tẩy này có ý nghĩa gì? Chung quy vẫn chỉ là làm giá áo để người khác phú quý.

Nhân tuyển quan Tổng binh là vấn đề lớn.

Ở Viện tử cách đó không xa, Diệp Cận Tuyền để mình trần, nâng một khối đã to trong tay mà như không, liên tục lên xuống.

Tần Kham trong lòng khẽ động, đi đến trước mặt Diệp Cận Tuyền hỏi: "Sư thúc, ngươi theo Trương tông sư học nghệ được mấy năm?"

Nhắc tới Trương Tùng Khê, Diệp Cận Tuyền vội vàng ngừng lại, thần sắc cung kính mặt hướng phía nam liền ôm quyền rồi mới nói: "Hơn mười năm."

Tần Kham rất có thâm ý hỏi: "Trừ đi theo Trương tông sư học nghệ, nhân sinh của ngươi chắc còn kinh lịch khác chứ?"

Diệp Cận Tuyền mím môi, sắc mặt có chút khó coi.

Tần Kham lại nói: "Đệ tử nhập môn của tông sư đại hiệp một đời, không ngờ thê thảm tới mức đi làm lưu dân, được ta từ trong lưu dân doanh chọn ra làm điếm tiểu nhị, khi đánh nhau với Trương Vĩnh rõ ràng thủ hạ lưu tình, giả vờ không địch lại, phu nhân nhà ta năm lần bảy lượt thử ngươi, ngươi cũng rất phối hợp, lần nào cũng bị nàng ta đập cho một cái nằm đo đất mà không tức giận, khi phiên tử Đông Hán vây công nhà ta mới thể hiện ra thân thủ thực sự, về sau chủ động xin đi luyện tân binh cho ta, quân ngũ chiến trận không gì không biết, rõ ràng có tài tướng soái, theo ta rời kinh tuần tra Liêu Đông, một đường cắm trại hạ trại, bố trí thám tử, an bài lương thảo lại cũng là hành gia..."

Thần sắc Diệp Cận Tuyền càng lúc càng khó coi.

Tần Kham như không hề phát hiện ra, tựa cười mà như không phải cười nhìn hắn.

"Sư thúc, lệnh sư và nhạc mẫu của ta có tình thầy trò, truyền duyên hai đời cũng là duyên phận hiếm có, ngươi đã có có gia đình, nơi duy nhất trên đời này có thể coi là 'nhà' Chính là Tần phủ, người có thể gọi là người nhà của ngươi, cũng chỉ có ta và phu nhân của ta, sư thúc không định nói mấy câu thật lòng với người nhà sao?"

Chương 331: Kinh doanh Liêu Đông (1)

Vừa trị xong một quan Tổng binh Liêu Đông, lại lòi ra quan Tổng binh Ninh Hạ, Đại Minh huy hoàng rốt cuộc là bị sao vậy?

"Vì sao muốn tiếp cận ta?"

Diệp Cận Tuyền nói: "Khi ta làm điếm tiểu nhị căn bản không nghĩ tới tiếp cận ngươi, chỉ muốn tìm việc, về sau ngày ngươi và đông cung Thái tử đến cửa hàng, ta nhìn một cái liền biết thân phận các ngươi bất phàm, đánh nhau với Trương công công là ta cố ý khơi mào, để dẫn tới sự chú ý của các ngươi, ta không cam lòng nửa đời sau phải sống trốn đông trốn tây, càng không cam lòng để ba mươi thủ hạ của ta phải hàm oan mà chết, cho nên ta cần một vị quý nhân giúp ta."

Tần Kham chỉ vào mũi mình nói: "Ta chính là vị quý nhân đó?"

Diệp Cận Tuyền gật đầu: "Hoàng gia nhiều quy củ, một người không có thân phận như ta không dễ dàng tiếp cận Thái tử, nhưng ngươi thì khác, hơn nữa ta cũng nghe nói ngươi và Thái tử giao tình sâu đậm, tương lai thăng quan tiến chức là điều tất nhiên, huống chi ta và phu nhân ngươi còn có uyên nguyên đồng môn, cho nên hôm đó ta đã quyết định theo ngươi rồi."

"Ngươi cảm thấy đi theo ta có tiền đồ?"

" Tiền đồ của ngươi chính là tiền đồ của ta, không lâu sau ta liền nhìn ra, ngươi khác với những quan nhi khác của triều đình, ngươi là một người có khát vọng, ngươi đang mình phương thức của mình để thay đổi thế đạo này, Diệp Cận Tuyền ta không có sở trường gì khác, nguyện đem thân công phu và khí lực này bán cho ngươi. Trên thực tế ta cũng không nhìn lầm người, ngươi làm quan càng lúc càng lớn, mưu đồ của ngươi cũng càng lúc càng sâu, năm trăm thiếu niên binh đó đại khái chính là hy vọng của ngươi phải không? Cho nên ta chủ động xin đi luyện binh giúp ngươi, ta muốn nhìn thử xem, ngươi có thể thay đổi thế đạo này thành như

thế nào."

"Nếu ta thất bại thì sao?"

"Diệp mỗ sẽ cùng chết với ngươi."

"Nếu ta nửa đường thay đổi chủ ý, chỉ muốn thăng quan phát tài thì sao?"

"Ta tự móc mắt mình ra rồi sau đó cáo từ."

Tần Kham thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười thoải mái, cuối cùng cũng buông bỏ được tâm sự.

"Diệp sư thúc, ngươi quả nhiên là người có cố sự."

Diệp Cận Tuyền lắc đầu: "Ta không có cổ sự, chỉ có nhiều chuyện không cam lòng."

Tần Kham đột nhiên hỏi: "Liêu Đông Lý Cảo đã diệt, hoàng thượng hạ chỉ cho ta chỉnh đốn quân chính Liêu Đông, ngươi cảm thấy ta nên làm như thế nào?"

Diệp Cận Tuyền nói: "Thay máu Từ trên xuống dưới, mới có thể khiến Liêu Đông có khí tượng mới."

"Quan văn thì có thể, nhưng quân đội nếu thay máu thì sẽ có thể dẫn phát binh biến, vậy phải làm sao?"

"Toàn bộ quân sĩ binh lính đảo loạn cơ cấu tổ chức, dùng Tổng kỳ thậm chí tiểu kỳ làm đơn vị, trộn lẫn toàn bộ quan binh sáu vệ sở, sau đó lại một lần nữa chia thành bách hộ, Thiên hộ và vệ sở mới, về phần tướng lãnh, người vô năng có thể loại, người trí dũng có thể thăng chức, vô luận tướng lãnh mới cũ đều phải đổi nơi đóng quân, đại nhân mượn cái oai vừa tru sát Lý Cảo, chư quân Liêu Đông đều là quân vừa đầu hàng, chính là lúc sĩ khí đang thấp, lúc này ra tay chỉnh đốn, làm ít công to, thời cơ vừa chuẩn."

Tần Kham nhìn chăm chú Diệp Cận Tuyền, nói: "Diệp sư thúc, bất kể là ân hay oán, nam tử hán đại trượng phu phải tự tay báo tự tay trả, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội."

" Cơ hội gì?"

"Nhân tuyển quan Tổng binh Liêu Đông đô ti do nguyên Nghiêm Ninh vệ Chỉ huy sứ Ngụy Dương đảm nhiệm, Diệp sư thúc ngươi thì làm hiệp trấn phó tổng binh đi, ngày mai ta viết tấu chương báo lên triều đình, tin rằng triều đình sẽ không phản đối."

Diệp Cận Tuyền thất thần: "Ta... Làm phó tổng binh?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Ngụy Dương chí nhỏ mà tài kém, hơn nữa nhát gan yếu đuối, để hắn làm quan Tổng binh là để bịt miệng mọi người thôi, trên thực tế, trong Liêu Đông đô ti, ngươi mới là chủ nhân chân chính, Diệp sư thúc, giúp ta cũng chính là giúp ngươi, kinh doanh tốt Liêu Đông cho ta! Liêu Đông không chỉ là có Đại Minh, vài năm sau, nó cũng là của Tần Kham ta!"

Diệp Cận Tuyền mở to hai mắt, giống như mới quen Tần Kham, vẻ mặt phi thường khiếp sợ, tựa hồ vẫn đang tiêu hóa những lời này của Tần Kham.

Liêu Đông là của Đại Minh thì có thể lý giải, nhưng Liêu Đông làm sao lại sẽ là của Tần Kham hắn?

Điều này nếu để người khác nghe thấy, không nghi ngờ gì nữa là nghịch và tru tâm, Diệp Cận Tuyền đầu óc ngây đơ, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Tần Kham cười cười, nói: "Ta không có ý gì khác, đương kim bệ hạ và ta tình như huynh đệ, ta không có tâm tư không nên có, chỉ có điều biên trấn bệnh trầm kha quá nặng, từng quan phủ địa phương và quân đội Đại Minh đều có các loại quan hệ lợi hại và lợi ích rắc rối khó gỡ, biên trấn cũng không ngoại lệ, tướng sĩ Đại Minh ta chỉ luận chiến lực dĩ nhiên không bằng Mông Cổ Thát tử, bên trong quân đội chúng ta nếu còn có phe phái, đấu đá lẫn nhau, sư thúc ngươi nghĩ xem, Thát tử hàng năm phạm biên, biên trấn Đại Minh ta có thể chịu đựng được mấy năm?"

Diệp Cận Tuyền tựa hồ có chút minh bạch ý tứ của Tần Kham.

"Ta vẫn cho rằng biên quân đấu với Thát tử càng chiến càng bại, kỳ thật không phải là thua ở chiến lực, trên thực tế Đại Minh

chúng ta vũ khí tiên tiến, thành trì chắc chắn, binh nhiều tướng mạnh, so với Thát tử, chúng ta chiếm mọi ưu thế, nhưng mà vì sao cứ đánh là bại? Bởi vì quân chế Đại Minh thối nát rồi, từ gốc tới ngọn, thế là tướng lãnh thì tiếc mạng tham tài, quân sĩ ham sống sợ chết, con người luôn có tâm lý theo số đông, một việc chỉ cần có một người dẫn đầu không làm người khác cũng sẽ không làm, cho nên, chỉnh đốn biên trấn là yếu vụ lửa sém lông mày của Đại Minh, ta hy vọng nhìn thấy một biên trấn Liêu Đông lại trị trong sạch, tướng sĩ phục vụ quên mình, thay đổi thế đạo này cần dũng khí, cần trí tuệ, cần thời gian, có đôi khi thậm chí còn cần máu tanh và giết chóc, vài năm, mười mấy năm hoặc là mấy chục năm, bất kể cần bao lâu, sư thúc, ta hy vọng ngươi có thể làm được giúp ta."

Những suy nghĩ thực sự trong lòng chưa từng nói với bất kỳ ai, hôm nay một hơi nói ra, trong lòng Tần Kham không khỏi thoải mái hơn rất nhiều.

Diệp Cận Tuyền dần dần động dung, hắn vẫn lẳng lặng lắng nghe Tần Kham. Trầm mặc hồi lâu mới nói: "Ta chỉ là một giới vũ phu, khát vọng của ngươi giao cho ta, ta sợ sẽ làm ngươi thất vọng."

Tần Kham cười nói: "Sư thúc tự coi nhẹ mình rồi, ngươi không phải là vũ phu thô bỉ đơn giản, ngươi từng đọc sách, cũng từng dẫn binh, biết binh pháp thao lược. Cái ngươi thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi, ta nguyện ý đem cơ hội này cho ngươi. Chỉnh đốn Liêu Đông Như thế nào, về phía quan phủ, ta sẽ xin chỉ điều nhiệm tri phủ Nghĩa châu Lưu Bình Quý làm tuần phủ Liêu Đông, Lưu Bình Quý này nhìn thì yếu đuối, nhưng trong lòng cũng có khát vọng, hắn có kinh nghiệm trị dân, ngươi có kinh nghiệm dẫn binh, ngươi và hắn phối hợp, hắn thống trị địa phương, ngươi chỉnh đốn quân đội, hai người bổ sung cho nhau. Nhân lúc triều đình vẫn chưa kịp phái thái giám trấn thủ và giám quân ngự sử mới tới, ngươi mạnh mẽ vang dội thanh lý sáu vệ một lượt đi."

Nụ cười của Tần Kham dần dần biến thành lạnh lẽo: "Phá vỡ quy tắc cũ tất nhiên sẽ gặp rất nhiều lực cản, ba vạn hàng hàng Liêu Đông ta tới giữ vẫn chưa trả binh khí đã cho họ, chính là nguyên nhân này, hôm nay Lý Cảo đền tội chính là thời cơ tốt, trong tướng sĩ của sáu vệ người nên cách chức, nên điều nhiệu, nên điều tra, ngươi cứ yên tâm mà làm. Nếu gặp cản trở thì cứ thẳng tay mà

giết."

Chương 331: Kinh doanh Liêu Đông (2)

Lại một bức tấu chương phóng như bay tới kinh sư.

Tần Kham trong tấu chương trần thuật hiện trạng thối nát của Liêu Đông, cùng với lâm thời bổ nhiệm nguyên Chỉ huy sứ Trầm Dương vệ Ngụy Dương làm quan Tổng binh Liêu Đông, cùng với nguyên tri phủ Nghĩa châu Lưu Bình Quý thăng nhiệm làm tuần phủ Liêu Đông, phía sau còn có một cuỗi danh sách bổ nhiệm tướng lãnh và quan viên.

Trên thánh chỉ của Chu Hậu Chiếu đã nói rất rõ ràng, lệnh cho Tần Kham tạm thời làm đốc phủ Liêu Đông, đốc phủ tất nhiên có quyền bổ nhiệm và quyền can thiệp trực tiếp vào quan trường và vệ sở Liêu Đông, tấu chương vào kinh sư, Chu Hậu Chiếu đối với chuyện của Tần Kham vẫn khá chú ý, lập tức gọi nội các Tiêu Phương, Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa ba người thương thảo một phen, sau đó lấy ra đình nghị với quần thần trên tảo triều.

Vốn bản danh sách này Tần Kham đã trải qua suy nghĩ thận trọng, liệt kê bên trong cơ bản đều là quan viên và tướng lãnh tầng trung và tầng thấp vốn có của Liêu Đông, không hề có cái hiềm dùng người không khách quan, về phần duy nhất một phó tổng binh Liêu Đông đô ti Diệp Cận Tuyền bên trong, không hề gây chú ý trong một hàng dài danh sách điều nhiệm thăng nhiệm, rất nhanh bị các đại thần bỏ qua, về lai lịch của Diệp Cận Tuyền, Tần Kham cũng chỉ trong tấu chương nói là đệ tử võ gia mời chào được, rất hiểu chiến trận binh pháp, có thể dùng được.

Mặt khác năm trăm thiếu niên binh cũng lưu lại một trăm người ở lại Liêu Đông đi theo Diệp Cận Tuyền, một trăm thiếu niên binh này sắp phải học đọc sách biết chữ, đọc thông binh pháp, hơn nữa mỗi ngày phải án theo phương pháp thao luyện kiểu mới Tần Kham lưu lại để tiến hành huấn luyện hằng ngày, một năm sau bọn họ sẽ được rải tới các vệ sở Liêu Đông đảm nhiệm những chức

quan quân nhỏ như tiểu kỳ, Tổng kỳ.

Trong phủ đệ của Lý Cảo và rất nhiều phạm quan tịch thu được chừng gần trăm vạn lượng bạc, tất cả đều là tiền hiếu kính mấy năm nay âm thầm làm sinh ý bán da lông, hỏa khí thậm chí và kim loại với Thát tử, khoản tiền này Tần Kham âm thầm giữ lại năm mươi vạn lượng, dùng số tiến này để xây một quân khí chế tạo cục ở Liêu Dương, cũng mời chào một đám công tượng có kinh nghiệm chuyên môn nghiên cứu chế tạo súng và hỏa pháo.

Thứ quá phức tạp không thể chế tạo, Tần Kham cũng không phải nhân tài kỹ thuật, chỉ có thể y theo trí nhớ mơ hồ của kiếp trước viết ra phương pháp và tỷ lệ phối lựu đạn, mìn và thuốc nổ đen, lệnh cho các công tượng chiếu theo đó mà nghiên cứu chế tạo và thực hiện.

Có mấy thứ này, tương lai bất luận đối mặt với kẻ địch nào, đều là cỗ máy giết người khiến người ta cả đời khó quên.

Diệp Cận Tuyền phụng mệnh lệnh của Tần Kham, tiến hành cải biên biên quân Liêu Đông một cách dứt khoát hẳn hoi, đồng thời tân nhiệm Ngụy Dương Liêu Đông đô ti được Tần Kham triệu vào Đô Ti phủ.

Không biết Tần Kham nói với Ngụy Dương những gì, mọi người chỉ thấy Ngụy Dương hăng hái tiêu sái đi vào, nhưng ủ rũ đi ra, thuộc hạ đồng liêu tới hỏi hắn cũng chỉ thở dài, một chữ cũng không nói, cảm xúc xuống thấp tới cực điểm.

Cùng lúc đó, Diệp Cận Tuyền bắt đầu tuần tra doanh địa tù binh ngoài thành Liêu Dương, nói là tù binh, kỳ thật chỉ là mấy vạn biên quân Liêu Đông bị Lý Cảo che mắt, về sau thì đầu hàng triều đình, nhóm người này sau khi đầu hàng liền bị tước binh khí, do tám ngàn nghi trượng binh của Tần Kham và bộ phận kỵ binh Đóa Nhan nghiêm mật trông giữ.

Doanh địa Tù binh kéo dài hơn mười dặm, các tướng sĩ tay cầm binh khí tuần tra qua lại, các biên quân Liêu Đông không có binh khí thì thấp thỏm lo âu ở trong doanh trướng, phỏng đoán vận mệnh tương lai của mình.

Diệp Cận Tuyền mặc giáp trụ vào thời kì mẫn cảm này tiến vào tù binh doanh, bắt đầu thanh lý biên quân Liêu Đông.

Các tướng lĩnh tập trung một chỗ, các quân sĩ thì tập trung ở chỗ khác, tiến hành thăng miễn điều nhiệm tướng lãnh, đồng thời các quân sĩ biên quân Liêu Đông bình thường cũng bị các Giáo úy Diệp Cận Tuyền dẫn tới tách ra, trộn lẫn, cuối cùng phân phối lại về các vệ sở.

Ý chí của Tần Kham, ở vùng đất Liêu Đông này được quán triệt triệt để.

"Ê, Hán nhân, dũng sĩ Đóa Nhan của chúng ta lúc nào mới có thể rời khỏi Liêu Dương về thảo nguyên chăn thả?"

Vào một buổi chiều gió bắc gào thét, Tháp Na mặc quần áo đỏ rực như lửa xông vào nha môn tri phủ.

Mấy tên thị vệ vẻ mặt lúng túng vây quanh nàng ta, muốn cản mà không dám cản.

Tần Kham ngây ra một lúc, vẫy lui thị vệ, sau đó cười khổ nói: "Tháp Na cô nương, ta có danh có họ, vừa không phải tên là "ê" cũng không phải tên là 'Hán nhân', chúng ta có phải trước tiên nên thay đổi cách xưng hô không?"

Tháp Na lườm hắn, bĩu môi: "Ngươi tuy rằng là đại quan Minh đình, nhưng ngươi không phải người tốt."

Tần Kham bất đắc dĩ nói: "Chờ vài ngày nữa biên quân Liêu Đông ổn định rồi, các ngươi có thể về thảo nguyên, ta có phải người tốt hay không hình như chẳng liên quan gì tới ngươi cả."

Địch ý của Tháp Na đối với Tần Kham không biết là từ đâu mà có, nghe vậy lườm hắn nói: ""Ngươi nếu không phải người tốt, vậy lời thề của ngươi và ngạch trực cách là không đáng tin cậy, ai biết ngươi lợi dụng Đóa Nhan chúng ta xong rồi thì có trở mặt đổi ý giống như Thành Tổ hoàng đế của các ngươi hay không?"

Tần Kham sầm mặt xuống, nói: "Tháp Na cô nương, Thành Tổ hoàng đế của Đại Minh chúng ta hùng tài vĩ lược, ngươi nói năng cho cẩn thận."

Tháp Na bướng bỉnh ngẩng đầu, giống như con thiên nga cao ngạo: "Ta nói sai à?"

Tần Kham trừng mắt nhìn nàng ta một lúc, nhưng cũng đành bật lực với nàng ta, thở dài: "Cha ngươi hôm đó khẳng định không dùng roi ngâm muối để quất ngươi, bằng không ngươi sẽ không quên nhanh như vậy."

Ngữ khí khựng lại, Tần Kham nói: "Ngươi tới đây trừ tìm ta để cãi nhau ra thì còn chuyện gì khác không?"

"Có."

"Vậy mau nói đi, nói xong thì ra khỏi cửa rồi rẽ phải."

Tháp Na lườm hắn, nói: "Ngạch trực cách muốn ta gả cho ngươi..."

Tần Kham tuyệt đối nói: "Ta thà chết không theo."

"Ngươi nói Hỏa Si có bảy thê tử, là bại hoại, cầm thú, về sau ta đã hỏi quan binh Hán nhân các ngươi, trong nhà ngươi cũng có hai thê tử, ngươi cũng là bại hoại, cầm thú."

"Tháp Na cô nương, ngươi phải hiểu cho rõ, ta có bao nhiêu thê tử chẳng liên quan gì tới ngươi cả, ngươi cứ ở thảo nguyên tiếp tục thả dê của ngươi, ta về kinh sư trái ôm phải ấp, hai bên chẳng có xung đột gì."

Tháp Na hung tợn lườm hắn: "Ngươi tuy rằng đã cứu mạng ta, nhưng ta sẽ không gả cho ngươi."

Tần Kham bất đắc dĩ thở dài: "Ta chưa hề nói muốn ngươi gả cho ta."

" Nam nhân mà Tháp Na ta muốn gả, nhất định là là nam nhân chính trực nhất cường tráng nhất trên đời, ngươi không phải."

"Xin ngươi hãy tin ta, Tần Kham ta cũng tuyệt đối sẽ không cưới một nữ nhân có tiền lệ đuổi giết chồng... Thuận tiện hỏi một câu, Hỏa Si đã chết chưa?"

Tháp Na lắc đầu: "Đêm hôm đó rất tối, ta cách ngoài ba mươi bước

bắn một tên vào lưng hắn, chắc là bắn trúng, nhưng có chết hay không thì ta không biết, về sau thì không có tung tích của Hỏa Si nữa."

Tần Kham thở dài: "Ngươi thấy chưa, ngay cả tay nghề đuổi giết chồng cũng không ra gì như vậy, vă không thành, võ cũng chẳng tựu, ta đường đường là trọng thần triều đình nếu cưới một nữ nhân như ngươi, tự ngươi nói một câu thật lòng đi, lúc ta về già có tính là bại trong tay ngươi không?"

Chương 332: Hỏa Si mượn binh.

Tháp Na cảm thấy mình sắp nổ tung rồi.

Nàng ta thực sự nghĩ không ra, vì sao Đại Minh coi ôn hòa thân mật, phong độ phiên phiên là cái đẹp mà lại mọc ra một tên quái vật như vậy, cái miệng độc thực sự có thể giết chết thiên quân vạn mã, cũng có thể khiến người ta sinh ra xung động muốn chặt hắn làm tám khối.

"Ta... Ta chết cũng sẽ không gả cho ngươi!" Tháp Na Ăn nói vụng về chỉ có thể nắm chặt quyền đầu, đành lặp đi lặp lại những lời này.

Tần Kham xòe tay, mỉm cười nói: "Biết rồi, không cần phải lặp đi lặp lại nữa, ngươi xem, ta không muốn cưới ngươi, mà ngươi cũng không muốn gả cho ta, kỳ thật giữa ta và ngươi không phải là đối lập, mà là thống nhất, giữa chúng ta không nên có mâu thuẫn xung đột, đúng không?"

Tháp Na suy nghĩ một chút, sau đó đành gật đầu.

Cẩu quan Hán nhân Trước mặt này tuy rằng rất đáng ghet, nhưng lời nói của hắn không sai, nàng ta và hắn không hề có mâu thuẫn, anh không muốn cưới, ả không muốn gả, lại không hề có quan hệ lợi ích, nàng ta và hắn chỉ có thể xem như người qua đường.

Tần Kham cười tươi như hoa: "Vậy la được rồi, cái gọi là hôn sự của ngươi và ta, tất cả đều là cha ngươi một phía tình nguyện, ngươi không muốn, ta cũng không muốn, ngươi ta đều là người bị hại, ta và ngươi đã không có xung đột, cũng không có mâu thuẫn, lúc mới gặp ta còn nhìn ra sát cơ của Lý Cảo, phái người ra ngoài thành Liêu Dương cứu ngươi một mạng, Đóa Nhan Vệ các ngươi trăm năm qua ba mặt thụ địch, chịu đủ chèn ép, ngay cả cơ bản nhất cơ bản nhất cũng không được giải quyết, sự có mặt của ta đã mang đến ánh sáng và hy vọng cho bộ lạc của các ngươi, cho nên, ta chẳng những không có thù với ngươi, ngược lại còn có ơn với

ngươi, đúng không?"

Tháp Na lại cắn răng gật đầu.

Trong mắt Tần Kham mang theo nét cười, nhưng lại thở dài: "Ngươi xem. Ta Ta đối với ngươi có ân huệ lớn như vậy, chẳng cầu ngươi tán tụng vỗ mông ngựa. Nhưng ít nhất cũng đừng có thấy ta là chửi, thậm chí còn muốn giết ta cho thống khoái, ngươi cớ sao cứ muốn làm như vậy?"

Cơn tức của đầy bụng dần dần biến mất, khí thế bức người vừa rồi khi xông vào nha môn dưới cá lưỡi dẻo quẹo của Tần Kham đã bị lừa cho trôi hết, lúc này nàng ta có chút đuối lý mở to đôi mắt trong veo như nước, vẻ mặt có chút thất thố, tròng mắt đảo quanh, không dám nhìn Tần Kham, chột dạ đến cực điểm.

Tiểu cô nương có chút lỗ mãng, tính cách cũng rất cương liệt, đáng tiếc người Mông Cổ tính tình ngay thẳng, hơn nữa không rành thế sự, chơi tâm nhãn không chơi được người khác, đấu võ mồm cũng đấu không lại người khác. Trong mấy câu nói đã khiến nàng ta xì hết tâm khí.

Tần Kham cũng cảm thấy một đại nam nhân mà đi lừa gạt một tiểu cô nương đơn thuần thực sự rất có cảm giác tội ác.

Lòng dạ bất nhất là sự hình dung chân thật nhất về Tần Kham, cảm giác tội ác trong lòng chỉ chợt lóe lên rồi tắt ngay, Tần Kham ngoài miệng vẫn không buông tha người, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tháp Na, sắc mặt chính nghĩa "chúng ta giảng đạo lý đi".

"Tháp Na, ngươi là cô nương xinh đẹp thiện lương, Phụ thân ngươi nói ngươi đối với đàn dê chăn thả cũng không nỡ quất roi, ngươi nói cho ta biết, vì sao ta giúp ngươi nhiều như vậy, cho ngươi ân huệ lớn như vậy, lại đổi lấy những lời nói chua cay của ngươi. Ngươi nói xem là vì sao đi?"

Tháp Na sắc mặt xấu hổ: "..."

Ngữ khí của Tần Kham rất nhanh biến thành thấm thía: "Ngươi xem, ta nói như vậy. Ngươi chắc đã biết mình làm sai. Tháp Na,

làm sai không sao cả, đừng cảm thấy xấu hổ, con người ta ai cũng có lúc sai, ta cũng vậy thôi, tuy rằng người Hán và người Mông Cổ chủng tộc khác nhau, nhưng thái độ đối với chân lý của chúng ta là như nhau, sau khi làm sai thì chúng ta nên như thế nào?"

Tháp Na do dự một lát, nói nhỏ như muỗi kêu: "Xin lỗi..."

Tần Kham mỉm cười vui mừng: "Đúng rồi, đây mới là thái độ sau khi làm sai, xin lỗi sẽ không làm mình thấp hơn người ta một bậc, ngược lại khiến ta xem trọng ngươi hơn, Tháp Na, ngươi có được sự tôn kính của ta để báo đáp sự thẳng thắn của ngươi, ta quyết định nói cho ngươi biết một biện pháp để hủy bỏ hôn sự."

Tháp Na hai mắt sáng rực, vẻ mặt buồn bã ỉu xìu vừa rồi lập tức biến thành rạng rỡ.

"Biện pháp gì? Nói mau đi."

Thấy bộ dạng vội vàng muốn được thoát ly khổ hải này của Tháp Na, trong lòng Tần Kham không khỏi có chút không thoải mái.

Tâm lý của nam nhân rất kỳ quái. Không muốn cưới nàng ta là một chuyện, nhưng vẻ mặt giống như mong ngóng thoát thân khỏi kỹ viện để hoàn lương của đối phương không khỏi khiến hắn tự ái, gả cho mình chẳng lẽ thực sự khủng bố như vậy sao? Rất nhiều nữ tử nhà lành và không phải nhà lành ở kinh sư đều khóc gào muốn gả cho mình còn không được, cho dù làm tiểu thiếp cho mình cũng nghĩa vô phản cố, nhìn thái độ của cô ả phiên bang này đi, thẩm mỹ quan so với tính cách của nàng ta còn hỏng bét hơn.

Tâm tình khó chịu, chủ ý đưa ra cho Tháp Na tất nhiên là không thể cao minh đi đâu được, thậm chí là rất xấu.

"Tháp Na, ngươi có biết mộ tổ nhà ngươi chôn ở đâu không?"

"hả?" Tháp Na ngạc nhiên: "Để làm gì?"

"Thế này nhé, ngươi gọi cha ngươi tới trước mộ tổ, sau đó uy hiếp hắn, nếu cha ngươi cứ bức ngươi phải gả cho ta, ngươi sẽ đào mộ tổ nhà ngươi lên. Chuyện này ta đã làm rồi, rất hiệu quả."

Lừa được Tháp Na đi rồi, tâm tình của Tần Kham rất thoải mái,

rảnh rỗi khi dễ tiểu cô nương một chút, coi như là ở tái ngoại lạnh lẽo nhàm chán này tìm chút chuyện vui đi, rất khoái cảm.

Liên tục vài ngày chỉnh đốn và thanh lý biên quân Liêu Đông, thậm chí dưới sự ngầm đồng ý của Tần Kham giết mấy tên tướng lãnh không phục, vị phó tổng binh Liêu Đông đô ti Diệp Cận Tuyền này cuối cùng cũng thành lập được quyền uy của mình, tiếp sau cải biên và trỗn lẫn biên chế và phân phối lại về vệ sở đối với biên quân tiến hành khá thuận lợi, không có ai còn dám vuốt râu hùm nữa.

Từ xưa tới giờ, bất luận tỏ rõ chân lý hay là tà thuyết với thế nhân, luôn không thể tránh được đao quang kiếm ảnh, tránh được giết chóc và máu tanh, nhưng không tránh được vô số xương cốt lót trên cầu thang đi tới đỉnh tháp.

Không liên quan tới chính nghĩa và tà ác, các bên đều có lý do không thể không làm của mình.

Quan văn bổ sung của Lại bộ lục tục đến nơi, quân chính ai ngồi yên chức nấy, một hồi phong ba cực lớn dần dần bình tĩnh, khâm sai về kinh sư cũng đã được xếp đặt trong hành trình của Tần Kham.

Trong kinh sư, Lưu Cẩn đang hô phong hoán vũ, nuốt mấy phun sương, quyền thế ngút trời cực thịnh một thời, không về ngáng chân hắn thì chỉ sợ sẽ làm Lưu công công sinh ra cảm giác anh hùng vô mịch, chỉ cầu một bại, như vậy không tốt, đối với người cuồng vọng cần phải đúng lúc tát cho hắn một bạt tai, để hắn tỉnh táo lại, tóm lại, Liêu Đông không thể ở lại nữa.

Thảo nguyên Tái bắc, bờ sông Khắc Lỗ Luân.

Mục nhân Mông Cổ cười khoái mã đuổi dê, phát ra những như hét tục tằng, các cô nương Mông Cổ mặt bị gió lạnh thổi cho đỏ bừng nhìn những hán tử đuổi nhau trên lưng ngựa, phát ra những tiếng cười phóng túng, không chút ngượng ngùng tụ tập thành nhóm chỉ vào những hán tử ở xa xa mà bình luận.

Người già Bên cạnh thì mắt nhắm hờ, nhìn người trẻ tuổi bồng bột đắm chìm trong tình yêu, không khỏi cười nhạt, bắt đầu nhớ lại

tình yêu khi mình còn trẻ, khẽ lẩm bẩm thất ngôn Mông Cổ nào đó, thê lương mà ngọt ngào.

Một hoàng kim đại trướng đứng sừng sững giã dày lều trại ở ven bờ.

Tất cả người Mông Cổ đi ngang qua đều nín thở, không dám phát ra một chút thanh âm, không chỉ như vậy, hơn nữa còn phải thành kính đặt một tay lê ngực hành lễ về phía hoàng kim đại trướng, sau đó mới chậm rãi đi qua.

Tòa đại trướng này đại biểu cho sự kiêu ngạo của người Mông Cổ, trong ngàn năm lịch sử có một thời sáng chói.

Bởi vì chủ nhân của nó là hậu nhân của Thành Cát Tư Hãn, trên đời duy nhất có tư cách dùng màu vàng kim làm phần nóc của lều chỉ có thủ lĩnh của bộ lạc, chủ nhân mỗi một đời của nó có tên khác nhau, nhưng bọn họ đều có một thân phận như nhau, "Hoàng kim Khả Hãn".

Hoàng kim Khả Hãn đời này là Bá Nhan Mãnh Khả, thống lĩnh các bộ lạc lớn nhỏ của Thát Đát, trừ Hoàng kim Khả Hãn ra, hắn còn có một danh hiệu được truyền nhiều đời, là Đạt Duyên Khả Hãn, cái gọi là "Đạt duyên", Hán nhân thường lý giải nó là biến âm của "Đại nguyên", trên thực tế trong tiếng mông là "tháp dương", ý là "Khả Hãn của Toàn thể", danh hiệu này cũng là danh hiệu hậu nhân trực hệ của Thành Cát Tư Hãn truyền xuống.

Trong Hoàng kim đại trướng, Bá Nhan Mãnh Khả đang chiêu đãi khách nhân từ phương xa đến.

Bá Nhan Mãnh Khả hơn bốn mươi tuổi, là đại hán dáng người phi thường khôi ngô, mặt đầy râu, mắt thỉnh thoảng hơi híp lại, trong mắt thường xuyên hiện lên một đạo tinh quang sắc bén như chim ưng.

Chương 333: Bá Nhan xuất binh

Khách nhân của Bá Nhan Mãnh Khả hôm nay cũng là người quen, chính là kỳ chủ của Quách Lặc Tân Kỳ Hỏa Si.

Quách Lặc Tân Kỳ lệ thuộc Thát Đát, là một trong các bộ lạc lớn nhỏ của Thát Đát, nói về danh phận thì Hỏa Si phải xưng thần với Bá Nhan Mãnh Khả, đương nhiên, từ sau khi triều Nguyên bại lui về thảo nguyên, các bộ lạc Mông Cổ tứ phân ngũ liệt, rất nhiều bộ lạc mặc dù ngoài mặt thì tôn Bá Nhan Mãnh Khả là hoàng kim Khả Hãn, nhưng trên thực tế đều tự thành một quốc gia, không hề tuân theo chỉ lệnh của hoàng kim đại trướng.

Hỏa Si cũng vậy, giống như các bộ lạc khác trên thảo nguyên, lệ thuộc Thát Đát nhưng lại không nghe lệnh Thát Đát, chỉ có điều hôm nay hắn đến hoàng kim đại trướng để tìm kiếm liên minh.

"Trên đời có cánh cửa nó là không đẩy ra được, cũng có cánh cửa không khóa được, nhưng trên đời không nên có hùng ưng không bay qua được núi cao. Hoàng kim Khả Hãn Tôn quý, nô bộc trung tâm của ngài thỉnh cầu ngài, thỉnh cầu ngài xuất binh lấy lại công đạo cho nô bộc của ngài."

Bá Nhan Mãnh Khả híp mắt tựa hồ rất có hứng thú thưởng thức mấy nữ tử Mông Cổ trẻ tuổi ca múa trong lều, miệng lại thờ ơ nói: "Ngươi muốn ta xuất binh giúp ngươi chinh phạt Minh đình và Đóa Nhan Vệ Hoa Đương?"

"Đúng vậy, thỉnh cầu thủ lĩnh vĩ đại của vạn hãn chi hãn lấy lại công đạo cho nô bộc trung thành của ngài! Hoa Đương cấu kết với, Hán nhân lập bẫy dụ ta tới kết minh, nhưng lại ngầm xúi bẩy khâm sai Minh đình phát động đánh úp ta, giết hơn bốn mươi tùy tùng của ta, trong đêm tối lại đuổi giết ta hơn trăm dặm mới dừng tay, thù này không báo, Hỏa Si ta còn mặt mũi nào mà làm người đứng đầu một bộ nữa?"

Bá Nhan Mãnh Khả mắt lại híp lại, quan sát Hỏa Si.

Hỏa Si cười bồi, trong lòng lại rất không thoải mái.

Hắn trước giờ rất không thích ánh mắt của Bá Nhan Mãnh Khả khi nhìn người ta, đối với người Mông Cổ hào sảng phóng khoáng mà nói, nheo mắt lại nhìn người ta là rất không lịch sự, khiến cho người ta có cảm giác lòng dạ âm trầm, giống như bị một con độc xà nhìn chằm chằm vậy.

"Hoa Đương cấu kết với Minh đình?" Nụ cười của Bá Nhan Mãnh Khả rất lạnh, giống như gió lạnh ngoài lều trại.

"Đúng." Hỏa Si cẩn thận đáp.

"Hỏa Si, lòng dạ của người Mông Cổ nên so với bầu trời và biển lớn còn bao la hơn, ta coi ngươi như huynh đệ, trường sinh thiên trên trời, giữa huynh đệ không thể có điều giấu diếm, ngươi nói cho ta biết, vì sao Hoa Đương và khâm sai Minh đình muốn giết ngươi?"

Hỏa Si do dự một chút, cuối cùng vẫn kể lại việc muốn giết khâm sai, nhưng lại bị khâm sai Minh đình hậu phát chế nhân.

Bá Nhan Mãnh Khả cười nói: "Nói như vậy, việc này là Hỏa Si ngươi thất bại rồi, mà ngươi không cam lòng thất bại, đúng không? Cho nên ngươi cảm thấy nhục nhã, thế là quyết định phát binh tấn công thành trì Minh đình và bộ lạc Đóa Nhan, đúng không?"

Hỏa Si gục đầu, trong lòng có chút khiếp sợ.

Ở trước mặt vị hoàng kim Khả Hãn cơ trí này, hắn cảm thấy bất kỳ tiểu tâm tư nào của mình cũng không qua được mắt Bá Nhan Mãnh Khả, người này tựa hồ từ nhỏ đã nên kế thừa hãn vị của Thành Cát Tư Hãn, hắn có tất cả phẩm chất mà Khả Hãn nên có.

Bá Nhan Mãnh Khả cười tiếp: "Nhưng Hỏa Si, huynh đệ thân mật nhất của ta à, ta vì sao phải xuất binh giúp ngươi? Thát Đát bộ của ta binh hùng tướng mạnh, nhưng ta vì sao nên vì ân oán cá nhân của ngươi mà trả giá sinh mệnh của trai tráng trong bộ lạc? Hỏa Si, chuyện này vốn là chuyện của Quách Lặc Tân Kỳ của ngươi, chứ không phải của toàn bộ bộ lạc Thát Đát."

Hỏa Si bỗng nhiên ngẩng đầu, vội vàng nói: "Khả Hãn, Đóa Nhan Hoa Đương và Minh đình đã kết minh, chuyện này ngài có biết không?"

Bá Nhan Mãnh Khả lạnh lùng cười nói: "Trên Thảo nguyên có thám tử của Minh đình, thành trì biên trấn Minh đình cũng có thám tử của ta, chuyện này sớm đã truyền khắp thảo nguyên rồi, ta sao có thể không biết?"

"Nếu Khả Hãn đã biết, chẳng lẽ Khả Hãn trơ mắt nhìn Đóa Nhan bộ lại chui vào lòng Minh đình ư?"

Đôi mắt như chim ưng của Bá Nhan Mãnh Khả càng híp chặt lại, ánh mắt lộ ra nét cười.

"Hỏa Si, ta vừa rồi đã nói, giữa huynh đệ không chỉ phải thân mất, còn phải thẳng thắn, lời nói của ngươi không dấy lên được cừu hận của ta đâu, bởi vì ngàn vạn chiến sĩ đang còn sống trong bộ lạc của ta không thể vì sự kích động của ta mà chôn vùi sinh mệnh của bọn họ, người Mông Cổ có quy củ của người Mông Cổ, ta không phản đối xuất binh giúp ngươi, nhưng chúng ta phải làm theo quy củ, ngươi thấy sao?"

Hỏa Si thất vọng cười khổ mấy tiếng: "Chẳng gì qua mắt được Khả Hãn cả, ta nguyện ý vì Khả Hãn mà trả giá đắt, phàm là những gì của ta, đều sẽ không keo kiệt."

Bá Nhan cười ha ha, cầm bát vàng trước mặt lên, trong bát đầy rượu sữa ngựa màu trắng.

Hỏa Si khi đi ra khỏi hoàng kim đại trướng vẻ mặt đau lòng, sự cường đại của Bá Nhan Mãnh Khả khiến hắn không nhịn được mà phải quỳ bái, nhưng sự tham lam của Bá Nhan Mãnh Khả cũng làm hắn hết hồn.

Nhìn theo Hỏa Si ra khỏi trướng, trên mặt Bá Nhan Mãnh Khả lộ ra nụ cười lạnh lẽo thường thấy.

Một Thiên phu trưởng vội vàng đi vào lều.

" Khả Hãn Vĩ đại, binh mã của Liêu Đôngvà Tuyên phủ Minh đình có biến động dị thường..."

"Nói đi."

" Bốn vệ dưới trướng quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo tổng cộng có ba vạn quân sĩ, triển khai trận thế ở bờ sông Tây Lạp Mộc Luân, nửa tháng trước giao chiến với khâm sai của hoàng đế Minh đình phái tới, khâm sai Minh đình cũng triệu tập hai vạn biên quân Tuyên phủ, một vạn kỵ binh của Đóa Nhan bộ cùng với tám ngàn quan binh nghi trượng trực thuộc hắn, trận chiến này chạm cái là dừng, khâm sai Minh đình bức hàng Lý Cảo, hợp nhất ba vạn biên quân Liêu Đông, tám ngày trước, Lý Cảo bị khâm sai bêu đầu thị chúng trong thành Liêu Dương, hơn ba mươi quan viên và tướng lãnh Liêu Đông đô ti cũng đầu rơi xuống đất..."

Bá Nhan Mãnh Khả trầm mặc hồi lâu, sau đó cười lạnh: "Xem ra Minh đình cuối cùng cũng không dung được Lý Cảo so với độc xà còn ác độc kia rồi, hạ sát thủ trừ hắn, có điều vị khâm sai Minh đình phái tới cũng khá đấy, có thể bức Lý Cảo đầu hàng trước trận, còn dám cùng lúc chặt bỏ cái đầu của hơn ba mươi quan viên tướng lãnh Liêu Đông đô ti, người này không đơn giản, hắn tên là gì?"

"Hắn tên là Tần Kham, là thần tử được hoàng đế Minh đình tín nhiệm nhất, trong kinh sư cũng đảm nhiệm chức Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, tuổi mặc dù chỉ hơn hai mươi, nhưng tính tình rất âm hiểm."

Bá Nhan Mãnh Khả gật gật đầu, nhớ kỹ cái tên này vào lòng.

"Phái người triệu tập thủ lĩnh các bộ lạc, mỗi bộ lạc bỏ ra một ngàn người, trước lúc mặt trời lặn tập kết ngoài đại trướng của ta, trước khi vào đông, để lưỡi dao các dũng sĩ uống no má của Hán nhân đi."

"Khả Hãn thực sự định đáp ứng thỉnh cầu của Hỏa Si sao?"

Bá Nhan Mãnh Khả cười lạnh nói: "Minh đình kết minh với Đóa Nhan, sau này Đóa Nhan Vệ sẽ thành khu vực giảm xóc để chống đỡ thiết kỵ của Mông Cổ ta cho Minh đình, Khai Binh, Nghiêm Ninh, Liêu Dương của bọn họ đều có thể chuyển thủ thành công, tên tiểu nhân Hoa Đương, còn cả tên khâm sai thủ đoạn độc ác của Minh đình, hai người này cho dù Hỏa Si không mở miệng mượn

binh, ta cũng phải xuất binh mà trừ."

Tháng mươi năm Chính Đức đầu tiên, khâm sai Đại Minh Tần Kham kết Đóa Nhan, trừ Lý Cảo, chỉnh đống quan trường và vệ sở Liêu Đông công đức viên mãn, cuối cùng chuẩn bị hồi kinh.

Cuối tháng mười, trước khi trời đông giá rét tới, sông lớn đóng băng, Tần Kham chọn ngày lành khởi hành về kinh.

Trong thành Liêu Dương vạn người đổ xô ra đường, đầu người lố nhồ, trong tiếng trống ầm ầm, tinh kỳ nghi trượng đón gió phấp phới, quan lại và tướng lãnh tân nhiệm lớn nhỏ trong thành Liêu Dương tề tụ ở cửa thành, đưa tiễn khâm sai triều đình.

Lưu Bình Quý giờ đã là tuần phủ Liêu Đông cùng quan Tổng binh Liêu Đông đô ti Ngụy Dương dẫn đầu, phó tổng binh Diệp Cận Tuyền và một đám văn quan võ tướng cũng ở trong đây, nụ cười của mọi người hoặc là nịnh nọt hoặc là cho có lệ, nhất nhất chắp tay chào Tần Kham.

Sau khi Dặn dò Lưu Bình Quý phòng thủ Liêu Đông cho hoàng đế thật tốt, Tần Kham lại trao đổi ánh mắt với Diệp Cận Tuyền, rất nhiều việc là không cần phải nói.

Hai tiếng pháo mừng vang lên, nghi trượng khâm sai chậm rãi khởi hành.

Ngoài thành Liêu Dương, Hoa Đương dẫn hơn mười hán tử Mông Cổ đứng ngoài cầu treo, thấy nghi trượng của Tần Kham ra khỏi thành, đám người Hoa Đương đều xuống ngựa, cho đến sau khi Tần Kham cáo biệt hắn, Hoa Đương vẫn không chịu đi, cưỡi ngựa đi theo sau nghi trượng, vẻ mặt có chút thất vọng.

Tần Kham thì mặc kệ, giả cờ hồ đồ để mặc cho hắn đi theo, Đinh Thuận thì lại không vui.

Tần soái, người này có phải quá nhiệt tình hay không? Như chó chờ xương đi theo cả ba mươi dặm đường rồi, người không biết còn tưởng rằng Tần soái nợ hắn nhiều tiền ấy."

Tần Kham vỗ vỗ vai Đinh Thuận, Ngươi đi nói với hắn về đạo ăn ở của bố vợ con rể người hán chúng ta, nói với hắn, ta có sử thích

đặc thù là bắt nhạc phụ vào chiếu ngục của Cẩm Y vệ hành hạ, bảo hắn nghĩ cho kỹ..."

"Nếu hắn vẫn không chịu đi thì sao?"

"Phóng đạn khí độc đuổi hắn đi."

Chương 334: Quy tâm như mũi tên (1)

Hoa Đương theo nghi trượng của Tần Kham ba mươi dặm đường, Tần Kham rất hiểu ý tứ của hắn.

Sống hai đời người, chưa từng kinh lịch qua hôn nhân chính trị, lần này đến Liêu Đông lại mạc danh kỳ diệu bị Hoa Đương dúi cho mình một nữ nhi, không cần cũng không được.

Bởi vậy nhìn ra, Hoa Đương trừ có sự dũng cảm và tục tằng của hán tử có thảo nguyên ra, còn có một trái tim yếu ớt mẫn cảm và thiếu cảm giác an toàn, Đại Minh và Đóa Nhan bất luận kết minh như thế nào, thậm chí còn lập văn tự, nhưng Hoa Đương vẫn cảm thấy không đáng tin, cứ muốn kiên trì dúi nữ nhi cưới người ta mới hài lòng.

Tần Kham thực sự không đành lòng nói với hắn, vương bát đản của vương bát đản tuyệt đối nhiều hơn so với trong tưởng tượng của hắn, loại hành vi dúi nữ nhi cho Hán nhân này có trình độ ngu xuẩn chẳng kém gì dùng bánh bao thịt đánh chó, cho dù Hán nhân này là khâm sai đại thần cũng vậy thôi.

Sự khác biệt về phong tục của Mông Cổ và Hán tộc không dễ xóa bỏ, cho tới sau khi Hoa Đương tiễn năm mươi dặm, Tần Kham dùng xé bỏ minh ước để uy hiếp mới khuyên được Hoa Đương trở về.

Từ ánh mắt phẫn nộ lúc gần đi của hắn cho thấy, chuyện này chỉ sợ không kết thúc dễ dàng như vậy.

"Đại nhân, Tháp Na kia tính tình tuy rằng hơi bạo liệt một chút, nhưng trông cũng đoan chính, vì sao đại nhân cứ khăng khăng từ chối nàng ta?" Đinh Thuận rất khó hiểu đối với thái độ của Tần Kham.

"Nữ nhân không phải chỉ thấy dung mạo đoan chính là liền có thể cưới về nhà ngay được, phẩm tính là quan trọng nhất, cưới nữ tử

gia đình bình thường về làm tiểu thiếp thì được, tính cách không tốt thì mỗi đêm cứ treo lên cột nhà quất cho vài roi là xong, nhưng loại nữ tử như Tháp Na ta có thể lấy sao? Đánh không lại nàng ta chỉ là một vấn đề, ta nếu quất roi nàng ta, sẽ dẫn phát tới sự kiện ngoại giao, đầu này quất nàng ta một roi, đầu kia cha nàng ta cử binh tấn công thành trì của ta, tướng sĩ biên trấn Đại Minh vì chuyện nhà của ta mà phải đánh nhau, có oan hay không?"

Đinh Thuận nghĩ nghĩ, rất đồng ý, thế là vội vàng gật đầu.

" Lo lắng của Đại nhân rất có đạo lý, vả lại, chính thất phu nhân của đại nhân cũng không phải.... Khụ khụ, nói tóm lại, nữ nhân Mông Cổ này lấy về nhà nhất định sẽ rất phiền toái."

"Cho nên, ta không thể tự tìm phiền toái..." Tần Kham sờ sờ cằm, bỗng nhiên trở nên trầm ngâm: "Nếu ta có cừu nhân, cũng có thể đề nghị Hoa Đương gả nữ nhi cho hắn, có thể khẳng định, cừu nhân không tới một năm sẽ chết bất đắc kỳ tử, thật sự là khoái ý ân cừu trong vô ảnh vô hình. Đinh Thuận. Ta có cừu nhân không?"

Đinh Thuận lưng túa mồ hôi lạnh, nói: "Lưu công công Trong cung chắc tính là một."

"ngu lâu khó đào tạo, muốn trả thù Lưu công công lại đi dùng nữ nhi của Hoa Đương à? Dẫn hắn đi chơi kỹ viện một hồi, để hắn trơ mắt nhìn, trong hộp công cụ lại không có công cụ, thù gì cũng báo được hết."

Hành quân buồn tẻ thả nhàm chán, đường quan ngoại không dễ đi, xa liễn khâm sai sau khi xuất quan liền ném bỏ, mấy ngày nay luôn ngồi ngựa, Tần Kham cảm giác chim mình sắp sun lại rồi, hơn nữa má trong của đùi rách toác, đối với Tần Kham chưa bao giờ phải chịu khổ mà nói, thực sự là tra tấn rất lớn, trước mặt tám ngàn quan binh của nghi trượng vẫn phải bảo trì mặt mũi của khâm sai nên không thể kêu khổ kêu đau.

Khó chịu tới mấy nhưng nghĩ tới sắp về kinh sư, trở lại ngồi nhà coi mình là trời đó, Tần Kham liền cảm thấy kích động không thôi, mỗi lần nghĩ tới là quy tâm như mũi tên. Tất cả đều rất đáng để nhớ, Đỗ Yên tính tình có chút dã man, Liên Nguyệt Liên Tinh nhu thuận nghe lời, còn cả Kim Liễu giống như xà yêu biến thành hình

người, cả ngày ở nhà đợi cơ hội thông đồng dụ hoặc hắn, khiến hắn lúc nào cũng ở trong khoái cảm...

Ngứa ngáy quá, trở về tìm một cơ hội thẳng thắn với Đỗ Yên, dù sao hắn và Kim Liễu cũng quen nhau trước Đỗ Yên, theo lý mà nói thì nên là Đỗ Yên là người thứ ba, nếu công khai quan hệ này chắc Đỗ Yên cũng không dám làm gì Kim Liễu đâu. Tương lai nếu làm thông công tác tư tưởng với Đỗ Yên, nội viện Tần gia tứ nữ chung giường cũng không phải là chuyện không thể.

Nghĩ như vậy thì có chút cầm thú, có điều đây là sự đặc sắc của thời đại, Tần Kham đời trước vốn là hoa hoa công tử cũng không phản cảm với sự đặc sắc của thời đại này, nghiêm khắc mà nói, sự xuyên qua của Tần Kham có liên quan tới bản sắc phong lưu, Tần Kham đời này từng kiểm điểm mình đời trước, đưa ra kết luận là... Đừng tùy tiện giở trò lưu manh với nữ nhân, sẽ có báo ứng, nhưng, thê thiếp của mình thì không sao.

"Dương Chí Dũng, cơm trưa ăn gì?" Tần Kham nhìn Dương Chí Dũng cầm cờ rồng của khâm sai đi cạnh ngựa, cười hỏi.

Dương Chí Dũng đi rất chuyên tâm, hắn luôn là thiếu niên nghiêm túc, làm chuyện gì cũng đều rất chuyên tâm, Diệp Cận Tuyền không chỉ một lần khen hắn, tuy rằng thiên phú bình thường, nhưng thái độ đoan chính, vô luận thao luyện hay là học chữ, hắn đều phi thường nghiêm túc, hắn biết rõ cuộc sống trước mắt của mình là có được không dễ, quả thực là trời cao đền bù cho hắn, từ nay về sau không cần ở trong lưu dân doanh xếp hàng nhận một bát cháo loãng toẹt với một đám lưu dân bụng đói kêu vang, cũng không cần mỗi đêm co quắc ngủ ở một góc ẩm ướt rét lạnh, quan trọng nhất là, nhân sinh từ nay về sau có phương hướng và mục tiêu, trước kia hắn thuần túy chỉ vì sống mà sống, thậm chí ngay cả ngày mai có sống được hay không thì cũng vẫn mông lung.

Từ sau khi Tần đại nhân chọn hắn vào thiếu niên tân binh doanh, mỗi ngày chẳng những có cơm có đồ ăn, cách ba ngày lại còn được ăn thịt, mà điều hắn phải trả giá, chỉ là tuyệt đối trung thành với hoàng đế và Tần đại nhân, cùng với một số thao luyện khắc khổ mà theo hắn là vặt vãnh không đáng nhắc tới.

Có thể sống những ngày như trên thiên đường như vậy, Dương Chí

Dũng rất quý trọng. Huống chi, Tần đại nhân còn hắn hắn một cái tên, đối với một cô nhi không cha không mẹ mà nói, tôn nghiêm mất rồi lại được này so với sinh mệnh còn quan trọng hơn.

Bất kể trả giá bao nhiêu gian khổ cũng đáng, chỉ cần mỗi ngày có thể được sống như vậy.

Dáng đi của Dương Chí Dũng rất tiêu chuẩn, mỗi một bước giống như đặc biệt được đo đạc vậy, gió lạnh tái bắc gào thét thổi qua, thân thể bé nhỏ lại như tiêu thương bất động trong gió, bất kể là phương diện nào cũng hoàn mỹ tới không thể bới móc.

Nghe thấy Tần Kham hỏi, Dương Chí Dũng lập tức ưỡn ngực lớn tiếng nói: "Hồi bẩm đại nhân, ăn rồi."

Tần Kham mỉm cười nhìn hắn: "Ăn gì?"

"Cơm nắm, còn cả thịt khô." Dù sao vẫn là trẻ con, nói tới ăn, Dương Chí Dũng kìm lòng không đậu lại liếm liếm môi.

Tần Kham cười ha ha, đối với đứa bé này, hắn là yêu thích đáy lòng.

"Đi bộ hành quân có vất vả không?"

"Có cơm ăn, không vất vả."

Trả lời rất đơn giản, nếu đứa bé này nói những lý do dối trá như vì nước vì dân, Tần Kham có thể sẽ thật sự đá hắn ra khỏi đội ngũ.

Chỉ vào phía trước mù mờ không thấy, Tần Kham cười nói: "Kiên trì một chút, chờ chúng ta vào Sơn Hải quan hạ trại rồi, ta sẽ cho các ngươi thêm cơm, không cần phải ăn lương khô nữa, mỗi người sẽ có đồ ăn nóng sốt, còn có cả thịt hầm, từng mảng thịt hầm vừa béo vừa ngậy."

Chương 334: Quy tâm như mũi tên (2)

Dương Chí Dũng nuốt nước miếng, vẫn rất giữ bổn phận nói: "Lương khô cũng ngon mà, chỉ cần ăn thấy no là được."

Bộ dạng thèm nhưng lại mạnh miệng rất giống với Nam Kinh tiểu công gia Từ Bằng Cử, cái bất đồng là thái độ của Tần Kham đối với hai người.

Bộ dạng lén nuốt nước miếng của Dương Chí Dũng rất khiến người ta quý, mà tiểu công gia tham ăn thì lại làm Tần Kham không nhịn được muốn bỏ thạch tín vào trong đồ ăn của hắn.

"Đại nhân, nghe Diệp giáo tập nói, chúng ta tương lai sẽ thay phiên tới biên trấn đánh nhau với Thát tử, đúng không?"

"Đúng, ngươi sợ đánh giặc à?"

Dương Chí Dũng lắc đầu: "Không sợ, chúng ta khi ở khe Dã Lang, gặp phải phục kích, tiểu nhân tự tay giết mười mấy người, lúc ban đầu thì sợ, nhưng về sau lại cảm thấy chẳng khác gì ngày xưa giết cho hoang trong rừng, đều là một mâu đâm vào, máu đỏ rút ra, khác là dã cẩu có thể nướng ăn, người thì không thể ăn được."

Tần Kham cười nói: "Các ngươi khác với những quan binh bình thường, các ngươi không chỉ phải ra trận chém giết, còn phải đọc sách biết chữ, học binh pháp, học một số huấn luyện kiểu mới mà trăm ngàn năm qua chưa ai từng thử."

Ánh mắt nhìn về phía xa xa, thanh âm của Tần Kham như một ánh nắng xuyên thủng mây mù.

"Các ngươi, là hy vọng để ta thay đổi thời đại này, là vốn liếng duy nhất của ta."

Ngoài thành Liêu Dương, một vạn kỵ binh của Đóa Nhan Vệ xếp thành đội ngũ, chậm rãi xuất phát.

Dựa theo kết quả đàm phán của Hoa Đương và Tần Kham, Đóa Nhan Vệ đạt được mục trường mới, nhưng mục trường không ở cảnh nội Đại Minh, cũng không biết vị khâm sai này tới cùng là nghĩ gì, cứ đòi Tứ Bình, vốn là trong ba thành thị tương hỗ, nhưng vốn thuộc về Hải Tây Nữ Chân bộ, không chỉ như vậy, ngay cả thảo nguyên trăm dặm trong phạm vi gần Tứ BÌnh cũng cắt cho Đóa Nhan làm mục trường mới.

Có mục trường mới đương nhiên là chuyện tốt, phiền toái duy nhất chính là.... Tần Kham nói, mục trường mới cần dũng sĩ của Đóa Nhan Vệ dùng đao kiếm trong tay đoạt về, về phần sẽ chết bao nhiêu người, Tần Kham không quan tâm, mục trường phì nhiêu này ai cướp được, Minh đình sẽ thừa nhận nó là của người đó.

Hoa Đương từ trong xương tủy là người rất có dã tâm, mục trường đối với người trên thảo nguyên mà nói có ý nghĩa gì, hắn rõ hơn bất kỳ ai.

Thế là sau khi nghi trượng của Tần Kham khởi hành hồi kinh, Hoa Đương cũng hạ lệnh cho dũng sĩ dưới trướng xuất phát.

Kế tiếp một vạn kỵ binh của Đóa Nhan Vệ này sẽ phải đánh một với Hải Tây Nữ Chân bộ, đoạt lấy khối thảo nguyên phì nhiêu Tứ Bình này.

Tháp Na cưỡi ngựa giữa đội ngũ, vẻ mặt rất bực mình nghe Hoa Đương lải nhải, trong lòng thì lại hận tên cẩu quan Hán nhân tới chết.

Hắn đi thì tiêu sái lắm, còn nàng ta thì lại bị ngạch trực cách lải nhải tới phát điên, nàng ta rất không hiểu, nếu Hán nhân đã kết minh chính thức với Đóa Nhan, vì sao ngạch trực cách vẫn kiên trì muốn gả nàng ta cho cẩu quan Hán nhân kia? Văn thư kết minh chính thức của Minh đình chẳng lẽ không hữu hiện hơn một cái đám cưới? Việc gì phải làm thừa như thế?

Sự lải nhải dài dòng Vô tận so với đao quang kiếm ảnh còn đáng sợ hơn Tháp Na rất nhanh liền không chịu nổi, dứt khoát bịt tai giục ngựa chạy xa.

Dẫn hơn mười tùy tùng, chạy như bay ở đầu đội ngũ, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, gió lạnh sắc bén như đao quất lên mặt đau rát, nhưng Tháp Na lại như không cảm thấy gì.

Lòng rất loạn, nàng ta luôn cho rằng mình là nữ nhi thảo nguyên, tương lai sẽ gả cho một hán tử Mông Cổ tinh tráng khôi ngô, hán tử này có thể uống rượu mạnh nhất, cưỡi ngựa nhanh nhất, dùng đao sắc bén nhất, giết nhiều kẻ địch nhất, khi cao hứng thì ngửa mặt lên trời cười ha ha, khi tức giận thì bật dậy đại sát tứ phương, anh hùng anh hùng như vậy mới xứng đôi với viên minh châu sáng nhất trên thảo nguyên như nàng ta, chứ không phải là đem nàng ta gả cho một Hán nhân yếu đuối, văn nhược như thư sinh.

Nàng ta quả thực không dám tưởng tượng mình tương lai sẽ phải sống với một Hán nhân độc miệng có thể khiến người ta tức chết như thế nào.

May mắn là cẩu quan Hán nhân này cự tuyệt hôn sự, thức thời hồi kinh, đây là hảo cảm duy nhất của Tháp Na đối với cẩu quan kia.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tháp Na không biết vì sao lại nở một nụ cười, nụ cười giống như trân châu được lau đi bụi, nở rộ quang hoa loá mắt, hơn mười tùy tùng bên cạnh ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy mà ngây người, trong mắt không giấu được quang mang ái mộ.

Cái tên Tháp Na này, trong tiếng Mông Cổ có nghĩa là trân châu.

Nàng ta, tuyệt đối xứng với cái tên này.

Cuối thảo nguyên Mênh mông bát ngát, không biết từ lúc nào dâng lên mây đen.

Tháp Na có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, các tùy tòng bên cạnh cũng kéo cương ngựa.

Nhìn vẻ mặt từ nghi hoặc đến kinh ngạc, cuối cùng là vô cùng hoảng sợ của các tùy tòng, Tháp Na trong lòng không khỏi căng thẳng.

"Quân đội của Thát Đát." Một tùy tùng chỉ vào mây đen ở phương xa rồi kinh hãi hét lên.

Mây đen không phải là mây đen, nó là một cơn thủy triều người, mang theo sát ý khôn cùng và đao kiếm vô tình lạnh như băng ùa vào bờ.

Tháp Na ngồi trên ngựa, kinh ngạc nhìn dòng nước lũ vô kiên bất tồi cách nàng ta càng lúc càng gần, giống như cơn bão nghiền nát tất cả chướng ngại ngăn cản nó.

Quân Thát Đát của Bá Nhan Mãnh Khả!

"Tháp Na, đi mau! Trở về cảnh báo cho Khả Hãn." Một tùy tùng kéo dây cương quay đầu ngựa của nàng ta, ra sức quất mạnh vào mông ngựa, tuấn mã đau đớn, hí dài rồi phóng đi.

Các tùy tòng dùng ánh mắt kinh hãi quay đầu lại nhìn đại quân của Thát Đát càng lúc càng gần, đều thúc ngựa quay đầu chạy đi.

Tiếng kèn sừng trâu nức nở vang lên, kỵ binh của Đóa Nhan Vệ bắt đầu bày trận đón địch, trên thảo nguyên rộng lớn, đại quân Thát Đát như châu chấu quá cảnh, đông nghìn nghịt đánh về phía Đóa Nhan Vệ, một vạn kỵ binh của Đóa Nhan Vệ tránh mũi dùi trận hình xung phong của Thát Đát, chia sang hai bên bọc đánh vu hồi.

Không chửi bới không tuyên chiến, một hồi chiến tranh cứ như vậy đột nhiên bắt đầu.

Thát Đát và Đóa Nhan hai bên đều là kỵ binh, hơn nữa số lượng gần bằng nhau, tao ngộ chiến không cho Đóa Nhan Vệ quá nhiều thời giờ để chuẩn bị, khi đại quân của Thát Đát cách kỵ binh Đóa Nhan Vệ năm dặm, Đóa Nhan binh mới vội vàng bày xong trận thế.

Trong Trung quân, Hoa Đương vẻ mặt kinh sợ, răng nghiến kèn kẹt.

"Bá Nhan Mãnh Khả lần này có ý gì? Hắn là hướng về phía thành Liêu Dương của Hán nhân mà đến, hay là nhằm vào Đóa Nhan bộ của ta?"

"Ngạch trực cách, bất kể nhằm vào ai, chúng ta là người đầu tiên nghênh diện đụng hắn, trừ nghênh ra thì không còn cách nào khác cả." Tháp Na ngữ khí hấp tấp nói.

"Không đúng, chuyện này phải làm rõ, tính mạng của một vạn người trong bộ lạc nằm trong tay ra, ta không muốn đánh một trận mơ hồ, Đóa Nhan chúng ta không thua nổi."

Thám báo vết thương đầy người được người khác đỡ tới chạy đến trước mặt Hoa Đương, theo lệ thường, khi đại quân tiến về phía trước luôn tỏa thám báo ra xung quanh để tìm hiểu địch tình phía trước, thám báo này là hồi báo địch tình, đáng tiếc đã quá muộn.

Chương 335: Tái ngoại chém giết

"Khả Hãn, Bá Nhan Mãnh Khả dốc hết một vạn năm ngàn thanh tráng của các bộ lạc Thát Đát xuất phát về phía nam." Thám báo sắc mặt phát khổ, đây đã là một câu thừa thãi rồi: "... Hơn ba mươi thám báo của bộ ta ở năm mươi dặm phía trước đụng phải thám báo của đối phương, và phát sinh giao chiến, tất cả đều bỏ mình, chỉ còn một mình ta quay về."

Sắc mặt Hoa Đương càng kinh sợ, giương mắt nhìn đại quân Thát Đát đông nghìn nghịt ngoài năm dặm, nhíu mày nói: "Không đúng, Thát Đát phía trước chỉ có khoảng một vạn người, năm ngàn nhân mã còn lại đâu."

Làm thủ lĩnh bộ lạc nửa đời người, chút bản sự ấy Hoa Đương vẫn phải có, chỉ liếc một cái liền nhìn ra số lượng của kẻ địch không đúng.

"Chẳng lẽ Bá Nhan Mãnh Khả để xơi chúng ta, lại còn bố trí phục binh?" Hoa Đương ngữ khí run run.

"Khả Hãn, Thát Đát không mai phục, ngạn bọn họ đến bờ bắc sông Liêu thì chia ra năm ngàn binh mã đi về phía tây, xem ra là để đuổi giết khâm sai của Minh đình."

Hoa Đương và Tháp Na nghe vậy cả người run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Đóa Nhan mới vừa kết minh với Minh đình, khâm sai Minh đình vào giờ phút quan trọng này lại bị tập kích, Đóa Nhan cứu hay không? Thư Kết minh vẫn ở trong tay khâm sai, hoàng đế còn chưa đóng ấn, luận về cảm tình cá nhân, quan hệ của Hoa Đương và Tần Kham chẳng khác gì người xa lạ, xuất phát từ sự cừu thị nhất quán từ trước tới nay đối với Hán nhân, Hoa Đương thậm chí còn lưu lại một chút địch ý đối với Tần Kham.

Nhưng luận về quan hệ của Đại Minh và Đóa Nhan, minh ước

minh ước chưa thành, chính là giai đoạn quét mật vào bánh, biết rõ khâm sai Minh đình gặp nạn mà không cứu viện, huống hồ vị khâm sai này nghe nói có giao tình rất thâm hậu với hoàng đế, tương lai tin tức lọt vào tai hoàng đế Minh đình, hắn cũng mặc kệ ngươi hiện tại bị bao nhiêu đại quân bao vây, không cứu khâm sai chính là lỗi lớn, minh ước vất vả lắm mới đạt thành đặt trước án thư của hoàng đế, hắn có chịu đóng ấn hay không thì thật sự chỉ có trường sinh thiên mới biết.

Nhưng mà, lúc này đối diện chính là một vạn thiết kỵ của Thát Đát, tuy nói nhân số bằng nhau với Đóa Nhan, nhưng chiến lực của kỵ binh Thát Đát cao hơn Đóa Nhan không chỉ một bậc, tuy là nhân số bằng nhau, nhưng khi đối kháng Đóa Nhan sẽ rơi vào hạ phong, nào có binh lực dư thừa để phân tán ra cứu khâm sai?

Mồ hôi lạnh từng giọt từ trán Hoa Đương chảy xuống, từ lúc chào đời tới nay, hắn chưa bao giờ kinh lịch qua lựa chọn gian nan như vậy.

Tương lai của Bộ lạc, cùng tính mạng của thanh tráng bộ lạc, hai lựa chọn giao chiến qua lại trong đầu hắn, mỗi bên đều chiếm thượng phong.

"Ngạch trực cách, nếu cứu khâm sai trước." Tháp Na cắn môi nói.

"Vì sao?"

"Khâm sai không chết, Đóa Nhan không chỉ là ba thành thị, còn có thể có được mục trường mấy trăm dặm xung quanh Tứ Bình, chúng ta có gạo có muối, có vải để mặc, da dê da trâu của chúng ta cũng có thể đổi lấy những gì chúng ta muốn từ Minh đình, không còn phải sống những ngày thiếu ăn thiếu mặc như xưa. Khâm sai nếu chết, can hệ quá lớn, biến số bên trong rất nhiều, minh ước của chúng ta và Minh đình có hữu hiệu hay không cũng không biết, ba thành thị thông thương mà khâm sai cho chúng ta có thể lại đóng cửa cũng khó đoán." Trong lúc nguy cấp, đầu óc của Tháp Na lại rất thông thoáng.

Hoa Đương vẻ mặt ngưng trọng, cắn răng do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không hạ được quyết tâm.

"Ngạch trực cách, chia ra cứu khâm sai, chúng ta tất nhiên sẽ có tổn thất rất lớn, nhưng ánh mắt nên phóng xa một chút, thu hoạch của chúng ta khẳng định cũng không nhỏ, trước mắt Đóa Nhan ba mặt thọ địch, giao hảo với Minh đình là lối thoát duy nhất, có gạo có muốn thậm chí là thép, bộ lạc Đóa Nhan chúng ta mới có thể quật khởi được."

Ngoài Năm dặm, trống trận của đại quân Thát Đát vang ầm ầm.

Hoa Đương Do dự cả người run lên, quyết tâm cắn chặt răng nói: "Không còn kịp rồi, Bá Nhan Mãnh Khả đã hạ lệnh tấn công, chúng ta chỉ có thể toàn lực nghênh, về phần khâm sai..."

Do dự một lát, Hoa Đương có chút yếu ớt nói: "Đợi trận chiến này qua rồi, ta sẽ chia ra cứu hắn."

"Ngạch trực cách!"

"Đừng nói nữa! Người đâu, nổi trống thổi kèn, các dũng sĩ, vực tinh thần lên nào, để chúng ta dùng loan đao trong tay nghênh đón ác lang tham lam nhất trên thảo nguyên."

Nhìn bóng dáng vội vàng hạ lệnh của Hoa Đương, Tháp Na cắn môi dưới tới trắng bệch, mắt hạnh hiện lên một tia kiên định.

Gian nguy của trận này không chỉ ở trên chiến trường, ngạch trực cách không nhìn thấu điểm này, hắn đã đặt tất cả tiền cược lên thắng bại, gian nguy chân chính hắn lại không thấy rõ.

Đóa Nhan, phải có người tỉnh táo, cho dù chỉ có một người!

Tiếng kèn sừng trâu vang lên, hai bên đồng thời hạ quân lệnh tấn công.

Kỵ binh hai bên đầu tiên triển khai trận thế, bắt đầu xung phong lần đầu tiên với tính thăm dò.

Hai cỗ binh mã chậm rãi hành động, loan đao Mông Cổ giơ cao, hàn quang đan vào thành một mảng rừng đao lạnh lẽo, hai bên từ từ tiếp cận, đợi khi còn cách nhau một dặm, trong đội ngũ của hai bên vang lên tiếng quát, chiến mã bỗng nhiên phát lực chạy như điên, ánh mắt tỏa ra sát ý đỏ bừng, nhìn chằm chằm kẻ địch phía

trước.

Ầm!

Chính diện va chạm, như sóng vỗ bờ, tiếng gầm và tiếng hét thảm, huyết quang và ánh đao đan vào nhau, trong ác chiến, vô số sinh mệnh vĩnh viễn ra đi.

Một mảng sóng người màu đỏ sậm nhanh chóng tiếp cận phương hướng trung quân của Đóa Nhan bộ.

Thám báo bẩm báo xong, Hoa Đương vẻ mặt đang kinh nghi không khỏi mừng rỡ, không lâu sau, phó tổng binh Liêu Đông tân nhiệm Diệp Cận Tuyền giáp trụ kín người dẫn biên quân Liêu Đông tới.

Nơi Giao chiến cách thành Liêu Dương chỉ hơn mười dặm, từ nhận báo cáo tới tập kết đại quân rồi xuất phát, Diệp Cận Tuyền nửa khắc cũng không chậm trễ.

Trong Vội vàng tập kết gần vạn biên quân, Diệp Cận Tuyền đã gắng hết sức.

Hoa Đương Vui mừng lộ rõ trên nét mặt mặc kệ hai vạn chiến sĩ đang ác chiến, vội vàng xuống ngựa ra đón, nhưng nhìn thấy lại là khuôn mặt lạnh như băng của Diệp Cận Tuyền.

"Có chia ra cứu khâm sai không?" Không đợi Hoa Đương lên tiếng, Diệp Cận Tuyền hỏi ngay.

Hoa Đương mặt lộ vẻ khổ sở, chỉ chỉ đại quân Thát Đát đông nghìn nghịt đối diện: "Phó tổng binh nhìn xem, Bá Nhan Mãnh Khả hiệp trọng binh mà đến..."

Ánh mắt của Diệp Cận Tuyền càng lạnh hơn, không chút khách khí ngắt lời Hoa Đương, ngữ khí nặng nề hỏi: "Có chia ra cứu khâm sai không?"

"Cái này..."

Một Thiên phu trưởng Đóa Nhan chạy tới, tựa hồ muốn bẩm báo gì đó, vừa hay nghe thấy một câu cực kỳ bất thiện này của Diệp Cận Tuyền, lập tức phúc chí tâm linh nói: "Chia ra rồi, Tháp Na

vừa rồi khống chế... À không, dẫn dắt một Thiên phu trưởng và một ngàn dũng sĩ dưới trướng, chạy về phía Sơn Hải quan rồi."

Hoa Đương ngạc nhiên mở to hai mắt, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, lại không thể không cố nặn ra khuôn mặt tươi cười gật đầu phụ họa: "Không sao, dưới chiến thế hiểm ác như vậy, ta vẫn hạ lệnh cho Tháp Na đi cứu khâm sai..."

Diệp Cận Tuyền gật đầu hài lòng, tùy ý liếc về phía hai vạn người đang chém giết trong trận, sau đó lớn tiếng hạ lệnh: "Bảy ngàn bộ tốt ở lại, kết trận tại trung quân của Đóa Nhan Vệ, giúp Đóa Nhan ngăn địch, ba ngàn kỵ binh còn lại thì theo bản tướng đi về phía tây."

Cưỡi trên chiến mã, Diệp Cận Tuyền gật gật đầu với Hoa Đương đang thất thần: "Hoa Đương Khả Hãn, ngươi làm rất khá, sau này Đóa Nhan Vệ là bằng hữu của biên quân Liêu Đông."

Hoa Đương mặt run run, lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Nữ nhi này phải mau gả đi thôi!

Tám ngàn nghi trượng chậm rãi đi về phía Sơn Hải quan, đội ngũ rất bình tĩnh, không khí tường hòa.

Đội ngũ đi không nhanh, Tần Kham lúc này không biết Hỏa Si đã mượn binh Thát Đát, để trừ bỏ mình, rửa nỗi nhục ngày xưa hoảng sợ đào tẩu trong Đóa Nhan doanh.

Không biết nguy hiểm cực lớn đang tới gần, Tần Kham và cả ngũ không hề phát giác.

Rời khỏi Liêu Dương hai ngày, bởi vì trong đội ngũ hơn nửa là bộ tốt, tốc độ hành quân rất chậm, hai ngày mới chỉ đi được hơn một trăm dặm.

Tần Kham thân phận cao quý, tất nhiên một đường cưỡi ngựa, trong đầu lại đang cân nhắc sau khi hồi kinh sẽ chu toàn với Lưu Cẩn như thế nào, vị Lưu công công này đang dứt khoát hẳn hoi tiến hành cái gọi là tân chính mà hắn tự cho là đắc ý, từ trong giọng nói của Trương Vĩnh, Tần Kham biết tân chính của Lưu Cẩn

rất không được ưa chuộng, trả lại nông hộ cày ruộng, giảm miễn thuế má cho thiên hạ, tinh giản quan lại vô dụng của triều đình... Tân chính này nếu chỉ nhìn danh mục thì ngay cả người xuyên qua như Tần Kham cũng không kìm lòng được mà trầm trồ khen ngợi Lưu công công, cho dù hắn và Lưu Cẩn không hợp nhau, vì công lý chính nghĩa, Tần Kham cũng sẽ không chút do dự cùng hắn đứng chung một chỗ, dốc hết toàn lực hộ giá hộ tống cho tân chính này.

Đáng tiếc một quyển kinh hya lại bị Lưu Cẩn niệm sai toét. Chuyện gì cũng liên hệ với tham ô, chuyện tốt tuyệt đối sẽ biến thành chuyện xấu, thậm chí là chuyện thảm.

Ừ, trở về kinh sư phải hắt một chậu nước lạnh cho Lưu công công máu nóng đang xộc lên đầu để hắn bình tĩnh một chút.

Nghe nói Lưu Cẩn vốn họ Đàm, về sau cắt chim đi mới đổi thành họ Lưu, mà mộ tổ của Đàm gia nghe nói chôn ở Thiểm Tây...

Chương 336: Thân hãm tuyệt cảnh.

Mạc kim Giáo úy dưới tay Tào Tháo, quan đào cát dưới tay Lưu Dự đều từng làm chuyện đào mộ này, chứng tỏ rất rõ đào mộ là một chức nghiệp rất có tiền đồ.

Từ sau khi đào mộ tổ của Lý Cảo, giống như bới khoai tây lôi ra mười mấy cái hộp, hơn nữa trước trận của hai quân có được lợi ích không nhỏ, Tần Kham gần đây trong lòng luôn sinh ra suy nghĩ thất đức này, đạo đức và sự xấu hổ vất vả lắm mới trấn áp được nó xuống, không quá vài ngày lại tro tàn lại cháy.

Không thể không nói, suy nghĩ này rất cầm thú, hai đời người lừa người vô số, nhưng suy nghĩ này không nghi ngờ gì nữa là thất đức nhất.

Đạo đức quân tử Trong đầu cuối cùng cũng ức chế được tiểu nhân tà ác, Tần Kham không khỏi vui mừng cho tổ tông mười tám đời của Lưu công công, cũng chúc mừng Lưu công công, mừng cho hắn trong cuộc đời này có một đối thủ chính nhân quân tử có tiêu chuẩn đạo đức cao như hắn, gặp phải đối thủ như vậy, quả thực là tam sinh hữu hạnh...

"Đinh Thuận..." Tần Kham giống như nhớ ra gì đó, vội vàng cao giọng phân phó.

"Có." Đinh Thuận vĩnh viễn ở khi Tần Kham cần hắn dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện bên cạnh.

"Biết quê ta ở đâu không?"

Đinh Thuận bị câu hỏi không đầu không đuôi này của Tần Kham làm cho ngớ ra, sau đó nói: "Biết, Tần trang huyện Sơn Âm phủ Thiệu Hưng, lúc trước khi đại nhân đảm nhiệm Nam Kinh Cẩm Y vệ bách hộ, Dương kinh lịch đã từng nói với chúng ta."

"Biết là tốt rồi, sau khi hồi kinh ngươi phái mấy huynh đệ đáng tin,

thuận tiện mời thêm thầy địa lý, đổi mộ tổ của Tần gia ta tới nơi phong thuỷ tốt, nhớ kỹ, địa chỉ mới của mộ tổ tuyệt đối không thể để bất kỳ ai biết, nhớ lấy, không cho bất kỳ ai biết."

Nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Tần Kham, trong lòng Đinh Thuận lộp bộp, lập tức minh bạch ý tứ của hắn.

Đào mộ nhà người ta, vào thời đại rất chú ý báo ứng này, người chưa từng làm việc trái với lương tâm thì vĩnh viễn không biết sự thấp thỏm của loại người còn lại.

Trao đổi ánh mắt chua sót với nhau, Tần Kham buồn bã nói: "Đinh Thuận à, đào mộ tổ nhà Lý Cảo đối với ta mà nói chỉ là một ý nghĩ, kẻ thực sự động thủ đào lên là ngươi."

Đinh Thuận lau mồ hôi: "Đại nhân, về nhà rồi ta cũng phải đổi chỗ mộ tổ nhà mình."

Sau một ngày hành quân Thong thả, qua hơn trăm dặm nữa chính là Nghiêm Ninh trung truân vệ, hơn sáu ngàn tướng sĩ của Nghiêm Ninh vệ và Nghĩa châu vệ trong nghi trượng quan binh của Tần Kham cũng nên vật quy nguyên chủ, không thể đi theo Tần Kham tới kinh sư, cuối cùng có thể đi theo Tần Kham trở về, chỉ có hai ngàn tướng sĩ của dũng sĩ doanh từ kinh sư dẫn theo.

Nỗi buồn ly biệt lan ra trong quân đội, Tần Kham là quan tốt, ít nhất trong mắt các tướng sĩ của Nghiêm Ninh vệ và Nghĩa châu vệ là như vậy, lúc trước khi dùng trí đoạt Nghĩa châu vệ, uy bức Nghiêm Ninh vệ, quan binh trên dưới của vệ sở cũng có không ít mâu thuẫn, để lập, Tần Kham thậm chí hạ lệnh trảm sát hai gã tướng lãnh không an phận, về sau lại lâm thời sung làm nghi trượng khâm sai, dọc theo đường đi nhìn thấy sở tác sở vi của vị khâm sai đại nhân trẻ tuổi này, mỗi ngày khi hạ trại đều tới doanh trướng thăm hỏi động viên, cùng với tiền lương chân thật được đút vào ngực đó.

Binh lính và dân chúng Đại Minh, bọn họ đều là một đám người chất phác, cho họ ăn, cho họ bạc, cuối cùng lại cho họ tôn nghiêm mà cả đời cũng không dám mơ tới, những thứ này cộng lại với nhau, đủ để cho các quan binh bán mạng cho vị khâm sai đại nhân ở chung chưa này, những thứ Tần Kham cho họ, các tướng lĩnh chỉ

lo hút máu binh, coi quân sĩ còn không bằng nô lệ có thể cho được sao? Trái phải đều là bán mạng, bán cho vị khâm sai đại nhân này, chết cũng đáng.

Nghe nói sắp phải chia tay với khâm sai, không ít quan binh mắt ửng đỏ, không khí hành quân cũng xuống thấp.

Đi tới bờ đông sông Liêu, qua sông này đi thêm hai ngày, chính là lúc chia tay khâm sai.

Đi tuần quan ngoại tất nhiên không tiện như nội địa, trên bình nguyên tái bắc hoang tàn vắng vẻ có các loại thế lực, sức ảnh hưởng của quan phủ cũng không lớn, đối với vị khâm sai Tần Kham này chiếu cố đương nhiên không thể khiến hắn coi như ở nhà, ngay cả qua sông cũng là khâm sai đại nhân thu xếp nhân thủ tìm đò.

Qua Nghiêm Ninh vệ chính là Sơn Hải quan, cách nhà càng lúc càng gần.

Khi sắp tới điểm cuối, khi lòng người luôn lơi lỏng nhất, rất nhiều chuyện nằm ngoài ý liệu cũng luôn phát sinh vào lúc này, từ cổ đến nay, rất nhiều anh hùng hào kiệt chính là chết vào một khắc này.

Tần Kham là phàm nhân, phàm nhân cũng có lúc lơi lỏng.

Vừa phái nhân thủ ra xung quanh tìm đò, bất ngờ đã xảy ra.

Cuối bình nguyên mặt đông sông Liêu bỗng nhiên xuất hiện mấy điểm đen, thám báo còn chưa kịp hồi báo thì mấy điểm đen đã biến thành mấy chục, mấy trăm, hơn một ngàn, cuối cùng là một đoàn người đông nghìn nghịt, giống như là tổ kiến, mấy ngàn điểm đen nhanh chóng tập kết, trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Kham và quan binh nghi trượng rất nhanh tụ lại thành một con sóng màu đen.

Tiếng kèn sừng trâu quen thuộc của thảo nguyên vang lên, Tần Kham hai mắt trợn ngược, sắc mặt tái nhợt, giật bắn mình, rất nhanh minh bạch là có chuyện gì.

"Đinh Thuận, Tôn Anh, kết trận nghênh địch! Pháo Phật Lãng Cơ

dựng lên, tất cả quan binh đề phòng! Chúng ta bị người ta bao vây rồi." Tần Kham mặt đỏ ngầu, quát to.

Con sóng màu đen mang theo sát ý khôn cùng, nhanh như điện chớp ùa về phía Tần Kham.

Luống cuống kết trận cùng với tiếng hít thở ồ ồ khẩn trương của các quan binh, Tần Kham trán túa mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn, thấy phía sau là sông Liêu rộng lớn sâu thẳm, trong lòng lập tức kêu khổ không thôi.

Ví dụ Tử chiến đến cùng mà thành công không phải chưa từng có, Hạng Võ cũng từng đập nồi dìm thuyền, nhờ đó mà thành tựu một trận đánh kinh điển nhất trong cuộc đời hắn, nhưng mà ví dụ như vậy trong lịch sử quá ít, dựa lưng vào sông mà kết trận ngăn địch thực sự là tối kỵ của binh gia, hôm nay vô hình trung không ngờ đẩy mình vào tuyệt cảnh.

Tám ngàn quan binh nghi trượng hiển nhiên cũng ý thức được bọn họ đang đứng trong hoàn cảnh nguy hiểm cỡ nào, quả nhiên, không lâu sau quân tâm bắt đầu dao động, tan rã.

Không ít quân sĩ nhân lúc các Tổng kỳ, bách hộ của mình không chú ý, ném binh khí chạy về hai đầu, người có kỹ năng bơi tốt thì càng tiện hơn, trực tiếp nhảy xuống sông, mặc kệ tất cả bơi về bờ bên kia, trận phòng ngự hình tròn miễn cưỡng thành hình lập tức có thêm vài chỗ hổng.

Trong lòng Tần Kham không khỏi càng tuyệt vọng, hắn chẳng thể nghĩ tới, quân đội của người Mông Cổ không ngờ dám xuyên qua Liêu Dương, đánh thẳng tới bụng Liêu Đông, coi biên trấn và biên quân như vô vật, một đường tiến quân thần tốc, quốc phòng Đại Minh không ngờ yếu đến nước này sao?

Trong hỗn loạn, thiếu niên Dương Chí Dũng khiêng cờ bên cạnh Tần Kham bỗng nhiên ưỡn ngực, ra sức giơ cao cờ xí, dùng thanh âm non nớt của hắn quát to, Mọi người đừng loạn, Tần soái nhất định có thể đánh tan kẻ địch, cờ rồng của khâm sai ở đây, Tần soái cũng ở đây, mọi người dùng cờ rồng làm trung tâm vòng tròn, mau mau kết trận."

Chương 337: Cờ rồng tung bay.

Không nghĩ thông mình tại sao lại ở bờ sông Liêu Nghiêm Ninh bị người ta bao vây, nơi này là nội địa Liêu Đông, qua sông là cách Sơn Hải quan không xa, mấy ngàn kỵ binh này làm sao mà tới được?

Quân sĩ kích động vội vàng kết trận, xen lẫn tiếng quát mắng thô lỗ của tướng quân thượng cấp, mấy chục thị vệ rút đao, như lâm đại địch bao quanh Tần Kham.

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, ngơ ngác nhìn mấy ngàn kỵ binh cách đó không xa đang chậm rãi tới gần, hắn vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

Hai quân cách nhau đã khá gần, có thể nhìn thấy trận thế của quân đội đối phương, giống như nửa vầng trăng cực lớn đang chậm rãi tiến lên. Trận thế của Bọn họ rất nghiêm cẩn, khoảng cách giữa đội ngũ giống như đã dùng thước đo, mặc quần áo đủ loại kiểu dáng, đỏ trắng đen, cái gì cũng có, quân sĩ có kinh nghiệm nhìn một cái liền biết đây là kỵ binh Mông Cổ điển hình.

Kỵ binh Mông Cổ làm sao mà đột tập tới tận đây được? Đây là tao ngộ ngẫu nhiên hay là dự mưu đã có từ lâu?

Trong đầu Tần Kham lúc này chỉ nghĩ về vấn đề này. Hắn biết thân phận của mình có phân lượng như thế nào, loại thân phận này không chỉ là mang tới cho hắn vinh quang và phong quang, đồng thời cũng thành con mồi đáng để kẻ địch xuất thủ.

Mà lúc này hắn càng coi trọng Dương Chí Dũng hơn, thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi này vào thời khắc nguy cấp đã thể hiện đầy đủ sự dũng cảm và bình tĩnh của hắn, dứt khoát giơ cao cờ rồng khâm sai giống như một cây thần châm định gió, trên bình nguyên tái bắc gió lạnh gào thét bay phất phới, sau một trận hoảng loạn bối rối, hơn tám ngàn người ngẩng đầu nhìn lá cờ đó, lập tức an tĩnh lại, các loại động tác thao luyện liệt trận cầm thương được tiến hành đâu vào đấy.

Đinh Thuận là cẩm y Thiên hộ ăn lương thái bình lâu rồi, kinh lịch duy nhất trên chiến trường vẫn là một Sùng Minh kháng Oa đó, từ sau trận đó, Đinh Thuận giống như đánh ra huyết khí và sát khí, về sau vì Tần Kham mà làm các loại chuyện thất đức như giết người phóng hỏa cũng chưa từng chớp mắt.

Thấy kỵ binh Mông Cổ đã bày xong trận thế chậm rãi ép tới, sắc mặt Đinh Thuận hơi trắng, tiếp theo trong mắt sát khí chợt lóe, lập tức rút đao, hung tợn nói: "Kẻ địch là Thát tử! Toàn quân dùng cờ rồng khâm sai làm trung tâm, kết trận nghênh! Cẩm y Giáo úy Nghi trượng tay trái buộc khăn đỏ đốc chiến hai bên cánh quân trận, kẻ nào dám lâm trận bỏ chạy, chém luôn."

Dương Chí Dũng nghe vậy giơ cao cờ rồng cầm trong tay, mặt bị gió lạnh thổi cho đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập chiến ý.

Đinh Thuận ném ánh mắt tán thưởng về phía Dương Chí Dũng, hiển nhiên biểu hiện gặp nguy không loạn của đứa bé này làm Đinh Thuận rất hài lòng.

"Tần soái, thằng bé Dương Chí Dũng này không tồi, sau khi về kinh để nó theo ta đi, ta sẽ dạy dỗ nó, tương lai sẽ không thiệt cho nó đâu." Đinh Thuận cười nói.

Tần Kham trừng mắt lườm hắn một cái: "Không được, đứa nhỏ này tương lai có đại dụng, theo ngươi thì cùng lắm cũng chỉ làm tới Thiên hộ nho nhỏ, hạt giống tốt như vậy để ở trong kinh thì quá lãng phí."

Đinh Thuận ngạc nhiên: "Thiên hộ mà cũng gọi là phí? Đại nhân, thuộc hạ cũng bị bỏ phí rất lâu đó đại nhân à."

"Ngươi khác, ngươi tư chất không đủ, tiếp tục bị bị để đó đi."

Thời gian Nửa nén hương, trận thế tám ngàn người đã kết xong, mấy chục chiếc xe lương hậu cần xếp thành một hàng trước trận, chúng có thể ngăn cản thế xông của chiến mã bên địch rất hữu hiệu, phía sau xe lương là một hàng Thuẫn bài binh và trường thương binh, số ít kỵ binh trong nghi trượng thì chia ra chiếm hai bên sườn.

Hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ được đặt ở trong trận, miệng pháo chỉ xéo hướng lên trời, phía sau còn có mấy thùng đạn khí độc, lần trước sau khi ở khe Dã Lang bị phục kích, Tần Kham rút kinh nghiệm xương máu, sai người làm thêm mấy thùng lớn, loại đạn khí độc này tài liệu đơn giản, công nghệ chế tác cũng đơn giản, cơ bản chẳng khác nào một đại pháo trận, chỉ là bỏ thêm ít hạt tiêu vào trong hỏa dược mà thôi.

Tần Kham nhìn nước sông Liêu đằng sau, tâm tình không khỏi hết sức trầm trọng.

Địa thế Bên mình rất xấu, lưng dựa xong mà chiến, loại chuyện này ngàn năm trước Hàn Tín đã làm qua, hiệu quả rất tốt, giết cho quân Triệu thất bại thảm hại, nhưng tình huống khi đó khác với hiện tại, kẻ địch khinh thị kiêu căng, mà tướng sĩ thì có lòng hy sinh, dưới tình huống như hôm nay, tử chiến đến cùng liệu có được không?

Tần Kham không hiểu đánh giặc, lúc trước trận thắng ở Sùng Minh đơn giản chỉ là dựa vào một bầu dũng khí mà thôi, binh pháp thao lược bày trận vân vân..., hắn chẳng biết cái gì. Có điều không hiểu tới mấy thì cũng nhìn ra là cửa hôm nay khó qua, nếu không có viện quân, có thể khẳng định mình chết chắc rồi.trên bình nguyên Rộng lớn, ai có thể địch lại thiết kỵ Mông Cổ nổi tiếng?

Keng!

Tham tướng Tôn Anh của Dũng sĩ doanh rút đao, chí chéo lên trời rồi quát: "Cung tên chuẩn bị! Pháo thủ chuẩn bị! Trường thương thuẫn bài chuẩn bị!"

Ngoài vài dặm Đối diện, tiếng kèn sừng trâu cũng đồng thời được thổi lên, đây là hiệu lệnh tấn công. Năm ngàn kỵ binh Mông Cổ giục ngựa phóng tới, từ từ đẩy nhanh tốc độ.

Thái dương Tần Kham túa mồ hôi lạnh, mắt trợn to nhìn kỵ binh Mông Cổ đang càng lúc càng gần.

Tám ngàn người bên mình bất động, vẻ mặt khẩn trương đón quân địch, đối phương là thế công, bên ta là thế thủ, bộ binh trên bình nguyên xung phong với kỵ binh không nghi ngờ gì nữa là tìm chết.

Ánh mắt của Tần Kham chú ý tới tám ngàn tướng sĩ bên ta nhất, hắn có chút khẩn trương nhìn nhất cử nhất động của bọn họ, thậm chí là biến hóa vẻ mặt của mỗi người.

Chiến thắng sợ hãi so với chiến thắng kẻ địch còn quan trọng hơn, nếu lúc này mọi người bị dọa cho năm bè bảy mảng bỏ chạy tứ phía, trận hôm nay không cần phải đánh nữa, chỉ có thể hạ lệnh cho mấy chục thị vệ yểm hộ hắn qua sông mà chạy.

May mắn, thái độ bình dị gần gũi và tiền lương không gián đoạn lúc nào của Tần Kham đối với các tướng sĩ lúc này đã thu hoạch thiện quả.

Tám ngàn tướng sĩ khẩn trương, sợ hãi, lo sợ không yên... Cảm xúc nào cũng có, nhưng không có một ai ném binh khí bỏ chạy, cờ rồng khâm sai giơ cao đón gió, quan tướng các cấp qua lại tuần tra và truyền đạt mệnh lệnh, mỗi người trong tay đều nắm chặt đao thương.

Bọn họ, vẫn là một nhánh quân đội có thể đánh một trận.

Tần Kham quan sát hồi lâu, cuối cùng cũng yên tâm, cuối cùng cũng từ bỏ ý đồ chạy trước của mình. Các tướng sĩ không trốn, hắn tất nhiên sẽ không trốn.

Cách Minh quân chừng hai dặm, năm ngàn kỵ binh Mông Cổ bắt đầu giục ngựa tăng tốc.

Khi còn một dặm, kỵ binh quất ngựa, đồng thời loan đao, lang nha bổng, gậy sắt trong tay bọn họ cũng được giơ lên cao.

Thời đó chính sách phong tỏa của Đại Minh đối với các bộ lạc Mông Cổ, trừ gạo thóc, muối, là chà, những vật chất đời sống không cho phép giao dịch ra, nghiêm nhất vẫn là thép, không có thép, người Mông Cổ không tạo ra được đao kiếm binh khí, có bộ lạc nhỏ thậm chí ngay cả nồi sắt để nấu ăn cũng không có, từ đó cũng khiến cho chiến lực của kỵ binh Mông Cổ mặc dù không giảm, nhưng binh khí của bọn họ phần lớn là chế từ gỗ, về phần binh khí sắt thì chỉ dựa vào sau khi giao chiến với Hán nhân thu được, trong một nhánh kỵ binh Mông Cổ, binh khí của mỗi người không giống nhau, cho dù là thủ lĩnh của bộ lạc cũng không có

năng lực thống nhất cái này

Trên bình nguyên Rộng lớn vô ngần, kỵ binh Mông Cổ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gần, đao kiếm trong tay dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

"Nã pháo!" Tôn Anh giơ ngang đao, quát lên.

Ầm! Ầm!

Hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ gầm lên.

Hai quả đạn pháp nổ tung trong đám kỵ binh dày đặc cách mấy trăm bước, hơn trăm kỵ binh Mông Cổ ngã xuống, bị vó ngựa phía sau vô tình giẫm đạp, trong trận hình xung phong tốc độ cao như vậy có kỵ binh, ngã ngựa cũng có nghĩa là tử vong.

Loạn tượng chỉ là tạm thời, kỵ binh Mông Cổ rất nhanh đã điều chỉnh được trận hình, tốc độ không giảm tiếp tục xung phong.

"Thuẫn bài, lên!"

Thiết thuẫn bài di động hai bước về phía trước, nện mạnh xuống đất, quân sĩ đứng sau thuẫn bài cong lưng, chân trình tiễn bộ, một tay giơ thuẫn bài, một tay cầm đoản đao.

Một dặm, nửa dặm, trăm bước, năm mươi bước...

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa nắm chặt quyền đầu, người hơi run rẩy.

Trong nháy mắt hai quân va chạm, Tần Kham nhắm hai mắt lại.

Ầm!

Sóng to vỗ bờ, dấy lên bọt sóng.

Tiếng sắt thép va chạm vang lên trên bình nguyên, khi Tần Kham mở mắt ra, đập vào mắt đã là máu tươi đầy đất, tiếng kêu rên chói tai, cùng với hai đoàn người không chết không ngừng, lấy tính mạng ra liều.

Đợt trùng kích thứ nhất của kỵ binh Mông Cổ đã khiến trận hình của Minh quân hỗn loạn, kỵ binh vô địch hơn trăm năm trước càn quét Á Âu của Thành Cát Tư Hãn, đến nay vẫn phát huy dư uy của nó, nhân số bên Tần Kham mặc dù chiếm ưu thế, nhưng ở trên khu vực bình nguyên kỵ binh làm vua này, lại chỉ có thể giống một con sơn dương đợi giết, giơ binh khí lên một cách vô ích, rồi sau đó bị Thát tử Mông Cổ từ trên cao một đao chém xuống.

Tiếng Hét thảm và máu tươi đan vào nhau, Tần Kham cắn chặt răng, trơ mắt nhìn vô số các tướng sĩ hôm trước còn nói cười hóa thành vong hồn dưới đao người Mông Cổ, vào lúc này hắn sinh ra cảm giác thất bại vô cùng.

Cơ mưu cao minh tới mấy, kế sách xảo diệu tới mấy, đầu óc thông minh tới mấy, ở trước mặt thực lực cường đại vô kiên bất tồi thì tính là gì?

Tiền trận bị kỵ binh nhanh chóng vát mỏng, Mông Cổ giống như lưỡi dao sắc bén, trong giết chóc chậm rãi đẩy mạnh về phía trước, mục tiêu nhắm thẳng tới trung quân của Tần Kham!

Vô số tướng sĩ Đại Minh cắn răng người trước ngã xuống, người sau tiến lên, thậm chí ngay cả đốc chiến đội ở hai cánh cũng thôi đốc quân mà rút đao xông lên, nhưng lại bị đao kiếm sắc bén của kỵ binh vô tình giết chết.

Đập vào mắt là một mảng màu đỏ, những tiếng kêu rên, còn cả những đôi mắt trống rỗng không còn ánh sáng.

Thắng bại sờ sờ trước mắt, vào thời đại vũ khí lạnh, bộ binh chung quy vẫn không phải đối thủ của kỵ binh, một lần xung phong của mấy ngàn kỵ binh Mông Cổ đã làm Minh quân thương vong non nửa, những người còn lại thì khổ sở chống đỡ.

"Tần soái, tiền trận không đỡ được rồi, cánh trái đã mở một lỗ hổng cho ngài, các thị vệ dẫn ngài chạy về phía đông, Nghiêm Ninh tất có viện binh, thuộc hạ cản sau cho ngài." !" Đinh Thuận cả người đẫm máu lảo đảo chạy đến trước mặt Tần Kham hô lên.

Tần Kham hồi thần, nhìn thi thể đầy đất, cười thảm: "Chạy á? Ta có thể chạy đi đâu? Hôm nay cho dù giữ được mạng, ngày mai ta

có thể thoát được miệng lưỡi thế gian à?"

"Tần soái! Thời thế phải thế, hôm nay thua thì ngày mai đòi lại, thân phận của ngài giờ khác rồi, không thể có sơ xuất được!"

Tần Kham biến sắc, quát: "Thối lắm! Đinh Thuận, ngươi là ngày đầu tiên biết ta à? Tần Kham ta từ đảo Sùng Minh giết giặc Oa, có lúc nào vứt bỏ các huynh đệ mà bỏ chạy một mình không? Ngươi cho rằng ta làm quan lớn rồi thì tiếc mạng à?"

Đinh Thuận ngẩn ra, hốc mắt lập tức ửng đỏ.

"Hôm nay chỉ có tử chiến thôi! Dương Chí Dũng."

"Có."

"Giơ cao cờ rồng khâm sai! Người chết cờ không đổ, nói với chúng tướng sĩ, Tần Kham ta vẫn còn, cờ rồng vẫn còn."

"Vâng!"

Trong mưa máu bão cát, cờ rồng khâm sai màu đen viền vàng đón gió tung bay, kim long trên cờ múa lượn theo gió, đồ đằng thần thánh của Hán tộc Hoa hạ tỏ rõ ý chí vĩnh viễn bất khuất của dân tộc cực khổ này với thế nhân.

Nhìn thấy cờ xí đại biểu cho khâm sai vẫn bay cao trong trung quân trận, các tướng sĩ Đại Minh sĩ khí dần mất bỗng nhiên cảm thấy cả người tràn ngập lực lượng, trong đám người đang khổ sở chống cự bộc phát ra những tiếng hét.

"Tử chiến!"

"Tử chiến!"

Cờ lệnh huy động, gần ngàn kỵ binh Đại Minh vẫn vu hồi ở hai cánh cuối cùng cũng phát động tấn công, ở hai sườn trình ra hình nửa vầng trắng co về phía trung quân, nhưng mà chung quy vẫn không thể so với chiến lực của kỵ binh Mông Cổ, chỉ mấy lần qua lại, kỵ binh Đại Minh đã thương vong gần nửa.

Đây là Tần Kham lần đầu tiên tự mình kinh lịch qua trận chiến với

quy mô lớn như vậy, lúc trước khi ở đảo Sùng Minh kháng Oa, cảm thụ của cảm thụ chỉ có bi ai, mà hiện tại, hắn lại cảm nhận được sự thảm thiết và đau lòng.

Không ai chạy trốn, cũng không ai sợ chiến, cục diện tử chiến đến cùng không chết không ngừng, chỉ có lấy mạng đổi mạng mới có cơ hội sống sót, nhân số của Minh quân bị trảm sát càng lúc càng nhiều, kỵ binh đối phương vẫn tùy ý vung đao chém giết trong đám người, vô số tướng sĩ mang theo sự không cam lòng mà ngã xuống trong vũng máu.

Không bằng người ta chính là không bằng người ta, chiến trường trước nay chỉ dùng thực lực để nói chuyện.

Dần dần, tiền trận đã bị đột phá hoàn toàn, hai ba ngàn người cứ như vậy vĩnh viễn ngủ trên khối đất này, chết không nhắm mắt. Kỵ binh Mông Cổ điều chỉnh trận hình, bắt đầu tiến về phía trung quân.

Trong Trung quân trận, Dương Chí Dũng vẫn luôn giơ cao cờ rồng bỗng nhiên cắm mạnh cờ xuống đất, sau đó quỳ về phía Tần Kham, cung kính dập đầu lạy ba cái.

"Đa tạ Tần soái tài bồi, tiểu nhân e là sau này không thể theo bên cạnh Tần soái nữa rồi. Mấy ngày nay, tiểu nhân... Ăn thật sự rất no, tiểu nhân thực sự muốn được vĩnh viễn sống những ngày như vậy..." Dương Chí Dũng ngại ngùng cười cười với hắn, lộ ra hàm răng trắng, trên khuôn mặt hàm hậu chỉ có vẻ cảm kích, không tìm thấy một tia sợ hãi nào.

Cất bước, rút đao, Dương Chí Dũng lắc mình chặn trước ngựa Tần Kham, năm trăm thiếu niên binh và mấy chục thị vệ cũng đều tiến lên đứng thành một hàng, chắn Tần Kham ở đằng sau, sẵn sàng chờ địch.

Tần Kham cảm thấy lồng ngực nhói đau, từng khuôn mặt non nớt, từng thân hình đơn bạc trước mắt, bọn họ... Là một đám thiếu niên mà mình ký thác hy vọng, nhân sinh của bọn họ vừa mới bắt đầu, lại mắt thấy sắp phải vẫn lạc trong bình nguyên bao la này.

Tiền quân đã phá, trung quân vẫn có mấy nghìn người, có điều đều

là bộ tốt, bộ tốt chống đỡ với kỵ binh, kết quả tất nhiên là bị kỵ binh vô tình nghiền nát, tất cả mọi người đều minh bạch, mấy nghìn người trong mắt kỵ binh Mông Cổ kỳ thật chẳng khác gì đồ trang trí.

Trong Lịch sử bộ tốt duy nhất có thể cùng đối kháng với kỵ binh là bộ nhân giáp Tống Triều, chỉ vì lúc ấy Tống Triều mất U Vân, nơi sinh sản ngựa tốt, không thể không dùng bộ binh trọng giáp để đối kháng với thiết kỵ của người KIm, nhưng hôm nay mấy ngàn bộ tốt trong đại quân của Tần Kham cơ hồ không có áo giáp, chỉ có mấy tên Thiên hộ trên người mặc minh quang khải.

Trên chiến trường toàn là thi thể, quân sĩ bị thương nặng rên rỉ đau đớn, nghe thấy tiếng rên rỉ kỵ binh Mông Cổ giục ngựa tiến lên, cười gằn rồi một đao đâm vào ngực thương binh.

Trung quân chưa động, cũng không loạn, cờ rồng khâm sai vẫn không chút sứt mẻ dựng ở giữa, các tướng sĩ Đại Minh quay đầu lại nhìn, cạnh cờ rồng bay phất phới, khâm sai đại nhân trẻ tuổi mặc kỳ lân bào đỏ thẫm, mặt không biểu tình ngồi trên lưng ngựa, thẳng tắp như tiêu thương.

Khâm sai vẫn còn, cờ rồng chưa đổ.

Các tướng sĩ giống như cả người được bơm vào một cỗ năng lượng, đều học theo Tần Kham, đứng thẳng tắp, một cỗ tín niệm tất chết ở bờ sông Liêu cứ vận lan ra như bệnh dịch.

Kỵ binh Mông Cổ giống như mèo vờn chuột, sau khi đột phá tiền quân, bọn họ cũng không vội tiếp tục đột phá trung quân, ngược lại chia ra bốn phía tìm kiếm sĩ tốt Minh quân bị thương chưa chết, pử trước mặt Minh quân cười gằn đâm mũ đao vào ngực họ, sau đó phát ra những tiếng cười ngông cuồng.

Trơ mắt nhìn đồng đội đang giãy dụa trong đau đớn bị người Mông Cổ một đao kết thúc tính mạng, tất cả các tướng sĩ của trung quân nghiến răng ken két, nhưng vẫn giữ quân lệnh không dám vọng động.

Tần Kham trong mắt bắn ra lửa giận.

"Đinh Thuận, lấy giấy bút ra cho ta."

"Vâng."

Nhân lúc kỵ binh Mông Cổ đang thong dong điềm tĩnh thu thập chiến quả, Tần Kham trầm ngâm một lát rồi đề bút vẩy mực.

"Thần, Tần Kham, khâm sai tuần thú kiêm đốc phủ Liêu Đông, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham khấu khải: Thần phụng chỉ tuần tra Liêu Đông, chỉnh đốn quân chính Liêu Đông có chút kết quả nhỏ, phủ Liêu Đông đã yên, thần dẫn tám ngàn nghi trượng trở về. Mùng tám tháng mười năm Chính Đức nguyên niên, thần ở bờ đông sông Liêu Nghiêm Ninh gặp năm ngàn kỵ binh Mông Cổ, hai quân kịch chiến, quân của thần thương vong hơn nửa mà quân Mông Cổ gần như không hề có tổn hại gì."

" Tuyệt cảnh lưng dựa sông, tướng sĩ kiệt lực. Mang theo tinh thần quyết tử, thân dẫn hơn ba ngàn tàn quân thủ vững bờ đông sông Liêu, thề chết không hàng, dùng thân tàn mà toàn khí tiết, chết vì xã tắc. Thần, Tần Kham tuyệt bút."

Chương 338: Sát nhân thành nhân.

Tần Kham vội vàng viết xong, ngửa đầu nhìn bầu trời u ám, nhớ tới những tao ngộ sau khi xuyên qua, giống như cưỡi ngựa xem đèn nhất nhất hiện lên, xuất thân bần hàn, bị cường hành kéo vào Cẩm Y vệ, trong mấy năm ngắn ngủi, có kẻ địch cũng có bằng hữu, có đắc ý cũng có mất mát, vinh và nhục, khổ sở và ngọt ngào, tư vị trong cuộc sống, mấy năm nay cơ hồ đều đã được nếm đủ.

Nhân sinh của mình, đại thể cũng chỉ đến đây là dừng, không biết vào một khắc đao kiếm của kỵ binh Mông Cổ đâm vào người, mình là hồn quy địa phủ, hay là bị lão thiên gia đưa tới một thời không cổ đại khác, lại khai sáng một phen sự nghiệp quân thần?

Trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt buồn bã của Đỗ Yên và Kim Liễu, còn cả bộ dạng gào khóc thương tâm của Chu Hậu Chiếu.

Nhớ tới tên hôn quân nổi danh lịch sử này, khóe miệng Tần Kham lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, muốn giúp hắn quản lý tốt tòa giang sơn vỡ nát này, muốn thực hiện lý tưởng của mìn thay đổi thời đại này, nhưng... Tất cả đều là vọng tưởng.

Đối với thời đại này mà nói, mình thật sự là dư thừa, người vốn không nên xuất hiện, ông trời muốn thu hồi hắn cũng là tất nhiên.

Chỉ là... Tạo hóa trêu người, hà tất phải khiến mình vướng bận nhiều tới vậy?

Do dự một lát, Tần Kham lại thêm một câu cuối cùng trên giấy: "Bệ hạ, thần đi đây, ngươi sau này cố bảo trọng."

Thổi khô nét mực, Tần Kham cuộn thư lại, lớn tiếng nói: "Đinh Thuận."

"Có."

" Thu thập mấy cái túi da rỗng, thổi căng khí vào trong, tìm huynh đệ tinh thông kỹ năng bơi, buộc túi vào người rồi bơi qua sông Liêu, mang phong thư này vào kinh sư, mau!"

Đinh Thuận mắt sáng lên: "Đại nhân, biện pháp này tốt, ngà có thể buộc túi da lên người..."

Tần Kham lườm hắn nói: "Ngươi lại hồ đồ rồi! Người khác có thể đi, ta có thể đi sao?"

Quân sĩ Truyền tin khóc tới không thở nổi, quỳ gối Tần Kham trước mặt cúi đầu không nói gì.

Tần Kham đưa thư tuyệt bút cho hắn, nghĩ đến thê tử của mình, mặt lộ vẻ thống khổ, nói: "Chuyển cáo với phu nhân nhà ta, Tần Kham ta không có lỗi với xã tắc, nhưng lại có lỗi với nàng, thế gian khó song toàn cả hai. Bảo nàng ta chịu tang ta một năm, nhớ ta một năm, rồi sau đó... tìm gia đình tốt mà gả đi, đừng lãng phí tuổi thanh xuân của mình."

Quân sĩ khóc lớn, nhận thư bỏ vào giấy dầu rồi nhét vào ngực, cuối cùng dập đầu thật mạnh ba cái, không nói gì nhảy xuống sông Liêu phía sau.

Tiếng kèn sừng trâu lại vang lên, giống như khúc nhạc thu hồn, hết lần này tới lần khác nhắc nhở kết cục của Tần Kham.

Nhìn kỵ binh Mông Cổ đã kết xong trận thế xung phong phía trước, Tần Kham bỗng nhiên ngửa đầu cười ha ha, keng một tiếng rút đao ra, thân đao run run, chỉ xéo về phía trước.

"Chuyện Thiên cổ gian nan cũng chỉ là chết mà thôi! Đã không còn ý nghĩ ham sống, vậy hôm nay tử chiến tới cùng đi."

Chúng tướng sĩ vành mắt đỏ lên, cắn răng giơ cao đao thương, kích động hét lớn: "Tử chiến tới cùng."

"Tử chiến tới cùng."

Tiếng hét vang trời làm tất cả kỵ binh Mông Cổ ngây ra một lúc, bọn họ không hiểu, một nhánh quân đội đã hoàn toàn lâm vào tuyệt cảnh vì sao đột nhiên bộc phát ra ý chí chiến đấu cao như

vậy, quân đội Đại Minh trong ấn tượng không phải thế này.

Tiếng kèn bỗng nhiên trở nên ngắn dần, kỵ binh Mông Cổ đã kết xong trận thế, bắt đầu giục ngựa xung phong.

Đinh Thuận và Tôn Anh mím môi, trầm mặc quỳ lạy, dập đầu với Tần Kham.

Đứng lên, hai người đồng thời rút đao đi về trung quân, lớn tiếng quát: "Thuẫn bài, cung tên chuẩn bị! Trường thương chuẩn bị!"

Xoẹt!

Động tác của Các quân sĩ rất đều nhịp, không hề ở vẻ bối rối khi nguy nan ở ngay trước mắt.

Các kỵ binh Mông Cổ đang trên đường xung phong, thấy nhánh quân đội này có diện mạo như vậy, trong lòng đều hoảng hốt.

Đây là một nhánh quân đội trên ý nghĩa chân chính của Minh đình, bởi vì bọn họ có ý chí thà chết chứ không chịu khuất phục, và tín niệm tử chiến tới cùng, từ thượng quan đến sĩ tốt, ai cũng như thế.

Thời khắc giao chiến Cuối cùng, bọn họ đã thắng được sự tôn kính của các kỵ binh Mông Cổ.

Tần Kham cắn răng, mắt trợn tới đỏ bừng, nhìn Mông Cổ Mông Cổ càng lúc càng gần, sắp lặp lại một màn kỵ binh chà đạp bộ tốt.

"Người đâu! Đốt hết mấy thùng đạn khí độc đó cho ta, bất luận là còn sống hay chết, mọi người cùng đền tộ đi." Tần Kham hét lớn.

Dây dẫn dài tóe ra hoa lửa, đạn khí độc được ném vào đồng cỏ trống trải giữa hai bên, từng luồng khói đặc màu vàng lập tức tràn ngập trong phạm vi vài dặm, bất luận kỵ binh Mông Cổ hay là tướng sĩ Đại Minh đều ho khan tới nổ phổi.

Tần Kham ôm miệng mũi bật cười ha ha.

Tổn nhân bất lợi kỷ thì sao? Sắp chết rồi ta lại lừa người thêm một hồi, coi như là lưu lại phần kỷ niệm cho thời đại vốn không thuộc về hắn này đi.

Kỵ binh xuyên qua khói vàng, tốc độ xung phong đã chịu ảnh hưởng, tốc độ của ngựa cũng không còn nhanh như vừa rồi nữa.

Hai bên ho tới nghiêng ngả, nước mắt nước mũi trộn lẫn vào nhau, ai nấy mở to mắt, ở trong khói đặc tìm kiếm tung tích của kẻ địch, hai quân vốn phân rõ ràng lập tức lâm vào hỗn loạn.

Trong khói đặc, Tần Kham vừa ho vừa ra lệnh.

"Toàn quân xung phong!"

Một màn bộ tốt khởi xướng chủ động tấn công đối với kỵ binh cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử Chiến tranh đã bắt đầu.

Trong tiếng hò hét Sơn băng địa liệt, bách hộ Thiên hộ của mỗi bên dẫn đầu, vung cương đao trong khói đặc cuồn cuộn đánh về phía kỵ binh Mông Cổ đang thống khổ cực độ.

Một hồi đánh tới mức như hiện tại, cái gọi là trận thế đã hoàn toàn không cần thiết, bộ tốt bất kể bày ra trận thế tinh diệu cỡ nào cũng không thể ngăn cản sự xung phong của kỵ binh, hỗn chiến mạnh ai nấy lo ít nhất còn có một đường sinh cơ.

Đây là một hồi chiến đấu cực kỳ thảm thiết, hai bên đã hoàn toàn bất chấp tính mạng của mình, thuần túy là mang suy nghĩ cá chết lưới rách đồng quy vu tận, dùng đao chém, dùng tay kẹp, dùng đầu húc, dùng răng cắn... Dùng hết tất cả phương pháp có thể giết chết kẻ địch, chỉ để trước khi chết kéo thêm một kẻ địch làm đệm lưng.

Trong Khói đặc là một mảng tiếng chém giết hỗn loạn, Tần Kham ôm miệng mũi ho tới rách phổi, mấy chục thị vệ và năm trăm thiếu niên binh vây chặt quanh hắn, ở chung quanh hắn bày ra phòng vệ như thùng sắt.

Tiếng hò hét càng lúc càng gần, xen lẫn tiếng vó ngựa giống như gần trong gang tấc, hiển nhiên là khói đặc không cản được kỵ binh, mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng, chính là trảm sát đại quan Hán nhân Tần Kham này.

Tần Kham thở dài, cuối cùng cũng đến lúc rời khỏi thời đại này rồi.

Năm trăm thiếu niên binh chắn phía trước Tần Kham đồng loạt phát động, Dương Chí Dũng vung đao đi trước làm gương, dẫn đầu đánh vào trong làn khói, trong tiếng sắt thép va chạm, tiếng kêu thảm thiết non nớt của các thiếu niên giống như từng mũi tên nhọn cắm vào tim Tần Kham.

Tần Kham bất kể đối mặt với tuyệt vọng gian nan cỡ nào cũng không rơi lệ, lúc này nước mắt lại giống như nước sông vỡ đê cuồn cuộn chảy xuống, tim cảm thấy từng cơn đau nhói.

Một trận cuồng phong thổi qua, khói đặc bị thổi nhạt đi nhiều, tình cảnh chiến trường chém giết kịch liệt cũng lộ rõ.

Đập vào mắt là một mảng núi thây biển máu.

Số lượng của kỵ binh Mông Cổ đã giảm đi nhiều, hiển nhiên khi tướng sĩ Minh quân liều mạng đã bùng nổ sức chiến đấu, vẫn làm kỵ binh Mông Cổ ăn trái đắng, trong hỗn chiến hai bên kỵ binh không thể xung phong, chiến mã cũng mất đi ý nghĩa giao chiến, kỵ binh Mông Cổ xuống ngựa, chém giết với tướng sĩ Minh quân.

Nhưng mà chiến sự vẫn bất lợi, các binh lính Mông Cổ đã công phá trung quân tới vị trí của Tần Kham, phía trước Tần Kham ngoài mấy trượng, năm trăm thiếu niên binh đã thành tấm chắn cuối cùng của hắn.

Dương Chí Dũng dẫn các thiếu niên binh liều chết đấu một trận cuối cùng, một mũi trường mâu phá không đâm tới, bỗng nhiên xuyên thủng lưng Dương Chí Dũng, thân hình đơn bạc của Dương Chí Dũng run lên, cắn răng quay đầu lật tay bổ một đao vào cổ tên lính Mông Cổ vừa ám toán hắn, lưỡi dao cắm ngập một nửa cổ, tên lính Mông cổ há miệng thở, nhưng ngay cả một tiếng hét thảm cũng không phát ra được.

Dương Chí Dũng nhìn tên lính Mông Cổ đã tuyệt khí rồi gằn từng chữ: "Ngươi giết ta, ta cũng giết ngươi, nhớ kỹ tên của ta, ta tên là Dương Chí Dũng."

Nói xong hai người cũng ngã xuống, tư thế đó vẫn lộ ra một cỗ quật cường của thiếu niên

Tần Kham cắn rách cả môi, đao trong tay càng nắm càng chặt, một tên lính Mông Cổ đã phá tan lá chắn giết tới trước người Tần Kham, trường đao của Tần Kham đột nhiên đâm về phía trước, động tác giống như Sùng Minh kháng Oa lúc trước, trúc trắc nhưng kiên quyết, lưỡi dao cắm sâu vào tim tên lính Mông Cổ.

"Sát nhân thành nhân, chính là lúc này đây."

Chương 339: Mạng vẫn chưa tuyệt.

"Sát nhân thành nhân", mục tiêu tối cao Nho giả suốt đời theo đuổi, ở cái thời đại nho gia là chính thống này, quân vương chết vf xã tắc, nho giả chết vì công nghĩa, đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Tần Kham không ngờ, một tên ngụy nho sinh ngay cả chữ phồn thể của tứ thư ngũ kinh cũng không biết lại cũng có một ngày sát nhân thành nhân.

Mắt đỏ rực, kỳ lân bào của Tần Kham rách tả tơi, Tú Xuân đao trong tay máu chảy từng giọt.

Trong núi thây biển má, Tần Kham cắm mũi đao xuống đất, chống đỡ thân thể đã mệt mỏi, thở hổn hển.

Mấy chục thị vệ Chung quanh người chết người bị thương, trung quân đã bị đột phá, chỉ còn lại hơn một ngàn tướng sĩ khổ sở chống cự.

Chém giết trên Chiến trường, Tần Kham không phải người trong nghề, khí lực và kỹ xảo chém giết cũng không bằng quân sĩ bình thường, có thể sống đến bây giờ toàn là dựa vào thị vệ dựa vào liều chết chu toàn, thường thường một đao bổ tới, các thị vệ liền vừa đúng lúc giúp hắn ở phía sau đánh trả người Mông Cổ, mấy tên thị vệ khác thì thình lình một đao đâm ra, công kích, phòng thủ và đánh trả, bái việc như thiên y vô phùng, mấy chục người hợp cùng một chỗ biến thành một loại trận thức có chút cổ quái, trong nhất thời làm người Mông Cổ cũng đành bất lực.

Đành bất lực chỉ là tạm thời, thắng nhỏ không cứu vãn được bại lớn, về phương diện chém giết trên chiến trận, người Mông Cổ già dặn hơn tướng sĩ Minh quân rất nhiều, mấy nghìn người rất nhanh tách hoá thành mười mấy tiểu đội, bao vây phân tách tướng sĩ Minh quân còn sót lại thành hơn mười nhóm nhỏ, rồi tiến hành tiêu diệt.

Về phần Tần Kham, là đối tượng chiếu cố trọng điểm của người Mông Cổ, tựa hồ nhìn ra được kỳ lân bào trên người Tần Kham đẹp đẽ quý giá, người Mông Cổ không nặng tay, ý tứ bắt sống hắn rất rõ ràng, mấy lần Tần Kham lộ ra sơ hở, rõ ràng có thể một đao chặt phăng đầu hắn, nhưng khi lưỡi dao chạm tới da ở phần cổ Tần Kham thì lại nhanh như điện giật thu hồi lực đạo.

Chung quanh chết bao nhiêu người Tần Kham đã chẳng đếm nổi, hắn chỉ biết là khí lực của mình cũng sắp hết rồi, một tia một tia cuối cùng hắn vẫn cố giữ, một tia khí lực này là dùng để tự cứa cổ mình.

Quan lớn Đại Minh tuyệt đối không thể làm tù binh của người Mông Cổ, đãi ngộ nhục nhã và cuộc sống không thuộc về mình nắm giữ sau khi làm tù binh thì so với chết còn khó chịu hơn.

Cánh tay vung đao đã dần dần tê đi, không khí trong lồng ngực tựa hồ càng lúc càng ít, bất kể mở to miệng thế nào cũng không hít đủ, tai cũng chẳng nghe thấy tiếng hét thảm của thuộc hạ, cũng không biết những khuôn mặt quen thuộc ấy bao nhiêu người còn sống, bao nhiêu người đã chết, điều duy nhất Tần Kham có thể làm đó là không ngừng vung đao chém, bất chấp mỗi lần vung đao là đằng sau sơ hở, hắn biết những sơ hở này các thị vệ sẽ giúp hắn ngăn cản.

"Đại nhân! Bọn thuộc hạ giúp ngài mở một con đường máu, ngài chạy trước đi, xin ngài đấy."

Không biết khi nào, Đinh Thuận cả người đẫm máu giết tới bên cạnh Tần Kham, cùng Tần Kham dựa lưng vào nhau mà thở dốc.

Nhân lúc giằng co, Tần Kham há to miệng thở, lời nói của Đinh Thuận hắn đã lười chẳng muốn đáp lại.

"Đại nhân, đủ rồi, ngài làm tướng sĩ vì triều đình làm đến mức như vậy là đủ lắm rồi! Chạy đi, nhảy xuống sông Liêu, thuộc hạ tìm mấy tên huynh đệ tinh thông kỹ năng bơi đỡ ngài trong nước."

Tần Kham mệt mỏi thở dốc: "Đinh Thuận, ta... Nếu thật sự muốn giữ mang thì đã sớm chạy rồi, việc gì phải chờ tới bây giờ?"

Đinh Thuận khóc nói: "Đại nhân, ta minh bạch ý của ngài, nhưng, ngài việc gì phải làm vậy? Ngài sao có thể như đám người chỉ biết chém giết chúng ta."

"Đại quan và binh lính, đều là một cái mạng, không có gì khác nhau cả, sống có phong quan hay không không quan trọng, quan trọng là tôn nghiêm Hán nhân chúng ta đừng có để mất, nó đáng để dùng mạng đổi lấy."

Trên chiến trường, tướng sĩ Minh quân còn đứng càng ngày càng ít, hơn ngàn tướng sĩ co chặt hàng phòng ngự, tự động áp về phía Tần Kham, cũng dùng Tần Kham làm trung tâm, dốc hết khả năng kết thành một viên trận không nghiêm chỉnh, vây chặt Tần Kham ở giữa.

Nỏ mạnh hết đà không thể mặc lụa trắng, Tần Kham minh bạch, tất cả tướng sĩ đã kiệt sức rồi, đại thế đã mất.

Mấy ngàn binh tướng Mông Cổ này bao vây chặt tướng sĩ Minh quân, một tên trông như thủ lĩnh Mông Cổ hổn hển lớn tiếng hô quát vài câu, ngay sau đó, tiếng kèn sừng trâu thổi lên, các binh lính Mông Cổ ở bốn phía đều lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

Tần Kham cười sầu thảm, hắn biết, thủ lĩnh Mông Cổ không định bắt sống hắn nữa, thương vong phải trả là quá lớn, thủ lĩnh không gánh được.

Vào giây phút tiếng kèn dừng lại, vô số lính Mông Cổ bắt đầu toàn lực xung phong liều chết, viên trận tướng sĩ Minh quân vừa kết thành yếu ớt như một tờ giấy trắng, chọc cái là thủng.

" Liều mạng với bọn chó Thát tử."

Trong tướng sĩ Minh quân, không biết là ai gào to một câu, các tướng sĩ còn lại đều gầm to rồi vung đao xông lên.

Giờ này khắc này, mọi người đều không còn hy vọng sống sót, trong đầu duy nhất chỉ tồn tại một suy nghĩ liều mạng, bao gồm cả Tần Kham.

Thị vệ lần lượt ngã xuống, phòng vệ bên cạnh Tần Kham càng lúc càng yếu ớt, trong hỗn chiến cũng chẳng nhớ được mình có bị

thương hay không, hắn thậm chí thầm mong một đao cắt cổ tới mau một chút, để mình được sớm giải thoát.

Hắn, quá mệt mỏi rồi.

Cuối cùng, một tên lính Mông Cổ phá tan phòng tuyến cuối cùng của Minh quân, một thanh trường mâu vô tình đâm về phía ngực Tần Kham.

Tần Kham ngay cả khí lực ngăn cản cũng không có, nhìn mũi mâu cách ngực mình càng lúc càng gần, Tần Kham bỗng nhiên ném thanh đao đã quằn lưỡi trong tay đi, ngửa đầu nhắm hai mắt lại, lộ ra nụ cười thoải mái.

Kiếp sau làm người, chỉ mong được sinh ở thịnh thế huy hoàng, đừng phải nuốt hận ở sông Liêu như hôm nay!

Mũi mâu còn cách ngực chỉ một tấc lại bỗng nhiên dừng lại.

Mãi lâu sau vẫn chưa cảm thấy đau đớn, Tần Kham mở mắt ra, thì thấy cổ tên lính Mông Cổ trước mặt cắm một mũi tên nhọn, tên lính Mông Cổ hai mắt lồi ra, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, sinh cơ dần dần từ trong mắt hắn trôi đi.

Không chỉ Tần Kham thất thần, tất cả mọi người trong chiến trường đều thất thần.

LÍnh Mông Cổ kinh hãi nhìn chung quanh, thì thấy ngoài trăm bước, hơn ngàn kỵ sĩ cũng ăn mặc như người Mông Cổ lẳng lặng ngồi trên lưng ngựa, không biết từ lúc nào dã hình tình thế bao vây đối với bọn họ, đầu lĩnh là một vị nữ tử mặc áo giáp đỏ thẫm, nữ tử này khuôn mặt diễm lệ, nhưng ánh mắt lại như băng sương, giống như một con sói cái hung tợn nhìn chằm chằm những tên lính Mông Cổ chung quanh Tần Kham.

Đám linh Mông Cổ sợ quá, những người này là từ đâu tới đây? Ánh mắt mọi người cũng bất giác hướng về phía một gò đất nho nhỏ ở sườn tây chiến trường, nơi đó là chướng ngại vật duy nhất trên bình nguyên.

Tháp Na chậm rãi buông cung cứng trong tay, từ túi buộc ở mông ngựa rút ra một thanh mã đao dà, mã đao sáng như tuyết ở không

trung đột nhiên kêu vang.

"Công!" Tháp Na lạnh lùng hạ quân lệnh.

Đóa Nhan binh đã Sớm kết xong trận thế ầm ầm thúc ngựa, giống như một tòa núi cao không thể trèo qua, nặng nề ép xuống đầu lính Mông Cổ.

"Đóa Nhan binh! Ha ha, là Đóa Nhan binh! Tần soái, mạng chúng ta chưa tuyệt đâu." Đinh Thuận ngây người một lát rồi hét to mừng rỡ.

Tất cả tướng sĩ Minh quân cũng hoan hô, vẻ vui mừng trên mặt Tôn Anh chợt lóe, tiếp theo lớn tiếng quát: "Viện quân tới rồi, chúng ta càng phải ổn định trận cước! Các huynh đệ, kết trận cho đám Thát tử một đòn đau nào!"

Các tướng sĩ Minh quân sức cùng lực kiệt nhanh chóng kết thành một phương trận rời rạc lỏng lẻo, hàng đầu vất vả lắm một hợp lại được thành một loạt trường thương và thuẫn bài, theo chỉ lệnh của Tôn Anh, phương trận đồng loạt sải bước về phía lính Mông Cổ.

Tình thế Chiến trường thay đổi!

Quân Mông Cổ Vốn thế công mãnh liệt lúc này ở phía tây là tàn quân của Minh quân, phía đông là Đóa Nhan binh như thủy triều xông tới, quân Mông Cổ trong nháy mắt liền rơi vào thế yếu bị giáp công hai mặt.

Minh quân Lúc trước ngoan cường chống cự, liều mạng đánh trả, đã làm quân Mông Cổ tổn hại nghiêm trọng, đại quân năm ngàn đã không còn tới ba ngàn, hơn nữa lính Mông Cổ đã chém giết kịch liệt hơn một tiếng, thể lực, sức chịu đựng và sĩ khí sớm đã dần dần suy kiệt, Đóa Nhan binh sĩ khí đang thịnh xuất hiện, cuối cùng đã làm tất cả lính Mông Cổ phải sợ.

"Đâm."

Mặt tây sông Liêu, tướng sĩ Minh quân từng bước áp sát theo quân lệnh của Tôn Anh, một loạt trường thương đâm ra, mấy chục lính Mông Cổ đang kinh hoàng thất thố ngã xuống.

Tần Kham đứng ở cuối phương trận, thân hình lảo đảo sắp ngã, áo hắn đã rách tả tơi, trên người có vài vết đau, vết thương đang chảy máu, mặt cũng tá nhợt vì mất máu, nhưng lại không ngờ vẫn lộ ra nụ cười.

Đinh Thuận nói không sai, mạng chưa tuyệt. Xem ra ông trời đã thay đổi chủ ý, quyết định để hắn tiếp tục bị dày vò trong thời đại này.

Thắng bại cũng theo sự xuất hiện của Đóa Nhan binh mà dần dần nghiêng về phía Tần Kham.

Ngoài Trăm bước, chiến mã của Đóa Nhan binh cách quân Mông Cổ càng lúc càng gần, bóng hình như lửa đỏ đi trước vung trường đao...

Thân hình Tần Kham lay động mấy cái, quay đầu cười nói với Đinh Thuận: "Nói với ả Tháp Na dã man kia, cho dù nàng ta cứu mạng ta thì ta cũng sẽ không cưới nàng ta, bảo nàng ta đừng có ý đồ với ta..."

Nói xong Tần Kham ngả ngửa ra sau, triệt để ngất đi.

trong Mơ mơ màng màng, Tần Kham thấy rất nhiều ác mộng, cái này nối tiếp cái kia.

Trong mộng tất cả đều là máu tươi, xương trắng và thi thể, vô số khuôn mặt quen thuộc rên rỉ, hét thảm, kêu rên trước mắt hắn.

Muốn vươn tay ra cứu bọn họ, nhưng chạm vào lại là ảo tượng hư vô, đụng cái lại tan thành mây khó.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham mới từ từ tỉnh dậy.

Đột nhiên mở to mắt, cả người mồ hôi đầm đìa, một đôi tay mền đang nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán hắn, nhìn thấy Tần Kham mở mắt, chủ nhân của bàn tay lập tức vừa giật mình vừa vui mừng, tiếp theo thì đứng dậy chạy ra ngoài.

Trong mơ màng, Tần Kham nhìn chung quanh, phát hiện mình đang nằm trong một cái nhà bạt, bên trên là mái vòm màu xanh, trong nhà lót thảm lông dê đỏ, trên vách thì treo đủ loại đồ trang

trí cổ quái, nhìn thì lộn xộn, nhưng mỗi một món trang trí đều tinh xảo.

Tiếng bước chân dồn dập từ xa tới gần, rèm nhà bạt được vén lên, mấy khuôn mặt quen thuộc của Đinh Thuận, Tôn Anh, Diệp Cận Tuyền đập vào mắt, trên mặt bọn họ toàn là vẻ kinh hỉ.

"Tần soái, ngài cuối cùng cũng tỉnh rồi."

"Tần soái, ngà hôn mê liền ba ngày ba đêm. Sốt cao không đỡ, thằng chó Tôn Anh này thiếu chút nữa thì một đao bổ chết đại phu Mông Cổ."

"Tần soái..."

Tần Kham suy yếu xua tay: "Câm miệng hết cho ta, trả lời câu hỏi của ta trước đã. Tình trạng hiện tại của chúng ta thế nào? Có bị thành tù binh của Thát tử hay không?"

"Tần soái, chúng ta thắng rồi."

Chương 340: Tin dữ vào kinh

Thắng rồi.

Hai chữ Đơn giản, nhưng chữ nào cũng đẫm máu.

Tần Kham chỉ cảm thấy hiện tại rất mệt, đầu rất đau, cơn nóng trên người chưa giảm, trong cổ họng đau rát như có lửa cháy, mắt bị đạn khí độc hun ba ngày trước vừa đỏ vừa sưng, mấy vết thương trên người đã được băng bó cũng ngâm ngẩm đau.

Vừa mở miệng, giọng nói khàn khàn khó nghe: "Thắng rồi ư?"

Đinh Thuận gật đầu cười nói: "Thắng rồi, Đóa Nhan Tháp Na dẫn một ngàn kỵ binh cứu viện, không đến nửa canh giờ, Diệp Cận Tuyền cũng dẫn ba ngàn kỵ binh tới, năm ngàn Thát tử bị diệt hoàn toàn, không kẻ nào chạy thoát."

Tần Kham nghiêng đầu nhìn thoáng qua Diệp Cận Tuyền, Diệp Cận Tuyền vẫn là vẻ mặt khô khốc, hắn hiện giờ mặc giáp trụ có thêm mấy phần túc sát chi khí, ánh mắt nhìn Tần Kham tràn ngập sự quan tâm.

Tần Kham cố gượng cười: "Thương vong của chúng ta thế nào?"

Nụ cười của Đinh Thuận biến mất, cúi đầu buồn bã không nói gì.

Tần Kham nhướn mày, gằn giọng: "Nói mau."

Đinh Thuận không thể không bẩm báo: "Tám ngàn quan binh, chết hơn năm ngàn ba trăm, người bị thương hơn một ngàn năm trăm."

Tần Kham ngây người một lúc, thở dài: "Cơ hồ là toàn quân bị diệt."

Đinh Thuận thấp giọng nói:" Thiếu niên binh Đại nhân tự tay thành lập chết hơn ba trăm người, bị thương hơn một trăm, ai nấy đều là dạng ngon lành, Dương Chí Dũng đồng quy vu tận với kẻ địch, đến chết vẫn nắm thay đao đâm ngập vào cổ Thát tử một người, cả người đều cứng ngắc, hợp sức bốn năm người mới tách hắn ra

khỏi đao được, đại nhân, một trận, rất thảm thiết."

Đinh Thuận nói xong nước mắt rơi.

Tần Kham thất thần không nói gì, nhớ tới năm trăm thiếu niên binh bất chấp tất cả lao về phía Thát tử, dùng thân thể đơn bạc của đơn bạc liều chết với Thát tử, ai nấy ngã dưới đao của kẻ địch, nhớ tới thiếu niên Dương Chí Dũng kia, nụ cười ngại ngùng hàm hậu lúc đó, cùng với vẻ mặt quật cường lúc sắp chết, trong lòng không khỏi quặn đau.

Vốn là thiếu niên phong nhã hào hoa tiền đồ sáng lạn, lại vĩnh viễn ngã xuống trên mảnh đất xa lạ này, những phồn hoa trong cuộc sống, phong quan ở trên con đường tương lai không xa đang chờ họ từ giờ không còn liên quan gì tới họ nữa.

"Đinh Thuận..."

"Có."

Tần Kham đau đớn nói: "Hậu táng bọn họ, hậu táng mỗi một vị tướng sĩ hy sinh thân mình vì Đại Minh."

"Vâng."

"Ở bờ đông sông Liêu dựng một khối bia đá, trên bia khắc tên của mỗi một tướng sĩ đã tuẫn quốc trong chiến dịch này, kể lại kinh qua trận chiến này, làm kỷ niệm cho tiền nhân, cảnh tỉnh cho hậu nhân."

"Vâng."

" Tướng sĩ Bỏ mình có gia quyến, triều đình phủ tuất gia ân, nuôi gia quyến tới cuối đời, con cháu nhập quân thì tăng quan một cấp."

"Đại nhân, trận chiến này qua đi, thuộc hạ bắt mấy tên Thát tử còn sống hỏi qua, lần này là tiểu vương tử tiểu vương tử Bá Nhan Mãnh Khả hạ lệnh, xuất binh một vạn năm ngàn người, trong đó một vạn người ở thành Liêu Dương giao chiến với Đóa Nhan, năm ngàn người còn lại thì đi vòng tấn công nghi trượng khâm sai, truy ngọn nguồn thì chính là Hỏa Si sau khi bỏ chạy thì mượn binh Bá Nhan Mãnh Khả, rồi xảy ra trận chiến này."

Tần Kham thở dài: "Đêm đó ở doanh địa Đóa Nhan không nên để co Hỏa Si chạy, hoặc là không làm, một khi làm phải trừ tận gốc, nếu không tất sinh mầm tai vạ... Bên Đóa Nhan Vệ thế nào?"

"Chiến lực của Đóa Nhan Vệ không kém, về sau Diệp Cận Tuyền lại dẫn vạn người gấp rút tiếp viện, bên ta chiếm ưu thế, giao chiến không đến một canh giờ, hai bên chết hơn hai ngàn người, Thát Đát bộ thấy tình thế không ổn, chủ động rút quân, cộng vói năm ngàn Thát tử chúng ta tiêu diệt, Bá Nhan Mãnh Khả tổng cộng thương vong hơn bảy ngàn người, lần này chắc là tổn thương tới gân cốt của hắn rồi."

Tần Kham cười khổ nói: "Thắng thì thắng, nhưng chung quy là thắng thảm, chúng ta phải trả cái giá quá lớn..."

Thực sự giao chiến với Thát tử một hồi, mới khiến Tần Kham giật mình phát hiện, thì ra chiến lực giữa hai quân Đại Minh và Thát Đát có cheeh lệch lớn như vậy.

"Tám ngàn đấu với năm ngàn, thiếu chút nữa thì toàn quân bị diệt, chúng ta rốt cuộc thua ở đâu?" Tần Kham nhìn mái vòm lều trại, thất thần thì thào.

Diệp Cận Tuyền một mực không lên tiếng trả lời vấn đề này.

"Thát Đát thắng ở kỵ binh, bọn họ hoàn toàn kế thừa chiến pháp chiến thuật thời Thành Cát Tư Hãn chinh phục thiên hạ, khi tác chiến đầu tiên là dùng kỵ xạ, sau đó là trận thế kỵ binh xung phong, đồng thời hai cánh áp sát bọc đánh, bởi vì giống ngựa Mông Cổ có chỗ thiếu hụt, mỗi người Mông Cổ khi tác chiến ít nhất có hai đến ba con ngựa, khi cách kẻ địch ba mũi tên thì liền thay ngựa bắt đầu xung phong, như vậy có thể đảm bảop ngựa có đủ thể lực tiến hành xông trận, trên địa thế bình nguyên, tác dụng duy nhất của kỵ binh chính là xung phong, dùng trận hình này đánh tan kẻ địch, kẻ địch không chết thì xung phong không ngừng."

Tần Kham trầm tư nói: "Khi chúng ta giao chiến với Thát tử, nhớ rõ bọn họ nửa đường thì xuống ngựa..."

Diệp Cận Tuyền thở dài: "Đại nhân, đây là vận khí của chúng ta,

lúc ấy chúng ta đã tử thương hơn nửa, Thát tử cho rằng sĩ khí của chúng ta đã sụp đổ, cho nên khinh địch, thế là xuống ngựa chém giết, thế nên mới sáng tạo cơ hội cho một ngàn kỵ binh của Tháp Na về sau, nếu không người chết trong trận này còn nhiều hơn."

"Cuộc sống Nghèo khổ, mỗi ngày vất vả chăn thả, thường xuyên vì tranh đoạt mục trường với các bộ lạc khác mà hưng binh, người Mông Cổ trăm ngàn năm qua sống trong gian nan khổ cực, trăm ngàn năm qua lúc nào cũng sống trong chiến đấu, lại thêm trận thế xung phong của kỵ binh vô địch khắp thiên hạ trên địa thế bình nguyên, tướng sĩ Đại Minh chúng ta không bằng người Mông Cổ của là điều trong tình lý."

Tần Kham trầm mặc.

Diệp Cận Tuyền nói không sai, chiến lực của tướng sĩ Đại Minh quả thật không bằng người ta, đây là sự thật giống như sắt.

Chỉ là Diệp Cận Tuyền có một số điểm chưa nói từ gốc rễ.

Chiến lực Đại Minh thấp mà chiến lực người Mông Cổ cao, trừ nguyên nhân giống người và hoàn cảnh của hai bên, chủ yếu vẫn là quân chế Đại Minh hủ bại, quân chế hủ bại tất nhiên dẫn tới tướng sĩ không chịu liều mạng, mà người Mông Cổ vẫn luôn thờ phụng vật cạnh thiên trạch (ý nói cạnh tranh để tồn tại và vươn lên), cường giả sinh tồn.

Muốn quyết vấn đề này, nhất định phải bắt tay vào làm từ gốc, trừ cải cách quân chế, còn cần chế định lại chiến thuật nhằm vào người Mông Cổ, dùng sở trường của mình tấn công sở đoạn của kẻ địch, nghiên cứu chế tạo vũ khí tiên tiến cũng rất trọng yếu.

Đầu nặng trình trịch, Tần Kham trong nhất thời suy nghĩ ngổn ngang.

Đám người Đinh Thuận, Diệp Cận Tuyền vẫn lẳng lặng đứng ở bên cạnh chăm chú nhìn hắn, cho tới khi hắn nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, mọi người mới lặng lẽ ra khỏi lều.

Khi tỉnh lại thì trời đã tối, Tần Kham cảm thấy tinh thần đã tốt hơn một chút, người cũng không còn nóng nữa.

Nhắm mắt lại lặng lẽ tổng kết lợi hại của trận chiến này thì rèm lều bị người ta vén lên, một mùi thơm như có như không xộc vào mũi.

Một bàn tay mềm mại như không xương đặt lên trán hắn, tiếp theo thì thở dài một tiếng như trút được gánh nặng: "Cuối cùng cũng hết sốt rồi, mạng của tên cẩu quan này không nhỏ."

Rất muốn mở mắt ra chính thức biểu ộ lòng biết ơn vì trăm dặm cứu viện, nhưng nghe thấy những lời này của Tháp Na, Tần Kham dứt khoát nhắm mắt giả vờ vẫn đang ngủ.

Có loại người sinh ra đã thối mồm như vậy đấy, kết quả thi ân cho người khác mà không được báo đáp, cuối cùng ân nhân biến thành cừu nhân, Tháp Na chính là người như thế, có thể khẳng định, cừu nhân của nàng ta trong bộ lạc tuyệt đối nhiều hơn bằng hữu.

Thấy Tần Kham đã bớt sốt, Tháp Na cả người nhẹ nhóm hơn nhiều, cho rằng Tần Kham chưa tỉnh, liền rút loan đao bên sườn ra một nửa rồi nhe răng trợn mắt quơ quơ về phía hắn, xong lại thu đao lại, quyền đầu thanh tú ra sức siết chặt, khớp xương kêu lách cách, rất có sức uy hiếp.

Mặt Tần Kham khẽ giật giật, lại bị Tháp Na tinh mắt phát hiện.

"Ê, cẩu quan, ngươi tỉnh rồi à?"

Tần Kham đành phải mở mắt, rất không tình nguyện liếc Tháp Na một cái, rồi lại vội vàng nhắm lại, thở dài chua sót: "Ta là bệnh nhân..."

"Thì sao?"

"Bệnh nhân phải bảo trì tâm tình thoải mái..."

"Vậy thì sao?"

"Cho nên, những thứ khiến ta không vui tốt nhất cách ta xa một chút, nếu có thể thì chờ sau khi thì khỏi bệnh hãy xuất hiện."

"Thứ gì khiến cho ngươi không vui?"

Tần Kham thở dài: "Đương nhiên là ngươi, Tháp Na cô nương, ta đối với tất cả những gì trong cái lều này đều có hảo cảm, chỉ có ngươi khiến tâm tình của ta không được tốt..."

Tháp Na ngây người một chút, tiếp theo giận dữ: "Ý của ngươi là nói, ta khiến ngươi không vui?"

"Tuy rằng rất có lỗi, nhưng ta vẫn phải nói... Đúng vậy."

"Vì sao?"

"Bởi vì tay nghề đuổi giết chồng của ngươi quá kém, đêm đó nếu ngươi xử lý được hắn, ta việc gì phải chịu tội như vậy?"

Nhất kỵ tây lai, phi mã nhập quan.

Kỵ sĩ trên ngựa vẻ mặt bi phẫn, rơi ngựa thỉnh thoảng lại quật mạnh lên mông ngựa, ngựa bị quất đau hí dài không thôi, nhưng kỵ sĩ lại chẳng buồn thương, sau khi vào Sơn Hải quan thì giục ngựa phi thẳng tới kinh sư.

Dựa vào thủ lệnh của Tần Kham, dọc theo đường đi gặp mấy vệ sở, thậm chí Tổng binh của Sơn Hải quan cũng đã thông báo, đều điểm binh cuống quít tới sông Liêu gấp rút tiếp viện, kỵ sĩ cũng không chịu đổi người, khăng khăng muốn đích thân dưa thư Tần Kham tự tay viết vào kinh sư.

Đây có le là chuyện cuối cùng hắn có thể làm cho Tần soái.

Không biết là bị gió thổi hay là tâm tình đau khổ, đón gió lạnh thấu xương, kỵ sĩ trên ngựa mắt đỏ rực, nước mắt theo gió bay đi.

Sau khi vào Sơn Hải quan giục ngựa chạy như bay ba ngày, cuối cùng cũng tới dưới tường thành nguy nga của kinh sư.

Ngựa và kỵ sĩ thể lực đều đã cạn kiệt, ngựa sùi bọt mép, hô hấp ồ ồ, mồ hôi chảy như tương, kỵ sĩ sắc mặt tái nhợt, lảo đảo muốn ngã.

Khi cách cửa bắc kinh sư không đến hai dặm, ngựa cuối cùng hoàn toàn mất sạch thể lực, phát ra một tiếng rên yếu ớt rồi ngã xuống đất.

Kỵ sĩ vẫn cố gắng, tay đút vào ngực lấy ra một bức thư được bọc trong vải dầu, đó là thư Tần soái tự tay viết giao cho hắn.

Không biết là tín niệm như thế nào chống đỡ cho hắn, kỵ sĩ lảo đảo bước tới cửa thành, một đường nghiêng ngả, không biết ngã bao nhiêu lần, cảnh sắc trước mắt tất cả đều là một mảng mơ hồ.

Cho tới khi cách cửa nửa dặm, sĩ tốt Ngũ thành binh mã ti đang thủ thành phát hiện kỵ sĩ không bình thường, vội vàng có hai người tiến lên xem xét.

Kỵ sĩ thấy bọn họ, giống như lữ nhân trong sa mạc nhìn thấy ốc đảo, tinh thần lập tức buông lỏng, ngã xuống đất, hai sĩ tốt vội vàng tới đỡ hắn.

Run run giơ cao bức thư, kỵ sĩ khóc nức nở nói: "Mau... Mau vào cung bẩm báo hoàng thượng, khâm sai Tần Kham gặp kỵ binh Thát tử ở bờ đông sông Liêu, Tần đại nhân dẫn tàn quân thề sống chết chống cự, bộ đội sở thuộc tử thương thảm trọng, hiện giờ Tần đại nhân sinh tử không rõ..."

Nói xong kỵ sĩ lập tức hôn mê.

Chương 341: Nữ nhân Tần gia (thượng)

"... Tuyệt cảnh lưng dựa sông, tướng sĩ kiệt lực, viện tuyệt khí tẫn, hy vọng sống sót đã mất. Mang lòng quyết tử, thần dẫn ba ngàn tàn quân thủ vững bờ đông sông Liêu, thề chết không hàng, mong dùng thân tàn mà toàn khí tiết, chết vì xã tắc. Thần, Tần Kham tuyệt bút."

Chu Hậu Chiếu cầm bức thưa mà tay run run, mắt nhòa lệ nhìn chằm chằm bức thư, ánh mắt lộ ra một loại cảm giác sợ hãi, tim như rơi vào vực sâu không đáy.

Loại sợ hãi này hắn từng kinh lịch qua rồi, vào giây phút hắn nhìn thấy phụ hoàng vĩnh viễn nhắm mắt xuôi tay, trong lòng cũng có cảm giác đau đớn như vậy. Hôm nay, hắn lại bị loại sợ hãi này tấn công.

Trong Cung Càn Thanh yên lặng như tờ, đám người Lưu Cẩn thấy vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu thì cũng phát hoảng, nhưng không dám hỏi trong thư viết gì, ai nấy đều quỳ gối, không dám lên tiếng.

Nước mắt không ngừng nhỏ xuống thư, tờ giấy đã ố vàng ướt sũng một mảng, Chu Hậu Chiếu cố nén bi ai đọc từng chữ, cho tới câu cuối cùng "Bệ hạ, bệ hạ, thần đi đây, người sau này phải bảo trọng nhé", Chu Hậu Chiếu đột nhiên ngẩng đầu, bật khóc.

"Bệ hạ cố nén bi thương, Mọi người quỳ dưới đất đồng thanh nói.

"Tần Kham hắn, hắn sao lại chết được? Hắn có bản sự lớn như vậy, sao có thể lại chết? Người đâu, người đâu! Tuyên chỉ, tuyên ý chỉ của trẫm, bảo quân phủ, mười hai đoàn doanh, biên quân Tuyên Đại. Bất kể là ai cũng được, mau mau phát binh cứu Tần Kham! Mau!" Chu Hậu Chiếu vừa khóc vừa giậm chân thật mạnh.

Tiểu hoạn quan đứng ở cửa thất thần, vẻ mặt mờ mịt.

Đạo thánh chỉ phát ra dưới tình thế cấp bách này của Hoàng

thượng quả thật khiến cho người ta mơ hồ, mười hai đoàn doanh là tinh nhuệ bảo vệ xung quanh kinh sư, mỗi doanh đều do một vị khai quốc hầu chưởng quản, nó là một nhánh lực lượng bảo vệ xung quanh lớn nhất kinh sư, tổng cộng chừng mười vạn nhân mã, không đầu không đuôi, chỉ bằng một câu của hoàng đế liền điều bọn họ đến bờ sông Liêu quan ngoại, hơn nữa chỉ là vì cứu một người, cái này... Chỉ sợ văn võ cả triều sẽ không đáp ứng đâu?

Chu Hậu Chiếu luống cuống, tiểu hoạn quan đứng đờ ở cửa không biết phải làm sao, ngay cả tuyên chỉ cũng chẳng một ai đi.

Trương Vĩnh nhìn ra sự thất thố của Chu Hậu Chiếu, vội vàng cao giọng nói: "Chậm đã!"

Đi đến trước mặt Chu Hậu Chiếu, Trương Vĩnh nhẹ giọng nói: ""Lão nô muôn lần chết, bệ hạ, người xem có phải trước tiên làm rõ chuyện đã rồi hẵng quyết định không? Tần đại nhân sống chết vẫn chưa rõ, bệ hạ làm rõ đã rồi hưng binh đao cũng không muộn."

Chu Hậu Chiếu nghẹn ngào gật đầu, Trương Vĩnh lập tức nói với tiểu hoạn quan: "Người Báo tin đâu?"

Tiểu hoạn quan lúng ta lúng túng nói: "Báo tin là nghi trượng bên cạnh Tần đại nhân, quân sĩ của dũng sĩ doanh, lúc này đang nằm chờ ở ngoài cửa Thừa Thiên, nghe nói thay ngựa không thay người chạy liền ba ngày ba đêm, ngựa cũng tắt thở rồi, người vẫn cố gắng không ngất, nói là chờ thánh tài của bệ hạ."

"Mau tuyên hắn vào điện."

Quân sĩ Báo tin lảo đảo quỳ gối chính giữa đại điện cung Càn Thanh, ánh mắt rời rạc, thân hình suy yếu giống như chỉ còn một hơi là ngã xuống, nhưng vẫn cố gắng gượng tinh thần, kể lại tình cảnh thảm thiết ở bờ sông Liêu.

"... Năm ngàn kỵ binh của Thát tử như trời long đất nở xông về phía chúng ta, đại bộ phận quân doTần soái dẫn dắt là bộ tốt, sau lượt xung phong đầu tiên của Thát tử, chúng ta tổn thất gần ngàn tướng sĩ, trong vạn mã quân, các tướng sĩ tử thủ không lùi, đám người thuộc hạ đã vô số lần dập đầu cầu xin Tần soái qua sông

trốn trước, nhưng Tần soái vẫn trấn giữ trung quân, thề cộng sinh cộng tử cùng tướng sĩ, tiểu nhân bị Tần soái bắt phải mang thư qua sông Liêu, cho tới lúc tiểu nhân bơi tới bờ đối diện sông Liêu, vẫn nhìn thấy cờ rồng khâm sai của Tần soái sừng sững không đổ, một màn cuối cùng tiểu nhân chứng kiến được, đó là kỵ binh Thát tử đột phá trung quân, bao vây Tần soái..."

Quân sĩ nói xong thì gục đầu khóc to.

Chu Hậu Chiếu thất hồn lạc phách, sắc mặt tái nhợt.

Đám người Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng trên mặt lập tức lộ ra vẻ tiếc hận thậm chí là đau thương, Lưu Cẩn thì cúi đầu, trong mắt thoáng hiện vẻ vui mừng vẻ vui mừng.

Bất luận mọi người trong điện mang tâm tư như thế nào, tất cả mọi người đều minh bạch, Tần Kham tất nhiên dữ nhiều lành ít.

Chuyện đã xảy ra ba ngày, lúc này phát binh cứu viện thì còn có nghĩa lý gì?

Chu Hậu Chiếu ngồi yên hồi lâu, miệng lại toét ra, khóc to.

"Tần Kham, là trẫm hại ngươi, trẫm không nên bảo ngươi đi tranh tước vị bỏ đi đó làm gì, không nên phái ngươi đến Liêu Đông, trẫm... Trẫm nên làm thế nào mới phải? Trẫm sau này phải làm thế nào đây?" Chu Hậu Chiếu khóc như ruột gan đứt từng khúc.

Lưu Cẩn khụt khịt, hốc mắt như ảo thuật lập tức ửng đỏ, tiếp theo khóc còn to hơn cả Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ, tất cả đều là lỗi của lão nô, lúc trước lão nô không nên đề nghị bệ hạ phái Tần đại nhân tuần tra Liêu Đông, nhưng lão nô lúc ấy tất cả đều là có hảo tâm, muốn tranh tước vị cho Tần đại nhân, bệ hạ, lão nô tội đáng chết vạn lần."

Chu Hậu Chiếu khóc lớn nói: "Việc này sao có thể oán ngươi? Chẳng ai đoán được Tần Kham lại trúng phải một kiếp này."

Hai người ôm đầu khóc rống, đám người Cốc Đại Dụng, Mã Vĩnh Thành bên cạnh cũng đều lau nước mắt không ngừng, bất luận là thật lòng hay là giả ý, tất cả mọi người khóc thật sự rất thương tâm, trong đó thương tâm nhất vẫn là Trương Vĩnh.

Trương Vĩnh không thể không thương tâm, quan hệ với Lưu Cẩn càng ngày càng ác liệt, Trương Vĩnh chính là lúc cần ngoại viện tương trợ, phán sao phán trăng chờ Tần Kham hồi kinh liên thủ với hắn, kết quả lại chờ được tin dữ của Tần Kham, Tần Kham đã chết, trong cả triều còn có ai có thể chế hành Lưu Cẩn?

Những ngày sau, chỉ sợ sẽ không dễ chịu, bị Lưu Cẩn gạt bỏ khỏi vòng quyền lực nội cung là điều tất nhiên, trình độ kịch liệt của nội cung so với ngoại đình thảm thiết hơn không biết bao nhiêu lần, kết cục của thái giám mất quyền thê thảm thế nào, Trương Vĩnh ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mỗi người có tính toán riêng, thực sự thương tâm thuần túy lại chỉ có Chu Hậu Chiếu.

Từ lúc phụ hoàng băng hà, tới giờ vẫn chưa đến một năm, Chu Hậu Chiếu lại một lần nữa phải nếm tư vị thống khổ quen thuộc này, loại này giống như mất đi người chí thân, giờ mới phát giác, thì ra mình bất tri bất giác đã coi Tần Kham là thân nhân.

"Lưu Cẩn, ngươi nói đi, trẫm phải làm sao bây giờ? Trẫm biết ăn nói với phu nhân nhà hắn thế nào? và trẫm đều là độc đinh, hắn chết rồi, ngay cả con nối dòng cũng không có, trẫm không chỉ hại chết Tần Kham, còn tuyệt cả hương khói Tần gia hắn!"

Nói tới phu nhân Tần gia, Chu Hậu Chiếu đột nhiên ngồi thẳng dậy, ra sức lau nước mắt nói: "Đúng rồi, Tần phu nhân vẫn chưa biết tin tức này, trẫm muốn xuất cung tới phủ Tần gia, chuyện này không giấu được, cho dù bị hắn phu nhân đánh chết trẫm cũng chịu! Người đâu, mau, thay quần áo cho trẫm."

Chương 342: Nữ nhân Tần gia (trung)

Chu Hậu Chiếu vội vàng chay ra khỏi điện tới điện Cẩn Thân thay quần áo, đám người Lưu Cẩn vội vàng theo sau Chu Hậu Chiếu rời điện.

Trương Vĩnh đứng đỡ tại chỗ, không cam lòng há miệng thở dốc, vẻ mặt chua sót.

Vạn tuế gia tính tình xúc động, khóc cũng khóc rồi, thương tâm cũng thương tâm rồi. Ngươi trước tiên hạ chỉ xác nhận thi thể của Tần Kham đã rồi chạy tang cũng không muộn mà!

Có lẽ, Tần đại nhân chưa chết đâu nhỉ?

Trong đầu Trương Vĩnh mọc ra suy nghĩ này, rồi lập tức cười khổ lắc đầu.

Tần phủ vẫn yên tĩnh như xưa, sau khi Tần Kham rời kinh, trong phủ do vị phu nhân chính thất Đỗ Yên này lo liệu tất cả.

Đông sương phòng Nội viện vừa đặt giường ấm, Đỗ Yên diễm lệ mặc váy gấp, chân thỉnh thoảng nghịch ngợm vặn vẹo nóng chân, vẻ mặt chuyên chú nhìn vải thêu đã vẽ trước, đam khâu từng mũi, trên tấm vải vẽ mặt trời mọc đằng đông, tuy chỉ có vài nét bút ít ỏi, nhưng lại rất sinh động, bức vẽ này là bút tích của Kim Liễu.

Tần gia đại phụ phải làm bà chủ hiền lương thục đức ôn nhu, xứng với quan chức của tướng công và thân phận cáo mệnh của bản thân nàng ta. Tất nhiên không thể giống như trước kia nhảy tới nhảy lui.

Lúc trước khi ở Thiệu Hưng, Đỗ Yên rất sợ có một ngày sẽ mất đi tự do, sợ giống như con diều đứt dây từ nay về sau mất hút trên trời, thành thân với Tần Kham hơn hai năm, cho tới hôm nay nàng ta mới dần dần phát giác, thì ra nữ nhân sau khi gặp được nam nhân mình yêu, lại tình nguyện cắt đi đôi cách trước kia muốn bay

lượn.

Tài thêu của Đỗ Yên rất kém, kém tới ngoài sức tưởng tượng của Kim Liễu, tranh mặt trời mọc đằng đâu dĩ nhiên là một loại dễ học nhất, đơn giản nhất trong nghề thêu, một vầng thái dương màu đỏ, mấy rặng mây trắng, cứ theo đó thêu là được, nhưng Đỗ Yên vẫn học không nổi.

Đại phu nhân Tần gia tính tình vẫn thiếu kiên nhẫn như xưa, thêu chưa được mấy mũi, Đỗ Yên đã tức giận giật đứt chỉ, tay giơ lên, một đạo bạch quang lóe qua, tú hoa châm đã cắm vào xà nhà.

"Không thêu nữa! Nữ nhân vì sao cứ phải làm việc này? Chọc chọc móc móc khó chịu chết đi được! Đồ thêu trong nhà thiếu chẳng là không mua được ở cửa hàng bên ngoài à? Tướng công có thiếu tiền đâu..." Đỗ Yên cả giận nói.

Kim Liễu cũng mặc váy, dáng người so với trước kia th đẫy đà hơn rất nhiều thở dài, cười khổ nói: "Đỗ tỷ tỷ, không phải là chuyện tiền nong, nữ nhân trời sinh nên làm những việc này, nam nhân đều thích nữ nhân như vậy, cho nên nữ nhân không thể không như vậy..."

Đỗ Yên hừ nói: "Nói bậy, làm gì có chuyện gì mà nữ nhân trời sinh nên làm?"

Ngẩng đầu nhìn cột đàn hương đốt trong phòng, Đỗ Yên lập tức mặt lộ vẻ vui mừng: "Ái chà, canh giờ hiền lương thục hôm nay qua rồi, ngày mai tiếp tục nhé! Liên Nguyệt Liên Tinh, hai con nhóc này đâu rồi! Mau tới giúp ta mặc thử cáo mệnh triều phục nào, Thái Hậu nương nương sắp mừng thọ rồi."

Vừa đi ra ngoài vừa lải nhải, bỗng nhiên, bước chân Đỗ Yên khựng lại, hướng quan sát người Kim Liễu.

"Kim Liễu..."

"Đỗ tỷ tỷ có chuyện gì?"

Đỗ Yên nhíu mày trầm tư: "Ngươi... Gần đây hình như béo lên không ít, hơn nữa càng ngày càng trắng."

Kim Liễu mặt trắng bệch, vẻ mặt hơi có chút kích động nhưng vẫn gượng cười nói: "Muội muội ở Tần gia ăn ngon uống tốt, lại không có chuyện phiền lòng gì, tâm tình thoải mái tất nhiên là béo lên rồi, tỷ tỷ, ngươi sắp nuôi ta thành lợn con rồi đó."

Đỗ Yên rốt cuộc vẫn là thần kinh thô, nghe vậy cười ha ha: "Ngày mai ta dạy cho ngươi một bộ quyền pháp đơn giản, coi như là để cường thân kiện thể, con gái con đứa mà béo như lợn thì sau này làm sao lấy chồng được?"

Phất phất tay, Đỗ Yên giống như con chim yến bay ra khỏi phòng.

Kim Liễu kinh ngạc ngồi trên giường, bỗng nhiên cười một tiếng, vỗ vỗ cái bụng, mặt nổi lên thần thái hạnh phúc, như say như mê thì thầm: "Con ngoan à, biết cái gì gọi là hạnh phúc không? Hạnh phúc chính là lúc mẫu thân nghĩ tới phụ thân của ngươi, nghĩ tới là liền mỉm cười."

Tiếp theo tay Kim Liễu bất giác xoa xoa cái bụng hơi phình lên, lúm đồng tiền dần dần hóa thành vẻ buồn lo: "Tên oan gia đáng đâm ngàn đao, ngươi còn không mau trở về này cục diện rối rắm này đi, sắp không giấu được rồi... Đổ tỷ tỷ, sau này còn mặt mũi nào mà nhìn nàng ta nữa."

Chu Hậu Chiếu đăng môn rất đột nhiên.

Buổi trưa vừa qua, lão quản gia Tần gia ngáp dài từ cửa hông đi ra, định ra khoảng hoạt động xương cốt già một chút, vừa bước ra khỏi cửa, không ngờ nhìn thấy ngoài cửa Tần phủ, Chu Hậu Chiếu một thân nho màu trắng lẳng lặng đứng đó, ngửng đầu chăm chú nhìn tấm biển đen chữ phải treo trên cửa chính Tần phủ, vẻ mặt do dự, phía sau hắn là mấy tên già mặt trắng không râu, cách đó không xa là đám thị vệ khôi ngô.

Chu Hậu Chiếu là khách quen của Tần phủ, lão quản gia tất nhiên nhận biết thân phận của hắn, sau khi ngây ra một lúc thì vội vàng quỳ xuống.

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu rời khỏi tấm biển, mắt hắn vẫn sưng đỏ, vẻ mặt âm trầm đau đớn, không đợi lão quản gia mở miệng nghênh đón, Chu Hậu Chiếu phất phất tay, trầm giọng nói: "Miễn

lễ, phu nhân Tần gia có trong phủ không?"

Lão quản gia vội vàng cung kính nói: "Hồi bệ hạ, phu nhân ở nhà ạ."

"Mời Tần phu nhân tới ngoại đường, trẫm có việc muốn nói với nàng ta, không cần mở trung môn, trẫm và Tần Kham..." Chu Hậu Chiếu dừng một chút, nhắc tới tên Tần Kham, thanh âm lại có mấy phần nghẹn ngào: "Trẫm và Tần Kham thân như huynh đệ, không cần những nghi thức xã giao này."

"Vâng vâng, mời bệ hạ tới ngoại đường chờ một chút, lão hủ giờ vào nội viện thông báo cho phu nhân."

Lão quản gia sau khi mời đám người Chu Hậu Chiếu vào cửa, chân bước nhanh tới nội viện, tâm tình lại càng lúc càng trầm trọng.

Lão quản gia sống hơn nửa đời người, nhãn lực tất nhiên bất phàm, vừa rồi khi quỳ lạy đón chào ở trước đại môn chẳng mau ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dạng đau đớn của Chu Hậu Chiếu, trong lòng lập tức thấy không ổn.

Hỏng rồi!

Gia chủ rời kinh đã nhiều ngày không thấy về, hôm nay hoàng thượng đăng môn với bộ dạng thương tâm như vậy, Tần gia tất có tai họa!

Ngoại đường Tần phủ.

Chu Hậu Chiếu vừa khóc vừa gian nan nói ra tin dữ, lúc đầu là nức nở, tới cuối cùng thì òa khóc.

Sắc mặt Đỗ Yên càng lúc càng trắng, quyền đầu giấu trong tay áo càng nắm càng chặt, theo Chu Hậu Chiếu nức nở nói ra tin dữ, người Đỗ Yên cũng càng lúc càng run.

Đợi Chu Hậu Chiếu nói xong, Đỗ Yên đứng bật dậy, mặt trắng bệch, ngay cả đôi môi vốn hồng nhuận cũng nháy mắt mất đi màu máu.

"Tướng công... Tướng công chết trận ở bờ sông Liêu rồi?" Đỗ Yên

run giọng hỏi lại.

Chu Hậu Chiếu nhắm mắt gật đầu thật mạnh, nước mắt không ngừng chảy xuống mặt.

Bùm !

Tấm bình phong thủy ở sườn sau nội đường bỗng nhiên đổ xuống, Kim Liễu sau khi lặng lẽ chạy ra sau nghe lén cũng ngã xuống theo tấm bình phong, không ngờ ngất đi rồi.

Chương 343: Nữ nhân Tần gia (hạ)

Nội đường Chu Hậu Chiếu đang nói với Đỗ Yên tin dữ của Tần Kham, không ai ngờ rằng Kim Liễu đứng sau bình phong lại đột nhiên ngất xỉu.

Đỗ Yên ngồi ngơ ngác, vẫn chưa tiêu hóa được tin tức giống như trời sập này, đối với tất cả phát sinh bên ngoài không hề có phản ứng, Lưu Cẩn và Trương Vĩnh cùng Chu Hậu Chiếu ùa lên đỡ Kim Liễu đã ngất xỉu lên ghế, ngón tay Trương Vĩnh ấn vào nhân trung của Kim Liễu, Kim Liễu liền từ từ tỉnh dậy.

Ánh mắt đờ đẫn nhìn một vòng chung quanh, nước mắt Kim Liễu như trân châu đứt dây lã chã rơi, Đỗ Yên vẫn vẻ mặt đờ đẫn, ngơ ngác nhìn ngoại đường, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi.

Chu Hậu Chiếu càng cảm thấy áy náy, Tần Kham là hắn phái tới Liêu Đông, một đạo thánh chỉ của hắn lại làm một gia đình đang hạnh phúc tốt đẹp từ nay về sau vỡ tan tành, Đỗ Yên mất đi trượng phu, mà Chu Hậu Chiếu hắn thì lại mất đi lương bằng tri kỷ, tất cả những điều này đều do một tay hắn gây ra.

Dù sao cũng chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi, sự áy náy của Chu Hậu Chiếu rất trực tiếp, thấy Đỗ Yên vẻ mặt đờ đẫn bất động không nói gì, trông như cái cọc gỗ, Chu Hậu Chiếu vừa quýnh vừa xấu hổ, miệng méo đi, oa oa bật khóc.

"Tần phu nhân, là trẫm có lỗi với ngươi, là trẫm hại chết Tần Kham, trẫm, trẫm chỉ hận không thể chết thay cho hắn."

Lưu Cẩn và Trương Vĩnh nghe vậy cuống quít quỳ xuống, không ngừng cầu xin Chu Hậu Chiếu đừng nói ra những lời xui xẻo này.

Kim Liễu vẫn cúi đầu không nói gì, nước mắt lại chảy không ngừng, tất cả mọi người trong nội đường đang đắm chìm trong bi thương, chẳng ai có tâm tình chú ý vì sao muội muội khác họ chủ mẫu Tần gia nhận lại có phản ứng mạnh như vậy về cái chết của

Tần Kham.

Không biết qua bao lâu, Đỗ Yên hồi thần, vẫn nước mắt một giọt cũng không rơi, thậm chí nói chuyện nói chuyện nói chuyện cũng bình tĩnh.

"Bệ hạ, tướng công nhà ta quả thực đã chết trận rồi sao?"

Chu Hậu Chiếu vừa khóc vừa gật đầu.

"Đã thấy thi thể của hắn chưa?"

Chu Hậu Chiếu lắc đầu: "Trẫm đã phái người xuất quan, tới bờ sông Liêu tìm kiếm..."

Hai mắt Đỗ Yên sáng lên, mắt đẹp trông như tro tàn giờ đã khôi phục được mấy phần thần thái.

"Sống không thấy người, chết không thấy xác, xin thứ cho cáo phụ mạo muội, bệ hạ dùng điều gì để khẳng định tướng công nhà ta đã chết trận?"

Chu Hậu Chiếu thấy Đỗ Yên Đỗ Yên càng lúc càng cháy lên hy vọng thì trong lòng càng khó chịu, không biết nên nói gì.

Trương Vĩnh ở bên cạnh thở dài giải thích: "Tần phu nhân, chẳng ai mong Tần đại nhân gặp chuyện không may cả, nhưng trận đánh ở bờ sông Liêu Tần đại nhân bị kỵ binh Thát tử bao vây là sự thật. Đại chiến sau cùng, Tần đại nhân phái quân sĩ vượt sông Liêu về báo tin, ngay cả thư tuyệt bút cũng viết rồi, một màn cuối cùng quân sĩ nhìn thấy sau khi qua sông Liêu chính là binh mã của Tần đại nhân bị kỵ binh Thát tử bao vây giảo sát, Tần đại nhân... Khó lòng may mắn."

Đỗ Yên lạnh lùng nói: "Tướng công tự tay viết thư tuyệt bút ư? Vậy thư đâu?"

Chu Hậu Chiếu từ trong ngực lấy ra thư của Tần Kham đưa cho nàng ta.

Đỗ Yên vội mở ra, càng đọc người càng run rẩy, vẻ mặt cũng càng tuyệt vọng, cắn chặt môi dưới, dù đã cắn tới chảy máu nhưng

nàng ta vẫn không rơi một giọt nước mắt.

Vò thư tuyệt bút, Đỗ Yên lạnh lùng nói: "Quả thật là chữ viết của tướng công Quả thật, nhưng, phụ vẫn nói câu đó, sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Không thấy thi thể của tướng công nhà ta, cáo mệnh tuyệt đối sẽ không tin hắn đã chết."

Trương Vĩnh thở dài nói: "Tần phu nhân, việc gì phải vậy."

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Đỗ Yên bướng bỉnh lặp lại những lời này, cũng giống như Tần Kham tử thủ ở sông Liêu, nàng ta vẫn giữ một tia hy vọng cuối cùng này.

Chu Hậu Chiếu thở dài không nói gì, đạo lý người chết không thể sống lại hắn sớm đã minh bạch, nhưng mà Đỗ Yên vẫn kiên trì cho rằng Tần Kham chưa chết, trong nhất thời Chu Hậu Chiếu cũng không lấy ra được lý do gì để thuyết phục nàng ta.

Nhìn khuôn mặt quật cường không chịu nhận mệnh của Đỗ Yên, Chu Hậu Chiếu ưỡn ngực, đứng lên bỗng nhiên vái dài Đỗ Yên, lớn tiếng nói: "Bất luận Tần Kham sống hay chết, từ nay về sau, trẫm dùng tẩu lễ để đối đãi với Tần phu nhân, còn trẫm ở đây, Tần gia với đây Tần gia."

Lưu Cẩn và Trương Vĩnh bị một câu không đầu không đuôi này của Chu Hậu Chiếu làm cho ngây dại.

Tần gia không phải đại gia tộc, toàn bộ gia đình hoàn toàn dựa vào một nam Tần Kham chống đỡ, Tần Kham đã chết, sự suy tàn của Tần gia đã là tất nhiên, nhưng mà Chu Hậu Chiếu nói ra những lời này, Tần gia tất nhiên không suy tàn được, phải cho tới lúc Chu Hậu Chiếu băng hà, hoặc là Đỗ Yên qua đời, Tần gia lúc này mới tính là biến mất.

Lưu Cẩn đã sớm quen với thánh quyến chi long của Tần Kham lúc này cũng không nhịn được mà tặc lưỡi không thôi, miệng chua loét, nhưng lòng ghen tị so với trước kia thì bớt đi nhiều, dù sao với phóng cách cao nhã của Lưu công công, chẳng thể nào lại đi tranh tình cảm với người chết.

Trương Vĩnh thở dài tiếc hận: "Đáng tiếc Tần đại nhân quá trẻ

tuổi, chưa kịp lwua lại nhất nam bán nữ cho Tần gia, nếu không có thánh sủng của bệ hạ, thừa kế tước vị thế tập, còn lo không thể dữ quốc đồng thích sao?"

Vừa dứt lời, nội đường truyền ra đau thương thanh âm đau thương nhưng bình tĩnh.

"Tần Kham có hậu."

Một lời nói làm dậy sóng.

Mọi người trong Nội đường kinh ngạc tới cực độ quay đầu lại, nhìn người lên tiếng, ngay cả Đỗ Yên vẻ mặt đờ đẫn cũng kìm lòng không đậu mà phải quay đầu nhìn lại.

Người lên tiếng chính là Kim Liễu.

Nước mắt của nàng ta vẫn chưa ngừng rơi, lúc này nước mắt thấm đẫm mặt, nhưng vẻ mặt lại vô cùng kiên định.

"Ngươi... Nói cái gì? Tướng công có hậu?" Đỗ Yên nhìn chằm chằm nàng ta, giống như không quen nàng ta vậy.

Kim Liễu cười buồn bã, đi tới cầm tay Đỗ Yên, nhẹ nhàng đặt tay nàng ta lên bụng mình.

Đỗ Yên sắc mặt kịch biến, từ kinh nghi, đến tức giận, cuối cùng thở dài, đau thương vô cùng.

"Kim Liễu, ngươi và tướng công... Là chuyện khi nào?"

Kim Liễu quỳ xuống trước mặt Đỗ Yên, khóc không thành tiếng nói: "Tỷ tỷ, tha thứ cho ta, ta và Tần Kham kỳ thật đã quen biết từ lâu rồi, năm đó Thiệu Hưng ở Thiệu Hưng, Tần Kham là án thủ thi viện Thiệu Hưng, ngày đó hắn và bạn cùng trường tới tiểu lâu của ta..."

Đỗ Yên ai thán nói: "Nghe nói tướng công từng có cố sự bỏ mình tìm chết, nghe nói là vì một nữ tử, ta nghĩ, người đó chắc là ngươi rồi? Về sau ngươi và tướng công gặp lại ở kinh sư à? Ta không ngờ lại coi ngươi là nữ tử gặp hạ mà đón về phủ, từ sau khi ngươi vào phủ, ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hiện tại nghĩ

lại, chắc là ngươi và tướng công khi đó đã ám sinh tư tình?"

Kim Liễu khóc nói: "Tỷ tỷ, ta không phải là cố ý giấu tỷ, hai năm nay ta và Tần Kham đều sống rất khổ, ông trời an bài cho ta và hắn gặp lại ở kinh sư, ta thật sự không muốn bỏ đi hạnh phúc mất rồi lại được, xin lỗi."

Đỗ Yên thở dài: "Thôi, nói ra thì ngươi và tướng công quen nhau yêu nhau trước ta, việc này sao có thể trách ngươi? Việc trước kia không nhắc tới nữa, Kim Liễu ta hỏi ngươi, đứa con trong bụng ngươi quả thật là cùng tướng công..."

Kim Liễu gật đầu, thấp giọng nói: "Tần Kham đêm trước khi rời kinh, hắn có vào phòng ta, không ngờ một lần đó lại..."

Đỗ Yên nhìn chằm chằm cái bụng hơi nhô lên của Kim Liễu, vẻ mặt biến ảo khó đoán, có ghen tị cũng có lấy làm mau mắn.

Chu Hậu Chiếu vẫn lẳng lặng nhìn một màn phát sinh bất ngờ này của Tần gia, ngơ ngác không biết nói gì mới tốt. Trương Vĩnh ở bên cạnh thì như vô tình lẩm bẩm: "Tần đại nhân có hậu rồi, đây là việc vui, nếu Tần đại nhân có tước vị, cũng có thể truyền cho đời sau."

Chu Hậu Chiếu giật nảy mình, lập tức hưng phấn hưng phấn nói: "Hay, có hậu là tốt rồi, hai vị Tần phu nhân chớ buồn, trẫm giờ triệu tập đại thần, thương nghị việc phong tước cho Tần Kham, tước vị thế tập đời đời..."

Chỉ vào bụng Kim Liễu, Chu Hậu Chiếu nghiêm mặt nói: "Nếu Tần phu nhân sinh nam, thì kế thừa tước vị, nếu sinh nữ, trẫm nhận làm nghĩa nữ, chỉ phối cho Thái tử tương lai của trầm làm chính phi, Tần gia sẽ không ngã, Tần gia không được ngã."

Nói xong Chu Hậu Chiếu xoay người kích động rời Tần phủ.

Hiện tại điều duy nhất có thể làm cho Tần Kham cũng chỉ có chuyện này, chuyện này nhất định phải làm tốt!

Kinh sư lớn như vậy không giấu được tin tức, bất kỳ gió thổi cỏ lay gì cũng không thể qua được tai mắt của các đại thần.

Quân sĩ vào kinh báo tin được hơn một tiếng, toàn bộ kinh sư liền biết Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham chết trận sông Liêu.

Tin tức này ở trong giới quyền quý và đại thần kinh sư làm dậy lên sóng lớn, nói không rõ tốt xấu, có người vui mừng có người sầu.

Chương 344: Phong tước chi tranh (1)

Vui mừng tất nhiên là cừu nhân của Tần Kham, Tần Kham này được đế vương hai đời ân sủng, tuổi còn trẻ đã ngồi ở địa vị cao trong triều đình, văn quan võ tướng tâm sinh ghen tị với hắn không chỉ có một hai người, lúc trước nội đình ngoại đình liên thủ muốn trừ hắn, kết quả lại bị đánh cho mặt xám mày tro, hai vị Đại học sĩ Lưu Kiện Tạ Thiên trí sĩ cũng do hắn gây nên, có thể nói là cái đinh trong mắt tập đoàn quan văn. Huống chi Tần Kham là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, dưới tay từng làm án, quan viên bị hắn xử cũng không ít, nghe thấy Tần Kham chết trận ở sông Liệu, rất nhiều quan viên ở nhà không khỏi vui mừng khôn xiết.

Buồn tất nhiên là bạn hoặc là thuộc hạ trung thành của Tần Kham.

Trương Vĩnh buồn tới ăn không vào, hắn và Tần Kham không thể nói là có giao tình sâu đậm, nhưng hiển nhiên trước mắt bọn họ có kẻ địch chung, chờ Tần Kham về kinh sẽ cùng hắn nội ứng ngoại hợp lật đổ Lưu Cẩn, kết quả chờ được lại là tin dữ của Tần Kham.

Người buồn trừ Trương Vĩnh còn có đông các Đại học sĩ Lý Đông Dương.

Lý Đông Dương đang ở trong Điện Văn Hoa xử lý chính vụ chợt nghe thấy tin tức Tần Kham chết trận, sau khi cả kinh một lúc thì không nói gì, một gọt mực chảy xuống tấu chương cũng không biết, khi Dương Đình Hòa kích động chạy tới nói cho hắn hay tin tức này, Lý Đông Dương nhìn Dương Đình Hòa, lắc đầu cười khổ.

"Các ngươi đều cảm thấy Tần Kham chết là chuyện tốt, bởi vì Đại Minh bớt đi một tên quyền gian, bên cạnh bệ hạ bớt đi một nịnh thần, cho nên bệ hạ sẽ bước gần thêm một bước theo hướng minh quân, nhưng, giới phu à, lão phu hỏi ngươi, Tần Kham chết quả thật là chuyện tốt sao?" Sắc mặt Lý Đông Dương thậm chí mang theo mấy phần chán nản.

Dương Đình Hòa rất khó hiểu với phản ứng của Lý Đông Dương:

"tên gian tặc Tần Kham này đã chết, sao không phải là chuyện tốt..."

Dù sao cũng là một trong ba Đại học sĩ của điện Cẩn Thân, nói còn chưa dứt lời Dương Đình Hòa bỗng dưng giật nảy mình: "Không tốt! Tần Kham chết, chúng ta sẽ nguy hiểm."

Lý Đông Dương vuốt râu, vẻ mặt u sầu gật gật đầu: "Giới Phu hiểu là tốt rồi, bệ hạ ham chơi lơ là triều chính, ti lễ giám Lưu Cẩn và nội các Tiêu Phương thông đồng nắm giữ triều chính, kẻ thuận theo thì hưng, người chống lại thì vong, triều đình nguy như chồng trứng sắp đổ, trước kia chính là ngại có Tần Kham kiềm chế, Lưu Cẩn mới thu liễm, Giới Phu ngươi không phát hiện từ sau khi Tần Kham phụng chỉ rời kinh, khí diễm của Lưu Cẩn và Tiêu Phương liền dần dần kiêu ngạo lên sao? Cái gọi là tân chính thì rối tinh rối mù, bọn họ lại thi hành hấp tấp, vì thế giết mấy vị quan viên không nghe theo, Tần Kham này vừa chết, Lưu Cẩn triệt để không còn cố kỵ, phóng mắt nhìn văn võ huân quý cả triều, ai có phân lượng được như Tần Kham, ngăn được dao mổ của Lưu công công?"

Thế nhân thường thường bị cảm xúc chi phối, bất giác bỏ qua mặt khác của một sự việc sự vật, nội các Đại học sĩ cũng là phàm nhân, tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong mắt Dương Đình Hòa, Tần Kham tuyệt đối không tính là người tốt, từ lần đầu gặp Tần Kham ở đông cung xuân phường, hắn liền bị Dương Đình Hòa xếp vào loại "Nịnh thần", theo hắn, phàm là người khuyên Thái tử dụng tâm dốc lòng cầu học, chơi bời lêu lổng với Thái tử, toàn bộ đều là nịnh thần, là vật dơ bẩn ngăn cản Thái tử trở thành minh quân thánh quân.

Về sau Thái tử đăng cơ, Tần Kham dần dần nắm quyền, Dương Đình Hòa càng khẳng định suy đoán lúc trước của mình là đúng, lần nội ngoại đình liên thủ muốn tru Tần Kham và nội cung bát hổ, Dương Đình Hòa thân ở ngoài cuộc đã nhìn thấy tất cả, Tần Kham chuyển bại thành thắng, xoay chuyển thế cục, và lãnh binh huyết tẩy Đông Hán, một đạo mệnh lệnh giết mấy nghìn người mà mắt không chớp, Dương Đình Hòa nhìn mà kinh hãi lạnh lòng, từ đó về sau càng không hoà nhã gì với Tần Kham, nếu nói hiện giờ ấn tượng của tập đoàn quan văn đối với Tần Kham, lấy thái độ của

Dương Đình Hòa là điển hình.

Phàm là việc không cân nhắc cẩn thận, bị gõ một cái phát hiện cái nhìn của mình hoàn toàn sai lầm. Phàm là việc không so sánh, vừa so sảnh một cái liền phát hiện không có xấu nhất, chỉ có xấu hơn.

Tần Kham là xấu. Nhưng trong cung còn có một kẻ còn xấu hơn.

Tục ngữ nói ác nhân tự có ác nhân trị, điều kiện tiên quyết của những lời này là cần có hai ác nhân, hiện giờ đã chết một rồi, tên còn lại ai có thể khống chế được hắn đây?

Lý Đông Dương nhìn bộ dạng ngây ra như phỗng của Dương Đình Hòa, thở dài: "Giới Phi hiện tại rõ rồi chứ? Bất luận Tần Kham này là trung hay gian. Đối với triều đình mà nói, Tần Kham là lá chắn của chúng ta, Giới Phu không ngại thì nghĩ thử xem, Tần Kham từ lúc làm quan tới nay, tranh đấu với người nhiều, thủ đoạn dữ dội độc ác, nhưng đối tượng xuống tay của hắn không phải huân quý thì cũng là phiên vương, hoặc là hoạn quan trong cung, hắn chưa từng hạ thủ với quan văn triều đình ta phải không? Cho dù có vô số ngôn quan ngự sử thường xuyên thượng sớ hạch tội, mắng hắn như tưới máu chó lên đầu, nhưng ngươi đã từng thấy hắn hạ độc thủ với ngôn quan bao giờ chưa?"

"... Trái lại nhìn ti lễ giám Lưu Cẩn đi, từ lúc hắn cầm quyền tới nay đã giết bao nhiêu người, người nào bị giết chẳng phải là quan văn trong triều? Sau khi Thi hành cái gọi là Tân chính, thủ đoạn Lưu Cẩn có lần nào là không ngoan độc hơn Tần Kham? Trước kia khi Tần Kham còn, Lưu Cẩn có từng dám bừa bãi thế không? Một Vương Thủ Nhân, Lưu Cẩn muốn hạ sát thủ với hắn cũng bị Tần Kham ngoài sáng trong tối cản lại, khiến hắn chịu thiệt mà không thể lên tiếng, một Đới Tiển bị trượng tễ, cái giá Lưu Cẩn phải trả là mạng của con nuôi hắn, Giới Phu à, thành kiến của các ngươi đối với Tần Kham quá sâu, lão phu lại luôn cảm thấy, Tần Kham không phải là người xấu, trước kia các ngươi không nhìn ra, Tần Kham chết rồi thì chắc là các ngươi có giác ngộ chứ hả?"

Dương Đình Hòa kinh ngạc một lúc không nói được gì, trong lòng cẩn thận nhấm nuốt những lời nói của Lý Đông Dương, không thể không buồn bã thừa nhận, Lý Đông Dương nói rất đúng, Tần Kham cũng giết người, nhưng kẻ bị giết đều là người đáng chết, so sánh

với khí diễm hơi tí là giết quan văn của Lưu Cẩn hiện giờ, Tần Kham quả thực là Bồ Tát sống vạn gia sinh phật.

Vừa nghĩ tới Tần Kham đã chết, các quan văn thiếu một lá chắn cản dao mổ của Lưu Cẩn, Dương Đình Hòa không khỏi ảm đạm thất sắc, bất tri bất giác chuyển hoán cảm xúc đối với Tần Kham, thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện.

"Tần Kham... Không tính là người xấu." Dương Đình Hòa cuối cùng cũng đưa ra kết luận đúng với lương tâm, có thể khiến người tính cách cương liệt trong mắt không dính nổi hạt cát như hắn nói ra những lời này, tất nhiên là rất đáng quý.

Cười khổ hai tiếng, Dương Đình Hòa nói: "Tây Nhai tiên sinh vì sao không thuyết phục ta sớm?"

Lý Đông Dương thở dài: "Lời nói hành động của Tần Kham luôn độc đáo, thế nhân chỉ phỉ báng nói xấu, có hai hiểu được đâu, cả triều đều coi hắn là cừu khấu, lão phu sớm nói với ngươi những điều này, liệu ngươi có chấp nhật không?"

Dương Đình Hòa lắc đầu, mặt có chút hổ thẹn.

Lý Đông Dương nói: "Tần Kham chịu nhục rồi, thế nhân nhìn lầm hắn rồi?"

Chuông đồng ở phượng lâu Hoàng cung bỗng gõ vang, từng tiếng lại từng tiếng, tiếng chuông trầm thấp trang nghiêm vang vọng khắp bầu trời kinh sư.

Chương 344: Phong tước chi tranh (1)

Vui mừng tất nhiên là cừu nhân của Tần Kham, Tần Kham này được đế vương hai đời ân sủng, tuổi còn trẻ đã ngồi ở địa vị cao trong triều đình, văn quan võ tướng tâm sinh ghen tị với hắn không chỉ có một hai người, lúc trước nội đình ngoại đình liên thủ muốn trừ hắn, kết quả lại bị đánh cho mặt xám mày tro, hai vị Đại học sĩ Lưu Kiện Tạ Thiên trí sĩ cũng do hắn gây nên, có thể nói là cái đinh trong mắt tập đoàn quan văn. Huống chi Tần Kham là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, dưới tay từng làm án, quan viên bị hắn xử cũng không ít, nghe thấy Tần Kham chết trận ở sông Liệu, rất nhiều quan viên ở nhà không khỏi vui mừng khôn xiết.

Buồn tất nhiên là bạn hoặc là thuộc hạ trung thành của Tần Kham.

Trương Vĩnh buồn tới ăn không vào, hắn và Tần Kham không thể nói là có giao tình sâu đậm, nhưng hiển nhiên trước mắt bọn họ có kẻ địch chung, chờ Tần Kham về kinh sẽ cùng hắn nội ứng ngoại hợp lật đổ Lưu Cẩn, kết quả chờ được lại là tin dữ của Tần Kham.

Người buồn trừ Trương Vĩnh còn có đông các Đại học sĩ Lý Đông Dương.

Lý Đông Dương đang ở trong Điện Văn Hoa xử lý chính vụ chợt nghe thấy tin tức Tần Kham chết trận, sau khi cả kinh một lúc thì không nói gì, một gọt mực chảy xuống tấu chương cũng không biết, khi Dương Đình Hòa kích động chạy tới nói cho hắn hay tin tức này, Lý Đông Dương nhìn Dương Đình Hòa, lắc đầu cười khổ.

"Các ngươi đều cảm thấy Tần Kham chết là chuyện tốt, bởi vì Đại Minh bớt đi một tên quyền gian, bên cạnh bệ hạ bớt đi một nịnh thần, cho nên bệ hạ sẽ bước gần thêm một bước theo hướng minh quân, nhưng, giới phu à, lão phu hỏi ngươi, Tần Kham chết quả thật là chuyện tốt sao?" Sắc mặt Lý Đông Dương thậm chí mang theo mấy phần chán nản.

Dương Đình Hòa rất khó hiểu với phản ứng của Lý Đông Dương:

"tên gian tặc Tần Kham này đã chết, sao không phải là chuyện tốt..."

Dù sao cũng là một trong ba Đại học sĩ của điện Cẩn Thân, nói còn chưa dứt lời Dương Đình Hòa bỗng dưng giật nảy mình: "Không tốt! Tần Kham chết, chúng ta sẽ nguy hiểm."

Lý Đông Dương vuốt râu, vẻ mặt u sầu gật gật đầu: "Giới Phu hiểu là tốt rồi, bệ hạ ham chơi lơ là triều chính, ti lễ giám Lưu Cẩn và nội các Tiêu Phương thông đồng nắm giữ triều chính, kẻ thuận theo thì hưng, người chống lại thì vong, triều đình nguy như chồng trứng sắp đổ, trước kia chính là ngại có Tần Kham kiềm chế, Lưu Cẩn mới thu liễm, Giới Phu ngươi không phát hiện từ sau khi Tần Kham phụng chỉ rời kinh, khí diễm của Lưu Cẩn và Tiêu Phương liền dần dần kiêu ngạo lên sao? Cái gọi là tân chính thì rối tinh rối mù, bọn họ lại thi hành hấp tấp, vì thế giết mấy vị quan viên không nghe theo, Tần Kham này vừa chết, Lưu Cẩn triệt để không còn cố kỵ, phóng mắt nhìn văn võ huân quý cả triều, ai có phân lượng được như Tần Kham, ngăn được dao mổ của Lưu công công?"

Thế nhân thường thường bị cảm xúc chi phối, bất giác bỏ qua mặt khác của một sự việc sự vật, nội các Đại học sĩ cũng là phàm nhân, tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong mắt Dương Đình Hòa, Tần Kham tuyệt đối không tính là người tốt, từ lần đầu gặp Tần Kham ở đông cung xuân phường, hắn liền bị Dương Đình Hòa xếp vào loại "Nịnh thần", theo hắn, phàm là người khuyên Thái tử dụng tâm dốc lòng cầu học, chơi bời lêu lổng với Thái tử, toàn bộ đều là nịnh thần, là vật dơ bẩn ngăn cản Thái tử trở thành minh quân thánh quân.

Về sau Thái tử đăng cơ, Tần Kham dần dần nắm quyền, Dương Đình Hòa càng khẳng định suy đoán lúc trước của mình là đúng, lần nội ngoại đình liên thủ muốn tru Tần Kham và nội cung bát hổ, Dương Đình Hòa thân ở ngoài cuộc đã nhìn thấy tất cả, Tần Kham chuyển bại thành thắng, xoay chuyển thế cục, và lãnh binh huyết tẩy Đông Hán, một đạo mệnh lệnh giết mấy nghìn người mà mắt không chớp, Dương Đình Hòa nhìn mà kinh hãi lạnh lòng, từ đó về sau càng không hoà nhã gì với Tần Kham, nếu nói hiện giờ ấn tượng của tập đoàn quan văn đối với Tần Kham, lấy thái độ của

Dương Đình Hòa là điển hình.

Phàm là việc không cân nhắc cẩn thận, bị gõ một cái phát hiện cái nhìn của mình hoàn toàn sai lầm. Phàm là việc không so sánh, vừa so sảnh một cái liền phát hiện không có xấu nhất, chỉ có xấu hơn.

Tần Kham là xấu. Nhưng trong cung còn có một kẻ còn xấu hơn.

Tục ngữ nói ác nhân tự có ác nhân trị, điều kiện tiên quyết của những lời này là cần có hai ác nhân, hiện giờ đã chết một rồi, tên còn lại ai có thể khống chế được hắn đây?

Lý Đông Dương nhìn bộ dạng ngây ra như phỗng của Dương Đình Hòa, thở dài: "Giới Phi hiện tại rõ rồi chứ? Bất luận Tần Kham này là trung hay gian. Đối với triều đình mà nói, Tần Kham là lá chắn của chúng ta, Giới Phu không ngại thì nghĩ thử xem, Tần Kham từ lúc làm quan tới nay, tranh đấu với người nhiều, thủ đoạn dữ dội độc ác, nhưng đối tượng xuống tay của hắn không phải huân quý thì cũng là phiên vương, hoặc là hoạn quan trong cung, hắn chưa từng hạ thủ với quan văn triều đình ta phải không? Cho dù có vô số ngôn quan ngự sử thường xuyên thượng sớ hạch tội, mắng hắn như tưới máu chó lên đầu, nhưng ngươi đã từng thấy hắn hạ độc thủ với ngôn quan bao giờ chưa?"

"... Trái lại nhìn ti lễ giám Lưu Cẩn đi, từ lúc hắn cầm quyền tới nay đã giết bao nhiêu người, người nào bị giết chẳng phải là quan văn trong triều? Sau khi Thi hành cái gọi là Tân chính, thủ đoạn Lưu Cẩn có lần nào là không ngoan độc hơn Tần Kham? Trước kia khi Tần Kham còn, Lưu Cẩn có từng dám bừa bãi thế không? Một Vương Thủ Nhân, Lưu Cẩn muốn hạ sát thủ với hắn cũng bị Tần Kham ngoài sáng trong tối cản lại, khiến hắn chịu thiệt mà không thể lên tiếng, một Đới Tiển bị trượng tễ, cái giá Lưu Cẩn phải trả là mạng của con nuôi hắn, Giới Phu à, thành kiến của các ngươi đối với Tần Kham quá sâu, lão phu lại luôn cảm thấy, Tần Kham không phải là người xấu, trước kia các ngươi không nhìn ra, Tần Kham chết rồi thì chắc là các ngươi có giác ngộ chứ hả?"

Dương Đình Hòa kinh ngạc một lúc không nói được gì, trong lòng cẩn thận nhấm nuốt những lời nói của Lý Đông Dương, không thể không buồn bã thừa nhận, Lý Đông Dương nói rất đúng, Tần Kham cũng giết người, nhưng kẻ bị giết đều là người đáng chết, so sánh

với khí diễm hơi tí là giết quan văn của Lưu Cẩn hiện giờ, Tần Kham quả thực là Bồ Tát sống vạn gia sinh phật.

Vừa nghĩ tới Tần Kham đã chết, các quan văn thiếu một lá chắn cản dao mổ của Lưu Cẩn, Dương Đình Hòa không khỏi ảm đạm thất sắc, bất tri bất giác chuyển hoán cảm xúc đối với Tần Kham, thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện.

"Tần Kham... Không tính là người xấu." Dương Đình Hòa cuối cùng cũng đưa ra kết luận đúng với lương tâm, có thể khiến người tính cách cương liệt trong mắt không dính nổi hạt cát như hắn nói ra những lời này, tất nhiên là rất đáng quý.

Cười khổ hai tiếng, Dương Đình Hòa nói: "Tây Nhai tiên sinh vì sao không thuyết phục ta sớm?"

Lý Đông Dương thở dài: "Lời nói hành động của Tần Kham luôn độc đáo, thế nhân chỉ phỉ báng nói xấu, có hai hiểu được đâu, cả triều đều coi hắn là cừu khấu, lão phu sớm nói với ngươi những điều này, liệu ngươi có chấp nhật không?"

Dương Đình Hòa lắc đầu, mặt có chút hổ thẹn.

Lý Đông Dương nói: "Tần Kham chịu nhục rồi, thế nhân nhìn lầm hắn rồi?"

Chuông đồng ở phượng lâu Hoàng cung bỗng gõ vang, từng tiếng lại từng tiếng, tiếng chuông trầm thấp trang nghiêm vang vọng khắp bầu trời kinh sư.

Chương 345: Phong tước chi tranh (hạ)

Tần Kham chết trận, Tần Kham phong hầu, Tần Kham có hậu đại...

Trong vòng một ngày, tin tức nối tiếp tin tức làm các đại thần cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Trên long ỷ Kim điện, Chu Hậu Chiếu mím môi rất chặt, biểu hiện ra sự quyết tâm nghi ngờ. Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa lặng lẽ nhìn nhau một cái, hai người ngậm miệng không nói gì, chẳng khác nào ngầm thừa nhận quyết định Chu Hậu Chiếu hầu của Chu Hậu Chiếu, mà một vị Đại học sĩ khác là Tiêu Phương thì nhìn nhìn Lưu Cẩn đứng bên cạnh Chu Hậu Chiếu, ánh mắt hai người giao nhau, Lưu Cẩn khẽ lắc đầu, Tiêu Phương ngầm hiểu, vuốt chòm râu trắm, cũng không lên tiếng.

Ti lễ giám không dám phản đối, ba vị Đại học sĩ cũng không phản đối, đám thượng thư thị lang của lục bộ đều là lão hồ li lăn lộn trong triều đình cả nửa đời người, tất nhiên biết sát ngôn quan sắc, lúc này đều đều ngâm miệng không nói gì.

Quan văn Đại Minh tựa hồ chuyên để phản đối hoàng đế mà sinh ra, loại phản đối này đã dần nghiêng theo phương hướng cố chấp vặn vẹo, cơ hồ là vì phản đối mà phản đối, chỉ mong được có danh, người dám phản đối hoàng đế là người tốt, đều sẽ giành được sự tán tụng của văn võ cả triều và dân gian dân gian, là đại biểu cho chính nghĩa không sợ cường quyền, nếu có thể chọc cho long nhan giận dữ đánh hắn hơn mười đình trượng, các quan văn sẽ mừng như trúng xổ số, bị thương càng nặng thì thanh danh trong sĩ lâm của hắn càng cao, thanh danh trong dân gian càng thịnh.

Bọn họ luôn sẽ tự đặt mình ở điểm cao của đạo đức và chính nghĩa, tốp này nối tiếp tốp kia khởi xướng công kích về phía hoàng đế, có thể nói là người trước ngã xuống, người sau tiến lên, bỏ sống quên chết, tâm thái tự ngược cầu danh sau hơn một trăm năm kể từ lúc Đại Minh lập quốc càng lúc càng vặn vẹo, các quan văn

cũng càng lúc càng điên cuồng, khi hoàng đế tinh thần bình thường đối mặt với mấy trăm người điên trên triều đình, chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, thế là thần quyền từng bước ép sát, hoàng quyền dần dần yếu đi, dần dà, tạo thành hiện trạng hoàng đế Đại Minh uất nghẹn như hiện giờ.

Nhưng triều hội hôm nay lại khác, mấy Đại học sĩ đứng đầu hàng, thượng thư thị lang bộ tinh mắt liền có thể phát hiện, khuôn mặt tuấn tú của Chu Hậu Chiếu hôm nay lờ mờ phủ lên một tầng sát khí, sự áy náy đối với Tần Kham đã chết trận, sự đồng tình đối với phụ nhụ Tần gia, cùng với ủy khuất nhiều ngày bị các đại thần chống đối chỉ trích, hôm nay toàn bộ hóa thành lửa giận ngập trời, bị giấu đi dưới vẻ mặt bình tĩnh.

Chân long chính là chân long, tuổi nhỏ tới mấy thì hắn cũng là chân long thiên tử, rồng có thể núp dưới cửu vực yên lặng ẩn nhẫn, cũng có thể tung cánh bay lên chín tầng trời.

Ý chỉ Truy phong Tần Kham làm Sơn Âm hầu vừa hạ, lễ khoa cấp sự trung Hùng Khánh đột nhiên dập đầu đến bốp lên sàn vàng đại điện, trong chớp mắt trán đã túa máu.

"Thần phản đối! Bệ hạ phong tước không ổn, khẩn cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban."

Chu Hậu Chiếu giận tím mặt: "Hỗn trướng! Ngươi càn rỡ lắm! Ý trẫm đã quyết, lệnh này không đổi."

Hùng Khánh sắc mặt trướng đỏ bừng, gân cổ như một con gà chọi không chịu thua, tức giận kháng biện: "Bệ hạ nếu không thu hồi mệnh lệnh đã ban, thần sẽ đâm đầu vào cột chết trước thềm ngọc! Quân thượng hồ đồ, trời không có nắng, thần không có sức cứu đỡ, vậy chỉ mong được chết."

Chu Hậu Chiếu giận quá hóa cười, ngửa mặt lên trời cười ha ha mấy tiếng: "Lưu Cẩn."

"Có lão nô."

"Việc này giao cho ngươi, trẫm không muốn nghe thấy bất kỳ thanh âm phản đối nào nữa."

"Bệ hạ yên tâm, lão nô nhất định sẽ phân ưu cho bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu cũng chẳng buồn nhìn văn võ cả triều sắc mặt đang khó coi, vung ống tay áo, xuống điện về nội cung.

Chu Hậu Chiếu đi rồi, Lưu Cẩn không đi theo, ngược lại hai tay giao nhau ngông nghênh đứng trước long ỷ kim điện, dùng một loại ánh mắt như thần linh nhìn xuống thương nhìn đại thần cả điện, sắc mặt tràn ngập vẻ mỉa mai.

Thật sự là một đám người tìm chết! Thường ngày chống đối thì cũng thôi, hôm nay Tần Kham vừa chết, bệ hạ chính là lúc lửa giận xộc lên đầu, ngay cả Tạp gia nhìn Tần Kham không vừa mắt cũng không dám nói nửa chữ không, tròng mắt các ngươi tụt mẹ xuống dái rồi à?

Đứng trước long ỷ, nhìn Hùng Khánh và chúng thần quỳ dưới điện, Lưu Cẩn ngoài cười nhưng trong không cười chắp tay nói: "Trừ lễ khoa cấp sự trung Hùng đại nhân ra, còn vị đại nhân nào cảm thấy không nên truy phong cho Tần Kham làm Sơn Âm hầu nữa không?"

Ngữ khí Âm dương quái khí, vẻ mặt mỉa mai châm chọc, lập tức làm các đại thần phẫn nộ vạn phần, lập tức lại có mười mấy ngôn quan ngự sử đứng ra khỏi hàng, nhìn chằm chằm Lưu Cẩn, đồng thanh nói: "chúng ta phản đối."

Lưu Cẩn cười rộ mấy tiếng quái dị: "Rất tốt, chư công khí khái đáng khen, Tạp gia tiễn các ngươi một đoạn đường, điện tiền đại hán tướng quân đâu?"

Mấy chục đại hán tướng quân mặc giáp đi vào.

Lưu Cẩn thản nhiên phất phất tay: "Tước quan sa quan phục của bọn họ, bắt vào chiếu ngục tạp trì."

Hơn mười đại thần bị đại hán tướng quân thô lỗ kéo đi, chỉ còn sót lại những tiếng mắng "Chó thiến, gian tặc" Càng lúc càng xa.

Lưu Cẩn nhìn bọn họ rồi cười lạnh hắc hắc, ánh mắt giống như nhìn một đám người chết, đối với tiếng mắng của bọn họ thì mắt điếc tai ngơ.

Quan văn, chung quy vẫn chỉ là một đám giỏi võ miệng, thật không hiểu, bệ hạ các đời vì sao phải sợ họ như vậy nhỉ?

Trong điện, văn võ cả triều sắc mặt càng khó coi, nhưng lại giận mà không dám nói gì, Dương Đình Hòa không nhịn được lại nhìn thoáng qua Lý Đông Dương, trong sắc mặt oán giận mang theo mấy phần thất vọng.

Tây Nhai tiên sinh quả nhiên nói không sai, Tần Kham vừa chết, Lưu Cẩn quả nhiên quả nhiên bừa bãi, nhìn hắn đứng trước long ỷ uy phong bát diện, bộ dạng như "Lập hoàng đế", triều đình Đại Minh sau này sẽ đi về hướng nào?

Thánh chỉ Truy phong tới cửa.

Đạo thánh chỉ này không mang đến vui sướng cho Tần phủ đang bị bao phủ trong mây đen, trong không khí thấp tới cực độ của Tần phủ mấy ngày nay, duy nhất có thể mang đến một tia vui sướng cho Tần phủ chỉ sợ chỉ có việc Kim Liễu, người từng là nhị tiểu thư, hiện giờ là nhị phu nhân mang cốt nhục của Tần lão gia.

Về phần thánh chỉ truy phong Tần Kham làm Sơn Âm hầu của Chu Hậu Chiếu, thực sự khiến người ta không cao hứng nổi.

Người mất rồi, tước vị cao tới mấy cũng còn có tác dụng gì? Đương nhiên, có tước vị này, Tần gia sẽ không đổ, đám hạ nhân quản gia, nha hoàn, tạp dịch trong phủ cuối cùng cũng tâm.

Hoạn quan Tuyên vừa đi, ti lễ giám lại phái tới một thái giám tùy đường, hắn phụng lệnh của Lưu Cẩn mang đến đám đồ tang sự như linh đường, linh bằng, cùng với bốn mươi chín hòa thượng đạo sĩ của đại lục ti tới làm pháp sự.

Những người những thứ này vừa tới, làm không khí trong Tần phủ càng đau đớn thêm vạn phần, không ít nha hoàn tạp dịch lập tức ôm mặt bật khóc.

Chủ mẫu Đỗ Yên phẫn nộ lao tới tiền viện, không nói hai lời đánh cho thái giám tùy đường một trận tơi bời, những hòa thượng đạo sĩ kia cũng bị hạ nhân của Tần phủ đuổi ra ngoài, tất cả đồ tang sự bị đập tan tành, sau đó đại môn Tần phủ đóng chặt, không tiếp bất

kỳ người khách nào.

Đỗ Yên đứng ở tiền viện tức giận mắng Lưu Cẩn, đám hạ nhân cũng phụ họa tán đồng.

Kỳ thật Đỗ Yên lần này trách lầm Lưu Cẩn rồi, Lưu Cẩn khó làm mới làm được một chuyện tốt, lần này gửi đồ tang sự và hòa thượng đạo sĩ tới thực sự cũng là có ý tốt.

Tần Kham chết trận cơ hồ đã là chuyện ván đã đóng thuyền, cái gọi là người chết như đèn tắt, tất cả ân oán của Lưu Cẩn và Tần Kham đều thôi, thấy thánh quyến của Chu Hậu Chiếu đối với Tần gia không những không giảm, ngược lại so với còn sống Tần Kham còn sống thì càng lớn hơn, nếu từ nay về sau không còn xung đột lợi ích với Tần gia nữa, Lưu Cẩn tất nhiên vui vẻ kết một hồi thiện duyên, thế nên mới sai người đưa mấy thứ này này tới.

Ai ngờ Lưu công công vất vả lắm mới mọc ra được một hồi hảo tâm, lại bị Đỗ Yên và hạ nhân Tần phủ coi thành lòng lang dạ thú, chủ mẫu Tần gia căn bản không tin Tần Kham đã chết, Lưu Cẩn đưa những thứ gở này tới chẳng phải là mang xui xẻo tới cho Tần gia ư?

Trong tiền viện Tần phủ, Đỗ Yên mắng chửi đã có chút mệt cuối cùng cũng ngậm miệng, thần sắc phẫn nộ đã giảm mấy phần.

Đứng trong viện nghĩ nghĩ, Đỗ Yên bỗng nhiên cao giọng nói: "Quản gia, phái người vào thành, tới Thiên hộ sở nội thành mời Lý Nhị đến."

Quản gia vội vàng gật đầu, tự mình lên xe vào thành.

Kim Liễu bụng hơi nhô vẫn khóc không ngừng, nhìn Đỗ Yên giống như một con hổ cái ngẩng cao đầu, che chở Tần gia trên dưới, trong lòng không khỏi càng chua xót.

"Tỷ tỷ, khổ cho tỷ rồi." Kim Liễu kéo tay Đỗ Yên khóc nói.

Sắc mặt Đỗ Yên ôn nhu hơn rất nhiều, vỗ vỗ tay nàng ta, ôn nhu nói: "Bảo hai nha hoàn dẫn ngươi đi dạo trong viện, vừa mang thai nên đi lại nhiều, ta đã bảo danh y Long Nhị Chỉ của kinh sư kê phương thuốc dưỡng thai cho ngươi rồi, đang cho hạ nhân sắc,

bên ngoài gió lớn, đi một lúc thì về phòng đi, cẩn thận đứa bé trong bụng."

"Tỷ tỷ..."

"Nhanh đi, nhất định phải chú ý đứa bé, nó là cốt nhục của tướng công, không thể có tổn thất gì." Mặt Đỗ Yên nổi lên mấy phần mệt mỏi và bi thương, nhưng rất nhanh lại biến mất, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Kim Liễu, gượng cười nói: "Tướng công sẽ không chết, hắn xấu xa như vậy, Diêm Vương sao dám nhận hắn? Qua mấy ngày nữa là có tin tức tốt đến thôi, tin ta đi! Trước khi Tướng công về ngươi phải an tâm dưỡng, ta sẽ chống đỡ Tần gia!"

Lý Nhị rất nhanh liền tới.

Đỗ Yên Một thân tố trang ở ngoại đường tiếp hắn.

Chương 346: Khởi hành hồi kinh

Nhìn chằm chằm khuôn mặt bi thương của Lý Nhị, Đỗ Yên nghiêm túc nói: "Lý Nhị, ngươi vẫn trung thành với tướng công nhà ta chứ?"

Lý Nhị ngây ra một lúc, đứng lên rồi quỳ một gối trước mặt Đỗ Yên, lớn tiếng nói: "Tần soái có ơn tái tạo đối với Lý Nhị ta, Lý Nhị có thể có ngày hôm nay, toàn nhờ Tần soái tài bồi, phu nhân có gì phân phó, Lý Nhị ta muôn lần chết không chối từ."

Đỗ Yên hài lòng gật gật đầu: "Tốt lắm, tướng công không nhìn lầm người, Lý Nhị, bên ngoài đều nói tướng công đã chết, ngươi tin không?"

Lý Nhị do dự một lúc, môi ngập ngừng không nhưng không lên tiếng.

Đỗ Yên thở dài: "Xem ra ngươi cũng tin, chẳng trách, hoàng thượng ngay cả thánh chỉ truy phong cũng ban rồi, ai còn tin tướng công còn sống đâ?"

Lý Nhị hai mắt sáng ngời, vội vàng nói: "Phu nhân. Tần soái còn sống à? Có người nào tận mắt nhìn thấy hay không?"

Đỗ Yên lạnh lùng nói: "Không ai nhìn thấy cả, nhưng tự ta biết tướng công không chết! Hắn tuyệt đối sẽ không chết! Lý Nhị, ta là phụ đạo nhân gia, vốn không có tư cách sai khiến ngươi, hôm nay gọi ngươi đến, đơn giản chỉ là mong ngươi nể tình là việc với tướng công nhiều năm, ngươi phải giúp Tần gia làm chuyện này."

Lý Nhị ôm quyền thật mạnh: "Xin Phu nhân cứ phân phó."

"Ngươi là phó Thiên hộ Cẩm Y vệ nội thành, Đinh Thuận Thiên hộ theo tướng công tới Liêu Đông, Thiên hộ sở nội thành do ngươi làm chủ, ngươi phái nhiều thám tử rời kinh xuất quan tới Liêu Đông, chiến trường bờ sông Liêu cũng được, nơi các bộ lạc Mông

Cổ lớn nhỏ ở cũng được, thành trì hương xã xung quanh sông Liêu cũng được, đều cẩn thận điều tra tìm kiếm cho ta, tìm nơi hạ lạc của tướng công."

Lý Nhị không chút do dự nói: "Vâng, ta giờ phái thám tử rời kinh."

Đỗ Yên nhìn chằm chằm Lý Nhị, gằn từng chữ: "Lý Nhị, ta tin tướng công không chết, ngươi cũng phải tin."

"Vâng! Tần soái không chết, ngài tuyệt đối không thể chết được."

....

Nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của Lý Nhị, vẻ mặt kiên nghị của Đỗ Yên vẫn chưa hề biến mất.

Đứng dậy trở lại phòng ngủ, đóng cửa ngồi một ình bên cửa sổ, nhìn cây ngô đồng khô vàng ngoài cửa sổ, Đỗ Yên chưa từng chảy một giọt lệ lúc này lại nước mắt rơi như mưa, nhưng vẫn cắn răng không phát ra một tiếng.

Trong căn phòng trống Yên tĩnh, truyền đến tiếng nỉ non của Đỗ Yên: "Tướng công, ngươi từng nói rất đúng, ta nếu không kiên cường được thì mạnh mẽ cho ai xem? Tướng công, trở về đi, ta sắp không chống đỡ được rồi."

Hơn ba mươi người giục ngựa rời kinh.

Đại Minh lập quốc hơn trăm năm, Cẩm Y vệ khiến thiên hạ nghe tin đã sợ mất mật lần đầu tiên nhận sự sai phái của một nữ nhân, hơn nữa là cam tâm tình nguyện.

Lý Nhị tự mình dẫn đội, thậm chí không thèm nói tiếng nào với đồng tri, thiêm sự của Bắc trấn phủ ti, dẫn thẳng hơn ba mươi thủ hạ tâm phúc rời kinh.

Trong hai năm vào kinh, Tần Kham đã bất tri bất giác trở thành hạch tâm lợi ích của một nhóm người, một vinh tất cả đều vinh, một tổn hại tất cả đều tổn hại. Lý Nhị chưa từng đọc sách, nhưng hắn hiểu rõ hơn bất kỳ ai, Tần Kham nếu chết thật rồi, cái chức phó Thiên hộ này của hắn chỉ sợ cũng không làm được lâu nữa, bất luận văn quan hay là võ tướng, không có cây đại thưa đằng sau

để dựa, tiền đồ của bọn họ sẽ chẳng thể nào sáng lạng được.

Trên Thảo nguyên trời xanh mây trắng, trời xanh ngắt như vừa được giặt.

Giờ đã vào đông, cỏ xanh khô vàng, dê bò của bộ lạc được tập trung lại, những mục dân thân thủ lão luyện đem cỏ xanh sớm đã tích chữ trước dùng dao cầu cắt thành những cọng nhỏ, thỉnh thoảng lại giải vào khu nhốt dê bồ.

Khác với mùa đông trước, năm nay trên mặt nam nữ già trẻ của bộ lạc Đóa Nhan đã không còn thần sắc sầu khổ sau khi mùa đông bắt đầu, ai nấy đều tươi cười, vừa làm việc thậm chí còn vừa hát những khúc ca dao vui vẻ. Tâm tình của Khả Hãn Hoa Đương cũng rất không tồi, liền mấy ngày giết trâu giết dê, mở hội lửa trại, rộng rãi hiếm có.

Tất cả chỉ vì khâm sai Đại Minh khỏi bệnh rồi, lập tức sắp về cung, mà về cùng khâm sai còn có minh thư đã ký, cùng với trân châu xinh đẹp nhất trên thảo nguyên.

Từ sau trận sông Liêu, Tháp Na và Diệp Cận Tuyền lãnh binh xoay chuyển chiến cuộc, cứu Tần Kham, cũng đón hắn về doanh địa của Đóa Nhan, đáng tiếc khâm sai đại nhân mất máu quá nhiều, hơn nữa khi đại chiến quá lo lắng, kinh sợ, thống khổ, đủ loại cảm xúc đan xen, cuối cùng vào một giây thoát vây đã té xỉu, sốt liền mấy ngày, khi tỉnh khi mê.

Đinh Thuận phái khoái mã hồi kinh báo tin, Tần Kham Tần Kham lại một mực không thể đi đường, cho đến hôm nay bệnh đỡ được một nửa liền vội vàng chuẩn bị rời khỏi thảo nguyên hồi kinh, bức thư tuyệt bút khi mình đại chiến sẽ tạo thành chấn động lớn cỡ nào ở kinh sư hắn không bận tâm, điều mà hắn bận tâm là hai bà nương trong nhà sau khi biết mình chết trận sẽ thương tâm cỡ nào, vụ hiểu lầm này phải lập tức giải trừ.

"Minh thư đã ký rồi, chỉ chờ hoàng đế bệ hạ đóng dấu truyền chiếu thiên hạ, Nghiêm Ninh, Khai Nguyên, Tứ Bình, ba thành thị sớm sẽ mở cửa cho Đóa Nhan, Hoa Đương Khả Hãn, ta thật sự không nghĩ ra ngươi vì sao cứ muốn để Tháp Na theo ta hồi kinh?"

Trong kim trướng của Hoa Đương, Tần Kham bệnh nặng mới khỏi sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, nhìn chằm chằm Hoa Đương với vẻ rất bất mãn.

Hoa Đương mắt hơi híp lại, thần thái giống y như lúc Tần Kham tính kế người khác, tràn ngập vẻ giảo hoạt.

" Khâm sai đại nhân Đại Minh Tôn quý, Tháp Na đã là thê tử của ngươi, nàng ta vì sao không thể theo ngươi hồi kinh?"

Tần Kham xoa xoa mặt, vẻ mặt vô cùng khổ sợ, nút thắt này chỉ sợ rất khó cởi.

Sống chết muốn đem nữ nhi gả cho hắn, Hoa Đương này rốt cuộc muốn lừa hắn lễ hỏi bao nhiêu?

"Ta nói mãi với ngươi rồi, trong nhà ta đã có hai thê thiếp, thực sự không thể cưới thêm nữa, phu nhân nhà ta tính cách thô bạo, hơn nữa có thể giết cả hổ báo, Hoa Đương Khả Hãn, tin ta đi, ta không tiếp thụ nữ nhi của ngươi tuyệt đối là vì muốn tốt cho nàng ta thôi."

"Đã nói gả cho ngươi thì Tháp Na chính là của ngươi, lời hứa của người Mông Cổ vĩnh viễn không thay đổi giống như mặt trời lên mặt trời xuống." Hoa Đương lắc đầu nghiêm mặt nói.

Tần Kham thở dài thật mạnh.

Một người giống như cỏ đầu tường khao khát dựa vào Đại Minh, nói lời này cũng không biết đỏ mặt.

"Khâm sai đại nhân, Bá Nhan Mãnh Khả lần này ở dưới tay khâm sai đại nhân ăn quả đắng, năm ngàn kỵ binh ở bờ sông Liêu bị tiêu diệt hoàn toàn, ở ngoài thành Liêu Dương cũng tổn hại hơn hai ngàn, trận chiến này đã khiến Thát Đát bộ đại thương gân cốt."

Tần Kham nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Hoa Đương, mỉm cười.

Đây là định tranh công à?

"Nói tới trận chiến này, bản quan còn phải đa tạ Đóa Nhan Vệ gửi

binh tương trợ mới đúng, nếu không phải quý bộ xuất binh, bản quan lần này e là đã chết trận ở sông Liêu rồi." Tần Kham chắp tay với Hoa Đương.

Hoa Đương khiêm tốn xua tay, cũng nói một câu thật lòng: "Đại nhân không cần cả m tạ ta, phải cảm ơn nữ nhi của ta ấy, nó dẫn một nghìn người lao tới sông Liêu cứu ngươi, kỳ thật ta lúc ấy không hề biết gì, có thể thấy được trong lòng nó có ngươi, nếu không sẽ không làm ra chuyện thiếu bình tĩnh như vậy."

Đối với sự chào hàng của Hoa Đương, Tần Kham đành phải ngậm miệng không tiếp lời hắn.

Quảng cáo thì cũng được, có điều có cái hiềm thổi phồng, Tần Kham cũng không ngốc, Tháp Na lãnh binh cứu hắn hoàn toàn không liên quan tới tình yêu nam nữ, thuần túy bởi vì khâm sai hắn không chết được, chết thì can hệ quá lớn.

Thấy Tần Kham không nói năng gì, Hoa Đương thở dài thất vọng, đành phải thay đổi đề tài: "Khâm sai đại nhân ở bờ sông Liêu chịu thiệt như vậy, không định trả thù à? Lần này Bá Nhan Mãnh Khả tổn hại hơn bảy ngàn dũng sĩ, hắn cũng bị thương tới gân cốt rồi, khâm sai nếu hưng binh Liêu Đông về phía bắc đánh hoàng kim đại trướng của Thát Đát, Đóa Nhan bộ sẽ nguyện làm tiên phong cho khâm sai."

Tần Kham mỉm cười lắc đầu.

Hoa Đương tính toán hay lắm, nếu Đóa Nhan bộ đã đắc tội với Bá Nhan Mãnh Khả, nhân lúc khâm sai còn chưa hồi kinh, dứt khoát hợp binh với Hán nhân đánh cho hắn trở tay không kịp, đoạt tráng đinh của bộ lạc hắn, đoạt mục trường và dê bò của hắn, rõ ràng có cái hiềm mượn đao giết người.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết của hưng binh trả thù là mình phải có vốn. Hiện giờ hợp binh Liêu Đông lại tổng cộng chỉ có bốn vạn, trong đó đại bộ phận đều là bộ tốt, quân đội như vậy đi đánh hoàng kim đại trướng, có khác gì là đi chịu chết đâu."

Không có vốn trả thù thì tạm thời cứ nhịn cục tức này đi đã.

"Hoa Đương Khả Hãn, Hán nhân chúng ta có câu, quân tử báo thù, mười năm không muộn. Tần Kham ta báo thù không cần chờ mười năm, hai ba năm sau lại quyết thư hùng, tất sẽ không như trận bờ sông Liêu lần này."

Tần Kham để lại những lời này, Hoa Đương thất vọng tặc lưỡi, bưng chén rượu ngựa cuối cùng rồi uống cạn, coi như là tiệc tiễn biệt.

Đại quân xuất phát, vẫn tinh kỳ che trời, vẫn nghi trượng uy vũ, nhưng mà khi tới thì tám ngàn người, khi trở về lại chỉ còn hơn một ngàn người, nhìn quân sĩ vết thương đầy người phía sau, trong lòng Tần Kham không khỏi rầu rĩ bi thống.

HƠn Sáu ngàn tướng sĩ, cứ như vậy vĩnh viễn nằm lại ở bờ sông Liêu.

Cửa doanh của Đóa Nhan bộ mở rộng, những mục dân dùng phương thức vừa múa vừa hát đưa tiễn Tần Kham.

Đại quân lặng lẽ đi về hướng tây, lần này Diệp Cận Tuyền lưu lại tâm nhãn, cho dù biết Bá Nhan Mãnh Khả sau khi ăn quả đắng lần này không thể hưng binh phục kích Tần Kham nữa, nhưng Diệp Cận Tuyền vẫn phái ba ngàn kỵ binh hộ tống Tần Kham nhập quan.

Đại quân đi chưa tới mười dặm, Hoa Đương dắt Tháp Na không tình không nguyện, không ngừng giãy dụa cưỡi ngựa chạy lên.

"Khâm sai đại nhân xin dừng bước, ngươi quên đem theo Tháp Na về rồi."

Tần Kham đành phải kéo đầu ngựa, cười khổ nói: "Hoa Đương Khả Hãn, ta minh bạch ý tứ của ngươi, sư thúc Diệp Cận Tuyền của ta hiện giờ đã nắm quyền Liêu Đông, ta sẽ phân phó hắn quan tâm tới Đóa Nhan Vệ, tuyệt đối sẽ không để quý bộ phải ủy khuất, về phần Tháp Na, hay là thôi đi, ta thực sự không tiếp nhận nổi."

Hoa Đương lắc đầu nói: "Người Mông Cổ trọng lời hứa, nói là của ngươi thì chính là của ngươi."

"Nhưng nàng ta không là của ta!"

Hoa Đương cả giận nói: "Nó rõ ràng chính là của ngươi! Theo tập tục cướp cô dâu của Mông Cổ, ngươi đã ép vị hôn phu của nó phải bỏ đi, nó chính là của ngươi! Lúc trước ngươi nếu đã vô tình với nó, vì sao nửa đêm tấn công Hỏa Si, chồng chưa cưới của nó?"

Bốp!

Tần Kham hung hăng vỗ mạnh mu bàn tay mình: "... Ta thủ tiện (tay thối) !"

Chương 347: Lại tuyển mộ thiếu niên (1)

Tháp Na vẫn đi theo Tần Kham.

Trên đường đi vẻ mặt Tháp Na không thoải mái, Tần Kham không thoải mái không thoải mái, hai bên đều ghét cảm giác bị người khác ép buộc.

Mùa đông Tái bắc rất lạnh, Tần Kham bệnh nặng chưa lành, tốc độ hành quân lại rất nhanh, tâm tình của hắn rất nặng nề, kinh sư và quan ngoại tuy nói cách nhau không xa, nhưng những năm này điều kiện thông tin thật sự rất lạc hậu, cho dù dùng quân dịch tám trăm dặm ngày đêm chạy không ngừng, nhanh nhất cũng phải mất hơn mười ngày mới có thể nhận được tin tức, thời gian mười ngày có rất nhiều không thể không thể nắm chắc.

Không biết Kim Liễu biết được tin tức mình chết trận sẽ khóc tới như thế nào, Đỗ Yên thì chắc sẽ không khóc, làm vợ chồng lâu ngày cũng hiểu rõ nhau, sống không thấy người chết không thấy xác, Đỗ Yên chỉ sợ sẽ không dễ dàng tin mình đã chết trận.

Gió bắc lạnh thấu xương, gào thét thổi qua, xen lẫn những hạt cát, thổi vào mặt ran rát.

Tần Kham che miệng ho khan hai tiếng, xiết chặt da chồn tía mềm mại mềm mại trên cổ, khuôn mặt tái nhợt nổi lên mấy phần ửng hồng.

Tháp Na cưỡng tuấn mã đi theo bên cạnh, thấy bộ dạng suy yếu của Tần Kham, không khỏi hừ lạnh, một cái bóng đen bay tới, Tần Kham bắt lấy, thì ra là một tấm da gấu chó đã được thuộc.

Liêu Đông trừ thảo nguyên mênh mông vô bờ, cũng có rất nhiều rừng rậm, chính là nơi gấu chó sống, tấm da gấu chó này nói không chừng chính là dũng sĩ nào đó của Đóa Nhan bộ kiếm được tặng cho Tháp Na hòng khiến cho nàng ta vui.

Tần Kham ngây ra một lúc, sau đó nhoẻn miệng cười với nàng ta: "Đa tạ Tháp Na cô nương."

Cái miệng nhỏ nhắn của Tháp Na chu lên: "Hán nhân Các ngươi yếu đuối thật, gió thổi là ngã, chẳng giống như hán tử trên thảo nguyên chúng ta."

Tần Kham thở dài: "Tháp Na cô nương, ngươi phải hiểu cho rõ, ta không chỉ là Hán nhân, mà còn là bệnh nhân."

"Bệnh nhân thì hay lắm à?" Tháp Na hung hăng lườm hắn một cái.

Tần Kham lẩm bẩm nói: "Nữ nhân Mông Cổ chẳng lẽ đều không giảng đạo lý như vậy cả sao? Chẳng trách Hoa Đương sống chết muốn giao nàng ta cho ta, ta có nữ nhi như vậy, khẳng định cũng không chút do dự đẩy cho người khác..."

"Ê, cẩu quan, kinh qua trong trận sông Liêu thủ hạ của ngươi đã kể với ta rồi, cho dù ngươi không đủ cường tráng, nhưng ta không thể không nói, biểu hiện của ngươi trong trận chiến ấy rất giống dũng sĩ, so với trong tưởng tượng của ta thì khá hơn nhiều."

Hiếm khi nghe được nữ nhân này nói một câu lọt tai, tuy rằng rất miễn cưỡng, nhưng cũng là lời hay miễn cưỡng.

Tâm tình của Tần Kham lập tức tốt hơn rất nhiều, nhưng lại có chút không biết đủ thở dài: "Nếu ta giống dũng sĩ, ngươi không nên gọi ta là 'Cẩu quan' nữa."

"Trừ trận chiến ấy, khi ngươi bình thường thì vẫn là cẩu quan xấu xa." Tháp Na chun mũi cười nói.

Lần này hành quân không đụng phải địch tình gì nữa, đừng nói kỵ binh Thát tử, ngay cả bọn cướp đường hại dân hại nước không có mắt cũng không gặp.

Năm trăm thiếu niên binh sau chiến dịch sông Liêu chỉ còn lại hơn một trăm người, hơn nữa đại bộ phận đều bị thương, nhưng mà bọn họ vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đi trong đội ngũ, cho dù vết thương đầy người, nhưng dáng vẻ quân tư được Diệp Cận Tuyền huấn luyện vẫn chấp hành rất cẩn thận tỉ mỉ, bọn họ đi trong đội ngũ tay vẫn giơ cao cờ xí khâm sai, giống như một con thiên nga

cao ngạo, trở thành một đạo phong cảnh sáng rực trong đại quân.

Tần Kham thương xót nhìn họ, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

"Đinh Thuận..."

"Đại nhân."

" Sau khi Hồi kinh chuyện thứ nhất ngươi phải làm chính là tới lưu dân doanh chọn người, gom đủ năm trăm thiếu niên binh, một người cũng không được thiếu."

"Vâng..."." Đinh Thuận do dự một chút, nói: "Đại nhân, trận sông Liêu những thiếu niên này dũng cảm quên mình, nhưng luận về thể lực cùng với kỹ xảo đả đấu với Thát tử, vẫn kém quân sĩ bình thường quá nhiều, chiêu mộ thêm thiếu niên binh có cần thiết không?"

Tần Kham gật đầu: "Rất cần thiết, sau trận chiến này, không phải vẫn còn hơn một trăm thiếu niên sống sót sao? Chắc hẳn một thứ gọi là 'Quân hồn' đã ăn sâu vào trong lòng hơn một trăm người này rồi, tương lai nhánh quân đội này bất luận là mở rộng hay là giảm quân số, chỉ cần có một lão binh còn sống, loại tinh thần này sẽ không diệt, đối với một nhánh quân đội mà nói, loại tinh thần này là quan trọng nhất. Nhánh thiếu niên binh này phải khởi tạo. Đinh Thuận, ngươi cần phải đối đãi tốt với họ, ta vẫn là câu đó, trong tương lai không xa, những thiếu niên này sẽ trở nên rực rỡ trên quốc thổ Đại Minh ta."

Lời nói này có chút cao thâm, vẻ mặt Đinh Thuận cái hiểu cái không.

Nhìn các thiếu niên sau khi trải qua đại chiến vẫn tinh thần chấn hưng ở trước mặt, đón gió bắc gào thét cố gắng ưỡn thẳng người giơ cao cờ rồng, Tần Kham nói: "Phượng Hoàng niết bàn, phá rồi lại lập, sự thất bạo là lão sư tốt nhất trong nhân sinh, đối với bọn họ là vậy, đối với ta cũng vậy."

Đinh Thuận cười nói: "Đại nhân, những lời ngài nói lão Đinh ta miễn cưỡng hiểu một chút, bất kể như thế nào, ngài bảo sao thì ta sẽ làm vậy, tóm lại ngài nói là đúng. Trở về kinh rồi ta sẽ tới lưu

dân doanh chọn người, chọn cũng như lúc trước, chuyên chọn gia thế trong sạch, không có tâm nhãn xấu xa."

Dừng một chút, Đinh Thuận liếc ra sau, thấp giọng nói: "Đại nhân, Tháp Na này chẳng lẽ thực sự đưa nàng ta về nhà làm tam phu nhân à? Chính thất phu nhân của Ngài chỉ sợ..."

Tần Kham bực bội gãi gãi đầu: "Hoa Đương Người ta mua một tặng một để đẩy mạnh tiêu thụ, cứ khăng khăng dí nàng ta cho ta thì ta biết làm sao?"

"Đại nhân, nghĩ biện pháp đuổi nàng ta về thảo nguyên đi, nếu không phu nhân sẽ nổi bão đó, ta e là gia đình sẽ không yên."

"Có đạo lý..." Tần Kham đăm chiêu nói: "Như vậy đi, đêm nay khi dựng trại đóng quân chờ nàng ta ngủ rồi, ngươi ném hai quả đạn khí độc, hun cho nàng ta thất điên bát đảo rồi phái người tống nàng ta về doanh địa Đóa Nhan, cứ nói là nàng ta không quen khí hậu nên bị bệnh."

Đinh Thuận mặt giật giật: "Đại nhân, nàng ta là ân nhân cứu mạng của ngài đó."

Tần Kham giật mình, sau đó thở dài: "Đúng vậy, làm vậy thì quả thật hơi quá đáng, thôi từ từ để ta nghĩ biện pháp khác."

Một con ngựa từ phía bắc lao vào kinh.

Trong Ti lễ giám, Lưu Cẩn mặc áo mãng bào chỉ vàng, mắt hơi híp lại, thần thái rất nhàn nhã, từ sau khi biết Tần Kham đã chết, Lưu Cẩn mấy ngày nay vẫn luôn duy trì vẻ mặt như vậy, cảm giác sung sướng giống như cái dằm trong thịt được nhổ ra khiến hắn thoải mái từ trong ra ngoài.

Tần Kham đã chết, phóng mắt khắp thiên hạ, phóng mắt khắp triều đình, trừ đương kim hoàng thượng ra, còn ai có tư cách trở thành kẻ địch của Lưu Cẩn hắn nữa?

Cách trước mặt Lưu Cẩn không xa, một vị nam tử trung niên gầy yếu đang ngồi rất kính cẩn, nam tử mặc phi bào, mặt vuông vắn, nhất biểu nhân tài, quả thực có thể gọi là anh tuấn phong lưu.

Làm quan ở Đại Minh có quy định rất biến thái, đó chính là quan viên được chọn nhất định phải đẹp trai, phải anh tuấn, phải khiến thủ trưởng khi nhìn ngươi phải hài lòng thuận mắt, cảnh đẹp ý vui, rất nhiều sĩ tử hàn môn có tài học nhưng diện mạo xấu xí, tiền đồ thường thường ở chỗ quan khẩu này bị phá hỏng, cho nên mỗi khi lên triều hội, đập vào mắt tất cả mọi người đều là trung niên soái ca, lão niên soái ca, ai nấy mặt mày thanh chính, tướng mạo đường đường, tạo thành loại tình hình soái ca tập hợp này cũng không phải là trùng hợp, bởi vì người không đẹp thì cơ bản không thể xuất hiện trên kim điện triều đường.

Chương 347: Lại tuyển mộ thiếu niên (2)

Nghe nói quy định này là khai quốc Thái Tổ Đại Minh Chu Nguyên Chương định ra, nhưng Chu Nguyên Chương bản nhân trấn dô cằm cao mũi tẹt mắt lõm, nhìn qua giống như quả bóng cao su xì hơi, Thái Tổ hoàng đế diện mạo xấu xí lại định ra quy định biến thái như vậy, chắc là trừ để bản tâm chuyên tâm ra, nhân tiện cũng khảo nghiệm một chút năng lực chịu đựng tâm lý của mình.

Rất đáng tiếc, khảo nghiệm năng lực chịu đựng tâm lý đại thể hẳn là thất bại, cuối những năm Hồng Vũ Chu Nguyên Chương cuối cùng không chịu nổi, thế là giết các đại thần triều đình hết đám này tới đám khác như cắt rau hẹ, sách sử ghi là để dọn sạch chướng ngại cho con cháu Chu thị, nhưng ai dám đảm bảo hắn không có nguyên nhân khác?

Một con quỷ xấu xí mỗi ngày nhìn soái ca cả triều hăng hái bàn quốc sự, hắn sẽ có tâm tình gì?

Soái ca Ngồi trước mặt Lưu Cẩn tên là Trương Thải, là tiến sĩ nhị giáp năm Hoằng Trị thứ ba, sau khi tên đề bảng vàng chỉ làm một chủ sự Lại bộ không bắt mắt, luôn hậm hực không đắc chí, chủ sự Lại bộ làm tới mười lăm năm, cho tới khi Lưu Cẩn đắc thế, Trương Thải khi tặng lễ đồng thời cũng dâng một chủ trương tân chính trừ cũ thay mới cho Lưu Cẩn, Lưu Cẩn văn hóa không cao, hơn nữa đột nhiên đắc thế nội tình không đủ, bên cạnh thiếu nhân tài, một thiên văn vẻ cẩm tú của Trương Thải lập tức đả động hắn, thế là coi như thiên nhân, xem như tri kỷ, mà Trương Thải rất nhanh cũng lên tới làm Hữu thiêm Đô ngự sử của Đô Sát viện, ngầm làm phụ tá cho Lưu Cẩn.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Lưu Cẩn, Trương Thải khẽ thở dài.

Tần Kham đã chết, cũng không có nghĩa là Lưu Cẩn có thể thoải mái không lo lắng, các đại thần trong triều đình cũng không phải là gà hắn hắn tận tình giết mổ, đáng tiếc Lưu Cẩn lại chỉ coi Tần Kham là kình địch duy nhất trong đời, các đại thần còn lại trong

mắt hắn chỉ là gà ngói chó đất, tâm thái như vậy làm sao mà thành được đại sự, làm sao thi triển được khát vọng trong lòng Trương Thải?

"Minh công..." Trương Thải chắp tay, muốn nói lại thôi.

Lưu Cẩn mở mắt ra, cười nói: "Thượng chất, cách kiểm tra đánh giá quan viên của ngươi thực sự không tồi, không tra thì không biết, thì ra trong triều đình lại có nhiều hạng người ngồi không ăn bám như vậy, kim khố của triều đình đã cạn kiệt, quan viên địa phương phía dưới cướp đoạt của dân chúng hòng làm béo mình, tấu chương gửi tới kinh sư lại người người khóc than, hôm qua Tạp gia vừa chơi đau Bố Chính Sứ Phúc Kiến và Tứ Xuyên, hừ, ngạch thuế hai vạn lượng bạc quặng bạc hàng năm cũng không kiếm được, còn nói cái gì mạch khoáng sớm đã cạn kiệt, coi Tạp gia là kẻ ngốc à?"

"Không biết minh công định xử lý hai vị Bố Chính Sứ này thế nào?"

Lưu Cẩn đắc ý cười nói: "Đương nhiên trước tiên là bãi miễn, sau đó lại phạt tiền chúng, phạt thật nặng, cuối cùng lệnh cho phiên tử Tây Hán bắt vào kinh, thượng chất không biết đấy thôi, Tạp gia mấy ngày gần đây nghĩ ra một loại hình cụ mới, gọi là trọng gia, nặng tới một trăm năm mươi cân, sau khi đeo lên người đám phạm quan không có mắt này, không tới hai canh giờ liền có thể ép chết chúng."

Dừng một chút, Lưu Cẩn lộ ra vẻ ngạo nghễ: "Vực nội Đại Minh Hiện giờ, lời nói của Lưu Cẩn ta lệnh ra khỏi hoàng môn, tiếng truyền thiên hạ, ai dám không nghe."

Thần thái ngạo nghễ hùng thị thiên hạ Như vậy, khi Tần Kham còn sống Lưu Cẩn tuyệt không dám bày ra.

Hiển nhiên, Trương Thải không bị những lời vương bá chi khí này của Lưu Cẩn khiến cho cúi đầu vái lấy, ngược lại thở dài lo lắng.

Bên dưới của Nam nhân thiếu một thứ đồ, tỏa vương bá chi khí cũng chẳng tỏa ra được một cách có sức thuyết phục, ít nhất Trương Thải chẳng thấy gì.

Sau khi cẩn thận tìm từ trong đầu, Trương Thải đang định nói chuyện nhân sinh, tâm sự lý tưởng với Lưu Cẩn, trừ động viên Lưu công công thân tàn nhưng chí cao tiếp tục phát sáng phát nhiệt cho xã tắc Đại Minh, đồng thời còn phải uyển chuyển đề nghị hắn làm người tốt nhất đừng cuồng ngạo như vậy.

Lời nói đến mép còn chưa kịp thoát ra thì một tiểu hoạn quan vội vàng chạy vào ti lễ giám.

"Lão tổ tông, không xong rồi."

Lưu Cẩn nhíu mày: "Chuyện gì mà kích động thế?"

"Tây Hán có thám tử mới từ quan ngoại hồi kinh..."

"Vậy thì sao?"

"Thám tử mang tin tức về, Tần Kham không chết!"

Bùm !

Lưu Cẩn Vừa rồi bộ dạng còn chí đắc ý mãn, hùng thị thiên hạ mông ngồi không vững, trừ tiếp thì trên ghế ngã xuống đất.

Trương Thải vội vàng đỡ dậy, thì thấy Lưu Cẩn ánh mắt đờ đẫn, mặt giá nhanh chóng mất hết màu máu.

Hơn ba mươi thớt ngựa chạy trên quan đạo tới Sơn Hải quan, đón gió lạnh thấu xương, Lý Nhị nửa nằm trên lưng ngựa, mắt híp lại thành một đường chỉ.

Ngựa bên dưới thở hồng hộc, Lý Nhị vẫn không ngừng quất vào mông ngựa.

Hơn ba mươi kỵ sĩ đi sát đằng sau, mọi người đã chạy liền ba ngày, Sơn Hải quan đã hiện trong tầm mắt.

Tin tức Tần Kham chết trận truyền về kinh sư, trong kinh sư đau xót nhất trừ phu nhân của Tần Kham và bệ hạ ra, còn cả nhóm bộ hạ cũ từ Nam Kinh đã luôn đi theo Tần Kham này.

Nhóm người Bọn họ đi theo Tần Kham, đã không còn chỉ vì thăng

quan phát tài. Chiến trường là địa phương tốt nhất để gắn bó và gia cố tình cảm giữa nam nhân, trận Sùng Minh kháng Oa Tần Kham xung phong đi đầu, dẫn bọn họ giết sạch giặc Oa, từ lúc đó, Lý Nhị và đám bộ hạ Nam Kinh đã quyết định bán mạng cho Tần Kham. Mà Tần Kham quả thật cũng không bạc đãi những lão bộ hạ này, theo Tần Kham quan càng làm càng lớn, các bộ hạ cũng nước lên thì thuyền lên.

Ngày lành không tới hai năm, ai ngờ được Tần Kham lại táng mạng ở Liêu Đông?

Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ truy phong, nhưng Tần phu nhân sống chết không tin Tần soái đã chết, đám người Lý Nhị cũng không muốn tin. Theo Tần soái lâu như vậy, mọi người đều rất rõ ràng, Tần soái sẽ không dễ dàng chết như vậy, sống không thấy người chết không thấy xác, điều đó chứng tỏ Tần soái còn sống.

Càng đi về phía bắc, không khí càng lạnh. Bão cát Tái bắc bị cuồng phong thổi cuộn, xẹt qua mặt đau rát như dao cắt.

Lý Nhị không thể không hạ lệnh đi chậm lại, trong bão cát như vậy mà giục ngựa phóng nhanh, không khác gì tìm chết.

Đang định tìm chỗ tránh gió cát, đợi trận cuồng phong này qua rồi lại tiếp tục đi thì nghe phía trước không xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Lý Nhị ngây ra một lúc, lẩm bẩm nói: "trong thời tiết quỷ quái như vậy không ngờ còn dám giục ngựa đi thế này, quả thực không muốn sống nữa sao?"

Vừa dứt lời, liền nghe xa xa ngựa hí lên, sau đó kỵ sĩ trên ngựa hét lên đau đớn, hiển nhiên bị Lý Nhị bất hạnh nói trúng, kỵ sĩ xa xa đã người ngã ngựa đổ.

Lý Nhị cười phì một tiếng, nói: "Còn tưởng rằng là kẻ tài cao gan lớn, thì ra là lăng đầu thanh. Hai người đi xem thử tên đó đã chết chưa, chết rồi thì tìm chỗ chôn hắn, xem ngựa của hắn có còn dùng được không, dùng được thì về Cẩm Y vệ ta."

Trong cát vàng Đầy trời, hai gã thuộc hạ lảo đảo đi về phía trước,

không lâu sau, hai người đỡ một người trẻ tuổi người đầy vết thương đi tới.

"Phó Thiên hộ đại nhân, chúng ta gặp đúng người cùng ngành rồi, là huynh đệ trong vệ."

Lý Nhị cười nói: "Vậy ta xây được bảy cấp phù đồ rồi. Thiện tai thiện tai, vị huynh đệ này mạng lớn. Ngươi là người của vệ sở nào?"

Thanh niên kia hiển nhiên ngã không nhẹ, vừa rên rỉ vừa trả lời: "Vừa rồi có nghe các vị là Cẩm Y vệ thượng quan trong kinh, tiểu nhân có có, tiểu nhân là Giáo úy Thiên hộ sở Khai Bình, phụng lệnh thượng qua, vào kinh bẩm báo tin tức cho nha môn Bắc trấn phủ ti."

Chương 348: Nghi trượng nhập quan.

Thấy hắn còn định nói tiếp, Lý Nhị khoát tay chặn lại: "Quy củ trong vệ chúng ta hiểu, tin tức gì thì ngươi không cần phải nói, mỗi người có công vụ riêng. Hôm nay xem như kết duyên bèo nước với nhau, gió lặng rồi chúng ta ai đi đường nấy."

Thanh niên cố đứng dậy, nói: "Không, tin tức này không cần giấu, hơn nữa là về Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần soái..."

Hơn ba mươi người bọn Lý Nhị lập tức mở to hai mắt, trường hợp lập tức yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét bên ngoài. Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm thanh niên trước mắt này.

"Ngươi nói... Tần soái? Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần soái của chúng ta? Sơn Âm hầu Tần soái?" Lý Nhị ngừng thở, gằn từng chữ.

Thanh niên ngẩn người: "Tần soái được phong hầu rồi à? Ái chà, đây chính là chuyện tốt, bao nhiêu năm qua chưa từng nghe qua có người được phong tước. Có thể thấy được thánh quyến chi long của Tần soái."

"Đừng có lắm lời!" Lý Nhị nắm chặt cổ áo thanh niên, sắc mặt dữ tợn nói: "Nói mau, Tần soái ở đâu? Ngài hiện giờ còn sống hay chết?"

"Tần soái sao mà chết được? Trong trận sông Liêu mười ngày trước, Tháp Na, nữ nhi của Đóa Nhan Vệ Đô Đốc đồng tri Hoa Đương lãnh binh tới cứu, tiếp theo là Diệp phó tổng binh của Liêu Đông đô ti cũng gấp rút tiếp viện, trận chiến này đã tiêu diệt hoàn toàn năm ngàn kỵ binh của Thát tử, Tần soái chỉ bị thương nhẹ mấy chỗ, dưỡng bệnh mấy ngày ở Đóa Nhan bộ, hiện giờ nghi trượng đã khởi hành tới Sơn Hải quan, Tần soái là người có phúc phận lớn, làm sao mà chết được?"

Nói còn chưa xong chung quanh đã vang lên những tiếng hoan hô vui mừng.

Lý Nhị buông tay, nước mắt không biết từ lúc nào đã thấm đẫm mặt, không ngừng khóc nói: "Trời cao có mắt, trời cao có mắt..."

Thanh niên thấy hơn ba mươi đại hán cao to dũng mãnh trong chớp mắt ai nấy khóc như trẻ con đi lạc tìm được về nhà thì ngây ra.

"Vị đại nhân này, tiểu nhân vội vào kinh báo tin tức, không ngờ trong bão cát bị ngựa hất ngã, tiểu nhân vừa rồi xem thì thấy vó ngựa đã hỏng, e là không đi được nữa, đại nhân có thể cho tiểu nhân mượn một con ngựa không? Sau này tiểu nhân tất sẽ báo đáp."

Lý Nhị không chút nghĩ ngợi, cởi túi tiền đeo ở thắt lưng ném cho hắn, bên trong ít nhất cũng phải có bốn năm mươi lượng bạc.

"Thưởng cho ngươi, chỗ chúng ta không thừa ngựa, ngươi ở trong thôn xóm xung quanh mua một con đi, tin tức thì chúng ta phái người đưa giúp ngươi, các huynh đệ, chia ra hai người vào kinh, thông báo tin tức về Tần soái, trước tiên vào cung bẩm báo cho bệ hạ, còn nữa, mau thông báo cho phu nhân của Tần soái, để Tần phu nhân an tâm."

Liên tục hạ mệnh lệnh, Lý Nhị cũng chẳng buồn để ý tới thanh niên kia, mọi người lên ngựa, đón gió lạnh gào thét, Lý Nhị cười to: "Những người còn lại thì theo ta tiếp tục xuất quan, nghênh Tần soái!"

"Nghênh Tần soái!" Mọi người cười to theo, tiếng cười trong gió lạnh truyền rất xa.

Cách Sơn Hải quan càng gần, bước chân của Tần Kham và các quan binh trong nghi trượng càng nhanh.

Mọi người đều chịu đủ thời tiết ác liệt của quan ngoại, chịu đủ thảo nguyên và rừng rậm vô bờ bến, còn cả sự hoang vắng nhìn thấy có thể khiến người ta tuyệt vọng.

Cuối cùng cũng tới dưới Sơn Hải quan, Diệp Cận Tuyền dẫn mấy ngàn kỵ binh tự mình đưa tiễn lúc này mới an tâm, chia tay Tần Kham, mấy ngàn kỵ binh quay đầu ngựa về Liêu Đông đô ti.

Nhìn tường thành Sơn Hải quan uy vũ hùng vĩ đứng sừng sững trong núi non trùng điệp, hơn một ngàn quan binh còn sống sót sau đại chiến sông Liêu đồng thanh hoan hô.

Phái người đưa nha bài và cáo thân khâm sai cho tướng sĩ gác quan, Tổng binh Sơn Hải quan cuống quít ra nghênh đón, Tần Kham tùy tiện ứng phó vài câu với hắn, uyển chuyển cự tuyệt các tướng lĩnh Sơn Hải quan mở tiệc chiêu đãi, sau khi nhập quan không hề dừng lại, hạ lệnh cho nghi trượng tiếp tục đi về phía kinh sư.

Sau khi Nhập quan, Tần Kham lúc này mới thở phào, hắn biết mình triệt để an toàn rồi.

Sự hưng suy của Một vương triều, từ phạm vi ảnh hưởng của hoàng uy là có thể nhìn ra được, triều đại phàm là đến mạt thế, ý chỉ của hoàng đế ra khỏi cửa cung liền không ai để ý tới, mà triều đại Đường Hán đỉnh thịnh, uy danh hiển hách của Thiên triều thượng thiên hạ đều nghe, trong nội vực, ngoài bát hoang, vương lệnh tới đâu, không ai dám không nghe.

Đại Minh Chính Đức Hiện giờ coi như tạm, ở quan ngoại có lẽ hơi kém, nhưng mỗi một tấc đất trong Sơn Hải quan đều thật sự là của họ Chu, vào quan rồi, thân phận khâm sai của Tần Kham so với phân lượng lúc ở quan ngoại thì mạnh hơn không chỉ một chút.

Phủ huyện ven đường, quan lại lớn nhỏ đều ra khỏi thành mười dặm đón chào.

Nhập quan đi về phía tây, trên sơn lĩnh sạn đạo hai bên đường thỉnh thoảng có bóng người như khói đen lướt qua.

Sau Một lần hai lần, Tần Kham nhíu mày.

Đinh Thuận tất nhiên không khách khí, bố trí phục kích đơn giản, tất cả những bóng người lượn qua lượng lại đều bị bắt sống.

"Đại nhân, thẩm vấn rõ ràng rồi, những người này tất cả đều là thám tử Tây Hán, ai nấy đều về kinh sư, chuẩn bị đưa tin tức cho Lưu Cẩn." Đinh Thuận vội vàng tiến đến bẩm báo, đối với thủ đoạntra hỏi của Cẩm Y vệ, Tần Kham vẫn rất có lòng tin.

Vẻ mặt Tần Kham lập tức sầm xuống.

"Lưu công công thật sự là rất quan tâmtới ta, muốn biết hành tung của ta một cách cấp thiết như vậy, chắc là ngóng trông ta sống, hay là ngóng trông ta chết?" Tần Kham cười lạnh.

"Đại nhân phúc lớn mạng lớn, lão già thiến Lưu Cẩn đó e là phải thất vọng rồi." Đinh Thuận cười nói.

Kinh sư càng gần, đấu đá lẫn nhau là không thể tránh được, so sánh với đao thật thương thật chém giết trên chiến trường, tranh đấu trong triều đình lại càng thảm thiết hơn, mặc dù không có khói thuốc súng, nhưng sát khí lại tứ phía.

"Đại nhân, những thám tử này đều là nanh vuốt của Lưu Cẩn, một đao chém chết chứ?"

Tần Kham lắc đầu: "Lệ khí đừng nặng quá, sát nghiệt không thể quá nhiều, giận cá chém thớt lên đám tiểu nhân vật này có cần thiết không? Thả đi."

"Vâng."

Ánh mắt hướng về phương xa, khóe miệng Tần Kham phác ra một nụ cười.

Lưu Cẩn ở kinh sư lại làm ra những chuyện người người oán trách gì rồi? Thật là chờ mong.

"Ê, cẩu quan, cách kinh sư Minh đình các ngươi còn xa không? Đi mười ngày rồi vẫn chưa tới, Đại Minh quốc lớn như vậy sao?"

Tháp Na buồn chán lại miễn cưỡng vung roi ngựa, xưng hô không chút khách khí làm Đinh Thuận bên cạnh Tần Kham nghe thấy mà khóe mắt giật giật, há miệng định mắng mấy câu, nhưng lại nghĩ vị cô nương này trên danh nghĩa là thê tử của Tần soái, đành phải cố nén bất mãn mà ngậm miệng.

Cười khổ ứng phó với Tháp Na vài câu, Tháp Na vẻ mặt rất bực mình lại phóng đi xa, Đinh Thuận lạnh lùng nhìn Tháp Na, bỗng nhiên lại bật cười.

"Ngươi cười cái gì?" Tần Kham khó hiểu hỏi.

"Đại nhân, ả này rất thô lỗ, có điều không sao, chờ nàng ta nhìn thấy phu nhân của ngài rồi sẽ minh bạch cái gì gọi là "cam tận khổ lai", với thực lực của Tần phu nhân, chắc vừa gặp mặt đã cắm nàng ta xuống đất." Đinh Thuận cười nói.

Tần Kham nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo thì vẻ mặt lại khổ sở.

"Đại nhân làm sao vậy?"

Tần Kham buồn bã nói: "Đinh Thuận à, ngươi thử ngẫm mà xem, ta từ quan ngoại mạc danh kỳ diệu dẫn theo nữ nhân về nhà, hơn nữa còn là thiếp thất trên danh nghĩa, ngươi thấy phu nhân ta đầu tiên sẽ cắm ai xuống đất trước?"

Chương 349: Tiếu thù tương phùng (1)

Cách kinh sư càng gần, vấn đề theo đó mà đến cũng càng rõ ràng không thể trốn tránh.

Mạc danh kỳ diệu dẫn một nữ nhân Mông Cổ về nhà, hơn nữa còn hơn nữa còn thiếp thất trên danh nghĩa của hắn, Đỗ Yên sẽ có phản ứng gì?

Tần Kham không khỏi có chút thấp thỏm.

Chôn Tháp Na thì không sao, chỉ sợ Đỗ Yên dứt khoát hợp táng cả hắn và Tháp Na. Tần soái kịch chiến một trận với kỵ binh Thát tử vẫn có thể sống sót, cuối cùng không ngờ chết trong tay bà nương của mình, tương lai trên bia mỗ sẽ khắc về cuộc đời hắn như thế nào?

Nghi trượng sau khi Nhập quan tốc độ rõ ràng nhanh hơn, các quan binh kỳ thật đều quy tâm như tên giống như Tần Kham, Không cần Tần Kham thúc giục, mọi người có thể nói là bước đi như bay.

Đi về phía tây hơn trăm dặm, phía trước nghi trượng liền truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, hơn ba mươi người ghìm ngựa hoan hô trước nghi trượng, người dẫn đầu trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ cực độ, chính là Lý Nhị.

Hai tốp nhân mã gặp nhau, rất nhanh tất cả toàn quân đều hoan hô, Lý Nhị bước nhanh tới trước mặt Tần Kham, quỳ một gối xuống, trên khuôn mặt ngăm đen đã đầy nước mắt.

"Tần soái đại cát đại lợi, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Hơn ba mươi lão bộ hạ Phía sau đều quỳ xuống khóc to, đại bỉ đại hi mấy ngày nay thay đổi quá nhanh, vào lúc nhìn thấy Tần Kham còn sống sờ sờ tước mặt, áp lực trong lòng đã kìm nén mấy ngày nay đều thoát ra hết.

Kinh sư Tần phủ.

Một con khoái mã dựng hai vó trước đại môn Tần phủ, sau khi ngựa phát ra tiếng hí dài mệt mỏi, kỵ sĩ trên ngựa xoay người xuống ngựa, thở hổn hển chắp tay với hạ nhân Tần phủ nghe tiếng đi ra.

"Xin thông báo cho phu nhân của Tần soái, Tần soái đã có tin tức, ngài không chết."

Tần phủ sôi trào.

Trong nội viện Tần phủ, Kim Liễu bụng đã to ngồi ngây ra một lúc, tiếp theo thì nước mắt chứa chan.

"Tỷ tỷ, nghe thấy chưa? Tần Kham... Tướng công hắn không chết, hắn quả nhiên không chết! Tỷ tỷ, ngươi quả nhiên đoán không sai..." Kim Liễu cầm tay Đỗ Yên khóc to.

Đỗ Yên ngồi ngây ra đó, nàng ta từ lúc biết tin Tần Kham chết trận chưa từng chảy một giọt nước mắt, lúc này nước mắt cuối cùng cũng như vỡ đê, không thể ức chế, hai nữ nhân ôm đầu khóc rống.

Ra sức lau khô nước mắt, Đỗ Yên vẻ mặt nghiêm lại, lại trở về bộ dạng đại phụ của Tần gia.

"Long đại phu có nói, dưỡng thai kỵ nhất là đau xót quá độ, không tốt đối với thai nhi, Kim Liễu, khóc một khắc rồi không được khóc nữa, tướng công không chết là việc vui, phải cười, phải cười to."

Kim Liễu vội vàng lau nước mắt, lộ ra nụ cười rất gượng ép, tay thì không nhịn được lại xoa bụng, rồi lại nhìn sắc mặt Đỗ Yên, dáng vẻ hạnh phúc rụt rè.

"Liên Nguyệt Liên Tinh ——" Đỗ Yên cao giọng hô.

Hai tiểu nha đầu dắt tay nhau từ hậu đường đi ra, mặt cũng phủ đầy nước mắt, nhưng miệng lại cười rất tươi, tin tức lão gia bình yên vô sự hiển nhiên làm các nàng hân hoan nhảy nhót, Tần gia không đổ, đối với các nàng mà nói đó là việc vui nhất.

"Chủ mẫu..."

Đỗ Yên chỉ chỉ Kim Liễu, phân phó: "Từ hôm nay trở đi, các ngươi chiếu cố nhị tiểu thư... Không, nhị phu nhân cho tốt, thuốc dưỡng thai Logn đại phu kê cho phu nhị phu nhân nhất định phải tự tay sắc, dùng đúng lúc, lúc nào cũng phải ở bên nhị phu nhân, làm cho nhị phu nhân vui vẻ."

Nghe thấy những lời này Kim Liễu không khỏi ngẩn ra: "Tỷ tỷ, ngươi đây là..."

Đỗ Yên cười nói: "Người báo tin nói, tướng công đã cách kinh không xa, ta nhớ hắn, ta muốn đi gặp hắn."

Kim Liễu cắn chặt răng: "Tỷ tỷ, ta cũng muốn đi."

Đỗ Yên lườm nàng ta một cái: "Đừng nói bậy! Đứa bé trong bụng sao chịu được xóc nảy. Đừng quên, nó là cốt nhục của tướng công, chuyện trước kia của ngươi và tướng công ta không tính toán, nhưng nếu làm đứa bé có chuyện gì, ta lột da ngươi đó."

Kim Liễu mím môi, vừa ghen tị vừa đố kỵ nhìn Đỗ Yên, nhìn nàng ta lên ngựa vung roi mà đi, nhìn nàng ta vui sướng đầy cõi lòng, một mình hưởng thụ mỹ hảo sắp được gặp tướng công.

Thở dài, Kim Liễu rầu rĩ trở lại sương phòng, vỗ về cái bụng, vừa yêu vừa hận.

"Cái đồ nho nhoo không gọi không mời tự tiện mà đến này, thật sự là quá tà môn, tướng công và tỷ tỷ chinh chiến mỗi đem, cũng không thấy tỷ tỷ mang thai, ta và tướng công chỉ một lần liền có ngươi, chẳng trách tỷ tỷ lòng dạ không thuận... Chờ tướng công trở về, e là không thiếu được hàng đêm vất vả đâu..."

Một con khoái mã rời kinh, kỵ sĩ trên ngựa một thân lục y xinh đẹp, trong gió bắc gào thét, Đỗ Yên như tiên tử giáng trần, tay áo tung bay phóng về hướng bắc.

Ngược lại với Tần phủ mừng rỡ tưng bừng, hoàng cung ti lễ giám lúc này lại là điện thiểm lôi minh.

Một tiểu hoạn quan ôm trán đầy máu, mặt như đưa đám chạy trối chết ra khỏi ti lễ giám, Lưu Cẩn vừa rồi cầm cốc trà đập hắn, mà ngay cả đau cũng không dám rên, chỉ có thể lảo đảo chạy ra.

Lưu Cẩn mặt âm trầm, vẫn còn ngồi cạnh bàn ấm trong ti lễ giám, gân cổ gào thét.

"Mạng của hắn cứng như vậy ư, ngay cả ông trời cũng không dám nhận sao? Sao lại không chết? Hắn sao lại không chết?"

Nội các Đại học sĩ Tiêu Phương thong thả vuốt chòm râu trắng, mặt mày bất động nhìn chăm chú hoa văn trên chén trà, giống như người ngoài cuộc không hề nhìn thấy Lưu Cẩn đang gào thét như bị thần kinh.

Không biết qua bao lâu, Lưu Cẩn mới dần dần bình tĩnh trở lại, thở hắt ra một hơi, nhìn Tiêu Phương vẫn trầm mặc không lên tiếng, thở dài: "Tiêu ông, ngươi nói đi, mệnh của Tạp gia sao mà khổ thế."

Tiêu Phương tựa cười mà như không phải cười ngẩng đầu nhìn Lưu Cẩn một cái, ngươi đã thành nội tướng Đại Minh, trong triều đình lấy thúng úp voi, hô phong hoán vũ, không ngờ không biết xấu hổ mà nói là mệnh khổ?

Các đại thần Bị ngươi giết chết phải đi nói lý với ai đây?

Lúc trước hai người kết phường bẫy Tần Kham phải đi tuần tra Liêu Đông, với suy đoán của hai người, Liêu Đông chiến loạn không ngừng, nam có Liêu Đông đô ti Lý Cảo dấu diếm sát khí, bắc có Đóa Nhan Hoa Đương mài đao soàn soạt, rất nhiều bộ lạc Mông Cổ đối địch như Thát Đát Hỏa Si như hổ rình mồi, phải nói là nơi tử địa, Tần Kham chuyến này đi tuần Liêu Đông rất khó có được may mắn mà sống sót trở về.

Ai có thể ngờ rằng, tử cục nhìn như không thể phá giải này không ngờ lại bị Tần Kham phá được? Lý Cảo bị Tần Kham chém đầu, Đóa Nhan Hoa Đương bị Tần Kham thu thập thành ngoan ngoãn dễ bảo, ngay cả kỵ binh vô địch của Bá Nhan Mãnh Khả và Hỏa Si bộ không ngờ cũng bị hắn tiêu diệt không còn một mảnh giác, Liêu Đông đô ti bị hắn xếp tâm phúc vào làm tướng, Đóa Nhan Vệ đóng trại ở phía bắc, trở thành nơi giảm xóc để Đại Minh ngăn cản Thát Đát Bá Nhan Mãnh Khả, từng chuyện dc xử lý dứt khoát gọn gẽ, cục diện Liêu Đông vốn hỗn loạn vô cùng, dưới cái múa may của Tần Kham không ngờ được hắn xử lý rất thoả đáng.

Người còn chưa tới kinh sư, tước vị Sơn Âm hầu đã chờ hắn, thực sự có thể nói là lừng lẫy mà về, tương lai còn không biết hoàng thượng sẽ ca ngợi thế nào, vốn là một âm mưu ẩn giấu sát khí, kết quả hiện giờ ngược lại thành tựu cho Tần Kham, làm Lưu Cẩn và Tiêu Phương vừa xấu hổ vừa tức giận như ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, chỉ có điều Tiêu Phương tuổi cao hàm dưỡng sâu, xấu hổ thì xấu hổ, tức giận thì tức giận, nhưng không dở hơi như Lưu Cẩn.

Chương 349: Tiếu thù tương phùng (2)

Thấy Tiêu Phương không có phản ứng, Lưu Cẩn không khỏi phẫn nộ lườm hắn một cái, nói: "Tiêu ông, Tần Kham mắt thấy sắp hồi kinh rồi, sau này chúng ta phải ứng đối như thế nào?"

Tiêu Phương khụ khụ hai tiếng, lúc này mới mở miệng: "Phải ứng đối thế nào ư? Tần Kham lập công, phong tước, đây là chuyện tốt, là việc vui, Lưu công đương nhiên phải đón chào, gặp mặt chúc mừng mới đúng."

Lưu Cẩn ngẩn ra, tiếp theo tức giận nói: "Bắt Tạp gia phải cố nén buồn nôn đi chúc mừng hắn ư? Dựa vào cái gì!"

Tiêu Phương cười khổ nói: "Lưu công sao cứ phải găng với Tần Kham như vậy nhỉ? Đây rõ ràng là cục xương khó gặm mà."

Lưu Cẩn hầm hầm lườm Tiêu Phương.

Tiêu Phương vội vàng chắp tay cười nói: "Tiêu mỗ nói lỡ, Lưu công chớ trách, ý của Tiêu mỗ là nếu Tần Kham đã không dễ đối phó, không bằng dứt khoát tạm thời buông bỏ ân oán, xử lý gọn gàng triều đình, dù sao Tần Kham cũng chưa bao giờ chủ động trêu chọc Lưu công, chắc hẳn hắn cũng minh bạch uy của Lưu công là không thể mạo phạm, Lưu công xử lý hết các đại thần phản đối ngươi trong triều đình, đến lúc đó bên trong cả triều chỉ nghe tiếng của Lưu công, chỉ một Tần Kham thì có gì mà phải nghĩ?"

Sắc mặt giận dữ của Lưu Cẩn hơi hòa hoãn lại, cẩn thận suy nghĩ một phen, không khỏi vỗ đùi thật mạnh: "Đúng! Không thu thập được Tần Kham, Tạp gia chẳng lẽ không thu thập được người khác à? Tạp gia tìm cớ đầy đám gia hỏa bằng mặt không bằng lòng Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa tới Nam Kinh, mọi việc trong ngoài triều đình kinh sư tất do một mình Tạp gia quyết, đợi Tạp gia lông cánh đầy đặn rồi, chẳng lẽ còn phải sợ một mình Tần Kham hắn à?"

Nói xong Lưu Cẩn bỗng nhiên thấp giọng thở dài, trong mắt hiện lên một tia vẻ không cam lòng.

Nói tới nói lui, Tần Kham chung quy vẫn là cái gai trong lòng hắn, cái gai này chẳng những không thể nhổ, ngược lại càng cắm càng sâu, muốn động thủ trừ hắn, nhưng vừa nghĩ tới phân lượng của hắn trong lòng bệ hạ, lại làm Lưu Cẩn không thể không kiêng kị.

Nghi trượng Khâm sai đã tới phủ Thái Bình, cách kinh sư chỉ hơn hai trăm dặm.

Đại quân đi rất yên lặng, hơn một ngàn người nâng tinh kỳ mà đi, mà đi kinh sư càng gần, bước chân cũng càng nhanh.

Quy tâm như tên, đây là suy nghĩ duy nhất của tất cả các quan binh dưới trướng Tần Kham.

Phủ Thái Bình năm ở cuối phía đông bắc kinh sư, đi thêm ba bốn ngày nữa là có thể vào kinh, tâm tình của Tần Kham cũng càng trở nên kích động.

Đại chiến dư sinh, lúc này hắn chỉ muốn chạy nhanh về nhà, nằm trong lòng Đỗ Yên ngủ ngon một giấc, sau khi tỉnh ngủ lại bảo Liên Nguyệt Liên Tinh ngâm trà trà Long Tĩnh cho hắn, rồi ra lệnh cho người chuyển ghế dựa lót đệm nằm trong sân phơi nắng.

Quan đạo kéo dài về hướng nam, gập ghềnh uốn lượn, hai bên đường là đồi núi, đỉnh núi có một ngôi chùa, thám tử sớm đã tìm hiểu rõ, chùa tên là Thiết Phật tự, được xây vào thời Tống, lúc này chính là lúc hoàng hôn sương mù, đại quân đi qua chân núi dưới chùa, nghe thấy tiếng chuông đồng kêu vang, các tăng nhân đã tới giờ tụng tối, trong tà dương như máu, lờ mờ nghe thấy phật âm phạm xướng thành kính của các tăng nhân, khiến tâm tình đang sốt ruột của đám người Tần Kham bình tĩnh trở lại.

Phía trước quan đạo Yên tĩnh, bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Thám báo Tiền quân trong lòng lập tức sinh ra cảnh giác, giục ngựa giơ roi tiến ra đón rất nhanh.

" Nghi trượng của khâm sai Đại Minh ở đây, quan dân lớn nhỏ mau

tránh đường." Một bách hộ tay giơ lên cao, hét lớn.

Cuối Quan đạo một người một ngựa phi như bay tới, kỵ sĩ trên ngựa là một nữ tử, thân ảnh xinh đẹp nhấp nhô trên lưng ngựa, nghe thấy lời nói của bách hộ, nữ tử vẫn không ghìm ngựa, ngược lại còn giục ngựa nhanh hơn.

Bách hộ lập tức rút đao, quát lên: "Mau dừng ngựa, nếu không tru sát!"

Tất cả tướng sĩ Tiền quân cũng cảnh giác giơ đao kiếm, kéo dây cung.

Ngựa chở nữ tử như khói đen lướt tới, trong không khí khẩn trương, truyền đến một tiếng hét yêu kiều: "Ta sao phải dừng ngựa, ta là bà nương của khâm sai Đại Minh."

Vừa dứt lời, ngựa đã cách tiền quân của nghi trượng chưa tới mười trượng.

Bách hộ giận dữ quát: "Bắn tên!"

Trong Trung quân, Tần Kham đang ngồi trên lưng ngựa, nghe thấy thanh âm quen thuộc phía trước thì trong lòng không khỏi kích động vạn phần, vội vàng giục ngựa tiến lên, đón ánh mắt kinh ngạc của quan binh bốn phía, Tần Kham cao giọng hô: "Không được phép bắn tên, đừng làm nàng ta bị thương."

Nghe thấy Tần Kham hạ lệnh, nữ tử đột nhiên ngẩng đầu, hốc mắt lập tức chan chứa nước mắt.

"Tướng công!"

"Yên nhi!"

Một đạo thân ảnh nhẹ nhàng linh hoạt từ trên lưng ngựa phóng lên cao, rất nhanh lướt qua đỉnh đầu quân sĩ tiền quân, chỉ sau mấy cái nhảy, đã như chim yến nhào vào trong lòng Tần Kham.

"Tướng công, tìm được ngươi rồi." Đỗ Yên ôm chặt Tần Kham, giống như ôm lấy hạnh phúc mất rồi lại được trong cuộc đời này, vùi đầu vào trong lòng Tần Kham mà khóc nức nở.

Tâm tình đau thương kìm nén đã lâu, lúc này ở trước mặt người mình yêu nhất đã được phát tiết một cách không hề cố kỵ.

Tần Kham cũng ôm chặt lấy Đỗ Yên, ngửi mùi thơm quen thuộc đó của nàng ta, hốc mắt lập tức ửng đỏ.

"Yên nhi, khổ cho nàng rồi."

"Tướng công, ngươi cũng gầy và đen, ngươi thật sự khổ quá."

"Tướng công, ta cũng sống khổ lắm." Đỗ Yên lệ rơi đầy mặt, thấp giọng nỉ non, nói xong không ngờ ngủ thiếp đi trong lòng hắn.

Bi thống Nhiều ngày, trăm dặm bôn ba vất vả, sau khi thấy tướng công thì thoải mái, cuối cùng khiến Đỗ Yên không chống đỡ được nữa, nàng ta đã quá mệt rồi.

Bên cạnh Tần Kham, tất cả hộ vệ đều mắt ửng đỏ, mang theo nụ cười vui vẻ, rơi lệ xoay người sang chỗ khác, cũng tách ra không gian phạm vi một trượng, để đôi tình lữ này hưởng thụ vui sướng gặp lại.

Trong Thiết Phật tự trên núi, tiến chuông lại vang lên, tịch dương sương mù, ánh nắng chiều như máu, trong hào quang lờ mờ truyền đến tiếng lễ tụng của các tăng nhân, nếu chú ý nghe thì chính là lời hát trong Diệu pháp liên hoa kinh.

Trong tiếng tụng kinh Trang nghiêm, Tần Kham rơi lệ, mỉm cười ôm chặt giai nhân đang ngủ say trong lòng, mắt hướng về nơi xa, thở hắt ra một cách thoải mái.

Hoàng cung Kinh sư.

Lưu Cẩn mặc áo mãng bào, không nhanh không chậm đi đến cung Càn Thanh, thần thái rất thong dong, lờ mờ có mấy phần uy nghi của thượng vị giả, làm vô số võ sĩ tuần tra và hoạn quan trong cung đều khom người nhường đường.

Mỗi lần khi đi trong cung, trong lòng Lưu Cẩn liền sinh ra mấy phần đắc ý, hắn rất hưởng thụ loại cảm giác dưới một người, trên người người này, khổ tẫn cam lai, lão thái giám lúc trước ở đông cung chẳng ai biết tên, sau khi trả cái giá là mười năm hầu hạ Thái

tử, cuối cùng đã trở thành nhân thượng nhân, trở thành nội tướng có thể chi phối vận mệnh của Đại Minh huy hoàng.

Nếu như tên gia hỏa khiến hắn vạn phần không vừa ý kia cũng chết rồi thì mọi thực sự được vọi là vạn sự như ý, đáng tiếc, ông trời không có mắt.

Khi sắp tới cung Càn Thanh, Lưu Cẩn bỗng nhiên dừng bước, ngưng thần suy nghĩ một lát, vươn tay ra vuốt tóc cho thành hơi rối, sau đó đẩy cho mũ sa hơi lệch đi một chút, nhìn thấy thì lộ ra vẻ hơi kích động, cuối cùng hít sâu một hơi, điều chỉnh vẻ mặt, trong chớp mắt biến ảo ra một loại bộ dạng đang kinh hỉ cực độ.

Tất cả điều chỉnh thỏa đáng rồi, trượng cách cung Càn Thanh còn có mấy chục trượng, Lưu Cẩn bắt đầu chạy.

"Bệ hạ, bệ hạ, đại hỷ sự." Tiếng hét vui sướng vang vọng ở cửa cung Càn Thanh.

Chu Hậu Chiếu đang ngồi trong đại điện của các Đông Noãn, vẻ mặt đau thương, ánh mắt đờ đẫn nhìn một đống tấu chương trên trước người trước người, tấu chương là quan văn trong kinh trình lên, bất luận là loại tìm từ nào, loại ngữ pháp nào, loại bút pháp thần kỳ cẩm tú nào, bên trong đều chỉ biểu đạt một ý tứ, đó chính là rất không đồng ý với việc truy phong tước vị cho Tần Kham, bên trong thậm chí còn kèm theo huyết thư của mấy vị đại thần, nhằm tỏ ý sống chết phản đối, từng bức huyết thư đỏ sậm xòe ra trên án thư, thoạt nhìn có chút nghê người.

Chu Hậu Chiếu cũng không để ý tới những điều này, đăng cơ lâu ngày, sự trách cứ và bắt bẻ của các đại thần đối với hắn càng nhiều, trong lòng Chu Hậu Chiếu cũng sinh ra một cỗ oán hận đối với các đại thần, có thể nói, trong triều đình Đại Minh hiện tại, quan hệ quân thần sớm đã thấp tới cực độ, đừng nói mấy bức huyết thư là máu người hay là máu chó, cho dù có đại thần chặt ngón tay mình để phản đối thì Chu Hậu Chiếu cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng gì.

Phong phong tước vị cho Tần Kham, để Tần gia hương khói nhiều đời không dứt, truyền tiếp đời đời, đây là chủ ý Chu Hậu Chiếu sau khi tới Tần gia báo tang rời đi đã quyết định, chủ ý không thể

sửa đổi, các đại thần viết bao nhiêu bức huyết thư cũng vô dụng, lấy ra cái gọi là "Quan văn tử gián" để uy hiếp thì lại càng nực cười, có bản lĩnh các ngươi chết hết một nửa cho trẫm xem đi, càng đỡ phiền.

Một khắc Buổi trưa, chuông đồng của Chung cổ ti lại đánh vang, theo quy củ, đây là tiếng chuông nhắc nhở hoàng đế ngọ triều, Đại Minh từ lúc lập nước tới nay, tới tay Chu Hậu Chiếu đã là hoàng đế đời thứ mười, hoàng đế chín đời trước có lười biếng cũng có cần cù, người lười biếng thì không cần phải nói, so với Chu Hậu Chiếu cũng chẳng tốt hơn là bao, giống như Hiến Tông hoàng đế, gia gia của Chu Hậu Chiếu cũng thường xuyên không lâm triều, có điều sở thích so với Chu Hậu Chiếu thì cao nhã hơn một chút, người ta trốn ở trong nội cung luyện đan cầu trường sinh, mọi người đều là lười biếng lơ là triều chính, nhưng chuyện làm ra thì lại cao hơn không chỉ một cấp, không thể không nói, Chu Hậu Chiếu ngay cả chơi cũng chẳng chơi ra gì.

Trừ hoàng đế lười biếng ra tất nhiên còn có hoàng đế cần cù, ví dụ như Thái Tổ Chu Nguyên Chương, Vĩnh Lạc đế Chu Lệ và Hiếu Tông Chu Hữu Đường, đều là anh chủ rất cần cù với quốc sự, thường thường một ngày lên triều hai lần, thậm chí là ba lần, thực sự lúc nào cũng để vận mệnh và an nguy quốc gia ở trong lòng, hiện giờ Hiếu Tông hoàng đế băng hà chưa lâu, Chung cổ ti vẫn án theo quy củ thời Hoằng Trị, mỗi ngày án theo tiêu chuẩn hai lần triều hội, theo lệ cũ giờ dần tảo triều gõ một lần, buổi trưa lại gõ một lần.

Chẳng buồn để ý tới tiếng chuông đáng ghét đó, Chu Hậu Chiếu hiện giờ chẳng muốn gặp mặt đại thần triều đình, triều hội thường xuyên trở thành hội phê bình hoàng đế của các đại thần, khai triều lần nào là ức lần đấy, với tính cách không thích bị coi thường của không quá mà nói, tuyệt đối không chịu nổi một ngày lên triều hai lần.

Chương 350: Đặc sản Mông Cổ

Ngoảnh mặt làm ngơ Đối với tiếng chuông du dương, Chu Hậu Chiếu một tay chống cằm, thở dài nặng nề.

Tần Kham... sao lại chết được? Nhìn trái nhìn phải đều đâu có giống kẻ đoản mệnh.

Thuận tay lấy ra một cái bánh hoa quế nhét vào miệng, đồ ăn vặt trước kia rất thích hôm nay ăn vào chẳng thấy có vị gì, giống như là ăn sáp vậy.

Nghĩ đến những kỳ niệm lúc trước quen biết với Tần Kham, cùng nhau gây họa, cùng nhau chơi đùa, dạy hắn làm người làm người, dạy hắn hiếu đạo của người làm con, cùng với thường xuyên không cẩn thận lại nghĩ ra những chủ ý xấu xa.

Mắt Chu Hậu Chiếu chớp chớp, trong mắt rất nhanh lại có ánh lệ, Tần Kham đã chết, một loại cô độc trước nay chưa từng có tràn ngập trong lòng.

"Bệ hạ, bệ hạ, đại hỷ sự." Lưu Cẩn hô to gọi nhỏ loạng choạng chạy vào cung Càn Thanh, hắn thở hổn hển, mặt già đỏ bừng, mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng.

Chu Hậu Chiếu lau nước mắt, hung hăng lườm hắn một cái: "Lão già ngươi có biết quy củ không hả?"

"Bệ hạ, đại hỷ! Tần Kham không chết!"

Chu Hậu Chiếu đột nhiên há to miệng, mặt trợn ra còn to hơn cả chuông đồng, nhìn chằm chằm Lưu Cẩn với vẻ không dám tin.

Lưu Cẩn vội vàng lặp lại: "Là thật, bệ hạ à! Tần Kham không chết! Sau trận sông Liêu lại có quân báo, Tần đại nhân vào thời điểm nguy cấp nhất, Đô Đốc đồng tri Hoa Đương của Đóa Nhan Vệsai nữ nhi Tháp Na dẫn một ngàn kỵ binh phi ngựa gấp rút tiếp viện, về sau liên hợp với ba ngàn kỵ binh của phó tổng binh Liêu Đông đô ti Diệp Cận Tuyền, tiêu diệt hoàn toàn quân Thát Đát."

"Tần... Tần Kham hắn thực sự không chết?"

"thực sự là không chết! Tần đại nhân thật sự là người gan dạ, nghe nói thân mang hơn mười vết thương lớn nhỏ vẫn tử chiến không lùi, thiếu chút nữa thì dùng thân tuẫn quốc, về sau sau khi được cứi, Tần đại nhân sốt cao, ngất ba ngày ba đêm mới tỉnh lại."

Cho dù trong lòng chua sót, nhưng vẻ mặt của Lưu Cẩn lúc này còn cao hứng hơn là niềm vui được làm cha.

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, giống như đang tiêu hóa tin tức tốt từ trên trời giáng xuống này, tròng mắt nhìn chằm chằm Lưu Cẩn không chớp, giống như người đá.

Thật lâu sau, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: "Ha."

Lưu Cẩn giật mình, vẻ mặt kinh hỉ lập tức hóa thành kinh nghi, thấp thỏm nhìn hắn.

Chu Hậu Chiếu ha một tiếng, ngay sau đó lại "Ha ha ha ha..." Ngửa mặt lên trời cười to không ngừng, giống như kẻ điên.

Lưu Cẩn sợ tới mức mồ hôi chảy đầy mặt, khi mặt trắng bệch đang định gọi Thái y thì Chu Hậu Chiếu thình lình dừng cười, nói: "Tần Kham đang ở đâu?"

Lưu Cẩn thở phào, vội vàng nói: "Nghi trượng đã tới phủ Thái Bình, chắc chỉ vài ba ngày nữa là có thể đi vào kinh sư."

"Tốt, trẫm ra khỏi thành mười dặm đón hắn."

"Bệ hạ, thế thì không được, từ xưa đến nay, trờ công lớn tuyệt thế mở mang bờ cõi hoặc là bảo vệ xã tắc, hoàng đế không thể tùy tiện ra khỏi thành đón thần tử, lão nô đối với ngài là một mảng trung tâm, có thể minh bạch tâm tư của ngài, nhưng đại thần trong triều nói chuyện khó nghe lắm, bệ hạ cân nhắc."

Chu Hậu Chiếu mặt đỏ bừng, nghe vậy th nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói: "Vậy thì không đón, bớt được phiền toái cho trẫm và cũng cho Tần Kham, Lưu Cẩn, ngươi phái khoái mã rời kinh nói với Tần Kham, về kinh rồi ngay lập tức vào cung gặp trẫm."

"Tuân chỉ."

Lưu Cẩn khom người lui ra, trong cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu hưng phấn đi qua đi lại, ngửa đầu bỗng nhiên lại cười to một trận rồi tiếp theo cao giọng gọi.

"Cốc Đại Dụng, Cốc Đại Dụng, tên sát tài ngươi lại chạy đi đâu rồi? Mau mời Uy vũ đại tướng quân của trẫm ra, đấu ba trăm hiệp! còn nữa, lập tức truyền ngự thiện phòng mang đồ ăn cho trẫm, hai ngày rồi chẳng có một hạt gạo vào bụng, đói chết trẫm rồi."

Đỗ Yên sau khi tỉnh lại thì hơi kinh ngạc, ánh mắt hốt hoảng khi nhìn thấy Tần Kham mới tin mình gặp lại tướng công không phải f một giấc mộng, thế là nắm góc áo Tần Kham, rúc vào trong lòng Tần Kham khóc to, khóc rất tê tâm liệt phế, bộ dạng kiên cường sau khi biết Tần Kham chết trận một giọt nước mắt cũng không rơi, cắn răng chống đỡ Tần gia không còn nữa, lúc này nàng ta so với bất kỳ nữ nhân nào trên thế gian cũng đều nhu nhược hơn.

"Tướng công, ta cho rằng ngươi đã chết rồi." Đỗ Yên khóc thút thít không ngừng.

Tần Kham ôm chặt nàng ta, xúc động nói: "Ta lúc ấy cũng tưởng rằng ta chết chắc rồi."

"Tướng công, bức thư tuyệt bút của ngươi khiến ta rất sợ hãi, từ đầu đến chân đều lạnh toát, giống như rơi vào hầm băng vậy, hoàn toàn không có sinh vọng.

Tần Kham nói: "Trận đánh ở sông Liêu quá mức thảm thiết, kỵ binh Thát tử đã phá trung quân của ta, lúc ấy ta thật sự cho rằng mình phải tuẫn quốc, thế nên mới vội vàng viết tuyệt bút cho hoàng thượng, hy vọng sau khi ta chết trận, hắn sẽ đối xử tử tế với phụ nhụ Tần gia ta, không để nàng bị khi dễ, cũng không uổng cho ta đã chảy tới giọt máu cuối cùng cho xã tắc Đại Minh."

Đỗ Yên càng khóc to hơn: "Đừng nói nữa, trong lòng ta đau như có kim đâm vậy, tướng công, khổ cho ngươi rồi..."

Tần Kham cười, ôm chặt lấy nàng ta: "Được rồi, qua rồi, từ nay về sau, chúng ta sẽ sống thật tốt, sau này gặp kẻ địch là ta tám ngựa

chạy mất, trốn được bao xa thì trốn bây nhiêu xa."

Đỗ Yên không cảm thấy hắn đang nói đùa, ngược lại gật đầu rất nghiêm túc: "Đúng, nhất định phải trốn, tướng công đã tuẫn quốc một lần cho Đại Minh rồi, sau này nên sống vì bản thân, vì Tần gia ta."

"Mọi người đều sống tốt, trong kinh có biến cố gì không?"

Đỗ Yên lườm Tần Kham một cái, nói: "Tên đáng chém ngàn đao, còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa à, trong kinh có biến cố lớn, Tần gia không có chủ tâm cốt, đã sắp sụp đổ, hoàng thượng thương tâm ở nhà chúng ta khóc cả một tiếng, còn nữa, chúc mừng tướng công, hoàng thượng mở triều hội truy phong ngươi làm Sơn Âm hầu, thế tập nhiều đời, tuy nói là truy phong, nhưng tướng công còn sống trở về, chắc tước vị này vẫn chạy không thoát, sau này phải gọi tướng công là Hầu gia rồi."

Tần Kham gật gật đầu: "Phong hầu thì ta đã biết rồi, Lý Nhị đã nói cho ta hay, trong họa có phúc, cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu."

"Chuyện Triều đình ta không hiểu, tướng công, vì Tần gia đời sau có con cháu thừa kế, tước vị này ngươi phải nắm chặt trong tay..."." Đỗ Yên bỗng nhiên cau mũi: "Nói tới con cháu, tướng công, ngươi và Kim Liễu là có chuyện gì?"

"Hả, a! Yên nhi, mau tới đây xem thử đi, lần này tuần tra Liêu Đông, tướng công mang về rất nhiều đặc sản thảo nguyên tái bắc cho nàng, mau đến xem đi, đây là da chồn tía, nhân sâm quan lại phủ Liêu Dương tặng, đây là da hổ da gấu chó, rượu sữa ngựa tốt nhất Hoa Đương Khả Hãn của Đóa Nhan Vệ tặng..."

Tần Kham đầu đầy mồ hôi lạnh, túm bừa đề tài, kéo tay Đỗ Yên bắt đầu nhiệt tình giới thiệu đặc sản.

Một bóng hình xinh đẹp màu đỏ rất không thức thời bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Hầu gia và phu nhân Hầu gia mới được tấn thăng của Tần gia, tư thế oai hùng, thần thái hiên ngang lộ ra mấy phần tò mò, rất có hứng trí quan sát Đỗ Yên từ trên xuống dưới.

Mặt Đỗ Yên đã nổi sương mù màu đen, chỉ vào Tháp Na đột nhiên xuất hiện, nghiêm mặt hỏi: "Tướng công, nàng ta là ai?"

Tần Kham có một loại xung động muốn bóp chết Tháp Na rồi chôn xuống đất.

"Nàng ta... nàng ta..." Tần Kham nhìn trái nhìn phải, Đinh Thuận và các thị vệ đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn, rồi không hẹn mà cùng xoay người chẳng thèm đếm xỉa.

Tần Kham cắn chặt răng, cười gượng nói: "Nàng ta... Phu nhân chẳng lẽ không nhìn ra à, nàng ta cũng là đặc sản tướng công mang về đó."

Không khí Ngọt ngào hân hoan theo sự giới thiệu đầy xấu hổ của Tần Kham mà dừng lại.

Lúm đồng tiền của Đỗ Yên dần dần cứng lại, nhíu mày, rất không được thân thiện nhìn chằm chằm đặc sản Mông Cổ xinh đẹp hiên ngang trước mắt này.

Đặc sản hiển nhiên rất không hài lòng với sự giới thiệu của Tần Kham, Đỗ Yên lườm nàng ta, nàng ta thì lườm Tần Kham, Tần Kham thì cười gượng không thôi.

Động tác của Đinh Thuận và bọn thị vệ rất nhất trí bỗng nhiên ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng, trong chớp mắt vẻ mặt mơ hồ, thần hồn không biết dạo chơi ở tầng trời nào.

Không biết qua bao lâu, Đỗ Yên nhìn Tháp Na rồi cười lạnh nói: "Đặc sản Hoạt sắc sinh hương còn biết thở như vậy cũng không thấy nhiều lắm đâu, tướng công mỗi lần đều có thể mang về sự kinh hỉ."

Vẻ mặt lạnh lùng rất không hợp với ngôn ngữ bất thiện, người mù cũng nhìn ra được vị chính thất phu nhân này không có thiện ý.

Tháp Na nhíu mày, tuy rằng không tinh thông Hán ngữ cho lắm, nhưng ý tứ của Đỗ Yên nàng ta vẫn nghe ra, thế là lạnh lùng nói: "Vị phu nhân này chắc là thê tử của Tần đại nhân, ta và Tần đại nhân rất thanh bạch, ngươi không cần phải dùng loại ánh mắt như ăn thịt người này để nhìn ta, quản tốt nam nhân nhà ngươi mới là

đứng đắn, ta là sứ tiết Đóa Nhan Vệ phái tới hoàng đế bệ hạ của quý quốc để triều cống mà thôi."

Lời nói Không chút khách khí làm mày liễu của Đỗ Yên dựng đứng, lập tức định sắn tay áo động thủ, Tần Kham thấy tình hình không ổn, vội vàng cản nàng ta lại, thuận theo lời nói của Tháp Na, chỉ nói nàng ta là sứ tiết tới triều cống của Đóa Nhan Vệ, lúc này mới khiến Đỗ Yên vơi lửa giận.

Chương 351: Tương phùng nhất tiếu

Sứ tiết à..." Đỗ Yên nhìn Tháp Na với vẻ khinh miệt, nụ cười thì lạnh lùng: "Nữ sứ tiết mặc đồ đỏ thực sự không nhiều lắm đâu, không biết còn tưởng rằng ngàn dặm xa xôi tới Đại Minh chúng ta xuất giá."

Tháp Na giận tím mặt, nàng ta vốn là nữ tử phiên bang, xiêm y màu đỏ là sở thích của nàng ta, căn bản không biết vực nội Đại Minh mặc đồ đỏ đại biểu cho xuất giá, nhưng vẻ mỉa mai trong những lời này của Đỗ Yên nàng ta vẫn nghe ra, cãi nhau với người ta nàng ta tất nhiên không thạo, phương pháp giải quyết vấn đề trên thảo nguyên bình thường rất đơn giản.

"Người đâu, lấy chiến mã và trường đao của ta ra đây."

Đỗ Yên ngửa mặt lên trời cười to, đang định ứng chiến thì Tần Kham sầm mặt kéo nàng ta sang một bên.

"Yên nhi, nàng không thể động thủ."

"Vì sao?"

" Đặc sản này trừ là sứ tiết triều cống của Đóa Nhan Vệ ra, cũng là ân nhân cứu mạng của tướng công ta."

"Hả?" Đỗ Yên biến sắc.

"Trận sông Liêu lúc trước, tướng công bị Thát tử vây kín, khi đang định hoành đao tự vẫn tuẫn quốc thì nàng ta dẫn lĩnh Đóa Nhan binh tới cứu, thế mới giúp tướng công tìm được đường sống trong chỗ chết, nhặt lại về được mạng."

Sắc mặt Đỗ Yên hết xanh lại trắng, cơn giận vừa rồi đã sớm tan thành mây khói.

"Nếu là ân nhân cứu mạng của tướng công, ta sao dám động thủ

với nàng ta? Nhưng.... Tướng công. Nàng ta nếu trên đường đi chủ động khiêu khích ta thì phải làm sao?" Đỗ Yên nhìn Tháp Na với vẻ phức tạp, lắc lắc tay Tần Kham làm nũng.

Tần Kham trầm giọng nói: "Dễ thôi, cứ tẩn nàng ta."

Đánh nhau chung quy không phải chuyện tốt, võ công cao tới đâu, bộ dạng kiều mỵ tới mấy, một khi động thủ rồi, nhìn cũng chẳng khá hơn hai con chó tranh xương.

Bình ổn tranh đấu của hai nữ nhân, đại quân nghi trượng tiếp tục lên đường.

Năm ngày sau, tường thành kinh sư đã ở trong tầm mắt, các quan binh đã trải qua mấy tháng vất vả cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt hưng phấn, không để ý tới sự quát ngưng của các bách hộ Thiên hộ, đội ngũ phát ra tiếng hoan hô cực lớn, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ thoải mái và lưu luyến.

Khi còn cách thành mười dặm, một thái giám mặc áo màu đỏ cười dài chờ ở ven quan đạo, chính là thái giám bỉnh bút của ti lễ giám kiêm Đông Hán Hán đốc Đới Nghĩa.

Thấy nghi trượng của Tần Kham đến gần, Đới Nghĩa bước nhanh xuyên qua tiền quân như rừng, đi đến đứng trước ngựa của Tần Kham, nhìn Tần Kham, Đới Nghĩa mắt chớp chớp mấy cái, nháy mắt đã rơi lệ.

Không đợi Tần Kham chắp tay làm lễ, Đới Nghĩa đã bước lên nắm tay hắn rồi nức nở nói: "Tần soái... Tần soái bình an vô sự, là đại hạnh của đất nước, cũng là đại hạnh của bệ hạ, cũng là đại hạnh của chúng ta, bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi."

Tần Kham mỉm cười nói: "Đới công công có lòng, cửu tử nhất sinh lần này lại gặp được cố nhân, tưởng như cách một đời rồi vậy."

Đới Nghĩa nhẹ nhàng tát vào miệng mình một cái, rồi cười nói: "Nhìn cái miệng thối của Tạp gia kìa, sau này không được gọi là là Tần soái, mà là Hầu gia... Hầu gia ngài không biết đấy thôi, lúc trước tin dữ vào kinh, Tạp gia đau lòng tới hai đêm không ngủ, tóc bạc một nửa, Hầu gia, ngài là trời của Tạp gia, là chủ tâm cốt của

Tạp gia, ngài nếu có bất trắc gì, người thứ nhất mà lão vương bát Lưu Cẩn đó muốn đối phó chính là Tạp gia, không dối gì ngài, Tạp gia mấy ngày trước đang định thu thập hành lý rồi lén trốn khỏi kinh đó, may mắn Sơn Hải quan lại báo tin vui, Hầu gia chính là thiên kim chi tử, sau này vạn lần không thể mạo hiểm, ít nhiều thì cũng nghĩ cho đám thuộc hạ trung thành nép dưới cánh của Hầu gia như Tạp gia dây, ngươi nếu có bất trắc gì, trời của chúng ta sẽ sập đó."

Đới Nghĩa nước mũi nước mắt đầm đìa dài dòng không thôi, cho dù biết rõ ít nhiều cũng có yếu tố lợi ích xen vào, nhưng Tần Kham vẫn có chút cảm động.

"Để Đới công công lo lắng rồi, sau này Tần mỗ nhất định sẽ cẩn thận, Đới công công hôm nay ra khỏi thành mười dặm là để cố ý nghênh đón ta ư?"

Đới Nghĩa cười nói: "Bệ hạ phái người tuyên chỉ cho Hầu gia, Tạp gia nhớ Hầu gia quá, thế là cướp việc của thái giám tuyên chỉ, tự mình ra khỏi thành tới gặp Hầu gia trước."

Ngữ khí hơi khựng lại, Đới Nghĩa vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Bệ hạ có chỉ, Sơn Âm hầu, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham được ban thưởng mặc áo mãng bào, cưỡi ngựa hành tẩu trong cấm cung, Tần Kham sau khi vào kinh thì tức khắc vào cung gặp quân."

Tần Kham vội vàng chắp tay ứng tiếng.

Nghi trượng hơn Một ngàn người không nhanh không chậm vào thành.

Lúc đi rầm rộ hơn ba ngàn người, lúc về lại thiếu mất một nửa, không ít người còn trọng thương được đồng chí đỡ về, so sánh với vẻ phong quang lúc đi, đội ngũ này không nghi ngờ gì nữa sa sút hơn rất nhiều, nhưng mà hơn một ngàn quan binh kinh lịch qua máu và lửa, ác chiến sống và chết này, cho dù bộ dạng sa sút, nhưng trong mỗi cái giơ tay nhấc chân đều phát ra sự tự tin cường đại và thần thái không cách nào hình dung được, rất khác với đám kinh binh ăn lương thái bình trước kia.

Hơn ngàn người xếp hàng đi vào, mang theo mùi thuốc súng và

máu tanh, giống như một ngàn con ác lang từ dã ngoại vào thành, bất kỳ địch nhân nào cả gan khiêu khích bọn họ đều bị xé toạc thành muôn mảnh, người qua đường kinh sư đều hoang mang né tránh, ngay cả quân sĩ Ngũ thành binh mã ti đang tuần thành và đám phiên tử Tây Hán cũng vội vàng tránh sang bên.

Ngoài tình lý, nhưng trong dự kiến là, Tần Kham vào thành mặc dù dẫn tới sự kính sợ và quan vọng của vô số dân chúng, nhưng các đại thần trong triều lại không có một ai ra nghênh đón hắn, ngoài hoàng cung nguy nga, chỉ có một đám thuộc hạ Cẩm Y vệ dùng đại lễ tương bái.

Tần Kham mỉm cười, phân phó Đinh Thuận mướn một chiếc xe ngựa đưa Đỗ Yên về nhà trước, rồi hàn huyên với thuộc hạ trong chốc lát, lúc này mới dẫn Tháp Na vào hoàng cung.

Tháp Na từ một khắc vào thành đã trở nên trầm mặc hiếm thấy, mím chặt môi không nói gì, mắt lại tò mò quan sát mọi nơi, trong mắt tràn ngập vẻ kinh thán, hiển nhiên, sự phồn hoa của kinh sư đối với tiểu cô nương chưa bao giờ rời khỏi thảo nguyên này mà nói, tuyệt đối là lần đầu được thấy.

Khi nàng ta cuối cùng nhìn thấy hoàng cung Đại Minh hùng vĩ nguy nga, ánh mắt đã trở nên khiếp sợ cực độ, lúc này, nàng ta cuối cùng cũng cảm thấy kính sợ thật sâu đối với dân tộc truyền đời mấy ngàn năm, có nền văn minh sáng lạn mà người Mông Cổ không thể sánh bằng này.

"Ê, cẩu quan..." Tháp Na chung quy đã có chút sợ rồi, lặng lẽ kéo tay áo hắn nói: "Nhà ở của Minh đình Các ngươi to nhỉ, đây là nơi hoàng đế các ngươi ở à?"

Tần Kham cười nói: "Đúng rồi, chỉ có hoàng đế mới xứng được ở nhà lớn như vậy."

Tháp Na cắn cắn môi dưới nói: "Năm trước vào tết sữa ngựa, ta và ngạch trực cách tới hoàng kim đại trướng của hoàng kim triều bái, hôm nay đem so sánh, hoàng kim đại trướng của hắn..."

Tần Kham cười cười tiếp lời: "Như cái nhà trọ, cái lều rách của hắn chỉ như cái nhà trọ."

Tháp Na nói với vẻ buồn bã: "Đại trướng của ngạch trực cách ta quả thực..."

"Quả thực giống quan tài, cha ngươi nằm bên trong cựa trái một cái cũng khó, cựa phải một cái, vẫn khó..."

"..."

Sự độc miệng của Tần Kham cuối cùng làm sự e ngại của Tháp Na dần mất, thay vào đó là một cỗ xung động muốn chém bay đầu hắn.

Cũng may Tháp Na rất thức thời, nơi này là cấm cung của Đại Minh, nghe nói là địa phương hùng vĩ nhất cũng đề phòng sâm nghiêm nhất thiên hạ, qua lại không ngừng có võ sĩ cấm cung tuần tra đi qua cạnh họ, đều ôm quyền hành lễ với Tần Kham, thái độ cung kính tới ngay cả nữ tử Mông Cổ không rành thế sự như nàng ta cũng nhìn ra được, thế lực của cẩu quan này ở trong triều rất không tầm thường, nếu dám đánh hắn, chắc sẽ bị vô số nỏ tiễn thành thành tổ ong.

Oán hận lườm Tần Kham một cái, Tháp Na quyết định nén giận, không so đo với tên cẩu quan này nữa.

Hai người chậm rãi mà đi, vừa Thừa Thiên, xuyên qua Thái Miếu, phía trước cách đó không xa chính là cầu Kim Thủy.

Tần Kham vừa trêu Tháp Na vừa chậm rãi mà đi, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo hốc mắt lập tức ửng đỏ và ươn ướt.

Trên cầu Kim Thủy nước chảy róc rách, Chu Hậu Chiếu mặc màu trắng sam màu trắng, đỉnh đầu tết tóc, ngọc trâm bảo thạch màu xanh cố định tóc trên đỉnh đầu, thân ảnh thon dài lẳng lặng đứng trên cầu, xuất trần thoát tục giống như đóa hoa sen tinh khiết trong trọc thế.

Mép Chu Hậu Chiếu đã lún phún râu, miệng cười mỉm, từ xa nhìn Tần Kham, hốc mắt cũng đã ngấn lệ.

Hai người gặp lại, giống như cách cả một đời, tâm tình Tần Kham rất kích động, vội vàng bước lên phía trước mấy bước, vén áo

mãng bào, quỳ gối trước người Chu Hậu Chiếu, lớn tiếng nói: "Thần, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, đốc phủ Liêu Đông Tần Kham, phụng ý chỉ bệ hạ tuần Liêu về kinh, chuyến này chấn chỉnh Liêu Đông, tru Lý Cảo, kết Đóa Nhan, huyết chiến Thát Đát, thần may mắn không làm nhục mệnh. Ngô hoàng vạn tuế."

Chu Hậu Chiếu khom người đỡ Tần Kham lên, nước mắt đã lã chã rơi.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Hai người nhìn nhau một lát, tiếp theo thì cười ha ha.

Nước mắt tương phùng chảy vào miệng, nếm tử tế, thấy thật sự là rất ngọt.

Chương 352: Tân chính của Lưu Cẩn

Nghi thức hoan nghênh không long trọng, cũng không có sự tán tụng như nước của các đại thần, chỉ có Chu Hậu Chiếu Chu Hậu Chiếu đứng ở trên cầu Kim Thủy chờ đón, giống như tri giao trong ngày mùa thu hẹn nhau du ngoạn, chỉ có điều trong mắt hai người toàn là nước mắt, chứng tỏ rõ sự kích động không thể tả thành lời giữa nam nhân.

Chu Hậu Chiếu tự mình dẫn Tần Kham vào cung, đối với Tháp Na đi sau lưng Tần Kham một tấc cũng không rời, Chu Hậu Chiếu chỉ quá lại liếc nàng ta một cái, sau đó thì chớp chớp mắt với Tần Kham.

Ánh mắt xấu xa của Nam nhân so với bịt tai trộm chuông càng trắng trợn hơn, Tần Kham vuốt mũi cười khổ, đang định lên tiếng biện giải thì mặt Tháp Na xoạt một cái đỏ ứng.

Quy củ Trong cung so với bên ngoài còn nhiều hơn, càng nhiều hơn so với trên thảo nguyên, đến trước cửa cung Càn Thanh, Tần Kham phân phó Tháp Na đứng chờ ngoài cửa điện, hắn và Chu Hậu Chiếu hai người đi vào.

trong Cung Càn Thanh, quân thần hai người nhìn nhau cười, tiểu hoạn quan bên cạnh giơ tay lên, ngự thiện phòng bưng lên ba bát canh mọc nhĩ trắng nóng hổi, một chén là của Chu Hậu Chiếu, một chén là của Tần Kham.

Tất nhiên tất nhiên sẽ không khách khí với Chu Hậu Chiếu, đón chén canh đầu bếp đại nội hoàng cung làm, sì sụp húp với Chu Hậu Chiếu, tướng ăn đều rất khó coi.

Ăn xong bát canh, hai người lau mép, thở dài thỏa mãn.

"Được rồi, nói nhanh lên, chuyến đi tới Liêu Đông ngươi rốt cuộc có tao ngộ rồi gì, cái gì đoạt binh, cái gì uy phục Nghiêm Ninh vệ, còn cả tru Lý Cảo như thế nào, kết Đóa Nhan ra sao, quan trọng

hơn là, trận chiến sông Liêu rốt cuộc làm sao mà thảm thiết thế, kỵ binh Thát tử Mông Cổ quả thực lợi hại như vậy sao?"

Tần Kham chỉnh lại mạch suy nghĩ, lập tức kể hết những kinh lịch từ sau khi xuất quan.

Chu Hậu Chiếu nghe mà thần thái phấn chấn, nghe thấy khi Nghĩa châu đoạt binh mở tiệc trong thành, phục binh ngoài thành, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt thấp tha thấp thỏm, ngoài cửa Nghiêm Ninh vệ đại binh tiếp cận, hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ khiến Chỉ huy sứ Ngụy Dương ngoan ngoãn đầu hàng, Chu Hậu Chiếu liền cười ha ha, về sau lại Lý Cảo tập kết trọng binh, Tần Kham dẫn quan binh nghi trượng xâm nhập thảo nguyên, làm theo Ban Siêu đi sứ Tây Vực, nửa đêm phái người trảm sát Hỏa Si, cuối cùng kết minh với Đóa Nhan, Hoa Đương điểm binh cùng diệt Lý Cảo, thậm chí ngay cả chuyện Đinh Thuận đào mộ tổ nhà Lý Cảo cũng được Tần Kham sắc mặt thẹn thùng nói ra, Chu Hậu Chiếu cười nghiêng ngả. Cười mắng mấy tiếng đồ xấu xa, nhưng nhìn sắc mặt đó của hắn thì căn bản không coi tổ tông nhà người ta ra gì, ngược lại có vài phần ý tứ tán dương.

Một mực nói tới trận chiến sông Liêu, sắc mặt Chu Hậu Chiếu dần dần ngưng trọng, ngữ khí Tần Kham trầm thấp thong thả, giống như người ngoài cuộc đứng xem, dùng ngôn ngữ thật thà khách quan nhất trực tiếp biểu đạt ra sự thống khổ gian nan, thảm thiết của trận chiến ấy, Chu Hậu Chiếu nghe đến cuối cùng không kìm lòng được mà rơi lệ.

" Tướng sĩ Đại Minh ta... bi tráng thay." Chu Hậu Chiếu run giọng nghẹn ngào.

Tần Kham thở dài, vẻ mặt lâm vào suy tư thống khổ: "Bệ hạ, trận chiến ấy, rất thảm, lúc ấy thần đã ôm lòng tất chết, sau khi trung quân bị phá, thần tự mình ra trận giết địch, khi chỉ còn một tia khí lực cuối cùng, đã định hoành đao tự vẫn tuẫn quốc, nếu không phải Đóa Nhan binh dẫn quân tới cứu, thần đã sớm nuốt hận sông Liêu rồi."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Trận chiến sông Liêu trên Quân báo chỉ viết mấy chữ ít ỏi, trẫm thực sự không biết, trận chiến này không ngờ lại thảm thiết như vậy, Tần Kham, khổ cho ngươi rồi, trẫm

thật sự nên phong cho ngươi làm Quốc Công mới đúng, so với đám đại thần ngồi không ăn bám, ngươi mới là cột trụ chân chính của đất nước."

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu quay đầu nhìn ra ngoài cửa điện, nói: "Vị cô nương Ngoài cửa chính là Tháp Na, nữ nhi của Đóa Nhan Hoa Đương, tự mình lãnh binh cứu ngươi có phải không?"

"Đúng vậy, nàng ta là ân nhân cứu mạng của thần, thần về kinh liền dẫn nàng ta vào cung, chính là để nàng ta tự mình đưa thư kết minh của Đại Minh và Đóa Nhan cho bệ hạ, có minh hữu Đóa Nhan Vệ này, sau này cục diện giằng co của Đại Minh và Thát Đát Ngoã Lạt sẽ dịu đi rất nhiều, biên cảnh Đại Minh ta từ nay về sau sẽ có thêm một khu vực giảm xóc rộng lớn, cùng với hơn vạn kỵ binh dũng mãnh, việc này có lợi cả ngàn thu."

Chu Hậu Chiếu nghe thấy vậy thì rất hưng phấn, lập tức quay đầu hô ra ngoài điện: "Tuyên Tháp Na cô nương ở bên ngoài vào điện! Trẫm sẽ ban thưởng trọng hậu cho nàng ta."

Tháp Na vẻ mặt cố gắng trấn định dưới sự dẫn dắt của thái giám chậm rãi vào điện, còn cách Chu Hậu Chiếu mấy bước thì dừng lại, án theo lễ tiết của người Mông Cổ, Tháp Na quỳ một gối xuống, tay phải ôm ngực cúi đầu nói: "Đóa Nhan Vệ sứ tiết Tháp Na yết kiến Đại Minh Thiên Khả Hãn bệ hạ, thần tích của trường sinh thiên vĩnh viễn chiếu rọi quân vương vĩ đại nhất của mảnh đất này."

Lễ tiết yết kiến đặc biệt này làm Chu Hậu Chiếu mặt mày hớn hở, hắn chỉ thích những thứ mới mẻ.

Nhìn Tháp Na, lại nhìn Tần Kham một cái rất ám muội, Chu Hậu Chiếu thình lình nói: "Quan hệ của Các ngươi không chỉ là người thi ân và kẻ được thi ân thôi đúng không?"

Tần Kham lập tức xấu hổ không biết nói gì.

Tháp Na thì không xấu hổ, thản nhiên nói: "Ngạch trực cách của ta từng muốn gả ta cho cẩu quan... Khụ, cho Tần đại nhân, nhưng ta và Tần đại nhân đều không muốn."

"Vì sao không muốn?" Chu Hậu Chiếu liếc Tần Kham,: "Nói thần tử của Trẫm còn trẻ lại phong lưu, là nhất biểu nhân tài đó."

Tần Kham liếc Tháp Na một cái, cười gượng tiếp lời: "Bệ hạ, nữ nhân có tiền lệ đuổi giết chồng ngươi dám cưới không?"

Tháp Na giận tím mặt, Chu Hậu Chiếu thì biến sắc, kinh sợ nhưng không hiểu gì.

" Võ côngcủa ngươi lợi hại lắm à?" Chu Hậu Chiếu chớp chớp mắt, không biết có chủ ý gì.

Tháp Na hừ một cái thật mạnh với Tần Kham thì cúi đầu nói: "Hồi bẩm bệ hạ, Đóa Nhan bộ khi có chiến sự xuất chinh, Tháp Na bình thường luôn là tiên phong của tiền quân."

Chu Hậu Chiếu lập tức mừng rỡ, chỉ vào Tần Kham hưng phấn nói: "Như vậy rất tốt, Tháp Na, ngươi đánh ngã thần thú trấn trạch nhà hắn đi, trẫm phong ngươi làm nhất phẩm cáo mệnh."

Rất muốn mắng Chu Hậu Chiếu một câu "Miệng chó không thể khạc ra ngà voi" Đáng tiếc Tần Kham không đủ đảm lượng.

Chắc lúc trước Đỗ Yên đánh Chu Hậu Chiếu đã để lại ám ảnh tâm lý rất sâu, Chu Hậu Chiếu vẫn luôn nghĩ cách để trả thù, thế là khuyến khích cô nương ngốc Tháp Na này xuất thủ, may mắn Tháp Na cũng không ngốc tới vậy, nàng ta không ngại đánh một trận với Đỗ Yên, nhưng nếu đánh thắng, ban thưởng của hoàng đế thực sự làm cho nàng ta hết hồn.

Làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân của tên Hầu gia vô lương này, Tháp Na không hề có hứng thú.

Từ biệt Chu Hậu Chiếu rời khỏi cung, Đinh Thuận và Lý Nhị đều chờ bên ngoài, hơn nữa rất có nhãn lực tìm một chiếc xe ngựa cho Tháp Na, mọi người cưỡi ngựa vây quanh Tần Kham ra khỏi thành đi về Tần phủ.

"Lý Nhị, ta rời kinh lâu ngày, trong kinh có động tĩnh gì?" Tần Kham ngồi trên lưng ngựa thản nhiên hỏi.

Lý Nhị giục ngựa đi song song với Tần Kham, hạ thấp giọng nói:

"Hầu gia, động tĩnh trong kinh rất lớn, động tĩnh lớn nhất là Ti lễ giám Lưu Cẩn đang thi hành tân chính một cách dứt khoát hẳn hoi."

"Tân chính?" Khóe miệng Tần Kham phác ra một nụ cười mỉa mai: "Lưu công công hùng tâm tráng chí, đáng kính đáng phục, nội dung tân chính là gì?"

Lý Nhị tất nhiên nghe ra được ý trào phúng trong lời nói của Tần Kham: "Cái gọi là tân chính của Lưu Cẩn bao gồm các mặt, ví dụ như kiểm kê ruộng nương thiên hạ, kiểm kê quân truân kho quan, xoá bỏ nhũng quan nhũng binh (binh lính vô dụng chỉ biết nhũng nhiễu dân) của vệ sở các nơi và quan phủ địa phương cùng với kinh quan.

Thì thào thở dài: "Lưu Cẩn này... Thì cũng cũng không phải là không đúng tý nào, chỉ có điều danh mục tân chính mặc dù tốt, nhưng lại không phải là thật, kiểm kê ruộng động, chạm tới lợi ích của địa chủ thân hào nông thôn Đại Minh, thanh lý quân truân kho quan, lại chạm tới lợi ích của quan viên và quân đội, nói đơn giản, hắn đây là đang tìm chết."

Lý Nhị bổ sung nói: "Không chỉ như vậy, Lưu Cẩn còn dâng sớ tới bệ hạ, xin thăng chức thái giám trấn thủ các nơi thành đồng cấp với tuần phủ, về sau bị ba vị Đại học sĩ nội các và văn võ cả triều dùng cái chết để phản đối, tấu chương này mới tạm thời bỏ đó, có điều về sau Lưu Cẩn thẹn quá hóa giận, tìm cớ trượng tễ mấy dẫn đầu phản đối, văn võ cả triều giận mà không dám nói gì."

Tần Kham gật gật đầu, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Đối với Lưu Cẩn này, không thể chỉ dùng "Người xấu" để luận, trên thực tế thi hành tân chính của Lưu Cẩn là tốt, Hoằng Trì đế tuy rằng tạo dựng cơ sở phục hưng cho Đại Minh, nhưng mà quốc khố và dân gian Đại Minh hiện giờ vẫn chưa giàu có, những điều mục tân chính này của Lưu Cẩn chính là để gia tăng thu nhập quốc khố, để đạt được mục đích dân giàu nước mạnh, cho dù Lưu Cẩn trong lịch sử hành động tội ác đầy rẫy, có một vạn lý do để giết, nhưng chuyện thi hành tân chính này Lưu Cẩn không hề làm sai.

Điểm xuất phát là đúng, nhưng phương pháp thì sai lầm.

Chương 353: Hầu gia hồi phủ

Tần Kham cũng muốn thay đổi thời đại này, trên điểm này nguyện vọng của hắn và Lưu Cẩn là nhất trí, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn dùng biện pháp thô bạo đơn giản như của Lưu Cẩn để thay đổi thời đại này, đây là tự tìm đường chết, quan viên võ tướng và thân hào địa chủ nông thôn đều bị hắn đắc tội hết, tới ngày tất cả cùng hô vang tru sát Lưu Cẩn, khi đó cho dù hắn ở trước mặt Chu Hậu Chiếu được được sủng ái tới mấy thì Chu Hậu Chiếu cũng có bảo vệ được hắn không?

Lý Nhị nhìn bộ dạng trầm ngâm suy tư của Tần Kham, ghé sát lại thấp giọng nói: "Hầu gia, tân chính của Lưu Cẩn hiện giờ khiến người người oán trách, vô luận kinh quan hay là quan viên địa phương, đều nghiến răng nghiến lợi căm hận chửi Lưu Cẩn, Hầu gia nếu nếu ở bên trong ra tay, lật đổ Lưu Cẩn có lẽ không khó..."

Tần Kham hồi thần, sau đó lắc đầu.

"Thời cơ chưa tới, không thể vọng động, chuyện không lạc quan như ngươi nói đâu, Lưu Cẩn vẫn còn xa mới tới mức 'Người người oán trách'

Trong lịch sử Kiếp trước, cho tới năm Chính Đức thứ năm mới được tính là người người oán trách, cuối cùng sau khi bị người cho vào bẫy thì bị ngàn dao lóc thịt, có thể thấy được tính nhẫn nại nhẫn nhục của quan văn Đại Minh cùng với điểm mấu chốt đạo đức không có giới hạn của họ, không thể xem nhẹ được.

Hiện giờ mới chỉ là năm Chính Đức đầu tiên, vận số của Lưu Cẩn vẫn còn, Tần Kham nếu muốn ở bên trong làm gió làm mưa, sẽ có nguy hiểm dẫn lửa thiêu thân.

Việc tranh đấu trong tranh đấu Lý Nhị không hiểu, thấy Tần Kham không đồng ý với đề nghị của hắn, Lý Nhị cười hắc hắc hai tiếng rồi không nói gì nữa.

"Hầu gia, sau này chúng ta..."

Tần Kham cười nói: "Chúng ta cứ tránh cho xa, xử thế nhún nhường, Lưu công công đang là lúc đỉnh thịnh, vung dao mổ gặp thần giết thần, chúng ta cứ trốn cho xa, đừng để đao phong của hắn làm bị thương."

Trong mắt lấp lánh quang mang khó lường, Tần Kham nói tiếp: "Nhã hứng của Lưu công công đang cao, Cẩm Y vệ cũng nên tỏ thái độ, lát nữa về phân phó, chiếu ngục của Cẩm Y vệ để Lưu công công tùy ý sử dụng, hình cụ trong chiếu ngục cũng để hắn tùy ý sử dụng, hắn muốn nhốt bao nhiêu đại thần cũng được, muốn giết bao nhiêu đại thần cũng được, có điều, nợ giết đại thần nên tính lên đầu Lưu công công chứ chẳng liên quan gì tới Cẩm Y vệ ta."

"Vâng."

"Trừ thanh tra khắp nơi ra, tân chính của Lưu công công còn có điểm sáng gì không?"

Lý Nhị gãi đầu, nói: "Có, tân chính còn có một điều này, lệnh cho quả phụ thiên hạ phải tái giá, không tái giá thì luận tội."

Tần Kham ngây ra một lúc rồi thở dài: "Một thái giám đéo có chim, còn lúc nào cũng quan tâm trên người quả phụ có đàn ông đè lên không, người này rốt cuộc có ý đồ gì? Hắn mong phụ nữ đồng bào thiên hạ tặng cho hắn một lá cờ thi đua 'Quả phụ chi hữu' (bạn tốt của quả phụ) à?"

Triết học có nói, chuyện gì cũng phải nhìn cả hai phía. Bất luận Lưu Cẩn trong lịch sử có bao nhiêu lý do đáng chết, ít nhất hắn đối với quả phụ vẫn rất trượng nghĩa. Điểm này không thể phủ nhận, hơn nữa đáng kính đáng phục.

Nghe nói Lưu Cẩn từng ăn quả đắng trên người nữ nhân, năm Hoằng Trị thứ sáu, Lưu Cẩn từng chơi một trò với một vị cung nữ trong cung, trò này tên là "Đối thực", rất dâm dục cũng rất tình thú, đáng tiếc vận khí của Lưu Cẩn không tốt, lại để khiến cho người ta vạch trần gian tình, bị lôi tới trước mặt Hoằng Trì đế, may mắn Hoằng Trì đế khoan hồng độ lượng, chích phạt hắn mấy cái đình trượng rồi bỏ qua.

Chuyện này đã giải thích rõ, bất kể người xấu bao nhiêu, cũng có

một đoạn ái tình vui buồn lẫn lộn, ái tình dị dạng cũng không khác gì ái tình bình thường, pít-tông đâm vào rút ra và cọ cọ trượt trượt đều có điểm hay riêng. Lưu công công dao mổ đại sát tứ phương cũng là một người có cố sự.

Quả phụ tái giá là nền chính chị nhân từ.

Về phần phương diện khác, cách làm của Lưu Cẩn thật sự thiếu hòa hợp. Tân chính là không tồi, nhưng phương pháp quá thô bạo, thủ đoạn chủ yếu đơn giản chỉ có hai loại, kiểm tra tài sản và phạt tiền.

Một thái giám tính tình âm độc tàn nhẫn, thi hành tân chính không ngờ chỉ có thể dùng đến hai loại phương pháp này, không thể không nói, kỳ thật rất đáng yêu.

So với kiểm tra tài sản, phạt tiền cũng là một sự đặc sắc trong tân chính của Lưu Cẩn, khiến người ta không biết nên khóc hay cười là, Lưu Cẩn thu tiền tài hiếu kính bốn phương tám hướng, đồng thời lại không ngờ đặc biệt thống hận tham ô, thống hận tới nghiến răng nghiến lợi, so với Hồng Vũ hoàng đế Chu Nguyên Chương lúc trước thì chẳng kép chút nào, thực sự có thể nói là ghét tham như thù, chỉ có điều đối với phương diện xử trí tham quan, Lưu Cẩn so với Thái tổ hoàng đế thì ôn hòa hơn, phát hiện tham ô không hề chém đầu mà là... Phạt tiền! Phạt thật nhiều! Phạt cho hắn táng gia bại sản, phạt cho hắn sống không bằng chết, chỉ tiếc, tiền phat một xu cũng chẳng vào quốc khố, mà vào thẳng kho trong nhà riêng Lưu Cẩn đặt mua ở ngoài cung, cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ chết, cá lớn béo, quốc khố thì vẫn trống rỗng chuột chạy lông nhông.

Tuy rằng thống hận tham quan, quan địa phương vào kinh phải hối lộ Lưu Cẩn rất nhiều, không hối không được, Lưu công công sẽ mất hứng, hối lộ ít cũng không được, Lưu công công vẫn mất hứng, hơn nữa khoản hối lộ này không cho phép tham ô quốc khố, không cho phép cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, nếu không Lưu công công càng mất hứng, mà đã mất hứng thì sẽ mất chức phạt tiền.

Đây là đặc điểm tân chính của Lưu Cẩn, tràn ngập mâu thuẫn và hoang đường nực cười, là thực sự tồn tại trong lịch sử.

Trong ấn tượng của Tần Kham, chỉ có tên bị thần kinh nặng do thất tình mới làm ra cái loại chuyện này, gậy đánh uyên ương của Hoằng Trì đế lúc trước hiển nhiên kích thích Lưu công công không nhẹ.

Thấy Tần Kham trầm tư mãi không nói gì, Lý Nhị cẩn thận nói: "Hầu gia, đám lão bộ hạ chúng ta đều minh bạch, Lưu Cẩn không làm gì được ngài, hiện giờ hắn làm xằng làm bậy như vậy, Hầu gia chẳng lẽ thật sự không quan tâm?"

Tần Kham cười cười, mắt nhìn mây trắng cuối chân trời, từ từ nói: "Hắn ngang ngược thì thây kệ hắn, trăng sáng vẫn chiếu sông lớn."

Hỏa hậu là thứ rất quan trọng.

Giống như hầm canh vậy, hỏa hậu sớm thì không tới vị, hỏa hầu muộn thì mất mùi, sớm hay muộn đều là một tác phẩm thất bại, đúng lúc mở vung mới gọi là thích hợp.

Hiển nhiên, nồi nước Lưu Cẩn này vẫn chưa tới lúc ngon miệng.

Đoàn người trò chuyện về chuyện lớn nhỏ triều đình, chậm rãi rời khỏi thành, sau nửa canh giờ, Tần Kham đến cửa nhà.

Cửa vẫn yên tĩnh như xưa, bốn gã quân sĩ án đao mà đứng, đá lát trước cửa không vương một hạt bụi, lá không rơi, bảng hiệu hai chữ "Tần phủ" Viết trên cửa lại không biết từ khi nào đã bị dỡ xuống, sớm thay bằng bốn chữ vàng "Sơn Âm hầu phủ".

Vừa xuống ngựa, quản gia dẫn một đám hạ nhân ra nghênh đón, mọi người bùm một tiếng quỳ gối, kích động nghẹn ngào đồng thanh nói chúc mừng Hầu gia bình an trở về.

Đỗ Yên đứng ở cạnh cửa mỉm cười chăm chú nhìn hắn, Kim Liễu bụng đã to ở bên cạnh thì ôm miệng, nước mắt lã chã, cố nén đê không phát ra tiếng, trong đôi mắt to ngấn nước, bi thương và vui sướng đan xen, bất kể là thần thái nào cũng giống như lân quang trên mặt hồ.

Tần Kham giật mình, thấy Kim Liễu bụng hơi nhô thì vội vàng bước nhanh tới.

Trên đường về kinh Đỗ Yên vừa chua xót vừa tức giận nói cho hắn biết, Kim Liễu đã mang trong mình đứa con c hắn, Tần Kham lúc ấy liền vui vô cùng, nhưng mà các tới khi tận mắt nhìn thấy cái bụng nưỡn đó, nghĩ đến bên trong là cốt nhục của cốt nhục, Tần Kham vẫn cảm thấy kích động.

"Tần..." Kim Liễu vừa há miệng, lập tức sửa lại: "Tướng công!"

Dưới ánh mắt vừa ghen vừa hận của Đỗ Yên, hai người thâm tình ôm nhau.

Sau một lúc, Tần Kham buông đôi vai gầy của Kim Liễu ra, cúi đầu nhìn cái bụng của nàng ta, kích động tới mặt đỏ bừng.

"Đây là... Hài tử của ta?"

Kim Liễu rưng rưng gật đầu, không biết nghĩ tới chuyện xấu hổ gì, đấm yêu hắn một cái.

Tần Kham kích động, có chút thất thố, tay xoa bụng Kim Liễu một cách vô thức, lại giống như sợ làm thương tổn tới tiểu bảo bối bên trong, vội vàng buông ra, cứ lặp lại mấy lần như vậy.

"Nam hay nữ?" Tần Kham hưng phấn hỏi. Phàm là nam nhân biết được mình sắp làm cha, luôn luôn có thần kinh thần kinh không bình thường.

Kim Liễu cười một tiếng, vừa thẹn vừa giận lườm hắn.

Đỗ Yên giống như cá mập trong bầy ca, thô bạo chen vào giữa hai người, lời nói đầy mùi dấm chua: "Ta đã tìm tiên sinh xem bói trong kinh bấm quẻ rồi, là con gái, tước vị Hầu gia e là không truyền được tới người nó rồi."

Tần Kham da mặt dày không ngờ lại phá lệ đỏ mặt, có một loại xấu hổ như bị bắt quả tang thông dâm, ngửa mặt lên trời cười khan mấy tiếng.

Lập tức dứt khoát, dang hai tay ra một trái một phải ôm cả hai nàng: "Việc đã đến nước này, Yên nhi, Kim Liễu, hai người các nàng sau này chính là hảo tỷ muội, đừng làm ầm ĩ để trong phủ gà chó không yên, tướng công sẽ không vui."

Kim Liễu Bị kéo vào trong lòng ngượng ngùng mà kích động nhìn đám hạ nhân và quản gia đang cười chung quanh, sau đó nhắm mắt lại giống như một con đà điệu dụi đầu vào trong lòng Tần Kham.

Đỗ Yên ở bên kia thì giãy dụa một cách tượng trưng, rồi không cam lòng đấm hắn một cái, cuối cùng nhận mệnh thở dài.

Dưới ánh mắt tươi cười của mọi người, Tần Hầu gia ôm nhị nữ đắc ý đi vào trong phủ, từ xa còn loáng thoáng nghe thấy tiếng mắng của chính thất phu nhân.

"Hỗn đản, hỗn đản! Đã sớm nhìn ra ngươi là tên hỗn đản lăng nhăng đa tình, ngươi nói đi, ngươi và ta làm nhiều lần như vậy... mà sao vẫn không mang thai, Kim Liễu vì sao chỉ một lần đã có rồi?"

"Ta làm sao biết? Lúc ấy ta chỉ run run một thoáng mà thôi."

Chương 354: Nghiêm Tung đầu nhập

Tần Kham nằm ở trong viện ngày đông, híp mắt sưởi nắng, dưới tàng cây hòe truyền đến tiếng đàn, Kim Liễu bụng đã to vẻ mặt hạnh phúc nhẹ nhàng gảy đàn, cầm khúc rất vui thích và êm tai, đáng tiếc không thành kết cấu, thỉnh thoảng lại dừng tay không đánh, yêu thương xoa xoa bụng, mặt lộ rõ ánh sáng của người mẹ.

Trên bàn đá dưới tán cây đặt một cái lò than nhỏ, trên lò than đun một bầu rượu, khi rượu vừa ấm đến độ, Đỗ Yên vươn tay đổ rộ vào chén, đưa đến bên miệng Tần Kham, Tần Kham nhắm mắt lại, hút một cái, rượu nhiệt độ vừa chuẩn trôi vào họng.

Tình này thú này, cho dù không thể so với ý cảnh "Minh sanh khởi thu phong, trí tửu phi đông tuyết" của cổ nhân thì cũng chẳng kém là bao.

Liên Nguyệt Liên Tinh trổ mã càng duyên dáng yêu kiều, nhị nữ một tả một hữu ngồi bên cạnh Tần Kham, một người xoa chân một người bóp vai cho hắn, thấy Tần Kham không mở mắt, thỉnh thoảng lấy chén rượu của Tần Kham, rụt rè nhấp một ngụm, lại thấy cay tới lè lưỡi, mặt đỏ bừng.

"Hai nha đầu nhỏ tuổi mà không học cái hay, rượu của lão gia tưởng dễ uống à?" Tần Kham nhắm mắt nhưng lại giống như không gì không biết, chỉ hưởng thụ không khí ấm áp điềm tĩnh trước mắt, lười chẳng muốn mở mắt ra mà thôi.

Liên Nguyệt Liên Tinh cả kinh, sau đó cười hì hì, lực đạo bóp xa càng mạnh hơn.

Đỗ Yên oán hận lườm hắn một cái, phẫn nộ nói: "Tướng công thật biết hưởng thụ, trái ôm phải ấp, một đám nữ nhân thị hầu ngươi, nữ nhân hậu viện chúng ta càng lúc càng nhiều, hiện giờ lại thêm một nữ nhân Mông Cổ vào sống, hay là thiếp thân bỏ tiền mở rộng hậu viện, xây thêm mười mấy sương phòng nữa nhé?"

"Yên nhi đừng có nói bậy, Tháp Na là khách phương xa tới, lại là ân nhân cứu mạng của ta, nàng phải lịch sự với nàng ta một chút."

Nhắc tới bốn chữ "Ân nhân cứu mạng", Đỗ Yên không tức nữa, ngây ra một lúc rồi thở dài nói: "Nói ra thì cũng là ta lòng dạ hẹp hòi, nếu không phải Tháp Na lãnh binh gấp rút tiếp viện sông Liêu, trời của Tần gia ta đã có thể sập rồi, vốn nên dùng đại lễ để đối đãi với nàng ta, nhưng ta cũng là võ nhân, chướng mắt nhất là bộ dạng diễu võ dương oai của người ta, mỗi lần thấy là ta liền tức."

Tần Kham thở dài nói: "Xem ra giữa các nàng khó tránh khỏi phải đánh một trận, phu nhân đừng vội, lát nữa ta nói chuyện với hoàng thượng, xin hắn để trống nóc điện Phụng Thiên, hai ngươi tới đánh một hồi, điều kiện tiên quyết là không được phép dùng binh khí, chỉ cho dùng chân tay."

"Vì sao phải tới nóc điện Phụng Thiên?"

"Hoặc là không đánh, đã đánh thì phải đánh ra trò, 'Quyết chiến đỉnh Tử Cấm Thành", nghe rất phê."

Đỗ Yên lập tức có chút động lòng: "Thật vậy à? Tướng công không thấy phiền ư?"

"Không có gì mà phiền cả, chẳng qua chỉ là mấy trăm đại thần và ngôn quansẽ hạch tội ta vô pháp vô thiên, không mắt không có quân thượng, tội đáng lăng trì mà thôi..."

Ánh mắt hưng phấn của Đỗ Yên lập tức ảm đạm đi, căm giận véo hắn một cái cả giận: "Tướng công lần nào cũng trêu ta."

Dứt lời Đỗ Yên tức giận đút chén rượu vào miệng Tần Kham, vỗ vỗ tay rồi đi thị sát công tác của hạ nhân.

Viện tử lại khôi phục yên tĩnh, Tần Kham nghiêng người, yêu thương sờ sờ bụng Kim Liễu bên cạnh.

"Con có đá nàng không?"

Kim Liễu cười một tiếng, giữ tay hắn trên bụng mình, nói: "Chuyện Phụ đạo nhân gia, tướng công hiểu gì chứ, hiện giờ mới hơn ba tháng, con còn chưa thành hình, lấy đâu ra hân mà đá ta?"

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Buổi tối tướng công tới phòng nàng, trò chuyện với con nhé."

Kim Liễu cười nói: "Không được đâu, Đỗ tỷ tỷ sẽ ăn ta đó. Tướng công sau này buổi đêm.... tiếp tỷ tỷ đi, để nàng ta cũng mang thai, bằng không tỷ tỷ một mồi lửa đốt nhà cũng chưa biết chừng đó."

Tần Kham thở dài: "Mấy ngày nay ta tiếp nàng ta rồi, nàng không biết đó thôi, ban đêm nàng ta coi ta như gia súc vậy, hết lần này tới lần khác, chưa mang thai thì chưa tha cho ta, hiện giờ trời vừa tối là bắp chân ta liền nhũn ra..."

Quay đầu nhìn Liên Nguyệt Liên Tinh, Tần Kham vô hạn yêu thương nói: "Hai nha đầu trổ mã càng ngày càng xinh, buổi tối ở lại cửa cho lão gia, lão gia vào phòng kiểm tra sức khoẻ cho các ngươi."

Xã giao sau khi về kinh vẫn không dừng, không ngừng có người đăng môn bái phỏng, đương nhiên, lễ vật hiếu kính khi bái phỏng tất nhiên là không thể tránh được.

Không khí triều đình Đại Minh rất quái lạ, rất là nhân cách phân liệt.

Các đại thần ban ngày trên kim điện thì hiên ngang lẫm liệt, lúc nào cũng mồm to kêu gào khí tiết nhân quân nhân thần, có thể nói như trái thanh long trái bạch hổ, một tay cầm Khổng Mạnh, một tay tóm đạo đức, người trước người sau bộ dạng đạo đức dẫn đầu, không mắng mấy câu hoàng đế ngu ngốc thì ngại chào hỏi với người ta.

Nhưng mà vừa đến buổi tối, những cái gọi là những chuyện đạo đức tiên phong, nam đạo nữ xướng gì cũng đều làm ra.

Một người rất được thánh quyến, có thể khiến đương kim hoàng đế bất chấp sự phản đối của mọi người, thậm chí không tiếc giơ mổ giết người cũng phải phong tước thụ ấn cho hắn, tuyệt đối là đối tượng nịnh bợ của rất nhiều đại thần trong triều, huống chi vị cực đế sủng nhân này cũng không phải đèn cạn dầu, trong tay còn nắm giữ Cẩm Y vệ mà làm thiên hạ nghe tin đã sợ mất mật.

Thế là trước cửa Tần phủ vừa đổi biển Hầu tước người nối liền không dứt, Tần Hầu gia mới được thăng cả ngày mặt mày tươi cười tới mỏi cả cơ mặt, buổi tối thì đếm tiền tới giã cả gân tay.

Sau bốn năm ngày, khách nhân mới bớt đi chút, Tần Kham thở phào trong lòng.

Rất muốn treo biển ở ngoài cửa, chẳng cần phải nói khách sáo gì là chủ nhân cần nghỉ ngơi, thứ lỗi không thể tiếp khách, chỉ cần viết một câu "Chủ nhân nơi này rất giỏi đào mộ tổ nhà người ta", đại thể có thể khiến đại bộ phận khách nhân sợ hãi, đáng tiếc lại tiếc danh mục quà tặng dài ngoẵng mà họ mang tới, trải qua do dự, chung quy đành từ bỏ ý định.

Đinh Thuận đăng môn không cần mang lễ vật, theo lý mà nói, tất cả những gì Đinh Thuận có hiện giờ đều là Tần Kham cho, ngay cả tiểu thiếp của hắn cũng là Tần Kham đứng giữa làm người bảo đảm mới không bị bà nương chính thất nhà hắn ném xuống giếng, người quen thì không cần phải.

Trong Tiền đường, Tần Kham khểnh chân phẩm trà, Đinh Thuận thì cung kính bẩm báo thời sự vừa nghe mấy ngày nay trong kinh cho hắn.

Những chuyện mà hắn nói ra, không thể đọc được trên công báo của triều đình.

"Hầu gia, còn nhớ vụ án chức công của nhạc phụ của Hầu gia lúc trước không, lúc ấy ngài thu mua một cống sinh Quốc Tử Giám tên là Nghiêm Tung giúp ngài kích động Quốc Tử Giám gây sự không?"

Tần Kham ngẩn người, mắt hơi nhíu lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười, rất có hứng thú hỏi: "Nghiêm Tung? Hắn chắc là lên cao trung rồi nhỉ?"

Đinh Thuận cười nói: "Hầu gia rất có tuệ nhãn nhìn người, Nghiêm Tung quả thực đã lên cao học, vào thời đã giành tiến sĩ nhị giáp, lúc ấy liền nhận thứ cát sĩ, vào Hàn Lâm viện làm biên tu..."

Tần Kham nói: "Hàn lâm biên tu là vị trí để lấy tư lịch, chịu khổ mấy năm, ngày sau kiểu gì cũng lên cao, lại là thân phận thứ cát sĩ,

tương lai bái tướng nhập các cũng không phải là không thể."

Đinh Thuận vâng dạ, có chút kỳ quái nói: "Hầu gia cũng rất xem trọng người này, có điều Nghiêm Tung gần đây hơi xui?"

"Hắn làm sao?"

"Nghiêm Tung làm hàn lâm biên tu không đến một năm, thủ đoạn thông thiên, Lại bộ hữu Thị Lang Vương Ngao và Quốc Tử Giám tế tửu Tạ Đạc đều rất thích tên hậu sinh trẻ tuổi này, có hai vị đại nhân này tiến cử, Lại bộ tháng trước liền điều Nghiêm Tung ra khỏi Hàn lâm, bổ nhiệm Binh bộ chủ sự, ai ngờ lại bị Tiêu Phương Tiêu Đại học sĩ bác bỏ..."

Tần Kham ngạc nhiên: "Vì sao?"

Đinh Thuận cười nói: "Chỉ vì Nghiêm Tung là người Giang Tây."

Tần Kham minh bạch rồi.

Lão Tiêu sau khi vào triều, bị người Giang Tây chèn ép cả đời, hiện giờ ôm đùi Lưu Cẩn vất vả lắm mới được tay nắm đại quyền, trả thù xã hội chính là hành động nên có.

Tần Kham lắc đầu cười nói: "Tiêu lão đại nhân năm nay đã gần tám mươi tuổi rồi nhỉ? Ai cũng bảo người già thì lòng dạ rộng rãi, lão nhân gia hắn lòng dạ thật đúng là."

Đinh Thuận cười nói: "Càng sống càng như quay lại... Nghiêm Tung bị đánh về Hàn Lâm viện, trong lòng cũng không nuốt được cục tức này, hôm qua hắn không biết vì sao lại tìm tới thuộc hạ..."

Nói xong Đinh Thuận cẩn thận nhìn sắc mặt Tần Kham, nói: "Nghiêm Tung nờ cửa của thuộc hạ, muốn gặp Hầu gia..."

Tần Kham mỉm cười, tuổi còn trẻ đã giỏi luồn cúi, chẳng trách tương lai có bản lĩnh trở thành thủ phụ Đại Minh quyền thế ngất trời, nhân tài như vậy phải vui lòng thu nhận mới được, có dã tâm là chuyện tốt, không sợ không khống chế được hắn, chỉ sợ hắn không có bản sự.

Mắt liếc Đinh Thuận, Tần Kham hừ lahj: "Đinh Thuận, nói thật đi,

ngươi nhận bao nhiêu hiếu kính của Nghiêm Tung?"

Đinh Thuận thản nhiên cười nói: "Thuộc hạ đáng chết, thực sự không nhiều lắm, họ Nghiêm kỳ thật là quỷ nghèo, nói mời ta đi chơi kỹ viện kết quả vẫn là đĩ lậu che cửa, bạc thực sự không hề tặng, đặc sản quê hắn thì tặng nhiều, cái gì cây dương mai tử ngọc, vải đay song Lâm. Người khác mà tặng thuộc hạ những thứ này, thuộc hạ sớm đã ném chúng ra đường cái rồi, có điều Nghiêm Tung thì khác, thuộc hạ nhớ rõ Hầu gia lúc trước từng khen hắn, từ đó về sau rất để tâm, hắn nghèo không tặng ta một đồng, thuộc hạ cũng vui vẻ giúp hắn việc này, thuộc hạ nghĩ bên cạnh Hầu gia đều là đám vũ phu thô bỉ chúng ta, hiện giờ ngài được phong hầu, cũng nên có người đọc sách giúp đỡ một chút..."

Chương 355: Đẩy mới không dễ

Tần Kham cười nói: "Ngươi cũng có lòng đấy, có điều người ta mời ngươi mời ngươi đi chơi kỹ viện, cô nương thì ngươi ngủ cùng rồi, chuyện thì là ta phải làm, Đinh Thuận à, chuyện này bản hầu gia luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng."

Đinh Thuận vỗ ngực: "Thuộc hạ giờ đi bao cả Yến Lai lâu, cô nương bên trong Hầu gia cứ ngủ, thích cô nào thì ngủ với cô đấy, ngủ xong cô này lại ngủ với cô kia."

"Miễn, gần đây chân nhũn mẹ ra rồi, không có hứng thú..." Trầm ngâm một lát, Tần Kham gõ bàn, nói: "Nói với Nghiêm Tung, qua mấy ngày nữa đến phủ gặp ta, ta cho hắn tiền đồ."

Đinh Thuận cười hì hì nói: "Hầu gia nhân nghĩa."

Không nói không cảm thấy, Đinh Thuận thuận miệng nhắc tới, cũng nói trúng tâm tư của Tần Kham.

Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ là võ quan, bên cạnh quả thật đều là vũ phu thô bỉ, đám lão bộ hạ như Đinh Thuận, Lý Nhị, bảo họ giết người phóng hỏa đào mộ tổ nhà người ta thì không thành vấn đề, đám sát tài này chuyện gì cũng dám làm, nhưng nói đến nghĩ chủ ý thì Đinh Thuận bọn họ không làm được.

Bên cạnh quả thật thiếu một người đọc sách bày mưu tính kế, xu cát tị hung cho hắn.

Lưu Cẩn cải cách một cách dứt khoát hẳn hoi, thừa dịp rảnh này, Tần Kham cảm thấy mình cũng nên thu nạp vây cánh.

"Hầu gia, còn có một chuyện..."

Tần Kham hồi thần: "Chuyện gì?"

" Lão thất phu Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ ở trên đại đường Binh bộ mắng gia tổ tông mười tám đời nhà ngài, còn luôn miệng nói muốn tới kim điện tố cáo ngài."

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Ta gần đây đâu có chọc gì hắn, lão thất phu này uống nhầm thuốc à? Hay là đám sát tài cái ngươi giả mạo tên ta ngủ với tiểu thiếp của hắn?"

Không thể trách Tần Kham dùng tâm tiểu nhân đo bụng tiểu nhân, hắn biết rõ thuộc hạ của mình là một đám mặt hàng gì, cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, Tần Kham nhân cách của bản thân còn chẳng có lòng tin, đối với nhân cách của thuộc hạ đương nhiên càng không có lòng tin.

Giả mạo tên người khác thông đồng với phụ nữ đã có chồng, đám sát tài bên dưới chắc không phải là chưa từng làm.

Trước khi rời kinh tới Liêu Đông, Lý Nhị đã giả mạo tên của Đinh Thuận, luôn miệng nói mình là Thiên hộ đại nhân của Thiên hộ sở nội thành Cẩm Y vệ, dụ dỗ một tiểu thiếp mới chuộc ra từ thanh lâu của một lại mục Ngũ thành binh mã ti, ngủ với nhau không ít lần. Về sau sự việc bại lộ, lại mục tức giận đến một mình tới Thiên hộ sở nội thành, nhìn thấy Đinh Thuận thì tát luôn một cái, Đinh Thuận hồ đồ đánh nhau với người ta một trận, đánh xong cũng chẳng rõ là vì sao, chuyện càng lúc càng ầm ĩ, tới trước mặt Tần Kham, vận dụng Cẩm Y vệ điều tra, mới phát hiện là Lý Nhị tạo nghiệt.

Về sau kết cục của Lý Nhị cũng chẳng tốt đi đâu được, vừa ăn một trận đòn no của Đinh Thuận, Tần Kham làm càng tuyệt hơn, hạ lệnh nhét hắn vào lồng lợn, đương nhiên, không giết chết hắn, dìm vào sông đào bảo vệ thành cho tới khi chết khiếp mới lôi ra.

Có nhiều thủ hạ không ra gì như vậy, sự hoài nghi Tần Kham không phải không có đạo lý.

Sự thật chứng minh từ sau sự kiện của Lý Nhị, điểm mấu chốt đạo đức của mọi người vẫn được đề cao hơn một chút, Lưu Đại Hạ muốn kiện Tần Kham cũng không có người giả mạo tên hắn ngủ với tiểu thiếp của Lưu Đại Hạ, mà là một chuyện rất đứng đắn.

Chuyến đi Liêu Đông, từ mấy ngàn quan binh nghi trượng càng vất vả công lao càng lớn ra, còn có một vật cũng lập công lớn, đó chính là hai khẩu pháo Phật Lãng Cơ lúc trước từ trong tay Trương Vĩnh lấy được,

Uy phục Nghiêm Ninh, giằng co với Lý Cảo, trận chiến sông Liêu. Phàm là chiến sự lớn nhỏ, pháo Phật Lãng Cơ đều không khiến Tần Kham thất vọng.

Loại pháo này thể tích nhỏ, di chuyển tiện, lắp đạn tiện, tầm bắn xa, uy lực lớn độ chính xác cao, luận ưu điểm so với hỏa pháo Đại Minh thì cao hơn rất nhiều.

Nhưng năm này không có khái niệm sở hữu trí tuệ, bảo vệ hàng thật bài trừ hàng nhài, thứ tiên tiến của dị quốc này làm nhái là hoàn toàn hợp lý hợp pháp, mà chắc hoàng đế Phật Lãng Cơ cũng không có dũng khí vượt ngàn núi vạn sông chạy tới Đại Minh kiện Tần Kham ra tòa.

Cho nên Tần Kham sau khi hồi kinh liền tấu xin sự đồng ý của Chu Hậu Chiếu, sau đó phái người đưa một khẩu pháo Phật Lãng Cơ tới chế tạo cục, lệnh cho công tượng tháo ra bắt chước chế tạo, chiếu nguyên dạng mà làm đại trà, tương lai trang bị cho biên quân và kinh sư.

Chuyện vốn là một chuyện tốt, đáng tiếc Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ không cho rằng như vậy.

Xử thế quan của Lưu thượng thư rất giản dị, rất văn nghệ. Suy nghĩ của hắn là, thứ pháo Phật Lãng Cơ này chính là kỳ âm xảo kỹ, tuy rằng ưu điểm Đại Minh hỏa pháo Đại Minh thì hơn nhiều, nhưng vật này công nghệ phức tạp, linh kiện đa dạng, bắt chước không dễ, quan trọng hơn là, rất tốt tài nguyên kim loại của Đại Minh, nếu như sau khi sản xuất nhiều rồi trang bị cho biên quân, sự tướng sĩ biên quân sẽ quá mức ỷ lại đối với thứ này, mất đi dũng khí của tướng sĩ, từ nay về sau không chăm chỉ thao luyện vân vân.

Thế là Lưu Đại Hạ không chỉ hạ lệnh cho chế tạo cục dừng phỏng chế, hơn nữa đối với tên đầu sỏ trong chuyện này là Tần Hầu gia thì mắng to mắng độc nói hắn tâm hoài bất quỹ, lầm quốc lầm quân, mị thượng gièm pha hao phí quốc khố, không biết là có dã tâm gì.

Nghe Đinh Thuận dùng ngữ khí căm giận nói xong tiền căn hậu quả, Tần Kham chỉ cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Một tấm lòng đền nợ nước, bị Lưu Đại Hạ hắt vào một chậu nước lạnh, lạnh run từ trong ra ngoài.

Lịch triều lịch đại không thiếu vương bát đản, triều Chính Đức đặc biệt nhiều.

Tư tưởng bảo thủ ngoan cố như vậy, lão gia hỏa ngu xuẩn nực cười này, hắn làm sao mà lên làm đường quan Binh bộ được vậy? Hắn chẳng lẽ không biết quyết sách của bản thân sẽ hại chết rất nhiều tướng sĩ sao?

Một quốc gia bất kể giàu có hay là nghèo khó, quân đội mạnh là yếu tố thứ nhất, quân đội cường đại, nước giàu không sợ người khác cướp, nước nghèo không sợ người khác bắt nạt,, Đại Minh lập quốc hơn trăm năm, từ sau Vĩnh Lạc, tác chiến đối ngoại vẫn là thắng ít mà bại nhiều, đám người bảo thủ trên triều đình này không tổng kết nguyên nhân bao giờ à?

Nhíu mày day day huyệt Thái Dương, tức giận đến đau cả đầu.

Làm một chuyện nhỏ không ngờ cũng gian nan như vậy, tương lai nếu muốn thay đổi thời đại này, sẽ phải trả giá lớn tới thế nào?

Đinh Thuận thấy thần sắc Tần Kham không tốt, không khỏi rụt rè nói: "Hầu gia..."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Truyền lệnh xuống, sau này huynh đệ trong trong ai có bản lĩnh dụ dỗ tiểu thiếp của Lưu Đại Hạ, bản hầu trọng thưởng! Ngủ một lần thưởng một lần, ngủ ba lần thưởng ba lần."

Đinh Thuận ra sức vỗ ngực, anh dũng rối tinh rối mù: "Ta đi ngay."

"Quay lại! Tưởng thật à, đầu bị cửa đập à? Phái người lấy danh thiếp của ta tới nha môn Binh bộ, cứ nói bản hầu muốn gặp Lưu thượng thư, hẹn bàn về chuyện hỏa pháo Phật Lãng Cơ."

"Hầu gia, trên danh thiếp có cần viết tường tận vậy không?"

"Thì ở bên trên cứ viết tắt là hẹn pháo đi."

Đạo lý không nói không rõ, trên lý luận thì Tần Kham xem như là

người đọc sách, người đọc sách tất nhiên phải giảng đạo lý với người ta rồi.

Thế là lúc này Tần Kham ngồi trong đại đường Binh bộ.

Nước trà pha ba lượt, sớm chẳng còn mùi trà, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ hung danh vang xa, nha dịch sai vặt cười bồi cúi người, mỗi lần thêm nước trà xong là lản nhanh, bộ dạng giống như chui vào lồng sắt cho hổ ăn, làm Tần Kham thực sự muốn gọi người nhốt hắn vào lồng sắt chiếu ngục tạp trì một phen...

Lưu Đại Hạ rất không lịch sự, hoặc là nói hắn cố ý không lịch sự với Tần Kham.

Ở Tiền đường đợi nửa canh giờ, Lưu Đại Hạ lúc này mới mặc quan bào thong dong điềm tĩnh đi tới.

Nói thật ra, với thân phận hiện giờ của Tần Kham, rất ít khi phải chịu ghẻ lạnh như vậy. Lần trước bị đối đãi như vậy là nhạc phụ Đỗ Hoành của hay là hắn có tâm tư gõ hắn, nhạc phụ đối đãi với hắn như vậy còn phải trả giá đắt, ngay cả nữ nhi cũng phải đền vào.

Rất muốn cởi giầy, dùng đế giày quất vào cái mặt già đáng ghét của hắn, có điều cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi, hôm nay mọi người đều là người có văn hóa, người có văn hóa chỉ nói chuyện chứ không động thủ.

Hai bên chào nhau, khách khí và dối trá, Lưu Đại Hạ càng mang theo mấy phần lạnh lùng.

Lưu Đại Hạ cũng là quan văn, hiện giờ phàm là quan văn đều nhìn Tần Kham không vừa mắt, vốn sự tích tử chiến sông Liêu làm văn võ cả triều vừa kính vừa phục, kết quả... Tần Kham này không chết mà sống trở về, sự kính nể của mọi người tất nhiên giảm đi nhiều, ngay sau đó thì Chu Hậu Chiếu cường hành thông qua quyết định phong hầu, ti lễ giám Lưu Cẩn càng lọt da hổ làm cờ trượng tễ mấy vị đại thần, những việc này có liên quan tới Tần Kham, Lưu Đại Hạ lúc này có thể ra gặp hắn, dĩ nhiên đã được coi là khiêm tốn, hàm dưỡng kinh người.

Vũ khí lạnh phát triển thanhf vũ khí nóng là xu thế tất nhiên của lịch sử, loại xu thế này sức người không thể ngăn cản, Binh bộ thượng thư cũng không được.

Hiện giờ Đại Minh như ở giữa bầy sói, tác chiến đối ngoại càng đánh càng bại, trên quân sự không cầu mới không cầu tiến, thì chỉ có một con đường chết.

Hỏa pháo là việc nhỏ, xoay chuyển tư tưởng xơ cứng bảo thủ của vị đường quan chấp chưởng Binh bộ này mới là đại sự.

Chương 356: Kết thúc trong không vui.

Lưu Đại Hạ, tiến sĩ năm Thiên Thuận thứ tám, hiện giờ gần bảy mươi tuổi, từng, quan địa phương, từng tiêu diệt, phản loạn trị Hoàng Hà, từng ăn đình trượng, chuyện mà đại thần Minh triều nên trải qua hắn tất cả đều trải qua rồi. Thế nhân hợp xưng ba người hắn, Vương Thứ và Mã Văn Thăng là "Hoằng Trị tam quân tử".

Ở cái thời đại người người quảng cáo rùm beng mình là quân tử này, có thể được thế nhân Đại Minh đại lượng gọi là quân tử, đủ có thể thấy vừa... thối lại vừa cứng cỡ nào?

Nói thật ra, tuy rằng Tần Kham cũng thỉnh thoảng tự xưng là quân tử, nhưng hắn rất không thích qu lại với đám quân tử chân chính, đương thời cái gọi là quân tử đã dần dần thay đổi hương vị. Người ngoan cố, bảo thủ như thế, một lời không hợp là đánh nhau, giống như thành viên tổ chức xã hội đen tiền thế vậy, đều là nhân vật tàn nhẫn.

Lưu Đại Hạ vuốt râu, trong mắt f một mảng lạnh lùng, mặt không biểu tình nói: "Ý tứ của Sơn Âm hầu là, sản xuất nhiều pháo Phật Lãng Cơ?"

Tần Kham cười nói: "Đúng vậy."

Lưu Đại Hạ lạnh lùng hừ một cái: "Sơn Âm hầu là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, bảo vệ xung quanh cấm cung, bắt tặc trừ hung ác là chức trách của các ngươi, hỏa pháo lượng sản hỏa pháo, tựa hồ là là chức ti của Binh bộ chứ nhỉ?"

"Cho nên hạ quan đặc biệt tới cầu khẩn lão đại nhân, có lẽ lão đại nhân chưa rõ ưu điểm của hỏa pháo Phật Lãng Cơ, nếu trang bị cho biên quân Đô Ti Đại Minh ta, tương lai bất luận gặp phải cường địch nào, tác dụng của hỏa pháo trên chiến trường đều sẽ ngoài sức tưởng tượng..."

Lưu Đại Hạ cười ha ha: "Chỉ là từng kinh lịch qua đại chiếnrồi, Sơn Âm hầu vừa nói tới chiến sự là tự tin mười phần, ngay cả lão phu f Binh bộ cũng phải chăm chú lắng nghe đại luận của ngươi?"

Lời nói Trào phúng, lại kèm theo vẻ mặt mỉa mai, làm hai tay giấu trong tay áo của Tần Kham rục rịch, rất muốn tát vào mặt hắn.

Hít sâu một hơi, Tần Kham quyết định nhịn.

"Lão đại nhân, chính là vì hạ quan đã tự mình tham dự chiến sự, cho nên đối với pháo Phật Lãng Cơ có chút hiểu biết, loại hỏa pháo này uy lực lớn, tầm bắn xa, so với hỏa pháo của Đại Minh ta thì mạnh hơn nhiều, hạ quan không thể không hỏi, vì sao lão đại nhân phản đối lượng sản?"

Thái độ nhường nhịn của nhường nhịn cuối cùng cũng làm Lưu Đại Hạ tan đi vẻ mặt trào phúng, dù sao cũng là quân tử được thế nhân công nhận, bất luận trong lòng đối địch với Tần Kham như thế nào, người khác dùng lễ đối đãi mà hắn lại xuất khẩu càn rỡ thì chung quy cũng không phải là quân tử chi đạo.

Thế là ngữ khí của Lưu Đại Hạ trở nên bình thản: "Sơn Âm hầu có biết quốc cảnh Đại Minh ta dài thế nào không?"

" Diện tích lãnh thổ Đại Minh rộng lớn, tuyến quốc cảnh dùng vạn dặm để tính."

"Có biết quốc khố Đại Minh ta gabgf băn vào bao nhiêu? Quặng sắt Các nơi hàng năm sản xuất ra bao nhiêu không?"

Tần Kham minh bạch ý tứ của Lưu Đại Hạ, thấp giọng nói: "Lão đại nhân, sự dù rằng khó, nhưng vẫn phải làm, công này là ở thiên thu."

Lưu Đại Hạ lắc đầu nói: "Lão phu chỉ nhìn thấy mồ hôi nước mắt của dân trong thiên hạ hóa thành nước thép, đúc thành những khẩu phải lạnh lẽo vô dụng, năm Hoằng Trị thứ mười bảy, lão phu đã biết ưu điểm của pháo Phật Lãng Cơ này, quả thật so với hỏa pháo Đại Minh ta thì mạnh hơn một chút, có điều, cũng chỉ là một chút mà thôi, chỉ bởi vì một chút ưu điểm này, mà phải thay thế toàn diện hỏa pháo Đại Minh ta, quốc khố có thể đáp ứng không?

Quốc khố dù rằng đáp ứng được thì lương tâm của lão phu lương tâm đáp ứng sao? Thuế phú Thiên hạ là để người trong thiên hạ sử dụng, chứ không phải để đúc những vật lạnh lẽo này, thế là hoang phí sức của dân."

"Hạ quan không dám gật bừa lý luận của lão đại nhân, muốn nước mạnh, tất phải có binh mạnh, đây là trình tự trước sau, nước mạnh mà binh yếu, cuối cùng sẽ khiến kẻ thù bên ngoài thèm khát, đàn sói cắn chết hổ, dũng tướng thì sao? Thát tử Quan ngoại hàng năm xâm phạm biên giới, giết người cướp của, đều vì vệ sở Đại Minh ta yếu kém, hơn nữa chiến thuật chiến pháp có chỗ thiếu hụt, nếu như đổi một loại chiến thuật khác, tận dụng sở trường tránh sở đoản, có lẽ có thể thay đổi cục diện thắng ít thua nhiều hiện giờ."

Lưu Đại Hạ không nhịn được lại lộ ra vẻ mặt trào phúng, lập tức khôi phục bình thản, nhìn ra được, hắn cũng đang khổ sở nhẫn nại, nhẫn nại tên nịnh thần không biết trời cao đất rộng trước mắt này.

"Đổi một loại chiến thuật? Không biết Sơn Âm hầu có lời bàn cao kiến gì?"

" Thát tử là cậy vào người, chỉ có kỵ binh, kỵ binh qua lại như gió, cái này gọi là binh quý thần tốc, hai quân đối chọi, kỵ binh tập kết thành khởi xướng xung phong vô kiên bất tồi, cái này gọi là trọng kiếm vô phong. Đây chính là nguyên nhân lớn nhất mà Thành Cát Tư Hãn năm đó càn quét thiên hạ, mà biên quân Đại Minh ta từ sau thời Vĩnh Lạc, thỉnh thoảng mới chủ động tấn công đại mạc thảo nguyên, trên quân sự vẫn áp dụng thế cố thủ, sau thổ mộc chi biến càng tệ hơn, khi Thát tử phạm biên chỉ dùng bộ binh chống đỡ, cự mã thuẫn bài đi trước, trường thương đi sau, chiến pháp nhất quán là trước dùng thuẫn bài ngăn cản tên nỏ và sự xung phong của kỵ binh lượt đầu, sau đó lại cố tiếp cận v chiến trận kỵ binh của Thát tử, hai bên hỗn chiến để địch nhân không thể phát huy sở trường xung trận của kỵ binh, chính là như vậy, tướng sĩ Đại Minh ta thương vong quá lớn, dù thắng cũng là thắng thảm, cơ hồ là lưỡng bại câu thương."

Còn một số lời Tần Kham không nhẫn tâm nói ra, hiện giờ quân chế vệ sở Đại Minh thối nát, tướng lãnh tham ô, quân sĩ tiếc mạng,

gặp Thát tử thì toàn bỏ chạy, không nói đến chiến thuật chiến pháp, chịu đánh một trận đã là vạn hạnh.

Dù sao cũng là Binh bộ thượng thư, Lưu Đại Hạ đối với phân tích này của Tần Kham vẫn có chút đồng ý.

Theo ý kiến của Sơn Âm Hầu, nên ứng đối như thế nào?"

"Thứ nhất, phát triển mã chính, điểm này Tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh đại nhân đã làm rất khá, chỉ đợi thêm thời gian, vạn thớt ngựa khỏe của Đại Minh ta tái kiến với kỵ binh, bỏ một hai năm thao luyện, ngày sau đánh nhau với Thát tử, phần thắng sẽ tăng nhiều. Thứ hai, nghiên cứu chế tạo hỏa khí. Sở trường của Đại Minh ta chính là ở hỏa khí, đem hỏa khí kết hợp với kỵ binh mà sử dụng, dùng sở trường của mình tấn công sở đoản của địch, mới là đạo để thủ thắng. Ví dụ như hỏa pháo Phật Lãng Cơ này, nếu khi giao chiến trên bình nguyên với Thát tử, dàn ngang mấy chục thậm chí mấy trăm khẩu, trong vòng hai dặm bắt đầu lửa đạn bao trùm với tính áp đảo, phân ba đoạn thậm chí bốn đoạn thay phiên nhồi đạn phát pháo, như vậy, hai bên còn chưa giao thủ mà kỵ binh Thát tử tất nhiên sẽ thương vong thảm trọng, sĩ khí mất, dũng khí tàn, biên quân ta lo gì không thắng? Nếu lại cải tiến súng điểu Đại Minh, tốc độ phát đạn nhanh gấp đôi thậm chí gấp bốn, chế tạo cục lại giết thêm mìn, lựu đạn đơn giản..."

Lưu Đại Hạ bỗng nhiên cắt ngang lời nói của Tần Kham, cười ha ha mấy tiếng: "Nói tới nói lui, vẫn là vì hỏa pháo Phật Lãng Cơ, làm khó Sơn Âm Hầu phải hao phí nhiều nươc bọt."

Tần Kham vừa nghe thấy ngữ khí của Lưu Đại Hạ, sắc mặt hắn lập tức có chút lạnh lùng.

"Thượng thư đại nhân cảm thấy rất nực cười?"

"Lòng Đền nợ nước đáng quý, nhưng chuyện không thể làm." Lưu Đại Hạ chậm rãi lắc đầu:" Nếu vì làm hỏa pháo của dị quốc mà hao hết quốc khố của Đại Minh, Lưu mỗ há chẳng phải thành tội nhân của Đại Minh? Cái thứ Hỏa khí này, chỉ là kỳ âm xảo kỹ mà thôi, trong chinh chiến trước nay, đều dùng dùng đao thương làm chủ, hỏa khí là phụ, trước giờ không có tiền lệ chiến sự dùng hỏa khí làm chủ đạo, lời này của Sơn Âm Hầu không khỏi kinh thế hãi tục,

quyết không thể làm."

Tần Kham hít sâu, sắc mặt dần dần xanh mét.

Minh bạch rồi, những lời vừa rồi là đàn gảy tai trâu, người như Lưu Đại Hạ vĩnh viễn sẽ không hiệu, phát triển thời đại từ vũ khí lạnh hướng tới vũ khí nóng là xu thế tất yếu của lịch sử, không chỉ là hắn, có lẽ hiện giờ toàn bộ người trong thiên hạ đều không có ai nhìn ra được điểm này.

Trầm mặc một lát, Tần Kham bỗng nhiên cũng cười ha ha, chắp tay với Lưu Đại Hạ: "Hạ quan càn rỡ, thất ngôn chớ trách, Lưu đại nhân, cáo từ."

Ra khỏi đại môn Binh bộ, trên mặt Tần Kham phủ đầy sương lạnh, ánh mắt âm trầm dọa người.

Lưu Đại Hạ là người tốt, là quân tử, là lão thần bốn triều, là nguyên túc đức cao vọng trọng, là cái gì cũng được, đều không quan trọng, quan trọng là, hắn hiện tại cản đường Tần Kham.

Tần Kham đối với thị phi thiện ác trước giờ không có phân biệt rõ ràng, bất luận thiện ác trung gian, ai cản đường thì hắn đá văng, thượng thư cũng không ngoại lệ.

Năm nay đã bảy mươi, cũng nên cáo lão hồi hương rồi, chiếm vị trí thượng thư thượng thư mà hại nước hại dân, nhìn Lưu Kiện Tạ Thiên, có xấu hổ hay không?

Một khắc Rời khỏi nha môn Binh bộ, trong lòng Tần Kham đã thầm quyết định, phải kéo Lưu Đại Hạ xuống đài.

Không liên quan tới ân oán cá nhân, trên thực tế Tần Kham đối với đám lão thần thời Hoằng Trị như Lưu Đại Hạ vẫn có chút tôn kính. Chỉ là khi những người này trở thành người cản hắn thực hiện lý tưởng, trở thành chướng ngại vật ngăn cản sự phát triển của vương triều Đại Minh, không thể chỉ đành mời họ trí sĩ về quê. Những người này không rời khỏi triều đình, tiếng nói của Tần Kham rất khó được người trong thiên hạ dừng chân lắng nghe.

"Bài trừ dị kỷ" không nhất định là nghĩa xấu, có một số người không đá văng họ ra thì chuyện rất khó thành. Bọn họ chú định sẽ

bị đào thải, đào thải bọn họ không phải là Tần Kham, mà là sóng biển của thời đại.

Đương nhiên, đường đường là Binh bộ thượng thư không phải nói lật đổ là có thể lật đổ, Tần Kham tuy là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, nhưng cũng không thể tùy tiện hạ lệnh bắt Lưu Đại Hạ vào ngục, Lưu Cẩn có lẽ dám làm như vậy, nhưng Tần Kham thì không dám.

Ôm một bụng tức về nhà thì thấy Đinh Thuận, Lý Nhị và đám thị vệ đang ở trước cửa nhà chờ hắn, mọi người vây thành một vòng tròn hò hét dưới bậc sư tử đá, chơi với họ còn có cả Tháp Na.

Chương 357: Nghiêm Tung phá đề.

Cô nương Mông Cổ này sau khi tới Tần phủ ở, vẫn luôn đối nghịch với Đỗ Yên, ngược lại thân thiết với đám hán tử Đinh Thuận, xét ân tình lúc trước Tháp Na lãnh binh cứu bọn họ, Đinh Thuận cũng rất chiếu cố Tháp Na, thường ngày các thị vệ múa đao nghịch thương hoặc là tụ tập đánh bạc, cũng không quên gọi nàng ta, hoàn cảnh kinh sư rất xa lạ đối với Tháp Na, thân phận lại khó xử, Tháp Na chỉ có khi tập võ hoặc đánh bạc với bọn họ mới có thể tìm về một chút khoái hoạt.

Tần Kham từ xa nhìn vẻ mặt vì kích động mà đỏ bừng của Tháp Na, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sau này nên đối tốt với cô nương này một chút, có gả chồng hay không thì trước tiên không nói, ít nhất tâm địa của nàng ta là thuần khiết, hiện giờ tới nơi đất khách quê người, một cô nương mười bảy mười tám tuổi, sự cô đơn trong lòng thế nào thì chỉ có tự nàng ta hiểu.

Lặng lẽ tiến lên cúi người nhìn xuống, mọi người quả nhiên đang đánh bạc, hơn nữa đặt cược rất lớn, cá rất nhập tâm, không ai phát giác Tần Kham đang lặng lẽ tới gần.

Ngưng thần xem một lúc, Tần Kham tâm thái vừa bình thản sau khi nhìn rõ đổ pháp của mọi người thì bỗng nhiên giận tím mặt, nhấc chân đá Đinh Thuận lăn mấy vòng.

"Một đám hỗn trướng! Ai cho các ngươi cá thứ này?"

Mọi người đang Cao hứng phấn chấn vừa thấy Tần Kham, đều mặt như màu đất, mồ hôi như mưa.

Tần Kham như mãnh hổ nhảy vào đàn dê, đá từng tên một, vừa đá vừa mắng.

"Đám hỗn trướng, đứa con trong bụng bà nương của ta là nam hay

là nữ cũng dám đem ra cá, chán sống rồi phải không? Nhàn quá hả, có muốn bản hầu cũng học theo Lưu công công, làm ra gông nặng một trăm năm mươi cho các ngươi đeo mấy ngày không?"

Đinh Thuận ôm đầu ngồi trên mặt đất, cũng không dám hoàn thủ, vừa la oai oái vừa biện giải: "Hầu gia, tha mạng không dám nữa đâu! Hầu gia, Hầu gia bớt giận, thuộc hạ cũng là một phen thiện ý thôi mà."

Tần Kham càng giận hơn: "Thiện ý à? Ngươi dám nói ngươi là thiện ý à?"

Chỉ vào giữa hai chữ nam nữ trên bàn cược, Tần Kham phẫn nộ rít lên: "Cá nam cá nữ ừ thì cũng còn được, chữ 'quả trứng' ở giữa là ai viết? Hả? Không ngờ còn có người đặt năm lượng bạc lên trên nữa, là ai?"

Vừa dứt lời, vù một tiếng, Tháp Na một thân áo đỏ chạy mất, người hóa thành một làn khói, trong nháy mắt đa biến mất tăm.

Nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm bóng dáng chạy trối chết của Tháp Na, Tần Kham rất muốn lôi nàng ta về quất mấy roi, trên roi tốt nhất phải tẩm thêm muối, quất nó mới đau.

Đinh Thuận cũng nhìn bóng dáng chạy mất rất không có nghĩa khí của không, ánh mắt u oán, nói với vẻ tội nghiệp: "Là nàng ta nói tất cả đều có khả năng..."

Tần Kham không nhịn được lại đạp hắn một cước: "Chờ đó, tương lai ta ngủ với nàng ta rồi, sẽ khiến nàng ta đẻ ra quả trứng."

Dư quang liếc qua, thì thấy Nghiêm Tung mặc quan bào màu xanh lục rất có vẻ lúng túng đứng cách đó không xa, sắc mặt có chút xấu hổ.

Thấy Tần Kham nhìn hắn chăm chú, Nghiêm Tung sửa sang lại y quan, tiến lên thi lễ: "Hạ quan hàn lâm biên tu Nghiêm Tung, bái kiến Hầu gia."

Tần Kham gật gật đầu, trong mắt nổi lên nét cười, khi quay đầu nhìn về phía đám người Đinh Thuận thì lại nhanh chóng đổi sang sắc mặt giận dữ: "Đám hán tử thô bỉ các ngươi cố mà học lễ số của

Nghiêm đại nhân đi."

Đám người Đinh Thuận quái dị nhìn Nghiêm Tung một cái, không dám lên tiếng, chỉ biết vâng dạ.

Sau khi thấy Nghiêm Tung, tâm tình của Tần Kham bỗng nhiên tốt hơn rất nhiều.

Bất kỳ thời đại nào cũng không thiếu người luồn cúi để leo lên, địa vị và quan chức trong lòng bọn họ hiển nhiên trọng yếu hơn thanh danh, để thăng chức nhanh thậm chí dựa thế kẻ phản bội cũng không tiếc, ví dụ như Tiêu Phương chính là loại người này, Nghiêm Tung cũng vậy.

Khiến Tần Kham cao hứng là, từ nay về sau bên cạnh mình cuối cùng cũng có một người có văn hóa hàng thật giá thật.

Bày ra tư thế chiêu hiền đãi sĩ, Tần Kham khách khí mời Nghiêm Tung vào phủ, vừa đi được hai bước, Tần Kham bỗng nhiên nhớ ra gì đó, xoay người nhìn chằm chằm Đinh Thuận nói: "Không đúng, các ngươi dạy Tháp Na đánh bạc thì ta biết, nhưng nàng ta cho tới bây giờ chưa từng cá to như thế, năm lượng bạc nàng ta đặt là ai cho mượn?"

Bảy tám bàn tay đồng thời chỉ về phía Nghiêm Tung, mặt trắng của Nghiêm Tung bỗng nhiên đỏ lên, tiếp theo rất nhanh khôi phục như thường. Vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nói bậy, tuyệt không có việc này, Hầu gia không thể tùy tiện mà tin."

Tần Kham mỉm cười hài lòng, tốt lắm, dáng vẻ vô sỉ rất có thần vận của hắn năm đó, chỉ vì điểm này, Tần Kham quyết định thưởng thức hắn, sau này chắc cùng hắn nhất định có rất nhiều đề tài đề tài chung.

Tiền đường Hầu phủ.

Nghiêm Tung ngồi ở vị trí của khác, vẻ mặt có chút khẩn trương bất an.

Hạ nhân dâng trà. Tần Kham chậm rãi nhấp một ngụm, rồi mới cười cười với Nghiêm Tung.

"Nghiêm đại nhân..."

"Không dám, Hầu gia lúc trước có ơn dẫn dắt đối với hạ quan, xin đừng xưng hô như vậy, chiết sát hạ quan mất."

"Tốt, bản hầu sẽ không khách khí với ngươi nữa, Duy Trung, ngươi hiện giờ vẫn là hàn lâm biên tu à?"

"Vâng." Nghiêm Tung vẻ mặt nổi lên mấy phần bất đắc dĩ: "Tháng trước Vương Thị Lang của Lại Bộ và Quốc Tử Giám Tạ tế tửu không chê, tiến cử hạ quan vào làm Binh bộ chủ sự, đáng tiếc Tiêu các lão..."

Tần Kham cười nói: "Tiêu lão đại nhân chắc để dẫn dắt lớp sau, dù sao ngươi cũng còn trẻ. Có lẽ hắn cảm thấy ngươi nên tôi luyện thêm vài nămrồi mới giao trọng trách, đây là tấm lòng muốn tài bồi, Duy Trung đừng có ghi hận."

Nghiêm Tung vội vàng nói: "Hầu gia nhắc nhở rất đúng, hạ quan cũng biết rõ nổi khổ tâm của Tiêu lão đại nhân. Trong lòng chỉ có cảm kích, nào dám ghi hận."

Tần Kham gật đầu, tốt lắm, bản sự trợn mắt nói dối mọi người ngang nhau, không phân hơn kém.

Lúc này Nghiêm Tung đã hoàn toàn có tinh thần, khẩn trương nhưng không hoảng loạn. Tâm tình lại thấp thỏm giống như người đi vào phòng thi.

Hôm nay, là cuộc thi thứ hai trong đời hắn, từ ý nghĩa nhân sinh mà nói, lần này so với lần trước thì quan trọng hơn, nó liên quan tới nhân sinh của mình là tầm thường vô vi hay là tiến tới rất nhanh.

Nghiêm Tung tr lòng thấp thỏm, đồng thời Tần Kham cũng đang quan sát hắn, càng nhìn càng hài lòng.

Sách sử nói Nghiêm Tung "không có tài lược, chỉ biết xu nịnh, trộm quyền tham lợi", cơ bản không có một câu nào khen, nhưng cái thứ sách sử này không đáng tin lắm, có lẽ Nghiêm Tung quả thật là một tên luồn cúi tham quyền, có điều theo Tần Kham, đây là một người trẻ tuổi có dã tâm bước vào quan trường, "Dã tâm" là từ hay,

nhưng phải nhìn xem áp dụng trên người ai, nếu đem "Dã tâm" đổi thành "Chí hướng", sẽ trở nên dễ nghe.

Nhìn chằm chằm Tần Hầu gia đang chậm rãi phẩm trà, Nghiêm Tung lặng lẽ lặng lẽ nước miếng, vừa vào quan trường, chung quy vẫn thiếu mấy phần khí độ quan viên, thấy Tần Hầu gia mãi lâu không nói, Nghiêm Tung không nhịn được mở miệng trước.

"Hầu gia, vừa rồi hạ quan ở cửa nghe Đinh Thiên hộ nói, Hầu gia vì chuyện lượng sản pháo Phật Lãng Cơ mà đi lý luận với Lưu thượng thư?"

Tần Kham cười nói: "Không sai."

Nghiêm Tung do dự một chút, nói: "Hạ quan cả gan, nhìn khí sắc của Hầu gia, e là không thuận lợi lắm?"

Tần Kham thở dài, nói: "Lưu thượng thư lo lắng lượng sản pháo Phật Lãng Cơ sẽ hao phí quốc khố, cũng là tấm lòng lão thành vì nước."

Nghiêm Tung khẽ cười, nói xuôi tai, nhưng hắn nghe ra, ngữ khí của Tần Hầu gia không hợp với câu này lắm.

Rồi, Nghiêm Tung cuối cùng cũng tìm được đề mục giám khảo ra cho hắn.

"Nếu Hầu gia có ý kiên trì lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, hạ quan nguyện phân ưu cho Hầu gia."

Tần Kham rất có hứng thú nói: "Duy Trung có cao kiến gì?"

Nghiêm Tung nhìn thẳng vào mắt Tần Kham,: "Gắn từng chữ Ti lễ giám Lưu công công vì thi hành tân chính, một năm nay đã dùng dao mổ để chứng thiên đạo, không dưới trăm vị quan viên hoặc bị trượng tễ hoặc bị lưu đày, Lưu công công giết được, Hầu gia vì sao không giết được? Hầu gia nếu không đành lòng xuống tay, ít nhất cũng có thể gạt người chặn đường sang một bên."

"Gạt như thế nào?"

Nghiêm Tung cúi đầu nhìn đầu ngón tay mình, thanh âm bỗng

nhiên hạ rất thấp, giống như than thở: "Hầu gia, Lưu thượng thư năm nay đã bảy mươi tuổi rồi, hắn... Đã rất già rồi."

Tần Kham ngửa đầu nhìn xà nhà, cũng giống như đang lẩm bẩm: "Nhưng.... Làm thể nào để hắn thượng sớ cáo lão đây?"

"Mượn đao giết người là được."

"Mượn đao của ai?"

giọng nói của Nghiêm Tung càng bé: "Hiện giờ công khanh văn võ công khanh, đương nhiên đao của ti lễ giám Lưu công công là sắc nhất."

Tần Kham từ từ ngồi thẳng dậy: "Mượn Như thế nào?"

"Hạ quan nghe triều đình và phố phường đồi đại, nói Hầu gia và Lưu công công bằng mặt mà không bằng lòng, hiềm kích rất sâu, không biết có thể có hay không?"

Tần Kham do dự một lát, gật đầu nói: "Không sai, tình cảm đã sớm rạn nứt."

Nghiêm Tung cười nói: "Như vậy, hạ quan khẳng định, Hầu gia nếu nói hướng đông, Lưu Cẩn tất sẽ bảo hướng tây, ta nếu phô trương thanh thế một phen, thanh đao Lưu Cẩn này Hầu gia nhất định có thể mượn tới tay."

Tần Kham cười cười, có chút hoài nghi: "Lưu Cẩn dễ dàng mắc mưu như thế à? Hắn là lão thái giám hơn năm mươi tuổi rồi, chứ thiếu niên ngang tuổi trẻ ương bướng."

Nghiêm Tung chắp tay nói: "Hạ quan mạo muội, cả gan hỏi Hầu gia một câu, Hầu gia cảm thấy Lưu Cẩn là người như thế nào?"

"Hoạn quan? Người xấu? kẻ đáng chết?"

Nghiêm Tung chậm rãi nói: "Hầu gia, Lưu Cẩn kỳ thật là kẻ ngu dốt."

Chương 358: Hầu gia lập bẫy

Chỉ vì kẻ địch có thể hoặc là tất nhiên trong tương lai, Tần Kham đối với Lưu Cẩn tự nhiên phải bỏ một phen công phu để nghiên cứu, trên đường từ Liêu Đông trở về trong đầu hắn đã không ngừng nhớ về sách đã đọc kiếp trước, nhớ lại đánh giá trong sách về Lưu Cẩn, Lưu Cẩn đã từng làm những việc gì, lấy thúng úp voi như thế nào, bị người trong thiên hạ thống hận như thế nào, để hiểu rõ về Lưu Cẩn, sau khi cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, không tránh được phải đọ thủ đoạn với, phòng ngừa chu đáo là rất trọng yếu.

Trong ấn tượng của Tần Kham, Lưu Cẩn là người xấu, gian nhân gian nhân, là kẻ mưu tính cao thâm, được vô số tác phẩm điện ảnh kiếp trước định hình là ác nhân boss cấp cao nhất, cho nên đối với Lưu Cẩn, Tần Kham vẫn luôn đề phòng, loại đề phòng này ảnh hưởng tới tiềm thức, bất tri bất giác trong đấu đá với Lưu Cẩn áp dụng thế thủ, cũng vì nguyên nhân này, ngay cả bản thân Tần Kham cũng không thể không thừa nhận, hắn đối với Lưu Cẩn quả thật có sự kiêng kị rất sâu.

Vạn lần không ngờ, vị hàn lâm Nghiêm Tung trẻ tuổi vừa đầu nhập dưới trướng này vừa mở miệng liền nói Lưu Cẩn là kẻ ngu dốt, điều này khiến cho Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy có chút mất mặt.

Đối với một kẻ ngu dốt mà ta cũng đề phòng đến trình độ như vậy, chẳng lẽ ta còn chẳng bằng kẻ ngu dốt?

Tần Kham cười gượng mấy tiếng, ánh mắt nhìn Nghiêm Tung lập tức trở nên không được thân mật cho lắm.

Cổ nhân thích cố lộng huyền hư, tôn trọng "Lời nói không làm người ta kinh hãi thì không thôi", diễn nghĩa thoại bản cũng thường xuyên có những kiểu đoạn như vậy, người bản sự lớn thường thường trước tiên làm chủ công tức chết, vào một khắc chủ công giận dữ ra lệnh cho tả hữu lôi đi chém đầu, tên gia hỏa không biết sống chết này mới cố ý ngửa mặt lên trời cười ha ha rồi tung ra con bài tẩy, nắm chuẩn phân thốn cơ bản có thể khiến chủ

công hóa giận thành vui, từ nay về sau sẽ được trọng dụng. Nắm phân thốn không chuẩn, đụng phải chủ công nóng tính, vậy thì đành chết, ví dụ như đụng tới, dương chết thật sự rất thảm.

Tần Kham có đôi khi tính tình cũng khá giống Tào Tháo, không có kiên nhẫn, nếu Nghiêm Tung tiếp tục dùng ngữ xuất kinh nhân, Tần Kham đại thể sẽ gọi tả hữu vào lôi hắn ra ngoài chôn sống, có gì nói thì để kiếp sau hẵng nói.

"Duy Trung cớ sao lại nói Lưu Cẩn là kẻ ngu dốt? Xin Thỉnh giáo cao kiến." Tần Kham cười cười chắp tay, ánh mắt nhìn Nghiêm Tung tựa như Tào Tháo nhìn Dương Tu.

Nghiêm Tung trầm ngâm một lát. Nói: "Hầu gia. Lưu Cẩn này sở dĩ lên cao được, đơn giản chỉ vì là bề tôi đông cung, có công theo rồng mà kiếm được địa vị cao, sau mười năm hầu hạ đương kim bệ hạ, với bệ hạ có tình nghĩa rất sâu đậm. Đây cũng là chỗ dựa duy nhất hiện giờ của hắn. Trừ cái này ra, Lưu Cẩn chẳng có sở trường gì khác, sách thì chẳng đọc được bao nhiêu. Nhân mạch Trong triều rối tinh rối mù, kiến thức đối với quốc sự chính vụ lại hoang đường ngây thơ, Hầu gia chắc biết Lưu Cẩn hiện giờ hừng hực khí thế thi hành tân chính, hạ quan mạo muội xin Hầu gia nói thật, ngài cảm thấy cái gọi là tân chính này như thế nào!"

Tần Kham cố nén không thốt lên "Một đống rác rưởi", không tính là quá thân với Nghiêm Tung, vẫn chưa tới mức thổ lộ tâm tình.

Thế là Tần Kham do dự nói một cách đầy tính nghệ thuật: "Tân chính của Lưu công công à... ừ, danh mục vẫn rất không tồi, nghe rất nâng cao tinh thần."

Nghiêm Tung cười cười thấu hiểu, nói tiếp: "Hạ quan thấy tân chính của Lưu Cẩn, một lời tổng kết, đơn giản là hai loại thủ đoạn kiểm tra và phạt gạo, lịch triều lịch đại có rất nhiều người muốn biến pháp tìm cái mới, như Thương Ưởng, Vương An Thạch, nội dung biến pháp của bọn họ rất nhiều, song chung quy không tránh khỏi lợi ích của địa chủ, quan viên và hoàng tộc trong nước, người cẩn thận có thể có hiệu quả, như Thương Ưởng, quá dứt khoát quyết đoán thì thất bại, ví dụ như Vương An Thạch. Từ cổ đến nay, thế tộc của địa chủ, quan viên và thế tộc trăm năm tuyệt đối không thể dễ dàng xúc phạm, chạm tới cái là chết, mà tân chính

của Lưu công công..."

Nụ cười Nghiêm Tung càng mỉa mai hơn: "Tân chính của Lưu Cẩn chẳng qua là thanh tra ruộng đồng thiên hạ, thanh tra quân quan thương, thanh tra quan lại vô dụng, một khi phát hiện vấn đề, nhẹ thì phạt trăm thạch thậm chí ngàn thạch gạo để sung cho biên quân, nặng thì bỏ tù lưu đày chém đầu, hiện giờ cả triều trên dưới lòng người hoảng hốt, ai cũng cảm thấy bất an, Lưu công công giơ tay chém xuống, nhìn thì phong quang vô hạn, song ngày tháng phong quang như thế này của hắn liệu kéo dài được mấy năm? Đợi cho sự nhẫn nại của tới cực điểm rồi đột nhiên bùng nổ khi ai nấy đều đòi giết, Lưu công công còn như là hết đường sống."

"Hầu gia, từ tân chính của Lưu Cẩn không khó nhìn ra, cái nhìn của Lưu Cẩn đối với quốc sự chính vụ và tình thế thiên hạ rất ngây thơ, nội dung tân chính đắc tội hết với cả quan viên, võ tướng, địa chủ, thương nhân thiên hạ, mà hắn thì hồn nhiên không phát giác, ngược lại còn đắc chí kiêu ngạo. Một kẻ ngu dốt Như vậy, Hầu gia nếu không lợi dùng một chút, sao phải với cơ hội mà ông trời tặng cho ngài?"

Tần Kham bất động thanh sắc lẳng lặng lắng nghe, trong lòng lại đánh giá Nghiêm Tung cao hơn một bậc.

Vị thủ phụ Đại Minh tương lai này quả nhiên không phải hạng người bình thường, chỉ với những kiến thức này đã nhìn ra được hắn còn trẻ tuổi đa dần dần lộ rngươi phong mang.

" Kiến giải của Duy Trung rất độc đáo, có điều, ngươi vẫn chưa nói tới chính đề, theo ý tứ của ngươi, nên lợi dụng kẻ ngu dốt này như thế nào?"

Nghiêm Tung cười nói: "Xin thứ cho ta nói thẳng, đối với Hầu gia chỉ sợ lòng mang hận ý, nói là hận thấu xương cũng không quá phận, chuyện Hầu gia muốn làm, phản ứng đầu tiên của Lưu Cẩn chính là không chút do dự phản đối, còn chuyện này là đúng hay sai, Lưu Cẩn là tuyệt đối sẽ không cần tính đến, công khanh văn võ cả triều, Lưu Cẩn kiêng kị nhất chính là Hầu gia ngài, vì thánh quyến của ngài tuyệt đối không thấp hơn hắn, chỗ dựa duy nhất của Lưu Cẩn f thánh quyến, cái này gọi là một núi không thể có hai hổ, với tính tình của hắn, tuyệt đối sẽ không dung thứ cho sự tồn

tại của Hầu gia, một lòng muốn trừ Hầu gia cho mau, cho nên chuyện Hầu gia muốn làm, Lưu Cẩn tất nhiên sẽ không luận đúng sai, trước tiên cứ phá rối khiến chuyện ngài muốn làm thất bại đã."

Lời nói của Nghiêm Tung làm Tần Kham nắm được manh mối.

"Cho nên, ta nói muốn chế tạo pháo Phật Lãng Cơ, Lưu Cẩn nhất định không cho phép chế tạo, trái lại, nếu ta công khai phản đối chết tạo pháo Phật Lãng Cơ, Lưu Cẩn nói không chừng sẽ cố tình muốn tạo, ai dám phản đối hắn liền giết chết người đó, Binh bộ thượng thư cũng không ngoại lệ?"

Nghiêm Tung cười nói: "Chính vậy, Lưu Cẩn này đọc sách không nhiều, kiến thức quá ít, tính tình lại chỉ dựa vào sự yêu ghét của bản thân, khiến hắn mắc mưu kỳ thật kỳ thật, Hầu gia chỉ đông, hắn tất nhiên sẽ ngoan ngoãn đi về hướng tây, tuyệt không hai lời, Lưu thượng thư không phải cũng phản đối lượng lượng pháo Phật Lãng Cơ sao? Nếu Hầu gia bày ra tư thái đồng thanh đồng khí với lưu thượng thư, Lưu Cẩn cảnh giác nhân mạch của Hầu gia trong triều, tước bỏ cánh chim của Hầu gia sẽ trở thành yếu vụ số một của hắn, xuống tay đối với Lưu thượng thư chỉ sợ sẽ không quá khách khí..."

Minh bạch rồi, không hổ là quyền thần tương lai, luận về lừa người, so với Tần Kham chỉ có hơn chớ không kém.

Tần Kham bừng tỉnh, trong lòng bỗng nhiên đưa ra một quyết định.

Nghiêm Tung này, tương lai nếu có thể nắm hắn trong tay thì không sao, nếu không nắm được, tốt nhất nghĩ biện pháp giết chết hắn ngay.

Có đề nghị của Nghiêm Tung, Tần Kham lập tức thoải mái thông suốt. Một kế hoạch lừa người bất tri bất giác dần dần thành hình, thế là khóe miệng Tần Kham lộ ra nụ cười quái dị khiến người ta hết hồn.

Nụ cười này lọt vào trong mắt Nghiêm Tung, mí mắt không khỏi giật giật mấy cái.

"Trong Hàn Lâm viện quá kham khổ, e là không quen lắm?"

Nghiêm Tung trong lòng kinh hoàng, vội vàng đứng lên thi lễ: "Hạ quan xin theo sự an bài của Hầu gia."

Tần Kham nghĩ nghĩ rồi nói: "Với thân phận thứ cát sĩ của Duy Trung, vào Cẩm Y vệ tất nhiên là, quá khuất tài rồi, Đại Minh ta phàm là tiến sĩ sau nhị giáp đều vào triều làm thất phẩm, Tả Đô ngự sử mới thượng nhiệm của Đô Sát viện rất nể mặt bản hầu, không bằng trước tiên ủy khuất cho Duy Trung vào Đô Sát viện làm giám sát ngự sử nhé?"

Nghiêm Tung lập tức vui mừng quá đỗi. Ngôn quan ngự sử, chính là nhân vật hô phong hoán vũ trong triều đình Đại Minh, từ hoàng đế cho tới thần dân, chỉ ai mắng người đó mà chẳng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Nghe phong phanh mà tấu việc vốn là đặc quyền của ngôn quan. Có thể nói, Hiện giờ ngôn quan thất phẩm phẩm giai tuy nhỏ, nhưng tuyệt đối là loại quan viên sống dễ chịu nhất, ngay cả hoàng đế cũng không thể không kiêng kỵ gì như họ.

Vừa thi lễ để cảm ơn, vẻ mặt Nghiêm Tung bỗng nhiên trở nên buồn bã: "Nhưng chỗ nội các Tiêu Đại học sĩ..."

Tần Kham mỉm cười: "Không vấn đề gì, quyết định bản hầu chưa tới lượt một lão già ôm đùi hoạn quan tới ngăn cản."

Nghiêm Tung hiển nhiên có chút không có lòng tin, ngập ngừng nói: "Nếu Tiêu Đại học sĩ bác bỏ thì sao? Dù sao nghe nói Tiêu học sĩ đối với người Giang Tây có chút..."

Tần Kham cười lạnh lùng: "Con trai của Tiêu Phương Tiêu Hoàng Trung ở trong kinh hồ loạn thị phi, gây ra không ít họa, Cẩm Y vệ đã chú ý tới hắn rất lâu rồi..."

Nghiêm Tung người run khẽ, vẻ mặt biến đổi, trong lòng lại có nhận thức mới về hòn núi mình mới dựa vào này.

Vị Hầu gia này không đơn giản, vừa ra tay chính là thủ đoạn đoạn tử tuyệt tôn.

Trong lúc đang Suy nghĩ, Tần Kham cười tủm tỉm ghé sát vào

Nghiêm Tung.

"Duy Trung à, sau này chúng ta chính là người trong nhà, bản hầu còn cần ngươi giúp đỡ nhiều, Duy Trung nếu có vợ con gì, cũng nên thường xuyên dẫn tới phủ ta chơi, thê tử nhà ta rất bình dị gần gũi, Duy Trung vạn lần đừng khách khí."

Nghiêm Tung vẻ mặt kịch biến, vội vàng run giọng nói: "Hạ quan nguyện quên mình phục vụ, quên mình phục vụ vì Hầu gia."

Chương 359: Hầu gia lập bẫy (hạ)

Trên triều hội Mấy ngày sau, thông chính ti tả tham nghị Nhậm Lương Bật thượng sớ bẩm tấu, thỉnh cầu triều đình đồng ý đưa pháo Phật Lãng Cơ tới chế tạo cục để lượng sản, cũng làm một phen so sánh pháo Phật Lãng Cơ và hỏa pháo Đại Minh, Nhậm Lương Bật trong tấu chương đối với pháo Phật Lãng Cơ tán thưởng rất nhiều, còn hỏa pháo Đại Minh thì bỡn cợt không ra gì.

Bản tấu chương này vốn cũng không bắt mắt, mỗi ngày trên triều hội chúng thần bẩm tấu quốc sự, thỉnh cầu giống như vậy nhiều đếm không xuể, một đạo tấu chương này của Nhậm Lương Bật nhiều nhất cũng chỉ như một đóa hoa trôi trong biển lớn mà thôi, đừng nói Lưu Cẩn căn bản không để ý, ngay cả đại thần cả triều cũng nghe qua một lần rồi lập tức chuyển dời sự chú ý đến quốc sự khác, cái này gọi là gió đông thổi rắm ngựa, nghe qua là thôi.

Đại sự thường là dẫn phát từ việc nhỏ.

Việc nhỏ Nhậm Lương Bật nhắc tới này chính là như vậy.

Không đợi tiếp tục đề tài phía sau, Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ tức giận đến vểnh râu, thái độ rất kịch liệt phản đối đề nghị của Nhậm Lương Bật, lý do cũng như ngày đó đã nói với Tần Kham, đơn giản là hao phí quốc khố, lãng phí gang thép, vân vân.

Cho tới lúc này, Lưu Cẩn vẫn không chú ý tới chuyện này lắm, đối với thị và phi của quốc sự, triều đình cơ hồ mỗi ngày đều có đủ loại tranh luận, thường thường một bộ phận người đưa ra, một bộ phận người khác phản đối, cái gọi là triều hội trên cơ bản chính là vượt qua trong thanh âm của hai loại tán thành và phản đối.

Triều hội Ngày hôm sau, nội tướng Đại Minh quyền khuynh triêu dã Lưu Cẩn cuối cùng mới hướng sự chú ý tới việc nhỏ này.

Bởi vì cái đinh trong mắt mà hắn có mơ cũng mơ tới, hiện giờ đã là Sơn Âm Hầu, Tần Hầu gia không tham dự quốc sự không ngờ

phá lệ đưa một đạo tấu chương tới.

Nội dung Tấu chương vừa xem hiểu ngay: Tần Hầu gia tán thành ý kiến của Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ, mãnh liệt phản đối lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, bởi vì Tần Hầu gia nói, lúc trước trong tận sông Liêu, tướng sĩ Đại Minh bị loại hỏa pháo dị quốc này lừa rất thảm, Tần Hầu gia lần này ngang ngược một cách hiếm có, không chỉ thượng sớ phản đối, hơn nữa không ngờ còn bắn tiếng, ai dám lượng sản loại pháo Phật Lãng Cơ hại người này, hắn sẽ giết chết người đó.

Kinh sư lý mỗi ngày đều có tin tức, các đại thần các đại thần giờ dần mỗi ngày tụ tập trước Thừa Thiên môn chờ vào triều, đó là thời khắc nhàn rỗi để buôn chuyện, ví dụ như ngự sử hiên ngang lẫm liệt được xưng là quân tử đạo đức nào đó tư thông với gái đã có chồng, bị trượng phu cắm sừng đánh tới cửa, ví dụ như nhị công tử của quốc công gia nào đó làm bụng của nha hoàn trong phủ ỏng lên.

Đừng tưởng nam nhân không biết buôn chuyện, nam nhân một khi mà buôn chuyện thì còn bà tám hơn cả nữ nhân, phối hợp với vẻ mặt đáng khinh, bất kỳ chuyện gì vào miệng hỏ đều hoàn toàn biến vị.

Nhưng mà mấy ngày nay, bỗng nhiên Tần Kham không còn nhún mình tựa hồ trở thành đề tài để các đại thần kinh sư buôn chuyện.

Giống như mang tâm tư không phục đối với sự phong quang vô hạn của Lưu Cẩn, Sơn Âm Hầu Tần Kham đột nhiên liền thành nhân vật phong vân triều đình kinh sư gần đây, hơn nữa mùi vị chứng tỏ bản thân rất nặng.

Lén lút nói tới Sơn Âm Hầu Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham, đại bộ phận mọi người đều hiện ra vẻ mặt kinh bỉ thậm chí là phẫn nộ. Chỉ vì lúc này Tần Kham thật sự rất huênh hoang, có thể nói là càn rỡ.

Có lượng sản Pháo Phật Lãng Cơ hay không là chuyện của triều đình, là chuyện của Binh bộ, một Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ ông ta không ngoan ngoãn làm tay sai c hoàng đế, lúc này nhảy ra mắng to mắng thâm, nói cái gì ai đề nghị thì giết chết người đó, sắc mặt

của gian nịnh quyền thần nhìn một cái không sót gì, pháo Phật Lãng Cơ có chế tạo hay không liên quan chó gì tới Cẩm Y vệ?

Tần Hầu gia không khiêm tốn, ngôn quan ngự sử của sáu khoa mười ba đạo tất nhiên sẽ không khách khí với hắn.

Sau khi Tần Kham bắn tiếng, tấu chương hạch tội Tần Kham bày vào nội các, bay vào, Lưu Cẩn và ba Đại học sĩ nội các trên bàn nhất thời không ngờ cỏ dại lan tràn.

Ti lễ giám.

Lưu Cẩn vừa bất đắc dĩ vừa tức giận nhìn tấu chương hạch tội đầy bàn, rất bực mình mở một tờ ra, đọc qua hai hàng liền ném đi, tiếp theo lại mở một tờ khác, mắt nhìn tấu chương, nhưng tâm tư lại rõ ràng không ở trên đó, không biết hồn bay đi đâu mất rồi.

Không biết qua bao lâu, Lưu Cẩn bỗng nhiên giận dữ, hung hăng hất hết tấu chương trên bàn, tất cả tấu chương toàn bộ rơi xuống đất.

"Tần Kham rốt cuộc muốn làm gì? hả? Hắn có mục đích gì? Pháo Phật Lãng Cơ là thứ quỷ quái gì? Sao lại liên quan tới việc của hắn? Lưu Cẩn lớn tiếng rít gào.

Nghe nghe lọt tai tên của Tần Kham, vừa nghe liền giống như bị kim châm, mỗi một động tác rất nhỏ, mỗi một lời nói của Tần Kham đều khiến Lưu Cẩn hao hết tâm tư để suy nghĩ, nghĩ không ra thì liền nổi giận.

Trương Thải Đã thăng nhiệm hữu thiêm Đô Ngự Sử ngồi cách đó không xa chậm rãi vuốt râu, đối với sự nổi giận của Lưu Cẩn thì tựa hồ coi như thường, thản nhiên liếc hắn một cái, mặc hắn phát tiết cảm xúc.

Cho tới khi hô hấp của Lưu Cẩn dần dần bình ổn, Trương Thải mới chậm rãi mở miệng.

"Hạ quan cảm thấy Lưu công có phải nghĩ quá phức tạp hay không? Động cơ của Tần Kham tựa hồ rất đơn giản mà."

Lưu Cẩn mắt đỏ bừng lườm Trương Thải, gằn giọng nói: "Là cớ

làm sao?"

Trương Thải cười nho nhã, nói: "Một hạng triều nghị, có người đồng ý, có người phản đối, chỉ vậy mà thôi."

Lưu Cẩn cười lạnh: "Phiên tử Tây Hán hôm qua đến bẩm, nói ba ngày trước Tần Kham đích thân tới nha môn Binh bộ gặp mặt Lưu Đại Hạ, thỉnh cầu lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, bị Lưu Đại Hạ cự tuyệt, Tần Kham đụng phải đinh nên mất mặt, không quá hai ngày, thái độ của Tần Kham liền hoàn toàn đảo ngược, kịch liệt phản đối lượng sản pháo này, ngươi không biết là chuyện này rất quái dị hay sao?"

Trương Thải thong dong điềm tĩnh cười nói: "Lưu công hôm nay chỉ lo đóng cửa cân nhắc dụng ý của Tần Kham, lại không biết việc này có nguyên nhân khác, hạ quan mới từ ngoài cung về, cũng nghe nói tới một chuyện thú vị."

"Chuyện gì?"

Trương Thải cười nói: "Nghe nói buổi tối ngày hôm trước, thông chính ti tả tham nghị Nhậm Lương Bật đắc tội với Tần Kham, hai người kết thù, cho nên Tần Kham lúc này mới sửa lại khẩu phong, Nhậm Lương Bật đồng ý cái gì, Tần Kham liền phản đối cái ấy, vị Hầu gia mới thăng này lòng dạ hẹp hòi, muốn dồn Nhậm Lương Bật vào tử địa mới vui."

Tinh thần Lưu Cẩn rung lên, bất giác ngồi thẳng dậy, vội vàng nói: "Chuyện này là sao? Thượng chất nói tường tận hơn đi."

Trương Thải nói: "Phường Nhân Thọ thành đông Kinh sư thanh lâu trải rộng, trong đó có một tòa thanh lâu tên là "Yến Lai lâu", Nhậm Lương Bật thường tới đó chơi, mà Tần Kham thì, thiếu niên đắc chí, quan cao tước quý, tất nhiên cũng là người phong lưu. Buổi chiều Ngày hôm trước, Tần Hầu gia rất ít tới thanh lâu không biết có chuyện gì thoải mái, dẫn mấy tên thủ hạ Cẩm Y vệ tới Yến Lai lâu, mở miệng gọi hoa khôi của Yến Lai lâu ra tiếp khách, ai ngờ lại không đúng dịp, vị hoa khôi nương tử kia đang tiếp khách, nhất thời không ra được, mà khách nhân nàng ta tiếp chính là Nhậm Lương Bật."

" Mấy vị thuộc hạ của Tần Kham thì chẳng bận tâm nhiều như vậy, lập tức cướp vị hoa khôi nương tử ấy của Nhậm Lương Bật đi, Nhậm Lương Bật uống đã ngà ngà say to gan lớn mật, không ngờ chạy đến các tử của Tần Kham chỉ vào mũi hắn mà chửi gian thần rồi ác tặc, mắng cho Tần Kham phải biến sắc, lập tức nổi giận đùng đùng phẩy tay áo bỏ đi..."

Lưu Cẩn tuy là thái giám, nhưng chuyện phong lưu bát quái lại nghe rất sướng tai, không nhịn được cười vui sướng khi người khác gặp họa: "Thì ra là thế, Tạp gia nói thằng nhãi Tần Kham này trước nay rất cẩn thận, tại sao hôm nay không ngờ lại bừa bãi như vậy, thì ra là bị chọc giận."

Trương Thải cười nói: "Nhậm Lương Bật sau khi tỉnh rượu rồi, đại khái cũng sợ tới chết khiếp, ngày hôm sau liền mang theo lễ vật tới Tần phủ bồi tội, kết quả phải ăn canh đóng cửa, lễ vật bị người ta ném ra khỏi khe cửa, còn Tần Hầu gia thì trả lại cho hắn một câu, bảo hắn chuẩn bị hậu sự đi. Nhậm Lương Bật sợ quá, nghĩ hết biện pháp nhờ người ta cầu tình cho, biến pháp tặng lễ để bồi tội, Lưu công cho rằng trên triều hội hôm qua, Nhậm Lương Bật chỉ là một thông chính ti tham nghị, vì sao lại vô duyên vô cớ thượng sớ thỉnh cầu lượng sản pháo Phật Lãng Cơ? Chính là vì hắn không biết từ đâu nghe được nghe được Tần Kham bởi vì chuyện này mà đụng phải đinh ở chỗ Lưu Đại Hạ, cho nên lập tức thượng sớ phụ họa, căn bản chính là biến tướng lấy lòng Tần Kham."

Lưu Cẩn mặt mày hớn hở, nếp nhăn trên mặt già như nở hoa: "Kết quả Tần Hầu gia không chịu trò này của Nhậm Lương Bật, cho nên chuyện vốn tán đồng lại lập tức thay đổi thái độ, biến thành phản đối kịch liệt, nói rõ muốn gây khó dễ Nhậm Lương Bật. Ha ha, Tần Kham này thì ra khí lượng cũng không lớn."

Cười cười, khuôn mặt đang vui tươi hớn hở của Lưu Cẩn bỗng nhiên trở nên lửa giận ngút trời: "Tạp gia vì quốc sự Đại Minh mà bận tới chẳng phân biệt nổi ngày đêm, có thể nói là tận tâm kiệt sức, cúc cung tận tụy, đám người Tần Kham thì ngược lại, phong lưu cơ phong thì không nói, còn coi quốc sự trọng đại như vậy trở thành lợi thế để giải quyết ân oán cá nhân, bất luận thị phi đúng sai mà làm loạn một hồi, đám người này, đám người này quả thực là sỉ nhục của Đại Minh, là cặn bã, là bại hoại! đúng, đúng vậy! Tần Kham chính là bại hoại! Tạp gia từ sâu trong đáy lòng khinh bỉ

hắn! Phì."

Trương Thải vội vàng chắp tay nói: "Lưu công bớt giận, Tần Kham sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ đâu, tất nhiên còn có động tác tiếp theo."

Vừa dứt lời, một tiểu hoạn quan vội vàng chạy vào ti lễ giám, thở hổn hển giọng the thé nói: "Lão tổ tông, vừa rồi có tin tức, Cẩm y Giáo úy hạ lệnh bắt cho Nhậm Lương Bật, Nhậm Lương Bật bị lôi vào chiếu ngục rồi."

Lưu Cẩn và Trương Thải nhìn nhau một cái, ánh mắt trao đổi thần sắc "Quả thế"

"Tội danh gì? Tần Kham có lý do gì mà bắt người?"

"Tội danh là... Vọng ngôn hại nước."

"Á, phì!"

Lưu Cẩn khinh bỉ Tần Kham khạc ra một cục đờm tràn ngập chính nghĩa.

Chương 360: Lưu Cẩn lọt bẫy

Tần Kham bị Lưu công công chính nghĩa khinh bỉ đang yên ổn ngồi nhà, chỗ duy nhất không ổn là sao tự dưng hắt xì mấy cái.

Hoài nghi nghìn không hiểu bầu trời trong xanh bên ngoài, Tần Kham xoa xoa mũi.

Đinh Thuận vội vàng bưng trà tới cho hắn, ân cần cười nói: "Hầu gia vì nước mà làm lụng vất vả, cần phải chú ý sức khỏe."

Ngồi xuống, nghếch chân lên, Tần Kham chậm rãi uống trà từ từ nói: "Ngươi tiếp tục nói đi."

"Vâng."." Đinh Thuận tiếp tục nói: "Theo sự phân phó của Hầu gia, thuộc hạ mấy ngày nay ở trong lưu dân doanh trước sau lại chọn lựa bốn trăm thiếu niên, tuổi chừng từ mười bốn đến mười bảy, đủ tay đủ chân, không tàn phế, có điều đều rất gầy, bị đói rất lâu rồi, ai nấy trông như cây trúc, trước mắt đều an trí trong thôn trang ngoài thành đông."

Tần Kham gật gật đầu, nói: "Từ trong thành mời tới mấy vị đại phu, trước tiên kiểm tra sức khỏe cho họ, có bệnh thì chữa bệnh, đặc biệt là bệnh truyền nhiễm, nhất định phải đề phòng nghiêm ngặt, rồi mỗi ngày cho ăn no thịt cá, đẻ bọn họ khỏe mạnh đã, trong lúc dưỡng thể thì mời mấy phu tử dọ họ đọc sách nhận chữ, bao gồm cả hơn một trăm thiếu niên theo ta từ Liêu Đông trở về cũng toàn bộ đều vào trang tử đọc sách, tóm lại, ngươi cứ coi chúng là đám con cháu được nuôi ăn nuôi ở, trừ đọc sách, mỗi ngày chỉ cần rèn luyện thân thể một chút, thao luyện quân sự cường độ cao thì tạm thời không cần."

Đinh Thuận gật đầu cười nói: "Tuy rằng không hiểu dụng ý của Hầu gia cho lắm, nhưng lời nói của Hầu gia thuộc hạ nhất định làm theo răm rắp."

Tần Kham hít sâu một hơi, trong mắt lấp lánh vẻ chờ mong.

Lại một đám mầm mang hy vọng, bọn họ là tân sinh sau niết bàn,

gánh trọng trách thay đổi thời đại này.

Sau khi dặn dò xong chuyện này, Đinh Thuận cười nói: "Hầu gia, chính ti Nhậm Lương Bật đã bị bắt vào chiếu ngục, nhốt riêng một mình một phòng, án theo sự phân phó của Hầu gia, bất kỳ ai cũng không được phép tới gần nhà giam của hắn."

Tần Kham cười khen: "Lão Nhậm này vẫn rất thượng đạo, lát nữa truyền lời cho hắn, chuyện con của hắn bái đường của Bạch Liên giáo, ta sẽ không tính toán, sau việc này thì thả con hắn ra khỏi ngục, đồng thời cũng nói cho hắn hay, mộ tổ nhà hắn chúng ta không đào, bản hầu đảm bảo nhân đinh nhà hắn từ già tới trẻ không mất một sợi lông, sau việc này, bảo lão Nhậm tự thượng sớ cáo lão đi."

Đinh Thuận liên tục gật đầu: "Hầu gia nhân nghĩa vô song, gia nhập Bạch Liên giáo là tội lớn cả nhà bị chém, lão Nhậm chỉ giúp Hầu gia chút thanh thế trong triều đường là được miễn, đi đâu mà tìm được chuyện tiện nghi như thế? Nhưng Hầu gia à, ngài nắm nhược điểm của lão Nhậm, lại để hắn ở tại triều đường làm như thế, rốt cuộc là cớ làm sao?"

Tần Kham cười nói: "Hai mục đích, thứ nhất, bức Lưu Đại Hạ trí sĩ, thứ hai, chế tạo cục lượng sản pháo Phật Lãng Cơ."

"Nhậm Lương Bật thượng sớ thỉnh cầu triều đình lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, ngài lại phản đối kịch liệt, vở diễn này có liên quan tới mục đích mục đích của ngài ư?"

"Có liên quan, với chỉ số thông minh của ngươi, bây giờ vẫn chưa nhìn ra được, trước mắt vẫn chỉ là, bước đầu tiên phía sau còn vài bước nữa, hiện giờ cũng nên động thủ rồi..." Nói xong Tần Kham bỗng nhiên cười lạnh: "Đó là một liên hoàn hố, ngã vào rồi thì đừng hòng chui ra được."

Đinh Thuận trầm mặc một lát, rụt rè nói: "Hầu gia, là "Liên hoàn kế" chứ?"

Tần Kham ngẩn người, nói: "Đúng vậy, ta vừa rồi không phải là nói như thế à? Liên hoàn kế."

"Hầu gia bước tiếp theo định làm gì?"

"Biết con trai của Lưu Đại Hạ không?"

Đinh Thuận nói: "Thuộc hạ hỏi thăm rồi, trưởng tử của Lưu Đại Hạ tên là Lưu Tổ Tu, là thằng đọc sách nhiều quá hóa hâm, thi hai lần không trúng, hiện giờ đang ở trong nhà khổ học, định năm sau thi lại, Lưu Đại Hạ dạy con đặc biệt nghiêm khắc, còn nói, lần này nếu không trúng thì về quê, ở quê đã xây xong nhà để nhốt hắn chỉ ở bên trong đọc sách rồi."

Tần Kham thở dài: "Quốc sự rối tinh rối mù, gia sự cũng rối tinh rối mù, nhân sinh của lão già này thất bại như vậy, hắn chẳng lẽ không áy náy à? Đinh Thuận..."

"Vâng."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Tìm người dẫn Lưu Tổ Tu ra, chuốc say hắn rồi..."

Nghe xong kế hoạch của Tần Kham, Đinh Thuận kinh ngạc mở to hai mắt: "Hầu gia, chủ ý tổn hại như thế, nhất định là của tên bạch diện thư sinh Nghiêm Tung đó phải không? Những tên đọc sách này xấu xa thật, Hầu gia trước kia nói không sai, Tần Thủy Hoàng thực sự nên chôn sạch họ."

Tần Kham khí định thần nhàn nói: "Nghiêm Tung chỉ cung cấp linh cảm, chủ ý cụ thể là ta nghĩ ra."

Đinh Thuận lại ngây ra, xấu hổ một lúc rồi bỗng nhiên vươn tay tát mình một cái.

Tần Kham nhoẻn miệng cười: "Được rồi, nhận lời xin lỗi của ngươi, bản hầu quyết định tha thứ cho ngươi."

Trong triều đình kinh sư Không thấy khói thuốc súng, Tần Kham và Lưu Cẩn lặng lẽ vô bắt đầu đánh cờ, thi triển tính toán, tính kế lẫn nhau.

Đêm khuya, ti lễ giám.

Lưu Cẩn ngồi xếp bằng trên giường ấm, hai tay đút trong tay áo,

ngoài phòng gió lạnh thấu xương gào thét thổi qua, mà nụ cười của hắn thì lại như nắng mùa xuân.

"Pháo Phật Lãng Cơ là cái gì Tạp gia không hiểu, nhưng Tạp gia chính là không để ngươi vừa lòng đẹp ý!" Lưu Cẩn đắc ý cười nói.

Trương Thải vẫn trầm tư, thật lâu sau mới mở miệng nói: "Lưu công, việc này vì pháo Phật Lãng Cơ mà nên, ở giữa xen lẫn ân oán cá nhân của Nhậm Lương Bật và Tần Kham, Lưu công có cần phải đợi tới lúc rồi mới ra tay không?"

Mặc dù coi Trương Thải là phụ tá quan trọng nhất của mình, nhưng Lưu Cẩn không phải là toàn bộ chấp nhận đề nghị của hắn, trên thực tế Lưu Cẩn đa số lúc đều là làm ra quyết định của riêng hắn, lời nói Trương Thải cũng chỉ là để tham khảo, ví dụ như phép phạt gạo trong tân chính, đó là sáng tạo độc đáo của riêng Lưu Cẩn, thân tín bên cạnh như Trương Thải khuyên nhủ khổ sở cũng không được tiếp thu, dẫn tới tân chính của Lưu Cẩn mặc dù nghe hắn nhìn đã, nhưng chỗ ấu trĩ trong đó rất nhiều, dần dần thành trò cười trong mắt người có kiến thức trong triều đình.

Lúc này Lưu Cẩn cũng không định nghe Trương Thải, theo quyền lực càng lúc càng lớn, Lưu công công tự thấy mình càng lúc càng cao, hắn luôn cảm thấy mình là một người có trí tuệ cao thâm, hơn nữa có một đôi sương mù nhìn thấu sương mù, tuy nhỏ, nhưng lại sáng.

"Chờ cái gì? Trung thần Nhậm Lương Bật của Đại Minh ta đã bị gian tặc bắt vào ngục rồi, Tạp gia sao có thể không cứu? Pháo Phật Lãng Cơ rõ ràng là thứ tốt, Tần Kham hắn nói không chế tạo là không chế tạo à, hơn nữa còn bắn tiếng nói cái gì ai dám chết tạo thì giết chết người đó, ta nhổ vào! Tạp gia cứ muốn chế tạo đó, xem Tần Kham có thủ đoạn gì để giết chết Tạp gia!" Lưu Cẩn khi nói những lời này vẻ mặt oán giận, nghiêm nghị như hóa thân của chính nghĩa.

"Lưu công, Tần Kham này không thể khinh thường." Trương Thải rất tận chức tận trách khổ sở khuyên bảo.

"Không sợ, cứu Nhậm Lương Bật ra, lệnh cho chế tạo cục tạo thật nhiều pháo Phật Lãng Cơ, Hộ bộ không có tiền, Tạp gia từ trong

kho lấy ra, vừa hay giám sát hai mỏ quặng Vân Nam Tứ Xuyên tháng trước áp tải một đống thuế quặng vào kinh, nội khố vẫn chống đỡ được. Tạp gia làm ra hai chuyện này, có tính là tát vào mặt Tần Kham không? Tần Kham uy nghiêm mất sạch, sau này đố dám ngẩng đầu kiêu ngạo."

Lưu Cẩn càng nghĩ càng đắc ý, không nhịn được ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười the thé vang vọng khắp trong ti lễ giám.

Tiếng cười còn chưa dứt thì lại có tiểu hoạn quan vội vàng chạy vào.

Thấy thần sắc kinh hoàng của tiểu hoạn quan, Lưu Cẩn giống như gà bị bóp cổ, tiếng cười im bặt, hắn có một loại dự cảm không tốt.

"Chuyện gì mà hớt hải thế?" Lưu Cẩn trách mắng.

Tiểu hoạn quan run giọng nói: "Lão tổ tông, không xong rồi, nhà của ngài ở Linh Xuân Phường thành đông..."

Lưu Cẩn ngẩn ra: "Nhà làm sao?"

"Cháy rồi!"

"hả?" Lưu Cẩn ngây ra một lát, tiếp theo giận giữ nói: "Ai? Ai làm? Không còn vương pháp nữa à?"

"Lão tổ tông bớt giận, may mắn nhà của ngài chỉ cháu nửa căn nhĩ phòng ở tiền môn thôi, hỏa thế rất nhanh đã được dập tắt."

Lưu Cẩn cuối cùng thở phào, lau mồ hôi lạnh đầy đầu, lập tức bỗng nhiên giật mình, rít lên: "Tần Kham! Chắc chắn là Tần Kham! Tạp gia hiểu rõ con người hắn, hắn rất giỏi hỏa công..."

"Lão tổ tông, ngài đoán sai rồi, lần này Tần Kham Tần Kham, là Lưu Tổ Tu, con trai của Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ."

Lưu Cẩn bình tĩnh lại, mắt híp lại thành một đường: "Lưu Tổ Tu? Cha hắn Lưu Đại Hạ còn chẳng dám chọc vào Tạp gia, thằng nhãi con này ăn phải mật báo à?"

Tiểu hoạn quan không ngờ lộ ra nét cười: "Lão tổ tông bớt giận,

việc này là hiểu lầm, Lưu Tổ Tu đêm nay đi chơi kỹ viện uống nhiều nước đái ngựa quá, trên đường cái mượn rượu làm càn, xách đèn lồng vung loạn khắp nơi, vừa hát vừa nhảy, tiếp theo thì lỡ tay, đèn lồng bay ra, vừa hay rơi vào trong đống cỏ khô ở tiền viện nhà lão tổ tông, lửa là như vậy mà có."

Chương 361: Phát hiện kỳ quái.

Lưu Cẩn mặt sầm xuống hừ lạnh: "Tạp gia mặc kệ cái gì nhầm hay không nhầm, chuyện này Tạp gia nếu bỏ qua, sau này văn võ cả triều ai cũng có thể mượn rượu đốt nhà Tạp gia, bảo Tạp gia còn sống làm sao được? Người đâu."

Tiểu hoạn quan cuống quít từ trong ngực lấy ra một phần danh mục quà tặng đưa lên, cười nói: "Lão tổ tông, Lưu Tổ Tu biết mình gây ra họa, hắn cũng sợ, nhờ người từ ngoài cung gửi danh mục quà tặng bồi tội cho ngài, một vạn lượng bạc..."

Vừa nghe thấy có một vạn lượng bạc, vẻ tham lam trong mắt Lưu Cẩn chợt lóe, sắc mặt giận dữ vơi dần, nhíu mày trầm ngâm.

Tiểu hoạn quan nói tiếp: "Lão tổ tông, Lưu Tổ Tu đó còn nói, đêm mai ở Phúc Tân tửu lâu thành đông thiết yến mời lão tổ tông, Lưu Tổ Tu muốn ở trước mặt lão tổ tông dập đầu bồi tội, xin lão tổ tông đừng tính toán lầm lỗi nhất thời của văn bối."

Lưu Cẩn cười lạnh: "Đạp mũi lên mặt à? Tạp gia f thân phận gì? Lưu Tổ Tu hắn là thân phận gì? Cũng xứng mời Tạp gia à? Cha hắn mời ta còn chưa chắc đã đi."

Trương Thải vẫn Trầm mặc không nói bỗng nhiên lên tiếng: "Lưu công, danh mục quà tặng chỉ là thứ yếu, hiện giờ Lưu công thi hành tân chính, đại thần trong triều có rất nhiều người phản đối, quan hệ của các đại thần và Lưu công cũng khẩn trương chưa từng có, Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ cũng là một trong số đó, đêm nay con Lưu Đại Hạ đốt nhà Lưu công, hạ quan cảm thấy không phải là chuyện xấu, nếu Lưu công bỏ qua chuyện này, cũng coi như biểu lộ thiện ý với Lưu Đại Hạ, tương lai chưa chắc đã không thể mở thông lỗ hổng này, cũng phá vỡ cục diện cả triều đều là địch của Lưu công hiện giờ."

Lưu Cẩn do dự nói: "Ý của ngươi là, Tạp gia đêm mai đi phó yến của Lưu tiểu tử đó?"

"Đúng, hạ quan chính là ý này, Lưu công chí hướng cao xa, nhưng

cũng cần có người ủng hộ, cô ưng khó xuyên trường không, đàn nhạn mới có thể bay xa. Trước mắt làm dịu quan hệ với chúng thần cũng là rất tất yếu, xin Lưu công châm chước."

Lưu Cẩn cũng không nghĩ nhiều, cười nói: "Trái phải chẳng qua chỉ là một bữu tiệc, thu mua lòng người mà thôi, đêm mai Tạp gia sẽ hạ mình đi một chuyến." Sáng sớm hôm Lưu Cẩn quyết định dự tiệc, nha môn Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti truyền ra tin tức.

Thông chính ti tả tham nghị Nhậm Lương Bật Thỉnh cầu lượng sản pháo Phật Lãng Cơ sau khi bị bắt vào ngục, Chỉ huy sứ Tần Kham hạ lệnh dụng hình đối với người này, nghe nói đêm đó trong chiếu ngục tiếng hét thê lương liên miên không ngớt, có lời đồn Nhậm Lương Bật chỉ còn nửa cái mạng, cũng sắp tắt thở đến nơi rồi.

Tin tức truyền ra, cả triều xôn xao.

Các đại thần phẫn nộ, các ngự sử phẫn nộ, Tần Kham bị gán quý danh quốc tặc sau Lưu Cẩn, bài danh phân trước sau.

Vô số tấu chương hạch tội như tuyết bay vào trong hoàng cung.

Ti lễ giám Lưu công công Chính nghĩa bỗng nhiên bạo tăng giận tím mặt, liên tiếp dùng danh nghĩa của ti lễ giám và Tây Hán hạ lệnh cho Cẩm Y vệ, lập tức phóng thích đại thần vô tội, ra lệnh cưỡng chế cho người thân ở địa vị cao nà đó chớ có lợi dụng quyền lực trong tay mà ngang ngược, càng chạy càng xa trên còn đường lầm lỗi.

Lưu công công hạ lệnh, các phiên tử Tây Hán tinh thần cũng chấn hưng, một hành động với tên gọi "Giải cứu trung thần" Nhanh chóng được triển khai, các phiên tử như lang như hổ xông vào chiếu ngục, sau một phen đấu với các Cẩm y Giáo úy, cuối cùng cứu được Nhậm Lương Bật cả người vết máu loang lổ đi ra.

Lưu công công làm nhiều việc bất nghĩa cuối cùng cũng làm ra một chuyện tốt, thế là dưới sự tán tụng của đám nanh vuốt do Tiêu Phương, Trương Thải dẫn đầu, văn võ cả triều khen ngợi như nước, hoặc thật lòng hoặc giả ý đều khen cả.

Từ lúc lên làm nội tướng Đại Minh tới nay, Lưu Cẩn chưa từng dc

người ta khen như vậy? Trong nhất thời cảm giác hạnh phúc cực lớn bao trùm lấy hắn, Lưu Cẩn cảm thấy hả hê chưa từng có, tín niệm "Ta kỳ thật là người tốt" đã ăn sâu vào trong lòng hắn.

Rèn sắt phải nhân lúc nóng, làm người tốt cũng phải nhân lúc còn nóng.

Cho dù đối với cái gọi là pháo Phật Lãng Cơ chẳng biết chẳng hay, nhưng logic của Lưu Cẩn rất đơn giản, Nhậm Lương Bật là trung thần, đề nghị trung thần đưa ra tất nhiên tất nhiên chính xác, bằng không lấy cái gì để chiếu ra quang mang của trung thần? Dùng cái gì để biểu hiện Lưu công công dũng cảm cứu trung thần là chính xác? Dùng cái gì để thể hiện tài liệu phản diện Tần Kham này đen tới không thể đen hơn được nữa?

Cấm cung ti lễ giám truyền ra một mệnh lệnh.

Nội khố bốn mươi vạn lượng, triệu tập hai trăm vạn cân thép trong quốc khố, quan viên công tượng dân phu trên dưới của, cục mở khuông khai lò luyện sắt, bắt đầu toàn lực phỏng chế pháo Phật Lãng Cơ.

Lưu công công Vừa làm một chuyện tốt hạ mệnh lệnh này lại chọc giận một đám đại thần triều đình.

Một đám lão thần lấy Lưu Đại Hạ làm đầu hóa vui thành giận, kịch liệt phản đối lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, trong bảng xếp hạng gian nịnh trong lòng chúng, Tần Kham vừa dùng ưu thế mỏng manh đi lên đầu, kết quả lại bị Lưu Cẩn phấn khởi đuổi kịp và vượt qua, cuối cùng cái mũ gian nịnh chụp trên đầu hai người lại thay đổi.

Lưu Cẩn đang Hứng trí bừng bừng rất bất ngờ đối với tiếng động phản đối của cả triều, không ngờ một phen hảo tâm của mình lại thành mất mặt, không khỏi thẹn quá hóa giận, thế là ti lễ giám bắn tiếng.

Pháo Phật Lãng Cơ phải lượng sản! Ai phản đối cũng vô dụng, không muốn ăn đình trượng thì tất cả giải tán về nhà đi!

Giả vờ làm người tốt không khó, khó là phải giả vờ cả đời cơ.

Biểu hiện của Lưu Cẩn đã chứng minh đầy đủ những lời này là chân lý không thể bàn cãi.

Chưa tới thời gian Một ngày, người tốt Lưu công công liền giả vờ không nổi nữa, lộ ra bộ mặt dữ tợn, vừa mắng vừa dọa cho các đại thần muốn gây chuyện phải về nhà.

Buổi trưa, điện Văn Hoa hoàng cung.

Trong điện im ắng, ba vị nội các Đại học sĩ mỗi người chiếm một bàn, cúi đầu ngưng thần phê duyệt tấu chương.

Trong điện tràn ngập mùi đàn hương, tiếng ho khan già nua thỉnh thoảng lại truyền ra, tiểu hoạn quan trực điện vội vàng đưa ống nhổ tinh xảo tới trước mặt Tiêu Phương, nhìn Tiêu Đại học sĩ gần tám mươi tuổi ho khan kịch liệt, tiểu hoạn quan cười nịnh vỗ lưng cho Tiêu Phương.

Ho một lúc, Tiêu Phương nhổ một cục đờm vào ống nhổ, lại nhận chén trà đưa vào miệng, rồi mới thở hổn hển cười xin lỗi Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa ở hai bên.

"Thân già vô dụng, quấy nhiễu sự thanh tĩnh c hai vị, thứ tội thứ tội."

Dương Đình Hòa cường cười hai tiếng, gật gật đầu với Tiêu Phương rồi lại cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Lý Đông Dương thì nhiệt tình hơn, vuốt râu cười nói với Tiêu Phương: "Tiêu lão vì nước mà làm lụng vất vả, nhưng phải chú ý sức khỏe, chuyện thiên hạ là vĩnh viễn làm không xong được đâu, giữ sức khỏe mới là đúng đắn."

Tiêu Phương cười cười gật đầu: "Tây Nhai nói rất có đạo lý, quốc sự là làm mãi không xong, lão phu mặc dù đã tám mươi, nhưng vẫn muốn sống lâu thêm vài ngày, phân ưu giải sầu cho bệ hạ của chúng ta."

Một tiểu hoạn quan đi vào trong điện, thấp giọng nói với Tiêu Phương: "Tiêu đại nhân, Lưu công công cho mời."

Tiêu Phương bình tĩnh hạ bút, đứng dậy sửa sang lại y quan, cười

cười cáo lỗi với hai người Lý Dương rồi chậm rãi ra khỏi điện Văn Hoa."

Tiêu Phương vừa đi, Dương Đình Hòa vv trầm mặc không nói gì đứng lên đi đến bên cạnh Lý Đông Dương, trầm giọng nói: "Tây Nhai tiên sinh, Tiêu Phương này và Lưu Cẩn là cùng một giuộc, người như thế ngươi quan tâm tới hắn làm gì?"

Lý Đông Dương cười nhạt, nói: "Vì sao cứ nhất định phải giương cung bạt kiếm mới có thể thể hiện được trung gian trắng đen rõ ràng? là tốt hay xấu, chung quy cũng vẫn là bề tôi cùng điện, hiện giờ trong triều đình, đại thần dựa vào Lưu Cẩn vẫn chưa đủ nhiều sao? Ngươi có thể làm gì được họ?"

Dương Đình Hòa thở dài: "Quyền hoạn cầm quyền, triều đình này càng lúc càng rối loạn. Hôm nay vừa tan tảo triều, Lưu Cẩn liền gửi lời vào nội các, nói là chế tạo cục phỏng chế lượng sản hỏa pháo Phật Lãng Cơ, muốn chúng ta sau khi phiếu nghĩ thì đưa cho ti lễ giám phê hồng, hoạn quan này chuyện gì cũng thích thò chân vào, hắn chẳng lẽ không biết pháo Phật Lãng Cơ này một khi lượng sản, phải hao phí bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân hay soa? Tây Nhai tiên sinh, phiếu nghĩ này có phê hay không?"

Lý Đông Dương vuốt râu trầm ngâm, như lão tăng nhập định không nói gì.

Dương Đình Hòa đợi cả nửa ngày, thấy Lý Đông Dương không có phản ứng, không khỏi nóng nảy: "Tây Nhai tiên sinh, có cho phép hay không, ngài lên tiếng đi chứ."

Lý Đông Dương chậm rãi mở mắt, trong mắt hiện lên quang mang cơ trí.

"Giới Phu à, ngươi nói đi, chủ ý lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, thật sự là xuất phát từ Lưu Cẩn sao?"

Dương Đình Hòa ngẩn người, nói: "Lưu Cẩn gửi lời nhắn, không phải hắn thì là ai?"

Lý Đông Dương từ chối cho ý kiến, mỉm cười hai tiếng rồi nói: "Lão phu mấy ngày trước đây có nghe nói, Sơn Âm Hầu Tần Kham

gặp mặt Lưu Đại Hạ, yêu cầu lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, kết quả ở chỗ Lưu thượng thư húc phải đinh, ngày thứ hai liền mạc danh kỳ diệu kết thù oán với Nhậm Lương Bật, rõ ràng là chủ động chủ động lượng sản, Tần Kham lại lập tức thay đổi khẩu phong, biến thành phản đối kịch liệt, lại qua một ngày, Nhà của Lưu Cẩn ở Linh Xuân phường bị cháy, người phóng hỏa là con trai độc nhất của Lưu Đại Hạ."

" Ý tứ của Tây Nhai tiên sinh là..."

"Giới Phu, ngươi không thấy những chuyện này rất kỳ quái hay sao? Tần Kham trong mắt Lão phu không phải là loại người nông cạn vì thù oán cá nhân mà giận chuyện nước, ngoài trạch tráng lệ của Lưu Cẩn lại đúng vào lúc mấu chốt này cháy, ha ha."

Dương Đình Hòa có thể lên làm Đại học sĩ nội các, tất nhiên không phải kẻ ngu dốt, Lý Đông Dương nói mấy câu, Dương Đình Hòa lập tức mở to hai mắt, ngẩn ra không nói gì.

Mắt Lý Đông Dương híp lại thành một đường: "Việc này tất có nguyên nhân bên trong, vị Lưu công công này của chúng ta sợ là bị người dùng làm súng mà không biết, con tiểu hồ ly này, càng lúc càng thành tinh, ha ha."

Chương 362: Kim tước trong lồng (1)

Nếu lúc này Tần Kham đang ở trong điện Văn Hoa, tất nhiên sẽ chỉ vào mũi Lý Đông Dương mà chửi.

Văn võ Cả triều đều không nhìn ra điều dị thường, thế nhưng lão hồ li này lại nhìn ra chỗ không ổn.

Đừng có coi thường chỉ số thông minh của cổ nhân, đặc biệt là Lý Đông Dương nổi tiếng giỏi mưu kế, từ lcs Tần Kham vào kinh tới nay, mỗi một âm mưu quỷ kế, hết thảy không thể qua được mắt hắn, xuất phát từ sự tôn trọng đối với lão nhân gia, Tần Kham cũng ngại đối phó hắn, đành phải thỉnh thoảng khi nhớ tới hắn thì thầm cầu nguyện Lý Đại học sĩ già rồi ngu đi tí thì hay hơn.

Trong Kinh sư tràn ngập hương vị quỷ dị, mấy người đã rơi vào âm mưu của Tần Kham hồn nhiên không phát giác, bọn họ vẫn sống bình thản như thường ngyaf.

Đông Hán Đới Nghĩa buổi chiều đăng môn Tần phủ, cúi mặt kể khổ với Tần Kham.

Trừ Đông Hán Hán công, Đới Nghĩa còn là ti lễ giám bỉnh bút, có điều vị thái giám bỉnh bút hắn này ngày tháng ở ti lễ giám hiển nhiên sống rất gian nan, không hô phong hoán vũ như ở Đông Hán.

Trong cung đều biết hòn núi dựa Đới Nghĩa Đới Nghĩa là Tần Kham, Lưu Cẩn đối với hắn tất nhiên sẽ không hoà nhã gì, trừ ghẻ lạnh ra, còn hơi tí f răn dạy quát mắng, Lưu Cẩn thế lớn, Đới Nghĩa không dám cãi lại, mấy ngày nay chịu hết ủy khuất.

Mấy ngày nay để cứu Nhậm Lương Bật ra, Lưu Cẩn được văn võ cả triều tán tụng, tự cảm thấy mình trở thành sứ giả của chính nghĩa, đối với loại gian tặc như Tần Kham Đới Nghĩa càng không hoà nhã gì, sau tảo triều hôm nay, Lưu Cẩn ở ngay trước mặt Đới Nghĩa bất âm bất dương nói mấy câu quở trách, ẩn ý ngầm chỉ thẳng Tần Kham giết hại trung lương, còn nói Đới Nghĩa không tự

biết lấy mình, Đới Nghĩa lúc này mới đăng môn mách lẻo.

Đối mặt với Đới Nghĩa nước mắt ngắn nước mắt dài kể lể, Tần Kham khí định thần nhàn, mỉm cười an ủi hắn vài câu, cũng tỏ vẻ khinh bỉ ánh mắt thiển cận của Đới Nghĩa.

Mấy câu răn dạy quát mắng cũng không chịu nổi, tương lai khi Lưu Cẩn giơ dao mổ đại sát tứ phương, Đới Nghĩa chẳng phải là sẽ bị dọa cho thành kinh rung rinh à?

Khuyên Đới Nghĩa đi rồi, Tần Kham tản bộ trong hậu viện nhà mình, trong đầu suy nghĩ về việc lượng sản pháo Phật Lãng Cơ.

Lưu Cẩn quả nhiên không phụ sở vọng, không ngờ thật sự hạ lệnh cho chế tạo cục lượng sản, hơn nữa còn cấp bạc cấp sắt từ nội khó, lực độ thi hành rất lớn, đúng là hiếm thấy.

Cổ kim tới nay, người bị mắc mưu nhiều đếm không xuể, có người mãi không thể hiểu, vì sao âm mưu bọn họ liếc một cái liền có thể nhìn ra, mà những người bị lừa thì lại chấp mê bất ngộ, hết lần này tới lần khác ra sức mà không nhận lại được gì/

Kỳ thật, mỗi người đều từng bị lừa, bất kỳ ai cx không có tư cách cười nhạo người khác ngu xuẩn.

Chỉ vì người bị hại khác nhau, cho nên có người tỉnh táo cũng có người trầm mê.

Một lời khái quát, là sự khác nhau giữa người trong cuộc và người ngoài cuộc mà thôi. Người xem cờ luôn luôn tỉnh táo, người chơi cờ thì không nhất định.

Cho nên Lưu Cẩn bị lừa, mà Lý Đông Dương thì lại nhìn thấu.

Không thể không nói, âm mưu nhằm vào Lưu Cẩn của Tần Kham thành công, Lưu Cẩn Lưu Cẩn, pháo Phật Lãng Cơ bắt đầu lượng sản, Tần Kham dùng một loại phương thức vu hồi khác để đạt được mục đích của mình.

Cái bẫy được lập rất tỉ mỉ này, mục đích lượng sản pháo Phật Lãng Cơ chỉ là một trong số đó, còn có một mục đích khác chưa thực hiện.

Tương lai Tần Kham có rất nhiều việc muốn làm, những việc này trong mắt ngoại nhân có lẽ là lầm đường lạc lối, không khỏi sẽ gia tăng rất nhiều trở ngại cho hắn, Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ quá xơ cứng bảo thủ, nếu lần này đã động thủrồi, nhất định phải đá hắn khỏi vị trí Binh bộ thượng thư.

Không liên quan tới người tốt người xấu, không liên quan tới chính nghĩa tà ác, Tần Kham ghét phiền toái, để tương lai mình bớt đi phiền toái, hiện tại chỉ có thể giải quyết phiền toái Lưu Đại Hạ này.

Đang Đắm chìm trong suy nghĩ, Tần Kham bất tri bất giác đi đến ven nhà thuỷ tạ hậu viện.

Bước chân Tần Kham dừng lại, quay đầu nhìn vào trong nhà thuỷ tạ, thấy trong đình Tháp Na mặc áo đỏ, tóc đen kết thành vô số lọn nhỏ đang nhìn chằm chằm vào mặt nước, miệng khẽ ngân nga ca dao thảo nguyên Mông Cổ, vẻ mặt cô đơn cô độc làm Tần Kham trong lòng không nhịn được mà đau xót.

Cân quắc hào sảng phóng ngựa phi nhanh, vung đao giết địch trên Thảo nguyên, hiện giờ lại giống như một con chim hoàng yến bị nhốt vào trong lồng sắt, buồn bã mong đợi được tự do, cô nương mới mười bảy mười tám tuổi này từ lúc vào Tần phủ đã trở nên không vui vẻ.

Mím môi, Tần Kham đi nhanh tới nhà thuỷ tạ.

Theo tiếng bước chân càng gần, tiếng hát của Tháp Na cũng ngưng lại, ánh mắt cô đơn toát ra vẻ bi thương khi ở một mình cũng chợt lóe rồi biến mất, thấy Tần Kham đến gần, Tháp Na lặng lẽ siết chặt quyền đầu, bộ dạng tùy thời chuẩn bị chiến đấu với Tần Kham.

Tần Kham mỉm cười.

Đại khái chỉ có khi đối mặt với hắn, đóa hoa sắp héo này mới có thể nở rộ sức sống, giống như sư tử cái bị uy hiếp tới lãnh địa nhe răng trợn mắt với hắn.

"Cớ sao lại một mình ngồi ở chỗ này? Vẫn chưa quen với cuộc

sống ở Đại Minh à?" Tần Kham ôn nhu nói.

Sau khi Xác định tên cẩu quan trước mắt này hôm nay không buông ra những lời ác độc, bộ dạng giương cung bạt kiếm của Tháp Na mới dần dần dịu xuống.

Bĩu môi, trong vẻ ủy khuất mang theo mấy phần cố ý làm ra vẻ cao ngạo khinh thường bất cần.

"Người Đại Minh Các ngươi không thích ta." Tháp Na ủy khuất méo miệng, giống như cảm thấy mình mất đi thanh thế, lại vội vàng bổ sung nói: "Ta cũng không thích các ngươi."

Tần Kham cười nói: "Trong phủ có người bắt nạt ngươi à?"

"Ai dám khi bắt nạt ta, roi của ta sẽ làm hắn hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này."

Nói xong, thấy Tần Kham mỉm cười, Tháp Na hơi cúi đầu, thấp giọng nói: "Đại Minh Các ngươi đãi khách nhân đều khách nhân đều lạnh lùng như thế à? Việc lạc phu nhân Nhà ngươi phân cho ta cả ngày không thấy bóng ai, chỉ tới khi dùng cơm mới có nha hoàn bưng hộp thức ăn tới cho ta, nha hoàn đặt hộp thức ăn xuống rồi đi, một câu cũng không nói, người Mông Cổ chúng ta cho dù khi cho ngựa ăn cũng sẽ ôm cổ ngựa mà thân thiết nói chuyện, chẳng lẽ trong mắt hạ nhân và phu nhân nhà ngươi, ta ngay cả một con ngựa cũng không bằng à?"

Tần Kham nhíu mày, xem ra tính cách của Tháp Na khiến mọi người không thích, Đỗ Yên nhìn nàng ta không vừa mắt, trên đã ghét thì dưới tất chẳng nể, phu nhân của Hầu gia có thái độ lạnh lùng đối với nàng ta, bọn hạ nhân tất nhiên cũng sẽ không khách khí với nàng ta, thế là Tháp Na đáng thương cứ như vậy ở tr hầu phủ bị cô lập.

"Xin lỗi, gần đây ta bận quá, không dặn dò hạ nhân, không chú ý tới ngươi, ta xin lỗi ngươi."

Tần Kham xin lỗi rất dứt khoát, hắn không có suy nghĩ nam nhân chú ý mặt mũi, sai thì là sai, nhận sai lầm mới là cách làm nam nhân.

Câu xin lỗi này của câu này hiển nhiên làm tâm tình của Tháp Na tốt hơn rất nhiều, mặt mày dần dần chư trăng, rất ít khi thấy nàng ta cười, nhưng nàng ta vừa cười liền rất đáng yêu.

Chương 362: Kim tước trong lồng (2)

"Lòng dạ của người trên Thảo nguyên so với biển lớn còn rộng hơn, được, ta không trách ngươi." Tháp Na không hổ là nữ nhân thảo nguyên, rất nhanh liền thoải mái.

"Tháp Na, ta nhìn ra được ngươi rất nhớ nhà, kỳ thật ngươi hoàn toàn không cần để ý tới thông hôn mà phụ thân ngươi nói, bất luận ngươi có gả cho ta hay không, quan hệ minh hữu của Đại Minh và Đóa Nhan sẽ không thay đổi, lợi ích giữa Đại Minh và bộ lạc Đóa Nhan là gắn liền, thông hôn tác dụng rất nhỏ, từ xưa tới nay, nữ nhân chỉ có thể là vật hi sinh, không nữ nhân nào có năng lực duy trì sự tốt hay xấu của một đoàn thể lợi ích."

Tháp Na lắc đầu: "Ta không thể trở về, ngươi không biết đấy thôi, Đóa Nhan chúng ta mấy năm nay sống rất khổ, Minh đình hiện giờ mới mở lại thông thương cho chúng ta, bộ lạc Đóa Nhan mới có thể ở trong bóng đêm phát hiện một tia sáng le lói, mà ta, không chỉ mang hy vọng của ngạch trực cách, còn có hy vọng của toàn bộ bộ lạc, trong mắt bọn họ, ta đã là nữ nhi dc gả ra ngoài, là sự ràng buộc gắn bó Minh đình và Đóa Nhan, cũng như Hán nhân các ngươi, nữ nhi đã xuất giá bị đưa về nhà mẹ đẻ là vô cùng nhục nhã, ta nếu trở lại bộ lạc, bọn họ sẽ tưởng minh ước xuất hiện trục trặc, toàn bộ bộ lạc đều sẽ cảm thấy bất an."

"Ta biết Minh đình thụ địch bốn bề, trong ngoài không yên, Đóa Nhan chúng ta kỳ thật cũng chẳng tốt gì hơn, đểngười của bộ lạc có thể sinh tồn tiếp, chúng ta không thể không lắc lư lật lọng giữa ba mặt cường địch, tất cả những điều này chỉ là để người trong bộ lạc được ăn thêm một miếng cơm, mùa đông hàng năm sống thêm được một người, Tần Hầu gia, ngươi là người đọc sách, xin ngươi nói cho ta biết, một bộ lạc để sống sót, để sinh tồn mà bị bất đắc dĩ phải sáng nắng chiều ma, làm như vậy là sai ư?"

Tần Kham không biết đáp lại gì.

Sai ư? Ai dám nói là sai? So sánh với đám quan văn ban ngày là

chính nhân quân tử, buổi tối là nam đạo nữ xướng trong triều đình, bọn họ có khác gì Đóa Nhan? Khắc chăn là, một bên giỏi công phu ngoài mặt, bên kia thì coi thường công phu ngoài mặt.

Tần Kham thở dài: "Các ngươi đúng, sai là tình thế thiên hạ hiện giờ, Tháp Na, ngươi là cô nương tốt, nếu không muốn về thảo nguyên thì ta cũng không miễn cưỡng ngươi, từ nay sau này cứ ở trong hầu phủ, ta cam đoan, sau này bọn hạ nhân của hầu phủ tuyệt đối sẽ không lạnh lùng với ngươi nữa."

Tháp Na nháy mắt mấy cái, nói: "Hạ nhân không lạnh nhạt, nhưng phu nhân nhà ngươi thì sao?"

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy có chút đau đầu.

"Phu nhân... Phu nhân Nhà ta ta không quản được nàng ta, thế này đi, thảo nguyên các ngươi không phải sùng bái dùng tay chân để nói chuyện hay sao?"

Tháp Na hai mắt sáng ngời: "Ý của ngươi là, ta nhìn phu nhân ngươi không vừa mắt thì có thể giết nàng ta sao?"

Tần Kham toát mồ hôi: "Không, không cần cuồng đã như vậy, so quyền cước là được rồi, không cho phép dùng binh khí, lại càng không cho phép đánh lén, nhớ kỹ, nghiêm khắc cấm dùng binh khí!"

Ánh mắt Tháp Na lập tức trở nên rất thất vọng: "So quyền cước thì có ý nghĩa gì?"

"Ý nghĩa chính là, ai đánh ngã được người kia thì chính là kẻ thắng, người đó sẽ nắm quyền lên tiếng, có phục hay không cũng đều phải nghe theo. Đồng ý không?"

Tháp Na giống như tìm được ý nghĩa sinh mệnh, không ngừng gật đầu hưng phấn: "Đồng ý,.... Dây thừng không tính là binh khí, ta có thể thắt cổ phu nhân ngươi không?"

mặt trời về tây, màn đêm dần buông.

Khi đèn lồng trước cửa Đại hộ nhân gia được đốt lên, một Cẩm y Giáo úy vào Sơn Âm Hầu phủ, sau thời gian một chén trà nhỏ, Tần

Kham một thân thường phục dưới sự vây quanh của thị vệ vội vàng xuất môn, lên xe ngựa vào thành.

Thành đông Kinh sư, Phúc Tân tửu lâu.

Bài trí của Phúc Tân lâu cũng không xa hoa như mấy tòa tửu lâu khác của kinh sư, vẻn vẹn chỉ có ba tầng, bên trong trang trí mấy cái bàn không bắt mắt, thoạt nhìn thì cực kỳ bình thường, giống như là tửu lâu đơn sơ đặc biệt mở cho những hạng người hạ đẳng như xa phu lái buôn.

Nhưng mà các quan viên trong kinh sư lại đều biết rõ, tòa tửu lâu này xa phu lái buôn không tiêu phú được. Hai năm trước, chưởng quầy của tửu lâu từ Sơn Đông mời tới một vị đầu bếp cầm thìa, sinh ý của tửu lâu đột nhiên thịnh vượng tới mức cung không đủ cầu. Sinh ý tốt rồi, giá tất nhiên cũng đắt, đại trù Sơn Đông tự mình làm đồ ăn giá lại càng đắt, bởi vì hương vị quả thật chính tông, cũng hấp dẫn rất nhiều quan viên kinh sư tới thăm, trước một cái bàn đơn sơ, vài ba quan viên cùng nhau gọi mấy món, thêm hai bình rượu hoa điêu hâm nóng, rất có lạc thú nhân sinh.

Thanh danh một truyền mười, mười truyền trăm, Phúc Tân lâu dần dần thành tửu lâu được các quan viên kinh sư tới nhiều nhất, nhất thời dẫn động mốt của kinh sư. Chưởng quầy tửu lâu năm trước đột phát ý tưởng lạ, đóng cửa gần một tháng, đổi mới hoàn toàn trang trí trên tửu lâu, từ trong ra ngoài trang trí sắc màu rực rỡ, tráng lệ, như đặt mình trong thiên đường vậy.

Ai ngờ sau khi trang hoàng, các quan viên kinh sư không ngờ chẳng thèm quang lâm, sinh ý quả thực trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, ảm đạm đến cực điểm.

Chưởng quầy Tửu lâu rất lo lắng, tưởng mình đắc tội v đại nhân vật nào, bỏ tiền đi hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng mới hiểu được nguyên nhân sinh ý thay đổi đột ngột.

Nguyên nhân rất đơn giản, các quan viên trước kia thường đến quang lâm, chính là vì nhìn trúng hương vị và sự trang hoàng đơn sơ của tửu lâu.

Kinh quan cũng có tiền, hàng năm quan viên địa phương vào kinh,

các bộ các ti từ trên xuống dưới chuẩn bị hiếu kính, mùa hè thì băng kính, mùa đông thì than kính, một năm cộng lại là một con số vô cùng lớn, ai thèm để ý tới chút bổng lộc triều đình phát? Kinh quan có tiền, nhưng có tiền không thể tiêu ở chỗ sáng, ai dám vung tiền ngông nghênh đi chơi kỹ viện, ăn đại tiệc, tiêu tiền như nước, người đó cách ngày xui xẻo không xa.

Không nói đến cơ sở ngầm mật thám của Cẩm Y vệ, Đông Hán, Tây Hán trốn trong các góc kinh sư, chỉ cần ngôn quan ngự sử hung hăng tố ngươi trên triều đình, ngươi đã chịu không nổirồi, làm quan dám tiêu sái, như thế, cái giá phải trả cũng rất thảm trọng.

Cho nên khi Phúc Tân lâu trang hoàng đơn sơ, các quan viên vuivẻ quang lâm, một khi trang hoàng hào hoa xa xỉ như thiên thượng nhân gian, các quan viên nhất định phải tránh xa, chẳng ai muốn vì thèm ăn mà chôn vùi tiền đồ đang tốt.

Chưởng quầy Tửu lâu là người quyết đoán, sau khi biết nguyên nhân bên trong, cắn răng đập bỏ hết tửu lâu vừa trang hoàng lại xong, đóng cửa mấy ngày rồi khai trương trở lại, bên trong khôi phục bộ dạng cũ nát trước cưa.

Nói ra cũng hoang đường nực cười, sau khi tửu lâu khôi phục cũ nát, sinh ý quả thực lại thịnh vượng, các quan viên trước kia đều đăng môn, chén chú chén anh rất vui vẻ/

Chưởng quầy Tửu lâu dở khóc dở cười, muốn mắng đám gia hỏa này ai nấy đều là đồ đê tiện, nhưng chung quy không có gan chùm trời như vậy.

Đêm nay Phúc Tân lâu có một vị khách quý.

Vừa tới lúc cầm đèn, một cỗ kiệu quan hai người khiêng lẳng lặng dựng trước cửa tửu lâu, chưởng quầy vừa thấy kiệu quan kiệu quan, vội vàng bước lên tươi cười đón khách, vừa chuẩn bị ân cần vén rèm kiệm thì lại bị võ sĩ mặc thường phục đứng cạnh kiệu đẩy ra xa.

Rèm kiệm vén lên, một vị lão nhân mặt trắng không râu, trầm ổn lão luyện chậm rãi đi ra.

Chương 363: phía dưới không có

Lão nhân Mặt trắng không râu là Lưu Cẩn, nội tướng Đại Minh quyền khuynh triêu dã uy danh hiển hách, với thân phận hiện giờ của Lưu Cẩn, chưởng quầy của Phúc Tân lâu tất nhiên không thể tới gần hắn nửa bước, Lưu Cẩn gây thù oán nhiều, thường ngày xuất hành hộ vệ rất sâm nghiêm.

Ngẩng đầu nhìn cái biển tróc sơn, Lưu Cẩn không nhịn được nhíu mày.

" Con trai của Lưu Đại Hạ nói sao cũng là con cháu quan lại hiển hách, vì sao lại chọn một địa phương cũ nát như vậy? Đây là cố ý vô lễ với Tạp gia à?"

Tiểu hoạn quan Bên cạnh cười nói: "Lão tổ tông không biết đấy thôi, Phúc Tân lâu này nhìn thì rách nát, nhưng bên trong có động thiên khác, các đại thần trong kinh tới đây tụ hội rất nhiều, rách nát chỉ là bề ngoài, đề phòng cái miệng thối của đám ngôn quan ngự sử."

Lưu Cẩn có một loại xung động muốn quay người hồi cung, nhưng trong đầu lại nghĩ tới lời khuyên can của Trương Thải đối với hắn.

Nội đình và ngoại đình hiện giờ mâu thuẫn rất kịch liệt, Lưu Cẩn cường thế ngang ngược tuy rằng vẫn xuôi gió xuôi nước, nhưng mà chung quy vẫn bị ngàn người chỉ trích, dư luận bị quan văn khống chế, phòng miệng người không thể chỉ trông vào dao mổ, cải thiện quan hệ với các quan văn cũng cực kỳ quan trọng, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất Lưu Cẩn chịu nhận lời mời dự tiệc của Lưu Tổ Tu."

Cố nén sự không vừa ý trong lòng, Lưu Cẩn vẫn sải bước vào trong Phúc Tân lâu, phía sau là ba bốn tiểu hoạn quan đi theo.

Trong đại đường Lầu một vẫn là cảnh tượng rách nát, bày mấy cái bàn cũ, đơn sơ nghèo nàn, liếc mắt nhìn, căn bản chính là chỗ

dừng chân nghỉ trọ của đám xa phu đầy tớ trong kinh, có điều hậu đường truyền đến mùi thơm của thức ăn, Lưu Cẩn không kìm lòng được mà khụt khịt, ăn quen đồ ngon trong cung, ngửi thấy mùi này vẫn không nhịn được mà thèm ăn.

Chỉ ngửi mùi của thức ăn này, liền biết tửu lâu vì sao có thể hấp dẫn nhiều khách nhân như vậy quang lâm, thậm chí ngay cả quan to triều đình cũng chạy tới như vịt, đầu bếp của tửu lâunày quả nhiên có vài phần bản sự.

Chưởng quầy rụt rè đi trước dẫn đường, sau khi lên lầu, vén một tấm màn dày ra, trang hoàng bên trong hoàn toàn bất đồng với dưới lầu.

Chỗ nào cũng tráng lệ, tiếng tơ trúc leng keng, sau rèm cửa đúng là một cảnh tượng xa hoa khác hẳn.

Lưu Cẩn ngây ra một lúc, rồi mới bật cười.

Những năm nay không chỉ người đeo mặt nạ, ngay cả chỗ bán rượu bán thức ăn cũng đeo mặt nạ.

Lưu công công Chính nghĩa lập tức lâm vào trầm tư lo nước lo dân, hắn bỗng nhiên cảm thấy công tác phản hủ xướng liêm thật gian khổ, đồng thời càng thống hận đám ngụy quân tử giả vờ thanh liêm trong triều.

Sự hủ bại của Đại Minh làm thế nào để trừ tận gốc được?

Phạt tiền! Phạt thật nặng!

Phạt toàn bộ khố phòng của đám cẩu quan này vào hết khố phòng của Tạp gia đi!

Tư duy của Lưu công công rất nhảy cóc, từ công tác phản hủ nhảy đến phát tài chỉ cần thời gian một cái nháy mắt.

dưới sự dẫn dắt ân cần và kính sợ của chưởng quầy tửu lâu, mấy vị tiểu hoạn quan vây quanh Lưu Cẩn, đi vào một gian nhã các kim bích huy hoàng.

Cách vách của cách vách đương nhiên cũng là nhã các, ngồi trong

nhã các cách vách, rõ ràng chính là Tần Kham Tần Hầu gia, kẻ Lưu Cẩn chỉ muốn trừ cho thống khoái.

Ngồi trong các tử yên ắng, Tần Kham thản nhiên cầm một cái chén phỉ thúy xanh biếc, tính chất c phỉ thúy không tính là quá tốt, nhưng hình dạng hoàn mỹ, không hề có dấu vết của tạo hình, chỉ một cái chén này đã bằng một năm thu nhập của một hộ gia đình tầm trung của Đại Minh hiện giờ.

Nhìn chăm chú cái chén này, Tần Kham lẩm bẩm nói: "Xem ra nghiệp ẩm thực quả thực rất kiếm được tiền, thực sự hâm mộ lão bản của điếm này, kiếm tiền mấy năm nay không tốn một xu tiền thuế nào..."

Đinh Thuận ở bên cạnh nghe thấy huyền ca hiểu rõ nhã ý, lập tức khom người nói: "Hầu gia đợi tý, đêm nay sau khi việc xong rồi, khố phòng lão bản tửu lâu nhất định sẽ phải đi lấy nước..."

Tần Kham mặt lộ vẻ không vui: "Nói bậy! Chúng ta là Cẩm Y vệ, không phải đám cướp, hạn cuối làm người có thể đề cao chút không?"

Đinh Thuận ngây người một chút, tiếp theo mặt lộ vẻ dữ tợn: "Thuộc hạ minh bạch, qua đêm nay, tửu lâu này sẽ là của họ Tần."

Tần Kham liếc hắn một cái, lúc này mới không lên tiếng nữa.

Một tửu lâu bán rượu bán cơm, lầu trên lầu dưới lưỡng trọng thiên, hấp dẫn vô số quan viên triều đình tới tiêu tiền, bên trong không biết có bao nhiêu tấm màn đen đầu tư, lão bản này hiển nhiên không phải hạng người lương thiện gì, vui lòng nhận tửu lâu này Tần Hầu gia không hề có áp lực.

Ngoài phòng truyền đến tiếng tiếp đón ân cần của chưởng quầy, Tần Kham tinh thần run lên, cười nói: "Lưu công công quả nhiên tới rồi."

Đinh Thuận cũng nở nụ cười xấu xa: "Lưu công công đêm nay chắc rất khó tận hứng..."

"Đinh Thuận..."

"Có."

Tần Kham trầm ngâm một lát, nói: "Lưu Cẩn đêm nay nếu đã tới, vị trí thượng thư của Lưu Đại Hạ e là khó giữ được, kết quả đình nghị của nội các và Lại bộ, ta đoán là triều đình có thể sẽ từ trong hai vị Thị Lang của Binh bộ chọn ra một người làm thượng thư, vị trí Thị Lang tất sẽ trống, ngươi phái người bí mật tới Thiệu Hưng, mời nhạc phụ của ta mau mau vào kinh..."

" Ý tứ của Hầu gia là bổ nhiệm nhạc phụ đại nhân của ngài vào vị trí Binh Bộ Thị Lan?"

"không sai, Tả thị lang hay hữu Thị Lang đều được, thế nhân đều biết quan địa phương giàu, nước béo rất nhiều, nhưng lão nhân nhạc phụ đáng chết của ta lại không chịu tham một lượng bạc, một khi đã vậy thì dứt khoát điều lão vào kinh, bên cạnh ta cũng có người giúp đỡ."

Đinh Thuận do dự nói: "Nhưng... Hầu gia, để nhạc phụ đang là tri phủ Thiệu Hưng, bỗng từ tri phủ thăng chức đến Binh Bộ Thị Lang, cái này hình như không được thực tế lắm? Miệng của các ngôn quan Trong triều nói khó nghe lắm."

Nụ cười của Tần Kham có thêm mấy phần mỉa mai: "Một lão hoạn tặc chỉ biết hầu hạ đông cung cũng có thể một phát lên làm nội tướng Đại Minh, tri phủ thăng làm Thị Lang thì sao mà không được? Ngươi cứ đi làm đi, trong triều ai dám nhiều lời ta sẽ giết kẻ đó, để họ biết, hiện giờ người có tư cách ngang ngược không chỉ có một mình Lưu Cẩn, ta nhún nhường là vì ta khách khí, nhưng đừng có tưởng sự khách khí của ta là phúc khí."

Đinh Thuận cười ôm quyền: "Vâng, Hầu gia uy vũ."

Lưu Cẩn vừa bước vào nhã các, liền ngẩn người.

"Lưu Tổ Tu vì sao chưa tới?"

Tiểu hoạn quan đứng sau nhìn chung quanh một vòng rồi cười bồi: "Có lẽ là chưa tới giờ, lão tổ tông chiêu hiền đãi sĩ, lại đến sớm hơn."

Bốn chữ "Chiêu hiền đãi sĩ" Hiển nhiên chạm đúng chỗ ngứa của

Lưu Cẩn, Lưu Cẩn cười ha ha rồi ngồi xuống.

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ, khi Lưu Cẩn cảm thấy mất kiên nhẫn, món chính đặc biệt chuẩn bị cho Lưu công công đã lên dài.

Bốn nữ tử mặc yếm hồng trễ ngực, vai chỉ khoác một lớp sa mỏng đuôi nhau đi vào nhã các, một mảng ngực trắng ngần lộ ra, tạo sóng ngực rất bắt mắt.

Lưu Cẩn và hai ba tiểu hoạn quan trong Nhã các không khỏi ngẩn người, tiếp theo thì sắc mặt trở nên xanh mét.

Bốn nữ tử cũng không thấy lạ, vừa thấy Lưu Cẩn ngồi ngay ngắn chính giữa phòng, bốn người ngây ra một lúc, tựa hồ có chút ghét bỏ vẻ già nua của Lưu Cẩn, các nàng tuy là làm nghề da thịt, nhưng cũng không tình nguyện thị hầu một lão nhân gần đất xa trời.

Một trận Lưu Cẩn một hồi, phát hiện vị lão nhân này mặt cũng khá trắng, hơn nữa da thịt nhẵn nhụi, cứ như trứng chim.

Được rồi, tìm được điểm sáng rồi, vì tiền, thị hầu thì thị hầu.

Sắc mặt Lưu Cẩn lại rất khó coi, sống nửa đời người, hắn tất nhiên minh bạch vị nữ tử vị nữ tử này là hạng người gì.

Một tiểu hoạn quan tiến lên một bước, quát: "Các ngươi là ai? Ai cho phép các ngươi vào?"

Một nữ tử xinh đẹp đi trước cười khanh khách, không chút sợ hãi đi vào các tử thoải mái ngồi xuống đùi Lưu Cẩn, tay thì ngả ngớn xoa cằm Lưu Cẩn: "Ôi, vị quan nhân này, đến đây rồi còn giả vờ giả vịt làm gì! Cằm bóng quá, thật khiến người ta thương yêu..."

mặt già của Lưu Cẩn dần dần xám ngắt, cả người run khẽ.

Hàm dưỡng và khí độ nhắc nhở hắn, lúc này phải bảo trì bình tĩnh, bảo trì dáng vẻ, duy trì thân phận của nội tướng Đại Minh.

"Lưu Tổ Tu đâu? Là hắn gọi các ngươi vào à!" Thanh âm của Lưu Cẩn lạnh như băng.

Nữ tử cười khanh khách nói: "Là có một vị công tử bảo chúng ta vào, hắn nói hắn sẽ tới ngay, bảo chúng ta tới hầu hạ quan nhân ngài trước, nô gia vừa thấy quan nhân ngài, liền cảm thấy tim đập thật nhanh, quan nhân ngài sờ thử xem, tim nô gia có phải đang đập rất nhanh hay không?"

Nắm lấy tay Lưu Cẩn, nữ tử dí vào ngực mình.

Lưu Cẩn rụt tay lại như điện giật, ba nữ tử khác cũng không xấu hổ, che miệng cười khanh khách rồi mới quay người lại, đều tự tìm ba gã tiểu hoạn quan còn lại trong phòng.

Tiểu hoạn quan đã bao giờ thấy trận trượng hống phấn như vậy đâu? Đều kinh hãi, né trái tránh phải tay của mấy nữ tử, hoảng loạn kêu to: "Tránh ra! Đừng! Đừng như vậy... Chỗ đó không được! Lão tổ tông cứu mạng —— "

Mặt già của Lưu Cẩn xanh mét, giận dữ vỗ bàn: "Đủ rồi! Đám nữ tử các ngươi có biết xấu hổ hay không?"

Nữ tử Trong lòng cười duyên nói: "Vị quan nhân, tầm hoa vấn liễu vốn là việc phong nhã khoái hoạt, tại sao lại nói là xấu hổ?"

Nói xong hành động của nữ tử càng lớn mật, không chút khách khí thò tay vào trong đũng quần Lưu Cẩn mò mò, rồi... cả phòng yên tĩnh, tất cả mọi người ngây đơ.

Không biết qua bao lâu, nữ tử giật mình lắp bắp nói: "Vị quan nhân này... Ngươi, phía dưới của ngươi... Vì sao không có?"

Chương 363: phía dưới không có

Lão nhân Mặt trắng không râu là Lưu Cẩn, nội tướng Đại Minh quyền khuynh triêu dã uy danh hiển hách, với thân phận hiện giờ của Lưu Cẩn, chưởng quầy của Phúc Tân lâu tất nhiên không thể tới gần hắn nửa bước, Lưu Cẩn gây thù oán nhiều, thường ngày xuất hành hộ vệ rất sâm nghiêm.

Ngẩng đầu nhìn cái biển tróc sơn, Lưu Cẩn không nhịn được nhíu mày.

" Con trai của Lưu Đại Hạ nói sao cũng là con cháu quan lại hiển hách, vì sao lại chọn một địa phương cũ nát như vậy? Đây là cố ý vô lễ với Tạp gia à?"

Tiểu hoạn quan Bên cạnh cười nói: "Lão tổ tông không biết đấy thôi, Phúc Tân lâu này nhìn thì rách nát, nhưng bên trong có động thiên khác, các đại thần trong kinh tới đây tụ hội rất nhiều, rách nát chỉ là bề ngoài, đề phòng cái miệng thối của đám ngôn quan ngự sử."

Lưu Cẩn có một loại xung động muốn quay người hồi cung, nhưng trong đầu lại nghĩ tới lời khuyên can của Trương Thải đối với hắn.

Nội đình và ngoại đình hiện giờ mâu thuẫn rất kịch liệt, Lưu Cẩn cường thế ngang ngược tuy rằng vẫn xuôi gió xuôi nước, nhưng mà chung quy vẫn bị ngàn người chỉ trích, dư luận bị quan văn khống chế, phòng miệng người không thể chỉ trông vào dao mổ, cải thiện quan hệ với các quan văn cũng cực kỳ quan trọng, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất Lưu Cẩn chịu nhận lời mời dự tiệc của Lưu Tổ Tu."

Cố nén sự không vừa ý trong lòng, Lưu Cẩn vẫn sải bước vào trong Phúc Tân lâu, phía sau là ba bốn tiểu hoạn quan đi theo.

Trong đại đường Lầu một vẫn là cảnh tượng rách nát, bày mấy cái bàn cũ, đơn sơ nghèo nàn, liếc mắt nhìn, căn bản chính là chỗ

dừng chân nghỉ trọ của đám xa phu đầy tớ trong kinh, có điều hậu đường truyền đến mùi thơm của thức ăn, Lưu Cẩn không kìm lòng được mà khụt khịt, ăn quen đồ ngon trong cung, ngửi thấy mùi này vẫn không nhịn được mà thèm ăn.

Chỉ ngửi mùi của thức ăn này, liền biết tửu lâu vì sao có thể hấp dẫn nhiều khách nhân như vậy quang lâm, thậm chí ngay cả quan to triều đình cũng chạy tới như vịt, đầu bếp của tửu lâunày quả nhiên có vài phần bản sự.

Chưởng quầy rụt rè đi trước dẫn đường, sau khi lên lầu, vén một tấm màn dày ra, trang hoàng bên trong hoàn toàn bất đồng với dưới lầu.

Chỗ nào cũng tráng lệ, tiếng tơ trúc leng keng, sau rèm cửa đúng là một cảnh tượng xa hoa khác hẳn.

Lưu Cẩn ngây ra một lúc, rồi mới bật cười.

Những năm nay không chỉ người đeo mặt nạ, ngay cả chỗ bán rượu bán thức ăn cũng đeo mặt nạ.

Lưu công công Chính nghĩa lập tức lâm vào trầm tư lo nước lo dân, hắn bỗng nhiên cảm thấy công tác phản hủ xướng liêm thật gian khổ, đồng thời càng thống hận đám ngụy quân tử giả vờ thanh liêm trong triều.

Sự hủ bại của Đại Minh làm thế nào để trừ tận gốc được?

Phạt tiền! Phạt thật nặng!

Phạt toàn bộ khố phòng của đám cẩu quan này vào hết khố phòng của Tạp gia đi!

Tư duy của Lưu công công rất nhảy cóc, từ công tác phản hủ nhảy đến phát tài chỉ cần thời gian một cái nháy mắt.

dưới sự dẫn dắt ân cần và kính sợ của chưởng quầy tửu lâu, mấy vị tiểu hoạn quan vây quanh Lưu Cẩn, đi vào một gian nhã các kim bích huy hoàng.

Cách vách của cách vách đương nhiên cũng là nhã các, ngồi trong

nhã các cách vách, rõ ràng chính là Tần Kham Tần Hầu gia, kẻ Lưu Cẩn chỉ muốn trừ cho thống khoái.

Ngồi trong các tử yên ắng, Tần Kham thản nhiên cầm một cái chén phỉ thúy xanh biếc, tính chất c phỉ thúy không tính là quá tốt, nhưng hình dạng hoàn mỹ, không hề có dấu vết của tạo hình, chỉ một cái chén này đã bằng một năm thu nhập của một hộ gia đình tầm trung của Đại Minh hiện giờ.

Nhìn chăm chú cái chén này, Tần Kham lẩm bẩm nói: "Xem ra nghiệp ẩm thực quả thực rất kiếm được tiền, thực sự hâm mộ lão bản của điếm này, kiếm tiền mấy năm nay không tốn một xu tiền thuế nào..."

Đinh Thuận ở bên cạnh nghe thấy huyền ca hiểu rõ nhã ý, lập tức khom người nói: "Hầu gia đợi tý, đêm nay sau khi việc xong rồi, khố phòng lão bản tửu lâu nhất định sẽ phải đi lấy nước..."

Tần Kham mặt lộ vẻ không vui: "Nói bậy! Chúng ta là Cẩm Y vệ, không phải đám cướp, hạn cuối làm người có thể đề cao chút không?"

Đinh Thuận ngây người một chút, tiếp theo mặt lộ vẻ dữ tợn: "Thuộc hạ minh bạch, qua đêm nay, tửu lâu này sẽ là của họ Tần."

Tần Kham liếc hắn một cái, lúc này mới không lên tiếng nữa.

Một tửu lâu bán rượu bán cơm, lầu trên lầu dưới lưỡng trọng thiên, hấp dẫn vô số quan viên triều đình tới tiêu tiền, bên trong không biết có bao nhiêu tấm màn đen đầu tư, lão bản này hiển nhiên không phải hạng người lương thiện gì, vui lòng nhận tửu lâu này Tần Hầu gia không hề có áp lực.

Ngoài phòng truyền đến tiếng tiếp đón ân cần của chưởng quầy, Tần Kham tinh thần run lên, cười nói: "Lưu công công quả nhiên tới rồi."

Đinh Thuận cũng nở nụ cười xấu xa: "Lưu công công đêm nay chắc rất khó tận hứng..."

"Đinh Thuận..."

"Có."

Tần Kham trầm ngâm một lát, nói: "Lưu Cẩn đêm nay nếu đã tới, vị trí thượng thư của Lưu Đại Hạ e là khó giữ được, kết quả đình nghị của nội các và Lại bộ, ta đoán là triều đình có thể sẽ từ trong hai vị Thị Lang của Binh bộ chọn ra một người làm thượng thư, vị trí Thị Lang tất sẽ trống, ngươi phái người bí mật tới Thiệu Hưng, mời nhạc phụ của ta mau mau vào kinh..."

" Ý tứ của Hầu gia là bổ nhiệm nhạc phụ đại nhân của ngài vào vị trí Binh Bộ Thị Lan?"

"không sai, Tả thị lang hay hữu Thị Lang đều được, thế nhân đều biết quan địa phương giàu, nước béo rất nhiều, nhưng lão nhân nhạc phụ đáng chết của ta lại không chịu tham một lượng bạc, một khi đã vậy thì dứt khoát điều lão vào kinh, bên cạnh ta cũng có người giúp đỡ."

Đinh Thuận do dự nói: "Nhưng... Hầu gia, để nhạc phụ đang là tri phủ Thiệu Hưng, bỗng từ tri phủ thăng chức đến Binh Bộ Thị Lang, cái này hình như không được thực tế lắm? Miệng của các ngôn quan Trong triều nói khó nghe lắm."

Nụ cười của Tần Kham có thêm mấy phần mỉa mai: "Một lão hoạn tặc chỉ biết hầu hạ đông cung cũng có thể một phát lên làm nội tướng Đại Minh, tri phủ thăng làm Thị Lang thì sao mà không được? Ngươi cứ đi làm đi, trong triều ai dám nhiều lời ta sẽ giết kẻ đó, để họ biết, hiện giờ người có tư cách ngang ngược không chỉ có một mình Lưu Cẩn, ta nhún nhường là vì ta khách khí, nhưng đừng có tưởng sự khách khí của ta là phúc khí."

Đinh Thuận cười ôm quyền: "Vâng, Hầu gia uy vũ."

Lưu Cẩn vừa bước vào nhã các, liền ngẩn người.

"Lưu Tổ Tu vì sao chưa tới?"

Tiểu hoạn quan đứng sau nhìn chung quanh một vòng rồi cười bồi: "Có lẽ là chưa tới giờ, lão tổ tông chiêu hiền đãi sĩ, lại đến sớm hơn."

Bốn chữ "Chiêu hiền đãi sĩ" Hiển nhiên chạm đúng chỗ ngứa của

Lưu Cẩn, Lưu Cẩn cười ha ha rồi ngồi xuống.

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ, khi Lưu Cẩn cảm thấy mất kiên nhẫn, món chính đặc biệt chuẩn bị cho Lưu công công đã lên dài.

Bốn nữ tử mặc yếm hồng trễ ngực, vai chỉ khoác một lớp sa mỏng đuôi nhau đi vào nhã các, một mảng ngực trắng ngần lộ ra, tạo sóng ngực rất bắt mắt.

Lưu Cẩn và hai ba tiểu hoạn quan trong Nhã các không khỏi ngẩn người, tiếp theo thì sắc mặt trở nên xanh mét.

Bốn nữ tử cũng không thấy lạ, vừa thấy Lưu Cẩn ngồi ngay ngắn chính giữa phòng, bốn người ngây ra một lúc, tựa hồ có chút ghét bỏ vẻ già nua của Lưu Cẩn, các nàng tuy là làm nghề da thịt, nhưng cũng không tình nguyện thị hầu một lão nhân gần đất xa trời.

Một trận Lưu Cẩn một hồi, phát hiện vị lão nhân này mặt cũng khá trắng, hơn nữa da thịt nhẵn nhụi, cứ như trứng chim.

Được rồi, tìm được điểm sáng rồi, vì tiền, thị hầu thì thị hầu.

Sắc mặt Lưu Cẩn lại rất khó coi, sống nửa đời người, hắn tất nhiên minh bạch vị nữ tử vị nữ tử này là hạng người gì.

Một tiểu hoạn quan tiến lên một bước, quát: "Các ngươi là ai? Ai cho phép các ngươi vào?"

Một nữ tử xinh đẹp đi trước cười khanh khách, không chút sợ hãi đi vào các tử thoải mái ngồi xuống đùi Lưu Cẩn, tay thì ngả ngớn xoa cằm Lưu Cẩn: "Ôi, vị quan nhân này, đến đây rồi còn giả vờ giả vịt làm gì! Cằm bóng quá, thật khiến người ta thương yêu..."

mặt già của Lưu Cẩn dần dần xám ngắt, cả người run khẽ.

Hàm dưỡng và khí độ nhắc nhở hắn, lúc này phải bảo trì bình tĩnh, bảo trì dáng vẻ, duy trì thân phận của nội tướng Đại Minh.

"Lưu Tổ Tu đâu? Là hắn gọi các ngươi vào à!" Thanh âm của Lưu Cẩn lạnh như băng.

Nữ tử cười khanh khách nói: "Là có một vị công tử bảo chúng ta vào, hắn nói hắn sẽ tới ngay, bảo chúng ta tới hầu hạ quan nhân ngài trước, nô gia vừa thấy quan nhân ngài, liền cảm thấy tim đập thật nhanh, quan nhân ngài sờ thử xem, tim nô gia có phải đang đập rất nhanh hay không?"

Nắm lấy tay Lưu Cẩn, nữ tử dí vào ngực mình.

Lưu Cẩn rụt tay lại như điện giật, ba nữ tử khác cũng không xấu hổ, che miệng cười khanh khách rồi mới quay người lại, đều tự tìm ba gã tiểu hoạn quan còn lại trong phòng.

Tiểu hoạn quan đã bao giờ thấy trận trượng hống phấn như vậy đâu? Đều kinh hãi, né trái tránh phải tay của mấy nữ tử, hoảng loạn kêu to: "Tránh ra! Đừng! Đừng như vậy... Chỗ đó không được! Lão tổ tông cứu mạng —— "

Mặt già của Lưu Cẩn xanh mét, giận dữ vỗ bàn: "Đủ rồi! Đám nữ tử các ngươi có biết xấu hổ hay không?"

Nữ tử Trong lòng cười duyên nói: "Vị quan nhân, tầm hoa vấn liễu vốn là việc phong nhã khoái hoạt, tại sao lại nói là xấu hổ?"

Nói xong hành động của nữ tử càng lớn mật, không chút khách khí thò tay vào trong đũng quần Lưu Cẩn mò mò, rồi... cả phòng yên tĩnh, tất cả mọi người ngây đơ.

Không biết qua bao lâu, nữ tử giật mình lắp bắp nói: "Vị quan nhân này... Ngươi, phía dưới của ngươi... Vì sao không có?"

Chương 364: Cho phép trí sĩ

Mặt già của Lưu Cẩn run rẩy, trong mắt sát khí lóe lên.

Bốn nữ tử ngơ ngác nhìn nhau, cũng không biết là ai bỗng nhiên cười một tiếng, rồi tất cả đều cười rộ lên.

Tiếng cười như mũi dao đâm vào tim Lưu Cẩn.

Thô lỗ đẩy nữ tử trong lòng ra, Lưu Cẩn lật bàn, rít lên: "Lưu Tổ Tu, Lưu Đại Hạ! Hay hay! Tạp gia hôm nay lĩnh giáo rồi, cứ chờ đó mà xem."

Dẫn ba tiểu hoạn quan kinh hồn chưa định rời đi, Lưu Cẩn giống như con trâu rừng phát điên, trong mắt là một mảng đỏ ngầu, đằng đằng sát khí ra khỏi các tử.

Trong nhã gian bên cạnh, Tần Kham cầm chén phỉ thúy lên uống một hơi cạn sạch, tràn ngập ý thơ ngâm nga.

"Hỏi chàng có bao nhiêu sầu, chỉ như thái giám đi vào thanh lâu."

"Thơ hay! Hầu gia, thơ hay." Đinh Thuận luôn miệng khen.

"Đinh Thuận, rải tin tức ra toàn thành, lúc ti lễ giám Lưu công công nứng tình thì bỗng nhiên phát giác... Phát giác mình không có công cụ gây án, có hoa để hái mà không thể nào hái được, chỉ đành buồn bã rơi lệ..."

Ngày hôm sau, kinh sư lặng lẽ lưu truyền sự tích huy hoàng của Lưu công công đêm qua.

Lưu công công người già nhưng tâm không già, nổi hứng gọi hồng nhan.

Bảo đao của Lưu công công căn bản chưa cùn, vì hắn căn bản không có đao.

Đủ loại lời đồn la truyền, Lưu công công cứ như vậy trở thành nhân vật phong vân của kinh sư, nổi bật nhất thời, tiện sát các lộ

tài tử phong lưu kinh sư.

Trong các trà lâu tửu quán, vô luận thương nhân hay là sĩ tử, hoặc là quan viên triều đình, đều châu đầu hứng trí bừng bừng nhỏ giọng đàm luận chuyện phong lưu của Lưu công công, nói tới chỗ cao hứng, trong trà lâu tửu quán tràn ngập những tiếng cười cố nén của mọi người.

Liên tiếp hai ngày, khi các đại thần vào cung tảo triều, ánh mắt nhìn Lưu Cẩn đều rất không đúng, những ánh mắt phức tạp thỉnh thoảng lại chào hỏi hạ thân của Lưu công công, rồi mới đều quay đầu bịt miệng cố nhịn cười.

Lưu Cẩn rất phẫn nộ.

Đây là sự sỉ nhục lớn nhất mà hắn phải chịu từ lúc chào đời tới nay, trình độ của nỗi nhục này còn hơn lúc trước đối thực với cung nữ nào đó bị tiên đế phát hiện rồi đình trượng trước mặt mọi người.

Lưu Tổ Tu, Người khởi xướng thành người Lưu Cẩn thống hận nhất cuộc đời này, Lưu công công cảm thấy trong danh sách phải trừ mới vui lặng lẽ có thay đổi, Tần Kham vốn xếp thứ nhất đành phải lui xuống thứ hai, Lưu Tổ Tu rất vinh hạnh được đứng đầu sổ đen, hơn nữa là siêu cấp đệ nhất.

Không giết thì không đủ để khỏa lấp mối hận của Lưu công công, thanh lâu thái giám chơi thanh lâu, nam nhân bình thường làm sao mà hiểu được.

Thế là, phiên tử Tây Hán lặng lẽ xuất động, bí mật tìm kiếm khắp kinh sư.

Sở dĩ là "Bí mật", là vì việc này không thể công khai, đây căn bản là một chuyện vô cùng nhục nhã khiến Lưu công công không thể hé răng.

Nhưng mà khiến Lưu công công thất vọng là, không thấy Lưu Tổ Tu đâu!

Mật thám Tây Hán trố trong phủ Lưu Đại Hạ hồi báo, Lưu Tổ Tu không có trong phủ, phiên tử tìm kiếm cả thành hồi báo, Lưu Tổ

Tu không thấy tung tích.

Lưu Cẩn giận dữ tới bật cười.

Không sao, con trốn được chứ cha không trốn được, không cần tìm nữa, món nợ này tính lên đầu Lưu Đại Hạ.

Kinh sư Mùa đông, trong hoàng cung tiêu điều lạnh lẽo, trận tuyết đầu đông buông xuống, đập vào mắt là một mảng trắng xóa.

Chu Hậu Chiếu phá lệ xuất hiện trong ti lễ giám, thân mặc áo da cáo màu đỏ, tay cầm một cái lò ấm nhỏ, chân bắt chép ngồi ở thủ vị, giày da hươu thỉnh thoảng lại đung đưa, cười tủm tỉm nhìn thái giám bỉnh bút và thái giám tùy đường đang quỳ lạy dưới đất.

"Đứng lên hết đi, việc gì phải thế, trẫm chỉ tùy tiện đi qua chơi, không làm ảnh hưởng tới công việc của các ngươi."

Các thái giám theo lời đứng dậy, đều tự tản đi, Lưu Cẩn thì cúi gập người cười bồi đứng bên cạnh.

Ánh mắt của Chu Hậu Chiếu mang theo ý cười, nhìn lướt qua người Lưu Cẩn, ánh mắt cũng như tất cả các đại thần, rất không có thiện ý hướng về phía hạ thân của hắn.

Lưu Cẩn nheo mắt, kẹp chặt hai chân.

"Lưu Cẩn à..."

"Có Lão nô."

Chu Hậu Chiếu tựa cười mà như không phải cười nói: "Trẫm hôm nay nghe nói một việc, nghe nói mấy ngày trước... vui không?"

mặt già của Lưu Cẩn run run, ngực tưng tức, nhưng không dám tức giận, nhăn mặt ủy khuất nói: "Bệ hạ, lão nô, lão nô..."

mặt Chu Hậu Chiếu hơi ửng hồng, nín cười nói: "Lưu Cẩn à, không phải trẫm đả kích ngươi, việc gì cũng phải lượng sức mà làm, khụ, phải vậy không? Tuy nói cổ nhân có việt "Người có chí thì việc gì cũng thành", nhưng có đôi khi muốn làm thành một chuyện gì đó, chỉ có chí khí là không đủ, còn phải,... Khụ khụ, còn phải có công

cụ, chính như cái gọi là "muốn làm thiện sự thì phải có lợi khí", cái thứ "khí" này, vẫn rất quan trọng, ngươi không có khí, còn một hơi kêu bốn người, hại thân lắm..."

Mặt trắng nõn của Lưu Cẩn trong nháy mắt sung huyết như gan lợn, đầu lờ mờ bốc khói.

nếu đổi là người khác nói những lời này, Lưu Cẩn sớm đã tát cho một phát rồi thuận tiện bắt vào chiếu ngục thiên đao vạn quả rồi.

hưng người trước mắt này bất kể là nói gì, Lưu Cẩn cũng không dám lộ ra một tức giận, không chỉ như vậy, còn phải tươi cười.

Cười cười khô khốc, Lưu Cẩn rất sáng suốt di dời đề tài: "Bệ hạ hiếm khi tới ti lễ giám, không biết bệ hạ có gì phân phó?"

Chu Hậu Chiếu lúc này mới nhớ tới chính sự, mặt rồng lập tức hiện ra vẻ không vui: "Lão nô ngươi muốn chết à? Trẫm vì sao giao ti lễ giám cho ngươi? Chính là không muốn nhìn thấy một số thứ khiến trẫm mất hứng, ngươi nói đi, từ ngày hôm trước, thứ xuất hiện trên bàn trẫm là ra làm sao?"

Lưu Cẩn trong lòng rất vui, nhưng cố giả vờ hồ đồ: "Bệ hạ bớt giận, lão nô muôn lần chết. Không biết bệ hạ nói vậy là sao?"

"Còn làm sao nữa! Vì sao trên bàn trẫm chất đầy tấu chương khuyên can của Lưu Đại Hạ? Vì sao toàn bộ là tấu chương c hắn?" Chu Hậu Chiếu vốn không có gì tức nhưng lúc này lại rất giận: "Hơn Một ngàn tấu chương! Toàn bộ đều là của Lưu Đại Hạ, cái gì khuyên trẫm bớt chơi bời, cần cù nhân chính, cái gì lấy phụ hoàng làm gương, làm thiên cổ minh quân... Những tấu chương này từ năm Hoằng Trị thứ mười bảy cho tới Chính Đức nguyên niên, Lưu Cẩn ngươi có bệnh hay là già quá nên hồ đồ? Ngươi đem toàn bộ những thứ chướng mắt này đặt lên bàn trẫm là có ý gì? Hiềm trẫm bị các đại thần làm phiền chưa đủ à?"

Lưu Cẩn vén áo rầm một tiếng quỳ xuống, tiếp theo vẻ mặt ủy khuất kêu oan: "Bệ hạ, oan chết lão nô rồi, lão nô sao dám lấy ra những tấu chương nhảm nhí này để làm phiền ngài. Thật sự là Lưu Đại Hạ hắn... đèo đẽo không chịu thôi! Mấy ngày trước đâ Lưu thượng thư không biết từ đâu nghe nói lão nô chặn hết toàn

bộ tấu chương khuyên can bệ hạ của hắn ở trong ti lễ giám, căn bản không trình cho bệ hạ ngự lãm, Lưu thượng thư tức giận, tự mình chặn lão nô ở trước cửa Thừa Thiên, tóm ão lão nô đòi lão nô giải thích..."

Cẩn thận liếc Chu Hậu Chiếu một cái, Lưu Cẩn mặt như đưa đám nói: "Lưu thượng thư là nguyên lão bốn triều, đức cao vọng trọng, lão nô sao dám chống đối? Kết quả Lưu thượng thư càng nói càng tức giận, nói cái gì muốn tụ tập ngôn quan ngự sử cả triều hạch tội lão nô, thuận tiện... Thuận tiện cũng phải răn dạy bệ hạ, nói bệ hạ lơ là triều chính chỉ lo vui chơi, không có chí tiến thủ, quả thật là hôn quân, lần này hắn sẽ tụ tập văn võ cả triều, không để yên cho bệ hạ..."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt dần dần đờ ra, tiếp theo mắt trắng hóa đỏ, hô hấp cũng nặng nề hơn, một cỗ lửa giận không tên hừng hực cháy trong lồng ngực.

Chu Hậu Chiếu tức giận thật sự rồi.

"Lão già vô quân vô phụ này! Răn dạy à? Hắn có tư cách gì mà răn dạy? Trẫm, trẫm..."

Lưu Cẩn vội vàng quỳ lạy: "Bệ hạ bớt giận, làm tổn thương long thể, lão nô đáng chết."

Nhìn Chu Hậu Chiếu đang cực kỳ tức giận, Lưu Cẩn do dự nói: "Lưu thượng thư bất kính đối với bệ hạ như vậy, lão nô cũng tức giận thay cho bệ hạ, không chỉ tức giận, lão nô cũng nguyện phân ưu cho bệ hạ..."

" Phân ưu Như thế nào?"

"Không biết bệ hạ có phát hiện ra hay không, trong tấu chương Lưu Đại Hạ luôn nhắc tới mấy câu, bên trong nói, nếu bệ hạ không nghe lời can gián của trung thần, hắn xin trí sĩ cáo lão..."

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Đây là thủ pháp quen dùng khi triều thần thượng sớ, bọn họ cáo lão, trẫm giữ lại, nếu thực sự muốn giữ lại thì nhất định phải thỏa hiệp, loại chuyện này trẫm trải qua rất nhiều lần rồi, càng làm trong lòng càng uất..."

Lưu Cẩn cười nói: "Lão nô cũng cảm thấy vậy, đơn giản thôi, lần này bệ hạ đừng giữ lại, lưu thượng thư đã bảy mươi tuổi rồi, cũng nên về quê an hưởng tuổi già, ngậm kẹo chơi với cháu."

Chu Hậu Chiếu ngẩn ra, do dự một lát rồi gật đầu thật mạnh: "Theo ý ngươi mà làm, truyền ý chỉ của trẫm, Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ vì nước mà vất vả nhiều năm, năm nay thân thể suy yếu, cho phép cáo lão, cho hắn nhận huân hào "Hữu trụ quốc đại phu", bảo hắn mau mau cút đi!

Chương 365: Phát giác bị mắc mưu

Nha môn Binh bộ vẫn bình tĩnh và bận rộn như thường ngày.

Lưu Đại Hạ ngồi sau án thư nội đường, nhíu chặt đôi mày, duyệt duyệt công hàm trước mặt, bút trong tay thỉnh thoảng lại viết vài nét lên công hàm rồi sau đó khép lại, đặt sang một bên.

Nhi tử Lưu Tổ Tu mất tích đã ba ngày, ba ngày qua, Lưu phủ phái ra rất nhiều hạ nhân đi khắp thành hỏi thăm, thậm chí ngay cả một số nông trang miếu thờ ngoại ô cũng đều đến hỏi, vẫn không có tin tức, cả Lưu phủ đều rất lo lắng, mà người lo lắng nhất không ai hơn được Lưu Đại Hạ, nhưng mà lo lắng thì lo lắng, mỗi ngày tới nha môn ứng mão làm việc, Lưu Đại Hạ vẫn bất chấp mưa gió, quốc sự và gia sự ở trong lòng hắn phân rất rõ ràng.

Xử lý xong một phần công văn, Lưu Đại Hạ gác bút, day mi tâm, thầm thở dài, lập tức cố nén sự lo lắng đối với nhi tử trong lòng, lại lấy ra một phần công văn khác rồi tiếp tục phê duyệt.

Cửa trước nha môn xôn xao ồn ào, một tiểu hoạn quan trong cung tay cầm hoàng quyên vội vàng bước vào.

Một mực đi tới trước nội đường, tiểu hoạn quan lúc này mới lớn tiếng nói: "Có ý chỉ, Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ tiếp chỉ."

Lưu Đại Hạ ở trong phòng ngây ra một lúc, rồi mới chỉnh lại quan bào ô sa, chậm rãi bước ra khỏi phòng, mặt hướng về phía hoàng cung rồi quỳ xuống, trầm giọng nói: "Thần, Lưu Đại Hạ cung linh thánh ý."

"Chế viết: Trẫm thường nghe nói trước nay đế vương trị thiên hạ, luôn dùng pháp pháp kính thiên địa làm đầu, tư chính đại phu hàm thực Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ, từ quan binh bộ chức phương ti lang trung, Đô Sát viện hữu phó Đô Ngự Sử, cho đến Binh bộ thượng thư, trẫm nghe Lưu khanh tích thiện rải nhân đức, ại trị gia nghiêm khắc, triều dã khen ngợi, khanh từ năm Thiên

Thuận thứ tám đã nhập sĩ, cũng lúc lắm rồi, cơ thể suy yếu, trẫm cớ sao lại nhẫn tâm để trung cần chi sĩ cứ phải gánh vác việc nước mãi, nay trẫm cho phép từ chức trí sĩ, tiến phong Lưu Đại Hạ làm Thái tử Thái Bảo, Hữu trụ quốc đại phu, khâm tai."

Tiểu hoạn quan đọc thánh chỉ, rồi chậm rãi cuộn hoàng quyên lại, cười tủm tỉm đưa cho Lưu Đại Hạ.

Lưu Đại Hạ vẻ mặt chết lặng tiếp nhận thánh chỉ, đầu óc lại vẫn kêu ong ong, hắn vẫn đang nghiền ngẫm nội dung của thánh chỉ, càng nghĩ càng cảm thấy không dám tin.

Bệ hạ... Đồng ý cho ta trí sĩ? Khẩn cấp Như vậy sao, ngay cả công phu ngoài mặt cũng lười chẳng muốn làm, hạ chỉ ân chuẩn luôn?

Lưu Đại Hạ ngây ngốc không nói gì, người lại giống như rơi vào hầm băng, lạnh từ đầu đến chân.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, hai hàng lệ già của Lưu Đại Hạ lặng lẽ chảy xuống khóe mắt.

Đại Minh phục hưng, Hoằng Trị thịnh thế, đế quốc đang bước trên con đường cường thịnh này, đổi một vị hoàng đế trẻ trẻ tuổi ngu ngốc như thế, đế quốc này còn có thể cường thịnh được nữa không?

Lưu Đại Hạ lặng lẽ khóc, hai bên ô sa để lộ mái tóc đã bạc, kể ra những nằm gần đây vất vả cực nhọc vì Đại Minh, đến cùng không ngờ lại là một hồi hoa trong gương, trăng trong nước.

Tay cầm thánh chỉ càng run hơn, Lưu Đại Hạ hít sâu một hơi, lão lệ tung hoành nhưng ngữ khí lại phi thường bình tĩnh, mặt hướng về phía hoàng cung đầu cúi sát đất, bi thương nói: "Lão thần, lĩnh chỉ tạ ơn."

Tiểu hoạn quan cười nói: "Ti lễ giám Lưu công công nói, bệ hạ quốc sự bận rộn, Lưu đại nhân sau khi lĩnh chỉ thì mau về nhà thu thập hành lý chuẩn bị hồi hương đi, trong cung vào đêm là khóa cửa, không cần phải vào cung chào từ biệt bệ hạ làm gì, lão đại nhân vì nước mà vất vả cả đời, bệ hạ và văn võ cả triều đều sẽ nhớ về ngài, tương lai trong sách sử, lão đại nhân cũng là rực rỡ

thiên cổ, danh thùy vạn thế."

Lưu Đại Hạ không để ý tới tiểu hoạn quan, chết lặng đứng lên, thân hình lảo đảo đi vào nội đường.

Không lâu sau, dưới ánh mắt kinh hãi luyến tiếc của quan lại trong nha môn Binh bộ, tùy tùng Lưu phủ mang theo một cái bọc nhỏ, đỡ Lưu Đại Hạ già nua lên xe, chậm rãi rời khỏi nha môn, về Lưu phủ.

Đối diện Nha môn lẳng lặng đỗ một chiếc kiệu quan không bắt mắt, cho tới khi Lưu Đại Hạ lên xe ngựa đi xa, Nghiêm Tung mặc thường phục tiến đến trước rèm kiệu quan rồi nói khẽ: "Hầu gia, thánh chỉ đã hạ, cho phép Lưu Đại Hạ cáo lão."

Trong Kiệu quan trầm mặc một lát rồi truyền đến tiếng thở dài của Tần Kham: "Đây không phải cho phép cáo lão, rõ ràng là đuổi hắn khỏi kinh sư..."

Nghiêm Tung cười nói: "Hầu gia, chí thanh vân và tiền đồ cá nhân của Lưu Đại Hạ, cái nào nặng cái nào nhẹ."

Tần Kham lại trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên cao giọng nói: "Lý Nhị..."

Lý Nhị ghé sát vào rèm kiệu: "Hầu gia, có thuộc hạ."

"Nói với cho Đinh Thuận, Lưu Tổ Tu có thể thả ra cho về gặp Lưu Đại Hạ rồi, mấy ngày trước Lưu Cẩn chịu nhục, tất hận Lưu Đại Hạ thấu xương, Lưu Đại Hạ lần này rời kinh về quê, Lưu Cẩn tất phái cao thủ Tây Hán nửa đường ám sát, ngươi lập tức truyền dụ lệnh của ta, phái cao thủ túc địch của Cẩm Y vệ khẩn cấp rời kinh, một đường hộ tống cả nhà Lưu phủ an toàn về quê."

"Vâng! Hầu gia, chỉ sợ Lưu Cẩn không chịu từ bỏ ý đồ, Tây Hán nếu phái ra hết tốp thích khách này tới tốp thích khách khác, chúng ta e là khó có thể ứng phó."

"Không sao, bảo Đinh Thuận làm chút chuyện di dời sự chú ý của Tây Hán, ví dụ như giết mấy gã phiên tử, hoặc là giữa Hán Vệ đánh nhau một trận, làm gì cũng được. Miễn là không để Lưu công công nhàn rỗi."

"Vâng, thuộc hạ minh bạch."

Lưu công công rất nhàn.

Một nhà Lưu Đại Hạ ở trong phủ thu thập hành lý chuẩn bị về quê, Lưu Cẩn thì chân bắt chéo ngồi trong ti lễ giám đắc ý hát điệu dân ca, thần thái nhàn nhã thỉnh thoảng lại tỏa ra một cỗ sát khí.

Đắc tội với nội tướng Đại Minh, cả nhà Lưu Đại Hạ còn muốn bình yên hồi hương? Quả thực là nực cười!

Cao thủ Tây Hán sớm đã ra khỏi thành, chờ trên quan đạo Lưỡng Quảng, chỉ chờ một nhà Lưu Đại Hạ tới, tất f kết cục diệt môn.

Từ sau Đại Minh Nhân Tuyên, không khí quan trường dần dần trở nên bình hòa, đại thần và hoàng đế đấu tới hôn thiên địa ám, đại thần đại thầnvà đại thần cũng đấu tới nhật nguyệt vô quang, bất kỳ triều đại đại nào cũng có kẻ địch và đối thủ, có đối thủ thì có thắng bại, luôn luôn có một phía phải thua, kết cục buồn bã rời khỏi triều đình, nhưng mà bất kể lúc trước trên triều đường đấu thảm thiết như thế nào, trong quan trường vẫn có một quy củ bất thành văn, đó là đấu tới một phía trong đó bãi quan hồi hương, đấu tranh sẽ tới đây là dừng, phía thắng tuyệt đối sẽ không bỏ đá xuống giếng, khí độ lớn hơn một chút thậm chí tự mình ra ngoài thành đưa tiễn, dâng tặng nghi trình, cừu địch nhiều năm nhất tiếu xóa ân cừu.

Không tìm thù cũ, không tính nợ sau, họa không lan tới già trẻ. Cái này gọi là "Chính trị Quân tử".

Bất kể không khí quan trường Đại Minh thối nát như thế nào, lại trị hủ bại như thế nào, không thể không thừa nhận, triều đại này có điểm sáng mà hậu thế còn lâu mới bằng.

Nhưng mà quy củ tốt này phát triển đến triều Chính Đức lại bị Lưu Cẩn một tay phá hủy.

Thái giám chung quy vẫn là thái giám, loại người này vì thân thể không trọn vẹn, tâm lý cũng dần dần vặn vẹo biến thái, loại biến thái này so với rình coi nữ nhân đại tiện còn nghiêm trọng hơn, ai dám đắc tội với hắn hắn liền giết chết người đó, thực sự là đòi

mạng.

Vừa nghĩ tới cảnh một nhà Lưu Đại Hạ lớn nhỏ ngã trong vũng máu, Lưu Cẩn mừng rỡ cười ha ha không ngừng, đôi mắt nhỏ híp lại thành một đường, âm trầm đáng sợ.

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếng cười của Lưu Cẩn ngưng bặt, trong lòng trầm xuống.

Mỗi lần nghe thấy loại tiếng bước chân vội vàng này, liền đại biểu cho có chuyện gì đó không tốt phát sinh.

Một tiểu hoạn quan vội vàng đi vào, thi lễ qua loa rồi vội la lên: "Lão tổ tông, không tốt, một nhà Lưu Đại Hạ đã hành lý, ngồi xe rời kinh, trong triều có gần trăm vị đại thần tiễn xa mười dặm..."

Lưu Cẩn nói: "Bách quan đưa tiễn thì có gì mà cuống lên, Lưu Đại Hạ là nguyên lão bốn triều, trong triều môn sinh cố lại rất nhiều, không có ai tiễn mới là chuyện lạ đó."

"Không chỉ như vậy, khi một nhà Lưu Đại Hạ đi, trừ mấy lão bộc của Lưu phủ ra, cách nửa dặm lại có hơn trăm võ sĩ đi cùng, phiên tử Tây Hán hồi báo, chắc những người này là cao thủ túc địch c Cẩm Y vệ, phụng lệnh của Tần Kham hộ tống một nhà Lưu Đại Hạ hồi hương, thích khách lão tổ tông phái ra chỉ sợ không thể xuất thủ..."

Lưu Cẩn ngẩn người, tiếp theo giận tím mặt: "Tần Kham! Tần Kham! Vương Thủ Nhân ngươi bảo vệ, Lưu Đại Hạ ngươi cũng bảo vệ, ngươi nhất định muốn đối nghịch với Tạp gia tới cùng sao?"

Vừa mới dứt lời, Trương Thải đầu đầy mồ hôi bước vào.

"Lưu công, vừa rồi hạ quan từ ngoài cung nghe được tin tức, con trai của Lưu Đại Hạ Lưu Tổ Tu đã xuất hiện, con của hắn khóc không ngừng, nói năm ngày trước bị người ta chuốc say rồi trói lại, không được tự do, cho tới hôm nay mới được thả..."

Lưu Cẩn cả giận nói: "Thối hoắc! Lưu Tổ Tu bị trói thì mấy ngày trước thì người gọi kỹ nữ thanh lâu tới làm nhục Tạp gia là ai?"

Trương Thải nhìn Lưu Cẩn, chậm rãi nói: "Lưu công ngẫm lại cho kỹ đi, đêm đó ngài thật sự chính mắt nhìn thấy Lưu Tổ Tu hiện thân sao?"

Lưu Cẩn ngẩn ra: ".."

Chương 366: Quyết ý xuất cung.

Giọng nói của Trương Thải càng trầm thấp: "Tần Kham muốn lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, ở chỗ Lưu Đại Hạ húc phải đinh, sau sự kiện đó, Lưu công không ngại thì nghĩ lại xem, pháo Phật Lãng Cơ dưới sự dốc sức thi hành của Lưu công, chế tạo cục bắt đầu lượng sản, Lưu Đại Hạ đắc tội với Tần Kham cũng bị Lưu công tự tay lật đổ, hiện giờ Lưu Đại Hạ bị ép phải trí sĩ, các đại thần chửi mắng Lưu công, thậm chí người nhục mạ Lưu công cũng không ít, phía sau những chuyện loạn hoa mê nhãn này, Tần Kham chưa từng lộ mặt, nhưng chuyện hắn muốn làm thì Lưu công đã giúp hắn làm hết rồi..."

Lưu Cẩn vẻ mặt ngây đơ như bị sét đánh, đôi mắt híp mở thật to, sắc mặt từ đỏ thành trắng, từ trắng thành xanh.

"là tên ác tặc đó làm!" Lưu Cẩn bỗng nhiên giậm chân thật mạnh.

Tiếp theo thì phẫn nộ tới cực độ, và một tia hối hận không dễ phát hiện, Lưu Cẩn run giọng nói: "Người đâu, Mau! Lệnh cho chế tạo cục ngừng sản xuất pháo Phật Lãng Cơ, còn nữa, đuổi theo Lưu Đại Hạ, mời hắn về triều tiếp tục, tiếp tục..."

Nói tới đây, ngay cả bản thân Lưu Cẩn cũng không nói được nữa.

Trương Thải thở dài: "Pháo Phật Lãng Cơ Lưu công độc đoán, vì lượng sản nó thậm chí đình trượng mấy tên đại thần phản đối kịch liệt nhất, nếu như cho dừng sản xuất, Lưu công thay đổi xoành xoạch như thế thì uy nghiêm ở đâu? Mời Lưu Đại Hạ quay lại càng không thể, đó là thánh chỉ ân chuẩn hắn trí sĩ hồi hương, há có thể nói sửa là sửa? Lưu công, thừa nhận đi, chúng ta, thua một bàn rồi."

Lưu Cẩn thất hồn lạc phách ngồi xuống góc giường, bộ dạng đắc chí mãn ý vừa rồi mất sạch, một loại cảm giác tức giận và hối hận như nhấn chìm hắn, không biết qua bao lâu, Lưu Cẩn bỗng nhiên từ ghế trên nhảy dựng lên, nhìn lên xà nhà ti lễ giám rồi rống to:

"Tần Kham! Tần Kham! Ngươi phải lừa Tạp gia bao nhiêu lần thì mới chịu bỏ qua? Đủ chưa? Hả? Ngươi thấy đủ chưa?"

Chưa đủ, còn lâu mới đủ.

Sinh mệnh chưa hết thì chưa dừng lừa người.

Đối với Tần Kham mà nói, đạt được mục đích là điều duy nhất hắn cần phải nghĩ, còn quá trình và thủ đoạn trong đó thì không có gì phải kiêng kỵ.

Một người ngay cả mộ tổ nhà người khác cũng dám đào, bàn điểm mấu chốt đạo đức và hạn cuối làm người với hắn không khỏi có cái hiềm đàn gảy tai trâu. Lưu Đại Hạ trí sĩ dẫn văn võ cả triều xôn xao, nội dung thánh chỉ tất nhiên cũng bị người hữu tâm tiết lộ ra ngoài, lần này các đại thần rất phẫn nộ, nhưng không trách Chu Hậu Chiếu.

Chuyện Lưu Cẩn bị con trai của Lưu Đại Hạ làm nhúc sớm đã truyền khắp kinh sư, các đại thần lăn lộn trong triều đình nhiều năm, cũng không phải là kẻ ngốc, mọi người rất rõ ràng, bức Lưu Đại Hạ trí sĩ rõ ràng là bút tích của Lưu Cẩn.

Thế là, tổ tông mười tám đời của Lưu công công lại một lần nữa bị đại thần cả triều nhắc tới nhiều lần, đương nhiên, phương thức nhắc tới không nhã nhặn gì cho lắm, thân thuộc nữ tính trong các tổ tông càng xui xẻo, không biết bị bao nhiêu người lôi ra cùng với nguyện vọng mãnh liệt được phát sinh quan hệ siêu thuần khiết.

Nói tóm lại, Lưu Cẩn lần này gánh oan rất nghiêm trọng.

Tháng mười một Chính Đức nguyên niên, Lưu công công thẹn quá hóa giận cuối cùng không nhịn được, lệnh cho Tây Hán bắt mấy vị đại thần đại biểu dẫn đầu nhục mạ hắn vào chiếu ngục, ngày thứ hai trượng tễ ở ngọ môn, quần thần lòng đầy căm phẫn lúc này mới dần dần ngừng lại, mà mâu thuẫn của nội đình và ngoại đình, từ sau chuyện này cũng càng gay gắt, không thể điều hòa.

Lưu Cẩn chịu hiệt, có oan mà không nói được, cơn tức cũng không biết trút vào đâu, ti lễ giám liên tục mấy ngày nằm dưới áp lực lớn, thái giám hoạn quan lớn nhỏ cẩn thận như đi trên băng mỏng,

dù là như vậy, mấy hoạn quan không cẩn thận phạm sai lầm bị Lưu Cẩn đang tức giận đánh chết tại chỗ.

Khu vực săn bắn hoàng gia ở ngoại ô phía bắc kinh sư

Bùm!

Một tiếng súng nặng nề vang lên, một con chim trĩ đang bay trong rừng rơi xuống, run run mấy cái rồi cuối cùng hồn về ly hận thiên.

Lưu Cẩn cười nịnh, liên tục khen: "Thương pháp của Bệ hạ càng ngày càng tinh tiến."

Một võ sĩ cấm cung giục ngựa tiến lên, nhặt chim trĩ rồi giơ về phía Chu Hậu Chiếu ở xa xa, hô to Bệ hạ uy vũ, tự tay bắn chết được một con chim."

Vô số quân sĩ lớn tiếng hò hét.

Chu Hậu Chiếu Một thân nhung trang cười hì hì, cũng chẳng buồn để ý tới đám người Lưu Cẩn Cốc Đại Dụng vỗ mông ngựa như thủy triều. Sau khi ra lệnh cho thị vệ tiếp tục nhồi thuốc lắp đạn thì Đem súng vứt cho Tần Kham.

"Tần Kham, ngươi cũng bắn một phát đi, hai ta so xem hai săn được nhiều hơn."

Tần Kham cúi đầu nhìn súng trong tay, khó xử nói: "Bệ hạ. Thần là người đọc sách. Rất nhã nhặn..."

"Lắm lời." Chu Hậu Chiếu trừng mắt: "Thường ngày ở trước mặt các đại thần giả vờ nhã nhặn thì cũng thôi đi, chúng ta quen nhau lâu thế rồi, ai chả hiểu nhau? Giả vờ nhã nhặn trước mặt trẫm Quả thực là khi quân!"

Thấy thần thái thân mật khi nói chuyện với Tần Kham của bệ hạ, Lưu Cẩn chép chép miệng, tư vi giấm chua quen thuộc đột nhiên sinh ra.

Nghiệt súc này rốt cuộc đánh thuốc gì cho bệ hạ mà khiến bệ hạ sủng tín như vậy? Thật không thể nghĩ ra.

Tần Kham thở dài: "Sao lại là giả vờ? Rõ ràng f nhã nhặn thật, quân tử không đành lòng sát sinh, cái này là vô nhân đạo..."

"Còn giả vờ, giả vờ nữa."

"Được rồi, bệ hạ, bắn chi bắn hươu thì có gì đâu, chẳng có gì thú vị, hay là đổi cách chơi khác đi."

Chu Hậu Chiếu mắt sáng lên: "Có trò gì mới à?"

"Có." Ánh mắt Tần Kham thoáng nhìn về phía Lưu Cẩn, khóe miệng phác ra một nụ cười xấu xa.

Trong lòng Lưu Cẩn rất căng thẳng, thầm cảnh giác.

Không ổn! Nghiệt súc này sắp giở ám chiêu!

"Nói nhanh lên!" Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng.

Tần Kham nháy mắt mấy cái, cười nói: "Không bằng nhờ Lưu công công ủy khuất một chút, đặt một quả táo trên đỉnh đầu rồi bước ra xa trăm bước, bệ hạ và thần thay phiên nhau bắn, ai bắn trúng quả táo thì người đó thắng."

Lưu Cẩn sợ, mặt già trắng bệch.

Càng làm hắn kinh hãi đảm chiến là, Chu Hậu Chiếu vuốt cằm bắt đầu trở nên trầm ngâm, tựa hồ hơi động lòng với đề nghị của Tần Kham.

Hai đầu gối mềm nhũn, Lưu Cẩn run run bi phẫn nói: "Bệ hạ!"

Bắn trúng quả táo thì thắng, nhưng nhỡ không bắn trúng thì sao? Bên dưới quả táo là đầu của Tạp gia đó thằng chó!

Chu Hậu Chiếu cuối cũng vẫn bỏ qua đề nghị không được lý trí cho lắm này, tuy rằng hắn rất có lòng tin đối với thương pháp của mình, nhưng thương pháp của Tần Kham thì...

Tần Kham có chút thất vọng bĩu môi, minh quân nên nạp trung gián, biết nghe lời phải, hắn sao chẳng đáp ứng?

Không nhìn vẻ mặt phẫn nộ tới nổi gân xanh của Lưu Cẩn, Tần Kham thở dài, giục ngựa đuổi theo Chu Hậu Chiếu.

Hai con tuấn mã đi song song, thỉnh thoảng nghiêng đầu nói chuyện, Chu Hậu Chiếu ngồi trên lưng ngựa, phóng mắt nhìn khu vực săn bắn rộng lớn, hít sâu một hơi, nói: "Tần Kham, trẫm... Không muốn sống trong cung."

Tần Kham ngẩn người, mím môi không trả lời.

Chu Hậu Chiếu lẩm bẩm: "Trong cung rất vắng vẻ, đặc biệt cung Càn Thanh mà trẫm ở càng lạnh lẽo tới thấu xương, trẫm cả ngày ở trong căn nhà lớn đó, sắp điên tới nơi rồi, vừa nhớ tới phụ hoàng là băng hà trong tòa điện đó, trong lòng trẫm liền cảm thấy đặc biệt khó chịu..."

"Bệ hạ là minh quân chí hiếu, tiên đế đi về cõi tiên được gần hai năm rồi, chắc là đã xếp vào hàng thần tiên rồi, bệ hạ nén bi thương."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Không chỉ như vậy, trẫm đối với tất cả trong hoàng cung đều thất vọng vô cùng, mẫu hậu và Thái Hoàng Thái hậu cả ngày tu đạo tụng kinh, không hỏi thế sự, mà hoàng hậu thì lại rất hay ghen, mấy ngày trước Lưu Cẩn tìm mấy vị nữ tử vào cung cho trẫm, trẫm muốn sủng hạnh các nàng, nhưng hậu không biết là có tật xấu gì, khi thái giám kính sự phòng xin ấn, hậu lại nổi giận, chẳng những không chịu đóng dấu, ngược lại mắng các thái giám một trận, mà mấy ngày sao, mấy mỹ nữ Lưu Cẩn hiến cho trẫm tự dưng biến mất khỏi cung, chẳng biết là còn sống hay chết rồi, lại càng không biết là ai đứng sau sai khiến..."

Chu Hậu Chiếu nói xong trên mặt bỗng hiện lên vẻ giận dữ, cười lạnh nói: "Trẫm mặc dù trẻ tuổi, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, không ai được coi trẫm là thằng ngốc mà hồ lộng, hoàng hậu trong lòng nghĩ gì, trẫm minh bạch hết, trẫm cố tình không viên phòng với nàng ta, trẫm để nàng ta ở một ình, sống như vậy cả đời, tương lai nhi tử người thứ nhất, nhi tử thứ hai của trẫm, bất luận có bao nhiêu con trai cũng chẳng dính dáng gì tới nàng ta, nàng ta đố kỵ trẫm sủng hạnh nữ tử khác, trẫm dứt khoát không ở trong cung mà dọn ra ngoài, muốn sủng hạnh ai thì sủng hạnh, căn cản cũng chẳng cần quan tâm nàng có đồng ý hay không..."

Nghe những bí mật trong cung này, Tần Kham nhíu mày lắc đầu, chuyện trong cung, Chu Hậu Chiếu sẽ không vô duyên vô cớ nói với hắn, nói ra cũng là để trưng cầu ý kiến của mình, kiếp trước tr sách sử chỉ nói Chu Hậu Chiếu hoang dâm vô độ, ngu ngốc hoang đường, nhưng chưa từng nhắc tới thì ra hoàng đế không ngờ cũng có rất nhiều nỗi khổ như vậy.

Lờ mờ minh bạch Chu Hậu Chiếu tiếp theo sẽ nói gì, Tần Kham trầm mặc một lát, chắp tay nói: "Ý tứ của Bệ hạ là..."

"Trẫm muốn xuất cung sống chỗ khác, ở ngoài cung lập một phòng khác, tên cũng nghĩ sẵn rồi, gọi là "Báo phòng" !"

Chương 367: Hầu gia cầu quan

Báo Phòng!

Tần Kham nghe thấy hai chữ này thì ngây ra hồi lâu

Cung điện khiến vô số đại thần thóa mạ, khiến sách sử thế hết sức trào phúng, nó cuối cùng vẫn đi lên vũ đài lịch sử.

Kỳ thật Tần Kham minh bạch, Chu Hậu Chiếu từ khi đăng cơ đã bắt đầu lót đường, hắn căn bản là không định sống lâu dài trong hoàng cung, hắn thích cuộc sống tự do tự tại, không có cư quan ở bên cạnh ghi lại ngôn hành của hắn, không có vô số ruồi bọ vo ve bên tai hắn mà lải nhải, càng không cần phải sống chung dưới một mái hiên với nữ nhân mà hắn không yêu.

Nói đơn giản, Báo Phòng ở trong lòng Chu Hậu Chiếu là đại biểu cho thánh địa "Tự do"

Hắn bị đại thần cả triều ép cho sắp phải nổi điên, đang cực kỳ cần tự do, vì tự do hắn có thể bất chấp tất cả mọi giá.

Tần Kham trầm mặc một lát, rồi khẽ thở dài.

Dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, hắn năm nay mới mười bảy tuổi. Kiếp trước trẻ con mười bảy tuổi làm gì? chung đeo cặp sách đi học, tự nguyện hoặc bị bắt buộc phải nhận tất cả tri thức trong sách vở, tiêu phí vốn nhân sinh để vui chơi, hoặc là cố gắng thi được vào đại học.

Nhưng mà, trẻ con kiếp trước có vất vả tới mấy, nhưng chưa từng có ai bị người ta đem cả tòa giang sơn diện tích lãnh thổ vạn dặm đè lên đầu, ép hắn phải gánh cái trọng trách vốn không tương xứng với tuổi tác có hắn.

Hắn có quốc thổ vạn dặm, nhưng quốc thổ vạn dặm này quả thật là của hắn sao? Niết bàn của hắn chắc chỉ có Báo Phòng thôi.

Tần Kham rất hiểu suy nghĩ của Chu Hậu Chiếu, cũng lý giải sự

tồn tại của Báo Phòng xú danh vang vọng trong lịch sử này.

"Bệ hạ muốn xây Báo Phòng?"

"Ừ." Chu Hậu Chiếu gật đầu thật mạnh, rồi mới có chút lo lắng nhìn hắn: "Tần Kham. Ngươi và ta là quân thần, nhưng lại không chỉ là quân thần, ngươi sẽ không giống như đám đại thần kia khuyên ta không thể làm trái với luật cũ tổ tông, không được lầm đường lạc lối chứ?"

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ đã có quyết tâm làm một chuyện thì việc gì phải lo tới cái nhìn của người khác? Muốn làm thì làm, đây mới là nhân sinh tiêu sái."

Chu Hậu Chiếu vui vẻ mỉm cười: "Ngươi ủng hộ ta?"

"Đứng ở góc độ của thần tử, ta sẽ cũng thống hận chửi rủa như các đại thần khác." Tần Kham mỉm cười, rồi lại thở dài: "Ai bảo ta quen một bằng hữu không ra gì như vậy? Bằng hữu cho dù nhất thời quật khởi muốn giết người phóng hỏa, ta cũng chỉ có thể bồi tiếp vô điều kiện. Loại việc nhỏ như xây Báo Phòng này. Quả thực là rất nhẹ nhàng đơn giản."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha, ra sức vỗ vai Tần Kham: "May mắn lúc trước không nhận sai bằng hữu như ngươi, phụ hoàng lúc còn sống thường xuyên nói "Con cháu đều có phúc của con cháu", hiện giờ xem ra. Ta quả nhiên là có phúc khí."

Tần Kham cười cười. Có câu hắn vẫn không nhẫn tâm nói ra. Chu Hậu Chiếu quả thật có phúc khí, nhưng phúc khí tạm thời vẫn chưa đủ nhiều, ví dụ như tiền để xây Báo Phòng. Quốc khố khẳng định sẽ không cấp, dám lấy tiền từ quốc khố, Hộ bộ thượng thư Hàn Văn sẽ vào đêm khuya vắng người lấy dây thừng treo cổ ở Thừa Thiên môn. Nội cũng thế, Cẩm Y vệ đã sớm có mật báo, Mã Vĩnh Thành chưởng quản nội khố gần đây đi khắp nơi khóc than với người ta.

làm quản gia Hoàng cung chẳng dễ dàng gì, Chu Hậu Chiếu thích chơi, chơi đủ trò, hơn nữa chơi rất sa hoa. Bát hổ từ các nơi vơ vét dị bảo hiếm quý, các loại động vật hoang dã quý hiếm, các loại gánh hát xiếc thú xiếc ảo thuật, còn có các loại mỹ thực hương vị

phong cách khác lạ. Mấy thứ này trừ số ít được Hán Vệ lừa đoạt ra, tuyệt đại bộ phân đều phải cần tiền, để nịnh bợ vị hoàng thượng thích chơi này, bát hổ hao hết tâm tư, tiêu tiền trước giờ luôn rất hào phóng, thế là... Nội khố cứ như vậy dần dần trống không.

Tân chính của Lưu Cẩn ra sân khấu, kỳ thật một bộ phận nguyên nhân rất lớn chính là vì tiền cung cấp cho hoàng đế tiêu càng lúc càng ít, bất đắc dĩ chỉnh đốn lại trị, tăng mạnh tập quyền Trung ương, đặc biệt là quyền sở hữu tài sản. Tân chính thi hành rất có hiệu quả, đại quản gia Mã Vĩnh Thành vất vả lắm mới ép được hai nơi Tứ Xuyên Vân Nam năm nay giao nộp bốn mươi vạn lượng bạc tiền thuế, kết quả bạc chất ở trong kho còn chưa ấm thì Lưu Cẩn đã trúng gian kế của Tần Kham, để lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, mà đem bốn mươi vạn lượng bạc này toàn bộ cho chế tạo cục.

Hiện giờ Chu Hậu Chiếu muốn xây Báo Phòng, ít nhất cũng phải cần một trăm vạn lượng bạc, đại quản gia Mã Vĩnh Thành đại thể chỉ có thể có hai lựa chọn, thứ nhất, tìm dây thừng treo cổ ở Thừa Thiên môn, thứ hai, bịt mặt đi cướp quốc khố.

Đương nhiên, Lưu Cẩn Lưu công công thân là đệ nhất nhân nội cung cũng chẳng thoải mái gì hơn, số tiền này sẽ thành chuyện phiền lòng lớn nhất của bát hổ.

Hạnh phúc lớn nhất của Tần Hầu gia chính là trơ mắt nhìn bát hổ có phiền toái, hơn nữa là phiền toái siêu cấp lớn.

Quay đầu nhìn Lưu Cẩn ở xa xa, trong mắt Tần Kham có mấy phần đồng tình.

"Bệ hạ, có chuyện thần muốn cầu bệ hạ khai ân..." Tần Kham có chút khó xử nói.

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc: " "Cầu" ? Ngươi vừa rồi nói "Cầu" à? Chuyện gì mà có thể khiến ngươi mở miệng cầu ta? Đây chính là lần đầu tiên đấy, mau nói đi."

Tần Kham thở dài: "Thần không thể không cầu, bởi vì nhạc phụ đại nhân của thần.... Hắn một ngày bị nhạc mẫu của nhạc mẫu đánh ba bữa, tiện thể khuyến mại thêm bữa khuya thần... Thật sự

không đành lòng nhìn."

Chu Hậu Chiếu nhớ lại một lúc rồi nói: "Nhạc phụ ngươi chính là tri phủ Thiệu Hưng trong án chức công Thiệu Hưng lúc trước thiếu chút nữa bị oan uổng, tên là... Đỗ Hoành? Là Đỗ Hoành phải không? Gần đây chưa thay nhạc phụ à?"

Tần Kham: "..."

Nếu Đỗ Yên ở đây, không chừng tát cho hắn một cái rồi, nghe lời nói của tên hỗn trướng này này.

"Đúng vậy."

"Nhạc phụ ngươi vì sao bị đánh?"

Tần Kham thở dài: "Bởi vì nhạc mẫu ta hiềm hắn không có bản sự, làm quan làm, đến nay vẫn chỉ là tri phủ nho nhỏ, mà con rể hắn, cũng chính là thần, mới hai năm đã là quốc hầu thế tập võng thế, nếu đem so sánh, nhạc phụ đại nhân thần quả thật là rất đáng đánh."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha, vừa cười vừa ra sức vỗ vai hắn: "Xem ra con rể quá lợi hại, đối với nhạc phụ mà nói cũng không phải là chuyện tốt, ngươi muốn cầu trẫm chuyện gì?"

Tần Kham thần sắc thẹn thùng nói: "Thần muốn cầu quan cho nhạc phụ..."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Hiếm khi thấy ngươi làm việc thiên tư, cầu trẫm chuyện này, trẫm thực sự là không có cách nào cự tuyệt đâu."

Tần Kham vội hỏi: "Bệ hạ, thần đây cũng không xem như là làm việc thiên tư, nhạc phụ của thần làm quan nhiều năm, quan thanh rất tốt, quản lý thuỷ lợi, hưng nông tang, giáo hóa dân chúng cho bệ hạ, coi giữ một phương, có thể nói là làm rất tốt. Trước kia Lại bộ Mã thượng thư đã từng vì nhạc phụ c thần mà cố ý thượng biểu hai lần kể công, những cái này đủ để chứng tỏ nhạc phụ của thần là một vị quan tốt, thần đây là cử người hiền không ngại tình thân."

Chu Hậu Chiếu tựa cười mà như không phải cười nói: "Được rồi được rồi. Ngươi đã thổi phồng nhạc phụ ngươi thành thánh nhân rồi, trẫm có thể không đáp ứng sao?"

Xoay người lại, Chu Hậu Chiếu vẫy tay với Lưu Cẩn, Lưu Cẩn bước nhanh tới trước mặt Chu Hậu Chiếu, mắt tỏ vẻ trung thành nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham bỗng nhiên rất muốn ném cái đĩa ra xa, xem Lưu Cẩn có phi thây dùng miệng ngoạm lấy rồi mang về không.

"Lão nô ở đây, bệ hạ có gì phân phó?" Lưu Cẩn ân cần cười nói.

Chu Hậu Chiếu chỉ chỉ Tần Kham, cười nói: "Gần đây trong triều có thể chức quan nào bỏ trống không? Tần Kham muốn điều chức nhạc phụ nhập kinh, Lưu Cẩn, ngươi nghĩ xem. Làm việc này cho tốt."

Mặt già của Lưu Cẩn lập tức nhăn như mướp đắng: "Bệ hạ. Trong triều nào có chức quan nào trống chưa bổ khuyết đâu, một cây cải củ một cái hố, nội các và Lại bộ sớm đã đình nghị ổn rồi, cho dù có thiếu. Lão nô cũng chẳng thò tay vào được. Ti lễ giám không có quyền can thiệp vào chuyện nhân sự trong triều."

Tần Kham trong lòng cười lạnh.

Lời này có thể nói là rất không có thành ý. Theo lý, ti lễ giám quả thật không có quyền can thiệp vào chuyện nhân sự trong triều, nhưng hiện giờ nắm ti lễ giám là Lưu công công mà. Lưu công công là ai? là nội tướng Quyền khuynh triều dã, chuyên trị các loại không phục, nếu nói hắn đối với nhân sự trong triều không nhúng tay vào được, trình độ vô lý của những lời này tương đương với lão nương của Lưu công công bỗng nhiên từ trong quan tài nhảy ra tuyên bố với bên ngoài bà ta cả đời kỳ thật đều là xử nữ, mà Lưu Cẩn là bột mì bà ta vào thành mua, chưởng quầy cửa hàng bột mì là mua một thì tặng lại cho một.

Lưu công công nói chuyện không thành thực, Tần Hầu gia thế là quyết định gài hắn.

"Lưu công công, Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ vừa trí sĩ, ngài

không phải gửi lời nhắn cho nội các, nói Binh bộ thượng thư tân nhiệm đã có nhân tuyển rồi sao?" Ánh mắt Tần Kham nhìn chăm chú Lưu Cẩn.

Khu vực săn bắn Ngoại ô gió lạnh thấu xương, mà Lưu công công lại cảm thấy hơi nóng, trán lấm tấm mồ hôi.

"Hả? Gửi lời nhắn á? Có, có chuyện này à?" Lưu Cẩn nhân lúc Chu Hậu Chiếu không chú ý, hung hăng lườm Tần Kham một cái.

Tần Kham vạn phần chắc chắn: "Có, khẳng định có chuyện này, không biết Lưu công công nhắm cho ai làm binh bộ thượng thư?"

Thấy Chu Hậu Chiếu cũng hứng thú nhìn hắn, Lưu Cẩn kiên trì nói: "Nguyên Đô Sát viện Tả Đô ngự sử, Lưu Vũ."

"Ồ... Tả Đô ngự sử Lưu đại nhân được điềm làm binh bộ thượng thư, Lưu công công anh minh." Tần Kham khen một câu, sau đó nói: "Như vậy, Tả Đô ngự sử để trống rồi, bệ hạ, nhạc phụ của thần làm quan quan thanh liêm, cương trực công chính, rất thích hợp làm Tả Đô ngự sử đó."

Chương 368: Phục khai hoằng văn quán

Lưu Cẩn vội vàng nói: "Bệ hạ, Tả Đô ngự sử này không thể tùy tiện xếp vào được, ngài biết được, Đô Sát viện đều là ngôn quan, tính tình thối của đám gia hỏa này bệ hạ cũng kiến thức rồi, lão nô mặc dù nắm ti lễ giám, nhưng đối với Đô Sát viện, lão nô trước nay đều kính nhi viễn chi, Tả Đô ngự sử bỏ trống rốt cuộc do ai thế vào, đều do nội các và Lại bộ đình nghị quyết định, lão nô nếu dám nhúng tay, e là sẽ bị đám ngôn quan này mắng cho như tưới máu chó vào đầu."

Những lời này nói rất có lý, hơn nữa phi thường khẩn thiết, Chu Hậu Chiếu tràn đầy đồng cảm gật gật đầu.

Lưu Cẩn dừng một chút, liếc Tần Kham một cái, nói: "Vả lại, nhạc phụ của Tần Hầu gia là tri phủ Thiệu Hưng, nếu một phát thăng chức lên chức Đô Sát viện Tả Đô ngự sử, phẩm giai nhảy cóc quá lớn, trên quan trường cái này gọi là "Hãnh tiến", cho dù lão nô có thể làm được, chỉ sợ nhạc phụ của Hầu gia ngày sau trên triều đường cũng khó mà làm người."

Tần Kham cười nói: "Cái này thì không sao, có lá đại kỳ Lưu công công đón gió cho rồi, nhạc phụ của thần tất nhiên sẽ như cá gặp nước."

Mặt già của Lưu Cẩn sắp tái rồi, nhưng lại không thể không cố mà gượng cười: "Tần Hầu gia thật biết nói đùa, cờ nhỏ như Tạp gia so với Hầu gia thì có tính là gì?"

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Được rồi, được rồi, Lưu Cẩn, việc này giao cho ngươi làm, cố mà làm cho tốt, Tần Kham hiếm lắm mới cầu trẫm một lần, trẫm cũng không thể để hắn thất vọng được. Cứ Tả Đô ngự sử đi, cái gì hãnh tiến với không hãnh tiến, ở đâu ra quy củ lằng nhằng vậy."

Lưu Cẩn giảo hoạt nháy mắt mấy cái, nói: "Bệ hạ, lão nô sẽ cố hết sức làm, có điều, lão nô thực sự không dám chắc chắn đâu, sắc

mặt của bọn ngôn quan Đô Sát viện đó bệ hạ cũng biết mà."

Chu Hậu Chiếu thở dài, nói: "Tần Kham, việc này cũng chỉ đành vậy thôi, mọi việc trong triều trẫm cũng không thể nhúng tay vào cả, kể ra thì hoàng đế như trẫm cũng không biết bản thân rốt cuộc có thể làm chủ những chuyện gì nữa..."

Tần Kham khom người nói: "Thần thay nhạc phụ đại nhân đa tạ long ân của bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm Tần Kham, trong mắt bỗng lóe lên vẻ đồng tình: "Phu nhân Nhà ngươi chắc không phải là mỗi ngày cũng đánh ngươi ba bốn bận chứ? Có muốn trẫm cũng thăng quan cho ngươi để tránh nỗi khổ da thịt không?"

Lời này hiển nhiên không phải lời hay, Chu Hậu Chiếu khi không có việc gì luôn thích lấy sự hung hãn của Đỗ Yên ra để trêu chọc hắn

Tần Kham còn chưa nói gì thì thấy Lưu Cẩn ở bên cạnh cười xấu xa.

Rất không thể lý giải, một người khi cãi nhau ngay cả những lời thô tục như "ịt mẹ ngươi", "ịt em gái ngươi" cũng không có tư cách để chửi, hắn có từng phản tỉnh sự lạnh lẽo vô vị sau mỗi nụ cười của mình không?

Cảm giác bị người ta nắm thóp rất không tốt, khuất nhục giống như ngay cả hô hấp cũng phải qua sự đồng ý của đối phương vậy.

Tần Kham hiện tại cảm giác như đang bị Lưu Cẩn nắm thóp.

Chu Hậu Chiếu căn bản không rõ giữa hắn và Lưu Cẩn tích lũy thù hận bao sâu, tùy tiện đem chuyện thăng quan cho Đỗ Hoành phó thác cho Lưu Cẩn, rồi chẳng quản gì nữa. Lưu Cẩn thì sao, trả lời một câu hàm hồ "sẽ cố hết sức", nhưng có trời mới biết trong bốn chữ này có một tia thành ý hay không.

Thế là chuyện cứ như vậy kéo dài.

Mấy ngày sau, nguyên Đô Sát viện Tả Đô ngự sử Lưu Vũ Thiên được điều nhiệm làm Binh bộ thượng thư, mà nhân tuyển cho

chức Tả Đô ngự sử bị bỏ trống thì Lưu Cẩn giống như quên mất vậy, vẫn bỏ đó không quyết, dẫn tới sự phỏng đoán của văn võ trong triều.

Trong lục bộ Triều đình, Binh bộ lại bị Lưu Cẩn nắm giữ. Tân nhiệm thượng thư Lưu Vũ thì không cần phải nói, tất nhiên là nanh vuốt vây cánh của Lưu Cẩn, hơn nữa là nanh vuốt siêu cấp đáng tin cậy.

Lưu Vũ, tự Chí Đại, người Quân châu, tiến sĩ năm Thành Hóa thứ tám. Từ tri huyện làm tới giám sát ngự sử, án sát, thiêm Đô Ngự Sử, phó Đô Ngự Sử... Quan lộ có thể nói một bước lên mây, có điều tính tình chẳng ra gì, Đại học sĩ Lưu Kiện thời Hoằng Trị tiến cử hắn làm tuần phủ Đại Đồng, Lưu Vũ lợi dụng chức quyền buôn lậu hối lộ các nơi, quân dân địa phương oán thán vô cùng, cuối cùng lên Đạt thiên thính, sau khi Hoằng Trì đế sai Cẩm Y vệ mật tra, thở dài nói với Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ thời đó: "Theo trẫm thấy, tên tiểu nhân này là tai họa."

Hoằng Trì đế Trước nay rất khoan dung nhân hậu với thần tử, không ngờ đối với Lưu Vũ lại có một phen bình phẩm như thế, thậm chí trực tiếp gọi là "Tiểu nhân", đủ có thể thấy Lưu Vũ kém cỏi tới mức nào. Cũng nhìn ra được nanh vuốt dưới trướng Lưu Cẩn là những mặt hàng gì.

Lưu Vũ Tiền đồ từ nay về sau ảm đạm không thấy ánh sáng đợi cho tới khi Hoằng Trì đế băng hà, hắn cuối cùng cũng chờ tới được mùa xuân của nhân sinh.

Đợi cho Lưu Cẩn nắm chưởng, Tiêu Phương theo hoạn lên làm Đại học sĩ, Lưu Vũ tâm hồn xao động cũng vội vàng ôm lấy đùi Tiêu Phương, thuận theo chân của lão đại Tiêu Phương mà bò lên trên, cuối cùng thì ôm chặt lấy đùi Lưu Cẩn, cầu nuôi bao, biết ăn cơm, biết làm ấm giường.

Cuối cùng, Lưu Vũ thành vi Binh bộ thượng thư tân nhiệm.

Hấp dẫn tiểu nhân bám vào chỉ có quyền thế và lợi ích. Quyền thế của Lưu Cẩn mở ra một tấm thiên la địa võng cho hắn. Đem các quan viên một lòng truy đuổi danh lợi và quan chức trong triều đình thu hết vào tròng, hắn dùng phương thức này để chiếm lĩnh

triều đình, từng bước gặm nhấm tập đoàn quan văn.

Chính Đức hoàng đế Lâu chưa vào triều phá lệ xuất hiện trên tảo triều kim điện, mắt nhập nhèm ngáp dài ngồi chẳng ra tướng. Dù là như vậy. Vô số lão thần vẫn khóc rống nước mắt đầm đìa. Kích động vạn phần, đồng thời cũng không khỏi trong lòng thầm nghĩ bệ hạ lúc này có phải chưa tỉnh ngủ, mộng du đi vào kim điện hay không?

Lưu Cẩn cầm quyền. Chính Đức lơ là triều chính, mâu thuẫn giữa giữa cũng càng lúc càng gay gắt, Chu Hậu Chiếu không thích thấy sắc mặt hơi tí là chỉ trích răn dạy của lão thần triều đình, thường dùng một câu "Long thể không khỏe" để từ chối vào triều, cũng lệnh cho bách quan có việc thì cứ trình lên nội các, sau khi nội các phiếu nghĩ thì đưa tới ti lễ giám phê hồng.

Cái gì cũng có nhân quả, kết quả của Chính Đức lơ là triều chính, đó là dẫn tới quyền lực của ti lễ giám Lưu Cẩn nhanh chóng bành trướng, quyền lực của Lưu Cẩn bành trướng liền dẫn tới thế lực của hoạn đảng trong triều càng lúc càng lớn, dần dần hình thành tuần hoàn ác tính "người thuận Lưu công công thì sống, kẻ nghịch Lưu công công thì chết", Hoằng Trị hoàng đế giành thời gian cả đời để gây dựng cơ sở cho giang sơn, cứ như vậy từng bước sụp đổ, trong triều đình chướng khí mù mịt, quyền hoạn lấy thúng úp voi, trung thần đau khổ chống đỡ.

Hôm nay Chu Hậu Chiếu hiếm có lên tảo triều một lần, quần thần rất kích động, nhưng cũng mang theo mấy phần cảnh giác.

Vô sự không lên Kim Loan điện, tuy nói Kim Loan điện là của Chu gia hắn, nhưng hoàng đế bại gia tử này rất ít đặt chân tới đây, hôm nay phá lệ xuất hiện... Hắn lại muốn giở trò gì đây?

Sau khi Bách quan sơn hô vạn tuế, tiếp theo chính là thời gian bẩm tấu quốc sự.

Vì hoàng đế bệ hạ là khách ít đến của Kim Loan điện, là cơ hội hiếm có, quốc sự tầm thường tất nhiên không cần thiết phải nói cho đỡ lãng phí thời gian, sau một thoáng trầm mặc ngắn ngủi, Lại bộ Tả thị lang Vương Ngao rời hàng tấu: "Bệ hạ lâu không lên triều, thần dân thiên hạ mong bệ hạ chăm lo việc nước, mà bệ hạ

lại chỉ mải vui đùa chốn thâm cung chứ không để ý tới thiên hạ, đây không phải là đạo là vua, để lợi cho hoàng quyền, chương hiển thánh đức, lão thần thỉnh cầu bệ hạ phục khai Hoằng Văn quán, khi bệ hạ có gì vướng mắc thì tới Hoằng Văn quán luận sử giảng kinh, luận hưng suy ngày xưa mà xét vinh nhục ngày nay, để bệ hạ biết được giang sơn tổ tông có được là không dễ, lão thần xin bệ hạ ân chuẩn."

Lời này của Vương Ngao rất ngay thẳng, quần thần lập tức ném ánh mắt tán thưởng về phía hắn, rồi mới đều quỳ xuống, đồng thanh nói: "Xin bệ hạ, phục khai Hoằng Văn quán."

Hoằng Văn quán, vào năm Hồng Vũ thứ ba do Thái Tổ Chu Nguyên Chương tự mình lập ra, học giả uyên thâm, bác học tài tuấn cả thiên hạ đều tụ về đó, dụng ý mở Hoằng Văn quán nằm ở "Không chỉ là giúp ích cho học vấn, còn là muốn thông qua các ngươi để biết thêm về dân dự, đạo trị vì."

Năm Hồng Vũ thứ mười, lúc Thái Tổ lão tiên sinh đang chuẩn bị tàn sát công thần để bảo vệ giang sơn vạn vạn năm của Chu thị, loại chuyện này làm cũng trở nên có chút chột dạ, Thái Tổ lão tiên sinh anh minh ý thức được một cách sâu sắc, nơi tụ tập toàn đám hủ nho như Hoằng Văn quán này đối với việc hắn tàn sát công thần tuyệt đối sẽ không khen ngợi. Thái tổ hoàng đế liền dứt khoát, lão tử trước tiên đóng Hoằng Văn quán đã rồi tính, chờ giết hết bảy tám phần công thần rồi sẽ mở lại. Thế là vào tháng tám năm Hồng Vũ thứ mười lăm, Hoằng Văn quán bị đóng cửa.

Từ đó về sau Hoằng Văn quán mấy lần mở lại, rồi mấy lần lại đóng, đơn giản mà nói, nó căn bản đã không còn là nơi đơn thuần để người đọc sách luận chuyện thiên hạ cổ kim, sự bất đồng chính trị sẽ quyết định nó là mở hay đóng.

Hôm nay Lại bộ Tả thị lang Vương Ngao đưa ra phục khai Hoằng Văn quán, không thể không nói hắn cũng có tâm cơ.

Không chỉ có thể thông qua hưng suy sách sử mà dạy cho vị hoàng đế trẻ tuổi này đạo lý làm vua, dẫn hắn về chính đạo của quân chủ thánh minh, hơn nữa từ nay về sau giữa quân thần cũng có nhiều cơ hội gặp mặt hơn, có thêm một nơi để câu thông với nhau, ít nhiều cũng có thể tránh được quyền thế của Lưu Cẩn hoàn toàn

che trời che đất, quần thần không có chỗ để khóc lóc kể lể.

Lời thỉnh cầu của Vương Ngao thế là dẫn tới ự đồng thanh phụ họa của đại thần cả triều.

Chu Hậu Chiếu thống khoái, rất dứt khoát gật đầu: "Được, đề nghị phục khai Hoằng Văn quán trẫm cho phép. Hoằng Văn quán dựng ở thiên điện Văn Uyên các, do ba vị Đại học sĩ nội các thay phiên chấp chưởng, khi trẫm "có gì vướng mắc" Nhất định sẽ luận sử giảng kinh với các vị thần công."

Vương Ngao lập tức ngẩng đầu lên với vẻ không dám tin, nước mắt hạnh phúc lập tức chứa chan.

Trên Kim điện rất nhanh truyền đến tiếng nghẹn ngào hạnh phúc của chúng thần.

Đáp ứng sảng khoái như thế, hôn quân này bị thất tình à?

Chẳng ai phát giác trong lời nói của Chu Hậu Chiếu có sự giảo hoạt nho nhỏ.

Lúc này biểu hiện của Chu Hậu Chiếu rất giống một con buôn, thấy quần thần hạnh phúc tới không kềm chế được, Chu Hậu Chiếu giảo hoạt nheo mắt lại, cười nói: "Yêu cầu của Các ngươi, trẫm đồng ý, ở đây trẫm cũng có một yêu cầu..."

Nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa lập tức cảnh giác, cẩn thận chắp tay nói: "Bệ hạ cứ nói."

"Yêu cầu rất nhỏ, cũng không cần hao phí tiền quốc khố..." Chu Hậu Chiếu cười tủm tỉm nói: "Trẫm quyết định, nội khố một trăm vạn lạng, ở bờ tây nam hồ Thái Dịch Tây uyển hoàng thành, gần Tây Hoa môn dựng một cung điện, thành ly cung của trẫm, gọi là "Báo Phòng", sau này, tất cả tấu chương văn hàm dân sự quân vụ triều chính đưa tới Báo Phòng phê tấu, quan viên văn võ trong ngoài muốn gặp mặt trẫm thì đều tới Báo Phòng triều bái."

"hả?"

Cả triều kinh hãi, không chỉ quan viên văn võ trên điện, ngay cả Lưu Cẩn bên cạnh Chu Hậu Chiếu cũng ngây ra.

Hiển nhiên, chuyện Chu Hậu Chiếu muốn xây Báo Phòng, trước đó chỉ có một mình Tần Kham biết, ngay cả Lưu Cẩn cũng bị giấu kín.

"A cái gì mà a, lạ lắm à?" Chu Hậu Chiếu rất bất mãn đối với phản ứng của các đại thần: "Trẫm đáp ứng các ngươi một việc, các ngươi cũng đáp ứng trẫm một việc, có đi có lại, rất công bằng mà. Lưu Cẩn..."

"Có, có lão nô." Lưu Cẩn sầu mi khổ kiểm đáp.

"Chuyện xây Báo Phòng giao cho ngươi, kết hợp với Mã Vĩnh Thành, cấp tiền, trưng dụng dân phu, mau xây nó nhanh cho trẫm." Chu Hậu Chiếu nói xong bỗng nhiên ngáp to một cái, ngữ khí hàm hồ nói: "Quốc sự chắc tấu xong rồi nhỉ, trẫm hồi cung ngủ đây, trời chưa sáng đã mở triều hội, khiến trẫm ngủ không đủ giấc, cũng không biết là lão thất phu nào định ra tảo triều giờ dần tảo triều nữa..."

Bỏ lại các đại thần vẫn kinh hãi chưa hoàn hồn, Chu Hậu Chiếu vừa lười biếng duỗi lưng vừa lẩm bẩm chửi, lắc mình trở về điện Cẩn Thân thay quần áo.

Nhìn long ỷ trống rỗng trên điện, kim điện mấy trăm người đứng vẫn yên tĩnh như bình thường, hoạn quan trực nhật phất phất trần, đang định cao giọng hô "Quốc sự tấu xong, bách quan bãi triều" thì dư quang khóe mắt liếc qua, thấy ti lễ giám Lưu công công vẻ mặt có mây đen bao phủ, bộ dạng như cha chết mẹ chết, hoạn quan há miệng nhưng chung quy không dám phát ra tiếng.

Sự yên tĩnh Đáng sợ vẫn tiếp tục, không biết qua bao lâu, chợt nghe trong điện bùm một tiếng, Lại bộ Tả thị lang Vương Ngao quỳ thật mạnh xuống đất, hai tay giơ lên cao nhìn lên đỉnh kim điện, bi thương hô to: "Tiên đế ơi."

Ngay sau đó, đại thần cả điện đồng thời quỳ xuống, đồng thanh bi thương hô to: "Tiên đế à."

Trong điện lập tức tràn ngập tiếng khóc, có thể khẳng định, tính chất tuyệt đối khác với nghẹn ngào hạnh phúc vừa rồi.

Khi cả điện cùng bi thương, Lưu Cẩn giống như bị người đạp một

cái vào mông nhẩy cẫng lên, mặt đầy nước mắt rít to: "Các ngươi khóc cái gì? Các ngươi khóc cái gì? Có bắt các ngươi bỏ tiền đâu, có bắt các ngươi trưng dân phu đâu, người nên khóc là là Tạp gia! Là Tạp gia đây này! Ối Tiên đế ơi là Tiên đế ơi."

Tiếng khóc của các đại thần lập tức nín bặt.

Cũng đúng, chúng ta khóc cái gì nhỉ?

Thái giám có chỗ khó xử của thái giám, Lưu công công quyền khuynh triều dã cũng không ngoại lệ, người tiền nhiều thì phong quang, song cũng phải gánh vác trách nhiệm nặng nề nhất định, đây là điều không thể tránh khỏi

Lưu Cẩn ở trên kim điện gào thét tới khản cả cổ, đại thần cả điện lập tức đừng khóc.

Đạo ý chỉ này của Chu Hậu Chiếu rất hoang đường, từ nay về sau không ở hoàng cung mà ở Báo Phòng, quân cơ chính vụ tất cả đều quyết ở Báo Phòng, đây đương nhiên là quyết định cực kỳ ngu ngốc, việc này nhất quyết không để hôn quân muốn sao được vậy, liều chết phản đối là hành động mà thần tử nên có.

Có điều, chuyện nào ra chuyện đấy, bạc xuất từ nội khố, dân phu cũng do nội cung trưng tập, ngoại đình trừ phái mấy quan viên Công bộ chỉ đạo thi công, thuận tiện tún năm tụm bẩy tụ tập ở trước ngọ môn chửi đổng ra thì căn bản không cần làm bất cứ chuyện gì. Huống hồ hôm nay có thể nhìn thấy Lưu Cẩn vốn ngang ngược bừa bãi phải khóc rống trên kim điện, cũng là cảnh đẹp ý vui, sự bi phẫn của các đại thần lập tức vơi đi không ít.

Chương 369: Nhạc phụ vào kinh.

Thế là, khi Lưu công công gào khóc, các đại thần trên kim điện liền dừng khóc ngay, tốp năm tốp ba tản đi, vứt lại Lưu công công một mình đứng trên điện, một mình cảm thụ cảm giác tích mịch.

Mà các đại thần khi đi ra ngoài cung, trong đầu đã bắt đầu nghĩ sẵn trong đầu văn vẻ chửi rủa tuyệt diệu cẩm tú của mình, nghĩ xem làm thế nào mới viết ra được những lời hoa lệ, mắng hôn quân như tát nước vào mặt, như ở trong mộng mới tỉnh, từ nay về sau thay đổi triệt để làm quân chủ thánh minh, mà bọn họ thì lưu danh sử sách, vĩnh viễn lưu truyền.

Kim điện rất nhanh trở nên trống rỗng, nội các Đại học sĩ Tiêu Phương và tân nhiệm Binh bộ thượng thư Lưu Vũ đi cuối cùng, nhìn thoáng qua Lưu Cẩn đang khóc lóc buồn bã, hai người lắc đầu, cũng ra khỏi cửa điện.

Tuy nói bọn họ là thanh viên của hoạn đảng, nhưng bọn họ cũng là quan văn. Quan văn yêu quý lông chim, cho dù toàn thế giới đều biết mình đã ôm đùi hoạn, nhưng ở ngoài mặt vẫn phải bảo trì khoảng cách nhất định, dưới ánh mắt của mọi người mà lui tới thân thiết với hoạn quan, chung quy vẫn mất thể diện, hoạn đảng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là hoạn đảng.

Lưu công công khóc như hoa lê trong mưa thấy các đại thần người này nối tiếp người kia bỏ đi mới thầm nhận ra nhân duyên của mình ở trong triều quá kém, ra sức khụt khịt, phẫn nộ hừ một cái rồi đứng dậy vội vàng ra khỏi cung.

Muốn xây Báo Phòng tất phải tốn trăm vạn lượng. Lưu Cẩn phải trở về thương lượng việc tiền nong với phụ tá của hắn.

Tần phủ.

"Hầu gia. Lưu Cẩn đụng phải đại phiền toái rồi..." Đinh Thuận híp mắt cười hắc hắc không ngừng: "Xây Báo Phòng đâu chỉ tốn trăm

vạn, nội khố đã sớm trống rỗng tới mức chuột chạy lông nhông, xem hắn lần này có phải treo cổ hay không..."

Vừa nói tới treo cổ. Tần Kham lườm hắn một cái. Đinh Thuận tự biết lỡ lời, tát khẽ vào miệng mình một cái rồi cười Ngượng ngùng.

Mọi người Bên cạnh đều biết, điểm sáng bi thảm lớn nhất trong cố sự bi thảm của Tần Kham là danh hiệu "Tú tài Treo cổ", Tần Hầu gia có chút mẫn cảm đối với hai chữ "Treo cổ".

"Mấy ngày trước Lưu Cẩn rút từ nội khố ra bốn mươi vạn lượng cho chế tạo cục. Để lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, chẳng lẽ nội khố hết nhanh vậy à?" Tần Kham nghi hoặc nói.

Đinh Thuận cười nói: "Hầu gia ăn bổng lộc triều đình, huynh đệ trong vệ và quan phủ các nơi hàng năm đều hiếu kính, tất nhiên không lo tới tiền tiêu, cho nên đối với những việc thầm kín trong cung này mới không rõ, trong cung á, kỳ thật là địa phương bẩn nhất, đám thái giám không trứng phía dưới không chơi được nữ nhân, vơ vét tiền liền thành sở thích duy nhất suốt đời chúng, bệ hạ giao nội khố cho thái giám lo liệu, Hầu gia ngài nghĩ mà xem, nội khố này có thể sạch sẽ được không? Ví dụ như nói, bệ hạ thích ăn bánh hoa quế Giang Nam, lẽ ra biện pháp tiết kiệm nhất hợp lý nhất là chỉ cần mời một sư phó làm điểm tâm Giang Nam vào cung, mỗi ngày làm cho bệ hạ ăn là được, nhưng các thái giám lại không làm vậy, như thế sẽ khiến họ không xơ múi được gì..."

"Thế là, các thái giám cầm quyền trong cung liền chụm đầu họp, chuyên môn thành lập một "Bánh Hoa quế ti", cũng không mời sư phó vào cung làm, mà là từ bên ngoài trực tiếp chọn mua, trong sổ sách của nội khố ghi là nói là Giang Nam dùng khoái mã vận chuyển đến cho món ăn được nguyên vị. Rõ ràng là đồ ăn ngoài cung làm, nhưng lại nói là vận chuyển nguyên chính tông từ Giang Nam tới, phí tổn sẽ lên cao hơn."

"Bệ hạ ăn bánh hoa quế, trong đó sẽ trải qua chọn mua, nguyên liệu, phục vụ nhà bếp, bảo quản, vân vân.... bánh hoa quế này mới có thể tới miệng rồng của bệ hạ, mà vì một món điểm tâm này thôi, nội khố trong cung liền bỏ mấy vạn lượng, Hầu gia ngài nghĩ xem, thật sự cần nhiều bánh vậy à? Còn không phải là qua các

khâu lại bị người ta cắt xén đi sao..."

Tần Kham có chút đăm chiêu: "Thì ra là thế, ta nghe nói năm nay thuế quặng hai nơi Tứ Xuyên Vân Nam áp tải vào nội khố, còn chưa quá hai tháng, nội khố đã tiêu sạch, thì ra là đám thái giám này ngấm ngầm tìm cách tham ô."

Đinh Thuận cười nói: "Tham nhiều nhất tất nhiên là Lưu Cẩn và Mã Vĩnh Thành, bệ hạ lần này còn tưởng rằng nội khố vẫn đầy, tuyệt không ngờ nó sớm đã bị đá sâu mọt gặm nhấm sạch trơn rồi, giờ xây Báo Phòng, xem bọn Lưu Cẩn làm thế nào, tham mấy vạn lượng, bệ hạ có lẽ sẽ không phát hiện, nhưng thoáng cái tiêu sạch hơn hai trăm lượng bạc lượng bạc trong nội khố, bản thân bệ hạ ngay cả xây nhà cho mình còn xây không nổi, muốn không sinh nghi cũng khó."

Tần Kham cũng cười nói: "Nói như thế, Lưu công công lần này nhất định rất lo, tiền xây Báo Phòng không phải là nhỏ, Lưu công công tích góp còn chưa đến một năm, cho dù hắn nôn ra hết chỗ tiền hắn từng tham ô thì chỉ sợ vẫn còn lâu mới đủ."

"Hầu gia, chúng ta có cần châm ngòi thổi gió một phen, khiến Lưu công công phải họa vô đơn chí hay không? Chỉ cần đưa tin tức nội khố đã cạn kiệt lên Thiên thính, bệ hạ tất nhiên sẽ giận dữ, nghiêm chỉ tra rõ, vậy tính mạng của Lưu Cẩn tất nhiên cũng khó giữ."

Tần Kham lắc đầu nói: "Bệ hạ giận dữ thì có lẽ có thể, nhưng bệ hạ tuyệt đối sẽ không bởi vì Lưu Cẩn tham ô mà giết hắn, bệ hạ nặng tình khinh lợi, tình cảm mười năm thị hầu, không phải tiền có thể xóa được, nhiều lắm cũng chỉ là mắng một trận, hoặc là đình trượng mấy cái, không tổn thương được tới căn cốt của Lưu Cẩn."

Đang nói chuyện thì hạ nhân trong phủ vội vàng tiến vào bẩm: "Hầu gia, có khách quý."

"Ai?"

" Nhạc phụ và nhạc mẫu đại nhân của Ngài từ Thiệu Hưng tới, lúc này xa giá đã tới cửa, quản gia đang dẫn bọn hạ nhân dỡ hành lý."

Khóe mắt Tần Kham giật giật.

Xong rồi, lúc trước sau khi lật đổ được Lưu Đại Hạ liền sai người mời Đỗ Hoành vào kinh, vốn định thăng chức cho hắn thành Binh Bộ Thị Lang, không ngờ việc này cuối cùng làm không tốt, bị Lưu Cẩn khống chế trong tay, hôm nay Đỗ Hoành theo lời tới kinh sư, kết quả bản thân Tần Kham tạm thời vẫn không có cách nào thăng quan cho hắn, với tính tình của Đỗ Hoành và quan hệ bố vợ con rể không được hòa thuận lâu nay...

Thấy Tần Kham biên sắc, Đinh Thuận thân là tâm phúc c hắn tất nhiên hiểu rõ lo lắng của Hầu gia lúc này, lập tức cũng quýnh lên.

"Hầu gia, chuyện thăng quan cho nhạc phụ tạm thời vẫn chưa có tin tức, lão nhân gia đã đến kinh sư, giờ phải làm sao? Không thể để ông ta về Thiệu Hưng được?"

"Đinh Thuận, ngươi từ kỹ viện tìm mấy nữ tử xinh đẹp tới đây, để các nàng ở trước mặt nhạc mẫu của ta thông đồng với nhạc phụ..."

Đinh Thuận kinh ngạc nói: "Hầu gia, đây là ý gì?"

Tần Kham cắn răng nói: "Kích nhạc mẫu ta tức giận, một phát đánh ngất nhạc phụ, trước tiên cứ ngất vài ngày đã rồi tính, cho ta thời gian để nghĩ biện pháp thăng quan cho hắn."

"Hầu... Hầu gia, thế, thế có ổn không?" Đinh Thuận toát mồ hôi.

Lần đầu kiến thức được con rể chơi nhạc phụ thâm tới mức như vậy,, Đinh Thuận chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Đánh là thương, mắng là yêu, đánh nhạc phụ là vì yêu nhạc phụ, vả lại, cũng không phải ta đánh, có gì mà không tốt, màu đi đi..."

Vừa dứt lời, bình phong ở đường bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát phẫn nộ.

"Đinh Thuận, ngươi dám hại cha ta, ta nhất định sẽ đào hố chôn sống ngươi, ngươi có tin không?"

Hai người kinh ngạc quay đầu lại thì thấy chủ mẫu Tần gia Đỗ Yên nổi giận đùng đùng từ sa bình phong vòng ra, tay chống nạnh đằng

đằng sát khí lườm hai người.

"Phu... Phu nhân, thuộc hạ không dám." Đinh Thuận gian nan nuốt nước miếng, thằng cho này phản ứng rất nhanh: "Đều là chủ ý của Hầu gia, thuộc hạ có nói gì đâu."

"mau cút đi! Tướng công đầu năm sẽ thăng ngươi làm trấn phủ Cẩm Y vệ, nói sao cũng là võ quan tứ phẩm, vậy mà suốt ngày không làm việc đàng hoàng, ngươi rảnh rỗi tới vậy cơ à?"

Đinh Thuận mồ hôi lạnh lã chã, như được đại xá, ngay cả cáo từ cũng không dám nói, hóa thành một làn khói rồi bay mất.

Tần Kham nhìn Đinh Thuận chạy trối chết, thở dài vừa ao ước và đố kỵ.

Nội đường không có ai, Đỗ Yên tiến lên hung hăng nhéo tay hắn một cái, cả giận nói: "Tướng công càng lúc càng hồ nháo, coi cha ta là cái gì?"

Tần Kham cười gượng: "Nói đùa thôi mà, ta đối với nhạc phụ trước nay kính ngưỡng như núi cao, sao dám bất kính như vậy với ông ta."

"Buổi tối về phòng sẽ tính sổ với ngươi! Cha mẹ ta tới cửa rồi, chúng ta mau ra đón họ."

Đỗ Hoành Một thân nho sam màu đen đại mã kim đao đứng ở cửa bất cẩu ngôn tiếu, thỉnh thoảng lại khẽ vuốt râu, nhất phái uy nghiêm nhìn hạ nhân hầu phủ dỡ hành lý.

Nhạc mẫu Đỗ vương thị cười dài Đỗ Hoành bên cạnh Đỗ Hoành, thỉnh thoảng lại kéo một nha hoàn bên cạnh tới mặt mày hớn hở hỏi thăm gia đình thế nào, có hôn phối hay chưa.

Tần Kham và Đỗ Yên dắt tay nhau ra khỏi cửa phủ, hạ nhân đang bận rộn lập tức ngừng tay, khom mình hành lễ khom mình hành lễ. Tần Kham phất phất tay. Bước nhanh tới cung kính hành lễ với Đỗ Hoành và Đỗ vương thị.

"Tiểu tế bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, nhạc phụ nhạc mẫu đi đường vất vả."

Đỗ Yên nước mắt lã chã nhào vào trong lòng Đỗ vương thị, buồn bã nói: "Mẹ, nữ nhi nhớ mẹ lắm."

Hai nữ nhân cứ như vậy dính lấy nhau mà khóc lóc kể lể.

Tần Kham cười cười hữu hảo với Đỗ Hoành, bộ dạng nho nhã không thể nhìn ra vị Hầu gia này vừa rồi có còn chủ ý xấu xa muốn ám toán hắn.

Đỗ Hoành quan sát hắn từ trên xuống dưới, lạnh nhạt nói: "Làm Hầu gia rồi à?"

"Vâng, tiểu tế may mắn..."

"Hầu tới đâu?"

"Sơn Âm Hầu, theo lý thuyết thì phủ Thiệu Hưng của nhạc phụ đại nhân, có một nửa là của tiểu tế..."

Chương 370: Lửa sém lông mày.

Cảm giác của Đỗ Hoành đối với tên con rể Tần Kham này có chút phức tạp, rất khó để hình dung.

Nghĩ Đỗ Hoành là tiến sĩ nhị giáp năm Hoằng Trị chính nhi bát kinh, sau khi đỗ đạt thì ở trong Hàn Lâm viện chịu khổ tám năm kiếm tư lịch mới được phóng ra ngoài làm quan, làm tri huyện thất phẩm ba năm mới được đặc biệt thăng chức làm tri phủ, thuận tiện lĩnh chức suông là Nam Kinh giám sát ngự sử.

Hơn mười năm gian khổ học tập, hơn mười năm chìm nổi quan trường, vất vả lắm mới lên làm được tri phủ, nói ra thì quan lộ xem như cũng bình thuận, nhưng mà so sánh với con rể của hắn, Đỗ Hoành bỗng nhiên phát giác khổ công đọc sách nhiều năm, vất vả làm quan nhiều năm, căn bản toàn là sống trong bụng chó cả.

Ba năm trước đây Tần Kham ở đâu? Hắn với v chỉ là một thư sinh nghèo túng từ nông gia ra ngoài, ở huyện nha Sơn Âm thành thật cúi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nhận hai mươi lượng bạc tiền phạt của Đỗ Hoành lúc ấy vẫn là tri huyện.

Ba năm sau thì sao? Hắn thân cư hiển hách, được đương kim thiên tử coi là trọng thần, quan hiển tước quý, nhất hô bá ứng, có thể nói là phong quang cực kỳ.

Đem so sánh thì hắn chỉ đáng vứt đi, Đỗ Hoành vốn nhìn Tần Kham không thuận mắt, nhưng theo Tần Kham thăng quan phong tước ngày càng cao, trong lòng Đỗ Hoành cũng càng lúc càng chua xót.

Cha vợ ghen tị với con rể, đối với con rể mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Ví dụ như hiện tại, khẩu khí của Đỗ Hoành giống như ăn thuốc súng vậy.

"Hừ! Hầu gia càng lúc càng có tiền đồ, một tờ giấy ra lệnh, quan phủ thiên hạ không dám không từ, lão phu đây chỉ là tri phủ nho nhỏ cũng không thể không vội vàng tới kinh sư, nghe Hầu gia chỉ bảo."

"Nhạc phụ đại nhân chiết sát tiểu tế rồi, tiểu tế sao dám điều động nhạc phụ đại nhân, nhạc phụ đại nhân chìm nổi quan trường nhiều năm, tiểu tế cũng chỉ là muốn tận chút tâm lực cho nhạc phụ đại nhân mà thôi."

Đỗ Hoành nhướn mày, nói: "Ồ? Hiền tế không ngờ có hiếu tâm như vậy, lão phu hiểu lầm ngươi rồi. Vậy ngươi nói xem. Ngàn dặm xa xôi triệu lão phu vào kinh sư, ngươi muốn tận tâm gì cho lão phu?"

Tần Kham gian nan nuốt nước miếng rồi cười bồi: "Tất nhiên muốn thăng quan cho nhạc phụ, ví dụ như Tả Đô ngự sử cũng rất thích hợp với nhân tài như nhạc phụ."

Đỗ Hoành mừng lắm: "Ồ? Thì ra lão phu là nhân tài?"

"Quả thực là kinh tài tuyệt diễm..."

"Tốt, đa tạ hiền tế đã quan tâm, lão phu khi nào thì thượng nhiệm?"

Tần Kham thầm kêu khổ, lắp bắp nói: "Cái này... Còn cần tổ chức nghiên cứu thảo luận, xem xét đánh giá..."

"Nói tiếng người!"

"Thất bại rồi, hay là ngài về trước đi. Một năm rưỡi sau tiểu tế lại gọi ngài tới?"

Sát khí như gió lạnh, ùa cả vào mặt, Tần Kham nổi hết cả da gà.

Mình quả thực sai lầm rồi, vừa rồi nên kiên trì chủ kiến, nghĩ cách khiến lão gia hỏa này ngất mấy ngày rồi tính sau.

Nội đường Tần phủ âm phong từng trận. Gia đình bình thường lúc này lại không ngờ đằng đằng sát khí, Giương cung bạt kiếm như soái trướng trung quân vạn mã.

Đỗ Hoành rất không khách khí chiếm chủ vị. Vuốt râu vẻ mặt âm trầm lườm Tần Kham, thỉnh thoảng cười lạnh hai tiếng như người điên.

Nhạc mẫu Đỗ vương thị và Đỗ Yên giống như hồn nhiên không phát giác không khí ngưng trọng giữa hai cha con, hai mẹ con vẫn ngồi cười đùa tâm sự.

Hai cha con mắt to lườm mắt nhỏ, Không biết qua bao lâu, Đỗ vương thị rốt cuộc không chịu nổi, thế là đứng ra hoà giải.

Hơi bất mãn lườm Tần Kham một cái, Đỗ vương thị nói: "Con rể làm việc tại sao không chắc chắn như vậy? Nói là mưu cầu chức Tả Đô ngự sử cho nhạc phụ ngươi, kết quả chúng ta người đã đến kinh sư rồi ngươi lại bảo việc này thất bại rồi, thế không phải là dày vò chúng ta sao?"

Tần Kham cười khổ nhận lỗi: "Nhạc mẫu đại nhân, tiểu tế sai rồi, có điều cũng không tính là thất bại, xin hai người ở trong phủ mấy ngày, tiểu tế nhất định sẽ làm thỏa đáng đem việc này."

Đỗ vương thị hài lòng gật gật đầu, khi quay mặt nhìn về phía Đỗ Hoành thì lập tức thay đổi sắc mặt: "Con rể phú quý không quên nhạc phụ, chuyện mặc dù làm không tốt, nhưng ít nhất cũng có lòng? Ngươi già rồi không biết cái khổ của người trẻ, ngược lại mặt nặng mày nhẹ với nó, đúng là càng già càng trẻ con."

Sắc mặt Đỗ Hoành ngớ ra, vuốt râu phẫn nộ hừ hừ, quay đầu nhìn về phía khác.

Tần Kham nghe mà thầm bội phục, khẩu khí thích hợp với từng người, ngay cả sát khí bao phủ cả sảnh đường cũng bị tiêu trừ thành vô hình, nhân tài như vậy... Tựa hồ so với nhạc phụ thì thích hợp làm quan hơn.

Nhạc phụ nhạc mẫu vào kinh, chuyện thăng quan cho Đỗ Hoành đã được xếp vào nhật trình của Tần Hầu gia, hơn nữa là lửa sém lông mày, bởi vì ánh mắt như giết người của nhạc phụ rất có lực uy hiếp, chẳng hề ngại nữ nhi phải làm quả phụ.

Càng nguy hiểm hơn là, nhạc mẫu Đỗ vương thị đối với trong nhà

bỗng nhiên có thêm hai nữ nhân là Kim Liễu và Tháp Na rõ ràng không có thiện ý, việc Đỗ Hoành thăng quan nếu không nhanh chóng làm thành, tình cảnh của Kim Liễu và Tháp Na rất không ổn.

Giống như Đỗ Yên, nhạc mẫu Đỗ vương thị giỏi làm thịt nướng, Tần Kham thực sự sợ ngày nào đó khi mình về nhà, Đỗ vương thị nụ cười tươi rói mang ra hai nồi thịt nóng hổi.

"Xem ra phải làm một cuộc mua bán với Lưu công công rồi..." Tần Kham thì thầm tự nhủ.

Lưu Cẩn nắm cổ Đô Sát viện, hắn nếu một ngày không chịu nhả ra, chức Tả Đô ngự sử sẽ một ngày không tới phiên Đỗ Hoành.

May mắn, tình cảnh trước mắt của Lưu công công cũng tương tự như Tần Kham, mọi người đều là người có phiền toái, bằng vào điểm này, đại thể có thể ngồi xuống tâm bình khí hòa uống vài chén, thổ lộ một chút tâm sự.

Cũng như nội đường Tần phủ, trong ti lễ giám lúc này cũng là âm phong từng trận.

Lưu Cẩn chỉ vào mũi Mã Vĩnh Thành mà chửi.

Mã Vĩnh Thành cúi đầu, để mặc nước miếng của Lưu Cẩn bắn lên mặt, cũng không dám vươn tay ra lau.

Một câu "xây Báo Phòng" của Chu Hậu Chiếu, rất nhiều thái giám cầm quyền trong cung cả người như hư thoáng, bao gồmcả Lưu Cẩn và Mã Vĩnh Thành.

"Ngươi nói xem ngươi làm tổng quản nội khố cái kiểu gì vậy? Hai trăm vạn lượng bạc tiền thuế quặng Hai tháng trước đâu? Tại sao không còn? Đám hỗn trướng Các ngươi, ai nấy chỉ lo tham ô, chẳng kẻ nào nghĩ tới phân ưu cho bệ hạ, khi có tiền để kiếm thì lao tới còn nhanh hơn chó, phiền toái tới thân thì ngay cả một bóng người cũng chẳng thấy đâu, Tạp gia thật sự là rất thất vọng đối với các ngươi."

Mã Vĩnh Thành mặt như đưa đám nói: "Lưu công, hai trăm vạn lượng đâu phải là tự dưng bốc hơi, bốn mươi vạn lượng cấp cho chế tạo cục lượng sản pháo Phật Lãng Cơ, năm mươi vạn lượng

cho trong cung tu sửa ba điện Hoa Cái, Cẩn Thân, Vũ Anh..."

Lưu Cẩn cả giận nói: "Còn hơn một trăm vạn lượng đâu?"

Mã Vĩnh Thành xấu hổ vuốt mũi không nói gì.

"Tra sổ sách! Nhất định phải tra cho kỹ! Tra ra kẻ nào lấy thì giết kẻ đó cho Tạp gia." Lưu Cẩn quyết định phát huy đầy đủ sở trường tra xét của hắn.

Mã Vĩnh Thành cũng sảng khoái, rất dứt khoát từ đằng sau lấy ra một quyển sổ mỏng đưa cho Lưu Cẩn, tựa hồ sớm đã có chuẩn bị.

Lưu công công đầy Chính nghĩa nghiến răng nghiến lợi mở sổ, híp mắt đọc qua, chỉ vào khoản chi không rõ ràng thứ nhất trong sổ, cả giận nói: "Năm mươi vạn lượng! Năm mươi vạn lượng này chạy đi đâu? Mồm to thật, tên hỗn trướng nào tham ô nó?"

Mã Vĩnh Thành khụ khụ hai tiếng, rụt rè chỉ về phía Lưu Cẩn.

"Lưu công, khoản năm mươi vạn lượng này... Không phải đưa cho ngài ngài sao?"

Chương 371: Mở tiệc chiêu đãi Lưu Cẩn

Lưu Cẩn và Mã Vĩnh Thành đều rất xấu hổ.

Lưu công công gần đây hấp tấp tra sổ sách phạt tham quan, bận rộn xét nhà. Đương nhiên, quy củ hiện giờ của Đại Minh hơi có thay đổi, tài sản tịch thu sau khi xét nhà không hề sung về quốc khố, mà là sung về khố phòng của Lưu phủ.

Tiền thu rất nhiều, Lưu công công ngày vào cả đấu vào không ngờ lại quên lúc trước nội khố từng đưa tới cho hắn năm mươi vạn lượng bạc.

Năm mươi vạn lượng đương nhiên không phải con số nhỏ, nhưng mà so sánh với khoản công trình Báo Phòng mà Chu Hậu Chiếu muốn xây thì thật sự vẫn kém rất xa, huống hồ với tính cách tham lam của Lưu Cẩn thứ đã ăn vào trong bụng làm gì có chuyện lại nhổ ra?

Thế là Lưu Cẩn đương nhiên coi như không thấy tên sâu mọt lớn nhất là mình đây, hung tợn nói: "Người khác thì sao? Người khác tham bao nhiêu? Tra! Tra cho kỹ."

Mã Vĩnh Thành càng xấu hổ, mặt đỏ lên nói: "Không giấu gì Lưu công, bản thân ta... cầm hai mươi vạn lượng."

Lông mi trắng của Lưu Cẩn dựng đứng, đang muốn nổi nóng, nhưng nghĩ thấy thằng ôn này là châu chấu buộc trên cùng một sợi dây với mình.

Phẫn nộ hừ một tiếng, Lưu Cẩn nói: "Còn những kẻ khác?"

" Cốc Đại Dụng mười vạn lượng, Khưu Tụ năm vạn lượng, La Tường Cao Phượng năm vạn lượng..." Không hổ là quản gia của nội khố, Mã Vĩnh Thành đối với cái hạng mục tham ô thì thuộc như lòng bàn tay.

Nói tóm lại, hai trăm vạn lượng thuế quặng sung vào nội khố hai tháng trước, trừ mấy chục vạn lượng dùng cho chính đồ ra thì chỗ còn lại cứ thể bị thất hổ chia nhau.

Sở dĩ nói "Thất hổ", là vì bên trong thiếu Trương Vĩnh.

Cũng không phải là Trương Vĩnh đạo đức tốt, mà là vì Lưu công công không vừa mắt hắn, hai người đã kết thù oán, lục hổ còn lại đều là người có nhãn lực, Lưu công công hiện giờ quyền thế ngút trời. Không ai dám qua lại quá thân với Trương Vĩnh, sợ bị Lưu Cẩn ghi hận, chuyện có khoái cảm như tham ô bạc, tất nhiên tất nhiên gạt Trương Vĩnh ra ngoài.

Lưu Cẩn càng nghe mặt già càng tái, danh sách những người Mã Vĩnh Thành đọc ra, hắn chẳng xử lý ai được, bởi vì bảy con châu chấu, bao gồm cả hắn ở trong, đều bị buộc lên cùng một sợi dây.

Đều là lão nhân từ đông cung đi ra, mọi người hiện giờ ở trong cung ai nấy địa vị đều cao rồi, bệ hạ có tình cảm thâm hậu với họ. Hơn nữa quan hệ lợi ích rắc rối phức tạp trong cung giống như những vòng tròn đồng tâm. Lưu Cẩn cho dù là đệ nhất nhân nội cung thì cũng không dám khiến tất cả cùng tức giận.

"Đám hỗn trướng các ngươi, bệ hạ muốn xây Báo Phòng. Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ Tạp gia đi nói với bệ hạ. Nội khố không có bạc. Bởi vì đều bị các ngươi tham ô hết rồi?" Lưu Cẩn có một loại cảm giác vô lực.

"Không phải "Các ngươi", là "Chúng ta"..." Mã Vĩnh Thành vội vàng sửa lại, trên vấn đề trái phải rõ ràng. Công công vẫn rất kiên trì lập trường.

Lưu Cẩn hung hăng lườm hắn một cái.

Thở dài, Lưu Cẩn nói: "Bạc đã vào trong bụng các ngươi rồi, e là chẳng móc ra được, kế hiện giờ, chỉ có... tăng thuế."

Ngoài Ti lễ giám bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm trầm ổn: "Lưu công, ngàn vạn lần không thể tăng thuế, nếu không thì sớm muộn gì cũng xảy ra họa lớn."

Hai người ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Trương Thải bước

nhanh vào.

"Lưu công, cho dù khó khăn tới mấy cũng đừng có tăng thuế, nếu kích khởi dân biến binh phản, đối với Lưu công mà nói tất là đại họa, khi đó bệ hạ cũng không bảo vệ được ngài đâu." Trương Thải khẩn thiết nói.

Lưu Cẩn cũng biết nghe lời phải, thấy Trương Thải nói nghiêm trọng như vậy, lập tức từ bỏ ý định tăng thuế.

"Vậy ngươi nói xem phải làm sao? Bệ hạ muốn xây Báo Phòng, nội khố lại sớm trống rỗng, hơn một trăm vạn lượng bạc thất thoát không lý do, việc này nếu bị phơi bày ra ngoài, Tạp gia..."

Trương Thải phiền não gãi gãi đầu, hắn cũng đành chịu, dù sao hắn chỉ là mưu sĩ của Lưu công công, là mưu sĩ chứ không phải tài thần.

Không khí trong Ti lễ giám rất thấp, ba người thở dài thở ngắn hồi lâu, Lưu Cẩn nghiêng đầu nhìn về phía Trương Thải, hỏi: "Ngươi tới có việc gì à?"

Trương Thải như ở trong mộng mới tỉnh, lấy ra một tờ danh thiếp đưa lên, nói: "Lưu công, Sơn Âm Hầu Tần Kham mời Lưu công dự tiệc."

Lưu Cẩn ra, tiếp theo giận dữ: "Lại nữa! Tên nghiệt súc này lần trước lập bẫy hại Tạp gia vẫn chưa đủ sao? Giờ hắn muốn kéo bao nhiêu nữ tử thanh lâu đến làm nhục Tạp gia đây?"

Trương Thải vội hỏi: "Sẽ không đâu, Tần Kham phái tới người tới nói, lần này đảm bảo sẽ ăn chay."

Tần Hầu gia phá lệ mời Lưu Cẩn, Lưu Cẩn bất kể là như thế nào cũng phải đi một chuyến.

Hiện giờ triều chính tất cả nằm trong tay một mình Lưu Cẩn,, cũng không có nghĩa là Lưu Cẩn có thể đứngtrên đỉnh phong hô to thiên hạ vô địch, anh hùng tịch mịch, bởi vì trên đời này còn có một kẻ địch hắn rất kiêng kị.

Kẻ địch hắn kiêng kị nhất mời hắn tới dự tiệc, Lưu công công

không thể không đi, nếu không sẽ vừa thua người lại vừa thua trận.

Màn đêm buông xuống, cửa lớn một tửu lâu tên là "Phú quý lâu" ở phường Nhân Thọ kinh sư treo đèn lồng, quân sĩ của Ngũ thành binh mã ti sớm đã thanh tràng xung quanh, hai hàng thị vệ dũng mãnh án đao đứng trước cửa lớn, uy phong uy phong khiến người ta kinh sợ.

Đêm nay Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Hầu gia mở tiệc chiêu đãi chưởng ấn ti lễ giám Đại Minh Lưu công công, hai vị đều là đại nhân vật uy danh hiển hách, công tác an toàn tất nhiên là trọng yếu nhất.

Tửu lâu đã được Tần Hầu gia bao trọn, dưới lầu trống rỗng không thấy một bóng người.

Tần Kham một thân nho sam màu đen ngồi trong nhã gian trên lầu, chậm rãi nhấm rượu, trong nhã gian, một danh kỹ không biết từ thanh lâu nào mời đến ôm đàn tỳ bà, tiếng đàn tích tịch giống như hạt trâu trên rèm, nhu hòa mềm mại như mưa xuân Giang Nam, mắt đẹp của danh kỹ thì nhìn chằm chằm Tần Kham một mình ngồi uống rượu cách đó không xa, vẻ ái mộ trong mắt ngay cả người mù cũng nhìn rõ.

Trẻ tuổi anh tuấn, quan cao tước hiển, có tiếng tài, có tiếng quan, người phong lưu như vậy có danh kỹ nào lại không thích? Danh kỹ giở ra tất cả chiêu thức, không chỉ phát huy kỹ nghệ gảy đàn tỳ bà đến mức tận cùng, mà đôi mắt to như câu hồn cũng không e dè nhìn thẳng vào Tần Kham, ánh mắt lộ ra vẻ câu hồn quyến rũ.

Đáng hận là, vị Hầu gia trẻ tuổi này giống như là người mù, không chỉ chẳng thèm nhìn nàng ta lấy một cái, hơn nữa còn hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, tựa hồ cảnh đêm tối đen như mực ngoài cửa sổ so với danh kỹ nức tiếng thanh lâu như nàng ta thì đáng nhìn hơn cả trăm lần.

Danh kỹ chỉ có thể thầm kêu khổ, nhưng không dám oán giận nửa câu.

Không lâu sau, một cỗ kiệu quan hoa lệ dừng lại trước tửu lâu,

Lưu Cẩn mặc áo mãng bào màu vàng, khí định thần nhàn bước ra khỏi kiệu.

Bước vào nhã gian, Lưu Cẩn liếc một cái liền thấy Tần Kham đang độc ẩm bên trong, vừa định mỉm cười thì thấy trong nhã gian còn có một nữ tử đang gảy tỳ bà, nụ cười của Lưu Cẩn như đông cứng lại trên mặt, tiếp theo lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tần Kham cười ha ha, phất tay bảo danh kỹ lui ra.

Từ sau lần trước Tần Kham lập bẫy, Lưu Cẩn bị bốn nữ tử thanh lâu trêu đùa, Lưu công công liền mắc chứng sợ nữ nhân, đến nay vẫn chưa lành.

Sau khi Nữ tử rời khỏi nhã gian, sắc mặt Lưu Cẩn mới khôi phục như thường.

"Lưu công công."

"Tần Hầu gia."

Hai người chắp tay thi lễ với nhau, tiếp theo thì cười ha ha, giống như thân thiết khăng khít lắm.

Từ sau khi Tần Kham từ Liêu Đông hồi kinh, hắn và Lưu Cẩn cũng rất ít gặp mặt, sự bất thòa giữa hai người cả triều sớm đã biết, thế nên thật sự không có hứng thú gặp đối phương.

Hai người ngồi xuống, Tần Kham chủ động rót đầy một chén rượu cho Lưu Cẩn, sau đó mới nâng chén mời hắn.

Lưu Cẩn cũng nâng chén, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Mời Hầu gia uống trước."

Tần Kham biết, đây tuyệt đối không phải là Lưu Cẩn khách khí với hắn, mà là sợ hắn hạ độc trong rượu. Lưu công công ăn quả đắng nhiều lần khi đối mặt với Tần Kham thì cảnh giác mười hai vạn phần.

Tiểu nhân!

Tần Kham không nói hai lời ngửa đầu uống cạn, giơ đáy chén về

phía hắn, Lưu Cẩn lúc này mới vui vẻ uống rượu trong chén mình.

"Hầu gia, ngươi lần trước chơi Tạp gia thâm quá." Lưu Cẩn thở dài bi thương.

Tần Kham ngạc nhiên: "Lưu công công cớ sao lại nói vậy?"

Lưu Cẩn hừ lạnh: "Người ngay không nói lời lấp liếm, Hầu gia còn giả vờ hồ đồ làm gì? Lượng sản cái pháo Phật Lãng Cơ chó má đó, đuổi lão thất phu Lưu Đại Hạ ra khỏi triều đình, hai chuyện này đều là việc ngươi muốn làm, kết quả ngươi bẫy Tạp gia, Tạp gia làm cả cho ngươi, cuối cùng lợi thì ngươi hưởng, kẻ gánh tiếng ác lại là ta..."

Tần Kham giận dữ nói: "Bên cạnh Lưu công công có phải xuất hiện tiểu nhân hay không? Đây căn bản là những lời vô căn cứ, từ đầu tới cuối ta đều không lộ mặt, đứng rất xa, kính ngưỡng vô hạn nhìn Lưu công công hô phong hoán vũ đại sát tứ phương, vô duyên vô cớ, Lưu công công sao lại đi trách ta?"

Lưu Cẩn cười lạnh: "Nói vậy, hai chuyện này không hề liên quan gì tới ngươi? Tất cả lời đồn Bên ngoài đều là nói hưu nói vượn?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Thuần túy là rắm thối, Lưu công công không thể tùy tiên tin ngoại nhân ly gián, mà khiến người thân đau lòng, kẻ thù khoái trá."

Chương 372: bảo hổ lột da

Nói chuyện với Tần Kham có một hiệu quả rất thần kỳ, không nói tới hai câu là giận ói máu, đã thế lại không phát tác được, phần lớn đều chỉ có thể về nhà cạo tường.

Lưu Cẩn cố nhịn cơn tức trong lòng, cười lạnh hai tiếng, chuyện dù sao cũng đã qua rồi, hắn cũng lười chẳng muốn nhắc lại.

"Nói đến lừa người, ta cũng nghe nói Lưu công công hình như từng lừa ta..." Tần Kham chậm rãi nói.

Lần này đổi lại là Lưu Cẩn ngạc nhiên: "Hầu gia cớ sao lại nói vậy?"

Tần Kham cười lạnh nói: "Theo mật báo của Cẩm Y vệ, người xúi giục bệ hạ phái ta tới Liêu Đông chịu chết, chính là Lưu công công..."

Lưu Cẩn giận dữ: "Đây là tên vương bát đản nào bịa đặt hại Tạp gia? Tạp gia làm người trước nay đường đường chính chính, sao có thể làm ra chuyện gian ác như vậy?"

Tần Kham rất có hứng thú nhìn hắn, cười nói: "Nói như thế, việc này cũng không liên quan tới Lưu công công? Là kẻ phía dưới nói hưu nói vượn?"

Lưu Cẩn nghiêm mặt nói: "Đương nhiên là không liên quan, chúng ta đều là cận thần đông cung đi ra, trên triều đình phải đoàn kết nhất trí đối ngoại, Tạp gia sao lại đi ngại ngươi? Hầu gia không thể dễ tin lời bịa đặt của tiểu nhân, mà khiến người tân đau lòng, kẻ thù khoái trá."

Tần Kham thở dài, đúng là đồ không có văn hóa, ngay cả lời kịch cũng không biết sửa.

Thế là hai người lại nâng chén, ngoài cười nhưng trong không cười chạm một cái rồi uống cạn.

Đều là đại nhân vật uy danh hiển hách, đều là quyền thần có thể hô phong hoán vũ trên triều đường, đều là không có tiết tháo, chuyện ác đã làm có đánh chết cũng không thừa nhận.

Hai người Như vậy ở chung một chỗ, thực sự là dày vò lẫn nhau.

Sự kiên nhẫn của Lưu Cẩn hiển nhiên không tốt bằng Tần Kham, hai người sau khi đối ẩm mấy chén, Lưu Cẩn vào thẳng chủ đề.

"Không biết Hầu gia hôm nay mở tiệc chiêu đãi Tạp gia là có chuyện gì?"

Tần Kham cười nói: "Lưu công công, gần đây... chắc thiếu tiền?"

Những lời này lại dẫn tới sự cảnh giác của Lưu Cẩn, nhìn sơn trân hải vị đầy bàn, Lưu Cẩn cố nén giận nói: "Bữa cơm chắc không phải là bắt Tạp gia trả tiền chứ?"

Cái gì gọi là lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử? Chính là cái này đây.

Hai người kiêng kị nhau, một tia gió thổi cỏ lay của đối phương đều có thể khiến cho bọn họ cảnh giác, thậm chí là phản ứng kịch liệt.

Đấu tâm nhãn rất mệt, đặc biệt là khi mọi người đều thấy đối phương không phải hạng tốt lành gì, đáu tâm nhãn càng mệt hơn.

"Bệ hạ muốn xây Báo Phòng, nghe nói nội khố đã trống rỗng, Lưu công công chắc rất thiếu tiền nhỉ?"

Lưu Cẩn vẫn mang vẻ mặt cảnh giác: "Ai nói nội khố trống rỗng? Nội khố rõ ràng có bạc mà."

Tần Kham thở dài: "Lưu công công việc gì phải lừa ta? Ta tay nắm Cẩm Y vệ, nội khố có bạc hay không chẳng lẽ ta lại không biết? Bệ hạ muốn xây Báo Phòng, hao tổn của cải đâu chỉ trăm vạn, không biết Lưu công công tính xoay chỗ tiền này thế nào?"

Sắc mặt Lưu Cẩn âm trầm, mím môi không nói.

Tần Kham thản nhiên cười nói: "Hiện giờ văn võ cả triều đều phản

đối bệ hạ xây Báo Phòng, tấu chương khuyên can cả trăm tới một ngàn chồng chất trong ti lễ giám, bệ hạ lại là tâm tính thiếu niên, chuyện đã hạ quyết tâm th tuyệt đối sẽ không sửa đổi, Báo Phòng đã là chuyện ván đã đóng thuyền, khi bệ hạ đang tranh khẩu khí với các đại thần, nếu ngày nào đó bỗng nhiên vươn tay ra tìm Lưu công công ngươi hoặc là Mã công công đòi tiền, mà các ngươi không chỉ lấy không lấy ra được tiền, ngay cả hướng đi của tiền trong nội khố cũng không biết giải thích thế nào, Lưu công công làm sao mà chống đỡ?"

Lưu Cẩn trầm giọng nói: "Hầu gia rốt cuộc muốn nói cái gì, đừng ngại nói thẳng ra đi."

"Lưu công công có hứng thú làm một cuộc mua bán với ta hay không?"

" Mua bán gì?"

"Ta giúp ngươi kiếm một trăm vạn lượng bạc."

Vẻ mặt Lưu Cẩn càng cảnh giác hơn: "Tạp gia phải trả giá thế nào?"

Tần Kham cười nói: "Tả Đô ngự sử và Binh bộ hữu Thị Lang, mặt khác còn phải gánh oan."

"Gánh oan thế nào?"

Tần Kham thở dài: "Trên đời này kiếm tiền trước giờ không phải như gội gió xuân, có đôi khi tất nhiên phải áp dụng một số thủ đoạn không được nhã nhặn cho lắm, khi đó thế tất có thể khiến cho một số ngôn quan hạch tội, kiếm tiền thì ta có thể hỗ trợ, nhưng tiếng ác thì phải là Lưu công công gánh một mình, dù sao, chúng ta vẫn chưa thân tới mức tuy hai mà một, chịu tiếng xấu thay cho người khác, có phải không?"

Lưu Cẩn cười lạnh nói: "Tưởng Tạp gia là kẻ ngốc à? Giết người phóng hỏa gian dâm cướp của, loại chuyện này bản thân Tạp gia chẳng lẽ không tự biết làm? việc gì phải đi nợ nhân tình của ngươi?"

Tần Kham cười nói: "Lưu công công quá coi thường ta rồi, nếu dựa

vào giết người cướp của để kiếm tiền. Không nói đến miệng thiên hạ làm sao bịt, ngươi có thể trong ngắn hạn dựa vào giết người cướp của kiếm ra một trăm vạn lượng bạc hay không?"

Lưu Cẩn không biết nói lại thế nào.

Tần Kham nói không sai, cho dù hắn vô pháp vô thiên cướp bóccả thế giới, cũng không thể trong ngắn hạn cướp được một trăm vạn lượng bạc, trên đời này kẻ có tiền tuy nhiều, nhưng cũng không phải là ai cũng có thể động vào.

"Hầu gia. Ngươi rốt cuộc có chủ ý gfi?" Lưu Cẩn rất cảnh giác hỏi.

Tần Kham cười dài nói: "Vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Tả Đô ngự sử và Binh Bộ Thị Lang. Lưu công công cứ coi như ta bỏ một trăm vạn lượng bạc ra mua hai chức quan này đi. Chuyện rất đơn giản, không phức tạp như ngươi nghĩ đâu."

Lưu Cẩn rất muốn nhổ vào mặt hắn một cái.

Tần Kham hắn nếu thật sự chỉ có chủ ý đơn giản như thế, Lưu Cẩn tình nguyện bị hoạn thêm một lần nữa.

"Lưu công công nắm Tây Hán. Chắc ngươi cũng biết tin tức, nhạc phụ của ta là tri phủ Thiệu Hưng, hôm qua hắn đã vào kinh, vốn định đưa hắn tới Binh Bộ Thị Lang, từ nay về sau ở lại kinh làm quan, cũng coi như người một nhà đoàn tụ, kết quả Lưu công công độc đoán, nhạc phụ ta không làm được Binh Bộ Thị Lang, Tả Đô ngự sử cũng không làm được, con rể như ta ngàn dặm xa xôi triệu hắn vào kinh, làm hại ta rất mất mặt, việc này, cuối cùng vẫn phải cầu đến người Lưu công công." Tần Kham nói rất khẩn thiết.

Lưu Cẩn hoài nghi nói: "thực sự đơn giản như thế thôi sao?"

" Đơn giản vậy thôi."

Lưu Cẩn cười lạnh: "Tạp gia đường đường là ti lễ giám chưởng ấn, ngươi chẳng lẽ tưởng Tạp gia ngay cả ngay cả trăm vạn cũng không kiếm được, ngược lại đi nhờ ngươi giúp?"

"Công công tất nhiên có biện pháp, vấn đề là, ngươi kiếm chỗ bạc này cần bao lâu, bệ hạ rất coi trọng Báo Phòng, mắt thấy sẽ sắp tự

mình hỏi đến công việc xây dựng, công công trong mấy ngày có thể kiếm ra được từng ấy bạc sao?"

Lưu Cẩn nghẹn lời, đành bảo: "Tạp gia không có biện pháp, chẳng lẽ ngươi có?"

Tần Kham cười nói: "Thủ đoạn kiếm tiền của ta, công công có nghĩ vỡ đầu cũng không ra."

"Ngươi thật sự chỉ cần chức Tả Đô ngự sử và Binh Bộ Thị Lang?"

"Đúng vậy."

"Thật sự không cần bắt Tạp gia gánh trên lưng ác danh gian dâm giết người cướp của?"

Tần Kham thở dài: "Giết người cướp của thì còn nói được, chứ công công lấy cái gì ra mà gian dâm?"

Hai vị đại nhân vật hiển hách nhất triều Đại Minh Chính Đức cứ như vậy làm một cuộc mua bán, tuy rằng chỉ là ý đồ bước đầu, tuy rằng Lưu Cẩn vẫn rất cảnh giác, nhưng vụ mua bán này vẫn đạt thành nhận thức chung.

Vụ mua bán này càng chứng tỏ sâu sắc, trên đời không có bằng hữu hoặc kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng.

Nhìn thấy người xấu liền nổi giận đùng đùng phẩy tay áo bỏ đi, chẳng buồn giả vờ gì cả, đây kỳ thật là một loại hành động rất ngây thơ. Triều đình vốn là một cái chảo nhuộm lớn, bất kể người chính nghĩa hay là người tà ác, đã nhảy vào tr chảo nhuộm, vẫn phải bảo trì bản sắc chính nghĩa hoặc tà ác vốn có, có thể không? Làm quan mà không dính nước bẩn, đời sống chính trị nhất định không lâu dài được.

Chuyện Nội khố bị bát hổ vơ vét, Tần Kham sớm đã biết, sở dĩ không nói cho Chu Hậu Chiếu, là vì hắn biết rõ, bằng vào tình cảm tích lũy mười năm của Chu Hậu Chiếuvới bát hổ, chỉ hơn một trăm vạn bạc là tuyệt đối không thể tổn thương được tới gân cốt của Lưu Cẩn, nếu nhược điểm đã không phải là nhược điểm, Tần Kham đơn giản lợi dụng nhược điểm này để mưu cầu một chút lợi ích cho mình.

Trên đường Về nhà, Đinh Thuận tự mình dắt ngựa cho Tần Kham, đi rất chậm.

Đầu xuân Sang năm Tần Kham định thăng Đinh Thuận làm Cẩm Y vệ trấn phủ, Lý Nhị thì bổ nhiệm làm Thiên hộ nội thành. Tin tức sớm đã được truyền ra,, Đinh Thuận gần đây tâm tình phi thường tốt, đi đường cũng có một loại cảm giác lâng lâng muốn bay.

Những lão đệ huynh bắt đầu từ Nam Kinh đã đi theo Tần Kham, hiện giờ đã được xếp vào làm bách hộ Cẩm Y vệ, thậm chí là Thiên hộ Thiên hộ, không bạc đãi một ai, nhưng mà thăng quan nhanh nhất, phải kể đến Đinh Thuận.

Cảm giác rất mạc danh kỳ diệu, Tần Kham chỉ cảm thấy sử dụng Đinh Thuận thuận tay nhất, không ngu cũng không thông minh, khi nên gian hoạt thì so với ai khác đều khôn khéo hơn, khi nên liều mạng thì so với ai khác đều dứt khoát lao ra nhanh hơn.

"Hầu gia thực sự định làm cuộc mua bán này với Lưu Cẩn à?"

"Nói thừa, tiệc cũng mời rồi, bản hầu đi chơi với hắn chắc?"

Đinh Thuận gãi đầu nói: "Nhưng... Hầu gia không phải là không đội trời chung với Lưu Cẩn sap? Vì sao hai người đánh nhau tới đầu rơi máu chảy, trong nháy mắt lại kề vai sát cánh cùng làm ăn?"

"Lưu Cẩn cần bạc để bổ khuyết chỗ thiếu hụt, ta cần chức quan để sắp xếp thân tín vào, vừa hay chúng ta đều có thứ mà đối phương cần, thế là cứ theo như nhu cầu, mua bán nên làm thì cứ tiếp tục làm."

"Hầu gia, buôn bán với người như Lưu Cẩn, ngài không biết là bảo hổ lột da sao?"

"Đừng có dát vàng lên mặt người ta, ai là hổ? Ta đây gọi là bảo lừa lột da."

Chương 373: Biếm trích nội các

Ai là hổ ai là lừa, một năm trước kinh sư đã sớm có định luận.

Sự hiểu biết của Nghiêm Tung đối với Lưu Cẩn có thể nói là rất kỹ càng, Lưu Cẩn quả thật là kẻ ngu dốt, đông cung mười năm hầu hạ Thái tử, một khi đắc thế thì không coi ai ra gì, nhưng hắn không có kinh nghiệm quan trường phong phú, không có bản sự đấu đá lẫn nhau trên triều đình, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào, chỉ có sự sủng tín của Chu Hậu Chiếu, hắn lợi dụng rất đầy đủ sự sủng tín này, chuyển hóa nó thành quyền thế ngút trời.

Dưới Cường quyền, tất cả âm mưu quỷ kế chỉ có thể bị nghiền nát một cách vô tình, những chuyện Lưu Cẩn làm tới lúc đắc thế tới nay, cơ hồ tất cả đều là nghiền nát, không có ngoại lệ, mà nguồn gốc quyền thế của hắn, thì là sự tín nhiệm đối với hắn như thân nhân của hoàng đế, sự tín nhiệm của hoàng đế là đáng sợ, tất cả pháp lý minh luật trên thế gian không làm ảnh hưởng mảy may tới hắn, thế là hắn có thể gây sóng gió, có thể ngang ngược, văn võ cả triều văn võ đành bất lực với hắn, đành phải lùi rồi lại lùi.

sự tín nhiệm của Hoàng đế, Tần Kham so với Lưu Cẩn thì không kém chút nào, cho nên người duy nhất không e ngại dâm uy của Lưu Cẩn chỉ có mình Tần Kham, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà một đám triều thần do Lý Đông Dương cầm đầu ký thác hy vọng ở Tần Kham.

"Đinh Thuận, triệu tập mấy vị chưởng quầy của những hiệu buôn lớn trong thành, lấy danh thiếp của ta, cứ nói bản hầu có việc muốn thương lượng."

Đinh Thuận ôm quyền: "Vâng, Hầu gia, cụ thể là mấy hiệu buôn nào, xin Hầu gia chỉ bảo."

"Đương nhiên là hiệu buôn có tiền nhất, ngươi không phát hiện bản hầu gần đây đặc biệt có tiếng nói chung với kẻ có tiền à?"

Khi Tần Hầu gia vì Lưu công công mà chạy chọt kiếm tiền, triều đình lại đã xảy ra một đại sự

Đông các Đại học sĩ Dương Đình Hòa bị biếm trích Nam Kinh, giáng cấp thành Nam Kinh Lại bộ Tả thị lang.

Biếm trích Dương Đình Hòa không phải hoàng đế. Cũng không phải nội các Lại bộ đình nghị, mà là Lưu Cẩn.

Dương Đình Hòa cuối cùng vẫn phạm phải một chuyện xung động.

Mười chín Tháng chạp, ngày thứ ba sau khi Hoằng Văn quán dc phục khai, thần là hoàng đế Đại Minh hạ chỉ đồng ý mở Hoằng Văn quán, bất luận Chu Hậu Chiếu có nguyện ý hay không, ngày mở quán vẫn phải lộ mặt, những năm này chưa thịnh hành tặng hoa và cờ thưởng, chỉ vì là lão bản lớn nhất của Hoằng Văn quán, Chu Hậu Chiếu vẫn phải làm ra bộ dạng của lão bản, không chỉ phải đích thân trình diện chúc mừng. Hơn nữa còn phải bày ra bộ dạng khiêm tốn dốc lòng cầu học.

Mọi người đều biết, Hoằng Văn quán là nơi đại thần và học giả uyên thâm giảng kinh luận sử, nhưng đối tượng phục vụ chủ yếu vẫn là hoàng đế, hoàng đế cần cù hiếu học không chỉ phải bận bịu xử lý chính vụ, khi rảnh rỗi còn phải tới Hoằng Văn quán nghe các học giả uyên thâm trong triều dạy học. Nhận quất roi trên tinh thần của các đại thần đối với hắn. Dùng tài liệu phản diện hưng suy của triều đại để Nhắc nhở hắn phải làm hoàng đế tốt, phát dương quang đại giang sơn tổ tông vân vân...

Đương nhiên, những cái này chỉ là đối với hoàng đế cần cù. Các đại thần đối với Chu Hậu Chiếu đại thể là đã tuyệt vọng, cho nên yêu cầu cũng không cao, ít nhất ngươi cứ thành thành thật thật ngồi trong nghe một bài giảng là được rồi?

Thế là chúc mừng Chu Hậu Chiếu trình diện chúc mừng, không thể không thành thành thật thật ngồi xuống nghe giảng bài nghe.

Có người nghe giảng bài tất nhiên phải có người giảng bài, người giảng bài cho Chu Hậu Chiếu là người quen cyxm Đại học sĩ Dương Đình Hòa lúc trước là đông cung xuân phường.

Bài giảng qua được chừng một canh giờ, trong một canh giờ này, Dương Đình Hòa tính tình ngay thẳng cuối cùng cũng phạmphải một chuyện rất không lý trí.

Trong lúc giảng bài, Dương Đình Hòa bỗng nhiên phun ra một câu.

"Bệ hạ, ngài phải làm theo tiên đế, gần hiền thần mà xa tiểu nhân, quân thánh thần hiền, quốc phương cường thịnh."

Không ai biết Dương Đình Hòa vì sao đột nhiên lại phun ra những lời này, có lẽ là ngấm ngầm hại người, có lẽ là vô tâm mà nói ra, nhưng mà những lời này lọt vào tai người khác, mùi vị tuyệt đối khác, ví dụ như Lưu Cẩn.

Lưu công công giận tím mặt, "Gần hiền thần mà xa tiểu nhân", tiểu nhân không phải nói Tạp gia sao? To gan thật!

Không thể không nói, Lưu công công sống mấy chục năm, luận văn hóa thì có thể không cao hơn người khác, nhưng luận về tự hiểu lấy mình thì thực sự còn hơn những đại thần nào đó nhiều, Dương Đình Hòa không chỉ tên không nói họ, Lưu công công liền rất tự giác đội cái mũ "Tiểu nhân" lên đầu, càng đội càng cảm thấy lớn nhỏ thích hợp, tựa hồ đặc biệt đo hắn mà làm ra.

Lưu Cẩn đặc biệt phẫn nộ.

Tạp gia không trị được Tần Kham, chẳng lẽ lại không trị được ngươi à? Nội các Đại học sĩ thì làm sao? Tạp gia Tạp gia, ngươi chỉ như một cọng hành?

Biếm trích!

Một tờ điều lệnh của Ti lễ giám ra khỏi cung, cưỡng chế Dương Đình Hòa phải điều chuyển tới Nam Kinh, xuống làm Nam Kinh Lại bộ Tả thị lang.

Hoàng đế lơ là triều chính, quốc sự triều chính tất cả quyết ở một mình Lưu Cẩn, bao gồm cả bổ nhiệm và miễn nhiệm đại thần trong triều.

Lưu Cẩn lại thể hiện với các triều thần, ở trước mặt cường quyền, ngay cả Đại học sĩ nội các cũng không thể vuốt râu hùm, Dương Đình Hòa chính là kết cục.

Dương Đình Hòa nhận được điều lệnh cũng không biện giải, càng không kháng nghị, lặng lẽ về phủ thu thập hành lý, ngày hôm sau

liền rời kinh tới Nam Kinh. Từ đầu tới cuối rất ngoan ngoãn vâng lệnh khiến người ta bất ngờ, ngay cả Lưu Cẩn cũng cảm thấy kỳ quái.

Nội đường Tần phủ.

Tần Kham tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt mỉm cười, lẳng lặng nghe Lý Nhị bẩm báo, càng nghe nụ cười khóe miệng càng sâu.

"Hầu gia, Lưu Cẩn hiện giờ càng lúc càng vô pháp vô thiên, ngay cả Đại học sĩ nội các hắn đều nói bãi bỏ là bãi bỏ, trên đời này còn có ai có thể khống chế được hắn?" Lý Nhị căm giận nói.

Lý Nhị tức giận tất nhiên không phải bởi vì đồng tình với Dương Đình Hòa, chịu ảnh hưởng của Tần Kham, những bộ hạ cũ này hảo cảm đối với quan văn cũng không nhiều, Lý Nhị lo là lo Tần Kham.

Cái thứ Quyền lực này là thử tiêu bỉ trường, đối phương càng cường đại thì mình sẽ càng nhỏ yếu, Lưu Cẩn hiện giờ thế càng lúc càng lớn, bất kỳ ai cũng không dám đụng vào, mặt khác, quyền thế của Hầu gia thì chỉ ngày một yếu, lui rồi lại lui.

Thế này không phải là dấu hiệu tốt.

Khiến hắn khó hiểu là, nụ cười của Tần Hầu gia vẫn nở trên môi, hơn nữa không vào là cười miễn cưỡng, mà là cười lạnh từ nội tâm.

"Lưu Cẩn... Đây là đang tìm chết." Tần Kham từ từ nói.

Lý Nhị vui vẻ nói: "Hầu gia cớ sao lại nói vậy?"

Tần Kham vươn tay, lại phát hiện cách bả vai Lý Nhị chỉ một đoạn.

Lý Nhị ngầm hiểu ý đồ của Tần Kham vội vàng rướn sát người, hơn nữa lặng lẽ rùn người, để Hầu gia vỗ thật thích ý, thật thuận tay.

Tần Kham cười cười khen ngợi, vỗ nhẹ vai Lý Nhị: "Chuyện của Đại nhân vật, các ngươi đừng nhúng vào làm gì, nói với cho Đinh Thuận, đêm mai bản hầu mở tiệc chiêu đãi chưởng quầy các hiệu buôn lớn trong thành kinh sư, bảo Đinh Thuận an bài cho thỏa

đáng."

"Vâng."

" Năm trăm thiếu niên ở nông trang Ngoại ô thế nào rồi?"

" Thịt cá Mỗi ngày, thân thể đã rất khỏe mạnh, mời mấy vị tú tài già tới làm phu tử dạy chữ cho chúng, hiện giờ đám nhóc này cũng có mấy phần bộ dạng của người đọc sách."

Tần Kham cười nói: "Ngày lành của chúng sắp hết rồi, qua mấy tháng nữa, cho chúng bắt đầu chịu thao luyện nghiêm khắc."

"Tướng công càng lúc càng bận, cả ngày không ở nhà, hôm nay mời người này, ngày mai mời người kia, mà sao ngay cả thương nhân cũng mời?"

Trong Phòng ngủ, Kim Liễu duỗi vòng eo mập mạp, Tần Kham nhẹ nhàng xoa cái đùi đang đau nhức cho nàng ta.

Sắp năm tháng rồi, bụng Kim Liễu càng lúc càng to, đi lại cũng càng lúc càng gian nan, cả ngày ưỡn bụng đi rêu rao, cả nhà trên dưới, người quỷ đều ghen tị, đối mặt với hương khói duy nhất của Tần gia trong bụng nàng ta, ngay cả Đỗ Yên cũng không thể không cẩn thận, trong mấy tháng này, Tần phủ không ai dám không nghe.

May mắn Kim Liễu rất biết tiến thối, nếu đổi là tiểu thiếp khác, đã sớm thừa cơ chèn ép đại phụ để thượng vị rồi, nhưng Kim Liễu đối với thủy chung kính sợ như nhất đối với Đỗ Yên, nghiêm khắc tuân thủ bổn phận của tiểu thiếp.

Vì thái độ kính sợ của nàng ta, Đỗ Yên từ sự đố kỵ lúc ban đầu cũng dần dần trở nên khoan dung, quan hệ c nhị nữ có thể nói là rất hòa thuận.

"Thương nhân cũng là người, tướng công sao không thể mở tiệc chiêu đãi bọn họ?" Tần Kham vừa xoa đùi cho nàng ta vừa cười nói, ánh mắt liếc qua cái bụng phưỡn của nàng ta, trong mắt lập tức tràn ngập ánh sáng từ ái.

Kim Liễu khẽ cười cười: "Thiếp thân thì không có ý kiến, người có ý kiến là tỷ tỷ, tỷ tỷ nói, đường đường là thân phận quốc hầu cao

quý, lại đi qua lại với đám thương nhân trục lợi vong nghĩa, để ngoại nhân nhìn thấy, không khỏi bất lợi đối với thanh danh của chàng."

Tần Kham cười nói: "Không khoa trương như vậy đâu, thương nhân trục lợi thì không sai, nhưng vong nghĩa thì chưa chắc, bất kể là triều đại nào cũng không thể thiếu thương nhân được, thịt cá gạo thóc mà chúng ta ăn, đồ sứ lá trà tơ lụa mà chúng ta dùng, đều là mua được từ chỗ thương nhân đó."

Kim Liễu lườm hắn một cái: "Tướng công không nghe hiểu lời của tỷ tỷ à?"

"Ý của Yên nhi là sao?"

Chương 374: Ngô đạo bất cô

Tần Kham ngây ra một lát, liền minh bạch ý tứ của Kim Liễu.

Từ trong lời nói của Kim Liễu Tần Kham nghe ra được ý tứ bên trong, áp lực mà Đỗ Yên hiện giờ phải chịu đã rất lớn rồi, loại áp lực này tất nhiên đến từ cái bụng của Kim Liễu.

Bất luận Tần Kham có thừa nhận hay không, hiện giờ Tần gia đã là hào môn đại hộ, môn hộ mặc dù cao, nhưng nhân đinh thì lại thưa thớt.

Thân là đại phụ chính thất của Tần gia, kiêm tam phẩm cáo mệnh phu nhân do hoàng đế ngự phong, Đỗ Yên cảm thấy trọng trách trên người mình càng trầm trọng, nhân đinh của Tần gia không vượng, ngoại nhân sẽ nói đó là trách nhiệm của đại phụ, bởi vì việc này, đại hôn Chu Hậu Chiếu đại hôn, Đỗ Yên còn bị Lễ bộ thượng thư Trương Thăng làm nhục, càng làm cho nàng ta lo lắng là, hiện giờ Kim Liễu là thiếp thất mà đã mang thai, con bụng của nàng ta thì chẳng thấy có động tĩnh gì cả, trong mấy tháng này, Đỗ Yên ngoài miệng thì không nói nhưng ở trong lòng thì rất lo.

Chẳng trách được nàng ta lo lắng, ngay cả vị nữ tử dũng mãnh nhạc mẫu Đỗ vương thị hận nhất là nam nhân nạp thiếp cũng sốt ruột, đối với việc Tần Kham nạp thiếp lại không hề có một câu oán hận, hai vợ chồng già ở trong hầu phủ khi gặp tướng ngược lại có chút ngượng ngùng.

Đây là sự khác nhau của thời đại, suy nghĩ của người của thời đại này Tần Kham rất không thể lý giải, ví dụ như kế thừa hương khói, đó là đại sự số một trên tới hoàng gia dưới tới bình dân, nữ nhân có sinh được nam đinh hay không cũng thành tiêu chuẩn để thế nhân đánh giá nữ nhân này có xứng chức hay không, nếu Tần Kham dám ở trên đường cái hô to khẩu hiệu "Sinh nam sinh nữ đều được", đại thể sẽ bị dân chúng dùng nước miếng dìm chết.

Ở thời đại này, sinh nam và sinh nữ là tuyệt đối khác nhau.

Không thể lý giải, thì chỉ có thể tiếp nhận, nếu đêm so sánh, cải

biến tư tưởng so với thay đổi thời đại này còn khó hơn.

Kim Liễu f nữ nhân biết tiến thoái, cho nên nàng ta hy vọng sinh nữ nhi, để lại vinh quang sinh hạ trưởng tử Tần gia cho Đỗ Yên, như vậy, vị chính thất đại phụ Đỗ Yên này mới vững dạ mà ở trong phủ ngẩng đầu ưỡn ngực vênh mặt hất hàm sai khiến, Kim Liễu sinh hạ nữ nhi mới sẽ không sinh ra uy hiếp đối với địa vị của Đỗ Yên, như vậy trong phủ sẽ có những ngày hạnh phúc yên bình, không đến nỗi gà chó không yên.

Tần Kham thở dài trong lòng.

Đều là nữ nhân tốt, đều là nữ nhân biết nghĩ cho hắn. Thật may mắn biết bao khi ông trời cho mình được gặp họ.

An ủi thêm nữa cũng là dư thừa. Điều duy nhất hiện giờ Tần Kham có thể làm đó là tiếp Đỗ Yên nhiều hơn, trước mắt yếu số một trong nhà đó là làm bụng Đỗ Yên to ra, bà nương ngốc này chỉ cần bụng to rồi, Chắc sẽ không còn áp lực nữa.

Đương nhiên, trong bụng Kim Liễu là nam hay là nữ đều được cả. Chỉ cần không phải quả trứng là tốt rồi, đẻ ra trứng thì trở mặt với nàng ta ngay.

Dạ yến Hầu gia an bài còn chưa bắt đầu thì đã có một vị khách quý tới cửa.

Khách quý họ Lý, tên Đông Dương, nổi danh là lão hồ li trong cả triều đường.

Thân là lão thần bốn triều, lại là hạng người lão gian cự hoạt đại danh lẫy lừng, Lý Đông Dương làm người làm quan có thể nói đều rất cẩn thận.

Từ sau khi Lưu Kiện Tạ Thiên từ quan, Lý Đông Dương dốc hết sức khởi động nội các, hắn không dùng ngòi bút làm vũ khí nhắm vào quyền hoạn như các quan văn khác, sau khi Lưu Cẩn nắm đại quyền của ti lễ giám, Lý Đông Dương ngược lại đã làm một chuyện khiến thế nhân không thể tưởng tượng được.

Hắn nhân lúc đêm tối lén lút tặng lễ cho Lưu Cẩn, lễ mặc dù không trọng, nhưng lại khiến Lưu Cẩn hưng phấn tới hoa tay múa chân.

Ngay cả vị lão thần bốn triều, Đại học sĩ nội các cực có uy vọng trong triều cũng tự mình tới tặng lễ cho hắn, Lưu Cẩn cảm thấy cánh chim của mình đã rất dày rồi.

Khi văn võ Cả triều khinh bỉ hành động của Lý Đông Dương, Lý Đông Dương vẫn cố gắng chịu nhục, không thèm để ý, hắn chỉ tận hết nang lực của mình cố gắng chống đỡ.

Chính Đức nguyên niên, Lưu Kiện Tạ Thiên cáo lão hồi hương, Lưu Cẩn không buông tha, muốn nửa đường giả mạo chỉ dụ vua ban chết, Lý Đông Dương ra mặt cầu tình, hai người mới có thể toàn mạng. Cùng năm, ngự sử Diêu tường, chủ sự Hộ bộ Trương Vĩ làm Lưu Cẩn tức giận, Lưu Cẩn muốn giết họ, Lý Đông Dương ra mặt tìm cách giúp đỡ, cùng năm, ngự sử Phương Khuê ở trên kim điện mắng chửi Lưu Cẩn, vẫn là Lý Đông Dương ra mặt tìm cách cứu giúp.

Trong một năm này, Lý Đông Dương dưới mũi đao của Lưu Cẩn đã cứu bao nhiêu người, chẳng ai tính cả, trừ Tần Kham.

Biết được càng nhiều, Tần Kham liền càng tôn kính vị lão nhân này, giống như hắn, Lý Đông Dương cũng đang chịu nhục.

Lý Đông Dương hôm nay đăng môn, tất nhiên cũng là để cứu người.

Người hắn muốn cứu là Dương Đình Hòa.

Người tốt không đấu lại người xấu, đây là quy luật phổ biến, cho nên Dương Đình Hòa bị một tờ điều lệnh của Lưu Cẩn đầy tới Nam Kinh, đường đường là Đại học sĩ nội các mà nói miễn là miễn, có thể thấy được khí diễm của Lưu Cẩn hiện giờ kiêu ngạo tới trình độ nào.

Có câu ác nhân cần ác nhân trị, người tốt đấu không lại Lưu công công, Lý Đông Dương liền tìm tới Tần Kham.

Đây thật sự là lý do đáng đánh.

Đối với lần đầu tiên đăng môn của Lý Đại học sĩ, Tần Kham biểu hiện ra thái độ hoan nghênh nhiệt liệt, Hầu gia tự mình nghênh đón ở đại môn, một mực mời hắn vào tiền đường, sau khi khách

và chủ ngồi xuống, Lý Đông Dương cười dài nhìn Tần Kham, trong nụ cười một loại ý tứ ta đẩy hiểu rõ cả về ngươi.

"Tần Hầu gia..."

Tần Kham vội vàng chắp tay: "Không dám, Lý lão đại nhân chiết sát vãn bối rồi."

Thấy Tần Kham dùng vãn bối để tự xưng, nụ cười trên mặt Lý Đông Dương càng đậm.

"Tốt, lão phu ỷ già, gọi ngươi một tiếng hiền chất. Tần hiền chất à, gần đây làm nhiều chuyện xấu không?"

Tần Kham: "..."

Lý Đông Dương càng cười nói một cách khẳng định: "Chắc là nhiều lắm hả?"

Nếu đổi lại là người khác dám ở trước mặt Tần Kham nói như vậy, chắc hiện giờ đã được khiêng ra khỏi Tần phủ rồi.

Nhưng Lý Đông Dương không được, Tần Kham không dám làm gì hắn, lão hồ li này có năng lực siêu phàm hiểu rõ tất cả âm mưu, hơn nữa đức cao vọng trọng, ngay cả hậu đại đích hệ của Khổng Tử hiện giờ cũng cung kính gọi hắn một tiếng "Nhạc phụ đại nhân "

Tần Kham đành thành thật thừa nhận: "Vâng, vãn bối đúng là có làm mấy chuyện xấu, không biết lão đại nhân từ đâu nhìn ra được?"

Lý Đông Dương cười nói: "Ngươi có phải thấy lạ, vì sao mỗi lần ngươi làm chuyện xấu, lão phu đều có thể nhìn ra manh mối hay không?"

Cho dù không tình nguyện, Tần Kham vẫn gật đầu: "Quả thật có thấy lạ."

"Bởi vì lão phu giỏi nhìn khí sắc, mỗi lần khi ngươi làm chuyện xấu, trong ánh mắt sẽ luôn lóe ra một tia đắc ý rất khó phát hiện, còn nhớ khi ngươi mới tới kinh sư để di dời mâu thuẫn của Đông

Hán mà đốt nhà lão phu không? Về khi lcs bệ hạ tuyên ngươi vào cung, lão phu lần đầu tiên thấy ngươi đã khẳng định, việc này nhất định là ngươi làm."

Lưng Tần Kham túa mồ hôi lạnh, bất giác cụp mắt xuống: "Chỉ bởi vì ta... lộ ra một tia đắc ý?"

Lý Đông Dương vuốt râu cười khẽ: "Đúng vậy, có điều, ngươi che giấu rất giỏi, người trên đời có thể nhìn ra đến, sợ cũng chỉ có một mình lão phu thôi."

Tần Kham thở phào một hơi, cũng may, chỉ có lão hồ li này có thể nhìn ra được, sau này vẫn có thể lăn lộn

Có điều, một người có thể nhìn ra không khỏi hơi quá nhiều, hay là... nghĩ biện pháp giết chết hắn, xong việc thì vu oan cho Lưu Cẩn?

Ánh mắt bất thiện thoáng nhìn về phía Lý Đông Dương, kết quả lại bị Lý Đông Dương nhạy bén phát giác ra.

Chỉ chỉ vào Tần Kham, Lý Đông Dương cười rất lớn tiếng: "Trẻ con bố láo! Ngươi đó, đúng là tính tình chẳng phân biệt được chính tà, lão phu là nói lời thật lòng, ngươi lại nảy sinh sát khí với lão phu, sao, muốn giết lão phu để diệt khẩu à?"

Tần Kham cười gượng: "Không dám không dám, lão đại nhân đức cao vọng trọng, giết thì đáng tiếc quá..."

Lý Đông Dương bình tĩnh gật đầu: "Ngươi còn trẻ, nói năng suy nghĩ tuy rằng hỗn trướng, nhưng lão phu vẫn quyết định tha thứ cho ngươi."

Tần Kham quyết định, đối với lão gia hỏa này tôn kính thì tôn kính, nhưng sau này tận lực bớt đối mặt với hắn thôi, gặp mặt không bằng hoài niệm.

Thế là Tần Kham vào thẳng chủ đề: "Không biết lão đại nhân hôm nay đến hàn xá là vì..."

Lý Đông Dương vuốt râu trầm mặc, một lát sau mới chậm rãi nói: "Dương Đình Hòa bị biếm trích Nam Kinh, hiền chất chắc biết?"

Tần Kham không nhịn được liền giải thích: "Không phải ta làm..."

"Lão phu đương nhiên biết không phải là ngươi làm, " Lý Đông Dương thở dài, mặt hiện ra vẻ hậm hực: "Lưu Cẩn thế càng lúc càng lớn, một tay lão phu khó có thể cứu vãn cả tòa nhà nghiêng đổ, lần này hắn ngay cả Đại học sĩ nội các cũng dám xuống tay, tiếp theo sẽ là ai?"

"Ma cao một thước, đạo cao một trượng, việc gì cũng có báo ứng cả, người cuồng vọng cũng có ông trời thu hắn, chỉ là chưa tới lúc mà thôi."

Lý Đông Dương lắc đầu: "Báo ứng là tương lai, cuồng vọng là hiện tại, Dương Đình Hòa sáng nay rời kinh nam hạ, hiền chất có biết Dương Đình Hòa chân trước vừa rời kinh, Lưu Cẩn chân sau đã phái người theo sát không? Con chó thiến này đuổi tận giết tuyệt, làm thật quá đáng."

Truyền thống tốt đẹp" Chính trị Quân tử" của Đại Minh từ trước tới nay đến giờ đã bị sạch, phàm là người từng đắc tội với hắn, tất phải dồn vào tử địa thì mới cam tâm.

"Lão đại nhân, những cái này thì ta biết..." Tần Kham lẳng lặng nói: "Cao thủ Tây Hán Lưu Cẩn phái ra tổng cộng có mười người, muốn ở trên quan đạo gần phủ Duyệt châu chặn giết Dương đại nhân."

Lý Đông Dương cả kinh, tiếp theo thở dài ảm đạm: "Nói như thế, Giới Phu hắn... Chạy trời không khỏi nắng?"

Tần Kham sờ sờ mũi, chậm rãi nói: "Chắc không phải là chạy trời không khỏi nắng đâu, nếu không ngoài dự kiến, lúc này mười vị cao thủ của Tây Hán đã mất mạng rồi, đầu bọn họ đã được dùng vôi bảo quản, đang trên đường đưa tới kinh sư."

Ngữ khí Lý Đông Dương hơi có chút kích động: "Là ngươi phân phó?"

Tần Kham cười nói: "Tây Hán có cao thủ, Cẩm Y vệ cũng có cao thủ túc."

Lý Đông Dương ngây ra hồi lâu, bỗng nhiên chắp tay xúc động nói: "Lão phu... thay Giới Phu đa tạ hiền chất."

Tần Kham nhìn Lý Đông Dương chăm chú rồi chậm rãi nói: "Lão đại nhân, trên đời duy hộ thiên lý công đạo, không chỉ có một mình ông, công đạo tự ở trong lòng người thiên hạ."

Chương 375: Khánh phụ bất tử

Lý Đông Dương nghe thấy những lời này, hốc mắt nhanh chóng ửng đỏ.

Mấy ngày nay chịu đủ khinh bỉ, chịu đủ khuất nhục, thậm chí mất tiết tháo đi lấy lòng hoạn quan, chỉ để hết sức chống đỡ sự phồn hoa phục hưng của Hoằng Trị, cứu vớt thịnh thế mà quân thần đời trước cố gắng cả đời gây dựng. Nhưng mà Lý Đông Dương đã phải nhận bao nhiêu lời mắng chửi, chịu bao nhiêu ủy khuất? Trừ Tần Kham trước mắt ra thì ai minh bạch sự trả giá của hắn?

Bởi vì hắn lấy lòng Lưu Cẩn, môn sinh của Lý Đông Dương thậm chí ở trước mặt đông người đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với hắn, nói làm nhục phẩm đức của lão sư, trong triều đình mỗi một người đều tự động không nhìn thấy bóng dạng vì đại thần sắp bị hại mà cầu tình xin xỏ của hắn.

Trong ánh mắt cười nhạo khinh bỉ Bốn phía, chỉ có một đôi mắt sáng, dùng góc độ khách quan nhất lẳng lặng nhìn hắn, đồng thời cũng dùng phương thức của chính hắn để thầm ủng hộ hắn.

Máu nhuộm cát vàng không phải trượng phu, chịu nhục mới là anh hùng thực sự.

Thở hắt ra một hơi, Lý Đông Dương ra sức níu lại lệ già sắp tràn mi, thở dài: "Thịnh thế thoáng chốc hóa nguy nan, may mà có ngươi, may mà có ngươi."

Tần Kham cười nói: "Không nghiêm trọng như vậy đâu, lão đại nhân lo nhiều quá rồi, ảnh hưởng quyền hoạn tạo thành cho Đại Minh nhiều nhất chỉ là hỗn loạn, nhưng vẫn chưa tới mức nguy nan."

Lý Đông Dương tựa hồ không đồng ý với cách nói của Tần Kham, lắc đầu: "Ngươi là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, chắc biết từ lúc Lưu Cẩn cầm quyền tới nay đã giết bao nhiêu đại thần, người làm bề tôi là trọng khí của đất nước, hiện giờ lại bị một hoạn quan xuất thân ti tiện tàn sát như giết gà giết chó, triều Chính Đức đã tái hiện loạn

tượng cả triều đầy máu tanh trong những năm Đại Minh Hồng Vũ, đất nước rơi vào cảnh nước lửa, Tần Kham, đây không phải hỗn loạn, mà nguy nan!"

Tần Kham thở dài: "Lão đại nhân, nguy nan lớn hơn còn ở phía sau kìa, Lưu Cẩn... chẳng qua chỉ là một khởi đầu mà thôi."

Lý Đông Dương do dự một lát, nói: "Hiền chất nếu có biện pháp, chẳng biết có giúp được Giới Phu hồi kinh hay không? Lão phu biết, ngươi luôn có nhiều chủ ý nhất."

Tần Kham cười nói: "Lão đại nhân yên tâm, chắc Dương đại nhân rời kinh không đến trăm dặm sẽ được khoái mã trong cung truy hồi, trong ba ngày tất có biến cố."

Lý Đông Dương giật mình nói: "Hiền chất dùng gì để khẳng định như vậy?"

Tần Kham bỗng nhiên cười rất xấu xa: "Lão đại nhân vừa rồi không phải đã nói sao? Vãn bối đang làm mấy chuyện xấu, thuận tay làm luôn có chuyện của Dương đại nhân."

Lý Đông Dương ngây người một lúc, thở dài: "Lão phu già rồi, chung quy vẫn không thể so được với người trẻ tuổi."

Tâm tình của Lý Đông Dương lập tức trở nên thoải mái, không có nguyên do, hắn chỉ là tin lời Tần Kham nói ra nhất định có thể làm được, Dương Đình Hòa hồi kinh đã thành kết cục đã định.

Tần Kham tiễn hắn tới ngoài cửa lớn hầu phủ, Lý Đông Dương xoay người nhìn Tần Kham, nghiêm túc nói: "Khánh phụ bất tử, lỗ nan vị dĩ. Tần Kham.tòa nhà đã nghiêng, ngươi vươn tay ra đỡ đi, lão phu thay xã tắc tổ tông kính nhờ ngươi."

Tần Kham rất cảm động nhìn Lý Đông Dương, cuối cùng bỗng nhiên trợn mắt, ném ra một câu "Không có hứng thú" rồi xoay người đi vào.

người làm việc chỉ dựa vào bản tâm, đối với cái gọi là tòa nhà sắp đổ và xã tắc tổ tông là tuyệt đối không có một chút hứng thú.

Bản chất của Tần Kham kỳ thật rất đơn thuần, hắn chưa bao giờ

vạch mình cố định vào trong một phạm vi rõ ràng nào, vừa không thuộc chính nghĩa, vừa không thuộc tà ác, thường xuyên lắc lư qua lại giữa hai bên, nhiều lúc là bắt cá hai tay, bị người ta xúc phạm tới lợi ích thì không phân trắng đen giết hết, còn có giúp người ta hay không thì phải xem tâm tình, thiên lý công đạo gì đó thì thường xuyên treo bên miệng niệm vài câu. Nói tóm lại, hắn sống rất tiêu sái, đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy mệt.

Một chiếc xe ngựa song mã lặng lẽ rời khỏi hầu phủ vào kinh sư, nhân lúc màn đêm buông xuống, trước khi cửa thành sắp đóng thì vào thành.

Phường Nhân thọ, Phúc Tân lâu.

Phúc Tân lâu hiện giờ lão bản họ Tần, tên Kham, nhận tước Sơn Âm Hầu.

Đinh Thuận là nhân vật lanh lợi biết làm việc, ngày ấy khi chơi Lưu Cẩn, Tần Kham chỉ thuận miệng nhắc tới, ngày hôm sau, chưởng quầy của tửu lâu liền mặt như đưa đám bán tửu lâu cho Đinh Thuận, định giá hai trăm lượng bạc, mua bán minh bạch, chẳng bên nào thiệt.

Đương nhiên, quá trình trong đó không thể nói với người ngoài, tửu lâu ngày vào cả đấu vàng như vậy tất nhiên không thể không d bối cảnh, chưởng quầy sau khi bán tửu lâu, một vị Hộ bộ thanh lại ti lang trung, một vị Thái Thường tự thiếu khanh trong triều liên danh hạch tội Sơn Âm Hầu vô pháp vô thiên, ép dân chiếm đoạt của cái, trong kim điện lập tức dẫn tới những tiếng mắng chửi, kết quả vừa tan triều, hai vị đại nhân này liền bị Cẩm Y vệ khách khí mời vào chiếu ngục, đến nay vẫn chưa ra, cũng không biết là đã chết hay còn sống, còn tội danh của nhị vị, Đinh Thuận thu thập được hơn mười khoản, nếu như là chứng thực xác thực, hai vị đại nhân cho dù không phải chém đầu sau thu thì ít nhất cũng được ban khăn trắng tự treo cổ mà chết.

Giống như lời Tần Kham nói, Sơn Âm Hầu nhún mình là vì khách khí, ngoại nhân đừng có coi sự khách khí này là phúc khí, sẽ mất mạng đó.

Đêm nay tửu lâu có khách, khách nhân không tính là tôn quý, ít

nhất thì ở trước mặt Tần Kham, những khách nhânnày toàn bộ đều phải cúi đầu khom lưng với hắn.

Bọn họ là chưởng quầy của các hiệu buôn lớn trong kinh sư, Tần Kham đêm nay muốn mở tiệc chiêu đãi bọn họ.

Tần Kham Một thân nho sam màu đen, hông đeo ngọc bội dưới sự vây quanh của thị vệ thong thả đi lên tửu lâu, trong nhã các của tửu lâu, một đám chưởng quầy hiệu buôn trong kinh sư cười bồi đứng ở cửa, vừa thấy Tần Kham liền đều quỳ lạy, cung kính vấn an.

Tần Kham cười cười bảo mọi người đứng dậy, rồi mới đi vào nhã các, các chưởng quầy lúc này mới dám nối đuôi nhau đi vào.

Phân chủ khách ngồi vào chỗ, Tần Kham chậm rãi nhìn các chưởng quầy, nụ cười ở khóe miệng vẫn chưa từng tắt.

Chỉ vào một chưởng quầy hơi béo phì bên trái, Tần Kham cười nói: "Ngươi họ Tống, nguyên quán Sơn Tây Thái Nguyên, dưới tên có mười cửa hàng lớn nhỏ, lấy buôn bán đồ da làm chủ, có đúng không?"

Tống chưởng quầy lập tức thụ sủng nhược kinh, vội vàng đứng lên khom người chắp tay nói: "Tiện danh có thể lọt vào kim khẩu của Hầu gia, thảo dân vô cùng vinh hạnh."

Tần Kham cười cười, quay đầu nhìn về phía một vị chưởng quầy sắc mặt trầm ổn, tuổi chừng hơn năm mươi bên phải, nói: "Ngươi họ Trương, nguyên quán Trực Đãi Bảo An, dưới danh nghĩa có mười hai cửa hàng lớn nhỏ, lấy buôn bán dược liệu làm chủ, đúng không?"

Trương chưởng quầy cũng đứng lên, trầm ổn chắp tay với Tần Kham: "Có thể được kim khẩu của Hầu gia nhắc tới, thảo dân vinh hạnh muôn phần."

Một canh giờ tiếp theo, Tần Kham mỉm cười nói ra tên, nguyên quán và sản nghiệp trên danh nghĩa của hơn mười chưởng quầy, thuộc như lòng bàn tay.

Nụ cười của các chưởng quầy càng lúc càng miễn cưỡng.

Một vị Hầu gia đương triều tay nắm mấy vạn Cẩm Y vệ, không ngờ biết rõ tên tuổi của những thương nhân tầng chót như vậy, hắn... Rốt cuộc muốn làm gì?

Mọi người ngồi trong nhã các lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát, bốn chậu than đang cháy cũng không xua đi được hàn ý trong lòng họ, lặng lẽ nhìn nhau, phát hiện ai nấy đều sợ run như bị bọn cướp nhắm vào.

Cho dù là cướp thì Tần Hầu gia cũng là cướp tư văn nhã nhặn, đánh đánh giết giết không phải phong cách của hắn, thủ đoạn mềm dẻo lừa nhân tài mới là chỗ đặc sắc của hắn.

Các chưởng quầy hiệu buôn đang ngồi đây cười so với khóc còn khó coi hơn, tiệc không phải là tiệc ngon, đường đường là quốc hầu lại mở tiệc chiêu đãi những thương nhân thân phận ti tiện như bọn họ, hơn nữa nắm rõ quê quán sản nghiệp tên tuổi của bọn họ, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

"Hầu... Hầu gia, không biết Hầu gia hạ mình mở tiệc chiêu đãi đám người thảo dân là vì..." Một vị chưởng quầy đứng lên lắp bắp hỏi.

Tần Kham cười nói: "Chớ có khẩn trương, bản hầu đương nhiên là để làm quen với các vị chưởng quầy, chiêm ngưỡng một chút phong thái của kẻ có tiền của Đại Minh chúng ta."

Các Chưởng quầy cười gượng, bọn họ càng muốn khóc hơn.

Bữa cơm này chỉ sợ so với Hồng Môn Yến năm đó thì chẳng kém là bao.

Ngồi đó từ từ nhấp một ngụm rượu, ánh mắt Tần Kham lại quét qua trên người các chưởng quầy, nụ cười lại giống chồn hằm hè rình gà.

"Được rồi, không khách sáo v mọi người nữa, bản hầu hôm nay mở tiệc chiêu đãi các vị chưởng quầy, thực sự có chuyện quan trọng muốn bàn."

Tống chưởng quầy đứng dậy cung kính cười nói: "Hầu gia là nhân vật tôn quý đỉnh thiên, đám tiện dân muốn gặp mà chẳng dám mong, ngài có việc gì cứ phân phó, chúng ta không dám không

theo."

Tần Kham vỗ vỗ tay,, Đinh Thuận từ ngoài cửa đi vào, cầm trong tay một xập giấy đầy chữ đưa cho Tần Kham.

Ngón tay Tần Kham nhẹ nhàng búng mấy cái lên giấy, cười cười nhìn chung quanh: "Mọi người đều là thương nhân, thường ngày viết viết tính tính, chắc là biết chữ cả chứ hả?"

"Biết, biết." Mọi vội vàng vội vàng cười bồi.

"Biết chữ là được rồi, bản hầu đỡ phải mất công giải thích cho từng người." Tần Kham đánh mắt ra hiệu cho Đinh Thuận, Đinh Thuận theo tính danh của các chưởng quầy mà phát.

Các chưởng quầy vẻ mặt lo sợ cầm lấy giấy, vội vàng nhìn lướt nội dung bên trên, trong nháy mắt sắc mặt của mọi người tái nhợt, màu máu nhanh chóng rút đi trên khuôn mặt họ, mấy vị chưởng quầy nhát gan không kìm lòng được mà run rẩy kịch liệt

Chương 376: Giết gà dọa khỉ

Tần Kham đoạt lấy giấy từ Tống chưởng quầy bên cạnh, cười dài đọc: "Tống Phúc Cẩm, nam, nguyên quán Sơn Tây Thái Nguyên, hiệu buôn tên là "Phúc cẩm ký", lấy đồ da làm chủ nghiệp, năm Hoằng Trị thứ mười hai dựa vào Hộ bộ chủ sự Lưu Ứng Đích, hối lộ hai vạn lạng bạc, hai mỹ tỳ, mười tấm cổ ngọc, mười hai viên Tẩu Bàn đông châu, chậc chậc, chơi lớn! Năm Hoằng Trị thứ mười ba, Tống Phúc Cẩm buôn ba vạn cân gang xuất quan, đưa vào thảo nguyên đại mạc, giao dịch với các bộ lạc lớn nhỏ như Thát Đát, Đóa Nhan, Ngoã Lạt, dùng gang để đổi lấy da bò da dê, kiếm lời rất lớn, từ đó về sau, Tống Phúc Cẩm lấy đây làm nghề, cho đến tháng chạp nguyên niên Chính Đức, tổng cộng buôn lậu hơn hai mươi vạn cân gan, gia sản trăm vạn."

Từ từ đọc xong nội dung viết trên giấy, ánh mắt nhìn về phía Tống Phúc Cẩm của Tần Kham tràn ngập sùng bái: "Tống chưởng quầy Biết cách làm giàu quá, bản hầu hận không thể dập đầu với ngươi, sao lại nghĩ ra được một chiêu như vậy? Ai cũng bảo nội tâm của thương nhân linh hoạt nhất, lời ấy quả nhiên không sai, không chỉ linh hoạt, lá gan cũng lớn, trong luật Đại Minh nghiêm cấm buôn bán binh khí quân giới, gang thép với dị tộc, ai làm trái lập tức hành quyết, Tông chưởng quầy vì tiền mà ngay cả mạng cũng chẳng cần, chẳng trách trong mấy năm ngắn ngủi có thể thu được trăm vạn, giỏi, ha ha, bản sự lớn!"

Bùm!

Tống Phúc Cẩm quỳ xuống thật mạnh trước mặt Tần Kham, đầu chạm đất, miệng há ra muốn nói gì đó, nhưng tìm khắp cả bụng cũng chẳng ra được bất kỳ ngôn từ nào để biện giải.

Lúc này hắn mới ý thức được, vị nhân vật tôn quý trước mắt này, thân phận không chỉ là quốc hầu, hắn còn có một thân phận, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, thủ lĩnh thân quân của thiên tử, tay nắm mấy vạn mật thám, trong bất kỳ ngõ ngách nào của Đại Minh phát sinh bất kỳ chuyện nhỏ nào, chỉ cần hắn muốn biết, liền nhất định có thể biết được.

"Hầu gia, tha... tha mạng." Tống Phúc Cẩm bỗng nhiên ôm lấy đùi Tần Kham, thê lương hét to.

Đinh Thuận ở Bên cạnh giận tím mặt, một cước đá Tống Phúc Cẩm ra xa, hăm dọa: "Tên thương hộ ti tiện ngươi, thân thể quý giá c Hầu gia ngươi có thể chạm vào à? Muốn chết sao?"

"Đinh Thuận."

"Có."

Tần Kham mỉm cười, trong mắt lộ sát khí: "Đưa Tống chưởng quầy và Hộ bộ chủ sự lưu Ứng Tích cùng vào chiếu ngục, án này không cần qua hình bộ và Đại Lý tự, định luôn tội thông đồng với địch, chém đầu hai kẻ này ở chợ, tiền phi pháp, gia sản, cửa hàng sung vào quốc khố, gia quyến đưa vào giáo phường ti, ba đời tộc nhân không được tham gia thi cử."

"Vâng." Đinh Thuận ôm quyền rồi phất tay, các Cẩm y Giáo úy sớm chờ ngoài nhã các như lang như hổ xông vào, lôi Tống Phúc Cẩm đã xụi lơ ra ngoài.

Không khí trong nhã các nháy mắt đã hạ xuống điểm không, các chưởng quầy sắc mặt trắng bệch, thân hình run rẩy, tuyệt vọng nhìn nhau.

Tần Kham nhoẻn miệng cười, nói: "Phá hoại bầu không khí rồi, bản hầu thật không phải, nào, chúng ta uống rượu dùng bữa, đêm nay bản hầu cố ý mở tiệc chiêu đãi các vị, trên bàn đều là sơn trân hải vị hiếm có, các vị không thể cô phụ một mảng tâm ý của bản hầu được đâu đó."

Chưởng quầy chỉ cười thảm không nói gì.

Lúc này ai còn nuốt trôi đồ ăn.

Trên tay Mỗi người đều có một tờ giấy, trên giấy ghi lại từng chuyện phi pháp mà bọn họ đã làm, bọn họ từng hối lộ quan viên nào, quan viên làm chỗ dựa cho họ là ai, đã từng làm những vụ mua bán mất đầu nào, vì lợi ích mà tựng hại bao nhiêu mạng người, từng chuyện từng chuyện đều được viết rõ ràng.

Tích lũy tài sản đầy máu tanh và bạo lực, từ xưa đến nay, trong các thương nhân đang ngồi đây, có ai mà không từng làm chuyện mờ ám chém đầu diệt tộc? Trên đời này không có tường nào là không lọt gió, sau khi làm rồi ai có bản lĩnh có thể khiến nó như thiên y vô phùng, nắp khít vung kín?

Trước kia bọn họ dám làm việc này, là vì bọn họ không sợ bị truy cứu, phía sau các chưởng quầy đang ngồi đây ai mà không có quan viên làm chỗ dựa? Lục bộ, thông chính ti, Đô Sát viện, Đại Lý tự, thậm chí ngay cả thái giám quản sự nội cung Trong triều đều bị những thương nhân vô khổng bất nhập này thẩm thấu vào, rút củ cái thì bật cả đất, thử hỏi trên dưới cả triều, ai dám mạo hiểm làm kẻ địch với tất cả quan viên trong kinh sư mà điều tra bọn họ?

ngàn vạn lần không ngờ, thực sự có người dám tra bọn họ, hơn nữa là thánh quyến chính long, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ kiêm quốc hầu đương triều tay nắm quyền cao.

Người khác không dám làm, nhưng vị quốc hầu này thì không dám nói chắc, Tống chưởng quầy vừa rồi bị giải đi không phải bị một lời của vị Hầu gia này quyết định sinh tử sao?

Nghe nói vị Hầu gia này lúc trước ra lệnh một tiếng, mấy ngàn phiên tử của Đông Hán nói giết là giết, mắt cũng không chớp cái nào, dao mổ ngay cả với Đông Hán cũng dám hạ dao mổ, giết mấy thương nhân ti tiện bọn họ thì có làm sao?

Các chưởng quầy càng nghĩ càng tuyệt vọng, mồ hôi lạnh không ngừng từ trán và lưng nhỏ xuống.

Khi quyền lực không thể còn làm chỗ dựa cho họ, sức mạnh của những thương nhân này hoàn toàn biến mất, bọn họ lúc này, chẳng khác gì con lợn bị nhốt trong lồng đợi làm thịt.

Sau khi Hạ thủ đoạn độc ác giết gà dọa khỉ, Tần Kham rất nhanh liền trấn áp được khí trường trong nhã các, lúc này hắn khí định thần nhàn chậm rãi nhấm ngụm rượu rồi thở dài thỏa mãn.

"Các vị chưởng quầy, mời uống rượu."

Các chưởng quầy cả người run lên, tiếp theo rất ăn ý đồng thời

quỳ xuống trước mặt Tần Kham.

"Dân đen biết tội, cầu Hầu gia tha mạng!"

"Ngài nói gì đám tiện dân chúng tôi sẽ nhất nhất làm theo, chỉ cầu Hầu gia tha cho tiện dân một mạng, tiện dân biết tội rồi."

"Hầu gia, Hầu gia tha mạng!"

Tần Kham thong dong điềm tĩnh nhìn thương nhân quỳ chật cả phòng, cúi xuống nhìn Trương chưởng quầy ở gần hắn nhất, cười nói: "Nói ra thì Trương chưởng quầy còn lợi hại hơn, nghe nói ngài móc nối được vị Thị Lang nào đó của Công bộ, chậc chậc, thắt lưng thô, gan cũng to, so với Tống chưởng quầy thì có tiền đồ hơn."

Trương chưởng quầy Vừa rồi vẻ mặt còn trầm ổn bình tĩnh lúc này lại giống như con chó già cầu xin lòng thương không ngừng dập đầu binh binh với Tần Kham, trán đã nhỏ máu mà không dám ngừng.

Tần Kham thở dài: "Nói ra thì các vị đều là hạng người thủ đoạn thông thiên, kinh quan bị các ngươi thu mua, quan phủ địa phương cũng bị các ngươi thu mua, thậm chí ngay cả tướng lãnh biên trấn cũng đều bị các ngươi dùng bạc đập cho cả đường thông suốt.

Trương chưởng quầy vội vàng nói: "Hầu gia minh giam, nếu không có các đại nhân trong triều chống lưng dẫn lối, đám tiện dân chúng ta làm gì có gan mà làm những vụ mua bán mất đầu diệt tộc như vậy? Lợi ích đạt được, thương nhân chúng ta chỉ dám lấy phần nhỏ, phần lớn thì đều bị... Đều bị..."

Tần Kham mỉm cười, rất có hứng thú nhìn hắn: "Nói tiếp đi, phần lớn thì ai cầm? Quan viên phía sau Các ngươi à? Ngươi nếu dám nói ra hơn nữa đồng ý nhận cung, bản hầu hôm nay sẽ thacho ngươi, những chuyện ngươi làm coi như chưa phát sinh, thế nào?"

Sắc mặt Trương chưởng quầy trắng bệch, lại ngậm chặt miệng, không dám nói thêm một chữ, chỉ không ngừng dập đầu.

Tần Kham mỉm cười hai tiếng, cũng không ép buộc.

Hắn và những thương nhân này đều rất rõ ràng, tấm lưới phía sau bọn họ không động tới được, ít nhất thì hiện tại chưa được, quan hệ lợi ích triều đình kinh sư rắc rối phức tạp, động vào một sợi là sẽ kích phát cả tấm lưới lợi ích kịch liệt bật lại.

May mắn mục đích đêm nay của Tần Kham không phải là tra tham quan, hắn chỉ cần tiền.

Vỗ vỗ tay, Đinh Thuận lại phát một tập giấy khác cho mọi người.

Các chưởng quầy đang dầu đầu xin tha nhìn lướt qua giấy, lập tức đều thất thần.

"Giấy... giấy vay nợ?"

Tần Kham cười nói: "Đúng vậy, giấy vay nợ, ti lễ giám Lưu công công gần đây rất kẹt, đáng tiếc Lưu công công thân phận rất cao quý, không bỏ mặt mũi xuống nhờ giúp được, tục ngữ nói giúp người là cái gốc của khoái hoạt, bản hầu đành phải giúp Lưu công công mở miệng với các vị, các vị chưởng quầy đều là người rộng rãi, tất sẽ không làm bản hầu thất vọng, phải không?"

"Mỗi người cho mượn ba mươi vạn lượng, các vị chưởng quầy đang ngồi đây, trừ Tống chưởng quầy sắp mất đầu ra không tính, còn lại mười người, mỗi người cho Lưu công công vay ba mươi vạn lượng bạc, ừ, tổng cộng ba trăm vạn lượng, giấy vay nợ do ti lễ giám viết cho các vị, giấy vay nợ trước tiên đưa cho các ngươi xem, rồi sau đó ta thu lại, đưa cho ti lễ giám Lưu công công đóng dấu, cuối cùng phát lại cho mọi người, có không có vấn đề gì không?"

Các chưởng quầy vẻ mặt đau khổ vâng dạ gật đầu.

Ai có thể có vấn đề? Ai dám có vấn đề? Ở trước mặt họ đã giết con gà Tống chưởng quầy đó, đám khỉ còn lại ai còn dám hé răng?

Trương chưởng quầy Không ngừng dập đầu đã thôi không dập đầu nữa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn giấy vay nợ trong tay, rồi mới rụt rè hỏi: "Tiện dân muôn lần chết, xin hỏi Hầu gia, nếu chúng ta cho vay ba mươi vạn lượng bạc, những chuyện hồ đồ trước kia chúng ta từng làm..."

Tần Kham rất rộng rãi vung tay lên: "Xóa bỏ, ta cam đoan triều đình sẽ không gây phiền toái cho các ngươi nữa... Nhớ kỹ, người vay tiền là Lưu công công, không phải bản hầu."

Dừng một chút, Tần Kham lại ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Chuyện cũ bỏ qua, nhưng tha thứ thì tha thứ, các ngươi nếu còn dám buôn bán binh khí quân giới với các bộ tộc Mông Cổ cùng với giặc Oa đông nam, loạn dân thổ ty Tứ Xuyên, vậy thực sự sẽ là mất đầu diệt tộc không thương lượng, trên đời này chẳng có chuyện gì giấu được đâu, các vị đừng xem thường năng lực của Hán Vệ."

"Không dám, tuyệt đối không dám!"Các chưởng quầy cuống quít lắc đầu.

"Tốt, cho các ngươi một ngày thời gian để chuẩn bị bạc." Tần Kham bỗng nhiên cầm chén rượu lên cười nói: "Chính sự đã bàn xong, các vị chưởng quầy đừng ngại thưởng thức rượu ngon bản hầu đã chuẩn bị chu đáo cho các vị, hương vị nhất định là khác v vừa rồi, các vị, xin mời."

Các chưởng quầy cười bồi uống một chén, còn rượu có mùi gì, mọi người tự biết.

Chương 377: Đâm lao phải theo lao

Chính sự xong xuôi, Tần Kham dưới sự vây quanh của các thị vệ đứng dậy chuẩn bị đi.

Còn những thương nhân trong nhã các này, Tần Kham chẳng buồn nhìn lấy một cái.

Hắn không kỳ thị thương nhân, trên thực tế kiếp trước bản thân hắn cũng chính là thương nhân.

Cái hắn kỳ thị là những thương nhân vì tư lợi mà bán cả đại nghĩa quốc gia, nếu với tính tình của hắn trước kia, đêm nay những người trong nhã các này một kẻ cũng đừng hòng mà sống sót rời khỏi, chỉ f gần đây Tần Hầu gia trở nên nhân từ hơn rất nhiều, trong bụng Kim Liễu có cốt nhục của mình, cứ coi như là tích đức cho con mà phóng sinh đi.

Bất kỳ thời đại nào cũng không thể tránh được xuất hiện những kẻ đáng buồn này, vì lợi ích mà buôn bán quân giới g ngoại bang, bọn họ tựa hồ cho tới bây giờ vẫn chưa nghĩ đến, tương lai có một ngày bị đao kiếm sắc bén của kẻ địch kề cổ, đao kiếm sắc bén này có lẽ chính là do mình bán ra.

Chỗ bi ai nhất của người bi ai là nằm ở bọn họ không biết mình là bi ai.

Khi Tần Kham sắp đi, Trương chưởng quầy lá gan bỗng nhiên biến thành lớn cung kính ở phía sau gọi hắn lại.

"Tiện dân muôn lần chết, cả gan hỏi thêm Hầu gia một câu, xin Hầu gia chỉ giáo."

Tần Kham xoay người, cười nói: "Ngươi hỏi đi."

"Tiện dân chỉ muốn hỏi một câu, việc đêm nay... là ý tứ của một mình Hầu gia hay là còn có ai khác?"

Câu hỏi này thật sự quá lớn mật, Trương chưởng quầy lại kiên trì, không thể không hỏi cho rõ ràng.

Vô duyên vô cớ, trước đó không có một chút phong thanh nào, vị Tần Hầu gia này tự dưng triệu tập bọn họ lại, vừa gặp đã giết luôn một người, rốt cuộc là hoàng đế bệ hạ muốn động thủ với đám thương nhân bọn họ, hay là nội các, hoặc hay là Hán Vệ?

Oan có đầu nợ có chủ, những chưởng quầy này chỉ là tiểu nhân vật. Bọn họ cần phải biết chính chủ thì mới có thể trở về báo cáo với đại nhân vật sa u lưng.

Tần Kham nhìn chằm chằm Trương chưởng quầy trán túa mồ hôi, cười cười giơ xập giấy vay nợ trong tay lên, nói: "Các ngươi nhìn rõ chữ bên trên không? Lạc khoản Cuối cùng là của ai?"

Mọi người thốt lên: "Ti lễ giám Lưu công công?"

"Không thể nào." Trương chưởng quầy thốt ra, tiếp theo sợ hãi cúi đầu: "Hầu gia, tiên dân muôn lần chết, nhưng Lưu công công hắn..."

Tần Kham cười ha ha: "Bản hầu có nói gì đâu? Bản hầu chẳng nói gì mà?"

Nhìn Tần Kham rời khỏi tửu lâu lên xe ngựa, biến mất ở cuối ngã tư đường trong màn đêm, nhã các đang lặng yên bỗng nhiên như ong vỡ tổ, các chưởng quầy tranh nhau chạy xuống lầu, tìm gia phó của mình ở ngoài cửa. Nghiêm mặt lớn tiếng truyền lệnh.

"Mau! Mau báo cho đại nhân. Đêm nay chúng ta bị người ta cướp."

Trong Ti lễ giám mùi đàn hương vấn vít, mùi rất nồng.

Đây cũng không phải là phẩm vị của Lưu Cẩn có vấn đề, thật sự là hắn có nỗi khổ riêng.

Thái giám là một loại người sinh lý không trọn vẹn. Bọn họ vừa không thuộc nam nhân, vừa không thuộc nữ nhân.

Loại người không trọn vẹn này bất luận địa vị cao quý cỡ nào. Bởi vì nguyên nhân sinh lý, khi đi ngoài luôn rất khó xử lý sạch sẽ, hơn

nữa trong hành động hằng ngày, cũng khó tránh khỏi sự mất khống chế nho nhỏ, sót một hai giọt ở đũng quần, trên người sẽ lưu lại một chút mùi khai, thế là bọn họ chỉ có thể bôi một số hương liệu lên người, hoặc là những vật như cỏ thơm, cây đàn hương mang theo trên người khi đi cầu đi tiểu, hòng át đi mùi khai mùi hôi.

Lưu công công Quyền khuynh triêu dã tất nhiên cũng không ngoại lệ, cái thứ mùi hôi này sẽ không bởi vì hắn tay nắm quyền cao mà nể mặt hắn, cùng lắm chỉ là mùi hôi sẽ trở nên độc đáo hơn thôi.

Tần Kham có thể nói là khách ít đến của ti lễ giám, nơi này âm khí dày đặc như Diêm Vương điện, nếu như không phải bắt buộc, hắn tuyệt đối không có hứng thú tới chơi.

Chân trước vừa bước vào ti lễ giám, mùi nồng nặc khiến Tần Kham kìm lòng không đậu mà thối lui, lui tới cách cửa cả trượng mới thở hắt ra một hơi.

"Ôi! Cái mùi này... Ti lễ giám Các ngươi định làm thịt hun khói mừng năm mới à? Trong nhà là nơi của người nào?" Tần Kham nhíu mày.

Tiểu hoạn quan Dẫn đường vẻ mặt xấu hổ, muốn giận mà không dám giận. Vị gia gia Trước mắt này ngay cả lão tổ tông cũng phải sợ hắn ba phần, mình thì tính là cái rắm gì?

"Ai ở ngoài làm ồn đó? Không muốn sống nữa à?" Trong phòng truyền đến thanh âm tức giận của Lưu Cẩn.

Tần Kham hít sâu một hơi, vẻ mặt bi tráng như lao vào hố phân, ra hiệu cho tiểu hoạn quan vén rèm cửa.

Trong Sương khói lượn lờ, Lưu Cẩn mặc áo mãng bào, vẻ mặt không giận mà tự có uy ngồi trên giường ấm, thấy Tần Kham vào cửa, Lưu Cẩn ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đại giá của Hầu gia đến ti lễ giám, thật đúng là khách ít đến."

Tần Kham mỉm cười chắp tay tiếp đó chào hỏi: "Lưu công công có nhã hứng thật, biến cả phòng thành sương khói mù mịt, khiến người ta như vào Bồng Lai tiên cảnh, Lưu công công là muốn

thành tiên à?"

Lưu Cẩn: "....."

"Hầu gia hôm nay chắc không phải là chỉ vì nói móc Tạp gia mà đến chứ hả? Nói chính sự đi."

Nơi này Tần Kham một khắc cũng chẳng muốn ở lại, tất nhiên cũng không muốn lắm lời với hắn, từ trong ngực lấy ra một xấp giấy đưa cho Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn nhíu mày đọc lướt qua, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

"Hầu gia, giấy nợ ba trăm vạn lượng bạc này là thế nào? Vì sao lạc khoản tất cả đều là tên của Tạp gia, Tạp gia mượn tiền lúc nào?"

Sương khói hun cho Tần Kham mắt đỏ bừng, hắn dùng tay áo che miệng mũi, chỉ chỉ vào giấy vay nợ: "Lưu công công hiểu lầm rồi, ngươi chỉ có thể lấy hai trăm vạn lượng thôi, một trăm vạn còn lại là của ta."

Lưu Cẩn ngây ra một lúc, tiếp theo giận dữ nói: "Tạp gia mượn ba trăm vạn lượng, ngược lại bị ngươi cắt một trăm vạn lượng, ngươi đây là lừa bịp tống tiền à?"

"Lưu công công còn nhớ giao dịch của chúng ta chứ?"

"Đương nhiên còn nhớ."

"Ngươi xem, ngươi thiếu tiền, ta hứa đi kiếm tiền cho ngươi, tiền đã chất trong khố phòng nhà ta, muốn lấy lúc nào thì lấy, lời hứa của ta có tính là đã thực hiện rồi không?"

Vừa nghe bạc đã chất trong khố phòng của hầu phủ, Lưu Cẩn mặt tươi rói, tiếp theo lại trở nên âm trầm: "Nhưng ngươi không nói tiền kiếm cho Tạp gia là phải trả lại, theo cách làm này của ngươi, Tạp gia vì sao không tự mình đi vay?"

Tần Kham thở dài: "Giết người thì thường mạng, thiếu nợ thì trả tiền, xưa nay đó đều là thiên kinh địa nghĩa, thiếu tiền sao có thể không trả được? Huống hồ còn là vài trăm vạn lượng bạc, Lưu công công sẽ không cho rằng chỗ bạc này là từ trên trời rơi xuống

chứ?"

Lưu Cẩn cười lạnh nói: "Cho dù thiếu nợ phải trả tiền, Tạp gia cầm tới tay chỉ có hai trăm vạn lượng, vậy trả cũng chỉ có thể là hai trăm vạn, vì sao ngươi cầm một trăm vạn lượng còn bắt Tạp gia trả hộ? Tưởng Tạp gia là coi tiền như rác à

Tần Kham lắc đầu lẩm bẩm: "Ta cực khổ chạy vạy vay tiền, ngươi chẳng lẽ không biết cảm ơn à? Ta đường đường chính là quốc, phí làm chân chạy ít nhất cũng phải trả một trăm vạn chứ?"

Lưu Cẩn cả giận nói: "Quốc hầu có quý giá tới mấy thì cũng không đáng một trăm vạn được, Hầu gia, ngươi đây rõ ràng là chơi ta."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Xem ra Lưu công công không cần chỗ bạc này rồi, lại càng không chịu đóng dấu trên giấy vay tiền?"

Lưu Cẩn dứt khoát lắc đầu: "Chỗ bạc này Tạp gia không cần! Tự ngươi mượn thì tự ngươi trả, Tạp gia chẳng dính dáng mảy may."

Tần Kham cũng không thất vọng, rất thống khoái thu hồi giấy vay nợ rồi đút vào trong ngực.

"Được, cho dù cuộc giao dịch này của bản hầu và Lưu công công không thành công, nhưng mua bán không thành còn tính nghĩa, lần sau lại hợp tác là được."

Bịt miệng mũi, Tần Kham rất nhanh ly khai ti lễ giám.

Lưu Cẩn cười lạnh hắc hắc không ngừng, tục ngữ có câu bệnh lâu thành lương y, bị người ta lừa nhiều cũng sẽ có tâm nhãn hơn, Tả Đô ngự sử và Binh Bộ Thị Lang cho ngươi, thuận tiện còn kiếm được một trăm vạn lượng bạc, chẳng trả giá cái gì mà còn muốn chiếm tiện nghi, ngươi tưởng người trên thế gian này là lợn hết cả à?

Trong sương khói mờ mịt, khuôn mặt đắc ý của Lưu Cẩn như ẩn như hiện.

Đắc ý không được bao lâu, sắc mặt của Lưu Cẩn dần dần thay đổi, trở nên vừa sợ vừa giận.

"Không ổn! Bệ hạ..."

Lưu Cẩn giống như bị người ta đạp cho một phát vào mông, nhẩy cẫng lên cao, hớt hản chạy tới cung Càn Thanh.

Trong Cung Càn Thanh cũng tràn ngập mùi thơm, may mắn là Chu Hậu Chiếu không có khẩu vị nặng như Lưu Cẩn, mùi cũng không quá nồng, ngửi vào thấy rất thoải mái.

Được hoạn quan dẫn vào điện, Tần Kham chỉ cảm thấy cung điện to như vậy mà lạnh tanh, rảo bước vào điện liền cảm thấy cả người lạnh run.

Cửu ngũ chí tôn, thiên địa nhất nhân, nhà ở cũng quả thực đủ lớn, nhưng mà sống bên trong có thực sự hạnh phúc hay không.

Tần Kham càng lúc càng lý giải nỗi khổ Chu Hậu Chiếu không muốn ở trong cung, không gian càng lớn thì loại cô độc tịch liêu này càng ngấm sâu vào xương tủy, lâu ngày không ai có thể chịu nổi.

Chu Hậu Chiếu ngồi xếp bằng trên giường ấm, hứng trí bừng bừng lật sách. Trương Vĩnh thì lặng lặng đứng hầu, thấy Tần Kham vào cửa, Trương Vĩnh cười cười gật đầu chào hắn.

Sách tất nhiên không phải là sách tử tế gì, mấy thứ như tứ thư ngũ kinh, Chu Hậu Chiếu đến lật cũng lười chẳng buồn lật, sách trong tay là đông cung Trương Vĩnh từ bên ngoài tìm về cho hắn.

Thấy Tần Kham tiến vào thi lễ, Chu Hậu Chiếu giơ quyển sách trên tay lên rồi cười nói: "Tần Kham, mau tới xem đi, tư thế này khá là thú vị, một người chỉ có hai tay hai, nhưng lại có thể làm ra được tư thế kỳ dị như vậy, thật là khiến trẫm kinh thán không thôi."

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, lý thuyết là phải kết hợp với thực tiễn, ngồi mà nói thì chẳng bằng đứng mà đi, thứ này có nghiên cứu nhiều tới mấy thì chung quy vẫn không bằng tự mình xách thương lên ngựa..."

Chu Hậu Chiếu rất là đồng ý, liên tục gật đầu.

Tần Kham ngập ngừng một lúc lâu mới không nhịn được hỏi: "Bệ

hạ... Vẫn chưa động phòng với hoàng hậu nương nương à?"

Chu Hậu Chiếu hừ nói: "Cái mụ la sát đó, trẫm tuyệt đối sẽ không đồng phòng với nàng ta! Để nàng ta đội kim quan hoàng hậu sống vậy cả đời đi."

"Bệ hạ có tần phi vừa ý rồi à?"

"Cũng không, kỳ thật chuyện nam nữ này cũng chẳng có gì thú vị, trẫm trước lúc đại hôn đã sai bốn vị cung nữ đồng phòng với trẫm, biến trẫm thành... Khụ, các nàng làm trẫm đau quá."

Tần Kham ngạc nhiên: "Bệ hạ nói ngược à? Phải là ngài làm họ đau mới đúng chứ."

"Các nàng cũng đau, nhưng trẫm cảm thấy mình so với các nàng thì đau hơn, sau chuyện nghĩ lại, chuyện này thực sự chẳng có ý nghĩa gì cả, chẳng thú vị như nói trong đông cung..."

Tần Kham ngạc nhiên không nói gì.

Loại chuyện này không ổn rồi, chắc Chu Hậu Chiếu ngại nói với người ngoài, nhưng Tần Kham thật sự không thể tưởng tượng được cung nữ làm thế nào để khiến Chu Hậu Chiếu đau được.

Trừ phi... trong bốn ả cung nữ có nam nhân trà trộn bên trong?

Chương 378: Đâm lao phải theo lao. (hạ)

Thanh danh của Chu Hậu Chiếu trong lịch sử rất không ra gì, đặc biệt là liên quan tới phương diện nữ nhân.

Trong truyền thuyết năng lực của Chu Hậu Chiếu kinh người, hơn nữa dục vọng rất cao, cải trang rời cung chơi trò dân gian, phần lớn là đi săn diễn, hơn nữa rất hay..

Nhưng mà tình huống thực tế lại... Chu Hậu Chiếu Hiện giờ đối với nữ nhân có chứng sợ hãi cường độ thấp, bởi vì nữ nhân "làm hắn đau".

Cho nên mới nói, kết cục của đắc tội với quan văn rất thảm, một tiểu thanh niên ngây thơ yếu ớt, chính bởi vì khi còn trẻ phạm phải mấy chuyện phản nghịch, bị đám quan văn lòng dạ hẹp hòi ghi nhớ trong lòng, tuyệt bút của sử quan vung lên, tiểu thanh niên ngây thơ biến thành đại dâm ma, xú danh truyền tới mấy trăm năm.

Đế vương mỗi đời trước khi tắt thở thực sự nên gọi sử quan vào cung rồi đọc lại một lượt những thứ họ viết, đối với thứ mà ai viết thấy bất thì hạ chỉ chôn dùng, tà khí xiêu vẹo này mới có thể được ngăn chặn một cách hữu hiệu.

Tần Kham không muốn giống như các quan văn khác, bất kỳ chuyện gì của hoàng đế bọn họ cũng thích nhúng tay vào, theo Tần Kham, chuyện phòng the của hoàng đế tốt nhất đừng nên hỏi đến, đây là sự riêng tư sâu nhất của một người, quyề lợi mà ngay cả người thường cũng có, cớ sao hoàng đế lại không có?

Thế là Tần Kham liền di dời đề tài, cười nói: "Bệ hạ còn trẻ, việc nam nữ cũng không vội, chờ ngươi chờ ngươi tìm được nữ tử mà ngươi muốn sống với nàng ta cả đời, trong nước sữa hòa nhau tự có thể cảm nhận được lạc thú của chuyện này."

Chu Hậu Chiếu giận dữ nói: "Lạc thú đâu ra, ý trung nhân của trẫm

còn chưa thấy, dù sao tuyệt đối sẽ không phải là đám cung nữ khúm na khúm núm trong cung, vừa thấy trẫm liền chỉ biết quỳ xuống dập đầu. Trẫm hỏi thêm một câu cũng khiến họ sợ tới mức rơi nước mắt, quá là vô vị."

Tần Kham phụ họa vài câu, mắt chớp chớp, đổi đề tài, cười nói: "Bệ hạ đăng cơ đã một năm, hiện giờ thiên hạ yên ổn, tứ hải giai bình, nhưng còn có chuyện phải do bệ hạ tự mình hạ chỉ đi làm."

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Chuyện trong ngoài trẫm đều giao phó cho Lưu Cẩnhưng, còn có chuyện gì cần trẫm tự mình hạ chỉ nữa?"

Tần Kham chắp tay chậm rãi nói: "Biên soạn "Hiếu Tông thực lục:, chuyện này không thể không làm."

Chu Hậu Chiếu sợ tới run lên, Tiếp theo gật đầu thật mạnh: "Không sai. Chuyện này là phải làm, Tần Kham, may mà có ngươi nhắc nhở, phụ hoàng cả đời anh minh thần võ. Sáng lập thịnh thế huy hoàng. Trẫm cũng nên lệnh cho bác học đại nho trong triều ghi lại những công tích của phụ hoàng khi còn sống. Để người đời sau tưởng nhớ kính ngưỡng."

"Thần chỉ tận đạo thần tử mà thôi."

"Chuyện này bảo ai làm?" Chu Hậu Chiếu vuốt cằm lẩm bẩm nói.

" Bác học đại nho Trong triều thì nhiều, ví dụ như Tiêu Phương Tiêu lão đại nhân, còn cả Lý Đông Dương đại nhân. Dưới ngòi bút của Bọn họ đều là văn vẻ tuyệt diệu cẩm tú..." Ngữ khí của Tần Kham hơi khựng lại, cứ như là buột miệng nói: "Đương nhiên, còn có Dương Đình Hòa Dương đại nhân, bệ hạ đừng quên, năm Hoằng Trị thứ hai, Dương đại nhân chính là bởi vì tu soạn "Hiến Tông thực lục 》 mà danh chấn thiên hạ, giờ để biên "Hiếu Tông thực lục 》 có thể nói là vô cùng thuần thục..."

Chu Hậu Chiếu giật mình, vỗ đùi thật mạnh: "Đúng! Trẫm nhờ Dương tiên sinh biên soạn "Hiếu Tông thực lục", Dương tiên sinh chính là đại nho đương thời, tất sẽ không làm trẫm thất vọng, Người đâu, tuyên Dương Đình Hòa Đại học sĩ vào cung!"

Đang trực đang trực cửa nghe thấy Chu Hậu Chiếu hạ chỉ, không khỏi ngẩn người.

Dương Đại học sĩ... Không phải bị Lưu công công biếm trích tới Nam Kinh rồi sao? Giờ đi đâu mà gọi Dương Đình Hòa?

Thấy hoạn quan ở cửa do dự, Tần Kham cười nhạt, cũng không nói gì.

Chu Hậu Chiếu trừng mắt lên: "còn phỗng ra đó làm gì? Tới điện Văn Hoa tuyên Dương tiên sinh tới đây mau."

Mặt trắng nõn của Tiểu hoạn quan giật giật, lo sợ không yên quỳ xuống.

"Bệ... Bệ hạ, Dương đại nhân hắn, hắn... Bị biếm trích tới Nam Kinh làm Lại bộ Tả thị lang rồi, hai ngày trước đã rời kinh nhậm chức."

Chu Hậu Chiếu mở to hai mắt, ngây đơ nhìn chằm chằm tiểu hoạn quan, sau một hồi lâu, Chu Hậu Chiếu giận tím mặt: "Dương Đình Hòa bị biếm đến Nam Kinh à? Ai? Ai làm?"

"Ti lễ giám Lưu... Lưu công công."

"Lưu Cẩn?" Chu Hậu Chiếu tức giận như núi lửa phun trào: "Lão hỗn trướng Lưu Cẩn này uống nhầm thuốc à? Hắn có biết hắn đang là gì không? Hả? Truyền, truyền Lưu Cẩn! Bảo con chó già này mau lăn tới đây gặp trẫm."

"Vâng." Tiểu hoạn quan vội vàng đứng dậy, chạy đi như bị lửa đốt đít.

Chu Hậu Chiếu lồng ngực phập phồng không ngừng, Tần Kham mỉm cười chắp tay nói: "Bệ hạ, thần tạm thời cáo lui trong chốc lát."

"Ngươi ra ngoài làm gì?"

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ long nhan giận dữ, như thế này không thiếu được phải răn dạy Lưu công công vài câu, thân phận của Lưu công công hiện giờ nước lên thì thuyền lên, thần nếu ở đây chỉ sợ

hắn sẽ mất mặt."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Tần Kham, cũng là ngươi biết chiếu cố tới lòng người nhất, làm người làm việc đều chu đáo."

Tần Kham thành khẩn nói: "Quân tử phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, thần vẫn luôn là chính nhân quân tử..."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, nói: "Trẫm dứt khoát phong ngươi làm Thái hậu (quá dày) luôn."

Tần Kham ngạc nhiên: "Bệ hạ đây là ý gì? Cái gì quá dầy?"

"Da mặt quá dầy."

Đứng ngoài cung Càn Thanh, vịn lên lan can đá cẩm thạch, Tần Kham nhìn thân ảnh lảo đảo chạy hớt hải của Lưu Cẩn, nụ cười ở khóe miệng càng rộng.

Lý Đông Dương nhờ Tần Kham nghĩ biện pháp để Dương Đình Hòa hồi kinh, kỳ thật căn bản không cần nghĩ biện pháp gì cả, chỉ cần để Chu Hậu Chiếu biết Dương Đình Hòa bị biếm trích, Dương Đình Hòa nhất định sẽ được gọi lại về kinh.

Tuy rằng cũng là lão sư thụ nghiệp của Chu Hậu Chiếu, nhưng Lý Đông Dương hiển nhiên không hiểu rõ về Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu là người rất nhớ tình xưa, cho dù bất hảo một chút, phản nghịch một chút, nhưng đối với cựu thần đông cung ngày xưa lại ân điển phá lệ, không chỉ để đám bát hổ Lưu Cẩn nắm giữ tất cả quyền lực nội cung, Tần Kham cũng được thăng làm Chỉ huy sứ, còn phong hầu, không ai chú ý tới nhân vật Dương Đình Hòa này, từ chiêm sự phủ chiêm sự cho tới Tả xuân phường Đại học sĩ, rồi đến cuối cùng thành Đại học sĩ nội các, cứ như thế vô thanh vô tức trở nên hiển hách.

Dương Đình Hòa, là lão sư của Chu Hậu Chiếu, một trong cựu thần đông cung.

Thấy tình tự hờ hững thậm chí là oán hận đối với các quan văn ngoại đình của Chu Hậu Chiếu, Lưu Cẩn tưởng hắn có thể thích giết thích chém đại thần ngoại đình, nhưng mà Lưu Cẩn phạm một sai lầm lớn rồi, hắn đã xem nhẹ tầng quan hệ này giữa Dương

Đình Hòa và Chu Hậu Chiếu.

Trên quảng trường, Lưu Cẩn một tay đỡ mũ sa, hổn hển chạy, một đường lảo đảo ngã va, mấy tên tiểu hoạn quan đi theo phía sau cũng vừa chạy vừa thở như trâu.

Lưu Cẩn đang sợ hãi, hắn không phải sợ chuyện của Dương Đình Hòa, mà là nội khố.

Nếu Tần Kham ở trước mặt Chu Hậu Chiếu thuận miệng nhắc tới Báo Phòng, nội khố đã rỗng là chuyện không giấu được, đây mới là thực sự chất người.

Hoang mang rối loạn chạy tới cung Càn Thanh, bước lên thềm đá cẩm thạch, hơi thở chưa điều hòa liền nhìn thấy Tần Kham đứng cười tủm tỉm ngoài cửa điện.

Thở hổn hển, Lưu Cẩn ngón tay run rẩy chỉ vào Tần Kham, há miệng thở dốc, chắc là muốn mắng mấy câu thô tục, nhưng lại không thốt ra được.

Lưu Cẩn nói không nên lời, nhưng Tần Kham thì mở miệng trước.

"Lưu công công, có cảm thấy như mình đột nhiên nhìn thấy bao công không?"

" Bao công, bao công cái gì?"

"Chính là trước mắt tối sầm đó."

"Ngươi, ngươi đang nói bậy gì đó?" Lưu Cẩn hung tợn lườm Tần Kham.

Tần Kham chỉ vào trong điện, cười nói: "Bệ hạ đang ở bên trong chờ ngươi đó, lập tức ngươi sẽ biết cái gì gọi là trước mắt tối sầm."

Lưu Cẩn còn muốn nói thêm vài câu thì liền nghe thấy Chu Hậu Chiếu Chu Hậu Chiếu trong điện đang lớn tiếng rít gào: "Con chó già Lưu Cẩn đâu rồi? Vì sao còn chưa tới? Phái người đi giục đi! Ghê gớm thật đấy." Lưu Cẩn cả người run lên, sắc mặt tái nhợt, chẳng buồn lắm lời với Tần Kham, hớt hải chạy vào trong điện.

"Bệ hạ, lão nô ở đây, lão nô tới rồi."

Rầm một tiếng, Lưu Cẩn chẳng kịp nói năng gì đã ngã, trán túa máy, là bị Chu Hậu Chiếu ném chén trà vào đầu.

Tần Kham nghe Lưu Cẩn hét thảm trong điện, cười rất vui sướng, lẩm bẩm: "Giờ ngươi chắc đã biết cái gì gọi là trước mắt tối sầm đi rồi chứ?"

Chương 379: Điều ước bất đắc dĩ

Lưu Cẩn quang vinh thụ thương.

Từ sau khi lên làm ti lễ giám chưởng ấn, Lưu công công sống an nhàn sung sướng, cuộc sống hoa lệ cẩm y ngọc thực, rất ít gặp phải sự đối xử vô nhân đạo như vậy.

Bị Chu Hậu Chiếu ném chén trà lần này, Lưu Cẩn trán chảy máu ròng rong, lại ngay cả bịt vết thương cũng không dám, phản ứng rất nhanh bò dậy, không ngừng dập đầu với Chu Hậu Chiếu, miệng nói muôn lần chết, máu tươi nhỏ xuống thấm ướt cả thảm trong điện, hòa thành một màu.

Lúc này Lưu Cẩn trong lòng rất kinh sợ, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là, tên súc sinh Tần Kham này tố cáo hắn! Hơn một trăm vạn lượng bạc Nội khố biến mất, bệ hạ giàu có khắp tư hải nháy mắt trở thành một tên nghèo.

"Bệ hạ, bệ hạ! Lão nô biết tội! Lão nô tội đáng chết vạn lần, bệ hạ tha mạng" Lưu Cẩn rốt cuộc cũng là hạng người mạnh mẽ, chuyện đã bại lộ thì nhận luôn, quỳ gối dập dầu bình bịch, rất ra sức và nghiêm túc, trán vết thương cũ chưa lành đã lại thêm vết thương mới.

"Lão nô không nên nổi lên tham niệm, lão nô không nên thò tay vào nội khó, bệ hạ, tha mạng."

Chu Hậu Chiếu đang Nổi giận đùng đùng ngẩn người, hét to: "Nội khố Cái gì? Nói tung gì thế! Trẫm hỏi ngươi, vì sao biến trích Dương Đình Hòa tới Nam Kinh? Vì sao trẫm không biết gì về chuyện này?"

"Bệ hạ, bệ hạ tha... Hả? Lưu Cẩn mặt đầy máu tươi ngẩng đầu lên, ngây ra nhìn Chu Hậu Chiếu.

Không... Không phải bởi vì nội khố?

Lưu Cẩn sợ ngây một lúc, bỗng nhiên vươn tay hung hăng tát mình một cái.

Cái tát này vừa mạnh vừa vang, xuống tay rất không lưu tình, trong điện to như vậy mà vẫn vang vọng, biểu đạt đầy đủ sự thống hận của Lưu công công đối với chỉ số thông minh của mình và cảm xúc phẫn nộ đối với cái miệng thối của bản thân.

"Lão nô muôn lần chết, Dương đại nhân, Dương đại nhân hắn..."

Lưu Cẩn tìm khắp cả bụng ra lý do biếm trích Dương Đình Hòa, chuyện phát sinh rất đột nhiên, Lưu Cẩn căn bản không hề có chuẩn bị, theo hắn, Dương Đình Hòa chỉ là một tên quan văn cổ hủ dài dòng, biếm thì biếm, bệ hạ đối với quan văn vẫn luôn chán ghét, vì sao lại chỉ quý Dương Đình Hòa?

Lưu công công lần này có thể nói là lật thuyền trong mương. Hắn quá chủ quan. Người Có thể được bệ hạ tin chiều, kỳ thật cũng không chỉ có hắn và Tần Kham.

Đám người Đại học sĩ nội các Lưu Kiện Tạ Thiên Trước kia, chỉ là lúc nhàn hạ thì thỉnh thoảng đến xuân phường dạy cho Thái tử điện hạ lúc đó, mà Dương Đình Hòa lại là lão sư thụ nghiệp chân chính của Chu Hậu Chiếu. Cẩn trọng dạy Chu Hậu Chiếu gần mười năm. Từ nhận chữ tới tứ thư ngũ kinh, rồi đến các loại kinh sử tử tập. Đại bộ phận đều là tả xuân phường Đại học sĩ Dương Đình Hòa dạy. Trong lòng Chu Hậu Chiếu, ân sư thụ nghiệp duy nhất mà hắn cộng nhận chỉ có một mình Dương Đình Hòa.

Đối với ân sư, Chu Hậu Chiếu vẫn rất tôn kính, chỉ là loại tôn kính này rất ít được thượng biểu đạt ra ngoài miệng. Tên cẩu nô tài Lưu Cẩn này chẳng buồn hỏi gì mà biếm đế sư, Chu Hậu Chiếu có thể không tức giận sao?

Lưu Cẩn quỳ gối vắt hết óc để nghĩ lý do giải thích, Chu Hậu Chiếu thì chẳng để ý nhiều như vậy, tiến lên túm lấy vạt áo Lưu Cẩn, ngữ khí âm trầm chưa từng có.

"Trẫm mặc kệ giữa ngươi và Dương tiên sinh có ân oán gì, ngươi lập tức phái khoái mã mời Dương tiên sinh về quan phục nguyên chức cho trẫm, chờ sau khi Dương tiên sinh trở về rồi, ngươi hãy

tới Dương phủ bồi tội với hắn! Mau cút đi!"

Lưu Cẩn sợ tới mức giọng nói cũng thay đổi, cổ họng khàn khàn liên tục dập đầu: "Vâng vâng vâng, lão nô biết tội, lão nô giờ đi mời ngay Dương đại nhân về."

Dập đầu xong đứng dậy, Lưu Cẩn mất hồn mất vía lùi ra ngoài cửa điện, trán vẫn đau rát, nhưng trong lòng thì thở phào.

Cũng may không phải bởi vì nội khố, cũng may tên nghiệt súc Tần Kham đó không tốt cáo Tạp gia, còn về Dương Đình Hòa.

Không thể trêu vào hắn thì sau này Tạp gia không trêu vào nữa là được? Ai biết tên hủ nho này thường ngày bất hiển sơn bất lộ thủy, phía sau lại có một tòa núi dựa lớn như vậy.

Mang tâm tình vạn hạnh, Lưu Cẩn sợ hãi thối lui đến mép cửa điện, hai chân đã chạm vào mép cửa, khi đang định xoay người thì một câu của Chu Hậu Chiếu lại rất vô tình đẩy Lưu công công đang bay lên thiên đường lọt xuống địa ngục.

"Chậm đã! Nội khố vừa rồi ngươi nói là thế nào? Cái gì không nên thò tay vào, ai thò vào rồi?"

Bùm!

Lưu Cẩn lại quỳ xuống.

Mồ hôi lạnh trên trán quyện vào máu tí tách chảy xuống, sắc mặt Lưu Cẩn là một mảng trắng bệch, trong mắt phủ kín vẻ tuyệt vọng.

Trong Yên tĩnh, một đạo thanh âm tà ác truyền đến, Lưu Cẩn nghiêng đầu nhìn lại, thì thấy Tần Kham mặc áo mãng bào ngồi xổm ở ngoài cửa điện cách đó không xa, vẻ mặt xấu xa giơ ra một tập giấy vay nợ.

"Ê, ê, Lưu công công, vay tiền không? Không cần bảo đảm, không cần thế chấp, đóng dấu là có hiệu lực, không bắt nạt người già không khi dễ trẻ em..."

Sơn Âm Hầu Tần Kham lúc này hạ giọng rất thấp, cười như lưu manh cho vay nặng lãi trong sòng bạc.

Tần Kham vẫn nấp ở ngoài cửa điện giỏng tai nghe ngóng động tĩnh bên trong, cười tới thắt cả ruột.

Trí thông minh thật đáng thương.

Phán đoán của tên gia hỏa Nghiêm Tung đối với Lưu Cẩn rất đúng.

Tần Kham vốn định ở trước mặt Chu Hậu Chiếu cố ý mà như vô tình nhắc tới nội khố và Báo Phòng, để nhắc nhở Chu Hậu Chiếu coi trọng bạc trong túi mình, kết quả Lưu Cẩn tự mình để lộ.

Thương thay cho trí thông minh của Lưu công công.

Lúc này Lưu Cẩn đầu đầy mồ hôi và máu tươi, nhỏ xuống đất ngoài điện không phân rõ nổi là mồ hôi hay máu, nhìn qua rất là ghê người.

Tần Kham trốn ở ngoài cửa cười xấu xa quơ quơ mấy tờ giấy vay nọ, Lưu Cẩn rất hận, nhưng không dám tức giận, khóe mắt giật giật.

"Lưu Cẩn! Trẫm đang hỏi ngươi đó, câm à?" Chu Hậu Chiếu ở trong điện hét to:" Báo Phòng của trẫm là trông cả vào nội khố, nội khố hiện giờ còn bao nhiêu tiền."

"Bệ hạ, tiền... tiền trong nội khố." Lưu Cẩn mồ hôi chảy như tương, lắp bắp nói không thành câu.

Trong điện, Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm Lưu Cẩn quỳ ngoài cửa, lẳng lặng chờ hắn trả lời.

Mà Tần Kham, vẫn trốn ở góc khuất ngoài cửa, không ngừng giơ cao đống giấy nợ, cười híp mắt.

"Lưu công công, cơ hội nháy mắt là trôi qua thôi, nếu không tỏ ý, ta giờ đi ngay."

Lưu Cẩn cúi đầu, gân xanh trên trán lồi cả lên, lúc này trong đầu thiên nhân giao chiến, ra sức giãy dụa.

Vay chỗ tiền này, tự dưng tiện nghi cho tên hỗn đản Tần Kham này một trăm vạn lượng bạc, không vay.... thì tổn thất của Lưu

Cẩn hắn không chỉ f một trăm vạn lượng.

Vay hay không vay? Vay hay không vay?

Không vay thì khó giữ được mạng chó, hậu quả của không vay rất nghiêm trọng.

"Lưu Cẩn, trẫm đang đợi câu trả lời của ngươi đây! Nội khố dư bao nhiêu tiền? Nói mau!" Chu Hậu Chiếu đã bực mình.

Lưu Cẩn cả người run lên, hung hăng dập đầu, giọng nói run run: "Bẩm bệ hạ, nội khố còn dư hơn một trăm vạn lượng, mỗi đồng mỗi xu đều có ghi chép rõ ràng, bệ hạ minh giam."

Tần Kham mỉm cười. Mua bán đã thành!

Giơ giơ giấy vay nợ trong tay, Tần Kham lặng lẽ nói hai chữ với Lưu Cẩn, Lưu Cẩn nhãn lực kinh người hai gò má run run, hắn đọc ra ý tứ của hai chữ này.

"Đóng dấu."

Lưu Cẩn vừa hận vừa giận, nhưng mà dưới cái nhìn chăm chú của Chu Hậu Chiếu, lại chỉ có thể khẽ gật đầu.

Bị bịp rồi, một trăm vạn lượng.

"Đi truyền Mã Vĩnh Thành tới đây, trẫm muốn xem sổ sách thu chi của nội khố."

Lưu Cẩn trong lòng căng thẳng, vội vàng nói: "Bệ hạ, lão nô đi truyền hắn."

Thân hình vừa biến mất ở cửa đại điện, Tần Kham đã cười dài ra đón, một chồng giấy vay nợ trong tay dưới ánh mặt trời chói mắt vô cùng.

Lưu Cẩn tức giận đến nỗi trong lồng ngực như có một cỗ nghịch huyết bốc lên, hạ thấp giọng nói: "Tần Kham, ngươi... Ngươi đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của."

"Lưu công công, ta đây chính là đang cứu ngươi, công công nếu

không cảm kích, ta giờ cáo từ ra khỏi cung ngay."

"Cứu ta?" Lưu Cẩn cười lạnh, cả giận nói: "Tạp gia nếu đóng giấu, ngươi tự dưng kiếm lời một trăm vạn, Tạp gia lại đi nợ người ta người ba trăm vạn, ngươi dám nói ngươi đang cứu ta không?"

Nụ cười của Tần Kham vụt tắt, đút tập giấy nợ vào trong ngực, chắp tay với Lưu Cẩn: "Lưu công công, cáo từ."."

người vừa xoay đi, lại nghe Lưu Cẩn ở phía sau kinh hãi thốt lên: "Quay lại! Tạp gia... Tạp gia nhận! Ta... giờ đóng giấu."

Ngân ngấn nước mắt khuất nhục, Lưu Cẩn cắn răng từ trong lòng lấy ra quan ấn ti lễ giám mang theo bên người.

Tần Kham mỉm cười, từ trong ngực rút ra chồng giấy nợ, vừa đi ra lại rụt về, nhíu mày trầm ngâm nói: "Nghe nói quy củ trên giang hồ là chín ra mười ba lại..."

"Tần Kham!" Lưu Cẩn giậm chân thật mạnh, nước mặt lưng chòng lộ ra tư thế liều mạng, thấp giọng rít khẽ: "Có tin Tạp gia máu tươi năm bước, đồng quy vu tẫn với ngươi không? Tạp gia cùng đường rồi."

Lưu công công gặp hạn vấp ngã, ngã mặt mũi bầm dập, đường đường là nội tướng Đại Minh không ngờ bị tiểu nhân lừa bịp tống tiền một trăm vạn lượng bạc.

Sau khi đóng ấn của nhục nước mất chủ quyền lên giấy, cảm xúc của Lưu công công rất không ổn định, Thường xuyên vẻ mặt đờ đẫn, lại thỉnh thoảng vô duyên vô cớ cười lạnh hắc hắc, ai trong ti lễ giám cũng cảm thấy bất an.

Ban đêm hôm nay, Lưu Cẩn chưởng quản chìa khóa nội cung sai người lặng lẽ mở cửa cung, từng xe ngựa chở bạc từ khố phòng của Tần phủ lục tục chuyển vào nội khố.

Chu Hậu Chiếu rất để ý tới Báo Phòng, tất nhiên đối với bạc nội khố để xây dựng Báo Phòng cũng rất quan tâm.

Sau khi bạc chuyển vào nội khố, Chu Hậu Chiếu ngày hôm sau bãi giá tới nội khố xem xét, nhìn thấy bạc sáng chói chồng chất như

núi, Chu Hậu Chiếu lộ ra nụ cười hài lòng, gật đầu khen Lưu Cẩn và Mã Vĩnh Thành mấy câu, rồi mới cảm thấy mỹ mãn trở về cung, ảo tưởng về cuộc sống hạnh phúc trong Báo Phòng ngày sau.

Mà Lưu công công gần đây lại dính vận xui.

Nội ưu vừa được giải quyết, hoạ ngoại xâm liền nối gót tới.

Thương nhân tuy rằng địa vị thấp, nhưng tiền của nhưng bọn họ lại không phải là dễ lấy, bởi vì phía sau bọn họ là quan viên triều đình.

Chặn người ta thăng quan ngang giết cha mẹ, chặn người ta phát tàn thì chẳng khác gì đào mộ tổ nhà người ta.

Lưu công công bất tài, hai chuyện này đều phạm phải.

Chương 380: Hoa cả mắt

Mười tờ giấy vay nợ của đóng dấu của ti lễ giám truyền tay một số vị quan viên trong kinh sư.

Một tờ đều viết rõ vay ba mươi vạn lượng, mười tờ cộng lại là vừa tròn ba trăm vạn lượng, chỗ bạc này là do Sơn Âm Hầu Tần Kham ra mặt cướp đoạt...

Đúng vậy, đúng vậy, chính là "Cướp đoạt", hành vi của Tần Kham đã bị các quan viên phía sau thương nhân định tính là vậy.

Tần Kham ra mặt, lạc khoản thì lại là tên của Lưu Cẩn, đóng dấu đỏ của ti lễ giám.

Trong triều sớm có lời đồn, Sơn Âm Hầu Tần Kham và Lưu Cẩn trước nay không hòa thuận, Tần Kham lại nói với các thương nhân là Lưu Cẩn vay tiền, mọi người đều cười lạnh liên tục, đánh chết cũng không tin, nhưng mà dấu đỏ của ti lễ giám ti lễ giám lại không làm giả được, hai người này rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

Cả chuyện đều trở nên khó bề phân biệt.

Mù mờ thì mù mơ, dám cướp bạc của các đại thần, nói gì thì cũng phải liều mạng với ngươi!

Không biết người nào đi đầu, từng bức tấu chương hạch tội bay tới bàn của ba vị Đại học sĩ nội các, trong tấu chương như phô thiên cái địa, nội dung cơ hồ tất cả đều là hạch tội Lưu Cẩn và Tần Kham, nói hai người cướp tài của dân, ngông cuồng giết thương nhân làm phố phường kinh sư rung chuyển bất an vân vân.

Nhận được nhiều tấu chương hạch tội như vậy, Đại học sĩ nội các có thể làm gì? Hiện giờ toàn bộ triều đình đều do Lưu Cẩn làm chủ, nội các dám làm gì Lưu Cẩn sao? Tần Kham rất được thánh quyến, ngay cả Lưu Cẩn cũng phải sợ hắn ba phần, nội các dám làm gì Tần Kham à?

Cách làm của Nội các rất dứt khoát, tất cả tấu chương toàn bộ đưa tới ti lễ giám, ba vị Đại học sĩ ngay cả một lời nhắc đề nghị xử lý ra sao cũng chẳng buồn gửi.

Lưu Cẩn bị Tần Kham lừa một vố, đang nổi nóng, tùy tiện lật xem mấy bản tấu liền giận tím mặt, ngày thứ hai, trên quảng trường trước ngọ môn Hoàng cung, ba gã ngôn quan kêu gào to nhất bị Tây Hán dùng gậy đánh chết.

Quan văn Đại Minh trước nay luôn có tính tình không sợ chết không sợ đánh, ba gã ngôn quan bị trượng tễ không dọa được các quan văn, ngược lại tình cảm quần chúng càng phẫn nộ.

Tấu chương Phô thiên cái địa bám riết không tha bay về phía nội các, đồng thời hơn mười vị quan viên quỳ gối trước cửa Thừa Thiên, mặt hướng về hoàng cung mà dập đầu tóe máu, thanh âm bi thiết kêu gọi tiên đế vang lên liên tiếp.

Đồng thời, đa số cửa hàng trong thành kinh sư đều treo biển đóng cửa, mặc dù không dám tụ tập gây chuyện. Nhưng cũng dùng phương thức đình công để kháng nghị Lưu Cẩn và Tần Kham.

Chuyện ầm ĩ rồi.

Các quan viên bám riết không tha, thương nhân đình công, củi gạo dầu muối của dân chúng không có, trong thành kinh sư lập tức bị bao phủ trong khủng hoảng.

Lưu Cẩn sắp điên rồi. Hắn thật sự cảm thấy mình sắp điên rồi. ở trong Ti lễ giám ôm mặt khóc bi thống. Cũng như các quan viên đang quỳ ngoài Thừa Thiên môn, hắn cũng đang bi thiết gọi tiên đế.

Chuyện này từ đầu tới cuối có liên quan gì tới hắn đâu? Đều là Tần Kham gây ra, kết quả đầu mâu của mọi người lại chỉ chỉ về phía hắn. Vì sao? dựa vào gì?

Lưu Cẩn trong trạng thái nửa điên giơ dao mổ lên, cũng chẳng có biện pháp nào khác, đây vốn là một chuyện muốn biện giải cũng khó biện giải.

Sau ngày Thương nhân đình công, Tây Hán bắt đầu thanh tràng.

Trước Thừa Thiên môn, hơn mười đại thần quỳ dưới đất kêu khóc bị bắt vào chiếu ngục, tất cả đều những người còn lại đều bị thủy hỏa côn đuổi đi.

Các phiên tử như lang như hổ xông vào trong nhà các chưởng quầy của hiệu buôn lớn, cương đao đặt lên trên cổ gia quyến của thương nhân, thế là, cửa hàng được mở lại.

Thanh âm phẫn nộ sôi trào cả thành trong nhất thời an tĩnh lại.

Lưu công công lại một lần nữa cảm nhận được diệu dụng của cường quyền và bạo lực, sự kiện lần này cứ như vậy bị hắn dùng phương thức mãnh liệt mà trấn áp.

Lưu công công đắc ý Dào dạt nằm trên giường ấm của ti lễ giám cười khẽ, hắn lại không hề phát hiện, ánh mắt nhìn hắn của các đại thần triều đình càng âm trầm và oán độc hơn, mâu thuẫn giữa nội đình và ngoại đình sau khi trải qua việc lần này, càng gay gắt và không thể điều hòa.

Gió bão của triều đình vừa ngưng, hai đạo điều lệnh thay đổi nhân sự đi qua đình nghị của nội các và Lại bộ, thành bổ nhiệm chính thức của triều đình.

Nguyên tri phủ Thiệu Hưng Đỗ Hoành thăng nhiệm làm nhiệm Đô Sát viện Tả Đô ngự sử, mang hàm tư chính đại phu

Nguyên chủ sự Binh bộ Nghiêm Tung thăng nhiệm Binh bộ Tả thị lang.

Sau Đình nghị, ti lễ giám chưởng ấn Lưu công công ôm mũi nghiến răng nghiến lợi đóng dấu lên công hàm bổ nhiệm.

Tần Hầu gia trong bóng tối ngầm ra chiêu liên tiếp, đánh một hồi mê tung quyền khiến người ta hoa cả mắt, hiệu quả rất không tồi.

Chẳng những tự dưng kiếm lời một trăm vạn lượng bạc, hơn nữa còn thăng quan cho nhạc phụ đại nhân, vị chủ sự lục phẩm Nghiêm Tung chưa ai biết tên một phát tăng ba phẩm thành Thị Lang, tốc độ thăng quan còn nhanh hơn Tần Kham, mặc dù dẫn tới sự bất mãn của rất nhiều đại thần, có điều Lưu công công lúc này đang bị Tần Hầu gia bức cho thành trạng thái dồ dại, vung dao mổ

phật cản giết phật, cả triều lâm vào thời kì khủng hoảng đặc thù, ai còn để ý tới tốc độ thăng quan của Nghiêm Tung có hợp với quy củ hay không?

Tác dụng trái vẫn phải có, ví dụ như Tần Kham hiện giờ càng khiến người ta hận hơn, quan hệ của hắn và Lưu Cẩn càng xấu đi, cục diện không chết không ngừng của hai người dần dần hình thành, còn ví dụ như đã bị không ít các đại thần mắng chửi, có điều nghĩ tới đỉnh đầu đầy Lưu Cẩn dính đầu nước miếng, nếu đem ra so sánh thì Tần Kham không hề có áp lực, chẳng đau chẳng ngứa,

Gió lạnh như đao nạo ương, gào thét trong nội viện Tần phủ. Trên giường ấm trong sương phòng Nội viện, tân nhiệm Tả Đô ngự sử Đỗ Hoành và Tần Kham hai người ngồi xếp bằng, trong phòng ấm áp như mùa xuân, có thêm mấy món ăn, một bình rượu hoa điêu, bố vợ con rể ngồi đối diện nhau ăn uống.

Đối với Tần Kham này, Đỗ Hoành càng lúc càng nhìn không thấu, thư sinh nho nhã nghèo túng lúc trước, vẻ mặt bất đắc dĩ và bi phẫn khi đứng ở trước mặt hắn bị hắn phạt tiền hắn đến nay vẫn nhớ rõ, ai ngờ chỉ cách hơi hai năm, thư sinh này không chỉ lừa lấy nữ nhi của hắn, hơn nữa đã vào quan trường, tốc độ thăng quan nhanh tới mức khiến người ta bất khả tư nghị, không chỉ làm quan lớn, ngay cả tước vị mà trước gì triều đình cực kỳ keo kiệt ban cho cũng bị hắn chiếm lấy.

Đây là vận làm quan nghịch thiên như thế nào, hiện giờ ngay cả tiền đồ của nhạc phụ cũng không thể không dựa vào tên con rể này vươn tay ra kéo một cái.

Tả Đô ngự sử tư chính đại phu, nắm đại quyền của Đô Sát viện, Đỗ Hoành qua lại ở mép quyền lực hiện giờ rõ ràng đã thành đại nhân vật rất có phân lượng trong triều đình, Đỗ Hoành nghĩ lại mà thấy mình như nằm mơ, cảm giác rất không chân thật.

Cảm giác của Tần Kham cũng có chút phức tạp, hắn cảm thấy mình có phải đã làm sai điều gì rồi hay không, vị nhạc phụ này vốn chính là tính tình thư sinh, trước kia bởi vì quá mức ngay thẳng mà thiếu chút nữa thì chết, hiện giờ thành nhân vật số hai của Đô Sát viện, dưới tay là một đám ngôn quan vô pháp vô thiên,

nhóm người này dám lên chín tầng trời thưởng trăng, dám xuống biển sâu bắt ba ba, sau này Đỗ Hoành thành đầu mục của bọn họ, giống như Bin Laden kiếp trước, dẫn một đám phần tử khủng bố gặp người là cắn hoành hành ngang ngược ức hiếp triều đình, người một câu chọc ta là gặp nguy hiểm.

Tiền cảnh không sáng sủa lắm.

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy mình tính sai rồi, chỉ lo xếp người nhà vào trong triều đình, lại không chú ý tới người được xếp vào có tính tình rắm thối thế nào, loại người mệnh sao chổi như Đỗ Hoành có gì mà không dám làm? Hắn gây ra họa thì bất kể nhìn từ góc độ nào, Tần Kham hoặc nhiều hoặc ít đều phải đi chùi đít giúp hắn.

Tần Kham uống ngà ngà sau liếc nhìn Đỗ Hoành mặt mày hồng hào, trong lòng không thể áp chế được một suy nghĩ rất tán tận lương tâm chợt hiện lên trong đầu.

Có lẽ, dứt khoát nghĩ biện pháp kéo sao chổi này xuống? Hắn nếu không muốn thì phái người đánh gẫy chân hắn, cho hắn thọt luôn....

Chương 381: Không phụ lăng vân

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén vẫn ít, không vừa ý thì nửa cầu cũng nhiều.

Đỗ Hoành và Tần Kham tuy là bố vợ con rể, nhưng nếu luận về tiếng nói chung thì thật sự rất thiếu thốn, hai người ngồi với nhau mặc ai nấy uống, mỗi người đều mang tâm tư riêng.

Đương nhiên, nếu Đỗ Hoành lúc này biết con rể hắn đang mang tâm tư ác độc như thế nào, đối ẩm nhất định sẽ biến thành bác sát.

Nhấp khẽ một ngụm rượu, Đỗ Hoành nói: "Hiền tế à, lão phu đã vào tuổi xế chiều rồi, vốn tưởng rằng không thể tiến thêm trên quan lộ, chỉ ngồi ở chức tri phủ Thiệu Hưng sống nốt quãng đời còn lại, không ngờ lại có ngày hôm nay, lão phu vừa vui lại vừa lo."

Tần Kham cười cười rót đầy rượu cho Đỗ Hoành, nói: "Nhạc phụ đại nhân cớ sao lại lo?"

Đỗ Hoành nhìn Tần Kham, nghiêm túc nói: "Nay hoàng thượng ngu ngốc, quyền hoạn nắm quyền, triều thần giận mà không dám nói gì, dân chúng rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, giang sơn xã tắc lay động, hiền tế chẳng lẽ không nhìn thấy sao?"

"Đương nhiên có thấy, có điều quyền hoạn rất được hoàng đế ân sủng, triều thần lại có nhiều hạng dựa dẫm, tình hình chính trị đương thời như vậy, biết phải làm sao?"

Khuôn mặt Đỗ Hoành dần dần ửng hồng, cũng không biết là do hơi rượu hay là kích động: "Hiền tế là người có bản lĩnh, lão phu năm đó đánh giá thấp ngươi, hiện giờ nếu luận về quyến, hiền tế cũng không kém hơn Lưu Cẩn, vì sao có sức mà không làm?"

Tần Kham thở dài trong lòng, quả nhiên là tính tình thư sinh, chẳng trách làm quan cả đời cũng không có núi dựa, tính tình như

lão phẫn thanh thế này thì ai dám chống lưng cho hắn người đó sẽ gặp xui xẻo.

"Nhạc phụ đại nhân, tiểu tế không phải không làm, mà là không thể làm." Tần Kham thở dài: "Điều kiện tiên quyết để Mở rộng công lý chính nghĩa phải thành lập trên cơ sở có thực lực, mà chỉ có thực lực thôi vẫn chưa đủ. Còn phải nhìn hỏa hậu, nhìn thời thế, chờ cơ hội, bệ hạ không hỏi chính sự, quân vụ triều chính đều do Lưu Cẩn quyết, Lưu Cẩn ngang ngược độc đoán, triều thần lại có nhiều kẻ dựa hơi hắn, thế này dần dần phát triển an toàn, hắn lại có sự tín nhiệm của bệ hạ, có sự ủng hộ của vây cánh. Quyền thế như mặt trời ban trưa. Muốn lật đổ hắn thì ngang với lật đổ cả nửa triều đình, nhạc phụ đại nhân, ngươi cảm thấy bằng vào sức của bản thân thì có thể làm được hay không?"

Vẻ mặt kích động của Đỗ Hoành lập tức có chút ảm đạm, buồn bã thở dài: "Chẳng lẽ văn võ cả triều phải trơ mắt nhìn tên hoạn tặc này phát triển lớn mạnh sao?"

Tần Kham cười nói: "Không lớn mạnh được đâu. Nhạc phụ đại nhân đọc thông sách sử. Biết được họa hoạn của bản triều khác với lịch đại tiền triều. Như lúc xưa, quyền hoạn trong cung lấy thúng úp voi, quyền lực của bọn họ thậm chí lớn đến mức có thể theo ý của bọn họ mà tùy ý giết hoàng đế, lập tân quân, thực sự làm được tới mức ép thiên tử lệnh chư hầu, nhưng mà bản triều thì khác, nói ra thì không thể không thừa nhận, chế độ nội các độc đáo của bản triều quả thật là hay, nội các, Đô Sát viện, Lại bộ tam quyền nhất thể của ngoại đình chế hành quân quyền, ti lễ giám nội đình chế hành thần quyền, hoàng đế ở giữa cân bằng trong ngoài, thái giám cầm quyền có lẽ có thể quyền khuynh nhất thời, nhưng mà nếu cứ ngang ngược lâu ngày, khi hoàng đế cảm thấy không thể lưu lại người này nữa, mặc cho quyền thế của thái giám ngút trời như thế nào, sự hủy diệt của hắn thường thường chỉ ở trong một câu nói của hoàng đế."

" Thái giám của bản triều, kỳ thật chính là một con ký sinh trùng, toàn là dựa vào sự tẩm bổ c hoàng quyền mà tồn tại, một khi hoàng quyền cảm thấy không thể nuôi dưỡng hắn được nữa, hoàng đế chỉ cần vươn mộ tay rồi, nhẹ nhàng, giống như bóp chết một con rệp là hắn bị diệt."

Đỗ Hoành vuốt râu trầm tư một lúc rồi lắc đầu cười nói: "Nói thì đúng, nhưng sự so sánh lại hơi ghê tởm, theo ý kiến của hiền tế, đương kim bệ hạ khi nào thì mới cảm thấy không thể lưu Lưu Cẩn được nữa?"

Nụ cười của Tần Kham rất lạnh lùng: "Khi Lưu Cẩn vì quyền thế mà trở nên càng lúc càng điên cuồng, càng lúc càng tàn bạo, chính hắn sẽ từng bước tới gần vách núi, đó chính là lúc hắn diệt vong."

Đỗ Hoành triệt để bình tĩnh rồi: "Theo lời ngươi, hiện tại hỏa hậu chưa tới?"

"Không sai."

Ánh mắt của Đỗ Hoành như có thâm ý: "Tương lai sau khi Lưu Cẩn diệt vong thì sao? Hiền tế sẽ đi con đường nào? Ngươi đã được phong hầu tước, hiện giờ văn võ cả triều đều nói ngươi là gian nịnh, ngươi không sợ sau khi Lưu Cẩn diệt vong thì kế tiếp sẽ tới lượt ngươi ư?"

Tần Kham cười nói: "Ta khác Lưu Cẩn, ít nhất những chuyện ngu xuẩn mà hắn làm, ta một chuyện cũng không làm."

"Rồi sao? Đại trượng phu mong nắm thiên hạ, hiền tế có khát vọng vươn mình hay không? Ngươi sẽ không thực sự định làm một nịnh thần sống qua ngày, chỉ mong hưởng vinh hoa phú quý mà sống tới hết đời chứ?"

Tần Kham thở dài: "Chí hướng của ta, nói ra cũng không hiểu."

Đỗ Hoành ngây người một chút, tiếp theo giận dữ quát: "Nói bậy! Lão phu chỉ nghe nói có chí hướng nhưng bản thân không thể thực hiện được chứ chưa từng nghe nói có chí hướng người ta nghe không hiểu."

"Nhạc phụ đại nhân, không phải tiểu tế khinh thường ngươi, ngươi thật sự nghe không hiểu đâu."

Đỗ Hoành thực sự nổi giận rồi: "Ngươi cứ nói đi."

Tần Kham thở dài: "Được rồi, tiểu tế trước tiên nói cho ngươi hiểu đã. Trước tiên nói tới cảnh nội Đại Minh, giặc Oa đông nam, bộ lạc

Mông Cổ phía bắc, thổ ty tây nam liên tiếp tạo phản, Bạch Liên giáo nội địa kích động dân tâm khắp nơi, nước không giàu dân không mạnh lính không có uy, những cái này đều phải giải quyết."

Đỗ Hoành cả giận: "Nói thừa, những cái này lão phu đều biết."

Tần Kham cười nói: "Vậy chúng ta nói chuyện ngoại quốc nhé? Nhạc phụ Nhạc phụ có biết ở phía tây đại lục rất xa, có một đất nước tên là Italia, quốc gia này có một nhân tài, tên là Columbo, hắn là hàng hải gia, đại lục châu Mỹ chính là được hắn phát hiện, khác với thái giám Tam Bảo của Đại Minh ta, sau khi đội tàu hắn suất lĩnh phát hiện đại lục châu Mỹ, không tuyên dương cái gọi là đạo khoan nhân (đạo rộng lượng với ngươi) với dân địa phương, mà dùng súng pháo trực tiếp chinh phục bọn họ, phiến phát hiện mới được phát hiện này thành thuộc địa của phương tay, mà nhân tài tên là Columbo này cũng được quốc gia của bọn họ phong là anh hùng, năm nay là nguyên niên Chính Đức, người này chắc là bệnh chết rồi, thật sự rất đáng mừng..."

Đỗ Hoành vẻ mặt mờ mịt như chó nhìn sao: "..."

"Nếu nhạc phụ đại nhân nghe mê mẩn như vậy thì cứ nói chuyện nước ngoài nhé? Nếu nói Columbo phát hiện châu MỸ không liên quan tới Đại Minh chúng ta, như vậy vị tiếp sau đây ít nhiều sẽ có chút liên quan, vẫn là ở phương tây xa xôi, nước Bồ Đào Nha hiện giờ cũng xuất hiện một nhân tài, tên là Vasco da Gama, người này cũng là hàng hải gia, hắn suất lĩnh đội tàu từ châu Âu vòng qua mũi Hảo Vọng của châu Phi, tới Ấn Độ, nước láng giềng của chúng ta, từ đó mở ra đường biển từ châu Âu đến Ấn Độ, đường biển này rất tốt, không biết có bao nhiêu khỉ Ấn Độ này sẽ bị người da trắng mũi to như lang như hổ theo đường biển tới giết cho máu chảy thành sông, không biết có bao nhiêu hoàng kim và nô lệ sẽ bị đóng gói lên thuyền rồi vận về quốc gia của mình, nếu tính ngày, vị Vasco da Gama hiện giờ vừa hay đã mở ra đường biển đó, quốc nhạc của Bồ Đao Nha điên rồi, đang rầm rộ đóng thuyền biển chuẩn bị tổ chức thành đoàn thể đi cướp của cướp người."

Mặt già của Đỗ Hoành dâng lên một cỗ khí xanh: "..."

Tần Kham tràn đầy hâm mộ và đố kỵ thở dài mấy tiếng, tiếp theo thì giận dữ lắc đầu: "Nhạc phụ đại nhân, ngươi xem, người ta đi

xa bôn ba mở đường biển, cướp mà cả nước vui mừng, nhìn lại Đại Minh chúng ta đi, xung quanh có mấy tiểu quốc cách mấy năm qua tới tiến cống một lần thì mực rỡ như bắt được vàng, trước giờ luôn tự cho mình thực sự là Thiên triều thượng bang, nếu luận về lòng cầu tiến, người khác đã bỏ xa chúng ta mấy con phố rồi."

Đỗ Hoành há há miệng nhưng rồi lại ngậm vào.

Tần Kham quay đầu cười nhìn Đỗ Hoành, nói: "Nhạc phụ đại nhân, những gì vừa rồi tiểu tế nói, ngươi có hiểu không?"

Đỗ Hoành xanh mặt nói: "Cái gì Cô, cái gì Bồ đó ngươi làm sao mà biết được?"

"Cẩm Y vệ nói cho ta biết."

"Tưởng lão phu là trẻ con ba tuổi à? Tay của Cẩm Y vệ dài như vậy ư?"

"Vậy chính là phiên tử của Đới công công Đông Hán, cụ thể là ai thì ta quên rồi."

"Thằng nhóc con! Miệng chẳng thốt ra được một câu thật thà nào." !" Đỗ Hoành cả giận nói: "Những cái này có liên quan gì tới khát vọng của ngươi?"

"Đương nhiên là có liên quan, tiểu tế nếu nắm quyền, những gì mà Columbo, Vasco da Gama làm, ta cũng muốn làm một lần."

Tần Kham nói xong trong mắt bỗng nhiên hiện lên một loại cảm giác trào dâng mà chưa ai từng thấy: "Thiên hạ" Trong mắt Các ngươi và "Thiên hạ" Trong mắt ta tuyệt đối là hai cái khác nhau, thiên hạ trong lòng ta lớn hơn so với của các ngươi, nhạc phụ đại nhân, những gì ta nói vừa rồi ngươi nghe không hiểu cũng không sao, nhưng phải nhớ kỹ, chúng ta đang sống trên một quả cầu, quả cầu này mới là thiên hạ thực sự! Đại Minh chỉ là một phần mấy chục của quả cầu này mà thôi, hiện giờ chúng ta đã chậm một bước rồi, người phương Tây đã bắt đầu thăm dò toàn bộ thiên hạ, chúng ta cũng không thể lạc hậu được, chí hướng của ta chính là quả cầu này."

Vẻ mặt Đỗ Hoành càng mờ mịt.

Chương 382: quốc sự gia sự

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy sự kích động vừa rồi của mình là vô nghĩa, cơ bản là đàn gảy tai trâu.

Rất nhiều năm rồi chưa từng làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Đúng vậy, người thời đại này, trong học vấn nhân tâm chỉ có kinh nghĩa Khổng Mạnh, nghiên cứu một cách hồ đồ mê muội, trong lòng các quan viên chỉ có tranh quyền đoạt lợi, vì thăng quan kiếm tiền mà không từ một thủ đoạn nào, ai có thể biết được thiên hạ lớn bao nhiêu?

Hoàng đế và nội các phương tây rầm rộ cổ vũ đề xướng các hàng hải gia dân gian phát hiện lục địa mới, chinh phục lục địa mới, còn Đại Minh huy hoàng thì đến nay vẫn còn đang thừa hành lệnh cấm "thương nhân không được xuống biển" của Thái tổ hoàng đế, một bên là khoa học kỹ thuật biến chuyển từng ngày, một bên là bảo thủ cuồng vọng, sau mấy trăm năm, chẳng lẽ vẫn phải lặp lại lịch sử người phương Tây dùng thuyền cứng pháo to mở tung biên giới Trung Quốc sao?

Đây là chí hướng bản thân mà Tần Kham lần đầu tiên nói ra, chí hướng này hiển nhiên rất xa xôi, một người không thể hoàn thành được, thậm chí một đời người cũng không hoàn thành được, có điều không sao, có hắn mở mắt nhìn thế giới này, lịch sử nhất định sẽ khác.

Đỗ Hoành thất tha thất thểu đi rồi, trên giường ấm trong phòng chỉ còn lại nửa chén rượu tàn.

Tần Kham thở dài một tiếng, một loại cảm giác cô đơn không tên đột nhiên tràn ngập đầu óc, lúc này, cuối cùng cũng cảm nhận được sự cô độc của người xuyên qua.

Thế giới này, hắn là độc nhất vô nhị, cũng là cô đơn nhất.

Khoa Phụ đuổi mặt trời, Ngu Công dời núi, Tinh Vệ lấp biển... Đều dùng để hình dung những ví dụ biết rõ không thể làm mà vẫn làm.

Khoa Phụ, Ngu Công, Tinh Vệ, thế nhân luôn vui lòng tặng cho họ sự biểu dương và kính ý cực lớn, nhưng mà nghiên cứu kỹ nội tâm của thế nhân, có mấy ai không mắng bọn họ ngu ngốc?

Tần Kham tựa hồ cũng làm Ngu Công một hồi rồi, hơn nữa núi mà vị Ngu Cốc này muốn dời rất không thể lý giải, ít nhất Đỗ Hoành tuyệt đối không thể lý giải.

Tần Kham biết trước mặt mình có một tòa núi rất cao phải trèo qua.

Đại hàng hải... nói đùa à! Hiện giờ quyền hoạn nắm quyền, biên phạm trùng trùng, ngay cả khối giang sơn Đại Minh này cũng bị giày vò có chút nguy hiểm rồi, bàn gì tới hàng hải, bàn gì tới thuộc địa? Đừng nói tới hàng hải, chỉ cần hắn ở trên triều đường nếu thốt ra một câu "Bỏ cấm biển", chắc sẽ bị các quan văn mắng cho như tưới máu chó lên đầu.

Đám Chiết thương Mân Thương vô pháp vô thiên vụng trộm đóng thuyền rời bến giao dịch với Nhật Bản, Lưu Cầu, Triều Tiên, phía sau kẻ nào mà chẳng có quan hệ lợi ích thiên ti vạn lũ với đại thần trong triều? Cấm biển nếu bỏ, các đại thần này ăn cám à?

Hiện trạng rất phức tạp, thời thế quá gian nan, những chí hướng này của Tần Kham cứ coi như là nói bậy khi say, có thể ghi nhớ trong lòng chỉ có chính hắn.

Lưu Cẩn ăn quả lừa to của Tần Kham, gần đây bỗng nhiên trở nên thành thật.

Hắn không thể không thành thật, tuy rằng văn võ cả triều ở sau lưng gọi hắn là "Lập hoàng đế", nhưng giang sơn Đại Minh vẫn là của họ Chu, chứ không phải của họ Lưu, giết vài ngôn quan đã bức tập đoàn quan văn tới rìa bùng nổ nổ, nếu thật sự kích khởi phẫn nộ chung, Lưu công công không gánh được trách nhiệm, sau sự kiện lần trước. Nội các Tiêu Đại học sĩ, Trương Thải và Lưu Vũ đã nghiêm túc khuyên hắn, Lưu công công dù sao vẫn cách thuần đàn ông một khoảng xa, thật sự không đủ sức gánh lửa giận của thuần đàn ông cả triều đâu.

Trong những ngày tháng tiếp sau, Lưu Cẩn nhún nhường thi hành

tân chính của hắn, thuận tiện thu thập tay chân, lại phát thêm chút tiền, đối với các quan văn ngoại đình cũng bớt làm khó, tiền thuế của Hộ bộ, tiền lương của Binh bộ, dân của Công bộ... Tất cả thu chi trình lên ti lễ giám trên cơ bản đều được đóng dấu phê chuẩn. Rất ít bác bỏ làm khó dễ.

Hiện giờ trọng điểm công tác của Lưu công công đã chuyển dời đến xây dựng Báo Phòng rồi, nội khố nếu không lo tới tiền, hiệu suất công tác c Lưu Cẩcủa cũng lên theo, không ngừng đốc xúc Công bộ phái quan viên làm bản vẽ, điều dân phu. Tất cả gạch đá, bùn ngói công trình cần cuồn cuộn không ngừng được vận tới chất bở bờ tây nam Thái Dịch trì Tây uyển hoàng thành.

Lưu Cẩn làm người làm việc biết rõ nặng nhẹ. Sự nặng nhẹ của hắn vĩnh viễn dùng trình độ coi trọng của Chu Hậu Chiếu làm tiêu chuẩn, Báo Phòng không nghi ngờ gì nữa là công trình Chu Hậu Chiếu chú ý nhất trước mắt, cho nên trên xây dựng Báo Phòng, Lưu Cẩn bỏ công bỏ sức, có thể nói là cẩn trọng, thái độ này lọt vào mắt Chu Hậu Chiếu, thế là long nhan mừng rỡ, một chút bất mãn trước đó vài ngày do vô cớ biếm trích Dương Đình Hòa, thái độ công tác nghiêm túc của Lưu Cẩn, Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng triệt để tha thứ cho hắn.

Không thể không nói, Lưu công công mặc dù không phải người khiêm tốn, nhưng một khi khiêm tốn quả thực trở nên không phải người mà là... Thánh nhân. Lưu Cẩn lúc này mới ít nhiều có mấy phần phong cách của nội tướng Đại Minh.

Tần Kham rất hy vọng Lưu Cẩn có thể vĩnh viễn khiêm tốn như vậy, làm tốt nội tướng Đại Minh của hắn, lấy thái giám Tam Bảo, Tiêu Kính công công làm thần tượng, góp một viên gạch cho sự nghiệp vương triều của Đại Minh, như vậy, thỉnh thoảng làm ít chuyện tán tận lương tâm cũng không phải là không thể tha thứ được, dù sao trong mắt người từng có tiền lệ đào mộ tổ nhà người khác, trình độ đạo đức của mọi người cũng chẳng cách nhau là mấy.

Lưu công công thành thật, Tần Kham tất nhiên cũng sẽ không gây sự với hắn, Hầu gia kỳ thật rất bận, không nhàm chán đến mức đó.

Nhạc phụ tán gẫu quốc sự với Tần Kham, còn nhạc mẫu thì lại tìm

hắn tán gẫu gia sự.

Nội dung cụ thể của gia sự có liên quan tới Đỗ Yên, nhị lão khi vừa tới thấy trong hầu phủ bỗng có thêm một Kim Liễu đang mang thai, ngoài miệng mặc dù không nói gì, nhưng sắc mặt thì lại rất khó coi.

Về sau Đỗ Yên đỏ mặt nói ra tình hình thực tế, thứ nhất Tần Kham và Kim Liễu quen biết trước nàng ta, thứ hai... Thành thân hai năm, bụng Đỗ Yên vẫn không thấy có động tĩnh gì, Tần gia chỉ là một nhánh hương khói là Tần Kham, nói đến Đỗ Yên thân là chủ mẫu của Tần gia, thầm hận hận cái bụng mình không ra gì, đồng thời cũng thực sự lo lắng cho Tần gia, vả lại Kim Liễu từ khi vào phủ tới nay lúc nào cũng sụp mi thuận mắt, nhu thuận quan tâm, cũng rất được Đỗ Yên yêu thích, nếu thiếp thất biết bổn phận, có thể vê nặn ở trong tay, Đỗ Yên vẫn vui vẻ để nàng ta vào cửa, thế là một hồi phong ba gia đình lúc này mới biến thành vô hình.

Nữ nhi đã chấp nhận, nhạc phụ nhạc mẫu tất nhiên không tiện nói gì nữa, huống hồ con rể cũng không tồi, bụng của nữ nhi không có động tĩnh hắn cũng không đưa ra yêu cầu hỗn trướng ví dụ như hai năm không có con thì đòi một đổi một.

Sau khi nhị lão vào phủ, Đỗ Yên ở nội viện đặc biệt an bài một đại viện cho họ, sai hơn mười nha hoàn và tạp dịch tới hạ bọn họ, hầu phủ vô luận ăn, mặc ở, đi lại, phàm là đồ tốt nhất, đều ưu tiên gửi tới cho nhị lão, có thể nói là rất chu đáo.

Mấy ngày gần đây Đỗ Hoành được thăng là Tả Đô ngự sử, Đỗ Yên sau khi thương lượng với Tần Kham, đã phái người hỏi thăm trong thành kinh sư, chuẩn bị mua một căn nhà lớn gần hoàng thành, sau này vào triều hoặc tới nha môn làm việc cũng tiện hơn.

Tần Kham đi tới thế giới này không cha không mẹ, bất luận nhìn không thuận mắt vị nhạc phụ Đỗ Hoành này thế nào, trên hành động vẫn coi nhị lão là cha mẹ ruột của mình để hiếu thuận, khiến người ta không bới được một chút thiếu xót nào

Con rể hiếu thuận như vậy, nhạc mẫu nhìn con rể tất nhiên càng lúc càng thú vị, thế là cứ cách vài ba ngày lại tới bàn việc nhà với hắn, lời trong lời ngoài ý tứ rất rõ ràng, nữ nhi của Đỗ gia một khi

đã hắt ra rồi thì không nhận lại, không chỉ không nhận lại hàng, hơn nữa cũng không bảo hành, tuyệt không không nói gì tới chính sách hậu mãi, vợ chồng các ngươi còn trẻ, thường ngày hãy cố gắng cấy cầy, nhi tử sớm muộn gì rồi cũng sẽ có, tước vị Tần gia cũng không sợ không có người thừa kế.

Hôm nay Đỗ vương thị lại tới nói việc nhà, vừa vào nội đường liền nhìn chằm chằm Tần Kham với vẻ cổ quái.

Tần Kham thực sự có chút kính sợ vị nhạc mẫu này, không khỏi cười khổ sờ sờ mặt, nói: "Nhạc mẫu đại nhân hôm nay ánh mắt sắc bén quá, tiểu tế bị người nhìn cho đỏ cả mặt rồi..."

Đỗ vương thị nói: "Vừa rồi có nghe lão bất tử nahf ta hồ ngôn loạn ngữ, nói con rể điên rồi..."

Tần Kham ngạc nhiên: "Nhạc phụ cớ sao lại nói vậy? Nhạc mẫu thấy bộ dạng tiểu tế của có giống thằng điên không?"

"Hắn nói con rể ngươi hôm qua uống rượu với hắn, có nói tới chí bình sinh, chí hướng của người khác không phải là thăng quan phát tài thì cũng là trị quốc bình thiên hạ, còn chí hướng của ngươi thì lại là chinh phục một quả cầu?" Ánh mắt của Đỗ vương thị càng cổ quái hơn.

Tần Kham bỗng nhiên rất muốn chửi bậy, nếu tương lai Đỗ vương thị ở bên ngoài mưu hại chồng, Tần Kham nhất định sẽ hỗ trợ đè tay chân Đỗ Hoành, để Đỗ vương thị tận tình đổ thạch tín vào miệng hắn.

Cầu này là địa cầu đó lão hỗn đản!

Chương 383: Mưu đồ Liêu Đông (1)

Tư tưởng của Hai thế hệ đều sẽ sinh ra cách biệt lớn, càng đừng nói tới Tần Kham và Đỗ Hoành cách nhau tới mấy trăm năm.

Cái thứ Kiến thức này là kết quả của hoàn cảnh, đổi lại là mấy trăm năm sau, kiến thức của Tần Kham và mọi người cũng không sai biệt lắm, thứ hắn biết người khác đều biết, người giống như Tần Kham, đơn giản chỉ là một hạt cát trong bãi cát, lọt thỏm trong dòng người. Nhưng ở Đại Minh kiến thức tương đối lạc hậu này, kiến thức của Tần Kham lại nổi bật, thiên hạ rốt cuộc có bao nhiêu lớn, những con mọt sách chỉ biết đóng cửa đọc kinh nghĩa Khổng Mạnh này làm sao biết được?

Tần Kham lười chẳng muốn giải thích chí hướng liên quan tới quả cầu với bọn họ, hơn nữa quyết định tha thứ cho lão gia hỏa không có kiến thức Đỗ Hoành này.

Nhạc mẫu Đỗ vương thị hôm nay tìm Tần Kham không chỉ vì việc nhà, trước mắt bà ta quan tâm nhất chính là vấn đề địa vị đại phụ Tần phủ của Đỗ Yên, dù sao nữ nhi cũng là con bà ta đẻ ra, mà thiếp thất của Tần Kham là mẹ của thiếp thất đẻ ra.

Một quyển điển tịch đã ố vàng bộp một cái được ném lên bàn của Tần Kham, điển tịch không có bìa, cũng không có tên, nhìn ra được đã qua không ít năm tháng, rất là cũ nát, sách như vậy bình thường rất thích hợp dùng để lót chân.

Tần Kham mờ mịt nhìn Đỗ vương thị: "Nhạc mẫu đại nhân... Đây là vật gì?"

" Thuật phòng trung của Đạo gia." Đỗ vương thị cũng không xấu hổ, nói rất thoải mái.

Sắc mặt Tần Kham lập tức có chút khó coi: "Nhạc mẫu đại nhân, tiểu tế và Yên nhi chỉ là chưa có con thôi, tiểu tế... có thể mà."

Đỗ vương thị lườm hắn một cái, nói: "Có ai bảo ngươi không thể đâu, điển tịch này là năm đó sư tổ Trương Tam Phong lưu lại, thuật tu luyện đạo gia chính tông, ngươi và Yên nhi cứ chiếu theo biện pháp bên trên mà tu tập, không quá năm ba tháng. Đẻ ra một nam tử là không thành vấn đề, Đại Minh ta từ sau thời Vĩnh Lạc rất hãn hữu phong tước cho người ta, mà ngươi không ngờ được bệ hạ tứ phong quốc hầu, ngày hưng vượng của Tần gia đã tới, cả hầu phủ to như vậy mà chẳng có một nhi tử kế thừa thì sao cho phải?"

Tần Kham sờ sờ mũi: trong bụng Kim Liễu đã..."

Đỗ vương thị cười ha ha: "Đừng hy vọng vào nàng ta, mấy ngày nay ta đã xem kỹ bụng của thiếp thất nhà ngươi rồi, nàng ta tất sinh con gái, không thừa được tước vị đâu, nhi tử đầu tiên của Tần gia vẫn phải nhờ cả trên người Yên nhi."

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Người sao biết trong bụng Kim Liễu..."

Đỗ vương thị trừng mắt nói: "Nam nhân lên ngựa quản quân xuống ngựa trị dân, chuyện của đàn bà con gái ngươi biết nhiều như vậy để làm gì? Ta chẳng lẽ lại đi lừa ngươi à?"

Tuy nói hoài nghi nhạc mẫu là rất không lễ độ. Nhưng Tần Kham không nhịn được cảm thấy bà ta nhất định mỗi ngày trốn ở trong phòng vụng trộm vẽ bùa nguyền rủa Kim Liễu sinh nữ nhi. Hơn nữa rất có khả năng Đỗ Hoành cũng ở bên cạnh tay cầm kiếm gỗ đào vẽ quỷ phù.

Cố gắng kiềm chế lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, sự chú ý của Tần Kham lại đặt lên trên quyển điển tịch cũ nát không rõ niên đại đó.

Tứ càng cũ càng đáng giá, theo logic này mà nói, quyển sách này đại thể là vô giá, Bởi vì nó thật sự cũ tới không cách nào hình dung được.

Nhưng... Tần Kham càng đọc càng thấy cái bản sách cổ được gọi là thuật phòng trung của đạo gia chính tông này chính là loại mặt hàng mười đồng một quyển bán đầy ngoài chợ. Giá rẻ thì không nói, sau khi cầm tới tay còn phải duy hộ hòa bình thế giới, vụ mua

bán này sao tính thế nào cũng thấy như là bị lừa.

Tần Kham hiện tại cũng có loại cảm giác này.

Động phòng có nguy hiểm, luyện công cần cẩn thận.

Nhíu mày nhìn chằm chằm quyển sách cổ này, Tần Kham nói: "Nhạc mẫu đại nhân, không biết ngài và nhạc phụ có chiếu theo phương pháp trong sách mà luyện không?"

"Đương nhiên..." Đỗ vương thị mặt đỏ lên, nói: "... chưa luyện. Nhạc phụ ngươi là người bảo thủ, sống chết không chịu luyện."

"Chẳng lẽ nhạc mẫu đại nhân cho rằng tiểu tế rất là thông thoáng?"

"Hơn nhạc phụ ngươi là được rồi, thử chút cũng không chết."

Chộp lấy quyển sách, Tần Kham vội vàng đút vào trong ngực: "Ta trước tiên để chó nuôi trong nhà thử đã."

Làm ngựa đực thì cũng thôi đi, không ngờ còn muốn hắn là ngực đực thí nghiệm. Luyện thành bệnh thần kinh thì ai chịu trách nhiệm?

Tần Kham quyết định không xem sách cổ này, có cơ hội thì cầm nó bán cho Lưu Cẩn, cứ nói luyện thứ này có thể cây khô tươi lại, cành khô mọc lá, không tin Lưu Cẩn không mua, cho dù cuối cùng có mọc ra thật cũng đéo sao, chỉ cần tố cáo với Chu Hậu Chiếu, hoạn hắn lại là được.

Sự chú ý của Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn đã hoàn toàn đặt ở trên công trình xây dựng Báo Phòng, Tần Kham cũng tới hiện trường công trình xem mấy lần, công trình quả nhiên rất khổng lồ, Công bộ trước mắt đã thuyên chuyển vạn dân phu, bắt đầu công trình móng, mất không tới một năm, bờ tây nam Thái Dịch trì kinh sư sẽ mọc lên một tòa kiến trúc hoàng gia hùng vĩ, tòa kiến trúc này sẽ lưu lại một nét đậm trong lịch sử.

Tần Kham gần đây cũng tranh thủ thời gian, không tới Bắc trấn phủ ti làm việc, tất cả công hàm thư của Cẩm Y vệ đều do Giáo úy đưa đến hầu phủ phê duyệt.

Có điều thanh nhàn cũng không được lâu, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày thì Bắc trấn phủ ti truyền đến một tin tức không tốt.

Tháng trước Tân vệ có Bạch Liên giáo làm loạn, giáo đồ tụ tập dân chúng trùng kích quan phủ Thiên Tân vệ, nguyên Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân bị biếm trích tới Thiên Tân làm Thiên hộ phụng mệnh nghiêm tra, kết quả tra xét nửa tháng không tra ra được gì, ngược lại đêm khuya bị đâm, Cẩm Y vệ phi mã tới báo, Mưu Bân bị thương ở bụng, là giang hồ nhân sĩ dùng một thứ gì đó tên là "Xuy tiễn" bán ra, mũi tên tuy nhỏ, nhưng ở Minh triều ngoại khoa không phát triển, mũi tên nho nhỏ hoàn toàn bắn vào trong bụng là không thể lấy ra, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Tần Kham rất phẫn nộ, gửi một bức thư răn dạy nghiêm khắc tới Thiên Tân vệ, hơn nữa lệnh cho tâm phúc đắc lực nhất bên cạnh f Đinh Thuận tự mình tới Thiên Tân, tiêu diệt tà giáo vô pháp vô thiên này.

Đinh Thuận gánh lửa giận của Tần Kham, dẫn mấy trăm Cẩm Y vệ vội vàng rời kinh.

Trong nội viện Tần phủ, Tần Kham cau mày, ra sức xoa mi tâm, gia sự quốc sự, đều là chuyện phiền lòng, cảm thấy mình giống như con quay không ngừng xoay, không ngừng xử lý nguy cơ, xử lý nhiều rồi, trong lòng bất giác sinh ra một loại cảm giác chán ghét.

Một đôi tay nhẹ nhàng ấn lên vai Tần Kham, rất vụng về dùng sức bóp vai cho hắn, lực đạo rất lớn, Tần Kham không quay đầu lại lcũng biết đây không phải là thủ pháp của người trong nhà, khi Đỗ Yên xoa bóp cho hắn nhận huyệt cực chuẩn, lực đạo không nặng không nhẹ, khiến người ta thoải mái muốn thiếp đi. Lực đạo của Kim Liễu khá nhẹ, giống như dương liễu phất qua mặt nước, thủ pháp nói nếu là mát xa thì chẳng thà bảo là mơn trớn, mà Liên Nguyệt Liên Tinh... Không thể là các nàng được. Các nàng bình thường đều là bốn tay cùng bóp.

Tần Kham đau đến nhếch mép, không nhịn được tức giận quay đầu lại, muốn em là nha hoàn hạ nhân không biết sống chết nào dám bất kính như thế.

Quay lại, ánh mắt đang tức giận bỗng nhiên đờ ra.

Tháp Na cắn môi dưới, dùng đôi tay hơi thô ráp của nàng ta bóp vai cho hắn, vẻ mặt nghiêm túc giống như ở trên thảo nguyên dùng dao nhỏ lột da dê bò.

"Dừng! Dừng tay!" Tần Kham vội vàng nói: "Muốn giết ta thì hãy cho ta chết thống khoái."

Tháp Na ngừng tay, vẻ mặt ủy khuất: "Phu nhân nhà ngươi cũng bóp thế cho ngươi, vì sao ta không thể?"

"Bởi vì ngươi không phải phu nhân của ta, hơn nữa thủ pháp cũng rất không đúng, cảm giác giống như đang tìm xem nên đâm vào chỗ nào trên người ta vậy." Câu trả lời của Tần Kham rất không nể mặt.

Chương 383: Mưu đồ Liêu Đông (2)

Đối với Tháp Na. Tần Kham có một loại phương pháp tiếp xúc khác. Đó chính là ngay thẳng, người Mông Cổ thích trực lai trực khứ, tất cả khách khí trong mắt bọn họ đều là hư ngụy.

Cho nên Tần Kham không định khách khí với Tháp Na.

Tháp Na đành phải buông tay, khi cúi đầu thì bĩu môi.

Tần Kham ung dung nhìn nàng ta: "Vô sự hiến ân cần. Phi gian tức đạo. Có chuyện gì nói thẳng ra đi."

Tháp Na hơi cao hứng hơn một chút, nói: "Ta muốn ở hậu viện hầu phủ của ngươi mở một đồng cỏ, chú ý chú ý quan sát rồi, sau sương phòng hầu phủ có một mảng đất hoang vu khá lớn. Rải chút mầm cỏ lên, đầu xuân sang năm ta có thể cưỡi ngựa rong ruổi rồi."

Thật sự là đề nghị hoang đường lại khiến người ta đau lòng.

Tần Kham bình tĩnh nhìn nàng ta hồi lâu, chậm rãi nói: "Tháp Na, ngươi nhớ thảo nguyên à?"

Tháp Na mím môi, rồi gật gật đầu thật nhanh, xong lại lắc đầu, vẻ đau thương trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Tần Kham minh bạch ý tứ của nàng ta, hắn và nàng ta vốn là một hồi hôn nhân chính trị, nếu nói về cảm tình giữa hai người, kỳ thật cũng không tính là hoàn toàn không có, chỉ là trong lòng hai người đều cảm thấy bài xích đối với loại hôn nhân chính trị này, thế là hắn và nàng ta dứt khoát ngay cả một chút tình cảm đó cũng bài xích ra ngoài.

Ngón tay vô ý thức gõ mấy cái lên bàn, khóe miệng Tần Kham bỗng nhiên lộ ra nụ cười.

"Tháp Na, ta cho ngươi về thảo nguyên nhé?"

Tháp Na lắc đầu: "Ta không thể trở về."

Tần Kham cười nói: "Trên danh nghĩa mà nói, ngươi đã là thiếp thất của ta rồi, ngươi từ thảo nguyên vào kinh đã là mang danh nghĩa Đóa Nhan Vệ sứ tiết kiêm thiếp thất của Tần Kham ta, vào Hầu gia rồi thì xem như người của Tần Kham ta, cho nên ta lần này phái ngươi về thảo nguyên, ngươi sẽ dùng thân phận Đại Minh sứ tiết kiêm nữ nhi của Hoa Đương mà trở về."

"Trở về làm gì?"

"Thông hôn!" Tần Kham từ miệng phọt ra hai chữ.

Tháp Na kinh ngạc mở to mắt: "Thông hôn với ai?"

"Thông hôn Hán tộc và Mông Cổ."

"Không hiểu."

"Nói đơn giản nhé, ta mấy ngày nữa sẽ đưa ra triều nghị, cho phép dân chúng thành trấn biên cảnh Liêu Đông thông hôn với mục dân của Đóa Nhan tam vệ."

Tháp Na nghĩ nghĩ rồi nghi hoặc nói: "Ngươi... Rốt cuộc là có chủ ý gì? Thông hôn đối với Hán nhân các ngươi có lợi ích gì?"

Tần Kham cười nói: "Không chỉ có lợi cho Hán nhân, đối với Đóa Nhan các ngươi cũng có lợi. Hiện giờ Đóa Nhan bộ không phải đã kết minh với Đại Minh ta rồi sao? Nếu đã kết minh thì nhất định phải bù đắp cho nhau, bốn chữ "Bù cho đắp nhau", cũng không chỉ có những vật chất như gạo muối, lá trà, đồ sứ, dân cư cũng có thể bù đắp cho nhau, ta không tin Đóa Nhan bộ các ngươi mỗi một người chăn nuôi đều có thể lấy được vợ, người người đều có thể gử nữ nhi ra ngoài, bất luận địa phương nào, bất kỳ quốc gia nào, tình huống nam nữ thừa luôn tồn tại, nông hộ thành hương biên trấn Liêu Đông cũng không ngoại lệ."

Tháp Na dù sao cũng không ngu, hơi nghĩ một chút liền bỗng nhiên giận dữ: "Ngươi... Tâm tư ác độc lắm! Đóa Nhan bộ ta nếu thông hôn với Hán nhân, sau này huyết thống tính thế nào? Đứa con Bọn họ sinh hạ rốt cuộc tính là người Hán hay tính là người Mông Cổ? Vả lại, ngươi nói thông hôn thì thông hôn, nông hộ Hán nhân biên

trấn các ngươi sẽ nguyện ý sao?"

Tần Kham cười nói: "Liêu Đông hiện giờ đang phát triển mạnh mã chính, nhưng mà hàng năm giao nộp sáu thớt ngựa trưởng thành cho triều đình đối với nông hộ mà nói cũng là gánh nặng không nhỏ, nếu triều đình thi hành tân chính, hạ bố cáo tới biên trấn Liêu Đông, hứa mỗi hộ nếu có thể cưới được thê tử bộ lạc Đóa Nhan hoặc là gả cho nam tử bộ lạc Đóa Nhan là vợ, thì hàng năm sẽ miễn đi hai thớt ngựa, cũng giảm miễn chính sách thuế phú một cách thích hợp, ngươi cảm thấy các Hán nhân biên trấn Liêu Đông có nguyện ý hay không? Còn vấn đề rốt cuộc tính là người Hán hay là người Mông Cổ..."

Tần Kham nhìn thẳng vào nàng ta, chậm rãi nói: "Ta và phụ thân Hoa Đương của ngươi lúc trước thảo nguyên đã có minh ước, đều tự thề với thần linh của mình từ nay về sau không xâm phạm lẫn nhau, Đại Minh và Đóa Nhan bộ thân như một nhà, từ nay về sau lịch đại hoàng đế Đại Minh và lịch đại Khả Hãn Đóa Nhan đều tuân theo lời thề này, bên nào là trái thì thần linh không phù hộ. Tháp Na, đã thân như một nhà, huyết thống là người Hán hay là người Mông Cổ, có còn quan trọng vậy không? Hay là nói, phụ thân ngươi Hoa Đương kết minh ước với ta chỉ là kế tạm thời, tương lai nói xé bỏ là xé bỏ?"

Trong mắt Tháp Na hiện lên mấy phần hoang mang, vội vàng lắc đầu: "Không, Đại Minh cho thông thương, những mục dân Đóa Nhan có ăn có uống có mặc, ngạch trực cách không có nửa phần tâm tư khác."

Tần Kham nói tiếp: "Vậy là được ta, ta đề nghị Hán Mông thông hôn cũng hoàn toàn là một phen thiện ý, đế quốc Đại Minh là thượng bang, con dân Đại Minh không hề ghét bỏ mục dân của Đóa Nhan bộ, huống hồ loại thông hôn này chỉ là giữa bình dân, vẫn hạn chế hôn nhân của quý tộc Đóa Nhan các ngươi, dựa trên nguyên tắc hai bên tự nguyện, Tháp Na, tình yêu nam nữ vốn là một chuyện rất rất mỹ diệu, ngươi vì sao muốn xen lẫn những ràng buộc thế tục để ngăn cản loại tình yêu xuất phát từ nội tâm này?"

Dừng một chút, Tần Kham tiếp tục nói: "Vả lại, cho dù ta không đề xuất đề nghị này, hiện giờ Đại Minh đã hoàn toàn mở ra ba thành

thị thông thương với Đóa Nhan bộ, con dân Đóa Nhan bộ và biên trấn Đại Minh sinh ra giao tiếp là chuyện không thể tránh khỏi, phụ thân ngươi nếu cường hành ngăn cản, cái mất đi sẽ chỉ là nhân tâm của mục dân bộ lạc, điều này rất bất lợi đối với địa vị thống trị của phụ thân ngươi, chỉ có người thống trị thuận theo thời thế, mới có thể giữ được vương vị vạn năm, nhiều đời không suy không kiệt."

Mặt Tháp Na dần dần đỏ ửng, nàng ta luôn cảm thấy những lời này của Tần Kham là ngụy biện, nhưng lại cũng không biết không đúng ở chỗ nào, mười Tháp Na cũng không bằng được một Tần Kham, nàng ta miệng lưỡi kém lập tức gấp đến độ giậm chân, bộ dạng cực kỳ đáng yêu.

"Ta... Ta không biết, nhưng ngạch trực cách ta khẳng định sẽ không đáp ứng! Ngươi, ngươi, tên cẩu quan này nhất định có quỷ kế."

Tần Kham cười tủm tỉm nói: "Có đáp ứng hay không, dù sao cũng phải thử mới biết được, Tháp Na, mang theo hai thân phận thiếp thất Tần Kham cùng với nữ nhi của Hoa Đương về thảo nguyên đi, ta sẽ phái người hộ tống ngươi trở về, sau khi xuất quan ngươi tới Liêu Dương trước, Diệp phó tổng binh Liêu Dương sẽ tự mình hộ tống ngươi tới nơi Đóa Nhan ở, đem những gì ta nói hôm nay kể lại từ đầu chí cuối với phụ thân của ngươi, chuyện chỉ mới là khái quát, ta và phụ thân ngươi có thời gian cả đời để vẽ ra máu thịt từ sự khái quát này, để nó dần dần hoàn thiện, thành chính sách của thể thi hành."

Tháp Na cả giận nói: "Nói đi nói lại, lợi ích của thông hôn đều là của Minh đình các ngươi, Đóa Nhan bộ ta có lợi ích gì?"

"Khẳng định là có, trở về nói với Hoa Đương, cứ nói Minh đình hứa sẽ vĩnh viễn coi nhất mạch của Hoa Đương là Đóa Nhan chính thống, cũng nguyện ý toàn lực duy hộ địa vị thống trị Đóa Nhan của Hoa Đương và người đời sau, hơn nữa ta sẽ báo cáo với triều đình, ở cách thành Liêu Dương trăm dặm dựng một tòa thành, đặt tên là vi Đóa Nhan thành, phụ thân ngươi không chỉ có mục trường rộng lớn và mục dân của bộ lạc, hơn nữa còn sẽ thành thành chủ của Đóa Nhan thành, tất cả nha môn trị quân quản dân và dân cư trong thành hoàn toàn do Minh đình giúp các ngươi xây

dựng, tất cả quan lại cũng sẽ do Hoa Đương bổ nhiệm, Minh đình tuyệt đối sẽ không nhúng tay và cắt cử."

Nháy mắt mấy cái Nghịch ngợm với Tháp Na, Tần Kham lại bắt đầu cười xấu xa: "Thích ăn thức ăn của Đại Minh không? Có phải ngại những thương nhân thông thương lòng dạ đen tối, đẩy gạo lúc thành giá trên trời không? Không sao, Minh đình cung cấp giống lúa và giống đồ ăn cho các ngươi, hơn nữa sẽ phái quan viên tới Đóa Nhan thành dạy mục dân các ngươi khai hoang trồng trọt, toàn bộ miễn phí..."

Chương 384: Hạ chiếu tự trách tội bản thân

Nếu không có bất kỳ điều kiện gì, đề nghị Tần Kham đưa ra vẫn là rất mê người.

Nhiều đời đảm bảo địa vị thống trị của Hoa Đương và hậu nhân của hắn đối với Đóa Nhan, xây không một tòa thành cho Đóa Nhan, miễn phí cung cấp các giống thức ăn cho Đóa Nhan, còn phái quan viên dạy họ khai hoang trồng trọt miễn phí.

Rất nhiều lợi ích, từ mấu chốt toàn bộ đều là "Miễn phí", từ trong ra ngoài đều lộ ra hương vị Lôi Phong sống, tư thái thượng bang to lớn bày đủ mười phần, nếu đổi lại là bất kỳ người nào nghe thấy đều sẽ tim đập thình thịch, không nói hai lời đáp ứng ngay, hơn nữa đáp ứng với vẻ mang ơn, khóc rống.

Đáng tiếc thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, ăn xong không trả tiền thì phải để lại bát đĩa, Đóa Nhan bộ nếu muốn có được những thứ này thì cũng phải trả giá lớn.

Cái giá rất đơn giản, Hán Mông thông hôn mà thôi, nghe thì như là một chuyện rất mỹ diệu, sau này hoàn toàn có thể dưa vào sử sách, lưu truyền hậu thế.

Nhưng mà đương sự rất rõ ràng không có nhận thức như vậy.

Năm nay Hộ bộ Đại Minh thống kê nhân đinh thiên hạ, các bộ lạc lớn nhỏ của Đóa Nhan tam vệ Đóa Nhan tam vệ cộng lại tổng cộng hơn sáu ngàn hộ, rải ở các nơi đại mạc của bắc thảo nguyên ở Liêu Dương, hơn sáu ngàn hộ kể ra thì cũng không nhiều lắm, bởi vì Đóa Nhan những năm gần đây vốn rất nghèo khó, nam quang côn nữ quang côn trong bộ lạc khẳng định cũng không ít, nếu như thông hôn với Hán nhân ở biên trấn Liêu Đông có lẽ có thể giải quyết không ít vấn đề, nhưng mà trong đây lại có một cái bẫy rất lớn.

Sau khi người Hán thông hôn với người Mông Cổ của Đóa Nhan

bộ, hậu đại dc sinh hạ tính huyết thống thế nào? Tính là người Hán hay là người Mông Cổ? Mấy chục tới trăm hộ thì có thể bỏ qua, nhưng hơn một ngàn hộ thậm chí mấy ngàn hộ thì sao? Cứ thế mãi, mỗi một mục dân của Đóa Nhan bộ hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo huyết thống Hán tộc, Đóa Nhan bộ này còn tính là người Mông Cổ ư? Thời đại này chú ý huyết thống, sau này Đóa Nhan bộ hán không ra Hán, Mông không ra Mông, nói khó nghe thì chính là bộ lạc hỗ tạp, cầm lấy đao thương đánh với ai cũng chột dạ, muốn phạm biên Đại Minh, muốn cướp bóc biên trấn, muốn giết người phóng hỏa.... Mấy ngàn hộ chiến sĩ Đóa Nhan trong người có huyết mạch của người Hán ai chịu làm?

Càng độc hơn là, Đại Minh còn xây thành cho họ, dạy họ khai hoang trồng trọt, dân tộc du mục bị đồng hóa thành dân tộc nông canh, hưởng thụ cuộc sống nông canh mặt trời lên thì ra đồng, mặt trời lặn thì về nghỉ, ngày tháng bình an ấm no, ai còn chịu cầm đao kiếm đi liều mạng với người khác?

Chỗ cường đại nhất của dân tộc Hán là nằm ở chỗ, nó có thể dung hợp vạn vật thế gian, người Hán trời sinh đã có bản tính thiện lương cần cù, cùng với tinh thần Nho đạo khoan dung tôn trọng nhân nghĩa, hai cái kết hợp lại, nó liền có thể bao la vạn trượng, hải nạp bách xuyên.

Vừa nghĩ tới những cái này, Tần Kham liền hưng phấn không thôi.

Sau khi từ Liêu Đông về kinh, trong đầu hắn luôn hiện ra cảnh tượng thảm thiết của trận chiến sông Liêu, rồi hắn luôn suy nghĩ, thông hôn v Đóa Nhan chính là chủ ý hắn nghĩ ra, vốn định chờ sau khi đánh cho Lưu Cẩn suy sụp mới thực thi, nhưng hôm nay thấy bộ dạng nhớ nhà của Tháp Na, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói ra.

"Tháp Na, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Không thế nào cả." Tháp Na trợn mắt: "Dùng lời nói của người Hán các ngươi để nói, ngươi đây gọi là lòng muông dạ thú, ngạch trực cách tuyệt đối sẽ không đáp ứng."

Tần Kham cười cười: "Có đáp ứng hay không để sau hẵng nói, có thể đề xuất thì có nghĩa là đã bước một bước về phía trước, Tháp

Na, chuyện lớn lao ngươi không hiểu đâu, ngươi chỉ cần phụ trách về thảo nguyên truyền lời là được rồi, thuận tiện trị luôn bệnh nhớ nhà của ngươi."

Tháp Na hơi thấy tâm động.

Khiến nàng ta tâm động không phải đề nghị thông hôn của Tần Kham, mà là về thảo nguyên.

Trời xanh, mây trắng, đồng cỏ màu mỡ mênh mông vô bờ, cùng với có thể tùy ý rong ruổi cưỡi tuấn mã trên đồng cỏ, thở ra hít vào, tất cả đều là hương vị của tự do.

Hàm răng trắng bong cắn chặt: "Được, ta về thảo nguyên giúp ngươi truyền lời!"

"Thật sự là cô nương tốt."

Vừa nghĩ tới sắp được về thảo nguyên, tâm tình của Tháp Na tốt hơn nhiều, nụ cười hết sức động lòng người, ánh mắt lưu chuyển không ngờ lộ ra mấy phần quyến rũ.

Cười cười trợn mắt lên, Tháp Na nói: "Ta chỉ là giúp ngươi truyền lời, chứ không làm thuyết khách cho ngươi, chủ ý thất đức của ngươi khẳng định sẽ bị ngạch trực cách cự tuyệt, khi đó ngươi đừng giống như con sói nhe răng với Đóa Nhan bộ của ta."

Tần Kham cười ha ha: "Biết cái gì gọi là Chí vô hư tà, hành tất lý chính không "?

Tháp Na lắc đầu.

"Ý tứ là nói, người tốt người tốt, chí hướng của hắn sẽ không hư ngụy không tà ác, ngôn hành của hắn cũng là chính khí đường đường, tám chữ này là yếu tắc số một của quân tử." Tần Kham bỗng nhiên ưỡn ngực, ngón tay cái chỉ vào ngực mình: "Nói một cách không khiêm tốn thì ta, chính là quân tử. Quân tử sẽ không làm chuyện xấu, ngươi phải tin tưởng ta."

Tháp Na dẫn hơn mười tùy tùng cùng với gần trăm Cẩm y Giáo úy khấp khởi rời khỏi Tần phủ, ra roi thúc ngựa rời kinh đi về hướng bắc.

Tần Kham lẳng lặng đứng trước cửa nhà nhìn theo bóng dáng của nàng ta, nụ cười còn toe toét hơn cả của Tháp Na.

Lý Nhị đứng bên cạnh hắn, nhìn thấy khóe miệng Hầu gia phác ra một nụ cười, sau lưng không khỏi thấy lành lạnh.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham lạnh lùng mở miệng: "Lý Nhị."

"Có."

"Phái người đưa thư mật tới cho Diệp Cận Tuyền, bảo hắn phải luyện binh cho tốt, Cẩm Y vệ Thiên hộ sở Liêu Đông sẽ phối hợp với hắn trừ bỏ toàn bộ tướng lãnh vô năng, ngoài ra nói với hắn, ba tháng sau, sẽ có một trăm khẩu pháo Phật Lãng Cơ được đưa tới Liêu Đông lục vệ, bảo hắn kéo quân đội và hỏa pháo, chủ động tìm kiếm bộ lạc Thát Đát, đánh mấy trận quy mô nhỏ thử xem, thắng bại không quan trọng, rút được kinh nghiệm mới là quý giá nhất, hỏa pháo và quân sĩ phối hợp như thế nào mới có thể sáng tạo ra chiến quả lớn nhất, phải ở trong thực chiến mới có thể chậm rãi lần mò ra, chiến hỏa mới có thể luyện cường binh chân chính."

"Vâng."

Tuyết đông cuối cùng cũng đến, trong một đêm, nóc nhà, cây cối, mặt đất, mỗi một ngóc ngách kinh sư đều được phủ lên một tầng tuyết trắng, lạnh thấu xương.

Tuyết là phong cảnh tình thú nhất trong mắt những người giàu có, nhưng lại là thiên địch đáng sợ nhất trong mắt người nghèo.

Ngày hôm sau khi trời đổ tuyết lớn, Ngũ thành binh mã ti và nha môn Thuận Thiên phủ truyền đến tin tức, kinh sư đêm qua có tuyết lớn, trong một đêm hơn ba mươi khất cái bị chết cóng dưới tường thành, tử trạng rất thê thảm.

Trên Tảo triều, các đại thần mặc áo lông đội mũ bông vẫn còn lạnh tới run rẩy nghe thấy tin tức này thì ngây người, trong kim điện xuất hiện một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi.

Vẻ mặt ngây đơ hoặc thật hoặc giả, một số ngôn quan ngự sử tròng mắt chuyển động cấp tốc, đây nhìn như một tin tức xấu bình

thường, nhưng nếu tinh tế sắp đặt một chút, vậy chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt để có thể nổi danh lập vạn cho bản thân.

Điểm đặc sắc của quan văn Minh triều được phóng đại vô hạn vào giây phút này.

Can gián phạm thượng, xin danh mua thẳng, dùng đầu rơi máu chảy thậm chí vết thương đầy người để đổi lấy sự tán tụng của triều dã và sự kính ngưỡng của lâm, đổi lấy vốn chính trị quý giá nhất, đây là một chuyện mà các quan văn Đại Minh làm nhiều nhất và cũng vô cùng thuần thục nhất.

Đương nhiên, hoàng đế Đại Minh ngồi trên long ỷ cao cao thành mục tiêu tốt nhất để các quan văn yêu thích kích thích khiêu chiến cực hạn của sinh tồn, thành Boss lớn nhất để người chơi hứng trí bừng bừng tổ chức thành đoàn thể đi săn, tuy rằng sau khi giết Boss này thì không nhặt được trang bị, nhặt được kim tệ, nhưng lại có thể kiếm được giá trị kinh nghiệm.

Sau khi Tảo triều ta, một sự kiện được ấp ủ đã lâu từ từ vén màn.

Hơn trăm đại thần tụ tập tới Thừa Thiên, không đến nửa canh giờ, trước Thừa Thiên môn đã đầy các đại thần quỳ gối, gào khóc, mắng chửi.

Lần này bọn họ không phải là tìm Lưu công công gây phiền toái, mà là mắng to hoàng đế bệ hạ ngu ngốc, Thuận Thiên phủ vô năng, dẫn tới cảnh tượng tận thế thê thảm "Cửa son rượu thịt thối, ven đường người chết cóng" Tái hiện ở Đại Minh, đây là sai lầm của hoàng đế, là thất trách của quan phủ, là dấu hiệu giang sơn lung lay xã tắc nguy nan, trừ yêu cầu trừng phạt tri phủ và đồng tri Thuận Thiên, còn lớn tiếng hô hào yêu cầu Chu Hậu Chiếu hạ chiếu trách tội bản thân.

Chính Đức hoàng đế Trẻ tuổi lại một lần nữa nằm mà vẫn trúng đạn.

Trong Cung Càn Thanh.

Chu Hậu Chiếu Phẫn nộ hung hăng ném vỡ một công phẩm tinh

xảo, tiếng vỡ vang vọng trong điện, những mảnh vỡ bắn tung tó khắp nơi, tất cả hoạn quan cung nữ trong điện đều sợ hãi quỳ lạy.

"Trẫm trêu ai? Tẫm chọc ai? Vì sao bắt ta phải tự phạt?" Chu Hậu Chiếu mặt đỏ lên quát.

"Bệ hạ bớt giận." Tần Kham cười khổ chắp tay với Chu Hậu Chiếu

Chương 385: Hạ chiếu tự trách tội bản thân (hạ)

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Trẫm không giận được à! Trẫm làm sai cái gì? Khi Tảo triều nghe thấy tin tức hơn ba mươi khất cái chết cóng, trẫm lúc ấy cũng đau lòng không thôi, lệnh cho Thuận Thiên phủ mở lều từ thiện ở ngoại thành, tặng áo tặng cháo cho lưu dân khất cái còn sống, đây mới là việc chúng ta phải làm, những quan văn này thì ngược lại, đối với những khất cái còn sống thì chẳng buồn hỏi, chuyện đầu tiên sau khi tan triều là muốn trẫm hạ chiếu trách tội bản thân, đổ hết toàn bộ chuyện này lên người trẫm, cả triều đều là đám hỗn trướng."

Tần Kham lẳng lặng nói: "Bệ hạ, hơn ba mươi khất cái đã chết, ở trong mắt các đại thần không phải là mạng người, mà là một vốn chính trị lớn, một cơ hội vô cùng tốt để thượng gián mua danh, như vậy mà thôi."

Một lời vạch trần nhân tâm cả điện, Chu Hậu Chiếu thân hình chấn động, tiếp theo thì chán nản ngồi xuống.

Lưu Cẩn ở bên cạnh cười bồi: "Bệ hạ, bắt đầu từ năm Hồng Vũ bản triều, từ triều đình đến quan phủ các cấp, đối với lưu dân khất cái đều có chương trình, mỗi khi tới nạn đói hoặc là trời giá rét, quan phủ sẽ mở lều từ thiện cứu tế, ngay cả độ đặc loãng của cháo từ thiện cũng có quy định nghiêm khắc, theo luật, cắm tre trong cháo mà không đổ thì là mới hợp cách, năm đó Tháo tổ hoàng đế nổi dậy từ thảo mãng sơn dã, lão nhân gia vốn cũng... Vốn cũng từng chịu rất nhiều khổ cực, biết rõ sự gian nan của khất cái lưu dân, bệ hạ, triều đình có chuyện của triều đình, quan phủ có việc của quan phủ, quan lại thiên hạ ai ở chức trách nào thì làm việc theo chức trách đó mới là chính đồ, tối hôm qua có hơn ba mươi khất cái chết cóng, nếu luận tội thì tri phủ Thuận Thiên mới là thủ phạm, có liên quan gì tới bệ hạ đâu? Các quan văn trong triều thật là không hiểu thị phi."

Tần Kham nghe mà thầm gật đầu.

Không luận tới thù hận sâu đậm của hắn và Lưu Cẩn, nhưng nói một cách khách quan thì những lời nói này của Lưu Cẩn nói rất đúng trọng tâm.

Vị nội tướng Đại Minh này, hắn không chỉ là quyền hoạn chỉ biết lộng quyền vơ vét tiền của, đối với triều chính và nhân tâm đúng là vẫn có vài phần kiến giải.

Chu Hậu Chiếu dưới sự khuyên giải an ủi của Lưu Cẩn, cảm xúc cuối cùng cũng ổn định.

Lời nói của Lưu Cẩn rất có đạo lý, triều đình có chuyện của triều đình, quan phủ có việc của quan phủ, xử lý lưu dân khất cái như thế nào triều đình đều sớm có chương trình, hoàng đế không thể tự mình quan tâm tới chuyện này, thường ngày quan phủ thất trách, xảy ra chuyện liền đổ tiếng xấu lên người hoàng đế, quan như vậy nên bị chém đầu.

Tần Kham chắp tay cười nói: "Thần đồng ý với lời nói của Lưu công công, ai làm việc nấy, xảy ra chuyện tất nhiên phải gánh trách nhiệm, bệ hạ không cần tức giận, chuyện rồi sẽ có có đạo lý để nói."

Nghe Tần Kham không ngờ phá lệ đồng ý với lời nói của hắn, Lưu Cẩn không khỏi nhìn hắn thêm một cái, vẻ mặt hơi kinh nghi, nhưng không rõ Tần Kham rốt cuộc lại đang tính kế gì.

Lần này Lưu công công thật sự đổ oan cho Tần Kham rồi, Tần Kham phần lớn vẫn rất giảng đạo lý, làm người không thể vĩnh viễn lấy lừa người ta làm lạc thú được.

Chu Hậu Chiếu hậm hực nói: "Nếu như bọn họ không giảng đạo lý với trẫm thì sao? Ngươi có biết, đám quan văn này cầm trong tay kinh nghĩa thánh hiền làm đao kiếm, trên triều đình tạt ngang xông thẳng, ai dám phản đối bọn họ thì chính là phản đối thánh hiền, chính là đại nghịch bất đạo, hoàng đế cũng không ngoại lệ..."

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu lại tức giận, nắm chặt quyền đầu hung hăng nói: "... Đám cẩu quan này."

Tần Kham thở dài, nói: "Hạ chiếu trách tội bản thân chỉ là thứ yếu,

chỉ sợ các đại thần sẽ làm ầm ĩ chuyện này hơn, chỉ sợ bệ hạ hạ chiếu rồi vẫn không thể thỏa mãn bọn họ, bệ hạ nếu quá phối hợp, bọn họ không thể đạt tới mục đích phạm thượng trực gián để mua danh, việc này vẫn cứ chưa thôi."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Đến thì đến! Trẫm sợ chúng chắc."

"Bệ hạ đương nhiên không sợ bọn họ, nhưng Thái hoàng thái hậu sợ." Tần Kham thở dài: "Bệ hạ chớ quên. Qua năm ngày nữa là sinh nhật của Thái hoàng thái hậu, bách quan sẽ tới chúc thọ Thái hoàng thái hậu, nếu trong ngày đại hỉ mà các đại thần gây chuyện, biết xử lý thế nào?"

Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn đều ngây ra.

Vương Thái hoàng thái hậu là hoàng hậu của Hiến đê, cậu địa vị trong cung rất cao, ngay cả mẫu thân của Chu Hậu Chiếu Trương thái hậu cũng phải sụp mi thuận mắt trước mặt bà ta, trên danh nghĩa, Trương Thái hậu là con dâu của Vương Thái hoàng thái hậu, Chu Hậu Chiếu là tôn tử của bà ta. Từ sau khi Hoằng Trì đế qua đời, Chu Hậu Chiếu để ý tới tình thân hơn trước kia nhiều. Quốc sự Triều chính mặc dù bị hắn làm cho rối tinh rối mù. Nhưng hiếu đạo lại làm rất tốt, sớm muộn gì cũng đều vào cung Từ Ninh thỉnh an hai vị Thái hậu, nói chuyện tâm sự với họ.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu lập tức đỏ lên, trong mắt ẩn hiện một tia sát khí.

"Đám cẩu quan này... Bọn họ nếu dám kinh động tới Thái hoàng thái hậu lão nhân gia. Trẫm sẽ tru di tam tộc của bọn họ."

Lưu Cẩn vội vàng phụ họa: "Lão nô nguyện thay bệ hạ giáo huấn đám cẩu quan này."

Tần Kham sờ sờ mũi không nói gì.

Giết người chung quy vẫn không phải là biện pháp để giải quyết vấn đề. Quan văn Đại Minh khác với triều đại khác. Loại thủ đoạn Giết người này chỉ có thể làm các đại thần càng thêm bắn ngược, đại thần cả điện giống như một đám thiếu niên ở thời kỳ phản nghịch, càng đánh chửi trấn áp thì Bọn họ càng bướng bỉnh, tính

tình còn bướng hơn lừa.

Tần Kham chắp tay với Chu Hậu Chiếu, nói: "Ý tứ của Bệ hạ thế nào?"

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc rồi thở dài: "Trẫm sẽ hạ tội trách mình."

Lưu Cẩn kinh hãi: "Bệ hạ không thể! Thế không phải khiến đại thần mũi hếch lên trời sao?"

Chu Hậu Chiếu không tới Lưu Cẩn, quay đầu nhìn Tần Kham: "Ngươi thấy sao?"

Tần Kham gật đầu: "Bệ hạ nói đúng, chiếu nhận tội nên hạ, thần xin nói thẳng, chiếu thư này không phải do bị các đại thần ép buộc, mà là vì hơn ba mươi khất cái bị chết cóng, bệ hạ, khất cái cũng là con dân của ngươi."

Chu Hậu Chiếu gật đầu: "Vẫn là Tần Kham ngươi hiểu trẫm, không sai, khất cái cũng là con dân của trẫm, trẫm là hoàng đế, là quân chủ của toàn bộ Đại Minh, trẫm không đúng với họ, chiếu nhận tội này nên hạ."

Tần Kham ra khỏi cửa điện cung Càn Thanh, ngạc nhiên phát hiện Đới Nghĩa đang lẳng lặng đứng ngoài cửa chờ.

Đới Nghĩa vừa thấy Tần Kham liền cười tươi như hoa, vội vàng bước lên, chắp tay cười nói: "Nô tỳ bái kiến Hầu gia."

Tần Kham ngẩn người, chỉ chỉ vào bên trong cung Càn Thanh: "Là tìm bệ hạ bẩm việc à? Bệ hạ ở bên trong, ngươi vào đi."

"Nô tỳ là tìm Hầu gia." Đới Nghĩa cười nói: "Sinh nhật Thái hoàng thái hậu là tết cũng sắp tới, nô tỳ ở đây chuẩn bị một phần lễ bạc cho Hầu gia, xin Hầu gia xin vui lòng nhận cho."

Tần Kham cười nói: "Đới công công, đều là người nhà, không cần khách khí như vậy đâu."

Một phần danh mục quà tặng dài dằng dặc được đưa ra, Tần Kham lật xem, lập tức ngây ra.

"Đới công công, quà mừng năm mới thế này là "lễ bạc" à?"

"Vâng vâng, Hầu gia nhìn quen những trường hợp lớn, chút lễ này của nô tỳ quả thật là không đáng nhắc tới, tuy rằng bạc nhưng cũng là một phen tâm ý của nô tỳ đối với Hầu gia."

"Bạc vậy à... Đới công công, lần tới nhất định phải tặng lễ bạc hơn đấy nhé."

Đới Nghĩa mặt giật giật, cười bồi nói: "Nhất định nhất định, tết Nguyên Tiêu chắc chắn có hiếu kính bạc hơn..."

Tần Kham cười ha ha, vỗ vỗ vai Đới Nghĩa: "Nói đùa thôi, Đới công công chớ có tưởng thật. Thấy Xem Đới công công hiện giờ mặt mày hồng hào, chuẩn bị lễ năm mới hậu như vậy, Hán công chắc năm nay tài nguyên cuồn cuộn nhỉ?"

Đới Nghĩa xấu hổ cười cười nói: "Không giấu gì Tần Hầu gia, thu nhập của nô tỳ quả thật so với làm thái giám tùy đường trước kia thì khá hơn không ít, Đông Hán thu bạc bình an của các cửa hàng và thanh lâu kinh sư, phần lớn trong đó là vào tay nô tỳ. Một năm qua cũng có hơn chục vạn lượng, nhưng sau khi mở Tây Hán rồi, ngày tháng của Đông Hán lại không được dễ chịu lắm..."

Nói tới đây, Đới Nghĩa bỗng nhiên mặt đỏ lên, oán độc thoáng nhìn về phía cung Càn Thanh, hạ thấp giọng hung tợn nói: "Con chó già Lưu Cẩn này quả thực là một con sói! Từ sau khi phục khai Tây Hán, đã chặt đứt một nửa tài lộ của Tạp gia, hắn không dám tìm Cẩm Y vệ của Hầu gia, nên tìm Đông Hán để khai đao, thanh lâu cửa hàng trong kinh sư hiện tại đại bộ phận chỉ nhận Tây Hán và Cẩm Y vệ, không nể mặt Đông Hán, thằng chó này, quả thực là dùng dao mềm để cắt thịt ta."

Vẻ mặt Phẫn hận khi nhìn về phía Tần Kham, Đới Nghĩa lập tức đổi sang sắc mặt tội nghiệp: "Hầu gia, trong cả triều Lưu Cẩn kiêng kị ngài nhất, ngài phải làm chủ cho nô tỳ."

Tần Kham cười khổ nói: "Lưu công công quyền khuynh triều dã, ta sao làm chủ cho ngươi được?"

Đôi mắt nhỏ của Đới Nghĩa lại chớp chớp: "Hầu gia nếu tận diệt

Tây Hán, năm sau nô tỳ nhất định sẽ tặng lễ thật day cho Hầu gia."

Tần Kham tựa cười mà như không phải cười nói: "Ta vẫn là câu nói đó, Đới công công nếu một đao đâm chết Lưu Cẩn, ta lập tức tiến cử ngươi làm ti lễ giám chưởng ấn với bệ hạ."

"Mời Hầu gia làm trước..."

"Mời Đới công công làm trước..."

Hai người nhường nhau một lúc, cuối cùng đều thấy đối phương rất không có tiết tháo, thế là rất lý trí thay đổi đề tài.

"Tần Hầu gia, có chuyện nô tỳ phải báo với Hầu gia, Bạch Liên giáo ở Thiên Tân vệ rất quá đáng, phiên tử Đông Hán truyền tin tức về, đám giáo chúng của Bạch Liên giáo không chỉ trùng kích quan phủ, hơn nữa ngay cả kho quan cũng đốt hơn một nửa, nô tỳ đã phái ra hai vị đại đương đầu tới Thiên Tân xử lý việc này, kết quả một chết một trọng thương."

Sắc mặt Tần Kham lập tức trở nên ngưng trọng.

Chương 386: Hán Vệ liên thủ

Lịch sử của Bạch Liên giáo rất lâu đời, vào những năm Nam Tống đã tồn tại, lúc ban đầu là một nhánh của Phật giáo, tín ngưỡng a di đà Phật, về sau trải qua các đời phát triển, giáo lí cũng dần dần xảy ra biến hóa, bất luận bọn họ ngoài miệng niệm khẩu hiệu cao thượng thuần khiết thế nào, thì mục đích chân chính vẫn chỉ có một, đó chính là... Tạo phản.

Nó tựa hồ là một giáo phái chuyên vù tạo phản mà sinh ra, từ thời Nam Tống, trên chính trị không ngừng bị triều đình các đời phủ định rồi khẳng định, rồi lại phủ định, từ đó về sau biến thành tổ chức tà giáo. Nói một câu công bằng, thực sự không thể trách nó cứ đối địch với triều đình, bị triều đình các đời cầm rồi lại cho, cho rồi lại cấm, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, là ai mà chẳng không bị kích thích thành dở hơi.

Cái loại chuyện Tạo phản này chẳng ai có thiên phú cả, trên đời không có phản tặc trời sinh, người có chí thường thường phải trải qua vô số lần thất bại mới có thể thành chuyện.

Bạch Liên giáo lúc ban đầu khởi sự tạo phản thất bại rất nhiều lần, gây dựng sự nghiệp có thể nói là rất gian nan, kinh doanh có thể nói là thảm đạm, nhiều lần vấp phải trắc trở, vừa mới sinh ý làm phản đã bị người thống trị đánh cho tới tấp, trải qua vô số lần thất bại, trời thương, cuối cùng cũng có một lần thành công.

Rất bất hạnh, lần thành công đó Bạch Liên giáo cũng không chiếm được tiện nghi, bởi vì đó là một cuộc buôn bán chung, trừ bản thân nó ra, còn có Minh giáo tham gia, quân Khăn đỏ đúng thời cơ mà sinh, thiên hạ đại loạn, phản quân khắp nơi, Bạch Liên giáo cuối cùng cũng được nếm tư vị thành công, thế là công thành chiếm đất giết người phóng hỏa rất hăng say.

Đáng tiếc, thời gian sung sướng luôn rất ngắn ngủi, Bạch Liên giáo dào dạt đắc ý muốn ngồi lên Long đình đã quên, đối tác của nó không phải là hạng thiện lương gì, đặc biệt trong đó còn có một nhân vật diện mạo xấu xí lại dã tâm bừng bừng. Tên của hắn là Chu Nguyên Chương.

Chuyện về sau thì mọi người đều biết rồi, Chu Nguyên Chương chẳng những một cước đá Bạch Liên giáo xuống khỏi vị trí chủ tịch, ngay cả Minh giáo nơi hắn xuất thân cũng bị định tính là tổ chức tà giáo mà thủ tiêu, hai cổ đông lớn bỏ mấy chục năm thời gian gây dựng ra được một đại nghiệp, lại bị Chu Nguyên Chương nhận lấy toàn bộ, toàn bộ thiên hạ từ nay về sau là của họ Chu, Bạch Liên giáo từ thần điện của thắng lợi rơi xuống địa ngục của thất bại.

Rút kinh nghiệm xương máu, bất khuất kiên cường, đây là biểu hiện sau thất bại của Bạch Liên giáo. Nó vẫn tiếp tục tiến hành nghiệp lớn tạo phản của nó, từng tạo phản thời Nam Tống, từng tạp phản triều Nguyên. Hiện giờ tiếp tục tạo phản ở Minh triều, trong giáo lí mà bọn họ tuyên truyền, bất kỳ hoàng đế nào của bất kỳ triều đình nào cũng đều là tội ác tày trời, thiên hạ này không ai có thể làm hoàng đế. Trừ chính bọn họ.

Thế là, bắt đầu từ ngày vương triều Đại Minh lập quốc, đã có một họa lớn, tà giáo chết tiệt này như cỏ dại mọc tùm lum, bứt được bó này thì bó khác mọc lên. Thế nào cũng không thể trừ được.

Nghe thấy đại đương đầu Đông Hán ở Thiên Tân một chết một thương, Tần Kham sắc mặt ngưng trọng.

Hắn không quên, tâm phúc thân tín của mình là Đinh Thuận cũng bị hắn phái tới Thiên Tân tra Bạch Liên giáo, đại đương đầu kinh nghiệm đầy mình của Đông Hán cũng gặp hạn té ngã, Đinh Thuận liệu có tốt được hơn không?

Đông Hán và Cẩm Y vệ trước kia không hòa thuận, nguyên nhân chủ yếu là trừ chế ước lẫn nhau ra, còn có một nguyên nhân, chính là sự chồng chéo của chức năng, chuyện Cẩm Y vệ có thể tra, Đông Hán cũng có thể tra, thường thường một việc Cẩm Y vệ vừa tra được, Đông Hán sẽ tới ngay sau, hai người cùng tra một chuyện, ai tra được trước thì ngươi đó tới trước mặt thủ trưởng nhận công, dần dà tất nhiên khó tránh khỏi sinh ra xung đột.

Chuyện tra Bạch Liên giáo cũng như vậy, Cẩm Y vệ và Đông Hán đều tự phái nhân thủ tới Thiên Tân, có điều lần này cũng không phải là Đới Nghĩa cố ý cản trở Tần Kham, mà là bởi vì sự chồng chéo của chức ti, chuyện liên quan tới mưu phản, Bạch Liên giáo

lại họa lớn trong lòng của hoàng đế Đại Minh các đời, Đới Nghĩa không thể không tra.

"Đới công công, ngươi nói đại đương đầu của ngươi một chết một thương, bọn họ là gặp nạn thế nào." Tần Kham nghiêm túc hỏi.

Đới Nghĩa thở dài, nói: "Bạch Liên giáo gây chuyện ở Đại Minh ta đã không chỉ là một lần hai lần, khi phiên tử bẩm báo nô tỳ cũng không quan tâm lắm, phái mấy chưởng ban đắc lực rời cung tra án, kết quả người vừa tới Thiên Tân đã bị Bạch Liên giáo ám sát trong kiệu, nô tỳ cuối cùng cảm thấy đám Bạch Liên giáo đồ này không đơn giản, thế là lại phái hai gã đại đương đầu đi, kết quả đến Thiên Tân còn chưa tra được mấy ngày lại bị Bạch Liên giáo đồ vu mai phục trong ngõ tối, hai gã đại đương đầu một chết một thương..."

Tần Kham trầm ngâm không nói gì, lúc này hắn đã bắt đầu lo lắng cho an nguy của Đinh Thuận, còn định truyền lệnh g Đinh Thuận nửa đường hồi kinh, nhưng nghĩ lại lại thôi.

Đới Nghĩa nói tiếp: "Hầu gia, tin tức Đông Hán lục tục truyền về cho thấy, Bạch Liên giáo gây chuyện ở Thiên Tân không đơn giản, xem khẩu hiệu kích động dân chúng, thiết kế mai phục tỉ mỉ, sát chiêu vừa chuẩn vừa độc của chúng, đám người này không như đám ô hợp trước kia, nếu để chúng lớn mạnh ở Thiên Tân rồi, chỉ sợ cũng khó có thể thu thập, khi đó văn võ cả triều sẽ Hán Vệ chúng ta bất lực, con chó già Lưu Cẩn đó sẽ túm bím tóc của Hầu gia và nô tỳ."

Tần Kham gật đầu, nói: "Đới công công nói rất đúng, trước kia Hán Vệ bất hòa, chỉ vì đốc chủ và Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ các đời thù hận thâm hậu, bản hầu và Đới công công là người một nhà, đương nhiên thân mật khăng khít, như vậy, giữa Đông Hán và Cẩm Y vệ cũng nên thân mật khăng khít mới đúng, Đới công công thấy sao?"

Đới Nghĩa cười tươi liên tục gật đầu: "Hầu gia nói đúng vào tâm khảm của nô tỳ rồi, hôm nay nô tỳ tới tìm Hầu gia không phải cũng chính vì chuyện này ư, Hầu gia, nô tỳ cảm thấy, Hán Vệ sau này phải thực sự thân như một nhà mới đúng, chúng ta đều là tay sai của bệ hạ, giữa tay sai phải đồng khí liên chi, việc gì phải tranh quyền đoạt lợi?"

Tần Kham cười nói: "Như vậy, chúng ta không ngại coi tra Bạch Liên giáo Thiên Tân là một khởi đầu mới của Hán Vệ, tất cả tình báo và manh mối liên quan tới án này cùng với điều phối nhân thủ, phối hợp hành động vân vân, Đông Hán và Cẩm Y vệ hoàn toàn có thể bù đắp cho nhau, dưới sự đồng tâm đồng đức, không lo Bạch Liên giáo không bị tiêu diệt."

Đới Nghĩa liên tục gật đầu cười nói: "Lời nói của Hầu gia rất có đạo lý, nô tỳ cũng có ý này, Hán Vệ liên thủ, đồng tâm, hai sợi dây thừng bện lại với nhau, Bạch Liên giáo có lợi hại đến mấy cũng không thoát khỏi được sự truy kích và tiêu diệt và truy kích và tiêu diệt của Hán Vệ."

Tần Kham vui mừng cười nói: "Đới công công hiểu rõ đại nghĩa, lấy đại cục làm trọng, quả thực là một cột chống trời của ti lễ giám, mà ngươi thực sự không định một đao đâm chết Lưu Cẩn à? Nghĩ lại đi."

Ngay đêm hôm đó, hai khoái mã đồng thời chạy như bay ra khỏi kinh tới Thiên Tân.

Hai vị kỵ sĩ trên ngựa một thuộc Đông Hán một thuộc Cẩm Y vệ, trên người hai người đều có thư mật của bức Đông Hán Hán công và Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, hai vị thủ lĩnh chấp chưởng cơ cấu đặc vụ lớn nhất Đại Minh phát ra mệnh lệnh cùng một nội dung cho thủ hạ: Hán Vệ chung sức hợp tác, cùng tiêu diệt Bạch Liên.

Các đại thần Tụ tập ở Thừa Thiên môn vẫn chưa chịu giải tán, bọn họ đang đợi, đợi sự phản kháng của hoàng đế, sau đó họ sẽ cùng nhau ùa lên, như đàn sói thịt hổ xúc phạm thiên nhan, kết cục hoặc bãi quan hoặc lưu đày hoặc đình trượng, bất luận kết cục như thế nào, đối với tiền đồ chính trị của bọn họ mà nói, đều là một tài sản lớn, sau khi bãi quan rồi vẫn còn có thể được thăng quan lại, sau khi lưu đày còn có thể được triệu hồi, khoác lên cái áo chính nghĩa, bọn họ ngay cả giết người phóng hỏa cũng dám, ngại gì xúc phạm thiên nhan? Thiên nhan ở trong mắt đám quan văn này chính là dùng để xúc phạm.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của đại thần, từ trong cung một tiểu hoạn quan vội vàng chạy ra, sau khi chạy đến trước Thừa Thiên môn thì thở hổn hển, ở trước mặt tất cả các đại thần, tiểu hoạn

quan chậm rãi mở ra một quyển hoàng quyên, đầy nhịp điệu đọc ra chiếu thư tự nhận tội của Chu Hậu Chiếu.

Đọc xong, tiểu hoạn quan xoay người về cung luôn.

Các đại thần rất bất ngờ, ngơ ngác nhìn nhau, phát hiện vẻ mất mát thần thương trong mắt nhau.

Bệ hạ... Sao lại thực sự tự trách tội mình? Ngươi phải phản kháng chứ! Ngươi không phản kháng thì chúng ta sao vui?

Một chiếu thư tự trách tội rất tứ bình bát ổn, tuy rằng vừa nhìn đã biết không phải bệ hạ tự tay viết, tất là một thái giám bỉnh bút nào đó của ti lễ giám viết thay, nhưng mà chung quy vẫn là dùng danh nghĩa của bệ hạ để phát ra. Chiếu tự trách tội khác với chiếu thư khác, sau khi ra khỏi cung, nó sẽ được thông chính sứ ti ban hành tới các thành trấn thiên hạ, để con dân đều biết hoàng đế bệ hạ vô cùng hối hận.

Các đại thần phi thường thất vọng, chuyện mất mặt như thế mà hoàng đế bệ hạ trẻ tuổi không ngờ lại nhịn được? Ta mà là ngươi thì ta sẽ không nhịn đâu.

Chương 387: Mãn đường bất hoan

Các đại thần Tụ tập ở Thừa Thiên môn một lòng chỉ vì nổi danh lập vạn, kết quả một quyền đánh vào bông, làm mọi người cảm thấy rất không cam lòng.

Không được! Hơn ba mươi mạng người cơ mà, một chiếu tự trách tội nho nhỏ hạ xuống là xong à? Chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu!

Sau một thoáng trầm mặc Ngắn ngủi, các đại thần tốp năm tốp ba tản đi, bọn họ đang ấp ủ một hồi gió lốc lớn hơn.

Năm ngày sau là đại thọ của Vương Thái hoàng thái hậu.

Chu Hậu Chiếu đã sớm hạ chỉ, đại thọ bãi triều một ngày, tất cả huân quý và quan viên văn võ trên tứ phẩm của kinh sư đều vào cung Từ Ninh chúc mừng lão thái hậu.

Sáng sớm trời chưa sáng, thái giám nghi trượng đã chỉ huy các tiểu hoạn quan đẩy xe nước, từ ngọ môn tới cung Càn Thanh rồi đến cung Từ Ninh, một đường tưới nước quét dọn, sau khi làm xong rồi thì trải thảm đỏ từ ngọ môn tới cung Từ Ninh, thảm dài trải cả vài dặm.

Trong cung khắp nơi giăng đèn kết hoa, đâu đâu cũng có thể thấy được chữ "Thọ" được dán khắp các góc hoàng cung, thái giám và các cung nữ thay đồ mới, mặt mày tươi cười, chung quanh tràn ngập không khí vui mừng.

Một khắc giờ Mão, cửa cung mở rộng, bách quan chờ ở ngoài Thừa Thiên môn theo tiếng xướng danh của thái giám, huân quý và các đại thần thì theo phẩm giai xếp hàng nối đuôi nhau vào cung.

Tần Kham cũng ở trong đám người vào cung mừng thọ, hắn là Sơn Âm Hầu thế tập võng thế, tất nhiên là một thành viên của huân quý, hơn nữa xếp cũng khá cao, luận thì Tần Kham tất nhiên

không thể bằng được các lão Hầu gia được thụ phong truyền tập nhiều đời, nhưng nếu luận về đế sủng thì Tần Kham hoàn toàn xứng đáng đệ nhất, các Hầu gia đều là hạng người nhãn lực siêu phàm, đều khách khí để Tần Kham xếp đầu đám hầu tước. Vẫn như thường ngày vào triều, các đại thần xếp thành hàng, tứ bình bát ổn mà bước, từ từ đi đến cung Từ Ninh.

Tần Kham mặc áo mãng bào ngự ban đi giữa đám huân quý, trầm mặc theo đội ngũ chậm rãi tiến vào, đàm tiếu với các và Hầu gia bên cạnh, giám sát ngự sử phụ trách triều kỷ đang như hổ rình mồi nhìn chằm chằm đội ngũ, ai nếu không để ý tới triều nghi nói chuyện trong đội ngũ, chắc chắn sẽ bị ngự sử nhớ tên, ngày sau trên triều hội không thể thiếu một phen hạch tội.

Từ ngọ môn đến cung Từ Ninh phải đi qua Thái Miếu, Thái Xã tắc, nội khố, điện Phụng Thiên, điện Hoa Cái, ven đường đều có võ sĩ cấm cung và Cẩm Y vệ mặc phi ngư phục đỏ thẫm trị thủ, trong ngày vui của Thái hoàng thái hậu, trong cung lại có nhiều ngoại thần vào như vậy, công tác an toàn tất nhiên là trọng yếu nhất.

Đi qua đại điện mái vòm, quảng trường ngoài điện là một mảng ồn ào, hăn ngàn tăng đạo tụ tập trên quảng trường, xếp pháp khí và đàn tràng của mình, thì thào niệm tụng kinh văn cầu phúc duyên thọ cho Lão Thái hậu, trên quảng trường ngoài điện Phụng Thiên dựng mười mấy cái đài nhỏ, trên đài là mười mấy gánh hát và xiếc ảo thuật nổi danh kinh sư, các diễn viên ở trên đài ca hát niệm đả, ra sức biểu diễn món nghề sở trường nhất của mình, tiếng phật âm phạm xướng và tà âm đan xen, trong cung náo nhiệt phi phàm.

Chúng thần một đường đi tới cung Từ Ninh, cung Từ Ninh trong ngoài rải kín thảm, Vương Thái hoàng thái hậu đỏ thẫm triều phục đỏ thẫm, mũ phượng trên đỉnh đầu hơi lắc lư, Trương Thái hậu và Hạ hoàng hậu đứng đón khách ở hai bên, Chu Hậu Chiếu cũng mặc cát phục long bào tiếp bên cạnh, Thái hậu vẻ mặt mừng vui, còn Hạ hoàng hậu trẻ tuổi thì mặc căng thẳng, thời khắc tới dung nhan hoàng hậu của mình, thỉnh thoảng lão Thái hậu lại nghiêng đầu nói với nàng ta mấy câu, Hạ hoàng hậu mới lộ ra nụ cười rụt rè.

Hai vị Thái hậu đều là người từng trải, thấy Hạ hoàng hậu cố ý luôn duy trì dung nhan hoàng hậu, ngay cả ngày mừng như vậy cũng cố căng cái mặt nhỏ giống như là tham dự tang sự, hai vị

Thái hậu trong lòng không khỏi có chút không vui, nhưng cũng không lên tiếng trách cứ, thể là ghẻ lạnh hoàng hậu, hai vị Thái hậu tươi cười nói chuyện, Chu Hậu Chiếu thì miệng chóp chép ăn, thỉnh thoảng cũng chen vào mấy câu, chuốc lấy ánh mắt oán trách nhưng lại cưng chiều của hai vị Thái hậu.

Quan viên Lễ bộ đứng trong điện, lớn tiếng gọi các huân quý và văn võ bá quan vào điện chúc thọ, các huân quý và đại thần đã sớm chờ bên ngoài lấy Dĩ Anh quốc công Trương Mậu dẫn đầu, theo trình tự phẩm giai vào điện.

Sinh nhật của Thái hoàng thái hậu Lần này nhìn thì long trọng, kì thực trong cung đã phải cắt giảm không ít phí dụng, Chu Hậu Chiếu rốt cuộc cũng không tính là ngu tới cùng cực, hắn chỉ là một thiếu niên ham chơi, nhưng thần là quốc quân, lòng gìn giữ cho con dân là vẫn phải có.

Trước Đại thọ hai tháng, Hộ bộ thượng thư đã bẩm tấu trên triều đình, nói là sinh nhật của Thái hoàng thái hậu, nội các và Hộ bộ sau khi nghị, chi ngân sách một trăm vạn lượng để tổ chức, Chu Hậu Chiếu lúc ấy vui vẻ đồng ý. Mấy ngày trước bởi vì chuyện khất cái chết cóng, Chu Hậu Chiếu hồi cung nhắc tới với hai vị Thái hậu, hai vị Thái hậu là người ăn chay tu đạo, nghe vậy lập tức thương xót không thôi, thế là nói với Chu Hậu Chiếu, thọ điển không cần phải phô trương, từ trong điển lễ tiết kiệm năm mươi vạn lượng bạc, chi cho kinh sư và các châu phủ huyện thiên hạ, chuyên dụng để cứu tế lưu dân và khất cái, nhằm thể hiện tấm lòng nhân thiện của hoàng gia.

Hoàng tộc Chu gia làm được tới bước này, nói thật, đã là rất không dễ dàng gì rồi, nhưng mà các đại thần lại tựa hồ vẫn không hài lòng.

Tần Kham đứng trong hàng ở ngoài điện, chờ quan viên Lễ bộ gọi tên vào điện chúc thọ, ánh mắt lơ đãng lướt ra phía sau, liền thấy văn võ đại thần đứng sau hàng của huân quý đang nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Tần Kham trong lòng lộp bộp, thầm nghĩ không ổn rồi, chúc thọ lão Thái hậu hôm nay chỉ sợ sẽ có chuyện!

Đang suy nghĩ thì nghe thấy quan viên Lễ bộ lớn tiếng gọi tên, tuyên các hầu tước có mặt trong kinh vào điện chúc mừng. Tần Kham không kịp nghĩ nhiều, dẫn nhóm hầu tước vào điện, các hầu tước sau khi vào điện tất nhiên là một phen lạy chúc như nước, Tần Kham sau khi cung kính nói vạn thọ vô cương thì tự giác đứng sang một bên, Chu Hậu Chiếu trên điện thì vẫn là bộ dạng mặt cười hì hì, Tần Kham rất muốn đánh mắt ra hiệu cho hắn phải phòng bị, đáng tiếc hai người cách nhau quá xa, ánh mắt này đánh tới chẳng khác gì liếc mắt đưa tình với thằng mù.

Hàng Huân quý theo thứ tự chúc mừng sinh nhật, tiếp đó là bách quan trên tứ phẩm trong cung.

Ba vị Đại học sĩ Nội các dẫn đầu, thượng thư Lễ bộ Lại bộ theo sau, chúng thần lần lượt theo thứ tự vào điện dập đầu triều bái.

Phía trước còn đỡ, cho tới sau khi thông chính ti tả thông chính Hoàng Lộc vẻ mặt khác thường vào điện, tim Tần Kham cuối cùng cũng tọt lên cổ.

Chỉ thấy Hoàng Lộc đầu tiên là quỳ lạy Thái hậu, sau khi chúc thọ, Hoàng Lộc không đứng dậy, ngược lại từ trong tay áo lấy ra một bản tấu chương, giơ lên quá đầu, lớn tiếng nói: "Đại thọ của Lão Thái hậu, thần vốn không nên làm ra chuyện ác đốt đàn nấu hạc, nhưng mà thánh nhân thường viết: Dân là trọng, xã tắc là sau, quân là nhẹ, vì dân chúng thiên hạ đáng thương không có cơm ăn áo mặc, thần không thể không liều chết ở thọ đường của lão Thái hậu thẳng thắng bẩm tấu!"

Cả sảnh đường yên tĩnh.

Hai vị Thái hậu ngây ra, Chu Hậu Chiếu cũng ngây đơ, còn các quan văn trong điện thì tựa hồ sớm có chuẩn bị, mặt không biểu tình đứng ra khỏi hàng không nói lời nào.

Không biết yên lặng qua bao lâu, sắc mặt Chu Hậu Chiếu dần dần đỏ lên, trong mắt sát khí đại thịnh.

Tình thân là điểm mấu chốt của Chu Hậu Chiếu, Hoàng Lộc hôm nay hiển nhiên đã chạm tới điểm mấu chốt của hắn.

"Hoàng Lộc, ngươi to gan lắm." Chu Hậu Chiếu đứng bật dậy, mắt lạnh như băng.

Hoàng Lộc tựa như không thấy sự tức giận của hoàng đế, vẫn cúi đầu nói: "Tháng chạp Chính Đức nguyên niên, kinh sư đổ tuyết lớn, làm hơn ba mươi khất cái chết cóng, ba ngày sau, con số giám sát ngự sử các nơi trình báo lên càng làm cho người ta thấy mà ghê người, trong đó phủ thành Bảo Định lưu dân chết cóng hơn bốn mươi, phủ thành Kế châu chết cóng hơn sáu mươi người, phủ thành Châu dịnh chết cóng hơn ba mươi người..."

Chu Hậu Chiếu giận dữ hét lớn: "Câm mồm! Điện tiền võ sĩ đâu? Mau lột áo quan, tước mũ sa của Hoàng Lộc, đưa ra ngọ môn trượng..."

"Bệ hạ!" Tần Kham vội vàng đứng ra khỏi hàng ngăn ý chỉ của Chu Hậu Chiếu lại.

Chu Hậu Chiếu nhìn ánh mắt trong suốt của Tần Kham, cơn tức cuối cùng cũng hơi giảm xuống, hai chữ "Trượng tễ" Cuối cùng cũng không thoát ra khỏi miệng.

Hôm nay là đại thọ của lão Thái hậu, giết người là không may, đạo ý chỉ này nếu thực sự nói ra miệng, cái mũ bạo quân trên đầu xem như là chắc chắn phải đội, sau này các đại thần chỉ sợ sẽ càng cản tay cản chân Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu cả đời này một bước cũng khó đi.

Chu Hậu Chiếu không ngu, rất nhanh minh bạch dụng ý Tần Kham bỗng nhiên đứng ra khỏi hàng ngắt lời hắn, thế là nhìn Tần Kham với vẻ cảm kích.

Nhìn đại thần mặt không biểu tình trên điện, Chu Hậu Chiếu mặc long bào cát phục trong lòng bi thương, một cỗ cảm giác vô lực xộc lên đầu, trong trầm mặc, Chu Hậu Chiếu đã khóc.

"Trẫm... Đã hạ chiếu thư trách tội mình, cũng cắt giảm bạc dùng trong điển lễ đại sinh nhật của lão Thái hậu để cứu tế lưu dân, các ngươi, các ngươi còn muốn trẫm như thế nào nữa? Cả điện đều là kẻ ăn lộc vua, nhưng mấy ai có thể phân ưu với trẫm? Các ngươi có thể đừng bức trẫm nữa không?"

Chương 388: Thần quyền thế lớn

Triều đình như vậy, bề tôi như vậy, làm hoàng đế quả thật là một chuyện rất khó chịu.

Đường Thọ đường vốn là cả điện mừng vui, lại bị Hoàng Lộc phá hoại sạch sẽ, Chu Hậu Chiếu giận dữ, trong ngày đại thọ của lão Thái hậu lại không thể hạ lệnh giết hắn, tức giận đến lệ tuôn đẫm mặt.

Hoàng Lộc vẫn không buông tha nói: "Bệ hạ, chính vì ăn lộc vua, thần phải hết lòng vì việc của vua, chuyện mà thần tấu, gian nịnh sẽ không bao giờ nói. Trong mắt Gian thần chỉ có sự buồn vui của một mình bệ hạ, còn trong mắt trung thần thì chính là sự buồn vui của vạn vạn người trong thiên hạ."

Nói rất hay, trong điện lại có mấy tiếng hầm hừ tức giận, không cần nói, tất nhiên là đám tám con lừa Lưu Cẩn Trương Vĩnh, ngay cả sắc mặt Tần Kham cũng không dễ coi.

Vũ khí của Quan văn nhiều, lời của thánh nhân là vũ khí, ví dụ hưng suy của tiền triều là vũ khí, luôn mồm quảng cáo rùm beng trung thần cũng là vũ khí. Ngươi quảng cáo rùm beng mình là trung thần thì cũng thôi đi, còn ngấm ngầm hại người mắng người khác là gian nịnh, hiện giờ triều đình phân biệt trung và gian tựa hồ không cần luận cứ, chỉ cần một cái miệng của đại thần là đủ rồi.

Lưu Cẩn mặc cát phục đứng trước điện, hai tay tự nhiên là rủ xuống, lưng cũng hơi cong, nhìn bề ngoài thì là bộ dạng gia nô hoàng gia, nhưng đôi mắt nhỏ lại nhìm chằm chằm vào Hoàng Lộc, sát khí trong mắt đại thịnh. Hôm nay là mừng thọ lão Thái hậu, giết người không may mắn, nhưng.... Lão Thái hậu đâu phải ngày nào cũng là ngày đại thọ?

Tần Kham không thích giết người cho lắm, có điều đối với Hoàng Lộc này thì cũng vui vẻ nhìn hắn lĩnh giáo thủ đoạn của Lưu công

công.

Không phải là trung thần sao? Làm trung thần phải có giác ngộ bị gian thần hại chết, không tin thì xuống dưới hỏi cảm nghĩ của Nhạc Phi khi bị hại đi.

Các quan văn Trong điện không nói một lời, đối với hành động của Hoàng Lộc cũng không tỏ vẻ gì, hiển nhiên, lời nói của Hoàng Lộc chính suy nghĩ của các là quan văn, Hoàng Lộc hôm nay không chỉ nói cho bản thân, mà còn thay mặt cho tất cả quan văn.

Lúc này đầu óc Chu Hậu Chiếu rất loạn, hắn muốn giết người, cũng muốn khóc thật to, càng muốn dứt khoát viết chiếu thư thoái vị không làm hoàng đế này nữa, rất nhiều cảm xúc đan xen trong lòng.

"Hoàng Lộc, ngươi nói những lời này rốt cuộc là có dụng ý gì, Bắc Trực Đãi nhiều lưu dân khất cái chết cóng, trẫm cũng đau lòng vạn phần, trẫm đã hạ chiếu thư tự trách tội, cũng cấp ngân lượng để cứu tế, xử trí những quan viên tương quan rồi, giờ.. ngươi nói như vậy là còn muốn trẫm thế nào nữa?" Chu Hậu Chiếu nén giận chậm rãi hỏi.

Hoàng Lộc vừa lạy vừa nói: "Thần xin bệ hạ cắt giảm chi phí trong cung, phân phối bạc trong nội khố cho các phủ làm từ thiện cứu tế lưu dân."

"Trẫm đáp ứng!" Chu Hậu Chiếu xanh mặt, cắn răng nói.

Hai chuyện này không phải là quá đáng, cho dù Hoàng Lộc không nói, Chu Hậu Chiếu cũng đang có ý định này, có điều bị Hoàng Lộc ở trước mặt văn võ cả triều nói ra, hương vị liền thay đổi, có vài phần ý tứ bức bách, hơn nữa do đại thần chủ động mở miệng, truyền ra sẽ được dân chúng thiên hạ tán tụng, thanh danh tốt đều bị đại thần chiếm hết, ngược lại càng làm lộ rõ sự vô đạo ngu ngốc của hoàng đế.

"Bệ hạ nhân nghĩa, thần thay dân chúng thiên hạ cám ơn bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Dân chúng Thiên hạ là con dân của trẫm, trẫm không cần phải ngươi thay cho dân chúng thiên hạ."

"Vâng, thần lại xin bệ hạ trai giới tắm rửa, dâng hương tế điện cho các khất cái đáng thương đã chết, cũng ở trước Thái Miếu trịnh trọng trách tội bản thân."

Thân hình Chu Hậu Chiếu không kìm được mà run nhè nhẹ.

"Hoàng Lộc, ngươi có phải quá đáng quá rồi không? Ngươi có biết Thái Miếu là nơi nào không?"

"Bệ hạ, giang sơn là giang sơn tổ tông truyền xuống, bệ hạ cũng là con cháu của tổ tông, con cháu có công có thể khoe ở Thái Miếu, vậy có tội thì sao không thể tự sám hối ở Thái Miếu?"

Lúc này, quan văn cả điện giống như nghe thấy tín hiệu vậy, bỗng nhiên đồng loạt quỳ về phía Chu Hậu Chiếu, đồng thanh nói: "Chúng thần cung thỉnh bệ hạ sám hối ở Thái Miếu."

Trong đám người, đám đại thần tính tình trung hậu như Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa có chút do dự và không đành lòng, nhưng thấy đại bộ phận quan văn đều quỳ xuống, bọn họ cũng không thể cúi đầu quỳ theo.

Phát luật không phạt được số đông, khi các quan văn đã bện thành một sợi dây thừng, thế lực này tuyệt đối là tồn tại khủng bố, ngay cả hoàng đế cũng phải đành bất lực với nó. Lúc này, thị phi trắng đen không còn quan trọng, quan trọng là tiếng nói của ai lớn.

Chu Hậu Chiếu thế đơn lực bạc lại khóc, ngửa đầu nhìn nóc điện, bỗng nhiên buồn bã nói: "Các ngươi không phải là muốn trung trực thanh danh sao? Trẫm... Cho các ngươi! Cũng không cần cái gì tự trách tội, trẫm giờ hạ chiếu, các ngươi chọn người hiền khác, trẫm..."

Hai chữ "Thoái vị" Còn chưa nói ra khỏi miệng thì nghe thấy một giọng nữ già nua hét lớn: "Bệ hạ! Câm mồm!"

Trong điện chỉ có ba nữ nhân là Thái hoàng thái hậu, Trương Thái hậu và Hạ hoàng hậu, tục ngữ nói ba nữ nhân một đài diễn, nhưng kịch vui hôm nay hiển nhiên không phải là của họ, thấy các đại thần trong điện sinh sự, chẳng những làm hỏng không khí vui mừng, hơn nữa còn bức Chu Hậu Chiếu phải tự nguyện thoái vị,

lão Thái hậu đã nổi giận.

Quải trượng đầu rồng bằng gỗ mun nện mạnh lên sàn được lát thảm, vang vọng cả điện, lão Thái hậu được Trương Thái hậu đỡ đứng dậy.

Chậm rãi nhìn quét quần thần trong điện, lão Thái hậu cười lạnh mấy tiếng nói: "Đều là thần tử tốt của tiên đế, phụ nhân không thể tham gia vào chính sự, bệ hạ bị các ngươi bức tới hoàn cảnh này, ai gia có thể coi như không thấy, nhưng hôm nay là thọ điển của ai gia, giờ bị các người làm rối tinh rối mù, cả điện không vui, các ngươi muốn cái gì? Luôn miệng nói trung nghĩa, ai gia mắt mờ, vì sao chỉ thấy cả điện đều là yêu ma quỷ quái, nam trộm nữ điếm? Nhìn thanh thiên bạch nhân ngoài điện đi, giữa ban ngày hỏi các ngươi, hiện giờ thiên hạ này có còn là của họ Chu nữa hay không?"

Lời này rất nặng, khiến đại thần cả điện phục xuống đồng thanh hô: "Lão Thái hậu bớt giận, chúng thần muôn chết!"

Lão Thái hậu tức giận hừ một tiếng, nói: "Chuyện Triều đình, ai gia không tiện lắm miệng, quần thần các ngươi tự thương lượng, thọ điển đang tốt đẹp của ai gia bị các ngươi quấy phá thành như vậy, các ngươi muốn làm ai gia tức chết không phải không?"

"Chúng thần không dám, chúng thần muôn chết!"

"Giải tán! Giản tán cả đi! Dù sao cái nắm xương già này của ai gia các ngươi cũng chẳng để vào mắt, sớm nên được vui vào tẩm lăng với Hiến tông hoàng đế thôi."

Vương Thái hoàng thái hậu tức giận đến tức ngực, được đỡ về hậu điện nằm nghỉ.

Chúng thần không đạt được mục đích, bị lão Thái hậu phẫn nộ đuổi đi, ai nấy trầm mặc nối đuôi nhau đi ra cửa điện.

Một cuộc thọ điển mừng vui không ngờ lại kết thúc như vậy, thiên gia nổi giận, tâm tình của các đại thần cũng chẳng tốt hơn là bao.

Tần Kham không đi, hắn chờ ở ngoài cửa điện, lẳng lặng nhìn về phía hậu điện cung Từ Ninh.

Quả nhiên, sau thời gian nửa chén trà nhỏ, một tiểu hoạn quan vội vàng đi tới, nhìn thấy Tần Kham liền cười lấy lòng nói: "Hầu gia, bệ hạ triệu kiến ngài, xin Hầu gia theo nô tỳ vào."

Tần Kham cười nhạt, sửa sang lại y quan, thong dong vào điện.

Lão Thái hậu tức ngực, đang nằm ở tẩm cung hậu điện nghỉ ngơi, Trương Thái hậu đã tuyên Thái y vào xem bệnh cho lão Thái hậu.

Trong Noãn các sườn đông Cung Từ Ninh, Chu Hậu Chiếu ngồi ở mép giường cúi đầu khóc, đám người Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng quỳ gối trước người hắn cũng không theo.

Thấy Tần Kham đi vào, Chu Hậu Chiếu ra sức lau nước mắt, đứng bật giận, tức giận nói: "Tần Kham, trẫm biết ngươi có biện pháp, mau giúp trẫm nghĩ đi, trẫm muốn trị đám cẩu quan vô quân vô phụ này thật nặng."

Tần Kham ung dung cười: "Rất đơn giản, đẩy Lưu công công tới trước mặt các đại thần rồi một đao chém chết, cái này gọi là giết lừa cảnh cáo chó."

Mặt mọi người xám ngoét: "..."

Cũng không biết là công phu cao thâm như thế nào, Lưu Cẩn đang quỳ hai đầu gối bất động,, không ngờ lại bật lên tại chỗ cao hơn thước, tiếp theo dùng tư thế đầu cắm xuống đất ngã mạnh xuống.

Chẳng buồn kêu đau, Lưu Cẩn hoảng sợ nhìn Tần Kham, rít lên: "Tần Kham, Tạp gia chọc gì ngươi hả?"

Tần Kham cười hai tiếng, giả vờ thân mật vỗ vỗ vai Lưu Cẩn nói: "Lưu công công đừng tức giận, ta nói đùa chút để làm dịu bầu không khí thôi mà, không thấy bệ hạ đang thương tâm tới thế nào à?"

Trương Vĩnh là không cố kỵ nhất, bật cười vui sướng khi người gặp họa.

Lưu Cẩn mặt tái đi, muốn nổi bão, nhưng lúc này tâm tình của tâm tình không tốt, Lưu Cẩn sợ sẽ dẫn tới họa cho mình, oán độc lườm Tần Kham một cái rồi không thèm nói gì nữa.

Chu Hậu Chiếu đang bi phẫn nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, nhưng cũng dở khóc dở cười nói: "Tần Kham, ngươi có thể đứng đắn một chút không?"

Tần Kham thở dài: "Lời đứng đắn thì sẽ không dễ nghe, bệ hạ, hôm nay đại thần quỳ xin bệ hạ thực tội ở Thái Miếu có bao nhiêu người, đã đếm chưa?"

Chu Hậu Chiếu buồn bã nói: "Còn cần đếm sao? Tất cả đều quỳ."

"Một người hai người, thậm chí mười mấy người, thế thì dễ trị thôi, sợ là sợ cả điện trăm miệng một lời, bệ hạ không trị được hết tất cả, quan văn Đại Minh chúng ta trước nay không sợ đau không sợ chết, đánh không sợ giết cũng không sợ, bệ hạ muốn trị nặng văn võ cả triều chỉ sợ là không dễ."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn chúng được một tấc lại muốn tiến một thước, bức trẫm lui tới không thể lui nữa thì thôi à? Tần Kham, trẫm biết ngươi có nhiều ý tưởng xấu, ngươi nhất định có biện pháp."

Tần Kham trợn mắt lên: "Bệ hạ, thần là chính nhân quân tử, không có chủ ý xấu xa gì cả."

Chu Hậu Chiếu tức giận chỉ vào Tần Kham: "Lại nữa rồi! Cái bản mặt này lại xuất hiện nữa rồi."

Chương 389: Quân thần cộng khổ

Khi phân ưu giải hận cho Chu Hậu Chiếu, Lưu Cẩn tất nhiên không cam lòng làm kẻ đến sau, thế là cười âm trầm, nói: "Bệ hạ, lão nô cũng cảm thấy, cái đám quan văn này kỳ thật đều là đồ đê tiện, đại thần cả điện tất nhiên là không giết hết được, nhưng nếu giết mười kẻ cầm đầu, các đại thần còn lại sẽ thành thật, bệ hạ, thông chính ti tả thông chính Hoàng Lộc trong mặt không có quân thượng, đại náo thọ đường của lão Thái hậu, khiến lão Thái hậu tức giận tới bị bệnh, chỉ với lý do này để đủ để hắn chết hơn trăm lần rồi, bệ hạ nếu không phản đối, lão nô sẽ lệnh cho phiên tử Tây Hán lôi hắn tới ngọ môn, trượng tễ trước mặt văn võ cả triều."

Chu Hậu Chiếu do dự, Tần Kham lại lắc đầu nói: "Lời ấy của Lưu công công không ổn rồi, giết người nếu dễ dàng như thế, bệ hạ sớm đã giết rồi, giết Hoàng Lộc, các đại thần chỉ sợ sẽ càng làm ầm ĩ hơn, cho dù dùng thủ đoạn sét đánh để trấn áp, sau này quân thần nội bộ lục đục, chỉ sợ bệ hạ sẽ càng bị cản trở nhiều hơn, đối với thanh danh của bệ hạ cũng không tốt."

Lưu Cẩn lườm Tần Kham nói: "Hầu gia chẳng lẽ có biện pháp trị bọn họ?"

"Có."

Mọi người trong Noãn các mắt sáng lên.

" Biện pháp gì? Nói mau!"

Tần Kham ho khụ khụ rồi nói: "Bệ hạ, các đại thần không phải yêu cầu bệ hạ trai giới tắm rửa, thực tội ở Thái Miếu sao?"

"Đúng rồi."

"Bệ hạ đáp ứng bọn họ! Có điều... Có câu quân thần đồng tâm, bệ hạ đã thực tội, các đại thần tất nhiên không thể miễn, nếu muốn thực tội trước tổ tông th mọi người cùng đi."

Chu Hậu Chiếu mờ mịt: "Ngươi rốt cuộc có chủ ý quỷ quái gì?"

Mưu ma chước quỷ của Tần Kham tất nhiên bất kỳ ai cũng không đoán được, ở cái thời đại dị dạng chính nhân quân tử rêu rao cả triều này, hoa lạ như Tần Kham là rất ít thấy, không chỉ ít thấy, mà quả thực là có một không hai.

Cảm giác của Tần Kham đối với chính nhân quân tử rất phức tạp, một mặt quả thật cũng thường xuyên tự quảng cáo mình là chính nhân quân tử, giống như khẩu hiệu rảnh rỗi lại treo trên miệng nói một câu, giống như là ám thị tâm lý cho người khác vậy, nói nhiều khến người ta nhớ, không phải quân tử cũng thành quân tử. Mặt khác, ở sâu trong đáy lòng lại rất khinh bỉ bốn chữ "Chính nhân quân tử", khi người khác luôn miệng tán tụng hắn là quân tử, hắn luôn cảm thấy người khác như đang chửi hắn, không nhịn được có một loại xung động muốn giết cả nhà hắn.

Đối phó với chính nhân quân tử Như thế nào, Tần Kham cũng rất có tâm đắc,, không phải là phàm nhân, là thánh nhân, thánh nhân khi nói chuyện thường thường sẽ chiếm được điểm cao đạo đức, chỉ tiếc có đôi khi đứng cao quá nên dễ gặp gió lớn, để rồi sẽ bị chính lời mình nói ra làm sặc chết.

Khóe miệng Tần Kham phác ra một nụ cười quỷ dị, nói: "Bệ hạ, còn nhớ những lời lúc trước thần nói với bệ hạ chứ? Bệ hạ không thể học được làm con ngoan, chẳng lẽ lại không biết giả vờ làm con ngoan?"

Mắt Chu Hậu Chiếu sáng lên: "Nói mau, trẫm giả vờ như thế nào?"

"Bệ hạ, các đại thần không phải yêu cầu bệ hạ sau khi trai giới tắm rửa thì về phía Thái Miếu thực tội sao? Bệ hạ cứ đáp ứng bọn họ, mọi người cùng nhau "Trai giới" !"

Khi Tần Kham nói ra những lời này, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Trai giới", ánh mắt xấu xa, rất không lương thiện.

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, rốt cuộc đúng là bạn tốt, rất hiểu nhau, Tần Kham vừa nói ra, Chu Hậu Chiếu liền minh bạch.

"Trai giới?" Chu Hậu Chiếu lẩm bẩm.

"Đúng vậy, trai giới!" Tần Kham gằn từng chữ.

Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên bật cười, tiếng cười không nín được, thế là thành cười hô hố.

"Tần Kham à Tần Kham, trong bụng ngươi rốt cuộc cất chứa bao nhiêu chủ ý xấu xa? Quá xấu xa, quả thực không phải là người."

Lưu Cẩn ở bên cạnh không biết nhớ tới cố sự thảm thống gì, tuy rằng chẳng hiểu gì về chủ ý của Tần Kham, nhưng lại oán hận tiếp lời nói: "... Là súc sinh!"

Tiếng chuông của Chung cổ ti gõ vang, cả kinh sư to như vậy mà không ngờ vẫn rõ mồn một, đây là tiếng chuông hoàng đế triệu tập đại thần triều hội.

Vừa rồi bị lão Thái hậu đuổi ra khỏi cung Từ Ninh, rất nhiều đại thần vẫn chưa rời cửa cung, sau khi nghe thấy tiếng chuông thì không khỏi ngẩn người.

Bệ hạ không phải nói hôm nay là đại thọ của lão Thái hậu, bãi triều một ngày sao? Đang yên đang lành sao lại mở triều hội?

Không kịp nghĩ nhiều. Các đại thần thuận thế quay người. Đều đi tới điện Phụng Thiên.

Trên long ỷ, Chu Hậu Chiếu không còn bộ dạng hậm hực bi phẫn vừa rồi, vẻ mặt trở nên rất đau đớn, vẻ đau đớn lại mang theo sự hối hận vô hạn. Hốc mắt thậm chí còn ửng đỏ.

Đại thần cả điện cứ vậy lẳng lặng chăm chú nhìn hắn. Trong đầu mờ mịt chờ hắn lên tiếng.

Không biết qua bao lâu. Chu Hậu Chiếu ngửa mặt lên trời thở dài, nói: "Thông chính ti tả thông chính Hoàng Lộc ở đâu?"

Hoàng Lộc rời hàng, nói: "Có thần."

Các đại thần trong lòng căng thẳng, bệ hạ đây là muốn tính sổ ư?

Hoàng Lộc ưỡn ngực. Bộ dạng chính nghĩa lẫm nhiên không cúi đầu trước thế lực tà ác, nhìn thấy đám người Tần Kham Lưu Cẩn

thì buồn nôn, hai bên nhìn nhau một cái, phát hiện trong ánh mắt của nhau đều lộ vẻ khinh bỉ, ánh mắt hai bên giao nhau thì không khỏi ngẩn người, tiếp theo lại đổ sang vẻ giả vờ giả vịt.

Bất luận Tần Kham và Lưu Cẩn ghét nhau như thế nào, ít nhất thì hai người đều có điểm giống nhau, đó là không thể chịu nổi vẻ chính nghĩa trên mặt người khác, rất ghê tởm.

Sau đó Tần Kham và Lưu Cẩn đồng thời lộ ra nụ cười hiểu ý chỉ có giữa các gian thần.

Lúc cả điện đang kinh nghi, Chu Hậu Chiếu thở dài, đau xót nói: "Hoàng khanh yên tâm, trẫm không phải là hôn quân, sẽ không vì lời nói mà trách tội, ngươi nói đúng, phía bắc có tuyết lớn làm nhiều khất cái chết cóng như vậy, đây là sự thất trách của hoàng đế, trẫm không thể trốn tránh, Hoàng khanh đúng là thần tử trung nghĩa của triều Chính Đức ta, đáng được ca ngợi. Người đâu, ban thưởng cho tả thông chính Hoàng Lộc hoàng kim trăm lượng, tơ trắng mười thất, cung nhân đưa tới phủ của Hoàng khanh."

"hả."

Tất cả đại thần đều ngây ra.

... Bệ hạ uống nhầm thuốc à?

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt càng đau đớn, chậm rãi nhìn quét quần thần trong điện, nói: "Từ khi Thái tổ hoàng đế lập quốc tới nay, Đại Minh ta vẫn là hoàng đế và sĩ phu cùng trị thiên hạ, luật cũ tổ tông này tuyệt đối không thể thay đổi. Thống trị Thiên hạ không thể chỉ trông vào hoàng đế, còn cần chư vị thần công, các ngươi mới là trụ cột chân chính của Đại Minh, thần giả, quốc chi trọng khí dã, bất khả bất kính. Trẫm hôm nay không nên tức giận với các ngươi, trẫm giờ xin được tạ lỗi với các vị thần công."

Nói xong Chu Hậu Chiếu đứng lên, trịnh trọng khom người thi lễ với các đại thần trong điện.

Các đại thần lệ nóng doanh tròng, cảm động tới, hôn quân này rốt cuộc muốn làm gì?

Đại thần cả điện lập tức đề cao cảnh giác, thần kinh căng ra, nhìn

chằm chằm Chu Hậu Chiếu với vẻ đề phòng.

Chu Hậu Chiếu mặc kệ các đại thần nghĩ gì, gân cổ nói: "Trẫm quyết định nghe lời can gián của hoàng khanh, dâng hương tắm rửa, trai giới tự sám hối mười ngày ở trước Thái Miếu, kiểm điểm bản thân, các vị thần công thấy sao?"

Chúng thần đồng thanh nói: "Bệ hạ biết sai, là phúc của dân chúng."

vẻ cổ quái trong mắt Chu Hậu Chiếu chợt lóe lên rồi vụt tắt: "Các ngươi đều không phản đối chứ?"

"Không phản đối, bệ hạ nên như vậy."

Tuy rằng Chu Hậu Chiếu đáp ứng rất sảng khoái làm các đại thần mất đi cơ hội can gián, nổi danh lập vạn, có điều có thể nhìn thấy một hoàng đế ngoan ngoan các đại thần nói gì nghe nấy thì cũng là nguyện vọng của mọi người.

Chu Hậu Chiếu gật đầu, chậm rãi nói: "Như vậy rất tốt, có điều, các ngươi thường ở trên triều đường nói "Vua lo thì thần nhục, vua nhục thì thần chết", trẫm trai giới mười ngày thỉnh tội tổ tông trước Thái Miếu, chư vị thần công chắc cũng không thể khoanh tay đứng nhìn chứ."

Các đại thần kinh ngạc mở to hai mắt, bọn họ đã minh bạch đại khái ý tứ của Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu nói tiếp: "Quân thần đồng cam cộng khổ là phúc của triều đình, trẫm vừa rồi đã nói qua, các ngươi đều là quốc chi trọng khí, các ngươi cũng thường khuyên trẫm kính thiên địa pháp tổ, trẫm quyết định nhận lời can gián của các ngươi, mọi người có nguyện cùng chịu khổ chung với trẫm không?"

Sắc mặt Chúng thần nháy mắt trở nên rất khó coi.

Chu Hậu Chiếu nói đâu ra đấy, đại thần cả điện không ngờ không có một ai có thể rời hàng mà cãi lại, bởi vì lời hắn nói tất cả đều là những gì thường ngày các đại thần dí vào tai hắn mà lảm nhảm suốt, hôm nay chỉ là rập khuôn nguyên trạng mà thôi, ai nguyện đi tự tát vào mặt mình đây?

Cả lặng ngắt như tờ.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Nếu không ai phản đối, như vậy, việc này quyết định như thế. Nào, quân thần chúng ta di giá, cùng tới Thái Miếu trai giới."

Không cho các đại thần lên tiếng, Lưu Cẩn rất hợp thời lớn tiếng nói: "Bệ hạ có chỉ, quân thần di giá tới Thái Miếu."

Chu Hậu Chiếu đứng dậy bước hai bước trong điện, rồi bỗng nhiên dừng lại cười xấu xa nói: "Chư vị thần công nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta phải trai giới mười ngày đó, trong mười ngày này chỉ uống nước suông, không được có một hạt gạo nào vào bụng, nếu không thì chính là bất kính với thiên địa pháp tổ, trẫm sẽ trị tội."

Chương 390: Thái Miếu thỉnh tội (thượng)

Thái Miếu là nơi trang nghiêm nhất thần thánh nhất trong hoàng cung, bởi vì bên trong thờ phụng tổ tông tiên đế của Đại Minh, tổ tông của hoàng đế tất nhiên là tồn tại đẳng cấp cao nhất trên đời, trước Thái Miếu kể cả hoàng đế cũng phải ngoan ngoãn quỳ xuống, thành thành thật thật dập đầu.

Lịch đại hoàng đế đối với Thái Miếu là vừa kính vừa sợ, hơn nữa rất nhiều hoàng đế có hùng tâm cũng đều lấy Thái Miếu ra là nơi để bọn họ khoe công tích, đại điển cáo tế mỗi năm một lần thì không nói, quốc gia nếu có chút chuyện trọng đại, ví dụ như kẻ địch lâu năm bị đả bại, bản đồ quốc gia được khuếch trương, chuyện lịch đại tiên đế không thể hoàn thành được hoàn thành trong tay hoàng đế đương nhiệm, những cái này đều là cơ hội tốt để khoe ở Thái Miếu, hoàng đế tự đại một chút không chỉ khoe trước Thái Miếu, dứt khoát ngay cả chuyện như phong thiện ở Thái Sơn cũng làm, dù sao trời đất bao la hắn là lớn nhất, cũng chẳng việc gì phải sợ người khác mắng hắn không biết xấu hổ.

Từ xưa tới nay, hoàng đế tới Thái Miếu đều là để khoe công tích của mình, rất tuyệt ít có hoàng đế bởi vì mình phạm phải một sai lầm nào đó mà tới Thái Miếu thỉnh tội, đây không nghi ngờ gì nữa là một chuyện rất tổn hại tới hoàng uy, hoàng đế mắc sai lầm cùng lắm là hạ chiếu thư tự trách tội, phàm là hoàng đế thần kinh bình thường một chút đều sẽ không lựa chọn tt Thái Miếu thỉnh tội, loại chuyện này một khi làm rồi, cái mũ "Con cháu bất hiếu" trên đều e là cả đời cũng chẳng bỏ xuống được.

Chu Hậu Chiếu thì khác, hắn chẳng bận tâm trên đầu đội mũ gì, hắn chỉ muốn cho văn võ đại thần cả triều một bài học mà thôi.

Ngự giá tới Thái Miếu, các đại thần không cam lòng không tình nguyện theo sát đằng sau, bọn họ bỗng nhiên phát giác mình trúng bẫy của tiểu hoàng đế rồi, hôm nay ngoài miệng nói là cùng thỉnh tội với hoàng đế, chẳng thà nói là hoàng đế trừng phạt các đại

thần.

Trai giới mười ngày... sẽ chết đói đó!

Theo triều nghi, hoàng đế tới Thái Miếu bất kể là để khoe khoang hay là cáo tế, đều phải dùng nghi trượng lớn, phía trước phải là bốn con voi dẫn đường, phía sau là mấy con hổ con báo, rồi sau đó là cẩm y thân quân mở đường, cung nữ thái giám bưng lư hương ngọc như ý đi sau, cuối cùng mới là ngọc liễn của hoàng đế,

Trước Thái Miếu cũng phải do Lễ bộ thượng thư thay hoàng đế đọc tế văn, tăng đạo chi lưu của đạo lục ti cũng không thể miễn, trình tự rất là rườm rà phức tạp.

Song hôm nay Chu Hậu Chiếu dẫn các đại thần tới Thái Miếu, tất cả trình tự miễn cả, phía trước mọi người chỉ có mấy trăm cẩm y thân quân mở đường, hoàng đế và các đại thần đều mặc triều phục bình thường đi sau, đoàn người đi không nhanh không chậm, đội ngũ yên lặng, có mấy phần hương vị chột dạ, cũng không biết là hoàng đế chột dạ hay là đại thần chột dạ, tóm lại, mỗi người đều có lý riêng.

Thái Miếu nằm ở cạnh quảng trường ngọ môn.

Mọi người sau khi tới Thái Miếu, Lễ bộ thượng thư Trương Thăng môi mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng vừa bước lên lại bị Chu Hậu Chiếu phất tay xua về.

Xoay người, Chu Hậu Chiếu đứng trước bậc thang ngọc thạch của Thái Miếu, chậm rãi nhìn quét quần thần, ánh mắt uy nghiêm trang trọng rất có mấy phần khí thế đế vương.

"Chúng khanh, thiên hạ là thiên hạ quân thần cùng trị, trong quá trình thống trị thiên hạ xảy ra sai sót cũng là phải do quân thần chúng ta cùng nhau gánh trách nhiệm, chúng khanh thấy sao?"

Các đại thần ngơ ngác nhìn nhau, rồi mới suy sụp đồng thanh nói: "Lời bệ hạ rất đúng."

"Quân thần cùng trị", bốn chữ này trong triều đường được hoàng đế và các đại thần coi như khẩu hiệu nhắc tới rất nhiều.

Lúc này bọn họ mới phát giác, bốn chữ này không phải đơn giản như nói ngoài miệng, là phải trả giá lớn.

Ý tứ của Chu Hậu Chiếu rất rõ ràng, vinh quang mọi người cùng hưởng, oan ức mọi người cùng gánh, đừng ai hòng tách được ra.

"Như vậy, chư khanh cùng trẫm vào Thái Miếu đi." Chu Hậu Chiếu cười nói.

Các đại thần cuối cùng bắt đầu có chút hốt hoảng.

Hôn quân này chơi thật à? Trai giới mười ngày, trong mười ngày này chỉ uống nước lã, không có một hạt gạo, sẽ chết người đó!

Đại học sĩ Lý Đông Dương không nhịn được, hắn lúc này đã minh bạch, cái gọi là quân thần thỉnh tội ở Thái Miếu, kỳ thật đó là đòn phản kích sắc bén của Chu Hậu Chiếu đối với các đại thần, đại thọ của lão Thái hậu hôm nay, biểu hiện của các quan văn thực sự đã làm vị hoàng đế trẻ tuổi này tức giận, lại không biết là tên gia hỏa thất đức nào đưa ra một chủ ý nham hiểm như vậy cho hắn.

Tần Kham!

Không cần chứng cớ, tất nhiên là thằng nhãi này rồi!

Cười khổ Trong lòng không thôi, Lý Đông Dương vẫn không thể không đứng ra. Có thể lăn lộn làm tới kinh quan trên tứ phẩm, có ai không phải là kẻ già nua sức khỏe yếu ớt? Những lão thần này không chịu được dày vò trai giới mười ngày như vậy.

Trao đổi ánh mắt với nội các Dương Đình Hòa, Lý Đông Dương rời khỏi hàng, chắp tay bẩm: "Bệ hạ, chuyện thỉnh tội Thái Miếu, có lẽ nên thương thảo..."

Mấy tên quan viên chết đến nơi rồi còn không biết vẻ mặt không vui, vừa định mở miệng phản đối thì Dương Đình Hòa đứng đầu đám người bỗng nhiên quay đầu lại, hung tợn lườm bọn họ một cái, mới khiến đám gia hỏa không biết sống chết này im miệng.

Chu Hậu Chiếu thì khệnh khạng vung tay: "Không cần thương thảo, có sai thì phải nhận, hôm nay trong thọ điển của lão Thái hậu ở cung Từ Ninh, các vị ái khanh không phải dạy trẫm như vậy

sao? Trẫm quyết định nhận lời can gián của chúng khanh, các ngươi nên cao hứng mới đúng chứ."

Phất ống tay áo, khi Chu Hậu Chiếu đưa lưng về phía các đại thần thì nụ cười ở khóe miệng đã dần dần biến thành lạnh lẽo, cũng chẳng buồn để ý tới vẻ mặt của các đại thần đằng sau thế nào, bước thẳng tới thềm đá phía trước, từng bước đi vào Thái Miếu.

Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa nhìn nhau một cái, hai người cười khổ không thôi.

Hôm nay những quan văn này làm việc quá tuyệt, đã khơi dậy sát tâm của bệ hạ, trong mười, cho dù đói chết mấy đại thần, chỉ sợ cũng không có lý do gì để chỉ trích bệ hạ không đúng. Bởi vì đây là kính thiên địa pháp tổ, thiên địa pháp tổ là lớn nhất, chết cũng là chết vô ích.

Thái Miếu được xây vào năm Vĩnh Lạc thứ mười tám, chiếm hơn hai trăm mẫu, nam bắc kéo dài hơn trăm trượng, rộng chừng trăm trượng, do ba đại điện lớn là tiền, trung, hậu cấu thành, trong điện cột xà chủ yếu đều từ gỗ trầm và lim tơ vàng cấu thành, hai bên có mười lăm gian điện thờ phụ, trong đó điện thờ phụ ở sườn đông chủ yếu cung phụng bài vị và chân dung của tôn thất hoàng đế lịch đại Đại Minh, điện tây thì là nơi vinh quang nhất cả đời của văn thần võ tướng Đại Minh, nơi đó thờ phụng tất cả thần tử khác họ có công với Đại Minh.

Xưa nay đối với thần tử có công lớn với xã tắc, hoàng đế ban thưởng cho chiếu thư thăng chức hoặc là phong tước, nếu công lao thật sự quá lớn, trong thánh chỉ bình thường còn có thể đề thêm một câu "Phối hưởng thái miếu", cái gọi là "Phối hưởng thái miếu" Chính là ý tứ này, thần tử sau khi chết được dùng lễ quận vương để hậu táng, bài vị và chân dùng cùng công tích cả đời làm cho xã tắc, đều sẽ được cung phụng vào Thái Miếu hưởng hương khói, thực sự là vinh quang lớn nhất cả đời của kẻ làm thần tử, địa vị gần bằng "Lăng yên các công thần " của triều Đường.

Lợi ích thực tế nhất chính là, triều đình tuyệt đối sẽ không thu phí quản lý mộ địa với hậu đại của công thần, tiền nhan đèn bái tế ngày lễ ngày tết cũng miễn phí.

Chỗ xấu thực tế nhất cũng không phải không có, nếu đến những năm cuối của triều đại, phản quân công chiếm kinh sư, đốt đầu tiên cũng là Thái Miếu. Đúng là vinh quang càng lớn, phiêu lưu càng lớn, người được phối hưởng Thái Miếu phải có cân nhắc kỹ càng.

Đương nhiên, hôm nay các đại thần vào điện tuyệt đối không cảm thụ được chút "Vinh quang" nào, bọn họ ngược lại là rét run từng trận.

Quân thần sau khi đi vào Thái Miếu thì vòng sang hướng đông, quân thần đều vào đông điện nơi cung phụng bài vị của lịch đại hoàng đế, trong điện sớm đã chuẩn bị hơn trăm bồ đoàn, trên bồ đoàn của Chu Hậu Chiếu phủ xa tanh màu vàng, cách bồ đoàn của các đại thần một đoạn.

Chuyện mất mặt như thỉnh tội trước mặt Tổ tông, cái gọi là tế văn và trình tự rườm rà tất nhiên là miễn đi toàn bộ, Lễ bộ thượng thư Trương Thăng cũng không có đất dụng võ.

Chu Hậu Chiếu vào cửa liền quỳ xuống xa tanh vàng, đối mặt với bài vị của lịch đại hoàng đế, bỗng nhiên khóc nói: "Lịch đại liệt tổ liệt tông Đại Minh, con cháu Hậu Chiếu bất hiếu tế bái thỉnh tội trước anh linh, xin liệt tổ liệt tông khoan thứ cho Hậu Chiếu..."

Chu Hậu Chiếu vừa quỳ vừa khóc, các đại thần tất nhiên cũng không dám do dự, đều quỳ xuống theo.

Cửa điện Thái Miếu cạch một tiếng, được đóng chặt từ bên ngoài.

Mọi người giật thót, tiếp theo thì nhận mệnh thở dài, thành thành thật thật quỳ gối trên bồ đoàn, bắt đầu thỉnh tội với liệt tổ liệt tông.

Tần Kham và Lưu Cẩn quỳ sau Chu Hậu Chiếu không xa, vẻ mặt tất cung tất kính.

Chương 391: Thái Miếu thỉnh tội (trung)

Chu Hậu Chiếu gào khản cả cổ, thấy các đại thần đều đã quỳ xuống, thế là hơi quay đầu, dùng thanh âm rất nhỏ nói: "Ê, Lưu Cẩn, vào cả rồi chứ?"

Lưu Cẩn vội vàng nói: "Một tên cũng không chạy thoát, tất cả đều vào rồi, cửa điện cũng đã đóng."

Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên nghiến răng nghiến lợi nói khẽ: "Đám cẩu quan này, để cho chúng biết thủ đoạn của trẫm, cho đói chết mấy tên."

Tần Kham khẽ cười nói: "Thánh quân giết người không thấy máu, bệ hạ uy vũ."

Chu Hậu Chiếu đắc ý mỉm cười hai tiếng, bỗng nhiên lại lo sợ bất an nói: "Trai giới thì trai giới, nhưng không thể để ngay cả trẫm cũng đói được? Lão cẩu Lưu Cẩn ngươi đã đều thỏa đáng chưa?"

Lưu Cẩn cười nịnh nói: "Bệ hạ yên tâm, tuy nói là trai giới, mỗi ngày nước trong là không thể thiếu, hoạn quan của ngự thiện phòng mỗi ngày phải tới đưa nước, La Tường sớm đã an bài rồi, nước, thịt, bánh, chúng ta ba cái không thiếu cái nào, dù sao chúng ta đều đưa lưng về phía đại thần, không ai biết chúng ta đang ăn gì."

Chu Hậu Chiếu vui vẻ nói: "Vậy không thành vấn đề rồi, trẫm coi như Thái Miếu thiền mười ngày ở Thái Miếu là được, trẫm khi còn bé cũng từng học phật đạo với hòa thượng mấy ngày, kinh văn và thủ ấn đều biết một chút, ngồi ở đây mười ngày cũng không buồn."

Tần Kham vội hỏi: "Bệ hạ, có những đại thần cũng không tính là xấu, không thể một gậy đánh ngã tất cả được, ví dụ như Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, còn cả Tả Đô ngự sử Đỗ Hoành nhạc phụ của thần nữa, đừng để bọn họ cũng chết đói..."

Chu Hậu Chiếu lập tức buồn rầu, tiếp theo linh cơ khẽ động, nói: "Ngươi mỗi ngày đút ít thức ăn vào ngực, lén lút quỳ tới cạnh họ, lặng lẽ cho họ ăn."

"Bệ hạ... Đây rốt cuộc là thỉnh tội hay là ăn dã ngoại vậy?"

Chủ ý thất đức Tần Kham đưa ra không chỉ là nham hiểm, mà quả thực là chết người.

Các Quan văn quấy phá thọ điển của lão Thái hậu, hiển nhiên không ngờ bọn họ đã xúc phạm tới nghịch lân của hoàng đế, từ sau khi Hoằng Trì đế băng hà, hai chữ tình thân của luôn được Chu Hậu Chiếu rất coi trọng, các đại thần lúc nào không gây, lại gây đúng vào ngày thọ điển của lão Thái hậu làm cho cả hoàng gia mất mặt, sự trả thù của Chu Hậu Chiếu cũng là theo đó mà tới.

Lúc này quỳ trong đông điện Thái Miếu, các đại thần đã hiểu rõ ý trả thù của Chu Hậu Chiếu.

Cái gì mà "Quân thần cộng trị", cái gì "Đồng cam cộng khổ", cái gì "Từ thiện nạp gián", tất cả đều là rắm chó! Chính là để lót đường cho lúc này.

Đương trường có rất nhiều đại thần sắc mặt khó coi, không ít người giận dữ muốn mở lời, vừa há miệng thì lại phát hiện mình không có gì để nói.

Còn Có thể nói gì nữa? Nói bệ hạ không nên tới Thái Miếu thỉnh tội à? Đây là chính bọn họ trăm miệng một lời thỉnh cầu mà. Nói bệ hạ không nên ép các đại thần trai giới cùng? Quân thần cùng trị, đồng cam cộng khổ cũng là điều bọn họ cả ngày treo trên miệng mà.

Trong mười này cho dù đói chết mấy người, chỉ sợ cũng chẳng trách gì được bệ hạ.

Bầu không khí phẫn nộ và uất nghẹn ở đông điện Thái Miếu rất trầm mặc.

Quân thần thỉnh tội chính là được bắt đầu trong không khí quỷ dị như vậy.

Các đại thần ai nấy mặt bình hòa nghiêm trang, nhưng Tần Kham biết, trong đây nhất có một nửa số người muốn tự tát vào mặt mình mấy cái.

Kết cục của mồm thối, bức hoàng đế quá găng, ai có thể yên lành? Lời nói của Lão Thái hậu nói không sai, thiên hạ này, không phải vẫn là của họ Chu sao?

Ngày đầu tiên cứ như vậy trôi qua trong gió êm sóng lặng, các đại thần quỳ gốitrên quỳ gối không nói gì, quỳ tới hai đầu gối tê đi, có thể đứng lên hoạt động chân tại chỗ một chút rồi lại tiếp tục quỳ, không có ai hạch tội bất kính với tổ tông cả, dù sao hai chân thời gian dài máu không thông thì sẽ dẫn tới tàn tật.

Màn đêm buông xuống, ánh sáng trong điện dần dần mất đi, lập tức liền có tiểu hoạn quan đi vào đốt đen, trong điện nháy mắt lại sáng rực như ban ngày.

Tiếng bụng ọc ọc truyền đến, nối liền.

Mặt già của Các đại thần nhăn như mướp đắng.

Sáng sớm vào cung chúc thọ lão Thái hậu, tiếp theo là đấu tranh vượt mọi khó khăn gian khổ với hôn quân, cho tới bây giờ trời tối vẫn chưa có một hạt gạo vào bụng.

Ngày đầu tiên chưa qua mà đã có chút không chịu nổi rồi. Hôn quân này liệu có thực sự muốn để chúng ta chết đói hay không?

Chu Hậu Chiếu, Tần Kham và Lưu Cẩn ba người đưa lưng về phía các đại thần, nghe phía sau truyền đến những tiếng rên khẽ không thể che giấu được, khóe miệng ba người nở ra nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

Sau thời gian Một chén trà nhỏ, mấy tên tiểu hoạn quan của ngự thiện phòng bưng mấy cái thùng lớn vào điện. Trong thùng chứa nước trong, là nước trong thực sự, là từ suối ngọc ở sườn sau hoàng cung lấy về, không mang theo một chút dầu mỡ nào.

Tiểu hoạn quan cầm một chồng bát, cúi người thấy ai là phát cho một cái.

Các đại thần bất lực cầm bát trống, rồi mới nhìn tiểu hoạn quan giống như là cho lợn ăn, dùng gáo múc nước vào trong, lần lượt rót đầy cho từng người.

Rất nhiều đại thần bất chấp dáng vẻ, thật sự đói không chịu nổi rồi, lập tức chẳng buồn bận tâm là nước có sạch hay không, tiểu hoạn quan cầm thùng phát nước thì hoàn toàn không nhìn ánh mắt của các đại thần, cứ vừa đi vừa phát.

Cuối cùng phát đến trước mặt ba người bọn Chu Hậu Chiếu, tiểu hoạn quan trước tiên đặt thùng nước xuống, nịnh nọt dập đầu với Chu Hậu Chiếu, một tiểu hoạn quan khác thì lấy ra một cái bát từ cống phẩm tinh xảo trạm trỗ long phượng, rót một chén nước trong đầy cho Chu Hậu Chiếu, muôi thọc xuống đáy thùng, tiểu hoạn quan hai tay rũ xuống, như làm ảo thuật từ trong ống tay áo rộng thùng thình lấy ra một con gà quay đầy mỡ, ở trong ống tay còn lại thì là ba chiếc bánh quế thơm phức, bởi vì có lưng của Chu Hậu Chiếu che, bất kỳ ai cũng không phát giác ra động tác nhỏ này của hoạn quan, gà quay và bánh hoa quê cứ như vậy thuận lợi rơi vào tay Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham và Lưu Cẩn cũng không bị đói, hai gã tiểu hoạn quan còn lại cũng như làm ảo thuật, đưa thức ăn tới tay Tần Kham và Lưu Cẩn.

Ba người đưa lưng về nhau hàng đầu của các đại thần, khẽ tách từng chút thức ăn rồi lặng lẽ cho vào miệng, cứ như vậy ăn no nê thỏa thích.

Ăn xong thì uống một hơi cạn sạch nước trong trước bồ đoàn, Chu Hậu Chiếu không nhịn được ợ một cái.

Trong đại điện Yên tĩnh, tiếng ợ vang vọng, không chỉ là các đại thần phía sau thất thần, ngay cả ba người Chu Hậu Chiếu cũng thất thần.

Tần Kham phản ứng nhanh nhất, vội vàng nghiêng người quỳ xuống trước mặt Chu Hậu Chiếu, đau đớn nói: "Bệ hạ đói tới nấc rồi, bệ hạ, kính thiên địa pháp tổ phải tâm thành ý thành, bệ hạ có đói đến mấy cũng phải cố chịu đựng."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một thoáng rồi cũng nhanh chóng gật đầu: "Trẫm... chịu được!"

Các đại thần ở xa nhìn trái nìn phải, cũng không nhìn ra sơ hở, thế là đồng thanh nói: "Bệ hạ nhân đức hiếu thành, quảng trạch tứ hải, là hi vọng của thiên hạ, xã tắc."

Nói thì hay, nhưng thanh âm lại hữu khí vô lực.

Số của Các đại thần không tốt như ba người bọn Chu Hậu Chiếu, đến lúc này chỉ được uống một bát nước trong, đói tới có chút hoa mắt rồi.

Nghĩ đến tương lai còn phải vượt qua bảy ngày đói, mọi người không khỏi bi thương, trong đám người không biết từ khi nào truyền ra mấy tiếng khóc nức nở.

Hôm nay vào Thái Miếu, thực sự không biết còn có mạng mà trở ra hay không nữa.

Ở hàng đầu, Chu Hậu Chiếu thân hình bất động, khóe miệng lại nở nụ cười rộng toét, không giấu được hương vị vui sướng khi người khác gặp họa, ánh mắt lộ ra thần thái hưng phấn đã lâu rồi không thấy.

Ngày trôi qua quá bình đạm, hoàng đế Chính Đức cuối cùng cũng tìm được việc để làm. Để đạt được mục đích sửa trị đại thần thật nặng, hắn nguyện ý phí mười ngày với các đại thần, điều kiện tiên quyết là sau mười ngày những đại thần này còn có thể sống sót.

"Lưu Cẩn, hôm nay gà quay mỡ quá, trẫm không thích lắm." Chu Hậu Chiếu nói nhỏ như muỗi kêu.

Lưu Cẩn ngẩn người, vội vàng bồi tội: "Là lão nô tính toán không chu toàn, lão nô biết tội."

" Đồ ăn sáng Ngày mai thế nào, chúng ta ba người làm mấy cái bánh bao nhân thịt đi, bỏ thêm ít dưa muối, nhớ rõ là mềm một chút để ăn không phát ra tiếng, đừng để cho các đại thần nghe thấy."

"Vâng."

"Bữa trưa thì trẫm muốn nhẹ một chút, xương hầm ngô với củ cải, nhớ là hầm mềm một chút, ăn vào là tan trong miệng, thế mới ngon. Tần Kham, ngươi bữa trưa ăn gì?"

"Bệ hạ, vẫn cảm thấy gà quay không tồi..."

"Rồi, Lưu Cẩn, bữa sáng mai mang gà quay cho Tần Kham."

"... Vâng."

"Bữa tối thì sao? Tần Kham, bữa tối ngươi muốn ăn gì?"

"... Thần, vẫn là gà nướng." "Ngươi đúng là có mệnh khắc gà, chẳng trách Uy vũ đại tướng quân thế tập ba đời của trẫm... Ài!"

Trong điện các đại thần đói bụng nhắm mắt dưỡng thần, ba người thì lại ngồi tính toán thực đơn ngày mai.

Chương 392: Thái Miếu thỉnh tội hạ

Trong Thái Miếu, quân thần dùng một loại phương thức trầm mặc để giằng co, phân cao thấp với nhau.

Trời đã sáng, đã là ngày trai giới thứ hai.

Tiếng chuông của chung cổ ti gõ vang, tuyên bố lúc này đã tới giờ dần. Các đại thần quỳ gối trên bồ đoàn cứ vậy vượt qua một đêm, mơ mơ màng màng vừa ngủ được một lát thì lại bị tiếng chuông làm tỉnh, lấy ống tay áo che miệng rất ra dáng ngáp kín mấy cái, rồi mới mở bừng mắt, không chịu thua nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu ở hàng đầu.

Đương nhiên, tiếng bụng đói rọc rạch vang lên là không thể thiếu, cả một ngày không ăn gì, các đại thần tựa hồ ngay cả tức giận cũng không có khí lực, ánh mắt tội nghiệp ném về phía cửa điện.

Không cho đồ ăn thì ít ra cũng phải cho bát nước chứ? Sáng rồi mà.

Ba người Chu Hậu Chiếu ở hàng đầu gật gù, hiển nhiên trải qua một đêm, ba người cũng mệt mỏi, so với các đại thần thì tình hình tốt hơn, bọn họ không đói bụng.

Tiếng chuông làm ba người tỉnh lại, quay đầu nhìn sắc trời ngoài điện, Chu Hậu Chiếu ách xì 1 cái nói: "Trời sắp sáng rồi, ngày thứ hai rồi, đám đại thần này vẫn chết cũng không hối cải à?"

Tần Kham dịu diu đôi mắt nhập nhèm, cười nói: "Bệ hạ chớ có xem thường quyết tâm của quan văn, nhóm người này là một đám ngoan cố nhất trên đời, lý lẽ mà bọn họ đã nhận chuẩn thì chín con trâu cũng không kéo lại được."

Chu Hậu Chiếu hừ hừ, nói: "Vậy hôm nay tiếp tục trai giới đi, cứ để đói chết mấy tên rồi tính."

Lại ách xì 1 cái, Chu Hậu Chiếu chép chép miệng nói: "Nơi này kỳ thật chẳng có gì hay cả, thực sự là rất buồn chán. Có thể đấu địa chủ thì tốt."

Bữa nước cho buổi sáng lại được mấy tên tiểu hoạn xách tới.

Các đại thần Trải qua một ngày bị dày vò sớm đã không còn tinh khí thần như lúc thọ điển của lão Thái hậu, ai nấy ủ rũ đầu như cà dính sương. Nghe thấy tiếng cửa điện mở thì đều ngẩng đầu lên, rồi mới đờ đẫn bưng bát sứ trước mắt, tự động tự giác chờ tiểu hoạn quan đổ nước, cổ họng còn không nhịn được mà mấp máy lên xuống.

Tình cảnh này, thần thái này, không khí thê lương này.... Phạm nhân trong trại tập trung thế chiến thứ hai đại khái chắc cũng thế này.

Tần Kham bỗng nhiên cả thấy rất lo cho triều đình Đại Minh, phong ba lần này qua đi, văn võ cả triều cho dù không bị đói chết thì chắc tinh thần cũng sẽ phải chịu đả kích không nhỏ. Hiện giờ ngồi trên kim điện là một tên hôn quân nổi danh thiên cổ. Phía dưới là một đám bệnh thần kinh ẩn hiện như tiên, ngay cả động tác đưa tấu chương cũng giống như đang cầm bát xin cơm.

Không rét mà run.

Tần Kham cảm thấy mình là tội nhân lịch sử.

Tiểu hoạn quan rất tận chức tận trách phân phát nước trong, đương nhiên, bữa sáng của ba người bọn Chu Hậu Chiếu cũng lọt vào tay ba người lặng lẽ không dấu vết.

Lần này các đại thần đã học khôn rồi. Rốt cuộc cũng không có ai một ngụm uống hết nước, mà là từ từ nhấp từng ngụm. Cũng không vội nuốt xuống, ngậm nước trong miệng, từ từ phẩm vị nếm một phen. Rồi bộ dạng còn cẩn thận hơn là với trà cống phẩm.

Tiếng bụng đói vẫn vang lên liên tiếp, nước trong dù sao cũng chỉ là nước, thứ này chỉ lấp được đầy bụng.

Tần Kham nhìn Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn ăn uống vui vẻ trước

mặt, lặng lẽ thở dài, rồi mới đứng lên, giống như hoạt động chân, chậm rãi đi tới bên cạnh Đại học sĩ Lý Đông Dương, quỳ xuống bồ đoàn bỏ trống bên cạnh hắn.

Lý Đông Dương tuổi chừng hơn sáu mươi, đã gần tới tuổi xế chiều, một phen dày vò này của hoàng đế tất nhiên là không chịu nổi. Lúc này hắn đang quỳ trên bồ đoàn xoa xoa hai đầu gối, tinh thần uể oải cúi đầu.

Thấy Tần Kham quỳ gối bên cạnh, Lý Đông Dương trừng mắt lên, lườm hắn một cái.

Người khác không rõ nhưng Lý Đông Dương sớm đã già tới thành tinh mắt sáng như gương, chủ ý xấu xa dày vò các đại thần này Chu Hậu Chiếu nhất định là không nghĩ ra được, tất là thằng nhãi trước mắt này xúi bẩy, một chủ ý xấu mà hại không biết bao người.

Tần Kham hồn nhiên không để ý tới ánh mắt của Lý Đông Dương, cười cười rất thản nhiên rồi hạ thấp giọng nói: "Lý lão đại nhân, có đói bụng không?"

"Thằng nhãi..." Lý Đông Dương vừa há miệng, mũi lại bỗng nhiên ngửi thấy một thơm mê người.

Bánh bao nhân thịt!

Chỉ thấy Tần Kham một tay rủ xuống, trong tay áo một cái bánh bao thịt mê người giống như ảo thuật chui xuống tay hắn, lưng cản ánh mắt của đại thần, bánh bao rất bí mật được đưa tới trước mặt Lý Đông Dương.

Lý Đông Dương chấn động, kinh sợ lườm Tần Kham, may mắn là Tây Nhai tiên sinh rất có hàm dưỡng, không phát ra tiếng hét kinh hãi tại đương trường, mà là nhìn xung quanh một vòng rồi hạ thấp giọng nói: "Thằng nhãi con giỏi lắm! Bánh bao ở đâu ra! Ngươi cũng biết nơi này là nơi nào, lúc này là lúc nào không?"

Tần Kham cầm hất về phía Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn, thuận theo thuận theo mà nhìn, thì thấy đầu vai của hai người hơi hơi nhấp nhô, vốn cũng không nhìn ra sơ hở gì, nhưng lúc này để ý nhìn kỹ,

bọn họ rõ ràng là đang quay lưng về phía các đại thần lặng lẽ ăn gì đó!

"Các ngươi... Các ngươi thật quá đáng." Lý Đông Dương hiểu cả rồi.

Tần Kham ung dung nói: "Lão đại nhân chẳng lẽ vẫn chưa nhìn ra à? Đây là một vở kịch, cũng là báo thù, mục tiêu của bệ hạ không phải là nhằm vào ngươi, ngươi có hai lựa chọn, thứ nhất lặng lẽ ăn bánh bao, ăn xong bữa này thì còn bữa nữa, thứ hai, kiên trì chân lý ngươi đã nhận định, quỳ ở đây chết đói, lão đại nhân, ngươi chọn cái nào?"

Lý Đông Dương vô cùng phẫn nộ lườm Tần Kham, thân hình già cả hơi run run.

Tần Kham cũng không sợ, vẫn mỉm cười nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Tần Kham phá vỡ trầm mặc.

"Ánh mắt giết không chết được ta đâu, lão đại nhân quyết đoán mau đi, ta sắp đứng dậy đi chỗ khác rồi..."

Lý Đông Dương bỗng nhiên giật lấy bánh bao, lặng lẽ nhét vào trong tay áo rồi thấp giọng nói: "Cút."

Tần Kham mỉm cười.

Tốt lắm, lão già này không cổ hủ như những quan văn khác, chắc cũng minh bạch trong sự kiện lần này, hắn chỉ là nhân vật dẫn ra pháp trường, dẫn ra pháp trường thì được, nhưng bồi táng thì không cần thiết, chết chưa chắc đã nhẹ như lông hồng đâu.

Yêu chân lý, nhưng càng yêu bánh bao hơn, đây mới là chuyện người bình thường nên làm.

So sánh với biểu hiện của Lý Đông Dương, Đỗ Hoành kém xa.

Cũng là từng ấy tuổi, vẫn là tính tình phẫn thanh, thấy Tần Kham lén lút lấy ra bánh bao nhân thịt thì giận tím mặt, hai mắt như phun ra lửa, rất có tư thế một đao chém chết con rể trừ ma vệ đạo.

"Nghiệt súc! Việc hôm qua là ngươi ra chủ ý cho bệ hạ đúng không?" Đỗ Hoành cắn răng lườm hắn.

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy mình lại sai rồi.

Trơ mắt nhìn lão gia hỏa này đói chết thì khiến người ta vui mừng hơn, đối với gia đình mình cũng là một loại giải thoát, vì sao cứ muốn đưa đồ ăn cho hắn? Trong ngoài đều không phải là người.

Chắp tay như đi viếng mộ, Tần Kham nói: "Nhạc phụ đạo đức cao, tiểu tế phục sát đất, tiểu tế giờ đi đây."

"Quay lại! Tên nghiệt súc ngươi, ra chủ ý nham hiểm như vậy cho bệ hạ, ngươi có biết sẽ hại chết bao nhiêu người hay không?"

"Kẻ đáng chết thì sẽ chết, bọn họ có đạo chọn chết của họ, nhạc phụ đại nhân nếu cảm thấy bọn họ vô tội, không ngại thì chịu đói cùng họ đi, cái này gọi là cầu nhân ái được nhân ái, ngươi chết rồi sau này ta sẽ tìm một gia đình khác cho nhạc mẫu đại nhân, thuận tiện xin bệ hạ cho ngươi vào cúng trong Thái Miếu... Cáo từ cáo từ."

Đỗ Hoành càng giận hơn: "Quay lại."

Tần Kham bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi cứ coi như chưa thấy ta không được à? Bánh bao có lấy không? Không lấy ta mang cho người khác..."

"Không cần! Cũng đừng hòng cho người khác! Lão phu giờ phải hạch tội ngươi, lão phu phải quân pháp bất vị thân..."

"Ngươi dám hạch tội ta, ta sẽ đút bánh bao vào miệng ngươi, rồi gọi mọi người tới xem, tuổi càng lớn càng không biết tốt xấu, về nhà ta mách nhạc mẫu đại nhân, kiểu gì bà ta cũng lột da ngươi..."

Tần Kham hung hăng lườm hắn một cái rồi quay đầu bỏ đi.

Phí tâm chạy chọt cứu giúp cán bộ kỳ cựu, cuối cùng mới phát hiện các cán bộ kỳ cựu này lương tâm đều bị chó ăn mất rồi.

Thời gian Chạng vạng, bụng của các đại thần cuối cùng cũng đến điểm tới hạn, rất nhiều người không nhịn được ôm bụng rên rỉ.

Bất luận thân phận cao quý hay là hèn mọn, con người thì luôn phải ăn cơm, đói bụng đói bụng hai ngày ai mà chịu nổi.

Trong đông điện Thái Miếu, tinh thần tốt nhất phải kể tới ba người Chu Hậu Chiếu, Tần Kham và Lưu Cẩn, còn lại là Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Đỗ Hoành được cho ăn tinh thần khá khẩm hơn chút, chỉ là vẻ mặt của bọn họ rất phức tạp, có xấu hổ cũng có chột dạ, lưng cũng không ưỡn thẳng được như bình thường.

Cảm xúc có thể lý giải, dù sao từ một người có uy tín danh dự tiến hóa thành người không biết xấu hổ, áp lực tâm lý trong đây là rất lớn.

Trong tai nghe tiếng rên rỉ như có như không, Chu Hậu Chiếu đứng dậy nhìn các đại thần tựa cười mà như không phải cười nói: "Chư khanh người tuổi già sức yếu có vẻ nhiều, trai giới thực sự là làm khó mọi người, để mọi người đói bụng, trong lòng trẫm cũng thập phần bất an, đây không phải là đạo làm vua, trẫm cũng không muốn làm. Thế này đi, vị ái khanh nào nếu thật sự không chịu nổi, có thể tự ra khỏi Thái Miếu, về nhà ăn một bữa thật no, trẫm tuyệt đối sẽ không trách cứ."

Các đại thần ngơ ngác nhìn nhau, một nửa số người thần tình hơi do dự, nhưng thấy không có ai dẫn đầu rời khỏi Thái Miếu, cho dù có người có suy nghĩ này thì cũng không dám có chút dị động.

Một đám đại thần lấy Hoàng Lộc làm đầu cắn chặt răng, vẻ mặt phẫn nộ không nói gì, trong ánh mắt lộ ra vẻ kiên quyết, biểu hiện ra lòng quyết tâm tuyệt không khuất phục của bọn họ.

Chuyện đã tới nước này, đã không còn là vấn đề đi ra hay ở lại như Chu Hậu Chiếu nói, mà là sự kiên trì và thỏa hiệp giữa quân thần, lúc này tiến hay lùi, đã thành tiêu chuẩn để bình phán khí tiết và trung gian.

Chuyện liên quan tới khí tiết, ai dám bước một bước ra khỏi điện?

Các Quan văn không phải vô địch, bọn họ cũng mang theo sự ràng buộc vô hình, đó chính là thanh danh.

Thấy đại thần cả điện không có một ai ra khỏi điện, vẻ mặt Chu

Hậu Chiếu cũng càng lúc càng lạnh như băng.

Quay đầu, Chu Hậu Chiếu quỳ xuống trước bài vị tổ tông, miệng thản nhiên nói: "Như vậy rất tốt, nếu mọi người không ai muốn ra, như vậy, tiếp tục trai giới đi."

Chương 393: Tự cởi cục diện bế tắc

Các Quan văn phải trả giá lớn cho cái gọi là chân lý mà mình kiên trì và thanh danh tích góp cả đời.

Người đọc sách vào quan trường, đã không còn là người đọc sách, khổng mạnh kinh nghĩa bọn họ từng đọc dần dần thành vũ khí trong tay, loại vũ khí này có thể giúp mình thăng quan, cũng có thể khiến hoàng đế thỏa hiệp, trước nay không hề có bất lợi.

Nhưng mà lần này, các quan văn cuối cùng cũng gặp hạn trong tay hoàng đế, hại bọn họ chính là cái gọi là "Chân lý" mà bọn họ trước này đem ra dùng vào việc gì cũng thuận lợi, bọn họ giờ mới phát hiện, thì ra loại vũ khí này kỳ thật là con dao hai lưỡi, không cẩn thận sẽ làm bản thân bị thương.

Sự bướng bỉnh của các Quan văn cũng làm trong lòng Chu Hậu Chiếu tức giận.

Ý chỉ "Tiếp tục trai giới" vừa hạ, các quan văn đói tới cả người hư thoát không khỏi vừa sợ vừa giận.

Người khởi xướng sự kiện Lần này, thông chính ti tả thông chính Hoàng Lộc cuối cùng quỳ xuống thật mạnh trước mặt Chu Hậu Chiếu, giọng khàn khàn nói: "Bệ hạ, tất cả đều là do thần gây nên, thần xin thỉnh tội với bệ hạ, bệ hạ nếu có gì bất mãn thì cứ nhằm vào thần, đồng liêu trong triều có tội gì đâu, hoàn toàn là bị thần làm liên lụy..."

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng cười: "Hoàng khanh vừa được trẫm khen ngợi mà, ngươi có tội gì đâu? Những lời ngươi vừa nói trẫm một từ cũng không nghe rõ."

"Bệ hạ..."

"Trẫm vừa rồi đã nói, ai không chịu nổi thì cứ thoải mái ra khỏi Thái Miếu, trẫm tuyệt đối sẽ không trách cứ, lời nói của trẫm

chẳng lẽ các ngươi cũng nghe không rõ?"

Hoàng Lộc vái lậy, nước mắt rơi như mưa.

Không phải không muốn đi, mà là không thể đi. Đứng dậy rời khỏi Thái Miếu sẽ ngang với mất đi chân lý, mất đi thanh danh.

Quan văn nếu mất đi hai thứ này, bọn họ có còn lại gì?

Nhưng mà vừa muốn thanh danh, lại muốn chân lý, đồng thời còn muốn giữ mạng. Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?

Trong đám người, Lý Đông Dương nhìn chằm chằm Tần Kham, vẻ mặt chua sót. Lắc đầu thầm than.

Nhìn như là người trẻ tuổi càn quấy, nhưng cẩn thận nghiền ngẫm, thanh niên nhân này hiểu rất thấu triệt khuyết điểm của các quan văn triều đình Đại Minh, nếu không thì cũng không nghĩ ra được chủ ý xấu xa vừa nham hiểm lại vừa khiến người ta không thể nói được gì như vậy.

Rõ ràng là biết thua mà không chịu nhận thua, Chu Hậu Chiếu tính tình cứng mềm đều không ăn càng tức giận, hai bên không ai chịu thua, chú định là xung đột thăng cấp.

Trai giới tiếp tục, cuối cùng có đại thần không chịu nổi, dù sao tuổi già rồi, thường ngày lại sống an nhàn sung sướng, nào có từng chịu qua tra tấn như vậy. Ngày thứ ba, đông điện có bốn vị lão thần ngã xuống, bị đói tới ngất xỉu, ngã xuống bồ đoàn mà mặt vẫn banh ra, ngay cả tư thế cũng lộ ra một cỗ quật cường chết cũng không chịu thua.

Hoạn quan vội vàng vào điện, đưa bốn vị lão thần này ra ngoài, Chu Hậu Chiếu thì chẳng tỏ thái độ gì, chỉ thản nhiên nói tiếp tục trai giới.

Ngày thứ tư đã là cực hạn của các đại thần, hôm nay đại thần ngã xuống khá nhiều, ước chừng hơn năm mươi người. Vẫn là hoạn quan khênh ra khỏi cung, để người nhà trong phủ họ đưa về nhà về nhà tĩnh dưỡng, cuối cùng thoát ly khổ hải.

Ngày Thứ năm, đại thần ngã xuống càng nhiều hơn.

Đương nhiên, không loại trừ bên trong có thật giả lẫn lộn, ngoài miệng không chịu nhận sai, chỉ cần làm bộ như ngất xỉu là có thể được khênh ra khỏi Thái Miếu còn ghê hơn điện Diêm Vương này, coi như là một loại phương thức xuống đài rất có thể diện.

Vô số đại thần đói tới ngất xỉu được khênh ra ngoài, trong điện chỉ còn lại bốn năm mươi người quỳ bất động, từ thân hình lắc lư của họ cho thấy, chắc cũng chẳng chịu được bao lâu nữa.

Ba người Chu Hậu Chiếu, Tần Kham và Lưu Cẩn vẫn mặc sóng gió, vẫn Lã Vọng buông cần, nhiều đại thần như vậy ngã xuống, chỉ độc có ba người bọn họ sắc mặt vẫn hồng nhuận, chẳng có chuyện gì.

Quá bình thường cũng không hay, ba người cuối cùng cũng dẫn tới sự hoài nghi của các đại thần.

Trong bốn năm mươi người còn lại Trong điện, Lễ bộ hữu Thị Lang Phí Hoành cắn răng đứng lên, lảo đảo đi đến trước mặt Chu Hậu Chiếu, ánh mắt rời rạc nhìn ba người từ trên xuống dưới.

Ba người bị Phí Hoành nhìn tới chột dạ.

Chu Hậu Chiếu nhe răng về phía hắn: "Nhìn cái gì mà nhìn."

Phí Hoành liếm liếm đôi môi đã trắng bệch, suy yếu nói: "Bệ hạ, thần chỉ có một việc hỏi người."

"Chuyện gì?"

Tựa hồ biết Phí Hoành tiếp theo sẽ nói gì, ba người lập tức có chút bối rối, Tần Kham nhìn xung quanh, thấy mọi người trong điện tình hoảng hốt, ánh mắt rời rạc, tựa hồ không có ai chú ý tới bên này, thế là Tần Kham nhân lúc Phí Hoành không đề phòng, gạt chân hắn một cái.

Phí Hoành đói bụng năm ngày, vốn đã suy yếu đến mức tận cùng, toàn là dựa vào một hơi mà chống đỡ, hạ bàn phù phiếm làm sao mà chịu được ám chiêu của Tần Kham, thấy chân bị quét một cái, Phí Hoành chưa kịp hỏi gì đã ngã ngửa ra sau.

Chu Hậu Chiếu rất phối hợp, đứng lên kinh hỉ nói: "Phí Thị Lang

cũng ngất rồi! Mau mau! khiêng hắn ra ngoài."

Ngữ khí giống như cao hứng gì đó.

Ai ngờ Phí Hoành đã ngã xuống không ngờ vẫn chưa ngất, khi tiểu hoạn quan tới khênh hắn, hắn nắm chặt lấy vạt long bào của Chu Hậu Chiếu không chịu buông tay, suy yếu nói: "Thần... Thần vẫn chưa ngất! Thần có nghi vấn... Thần vẫn chưa hỏi..."

Chu Hậu Chiếu ngồi xổm xuống ra sức tách từng ngón tay của Phí Hoành ra, gắt: "Phí Thị Lang nghịch ngợm quá, ngươi rõ ràng đã ngất rồi, còn khăng khăng không chịu thừa nhận... Mau, khiêng đi, khiêng đi."

"Bệ hạ... Thần, thật sự chưa ngất..."

"Ngất rồi ngất rồi, chỉ là bản thân ngươi chưa phát hiện ra thôi." Chu Hậu Chiếu phất tay về phía Phí Hoành đã càng lúc càng xa. Thân ảnh không cam lòng của Phí Hoành biến mất trong Thái Miếu.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, lau mồ hôi lạnh.

"Bệ hạ, chúng ta có phải cũng dứt khoát giả bộ bất tỉnh đi không?" Tần Kham thấp thỏm nói: "Đại thần cả điện đói tới hấp hối, mà ba người chúng ta lại sinh long hoạt hổ, bệ hạ, thế này không thích hợp lắm."

Chu Hậu Chiếu trừng mắt: "Chúng ta trẻ hơn họ, sinh long hoạt hổ cũng là chuyện trong tình lý."

Tần Kham khó xử nói: "Nhưng... Vừa rồi khi thần ngáng chân Phí Hoành bị người ta nhìn thấy..."

"Ai?" Ánh mắt của Chu Hậu Chiếu rất có vẻ muốn giết người diệt khẩu.

Tần Kham hất cằm về phía chỗ nào đó trong điện, ánh mắt của ba người nhìn theo, thì thấy Lý Đông Dương ánh mắt hơi né tránh, cuối cùng cắn răng một cái, thuận thế ngã oặt xuống đất, miệng còn "A" một tiếng.

Tần Kham thiếu chút nữa phun nước miếng.

Lão gia hỏa này... Đại học sĩ cái gì chứ?

Chu Hậu Chiếu tỏ vẻ tán thưởng với sự thức thời của Lý Đông Dương, người bên ngoài ngất xỉu chỉ được khiêng ra, Lý Đông Dương khi bị khiêng đi, Chu Hậu Chiếu vẫn hạ chỉ ban thưởng cho Lý Đông Dương nhân sâm trăm năm, hoàng kim trăm lượng.

Khi Lý Đông Dương được khênh ra ngoài bỗng nhiên mở to mắt, trao đổi ánh mắt với ba người Chu Hậu Chiếu.

Mọi người minh bạch, đây xem như là Chu Hậu Chiếu bịt miệng hắn.

Đương nhiên, Lý Đông Dương hợp thời ngất xỉu khẳng định không phải vì chút ban thưởng ấy của Chu Hậu Chiếu. Bên trong các quan văn Triều đình, Lý Đông Dương làm quan xem như khéo đưa đẩy nhất, lúc trước nội ngoại đình liên thủ tru cửu hổ, hắn là người thứ nhất phản đối, Lưu Kiện Tạ Thiên chủ động từ quan trí sĩ, chỉ độc có hắn không hề có phản ứng, Lưu Cẩn cầm quyền, hắn lén tặng lễ cho Lưu Cẩn, ngôn ngữ xu nịnh, hiện giờ ba người Chu Hậu Chiếu Tần Kham làm chuyện xấu, hắn cũng rất phối hợp.

Giống như Tần Kham, Lý Đông Dương dùng phương thức của mình để thi triển khát vọng của hắn.

Trong điện còn lại hơn mười vị đại thần vẫn chưa ngã, có thể nói là bè lũ ngoan cố.

Khí tiết đáng để tán thưởng, nhưng cách làm lại khiến người ta chán ghét.

Chu Hậu Chiếu dù sao cũng là người trẻ tuổi, người trẻ tuổi thiếu kiên nhẫn, quân thần giằng co năm ngày dĩ nhiên đã là cực hạn của hắn, mấy chục người còn lại trong điện này làm Chu Hậu Chiếu bực mình.

Rõ ràng đều đã là bộ dạng hư thoát chỉ còn lại một hơi, giống như một trận gió thổi qua là có thể thổi ngã họ, nhưng bọn họ lại vẫn không chịu ngã.

Đánh không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, Chu Hậu Chiếu đau đầu.

"làm sao bây giờ." Chu Hậu Chiếu nhìn Tần Kham xin giúp đỡ.

"Chỉ có thể chờ tự họ đói ngất đi thôi..." Tần Kham cười khổ nói: "Nếu như bệ hạ muốn đẩy nhanh tốc độ làm bọn họ ngất xỉu thì có lẽ nên bảo Lưu công công vung gậy đánh ngất họ."

"Vì sao lại là Tạp gia?" Lưu Cẩn lườm Tần Kham rất bất mãn nói.

Tần Kham thành khẩn nói: "Bởi vì trong ba người chúng ta, Lưu công công nhìn uy vũ nhất."

Chu Hậu Chiếu lắc đầu nói: "Đánh ngất họ không ổn, quá thô bạo, như thế sẽ làm năm ngày vất vả của năm ngày hoàn toàn uổng phí, Tần Kham, còn biện pháp nào khác không, trẫm thật sự không muốn lãng phí thời gian với bọn họ nữa."

Chương 394: Phong ba bình ổn

Tần Kham trầm mặc.

Đồng tình nhìn lướt qua mấy chục đại thần còn lại trong điện, rồi mới như ảo thuật, Tần Kham từ trong ngực lấy ra một thứ.

Chu Hậu Chiếu vừa thấy thì lập tức mừng rỡ.

"Thứ tốt! Tần Kham, ngươi xấu thật, thứ này không ngờ còn tùy thân mang theo."

Tần Kham cười khổ nói: "Mấy ngày trước thần thường xuyên vào cung, vốn định ném vào ti lễ giám trêu Lưu công công."

Mặt già của Lưu Cẩn lập tức xám ngoét.

Nghiệt súc, đạn khí độc Tạp gia chưa phải chưa kiến thức qua, ngươi định lấy nó ra "trêu" Tạp gia à.

Chu Hậu Chiếu không quản như vậy, hạ thấp giọng hưng phấn nói: "Chương trình thế nào?"

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, chúng ta cũng nên hôn mê thôi."

"Sau khi hôn mê thì sao?"

"Tất nhiên là Lưu công công đoạn hậu..."

Lưu Cẩn phẫn nộ nắm chặt quyền đầu: "Tại sao lại là Tạp gia đoạn hậu?"

Ánh mắt Tần Kham đảo qua hạ thân Lưu Cẩn, môi mấp máy, nhưng lại không nhẫn tâm nên nói, nhưng ý tứ trong ánh mắt rất rõ ràng... Bởi vì ngươi vốn đã bị đoạn hậu rồi.

Mặt già của Lưu Cẩn lại xám ngoét.

Cảnh Quân thần giằng co theo một tiếng "A, trẫm hôn mê" vừa suy yếu lại có mấy phần vờ vịt của Chu Hậu Chiếu mà được phá vỡ.

Trong điện lập tức một trận rối ren, các tiểu hoạn quan kêu trời kêu đất xông vào trong điện, không nói hai lời khiêng Chu Hậu Chiếu ra ngoài.

Tần Kham vẻ mặt lo lắng theo sát bên cạnh Chu Hậu Chiếu, đám người vây quanh Chu Hậu Chiếu vội vàng ra khỏi Thái Miếu.

Lưu Cẩn không cam lòng đi cuối cùng, trước khi ra khỏi cửa điện, nhìn đám đại thần ngoan cố vẫn cố gắng không ngất một cái, lỗ mũi phát ra một tiếng hừ khẽ.

Lưu Cẩn bước ra cửa, giống như thuận tay ném rác vậy, một thứ bốc khóc bị hắn ném vào trong điện, ngay sau đó, Lưu công công rất có tố chất đóng cửa điện lại rồi bỏ đi.

Một tiếng nổ vang lên, trong điện bỗng nhiên tràn ngập sương khói màu vàng khiến người ta ho tới chết, cuối cùng là những tiếng kêu thảm thiết và hoảng sợ của các đại thần, tiếng chửi bậy phẫn nộ, cùng với.... Tiếng đập cửa cào tường đầy Thống khổ.

Mấy chục đại thần Ở lại Thái Miếu sống chết không chịu đi cuối cùng vẫn phải đi, bọn họ được tiểu hoạn quan khênh đi.

Mấy chục người tất cả đều hôn mê, bị đạn khí độc hun cho ngất xỉu, tiểu hoạn quan cuối cùng khi mở cửa điện nghe nói sợ tới mức chân nhũn cả ra, trong điện tràn ngập khói độc, mấy chục đại thần nằm la liệt, tư thế khác nhau rải rác trong điện, vẻ mặt vừa sợ hãi còn kèm theo vẻ không cam lòng và bi phẫn tới cực độ, giống như vừa bị kẻ xâm lược vạn ác đem ra làm thực nghiệm vi khuẩn trên cơ thể sống.

Hoạn quan Trong cung rất bận, từng thân thể được các hoạn quan theo thứ tự khênh ra khỏi cửa cung, hai người khênh một người, các đại thần đã ngất xỉu thỉnh thoảng còn thả tay mềm oặt xuống đất, làm người nhà chờ ở cửa cung thất kinh, cũng không quản là sống hay chết, vừa xông lên đã khóc lóc thê thảm.

Phong ba Thái Miếu thỉnh tội cuối cùng theo mấy chục đại thần bất tỉnh nhân sự được khênh ra khỏi cửa cung mà hạ màn, Tần Kham ra chủ ý xấu, Chu Hậu Chiếu đồng ý, Lưu Cẩn tự mình chấp hành, các đại thần triều Chính Đức lần đầu tiên bị hoàng đế bệ hạ

trị cho một phen, còn trị tới mức khiến cho họ không còn gì để nói, sau chuyện muốn tính sổ, nhưng lại không biết lên lấy lời thánh nhân nào ra để chỉ trích hoàng đế, vả lại, hoàng đế hiện giờ biến thành thông minh rồi, nếu còn lấy lời thánh nhân ra làm luận cứ, có quỷ mới biết hoàng đế sẽ đáp lễ như thế nào?

Còn trong đông điện Thái Miếu vì sao tự dưng bốc khói vàng, trong cung cuối cùng cũng có một giải thích.

Hỏa hoạn, đương nhiên là hỏa hoạn!

Trời lạnh đốt lửa sưởi ấm là rất bình thường, đốt lửa xảy ra sự cố lại càng bình thường hơn, không xảy ra sự cố mới gọi là không bình thường, còn vì sao lại hun đúng những trọng thần triều đình này thì không có cách giải thích nào khác. Cái thứ Vận khí này dù sao cũng là rất hư vô mờ mịt, giống như kính tổ tông ở Thái Miếu vậy, tin hay không tin cũng đành chịu.

Một phen hồ lộng tự như chuyện ma quỷ tất nhiên không hồ lộng được các đại thần, cả triều trên dưới trong lòng minh bạch, bất kể cái gọi là "Trai giới mười ngày" hay là khói vàng khắp điện cuối cùng đó, đều là Chu Hậu Chiếu giở trò quỷ, không cần tìm chứng cớ, kiểu gì cũng là hắn.

Các đại thần ngậm bồ hòn làm ngọt cảm thấy trên mặt đau rát, Chu Hậu Chiếu đã cho bọn họ mỗi người một cái tát thật vang. Càng làm bọn họ lo lắng là. Thủ đoạn động chút là dùng cái chết để ép hoàng đế thỏa hiệp sau này chỉ sợ không linh nữa, cái cách các thường thường chiếm điểm cao đạo đức cũng không còn có tác dụng, bởi vì điểm cao đạo đức này chưa chắc đã cao, ngược lại rất dễ bị hoàng đế tìm chỗ hở lợi dụng.

Bất kể có cam lòng hay không. Phong ba chung quy đã bị đè xuống. Không chỉ như vậy, hoàng đế Chính Đức Trẻ tuổi còn đạt được mục đích trừng trị các đại thần, trong mưa thuận gió hòa, hoàng đế bệ hạ cười dài phát động kỹ năng công kích quần thể đặc biệt. Hiệu quả rất không tồi, toàn bộ đều ăn đòn.

Các đại thần đã chẳng còn khí lực để tiếp tục gây sự, bọn họ còn bận ở nhà tẩm bổ sức khỏe, nhịn đói cả năm ngày, khi được khiêng ra khỏi cung mọi người đã cách cái chết không xa, không

bồi bổ thì làm sao cho được?

Còn hoàng đế, không sao, lần tới tiếp chiêu là được.

Chu Hậu Chiếu rất quan tâm, biết các đại thần sau khi về nhà bận ăn bù, liền dứt khoát bãi triều ba ngày.

Trong ba ngày này, kinh sư lại truyền ra một tin tức khiến người ta khiếp sợ.

Thông chính ti tả thông chính Hoàng Lộc, cũng chính là người khởi xướng phong ba Thái Miếu thỉnh tội lần này mạc danh kỳ diệu chết ở trong phủ.

Tri phủ Thuận Thiên sợ hãi, vội vàng lệnh cho Bộ đầu và ngỗ tác nghiêm tra, nhưng lại phát hiện căn bản không có nguyên nhân đặc biệt gì, cái chết của Hoàng Lộc nói ra rất mất mặt, ở nhà bồi bổ hai ngày, không biết ăn phải thứ kỳ quái gì, tóm lại là tình dục đại phát, đóng cửa hồ thiên hồ địa với cùng bốn tiểu thiếp, kết quả, kết cục giống như Tây Môn đại quan nhân, chết trên bụng của tiểu thiếp.

Tin tức truyền ra, đại thần cả triều nửa tin nửa ngờ, nhao nhao nghị luận. Thuận Thiên phủ thấy sự tình trọng đại, không dám giấu diếm, trình báo tất cả nhân chứng vật chứng, chi tiết vụ án lên triều đình, hình bộ, Đô Sát viện và Đại Lý tự đều kinh động, án này tra đi xét lại, vẫn không phát hiện bất kỳ điều mờ ám gì, đành phải kết án.

Chân tướng Sự thật như thế nào, trên đời có hai người minh bạch nhất, một là Lưu Cẩn, hai là Tần Kham.

Tần Kham tựa hồ sớm đã đoán trước được Lưu Cẩn sẽ làm gì, hơn nữa thậm chí biết mỗi một chi tiết trong cái chết của Hoàng Lộc, đêm đó khi trời tối, Cẩm Y vệ tuần phố gần nhà Hoàng Lộc đã bị Tần Kham bí mật rút đi, không cho phép ai ở lại, cũng chính là vào đêm đó, Lưu Cẩn phái người lặng lẽ tiềm nhập Hoàng phủ, bỏ một thứ thuốc gì đó vào trong rượu thuốc của Hoàng Lộc, thế là Hoàng Lộc đã độ kiếp phi thăng trong cảm giác hạnh phúc cực độ.

Còn xóa dấu vết sau chuyện, lưu lại manh mối đánh lạc hướng,

cao thủ Tây Hán tất nhiên có thể làm thiên y vô phùng.

Tần Kham thành người bàng quan duy nhất của sự kiện này, hắn bàng quan rất bình tĩnh, không chỉ bình tĩnh, mà còn là máu lạnh.

Nếu nói sự kiện Thái Miếu lần này phải có người chết, vậy người này trừ Hoàng Lộc ra thì không còn có thể là ai khác.

Nếu không phải hắn bị quỷ ám muốn mượn việc mắng hoàng đế để mua danh thì làm sao lại xảy ra đại sự như vậy? Hắn không chết thì ai chết?

Nói thật ra, đêm đó nếu Lưu Cẩn không động thủ thì Tần Kham cũng sẽ tự mình hạ lệnh động thủ trừ Hoàng Lộc.

Phong ba bình ổn, triều đình tiếp tục mỗi ngày lục đục đấu đá, Chu Hậu Chiếu vẫn khấp khởi với công trình xây dựng Báo Phòng, tất cả quốc sự quân vụ dân tình trong triều để Lưu Cẩn quyết tất.

Cách năm mới chỉ còn có mười ngày, dân chúng kinh sư đang đắm chìm trong không khí vui mừng của năm mới, một đội xe ngựa vội vàng mang kinh, xe ngựa vừa vào Triêu Dương môn lập tức tiến đến nha môn Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti, vào thành cũng không giảm tốc độ, hơn mười kỵ sĩ chung quanh xe ngựa vẻ mặt phong trần, vung roi ngựa rất không khách khí quát dân chúng chắn đường.

Đến cửa Bắc trấn phủ ti, kỵ sĩ dẫn đầu tiến lên một cước đá ngã Giáo úy trông cửa, quát to: "Hầu gia có ở trong nha môn không? Mau mời Hầu gia ra, đã xảy ra chuyện rồi!"

Giáo úy trông cửa thấy bọn họ thế tới ào ào, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng không dám rời khỏi cương vị công tác, vẫn hỏi: "Các ngươi là ai? Trong xe ngựa là ai? Không nói tên tuổi thì tiểu nhân vào bẩm báo với Hầu gia thế nào?"

Kỵ sĩ dẫn đầu tóm cổ áo hắn, cả giận nói: "Chúng ta là hạng người vô danh, tất nhiên không dám kinh động Hầu gia, nhưng trong xe ngựa lại là Đinh Thuận Đinh trấn phủ, hắn bị trọng thương nằm ở bên trong, thế chẳng lẽ không đáng để ngươi đi vào bẩm báo à?"

Chương 395: Bạch Liên phô uy

Trên một chiếc ván gỗ được làm thành cáng trải đệm dày, trên đệm là vết máu loang lổ, Đinh Thuận vẻ mặt trắng bệch nhắm mắt, nửa trên hắn để trần, trên làn da ngăm đen cường tráng quấn đầy những mảnh vải, hiển nhiên vết thương đã được xử lý rất hoàn mỹ, nhưng mà từ Thiên Tân đường dài về kinh, trên đường đi chịu xóc nảy vẫn khiến vết thương vỡ ra, máu tươi rải đầy đệm.

Tần Kham mặt tím lại, người run khẽ, nhưng vẫn mím chặt môi, trầm mặc không nói một câu. Đôi mắt thường ngày trông rất hiền lành nho nhã, lúc này lại giống như một con sói bị chọc giận, nhìn chằm chằm những vết thương trên người Đinh Thuận.

Đinh Thuận vẫn đang lâm vào hôn mê, cả người bị mấy chục vết đao lớn nhỏ rạch lên, nghiêm trọng nhất là một đao ở bụng, nghe nói lúc ấy ruột lòi cả ra ngoài, thuộc hạ của Đinh Thuận liều chết bảo vệ hắn lao ra khỏi vòng vây, mới bảo vệ được một mạng cho Đinh Thuận, vì chuyện này, Đinh Thuận mất đi mười ba thuộc hạ trung thành.

Đưa Đinh Thuận hồi kinh là một phó Thiên hộ, tên là Thường Phượng, Tần Kham cũng không xa lạ gì với hắn, Thường Phượng cũng là thành viên nòng cốt lúc trước từ Nam Kinh theo hắn vào kinh, khi ở Nam Kinh chỉ là một Giáo úy vô danh, Tần Kham một đường thăng quan hát vang tiến mạnh, thủ hạ cũ tất nhiên cũng nước lên thì thuyền lên, hiện giờ Thường Phượng đã là phó Thiên hộ Thiên hộ sở ngoài thành đông kinh sư, tính tình ngay thẳng hào sảng, can đảm cẩn trọng, nếu không phải bởi vì quá nóng nảy thì chỉ sợ đã được thăng làm Thiên hộ rồi.

Lần này Đinh Thuận phụng mệnh tới Thiên Tân tra Bạch Liên giáo, Tần Kham cho phép hắn tự chọn thuộc hạ đắc lực đi theo, người thứ nhất Đinh Thuận điểm danh chính là Thường Phượng, đủ có thể thấy người này vẫn có mấy phần bản lãnh thật sự.

Thường Phượng trước mặt người ngoài thình tính nóng như lửa, lúc này quỳ gối trước mặt Tần Kham thì thở mạnh cũng không dám.

Trong tiền viện nha môn Bắc trấn phủ ti có rất nhiều người. Bao gồm cả chỉ huy đồng tri Triệu Giám và mấy tên đô thiêm sự và trấn phủ sứ, toàn bộ đều đi ra đứng bên cạnh Tần Kham nhìn thương thế của Đinh Thuận, Triệu Giám nhíu mày muốn nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt hầm hầm của Tần Kham thì chung quy vẫn không dám mở miệng.

Tiền viện có hơn trăm người đứng, tất cả đều là quan viên văn võ trong nha môn Cẩm Y vệ trấn phủ ti, người tuy nhiều nhưng im bặt, giống như Thường Phượng, mọi người thấy sắc mặt xanh mét của Tần Kham thì thở mạnh cũng không dám.

Không biết qua bao lâu. Tần Kham cuối cùng cũng mở miệng. Ngữ khí như băng.

"Ta nhớ rõ Đinh Thuận khi rời kinh dẫn theo hơn ba trăm người cơ mà?"

Thường Phượng cả người run lên, cúi đầu nói: "Vâng, một nhóm tổng cộng ba trăm hai mươi người."

Tần Kham lườm hắn: "Hơn ba trăm người mà không bảo vệ được một mình một Đinh Thuận, còn hao tổn mấy chục người. Thiên Tân chẳng lẽ là đầm rồng hang hổ à?"

Thường Phượng dập đầu thật mạnh, bi phẫn nói: "Hầu gia minh giám! Đinh trấn phủ là trúng mai phục của Bạch Liên giáo..."

Tần Kham cười lạnh: "Hai gã đại đương đầu của Đông Hán trúng mai phục. Thiên hộ Mưu Bân của Thiên Tân vệ cũng trúng mai phục,, Đinh Thuận và các ngươi cũng trúng mai phục... Là yêu nhân của Bạch Liên giáo biết pháp thuật ẩn thân, hay là nhân mã của Hán Vệ chúng ta tất cả đều là thùng cơm?"

Thường Phượng hoảng hốt nói: "Hầu gia. Thiên Tân Bạch Liên giáo đã rất ngông cuồng, trong thành có nhiều dân chúng đã thậm chí ngay cả quân sĩ võ tướng của Thiên Tân tam vệ cũng có không ít người ngầm nhập giáo, bất kể đại đương đầu Đông Hán, Thiên hộ Mưu đại nhân của Cẩm Y vệ Thiên hộ sở Thiên Tân, hay là Đinh trấn phủ vào Thiên Tân tra Bạch Liên, đều hung hiểm vạn phần, cực kỳ gian nan, thuộc hạ lớn mật nói một câu, Hầu gia vừa rồi

nói không sai, Thiên Tân vệ, nó chính là đầm rồng hang hổ đối với chúng ta rồi."

Tần Kham tức giận nói: "Bạch Liên giáo ở Thiên Tân lơi hại vậy ư? Đinh Thuận hắn là trúng mai phục như thế nào?"

"Đinh trấn phủ phụng lệnh của Hầu gia, mười ngày trước dẫn đám thuộc hạ vào Thiên Tân vệ, cùng Thiên Tân tả vệ Đô Chỉ Huy Sứ Tiền Quý trò chuyện mấy canh giờ, Đông Hán và Mưu Bân lần lượt bị ám sát, hiển nhiên có người nắm rõ hành động của người được triều đình phái tới, bên trong tất có nội gián, Đinh trấn phủ quyết định bắt đầu điều tra từ hạ tầng của Thiên Tân tam vệ, một đường tìm hiểu nguồn gốc. Vào Thiên Tân bốn ngày, Đinh trấn phủ vẫn luôn cẩn thận, hắn ở trong nha môn tổng thự Cẩm Y vệ Thiên Tân, bất kể ra vào bên cạnh đều có mấy trăm người hộ vệ. Hơn nữa án tra rất thuận lợi, Đinh trấn phủ thậm chí bắt được một chỉ huy thiêm sự trong Thiên Tân hữu vệ, hai gã phó Thiên hộ trong Thiên Tân vệ, bọn họ là đầu mục trọng yếu của Thiên Tân hương đường Bạch Liên giáo."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Với tính tình của Đinh Thuận, bắt được nhân vật trọng yếu như vậy chỉ sợ liền có chút đắc ý vênh váo phải không?"

Thường Phượng xấu hổ nói: "Hầu gia nói đúng,, Đinh trấn phủ hắn... Vừa biết được tin tức liền hưng phấn tới không kềm chế được, lúc ấy người bên cạnh hắn đều được phái ra đi tra án, hắn chỉ dẫn hơn ba mươi người liền vội vàng ra khỏi nha môn tổng thự Cẩm Y vệ Thiên Tân, chuẩn bị ngay đêm thẩm vấn ba gã phạm nhân trọng yếu này, kết quả rời khỏi nha môn không đến thời gian một nén hương, liền ở trên phố trúng phục kích của Bạch Liên giáo, Bạch Liên nghịch tặc có tới hơn hai trăm người, trong đó có nhiều hạng người tinh thông quyền thuật, đám thuộc hạ liều chết hộ vệ, hao tổn hơn mười huynh đệ, mới bảo vệ được Đinh trấn phủ..."

Tần Kham tức giận thở dài: "Các ngươi đây là đã trúng kế của Bạch Liên giáo rồi, ba người tra được này căn bản chính là để dụ Đinh Thuận lơ là ra khỏi cửa, ta nếu đoán đúng thì ba người này chỉ sợ cũng đã bị Bạch Liên giáo diệt khẩu rồi phải không?"

Thường Phượng càng hổ thẹn nói: "Hầu gia minh kiến vạn lý, ba gã phạm nhân trọng yếu này đêm đó đã chết trong ngục. Sau chuyện Chỉ huy sứ của Thiên Tân tam vệ khiếp sợ, đóng thành năm ngày để nghiêm tra nhưng vẫn không tra ra kết quả gì, Đinh trấn phủ trước khi hôn mê đã dặn thuộc hạ, muốn chúng ta nhất định phải đưa hắn về kinh sư..."

Thường Phượng đang nói thì Đinh Thuận nằm ở trên cáng bỗng nhiên rên rỉ: "Nước... nước..."

Mọi người vội vàng cầm một cốc nước ấm tới, trước tiên làm ướt môi cho hắn rồi mới đổ từng tí một.

Đinh Thuận uống được chút nước bỗng dưng khôi phục thần chí, mở mắt ra thấy Tần Kham đang đứng trước người, hốc mắt Đinh Thuận lập tức đỏ lên, nức nở nói: "Hầu gia... Lão Đinh ta, ta xin lỗi ngài, chuyện làm hỏng rồi... Xin Hầu gia trách tội."

Tần Kham lắc đầu, sắc mặt ôn tồn, giọng nói cũng nhu hòa: "Ngươi đã làm rất khá rồi, ta không trách ngươi. Nhặt được cái mạng về đã là vạn hạnh, về phủ dưỡng thương cho tốt đi, tương lai cơ hội theo ta kiến công lập nghiệp còn nhiều lắm."

Đinh Thuận khóc thút thít gật đầu.

Tần Kham dừng một chút, trong mắt sát khí hiện cả, nghiêm giọng nói: "Một tà giáo mà khiến Hán Vệ triều đình tổn binh hao tướng, ta cũng muốn đích thân kiến thức xem nó làm sao lợi hại thế nào."

Đinh Thuận không biết từ đâu lấy ra được khí lực, bỗng nhiên vươn tay ra nắm chặt ống tay áo Tần Kham, vẻ mặt khẩn trương nói: "Hầu gia không thể tự mình mạo hiểm được! Hầu gia, nghe thuộc hạ nói một câu, Thiên Tân vệ Bạch Liên giáo... Đã thành khí rồi."

Tần Kham giận dữ: "Thối lắm! Chỉ có thời thế tạo anh hùng, chỉ có thời thời thế thành khí, không thời không thế, lấy đâu ra mà thành khí? Chung quy vẫn chỉ là một đám hại dân hại nước không dám bước ra ngoài ánh sáng mà thôi."

Sai người đưa Đinh Thuận về phủ dưỡng thương, Tần Kham lòng

đầy lửa giận vào hoàng cung.

Giờ đã là tháng chạp cuối năm, chính lúc trời đông giá rét. Trong thành Kinh sư là cảnh tượng vui mừng, khắp nơi tràn ngập không khí vui mừng của lễ mừng năm mới. Phố xá càng lúc càng phồn hoa, cách tết chỉ còn vài ngày, nhà nào nhà nấy bận rội mời môn thần, tiễn táo quân, lo đồ tết, trẻ con túm năm tụm ba vừa khóc vừa cãi nhau, bị người lớn phát vào mông, rồi lại nhét vào một miếng đường vào miệng để thôi khóc thôi quấy.

Ngoài Kiệu quan là một mảng mừng vui, Tần Kham lẳng lặng lắng nghe tiếng ồ ã của nơi trần thế phồn hoa, tâm tình đang tức giận cũng bỗng dưng bình phục đi nhiều, dần dần, trên mặt hắn thậm chí còn nở một nụ cười.

Có gì mà phải tức giận? Rộn ràng nào nhiệt, lợi đến lợi đi, một bên là giai cấp thống trị bảo vệ giang sơn, một bên là phản tặc cướp giang sơn, thắng thua dựa vào bản sự và thủ đoạn của mỗi bên mà thôi, kỳ thật tranh đi tranh lại, vẫn chẳng phải là vì cảnh rộn ràng bên ngoài kiệu kia hay sao?

Nghe ngoài kiệu thỉnh thoảng truyền đến tiếng pháo trúc, Tần Kham thở dài mất mát

Trong nhà kiều thê hứng trí bừng bừng đặt mua hàng tết, quét dọn từ đường, cắt song hoa tiễn táo quân, nhưng sao cứ nghĩ đến tướng công các nàng lại phải rời kinh trước năm mới, bấm tay tính ngày, bốn tháng sau là Kim Liễu lâm bồn rồi, khi đó không biết mình có kịp về thấy đứa con đầu lòng không.

Chốc chốc thì yên lòng điềm tĩnh, chốc chốc lại buồn phiền bất an, mang loại tâm tình mâu thuẫn này, Tần Kham đi vào hoàng cung.

Chương 396: Muốn tiêu diệt Bạch Liên

Chu Hậu Chiếu mặc long bào, khoanh chân ngồi trên giường ấm các Đông Noãn cung Càn Thanh, tuy rằng ngồi rất không có tướng ngồi, mất đi vẻ uy nghi của hoàng đế, nhưng vẻ mặt lại đứng đắn một cách hiếm có, hắn đang tập trung tinh thần phê duyệt phiếu nghĩ tấu chương của nội các.

Ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn cười bồi đứng hầu bên cạnh, thỉnh thoảng cẩn thận vươn tay ra chỉ, giảng giải tiền căn hậu quả của việc ghi trên tấu chương, cùng với đề nghị xử trí như thế nào.

Sau phong ba Thái Miếu thỉnh tội lần trước, vẫn để lại một chút di chứng, các quan văn bị Chu Hậu Chiếu và Tần Kham hợp nhau trị cho một bận, tuy rằng ngoài miệng thì vẫn kiên cường, nhưng đại bộ phận quan văn thực sự vẫn sinh ra sợ hãi đối với hoàng quyền, trước kia Chu Hậu Chiếu lơ là triều chính là vì quan văn quá cường thế, hắn nói gì là quan văn liền phản đối kịch liệt cái đó, hơn nữa là phản đối không hề có căn cứ, bất luận chuyện là trắng hay đen, phàm là hoàng đế đề xuất, bọn họ phải phản đối, bầu không khí chính trị quái dị này xuyên suốt cả triều Chính Đức, thử hỏi Chu Hậu Chiếu làm sao có tâm tình mà chăm lo việc nước?

Nhưng mà mấy ngày nay lại rất khác, các quan văn sau khi bị trị cho một trận thì lùi bước, trước kia Chu Hậu Chiếu nói một việc thì liền phản đối một việc, hiện giờ thì lại cơ bản phải gặp phải trở ngại gì, chỉ cần không phải xử lý quá mức hồ đồ hoang đường đối với triều chính, ngay cả các ngôn quan ngự sử cũng không lên tiếng. Phiếu nghĩ của Nội các vào ti lễ giám, ti lễ giám chuyển trình cho hoàng đế, hoàng đế dưới sự giúp đỡ của Lưu Cẩn tự mình trả lời, rồi lại về nội các va thông chính ti ban hành tới lục bộ hoặc là quan phủ địa phương, một chế độ triều chính khỏe mạnh mấy ngày nay cuối cùng ngươi làm bớt đi rất nhiều thanh âm cãi cọ đáng ghét.

Bầu không khí tốt lành như vậy, Chu Hậu Chiếu tất nhiên không

ngại tự mình xử lý quốc sự một chút, cho dù hắn biết rõ, các quan văn lùi bước thỏa hiệp chỉ là tạm thời, qua một thời gian nữa chỉ sợ lại sẽ chứng nào tật nấy xưng bá triều đình, có điều Chu Hậu Chiếu vẫn rất thỏa mãn. Dù sao cũng là tâm tính thiếu niên, có thể hài lòng nhất thời thì là nhất thời, với cái tuổi mười sáu của Chu Hậu Chiếu, làm sao nghĩ được xa tới vậy?

Đương nhiên, Chu Hậu Chiếu chăm lo việc nước cũng chỉ có tính tạm thời, địa vị của hắn mặc dù tối cao, nhưng sự vụ triều chính rườm rà buồn tẻ, hắn chỉ là nhân vật chạy cờ, ngay cả Lưu Cẩn cũng không cho rằng hắn có thể kiên trì được lâu.

Chu Hậu Chiếu chuyên tâm phê duyệt tấu chương, Lưu Cẩn ở bên cạnh thần thái cung kính chỉ điểm kiến nghị, còn có một Trương Vĩnh cũng không chịu cô đơn, giống như muốn phân cao thấp với Lưu Cẩn, bưng một khay ngọc đựng đầy đồ ăn vặt, thỉnh thoảng lại ân cần dâng lên, để Chu Hậu Chiếu thuận tay bỏ vào miệng.

Điểm giống nhau của Hai người là, thỉnh thoảng lại dâng một nụ cười nịnh nọt tới cực độ cho Chu Hậu Chiếu, rất khó coi.

Khi Tần Kham đi vào các Đông Noãn cung Càn Thanh nhìn thấy cảnh tượng này thì cước bộ hắn hơi khựng lại, tiếp theo thì không khỏi thở dài.

Vị Cá nhân quyết định tố dưỡng, lương tâm không lừa được bản thân, bất luận là ơn hay oán, dính dáng tới loại hàng thế này thật sự là chuyện mất phẩm giá.

Thấy Tần Kham tiến vào, Chu Hậu Chiếu bỏ bút lông Hồ Châu chồn tía quý báu vào trong giá, cao hứng cười nói: "Tần Kham, ngươi mau tới đây xem đi, trẫm mấy ngày nay xử lý triều chính rất thuận tay, đám quan văn mồm thối không ngờ đều thành thật ngoan ngoãn, đều là nhờ chỉ ý xấu của ngươi mới giúp trẫm gần đây được thoải mái như vậy, trẫm cuối cùng cũng có thể vui vẻ đón năm mới rồi."

Lưu Cẩn thấy Tần Kham vào điện, thần sắc nịnh nọt lập tức trở nên có chút cứng ngắc, ánh mắt rất nhanh hiện lên một tia ghen ghét. Hiển nhiên, từ sau lần trước hợp nhau chơi quan văn, kỳ trăng mật của Tần Kham và Lưu Cẩn cũng mau chóng kết thúc.

Tần Kham tiến lên hai bước, cười khổ nói: "Bệ hạ có thể khiêm tốn chút không? Lần trước sau khi chúng ta hợp nhau, không phải nói đã hẹn giấu chuyện này trong bụng sao? Nếu bị các đại thần biết được, bệ hạ thì không sao, nhưng thần thì chắc chắn phải chết."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha: "Ngươi và Lưu Cẩn đều bị văn võ cả triều mắng là gian nịnh, nhưng sự xấu xa của ngươi khác với Lưu Cẩn, tính tình Lưu Cẩn cương trực hơn một chút, ngươi thì lại thật sự xấu tới tận xương tủy, không cẩn thận chút là bị ngươi lừa. Trẫm vừa nghĩ tới chủ ý xấu xa ngươi lần trước nghĩ ra là lại không nhịn được cười, cái miệng này chẳng thể nào giữ được bí mật, ngươi bảo phải sao đây?"

Tần Kham cười nói: "Kỳ thật cũng dễ thôi, thần nghe nói châu Âu ở cực tây có tập tục, nơi đó bất kể là vương công quý tộc hay là dân chúng nếu có bí mật không thể cho ai biết, bình thường sẽ chạy lên núi tìm một cái cây, ở dưới cây khoét một cái hố, rồi sao đó nói ra toàn bộ bí mật xuống cái hố, rồi dùng bùn đất lấp kín hố lại, bí mật đó sẽ vĩnh viễn được chôn ở trong hố, vĩnh viễn không có ai biết..."

Chu Hậu Chiếu mắt sáng lên, cười nói: "Cho dù thuần túy là lừa mình, có điều nghe cũng thú vị đấy, hôm nào trẫm sẽ chôn vùi bí mất chúng ta hợp nhau chơi quan văn vào trong hố."

Giống như đang nghiêm túc thương nghị quốc sự, Tần Kham bỗng nhiên rất việc chung làm chung chỉ về phía Lưu Cẩn, ngữ khí vô cùng đứng đắn nói: "Bệ hạ, Lưu công công cũng biết bí mật này, có phải cũng nên thuận tiện...."

Lưu Cẩn Bất ngờ không kịp đề phòng ngẩn ra, tiếp theo sợ tới mức hồn phi phách tán, rít lên như bị điên: "Tần Kham, ngươi hết lần này tới lần khác Tạp gia, cảm thấy vui lắm à?"

Chu Hậu Chiếu dở khóc dở cười: "Tần Kham, ngươi đừng lúc nào cũng dọa Lưu Cẩn nữa, người ta dù sao cũng cả đống tuổi rồi, không chịu nổi bị ngươi năm lần bảy lượt trêu đùa đâu."

Hốc mắt Lưu Cẩn ửng đỏ, liên tục gật đầu: "Lão nô gan nhỏ, thật sự không chịu nổi bị hù dọa."

Tần Kham vô cùng thất vọng ngửa mặt lên trời thở dài.

Lưu Cẩn... Vận số chưa tận!

Tùy ý chỉ chỉ về phía khay ngọc Trương Vĩnh đang cầm trong tay, bảo Tần Kham đừng coi mình là người ngoài, tự lấy đồ ăn mà ăn, rồi Chu Hậu Chiếu nhướn nhướn mày với Tần Kham: "Vào cung tìm trẫm có việc à?"

Tần Kham chắp tay nói: "Vâng."

"Nói đi. Sắp năm mới rồi, tốt nhất nói chuyện vui ấy, chuyện không vui từ cứ để đó, đợi sau tết Nguyên Tiêu rồi tính, các triều thần đều được nghỉ nửa tháng, ngươi cũng để trẫm thở một chút."

Tần Kham cười khổ nói: "Bệ hạ, thật xin lỗi, chuyện thần muốn nói thực sự không phải là tin tức tốt gì."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, rồi mới buồn bã thở dài, ngay cả điểm tâm trong miệng cũng trở nên vô vị.

Lưu Cẩn giống như cố ý muốn báo thù vừa rồi, ở bên cạnh Chu Hậu Chiếu cười lạnh nói: "Bệ hạ, Tần Hầu gia thật đúng là số khổ, lão nô chưa từng được nghe một chuyện tốt mà hắn nói với bệ hạ bao giờ, sắp năm mới rồi còn chạy tới làm bệ hạ không thoải mái..."

Tần Kham không mềm không cứng trả lời: "Lưu công công, sắp năm mới rồi, ngươi việc gì phải chọc ta không vui? Ta là tới bẩm báo với bệ hạ quốc sự liên quan đến xã tắc tổ tông, bệ hạ đã là chúa công của giang sơn, nghe quốc sự chẳng lẽ còn phân hai loại thống khoái với không thống khoái à."

Lưu Cẩn ngớ ra, tiếp theo oán độc lườm hắn một cái rồi câm miệng.

Chu Hậu Chiếu giận dữ nói: "Được rồi được rồi, các ngươi đã làm trẫm không thoải mái rồi đấy, Tần Kham, rốt cuộc có chuyện gì, ngươi cứ tấu đi."

Tần Kham lẳng lặng nói: "Bệ hạ, Bạch Liên tà giáo ở Thiên Tân vệ gây chuyện, đã có thế càng ngày càng nghiêm trọng, cho tới hôm

nay, đã có hai vị đại đương đầu Đông Hán cùng với một vị Thiên hộ Cẩm Y vệ, một vị trấn phủ ở Thiên Tân bị ám sát, có thể nói là ngông cuồng bừa bãi lắm rồi, thần trái lo phải nghĩ, không thể không bẩm với bệ hạ, xin bệ hạ quyết định."

Vừa nghe đến ba chữ "Bạch Liên giáo", thần sắc thờ ơ của Chu Hậu Chiếu lập tức trở nên rất khó coi, sắc mặt xoạt một cái liền âm trầm.

Ham chơi lơ là triều chính không có nghĩa là thật sự không quan tâm tới quốc sự, Bạch Liên giáo là tổ chức với tính chất gì, Chu Hậu Chiếu rất minh bạch, dù sao cũng là giang sơn tổ tông truyền xuống, Hoằng Trì đế lúc còn tại thế cũng đã nói với hắn rất nhiều thứ, Bạch Liên giáo tuyệt đối là một trong những tổ chức mà lịch đại hoàng đế Đại Minh cẩn thận đề phòng, Chu Hậu Chiếu có ngu ngốc tới mấy thì cũng minh bạch tuyệt đối không thể khinh thường Bạch Liên giáo.

Luận về cơ sở danh vọng trong nhân dan, luận về lịch sử tạo phản thiếu chút nữa thành công, luận về các cuộc tạo phản quy mô lớn nhỏ từ lúc Đại Minh khai quốc hơn trăm năm qua tới nay, Bạch Liên giáo sớm đã là một cây gai trong lòng các đế vương, muốn nhổ ra mà không thể.

"Bạch Liên giáo đã thành khí ở Thiên Tân vệ ư?" Chu Hậu Chiếu vẻ mặt âm trầm nói.

Tần Kham mỉm cười nói: "Bệ hạ quân quyền thiên bẩm, đường đường là hậu duệ quý tộc chính thống, bất luận có thành khí hay không thì ở trước mặt bệ hạ đều là đám trộm cắp, bệ hạ việc gì phải e ngại?"

Sắc mặt của Chu Hậu Chiếu hơi dịu đi, nói: "Bọn tặc tử to gan lớn mật, dám công nhiên ám sát Hán Vệ triều đình ta, trẫm tuyệt đối không thể dung thứ! Tần Kham, ý ngươi thế nào?"

Tần Kham chắp tay nghiêm túc nói: "Chỉ cầu bệ hạ ra một đạo thánh chỉ, thần nguyện vì bệ hạ tới Thiên Tân vệ, tự mình dẫn dắt Hán Vệ tiễu trừ Bạch Liên tà giáo."

Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn nghe vậy đồng thời ngẩn ra, vẻ mặt

biến ảo, mặt già trắng nõn của Lưu Cẩn nhanh chóng hiện lên một tia âm trầm.

"Ngươi đi Thiên Tân vệ? Ngươi lại muốn đích thân dấn thân vào nơi nguy hiểm? không được không được! Trẫm không cho phép!" Chu Hậu Chiếu kiên quyết lắc đầu: "Lần trước ngươi tới Liêu Đông thiếu chút nữa thì bỏ mạng, trẫm tới nhà ngươi thấy phu nhân ngươi khóc tới ruột gan đứt từng khúc, trẫm áy náy tới nỗi có cả tâm tư bồi táng cùng ngươi, giờ có nói gì cũng không cho ngươi đi! Tần Kham, ngươi bớt khiến trẫm phải lo đi."

Chương 397: Gia yến trước khi đi

Một tiểu hôn quân hoang đường không đáng tin cậy không ngờ muốn Tần Kham đừng khiến hắn phải lo, lời này nghe thấy nào cũng vẫn thấy quái dị.

Tần Kham cười khổ nói: "Bệ hạ, Thiên Tân không phải Liêu Đông, kẻ địch thần phải đối mặt ở Liêu Đông là đại tướng tay nắm binh quyền biên trấn cùng với kỵ binh Thát Đát, loạn trong giặc ngoài đều đủ cả, đó mới là nguy hiểm thực sự. Nhưng Thiên Tân vệ thì khác, thần tới Thiên Tân là để tra xét nghịch tặc Bạch Liên giáo, đây là một đám hại dân hại nước không dám bước ra ngoài ánh sáng, việc thần phải làm chỉ là kéo tơ bóc kén lôi chúng từ trông động ra mà thôi, nguy hiểm gì đâu chứ..."

Chu Hậu Chiếu hậm hực nói: "Đông Hán tổn thất hai đại đương đầu, Cẩm Y vệ mất một trấn phủ, một Thiên hộ, như thế mà còn không gọi là nguy hiểm à? Tần Kham, thái giám và các đại thần bên cạnh trẫm thường dùng "Thiên kim chi tử, tọa bất thùy đường" để khuyên trẫm đừng làm những chuyện nguy hiểm, trẫm cũng dùng những lời này để khuyên ngươi, ngươi hiện giờ đã là hầu tước, cũng là phụ tá đắc lực không thể thiếu của trẫm, việc gì phải tự mình dấn thân vào chốn hiểm nguy? Bảo đám người bên dưới đi làm là được, trẫm không tin Đại Minh ta trừ ngươi ra thì không còn người tài nào khác..."

Tần Kham cười khổ bất đắc dĩ, ánh mắt thoáng nhìn sang Lưu Cẩn bên cạnh, mang theo mấy phần tà vị.

Cả người Lưu Cẩn run lên, lập tức lửa giận vạn trượng. Hắn đã đọc hiểu ánh mắt của Tần Kham, lúc này hắn nếu không du thuyết cho Tần Kham một phen, chắc câu tiếp theo của Tần Kham tuyệt đối sẽ là đề cử hắn tới Thiên Tân, không cần hoài nghi, tên súc sinh này tuyệt đối làm được!

Cố nén lửa giận đang tuôn trào, Lưu Cẩn cố nặn ra vẻ mặt tươi cười, nói: "Bệ hạ, kỳ thật Tần Hầu gia muốn tới Thiên Tân, nếu

luận về nguy hiểm thì thật sự có thể bỏ qua không tính, Hán Vệ lúc trước phái nhân mã tới rồi mất mấy người, đó đều là bởi vì bọn họ quá mức lơ là, nếu Tần Hầu gia làm việc cẩn thận một chút, tất nhiên không có gì đáng ngại, Bạch Liên tà giáo từ thời Nam Tống tới nay, mặc dù liên tục tụ chúng tạo phản, song đều không thành khí được, sau khi Đại Minh ta lập quốc, tuy rằng cũng thường có Bạch Liên tạo phản, nhưng tùy tiện một nhánh binh mã triều đình tới là có thể thoải mái tiêu diệt bọn họ, đó là vì sao? Chỉ là vì tín đồ Bạch Liên giáo thu nạp đều là hạng dân ngu thô bỉ, nói trắng ra là, bọn chúng kỳ thật là một đám ô hợp, quân vua đánh tới, một kích là tan, Tần Hầu gia là người có bản lĩnh lớn, tất sẽ diệt Bạch Liên giáo dễ như trở bàn tay, bệ hạ không cần lo lắng làm gì."

Chu Hậu Chiếu rốt cuộc cũng vẫn rất sủng tín Lưu Cẩn, nghe vậy nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có đạo lý liền không khỏi do dự nói: "Là... vậy thật à?"

Tần Kham mỉm cười chắp tay nói: "Lời nói của Lưu công công rất đúng, bệ hạ, thần cũng là vì kế vạn năm dài lâu của giang sơn bệ hạ, vẫn xin bệ hạ thành toàn."

Chu Hậu Chiếu do dự một lúc, cuối cùng gật gật đầu: "Được rồi, trẫm lần này cho phép ngươi, lát nữa trẫm sẽ phái người đưa thánh chỉ khâm sai tới phủ của ngươi, tất cả nhân mã đồ vật đều do ngươi chọn, Tần Kham, ngươi nhớ phải cẩn thận, bằng không trẫm thực sự không có mặt mũi tới gặp các phu nhân của Tần phủ."

"Đa tạ bệ hạ thành toàn."

Mục đích đã đạt được, Tần Kham chậm rãi ra khỏi cửa điện, đi chưa được mấy bước lại phát hiện Trương Vĩnh cũng đi theo đằng sau.

Tần Kham dừng bước, mỉm cười chắp tay với Trương Vĩnh: "Trương công công có việc gì ư?"

Trương Vĩnh giận dữ nói: "Hầu gia, lần này tới Thiên Tân, ngươi cần phải bảo trọng, đừng để chuyện lần trước xảy ra.... Tạp gia vừa rồi luôn nhìn chằm chằm Lưu Cẩn, ngươi ở trước mặt bệ hạ

nhắc tới đi Thiên Tân, Lưu Cẩn lập tức mắt lộ sát khí, chuyến đi tới Thiên Tân của Hầu gia, chỉ sợ Lưu Cẩn sẽ âm thầm giở trò, nhớ phải cẩn thận đó."

Tần Kham cười nói: "Đa tạ Trương công công đã nhắc nhở, ta nhớ kỹ."

Hai người đứng ở ngoài cung Càn Thanh nói chuyện phiếm một lúc, Trương Vĩnh không biết có tâm sự gì, vẻ mặt do dự bất an, kéo Tần Kham nói một số vấn đề không hề có dinh dưỡng, nhưng lề mề không cho hắn đi.

Thật sự không hiểu nổi hành vi của hắn, một người không có trứng, vì sao cứ thích rờ rẫm vậy nhỉ?

Tần Kham mỉm cười: "Trương công công nhất định có chuyện gì khác phải không? Ta và Trương công công là người cũ của đông cung, hơn nữa quan hệ của chúng ta.... Ha ha, công công có chuyện thì đừng ngại nói thẳng, có thể giúp được ngươi ta nhất định sẽ giúp."

Trương Vĩnh lập tức cảm kích không thôi, thở dài: "Tần Hầu gia quả thật là người tốt, Tạp gia có thể quen Hầu gia, đời này tính là không sống uổng phí rồi."

Tần Kham sờ sờ mũi, người khác mắng hắn không sao, một khi nghe có người khen hắn là người tốt, hắn lại không ngại dùng ác ý nhất để suy đoán đối phương, phản ứng đầu tiên chính là người khác đang vòng vo mắng hắn.

Trương Vĩnh do dự một lát, lúc này mới ngại ngùng mở miệng: "Không giấu gì Hầu gia, Tạp gia hiện giờ ở trong cung càng sống càng uất ức..."

"Ồ? Cớ sao lại vậy?"

Mặt Trương Vĩnh nổi lên vẻ phẫn hận: "Còn không phải là bởi vì tên tạp toái Lưu Cẩn kia sao? Bệ hạ muốn xây Báo Phòng, nội khố Mã Vĩnh Thành nắm toàn bộ đều giành để lo liệu cho xây dựng Báo Phòng, vốn Mã Vĩnh Thành nói định để lại năm mươi vạn lượng để cho chi tiêu của bốn ti, tám cục, mười hai giám nội cung,

lão tạp toái Lưu Cẩn đó lại chỉ giành ba mươi vạn lượng cho mười một giám, chỉ độc có ngự mã giám của Tạp gia là trừ ra, Tạp gia tìm hắn lý luận, lão tạp toái đó lại nói ngự mã giám nắm binh sự cung cấm, tiền lương thì đi mà hỏi Hộ bộ và Binh bộ, nội khố chi nhiều rồi, không chịu nổi nữa, hoặc là chờ đầu xuân sang năm các nơi áp tải thuế quặng tới kinh sư rồi tính..."

"Hầu gia, Tạp gia là nắm binh quyền cấm cung, mà có bình là cần tiền, Tạp gia không trả được tiền lương, quân sĩ ai sẽ phục Tạp gia? Các tướng sĩ của Long tương tứ doanh ai chịu nể mặt Tạp gia? Lưu Cẩn đây là đang bức Tạp gia tới tuyệt lộ..."

Tần Kham gật gật đầu đồng tình: "Chỗ khó xử của Trương công công ta hiểu, nhưng không biết ý tứ của công công là..."

Trương Vĩnh sầu mi khổ kiểm nói: "Mắt thấy sắp tới năm mới rồi, ngự mã giám nếu còn không phát được tiền lương, e là quan binh cấm cung sẽ có biến, khi đó Tạp gia sẽ có nguy hiểm mất đầu, xin Hầu gia cứu ta! Thu nhập của Cẩm Y vệ dưới trướng Hầu gia nhiều, nếu có thể lâm thời chia một ít bạc, Tạp gia cả cuộc đời này tất sẽ nhớ đại ân đại đức của Hầu gia."

Tần Kham trầm ngâm không nói gì, một lúc sau mới bảo: "Công công nói quá lời rồi, ta và công công là tương giao tâm đầu ý hợp, sao có thể thấy chết mà không cứu được? Như vậy đi, cá nhân ta bỏ ra năm mươi vạn lượng, nhưng sẽ ghi vào sổ sách của Cẩm Y vệ, tương lai ngự mã giám cứ từ từ trả ta, việc này không nên nói ra ngoài làm gì, nói ra không hay..."

Năm mươi vạn lượng bạc không phải con số nhỏ, nếu là trước kia Tần Kham khẳng định sẽ không bỏ ra được, có điều lần trước Tần Kham lập bẫy lừa Lưu Cẩn mấy trăm vạn lượng bạc, trong đó có một trăm vạn lượng là rơi vào túi riêng, lấy ra năm mươi vạn lượng cũng không khó.

Trương Vĩnh vui mừng quá đỗi, hốc mắt lập tức ngấn lệ, vén vạt áo định quỳ xuống lạy Tần Kham, Tần Kham vội vàng đỡ hắn dậy.

"Hầu gia... Ngươi là phụ mẫu tái sinh của Tạp gia."

"Đừng... Ta không để ra được con trai như ngươi đâu, độ khó quá

cao." Tần Kham vội vàng khiêm nhượng.

"Sau này Hầu gia nếu có lệnh, ta nguyện vì Hầu gia mà vượt lửa quá sông."

Tần Kham thở dài, nói: "Trương công công, năng lực của ta cũng hữu hạn, một lần hai lần thì ta có thể giúp ngươi, nhưng không thể lần nào cũng giúp ngươi được, công công trở mặt với Lưu Cẩn đã thành bế tắc không thể giải, lời nói khó nghe là, tương lai không phải ngươi chết thì là hắn chết, Trương công công, tính toán sớm đi."

Trương Vĩnh giật nảy mình, lưng lập tức túa mồ hôi lạnh: "Ý tứ của Hầu gia là..."

Tần Kham cười cười: "Ta không có ý gì cả, Trương công công, ở ngoài cung ta còn có việc, cáo từ trước nhé. Năm mươi vạn lượng bạc buổi chiều ta sẽ sai người áp tải tới ngự mã giám thự."

Tần Kham xoay người rời đi, khi đưa lưng về phía Trương Vĩnh, khóe miệng hắn nở ra một nụ cười rất không có thiện ý.

Ba ngày cãi một trận, năm ngày đánh một trận, cãi xong đánh xong lại tiếp tục tranh đấu gay gắt, ngày tháng không thể cứ sống mãi như vậy được, cũng nên gieo một hạt giống trừ Lưu Cẩn trong lòng Trương Vĩnh, đợi cho hạt giống này mọc rễ nẩy mầm rồi, tới khi không thể ngăn cản nó sinh trưởng nữa, Tần Kham ở sau lưng đẩy một cái, tận thế của Lưu Cẩn sẽ tới.

Trương Vĩnh vẫn đang đờ đẫn, chắp tay bái Tần Kham, cho tới khi thân ảnh của Tần Kham biến mất, Trương Vĩnh vẫn ngơ ngác đứng đó, vẻ sợ hãi và sát ý trong mắt luân phiên đảo nhau, biến ảo không ngớt.

Ra khỏi thành về nhà, Tần Kham lệnh cho quản gia làm gia yến, tất cả chiếu theo quy cách đón năm mới, toàn phủ trên dưới đón tết sớm.

Chương 398: Giá lâm Thiên Tân (1)

Quản gia lơ ngơ đi an bài, Tần Kham tới nội viện, nói chuyện một lát với hai vị phu nhân, lại nhu thuận vuốt ve cái bụng đã nhô cao của Kim Liễu, trong lòng vạn phần thương tiếc.

Quyền lực càng lớn, trách nhiệm cũng càng lớn, bận tới bận lui đều là vì lời thề lúc xưa, mấy năm nay hối hả ngược xuôi tâm lực lao lực quá độ, tứ thấy cũng không có lỗi với Chu Hậu Chiếu, không có lỗi với vương triều Hán nhân cuối cùng trên lịch sử, nhưng mà trong lòng chung quy vẫn có một cái nợ, đó là có lỗi với thê tử trong nhà, ai cũng nói không nên gả cho chồng là thương nhân, bởi vì thương nhân trọng lợi khinh biệt ly, nhưng mà gả cho Tần Kham hắn thì có tốt hơn là bao?

Nhẹ nhàng vỗ về cái bụng của Kim Liễu, Tần Kham lòng đầy áy náy nói với hai vị kiều thê, ngày mai phải rời kinh tới Thiên Tân, không thể cùng các nàng đón năm mới.. Đỗ Yên và Kim Liễu lập tức ngây người, nhị nữ nhìn nhau một cái, phát hiện trong ánh mắt của nhau đều là vẻ lo lắng.

"Tướng công chuyến này tới Thiên Tân có phải rất nguy hiểm không? Liệu có thân hãm loạn quân giống như ở Liêu Đông?" Đỗ Yên bất an nắm chặt quyền đầu.

Tần Kham cười nói: "Nào có nhiều loạn quân như vậy, thế đạo này nói chung vẫn là thái bình thịnh thế, tướng công chuyến này tới Thiên Tân là để tra Bạch Liên giáo, bọn họ là một đám phản tặc không dám bước ra ngoài ánh sáng, sao dám ở Đại Minh ngang nhiên đối phó với khâm sai triều đình như ta? Các nàng cứ coi như là tướng công ra ngoài công tác một chuyến thôi, tuyệt không có gì nguy hiểm."

Vẻ mặt Đỗ Yên giãn ra, nàng ta là thần kinh thô điển hình, nghe Tần Kham giải thích tựa hồ quả thật là một chuyện bình thường, không cần phải lo lắng.

Nhưng Kim Liễu thì không ngu, tủm tỉm lườm Tần Kham: "Vừa rồi ta có nghe hạ nhân trong phủ nói, Đinh Thuận được mang từ Thiên Tân về kinh sư, khi trở về thân chịu trọng thương hôn mê bất tỉnh, tướng công, Thiên Tân thực sự không nguy hiểm ư?"

Tần Kham toát mồ hôi: "thực sự không nguy hiểm mà, Đinh Thuận là quá sơ ý, nên mới gặp kiếp nạn như vậy, tướng công so với hắn thì cẩn thận hơn nhiều, hơn nữa bệ hạ lo cho thần tử, cố ý phái hơn trăm cao thủ cấm cung đi theo, trong Cẩm Y vệ ta cũng điều trăm tên cao thủ túc địch bảo vệ, tướng công tuyệt sẽ không sao đâu."

An ủi hai vị thê tử hồi lâu, Đỗ Yên và Kim Liễu cho dù vẫn lo lắng song vẫn miễn cưỡng đáp ứng.

Những mà sắp tới năm mới, gia chủ Tần gia lại không có nhà, làm nhị nữ thần tình vẫn có vẻ không vui.

Bữa cơm tất niên của Tần phủ tổ chức trước mấy ngày, trong bưa cơm nhị nữ cố gượng cười, Đỗ Yên còn uống thêm mấy chén với Tần Kham, cho tới lúc đêm khuya tiệc tàn, Tần Kham nhân lúc ngà ngà say lớn mật nói đêm nay ba người chung giường, lý do ngoài mặt là "Bù đắp cho lúc phải xa nhau".

Đỗ Yên và Kim Liễu mặt xoẹt một cái đỏ bừng, nhị nữ nhìn nhau, không khỏi ngượng ngùng vạn phần.

Kim Liễu bụng đã to tất nhiên không thể uống rượu, lúc này mặt lại đỏ rực như say, trong mắt như chứa nước mùa thu, sóng sánh cực kỳ quyến rũ.

"Tướng công, thiếp thân, thiếp thân trong bụng... Ái chà, nói chung là thiếp thân đêm nay không thể hầu hạ tướng công được! Hay là để tỷ tỷ và tướng công... Và tướng công..." Kim Liễu xấu hổ tới phát bực, nhưng lại không thể nói tiếp được nữa.

Tần Kham nghiêm trang nói: "Cái gì mà hầu với chả hạ, tướng công chỉ là muốn nằm chung tâm sự với các nàng thôi, ngày mai tướng công rời kinh rồi, chuyến này tới Thiên Tân không biết mất bao lâu, qua đêm nay các nàng chắc là còn lâu nữa mới được thấy ta."

Đỗ Yên vốn chỉ say năm sáu phần, nghe vậy mặt như ánh nắng chiều, đỏ như sắp ứa ra máu, cảm giác say như lên tới năm sáu phần, dùng mắt liếc về phía Kim Liễu, như không chịu nổi hơi men mà ôm trán, nói: "Rượu này nặng quá, hình như say mất rồi... Ta mặc kệ, ta đi ngủ đây, chẳng biết gì cả đâu, các ngươi ai đến ngủ cũng được."

Nói xong Đỗ Yên đứng dậy đi luôn.

Tần Kham tinh thần chấn động, vội vàng đỡ Kim Liễu dậy, hai người đi theo Đỗ Yên về phía phòng ngủ, vừa đi Tần Kham vừa phổ cập tri thức cho Kim Liễu.

"... Tướng công đã hỏi qua danh y Long Nhị Chỉ của kinh sư rồi, nàng hiện giờ mang thai đã năm tháng, có thể hầu hạ tướng công rồi, vào từ đằng sau là được."

"Ối!" Kim Liễu nghe vậy tựa hồ ngay cả chân cũng nhũn cả ra, ngượng ngùng cầu xin: "Tướng công đừng nói nữa... Việc này, việc này sao có thể làm trước mặt tỷ tỷ."

"Đừng nghĩ vậy, cùng học tập mới có thể cùng nâng cao, vả lại, tỷ tỷ nàng chẳng phải là cũng phải ấy ấy ở trước mặt nàng sao?"

"Đừng nói nữa, tướng công đừng nói nữa, chân thiếp nhũn cả ra rồi..." Kim Liễu xấu hổ đến mức như sắp ngã quỵ xuống đất, Tần Kham vội vàng đỡ nàng ta, bàn tay dâm dê thì rất không thành thật mơn trớn nàng ta, còn không an phận mà nhéo một cái nữa.

"Nương tử càng lúc càng to, tương lai con chúng ta không lo đói, bà vú chắc cũng chẳng phải mời, chắc chắn có dư." Tần Kham cười xấu xa nói.

Kim Liễu mặt đỏ bừng, nhìn Tần Kham với vẻ đáng thương: "Tướng công, chân thiếp thân nhũn ra rồi, tướng công chàng bế ta vào đi thôi..."

Tần Kham bế ngang nàng ta lên, cười nói: "Sắp sang năm mới rồi, người càng nhiều thì càng vui, dứt khoát gọi cả Liên Nguyệt Liên Tinh vào phòng đi, bảo họ bóp chân cho nàng..."

Đỗ Yên đang đi trước bỗng nhiên xoay người tức giận lườm Tần

Kham, mắt trong suốt như có sao, lấy đâu ra nửa phần say.

"Họ Tần, ngươi đừng quá phận." Đêm nay gia chủ của Tần phủ cuối cùng cũng được thỏa tâm nguyện, cùng ngủ một giường với hai vị kiều thê...

Càng làm Tần Kham kinh hỉ là, Kim Liễu bụng to nhưng cũng không từ chối nổi yêu cầu của hắn, cuối cùng vẫn xấu hổ theo ý hắn chổng mông cho hắn vào, một tiếng rên sung sướng xen lẫn sự xấu hổ vang lên, sau đó là thủy triều xuân theo mưa tràn tới...

trời vừa sáng Tần Kham đã tỉnh dậy, nhìn hai vị kiều thê vẫn nhắm mắt ngủ sau, tựa hồ sự điên cuồng đêm qua khiến họ không chịu nổi, ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng cảm thấy không khỏe.

Tiếc nuối Lớn nhất là, Đỗ Yên chung quy vẫn không chịu để Liên Nguyệt Liên Tinh cởi hết quần áo vào phòng bóp chân cho nam chủ nhân, có thể cùng Kim Liễu ba người ngủ chung, chắc đã là cực hạn mà Đỗ Yên có thể tiếp nhận rồi.

....

Thánh chỉ của Chu Hậu Chiếu từ tối hôm qua đã có tiểu hoạn quan đưa đến Tần phủ, trong phủ trên dưới sau khi quỳ lĩnh chỉ mới biết, thì ra gia chủ đặt cơm tất niên trước là vì sắp phải rời kinh.

Đi theo thánh chỉ còn có nghi trượng khâm sai, cùng với trăm tên cao thủ quyền thuật cấm cung.

Với hiện trạng hỗn loạn bất kham của Thiên Tân tam vệ hiện giờ, Tần Kham suy tư hồi lâu, thế là phái người vào cung tấu xin, điều hai ngàn quan binh của dũng sĩ doanh dưới trướng ngự mã giám đồng hành, Chu Hậu Chiếu đáp ứng ngay, ngự mã giám chưởng ấn Trương Vĩnh toàn lực phối hợp, không chỉ thống khoái cấp dũng sĩ doanh cho Tần Kham, còn điều cả cho hắn một nhánh điểu thương đội hai trăm người duy nhất của ngự mã giám.

Điểu thương cũng không chỉ Thần Cơ doanh. Mười hai đoàn doanh và ngự mã giám của Kinh sư dưới trướng hoặc nhiều hoặc ít cũng được trang bị hỏa khí, chỉ nếu so sánh thì hỏa khí Thần Cơ doanh được trang bị số lượng nhiều nhất, thế nên mới có cái tên "Thần

co".

Chương 398: Giá lâm Thiên Tân (2)

Còn sở thuộc của Cẩm Y vệ, Tần Kham cũng điều động cả một biên Thiên hộ đi theo.

Giờ mão vừa tới, Tần Kham dẫn đội ngũ hơn ba ngàn này giương nghi trượng ra khỏi Triêu Dương môn tới Thiên Tân.

Thiên Tân nằm ở phía đông nam kinh sư, cách kinh sư chỉ hơn hai trăm dặm, khoảng cách rất gần, dùng khoái mã thì chỉ đi một ngày là tới.

Đội ngũ Hơn ba ngàn người đi bộ hai ngày là đã nhìn thấy tường thành Thiên Tân.

Tên cũ của Thiên Tân là Trực Cô, vào triều Nguyên thì đổi tên thành Hải Tân, là trọng trấn quân sự và trung tâm trung chuyển đường thủy, vị trí địa lý rất trọng yếu, càng đảm đương tác dụng trọng yếu là tấm chắn của kinh sư.

"Thiên Tân" là tên do hoàng đế Vĩnh Lạc tự mình ban thưởng, thời chiến dịch Tĩnh Nan, hoàng đế Vĩnh Lạc khi đó khởi binh ở Bắc Kinh, đoạt cửu môn, phế quan nha, phát binh Trực Cô, sau khi tụ binh ở Trực Cô thì qua sông đánh lén Thương Châu, phát chính thức phát động chiến dịch Tĩnh Nan, mà Trực Cô cũng thành nơi "Rồng bay lên" của hoàng đế Vĩnh Lạc, sau khi công chiếm Nam Kinh đăng cơ thành đế, hoàng đế Vĩnh Lạc vào năm thứ hai ban thưởng tên "Thiên Cô" cho Trực Cô, "Thiên" ở đây tức là ý chỉ thiên tử, còn "Tân" thì là bế đò, ý tứ của hai chữ Thiên Tân là nơi thiên tử qua sông hưng vương sư.

Cùng năm sau khi được ban tên, hoàng đế Vĩnh Lạc phái tướng lãnh xây công sự và dựng vệ, tổng cộng dựng ba vệ, phân biệt là Thiên Tân vệ, Thiên Tân tả vệ, Thiên Tân hữu vệ, mỗi vệ cả biên là năm ngàn sáu trăm người, ba vệ tổng cộng một vạn sáu ngàn tám trăm người.

Kỳ quái là, ở Thiên Tân đóng binh nhiều như vậy, nhưng trong thành Thiên Tân trừ quân sự và nha môn tào diêm ra, vẫn chưa thiết lập quan phủ hành chính địa phương. Cho đến hôm nay, trong thành Thiên Tân cũng chỉ có tam vệ Chỉ huy sứ ti và nha môn tào diêm, cư dân trong thành là hai ngàn hộ, cũng do những nha môn quân sự Chỉ huy sứ ti này quản hạt.

Thành Thiên Tân cũng không lớn, tường thành chu vi khoảng chín sặm, kết cấu chỉnh thể thì là đông tây dài, nam bắc ngắn, thoạt nhìn giống như một cái bàn tính, thế nên Thiên Tân cũng còn được tên khác là "Thành bàn tính". Tường thành lúc ban đầu hoàn toàn là dùng đất mà xây sau Nhân Tuyên thì vị trí địa lý của thành Thiên Tân càng lúc càng quan trọng, thế là bắt đầu đổi tường thành đất thành công trình gạch ngói, bởi vì công trình thực sự quá lớn, tốn quốc khố quá nhiều, qua mấy đời đế vương, công trình tường gạch của Thiên Tân vẫn không thể hoàn thành.

Hiện giờ thành Thiên Tân chỉ là một tòa thành nhỏ được xây từ đất nện và gạch ngói, ngoài thành cũ nát tiêu điều, một con đường đất rộng hơn trượng quanh co khúc khuỷu nối tới cửa thành, đầu thành còn không có lầu quan sát, nhìn qua một cái thì thấy trụi lủi, cảnh này nào có bóng dáng của thành phố trực thuộc trục ương, dân cư ngàn vạn, cực kỳ phồn hoa đời sau?

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, từ xa nhìn lướt qua thành Thiên Tân, bất giác thở ra một hơi cảm khái thương hải tang điền, rồi mới ra lệnh cho hai ngàn quan binh của dũng sĩ doanh đóng ở ngoài thành, còn hắn thì dẫn một ngàn Cẩm Y vệ vào thành.

Ở cửa thành, Chỉ huy sứ Thiên Tân tam vệ và quan viên của nha môn tào diêm đã sớm chờ ở đó, ba vị Chỉ huy sứ dãn tướng lãnh dưới trướng mình kính cẩn đứng đó, cửa thành đã được binh lính phong tỏa, dân chúng quân dân không thể ra vào, từ xa nhìn thấy cờ rồng của đoàn khâm sai tung bay, các văn quan võ tướng lấy hết tinh thần, cất bước nghênh đón.

Đầu lĩnh không phải ba vị Chỉ huy sứ mà không ngờ là một quan văn hơn bốn mươi tuổi, Tần Kham sau khi cách cửa thành trăm trượng thì xuống ngựa, quan văn đi lên trước khom mình hành lễ, chứ không phải là lễ quỳ.

" Bình Giang bá kiêm Tổng đốc tào hải vận, lĩnh Thái tử Thái Bảo Trần Hùng bái kiến thiên sứ khâm sai Tần Hầu gia."

Tần Kham mỉm cười hoàn lễ: "Thì ra là Bình Giang bá, Trần gia nhiều đời trung lương, thay thiên tử tổng đốc thuỷ vận hải vận đã năm đời, trao đổi nam bắc gạo lúa, tơ lục, đồ sứ, lá trà cho Đại Minh ta, có thể nói là càng vất vả công lao càng lớn, bản hầu không đảm đương nổi lễ của Bình Giang bá."

Nói tới Trần Hùng này, mặc dù ở hai đời Hoằng Trị, Chính Đức đều không ai nghe tiếng, nhưng tổ tiên hắn cũng rất nổi danh, tổ tông của hắn là Trần Tuyên, là chuyên gia thuỷ lợi nổi danh thời Hồng Vũ Kiến Văn, sau khi Vĩnh Lạc khởi binh Tĩnh Nan, Trần Tuyên rất thức thời, rất nhanh đứng đúng đội ngũ, chủ động nghênh hàng Yến vương, sau Tĩnh Nan được phong làm Bình Giang bá, từ đời Trần Tuyên đã làm Tổng đốc thuỷ vận thiên hạ, qua nhiều đời nối truyền, có thể nói là thế gia thuỷ vận.

Trong các văn quan võ tướng, sở dĩ do Trần Hùng dẫn đầu ra ra nghênh đón khâm sai, cũng không phải là bởi vì chức quan của hắn cao nhất, mà là cả thành Thiên Tân chỉ có một vị quan viên nối tiếp tước vị này, không giống với đại thần kinh sư xếp hàng khi tảo triều, tước vị cao thì đi đầu, tước vị đại biểu cho địa vị thân phận, là những quan viên tầm thường này không thể trèo tới.

Trần Hùng cười câu nệ, ở trước mặt văn quan võ tướng khác của thành Thiên Tân hắn có lẽ có thể kiêu ngạo một phen, nhưng mà tước vị của Tần Kham lại là hầu tước, so với hắn thì lớn hơn một bậc, lại còn dẫn dắt Cẩm Y vệ mà khiến người đời nghe thấy đã sợ mất mật, lại là thần tử sủng tín nhất của thiên tử, hơn nữa lúc này thân phận là khâm sai đại biểu cho hoàng đế tuần.

Rất nhiều thân phận chồng lên nhau, Bình Giang bá nho nhỏ ở trước mặt Tần Kham lấy đâu ra vốn mà cuồng ngạo? Huống chi thanh danh của Tần Kham hắn cũng ít nhiều được nghe nói qua, vị khâm sai trẻ tuổi nụ cười nho nhã, phong độ phiên phiên trước mặt này, khi động thủ giết người thì mắt cũng chẳng buồn chớp lấy một cái.

Hai người hàn huyên vài câu, Trần Hùng lập tức giới thiệu cho Tần Kham những văn quan võ tướng còn lại của thành Thiên Tân.

Đối với quan viên tào đạo diêm đạo, Tần Kham cũng không nhớ kỹ tên, nhưng lại rất chú ý tới tên của Chỉ huy sứ tam vệ, ba người đều hơn buốn mươi, mặc phi bào của võ quan tam phẩm, ở giữa thêu hình hổ, thần thái cực kỳ cung kính. Chỉ huy sứ của tam vệ phân biệt là Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ Lương Thắng, tả vệ Chỉ huy sứ Vương Viêm Sinh, hữu vệ Chỉ huy sứ Mã Tùng Linh.

Chuyện trò với ba vị võ tướng một lát, Tần Kham thầm nhớ kỹ tướng mạo của bọn họ, còn tính tình của mỗi người thì nhất thời cũng không nhìn ra được.

Để lại dũng sĩ doanh đóng quân ngoài thành, dưới sự vây quanh của một đám quan viên võ tướng, Tần Kham dẫn hơn ngàn Cẩm Y vệ và hai trăm người của điểu thương đội vào thành Thiên Tân.

Trong thành Thiên Tân so với trong tưởng tượng hắn thì chỉnh tề hơn nhiều, thời Vĩnh Lạc trong hai năm xây công sự đã có quy hoạch cẩn thận, từng hàng dân cư lớn nhỏ giống nhau chỉnh tề xếp trong thành, có hai chợ đông tây chuyên môn, cũng có gánh hát gánh xiếc biểu diễn lưu động, quân sĩ tuần qua lại như thoi đưa, ngoài cửa thành đông có một bến tàu khổng lồ, trên bến tàu có dân phu khiêng đồ, đánh xe xa phu cùng với những thương nhân gân cổ chửi bới hô hào, một thành nho nhỏ không ngờ cũng có khí tượng phồn hoa.

Nhìn thấy tất cả những điều này, Tần Kham vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng lại rất nghi hoặc.

Một cảnh tượng phồn hoa Như vậy, theo lý thuyết thì Bạch Liên giáo nên là không sinh sự nổi chứ, vì sao Hán Vệ ở trong thành này lại liên tiếp bị hao tổn?

Dưới biểu tượng phồn hoa yên bình, nơi này rốt cuộc ẩn giấu sát khí như thế nào? Lúc này, có bao nhiêu Bạch Liên giáo chúng đang ở chỗ tối quan sát khâm sai được triều đình phái tới là hắn đây?

Sau khi vào thành thì uyển chuyển cự tuyệt lời mời ở lại hậu viện nha môn thuỷ vận của Trần Hùng, một đám quan viên cùng Tần Kham đi tới nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ đóng ở Thiên Tân.

Nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ trong thành Thiên Tân được dựng

vào năm Vĩnh Lạc thứ mười lăm, lúc ấy hoàng đế Vĩnh Lạc định dời đô tới bắc bình, thế là trước khi dời đô đặc biệt thiết lập nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ ở Thiên Tân, dùng để thám thính cuộc đụng độ trong dân gian và quan trường tại địa khu Kinh Tân, cho đến sau khi dời đô, lại ở kinh sư thiết lập Nam Bắc trấn phủ ti và Kinh lịch ti, nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Thiên Tân liền dần dần xuống dốc, nhưng cơ cấu này vẫn tồn tại, chưa hề bị xóa bỏ.

Hiện giờ ở trong nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ thành Thiên Tân là một người quen cũ, Mưu Bân.

Người thứ nhất Tần Kham sau khi vào thành Thiên Tân muốn gặp chính là hắn.

Từng là thủ trưởng cũ, Chỉ huy sứ một tay nắm giữ mấy vạn Cẩm Y vệ thiên hạ, hiện giờ lại bị biếm trích tới Thiên Tân làm một Thiên hộ nho nhỏ, hơn nữa còn rời vào kết cục bị Bạch Liên giáo đồ ám sát, suýt nữa thì toi mạng.

Bước vào cửa lớn của Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ ti, tâm tình của Tần Kham tự dưng xuống thấp đi nhiều.

Chương 399: Thu phục Mưu Bân

Tranh đoạt Quyền lực là một chuyện vô tình, vì quyền lực mà mọi người chém giết nhau trên một chiến trướng không có khói thuốc súng, kết cục cuối cùng bình thường chỉ có mấy chữ "Thắng làm vua thua làm giặc".

Tần Kham và Mưu Bân chính là như vậy.

Nếu luận về ân oán lúc trước, không thể nói là ân mà cũng chẳng nói được là oán. Cưỡng ép điều Tần Kham vào Cẩm Y vệ là có quan hệt mật thiết với tiền đồ của bản thân Mưu Bân, dẫn dắt Tần Kham thăng quan cũng là Mưu Bân muốn giành được thánh tâm, hết lần này tới lần khác đem Tần Kham làm tốt thí lại xuất phát từ bản năng sinh tồn của Mưu Bân. Mưu Bân là người trong quan trường điển hình, tất cả những gì hắn làm với Tần Kham đều phù hợp với nguyên tắc sinh tồn của quan trường, cuối cùng rơi vào biếm trích tới Thiên Tân, chỉ có thể nói là ứng với câu "Vua nào triều thần nấy"

Thân ở triều đình càng lâu, Tần Kham đối với Mưu Bân lại càng không hận nổi. Hắn rất lý giải tất cả cách làm của Mưu Bân, đổi chỗ, nếu Tần Kham là Mưu Bân, bị rơi vào trong hoàn cảnh lúc đó, chỉ sợ Tần Kham còn làm tuyệt tình hơn hắn.

Vào một giây hai chân bước vào cửa lớn của Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ ti Thiên Tân, Tần Kham liền phát hiện bản thân đã tha thứ rồi.

Tiền đường và nhị đường Nha môn là nơi để xử lý công vụ, sau năm Thành Hóa Cẩm Y vệ Thiên Tân không thiết lập Chỉ huy sứ, chỉ thiết lập một Thiên hộ sở thường trú, nha môn Chỉ huy sứ tất nhiên sẽ thành nơi ở và làm việc của Thiên hộ.

Sau khi đi qua nhị đường, cảnh sắc trong nha môn trở nên u nhã, giữa hậu viện là một gốc cổ thụ che trời, cạnh cổ thụ có một hồ nước nho nhỏ, chính giữa hồ nước có thủy tạ lương đình, dọc theo đường mòn đá cuội đi vào trong, hoa cỏ muôn màu mọc đều hai

bên đường, sau khi đi hơn trăm bước thì rộng rãi thông thoáng, đại viện rộng hơn mười trượng xuất hiện trước mắt, viện tử này ba mặt đông tây bắc hợp vây, ba mặt đều là sương phòng.

Mưu Bân ở trong sương phòng phí đông.

Tổng đốc Thuỷ vận Trần Hùng cũng là người biết điều, đưa Tần Kham tới nội viện, sau khi chỉ gian nhà của Mưu Bân thì liền mỉm cười dẫn quan viên võ tướng Thiên Tân xoay người về nhị đường đợi.

Lý Nhị hữu vung tay lên, hơn trăm cao thủ cấm cung phân biệt canh ở cửa các sương phòng và cửa ra vào sảnh nội viện, trên nóc nhà ngòi xanh của các sương phòng cũng lờ mờ có bóng người, đó là cao thủ túc địch của Cẩm Y vệ mai phục ở chỗ khuất, Thiên Tân là nơi hổ lang hung hiểm, Tần Kham chuyến đi này cuối cùng cũng phải xuất động những cao thủ túc địch trong vệ đi cùng.

Một mình đi vào đông sương phòng, Tần Kham đầu tiên ngửi thấy mùi thuốc rất nồng, bên ngoài gian nhà là một thiếu niên tuấn tú đang ngồi dưới đất sắc thuốc, ánh sáng trong phòng khá ít, bài trí cũng rất u nhã, hai giá sách một án thư, tứ bảo đầy đủ, ở trong là một chiếc giường đất đơn sơ, Mưu Bân mặc áo lót màu trắng đang cố từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt nhìn Tần Kham vừa xấu hổ vừa vui mừng, vẻ mặt rất kích động, nhưng trong mắt lại là nước mắt.

Tần Kham bước nhanh lên, cản hắn xuống giường hành lễ.

"Mưu soái... Hơn năm không gặp, ngươi có khỏe không?" Tần Kham thở dài nói.

Mưu Bân lắc đầu: "Hạ quan là người có tội bị biếm trích, thật không dám nhận được Hầu gia gọi là Mưu soái."

"Không nói tới thị phi ân oán lúc trước, ta hiện giờ có ngày được bay cao, toàn là nhờ ơn dẫn dắt của Mưu soái, ngươi là thủ trưởng cũ của ta, ta sao có thể bất kính?"

Mưu Bân rơi lệ nói: "Hầu gia càng nói vậy hạ quan càng xấu hổ không biết chui vào đâu."

Tần Kham thở dài: "Lúc trước... Ngươi không sai, ta cũng không sai, sai là triều cục cương đao kề cổ, sai là nội ngoại đình từng bước bức chúng ta vào tuyệt cảnh, Mưu soái không cần phải áy náy trong lòng làm gì, khi đó ta là quân cờ, ngươi là người chơi cờ, trọng dụng hay là vứt bỏ, chỉ nằm ở trong lòng, phong vân biến hóa trên bàn cờ, có đôi khi ngay cả người chơi cờ cũng không kiểm soát được..."

Mưu Bân khóc nói: "Hầu gia, lúc trước... Mưu mỗ cũng quân cờ."

Tần Kham mỉm cười: "Nếu đều là quân cờ, thị phi ân oán bỏ qua đi, đều là thân bất do kỷ, việc gì phải lật lại nợ xưa."

Chớp chớp mắt với Mưu Bân, Tần Kham cười nói: "Kỳ thật, làm quân cờ cũng tốt mà, may mắn Mưu soái cũng là quân cờ, ví dụ như nói kết quả nội ngoại đình liên thủ lần trước, quân cờ đều sống tốt, ngược lại người chơi cờ bị giết cả, nhóm nội ngoại đình cũ đều sợ ngây người."

Mưu Bân sợ hãi cả kinh, phía sau lưng tự dưng túa mồ hôi lạnh, ánh mắt mang theo vẻ kinh sợ nhìn Tần Kham đang tươi cười, nhưng lại không phẩm ra được ẩn ý trong lời nói của hắn, cũng không biết là mừng cho bản thân mình may mắn hay là ngầm có ý cảnh cáo.

Trầm ngâm suy tư một lúc, Tần Kham khi nói chuyện bất tri bất giác đổi chủ đề: "Việc Thiên Tân Bạch Liên qua rồi, Mưu đại nhân hay là về Bắc trấn phủ ti kinh sư nhậm chức chỉ huy đồng tri đi, Cẩm Y vệ cần tiền bối như Mưu đại nhân lo liệu thường vụ, cái đám sát tài chỉ biết đánh đánh giết giết không làm được, về phần vị đồng tri Triệu Giám còn lại và mấy vị chỉ huy thiêm sự, còn cả phe phái đầy rẫy trong Nam Bắc trấn phủ ti... Ha ha."

Tần Kham lắc đầu không nói nữa, Mưu Bân lại rất minh bạch ý tứ của hắn, từ Hoằng Trị tới nay, hiện tượng người nhiều hơn việc trong hệ thống Cẩm Y vệ càng lúc càng nghiêm trọng, tác phong quan liêu thịnh hành, là cơ cấu đặc vụ trực thuộc hoàng đế, không khí như vậy không nghi ngờ gì nữa là rất nguy hiểm, Tần Kham tuy là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, nhưng dù sao một cây chẳng chống vững nhà, triệu hồi Mưu Bân về Bắc trấn phủ ti chính là quyết định sau một hồi tính toán của hắn.

Mưu Bân nghe vậy không khỏi cảm động rơi nước mắt, gian nan đứng dậy nức nở nói: "Hạ quan nguyện làm khuyển mã cho Hầu gia."

Tần Kham vội vàng đỡ hắn: "Mưu đại nhân không cần khách khí, mổ hay uống là do duyên định, ngươi và ta là người có duyên."

"Vâng vâng."

Nhìn vẻ mặt cảm kích của Mưu Bân, Tần Kham bỗng nhiên giống như nói đùa lại giống như nghiêm túc: "Lần sau ta nếu có nạn, Mưu đại nhân không thể lại đẩy ta ra chỗ chết được đâu đấy, bằng không.... Cẩm Y vệ còn thiếu một nhân tài tàn khuyết tới bên cạnh ti lễ giám Lưu công công nằm vùng."

Mưu Bân lập tức thấy hai quả trứng già căng lên, vội vàng chắp tay nói: "Hạ quan xin thề với trời, bán tấm thân tàn này cho Tần gia, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không phản bội, nếu làm trái thì thiên lôi đánh chết."

Ánh mắt tà ác không có hảo ý của Tần Kham quan sát khố Mưu Bân một lúc, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Chu Hậu Chiếu từng nói, Mưu Bân già vậy rồi, cắt hay không thì có quan trọng gì đâu, Tần Kham lập tức có chút hối hận, câu cảnh cáo này không có sức uy hiếp bằng ném con trai hắn xuống giếng. Một tới một đi, Tần Kham và Mưu Bân cứ vậy hoàn thành thay đổi thân phận, thủ trưởng lúc trước biến thành thuộc hạ, vẻ mặt của hai người thong dong tự nhiên, rất là tất nhiên, giống như loại quan hệ này đã gắn bó rất nhiều năm rồi vậy.

"Được rồi, thề độc hay không không quan trọng, bản hầu đâu có tin người nông cạn thề thốt. Khụ, à không phải, bản hầu là không thích thuộc hà thề thốt vớ vẩn, nói chính sự đi, thương thế hiện giờ của ngươi thế nào? Lúc trước là bị Bạch Liên giáo ám sát như thế nào?"

"Hầu gia, Bạch Liên giáo ở Thiên Tân e là đã thành khí rồi." Mưu Bân trước tiên không nói về thương thế của mình, mà là cấp thiết nói ra câu này.

Tần Kham thở dài: "Tới giờ chỉ có ba người nói với ta hai chữ

"thành khí" này, ta cũng muốn hỏi một chút, chỉ là một tà giáo, nó rốt cuộc là thành khí cái gì? Chẳng lẽ nó đã đến mức công nhiên tạo phản rồi ư?"

Mưu Bân cười khổ nói: "Hầu gia nói không sai, nó quả thật sắp tới mức tạo phản rồi..."

Tần Kham nhíu mày nhíu mày, trầm giọng nói: "Nói cho rõ ràng đi."

Vừa nghe thấy thanh âm vô cùng uy nghiêm của Tần Kham, Mưu Bân rùng mình, hắn giờ mới phát giác người trẻ tuổi trước mặt này đã không còn là người thanh niên ngơ ngác mới hơn hai mươi nữa, không ngờ đã dưỡng ra được quan quan nặng như núi, loại quan uy này ngay cả hắn từng là thủ trưởng cũ cũng bất giác cảm thấy rùng mình.

Mưu Bân thầm cười khổ, qua một cuộc phong vân liền hóa rồng, sự hoán đổi thân phận hiện giờ không phải là không có đạo lý.

Nghĩ đến đây, một tia oán ý cuối cùng của Mưu Bân đối với Tần Kham cuối cùng cũng theo gió bay đi.

Liếm liếm đôi môi khô héo, thần thái khi nói chuyện của Mưu Bân kính cẩn hơn: "Hầu gia, hạ quan bị ám sát đã là chuyện một tháng trước, trước lúc đó, hạ quan từng nhận được mật báo của thám tử Cẩm Y vệ Thiên Tân, nói trong thành có người truyền giáo giảng đạo, bí mật tụ tập dân chúng vô tri mở hương đường, kích động cảm xúc thù địch của bọn họ đối với triều đình, hạ quan sau khi nhận được báo thì cũng không dám lơ là, sau khi thảo văn thư trình tới Bắc trấn phủ ti, liền dẫn người tới chỗ bọn họ mở hương đường, cũng chính là Quan đế miếu cũ nát ở ngoại ô Thiên Tân xem thử, đám người này rất ngông cuồng, tựa hồ căn bản không nghĩ tới việc xóa dấu vết, tới nơi hạ quan tới nơi người mặc dù đã giải tán, nhưng hương án cung phụng vẫn còn, trong lư hương cắm chín que hương, sau án còn có bức họa của Vô sinh lão mẫu."

Chương 400: Không cốc u lan

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Tựa hồ sợ Tần Kham không hiểu, Mưu Bân giải thích: "Bạch Liên giáo từ Nam Tống lập giáo tới triều Hoằng Trị ta, vốn đều là bái phật Di Lặc, cho nên còn được gọi là Di Lặc giáo. Mấy năm trước phía bắc Đại Minh ta xuất hiên một người tên là La Mộng Hồng đạo nhân, người này trời sinh căn cốt đạo gia, vào năm Thành Hóa thứ mười tám thì minh tâm ngộ đạo, sau đó sáng lập La giáo, La giáo lúc đầu được gọ là Vô Vi giáo, La Mộng Hồng này sau khi ngộ đạo liề viết ra năm bộ kinh thư, một bộ trong đó là "Khổ công ngộ đạo quyển", trong cuốn này từng đề cập tới cách nói 'Vô sinh lão mẫu', cách nói này lại bị Bạch Liên giáo cướp đi, bắt đầu từ năm Hoằng Trị thứ mười sáu, người Bạch Liên giáo bái không còn là phật Di Lặc mà là 'Vô sinh lão mẫu."

Những điều Mưu Bân vừa nói Tần Kham quả thật không biết, người xuyên qua có ưu thế của người xuyên qua, nhưng ưu thế cũng không thể hiện ở những chỗ này, kiếp trước khi hắn làm phó không có hứng thú nghiên cứu về Bạch Liên giáo cực kỳ xa lạ với hắn này, lúc này nghe Mưu Bân nói ra càng thấy mờ mịt.

" La Mộng Hồng này có liên quan gì tới Bạch Liên giáo không?"

Mưu Bân lắc đầu nói: "Không hề có liên quan gì cả, thuần túy là bị Bạch Liên giáo trộm kinh thư yếu nghĩa, theo Cẩm Y vệ năm đó thám thính biết được, La giáo là giáo phái rất ôn hòa, nó kết hợp thiền tông, lý học và huyền học mà tự thành một phái, tám chữ chân ngôn 'Vô sinh lão mẫu, chân không gia hương' chính là giáo lí của nó, đáng tiếc lại bị Bạch Liên giáo trộm mất, bản ý cũng bị Bạch Liên tà giáo sửa thành rối tinh rối mù."

Nhìn Tần Kham một cái, Mưu Bân hạ giọng rất thấp: "Theo hạ quan biết, ngự mã giám chưởng ấn Trương Vĩnh Trương công công

trong cung chính là tín đồ của La giáo..."

Tần Kham ngẩn người, tiếp theo nhìn Mưu Bân với vẻ tán thưởng.

Giáo phái tông nghĩa cái gì, Tần Kham hoàn toàn không hiểu. Có điều hắn rất thưởng thức sự bát quái mới mẻ mà Mưu Bân đưa lên, bởi vì bát quái này tùy thời có thể biến thành tài liệu đen, tương lai sau khi lật đổ Lưu Cẩn, nếu Trương Vĩnh không an phận, có thể dùng tài liệu đen này để giết chết hắn.

"Vô sinh lão mẫu, chân không gia hương", tám chữ này la giáo dùng rồi, Bạch Liên giáo cũng dùng, ngươi nói ngươi là La giáo không phải Bạch Liên giáo, ngươi có thể chứng minh được sao

Không thể không nói, kết làm minh hữu với người như Tần Kham, thật sự là là một chuyện mù mắt chó.

Mưu Bân ngạc nhiên nhìn Tần Kham, không biết sao hắn lại cười âm hiểm không ngừng, Tần Kham một lúc sau mới khôi phục bình thường.

"Mưu đại nhân, tiếp tục nói chính sự đi, Thiên Tân Bạch Liên giáo ngươi tra thế nào?"

"Vâng, ngày ấy hạ quan không tra được gì, sau khi về nha môn liền phát động mật thám Cẩm Y vệ và bang nhàn trong thành Thiên Tân bí mật tìm hiểu tin tức của Bạch Liên giáo, sau khi tìm hiểm mới phát giác chuyện có chút nghiêm trọng, dân chúng trong thành có chừng khoảng hộ, hơn nữa trong đó rất nhiều đều là gia quyến của quân hộ Thiên Tân tam vệ, trong đó đã có mấy trăm hộ trong nhà bí mật cung phụng Vô sinh lão mẫu, hạ quan không dám chần trừ, lập tức hạ lệnh bắt mấy hộ gia đình vào ngục xét hỏi, ai ngờ bọn họ chỉ là tín đồ tầng dưới cùng, hỏi thì chẳng biết gì, chỉ nói Bạch Liên giáo thu nạp tín đồ rộng rãi, nhưng không thu tiền nhan đèn của dân chúng, ngược lại làm nhiều việc thiện, có dân chúng nghèo đói Bạch Liên giáo còn theo tháng tặng họ gạo, hành động này rất được dân chúng dân gian tán tụng, đây cũng là nguyên nhân Bạch Liên giáo bất tri bất giác đứng vững ở Thiên Tân."

Tần Kham trầm giọng nói: "Bạch Liên giáo này tính toán giỏi thật, thu mua lòng người chỉ là việc nhỏ sợ là sợ..."

Quay đầu nhìn chăm chú Mưu Bân, trong mắt Tần Kham lại có một tia kinh hoàng: "Ngươi nói dân chúng trong thành có bao nhiêu gia quyến quân hộ?"

Tựa hồ biết Tần Kham đang kinh hoàng về điều gì, trên mặt Mưu Bân lộ ra nụ cười khổ: "Vâng, hạ quan từ vậy mà suy đoán, e là các tướng sĩ trong Thiên Tân tam vệ cũng có không ít người bí mật vào hương đường, cụ thể có bao nhiêu người thì hạ quan không biết được, có thể khẳng định, không phải số ít."

"Ta vệ Chỉ huy sứ có biết không?"

Mưu Bân lắc đầu nói: "Việc này quá mức trọng đại, hạ quan không dám tùy tiện nói lung tung, trừ mật báo cho Bắc trấn phủ ti ra, trong thành Thiên Tân hạ quan không để lộ với ai cả, vả lại, nếu Bạch Liên giáo thật sự đã thẩm thấu vào Thiên Tân tam vệ, ba vị Chỉ huy sứ có làm hay không khó mà nói chắc được, hạ quan sao dám làm cái chuyện ngu xuẩn đả thảo kinh xà đó?"

Tần Kham càng nhíu mày chặt hơn: "Thiên Tân tam vệ, tướng sĩ cả ngạch là một vạn sáu ngàn tám trăm người, nếu bị Bạch Liên giáo nắm giữ cỗ lực lượng này, cộng thêm tín đồ giáo chúng mấy năm nay Bạch Liên giáo phát triển ở dân gian, đến lúc đó phất cờ hành động, mấy vạn người tụ tập, khi đó thực sự sẽ thành chuyện lớn đó."

Mưu Bân trầm giọng nói: "Đáng sợ hơn là, Thiên Tân cách kinh sư có hơn hai trăm dặm, sáng đi chiều đến, nếu Bạch Liên giáo kích động tạo phản mà dẫn tới binh biến ở Thiên Tân, nghịch tặc huy binh đánh thẳng tới kinh sư..."

Cả người Tần Kham run lên, nói: "Đám nghịch tặc này cũng chọn chỗ truyền giáo tốt thật, hiển nhiên là sớm có dự mưu!"

Trong mắt phủ đầy sát khí, Tần Kham nghiến răng nói: "Để Bạch Liên giáo thẩm thấu vào tam vệ mà ba gã Chỉ huy sứ không biết gì, bất luận bọn họ có làm hay không, chỉ dựa vào điểm này cũng đáng mất đầu rồi."

Mưu Bân an ủi nói: "Hầu gia chớ gấp, có lẽ tình huống chưa xấu tới mức đó, Thiên Tân tam vệ hơn một vạn sáu ngàn người, không

thể toàn bộ đều phản triều đình được."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Mưu đại nhân, ngươi chớ có xem thường lực lượng của tôn giáo, từ xưa tới nay người mượn danh tôn giáo mà thành đại sự nhiều đếm không hết đâu, xa là từ loạn Khăn Vàng Hán mạt, Trương Giác tụ tập tín đồ hưng binh, tới Thái tổ hoàng đế triều ta lập quốc, nếu nói phạm húy, Thái tổ cũng là mượn thế của Minh giáo, hơn nữa cũng có lời đồn là Minh vương thác thế mới được giang sơn, Mưu đại nhân, tôn giáo tốt có thể dẫn người ta hướng thiện, rửa sạch tâm linh, tôn giáo xấu xa thì sẽ bành trướng vô hạn một mặt ác nhất xấu nhất của nhân tính, khiến người ta nổi điên phát cuồng, không cò thuận theo vương hóa, không còn vâng theo vương pháp nữa, chỗ đáng sợ nhất của tôn giáo là ăn mòn lòng người, Bạch Liên giáo nếu thật sự thẩm thấu vào Thiên Tân tam vệ, tốc độ lan ra của nó tất nhiên là cực kỳ đáng sợ, nó so với ôn dịch còn nghiêm trọng hơn, chúng ta không thể ôm cái ảo tưởng vạn nhất được."

Qua lời nói của Tần Kham, trán Mưu Bân lập tức túa mồ hôi, sắc mặt vốn trọng thương chưa lành mà tái nhợt, lúc này hoàn toàn không còn màu máu.

"Mưu đại nhân, ngươi bị ám sát là thế nào? Trước đó hoàn toàn không có dấu hiệu gì sao?"

Mưu Bân lắc đầu nói: "Hoàn toàn không có dấu hiệu, một tháng trước, hạ quan dẫn mấy chục Giáo úy tới bến tàu, bởi vì theo báo của thám tử, bến tàu có dân phu tụ tập mở hương đường bái Vô sinh lão mẫu, hạ quan vội vàng dẫn người tới truy bắt, kết quả ra khỏi nha môn, khi đi qua một ngõ tối trên đường thì bị trúng ám toán, đối phương có nỏ mạnh, một loạt nỏ tiễn đã bắn chết hơn nửa mấy chục Giáo úy, hạ quan vội vàng lệnh cho mọi người rời khỏi ngõ tối, kết quả một mũi tên thổi do giang hồ nhân sĩ dùng vô thanh vô tức bắn vào bụng hạ quan."

Trong mắt Tần Kham hiện lên vẻ suy tư, lẩm bẩm nói: "Dám ngang nhiên giết Cẩm Y vệ Thiên hộ, hơn nữa hiển nhiên là hành động có chuẩn bị có dự mưu, mục đích của đám người này chẳng lẽ chỉ đơn giản là muốn mạng ngươi thôi sao? Bọn họ làm như vậy không sợ dẫn tới sự trả thù điên cuồng của triều đình à?"

Lúc Hai người đang suy tư trầm mặc thì người trẻ tuổi sắc thuốc ngoài cửa bỗng nhiên gọi với vào trong phòng.

"Thiên hộ đại nhân, Đường đại phu tới thay thuốc cho ngài rồi, có điều lại bị... lại bị thuộc hạ của vị khách quý này cản lại ở ngoài, Đường đại phu sắp tức giận rồi."

Mưu Bân nhìn nhìn sắc trời, cười nói: "Hôm nay Đường đại phu tới sớm thế, lúc trước không phải là trời gần tối mới đến sao?"

Quay lại nhìn Tần Kham, Mưu Bân cười nói: "Xin Hầu gia cho vị đại phu kia vào, hạ quan bị thương khá nặng, lúc ấy mũi tên cắm vào bụng khó gắp ra, may mà có vị Đường thần y này xảo thi diệu thủ, mới cướp được mạng của hạ quan từ tay Diêm Vương về, hơn nữa trong thời gian này Đường thần y mỗi ngày đều không ngại vất vả vào nha môn thay thuốc kê đơn cho hạ quan, đối với hạ quan thực sự là có cơn tái sinh."

Tần Kham cười nói: "Có ơn với Mưu đại nhân tức là có ơn với Cẩm Y vệ chúng ta, ta tất nhiên sẽ không làm khó hắn."

Nói xong Tần Kham xoay người cao giọng hô bảo thuộc hạ bên ngoài cho vị Đường đại phu vào.

Có ngoại nhân, đề tài vừa rồi nói với Mưu Bân tất nhiên là không thể nói nữa, Tần Kham cười dài đứng lên, thuận tay lật xem sách trên giá.

Ánh sáng trong phòng bị che lại, một thân ảnh lả lướt xuất hiện ở cửa.

Tần Kham quay đầu nhìn lại, vẻ mặt không khỏi ngẩn ra, tiếp theo lộ ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc.

Chỉ thấy người tới là mặc một thân quần áo màu xanh, trên áo thêu mây lành một trắng, nhìn thêm lên trên là một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, mày như núi xa, mắt như sao sáng, đôi môi mỏng mím chặt, trên mặt không tô son trát phấn, chỉ lặng lẽ đứng ngoài cửa thôi cũng như cướp đi hết cái đẹp của thế gian rồi.

Căn phòng mùa đông rét lạnh, giống như nở ra một đó hoa lan trong cốc trống.

Chương 401: Lãnh diễm thần y

Lãnh diễm!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Tần Kham đối với nữ tử này, như đóa u lan mọc một mình trong cốc trống, cao ngạo bất quần, lại diễm kinh thiên hạ.

Tần Kham ngây ra, cả hai đời cộng lại, sắc đẹp trong trần tục hắn không biết đã thấy bao nhiêu lần, sớm đã miễn dịch đối với cái đẹp, quan viên các cấp xu nịnh lấy lòng mở tiệc chiêu đãi, trong tiệc vô số nữ tử quốc sắc như hồ điệp xuyên hoa bay lượn trước mặt hắn, chỉ để cố gắng thu hút một cái nhìn của hắn, nhưng Tần Kham vẫn bất động như núi, đến địa vị hiện tại của hắn, trừ kiều thê trong nhà ra, trong phàm tục còn nữ tử nào có thể khiến hắn phải liếc thêm một cái?

Nhưng mà vị vị nữ tử trước mặt này.

Tần Kham không thể không thừa nhận, lần đầu thấy nàng ta, tim hắn như đập chệch một nhịp.

Ra vẻ vô ý thuận tay đặt sách trên giá xuống, Tần Kham liếc nữ tử một cái, ánh mắt cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Xoay người hỏi Mưu Bân: "Vị này... chính là Đường thần y? Nữ đại phu à?"

Mưu Bân cười cười gật đầu, còn chưa kịp trả lời thì Đường thần y đã lạnh lùng mở miệng: "Nữ tử không làm được đại phu à? Người hành nghề y như cha mẹ, người bệnh như con cái, cha mẹ luôn chiếu cố cho con cái, người bệnh có ai đi chọn cha hay mẹ tới chăm sóc không? Trên đời có con cái như vậy à?"

Ngữ khí lạnh như băng, nhưng giọng nói lại rất mềm mại êm tai.

Vừa mở miệng đã khiến cho Tần Kham sặc tí chết, Tần Kham đành phải vuốt mũi ngượng ngùng mỉm cười hai tiếng.

"Vị đại phu này nói không sai, nếu thực sự có con cái không hiểu đạo lý như vậy, bị đánh chết cũng đáng."

Nữ đại phu Họ Đường nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Tần Kham, mặt không biểu tình lạnh lùng hừ một cái.

Mưu Bân cười cười hoà giải: "Hầu gia, vị Đường thần y này là nữ Bồ Tát cưu người vô số nổi danh Thiên Tân, cái mạng này của hạ quan nếu không phải nữ thần y xuất thủ cứu giúp. E là không sống nổi rồi..."

Đường thần y rất không khách khí cắt ngang lời khen tặng của Mưu Bân, hơn nữa nhìn tính tình và bộ dạng của nàng ta cũng không phải là tốt lắm.

Tay trắng nõn như ngọc giơ lên chỉ chỉ Mưu Bân, Đường thần y lạnh lùng nói: "Hôm nay người ngoài cửa cản ta, nếu có lần sau, có quỳ xuống xin ta ta cũng không tới đâu, ngươi nhớ cho kỹ."

Cũng không biết là bởi vì dung mạo của nữ tử quá mức tuyệt sắc, hay là nàng ta quả thật có bản lãnh thật sự, Mưu Bân từng cao cao tại thượng tay nắm mấy vạn Cẩm Y vệ lập tức cười bồi, nói: "Vâng vâng, người ngoài cửa là thuộc hạ của vị khách quý này. Lần tới nhất định sẽ không cản. Đường thần y xin bỏ quá cho sự sơ sót này của ta."

Đường thần y lại hừ một cái, không để ý tới Tần Kham bên cạnh, chỉ vào Mưu Bân nói: "Cởi áo ra để ta thay thuốc."

Mưu Bân rất nghe lời cởi áo, lộ ra thân trên hơi nhăn nheo già nua. Đường thần y cũng không hề tỏ vẻ xấu hổ. Ánh mắt của nàng ta trong suốt, một thân thịt trắng của Mưu Bân ở trong mắt nàng ta giống như biến ảo thành từng khí quan riêng lẻ.

Chậm rãi tháo từng vòng băng quấn bên hông Mưu Bân xuống, lộ ra vết thương ở giữa bụng Mưu Bân. Tần Kham đặc biệt cẩn thận nhìn kỹ, vết thương quả thật do tên dẫn tới, lộ ra một cái hình vòng tròn nhỏ, khiến người ta kỳ quái là, xung quanh vết thương có mủ sưng tấy màu đen, hiển nhiên là bệnh trạng trúng độc.

Không đợi Tần Kham hỏi, Đường thần y cẩn thận quan sát vết

thương của Mưu Bân, hơn nữa cũng không hiềm khí mùi trên vải, sau đó có chút hài lòng gật gật đầu: "Độc bị trúng đổi hai lần thuốc là có thể giải, hai vị ô đầu và tế tân trộn lẫn, đây là kịch độc là thế gian, trên mũi tên bôi hai thứ này mà không độc chết được ngươi, coi như mạng ngươi lớn."

Lời nói Không chút khách khí nhưng Mưu Bân lại không hề giận, ngược lại cảm kích chắp tay với nàng ta: "Mạng của Mưu mỗ không lớn, toàn là nhờ diệu thủ khởi tử hồi sinh của nữ thần y. Lần này bị thương thực sự là mạng như mành treo chuông, đối phương thật sự quá hèn hạ, hại Đường thần y...."

Đường thần y vung tay cắt ngang lời nói của hắn, lạnh lùng nói: "Ta nhận bạc chữa bệnh trị thương, bất kể thương thế của ngươi thế nào, cũng không quản cái gì hèn hạ hay không, ngươi không cần phải nói những lời vô nghĩa này với ta."

Không để ý tới sự cảm kích và khen tặng của Mưu Bân, Đường thần y thuần thục mở hộp trúc nhỏ mang theo người ra, trong hộp và đủ loại bình, còn vải để quấn vết thương cùng một bao ngân châm.

Chọn một lúc, nàng ta từ trong hộp lấy ra hai cái bình sứ nhỏ, lại đổ thuốc mỡ lên vải trắng, sau đó quấn lên vết thương của Mưu Bân.

Sau khi quấn xong, lại từ trong bình đổ ra hai viên thuốc màu đen, đặt vào tay Mưu Bân, ngắn gọn ra lệnh: "Uống đi."

Tín nhiệm của Mưu Bân đối với nàng ta quả thực khiến người ta giận sôi, cũng không quản thuốc này có lai lịch tính chất thế nào, há miệng không dọ dự nuốt ngay.

Xong xuôi Tất cả, Đường thần y thu dọn hộp trúc, Mưu Bân cười bồi nói: "Hôm nay Đường thần y tới sớm hơn mọi ngày một chút."

Đường thần y thản nhiên ừ một cái, nói: "Trong nông trang quân hộ Ngoài thành có người bệnh, ta phải lập tức tới khám, ta xử lý vết thương cho ngươi trước để còn tới đó."

"Đa tạ Đường thần y quan tâm, thần y từ bi."

Đường thần y hiển nhiên không nhận cái trò rắm ngựa này, thu thập đồ xong liền đi: "Tiền khám bệnh một xu cũng không được thiếu, đưa cho ta."

"Vâng, thần y đi thong thả."

Một mùi thương thoáng qua, khi Đường thần y đi qua bên cạnh Tần Kham, cuối cùng liếc hắn một cái, bỗng nhiên dừng chân, chỉ chỉ Tần Kham, xoay lại hỏi Mưu Bân: "Người này là khách quý của ngươi à?"

Mưu Bân cũng không tiện tiết lộ thân phận của Tần Kham, thế là cười nói: "Quả thật là khách quý."

Đường thần y gật gật đầu, nói: "Hắn tương lai có bệnh bảo ta khám, tiền khám gấp mười lần của ngươi."

Tần Kham: "..."

Thân ảnh lả lướt của Đường thần y biến mất, trong phòng tựa hồ vẫn lưu lại mấy phần hương ai.

Tần Kham sờ sờ mũi, cười khổ nói: "Vị nữ thần y này thật đúng là.... Ha ha, có cá tính a."

Mưu Bân cười nói: "Nàng ta trước này vẫn là tính tình thế đấy, toàn bộ người của Thiên Tân đều biết, tính tình mặc dù không tốt, nhưng lại thực sự có vài phần bản sự, phàm là nàng ta ra tay, người Diêm Vương muốn cũng có thể đoạt lại đưa về dương gian, cho nên trong thành Thiên Tân rất có thanh danh, ai cũng gọi nàng ta là..."

"Hơn Diêm Vương?"

Mặt Mưu Bân nhanh chóng đen xì: "Không, nữ Bồ Tát."

"Vì sao ta có bệnh thì tiền khám đắt hơn người gấp mười." Tần Kham có chút không vui.

Mưu Bân cười bồi: "Đường thần y thu tiền khám trước nay khác với người ta, người giàu có mời nàng ta xem bệnh một lần, ít thì máy chục lượng, nhiều thì mấy trăm một ngàn, mà xem bệnh cho

người nghèo, nàng ta bình thường không lấy một xu, thuốc thang tặng không, mà tiền khám nàng ta lấy được từ chỗ nhà giàu đại bộ phận cũng tặng cho người nghèo..."

"Nàng ta vừa rồi nói ta nếu bị bệnh thì tiền khám gấp mười lần ngươi, vậy ngươi trả cho nàng ta bao nhiêu."

Mưu Bân sợ Tần Kham tức giận, nghe vậy rụt rè nói: "Hạ quan cũng có của cải, hơn nữa lúc ấy tình hình thương thế nguy hiểm, trả tiền khám cho nàng ta là ba trăm lượng bạc, mỗi lần thay thuốc tính thêm..."

"Cho nên ta phải trả nàng ta ba ngàn lượng?"

"Hầu gia là khách quý..."

"Đắc là vì chữ quý đó hả?" Tần Kham bất mãn nói: "Ta nếu nói ta là tiện khách chứ không phải quý khác thì nàng ta liệu có tính rẻ cho một chút không?"

……..

Tra án khác với đấu đá lẫn nhau trong triều đình, phải kéo tơ bóc kén, đặc biệt là Bạch Liên giáo Thiên Tân, nếu Tần Kham và Mưu Bân đoán đúng, Bạch Liên giáo đã thẩm thấu vào Thiên Tân tam vệ, một khi như vậy tra án càng cần cẩn thận, nếu không một sơ suất nhỏ hoặc một án oán cũng có thể làm Thiên Tân tam vệ nổi binh biến.

Sự việc trọng đại, Tần Kham không dám lơ là, sau khi đến Thiên Tân trừ thăm Mưu Bân, bất kỳ động tác nào khác đều không có, giống như hắn chuyến này tới Thiên Tân chỉ là để nghỉ phép vậy.

Ra khỏi chỗ của Mưu Bân, Tần Kham đi tới chỗ quan viên thuỷ vận và diêm đạo cùng với Chỉ huy sứ của ba vệ đang đợi, mọi người lại hàn huyên một phen.

Tần Kham hơi cảm thấy mất kiên nhẫn, nhưng mà hình thức đưa tiễn trên quan trường là không thể không để ý, cố gắng vực tinh thần ứng phó hồi lâu, dù không muốn nhận lời mời dự tiệc của đám người Trần Hùng, song khâm sai đến địa phương, quan viên mở tiệc đón gió tẩy trần đã là quy củ bất thành văn, Tần Kham

đành phải miễn cưỡng đi dự.

Một tiệc rượu xa hoa khách và chủ đều vui, trong tiệc cũng không thể thiếu mấy vị dan kỹ quan viên mời từ thanh lâu kinh sư tới gẩy đàn thổi sáo, gần đến giờ tan tiệc, Tần Kham vẫn từ chối danh kỹ các quan viên võ tướng tặng hắn để ngủ cùng, dưới ánh mắt u oán của đám danh kỹ, Tần Kham đã uống tới mặt mũi đỏ bừng ra khỏi tửu lâu.

Gió lánh thấu xương thổi qua, năm phần cảm giác say đã bớt đi không ít, ánh mắt của Tần Kham lại trở nên tỉnh táo.

Bên ngoài tửu lâu đã được thanh tràng, bất kỳ người không liên quan nào đều không được cho phép tới gần, các Cẩm y Giáo úy như lang như hổ vây chặt tửu lâu ba tầng ngoài ba tầng trong. Lý Nhị mặc giáp mềm, lẳng lặng đứng ở cửa tửu lâu chờ Tần Kham.

Tần Kham cười cười với hắn rồi phân phó: "Đi mời riêng Trần bá gia xuống, cứ nói bản hầu có việc muốn thương lượng với hắn."

Lý Nhị ôm quyền tuân mệnh, rất nhanh, Bình Giang bá Trần Hùng khoác áo da cừu vội vàng đi xuống lâu, cũng giống như Tần Kham, khi xuống lầu vẻ ngà ngà say trên mặt liền biến mất mấy phần, xem ra uống rượu và làm người, đều thầm để lại mấy phần.

Chương 402: Từ từ bố trí

"Không biết Hầu gia có gì phân phó?" Trần Hùng chắp tay nói.

Tần Kham cười cười: "Đêm khuya tuy lạnh, nhưng đi tìm mai cũng là một chuyện nhã sự, không biết Trần bá gia có muốn đi chung với mỗ không?"

Trần Hùng ngây ra một lúc, sau đó cười nói: "Hầu gia có nhã hứng này, hạ quan không dám không tòng mệnh."

Hai người cùng bước đi, mấy trăm Cẩm y Giáo úy đi cách hơn trượng bảo vệ.

Thành Thiên Tân nghiêm khắc mà nói thì kỳ thật là một tòa quân thành và bến tàu gần biển, gia đình bách tính chỉ khoảng hai ngàn hộ, còn đâu phần lớn là quân sĩ và hải thuyền, Thiên Tân không chỉ có vị trí địa lý trọng yếu, đồng thời cũng là trạm trung chuyển nam bắc của Đại Minh, phía bắc là dược liệu vật liệu gỗ và đặc sản, phía nam thì gạo thóc tơ lụa đồ sứ, đều trung chuyển ở bến tàu Thiên Tân, cho nên bắt đầu từ năm Vĩnh Lạc dựng thành Thiên Tân, Thiên Tân liền thường trú nha môn thuỷ vận, năm đời Trần gia đều ở Thiên Tân, thừa kế Tổng đốc thuỷ vận.

Gió đêm rất lạnh, hít sâu một hơn, Tần Kham thậm chí có thể ngửi thấy mùi mặn của biển trong gió, Trần Hùng tự giác đi sau Tần Kham nửa bước, hai người cứ một đường trầm mặc mà đi.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham cuối cùng mở miệng: "Bình Giang bá chắc biết bản hầu lần này vì sao đến Thiên Tân phải không?"

Trần Hùng cung kính nói: "Trước khi Hầu gia đến Thiên Tân các quan nha và các vệ đều đã nhận được công hàm của thông chính ti, trên công hàm mặc dù không nói Hầu gia tới đây là có việc gì, nhưng người bên dưới cơ hồ đều minh bạch, Bạch Liên giáo ngôn cuồng, làm hao tổn rất nhiều nhân mã của Hán Vệ, tà giáo này, triều đình không thể phớt lờ cho qua, tất phải tru trừ răn đe."

Tần Kham cười nói: "Phản ứng của các quan viên võ tướng trong thành Thiên Tân như thế nào?"

Trần Hùng cười khổ nói: "Bao gồm cả hạ quan, tất nhiên hoảng sợ không thể nào tả siết. Trong việc diệt trừ Bạch Liên giáo, triều đình nếu truy cứu trách nhiệm, quan viên võ tướng trong thành Thiên Tân e là khó thoát khỏi tội giám sát bất lực."

Tần Kham gật đầu nói: "Bản hầu không giấu gì các ngươi, sau khi Bạch Liên giáo bị tiêu diệt, triều đình khẳng định sẽ truy cứu, có điều Bình Giang bá không cần lo lắng, ngươi là huân quý duy nhất của thành Thiên Tân, lại nhận trọng trách thuỷ vận thiên hạ, triều đình sẽ không quá nghiêm khắc với ngươi, huống hồ bản hầu hiện tại ở Thiên Tân muốn tiêu diệt Bạch Liên, rất nhiều chỗ còn cần Bình Giang bá ra tay tương trợ, tương lai trên tấu chương báo công bản hầu sẽ thêm vài nét bút khen Bình Giang bá, cũng chỉ là việc một cái nhấc tay."

Trần Hùng vội vàng nói: "Hầu gia có gì cứ sai khiến, hạ quan nhất định sẽ làm hết sức."

"Vậy Bản hầu không khách khí, Bình Giang bá chủ quản thuỷ vận, phụ trách gạo nam thuốc bắc, bản hầu hỏi ngươi, tuyến thuỷ vận này ngươi quả thật nắm trong lòng bàn tay chứ?"

"Đó là tất nhiên, có điều hạ quan tuy là Tổng đốc, nhưng dân phu triều đình phát cho cũng hữu hạn, rất nhiều lúc không thể không dựa vào quan phủ và tào bang (người làm nghề bốc vác ở bến tàu) trên tuyến thuỷ vận giúp đỡ."

Tần Kham thở dài, cái nghiệp thuỷ vận này hưng cũng tào bang, suy cũng tào bang, từ lúc có thuỷ vận tới nay, tào bang là nhân vật trọng yếu không thể thiếu, nhưng lại cũng là nhân vật nguy hiểm nhất và kém ổn định nhất.

Thời Thái bình, hán tử nghèo khổ kiếm ăn bằng nghề tào bang có thể là thuần dân thiện lương nhất biết đủ nhất, một khi đến loạn thế có người kích động vài câu, những thuần dân này nháy mắt sẽ trở thành phản quân đáng sợ nhất.

"Dân phu ở bến tàu Thiên Tân có bao nhiêu người?" Tần Kham đột

nhiên hỏi.

Trần Hùng nghĩ nghĩ rồi nói: "Chắc khoảng trên dưới hai ngàn người..."

Nói xong Trần Hùng giật nảy mình, trán lập tức lấm tấm mồ hôi, run giọng nói: "Ý của Hầu gia là, hơn hai ngàn người này..."

Tần Kham thở dài: "Bạch Liên giáo làm việc quen dùng dân chúng cùng khổ ở dưới đáy xã hội làm mục tiêu phát triển, ta không phải nói hơn hai ngày người này đã bị Bạch Liên giáo thẩm thấu vào, chỉ là... Bọn họ chung quy vẫn là quần thể có khả năng dễ bị kích động mà làm loạn nhất."

Trần Hùng hoảng sợ, nếu hơn hai ngàn dân phu bến tàu này làm loạn, triều đình truy cứu, người thứ nhất xui xẻo chính là Tổng đốc thuỷ vận hắn.

Rất nhanh vẻ sợ hãi của Trần Hùng bị một mảng sát khí thay thế, âm trầm nói: "Hầu gia, chuyện quá khẩn cấp, thà rằng giết nhầm chứ không thể dung túng, hạ quan xin Hầu gia thi hành thủ đoạn lôi đình, bất kể bà ta dân phu này có gia nhập Bạch Liên giáo hay không, chi bằng trước tiên cứ diệt đã rồi luận đạo lý sau."

Tần Kham bỗng nhiên dừng bước, nhìn Trần Hùng một cái thật sâu rồi thản nhiên nói: "Không có bằng chứng, xuất thủ liền giết hơn hai ngày người? Bình Giang bá chơi lớn thật."

"Hầu gia, đáng cắt mà không cắt, tất có đại họa!"

Tần Kham cười lạnh nói: "Bản hầu đến Thiên Tân là để điều tra phản tặc chứ không phải hạ dao mổ với dân chúng vô tội, nếu bản hầu không phân tốt xấu cứ giết lung tung, hành động này có khác gì cầm thú đâu? Vả lại, nếu ts giết hơn hai ngày người này, kích khởi sự công phẫn của toàn thành, khi đó các dân chúng không phản cũng phải phản, Bình Giang bá, ngươi là Tổng đốc thuỷ vận, cứ quản thuỷ vận của ngươi cho tốt đi, chuyện Bạch Liên giáo không cần ngươi nhúng tay."

Trần Hùng thấp thỏm chắp tay: "Vâng, vâng, hạ quan biết sai rồi."

" Hải thuyền của bến Thiên Tân mỗi tháng từ phía nam vận đến

bao nhiêu cân gạo?"

"Mười vạn thạch, sau khi hải thuyền cập bờ lương thực được dỡ xuống, gửi tới kho lúa của quan phủ các nơi phía bắc."

" Lương tích trữ của thành Thiên Tân ở đâu?"

"Tam vệ vốn có quân đồn trú, tiêu hao rất ít, trong thành chỉ có hai ngàn hộ dân chúng, lương tốn cũng không nhiều, trong kho quan của Thiên Tân bình thường chỉ giữ khoảng ngàn thạch."

Tần Kham lắc đầu: "Ít rồi, Bình Giang bá, bản hầu cần ngươi làm một việc..."

"Hầu gia cứ phân phó."

"Trong ba ngày, từ trong lương thực vận bằng đường thủy trừ lại hai ngàn thạch lương, tìm một chỗ bí mật, không cần dùng dân phu, bản hầu sẽ phái quan binh dưới trướng tự áp giải niêm phong, đồng thời bản hầu còn có thể dùng danh nghĩa khâm sai gửi thư tới giải thích cho quan phủ các nơi phương hướng bắc, tạm thời điều dụng hai ngàn thạch lương này, không để Bình Giang phải khó xử."

Trần Hùng ngạc nhiên nói: "Hầu gia, việc này là để làm gì?"

Tần Kham cười nói: "Không cần hỏi nhiều, làm tốt chuyện này, bản hầu đảm bảo ngươi có công không tội."

Trần Hùng trong lòng đầy nghi vấn và thấp thỏm rời khỏi, Tần Kham ở trong bóng tối mỉm cười nhìn hắn.

Lý Nhị thấu tiến lên, khó hiểu hỏi: "Hầu gia giữ lại hai ngàn thạch lương rốt cuộc là để làm gì?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Phòng xa thôi, ta không biết gì về Bạch Liên giáo, nhưng ta lại hiểu lòng dân. Nếu muốn dân an lòng, lương thực là tuyệt đối không thể thiếu, dân an lòng rồi, Bạch Liên giáo làm sao có thể kích động được họ? Trị quốc cũng giống như hầm đồ ăn, điều tra phản tặc cũng vậy, phải chậm rãi bố trí từng bước, phải tính toán trước từng quân cờ, bất luận hữu dụng hau vô dụng, trước tiên cứ bố trí nó đã, chờ tương lai độ lửa vừa

chuẩn, quân cơ nhìn thì vô dụng này lại sẽ phát huy công dụng rất lớn."

Lý Nhị cười khen: "Hầu gia nhìn xa vạn dặm."

Tần Kham lắc đầu: "Chẳng nhìn xa gì cả, bất kể là so dũng khí hay là đấu trí với Bạch Liên giáo, nói ra ta đều chiếm đại tiện nghi, bởi vì sau lưng ta là triều đình, là hoàng đế, ta có thể sử dụng nhân lực vật lực của đất nướng chiến ở một góc, ở phương diện này, Bạch Liên giáo chịu thiệt rất lớn, thắng cũng chẳng có gì hay, nhưng không thắng thì là nỗi sỉ nhục."

Lý Nhị cười nói: "Nếu Đinh Thuận nghe thấy những lời này của Hầu gia, e là sẽ vừa xấu hổ vừa tức giận mà đập đầu vào tường tự sát."

"Đinh Thuận cũng hết sức rồi, hắn khác với ta, ta là khâm sai triều đình, mà hắn chỉ là Cẩm Y vệ trấn phủ, người hoặc vật ta có thể điều dụng, Đinh Thuận không nhất định có thể điều dụng được, ví dụ như vừa rồi ta muốn Trần Hùng chuẩn bị hai ngàn thạch lương thực, nếu đổi lại là Đinh Thuận đề đạt yêu cầu như vậy với Trần Hùng, ngươi bảo Trần Hùng có thèm để ý tới hắn không? Vả lại, mạch tra án của Đinh Thuận cũng có vấn đề, hắn vừa tới Thiên Tân đã công khai tra Bạch Liên giáo, khiến cả thành lòng người hốt hoảng, cũng khơi dậy sát khí của Bạch Liên giáo đối với hắn, mắt hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Bạch Liên giáo, cũng chỉ giới hạn ở Bạch Liên giáo, cách làm như vậy thì hỏi sao không thất bại?"

"Hầu gia, ngài vừa rồi nói Đinh Thuận chỉ giới hạn ở Bạch Liên giáo, chẳng lẽ Hầu gia có cao chiêu nào khác?"

Tần Kham gật gật đầu, nói: "Ta từ lúc vào thành Thiên Tân tới giờ, vẫn không có ý tuyên dương, không kinh động tới dân chúng, chính là vì tiếp thu bài học của Đinh Thuận, nhưng khác với Đinh Thuận là, ta đang đợi, đợi Bạch Liên giáo có động tác, tĩnh thì như núi, động thì như gió, sơ hở khắp nơi, chỉ có chờ Bạch Liên giáo hành động thì ta mới tìm được cơ hội..."

"Hầu gia cao minh!"

"Cũng không thể hoàn toàn chờ đợi bị động được, Lý Nhị, ngươi

phái người mời toàn bộ hương thân vọng tộc trong thành ngoài thành Thiên Tân tới đây, ta có việc muốn thương lượng."

Chương 403: Bạch liên hồng dương

Lương tích trữ là không đủ, quá mức bị động, minh đao minh thương đi thăm dò càng không được, quá mức chủ động.

Cũng như hầm canh, lửa lớn không được, lửa nhỏ cũng không được. Muốn nắm chắc độ lửa vừa chuẩn thì thật sự quá khó khăn.

Mời thân hào nông thôn tới thương lượng là trong lòng đã sớm có tính toán trước, nếu muốn bất động thanh sắc bắt được đầu mục Thiên Tân Bạch Liên giáo đang ẩn nấp, hơn nữa không đến mức gây ra xuất binh, Tần Kham phải tốn một phen tâm tư.

Hiện giờ Đại Minh đã không có thế gia môn phiệt, thay vào đó là tầng lớp quan văn sĩ phu quật khởi, trong đó cũng bao gồm càng lúc càng nhiều thương nhân ngầm gây sóng gió, cung cấp tiền tài làm chính trị.

Nhưng không thể phủ nhận là, Đại Minh hiện giờ quan trọng nhất vẫn là thế lực cơ sở nhất, vẫn là các dòng họ hương thân địa phương, bọn họ ở trong lãnh địa thuộc về mình, hành sử so với Huyện thái gia còn có quyền lực lớn hơn, trong cảm nhận của các dân làng thì ngay cả Huyện thái gia cũng còn kém uy vọng hơn. Ví dụ như Tần trang huyện Sơn Âm nơi Tần Kham xuất thân, toàn bộ sự vụ hành chính của Tần trang tất cả đều là do một lời của lão tộc trưởng Tần gia mà quyết.

Lịch triều lịch đại, tông tộc vĩnh viễn là cơ sở kiên cố để triều đình tiếp tục thống trị.

Tần Kham hôm nay muốn gặp, chính là đám cơ sở kiên cố trong thành ngoài thành Thiên Tân này.

Trưa ngày hôm sau, các thân hào nông thôn trong thành ngoài thành Thiên Tân mang theo tâm tình thấp thỏm, lo sợ bất an ngồi ở tiền đường nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, chờ vị đại ma đầu giết người không chớp mắt trong truyền thuyết Tần Kham này

triệu kiến.

Khi Tần Kham mặc áo mãng bào mặt mày như ngọc mỉm cười chậm rãi bước vào tiền đường, cả đám thân hào nông thôn đức cao vọng trọng đều đứng lên, sau đó toàn bộ cúi người trước mặt Tần Kham, trong tiền đường chỉ nghe thấy những tiếng đầu gối chạm đất.

Tần Kham cười tới mắt híp lại thành một đường chỉ.

trên một bàn cờ vừa khai cuộc, Tần Kham đã vững vàng đặt xuống con cờ thứ hai.

Chơi cờ tất nhiên phải có đối thủ, mỗi bên thay phiên nhau hạ cờ mới gọi là chơi cờ.

Tần Kham triệu kiến thân hào nông thôn, đồng thời ở trong một nông hộ hẻo lánh không bắt mắt ở ngoài thành Thiên Tân, một đám trung niên nhân mặc bình thường chất phác đang vây quanh một nữ tử tuổi chừng mười tám, mọi người đều quỳ hướng về phía tây, trước người bọn họ đặt một bàn thờ, trên bàn thơ là tượng Vô sinh lão mẫu được khắc bằng gỗ trầm hương, trên lư hương cắm chín que hương cháy lập lòe.

Trong sự yên lặng, mọi người ba quỳ chín bái, tư thế quỳ lạy hơi khác với khi dân chúng bình thường lễ Phật, dập đầu ba cái, sau đó nằm dài trên đất.

Miệng thì tụng kinh văn tối nghĩa khó hiểu, không biết qua bao lâu, mọi người hạ thấp giọng rồi đồng thanh hô "Vô sinh lão mẫu, chân không gia hương", nghi thức bái thần lúc này mới kết thúc.

Nữ tử trẻ tuổi được mọi người vây quanh chậm rãi xoay người. Lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ lãnh diễm và quen thuộc, rõ ràng chính là Đường thần y hôm qua tới chữa thương thay thuốc cho Mưu Bân.

Tên của Đường thần y tất nhiên không phải là "Thần y", trên thực tế nàng ta có cái tên rất êm tai, gọi là Đường Tử Hòa.

Trên thực tế thân phận của nàng ta trong Bạch Liên giáo rất siêu nhiên, được gọi là "Hồng Dương Nữ", cái gọi là "Hồng Dương", trong kinh nghĩa của Bạch Liên đem thế giới tổng cộng chia làm ba

giai đoạn Thanh Dương, hồng dương và bạch dương.

Thanh dương là chỉ lúc hỗn độn chưa mở, khi đó không có trời và đất. Nhưng đã có sáng và tối, thế là Vô sinh lão mẫu liền phái Nhiên Đăng phật hạ giới thống trị thế giới này.

Hồng dương là chỉ giai đoạn hiện tại, giai đoạn này bóng tối áp đảo ánh sáng, thế giới gặp phải đại kiếp nạn khủng bố. Sau khi tối sáng đánh nhau, ánh sáng tất thắng. Phật Di Lặc lâm thế đúng lúc, cuối cùng nhân dân thế giới vui mừng nghênh đón thời kỳ bạch dương đến, liền giống như nữ nhân vất vả vượt qua thời kỳ đại di mụ, nghênh đón khí hư của hạnh phúc.

Từ Đường Tái Nhi năm Vĩnh Lạc tạo phản thất bại, sau khi không biết tung tích, Bạch Liên giáo kỳ thật đã tứ phân ngũ liệt, không còn hệ thống, tạo phản một cách tự theo ý mình, hơn nữa chức vị xưng hô trong Bạch Liên giáo rất hỗn loạn, cái chức vị Hồng Dương Nữ này, có Bạch Liên giáo có, có Bạch Liên giáo không, căn bản không có chế độ nhân sự thống nhất.

Nhưng tất cả Bạch Liên giáo đều có một điểm giống nhau, đó là đồng loạt tôn xưng Đường Tái Nhi lúc trước tạo phản thất bại là "Bạch Liên thánh mẫu", hơn nữa lịch đại Hồng Dương Nữ đều là cô nhi, bất luận Triệu Tiền Tôn Lý gì, đều đổi sang họ "Đường", thứ nhất là để kỷ niệm vị Bạch Liên Bạch Liên anh hùng vất vả lắm mới làm ra được chút động tĩnh lớn này, thứ hai là muốn mượn dư uy của Đường Tái Nhi, giả thần giả quỷ lường gạt hương dân nói là Đường Tái Nhi thác thế, dùng họ Đường thì có sức thuyết phúc hơn, dùng cái này để gia tăng sức cạnh tranh trên thị trường của mình.

Thế đạo gian nan, nghề nào làm cũng không dễ dàng gì, tạo phản cũng vậy. Không liều mạng nghĩ chút mánh khóe chiếm trước định mức thị trường thì làm sao phát triển được sự nghiệp tạo phản khí thế hừng hực được? Đốm lửa nhỏ của cách mạnh tới khi nào mới có thể lửa cháy lan ra đồng cỏ? Triều đình gắng hết sức tiêu diệt thì không nói, cạnh tranh giữa người cùng nghề cũng rất kịch liệt. Những năm này tuy nói ngu dân rất nhiều, nhưng lừa đảo càng nhiều hơn, nếu đem so sánh, kẻ ngốc rõ ràng không đủ dùng, gia tăng sức cạnh tranh của bản thân mới là vương đạo.

Hồng Dương Nữ chính là một tấm vương bài để tăng cường sức cạnh tranh trong Bạch Liên giáo, khi phát triển giáo chúng tín đồ dùng rất tốt, Hồng Dương Nữ mỗi một nhiệm trừ tuyên dương mình là Đường Tái Nhi thác thế ra, còn biết biểu diễn một số tạp kỹ linh tinh như cách không bắt quỷ, thò tay vào dầu sôi vớt tiền, thực sự có thể nói là cực khổ phát triển, bận tối tăm mặt mũi.

Đương nhiên, Hồng Dương Nữ trừ là người phát ngôn của Bạch Liên giáo ra, địa vị trong giáo cũng có chút siêu nhiên, thân phận cũng tương tự như khâm sai triều đình, chỗ khác là quyền lực không được tính là quá lớn, hoàn toàn không có loại quyết đoán một lời của khâm sai triều đình chính quy mà định đoạt sinh tử của cả ngàn người.

Bạch Liên giáo của Đường Tử Hòa là một nhánh quy mô khá lớn trên địa giới Bắc Trực Đãi, sở dĩ quy mô khá lớn, toàn là công cá nhân của Đường Tử Hòa, nàng ta sinh ra và lớn len tại đây, phát hiện Thiên Tân này là một khối phong thuỷ bảo địa, thế là nhánh Bạch Liên giáo này nghênh đón lá cờ sự nghiệp đi lên.

Sau khi lạy Vô sinh lão mẫu xong, mọi người lục tục ngồi vào chỗ của mình, Đường Tử Hòa ngồi ghế thủ tọa.

Một nam tử trung niên bộ dạng đầu mục trong giáo đứng dậy ôm quyền nói: "Hồng Dương Nữ, Minh đình phái khâm sai đến Thiên Tân, hiển nhiên ý là để tiêu diệt Thiên Tân Bạch Liên giáo ta, lần này người được phái tới rất khó đối phó, khác với Hán Vệ tầm thường trước kia, thanh danh giết người không chớp mắt của tên cẩu quan Tần Kham này thiên hạ đều biết, hơn nữa tính tình xảo quyệt xảo quyệt, quỷ kế đa đoan, tổng đàn Bắc Trực Đãi đã ba lần sai huynh đệ trong giáo tới hỏi, chúng ta có cần phát động trước hay không?"

Đường Tử Hòa nghe vậy, khuôn mặt lãnh diễm nổi lên vẻ tức giận, hàm răng trắng bóc cắn cắn môi dưới, nói: "Tổng đàn ở xa ngoài mấy trăm dặm, việc của Thiên Tân bọn họ chẳng biết gì lại cứ muốn thúc giục chúng ta phát động, tính toán sơ sót thì làm gì có hy vọng thắng? Phái người tới trả lời tổng đàn, Tần Kham kia ta đã bái kiến rồi, đang tìm thời cơ tiếp xúc, giờ mà vội vã khởi nghĩa, việc tất sẽ bại."

"Hồng Dương Nữ, hương đường thành Thiên Tân là hương đường tốt nhất nhiều tín chúng nhất trong giáo chúng ta, hiện giờ đã không chỉ là việc của một mình ngươi, bên tổng đàn lúc nào cũng nhìn chằm chằm, chỉ chờ Thiên Tân giơ cao lá cờ khởi nghĩa, tổng đàn sẽ phát động tín chúng thiên hạ cho Minh đình một kích, nếu Hồng Dương Nữ cứ trì hoãn, e là bên tổng đàn rất nhanh sẽ có phản ứng..."

Ánh mắt Đường Tử Hòa càng lạnh như băng: "Phản ứng? Phản ứng gì?"

Hán tử trung niên ngập ngừng một lúc rồi nói: "Hồng Dương Nữ, lão đệ huynh Thiên Tân chúng ta đều rất tin phục ngươi, chúng ta chính mắt nhìn ngươi gây dựng hương đường Thiên Tân từ không thành có, lớn mạnh tới như hiện giờ, nhưng.... Trái cây chín rồi, người thèm trái cây sẽ càng nhiều, trái cây là ngươi nuôi lớn, nhưng người hái lại không nhất định là ngươi, Hồng Dương Nữ, ngươi phải lưu lại tâm nhãn đó."

Mắt Đường Tử Hòa híp lại thành một đường, lúc này nàng ta đã không còn nữa bộ dạng lãnh diễm cao ngạo như lúc trong nha môn Chỉ huy sứ, thay vào đó là vẻ cơ trí khôn khéo.

"Cát lão ngũ, nói thì không thể nói nửa chừng vậy được, dứt khoát nói ra hết những gì ngươi biết đi."

Hán tử trung niên tên là Cát lão ngũ cẩn thận nhìn lướt qua mấy người trong đường, mọi người đều từng đồng sinh cộng tử, cũng đều là thân tín tâm phúc của Đường Tử Hòa, không có gì phải giấu diếm cả, thế là Cát lão ngũ nói: "Mấy ngày trước tổng đàn không phải phái tới một tên gia hỏa tới lấy danh sách tín chúng của hương đường Thiên Tân chúng ta hay sao? Tên gia hỏa đó là hạng mê rượu, ta ra mặt mời hắn uống rượu, một cân rượu vào bụng, tên gia hỏa đó liền không giữ được miệng, ta từ trong miệng hắn moi được mấy thứ..."

Chương 404: Thi chi dĩ uy

"Hắn nói những gì?"

"Hắn nói hiện giờ mấy vị trưởng lão của tổng đàn rất bất mãn với hương đường Thiên Tân chúng ta, hiện giờ Bạch Liên giáo chúng ta đã thẩm thấu Thiên Tân tam vệ, ngay cả Thiên Tân tả vệ điểu thương doanh cũng có hơn trăm huynh đệ vào Bạch Liên giáo, ba vệ cộng lại cũng tới mấy ngàn tín chúng, đều là nhân mã triều đình hẳn hoi, liệt trận chém giết so với đám ô hợp của Bạch Liên giáo thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Hương đường Thiên Tân có cỗ lực lượng này, rõ ràng có thể giơ cao lá cờ khởi nghĩa đánh tới kinh sư, lôi cẩu hoàng đế của Minh đình ra khỏi hang ổ, mà Hồng Dương Nữ ngươi lại chậm chạp không chịu phát động, các trưởng lão rất bất mãn, tổng đàn đã thương nghị rồi, qua mấy ngày nữa không chừng sẽ phái người đến... Tiếp nhận vị trí của ngươi."

Đường Tử Hòa nghe vậy khóe miệng phác ra nụ cười khinh miệt: "Đều là đám gia hỏa tầm mắt thiển cận, binh giả, uy dã, thực sự cho rằng cờ khởi nghĩa vừa giơ lên là có thể thổi quét thiên hạ à? Giang sơn Hoằng Trị hoàng đế và rất nhiều danh thần bỏ thời gian cả đời để thống trị đã dần dần củng cố, hoàng quyền uy tín của Chu gia đã ăn sâu vào lòng người, cho dù đương kim hoàng đế ngu ngốc vô đạo, sủng tín đám nịnh Lưu Cẩn, nhưng trên triều đình có những lão thần như Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Trương Thăng chống đỡ, một năm hai năm cũng chẳng dao động được căn bản của giang sơn, đại bộ phận dân chúng thiên hạ vẫn chỉ nhận họ Chu, lúc này giương cờ khởi nghĩa, chắc chắn không có hy vọng thắng."

Một nữ lưu lại phân tích đại thế thiên hạ và vận mệnh triều đình rõ ràng mạch lạc như vậy, không những thế trong ánh mắt không ngờ còn lộ ra một cỗ khí phái chỉ điểm giang sơn.

Cát lão ngũ là người thô hào, mặc dù không hiểu rõ lắm những lời của Đường Tử Hòa, nhưng vẫn gãi gãi đầu nói: "Vậy theo ngươi thì khi nào mới tới lúc phát động?"

"Ít nhất phải một hai năm nữa, nói tới nhỏ là phải đợi tín chúng của chúng ta trong Thiên Tân tam vệ đạt tới đại bộ phận, còn nói tới lớn là phải chờ Lưu Cẩn khiến cho tòa giang sơn Đại Minh đang êm đẹp này trở nên bấp bênh, đám người Lý Đông Dương không còn sức giữ được xã tắc mà người đời trước khổ cực kinh doanh cả đời, quan viên dân chúng cả nước trên dưới thấp thỏm lo âu, khi đó mới là thời cơ tốt nhất để chúng ta giơ cao lá cờ khởi nghĩa đánh thẳng tới hoàng đình kinh sư."

Cát lão ngũ nhếch miệng cười nói: "Hồng Dương Nữ, ngươi đừng quên, trong triều đình còn có tên đại gian thần Tần Kham, có hai tên đại gian thần Lưu Cẩn và Tần Khamnày, không tới một hai năm, giang sơn Đại Minh này sẽ bị họa hại cho mình đầy vết thương..."

Đường Tử Hòa lắc đầu: "Không, ngươi lầm rồi. Tần Kham không phải gian thần!"

Cát lão ngũ ngẩn ra: "Tần Kham không phải tiêm thần? Nhưng... cả thiên hạ đều nói hắn là gian thần mà."

Đường Tử Hòa thở dài: "Tần Kham này, từ hai năm trước làm ra Thái căn đàm ta đã chú ý, người có thể làm ra danh tác cẩm tú có thể sánh với lời thánh nhân thì với phẩm tính của gian thần há có thể làm được? Lại thấy sau này mỗi khi trong triều có đại biến, thân ảnh của Tần Kham luôn như ẩn như hiện trong đó, ai cũng mắng hắn là quốc tặc gian nịnh, nhưng nếu cân nhắc cẩn thận, hắn rốt cuộc đã từng làm ra một việc nào họa hại cho giang sơn chưa?"

"Nói như vậy, Tần Kham là... người tốt?"

"Hắn là một người tốt biết chịu nhục chịu khổ, nhưng... Hắn lại là địch nhân lớn nhất của Bạch Liên giáo chúng ta, lần này hắn đến Thiên Tân, Bạch Liên giáo chúng ta càng cần phải ẩn nhẫn che giấu tung tích, bởi vì hắn là một đối thủ rất khó chơi, đám ngu xuẩn ở tổng đàn không ngờ còn bảo chúng ta phát động trước, chẳng phải là nực cười sao?"

Cát lão ngũ sầu mi khổ kiểm thở dài: "Nhưng... Nhân mã Tổng đàn phái tới thế chỗ cho ngươi lập tức sẽ đến Thiên Tân, Hồng Dương

Nữ, chúng ta phải như thế nào như thế nào?"

Trong mắt Đường Tử Hòa hiện lên một đạo ánh sáng lạnh lẽo, nụ cười không ngờ thay đổi thành bộ dạng yêu diễm: "Thế chỗ ta? Hắn có bản lĩnh thế chỗ ta sao?"

Nữ nhân này tựa hồ có vô số tấm mặt nạ khác nhau, lãnh diễm, cao ngạo, cơ trí cùng với quyến rũ như nhiếp hồn người ta hiện giờ.

Nàng ta, là ma nữ trời sinh.

"Hầu gia tha mạng!"

Theo một tiếng hô đồng thành đầy vẻ sợ hãi ở tiền đường nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Thiên Tân, tiền đường lập tức vang lên tiếng quỳ xuống đất.

Tần Kham vắt chân hồn nhiên như không thấy, thản nhiên cúi đầu uống trà.

Những người quỳ trước mặt, đều là tông tộc hương thân trong thành ngoài thành trong thành, người tuy không nhiều, tổng cộng cũng chỉ hơn mười người, Thiên Tân chỉ là tòa thành đất nhỏ, cái gọi là hương thân trong thành ngoài thành tất nhiên cũng chẳng thể nào nhiều được.

Ít người càng dễ quản lý, cũng càng dễ hù dọa.

Cẩm Y vệ dọa người xem như là hành gia trong hành gia, huống chi hơn mười hương thân trước mặt này bản thân cũng không sạch sẽ gì, hiện giờ Thiên Tân nghiêm khắc mà nói thì là một tòa thành nhỏ thi hành quân quản, quân nhân chỉ biết đánh giặc, đối với quản lý thành thị tất nhiên là không biết gì cả, các hương thân đút chút bạc cho bách hộ thiên hộ trong ba vệ, cho dù làm ra chuyện giết người phóng hỏa cũng chẳng sao.

Việc này quân nhân không muốn quản, nhưng không qua mắt được Cẩm Y vệ trong thành Thiên Tân, trước kia Cẩm Y vệ cũng không muốn quản, dù sao cùng ở trong một tòa thành nhỏ, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu cũng phải thấy những hương thân này, chỉ cần bọn họ không làm gì quá phận, chung quy cũng không

muốn làm tổn thương tới hòa khí, chỉ ghi lại những việc làm xằng bậy của họ vào hồ sơ, giờ Tần Kham muốn dùng đám người này, chỉ cần lấy ra những tội trước kia họ đã phạm ném ra trước mặt họ, thế là đám hương thân ra vẻ đạo mạo này toàn bộ quỳ xuống ngay.

Hiểu thì dùng lý, động thì dùng tình, những biện pháp này Tần Kham không phải không hiểu, nhưng loại chuyện này hắn không quen làm một cách quá uyển chuyển, đường đường là quốc hầu Đại Minh, Chỉ huy sứ tay nắm mấy vạn Cẩm Y vệ, nhân vật mà ngay cả Đại học sĩ nội các cũng phải kính ba phần, đối với đám hương thân của cái thành đất nhỏ này chẳng lẽ củng phải khách khí hay sao?

Làm thì dùng uy mới là chính đạo.

Một đám người ở trong sảnh cứ vậy mà quỳ, chỉ thấy một mảng đầu người đen xì và hơn mười thân hình không ngừng run rẩy.

Tần Kham vẫn chậm rãi phẩm trà, phẩm rất cẩn thận, coi như không thấy cái người đang run lẩy bẩy này.

Giống như trải qua cả một năm vậy, Tần Kham bày đủ khí thế rồi lúc này mới chậm rãi cúi người từ dưới đất nhặt lên một chồng giấy bị đám hương thân này sau khi đọc qua thì sợ tới mức ném tứ tung, trên giấy chi chít chữ, nội dung thì tất nhiên không tường hòa như thiên quan chúc phúc rồi.

Chỉ chỉ một hương thân gần hắn, Tần Kham cười nói: "Ngươi chính là Lưu tộc trưởng của Lưu trang đông giao?"

"Vâng, vâng... Hầu gia, tha mạng."

Ánh mắt Tần Kham hương xuống tờ giấy, đọc từng chữ: "Tháng sáu nguyên niên Chính Đức, vì đoạt ba mẫu ruộng nước thượng hạng của thôn nông Lưu Quý, thế là vu khống Lưu Quý trộm một con trâu nước, ở từ đường Lưu Trang phán đánh gãy một tay một chân của Lưu Quý, ba mẫu ruộng nước này vào hết tay của Lưu tộc trưởng, một nhà tám miệng ăn của Lưu Quý luân lạc làm tá điền..."

Sắc mặt Lưu tộc trưởng trắng bệch.

"Chậc chậc, hảo thủ đoạn, vô độc bất trượng phu, lợi hại..." Tần Kham luôn miệng khen.

Không để ý tới Lưu tộc trưởng cả người run rẩy nữa, ánh mắt Tần Kham lại hướng về phía một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi khác.

Chưa nói đã cười, Tần Kham lộ ra hàm răng trắng với lão: "Vị này chỉ sợ chính là Trần viên ngoại của Liễu Thụ trang phải không?"

Trần viên ngoại so với Lưu tộc trưởng thì càng chẳng ra gì hơn, không dám trả lời, mặt hướng về phía Tần Kham mà dập đầu như giã tỏi.

"Tháng chín năm Hoằng Trị thứ mười tám, Trần viên ngoại thèm muốn sắc đẹp của vợ cả của Trần Tiến Bảo, người cùng thôn, vì thế hạ độc chết Trần Tiến Bảo, chiếm luôn vợ của Trần Tiến Bảo..."

Nói tới sự tích huy hoàng của Trần viên ngoại, Tần Kham không nhịn được quận tờ giấy trong tay lại, không nhẹ không nặng gõ lên đầu hắn mấy cái, khen không dứt miệng: "Cầm thú, ngươi đúng là kẻ tài cao gan cũng lớn."

Tiền đường lại vang lên những tiếng dập đầu.

Thấy hù dọa đã ổn rồi, Tần Kham thu chồng giấy trong tay lại, ngữ khí đã dần dần biến thành lạnh lẽo.

"Cái vị tông tộc hương thân, người làm, trời nhìn, các ngươi đã từng làm những chuyện gì, Cẩm Y vệ đều nhớ kỹ thay cho các ngươi, nếu muốn người ta không biết thì trừ phi mình đừng làm, tội các ngươi gây ra đủ để mất đầu xét nhà rồi, biết bản hầu vì sao không giết các ngươi, ngược lại còn mời các ngươi tới nha môn uống trà không?"

Hương thân ở Nội đường cũng không phải kẻ ngu dốt, nghe vậy lập tức tìm được một đường sinh cơ, không nhịn được mà nhìn nhau vui mừng.

"Hầu gia có gì sai khiến, thảo dân muôn lần chết không chối từ."

Tần Kham nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Các ngươi đều là hương thân có uy tín danh dự phụ cận thành Thiên Tân, là hạng tai to mặt lớn ở các thôn các trang, sự vụ lớn nhỏ trong thôn tất cả đều do một lời của các ngươi mà quyết, đối với thôn dân các nhà cũng rõ như lòng bàn tay, ví dụ như nhà ai có việc hiếu hỉ, nhà ai có chó, hoặc là..."

Khóe miệng phác ra một nụ cười, Tần Kham nói rất chậm: "Hoặc là.... Nhà ai lén lút gia nhập Bạch Liên giáo, trong nhà lặng lẽ cúng bái Vô sinh lão mẫu, việc này, đừng có giả bộ hồ đồ với bản hầu là các ngươi không biết."

Chương 405: Chủ động xuất thủ

Nhắc tới ba chữ "Bạch Liên giáo", đám hương thân không khỏi mồ hôi như mưa, sắc mặt tái nhợt.

Thiên Tân Bạch Liên giáo gây loạn ầm ĩ như vậy, các hương thân ở nội đường sao có thể không biết? Những kẻ này ngụy trang lang trung giang hồ hành nghề y, người bán hàng rong gánh hành đi qua thôn xóm, võ sĩ thôn trang cưỡi khoái mã chạy qua thôn trang. Lang trung giang hồ quả thật là xem bệnh, người bán hàng rong quả thật là bán hàng, võ sĩ quả thật là võ sĩ qua đường, nhưng bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó chính là khi qua các thôn các trang thì thuận tiện nhận tín chúng mở hương đường, tuyên dương Vô sinh lão mẫu, mà những hương thân này lại giận mà không dám nói gì.

Bởi vì tính tình của Bạch Liên giáo không được coi là tốt lắm, dù sao người ta đang ở thời kỳ mặt trời giữa trưa, bóng tối tạm thời áp đảo ánh sáng, phật Di Lặc cũng không lâm thế, cho nên tính tình của họ rất nóng nảy, các hương thân dám mật báo cho quan phủ thì kết cục tất nhiên là cả nhà chết hết, kiểu chết này không giống như quan phủ xử theo mức phạt cao nhất của pháp luật, trực tiếp một câu "thay trời hành đạo" thế là xong, có thể nói là nhẹ như lông hồng.

Các thôn các trang nhà ai vào giáo, nhà ai cúng Vô sinh lão mẫu, các hương thân đương nhiên biết, nhưng, trước mặt vị Hầu gia nham hiểm này, bọn họ Rốt cuộc là biết hay là không biết đây?

Các hương thân lo sợ không yên nhìn nhau, phát hiện trong nội đường đều là những vẻ mặt bất lực.

Nội đường trầm mặc hồi lâu, Tần Kham cũng không vội, khẽnh chân chậm rãi uống trà, rồi bỗng như vô tình thốt ra một câu.

"À, đúng rồi, có chuyện vừa rồi quên nói cho các ngươi, các ngươi vừa rồi sau khi vào thành, bản hầu đã phái người mời nhi tử của

các vị vào thành theo, thành Thiên Tân tuy nói hơi nhỏ, hơi đơn sơ, nhưng vẫn có nhiều nơi đáng để chơi..."

Bịch bịch bịch....

Các hương thân lần này thực sự quá sợ rồi, đều mặt hướng về phía Tần Kham mà dập đầu như giã tỏi.

"Hầu gia, Lưu trang có Bạch Liên giáo! Thôn dân nhập giáo có hơn bốn mươi hộ, thảo dân nguyện vạch trần hết."

"Hầu gia, Liễu Thụ trang có Bạch Liên giáo! Thôn dân nhập giáo sáu mươi hộ, thảo dân nguyện tốt cáo."

"Hầu gia..."

"..."

Các hương thân vốn do dự lúc này ai nấy tranh nhau tố giác. Tần Kham thì thở dài phiền muộn.

Lúc này hắn rõ rồi, rõ ràng chính là sắc mặt chó săn triều đình trấn áp nông dân khởi nghĩa, tàn sát giai cấp vô sản, không cần soi gương cũng biết lúc này bản mặt của mình như thế nào.

Phiền muộn thì phiền muộn, nhưng tâm thái của Tần Kham vẫn điều chỉnh rất tốt. Cái thứ Lương tâm này giống như sự hồn nhiên khi nhỏ đều có tính thời hiệu, đều là một khi đi rồi thì không trở lại.

Vả lại, mình có tà ác hay không thì không biết, nhưng Bạch Liên giáo chưa chắc đã đại biểu cho chính nghĩa.

Tần Kham mỉm cười nhìn quét nội đường, nói: "Chư vị đều là hương thân đức cao vọng trọng, là cột trụ kiên cố cho sự ổn định và hoà bình lâu dài của triều đình, các ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi là hương thân của triều đình, chứ không phải hương thân của Bạch Liên giáo. Đạo lý Môi hở răng lạnh bản hầu sẽ không nói lại làm gì, căn cơ của triều đình nếu bị dao động, cái đám Bạch Liên tà giáo luôn hô khẩu hiệu cướp của người giàu chia cho người nghèo sẽ đối đãi các ngươi như thế nào, các ngươi chẳng lẽ không hiểu sao?"

"Thảo dân nguyện quên mình phục vụ cho triều đình."

"Như vậy rất tốt... Bản hầu sắp thi hành thủ đoạn lôi đình rồi, xin các hương thân tương trợ."

Các hương thân Lo sợ bất an hai chân như nhũn ra cuối cùng cũng sống sót rời khỏi nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ như điện Diêm Vương.

Nơm nớp lo sợ vừa bước ra khỏi cửa nha môn, mọi người lại ngạc nhiên phát hiện trên quảng trường nhỏ trước nha môn có bốn người quỳ, bốn người đều bị trói. Cúi đầu quỳ về phía nha môn, phía sau bốn người là bốn đao phủ mặc áo đỏ để lộ nửa cánh tay, cương đao trong tay dưới ánh nắng lấp lánh.

Các hương thân đang kinh ngạc thì thấy một Cẩm y Giáo úy lớn tiếng hô: "Bốn kẻ này ở trong thành Thiên Tân, trường kỳ dung túng tà giáo, lén lút mở hương đường, bất chấp tà giáo mê hoặc lừa gạt nhân tâm. Dân có tội mà không báo, nước có pháp luật mà không theo. Luận tội xử trảm."

Bốn ánh đao lóe lên, bốn cái đầu người đầm đìa máu đồng loạt rơi xuống đất, lăn thẳng tới chân của các hương thân.

Các hương thân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hai chân không theo điều khiển bịch một tiếng, quỳ lên vũng máu vẫn còn tỏa khí nóng.

Không ít người cuối cùng cũng sụp đổ, há miệng khóc ta.

"Ta nguyện ra sức cho triều đình! Tha mạng."

Tần Kham ngồi ở tiền đường khểnh chân uống trà miệng lộ ra nụ cười yếu ớt.

Hỏa hậu gần đủ rồi.

"Lý Nhị..."

"Có."

"Lệnh cho tướng sĩ của dũng sĩ doanh ngoài thành chuẩn bị xuất

phát, mỗi thôn mỗi trang ngoài thành Thiên Tân phái một trăm tướng sĩ của dũng sĩ doanh đóng giữ, để hương thân các thôn phối hợp, truy bắt và bỏ tù thôn dân gia nhập tà giáo."

"Vâng."

" Một ngàn tướng sĩ và hai trăm điểu thương đội còn lại thì ở ngoài thành đợi lệnh, dùng tín hỏa tiễn làm tín hiệu, nếu Bạch Liên giáo dám vào thôn trả thù thì khẩn cấp tiếp viện, đánh chết đám Bạch Liên giáo đồ này ở ngoài thôn."

"Vâng."

" Một ngàn Cẩm Y vệ bên cạnh bản hầu thì tỏa ra bốn phía quan nha đề phòng, Cẩm y Giáo úy và bang nhàn dưới trướng Mưu đại nhân thì tỏa tới các ngóc ngách trong thành tìm hiểu tin tức, trong lý trong giáp nào nếu có dân chúng gia nhập ta giáo làm loạn thì lệnh cho Cẩm Y vệ đánh chết."

"Vâng."

"Phái người cầm thủ lệnh của bản hầu, từ nha môn thuỷ vận lâm thời phân phối mười vạn lượng bạc cùng với thị dê thịt bò cho Thiên Tân tam vệ, dùng danh nghĩa triều đình khao thưởng tướng sĩ của ba vệ, bạc phải phân phát đến tay của mỗi một quân sĩ. Ở hai chợ đông chợ tây ngoài thành thì dùng danh nghĩa triều đình mở lều từ thiện, tờ kho quan phân phối năm trăm thạch cứu tế người nghèo trong thành, dám bố cáo chiêu an, toàn thành nghe thấy."

"Vâng."

Những ra mệnh lệnh Liên tiếp được đưa ra, thành Thiên Tân nho nhỏ theo từng mệnh lệnh của khâm sai đại nhân bỗng nhiên trở nên hỗn loạn.

Ngoài thành, tướng sĩ dũng sĩ doanh mặc giáp trụ cầm qua xuất phát từng nhóm, tiến vào thôn trang.dưới sự chỉ điểm của các hương thân, truy bắt bỏ tù các thôn dân đã gia nhập tà giáo.

Cơ sở kiên cố của Đại Minh cuối cùng cũng phát huy tác dụng của nó, hương thân các thôn thay đổi thái độ triều đình và Bạch Liên

giáo hai bên đều không đặc tội, trong một đêm bỗng nhiên toàn bộ nghiêng về phía triều đình, thế là từ đường tông tộc của các thôn bốc khói lửa, các thôn dân bị triệu tập, trước bài vị của tổ tông, từ trong nhà các thôn dân bị truy bắt lục xoát ra bức họa của Vô sinh lão mẫu, lư hương, hương án các chứng cớ rõ ràng được đưa ra, các thôn dân đang xôn xao bất an vừa nhìn thấy từng chứng cớ đủ để xét nhà diệt tộc này Cuối cùng cũng dần dần bình ổn.

Dù có thôn dân không phục đối với chuyện quan binh bắt người muốn cường hành ra mặt, song tác dụng của các hương thân liền được phát huy, ở trước bài vị của tổ tông tại từ đường mắng như tát nước, khiến cho các thôn dân phải hậm hực quay về.

Vốn là một chuyện trắng đen rõ ràng, người vào Bạch Liên giáo sẽ mất đầu, luật pháp triều đình từ thời Hồng Vũ đã lập, cường hành ra mặt thì lấy đạo lý gì mà ra mặt?

Trong thành, lý bảo sắc mặt hớt hải khua chiêng gõ trống chạy quanh, lớn tiếng thét to triều đình cứu tế bần dân. Ai ba bữa không đủ, người ăn không được no đều có thể tới hai chợ nhận gạo, ân đức triều đình, hoàng ân mênh mông cuồn cuộn.

Trong tiếng hét to, trong tiếng ca công tụng đức của bần dân đối với triều đình. Từng đội Cẩm Y vệ mặc thường phục lại bỗng nhiên xông vào trong nhà dân chúng nào đó, nhanh như chớp truy bắt khám xét tín đồ của Bạch Liên giáo.

Cùng lúc đó, trong doanh địa của Thiên Tân tam vệ, cùng với Bách hộ sở và Thiên hộ sở đều có một con khoái mã lao vào, kỵ sĩ trên ngựa cao giọng hô vang.

" Phụng thiên tuần thú khâm sai Tần Hầu gia thay hoàng đế bệ hạ khao thưởng tướng sĩ của Thiên Tân tam vệ, mỗi người năm lượng bạc, ra nhận đi! Bạc tới tay rồi, cố mà bán mạng cho triều đình."

Đây là một hồi chiến tranh tranh thủ dân tâm quân tâm với Bạch Liên giáo, chiến tranh không thấy khói thuốc súng, nhưng lại hung hiểm hơn tàn sát có khói thuốc súng.

Đường Tử Hòa hiểu đại thế của thiên hạ, Tần Kham hiểu dân tâm.

Dân tâm kỳ thật rất đơn giản. Đó chính là ăn lo là việc chính.

Thiên hạ dù sao của là của họ Chu, dân chúng bụng không đói ai lại chịu mạo hiểm tru di cửu tộc để nhàn rỗi không có gì làm giết quan tạo phản?

Cái gọi là lý tưởng, tín ngưỡng, chí hướng... Mấy thứ này so sánh với thức ăn thì chẳng là gì cả.

Người Lịch triều lịch đại tạo phản, khởi nghĩa vũ trang đều là gì không sống nổi nữa. Các dân chúng phản hay không phản cũng chỉ có đường chết bị người có dã tâm một, hồ đồ đi theo làm phản.

Tần Kham biết dân tâm là cái gì, cho nên động tác lớn đầu tiên khi hắn tới Thiên Tân đó chính là để dân chúng được ăn no, lại thưởng bạc cho các tướng sĩ, đây là điều kiện tiên quyết để tất cả được ổn định.

Không hề có dấu hiệu, Bạch Liên giáo thế phát triển tốt ở Thiên Tân bị động tác đột nhiên của khâm sai đại nhân đánh cho ngây người.

Chương 406: Tất công tất cứu

Một trận loạn quyền đánh tới, Bạch Liên giáo không ứng phó kịp, trận cước đại loạn.

Tối hôm sau khi Cẩm Y vệ và dũng sĩ doanh có hành động, vốn là ngày Bạch Liên giáo ở nông trang ngoài thành đông bí mật tập kết giáo chúng tín đồ mở hương đường bái Vô sinh lão mẫu, kết quả người tới lại chỉ có ba bốn mươi người, người không tới có khi là đã bị Cẩm Y vệ và dũng sĩ doanh truy bắt bỏ tù, cũng có người là vì sợ hãi và hối hận mà chủ động lùi bước, nhóm người này cho tới hôm nay mới hiểu, thì ra chuyện mình làm không ngờ lại chết người như vậy, hơn nữa hiệu quả chết người lại là rất nhanh chóng.

Cát lão ngũ Chủ trì hương đường mặt xám ngoét, hắn cuối cùng cũng ý thức được lần này bọn họ gặp phải đối thủ như thế nào, sự lợi hại của Tần Kham, đám Hán Vệ ngu xuẩn trước khi tới truy bắt họ thực sự là không thể sánh bằng.

Không trăng không sao, gió lạnh thấu xương.

Tần Kham khoác áo da cừu ngồi ở sân vườn hậu viện nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, bên cạnh là một chiếc bàn trà làm bằng gỗ cây lê, trên bàn là trà Long Tĩnh ngự ban tỏa hơi nóng.

Nói tới "ngự ban", trong Tần phủ hiện giờ có đủ, từ lá trà, đồ sứ, tơ lụa, đến san hô đỏ ngọc như ý, cái gì cần có đều có, tất cả đều là ngự ban.

Chu Hậu Chiếu là hảo hài tử không ích kỷ, hảo hài tử không ích kỷ này có một thói quen đáng khen nhất, đó chính là thích tặng đồ, đồ hắn cảm thấy tốt, bất kể là ăn dùng hay mặc, phàm là khen một tiếng "tốt", lập tức câu tiếp theo chính là "Ban thưởng cho đại thần nào đó một kiện", ban thưởng đến ban thưởng lui, thứ trân quý vừa bành trướng, hậu quả cuối cùng chính là bị giảm giá trị.

Hiện giờ đại thần nào trong kinh mà trong nhà không có vài món được hoàng đế ngự ban, lúc ban đầu được ban thưởng một chiếc

bánh hoa quế còn cảm kích tới rơi nước mắt, về nhà cúng nó lên cao như thánh chỉ, cho tới khi mốc meo rồi cũng không chịu vứt đi, hiện giờ các đại thần đều đã được ban thưởng tới chai sạn rồi, bọn họ cũng coi như đã minh bạch vị hoàng đế trẻ tuổi này có cái tính gì, thứ hắn tặng, nên dùng như thế nào thì sẽ dùng như thế, chứ không phải là cần ngươi cúng lên cao.

Cho nên Tần Kham lúc này uống trà Long Tĩnh được ngự ban tâm tình rất không tồi, không hề có ý đau lòng.

Gió đêm lạnh, trà cũng nguội.

Lý Nhị cúi người đỏ nước trà đã lạnh đi, thêm lá trà, rồi cầm bình đồng rót nước nóng vào.

Tần Kham cầm chén trà lên, hai bàn tay lạnh ngắt dí chặt vào chén, cảm thụ được nhiệt độ nóng tới bỏng tay, bỗng nhiên thở hắt ra một hơi.

" Bạch Liên giáo... chắc có động tác rồi chứ hả?"

Bức các hương thân phải tố cáo giáo đồ, cứu tế bần dân trong thành đồng thời tra bắt tín chúng Bạch Liên, vô cớ phân phối bạc thuỷ vận khao thưởng ba vệ để bình ổn quân tâm, tất cả những việc này đều là vì kích Bạch Liên giáo chủ động xuất thủ mà bố trí.

Nhìn như loạn quyền, nhưng mục đích thực sự của Tần Kham chỉ có một điều này.

Muốn đánh bại đối thủ, chỉ có khiến đối thủ hành động, động rồi mới có thể phát hiện sơ hở, nắm được ưu khuyết điểm của đối thủ.

Gió đêm rất lạnh, giống như lẫn vào đao băng kiếm sương, quất lên người thấy đau đau. Trời đêm đổ tuyết nhỏ, từng bông tuyết rơi xuống mặt tan ra thành nước, thuận theo hai gò má chảy xuống cằm.

Tần Kham cầm chén trà nóng, như không hề cảm thấy sự rét lạnh bên ngoài, vẫn ngồi im trong viện tử.

Lý Nhị rụt rè phá vỡ sự yên tĩnh của đêm khuya: "Hầu gia, tuyết

rơi rồi, vào nhà đi, cẩn thận không cảm lạnh."

"Lý Nhị, ngươi nếu là đầu mục của Bạch Liên giáo Thiên Tân, sau khi bị bản hầu đánh thắng cho một cú vào mặt muốn trả thù thì làm thế nào."

Lý Nhị nhếch miệng cười: "Thuộc hạ nếu là đầu mục của Bạch Liên giáo, bị thủ đoạn thần uy của Hầu gia dọa cho như vậy, chuyện thứ nhất muốn làm chính là gom hết tiền hương khói của các giáo đồ mấy năm nay, vỗ mông rời khỏi Thiên Tân, được bao xa thì trốn bấy nhiêu xa, chạy đến một thành lớn phồn hoa mai danh ẩn tích, mua nhà to, mù hai kỹ nữ xinh đẹp làm thiếp, từ nay về sau sống những ngày thần tiên."

Tần Kham gật gật đầu: "Tuy rằng nói nghe hơi hèn nhát một chút, nhưng cũng không tính là nói hưu nói vượn, nếu tính cách của đầu mục Bạch Liên giáo cũng không có tiền đồ như ngươi, quả thật là có loại khả năng này."

Lý Nhị vội vàng cười nói: "Hầu gia, đừng để những lời nói lung tung của thuộc hạ phá hỏng dòng suy nghĩ của ngài, ngài cứ coi như thuộc hạ đánh rắm đi."

Tần Kham cười nói: "Cũng chỉ là tán gẫu thôi mà, nói hưu nói vượn có gì mà không được, ta cũng sẽ không trị tội ngươi... Nói nghe thử đi, ngươi trừ vỗ mông bỏ trốn ra, đầu mục này nếu vẫn muốn làm chuyện hơi có tiền đồ, ngươi nếu hắn, ngươi sẽ làm gì?"

Lý Nhị vẻ mặt đau khổ nói: "Hầu gia, thuộc hạ chỉ biết vung đao mua thương, xung phong hãm trận, ngài... đừng bảo thuộc hạ động não, thuộc hạ nếu có một chút trí mưu của Hầu gia thôi, đã sớm cắm đầu đọc sách đi thi Trạng Nguyên rồi."

Tần Kham thở dài: "Trừ Nghiêm Tung ra, nhìn bên cạnh ta đều là những hán tử thô bỉ, nhân tài quá ít. Ba vệ tạm thời ổn định, nếu muốn trả thù triều đình, Bạch Liên giáo tất sẽ kích động dân chúng làm loạn, điều kiện tiên quyết để kích động dân chúng đó chính là ở trong thành chế tạo khủng hoảng, dân chúng không khủng hoảng, thành Thiên Tân không loạn được. Lý Nhị, cho ngươi một gợi ý: tử viết, thực sắc, tính dã..."

Lý Nhị bất chấp khó khăn chép miệng cố động não, không biết qua bao lâu, Lý Nhị bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, đột nhiên vỗ đùi: "Hầu gia, ta hiểu rồi! Bạch Liên giáo nếu muốn kích động dân chúng trong thành, nhất định sẽ đốt thanh lâu kỹ viện trong thành, để nam nhân cả thành không có gái mà chơi, như vậy, dân chúng chẳng phải sẽ khủng hoảng đại loạn sao?"

Cắn chặt răng, mặt Lý Nhị nổi lên vẻ phẫn nộ cực độ: "Bạch Liên giáo bỉ ổn hèn hạ! Đây là... muốn lấy mạng các nam nhân chúng ta mà."

Tần Kham cũng cắn chặt răng, sắc mặt xanh mét nói: "Lý Nhị, trong tên của ngươi tuy rằng mang theo một chữ "Nhị", bản hầu vẫn cho rằng là hữu danh vô thực, chẳng lẽ bản hầu đã đoán sai rồi! Nếu ngươi thật sự không có triển vọng như vậy, bản hầu dứt khoát một cước đá ngươi tới Liêu Dương, đao thật thương thật liều mạng với các Thát tử thôi..."

Lý Nhị cả kinh, vội vàng khom người nói: "Quan thương! Hầu gia, Bạch Liên giáo nếu như muốn làm loạn, tất sẽ đốt quan thương, quan thương không có lương thực, dân chúng trong thành tất loạn!"

Tần Kham lạnh lùng hừ một cái, lườm hắn: "Đúng là như ngọn nến! Không đốt thì không sáng."

"Hầu gia, thuộc hạ sai rồi." Lý Nhị cợt nhả bồi tội, sau đó nghiêm mặt nói: "Hầu gia, nếu quan thương là đích ngắm của Bạch Liên giáo, chúng ta nên bố trí sớm mới phải."

Tần Kham gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn những bỗng tuyết rơi lả tả trong đêm, lạnh lùng nói: "Tiếc cho ngàn thạch lương thực trong quan thương."

"Hầu gia, nếu chúng ta bố trí trước, ngàn thạch lương thực trong quan thương chắc là sẽ không bị đốt."

Khóe miệng Tần Kham lộ ra nụ cười kỳ dị: "Không, để bọn chúng đốt, ngàn thạch lương thực này nếu không bị đốt sạch, phần sau của vở kịch bản hầu không thể nào diễn được nữa."

Gió tuyết Đầy trời đã che đi sát khí trong thành.

Đường Tử Hòa khoác áo choàng màu đen, trên vó ngựa bọc vải dày, giống như hòa thành một thể với đêm tối.

Giục ngựa lặng lẽ phóng trên đường mòn nông trang ngoài thành đông Thiên Tân, đón gió lạnh và băng tuyết gào thét, áo choàng tung bay, lộ ra thân hình thướt tha dưới áo, lúc ẩn lúc hiện.

Khi cách nông trang hơn trăm bước, Đường Tử Hòa kéo ngựa, đứng lặng tại chỗ như hóa đá, sau nửa nén hương, thấy chung quanh không có động tĩnh dị thường, xác định xung quanh không có quan binh mai phục, nàng ta mới cẩn thận giục ngựa đi tiếp.

Cẩn tắc vô áy náy, Đường Tử Hòa rất rõ ràng mình đang làm kiểu mua bán gì.

Đến cửa nông trang, đôi chân thon dài khỏe đẹp của Đường Tử Hòa thò ra, giống như một con bướm nhẹ nhàng xuống ngựa, bộc cương ngựa vào một gốc cây hòa trước trang rồi chậm rãi đi vào viện tử nông trang.

Một tiểu tử trẻ tuổi ăn mặc như con nhà nông ra đón, nói: "Hồng Dương Nữ đã tới..."

Đường Tử Hòa gật gật đầu, nhìn xung quanh trái phải một vòng rồi kinh ngạc nói: "Người đâu? Mọi người không phải đã hẹ ở đây thương nghị đối sách sao? Tại sao không thấy một ai cả."

Tiểu tử cười nói: "Hơn một trăm người tới toàn bộ được Cát Ngũ gia dẫn vào thành rồi."

Đường Tử Hòa ngẩn ra, tiếp theo kinh hãi thất thanh nói: "Vào thành? Cát lão ngũ điên rồi! Hắn dẫn một người vào thành làm gì?"

Tiểu tử thấy Đường Tử Hòa vẻ mặt khác thường thì tự dưng cũng hoảng, vội vàng nói: "Cát Ngũ gia nói, khâm sai Minh đình rất xảo quyệt, mấy ngày nay bắt nhiều người của Bạch Liên giáo chúng ta như vậy, phải cho hắn một kích, nếu đốt quan thương của Thiên Tân, dân chúng trong thành dưới cơn khủng hoảng tất sẽ loạn, xem họ Tần này có công phu gì mà tra bắt Bạch Liên giáo chúng ta nữa..."

Đường Tử Hòa giận tím mặt, tiếp theo vẻ mặt bị thương, ra sức giậm chân, ngửa mặt lên trời thở dài: "Xong rồi! Hơn trăm người Cát lão ngũ dẫn đi chính là nòng cốt c Bạch Liên giáo chúng ta."

"Hồng Dương Nữ, chẳng lẽ... Cát Ngũ gia làm sai?"

"Đương nhiên là sai rồi! Chúng ta có thể nghĩ đến quan thương chính là nguồn cơn khủng hoảng trong thành, quan binh chẳng lẽ không nghĩ tới? Ngươi tưởng khâm sai Minh đình và Cẩm Y vệ đều là hạng bất tài à? Quan thương Thiên Tân lúc này tất đã được bày thiên la địa võng!... Cát lão ngũ, xong rồi."

Vừa dứt lời, trong thành Thiên Tân bỗng nhiên nổi lửa, thế lửa rất hung mãnh, rất nhanh đã hun đỏ cửa bầu trời.

Kinh ngạc nhìn ngọn lửa đỏ rực trong thành, thân hình Đường Tử Hòa khẽ run, trong mắt từng giọt châu chả xuống, vỡ tan

Chương 407: Giữa phật và ma

Quan thương trong thành Thiên Tân nằm ở thành đông gần bến tàu, diện tích rất lớn, nhà kho xếp thành hình chữ nhất ở thành đông, Thiên Tân tả vệ phái bốn bách hộ ngày đêm thay nhau tuần tra canh phòng.

Quan thương không nhất định đều là chứa lương thực, Thiên Tân là hải cảng, thuyền hàng từ bắc tới nam đều cập bến ở đây, tơ lụa lá trà đồ sứ đều cất ở trong thùng gỗ, các thương nhân vận hàng đường thủy ngầm đút cho quan viên tào đạo nha môn và tướng lĩnh ba vệ chút bạc, hàng hóa của bọn họ liền được vào quan thương, có quan binh ngày đêm tuần tra bảo hộ, không lo mất mát.

Đây kỳ thật là hành vi thương nghiệp rất đứng đắn, cách làm của các thương nhân chẳng khác nào là thuê quan thương làm kho hàng, chỉ có điều tiền thuê hơi đắt.

Lúc này đã là đêm khuya, hơn mười kho hàng của quan thương Thiên Tân đều bốc cháy, thế lửa rất lớn, loáng thoáng xen lẫn mùi dầu, chuẩn bị đầy đủ như vậy, hiển nhiên quân sĩ trong bốn bách hộ canh phòng quan thương có đồng mưu của Bạch Liên giáo.

Tiếng la đồng kêu vang, các tướng lĩnh bách hộ trông kho gấp đất độ mắt như màu đất, gân cổ hò hét hô cứu hỏa, nhìn các quân sĩ cầm theo thùng nước đổ vào lửa, thực sự có thể nói như muối bỏ biển, các bách hộ sắc mặt càng tuyệt vọng. Thế lửa càng lúc càng thịnh, nhưng mà tiền đồ của bọn họ từ nay về sau sẽ ảm đạm không có ánh sáng, vận khí nếu xấu thì lưu đày thậm chí chém đầu cũng không có gì là lạ.

Một dãy nhà kho của quan thương trước đó đã bị đổ dầu, lửa mượn thế gió, cơ hồ trong chớp mắt liền đốt cháy cả quan thương.

Ngày gió to phóng hỏa, vụ đốt quan thương Thiên Tân này không nghi ngờ gì nữa là một vụ rất thành công.

Lửa lớn làm toàn thành bừng tỉnh, dân chúng từ các hộ xách thùng nước tới dập lửa, cả tòa thành vì vụ cháy này mà trở nên sôi sục.

Trong cơn hỗn loạn, gần trăm hán tử nhà nông mặc áo vải thô màu xám, eo dùng dây thừng làm thắt lưng giống như xem náo nhiệt tụ tập lại cùng nhau, đánh mắt ra hiệu rồi đoàn người vô thanh vô tức đi đến chợ tây ở thành tây.

Dân chúng va quan binh toàn bộ tụ tới thành đông để cứu hoả, thành tây vắng vẻ không có người, hơn trăm người vội vàng đi đến chợ tây, rồi đi thêm mấy trăm bước là tới cửa thành tây, cửa thành đóng cũng không sao, dùng vuốt móc buộc dây thừng, thuận theo tường thành đất thấp bé đi xuống là được, đêm nay coi như là đại công cáo thành mà không có tổn thất.

"Vụ cháy hôm nay đốt quá tuyệt." Cát lão ngũ vẻ mặt hả hê thấp giọng khen.

Một tiểu tử trẻ tuổi đầu buộc khăn xanh cười nói: "Đi theo Cát Ngũ gia đánh một trận để thuận khí, trong lòng rất thống khoái, lúc này tên khâm sai họ Tần đó chắc đang tức giận, dạy cho hắn phải ngoan, thành Thiên Tân rốt cuộc là thiên hạ của triều đình hay là thiên hạ của Bạch Liên giáo ta."

Cát lão ngũ vẻ mặt đắc thắng kiêu ngạo, thấp giọng cười nói: "Hồng Dương Nữ cứ nói Tần Kham này không thể coi thường, nhưng hắn tới Thiên Tân mấy ngày nay, chẳng qua chỉ bắt được ít tín đồ vòng ngoài, chẳng làm tổn thương gì tới gân cốt của chúng ta, ngược lại bị chúng ta đốt quan thương, ta thấy, Hồng Dương Nữ đánh giá khâm sai triều đình quá cao rồi, chẳng qua cũng vậy mà thôi...."

Lời nói Đắc ý của chưa hết, mọi người đang đi ở chợ tây bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng bước chân.

Mọi người đang ngạc nhiên thì phát hiện trên nóc nhà hai bên đường sáng ánh đuốc, ngay sau đó tầng một tầng hai của các cửa hàng hai bên đồng thời mở cửa sổ, từng cỗ nỏ cơ liên xạ tỏa ra khí tức lạnh lẽo thò ra, tên được lắp trên nỏ cơ chỉ vào trung gian phần tử nòng cốt của Bạch Liên giáo đang đi giữa ngã tư đường chợ tây.

Đầu chợ cuối chợ cũng vù một cái xuất hiện gần ngàn Cẩm y Giáo úy mặc phi ngư phục, cương đao trong tay mỗi người đã ra khỏi

vỏ.

Phó Thiên hộ Thường Phượng mặc giáp trụ đi lên án đao mà đứng, mắt hổ lạnh lùng quét quả hơn trăm người bọn Cát lão ngũ bị vây, bỗng nhiên quát to: "Dư nghiệt Bạch Liên, ý đồ gây rối, hại nước làm loạn, mau mau buông binh khí, bó tay chịu trói, nếu không giết không cần hỏi."

Cẩm y Giáo úy ở hai đầu đường đồng loạt tiến lên một bước, đồng thanh quát to: "Giết không cần hỏi."

Người của Bạch Liên giáo Sắc mặt tái nhợt trầm mặc lưng tựa lưng, vây thành một vòng tròn nhỏ, cũng có mấy phần vị đạo của viên trận ngăn địch của quân ngũ.

Cát lão ngũ không nói gì, trầm mặc phóng lên cao, người vừa nhảy lên được nửa trượng, bên hông bên hông đã rời vỏ, mũi đao sáng như tuyết đâm thẳng tới yết hầu Thường Phượng.

Giáo úy Chung quanh tất nhiên sẽ không để phó Thiên hộ có tổn thất, gì, năm ba người liền giơ đao đón đỡ.

Hơn trăm Bạch Liên giáo chúng thừa cơ phát động, mọi người vung đao vừa đánh vừa lui, di động tới cạnh cửa thành hướng tây.

Thường Phượng cười lạnh mấy tiếng, quát: "Kẻ không chịu trói toàn bộ bắn chết tại chỗ."

Vù vù vù!

Lượt mưa tên thứ nhất bắn ra, liền có hơn mười Bạch Liên giáo đồ bị bắn trúng chỗ yếu hại, thân thể nháy mắt mất đi lực lượng, ngã oặt xuống đất, trước khi mất đi ý thức, trong đầu vẫn còn lưu lại một tia hối hận cuối cùng.

Thì ra khâm sai triều đình không vô dụng như Cát Ngũ gia nói, thiên la địa võng đêm nay rõ ràng là đã được bày sẵn để bắt họ.

Đêm khuya tuyết càng rơi càng lớn, trong thiên địa phủ thêm một tấm màn thương mang, như ảo ảnh trong mơ, dạy người ta sự trắng đen chính tà phân không rõ trong thế gian này.

Đường Tử Hòa lẳng lặng nấp trong một ngõ nhỏ tối tăm, nhìn các huynh đệ của Bạch Liên giáo rơi vào bẫy của Cẩm Y vệ, nhìn từng mũi tên nhanh như tia chớp bắn vào trong thân thể của các huynh đệ, nhìn từng lưỡi dao sắc bén vô tình chém vào người các huynh đệ, cùng những tiếng hét thảm trước khi chết, giống như từng mũi dao đâm vào trong lòng những.

Đường Tử Hòa mặt không biểu tình mà nhìn, giống như một pho tượng hóa đóa, cứ vậy nhìn các huynh đệ Bạch Liên giáo ở cách nàng ta không xa liều mạng, bỏ mạng, tay nàng nắm thành quyền, khuôn mặt tuyệt sắc vẫn lạnh lùng như nham thạch,, nhưng trong hốc mắt đã đẫm lệ, thân thể không kiềm chế được mà run rẩy.

Nhóm người bị các Cẩm Y vệ tàn sát này không phải tín đồ hương đường bình thường, bọn họ là huynh đệ nòng cốt đã theo nàng ta mấy năm, phát dương quảng đại các mầm của Bạch Liên giáo Thiên Tân trong thành Thiên Tân.

Hơn một trăm người, cứ như vậy bị triều đình coi như trâu ngựa heo chó, tàn sát một cách vô tình.

Tần Kham....

Tính kế thâm trầm, thủ đoạn độc ác lắm!

Đường Tử Hòa cắn chặt răng, nước mắt không biết từ khi nào đã bị nàng ta nuốt về, ánh mắt lại ném về phía hiện trường kịch chiến cách đó không xa, quyền đầu của Đường Tử Hòa đã nắm chặt tới trắng bệch làm.

Biết rõ không thể mà vẫn làm, là dũng hay ngu, cứ đợi xong chuyện rồi luận đi.

Hít sâu một hơi, Đường Tử Hòa xoay người đi vào sâu trong ngõ.

Khi Cẩm Y vệ tàn sát Bạch Liên giáo chúng, Đường Tử Hòa ở trong ngõ nhỏ gõ cửa một hộ gia đình.

Đây là một hộ gia đình trung sản, một tòa nhà hai gian, trong nhà thậm chí còn có một lão bộc. Trong cửa hông cũ kỹ, truyền đến câu hỏi dè dặt của lão bộc, cách đó không xa quan phủ và Bạch Liên giáo đang chém giết, đêm nay quan thương lại bốc cháy, trong

thành hỗn loạn, chẳng trách hộ gia đình này sợ như vậy.

"Là ai vậy?"

Đường Tử Hòa không đáp lời, tiếp tục gõ cửa.

Tiếng gõ cửa rất gấp, lão bộc bên trong tựa hồ hạ quyết tâm, đương nhiên, hành động gõ cửa cũng khiến lão bộc được uống thuốc an thần, dù sao quan phủ hay là lưu manh tuyệt đối sẽ không lễ phép như vậy.

Cửa hông két một tiếng mở ra, lão bộc giơ đèn lồng sát vào, híp mắt quan sát một lúc, cuối cùng vui vẻ nói: "Thì ra là Đường..."

Còn chưa hết câu, ánh đao sáng như tuyết cắt qua cổ lão bộc, lão bộc mặt trợn trừng không dám tin, máu tươi phun ra như suối lại giống như làm chảy đi hết sinh cơ của lão.

Quỵ xuống, ngã ngửa ra sau, người run kịch liệt mấy cái, lão bộc đã không còn hơi thở.

lão trước khi chết vẫn nghĩ không thông, vạn gia sinh phật, Đường thần y cứu người vô số vì sao hạ độc thủ với một lão nhân như lão.

Phật và ma, vĩnh viễn cùng sống trong tâm của mỗi người, có người giấu ma rất sâu, hắn chính là phật trong mắt vạn người.

Đường Tử Hòa quay người đóng cửa lại, kiên quyết lão bộc đã chết cũng không nhắm mắt, thanh âm vừa run rẩy lại vừa mang theo sự kiên quyết.

"Bạch Liên là Thần Thánh, nhưng chung quy vẫn không tránh được vải dính máu tương, một tướng công thành vạn xương khô... Một tướng công thành vạn xương khô."

Lẩm bẩm đọc, giống như tự thuyết phục bản thân, Đường Tử Hòa cắn chặt răng, nắm chủy thủ trong tay, từng bước đi đến hậu viện của căn nhà.

Trong Hậu viện, còn có một đôi vợ chồng trẻ tuổi, mấy tháng trước, Đường thần y thậm chí còn trị khỏi bệnh ở mắt cho vị thê

tử trẻ tuổi này, nhưng mà lúc này, trong tay Đường thần y lại cầm dao mổ.

Cát lão ngũ vẫn đang ra sức chém giết, không nhớ rõ đao trong tay mình đã chém ngã phiên ưng khuyển Minh đình, cũng không nhớ rõ người khác đã chém bao nhiêu nhát dao lên người hắn, hắn thở hổn hển, vết thương trên người không ngừng túa máu, hắn lúc này hoàn toàn đã lâm vào tuyệt vọng.

Chương 408: Kỳ phùng địch thủ

Các huynh đệ Bên cạnh từng người một ngã xuống, còn sống chỉ được non nửa, các Cẩm y Giáo úy tựa hồ muốn người sống, xuống tay cũng rất cố kỵ, bằng không sao để cho họ sống tới tận giờ.

Cát lão ngũ cũng để lại một tia khí lực, tia khí lực này phải chờ tới thời khắc cuối cùng, lật tay cứa cổ.

Hình cụ trong chiếu ngục của Hán Vệ Triều đình cực kỳ tàn ác thế nào, khiến người ta sống không bằng chết thế nào, Cát lão ngũ hiểu rất rõ, hắn tuyệt đối không thể còn sống mà bị các ưng khuyển triều đình bắt vào chiếu ngục.

Ánh đao các ưng khuyển chung quanh bổ về phía hắn càng lúc càng mơ hồ, màu máu trên mặt Cát lão ngũ cũng càng lúc càng ít, cho đến lúc thành trắng bệch.

Cười thảm, Cát lão ngũ biết, đã tới lúc đi rồi.

Tay phải lật một cái, mũi đao hướng về người, Cát lão ngũ hối hận vô hạn thở dài, khi đang muốn tự tử thì nghe trong nhà dân cách đó không xa truyền đến một tiếng nổ ầm ầm.

Liền nghe thấy một tiếng hét thê lương từ trong nhà dân truyền tới: "Phản tặc Bạch Liên giáo giết người! Cứu mạng..."

Chữ cuối cùng dứt rất đột ngột, hiển nhiên là bị người ta cứa cổ.

Khoảnh khắc Thanh âm ngừng lại, trong nhà dân bốc lên lửa lớn ngút trời, ánh lửa chiếu sáng cả bầu trời đêm, rất nhanh dân chúng trong khu dân cư xung quanh cũng gào khóc chạy ra khỏi nhà.

Cát lão ngũ mừng rỡ, một đao chém ngã Cẩm y Giáo úy trước mặt, vẫy tay một cái với mấy chục người còn sống, hét to: "Có người cứu chúng ta, xông ra."

Lửa cháy trong khu dân cư cùng với tiếng kêu cứu bỗng dưng tắt phụt của nam chủ nhân, tất nhiên chính là bút tích của Đường Tử Hòa.

Để chế tạo hỗn loạn cho Cát lão ngũ và các Bạch Liên giáo chúng còn sống một đường sinh cơ.

Phó Thiên hộ Thường Phượng hiển nhiên không ngờ Bạch Liên giáo to gan tới vậy, đêm nay chẳng những đốt quan thương, ngay cả nhà dân cũng đốt, bụng lưng đều có địch, sâu trong khu dân cư lạ không biết sự nông sâu của kẻ địch, giây phút này Thường Phượng cũng mất chủ trương.

Tình thế phát triển Đêm nay, nửa phần đầu đều nằm trong dự kiến c Tần Hầu gia, Hầu gia không chỉ đoán trước được hành động muốn đốt quan thương của Bạch Liên giáo, hơn nữa ngay cả lộ tuyến rút lui của chúng của đoán được, cho nên Cẩm Y vệ thong dong bố trí, bình tĩnh giết địch, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Khi Thường Phượng dẫn các Giáo úy phục kích thậm chí lờ mờ sinh ra mấy phần cảm giác ưu việt, đối với sự thần cơ diệu toán của Hầu gia tất nhiên càng bội phục sát đất.

Tất cả đều nằm trong tầm khống chế, chỉ là tới lúc này...

Trong nhà dân không ngờ có phản tặc, hơn nữa còn đốt lửa.

Nếu Thường Phượng cũng là một viên kiêu tướng dưới trướng Tần Kham, đi theo Tần Kham tất nhiên đã thấy không ít sóng gió, sau khi lửa cháy to thì suy nghĩ đầu tiên của hắn rất lý trí, đây tất nhiên là nghi trận kẻ địch cố ý bố trí, ý đồ muốn cứu viện Bạch Liên giáo chúng đang ở trong vòng vây.

Thường Phượng lý trí, nhưng bách tính trong khu dân cư lại không thể hắn vọng bọn họ cũng lý trí như vậy.

Bách tính là theo số đông, một người chạy, trăm ngàn người cũng sẽ chạy theo, hơn nữa chạy như ruồi bọ không đầu, lửa mượn thế gió, rất nhanh sẽ lan tới nhà họ, không trốn thì ở lại đợi bị thành heo quay à?

Bách tính trong lúc nguy cấp cũng bất chấp lính triều đình có phải

đang truy bắt phản tặc hay không, cứ chỗ nào trống là lao về phía đó, thế là trăm ngàn người đồng loạt cuống quít lao về phía chợ tây.

Như vậy liền cho đám người Cát lão ngũ cơ hội đào thoát.

Cẩm Y vệ còn chưa kịp quát dân chúng lui về phía sau, đám người Cát lão ngũ đã rất ăn ý, tụ lại thành một đường lao tới chỗ yếu kém nhất trong vòng vây, sau một trận chém giết đẫm máu, cuối cùng vẫn có hơn ba mươi người trốn ra khỏi vòng vây của Cẩm Y vệ, sau khi phá vây mọi người trèo lên tường thành, tung người nhảy xuống rồi biến mất trong bóng đêm.

Thường Phượng tức giận đến hai mắt phun ra lửa, nhưng mà chung quy vẫn để họ đào thoát, bất lực chán chường, quay lại nhìn Bạch Liên giáo chúng hoặc chết hoặc bị thương nằm la liệt trên đất, Thường Phượng tức giận nói: "Khiêng cái đám tạp toái này về, kẻ còn sống thì chữa trị, chữa khỏi rồi thì mọi những thứ trong miệng chúng ra! Một đám vương bát đản hỗn trướng, hơn một ngàn người mà không giữ chân được trăm người, Hầu gia lưu các ngươi lại để tạo phân bón ruộng à?"

Nhìn phương hướng đám người Cát lão ngũ phá vây, Thường Phượng oán hận giậm giậm chân, miệng hậm hực chửi, tung cước đá cho một Giáo úy trước mặt lăn lông lốc rồi nổi giận đùng đùng về quan nha nhận tội với Tần Kham.

Trong đám dân chúng bỏ chạy toán loạn, Đường Tử Hòa mặc hắc y xen lẫn trong đám người đ gào khóc, cũng như người chung quanh, giống như sợ bị khói hun cũng dùng ống tay áo che kín miệng mũi, dung mạo tuyệt sắc bị che đi hơn nửa. Vừa chạy loạn theo bách tính vừa chú ý tình thế ở đầu chợ tây, cho tới lúc thấy Cát lão ngũ dẫn dắt hơn ba mươi người còn sống ra sức giết khỏi vòng vây, biến mất bên ngoài tường thành, Đường Tử Hòa mới lặng lẽ thở phào, nhân lúc hỗn loạn không có ai chú ý, thân hình chợt lóe, biến mất trong một ngõ tối.

Trong một đêm hỗn loạn, thành Thiên Tân nho nhỏ theo trận đại loạn này mà không ai ngủ được, dân chúng không dám ngủ, quan viên không dám ngủ, các Cẩm Y vệ thì bận bắt phản tặc, các phản tặc thì bận chạy trốn.

Tần Kham tất nhiên cũng không thể ngủ, hắn là người chế tạo trận hỗn loạn đêm nay, chế tạo xuất hiện sự đoan thì phải có thu hoạch, nếu không thì chính là tổn nhân bất lợi kỷ, cho nên Tần Kham đang đợi, chờ tin tức của Thường Phượng, chờ thu hoạch cuối cùng của đêm nay.

Lửa lớn ở Quan thương vẫn chưa được dập tắt, trong lửa lớn rõ ràng có dầu, thế lửa rất khó tiêu diệt, Tần Kham lúc này thậm chí có thể nghe thấy tiếng chửi bậy hổn hển của các tướng lãnh bách hộ.

Khi Thường Phượng vẻ mặt xấu hổ đi vào hậu viện quan nha, quỳ gối trước mặt Tần Kham thỉnh tội, nụ cười ở khóe miệng Tần Kham càng sâu.

" Dưới thiên la địa võng Như vậy, không ngờ vẫn để chúng chạy thoát ba mươi mấy người, sự lợi hại của đám người này cũng nằm ngoài ý liệu của bản hầu, vẫn luôn nhắc nhở bản thân không thể xem thường bọn chúng, không ngờ vẫn là xem thường, sớm biết như vậy, ngoài cửa thành tây nên bày thêm một đạo mai phục mới đúng..." Tần Kham mỉm cười lẩm bẩm, trong vẻ mặt lại không hề có một chút tức giận.

Thường Phượng càng xấu hổ, quỳ xuống lớn tiếng nói: "Hầu gia, thuộc hạ làm hỏng chuyện, xin Hầu gia trách phạt!"

Tần Kham cười rộng lượng: "Thôi, người định không bằng trời định, trên đời vốn không có mưu kế thiên y vô phùng, cũng không có cái bẫy nào là không có sơ hở, trốn thì cũng trốn rồi, nói ra cũng là bản hầu suy nghĩ không chu toàn, không liên quan gì tới ngươi."

Lý Nhị bước lên trước một bước, trầm giọng hỏi: "Hầu gia, hơn ba mươi người này cho dù chạy thoát, nhưng trên người ít nhiều cũng có vết thương, có cần phái người đi lục xoát ngoại ô, bắt đám người này về không?"

Tần Kham lắc đầu nói: "Trận lửa ở khu dân cư chợ tây hôm nay rất kỳ quái, hiển nhiên trong Bạch Liên giáo có người tiếp ứng bọn họ, nếu bọn họ chạy rồi, chắc đối phương đã dấu kỹ họ, chúng ta đi tìm không khác gì biển rộng tìm kim, hiện giờ vốn là lúc triều đình và Bạch Liên giáo tranh thủ dân tâm, giờ đi tìm kiếm lục xoát ở

ngoại ô không khỏi làm nhiễu dân, tính toán cẩn thận thì cuối cùng vẫn là mất nhiều hơn được, bỏ đi."

Tuyết đêm càng lúc càng lớn, bông tuyết trắng như lông ngỗng nhẹ nhàng bay xuống vườn, cùng tuyết đọng trên đất quyện vào nhau, như giọt nước vào biển, không thể phân biệt, cũng như hơn ba mươi người đã chạy thoát đó.

Tần Kham vẫn ngồi ở trong sân, gió lạnh thấu xương thổi vào mặt hắn ran rát, nhưng đầu óc lại tỉnh táo chưa từng có.

Bỗng nhiên nhớ tới phim ảnh tiền thế, trong phim nhân vật đại biểu cho hình tượng trí mưu như Gia Cát Lượng bất kể là do ai đóng, bất kể là vào mùa nào, cái quạt lông ngỗng là tuyệt đối không thể thiếu, thì ra cái quạt lông ngỗng này trừ để nghịch ra, quả thật cũng có tác dụng để đầu óc được bình tĩnh.

Các đốt ngón tay vô thức gõ xuống bàn trà, Tần Kham nhíu mày lẩm bẩm: "Bố cục như Đêm nay không ngờ vẫn để chúng chạy thoát non nửa, giết người phóng hỏa trong khu dân cư chợ tây thời cơ rất chuẩn, tâm kế sâu, thủ đoạn độc, khiến người ta thán phục. Hay cho một chiêu dương đông kích tây, từ đó cho thấy, trong Bạch Liên giáo tất nhiên có một nhân vật trí mưu, người này không đơn giản, có hắn ở sau lưng bày mưu tính kế, chẳng trách Thiên Tân Bạch Liên giáo dần dần thành khí."

"Hầu gia, bước tiếp nên làm gì?" Lý Nhị tiến lên một bước hỏi.

Tần Kham ngẩng đầu nhìn sắc trời, ngáp một cái thật to rồi xoa xoa mặt: "Bước tiếp theo... Đương nhiên là ngủ. Thức đêm không tốt cho da mặt, không chỉ không tốt đối với da của nữ nhân, đối với da của nam nhân cũng không tốt, đạo lý dễ hiểu như vậy mà các ngươi cũng không hiểu à? Nữ nhân xinh đẹp là ngủ mà có, nam nhân anh tuấn tất nhiên cũng là ngủ mà có."

"Hầu gia, thuộc hạ luôn cho rằng sự xinh đẹp của nữ nhân là được ngủ mà có..."

Chương 409: Ẩn nấp trong núi sâu

Tần Hầu gia đêm nay ngủ rất ngon, hồn nhiên mặc kệ lửa lớn ở quan thương bên ngoài chưa dập, cũng mặc kệ bao nhiêu người đang hớt hải xách nước đập lửa cả đêm.

Trận lửa ở quan thương này đối với Bạch Liên giáo và Tần Kham mà nói, đều nằm trong dự kiến của mình, cái hai bên muốn thấy là lửa lớn bốc cháy, về phần cháy tới mức nào thì chẳng liên quan gì tới đại cục.

Sáng sớm hôm sau, lửa lớn cuối cùng cũng đã được dập tắt, Tần Kham cũng dậy sớm, khí sảng.

Các tướng sĩ Phụ trách thủ bị quan thương bất chấp nguy hiểm xông vào quan thương vẫn còn đang bốc hơi nóng rực, vẻ mặt tái nhợt tuyệt vọng kiểm kê tổn thất.

Kỳ thật căn bản không cần kiểm kê, mười mấy kho hàng có thể cháy cơ bản đều cháy rụi rồi, chỉ cần xem sổ sách của ti khố, bên trên ghi vào kho bao nhiêu thì có nghĩa là tổn thất bấy nhiêu.

Bốn gã bách hộ sớm đã quỳ gối trước cửa quan nha Cẩm Y vệ thỉnh tội, hơn nửa canh giờ trôi qua, bên trong quan nha cuối cùng cũng truyền ra tiếng nói.

Khâm sai đại nhân nói, bốn gã bách hộ thủ bị bất lực, cuối cùng để xảy ra họa lớn, trở về tự cởi giáp trụ, chờ triều đình xử trí.

Lương thực trong Quan thương tất nhiên cũng bị cháy sạch, công tác thống kê sau khi lửa tắt là một ngàn một trăm thạch toàn bộ chạy rụi, ngoài ra trong quan thương còn có rất nhiều hàng hóa của thương nhân cũng bị hủy, những thương nhân này luồn qua lỗ hổng luật pháp của Đại Minh thuê quan thương, vốn cho rằng là địa phương an toàn nhất trên đời, kết quả lại xảy ra tai họa bất ngờ, muốn cáo trạng cũng không thể, cuối cùng là mấy hết cả vốn.

Một đêm tuyết lớn, trong thiên địa trắng xoá gió lạnh gào thét.

Cách ngoài thành Thiên tân ba mươi dặm có một ngọn núi tên là Điền Bàn, tương truyền những năm cuối Đông Hán một vị danh sĩ tên là Điền Trù vì không muốn nhận phong thưởng quan tước của Hán Hiến đế, ẩn cư ở núi này, thế nên mới có tên là núi Điền Bàn.

Vách núi Điền Bàn cao ngàn trượng, chùa chiền trong núi rất nhiều, từ Đường triều đã có danh xưng "Đông Ngũ Đài Sơn"

Trong một tòa miếu nhỏ tên là Vạn Tùng tự ở Sườn núi, Đường Tử Hòa hai mắt đỏ ngầu, vẫn chưa băng bó vết thương cho Cát lão ngũ.

Hơn ba mươi người thoát được một mạng dưới tay Cẩm Y vệ một đường đi về hướng tây, Tần Kham tuy rằng không phải ra truy binh, nhưng Cẩm Y vệ không thể thật sự để mặc những người này chạy trốn, chung quy vẫn đuổi theo, hơn ba mươi người chật vật chạy trốn ba mươi dặm đường chui vào trong núi, may mà tuyết lớn xóa đi dấu vết, mới khiến các Cẩm Y vệ phẫn nộ mà về.

Sau khi Đường Tử Hòa chế tạo hỗn loạn cũng ra khỏi thành theo, nàng ta men theo một con đường khác hội hợp với đám người Cát lão ngũ.

Hòa thượng trong Vạn Tùng tự đã bị đám Bạch Liên giáo chạy nạn này giết, tuy rằng kinh nghĩa của Bạch Liên giáo là kết quả kết hợp giữa Phật và Đạo. Nhưng... Hòa thượng không phải phật, cho dù là phật, người khi đang chạy giữ mạng thì ngay cả phật cũng dám giết.

Cát lão ngũ toàn thân trúng hơi hai mươi vết thương, có nặng có nhẹ, chạy hơn mười dặm mà hắn không ngờ không ngất xỉu.

Giống như là cố ý trừng phạt, Đường Tử Hòa cẩn thận xử lý vết thương cho mọi người xong, cuối cùng mới đến phiên Cát lão ngũ.

Băng bó xong vết thương, Cát lão ngũ môi ngập ngừng mấy cái, còn chưa kịp lên tiếng thì Đường Tử Hòa bỗng nhiên tát một cái vào mặt hắn.

Bốp một tiếng, mọi người hơi kinh ngạc, tiếp theo thì đều suy sụp

cúi đầu.

Trên khuôn mặt thô ráp Cát lão ngũ là vết năm ngón tya, Cúi đầu hối hận nói: "Hồng Dương Nữ, ngươi đánh hay lắm, ta sai rồi, không ngờ cẩu quan Minh đình âm hiểm như vậy. Chúng ta trúng phải mai phục, hơn bảy mươi hán tử đi rồi. Ta, tội đáng chết vạn lần."

Nói xong Cát lão ngũ gào khóc.

Đường Tử Hòa không nói gì, vốn nên giận dữ nhưng nàng ta lúc này không ngờ lại lộ ra nụ cười thản nhiên. Lặng lẽ rút ra một thanh chủy thủ, đâm mạnh một cái xuống đùi Cát lão ngũ, Máu tươi bắn tung tóe.

Cát lão ngũ hét thảm một tiếng, lại bị Đường Tử Hòa nhanh tay bịt miệng lại.

Nụ cười rực rỡ, nhưng trong mắt Đường Tử Hòa lại là một mảng lạnh như băng, buông tay ra, thản nhiên không nhìn Cát lão ngũ đau tới mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả người run rẩy, Đường Tử Hòa cúi người cẩn thận băng bó vết thương mới của Cát lão ngũ, động tác ôn nhu như từ mẫu hiền thê.

Lúc băng bó, Đường Tử Hòa một hồi lâu không lên tiếng lúc này mới mở miệng: "Cát lão ngũ, ngươi nhớ kỹ, ngươi nợ mạng của hơn bảy mươi huynh đệ, bởi vì ngươi ngu xuẩn xung động, hơn bảy mươi huynh đệ bị ngươi hại cho mất mạng, mà ngươi, tên ngu xuẩn ngươi lại vẫn còn sống, Cát lão ngũ, món nợ này ta nhớ kỹ, tương lai nghiệp lớn nếu thành, ta sẽ tự mình đưa ngươi xuống bồi tội với các huynh đệ."

Cát lão ngũ đau đớn vô cùng, không ngừng gật đầu khóc lớn: "Phải, tương lai lật đổ Minh đình, Bạch Liên ngồi lên giang sơn rồi, Cát lão ngũ ta tất sẽ tự sát để tạ tội với các huynh đệ đã mất! Hồng Dương Nữ, cái mạng này của ta đã không còn là có ta, cho nên không dám phí hoài bản thân mình, ngày sau lật đổ Minh đình rồi, ta sẽ trả mạng lại cho các huynh đệ."

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Rất tốt, ngày sau ta sẽ đại táng cho ngươi thật phong quang."

Cố nén đau đớn, Cát lão ngũ rất nhanh bình ổn lại tâm tình, không bi thương cũng không tức giận, bắt đầu từ lúc này, hắn đã không còn sống vì bản thân, bi hay nộ chẳng còn quan trọng.

"Hồng Dương Nữ, ngươi nói không sai, Tần Kham này quả nhiên là nhân vật lợi hại, hắn tựa hồ đã sớm đoán được chúng ta sẽ đốt quan thương, ngay cả lộ tuyến rút lui của chúng ta cũng đoán trúng, chỉ ở chợ tây đợi chúng ta chui đầu vô lưới..."

Đường Tử Hòa cười lạnh nói: "Quan thương là mệnh môn của Thiên Tân, đạo lý dễ hiểu như vậy ai mà không biết? Cũng chỉ có có đồ con lợn như ngươi mới đâm đầu vào bẫy của hắn."

Cát lão ngũ thở dài ảm đạm: "Hồng Dương Nữ, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì? Thù này Cát lão ngũ ta nhất định phải báo."

Đường Tử Hòa nhíu đôi mày liễu, suy tư một lúc rồi nói: "Quan thương là mệnh môn của Thiên Tân, đêm qua để dụ các ngươi vào tròng, Tần Kham chẳng buồn tiếc lương tồn trong quan thương, cái giá phải trả có thể nói là không nhỏ. Cát lão ngũ, dân phu bến tàu có rất nhiều người là huynh đệ trong giáo ta, ngươi có biết đợt vận lương tiếp theo của quan phủ khi nào đến Thiên Tân không?"

" "Ngày hôm trước vừa tới bốn thuyền, tổng cộng một vạn thạch, trong vòng một tháng sẽ không có lương vận bằng đường thủy tới Thiên Tân."

Đường Tử Hòa cười lạnh nói: "Quan thương cháy rồi, thuyền vận lương cũng tạm thời không tới, Thiên Tân tam vệ bốn phía đều là quân đồn điền vệ sở, các quân sĩ bản thân ăn còn không đủ, không biết các dân chúng nếu phát hiện trong thành không có lương thực thì sẽ có phản ứng như thế nào?"

Trong ngày tuyết rơi, Tần Kham lười chẳng muốn động đậy.

Xa nhà mấy trăm dặm, hi lý hồ đồ đón năm mới ở Thiên Tân, bắt đầu từ mùng một đã không ngừng có tào diêm các đạo cùng với tướng lãnh ba vệ của Thiên Tân đăng môn chúc tết, ngay cả Mưu Bân đang dưỡng thương cũng được gia phó dùng kiệu mềm đỡ tới trong phòng Tần Kham nói một đống những lời chúc mừng năm mới cát tường, đương nhiên, hiếu kính của các quan viên tất nhiên

cũng không miễn được, cái gọi là chúc tết, đơn giản cũng chính là lý do tặng lễ mà thôi.

Thế là Tần Hầu gia ở tít tận Thiên Tân mạc danh kỳ diệu kiếm được một đống tiền.

Sau khi lửa lớn ở quan thương được dập tắt, các văn quan võ tướng Thiên Tân càng kính sợ Tần Kham, bọn họ không nghĩ ra, vị Hầu gia này đến Thiên Tân mới vừa vài ngày, thường ngày không ngừng xã giao với các quan viên võ tướng, không ngờ vẫn có thể tách tâm tư bày ra thiên la địa võng, giết cho Bạch Liên giáo chật vật chạy trốn, vị đại ma đầu lúc trước giết mấy ngàn phiên tử Đông Hán quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Cảm giác được người ta kính sợ không phải tốt lắm, có lẽ lúc ban đầu còn có chút cảm giác đắc ý hư vinh, nhưng mà mỗi quan viên tới thăm đều nơm nớp lo sợ giống như ra pháp trường, mông chỉ dám chạm chút xúi vào ghế, bộ dạng sợ hãi tùy thời chạy trối chết, nhìn nhiều Tần Kham cũng buồn nôn, thế là dứt khoát đóng cửa từ chối tiếp khách.

Rượu hoa điêu hâm trên gạch đỏ, trên bàn trà là mấy thứ đồ nhắm, Tần Kham nửa nằm trên ghế mềm, thảnh thơi giống như thần tiên.

Lý Nhị kính cẩn đứng bên cạnh hắn, bẩm báo tin tức Cẩm Y vệ mấy ngày nay thăm dò được, tin tức dò hỏi là nhắm vào Chỉ huy sứ của Thiên Tân tam vệ.

"... Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ Lương Thắng, người Phần Châu Sơn Tây, năm Hoằng Trị thứ mười thay cha nhậm chức Thiên Tân vệ chỉ huy thiêm sự, năm Hoằng Trị thứ mười bốn thăng làm Chỉ huy sứ, thê thiếp cho sáu người, con cái mười người, cha mẹ khoẻ mạnh. Thám tử đã bí mật hỏi thăm, phát hiện vợ cả của Lương Thắng rất có tư sắc, dáng người thướt tha, ngực to mông tròn, chính là tướng mắn đẻ, không biết vì sao bọn họ thành thân năm năm lại không có con, về sau nhờ Thiên Tân nữ Bồ Tát Đường thần y, kê mấy phương thuốc cho vợ cả của Lương Thắng, lại đâm Lương Thắng mấy châm, thật đúng là kỳ lạ, năm sau vợ cả của Lương Thắng liền sinh cho hắn một tiểu tử béo tròn, cũng không biết là có phải là trùng hợp hay không, dù sao cũng thật đáng

mừng."

Chương 410: Phong vân tái khởi

Tần Kham thở dài nói: "Lý Nhị, Cẩm Y vệ dò đi hỏi lại, chỉ mang về được cho ta những thứ lông gà vỏ tỏi này à? Ta bảo các ngươi đi thăm dò xem Chỉ huy sứ của vệ vệ có kẻ nào âm thầm cấu kết với Bạch Liên giáo hay không, các ngươi lại chỉ nhìn chằm chằm vào bụng lão bà người ta rồi chúc mừng người ta được làm cha, chủ đề đâu? Hả?"

Dừng một chút, Tần Kham bỗng nhiên có chút đăm chiêu, lẩm bẩm nói: "Vị Đường thần y này cũng thực sự là kỳ nhân, kê mấy phương thuốc, đâm mấy phát châm, không ngờ sinh được nhi tử..."

Lý Nhị vội vàng nói: "Hầu gia, ngài và tôn phu nhân thành thân cũng mấy năm rồi mà vẫn.... Khụ, thuộc hạ đáng chết, đợi việc của Bạch Liên giáo xong rồi, ngài xem có nên mời vị Đường thần y này tới kinh sư, xem cho tôn phu nhân một cái không? Thuộc hạ là tâm phúc thân tín c ngài, thề độc với trời là một chữ cũng không nói."

Tần Kham có chút động tâm, vuốt cằm trầm ngâm nói: "Đúng vậy, thành thân cũng mấy năm rồi, sau khi Kim Liễu mang thai mặt Yên nhicàng ngày càng đáng sợ, cũng không biết nàng ta có phải đang trả thù xã hội hay không, trong nhà mỗi một con gà mái biết đẻ trứng đều bị nàng ta bóp chết, nên để nàng ta đẻ trứng rồi... Có điều thần y cô nương họ Đường này thu phí đắt quá, xem bệnh một lần đòi tới ba ngàn lượng, nếu mời nàng ta tới kinh sư, chỉ sợ ba vạn lượng cũng chưa biết chừng, vụ mua bán này..."

Lý Nhị vội vàng tiếp lời nói: "Không thiệt! Hầu gia, không thiệt chút nào mà, con của chính thất chính phòng, tương lai kế thừa tước vị của ngài, mười vạn lượng cũng đáng mà."

Bỗng nhiên sực tỉnh, Tần Kham hung hăng lườm Lý Nhị một cái, cả giận nói: "Nói chính sự đi! Di dời đề tài đi đâu mất rồi."

Lý Nhị nghiêm mặt, nói: "Vâng,.... Thiên Tân tả vệ Chỉ huy sứ Vương Viêm Sinh, người Nhữ NInh Hà Nam, tư sắc thê tử trong

nhà vốn rất bình thường, về sau thê tử của Vương Viêm Sinh cầu Đường thần y, thần y kê phương thuốc trú nhan dưỡng da cho nàng ta, về sau vợ Vương Viêm Sinh trắng bóc như trứng gà, tay chạm vào..."

Tần Kham ánh mắt bất thiện lườm hắn một cái, Lý Nhị cười xấu hổ, sau đó vẻ mặt đau khổ nói: "Hầu gia thứ tội, Cẩm Y vệ chúng ta thần thông quảng đại tới mấy, trong mấy ngày ngắn ngủi cũng thật sự không tra ra được Chỉ huy sứ của ba vệ có cấu kết với Bạch Liên giáo hay không, cho nên..."

Nguy của Thiên Tân, nguy ở Bạch Liên, họa của Bạch Liên, họa ở ba vệ.

Cho dù mấy ngày nay Tần Kham tươi cười đón tiếp Chỉ huy sứ của ba vệ, thân mật giống như huynh đệ, nhưng lại ngầm điều tra không bỏ xót chút gì về ba người, tổ tông, nguyên quán, cuộc đời, cùng với thê thiếp của ba người.

Được rồi, thê thiếp là ngoài ý liệu, loại tình báo này thuộc về tình báo của hội trưởng lỗ kim, có thể không nhìn.

Đúng ra thì Đại Minh hiện giờ vệ sở các nơi thối nát, Chỉ huy sứ ít có người sạch sẽ, nếu thực sự quyết tâm đi thăm dò, nhất định có thể tra ra sai xót.

Nói tới đây, không thể không phê bình khai quốc Thái tổ Chu Nguyên Chương lão tiên sinh một chút, lão tiên sinh là người cách mạng kiên định, cũng là người được lợi của cách mạng, cả quốc trên dưới đại quân tạo phản nhiều như vậy, chỉ độc có mình hắn là siêu quần xuất chúng, bảo tọa triều đình để hắn ngồi lên, không chỉ như vậy, còn làm theo quy tắc quân đội của Đường triều, chế định quân chế vệ sở Đại Minh, hơn nữa rất có phong cách riêng quy dân chúng thiên hạ thành ba loại dân quân thợ, quân hộ chỉ cho thừa kế, cũng chính là, lão tử quân hộ sinh nhi tử, nhi tử được sinh hạ chú định là quân hộ, thân phận này cả đời không thể sửa đổi.

Đương nhiên, hoàng đế thuộc về loại thứ tư, loại này cũng chỉ cho phép thừa kế, tuyệt đối không cho phép ngoại nhân chen vào, Chu lão tiên sinh tạo phản cả nửa đời người, thứ mưu cầu cũng chính

là chế định quy tắc trò chơi này.

Người theo loại mà tụ, đây thực sự là chủ ý rất thiên tài, cũng không biết cái đầu hình dạng kỳ lạ của Chu Nguyên Chương làm thế nào mà nghĩ ra được.

Càng thiên tài là, quân hộ không chỉ thừa kế, hơn nữa tự cấp tự túc, triều đình cho quyền quân đồn điền, quân hộ thời bình thì cầm cuốc trồng trọt, thời chiến thì cầm đao thương ngăn định, lão tử chết trận thì nhi tử thay.

Thật sự là là mua bán một vốn bốn lời, triều đình bỏ ra ruộng đất, có loại chính là trăm vạn nông dân trăm vạn lính, hơn nữa căn bản không cần triều đình lo lượng thảo, muốn bọn họ làm ruộng thì làm ruộng, muốn bọn họ đánh giặc thì đánh giặc, nói thật, Chu Nguyên Chương làm thương nhân càng có tiền đồ hơn, chiêu này này của hắn là tay không bắt giặt, thương nhân buôn bất đời sau hoàn toàn học theo hết.

Chế độ quân hộ thế tập, đã chôn xuống tai hoạ ngầm rất sâu cho quân chế Đại Minh, không chỉ thừa kế, hơn nữa còn dùng quân truân nuôi quân, đây chính là một tầng tai hoạ ngầm, cho nên chiến lực của quân sĩ Đại Minh đời này không bằng đời trước, nhìn từ một góc độ khác, binh lính Đại Minh không tính là binh lính, chỉ có thể xem như một đám nông nô trồng trọt cày ruộng cho các bách hộ Thiên hộ Chỉ huy sứ.

Chu Nguyên Chương nếu ở dưới suối vàng biết được, quân chế mình định ra hơn trăm năm sau không ngờ biến thành thế này, nhất định sẽ cảm thấy xấu hổ vì da mặt dày của mình khi còn sống, đặc biệt là cách thức thánh chỉ hắn sáng tạo ra, "Phụng thiên thừa vận hoàng đế", da mặt này...

Chỉ huy sứ Thiên Tân tam vệ tất nhiên không thể sạch sẽ, văn quan võ tướng thiên hạ hiện giờ dùng lời nho gia thánh nhân, nhưng mà lời thánh nhân chung quy vẫn chỉ treo ngoài miệng, giá trị quan phổ biến là sau khi đề danh kim bảng thì là lúc thăng quan phát tài.

Làm quan không phát tài, vậy có khác gì là cá ươn.

Có điều Cẩm Y vệ không phải là là tra những chuyện không hợp pháp Chỉ huy sứ ba vệ làm ra, những cái này đã thành hiện tượng thông thường của Đại Minh, Cẩm Y vệ bình thường sẽ lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt. Bọn họ tra là ba vị Chỉ huy sứ có dấu hiệu cấu kết với Bạch Liên giáo hay không.

Cái này khá là khó tra, dù sao không khí Đại Minh hiện giờ mà nói, Bạch Liên giáo không được là đảng phái dân chủ hợp pháp, các Chỉ huy sứ không thể đi khắp thế giới khua chiêng gõ trống nói mình và Bạch Liên giáo có quan hệ hữu hảo trường kỳ.

Sau khi quan thương bốc cháy, Bạch Liên giáo mai danh ẩn tích, Cẩm Y vệ vẫn không từ bỏ truy tra, có điều hiệu quả rất nhỏ.

Lại qua mấy ngày, trong thành ngoài thành Thiên Tân bỗng nhiên lưu truyền một tin tức, đó là một tin tức rất xấu.

Quan thương cháy, lương thực trong kho một hạt cũng chẳng được vận vào, nghe nói phía nam Hải Hà lại có tào bang đình công làm loạn, quan phủ bận truy tra loạn, đợt vận lượng bằng đường thủy tiếp theo không biết khi nào mới có thể vào Thiên Tân.

Trong thành không có lương thực, tào bang lại loạn rồi, Thiên Tân làm sao bây giờ? Tòa thành này nói lớn không lớn, nhưng cũng có hơn hai ngàn hộ gia đình, không có lương thực thì bảo mọi người làm sao mà sống?

Một truyền mười, mười truyền trăm, khủng hoảng cứ như vậy lan ra trong thành một cách không thể ngăn chặn, giống như ôn dịch thẩm thấu vào mỗi một ngóc ngách của Thiên Tân.

Các bách tính không thể bình tĩnh được rồi, từ xưa đến nay, lời đồn sở dĩ có thị trường, hoàn toàn là nhờ tính tình nghe gió thì cho rằng là mưa của các bách tính, loại tính tình này cũng không biết đã tiện nghi cho bao nhiêu kẻ dã tâm từ xưa đến nay.

Lời đồn càng truyền càng thật, cuối cùng miệng nhiều người xói chảy vàng, đầu đường cuối ngõ đều truyền chuyện lạ, cái gì tào bang đối xử ra sao, dẫn tới tào công đình công, phủ Đăng châu phía nam xuất động vệ sở, giết hơn một ngàn tào công, tình thế càng lúc càng loạn, đã không thể vãn hồi, lượng ít nhất phải non

nửa năm không vào được hải cảng Thiên Tân, vân vân....

Lại cái gì khâm sai triều đình Tần Hầu gia mới tới Thiên Tân để dụ bắt Bạch Liên giáo, không ngờ hạ lệnh đốt sạch lương thực trong quan thương, chẳng buồn để ý tới sự sống chết của hai ngàn hộ bách tính trong thành.

Các loại lời đồn bay tứ tung mịt mù, cách nói khác, nhưng có một điểm giống nhau, đó chính là trong thành thiếu lương thực.

Thiếu lương thực không phải là việc nhỏ, ở thời cổ đại, đây chính là chuyện chết người số một.

Bách tính Trong thành sợ hãi, thế là hai nhà bán gạo duy nhất trong thành người xếp hàng dài, các bách tính chẳng buồn chửi mắng khâm sai triều đình, tích trữ lương thực mới là yếu số một của họ.

Đủ loại lời đồn cuối cùng lọt vào tai Tần Kham, cười khổ mình lại một lần nữa bị đổ oan, cũng cự tuyệt thỉnh cầu truy bắt kẻ tung tin đồn của Lý Nhị.

Lời đồn nếu đã truyền ra để cả thành đều biết, bắt người bịt miệng cũng không phải là thượng sách, như vậy sẽ càng làm tăng cảm xúc đối địch của bách tính đối với triều đình.

Càng khiến người ta căm tức là, trong thành Thiên Tân còn có một vị ngự sử tuần án Bắc Trực Đãi, tên thối mồm này vừa nghe Tần Kham bị bách tính cả thành mắng chửi, cao hứng như gì ấy, suốt đêm múa bút thành văn, viết một đạo tấu chương hạch tội đưa tới kinh sư. Trong tấu chương nói Tần Kham thành ma vương chuyển thế, sau khi tới Thiên Tân thì ức hiếp bách tính, cướp đoạt nhận hối lộ, các bách tính khổ không nói nổi, rất là nước sôi lửa bỏng.

"Đi giết cái tên ngự sử ăn no đánh rắm thối đó cho ta." Tần Kham tức sùi bọt mép, vỗ bàn đứng dậy.

"Vâng." Lý Nhị nghiêm nghị ôm quyền, đằng đằng sát khí xoay người bước đi.

"Quay lại." Tần Kham ray ray mi tâm, thở dài: "Giết mệnh quan triều đình cũng như cướp giật bộ khoái nha môn, đều phạm pháp,

chuyện phạm pháp không thể làm..... Giết người khác đi."

"Hầu gia muốn giết ai?"

"Giết Bạch Liên giáo đồ bắt tối hôm đó, ai nấy đều cứng miệng, bắt vào rồi liền lần lượt cắt đứt lưỡi, xem ra là không hỏi ra được gì rồi, lôi chúng ra chợ tây chém đầu, lập uy với Bạch Liên giáo."

Chương 411: Chờ thời cơ tốt

Lời đồn lan khắp cả thành Thiên Tân, tốc độ lan nhanh như vậy hiển nhiên có người ở trong châm ngòi kích động.

Trong một ngày, quan phủ và Tần Kham tựa hồ trở thành đích nhắm của các bách tính, tuy rằng không ai dám ở ngay trước mặt chỉ vào mũi mà chửi, nhưng Tần Kham có thể khẳng định, toàn thành Thiên Tân ít nhất có hơn ngàn người trốn ở trong nhà hạ thấp giọng biểu đạt nguyện vọng cực độ mong muốn được phát sinh quan hệ với trưởng bối nữ của Tần Kham, nếu những lời "Nghìn người nhắm vào, không bệnh cũng chết" được thành lập thì Tần Kham hiện tại ít nhất cũng phải chết hơn ngàn lần rồi.

Các Bách tính không quan tâm quan thương có cháy hay không, quan thương là của triều đình, ngươi thích đốt thế nào thì đốt, nhưng cái bách tính quan tâm là lương thực trong quan thương, những lương thực này là lương tích trữ của thành Thiên Tân, theo trình tự bình thường thì quan phủ cứ cách một ngày thì đưa lương trữ ra, theo giá thị trường giao tới hai cửa hàng bán gạo trong thành, cửa hàng lại bán cho bách tính, sự yên ổn và ổn định của một tòa thành trì tất cả là dựa vào lương trữ trong thành.

Hiện giờ lương thực trong thành đã bị cháy sạch, Tần Kham tất nhiên thành đối tượng để các bách tính chỉ trích.

Cảm xúc Khủng hoảng lan ra toàn thành, dần dần càng sâu, không chỉ hai cửa hàng gạo ngày đêm người xếp hàng dài, trên bến tàu cũng có vô số bách tính dừng chân nhìn ra mặt biển xa xa, lo lắng chờ đợi hải thuyền tới.

..... Tần Kham vẫn rất bình tĩnh, sự bình tĩnh của hắn không phải giả vờ.

Mấy năm nay hắn bị văn võ cả triều ngoài sáng trong tối mắng là lộng thần quốc tặc, các loại lời nói khó nghe hắn đều nghe qua cả rồi, sớm đã nuôi thành hàm dưỡng biết nhịn nhục. Mộ tổ của các bách tính Thiên Tân không bị đào, chứng tỏ Tần Hầu gia thực sự không tức giận.

Tần Kham ngồi yên được nhưng người khác thì không.

Sau hôm lời đồn lan khắp thành, thuỷ vận Tổng đốc Trần Hùng đầu đầy mồ hôi đăng môn.

Khi Trần Hùng nhìn thấy Tần Kham, Tần Kham đang nửa nằm trên giường ấm trong sương phòng ở hậu viện quan nha, thản nhiên nghe nhạc.

Trong sương phòng, hai con hát đang nghêu ngao hát, hai con hát này là Lý Nhị mời đến, nguyên quán ở Thái Thương, kiếm ăn trong kinh sư hát kịch Nam.

Cái gọi là Kịch Nam, được xưng là ông tổ của tạp kỹ Trung Quốc, vào thời Nguyên mạt Minh sơ đã hiện thế, khởi nguyên ở Giang Chiết, nói kịch Nam thì có lẽ rất nhiều người không hiểu, nhưng nói "Côn Khúc" thì chắc tất cả mọi người đều biết, mà kịch Nam chính là khởi nguyên của Côn Khúc thịnh hành đời sau.

Lúc bấy giờ, kịch Nam chỉ vừa mới bắt đầu phát triển, chính là lúc gian nan cầu sinh, văn nhân sĩ phu đương thời tôn trọng cải đẹp của chính âm bài từ, có chút không thích loại kịch Nam biểu hiện hơi khoa trương này, cho rằng nó là tà âm, kịch Nam phát triển cũng gặp trở ngại, cho nên hai con hát này mặc dù đến từ Thái Thương, quê hương khởi nguyên của kịch Nam, nhưng lăn lộn trong kinh sư cũng không thể không gửi thân vào gánh hát mà gian nan sống qua ngày.

Bởi vì kịch Nam chính là thuỷ tổ của Côn Khúc đời sau, ở trong cái thời đại thiếu hụt giải trí này, nếu cứ muốn chọn một loại giải trí, Tần Kham thà lựa chọn kịch Nam, không vì cái gì khác, chỉ muốn thể hội một chút cảm giác quen thuộc của kiếp trước. Cũng không biết Lý Nhị từ đâu nghe được thú vui này của Tần Kham, không ngờ phái Cẩm Y vệ phi xa ba trăm dặm, từ kinh sư nửa mời nửa ép hai con hát này tới Thiên Tân.

Hai con hát này sau khi đến Thiên Tân mới biết được, người muốn nghe hát không ngờ là Tần Hầu gia vinh quang tột đỉnh đương triều, Chỉ huy sứ đại nhân tay nắm mấy vạn Cẩm Y vệ, không khỏi vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, tuy nơm nớp lo sợ nhưng hát rất dụng tâm.

Có thể được quyền quý ưu ái, bọn họ cảm thấy mùa xuân của kịch Nam sắp tới rồi, chuyện liên quan tới tiền đồ của toàn bộ ngành hí khúc, hát sao không dụng tâm cho được?

Lúc này kịch Nam không có nhạc đệm nhạc khí, bình thường dùng thanh xướng làm chủ, bởi vì chỉ là tiền thân của Côn Khúc, cho nên nhưng đoạn từ ai cũng khoái như "Hoa đào phiến", "Mẫu đơn đình" vẫn chưa hiện thế, lúc này hai con hát hát là "Triệu trinh nữ"Văn nhân Nam Tống sáng tác.

nghe những làn điệu đơn sơ, Tần Kham nhắm mắt lại, một tay nhẹ nhàng gõ đùi, mũi rên hừ hừ, vẻ mặt say mê.

Trần Hùng đầu đầy mồ hôi đi vào sương phòng, nhìn thấy cảnh tượng này thì sau khi vào cửa không khỏi ngẩn ra, tiếp theo thì dở khóc dở cười.

Toàn bộ thành Thiên Tân đều hỗn loạn, ngươi còn có tâm tình nghe hát, văn võ cả triều đều gọi người này là gian nịnh, nhìn ngôn hành của người này, lời đồn vị tất đã là vô căn cứ... Nghĩ thi nghĩ, nhưng ngại thân phận của Tần Kham cao hơn hắn mấy cấp, Trần Hùng lúc này dù nôn nóng cũng không dám làm phiền nhã hứng của Tần Hầu gia, thế là đành phải ngoan ngoãn đứng yên ở cửa, kiên nhẫn chờ hai con hát hát xong khúc này.

Không biết qua bao lâu, theo âm cuối dài dòng của con hát dứt, trong phòng vẫn văng vẳng dư âm, đoạn chiết tử này cuối cùng cũng hát xong.

Tần Kham nhắm mắt say mê hồi lâu, mới gật gật đầu khen ngợi cười nói: "Hát không tồi, ra ngoài nhận thưởng."

hai vội vàng quỳ xuống cám ơn, dập đầu thùm thụp, con hát nữ thì ngẩng đầu, lặng lẽ ném ánh mắt quyến rũ về phía Tần Kham, sau khi, ngàn ân vạn tạ rời khỏi cửa, Trần Hùng mới vẻ mặt lo lắng đi vào.

"Hầu gia, ngài thật đúng hàm dưỡng tốt, lúc này còn có tâm tình nghe hát. Vừa rồi hai con hát hát cái gì vậy, y y nha nha nửa câu nghe cũng không hiểu."

Tần Kham sai người dâng trà, sau đó cười nói: "Kỳ thật ta cũng không hiểu, cũng chỉ thấy là y y nha nha. Bình Giang bá tìm bản hầu có việc gì à?"

Trần Hùng lau mồ hôi sau ót, nói: "Quả thật có việc..."

Tần Kham cười cười gật đầu: "Nghĩ lại cũng đúng, mấy ngày trước vừa tới chúc mừng năm mới bản hầu, chắc hôm nay không phải là lại chúc..."

Rồi hắn đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, phát hiện trong viện trống rỗng, không có rương lớn hộp nhỏ được khiêng vào viện, nụ cười của Tần Kham lặng lẽ tắt, thất vọng và buồn bã thở dài.

Quả nhiên không phải là đến chúc tết.

Không hiểu lễ số, chúc năm mới thêm một lần thì chết à?

Nhìn vẻ thất vọng không thể che giấu được của Tần Kham, trên mặt Trần Hùng lại lờ mờ phủ lên một tầng khí xanh.... "Hầu gia, sau khi quan thương bị cháy, bách tính trong thành Thiên Tân đã lâm vào khủng hoảng, hơn nữa lời bình của các bách tính đối với Hầu gia tựa hồ có chút... Không tốt."

"Cái này thì ta biết rồi, muốn chửi thì cứ để họ chửi, bản hầu mấy năm nay bị chửi còn ít chắc?" Tần Kham thản nhiên nói.

Ánh mắt Trần Hùng trở nên có chút khâm phục: "Nói tới việc này, hạ quan bội phục vạn phần sự nhìn xa trông rộng của Hầu gia, Hầu gia có phải đã sớm đoán được Bạch Liên giáo sẽ đốt quan thương hay không, cho nên lệnh cho hạ quan trước đó giữ lại hai ngàn thạch lương thực để dùng vào lúc cấp bách? Nếu không có hai ngàn thạch được giữ lại trước đó, Thiên Tân e là đã thực sự loạn rồi, Hầu gia nhìn xa vạn dặm, thật quá anh minh."

Tần Kham thản nhiên cười nói: "Cũng không cần bội phục ta, ta là an bài theo thói quen, chỉ vì ta cũng từng phải chịu đói, cho nên biết rõ sự trọng yếu của lương thực, sau khi làm quan bất kể là lúc nào ở đâu, nơi tay có thể thò tới là phải có đồ ăn, nếu không bất kể thế giới tốt đẹp cỡ nào, tính tình của ta đều sẽ rất nóng nảy.

Biết lúc trước khi ở kinh sư bản hầu vì sao giận dữ hạ lệnh tàn sát mấy ngàn phiên tử Đông Hán không?"

Sắc mặt Trần Hùng lại tái đi, lắp bắp nói: "Bởi vì lúc ấy.... Bên cạnh Hầu gia không có đồ ăn?"

"Đúng vậy..." Tần Kham giống như cảm khái vô hạn nói: "Bụng vừa đói cái là bản hầu liền không còn bình tĩnh."

Trần Hùng: "..."

Lúc này Trần Hùng bỗng nhiên cũng muốn bình tĩnh một chút, đồng thời hắn cũng bỗng nhiên rất hiểu vì sao người này có thể chọc cho bách tính cả thành ân cần thăm hỏi mười tám đời tông nhà hắn..." Hầu gia, hiện giờ toàn thành khủng hoảng bất an, hai ngàn thạch Hầu gia đã chuẩn bị trước đó nên phát ra rồi, nếu không hạ quan lo lắng trong thành có dân biến."

Tần Kham lắc đầu cười nói: "Không vội, một hai ngay không nội loạn được đâu, bách tính cũng không đói được, hai ngàn thạch lương thực này cứ giữ thêm hai ngày, dân biến phải có người kích động mới có thể biến được, lương dân bình thường oán khí có sâu đến mấy cũng không dám cứng đối cứng với triều đình."

Trần Hùng cả kinh, tiếp theo vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Ý tứ của Hầu gia là..."

Tần Kham mặt hướng về phương hướng kinh sư rồi chắp tay, vẻ mặt nghiêm trang trầm trọng nói: ".... Bản hầu tất nhiên sẽ thượng tấu triều đình, tự xin nhận phạt, phạt một năm lương là nhất định rồi."

Chương 412: Thọ yến kinh biến

Nụ cười của Tần Kham có chút lạnh lẽo: "Quan thương nổi lửa, bản hầu cố ý phân phó không cần cứu lương thực trong quan thương, hai ngàn thạch giữ lại cũng cố ý chưa phát, chính là đang đợi những người này, những người kích động bách tính gây chuyện này, bọn họ chính là mục tiêu cuối cùng trong những kế hoạch liên hoàn này của bản hầu."

Trần Hùng giật mình: "Bạch Liên giáo?"

"Đúng, Bạch Liên giáo. Khối u ác tính này không trừ, Thiên Tân vĩnh vĩnh không có ngày được yên."

Trần Hùng vội la lên: "Nhưng... Phải đợi bao lâu?"

"Hy vọng là trong phạm vi bách tính có thể thừa nhận, đợi một hai ngày nữa, bản hầu chắc trong một hai ngày này bọn họ sẽ có động tĩnh, chúng ta hiện tại chỉ có thể chờ đợi." Nói xong Tần Kham cười cười: "Cho nên, hai ngày này chúng ta chỉ nói chuyện phong nguyệt thôi."

Trần Hùng lúc này biết được kế hoạch của Tần Kham, lập tức cũng thả lỏng tâm tình, cười bồi nói: "Hầu gia bày mưu nghĩ kế, hạ quan nguyện theo sau, mọi sự do Hầu gia làm chủ, sai đâu đánh đó.... Đêm nay vừa hay là sinh nhật của Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ Lương Thắng, hạ quan khi vừa vào hậu viện, Lương Chỉ huy sứ đang chờ ở cửa ánh trăng, chắc là đến mời Hầu gia, Hầu gia nếu không chê thì đi cùng vui với hạ quan nhé."

Tần Kham cười nói: "Đương nhiên không chê rồi, mừng thọ là việc vui, bản hầu cũng muốn góp vui."

Trần Hùng vui vẻ nói: "Hầu gia vui lòng tới dự, Lương phủ có thể nói là được vẻ vang, Lương Thắng càng có phúc khí."

Nói xong chính sự, Tần Kham cầm chén trà lên, Trần Hùng thức thời cáo lui.

Ra tới cửa, Trần Hùng bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt vẫn có chút do dự: "Hầu gia, nếu sau hai ngày Bạch Liên giáo vẫn chưa kích động bách tính thì làm thế nào?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Vậy chứng tỏ bản hầu ngu dốt vô cùng, không chỉ mắt bị mù, hơn nữa còn thiếu tâm nhãn, nếu quả thật là như vậy, bản hầu nhất định..."

"Làm sao?"

"... Cho các ngươi tự sát tập thể để tạ tội với thiên hạ!"

Trần Hùng ngẩn ra, bất giác bực mình bật thốt: "Vậy Hầu gia ngài thì sao?"

Khi trời sắp tối, trước cửa nha môn Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ ti đèn lồng đỏ treo cao, khách lui tới rất đông, quan viên văn võ lớn nhỏ trong thành Thiên Tân đều đến chúc thọ Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ Lương Thắng.

Các quan viên mặc áo khoác da cừu từ từ đi tới, phía sau là hai gia phó xách đồ nặng, bên trong tất nhiên là quà chúc thọ.

Thành Thiên Tân nhỏ, quan nhi cũng không ít, võ tướng trên phó Thiên hộ của ba vệ cộng lại cũng tới mấy chục người, càng đừng nói tới quan viên lớn nhỏ của nha môn tào diêm, còn có hương thân vọng tộc trong ngoài thành Thiên Tân, Lương Thắng làm thọ yến, thành Thiên Tân nho nhỏ không nhiều không ít không ngờ cũng tụ tập một hai trăm người.

Trời còn chưa tối, Lương Thắng đã tự mình tới mời Tần Kham dự tiệc, vào quan nha Thiên Tân Cẩm Y vệ, Lương Thắng ngay cả hậu viện cũng không dám vào, cung kính đứng chờ ở ngoài cửa ánh trăng, chờ Tần Hầu gia thay quần áo, đêm nay Lương Thắng mặc khá hcinrh tề, một thân sam sam màu xanh tối, bên ngoài khoác áo da chồn tía, ngay cả lông mi hình như cũng qua sự chải chuốt của thê thiếp, cả người lộ ra thần thái bay bổng, tinh khí mười phần.

Tần Kham sau khi thay quần áo xong, ngồi trong sương phòng cố ý làm ra vẻ, cảm thấy gần đến lúc mới khoan thai chậm rãi đi ra.

Vừa thấy Tần Kham ra, Lương Thắng lập tức thấy trên mặt tỏa

nắng, thần thái càng cung kính hơn, chưa tới thời gian cầm đèn mà hai gã gia phó của Lương phủ đã xách đèn lồng đi trước dẫn đường, Lương Thắng cùng Tần Kham rụt rè ra khỏi nha môn.

Thành Thiên Tân tuy nhỏ, nhưng bố cục thành thị không tồi, trên thực tế quan nha Thiên Tân trên cơ bản đều ở trên một con đường, tập trung cao độ.

Chỉ huy sứ ti của ba vệ nằm giữa, hai bên phân biệt là nha môn thuỷ vận và diêm đạo, đối diện mấy tòa nha môn vừa hay là nha môn Cẩm Y vệ Thiên Tân Chỉ huy sứ ti, bố cục này khá thú vị, giống như đối diện mấy vị Chỉ huy sứ và quan viên tào diêm có một con chó dữ, như hổ rình mồi nhìn bọn họ chằm chằm. Giống như tùy thời đều có thể lao lên cắn họ một cái, khiến người ta có một loại cảm giác khủng hoảng như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than.

Lương Thắng và Tần Kham ra khỏi nha môn, ngoài nha môn, Trần Hùng dẫn hai vị Chỉ huy sứ khác đợi, mọi người tiến lên thi lễ, sau một trận hàn huyên mới bước tới Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ ti.

Quan nha Thiên Tân cơ bản đều là hàng xóm cách vách, Chỉ huy sứ ti cách quan nha Tần Kham ở chỉ trăm bước, Lương Thắng có muốn vuốt mông ngựa thì cũng sẽ không khoa trương an bài xe ngựa hoặc kiệu quan cho Tần Kham.

Vỗ mông ngựa cũng là một môn học vấn, môn học vấn này không đơn giản như chính trị, vỗ nhẹ vỗ nặng, đều sẽ thu được hiệu quả phản diện.

Tuy rằng không an bài xe ngựa hay kiệu, nhưng công tác bảo vệ vẫn làm rất khá, ngã tư đường giữa hai nha môn đã được Cẩm Y vệ cản đường, hai bên đường ba bước một đội gác, phòng bị dị thường sâm nghiêm.

Tần Kham khoanh tay đi trước, chuyện trò vui vẻ với cùng các, không bao lâu sau liền vào đại môn của Thiên Tân Chỉ huy sứ ti.

Một đám quan lại và hương thân địa phương tới tham gia thọ yến của Lương Thắng đều đứng dậy thi lễ với Tần Kham.

Khi Mọi người thi lễ xong thì vẫn đứng nhìn Tần Kham, vẻ mặt của mọi người khác nhau.

Ánh mắt nhìn Tần Kham của Quan viên và võ tướng có chút kính sợ, vị khâm sai Hầu gia này đến Thiên Tân chưa được mấy ngày đã lập bẫy, đánh cho Bạch Liên giáo mặt xám mày tro. Tuy rằng cái giá phải trả là quan thương bị hủy bởi lửa lớn, nhưng các quan viên đều là nhân vật chính trị, biết rõ so với họa lớn tâm phúc Bạch Liên giáo này thì ngàn thạch lương thực của quan thương thực sự không đáng nhắc tới.

Ánh mắt nhìn Tần Kham của các Hương thân thì chỉ có kinh hoàng sợ hãi.

Bỏ qua ngày ấy Tần Kham vừa đấm vừa xoa bức họ tố cáo Bạch Liên giáo không nói. Cho tới hôm nay, nhi tử của các hương thân trong thành ngoài thành Thiên Tân vẫn nằm trong tay Tần Kham, thằng nhãi này làm rất tuyệt, lệnh cho Cẩm Y vệ đưa toàn bộ nhi tử của các hương thân tới kinh sư, nói hay là "dẫn họ đi trải nghiệm". Nhưng Kì thực chẳng khác nào treo một con dao trên đầu mỗi vị hương thân, cao dao đó tên là đoạn tử tuyệt tôn dao. Quá lợi hại.

Do đó, các hương thân đả kích Bạch Liên giáo càng ra sức, trong mấy ngày ngắn ngủi, q thôn dân nhập giáo bị các hương thân tố cáo đạt tới mấy trăm người, bọn họ không thể không ra sức, nhi tử giống như một miếng thịt thơm phức, rơi vào trong miệng chó dữ.

Tần Kham mang theo nụ cười nho nhã, vừa đi vào trong Lương phủ vừa liên tiếp gật đầu chào hỏi mọi người, các quan viên vây quanh hắn đi vào nội đường, Lương Thắng và Tần Kham nhường nhau hồi lâu, Lương Thắng lúc này mới có chút ngồi vào chủ vị, Tần Kham thì ngồi ở vị trí khách quý.

Chủ nhân và khách quý đã nhập tọa, tiếng chiêng trốn ngân vang, một dây pháo trúc qua đi, Lương Thắng mặt mày tươi cười bắt đầu nhận sự chúc thọ của tân khách.

Chúc thọ tất nhiên phải có quà mừng, Tần Kham cũng không nhỏ nhen, trừ đào mừng thọ mì mừng thọ trên hình thức ra, còn tặng cho Lương Thắng ba cây sâm núi trăm năm, mười thớt lụa trắng

Tô Châu, cùng với mười hai viên tẩu bàn châu lớn nhỏ tính chất hoàn toàn giống nhau như đúc, Lương Thắng sau khi biết được thì giật mình không thôi, nói lễ trọng quá không dám nhận, nhưng nụ cười trên mặt vẫn sáng chói.

Tần Kham ngoài mặt thì cười, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ mất mát.

Ngoài miệng nói không dám nhận, nhưng kỳ thực lại nhanh như cắt chuyển quà vào trong kho. Làm người sao dối trá như vậy chứ? Không thể chân thành một chút à?

Nhận xong sự chúc thọ của tất cả tân khách, thọ yến chính thức bắt đầu, Lương Thắng phân phó con cháu thay hắn tiếp đón các tân khách khác ở bên ngoài, hắn và hai vị Chỉ huy sứ còn lại cùng mấy người Trần Hùng vây quanh Tần Kham vào nội viện.

Mọi người đưa Tần Kham vào đông sương phòng nội viện, Tần Kham vừa vào cửa, vẻ mặt lại bỗng nhiên ngẩn ra.

Trong Sương phòng sớm đã chuẩn bị một bàn tiệc rượu xa xỉ, cạnh bàn lớn, một vị cô nương duyên dáng yêu kiều, hơi cúi người làm lễ với Tần Kham, nữ tử khi ngẩng đầu thì cười xinh tươi, Tần Kham không khỏi chấn động.

Nữ tử này chính là Đường thần y trị liệu cho Mưu Bân!

"Dân nữ Đường Tử Hòa, xin chào khâm sai Tần Hầu gia."

Tiếng như kiều oanh, âm như gió nhẹ, hoàn toàn khác với thần thái lạnh như hàn thiết ngàn năm khi lần đầu tiên thấy nàng ta.

Thấy Tần Kham ngây người, Lương Thắng vội vàng cười cười giải thích: "Hầu gia, vị Đường Tử Hòa cô nương này là nữ thần y đại danh lừng lẫy Thiên Tân, là Bồ Tát sống, hạ quan mấy năm nay cưới sáu bảy thê thiếp, nhưng mấy bà nương bụng không ra gì, sinh đi sinh lại đều là hàng hoàn tiền, may có Đường thần y xảo thi diệu thủ, kê mấy phương thuốc, bà nương trong nhà quả nhiên hoài nam thai, lão Lương gia mới tính là có hậu đại, nói ra thì Đường thần y là đại ân nhân của Lương gia, hạ quan mạo muội, hôm nay tự chủ trương mời Đường cô nương tới. Xin Hầu gia thứ

tội."

Tần Kham mỉm cười, còn chưa nói gì thì hai vị Chỉ huy sứ và đám quan viên Trần Hùng đều phụ họa, không ngừng khen ngợi Đường Tử Hòa, Tần Kham cho đến lúc này mới phát giác, thì ra người từng chịu ơn của Đường Tử Hòa không ít, dưới tới bần dân bách tính, trên đến quan viên võ tướng trong thành Thiên Tân, thường ngày bệnh nhẹ bệnh nặng, Không ngờ đều không thể thiếu bóng dáng của Đường Tử Hòa.

Chương 412: Thọ yến kinh biến (2)

Minh bạch những điều này, Tần Kham không khỏi đánh giá cao Đường Tử Hòa hơn.

Ai ngờ Đường Tử Hòa tựa hồ không cảm kích lời khen tặng của Lương Thắng, mắt đẹp tràn đầy mị ý thoáng nhìn Tần Kham, khi quay sang nhìn Lương Thắng thì lại đổi thành vẻ mặt lạnh như băng quen thuộc.

"Lương đại nhân, tôn phu nhân không sinh ra được nam đinh không nhất định là bụng của các nàng không ra gì. Cha mẹ và con cái đều là duyên phận tu từ kiếp trước, là nam hay là nữ do trời định, phàm nhân chúng ta không thể cưỡng cầu, ngươi nếu vì chuyện này mà trách cứ phu nhân, không khỏi rất không có đạo lý."

Chống đối Không chút khách khí, Lương Thắng lại không hề cảm thấy là ngang ngược. Ngược lại cười ha ha, liên tục bồi tội không thôi.

Mọi người lại khiêm nhượng một hồi rồi mới ngồi xuống.

Xưa nay trong tiệc rượu, ít có nam nhân cùng nữ nhân ngồi chung một bàn, hôm nay hiển nhiên Đường Tử Hòa là ngoại lệ. Một nữ nhân có thể làm tới mức quan viên võ tướng cả thành đều trăm miệng một lời khen ngợi nàng ta, cảnh giới của nàng ta tất nhiên đã không còn được coi là nữ nhân, không chỉ không tính là nữ nhân, quả thực còn là không phải là người.

Nói một cách không khoa trương, nếu Đường Tử Hòa có hứng thú học theo đi ngang trong thành Thiên Tân, hắc bạch lưỡng đạo Thiên Tân nhất định sẽ chủ động nhường đường cho nàng ta. Với nhân vọng của nàng ta trước mắt, nàng ta trong mắt quan viên bách tính đại thể chỉ còn thiếu mỗi trình tự độ kiếp phi thăng cuối cùng.

Thọ yến tất nhiên không thể không d phong nguyệt, khi mọi người ngồi vào bàn, mấy danh kỹ từ kinh sư mời đến ở trong sương phòng xa xa đánh đàn thổi tiêu, cố ý chế tạo một tia nhã ý. Bởi vì Đường Tử Hòa ở đây, các quan viên đều rất thành thật, duy trì sự nhã nhặn mặt ngoài, không phóng đãng như thường ngày.

Rượu quá ba tuần, mọi người lại nói không ít lời may mắn với Lương Thắng, đề tài dần dần chuyển sang khen tặng Đường Tử Hòa, một phen rắm ngựa như oanh tạc xuống, Đường Tử Hòa vẫn vẻ mặt lạnh lùng.

Mọi người không khỏi có chút xấu hổ, lại không thể tỏ thái độ với Đường Tử Hòa, tuy rằng đều là quan viên nắm đại quyền sinh sát trong tay, nhưng quan viên cũng sẽ sinh bệnh, có bệnh thì phải mời thầy thuốc, có thể chữa khỏi hay không thì phải xem tâm tình của đại phu. Nói tới cùng, Đường Tử Hòa tay nắm quyền sanh sát đối với bọn họ.

Lương Thắng đành phải di dời đề tài.

"Hầu gia, đám hạ quan đều biết Hầu gia chuyến này tới Thiên Tân là để tra bắt nghịch tặc Bạch Liên, ngày trước Hầu gia lập bẫy, làm đại thương nguyên khí của Bạch Liên giáo, đám hạ quan đều khâm phục vạn phần..." Lương Thắng nói xong cẩn thận nhìn sắc mặt của Tần Kham rồi mới tiếp tục: "Nói ra thì sắp đầu xuân rồi, theo lệ thường, Thiên Tân tam vệ sau đầu xuân phải rời doanh đi khai hoang, mấy ngày trước đám người hạ quan nhận được tin nhắn của ti lễ giám kinh sư, Lưu công công lệnh cho ba vệ chúng ta sau đầu xuân tới Kế huyện, không biết ý của Hầu gia..."

Tần Kham hơi ngẩn người: "Ba vệ khai hoang tới Kế huyện? Nơi đó cách thành Thiên Tân tới bảy mươi dặm, mà cái này thì liên quan gì tới ti lễ giám?"

Lương Thắng cười nói: "Hầu gia không biết đấy thôi, sau khi tân hoàng đăng cơ, ti lễ giám Lưu công công thi hành tân chính, để gia tăng thu nhập nội khố, Lưu công công khu Kinh Tân Bắc Trực Đãi khoanh không ít đất vào hoàng trang, Kế huyện thuộc Thiên Tân vừa hay cũng bị vạch vào hoàng trang, bởi vì Kế huyện hoang vắng, Lưu công công mới lệnh cho quân hộ của Thiên Tân tam vệ tới Kế huyện khai hoang."

Mọi người đều mỉm cười vâng dạ.

Sắc mặt Tần Kham lập tức có chút âm trầm.

Tên thái giám chết bầm này, đến đâu cũng không quên ngáng chân hắn, vạch Kế huyện này vào hoàng trai rồi phái ba vệ đi khai hoang, bất luận là cố ý hay là vô tình, Lưu Cẩn chung quy vẫn mang đến sự bất tiện cho Tần Kham.

Bạch Liên giáo còn chưa điều tra rõ, hơn một vạn sáu ngàn tướng sĩ của ba vệ, tướng sĩ bị Bạch Liên giáo thẩm thấu mê hoặc nhập giáo chắc không ít, Tần Kham bước tiếp theo đang định lấy ba vệ ra khai đao, kết quả một chỉ lệnh của Lưu Cẩn đã dời ba vệ khỏi Thiên Tân.

Cho nên mới nói, con người ta, làm một chuyện xấu không khói, khó là cả đời chỉ làm chuyện xấu, không làm chuyện tốt, tên thái giám chết bầm này phải kiên nhẫn và nghị lực tới thế nào mới có thể kiên trì cả đời không làm lấy một chuyện tốt, toàn tâm toàn ý kính dâng thanh xuân và nhiệt huyết của mình để trả thù xã hội.

Nếu hành động này của Lưu Cẩn là cố ý, chắc ám chiêu của hắn vẫn còn ở phía sau.

Đường Tử Hòa một mực yên lặng không lên tiếng, bình tĩnh chậm rãi nhấp rượu, mắt đẹp lại không ngừng quét qua quét lại mặt Tần Kham, nghe thấy Lương Thắng nói ba vệ sắp rời khỏi Thiên Tân, hai mắt Đường Tử Hòa sáng rực, nhưng rồi lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

Tần Kham cười cười nói: "Nếu Lưu công công đã sai khiến, các ngươi cứ làm theo, bản hầu ở đây cũng không gắp, tra bắt nghịch tặc Bạch Liên tất nhiên trọng yếu, nhưng quốc sự cũng không thể chậm trễ."

Lương Thắng liên tục gật đầu cười nói: "Đa tạ Hầu gia đã thông cảm, nói ra thì đám người hạ quan cũng thấy khó xử, chỉ có điều chúng ta chỉ là võ tướng thô bỉ, triều đình có lệnh, chúng ta không thể không theo, Hầu gia tra bắt Bạch Liên giáo cũng là để giữ gìn xã tắc vạn năm được yên bình, chúng ta rất khâm phục cảm hoài..."

Tần Kham cười khách khí, vừa nói mấy câu vui vẻ thì ngạc nhiên phát hiện trên mặt Lương Thắng bao phủ một tầng màu xám xanh, thoạt nhìn giống như ở trên mặt quét lên một tầng phấn xám vậy, hết sức đáng sợ.

Tần Kham cả kinh lập tức đứng bật dậy, thất thanh nói: "Lương đại nhân, mặt của ngươi làm sao vậy?"

Nhìn chung quanh một vòng, phát hiện sắc mặt của các quan viên trong bàn tiệc đều bình thường, chỉ độc có Lương Thắng là màu xám xanh.

Tần Kham thốt lên như vậy, cũng dẫn tới sự chú ý của các quan viên, mọi người vừa thấy sắc mặt Lương Thắng, kinh hãi đồng loạt hít một hơi lạnh.

Lương Thắng hồn nhiên không phát giác, nghe vậy ngẩn người, sờ sờ mặt mình rồi cười bồi nói: "Mặt Hạ quan làm sao? Chẳng lẽ vừa rồi dính cái gì không sạch?"

Vừa dứt lời, Lương Thắng chợt thấy trời đất quy cuồng, người mất khống chế ngã xuống đất, không rên kịp một tiếng đã ngất đi.

Mọi người càng kinh hãi, đang lúc hỗn loạn thì chợt nghe Đường Tử Hòa trầm giọng nói: "Đừng động! có thể có người ở đã hạ độc trong rượu và thức ăn! Không ai được đi cả, nếu không các ngươi bất minh bất bạch trúng độc thì đừng có trách mình mạng ngắn."

Lúc này hạ nhân ở cửa nghe thấy bên trong có động tĩnh, phát hiện lão gia nhà mình té xỉu, không khỏi kinh hãi, sau khi hét lên một tiếng thì toàn bộ Lương phủ rối loạn.

Đường Tử Hòa vẻ mặt nghiêm túc, phân phó bất kỳ ai cũng không được phép tiếp xúc với Lương Thắng, Đường Tử Hòa cúi người ngồi xuống bắt mạch cho Lương Thắng, lâu sau Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Quả nhiên trúng độc!"

Tần Kham ngơ ngác một lúc không nói được gì, thậm vận khí kiểm tra, phát hiện cũng không có chỗ nào không hổi thì không khỏi thở phào.

Lại nhìn Lương Thắng bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất, Tần

Kham bỗng nhiên cười khổ lẩm bẩm nói: "Ngày Đại thọ không ngờ bị người ta hạ độc, lần này thật đúng là Thọ Tinh công ăn thạch tín."

Chương 413: Tương sinh tương khắc

Thọ tinh công tuy rằng không phải ăn thạch tín, nhưng quả thật là trúng độc, hơn nữa trúng độc còn không nhẹ.

Có thể khẳng định, không phải là hắn ngạng mệnh quá dài, một nam tử trung niên gia đình mỹ mãn, đường làm quan xuôn xẻ sẽ không nghĩ quẩn như vậy.

Lương Thắng nằm trên mặt đất, người run rẩy, Đường Tử Hòa một tay bắt mạch cho hắn, tay kia thì nhanh chóng mở mí mắt, cẩn thận nhìn đồng tử cho hắn.

Lương phủ đã loạn, người thân thê thiếp của Lương Thắng kêu khóc om sòm muốn xông vào, lại bị Lý Nhị thủ ở cửa dẫn Cẩm y Giáo úy ngăn cản, hai trăm vị khách ngồi ở bên ngoài nghe nói thọ tinh công đêm nay không ngờ bị người ta hạ độc, tính mạng trước mắt nguy trong sớm tối, mọi người đều hoảng, khi muốn cáo từ bỏ đi thì lại phát hiện toàn bộ Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ ti đã bị hơn một ngàn Cẩm Y vệ vây như thùng sắt, không ai có thể ra được.

Không chỉ như vậy, ngay cả hai ngàn quan binh của dũng sĩ doanh đóng ở ngoài thành cũng khẩn cấp vào thành, tham tướng Tôn Anh cả người mặc giáp trụ, không chút do dự tiếp nhận công tác phòng vệ của thành Thiên Tân, hơn nữa đóng chặt cửa thành, giới nghiêm toàn thành.

Tin tức là Lý Nhị truyền ra khi chuyện vừa phát sinh, Lý Nhị liền lập tức điều hơn ngàn Cẩm Y vệ tới bốn phía Chỉ huy sứ ti, phong tỏa toàn bộ từ tiền viện tới nội viện, một con ruồi cũng không bay ra được.

Lương Thắng có trúng độc hay không chẳng liên quan gì tới Lý Nhị, nhưng Tần Hầu gia cũng có mặt trong bữa tiệc, Lương Thắng nếu trúng độc, Hầu gia cũng có khả năng trúng độc, nếu đây là vì mưu sát, nhất định phải bắt được hung thủ, phong thành phong phủ là trình tự tất nhiên.

Lương Thắng trúng độc, các quan viên võ tướng đang ngồi đây đều biến sắc, vẻ mặt lo sợ không yên bắt mạch, không ngừng thử hít sâu, tiếp theo mọi người phát hiện thân thể của mình cũng không có chỗ nào không khoẻ mwois lặng lẽ thở phào, nhưng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm.

Đường Tử Hòa chẳng buồn để ý tới tiếng động ầm ĩ bên ngoài, nàng ta nhíu mày, chuyên tâm phán đoán trình độ trúng độc của Lương Thắng.

Tần Kham rất bình tĩnh, cũng không phải là vì hắn không sợ chết, mà là phía trước có một vị thần y nổi tiếng Thiên Tân, cho dù hắn thật sự trúng độc, chắc vị thần y này cũng nhất định có thể cứu được.

Lý do Nói không rõ, bất luận người có bệnh hay không đối với đại phu hành y tế thế luôn luôn có một loại tín nhiệm mạc danh kỳ diệu, có đại phu ở đây liền cảm thấy an toàn, Tần Kham cũng không ngoại lệ.

Lúc này Tần Kham cách Đường Tử Hòa rất gần.

Đường Tử Hòa mắt nhắm hờ, lông mi dài giống như hai cái bàn chải, không ngừng rung động, Tần Kham lẳng lặng nhìn chăm chú nàng ta, lại cảm thấy có chút cảm khái.

Cô nương này bộ dạng chỉ chừng mười tám mười chín, cô nương mười tám mười chín tuổi kiếp trước vẫn là một nữ sinh ngây ngô vừa vào đại học, mà Đường Tử Hòa thì đã thành nữ Bồ Tát cứu người vô số, ở tòa thành Thiên Tân nho nhỏ này, trong cảm nhận của bách tính toàn thành, nàng ta có danh vọng còn cao hơn cả triều đình, một cô nương mười tám mười chín tuổi mà có thể làm đến bước này, thực sự xứng được gọi là thành tựu phi phàm.

Nếu thu phí rẻ một chút thì càng hoàn mỹ hơn.

Không biết qua bao lâu, dưới ánh mắt cấp thiết của mọi người trong sương phòng, Đường Tử Hòa cuối cùng cũng mở mắt ra, sau đó chậm rãi thả tay khỏi mạch của Lương Thắng.

"Lương đại nhân quả thật trúng độc, hơn nữa trúng độc rất nặng,

mạch tượng của hắn đã di động rất loạn, sắc mặt xám xịt, đồng tử vô quang, hiển nhiên mạng như mành treo chuông..." Đường Tử Hòa mặt không biểu tình nói

"Ai làm? Dám ở phủ đệ Chỉ huy sứ hạ độc mưu hại vệ sứ đương triều, gan chó to thật! Không muốn sống nữa sao?" Chỉ huy sứ Mã Tùng Linh giận tím mặt, nhưng trên mặt không che giấu được vẻ kinh sợ.

Đường Tử Hòa không nói gì, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ bạch ngọc tinh xảo, từ bên trong đổ ra hai viên thuốc đen đen, lại lệnh cho gia phó cậy miệng Lương Thắng ra rồi nhét viên thuốc vào miệng hắn, sau đó thuận theo từ cằm đến cổ hắn đẩy đẩy xoa xoa, viên thuốc liền vào trong bụng.

Đứng lên, Đường Tử Hòa vẻ mặt ngưng trọng nhìn rượu và thức ăn trên bàn, mỗi một món đồ ăn mỗi một vò rượu đều dùng mũi nhẹ nhàng ngửi mấy cái.

Ngửi tới cuối cùng, Đường Tử Hòa chỉ vào một món đồn ăn tên là cá hoa Tùng Giang, lạnh lùng nói: "Trong món ăn này có bỏ rau lê mùi cá át đi vị thuốc, Lương đại nhân chính là ăn món này mà trúng độc..."

Mọi người kinh hãi, Tần Kham cũng biến sắc, bởi vì món này hắn cũng nếm qua rồi.

Đường Tử Hòa lạnh lùng nhìn mọi người, nói: "Các ngươi hoảng cái gì? Rau lê tuy là độc vật, nhưng cũng là dược liệu, chỉ ăn rau lê thì chẳng qua có chút buồn nôn, không chết đâu."

Tần Kham khó hiểu hỏi: "Vậy vì sao Lương đại nhân ăn món này rồi lại thành như vậy?"

Cũng không biết là có phải do thân phận của Tần Kham quá cao, khiến Đường Tử Hòa hơi có chút kiêng kị hay không, khi trả lời câu hỏi của Tần Kham, sắc mặt lạnh như băng của Đường Tử Hòa đỡ hơn nhiều, thậm chí còn lộ ra nụ cười ngọt ngào với hắn.

" Hầu gia có từng nghe nói tới cái gọi là 'Thập bát phản' 'Thập cửu úy' của y đạo hay không?"

Tần Kham cười khổ nói: "Thập bát mô thì bản hầu có nghe nói rồi còn thập bát phản."

Thấy tính mạng mình không có vấn đề, tất cả quan viên đang ngồi đều thở phào, nghe Tần Kham nói như thế, mọi người đều ném ánh mắt ám muội về phía hắn.

Đường Tử Hòa thì ném ánh mắt khinh bỉ về phía hắn, nhưng lại không thể không gượng cười nói: "Hầu gia vừa phong lưu vừa hài hước, cái gọi là thập bát phản, là cấm kỵ của y đạo chúng ta, trời sinh vạn vật đều tương sinh tương khắc, có dược liệu trộn với nhau có thể trị bệnh cứu người, có dược liệu trộn vào với nhau thì lại có thể giết người vô ảnh vô hình, thập bát phản này chính là cấm kỵ phối dược được y giả trăm ngàn năm qua tổng kết ra, mặc dù gọi là 'Thập bát phản', nhưng kì thực cũng không phải chỉ là mười tám loại, Lương đại nhân hôm nay ăn rau lê, lại chính ứng với nhất phản trong thập bát phản, cho nên mới trúng độc."

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Rau lê phản với dược liệu gì?"

Đường Tử Hòa cười nhạt nói: "Hầu gia, chỗ ta có tổ sư gia truyền xuống một bài vè, vè là: ' Thảo mộc nói rõ thập bát phản, ngải bạch liễm và công ô, rong kích nguyên hoa và chiến chiến, sâm thược dược phản rau lê"

Tần Kham tất nhiên không ngu, nghe vậy suy nghĩ một lát rồi nói: "sâm thược dược phản rau lên, Lương đại nhân trước thọ yến đã dùng qua sâm?"

Đường Tử Hòa thở dài: "Lương đại nhân trước đó vào quân ngũ, chém giết quân trận lâu ngày, tháng trước vết thương cũ của hắn tái phát, mời ta tới khám, ta kê cho hắn một phương thuốc, trong đó có rễ sô đỏ làm vị thuốc chủ, rễ sô đỏ giúp lưu thông máu, Lương đại nhân uống một tháng đã đỡ rồi, ai ngờ hôm nay lại có người bỏ rau lê vào trong đồ ăn, rễ sô đỏ và rau lê phối với nhau, thuốc hay cứu mạng lại thành kịch độc đoạt mệnh."

Tần Kham thần sắc ngưng trọng: "Biết Lương đại nhân đang uống thuốc, hơn nữa lại biết trong phương thuốc có rễ sô đỏ là vị thuốc chính, thế là bỏ rau lê. Tính kế hay, hảo thủ đoạn! người đó là cao thủ hạ độc, trong thành Thiên Tân ai ai bản sự lớn như vậy?"

Đường Tử Hòa bỗng nhiên vươn ngón trỏ ra chỉ vào mũi quỳnh của mình: "Tính khắp toàn thành, chỉ có ta có bản sự hạ độ này."

Mọi người đều ngẩn ra, tiếp theo thì dở khóc dở cười lắc đầu, mọi người vẻ mặt không dám tin, đều cảm thấy Đường Tử Hòa đang nói đùa.

Tần Kham cũng lắc đầu theo bản năng, cười nói: "Đường thần y nếu muốn giết người, việc gì phải khó nhọc như vậy? Vả lại, giết người phải có động cơ, Đường cô nương cùng với Lương đại nhân chỉ có quan hệ thầy thuốc bệnh nhân, trừ phi Lương đại nhân thiếu ngươi tiền khám chưa trả, bằng không Đường cô nương chắc sẽ không hạ độc thủ như vậy."

Đường Tử Hòa trợn mắt lên, sau đó nghiêm mặt nhìn quan viên trong phòng, lạnh lùng nói: "Lương đại nhân trúng độc mặc dù nặng, nhưng ta ra tay, mạng của hắn không mất được, ta là đại phu chỉ trị bệnh cứu người, Lương đại nhân có ân oán với ai, ai hạ độc, chuyện này ta không xen vào, các vị đại nhân tự xem thế nào mà làm."

Mọi người đều gật đầu, trong đó rất nhiều người vẻ mặt do dự, một quan viên cuối cùng cũng nói ra tiếng lòng của mọi người.

"Đường thần y, Lương đại nhân trúng độc, rượu và đồ ăn hắn ăn uống vừa rồi chúng ta cũng đều ăn, chúng ta thật sự không sao chứ?"

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Có sao hay không thì ta làm sao mà biết được? Nếu trong đồ ăn còn có độc khác, chờ các ngươi độc phát rồi chẳng phải sẽ biết ngay ư, chỉ cần các ngươi không chết, ta có thể chữa được."

Mọi người đều hít một hơi lạnh, sắc mặt lại dần dần trở nên khó coi

Một quan viên kinh sợ bật thốt lên: "Nếu độc phát quá nhanh, ngỏm luôn thì sao?"

Đường Tử Hòa thở dài, ném cho hắn một ánh mắt đồng tình.

Chương 414: Tử Hòa vào nha

Lương Thắng được đưa vào phòng ngủ nội viện, Đường Tử Hòa cũng theo vào giải độc cho Lương Thắng, thọ yến xảy ra chuyện như vậy, suýt nữa thì có người mất mạng, mọi người tất nhiên không còn tâm tình vui chơi nữa, nhìn từng món thức ăn được chế biến tinh xảo trên bàn, mọi người ánh mắt kinh sợ, giống như trên bàn là những con độc xà vậy.

Khi xảy ra chuyện Lý Nhị đã liền phái người bắt đầu bếp và tạp công chuẩn bị thức ăn cho thọ yến, ngay cả hạ nhân ở tiền viện hậu viện Lương phủ cũng bị tập trung giám thị.

Đường Tử Hòa đoán đúng, quả nhiên là có người hạ độc, hạ độc là đồ đệ mới nhận của đại trù (bếp trưởng) Lương phủ, khi Cẩm Y vệ bao vây hậu viện phòng bếp, vị đồ đệ này cười sầu thảm, ói ra một ngụm máu tươi đen xì rồi lập tức bỏ mạng, hiển nhiên bất kể chuyện có thành hay không, hắn đã chuẩn bị hy sinh rồi, ngay cả độc dược cũng đã nuốt trước.

Manh mối đến đây đột nhiên bị cắt đứt, không thể đào sâu thêm được nữa.

Các quan viên ở trong sương phòng nơi xảy ra chuyện vẫn chưa chịu đi, thấp giọng thảo luận chuyện hôm nay, ánh mắt mỗi người thỉnh thoảng lại liếc ra ngoài phòng, tựa hồ đang đợi ai đó.

Lý Nhị vừa rồi một mực đứng ở cửa biết rất rõ chuyện hôm nay, hắn cũng hiểu trong đầu những người làm quan này đang nghĩ gì, thế là Lý Nhị bước vào phòng, ở ngay trước mặt mọi người lạnh lùng nói: "Cẩm Y vệ đã trưng dụng Đường Tử Hòa Đường thần y rồi, sau khi Lương đại nhân được giải độc, Đường thần y sẽ dời bước tới nha môn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, cẩn thận chẩn đoán xem Hầu gia nhà ta rốt cuộc có trúng độc hay không, mấy ngày nay Đường thần y sẽ ở trong quan nha của Cẩm Y vệ, các vị đại nhân nếu lo lắng thì ngày mai đến nha môn Cẩm Y vệ nhờ Đường thần y xem cho một cái."

Chậm rãi nhìn quét mọi người, Lý Nhị gằn giọng nói: "Đường thần

y đã bị Hầu gia nhà ta nhìn trúng rồi, các vị đại nhân đều là quân tử nho nhã, chắc không làm ra chuyện ác hoành đao đoạt ái đâu nhỉ, hạ quan xin cám ơn trước."

Lời nói của Lý Nhị nói rất bá đạo, nói cho các quan viên ở đây đều biến sắc, nhưng lại vẫn cố nén sự tức giận trong lòng.

Tuy rằng Lý Nhị chỉ là Thiên hộ nho nhỏ, mỗi một quan nhi đang ngồi đây luận về phẩm cấp đều cao hơn hắn vô số lần, nhưng mà Lý Nhị lại là thân tín tâm phúc của khâm sai Tần Hầu gia, thân phận này lại làm mọi người vô cùng kiêng kị.

Tần Hầu gia là ai? Hắn là đại thần có tư giao thâm hậu nhất với đương kim bệ hạ, là Diêm Vương mặt lạnh tay nắm mấy vạn Cẩm Y vệ, cũng là khâm sai đại nhân phụng chỉ tuần thú Thiên Tân, nếu đắc tội với vị sát thần này, tương lai muốn giết họ chẳng phải dễ như bóp chết một con kiến sao?

Không chỉ sát thần này không thể đắc tội, ngay cả thủ hạ của sát thần cũng không thể đắc tội. Ai biết tính tình của vị thuộc hạ này thế nào? Vạn nhất chọc hắn giận rồi, nửa đêm phái người lẻn vào nhà họ, trước tiên nhét rễ sô đỏ vào miệng, nhét xong thì nhét thêm rau lê, nửa đêm lại chẳng kịp mời thầy thuốc chữa ngay....

Không khí xấu hổ, các quan viên cố nặn ra nụ cười không nói gì, mặt Tần Kham thì lại hơi đỏ lên, vội vàng nói: "Gia giáo không nghiêm, thô bỉ quen rồi, hổ thẹn, hổ thẹn."

Nhanh chóng nghiêm mặt, Tần Kham hung hăng lườm Lý Nhị: "Có biết nói tiếng người không? Nói chuyện khách khí một chút thì chết à? Các đại nhân ngồi đây đều là người độ lượng rộng rãi, người nói tử với với các đại nhân, bảo là mời Đường cô nương tới quan nha Cẩm Y vệ ở, các đại nhân chẳng lẽ sẽ ngăn cản ngươi à? Đồ không có tiền đồ, cút ra cho bản hầu."

Lý Nhị thuộc loại mặt chó, xoay người về phía Tần Kham thì mặt đổi sang cười tường hòa như thấy cha ruột, con người nhanh chóng lui ra ngoài cửa.

Các quan viên vẻ mặt hơi hòa hoãn lại, nghĩ nghĩ lại, không đúng, hai người này một đáp một xướng, chuyện Đường thần y vào ở

Cẩm Y vệ là chắc chắn rồi...

Tiết tháo của vị khâm sai Hầu gia này thật sự là... Danh bất hư truyền.

Hung thủ tự sát, manh mối của vụ án cũng bị cắt đứt, Cẩm Y vệ không thể cứ giữa hai trăm vị tân khách lại không cho đi, thế là đành phải thả người.

Các quan viên sau khi lưu lại những câu an ủi như "Cát nhân tự có thiên tướng" thì đều cáo từ rời khỏi.

Tần Kham dẫn Lý Nhị và một đám Cẩm y Giáo úy ly khai. Vừa bước ra khỏi cửa Chỉ huy sứ ti, Tần Kham xoay người đá cho Lý Nhị lảo đảo.

"Hỗn trướng! Cái gì ' Đường thần y bị Hầu gia nhà ta nhìn trúng rồi', cái gì ' Các vị đại nhân chắc không làm ra chuyện ác hoành đao đoạt ái'. Không biết nói thì câm miệng lại cho ta, để đó ta tự nói, tự ngươi nghe thử đi, xem tên hỗn trướng ngươi nói những gì!" Tần Kham giận dữ quát.

Lý Nhị trúng phải một cước, vội vàng thỉnh tội: "Hầu gia thứ tội, thuộc hạ chỉ là không chịu nổi sắc mặt của đám quan viên đó."

"Bọn họ sắc mặt khó coi, chúng ta đẹp mặt à? Ngươi hiện giờ cũng đường đường là Thiên hộ rồi. Nói gì làm gì cũng phải chủ ý, tự ngươi ngẫm lại đi, vừa rồi có giống người không? Con khỉ!"

Khi Đường Tử Hòa đi vào quan nha Cẩm Y vệ thì sắc mặt rất bất thiện, lại khôi phục bộ dạng lạnh như băng quen thuộc trước kia.

Sau khi Lương Thắng trúng độc, Dẫn tới quan trường Thiên Tân chấn động, trong nhất thời ai nấy đều cảm thấy bất an, không ai dám xác định mình hôm đó trên thọ yến có trúng độc hay không, vào thời điểm ai cũng thần hồn nát thần tính này, chức nghiệp thầy thuốc này hiển nhiên thành bánh thơm trong mắt quan viên, nhưng mà mọi người chung quy vẫn rất văn nhã, nhất thời không phòng bị kịp bị thuộc hạ của đại khâm sai đại nhân đoạt.

Trong thành Thiên Tân không thể chỉ có mình Đường Tử Hòa là đại phu. Nhưng nếu nói đại phu có y thuật tốt nhất, lại chỉ có một

mình Đường Tử Hòa, loại hành vi tin chuyên gia tin quyền uy này, không chỉ năm trăm năm sau mới có. Chuyên gia vào cái thời đại này cũng rất quý giá.

Chuyên gia bị Cẩm Y vệ nửa ép nửa mời vào đại môn quan nha, rồi mời thẳng vào sương phòng Tần Kham ở.

Lý Nhị rất gấp, trận thọ yến hôm nay ăn rất kinh hồn táng đảm, Đường Tử Hòa không khám cẩn thận cho Tần Kham một cái. Thật sự không biết liệu có vấn đề gì hay không, hiện giờ sinh tử của Hầu gia liên quan tới tiền đồ của rất nhiều người. Hắn nếu có nguy hiểm gì, toàn bộ thiên hạ Đại Minh đều sẽ chấn động.

Khi Đường Tử Hòa đi vào trong phòng, Tần Kham đang nghe hí khúc, kiếp trước vốn không thích loại này lắm, có điều thời đại này giải trí rất thiếu thốn, Tần Hầu gia lại không thích luyện chữ điền từ, làm câu đối, nhiều lắm cũng chỉ biết quy tắc "Trắc khởi bình thu", chuyện văn nhân thích làm, hắn không thích.

Đi Thanh lâu chơi gái không không phản cảm, có điều có kinh nghiệm hai đời cưa gái như hắn, thật sự không kiên nhẫn chơi trò hư tình giả ý với nữ tử thanh lâu.

Thế là nghe diễn liền thành thú vui bất đắc dĩ của Tần Kham, nghi làn điệu dài dòng của hai con hát, nghe lâu cũng cảm thấy quả thực có mấy phần phong vị.

Đường Tử Hòa sau khi xuất hiện cũng không úa khách khí, trực tiếp cắt ngang diễn xuất nhập tâm của hai con hát, cũng chặt đứt mùa xuân văn nghệ hí khúc quật khởi của triều Đại Minh.

"Ngươi, cả ngươi nữa, dừng hát, ra ngoài, ta phải xem bệnh cho Hầu gia."

Các con ngẩn người, nhìn Đường Tử Hòa thần sắc lạnh như băng, rồi lại nhìn Tần Hầu gia mỉm cười nửa nằm trên giường ấm, các con hát biết vị cô nương này là không thể trêu vào, vội vàng thi lễ cáo lui.

Ánh mắt của Đường Tử Hòa rất bất thiện lườm Tần Kham, Tần Kham lại hơi híp mắt, bộ dạng thản nhiên không chút lo lắng rằng

mình trúng độc, trong mắt Đường Tử Hòa rất nhanh hiện lên một tia sát ý, rồi nháy mắt lại biến thành bộ dạng phong tình mỹ nhân hờn dỗi, biến sắc mặt cực nhanh, ngay cả cao thủ cưa gái vô số như Tần Kham không ngờ cũng không hề phát hiện.

Trong phòng là một mảng yên tĩnh, Đường Tử Hòa cứ như vậy không nói gì nhìn chằm chằm Tần Kham, hung tợn nhưng lại có vẻ quyến rũ quyến rũ.

Quá yên tĩnh, yên tĩnh tới mức Tần Kham không thể không mở mắt ra, có chút xấu hổ xoa xoa mũi rồi cười khổ nói: "Đường cô nương có thể đừng nhìn chằm chằm vào ta như vậy không?"

"ngươi thẹn à?" Đường Tử Hòa lạnh lùng nói.

"Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là... Được rồi, bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, quả thật có chút thẹn thùng, nhưng lại cũng khoái hoạt."

Khóe miệng Đường Tử Hòa cong lên, muốn cười nhưng lại ra sức nén.

"Dân nữ từ nhỏ sinh ra và lớn lên ở Thiên Tân, chưa bao giờ nhìn thấy khâm sai đại nhân của triều đình, nhìn ngươi nhiều thêm một chút chẳng là lẽ phạm pháp à?"

"Ta cũng không ngại để cô nương nhìn lâu, nhưng ánh mắt nhìn ta của cô nương có chút không đúng..."

"Chỗ nào không đúng?"

Tần Kham thở dài: "Ánh mắt nhìn chằm chằm ta của ngươi tựa như như đồ tể nhìn con lợn béo đợi làm thịt vậy, bất luận lợn giống gì mà bị đồ tể nhìn chằm chằm như vậy đều sẽ cảm thấy không được tự nhiên."

Đường Tử Hòa cuối cùng không nhịn được phải bật cười, cười rất tao nhã, tay áo lặng lẽ che miệng, mắt giống như trong khuyết cong cong, rất đáng yêu.

"Ở đâu có người lại tự nói mình bẩn thỉu như vậy, Hầu gia việc gì phải thế."

Tần Kham buồn bã nói: "Xem bệnh một lần phải tốn ba ngàn lượng bạc, ta không phải lợn béo đợi làm thịt thì là gì?"

Mạng người do tay chứ không phải do trời. Diệt ngươi chỉ trong một cái phất tay.

Chương 415: Trong nội bộ

Ba ngàn lượng không phải nói đùa, quả thật là chẩn phí Đường Tử Hòa định ra cho Tần Kham, cái giá này gợi lên hồi ức kiếp trước của Tần Kham, trời lúc đó không xanh như bây giờ, cỏ cũng không xanh như giờ, đáng mừng là, tiền thuốc men cũng đắt như như bây giờ.

Dám coi Tần Hầu gia là lợn để thịt, trên đời cũng chỉ có một vị như Đường thần y.

Cảm giác rất kỳ quái, Đường Tử Hòa tựa hồ không hề sợ Tần Kham, đương nhiên, Tần Kham cũng không thích người khác sợ hắn, bất kể người khác nghĩ như thế nào. Tần Kham Tần Kham cảm thấy mình là người có lực tương tác, đốt nhà Đại học sĩ là ngoài ý liệu, giết phiên tử Đông Hán cũng là ngoài ý liệu, về sau bức bức Đóa Nhan, giết Lý Cảo, lừa Lưu Cẩn.... Toàn bộ đều là ngoài ý liệu!

Đúng vậy, biểu hiện lực tương tác của Tần Hầu gia rất thấp, người thế tục không dễ dàng phát hiện, nguyên nhân chủ yếu bị người ta kính sợ là vì trên người hắn phát sinh quá nhiều điều ngoài ý liệu.

Đường Tử Hòa không sợ Tần Kham, từ lúc bắt đầu bắt mạch cho hắn, mặt luôn căng ra, Tần Kham cẩn thận quan sát mắt của nàng ta, mắt của nàng ta giống nước hồ trên trời, trong suốt, cũng lạnh như băng, tựa hồ mang theo một tia hận đời cố ý che giấu.

Trong mắt một vị cô nương rất có danh vọng toàn thành vì sao xuất hiện ánh mắt hận đời, Tần Kham không hiểu.

Không hiểu là bình thường.

Tần Kham làm sao có thể liên tưởng được Đường Tử Hòa và Bạch Liên giáo chung lại với nhau, tổng cộng mới gặp nàng ta hai lần, cũng thấy nàng ta hai lần ra tay trị bệnh cứu người, trong ấn tượng của hắn, Đường Tử Hòa chính là một đại phu thuần túy, hành y tế thế trị bệnh cứu người là công việc duy nhất của nàng ta, tích được vô số âm đức, đồng thời có lẽ vào thời điểm lẻ loi

chốn khuê phòng cũng khát khao tương lai có thể được gả cho một nam tử trách nhiệm thành thật, vẻ mặt có lạnh lùng thì chung quy cũng chỉ là một loại màu sắc tự vệ khi lăn lộn trong chốn hồng trần, kỳ thật nội tâm lại rất nhiệt huyết.

Đối với một cô nương chỉ từng gặp hai lần, Tần Kham chỉ có thể nghĩ về nàng ta như vậy, bởi vì nàng ta ở trước mặt hắn vẫn chưa lộ ra bất kỳ lời nói hành động nào khiến người ta khả nghi. Trong tiềm thức, Tần Kham cũng không muốn liên hệ vị cô nương tuyệt sắc này với Bạch Liên giáo.

Ba ngón tay mảnh khảnh như ngọc đặt lên mạch của Tần Kham. Qua thời gian nửa chén trà nhỏ, Đường Tử Hòa thu tay lại, thản nhiên nói: "Hầu gia không hề trúng độc, cứ yên tâm đi, vừa rồi ở phủ của Lương đại nhân ta đã nói rồi, rau lê là một vị dược liệu, một người ăn một chút thì thân thể không sao cả, ăn nhiều thì cũng chỉ choáng váng buồn nôn, hung thủ là nhằm vào Lương đại nhân chứ không dám độc giết quan viên võ tướng toàn thành, cho nên hạ độc rất có chừng mực."

Tần Kham nháy mắt mấy cái, cười nói: "Bản hầu không lo bị trúng độc, là cái đám thuộc hạ không ra gì của ta lo xa thôi."

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Hầu gia là mạng kim quý, bản thân liên quan tới tiền đồ c ngàn vạn người. Quý thuộc hạ tất nhiên không dám lơ là."

" Đường cô nương là đại phu, không ngại giúp bản hầu nghĩ một chút xem, trong thành Thiên Tân trừ ngươi ra, còn có ai có thể có bản sự như vậy, giết người một cách vô ảnh vô hình?"

"Hầu gia, đại phu trong thành Thiên Tân không chỉ có mình ta, người dám hành nghề y tất nhiên đều học thông hiểu rộng. Phàm là ý giả thì đối với 'Thập bát phản' 'Thập cửu úy' đều thuộc nằm lòng, đạo lý lau lê phản rễ sô đỏ người nào làm nghề y cũng đều biết, Hầu gia từ phương diện này mà điều tra hung thủ, như vậy toàn bộ thành Thiên Tân, bao gồm cả ta, Tất cả đại phu đều có hiềm nghi, không chỉ như vậy, người từng đọc sách thuốc cũng có hiềm nghi."

Tần Kham cười nói: "Đường cô nương nói không sai, bản hầu quả

thực là tìm sai phương hướng... Đúng rồi. Đường cô nương mới từ Lương phủ tới đây, tính mạng của Lương đại nhân có vấn đề gì ư? Có thể cứu được chứ?"

Đường Tử Hòa cười tự tin: "Mười tám phản tuy rằng có thể lấy mạng người. Nhưng ở trong tay ta thì tám chín phần mười là có thể cứu được, Lương đại nhân vận khí tốt, mời ta tham gia thọ yến, nếu chậm nửa khắc th e là ngay cả ta cũng không thể nào cứu nổi."

Tần Kham nghe vậy thì ngây ra một thoáng, tiếp theo hơi có chút thất vọng thở dài, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Còn tưởng rằng hắn không cứu được, giờ thì hay rồi, không có hy vọng tịch thu hết gia sản nhà hắn rồi."

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Hầu gia, ngài lẩm bẩm to quá."

Tin tức Lương Thắng trúng độc không hề tạo thành nhiều ảnh hưởng trên dân gian.

Bách tính trong thành Thiên Tân không quan tâm là ai thống trị bọn họ, thiên hạ đen như quạ đen, ai tới thống trị bọn họ cũng được cả. Bọn họ chỉ quan tâm là làm thế nào để được ăn no bụng, đây mới là vấn đề thực tế nhất.

Năm mới đã qua, kỳ nghỉ nửa tháng của đại thần triều đình kinh sư cũng hết rồi. Hôm tết Nguyên Tiêu, Chu Hậu Chiếu dẫn triều thần vào Thái Miếu cáo tế thiên địa tổ tông, theo một tiếng hét to "Lễ xong" của Lễ bộ thượng thư Trương Thăng, Chu Hậu Chiếu và các đại thần cùng với huân quý cả triều, cáo mệnh phu nhân trên tứ phẩm ở kinh sư đều đứng dậy, các mệnh phụ bao gồm cả Đỗ Yên di giá tới cung Từ Ninh nói chuyện với hoàng thái hậu, hoàng hậu. Chu Hậu Chiếu thì dẫn các đại thần về điện Phụng Thiên, bắt đầu triều hội lần đầu sau năm mới, cũng có nghĩa là Đại Minh nghênh đón năm Chính Đức thứ hai.

Đáng tiếc năm mới không có khí tượng mới, triều hội vẫn nhốn nháo ồn ào như bình thường, các đại thần mỗi người một ý, vì chính kiến của mình mà tranh cãi tới đầu rơi máu chảy, Chu Hậu Chiếu thì vẫn là đề tài chính, triều hội ít nhất có năm thành đề tài về hoàng đế, hoàng thượng phải cần cù, hoàng thượng phải thành

thục, hoàng thượng đừng ham chơi nữa, hoàng thượng tiêu tiền ít thôi, hoàng thượng nếu không viên phòng với Hạ hoàng hậu thì thần sẽ đập đầu vào tường chết cho ngài coi, hoàng thượng cũng nên đẻ trứng rồi, bằng không tương lai Đại Minh sẽ ra sao.

Những đề tài dồn ứ cả một năm, có đạo lý hay không có đạo lý, các đại thần chẳng thèm kiêng kỵ gì, toàn bộ trút lên người Chu Hậu Chiếu.

Tuy nói qua một năm thêm một tuổi, nhưng tính tình của Chu Hậu Chiếu lại không có biến hóa gì, cuối triều hội, Chu Hậu Chiếu chung quy không nhịn được lại nổi bão, nhảy dựng lên trên long ỷ chỉ vào các đại thần mà mắng chửi một chập, sau đó thì nổi giận đùng đùng phẩy tay áo bỏ đi, triều hội lần đầu năm Chính Đức thứ hai lại kết thúc trong không vui.

Sau khi Triều hội giải tán, Chu Hậu Chiếu trở về cung Càn Thanh hờn dỗi, Lưu Cẩn về ti lễ giám vừa ngồi xuống chuẩn bị phê tấu chương thì thái giám tùy đường của ti lễ giám Lưu Thuận cười nịnh ra đón.

Cũng giống như Lưu Cẩn vốn là họ Đàm trước kia, Lưu Thuận vốn họ Chu, về sau ôm đùi cha nuôi Lưu Cẩn, Chu Thuận cũng thành Lưu Thuận.

"Cha nuôi vào triều vất vả, nhi tử bóp vai cho ngài nhé?"

Lưu Cẩn phất tay thản nhiên nói: "Miễn đi, triều hội hôm nay bệ hạ lại náo loạn với các đại thần, vừa qua năm mới, cơn tức của mọi người thật đúng là không nhỏ, Tạp gia cũng phải hơn mười ngày rồi không làm chính sự, Lưu Thuận, mấy ngày nay trong kinh có phong thanh gì không, nói cho Tạp gia nghe đi, cũng để Tạp gia nâng cao tinh thần."

Lưu Cẩn ngoài miệng thì nói thôi, nhưng Lưu Thuận lại vẫn giơ đôi tay trắng nõn như con gái lên bóp vai cho Lưu Cẩn, lực đạo không nhẹ không nặng, vừa bóp vừa cười nói: "Cha nuôi, năm mới cũng không có phong thanh gì, đại thần cũng như nhà bách tính, đóng cửa không ra ngoài, cũng không có chuyện gì hay cả, nghe nói Công bộ hữu Thị Lang Thường đại nhân vào mồm năm tết ngồi nhà mãi nên chán, mời năm ba đồng liêu tới thanh lâu ở phường

Nhân Thọ chơi gái, ai ngờ kỹ nữ năm mới không muốn tiếp khách, Thường đại nhân phải ăn bế môn canh, tức giận nổi trận lôi đình tại đương trường, rất mất nghi thái chỉ vào cửa thanh lâu mà mắng chửi một canh giờ, chuyện này không biết sao bị phu nhân chính phòng của Thường đại nhân biết, phu nhân lập tức dẫn năm vị thiếp thất của Thường phủ mang theo gậy gộc cán chổi tới, đánh cho Thường đại nhân một trận, Thường đại nhân năm mới năm me mà bị phu nhân và các thiếp thất đánh cho một trận trên đường, mặt mũi bập dập không dám ra gặp ai, cha nuôi ngài không thấy trên triều hội hôm nay, Thường đại nhân cáo bệnh sao? Vết bầm tím Trên mặt vẫn chưa hết, hắn dám đến triều hội để tự tìm mất mặt à?"

Lưu Cẩn lập tức cười ha ha.

"Thú vị, thú vị, bọn quan văn này, ai nấy đều là hạng đê tiện, theo Tạp gia thấy, phải giống như chính thất phu nhân đối đãi với họ vậy, khi nên thu thập thì tuyệt đối không thể nương tay, đánh cho thật đau, thật sợ, bọn họ mới chịu ngoan ngoãn nghe lời..."

Không thể không khen Lưu công công, có thể trở thành quyền hoạn số một triều Chính Đức, đúng là vẫn có vài phần bản sự, một chuyện cười nghe vào tai, người bình thường chỉ cười vui rồi quên, mà Lưu công công lại có thể tổng kết ra một bộ triết học xử thế, cơ hội không chỉ giành cho người có chuẩn bị, cũng giành cho cả người thích suy nghĩ.

"Chuyện này nghe cũng lên tinh thần đấy." Lưu Cẩn sau khi tổng kết đạo lý nhân sinh thì cười tới nhăn cả mặt: "Lưu Thuận, còn chuyện gì vui nữa không, nói nghe đi."

Lưu Thuận ngưng thần nghĩ nghĩ rồi khom người cười nói: "Cha nuôi nhãn giới cao, chuyện có thể khiến cha nuôi vui thực sự là không nhiều lắm, về phần chuyện vui thì. Ba ngày trước phiên tử Tây Hán bắt được một đầu mục của Bạch Liên giáo, người này từ phủ Kế châu tới, chuẩn bị tới Thiên Tân kích động làm loạn, trên đường đi qua kinh sư bị phiên tử chúng ta phát hiện bộ dạng khả nghi, thế là bắt lại quát hỏi vài câu, tên nhát chết này không ra gì, mới cho hắn nếm thử hai món khai vị của gia hình mới thì hắn đã không chịu, khai ra sạch sành sanh.... Ha ha, cha nuôi, chuyện này có tính là vui không, nhi tử là thuyện miệng nhắc tới với ngài, để

ngài biết...."

Chương 416: Cản tay lẫn nhau

Lưu Cẩn hậm hực: "Cái đám nghịch tặc không an phận này, bắt thì bắt, gọi người đưa tới chiếu ngục của Cẩm Y vệ đi, tên súc sinh Tần Kham đó vừa hay đang ở Thiên Tân tra Bạch Liên giáo, ném tên này cho... cho...."

Lưu Cẩn đang nói thì mắt nhỏ như hạt đậu bỗng nhiên trợn tròn, tiếp theo thì cả người giật thót: "Đầu mục Bạch Liên giáo? Vừa hay muốn tới Thiên Tân kích động làm loạn? Tần Kham cũng ở Thiên Tân?"

Lưu Thuận hơi giật mình nói: "Vâng, cha nuôi ngài... sao vậy?"

Lưu Cẩn ngây ra một lại rồi đột nhiên "ái chà" Một tiếng, không ngờ bật dậy khỏi ghế, mặt mày hớn hở nói: "Trời ban cho cơ hội! Ông trời có mặt, để tên đầu mục Bạch Liên giáo này lọt vào tay Tạp gia, Tạp gia bấm ngón tay tính toán, tính chuẩn bát tự của tên súc sinh Tần Kham này rất mỏng, trong mệnh lý không sống được qua năm nay, sống không quá được tháng này."

Lưu Thuận mờ mịt nói: "Ý của Cha nuôi là..."

"Tên đầu mục của Bạch Liên giáo bị nhốt ở đâu?"

"Tất nhiên là ở Tây Hán, vốn nói đưa tới chiếu ngục của Cẩm Y vệ, nhưng bởi vì là năm mới nên chuyện chậm trễ."

Lưu Thuận còn chưa lải nhải xong, Lưu Cẩn đã không chờ nổi vén vạt áo, hấp tấp ra khỏi phòng của ti lễ giám, vừa đi vừa nói: "Theo Tạp gia tới Tây Hán, đầu mục nghịch tặc này Tạp gia cũng muốn thấy hắn."

Trước văn MInh, ngục giam chuyên dụng của Hán Vệ chỉ có chiếu ngục, hắn tới thời kì Đông Hán văn Minh mới mở ngục giam, hiện giờ chiếu ngục vẫn là Hán Vệ dùng chung.

Đương nhiên, đây chỉ là trên lý luận, trên thực tế Đông Tây hán vẫn có ngục giam loại nhỏ của riêng mình, mỗi một phạm nhân bị

bắt, cũng có nghĩa là một phần công lao, bao gồm cả Tần Kham, ba vị lãnh đạo của Hán Vệ sẽ không hào phóng đến mứa chia công lao này với cùng người khác, dù sao bất luận là nam nhân hay là thái giám bất nam bất nữ, cái thứ công lao này đều là độc chiếm mẫn cảm, nó cũng như vợ mình ấy, tuyệt đối không thể người ngoài chạm vào.

Cho nên trừ chiếu ngục, Đông Tây nhị hán đều có ngục giam loại nhỏ của mình.

Ở Linh Tế cung kinh sư gần nội viện đại đường Tây Hán có một dẫy nhà nhỏ, cửa sổ đều dùng lưới sắt che, đi vào viện tử liền nghe thấy những tiếng rên rỉ hoặc là mắng chửi.

Lưu Thuận dẫn Lưu Cẩn vội vàng bước vào viện tử, trong viện tử đứng đầy phiên tử, thấy Lưu công công tới, đều quỳ xuống thỉnh an, Lưu Cẩn chẳng buồn quan tâm, đi vào thẳng một gian nhà được canh gác nghiêm mật, vừa bước vào, Lưu Cẩn sống an nhàn sung sướng quen rồi liền bị mùi hôi trong phòng truyên ra làm cho suýt chút nữa phải lùi bước.

Lưu Thuận vội vàng đỡ lấy hắn, Lưu Cẩn mặt xanh mét, cố nén cảm giác buồn nôn, há miệng định chửi lãnh đạo tối cao của Tây Hán ngồi không ăn bám không coi trọng công tác vệ sinh, kết quả bỗng nhiên nghĩ đến lãnh đạo tối cao của Tây Hán chính là Lưu công công hắn thì lại đành phẫn bộ từ bỏ.

Bỏ thì bỏ, nhưng Lưu Cẩn thật sự không lấy ra được dũng khí để bước vào trong gian nhà thối um này, Lưu Thuận có nhãn lực, vội vàng mời Lưu Cẩn vào một căn phòng sạch sẽ khác, cũng phân phó phiên tử trước tiên tắm rửa cho đầu mục của Bạch Liên giáo rồi mới áp giải vào tra hỏi.

Lưu Cẩn ngồi trong phòng đợi ột lúc, đầu mục Bạch Liên giáo đeo còng tay xích chân bị các phiên tử đẩy vào phòng.

Đầu mục chừng hơn bốn mươi, mặt mày bẩn thỉu, đầu tóc rối bù, trời lạnh mà chỉ mặc mỗi một chiếc áo dính đầy vết máu, trên người đầy vết thương. Vết thương rất đáng sợ. Hiển nhiên "Hai món ăn khai vị" mà Lưu Thuận nói không nhẹ nhàng bâng quơ như lời hắn nói, khẩu vị so với biểu đạt của hắn thì nặng hơn nhiều.

Lưu Cẩn nhíu mày, sau đó bịt mũi.

"Tính danh?" Lưu Cẩn ồm ồm hỏi.

"Tiểu nhân tên là công công tha mạng, tha mạng! Tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân gia nhập Bạch Liên giáo cũng là bị bắt ép, xin công công hiểu cho..." Mã Tứ nếm thử hai mốn khai vị của Tây Hán hiển nhiên đã sợ tới mức hoàn toàn mất đi sự trung trinh và kiên định của phái cách mạng tạo phản rồi.

"Mã Tứ. Ngươi tới Thiên Tân là muốn làm gì?"

"Tiểu nhân phụng tổng đàn... Không, bị sự hiếp bức của tổng đàn tà giáo, tiếp nhận công việc của hương đường Thiên Tân Bạch Liên giáo."

"Bạch Liên giáo vì sao phái ngươi tiếp nhận hương đường Thiên Tân?"

"Bởi vì Thủ lĩnh của Bạch Liên giáo bất mãn với người chấp sự Thiên Tân hiện tại, cho nên lệnh cho tiểu nhân tiếp chưởng."

" Người chấp ự của Bạch Liên giáo Thiên Tân là ai?"

" Nữ thần y Thiên Tân, Đường Tử Hòa."

Lưu Cẩn bỗng nhiên không hỏi nữa. Tựa người vào ghế nhắm mắt lẳng lặng suy tư gì đó, trong phòng là một mảng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng thở dốc ồ ồ đầy khẩn trương và hoảng sợ của Mã Tứ.

Bất luận nam nhân bình thường hay là thái giám, người có thể ngồi trên vạn người chung quy không thể là hoàn toàn không ra gì, phương diện tính cách của người đó phải có điểm sáng.

Lưu công công thi hành tân chính tuy rằng rối tinh rối mù. Triều đình Đại Minh bị hắn dày vò cho chướng khí mù mịt, nhưng nếu luận về ngáng chân, đâm lén người khác thì Lưu công công ở phương diện này vẫn có vài phần thành tích.

Không biết yên lặng bao lâu. Lưu Cẩn mở miệng: "Mã Tứ..."

Mã Tứ cả người run lên: "Có Tiểu nhân."

"Vào tà giáo phản xã tắc Đại Minh, biết là tội gì không?"

Cả người Mã Tứ run rẩy, mồ hôi như mưa: "Công công tha mạng! Tha mạng."

"Trời cao có đức hiếu sinh, Tạp gia cho ngươi một cơ hội. Nhưng ngươi cũng phải bánh ít đi, bánh quy lại."

Mã Tứ ngây người một chút, lập tức minh bạch ý tứ của Lưu Cẩn, Thế là khóc nói: "Công công có lệnh cứ phân phó, Mã Tứ nguyện cống hiến sức lực cho công công, nguyện làm hết sức vì triều đình."

Nội viện quan nha Cẩm Y vệ Thiên Tân Chỉ huy sứ.

" Thân thể của Hầu gia..." Đường Tử Hòa khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười giống như trêu tức lại giống như đang trào phúng, nói tiếp: "... Thân thể của Hầu gia rất lạ, không ngờ một chút bệnh cũng không khó, văn quan võ tướng thành Thiên Tân từ trên xuống dưới dân nữ đều từng xem bệnh cho rồi, các vị đại nhân ít nhiều cũng có chút bệnh chứng như thận hư khuya dương, nhưng thân thể của Hầu gia lại bảo dưỡng rất khá."

Tần Kham ngây ra một lát, mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Đường Tử Hòa, không khỏi cười nói: "Ý tứ của Đường cô nươnglà, những quan viên của Thiên Tân đều dùng nhiều tinh lực trên người nữ nhân?"

Đường Tử Hòa cười nói: "Dân nữ đầu có nói vậy, Hầu gia chụp cho dân nữ cái mũ lớn như vậy, chẳng phải chẳng phải sẽ bị các đại nhân cả thành ghi hận ư, ở Thiên Tân sau này còn chỗ nào để ta sống yên nữa."

Tần Kham cười nói: "Với diệu thủ của Đường cô nương, thiên hạ lớn như vậy còn sợ không có nơi sống yên à? Nếu cô nương không được Thiên Tân dung nạp, không bằng dứt khoát đi theo bản hầu về kinh, tương lai làm y sinh gia đình cho bản hầu, bản hầu đảm bảo ngươi sẽ được vinh hoa cả đời."

"Y sinh gia đình.... từ mới lạ nhỉ, dân nữ đa tạ Hầu gia, nếu thực sự có một ngày như vậy, dân nữ sẽ dứt khoát tới nương tựa Hầu

gia, mong rằng Hầu gia không chê, cho dân nữ cái ăn."

Tần Kham thế nào lại thốt lên như ma xui quỷ khiến: "Ngươi tới đi, ta nuôi ngươi."

Lời ra khỏi miệng rồi, Tần Kham mới hối hận, có thể nói những lời đứng đắn như mời thầy thuốc tới nhà mà lại nói nghe như nhà giàu mới nổi bao rau sạch, Tần Kham đột nhiên phát giác mình cách chính nhân quân tử càng lúc càng xa, cúi đầu nhìn, tiết tháo cũng rơi rớt chẳng còn mấy.

Tần Kham vừa dứt lời, Đường Tử Hòa cũng thất thần.

Nữ ma đầu thủ đoạn mặc dù thâm độc, nhưng thế giới tình cảm vẫn rất đơn thuần, từ nhỏ đã là cô nhi, được Bạch Liên giáo trọng điểm bồi dưỡng thành mầm tạo phản, sau này lớn lên thì độc lĩnh một phương, sát phạt quyết đoán, quan viên bách tính trong thành bị diệu thủ của nàng ta thuyết phục, chưa từng có ai dám nói những lời khinh bạc như là tròng ghẹo ấy với vị nữ Bồ Tát kiêm nữ ma đầu này?

Cũng không biết là cố ý diễn hay là thật sự xấu hổ mà ức, mặt Đường Tử Hòa lập tức đỏ bừng, oán hận lườm Tần Kham một cái, nửa thật nửa giả hờn dỗi: "Đại nhân vật như Hầu gia mà sao ngoài miệng nói năng khó nghe vậy."

Tần Kham xấu hổ nhếch miệng cười, trước mặt cô nương chưa chồng mà nói những lời như vậy, quả thật có chút không ổn, nếu bị đám ngôn quan mồm thối trong triều nghe thấy, đầu kiểu gì cũng phải đội cái mũi trêu ghẹo thần y.

"Xin lỗi, bản hầu lỡ lời, Đường cô nương chớ trách." Tần Kham nói xong vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm lại, nói: "Đường cô nương, chúng ta nói chuyện đứng đắn đi."

Đường Tử Hòa thấy vẻ mặt nghiêm trang hiếm có của Tần Kham thì cũng vội vàng ngồi thẳng người: "Hầu gia cứ nói."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Đường cô nương, nói thật, ngươi nếu có biện pháp làm một tên thái giám chết bầm biến thành thái giám chết bầm thực sự một cách thần không biết quỷ không hay, bản

hầu đảm bảo ngươi sẽ lên làm viện sứ Thái y viện hoàng cung."

Đường Tử Hòa ngây ra: "Hầu gia, thái giám chết bầm mà ngài nói đó... Rốt cuộc đã chết hay chưa?"

Tần Kham buồn bã nói: "Chưa chết 'Thái giám chết bầm' là gọi thật mật."

Chương 417: Lương tướng lương y

Tâm tình muốn khiến Lưu Cẩn chết là tồn tại khách quan, cũng giống như Lưu Cẩn lúc nào cũng nghĩ xem làm thế nào để giết chết Tần Kham, hai người có thể nói là cùng chung chí hướng, cùng chung mục tiêu.

Kỳ quái là, Tần Kham không điểm danh gọi họ, nhưng Đường Tử Hòa nghe cái hiểu ngay.

" Thái giám chết bầm Hầu gia nói chẳng lẽ là nội tướng Đại Minh hiện giờ, ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn? Hầu gia và hắn... có hiềm khích?"

Trong mắt Tần Kham hiện lên một tia dị sắc, nhìn nàng ta với vẻ hơi ngạc nhiên.

Mặt Đường Tử Hòa rất sạch, trắng nõn không tỳ vết, khi hỏi những lời này mặt nàng ta ghé lại rất gần, mùi thơm cơ thể của một xử nữ lọt vào mũi Tần Kham, hương vị rất thoải mái.

"Đường cô nương là thần y nổi danh toàn thành, không ngờ cũng quan tâm tới việc triều đình?" Tần Kham hơi có hứng thú nhìn chằm chằm nàng ta.

Đường Tử Hòa cười cười, từ tốn nói: "Ở chốn giang hồ thì không thể hỏi chuyện triều đình trên cao à? Dân nữ vọng vấn quốc sự, Hầu gia liệu có bắt dân nữ vào chiếu ngục trị tội hay không?"

Tần Kham lắc đầu cười nói: "Bản hầu sao lại không giảng đạo lý như vậy chứ, người trong thiên hạ hỏi chuyện thiên hạ là bổn phận nên làm, bản hầu chỉ thấy lạ, một thiếu nữ hành y tế thế, không ngờ cũng có vài phần hiểu biết về triều đình, trừ những thư sinh chỉ thích múa mép khua môi kì thực chẳng hay biết gì, những năm này bách tính chịu hỏi quốc sự thực sự là không nhiều lắm."

Đường Tử Hòa cười nói: "Ngô Tằng người Tống từng soạn "năm

cải trai mạn lục" có viết: Danh thần triều Tống Phạm Trọng Yêm Văn Chính công một ngày đi chùa xin quẻ, cầu ngày sau có thể làm Tể tướng, thẻ viết: Không thể. Thế là Văn Chính công lại xin một quẻ nữa, nguyện làm một lương y hành tẩu thiên hạ, hải hữu đều tò mò không thôi, người bình thường bái phật xin quẻ, toàn là cầu quan cao lộ hậu, chí kém một chút thì cũng xin được phú giáp một phương, cớ sao Phạm Trọng Yêm lại nguyên làm thầy thuốc, Văn Chính Công cười nói: Cổ nhân từng viết, thường thiện dụng nhân, cố vô khí nhân. Thường thiện dụng vật, cố vô khí vật. Đại trượng phu có tài học sinh ra trên thế gian, nếu không thể phụ tá minh quân thống trị thiên hạ, thi triển khát vọng trong lòng thì cũng nên làm một lương y giúp đỡ vạn dân, trên thì có thể chữa tật của quân thân, dưới thì có thể cứu ách của kẻ nghèo, giữa thì có thể giữ thân sống lâu, cái này gọi là 'Không làm được lương tướng thì nguyện làm lương y'.

Nghe xong trường thoại này, Tần Kham kinh ngạc mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn Đường Tử Hòa.

Cổ nhân khi nói chuyện với hảo hữu thường quen hỏi chí hướng đối phương như thế nào, cái này gọi là quân tử chi giao, trước hỏi chí hương. Cùng chung chí hướng thì làm hảo hữu một đời, không rời không bỏ, nếu chí hướng bất đồng thì mỉm cười chắp tay, không qua lại nữa.

Lúc này Đường Tử Hòa nói những lời này, rõ ràng là đang giải thích con gái như nàng ta vì sao lại hỏi quốc sự. Kỳ thực Tần Kham lại nghe ra tráng chí ngút trời trong những lời này.

Chí khí không giới hạn ở tu mi.

"Đường cô nương nguyện làm lương y, hay là nguyện làm lương tướng?"

Đường Tử Hòa giật nảy mình, chợt phát hiện mình nói quá nhiều, gượng cười nói: "Dân nữ tất nhiên nguyện làm lương y, ta là thân nữ nhi, nếu nguyện làm lương tướng, các sĩ tử thần công thiên hạ chịu đáp ứng sao? Lời này của Hầu gia thực sự là nực cười."

Mắt chớp chớp mấy cái. Đường Tử Hòa rất tự nhiên di dời đề tài: "Hầu gia vẫn chưa trả lời câu hỏi của dân nữ, ngươi muốn thần

không biết quỷ không hay biến một thái giám chết bầm thành thái giám chết bầm thực sự. Vị thái giám chết bầm bất hạnh bị Hầu gia nhớ đến này có phải là ti lễ giám Lưu công công hay không?"

Lần này đổi thành Tần Kham ra sức che giấu, rất mất tự nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha: "Ta và Lưu công công vừa gặp mà như quen đã lâu, tương thân tương ái, nếu không phải bản hầu ngại hắn sau khi bị thiện thì không quản được nước tiểu, ta và hắn đã mặc chung quần rồi. Đường cô nương đừng ly gián quan hệ của ta với Lưu công công, nếu không ta sẽ tới nha môn kiện ngươi đó."

Đường Tử Hòa che miệng cười nói: "Được rồi, thái giám chết bầm Hầu gia nói nhất định không phải là Lưu công công. Dân nữ tin Hầu gia và Lưu công công là tương thân tương ái."

Trong phòng yên tĩnh, mới vừa rồi hai người vui vẻ với nhau tự hồi là một hồi ảo tượng không dấu vết, sau khi an tĩnh lại, ngay cả hồi âm của tiếng cười cũng trở nên xa xôi không thể chạm tới.

Tần Kham có chút xấu hổ sờ sờ mũi, cảm thấy không khí không thích hợp, một loại cảm xúc nhàn nhạt không thể nói thành lời tự dưng sinh ra giữa hai người, phiêu đãng, không mùi, không viết nhưng lại có thể thực sự cảm thụ được.

Tần Kham đầy Kinh nghiệm tình trường rất rõ ràng, loại cảm giác này gọi là "ám muội".

Ám muội là quá trình tốt đẹp nhất, phát triển tiếp thì chỉ có hai loại kết cục, một là kiếm sắc trảm tơ tình, cắt đứt đoạn tình cảm này trong lúc còn manh nha, một loại còn lại là để mạc nó phát triển, cuối cùng Đường cô nương biến thành Tần Đường thị....

Trong Yên tĩnh, Đường Tử Hòa phá vỡ sự xấu hổ trước mắt, thanh âm trở nên có chút khó nắm bắt.

"Hầu gia, dân nữ miễn cưỡng xem như là lương y, mà Hầu gia thì tay nắm đại quyền, rất được đế sủng, dưới một người mà trên vạn vạn người, cũng được coi là lương tướng, dân nữ muốn hỏi Hầu gia, giang sơn và bách tính, trong lòng Hầu gia cái nào là trọng?"

Tần Kham nghĩ nghĩ rồi hỏi ngược lại: "Đường cô nương, một

bệnh nhân mắc bệnh nan y sắp chết và một bệnh nhân bị bệnh nặng nhưng lại có thể cứu sống được, cô nương nếu là lương y thì sẽ cứu ai trước?"

Hai vấn đề, lại không có bất kỳ đáp án nào cả.

Đường Tử Hòa cứ như vậy sống ở trong quan nha của Cẩm Y vệ Thiên Tân Chỉ huy sứ, hành vi nửa mời nửa ép của Lý Nhị lẽ ra với tính tình của Đường Tử Hòa thì chắc sẽ rất phản cảm, thậm chí sẽ phản kháng kịch liệt, nhưng không biết là vì nguyên nhân gì, Đường Tử Hòa lại không tỏ bất kỳ thái độ nào, rất an phận ở trong quan nha.

trong quan nha ngày tháng rất bình tĩnh, trong bình tĩnh lại mang theo một tia ám muội, kiều diễm.

Nhưng ở ngoài quan nha lại không bình tĩnh.

Quan thương Thiên Tân bị cháy, tin tức trong thành đã không còn lương dự trữ sớm đã truyền khắp cả thành, các bách tính trong cơn khủng hoảng xếp hàng dài mua gạo tại hai cửa hàng gạo duy nhất của thành Thiên Tân, chưởng quầy của hai cửa hàng gạo quýnh quá rồi, những năm này không phải tất cả người làm ăn đều f gian thương, ít nhất chưởng quầy của hai cửa hàng này không quá gian, có lẽ là danh tiếng của khâm sai đại nhân quá vang, cũng có lẽ là vì không dám kích khởi sự phẫn nộ của dân chúng, tóm lại, hai vị chưởng quầy đã bán ra hết gạo thóc tích trong kho.

Không chỉ bán ra hàng tồn kho, hai vị chưởng quầy còn chạy tới nha môn thuỷ vận vô số lần, đầu đầy mồ hôi thỉnh cầu Trần Tổng đốc khai ân phát lương, Trần Hùng đã biết kế hoạch của Tần Kham, tất nhiên không chịu cho lương thực, chưởng quầy thiếu chút nữa thì quỳ xuống trước mặt Trần Hùng, nhưng Trần Hùng vẫn không động đậy.

Gạo thóc tích trữ cũng không nhiều, hơn ba trăm thạch, ba trăm thạch dưới sự khủng hoảng của bách tính toàn thành thì tất nhiên không kiên trì được bao lâu nữa, rất nhanh liền bán sạch.

Bách tính sau cùng cảm thấy mỹ mãn mang theo bị đựng đầy gạo đi về, khi tới lượt người tiếp theo, tiểu nhị cửa hàng trầm mặc treo

biển "gạo đã bán hết".

Bách tính vẫn đang xếp hàng thất thần.

Một trận yên ắng dọa người qua đi, tiếng nghị luận từ chung quanh truyền đến.

Oán giận, bất lực, thở dài, chửi mắng. Thanh âm gì cũng có, nghe nói dân phu tào bang hạ du phía nam làm loạn, đợt vận lương bằng thủy đạo tiếp theo không biết năm nào tháng nào mới có thể đưa tới, trông cậy vào đám quan lão gia kinh sư cứu dân vào lúc nửa sôi lửa bỏng là vô vọng, đã không còn lương thực, bách tính làm sao tiếp tục làm thuận dân của triều đình được?

Trong hàng dài trước hai cửa hàng gạo, tiếng nghị luận lớn dần, các bách tính từ bất lực dần dần trở nên phẫn nộ, chẳng ai phát hiện, trong phạm vi mấy chục bước của cửa hàng, một đám Cẩm y Giáo úy mặc thường phục, ánh mắt như chim ưng đang nhìn chằm chằm vào đám người phẫn nộ. Thường Phượng cải trang thành bách tính thì ở xa xa ngồi trên đất, quay đầu ra hiệu về phía sau, một Giáo úy xoay người chạy vội tới quan nha.

Không biết mắng chửi bao lâu, trong bách tính bỗng nhiên vang lên một thanh âm đại nghịch bất đạo: "Triều đình hủ bại, lại trị thối nát, kẻ làm quan chỉ biết ức hiếp dân lành, cướp đoạt của dân, chẳng để ý tới sống chết của dân đen, các ngươi hy vọng là phía nam vận lương tới hay là hy vọng quan lão gia kinh sư sẽ phát thiện tâm, phát gạo cho các ngươi? Triều đình này, ngay cả chúng ta bụng cũng chẳng được ăn no, không phản thì chẳng lẽ để chết đói à?"

Vừa dứt lời, lập tức có mấy thanh âm phẫn nộ đến cực điểm hét to: "Phản! Phản! Trước tiên cướp cửa hàng, rồi đập nha môn thuỷ vận, cuối cùng giết tên cẩu quan họ Tần triều đình phái tới kia."

Sợ hãi, là bản năng của con người, sinh tồn cũng là bản năng của con người.

Trong đám người đang khủng hoảng tới Cực độ, mấy đạo thanh âm vừa kích động, bách tính thành Thiên Tân cuối cùng cũng rối loạn.

"cướp cửa hàng! Đập nha môn! Giết cẩu quan."

Trong quan nha, Tần Kham day day mi tâm, thở dài một hơi: "Cái nên đến cuối cùng cũng đến."

Lý Nhị và Thường Phượng ôm quyền thật mạnh: "Loạn dân chừng hơn một ngàn người, bọn họ đã đập phá cửa hàng gạo, chưởng quầy nhanh lúc loạn mà chạy thoát, tiểu nhị vô tội thì bị loạn côn đánh chết, nhà dân chung quanh bị đốt, hiện tại loạn dân đang xông tới nha môn thuỷ vận, Hầu gia xin mau ra quyết định."

Chương 418: Xúi dục tiêu diệt

Hung hăng cắn chặt răng, Tần Kham đứng bật dậy: "Truyền lệnh, một ngàn Cẩm y Giáo úy và nha môn thuỷ vận trước tiên bày trận, bắn một trăm cỗ kình nỗ ra, kẻ nào cả gan bước lên trước một bước thì bắn chết tại chỗ."

"Vâng."

"Mấy loạn dân kích động gây sự các ngươi phải nhớ, nhất định phải bắt sống chúng, những người này tất là nòng cốt của Bạch Liên giáo, bản hầu muốn người sống."

"Vâng."

"Truyền dũng sĩ doanh vào thành, tiếp quản phòng bị Thiên Tân, khóa bốn cửa thành, không cho phép bất kỳ ai ra vào, cắt một ngàn tướng sĩ của dũng sĩ doanh và hai trăm quân sĩ của điểu thương đội đi đến bến tàu, dân phu trên bến tàu nếu có dị động, đánh chết luôn."

"Vâng."

Liên tiếp ra mệnh lệnh, vô số tính mạng đã được quyết định sinh tử trong những chữ thoát ra khỏi kẽ răng của Tần Kham.

Lý Nhị và Thường Phượng đằng đằng sát khí lĩnh mệnh mà đi, Tần Kham khoanh tay đứng ở tiền đường, bình tĩnh nhìn tuyết rơi.

Phía sau giống như từ nơi xa xôi truyên tới tiếng thở dài.

"Giang sơn và bách tính ở trong lòng Hầu gia bên nào nặng bên nào nhẹ, dân nữ thực sự rất muốn biết đáp án..."

Tần Kham cười nhạt: "Bách tính cầm binh khí gậy gộc đã không còn là bách tính, mà là loạn dân, Đường cô nương, ngươi vẫn không biết đáp án của ta... Có điều vấn đề ta hỏi ngươi, ta có thể cho ngươi một đề nghị, nếu một bệnh nhân mắc bệnh nan y và một bệnh nhân có thể cứu được đồng thời ở trước mặt ngươi, ta

nếu là ngươi, nhất định sẽ lựa chọn người có thể cứu sống..."

Đường Tử Hòa cắn chặt môi dưới, đôi môi đỏ mỏng manh tựa hồ bị cắn tới rỉ máu.

"người bị bệnh nan y kia đáng chết ư?"

Tần Kham thở dài: "Phật độ người có duyên, Đường cô nương, người mắc bệnh nan y chính là vô duyên, vô duyên thì còn cứu làm gì cho phí công? Bách tính Bên ngoài, chỉ cần bọn họ không cầm gậy gộc binh khí, bọn họ có thể giữ được mạng sống, người không cầm gậy gộc, cũng chính là người có duyên."

Tần Kham không phải phật, lại càng không muốn làm đồ tể, trong cuộc bạo lạn này, hắn chỉ hy vọng người có duyên càng nhiều càng tốt.

Trong thành Thiên Tân khắp nơi nổi lửa, cả thành đều nghe thấy tiếng gào khóc.

Cửa lớn của nha môn Thuỷ vận đóng chặt, te quảng trường trước cửa, một ngàn Cẩm y Giáo úy bày trận chờ địch, phía trước còn có một trăm nhân thủ cầm kình nỗ, lẳng lặng nhìn về cuối đường, giữa và hai bên quảng trường đã được các Giáo úy đốt ba đống lửa lớn, ảnh lửa làm tuyết trắng trên quảng trường càng nổi hơn, trắng và đó hòa vào nhau, trân tuyết rõ ràng, nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục.

Từ xa truyền đến tiếng động ầm ĩ, tiếng hò hét chửi rủa càng lúc càng gần.

Hơn mười hán tử đầu lĩnh hoặc to cao hoặc gầy yếu, phía sau bọn họ là hơn trăm nam tử cầm gậy gộc, phía sau những người này là một đám bách tính tay không tấc sắt mù quáng đi theo, chừng hơn một ngàn người.

Đoàn người chậm rãi tiến rr nha môn thuỷ vận.

Ba đống lửa cháy rực trên quảng trường trước Nha môn ập vào mắt, ánh lửa chói mắt càng kích thích sự cuồng bạo của mọi người. Tay phải của hán tử Đầu lĩnh bỗng nhiên giơ lên cao, một hòn đá rời tay bay ra, ném tới các Giáo úy đang xếp trận chờ đợi.

Bốp một tiếng, một Giáo úy bất hạnh bị ném trúng đầu, lập tức máy chả đầy mặt ngất lịm.

Lý Nhị và Thường Phượng án đao mà đứng, thấy cảnh này thì không khỏi tức giận.

Cẩm Y vệ có lẽ cố kỵ Tây Hán, hoặc là cố kỵ dư luận của thư sinh sĩ tử dân gian, cố kỵ nho sĩ hoặc là đại thần, nhưng bọn họ chưa bao giờ cố kỵ bách tính bình dân, hiện giờ không ngờ bị bách tính bắt nạt tới mức này, đanh chính là lần phá lệ đầu tiên.

Nhớ kỹ lời dặn của Tần Kham, Lý Nhị mắt đỏ ngầu án đao tiến lên một bước, cao giọng hét to: "Bách tính Phía trước dừng lại! Chớ bị Bạch Liên tà giáo xúi giục, giết quan tạo phản là tội lớn tru di cửu tộc, gan của các ngươi to tới vậy cơ à? Buông gậy gộc lui về phía sau, bản quan tha tội cho các ngươi, nếu không, loạn tên bắn chết! Con cháu đời sau vĩnh viễn là tiện dân."

Hơn mười hán tử Đầu lĩnh cười lạnh, một người trong đó xoay người quát to: "Các ngươi đừng tin lời nói của cẩu quan và triều đình! Loạn Hôm nay nếu như dừng tay, triều đình ngày sau tất sẽ truy cứu, xét nhà diệt tộc đã là chắc chắn rồi, nếu cứ quyết chí tiến lên đập nha môn. Nói không chừng còn có đường sống, chẳng phải đã nghe "pháp luật không phạt được số đông' sao? Chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi! Trong thành không có lương thực, quan phủ lại hủ bại, chúng ta vốn đã không còn đường sống. Nếu không gây ra động tĩnh lớn thì triều đình sao lo tới sự sống chết của chúng ta?"

Một tiếng kích động này khiến cho bách tính vốn đang có chút do dự lập tức hạ quyết tâm, dồn hết dũng khí tới gần các Giáo úy đang liệt trận.

Các bách tính mù quáng đi theo phía sau lại có không ít người biến sắc, rất nhiều người phát hiện mình mơ hồ đi theo đội ngũ, lại vốn là một đại họa xét nhà diệt tộc. Thế là rất nhanh gần một trăm bách tính đi sau cùng thừa dịp phía trước không chú ý, lặng lẽ xoay người bỏ trốn.

Lý Nhị và Thường Phượng nắm chặt chuôi đao đeo ở thắt lưng, mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm đám người càng lúc càng gần, cho

tới lúc này bọn họ vẫn không hạ lệnh công kích.

Hai người là bộ hạ đi theo Tần Kham từ lúc ở Nam Kinh, bọn họ biết rõ tính cách của Tần Kham, tuy nói Hầu gia hết lừa thái giám lại lừa đại thần. Thậm chí ngay cả Vương gia cũng từng lừa, nhưng Hầu gia cho tới bây giờ chưa hề từng làm một chuyện nào hại dân chúng. Chuyện Hầu gia không thích làm, bọn họ cũng không muốn làm.

Nhưng mà, lúc này, chung quy vẫn phải lựa chọn.

Hai bên càng lúc càng gần nhau, lúc hết sức căng thẳng thì ngõ nhỏ phía sau nha môn thuỷ vận, pháo hoa bỗng nhiên mang theo tiếng xé gió vút lên. Tiếp theo thì nở ra một đóa hoa khói trên bầu trời.

Lý Nhị và Thường Phượng nhìn thấy đóa hoa bạch liên (sen trắng) này nổ giữa không trung thì thấy không ổn, vội vàng phân phó Giáo úy nhào vào trong ngõ nhỏ tìm người phóng pháo.

Hơn mười hán tử dẫn bách tính áp sát Cẩm y Giáo úy trao đổi ánh mắt với nhau rồi cuối cùng giơ cao hai tay hét lớn: "Chúng ta liều mạng với cùng quan phủ."

Giống như tín hiệu khởi xướng tấn công, hơn một ngàn người như thủy triều lao tới quảng trường, te quảng trường to như vậy, một dòng nước lũ màu đen chảy về phía các Giáo úy.

Trong đám người Hỗn loạn, hơn mười hán tử dẫn đầu vừa rồi bỗng nhiên đi chậm lại, để mặc các bách tính xông về phía quan binh, còn bọn họ thì lặng lẽ rùn gnười xuống, trong nháy mắt, từ trong đám người đã không còn thấy bóng dáng của họ.

Nhìn loạn dân càng lúc càng áp sát, Lý Nhị thở dài lẩm bẩm nói: "Hầu gia, chúng ta đã hết sức rồi."

Thường Phượng rút đao ra, mắt đầy sát ý hét to: "Phóng nỏ tiễn! Phàm là người cầm gậy gộc binh khí thì bắn chết ngay tại chỗ."

Vù vù vù!

Một trận mưa tên đầy trời, hơn trăm loạn dân dẫn đầu giơ cao gậy

gộc lập tức ngã xuống hơn nửa.

Lý Nhị cũng rút đao ra, quát: "Cẩm Y vệ bắt giặt, ai không liên quan giải tán, ai theo giặc phải chết."

Nói xong, năm trăm Cẩm y Giáo úy bước ra khỏi hàng, đi theo Lý Nhị xông tới loạn dân.

"Triều đình giết người rồi! Triều đình giết bách tính bình dân rồi! Là cẩu quan họ Tần hạ lệnh, hắn không coi bách tính chúng ta là người." Một câu kích động đầy dụng tâm vang lên rất rõ ràng trong những tiếng kêu gào.

Ánh đao lướt qua, máu tươi văng năm bước, tiếng hét thảm vang lên khắp nơi.

Ngồi trong quan nha, bên tai nghe tiếng chém giết và tiếng kêu thảm thiết kịch liệt từ ngoài nha môn ngoại truyền, Tần Kham mặt không biểu tình, ánh mắt vô thần nhìn chăm chú bầu trời, không biết đang nghĩ gì.

Đường Tử Hòa từ nội viện lặng lẽ đi ra, trên mặt nàng ta hơi ửng đỏ, trán lấm tấm mồ hôi, thấy Tần Kham đứng bất động trong viện, Đường Tử Hòa hít sâu mấy hơi!" Điều hoà hơi thở đang dồn dập, sau đó đi đến phía sau Tần Kham.

"Hầu gia..." Đường Tử Hòa gọi khẽ.

Tần Kham xoay người, cười nói: "Đường cô nương khí tức hỗn loạn, định chạy đi đâu vậy?"

Đường Tử Hòa gượng cười nói: "Bên ngoài rất, dân nữ vừa rồi từ cửa sau ra ngoài nhìn lén mấy lần, Hầu gia, ngài ra lệnh một tiếng, bên ngoài đã có rất nhiều bách tính phải chết."

Tần Kham cắt ngang lời nói của nàng ta: "Kẻ chết không phải là bách tính, mà là loạn dân, ta nói rồi, người trong tay không cầm binh khí mới tính là bách tính, kẻ cầm binh khí chính là loạn dân, loạn dân là đối tượng triều đình phải tiêu diệt, không thể nương tay."

"Nhưng những loạn dân này một canh giờ trước cũng là bách tính

an phận." Đường Tử Hòa nhìn chằm chằm Tần Kham, ánh mắt rất phức tạp, có hận, cũng có mê mang.

Tần Kham thản nhiên nói: "Cho nên món nợ này không thể tính lên đầu ta, mà nên tính lên đầu Bạch Liên giáo. Những bách tính vốn an phận này bị Bạch Liên giáo châm ngòi kích động, mê hoặc bọn họ đi chết, triều đình tiêu diệt bọn họ thì mất thanh danh, Bạch Liên giáo thì ở giữa lôi kéo dân tâm. Đường cô nương, độc thủ ở phía sau xúi giục kích động bách tính biến thành loạn dân mới là tội nhân, mới là hung thủ giết người chân chính, hắn, đáng chết."

Chương 419: Dân tâm đã định

Hai chữ "Đáng chết" từ miệng Tần Kham thốt ra, mang theo một cỗ sát ý lạnh lẽo, ngay cả nữ tử trải qua bao sóng gió như Đường Tử Hòa cũng không khỏi khẽ run.

Thân phận quyết định phân lượng, với thân phận của Tần Kham nói ra hai chữ này, không nghi ngờ gì nữa phân lượng rất trầm trọng.

Bình tĩnh nhìn bóng dáng của Tần Kham, Đường Tử Hòa bỗng nhiên có chút thất thần.

Tương lai có lẽ sẽ có một ngày, theo một tiếng ra lệnh của hắn, thuộc hạ như lang như hổ của hắn sẽ một đao chặt bỏ cái đầu của nàng ta.

Nhìn vẻ cứng rắn trên khuôn mặt của Tần Kham lúc này, nàng ta biết, mình đã thành người phải giết trong lòng Tần Kham.

Cười Chua sót, hốc mắt Đường Tử Hòa ửng đỏ, không biết là bởi vì lời nói vô tình của Tần Kham hay là bởi vì những bách tính vô tội đã chết vì nàng ta.

Một tướng công thành vạn cốt khô, từ xưa tới nay, người muốn thành nghiệp lớn có mấy ai chưa từng giết kẻ vô tội? Những vong hồn lót dưới đế giầy của người thành công, mấy ai thực sự là đáng chế? Hắn đã là Hầu gia trên vạn vạn người, vì sao lại không nhìn thấu điểm này?

Đường Tử Hòa muốn cười, lại phát hiện mình không có tư cách để cười, hắn khác với những quan viên khác, hắn sát phạt quyết đoán hai tay dính máu, trong lòng lại cất chứa một quả nhân tâm, giống phật, cúi người thương xót nhìn chúng sinh.

Nếu... Các quan viên đại thần Minh đình đều giống như hắn, mình, còn có thể có tín niệm để lật đổ Minh đình hay không?

Đáng tiếc... Thiên hạ Minh đình chỉ có một Tần Kham.

May mắn chỉ có một Tần Kham.

Đường Tử Hòa đứng sau lưng Tần Kham, một lần nữa nắm chặt quyền đầu, sinh ra một cỗ hùng tâm so với nam nhân còn sôi sục hơn.

Tương lai nghiệp lớn nếu thành, bổn cô nương tất sẽ làm theo Hoàng đế Tắc Thiên thời Đường, đối nam dựa bắc làm vương. Còn Tần Hầu gia ngươi, ngoan ngoãn vào hoàng cung của trẫm đi.

Suy nghĩ hoang đường này vừa hiện ra, Đường Tử Hòa không nhịn được che miệng cười khẽ, mặt đỏ như ánh nắng chiều, tình cảnh tiếp theo lại ngượng ngùng nghĩ tiếp.

Tiếng hét hò và tiếng kêu thảm thiết bên ngoài đan lại với nhau, mà trong viện của quan nha, nụ cười của Đường Tử Hòa trong thanh âm bi thảm này lại quyến rũ yêu dị quỷ.

Sau thời gian hai nén hương, tiếng ồn ào bên ngoài cuối cùng càng lúc càng nhỏ, cảm xúc của Tần Kham cũng càng lúc càng thấp.

Tương lai trong sách sử chỉ sợ sẽ vô tình thêm một nét, Tần Kham, tay sai triều đình, đại biểu cho giai cấp quý tộc địa vào ngày nào tháng nào sai Cẩm Y vệ động thủ, tàn khốc trấn áp khởi nghĩa nông dân oanh oanh liệt liệt địa phương, hai tay nhuốm máu tươi của nhân dân lao động, có lẽ trong khu vườn mà hắn đứng lúc này sẽ dựng một pho tượng Tần Kham đang quỳ để du khách lui tới thóa mạ khinh bỉ.

Mà Bạch Liên giáo qua mấy trăm năm, chỉ sợ sẽ được miêu tả thành hình tượng chính diện thay trời hành đạo, trừ bạo giúp kẻ yếu, trắng đen đúng sai trong đây, hậu nhân làm sao mà biết được.

Một Giáo úy vội vàng chạy vào hậu viện, quỳ một gối lớn tiếng nói: "Hầu gia, loạn trong thành đã định, loạn dân bị bắt mấy chục người, bị bắn chết tại chỗ hơn hai trăm người, tuân theo phân phó của Hầu gia, Cẩm Y vệ và tướng sĩ của dũng sĩ doanh không đụng gì tới bách tính không cầm gậy gộc binh khí, đã nghiêm lệnh cho họ ai về nhà nấy, nếu không sẽ luận xử như nghịch tặc."

Tần Kham lúc này cuối cùng cũng yên tâm, thở phào.

Hơn hai trăm người bị bắn chết, không tạo thành đại khai sát giới đối với bách tính trong thành, Lý Nhị và Thường Phượng xem như đã khống chế tình thế rất tốt.

Đường Tử Hòa cúi đầu, mặt không biểu tình, nghe thấy Giáo úy nói bị bắt bị giết nhiều người như vậy, cũng không thấy trên mặt nàng ta có chút ba động nào, lúc này nàng ta đã khôi phục lại bộ dạng thần y lạnh lùng trước kia.

Khoanh tay đứng trong sân nhìn mấy đóa mai vàng trong sân, Tần Kham lạnh lùng nói: "Toàn thành giới nghiêm ngay trong ngày, ai dám ra ngoài bắt hết, lệnh cho dũng sĩ doanh luân phiên tuần tra trong thành, Cẩm Y vệ cũng bắt đầu tuần, sau đại loạn tất có đạo chích bỏ đá xuống giếng, loạn thế phải dùng trọng điển, từ hôm nay, trong thành nếu có kẻ ăn cắp cướp bóc, tất cả lôi ra chợ tây chém để cảnh tỉnh đám lưu manh rục rịch muốn trộm cướp."

"Vâng."

Nghĩ nghĩ, Tần Kham lại nói: "Bảo Lý Nhị trông chừng loạn dân đã bắt được cho kỹ, phái hành gia tra tấn trong vệ thẩm tra nghiêm khắc, đừng bỏ xót bất kỳ một Bạch Liên giáo đồ nào trong loạn dân, nhất định phải moi ra được gì đó hữu dụng từ trong miệng chúng."

"Vâng."

Giáo úy ôm quyền vội vàng rời đi, Tần Kham thở hắt ra một hơi.

Loạn dân bị bắt rồi, tình thế đã bình ổn, ngọn nguồn căn bản tạo thành bạo loạn lần này - lương thực, cũng nên gặt hái rồi.

Bách tính là quần thể dễ biết đủ nhất, cho họ ăn no rồi, chuyện gì cũng dễ nói, nếu để cho họ thật sự đói bụng, trấn áp của triều đình hôm nay chỉ sợ sẽ thực sự chôn xuống một mầm họa, tương lai ngày nào đó Bạch Liên giáo lại lên cao hô to, nhiễu loạn khi đó tuyệt đối sẽ không chỉ với quy mô nhỏ như hôm nay.

Lịch triều lịch đại trị quốc, lương thực thủy chung là mấu chốt để thống trị bách tính, thành cũng ở lương thực, bại cũng ở lương thực.

Tâm tình của Tần Kham cuối cùng cũng buông lỏng, trên mặt cũng dần dần xuất hiện nụ cười, xoay người nhìn thấy Đường Tử Hòa đang đứng sau lưng hắn, Tần Kham vẫy tay với nàng ta, cười nói: "Nào, Đường cô nương, giúp bản hầu sinh nhi tử béo tròn nào."

Đường Tử Hòa ngẩn ra, tiếp theo thì vừa xấu hổ vừa giận dữ, mặt đỏ bừng: "Hầu gia, dân nữ không phải loại người như ngươi nghĩ."

Tần Kham cũng ngây ra một lúc rồi từ từ nói: "Bản hầu cũng không phải loại người như ngươi tưởng tượng, chỉ chẳng qua là muốn ngươi bắt mạch cho ta, kê phương thuốc có thể sinh nhi tử, Đường cô nương, ngươi nghĩ đi đâu vậy?"

Mặt Đường Tử Hòa dần dần đỏ tới biến thành tím: "Kê... kê thuốc?"

Tần Kham bỗng nhiên cười cười khen nàng ta: ".... Có điều bản hầu rất thích tà niệm của ngươi, ngươi có thể tiếp tục duy trì."

Đường Tử Hòa không nói gì, trong kẽ ngón tay kẹp mấy cây ngân châm quơ quơ về phía hắn.

Tần Kham lập tức rất sáng suốt lựa chọn câm miệng.

Thích tiêu diệt Bạch Liên, thích đùa giỡn con gái, càng thích nhi tử hơn, Tần hầu gia nói thay cho bản thân.

Hai ngàn thạch gạo được Tần Kham và Trần Hùng trước đó cắt lại từng xe từng xe được quân sĩ vận vào thành, quan thương và hai cửa hàng gạo đã trống rỗng trong thành trong một ngày lại đầy lương.

Sau khi bạo loạn thành Thiên Tân bị triều đình dùng tư thái cường ngạnh không thương lượng không nương tay trấn áp một cách đầy máu tanh, triều đình cuối cùng cũng bày ra cam lâm, ân trạch toàn thành.

Các giáp lý bảo trong thành khua chiêng gõ trống tuyên truyền, tin tức trong thành đã có không chân mà tự chạy, toàn thành đều biết.

Vô số bách tính hân hoan nhảy nhót, đồng thời, không khỏi thầm cảm thấy may mắn vì mình hôm qua không theo đám gia hỏa đáng

chém ngàn đao đó tạo phản, nếu không mình lúc này chẳng phải cũng đã bị chặt đầu treo ở cửa thành thị chúng, hoặc là bị nhốt vào đại lao rồi bị Cẩm Y vệ nghiêm hình tra tấn rồi ư, không phải nghịch tặc cũng sẽ gán cho ngươi tội danh nghịch tặc, dám tạo phản triều đình thì nhất định phải trả giá đắt.

Chương 419: Dân tâm đã định (2)

Thế đạo chung quy là thứ thực tế, hôm qua Tần Kham hạ lệnh trảm sát loạn dân, có lẽ có cả lão đại Trương gia, lão tam Lý gia hàng xóm, thường ngày láng giềng thân như một nhà, nhưng mà một khi đầu óc hồ đồ trong hỗn loạn bị triều đình một đao chém chết, các láng giềng lại chẳng có ai dám ra mặt vì hắn, cho tới ngày hôm sau khi từng xe lương vào thành, các láng giềng lại hồn nhiên không để ý tới triều đình vừa giết người quen thuộc nhất bên cạnh bọn họ, chỉ cầm túi gạo kích động chạy tới cửa hàng gạo.

Lương thực, tiêu trừ sự đối lập giai cấp, cũng tiêu trừ khủng hoảng toàn thành. Thời đại này bách tính là biết đủ nhất, bọn họ không cầu cái gọi là dân chủ, không cầu nhân quyền, lại càng không cầu bất kỳ quyền lợi chính trị nào, chỉ cần được ăn no, bọn họ chính là thuận dân thiện lương nhất an phận nhất.

Hai cửa hàng gạo Trong thành vẫn như trước được người xếp hàng dài, nhưng không khí đã không còn gió thảm mưa sầu mây đen mù sương như mấy ngày trước, ngược lại là một mảng tươi cười vui vẻ, trên mặt mỗi người đều như nở hoa.

Điếm tiểu nhị mới thuê cánh tay cường tráng khiêng lương thực, từng túi từng túi chất đống trước cửa, miệng hùng hùng hổ hổ.

"Con mẹ nó! Xếp hàng đi, chẳng có phép tắc gì cả, bằng không không bán gạo đâu! Nhìn thấy quân gia hai bên không? Ai dám chen ngang, thủy hỏa côn trong tay quân gia không nhận người đâu, đám ngu dốt thiếu kiên nhẫn các ngươi, ai nói triều đình mặc kệ sự sống chết của chúng ta? Chỉ cần chờ thêm một ngày, lương thực của triều đình không phải đã phát cho sao? Ngày hôm qua các đám ngu xuẩn dám chống đối triều đình đó chết chẳng xứng đáng chút nào! Một chữ thôi, ngu."

Các Bách tính đều phát ra tiếng cười thoải mái hoặc là xấu hổ, tiếng cười chưa dứt, chưởng quầy của hai cửa hàng như đã thương lượng trước, đồng thời bước ra khỏi cửa, lớn tiếng nói:

"Khâm sai Tần Hầu gia có lệnh, từ hôm nay trở đi, giá gạo Thiên Tân giảm hai thành, triều đình vẫn mở lều từ thiện ở ngoài cửa thành tây, lưu dân khất cái mỗi ngày đều có thể nhận ba bát cháo đặc, các láng giềng, thu tâm mà sống qua ngày đi, vỗ ngực hỏi lương tâm xem, triều đình đối với chúng ta có tốt không? Việc gì phải nghe Bạch Liên tà giáo kích động, đi làm cái việc rơi đầu đó? Thật là ngốc!"

"Thật à?"

"Thật tốt quá! Ông trời có mắt, hoàng ân cuồn cuộn."

Các bách tính Nghe thấy tân hoàng đăng cơ có lẽ đều không có phản ứng gì, lúc này nghe thấy giá gạo giảm lại sôi trào như năm mới vậy.

Ngược lại với sự hân hoan sôi trào của bách tính trong thành, không khí tiền đường quan nha Cẩm Y vệ lại có chút ngưng trọng.

Tần Kham mặc áo mãng bào, nhíu mày ngồi ở chủ vị, đôi môi hơi nhếch liên biểu hiện ra tâm tình không hề vui vẻ của hắn lúc này.

Lý Nhị và Thường Phượng cúi đầu đứng nghiêm trước mặt hắn không dám thở mạnh, Mưu Bân bị thương chưa lành cũng ngồi trên ghế mềm được người ta khiêng vào sảnh, mấy vị tai to mặt lớn trong hệ thống Cẩm Y vệ cơ bản đều có mặt.

"Trong loạn dân bị bắt không ngờ không có một ai là đầu mục của Bạch Liên giáo?" Tần Kham nhíu mày trầm giọng hỏi: "Người Tra tấn xác định những lời nói của bọn họ là thật chứ?"

Lý Nhị cười khổ nói: "Thuộc hạ xác định, mấy chục loạn dân bị bắt, thuộc hạ đã phái người tách ra nghiêm khắc tra hỏi, Hầu gia, đối với hình cụ của Cẩm Y vệ chúng ta, thuộc hạ vẫn rất có lòng tin, qua mấy món khai vị, bọn loạn dân này kêu cha gọi mẹ, mười tám đời tổ tông đều nói ra sạch, cha chồng ăn vụng với vợ chú em cũng khai tuốt, nhưng chỉ không thừa nhận bọn họ là đầu mục của Bạch Liên giáo, bất kể tra tấn như thế nào bọn họ cũng không khai ra được, cũng có người nhận, nhưng bảo bọn họ khai ra chuyện trong Bạch Liên giáo thì bọn họ lại một chữ cũng không nói ra được, hiển nhiên không chịu nổi thành ra phải vu oan giá hoạ,

cung khai như vậy đối với chúng ta thì một chút tác dụng cũng không có."

"Chẳng lẽ ngay cả một người có liên quan với Bạch Liên giáo cũng không có?"

"Có thì cũng có, trong đó có bốn năm loạn dân thừa nhận đã vào hương đường của Bạch Liên giáo, thường ngày nhận cứu tế của Bạch Liên giáo, hơn nữa trong nhà cũng quả thật giấu bài vị của Vô sinh lão mẫu, thường xuyên lôi ra cúng bái, mấy người này rõ ràng là nhân viên bên ngoài của Bạch Liên giáo, hỏi họ chuyện bên trong thì bọn họ cũng không biết."

Tần Kham thất vọng tựa đầu vào ghế, thở dài một hơi, cười khổ nói: "Giao thủ lần này, chẳng phải là giỏ trúc múc nước công dã tràng sao? Đáng thương cho người bị kích động mà phải chết."

"Hầu gia, hôm qua đầu lĩnh trùng kích nha môn không phải là những loạn dân này, trên thực tế đi trước không ngừng kích động bách tính còn có mười người, nhưng tới khi phát sinh xung đột với Giáo úy chúng ta, trong ngõ nhỏ phía sau nha môn thuỷ vận có pháo hoa bắn ra, rồi sau đó, mười mấy tên đầu lĩnh thừa dịp loạn trốn trong đoàn người, cuối cùng không tìm được."

Tần Kham thở dài: "Mười mấy người này mới là nòng cốt chân chính của Bạch Liên giáo, đáng tiếc lại để chúng chạy thoát.... đám nghịch tặc Bạch Liên Thiên Tân này, sau lưng rốt cuộc có dạng nhân vật gì? Bản hầu thực sự rất muốn trông thấy hắn?

Lý Nhị cẩn thận nói: "Hầu gia, trong thành đã bắt đầu lương, lòng dân đã định, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

"Bước tiếp theo... chính là Thiên Tân tam vệ, Bạch Liên giáo gieo u ác tính trong ba vệ, phải móc nó ra, nếu không tất sinh đại loạn."

"Hầu gia, thuộc hạ đã điều tra qua rồi, ba vệ cả biên là một vạn sáu ngàn tám trăm người, mấy năm nay Thiên Tân không có chiến sự, Thát tử phía bắc không thể đánh đến đây, giặc Oa đông nam cũng không vào được vịnh Bột Hải, Thiên Tân tam vệ ăn lương thái bình nhiều năm, ba vị Chỉ huy sứ đều không thể nào sạch sẽ, cả biên hơn một vạn sáu ngàn người, thực viên lại chỉ có hơn một

vạn hai ngàn người, mấy ngàn người còn lại đều bị tướng lãnh trên dưới của ba vệ ăn không lương."

Tần Kham thở dài: "Thiên hạ nào có mèo không ăn trộm, ăn không lương thì cứ ăn, hiện tại bản hầu không tính món nợ này với bọn họ, trước tiên tiêu diệt Bạch Liên giáo đã rồi tính, uy vọng trong quân của Chỉ huy sứ ba vệ như thế nào?"

Lý Nhị nghĩ nghĩ rồi nói: "Rất có uy vọng, nhưng không nhất định có thể hoàn toàn khống chế trong tay, nếu Bạch Liên giáo thẩm thấu quá sâu, vậy thì càng khó nói. Vả lại, ba vị Chỉ huy sứ có cấu kết với Bạch Liên giáo hay không, có một lòng với triều đình hay không, thực sự là không thể nói chính xác được."

Tần Kham ngồi trên ghế tới xuất thần, không biết đang gì, Lý Nhị và Thường Phượng nín thở, rụt rè nhìn hắn.

Thật lâu sau, Tần Kham chậm rãi hỏi: "Chỉ huy sứ của ba vệ đều có nhi tử chứ?"

"Vâng."

Tần Kham nhíu mày trầm ngâm, lẩm bẩm: "Ngươi nói thử xem.... Nếu phái người ném hết nhi tử của ba vị Chỉ huy sứ xuống giếng, sau đó nói với Chỉ huy sứ là Bạch Liên giáo làm, xin bọn họ nén bi thương thuận biến, như vậy ba vị Chỉ huy sứ có cùng chung mối thù với chúng ta hay không?"

"Hầu gia! Cân nhắc kỹ đã."

Chương 420: Bạch Liên đặc sứ

Tết Nguyên Tiêu đã qua, nhưng vẫn chưa tới mùa xuân về hoa nở, trời đất lạnh căm căm, tuyết lớn rơi mấy ngày liền không dừng, trong thành ngoài thành là một mảng trắng xóa, sinh khí khó tìm.

Ngoài thành Thiên Tân. Một chiếc xe ngựa lẳng lặng xuống quan đạo, rẽ trái đi chậm hơn mười dặm, vào trong một nông trang bình thường ở ngoại ô.

Trong rừng cây ngoài Nông trang bóng người lay động, không khí sâm nghiêm, tựa hồ có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa này.

Xe ngựa cũng không cố kỵ, cứ vào đi thẳng vào, lái tới trước rào chắn của nông trang, xa phu vung tay, đánh một roi ngựa thật vang, xe ngựa lập tức dừng lại.

Xa phu là một hán tử là, quần áo cũ nát, mũ nỉ trên đầu đã tích một lớp tuyết thật dầy, như không nhìn thấy ánh đao và bóng người lấp loáng trong nông trang, xa phu đứng te càng xe quát vào bên trong: "Tuyết lớn phủ đường, lữ nhân mệt mỏi, hương thân bên trong có nguyện cho xin bát nước ấm không?"

Nói xong cũng chẳng buồn để ý tới không khí cảnh giới càng lúc càng ngưng trọng trong nhà, xa phu xoay người vén màn xe, mặc người mặc cẩm bào hào hoa, đầu đội mũ da rái cá, trông như thương hành lộ mặt, rõ ràng chính là Mã Tứ ở kinh sư bị Tây Hán bắt.

Mã Tứ đã không còn bộ dạng thê thảm như khi ở trong đại lao Tây Hán, bộ dạng như gia nô ở trước mặt Lưu Cẩn cũng không còn thấy đâu nữa, lúc này nụ cười của hắn đầy hòa khí, quần áo đẹp đẽ đắt tiền, đầy đủ khí phái thương nhân.

Tình hình giương cung bạt kiếm trong Nông trang đập vào mắt, Mã Tứ cười ha ha: "Địa phương tốt, Hồng Dương Nữ luyện các huynh đệ của hương đường Thiên Tân không tồi."

Không khí ngưng trọng Bên trong trang lập tức dừng hẳn.

Khi Đường Tử Hòa nghe tin rời nông trang tới quan nha, đã là sau hai canh giờ.

Bước vào nông trang. Đường Tử Hòa liền thấy Mã Tứ vẻ mặt tươi cười đứng trước hàng rào, tay đút trong ống tay áo, ánh mắt quan sát nàng ta thỉnh thoảng lại lấp lánh tinh quang.

Thấy bộ dạng tuyệt sắc khuynh thành của Đường Tử Hòa, Mã Tứ hai mắt không khỏi sáng ngời, lộ ra thần sắc thèm thuồng, lại không biết nghĩ tới gì, có chút tiếc hận thở dài, ánh sáng trong mắt tắt hẳn.

Đường Tử Hòa thầm cười lạnh, ôm quyền với Mã Tứ: "Giáo sứ đã đến, Hồng Dương Nữ không thể tiếp đón từ xa. Xin thứ tội."

Mã Tứ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Không sao không sao. Bản sứ xuất phát từ phủ Kế châu, một đường đi về phía nam, qua kinh sư liền phát hiện triều đình tra bắt Bạch Liên giáo chúng ta rất nghiêm, thỉnh thoảng còn nhìn thấy có huynh đệ trong giáo bị quan phủ vây bắt. Hồng Dương Nữ không ra nghênh đón cũng là do tình thế bức bách. Bản sứ sao lại đi trách tội."

Đường Tử Hòa nghe vậy mày nhíu lại.

Mã Tứ trong lời nói còn có ý khác. Bên ngoài nghe thì thông tình đạt lý, n kì thực đang ám chỉ nàng ta phát triển Bạch Liên giáo bất lực, chọc cho quan phủ bỏ ra nhiều công sức để ra bắt, làm Tổn thất tới lực lượng của Bạch Liên.

Câu đầu tiên đã giấu đao che kiếm, hiển nhiên là lai giả bất thiện.

Đường Tử Hòa nén giận, làm như nghe không hiểu, nói: "Giáo sứ đã tới, vậy mời giáo sứ dẫn chúng ta thăng hương đường, bái Vô sinh lão mẫu."

Mã Tứ cười nói: "Tất nhiên rồi."

Cửa nông trang đóng chặt, mấy chục phần tử nòng cốt của Thiên Tân thỉnh tượng thần của Vô sinh lão mẫu, dưới sự dẫn dắt của Mã Tứ, mọi người thành kính quỳ lạy, sau khi niệm hết một bộ

kinh văn thì đứng dậy.

Vị trí ngồi trong sảnh có biến hóa, chủ vị đã không còn thuộc về Đường Tử Hòa, Mã Tứ không chút khách khí ngồi trên, Đường Tử Hòa ngồi bên cạnh, đám nòng cốt trong giáo như Cát lão ngũ thì chia ra ngồi xung quanh.

Mọi người cũng không có điều kiện để chú trọng nghi thức xã giao như trong quan trường Minh đình, một cái bát sứ bỏ sẵn vụn trà rồi đổ nước sôi lên, tiện để đãi khách.

Mã Tứ cũng không hiềm khí, cầm bát lên thổi mấy hơi cho bớt nóng rồi nhấp một ngụm.

Uống trà xong, Mã Tứ đi thẳng vào chủ đề: "Hồng Dương Nữ, bản sứ phụng lệnh tổng đàn tới Thiên Tân, thay tổng đàn hỏi ngươi một câu."

" Giáo sứ cứ nói."

Vẻ mặt Mã Tứ nghiêm lại, nhìn chằm chằm Đường Tử Hòa rồi gằn từng chữ: "Thiên Tân tam vệ đã có mấy nghìn người vào Bạch Liên giáo, chính là lúc đã nắm chắc thắng lợi trong tay, tổng đàn hỏi ngươi, khi nào thì khởi sự?"

Đường Tử Hòa thản nhiên nói: "Thời cơ chưa tới."

"Hồng Dương Nữ cảm thấy như thế nào mới được tính là thời cơ đã tới."

"Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ba cái đều không thể thiếu. Thiên thời thì hiện giờ hoàng đế Minh đình ngu ngốc, không để ý tới chính sự, mù quáng tin tưởng gian hoạn Lưu Cẩn, quốc sự trong ngoài tất cả đều được quyết bởi quyền gian, triều đình thiên hạ chướng khí mù mịt, thế nhưng phục hưng thịnh thế m hoàng đế Hoằng Trị và rất nhiều danh thần bỏ gần hai mươi năm để gây dựng, chỉ với Thiên Tân tam vệ và mấy vạn giáo chúng Bắc Trực Đãi là có thể lật đổ được sao? Còn địa lợi, Thiên Tân cách kinh sư hơn hai trăm dặm, sáng đi chiều đến, có thể đánh thẳng tới hoàng đình, thế nhưng cũng phải nghĩ, kinh sư cách Thiên Tân cũng chỉ hơn hai trăm dặm, Thiên Tân nếu phản, đại quân triều đình cũng

sáng đi chiều đến, nháy mắt cái là diệt được. Còn nhân hòa..."

Đường Tử Hòa cười khổ mấy tiếng, nói: "Triều đình chung quy vẫn là chính thống, Bạch Liên vẫn là giặc cỏ, bách tính sẽ công nhận ai? Hiện giờ trong thành có một khâm sai lợi hại tới, phát gạo phát lương mở lều từ thiện, vung tay một cái là bỏ mười vạn lượng bạc khao quân, bách tính quân dân đều nhận ơn này, thế hắn đang lên, còn ta đang nghĩ cách vãn hồi thế cục, nếu nói nhân hòa, giờ đã không thể bằng xưa, triều đình tận sức phủ ơn, Bạch Liên giáo đã không còn chiếm được ưu thế lớn...."

Mã Tứ cau mày, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Nói như thế, hương đường Thiên Tân Bạch Liên nước sông ngày một rút xuống, càng lúc càng suy tàn? Mấy vị trưởng lão của Tổng đàn đều chờ Hồng Dương Nữ giơ cao tín hỏa, khởi xướng chiến tranh chính nghĩa. Phóng mắt trong cảnh nội Minh đình, chỉ có hương đường Thiên Tân của ngươi là thế tốt nhất, hiện giờ nghe cách nói của ngươi, tựa hồ sẽ chẳng bao giờ khởi sự được?"

Đường Tử Hòa mặt không biểu tình nói: "Đợi đuổi được khâm sai Minh đình đi rồi, lại âm thầm tích tụ dân tâm quân tâm, chờ đợi cơ hội triều đình kinh sư có nội loạn, khi đó khởi sự thì nắm chắc so với hiện tại hơn."

"Có thể quản lý hương đường Thiên Tân thành phát triển tới mức này, Hồng Dương Nữ chắc không phải là người nhát gan sợ phiền phức."

Đường Tử Hòa không mềm không cứng đốp lại: "Hương đường Thiên Tân có thể có ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ sự cẩn thận của ta."

Mã Tứ biến sắc, hừ mạnh: "Hồng Dương Nữ, ngươi không biết là ngươi có cái hiềm cố ý đùn đẩy sao? Bạch Liên giáo ở Thiên Tân phát triển mấy năm, thanh thế dần lớn mạnh, tổng đàn năm lần bảy lượt ra lệnh cho ngươi khởi sự, ngươi lại luôn mượn cớ trì hoãn, hiện giờ triều đình sai khâm sai họ Tần tới, hương đường Thiên Tân tức thì bị chèn ép, Hồng Dương Nữ lấy gì để dạy ta?"

Chương 421: Sinh tử nhất niệm

Những lời không khách khí này làm mọi người đang ngồi đây đều bừng bừng nổi giận, người trong sảnh mọi đều là tâm phúc thân tín của Đường Tử Hòa, thấy đặc sứ tổng đàn phái tới khí thế bức nhân như vậy, lời nào cũng nhắm vào Đường Tử Hòa, mọi người làm sao mà không tức giận dc?

Đường Tử Hòa lạnh lùng nhìn xung quanh, thủ hạ đang rục rịch lập tức an tĩnh lại.

"Giáo sứ minh giám, hương đường Thiên Tân gần đây có chút thất thế, chỉ vì khâm sai triều đình phái tới không thể khinh thường, người này thi hành cả ơn cả uy, quyết đoán phi thường, dám hạ sát thủ, cũng giỏi phủ ơn dụ dỗ, Thiên Tân bị hắn cai trị như vậy, quân dân đều không dám hai lòng đối với triều đình, bách tính đã vào hương đường cũng có rất nhiều người rút lui, có thể thấy được dâm uy của hắn rất thịnh, khâm sai hiện giờ vẫn còn ở trong thành, lúc này nếu tùy tiện khởi sự, xin hỏi giáo sứ, phần thắng là bao nhiêu?"

Mã Tứ cười lạnh nói: "Trái có lý do, phải cũng có lý do, nghe nói khâm sai Tần Kham là đại thần thân tín nhất của cẩu hoàng đế, chẳng những trẻ tuổi, hơn nữa phong lưu tuấn tú, lại nghe nói Hồng Dương Nữ đã vào ở trong quan nha, sớm chiều ở chung với Tần Kham đó, một người là quyền thần tuấn lãng, một người là thiếu nữ thanh xuân, ngươi chắc không phải là nảy sinh tình cảm với hắn, mà ném nghiệp lớn của giáo ta lên chín tầng mây?"

"Mẹ mày đánh rắm!" Cát lão ngũ rốt cuộc không nhịn được, phẫn nộ vỗ bàn đứng dậy, bên hông một thanh chủy thủ sáng quắc đã rời khỏi vỏ.

Mã Tứ đột nhiên biến sắc: "Hồng Dương Nữ, ngươi dạy thủ hạ giỏi nhỉ."

"Cát lão ngũ, ngồi xuống cho ta! Không có quy củ gì cả, đến lượt ngươi lên tiếng à." Đường Tử Hòa quát to.

Sau đó Đường Tử Hòa nhìn chằm chằm Mã Tứ, sát khí tất lộ, lạnh lùng nói: "Thân phận của Giáo sứ là đại biểu cho tổng đàn, vừa rồi nói ta nảy sinh tình cảm với Tần Kham, là ý tứ của bản thân giáo sứ hay là ý tứ của tổng đàn?"

Trong Không khí cứng đờ mang theo mấy phần sát khí, vẻ mặt Mã Tứ có chút kích động, ánh mắt lấp lánh nói: "Hồng Dương Nữ, ngươi có đủ loại lý do để không khởi sự, hương đường Thiên Tân hiện giờ bị ngươi làm cho ngày càng sa sút, tình thế như vậy, chẳng lẽ ngươi không chấp nhận được người khác hoài nghi? Ngươi nếu người đứng thẳng thì sợ gì bóng nghiêng?"

"Ý của giáo sứ là thế nào?"

"Ta tạm thời tin lý do không khởi sự của ngươi, cờ khởi nghĩa có thể hoãn nâng, nhưng, khâm sai Minh đình Tần Kham là đại thần tín nhiệm nhất của hoàng đế, giết đi không khác gì chặt một tay của hoàng đế, ngươi có thể không khởi sự, nhưng giết Tần Kham thì ngươi sẽ không phản bác chứ? Ngươi hiện giờ ở trong quan nha, sớm chiều ở chung với Tần Kham, giết hắn đối với ngươi mà nói chỉ là việc một cái nhấc tay."

"Biết rõ Tần Kham là đại thần thân tín của hoàng đế, hắn nếu chết, hoàng đế tất nhiên sẽ giận dữ, triệu tập đại quân binh vây Thiên Tân, toàn lực tiêu diệt Bạch Liên thần giáo ta, cục diện ta kinh doanh nhiều năm sẽ chẳng còn lại gì, giáo sứ minh giám, chỉ có thể chờ Tần Kham tận hứng về kinh, chúng ta lại từ từ mưu đồ mới là thượng sách, giết hắn tất sẽ gặp đại họa."

Mã Tứ đứng bật dậy, giận dữ nói: "Tái cũng không được, phải cũng không được, Đường Tử Hòa, ta hỏi ngươi, hương đường Thiên Tân có còn là chi nhánh của Bạch Liên giáo ư? Ngươi vẫn nghe lệnh của tổng đàn hay là làm kẻ bất trung bất nghĩa, định lập môn hộ khác?"

Tần Kham rảnh rỗi đọc sách.

Sách là thiên thư, là bí thuật phòng gia chính tông nhạc mẫu Đỗ vương thị cho hắn, nghe nói rất quý giá, sau khi thông hiểu đạo lí cho dù không thể đả thông nhâm đốc nhị mạch, nhưng sinh con trai là hoàn toàn nằm trong tầm tay.

Nhị lão đến nay không con nối dòng, cũng không biết là lòng tin của Đỗ vương thị từ đâu ra, Tần Kham chưa bao giờ tin loại phong kiến mê tín này, vốn định ai người sao lại rồi bán cho Lưu Cẩn, bất kể Lưu Cẩn luyện chết hay là luyện thành, ít nhiều gì cũng có thêm số liệu thực nghiệm. Ai ngờ hôm qua bị Đường Tử Hòa trong lúc vô ý phát hiện, nữ thần y đầy quyền uy nói với Tần Kham, bí thuật phòng trung trong sách này tuyệt đối là côi bảo vô giá, nếu muốn cùng chính thất sinh con trai, cứ án theo biện pháp bên trên tu luyện sẽ công hiệu hơn nhiều so với kê bao nhiêu phương thuốc đi chăng nữa.

Thế là Tần Kham hôm nay mở sách ra, định đọc kỹ một lần, kết quả phát hiện câu chữ bên trong trúc trắc khó hiểu, cứ cách mấy trang lại vẽ mấy bức tranh kinh mạch vận hành của nam nhân cùng nữ nhân và nam nhân cùng nữ nhân, thoạt nhìn vừa cao thâm vừa quỷ dị, mặc dù không hiểu nhưng cũng thấy là vậy.

Cuối cùng Tần Kham lòng đầy kính sợ khép sách lại, quyết định tiếp tục để nó gác xó.

Bỏ qua trình độ văn hóa hữu hạn của mình đọc không hiểu sách mà cao nhân này viết ra, quan trọng nhất là, từ trong thái độ hoàn toàn nhất trí của Đỗ vương thị và Đường Tử Hòa Tần Kham phát hiện ra một điểm giống nhau, hai vị này đều không có nhi tử, đều khuyên hắn thử trước.

Nghĩ hay nhỉ?

Chuyện lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử mỗi người đều trải qua, Tần Kham tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Có khác chăng là, tần suất làm việc này của hắn so với người bình thường thì cao hơn một chút, về tâm lý học mà nói thì cũng rất dễ giải thích, dù sao cũng là người xuyên qua, tại cái thế giới lạ lẫm này thiếu cảm giác an toàn là rất bình thường.

Tuy rằng quyết định không xem bản bí thuật phòng trung này, nhưng Tần Kham với rất cẩn thận cất kỹ nó.

Giá trị thực dụng không thể chứng minh, nhưng ít ra cũng có thể khẳng định, đây quả thật là một quyển côi bảo vô giá. Vậy là đủ

rồi, nó đại biểu cho có thể giá trị rất nhiều tiền, chỉ dựa vào điểm này, nó đã có được sự kính trọng của Tần Kham.

Lý Nhị cầm một bức thư vội vàng đi tới, hai tay dâng thư cho Tần Kham.

"Hầu gia, kinh sư Nghiêm Tung gởi thư."

Tần Kham mở thư ra, đọc lướt qua, tiếp theo cười lạnh mấy tiếng: "Cừ thật, hoàng trang khoanh đất, bách tính tiếng oán than dậy đất, cả vạn nông dân mất ruộng đất, thành lưu dân. Công nhiên đòi hối lộ, quan địa phương vào kinh trước hết phải chuẩn bị bạc để bái Lưu phủ, Binh bộ cấp sự trung Chu Thược đi tuần An Huy, khi trở về không mang lễ cho Lưu Cẩn, sợ Lưu Cẩn trả thù không ngờ ở trong nhà treo cổ tự tử, thật sự là mất hết thể diện của cảnh giới treo cổ của chúng ta! Sơn Đông Hà Nam nghiêm tra quân truân, bức ba Thiên hộ sở hưng binh tạo phản.cuối cùng bị tiêu diệt. Lưu Cẩn càng lúc càng bừa bãi."

Lý Nhị cười nói: "Hầu gia, không chỉ như vậy, Cẩm Y vệ kinh sư truyền đến công văn, ti lễ giám Lưu Cẩn lại lập một quy củ mới, bắt đầu từ năm nay, nội ngoại thần công triều đình trình tấu chương, đều phải chuẩn bị phần, phần thứ nhất gọi là 'Hồng bản', cho Lưu công công xem trước, phần thứ hai thì trình cho thông chính ti, gọi là ' Bạch bản', cùng một việc mà phải viết hai bản tấu chương, thật sự là chưa từng có trong lịch triều lịch đại Hoa Hạ, thật sự đáng kính đáng phục, Hoa Hạ trên dưới năm ngàn năm, cũng chỉ có mộ tổ nhà hắn là bốc khói...."

Chương 421: Sinh tử nhất niệm (2)

Tần Kham cười ha ha, tiếp theo bỗng nhiên sầm mặt lườm hắn, nói: "Nói chuyện đừng có thối mồm như vậy, học thói hư tật xấu của ai vậy? Năm ngàn năm thì xuất hiện một mặt hàng như vậy à? Mộ tổ nhà hắn không phải là bốc khói, rõ ràng bị ngập nước..."

" Hầu gia, lời này của ngài còn ác độc hơn thuộc hạ đó."

Thở dài, Tần Kham nói: "Lưu Cẩn khí diễm càng kiêu ngạo thì ngày bị hủy diệt của hắn càng gần, đối với ta mà nói thì có lẽ là chuyện tốt, cứ tọa sơn quan hổ đấu là được, chỉ tiếc đại thần cả triều lại không biết bị hắn hại chết bao nhiêu..."

"Hầu gia, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, đại thần trong triều một nửa đã ôm đùi Lưu Cẩn rồi, một nửa còn lại thì luôn mồm hô hào, nhưng te thực tế lại chẳng tốt hơn là bao, đại thần liêm khiết chính trực chân chính chỉ còn lại rất ít, cục diện triều đình hiện tại trong mắt thuộc hạ, chung quy cũng chỉ là cục diện chó cắn chó mà thôi, ai chết ai sống chẳng liên quan gì tới chúng ta, chết bao nhiêu cũng được."

Tần Kham rất là tán thưởng, đứng lên hung hăng đạp cho Lý Nhị một cước để biểu thị sự ngợi khen.

" Bản hầu và Lưu Cẩn đấu cũng rất nhiều hiệp, cũng f chó cắn chó à? Lý Nhị, ngươi có kiến giải về triều cục chính trị như vậy, bản hầu nên đưa ngươi vào ti lễ giám nhờ Lưu công công tài bồi ngươi một phen mới được."

"Hầu... Hầu gia, đừng nói đùa, thuộc hạ biết sai rồi!"

Tần Kham thở dài: "Rất nhiều đại thần đều đáng chết, ta cũng vui vẻ nhìn họ chết, nhưng nếu Lưu Cẩn giơ dao về phía hắn, ta lại phải cứu họ..."

"Vì sao?"

Tần Kham cười cười, không trả lời.

Rõ ràng hận một người, lại không thể để người này chết, khi người khác hại hắn còn không thể không cứu. Người có thể làm ra loại chuyện này, hoặc là oan gia tình lữ trời sinh hoặc là đê tiện trời sinh.

Tần Kham cả hai đều không phải, kỳ thật nội tâm hắn rất tán đồng những ý tưởng hoang đường của Chu Hậu Chiếu khi vừa đăng cơ, đó chính là đổi hết toàn bộ đại thần cả triều, tuyệt đối là lợi nước lợi dân.

Sau khi Lý Nhị gãi đầu cáo lui, phía sau Tần Kham bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Hầu gia muốn cứu đại thần, là để kiếm danh vọng cho mình tại triều đường, dân nữ đoán đúng chứ?"

Tần Kham quay đầu nhìn nàng ta một cái, thở dài: "Có người nói khí quan cứng tới cuối cùng của nữ nhân sau khi chết là đầu lưỡi, lời này quả nhiên đúng."

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Thứ cứng tới cuối cùng sau khi nam nhân chết cũng là đầu lưỡi."

Tần Kham cười nói: "Vậy cũng không nhất định, thứ cứng tới cuối cùng sau khi ta chết nhất định không phải đầu lưỡi..."

"Là thứ gì?"

Tần Kham chỉ cười chứ không nói, trước mặt cô nương chưa thành thân, đáp án thực sự rất khó nói rõ, cái từ không thể đưa lên mặt bàn cứ giữ trong lòng là được rồi.

Hôm nay Đường Tử Hòa có chút kỳ quái, vẻ mặt hơi phức tạp, có cô đơn cũng có áy náy, tựa hồ còn mang theo một tia sát khí như có như không.

"Đường cô nương sao vậy?" Tần Kham quan tâm hỏi.

Mấy ngày nay Đường Tử Hòa luôn ở trong quan nha, tạm thời đảm đương nhân vật bác sĩ tư nhân của Tần Kham, ban ngày thì xem

bệnh cho quan viên, cũng thường xách hòm thuốc ra ngoài khám cho bách tính nghèo khổ, nói thật, đối với vị cô nương tuyệt sắc lạnh lùng nhưng lại có lòng nhiệt tình này, Tần Khamthực sự thập phần kính nể.

Một cô nương chưa thành thân, dựa vào y thuật tổ truyền mà dãi nắng dầm mưa, không hề oán thán chữa bệnh cho người nghèo, lại coi người giàu là lợn để thịt, đây là một loại bệnh thần kinh như thế nào?

Đương nhiên, loại cách làm cực đoan nghiêm trọng này cũng không bài trừ hiềm nghi nàng ta bị tâm thần phân liệt.

Về phần hiềm nghi khác, Tần Kham cũng thực sự chưa từng hoài nghi.

Bất kỳ bình dân nào tiếp cận Tần Kham đều phải trải qua điều tra nghiêm mật của Cẩm Y vệ, tuy rằng Mưu Bân bị ám sát, hệ thống tình báo của Cẩm Y vệ Thiên Tân chịu ảnh hưởng rất lớn, nhưng điều tra cơ bản đối với Đường Tử Hòa vẫn là không thể thiếu.

Kết quả điều tra tất nhiên không có vấn đề, Đường Tử Hòa quả thật là người địa phương Thiên Tân, cơ hồ bách tính toàn thành đều biết nàng ta, cơ hồ mỗi nhà đều từng nhận ân huệ của nàng ta, Bồ Tát sống cả thành đều ca tụng như vậy, ngay cả Cẩm Y vệ cũng cảm thấy tiếp tục điều tra là tiết độc đối với Bồ Tát.

Bồ Tát sống hôm nay rất lạ, hiếm khi nhìn thấy trên khuôn mặt nhất quán lạnh lùng của nàng ta có nhiều vẻ mặt sinh động như vậy.

Đường Tử Hòa bình tĩnh nhìn vào mặt Tần Kham, bỗng nhiên gục đầu xuống, thấp giọng nói: "Hầu gia, dân nữ to gan xin Hầu gia hồi kinh, Hầu gia có chịu đáp ứng không?"

Tần Kham ngẩn người rồi cười nói: "Đùa cái gì vậy, Thiên Tân Bạch Liên chưa yên, dân tâm chưa định, bản hầu phụng chỉ thú Thiên Tân, chính là để giải quyết những phiền toái này cho triều đình, phiền toái chưa giải quyết, bản hầu làm sao mà đi được? Vả lại, thành Thiên Tân cằn cỗi như vậy, bản hầu vẫn chưa bắt đầu xây dựng nó một cách hẳn hoi, càng không thể hồi kinh."

" Hầu gia xây dựng như thế nào?"

Tần Kham đi vào trong viện, nhẹ nhàng hái một đóa mai vàng diễm lệ từ trên cây xuống, dí vào chóp mũi ngửi ngửi. Đường Tử Hòa đi sát theo sau, nhìn bóng dáng hắn, trong đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng không ngờ bỗng nhiên lóe ra một cỗ sát khí, sát khí càng lúc càng nồng đậm.

" Thiên Tân tây đối kinh sư, đông giáp Bột Hải, cũng là trọng trấn quân sự, cũng là trạm trung chuyển nam bắc cho đồ sứ, trà lá, tơ lụa, điều kiện địa lý tuyệt hảo như vậy, còn có cảng biển sâu thiên nhiên, hiện giờ lại chỉ là thành đất nhổ hơn hai ngàn hộ, ngay cả quan phủ hành chính chính thức cũng không có, ngươi có cảm thấy là rất không thích hợp không?"

Đường Tử Hòa nhìn bóng dáng hắn, vành mắt đỏ lên, vẻ mặt mang theo mấy phần áy náy, tay phải lại không chút do dự thò ra, giữ ngón tay thon dài như ngọc, lại kẹp chặt một cây ngân châm sáng rực.

Trong đầu tựa hồ hiện lên ánh mắt lạnh như băng đó của Mã Tứ.

Bất kể bên ngoài mang thân phận thế nào, điều không thể phủ nhận là, nàng ta - Đường Tử Hòa là Hồng Dương Nữ của Bạch Liên giáo, đây mới là thân phận chân chính của nàng ta.

Mệnh lệnh của tổng đàn Bạch Liên giáo vẫn văng vẳng bên tai, bỏ và không bỏ, cuối cùng vẫn bỏ.

Ngân châm chỉ thẳng vào huyệt phế du ở lưng Tần Kham, huyệt vị của cơ thể ngoài tới cả ngàn, huyệt phế du chủ trì khí quản, ho lao, đồng thời nó cũng là yếu hại của phần lưng, chính là ""Chấn tâm phế, phá khí cơ". Trong mắt của cao thủ hiểu rõ huyệt vị, một châm là đủ để trí mạng.

Trong yên lặng, sát khí đã tới! Tần Kham đưa lưng về phía Đường Tử Hòa, ngay cả chính hắn cũng không biết, lúc này hắn cách tử thần gần thế nào, gần chỉ ở khoảng cách một cây ngân châm!

Ngân châm run run hướng về phía trước, hốc mắt Đường Tử Hòa đỏ lên, giọng nói lại không hề thay đổi.

"Ý tứ của Hầu gia là..."

" Tất nhiên phải ra sức xây dựng Thiên Tân, đầu tiên phải dựng Thiên Tân phủ, hương trấn chung quanh sát nhập thành bốn huyện, trước tiên xây dựng quan phủ hành chính cơ bản, ba vệ sẽ đóng quân ở ngoài thành, sau khi chứng thực hộ tịch lưu dân khất cái của hai nơi kinh sư và Thiên Tân thì toàn bộ di chuyển tới ngoài thành Thiên Tân, tường thành đất của Thiên Tân toàn bộ đổi thành tường thành gạch đá, đất đai ngoài thành thì xử lý lại, sau khi lưu dân và khất cái đăng ký hộ tịch rồi có thể được triều đình phân đất cho, lại phát cho họ nông cụ gieo trồng, phái quan viên có chuyên môn tới chỉ đạo bọn họ làm nông canh, triều đình lại miễn thuế cho họ hai năm, ai nấy đều có chỗ ở, tự làm tự ăn, triều đình bớt đi gánh nặng, khất cái cũng sẽ không chết đói."

"Đây.... là chí hướng của Hầu gia sao?" Thanh âm của Đường Tử Hòa hơi run run.

Tần Kham hờ hững cười nói: "Chí hướng là chữ từ xa không thể tới, ta thà coi nó là tiến trình công tác phải từng bước hoàn thành trong mấy năm tương lai, không chỉ như vậy, ta còn muốn tấu xin triều đình mở nha môn tuần án ngự sử ở Thiên Tân, như thế, quan phủ, ba vệ và ngự sử, tam quyền phân lập, chế hành giám sát lẫn nhau, ngăn chặn quan lại tham ô, ức hiếp bách tính với hạn độ lớn nhất. Mặt khác ta còn muốn tấu xin triều đình, mở ngoại trấn Thiên Tân, trong phạm vi nhỏ trước tiên bỏ cấm biển, nếu thương mậu với nước ngoài, thành thị vùng duyên hải trở nên giàu có, mà thành giàu thì dân dàu, dân giàu thì nước mạnh."

Tần Kham tựa hồ rất hứng trí, thao thao bất tuyệt nói hết kết cấu trong đầu hắn đối với Thiên Tân, một bức tranh hoàn mỹ giống như từ từ mở ra trước mặt Đường Tử Hòa.

Ngân châm đâm vào lưng Tần Kham đã chạm vào áo da của hắn, thậm chí gần như chạm vào thịt ở lưng của Tần Kham, nhưng không biết sao, Đường Tử Hòa không đâm tiếp nữa, bàn tay cũng trở nên run rẩy kịch liệt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Tần Kham cảm thấy lưng ngưa ngứa, vươn tay ra gãi nhưng lại không tới, cũng không quay đầu lại mà lùi hai bước, nói: "Đường cô nương, lưng ta ngứa quá, gãi hộ ta với."

Đường Tử Hòa nhìn cảnh Tần Kham vặn trái vặn phải, buồn cười, nhưng lại muốn khóc hơn.

Tần Kham không phải đợi lâu, Đường Tử Hòa cắn chặt răng, ngân châm trong tay cuối cùng vẫn đâm vào huyệt phế du của hắn, vừa vững lại vừa chuẩn.

Cả người Tần Kham run lên....

Chương 422: Cân quắc tráng chí

Rên rỉ là một loại dụ hoặc, nhưng rên rỉ từ miệng miệng phát ra lại thiếu một chút ý tứ.

"Châm cứu cho ngươi mà, kêu loạn cái gì." Đường Tử Hòa mặt ửng đỏ.

"Ngươi... ối, ngứa! Vừa ngứa vừa tê... Đường cô nương, ngươi tự dưng sao lại đi châm cứu cho ta?" Tần Kham chỉ cảm thấy chỗ nào đó sau lưng giống như bị kiến cắn, đầu tiên là khó chịu, tiếp theo thì một cỗ cảm giác thoải mái khó diễn tả, thoải mái tới mức khiến người ta nổi da gà.

Nhất niệm sinh, nhất niệm tử, ngân châm trong tay Đường Tử Hòa, một kim đâm xuống, Đường Tử Hòa chung quy đã làm ra lựa chọn.

Tần Kham cười khổ nói: "Tuy rằng ta không hiểu y thuật, nhưng ít ra cũng biết về đạo châm cứu, ít nhất thì cũng phải cởi quần áo cho bệnh nhân đã rồi mới châm chứ? Giờ ta đang mặc áo da cừu, Đường cô nương đâm châm vào vạn nhất không tìm đúng chỗ, đâm chết bản hầu thì sao?"

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Dân nữ năm tuổi đã bắt đầu học 'đồng nhân thú huyệt châm cứu đồ kinh' Tống Triều, sáu tuổi thì bắt đầu học châm đồng nhân, tuổi chính thức châm cứu chữa bệnh cho người sống, đến nay đã châm mười mấy năm, nói thật, bất kể người khác mặc quần áo dày thế nào, ở trong mắt ta đều là trần truồng, châm phát nào chuẩn phát đó."

Tần Kham: "....."

Đối mặt với một nữ thần y duyệt hết nam nhân trần truồng trong thiên hạ, Tần Hầu gia do dự không biết có nên bày ra tạo hình hoa sen nước thẹn thùng hay không.

Một châm tự dưng lại tới, Tần Kham cảm thấy có chút kỳ quái, đang định hỏi thì lại nghe Đường Tử Hòa ở phía sau buồn bã nói: "Hầu gia, những lời ngươi vừa rồi.. đều là thật chứ?"

" Nói gì cơ?"

"Thiên Tân... thực sự sẽ biến thành bộ dạng như ngươi nói? Xây cảng, mở cấm biển, phát đất, nhận lưu dân, quan viên liêm khiết làm theo việc công, chợ búa phồn hoa náo nhiệt, bách tính an cư lạc nghiệp. Từ nay về sau không còn bị quan viên và binh lính vệ sở nhũng nhiễu... Những thứ này.. đều là thật chứ?"

Tần Kham cười nói: "Đương nhiên là thật, ta chính là quốc hầu, việc gì phải ba hoa lừa ngươi? Đợi bản hầu tiêu diệt Bạch Liên giáo rồi, trong thành ngoài thành Thiên Tân đều thái bình. Sẽ thượng sớ triều đình. Xin ngân lượng từng bước xây dựng Thiên Tân. Một năm hai năm thì không nhìn thấy hiệu quả, nhưng sau năm sáu năm chắc sẽ có bộ dạng mới, không chỉ là Thiên Tân. Toàn bộ hương trấn thành trì Đại Minh, bản hầu đều sẽ..."

Nói tới đây, Tần Kham bỗng nhiên khựng lại, cười khổ nói: "Trong mấy năm thay đổi toàn bộ Đại Minh... là ta bốc phét thôi."

Lập tức Tần Kham tinh thần chấn hưng, cười nói: "Có điều, bản hầu còn trẻ, dùng cả cuộc đời ta, có thể làm đến bước nào thì tính bước nấy, Đại Minh có ta, nhất định sẽ khác."

Đường Tử Hòa cầm ngân châm, đứng sau lưng Tần Kham lẳng lặng nghe những lời nói hùng hồn của hắn, tưởng tượng ra vẻ hăng hái trên mặt hắn lúc này, chính là thần thái có mị lực nhất của là nam nhân, nước mắt Đường Tử Hòa không nén được mà lại rơi, khóe miệng lại hé nở một nụ cười động lòng người.

Hai mắt đẫm lệ trong mê man, ngữ khí của Đường Tử Hòa lại rất bình tĩnh: "Quốc triều dưỡng sí hơn trăm năm, người tỏ chí khí, thể hiện hùng tâm rất nhiều, Hầu gia.... trong triều đình Minh đình nếu có thêm mấy Tần Kham, dân nữ việc gì phải bước vào con đường này? Nếu dân nữ sớm biết trên đời có Tần Kham thanh sắc khuyển mã nhịn nhục thầm thực hiện chí khí, dân nữ... việc gì phải giết người vô tội, giơ cờ làm phản."

Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo cả người đột nhiên run rẩy, hai mắt trợn to như chuông đồng, đồng tử trong mắt co rút lại.

"Là ngươi!" Tần Kham thất thanh hét lên.

Đường Tử Hòa nói rõ ràng vào lúc này, Tần Kham đã hoàn toàn minh bạch.

Kinh doanh Thiên Tân Bạch Liên giáo nhiều năm, thanh thế lớn mạnh, bố trí ám sát đại nhân vật của Hán Vệ, đốt quan thương, giết người vô tội cứu đồng lõa, kích động bách tính làm loạn, đại nhân vật của Bạch Liên giáo mà Tần Kham hao tổn tâm cơ muốn bắt, thì ra không ngờ mỗi ngày lại cùng sinh hoạt với nàng ta dưới một mái hiên.

Một cơn tức giận tới cực độ như nghịch huyết xộc lên đầu, Tần Kham người khẽ động, lại ngạc nhiên phát hiện cả người mình tê đi, hoàn toàn không thể nhúc nhích, cũng không biết là Đường Tử Hòa thi châm pháp gì vào lưng hắn.

Dưới tình thế cấp bách Tần Kham há miệng định gọi người, nhưng môi vừa hé lại bỗng nhiên ngậm chặt lại.

Lúc này đến động đậy cũng không thể, Đường Tử Hòa muốn lấy tính mệnh của hắn chỉ cần trong nháy mắt, tùy tiện hét to chỉ tổ kích thích sát khí của nàng ta, hắn càng sẽ chết nhanh hơn.

Cho dù kinh mạch toàn thân bị phong bế, Tần Kham vẫn tức giận đến cả người run nhẹ, gương mặt anh tuấn không biết là đang xấu hổ hay là đang tức giận, sớm đã đỏ bừng.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham thở dài: "Ta sai rồi. Ta đúng là vẫn coi thường Thiên Tân Bạch Liên giáo."

Phía sau, Đường Tử Hòa buồn bã nói: "Hầu gia cũng coi thường chính mình, từ lúc ngươi tới Thiên Tân, Bạch Liên giáo bị ngươi bức cho không dám nhúc nhích, dân nữ tận mắt thấy ngươi tranh thủ quân tâm dân tâm, nhìn ngươi mai phục bẫy bắt Bạch Liên, nhìn ngươi ra oai, cũng nhìn ngươi dụ dỗ.... Thủ đoạn của Hầu gia, làm dân nữ bội phục không thôi, cam bái hạ phong."

Tần Kham cười lạnh: "Cuối cùng vẫn là lọt vào tay ngươi, tự ta

mắt mù, bên cạnh chôn một mối họa như vậy cũng không nhìn ra, ngươi nói những lời này là đang mỉa mai ta phải không?"

Đường Tử Hòa thở dài: "Hôm nay lúc này, thân phận của dân nữ đã bại lộ, Thiên Tân Bạch Liên giáo càng mất một thành, Hầu gia, lúc này, ngươi nên phẫn hận, là ta mới đúng."

"Ngươi vì sao lạ tự để lộ thân phận?"

Đường Tử Hòa bi thương bi thương, không trực tiếp trả lời câu hỏi này, buồn bã nói: "Ta đã từng giết quan binh, từng giết Hán Vệ, cũng từng giết bách tính vô tội, tất cả báo ứng đều đang chờ ta, nhưng mà dân nữ tuy là nữ tử, song cũng có cái nên làm, có cái không nên làm, Hầu gia, bất luận ngươi tin hay không, ta cũng giống như ngươi muốn thay đổi thế đạo này, chỉ tiếc là ta đã đi nhầm đường."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Hôm nay bản hầu bị ngươi khống chế, ngươi muốn thế nào?"

Đường Tử Hòa vẫn không trả lời, tự nói: "Mấy ngày nay ở chung, dân nữ đã biết Hầu gia lòng mang chí khí, có lẽ Hầu gia đã có bố trí, dân nữ không biết tự lượng sức mình, vẫn phải nói mấy câu dư thừa. Hầu gia muốn thi triển khát vọng, tất phải dọn dẹp triều đình trước, chúng ta may mắn sinh vào sau Hoằng Trị phục hưng, vận số Minh đình vẫn thịnh, nếu muốn thực hiện khát vọng, trước tiên tất phải trừ Lưu Cẩn, Lưu Cẩn thế lớn, nhưng điều duy nhất hắn trông cậy lại chỉ có sự sủng tín của hoàng đế Minh đình, Hầu gia có thể âm thầm lung lạc thất hổ nội đình, cùng với đám danh thần ngoại đình Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, tìm cơ hội ly gián Lưu Cẩn với, hoàng đế một khi Lưu Cẩn mất đi sự tín nhiệm của hoàng đế, ngày bị hủy diệt sẽ ở ngay trước mắt."

" Sau khi trừ Lưu Cẩn, triều đình tất có đại loạn, lúc Lưu Cẩn đắc thế, trong triều người dựa thế hoạn đảng rất nhiều, với thủ đoạn của Hầu gia, nhận cơ hội thah trừng đảng, tăng cường thế lực là rất dễ dàng, dân nữ cũng không nói nhiều, trừ những cái đó ra, dân nữ còn có một tin tức dâng tặng, giang hồ đã có lời đồn, huyện Văn An Bá châu có một đôi thân huynh đệ tên là Lưu Sủng và Lưu Thần, hai người này được người giang hồ gọi là "Hà Bắc hưởng mã', hiện giờ đang âm thầm tích tụ lực lượng, huấn luyện

binh mã, chỉ sợ là có mưu đồ, dân nữ nhắc nhở Hầu gia trước."

Tần Kham nghe những lời nói mang theo sự nức nở này của Đường Tử Hòa, trầm mặc hồi lâu, thở dài buồn bã: "Ngươi... Vì sao muốn nói với ta những thứ này?"

"Bởi vì... Trong mười năm tính từ hôm nay, ta sẽ âm thầm theo dõi ngươi, ta sẽ nhìn xem mỗi một câu mà ngươi nói liệu có thực hiện được không, thiên hạ và bách tính trong lòng ngươi rốt cuộc sẽ có bộ dạng thế nào, ta sẽ Mỏi mắt mong chờ. Ngươi nếu nuốt lời, mười năm sau, ta tất sẽ lấy mạng ngươi, sau đó tự móc hai mắt, coi như tạ lỗi vì ta có mắt không tròng làm hại thiên hạ."

Một đôi tay ngọc run rẩy bỗng nhiên nhẹ nhàng ôm lấy lấy lưng Tần Kham.

Đường Tử Hòa phá lệ gọi tên hắn: "Tần Kham, còn nhớ ta đã từng nói, không làm lương tướng, nguyện làm lương y không? Ta... cũng có khát vọng, chỉ tiếc, thế đạo không dung khát vọng của hạng nữ lưu, bắt đầu từ lúc gia nhập Bạch Liên giáo, con đường này ta đi rất vất vả, rất gian nan, cũng rất hoang mang, Tần Kham, ta mệt rồi, con đường ta đang đi, ngươi giúp ta đi tiếp..."

"Đường Tử Hòa, ngươi không giết ta ư?"

"Hôm nay người có quyền thế nhất của Minh đình gần ta trong gang tấc, trong một cái nhấc tay ta có thể làm ngươi máu văn năm bước, ta từng giết người vô tội, nhất niệm hôm nay, tạm thời vẫn kính thương thương thiên hạ. Giang hồ nhỏ, giang sơn lớn, ta chỉ hận ta là nữ lưu, không thể tự tay vẽ ra bức tranh giang sơn này, Tần Kham, ta thực sự hâm mộ ngươi."

Sau một tiếng thở dài Cuối cùng, phía sau Tần Kham đã không còn một tiếng động, chỉ lưu lại một dòng hương thơm.

Người ấy đã xa, Tần Kham lại vẫn đờ tại chỗ không thể động đậy, Đường Tử Hòa không phong khẩu hắn, lại dường như cũng biết hắn sẽ không phái người đuổi giết, cứ như vậy dứt khoát mà đi.

Chương 423: Giang hồ hiểm ác

Đường Tử Hòa ra khỏi quan nha, giơ tay lay đi nước mắt nơi khóe mắt, ánh mắt trở nên kiên định.

Lê dân thương sinh, hoàng đồ bá nghiệp, chí hướng dã tâm...

Đủ loại suy nghĩ như cưỡi ngựa xem đèn hiện lên trong đầu nàng ta, Đường Tử Hòa ra sức lắc đầu, khóe miệng nở ra nụ cười tựa như ảo mộng.

Triều đình tiêu diệt ta, Bạch Liên bức ta, ván cờ đã bế tắc, đơn giản là bở ván mà đi, ván cờ này có người sẽ chơi tiếp, nhưng không phải là Đường Tử Hòa nàng ta.

Sau khi ra khỏi quan nha, Đường Tử Hòa cưỡi ngựa đã sớm chuẩn bị trước, phóng như bay ra khỏi thành.

Trong thành vôn không cho phép cưỡi ngựa phi nhanh, tướng sĩ dũng sĩ doanh đang tuần nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, vẻ mặt đều ngưng trọng, khi thấy trên lưng ngựa là Đường thần y cùng dưới một mái hiên với Hầu gia, các tướng sĩ đều buông lỏng cảnh giác, tự động tự giác tránh đường, trên mặt thậm chí lộ ra nụ cười mấy phần ám muội.

Quy củ luôn có ngoại lệ, Đường thần y đừng nói là giục ngựa trong thành, cho dù nàng ta muốn học theo con cua đi ngang trong thành Thiên Tân thì các tướng sĩ cũng sẽ giúp nàng ta gõ chiêng dẹp đường.

Giục ngựa ra khỏi thành, phóng như bay trên quan đạo ở ngoài thành, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù.

Đường Tử Hòa ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt lãnh đạm lại mang theo mấy phần thoải mái.

Nếu đã quyết định rời khỏi bàn cờ này, tất cả của Thiên Tân chẳng còn liên quan gì tới nàng ta, Bạch Liên giáo bỏ mấy năm thời gian để kinh doanh, một khi đã bỏ cuộc thì nàng ta cũng chẳng luyến

tiếc chút nào.

Thoát khỏi cục diện bế tắc luôn phải trả giá đắt, cái giá của Thiên Tân Bạch Liên giáo có lẽ hơi lớn, nhưng mà sau khi cân nhắc thì lại thấy đáng. Từ khi Tần Kham tới Thiên Tân, nàng ta đã dần dần cảm thấy Bạch Liên giáo đã yếu rồi, bởi vì nàng ta tin, vị khâm sai triều đình này nhất địnhsẽ tiêu diệt sạch Thiên Tân Bạch Liên giáo, nếu còn cố ôm lấy Bạch Liên giáo không buông, sớm muộn gì cũng sẽ phải bồi cả nàng ta vào.

Bỏ cuộc lúc này chính là rất đúng lúc.

Tất cả vị giao cho giáo sứ Mã Tứ kia đi, điều Đường Tử Hòa hiện tại phải làm, đó là về nông trang dẫn mấy lão đệ huynh rời khỏi, thiên địa to lớn, với bản sự của Đường Tử Hòa, nơi nào mà không thể sống yên?

Trong gió lạnh thấu xương, Đường Tử Hòa Đường Tử Hòa giục ngựa xuống quan đạo, đi mất nửa tiếng, nông trang đã ở trong tầm nhìn.

Đến trước hàng rào nông trang, Đường Tử Hòa xuống ngựa, từ trong nhà có hai người trẻ tuổi đi ra, tim Đường Tử Hòa như trầm xuống.

Thiên Tân Bạch Liên giáo là tự tay nàng ta phát triển, tín chúng trong giáo nàng ta đều nhận ra, hai người này là từ đâu tới đây?

"Các ngươi là ai?" Đường Tử Hòa kéo dây ngựa lạnh lùng hỏi, cánh tay rủ xuống.

Một người trẻ tuổi ôm quyền, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Chúng ta đến từ tổng đàn Kế châu, Hồng Dương Nữ, Mã giáo sứ ở bên trong chờ đã lâu."

Đường Tử Hòa mím môi, chậm rãi đi vào trong nhà.

Vừa bước ra một bước, Đường Tử Hòa rùng mình, không biết là có phải trực giác hay không, nàng ta luôn cảm thấy hôm nay trong nông trang này cất chứa rất nhiều ánh mắt xa lạ và bất thiện, ánh mắt như rắn như ưng, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta.

Ở tiền đường, Mã Tứ vẫn ăn mặc như thương hành phú quý. Ăn mặc ngồi chính giữa. Mà đám lão đệ huynh Cát lão ngũ thì lại không thấy một ai, trong lòng Đường Tử Hòa càng đề cao cảnh giác.

Thấy Đường Tử Hòa tiến vào, Mã Tứ cười nói: "Hồng Dương Nữ vất vả rồi, chuyến đi này chắc đã kết thúc tính mạng của Tần Kham. Ngươi đã lập công lớn cho giáo ta. Bản sứ giờ mở tiệc rượu, mừng công cho ngươi."

"Ta không giết Tần Kham." Đường Tử Hòa thản nhiên nói.

Tiếng cười Mã Tứ tắt hẳn, vẻ mặt nháy mắt trở nên âm trầm, mắt lộ hàn quang nhìn chằm chằm nàng ta: "Vì sao không giết?"

Đường Tử Hòa cười mỉa mai: "Bởi vì bản sự của ta quá nhỏ. Không giết được hắn, giáo sứ nếu có bản lĩnh thì không ngại tự mình ra trận đi."

"Ngươi!" Mã Tứ giận dữ, đứng lên chỉ vào Đường Tử Hòa: "Hồng Dương Nữ, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?"

Đường Tử Hòa cười lạnh: "Thế nhân đều gọi Bạch Liên giáo là tà giáo. Nhưng chúng ta bái Vô sinh lão mẫu, giáo lí cho tới bây giờ đều là từ bi hướng thiện, vô cấu vô trần, chẳng lẽ ta không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ bị giáo sứ xử trí sao?"

Ánh mắt Mã Tứ càng âm trầm, nhìn chằm chằm Đường Tử Hòa một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười ha ha.

"Ta biết, Hồng Dương Nữ, ngươi quả nhiên là một con sói khó nuôi, lúc này nơi này. Ngươi là muốn phản giáo sao?"

Nói xong, sau sảnh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân ồn ào, một đám hán tử trẻ tuổi xa lạ áp giải mười mấy người từ sau sảnh như thủy triều ùa ra, người bị áp giải chính là đám lão đệ huynh Cát lão ngũ.

Thần sắc Đường Tử Hòa kịch biến.

Đám người Cát lão ngũ hiển nhiên bị giày vò không nhẹ, ai nấy mình đầy thương tích vết máu loang lổ. Nhìn thấy Đường Tử Hòa

đứng lặng trong sảnh, Cát lão ngũ thở dốc nói: "Hồng Dương Nữ, chúng ta gặp hạn rồi! Ngươi buổi chiều vừa tiến vào quan nha ám sát Tần Kham, Mã Tứ bước sau không biết đào đâu ra rất nhiều người tới trói chúng ta lại. Vương bát đản họ Mã này lai lịch bất chính, chỉ sợ không chỉ là nội tình của tổng đàn Kế châu đâu. Ngươi chạy mau đi."

Mã Tứ cười âm hiểm nói: "Đường Tử Hòa, mấy vị trưởng lão tổng đàn sớm đã không yên tâm về ngươi rồi, phái ta đến Thiên Tânđể tiếp nhận vị trí của ngươi, bảo ngươi khởi sự ngươi không chịu, bảo ngươi giết Tần Kham ngươi cũng không giết, tổng đàn quả nhiên đoán không sai, ngươi đã không còn một lòng với Bạch Liên giáo, Bạch Liên giáo rốt cuộc không lưu ngươi lại được nữa, cục diện tốt của hương đường Thiên Tân này không thể bị hủy ở trong tay ngươi được."

Sắc mặt Đường Tử Hòa rất nhanh khôi phục như thường, mí mắt cụp xuống, lông mi dài phe phẩy, ngữ khí còn bình tĩnh hơn nước trong hồ.

"Mã Tứ, ngươi thấy ta Đường Tử Hòa là ai?"

"Kẻ Phản giáo."

Khóe miệng Đường Tử Hòa cong lên, nói: "Mười chín năm trước ta là một bé gái mồ côi, được chư vị trưởng lão tổng đàn thu dưỡng và chọn làm Hồng Dương Nữ, trưởng lão trong giáo giả làm gia gia của ta, từ khi ta hiểu chuyện cùng ta định cư ở Thiên Tân, cũng dạy ta y thuật và quyền mưu, cũng từ khi ta hiểu chuyện, mắt thấy Thiên Tân tam vệ ức hiếp bách tính, triều đình lại trị, quân chế thối nát, quyền quý hoành hành, hương thân chiếm ruộng đất, vệ sở cướp đoạt tài sản của dân. Đủ loại hắc ám của Thế đạo khiến ta tuyệt vọng với Minh đình, ta muốn thông qua Bạch Liên giáo thành tựu nghiệp lớn, mang tới đường sống cho bách tính, mang tới dung nhân mới cho trời đất, bốn năm trước ta phát triển tín đồ, quảng bố giáo lí, lung lạc dân tâm, để cúc cung tận tụy cho Bạch Liên giáo, điều chờ mong chính là thay đổi long đình, tạo phúc cho bách tính, nhờ vậy hương đường Thiên Tân mới có cục diện như hiện giờ, nhưng mà...."

"Nhưng mà hiện tại ta mới dần dần minh bạch, trên đời này không

phân biệt rõ ràng đen và trắng, quan nhi Minh đình không phải hoàn toàn là người xấu, mà Bạch Liên giáo vô trần vô cấu chúng ta.... Tất nhiên cũng không phải tất cả đều là người tốt, ta càng nghĩ thông hơn, Bạch Liên giáo Bạch Liên giáo quả thực ngồi lên long đình, e là cũng chẳng tốt hơn được Minh đình hiện giờ, triều đại hưng vong, người khổ đều là bách tính, Mã Tứ, ván cờ này chơi tới giờ, ta đã cảm thấy vô vị, dứt khoát bỏ cuộc."

Mã Tứ cười lạnh nói: "Đã tham gia vào ván cờ, ngươi nói muốn ra là ra sao?"

Đường Tử Hòa trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu, cười ngọt ngào với Mã Tứ: "Thủ đoạn của Đường Tử Hòa ta, chỉ sợ ngươi vẫn chưa được kiến thức qua.... Mã Tứ, cám ơn ngươi đã nghe ta nói nhiều như vậy, dược hiệu chắc cũng được rồi..."

Mã Tứ đột nhiên giật mình, muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện cả người mình như bị tê liệt không thể động đậy. Mà đám nam tử trẻ tuổi đang áp giải Cát lão ngũ cũng mang theo thần sắc không dám tin, liên tiếp ngã xuống.

Đường Tử Hòa cười càng ngọt ngào hơn, như tiên tử bước ra từ bức tranh, lật tay một cái, trong tay lại có thêm một nắm bột phấn màu trắng.

"Đây là thần tiên túy ta tự mình phối chế, không màu không mùi, theo gió mà lan ra..." Đường Tử Hòa nói xong bỗng nhiên lộ ra bộ dạng yểu điệu, điềm đạm đáng yêu nói: "Giang hồ lòng người hiểm ác, một thiếu nữ như ta hành tẩu giang hồ sao có thể không chuẩn bị chút đồ phòng thân? Bất luận ta làm việc gì, nhìn vẻ yếu đuối tay trói gà không chặt như ta, luôn có thể tha thứ, đúng không?"

Đường Tử Hòa nhìn chằm chằm Mã Tứ đang kinh sợ vạn phần, nụ cười dần dần trở nên yêu dị quỷ: "Mã Tứ, trên đất Thiên Tân này, ngay cả Đông Hán và Cẩm Y vệ Cẩm Y vệ đành bất lực với ta, ngươi cảm thấy ngươi có thể nhào nặn được ta à?"

Mạng ngươi do ta không do trời. Diệt ngươi chỉ trong một cái phất tay.

Chương 424: Phiêu nhiên viễn độn

Trong phòng mọi người đều trúng thần tiên túy, thứ này theo gió rải ra, trong vô thanh vô tức theo đường hô hấp của con người tiến vào trong cơ thể, nó không phân kẻ địch và bằng hữu, thế là người trong phòng đều nằm xuống, bao gồm cả mười mấy lão đệ huynh đám Cát lão ngũ.

Có điều đám người Cát lão ngũ không hề sợ, khi nằm vật trên đất còn phát ra tiếng cười ha ha, mỗi lần trong lúc nguy cấp Đường Tử Hòa luôn có thể hóa hiểm thành may, Cát lão ngũ rất có lòng tin đối với nàng ta.

Mã Tứ mặt trắng bệch, có lòng muốn bật dậy phản kích, nhưng toàn thân tay nhũn chân mềm, không ngờ không thể sử ra được nửa phần khí lực.

"Đường Tử Hòa, ngươi đại nghịch bất đạo! Phản giáo xuất hộ có biết sẽ có hậu quả gì không?" Mã Tứ lớn tiếng quát.

Đường Tử Hòa cười ha ha: "Việc Bạch Liên giáo làm chính là hoạt động đại nghịch bất đạo, hoạt động này ta đã phạm nhiều năm rồi, ngươi cảm thấy ta sẽ sợ sao?"

"Ngươi là quyết tâm muốn phản Bạch Liên giáo ư?"

"Tổng đàn đã đem lòng nghi kỵ ta, ta nếu không phản, còn có thể sống sao? mạng của Đường Tử Hòa ta chỉ có tự ta làm chủ, đừng ai hòng vê nặn."

Thấy Mã Tứ không thể nhúc nhích, Đường Tử Hòa lấy ra một bình ngọc, xoay người ngồi xổm xuống, đổ giải dược trong bình vào miệng đám người Cát lão ngũ.

Mắt Mã Tứ sáng rực lên.

Thời cơ hiếm có, thừa dịp Đường Tử Hòa xoay người, Mã Tứ dồn

hết một tia khí lực còn sót lại, cố sức thò tay vào trong ngực, lấy ra một viên thuốc màu trắng rồi lén nhét vào miệng, sau khi nhai mấy cái thì nuốt xuống.

Không bao lâu sau, đám người Cát lão ngũ cuối cùng cũng hồi sức, mười mấy người tập tễnh tới vây quanh bên cạnh Đường Tử Hòa.

"Hồng Dương Nữ... Không, Đường, Đường cô nương, đám người Mã Tứ này xử trí như thế nào?" Cát lão ngũ cắn răng nói.

Đường Tử Hòa thản nhiên nói: "vậy thì phải xem ý tứ của các ngươi, các ngươi nếu còn không nỡ rời Bạch Liên giáo thì một đao giết chết những người này đi, sau đó báo lên tổng đàn, nói giáo sứ và huynh đệ thủ hạ bị quan binh phát hiện. Hai bên giằng co, đám người giáo sứ oanh liệt tuẫn giáo, các ngươi không cứu viện kịp, chỉ có thể nhặt xác cho giáo sứ, khi giết bọn bọ nhớ khống chế tốt chiều sâu và bộ vị của vết đao trên người họ, tạo thành dấu hiệu giả cật lực mà chết, đừng để đám người tổng đàn nhìn ra điều khác lạ, từ nay về sau các ngươi vẫn là nòng cốt của hương đường Thiên Tân Bạch Liên giáo."

Cát lão ngũ cả giận nói: "Bạch Liên giáo chó má! Cục diện chúng ta vất vả kinh doanh mấy năm, trái cây này tổng đàn nói hái là hái. Chẳng những hái quả rồi, còn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, Bạch Liên giáo như vậy, còn gì đáng để chúng ta bán mạng? Đường cô nương, hơn mười lão đệ huynh chúng ta đi theo ngươi! Ngươi nói gì chúng ta làm theo thế."

"Đúng! Đi theo ngươi." Lão đệ huynh Còn lại kịch liệt phụ họa.

Trong mắt Đường Tử Hòa hiện lên, mím môi nói: "Nếu đi theo ta, đám người Mã Tứ này cũng không thể sống, giữ lại là mối họa, trước tiên giết họ đã rồi tính sao."

"Đúng."

Trong mắt đám người Cát lão ngũ chợt lóe hung quang, đều nhặt đao từ dưới đất lên. Không chút nghĩ ngợi đâm thấu tim một thủ hạ của Mã Tứ đang nằm dưới đất.

Từng tiếng hét đau đớn vang lên trong nội đường, Đường Tử Hòa

nghe vào tai mà giống như thiên âm, nàng ta dùng tay áo hương che miệng lại, mắt cong như trăng rằm. Tiếng cười như chuông bạc càng làm cảnh tượng máu tanh thê thảm càng thêm nổi bật, khiến người ta dựng tóc gáy.

Trong cảnh đồ sát tựa hồ không còn gì phải lăn tăn, đột nhiên xảy ra biến cố.

Mã Tứ cảm người mềm nhũn ngồi tựa vào ghế, khi đám người Cát lão ngũ đang chuyên tâm giết thủ hạ của hắn. Trong mắt Mã Tứ tinh quang chợt lóe, thân hình bỗng nhiên bật như lò xo, Song chưởng giang ra như hùng ưng tung cánh bay, mũi chân điểm lên ghế một cái, đã bay ra khỏi phòng.

Đường Tử Hòa cả kinh, Cát lão ngũ giận dữ, xách đao đuổi giết, nhưng lại bị Đường Tử Hòa gọi lại.

"Đường Tử Hòa, thủ đoạn của Mã Tứ ta ngươi chưa được kiến thức đâu, chờ đó." Mã Tứ đã bỏ chạy, trong vườn trống vang vọng những lời mà hắn bỏ lại.

Cát lão ngũ khẩn trương: "Đường cô nương!"

"Để hắn đi đi, đã phản giáo rồi, người này giết hay không giết, không liên quan tới đại cục." Đường Tử Hòa dừng một chút rồi nói: "Quan binh Triều đình sắp lục xoát toàn thành, quan phủ cũng sẽ phát lệnh bắt xuống biển, chúng ta thu dọn rồi đi mau thôi."

"Đường cô nương, chúng ta đi đâu?"

"Trước tiên tránh đầu sóng ngọn gió đã, chờ đoạn phong thanh này qua rồi lại tính. Cái này gọi là đại ẩn ở triều, tiểu ấn ở chợ, chúng ta tới kinh sư."

Tần Kham sắc mặt rất khó coi, trên khuôn mặt lạnh lùng giống như phủ lên một tầng sương.

Nội đường Quan nha lặng ngắt như tờ, đám Cẩm Y vệ Lý Nhị Thường Phượng quỳ trước mặt hắn thở mạnh cũng không dám, mọi người cúi đầu nhìn đất, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt rơi xuống sàn. Mưu Bân vẫn nửa nằm trên ghế mềm, lúc này vẻ mặt hắn cũng xanh mét, sự hổ thẹn và kinh sợ làm mặt già của Mưu

Bân không nhịn được mà run rẩy.

Sau khi Đường Tử Hòa công khai thân phận bỏ đi, Tần Kham một mực ở trong vườn không thể nhúc nhích, ngân châm của Đường Tử Hòa không biết đâm vào huyệt vị nào trên lưng hắn, phong bế kinh mạch toàn thân của hắn, làm hắn không thể động đậy, mà Tần Kham cũng không gọi người, một mực duy trì tư thế cô ngạo thưởng mai trong tuyết, cho tới khi Lý Nhị vào rụt rè bẩm báo mới phát hiện không thích hợp, thất thanh hét to.

Châm pháp của Đường Tử Hòa rất xảo quyệt, các Cẩm y Giáo úy hổn hển đỡ Tần Kham như nâng tượng vĩ nhân vào nhà, sau đó ở trong thành Thiên Tân tìm mấy vị đại phu xoa bóp huyệt cho Tần Kham, mấy vị đại phu phải giở hết cả chiêu thức toàn thân, nhưng Tần Kham vẫn không thể động đậy.

Đây là sự khác nhau giữa thần y và phàm y, sau hai canh giờ, kinh mạch bị phong bế trên người Tần Kham bỗng nhiên tự giải, tay chân cũng có thể nhúc nhích, mọi người mới thở phào, nghĩ lại sự nguy cấp lúc đó, vẻ mặt của mọi người vẫn còn sợ, mồ hôi lạnh đầm đìa cả người.

Tần Hầu gia nếu có ba dài hai ngắn gì ở Thiên Tân, đám người Lý Nhị Thường Phượng tất cả cũng đừng hòng sống.

Trải qua khúc chiết này, Tần Kham sau khi khôi phục bình thường, sắc mặt cũng không tốt hơn là bao.

Trong nội đường Yên tĩnh, tràn ngập áp lực khiến người ta không thở nổi, ngọn nguồn của áp lực chính là khuôn mặt âm trầm đó của Tần Hầu gia.

"Hầu gia, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần! Là thuộc hạ làm hỏng việc, hại Hầu gia thân chịu xiềng xích, xin Hầu gia trị tội." Lý Nhị quỳ dưới đất đầu cúi gằm, hối hận vạn phần.

Mưu Bân thở dài, xấu hổ nói: "Hầu gia, việc này không thể trách Lý Nhị, ts là Bạch Liên yêu nữ Đường Tử Hòa này che giấu quá sâu. Trong thành Thiên Tân này, Đường Tử Hòa có thể nói là sinh ra và lớn lên tại địa phương, từ đời gia gia của nàng ta đã định cư ở đây, Đường gia nhiều đời làm nghề y. Ngoại hiệu của gia gia nàng

ta là Đường Nhất Châm, vào những năm Thành Hóa đã là thần y nổi danh nhất Thiên Tân, bất kể là quan trường hay là dân gian, người từng nhận ơn cứu mạng rất nhiều."

"Cho tới hôm nay, trên tiền đường Đường gia nàng ta vẫn còn treo đầy chữ tặng của rất nhiều quan viên, trên đến Thị Lang triều đình, lịch đại thuỷ vận Tổng đốc Bình Giang, dưới đến học sinh hàn môn, hương thân các nơi. Ngay cả nơi ở của Đường gia cũng là những người từng nhận ơn góc hòn đá viên gạch dựng lên. Cha mẹ của Đường Tử Hòa chết sớm, nghe nói là truyền thừa Đường gia Đường gia, khi hai vợ chồng lên núi hái thuốc bị dã thú cắn chết, hài cốt chẳng còn, Đường Tử Hòa và gia gia nàng ta những năm qua sống nương tựa lẫn nhau. Trong thành Thiên Tân vô số láng giềng đều tận mắt nhìn nàng ta từ một nữ đồng ê a tập nói cho tới bây giờ, một nữ nhân như vậy, bối cảnh có thể nói là trong sạchtới không thể trong sạch hơn được nữa, ai biết được nàng ta không ngờ... chính là."

Mưu Bân thở dài: "Hầu gia, hạ quan đến Thiên Tân cũng được hơn một năm rồi, thường ngày phụ trách thu thập tin tức tình báo Thiên Tân, theo lệ thương, người có quan chức có võ chức có danh vọng hạ quan đều phái Cẩm Y vệ nghiêm, Đường Tử Hòa cũng không ngoại lệ, nhưng bối cảnh của Đường Tử Hòa thật sự là quá trong sạch đơn giản, láng giềng toàn thành cơ hồ đều rõ như ban ngày. Thật sự rất khó khiến người ta hoài nghi, nói tới cùng, là hạ quan làm việc không chu toàn, khiến Hầu gia phải chịu kiếp nạn này. Xin giáng tội giáng tội."

Tần Kham không nói gì, sắc mặt vẫn âm tình bất định. Không thể phủ nhận, đây là lần vấp ngã lớn nhất trong cuộc đời hắn, nhưng cảm giác đối với Đường Tử Hòa, Tần Kham vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng lại không có nhiều hận ý.

Sau khi bị nàng ta chế trụ, những lời nàng ta đã nói giờ vẫn còn quanh quẩn bên tai hắn, bất luận nguyên nhân Đường Tử Hòa không giết hắn rốt cuộc là có cố ky, hay là quả thật không muốn giết một đại thần có thể thay đổi hiện trạng Đại Minh, tóm lại, Đường Tử Hòa quả thật đã lưu tình, trừ chế trụ huyệt đạo của hắn ra, đối với hắn có thể nói là không làm tổn thương mảy may, nói xong thì phất áo bỏ đi, đi cực kỳ tiêu sái.

Chương 425: Không ai nợ ai

Mệt mỏi tựa lưng vào ghế, Tần Kham day day mi tâm nói: "Không trách các ngươi, là hầu gia ta lơ là. Sai lầm là sai lầm, chúng ta nhận thức là được, chuyện vẫn chưa xong, hiệp tiếp theo ai thắng ai thua vẫn còn khó nói."

" Lý Nhị."

"Có."

Giọng nói của Tần Kham dần dần biến thành lạnh lẽo: "Truyền lệnh của bản hầu, bắc từ Duyên Khánh, Tuyên phủ, Vĩnh Bình cho tới Thuận Đức, Quảng BÌnh, Đại Danh, cảnh nội Bắc Trực Đãi, tất cả nơi đóng quân của Cẩm Y vệ Thiên hộ sở tỏa hết thám tử, Giáo úy bang nhàn ra, truy tra nơi hạ lạc của Đường Tử Hòa."

" Ý tứ của Hầu gia là... Yêu nữ Đường Tử Hòa này đã rời khỏi Thiên Tân?"

"Đúng, nếu không ngoài dự kiến, nàng ta chắc đã rời Thiên Tân, đương nhiên, thành Thiên Tân cũng không thể bỏ qua, nghiêm mật dò xét cho ta, cái gọi là rời khỏi Thiên Tân, có lẽcũng là nghi trận nàng ta cố ý bày ra."

Ánh mắt Tần Kham rất phức tạp, lạnh như băng, tức giận, nhưng lại mang theo ý tứ khó mà nói rõ được.

Có câu hắn không tiện nói, nữ nhân Đường Tử Hòa này không đơn giản, là địch tất thành họa lớn tâm phúc, làm bạn thì tất là cánh tay đắc lực, hoặc là triệt để hủy diệt nàng ta, hoặc là... Thu phục nàng ta!

Chỉ có điều thu phục một nữ phản tặc can hệ quá lớn, cho dù đối với thủ hạ tâm phúc như Lý Nhị, Tần Kham cũng không dám tùy tiện nói lung tung.

Nội đường yên lặng, Lý Nhị, Thường Phượng và Mưu Bân vẫn còn ở trong trạng thái áy náy và sợ hãi, nhìn sắc mặt âm trầm của Tần

Kham, ba người cũng không dám lên tiếng.

Lâu sau, Lý Nhị và Mưu Bân, Thường Phượng nhìn nhau một cái, cắn chặt răng, Lý Nhị lấy hết dũng cảm hỏi ra thắc mắc mà mọi người không dám hỏi.

"Hầu gia, thuộc hạ muôn lần chết, hỏi câu không nên hỏi. Lẽ ra Hầu gia lúc ấy bị Đường Tử Hòa chế trụ không thể nhúc nhích, lúc ấy trong viện không có ai, theo lý mà nói thì Đường Tử Hòa muốn lấy tính mạng của Hầu gia thì dễ như trở bàn tay, vì sao yêu nữ đó lại chỉ phong bế kinh mạch của Hầu gia chứ không hại tính mạng của ngài? Hầu gia, thuộc hạ mãi vẫn không nghĩ ra."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Ngươi cảm thấy lạ à?"

"Vâng..."

"Ta nếu nói bởi vì tư thế bị điểm huyệt của ta rất anh tuấn rất đẹp trai, Đường Tử Hòa không nỡ hủy đi tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ này, liệu ngươi có tin không?"

"Hả."

"hả cái gì mà hả! Muốn biết đáp án thì dụng tâm mà tìm Đường Tử Hòa về cho ta, ngươi trực tiếp hỏi nàng ta ấy, đừng có tìm đáp án ở chỗ ta."

Sắc mặt Tần Kham hòa hoãn lại, vỗ vỗ vai Lý Nhị, lời nói thấm thía: "Cố gắng nhanh chóng bắt Đường Tử Hòa, cách tiết thanh minh không xa, tranh thủ để Đường cô nương được đón một tiết thanh minh long trọng náo nhiệt..."

"Vâng!"

"... Nàng ta nếu không đón được thì sẽ đổi thành ngươi đón đấy."

Lúc Đường Tử Trần và Mã Tứ đấu pháp ở nông trang ngoài thành, Cẩm Y vệ Thiên Tân bắt đầu lục xoát toàn thành.

Bốn cửa thành đã bị dũng sĩ doanh đóng kín, thuyền lớn nhỏ ở bến cảng duy nhất chỉ cho vào cảng chứ không cho phép xuất cảng, trong thành Thiên Tân vốn chỉ có một Cẩm Y vệ Thiên hộ sở, cộng

thêm hơn ngàn Giáo úy Tần Kham từ kinh sư mang đến, hơn hai gày người này dưới sự dẫn dắt của Thường Phượng, giống như hơn hai ngàn con mãnh hổ xuống núi, đằng đằng sát khí tầm nã nơi hạ lạc của Đường Tử Hòa khắp toàn thành.

Giáp bảo Trong thành và hương thân ngoài thành lại bị triệu tập, chân dung của Đường Tử Hòa dc phân phát tới tay mọi người, Lý Nhị mặt âm trầm, gằn giọng nói với mọi người, giấu diếm không báo hoặc che giấu khâm phạm của triều đình tội như mưu phản, tru di cửu tộc.

Mọi người thấy nữ Bồ Tát vạn gia sinh phật xưa kia là người trong Bạch Liên giáo che giấu thân phận nhiều năm, không khỏi khiếp sợ vạn phần, suy nghĩ đầu tiên trong đầu là không dám tin.

Có hương thân tâm tư thuần lập tức trao đổi một ánh mắt không thuần khiết với nhau.

Nghe nói Đường thần y mấy ngày trước đó bị khâm sai Tần Hầu gia dùng tư thái rất mãnh liệt đón vào trong quan nha ở mấy ngày, với dung mạo tuyệt sắc của Đường thần y, không nam nhân nào là không động tâm v nàng ta, Tần Hầu gia tất nhiên cũng không thể ngoại lệ, chỉ sợ là Hầu gia động sắc tâm với Đường đại phu, nhưng Đường đại phu là nhân vật như thần tiên, sao chịu khuất thân với phàm phu tục tử? Hai người cùng sống dưới một mái nhà, Hầu gia muốn mà không được, e là thẹn quá hóa giận. Thế là dứt khoát xé rách da mặt, bằng không vô duyên vô cớ, Đường đại phu cũng không thể từ nữ Bồ Tát thành Thiên Tân đột nhiên biến thành khâm phạm triều đình.

Nói nàng ta là yêu nữ Bạch Liên giáo, đánh chết các vị hương thân va lý bảo cũng tuyệt sẽ không tin.

Không tin thì không tin, các hương thân và bảo cũng không có gan công nhiên nghi ngờ khâm sai triều đình, sau khi nhận tranh chân dùng thì khúm núm nhận lời, lúc trao đổi ánh mắt, ánh mắt lại rõ ràng mang theo mấy phần ám muộn, rõ ràng, chuyện Truy nã Đường Tử Hòa ở trong lòng bọn họ đã được định tính là kiện hồng phấn của đại nhân vật, cái gọi là đầu não Bạch Liên giáo vân vân, chung quy cũng chỉ là cái cớ của đại nhân vật, không nhìn ra Tần Hầu gia bộ dạng người đọc sách tư văn nhã nhặn, cầu hoan không

được lại sinh ra sát tâm, ts chơi trò lạt thủ tồi hoa, đúng là hồng nhan bạc mệnh, tâm chàng như sắt.

Tần Hầu gia vô duyên vô cớ nằm cũng trúng đạn.

Tính tình của Tần Kham tốt, không có nghĩa là tính tình của thủ hạ hắn cũng tốt. Thấy bộ dạng đáng ghét, vẻ mặt ám muội của các vị hương thân và lý bảo, mặc dù không nói gì, nhưng vẻ mặt và ánh mắt rõ ràng đã nói rõ tất cả, Lý Nhị nhịn một lúc thì không nhịn được nữa, tát cho một vị lý bảo nào đó cười ám muội ngứa mắt nhất, khiến cho miệng hắn đầy máu.

"thu hồi hết tâm tư xấu xa của các ngươi lại! Đường Tử Hòa quả thật là yêu nữ của Bạch Liên giáo. Hôm nay trong quan nha muốn ám sát Hầu gia, bị Hầu gia trí mưu vô song, anh minh vô cùng vạch trần tại chỗ, Đường Tử Hòa bỏ trốn! Đây là chuyện cực kỳ chính xác..." Lý Nhị tiếp tục dát vàng lên mặt Tần Kham, cười lạnh nói: "Hầu gia của chúng ta quan cao tước hiển, chẳng những trẻ tuổi lại còn tuấn tú lỗi lạc, là nhân vật phong lưu được bao nhiêu đại tiểu thư con nhà quan trong kinh sư ở trong mộng cởi áo cởi quần giơ mông hoan nghênh quang lâm..."

Một đám Giáo úy hung tợn bổ sung: "Không chỉ hoan nghênh quang lâm, còn hoan nghênh lần sau lại quang lâm."

Lý Nhị cả giận nói: "Hầu gia chúng ta có hồng phấn tiêu hồn tận nào là chưa thấy qua? Chỉ một Đường Tử Hòa, Hầu gia thèm để vào mắt à?"

Các hương thân lý bảo lập tức lộ ra vẻ mặt sùng bái, hình tượng quang huy của Tần Hầu gia được đám Lý Nhị này nâng cao vô hạn.

"Tóm lại, Đường Tử Hòa là khâm phạm số một của triều đình, đây là chuyện có chứng cứ rõ ràng! Các vị hương thân lý bảo nghiêm mật chú ý các hương các huyện. Nếu Cẩm Y vệ phát hiện các ngươi che giấu khâm phạm. Lão tử sẽ cho cả nhà các ngươi được tập thể đón tiết thanh minh vô cùng náo nhiệt."

Chương 425: Không ai nợ ai (2)

Đường Tử Hòa dẫn đám người Cát lão ngũ rời khỏi nông trang ở ngoại ô.

Mã Tứ đã trốn, nông trang tất nhiên không còn an toàn, vả lại Đường Tử Hòa cũng không định tiếp tục ở lại Thiên Tân. Điểm tụ tập của Bạch Liên giáo mất nhiều năm xây dựng xem như đã chính thức trở thành phế thãi.

Về phần Bạch Liên giáo Thiên Tân tương lai phát triển như thế nào, liệu có bị triều đình tiêu diệt hay không, Đường Tử Hòa cũng chẳng còn quan tâm nữa.

Đã quyết định phản giáo, tất cả những gì của Bạch Liên giáo đã không còn liên quan gì tới nàng ta, cho dù Bạch Liên giáo Thiên Tân là cơ nghiệp m nàng ta và các lão đệ huynh vất vả nhiều năm mới gây dựng nên, cho dù Bạch Liên giáo dưới sự kinh doanh của nàng ta cũng dần dần thành khí, giáo đồ thậm chí đã thẩm thấu vào Thiên Tân tam vệ, cách ngày khởi sự chỉ còn một chút hỏa hậu, nàng ta cũng chẳng có một chút đau lòng hay tiếc hận.

Nên bỏ thì bỏ, tuyệt đối sẽ không do dự, đây mới là khí độ mà một nhân vật kiêu hùng, Đường Tử Hòa tuy là cân quắc, nhưng cũng chẳng thua gì đấng mày râu.

Đoàn người đi bộ trên quan đạo, tiến về hướng bắc, đi chưa được mấy dặm, Cát lão ngũ dừng lại ngưng thần nghe ngóng động tĩnh phía sau, vẻ mặt biến đổi, ra hiệu cảnh báo, mọi người vội vàng chui vào trong rừng cây nhỏ cạnh quan đạo.

Chỉ thấy từ phương hướng cửa thành Thiên Tân có mấy đội Cẩm y Giáo úy phi tới, sau khi ra khỏi thành lên quan đạo, mấy đội chào hỏi nhau rồi tỏa về các hương trấn ngoại thành, các Giáo úy ai nấy cầm đao, đằng đằng sát khí.

Đám người Đường Tử Hòa trốn trong rừng yên lặng nhìn các Giáo úy tỏa vào các thôn xóm, Cát lão ngũ bỗng nhiên cười nhạo: "Ai cũng nói khâm sai họ Tần tính tón kín kẽ thế nào, trí dũng song

tuyệt ra sao, ta thấy cũng chẳng ra gì, chuyện đã xảy ra bao lâu rồi, quan binh mới mới chậm rãi ra khỏi thành truy bắt chúng ta, qua lâu như vậy, đồ ăn lạnh hết rồi, quan binh triều đình đều là phế vật..."

Đường Tử Hòa không nói gì, lại vô cùng lạnh lùng lườm Cát lão ngũ một cái.

Cát lão ngũ sờ sờ mũi, lúng túng nói: "Ặc, Đường cô nương, ta nói sai à?"

Đường Tử Hòa nhìn chăm chú động tĩnh trên quan đạo ngoài cánh rừng, miệng lạnh lùng nói: "Ta từ trong quan nha đi ra, khi đi chỉ phong bế kinh mạch của Tần Kham chứ không bịt miệng hắn, giờ cách thời gian xảy ra chuyện đã ba tiếng, quan binh mới khoan thai rời khỏi thành truy tra chúng ta, Cát lão ngũ, dùng cái đầu trí dũng song tuyệt của ngươi mà nghĩ đi, đó là vì sao?"

Đầu của Cát lão ngũ hiển nhiên không "Trí dũng song tuyệt" như Đường Tử Hòa nói, ít nhất cũng có tám phần là mới, tần suất sử dụng thấp tới dạo người, Đường Tử Hòa rõ ràng là khen ngợi hắn quá mức.

Ra sức gãi gãi đầu, Cát lão ngũ xấu hổ cười nói: "Việc này ta cũng không nghĩ ra."

Đường Tử Hòa thở dài, ánh mắt trở nên mê ly khó lường.

"Ta thủ hạ lưu tình với Tần Kham, Tần Kham cũng thủ hạ lưu tình với ta, cho nên quan binh trù trừ hồi lâu mới khoan thai ra khỏi thành, lần này ta và hắn nợ hòa nhau, không ai nợ ai."

Còn nửa câu Đường Tử Hòa không nói.

Hôm nay, hai người không ai nợ ai, ngày sau gặp lại, phải chăng là không chết không ngừng?

Một tia thương cảm và khó chịu vương vấn trong lòng nàng ta, Đường Tử Hòa cắn chặt môi, hốc mắt đỏ ửng, ra sức quệt mấy cái, mới khôi phục bình thường.

Cát lão ngũ một mực yên lặng nhìn khuôn mặt Đường Tử Hòa,

thấy mặt nàng ta lúc đỏ lúc trắng, lúc vui lúc buồn, trong lòng Cát lão ngũ không khỏi lộp bộp, không nhịn được lúng ta lúng túng khuyên nhủ: "Đường cô nương, triều đình không có người tốt, quan nhi triều đình.... Kẻ bị hại chính là dân nghèo chúng ta, bộ dạng có tuấn tú tới mấy thì trên tay cũng đã từng dính áu, loại người như vậy ngàn vạn lần không thể động với hắn, cái khác không nói, người này quan cao tước hiển, trong nhà có không biết bao nhiêu thê thiếp thị tỳ, Đường cô nương ngươi dù sao cũng từng làm cái nghề giết quan tạo phản, triều đình không dung ngươi đâu, Tần gia chỉ sợ cũng không dung ngươi được..."

Mặt Đường Tử Hòa đỏ lên, sau đó thì chuyển sang trắng, sau khi ngượng ngùng thì trong lòng thầm kêu khổ, cũng không biết sự xấu hổ và đau xót này là từ đâu mà đến.

Cát lão ngũ đang thao thao bất tuyệt nói đủ loại hiện thực giữa nàng ta và Tần Kham thì đột nhiên một viên thuốc màu đỏ nhạt nhanh như tia chớp bắn vào miệng Cát lão ngũ, Cát lão ngũ lập tức im miệng, mặt đỏ bừng ôm cổ họng ho sù sụ.

Đường Tử Hòa Thần sắc đã khôi phục như thường lạnh lùng liếc hắn một cái rồi nói: "Đây là thuốc câm ta tự mình phối chế, khiến ngươi câm họng năm canh giờ, cái miệng thối của ngươi không thể nói lung tung được nữa, ta còn có một loại thuốc có thể làm ngươi rữa lưỡi mà chưa thử đấy."

Cát lão ngũ mặt đỏ lên, hoang mang liên tục xua tay với Đường Tử Hòa, các lão đệ huynh thì vui sướng khi người khác gặp họa cười ha hả.

Quay đầu nhìn thành Thiên Tân xa xa, trong mắt Đường Tử Hòa cuối cùng cũng hiện lên vẻ không nỡ, hốc mắt đỏ lên, Đường Tử Hòa khẽ hé môi sôi thì thầm: "Sau khi hoa ta chết thì trăm hoa chết, cả thành đều đeo hoàng kim giáp."

Thơ là thơ châm biếm, nhưng mà người thì sao? sau này nàng ta là tiếp tục bắt đầu từ số không, lại giương cờ phản, hay là từ nay về sau mai danh ẩn tích, sống nốt quãng đời một cách bình thường?

Vào lúc này, Đường Tử Hòa tràn ngập mê mang đối với tương lai của mình.

Ngoài rừng Cẩm y Giáo úy đã tản đi, quan đạo lại trở nên yên tĩnh, Đường Tử Hòa phất tay, mọi người đứng dậy tiếp tục đi về hướng kinh sư.

Bất ngờ tới rất đột nhiên, sát khí trong lặng lẽ cứ như vậy bỗng hàng lâm.

Đường Tử Hòa và lão đệ huynh vừa đứng lên, ở chỗ tối yên tĩnh trong rừng, một mũi tên nhọn tỏa ra sát khí lành lạnh từ trong rừng sâu bắn ra, phập một tiếng, một lão đệ huynh bên cạnh Đường Tử Hòa ôm cổ họng, hai mắt trợn to, sau đó thì máu tươi phọt ra, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Không đợi mọi người hoàn hồn, tiếng dây cung bặc bặc bặc liên tục bắn ra, vô số mũi tên nhọn từ nơi âm u bắn tới đám người Đường Tử Hòa.

"Đường cô nương lui mau! Có mai phục." Một lão đệ huynh cầm cương đao múa đỡ, quay đầu lại hét về phía Đường Tử Hòa, trong nháy mắt phân thần, bốn năm mũi tên nhọn đồng thời bắn trúng ngực hắn.

Đường Tử Hòa sắc mặt tái nhợt, trơ mắt nhìn lão đệ huynh sớm chiều ở chung lần lượt ngã xuống trong mưa tên, vẻ mặt nàng ta đờ đẫn, tùy ý để đám người Cát lão ngũ kéo nàng ta ra khỏi cánh rừng.

"Là ai? Là ai bố trí mai phục? Là Mã Tứ, hay là... Tần Kham?"

Trong Hỗn loạn, ánh mắt vô thần hướng về phía tường thành Thiên Tân xa xa, môi dưới của Đường Tử Hòa bị tự nàng ta cắn tới bật máu.

Tần Kham, là ngươi bố trí mai phục sao? Chẳng lẽ... Ta nhìn lầm ngươi rồi ư?

Hoành đồ bá nghiệp trong lúc nói cười, không bằng một hồi say của nhân sinh.

Chương 426: Dấu diếm sát khí

Lúc Đường Tử Hòa và Cát lão ngũ tắm máu liều mang phá vây, bên ngoài tòa Quan đế miếu tại ngoại ô bắc Thiên Tân bóng người lay động.

Quan đế miếu là miếu cũ được xây vào những năm Thành Hóa, bách tính thích cứ thấy miếu mà vái loạn cầu loạn, cũng chẳng bận tâm thần tiên cúng trong miếu có qua tâm tới những việc vặt của họ hay không, hơn nữa tín ngưỡng của bách tính cũng rất không chuyên nhất, cùng một việc có lẽ còn phải đồng thời xin mấy vị thần tiên, bách tính cùng khổ khi bái thần cúng mấy cái bánh, ít quả dại coi như là cung phụng, xem như thần tiên đã nhận lợi ích từ họ, cũng chẳng bận tâm lễ vật khó coi cỡ nào, nói chung cứ nhận lợi ích của họ là phải làm việc giúp họ. Căn cứ vào truyền thống tốt đẹp này, Quan đế miếu sau khi xây nên cũng náo nhiệt được một đoạn thời gian, hương khói trong miếu nhất thời cũng nghi ngút, quan đế gia đáng thương, bách tính địa phương rất không lịch sự, phát tài này, trường thọ này, cầu tự này. Thứ ngài quản được hay không quản được toàn bộ đầu cầu lên đầu ngài, chẳng khác gì ti lễ giám Lưu Cẩn.

Về sau đại khái là bách tính phát hiện vị quan đế gia này thu lợi mà không làm được việc gì thực sự, thế là mọi người chẳng mua vé nữa, dần dà, hương khói Quan đế miếu phai nhạt, cho tới ngày nay, Quan đế miếu đã thành một tòa miếu hoang.

Lúc này trong Quan đế miếu đổ nát có hai người đang đứng. Một trung niên nhân mặc áo màu đen, diện mạo bình thường đứng trước tượng quan đế thần tượng loang lổ, đứng trước mặt hắn thì là Mã Tứ ăn mặc như thương hành phú quý, vẻ mặt có mấy phần nhếch nhác.

Trung niên nhân tên là Võ Hổ, là một đại đương đầu của Tây Hán.

Với tình tình của Lưu Cẩn, tất nhiên sẽ không yên tâm để Mã Tứ đến Thiên Tân đối phó Tần Kham, không nói đến vấn đề tín nhiệm, chỉ năng lực cá nhân mà nói, Mã Tứ còn lâu mới là đối thủ của Tần Kham.

Mã Tứ uy phong bát diện khi đứng trước mặt Đường Tử Hòa và Cát lão ngũ lúc này lại cúi đầu khom lưng với Võ Hỗ, giống như một con chó rung đùi đắc ý cọ cọ đầu vào đùi chỉ, vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng, làm Võ Hỗ hơi có chút buồn nôn, cho dù hắn ở trước mặt Lưu Cẩn cũng là bộ dạng này.

" Bản sự khác thì kém cỏi, nhưng bản sự chạy trốn giữ mạng cũng là nhất lưu thế gian, Mã Tứ, ngươi lợi hại đấy." Võ Hỗ nghiêm mặt, ánh mắt lộ ra vẻ mỉa mai, cũng không biết là đang châm chọc Mã Tứ lúc trước ở trong nhà tù Tây Hán như chó vẩy đuôi mừng chủ, hay là châm chọc hắn thoát được một mạng dưới thần tiên túy của Đường Tử Hòa.

Mã Tứ cười bồi, giả vờ như không nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của Võ Hỗ.

" Nói đến vẫn phải đa tạ Lưu công công, đa tạ Võ đại nhân, may mắn là khi tiểu nhân rời kinh được Lưu công công ban thưởng cho một viên ngọc thiềm tuyết liên, nghe nói là cống phẩm trong cung, có nó, tiểu nhân mới có thể tránh được lưỡi dao của độc phụ Đường Tử Hòa đó, sự cảm kích của tiểu nhân đối với Lưu công công và Võ đại nhân thật sự là..."

"Được rồi được rồi!" Võ Hỗ khó chịu nhíu mày, lạnh lùng nói: "Đám người Đường Tử Hòa rời khỏi Thiên Tân, bất luận là bắc thượng hay là nam hạ, ta đều đã an bài nhân thủ phục kích giữa đường, việc này ngươi không cần phải bận tâm, từ kinh sư có chỉ lệnh, Lưu công công lệnh cho ngươi trong thời gian ngắn nhất khống chế hương đường Bạch Liên giáo Thiên Tân, bao gồm cả những tướng sĩ đã nhập giáo trong Thiên Tân tam vệ."

Mã Tứ ngẩn người, tiếp theo vội vàng cười nói: "Vâng, tiểu nhân là giáo sứ tổng đàn Bạch Liên giáo phái ra, Đường Tử Hòa tuy rằng đã chạy, nhưng hương đường Thiên Tân của Bạch Liên giáo vẫn chưa sập, thân phận này của tiểu nhân vẫn rất hữu dụng, khống chế Bạch Liên giáo Thiên Tân là rất dễ dàng, trong năm ngày tiểu nhân cam đoan sẽ có thể tiếp nhận toàn bộ hương đường Thiên Tân, bao gồm cả giáo đồ trong Thiên Tân tam vệ, sau khi khống chế rồi tiểu nhân sẽ giao danh sách cho Võ đại nhân, sau đó dẫn toàn thể giáo đồ quy hàng triều đình, ai không quy hàng thì giết chết."

Võ Hỗ bỗng nhiên cắt ngang lời hắn, cả giận nói: "Đồ Hỗn trướng! Lưu công công chỉ bảo ngươi khống chế hương đường Thiên Tân chứ ai bảo ngươi đầu hàng? Ngươi cho rằng ngươi vẫn là giáo sứ chó má của tà giáo thì có thể loạn tác chủ trương à?"

Mã Tứ ngẩn ra, nói: "Không.... Không đầu hàng triều đình thì sau khi khống chế hương đường tiểu nhân bảo chúng làm gì?"

Võ Hỗ lạnh lùng nói: "Cứ theo kế hoạch cũ của Bạch Liên giáo các ngươi, chờ thời cơ khởi sự tạo phản."

Cả người Mã Tứ run lên, vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ, bùm một cái quỳ xuống: "Võ... Võ đại nhân, vì sao lại vậy? Tiểu nhân Tây Hán sở thuộc của Tây Hán, không còn là phản tặc, tiểu nhân sao dám làm việc đại nghịch bất đạo này?"

Ánh mắt Võ Hỗ lạnh như băng, chậm rãi nói: "Bạch Liên giáo Thiên Tân tạo phản, vô luận có thành hay không thành, Lưu công công đều không quan tâm."

Khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai, Võ Hỗ nhìn chằm chằm Mã Tứ, nói: "Chỉ có ba vệ, hơn một vạn nhân mã, cho dù bọn họ toàn bộ gia nhập Bạch Liên, cho dù có thể lôi kéo mấy vạn bách tính loạn dân của Bắc Trực Đãi, ngươi cho rằng có thể thành khí được à? Mã Tứ, Lưu công công trước giờ chưa từng để Bạch Liên giáo vào mắt, kinh sư có ngự mã giám, có Đằng tương tứ vệ, có mười hai đoàn doanh, còn có thiên quân vạn mã đóng quân ở các nơi Bắc Trực Đãi, chỉ cần ra lệnh một tiếng là tùy thời vào kinh cần vương, Lưu công công có gì mà phải ngại? Chỉ là mấy vạn quân, có thể tạo ra được bao nhiêu sóng gió? Người Lưu công công e ngại không phải là Thiên Tân tam vệ, không phải là Bạch Liên tà giáo, mà chỉ duy nhất là Tần Kham."

"Tần Kham?"

"Đúng vậy, cho nên Lưu công công mới hạ lệnh cho ngươi sau khi tiếp quản hương đường Thiên Tân thì tìm thời cơ khởi sự, phải đánh cho Tần Kham luống cuống tay chân, hắn động rồi chúng ta mới có cơ hội trừ hắn, sau khi khởi sự Bạch Liên giáo có ngươi dẫn dắt, lại có người của Tây Hán theo ngươi thẩm thấu vào, giữ các chức vụ trong phản quân, đợi sau khi trừ bỏ Tần Kham rồi, các

ngươi lại dẫn phản quân Bạch Liên lao vào đường chết mà quan binh triều đình đã mai phục trước, khi đó Lưu công công ở trước mặt bệ hạ làm được công lao lớn, không chỉ được bệ hạ vinh sủng, văn võ cả triều có ai còn dám phản đối Lưu công công nữa ?"

Mã Tứ trong lòng phát lạnh, càng kính sợ Lưu Cẩn hơn.

Để trừ bỏ đối thủ, các đại nhân vật xuống tay thật độc, cho dù sự trả giá là làm xã tắc dao động cũng không tiếc.

Đương nhiên, không phải không thể lý giải, dù sao xã tắc này cũng không phải của họ Lưu...

Trong quan nha Thiên Tân.

Đường Tử Hòa đi rồi, tâm tình buồn bực của Tần Kham vẫn chưa nguôi, xấu hổ tức giận cũng được, mất mát cũng được, tóm lại hai ngày nay không khí trong quan nha Cẩm Y vệ Thiên Tân rất áp lực.

Tâm tình của Tần Hầu gia không tốt, người phía dưới càng rụt rè, chuyện Hầu gia bị nữ nhân Đường Tử Hòa kia chơi cho một vố, Mưu Bân và Lý Nhị hạ khẩu lệnh im miệng với bên ngoài, ai dám tiết lộ nửa chữ, trực tiếp kéo vào Nam trấn phủ ti tạp trì.

Trong thành gióng trống khua chiêng lùng bắt phản tặc Bạch Liên, trong lòng Tần Kham minh bạch, hơn phân nửa là không bắt được Đường Tử Hòa, nữ nhân này tinh tế như thần, sẽ không ngốc tới mức hồ hồ ở trong thành chờ hắn tới bắt.

Lý Nhị đứng bên cạnh Tần Kham rụt rè bẩm báo: "Hầu gia, Chỉ huy sứ của ba vệ buổi sáng hôm nay tụ tập thương nghị, thương thảo việc tới Kế huyện khai hoang, sau hai tháng Long Sĩ Đầu, tướng sĩ của ba vệ sẽ phải điểm binh xuất phát, nghe nói Lưu Cẩn ở kia hạ lệnh thúc giục mấy lần, nói thuộc đi hoành trang, sự tình trọng đại, không thể làm chậm trễ cày bừa vụ xuân, nếu không quân pháp vô tình."

Tần Kham hậm hực, sắc mặt càng khó coi hơn: "Thái giám chết bầm này, để tranh sủng của bệ hạ, để cản trởta, hắn cũng tận sức thật."

Lý Nhị cười nói: "Hiện giờ Chỉ huy sứ của ba vệ cũng rất khó xử,

trong triều trong ngoài đều biết Hầu gia và Lưu Cẩn không ưa nhau, Hầu gia tra Bạch Liên giáo Thiên Tân còn chưa xong, ba vệ vào thời điểm mấu chốt này bị Lưu Cẩn đẩy khỏi Thiên Tân, ngài và Lưu Cẩn đều là đại nhân vật trong kinh, ba vị Chỉ huy sứ không ai dám đắc tội, trong tay nắm binh mã đi cũng không được, ở lại cũng không xong, thương nghị đến chiều cũng chẳng có kết quả, ba người trong lòng quýnh lắm, nhưng vẫn không dám nói với hầu gia."

Tần Kham cười khổ nói: "Kỳ thật là bọn họ nghĩ nhiều thôi, cho dù bọn họ theo điều lệnh của Lưu Cẩn dẫn quân rời khỏi Thiên Tân, ta cũng sẽ không trách gì họ cả, chuyện này không oán gì được họ."

Ánh mắt Lý Nhị lập tức có chút kỳ quái, lúng ta lúng túng nói: "Hầu gia.... Ngài sẽ không hào phóng như vậy chứ? Ba vệ rời Thiên Tân có thể làm ảnh hưởng tới đại sự của ngài mà, ngài mấy ngày trước không phải còn nói muốn ném con trai của Chỉ huy sứ ba vệ xuống giếng sao?"

Tần Kham lườm hắn một cái, nói: "Đó chỉ là cấu tứ! Qua mấy tháng nữa thôi là hài tử của ta sẽ ra đời, ta là người làm cha, làm người làm việc đương nhiên phải bắt đầu tích chút đức, bằng không tương lai đứa bẻ ra đời rồi, tân khách cả sánh ùa tới nhìn, ôi, xinh quá, trông như phấn điêu ngọc mài, mũi mắt miệng đều có cả, chẳng thiếu gì, rồi bế nó lên cao nhìn, Ô? Đứa nhỏ này sao lại không có lỗ đít? Cha hắn rốt cuộc đã từng làm bao nhiêu việc thất đức vậy..."

Lý Nhị gian nan nuốt nuốt nước miếng: "..."

Tần Kham thở dài, vỗ vỗ vai Lý Nhị, rất quan tâm nói: ".... Lệnh tôn tính tình chắc hiền lành chất phác chứ nhỉ?"

Chương 427: Ân uy đều có

Đối với người bình thường không được lương thiện cho lắm mà nói, khi sắp làm cha luôn luôn chột dạ, hai chữ "Báo ứng" này cũng dần dần được coi trọng, căn cứ vào tình thương của cha đối với đứa con gái nhỏ chưa xuất thế, hai chữ "Tích đức" này tất nhiên được đưa vào nhật trình.

Tần Kham cũng không thể ngoại lệ, hắn thậm chí định sau khi xong chuyện Thiên Tân hồi kinh, liệt kê một danh sách người tốt việc tốt thật dài, ví dụ như mang tới sự ấm áp cho quả phụ, hay là tặng bạc cho người nghèo.

Nói tới báo ứng, chuyện liên quan tới tương lai của con cái, Tần Hầu gia chưa bao giờ mê tín trong lòng cũng thấy nhột nhột, bấm ngón tay tính thử xem mình đã làm bao nhiêu chuyện thất đức, tính đi tính lại, phát hiện đầu ngón tay ở hai bàn tay không đủ dùng, không khỏi có chút run sợ trong lòng.

Chuyện đào mộ tổ nhà người ta cũng từng làm, chỉ một chuyện này thôi đã đủ để đem hắn đóng đinh lene giá chữ thập của đạo đức rồi, về phần sinh nhi tử không có lỗ đít, thực sự là cực kỳ bình thường, có lỗ đít mới là không bình thường.

Thế là tâm tình của Tần Hầu gia càng kém hơn.

"Lý Nhị, đi nói với Chỉ huy sứ của ba vệ, bảo họ đừng khó xử, nếu ti lễ giám Lưu công công đã nhiều lần thúc giục, hay là cứ theo lời của Lưu công công, định ngày rồi dẫn ba vệ tới Kế huyện cày bừa vụ xuân đi, chuyện có nặng nhẹ, chớ vì tra Bạch Liên giáo mà làm chậm trễ vụ mùa, ta sẽ không oán trách gì đâu, bảo ba vị Chỉ huy sứ cứ yên tâm." Tần Kham bình tĩnh phân phó.

"Vâng." Lý Nhị nhìn nhìn sắc mặt Tần Kham, nói: "Hầu gia, Đinh Thuận mấy ngày nay dưỡng thương trong kinh, thương thế đã đỡ hơn nhiều, có thể xuống giường đi lại rồi..."

Trên mặt Tần Kham cuối cùng cũng có mấy phần vui vẻ: "Đây là chuyện tốt, Lý Nhị, ngươi phái người truyền tin về kinh sư, bảo

Đinh Thuận cứ nghỉ ngơi cho tốt, sau này đi theo ta còn nhiều cơ hội kiến công lập nghiệp, lần này vấp ngã không sao. Thiếu dược liệu quý giá gì cứ tới phủ ta tìm phu nhân mà xin. Mấy tháng trước Diệp Cận Tuyền từ Liêu Đông phái người tặng cho ta năm cây sâm núi trăm năm, lát nữa ta viết thư cho phu nhân, bảo nàng ta sai người đưa cho Đinh Thuận hai cây."

Lý Nhị hạ thấp giọng nói: "Vâng,.... Hầu gia, Đinh Thuận sai người tiện thể nhắn với Hầu gia, hắn nói Lưu Cẩn trước mắt ở kinh sư khí diễm kiêu ngạo ngang ngược, triều thần giận mà không dám nói gì, đặc biệt là hai tháng gần đây, Lưu Cẩn để tăng thu nhập nội khố. Cắt đất chiếm ruộng ở khắp Bắc Trực Đãi, quảng trí hoàng trang, thái giám trong cung và quan lại địa phương mượn cơ hội này vơ vớt, nói là hoàng trang cắt đất, trên thực tế thái giám và quan lại chiếm hết. Trong năm Hoằng Trị, thổ địa hoàng trang Bắc Trực Đãi chiếm chỉ hơn hai vạn khoảnh, mà đến năm nay, hoàng trang đã chiếm tới hơn sáu vạn khoảnh, lại nói Thiên Tân tam vệ sắp tới Kế huyện, tổng cộng đạt tới mấy ngàn khoảnh đất, trong đó hơn nửa đã đưa vào hoàng trang."

Tần Kham nhíu mày: "Đinh Thuận nói những điều này là có ý gì?"

" Ý tứ của Đinh Thuận là.... Hầu gia hiện giờ đã là huân quý Đại Minh, về công về tư mà nói đều nên được hưởng thực ấp của triều đình, Đinh Thuận muốn thỉnh ý Hầu gia, có muốn nhân cơ hội này khoanh mấy ngàn khoảnh đất cho phủ Hầu gia hay không. Chuyện này phu nhân Hầu gia không tiện ra mặt, Đinh Thuận thì không thành vấn đề, dù sao ác nhân cũng đều do Lưu Cẩn làm, chúng ta đi theo sau lưng Lưu Cẩn vô thanh vô tức kiếm chút lợi ích. Dù sao Hầu gia tương lai con cháu đầy đàn, trừ tước vị Hầu gia ra. Ít nhiều cũng phải có chút gia sản để truyền cho hậu nhân, đây chính là thời cơ tốt để con cháu Hầu gia củng cố cơ nghiệp."

Lý Nhị thao thao bất tuyệt nói, mày Tần Kham càng nhíu chặt, Lý Nhị thấy thế vội vàng dừng câu chuyện, ngượng ngùng cười cười.

Tần Kham thở dài nói: "Lý Nhị, bảo người truyền lời cho Đinh Thuận, chuyện cắt đất cho hầu phủ đừng nhắc tới nữa =."

"Hầu gia, thời cơ hiếm có mà, quan viên văn võ cả triều, còn cả rất nhiều thái giám nội đình đều đang liều mạng cắt đất khắp nơi,

Hầu gia vì sao không cắt."

" Ngươi có biết hậu quả cắt đất bừa bãi là gì không?"

Lý Nhị gãi gãi đầu nói: "Đất nhiều thì ruộng rộng, nhà lớn nghiệp lớn, con cháu không lo đói, Hầu gia, đây là chuyện tốt mà."

"Quyền quý cắt đất, xui xẻo là nông dân, đất đai sx tập trung càng lúc càng nhiều ở trong tay quyền quý, tất nhiên sẽ dẫn tới càng lúc càng nhiều nông dân mất đi đất, lưu lạc làm lưu dân, lưu dân không có áo cơm, bị người hữu tâm kích động một cái, thiên hạ tất nhiên sẽ là phản quân nổi lên bốn phía, cái gọi là 'Quan bức dân phản', chính là ý này đó."

Tần Kham thở dài, ánh mắt nhìn ra ngoài sảnh, đã có vài phần thương xót.

"Đất đai tập trung độ cao trong tay một số ít người, đây là điềm báo thiên hạ đại loạn, Lưu Cẩn lại tạo ra một tội nghiệt rồi."

Lý Nhị dần dần minh bạch, cười bồi thả ngựa sau pháo: "Thuộc hạ kỳ thật đã sớm biết rằng cắt đất không tốt, không chỉ tạo nghiệp chướng hơn nữa còn thất đức, tên gia hỏa Đinh Thuận đó đúng là không đọc sách nên không hiểu đạo lý, sau khi hồi kinh thuộc hạ nhất định sẽ dạy dỗ hắn."

Tần Kham lạnh lùng hừ một cái: "Lưu Cẩn làm điều ngang ngược, sớm muộn gì cũng sẽ có báo ứng, loại chuyện nghiệp chướng này không làm cũng được, hiện tại chúng ta đang ở Thiên Tân, quan trọng nhất là tiêu diệt sạch sẽ Bạch Liên giáo, bên trong Thiên Tân tam vệ khẳng định có tướng sĩ gia nhập Bạch Liên giáo, phải bắt được bọn họ, hiện giờ ba vệ đã chuẩn bị tới Kế huyện, nếu đổi ngươi là Bạch Liên giáo đang rục rịch ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Nếu muốn tạo phản, tất nhiên đất quen tốt hơn đất hoang, chạy tới nơi không quan như Kế huyện tạo phản thì chẳng khác nào bỏ dài mà giữ ngắn, chạy đến Kế huyện giơ cờ phản, ai biết họ, ai nghe họ, nếu khởi sự ở Thiên Tân đã kinh doanh nhiều năm thì lại là khác..."

Lý Nhị chém gió một lúc, bỗng nhiên tắt tiếng, mắt trợn trừng cười

to: "Hầu... Hầu gia, ba vệ muốn phản rồi! Phải tạo phản trước mùng hai tháng hai, trước khi tới Kế huyện."

Tần Kham hậm hực nói: "Làm khó cho cái đầu của ngươi rồi, không ngờ đến lúc này mới phát giác.... Lẽ ra Đường Tử Hòa nếu đã rời Thiên Tân, Bạch Liên giáo đồ trong ba vệ sẽ như rắn mất đầu, không nhất định sẽ tạo phản, nhưng ai biết có nhân vật đầu não nào tiếp nhận vị trí của Đường Tử Hòa hay không? Nếu có, Bạch Liên giáo trước mùng hai tháng hai phản hay không phản, khó mà nói chính xác được, cho nên chúng ta phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất."

"Ý của Hầu gia là..."

" Bản hầu muốn độngtới Thiên Tân tam vệ."

Thiên Tân tam vệ tồn tại từ năm Vĩnh Lạc thứ hai, theo chế độ thế tập của hộ Đại Minh, hơn trăm năm trôi qua, hiện giờ đại bộ phận của ba vệ đều là quân hộ thế tập quân chức đời cha ông, chế độ hộ tịch của Đại Minh rất cứng nhắc, tổ tiên nếu là quân hộ, như vậy hậu đại của hắn sẽ phải là quân hộ, bất kể ngươi có nguyện ý hay không, chức nghiệp của ngươi vừa ra sinhra đã được chú định.

Chế độ như vậy thực sự nên thúc sinh một môn học vấn mới. Đó là Đầu thai học.

Không có mộng tưởng không có tiền đồ, trừ trồng trọt ra thì là thao luyện, thăng chức thành Tổng kỳ cũng là cự ly xa không thể với, bách hộ Thiên hộ thì nằm mơ cũng đừng có hòng, sống thuần túy chỉ là để ăn cơm.

Chương 427: Ân uy đều có (2)

Tần Kham để tay lên ngực tự hỏi, nếu lúc trước mình xuyên qua trên người một quân hộ, chỉ sợ cũng sẽ không nhịn được mà tạo phản, bởi vì quá nhãn rỗi, làm người không có mộng tưởng, có khác gì cá mặn đâu.

Hiểu thì hiểu, nhưng giai cấp quyết định lập trường, trên lập trường hiện giờ của Tần Kham, tạo phản là nhất định phải trấn áp.

Chỉ huy sứ của ba vệ được mời đến quan nha Cẩm Y vệ, Tần Kham mặc áo mãng bào chính thức. Lấy ra thánh chỉ, dùng sắc mặt thân phận khâm sai trầm tĩnh tuyên bố ba quyết định đối với ba vị Chỉ huy sứ.

Thứ nhất, triều đình lại khao thưởng Thiên Tân tam vệ mười vạn lượng bạc và thịt bò thịt lợn, toàn bộ phân phát đến tay mỗi một vị tướng sĩ, tướng lãnh các cấp không thể ăn chặn.

Thứ hai, danh sách tướng sĩ ba vệ nộp cho khâm sai, chức vị tướng lãnh các cấp như Tổng kỳ bách hộ Thiên hộ thì không động. Nhưng quân hộ cơ sở nhất sẽ do khâm sai đại nhân phân phối lại, nói cách khác, tướng sĩ của ba vệ sẽ do khâm sai đại nhân triệt để xáo trộn biên chế. Phân cho mỗi một Tổng kỳ và bách hộ, không còn là quân hộ trước kia nữa, toàn bộ đổi mới.

Thứ ba, ba vệ dùng bách hộ làm đơn vị. Mỗi một bách hộ sẽ có một Cẩm y Giáo úy giám sát, phụ tá tướng lãnh bách hộ hoàn thành điều động biên chế.

Ba mệnh lệnh vừa xuống. Ba vệ Chỉ huy sứ tất cả đều thất thần.

Cái thứ nhất thì dễ nói rồi, triều đình khao thưởng tướng sĩ chính là càng nhiều càng tốt, đối với ổn định quân tâm có lợi ích cực lớn.

Nhưng cái thứ hai thứ ba là sao? Xáo trộn biên chế quân hộ cơ sở nhất, đầu tiên không nói tới quân tâm liệu có rung chuyển hay không, chỉ điều động không thôi đã là công trình lớn tới cỡ nào, mà Cẩm y Giáo úy vào phụ tá cho bách hộ, rõ ràng chính là chức

giám thị.

Ba vị Chỉ huy sứ nhìn nhau một cái, trong lòng kinh hãi không tôi.

Trước tiên lấy bạc ra để định quân tâm, tiếp theo thì không động tới tướng lãnh nhưng lại điều động quân hộ cơ sở, cuối cùng phái Cẩm y Giáo úy gia nhập bách hộ để giám thị tướng lãnh và quân hộ, nếu không ngoài dự kiến, chỉ sợ sau ba ba mệnh lệnh này, Tần Hầu gia có lẽ còn âm thầm điều động binh mã vệ sở địa phương khác, trong có kiềm chế, ngoài có uy hiếp, hay cho ân uy đều đủ.

Ba vị Chỉ huy sứ ngơ ngác nhìn nhau, mồ hôi lạnh thuận theo trán chậm rãi chảy xuống.

Ai cũng nói rừng già thì cay, vị khâm sai này tuổi còn trẻ, nhưng chuyện làm ra còn cay hơn gừng già, yêu nghiệt!

Chuyện nghĩ sâu hơn nữa, Cẩm y Giáo úy vào bách hộ giám thị, nhưng đối với Thiên hộ và Chỉ huy sứ bên trên lại không có bất kỳ hành động giám thị nào, đây... Rốt cuộc là triều đình tin tưởng họ, hay là hoài nghi họ sâu hơn, thậm chí... sinh ra sát khí?

Ba người có thể lên làm Chỉ huy sứ, tất nhiên không phải nhân vật tầm thường, nghĩ đến đây ba người cả người run lên, sắc mặt tái nhợt.

"Hầu... Hầu gia, bên trong vệ sở của hạ quan rốt cuộc có Bạch Liên giáo trà trộn vào hay không, hạ quan hổ thẹn, thực sự không biết, nhưng hạ quan thề với trời, hạ quan đối với triều đình là trung thành! Hạ quan tuyệt không có bất kỳ cấu kết gì với Bạch Liên giáo, để làm chứng cho sự trong sạch của hạ quan, tất cả quyết định của Hầu gia, hạ quan đều tán thành...."

Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ Lương Thắng vẻ mặt tái nhợt, nói xong thì cắn răng bảo: "Hầu gia, Thiên Tân gần đây không bình tĩnh lắm, hạ quan hơi có chút tâm thần không yên, hạ quan muốn đưa hết cha mẹ, thê thiếp, con cái của mình tới kinh sư, tạm tránh mưa gió, xin Hầu gia hỗ trợ phái người hộ tống..."

Hai gã Chỉ huy sứ còn lại vừa nghe vậy, vội vàng gật đầu phụ họa: "Đúng, đúng, đúng, người nhà và vợ con hạ quan cũng muốn tới

kinh sư cho biết, xin Hầu gia phái người hộ tống..."

Tần Kham vội vàng xua tay cười nói: "Ba vị đại nhân nghĩ nhiều rồi, thực sự là nghĩ quá nhiều rồi, bản hầu đến Thiên Tân là để tra bắt Bạch Liên giáo, Thiên Tân vốn là thành nhỏ quân vệ, Bạch Liên giáo trà trộn vào vệ sở cũng là rất bình thường, bản hầu chỉ muốn bắt Bạch Liên giáo đồ trong ba vệ, trừ đi khối u ác tính này cho triều đình và ba vị đại nhân, bản hầu tuyệt đối không có ý hoài nghi ba vị đại nhân, ba vị đại nhân đừng hiểu lầm."

Ba vị Chỉ huy sứ lúc này lông tơ dựng đứng, cảm thấy có một thanh đao vô hình đang đặt lên cổ mình, lúc này nếu không mau tỏ rõ thái độ với triều đình, tương lai nếu Tần Hầu gia sau khi tiêu diệt Bạch Liên giáo lật lại nợ cũ, ba người đừng nói tới tiền đồ, ngay cả tính mạng cũng mong manh.

Lương Thắng cắn răng nói: "Hầu gia, hạ quan thật sự không hiểu lầm, thực sự là phụ lão thê thiếp con cái trong nhà thường oán thán với hạ quan là Thiên Tân quá nhỏ, muốn tới kinh sư kiến thức một phen, hạ quan công vụ bận rộn, không có lúc nào rảnh đưa họ đi, hạ quan cả gan mạo muội, xin Hầu gia phái thủ hạ đưa cha mẹ thê thiếp con cái của hạ quan tới kinh sư, để bọn họ du ngoạn một phen, ân này đức này, hạ quan vĩnh viễn khắc ghi trong lòng, sau này tất có báo đáp."

Hai vị Chỉ huy sứ còn lại vội vàng phụ họa.

Tần Kham thở dài, chỉ chỉ vào ba người, cười khổ nói: "Bản hầu thực sự không có ý hoài nghi các ngươi, các ngươi làm gì thế, ài, cũng được, để các ngươi an tâm, bản hầu giờ phái người đưa người nhà các ngươi tới kinh sư du ngoạn, tất cả chi tiêu trên đường đều do bản hầu phụ trách, mấy ngày này thì các ngươi tiêu pha bỏ tiền chiêu đãi bản hầu để hồi báo."

" Đại ân đại đức của Hầu gia, bọn hạ quan cảm động đến rơi nước mắt, đa tạ Hầu gia thành toàn." Ba người khom người vái dài Tần Kham.

Tần Kham vội vàng đỡ dậy, lần lượt vỗ vai ba người, trầm giọng nói: "Bản hầu nói lại một lần, ta thực sự không có ý hoài nghi nghi kỵ các ngươi, các ngươi nghĩ nhiều rồi, nếu nói quân hộ tầm

thường không có tiền đồ, vào tà giáo muốn gây sóng gió, thừa cơ kiếm tiền đồ, bản hầu thực sự còn có chút hoài nghi, nhưng ba vị Chỉ huy sứ tiền đồ rộng lớn, phẩm hạnh đều cao, đang làm tới võ tướng tam phẩm triều đình, ai lại chạy tới cấu kết với Bạch Liên giáo tiền đồ ảm đạm, sao có thể như vậy được chứ?"

Ba người liên tục vâng dạ, tiếp theo lại một phen báo cáo trung thành, cúc cung tận tụy với triều đình như thế nào.

Tiễn bước ba vị Chỉ huy sứ, nụ cười trên mặt Tần Kham dần dần biến mất.

Lý Nhị tiến lên cười nói: "Sự tín nhiệm của Hầu gia đối với ba vị Chỉ huy sứ thật sự là làm thuộc hạ cảm động, quả thật cũng là bọn họ nghĩ nhiều, Hầu gia nói không sai, đang yên đang lành làm tới võ tướng tam phẩm, ai lại chạy tới liều mạng tạo phản với đám ô hợp Bạch Liên giáo đó, người có ngu tới mấy cũng không làm..."

Tần Kham gật đầu, trông như cảm khái vô hạn nói: "Tín nhiệm giữa Người với người là phi thường đáng quý, nó là thứ quý giá nhất của nhân tính, cũng như những phẩm chất đáng quý như hiếu đạo, nhân nghĩa, trung thành, trăm ngàn năm qua luôn được thế nhân ca ngợi tán tụng, đáng tiếc ba vị Chỉ huy sứ đối với triều đình, đối với bản hầu lại không quá yên tâm."

"Hầu gia nhân nghĩa!"

Thở dài, Tần Kham nói: "Lý Nhị, phân công Cẩm y Giáo úy vào vệ sở đi, Bạch Liên giáo nếu muốn tạo phản, chắc cũng là vào mấy ngày này."

"Vâng."

"Còn nữa..." Tần Kham dừng một chút, nói: "Ở ngoại ô kinh sư đào ít hố, Chỉ huy sứ của ba vệ nếu có dấu hiệu bất ổn, chôn hết gia quyến của bọn họ."

Lý Nhị ngạc nhiên: "Hầu gia, ngài không phải vừa nói tín nhiệm là thứ trân quý nhất sao..."

"Đúng, ta có nói, nhưng..." Tần Kham lạnh lùng lườm Lý Nhị: "... Ta thân với họ lắm à? Vì sao lại tín nhiệm họ?"

Chương 428: Bầu trời u ám

Lý Nhị hiện tại đột nhiên phát hiện ba vị Chỉ huy sứ không hề nghĩ nhiều, lo lắng của bọn họ là đúng, phản ứng của bọn họ là chính xác và đúng lúc, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, điểm mấu chốt sớm đã bị nhìn thấu lẫn nhau.

Tiêu diệt Bạch Liên giáo phiền toái nhất là ở chỗ, bọn chúng đã thẩm thấu vào ba vệ, nhưng lại không hoàn toàn thẩm thấu, nói cách khác, một vạn bốn ngàn người của ba vệ bị chia làm hai loại, một loại là nghịch tặc, một loại là quân đội triều đình, hai loại trộn lẫn với nhau không thể phân chia, vỗ về và tiêu diệt đều tồn tại tệ đoan, để hơn một vạn người xếp hàng rồi nhắm mắt lại chỉ loạn, giết một nửa thì có kẻ lọt lưới, giết toàn bộ thì có người oan uổng.

Đây là phiền toái khó giải quyết nhất, huống chi ba vệ là quân đội triều đình danh chính ngôn thuận, tuy rằng đại bộ phận bọn họ lắm khi chỉ là nông phu làm ruộng cho tướng lãnh, nhưng dù sao cũng nửa tháng luyện nhỏ một lần, một tháng thao luyện lớn một lần, chiến lực so với nông phu bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa trong tay bọn họ có vũ khí.

Tần Kham là người ghét phiền toái, đối mặt với phiền toái khó giải quyết như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra một tia oán đối với Đường Tử Hòa.

Hận nhất là loại người tạo phản một cách không thuần túy này, ngươi hoặc là dứt khoát phát triển toàn bộ ba vệ thành tín đồ Bạch Liên giáo, khi đó nếu muốn bình định, trực tiếp điều vệ sở khác bao vây ba vệ, thống khoái lâm li chém sạch họ, hoặc là lưu lại một manh mối, lưu lại hai phản đồ bị triều đình bắt.

Tham quan bị bắt có sổ sách, xã hội đen bị bắt có danh sách đảng viên, Bạch Liên giáo đồ bị bắt trừ nhắc tới Vô sinh lão mẫu ra thì chẳng có gì, nếu Bạch Liên giáo có danh sách giáo đồ Thiên Tân thì tốt quá, lấy tới tay rồi in ra, bắt kẻ nào chắc kẻ đó, việc gì phải trắc trở đau đầu như bây giờ.

Tần Hầu gia động thủ với ba vệ, phương thức động thủ rất ôn hòa, có thể nói là như gió xuân.

Buổi tối, mấy trăm Cẩm y Giáo úy cầm thủ lệnh tự tay viết của ba vị Chỉ huy sứ tiến vào vệ sở của ba vệ, Thường Phượng sau khi tập trung mọi người lại rồi phát biểu, mấy trăm Giáo úy tản ra. Từng nhóm tiến vào mười lăm Thiên hộ sở dưới trướng Thiên Tân tam vệ, Thiên Tân tam vệ lúc mới thành lập vào năm Vĩnh Lạc thứ hai đã là phối trí cả biên, mỗi vệ có năm Thiên hộ sở, dưới trướng mỗi Thiên hộ có mười bách hộ, tổng cộng một ngàn một trăm hai mươi thực viên.

Cẩm y Giáo úy ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của Tần Kham, nhân lúc trời tối tiến vào các Thiên hộ sở, ban đêm, trong phủ nha của Chỉ huy sứ ba vệ trong thành Thiên Tân đèn đuốc sáng trưng, mười lăm Thiên hộ sở ngoài thành cũng đèn đuốc sáng trưng. Người hét ngựa hí.

Mấy trăm Giáo úy theo mệnh lệnh của Tần Kham, phân biệt đóng ở trong hơn một trăm bách hộ, tay cầm danh sách quân hộ của các bách hộ, bắt đầu gọi tên điểm binh.

Quân hộ đổi chỗ, xáo trộn biên chế. Đây là sách lược thống trị Thiên Tân tam vệ của Tần Kham.

Dỡ tung các binh sĩ quân hộ thường ngày ăn uống chơi bời với nhau ra rồi phân phối lại, tổ chức Bạch Liên giáo náu mình trong ba vệ sẽ bị đánh cho trở tay không kịp, tổ chức nhỏ dùng bách hộ làm đơn vị hình thành lập tức sụp đổ, nếu muốn ngưng tụ thành đoàn thể, thời gian phải bỏ ra không chỉ một tháng hai tháng, có đoạn thời gian dư dả này. Đủ để Tần Kham tung lưới lớn rồi tiêu diệt nó một cách sạch sẽ.

Đương nhiên, cái gọi là biết dịch khó đi, chuyển đổi hơn một vạn quân sĩ cơ sở là công trình lớn cỡ nào. Giữa Quân hộ và tướng lãnh bách hộ Thiên hộ cơ bản chẳng khác nào nông nô và chủ nông nô, bất luận quan hệ như thế nào, chung quy cũng đã hình thành quan hệ lợi ích cố định lâu dài, một mệnh lệnh này của Tần Kham đã cham tới lợi ích của bao nhiêu Thiên hộ và bách hộ. Sẽ tạo lên sóng gió cỡ nào ở Thiên Tân tam vệ, Tần Kham sớm đã nghĩ đến.

Theo các Cẩm y Giáo úy đồng thời tiến vào các bách hộ. Còn có từng hòm từng hòng bạc và từng tảng thịt lớn, các Giáo úy án theo phân phó của Tần Kham, chuyện thứ nhất phải làm sau khi vào doanh chính là phát tiền phát thịt cho quân sĩ.

Quân sĩ Trong quân vui mừng ủng hộ, các tướng lãnh bách hộ Thiên hộ thì khuôn mặt tươi cười, hô to hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, nhưng trong lòng nghĩ gì thì không nói cho người ngoài hay.

Cùng lúc đó, một con khoái mã mang theo tấu chương của Tần Kham trình cho Chu Hậu Chiếu và và chạy như bay vào kinh, trong tấu chương thuật lại quá trình Tần Kham tra bắt Thiên Tân Bạch Liên giáo, cùng với sự thật là Bạch Liên giáo đã thẩm thấuvào ba vệ, đồng thời xin điều đại quân của vệ sở ba phủ Bắc Trực Đãi là Bảo Định, Hà Gian, Chân Định từ từ tiến tới Thiên Tân, từ ba mặt tây, bắc, nam hình thành thế bao vây trên quân sự đối với Thiên Tân.

Bạc, thịt vào doanh, quân sĩ bình thường không biết chân tướng lòng tràn đầy vui mừng, không khí trong thành ngoài thành Thiên Tân lại dần dần ngưng trọng.

Hai ngày qua đi, nội các và Binh bộ kinh sư thương nghị về tấu chương của Tần Kham, điều sáu vệ sở của ba phủ Bảo Định, Hà Gian, Chân Định, tổng cộng hơn ba vạn đại quân tiến tới Thiên Tân, Cẩm Y vệ và Đông Hán cũng đã tăng số mật thám và nhân thủ tới Thiên Tân, trong mấy ngày nay, thương hành mặc áo da cừu, tiểu thương đẩy xe, tiên sinh xem bói, lang trung lắc chuông. Mật thám của Hán Vệ dùng các loại thân phận cải trang tiến vào Thiên Tân, trong thành tự dưng có thêm nhiều người lạ.

Cẩm Y vệ và Đông Hán gửi nhiều mật thám tới như vậy, nhân dân Thiên Tân chất phác thiện lương cảm thấy không biết làm sao, trong thành có thêm vài ba, thâm chí mấy chục khuôn mặt lạ còn dễ nói, nhưng tự dưng bỗng nhiên có thêm cả ngàn khuôn mặt xa lạ, giống như thành Thiên Tân bỗng nhiên biến thành một quả trứng thối có lỗ hổng, cả ngàn con ruồi bâu vào, bâu trứng thì bâu trứng, nhưng lại còn là đủ loại kiểu dáng hình tượng như thương nhân, tiểu thương, lang trung, mỗi ngày thản nhiên như không giả vờ giả vịt mời chào sinh ý trên đường, thực sự là có hiềm nghi

khinh bỉ chỉ số thông minh của bách tính toàn thành.

Trong quan nha Cẩm Y vệ Thiên Tân.

Tần Kham mặt âm trầm, lườm Lý Nhị đang cười xấu hổ đằng trước.

"Giỏi, làm rất khá, thành Thiên Tân trong mấy ngày ngắn ngủi có thêm năm trăm thương hành, ba trăm lang trung, hai trăm tiên sinh xem bói. Bách tính Toàn thành chỉ có hai ngàn hộ, chia đều cứ mỗi bốn hộ gia đình thì có một thương hành phục vụ riêng, mỗi bảy hộ gia đình thì có một vị đại phu, cứ mỗi mười hộ gia đình thì có một người xem bói, sau này các bách tính buổi sáng rời giường tản bộ, ra khỏi cửa trước hết phải xem một quẻ hỏi cát hung, đi được hai bước thì có đại phu tóm tay họ xem mạch, tiếp theo một đám thương nhân sẽ ùa tới mời họ mua hàng. Cái đám gia hỏa này là phát hiện thương cơ hay là đào được bảo tàng ở thành Thiên Tân."

Lý Nhị cười gượng nói: "Hầu... Hầu gia thứ tội, chuyện này thực sự không thể trách thuộc hạ, Cẩm Y vệ kinh sư chỉ điều tới hơn bốn trăm người, những người tỏa ra phố phường Thiên Tân ngay cả dấu vết cũng không lưu lại, quá đáng là bọn Đông Hán, chẳng nói chẳng rằng. Đột nhiên phái hơn một ngàn người từ kinh sư tới đây, Hầu gia năm trước không phải đã từng có thương nghị với Đới công công của Đông Hán, nói vụ án Bạch Liên giáo Thiên Tân, Hán Vệ chung sức hợp tác sao? Đới công công có lẽ là là muốn thể hiện một chút trước mặt Hầu gia, không ngờ là thể hiện hơi quá."

Tần Kham xoa xoa mặt, cười khổ mấy tiếng.

Hán Vệ tranh đấu hơn trăm năm, trong hơn trăm năm chức quyền chồng chéo, quyền lực và trách nhiệm khó phân, chuyện Cẩm Y vệ có thể quản, Đông Hán cũng có thể quản, lần này lùng bắt Thiên Tân Bạch Liên giáo, Hán Vệ đấu đá hơn trăm năm lần đầu tiên bắt tay, hợp tác thực sự là phá lệ. Lần đầu tiên hợp tác, điều hành và phối hợp nhân viên khó tránh khỏi không thuận. Ví dụ như việc phái mật thám này, Đới Nghĩa cũng không phải muốn tranh công, quả thật là muốn biểu hiện một phen trước mặt Tần Kham, sau lưng yêu mị hiến công tất nhiên vẫn là mưu cầu lợi ích.

Năm trước dùng tài khoản của Cẩm Y vệ cho ngự mã giám Trương

Vĩnh mượn năm mươi vạn lượng bạc để phát lương, trên đời không có tường không lọt gió, sau khi chuyện truyền ra, hộ khốn cùng sống không được thuận tâm đã động lòng.

Sau khi Tần Kham đến Thiên Tân Đới Nghĩa phái người gửi tới mấy phong thư. Ngữ khí trong thư cực kỳ nịnh nọt, sau khi hỏi han ân cần thì liền kể khổ, nói Lưu Cẩn ở ti lễ giám cản tay khắp nơi, Đông Hán cũng liên tiếp bị Tây Hán áp chế. Trong Nửa năm thu nhập của Đông Hán bị giảm một nửa, chốt lại là một câu, hán trưởng không phát lương.

Phải nói đồng minh lợi ích của Tần Kham hiện giờ trong cung, đi lại gần nhất chỉ có hai vị Trương Vĩnh và Đới Nghĩa này. Tần Kham dày bên này tất nhiên không thể mỏng bên kia, vốn định sau khi hồi kinh sẽ cho Đới Nghĩa chút bạc, để Đới công công số khổ sau khi nhận bạc rồi sẽ tiếp tục chịu nước miếng của Lưu Cẩn thêm ít ngày.

Chương 428: Bầu trời u ám (2)

Không ngờ Đới công công rất thiếu kiên nhẫn, thấy Tần Kham mãi không tỏ thái độ, thế là tam tỉnh ngô thân, sau khi rút kinh nghiệm xương máu, đoán Tần Hầu gia tính tình thực tế, không thích loại chỉ giỏi nói, thế là dứt khoát làm ra chút thành tích cho Tần Hầu gia xem, tương lai khi há miệng xin tiền cũng vững tâm hơn.

Cho nên Đới công công nhiệt tình vì lợi ích chung đầu óc nóng lên, làm ra chuyện này hoang đường đồng thời tăng phái hơn một ngàn mật thám Đông Hán tới Thiên Tân.

Chuyện đau đầu còn chưa giải quyết, Đới Nghĩa lại chạy đến tạo thêm phiền cho hắn, Tần Kham cảm thấy rất đau đầu.

Lý Nhị cẩn thận nói: "Hầu gia, đầu lĩnh của Đông Hán lần này là hai vị chấp sự, hơn nữa đềulà thái giám, xem ra là người thân cận bên cạnh Đới công công, lúc này bọn họ cũng phát hiện mình làm sai rồi, đang quỳ gối ở tiền viện chờ Hầu gia trách phạt."

"Trong thành lưu lại hai trăm thám tử Đông Hán, bọn còn lại thì bảo cút đi, Lý Nhị ngươi ra ngoài gõ hai thái giám đó một trận, lần này tra bắt Bạch Liên giáo không phải là chuyện nhỏ, tin tức tra được nếu dám giấu diếm, không cần phải thông báo gì cho Đới Nghĩa, bản hầu sẽ đốt đèn trời họ ngay tại chỗ."

Lý Nhị cười âm hiểm vâng dạ, tiếp theo sắc mặt nghiêm lại, thấp giọng nói: "Hầu gia, chuyện xáo trộn biên chế của ba vệ đã bắt đầu tiến hành, ba vệ có chút xao động, gián điệp Cẩm y Giáo úy báo lên tin tức, tướng lãnh như Thiên hộ bách hộ của ba vệ cũng có chút bất mãn, ngại hung danh của Hầu gia và sự uy hiếp của triều đình. Khụ, thuộc hạ lỡ lời, là uy danh của Hầu gia, tướng lãnh các cấp không oán trách, cũng không dám công nhiên đối kháng."

Tần Kham gật gật đầu: "Có thể lý giải, dù sao chạm tới lợi ích của bọn họ, có điều ổn định ba vệ là quan trọng nhất, vả lại Bạch Liên giáo đã thẩm thấu vào ba vệ, ba vị Chỉ huy sứ có lẽ là trong sạch, nhưng bách hộ Thiên hộ phía dưới có cấu kết với Bạch Liên giáo hay không thì khó mà chắc được, biên chế không xáo trộn, ba vệ

tất sẽ phản, các tướng lĩnh có bực tức tới mấy thì bản hầu cũng quyết định không thay đổi."

"Hầu gia, các tướng lĩnh tuy rằng không dám công nhiên đối kháng, nhưng quân doanh của ba vệ và bên trong thành thị Thiên Tân thì lời đồn đã bay đầy trời."

" Lời đồn thế nào?"

"Lời đồn nói Hầu gia vì trảm thảo trừ căn Bạch Liên giáo Thiên Tân, không chỉ thượng tấu triều đình xoá bỏ thành Thiên Tân, hơn nữa còn còn định xử tử toàn bộ một vạn bốn ngàn quân sĩ của ba vệ, tấu xưng với triều đình là Bạch Liên tạo phản, Hầu gia bình định chém đầu hơn vạn, nói Hầu gia muốn dùng hơn một ngàn cái đầu người này lên để tranh công tấn tước với triều đình."

Tần Kham ngẩn người, tiếp theo trong lòng tức giận: "Ta có xấu xa vậy không? Thành Thiên Tân nằm giáp Bột Hải, cũng là hải cảng thiên nhiên, lại là tấm chắn của kinh sư, vị trí trọng yếu, ta sao có thể xóa bỏ nó? Xử tử hơn một vạn người của ba vệ lại càng vớ vẩn, không nói đến tướng lãnh của ba vệ đều là triều đình phong, chỉ triều đình kinh sư thôi cũng đã có bao nhiêu ánh mắt đ nhìn chằm chằm vào ta, ta nếu làm bậy như vậy, sau khi hồi kinh làm sao mà sống?"

Lý Nhị cười gượng nói: "Hầu gia, lời đồn từ trước đến nay đều là vớ vẩn nực cười, nhưng mà bách tính không phải trí giả, dưới sự nghe nhầm đồn bậy, lời đồn có vớ vẩn tới mấy lọt vào tai bách tính cũng đều cực kỳ đáng tin, miệng nhiều người xói chảy vàng, ba người thành hổ, cổ kim người thành đại sự, đều là dùng lời đồn để lừa lường gạt bách tính, tăng thanh thế."

" Nói tới cổ vũ thanh thế, lời đồn trong thành trừ mắng ta ra, hình tượng của Bạch Liên giáo nói vậy chắc càng rực rỡ hơn chứ?" Tần Kham cười hỏi.

" Hầu gia đoán rất đúng, lời đồn còn nói, Bạch Liên giáo tuy không được triều đình dung thứ. Nhưng mấy năm nay ở Thiên Tân ban ơn cho bách tính, cứu tế thóc gạo, trừ bạo giúp kẻ yếu, những chuyện họ đã làm cho bách tính, ai nấy đều thấy. Còn có rất nhiều lời nói đại nghịch bất đạo, thuộc hạ không dám nói, Hầu gia,

những lời đồn này lưu truyền đã mấy ngày trong quân và trong thành, đúng vào lúc Hầu gia xáo trộn biên chế của ba vệ. Quân tâm và dân tâm của Thiên Tân đã có dấu hiệu bất ổn."

"Đây đại khái là Bạch Liên giáo để khởi sự mà làm ra một cú cuối cùng." Tần Kham thở dài, lập tức trên mặt hiện lên một nụ cười tà dị: "Lý Nhị, ngươi đi làm một chuyện cho bản hầu, phá những lời đồn này?"

"Chuyện gì?"

"Đương nhiên là một chuyện rất lương thiện rồi."

Một trận mưa xuân đầu tiên triền miên như tơ, dưới bầu trời âm u, năm sau lữ nhân tình trạng nhếch nhạc tập tễnh đi trên đường mưa lầy lội.

Cầm đầu là một nữ tử, nàng ta mặt trắng nõn, dung mạo khuynh thành, nhưng trong mắt lại là vẻ lạnh lùng và đờ đẫn, chính là Đường Tử Hòa sau khi trúng mai phục của Tây Hán thì gian nan chạy trốn.

Lần mai phục đó đã làm Đường Tử Hòa phải trả một cái giá thảm trọng, lão đệ huynh Bạch Liên giáo đồng hành hơn nửa chết dưới ám tiễn của phiên tử Tây Hán. May mắn lúc ấy đám người Đường Tử Hòa bị vây ở rìa quan đạo, ám tiễn từ trong rừng bắn ra hai đợt, Cát lão ngũ liền quyết đoán bảo vệ Đường Tử Hòa xông lên quan đạo, lão đệ huynh phía sau thì liều chết hộ vệ. Mọi người liều mạng xông ra, bởi vì ngoài thành Thiên Tân khắp nơi đầy là Cẩm Y vệ, Tây Hán cũng không dám làm quá lộ liễu mà chọc giận Tần Kham, đối với Tây Hán mà nói, Tần Kham là tồn tại vô cùng tà ác, một người dám giết mấy ngàn phiên tử Đông Hán. Nhất định không ngại giết thêm mấy phiên tử Tây Hán.

Thế là đợi cho đám người Đường Tử Hòa lên quan đạo, phiên tử Tây Hán đuổi theo một hồi liền không dám đuổi nữa, lặng lẽ ẩn hình rút lui, đám người Đường Tử Hòa mới nhặt lại được tính mạng.

Trong mưa xuân như tơ, năm sáu người bước thấp bước cao đi trên đường đất lầy lội, nghiêng ngả lảo đảo tiến về phía trước, ai

nấy đều trầm mặc, tâm tình so với thời tiết âm u ám còn thấp hơn.

Phía sau rầm, cuối cùng cũng có người ngã xuống, tiếp theo truyền đến tiếng hô bi thiết của Cát lão ngũ: "Thạch đầu! Cố gắng lên! Đường cô nương trong tay hết thuốc rồi, phía trước mười dặm có chợ, chúng ta vào đó mua thuốc trị thương cho ngươi, Thạch Đầu."

Hán tử trẻ tuổi tên là Thạch Đầu mặt tái nhợt, cười yếu ớt, tiếp theo ho khan mấy tiếng, vải trắng băng trước ngực trong nháy mắt đã ướt đẫm máu.

"Đường cô nương... Xin lỗi, đường phía dưới ta không thể đi cùng các ngươi nữa rồi, Đường cô nương, ngươi... đã không còn là Hồng Dương Nữ, chúng ta cũng không phải người của Bạch Liên giáo, nhưng.... Sau cùng ta vẫn muốn hỏi ngươi, chúng ta.... Mỗi ngày bái Vô sinh lão mẫu, thực sự có vị thần tiên này hay không? Ta có phải sắp được thấy nàng ta không?"

Đường Tử Hòa quỳ trước mặt hắn, cúi đầu nước mắt rơi như mưa, lại mím chặt môi, lúc này, bảo nàng ta làm sao có thể nói ra những lời lừa gạt hắn được nữa?

Trên mặt Thạch Đầu bỗng ửng đỏ, cũng không biết là khí lực từ đâu ra, hắn nắm chặt tay Đường Tử Hòa: "Đường cô nương, phật Di Lặc thực sự đã hàng thế sao? Thời kỳ hồng dương, sau cùng Quang Minh sẽ áp đảo tai hoạ, đúng không?"

Cát lão ngũ lớn tiếng khóc to: "Phật Di Lặc cái cứt! Hồng Dương cái cứt! Thạch Đầu ngốc, đám người chúng ta đều đã biết Bạch Liên giáo là cái gì! Chỉ có ngươi là ngốc nhất, thật sự tin vào Vô sinh lão mẫu chó má đó."

Thạch Đầu cười yếu ớt: "Ngũ thúc, ta đâu có tin, khi Đường cô nương phản Bạch Liên, ta có do dự chút nào đâu? Tình cảm... mới là thứ quan trọng nhất, trong lòng ta trống rỗng, cứ muốn tìm một thứ để tin, Vô sinh lão mẫu cũng được, phật Di Lặc cũng được, có họ, tâm ta như được lấp đầy, sống cũng có sức hơn."

"Thạch Đầu, bách tính không hiểu cái này, trơ mắt ra đi tin, cái chúng ta làm chính là chuyện đi mê hoặc nhân tâm này, chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu sao?"

Thạch Đầu tựa hồ mệt lắm rồi, chậm rãi nhắm mắt lại, thở hổn hển nói: "Ngũ thúc, Bạch Liên giáo đối với chúng ta như vậy, nhưng không biết vì sao, trong lòng ta cũng không trách bọn họ, thật sự, bất kể lần mai phục đó có phải huynh đệ Bạch Liên giáo làm hay không, ta cũng không hận, thời kỳ hồng dương, thiên địa hắc ám, tất cả thủ đoạn đều là để chống lại tai họa, đều là bổn phận phải làm."

Nói xong giọng Thạch Đầu càng lúc càng yếu, lại mang theo một nụ cười tựa như ảo mộng: "Ngũ thúc... Ta cảm thấy Vô sinh lão mẫu nhất định có tồn tại, các ngươi nhớ lại giáo lí của chúng ta đi, chân thiện mỹ làm sao, tinh thuần làm sao, so với tuyết trên mặt đất còn sáng hơn, chân không gia hương nhất định là nơi đẹp nhất, ta.... Ta hình như đã nhìn thấy Vô sinh lão mẫu, nàng ta.... Nàng ta đang tới đón ta..."

Nói xong, người Thạch Đầu mềm oặt, tuyệt khí.

Mọi người quỳ xuống đất khóc lớn, hốc mắt Đường Tử Hòa đỏ bừng, nước mắt không ngừng chảy xuống má, nhưng vẫn mím chặt môi, không muốn khóc thành tiếng.

Cát lão ngũ vết thương đầy người, khóc lóc hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đường Tử Hòa: "Đường cô nương, Thạch Đầu cả đời sống một cách hồ đồ, còn ngươi thì sao? Ngươi sẽ không cũng giống như hắn, cho rằng kẻ lần trước bố trí mai phục là Bạch Liên giáo Mã Tứ chứ hả?"

Chương 429: hư thực thật giả

Thạch Đầu đã chết, một Bạch Liên giáo Bạch Liên giáo bình thường, tới chết vẫn còn hướng tới chân không gia hương, rất tin Vô sinh lão mẫu.

Cát lão ngũ rơi lệ nhìn chằm chằm Đường Tử Hòa: "Đường cô nương, mai phục lần trước ngươi vẫn nghĩ là Mã Tứ bố trí sao?"

Đường Tử Hòa khóc như hoa lê trong mưa, ánh mắt có một loại bối rối không biết phải làm sao, cắn chặt răng nói: "Đúng! Chính là Mã Tứ bố trí! Ta và hắn kết thù lớn nhất, chúng ta phản Bạch Liên, hắn tiếp nhận hương đường Thiên Tân, có năng lực điều động nhân thủ..."

Cát lão ngũ lớn tiếng quát: "Đường Tử Hòa! Ngươi tỉnh lại đi! Chúng ta kết thù với ai lớn nhất? Không phải Mã Tứ, là triều đình! Là Tần Kham! Chúng ta mấy năm nay làm mua bán phản triều đình, triều đình mới là kẻ địch lớn nhất một lòng muốn dồn chúng ta vào chỗ chết!"

Đường Tử Hòa mím môi, lắc đầu nói: "Không, Tần Kham sẽ không làm như vậy! Hắn muốn đẩy ta vào chỗ chết, chỉ cần ra lệnh đóng kín cửa thành là được, việc gì phải tối nhiều công sức đón lõng chúng ta ở trong rừng cây ngoài thành?"

"Tốt nhiều công sức là để một lưới bắt hết chúng ta, hắn không chỉ muốn giết một mình ngươi, Đường Tử Hòa, ngươi luôn là người thiện mưu lược nhất, ngươi làm sao vậy? Chuyện rõ ràng Như vậy bày ra trước mắt mà ngươi không ngờ lại không nhìn ra? Chẳng lẽ đúng như Mã Tứ nói, ngươi đã nảy sinh tình ý với Tần Kham? Trong Quan nha không hạ sát thủ với hắn, quả thật là vì cố kỵ nghiệp lớn của chúng ta, hay là... Ngươi không nỡ giết hắn?"

Một câu đã đâm thủng giấy cửa sổ mỏng manh, Đường Tử Hòa cả người run lên, vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn chằm chằm Cát lão ngũ, mắt đẹp ánh ra sát khí.

"Cát lão ngũ, Đường Tử Hòa ta dẫn các huynh đệ vào sinh ra tử

mấy năm nay, ngươi cảm thấy ta là loại người không để ý tới đại nghĩa ư? Trong Quan nha không xuống tay với Tần Kham, là vì trước mắt thế cục Thiên Tân rất loạn, Bạch Liên giáo loạn trong giặc ngoài, nếu giết khâm sai Minh đình, triều đình tất nhiên sẽ hưng binh trả thù, tổng đàn phái một Mã Tứ tới đã khiến hương đường Thiên Tân chúng ta bất ổn, giờ mà còn đi chọc triều đình, chúng ta tất sẽ gặp tai ương ngập đầu."

Đường Tử Hòa cắn môi nói một hồi, nước mắt lại tí tách rơi.

Chuyện Thế gian, ngôn ngữ có thể giải thích tất cả, nhưng ngôn ngữ có thể lừa người, song có thể dối lòng chăng?

Cát lão ngũ và mấy tên lão đệ huynh nghe Đường Tử Hòa giải thích, vẻ mặt lại càng lúc càng thất vọng.

Tập thể này đã tiếp cận ranh giới sụp đổ rồi.

"Cát lão ngũ, các ngươi không tin ta ư?" Đường Tử Hòa chỉ cảm thấy đau lòng, lúc trước phản Bạch Liên giáo, cơ nghiệp mấy năm gây dựng nói bỏ là bỏ, khi đó nàng ta cũng chưa từng đau đớn như vậy.

"Đường cô nương, chúng ta là không tin triều đình! Tỉnh táo lại đi, nhiều huynh đệ như vậy không nói hai lời giao mạng cho ngươi, chỉ cầu ngươi ít nhiều yêu quý mạng của các huynh đệ một chút, chúng ta là phản tặc, cả đời cũng không thay đổi được thân phận, đối với một đại quan triều đình lại nảy sinh tình ý, ngươi không biết là rất hoang đường sao?" Cát lão ngũ vô cùng đau đớn nói.

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Luôn miệng nói là Tần Kham mai phục, Cát lão ngũ, chứng cớ đâu?"

Một mũi tên mang theo vết máu loang lổ xuất hiện trước mắt Đường Tử Hòa. Bàn tay cầm mũi tên của Cát lão ngũ khẽ run.

Đây là một mũi tên được chế tác rất tiêu chuẩn, thân tên đen xì, dài hai thước chín tấc, phần lông vũ ở đuôi tên chế tác rất tinh tế, sát khí lẫm nhiên.

Quân nhân liệp hộ Dân gian phần lớn là có tên người chế tạo tên, nhưng mà làm được tinh xảo chi tiết như vậy lại chỉ có cục chế

tạo kinh sư, chuyên cung cấp tên chế thức cho đoàn doanh hoàng thành Hán Vệ dùng - điêu linh vũ tiễn.

Đường Tử Hòa nhìn chằm chằm mũi điêu linh vũ tiễn đen xì này, tim như chìm vào vực sâu.

"Tần - Kham."

Rừng núi vang vọng tiếng hét tan nát cõi lòng của Đường Tử Hòa.

Cùng ngày, văn thư điều động của Binh bộ phát tới ba phủ Hà Gian, Bảo Định, Chân Định, quân lệnh khẩn cấp, Chỉ huy sứ của ba phủ tổng cộng sáu vệ sở sau khi nhận được điều lệnh của Binh bộ, không dám chậm trễ, điểm đại quân dưới trướng, chậm rãi xuất phát tới Thiên Tân.

Hơn ba vạn quân sĩ của Sáu vệ dùng ba mặt tây, bắc, nam hình thành trạng thái bao vây trên quân sự đối với Thiên Tân, trừ Bột Hải phía đông, thành Thiên Tân đã bị triều đình bao vây chặt chẽ, trong lặng lẽ, Bắc Trực Đãi Đại Minh không khí chiến tranh dầy đặc, sát khí khắp trời.

Đại quân của sáu vệ khi còn cách Thiên Tân hai trăm dặm, ba vị Chỉ huy sứ của Thiên Tân tam vệ bị bệnh rất đúng lúc, cũng rất thống nhất, toàn bộ bị phong hàn, thuốc kê cũng giống hệt nhau, ba phần thuốc đều mua cùng một chỗ, lấy với giá bán sỉ. Trong thành Thiên Tân, các bách tính vẫn sống những ngày tháng không bình tĩnh.

Bất kể là sống những ngày tốt hay xấu thì miệng người vẫn không thể ngậm mãi được, đề tài người hữu tâm chế tạo càng lúc càng rầm rĩ, lời đồn càng truyền càng thật, tin tức khâm sai Tần Hầu gia muốn xóa bỏ thành Thiên Tân, còn muốn hạ sát thủ chém đầu toàn bộ tướng sĩ của ba vệ hòng lấy quân công truyền bá huyên náo.

Bách tính cả thành hoảng sợ bất an, sống đã mấy đời trong cái tòa thành nhỏ này, các bách tính đa quen với cuộc sống bình tĩnh, cho dù nghèo khó, nhưng cũng biết đủ. Con người khó rời cố thổ, lời đồn trong thành nổi lên khắp nơi, bỗng nhiên truyền ra khâm sai đại nhân muốn di dời bách tính cả thành.vứt bỏ cả một tòa thành Thiên Tân đang yên ổn, làm các bách tính lập tức cảm thấy phi

thường phẫn nộ.

Thành Thiên Tân lại bắt đầu rung chuyển bất an.

Trong không khí u ám. Trong thành bỗng nhiên xảy ra một chuyện quỷ dị.

Mưa xuân rơi cả mấy ngày, trên đường không có bóng người, tiểu thương tốp năm tốp ba tránh mưa dưới mái hiên cửa hàng mặt phố, nhìn bầu trời âm trầm, buồn bã thở dài, không biết là thở dài về tiền đồ của mình hay là người nhà.

Một tiếng hét như heo bị chọc tiết phá vỡ sự yên tĩnh của trời mưa xuân.

"Giết người - Bạch Liên giáo giết người rồi! Cứu mạng." Tiếng kêu vừa phát ra liền im bặt.

Bách tính đang trú mưa dưới mái hiên ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, thấy một hán tử đầu buộc khăn trắng tay múa một thanh cương đao sáng rực như tuyết, vết máu trên lưỡi đao rất chói mắt, thuận theo lưỡi đao chảy xuống mặt đường lầy lội.

Mấy người ăn mặc như bách tính thì chạy trối chết phái trước, trên khuôn mặt đẫm máu là một mảng kinh hoàng tuyệt vọng, vừa chạy vừa hô cứu mạng, phía sau là một đám hán tử dũng mãnh xách đao lướt nhanh qua họ, vẻ tàn ác trong mắt chợt lóe, một đao chém xuống, bách tính chạy cuối hét thảm một tiếng, ngã vào bùn đất, máu tươi túa ra xen lẫn với nước bùn, tạo thành một cảnh tượng khiến người ta nhìn thấy mà ghê người.

Các bách tính đang trú mưa Dưới mái hiên thấy một màn này đều kinh hồn táng đảm, muốn chạy nhưng lại sợ bị hung đồ Bạch Liên giáo không phân tốt xấu cũng giết cả bọn họ, mọi người sợ tới mức đứng ngơ ngác dưới mái hiên, không dám động đậy.

Trong ngươi chạy ta đuổi, hán tử Bạch Liên giáo cuối cùng đã một đao chém chết bách tính đang chạy trối chết, một Bạch Liên giáo đồ mặc áo đen cầm đầu hung tợn nhổ một bãi nước bọt xuống thi thể đang nằm dưới đất: "Đồ chó nuôi, vào Bạch Liên giáo chúng ta không nộp tiền nhan đèn, tưởng hương đường Bạch Liên giáo là

nhà từ thiện à?"

Bách tính Dưới mái hiên lập tức kinh ngạc vạn phần.

Bạch Liên giáo trong thành Thiên Tân sớm đã nổi tiếng, bách tính bất kể hợp pháp hay là phi pháp, ai đối với bọn họ tốt thì theo người đó, mấy năm nay luôn có láng giềng nói lão đại lão đại lão Nhị Lý gia vào hương đường, bách tính nghèo khó trong thành thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhận được gạo thóc cứu tế của Bạch Liên giáo, nhưng mọi người chưa từng nghe nói Bạch Liên giáo không ngờ thu tiền nhan đèn của bách tính.... Chẳng lẽ hiện giờ quy củ của Bạch Liên giáo thay đổi rồi à?

Trong hoang mang, cuối phố truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, hán tử áo đen khinh miệt quay đầu lại nhìn, cười nói ha ha: "Cẩu quan binh lại tới bắt chúng ta, các huynh đệ, té thôi."

Cẩm y Giáo úy Tuần phố chạy đến hiện trường án mạng, thấy thi thể nằm trong đống bùn, thở dài tiếc hận, một đội tiếp tục đuổi theo Bạch Liên giáo, một đội khác thì vội vàng thu liễm thi thể trên đất.

Một người bộ dạng Tổng kỳ lườm bách tính đang xem náo nhiệt, như có thâm ý thở dài: "Thế nhân ngu xuẩn, luôn cho rằng Bạch Liên giáo là thứ tốt lành, hết đám này tới đám khác như không muốn sống vào hương đường, bái lão mẫu, còn liên tục chửi bới triều đình, nói tốt cho Bạch Liên giáo, người ta đã muốn chết, có cản cũng chẳng cản được! Đưa những người này vào quan nha, lát nữa tìm khổ chủ, không có gia quyến thân nhân thì đưa ra ngoài thành đào cái hố chôn đi."

Bạch Liên giáo Giết người tới đi như gió, Cẩm Y vệ thu thập tàn cục cũng tới đi như gió, trong thời gian hai nén hương, trên đường lại khôi phục yên tĩnh, bách tính đứng dưới mái hiên vẻ mặt đờ đẫn nhìn vết mau còn lưu lại trên đất, vết máu đỏ sẫm rất bắt mắt, các bách tính ngơ ngác nhìn nhau, một cỗ hàn ý từ trong đáy lòng chợt nảy sinh.

Năm sáu cỗ thi thể được khiêng vào tiền viện quan nha, cửa lớn nha môn vừa đóng, các thi thể bỗng nhiên như cá chép nhảy dựng lên, không khí đang yên lặng bỗng biến đổi, người khiêng và người

được khiêng đều cười ha ha.

Chẳng bao lâu sau, hơn mười hán tử vừa rồi đóng giả Bạch Liên giáo cũng thay một thân xiêm y sạch sẽ lặng lẽ lẻn vào trong viện.

Chương 430: Xua đuổi Bạch Liên

Đám người vừa rồi còn chém giết khiến trời đất đen kịt lúc này ngươi đấm ta một quyền, ta vỗ ngươi một chưởng, hi hi ha ha cười đùa.

"Lão Thường, làm không tồi." Lý Nhị hung hăng đấm Thường Phượng một quyền: "Nhìn một thân sát khí vừa rồi của ngươi, tư thế chém đao lão luyện, bộ dạng phản tặc rõ ràng, người không biết còn tưởng rằng ngươi trời sinh đã chính là nhân tài làm mua bán tạo phản, vừa rồi đao chém lão tử đó rất thâm, lưng lão tử sưng cả lên này, nói đi, thường ngày rốt cuộc là có bao nhiêu bất mãn đối với lão tử, định mượn chuyện ngày hôm nay để công báo tư thù à? Vừa rồi hình như còn mắng lão tử là chó nuôi, phải không?"

Thường Phượng nhếch miệng cười cười: "Không phải là diễn trò thôi à, Hầu gia đã phân phó, nếu đã diễn trò thì phải làm cho giống, chẳng những bộ dạng phải giống, còn phải bắt chước cả tâm lý và tính cách của nhân vật."

Lý Nhị tức giận đến mức hung hăng đá cho Thường Phượng một cước lảo đảo, cười mắng: "Tâm lý với chả tính cách con mẹ ngươi! Tiểu tử ngươi rõ ràng là muốn diễn giả làm thật giết chết lão tử, sau đó ngươi lại ngồi lên vị trí của ta có đúng không?"

"Lý Thiên hộ, ngươi cứ đổ oan cho ta."

"Tiếp sau còn mấy buổi diễn nữa, nên đổi sang lão tử đuổi giết ngươi, ngươi nhớ kêu thảm thiết một chút, vừa kêu vừa giãy dụa như lợn dưới đao đồ tể ấy."

"Rồi rồi, ngài bảo sao làm vậy."

"Còn nữa, lão tử cũng phải ở trước mặt bách tính chửi ngươi một tiếng 'chó nuôi'."

Thường Phượng bất đắc dĩ nói: "Ngài cứ tùy tiện."

"Còn ngươi thì vô cùng cao hứng đáp ứng một tiếng "Ôi"

"Họ Lý, lão tử thực sự hối hận vừa rồi sao không thực sự một đao chém chết ngươi."

Không theo lý ra bài chính là loại người như Tần Kham.

Người bình thường bị nói xấu, phần lớn sẽ giận tím mặt, người tự biện có, người chửi mắng ầm ĩ có, người hàm dưỡng tốt thì tức ở trong lòng, bên ngoài thì cố nặn ra nụ cười, nói một câu "lời đồn dừng ở trí giả", sau đó thì cố gắng bày ra tư thế trí giả, về nhà đóng cửa lại, một mình đập đầu vào tường mà khóc.

Tần Kham khác, không tức cũng không giận, hắn dùng phương thức của mình để trả thù lại.

Phương pháp trả thù rất đơn giản, biện giải không được thì dứt khoát thôi không biện giải nữa, ai vu oan cho ta thì ta vu oan lại hắn, ta đã ô uế thì ngươi cũng đừng mong sạch sẽ.

Thế là, Tần Kham và Bạch Liên giáo ở Thiên Tân bắt đầu một trận đấu pháp, nói dễ nghe thì cái này gọi là dư luận chiến, nói khó nghe thì chính là hắt nước bẩn vào nhau.

Thành Thiên Tân cùng trong một ngày xảy ra sáu sự kiện giết người, hung thủ đều là "Bạch Liên giáo đồ", người bị giết đều là "Bách tính Bình dân", lý do giết người rực rỡ muôn màu, người cự tuyệt nhập giáo giết, không nộp tiền nhan đèn giết, lý do kỳ quái nhất, một bách tính nào đó mỉm cười với Cẩm y Giáo úy tuần phố, vị nhân huynh thích cười này sau hai canh giờ - chết.

Từng vụ huyết án, tựng cỗ thi thể được khiêng vào quan nha, từng đám hung đồ Bạch Liên giáo hung thần ác sát.

Không khí khủng bố càng lúc càng đậm ở trong thành, các bách tính cuối cùng phát hiện, Bạch Liên giáo vẻ mặt ôn hoà ngày xưa đã trở nên hoàn toàn xa lạ, bọn họ trở nên giống như những con chó điên, lộ ra răng nanh với bách tính trong thành Thiên Tân, ngược lại, từng đội Cẩm y Giáo úy vẻ mặt nghiêm nghị tuy rằng vẫn lạnh lùng cứng rắn như cũ, thái độ đối với bách tính vẫn ác

liệt như cũ, nhưng lại chưa từng tạo thành thương tổn thực chất cho bách tính.

Cán cân Triều đình và Bạch Liên giáo trong lòng bách tính cũng dần dần nghiêng đi....

Tần Hầu gia một tay đẩy mây dàn mưa, làm Thiên Tân phong vân biến sắc, hình tượng của Bạch Liên giáo trong mấy ngày liền có thay đổi lớn, một đám nhà cách mạng có lý tưởng có tiết tháo lập tức biến thành đám lưu manh cầm đao đứng bên đường thu phí bảo hộ, ai ai cũng muốn giết.

Các Bách tính e ngại mà không dám nói. Cho tới cuối cùng, trong quá trình Tần Hầu gia hắt nước bẩn vào Bạch Liên giáo xảy ra một sự kiện, chuyện này trở thành bước ngoặt chuyển bách tính từ e ngại đến phẫn nộ.

Công thần của Chuyện này là Lý Nhị.

Lý Nhị là một nhân tài, ưu điểm lớn nhất của nhân tài này chính là làm người rất thực tế.

Người thực tế bình thường không biết diễn trò, diễn cái là hỏng ngày.

Lý Nhị là Cẩm Y vệ Thiên hộ, Thường Phượng là phó Thiên hộ, với chức quan của hai người, tất nhiên không cần phải tự mình xách đao tuần phố, cho nên trong mắt bách tính Thiên Tân, Lý Nhị và Thường Phượng đều là lạ mặt, loại chuyện diễn trò này, tất nhiên chỉ có thể do mặt lạ diễn.

Lý Nhị và Thường Phượng thay đổi xiêm y, đổi thân phận, Thường Phượng thành bách tính bị đuổi giết. Lý Nhị thì thành lưu manh Bạch Liên giáo hung thần ác sát.

Thế là một đám Bạch Liên giáo đồ do Lý Nhị cầm đầu vung đao, đuổi giết Thường Phượng trong thành Thiên Tân, lần đầu tiên sắm vai phản tặc, Lý Nhị cực kỳ hưng phấn, giơ đao cao hứng phấn khởi đuổi theo, Thường Phượng thì ở phía trước vẻ mặt kinh hoàng chạy trối chết.

Diễn thì rất tốt, nhưng cuối cùng lại diễn hỏng.

Dựa theo trình tự đã hẹn trước. Thường Phượng chân lảo đảo vấp ngã, Lý Nhị xông lên bổ đao xuống, trước mặt bách tính đang vây xem "Giết" hắn, rồi nói vài ba câu hung tợn cho hợp với hoàn cảnh, hắt nước bẩn vào Bạch Liên giáo, phim sẽ đến đây là hết.

Ai ngờ Lý Nhị đang cao hứng vung cương đao, tay lại cầm không chắc, đao bay vút đi.

Phập một cái, Mọi người ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, đao của Lý Nhị cắm thẳng vào đùi một bách tính đang vây xem. Trong chớp mắt máu chảy như suối, đây chính là máu thật hàng thật giá thật.

Người bị hại hét thảm một tiếng, làm các Cẩm Y vệ đang diễn trò da đầu tê dại, có chút hoang mang nhìn Lý Nhị.

Lý Nhị chưa kịp phản ứng thì mười mấy hán tử bên cạnh người bị hại bỗng nhiên đứng bật dậy, vẻ mặt bất thiện vây đám người Lý Nhị lại, lại nhìn mặt mũi và cách ăn mặc của người bị hại và người đang vây xem, bộ dạng cà lơ phất phơ, Lý Nhị cảm thấy căng thẳng, không ổn rồi.

Nhóm người đang bao vây Lý Nhị này ở Đường triều có cái tên rất êm tai, thời ấy mọi người thường gọi họ là "Hiệp khách", nói là "Hiệp khách", kì thực công việc là tụ tập gây gổ, đánh bạc, dọa dẫm bách tính.

Lịch sử đang phát triển thời đạiđang tiến bộ, tên của du hiệp dần dần thay đổi, đương nhiên, tính tình của tính tình rất cố chấp, không thay đổi một chút nào, theo trăm ngàn năm qua triều đại thay đổi, danh hiệu du hiệp cũng qua thương hải tang điền, khiến người ta thổn thức, về sau mọi người gọi bọn họ vì lưu manh, vô lại, côn đồ, bọn thất nghiệp, vân vân...

Loại người này thích cậy mạnh, nóng nảy liều mạng, chuyện giết người phóng hỏa gì cũng đều dám làm, thật sự là nhân tố cực kỳ không ổn định của xã hội Đại Minh hài hòa.

Cảm giác Ngộ thương lưu manh rất không tốt, cảm giác bị một đám không tốt thần sắc bất thiện bao vây lại càng không tốt, thường ngày khi mặc quan phục, Lý Nhị sao phải sợ họ? Bình thường đều là đám người này dập đầu gọi đại gia trước, song mà

hôm nay...

Hôm nay thì khác, hôm nay thân phận của Lý Nhị là đầu mục Bạch Liên giáo, hơn nữa thân phận này không thể lộ tẩy, lộ cái là nước bẩn Hầu gia và bọn họ hắt Bạch Liên giáo mấy ngày nay biến mẹ thành nước sạch.

Một lưu manh Cầm đầu đi đến trước mắt Lý Nhị, cách rất gần, cơ hồ mũi chạm mũi.

Lưu manh há cái miệng thối như cứt ra, mang theo khẩu âm địa phương Thiên Tân nồng đậm.

"Đù má ý gì đây? Ngươi chém người của ngươi, cầm đao đâm huynh đệ ta là ý gì? Ngươi muốn gì?"

"Chúng ta... Là Bạch Liên giáo..." Lý Nhị muốn phát hỏa rồi, đường đường là Cẩm Y vệ Thiên hộ bị lưu manh bao vây, thật sự là một chuyện uất ức.

Lưu manh cười nhạo: "Đù má vô pháp vô thiên nhỉ, ngươi tưởng Bạch Liên giáo các ngươi là nha môn triều đình à? Nói sao mừ quang minh chính đại thế, ta thực sự nghĩ không thông, triều đình cấm các ngươi hơn một trăm năm, càng cấm các ngươi càng ngông nghênh, dám cả ra phố giết người, chúng ta cũng làm mua bán bắt nạt bách tính, giờ bảo chúng ta phải làm sao đây? Nhìn huynh đệ ta kìa, không trêu ai không chọc ai, đang xem náo nhiệt thì bị các ngươi cắm cho một đao, oan thấu trời xanh, nói đi, vừa rồi có phải cắm vô cùng thỏa mãn không?"

Lý Nhị dở khóc dở cười....

Thường Phượng bị đuổi giết cũng mất hứng, lắm lời với đám lưu manh này làm gì, chậm trễ thời gian lát về Hầu gia lại mắng cho.

Thường Phượng tính nóng, đây cũng là nguyên nhân hắn sau khi làm tới phó Thiên hộ vẫn chậm chạp không thể thăng quan.

Thường Phượng vốn đang nằm dưới đất bày ra tư thế đợi bị giết thì lồm cồm bò dậy, chộp lấy đao trong tay "Bạch Liên giáo đồ", dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thường Phượng đâm vào đùi một lưu manh từ đằng trước ra đằng sau.

Tên lưu manh đang Ba hoa lập tức giận tím mặt: "Á đù ý gì đây? Kẻ giết người và người bị giết đều đâm lén chúng ta, tưởng chúng ta yếu đuối hiền lành thì dễ bắt nạt à! Các huynh đệ, tẩn hắn."

Đám lưu manh đều giận dữ ùa lên, gạch đá ném tới tấp về phía đám người Lý Nhị Thường Phượng.

Đương phố trở nên hỗn loạn, trong đám người không biết là tên lưu manh nào bỗng nhiên gào to: "Đuổi Bạch Liên, đập hương đường, đuổi đám gia hỏng gây họa cho phố phường này khỏi Thiên Tân."

Những lời này đã làm lửa giận tích tụ đã lâu trong thành Thiên Tân bùng cháy.

Chương 431: Mưa gió sắp đến

Có nhân ắt có quả, nước bẩn Tần Hầu gia hắt mấy ngày, cuối cùng cũng thu được hiệu quả.

Chỉ là Tần Kham không ngờ, ngòi nổ kích phát lửa giận của bách tính toàn thành lại là Lý Nhị trong lúc vô ý chém nhầm một tên lưu manh.

Bất kể là thời đại nào, hậu quả chọc tới xã hội đen đều rất nghiêm trọng, Đại Minh cũng không ngoại lệ.

Theo tiếng gầm giận dữ của đám lưu manh, mười mấy người rất nhanh biến thành mấy chục người, mấy trăm người rồi cả ngàn người...

Cả thành sôi trào, phố lớn ngõ nhỏ tràn ngập khẩu hiệu "Đuổi Bạch Liên, đập hương đường", Bạch Liên giáo lúc trước người gặp người thích, hôm nay đột nhiên thành chuột chạy qua đường ai thấy cũng muốn đánh.

Thành Thiên Tân loạn rồi, loạn rất vui vẻ.

Lưu manh phố phường thời này còn có một loại danh hiệu. đó là "Cáo phố chuột phường", bốn chữ này đã khái quát bản tính của bọn họ một cách rất hình tượng, bọn họ đầu cơ, giảo hoạt, không lỗ nào là không chui vào được, không gì không biết, rất nhiều tin tức ngay cả Cẩm Y vệ cũng không tra được, lưu manh phố phường biết hết, thường ngày quả phụ nhà ai thông dâm với ai, tiểu tử nhà ai trộm bạc của nhà giàu nào, công công nhà ai nhân lúc nhi tử ra ngoài, vụng trộm sờ mông con dâu, vân vân...

Những chuyện bát quái không ảnh hưởng tới toàn cục này, cáo phố chuột phường biết hết, một khi chọc giận bọn họ, sau khi bất chấp mọi giá, những thứ bọn họ biết này thành có chút chết người.

Ví dụ như con nhà ai vào Bạch Liên giáo, trong hầm hậu viện nhà ai lén cung phụng tượng Vô sinh lão mẫu, người nhà ai đêm khuya

vắng vẻ lặng lẽ bày hương án đồ cúng bái thần tà giáo. Cẩm Y vệ thường ngày tìm họ hỏi chuyện thì những người này ấp úng nhìn trái nhìn phải không chịu nói, hôm nay đám lưu manh phố phường này vừa bị Lý Nhị va Thường Phượng kích thích, không đợi Cẩm Y vệ hỏi. Đoàn người này đã rầm rập giế tới nhà của Bạch Liên giáo.

Cát bay đá chạy, gà bay chó sủa, lông gà toán loạn, Bạch Liên như chó, nhất thời bị đuổi đánh túi bụi.

Lưu manh cuồn cuộn trong thành đi đầu, bách tính mù quáng đi theo, cơ nghiệp Bạch Liên giáo kinh doanh nhiều năm trong Thiên Tân một chiều mất hết.

Trong Quan đế miếu Ngoại ô.

Một cái tát rất vang làm mấy con chim tước đang kiếm ăn ngoài miếu bay mất.

Má phải Mã Tứ sưng vù, thành thành thật thật quỳ gối trước mặt Võ Hỗ, mặt như đưa đám nhưng không dám nói một câu.

Đại đương đầu Tây Hán Võ Hỗ nghiêm mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm Mã Tứ không chút che giấu lộ ra vẻ kinh ghét.

"Đồ không ra gì! Chuyện gì đến tay ngươi cũng thành hỏng cả. Ngươi không phải nói Bạch Liên giáo trong thành Thiên Tân rất được dân tâm. Lên cao hô to một tiếng là bách tính hưởng ứng sao? Ngươi bây giờ còn dám nói những lời này với ta không?"

"Võ đại nhân, đại nhân! Là Tần Kham quá hèn hạ, việc này không oán tiểu nhân được, ai biết hắn ra chiêu nham hiểm như vậy. Quay ngược lại hất nước bẩn vào Bạch Liên giáo. Hắn.... Hắn đây là hãm hại, vu tội, cực kỳ vô sỉ."

"Câm miệng! Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói người khác vô sỉ à, biết Tần Kham là ai không? Thủ đoạn lợi hại của hắn ngay cả Lưu công công trong kinh cũng không thể không kính hắn ba phần. Ngươi là cái gì, dám đấu trí với hắn. Ngươi muốn tìm cái chết thì cứ tìm đi, đừng liên lụy tới ta và Lưu công công."

Mã Tứ ủy khuất cúi đầu: "Võ đại nhân giáo huấn rất phải, tiểu nhân vô năng, làm hỏng việc."

Võ Hỗ thở dài, nói: "Tần Kham thượng tấu triều đình, điều đại quân của sáu vệ ba phủ Hà Gian, Bảo Định, Chân Định, ba mặt binh vây Thiên Tân, quân tiên phong nhắm thẳng vào ba vệ, Tần Kham này không động thì thôi, động một cái là kéo lôi đình vạn quân, xuất thủ quả quyết tàn nhẫn, quả nhiên không thể khinh thường."

Mã Tứ nheo mắt, rụt rè nói: "Võ đại nhân, Thiên Tân bị vây, ba vệ... có phát động không? Quân sĩ Thiên Tân tam vệ vào Bạch Liên giáo chỉ có hơn ba nghìn người, nếu kích động tạo phản, cho dù hơn một vạn quân sĩ c ba vệ toàn bộ bị lôi kéo, đối trận với sáu vệ của ba phủ e là phần thắng cũng không cao, huống chi Tần Kham đã hạ lệnh xáo trộn biên chế của vệ sở, Bạch Liên giáo đồ trong ba vệ toàn bộ bị tan rã, lực lượng vốn đang tạp trung hiện giờ lại thất linh bát lạc, lúc này phát động thì chỉ thua chứ chẳng thắng nổi."

Võ Hỗ cười lạnh: "Mã Tứ, ngươi còn hy vọng Bạch Liên giáo thắng được triều đình ư? Ngươi đừng quên, hiện giờ ngươi là sở thuộc của Tây Hán triều đình, ngươi nên trung thành với hoàng thượng và Lưu công công, không phải là tổng đàn Kế châu các ngươi, lại càng không phải là Vô sinh lão mẫu."

Mã Tứ sợ hãi quỳ xuống: "Tiểu nhân không dám, tiểu nhân tuyệt không có suy nghĩ đại nghịch này."

"Mã Tứ, khi ta đến Thiên Tân đã từng nói với ngươi rồi, Bạch Liên giáo có thể thành sự hay không, là thua hay thắng, đối với Lưu công công mà nói thì không hề có ý nghĩa, mục tiêu của chúng ta là Tần Kham! Bạch Liên giáo tạo phản khởi sự, không quan trọng là bao nhiêu người, không quan trọng là thắng lớn hay nhỏ, chỉ cần chuyện ầm ĩ lên, bức cho Tần Kham ngồi không yên thì mục đích của chúng ta đã đạt được rồi, giá trị của Bạch Liên giáo chỉ có như thế, ngươi còn không hiểu ư?"

Mã Tứ như tỉnh ra: "Ý tứ của đại nhân là..."

" Long Sĩ Đầu mùng hai tháng hai, ngày Thiên Tân tam vệ tới Kế huyện thì tìm cơ hội khởi sự, công chiếm Thiên Tân, tự tay giết Tần Kham."

Tần Kham cầm một bức thư trên tay hồi lâu, Tần Kham đọc kỹ

từng chữ, lúc này mới cất thư đi, khóe miệng lộ ra nụ cười.

"Vương Thủ Nhân đã thượng nhiệm ở Quý Châu Long trường dịch, tốt lắm." Tần Kham thì thầm.

Một quan viên bình thường không được thế nhân biết tới, một bề tôi bị đầy nghèo túng thất ý, nửa đời nhấp nhô, nửa đời khốn khó, nhưng không ai biết rằng, vị thánh hiền này mấy năm sau sẽ có tương lai rực rỡ cỡ nào.

Tần Kham nguyện ý đứng đằng xa, lặng lẽ nhìn hắn siêu phàm nhập thánh. Nếu có thể, khi hắn nguy nan, khi hắn hoang mang, không ngại vươn tay ra lặng lẽ đỡ hắn một cái, trong đầu người này chứa rất nhiều tư tưởng có ảnh hưởng cực lớn tới đời sau, những tư tưởng này là côi bảo của dân tộc, vì những côi bảo này, Tần Kham đã dùng phương thức của mình nhẹ nhàng phẩy một cái, không để bụi bậm dính vào.

Hiện giờ đã là năm Chính Đức thứ hai, bấm tay tính toán, Đại Minh trong mấy năm này chính là lúc rối loạn, Vương gia tạo phản, bách tính tạo phản, Thát tử bắt nạt, giặc Oa cũng đến khi dễ.

Tần Kham có chút mệt mỏi thở dài.

Thật sự cảm thấy quá mệt mỏi quá, cảm giác mình giống như con quay, vốn không muốn nhúc nhích, nhưng Lại bị một cây roi vô hình ra sức quất, bức hắn không thể không động.

Phía sau vang tới mấy tiếng khóc nức nở ủy khuất, cắt ngang cảm khái nhân sinh như tình thơ ý hoạ của Tần Kham.

Tần Kham quay đầu lại nhìn, tâm tình lập tức trở nên rất kém.

Lý Nhị và Thường Phượng đầu quấn vải trắng, trông như Alibaba, mặt sưng vù như đầu heo, nhìn bộ dạng thì cũng rất rắn rỏi, cố nén không khóc, đáng tiếc là sau khi bị người ta đánh, nước mũi giống như không ngăn được, cứ thế chảy xuống. Hai người dùng tay áo quệt lung tung, quệt xong lại chảy, chảy rồi lại quệt, thỉnh thoảng còn có thần lai chi bút, thở ra bóng nước mũi. Dẫn phát sự hồn nhiên đã mất nhiều năm của hai người. Hai mắt lộ ra vẻ ngây

thưa, tựa hồ có một loại xung động muốn thổi cho bóng nước mũi thật to.

Tần Kham cảm thấy ghê ghê, cau mày, quay mặt đi không đành lòng nhìn họ nữa.

Ăn đòn thì quả thực là đáng để đồng tình, mà bị đánh tới đầu óc leng keng thì càng đáng được đồng tình hơn.

Tần Kham đang nghĩ xem có cần báo một cấp thương tàn cho hai thằng ôn này, phê chuẩn cho họ về hưu sớm, sau này ở nhà chơi bóng nước mũi, muốn chơi thế nào thì chơi.

"Khụ khụ!" Tần Kham ho khan hai tiếng.

Hai người vội vàng đứng nghiêm.

"Chuyện này làm không tồi, Lý Nhị, Thường Phượng, các ngươi càng vất vả công lao càng lớn, hiện giờ trong thành Thiên Tân, thanh danh của Bạch Liên giáo đã bị các ngươi phá hỏng rất triệt để, đám sát tài Bạch Liên giáo chẳng chẳng làm ra được động tĩnh gì nữa, hai người các ngươi có công, sau khi hồi kinh Bắc trấn phủ ti sẽ có ban thưởng."

Hai người mừng rỡ, mặc kệ cả người bị băng bó như bánh tét, gian nan quỳ xuống cám ơn Tần Kham đã ban thưởng, hai người vừa khom mình, thoạt nhìn tựa như hai miếng thịt heo bị quấn hỏng lòi thịt ra ngoài, nhìn vừa ghê người vừa khó coi đến cực điểm.

Tần Kham vội vàng cản lại.

"Nói nghe thử đi, hai người các ngươi sao lại biến thành thê thảm như vậy, tuy nói bản hầu thường xuyên cổ vũ mọi người rải nhiệt huyết, dũng cảm hiến thân quên mình vì triều đình...." Tần Kham liếc họ một cái, lại không đành lòng di dời ánh mắt, thở dài: "....Nhưng nhị vị cũng làm thực sự quá rồi, nhìn nhiệt huyết mà các ngươi rải kìa, ít cũng phải nửa cân nhỉ?"

Nước mắt của Hai người lập tức ứa lên hốc mắt, hai má bầm tím ủy khuất run run mấy cái, lập tức đau tới rên hừ hừ.

Lý Nhị ai oán vô hạn phun ra một câu khẩu âm Thiên Tân: "Hầu gia, thuộc hạ đậu má rất xui..."

"Nói tiếng người!"

"Hầu gia, thuộc hạ thời vận không tốt, tự dưng gặp họa trời giáng, bị bọn đạo chích ám toán, cuối cùng nuốt hận Thiên Tân, đổ máu đầu đường."

Thường Phượng bụng đầy oán khí, không khỏi khóe mắt giật giật, khẽ nói thầm: "Chém người ngay cả đao cũng đéo nắm chắc, hoa lạ như vậy mà không đáng đánh à? Đáng thương cho ta tự dưng bị lãnh sẹo cùng, thật là oan uổng."

Lý Nhị trợn mắt lên, Tần Kham thấy hai người lại định cãi nhau thì không khỏi đau đầu xua tay: "Giữa Đồng liêu phải dĩ hòa vi quý, đừng làm tổn thương tới hòa khí, Lý Nhị, Thiên Tân tam vệ lúc nào thì tới Kế huyện khai hoang?"

"Hồi bẩm Hầu gia, ba vị Chỉ huy sứ bị bệnh, cũng may tâm họ vẫn hướng về triều đình, quân vụ của ba vệ vẫn không dám hoàn toàn buông tay, chỉ là không ngừng khẩn cầu triều đình phái giám quân ngự sử tới hiệp trợ quân vụ, được sự đồng ý của Hầu gia, ba vị Chỉ huy sứ đã thương lượng, ngày Thiên Tân tam vệ tới Kế huyện là vào giờ mão mùng hai tháng hai, sau khi điểm binh ở giáo trường ngoại ô thì, hơn một vạn bốn ngàn người sẽ lần lượt xuất phát."

Sắc mặt Tần Kham trầm xuống, chậm rãi nói: "Đại quân của sáu vệ ba phủ hiện giờ đến đâu rồi?"

" Đại quân của bốn vệ Hà Gian và Bảo Định cách Thiên Tân chỉ trăm dặm, hai là có thể hạ trại ngoài thành Thiên Tân, phủ Chân Định cách Thiên Tân xa hơn, chắc ba ngày sau là tới."

" Bạch Liên giáo đồ trong Ba vệ có phản hay không thì không biết, nếu muốn phản, tất phải trước mùng hai tháng hai, hoặc là.... Đúng vào mùng hai tháng hai! Mấy ngày nay Thiên Tân có lẽ sẽ có biến động lớn, Lý Nhị, truyền lệnh cho dũng sĩ doanh Tôn Anh, lệnh cho hắn giữ nghiêm phòng thành Thiên Tân, ban ngày tướng sĩ tuần, ban đêm giới nghiêm toàn thành, thời kì phi thường phải

dùng cách quản lý đặc biệt, ai dám không tuân giới nghiêm giết không tha."

"Vâng."

Sắc mặt Tần Kham tựa hồ hòa hoãn lại, vỗ vỗ vai Lý Nhị: "Cẩm Y vệ càng phải thả lưới lớn, bắt cá lớn, ngoài sáng thì tuần phố, trong tối thì thăm dò nghe ngóng, trách nhiệm trọng đại, Lý Nhị, bản hầu hy vọng ngươi tiếp tục rải nhiệt huyết vì triều đình."

"Hầu... Hầu gia, thuộc hạ gần đây... hơi thiếu máu." Lý Nhị mặt sưng vù híp mắt lại thành một đường chỉ, trong đường chỉ là là những giọt nước mắt trong suốt đáng thương.

Chương 432: Tung cờ phản

Trong lặng lẽ, tên đã lên dây!

Rất nhiều người đều đang chờ đợi, chờ ngày mâu thuẫn triệt để kích phát, không chỉ Bạch Liên giáo đồ đang ẩn náu trong Thiên Tân tam vệ đang chờ, Võ Hỗ đang chờ, Mã Tứ đang chờ, bao gồm cả Tần Kham cũng đang chờ, thậm chí ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn ở tận kinh sư xa xôi cũng đang chờ.

Mục đích của Mọi người không giống nhau, nhưng lại cùng chờ một sự kiện, sự kiện này ở trong lòng mọi người tựa hồ đã được ấp ủ rất lâu.

Mụng một tháng hai năm Chính Đức thứ hai, binh mã của ba phủ sáu vệ đã tập kết ở ba mặt tây, bắc, nam ngoài cửa thành Thiên Tân mười dặm, binh mã dựng trại đóng quân, ba mặt ngoài thành tiếng người ồn ào, vó ngựa rầm rập, bách tính trong thành đều biến sắc.

Chỉ huy sứ của sáu vệ nửa đêm một mình một ngựa vào thành, vào quan nha bái kiến khâm sai Tần Hầu gia, trong quan nha đèn đuốc cả đêm không tắt, cho đến khi trời gần sáng, sáu vị Chỉ huy sứ mới vừa rồi vội vàng ra khỏi quan nha, rời thành về doanh sắp xếp binh mã.

Bách tính trong thành đêm nay lo lắng bất an, đại quân triều đình binh tới dưới thành, bất kể là mục đích gì thì bách tính cũng là người sợ hãi nhất, lịch triều lịch đại tới nay, người thống trị luôn lấy bách tính ra làm đá kê chân, làm lá chắn thịt, làm vật hi sinh trước trận của hai quân. Quốc triều mấy ngàn năm, suy xét tới cùng, bách tính là khổ sở nhất, hôm nay đại quân áp thành, triều đình rốt cuộc muốn làm gì hai ngàn hộ bách tính của Thiên Tân?

Ban đêm, Thiên Tân cả thành không thể nghỉ ngơi, bởi vì Tần Kham ra lệnh giới nghiêm, các bách tính không dám ra khỏi cửa, lại càng không dám chạy trốn, cả một đêm, trong thành khắp nơi có thể nghe thấy tiếng khóc nỉ non của bách tính, tiếng nào cũng thê lương, vang vọng cả bầu trời đêm.

Tiễn bước sáu vị Chỉ huy sứ, Tần Kham một mình đứng trong hậu viện quan nha, nghe tiếng khóc nỉ non loáng thoáng từ bốn phía truyền lại, trong lòng cảm thấy xấu hổ áy náy.

"Cố chịu thêm một chút đi, đây là ngày cuối cùng rồi, qua hôm nay, các ngươi sẽ được sống những ngày tháng bình tĩnh như trước kia, trong tương lai không lâu, Có lẽ các ngươi còn có thể trở nên rất giàu có..."

Mùng hai tháng hai, Long Sĩ Đầu.

Cái gọi là "Long Sĩ Đầu", dân gian có rất nhiều cách nói, trong đó có một loại cách nói là Đường triều Vũ Tắc Thiên phế Lý lập Chu, nghịch thiên ý, chọc Ngọc Đế thiên đình giận dữ, giáng dân gian phải chịu đại hạn ba năm, bách tính nhân gian khổ không nói nổi, sinh linh đồ thán. Long vương mang lòng từ bi, không nhẫn tâm thấy cảnh này nên lừa Ngọc Đế lén lút cho nhân gian một trận mưa, Ngọc Đế tức giận, hạ lệnh đè long vương dưới núi, bách tính cảm kích ân trạch của long vương. Ngày ngày cầu nguyện với trời, Ngọc Đế cuối cùng cũng cảm động, vào ngày mùng hai tháng hai thả long vương, cho nên ngày này mới được gọi là "Long Sĩ Đầu" (Rồng ngẩng đầu).

Một khắc giờ mão, trong các Thiên hộ sở của Thiên Tân tam vệ tiếng kèn thổi vang, tiếng trống ầm ầm, các tướng sĩ tập kết. Các bách hộ điểm mão gọi tên, theo tiếng hạ lệnh của tướng lãnh Thiên hộ, ba vệ mười lăm Thiên hộ sở, tổng cộng hơn một vạn bốn ngàn tướng sĩ tới đại giáo trường ở tây giao Thiên Tân.

Tâm tình của Hơn một vạn người đều trầm trọng. Giống như trong lòng bị hòn đá ngàn cân đè ép, đến nỗi ngay cả hô hấp cũng không thông thuận.

Đêm qua tướng sĩ trong doanh vừa ngủ, liền nghe nói ngoài thành Thiên Tân ba vạn đại quân của sáu vệ tập kết hạ trại ở ba mặt, mà Thiên hộ sở Thiên Tân tam vệ, đại bộ phận được bố trí bên ngoài mấy hương trấn ở tây giao ngoài thành, từ vị trí địa lý hạ trại của đại quân sáu vệ cho thấy. Ba vạn đại quân không biết cố ý hay là vô tình, không ngờ lờ mờ kẹp doanh địa của các Thiên hộ sở Thiên Tân tam vệ ở giữa, theo quân sĩ nửa đêm đổi gác về doanh nói, doanh trại của ba vạn đại quân dầy đặc như sao trên trời, nhìn

như không hề có kết cấu, nhưng kì thực phương hướng doanh trại nhắm tới hoàn toàn chỉ thẳng vào nơi đóng quân của mười lăm Thiên hộ sở Thiên Tân tam vệ.

Từ giờ tý đêm qua, quân tâm của Thiên Tân tam vệ đã xấu tới cực điểm, không ít quân sĩ không biết xuất phát từ mục đích nào mà đại náo doanh địa, lúc thanh thế lớn dần thì bị bách hộ và Thiên hộ hổn hển dẫn thân binh tới trấn áp, hơn trăm quân sĩ ra mặt đầu tiên đầu rơi xuống đất, hành động này tạm thời chấn nhiếp được tướng sĩ ba vệ, các tướng sĩ trầm mặc chống đỡ, nhưng mà trong sự trầm mặc, một loại không khí đáng sợ đang dần dần lan ra.

Đại giáo trường tây giao Thiên Tân.

Giáo trường là được xây dựng vào năm Vĩnh Lạc hai năm khi thành lập Thiên Tân tam vệ, lúc ấy Thiên Tân xây dựng rầm rộ, Công bộ thượng thư Hoàng Phúc xây công sự, Thiên Tân vệ Đô Chỉ Huy thiêm sự Lăng Vân và chỉ huy đồng tri Hoàng Cương dựng về, cuối năm đó, đại giáo trường tây giao có thế chứa hơn một vạn người được xây thành.

Tướng sĩ Ba vệ trước sau tập kết ở đại giáo trường đã là canh ba giờ mão, trời đã sáng choang.

Trên Giáo trường trống da trâu cực lớn được gõ vang, cũng chính là hiệu lệnh tụ binh điểm tướng trong quân, quân pháp mười ba luật năm mươi bốn trảm, trong đó có một điều là "Trống dừng mà không thấy người, trảm."

Trong Trầm mặc, hơn một vạn người không nhanh không chậm theo Bách hộ sở của mình mà xếp hàng, các tướng lãnh Thiên hộ bách hộ đồng loạt đứng phía trước đội ngũ, mặt không biểu tình nhìn chăm chú điểm tướng đài ở sườn đông giáo trường.

Ánh mắt Các tướng sĩ tụ tập ở điểm tương đài, lại kinh ngạc phát hiện, nhân vật thủ lãnh của Thiên Tân tam vệ, ba vị Chỉ huy sứ đại nhân hôm nay không thấy một ai, đứng trên đài, chỉ có ba gã chỉ huy đồng tri trong ba vệ, cùng với bảy tám gã chỉ huy thiêm sự.

Tâm tình của Các tướng sĩ càng trầm trọng.

Tụ binh điểm tướng, đại quân xuất phát, chuyện trọng yếu như vậy, ba vị Chỉ huy sứ một người cũng không thấy, hôm nay tất nhiên dữ nhiều lành ít.

Trong đám người phát ra tiếng ầm ĩ, rất nhiều người bật khóc rất to, liền bị đồng đội nhanh tay bịt miệng lại, tiếng rống biến thành những tiếng nức nở cực kỳ cực độ, lọt vào trong tai khiến tâm tình người ta càng thêm xót xa.

Trên Điểm tương đài, ba gã chỉ huy đồng tri nhìn nhau một cái, sau khi khiêm nhượng một phen, chỉ huy đồng tri Thiên Tân vệ Đổng Xuân bước lên trước hai bước, lớn tiếng nói: "Chư tướng sĩ, phụng điều động của Binh bộ triều đình, Thiên Tân tam vệ xuất phát tới Kế huyện khai hoang, các tướng lãnh Thiên hộ tập kết quân sĩ dưới trướng, trước tuyên mười ba luật năm mươi bốn trảm, rồi xếp hàng xuất phát theo thứ tự."

Giáo trường Hơn một vạn người, lời nói của Đổng Xuân tất nhiên không thể khiến mọi người nghe được hết, hắn nói rất chậm, mỗi câu ngắt dừng rất lâu, các Thiên hộ đều có Truyện lệnh binh đánh tiểu hồng kỳ nhắc lại mỗi một câu của Đổng Xuân lại cho mỗi một quân sĩ phía dưới.

Đổng Xuân còn chưa nói xong, trong đám người không biết từ đâu bỗng nhiên phát ra một tiếng hét: "Triều đình nếu lệnh cho chúng ta đi khai hoang, việc gì phải điều mấy vạn đại quân bao vây chúng ta, Đổng đại nhân, triều đình rốt cuộc đang rắp tâm làm gì?"

Đổng Xuân ngẩn người, tiếp theo giận dữ: "Là ai làm ồn? Ai đang làm loạn quân tâm? Đứng ra Cho ta!"

Đổng Xuân vừa dứt lời, trong đám người lại có một thanh âm khác truyền ra: "Trong quân sớm có lời đồn, nói Thiên Tân tam vệ vào Bạch Liên giáo, khâm sai triều đình muốn tru trừ cả ba vệ, tuyệt hậu hoạn cho triều đình một cách vĩnh viễn, khâm sai lấy cái này ra để giành công, cho nên khâm sai mấy ngày trước hạ lệnh xáo trộn biên chế của ba vệ, phái Cẩm Y vệ vào các bách hộ giám thị chúng ta, xin hỏi Đổng đại nhân, lời ấy có đúng hay chăng?"

Đổng Xuân giận dữ hét to: "Các Thiên hộ nghiêm! Rốt cuộc là ai đang làm loạn quân tâm, lôi ra bêu đầu thị chúng."

"Triều đình, hoàng đế ngu ngốc, đại thần á độc ác, coi tính mạng của quân sĩ chúng ta là cỏ rác, không tiếc dùng máu tươi của người vô tội để làm bước đệm cho tiền đồ, hôm nay tụ binh điểm tướng, rõ ràng là muốn tập kết chúng ta lại rồi đưa tới dưới đao của mấy vạn đại quân bên ngoài tàn sát, các huynh đệ, triều đình như vậy, chúng ta còn cần phải trung thành với nó hay không?"

Nghịch ngôn trắng trợn như vậy ra khỏi miệng, các quan viên trên điểm tương đài sắc mặt đại biến, đám người đông nghìn nghịt dưới đài càng lúc càng rối loạn, các bách hộ Thiên hộ quýnh đít, cầm vỏ đao xông vào trong đội ngũ, một trận trái quật phải quất, tiếc rằng loạn tượng đã xuất hiện, không thể đàn áp được nữa.

Đám người ầm ĩ rối loạn, càng lúc càng không khống chế được, làm một tướng lãnh bách hộ tính tình nóng nảy giận dữ rút đao, chuẩn bị thực hành quân pháp xử trí quân sĩ làm loạn thì lại bị quân sĩ từ bốn phương tám hướng đoạt lấy đao trong tay, đâm một phát, bách hộ phát ra một tiếng hét thảm, ngã vào vũng máu.

Chương 433: Bình định Thiên Tân (thượng) (1)

Phản thôi!

Hai chữ Đơn giản, nhưng lại đẩy vận mệnh của mỗi người trong Thiên Tân tam vệ về phía một phương hướng không rõ.

Người nói câu này trốn trong đám người, không biết là ai nói, nhưng người đồng thanh phụ họa lại rất nhiều, trên giáo trường truyền ra những tiếng hét.

"Trái phải đều chết, chúng ta phản!"

Các Bách hộ và Tổng kỳ sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, rút đao như không muốn sống lao vào trong đội ngũ dưới trướng.

Bọn họ không thể không liều mạng.

Vứt bỏ cơ cấu chấp pháp thô bạo của Hán Vệ không nhắc tới, Đại Minh hiện giờ có mấy phần tương tự với Tống Triều, người thống trị đặc biệt ưu đãi văn nhân sĩ phu, trên triều đình tranh chấp chết đi sống lại, nhưng mỗi người đều im lặng tuân thủ truyền thống" Chính trị Quân tử", tranh đấu triều đình đến cuối cùng, phe này rớt đài, xuống ngựa rồi, chỉ cần người tất bại này không phạm tử tội, bình thường mà nói đều là khách khách khí khí mời hắn rời khỏi triều đình, thậm chí đối thủ còn có thể ở ngoài đình mười dặm đưa rượu đưa tiễn, một chén rượu uống cạn rồi, ân oán bỏ hết, nếu người thất bại được triều đình ân phục, tiếp tục đấu tới trời đất đen kịt là được.

Nhưng đối với quân đội thì khác, Thái Tổ Chu Nguyên Chương dùng võ lập quốc, biết rõ sự trọng yếu và đáng sợ của quân đội, Hồng Vũ năm xưa chế định quân pháp khắc nghiệt tới dọa người, trừ "Mười ba luật năm mươi bốn trảm" Thế nhân đều biết ra, đáng sợ hơn là ở tội liên đới, một bách hộ dưới Thiên hộ phản, trảm Thiên hộ, một quân sĩ nào đó dưới bách hộ phản, trảm bách hộ.

Các quân sĩ trên Giáo trường vừa hét lên hai chữ "Phản thôi", các bách hộ liền quýnh lên. Đồng thời vào lúc quân sĩ Dưới trướng đưa ra lựa chọn, cũng là lúc bọn họ đẩy những tướng lãnh không có ý phản này ra đoạn đầu đài.

Đồng đội tướng sĩ Thường ngày cùng ăn cùng ngủ, lúc này tính mạng của gia đình mình không thể không đao kiếm chĩa vào nhau. Mấy tên bách hộ mặt trắng bệch vung đao bổ về phía quân sĩ kêu gào tạo phản dưới trướng, nhảy vào trong đám người, bị các quân sĩ sớm đã có chuẩn bị ùa lên, các bách hộ giống như người chết đuối trên biển lớn, giãy dụa mấy cái liền bị đao kiếm băm bổ, Chết thảm trong đám người.

Mấy tên đồng tri và thiêm sự trên Điểm tương đài sợ hãi, nhìn nhau một cái, không nói gì song đưa ra một lựa chọn rất ăn ý, vén vạt áo chạy ra ngoài giáo trường.

Tuyệt vọng nhất vẫn là mười lăm tên tướng lãnh Thiên hộ, bọn họ xem như là tướng lãnh cao cấp trong ba vệ, tay nắm binh quyền thật sự, có thể điều khiển tướng sĩ cũng chỉ có mười lăm người bọn họ, hệ thống chỉ huy của Thiên Tân tam vệ chính là do mười lăm người bọn họ tạo thành.

Đương nhiên, trừ mười lăm vị Thiên hộ còn có mười lăm vị phó Thiên hộ.

Giáo trường vừa loạn, mấy tên bách hộ bị quân sĩ trảm sát, đồng tri và thiêm sự thừa dịp loạn mà bỏ chạy, tàn cục còn lại chỉ có thể dựa vào ba mươi vị tướng lãnh cao cấp bọn họ tới thu thập, ngày sau triều đình sẽ xử trí bọn họ như thế nào. Lúc này bọn họ cũng chẳng buồn nghĩ nhiều, trước hết áp chế phản loạn đã rồi tính.

Một Thiên hộ lập tức rút đao ra, lớn tiếng quát: "Không được phép làm loạn! Nghĩ về già trẻ lớn bé trong nhà các ngươi đi, các ngươi đây là đang lấy mạng cả nhà đấy! Triều đình bảo giết sạch các ngươi lúc nào? Những lời đồn ngu xuẩn như vậy, đúng là óc trộn phân lợn."

Phía sau một ánh đao sáng như tuyết lóe lên, làm lời nói của Thiên hộ tắt hẳn, Thiên hộ quay đầu lại, Kinh ngạc nhìn ra sau, thấy phó Thiên hộ cùng Thiên hộ sở vẻ mặt âm trầm, cương đao trên tay lóe

ánh sáng lạnh lẽo, trên lưỡi dao là một dòng máu đỏ tươi đang chảy xuống.

Sinh cơ nhanh chóng rút hết khỏi thân thể Thiên hộ, Thiên hộ nhếch miệng, muốn cười.

Phó Thiên hộ được hắn coi là cánh tay phải không ngờ cũng vào Bạch Liên giáo, ba vạn đại quân của sáu vệ đang đóng ở cách không tới mười dặm, các ngươi tạo phản thì có đường thoát sao?

Những lời này Thiên hộ không thể nói được, thân thể co giật, ngã vật xuống đất.

Một màn này bị hai mươi tám vị Thiên hộ và phó Thiên hộ khác thấy. Lập tức chấn động, đều rút đao, nhanh chóng tạo khoảng cách với người bên cạnh, cảnh giác nhìn nhau chằm chằm..

" Trong Các ngươi rốt cuộc còn có ai đã vào Bạch Liên tà giáo? Ba vạn đại quân Bên ngoài bao vây trùng trùng, các ngươi rốt cuộc là tạo phản hay là đi chịu chết?"

Một Thiên hộ họ Chu trong mắt lộ hung quang, cười lạnh nói: "Cái chúng ta vào không chỉ là Bạch Liên giáo, khởi sự có thành hay không, tất nhiên có người bảo..."

"Họ Chu, ngươi câm miệng! Nói thêm nữa là ngươi chết thật đó."

Hai mươi tám vị Thiên hộ và phó Thiên hộ khi nói chuyện nhanh chóng di dời vị trí, lập tức phân ra hai trận doanh, hai bên vung đao giằng co.

Trên Giáo trường càng lúc càng loạn, dưới điểm tương đài cũng càng lúc càng loạn, những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Không biết giằng co bao lâu, hai mươi tám gã Thiên hộ và phó Thiên hộ đánh mắt ra hiệu cho nhau, ánh đao chợt lóe, không hẹn mà cùng xông về phía đối phương.

Trong một trạch viện cách thành Thiên Tân hơn ba mươi dặm, Tần Kham khểnh chân ngồi trong nhà, thủng thẳng phẩm trà.

Trạch viện này là một căn nhà bốn gian, là một vị hương thân

nông trang ngoại ô lâm thời dọn ra. Ba vệ rục rịch, thành Thiên Tân hiển nhiên đã không an toàn, Tần Kham tất nhiên không ngốc ngồi ở trong thành chờ phản quân công thành bắt hắn, sau khi bố trí xong tất cả Tần Kham liền rời thành mà đi, ở trong căn nhà này.

Bốn phía nhà chật cứng Cẩm y Giáo úy và tướng sĩ của dũng sĩ doanh, từ biểu hiện mặt như đưa đám của chủ cũ nhà này khi đi cho thấy, phương thức đại biểu triều đình lâm thời trưng dụng căn nhà này của Lý Nhị nhất định không thế nào ôn nhu được.

"Hầu gia, Thiên Tân tam vệ ở đại giáo trường giao đã... phản rồi." Lý Nhị đứng trước người Tần Kham cung kính bẩm báo.

Tần Kham cười nhạt: "Quả nhiên phản rồi, lúc này thế cục của thế cục như thế nào?"

" Ba mươi Thiên hộ và phó Thiên hộ của Ba vệ đã sống mái với nhau, mười người chết, trong hai mươi người còn lại, tám người phản triều đình, mười hai người vẫn trung thành với triều đình, mười hai người này sau khi dừng đấu thì nhanh chóng thu nạp tướng sĩ không dám tạo phản, dẫn bọn họ một đường giết ra khỏi giáo trường giao tây, bởi vì quân tâm đại loạn, quân sĩ thủ hạ không nghe lệnh, mười hai vị tướng lãnh không lãnh binh tấn công phản quân, mà là dẫn tất cả quân sĩ chạy về phía ba vạn đại quân của sáu vệ, hơn nữa binh khí trong tay các quân sĩ cũng bị cưỡi chễ ra lệnh vứt lại, mọi người tay không hành quân tới sáu vệ, cũng phái khoái mã xin Chỉ huy sứ của sáu vệ tiếp nhận và phái người bẩm báo tình thế với Hầu gia."

Tần Kham cười nói: "Mười hai vị tướng lãnh này cũng sát phạt quyết đoán đấy, không hổ đã lãnh binh nhiều năm, thủ pháp xử lý phản loạn rất lão luyện."

Lý Nhị nhếch miệng cười: "Chuyện liên quan tới đầu của họ, mười hai người này dám không cần mạng được ư."

" Binh mã của ba vệ còn trung thành với triều đình có bao nhiêu?"

"Giáo trường đại loạn, quân sĩ giết nhau, người bỏ mình tại chỗ tổng cộng hơn ngàn người, hơn trăm Cẩm y Giáo úy Hầu gia phái đi cũng chết và bị thương hơn nửa, quân sĩ mười hai vị tướng lãnh

dẫn ra đội hình đã loạn. Tổng cộng hơn sáu ngàn người, Bạch Liên giáo đồ ở lại giáo trường và quân sĩ bị lôi kéo tổng cộng hơn sáu người, hai bên bằng nhau."

Chương 433: Bình định Thiên Tân (thượng) (2)

Tần Kham nhíu mày trầm ngâm: "Chỉ có hơn sáu ngàn người, ba vạn đại quân của sáu vệ trong nháy mắt là có thể tiêu diệt bọn họ, thiên thời địa lợi nhân hoà, chẳng chiếm được cái nào, lựa chọn tạo phản vào lúc này, bọn họ rốt cuộc là mong cái gì?"

Lý Nhị cười nói: "Hầu gia lúc trước ở trong thành Thiên Tân đánh cho Bạch Liên giáo trở tay không kịp, tiếp theo ba vạn đại quân của triều đình trọng binh tiếp cận. Nếu đổi thuộc hạ là thủ lĩnh của Bạch Liên giáo, e là cũng mất chủ trương, trong lúc bối rối gấp gáp khởi sự."

"Ngươi cảm thấy bọn họ gấp gáp à?"

"Quá gấp gáp, căn bản là chó cùng rứt giậu!"

Tần Kham lắc đầu, cười cười.

Bạch Liên giáo đồ trong Ba vệ có thể nói là bị Tần Kham bức phải phản. Mấy ngày nay làm ra nhiều chuyện như vậy, mục đích của Tần Kham là muốn bọn họ phản.

Đạo lý này cũng giống như chữa bệnh, nhọt độc tích trong cơ thể là phiền toái nhất, không nhìn thấy cũng không sờ được, muốn trị mà không thể, chỉ có dùng một vị thuốc kích độc ra, để nó di động ra ngoài thân, mới có thể dùng thuốc động dao, khoét nó đi.

Thiên Tân tam vệ không biết có bao nhiêu Bạch Liên giáo đồ trà trộn, trong tình thế không thể nắm rõ, chỉ có thể lựa chọn bức nó tạo phản.

Hiện giờ Bạch Liên giáo cuối cùng cũng phản, minh đao minh thương đối kháng triều đình, nhưng mà trong lòng Tần Kham luôn cảm thấy có chút bất an.

Bạch Liên giáo thật sự là bị hắn bức phản sao? Bọn họ thật sự là

gấp gáp khởi sự sao?

Đứng dậy đi ra vườn. Nhìn khói đặc cuồn cuộn từ giáo trường tây giao phía tây nam bốc lên, tâm tình Tần Kham có chút trầm trọng.

Một hồi hỗn chiến, người vô tội chết là điều không thể tránh được, Bạch Liên giáo trà trộn vào Thiên Tân tam vệ không thể chiếm một nửa, trong đó e là có rất nhiều người nghe lời đồn mù quáng đi theo, hoặc là vì tình cảm đồng đội, bọn họ vì đủ loại lý do, không thể không cầm lấy đao thương đối kháng triều đình.

Nhưng mà, trung gian chung quy vẫn phải phân biệt rõ ràng, triều đình bình loạn, không phải trung tức là gian, bất kể có bao nhiêu lý do thân bất do kỷ, nếu đã giơ đao kiếm chĩa về phía triều đình, chỉ có thể nhận định là phản tặc, không chút do dự tru sát.

Trong khói đặc đằng xa, có bao nhiêu linh hồn không đáng chết phải theo khói mà tan?

"Hầu gia, vừa rồi có thám tử báo lại, đã chứng thực nhân số phản tặc là hơn sáu ngàn người, bọn họ đã rời khỏi giáo trường tiến về phía đông, mười dặm phía đông chính là thành Thiên Tân, quả như Hầu gia sở liệu, bọn họ muốn công thành."

Tần Kham lắc đầu: "Ta vốn đoán bọn họ sẽ công thành, có điều hiện tại cẩn thận nghĩ lại, Thiên Tân chỉ là một tòa thành đất nhỏ, tường thành một nửa là dùng đất nện xây thành, thành cao chỉ ba trượng, vị trí quân sự tất nhiên là trọng yếu, song nó cũng không kham nổi một kích, phản tặc nếu chiếm Thiên Tân, điều duy nhất có thể làm đó là chếm bến tàu, bến tàu hiện nay có hơn mười thuyền lớn đang đỗ, sáu ngàn phản tặc lên thuyền ra biển, tới thẳng Triều Tiên, Nhật Bản hoặc là Lưu Cầu, ba nước này phụng Đại Minh là mẫu quốc, Thái Tổ Cao hoàng đế từng liệt vào mười lăm nước không chinh phạt, cho nên quân bị của ba nước lỏng lẻo, Nhật Bản hiện giờ lại là thời kì thiên hoàng mất quyền lực, chư hầu mộ phủ hỗn chiến, dựa vào vũ lực của hơn sáu ngàn người, ở dị quốc chiếm một phương ngươi không phải việc khó, ta nếu là phản tặc, sẽ chọn con đường này để đào vong, đây là con đường tốt nhất có thể bảo tồn sinh lực."

"Hầu gia diệu tính."

Tần Kham thở dài một tiếng, nói: "Nhưng, lật lại vấn đề, tiêu cực chật vật như vậy đào vong ra nước ngoài, bọn họ là vì cái gì? Cần gì phải tạo phản? Nếu thành thành thật thật ngủ đông, ba vệ gió êm sóng lặng đi đến Kế huyện khai hoang, bản hầu không có danh sách của Bạch Liên giáo đồ, lại không có chứng cớ đầy đủ, có thể làm gì được ba vệ? Nếu nói quân sĩ phía dưới tin ba vệ bản hầu muốn giết sạch ba vệ, nhân vật đầu não của Bạch Liên giáo chẳng lẽ cũng tin? Việc này rõ ràng là không đơn giản như vậy."

Lý Nhị bị những lời của Tần Kham làm cho hoa mày chóng mặt, trong đầu mây mù dày đặc, càng nghe càng hồ đồ, đành phải nhếch miệng cười khan.

Tần Kham thở dài, bên cạnh quá thiếu nhân tài, lần này đi tuần Thiên Tân thực sự nên dẫn Nghiêm Tung theo, ít nhiều cũng có thể giúp hắn tham tường một hai.

Thở dài, trong đầu lại tự dưng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Đường Tử Hòa.

Nữ tử lạnh lùng đó, tuy là thân cân quắc, nhưng lại mang lương tướng chi chí, đối với phân tích đại thế thiên hạ phân tích diệu kỳ vô cùng, nhỏ đến góc Thiên Tân, lớn tới thiên hạ triều đình, nàng ta đều có nhận thức tỉnh táo khách quan phi thường, nếu có thể có nàng ta làm phụ tá, chắc Tần Kham sẽ không phải nghĩ tới đau đầu như lúc này.

Chỉ tiếc.

Tần Kham buồn bã thở dài, tiếc hận lẩm bẩm nói: "Khanh vốn là giai nhân, cớ sao lại theo giặc?"

Một Giáo úy vội vàng chạy tới, ôm quyền bẩm: "Hầu gia, chiến sự có biến, sáu ngàn phản tặc không hề công thành, bọn chúng không biết vì sao mà tìm ra được điểm yếu nhất trong vòng vây của binh mã sáu vệ, ở ngoài thành ngoài thành năm dặm huyết chiến nửa canh giờ thì thoát khỏi vòng vây, chết hơn ba ngàn người, những người còn lại thì tỏa về bốn phía mà chạy, binh mã của sắp vệ đã khẩn cấp đuổi theo truy sát."

Tần Kham đột nhiên biến sắc.

Ngoài thành Thiên Tân, chính vào lúc quan binh vlà Bạch Liên giáođang ác chiến, trên đường đất cách thon quê hơn hai mươi dặm ba chiếc xe ngựa chầm chậm đi tới, vết bánh xe in rất sâu, lưu lại dấu vết trên đường đất, hiển nhiên là trên xe chở thứ gì đó không nhẹ.

Đường Tử Hòa gác một chân ngồi trên càng xe, mắt hơi sưng, môi mím chặt, tóc rối tuy bay theo gió xuân, lộ ra dung nhan không son phấn vẫn khuynh thành của nàng ta.

Giai nhân theo giặc vẫn là giai nhân.

Cát lão ngũ vung roi ngồi ở càng xe bên kia, thấy Đường Tử Hòa mặt lạnh lùng không nói một câu, không khỏi có chút đau lòng địa thở dài.

"Đường cô nương, chuyến này cô không nên đi, một chút việc nhỏ Cát lão ngũ ta chẳng lẽ không làm xong?"

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Giờ khác xưa rồi, lão đệ huynh chỉ còn lại mấy người, nên đoàn kết với nhau, có ta ở đây, các ngươi làm việc có chỗ nào không chu toàn thì ta có thể chiếu ứng."

Cát lão ngũ nhếch miệng cười ngốc nghếch, nhìn vải dầu dày cộp chùm xe ngựa, trong lòng không nhịn được mà hoan hỉ, vươn tay ra ra sức vỗ vỗ vải dầu, phát ra tiếng vang nặng nề.

"Giỏi thật, tín chúng Bạch Liên lúc trước lẻn vào ba vệ giúp chúng ta trộm được hỏa pháo công thành này ra, chúng ta còn một độ cho rằng thứ này không có tác dụng gì, cất trong sơn động một năm, không ngờ giờ lại có công dụng."

Ánh mắt như có thâm ý liếc Đường Tử Hòa một cái, Cát lão ngũ cười nói: "Thiên Tân tam vệ giờ mão hôm nay đã phản triều đình, hiện đang đánh rất náo nhiệt ở ngoài thành, có điều Tần Kham đã triệu tập binh mã từ trước, ba vệ đã trình ra thế tất bại, nhưng bọ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước là phía sau, tên cẩu quan Tần Kham đó thu hoạch chiến công bình định, chí đắc ý mãn dẫn quân hồi kinh, trên đường xa liễn khâm sai của hắn nếu bị khẩu hỏa pháo công thành này bắn trúng, không biết sẽ nổ tung thành bao nhiêu mảnh."

Chương 434: Bình định Thiên Tân (trung) (1)

Chỉ có một khẩu hỏa pháo công thành lại chia làm ba chiếc xe ngựa để chở, một khẩu pháo bị dỡ làm ba bộ phận, phần ống pháo nặng gần ngàn cân, cũng được đưa lên xe ngựa, bởi vì ống pháo quá nặng, xe ngựa phải dùng hai con ngựa để kéo, vậy mà trông vẫn rất cật lực.

Đây là một khẩu pháo công thành bình thường, luận về độ chính xác hay về tầm bắn, so với pháo Phật Lãng Cơ được Tần Kham coi trọng thì còn kém xa, Thiên Tân tam vệ vốn được bố trí mười khẩu hỏa pháo, năm trước Bạch Liên giáo đồ thấm vào ba vệ, thậm chí phát triển một số bách hộ và phó Thiên hộ thành tín đồ, lúc ấy sau khi trộm ra khẩu pháo này động tĩnh cũng khá lớn, dù sao lực sát thương của lực sát thương cực lớn, so với đao kiếm thì mạnh hơn nhiều, vô duyên vô cớ mất một khẩu pháo, việc này không dễ giải trình với triều đình.

Về sau mấy vị Thiên hộ và phó Thiên hộ đã thành tín đồ của Bạch Liên giáo ngầm dùng bạc, trên dưới chạy chọt một phen, mà ba vệ Chỉ huy sứ cũng không định làm lớn việc này, nếu để triều đình biết bọn họ làm mất hỏa pháo, kết cục tuyệt đối là rất xấu. Thế là Chỉ huy sứ bẩm báo việc này với Binh bộ, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ dùng "Hỏa pháo toác nòng" làm cớ, bỏ qua chuyện này.

Tuy rằng các Chỉ huy sứ cũng ngầm phái người tìm kiếm truy tra, nhưng hỏa pháo đã bị Bạch Liên giáo giấu trong thâm sơn, cuối cùng việc truy tra cũng đành dừng.

Chuyện đã qua một năm, khẩu hỏa pháo này thành bùa đòi mạng của Tần Kham.

Rời thành hai mươi dặm, có một thôn tên là Đại trương trang, thôn gần quan đạo, hai bên quan đạo có hai tòa núi nhỏ không tên.

Hỏa pháo được mọi người hợp lực chuyển lên sườn núi, Cát lão ngũ ở trên sườn núi dọn ra một chỗ bằng phẳng vuông vắn, lắp lại

hỏa pháo, miệng pháo tối om nhắm vào quan đạo dưới núi, nếu có xa giá đi qua, một pháo kích phát, nắm chắc bắn trúng.

Địa điểm tập kích là Đường Tử Hòa chọn, nơi này dựa núi, dễ thủ khó công. Tiến có thể công, lui có thể thong dong trốn vào núi rừng, quan binh khó tìm.

Hỏa pháo đã lắp xong, Cát lão ngũ dùng cát cọ những vết gỉ trên nòng pháo, lại cẩn thận tra dầu vào trong ống pháo, bận rộn nửa ngày, hỏa pháo đã rực rỡ hẳn lên, trong giỏ trúc nhỏ cạnh giá pháo đựng đầy hỏa dược, trên hỏa dược xếp ba quả đạn pháo.

"Đường cô nương, ngươi cảm thấy tên cẩu quan Tần Kham đó khi nào thì có thể bình định loạn Thiên Tân?" Sau khi xong việc, Cát lão ngũ dựa lưng vào một cây đại thụ, ánh mắt xuyên qua lá cây lay động. Nhìn bầu trời âm trầm.

Đường Tử Hòa không được dễ chịu nhìn hỏa pháo, thản nhiên nói: "Bạch Liên giáo chắc chắn không khống chế được quá nửa ba vệ, Tần Kham từ ba phủ triệu tập ba vạn đại quân binh vây Thiên Tân, trận chiến này Bạch Liên giáo tất bại, không quá ba ngày, Thiên Tân có thể bình định."

Khóe miệng lộ ra nụ cười tựa như tự giễu, Đường Tử Hòa nói: "Tổng đàn Bạch Liên giáo quá vội vã. Bọn họ rất muốn có một quân vũ lực tung hoành thiên hạ, vấn đỉnh giang sơn, lại không biết vội vàng không ăn được đậu hủ nóng, có một số việc nóng vội thì Nhất định không có kết quả tốt. Bạch Liên giáo lựa chọn phát động vào thời cơ này lại có chút kỳ quái, giương cờ tạo phản vào lúc đại quân bây vây, trọng binh tiếp cận, rốt cuộc Mã Tứ thay thế ta là bao cỏ, hay là phía sau việc này còn có huyền cơ khác?"

Cát lão ngũ cười nói: "Huyền cơ có lớn bằng trời cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta, Đường cô nương, ý của ngươi là nói, Tần Kham trong ba ngày có thể bình định Thiên Tân, sau khi chuyện Thiên Tân đã xong, hắn chắc sẽ khởi hành hồi kinh chứ?"

"Nhanh nhất ba ngày, chậm nhất năm ngày, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tần Kham trong năm ngày tất sẽ về kinh sư."

Cát lão ngũ gật gật đầu, nhìn quan đạo không tới trăm trượng dưới

núi, vươn ngón tay cái ra vẽ cự ly,: "Cười nói: "Vậy chúng ta ở đây chờ hắn, con đường này là nơi tất phải đi qua khi về kinh, tên cẩu quan Tần Kham đó chỉ cần tới, đại pháo của chúng ta sẽ bắn xa liễn của hắn. Ha ha, các huynh đệ anh linh không xa, nhìn chúng ta báo thù nhé."

Tiếng cười mang đầy sát ý vang vọng cả núi rừng yên tĩnh, Đường Tử Hòa tự dưng cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Ba ngàn phản tặc đã phá vây rồi.

Khi Tần Kham nghe thấy tin tức này, sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất khó coi, chuyện này thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn, vốn thời cơ bọn họ lựa chọn khởi sự đã không đúng, nếu vội vã khởi sự, theo suy đoán của Tần Kham, cách làm lý trí nhất chính là đánh chiếm thành Thiên Tân, khống chế bến tàu trong thành, cướp thuyền đông độ tới Nhật Bản, Triều Tiên hoặc là Lưu Cầu, trước tiên bảo tồn thực lực rồi tìm cách sống sót.

Ai ngờ ba ngàn phản tặc lại ra bài không theo lý, không theo dự đoán của hắn mà công thành, ngược lại phá vây chạy tứ tán.

" Bên trong Sáu vệ tất có nội ứng của phản tặc." Tần Kham nhíu mày, nhìn chăm chú bản đồ trên bàn, tay phải nắm thành quyền, hung hăng nện lên bàn một cái.

Lý Nhị mờ mịt nói: "Hầu gia, từ đâu mà cho rằng như vậy?"

Tần Kham lạnh lùng: "Các cái không nói, ba vạn đại quân bao vây trùng trùng, mà ba ngàn phản tặc không ngờ biết điểm yếu nhất trong vòng vây của đại quân, trọng thế xuất kích đột phá bao vây, nếu nói bọn họ là bằng vào vận khí mà tìm được điểm yếu này, ngươi có tin được không?"

Lý Nhị kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ có người mật báo với Bạch Liên giáo? Bạch Liên giáo ngay cả sáu vệ của ba phủ cũng thẩm thấu vào được ư?"

"Không nhất định là Bạch Liên giáo thẩm thấu, ta chỉ là có một loại cảm giác khó nói thành lời, cảm thấy Thiên Tân chi biến lần này, có cỗ thế lực thứ ba ở sau lưng ngầm gây sóng gió, bóng dáng của

bọn họ như ẩn như hiện ở trong đó..." Tần Kham nhíu mày trầm ngâm.

"Trừ triều đình và Bạch Liên giáo, cỗ thế lực thứ ba là ai?"

Tần Kham cười khổ nói: "Đây chỉ là trực giác của ta, sao có thể biết rõ ràng được? Theo cảm giác của ta, cỗ thế lực này đối với chúng ta là địch chứ không phải bạn, lai giả bất thiện, có lẽ là nhằm vào chuyện Bạch Liên giáo tạo phản này, có lẽ là vì nhằm vào cá nhân ta, nếu là nhằm vào cá nhân ta, tra xét chắc sẽ, khó khăn hai năm nay ta đã đắc tội với Vương gia, đắc tộivới quan văn, đắc tội với thái giám, từng giết Thát tử, từng giết giặc Oa, lừa đại thần, lừa Lưu Cẩn, huyết tẩy Đông Hán, phiên tử Tây Hán cũng từng vấp ngã trong tay ta."

Từng cừu địch được bấm tay tính rõ ràng, càng tính càng ủ rũ, ngay cả hai má Lý Nhị cũng bắt đầu run rẩy.

Toét miệng cười, Lý Nhị có cất lời khen tặng rất trái với lương tâm: "Nhân duyên của Hầu gia thật sự là, thật sự là... Ha ha, không ai bằng."

Tần Kham vui rồi, hung hăng đạp Lý Nhị một cước để tỏ ý khen thưởng: "Dùng từ tốt lắm, ta thích loại thuộc hạ có văn hóa như ngươi đó."

"Không nói thì không biết, nói ra lại thấy Hầu gia không ngờ đắc tội với nhiều người như vậy, trong những người này ai cũng có khả năng là cỗ thế lực thứ ba, Hầu gia, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Chương 434: Bình định Thiên Tân (trung) (2)

"Ba ngàn phản tặc chạy tứ tán. Tỏa vào dân gian phiền toái cũng không nhỏ, đặc biệt là Thiên Tân cách kinh sư chỉ hai trăm dặm, ba ngàn người này không tiêu diệt, tương lai tất sinh tai họa, Lý Nhị, phái Cẩm Y vệ và người của dũng sĩ doanh đuổi theo truy bắt phản tặc, bên cạnh ta lưu lại mấy trăm người bảo vệ là được, nhiều cũng vô ích."

"Vâng."

"Chuyện tiến hành đến bước này, Thiên Tân Bạch Liên giáo nói chung đã bị quét sạch. Trước mắt chỉ cần tiêu diệt ba ngàn phản tặc đó, liền được tính là đại công cáo thành, hiện tại chúng ta hội hợp với Chỉ huy sứcủa sáu vệ, cứ ở mãi bên ngoài không có cảm giác an toàn, vẫn là trong quân doanh an toàn nhất."

Tần Kham đứng dậy muốn đi thì thấy Lý Nhị vẻ mặt lúng ta lúng túng, hình như có lời chưa nói.

Tần Kham dừng bước, nhìn hắn với kỳ quái: "Còn có việc gì à?"

"Dạ có.... Hầu gia, có người từ triều đình kinh sư tới, một vị giám sát ngự sử, tên là Lý Đằng."

Tần Kham ngẩn người: "Đang yên đang lành giám sát ngự sử đến làm gì?"

"Đô Sát viện phái tới, nghe nói là ý tứ của Hữu Đô ngự sử Đồ Dung. Chuyện Hầu gia tiêu diệt Thiên Tân Bạch Liên giáo triều đình kinh sư biết cả, về sau sau lại Thiên Tân tam vệ bất ổn, Hầu gia lại xin điều đại quân của sáu vệ ba phủ chuẩn bị bình định, chuyện trở nên ầm ĩ. Trong triều đình... Khụ, trong triều đình rất nhiều người rất, ặc... rất phê bình úp mở Hầu gia. Trong đó lấy lấy Đồ Dung cầm đầu, cả ngày kêu gào yêu cầu hoàng thượng và nội các thu hồi thân phận khâm sai của Hầu gia. Bị hoàng thượng và nội các bác bỏ, lão gia hỏa này họ Đồ này không cam lòng, dứt

khoát dùng danh nghĩa Đô Sát viện phái ngự sử tới, treo hàm đầu 'Tuần án', kì thực hơn phân nửa là tới cản tay Hầu gia."

"Nếu bệ hạ và nội các đều bác bỏ ý kiến của Đồ Dung, hắn sao còn dám phái người đến cản tay ta?"

"Hầu gia, nội các cũng không phải bền chắc như thép, ngài đừng quên, trong nội các còn có Tiêu Phương, lão gia hỏa này mặc chung một quần với Lưu Cẩn, cũng không sợ khai, Đô Sát viện phái người đến Thiên Tân, bên trong kiểu gì cũng phải được sự ngầm đồng ý của Tiêu Phương và Lưu Cẩn."

Tần Kham nhíu mày thật sâu, trong lòng có vài phần bi thương.

Ai cũng nói quốc nhân ngoại đấu ngoại hành, nội đấu nội hành, lời này quả nhiên không giả, đám quan lại triều đình này bản sự khác thì không có, nhưng bản sự cản tay ngáng chân thì lại là chuyên nghiệp."

Lý Nhị thấy Tần Kham sắc mặt âm trầm, không khỏi rụt rè nói: "Hầu gia, vị giám sát ngự sử tên là Lý Đằng này hiện tại đang ở trong soái trướng của đại quân sáu vệ chờ ngài, theo mật thám của Cẩm Y vệ trong sáu vệ bẩm báo, vị Lý đại nhân này nói chuyện thoại âm dương quái khí, lúc nói chuyện phiếm với Chỉ huy sứ của sáu vệ nhiều lần nói bóng nói gió, lờ mờ có ý chỉ trích Hầu gia bức phản ba vệ, hơn nữa vọng động binh đao."

Đây là sự đặc sắc của Đại Minh, thất phẩm ngự sử nho nhỏ không sợ trời không sợ đất, người nào cũng dám hạch tội, người nào cũng dám mắng, ngay cả hoàng đế bọn họ không chẳng coi ra gì, càng đừng nói tới Sơn Âm Hầu Tần Kham nho nhỏ này.

Mà vị ngự họ Lý ngự sử này được Đô Sát viện sai tới Thiên Tân, tất nhiên là lai giả bất thiện, tuyệt đối sẽ không tường hòa như thiên quan chúc phúc, Tần Kham mặc dù chưa gặp hắn, nhưng cũng có thể tưởng tượng bộ dạng ngang ngược lỗ mũi hướng lên trời, vênh mặt hất hàm sai khiến của người này trong soái trướng như thế nào, nói đơn giản, người này chính là tới đây làm người ta bực tức.

Trong mắt Tần Kham dần dần dâng lên sát khí nồng đậm.

Nếu đổi là thời bình, với đầu óc của Tần Kham, ít nhất có một ngàn phương pháp làm vị Lý đại nhân này chết một cách bình thường, nhưng mà hiện tại lại không được, hiện tại là thời kì là phi thường, phản tặc chưa trừ, chiến sự chưa dứt, lúc này hắn thực sự không muốn có thêm phiền toái nữa.

"Hầu gia, Lý Đẳng đang ở trong soái trướng của soái trướng chờ ngài, Hầu gia có muốn triệu hắn tới gặp không?"

Tần Kham lắc đầu: "Chúng ta hiện tại đích thân tới soái trướng của sáu vệ đi, bên ngoài chung quy vẫn không an toàn, hiện tại tất cả lấy lùng bắt phản tặc là yếu vụ, ba vạn đại quân của sáu vệ không thể không thống nhất chỉ huy, ta phải tới tiếp nhận đại quyền chỉ huy của sáu vệ, nếu không trong quân xảy ra sơ sót gì, chuyện ắt sẽ hỏng."

"Chỗ Lý Đẳng..."

Tần Kham nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm: "Chỉ huy sứ Thiên Tân tam vệ tính tình ai xấu nhất?"

"Ặc, Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ Lương Thắng."

"Lương Thắng thích phòng thiếp thất nào nhất?"

"Phòng thiếp thất thứ sáu, cũng là phòng thiếp thất nhỏ nhất, nghe nói là danh kỹ ba tháng trước từ thanh lâu chuộc về, rất phong tao."

Tần Kham cười xấu xa nói: "Buổi tối ngươi thay bản hầu mở tiệc chiêu đãi ba vệ Chỉ huy sứ, cứ nói bản hầu đảm bảo họ được bình an, thuận tiện trong tiệc chuốc Lý Đẳng say, sau đó trộm thiếp thất Lương Thắng thích nhất ra khỏi phủ, đưa tới giường Lý Đẳng, sau một tiếng đồng hồ thì chế tạo cơ hội, để Lương Thắng trong lúc vô ý phát hiện gian tình của bọn họ."

Lý Nhị trợn to hai mắt, hít một hơi lạnh: "..."

"Lý đại nhân nếu không bị Lương Thắng đánh chết thì chứng tỏ hắn là người có mạng lớn, cũng chứng tỏ Lương Thắng là người hiếu khách, ngày mai ta sẽ gặp hắn để nói chuyện tử tế."

Lý Nhị gian nan nuốt nước miếng một cái: "Thuộc hạ cảm thấy, Lương Thắng chắc sẽ không hiếu khách như vậy đâu, Hầu gia, nếu... Lý Đằng bị Lương Thắng làm thịt thì sao?"

"Vậy gửi khoái mã truyền tin về kinh sư, bảo Cẩm Y vệ đi khám nhà Lý Đằng, lôi bạc ra cho ta, chứng cứ phạm tội gửi cho Đồ Dung, rồi hỏi lại Đồ Dung, hỏi hắn rốt cuộc phái loại mặt hàng gì tới Thiên Tân."

"Minh bạch! Nhất định có tội chứng, không có cũng phải có!"

Khi ba vạn đại quân của sáu vệ dùng thế sư tử vồ thỏ đánh tới ba ngàn phản tặc đang ba ngàn chạy trối chết, Tần Kham dẫn gần ngàn Cẩm y Giáo úy và tướng sĩ của dũng sĩ doanh xuất phát tới soái trướng của sáu vệ ngoài hai mươi dặm.

Nhưng mà trên quan đạo cách nghi trượng khâm sai của Tần Kham không đến mười dặm, hai đoàn người xa lạ đang tiến hành chém giết.

Nhân số Hai bên chênh lệch rất lớn, một phía hơn năm trăm người, phía còn lại chỉ có hơn trăm người, tình hình chiến đấu đang nghiêng về một bên.

Phía ít người là phiên tử Đông Hán, phía nhiều người chính là phiên tử Tây Hán, đại đương đầu Võ Hỗ Tây Hán và phản đồ Bạch Liên giáo Mã Tứ không ngờ cũng ở trong hàng ngũ này.

Đông Tây nhị hắn lần này không phải là đánh nhau bình thường, mà là liều mạng thực sự.

Trên đất đã có mấy chục cỗ thi thể, trong đó đại bộ phận đều là phiên tử Đông Hán. Máu chảy đầy đất, người chết là hết, người còn sống thì vẫn đang cố gắng tranh mạng cho mình.

Cầm đầu Đông Hán tên là Niếp Cao, chỉ là một chưởng chưởng Đông Hán tầm thường, phụng lệnh Đới Nghĩa tra bắt Bạch Liên giáo Thiên Tân đã mấy tháng, hôm nay ba vệ công nhiên tạo phản, Bạch Liên giáo từ tối thành sáng, vào thời khắc này chính là lúc Đông Hán khẩn trương nhất, phản tặc đào vong tứ phía, Niếp Cao dẫn thuộc hạ một đường truy tung, trên quan đạo này, trong lúc vô

ý không ngờ phát hiện người của Tây Hán mai phục tại hai bên quan đạo.

Chương 435: Bình định Thiên Tân (hạ)

Niếp Cao chấn động, dù sao cũng đều là nhân mã Hán Vệ, thế là tiến lên hỏi cho rõ, ai ngờ Võ Hỗ không nói hai lời, đánh mắt ra hiệu, hơn năm trăm Tây Hán rút đao ra khỏi vỏ, chém giết Đông Hán.

Sau khi mấy chục phiên tử Đông Hán ngã xuống, Niếp Cao cũng dần dần minh bạch, đây là bẫy Tây Hán lập, không liên quan gì tới bẫy của không có quan hệ gì với Bạch Liên giáo.

Lúc Chém giết Niếp Cao hơi thất thần, một đạo ánh đao vô tình bổ tới hắn, Niếp Cao cả kinh, chưa kịp có phản ứng thì bỗng nhiên trước người bị một thân ảnh khôi ngô cản lại, chính là thuộc hạ đồng chí giao tình sâu nhất trong Đông Hán.

Phiên tử vì chắn đao cho hắn mà ngực trúng một vết đao rất sâu, máu phun ra như suối, Niếp Cao trợn tới rách cả mắt, cương đao trong tay vung ra, liều mạng với Tây Hán, thuộc hạ chắn đao lại bỗng nhiên xoay người, liều mạng dùng một tia khí lực cuối cùng đẩy hắn ra, miệng trào ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, kiệt sức hét lên: "Chưởng ban chạy mau! Chạy mau! Nhanh đi bẩm báo cho Đốc công, bẩm báo cho Tần..."

Còn chưa nói xong, một ánh đao sáng như tuyết lóe lên, đầu lâu của phiên tử đó bay lên cao, nện mạnh xuống đất, tới chợn hai mắt vẫn trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Niếp Cao lảo đảo lui về phía sau, hai mắt đỏ rực, cắn chặt răng, liếc đồng đội còn sống sót đang ra sức liệu mạng, sau đó không chút do dự quay đầu bỏ chạy.

Vù vù vù!

Ba mũi nỏ tiễn vô tình bắn về phía lưng Niếp Cao.

Ba mũi nỏ tiễn bắn ra như lưu tinh, trong chớp mắt đã cắm sâu

vào lưng Niếp Cao, Niếp Cao cả người run lên, ngã mạnh xuống đất.

Lúc này tình hình chiến đấu chung quanh cũng tiếp cận kết thúc, hơn trăm Đông Hán đã bị các phiên tử Tây Hán như lang như hổ tàn sát.

Mã Tứ cười âm hiểm mấy tiếng, vung tay lên ra lệnh cho người quét dọn chiến trường, thuận tiện bổ thêm một đao cho người chưa chết, Võ Hỗ nhìn nhìn sắc trời, trầm giọng nói: "Tần Kham cách chúng ta không đến năm dặm, không kịp nữa rồi, mau đưa những người bị thương ra sau đồi, loại bỏ hết nhưng dấu vết đánh nhau và vết máu, sau đó chuẩn bị bình dầu hỏa và nỏ cơ, mọi người mai phục hai bên quan đạo."

Nhìn nhìn cuối phía tây quan đạo, Võ Hỗ bỗng nhiên quay đầu lườm Mã Tứ: "Quan binh Bạch Liên giáo thoát khỏi vòng vây khi nào thi đến?"

Mã Tứ ngớ ra, vẻ mặt hoảng sợ: "Võ đại nhân, đã hẹn trước là một khắc giờ Thân thì đến, sau khi thoát khỏi vòng vây bọn họ sẽ chạy về hướng bắc bốn năm mươi dặm, đại quân c sáu vệ đuổi rất gắt, nhất thời không dễ thoát khỏi, hơn nữa ba ngàn người chạy tứ tán, tập kết lại cũng cần thời gian..."

Võ Hỗ lạnh lùng nói: "Bàn cờ bày lâu như vậy chính là để cho ngày hôm nay, ngươi tốt nhất đừng làm cho ta thất vọng, hiện tại đã là canh ba giờ Mùi, quá nửa canh giờ nữa mà bọn họ nếu còn chưa tới, phục kích hôm nay hủy bỏ, nhưng ngươi, Mã Tứ, cái đầu trên cổ ngươi thì không thể nào yên ổn được đâu."

Mã Tứ mồ hôi rơi như mưa, vội vàng gật đầu: "Nhất định sẽ tới, Võ đại nhân yên tâm, tuyệt đối sẽ không chậm trễ ám sát Tần Kham."

Võ Hỗ hừ lạnh, vẻ khinh thường trong mắt càng đậm. Mã Tứ này trừ thân phận Bạch Liên giáo sứ ra thì ở ngoài có thể nói là kẻ vô dụng, làm việc cũng rất không đáng tin, cục diện Thiên Tân mà yêu nữ Bạch Liên giáo Đường Tử Hòa khổ tâm kinh doanh nhiều năm, sau khi Mã Tứ tiếp nhận thì ngày này không bằng ngày trước, trong đó mặc dù có nhân tố Lưu công công chỉ thị cố ý mà

làm, nhưng Võ Hỗ tin, cho dù người này không đầu hàng triều đình. Để hắn chủ trì thì hương đường Thiên Tân cũng không tốt hơn là bao, đúng là dạng tiểu nhân vô năng điển hình.

"Khiêng hết thi thể của phiên tử Đông Hán lên núi rồi bọc lại, đừng để Cẩm Y vệ phát hiện, Tần Kham là người khôn khéo, ngàn vạn lần không thể khinh thường."

Hơn trăm cỗ thi thể được các phiên tử Tây Hán nhanh tay khiêng lên quan đạo. Lộn xộn lung tung chết ở sau đồi, trong đống thi thể nhìn thấy ghê người đó, ngón tay Niếp Cao thân trúng ba tên bỗng nhiên giật giật, phiên tử Tây Hán đang bận rộn chẳng ai phát hiện.

Mặt đường dính máu bị cạo đi một lớp, sau đó rất tinh tế rải đất vàng lên, bên trên lại phủ thêm một lớp tuyết như tan mà như chưa tan. Tất cả dấu vết của trận chém giết toàn bộ đều được xóa đi, mặt đường khôi phục nguyên trạng, vẫn bình tĩnh như thường ngày.

Sát khí ngủ đông trong sự bình tĩnh đó.

Chu Dân dẫn đội ngũ ba ngàn người gian nan đi trong rừng.

Ba ngàn người này là phản quân của Bạch Liên giáo, vừa từ trong vòng vây của đại quân triều đình giết ra, Chu Dân là Thiên hộ của Thiên Tân tả vệ, hai năm trước đã gia nhập Bạch Liên giáo. Trở thành nhân vật trọng yếu của Bạch Liên giáo trong Thiên Tân tam vệ.

Người vào Bạch Liên giáo không chỉ là quân sĩ tiền đồ vô vọng, trên thực tế tướng lãnh thất bại cũng có không ít, hoặc là bởi vì bị thủ trưởng cố ý chèn ép, hoặc bởi vì bị tướng lãnh đồng liêu bài trừ, rất nhiều nguyên nhân tạo thành sự thất bại của bọn họ, nhưng mà bởi vì bọn họ đã từng có quyền lực, lại không có cách nào đạt được quyền lực lớn hơn. Tham dục không được thỏa mãn, vạn phần không cam lòng, phòng tuyến tâm lý của bọn họ so với quân sĩ bình thường thì càng dễ công phá hơn.

Chu Dân vào Bạch Liên giáo cũng là trùng hợp, cũng có thể nói là Đường Tử Hòa cố ý lôi kéo.

Hai năm trước Chu Dân mắc một loại quái bệnh, người lúc nóng lúc lạnh, hơn nữa thể lực nhanh chóng suy yếu, cả ngày ốm yếu không có tinh thần, cầm không nổi đao kéo không nổi cung, loại bệnh này đối với một tướng lãnh dẫn binh mà nói không nghi ngờ gì nữa là rất chết người, đại phu trong quân bắt không được bệnh. Cơ hồ xem như đã phán Chu Dân tử hình, về sau quân sĩ nhiệt tình đề nghị mời Đường thần y thành Thiên Tân tới xem thử, kết quả Đường thần y thuốc đến bệnh trừ...

Người ngoài cuộc nhìn ra, chuyện này tất nhiên có một loại hương vị âm mưu nồng đậm, nhưng Chu Dân không phải người ngoài cuộc. Hắn không nhìn ra.

Từ đó về sau hắn mang ơn Đường Tử Hòa, trong vệ lại vô vọng với thăng quan, đơn giản là không còn gì để mất vào Bạch Liên giáo, cũng do hắn tự tay phát triển một số lớn giáo chúng.

Khi điểm binh ở giáo trường Thiên Tân là hắn sai quân sĩ ở bên dưới kích động lòng người, khi trong các Thiên hộ phát sinh xung đột là hắn sai người ra tay trước, chiếm hết tiên cơ, khi quan binh triều đình vây khốn cũng là hắn dẫn phản quân mở một đường máu, ở trong phạm vi năm mươi ngoài thành Thiên Tân chu toàn vu hồi với đại quân triều đình.

Trời đất âm u, tuyết ven đường đã tan dần, ba ngàn người trầm mặc lặng lẽ mà đi, đội ngũ rất im lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ của các tướng sĩ.

Chu Dân mặt âm trầm không nói gì, trong lòng lại lửa giận vạn trượng.

Từ khi Đường Tử Hòa phản Bạch Liên, Mã Tứ tiếp nhận tuyên truyền Đường Tử Hòa bất trung bất nghĩa, ai cũng muốn tru diệt. Làm những tướng lãnh từng mang ơn cứu mạng của Đường Tử Hòa như Chu Dân trong lòng bất mãn vạn phần, loại bất mãn này luôn là áp lực, bởi vì hắn là Bạch Liên giáo đồ, bái Vô sinh lão mẫu, không thể không nghe lệnh của tổng đàn Bạch Liên giáo, giữa Đường Tử Hòa và Mã Tứ có ân oán gì Chu Dân không rõ, nhưng hắn cũng rất phản cảm với Mã Tứ này.

Loại phản cảm này hôm nay lúc này đã lên tới cực điểm.

Vốn đã nói rõ là Thiên Tân tam vệ dẫn đầu khởi sự, mười vạn tín chúng của Bắc Trực Đãi đồng thời phất cờ khởi nghĩa, kết quả hơn sáu ngàn tín đồ bị triều đình giết cho chỉ còn lại ba ngàn, vất vả lắm mới chạy thoát khỏi vòng vây, Mã Tứ lại lệnh cho các tướng sĩ quay lại Đại Trương trang, nhiệm vụ là giết chết khâm sai triều đình.

Đạo mệnh lệnh này khiến Chu Dân đặc biệt phẫn nộ.

Các tướng sĩ trả cái giá là phải chết hơn phân nữa để thoát khỏi vòng vây, lại muốn họ xông về, chỉ để giết một đại thần triều đình, Mã Tứ chẳng lẽ không biết ngoài thành Thiên Tân lúc này có bao nhiêu đại quân triều đình truy bắt chặn đường bọn họ hay sao? Chỉ vì một đại thần triều đình, lại bắt bọn họ không thể không một lần nữa chui vào trong vòng vây của đại quân triều đình, hơn nữa là tự họ tìm đến cửa, mạng của tướng sĩ dưới trướng Chu Dân hắn chẳng lẽ ngay cả rơm rác cũng không bằng?

Gió lạnh vù vù thổi qua, Chu Dân nhìn các tướng sĩ phía sau, rất nhiều người trong bọn họ là lão đệ huynh tự mình kéo vào Bạch Liên giáo, đi theo vị tướng lãnh là hắn một lòng cầu ánh sáng, lại không ngờ rằng con đường này càng đi càng thấy tối.

Chu Dân dần dần phát giác hơn ba nghìn người bọn họ đã thành quân cờ trên bàn cờ, bị một bàn tay vô hình khống chế, bàn tay này có lẽ là Bạch Liên giáo, có lẽ là triều đình, bất luận là ai, tóm lại sẽ di chuyển bọn họ trên bàn cờ, hoặc là vứt bỏ.

Bi thương và phẫn nộ đan xen trong lòng, mặt Chu Dân càng lúc càng banh ra. Trong lòng dần dần có mấy phần hối hận, có lẽ Hồng Dương Nữ vẫn đang...

Ba ngàn nhân mã chạy mấy canh giờ, sớm đã vừa mệt vừa oải, có điều Mã giáo sứ của tổng đàn đã nói, một khắc giờ Thân phải tới Đại Bạch trấn. Chu Dân trong lòng phẫn uất nhưng lại không thể không tuân lệnh mà đi, tướng sĩ có mệt tới mấy cũng phải cắn răng mà đi.

Chương 435: Bình định Thiên Tân (hạ) (2)

May mắn là hôm nay khi Bạch Liên giáo khởi sự quần áo mặc vẫn là quân phục chế thức màu đỏ sậm của quân đội vệ sở Minh đình, mà hơn ba vạn đại quân của sáu vệ đang đuổi bắt bọn họ cũng mặc quân phục chế thức tương tự, Chu Dân hạ lệnh ném tinh kỳ, do đó, phạm vi ngoại ô Thiên Tân toàn bộ đều là tướng sĩ mặc quân phục Đại Minh, lý bảo các hương các trang không phân được rõ ai là phản quân ai là vương sư triều đình, mấy canh giờ qua đi, không ngờ cũng vô kinh vô hiểm.

Khi tới Đại Trương trang cách Đại Bạch trấn chừng mười dặm, núi nhỏ bên cạnh quan đạo bỗng nhiên truyền đến tiếng huýt sáo bén nhọn, thanh âm lên xuống ngừng ngắt rất có tiết tấu.

Chu Dân ngẩn người, tiếp theo bỗng nhiên giơ cao hữu quyền, ba ngàn nhân mã lập tức dừng bước.

Hít sâu một hơi, Chu Dân bật hơi hô to về phía sườn núi: "Phù sa vốn bắt đầu từ hỗn độn, Bạch Liên vừa hiện thịnh thế sinh. Thỉnh giáo trên núi là huynh đệ hương đường nào của Bạch Liên giáo ta?"

Câu thơ mở màn này là tiếng lóng để Bạch Liên giáo hành tẩu hành tẩu giang hồ, hành tẩu giang hồ tuy rằng đều là hán tử thô hào. Nhưng tiếng lóng đều là rất văn nhã rất ý cảnh, từ xưa tới nay đều vậy, ví dụ như "Thiên Vương cái địa hổ, bảo tháp trấn hà yêu" Ai cũng khoái, câu đối này tinh tế ngắn gọn, ý cảnh sâu xa, đương nhiên, về phần tiếng lóng linh tinh như "sờ sờ cái gì, mặt tại sao đỏ" đằng sau thì chắc chắn là tên lưu manh vô văn hóa nào đó thiếu gấm chắp vải thô. Ý này cực kỳ dâm đãng, rất mất vận vị.

Câu thơ này của Chu Dân cũng vậy, dùng lời giang hồ mà nói, cái này gọi là ""Bàn hải để", tức chào hỏi. Ý tứ của bãi đường khẩu.

Vốn những lời này là đại nghịch bất đạo, không nên nói một cách đúng lý hợp tình ở nơi công cộng như vậy, có điều hiện giờ Chu

Dân và ba ngàn tướng sĩ đã công khai phản triều đình, cũng chẳng phải cố kỵ nhiều như vậy.

Chu Dân vừa mới dứt lời, ở chỗ chỗ cây cối um sùm trên sường núi một người đi ra, mặc xiêm y nông phụ rất bình thường, dung mạo lại khuynh nước khuynh thành.

Chu Dân ngẩn người, tiếp theo mừng rỡ, hốc mắt lập tức ửng đỏ: "Hồng Dương Nữ."

Từ xa nhìn lại, vẻ mặt Đường Tử Hòa hơi có chút kích động, rất nhanh lại khôi phục vẻ đạm mạc quen thuộc, thấy bộ dạng chật vật của Chu Dân và hơn ba nghìn người phía sau hắn, đuôi lông mày thanh tú của Đường Tử Hòa hơi nhíu lại.

Đồi núi rất thấp, Đường Tử Hòa từ sườn núi đi xuống quan đạo chỉ mất thời gian nửa chén trà nhỏ, phía sau nàng ta là mấy lão đệ huynh bọn Cát lão ngũ.

Chu Dân kích động còn chưa kịp lên tiếng thì một bách hộ phía sau hắn lại bỗng nhiên đứng ra, chỉ vào Đường Tử Hòa giận dữ nói: "Thì ra ngươi chính là Hồng Dương Nữ, tên phản đồ ngươi! Các huynh đệ, Mã giáo sứ nói, phàm f Bạch Liên giáo chúngta, thấy yêu nữ này thì đều phải giết, chúng ta cùng nhau giết ả ta đi."

Thân phận của Đường Tử Hòa vẫn chưa công khai với bên ngoài, cho dù là Bạch Liên giáo đồ trong ba vệ, người biết thân phận nàng ta cũng cực ít, Chu Dân tính là một, về phần vị bách hộ này thì lại không có tư cách biết, nếu không phải vừa rồi Chu Dân buột miệng thốt ra thì người bên ngoài cũng không thể biết được.

Bách hộ rút đao ra khỏi vỏ đi lên.

Một thanh cương đao sáng như tuyết không hề có dấu hiệu đặt lên cổ bách hộ, thần sắc Chu Dân từ kích động trở nên lạnh lùng, nói: "Trịnh bách hộ bách hộ uy phong, sát khí quá nhỉ, coi Chu mỗ là người chết à?"

Trịnh bách hộ không ngờ Chu Dân lại kề đao lên cổ hắn, không khỏi vừa sợ vừa giận, bị khống chế nhưng lại không dám phát tác.

Mắt Đường Tử Hòa không thèm liếc Trịnh bách hộ, nàng ta nhìn

Chu Dân, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ: "Chu Dân, các ngươi cuối cùng vẫn phát động."

Chu Dân thở dài: "Tổng đàn nghiêm lệnh, Chu mỗ không thể không tuân, ta dẫn binh nhiều năm, há lại không biết giờ không phải là cơ hội để khởi sự? Nhưng mà Mã giáo sứ lại.

Nói tới đây, Chu Dân lại thở dài, ngậm miệng không nói nữa, hốc mắt ửng đỏ, khởi sự gấp gáp, hơn sáu ngàn giáo chúng vất vả kinh doanh mấy năm mới phát triển chỉ một lần phá vây đã chết một nửa, một nửa còn lại này thì lại phải thân hãm vòng vây triều đình, hơn nữa Chu Dân nhạy bén cảm giác được, ý đồ lấy họ ra làm con cờ của Mã Tứ càng lúc càng rõ ràng, Chu Dân sao có thể không vừa buồn vừa giận?

Đường Tử Hòa áy náy nói: "Có bắt đầu lại không có kết thúc, là ta có lỗi với mọi người..."

Cát lão ngũ lại không nhịn được cả giận nói: "Cũng không phải f Đường cô nương có đầu không có đuôi, thực sự là Mã Tứ khinh người quá đáng, không ngờ mai phục muốn lấy tính mạng của chúng ta, chúng ta đã không còn được Bạch Liên giáo dung nạp, vì cầu mạng sống, Đường cô nương không thể không dẫn chúng ta phản Bạch Liên giáo, tổng đàn Bạch Liên giáo vì nắm binh quyền của hương đường Thiên Tân, bọn họ ngay cả thể diện cũng bất chấp, hôm nay tổng đàn giết chúng ta, há biết được ngày mai có lại không làm vậy với các ngươi hay không? Bạch Liên giáo vô tình vô nghĩa như vậy, uổng cho các ngươi còn hồ đồ bán mạng cho họ."

Vẻ mặt Chu Dân có chút phức tạp, nguyên nhân trong đây hắn há có thể không biết, chỉ là không tiện chỉ ra mà thôi, nhìn Đường Tử Hòa muốn nói lại thôi, cuối cùng đành phải lảng sang chuyện khác hỏi: "Hồng Dương Nữ, các ngươi đã... Rời khỏi Bạch Liên giáo, vì sao vẫn còn ở phụ cận Thiên Tân? Trốn trên núi nhỏ này để làm gì?"

Đường Tử Hòa ngớ người, ánh mắt không khỏi thoáng nhìn về phía sườn núi, sâu trong bóng cây, có một khẩu hỏa pháo công thành, đang chờ thu gặt tính mạng của Tần Kham, nhưng mà bí mật này khó giữ nếu nhiều người biết, việc này sao nói ra được?

Thế là Đường Tử Hòa miễn cưỡng cười, nói: "Phạm vi Thiên Tân hoàn toàn rối loạn, bất kể là quan đạo hay là sơn đạo, quan binh triều đình đều qua lại không dứt, chúng ta trốn ở trên núi chỉ muốn muốn tránh đầu sóng ngọn gió, chờ phong thanh bớt đi rồi mới quyết định."

Dừng một chút, Đường Tử Hòa nói: "Các ngươi thì sao? Nghe nói các ngươi giờ mão đã khởi sự, vì sao đến giờ vẫn còn ở phụ cận thành Thiên Tân? Ta cho rằng các ngươi sẽ công thành sau đó cướp lấy hải cảng, giương buồm rời bến, các ngươi đi lao ra khỏi vòng vây của triều đình là để làm gì? Chu Dân, ngươi là lão tướng dẫn binh nhiều năm, binh pháp tránh nặng tìm nhẹ chẳng lẽ còn không hiểu?"

Chu Dân sắc mặt vừa xấu hổ vừa oán giận, thở dài: "Ta sao có thể không biết đạo tránh nặng tìm nhẹ? Nhưng Mã giáo sứ nghiêm lệnh bảo chúng ta hồi sư, trước một khắc giờ Thân phải tới Đại trương trang, dùng ba ngàn người chúng ta phục kích khâm sai triều đình Tần Kham."

Đường Tử Hòa nheo mắt, ngây người một lát, tiếp theo vẻ giận dữ trong mắt đại thịnh, lườm Chu Dân điềm nhiên nói: "Chu Thiên hộ, ngươi vất vả lắm mới dẫn được các huynh đệ xông ra khỏi vòng vây, hiện giờ phạm vi xung quanh Thiên Tân tứ phía đều là địch, đại quân triều đình đang vây bắt chặn đường các ngươi, lúc này ngươi không xa chạy cao bay, lại còn dẫn các huynh đệ hồi sư tự mình nhảy vào hố lửa, ngươi là ăn lương thái bình lâu quá nên không biết đánh giặc thế nào nữa rồi à?"

Đường Tử Hòa từng là thủ lãnh tối cao của hương đường Thiên Tân Bạch Liên giáo, đối với Chu Dân không chỉ có ơn cứu mạng, lại còn do nàng ta tự mình dẫn Chu Dân vào Bạch Liên giáo, Chu Dân đối với Đường Tử Hòa có thể nói là vừa kính lại vừa sợ, lúc này Đường Tử Hòa lời nói đanh thép, thần sắc nghiêm nghị, cộng với những hành vi của Mã Tứ từ sau khi chấp chưởng hương đường Thiên Tân tới giờ, cùng với đủ loại bất mãn đối với Mã Tứ sau khi Bạch Liên giáo khởi sự, sắc mặt Chu Dân lúc đỏ lúc trắng, vẻ do dự và sát khí trong mắt lấp lánh không chừng.

Trịnh bách hộ bị đao khống chế không nhịn được chỉ vào Đường Tử Hòa quát: "Hạng Phản giáo quá càn rỡ rồi! Hành vi của Mã giáo

sứ có liên quan gì tới ngươi? Ngươi cho rằng ngươi vẫn là Hồng Dương Nữ không ai bì nổi lúc trước à? Bạch Liên giáo đã hạ sát lệnh với ngươi, ngươi tốt nhất là lo cho tính mạng của mình đi."

Trên mặt Đường Tử Hòa hiện lên sát khí nồng đậm, nhưng mắt vẫn không buồn nhìn Trịnh bách hộ, lại cười lạnh với Chu Dân: "Chu Thiên hộ, mới mấy ngày không gặp, thủ hạ ngươi dạy dỗ càng lúc càng có tiền đồ."

Một đạo ánh đao trắng ngần xẹt qua, Trịnh bách hộ hai mắt lòi ra, tay ôm chặt cổ họng, từ khe ngón tay rất nhanh có máu tươi chảy ra, máu chảy càng lúc càng nhiều, tuôn ra như suối, Trịnh bách hộ miệng đóng mở mấy cái, cuối cùng ngã vật xuống đất.

Biến cố đột ngột làm tất cả các tướng lĩnh phía trước đội ngũ sợ ngây người.

Chu Dân mặt không biểu tình lau cương đao dính đầy vết máu lên trên thi thể của Trịnh bách hộ, dữ dằn quát: "Lưu Thanh Sơn, Tống Vô Bệnh, Tào Nguyên, Nghiêm Toại... chém chết hết đám chó săn của Mã Tứ đi."

Thân binh phía sau Chu Dân bỗng nhiên phát động, cương đao không chút do dự chém ra, sau một loạt những tiếng kêu thảm thiết, đội ngũ lại khôi phục yên lặng.

Chu Dân thở phào giống như đã giải thoát lại giống như đã kiên quyết, ném đao trong tay xuống, quỳ trước mặt Đường Tử Hòa trầm giọng nói: "Đường cô nương, hơn ba ngàn huynh đệ chúng ta tiền đồ ảm đạm, Mã Tứ coi chúng ta là quân cờ tiện tay vứt đi, Bạch Liên giáo đã bạc béo như vậy, giáo phái bất nhân bất nghĩa như vậy từ bỏ là đáng! Chúng ta nguyện tôn Đường cô nương làm đầu ngựa, cầu cô nương tìm ra một con đường sống cho ba ngàn huynh đệ chúng ta."

Chương 436: Bình định Thiên Tân (hạ tiếp)

"Đường sống".

Bất lể là loạn thế hay là thịnh thế, sở cầu của thế nhân đều là hai chữ đơn giản này mà thôi.

Chu Dân giết Trịnh bách hộ, quỳ với Đường Tử Hòa, trước phản triều đình sau lại phản Bạch Liên giáo, cũng là vì đường sống của ba ngàn huynh đệ, thứ nhất Đường Tử Hòa từng có đại ân đối với hắn, hơn nữa mấy năm nghe lệnh của nàng ta, trong đáy lòng cũng hoàn toàn tin phục Đường Tử Hòa, thứ hai sau khi phản triều đình, những mệnh lệnh liên tiếp của Mã Tứ đối với hắn khiến hắn dần dần cảm thấy không đúng, càng nghĩ càng cảm thấy mình và ba ngàn huynh đệ đang bị Mã Tứ dẫn vào tuyệt lộ, giết Trịnh bách hộ thuần túy là một cỗ ý chí muốn sống mãnh liệt sai bảo.

Chu Dân quỳ xuống trước, mấy chục tướng lãnh phía sau ngây ra, bọn họ rất xa lạ đối với Đường Tử Hòa, nhưng cũng biết mấy năm nay bọn họ luôn là thuộc sự quản lý của Hồng Dương Nữ, nhưng uy vọng của Chu Dân trong quân rất cao, rất nhiều tướng lãnh phục hắn, vừa rồi sau khi giết mấy tên tướng lãnh, trong quân cơ bản đã không còn thanh âm phản đối. Thấy Chu Dân quỳ xuống, các tướng lĩnh ngơ ngác nhìn nhau, sau đó cắn chặt răng, cũng giống như Chu Dân quỳ trước Đường Tử Hòa.

Các tướng lĩnh quỳ xuống, quân sĩ bình thường tất nhiên sẽ không phản đối nữa, nói đến cùng thì bọn họ sống ù ù cạc cạc, nếu nói bọn họ có lý tưởng cao xa thế nào, đối với Bạch Liên giáo trung trinh bất khuất ra sao thì không khỏi có chút nực cười, những người này gia nhập Bạch Liên giáo đơn giản là nhẹ dạ cả tin, ví dụ như tương lai có thể ăn no, các tướng lĩnh không lôi họ ra làm nông nô nữa, thậm chí có thể được phân đất hoàn toàn thuộc về mình, vân vân, về phần quân đội do ai chỉ huy, đó là chuyện các bách hộ Thiên hộ phải lo, chẳng liên quan gì tới họ.

Các tướng lĩnh vừa quỳ, các quân sĩ cũng đều quỳ xuống theo, trên

quan đạo lập tức là một mảng đầu người đông nghìn nghịt.

"Xin Đường cô nương dẫn chúng ta tìm được một con đường sống." Tiếng hô vang trời, làm chim chóc bay toán loạn.

Đường Tử Hòa và đám người Cát lão ngũ ngây người hồi lâu. Hốc mắt dần dần ươn ướt.

Muốn bỏ mà khó bỏ, cục diện Thiên Tân kinh doanh mấy năm, chung quy cũng không phải là một hồi vô ích, nhạn bay rồi còn lưu lại tiếng, người từng qua sao có thể không lưu lại dấu vết?

"Đường cô nương, Chu mỗ mấy năm nay ở dưới trướng cô nương vẫn luôn cảm thấy rất kiên định, cái nhìn đối với đại thế thiên hạ, suy đoán về biến động triều đình của cô nương tất cả đều là đúng, không giống như tên đó Mã Tứ đó chỉ biết diễu võ dương oai, cầm cái danh đầu giáo sứ tổng đàn ra vênh mặt hất hàm sai khiến, Bừa bãi ngang ngược. Vào thời điểm tồn vong thế này vẫn còn bắt chúng ta hồi sư chịu chết, Đường cô nương, Chu mỗ chỉ phục một mình cô nương, để các huynh đệ đi theo cô nương đi. Từ nay về sau lời nói của cô nương chính là quân lệnh. Bất kể cô nương bảo chúng ta quy thuận triều đình Hay là lên núi vào rừng làm cướp, hoặc là tiếp tục giương cờ tạo phản, ba ngàn huynh đệ chúng ta sẽ không hai lời."

Đường Tử Hòa hít sâu, cố nén nước mắt đang chực trrafo ra, mắt phượng hơi nheo lại.

"Chu Dân, những lời ngươi nói là thực lòng chứ?"

"Nếu có nửa chữ hư ngôn dối trá, cứ để Chu mỗ bị Thiên Lôi đánh chết, vĩnh viễn không thể siêu sinh!"."

"Ngươi có thể đại biểu cho ba ngàn huynh đệ hay không?"

Chu Dân còn chưa trả lời, các tướng sĩ phía sau đã đồng thanh hô: "Nguyện ý nghe Đường cô nương sai phái!"

Đường Tử Hòa trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cắn răng: "Được, ta sẽ dẫn các ngươi tìm ra một con đường sống!"

Các tướng sĩ mừng rỡ, đều quỳ lạy.

"Đường cô nương, truy binh phía sau rất gắt, chúng ta phải làm thế nào?"

Đường Tử Hòa nghĩ nghĩ rồi nói: "Mọi người đã công nhiên phản triều đình, Thiên Tân này không ở được nữa rồi, vốn tốt nhất là công thành đoạt thuyền rời bến, nhưng chắc triều đình triều đình đã có phòng bị, chiến cơ đã mất, hiện tại biện pháp duy nhất chính là xé chẵn ra lẻ, đội ngũ ba ngàn người quá bắt mắt, các ngươi cởi bỏ xiêm y quan binh, phân tán thành mấy người hoặc mười mấy người một đội, trốn tới các thôn trang thành trì, tận lực lựa chọn đường núi mà đi."

"Chúng ta đi đâu?"

"Phách châu huynh đệ Lưu Sủng Lưu Thần nghe nói đã bị triều đình chiêu an, hai người này tính tình dũng cảm, kết giao rộng rãi, mặc dù đã quy thuận triều đình nhưng vẫn không sửa tính này, trước kia ta và bọn họ cũng có giao tình, chúng ta đi Phách châu, xin huynh đệ Lưu thị cho chúng ta một nơi tránh gió, bọn họ chắc có thể giúp được."

Chu Dân mắt sáng lên: "Ý của Đường cô nương là.... Chúng ta sau này vào rừng làm cướp?"

Đường Tử Hòa cười lạnh lùng: "Trước tiên cứ vào rừng làm cướp, đợi triều đình tan nát rồi, chúng ta lại giương cờ làm phản, nhật nguyệt đã mất đi anhs áng, cớ sao không đổi trời mới? Bạch Liên giáo không trông cậy vào được thì chúng ta chẳng lẽ không thể tự mình giương cờ khởi nghĩa?"

"Chỗ Mã Tứ."

"Mã Tứ nói muốn phục kích khâm sai Tần Kham?"

"Đúng vậy."

Ánh mắt Đường Tử Hòa càng lạnh như băng: "Hai bên đều không phải là hạng tốt lành gì, chó cắn chó mà thôi, cứ để chúng cắn nhau, các ngươi không đáng phải bán mạng cho Mã Tứ, Chu Dân, ngươi hạ lệnh cho các huynh đệ, bảo họ sau khi phân tán thì tập kết trong rừng già ngoài thành Phách châu."

Chu Dân ngẩn ra: "Đường cô nương không đi cùng chúng ta sao?"

Đường Tử Hòa quay đầu nhìn vào sâu trong bóng cây sườn núi, lạnh lùng nói: "Ta còn một chuyện phải làm, sau khi làm xong mới có thể đi được?"

"Chuyện gì?"

"Chuyện mà Mã Tứ đang làm." Trong mắt Đường Tử Hòa lộ sát khí.

Cát lão ngũ không lên tiếng, nhưng lại ý vị thâm trường liếc nàng ta một cái.

Kiếm sắc trảm tơ tình là vì lý trí, nhưng... Lấy pháo nhắm vào ý trung nhân của ngươi, ngươi hạ thủ được sao?

Mấy trăm nghi trượng vội vàng đi trên quan đạo, Tần Kham được vây ở giữa, Lý Nhị và Thường Phượng hộ vệ hai bên.

Khi rời kinh vốn có một ngàn Cẩm y Giáo úy và hai ngàn tướng sĩ của dũng sĩ doanh cùng với hai trăm hỏa thương thủ, lúc này tình hình chiến đấu khẩn cấp, Tần Kham đã điều đại bộ phận người bên cạnh ra ngoài truy kích và tiêu diệt ba ngàn phản quân.

Tần Kham cũng không phải lơ là, sau khi giáo trường thành tây xảy ra biến cố, sáu ngàn phản quân bị tiêu diệt chỉ còn ba ngàn phá vây, ba ngàn người bị triều đình đại quân truy đuổi cho hoảng sợ chạy trối chết, trước mắt đại cục Thiên Tân cơ bản đã định, chính là trạng thái ta công ngươi thủ, tính toán thời gian, phản tặc chắc đã chạy xa rồi, cuộc chiến truy kích và tiêu diệt phía trước có lẽ có nguy hiểm, nhưng hậu phương Thiên Tân lại an toàn, mấy trăm người ở bên cạnh là đủ rồi.

Tần Hầu gia tuy rằng gan không lớn, nhưng cũng không có sở thích dắt mấy ngàn binh mã ở cạp quần chạy khắp nơi, ngàn năm trước Tần Thủy Hoàng có loại sở thích ác ôn này, ngay cả khi chết cũng phải làm vô số tượng binh mã bảo vệ hắn, kết quả thì sao, thứ nên bị đào thì rồi cũng vẫn sẽ bị đào.

Đi đường trầm mặc, nhưng Lý Nhị lại tựa hồ không chịu nổi sự trầm mặc, thế là không có gì nói cũng phải tìm ra để nói.

"Hầu gia, ngài tới soái trướng của sáu vệ, giám sát ngự sử thên là Lý Đằng đó đang chờ ngài đấy, người này rõ ràng lai giả bất thiện, Hầu gia ngài thế này chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao?"

Tần Kham hậm hực nói: "Nếu không thì thế nào? Bản hầu chẳng lẽ cả đời trốn tránh không gặp hắn à?"

Lý Nhị cười xấu xa nói: "Hay là Hầu gia chờ thêm một ngày, đêm nay thuộc hạ thay Hầu gia mở tiệc chiêu đãi Lý Đằng, đưa tiểu thiếp của Lương Thắng lên giường hắn, ngày mai nhờ Hầu gia ở trước linh vị của Lý đại nhân thắp nén hương, thuận tiện tiện ô hô hai tiếng Lý đại nhân anh linh không xa, hồn mau trở về."

Tần Kham liếc hắn, cười lạnh nói: "Rồi một đao chém chết ngươi làm tế phẩm à?"

Lý Nhị thần sắc cứng đờ, tiếp theo cười nói: "Hầu gia, tên gia hỏa Lý Đằng đó không có hảo ý, trong soái trướng sáu vệ đã nói rất nhiều lần, nói về kinh sẽ xin các đại thần trong triều liên danh thượng, tố Hầu gia tội phản ba vệ, Hầu gia, Lý Đằng này không thể để hắn còn sống mà về kinh sư được."

Tần Kham thở dài: "Kỳ thật Lý Đằng nói không sai, Thiên Tân tam vệ quả thật là ta bức phản, có điều ta cũng là bất đắc dĩ phải làm vậy mà thôi. Từ xưa quân đội chính là quần thể mẫn cảm nhất, không thể dung túng cũng không thể đắc tội, vừa phải coi trọng lại không thể không lúc nào cũng chèn ép, phân thốn trong đấy rất khó cầm nắm, tra Bạch Liên giáo đồ trong tập nếu kéo tơ bóc kén làm từ từ, không có một năm rưỡi không thể thành công, ta nếu vì chuyện này mà ở Thiên Tân trì hoãn một năm rưỡi, trước tiên không nói tư tâm gần thân xa lạ với bệ hạ, chỉ nói kinh sư Lưu Cẩn lộng quyền, triều đình thiên hạ bị hắn làm cho chướng khí mù mịt, vương triều Đại Minh mắt thấy vì họa hoạn quan mà từ từ thối nát, chỉ dựa vào điểm này, ta sao có thể để Bạch Liên giáo bám chân được?"

"Cho nên Hầu gia không thể không bức phản Thiên Tân tam vệ?"

Tần Kham than: "Đúng vậy, biết rõ là gấp gáp, nhưng ta không thể không cho Thiên Tân tam vệ uống thuốc mạnh, trước mắt quả thật

bị thương tới thân rồi, cứ đợi ngày sau xử xong Lưu Cẩn rồi ta sẽ khiến Thiên Tân khôi phục nguyên khí, thậm chí còn tốt hơn xưa. Cách làm của Lý Đằng là đúng, hắn là giám sát ngự sử, ta làm việc nóng vội, hắn tố ta cũng là đúng chức trách, ta tuyệt không trách hắn..."

Chương 437: Bình định Thiên Tân (hạ thật) (1)

Lý Nhị mê mang: "Hầu gia, nói như thế, Lý Đằng là quan tốt? Chúng ta lần này tha cho hắn?"

"Quan tốt là quan tốt... Triều đình Đại Minh này của chúng ta, cũng không thiếu quan tốt, triều đình xếp hàng mà điểm danh, chỉ nhìn bộ dạng thì ai ai cũng đều là quan tốt hết, kẻ chỉ thấy có lợi mới làm không phải là không có, người long mang xã tắc cũng có khối người, cái thời buổi này ấy, hai chữ 'đức tháo' vẫn có phân lượng..."

Lý Nhị vội vàng vỗ mông ngựa: "Hầu gia nhân nghĩa, trí tuệ như biển."

Còn chưa nói xong thì ai ngờ ngữ phong của Tần Kham lại bỗng nhiên thay đổi đột ngột: "... Nhân nghĩa thì nhân nghĩa, nhưng Lý Đằng này vẫn phải chết, chuyện nào ra chuyện đấy."

Lý Nhị ngây dại: "Hầu gia... Ngài không phải nói hai chữ 'đức tháo' vẫn rất có phân lượng sao?"

Tần Kham rất bình tĩnh: "Nhân vô thập toàn, không người nào là toàn vẹn cả, người trong đời thỉnh thoảng làm ra mấy chuyện thất đức cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, giết mấy người tốt chỉ chẳng qua là ngọc bích có tỳ, tổng thể mà nói thì vẫn là đáng để tán dương. Nếu đẻ Lý Đằng này còn sống về kinh sư tố ra, không biết sẽ mang đến thêm cho chúng ta bao nhiêu phiền toái, Lý Đằng này, có thể giết thì cứ giết đi."

Lý Nhị toát mồ hôi: "... Vâng."

Liếc bộ dạng hỗn loạn của Lý Nhị, Tần Kham có chút thẹn thùng xoa xoa mắt, sống hai đời người, kiếp trước xuất thân trong gia đình công nhân bình thường, lúc còn bé đa không biết xấu hổ, thấy người lớn liền cởi quần mời sờ chim mình, sờ một lần năm xu tiền, trừ cái đó ra thì cũng không có ám ảnh quá lớn và cố sự nghĩ lại

mà kinh, nhưng vì sao gia đình bình thường như vậy lại bồi dưỡng ra quái vật tâm lý vặn vẹo như hắn?

"Hầu gia, nếu thuộc hạ không giết chết hắn thì sao?" Lý Nhị bỗng nhiên thấp thỏm hỏi.

Tần Kham mỉm cười nói: "Vậy ta ngày mai sẽ thắp nén hương trước linh vị của ngươi, cầu ngươi phù hộ ta thăng quan phát tài..."

"Thuộc hạ nhất định giết chết hắn!"

"Rất tốt, bảo phía trước đi nhanh lên, trước khi trời tối phải tới soái trướng của sáu vệ."

"Vâng, Hầu gia, phía trước chính là Đại Trương trang, cách soái trướng của sáu vệ không xa."

Sắc trời vẫn âm trầm, trên đồi núi nhỏ cạnh quan đạo ngoài Đại Trương trang, bốn trăm phiên tử Tây Hán lẳng lặng mai phục trên đồi, ánh mắt nhìn chằm chằm phía cuối quan đạo, cương đao trong tay dày đặc hàn ý.

Sắc mặt Võ Hổ rất khó coi, ánh mắt nhìn chằm chằm Mã Tứ sát ý dào dạt.

"Mã Tứ, một khắc giờ Thân rồi, ba ngàn phản quân đâu?"

Trái với sắc mặt xám xịt của Võ Hổ, sắc mặt Mã Tứ trắng bệch, trông còn khó coi hơn Võ Hổ.

"Võ đại nhân... Tiểu nhân, tiểu nhân cũng không biết đã xảy ra biến cố gì, lẽ ra bọn họ nên tới rồi."

Tâm Võ Hổ dần trầm xuống, sắc mặt cũng càng lúc càng âm trầm: "Đồ Thành sự không đủ mà bại sự thì có thừa, lúc trước ở kinh sư khi bắt ngươi ta nên một đao chém chết ngươi mới đúng, không đến nỗi để hôm nay làm hỏng đại sự của Lưu công công."

Mã Tứ bùm một tiếng quỳ xuống, run giọng nói: "Võ đại nhân, tiểu nhân thực sự trung thành tận tâm với Lưu công công, tiểu nhân hiện giờ cũng là sở thuộc của Tây Hán."

Vẻ mặt Võ Hỗ bỗng nhiên dịu xuống, nói: "Mã Tứ, ngươi có biết Lưu công công vì sao cứ bắt ngươi hạ lệnh cho Bạch Liên giáo khởi sự không?"

"Tiểu nhân không biết..."

" Trong mắt Lưu công công, Bạch Liên giáo chỉ là một đám ô hợp, triều đình phẩy tay một cái là có thể làm chúng tan thành mây khói, tạo phản thất bại là tất nhiên, sở dĩ vẫn bắt các ngươi phản, chính là để hôm nay lúc này phục kích Tần Kham, Tần Kham quyền cao chức trọng, phục kích hắn không nên vận dụng nhân mã của Tây Hán, mà do phản tặc của Bạch Liên giáo phục kích, cả sự kiệnsẽ thuận lý thành chương, cho nên, ý nghĩa duy nhất Lưu công công bắt ngươi kích động tạo phản, chính là để đưa Tần Kham vào chỗ chết."

Cười rất ôn hòa, nhưng trong mắt Võ Hỗ lại hiện lên sát khí: "Mã Tứ, ba ngàn phản quân một khắc giờ Thân tới Đại Trương trang. Đây là một mắt xích mấu chốt nhất trong kế hoạch của Lưu công công, mà ngươi, thì lại khiến Lưu công công thất vọng."

Mã Tứ cũng cảm giác được sát khí của Võ Hỗ, kinh hoàng dập đầu nói: "Võ đại nhân, đại quân triều đình truy kích và tiêu diệt quá gấp, ba ngàn phản quân chắc là không thể thoát khỏi truy binh, cho nên đến chậm, Võ đại nhân, tiểu nhân rất rất trung thành và tận tâm với triều đình và Lưu công công."

" Mã Tứ, một phản tặc của Bạch Liên giáo đầu hàng như ngươi. Trước khi vào Bạch Liên giáo ngươi chẳng qua chỉ là một tên lưu manh vô lại phố phường. Văn bất thành võ không nên, sau khi bị bắt nêu sớm chết ở Tây Hán rồi, đại sự duy nhất phó thác cho ngươi cũng bị hỏng ở trong tay ngươi, Mã Tứ. ngươi nói cho ta biết đi. Ngươi bây giờ còn giá trị gì nữa?"

"Tiểu nhân có một lòng trung thành với Lưu công công."

Một thanh chủy thủ lặng lẽ đâm vào ngực Mã Tứ. Võ Hỗ rút chủy thủ rồi tiếp theo lại độc ác đâm Mã Tứ thêm mấy cái, cho tới khi xác nhận Mã Tứ đã bị đâm chết, mới rút chủy thủ lau lau lên áo Mã Tứ, cất vào trong vỏ, sau đó cười lạnh nói: "Phế vật chính là phế vật, cho dù có lòng trung thành thì vẫn là phế vật trung thành,

lưu lại có tác dụng gì?"

Một phiên tử đi tới, chẳng buồn nhìn thi thể Mã Tứ nằm trên đất,, ôm quyền nhẹ giọng nói: "Đại đương đầu, nghi trượng của Tần Kham đã cách nơi này không tới một dặm, đã có hai tốp thám tử đi thăm dò, được chúng ta thả đi, có ám sát Tần Kham hay không, xin đại đương đầu định đoạt."

Võ Hỗ trầm mặc một lát rồi hung hăng cắn răng một cái: "Ám sát."

Phiên tử ngẩn ra, vẻ mặt có chút sợ hãi: ""Đại đương đầu, chúng ta chỉ có bốn trăm người thôi."

"Hôm nay Bạch Liên giáo tạo phản, Cẩm y Giáo úy và quan binh của và bên cạnh Tần Kham hơn nửa đã được phái ra đuổi theo tiêu diệt phản quân rồi, lúc này nghi trượng khâm sai của hắn chỉ sợ cũng chỉ có mấy trăm người, chúng ta vẫn có phần thắng. Sai người mai phục cạnh quan đạo, chuẩn bị tốt nỏ cơ, đợi nghi trượng đi, chúng ta đánh cho hắn trở tay không kịp."

Võ Hỗ không thể không hạ mệnh lệnh này.

Phản quân của Bạch Liên giáo không thể trông cậy, nhưng ý chí của Lưu công công vẫn phải chấp hành, nếu Tần Kham không chết, Lưu công công tất nhiên sẽ thất vọng, kết cục của Mã Tứ lúc này cũng là kết cục của Võ Hỗ hắn trong tương lai.

Vừa mới dứt lời, cuối quan đạo xa xa một đội ngũ mấy trăm người đi tới, phía trước đội ngũ, cờ rồng của khâm sai đón gió tung bay.

Cung nỏ lên dây, đao kiếm rời vỏ, lúc phiên tử Tây Hán nín thở, chuẩn bị phục kích nghi trượng khâm sai, cạnh một tảng đá lên ở trên đồi, một cỗ thi thể vốn đã được nhận định là tử vong bỗng nhiên giật giật.

Niếp Cao mặt đầm đìa máu nằm trong đống người chết, ba mũi nỏ tiễn cắm sâu vào lưng hắn, tên cắm vào người sâu ba tấc, dù hô hấp khẽ cũng vẫn cảm thấy đau đớn kịch liệt, rõ ràng tên đã bắn vào phế phủ hắn.

Gian nan mở mắt, nằm bên cạnh tất cả đều là thi thể, tất cả đều là thuộc hạ Đông Hán của hắn, từng là huynh đệ đồng đội, nhưng

huynh đệ này đều có gia đừng, dù kiêu hoành, dù tham lam, nhưng mà chung quy vẫn có tình có nghĩa với hắn, hiện giờ không ngờ âm dương đôi ngả, chết ở nơi đất khách quê người.

Nước mắt thuận theo hai má chảy xuống, khuôn mặt đầy máu bùn kẻ ra con sông uốn lượn.

Niếp Cao thở hổn hện một lúc, từ từ mà gian nan xoay lại, ở cạnh quan đạo phía dưới núi, các phiên tử dang lặng lẽ nằm trong bụi cỏ, từ phía trên nhìn xuống là một mảng đầu người đông nghìn nghịt, thi thể của phiên tử Đông Hán sau khi tử chiến thì toàn bộ tập trung trên một bãi đá bằng trên đồi, không ai trộng coi, dù sao chẳng ai nảy sinh bất kỳ đề phòng gì với tử thi.

Niếp Cao quay đầu sang bên, phía cuối quan đạo xa xa, hai lá cờ rồng của khâm sai tung bay, đang từ từ đi tới vòng vây phục kích của Tây Hán.

Nghi trượng còn cách trăm trượng, phía dưới truyền đến tiếng quát khẽ đầy khẩn trương của phiên tử Tây Hán.

"Nỏ cơ chuẩn bị, đao kiếm chuẩn bị, sau năm lượt nỏ tiễn, mọi người xông lên, tập trung nhân thủ giết Tần Kham, hồi kinh Lưu công công tất có trọng thưởng! Cung nỏ nhớ kỹ, nhất định phải đợi bản thân Tần Kham đi vào giữa vòng phục kích rồi mới phát động, chuyện nếu bại lộ, Lưu công công tất sẽ tru di tam tộc của các ngươi."

Niếp Cao mỉm cười, dấu nước mắt chưa khô trong mắt dần dần chuyển thành một mảng đỏ đậm khiến người ta sợ hãi.

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn chằm chằm nghi trượng khâm sai càng lúc càng gần, không ai chú ý tới trên một bãi đã phẳng trên đồi, một thân ảnh cả người đẫm máu đang gian nan bò tới méo đá.

Niếp Cao chỉ là chưởng chưởng Đông Hán, vị trí này là hắn lăn lộn mất mười năm mới ngồi lên được, hắn thích quyền lực, cũng thích bạc, từng nịnh bợ thủ trưởng, từng bắt nạt bách tính lương thiện, thỉnh thoảng lại từ gia đình giàu có lừa ít tiền, sau đó mời thủ hạ tới thanh lâu mua say tìm vui, thỉnh thoảng cũng làm một hai việc

thiện đánh giết ác bá phố phường, trong tiếng tán tụng như nước của bách tính, thỏa mãn một chút lòng hư vinh.

Niếp Cao là tiểu nhân vật điển hình, như tất cả tiểu lại của Đại Minh, có thiện cũng có ác, sống tháng ngày bình thường, hắn quen với sự bình phàm cả đời của mình rồi.

Giờ này ngày này, tiểu nhân vật bình thường này khi sinh mệnh sắp đi đến hồi cuối. Hắn lại dùng hết khí lực còn lại của toàn thân, làm ra một chuyện thay đổi vận mệnh của rất nhiều người.

Chương 437: Bình định Thiên Tân (hạ thật) (2)

Không liên quan tới thiện ác, không liên quan tới gian gian, tiểu nhân vật như Niếp Cao không biết cái gì là trung quân, đúng sai trắng đen càng lẫn lộn không rõ, điều hắn muốn làm, đơn giản là cho đồng đội huynh đệ, một công đạo, cho các phiên tử Tây Hán đã giết huynh đệ đồng đội của hắn một sự trả thù bất ngờ, cũng cho mình một cái kết thúc đầy hoa lệ.

Mọi người đều chết rồi, hắn cũng sắp chết rồi.

Trước khi chết Dù sao cũng phải lưu lại một chút gì đó.

Sao băng xẹt qua bầu trời đêm, lưu lại một đạo quang hoa hoa mỹ, thiêu thân bay vào lửa, lưu lại một tia lửa chói mắt, con người thì sao.

Trăm năm không bằng một cái búng tay của Như Lai. Trong một sát na, ơn cũng được, thù cũng được, dù sao cũng phải lưu lại một chút gì đó.

Niếp Cao gian nan di động thân thể, nghi trượng khâm sai đã càng gần. Tiền quân nghi trượng hai trăm người phía trước cũng đã đi vào trong vòng phục kích của Tây Hán, Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, được các hộ vệ vây ở giữa,, trung tâm vòng phục kích chỉ còn mấy chục trượng.

Quay đầu nhìn các huynh đệvới tử trạng thê thảm, Niếp Cao mỉm cười, lại bật khóc.

lảo đảo đứng dậy, lê ra mép vách đá, hít sâu một hơi, quyết tuyệt thả người nhảy xuống.

Từ vách núi cao mấy trượng trực tiếp ngã xuống đường quan đạo, máu tươi khóe miệng, không ngừng phun ra, trong đôi mắt đã đục ngầu rõ ràng mang theo một nét cười.

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, thờ ơ nhìn cảnh sắc hương dã hiu quạnh hai bên quan đạo, tâm tư thì lại bay tới kinh sư, bay tới triều đình.

Bình định loạn Thiên Tân đã không còn vấn đề gì, qua chiến dịch này, Bạch Liên giáo Thiên Tân cho dù chưa bị trừ tận gốc nhưng ít nhất mười năm tám năm cũng không gây ra nổi sóng gió gì, đối với việc trừ bỏ hoàn toàn Bạch Liên giáo, Tần Kham cũng chưa bao giờ quá hy vọng. Hiện giờ Bạch Liên giáo Đại Minh trải rộng các nơi, cho dù trừ bỏ được một nhánh hương đường Thiên Tân này, đối với toàn bộ Bạch Liên giáo Đại Minh mà nói thì cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Còn Đường Tử Hòa đó.

Tần Kham buồn bã thở dài, đáng tiếc thật, chẳng những dung mạo tuyệt sắc, hơn nữa có y thuật tuyệt thế, càng hiếm có này, tuy là thân nữ nhi nhưng lòng đầy thao lược, phun ra nuốt vào thiên địa chi chí, nhân tài như vậy, bất kể là lên giường hay xuống giường, đều có giá trị thực dụng phi thường.

Trước khi chưa rõ thân phận của nàng ta, Tần Kham thậm chí còn từng có chủ ý xấu xa ở trong đầu, tính kế lừa nàng ta hoặc là ép nàng ta vào phủ, làm phụ tá quân sư cũng được, làm thầy thuốc gia đình cũng được, tóm lại là cứ phải chiếm tới tay.

Đáng tiếc nàng ta lại là phản tặc, Bạch Liên giáo nếu có thêm mấy nhân tài như nàng ta, nói không chừng thực sự thành khí rồi.

Cũng như ý nghĩa của Tần Kham đối với triều đình, hắn và nàng ta đều là nhân tài trong lĩnh vực của mình.

Phiền muộn cắt đứt tâm tư thu phục Đường Tử Hòa, Tần Kham thu hồi mờ mịt mờ mịt, ánh mắt nhìn về phía quan đạo phía trước.

Một đạo thân ảnh tuyệt nhiên bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, như như xẹt qua, cuối cùng va mạng xuống nền đất, ở chính giữa quan đạo tự dưng có một cỗ thi thể.

Tần Kham ngây ra.

Tiền quân của Nghi trượng cũng ngây người một lát, tiếp theo thì

đội ngũ đại loạn.

Lý Nhị kinh hãi, xoạt một cái rút đao ra, quát to: "Phía trước có mai phục, bảo hộ Hầu gia, lui mau."

Cách trung tâm vòng phục kích còn mấy trượng, đội nghi trượng vội vàng lui ra sau.

Võ Hỗ trốn trong bụi cỏ cạnh quan đạo túm lấy một nắm cỏ, chửi bậy một câu rồi giơ cao cương đao trong tay: "Phóng nỏ tiễn, bắn chết Tần Kham."

Vù vù vù!

Mưa tên đầy trời bắn ra, bởi vì cú nhảy của một tiểu nhân vật, Tây Hán phải phát động phục kích trước.

Lịch sử quả thật là do vô số tiểu nhân vật soạn thành, bọn họ đôi khi có thể thay đổi vận mệnh của đại nhân vật, thay đổi sự thắng bại của một hồi chiến tranh, cũng có thể thay đổi vận số hưng suy của quốc gia.

Ví dụ như hôm nay, một chưởng ban Đông Hán nho nhỏ thả người nhảy xuống, đã thay đổi vận mệnh của Tần Kham, lại ví dụ như trên lịch sử hơn một trăm năm sau, một dịch tốt bị triều đình bãi bỏ giận dữ hét lên, đoạn tuyệt một tia vận số cuối cùng của Đại Minh gầy yếu.

Lửa hiệu đã cháy, sát ý bốn mặt!

Vô số nỏ tiễn sắc bén trút hết về phía nghi trượng khâm sai, nháy mắt đã có mấy chục Giáo úy kêu thảm ngã xuống, tất cả nỏ tiễn chỉ tập trung vào một mục tiêu, và không nghi ngờ gì nữa đó chính là Tần Kham đang cưỡi ngựa ở trung quân.

Tần Kham mới là mục tiêu duy nhất trong hành động phục kích lần này của bọn họ.

Một mui tên tỏa ra hàn quang bắn về phía Tần Kham, Tần Kham trợn to hai mắt. Ngơ ngác ngồi trên ngựa, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

Lý Nhị khẩn trương, lập từ trên ngựa phi thân lên bay về phía Tần Kham, Tần Kham và Lý Nhị ôm lấy nhau, ngã mạnh xuống đất, vô số mũi tên lướt qua đầu.

Thoát được một kiếp này, Tần Kham cũng chẳng tốt lành hơn được là bao.

Từ trên ngựa ngã xuống, vai Tần Kham va xuống đất, hắn hét lên một tiếng đau đớn, trán vã mồ hôi, bả vai bên phải đã hoàn toàn không còn cảm giác, tình huống của Lý Nhị so với hắn còn xấu hơn, vai trái hắn cắm một mũi tên, Máu tươi chảy ướt cả nửa người, nằm bẹp trên đất.

Nháy mắt sau khi Tần Kham ngã xuống đất, Hơn mười thân binh vội vàng tiến lên vây chặt lấy Tần Kham, vung đao gạt mũi tên từ tứ phía bắn tới, thỉnh thoảng có người trúng tên hét lên ngã xuống, rất nhanh lại có thân binh khác thế chỗ.

Tay phải lúc lắc rủ xuống, Tần Kham đau đớn cắn chặt răng, chắc là trật khớp rồi, giờ cũng không thể bảo người nắn lại, nhìn từng đợt mưa tên bắn tới, Tần Kham im lặng một thoáng rồi bỗng nhiên giật nảy mình.

Luôn cảm thấy có gì đó không đúng, Bạch Liên giáo đối mặt với hơn trọng binh của hơn ba vạn đại quân bao vây mà vẫn dám gấp gáp khởi sự, sau khi thoát khỏi vòng vây không công thành đoạt thuyền trốn đi xa mà ngược lại lựa chọn tỏa ra tứ phía mà chạy, dụ đại quân triều đình đuổi theo, quan trọng hơn là, Tần Kham luôn cảm thấy trong bóng tối có một cỗ thế lực thứ ba đang làm mưa làm gió ở đất Thiên Tân này.

Tất cả những chỗ không hợp lý, cho đến lúc này Tần Kham cuối cùng cũng đã hiểu rõ.

Thì ra mình mới là mục tiêu chân chính của tất cả kẻ địch, bất kể là Bạch Liên giáo khởi sự rồi chạy tứ tán, hấp dẫn đại quân triều đình đuổi theo, hay là phân tán binh lực của Giáo úy và tướng sĩ dũng sĩ doanh bên cạnh mình, tất cả đều vì lúc này, để ám sát Tần Kham hắn!

Lúc Tần Kham đang bố cục Bạch Liên giáo, đồng thời cỗ thế lực

thứ ba này cũng đang lập bẫy giafh cho hắn.

Híp mắt quan sát đồi núi cạnh quan đạo, thầm tính toán số lượng mưa tên mà kẻ địch bắn ra, cùng với toàn bộ bóng người không ngừng thấp thoáng ở rìa vòng phục kích, Tần Kham bỗng nhiên lại lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bố cục được thiết kế tỉ mỉ Như vậy, theo lý mà nói, lúc này phục kích phải sắc bén vô địch như sư tử vồ thỏ, thế không thể đỡ mới đúng, nhưng vì sao lúc này công kích của đối phương không ngờ lại yếu đuối như vậy, bên ta kinh hoàng ứng chiến không ngờ còn có thể đánh ngang ngửa. Còn nữa, rõ ràng mình đi thêm vài chục trượng là có thể tiến vào trung tâm vòng phục kích của đối phương, cỗ thi thể đó bỗng nhiên từ trên cao rơi xuống là làm sao? Thế chẳng phải là thành nhắc nhở mình đề phòng sao?

Trước đó bố trí rất tinh diệu, vì sao một kích mấu chốt cuối cùng lại đầy sơ hở, nhìn tư thế phục kích này cũng phải đến quy mô bốn năm trăm người, hoan nữa còn một cỗ thi thể từ đâu ra rơi xuống, báo trước mai phục của đối phương.

Nghi hoặc cũ được cởi bỏ thì lại có thêm nghi hoặc mới.

Tần Kham thống khổ nhắm mắt lại, không biết là là đau tay hay là đau đầu.

Quá khó hiểu, rốt cuộc là thế nào, kẻ địch tựa như một kẻ điên qua lại thay đổi từ kẻ ngốc và thiên tài, thỉnh thoảng lại có động kinh một cách gián đoạn, khiến Tần Kham cảm thấy rất không biết phải theo cái nào.

Giống như hai vị cao thủ tuyệt thế đang liều mạng so chiêu, giai đoạn trước thì các loại cát bay đá chạy, các loại sơn băng địa liệt, cuối cùng vào giây phút sắp phân ra thắng bại thì đối phương tực dưng vồ ếch.

Vào lúc này, Tần Kham là tiến lên thừa dịp hắn bệnh lấy luôn mạng hắn, hay là phong độ phiên phiên đợi hắn chật vật đứng dậy triển khai tư thếrồi tiếp tục tái chiến?

Trên đời đối thủ đáng sợ hơn thần chính là đối thủ biến thân qua

lại giữa thần và lợn, hơn nữa chuyển hoán giống như linh dương húc sừng, không có dấu vết, khiến người ta hoàn toàn không theo kịp tiết tấu, càng quá đáng là, trong hai lĩnh vực thần và lợn đều có kinh nghiệm gà mờ, rõ ràng sắp chiến thắng kẻ địch như thần, lập tức có được niềm vui sát thần, kết quả thần tự dựng lại biến thành lợn, thế là đồ thần biến thành mổ lợn, sự chênh lệch tâm lý to lớn khiến người ta phải bóp cổ tay thổn thức.

Ví dụ như lúc này.

Híp mắt quan sát bốn phía một chút, Tần Kham xác định đối phương không có phục binh, không khỏi cười lạnh, nụ cười vừa lộ ra, cơn đau ở cánh tay phải lại làm hắn phải hít một hơi lạnh.

"Thường Phượng!" Tần Kham cao giọng gầm lên.

"Có."

"Bảo hai trăm điểu súng đội phía sau tiến lên dàn trận, bắn kiểu ba đoạn, áp chế cung nỏ của kẻ địch đi, những người còn lại thì trái phải bọc đánh lên núi, diệt toàn bộ đá người này cho ta.

Chương 438: Cao thủ Tây Hán

Hai trăm điểu súng thủ này thuộc ngự mã giám, Tần Kham phụng chỉ rời kinh, Trương Vĩnh lúc ấy nhận được năm mươi vạn lượng bạc để giải cái nguy khẩn cấp, để cảm tạ Tần Hầu gia nghĩa bạc vân thiên, không chỉ hào phóng điều tạm hai ngàn tướng sĩ của dũng sĩ doanh, còn kính dâng hai trăm điểu súng thủ, câu "ăn của người ta thì phải làm cho người ta" này Trương công công biểu hiện nó một cách rất điển hình.

Vốn Tần Kham cho rằng không cần dùng họ, nhét họ vào trong nghi trượng khâm sai. Không ngờ hôm nay lại thật sự phải dùng tới.

Điểu súng thủ xếp thành ba hàng hàng đứng hàng ngồi, họng súng tối om nhắm vào đồi núi cạnh quan đạo, lượt thứ nhất bắn ra, từ trong bụi cỏ liền nghe thấy rất nhiều tiếng kêu rên hét thảm, nỏ tiễn đầy trời lập tức khựng lại, lượt thứ hai bắn ra, mưa tên đã hoàn toàn bị đàn áp, chỉ có mấy mũi tên lưa thưa bắn ra một cách không đến nơi đến chốn.

Tay phải Tần Kham đau tới tận óc, lần đầu phát hiện tay trật khớp không ngờ lại đau đến thế, dù đau tới mồ hôi lạnh túa ra, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm các điểu súng thủ bắn súng, đối với uy lực của hai đợt bắn cũng cảm thấy vững tâm.

Súng điểu của Đại Minh đương thời vẫn chọn dùng kiểu trước tiên nhồi thuốc súng rồi châm ngòi, quá trình rất phức tạp, trước tiên nhồi hỏa dược vào nòng súng, lại dùng gậy sắt nhỏ nèn thuốc, sau đó nhét đạn, cuối cùng kéo ra một ngòi lửa từ phần đuôi, khi sử dụng thì châm ngòi, ngòi lửa cháy vào trong nòng súng, dẫn tới hỏa dược trong phần nóng hình thành nổ nhỏ, từ đó dẫn phát đạn bắn ra đả thương địch thủ, nguyên lý này kỳ thật cũng tương tự như pháo hoa mấy trăm năm sau.

Tần Kham nhìn không chớp mắt toàn bộ quá trình nhồi đạn và kích phát, thầm tính thời gian, phát hiện muốn hoàn thành toàn bộ quá trình bắn địch, theo thời gian kiếp trước mà tính thì cần khoảng hai ba phút mới có thể bắn một phát đạn, hơn nữa hỏa dược

không thể bị ẩm, nếu đến thời tiết mưa tuyết, cái thứ súng điểu này hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, không khác gì đồ bỏ.

Tần Kham nhíu mày, trước khi rời kinh hắn vãn đang suy nghĩ, có cần âm thầm phân phối hoả khí cho năm trăm thiếu niên binh đang được huán luận hay không, sau này trở thành một đội Thần Cơ doanh chuyên cống hiến cho hắn, song sau khi hôm nay chính mắt nhìn thấy quá trình khai hỏa của súng điểu, phát hiện thứ này nếu lên chiến trường thì cơ bản chẳng khác gì tiêu hao phẩm, sau khi bắn một phát súng thì chỉ có thể vứt bỏ, dù sao cơ hội trên chiến trường chỉ thoáng hiện rồi lướt qua, kẻ địch sẽ không phong độ tới mức chờ ngươi hai ba phút để nhồi thuốc lắp đạn giết bọn họ.

Địch nhân lớn nhất của Đại Minh ở phía bắc, thát tử phương bắc có sở trường lớn nhất là kỵ binh, mà thứ Đại Minh có thể lấy ra để đánh trả chỉ có hỏa khí, làm thể nào để phát huy sở trường tránh sở đoản lại là một vấn đề lớn, vấn đề này cả triều Đại Minh gần ba trăm năm vẫn không giải quyết được, cuối cùng chung quy vẫn rơi vào kết cục bị dị tộc phương bắc xâm nhập, cuối cùng Đại Minh mất nước, vương triều Hán nhân cuối cùng rầm rầm ngã xuống.

Hỏa khí của Đại Minh quả thật là điểm mạnh, nhưng điểm mạnh này vẫn chưa đủ mạnh, phương diện hỏa khí vẫn cần phải thay đổi.

Tần Kham được hơn mười thân binh vây quanh còn đang suy nghĩ về tương lai của vương triều Hán nhân, hai trăm điểu súng thủ bên ngoài đã nã mấy lượt súng, kẻ địch bị áp chế cho không ngẩng đầu lên nổi, quan binh còn lại thì bắt đầu từ hai bên trái phải bọc đánh lên núi, toàn bộ thế cục đã dần dần chuyển thủ thành công.

Võ Hỗ nằm trong bụi cỏ, nhìn chằm chằm cách mấy chục trượng được thân binh hộ vệ lớp trong lớp ngoài, ánh mắt đầy oán độc.

Nếu có thể trừ bỏ Tần Kham, Lưu công công tất sẽ trọng thưởng, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng, tiền đồ của hắn ở ngay phía trước hơn mười trượng, tựa hồ với cái là tới.

Vẻ tàn khốc trong mắt chợt lóe, trên mặt Võ Hỗ lộ ra vẻ điên cuồng.

Hai ngón tay thò vào miệng, Võ Hỗ phat ra tiếng huýt bén nhọn, sở thuộc Tây Hán nấp trong bụi cỏ nghe thấy tiếng huýt lập tức từ các nên trên đồi đứng lên, cương đao trong tay giơ cao, còn lại không đến ba trăm người không ngờ khởi xướng tấn công điên cuồng về phía nới Tần Kham đang đứng.

Võ Hỗ không phải người lỗ mãng, dám dùng bốn trăm người phục kích Tần Kham tất nhiên là có sự tự tin của mình, sự tự tin của hắn là đến từ bốn trăm sở thuộc.

Tây Hán dc phục khai từ nguyên niên Chính Đức, Lưu Cẩn vì để Tây Hán có thể tiết chế Cẩm Y vệ và Đông Hán một cách hữu hiệu, khi thành lập lại Tây Hán đã hạ rất nhiều công phu, đối với phương diện lựa chọn nhân viên cũng phi thường nghiêm khắc, cơ cấu thượng tầng của Tây Hán tất nhiên là thái giám trong cung, mà từ đại đương đầu trở xuống thì là mời chào những những sĩ giang hồ thân mang võ công.

Triều đình tuy nói có chút phản cảm với nhân sĩ giang hồ, rất nhiều đại thần đều từng nói những lời chèn ép như "hiệp khách dùng võ phạm luật", nhưng mà Lưu Cẩn lại không bận tâm nhiều như vậy, khi đó hắn mới nứm đại quyền ti lễ giám, hơn nữa rất kiêng kị Cẩm Y vệ và Đông Hán, Lưu công công chính là lúc cần có trong tay một nhánh lực lượng vũ trang siêu phàm để tiến hành kiềm chế Hán Vệ, nhân sĩ giang hồ liền trở thành cơ sở trung kiên lúc Tây Hán mới thành lập.

Trên có một đám thái giám quen đấu đá trong cung hộ giá hộ tống cho Tây Hán, nắm chắc phương hướng, dưới có mọt đám vong mạng để dùng, trong một năm ngắn ngủi, Tây Hán quả thật đã hình thành kiềm chế không nhỏ đối với Cẩm Y vệ và Đông Hán, Đới Nghĩa thường xuyên ở trước mặt Tần Kham khóc kể Lưu Cẩn khi dễ hắn như thế nào, từ trong đây đủ để thấy Tây Hán phát triển mạnh mẽ như thế nào.

Lần này Lưu Cẩn vì muốn nhổ cái đinh trong mắt Tần Kham này mà xem như bỏ hết vốn liếng, người Tây Hán phái ra đều là cao thủ võ công đứng đầu, có thể nói là đội hình toàn ngôi sao, đây cũng là nguyên nhân Võ Hỗ cho dù dưới điều kiện tiên quyết ba ngàn phản quân không tới đúng hạn vẫn dám dùng bốn trăm người phục kích Tần Kham.

Điểu súng thủ Phía trước Tần Kham bắn ngã một đám

Phiên tử Tây Hán, lại thêm quan binh bọc đánh sườn, Võ Hỗ cuối cùng cũng sốt ruột, thế là đưa ra quyết định được ăn cả ngã về không.

Hôm nay nếu có thể liều mạng giết chết Tần Kham, chết bao nhiêu người cũng đáng, sau khi hồi kinh Lưu công công tất có trọng thưởng, nếu Tần Kham bình yên vô sự, mà Tây Hán lại chết nhiều cao thủ như vậy, sau khi hồi kinh người chết sẽ là Võ Hỗ hắn.

Theo một tiếng ra lệnh của Võ Hỗ, sở thuộc Tây Hán đều ném nỏ cơ nhảy ra khỏi bụi cỏ, từ bỏ công kích tầm xa, mọi người như phát điên lao về phía hai trăm điểu súng thủ, sau mấy loạt xuống, gần trăm người của Tây Hán ngã xuống, uy hiếp này tất phải trừ bỏ trước.

Rất nhanh phiên tử Tây Hán đã xông tới trước người điểu súng thủ, một khi rơi vào đả đấu cận thân, súng điểu hoàn toàn không có uy lực, phiên tử Tây Hán như hổ vào đàn dê, trong nhất thời tiếng kêu thảm thiết của điểu súng thủ liên tiếp vang lên.

Vũ lực của cao thủ Tây Hán bất phàm, xuất thủ thường thường là một chiêu trí mạng, cực kỳ ngoan độc lão luyện, từ xa nhìn thấy, Lý Nhị sắc mặt ngưng trọng, tên cắm trên vai vẫn chưa nhổ ra, đau tới nhe răng trợn mắt, lại lớn tiếng hô quát Giáo úy đang bọc đánh hai co cụm lại, hơn trăm Giáo úy chắn trước người Tần Kham cũng đều đã rút đao khỏi vỏ.

Theo những tiếng hét thảm vang lên, điểu súng thủ lần lượt ngã xuống trước mặt cao thủ Tây Hán, đám cao thủ này ra chiêu ngoan độc, xuống tay chuyên tấn công chỗ trí mạng, người ngã xuống rất ít chỉ bị thương, tất cả đều chết ngay.

Tình thế càng lúc càng nguy cấp.

"Hầu gia, để thân binh che cho ngài rút trước, mấy trăm người này không phải hạng dễ chơi, xuất thủ rất lợi hại, chúng ta e là không ngăn được." Lý Nhị vội la lên.

"Thối lắm! Sóng to gió lớn đều tới đây, chỉ có mấy trăm người đã

dọa cho ta phải bỏ chạy trối chết à, vậy thì mặt mũi của bản hầu biết để đâu? Lý Nhị, ngươi còn dám nói tới rút lui, bản hầu sẽ chém ngươi trước trận." Tần Kham lạnh lùng nói.

Vọng vào tai là những tiếng hét thảm, mặt Tần Kham run rẩy, đầu óc lại đang chuyển động cấp tốc.

Chẳng trách chỉ mấy trăm người này mà cũng dám phục kích mình, thì ra không phải là mãnh long không quá giang, nhóm người này quả thật có vài phần bản lãnh thật sự, vừa rồi đã coi khinh bọn họ.

Lúc này các Giáo úy đang bọc đánh cũng đã co lại, nhưng bọc đánh cũng mất đi hiệu quả. Những Tây Hán cao thủ căn bản không chờ bọn họ công kích, toàn bộ xông lên quan đạo hỗn chiến với các điểu súng thủ, nhìn thân thủ của bọn họ, sau khi thu thập xong điểu súng thủ liền sẽ tới lượt các Giáo úy, xem ra hiển nhiên Giáo úy cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Chương 439: Không cần đạo lý (1)

Hai bên chém giết tới lúc này, bên Tần Kham vốn trên binh lực có chút ưu thế, lúc này ưu thế đã không còn sót lại chút gì, tình thế cứ tiếp tục phát triển thế này, khả năng bị mấy trăm kẻ địch này bắt sống thậm chí giết chết cũng càng lúc càng lớn.

Lý Nhị giậm chân hét lên: "Hầu gia, nếu không chạy, tình thế trước mắt khó mà ứng đối, xin Hầu gia ra chủ trương."

Tần Kham hít sâu một hơi, ánh mắt liếc một cái, nhìn thấy bụi cỏ cao thủ Tây Hán vừa rồi ẩn núp, sau đó búng một cái lên mũi tên đang cắm vào vai Lý Nhị, Lý Nhị đau tới mặt già trắng bệch.

"Thứ này là tiễn à?"

"Vâng."

"Có tiễn thì chắc phải có nỏ chứ?" Tần Kham đăm chiêu nói.

"Đó là tất nhiên..."

"Nếu bọn họ ném nỏ chơi cận chiến, vậy chúng ta dương trường tị đoản (tận dụng sở trường trán sở đoán), Lý Nhị, chia ra hai trăm người chạy vào trong bụi cỏ, tìm nỏ mà họ ném đi."

"Hả?"

"Bắn bọn họ!"

Lý Nhị ngây người một lát, tiếp theo hưng phấn vung tay ra sau, hai trăm Giáo úy quyết đoán nhảy vào trong bụi cỏ, rất nhanh ở trong bụi cỏ tìm được gần trăm cây nỏ, có thể thấy được để giết chết Tần Kham, Tây Hán quả thật đã hạ nhiều vốn liếng.

Trăm cây nỏ đổi chủ, trong nỏ vẫn còn thừa tên, khi cao thủ Tây Hán đang vong tình tàn sát điểu súng thủ, bất tri bất giác, trăm cây nỏ này đã nhắm thẳng vào họ.

Không thể không nói, đây quả thực là thần lai chi bút, ngay cả Võ Hỗ đang chém giết cũng không ngờ, hơn trăm cây nỏ mình bảo người ném đi lại mang tới phiền phức cho hắn.

Bản sự nhanh trí của Tần Hầu gia, cũng không phải đương đầu Tây Hán nho nhỏ có thể so sánh được.

Một đao giết chết một điểu súng thủ, vô ý ngẩng đầu nhìn, Võ Hỗ và những cao thủ Tây Hán lập tức hồn phi phách tán.

Trăm cây nỏ đang lặng lẽ cách bọn họ mười bước, vây họ theo kiểu nửa vòng tròn.

Lý Nhị chăm chú nhìn vào giữa quan đạo, khóe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh, cương đao trong tay vung một cái, quát to: "Bắn tên!"

Vù vù vù!

Tên tề phát, mấy chục cao thủ Tây Hán nuốt hận ngã xuống, người còn lại thì kinh hoàng tránh né.

Trong Hỗn loạn, Võ Hỗ bi phẫn vạn phần, phẫn nộ quát: "Hèn hạ quá! Chúng ta nhặt súng điểu lên liều mạng với chúng."

Mọi người không chút do dự theo bản năng cúi người nhặt súng điểu, sau đó động tác khựng lại.... Trầm mặc.

Nếu Tần Kham có thể bảo trì phong độ cho họ thời gian để họ khí định thần nhàn nhồi đạn, nèn thuốc, lắp ngòi lửa, chăm lửa.... Như vậy hai bên có thể đánh một trận. Nhưng hiện tại....

Hiện tại súng điểu trong tay các cao thủ Tây Hán so với gậy cời lò thì chẳng mạnh hơn là bao.

Đón ánh mắt thương hại của các Cẩm y Giáo úy, Võ Hỗ sắc mặt trắng bệch, ngửa mặt lên trời thở dài tuyệt vọng.

" Liều mạng với chúng." Cao thủ Tây Hán giơ cao tay hô to, súng điểu trong tay vung vù vù.

Từ công tới thủ, rồi từ thủ tới công, một hồi phục kích bị Tần Kham hóa giải, tuy rằng vẻn vẹn chỉ có mấy trăm người, nhưng

cũng đã bức cho Tần Kham phải luống cuống tay chân, thiếu chút nữa thì toi mạng.

Khói bụi trên quan đạo tan hết, thây nằm khắp nơi, trận chiến này tuy rằng hai bên công lại không đến hai ngàn người, nhưng mà chết lại đặc biệt thảm trọng. Bốn trăm cao thủ Tây Hán chỉ có mấy chục chạy trốn được, người còn lại thì đều chết, khi quét dọn chiến trường, Cẩm y Giáo úy vốn muốn tìm mấy người sống về nghiêm thẩm, kết quả phát hiện tất cả người bị thương đều toàn bộ tự sát.

Cũng không phải bọn họ đều đã thành tử sĩ của Lưu Cẩn, chỉ là mọi người đều xuất thân Hán Vệ, rơi vào trong tay Cẩm Y vệ sẽ có kết cục gì thì bọn họ minh bạch hơn bất kỳ ai, chẳng thà cho mình một cái chết thống khoái.

Bao gồm cả Võ Hỗ, hơn ba trăm cao thủ Tây Hán thi thể được xếp thành hình chữ nhất trên quan đạo, nỏ, binh khí mà bọn họ từng dùng cũng được phân loại thu thập lại, mà thi thể của hơn một trăm phiên tử Đông Hán ở phía sau đồi núi cũng đã được bị phát hiện.

Tần Kham sắc mặt âm trầm, nhìn thi thể chi chít trên quan đạo trầm mặc không nói gì.

Tên trên vai Lý Nhị đã được nhổ ra, đau tới mồ hôi lạnh lã chã, nhưng vẫn cắn chặt răng, vẻ tàn khốc trong mắt thoáng hiện: "Hầu gia, thuộc hạ giờ đi lục xoát khắp thiên hạ, cái đám gia hỏa vô pháp vô thiên này dám ám sát Hầu gia, thuộc hạ sẽ diệt cả nhà chúng."

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Không cần tra xét!"

"Hầu gia..."

"Lưu Cẩn, Tây Hán, là bọn chúng."

Lý Nhị kinh ngạc nói: "Hầu gia làm sao mà biết được?"

Thuận tay nhặt binh khí Tây Hán đánh rơi xuống nhìn trái nhìn phải, nhưng cũng không nhìn ra trên binh khí có dấu của Tây Hán.

Khóe miệng Tần Kham cong lên, lẩm bẩm nói: "Cỗ thế lực thứ ba mười phần có chín là Tây Hán. Ta hoài nghi Bạch Liên giáo tạo phản cũng không thoát được liên quan với Tây Hán, bằng không bọn chúng cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức lựa chọn thời cơ hiện tại để khởi sự, Lưu Cẩn cũng thật to gan, vì giết ta mà không tiếc cấu kết với phản tặc."

Vẻ mặt Lý Nhị không dám tin: "Ti lễ giám chưởng ấn cấu kết.... Phản tặc? Hầu gia, khả năng này không lớn?"

Lý Nhị nghĩ như vậy cũng là trong tình lý, phàm là người ngồi trên vị trí của Lưu Cẩn, dĩ nhiên là dưới một người, trên vạn vạn người, bất kể triều đình hay là dân gian đều tặng hắn một cái biệt hiệu rất hay là "Lập hoàng đế", có thể thấy được quyền thế lớn đến mức nào. Quyền thế càng lớn thì càng phải chú ý đúng mực. Mở Tây Hán mời chào giang hồ nhân sĩ có lẽ có lý do bất đắc dĩ, nhưng nếu nói người quyền cao chức trọng như vậy không ngờ cấu kết với phản tặc Bạch Liên giáo, quả thật rất khó khiến cho người ta chấp nhận, tài nguyên thiên hạ giờ đều nằm trong tay hắn, việc gì phải dính dáng tới phản tặc mà làm hoen ố thanh danh?

Tần Kham cười nhạt. Lý Nhị không hiểu. Nhưng hắn hiểu.

Lập hoàng đế dù sao cũng chỉ là lập hoàng đế, hắn không phải hoàng đế chân chính, hắn có cảm giác nguy hiểm. Lo bị thất sủng, lo bị mất quyền, lo có người leo lên đầu hắn, càng lo lắng sẽ có người đá hắn xuống địa ngục, vị trí của hắn không thể bình yên như hoàng đế, để củng cố địa vị hắn không thể không dở ra nhiều âm mưu thủ đoạn, cấu kết với phản tặc chỉ là một loại trong rất nhiều âm mưu thủ đoạn mà thôi.

Tâm tình của Lưu công công có thể lý giải, nhưng kề dao mổ lên cổ Tần Kham thì là rất không đúng rồi.

"Lý Nhị, chặt hết đầu đám thích khách, dùng vôi để bảo tồn, mang về kinh sư."

"Vâng!.... Hầu gia, thật sự là Lưu Cẩn à? Hầu gia hồi kinh muốn tìm hắn tính sổ ư? Không có bằng chứng, có phải rất không giảng đạo lý hay không?"

Tần Kham vẻ mặt ôn hoà nói: "Lý Nhị, biết ta ta lâu như vậy, ngươi cảm thấy bản hầu là người giảng đạo lý sao."

Lý Nhị ưỡn ngực: "Đương nhiên là vậy rồi."

Tần Kham rất vui vẻ: "Bảo sao lại thành lão bộ hạ tri kỷ của ta, ta rất thích loại người mắt mù như ngươi."

Chương 439: Không cần đạo lý (2)

Quét dọn chiến trường xong, trừ Tây Hán chết hơn ba trăm người, nghi trượng của Tần Kham cũng chết hơn hai trăm người, trận chiến này rất hung hiểm, Tần Kham thậm chí có thể cảm thấy liêm đao của tử thần đã xẹt qua cổ hắn, nhớ lại phục kích hôm nay, sau gáy cũng nổi da gà.

Sau khi cảm thấy May mắn, lửa giận của Tần Kham cũng ngút trời.

Hai gã Cẩm y Giáo úy được gọi tới trước mặt Tần Kham, sau khi Tần Kham hạ mấy đạo mệnh lệnh, hai gã Giáo úy ôm quyền lên ngựa, vội vàng chạy tới kinh sư.

Ngoài thành Thiên Tân phục kích khâm sai, xảy ra chuyện lớn như vậy, Chỉ huy sứ của sáu vệ đang truy kích và tiêu diệt phản tặc cũng biết rồi, sáu người sợ quá, vội vàng điểm binh mã tới Đại Trương trang, thấy Tần Kham hoàn hảo không việc gì, chỉ có cánh tay phải bị trật khớp, sáu người không khỏi thở phào, nhìn nhau một cái.

Đại phu Trong quân rụt rè cầm tay Tần Kham, đột nhiên giật lên trên, Tần Kham đau quá kêu thảm một tiếng, cánh tay phải bị trật khớp cuối cùng cũng được đưa về đúng vị trí.

Công tác tra bắt tương quan lập tức được triển khai, bất luận Tần Kham như thế nào là Tây Hán thủ như thế nào, nên truy tra thì vẫn phải truy tra, đường đường là quốc hầu, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ đương triều thiếu chút nữa táng mạng, việc này cho dù Tần Kham không truy cứu, bọn Lý Nhị vẫn phải tra, cái này chẳng những liên quan đến tới quốc pháp triều đình, cũng liên quan đến tới mặt mũi của Tần Kham, không thể tùy tiện cho qua, nếu không chuyện này, truyền ra Tần Hầu gia tính tình cực hiền, đao kề cổ cũng không truy cứu, thế là hảo hán giang hồ vui quá, hôm nay ngươi đâm một cái, ngày mai hắn đâm một cái.

Phục kích qua đi, Cẩm Y vệ giục ngựa tỏa ra, trên quan đạo kinh

sư và Thiên Tân, không ngừng nhìn thấy Cẩm y Giáo úy cưỡi khoái mã phi vội, mang theo từng đạo mệnh lệnh tới các nơicủa Đại Minh.

Năm nay Bắc Trực Đãi không yên ổn, đặc biệt là hôm nay sau khi Bạch Liên giáo khởi sự, bất luận đại quân sáu vệ truy kích và tiêu diệt như thế nào, ba ngàn phản tặc còn lại lại giống như bốc hơi, một bóng người cũng không thấy, Cẩm Y vệ từ thành trì tra bắt tới nông thôn, sau khi hương thân và lý bảo của bốn huyện gần Thiên Tân bị triệu tới hỏi mới biết được, ba ngàn phản tặc không ngờ thay quần áo thôn phu, giờ Thân chia ra từng tốp nhỏ nằm ba người trốn vào núi, sau đó chẳng biết đi đâu. Ba ngàn người cứ như vậy xé chẵn ra lẻ trốn khỏi sự lùng bắt của đại quân sáu vệ và Cẩm Y vệ.

Vừa được Chỉ huy sứ của sáu vệ đón về doanh địa đại quân, Tần Kham liền nghe thấy tin tức xấu này, ánh mắt âm trầm lườm Lý Nhị một cái, cái lườm này làm lông tơ cả người Lý Nhị dựng đứng, vẻ mặt xấu hổ lại lúng ta lúng túng không nói thành lời.

Vào cửa doanh địa, Tần Kham dưới sự ân cần vây quanh của Chỉ huy sứ sáu vệ tới thẳng soái trướng, vừa đi được vài bước liền nghe thấy có người chui ra, chỉ vào hắn quát to: "Tần Kham! Ngươi xem Thiên Tân bị người làm thành thế nào rồi! Thiên Tân tam vệ vốn sẽ không phản, chính là bị ngươi dùng đủ loại thủ đoạn bức, sau khi hồi kinh ta nhất định phải tố cáo người lên triều đình."

Sắc mặt của Chỉ huy sứ sáu vệ Bên cạnh lập tức trở nên khó coi.

Cước bộ Tần Kham khựng lại, lạnh lùng nhìn người này một cái, chỉ thấy hắn mặc quan phục thất phẩm màu xanh, khoảng hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt chính trực, đang lòng đầy căm phẫn thở hổn hển.

Tần Kham nghiêng đầu hỏi Lý Nhị: "Người này là ai?"

Mắt Lý Nhị bắn ra sát khí, hạ thấp giọng nói: "Đô Sát viện giám sát ngự sử, Lý Đằng..."

Như sợ Tần Kham không nhớ rõ, Lý Nhị bổ sung: "Chính là người đêm nay sắp phải ngủ với tiểu thiếp của Lương Thắng."

Vừa Nói như vậy Tần Kham liền giật mình, vừa đố kỵ lại vừa khinh bỉ liếc hắn một cái, như có lệ chắp tay với Lý Đằng: "Thì ra là Lý đại nhân, hạnh ngộ."

Quốc hầu Đương triều hành lễ với thất phẩm ngự sử, nói vậy coi như là phá quy củ rồi, nhưng Tần Kham không thể không làm như vậy.

Nói tới trong triều đình Đại Minh, làm quan gì cũng có nỗi khổ của nó, Hộ bộ lo chuyện tiền lương, Công bộ lo Lưỡng Hà, Lại bộ lo điều động quan lại. Cho dù người quyền cao chức trọng như ti lễ giám Lưu công công, cũng sầu tật xấu sinh lý không khống chế được nước tiểu, khi đêm khuya người vắng thường buồn bã thổn thức.

Tính khắp cả toàn bộ triều đình, chỉ có giám sát ngự sử là làm thoải mái nhất.

Tuy rằng chỉ là thất phẩm nho nhỏ, nhưng loại người này ngôn quan, thân phận của bọn họ là vượt trên triều thần, có tác dụng đôn đốc bách quan, dò xét không khí dân gian, tới cả can gián khuyết điểm quân chủ, trên tay bọn họ không có thực quyền, nhưng chuyện gì cũng có thể quản, nếu phóng tới địa phương, phía trước lại thêm danh hàm "Tuần án", mang tác dụng có tính quyết định đối với bổ nhiệm và miễn nhiệm quan địa phương.

Nói đơn giản, miệng loại người này rất đáng ăn vả, nhưng lại không ai dám vả, sợ bẩn tay, sợ gây họa cho mình, thực sự là loại người ai thấy cũng ghét.

Cho nên Tần Kham chủ động chắp tay hành lễ với vị thất phẩm ngự sử Lý đại nhân này, mục đích không có gì khác, chỉ như là đi giày mới không muốn giẫm phải cứt chó mà thôi.

Tư thái của Lý Đằng bày ra thực sự rất cao, hoàn toàn như không thấy sự khách khí của Tần Kham, thậm chí ngay cả đáp lễ cũng không có, vẫn tức giận chỉ vào hắn nói: "Tần Kham, ngươi bức phản Thiên Tân tam vệ, lại tiêu tốn tiền của điều đại quân sáu vệ tới bình định, quan dân Thiên Tân đều nói Hầu gia muốn dùng máu người vô tội để nhuộm đỏ áo mãng bào ô sa của ngươi, lời ấy quả nhiên không giả, ngươi có biết tranh đấu giáo trường hôm nay

chết bao nhiêu người không? Ngươi có biết bao nhiêu bình dân bách tính thân rơi vào binh họa không? Ngươi có biết triều đình tự dưng có thêm bao nhiêu tâm phúc đại họa không? Tần Kham, nghiệp chướng ngươi tạo lớn lắm! Bản quan ngày mai sẽ về kinh, chúng ta nói chuyện tử tế trên kinh sư chúng ta."

"Người đâu, ném tên này ra ngoài cho ta."

Không đợi Lý Đằng nói xong, Tần Kham mất hết nhẫn nại, phất tay áo, giống như phất đi một hạt bụi.

Sự khách khí của Tần Hầu gia là có hạn, không thể coi khách khí là phúc khí, phải biết quý trọng.

Hai gã Cẩm y Giáo úy như lang như hổ xông lên trước, một trái một phái kẹp Lý Đằng ra ngoài, Lý Đằng giận dữ, vừa kiễng chân chuẩn bị chửi bới thì lại nghe bốp một tiếng, Giáo úy đang kẹp hắn ra ám chiêu, một quyền hung hăng đấm vào bụng hắn, Lý Đằng đau đến nỗi hít một hơi lạnh, chỉ cảm thấy phế phủ như đảo lộn, làm sao còn nói được ra tiếng.

Tần Kham lạnh lùng nhìn bóng dáng Lý Đằng, trong mắt sát khí dần đậm.

Hôm nay bị người ta phục kích, ôm một bụng tức còn chưa phát tiết lại có người không biết sống chết nhảy ra chửi đổng, hỏa khí trong lòng Tần Kham cháy rừng rực.

Vẫy tay, Tần Kham gọi Lý Nhị tới: "Tên gia hỏa họ Lý này không thể để hắn trở lại kinh sư."

Lý Nhị gật đầu thật mạnh: "Đêm nay sẽ đưa tiểu thiếp của Lương Thắng tới giường hắn, sau đó gọi Lương Thắng đi bắt gian, đánh không chết thì coi như hắn mạng lớn, thuộc hạ lại bố trí mai phục trên đường hồi kinh."

Tần Kham gật gật đầu, lập tức hỏi: "Lão mẫu của Lương Thắng còn khỏe không?"

"Mẫu thân của Lương Thắng năm năm trước đã qua đời rồi."

Tần Kham thất vọng thở dài, đành bỏ cái trước mà chọn cái sau:

"Vậy thì tiểu thiếp đi."

Chương 440: tình nghĩa lấy hay bỏ (1)

Đêm khuya người vắng, Tần Kham ngồi trong soái trướng, dưới ánh nến mờ nhạt, hạ bút như bay viết tất cả chuyện xảy ra trong chuyến đi tới Thiên Tân này lên tấu chương.

Từ sau khi tiến vào thành Thiên Tân bày mưu đặt kế cho Bình Giang bá giữ lại lương, đến nghiêm lệnh cho hương thân Thiên Tân phát động lực lượng tông tộc lực lượng tập tố giác Bạch Liên giáo, tới hỏa thiêu quan thương lập bẫy Bạch Liên giáo, cuối cùng bức phản Bạch Liên giáo rồi điều động binh mã bao vây tiêu diệt, tất cả những sự việc lớn nhỏ đã trải qua Tần Kham đều viết ra rõ ràng, lưu loát mấy ngàn chữ.

Hạ bút, Tần Kham xoa xoay cổ tay đã mỏi nhừ, đọc lại tấu chương một lượt từ đầu tới cuối, tiếp theo lại cầm lấy bút, vẻ mặt có chút do dự.

Sau đại loại tất có đại trị, nếu không tòa thành Thiên Tân này trả qua sự dày vò của hắn, hơn phân nửa sẽ hoang tàn, triều đình và Bạch Liên giáo ở trong ngoài thành Thiên Tân đánh nhau kịch liệt như vậy, người chịu khổ chân chính lại là bách tính, một tòa thành nhỏ có tà giáo, lại gặp phải nạn binh đao, mấy ngày tới lại phải đối mặt với sự lục xoát tra bắt của quan binh triều đình, trong thành lộn xộn không ngừng, bách tính lấy đâu ra những ngày bình an.

Chu Hậu Chiếu chơi chán rồi có thể phủi đít mặc kệ, nhưng Tần Kham thì không làm được.

Trong đầu nhớ tới lần gặp mặt cuối cùng với Đường Tử Hòa, trong tiền viện mai vàng nở rộ, hắn từng chính miệng miêu tả ra bản kế hoạch cho Thiên Tân trong tương lai, bản kế hoạch này cũng không phải là thuận miệng nói lung tung, hắn quả thật là muốn xây dựng Thiên Tân như vậy.

Tây giáp Bột Hải, đông nối Triều Tiên Nhật Bản, nam cạnh Lưu

Cầu, lại đi thêm về phía nam chính là Đông Nam Á, phía bắc có rừng rậm nguyên thủy thiên nhiên, có thể cung cấp đủ gỗ thô làm thuyền, phía tây lân cận kinh sư, còn là nơi tập trung vật chất của những đường vận chuyện như sông VĨnh Định, sông Bắc Vận, điều kiện địa lý thuận lợi như vậy, Thiên Tân không nên chỉ là một tòa thành đất nhỏ, nó nên phát huy tác dụng lớn hơn.

Phân phối tiền lương, đẩy mạnh sản xuất, hưng thịnh thương nghiệp, thiết lập nha môn hành chính châu phủ, trùng kiến Thiên Tân tam vệ, thậm chí có thể thành lập một nhánh hạm đội hải quân quy mô nhỏ lấy hỏa pháo súng đạn làm chủ, để hộ giá hộ tống cho đội tàu thương nhân từ nam chí bắc.

Mắt Tần Kham lấp lánh sáng, khóe miệng cong lên, thần thái đột nhiên trở nên bay bổng.

Đương thiên, khi cứ án theo dự định của hắn từng bước trở thành thành trì phồn hoa nhất Đại Minh, Đại Minh bất kể đại thần triều đình hay là thương nhân dân gian cũng không thể bỏ qua nó, ý tưởng "mở cấm biển" ấp ủ đã lâu gần như sẽ có thể chính thức thi hành. Lực cản có lẽ không nhỏ, nhưng, một tòa thành trì dựa biển lớn phồn hoa tới cực độ nằm ở đó, thế này đã thành, các đại thần được lợi lớn từ cấu kết với Chiết thương Mân thương còn có thể giống như trước đúng lý hợp tình lấy luật cũ tổ tông ra phản đối sao?

Lấy lại bình tĩnh, Tần Kham suy tư hồi lâu, Cuối cùng hạ bút lên tấu chương.

" Thần thường nghe lời thánh nhân, sở trứ sở lập, chỉ có hai chữ "dân sinh" mà thôi. Người dân chính là gốc rễ của xã tắc. Thần phụng chỉ tra tập Thiên Tân Bạch Liên giáo, phản tặc Bạch Liên tội ác tày trời, đầu độc bách tính, Thiên Tân xây dựng đã hơn trăm năm, phản tặc trong thành ngang ngược, bách tính áo rách quần manh, thực sự không phải là phúc, dân gặp nạn đói, dân là dân của thiên tử, phì sau lại chỉ lạnh nhạt với Thiên Tân? Thần lại nghe "ân vinh đi kèm, trên dưới đều nhau là đạo trị vì"

Một đạo tấu chương thỉnh cầu triều đình xây dựng Thiên Tân dưới ngòi bút của Tần Kham được lưu loát viết ra, Tần Kham trong tấu chương trình bày tầm quan trọng của vị trí địa lý Thiên Tân, cùng

với tính tất yếu của xây dựng tòa thành trì ven biển này, sau đó đưa ra mấy đề nghị, thứ nhất, quảng nạp lưu dân khất cái, mở rộng thành trì, thứ hai, xây dựng phủ nha Thiên Tân, bổ nhiệm quan viên hành chính trị thành, thứ ba, cổ vũ thương nhân vào Thiên Tân, nội khố hoàng gia dẫn đầu thiết lập cục thu mua ở Thiên Tân nhằm hấp dẫn thương nhân.

Về phần phân phối đất cho lưu dân, cùng với kiến tạo xưởng đóng tàu, khai trương bạc ti để tương lai mở cấm biển, Tần Kham suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không nhắc tới.

Ăn một miếng không béo được ngay, có một số việc chỉ có thể tuần tự mà tiến, dùng phương thức thấm vật lặng lẽ để chậm rãi thẩm thấu, chậm rãi ảnh hưởng, hơn nữa phải chú ý không thể xúc phạm tới lợi ích của giai cấp quyền quý và địa chủ, nếu không thứ chờ đợi hắn tất nhiên là sự đả kích của toàn bộ triều đình, chuyện ắt sẽ bại.

Tấu chương viết xong thì trời đã gần sáng, Tần Kham nhẹ nhàng thổi khô nét mực trên tấu chương, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Người đời đối với hắn kẻ chê kẻ khen, thiên hạ đều nói hắn là gian nịnh sủng thần, nhưng mà vị gian nịnh sủng thần lại đang dùng phương thức của mình từng bước thay đổi thế giới này, từng bước thực hiện lời thề lúc trước hắn từng lập.

Trung gian trắng đen mỗi một triều, há có thể tin sách sử?

Đại quân của sáu vệ vẫn hạ trại ngoài thành Thiên Tân, dưới sự uy hiếp của đại quân, Cẩm Y vệ vào thành bắt đầu tra bắt Bạch Liên giáo còn sót lại, mấy ngàn tướng sĩ còn lại của Thiên Tân tam vệ cũng đều tự cởi binh khí, phối hợp với Cẩm Y vệ thanh trừng Bạch Liên giáo đồ có thể còn tồn tại.

Trong không khí bận rộn, khâm sai Tần Kham khởi hành hồi kinh.

Chuyện Còn lại đã không cần phải Tần Kham tự mình xử lý, chuyện tra bắt Thiên Tân Bạch Liên giáo đại khái xem như công đức viên mãn, trong đó cũng vẫn có điều nuối tiếc, nhưng thế sự sao đang thể hoàn mỹ cho được?

Ngoài cửa thành tây Thiên Tân.

Chỉ huy sứ của Sáu vệ, nguyên Chỉ huy sứ của Thiên Tân tam vệ, thuỷ vận Tổng đốc Tổng đốc bá Trần Hùng, cùng với quan lại lớn nhỏ các cấp của diêm đạo nha môn thuỷ vận đều đứng nghiêm ngoài cửa thành, tiễn đưa khâm sai đại nhân.

Bình Giang bá Trần Hùng đại biểu quan viên văn võ kính rượu tiễn biệt Tần Kham, Tần Kham chắp tay cáo biệt các quan viên.

Trong nháy mắt Xoay người, Tần Kham rõ ràng nhìn thấy bao gồm cả Trần Hùng và Chỉ huy sứ của sáu vệ, cơ hồ tất cả quan viên đều lặng lẽ thở phào.

Loại vẻ mặt thoải mái giống như tiễn ôn thần này làm Tần Kham cảm thấy rất bất mãn, thậm chí có một loại xung động muốn quay đầu vào thành ở thêm mấy ngày.

Nghi trượng khởi hành, Tần Kham nhìn thoáng qua tường thành thấp bé cũ nát, sau đó cúi người vào xa liễn.

Trong đầu tự dưng hiện lên khuôn mặt của Đường Tử Hòa, nữ tử lạnh lùng đó hiện giờ đang ở phương nào? Từng đáp ứng nàng ta, mấy năm sau nhất định sẽ cho nàng ta nhìn thấy một Thiên Tân rực rỡ, nàng ta có còn nhớ lời hứa này không? Ba ngàn phản tặc không có tin tức, bọn họ phải chăng đã đi với Đường Tử Hòa rồi? Nếu vị nữ tử cân quắc này vẫn mang lòng tạo phản, ba ngàn người đi theo nàng ta chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ thành cái họa tâm phúc của Đại Minh, tương lai sẽ gây lên sóng gió cỡ nào?

Khuôn mặt Trong đầu dần dần mơ hồ, biến ảo thành vô số nghi vấn. Tần Kham ngồi trong xa liễn nặng nề thở dài.

Ở bênh cạnh quan đạhắn của Đại Bạch trang ngoài thành, dưới bóng cây rậm rạp, Đường Tử Hòa mặc xiêm y vải thô, mái tóc đen bóng như thác nước dùng một chiếc khăn hoa vén lại, ăn mặc như phụ nữ nhà nông, lẳng lặng nhìn chằm chằm phía cuối quan đạo, không nói cũng không động đậy.

Bên cạnh nàng ta là một đám hán tử nhanh nhẹn dũng mãnh, cũng ăn mặc như thôn phu bình thường, mọi người vừa kính trọng vừa

e sợ nhìn Đường Tử Hòa.

Ba ngàn phản quân đã chia từng nhóm cải trang chạy tới Phách châu, Đường Tử Hòa thì ở lại.bất chấp sự khuyên bảo của đám người Cát lão ngũ, cố ý ở lại làm một chuyện mà nàng ta cho rằng là bắt buộc phải làm.

Cát lão ngũ bất đắc dĩ cũng chỉ đành ở lại với nàng ta, vài ba lão đệ huynh trung thành và tận tâm, cho dù hiện giờ phụ cận thành Thiên Tân thần hồn nát thần tính, quan binh lục xoát khắp thôn xóm. Bọn họ cũng vẫn vì đạo nghĩa không chùn bước.

Gió xuân mang theo mấy phần lo lắng nhẹ nhàng thôi qua đồi núi. Mấy sợ tóc nghịch ngợm bên mai Đường Tử Hòa không nghe lời tung bay, tóc đen nhẹ phẩy qua má, buồn buồn, giống như tình hoài của thiếu nữ trong mùa xuân.

"Đường cô nương, huynh đệ đi tìm hiểu tin tức vừa trở về, nghi trượng của cẩu quan đã lên đường rồi, cách nơi này ước chừng khoảng mười dặm..." Cát lão ngũ do dự vỗ hỏa pháo đen xì bên cạnh, nói: "Thứ đồ chơi này... có được không?"

Đường Tử Hòa cười lạnh lùng: "Trong Trăm trượng có thể bắn vỡ cửa lớn của thành trì, ngươi nói nó có được không? Dùng nó đến bắn xa liễn của cẩu quan, thật sự là giết gà dùng dao mổ trâu. Cát lão ngũ, bảo các huynh đệ nhồi thuốc lắp đạn, nhớ kỹ, chúng ta chỉ có cơ hội bắn một phát, sau một phát đạn quan binh tất sẽ ập đến, chúng ta không có thời gian để bắn phát thứ hai đâu, cho nên một kích này bất kể có thành hay không, đều phải quyết đoán chạy thật xa."

Cát lão ngũ liên tục gật đầu: "Các huynh đệ rõ rồi."

" Sau khi nhồi thuốc lắp đạn, bảo các huynh đệ còn lại mau rút vào núi, Cát lão ngũ, ngươi ở lại."

"Vâng, ta nhất định sẽ cùng tiến cùng lùi với Đường cô nương."

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Ta bảo ngươi ở lại không phải là để cùng tiến cùng lùi, mà là muốn ngươi chính mắt nhìn xem ta có hạ thụ được phát pháo bắn Tần Kham hay không, Đường Tử Hòa ta

có thể vì một cẩu quan vong ân phụ nghĩa mà quên huyết hải thâm cừu của các huynh đệ hay không."

Chương 440: tình nghĩa lấy hay bỏ (2)

Cát lão ngũ cả kinh, tiếp theo cười gượng nói: "Cô nương nói quá lời rồi, các huynh đệ ở với cô nhiều năm như vậy, làm sao lại không tin cô? Chỉ là nơi này quá nguy hiểm, cô nương lại gắn liền với tiền đồ của ba ngàn huynh đệ, không bằng xin cô nương dạy ta phát pháo như thế nào, sau đó cô và các huynh đệ chạy trước, để ta xử lý cẩu quan đó."

Đường Tử Hòa bướng bỉnh lắc đầu: "Ta đã tin lầm cẩu quan, hại các huynh đệ bởi vậy mà chết, ta nợ họ, nên ta phải tự tay làm."

Xa liễn đi trên quan đạo, trục xe tựa hồ đã lão hóa, phát ra tiếng két két khiêng ta ghê răng, Tần Kham xoa xoa quai hàm, không thể không buông quyển "Mạnh Tử" trong tay ra.

Đối với đạo lý thánh hiền, thái độ của Tần Kham là không học tập cũng không phê phán. Có điều đưa ra mặt tiền một cách thích hợp thì vẫn rất tất yếu, đây là một thời đại lời thánh nhân thông suốt hậu thế, giống như ca khúc Đài Loan từng lưu hành kiếp trước vậy, bất kể có thích hay không thì nói chung vẫn cứ phải biết mấy bài.

Bất luận quân tử hay là lưu manh, học thêm chút tri thức văn hóa chung quy cũng chẳng thiệt, không thể bởi vì bác sát với quan văn đã chiếm thượng phong mà kiêu ngạo tự mãn kiêu ngạo tự mãn, dùng mồm mép giết cho đối phương tơi bời mới là thượng thừa.

Vén mành xa liễn, Tần Kham liếc ra ngoài một cái, Lý Nhị đang cưỡi ngựa hộ thị ngoài xa liễn lập tức quay đầu ngựa, đi sát vào hắn.

Tần Kham cau mày, chỉ chỉ về phía xe ngựa màu xanh đi trước nghi trượng, sau đó lặng lẽ nhìn Lý Nhị.

Lý Nhị xấu hổ gãi gãi đầu, mặt hiện ra vẻ xấu hổ.

"Thuộc hạ vô năng, Hầu gia thứ tội, ngự sử họ Lý này thật sự là mạng lớn, đêm qua thuộc hạ thay Hầu gia mở tiệc chiêu đãi Chỉ huy sứ sáu vệ và Lý Đằng, lấy cớ dứt khoát mở yến hội tại hậu viện của Thiên Tân Chỉ huy sứ ti, Lương Thắng và Chỉ huy sứ của hai vệ còn lại tiếp khách, về sau thuộc hạ liên tiếp kính rượu, chuốc cho Lý Đằng say không còn biết gì, phân phó Giáo úy tâm phúc phía dưới đưa hắn vào sương phòng hậu viện của Lương Thắng nghỉ tạm, nhân lúc Lương Thắng vẫn đang uống rượu không để ý, đánh bất tỉnh tiểu thiếp của Lương Thắng, sau đó đưa Lý Đằng tới phòng ngủ của tiểu thiếp Lương Thắng..."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Lý Đằng nếu thực sự đã ngủ với tiểu thiếp của Lương Thắng, theo lý thuyết thì hiện tại không nên còn sống ở nhân thế, chúng ta lúc này nên là đang dâng hương cho Lý Đằng mới đúng, về sau phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn à?"

Lý Nhị cười gượng nói: "Hầu gia, về sau quả thật là ngoài ý muốn, đám thuộc hạ bấm tay tính toán thời gian, định sau nửa canh giờ thì tìm cớ khiến Lương Thắng về hậu viện bắt gian, kết quả... Khụ, kết quả Lương Thắng sau khi trở về, tiểu thiếp của hắn yên lành nằm trên giường, Lý Đằng thì chẳng thấy bóng dáng."

"Vì sao lại thế?"

Sắc mặt Lý Nhị càng lúc càng cổ quái, không nhịn được liếc một cái về phía xe ngựa trước nghi trượng, cười nói: "Huynh đệ canh ở hậu viện nói, Lý Đằng và tiểu thiếp của Lương Thắng quả thật có làm, có điều lại làm nhanh quá, tên gia hỏa Lý Đằng đó đúng là không ra gì, không ngờ nhấp được vài ba cái đã rùng mình phọt hết, còn ngửa cổ lên trời nói một câu 'sướng quá', sau đó thì quay đầu chạy mất, điều này thực sự có thể nói là 'Sét đánh không kịp bưng tai', huynh đệ chúng ta còn chưa hồi thần thì Họ Lý sướng xong chạy mất dép."

Cười hai tiếng, Lý Nhị ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tần Kham, lập tức sợ tới mức cả người run lên, vội vàng đau xót nói: "Hầu gia, thuộc hạ tính sai rồi."

Tần Kham rất muốn vươn chân ra ngoài cửa sổ, đá cho tên gia hỏa thành sự không đủ mà bại sự thì có thừa này xuống ngựa. Nhưng lại nghĩ mình vừa rồi có đọc Mạnh Tử. Thật sự không nên quá thô

bạo, thế là đành hít sâu một hơi, nhịn cơn tức xuống.

"Thôi, người tính không bằng trời tính." Tần Kham ngửa mặt lên trời thở dài buồn bã: "Tội gì phải vậy? Chẳng những không giết chết được hắn, ngược lại còn giúp hắn, để hắn chịch xã giao một phát, chịch xong còn không phải trả tiền, chúng ta là cái gì? Lý Nhị, ngươi nói xem chúng ta có đê tiện hay không?"

Lý Nhị mặt đỏ tai hồng: "Hầu gia, theo suy nghĩ của thuộc hạ, gọn gàng dứt khoát một đao chém bay đầu hắn. Biện pháp của Hầu gia có phải... ặc, uyển chuyển quá hay không?"

Tần Kham thở dài, cầm Mạnh Tử vừa đọc xong đưa cho hắn qua cửa sổ, giận không thể át nói: "Có rảnh thì đọc sách nhiều vào, xem thánh nhân xử thế làm người như thế nào."

Lý Nhị chấn động: "Thánh nhân cũng từng làm chuyện này à?"

"Là bảo ngươi xem thánh nhân uyển chuyển như thế nào ấy, đồ hỗn đản." Tần Kham cắn răng cả giận nói: "Gặp chuyện gì cũng chỉ biết là đánh đánh giết giết, cho rằng một đao chém phát là có thể giải quyết vấn đề à?"

"Thuộc hạ biết sai rồi... Hầu gia, xa giá của Lý Đằng đó ở ngay trước nghi trượng, họ Lý hôm nay ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra, chào hỏi cũng chẳng chào hỏi, đối với Hầu gia phi thường bất kính. Sau khi về kinh e là không thể thiếu mời một đám ngôn quan hạch tội Hầu gia, không lớn không nhỏ nhưng cũng là phiền toái."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Phía trước ngươi có bố trí nhân mã chứ."

"Đã thiết kế mai phục xong rồi."

"Vậy còn cần ta nói à? Đương nhiên một đao chém chết hắn."

Lý Nhị: "..."

"Còn nữa, bảo nghi trượng chậm một chút, cách xa giá của Lý đại nhân xa một chút, để cho Lý đại nhân khi ăn đao thì chúng ta có thể làm được tới mức không biết gì, bản hầu thấy Lý đại nhân hôm nay ấn đường đen lắm, sợ là có tai ương máu me, tránh đi thì tốt hơn."

Hỏa pháo đã dựng xong, miệng pháo được Đường Tử Hòa điều chỉnh tỉ mỉ, nhắm về phía cuối quan đạo đối diện.

Trong nòng pháo nhồi hỏa dược, một quả đạn pháo thì đặt trong nòng, phần đuôi nối một ngòi lửa rất dài.

Một lão đệ huynh vội vàng chạy tới nói với Đường Tử Hòa, nghi trượng của khâm sai còn cách không tới ba dặm.

Thân hình Đường Tử Hòa run khẽ, nhìn về phía cuối quan đạo, từ xa tới ở đường chân trời, hai lá cờ rồng màu vàng đón gió tung bay, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người, đằng trước là một chiếc xe ngựa màu xanh đi không nhanh không chậm, bên cạnh là vô số Giáo úy mặc phi ngư phục cầm đao bảo vệ, đội ngũ mấy nghìn người này từ xa tới gần, bất tri bất giác đã tiến vào trong tầm bắn của hỏa pháo.

Hai mắt Đường Tử Hòa lập tức ửng đỏ, trong mắt toát ra cảm xúc phức tạp tới ngay cả bản thân mình cũng không hiểu, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm xe ngựa càng lúc càng gần, bàn tay mềm như bạch ngọc cầm mồi lửa khẽ run.

Cát lão ngũ quay đầu nhìn Đường Tử Hòa một cái, lặng lẽ thở dài, sau đó nhìn chằm chằm xe ngựa trên quan đạo, ánh mắt trở nên âm lãnh.

Tình và nghĩa, chung quy vẫn phải phân rõ ràng, đã tới nước này, phải lựa chọn lấy hay bỏ.

"Đường cô nương, xa giá của cẩu quan đã tới gần rồi." Cát lão ngũ không nhịn được nhắc nhở.

Bàn tay mềm đang Run rẩy khẽ vung một cái, mồi lửa đón gió cháy rực, sau đó chậm rãi dí vào ngòi lửa ở phần đuôi nòng pháo.

Bên tai rất không đúng lúc vang vọng thanh âm quen thuộc đó của Tần Kham.

"... Chí hướng là từ xa không thể với, ta nguyện coi nó là tiến trình công tác mà ta trong vài năm tương lai phải từng bước hoàn thành."

"... Ta muốn tấu xin triều đình mở nha môn tuần án ngự sử ở Thiên Tân, như vậy, quan phủ, ba vệ, ngự sử, tam quyền phân lập, chế hành giám sát lẫn nhau, trên hạn độ lớn nhất ngăn chặn quan lại tham ô, quấy rối bách tính."

"... Ngoài ra ta còn muốn tấu xin triều đình, mở ngoại trấn Thiên Tân, trong phạm vi nhỏ thử mở cấm biển, nếu thương mậu bình thường với nước ngoài, thành thị vùng duyên hải sẽ trở nên giàu có, mà thành thị giàu có thì người dân giàu có, mà dân giàu thì nước mạnh."

Lông mi dài của Đường Tử Hòa rung động không thôi, nhắm mắt lại, cảnh tượng Tần Kham khoa tay múa chân ra thủ thế, phác họa ra lam đồ tương lai của Thiên Tân như hiện ra trước mắt, thần thái bay bổng như vậy, hăng hái như vậy, giống như thiên thần quyết định vận mệnh của chúng sinh, mang theo vẻ từ bi cúi đầu nhìn thế gian cực khổ.

"... Ngươi tới, ta nuôi ngươi."

Bên tai lại quanh quẩn câu nói kiều diễm này, cả người Đường Tử Hòa run lên, mặt đỏ rực như say rượu, sau đó nhìn xe ngựa càng lúc càng gần trên quan đạo, khuôn mặt đang đỏ hồng bỗng nhiên lại trở nên trắng bệch.

Cắn chặt môi dưới, trong mắt Đường Tử Hòa nhanh chóng nổi lên ánh nệ.

Từng có một giây phút, nàng ta thực sự muốn vứt bỏ tất cả giống như Tần Kham nói, vào trong hầu phủ của hắn để hắn nuôi, làm một tiểu thiếp hạnh phúc đơn giản, cái gọi là nghiệp lớn thiên thu, cái gọi là sử sách chói lọi, chung quy cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, sao bằng phu lang cài trâm lên mái tóc nàng ta, nhưng mà. Nói thì dễ nghe như vậy, nhưng ngươi vì sao lại hai mắt, quay người đi liền hại tính mạng huynh đệ ta?

Mũi điêu linh vũ tiễn chế thức triều đình đó đã tuyệt tất cả khả năng của hắn và nàng ta, nàng ta đã không thể lui.

Thanh âm của Cát lão ngũ cắt đứt ai oán đầy bụng của nàng ta: "Đường cô nương.. Thôi bỏ đi, mấy năm nay khổ cho cô rồi, cũng

làm liên luỵ cô, mạng của tên Tần Khamnày tạm thời để đó, coi như là các huynh đệ báo đáp sự khổ nhọc của cô đi."

Đường Tử Hòa giật nảy mình, tiếp theo cắn chặt răng nói: "Đại cừu của Các huynh đệ không báo, ta còn mặt mũi nào mà dẫn dắt ba ngàn huynh đệ đó?"

Mồi lửa trong bóng cây phát ra ánh lửa mỏng manh, ánh lửa dứt khoát kề sát vào ngòi lửa ở cuối nòng pháo.

Chương 441: Một pháo đoạn tình

Vẻ mặt Cát lão ngũ vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt hắn không tập trung vào nòng pháo, mà là ở khuôn mặt thê lương ai oán của Đường Tử Hòa.

Mỗi lần nhắc tới tình cảm thầm nảy sinh của nàng ta đối với Tần Kham, biểu hiện của Đường Tử Hòa luôn rất nóng nảy, có chết cũng không thừa nhận có chuyện này, nhưng mà lúc này khi không thể không lựa chọn giữa tình và nghĩa, khuôn mặt ai oán đó đã thuyết minh tất cả.

Cát lão ngũ không nhẫn tâm nói thêm gì nữa.

Hắn là hạng quê mùa, không hiểu tình yêu giữa nam nữ, ở trong lòng hắn, báo thù cho huynh đệ đã chết quan trọng hơn tất cả.

Buồn bã nhìn bàn tay đang run rẩy của Đường Tử Hòa, Cát lão ngũ ở trong lòng đã lặng lẽ đưa ra lựa chọn.

Hôm nay nếu Đường cô nương không hạ thủ được, hắn và nàng ta sẽ mỗi người một ngả, từ nay về sau làm người giang hồ tự do tự tại khoái ý ân cừu, đại nghiệp của Đường cô nương không còn liên quan gì tới hắn, Cát lão ngũ không tiếc mạng, nhưng mạng của hắn chỉ giao cho người đáng giao. Đường Tử Hòa không có gì không tốt, nhưng mà tình cảm không hợp thời trong lòng nàng ta lại sẽ trở thành bùa đòi mạng của tất cả huynh đệ.

Đường Tử Hòa nhìn chằm chằm xe ngựa càng lúc càng gần trên quan đạo, sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt, cuối cùng cán răng, bàn tay đang run rẩy cuối cùng cũng châm ngòi.

Xì - Bùm!

Tiếng nổ như tiếng nùi lửa làm cho hai người lảo đảo, đứng thẳng nhìn về phía quan đạo thì thấy xe ngựa trong nháy mắt đã vỡ tan vụn gỗ bay tứ tung, chân tay cụt cùng với máu tươi từ từ trong xe

ngựa văng ra bốn phía, các Cẩm y Giáo úy hộ thị chung quanh hét thảm, ngựa dưới người cũng kinh hãi, vừa không ngừng hí vừa nhẩy chồm hất kỵ sĩ trên lưng xuống rồi đàn ngựa bỏ chạy.

Trong Hỗn loạn là một mảng huyết nhục mơ hồ.

Cát lão ngũ mở to mắt, hắn cũng không ngờ hỏa pháo công thành lại có uy lực lớn như vậy, chẳng trách Đường cô nương nói là giết gà dùng dao mổ trâu, lại nhìn Đường Tử Hòa, thấy nàng ta giống như đã dùng hết khí lực toàn thân, ngồi bệt dưới đất, ngây ngốc nhìn những mảnh thi thể phân tán ngoài xe ngựa, nước mắt rơi như mưa, lòng đau như có dao cắt.

Ra sức gạt nước mắt, khi Đường Tử Hòa đứng lên nhìn Cát lão ngũ, trong mắt nàng ta đã không còn nước mắt, nhưng đồng thời cũng chẳng còn thần thái, giống như một cái giếng khô.

"Cát lão ngũ..."

"Vâng."

"Ngươi đã chính mắt nhìn thấy, hiện tại ta hỏi lại ngươi, thù của các huynh đệ có tính là đã được báo hay chưa?"

Cát lão ngũ thở dài trong lòng, gật đầu thật mạnh: "Đường cô nương, mạng của lão Cát này từ nay về sau bán cho cô! Cô tạo phản thì lão Cát phất cờ cho cô, cô lên núi vào rừng làm cướp làm đại vương, lão Cát sẽ vung đao giết dê béo cho ngươi, cô tâm tư phai nhạt rời khỏi giang hồ lập gia đình, lão Cát sẽ làm gia đinh hộ viện cho cô."

Đường Tử Hòa mím môi, ném ánh mắt cuối cùng về phía đống huyết nhục mơ hồ trên quan đạo, dứt khoát xoay người.

"Đi nhanh đi, các quan binh có phản ứng sẽ đi lục xoát cánh rừng đó." Giọng nói so với gió sơn cốc còn lạnh hơn.

Cát lão ngũ liên tục gật đầu, có chút không nỡ vỗ vỗ hỏa pháo bên cạnh, miệng há ra, người linh hoạt như diều hâu biến mất trong cây cối rậm rạp.

"Hầu gia, Cẩm Y vệ trong kinh đã tới vị trí đợi lệnh, chỉ chờ sau

khi Hầu gia hồi kinh ra lệnh một tiếng là bọn họ sẽ động thủ."

Xa liễn lúc lắc, Tần Kham có chút buồn ngủ ngáp một cái, thản nhiên nói: "Trước khi Phát động không được để lộ phong thanh, sau khi xong việc thì kệ, bảo người phía dưới quản kỹ cái miệng, sự nhân hậu của ta là phúc phận họ tu luyện ba bốn đời mới có đó, đổi thành Chỉ huy sứ tâm ngoan thủ lạt, làm xong việc này thì sớm đã diệt khẩu bọn họ rồi."

Lý Nhị vội vàng cười nói: "Hầu gia yên tâm, ta bảo Thường Phượng ra roi thúc ngựa hồi kinh, hắn cũng là lão nhân đi theo ngài từ thời ở Nam Kinh, việc này do hắn xử lý sẽ không hỏng đâu."

Tần Kham gật gật đầu.

Hầu gia xem như tốt tính, không tùy tiện nổi giận, làm quan mấy năm nay hàm dưỡng càng ngày càng cao thâm, đến vị trí này của hắn, trên đời còn gì đáng để hắn tức giận? Đấu đá thi triển cơ mưu trong triều đình, ở trong mắt hắn chỉ có hai chữ thắng thua mà thôi, thật sự không đáng để tức giận.

Nhưng mà Tây Hán lần này ở ngoài thành Thiên Tân phục kích hắn, lại làm lửa giận kìm nén đã lâu của hắn lại bị dẫn phát, không thể ngăn chặn.

Đường đường là quốc hầu mà lại bị một thái giám chết bầm tính kế, thiếu chút nữa thì mất mạng. Tần Kham sao có thể không nổi giận? Hắn ở phía trước vì triều đình vì xã tắc mà tận tâm hết sức, nhưng có người lại ở sau lưng hắn đâm lén, món nợ này nếu không tính, sau này Hầu gia làm sao ngẩng được đầu lên ở trước mặt các đại thần kinh sư.

Sát khí dồn nén đã lâu trong lồng ngực bốc lên, tính mạng của mấy ngàn phiên tử Đông Hán mới đổi lại được trận lôi đình của hắn tạm kìm nén, nhưng lần này thì sao?

Dám trêu vào thì phải chịu trách nhiệm, Lưu Cẩn trả được giá bao lớn?

Xa liễn lắc lư đi trên quan đạo, Thiên Tân cách kinh sư cũng không

xa, có thể nói là hai thành sát nhau, sáng đi chiều đến, bất tri bất giác nghi trượng đã đi được một nửa lộ trình.

Ánh nắng ngoài xa liễn chiếu tới làm người ta cả người ấm áp, cũng khiến Tần Kham có chút buồn ngủ, lại ngáp dài một cái, Tần Kham một tay chống má, mắt híp lại, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, quay đầu nhìn Lý Nhị, chỉ chỉ về phía trước, vẻ mặt hơi mất kiên nhẫn nói: "Ngươi an bài người động thủ ở đâu? Đi được nửa đường rồi, ngự sử họ Lý đó vẫn sống yên lành là ý làm sao?"

Lý Nhị cười ha ha, sát khí trong mắt chợt lóe rồi biến mất: "Hầu gia đứng nóng, bái thiếp đòi mạng của Diêm Vương rất nhanh sẽ phát tay Lý Đằng, đi thêm về phía trước bốn mươi dặm lữa, có khe núi tên là Nhị Lý cương, nơi đó phong thuỷ rất tốt, thích hợp để chôn ngự sử."

Tần Kham gật gật đầu, không nói gì nữa, buông mành xa liễn, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ gật.

Bỗng nhiên đằng xa nổ oành một cái, quan binh nghi trượng chung quanh xa liễn kinh hãi, đều rút đao ra khỏi vỏ, vây kín lấy xa liễn, vẻ mặt đề phòng nhìn xung quanh, mấy trăm Giáo úy dưới sự dẫn dắt của Tổng kỳ và bách hộ chạy tới phía phát ra tiếng nổ.

Tần Kham vẻ mặt kinh ngạc, thanh âm vừa rồi rất quen thuộc, rõ ràng là... nã pháo, vén màn xe, liếc Lý Nhị một cái.

Kìm lòng không đậu giơ ngón tay cái lên với Lý Nhị, Tần Kham khen thật lòng: "Mạnh tay thật, không ngờ nghĩ đến dùng đại pháo bắn hắn, Lý Đằng gây ra bao nhiêu tốt mới có hạnh phúc được hưởng vinh quang này. Tiểu thiếp nhà người cũng bị hắn ngủ cùng à?"

Lý Nhị vẻ mặt mờ mịt, ngây ra một lúc rồi ngơ ngác nói: "Hầu gia.... Thuộc hạ đâu có an bài đại pháo, cũng chỉ mai phục mười mấy huynh đệ trên Nhị Lý cương thôi mà."

Tần Kham cũng thất thần: "Tiếng pháo vừa rồi là làm sao?"

Hai người ngơ ngác địa nhìn nhau, một lát sau, hai người đột nhiên giật nảy mình, sắc mặt đại biến, đồng thanh cả kinh nói: "Có

mai phục!"

Vừa dứt lời, Giáo úy đi điều tra vội vàng chạy về, ôm quyền lớn tiếng nói: "Bẩm Hầu gia, ngoài ba dặm có địch tình, xe ngựa của giám sát ngự sử Lý đại nhân bị đại pháo bắn nát tung."

Tần Kham vội vàng nói: "Lý Đằng đâu?"

" Cũng vỡ nát như tháp phỉ thúy."

Lý Nhị vừa kinh hãi vừa tức giận, rút đao giận dữ nói: "Con mẹ nó, ai cướp mất lần đầu của lão tử?"

"Câm miệng! Ngươi cho rằng là đi kỹ viện à? Cái gì mà cướp mất lần đầu." Tần Kham nổi giận quát, giơ tay lên chỉ về phía núi nhỏ ven quan đạo: "Thích khách là nhằm vào ta, Lý Đằng mạng xui, cản cho ta một kiếp, thích khách tất ở trong núi này, phái người lục xoát núi."

"Vâng."

Sau một tiếng đồng hồ, Cẩm y Giáo úy đi lục xoát núi vội vàng chạy về, ôm quyền bẩm: "Hầu gia, thuộc hạ ở sườn núi phát hiện có một khẩu hỏa pháo, dọc theo dấu vết để lại một đường truy tra, sâu trong núi rừng từ xa thấy một nam một nữ đang chạy sâu vào trong núi, thuộc hạ đang tiếp tục bám theo lùng bắt."

Tần Kham nhíu mày: "Một nam một nữ? Có thấy bộ dạng bọn họ không?"

"Nam thì không quen, còn nữ... nữ giống như..." Giáo úy do dự một lát rồi nói với vẻ không chắc chắn lắm: "Nữ hình như là yêu nữ Bạch Liên giáo Đường Tử Hòa từng ở quan nha Thiên Tân một đoạn thời gian, thuộc hạ trước kia đã thấy nàng ta mấy lần, nhìn từ xa, thấy có chút giông giống."

Tần Kham kinh ngạc nói: "Đường Tử Hòa? Sao lại là nàng ta? Không thể là nàng ta được."

"Hầu gia, thuộc hạ vừa rồi cùng mười mấy người truy tung thích khách, đều cảm thấy thích khách giống nàng ta."

Trong lòng Tần Kham nổi lên sự không thoải mái cực độ cùng với sự nghi hoặc.

Lập trường của hắn và Đường Tử Hòa bất đồng, đây là điều hai bên đều rõ, nhưng lại lờ mờ có chút hảo cảm với nhau, thầm nảy sinh mấy phần tình cảm, điều này cũng khiến hai bên thủ hạ lưu tình với nhau, trong quan nha Thiên Tân, Đường Tử Hòa một châm trong tay, vốn có thể dồn hắn vào chỗ chết, nhưng nàng ta lại không xuống tay, sau khi nàng ta rời khỏi, Tần Kham vốn thể hạ lệnh đóng cửa cửa thành lục xoát toàn thành, hắn cũng không làm như vậy, mọi người đều để lại đường sống cho mình và đối phương, trong tranh đấu đao quang kiếm ảnh bất tri bất giác phủ lên một tầng sắc thái ám muội kiều diễm muốn nói lại thôi.

Chương 442: Hầu gia hồi kinh

Song hôm nay, Đường Tử Hòa vì sao bỗng nhiên hạ sát thủ với hắn?

Cho dù Lý Đẳng làm kẻ chết thay, nhưng Tần Kham minh bạch, người Đường Tử Hòa muốn giết là hắn.

Ngay cả đại pháo cũng dùng tới, đủ có thể thấy một kích này dứt khoát cỡ nào.

Nguyên nhân gì làm thái độ của nàng ta thay đổi, đột nhiên muốn đẩy hắn vào chỗ chết? Hận hắn tới mức xuống tay quá độc, là do hủy đi căn cơ của Bạch Liên giáo mà nàng ta mất nhiều năm gây dựng ở Thiên Tân, hay là còn có nguyên nhân khác?

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, tâm tình bỗng nhiên trở nên rất thấp, thấy Giáo úy vẫn còn đứng ở trước mặt hắn chờ chỉ thị, Tần Kham buồn bã phất phất tay: "Rút hết tất cả mọi người về đi."

Lý Nhị và Giáo úy ngẩn ra: "Hầu gia, các huynh đệ đã bám được theo thích khách rồi."

"Rút người về." Tần Kham gằn giọng, lạnh lùng lườm Lý Nhị một cái.

"Vâng."

Giương mắt nhìn dãy núi xanh biếc trước mặt, người kia đang ở trong thâm sơn, bôn ba theo con đường hoàn toàn bất đồng với hắn.

Tần Kham thở dài nặng nề.

Hắn phát hiện mình và Đường Tử Hòa thật sự càng lúc càng xa, không thể có giao tập được nữa, hắn và nàng ta, chỉ là khách qua đường của nhau trong sinh mệnh.

"Hầu gia, Lý Đẳng đó nát bét đầy đất rồi, Hầu gia hồi kinh ăn nói thế nào với triều đình." Lý Nhị lại thêm sầu mới.

"Nát bét đầy đất", từ này dùng vừa mới mẻ vừa chuẩn xác.

"Lý đại nhân trên đường hồi kinh chẳng may gặp phải phản tặc của Bạch Liên giáo, bất hạnh gặp nạn, hy sinh vì nước." Tần Kham thở dài: "Ta đã sớm nói rồi, vị ngự sử đại nhân này hôm nay ấn đường biến thành màu đen, tất có hung họa lớn, quả nhiên bị ta nói trúng. Cái miệng này của Bản hầu từng được khai quang ở Báo Ân tự đó."

Tần Kham không ngờ là Đường Tử Hòa hạ thủ với Lý Đằng, sau khi suy xét đầu đuôi sự việc, Tần Kham bỗng nhiên có một loại cảm giác hoang đường.

Nghi trượng Khâm sai khởi hành tất nhiên không thể qua được tai mắt của Đường Tử Hòa, hơn phân nửa là nghe nói nghi trượng đã thượng lộ, Đường Tử Hòa liền bố trí sát chiêu, lại không ngờ rằng trong bụng Tần Kham có chủ ý xấu, chuẩn bị tính kế đối thủ, thế là để Lý Đằng đi trước, vì chiếu cố mặt mũi của ngự sử đại nhân, còn phái Cẩm y Giáo úy hộ thị xe ngựa cho hắn, để hắn được chết phong quang một chút, khí phái một chút.

Thế là hiểu lầm cứ vậy nảy sinh.

Đường Tử Hòa tưởng xe ngựa của Lý Đằng là xa giá của khâm sai, một pháo bắn tới, Lý Đằng hồn về Li Hận thiên, tấu chương hạch tội Tần Kham giấu trong lòng cũng theo đó mà tan thành mây khói, Đường cô nương xong chuyện phất áo bỏ đi, ẩn thân và ẩn danh, trong vẻ lãnh khốc lộ ra sự tiêu sái, nhưng lại không ngờ rằng mình kỳ thật đã giết nhầm người rồi.

Càng oan cho Lý đại nhân là, không trêu ai không chọc ai, tâm bình khí hòa không tranh với đời đang đi trên đường, tự dưng lại bị người ta một pháo bắn ra bã.

Chuyện này đã cho chúng ta hay một đạo lý sâu sắc, bất kể là phát sinh chuyện gì, "để lãnh đạo đi trước" Kỳ thật là rất cần thiết, đừng cảm thấy bực mình, có đôi lúc nói không chừng có thể thu hoạch được kinh hỉ bất ngờ.

Bảo người rút nhân mã đang lùng bắt Đường Tử Hòa về, quyết định của Tần Kham làm rất nhiều quan binh khó hiểu, chỉ có Lý

Nhị là ngây ra một lúc rồi sau đó lộ ra nụ cười ám muội.

Lúc trước Đường Tử Hòa và Hầu gia cùng ở dưới một mái hiên. Hai người kỳ thật rất thanh bạch, nhưng mà lọt vào trong mắt đám thuộc hạ Lý Nhị này, nếu nói Hầu gia và Đường thần y chẳng phát sinh chuyện gì thì có đánh chết bọn họ cũng không tin.

Về sau thân phận Bạch Liên giáo của Đường Tử Hòa bại lộ, đám người Lý Nhị giật mình, đồng thời cũng rất có hiểu ngầm không nhắc tới một chữ trước mặt Tần Hầu gia, trong lòng lại cũng vừa tiếc hận ý trời trêu người, điều này đối với bích nhân trai tài gái sắc là rơi vào kết cục chia ly.

Ai ngờ hôm nay Đường Tử Hòa bất ngờ xuất hiện, tuy rằng phương thức ra sức quá mức kinh người, nhưng hiển nhiên Hầu gia đối với nàng ta là dư tình chưa hết. Nếu không thì không thể thả cho nàng ta một ngựa, để mặc cho nàng ta một kích không trúng thì cao chạy xa bay.

Người đọc sách quả nhiên đều là mầm mống si tình.

Trong không khí trầm mặc, lửa bát quái trong lòng Lý Nhị cháy hừng hực, một màn cảnh tượng máu chó "núi không đỉnh, trời đất hợp là một, thế là đoạn tuyệt với chàng" được trình diễn.

Tần Kham kinh ngạc nhìn dãy núi trùng điệp lên xuống, đứng ngây ngốc hồi lâu, thở dài buồn bã rồi vô lực phất tay.

" Thu thập hài cốt của Lý đại nhân, phái người báo tin tới kinh sư. Chúng ta khởi hành."

Khi tường thành nguy nga tang thương của kinh sư xuất hiện trong tầm mắt Tần Kham, Tần Kham thở phào nhẹ nhõm.

Chuyến đi tới Thiên Tân; ầm màu qía mệt mỏi, cũng may tất cả đều đã qua, cuối cùng cũng về đến nhà.

Nghĩ đến chữ "nhà" này, trong mắt Tần Kham không khỏi nổi lên vẻ ấm áp.

Kim Liễu sắp lâm bồn rồi, không biết đứa con trong bụng nàng ta là nam hay là nữ, ở cái thời đại y học lạc hậu này, nữ nhân sinh

con giống như bước một chân vào quỷ môn quan, cũng không biết Kim Liễu có thể vượt quả cửa này hay không.

Tìm đại phu và bà đỡ cho Kim Liễu đã được sắp xếp vào nhật trình, tìm đại phu tốt nhất, Thái y viện có mấy vị lão y quan nghe nói danh tiếng không tồi, trong phố phường kinh sư còn có danh y như Long Nhị Chỉ, lại tìm thêm mấy bà đỡ kinh nghiệm phong phú, mời toàn bộ những người này vào hầu phủ, để họ sống luôn ở đó, tùy thời chuẩn bị đỡ đẻ.

Vui sướng, ưu sầu, lo lắng... Đủ loại cảm xúc vấn vít trong tim, vừa nghĩ tới mời đại phu, trong đầu tự dưng lại hiện ra khuôn mặt của Đường Tử Hòa.

Nếu nàng ta không phải phản tặc thì tốt quá, bằng vào khuôn mặt tuyệt sắc thành đó của nàng ta, còn cả y thuật cao minh quỷ thần khó lường, cả ép cả lừa cũng phải kéo nàng ta vào hầu phủ, chữa bệnh cũng được, tham mưu cũng được, làm ấm giường cũng được, công dụng rất nhiều.

Đi đến dưới cửa thành kinh sư thì cũng là lúc cửa thành sắp đóng, Lý Nhị xin chỉ thị: "Hầu gia là trực tiếp về hầu phủ hay là vào thành ở tạm, ngày mai rồi về?"

Tần Kham suy nghĩ một chút, còn chưa kịp lên tiếng thì bỗng nhiên thấy từ xa một đạo nhân ảnh đang chậm rãi đi về phía hắn.

Các Thân binh lập tức khẩn trương, đều rút đao đề phòng, cản người đó ở ngoại vi không cho phép tới gần.

Chỉ nghe một thanh âm lo lắng và chói tai từ xa vang lên: "Hầu gia, là Tạp gia đây! Tạp gia Đới Nghĩa đây."

Tần Kham ngẩn người, sau đó phất phất tay, các thân binh lúc này mới cho Đới Nghĩa qua.

Đới Nghĩa mặc thường phục tơ lụa màu đen, thân hình béo ú làm quần áo căng phồng lên, bước đi rất tứ bình bát ổn, mặt sau còn có mấy người ăn mặc như phiên tử đi sát theo, hiện giờ Đới Nghĩa đã có mấy phần khí thế của Đốc công Đông Hán.

Đới Nghĩa đi đến trước mặt Tần Kham, vẻ mặt nịnh nọt lại làm khí

thế của Đốc công Đông Hán yếu đi mấy phần, sau khi nhìn thấy Tần Kham, Đới Nghĩa vái dài, cười nói: "Chúc mừng Hầu gia tiễu trừ Thiên Tân Bạch Liên giáo kỳ khai đắc thắng, thắng trận trở về, Tạp gia chúc mừng Hầu gia."

Tần Kham ngây ra một lúc, vẻ mặt lập tức có chút bất thiện.

Thiên Tân Bạch Liên giáo tuy rằng bị hắn tóm ra, nhưng mọi người đều biết, ba ngàn phản tặc Bạch Liên giáo đã chạy hết, một tên cũng không bắt được, tại sao lại nói "Kỳ khai đắc thắng, thắng trận trở về"

Híp mắt quan sát Đới Nghĩa, Tần Kham thầm lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử... Người này chẳng lẽ đang châm chọc ta? Có nên đối đãi với hắn như Lý Đằng, nghĩ biện pháp giết chết hắn hay không, rồi nâng đỡ một thái giám biết nói tiếng người hơn lên làm Đốc công Đông Hán.

Cẩn thận nhìn chằm chằm vẻ mặt Đới Nghĩa, thấy hắn mặt mày vui mừng, từ trong ra ngoài đều lộ ra một cỗ cảm xúc sung sướng như mổ lợn mừng năm mới, vẻ mặt không giống giả bộ, tựa hồ là thật lòng chúc mừng hắn, không hề có ý châm chọc, Tần Hầu gia đa nghi lúc này mới dần dần bỏ đi ý định giết chết hắn.

"Thì ra là Đới công công, đã lâu rồi không gặp..." Tần Kham khách khí chắp tay với Đới Nghĩa.

Đới Nghĩa cười rất sáng lạn: "Lâu không gặp, lâu không gặp, Hầu gia phân ưu cho bệ hạ, bôn tẩu chinh chiến vì xã tắc Đại Minh, vất vả cho Hầu gia rồi."

Hai người hàn huyên khách sáo vài câu, Tần Kham hỏi: "Cửa thành sắp đóng rồi, Đới công công còn ở ngoài thành, là vì..."

Đới Nghĩa cười nói: "Bọn nhãi con Đông Hán truyền đến tin tức nói Hầu gia hôm nay hồi kinh, Tạp gia cố ý chờ ở cửa thành, đương nhiên là để nghênh đón đại giá của Hầu gia."

Tần Kham cảm động quá: "Đới công công cao cả, bản hầu khắc ghi trong tim. Công công thích chơi lửa không?"

Biến chuyển đề tài đột ngột làm Đới Nghĩa ngây ra một lúc:

"Chơi... chơi lửa? Ý của Hầu gia là..."

Lúc này một Cẩm y Giáo úy vội vàng từ trong thành chạy đến trước người Tần Kham ôm quyền nói: "Hầu gia, nhân thủ Cẩm Y vệ đã chuẩn bị, chờ lệnh của Hầu gia."

Tần Kham cười ha ha, tóm tay áo Đới Nghĩa kéo và trong thành.

"Mời mọc không bằng gặp tình cờ, Đới công công, đi, ta dẫn ngươi đi chơi lửa."

Đới Nghĩa lập tức thấy không ổn, lau mồ hôi lạnh nói: "Hầu... Hầu gia, chơi... chơi lửa gì?"

"Để chúc mừng bản hầu thắng trận trở về, bản hầu quyết định hỏa thiêu Tây Hán để cho thêm rực rỡ, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ tự mình châm lửa, Đốc công Đông Hán long trọng tham dự, mời khách quý xem lễ."

Chương 443: Kiếm chỉ Tây Hán (thượng) (1)

Không có việc gì thì đừng đi hiến ân cần, nếu không sẽ hại chết mình. Hậu quả của tự đê tiện so với tự mình hại mình còn nghiêm trọng hơn nhiều, ví dụ như hiện tại...

"Hỏa... Hỏa thiêu Tây Hán?" Sắc mặt Đới Nghĩa rất khó coi, vẻ mặt hư đưa tang người thân.

"Đúng, hỏa thiêu Tây Hán." Tần Kham cười khẳng định.

"Vì sao?" Đới Nghĩa nhìn chằm chằm mặt Tần Kham, không muốn bỏ qua bất kỳ một nét nào trên mặt hắn.

Tần Kham không nói gì, kéo Đới Nghĩa đi ngay, vừa đi vừa cười nói: "Đương nhiên là để trút giận cho Đới công công, ta biết công công sớm đã nhìn Tây Hán không vừa mắt, hôm nay ta khoái ý ân cừu cho công công."

Mặt Đới Nghĩa tái cả đi, giống như con lừa cố chấp liều mạng lùi ra sau, thế nhưng lại không làm gì được so với khí lực của Tần Kham, bị Tần Kham túm tay áo loạng choạng đẩy lên trước.

Không thể phủ nhận, Tần Kham nói không sai, Đới công công quả thật nhìn Tây Hán không vừa mắt, sau khi Tây Hán được phục khai liền chèn ép Đông Hán khắp nơi, quyền lực co rút, tài nguyên bị cắt, sự sủng tín của bệ hạ đối với Đông Hán cũng không bằng được những năm Hoằng Trị, nhưng... Đới công công thực sự không có gan đi khoái ý ân cừu.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, Đới Nghĩa hôm nay chủ động ra khỏi thành nghênh đón Tần Kham, tất nhiên có mục đích của hắn, nghe đương đầu Đông Hán hồi báo, nói phiên tử Đông Hán ở Thiên Tân chết hơn một trăm người, hơn nữa là Tần Kham hạ lệnh Cẩm Y vệ thu liễm hài cốt, hơn một trăm mạng người không phải việc nhỏ, Đới Nghĩa muốn hỏi nguyên do, so sánh với hơn một trăm mạng người, Đới Nghĩa càng nhìn trúng một sự kiện khác,

năm trước kẽ ngón tay của Tần Hầu gia hở, cho Trương Vĩnh mượn năm mươi vạn lượng bạc, tứ đại doanh của ngự mã giám vốn bị nợ lương hơn nửa năm thiếu chút nữa bất ngờ làm phản lại yên lành qua năm mới, chuyện được áp chế rồi, uy tín của Trương Vĩnh cũng tăng lên không ít.

Đới Nghĩa hâm mộ tới đỏ cả mắt, trong lòng nghĩ, Tần Kham, Trương Vĩnh cộng với Đới Nghĩa hắn, mọi người đều cùng chiến hào, ngày tháng của ngự mã giám sống không tốt, Đông Hán của Tạp gia cũng bị Lưu Cẩn chèn ép cho không ngóc đầu lên nổi, Trương Vĩnh cầm bạc rồi, Tần Hầu gia ngươi cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

Cho nên Đốc công Đông Hán cam tâm tình nguyện ở ngoài thành chờ mấy canh giờ, trừ thuận tiện hỏi một chút chuyện hơn một trăm phiên tử chết như thế nào ra, mục đích quan trọng nhất đó là vay tiền.

Chỉ có điều Đới Nghĩa ngàn vạn lần không ngờ, chuyện thứ nhất Tần Hầu gia làm sau khi hồi kinh không ngờ là đi phóng hỏa, hơn nữa muốn đốt Tây Hán, càng oan là, mình hi lý hồ đồ bị đẩy tới cửa, bị cưỡng ép đi làm khách quý xem lễ.

"Hầu gia,... Hầu gia! Ngươi hãy nghe ta nói, đã, Hầu gia... Tần Kham, làm thật à?" Đới Nghĩa hoảng sợ rít lên.

"Nói thừa, bản hầu nhàn quá à? Hơi đâu tự dưng đi chọc cười ngươi?"

"Rốt cuộc là vì sao?" Đới Nghĩa quýnh lên: "Ngươi mới từ Thiên Tân trở về, hoàng cung cũng chưa đến, nhà cũng chưa về, chuyện thứ nhất làm sau khi vào thành là đốt Tây Hán, Lưu Cẩn đắc tội với ngươi như thế nào? Hầu gia, Tây Hán là một tay Lưu Cẩn dựng lên, đốt Tây Hán sẽ có hậu quả gì, ngươi có nghĩ tới không?"

Người Tần Kham bỗng khựng lại, quay đầu cười với Đới Nghĩa: "Đới công công, ngươi có tin hay không, bản hầu hôm nay đốt Tây Hán, đảm bảo Lưu Cẩn ngay cả rắm cũng không dám đánh."

Đới Nghĩa sắp khóc thành tiếng rồi: "Hầu gia, ngài có thể nói thật với Tạp gia không? Lưu Cẩn rốt cuộc đã làm gì ngài? Đáng để Hầu

gia động lôi đình chi nộ không?"

Tần Kham cười âm hiểm: "Ngươi cứ coi như Lưu Cẩn nợ tiền của ta không trả đi, ta tới nhắc nhở hắn, cho hắn biết, người cho vay là đại gia, con nợ vĩnh viễn chỉ có thể làm cháu chắt."

Sắc mặt Đới Nghĩa có chút phát xanh: "..."

Tần Kham bỗng nhiên xoay người lại: "Đúng rồi, Đới công công hôm nay cố ý chờ ta ở ngoài thành, trừ nghênh đón bản hầu ra thì còn có chuyện gì khác à?"

Mặt Đới Nghĩa giật giật, nhìn trái phải một vòng, sau đó dùng ánh mắt của người lớn nhìn Tần Kham, thâm tình và hiếu thuận.

Không tình không nguyện phải cùng Tần Kham đi tới ngoài Linh Tể cung ở thành tây kinh sư.

Nơi này chính là căn cứ của đại đường Tây Hán, mới xây vào năm Thành Hóa thứ ba, Tây Hán lúc đó cũng đặt ở đây, bởi vì nằm ở thành tây kinh sư, xa gần đối ứng với Đông Hán, nên dùng tên là "Tây Hán". Sau này tới năm Thành Hóa thứ mười tám, quyền hoạn Uông Trực âm mưu bại lộ, Hiến Tông hoàng đế hạ chỉ phế Tây Hán, cho tới nguyên niên Chính Đức, Lưu Cẩn lại phục khai Tây Hán, quảng nạp nanh vuốt để củng cố địa vị ti lễ giám chưởng ấn của mình.

Tần Kham đứng trước Linh Tể cung, nhìn đại môn đen xì đóng chặt, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Lưu Cẩn phục khai Tây Hán, Tần Kham một mực không chính diện đánh giá, không thể phủ nhận trong lòng Tần Kham có một loại tâm lý sợ phiền toái, loại "Sợ" này không phải là yếu đuối vô năng, mà là sống hai đời người, có một số việc đã nhìn thấu, người cũng biến thành lười rồi, lười chẳng muốn phân chính tà, lười chẳng muốn phân chia thiện ác, nếu cứ phải đổi một loại cách nói, thì cũng có thể coi là "Thu liễm phong mang".

Trong mắt Tần Kham không có chính tà thiện ác, cho nên bản thân hắn cũng vừa chính vừa tà, trong mắt hắn không phân người tốt và người xấu, hắn chỉ chia thế nhân làm hai loại, một loại là người

chọc vào hắn, loại kia là người không chọc vào hắn.

Lưu Cẩn không nghi ngờ gì nữa thuộc về người trước, hắn vừa ở Thiên Tân phạm một việc chọc vào Tần Kham, cho nên Tần Hầu gia lúc này đang đứng ở ngoài đại đường Tây Hán.

Hôm nay đại đường Tây Hán lộ ra một cỗ không khí quỷ dị, đại môn sớm đã đóng cửa, bốn phía bóng người lay động, các phiên tử Tây Hán sớm đã phát hiện có điều không thích hợp, đóng chặt cửa, đồng thời cũng phái người vội vàng báo tin cho ti lễ giám Lưu Cẩn. Không phải Tây Hán yếu đuối, mà là hôm nay hoàng lịch không đúng, ngoài đại đường có vô số Cẩm Y vệ bao vây, bọn họ thậm chí ngay cả phi ngư phục cũng không thay, đại minh đại lượng bao vây ngoài đại đường, đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm vào đại môn.

Các Cẩm y Giáo úy không kiêng nể gì ai vây quanh đại đường Tây Hán có chừng mấy nghìn người, đại đường Tây Hán đầu người lúc nhúc, mà lúc này các phiên tử trực trong Tây Hán không đến một ngàn, phiên tử Tây Hán đang trực ban sai bên ngoài nhìn thấy tình thế như vậy, cũng sợ tới mức cuống quít đổi phục sức của phiên tử Tây Hán, sợ bị Cẩm Y vệ nhìn thấy.

Cẩm Y vệ cứ như vậy không hề có dấu hiệu báo trước bao vây Tây Hán, mấy nghìn người đứng ở bên ngoài không hề gây ồn ào, cứ như vậy lạnh lùng nhìn chằm chằm đại môn đang đóng chặt, luôn duy trì sự trầm mặc làm cho người ta sợ hãi, trong trầm mặc lại đang ủ bão tố.

Lúc này cảnh này, đại đương đầu và các Thiên hộ chưởng hình của Tây Hán trừ đóng cửa và báo tin cho Lưu Cẩn ra thì bọn họ còn có thể làm gì? Còn dám làm gì?

Mấy tên đại đương đầu Tây Hán vừa kinh lại vừa sợ, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, tụ ở tiền viện đi đi lại lại.

Có sự thật đau xót không thể không thừa nhận là, Tây Hán phục khai không đến một năm, trong thời gian này Lưu Cẩn tuy rằng mời chào hảo hán giang hồ, điều động con cháu quân hộ và nhà lành vào Tây Hán, một năm này Lưu Cẩn dựa vào Tây Hán để hãm hại đại thần, trong triều đình rải rộng cơ sở ngầm, trên danh nghĩa

thì có quyền đốc chế đối với Cẩm Y vệ và Đông Hán. Nhưng mà nếu luận về nội tình chân chính của Tây Hán, so sánh với Cẩm Y vệ và Đông Hán đã thành lập hơn một trăm năm, lại kém đến ngay cả thúc ngựa cũng đuổi không kịp, sự tồn tại hiện giờ của Tây Hán, hoàn toàn là do quyền thế của Lưu Cẩn chống đỡ, một khi có người dám không đếm xỉa tới quyền thế của Lưu Cẩn, Tây Hán chính là một con hổ giấy, xé cái là rách.

Phóng mắt khắp triều đình Chính Đức, người dám phớt lờ quyền thế của Lưu Cẩn, chỉ có một mình Tần Kham.

Các đại đương đầu hoảng hốt nhìn qua khe cửa, nhìn thấy Cẩm Y vệ đông nghìn nghịt bên ngoài, đều hít hơi lạnh.

Chương 443: Kiếm chỉ Tây Hán (thượng) (2)

Chuyện Lưu Cẩn chiêu hàng Bạch Liên giáo Mã Tứ, phân phó Võ Hỗ tới Thiên Tân sắp đặt kế hoạch phục kích Tần Kham rất tuyệt mật, Lưu Cẩn không nhắc tới với bất kỳ ai, mấy vị đại đương đầu của Tây Hán tất nhiên không biết duyên cớ, thấy bộ dạng đằng đằng sát khí của Cẩm Y vệ bên ngoài, mọi người không khỏi kêu khổ thấu trời, hoàn toàn không biết rốt cuộc là ai trêu chọc Cẩm Y vệ, hôm nay Cẩm Y vệ xuất động nhiều nhân mã như vậy, lại càng không biết Tây Hán rốt cuộc đắc tội với đại nhân vật nào trong Cẩm Y vệ, không ngờ lại làm ra trường hợp lớn như vậy.

Khi Tần Kham mặc áo mãng bào túm Đới Nghĩa không tình không nguyện xuất hiện ở cửa chính Linh Tể cung, sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm đại môn Tây Hán, các Cẩm y Giáo úy bên cạnh đều lui về phía sau vài bước khom người ôm quyền hành lễ, các đại đương đầu Tây Hán lập tức trợn tròn, vẻ mặt hoảng sợ ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tần Kham!

Ngay cả hắn cũng ra mặt, rốt cuộc là tên hỗn trướng trời đánh nào đắc tội với hung thần này? Hôm nay Tây Hán e là dữ nhiều lành ít rồi.

Người của Tây Hán tuyệt không quên được, lúc trước khi vị Tần Hầu gia đang đứng ngoài cửa này huyết tẩy Đông Hán, bức Vương Nhạc ở đại đường Đông Hán không thể không rút kiếm tự sát uy phong lẫm lẫm như thế nào, tâm ngoan thủ lạt như thế nào, mấy ngàn phiên tử đầu rơi xuống đất, đại đường Đông Hán máu chảy thành sông, nghe nói cho tới giờ Đông Hán vẫn còn vương mùi máu tanh chưa tan, ban đêm cũng có người nghe thấy tiếng rít của lệ quỷ, cả đêm không nghỉ, ngay cả Đốc công Đông Hán hiện giờ là Đới Nghĩa cũng ngại đại đường Đông Hán xui xẻo, nếu không có nguyên nhân tất yếu, Đới Nghĩa căn bản không vào Đông Hán, tất cả những điều này, chỉ vì một đạo mệnh lệnh thản nhiên của vị

hung thần hạ phàm đang đứng ngoài cửa kia!

Hôm nay hung thần này lại đứng ngoài cửa lớn Tây Hán.

Bùm!

Một đại đương đầu hai đầu gối mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch quỳ xuống sau cửa, mấy tên phiên tử vội vàng đỡ hắn dậy, mấy tên đại đương đầu còn lại thì sắc mặt cũng không tốt hơn được là bao, trong ánh mắt bất lực nhìn nhau, lộ ra khí tức tuyệt vọng.

"Tần... Tần Kham sẽ không lớn gan như vậy chứ, Tây Hán không phải Đông Hán, Tây Hán là sở hạt của Lưu công công." Một đại đương đầu run giọng an ủi bản thân

Một đại đương đầu khác hiển nhiên là bi quan: "Ngươi cảm thấy... Tần Kham sẽ sợ Lưu công công sao?"

"Hắn... Hắn nếu dám đại khai sát giới, không sợ văn võ đại thần cả triều hạch tội, không sợ bệ hạ giáng tội sao?"

" Đao của Tây Hán chúng ta giết những văn thần võ tướng đó vẫn chưa đủ à? Ngươi cảm thấy văn võ cả triều ai sẽ lên tiếng cho chúng ta?"

Đại đương đầu nghe vậy ngớ ra, tiếp theo giậm chân thật mạnh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chết cũng phải cho chúng ta chết minh bạch chứ, rốt cuộc là ai đắc tội với Tần Kham, tự mình trần truồng đứng ra thỉnh tội hắn đi, đừng có hại mọi người! Người được phái đi truyền tin cho Lưu công công đã về chưa?"

Ngoài đại đường Tây Hán, chân Đới Nghĩa cũng mềm nhũn.

Nhìn Cẩm y Giáo úy mặt mang sát khí đứng chi chít chung quanh, tựa hồ chỉ cần Tần Kham ra lệnh một tiếng, ít nhất đã điều Cẩm Y vệ của nửa thành bao vây Tây Hán. Hắn chẳng lẽ thực sự muốn hạ sát thủ với Tây Hán sao?

Lần trước huyết tẩy Đông Hán là phụng thánh chỉ của bệ hạ, dùng danh nghĩa bình định tàn sát phiên tử Đông Hán, cho nên cho dù giết mấy ngàn người, về sau cũng không gây ra phong ba quá lớn, dù sao cũng là sư xuất hữu danh, song hôm nay...

Đới Nghĩa bỗng nhiên ngẩn ra, tiếp theo nhìn Tần Kham đầy hy vọng: "Hầu gia, ngươi nói thật với Tạp gia đi, hôm nay có phải phụng mật chỉ của bệ hạ, cho nên xuống tay với Tây Hán?"

Ai ngờ Tần Kham nhanh chóng lắc đầu: "Bản hầu không có thánh chỉ."

"Nội các bày mưu đặt kế?"

"Cũng không phải nội các bày mưu đặt kế."

Mặt già của Đới Nghĩa dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chậm rãi biến thành xanh lét, run giọng nói: "Không có thánh chỉ, cũng không có nội các bày mưu đặt kế, Hầu gia điều Cẩm Y vệ vây công Tây Hán, không sợ gây ra đại họa tám ngày sao?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Ta đương nhiên sợ, nhưng ta không thích phải làm người một cách uất ức, người ta đã cho thì ta sẽ trả, bất kể là ơn hay là thù."

Đới Nghĩa ngơ ngác nhìn ánh mát tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo của Tần Kham, trong lòng không khỏi rùng mình, muốn hỏi cũng không dám hỏi.

Có điều với sự thông minh cơ trí của Đới công công đã sớm phát hiện chuyện không tầm thường, nếu không Tần Hầu gia cũng sẽ không vừa trở lại kinh sư đã ngay cả nhà cũng không về, trực tiếp nhân mã binh vây Tây Hán, cái gọi là lý do Lưu Cẩn nợ tiền không trả, Đới Nghĩa quyết không tin.

Có thể khẳng định, Lưu Cẩn tất nhiên đã trêu chọc Tần Hầu gia trong chuyện nào đó, hơn nữa rất có khả năng là ở Thiên Tân trêu chọc hắn, về phần rốt cuộc vì sao lại chọc vào hắn, Đới Nghĩa không thể biết được, đám người chưởng ban Niếp Cao của Đông Hán dưới trướng hắn có lẽ biết chân tướng, đáng tiếc những người này cho tới khi bị giết cũng không truyền được tin tức về.

Lý Nhị Một thân nhung trang vội vàng đi tới, ôm quyền hưng phấn nói: "Bẩm Hầu gia, huynh đệ Cẩm Y vệ đã điểm đủ Thiên hộ của ba biên, bao vây Tây Hán, chỉ chờ Hầu gia hạ lệnh."

Tần Kham mím môi, trầm mặc gật gật đầu với Lý Nhị.

Lý Nhị hiểu ý, xoay người rầm rập đi tới trước cửa chính của Tây Hán, gân cổ quát: "Tra, sở thuộc Tây Hán làm nhiều chuyện phạ pháp, cướp đoạt tài sản của dân chúng, giết bách tính, họa hương lân, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Hầu gia vì thỉnh nguyện của dân, mọi người bên trong lăn ra đây thỉnh tội với bách tính cho lão tử."

Sau cửa lớn truyền ra thanh âm vừa sợ vừa giận: "Ngươi nói thối như cứt."

Thật lòng mà nói, những lý do này của Lý Nhị quả thật là thối hơn cả cứt, thuần túy là ăn nói bậy bạ, chuyện Lưu Cẩn cấu kết với Bạch Liên giáo tuy rằng trong lòng Tần Kham biết rõ ràng, nhưng trong trường hợp công chúng này thực sự là không thể công khai, thế là đành phải tìm cớ khai chiến lung tung.

Thanh âm từ sau cửa truyền ra vừa hay trúng tim đen của Lý Nhị: "Con mẹ nó, dám mắng người à? Các huynh đệ, công vào cho lão tử, chó gà không tha."

Xoẹt!

Các Cẩm y Giáo úy đao kiếm đều ra khỏi vỏ, sự trầm mặc kìm nén đã lâu bị phá vỡ, trước đại môn Tây Hán loạn xị bát nháo, một cái cọc gỗ thô to đã được chuẩn bị trước được mấy chục người hợp lực nâng lên, mắt thấy sắp nện vào cửa.

Khóe miệng Tần Kham phác ra một nụ cười nhạt, một Giáo úy vội vàng chạy tới, ôm quyền bẩm: "Hầu gia, Bảo Quốc công Chu lão công gia dẫn theo nhân mã của mười hai đoàn doanh tới, bị các huynh đệ cản ở ngoài, Chu lão công gia giận dữ, đang ở bên ngoài chửi bới không ngừng, sợ là muốn hạ lệnh cho mười hai đoàn doanh đánh vào."

Tần Kham nhíu mày, lẩm bẩm nói: "Bảo Quốc công Chu Huy? Tự dưng hơn chạy tới đây làm gì?"

Đới Nghĩa ở bên cạnh nghe mà nước mắt rơi như mưa, mười hai đoàn doanh phụ trách bảo vệ xung quanh kinh sư, trong hoàng thành thiên tử, ngươi triệu tập mấy ngàn nhân mã bao vây đại đường Tây Hán, bày ra tư thế muốn huyết tẩy Tây Hán, thế mà bảo là tự dưng? Đây rõ ràng là có việc, có đại sự mà!

Chương 444: Kiếm chỉ Tây Hán (hạ)

Đại sát Tây Hán là Tần Kham trên đường hồi kinh đã lên kế hoạch.

Theo cách nói của phật gia, cái này gọi là nhất trác nhất ẩm, theo cách nói của dân gian, cái này gọi là ăn miếng trả miếng.

Lưu Cẩn quá bành trướng rồi, bành trướng tới có chút vong hình, hắn thật sự cho rằng thiên hạ trừ Chu Hậu Chiếu ra thì hắn là to nhất, làm người làm việc trở nên càng không kiêng nể gì ai. Đại thần trên triều đình bị hắn tìm các loại lý do để giết hết người này tới người khác, chúng thần giận mà không dám nói gì, thậm chí ngay cả tấu chương trình lên cũng phải chuẩn bị hai phần, chính là "Hồng bạch nhị bản", một phần trình nội các thông chính ti, một phần trình riêng cho Lưu Cẩn.

Quyền thế đi đến đỉnh phong chỉ trong thời gian một năm, đỉnh phong tựa hồ vẫn đang tiếp tục, triều đình dân gian đối với Lưu công công vừa hận lại vừa sợ, thực quyền của ti lễ giám do Lưu Cẩn chấp chưởng cộng với thủ đoạn lôi đình quen dùng với các triều thần, đại thần cả triều giận mà không dám nói gì, càng cổ vũ khí diễm kiêu ngạo của Lưu Cẩn.

Nhưng mà Lưu Cẩn lại quên mất, thiên hạ to lớn, không phải tất cả mọi người đều mặc cho hắn nhào nặn, cũng không phải tất cả mọi người đều e ngại quyền thế của Lưu Cẩn, ví dụ như Tần Kham.

Lửa giận ở Thiên Tân bị Lưu Cẩn thiết kế phục kích, Tần Kham vẫn nén cho tới tận hôm nay mới bộc phát ra.

Khi Tần Kham phát tiết lửa giận thì không thích bị người ta quấy rầy, Bảo Quốc công cũng không được.

"Chặn Chu lão công gia ở ngoài, chuyển cáo với lão công gia, hôm nay là ân oán của Cẩm Y vệ vf Tây Hán, xin lão công gia đừng nhúng tay." Tần Kham lạnh lùng phân phó.

Các Giáo úy ôm quyền lĩnh mệnh bước đi.

Da mặt của Đới Nghĩa lại bắt đầu giật giật.

Cả thiên hạ người dám đâm đao về phía Tây Hán, sợ rằng cũng chỉ có vị Hầu gia trước mắt này, hắn mơ hồ nhìn thấy Tần Hầu gia đang giơ tay lên cao, còn cái mặt già nhăn nheo như vỏ cây của Lưu Cẩn thì vẫn vẻ mặt đắc ý, hồn nhiên không phát giác sắp có một cái tát vang đội đang chuẩn bị vả lên mặt hắn.

Trước đại môn Tây Hán, sự giằng co của Cẩm Y vệ và Tây Hán càng lúc càng kịch liệt.

Một cây cọc gỗ được mười mấy người cùng ôm, giống như chiến trận công thành vậy. Từng phát từng phát nện vào đại môn Tây Hán, trong tiền viện đại đường Tây Hán, lúc này đã chẳng còn phân biệt đại đương đầu, Thiên hộ chưởng hình và phiên tử bình thường, ai nấy kêu cha gọi mẹ. Tuyệt vọng dùng thân thể bịt cửa lớn, để mặc cho cọc gỗ nện vào, vẫn liều mạng chống đỡ, trong mắt bọn họ, cánh cửa này chính là sinh cơ cuối cùng của bọn họ, một khi cửa lớn bị phá, kết cục của bọn họ tuyệt đối chỉ có một chữ "chết".

Lịch sử luôn là sự tương tự kinh người, Tần Hầu gia dùng thủ đoạn máu tanh tàn sát mấy nghìn người của Đông Hán, chuyện mới chỉ qua một năm, vận mệnh đồng dạng không ngờ hàng lâm tới trên đầu Tây Hán.

Sở thuộc Tây Hán trong tiền viện Đại đường toàn bộ rối loạn, cũng có người xoay người muốn tìm tìm chỗ vắng trèo tường chạy trốn, nhưng lại nghĩ tới toàn bộ Tây Hán bị Cẩm Y vệ vây chật như nêm cối, chạy đi đâu cũng chỉ có đường chết, mọi người không khỏi càng tuyệt vọng.

Ngoài cửa lớn, Lý Nhị hung hăng nhổ một ngụm nước miêng vào cửa, mắng: "Con mẹ nó, còn định liều chết chống đỡ với lão tử à? Nếu không mở cửa, đợi lát nữa chúng ta xông vào rồi sẽ chó gà không tha."

Sau cửa im ắng một lát, tiếp theo vang lên tiếng khóc. Người của Tây Hán vừa khóc vừa cầu huynh đệ Cẩm Y vệ bên ngoài tha

mạng, vừa liều chết bịt chặt cửa lớn, không dám lơi lỏng nửa phần.

Tần Kham không biết đứng sau lưng Lý Nhị từ lúc nào, bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng nói: "Mấy nghìn nhân mã mà không phá nổi một cánh cửa, Cẩm Y vệ chúng ta phải chăng là càng lúc càng vô dụng?"

Đám Cẩm Y vệ đều rùng mình, cúi đầu thở mạnh cũng không dám.

Lại trầm mặc hồi lâu, Tần Kham bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Các ngươi tiếp tục phá cửa, những người còn lại thì phóng hỏa, hôm nay bản hầu nhất định phải phá Tây Hán."

Lý Nhị ngây ra một lúc, tiếp theo ôm quyền hưng phấn nói: "Vâng."

Quay đầu sang bên, Lý Nhị giận dữ hét: "Các huynh đệ, nghe thấy cả chưa? Hầu gia có lệnh, phóng hỏa!"

Rất nhanh, vô số cây đuốc như sao sa ném vào trong đại đường Tây Hán.

Cùng lúc đó, cọc gỗ cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, phá tung cửa lớn của Tây Hán, Cẩm y Giáo úy như mãnh hổ xuống núi, giơ đao hò hét xông vào, trong nhất thời tiếng hét thảm, ánh lửa, tiếng mắng chửi đan vào nhau.

Đã có Tần Hầu gia ở xa xa bên ngoài lược trận, đêm nay Cẩm Y vệ triệt để phóng tay chân, xông vào một trận đao bổ kiếm đâm Giáo úy Tây Hán, phiên tử Tây Hán từng người ngã vào vũng máu, hơn trăm phiên tử liều mạng che chắn cho mấy vị đại đương đầu rút ra cửa sau, nhưng trước mắt là bốn bề thọ địch, bất luận rút theo hướng nào thì chung quy vẫn khó có đường sống.

Tình cảnh này tương tự như lúc trước huyết tẩy Đông Hán, cơ hồ là lịch sử tái hiện, cũng là đao quang kiếm ảnh, cũng là kêu cha gọi mẹ, cũng là lửa lớn ngút trời.

Đới Nghĩa mặt trắng bệch đứng trước người Tần Kham, trợn mắt há hốc mồm nhìn Cẩm Y vệ đại sát tứ phương như lang như hổ, tim như trêo trên cổ.

Hiện tại hắn có thể khẳng định, Lưu Cẩn tất nhiên đã phái người trêu chọc Tần Hầu gia ở Thiên Tân, hơn nữa nhìn cảnh tượng còn thảm hơn so với địa ngục này, Đới Nghĩa còn có thể khẳng định, Lưu Cẩn chọc rất kịch liệt, khơi dậy sát ý nồng đậm của Tần Hầu gia, mạng của phiên tử Tây Hán mới là lỗ thoát để Hầu gia phát tiết tức giận, người không chết sạch, cơn tức của Hầu gia chưa nguôi.

Nhìn Tần Kham đang cười lạnh bên cạnh, Đới Nghĩa lập tức cảm thấy khắp cả người lạnh toát, một người trẻ tuổi tao nhã như vậy, bất kể nói chuyện với ai cũng đều khách khí hữu lễ, cảm giác như gió xuân, chỉ nhìn bên ngoài thì chính nhân quân tử mười phần, nhưng chính người ôn nhu như nước như vậy, một khi động sát tâm thì trong nháy mắt lộ ra răng nanh sắc bén, giống như con sói, không chút lưu tình cắn xé tất cả những gì mà hắn muốn cắn xé.

Đáng sợ!

Đới Nghĩa bỗng nhiên sinh ra một loại tâm thái như vậy đối với Tần Kham, suy nghĩ cẩn thận, vị Hầu gia này kỳ thật so với Lưu Cẩn còn đáng sợ hơn.

Dư quang ở khóe mắt Tần Kham liếc thấy thần sắc sợ hãi dần dần sinh ra trong mắt Đới Nghĩa, không khỏi cười thầm.

Cường hành kéo Đới công công tới làm khách quý xem lễ tất nhiên không phải không có dụng ý, hôm nay chẳng những muốn mượn tàn sát Tây Hán để tát vào mặt Lưu Cẩn, cũng thuận tiện gõ minh hữu của mình một chút, đối với quần thể thái giám này, Tần Kham xem như cũng có hiểu biết sâu sắc, thái giám tuyệt tình phụ nghĩa hơn bất kỳ ai, hơn nữa bởi vì nguyên nhân sinh lý có chỗ thiếu hụt, tham dục của loại người này đặc biệt mãnh liệt, bọn họ cần bạc và quyền thế, có được nhiều bao nhiêu cũng vĩnh viễn không thỏa mãn, đối với người như thế nếu nói dựa vào quyền tiền và tình cảm để lôi kéo thì không khác gì lấy bánh bao thịt đánh chó, thỉnh thoảng phải khiến họ kinh sợ, khiến họ suốt đời khó quên, suốt đời không dám phản bội, đây mới là đạo để duy trì quan hệ minh hữu lâu dài.

Nghe tiếng hét thảm không ngừng truyền vào tai, cùng với sự tàn sát hung tàn tùy ý của Cẩm y Giáo úy, mặt già của Đới Nghĩa run

rẩy từng đợt.

"Hầu gia, nhất định phải như vậy sao?" Đới Nghĩa thở dài.

Tần Kham mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóng với Đới Nghĩa: "Bản hầu cũng không muốn như vậy, nhưng không biết là làm sao, bản hầu như có phạm hướng với bát tự của Nhị Hán, xem ra mệnh ta không chỉ khắc gà. Còn khắc phiên tử nữa."

Đới Nghĩa giống như mắc chứng dây thần kinh mặt mất cân đối, mặt già càng giật giật nặng hơn.

Một tiếng hét to phá vỡ giây phút yên tĩnh giữa hai người.

Bảo Quốc công Chu Huy mặc áo mãng bào râu bạc trắng tung bay không biết xông tới lúc nào, bên cạnh lão là vô số tướng sĩ của mười hai đoàn doanh mặc khôi giáp, hiển nhiên bên này Cẩm Y vệ vừa động thủ với Tây Hán, mười hai đoàn doanh liền phát động, đánh cho Cẩm Y vệ chặn họ ở ngoài liên tiếp bại lui, các tướng sĩ vây quanh Chu Huy xông thẳng tới trước mặt Tần Kham.

"Tần Kham, ngươi lớn mật lắm! Tại hoàng thành Kinh sư vọng động binh đao, ngươi muốn tạo phản à?" Chu Huy chỉ vào Tần Kham chửi ầm lên.

Tần Hầu gia hồi kinh đã chú định sẽ oanh oanh liệt liệt, gà chó không yên.

Cẩm Y vệ điều động tới tấp vào ban ngày tất nhiên không qua được mắt người ta, Thường Phượng phụng mệnh lệnh của Tần Kham điều động Thiên hộ của ba biên lặng lẽ bao vây Tây Hán. Nhưng mà Cẩm Y vệ chung quy vẫn không phải là Tần Kham một mình độc đoán, chỉ huy đồng tri Triệu Năng quýnh quá, nhìn tư thế này, Hầu gia lại định đại khai sát giới, hơn nữa không ngờ còn là muốn giết Tây Hán dưới trướng Lưu công công, với quyền thế như mặt trời ban trưa của Lưu công công, có lẽ không dám làm gì Tần Hầu gia đang được thánh quyến, nhưng bọn Triệu Năng thì không có thánh quyến gì cả, vạn nhất Lưu Cẩn thẹn quá hóa giận muốn bắt bọn họ vào ngục, mọi người đều biết, đám người họ không được tính là tâm phúc của Tần Kham, có trời mới biết Tần Hầu gia có bảo vệ họ hay không.

Triệu Năng lập tức đưa ra quyết định, phái tâm phúc mau chóng bẩm báo cho ba vị Đại học sĩ nội các.

Kỳ thật cái gọi là bẩm báo căn bản không cần thiết, Cẩm Y vệ gây ra động tĩnh lớn như vậy trong kinh sư có ai mà không biết? Chỉ có điều có bẩm báo hay không bẩm báo là vấn đề thái độ, sớm báo lên, Triệu Năng có thể tách mình ra ngoài, chứng minh mình không thông đồng làm bậy với Tần Kham.

Bóng đêm hàng lâm sớm, khi cửa lớn Tây Hán bị phá, tiền viện đại đường lửa cháy, phủ đệ các đại thần trong hoàng thành kinh sư đều mở cửa, rất nhiều huân quý và các đại thần từ trong phủ đi ra, tụ tập ở ven đường gần nhà, túm năm tụm bẩy thấp giọng nghị luận. Mắt nhìn về phía hồng quang nơi cuối chân trời phương hướng thành tây, ánh mắt vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi.

Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa không biết cũng từ trong nhà đi ra lúc nào, hai con đường dọc hoàng thành nội thành vốn là nơi ở của huân quý và trọng thần trong triều, Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa ở gần nhau hai người xem như là hàng xóm.

Hai vị Đại học sĩ mặc thường phục đứng song song. Thỉnh thoảng mỉm cười ứng phó các đại thần đi tới chào hỏi, hai người nhìn ánh lửa chói mắt cuối chân trời, trong mắt hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

"Lại là Tần Kham này! Vừa hồi kinh đã giết người, sát tính của người này lớn thật." Dương Đình Hòa cắn răng cả giận nói.

Lý Đông Dương thở dài, cười khổ nói: "Đến cùng vẫn là trẻ tuổi tốt hơn, muốn làm thì làm, khoái ý ân cừu, không nhiều cố kỵ, không giống chúng ta, tuổi càng lớn, làm quan càng cao, làm việc càng bó tay bó chân, cố kỵ trùng trùng."

Dương Đình Hòa quay đầu nhìn Lý Đông Dương, từ trong lời nói của hắn Dương Đình Hòa nghe ra có ý tứ khác.

" Bên trong hoàng thành Kinh sư vọng động binh đao, diễn lại cảnh huyết tẩy Đông Hán lúc trước. Tần Kham ngông cuồng tới mức này, đám Đại học sĩ nội các chúng ta nếu không phát động triều thần đánh ngã hắn, sau này thiên hạ Đại Minh chẳng phải do hắn tùy ý làm bậy, vô pháp vô thiên sao?" Dừng một chút, Dương Đình

Hòa quay đầu nhìn thẳng Lý Đông Dương: "Tây Nhai tiên sinh tựa có chút đồng ý với hành động của Tần Kham?"

Lý Đông Dương cười khổ nói: "Ngươi và ta đều là đệ tử Nho môn, thờ phụng trung hiếu nhân nghĩa, lão phu sao lại đồng ý với việc giết người? Chỉ có điều..."

Ánh mắt ném về phía xa xa, Lý Đông Dương thản nhiên nói: "....Chỉ có điều, ngã phật từ bi, khó tránh khỏi cũng làm sư tử hống, nho môn sùng văn, trong lục nghệ của quân tử cũng vũ dũng 'xạ, ngự', giết người, chưa chắc tất cả đều là chuyện xấu, triều cục như vậy, Tần Kham hôm nay giết thế này, Giới Phu à, ngươi không muốn xem thử Lưu Cẩn sẽ có phản ứng như thế nào sao?"

Chương 445: Phản ứng của nội các

Những lời này của Lý Đông Dương làm Dương Đình Hòa dần dần hồi vị.

Dương Đình Hòa bị sự tùy ý làm bậy của Tần Kham khiến cho tức giận chép chép miệng, bỗng nhiên cảm thấy chuyện này trở nên thú vị.

Lưu Cẩn trêu chọc Tần Kham như thế nào, việc này tạm thời không đề cập tới, chỉ nhìn Tần Kham điên cuồng và kịch liệt tàn sát Tây Hán như vậy liền có thể khẳng định, Lưu Cẩn tất nhiên vì chuyện nào đó mà đắc tội với vị hung thần này rất lợi hại, Cẩm Y vệ lấy Tần Kham làm chủ, Tây Hán lấy Lưu Cẩn làm chủ, hai bên đánh nhau cũng đại biểu cho Tần Kham và Lưu Cẩn đã công nhiên xé rách da mặt.

Dương Đình Hòa Uyên bác kinh nho gia có lẽ bất mãn với việc giết người của Tần Kham, nhưng phàm là người đọc sách vào triều đình làm quan thì đã không được coi là người đọc sách thuần túy, Dương Đình Hòa có thể làm đến Đại học sĩ nội các, trí tuệ chính trị tất nhiên không thấp, Lý Đông Dương nhẹ nhàng điểm một câu, Dương Đình Hòa liền bừng tỉnh đại ngộ.

Hiện giờ thế cục của triều đình càng lúc càng chướng khí mù mịt, sách lược "Hồng bạch nhị bản" Lưu Cẩn thi hành ngoài mặt thì chỉ là một loại nhà giàu mới nổi muốn chơi trội, tâm thái diễu võ dương oai, nhưng mà lọt vào trong mắt các đại thần kỳ thật lại rất rõ ràng, hồng bạch nhị bản nhìn như cuồng vọng hoang đường, kì thực lại là một lần thử mấu chốt của Lưu Cẩn đối với tâm lý của văn võ cả triều, đáng tiếc mọi người đều biết rõ dụng ý của Lưu Cẩn, lại không ai dám ra mặt phản đối, người duy nhất có đảm lượng cũng có tư cách phản đối lại tới Thiên Tân tiêu diệt Bạch Liên giáo.

Quan văn Đại Minh không sợ chết là có tiếng trên lịch sử, bọn họ chơi trò máu tươi năm bước quả thực có thể thành anh em kết bái

làm thành anh em kết bái với phần tử khủng bố, nhưng mà ngàn vạn lần đừng tưởng rằng đám quan văn không sợ chết là đám ngốc, trên thực tế cái gọi là cái gọi là "Không sợ chết" chỉ là một loại tư thái, một loại thủ đoạn để mua thanh danh, thi triển loại thủ đoạn này cũng phải xem đối tượng, không phải đối với tất cả mọi người đều có thể không sợ chết cho hắn xem, đối với hoàng đế bọn họ có thể bày ra tư thái mạnh mẽ không nghe can gián ta sẽ chết cho ngươi xem, nhưng mà đối với Lưu Cẩn thì....

Lưu công công đọc sách không nhiều lắm, tính tình có chút cứng rắn, hắn không qua tân ngươi có chết hay không, ngươi dám chết thì hắn dám chôn, chính là cái gọi là "ngang thì sợ cứng", quan văn cả triều thấy một chiêu "Ngươi không đáp ứng ta sẽ chết cho ngươi xem" này không dùng được. Không hẹn mà cùng bắt đầu quý trọng sinh mệnh, rời xa Lưu Cẩn.

Thế là các quan văn trong oán giận lặng lẽ tiếp nhận hồng bạch nhị bản, có thể đoán được trong tương lai không xa, quyền thế của Lưu Cẩn chắc chắn sẽ ngút trời, không ai bì nổi. Theo quyền thế sinh trưởng tốt, thủ đoạn hãm hại triều thần tất nhiên cũng sẽ càng thêm hung tàn trắng trợn. Cánh chim của Lưu Cẩn đã dày, dần thành nạn mụn ghẻ của Đại Minh.

Nhưng mà Tần Kham tối nay bỗng nhiên động thủ với Tây Hán.

Trong mắt Dương Đình Hòa dần dần bắn ra ánh sáng: "Tần Kham đại sát Tây Hán, Lưu Cẩn sẽ có phản ứng như thế nào?"

Nụ cười của Lý Đông Dương lộ ra mấy phần gian hoạt như lão hồ li: "Tần Kham này được thánh quyến không kém gì Lưu Cẩn, trong triều đã thành một phái thế lực, trong tay nắm giữ mấy vạn Cẩm Y vệ, đây chính là một cỗ lực lượng không thể khinh thường, trước kia hắn giả vờ quay co với Lưu Cẩn. Hai người duy trì mặt ngoài thì hòa thuận, hắn không ra tay cho nên Lưu Cẩn mới có thời gian để hãm hại triều thần, đêm nay Tần Kham bỗng nhiên đại khai sát giới đối với Tây Hán, lão phu mặc dù không biết là do nguyên nhân gì, nhưng đối với nội các và tất cả quan văn chúng ta mà nói, không phải là một chuyện xấu."

Dương Đình Hòa chậm rãi gật đầu.

Tần Kham nếu từ nay về sau đấu đá với Lưu Cẩn, hình thức triều đình chắc chắn càng phức tạp. Tập đoàn quan văn vốn là đối lập với ti lễ giám, ở giữa lại cài cắm thêm một vị quốc hầu kiêm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham, hơn nữa rất được thánh quyến, Tần Kham vào cuộc, đám người nội đình như Trương Vĩnh, Đới Nghĩa có giao hảo với hắn chỉ sợ cũng không thể chỉ lo thân mình, vũng nước đục triều đình này xem ra sẽ càng đục hơn, nhưng đối với các quan văn giỏi đấu tranh chính trị mà nói thì nước đục cũng chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Ánh mắt Dương Đình Hòa nhìn Lý Đông Dương có chút cổ quái.

"Tây Nhai tiên sinh, ngươi trước kia không phải có chút nghiêng về Tần Kham này sao? Hôm nay tựa hồ... Tựa hồ đang tính kế hắn."

Lý Đông Dương nhìn hồng quang phương xa, Ánh mắt bình tĩnh nói: "Lão phu chỉ nghiêng về giang sơn xã tắc Đại Minh ta."

Ngoài cửa lớn Tây Hán.

Lửa lớn càng cháy càng thịnh, ba dãy nhà ở tiền viện đại đường đã cháy toàn bộ, trong lửa lớn tàn phá bừa bãi, tàn sát vô tình vẫn đang tiếp tục, phiên tử Tây Hán bị các Cẩm y Giáo úy từng đao từng đao chém ngã. Cho dù trong đó có cao thủ giang hồ thân mang võ công, nhưng mà đối mặt với sự hợp kích quân ngũ của Cẩm Y vệ được huấn luyện kỹ càng, những cao thủ này chống đỡ không tới hơn mười chiêu đã bị chém ngã, thường ngày ức hiếp hương thân hãm hại đại thần cũng rất tinh thông, nhưng khi chống lại kẻ địch chân chính, chút thân thủ đáng thương ấy của các phiên tử Tây Hán thực sự không đáng nhìn.

"Chu lão công gia, đã lâu không gặp." Tần Kham khách khí chắp tay với Chu Huy, trên mặt nở nụ cười cả người lẫn vật vô hại.

Trong cảnh tượng chém giết, trong tiếng gào thét hét thảm, Chu Huy không ngờ nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười phong cách tươi mới như gió mát, loại cảm giác này thật sự rất không ăn khớp.

" Tướng sĩ Đoàn doanh thanh tràng! Bất kể là Cẩm Y vệ hay là sở thuộc Tây Hán, toàn bộ bắt cho bổn quốc công, ngày mai cung

thỉnh bệ hạ phán xét."

Chu Huy chẳng thèm để ý tới Tần Kham, nghiêm mặt hạ lệnh, vừa rồi bị Cẩm Y vệ cản ở ngoài đã nghẹn một bụng tức, lúc này không trực tiếp động thủ chào hỏi cái mặt của Tần Kham, Chu lão công gia thực sự đã xứng được gọi là ôn nhuận như ngọc rồi.

Tướng sĩ đoàn doanh Phía sau dạ một tiếng rồi phóng tới cửa lớn Tây Hán.

Tần Kham bỗng nhiên cao giọng nói: "Chậm đã!"

Chu Huy giận dữ lườm hắn, quát: "Tần Kham, gây ra chuyện lớn như vậy, ngươi còn dám động thủ với mười hai đoàn doanh của ta à?"

"Lão công gia bớt giận, Tần Kham sao dám với Quốc Công gia? Chỉ có điều đêm nay đối phó với Tây Hán quả thật là có nguyên nhân, không thể không làm..." Cười nói.

"Lão phu mặc kệ ngươi và Tây Hán có ân oán gì, lão phu thân mang trọng trách bảo vệ xung quanh kinh sư, kẻ dám động đao binh ở kinh sư chính là kẻ địch của lão phu, việc này đã ầm ĩ rồi, không thể cho qua, Tần Kham, ngươi tự cầu phúc đi."

Lời nói của Chu Huy rất cứng rắn, ánh mắt nhìn Tần Kham cũng rất bất thiện.

Tần Kham biết rõ nguyên nhân thái độ không tốt của Chu Huy.

Lúc trước Hoằng Trì đế còn sống, hạ chỉ lệnh cho Tần Kham tra xét án buôn bán diêm dẫn, tra tới cuối cùng thì là vị trước mắt này là độc thủ phía sau màn, sau chuyện Hoằng Trì đế giận dữ, lập tức tước đi tước vị Quốc Công của Chu Huy, lệnh cho đóng cửa tự sám hối, cho tới về sau khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ, Chu Huy nắm lấy thời cơ chạy đến trước mặt Chu Hậu Chiếu khóc lóc sám hối, Chu Hậu Chiếu mềm lòng, cuối cùng vẫn mượn cơ hội đăng cơ gia ân, hạ chỉ khôi phục tước vị cho Chu Huy, cũng trả lại binh quyền của mười hai đoàn doanh cho lão.

Nói đến cùng, giữa Tần Kham và Chu Huy có thù hận rất sâu, chẳng trách Chu Huy đêm nay có thái độ không tốt như vậy.

Tần Kham lặng lẽ túm tay áo Chu Huy: "Quốc Công gia, có thể sang bên nói chuyện không?"

Chu Huy hừ thật mạnh, cuối cùng vẫn đi theo Tần Kham ra một góc vắng.

"Tần Kham, ngươi còn gì để nói? Đêm nay Cẩm Y vệ kinh sư là ngươi là ngươi điều động phải không? Tàn sát Tây Hán, đại khai sát giới cũng là ngươi hạ lệnh chứ hả? Tần Kham, ngươi gặp rắc rối lớn rồi, chẳng ai cứu được ngươi đâu."

Tần Kham thản nhiên cười cười, lập tức nói: "Quốc Công gia, chúng ta trước tiên không đề cập tới việc đêm nay, nói đề tài khác nhé?"

Lông mày trắng của Chu Huy nhíu lại: "Đề tài gì?"

"Quốc Công gia, ngươi cảm thấy... Lưu Cẩn người thế nào?"

Chu Huy tức giận hừ một cái, người khác sợ Lưu Cẩn, nhưng Chu Huy là huân quý nhiều đời, lão không sợ.

"Cái này còn phải hỏi à? Lưu Cẩn đương nhiên là người xấu!" Chu Huy nói như chém đinh chặt sắt.

Tần Kham cười cười, rất hài lòng với đáp án của Chu Huy, nhìn lão với vẻ thưởng thức.

"Như vậy, Quốc Công gia cảm thấy ta là người thế nào?" Tần Kham thành thật hiền lành nói.

Chu Huy trợn mắt lên, hung hăng nhổ một bãi nước bọt, cả giận nói: "Phì! Ngươi căn bản là không phải người! Là súc sinh!"

Chương 446: Bớt tạo sát nghiệt

Tiếng quát mắng phẫn nộ của Bảo Quốc công làm Tần Kham ngây người một lúc, kinh ngạc nhìn Chu Huy, vẻ mặt này, ngữ khí này... Lúc trước Đỗ Hoành đại khái cũng đối với hắn như vậy, trái lo phải nghĩ, bản thân mình ở kinh sư làm quan vẫn luôn giữ mình trong sạch, không hề có quan hệ mờ ám gì với khuê tú nhà quan lại, ngữ khí của Chu Huy đối với hắn cứ như là nữ nhi của lão bị hắn ngủ cùng không bằng.

Chu lão công gia năm nay hơn bảy mươi tuổi rồi, nữ nhi của lão ít nhất chắc cũng phải trên dưới năm mươi, cho dù là cháu gái của lão thì cũng phải hơn ba mươi, Tần Kham dám thề với trời, khẩu vị nặng như vậy hắn thật sự chưa từng làm qua.

"Lão công gia thật thẳng thắng." Tần Kham chắp tay cười gượng.

Sau khi Chu Huy mắng ra một câu này thì lập tức cảm thấy tâm tình thư sướng, án diêm dẫn lúc trước cũng là bị Cẩm Y vệ Thiên hộ Tần Kham bắt được, chẳng những hại lão bị tiên đế tước đi tước vị, chuyện lan truyền ra, thanh danh của phủ Quốc Công cũng bị hao tổn, cả phủ Quốc Công to như vậy thiếu chút nữa thì sụp đổ, Chu Huy thật sự là nghẹn một cỗ oán khí đối với Tần Kham, sau khi quát mắng xong, lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng.

Thở phù một hơi, Chu Huy lạnh lùng nói: "Được rồi, đừng quanh co lòng vòng, Sơn Âm Hầu có gì thì cứ nói thẳng đi đừng ngại, lão phu thân mang trọng trách bảo vệ xung quanh kinh sư, thứ cho lão phu không thể làm việc thiên tư."

Tần Kham cười nói: "Quốc Công gia, Lưu Cẩn là người thế nào thì ngài còn hiểu rõ hơn ta, còn ta là người thế nào.... cái này, cái nhìn của ngài có thể là không khách quan lắm, nhưng Quốc Công gia không ngại thì nghĩ về lời bình của cả triều đi, so sánh với Lưu Cẩn, ta quả thực vẫn được tính là người tốt, những lời này Quốc Công gia có công nhận không?"

Chu Huy cười lạnh nói: "Nói như thế, đêm nay xem như là người tốt đánh người xấu, cho nên lão phu không chỉ không nên ngăn

cản, ngược lại phải ở bên cạnh vỗ tay tỏ ý vui mừng. Thậm chí nghĩa thân viện thủ mới đúng?"

Tần Kham có chút cảm động chắp tay: "Quốc Công gia cao thượng..."

"Thối lắm! Tần Kham, ngươi đang đùa lão phu đấy à?" Chu Huy cả giận nói.

Hai người đang nói chuyện, sự chú ý vẫn thỉnh thoảng hướng tới tiền viện Tây Hán, lúc này tiếng kêu thảm thiết đã nhỏ đi nhiều, Chu Huy cũng lười chẳng muốn phái tướng sĩ đoàn doanh đi vào, bởi vì đánh giết tới giờ, Cẩm Y vệ đã gần như bắt đầu quét dọn chiến trường rồi.

Ánh mắt Tần Kham đảo vào trong Tây Hán, sau đó mỉm cười, không nói gì.

Thanh thế Đêm nay đã tạo lớn rồi, vừa đốt lửa vừa giết người. Kì thực bản thân Tần Kham cũng rất có chừng mực. Dù sao cũng là hoàng thành kinh sư, làm việc không thể làm quá tuyệt, nếu không tương lai không còn đường cứu vãn, ngày sau đối mặt với sự công kích của triều đình cũng rất bị động. Cho nên trước khi Cẩm Y vệ xông vào Tây Hán Tần Kham đã bí mật ra lệnh cho Lý Nhị và Thường Phượng. Đối với phiên tử Tây Hán chọn dùng phương pháp vây ba thả một. Vây ba mặt, thả một mặt, phiên tử Tây Hán nhìn thì bị giết không ít nhưng Kì thực đã chạy được hơn nửa.

Từ sau khi biết mình sắp làm cha, Tần Kham làm việc đã tận lực tránh đuổi tận giết tuyệt, tâm tình của người làm cha không thể diễn tả, vốn hắn cũng không mê tín, hiện tại làm người làm việc luôn bất giác bớt tạo sát nghiệt, xem như tích chút phúc đức cho đứa con sắp ra đời.

"Quốc Công gia, ngươi cũng đã nói rồi, Lưu Cẩn là là người xấu, mỗi một việc hắn làm từ lúc nắm ti lễ giám tới nay ngươi chắc cũng đều đã thấy, ông ta cảm thấy hắn làm có đúng không?"

Chu Huy hừ mạnh, nhưng không nói gì.

Tần Kham cười nói: "Đêm nay ta đại khai sát giới với Tây Hán, quả

thật là có nguyên nhân, Quốc Công gia cho dù không giúp ta, cũng không nên trợ Trụ vi ngược."

Chu Huy tức giận tới bật cười: "Lời trẻ con hoang đường, lão phu làm theo chức trách thì tới miệng ngươi lại thành trợ Trụ vi ngược, chẳng lẽ muốn lão phu coi như chưa có chuyện gì phát sinh thì là mở rộng chính nghĩa à?"

"Quốc Công gia chắc rõ tân chính của Lưu Cẩn?" Tần Kham không nói tới việc đêm nay, đổi đề tài bỗng nhiên nhắc tới tân chính của Lưu Cẩn.

Chu Huy không biết cớ gì, ngây ra một lúc, gật gật đầu.

Lưu Cẩn thi hành tân chính có thể nói là hừng hực khí thế, trên tới triều đình dưới tới dân gian có ai mà không biết?

"Lưu Cẩn tân chính thi hành gần một năm, trong đó bao gồm cả tinh giản nhân sự triều đình, trưng thu thuế quặng các nơi để tăng nội khố, thanh tra ruộng nương hương thân."

"Ngươi nói những cái này với lão phu là có ý gì? Những cái này có liên quan gì tới lão phu đâu?" Chu Huy bất mãn lườm hắn.

"Đương nhiên là có liên quan..." Tần Kham nhìn Chu Huy, chậm rãi nói: "trong tân chính của Lưu Cẩn còn có hai, một là thanh tra quân số tất cả các vệ sở, hai là thanh tra quân truân của vệ sở, hiện tại Lưu Cẩn đã bắt tay vào thực thi, Quốc Công gia, hai điều này có liên quan gì tới ngươi không?"

Chu Huy cả người chấn động, vẻ mặt lập tức đờ đẫn.

Địa vị Bảo Quốc công ở kinh sư nói trắng ra kỳ thật gần như Nam Kinh Ngụy quốc công, chỉ kém một cái danh đầu "Thế trấn", kì thực cũng là huân quý thực quyền nắm binh quyền trọng địa kinh đô, chỉ có điều Bảo Quốc công khác với Ngụy quốc công, Chu lão công gia không sạch sẽ như Từ lão công gia, từ án diêm dẫn lúc trước là nhìn ra, Chu lão công gia có một sự ha thích cố chấp không bình thường đối với tiền bạc, người chấp chưởng binh quyền kinh đô như vậy, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không sạch sẽ, ăn khống lương binh lính, vụng trộm quân điền địa quân truân, việc

này nếu nói Chu Huy chưa từng làm thì đánh chết hắn cũng không tin.

Cho dù oán niệm của Chu Huy đối với Tần Kham rất nặng, từng kết thù rất sâu, nhưng lúc này lão lại không thể không thừa nhận, Tần Kham nói đúng. Tân chính Lưu Cẩn thi hành quả thật có thanh tra quân số và quân truân vệ sở, mà cái này tra một cái, Chu lão công gia chỉ sợ sẽ không thoải mái, tuy nói Chu Huy là Quốc Công thế tập, Lưu Cẩn thế lớn tới mấy cũng tạm thời không dám làm gì những huân quý lâu đời này, nhưng điền địa quân truân âm thầm nuốt thì e là không bảo đảm, hơn phân nửa sẽ bị Lưu Cẩn thu hồi.

Chu Huy nói không ra lời, vẻ mặt phức tạp ngây ngốc đứng đó.

Tần Kham thấy lão trầm mặc mãi, trong lòng biết mình nhẹ nhàng điểm một câu này là lão hiểu rồi, thế là thở dài: "Quốc Công gia chưa già tới hồ đồ, thật sự là đáng mừng, ai là địch ai là bạn chắc lão Quốc Công đã nghĩ thông rồi, cho dù ngươi không giúp ta ném con trai của Lưu Cẩn xuống giếng thì cũng không thể giúp Tây Hán đàn áp Cẩm Y vệ."

Đới Nghĩa ở bên cạnh đã lâu không lên tiếng không nhịn được thốt ra: "Hầu gia, Lưu Cẩn không đẻ được nhi tử đâu, có thể trực tiếp ném luôn hắn xuống giếng."

Ánh mắt Đới Nghĩa lộ ra ánh mắt chờ mong cực độ, hiển nhiên hắn có một tấm lòng mạnh mẽ tiến tới, rất muốn thay vị trí của Lưu Cẩn làm ti lễ giám chưởng ấn, điều kiện tiên quyết là đứng bắt hắn đâm lén Lưu Cẩn.

Lửa lớn Tây Hán đã dần tắt, tiền viện nằm la liệt thi thể của phiên tử Tây Hán, còn có những phiên tử đau tới tê tâm liệt phế đang nằm rên rỉ, biểu hiện của Cẩm Y vệ rất nhân từ, đối với những người bị thương này không tiến lên một đao bổ chết.

Mục đích của Tần Kham là tát vào mặt Lưu Cẩn, phóng hỏa giết một hai trăm người, mục đích đạt tới là thu tay, không cần thiết phải giết chóc thêm nữa.

Mắt già đục ngầu của Chu Huy chớp chớp, bỗng nhiên quát lớn: "Tần Kham, ngươi cả gan làm loạn, tự tiện động đao binh, thậm

chí đả thương tướng sĩ đoàn doanh ta, quả thực là vô pháp vô thiên, ngươi có thánh quyến thì lão phu không thể làm gì được ngươi à, ngày mai trên triều đình ngươi tự mà giải thích với các đại thần đi."

Nói xong Chu Huy hung hăng vung tay lên: "Tướng sĩ Đoàn doanh, về doanh."

Tần Kham bỗng nhiên rất muốn cười, Chu lão công gia sống mấy chục năm rốt cuộc không uổng phí, mình nói mấy câu tuy rằng làm lão có địch ý với Lưu Cẩn, nhưng người già thành tinh, Chu Huy cũng sẽ không bởi vì mấy câu nói của hắn mà ngốc nghếch đứng bên hắn đi đối phó với Lưu Cẩn, tốt nhất là chẳng theo ai, thế là trước khi đi mới lớn tiếng nói ra mấy câu, trích bản thân ra ngoài.

Vào lúc Tây Hán bốc cháy, phiên tử báo tin cũng nhét một tờ giấy qua khe cửa cung, đại hán tướng quân đứng canh ở cửa cung tiếp nhận tờ giấy, thấy tờ giấy là trình cho Lưu công công, đại hán tướng quân không dám lề mề, vội vàng phái người đưa tới ti lễ giám.

Lưu Cẩn gần đây rất bận.

Một thái giám cơ hồ nắm giữ tất cả quyền lực của Đại Minh tất nhiên không thể cả ngày ngồi lỳ trong phòng chờ tử Tần Kham bị ám sát chết, trên thực tế sau khi hắn giao kế hoạch cho Võ Hổ và Mã Tứ ám sát Tần Kham ở Thiên Tân, rất nhanh liền di dời sự chú ý.

Ti lễ giám quá bận, thái giám thân là thái giám chưởng ấn mỗi ngày phải xử lý rất nhiều quốc sự chính vụ, hắn không thể cả ngày sống trong âm mưu quỷ kế, đối với chuyện ám sát Tần Kham, Lưu Cẩn chỉ có thể giấu sự chờ mong mãnh liệt và thấp thỏm ở trong lòng, không đưa ra thêm chỉ lệnh.

Từ sau khi Thiên Tân Bạch Liên giáo công nhiên tạo phản, mỗi ngày không ngừng có tin tức khẩn cấp đưa tới ti lễ giám kinh sư, mấy tin tức này có công cũng có tư, Lưu Cẩn bận tới sứt đầu mẻ trán, cho nếu ngày hôm trước, Thiên Tân truyền đến một tin tức cuối cùng, nói ám sát Tần Kham thất bại, trong lòng Lưu Cẩn cuối cùng của có cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Ở trong lòng hắn, Tần Kham là một con sói, thường ngày khép miệng lại thì nho nhã hơn bất kỳ ai, sắc mặt chính nhân quân tử tiêu chuẩn, nhưng tranh đấu với Tần Kham hai năm nay, Lưu Cẩn minh bạch hơn bất kỳ ai, một khi trêu chọc Tần Kham, tên chính nhân quân tử này trong nháy mắt có thể biến thành một con sói nhe răng nanh cắn xé con mồi một cách vô tình.

Chương 447: Uy hiếp lặng lẽ

Trên bàn chất đầy tấu chương của các đại thần, đều là quốc sự chính vụ sau khi nội các phiếu nghĩ lam phê thì đưa tới, hiện giờ Chu Hậu Chiếu không để ý tới tới triều vụ, thậm chí giao quyền phê hồng cho Lưu Cẩn, đại sự phát sinh ở từng góc của thiên hạ Đại Minh, người quyết định cuối cùng đã không còn là Chu Hậu Chiếu, mà là Lưu Cẩn, Lưu Cẩn chấp chưởng quyền bính luôn đắm chìm trong quốc sự, bút chu sa một gạch một chấm liền quyết định sinh tử của thần dân thiên hạ, quyết định hưng suy của vận mệnh quốc gia, chỗ tuyệt vời có được đại quyền trong tay, người không có vĩnh viễn không thể thể hội được.

Đêm nay Lưu Cẩn vẫn đang phê duyệt tấu chương, nhưng mà đêm nay Lưu Cẩn có chút không yên lòng, lông mày hoa râm nhíu chặt, mắt nhìn chằm chằm tấu chương, nhưng ánh mắt lại trống rỗng, hiển nhiên tâm tư cũng không để ở trên tấu chương.

Chạng vạng trước khi cửa cung đóng, phiên tử Tây Hán từ bên ngoài gửi vào một tin tức cuối cùng, Thiên Tân đã định, Tần Kham khởi hành hồi kinh, đã sắp vào thành.

Tim Lưu Cẩn lập tức chui tọt lên cổ.

Hắn biết mình đã làm gì, cho nên lúc này hắn cảm thấy rất bất an, tựa hồ có một loại dự cảm, Tần Kham trở về kinh tất sẽ gây ra xuất động, về phần động tĩnh là lớn hay nhỏ thì phải xem tâm tình của vị Hầu gia này như thế nào.

Tâm thần không yên nhìn chằm chằm tấu chương trước mắt, bút son trong tay Lưu Cẩn giơ lên trên, trù trừ chưa hạ xuống.

Nửa đêm trong thâm cung vắng lặng, ngoài hồng phòng của ti lễ giám bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Tâm Lưu Cẩn đột nhiên trầm xuống, tay đang cầm bút bất giác run rẩy, một giọt mực đỏ rơi xuống tấu chương, giống như máu.

Đối với đại nhân vật nắm giữ đại quyền mà nói, cái bọn họ cần là

khống chết tất cả trong tay, tất cả sự vật phải đúng theo ý chí kế hoạch của họ mà tiến hành, thành cũng được, bại cũng được, bọn họ ghét nhất là có bất kỳ xảy ra, điều này sẽ khiến họ có một loại cảm giác tức giận và xấu hổ vì không thể nắm trong tay.

Đêm khuya, tiếng bước chân dồn dập vội vàng ngoài phòng làm Lưu Cẩn từ trong đáy lòng cảm thấy bất an, bởi vì điều này đại biểu cho sắp có một sự kiện nằm ngoài khống chế của hắn phát sinh.

Tiếng bước chân dừng lại bên ngoài cửa phòng ti lễ giám, tiếp theo nghe thấy tiếng quỳ xuống đất, một tiểu hoạn quan hấp tấp nói: "Lão tổ tông, không ổn rồi, Tần Kham đã hồi kinh."

Lưu Cẩn mặt giật giật: "Hồi kinh thì sao?"

"Tần Kham vừa vào thành đã triệu tập cả ba biên Thiên hộ của Cẩm Y vệ bao vây Tây Hán, lúc chạng vạng Tần Kham hạ lệnh phá cửa phóng hỏa, đại đường Tây Hán lúc đó có gần ngàn phiên tử, người chết hơn hai trăm, người còn lại thì chạy trốn tứ tán."

Trong Ti lễ giám, Lưu Cẩn hít một hơi lạnh, mặt đột nhiên đỏ bừng.

Quả nhiên là tâm ngoan thủ lạt, vừa vào thànhđã giết người phóng hỏa, trả thù tới thật nhanh, quá trực tiếp!

Con tức trong nháy mắt làm sắc mặt Lưu Cẩn biến thành màu xanh.

"Tần Kham, dám khi nhục Tạp gia như vậy."

Hai má đau rát, Tần Kham từ xa tát cho hắn một cái rõ vang, đây đã không còn là khiêu khích, không còn là đấu ngầm, mà là xé rách da mặt thật sự.

Lúc trước khi ở đông cung lặng lẽ vô danh, bị người ta khinh thường bắt nạt, hôm nay loại khuất nhục quen thuộc đã lâu không cảm thấy này lại xộc lên trong lòng.

Đường đường là nội tướng Đại Minh, tay năm đại quyền quân chính không thua gì hoàng đế, dân gian triều đình trừ đương kim

bệ hạra, ai dám không thuận theo hắn? Chỉ độc có Tần Kham này.... Tần Kham!

Đột nhiên, mặt Lưu Cẩn liền bị Tần Kham đánh cho sưng lên, lúc này chắc toàn bộ phủ đại thần huân quý kinh sư đều biết tin tức Tần Kham đại khai sát giới, hỏa thiêu Tây Hán. Quyền uy nội tướng Đại Minh vất vả lắm mới thành lập lên lại bị một cái tát của Tần Kham làm cho sụp đổ, Lưu Cẩn thậm chí có thể tưởng tượng được, tảo triều ngày mai hắn sẽ nhìn thấy bao nhiêu đôi mắt nhìn thì cung kính nhưng kì thực lại đang trào phúng.

Vẻ âm độc Trong mắt chợt lóe, Lưu Cẩn nổi bão, hắn quyết định không nhịn nữa, nội tướng Đại Minh có uy nghiêm của nội tướng Đại Minh, đây là điều mà bất kỳ ai cũng không thể khiêu chiến. Cho dù thánh quyến của Tần Kham ngang với hắn cũng không được.

"Điều binh! Điều mười hai đoàn doanh! bao vây Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti cho Tạp gia, ai kẻ nào giết kẻ đó." Lưu Cẩn hét lên như bị bệnh điên.

Mười hai đoàn doanh là Bảo Quốc công Chu Huy dẫn dắt, nhưng mà nếu chưa phụng chỉ của Chu Huy thì cũng không thể điều động toàn bộ mười hai đoàn doanh, đêm nay Chu lão công gia vây tướng sĩ của Cẩm Y vệ cũng chỉ là một doanh trong mười hai đoàn doanh. Quân đội nhân số trên mười vạn này được xây dựng từ sau khi hoàng đế Vĩnh Lạc dời đô, vốn hoàng đế Vĩnh Lạc có được ngôi vị hoàng đế một cách bất chính chột dạ, vì sợ hậu nhân cũng làm ra chuyện ác liệt ngụy trang đánh Tĩnh Nan nhưng lại mưu đồ soán vị như hắn, hoàng đế Vĩnh Lạc lúc ban đầu khi xây dựng mười hai đoàn doanh liền quy định đoàn doanh do một vị Quốc Công dẫn dắt chính, còn mỗi một đoàn doanh lại do một vị khai quốc hầu thống lĩnh, không phụng hoàng mệnh không thấy hổ phù thì tuyệt đối sẽ không cho phép tự tiện điều động.

Lão Chu gia tựa hồ có truyền thống quang vinh thích tự tát mình, tật xấu này từ thái tổ Chu Nguyên Chương đã có, đời này tới đời kia theo ngôi vị hoàng đế truyền xuống.

Ví dụ như sau khi Đại Minh lập quốc, Chu Nguyên Chương xuất thân nông dân chân đất để noi theo lý niệm không làm gì mà vẫn

trị thiên hạ của sĩ phu Tiền Tống. Thế là sau khi lập quốc chẳng những phái người đi khắp nơi mời đại nho đương thời ẩn cư tránh họa ra làm quan, hơn nữa liên tục hạ mấy đạo thánh chỉ ngôn xưng là "Rộng đường ngôn luận", sĩ phu có kiến nghị trị quốc nào hay thì cứ mặc sức nói ra, trẫm sẽ thưởng to.

Giả mù sa mưa nghe mấy đề nghị, tư thái của Chu Nguyên Chương rất đoan chính, bảo trì phong độ thật sự không tồi, đáng tiếc từ xưa đến nay các văn nhân rất ngây thơ, người thống trị bày tư thái chính trị mà thôi, ngươi lại đi coi là thật, thế là gián ngôn càng lúc càng nhiều, càng lúc càng khó nghe, mặt già của Chu Nguyên Chương càng lúc càng giật, các văn nhân hồn nhiên không phát giác, cao hứng phấn chấn giống như chờ được tới mùa xuân của chính trị rồi, cho tới cuối cùng một tên gia hỏa tên là Diệp Bá Cự trình một đạo gián ngôn thỉnh cầu tước phiên thuộc, cuối cùng chọc Chu Nguyên Chương nổi bão, thế là ngôn lộ cũng không mở rồi, nhìn văn nhân cũng không vừa mắt, văn nhân từng được cung lên cao lưu lạc thành gà trong lồng sắt ở hậu viện của Chu Nguyên Chương, hôm nay giết một con, ngày mai giết một con...

Chiếu theo lời nói của Thái Tổ đời sau, đó chính là "Tri thức càng nhiều càng phản động".

Lưu Cẩn là ti lễ giám chưởng ấn, vốn không có quyền lực điều động binh mã kinh sư, có điều cái thứ chức trách này là rất mơ hồ, hoàn toàn nhìn sự cao thấp của tình thế, Lưu công công quyền thế ngút trời không ai bì nổi, luôn có một hai tên gia hỏa không có cốt khí nguyện làm thân chó ngựa cho Lưu công công, khai quốc hầu cũng không ngoại lệ.

Sự trả thù của Tần Kham rất trực tiếp, sự trả thù của Lưu Cẩn càng trực tiếp hơn, chuyện là Tần Kham khơi mào. Cho dù đêm nay giết cho núi thây biển máu, Lưu Cẩn cũng chiếm đạo lý, không sợ các đại thần công kích. Tóm lại, ai động thủ trước thì người đó đuối lý.

Lưu Cẩn trong cơn Cuồng nộ gào rít hạ lệnh, hạ quyết tâm đêm nay sẽ gây ầm ĩ tới long trời lỡ đất, nhưng tiểu hoạn quan quỳ ngoài cửa lại lề mề không lên tiếng, cũng không lĩnh mệnh.

"Ngươi còn quỳ ở bên ngoài làm gì? Chờ Tạp gia đến đỡ ngươi lên

à?" Thanh âm của Lưu Cẩn mang theo mấy phần sát ý.

Tiểu hoạn quan run giọng nói: "Lão tổ tông, Cẩm Y vệ vây công Tây Hán tản đi rồi, có điều Có điều Tần Kham còn làm một việc nữa."

Tâm Lưu Cẩn lại trầm xuống: "Tên súc sinh này còn làm gì nữa?"

"Tần Kham lệnh cho thuộc hạ xếp hơn ba trăm cái đầu người thành hình chữ nhất ở trong tiền viện Tây Hán, phiên tử còn sống lớn gan quay lại xem, phát hiện hơn ba trăm cái đầu người này chính là sở thuộc Tây Hán lão tổ tông mật lệnh ám sát Tần Kham ngoài thành Thiên Tân. Tần Kham sau khi sai người xếp những đầu người này thì không nói gì, xoay người hạ lệnh cho Cẩm Y vệ rút lui."

Lưu Cẩn rùng mình, sau lưng túa mồ hôi lạnh, gió đêm ngoài rèm cửa thổi vào phòng, lập tức thấy lạnh lẽo như âm phong địa ngục.

"Võ... Võ Hỗ đâu? Đầu của hắn có trong đó không?"

"Bẩm lão tổ tông, người phía dưới không phát hiện đầu của Võ đại đương đầu."

Lưu Cẩn ngồi lặng trong phòng, tay chân lạnh lẽo như rơi vào hầm băng, thất thần thì thào: "Võ Hỗ chạy đi đâu rồi? Hắn nếu đã chết thì thôi, hắn nếu còn sống mà rơi vào trong tay Tần Kham, như vậy dính líu của Tạp gia với Thiên Tân Bạch Liên giáo tạo phản."

Cho dù Tần Kham không nói câu nào, nhưng trong im lặng lại gửi cho Lưu Cẩn một uy hiếp rất chết người.

với thủ đoạn của Tần Kham, trong tay lại nắm giữ lời khai của Võ Hỗ, nhân chứng vật chứng đều đủ, kết cục của Lưu Cẩn...

Tiểu hoạn quan Bên ngoài thấy trong nhà mãi lâu không lên tiếng, không khỏi nhẹ giọng hỏi thử: "Lão tổ tông, việc điều binh ngài xem...."

Lưu Cẩn mặt trắng như tờ giấy, hét lớn như bị thần kinh: "Đừng điều! Đừng làm gì hết! Để Tạp gia nghĩ đã, nghĩ đã."

Đêm khuya trong ti lễ giám là một mảng yên tĩnh, Lưu Cẩn mất hồn mất vía không biết ngồi lặng bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông du dương của Chung cổ ti, từng nhịp lại từng nhịp.

Chương 448: Tảo triều quỷ dị (thượng)

Lửa lớn ở Tây Hán cháy suốt một đêm, đêm nay các quan viên kinh sư tất nhiên không thể ngủ ngon.

Giờ dần chưa tới, các quan viên đã lục tục tới trước cửa Thừa Thiên, tốp năm tốp ba tụ tập với nhau, thấp giọng thảo luận hành vi ác liệt giết người phóng hỏa của Tần Kham tối hôm qua.

Vẻ mặt của Mọi người khác nhau, vốn triều thần ai có phe phái nấy, cái nhìn đối với một sự kiện khẳng định cũng khác nhau, toàn từ lợi ích chính trị của phe phái mình mà quyết định lập trường và thái độ, mà chuyện Tần Kham làm tối hôm qua, không nghi ngờ gì nữa thành sự kiện được triều đình tranh luận nhiều nhất.

Đối với các đại thần lấy đạo nhân đạo tha thứ làm khẩu hiệu cả ngày treo trên miệng rảnh rỗi lại mang ra hô hào mà nói, giết người phóng hỏa tất nhiên là không thể đề xướng, thường ngày Cẩm Y vệ cũng không phải không giết nhiều người, thậm chí ngay cả đại thần cũng từng giết rồi, đều là chuyện có nguyên nhân, hơn nữa quy mô nhỏ, bút tích lớn như Tần Kham tối hôm qua, vừa giết một cái là thịt tới mấy trăm người, nếu kẻ bị giết là người khác, các đại thần lúc này chỉ sợ đã sớm lòng đầy căm phẫn, tụ thành một cỗ lực lượng tĩnh tọa trước cửa Thừa Thiên, hô lớn khẩu hiệu yêu cầu nghiêm trị hung thủ rồi.

Nhưng mà, Tần Kham tối hôm qua là giết Tây Hán.

Chuyện này rất đáng để nghiền ngẫm.

Nếu nói thái độ của các đại thần, vẫn phải nói từ ân oán trước kia, có nhân thì mới có quả.

Vốn Cẩm Y vệ có quyền giám thị, truy bắt, thẩm vấn đại thần, cái gọi là "Hán Vệ như hổ", làm Cẩm Y vệ và Đông Tây Hán có thể tạo ra danh đầu lớn như vậy, tất nhiên không phải là hư danh, trước kia khi hoàng đế Hoằng Trị còn tại thế, cho dù có chèn ép Hán Vệ,

Hán Vệ cũng an phận được mười mấy năm, nhưng chung quy vẫn không thể tránh được bắt mấy đại thần nói chuyện giống như nuốt hỏa dược vào chiếu ngục, nghĩ cách giúp họ hạ hỏa, giúp bọn họ bình tĩnh.

Nhưng từ sau khi Tần Kham chấp chưởng Cẩm Y vệ, không biết xuất phát từ cố ý hay là vô tình, độ mạnh yếu của giám thị và truy bắt đối với những đại thần này so với bất kỳ một triều đại nào trước kia thì đều thấp đi nhiều, Cẩm Y vệ như lang như hổ dưới sự quản lý của Tần Kham tuy rằng vẫn giám thị bách quan ăn cơm, đi làm, ngủ với nữ nhân, nhưng thái độ không nghi ngờ gì nữa trở nên tường hòa hơn, hai năm nay rất ít trực tiếp bắt đại thần vào ngục, nếu triều đình Đại Minh bị điên muốn làm cái gì bình xét "Đơn vị Văn minh" thì Cẩm Y vệ dưới trướng Tần Kham rất có hi vọng giành được cờ thưởng.

Đương nhiên, xét thấy thói hư tật xấu đáng đánh ba ngày không lên nóc nhà bóc ngói thì không yên của quan văn Đại Minh, gậy gộc là tuyệt đối không thể thiếu, thế là người tiếp nhận gậy gộc biến thành Tây Hán, mục đích Lưu Cẩn mở Tây Hán chính là tiện dùng vũ lực để đe dọa bách quan, để tăng cường quyền uy của mình, cho nên hiện giờ các công việc như thi hành trượng hình hoặc là thẩm vấn bách quan đều do Tây Hán tiếp nhận, hơn nữa xuống tay phi thường ngoan độc, bách quan giận mà không dám nói gì.

Có đoạn ân oán nhân quả này, sự tích ác liệt giết người phóng hỏa của Tần Kham đối với Tây Hán không ngờ làm thái độ của bách quan khác nhau, mà không đứng trên lập trường đạo đức và chính nghĩa dùng ngòi bút làm vũ khí đối với Tần Kham như trong tưởng tượng, nguyên nhân này tất nhiên có thể lý giải.

Đương nhiên, lời bình về Tần Kham trong lòng bách quan cũng không tốt hơn được, nói trắng ra là, chuyện đại sát Tây Hán tối hôm qua đối với bách quan mà nói kỳ thật chính là chó cắn chó thuần túy, con chó nào thua con chó nào thắng, lọt vào trong mắt người ta đều là chuyện vui, xem xong chuyện vui thì giải tán, phàm là người tinh thần bình thường một chút đại thể là sẽ có đi thu thập hậu quả cho hai con chó.

Trời còn chưa sáng, văn quan võ tướng tụ tập trước cửa Thừa

Thiên sớm hơn thường ngày, thấp giọng nghị luận về sự kiện tối hôm qua.

Đô Sát viện Tả Đô ngự sử Đỗ Hoành đứng trong đám người, sắc mặt hết sức khó coi.

Tần Kham trước khi rời kinh tới Thiên Tân không thể không dùng lòng nữ tể để độ phúc của nhạc mẫu, đại khái bởi vì sợ nhạc mẫu Đỗ vương thị nhìn Kim Liễu bụng đang to không vừa mắt, nhân lúc hắn không có ở nhà ném Kim Liễu xuống giếng, thế là Tần Kham trước khi rời kinh bỏ một số tiền lớn mua một căn nhà lớn năm gian cho hai vợ chồng Đỗ Hoành ở trong thành kinh sư, tất cả quản gia tạp dịch nha hoàn đều chuẩn bị đầy đủ, cung thỉnh nhị lão chuyển về nhà mới.

Tối hôm qua Đỗ Hoành còn cố ý ở trong phủ chuẩn bị đồ ăn và thức nhắm, chỉ chờ con rể vào thành rồi thì ở lại nhà nhạc phụ một đêm, hôm sau vào cung báo cáo công tác rồi về hầu phủ, ai ngờ chờ trái chờ phải vẫn không thấy con rể vào cửa, ngược lại còn nghe nói tin tức kinh thiên con rể sau khi vào thành liền hạ lệnh tàn sát Tây Hán, giết cho toàn thành không thể an bình.

Hôm nay đứng trong bách quan, không biết có phải nguyên nhân xuất phát từ quan hệ con rể bố vợ của Đỗ Hoành và Tần Kham hay không, khi mọi người nhao nhao nghị luận, trong phạm vi ba trượng xung quanh Đỗ Hoành ngay cả bọ chó sống cũng không thấy một con, các đồng liêu thấy hắn giống như thấy quỷ, làm Đỗ Hoành phẫn nộ.

"Thằng nhãi này." Đỗ Hoành phẫn nộ nắm chặt quyền đầu, trong lòng đã có chút trầm trọng.

Lòng người là làm bằng thịt, bất kể là thằng nhóc này gây ra tai họa cỡ nào, Đỗ Hoành cả đời ngay thẳng vẫn không nhịn được mà gánh một phần tâm sự vì con rể. Tối hôm qua Tần Kham đại khai sát giới, nghe nói điều động cả ba chỉnh biên Cẩm Y vệ Thiên hộ vây chặt Tây Hán, phiên tử Tây Hán chết hơn hai trăm, gây ra họa lớn như vậy, Lưu Cẩn có thể tha cho hắn sao? Cái miệng của nhiều đại thần như vậy có thể buông tha cho hắn sao?

Đỗ Hoành thở dài, trên mặt phủ kín vẻ lo lắng.

Đang thở dài, Đỗ Hoành bỗng nhiên nghe thấy tiếng nghị luận vo ve chung quanh ngừng lại, bốn phía là một mảng yên tĩnh, ngạc nhiên quay đầu nhìn thì thấy Tần Kham mặc áo mãng bào, hông thắt dây ngọc, đầu đội mũ lồng, khoanh tay một mình chậm rãi đi về phía Thừa Thiên môn, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa như xưa, nhìn thấy quần thần đờ đẫn bất động trước quảng trường Thừa Thiên môn, Tần Kham thậm chí vừa đi vừa chắp tay, nhiệt tình dào dạt chào hỏi từng đại thần vẻ mặt cứng đờ, cả người bất động như pho tượng.

Một mực đi đến đám người quốc công quốc hầu, sự chào hỏi nhiệt tình của Tần Kham mới được đáp lại, thậm chí có mấy vị quốc công quốc hầu tiến lên thân thiết vỗ vai hắn.

Huân quý đối với triều đình mà nói, luôn là một loại quần thể đặc thù bàng quan nhất nhưng lại có địa vị tôn quý, địa vị của loại quần thể này là do tổ tông của bọn họ truyền từ đời này sang đời khác, người quyền thế ngút trời như Lưu Cẩn cũng không dám tùy tiện trêu chọc, còn Tần Kham là quốc hầu thừa kế võng thế, tất nhiên cũng là một thành viên của huân quý, nghe nói Tần Kham đại khai sát giới với Tây Hán người người oán trách, các huân quý đại khoái nhân tâm, bọn họ không sợ đắc tội với Lưu Cẩn, ai nấy hi hi ha ha vỗ vai Tần Kham. Thái độ phi thường thân thiết.

Các đại thần từ trong trạng thái đờ đẫn lấy lại tinh thần, thấy Tần Kham thản nhiên như không chuyện trò vui vẻ với các huân quý, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Gây ra họa lớn như vậy không ngờ còn dám tới tham gia tảo triều, còn bình tĩnh thong dong như vậy, người này là đi tìm chết à?

Một khắc Giờ dần, tiếng chuông Chung cổ ti kêu vang, bách quan vẻ mặt nghiêm túc, án theo phẩm giai xếp hàng, nối đuôi nhau vào cửa cung, đi thẳng đến điện Phụng Thiên.

Trong điện Phụng Thiên, hôm nay thái giám trực trong điện không ngờ chính là Lưu Cẩn đã lâu không thấy, quần thần thấy Lưu Cẩn đang cầm phất trần đứng dưới kim tọa, không khỏi đều lộ ra thần sắc minh bạch.

Triều hội Hôm nay chỉ sợ lại được thấy náo nhiệt, ti lễ giám

chưởng ấn Lưu Cẩn không ngờ tự mình lên điện trực, chỉ sợ hai vị đại nhân vật rất được đế sủng triều Chính Đức sẽ xé rách da mặt dở thủ đoạn với nhau.

Chỉ có điều, khí sắc của Lưu công công hôm nay có vẻ như không được tốt, sao có chút nửa xanh nửa trắng? Chẳng lẽ là bị Tần Kham chọc giận?

Trong tiếng nghị luận Ong ong, hoàng đế vào điện, bách quan làm lễ sơn hô vạn tuế, Chu Hậu Chiếu mặc long bào, ngồi trên long ỷ ngáp một cái thật dài, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, ủ rũ nhìn quét trong kim điện mấy vòng, tiếp theo mắt sáng lên, cười nói: "Ha! Tần Kham, ngươi đã trở lại sao không báo gì cho trẫm?"

Tần Kham cười khổ đứng ra khỏi hàng, khom người nói: "Thần tối hôm qua hồi kinh, cửa cung đã đóng, không thể diện cận thiên nhan, bệ hạ thứ tội."

Chu Hậu Chiếu nhìn trái nhìn phải, vội vàng nói: "Các khanh hôm nay không có gì để tấu đúng không? Bãi triều bãi triều, Tần Kham, Báo Phòng của trẫm sắp xây xong rồi, ngươi đi theo trẫm ra khỏi cùng xem đi."

Một vị ngự sử phụ trách giám sát tình hình phố phường dân gian và ngôn luận nào đó của ngôn luận hừ mạnh một cái, sải một bước ra giữa điện, miệng vừa há định bẩm báo chuyện tối hôm qua Tần Kham tàn sát Tây Hán, lúc thần sắc quần thần vui sướng khi người khác gặp họa thì tim Đỗ Hoành lại chui tọt lên cổ.

Ai ngờ ngự sử còn chưa kịp mở miệng thì đã lại nghe Tần Kham lớn tiếng cắt ngang lời Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ! Thần có việc tấu!"

Chương 449: Tảo triều quỷ dị (hạ) (1)

Chu Hậu Chiếu ngẩn người, nói tiếp: "Chuyện Thiên Tân Bạch Liên giáo tạo phản không vội, đợi lát nữa ngươi tới cung Càn Thanh chậm rãi bẩm tấu là được."

Thì ra Chu Hậu Chiếu vừa ngủ dậy đã tới thẳng tảo triều, chuyện Tần Kham giết người phóng hỏa, trong khoảng thời gian này trong nội cung không ngờ không có một ai mật báo với Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham như có thâm ý nhìn lướt qua Lưu Cẩn.

"Bệ hạ, việc thần muốn tấu không phải là chuyện Thiên Tân Bạch Liên giáo tạo phản, thần là muốn thỉnh tội với bệ hạ."

Cả triều ồ lên, sau đó tất cả ánh mắt toàn bộ tập trung trên người Lưu Cẩn, đều chờ xem Lưu Cẩn sẽ có phản ứng như thế nào.

Mặt già của Lưu Cẩn run run mấy cái, sắc mặt chậm rãi đỏ lên, nhưng vẫn mặt không biểu tình đứng thẳng bất động.

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Ngươi xin tội gì?"

Tần Kham quỳ xuống đất cúi đầu nói: "Thần tối hôm qua sau khi hồi kinh đã vọng động binh đao, hạ lệnh cho Cẩm Y vệ bao vây Tây Hán, sống mái một đêm với phiên tử Tây Hán, phiên tử Tây Hán chết mất mấy trăm, thần có tội. Xin bệ hạ nghiêm trị theo luật."

Không chỉ là Chu Hậu Chiếu, đại thần cả điện đều chấn động.

Tần Kham rốt cuộc đang giở trò gì? Vốn cho rằng hắnsẽ đem việc tối hôm qua đẩy cho một kẻ chết thay nào đó trong Cẩm Y vệ, không ngờ hắn lại ở trước mặt đại thần cả điện cứ như vậy thống thống khoái khoái chủ động nhận tội, lời này vừa nói ra miệng chẳng khác nào ván đã đóng thuyền, bệ hạ cho dù có giao tình với hắn sâu tới mấy cũng làm sao mà cứu vãn được cho hắn?

mặt Chu Hậu Chiếu hơi trắng ra, binh đao binh đao, chết mấy trăm người, người dốt đắc như Chu Hậu Chiếu cũng biết đây không phải việc nhỏ, tuy rằng minh bạch Tần Kham động đao binh bên trong hoàng thành tuyệt không có ý gây rắc rối, nhưng.... Dù sao cũng là động đao dưới chân thiên tử! Chuyện này có thể nhỏ được sao?

" Có việc này à? Vì sao không có ai bẩm báo với trẫm?" Chu Hậu Chiếu vừa sợ vừa tức, sợ là Tần Kham to gan lớn mật, tức vẫn là Tần Kham to gan lớn mật, ngươi làm cái gì cũng được, trước khi làm nói một tiếng với trẫm là được? Việc gì phải ầm ĩ tới mức này mà ngay cả một câu giảng hòa cũng không nói lên lời.

"Tần Kham, ngươi... Ngươi rốt cuộc vì sao lại chém giết với Tây Hán?" Chu Hậu Chiếu giậm chân thật mạnh nói.

Tần Kham thở dài đau xót, ngẩng đầu, mắt lơ đãng nhìn thoáng về phía Lưu Cẩn, ý tứ tà ác trong ánh mắt làm Lưu Cẩn cả người nổi da gà.

"Vì sao chém giết với Tây Hán... Vì sao sống mái với nhau... cái này, khụ, Lưu công công, ta hạ lệnh cho Cẩm Y vệ đánh nhau với Tây Hán, trong đây... trong đây có phải là có hiểu lầm hay không?" Tần Kham tựa cười mà như không phải cười nhìn chằm chằm Lưu Cẩn.

Chu Hậu Chiếu và quần thần đều ngạc nhiên.

Đang hỏi ngươi ngươi lại đi hỏi lại khổ chủ, người này điên rồi à?

Ai ngờ sắc mặt Lưu Cẩn nửa đỏ nửa trắng, trù trừ một lúc bỗng nhiên cắn răng một cái, quỳ xuống với Chu Hậu Chiếu.

"Bệ hạ, đúng là có... hiểu lầm."

Trong Kim điện chỉ nghe thấy tiếng hít hơi lạnh.

Không ai ngờ rằng Lưu Cẩn lại trả lời như vậy, quả thực... Quả thực giống như Lưu Cẩn đang hợp tác với Tần Kham dựng rạp hát hí khúc vậy, ngươi một lời ta một tiếng, lời kịch giống như đã được thương lượng trước.

Lưu Cẩn cúi đầu quỳ gối trước mặt Chu Hậu Chiếu, không ai phát hiện mặt hắn đang run rẩy.

Uất nghẹn!

Đây là cảm giác của hắn lúc này.

Còn có một loại cảm giác - sợ hãi.

Trong tiền viện Tây Hán xếp hơn ba trăm cái đầu người thành hình chữ nhất, những cái đầu này tất cả đều là sở thuộc Tây Hán, toàn bộ được phái đến Thiên Tân ám sát Tần Kham, rất rõ ràng, ám sát đã thất bại, kế hoạch của Lưu Cẩn thất bại, thất bại thì thất bại, nhưng không ngờ sau chuyện lại không xử lý sạch sẽ.

Lẽ ra hơn ba trămcái đầu người cũng không đại biểu cho điều gì, cái này gọi là chết không đối chứng, nếu Tần Kham lấy việc này ra để cắn ngược Lưu Cẩn một miếng, Lưu Cẩn thực sự là không quan tâm, nhưng mà chỗ Tần Kham làm thất đức nhất lại là không đưa đủ đầu người, số lượng không đúng. Toán học của các phiên tử Tây Hán hiển nhiên đều được lão sư toán học chính tông dạy dỗ, đếm đi đếm lại phát hiện thiếu một người mấu chốt nhất - đại đương đầu Võ Hỗ.

Phiên tử khác chỉ biết phụng mệnh phục kích, cho dù bị Cẩm Y vệ bắt cũng chẳng thẩm vấn ra được điều gì hữu dụng, nhưng mà Võ Hỗ thì khác, từ chiêu hàng Bạch Liên giáo Mã Tứ, đến nhận lệnh kích động Thiên Tân Bạch Liên giáo tạo phản, rồi đến nửa đường mai phục ám sát Tần Kham, mỗi một việc đều là Võ Hỗ tự tay bày ra, hắn nếu còn sống mà rơi vào tay Tần Kham, không khác gì mệnh môn của Lưu Cẩn bị Tần Kham nắm trong tay.

Tín nhiệm và ân sủng của Chu Hậu Chiếu đối với Lưu Cẩn có thể nói là tột đỉnh, quyền thế của Lưu Cẩn hiện giờ toàn bộ đều là dựa vào phần sủng tín này của hoàng đế mà có, cũng không thể coi thường phần sủng tín này, nó so với kim bài miễn tử còn có tác dụng hơn, trên lịch sử thần tử thực sự tới lúc sắp phải chết, lấy ra kim bài miễn tử không nghi ngờ gì nữa là càng bị chết nhanh hơn và triệt để hơn, nhưng mà sự sủng tín thật sự của thật sự lại khác.

dưới sự bao phủ của phần sủng tín này, thần tử được sủng tín có

thể tham ô, có thể nhận hối lộ, có thể lũng đoạn thị trường, có thể bắt ép dân nữ, tóm lại, bất luận làm bao nhiêu việc khiến đẻ con không có lỗ đít vua vẫn có thể bao dung. Một Hầu gia thất đức nào đó ngay cả mổ tổ nhà người ta cũng đào, vẫn mà vẫn sống phong sinh thủy khởi đó sao.

Hoàng đế có thể bao dung cho bất kỳ sự vô pháp vô thiên nào của sủng thần, chỉ độc có một thứ không thể dễ dàng tha thứ, đó chính là tạo phản, không chỉ là tạo phản, bất kỳ chuyện gì có liên quan tới tạo phản cũng không thể.

Đây cũng là điều rất dễ lý giải, hoàng đếcó ngu ngốc hồ đồ tới mấy, đối với ngôi vị hoàng đế và địa vị thống trị của mình vẫn phi thường coi trọng, đây là vẩy ngược của tất cả hoàng đế, tuyệt đối không thể xúc phạm, loại chuyện tạo phản này ai dính vào là người đó chết.

Lưu Cẩn là thần trăm phần trăm, địa vị quyền thần trước mắt chỉ là bản cũ thăng cấp của sủng thần, nói tóm lại, nguồn gốc của tất cả toàn bộ những gì hắn có hiện tại là xuất phát từ sự sủng tín của Chu Hậu Chiếu, nhưng mà nếu Võ Hỗ rơi vào tay Tần Kham, như vậy chuyện Lưu Cẩn từng chỉ thị cho Võ Hỗ và Mã Tứ kích động Thiên Tân Bạch Liên giáo tạo phản sẽ không thể nào giấu diếm được, với thủ đoạn tra tấn cực kỳ tàn ác của Cẩm Y vệ, Lưu Cẩn tuyệt đối sẽ không hy vọng Võ Hỗ có thể giữ được bí mật.

Cho nên tình thế trên triều đường lúc này chính là nực cười như vậy, rõ ràng rõ ràng vừa giết người vừa phóng hỏa Tây Hán của hắn, còn như khiêu khích bày hơn ba trăm cái đầu người ở tiền viện Tây Hán, cuối cùng nghênh ngang dẫn người đem người, tát vào mặt một cách trắng trợn như vậy, nhưng Lưu Cẩn lại không dám đòi công đạo cho mình, thậm chí ngay cả Tần Kham toàn nói những chuyện ma quỷ hắn cũng không thể không phối hợp một đáp một họa với Tần Kham, bằng không nếu hắn dám nói cứng một câu, bức Tần Kham phải giũ Võ Hỗ ra, thậm chí đối chất ngay trên kim điện, nhân sinh của Lưu Cẩn đại khái là kết thúc vào ngày hôm nay rồi.

Có thể là Võ Hỗ cũng đã chết với những phiên tử khác trong trận phục kích đó, như vậy hành vi của Lưu Cẩn hôm nay quả thực chính là nực cười, nhưng Lưu Cẩn không dám mạo hiểm.

Chương 449: Tảo triều quỷ dị (hạ) (2)

Vạn nhất Võ Hỗ chưa chết thì sao? Lưu Cẩn tới được vị trí hiện tại đã phải trải qua biết bao chua xót và gian khổ, hắn dám đánh cược soa?

Lưu Cẩn không dám, đại quyền trong tay có không rõ ràng, lúc này, Lưu công công tuyệt đối sẽ không hành động mạo hiểm, yêu cuộc sống, yêu bệ hạ, càng yêu bản thân...

Trong kim điện im ắng hồi lâu, ai nấy đều không dám tin vào câu trả lời của Lưu Cẩn.

Mỗi người Trong điện đều phi thường minh bạch ân oán giữa Tần Kham và Lưu Cẩn, có điều chỉ độc có Chu Hậu Chiếu là không biết, tính tình của hắn vốn là cẩu thả, giữa thần tử bất luận vụng trộm đánh nhau đầu rơi máu chảy như thế nào, ở trước mặt Chu Hậu Chiếu vẫn biểu hiện phi thường hòa thuận, với nhãn lực hoàng đế thiếu niên chưa trải nhiều thế sự, sao có thể nhìn ra được tư oán giữa thần tử?

Nghi hoặc khó hiểu chớp mắt mấy cái, Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Lưu Cẩn, ngươi nói Cẩm Y vệ giết phiên tử Tây Hán là hiểu lầm?"

Lưu Cẩn thầm than một tiếng, cung kính nói: "Hồi bẩm,, quả thật là hiểu lầm."

" Hiểu lầm Như thế nào?"

Lưu Cẩn lúng túng nói: "Hiểu lầm là...."

Mắt vừa hận lại vừa sợ liếc về phía Tần Kham.

Hôm nay hai đại đối đầu trên triều đình lại phối hợp rất ăn ý, nhận được ánh mắt của Lưu công công, Tần Kham lập tức tiếp nhận đề tài: "Bệ hạ minh giám, việc tối hôm qua chính là vì tư oán

của Hán Vệ."

Chu Hậu Chiếu truy nguyên hỏi: "Tư oán Như thế nào?"

Chúng thần lúc này cũng đều dồn sự chú ý về phía Tần Kham, chờ xem hắn lại bịa ra cái gì để hồ lộng bệ hạ.

Đón vô số ánh mắt phức tạp, Tần Kham khí định thần nhàn nói: "Trộm người."

Rít!

Cả điện đều là tiếng hít hơi lạnh.

Ngay cả Lưu Cẩn cũng kìm lòng không đậu ném ánh mắt ngạc nhiên tới, trong lòng dần dần một loại một loại dự cảm xấu.

Chu Hậu Chiếu rất có hứng thú nói: "Trộm người? Nói cẩn thận xem nào."

Bộ dạng khiêm tốn thỉnh giáo lập tức noi theo làm rất nhiều lão thần trong điện mặt hiện vẻ giận dữ.

Tần Kham không nhanh không chậm bắt đầu chém gió: "Là như vầy, trong Cẩm Y vệ có một tên bách hộ không ra gì, trộm lão bà của một vị chưởng ban Tây Hán, hai người nhiều lần làm việc bất chính với nhau, rất đồi phong bại tục, không hề có điểm đạo đức mấu chốt."

Phì!

Trong điện lập tức có vô số đại thần không nhịn được mà phì cười, sau đó cố gắng nhịn xuống, đồng thời cũng có rất nhiều lão thần vẻ mặt phẫn nộ, dù sao triều đường là nơi trang nghiêm, trong kim điện nói loại đề tài này thực sự là không ổn.

Mặt già của Lưu Cẩn dần dần tái đi.

Chu Hậu Chiếu chép miệng, không nhìn vẻ phẫn nộ của các lão thần, ngược lại hứng trí bừng bừng nói: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó... Khụ, Lưu công công, sau đó thì sao?" Tần Kham rất thất

đức ném lại đề tài cho Lưu Cẩn.

Trên mặt Lưu Cẩn lập tức phủ lên một tầng sương đen, giống như là trúng độc.

"Sau đó... Sau đó..." Lưu Cẩn á ném ánh mắt oán độc về phía Tần Kham, hắn hận mình, vì sao đê tiện thế, hôm nay tự dưng chạy lên kim điện trực.

"Sau đó..." Lưu Cẩn mắt nhắm lại, há quyết tâm, dứt khoát hôm nay coi bản thân là cái sọt đựng rắm, họ Tần phóng gì Tạp gia cũng chiều theo!

Thế là Lưu Cẩn không thể không nói tiếp: "Sau đó, gian tình của bách hộ Cẩm Y vệ kia và lão bà của chưởng ban Tây Hán kia bị một vị đại đương đầu Tây Hán trong lúc vô ý phát hiện, đại đương đầu giận dữ, Cẩm Y vệ bách hộ này quả thực là bại hoại của Đại Minh, cũng không biết thượng quan dạy dỗ thế nào, rõ ràng f thượng bất chính hạ tắc loạn, thế là đại đương đầu gọi tề nhân, hung hăng đánh vị bách hộ kia một trận.

Cho dù bị ép phải phối hợp với Tần Kham, Lưu Cẩn vẫn rất bất âm bất dương tổn hại hắn một phen.

Đại thần Phía dưới quả thực sắp nhịn thành nội thương rồi, Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa đứng đầu hàng, vốn cho rằng hôm nay trên triều hội Tần Kham và Lưu Cẩn sẽ đấu đá nhau, từ đó bức Tần Kham không thể không gia nhập vào triều cuộc lung tung phức tạp này, nhưng lại không ngờ rằng lại thành ra kết quả như vậy, hai người ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó lắc đầu cười khổ.

Hứng thú nghe cố sự của Chu Hậu Chiếu càng ngày càng đậm, vội vàng hỏi dồn: "Sau đó thì sao?"

Lưu Cẩn rất trượng nghĩa trả lại đề tài một cách nguyên xi, trong mắt lấp lánh quang mang oán độc, cười lạnh nói: "Tần Hầu gia, sau đó thì sao? Chuyện về sau Tạp gia không nhớ lắm."

Tần Kham thong dong điềm tĩnh nói tiếp: "Sau đó, gian phu Cẩm Y vệ bách hộ ăn đòn của nổi giận, gọi tề nhân tới đánh lại, kết quả chuyện càng lúc càng ầm ĩ, vừa hay tối hôm qua thần hồi kinh,

vừa vào thành liền nghe nói Cẩm Y vệ và Tây Hán đánh nhau, không ngờ còn xảy ra án mạng, Cẩm Y vệ chịu thiệt, thần là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, tật xấu lớn nhất của thần là bao che khuyết điểm, thấy huynh đệ trong vệ thua thiệt, thần không thể không ra mặt cho bọn họ, thế là dưới cơn phẫn nộ mất đi lý trí, điều ba Thiên hộ đại khai sát giới đối với Tây Hán, thần... Có tội!"

Đại thần Phía dưới càng nghe càng thấy không đúng! Hai tên gia hỏa trước giờ luôn đấu đá nhau hôm nay vì sao một đáp một xướng phối hợp ăn ý như vậy? Chẳng những không trực tiếp chửi mắng nhau, ngược lại còn yểm trợ cho nhau, mấy vị ngự sử vốn định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của hạch tội hai người cân nhắc hồi lâu, chung quy vẫn không dám đứng ra khỏi hàng.

Tảo triều Hôm nay rất quỷ dị, chuyện khác thường ắt có nguyên do, triều đường Đại Minh cũng không chính nghĩa hạng người chính nghĩa, nhưng tuyệt không có hạng người thiếu tâm nhãn, tình huống hôm nay phức tạp khó phân biệt như vậy, ai đứng ra thì chính là kẻ ngốc.

Trong một mảng trầm mặc, Chu Hậu Chiếu nhíu mày nói: "Không đúng, các ngươi nói là hiểu lầm, nhưng rõ ràng là Cẩm Y vệ bách hộ kia đuối lý, nói đi nói lại vẫn là Cẩm Y vệ không đúng, tại sao lại thành hiểu lầm?"

Tần Kham vội vàng nói: "Bệ hạ, về sau thần cẩn thận hỏi thăm, việc này có nguyên nhân bên trong khác."

" Nguyên nhân bên trong gì?"

" Cẩm Y vệ bách hộ trộm lão bà nhà người ta là được người khác nhờ, thì ra vị chưởng ban Tây Hán kia yếu sinh lý, lại muốn có con trai kế tục hương khói, thế là bỏ một số tiền lớn nhờ Cẩm Y vệ bách hộ giúp sinh con, đây vốn là chuyện lễ pháp không cho phép, bách hộ tìm mọi cách từ chối, nhưng chưởng ban rất có thành ý, liên tục nhiệt tình mời mọc, bách hộ đành phải bất đắc dĩ mà đáp ứng, ai ngờ bị đại đương đầu Tây Hán vô tình phá hoại, rồi làm lớn chuyện ra, bệ hạ, hiểu lầm này bởi vậy mà có."

Trong hàng ở dưới điện lại truyền đến mấy tiếng cười phì.

Lời này rất ác độc, rõ ràng là châm chọc Tây Hán trên dưới kế thừa truyền thống quang vinh và đặc trưng sinh lý của các công công.

Đỉnh đầu Lưu Cẩn quả thực sắp bốc khỏi, bật thốt: "Ngươi đánh..."

Lưu Cẩn trong cơn giận dữ tiếp xúc với ánh mắt của Tần Kham, thấy trên mặt Tần Kham là nụ cười ôn hòa, nhưng trong mắt rõ ràng mang theo mấy phần hung ác âm trầm.

Lưu Cẩn cả người run lên, tiếng chửi sắp thoát ra khỏi miệng đành phải nuốt lại vào bụng.

Vẫn là câu nói đó, Lưu Cẩn không dám liều, hắn không liều nổi.

"Lưu công công, lời nói của bản hầu không biết có đúng hay không? Nếu như không đúng thì xin Lưu công công bổ sung cho bệ hạ." Tần Kham ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Hai má Lưu Cẩn giật giật, khuất nhục vô hạn nói: "Lời nói của Hầu gia rất chính xác."

Bao gồm cả Chu Hậu Chiếu, rất nhiều đại thần trong điện vai thả lỏng, bất giác thở phào một hơi.

Hai đại quyền thần Đại Minh cứ như vậy ở trong kim điện hợp tác hoàn thành một cố sự đặc sắc.

Chương 450: Giao dịch chính trị (1)

Chuyện phát triển tựa hồ nằm ngoài dự kiến của mỗi người, vốn cho rằng Tần Kham và Lưu Cẩn trên triều đường sẽ đối chọi gay gắt, vốn cho rằng Tần Hầu gia nhất quán tao nhã lần này sẽ lộ ra răng nanh sắc bén, triệt để phá vỡ sự hòa thuận ngoài mặt với Lưu Cẩn, từ nay về sau sẽ không chết không ngừng, nhưng mà chẳng ai ngờ, Tần Kham và Lưu Cẩn không ngờ lại phối hợp ăn ý như vậy, giống như tối hôm qua Cẩm Y vệ tàn sát Tây Hán căn bản chính là một tuồng kịch vị đại nhân vị đại nhân trước đó đã tập dợt trước.

Lưu Cẩn rốt cuộc là làm sao? Hắn vì sao lại nén giận như vậy?

Lý Đông Dương đứng trong hàng mắt lóe dị quang, vẻ mặt cũng có chút kinh ngạc, ngẫm nghĩ cẩn thận, lập tức lộ ra mấy phần sáng tỏ.

Nếu không ngoài dự kiến, Lưu Cẩn tất nhiên bị Tần Kham tóm được nhược điểm, bằng không với tính tình của Lưu Cẩn, nhất quyết sẽ không nhường nhịn như vậy.

Một thoáng ảo não hiện lên trong đáy mắt Lý Đông Dương, kìm lòng không đậu quay sang nhìn về phía Tần Kham trong điện.

Vốn cho rằng có thể mượn việc này để kéo Tần Kham và hắn tự thành một phái thế lực trong triều tham dự tranh đấu với Lưu Cẩn, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, tiểu hồ ly này quá gian hoạt xảo quyệt, cuối cùng vẫn không thể khiến hắn vào cuộc.

Một sự kiện lớn, hai vị đương sự tối cao miệng nói ra lại vẻn vẹn có hai chữ "Hiểu lầm" rồi cho qua, đương nhiên, còn có một cố sự máu chó yêu hận tình thù đến cả lợn cũng không tin, coi rẻ chỉ số thông minh của các đại nhân trên triều đường một cách cách quá đáng.

Tranh đấu trong dự đoán không có trình diễn đúng hạn, các đại thần vốn mong tọa sơn quan hổ đấu thất vọng rất nhiều.

Phía sau Chuyện này có rất nhiều nội tình mà bọn họ không rõ, các đại thần chỉ thấy được biểu tượng bên ngoài, biểu tượng chính là Tần Kham và Lưu Cẩn một đáp một xướng, hiển nhiên sau lưng đã kết thành đồng minh chính trị, về phần tối hôm qua Cẩm Y vệ tàn sát Tây Hán, còn Lưu Cẩn thì nhường nhịn không truy cứu, đại khái cũng là vì điều kiện kết thành đồng minh với Tần Kham mà thỏa hiệp ra, như thế cái giá Lưu Cẩn phải trả chỉ là mấy trăm tính mạng của phiên tử Tây Hán không đáng nhắc tới, mà có được minh hữu chính trị hữu lực Tần Kham này, từ nay về sau địa vị càng vững chắc không thể phá, bên nào nhẹ bên nào nặng nhìn một cái là rõ.

Hiện giờ triều đường dưới dâm uy của Lưu Cẩn đã thành chướng khí mù mịt rối tinh rối mù, nếu Lưu Cẩn có thêm một minh hữu chính trị khủng bố như Tần Kham, các đại thần ngày sau phải sống sao?

thượng thư và các thị lang của Lục bộ tim trầm xuống, còn chưa lên tiếng thì mấy tên ngôn quan ngự sử tiên phong rời hàng quỳ lạy, lớn tiếng tấu: "Bệ hạ, trong hoàng thành kinh sư Tần Kham dám tự tiện điều Cẩm Y vệ, vọng động binh đao, không chỉ hỏa thiêu phòng ốc Tây Hán, còn giết chết mấy trăm phiên tử Tây Hán, tội này không trị thì quốc pháp để đâu? Chúng thần xin bệ hạ nghiêm trị!"

Không ít đại thần quỳ xuống đồng thanh phụ họa.

Chu Hậu Chiếu khó xử.

Hoàng đế Thiếu niên tuy rằng hoang đường hồ đồ, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, hắn tất nhiên không tin cố sự như chơi đô-mi-nô mà Tần Kham và Lưu Cẩn hợp tác hoàn thành ia, cũng chỉ là nghe cho vui mà thôi, bất luận chân tướng của sự việc như thế nào, Chu Hậu Chiếu trong đáy lòng vẫn luôn coi Tần Kham như huynh trưởng, nói như thế nào hắn cũng không muốn xử phạt Tần Kham.

Thấy các đại thần đều quỳ xuống thỉnh cầu nghiêm trị Tần Kham, Chu Hậu Chiếu mày nhíu chặt.

Lịch sử Đại Minh kỳ thật chính là lịch sử hoàng đế và đại thần đấu

trí so dũng khí, nhưng mà hoàng đế Chính Đức quá trẻ tuổi, đấu với các đại thần vẫn quá non, có lòng muốn bảo vệ Tần Kham nhưng lại không lấy ra được lý do vẹn toàn, trong mắt Chu Hậu Chiếu hiện lên một tia bối rối, kìm lòng không đậu liếc về phía Tần Kham.

"Nghiêm trị, ặc, đúng, tất nhiên phải nghiêm trị." Chu Hậu Chiếu mắt chớp chớp, hắn cũng không ngu, vừa rồi Tần Kham và Lưu Cẩn phá lệ dựng đài diễn kịch làm hắn kinh ngạc, nếu như nói đến nghiêm trị Tần Kham, chuyện này giao cho Lưu Cẩn e là không thể tốt hơn.

"Lưu Cẩn..."

"Có lão nô."

"Ngươi cảm thấy việc này nên nghiêm trị như thế nào mới phải?"

Lưu Cẩn thầm thở dài, nói: "Theo luật, quan viên phạm pháp, giao cho hình bộ và Đại Lý tự nghị tội trừng phạt, có điều việc tối hôm qua chính là Hán Vệ tư đấu, Hán Vệ trực thuộc hoàng đế, Tần Kham là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, nghị tội nếu kinh qua hình bộ và Đại Lý tự thì không thỏa đáng."

Quần thần trong lòng trầm xuống, Lưu Cẩn tứ lạng bạt thiên cân, một hồi tàn sát không ngờ dùng bốn chữ "Hán Vệ tư đấu" Nhẹ nhàng hắn qua, xem ra hôm nay hắn là quyết tâm muốn bảo vệ Tần Kham.

hai tên hỗn trướng này rốt cuộc là sao lại móc nối với nhau? Khó hiểu thật.

Chu Hậu Chiếu lại hai mắt sáng rực: "Nếu không qua hình bộ và Đại Lý tự, theo ý kiến của ngươi thì nghị nghị như thế nào?"

Lưu Cẩn khom người nói: "Đại Minh lập quốc tới nay, trừ Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Kỷ Cương cuối những năm Vĩnh Lạc muốn mưu phản, bị hoàng đế Vĩnh Lạc tự mình hạ chỉ tru diệt cửu tộc ra, cũng lần đầu tiên có Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ phạm quốc pháp, xưa nay chưa từng có tiền lệ, lão nô cũng rất khó xử. Theo ngu kiến của lão nô, việc của Hán Vệ tất nhiên do bệ hạ ử lý, nếu bệ hạ

không muốn để loại việc lông gà vỏ tỏi này làm hao tâm tốn sức, không bằng để ba vị Đại học sĩ nội các và ti lễ giám của lão nô phân ưu thay bệ hạ, đợi nội các và ti lễ giám đình nghị xong rồi sẽ bẩm báo kết quả với bệ hạ.

Chu Hậu Chiếu gật đầu rất nhanh: "Như vậy rất tốt, giao cho nội các và ti lễ giám đình nghị, kết quả các ngươi thương nghị ra, chắc là các đại thần đều tin phục."

Lời vừa nói ra, đại thần phía dưới lập tức không vui.

Hiện giờ ba vị Đại học sĩ nội các sớm đã không còn bền chắc như thép, trong đó Tiêu Phương dựa vào ôm đùi Lưu Cẩn để thượng vị, Lý Đông Dương là lão hồ li láu cá gian trá, Dương Đình Hòa thì trung lậptrong mọi chuyện, ti lễ giám thì là Lưu Cẩn không bán hai giá, Tần Kham nếu giao cho nội các và ti lễ giám nghị tội, theo trường hợp quan hệ mật thiết của Tần Kham và Lưu Cẩn hôm nay cho thấy, các ngươi nghị đến cuối cùng không khéo sẽ làm ra kết quả không có tội mà ngược lại còn thưởng.

Không thể không nói, "Thượng bất chính hạ tắc loạn", những lời này vẫn rất có đạo lý, trên có một cây xà nhà vẹo như hoàng đế Chính Đức, nội các ti lễ giám phía dưới làm sao mà tốt cho được? Triều chính Đại Minh trong năm Chính Đức mất khống chế, sự vụ trong ngoài giao hết cho hoạn hoạn quyết, uy tín của nội các giảm mạnh, các đại thần trong lục bộ và Đô Sát viện thì mất đi lực công tín, thật tâm mà nói, trách nhiệm của Chu Hậu Chiếu không nhỏ, các đại thần chẳng lẽ không có trách nhiệm?

Không nhìn tiếng nghị luận bất mãn của các đại thần phía dưới, Lưu Cẩn cười cười khom người với Chu Hậu Chiếu: "Lão nô tuân ý chỉ của bệ hạ."

Khi Xoay người hướng về phía triều thần, nụ cười của Lưu Cẩn tắt hẳn, ánh mắt mang theo sát khí quét vòng trong điện, uy thế của nội tướng Đại Minh lộ ra hết, các đại thần đều đứng yên không nói gì, thực sự là giận mà không dám nói.

Ánh mắt giống như lơ đãng đảo qua Tần Kham thì thấy Tần Kham vẫn đứng yên mỉm cười ôn hòa, khi đại thần cả điện bị uy thế của Lưu Cẩn làm cho sợ tới mức câm như hến, chỉ độc có Tần Kham

vẫn đứng ngạo nghễ tươi cười.

Ánh mắt Lưu Cẩn càng âm trầm oán độc.

Tảo triều Quỷ dị kết thúc, nội các và ti lễ giám nghị tội Tần Kham không có kết quả, tất nhiên lại càng không đem quốc hầu bỏ tù, đương nhiên, các đại thần đều hận không thể tống Tần Kham vào ngục, nhưng Lưu công công làm sao đáp ứng?

Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng gọi Tần Kham tới cung Càn Thanh, đón vô số ánh mắt phức tạp của các đại thần, Tần Kham ra khỏi điện Phụng Thiên, quẹo phải tới cung Càn Thanh.

Không ngoài dự kiến, khi tới dưới bậc ngọc ngoài cung Càn Thanh, Tần Kham liền thấy Lưu Cẩn đang đứng trước bậc lẳng lặng chờ hắn, mặt mày lạnh như băng, ánh mắt giống như đao phong không ngừng quét đi quét lại trên người Tần Kham, hiển nhiên muốn dùng ánh mắt để giết hắn.

"Lưu công công, đã lâu không gặp, khí sắc vẫn trong trắng lộ hồng như xưa, vô cùng mịn màng, thực sự là tiện sát bản hầu mất." Tần Kham chắp tay nhiệt tình chào hỏi.

Tối hôm qua sau khi giết phiên tử Tây Hán, cơn tức trong lòng Tần Kham cuối cùng cũng được phát tiết ra ngoài, tính tình cũng tốt hơn nhiều, ngay cả nói chuyện với Lưu Cẩn cũng nhân tiện ăn đậu hủ.

Biểu hiện của Lưu Cẩn thì hoàn toàn ngược lại, tảo triều hôm nay bị tiểu nhân hiếp bức, hắn nghẹn cả một bụng tức lại không thể phát tác, cái gọi là "Khí sắc trong trắng lộ hồng", thuần túy là bị Tần Kham chọc giận.

"Hừ! Hầu gia mới thực sự là tiện sát Tạp gia đó."

Lời này cũng làm Tần Kham việc nhân đức không nhường ai, chỗ hắn có thể khiến Lưu Cẩn tiện sát rất nhiều, ví dụ chuyện có độ khó như mọc râu, Lưu công công khẳng định là không làm được, bảo Lưu Cẩn sao có thể không tiện sát cho được?

Lưu Cẩn bất âm bất dương ném ra một câu: "Hầu gia tối hôm qua đại phát thần uy, tảo triều hôm nay Tạp gia lại phối hợp, trước sau

rải đệm giảng hòa cho Hầu gia, Hầu gia giận cũng trút rồi, mặt mũi cũng kiếm rồi, ân oán trước kia liệu có thể chấm dứt không?"

Chương 450: Giao dịch chính trị (2)

Sau khi trải qua hai việc Thiên Tân phục kích và Tây Hán bị đồ sát tối hôm qua, hai người gần như đã xé rách da mặt, quan hệ đã đến nước này, Lưu Cẩn cũng không cần phải che giấu nữa, nói chuyện không chút khách khí vào thẳng chủ đề.

Về phần "Ân oán có thể chấm dứt", tất nhiên chỉ là bản thân Lưu Cẩn cho rằng mình bị Tần Kham nắm được nhược điểm.

Bắt đầu từ lúc tảo triều Lưu Cẩn cố ý phối hợp, Tần Kham liền cảm thấy hối hận vạn phần.

Mọi người đều là người thông minh, đều từng làm những việc không dám để người ta thấy, điểm đạo đức mấu chốt gần như cũng nằm trên trục hoành, cứ thứ nhược điểm này bình thường sẽ không dễ dàng để lộ ra cho người khác nắm, từ biểu hiện của Lưu Cẩn cho thấy, Tần Kham không nghi ngờ gì nữa đã bỏ lỡ một cơ hội để vê nặn hắn.

Nhớ lại lúc trước ở ngoài thành Thiên Tân bị phục kích, hơn bốn trăm liều chết Tây Hán liều chết chém giết, trong đó có một hán tử áo đen mặt chữ điền lớn tiếng chỉ huy, chắc là nhân vật thủ lãnh, về sau khi quét dọn chiến trường được nhận ra đó là thi thể của đại đương đầu Tây Hán Võ Hổ, Tần Kham lúc ấy liền có chút thất võng, nếu bắt sống người này rồi tra khẩu cung, nhân chứng vật chứng đều đủ, cái mạng già này của Lưu Cẩn đã có thể thật sự đi đến điểm cuối rồi.

Đáng tiếc lúc ấy hai bên đều vong tình liều mạng, trong hỗn chiến chỉ cầu giết được địch, ai còn nghĩ tới bắt sống đầu mục đối phương? Bỏ qua nhược điểm này chỉ có thể nói là ý trời đã vậy, vận số của Lưu Cẩn chưa hết.

"Lưu công công nói quá lời rồi, bản hầu trước nay luôn coi công công là tri kỷ bình sinh, sao lại có ân oán gì chứ?" Tần Kham cố ý giả bộ hồ đồ.

Mặt già của Lưu Cẩn trắng bệch, hạ thấp giọng cả giận nói: "Hầu gia, người quang minh chính đại không nói những lời mập mờ, cái Tạp gia muốn là Võ Hỗ! Hôm nay Tạp gia tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy, Hầu gia cũng đã nhìn thấy rồi, chẳng lẽ ngươi cho rằng nắm được nhược điểm của Tạp gia thì Tạp gia từ nay về sau sẽ để mặc ngươi bài bố sao? Tần Kham, không nên ép Tạp gia phải cá chết lưới rách với ngươi."

Tần Kham mỉm cười hai tiếng, bỗng nhiên không đầu không đuôi thay đổi đề tài: "Lưu công công, nội các và ti lễ giám đình nghị định tội ta, công công thấy ta liệu có sao không?"

Lưu Cẩn lập tức hiểu ý trong lời nói của Tần Kham, hừ lạnh nói: "Tạp gia bảo ngươi không có tội, văn võ cả triều ai dám phản đối, Tạp gia có một giết một, như vậy được chưa?"

Tần Kham chắp tay cảm động nói: "Công công nghĩa bạc vân thiên, không hổ là tri kỷ trong đời Tần mỗ, hận không thể tấu tri âm tri kỷ với công công."

"Bớt nói nhảm đi, Võ Hỗ đâu?"

"Sau khi có kết quả đình nghị của Nội các và ti lễ giám, Võ Hỗ tất nhiên sẽ trả lại cho Lưu công công."

Trong Cung Càn Thanh.

Chu Hậu Chiếu mặc ngồi sau án thư, thấy Tần Kham vào điện đang định thi lễ với hắn, Chu Hậu Chiếu đứng lên hưng phấn xua tay: "Nghi thức xã giao miễn đi, Tần Kham, nào, trẫm dẫn ngươi đi xem Báo Phòng, lão cẩu Lưu Cẩn này làm việc nhanh nhẹn, không đến thời gian một năm, Báo Phòng đã ra dáng ra dấp rồi, qua mấy tháng nữa là có thể vào ở, sau này Báo Phòng chính là nhà của trẫm. Đi, trẫm mời ngươi tới nhà làm khách."

Tần Kham cười khổ nói: "Bệ hạ, ngươi cũng quá gấp rồi đó? Thần còn chưa bẩm báo chuyện Thiên Tân Bạch Liên giáo tạo phản với ngài mà."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ngươi làm việc có bao giờ hỏng đâu? Không cần bẩm báo, từ lúc Bạch Liên giáo Bạch Liên giáo tạo phản

tới nay, Chỉ huy sứ của sáu vệ mỗi ngày ba đạo tấu chương gửi thẳng vào thâm cung, trẫm nắm rất rõ việc này."

Tần Kham xấu hổ nói: "Thần hành sự bất lực, chung quy vẫn để ba ngàn phản tặc Bạch Liên giáo chạy mất, chuyện làm không tốt, xin bệ hạ trách phạt."

Chu Hậu Chiếu lắc đầu nói: "Tình hình tình hình trẫm đã biết rồi, Tần Kham, ngươi đã tận sức, phản tặc nhiều như vậy, Thiên Tân lớn như vậy, không thể một lưới bắt hết, ba ngàn phản tặc mà thôi, tỏa vào dân gian đơn giản chỉ như giọt nước vào biển, chẳng dấy lên được bọt sóng, cũng không thành khí gì được, ngươi không cần phải tự trách."

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu cười nói: "Quân báo vào kinh, Lưu Cẩn nói không ít lời hay cho ngươi, đại thần trong triều thích lèm bèm dài dòng, cũng bị Lưu Cẩn áp chế, ngươi ở tiền phương bình định giặc, nội các và lục bộ không hề cản tay ngươi, Lưu Cẩn trong đây cũng xuất lực không nhỏ."

Trong mắt Tần Kham hiện lên một tia dị sắc, từ lúc vào điện tới giờ, Chu Hậu Chiếu chỉ nói vài câu, nhưng hai câu trong đó đều là khen Lưu Cẩn, đây là cố ý hay là vô tâm?

Chu Hậu Chiếu vỗ vỗ tay, hai gã hoạn quan vào điện, trong tay mỗi gã cầm một vò rượu phủ đầy bụi phong cách cổ xưa, sau khi đặt lên án thư thì kính cẩn rời đi.

Chu Hậu Chiếu chỉ vào hai vò rượu trên bàn, cười nói: "Đây là rượu hoa điêu lâu năm của Chiết Giang Thiệu Hưng, nghe nói ủ hơn một trăm năm rồi, lúc trước Thái tổ hoàng đế và Trương Sĩ Thành quyết chiến Giang Nam, nguyên soái Từ Đạt trấn thủ Thiệu Hưng, nghe thấy tin thái tổ đại thắng, Từ nguyên soái mừng rỡ mở đại yến cho tướng sĩ trong thành Thiệu Hưng, sau tiệc thì chôn trăm vò rượu hoa điêu làm kỷ niệm, sau hơn trăm năm thương hải tang điền, một trăm vò rượu được chôn này không ngờ bị hậu nhân quên mất, về sau Lưu Cẩn trong lúc vô ý lật xem tàng thư trong cung mới biết được chuyện này, lại biết ngươi là người Thiệu Hưng, thế là lệnh cho tri phủ địa phương đào trăm vò rượu ngon ra trình tới kinh sư, chỉ có điều năm tháng lâu quá rồi, mỗi vò rượu chỉ còn lại một ít, dồn toàn bộ lại cũng chỉ được hai vò

này."

Tần Kham kinh ngạc nhìn Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu xấu hổ cười nói: "Nhận đi, trẫm không thích rượu, đây là Lưu Cẩn cố ý tặng ngươi."

Tần Kham ngẩn ra một lúc rồi mới thở dài: "Bệ hạ ra sức tuyên truyền cho Lưu Cẩn, hơn nữa bỏ ra vốn lớn như vậy, rốt cuộc là muốn nói gì, xin bệ hạ nói thẳng ra đi."

Nụ cười của Chu Hậu Chiếu chợt tắt, cũng thở dài: "Tần Kham, việc tối hôm qua trẫm không muốn truy cứu đúng sai, ngươi là bằng hữu tốt nhất của trẫm, Lưu Cẩn là người nhà thân cận nhất của trẫm, cả triều trên dưới, trẫm chỉ tín nhiệm các ngươi, trẫm thật lòng hy vọng hai người các ngươi chung sống hòa thuận, phụ tá triều cương cho trẫm, ba người chúng ta hợp lực làm chút đại sự cho các đại thần xem, nhưng... Trẫm nhìn ra được, ngươi và Lưu Cẩn tựa hồ có hiềm khích, đây là điều trẫm không muốn thấy nhất, Tần Kham, ngươi và Lưu Cẩn nếu đấu nhau, trẫm đời này sẽ không khoái hoạt."

Tần Kham cuối cùng cũng minh bạch vì sao Chu Hậu Chiếu hôm nay ở trước mặt hắn không ngừng nhắc tới Lưu Cẩn, hơn nữa cố ý mà như vô tình nói tốt cho Lưu Cẩn, thậm chí còn thay Lưu Cẩn tặng quà cho hắn, trên thực tế Tần Kham rất rõ ràng, với quan hệ của hắn và Lưu Cẩn hiện tại, Lưu Cẩn cho dù tặng quà cho hắn, cũng nên là tặng hắn ba thước vải trắng chứ không phải rượu trăm năm.

Tần Kham có chút buồn cười, cũng có chút cảm khái.

Chương 451: Hầu gia hồi phủ (1)

Địa vị của Lưu Cẩn ở trong lòng Chu Hậu Chiếu hiện tại mà nói thì quả thật là không thể lay động, mười năm tận tâm tận ý hầu hạ cung phụng trong đông cung, Lưu Cẩn đã được Chu Hậu Chiếu coi là người nhà không thể thiếu, mà Tần Kham quen Chu Hậu Chiếu lâu như vậy, từ trước tới giờ dạy hắn rất nhiều, Chu Hậu Chiếu cũng coi Tần Kham là huynh trưởng, Tần Kham và Lưu Cẩn có thể nói là tay phải tay trái của Chu Hậu Chiếu.

Đáng tiếc là, tay phải tay trái lại bất hòa với nhau.

Chuyện này kỳ thật Chu Hậu Chiếu đã sớm nhìn ra rồi, khi hai người ở trước mặt hắn thường nói mâu câu đùa ác với nhau, hoặc là bóng gió nói xấu mấy câu, Chu Hậu Chiếu cũng không ngu, ẩn ý hắn sao không nghe hiểu? Chỉ có điều luôn giả bộ hồ đồ mà thôi.

Cho tới hôm qua Cẩm Y vệ đánh với Tây Hán, đã làm Chu Hậu Chiếu nhận thấy được sự bất hòa của Tần Kham và Lưu Cẩn nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Chu Hậu Chiếu từ trong đáy lòng không muốn hai thần tử thân thiết nhất của mình có mâu thuẫn, điều này đối với hắn mà nói là một chuyện thương tâm cực độ, Chu Hậu Chiếu nhìn ra manh mối, thế nên mới có chuyện giả tên Lưu Cẩn tặng lễ cho Tần Kham, chỉ là để muốn hai người có thể hòa thuận, thoạt nhìn thì vớ vẩn nực cười, thủ pháp cũng có chút non nớt, nhưng về bản tâm, lại mười phần thành tâm thành ý, biểu lộ rõ chân tình.

Tần Kham nghĩ thông suốt những cái này, không khỏi thầm thở dài.

Chu Hậu Chiếu dụng tâm đến khổ như vậy, hắn sao có thể không nể mặt? Lưu Cẩn nếu biết được đương kim hoàng đế duy duy như vậy, nếu hắn có chút lương tâm, nên cảm động đập đầu chết trong ti lễ giám để tạ long của bệ hạ mới đúng.

" Tâm ý của Bệ hạ, thần minh bạch." Tần Kham thở dài thi lễ với Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu vui vẻ mỉm cười: "Ngươi minh bạch là tốt rồi, Tần Kham, trẫm coi ngươi như thủ túc, coi Lưu Cẩn cũng như thủ túc, trẫm thật sự không muốn nhìn thấy các ngươi tương tàn, tương lai trẫm còn muốn uy phục man di tứ phương, làm võ hoàng đế mở mang bờ cõi, hai người các ngươi kính nhau giúp nhau thân ái hòa thuận, trẫm mới có thể vô ưu được."

Tần Kham nghiêm túc nói: "Bệ hạ chí hướng cao xa, thần thay xã tắc Đại Minh cám ơn. Về phần giữa thần và Lưu công công, bệ hạ chớ có lo lắng, thần nhất định sẽ tương thân tương ái, không rời không bỏ, sơn vô lăng thiên địa hợp với Lưu công công, chính là dám..."

"Ặc... cái này, cũng không cần nói quá lời như vậy, tương thân tương ái tới dương thọ của Lưu Cẩn là được rồi, khi sơn vô lăng thiên địa hợp ngươi nên làm gì thì cứ làm đi."

Quân thần hai người nhìn nhau cười ha ha.

"Tần Kham, lần này tới Thiên Tân tiêu diệt có chuyện gì thú vị? Nói ra nghe đi." Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng nói.

Tần Kham tìm từ một lát, liền chậm rãi kể lại những gì xảy ra trong chuyến đi tới Thiên Tân, từ vào thành bí mật thương lượng với Trần Hùng giữ lại lương, đến âm thầm lập bẫy phục kích phản tặc Bạch Liên giáo, rồi tới quen nữ thần y Thiên Tân Đường Tử Hòa, cùng với kinh biến trên thọ yến của Thiên Tân vệ Chỉ huy sứ Lương Thắng, bức phản phản tặc Bạch Liên giáo ẩn mình trong Thiên Tân tam vệ phải lộ nguyên hình, rồi tới điều đại quân bao vây tiễu trừ, thậm chí ngay cả bị tập kích ngoài thành Thiên Tân, cùng với giám sát ngự sử trên đường hồi kinh bị đại pháo bắn cho tan xương nát thịt, tất cả mọi chuyện, Tần Kham đều kể với Chu Hậu Chiếu.

Đương nhiên, việc nửa đường bị phục kích Tần Kham giữ lại, không nói ra, hơn nữa chút ám muội kiều diễm với Đường Tử Hòa lúc ở Thiên Tân Tần Kham cũng không nhắc tới một chữ.

Tình cảm ám muội với nữ tử tất nhiên là một chuyện phong lưu, nhưng mà bất luận như thế nào thì phong lưu vẫn phải có điểm mấu chốt, thân phận của Đường Tử Hòa chung quy vẫn là đầu lĩnh phản tặc, nếu để Chu Hậu Chiếu biết thần tử mình coi như thủ tục không ngờ đầu mày cuối mặt với một nữ phản tặc, chỉ sợ tâm tình sẽ không thoải mái.

Chu Hậu Chiếu nghe mà hai mắng càng lúc càng sáng, nghe tới cuối cùng, Chu Hậu Chiếu thở dài, vừa ghen ghét lại vừa đố kỵ nhìn Tần Kham: "Ngươi lúc còn sống được phấn khích như vậy, đi đâu cũng gặp được nhiều chuyện vừa mạo hiểm vừa thú vị đến thế, không giống như trẫm cả ngày bị nhốt ở trong hoàng cung lạnh lẽo vô tình, mỗi ngày không thể không đối mặt với đám đại thần chỉ biết xoi mói chỉ trích, còn cả khuôn mặt so với người chết còn khó coi hơn của hoàng hậu.... Trẫm khi nào mới có thể dẫn đại quân xuất chinh, bắc đánh Thát tử nam bình giặc Oa, trong thiên quân vạn mã lấy thủ cấp của tướng địch."

"Bệ hạ xuân thu đang thịnh, nhất định sẽ có cơ hội xuất chinh." Tần Kham cười cười, bỗng nhiên nói: "Bệ hạ, thần có điều muốn xin."

"Chuyện gì?"

Tần Kham từ trong ngực lấy ra một đạo tấu chương, hai tay trình cho Chu Hậu Chiếu.

"Cái thần xin ở trong tấu chương này, xin bệ hạ ngự lãm."

Chu Hậu Chiếu cầm tấu chương mở ra, nhìn mấy dòng đầu liền ngạc nhiên nói: "Tấu xin triều đình đại xây dựng Thiên Tân?"

"Đúng vậy."

Chu Hậu Chiếu đã làm hoàng đế hơn một năm cũng không phải là làm vô ích, nhíu mày suy tư một lát rồi nói: "Thiên Tân mặc dù ở ven biển, nhưng đối với Đại Minh ta mà nói, chỉ là nơi trung chuyển của vận lương bằng thủy đạo và sản xuất muối mà thôi, nếu nói tới phồn hoa, cách Thiên Tân hơn hai trăm dặm chính là kinh sư, việc gì phải rầm rộ xây dựng Thiên Tân?"

"Bệ hạ, Thiên Tân không chỉ là nơi trung chuyển vận lương bằng thủy đạo và sản xuất muối, Thiên Tân ven Bột Hải, lại là tấm chắn của kinh sư, hàng hóa từ nam chí bắc đều phải qua đây, một đạo tấm chắn cuối cùng của kinh sư cũng ở đây, năm đó hoàng đế Vĩnh Lạc thay trời Tĩnh Nan, Thiên Tân chính là nơi khởi binh rồng vươn mình, là độ khẩu cho thiên tử, cho nên hoàng đế Vĩnh Lạc mới đặt tên là 'Thiên Tân', song thần lần này phụng chỉ tuần Thiên Tân, lại phát hiện Thiên Tân khắp nơi rách nát, tường thành một nửa vẫn là dùng đất nện đắp thành, tường cao chỉ có ba trượng, một mũi nỏ mạnh là có thể xuyên thủng, bách tính trong thành cơm ăn không no, áo mặc không ấm, hàng hóa nam bắc chất hàng là vận thẳng tới các châu phủ huyện Bắc Trực Đãi, không dừng lại ở Thiên Tân, lãng phí một cái thành tuyệt hảo hưng thương phú dân này."

" Tấm chắn tuyệt hảo Như vậy, nhưng Đại Minh ta lại không hề coi trọng nó, khiến thần có chút kinh ngạc, bệ hạ thử nghĩ mà xem, hiện giờ vùng duyên hải đông nam không yên, thường có giặc Oa cướp bóc giết người, mà thành Thiên Tân lại ở ven biển, phòng thành lại bê bết như vậy, giặc Oa nếu lên bờ ở Thiên Tân, đánh chiếm thành này không hề khó khăn, khi đó tấm chắn của Đại Minh ta sẽ dễ dàng bị giặc cỏ chiếm lấy, hoàng uy hiển hách của Đại Minh ở đâu? Mặt mũi biết để đâu? Bệ hạ thử nghĩ mà xem, nếu tương lai có nguyên nhân không lường trước được, kinh sư thiếu lương thiếu vải thiếu sắt thiếu muối, một thành lớn với trăm vạn dân đối mặt với những nguy cơ này thì phải giải quyết như thế nào? Chỉ có hạ lệnh khẩn cấp triệu tập vật dân sinh của thành trì xung quanh kinh sư để làm yên ổn lòng dân hoàng đô, mà Thiên Tân nếu trở nên phồn vinh, quan thương sung túc, thương nhân thịnh hành, hàng hóa đầy đủ, cho dù kinh sư có nguy cơ đột phát gì, một đạo thánh chỉ của bệ hạ, vật chất kinh sư thiếu đều có thể được bổ túc khẩn cấp từ Thiên Tân, hơn nữa sáng đi chiều đến, dùng thời gian ngắn nhất để ổn định dân tâm đang khủng hoảng."

Chu Hậu Chiếu càng nghe càng nghiêm túc, mặt dần lộ ra vẻ đăm chiêu: "Thiên Tân không ngờ trọng yếu như vậy sao?"

"Đúng vậy, bệ hạ, nếu xây dựng tốt nó, bất kể thương gia hay là binh gia, đều là nơi tất phải tranh, thần sau khi tự mình xem qua Thiên Tân thì luôn cảm thấy lạ, thành trì trọng yếu như vậy vì sao

các đại thần triều đình cho tới bây giờ vẫn không có ai đề cập tới xây dựng nó, coi trọng nó?"

Chu Hậu Chiếu trầm mặc một lát rồi thở dài: "Người trên Triều đường, chỉ biết ngồi trước bàn, bao gồm cả trẫm ở trong, Đại Minh mọi người nhìn thấy đều là Đại Minh trong bản tấu, đối với mọi người mà nói, Đại Minh không phải là một vùng đất, không phải một đám bách tính, cũng không phải là từng tòa thành trì, mà là một chữ vuông, chỉ vậy mà thôi. Tần Kham, cũng chỉ có ngươi, thực sự để chấn hưng xã tắc, nước giàu binh mạnh ở trong lòng, coi đây là chí hướng để dốc sức mà làm."

Tần Kham chắp tay, nói: "Thần chỉ tận hết bổn phận của mình mà thôi."

Nói tới đây, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đều trầm mặc, quân thần hai người nhìn nhau không nói gì, nhưng tâm tình của mọi người lại rất trầm trọng.

Hai người đều minh bạch, đạo tấu chương này của Tần Kham nếu đem ra kim điện triều đường thảo luận, tất nhiên sẽ bị nước miếng của các đại thần dìm cho chết đuối, với hai thân phận của Tần Kham, một là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, một là Sơn Âm Hầu, nhìn thì phong quang hiển hách, kì thực lại không có quyền thảo luận chính sự, tất cả quyền lực của Tần Kham toàn nhờ vào sự sủng tín cá nhân của Chu Hậu Chiếu, nhưng đại sự triều chính vẫn do tập đoàn quan văn nắm giữ, với nhân duyên không được quan văn vừa mắt của Tần Kham, chủ trương chính trị của hắn đưa ra triều đường chỉ tổ đổi lấy sự trào phúng thậm chí với hạch tội của cả sảnh đường.

Chương 451: Hầu gia hồi phủ (2)

Cho nên tấu chương của Tần Kham tuy rằng đến trong tay Chu Hậu Chiếu, nhưng kỳ thật tác dụng cũng không lớn, Chu Hậu Chiếu có đồng ý mà các đại thần nếu không đáp ứng thì cũng chẳng được gì, cho dù mạnh mẽ hạ thánh chỉ, nội các cũng sẽ bị áp lực của các đại thần phong bế, thông chính ti cũng sẽ không đem thánh chỉ ra ban hành thiên hạ, các đại thần không gật đầu, thánh chỉ chỉ là một tờ giấy trắng không hề có ý nghĩa.

Quân thần đều rất rõ ràng điểm này, cho nên không khí trong điện rất thấp.

Trầm mặc hồi lâu, Chu Hậu Chiếu buồn bã thở dài: "Tần Kham, trẫm phát giác bản thân mình làm hoàng đế càng lúc càng không có ý nghĩa, Hiến đế thời Hán mạt chắc cũng như trẫm nhỉ? Nói là phú hữu thiên hạ, kì thực cũng chỉ có một tòa hoàng cung."

"Bệ hạ nói quá lời rồi, triều đường Đại Minh thần quyền mặc dù thịnh, nhưng lại không có Tào Tháo." Tần Kham nói một câu công bằng.

Chu Hậu Chiếu gật gật đầu, ủ ê nói: "Tấu chương của ngươi trẫm nhận, trẫm cũng đồng ý với chủ trương của ngươi, đáng tiếc chi phí quá lớn, hiện giờ quốc khố trống rỗng, đại thần chỉ biết tham quyền kiếm lời, tấu chương giao cho nội các e là không thể thông qua."

"Bệ hạ sao không đem việc này giao cho Lưu công công làm? Nếu hắn làm hắn thì bắt hắn đập đầu vào tường mà chết để tạ lỗi với thiên hạ." Tần Kham rất không có hảo ý đề nghị.

Chu Hậu Chiếu ngây người một lát, vẻ mặt càng buồn bã: "Tần Kham, ngươi vừa rồi đã nói sơn vô lăng, thiên địa hợp, còn dám cùng chết với Lưu công công...."

"Bệ hạ, tử vong bất ngờ không tính."

Tần Kham ra khỏi hoàng cung thì đã là buổi chiều, Chu Hậu Chiếu ở trong cung ban thưởng ngự, quân thần hai người cùng nhau ăn bữa cơm rồi Tần Kham mới cáo lui.

Tấu chương Xây dựng Thiên Tân đã trình lên rồi, Chu Hậu Chiếu cũng đã xem qua rồi, nhưng độ khó thực hành chuyện này quá lớn, e là rất khó thông qua, trừ nguyên nhân nhân phẩm ở trong triều của Tần Kham ra, nguyên nhân là lớn hơn là xây dựng một tòa thành trì hao phí quá lớn, hiện giờ quốc khố Đại Minh một năm thu được ba trăm vạn lượng, ba trăm vạn lượng này phải trả bổng lộc cho quan viên, xây dựng đê điều, phát quân lương, còn phải chuẩn bị một bộ phận rất lớn bị quan viên ngấm ngầm tham ô.

Cho nên hiện giờ Đại Minh trên quân sự đối ngoại có chút yếu đuối, không chỉ là nguyên nhân sĩ khí và chiến thuật chiến lực, nguyên nhân kinh tế cản trở còn quan trọng hơn, bởi vì quốc khố Đại Minh thực sự không gánh nổi một trận đánh lớn, một khi đội ngũ áp dụng trạng thái chủ động tấn công, mấy chục vạn tướng sĩ người ăn ngựa ăn, kẻ địch là nghèo khổ khốn cùng có tiếng, không có nước béo, cho dù là đánh một trận thắng lớn thì đối với Đại Minh mà nói kỳ thật vẫn là một vụ làm ăn lỗ vốn.

Ví dụ như một thượng sống trong ấm no chém giết một tên ăn mày ở ven đường, bất kể thắng hay thua thì có được lợi ích gì chứ? Huống chi còn phải gánh vác mạo hiểm chẳng may bị tên ăn mày đánh lại cho một trận, loại chuyện này đổi lại là bất kỳ một người thần kih bình thường nào cũng đều sẽ không làm, cho nên cho dù ăn mày xin cơm chạy tới nhà, thậm chí ăn mày tay chân không sạch sẽ thỉnh thoảng chạy đến nhà hán tử thỉnh thưởng trộm chút đồ, hán tử cũng phải nhịn, nguyên nhân rất đơn giản, kẻ đi giày sợ thằng đi đất.

Ngay cả đánh trận cũng không nổi, vô duyên vô cớ tiêu phí một khoản tiền lớn để xây dựng một tòa thành trì, đối với quan viên Đại Minh mà nói càng không có ý nghĩa, chút tiền ấy chẳng thà tiết kiệm để bỏ vào túi riêng của các vị đại nhân còn hơn.

Vừa nghĩ tới hiện trạng triều đường hiện giờ, Tần Kham không khỏi thở dài.

Ngửng đầu nhìn bầu trời bao la, trong mắt Tần Kham hiện lên một

tia bất đắc dĩ.

Từng đáp ứng Đường Tử Hòa, sẽ xây dựng tốt Thiên Tân, nhưng hiện tại...

Tần Kham thở dài hồi lâu, ra sức xoa xoa mặt, tinh thần lại khôi phục bình thường.

Rồi sẽ nghĩ ra biện pháp, hôm nay trình tấu chương cho Chu Hậu Chiếu, bất luận thành hay không thày, ít nhất thì cũng bước được bước đầu tiên, có bước đầu tiên thì sẽ có bước thứ hai, thứ ba.

Chỉ cần không tuyệt vọng, mộng tưởng luôn sẽ có một đường sinh cơ.

Ra khỏi cửa cung, đám người Lý Nhị Thường Phượng đã chờ trước cửa Thừa Thiên.

Tâm Tần Kham bỗng nhiên trở nên nóng như có lửa đốt.

Tối hôm qua sau khi hồi kinh vào thành bận giết người phóng hỏa, hôm nay tảo triều lại cùng đấu trí so dũng khí với Lưu Cẩn và các quan, bận tới giờ vẫn chưa về nhà, rời nhà mấy tháng, hai vị kiều thê trong nhà vẫn đang kiễng chân chờ hắn.

Cảm giác ấm áp xộc lên trong lòng, khóe miệng Tần Kham bất giác nở nụ cười.

Không biết Đỗ Yên tính tình nóng nảy ở nhà liệu còn thường vênh mặt làm ra vẻ cáo mệnh phu nhân nữa không? Kim Liễu mang thai đã gần tám tháng rồi, không lâu nữa là lâm bồn, không biết bụng to tới thế nào rồi?

Trong nhà còn có hai vị tiểu la lị, tính toán ngày tháng, năm nay sắp mười sáu rồi, cũng nên nuốt họ vào bụng rồi, hai nha đầu ở hầu phủ học nhiều, cái gì cũng thấy rồi, chỉ độc có chưa được hưởng tư vị của chuyện sướng nhất trong cuộc sống, đây là Tần lão thất trách.

Trong đầu tự dưng hiện lên khuôn mặt tuyệt sắc nhưng lạnh lùng đó của Đường Tử Hòa, nếu ngày nào đó thu nạp nàng ta vào hầu phủ, với tính tình nóng nảy của Đỗ Yên, sẽ chặt Đường Tử Hòa ra

làm thành hai nồi thịt nướng, hay là Đường Tử Hòa sẽ hạ độc giết chết hai vị phu nhân của Tần gia để thuận lợi trở thành chính thất Hầu gia đời mới?

Khóe miệng Tần Kham cong lên, tiếp theo thì thở dài ảm đạm.

Nếu nàng ta không phải phản tặc thì tốt quá, thành thành thật thật làm vợ người ta, ở trong hậu viện vì tranh thủ tình cảm mà lục đục với các thê thiếp khác, đánh tới đầu rơi máu chảy thậm chí tóc tai bù xù chanh chua chửi đổng, những cảnh này ấm áp cảm động cỡ nào, nếu thật sự thích kích thích thì có thể chơi nhảy dù, hà tất cứ phải đi tạo phản làm gì.

Thuận tay cầm dây cương Lý Nhị đưa cho, Tần Kham lên ngựa, lắc đầu xua đi những suy nghĩ mạc danh kỳ diệu, hai chân kẹp khẽ bụng ngựa, một đám thị vệ vây quanh hắn ra khỏi thành về thẳng Hầu phủ.

Phủ Sơn Âm Hầu vẫn bình tĩnh như trước kia, từ khi biết Hầu gia sắp về nhà, bắt đầu từ hôm qua hầu phủ trên dưới liền quét dọn hết lần này tới lần khác, hai nha đầu Liên Tinh dùng thân phận quản sự nha hoàn của hầu phủ đi kiểm tra vệ sinh khắp nơi, nhị nữ nghiêm mặt như người lớn, thấy chỗ nào không hài lòng liền gọi hạ nhân tới, hai tay chống nạnh răn dạy nửa ngày, bộ dạng uy nghiêm cực kỳ giống sắc mặt của Tần lão gia khi đứng trước mặt thuộc hạ.

Các thị vệ vây quanh Tần Kham đi tới cửa nhà của hầu phủ, liền thấy Đỗ Yên và Kim Liễu dẫn đầu, trước cửa hầu phủ là một đống người đứng, Tần Kham vừa xuống ngựa liền có gã sai vặt ân cần nhận lấy dây cương, quản gia dẫn hạ nhân đều quỳ xuống, đồng thanh nói: "Cung nghênh Hầu gia hồi phủ."

Ngay cả Đỗ Yên xưa nay khinh thường lễ số cũng mím môi, nửa quỳ cúi mình chào Tần Kham.

Tần Kham cười ha ha, cũng chẳng ngại ánh mắt của người ngoài, tiến lên hai bước đỡ Đỗ Yên, không nói năng gì ôm eo nàng ta quay một vòng, rồi mới lưu luyến để nàng ta xuống trong tiếng quát vừa thẹn vừa mừng.

Lão quản gia rất truyền thống, thấy lão gia va phu nhân ở ngoài cửa lớn hầu phủ ôm ôm ấp ấp thì rất mất thể thống, truyền ra thì thật mất mặt, thế là ho khan vài tiếng thật to, quay đầu lườm bọn hạ nhân một cái, phất tay đuổi hạ nhân ra xa.

"Tướng công càng lúc càng điên rồi, để bọn hạ nhân thấy thì còn ra thể thống gì." Đỗ Yên đỏ mặt rúc trong lòng Tần Kham, không nhẹ không nặng đấm hắn mấy quyền.

" Lão bà của mình, muốn ôm thế nào thì ôm, việc gì phải bận tâm người ngoài nhìn thấy thì sao." Tần Kham cười ha ha mấy tiếng, ánh mắt nhìn sang trái sang phải, không khỏi kinh ngạc, trầm giọng nói: "Kim Liễu đâu? Nàng ta sao không ra đón ta? Liệu có phải bị mẫu thân của nàng ném xuống giếng rồi không?"

Đỗ Yên tức giận đánh hắn mấy đấm, cả giận nói: "Bảo mẹ ta ném chàng xuống giếng ấy! Nói linh tinh gì đó, bụng Kim Liễu càng lúc càng lớn, ngại ra khỏi hậu viện."

Tần Kham lúc này mới thở phào, nghĩ lại cũng thấy mình lo vớ vẩn, nhạc mẫu nhiều năm như vậy không cho Đỗ gia hương hỏa, theo logic bình thường mà nói thì cũng nên là lão trượng nhân ném nhạc mẫu nương xuống giếng mới đúng, nào đến lượt nhạc mẫu nương ném Kim Liễu, trình tự hiển nhiên rất không đúng.

Hai vợ chồng đứng ở cửa nói chuyện một lúc, sự chú ý của Đỗ Yên rất nhanh được di dời, ra khỏi lòng Tần Kham, xoay người nhìn ra sau hắn một lúc, thậm chí ngay cả thị vệ của hắn cũng không buông tha, ánh mắt sắc bén đảo qua từng người, các thị vệ bị nhìn chằm chằm tới da đầu run lên vẫn không thể không cười bồi.

"Tướng công, lần này về nhà ngươi không ngờ không dẫn theo nữ nhân?" Đỗ Yên ngạc nhiên nói ngạc nhiên nói.

Tần Kham ngây ra, nói: "Vì sao phải dẫn nữ nhân về?"

"Mỗi lần ngươi xuất môn luôn sẽ dẫn nữ nhân về, điều nhiệm Nam Kinh thì dẫn Liên Nguyệt Liên Tinh về, ở trong kinh thành giết phiên tử Đông Hán về thì dẫn Kim Liễu về, đi tuần Liêu Đông thì dẫn một Tháp Na về, lần này vì sao lại tay không mà về?"

Tần Kham lẩm bẩm nói: "Không nói thì không phát hiện ra, thì ra ta lại có thói quen tốt như vậy."

"Tướng công lần này thực sự không mang nữ nhân về à?"

Tần Kham trầm ngâm một lát, bỗng nhiên quay đầu đi ra ngoài.

Đỗ Yên quýnh lên: "Tướng công lại muốn đi đâu?"

"Nương tử hiểu rõ đại nghĩa như vậy, ta nếu không mang nữ nhân về thì không phải làm nàng thất vọng sao? Chờ tý, ta giờ ra ngoài tìm một người về."

Chương 452: Thăm hỏi Đinh Thuận

Hầu gia hồi phủ là sự kiện lớn, trong phủ trên dưới đều vui sướng, Tần Kham đi vào hậu viện thì thấy Kim Liễu mắt rưng rưng, đứng sau cửa si ngốc nhìn hắn, sau đó gian nan cất bước, tựa hồ muốn chạy tới Tần Kham.

Tần Kham giật mình vội vàng bước nhanh tới đỡ nàng ta, Kim Liễu ngã vào lòng hắn, hô khẽ một tiếng "Tướng công" rồi nước mắt rơi lã chã.

Tần Kham nhẹ nhàng xoa bụng bầu của Kim Liễu, trong mắt hiện lên vẻ ôn nhu nồng đậm, trong bụng nàng ta mang cốt nhục của mình, nó và nàng ta chính là ký thác đầu tiên của mình ở thế giới này, là dấu vết đầu tiên chứng minh sự tồn tại của bản thân.

"Đứa bé có ngoan không?" Tần Kham vỗ về bụng Kim Liễu. Nhẹ nhàng hôn một cái.

Người Kim Liễu hơi mập ra, trên mặt lại phơi phới ánh sáng thánh khiết của người mẹ.

"Nó rất ngoan, có điều thỉnh thoảng lại đá nhẹ thiếp mấy cái." Kim Liễu cười hạnh phúc.

Tần Kham có một loại cảm động của người mới làm cha lần đầu, ngồi xổm xuống nhìn bụng, nhẹ giọng nỉ non: "Con à, vì con, ta đã bớt giết người đi rồi đó."

Kim Liễu ngây ra một lúc, tiếp theo nước mắt như chuỗi trân châu tí tách rơi.

Lời nói đầy sát khí sắt thep lại ký thác tình cha nồng đậm, nó so với lời ngon tiếng ngọt còn dễ nghe hơn, đây là lời nói xuất phát từ phụ thân.

Tiệc tối đón gió tẩy trần cho gia chủ tất nhiên cực kỳ long trọng,

chủ mẫu hầu phủ dưới sự cao hứng thưởng lớn cho hạ nhân, sau đó thì bày tiệc ở phòng chính hậu viện.

Ba Vợ chồng cộng với hai tỷ muội Liên Nguyệt Liên Tinh hầu rượu, một bữa yến hội yến hội tới nam nữ chủ nhân đều vui, Liên Nguyệt Liên Tinh tuân thủ nghiêm bổn phận của nha hoàn, các nàng từ Nam Kinh đã bắt đầu đi theo Tần Kham, trong phủ trừ hai vị phu nhân ra thì được sủng ái nhất chính là các nàng, trước kia khi tuổi òn bé Tần Kham thích đem các nàng một trái một phái ôm trên đùi, sau khi tuổi lớn hơn một chút thì Tần lão gia vô lương thường xuyên kéo các nàng vào sương phòng đóng cửa lại. Bên trong làm gì thì người ngoài không thể biết, nhưng từ bộ dạng đỏ ửng ướt át của nhị nữ sau khi xuất môn cho thấy, Tần lão gia khẳng định không làm chuyện gì tốt với họ, trừ hồng hoàn của nhị nữ chưa hái ra thì chuyện nam nữ nên làm đều đã làm rồi.

Gia yến của Hầu phủ hoà thuận vui vẻ. Lúc cả nhà đang vui, Đỗ Yên thân là chủ mẫu nhìn trên tiệc chỉ có nam chủ nhân và hai vị phu nhân, lại nghĩ tới gia đình quan lại đại hộ khi mở gia yến đều là mấy cái bàn lớn, nam đinh thịnh vượng, chi nhiều lá lắm, mà gia yến của phủ quốc hầu đường đường thế tập lại chỉ có đìu hiu ba người. Đem so sánh thì thực sự là hết sức thê lương.

Tới cuối Yến hội, Đỗ Yên không khỏi có chút ảm đạm, thân là chủ mẫu của hầu phủ, khiến hầu phủ nam đinh thịnh vượng là trách nhiệm và nghĩa vụ của nàng ta, nếu không nếu không thì chính là thất trách nghiêm trọng, bất luận nam đinh có phải chính thất đẻ ra hay không, Chỉ cần là cốt nhục của Tần gia là tốt rồi, bằng không hàng năm bái tế từ đường Tần gia, bảo chủ mẫu như nàng ta còn mặt mũi nào mà ngẩng đầu nhìn bài vị của liệt tổ liệt tông Tần gia?

Ánh mắt phức tạp liếc bụng Kim Liễu một cái, Đỗ Yên không khỏi sinh ra cảm giác áy náy, vốn thầm cầu nguyện Kim Liễu lâm bồn sinh con gái, hiện tại nghĩ đến thấy thực sự là ích kỷ quá mức, trong bụng bản thân nàng ta chậm chạp không thấy động tĩnh. Chẳng lẽ liền để mặc cho hương khói của Tần gia đứt đoạn sao?

Bắt đầu từ Đêm nay, hay là thầm cầu nguyện cho Kim Liễu sinh nam đinh đi.

Đỗ Yên quyết định ngày mai lại tới Báo Ân tự quyên một ngàn lượng, cầu nguyện đứng đắn, Bồ Tát cầm tiền rồi thì phải phục vụ cho nguyện vọng của nàng ta. Nếu không thì đốt mẹ nó cái miếu rách đó.

Ba Vợ chồng tắm rửa rồi đi ngủ, Tần Kham ăn xương biết vị, lại yêu cầu ba người cùng chung giường, tướng công vất vả lắm mới trở về nhà, hai vị tất nhiên ngàn y bách thuận, cho dù trong lòng xấu hổ vạn phần. Nhưng cũng nửa chối từ nửa nghe theo. Ban đêm phù dung màn phấn lay động rung rinh, cũng không biết là ba vợ chồng làm bao nhiêu chuyện.

Ngày hôm sau không tới Bắc trấn phủ ti, ở nhà cùng thê tử hưởng thụ những ngọt ngào hiếm có, sau khi tảo triều kết thúc, một Cẩm y Giáo úy tới cửa, bẩm báo kết quả sau đình nghị của nội các và ti lễ giám với Tần Kham.

Lưu Cẩn ra sức chủ trương, Tiêu Phương đồng ý tán thành, Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa từ chối cho ý kiến, hạ quyết định trừng phạt Tần Kham, kết quả không ngờ chỉ phạt Tần Kham một năm bổng lộc.

Tần Kham lại cảm nhận được Lưu Cẩn hiện giờ trên triều đường lấy thúng úp voi như thế nào, giết mấy trăm phiên tử Tây Hán, đốt vô số nhà cửa của Tây Hán, sự kiện nghiêm trọng cuối cùng không ngờ chỉ một câu nhẹ nhàng phạt lương là chấm dứt.

Giáo úy bẩm báo, sau khi có kết quả đình nghị, vô số đại thần kinh ngạc không dám không dám tin, một đám ngôn quan thất vọng đến cực điểm sau khi tan triều tụ tập trước Thừa Thiên môn, mắng to Lưu Cẩn bất công, mắng nội các yếu đuối, mắng hoàng đế ngu ngốc, trong triều quyền thần cấu kết, triều cương bại hoại bất trị vân vân, thái độ trào dâng, thực sự có thể nói là cảm thiên động địa.

Lưu công công không sợ trò này, không lâu sau trong cung liền có một đám hổ lang lao ra, không nói hai lời bắt mấy tên ngôn quan gây chuyện hăng nhất đi, trong cung truyền ra tin tức, mấy tên đã bị trượng tễ ở ngọ môn.

Các đại thần sợ rồi, giận cũng được mà buồn cũng được, tính

mạng của mình ra khiêu chiến cực hạn sinh tồn nữa. Sau khi đứng ngây đơ ở trước mấy tiếng bi thương, đều ai về nhà nấy nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ.

Phương thức đối đãi với đại thần của Lưu Cẩn đơn giản thô bạo như vậy, nhưng không thể không thừa nhận, loại đơn giản thô bạo này rất hữu. Tần Kham nếu học theo Lưu công công tâm ngoan thủ lạt hơn một chút, có lẽ cũng có thể được giải quyết dễ dàng.

Lúc Giữa trưa, lại có một đại đương đầu Tây Hán đăng môn, đại đương đầu sắc mặt tái nhợt, ngồi ở tiền đường hầu phủ mà cả người run cầm cập, bộ dạng tuyệt vọng thê lương giống như đang chịu thẩm tra ở điện Diêm La, đêm trước Tần Kham đại khai sát giới với Tây Hán, vị đại đương đầu cũng có mặt, đương nhiên, hắn thuộc về loại may mắn, Cẩm Y vệ vừa động đao với Tây Hán, hắn liền nhân lúc trời tối trèo tường bỏ chạy.

Hiện giờ bất luận người của Đông Hán hay là Tây Hán đều có chứng khủng hoảng nghiêm trọng, nếu không phải bất đắc dĩ, chẳng ai ngại mệnh dài chủ động tới gặp vị hung thần này, đại đương đầu là phụng lệnh của Lưu Cẩn, rất hàm súc thay Lưu công công biểu đạt một ý tứ, nội các và ti lễ giám lệnh phạt, Lưu công công ra sức áp chế dị nghị của mọi người, cái này gọi là bánh ít đi, bánh quy lại, Tần Hầu gia liệu cũng nên trả Võ Hỗ cho Lưu công công?

Tần Kham rất thống khoái đáp ứng đại đương đầu.

Mọi người trong lòng biết đều hiểu rõ, đây vốn là một cuộc giao dịch chính trị, Võ Hỗ nếu còn sống, Tần Kham tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này để chơi chết Lưu Cẩn, nhưng mà trên thực tế Võ Hỗ trong trận chiến phục kích ngoài thành Thiên Tân đã bị Cẩm Y vệ giết rồi, chỉ còn lại một cái đầu không dùng được, con bài chưa lật của Tần Kham thực sự là quá yếu ớt, nếu Lưu Cẩn đã nói được làm được Tần Kham có bám lấy cũng không ý nghĩa gì.

Đầu của Võ Hỗ được giao cho đại đương đầu chuyển tới cho Lưu Cẩn. Lưu Cẩn tìm hành gia của Tây Hán xem qua, phát hiện cái đầu này kỳ thật đã chết rất nhiều ngày rồi, Lưu Cẩn lập tức phát hiện mình đã mắc mưu, Tần Kham đại sát Tây Hán, trên kim điện Lưu Cẩn lại không thể không phối hợp một đáp một xướng với

hắn. Bị người ta tát vào mặt còn phải cười theo, thậm chí còn phải vận dụng quyền lực bấm bụng áp chế chuyện này xuống, ai ngờ cuối cùng mới phát giác cái gọi là nhược điểm này kỳ thật căn bản không tồn tại.

Nghe nói ngày đó trong ti lễ giám điện thiểm lôi minh, Lưu công công lửa giận ngút trời, ném vỡ rất nhiều chai lọ, các tiểu hoạn quan nghe thấy trong phòng Lưu công công chốc chốc lại rít gào đầy bi phẫn rồi chốc chốc lại thấp giọng nức nở đầy ủy khuất.

Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Tần Kham vào thành tới thăm Đinh Thuận.

Khi tra bắt Thiên Tân Bạch Liên giáo Đinh Thuận ăn quả đắng, thiếu chút nữa thì đi đời nhà ma, khi được người ta khiêng về kinh thì cả người đầy là máu, lúc ấy Tần Kham thực sự cho rằng hắn đã chết rồi, người này mạng lớn, sau khi tĩnh dưỡng mấy tháng thì sức khỏe cũng tốt lên.

Khi Tần Kham đăng môn, Đinh Thuận đang đi chậm ở tiền viện, thương gân động cốt một trăm ngày, huống chi còn bị người ta một đao đâm vào bụng suýt nữa thì chết. Nhìn khí sắc của Đinh Thuận vẫn có chút tái nhợt, cũng may là đã có thể đi lại tự nhiên.

Thấy Tần Kham đăng môn, Đinh Thuận ngây ra một lúc, tiếp theo thì vạn phần đi tới thi lễ với Tần Kham.

Hai người là sinh tử hoạn nạn, Không cần phải khách sáo, Tần Kham quan sát Đinh Thuận từ trên xuống dưới một hồi, vỗ vai hắn nói: "Không tồi, sức khỏe đã khôi phục tới đi lại được, tĩnh dưỡng thêm là gần như có thể bình phục hoàn toàn."

Trong mắt Đinh Thuận ánh lệ, hổ thẹn nói: "Thuộc hạ cô phụ sự tín nhiệm của Hầu gia, làm hỏng việc, hại Hầu gia phải tự mình tới Thiên Tân tiễu trừ Bạch Liên giáo, còn bị tiểu nhân ác độc ám toán, thuộc hạ vô năng."

Tần Kham cười nói: "Chuyện này không trách ngươi. Bạch Liên giáo quả nhiên là xảo quyệt tàn nhẫn, lần này ở Thiên Tân ngay cả ta cũng thiếu chút nữa trúng bẫy chúng, ngươi bị làm cho nửa chết nửa sống cũng là rất bình thường. Ngươi dưỡng thương cho tốt đi,

thuốc đại phu khê phải uống đúng hạn, sức khỏe tốt rồi thì tiếp tục vượt lửa quá sông cho ta."

Đinh Thuận nhếch miệng cười nói: "Vâng, Hầu gia, sức khỏe của thuộc hạ đã tốt hoàn toàn rồi, hiện tại đã có thể vượt lửa quá sông cho Hầu gia. Thuốc đại phu kê quá vượt qua lẽ thường, mua về rồi phát hiện chất còn cao hơn núi, hắn là cho gia sức ăn à, cảm thấy đại phu này chắc là loại hàng xem mạng người như cỏ rác, dứt khoát một cước đá hắn bay ra khỏi cửa."

Tần Kham thở dài, người dưới mình trừ Nghiêm Tung ra thì chẳng có kẻ nào tư văn cả, mỗi lần nhìn thấy đám thuộc hạ Đinh Thuận này, luôn cảm thấy mình như vào Lương Sơn tụ nghĩa sảnh, sau đó là một đám hán tử thô bỉ ôm quyền đồng thanh gọi mình "Tần Kham ca ca."

Tần Kham tới khiến Đinh Thuận có chút cảm động, sau khi dẫn Tần Kham vào nội đường ngồi, hai người nói chuyện phiếm mấy câu, Đinh Thuận bỗng nhiên nhớ tới gì đó, giống như tranh công nói: "Hầu gia, thuộc hạ trong mấy ngày dưỡng thương cũng không nhàn rỗi."

Tần Kham cảm thấy rất an ủi: "Dốc lòng đọc sách định thi tiến sĩ à?"

"Ặc, thế thì không phải." Mặt Đinh Thuận đỏ lên, lập tức bĩu môi khinh thường.

Từ góc độ bĩu môi rất khoa trương của hắn có thể nhìn ra được, trông cậy vào tên gia hỏa thô bỉ này đọc sách quả thực so với hy vọng Lưu Cẩn mọc lại chim thì còn khó hơn.

"Hầu gia lần trước tuần thú Liêu Đông, để đối phó với Lý Cảo không phải đã đào cả mộ tổ nhà hắn lên sao."

Tần Kham mặt trầm xuống: "Nói bậy! Ai đào mộ tổ nhà hắn? Rõ ràng là tổ tông Lý gia nhà hắn không nhịn được con cháu, tức giận đến tự mình đội mồ chui ra."

Chương 453: Tin tức Liêu Đông

"Đội... mộ chui ra?" Đinh Thuận ngạc nhiên.

"Về sau những lời này chớ có nói lung tung, bản hầu đào mộ tổ nhà người khác lúc nào?" Tần Kham nghiêm mặt nói.

Đinh Thuận lập tức hiểu ngầm, vội vàng gật đầu: "Vâng, là Lý gia đội mồ chui ra. Hầu gia, lần trước sau khi từ Liêu Đông hồi kinh không phải đã phân phó thuộc hạ, bảo tìm một địa phương bí ẩn để dời cao đường cao tổ của ngài, sợ vạn nhất có tên gia hỏa thất đức nào cũng bổ bầu làm muôi theo... Khụ, Hầu gia thứ tội, thuộc hạ ăn nói vụng về, dù sao cũng là ý đó, thuộc hạ mấy ngày trước sau khi thấy thương thế đỡ hơn, liền tự mình ngồi xe tới Tần trang huyện Sơn Âm Thiệu Hưng, nguyên quán của Hầu gia một chuyến."

Tần Kham lập tức hiểu ra: "Ngươi tìm được nơi phong thuỷ tốt rồi à?"

"Thuộc hạ cả gan, bắn tiếng với lão tộc trưởng của Tần trang, lại mời một vị đại sư phong thuỷ nổi danh khắp Giang Nam, sau khi bấm tay tính giờ lành ngày tốt, mời lệnh tôn lệnh đường cùng với cao tổ bà đời của Hầu gia khỏi mồ, trên một ngọn núi ngoài Tần trang tìm được một mảnh bảo địa phong thuỷ tốt, mời cao tổ của ngài dời vào nhà mới, việc này tiến hành rất bí ẩn, Hầu gia cứ yên tâm."

Trên đời không chỉ kẻ trộm chột dạ, kẻ đào mộ cũng chột dạ.

Dù sao cũng không phải là chuyện vinh quang gì, Tần Kham cũng không muốn nhắc lại, thôi nhân cập kỷ, Đinh Thuận có thể nhớ đến đi làm chuyện này, không thể không nói là một nhân tài.

"Hầu gia, thuộc hạ đối với phong thuỷ thì không hiểu lắm, có điều đại sư phong thuỷ thuộc hạ mời tới thực sự là có chút danh khí, thuộc hạ và hắn đi lòng vòng ngoài Tần trang mười mấy ngày, cuối cùng trên một ngọn núi tìm được một khối bảo địa, chỉ thấy vị đại sư đó hít một hơi lạnh, hai mắt mở to như chuông, thuộc hạ

tuy rằng không hiểu gì cả, nhưng cũng minh bạch khối bảo địa này nhất định rất không tầm thường."

Tần Kham cười khổ mấy tiếng.

Hắn từ trong xương tủy là người hiện đại, đối với cái gọi là phong thuỷ mệnh cách thì nhất quyết không tin, dời mộ tổ là vì mình làm chuyện nên sợ bị trả thù, chứ cũng không nghĩ rằng Đinh Thuận để bụng tới việc này như vậy, tuy nói đại sư phong thuỷ biểu hiện rất kinh ngạc, cái gì "hít một hơi lạnh" Đơn giản cũng chỉ là loại thủ đoạn tuyên truyền, tri thức là thương phẩm của hắn, không dùng chút thủ đoạn để ra sức cổ xuý diễn trò một phen thì sao có thể bán được thương phẩm với giá cao?

"Tốn bao nhiêu bạc?" Tần Kham liếc hắn.

"Một trăm lượng..."

Quả nhiên...

Thấy Tần Kham không nói gì,, Đinh Thuận vội vàng bổ sung nói: "Là đại sư bỏ một trăm lượng..."

Tần Kham: "....."

" Chờ thái gia Thái công của Tần gia an nghỉ ở lăng mộ mới rồi thuộc hạ định tìm nơi không người băm vị đại sư này, để bảo vệ bí mật được, đại sư nhìn ra sát khí của thuộc hạ, không nói gì móc ngay ra một trăm lượng bạc xin ta tha mạng..."

"Vì sao thì sao?"

Đinh Thuận thở dài: "Bình thủy tương phùng, vô duyên vô cớ biếu ta bạc, thuộc hạ thập phần cảm động, cuối cùng vẫn một đao băm hắn."

.....

Đương nhiên, Đinh Thuận làm việc không phải hoàn toàn không có đầu óc.

Thương thế đỡ được một nửa Đinh Thuận liền bắt đầu xử lý công

vụ, lúc trước sau khi từ Liêu Đông hồi kinh, đợi đã công việc liên quan tới Liêu Đông Diệp Cận Tuyền và bộ lạc Đóa Nhan Tần Kham liền giao cho Đinh Thuận lo liệu trung chuyển.

Tần Kham từng phát chỉ lệnh cho Diệp Cận Tuyền, lấy kiềm chế và luyện binh làm mục đích, chủ động tìm kiếm chiến cơ, thế là từ mùa đông năm trước, Diệp Cận Tuyền phát động phân hoá đại quân của Liêu Đông đô ti thành những cỗ quân đội nhỏ, chủ động tìm kiếm bộ lạc Ngoã Lạt hoặc Thát Đát, phát động đánh bất ngờ với quy mô nhỏ, chiến quả không tồi, Tuy rằng quân đội Đại Minh cũng có thương vong, nhưng vẫn tính là chiếm tiện nghi hiếm có.

Liên tiếp không ngừng tấn công bộ lạc nhỏ, tránh bộ lạc lớn, vận động phong cách tác chiến vu hồi làm người Mông Cổ có chút đau đầu, chiến báo lớn nhỏ cũng cuồn cuộn không ngừng đưa vào kinh sư. Có những chiến công này lót đường, các đại thần trong triều vốn bất mãn với Diệp Cận Tuyền bỗng dưng ngồi vào vị trí phó tổng binh Liêu Đông hiện tại cũng dần dần không có gì để nói, mà Diệp Cận Tuyền dựa vào tác phong dũng mãnh trận nào cũng đi đầu xung phong hãm trận làm gương cho binh sĩ cũng dần dần chiếm được sự kính yêu của tướng sĩ Liêu Đông, sự khống chế của Diệp Cận Tuyền đối với Liêu Đông đô ti cũng càng lúc càng củng cố.

Đây là chuyện tốt, Tần Kham rất vui. Liêu Đông đối mặt với bộ lạc lớn nhỏ của Ngoã Lạt và Thát Đát phía bắc, là biên trấn quan trọng nhất của Đại Minh trừ Tuyên phủ Đại Đồng, Diệp Cận Tuyền có tài đại tướng, để hắn gác môn hộ phía bắc của Đại Minh không có gì không tốt cả. Còn hơn cái đám tướng lãnh ngồi không ăn bám, uống máu binh, đem quân sĩ làm nông nô, cứ đối trận với người Mông Cổ là sợ tới mức chạy trối chết rất nhiều. Tần Kham vui khi nhìn thấy Diệp Cận Tuyền từng bước cầm quyền, thậm chí không ngại hạ lệnh cho Cẩm Y vệ Thiên hộ sở Liêu Đông toàn lực phối hợp với Diệp Cận Tuyền. Loại bỏ tướng lãnh dưới trướng có ý đồ âm thầm phá rối làm dao động địa vị của Diệp Cận Tuyền.

"Chế tạo cục đã lượng sản một trăm khẩu pháo Phật Lãng Cơ, đây đều là những thứ tốt, ngày mai ta nghĩ biện pháp lôi một trăm khẩu pháo này ra, đưa đến phủ Liêu Dương, này một trăm khẩu pháo này, ngày tháng của Diệp Cận Tuyền sẽ dễ sống hơn nhiều."

Đinh Thuận do dự nói: "Hầu gia, thuộc hạ xin có lời không được thỏa đáng, ngài là quốc hầu huân quý, cũng là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, nhưng một trăm khẩu pháo chế tạo cục làm ra này, Hầu gia e là không lấy ra có. Dù sao Hầu gia cũng không có cách nào khác can thiệp vào quân vụ quốc sự, hơn nữa hỏa pháo do Binh bộ quản, tên gia hỏa Binh bộ thượng thư Lưu Vũ đó sớm đã đầu nhập vào Lưu Cẩn rồi."

Tần Kham nghĩ nghĩ rồi nói: "Việc này không thông qua Binh bộ, ta nhờ ngự mã giám chưởng ấn Trương Vĩnh hỗ trợ, cướp cũng mà đoạt cũng được, trước tiên đoạt một trăm khẩu pháo này tới ngự mã giám, sau đó để Diệp Cận Tuyền gửi tấu chương tới kinh sư, cứ nói chiến sự biên trấn căng thẳng, thỉnh cầu triều đình chi viện hỏa pháo, ta sẽ lại bảo Trương Vĩnh ở giữa dàn xếp, dùng danh nghĩa của ngự mã giám đưa những hỏa pháo này tới Liêu Đông, ở giữa đơn giản là nhiều thêm mấy thủ tục mà thôi, như vậy không chỉ tránh được Binh bộ, Trương Vĩnh cũng có thể có được thanh danh tốt "tâm lo cho chiến sự biên trấn".

Đinh Thuận rất là thán phục nói: "Hầu gia cao minh."

Tần Kham vỗ vỗ vai hắn, lời nói thấm thía: "Đinh Thuận à, ngươi nếu không bỏ trị liệu, vốn cũng có thể cao minh giống như ta đó."

Đinh Thuận: "....."

Sự xuôi gió xuôi nước của Diệp Cận Tuyền chỉ là tạm thời, Ngoã Lạt và Thát Đát sẽ không cho phép loại trạng thái công thủ này dần dần thay đổi, có thể tưởng tượng, không lâu sau người Mông Cổ sẽ tập kết đại quân tiến hành một lần tấn công quy mô lớn với Liêu Đông.

Cho nên chuyện hỏa pháo phải nhanh chóng, tin rằng người cổ đại nhất định chưa thấy qua uy lực của hỏa pháo quần xạ quy mô lớn, thời đại vũ khí lạnh chuyển biến tới thời đại vũ khí nóng, công và thủ tất nhiên cũng sẽ chuyển biến theo, Minh tướng sẽ dần dần chinh phục man di.

So sánh với sự xuôi gió xuôi nước của Diệp Cận Tuyền, tin tức bộ lạc Đóa Nhan truyền đến lại không dễ nghe lắm.

Không ngoài sở liệu của Tần Kham, Tháp Na mang theo sứ mệnh của Tần Kham trở lại thảo nguyên, Đóa Nhan Hoa Đương quả nhiên không nghĩ ngợi gì cự tuyệt ngay đề nghị âm hiểm Hán Mông thông hôn.

Tháp Na trẻ tuổi đơn thuần không hiểu chuyện, nhưng Hoa Đương thì khác, Tháp Na thuật lại những lời nói của Tần Kham không sót một chữ, còn chưa nói xong Hoa Đương đã liền lập tức ý thức được đây là âm mưu của Minh đình.

Loại chuyện Huyết thống này không thể đem ra đùa, trên dưới mấy ngàn năm, bất luận cổ kim nội ngoại, đối với huyết thống đều phi thường coi trọng, cho dù là trong thế giới năm trăm năm sau, vấn đề huyết thống cũng là nhân tố sốt một quyết định địa vị cao thấp - không chỉ là người, súc sinh cũng vậy, chó lai tạp và Tạng ngao thuần khiết từ giá cả mà nói đã rất khác nhau rồi.

Cho dù bộ lạc Đóa Nhan hiện giờ sống rất nghèo túng, nhưng thủ lĩnh Hoa Đương vẫn cố chấp cho rằng mình là một loại người huyết thống cao quý, cũng không biết cảm giác ưu việt mạc danh kỳ diệu này của hắn là từ đâu mà có, những đề nghị Tần Kham đưa ra như Hán Mông thông hôn, xây công sự dạy Đóa Nhan nông canh, vân vân...., trước tiên không đề cập tới dụng tâm hiểm ác nho gia của Hán nhân đồng hóa tất cả, đối với Hoa Đương mà nói, đề nghị này đầu tiên đã hạ thấp độ tinh khiết của huyết thống bộ lạc Đóa Nhan, từ nay về sau Hán không ra Hán, Mông không ra Mông, sau một hai thế hệ, bất kể Đóa Nhan đánh cướp bộ lạc Mông Cổ phía bắc hay là đánh cướp thành trì thôn trấn của người Hán phía nam đều ngại xuống tay, dù sao hai bên cũng đều là người quen.

Hoa Đương cự tuyệt rất quyết đoán, thậm chí cảm thấy có chút phẫn nộ đối với Tần Kham, hắn cho rằng mình bị vũ nhục, trình độ vũ nhục đại thể ngang với một con chó cái tạp chủng cưỡng gian một con Tạng ngao thuần huyết, chẳng chịu nghĩ tới cảm thụ của Tạng ngao cao quý.

Chương 454: Trương Vĩnh cướp pháo

Đứng trên lập trường của Tần Kham mà nói, Hoa Đương thật sự là nghĩ nhiều quá rồi.

Bất luận là chó cái tạp chủng hay là Tạng ngao thuần huyết đều là chó, huyết thống cao quý tới đâu thì cũng vẫn là súc sinh, việc gì phải phân biệt rõ ràng như vậy.

Đứng trên lập trường của Hoa Đương thì lại khác.

Tập tính sinh hoạt của bộ lạc Đóa Nhan không khác gì người Mông Cổ, cũng là lấy chăn thả mà sống, thỉnh thoảng kiêm luôn việc làm cướp, hơn nữa bọn họ cũng tự xưng là người Mông Cổ thuần khiết, mấy năm nay sinh tồn gian nan giữa Đại Minh, Ngoã Lạt và Thát Đát, áo cơm không đủ, khốn cùng và thất vọng, có thể nói bọn họ cùng chỉ còn lại cái gọi là huyết thống cao quý này mà thôi, hiện giờ Minh đình lại đưa ra những đề nghị như xây công sự cho họ, dạy họ nông canh, Hán Mông thông hôn, bà ta đề nghị này nghe thì tựa hồ đều là nghĩ cho họ, nhưng kì thực lại là dụng tâm hiểm ác.

Hoa Đương không thể không hiểu Đại Minh, những đề nghị đưa ra đưa ra này, Hoa Đương một điều cũng không đáp ứng, hơn nữa liếc một cái là nhìn thấu mưu đồ của Minh đình.

Gả một nữ nhi cho người Hán là bởi vì sự cần thiết của chính trị, không thể không làm, nhưng nếu mở rộng ra bộ lạc, bất kể nam nữ đều thông hôn với người Hán, vậy thì là chuyện không thể đáp ứng.

Tần Kham xoa xoa mũi, cười khổ nói: "Hoa đại đương gia so với trong tưởng tượng của ta thì thông minh hơn nhiều, là ta coi khinh anh hùng thiên hạ."

Đinh Thuận cười nói: "Trước mặt Hầu gia, Hoa Đương sao có thể xưng là 'Anh hùng' ? Anh hùng Thiên hạ không khỏi quá mất giá,

nhiều lắm hắn cũng chỉ là Hoa đại đương gia mà thôi."

Tần Kham lắc đầu nói: "Không thể khinh địch, Đinh Thuận, ngươi phải nhớ một câu "không phải tộc loại của ta, tâm hắn tất dị', đối với dị tộc phải có sự đề phòng đầy đủ, bọn họ trước mắt lợi ích có lẽ có thể tạm thời đứng chung một đường với chúng ta, nhưng lợi ích căn bản của nhưng bọn họ vẫn là đối địch với Đại Minh ta."

"Vâng, Thuộc hạ nhớ kỹ rồi, Hầu gia, Hoa Đương cự tuyệt đề nghị của Hầu gia, sau này..."

Tần Kham nghĩ nghĩ rồi nói: "Chuyện này cứ để đó đã, lát nữa ta gửi lời nhắn tới Cẩm Y vệ Thiên hộ sở Liêu Đông, kinh sư Bắc trấn phủ ti trích một khoản ngân sách, bảo Thiên hộ sở mở mấy hiệu buôn ở ba thành thị thông thương Quảng Ninh, Khai Nguyên, Tứ Binh. Chuyên dùng để giao dịch hàng da, thị dê ngựa bò với bộ lạc Đóa Nhan. Mấy hiệu buôn không được để lộ quan hệ với Cẩm Y vệ và triều đình. Mời nhân tài quản lý thương nghiệp chuyên môn, làm lớn mạnh hiệu buôn."

"Ý của Hầu gia là..."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Ba thành thị không thể thực sự do thương nhân Đại Minh và bộ lạc Đóa Nhan định đoạt. Triều đình mở thành thị thông thương không phải là để nuôi sói, lưu lượng và giá cả thương phẩm thông thương tất cả phải nằm trong sự khống chế của triều đình. Nếu không thì làm sao mà điều khiển được bộ lạc Đóa Nhan?"

Đinh Thuận suy tư một lúc rồi mắt sáng lên cười nói: "Thế không những kiếm thêm thu nhập cho Cẩm Y vệ, hơn nữa còn nắm trong tay được thành thị thông thương, triều đình nói cái gì thì chính là cái đó, triều đình nói là giá nào thì chính là giá đó, Hầu gia cao minh, đây chính là thủ đoạn cắt thịt mềm dẻo, sau hai ba năm, Hoa Đương mới biết được đau thế nào."

"Tứ Bình thuộc phạm vi Hải Tây Nữ Chân, Đóa Nhan vẫn chưa đánh hạ được nó à?"

"Hoa Đương gian xảo, không dễ dàng mắc mưu, trước mắt Đóa Nhan bộ chủ yếu giao dịch ở Quảng Ninh và Khai Nguyên, không

hề có hành động gì với Tứ Bình."

"Phái người tới hai nơi Đóa Nhan và Hải Tây Nữ Chân, giúp Hoa đại đương gia đốt chút lửa gây chuyện rồi ngồi xem kịch, hát hí khúc mà không chịu ra sân khấu? Thế là không có đạo đức."

Ra khỏi phủ Đinh Thuận, Tần Kham bỗng nhiên cười khổ hai tiếng.

Vốn là tới thăm thuộc hạ, kết quả tới cuối cùng biến thành an bài công tác, người nói và người nghe đều không cảm thấy là có gì không ổn, giống như thăm bệnh nhân vốn là an bài công tác, không an bài thì là không hợp quy củ.

Tần Kham rời khỏi Đinh phủ chưa tới thời gian một nén hương thì Đinh Thuận liền mang theo thương thế chưa lành lên kiệu rời nhà, vội vàng chạy tới Bắc trấn phủ ti.

Mệnh lệnh của Tần Kham hóa thành từng đạo chỉ lệnh, bay tới Liêu Đông.

Ngồi trong kiệu quan, Tần Kham xoa Tần Kham tới phát đau, theo thân phận càng cao, trọng trách trên vai cũng càng ngày càng nặng, nhưng mà cản trở từ bốn phương tám hướng cũng càng lúc càng nhiều, muốn làm một chuyện thôi mà quá khó khăn không thuận lợi, ví dụ như muốn điều một trăm khẩu pháo Phật Lãng Cơ tới biên trấn Liêu Đông, chuyện bình thường hơn nữa lửa sém lông mày như vậy, Tần Kham cũng không thể không giở chút tiểu thông minh, đi lòng vòng tránh lực cản mạnh nhất mới có thể đạt được mục đích, sau này nếu có chuyện quan trọng hơn và không thể chậm trễ hơn, khi đó chẳng lẽ vẫn phải dựa vào chút tiểu thông minh ấy sao?

Không thể phủ nhận, hiện giờ lực cản lớn nhất của Tần Kham chỉ có Lưu Cẩn.

Ngón tay vô thức gõ lên đầu gối, Tần Kham lâm vào trầm tư thật sâu.

Lưu Cẩn...

Hiện tại xuống tay trừ hắn, liệu đã tới hỏa hầu hay chưa?

Bất kể trừ Lưu Cẩn đã tới hỏa hậu hay chưa thì có chuyện Tần Kham vẫn phải làm.

Làm chuyện này phải tìm Trương Vĩnh, trừ hắn ra không còn có thể là ai khác.

Hồi kinh Tần Hầu gia hồi kinh đại khai sát giới với Tây Hán, sau khi giết xong bỗng nhiên cảm thấy mình nên nhún mình, cho dù không mai danh ẩn tích thì ít nhất cũng nên đại ẩn vu thị. Thế là có những chuyện không thể không tìm người hỗ trợ.

Trước mắt kinh sư tổng cộng có đóng hơn hai mươi vạn quân đội, mỗi quân đều có chức ti, ví dụ như mười hai đoàn doanh, chính là bảo vệ thành trì kinh sư cùng với xung quanh, mà đằng tương tứ doanh thuộc ngự mã giám thì hoàn toàn là bảo vệ hoàng cung, trong rất nhiều phim điện ảnh thời sau diễn tới phần cao trào nội đình tranh đấu, tới cuối cùng thì thấy bên cạnh hoàng đế bỗng nhiên bốc lên hai luồng khói nhẹ, sương khói tán đi rồi, hai gã cao thủ tuyệt thế không chỉ giúp hoàng đế chặn một đao điểm chết người, còn một trận quyền cước bùm bùm đánh cho kẻ địch quên đường về quê mẹ.

Hai luồng khói bốc lên bên cạnh này, chính là sở thuộc của Đằng tương tứ doanh, đặc biệt bảo hộ hoàng đế, nghi trượng của hoàng đế khi xuất hành vào triều đều là sở thuộc của Cẩm Y vệ, ai nấy khôi ngô cao lớn, kì thực võ nghệ lỏng lẻo, nói trắng ra là chỉ là hạng làm màu, bày ra cho người ta xem.

Thị vệ chân chính bên cạnh Hoàng đế đều là từ ngự mã giám, cao thủ tuyệt thế thoạt nhìn cao ngạo siêu quần kì thực khi thấy Trương Vĩnh đều phải ngoan ngoãn quỳ xuống gọi một tiếng "Đốc chủ ".

Mà Trương Vĩnh, thấy Tần Kham thì phải cung kính chắp tay, gọi một tiếng "Hầu gia ".

Quan trường Mấy ngàn năm, kỳ thật chính là một chuỗi thực vật cao cấp.

Ngày hôm sau, Tần Kham hẹn gặp ngự mã giám chưởng ấn Trương Vĩnh.

Con nợ thấy chủ nợ, tuy nói không đến mức nghiêm trọng như con hư thấy mẹ, nhưng ít ra vẫn phải tận tâm làm mấy chuyện cho chủ nợ, huống chi không chỉ là quan hệ tiền bạc, Lưu Cẩn thế lớn, Trương Vĩnh nếu không ôm lấy đùi Tần Kham, trong cung ngoài cung không có núi dựa, Lưu Cẩn đã nuốt hắn tới cả xương cũng chẳng còn, điểm này Trương Vĩnh rất rõ, Đới Nghĩa cũng rõ, lợi ích của bọn họ là gắn chặt với Tần Kham, trong sự minh tranh ám đấu của Lưu Cẩn và Tần Kham, nếu Tần Kham rơi vào hạ phong, bọn họ cũng chẳng tốt đẹp gì.

Sau khi nói chuyện một lúc với Tần Kham, Trương Vĩnh cung kính cáo từ.

Sau Hồi cung Trương Vĩnh tìm cơi hội nói chuyện Phật Lãng Cơ Phật Lãng Cơ với Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu cũng không để ý, lập tức giao cho Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn không hợp với Trương Vĩnh, nghe nói Trương Vĩnh muốn một trăm khẩu hỏa pháo này thì lập tức cười lạnh hai tiếng rồi ném ra sau đầu.

Trương Vĩnh kiên nhẫn đợi hai ngày, cũng không gấp, hai ngày sau, thấy Lưu Cẩn không có ý giao pháo Phật Lãng Cơ cho hắn, thế là hạ một đạo quân lệnh cho Đằng tương tứ doanh.

Không đến một canh giờ, kinh sư xảy ra biến cố.

Ngự mã giám Đằng tương tứ doanh xuất động một Thiên hộ, hơn ngàn người đằng đằng sát khí xông vào kho hàng của chế tạo cục ở ngõ sau đường Kim Thủy, trước mặt quan viên của ti khố chế tạo cục, hơn ngàn người không phân bua gì cường hành phá vỡ cửa kho, đoạt lấy hơn một trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ bên trong, quan viên ti khố khẩn trương, vươn tay ra muốn cản thì bị Thiên hộ tát cho phát ngất xỉu. Đoàn người cứ như vậy rầm rộ lôi pháo Phật Lãng Cơ vào Đằng tương tứ doanh.

Không thể không nói, Lưu công công gần đây thời vận không tốt, đụng tới đều là những người và việc không có tư văn không có đạo lý, hơn nữa bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó là không sợ quyền thế của hắn, nhân vật đại biểu gồm: Tần Kham, Trương Vĩnh...

Ngự mã giám cướp đồ của chế tạo cục, Lưu Cẩn nổi giận, gần đây hắn thường xuyên nổi giận.

Tìm Trương Vĩnh, Lưu Cẩn và hắn cãi nhau một trận to, hai người cãi tới trước mặt Chu Hậu Chiếu, lúc đầu còn có thể bảo trì phong độ, giãi bày nói đạo lý, tiếp theo thì dần dần tranh cãi, cuối cùng Trương Vĩnh nổi giận, không nhịn được một quyền vung ra, lập tức đánh cho hốc mắt Lưu Cẩn tím bầm, Lưu Cẩn giận dữ, hai người ở ngay trước mặt Chu Hậu Chiếu quần nhau, trong nhất thời móc mắt bóp mũi tạt tai, chiêu số gì cũng sử dụng, nếu không phải hai người vì nguyên nhân sinh lý mà không có bi để bóp, nói không chừng chiêu số hạ lưu hơn cũng sẽ xuất hiện.

Đều là thái giám được sủng tín, Chu Hậu Chiếu cũng không tiện trách phạt, náo nhiệt xong rồi, pháo Phật Lãng Cơ ngự mã giám cướp đoạt pháo Phật Lãng Cơ cứ như vậy không giải quyết được gì, ngự mã giám đoạt thì đoạt.

Mâu thuẫn của Lưu Cẩn và Trương Vĩnh tồn tại đã lâu, bắt đầu từ thời ở đông cung hai người đã thường có tranh đấu, sau chuyện này, quan hệ của hai người đã lên tới mức không đội trời chung, giữa hai bên sinh ra sát cơ không chết không ngừng.

Chương 455: Tam biên tổng chế

Ngày muộn giang sơn tươi đẹp, gió xuân hoa cỏ thơm. Kinh sư đầu xuân vạn vật sống dậy, ngoài thành sắc xanh dạt dào. Trong ngày xuân ấm áp, các bách tính cùng gia đình ra ngoài du ngoạn, các sĩ tử Quốc Tử Giám cũng túm năm tụm ba, rủ nhau ra khỏi thành du xuân tìm kiếm thơ hay đối đẹp, trên sườn núi cao cao ngoài thành, vô số chim chóc bay lượn trên trời, trẻ con cầm dây diều, vui đùa chạy trên đồng cỏ mênh mông xnah biếc. Ánh nắng ấm áp chiếu rọi đồng lúa, ngoài thành một chiếc xe ngựa từ từ lái tới Triêu Dương môn kinh sư. Xe ngựa đơn giản gọn nhẹ, ngoài xe chỉ có hai gã lão bộc theo hầu. Bên trong xe lại chính là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy biên trấn Đại Minh, Tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh.

Nói tới Dương Nhất Thanh này thì không thể không nói tới chức vị Tam biên tổng chế.

Chức vị này được xây dựng vào năm Hoằng Trị thứ mười, nam đó Hỏa Si xâm lấn, Hoằng Trì đế sau khi đình nghị với triều thần, quyết định phái trọng thần tổng đốc quân vụ các nơi như Thiểm Tây, Cam Túc, Duyên Tuy, Ninh Hạ, chức vị Tam biên tổng chế bởi vậy được xác định, về sau triều đình thường trực, địa vị này gần như được tính là đốc phủ của ba nơi, hai chữ Đốc phủ này tên như ý nghĩa, thứ nhất là tổng đốc quân vụ, thứ hai là tuần phủ bách tính, có thể nói là quân chính đại quyền nằm hết trong tay.

Danh thần trên lịch sử Đại Minh, như đám Tần Hoành, Vương Quỳnh đều từng đảm nhiệm Tam biên tổng chế.

Hiện giờ Tam biên tổng chế là Dương Nhất Thanh.

Dương Nhất Thanh là người rất nổi danh, khi còn nhỏ đã có tiếng.

Chắc là trong quá trình chế tạo hắn cha mẹ hắn quá sung sướng, thế là lão Dương gia xuất hiện một vị thiên tài, Dương Nhất Thanh bảy tuổi đã có thể sáng tác văn chương cẩm tú, ngâm thơ hay, lúc

mười bốn tuổi đã thi hương trúng Giải Nguyên, mười tám tuổi thi trúng tiến sĩ, sau khi trúng tiến sĩ thì vào Hàn Lâm viện làm biên tu kiếm tư lịch, không khéo là, vừa hay lúc đó phụ thân của hắn ốm chết, thế là Dương Nhất Thanh về quê chịu tang, sau ba năm, Dương Nhất Thanh mới hai mươi mốt tuổi được trực tiếp bổ nhiệm làm trung thư xá, tương đương với thư ký của quốc vụ viện, sau đó quan lộ thông suốt, một đường lên tới Tam biên tổng chế.

Thiên tài nghịch thiên Như vậy, Đại Minh đương thời không chỉ có một mình Dương Nhất Thanh, còn có một vị thiên tài nhi đồng, tên là Dương Thận, nhi tư của nội các Đại học sĩ con trai của Dương Đình Hòa hiện giờ, cũng là một vị thiên tài.

Có thể khẳng định, Dương Đình Hòa trong quá trình chế tạo Dương Thận cũng rất sung sướng, đương nhiên, bản thân Dương Đình Hòa cũng là thiên tài, tám đã đọc hết tứ thư ngũ kinh, mười hai tuổi liền trúng cử. Điều này nói lên quá trình Dương Đình Hòa được chế tạo cha mẹ hắn cũng rất chi là sung sướng.

Dương Nhất Thanh và Dương Đình Hòa, Dương thận không có quan hệ huyết thống, nhưng gien di truyền của lão Dương gia đều rất không tồi.

Lần này Tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh hồi kinh là để báo cáo công tác.

Xe ngựa lái tới ngoài cửa thành kinh sư, Dương Nhất Thanh vén màn xe, nhìn thành lâu nguy nga cao ngất và khách thương, người đi đường qua lại như thoi đưa, sắc mặt của Dương Nhất Thanh lại không có chút vui sướng nào, ngược lại còn thở dài nặng nề.

Chỉ vì lần này triệu hắn hồi kinh báo cáo công tác không phải ai khác, chính là ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn triệu Dương Nhất Thanh hồi kinh tất nhiên không phải là để mời hắn ăn cơm, Lưu công công sẽ không khách khí như thế, ít nhất sẽ không khách khí như thế với Dương Nhất Thanh.

Lúc trước Lưu Cẩn vừa lên vị trí ti lễ giám chưởng ấn, mới lên vị trí cao. Tất nhiên cần nhân tài để tăng vây cánh.bản thân Lưu Cẩn

không tính là nhân tài, nhưng không thể không thừa nhận ánh mắt của hắn rất độc đáo, hai mắt tội ác liếc một cái liền nhìn thẳng vào Dương Nhất Thanh, thế là quyết đoán chìa cành oliu về phía Dương Nhất Thanh. Ý đồ mời chào.

Dương Nhất Thanh là ai? Chính là xuất thân tiến sĩ chính như bát kinh. Từ trung thư xá một phát lên làm Tam biên tổng chế. Tổ tiên ba đời đều là triều thần, thật sự có thể nói là quan văn huyết thống so với Tạng ngao còn thuần khiết hơn, sao có thể cá mè một lứa với quyền hoạn? Thế là Dương Nhất Thanh không chút lưu tình ném thẳng cành oliu Lưu công công đưa xuống đất. Hơn nữa hung hăng giẫm nát, thậm chí còn buông mấy câu trào phúng rất làm người ta tổn thương, đại ý đại khái là có liên quan tới chỗ thiếu hụt về sinh lý của thái giám.

Tóm lại, Dương Nhất Thanh đã triệt để đắc tội với Lưu Cẩn.

Lần này Lưu Cẩn Dương Nhất Thanh vào kinh nói là báo cáo công tác, kì thực là đòi mạng, khi Dương Nhất Thanh từ Thiểm Tây xuất phát về kinh, quan viên võ tướng của ba biên đều tới đưa tiễn, từ vẻ mặt giống như đưa tang hắn của bọn họ có thể nhìn ra được, lần này Dương Nhất Thanh là có đi mà không có về.

Bản thân Dương Nhất Thanh cũng cho rằng như thế, cho nên hắn trên đường đi tâm tình rất trầm trọng, thậm chí ngay cả hậu trong nhà cũng đều an bài tốt rồi.

Mặc dù trầm trọng, nhưng rất dứt khoát.

Trời cao nếu cho hắn cơ hội làm lại, Dương Nhất Thanh vẫn sẽ không chút do dự cự tuyệt Lưu Cẩn.

Khí khái của Văn nhân có đôi khi thoạt nhìn thì vớ vẩn nực cười, nhưng mà có đôi khi lại rất đáng kính đáng khen, quốc triều hơn trăm năm, chưa bao giờ thiếu văn nhân sĩ tử oanh liệt tuẫn mình vì nghĩa chung.

Xe ngựa đi tới trước Triêu Dương môn, Dương Nhất Thanh xuống xe ngựa, lấy ra quan ấn yêu bài cùng với công văn điều lệnh của Lại bộ, những thứ này đều là trình tự tất yếu để vào thành, bách tính phải kiểm tra lộ dẫn, quan viên thì phải kiểm tra công văn

điều lệnh, quy củ này vốn xuất phát từ tư tưởng nông dân cá thể của thái tổ Chu Nguyên Chương, để mong xã hội được phồn vinh ổn định, bách tính không thể nhàn rỗi thì chạy rông khắp nơi, quan viên càng khó chạy, muốn đi đâu thì giơ lộ dẫn hoặc công văn ra, triều đình cho phép ngươi đi thì ngươi mới có thể đi, triều đình không cho phép thì ngươi không thể chạy lung tung.

Thời Đường Tống võ nhân thịnh hành, có người tức là giang hồ, mà đến Đại Minh thì lại có rất ít võ lâm nhân sĩ giang hồ, trừ nhận thức "hiệp dĩ võ phạm cấm" của người thống trị ra, chế độ lộ dẫn của Đại Minh cũng là nguyên nhân trọng yếu chế ước nhân sĩ giang hồ, thử nghĩ một đại hiệp giang hồ nào đó ước chiến ở một nơi một thành nào đó, giang hồ sôi trào, hiệp ma ủng hộ, cao thủ hai phái chính tà đều chen chúc tới xem trận chiến thế kỷ này, kết quả một đám người đi đến cửa thành thì bị quan binh bao vây, bất luận chính tà thiện ác, toàn bộ bắt vào đại lao, tội danh là không có lộ dẫn tụ tập đánh nhau, nhốt vào ngục trước tiên quất cho một trận rồi tính sau.

Công văn điều lệnh của Dương Nhất Thanh rất đầy đủ, sau khi giao cho quan binh thủ vệ, lại không biết vì sao lại tới tay mấy phiên tử Tây Hán phiên tử cầm công văn cẩn thận xem hồi lâu, mắt nhìn chằm chằm Dương Nhất Thanh, ánh mắt rất bất thiện.

Dương Nhất Thanh thầm thở dài, thứ nên đến cũng đến rồi.

Phiên tử sau khi xem xong thì nhét vào ngực, cũng khá khách khí, ôm quyền nói với Dương Nhất Thanh: "Đại nhân là Tam biên tổng chế Thiểm Duyên Ninh Dương đại nhân?"

"Đúng vậy."

Lúc đang nói chuyện, bên cạnh xe ngựa có một vị nam tử bộ dạng như thư sinh trung niên mặc áo lục dài, tay cầm quạt xếp đi ngang qua, khi nghe thấy hai người đối thoại, không khỏi vô tình "ồ" một tiếng.

Phiên tử và Dương Nhất Thanh đồng thời quay đầu nhìn thư sinh đó một cái.

Thư sinh lại không hiểu chuyện, tiến lên hai bước nhìn Dương

Nhất Thanh, cẩn thận quan sát một phen rồi nói: "Ngài chính là Tam biên tổng chế Dương đại nhân?"

Dương Nhất Thanh là người rất có hàm dưỡng, thế là đành phải lặp lại: "Đúng vậy."

Thư sinh trung niên cười nói: "Đại nhân là mã chính của ba biên, vãn sinh sớm đã được nghe nói tới đại danh của đại nhân, hôm nay được gặp, thật là hân hạnh."

Phiên tử Tây Hán hiển nhiên không kiên nhẫn chờ bọn họ "cửu ngưỡng đã lâu" rồi "nào dám nào dám", thế là bỗng nhiên vung tay lên, mấy tên phiên tử phía sau bỗng nhiên lao tới một trái một phải còng tay Dương Nhất Thanh.

"Phụng lệnh của ti lễ giám Lưu công công, Tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh nhiều năm qua tham ô quân lương của biên tướng ba biên tướng, tu sửa trường thành cũng cắt xét tiền của triều đình, lạm sát trăm dân phu, giờ bắt vào chiếu ngục, đợi Đại Lý tự hỏi tội."

Dương Nhất Thanh cười dửng dưng, kết quả này hắn sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Thư sinh trung niên lại thất thần, há to miệng "A" một tiếng, vẻ mặt khó coi giống như nuốt phải trứng thối, bật thốt lên: "Quá hiểm độc rồi? Thế chẳng phải là kiểu "có lẽ có" à?"

Bốp!

Vẻ tàn khốc trong mắt Phiên tử chợt lóe, vỗ một phát vào đầu thư sinh, thư sinh không rên nổi một tiếng đã hôn mê bất tỉnh.

"Bắt cả tên thư sinh thối này vào chiếu ngục, luận tội vây cánh của Dương Nhất Thanh."

Chương 456: Hầu gia chiêu thương (1)

Dương Nhất Thanh bị Tây Hán bắt.

Tin tức này rất nhanh truyền khắp toàn thành kinh sư.

Các đại thần Kinh sư quả thực không dám, bởi vì Dương Nhất Thanh rất nổi danh, sự nổi danh của hắn không phải nhờ tài học và quan chức của hắn, mà là những việc Dương Nhất Thanh mấy năm nay làm ở ba biên.

Chức quyền của Tam biên tổng chế là đốc phủ ba nơi Thiểm Tây, Diên Tuy, Ninh Hạ, khi ngoại địch xâm nhập có quyền tiếp chưởng binh quyền, chỉ huy binh mã của ba biên tác chiến với ngoại địch, thời kì hòa bình thì có quyền xử trí dân sự chính vụ của ba biên.

Dương Nhất Thanh mấy năm nay làm rất khá, đây vẫn là thứ yếu, chính yếu là, Dương Nhất Thanh ở ba biên còn làm hai việc có ý nghĩa phi thường trọng đại, một là phát triển mạnh Thiểm Tây mã chính, hai là tu sửa Trường Thành.

Hắn sửa Trường Thành không phải là chơi mạt chược, mà là thực sự xây Trường Thành, Hoa Hạ từ sau Đường Tống, tường thành quan ải nhiều nơi đã cũ nát, có đoạn thậm chí vì lâu năm hoặc là chiến tranh mà sụp đổ, Dương Nhất Thanh sau khi đến nhận chức thì tấu xin hoàng đế Hoằng Trị, qua đình nghị của nội các, hàng năm phát bạc trưng dân phu chuyên để tu sửa Trường Thành, những năm gần đây việc Dương Nhất Thanh làm chính là những cái này.

Còn có phát triển mã chính, Đại Minh và Mông Cổ là túc địch trăm năm, mà Đại Minh đối chiến với Mông Cổ thường thường bại nhiều thắng ít, nguyên nhân là lớn nhất ở đây là không có ngựa và có ngựa, Dương Nhất Thanh tổng chế ba biên mấy năm nay cổ vũ vệ sở và bách tính biên trấn nuôi ngựa, dùng ngựa để thay lao dịch thuế má, mấy năm cũng có hiệu quả rõ rệt, tình trạng thiếu ngựa của biên quân rất được cải thiện.

Không thể phủ nhận, hai việc này có sức ảnh hưởng sâu xa đối với Đại Minh, hiện tại có lẽ chưa nhìn ra được, nhưng sau năm ba mươi năm sau, kẻ sĩ sáng suốt có đầu óc sẽ minh bạch, hai việc mà Dương Nhất Thanh là đại sự kéo dài quốc tộ.

Một năng thần có thể trị thế như vậy, không ngờ bị Lưu Cẩn bắt vào chiếu ngục.

Đại thần trung trực lòng mang xã tắc thì ở trong phủ của mình thở dài bi thương, Lưu Cẩn rốt cuộc muốn họa hại giang sơn Đại Minh tới tình trạng nào mới bằng lòng bỏ qua đây?

Triều đường Đại Minh đang êm đẹp, hiện giờ há chỉ dùng bốn chữ "Chướng khí mù mịt" là có thể hình dung?

Về phần khi Dương Nhất Thanh bị Tây Hán bắt, còn thuận tiện thêm một vị thư sinh trung niên, việc nhỏ này đã bị mọi người tự động bỏ qua. Ngay cả tính mạng của đại thần cũng còn ăn bữa hôm lo bữa mai. Ai còn đi lo lắng cho vị thư sinh vô danh xui xẻo kia.

Một hồi hành động mang tên "Cứu vớt trung thần" được triển khai ở kinh sư.

Sau hôm Dương Nhất Thanh bị bắt, Đỗ Hoành không ngờ đi đầu dâng tấu chương thỉnh cầu tới nội các và ti lễ giám, Lưu Cẩn mở một mặt lưới, thả Dương Nhất Thanh.

Lưu Cẩn giận dữ, vốn định giết gà dọa khỉ, kết quả vừa thấy kí tên tấu chương là Đỗ Hoành, cha vợ của Tần Kham, Lưu Cẩn mặc dù giận nhưng vẫn có chút kiêng kị, chỉ trả tấu chương về nội các, trách cứ qua loa vài câu chứ cũng không dám đối với động thủ với Đỗ Hoành.

Sự đáng sợ của Tần Kham Lưu Cẩn không chỉ lĩnh giáo qua một lần hai lần, Lưu Cẩn từ trong đáy lòng không muốn trêu chọc hắn, có lẽ tương lai đợi có một cơ hội tốt mới tru trừ hắn, nhưng hiện tại, hắn không muốn vì một chuyện nhỏ này mà động thủ với Đỗ Hoành, rồi từ đó đắc tội với Tần Kham.

Thế là Đỗ Hoành được Lưu Cẩn nhẹ nhàng buông tha.

Có người đi đầu là chuyện tốt, ngày thứ ba, mười ba đạo ngự sử của Đô Sát viện đồng thời thượng sớ, xin tha cho Dương Nhất Thanh, thượng thư và Thị Lang của lục bộ cũng lén cầu tình với Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn không ngờ danh vọng của Dương Nhất Thanh ở trong triều thâm hậu như vậy, cơ hồ là văn võ cả triều đều cầu tình cho hắn, một Tam biên tổng chế. Quyền lực ở địa phương thì quả thật tính là không nhỏ, nhưng ở kinh sư thượng thư Thị Lang đầy đường thực sự là không đáng nhắc tới, Dương Nhất Thanh rốt cuộc là thế nào mà khiến cả triều trên dưới đều chạy chọt xin xỏ cho hắn?

Nhưng mà đại thần cả triều đúng là vẫn còn xem thường lòng dạ hẹp hòi của Lưu Cẩn.

Các đại thần càng cầu tình. Lưu Cẩn càng không thể không nhớ tới lời nói lúc trước khi Dương Nhất Thanh cự tuyệt sự mời chào của hắn, thậm chí trong là cả vẻ khinh miệt và trào phúng không hề che giấu trong Dương Nhất Thanh lúc đó, đế giờ vẫn như cương châm đâm vào tim, hiện giờ địa vị địa vị của Lưu Cẩn đã củng cố vững như bàn thạch. Triều quyền nắm hết trong tay, hiện giờ Lúc trước sao có thể không hả hê thích thú mà báo?

Lưu Cẩn không chút lưu tình cự tuyệt thượng sớ của tất cả đại thần.

Hiện giờ hoàng đế không để ý tới quốc sự, triều sự chính vụ lớn nhỏ tất cả do một mình Lưu Cẩn quyết, Chu Hậu Chiếu vừa đăng cơ đã lười nhác lơ là triều chính, khi đó các đại thần đối với hắn còn ôm hy vọng, vài ba ngày lại chạy đến trước cửa Thừa Thiên khóc khóc một lúc, gân cổ lên mà gào "Tiên đế hồn ở đâu xin trở về đi" để kích khởi lòng hổ thẹn của Chu Hậu Chiếu, từ đó mà hăng hái bước về phía trước, chăm lo việc nước. Đáng tiếc là, lòng hổ thẹn của Chu Hậu Chiếu bị chôn sâu dưới khe núi nào rồi, cửu lôi oanh đỉnh cũng chẳng đánh tỉnh nổi.

Thế là các đại thần dưới sự tuyệt vọng, không thể không cam chịu Lưu Cẩn độc lãm triều cương, đây thật sự là một lựa chọn rất bất đắc dĩ, dù sao có người lo việc so với không có ai lo việc thì vẫn tốt hơn, đây cũng là nguyên nhân Lưu Cẩn được gọi là "Lập hoàng

đế"

Tấu chương cầu tình của Các đại thần tất cả bị trả lại, chẳng ai có cách nào, lại càng không trông cậy vào đi tìm Chu Hậu Chiếu chủ trì công đạo, hiện giờ Chu Hậu Chiếu trừ đấu chó chọi gà và xây dựng Báo Phòng ra, tất cả quốc sự toàn bộ không để ý tới, thực sự có thể nói là ngao đầu kiệt xuất trong hàng ngũ hôn quân.

Trong hỗn loạn ồn ã, nội các Đại học sĩ Lý Đông Dương lén bái phỏng Lưu Cẩn, kết quả vào nhà riêng của Lưu Cẩn không đến nửa canh giờ liền được Lưu Cẩn cười dài khách khí tiễn ra cửa.

Khi các đại thần nhìn thấy khuôn mặt buồn bã khó coi của Lý Đông Dương, mọi người đều minh bạch, không cứu được Dương Nhất Thanh rồi, Lưu Cẩn đã hạ quyết tâm dồn hắn vào chỗ chết, cho dù Đại học sĩ nội các tự mình ra mặt biện hộ cũng vô dụng.

Tin tức Dương Nhất Thanh bị Tây Hán bắt, Tần Kham tất nhiên cũng biết.

Lúc trước khi ở Liêu Đông, Dương Nhất Thanh gánh trách nhiệm rất lớn điều động biên quân Tuyên phủ khẩn cấp tiếp viện Liêu Đông, cuối cùng giúp Tần Kham tru trừ Lý Cảo, tuy nói không có biên quân Tuyên phủ thì Tần Kham vẫn có thể đạt được mục đích, nhưng phần nhân tình này của Dương Nhất Thanh hắn thực sự đã nợ.

Nhưng mà lần này Dương Nhất Thanh bị Lưu Cẩn bắt, Tần Kham lại không ra tay tương trợ, nguyên nhân rất đơn giản, tình thế không cho phép.

Việc không nên làm mà vẫn làm là ngu hay là dũng, tất nhiên là là ý của mỗi người. Giống như Lưu Cẩn hiện tại rất kiêng kị Tần Kham, Tần Kham cũng đồng dạng kiêng kị Lưu Cẩn, hai người tựa như hai vị cao thủ võ lâm trước khi quyết đấu thì thử thăm dò đôi công mấy chiêu, tiếp theo rất nhanh sẽ tách ra, sau đó đều giẫm cửu cung bát quái bộ giằng co lòng vòng, trong lặng lẽ tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Có thể nói trước mắt là giai đoạn Tần Kham và Lưu Cẩn giằng co.

Mấy ngày trước đại khai sát giới với Tây Hán, cuối cùng còn bức Lưu Cẩn Lưu Cẩn trên kim điện không thể không phối hợp với hắn che giấu sư việc, có thể nói chẳng khác nào ở trước mặt người trong thiên hạ tát vào mặt Lưu Cẩn mấy cái, Lưu Cẩn chịu nhục nhã như vậy, đã ở rìa sụp đổ hoặc bùng nổ rồi, nói thật lòng, Cho dù rất muốn giúp Dương Nhất Thanh, Tần Kham thực sự không muốn lại kích thích trái tim yếu ớt của Lưu công công nữa.

Dương Nhất Thanh bị bắt, Lưu Cẩn tỏ rõ thái độ muốn bức hắn vào chỗ chết, nhìn như là đã mất khả năng cứu, nhưng Tần Kham vẫn nhớ mang máng Dương Nhất Thanh trong lịch sử hình như sống khá lâu, hơn nữa sống rất thoải mái, chẳng những tru trừ Lưu Cẩn xuất phát từ kế hoạch của hắn, hơn nữa còn hai lần làm thủ phụ nội các, lẽ ra lần này mạng không nên tuyệt mới đúng.

Bởi vì sự xuyên qua của Tần Kham. Có lẽ lịch sử cũng thay đổi rất nhiều, nhưng lại không biết vận mệnh của Dương Nhất Thanh có theo sự xuyên qua của Tần Kham mà thay đổi hay không, cho nên Tần Kham không gấp, hắn vẫn đang chờ, chờ xuất hiện chuyển cơ. Hắn định đợi tới thời điểm cuối cùng, nếu phát hiện Dương Nhất Thanh thật sự chết chắc rồi, như vậy Tần Kham sẽ lại ra tay đấu một trận với Lưu Cẩn, trả nhân tình của Dương Nhất Thanh lúc trước cũng được, vì Đại Minh mà giữ lại một mầm mống danh thần cũng được, dù sao thì Tần Kham cũng sẽ không thật sự ngồi nhìn Lưu Cẩn giết chết Dương Nhất Thanh.

Khi triều đường Kinh sư vì Dương Nhất Thanh mà náo loạn thì Tần Kham vẫn đang làm việc của mình.

Chương 456: Hầu gia chiêu thương (2)

Trong một trà lâu tao nhã ngoài phường Cưu Hiền nam Kinh sư. Trà lâu đã được Tần Hầu gia bao tất, Đinh Thuận án đao đứng dưới lầu, một đám Cẩm Y vệ hung thần ác sát vây chặt trà lâu, người đi đường đều sợ hãi né tránh.

Trên nhã các ở Lầu hai, Tần Kham mặc áo dài màu đen, cầm chén trà, thờ ơ thổi nước trà đag bốc khói.

Đứng ở trước mặt hắn là hơn mười vị thương nhân nổi danh kinh sư. Mỗi người ở trong thương giới kinh sư đều là đại lão bản hô phong hoán vũ, lúc này đứng trước mặt Tần Kham lại nơm nớp lo sợ, im thi thít, thở mạnh cũng không dám.

Hiện giờ đại thương nhân có ai sau lưng không có bóng dáng của quan viên triều đình? Nhưng mà những bóng dáng này ở trước mặt Tần Hầu gia lại không đáng nhắc tới, Tần Hầu gia ngay cả Lưu Cẩn còn không sợ, mấy trăm phiên tử Tây Hán hắn nói giết là giết, chẳng thèm coi mặt mũi Lưu Cẩn ra gì, sau chuyện Lưu Cẩn không ngờ còn phải nén giận, nhẹ nhàng cho qua.

Một hung thần Như vậy, bối cảnh của các thương nhân có cường thịnh tới mấy thì cũng có lợi ích gì? Lôi ra chỉ tổ bị cười chê, Tần Hầu gia là người sợ bối cảnh à?

Đây là nguyên nhân những đại thương nhân này giờ đứng trước mặt Tần Kham phải tất cung tất kính, ở trong mắt Tần Hầu gia, bọn họ chẳng khác gì con kiến, nói bóp chết là bóp chết ngay.

Quan viên Triều đình bình thường tận lực tránh trực tiếp giao tiếp với thương nhân, để tránh làm bẩn thanh danh, qua lại với thương nhân truyền ra sẽ không dễ nghe, khiến người ta khó hiểu là, vì sao vị Hầu gia này tựa hồ không hề cố kỵ tới thanh danh, chủ động mời đám lão bản hiệu buôn bọn họ?

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu, tất cả lão bản trơ mắt nhìn Tần

Kham không nhanh không chậm uống trà, mí mắt mọi người không khỏi giật giật, đại bộ phận mọi người kinh sợ nhìn chung quanh, sợ vị Hầu gia trước mắt này bỗng nhiên ném chén trà trong tay xuống đất, sau đó ngoài phòng vô số đao phủ thủ ùa vào như thủy triều, phầm phập chém họ thành tương.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham bỗng nhiên nhẹ nhàng đặt chén trà lên bàn, khẽ phát ra tiếng keng, hơn mười vị đại thương nhân hai má đồng thời giật giật, đều cảm thấy hết hồn.

"Bành chưởng quầy của hiệu buôn Vạn An, Tạ chưởng quầy của hiệu buôn Phong Đạt, à, còn cả Chu viên ngoại của hiệu buôn Chu Ký, ha ha, Chu viên ngoại từng là Hộ bộ chủ sự vào những năm Hoằng Trị, nói ra thì còn là tiền bối của Tần mỗ, không ngờ Chu viên ngoại sau khi trí sĩ lại gây dựng ra gia nghiệp như vậy, thật sự là đáng kính đáng phục..." Tần Kham cười dài điểm danh từng người.

Các thương nhân càng thấp thỏm lo âu, mọi người bỗng nhiên cảm thấy mình biến thành một cục xương bị chú thèm thuồng, thơm phưng phức, còn bốc khói nữa.

Chỉ độc có vị Chu viên ngoại kia là còn bình tĩnh, dù sao lão cũng từng là quan viên triều đình, sau khi trí sĩ thì giao du trên dưới, nhân mạch trong triều không nhỏ, lão biết Tần Kham sẽ không làm gì lão.

"Tần Hầu gia hạ mình triệu kiến chúng ta, không biết có gì chỉ bảo?" Chu viên ngoại chắp tay khách khí hỏi.

Tần Kham cười nói: "Chỉ bảo thì không dám, Chu tiền bối chiết sát ta rồi, hôm nay Tần mỗ mời các vị phú thương tới là có một yêu cầu quá đáng..."

Chu viên ngoại cắn chặt răng, hơn mười vị thương nhân bên cạnh sắc mặt cũng có chút khó coi.

Những lời này bọn họ nghe nhiều rồi, cái gọi là "Yêu cầu quá đáng" chỉ là cách nói uyển chuyển, bất luận những lời này uốn lượn bao vòng, kết quả cuối cùng tất nhiên vẫn là móc bạc ra khỏi túi họ, không cần hỏi, bạc cuối cùng sẽ vào túi tiền của quan viên.

Thiên hạ đều biết ti lễ giám Lưu Cẩn tham lam, bất luận quan viên vào kinh là để báo cáo công tác hay là vì việc chung, đầu tiên phải gặp Lưu công công, đưa lên mấy vạn lượng bạc, sau đó mới có thể bắt đầu làm chính sự, nếu không Lưu công công sẽ rất mất hứng, ví dụ như một tuần án ngự sử tên là Chu Thược bị điều đi tuần nơi khác, khi trở về thật sự là quá mức nghèo khó, không tặng bạc cho Lưu công công, ngày hôm sau sau khi vào kinh thì treo cổ chết trong nhà.

Nhưng mọi người lại không nghĩ rằng, Tần Hầu gia đối nghịch với Lưu Cẩn cũng có tật xấu này.

Nghĩ lại cũng đúng thôi, thiên hạ đen như quạ, trong vạn con quạ đen tự dưng mọc ra một con quạ trắng thì quá không hợp thời rồi.

Chỉ có điều với địa vị quốc hầu triệu tập mọi người tới, nói thẳng cái gì "Yêu cầu quá đáng", quả thực là giơ đuốc cầm gậy đi ăn cướp, cái này so với Lưu Cẩn còn khó coi, rất không giảng cứu.

"Tần Hầu gia nếu có chỗ khó xử, chúng ta ngồi xuống bàn xem? Nếu Hầu gia không chê, hiệu buôn Chu Ký của ta nguyện dâng tặng ba... không, năm vạn lượng bạc cho Hầu gia, xin Hầu gia vui lòng nhận cho." Chu viên ngoại tính toán một hồi rồi nói.

Có người đi đầu, người còn lại không thể không nhiệt liệt hưởng ứng.

" Hiệu buôn Vạn An của ta nguyện dâng bốn vạn lượng."

" Hiệu buôn Phong Đạt nguyện tặng năm vạn lượng..."

"..."

Tần Kham hơi nhíu mày, giơ tay lên rồi hạ xuống, trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

"Các vị coi bản hầu là ai? Bản hầu là loại chiếm tiện nghi của các ngươi à? Ta chính là quốc hầu thế tập, chẳng lẽ lại thiếu mấy vạn lượng bạc của các ngươi?"

Mọi người ngẩn ra, càng mù mịt, không biết lời này của Tần Kham là nên nhe chính hay nghe phản, là thực sự không muốn bạc, hay

là chê bạc ít.

Tâm tình của Chu viên ngoại bỗng nhiên trầm xuống.

Nếu vị Hầu gia này thực sự không muốn bạc, chỉ sợ cái gọi là "Yêu cầu quá đáng" của hắn tất là một chuyện khó làm, nếu đem so sánh, Chu viên ngoại thà để Tần Kham cầm tiền rồi đi, mọi người đều thoải mái, coi như là tiêu tiền tiêu tai, bánh bao thịt đánh chó.

"Hầu gia xin thứ cho tội càn rỡ của đám người chúng ta, không biết Hầu gia có việc khó gì, chúng ta nếu có thể làm được, tuyệt đối sẽ không chối từ."

Tần Kham gật gật đầu, hạ thấp giọng nói: "Các vị chưởng quầy đều biết tới ti lễ giám Lưu Cẩn chứ?"

Mọi người gật đầu, danh hào của Lưu Cẩn hiện giờ thiên hạ đều nghe, ai dám không biết?

" Yêu cầu quá đáng của bản hầu chính là... Các vị nếu không khó xử thì không ngại tự phát động mời chào cao thủ tuyệt thế, thình lình một đao đâm chết Lưu công công, trừ hại cho dân..."

Bùm!

Mấy tên thương nhân nhát gan lập tức quỳ xuống, sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy.

Người không quỳ thì sắc mặt cũng không tốt hơn là bao, đều rùng mình sợ hãi, ánh mắt khi nhìn Tần Kham giống như đang nhìn một người điên.

Trong phòng không ai lên tiếng, không khí giống như đều ngưng kết.

Sau hồi lâu, Tần Kham bỗng nhiên rất hiểu lòng người nói: "Thỉnh cầu này có phải quá làm khó các vị rồi hay không?"

Mọi người điên cuồng gật đầu, hốc mắt ửng đỏ.

Tần Kham vẻ mặt ôn hoà nói: "Vậy... bản hầu đổi yêu cầu khác nhé?"

Mọi người tiếp tục gật đầu điên cuồng, ánh mắt tràn ngập chờ mong cùng với.... Cầu xin.

Tần Kham biết, mọi người hiển nhiên đang cầu xin khi hắn nổi điên đừng kéo họ ra làm.

Tần Kham cười dài nói: "Nếu mọi người không có hứng thú với đâm chết Lưu công công thì không biết có hứng thú đầu tư vào Thiên Tân không?"

Chương 457: Khác biệt giữa gốc và ngọn (1)

So với cầm đao đâm chết Lưu công công, yêu cầu đầu tư vào Thiên Tân không nghi ngờ gì nữa tường hòa như thiên quan chúc phúc, Tần Kham rõ ràng nhìn thấy mấy vị chưởng quầy trong phòng đang thở phào.

Sau khi để các vị đại lão bản của hiệu buôn bị chút kích thích trên tinh thần, Tần Kham cuối cùng cũng nói ra mục đích triệu kiến các vị chưởng quầy.

Đầu tư vào Thiên Tân không chỉ là bởi vì lời hứa với Đường Tử Hòa, sự phồn vinh của Thiên Tân đối với bản thân Tần Kham cũng rất quan trọng.

Muốn thay đổi thời đại này, luôn phải làm ra chút hành động thực tế, thay đổi Thiên Tân là bước đầu tiên của Tần Kham, một thành thị ven biển nhiều sông ngòi, vị trí địa lý trọng yếu, hiện giờ không ngờ chỉ là một tòa thành đất nho nhỏ, đây là điều mà Tần Kham không thể chấp nhận.

Muốn làm dân giàu, nước mạnh, binh cường, trước tiên phải mở cấm biển, mở cấm biển trước tất phải khiến Thiên Tân phồn vinh, đây là kế hoạch của Tần Kham, hắn biết mở cấm biển đối với đám người cổ hủ trên triều đường là một đề tài cấm kỵ, cũng biết sẽ gặp phải đả kích như mưa rền gió dữ, nhưng mà một bước này chung quy vẫn phải bước ra.

Việc trước mắt hắn có thể làm chỉ có bất động thanh sắc, dùng phương thức thấm vật không tiếng động chậm rãi đổi mới bộ mặt của Thiên Tân.

Muốn Thiên Tân Phồn vinh trước tiên tất phải chiêu thương, mỗi triều đại đều không thể bỏ qua lực lượng thương nhân này, hôm nay mời hơn mười vị chưởng quầy của các hiệu buôn nổi danh kinh sư, mục đích cũng chính là đây.

Tần Kham vừa nói xong, hơn mười vị đại thương nhân ngây ra một lát, mọi người có thể làm ra một phen sự nghiệp tại chốn kinh sư ngư long hỗn tạp này, tất nhiên đều không phải là kẻ ngu dốt, vừa nghe đã minh bạch mục đích Tần Hầu gia hôm nay triệu kiến bọn họ.

Trong phòng là một mảng yên tĩnh, mười mấy người đều không lên tiếng, thần sắc trên mặt có chút khó xử.

Cũng như suy nghĩ của Chu viên ngoại, nếu Tần Kham chỉ chìa tay đòi tiền họ, cho dù mấy vạn thậm chí mười mấy vạn lượng bạc, bọn họ không nói hai lời nhất định lấy ra ngay, thậm chí nguyện ý bỏ ra nhiều hơn, bởi vì địa vị của Tần Kham đáng với cái giá này.

Nhưng đầu tư vào Thiên Tân... Làm ăn phải nghĩ theo kiểu làm ăn, tòa thành nhỏ Thiên Tân dùng đất đắp lên đó, ở trong mắt bọn họ có thể nói là thâm sơn cùng cốc, sao đáng để bọn họ ra tay? Mọi người đối với kinh thương đều có kinh nghiệm phong phú, một khoản đầu tư bỏ vào cái tiểu địa phương nhỏ Thiên Tân này, trước tiên không đề cập tới mạo hiểm, cho dù muốn thấy hiệu quả cũng không phải một hai năm là thấy, xác suất hồi báo quá thấp.

Trừ một loại tình huống, nếu triều đình bỗng nhiên quyết định mở cấm biển, như vậy vị trí của Thiên Tân sẽ trọng yếu phi thường, khi đó không cần Tần Kham nói, thương nhân các nơi của Đại Minh đều sẽ ùa tới, nắm bắt thời gian chiếm địa bàn, mở mạng lưới cửa hàng và hậu cần, dùng tốc độ nhanh nhất thành lập lộ tuyến mậu dịch của Đại Minh với Triều Tiên, Nhật Bản, Lưu Cầu, thậm chí là các nước nhỏ của Đông Nam Á.

Nhưng mà, triều đình cấm biển hơn trăm năm, cấm biển là được định ra từ thời Thái Tổ, sao có khả năng phá vỡ nó?

Đã không có điều kiện tiên quyết này, thành nhỏ Thiên Tân đối với thương nhân mà nói, thực sự không có giá trị để đầu tư.

Trong phòng vẫn yên tĩnh như trước, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều không nói gì, nhưng lại không tỏ rõ thái độ của mình.

Tần Kham đại khái minh bạch suy nghĩ của mọi người, mỉm cười nói: "Nhìn vẻ mặt của mọi người, tựa hồ thà cầm dao đâm chết

Lưu công công chứ cũng không muốn đầu tư vào Thiên Tân?"

Hai má mọi người đồng thời giật giật mấy cái.

Người mù cũng nhìn ra được, vẻ mặt của mọi người rõ ràng là cả hai chuyện đều không muốn làm

Chu viên ngoại khụ khụ hai tiếng, chắp tay nói: "Hầu gia, hiệu buôn Chu Ký nguyện dâng tặng Hầu gia mười lăm vạn lượng bạc trắng, xin Hầu gia vui lòng nhận cho."

Không chỉ là mọi người, ngay cả Tần Kham cũng hơi kinh ngạc.

Chu viên ngoại này khí phách thật, vừa rồi chỉ đưa năm vạn lượng, hiện tại đổi giọng một cái không ngờ thêm cả mười vạn, có điều ngụ ý của lão rất rõ ràng, chỉ muốn xin Tần Kham sau khi nhận lấy mười lăm vạn lượng này thì đừng nhắc tới chuyện đầu tư Thiên Tân nữa, bạc thì lão tặng được, nhưng đầu tư Thiên Tân thì lão thật sự không có hứng thú, hợp lực với hơn mười vị đại thương nhân đang ngồi đây để đầu tư vào một tòa thành trì, hiển nhiên không phải mười lăm vạn lượng là có thể giải quyết được, nó có thể chính là một cái động không đáy.

Chu viên ngoại vừa tỏ thái độ, mọi người cũng tranh nhau tăng giá, bạc đều tặng thật sự rất hào phóng, nhưng ý tứ lộ ra là, loại chuyện đầu tư Thiên Tân này Hầu gia tìm người khác đi, bọn họ không có hứng thú.

Tần Kham nhíu mày, nghiêm mặt không nói một câu, trong phòng dần dần yên tĩnh lại, thương nhân đều giỏi nhìn mặt xem sắc, qua nét mặt của Tần Hầu gia là có thể nhìn ra được Hầu gia đang mất hứng.

Chu viên ngoại thầm than một tiếng, chắp tay nói: "Hầu gia, tại hạ cả gan nói mấy câu không đúng lúc, thiên hạ đều biết Hầu gia và Lưu công công không hợp, hiện giờ Lưu công công thanh tra quan thương và truân vệ, tân chính có thể nói là hừng hực khí thế, Hầu gia cũng muốn thi hành tân chính để tranh thủ uy vọng trong triều thì mọi người đều có thể lý giải, nhưng Hầu gia... Ngài vì sao lại chọn Thiên Tân?"

Tần Kham thất thần, tiếp theo lại bật cười.

Có thể tính là bị người ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử không, thì ra những người này cho rằng mình xây dựng Thiên Tân là để tranh sủng tranh uy vọng tranh quyền với Lưu Cẩn mà cố ý kiếm chiến tích?

Cuối cùng cũng minh bạch Khuất Nguyên đại phu vì sao thở dài "Thế nhân đều say chỉ mỗi ta tỉnh", trước mắt nếu có sông thì hắn cũng muốn nhảy xuống.

"Các ngươi cho rằng bản hầu muốn làm Thiên Tân phồn vinh là để kiếm chiến tích?"Tần Kham cười nói.

Chu viên ngoại nhìn sắc mặt Tần Kham, lại không nhìn ra chút hỉ nộ, thấp thỏm cười khổ nói: "Hầu gia thứ tội, tại hạ thật sự không nghĩ ra Hầu gia vì sao quan tâm tới một tòa thành đất nhỏ xíu như vậy."

"Thiên Tân là thành trì của Đại Minh, là lá chắn của kinh sư, xây dựng nó, làm nó phồn vinh có cần lý do không?"

Chu viên ngoại thở dài: "Tại hạ không dám hỏi Hầu gia lý do, chỉ là... Hầu gia à, tại hạ xin nói thêm mấy lời càn rỡ, cho dù chúng ta đều đáp ứng làm Thiên Tân phồn vinh, một tòa thành trì chỉ trông vào mười mấy thương nhân chúng ta thì cũng không có cách nào phồn vinh lên được đâu, thương nhân sở dĩ có thể gây dựng một phen gia nghiệp, cái dựa vào là thuận theo đại thế, cái gọi là đại thế, có lẽ là chính lệnh của triều đình, có lẽ là cung cầu của hai nơi, thế nhân đều nói thương nhân 'Trục lợi vong nghĩa', 'Vong nghĩa' là thành kiến của thế nhân đối với chúng ta, nhưng mà 'Trục lợi' thì lại không sai chút nào, có lợi để kiếm mới có thể hấp dẫn chúng ta, mà Thiên Tân..."

Chương 457: Khác biệt giữa gốc và ngọn (2)

Nói tới đây Chu viên ngoại dừng lại, nhưng mà ý tứ lại rất rõ ràng. Thiên Tân đó có lợi gì mà kiếm? Nơi đó ngay cả nha môn hành chính chính thức còn chả có, chỉ có một nha môn thuỷ vận và một nha môn diêm đạo, đường vận lương thì nằm trong tay triều đình, muối cũng nằm trong tay triều đình, vả lại dân sống trong thành Thiên Tân chỉ hai ngàn hộ, chẳng lẽ đám thương nhân chúng ta chạy đến Thiên Tân để đi bán bánh bao rán bánh xèo à?

Tần Kham kiếp trước cũng là phó tổng công ty, tất nhiên rất minh bạch bản sắc của thương nhân, biết những gì Chu viên ngoại nói là thật, nên cũng không trách tội.

Chu viên ngoại thấy trên mặt Tần Kham không hề có vẻ giận dữ, gan cũng lớn dần, nói tiếp: "Hầu gia, chúng ta đều nguyện ý đập bạc để làm Thiên Tân phồn vinh, nhưng chúng ta dù sao cũng chỉ có mười mấy người, tuy nói mỗi người đều có tiền có gia tài, nhưng so sánh với việc để làm một tòa thành trì trở nên phồn vinh mà nói thì còn lâu mới đủ, cho dù táng gia bại sản thì cũng chưa chắc đã có thể thay đổi được Thiên Tân là bao nhiêu, nếu muốn làm Thiên Tân phồn vinh, chỉ có hấp dẫn thương nhân thiên hạ tranh nhau ùa tới, trăm sông mới có thể tụ được thành biển, nhưng mà Thiên Tân chỉ có hai ngàn hộ, mà hộ nghèo lại chiếm đa số, chút dân cư ấy mà muốn hấp dẫn thương nhân thiên hạ thì không khác gì người si nói mộng."

"Có điều.... Triều đình nếu có chính lệnh mở rộng nội thành, di chuyển dân cư, thiết lập phủ nha, khiến dân cư Thiên Tân dần dần tăng nhiều, dân cư nhiều rồi thì lo gì thương sự không thịnh hành? Khi đó không cần Hầu gia mở miệng, thương nhân thiên hạ đều sẽ chen chúc mà tới, các loại cửa hàng, nhà xưởng, nhà dệt, kho lúa, trạm xe đều sẽ được dựng lên, mục đích muốn làm Thiên Tân phồn vinh cũng gần như là đạt được rồi."

Tần Kham nghiêm túc nghe một lúc, thở dài, trên mặt lộ ra nụ

cười.

Quả nhiên không thể xem thường người cổ đại, cho dù là thương nhân cổ đại, kiến thức của bọn họ cũng rất phi thường và thậm chí là đáng để học tập, những lời này của Chu viên ngoại thoạt nghe thì đơn giản, nhưng kỳ thực lại phân tích rất rõ ràng giữa "gốc" và "ngọn".

Tần Kham kiếp trước mặc dù cũng là thương nhân, nhưng hắn dù sao cũng không phải là thị trưởng, muốn kiếm lợi nhuận về cho công ty thì được, nhưng làm thế nào để một tòa thành thị trở nên phồn vinh thì lại không làm được, nói tới vẫn không hiểu vấn đề quả trứng có trước hay con gà có trước, vẫn luôn cho rằng trước tiên chiêu thương mới có thể hấp dẫn dân cư, nhưng trên thực tế lại là có dân cư trước mới có thể hấp dẫn thương nhân..

"Nói như vậy, dân cư Thiên Tân nhiều hơn, các ngươi sẽ nguyện ý tới đầu tư?"

Chu viên ngoại cười nói: "Nhiều người tất nhiên tài nguyên cũng nhiều. Hầu gia, chúng ta là thương nhân, thương nhân không có thù với bạc."

Tần Kham mỉm cười, lời này của Chu viên ngoại khiêm tốn quá, thương nhân đâu chỉ không có thù với bạc, bạc quả thực chính là tổ tông của thương nhân. Nhà thương nhân nếu chẳng may cháy, thứ bọn họ cứu trước tuyệt đối là thùng đựng bạc chứ không phải bài vị tổ tông.

Tần Kham nhìn chung quanh một vòng, thấy hơn mười vị đại thương nhân đều mang vẻ mặt công nhận thì lập tức liền minh bạch.

Nói đơn giản, dưới cây ngô đồng không có tiền tài thì không hấp dẫn được phượng hoàng.

Mà loại chuyện chiêu thương này lại không thể dùng quyền thế để cưỡng ép, nếu không trong thành có mười mấy thương nhân không tình nguyện, dần dà sẽ sinh dã tâm, kẻ có tiền có thể làm ra chuyện thất đức không ít hơn Tần Kham.

Thương nhân không công mà về, nhưng lại không phải là không có thu hoạch.

Ít nhất thì suy nghĩ ngây thơ của Tần Kham đã bị những thương nhân này chỉnh lý lại cho rõ ràng, trước kia đối với xây dựng Thiên Tân chỉ có một nét khái quát mơ hồ, hiện tại đã có trật tự rõ ràng.

Tần Kham tận hết cố gắng của mình để thay đổi thời đại này, đồng thời cũng có người đang tùy ý họa hại thời đại này.

Thái giám là quần thể rất đặc thù, không chỉ giới tính khó có thể định luận, hơn nữa giống loài cũng khó định luận, có khi là người, có khi không phải người,

Dương Nhất Thanh bị bắt vào chiếu ngục không đến hai ngày, Tây Hán liền truyền ra tin tức, Dương Nhất Thanh đã bị định tội, tội danh là lạm sát dân phu, tham ô quân lương, ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn tiếp thu sâu sắc giáo huấn lần trước Tần Kham cứu Vương Thủ Nhân, không hề tự mình ra mặt, mà sai Tây Hán định tội, rồi mới phán chém đầu, ba ngày sau hành hình.

Triều đình Đại Minh thời kì này chức quyền rất hỗn loạn, hoàng đế lơ là triều chính, quyền hoạn lộng quyền, quyền lực của Cẩm Y vệ và Đông Tây Hán được phóng đại vô hạn, tựa hồ cái gì cũng có thể quản, cái gì cũng có thể phán, thế là rất nhiều án kiện căn bản không cần qua hình bộ và Đại Lý tự, Hán Vệ trực tiếp bắt phạm nhân vào chiếu ngục, thẩm tra qua loa rồi định tội, ngay cả hành hình cũng do một tay Hán Vệ làm, có thể nói là bắt, phán, giết làm luôn một mạch, có cây gậy chọc cứt Hán Vệ này, triều đình sao có thể không hỗn loạn? Không cần phải hỏi, Tần Kham cũng là một thành viên trong cây gậy chọc cứt này.

Tin tức Dương Nhất Thanh bị định tội truyền ra khiến cả triều xôn xao, các đại thần vừa sợ vừa giận, Lưu Cẩn này càng lúc càng bừa bãi, ngay cả bề tôi trung trực như Tam biên tổng chế Dương đại nhân không ngờ cũng nói giết là giết, thiên lý công đạo ở đâu? Càn khôn sáng lạn chẳng lẽ thực sự biến thành thiên hạ của hoạn quan à?

Lúc Cả triều vừa giận vừa sợ, một thân ảnh lo âu trên dưới chạy chọt cho Dương Nhất Thanh.

Thân ảnh này không phải Tần Kham, mà là Đại học sĩ nội các Lý Đông Dương.

Sau hôm tin tức được xác nhận, Lý Đông Dương lại tới tìm Lưu Cẩn, kết quả lại phẫn nộ mà về.

Hiển nhiên Lưu Cẩn lần này quyết tâm muốn đẩy Dương Nhất Thanh vào chỗ chết, lúc trước Dương Nhất Thanh rất không nể tình cự tuyệt lời mời chào của Lưu công công, mà nếu thế thì thôi, không ngờ còn hung hăng nói móc châm chọc hắn, tâm nhãn của Lưu công công không lớn, huống hồ giới tính còn mơ hồ, cũng không biết có phải là có một loại tình hoài "Không được yêu nên đâm hận" hay không, dù sao lần này là nhất định phải giết chết Dương Nhất Thanh, Đại học sĩ nội các biện hộ cũng chẳng nể mặt.

Lý Đông Dương gấp quá, bất kể vì nghĩa chung hay là quan hệ cá nhân, y cũng không thể ngồi nhìn Dương Nhất Thanh bị chém đầu, nhưng mà chuyện tựa hồ đã thành kết cục đã định, chuyện Lưu Cẩn đã quyết định thì không thay đổi, nếu nói thi hành cái gọi là tân chính kia Lưu Cẩn làm ướt át bẩn thỉu, nhưng trên phương diện giết người này thì Lưu Cẩn làm rất dứt khoát quả quyết, hiệu suất cực cao.

Người Lưu Cẩn quyết định muốn giết không ai có thể cứu, nhưng mà... Lý Đông Dương cả người một nhiên giật thót, một thân ảnh quen thuộc hiện lên trong đầu.

Người khác có lẽ không cứu được, hắn chẳng lẽ cũng không thể sao?

Màn đêm buông xuống, vạn nhà thắp đèn.

Một cỗ kiệu quan lặng lẽ dừng trước cửa phủ Sơn Âm Hầu, một vị lão bộc cạnh kiệu cầm danh thiếp đưa cho người gác cổng hầu phủ.

Tần Kham ở Hậu viện nhận được danh thiếp, mày không khỏi nhíu chặt.

"Lý Đông Dương tới tìm ta làm gì?" Tần Kham thì thầm

Triều đường trên dưới, đại thần bị Tần Kham lừa đếm không hết,

ngay cả Vương gia cũng phải từng nếm đau khổ dưới tay Tần Kham, nhưng nếu nói Tần Kham kiêng kị ai nhất thì chỉ có mình Lý Đông Dương.

Lão hồ li này giống như là khắc tinh của hắn vậy, bất luận hắn giở âm mưu quỷ kế gì, lọt vào trong mắt Lý Đông Dương lại rõ ràng không sót, trong tay lão hồ li giống như có một tấm kính chiếu yêu, chiếu cho Tần Kham cả người trần truồng, cho nên hiện tại Tần Kham tận lực đối với y là có thể trốn thì trốn, thực sự là có vài phần sợ y.

Có điều người ta nếu đã chủ động tìm tới cửa, có trốn cũng khó, Tần Kham đành phải ra ngoài cửa đóng, tự mình mời Lý Đông Dương vào tiền đường.

Lý Đông Dương rất hòa ái, bộ dạng vuốt râu dài mỉm cười có một loại cảm giác phiêu dật như đạo cốt tiên phong, kỳ thật cũng rất hy vọng lão gia hỏa này sớm ngày đứng vào hàng tiên, đừng cứ mãi ở lại nhân gian gây trở ngại cho hắn lừa người, vẻ mặt hiểu rõ tất cả rất khiến người ta căm ghét.

Nha hoàn dâng trà, Lý Đông Dương cầm lên uống một ngụm, rồi mới cười nói: "Lão phu nghe nói Sơn Âm Hầu sau khi từ Thiên Tân về kinh thì tựa hồ rất ít tới Bắc trấn phủ ti xử lý công vụ?"

Tần Kham chắp tay cười nói: "Hạ quan nghỉ sinh, thật sự không rảnh đi làm."

Lý Đông Dương ngạc nhiên: "Nghỉ sinh?"

"Phu nhân Trong nhà sắp lâm bồn, hạ quan muốn bầu bạn với nàng ta nhiều hơn, cũng muốn tận mắt nhìn thấy đứa trẻ ra đời." Nói tới đây, trên mặt Tần Kham lộ ra vẻ vuốt ôn nhu hiếm có.

Lý Đông Dương trầm mặc một lúc, bỗng nhiên thở dài: "Làm chồng người ta so với làm quan thì tốt hơn cả trăm ngàn lần, ít ra cũng làm được điều này, thật là may mắn của thiên hạ."

Sắc mặt Tần Kham có chút xám ngắt, lão gia hỏa này đêm nay tới đây là để gây hấn à?

"Không biết Lý lão đại nhân đêm nay tự mình đến hàn xá, là

vì..."Tần Kham quyết định vào thẳng chủ đề, không muốn vòng vèo với y nữa.

Lý Đông Dương cười nói: "Tất nhiên có việc tìm ngươi."

Tần Kham nhíu mày, ngữ khí có chút bất mãn: "Lý lão đại nhân, các đồng liêu trong triều nhà ai gặp xui xẻo ông đừng có mà tới trách ta, gần đây trừ giết mấy trăm người và phóng hỏa đốt mấy căn phòng của Tây Hán ra thì ta rất chi là an phận thủ thường..."

Chương 458: Giao dịch

Từ nội tâm mà noi, Lý Đông Dương kỳ thật là rất thưởng thức Tần Kham.

Lúc trước khi vừa tới kinh sư liền bị Đông Hán ghi hận, ngàn người vây công vẫn sừng sững bất động, rõ ràng thân hãm tuyệt cảnh mà lại phản kích một cách bất ngờ, phái người phóng hỏa đốt nhà Lý Đông Dương vu oan cho Đông Hán, cường hành kéo hoàng đế và nội các vào trong cuộc, khiến Vương Nhạc lúc đó phải chịu thiệt lớn.

Lý Đông Dương lúc ấy đã vô cùng thưởng thức, trừ ở điểm đốt nhà y làm y không thích lắm ra, sự nhanh trí hóa hiểm thành may của thanh niên nhân này thực sự khiến người ta tán thưởng.

Chứng minh ánh mắt của y là đúng, trong thời gian hai năm ngắn ngủi, Tần Kham không chỉ trở thành Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, hơn nữa còn được phong quốc hầu.

Quốc hầu, y là lão thần trải qua bốn triều dốc hết tâm huyết cả đời cho Đại Minh, già rồi cũng chẳng có nổi nửa cái tước vị, mà người trẻ tuổi mới hơn hai mươi này không ngờ là quốc hầu thế tập, cứ theo tốc độ này mà tiến, tương lai phong Quốc Công thậm chí phong vương cũng không phải là không có khả năng.

Đương nhiên, đối với thanh niên nhân này thưởng thức thì thưởng thức, nhưng Lý Đông Dương là công nhận toàn bộ, ví dụ như cái miệng của thanh niên nhân này, có đôi khi cũng rất đáng ghét, quả thực ai thấy người hận.

Lý Đông Dương giả vờ bình tĩnh vuốt râu, nhưng bàn tay đang run nhè nhẽ đã triệt để bán đứng suy nghi muốn tát Tần Kham của y.

Đối mặt với Đại học sĩ nội các, Tần Kham tuyệt không e ngại, ngược lại còn mỉm cười nhìn y chăm chú, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Tần Kham biết Lý Đông Dương tới tìm hắn là vì chuyện gì, với

thân phận của Lý Đông Dương, hôm nay không ngờ hạ mình đích thân đăng môn, nghĩ chắc là không phải có ý tới chúc mừng Tần Kham sắp làm cha.

"Tây Nhai tiên sinh có ơn dẫn dắt bảo vệ đối với hạ quan, có gì phân phó thì xin cứ nói thẳng."

Lý Đông Dương mắt chợt lóe sáng, cười nói: "Sơn Âm Hầu nói quá lời rồi, lão phu sao dám vọng ngôn hai chữ 'Phân phó', tối nay đăng môn, lão phu quả thực có chuyện quan trọng muốn nhờ."

Tần Kham vội vàng nói: "Tiên sinh cứ nói, hạ quan có thể làm được thì nhất định sẽ hết sức."

Nụ cười của Lý Đông Dương cứng lại, oán hận lườm Tần Kham một cái.

Tiểu hồ ly nói chuyện trơn tuột như quỷ, nói cũng không nói đủ, chỉ nói "có thể làm được", để lại đường lui cho bản thân, chỉ sợ hôm nay tới nhờ vả chắc sẽ không được thuận lợi.

Than thầm một tiếng, mặt Lý Đông Dương trở nên nghiêm túc, thấp giọng nói: "Sơn Âm Hầu chắc biết Tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh bị Lưu Cẩn bắt vào chiếu ngục chứ?"

Tần Kham bình tĩnh nói: "Hạ quan mấy hôm nay mặc dù không tới Bắc trấn phủ ti, nhưng tin tức trong kinh cũng biết một hai."

Lý Đông Dương thở dài: "Dương Nhất Thanh là bề tôi trung trực, thực sự có thể coi là rường cột của Đại Minh ta."

"Dương đại nhân ở Thiểm Tây chấn hưng mã chính, ba biên xây trường thành, quả thật là danh thần trị thế của Đại Minh ta, hạ quan từng gặp mặt y một lần ở Liêu Đông,, đối với Dương đại nhân cũng phi thường khâm phục."

Lý Đông Dương gật gật đầu, thở dài: "Sơn Âm Hầu chắc biết, ba hôm nữa Tây Hán sẽ chém đầu thị chúng Dương Nhất Thanh?"

"Biết."

Lý Đông Dương đột nhiên ngồi thẳng người, râu dài dưới cằm

không gió mà tự bay, khuôn mặt nổi lên một vầng ánh sáng chính nghĩa, trầm giọng nói: "Sơn Âm Hầu chẳng lẽ trơ mắt ngồi nhìn hoạn tặc giết hại trung lương sao?"

Tần Kham cũng ngồi thẳng người, nghiêm trang nói: "Đương nhiên không thể! Ta sẽ giúp lão đại nhân vẽ họa quyển."

"Vẽ... họa quyển?"

"Đúng, nguyền rủa Lưu Cẩn đoạn tử tuyệt tôn."

Khuôn mặt chính nghĩa của Lý Đông Dương lập tức nổi lên một đạo lục quang, giống như quả bóng cao su xì hơi, buồn bã ỉu xìu nói: "Cái này không cần ngươi nguyền rủa, Lưu Cẩn sớm đã không phụ sự mong đợi của mọi người mà đoạn tử tuyệt tôn rồi."

Vẻ mặt Tần Kham giống như lấy hết dũng khí đuổi giặc cùng đường: "Chúng ta có thể nguyền rủa kiếp sau của hắn."

Lý Đông Dương khoát tay, ánh mắt nhìn chăm chú Tần Kham hồi lâu rồi cười khổ nói: "Tên tiểu hồ ly ngươi, lão phu cũng biết chiêu này vô dụng đối với ngươi, ngươi là hạng chính tà chẳng phân biệt, không có lợi thì chắc không đả động được ngươi."

Tần Kham mặt giãn ra mỉm cười, chắp tay nói: "Nếu Tây Nhai tiên sinh đã bày ra vẻ mặt chính nghĩa thì hạ quan sao có thể không phối hợp một chút?"

Lý Đông Dương thở dài: "Lão phu xem như bất lực với ngươi rồi, nói đi, điều kiện như thế nào thì ngươi mới bằng lòng cứu Dương Nhất Thanh?"

Tần Kham cảm thấy thoáng vui mừng.

Điều kiện này của Lý Đông Dương chính là từ trên trời rơi xuống, vốn khi Tây Hán truyền ra tin tức ba ngày sau sẽ chém Dương Nhất Thanh, Tần Kham đã định xuất thủ rồi, vị danh thần trị thế này của Đại Minh không thể cứ trơ mắt nhìn hắn chết dưới đao của Lưu Cẩn được, Tần Kham và Lưu Cẩn đã đấu rất nhiều hiệp, đã tích lũy được kinh nghiệm đấu tranh phong phú, nếu hắn xuất thủ cứu người, mặc dù không nắm chắc nhất định có thể khiến Dương Nhất Thanh được vô tội phóng thích, nhưng khiến Lưu Cẩn

sinh ra cố kỵ, không dám hạ đao với Dương Nhất Thanh nữa.

Nhưng mà Tần Kham lại không ngờ rằng, Lý Đông Dương lại thiếu kiên nhẫn đêm nay tìm tới cửa, Đại học sĩ nội các tự mình tới cửa đưa cho hắn một cây gậy trúc, cầu hắn đừng tiếc sức cứ cầm mà gõ, Tần Kham nếu không gõ thật hăng thì rất không tôn trọng lão nhân gia...

Tuy rằng gõ gậy trúc là chắc chắn rồi, nhưng Tần Kham vẫn không vào thẳng chủ đề, tận lực để tướng ăn của mình văn nhã một chút.

"Hạ quan thấy lạ, Tây Nhai tiên sinh vì sao ra sức chạy chọt về việc của Dương Nhất Thanh như vậy? Xin tiên sinh giải thích nghi hoặc cho ta."

Việc này quả thật kỳ quái, không thể phủ nhận Dương Nhất Thanh là danh thần, nhưng thái độ tìm cách cứu hắn của Lý Đông Dương tựa hồ quá mức vội vàng, cả triều trên dưới người oán giận có, người cầu tình có, nhưng vì Lý Đông Dương mà khổ sở chạy chọt như Lý Đông Dương, thậm chí không tiếc thể diện của Đại học sĩ nội các, buổi tối tự mình tới thỉnh cầu một hậu bối như hắn hỗ trợ, điểm này thực sự thật là làm người ta rất khó hiểu, suy bụng ta ra bụng người, nếu Tần Kham ngày nào đó cũng vội vã cứu một người như vậy, trừ phi người này nợ Tần Kham rất nhiều tiền thì tuyệt đối không thể để hắn chết.

Lý Đông Dương bất đắc dĩ thở dài: "Sơn Âm Hầu có lẽ không biết, Dương Nhất Thanh... Là sư đệ sư đệ của lão phu."

Tần Kham có chút kinh ngạc địa nhìn y, hôm nay hắn mới biết, Lý Đông Dương và Dương Nhất Thanh lại có tầng quan hệ này.

Lý Đông Dương cười khổ nói: "Lão phu từng chuyên nghiên học vấn dưới môn hạ của đại nho Thái Phác thiên sinh, sư tôn Thái Phác tiên sinh có tục danh là Lê Hạ Thuần, là Trạng Nguyên khoa Đinh Sửu năm Thiên Thuận thứ nhất, học vấn phi thường cao thâm, lão phu khổ học dưới môn hạ của ân sư nhiều năm, bốn mươi năm trước, khi đó Dương Nhất Thanh mới mười lăm tuổi cũng bái dưới môn hạ của ân sư, ta và hắn liền thành sư huynh đệ, chỉ là lão phu là trọng thần nội các, mà Dương Nhất Thanh thì lại là ngoại quan nắm binh mã của ba trấn, tầng quan hệ quan hệ này

thực sự không nên tuyên dương, mấy năm nay, lão phu nhập các thành vị cực nhân thần, mà hắn cũng thành được thế nhân kính ngưỡng, có khả năng bảo vệ xã tắc, để tay lên ngực tự xét, cũng coi như không làm thất vọng sự dạy bảo của ân sư năm đó."

Tần Kham giật mình, hắn cuối cùng cũng minh bạch vì sao Lý Đông Dương tận hết sức lực nghĩ cách cứu Dương Nhất Thanh, cái thời đại này rất chú trọng quan hệ thân thích, đồng hương cùng với sư môn, có đôi khi quan hệ thầy trò hoặc sư huynh đệ thậm chí vượt xa cả thân nhân có huyết thống, ví dụ như Dương Đình Hòa này, tính tình bảo thủ lại cố chấp, Chu Hậu Chiếu không thích y, nhưng vẫn phải thành thành thật thật gọi một tiếng "Dương tiên sinh", Lưu Cẩn tìm cớ đày Dương Đình Hòa tới Nam Kinh, người còn đang trên đường, Lưu Cẩn đã bị Chu Hấu Chiếu tức giận cầm chén trà ném vỡ đầu, nghiêm khắc ra lệnh mời Dương tiên sinh về rồi nhận lỗi với y, uy lực của quan hệ sư môn.

Nói như vậy, Lý Đông Dương cấp thiết tìm cách cứu Dương Nhất Thanh là có thể hiểu được, quan hệ sư huynh đệ cũng ngang với thân huynh đệ.

Loại Huynh đệ tình cảm khiến người ta cảm động, nhưng mà điều kiện nên đưa ra thì vẫn không thể thiếu.

Tần Kham trầm ngâm một lát, nói: "Tây Nhai tiên sinh, muốn cứu Dương đại nhân, chỉ có thể xin Lưu Cẩn đao hạ lưu nhân, nhưng Lưu Cẩn tựa hồ cứ muốn dồn Dương đại nhân vào chỗ chết, chuyện này không dễ xử lý đâu."

Lý Đông Dương hậm hực nói: "Dễ thì lão phu còn phải tới tìm ngươi à? Hiện giờ Lưu Cẩn độc bá triều đường, ai thuận ta thì sống, ai nghịch ta thì chết, cả triều trên dưới ai mà không sợ? Chỉ có tên tiểu tử sinh ngươi không sợ Lưu Cẩn, ngươi tới ta đi đấu rất nhiều hiệp à không hề rơi vào thế hạ phong, đương thời người có thể cứu Dương Nhất Thanh, không phải là ngươi thì là ai?"

"Lưu Cẩn rất hung ác..." Tần Kham thỏ thẻ từ chối.

Lý Đông Dương tựa cười mà như không phải cười: "Ngươi cũng không tính là nhã nhặn phải không? Tiểu tử ngươi vòng vo đủ rồi, nói thẳng đi, ngươi muốn cái gì."

Tần Kham cười nói: "Nếu Tây Nhai tiên sinh đã mở miệng, hạ quan sao có thể không vì Dương đại nhân mà hai sườn cắm đao, có điều mỗi nhà có kinh khó niệm riêng, chỗ hạ quan cũng có mấy kiện việc khó, vừa hay Tây Nhai tiên sinh có thể giúp ta hai sườn cắm đao."

"Ngươi nói đi."

"Hạ quan muốn xin Tây Nhai tiên sinh ở nội các khởi xướng một lần đình nghị..."

"Đình nghị cái gì?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Di dời lưu dân Bắc Trực Đãi vào Thiên Tân, làm hộ tịch, phân ruộng đất, mở rộng tường thành, xây phủ nha, làm Thiên Tân trở lên phồn vinh."

Chương 459: Thi triển thần thông

Ánh mắt Lý Đông Dương nghiêm lại: "Vì sao?"

"Bởi vì Đại Minh cần một Thiên Tân phồn vinh, được gọi là lá chắn phía đông của kinh sư, Thiên Tân không nên chỉ là một tòa thành đất nhỏ, nó nên phát huy tác dụng lớn hơn, ví dụ như kho lúa dự trữ của kinh sư, ví dụ như nơi lưu thông bạc trắng của thương nhân, ví dụ như đầu mối trung chuyển hàng hóa của nam bắc cảnh nội Đại Minh."

Lý Đông Dương lạnh lùng nói: "Ngươi không biết yêu cầu này rất không thực tế sao? Bởi vì yêu cầu này của ngươi, ngươi có biết triều đình sẽ phải vận dụng bao nhiêu nhân lực vật lực không? Việc làm này có ý nghĩa gì? Nếu nói tới phồn vinh, kinh sư còn chưa đủ phồn vinh à? Thiên Tân cách kinh sư chỉ hai trăm dặm, hộ dân không quá hai ngàn, một tòa thành đất ven biển nho nhỏ, việc gì phải phí công phí sức, nếu nói về thứ sản xuất tốt ở Thiên Tân, chỉ có muối biển mà thôi, ngươi đề xuất yêu cầu này chẳng lẽ bởi vì nhà ngươi không đủ muối để ăn... Không đúng!"

Lý Đông Dương nói xong thì giật nảy mình, bỗng nhiên hồi thần, đứng bật dậy chỉ vào Tần Kham thất thanh nói: "Ngươi muốn mở cấm biển! Hảo tiểu tử, tính kế sâu lắm."

Tần Kham cũng sợ ngây người.

Lưu dứt khoát, Lý mưu mô, Tạ từ tốn, Lý học sĩ thiện mưu triều Hoằng Trị quả nhiên danh bất hư truyền, không ngờ từ một yêu cầu nhỏ không hề liên quan mà nhìn ra ý đồ của Tần Kham, đầu của lão gia hỏa này trước đây nhất định được hòa thượng khai quang trong miếu nào đó, tương đương với một kiện pháp khí...

Lý Đông Dương lúc này đầu óc kêu ong ong, mặt già lúc đỏ lúc trắng âm tình bất định, kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi trước mắt này, dùng một loại thanh âm ngay cả bản thân cũng cảm thấy như ở xa xôi chậm rãi nói: "Tần Kham, lão phu tựa hồ chưa từng hỏi

qua, chí hướng của ngươi là gì?"

Tần Kham bình tĩnh nói: "Cường quốc."

Lý Đông Dương lại trầm mặc hồi lâu, hốc mắt bỗng dưng đỏ lên, thì thầm: "Quốc triều dưỡng sĩ trăm năm, người lòng lo cho thiên hạ há chỉ có một mình lão phu? Nhưng chỉ cần chí khí có thể được thực hiện, ngại gì mà không giao cho đời sau, lão phu... Bỗng nhiên cảm thấy không vất vả nữa."

Tiền đường Hầu phủ im ắng, lão thần bốn triều Lý Đông Dương cảm khái rất nhiều.

Từ khi Hoằng Trì đế qua đời tới giờ đã hơn hai năm rồi, trong hơn hai năm nay Lý Đông Dương vẫn đang phải khổ sở chống đỡ triều cục, một vị lão nhân già nua sắp dầu hết đèn tắt, dùng hết một tia khí lực cuối cùng của mình phù trợ cục diện phục hưng không bị sụp đổ giữa đường, y không thể không tươi cười với quyền hoạn, cúi cái lưng vốn luôn thẳng tắp của y, quyền hoạn mừng thọ y thậm chí dùng ngữ khí a dua viết xuống những lời chúc mừng a dua nịnh hót.

Các Đồng liêu không hiểu, Lưu Kiện Tạ Thiên trước khi đi ánh mắt với không thể khoan thứ, cứu vô số trọng thần và ngự sử táng mạng dưới đao của quyền hoạn, cái thu hoạch lại chỉ có vô số sự xem thường và trào phúng, thậm chí ngay cả đệ tử của y cũng ở ngay trước mặt mọi người đoạn tuyệt quan hệ thày trò với y.

Lý Đông Dương là người cô độc.y trong cô độc lặng lẽ dùng phương thức của mình đền đáp quốc gia đang bấp bênh này, y rất vất vả, nhưng y không sợ vất vả, cái y sợ là sự cô tịch tứ cố vô thân này.

Hôm nay hai chữ "Cường quốc" ngắn gọn của Tần Kham cuối cùng cũng làm Lý Đông Dương lẹn nóng tràn mi.

Hai chữ này không phải cuồng ngôn vọng ngữ của thư sinh chua loét chí lớn nhưng tài mọn, cũng không phải khẩu hiệu treo bên miệng của hạng người ngồi không ăn bám trên triều đường, Lý Đông Dương thật sự nhìn thấy người trẻ tuổi này sẽ đổi hai chữ "Cường quốc" này thành hành động.

Phát động nội các đình nghị, di chuyển lưu dân, xây dựng Thiên Tân, phá vỡ tổ chế mở cấm biển. Thanh niên nhân này có chí hướng thật lớn!

Mà Lý Đông Dương y, cũng đang vì cứu danh thần, để giữ lại một mầm mống trị thế mà chạy chọt khẩn cầu.

Trăm sông đổ về một biển, phương thức của mọi người khác nhau, nhưng mà mục đích lại nhất trí, đều muốn vương triều của Hán nhân trở nên cường thịnh.

Lý Đông Dương áp chế tâm tư hỗn loạn, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Tần Kham, thật lâu sau mới thở dài: "Mở cấm biển là đại sự, muốn mở cấm biển, trước tiên tất phải tìm được một cửa đột phá để mở nó, ngươi lựa chọn lựa chọn, ý đồ là đúng, nhưng muốn Thiên Tân trở nên phồn vinh thì phải có chính lệnh của triều đình, chính lệnh không ban hành, mọi việc không thành, lão phu có thể đệ trình nội các đình nghị, nhưng ngươi nên minh bạch, nội các chỉ có quyền phiếu nghĩ, không có quyền quyết định, quyền quyết định nằm ở trong tay ti lễ giám, đương nhiên, sự ủng hộ của bệ hạ cũng không thể thiếu."

Tần Kham cười nói: "Cái này ta biết, cho nên làm từng bước một, nội các đình nghị là bước đầu tiên."

Lý Đông Dương nhìn hắn, một lúc sau bỗng nhiên cười: "Tiểu hồ ly, sớm đã tính kế lão phu rồi phải ư? Biết lão phu trên dưới chạy chọt cứu Dương Nhất Thanh, ngươi liền ở đây dùng đình nghị làm điều kiện để áp chế lão phu?"

Tần Kham cũng thản nhiên, nghe vậy cười nói: "So sánh với lần trước đốt nhà ngài mà nói, Tây Nhai tiên sinh không cảm thấy lần tính kế này như gió xuân sao?"

Lý Đông Dương cười to, sau đó cáo từ Tần Kham.

Chuyến đi tối nay không tệ, cho tới khi Lý Đông Dương lên kiệu quan, vẫn thấy Tần Kham vẻ mặt tươi cười đứng ở cửa dõi theo, Lý Đông Dương thở phào thỏa mãn.

Trăm năm sau, danh thần trị thế trong sử sách há chỉ có một mình

Dương Nhất Thanh?

Lão hồ li và tiểu hồ ly đạt thành hiệp nghị, chuyện còn lại tất nhiên do hai người chung sức hợp tác hoàn thành.

Dương Nhất Thanh phải cứu, Thiên Tân cũng phải xây dựng, hai người đều tự phân, Lý Đông Dương cả đời đã bàn qua vô số lần giao dịch chính trị, lần này y làm là sung sướng nhất.

Rốt cuộc đúng là lão hồ li lăn lộn trên triều đường nhiều năm, thật lòng mà nói, Lý Đông Dương làm việc so với Tần Kham thì già dặn hơn.

Y không trực tiếp ở trong nội các nhắc tới đình nghị, về chuyện xây dựng Thiên Tân, y càng không nhắc tới một chữ, giống như chưa bao giờ nghe nói.

Tảo triều hôm sau, khi Chu Hậu Chiếu ngáp ngắn ngáp dài câu được câu chăng nghe các đại thần bẩm tấu quốc sự, một vị giám sát ngự sử tên là Diêu Tường đứng ra khỏi hàng, bẩm tấu hiện trạng kinh sư với Chu Hậu Chiếu.

Chính Đức nguyên niên quan viên Hộ bộ đã làm một lần tổng điều tra, kinh sư Đại Minh hiện giờ có sáu vạn hai ngàn hộ, dân cư hai mươi sáu vạn, nếu tính cả mười hai đoàn doanh, ngự mã giám cùng với mười ba vệ sở như Yến Sơn tam vệ, Đại Hưng vệ, Vĩnh Thanh vệ, Mật Vân vệ xung quanh kinh sư, dân cư tổng cộng có hơn năm mươi vạn, mỗi ngày lượng vận bằng thủy đạo vào Triêu Dương môn tổng cộng năm ngàn thạch, hơi có chút, một khi có thiên tai không lường trước được, kinh sư sẽ có cái nguy thiếu lương.

Chu Hậu Chiếu nghe mà cả đầu mờ mịt.khi vẫn chưa hiểu gì thì lại có Thị Lang Hộ bộ Quán Ninh đứng ra khỏi hàng tấu, kinh sư Đại Minh ngày một phồn hoa, các cơ sở sản xuất ở các nơi trên toàn quốc đều tụ ở kinh sư người mua người bán, lượng nhập vào xuất ra ngày một lớn, thiên tử vừa lên ngôi, uy phục tứ phương, các thương nhân xa từ con đường tơ lụa hoặc các An Nam, Lưu Cầu tới càng lúc càng nhiều, lá trà, tơ lụa, đồ sứ Đại Minh thường thường là cung không đủ cầu.

Quán Ninh vừa nói xong, lại có đứng ra khỏi hàng bổ sung, mọi người ngươi một lời ta một câu.

Chu Hậu Chiếu nghe một lúc sau mới hiểu, những đại thần này nói đi nói lại đều là một ý, bởi vì mậu dịch tỉ lệ nhập siêu quá lớn, các bách tính bản thân là không đủ ăn cũng không đủ mặc, đương nhiên, những thứ thuộc phạm trù văn minh tinh thần như lá trà, đồ sứ thì lại càng không đủ.

Kinh sư xuất hiện vấn đề tất nhiên phải giải quyết, bằng không mọi người mỗi ngày tụ tập bàn bạc là để là gì? Thế là trong kim điện nổi lên những tiếng tranh cãi ầm ĩ, các đại thần mỗi người phát biểu ý kiến của mình, bên nào cũng cho là mình đúng, tiếng ồn ào làm Chu Hậu Chiếu nhíu mày.

Trong tiếng ồn ã, một vị giám sát ngự sử tên là Phương Khuê đứng ra khỏi hàng, ánh mắt trong điện một vòng rồi rụt rè nói: "Nếu kinh sư vật ăn và dùng có báo nguy, vì sao không lựa chọn phải triển một thành thị ở gần, để quan thương xây dựng phố xá sầm uất, thứ nhất là trữ hàng cho kinh sư, thứ hai tiêu hóa cái thừa của kinh sư, hai nơi tiếp giám, bù trừ cho nhau."

Cả điện yên tĩnh, tới tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Buổi chiều, nội các chính thức xếp đem việc này vào đình nghị.

Ti lễ giám lại có ác khách tới.

Ác khách họ Tần, trông thì như quân tử.

Lưu Cẩn hôm nay đau răng, cũng không biết là có phải cứ nhìn thấy Tần Kham là có bệnh hay không, má phải sưng vù, Lưu Cẩn một tay ôm quai hàm, vừa ra sức lườm Tần Kham, ánh mắt phẫn hận, vẻ mặt dữ tợn, cũng không biết là đau hay là tức, người ngoài nếu thấy không chừng còn tưởng rằng Tần Kham vừa vào cửa đã tát cho Lưu công công một cái.

Rên rỉ ỉ ôi một lúc, tiểu hoạn quan thị hầu bên cạnh vội vàng từ trong một thùng đồng màu đỏ lấy ra một khối băng, rụt rè đưa vào miệng Lưu Cẩn, Lưu Cẩn ngậm băng một lúc, cơn đơn cũng bớt đi.

Phẫn nộ hừ thật mạnh một tiếng, Lưu Cẩn rất không khách khí

nói: "Tần Hầu gia hôm nay đến cái miếu nhỏ này của Tạp gia là có việc gì sai bảo? Tạp gia thấy ngươi là chồn chúc tết gà, không có hảo tâm."

Tần Kham quan sát Lưu Cẩn từ trên xuống dưới một lượt, rồi mới chậm rãi nói: "Lưu công công nói quá lời rồi, ngươi sao có thể là gà được? Ta không cho phép ngươi vũ nhục bản thân như vậy."

Chương 460: Bảo hổ lột da (thượng)

Răng Lưu Cẩn càng đau, ôm quai hàm đau đến nỗi hít hà liên tục, nhìn bộ dạng đáng ghét của Tần Kham, Lưu Cẩn hận không thể bóp chết hắn, loại cảm giác này mãnh liệt tới mức hơn cả niềm yêu thích đối với tiền tài của hắn.

"Hầu gia hiếm khi tới ti lễ giám, chẳng lẽ là đến để múa mép khua môi với Tạp gia?" Lưu Cẩn cười lạnh.

So sánh cừu hận với Tần Kham, Lưu Cẩn càng ghét cái miệng của Tần Kham hơn, miệng vừa há, phun ra một hai câu thôi là có thể khiến cho người ta tức chết, đã thế Lưu Cẩn lại không có tài ăn nói giỏi để đấu lại với hắn.

Tần Kham vào ti lễ giám giống lững thững đi trong sân vắng, cũng không khách khí với Lưu Cẩn, chủ động tìm ghế dựa rồi ngồi xuống, còn vẫy tay với tiểu hoạn quan đang kinh nghi bất định bên ngoài: "Mắt mù à? không thấy khách quý tới chơi sao? Ngay cả chén trà cũng không có, cẩn thận không bản hầu bảo Lưu công công lôi ngươi ra ngoài hoạn thêm lần nữa đấy."

Tiểu hoạn quan sợ tới mức giật thót cả mình, ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Lưu Cẩn, Lưu Cẩn không rõ ý đồ đến của Tần Kham hôm nay, đành phải mặt âm trầm khẽ gật đầu, tiểu hoạn quan chạy trối chết ra ngoài.

"Hầu gia uy phong quá, có điều ngài chạy đến miếu nhỏ ti lễ giám này trổ uy, coi Tạp gia đã chết rồi à?" Lưu Cẩn cười âm hiểm.

Tần Kham cười nói: "Ti lễ giám ti lễ giám, bên trong tốt xấu cũng có một chữ 'Lễ', trước kia thì không nói, hôm nay bản hầu đến ti lễ giám, tuyệt đối có thể được coi là khách quý của Lưu công công, với sự rộng lượng của Lưu công công, chắc sẽ không keo kiệt đến nỗi không mời nổi một ly trà chứ?"

Lưu Cẩn ngẩn người, tiếp theo hừ lạnh, nhưng vẫn không nói gì.

Dù sao cũng là nội tướng Đại Minh, Lưu Cẩn sớm đã dưỡng ra khí độ hàm dưỡng, trong lòng lại có thù hận đến mấy thì không sẽ ra làm ra chuyện bụng dạ hẹp hòi để người ta bới móc.

Không lâu sau, tiểu hoạn quan dâng một chén trà thơm cho Tần Kham. Tần Kham mở nắp chén, một mùi thơm ngát lập tức tỏa khắp phòng.

"Trà ngon." Tần Kham cười khen.

Lưu Cẩn hậm hực nói: "Đây là trà cống phẩm Long Tĩnh bệ hạ vừa ban thưởng, bệ hạ long ân, ban thưởng cho Tạp gia ba cân, đây chính là điều mà gia đình bình thường có nghĩ cũng không dám nghĩ."

Nói đến một nửa, giương mắt nhìn thấy vẻ mặt tựa cười mà như không phải cười của Tần Kham, Lưu Cẩn bỗng nhiên rùng mình, lập tức ngập miệng, mặt già lại dần dần nổi lên vẻ xấu hổ và tức giận.

Những lời này nói ở trước mặt người khác có lẽ có thể khoe ra một chút ân sủng của hoàng đế đối với mình, nhưng mà nói ở trước mặt Tần Kham.

Lưu Cẩn không khỏi nhụt chí xụi vai. Bệ hạ chính là có cái tính rộng rãi đó. Chỉ cần bản thân hắn cảm thấy là đồ tốt đều sẽ vung tay ban thưởng, với giao tình còn thân hơn huynh đệ ruột của bệ hạ và Tần Kham, trà cống phẩm được ban thưởng trong nhà Tần Kham cũng có đến mười cân, ở trước mặt hắn khoe ra ân sủng. Quả thực là tự rước lấy nhục.

Mặt già của Lưu Cẩn không nhịn được, ngữ khí lại lạnh như băng nói: "Tạp gia triều sự bận rộn. Hầu gia có việc gì thì nói thẳng ra đi, nếu Hầu gia nhàn rỗi không có việc gì tới pha trò với Tạp gia thì thứ cho Tạp gia không thể phụng bồi."

Tần Kham cười nói: "Lưu công công tội gì cứ phải trừng mắt lườm bản hầu. Chúng ta cùng nhau đối phó sự liên thủ của nội ngoại đình, phần tình nghĩa này ngàn vàng khó đổi, tuy rằng bản chất của nó là một mình ta đối phó."

Mặt Lưu Cẩn tái rồi, thô bạo ngắt lời nói: "Được rồi được rồi, Tần Kham Tần Kham, chuyện thóc mục vừng thối đừng có nhắc nữa, Tạp gia biết ngươi tới làm gì rồi, muốn cứu Dương Nhất Thanh phải không? Chuyện này không thương lượng!"

"Dương Nhất Thanh?"Tần Kham giả vờ mê man ngây ra một lúc, tiếp theo thờ ơ xua tay: "Dương Nhất Thanh liên quan gì tới bản hầu? Ta và hắn không quen, Lưu công công cứ giết, kẻ dám vuốt hổ uy của Lưu công công, loại điêu quan này giết mấy tên cũng coi như là trừ hại cho dân."

Giờ lại đổi sang Lưu Cẩn mê man, ánh mắt nghi hoặc khó hiểu địa ở quan sát qua lại trên mặt Tần Kham.

"Nếu không phải vì Dương Nhất Thanh, Tạp gia cũng thực sự không rõ Hầu gia hôm nay đến ti lễ giám là có chuyện gì."

Tần Kham cười nói: "Bản hầu chuyến này đến là cố ý tặng một khoản tài nguyên lớn cho Lưu công công."

"Tài nguyên?"Lưu Cẩn nheo mắt lại, sự cảnh giác trong lòng càng mãnh liệt.

Ai cũng bảo ngã một lần thì khôn hơn, Lưu công công đã ăn mấy quả lừa dưới tay Tần Kham Tần Kham, nếu không khôn hơn thì không khỏi rất thiếu tâm nhãn, Tần Kham ngoài sáng đối chọi hắn không sợ, sợ nhất là bày ra loại sắc mặt hợp tác vui vẻ này

"Không có hứng thú!" Lưu Cẩn thích tiền tài đến mức biến thái dứt khoát, không chỉ cự tuyệt, hơn nữa còn vội vàng cầm chén trà lên.

Tần Kham không nhìn biểu đạt hàm súc tiễn khách của Lưu Cẩn, vẫn cười nói: "Lưu công công, trên đời không có kẻ địch, có bằng hữu vĩnh viễn, nhưng có lợi ích vĩnh viễn đó."

Lưu Cẩn cười lạnh nói: "Lời này của Hầu gia nghe mới mẻ quá, người bị lừa vô số lần khẳng định không có tâm tình nói ra những lời thế này."

Tần Kham thở dài: "Vốn cho rằng Lưu công công cũng thích bạc, mọi người đều cùng chung chí hướng, không ngờ ngươi lại có thù với bạc."

Tim Lưu Cẩn như đập lệch nhịp, biết rõ Tần Kham rất có khả năng đang đào hố, nhưng sự yêu thích đối với bạc vẫn chiến thắng sự đề phòng đối với Tần Kham.

Dù sao thanh danh yêu tiền của Lưu công công người đời đều biết, ngay cả quan viên vào kinh đều quy định phải tặng bạc cho hắn, nếu không sẽ tìm cớ bãi quan trị tội, tướng ăn khó coi đến mức như vậy, đủ có thể thấy sự yêu thích của Lưu công công đối với tiền tài lớn cỡ nào.

" Tài nguyên Hầu gia nói là ý gì, không ngại thì nói ra đi, Tạp gia tạm thời lắng nghe."

Tần Kham trầm mặc một lát, hỏi ngược lại: "Bản hầu nghe nói Lưu công công thi hành tân chính, tra sổ sách, tra quân truận các nơi chung quanh, hơn nữa phàm là quan địa phương vào kinh, đều phải dâng lên một khoản tiền lớn cho Lưu công công, không biết có việc này hay không?"

Lưu Cẩn lập tức phủ nhận nói: "Đều kẻ bên dưới làm loạn, Tạp gia đang định xét xử nghiêm khắc, việc này không liên quan gì tới Tạp gia cả, còn tra sổ sách thì đúng thật là có."

Tần Kham cũng không vạch trần, cười cười: "Bất luận là thật hay giả, bản hầu trước tiên cứ tính cho Lưu công công đã, ví dụ như, một vị ngoại quan vào kinh, theo lệ phải giao hai vạn lượng bạc cho Lưu công công, Lưu công công một năm có thể đợi được mấy vị ngoại quan nhập kinh? Một trăm vị? Hai trăm vị? Cho dù có hai trăm vị ngoại quan tới, thu nhập một năm của Lưu công công cũng chỉ có bốn trăm vạn lượng, nếu thêm nữa thì Lưu công công là tham ô từ chỗ khác."

Lông mi trắng của Lưu Cẩn dựng đứng lên, Tần Kham đổi giọng nói: "Tốn kém quá, cho dù là một hăm gọi hai lần thì nhiều nhất một năm cũng chỉ có sáu bảy trăm vạn lượng thôi đúng không?"

Lưu Cẩn hừ lạnh, không nói gì, loại chuyện này hắn khẳng định sẽ không công nhận.

Tần Kham cũng không hy vọng hắn thừa nhận, chỉ cười nói: "Lưu công công, đừng trách bản hầu nói chuyện quá thẳng, đường

đường là nội tướng Đại Minh mà tướng ăn lại để khó coi, còn hỏng hết cả thanh danh, vậy mà một năm chỉ kiếm được sáu bảy trăm vạn lượng, ngươi cảm thấy đáng sao?"

Lưu Cẩn đã tiếp cận ranh giới bùng nổ rồi, ngữ khí càng lạnh như băng: "Hầu gia rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Bản hầu muốn nói là, có một vụ mua bán, đi đi về về một chuyến hai tháng là có thể bằng thu nhập một năm của Lưu công công rồi, hơn nữa vụ mua bán này rất cao nhã, tướng ăn nhã nhặn, thật sự là lựa chọn có một không hai cho nhân sĩ Đại Minh cao đoan như Lưu công công đây."

" Mua bán gì?" Lưu Cẩn thống hận mình không có cốt khí, trong đáy lòng thực sự đã động tâm.

Tần Kham nhìn chằm chằm Lưu Cẩn, gằn từng chữ: "Hải thương!"

Lưu Cẩn cả kinh. Lập tức liền minh bạch, thất thanh nói: "Cùng với Nhật Bản, Triều Tiên, Lưu Cầu..."

"Không sai. Tuy nói Đại Minh cấm biển hơn trăm năm. Thái tổ hoàng đế cũng từng hạ chỉ. Phiến bản không cho phép xuống biển, nhưng Lưu công công ngươi là nội tướng Đại Minh, chắc biết hiện giờ cái gọi là cấm biển là thế nào. Người mà Đại Minh cấm là bách tính, là thương nhân bình thường, nhưng trên thực tế Chiết Giang, Ninh Ba, Hàng Châu, Phúc Kiến, Tuyền Châu, không biết có bao nhiêu đại hải thuyền chở đầy sản vật của Đại Minh tới Nhật Bản, Triều Tiên, Lưu Cầu, thắng lợi trở về, kiếm đầy cả chậu, những Chiết thương Mân thương này sở dĩ to gan lớn mật như vậy, là bởi vì phía sau bọn họ có quan viên và sĩ tử triều đường chống lưng, hải thương kiếm được hơn xa quốc khố và nội khố Đại Minh, mà Lưu công công hao hết tâm tư, cái gì bạc thông lệ, cái gì tra sổ sách tra quân truân, một năm kiếm được có sáu bảy trăm vạn lượng bạc, ở trong mắt Chiết thương Mân thương có biết là cái gì không?"

Lưu Cẩn còn chưa lên tiếng, Tần Kham đã nói trước: "Người nghèo! Nghèo tới đê tiện hả đẳng đáng vứt đi! Ngươi vất vả mò vớt một năm còn chẳng bằng bọn họ chạy một chuyến hàng, đường đường là nội tướng Đại Minh mà tiền kiếm được ít như

vậy, tướng ăn còn khó coi như vậy, thật sự đáng bị đóng đinh lên cột sỉ nhục."

Ánh mắt Lưu Cẩn âm trầm lườm Tần Kham một cái.

Thời đại này nếu có QQ, tin rằng sẽ lập tức không chút do dự bôi nhọ Tần Kham, nhìn cái miệng thối của hắn kìa.

Tiền tài động lòng người, lời Tần Kham tuy khó nghe, nhưng Lưu Cẩn làm ti lễ giám chưởng ấn lâu như vậy, rất những gì Tần Kham nói là thật, với Chiết thương Mân thương kiếm lớn kiếm dày, bản thân hắn quả thật là quá nghèo.

"Ý của Hầu gia là..." Ánh mắt Lưu Cẩn lấp lánh, ánh mắt lộ ra quang mang tham lam.

Tần Kham cười nói: "Ai cũng bảo ngàn dặm làm quan cũng vì tiền tài, Lưu công công làm thái giám tuy nói trên sinh lý là vĩnh cửu, nhưng chức vị lại không phải là vĩnh cửu, tương lai khi già rồi, bệ hạ ân chuẩn cho công công về quê dưỡng lao, chẳng lẽ Lưu công công chỉ cầm tí tiền đó về quê sao? Lưu công công... Khụ, sau này bị cắt vốn đã bị người cùng quê kỳ thị, sau khi hồi hương chỉ có thể dựng cầu, xây đường làm việc thiện để giành lấy sự của hương thân, mong trăm năm sau có thể vào từ đường tổ tông, làm việc thiện không có tiền thì không làm được đâu, Lưu công công một năm kiếm được có tí như thế, tương lai sau khi về quê đủ để ngươi trang trải bao lâu?"

Lưu Cẩn giờ thật sự động tâm rồi, Tần Kham đã nói trúng tâm sự của hắn.

Chương 460: Bảo hổ lột da (hạ)

Thái giám tuy nói địa vị cao thượng, nhưng mà trong quan niệm của tông tộc, lại là loại người quên nguồn quên gốc, loại người này khi còn đương quyền trong hoàng cung thì phong quang vô hạn, nhưng một khi già rồi rời cung về quê, lại ngay cả tư cách vào từ đường tổ tông cũng không có, sau khi chết cũng không được chôn trong mộ tổ, cho nên thái giám khi tại vị không ngừng điên cuồng kiếm tiền, trừ dục vọng tham lam nguyên thủy của nhân loại ra, cũng là còn muốn có kiếm thêm chút tiền, sau khi hồi hương thì đập ra từng bó, dùng cái này để đổi lấy sự tôn trọng của hương nhân, cho dù là sự tôn trọng ở ngoài mặt, nếu vận khí tốt thì nói không chừng còn có cơ hội được chôn trong mộ tổ.

Nếu thái giám sau khi tịnh thân lặn lội không tốt, cả đời tầm thường, đến già cũng chẳng tích trữ được bao nhiêu, cảnh già của loại thái giám này bình thường là rất thê lương, về quê cũng đừng có hòng, đến cửa thôn cũng chẳng về được, có kẻ còn dứt khoát chết già trong hoàng cung, hoặc là ở trong kinh sư tìm một căn nhà rẻ nhất, trong nghèo khó vượt qua đoạn cuối thời gian của cuộc đời, rồi khi chết, một tấm chiếu bọc lấy thây, đem ra bãi tha ma mà vứt, cuộc đời cứ vậy mà trôi qua.

Lưu Cẩn yêu tiền, thậm chí vì kiếm tiền mà ngay cả thể diện cũng không cần, cái hắn sợ chính là cảnh già thê lương, vì tiền, hắn có thể không từ tất cả thủ đoạn, hôm nay Tần Kham chủ động đưa một tài nguyên lớn như vậy tới cửa, Lưu công công cuối cùng cũng động tâm, loại cảm giác này, giống như trước kia khi chưa bị hoạn gặp được một cô nương xinh đẹp vậy.

Tần Hầu gia hôm nay hiếm khi tốn nhiều nước bọt như vậy, hơn nữa đối tượng tốn nước bọt lại là Lưu Cẩn không đội trời chung với hắn.

Cuối cùng một phen du thuyết đã đả động Lưu Cẩn, về phần hải thương kiếm được lợi nhuận lớn, Lưu Cẩn không hề hoài nghi, Chiết thương đóng thuyền rồi tự mình ra biển mậu dịch với phiên bang, đây là bí mật sớm đã được công khai của Đại Minh, chỉ có

điều phía sau những đại thương nhân này là tập đoàn quan văn, không ai dám dây máu ăn phần mà thôi.

Những lời của Tần Kham hôm nay, Lưu Cẩn nghe vào trong tai mà như thể hồ quán đính, giống như Phật Đà bỗng nhiên giác ngộ dưới cây bồ đề vậy.

Đúng rồi, Tạp gia ở kinh sư kiếm tiền tới vứt cả mặt mũi, Tây Hán giúp hắn cướp đoạt, nanh vuốt giúp hắn xét nhà, ngoại quan vào thành phải giao bạc thường lệ, tra ra tham quan càng phải đào sâu nhà hắn ba thước.tướng ăn khó coi này ngay cả bản thân Lưu công công cũng không nhìn nổi, bị chính mình ghê tởm, cho nên hiện tại Lưu Cẩn kiếm tiền sớm đã không tự mình ra mặt, toàn bộ giao cho Trương Thải và một phụ tá Trương Văn Miện gần đây mới thu nhận lo liệu.

Hôm nay nghe Tần Kham nói vậy, Lưu Cẩn lập tức lòng tràn đầy hối hận.

Hải thương mới là vương đạo mà, Tạp gia sớm nên nghĩ đến chứ, đáng thương là để kiếm về chút tiền trinh này mà lại làm thanh danh của mình mất sạch, còn chẳng bằng người ta đi biển một chuyến tới Nhật Bản, Triều Tiên.

"Cảnh giới đấy Lưu công công, cảnh giới đấy." Tần Kham nhìn mặt già của Lưu Cẩn hiện lên vẻ ảo não, không khỏi thở dài, có một loại đau lòng giận không thể át: "... Có một loại cảm giác thất bại bản thân từng ấy năm qua như sống trong bụng chó hay không?"

Lưu Cẩn theo bản năng gật gật đầu, khi lấy lại tinh thần thì phát hiện không đúng, hung tợn lườm Tần Kham.

Vừa nghĩ tới những lời Tần Kham hôm nay nói với hắn, Lưu Cẩn lập tức minh bạch ý đồ đến của Tần Kham.

" Ý tứcủa Hầu gia là... Chúng ta cũng tạo thuyền ra biển như Chiết thương Mân thương."

Tần Kham gật đầu: "Không sai, lợi nhuận của hải thương nhiều bao nhiêu thì Lưu công công chắc minh bạch hơn ta, các quan văn ai nấy nam đạo nữ xướng, ngoài miệng nói Không viết Mạnh bảo,

kỳ thực căn bản là lũng đoạn cái ngành có lợi nhuận khổng lồ này. Không cho người khác dấy máu ăn phần, ngươi đường đường là nội tướng Đại Minh, quan văn sĩ tử thiên hạ đều phải ngước nhìn, ta là quốc hầu thế tập, Cẩm Y vệ dưới trướng trải khắp Đại Minh, việc các quan văn có thể làm, vì sao chúng ta không thể làm? Vì sao chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn những lợi nhuận lớn này rơi vào túi tiền của người khác, chúng ta thì ngay cả nước canh cũng chẳng được húp?"

Lưu Cẩn rất đồng ý, nếu không phải có thù cũ với Tần Kham. Lúc này hận không thể coi hắn là tri kỷ bình sinh, cùng tấy tri âm rồi.

Lưu Cẩn mắt sáng rực vừa chuẩn bị gật đầu, bỗng nhiên lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Tần Kham lập tức tràn ngập cảnh giác.

"Không đúng! Tần Kham, Tạp gia và ngươi có quan hệ thế nào thì không cần phải nói. Có chuyện tốt như vậy ngươi lại nghĩ đến Tạp gia? Ngươi có phải lại nghĩ ra chủ ý xấu xa gì để lừa ta không?"

Tần Kham hậm hực nói: "Ta đương nhiên không muốn gọi ngươi, có điều... Có chuyện không thể vòng qua ngươi được, đành phải mời ngươi cùng làm."

Lưu Cẩn cảm thấy rất có hứng thú: "Chuyện gì?"

Tần Kham từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, trải ra trước mặt Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn cầm lấy đọc, khó hiểu nói: "Phồn vinh Thiên Tân? Là ý gì?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Chuyện khiến Thiên Tân trở nên Phồn vinh, hôm nay chắc đã được nội các đình nghị rồi, sau khi đình nghị thì ba vị Đại học sĩ sẽ phiếu nghĩ. Việc này Việc này thành thì còn phải được ti lễ giám đóng dấu, cho nên vụ mua bán này không thể không gọi ngươi."

Lưu Cẩn nghi hoặc nói: "Nhưng... Thiên Tân Phồn vinh thì có liên quan gì tới vụ mua bán này của ngươi."

Tần Kham thở dài: "Hải tặc đi cướp cũng biết trước tiên kiếm chỗ cất đồ, chúng ta làm sự nghiệp lớn như vậy chẳng lẽ không biết

lập căn cứ trước à? Mỗi một thuyền hàng rời bến của ngươi tiền để ở đâu? Sau khi rời bến về thì sản vật của dị quốc tiêu thụ thế nào? Tiền kiếm được tiêu thế nào? Đại Minh dù sao cũng không mở cấm biển, ngươi dám công nhiên cất ở kinh sư à?"

Lưu Cẩn ngây ra một lúc, Bỗng nhiên nhếch môi, khóe miệng càng toét càng rộng, cuối cùng cười thành tiếng, trong tiếng cười có vẻ đắc ý vui sướng nói không nên lời.

"Tần Kham à Tần Kham. Ngươi cũng có lúc phải cầu Tạp gia, ha ha. Ấn ti lễ giám của Tạp gia không đóng, mua bán của ngươi có phải sẽ thất bại hay không? Sau này thu nhập của Tần gia có thể nằm ở..."

Lưu Cẩn còn chưa nói xong, Tần Kham nhíu mày nhìn hắn, rồi bỗng nhiên xoay người bỏ đi.

"Tần Kham, ngươi đi đâu đó?"

" Tiếng cười của ngươi rất chán ghét, bản hầu quyết định không chơi với ngươi nữa, tìm người khác hợp tác."

Lưu Cẩn quýnh lên: "Ngươi... Ngươi không sợ Tạp gia truy tra à?"

"Cứ đi mà tra, bản hầu sẽ đi tìm đám huân Quốc Công quốc hầu Đại Minh hợp tác, Lưu công công quyền thế ngập trời, có gan thì cứ động tới huân quý thử xem!"

Mặt Lưu Cẩn tái rồi, cảm giác ưu việt và sung sướng vất vả lắm mới tìm được trong nháy mắt đã tan thành mây khói."

" Ngươi... Tạp gia tự mình làm."

"Được thôi, ngươi đừng quên bản hầu là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, lát nữa bản hầu về ra lệnh, vùng duyên hải Đại Minh nghiêm tra thuyền tự tiện rời bến, Chiết thương Mân thương bản hầu tha hết, chỉ tìm kẻ có bối cảnh thái giám mà xuống tay, điều tra ra thì không nói hai lời, thiến toàn bộ đưa vào cung thị hầu Lưu công công."

Lưu Cẩn giận dữ, mặt đỏ bừng, cả người run khẽ, nhưng lại không nói ra lời.

Vốn cho rằng mình tìm được cơ hội nắn gân Tần Kham, kết quả người ta căn bản là không mua phiếu, nghĩ lại cũng được, nếu thực sự có thể nắm thóp hắn, hắn việc gì chủ động chạy tới bàn vụ mua bán này với mình? Nếu đã chủ động nói tới việc này, chứng tỏ người ta căn bản là không sợ bị nắm thóp.

Lưu Cẩn hiện tại cũng dần dần biết suy nghĩ cẩn thận rồi, cái gọi là Thiên Tân phồn vinh, cái gọi là đình nghị phiếu nghĩ nội các không vòng qua được ti lễ giám, đơn giản chỉ là một câu nói khách khí thôi, Tần Kham chỉ muốn làm chuyện này ở ngoài mặt thì đẹp một chút, tướng ăn nhìn văn nhã một chút, đây là giá trị lợi dụng duy nhất của Lưu Cẩn hắn. Nếu ti lễ giám không đáp ứng thì cũng căn bản chẳng sao, từ sáng chuyển vào tối cũng được, tướng ăn hơi hiềm thô lỗ một chút cũng được, bạc kiếm được vẫn chẳng thiếu.nếu họ Tần này dứt khoát một cước đá văng ti lễ giám chưởng ấn hắn đây rồi mời hơn mười vị Quốc Công quốc hầu cùng làm, khi đó ti lễ giám chưởng ấn hắn cho dù quyền thế ngập trời, hắn dám động tới hơn mười vị huân quý đó sao?

Không thể không nói, Lưu Cẩn là người thức thời, hơn nữa đối với giá trị bản thân cũng có nhận thức tỉnh táo đầy đủ.

Sau khi phát hiện mình trong chuyện này không quan trọng như bản thân hắn tưởng tượng, Lưu Cẩn lập tức thay đổi thái độ.

Học hặc với Tần Kham không sao, ngàn vạn lần đừng có học hặc với bạc, Lưu Cẩn không chỉ không có thù với bạc, hơn nữa bạc còn là cha ruột của hắn, không phải người nhà, mà là hơn cả người nhà.

Thấy Tần Kham xoay người muốn ra khỏi ti lễ giám, Lưu Cẩn quýnh quá, vội vàng chủ động chạy tới túm tay áo Tần Kham.

"Tần Hầu gia đừng đi, đừng đi." Lưu Cẩn thở hắt ra, cố gắng duy trì mặt mũi của nội tướng Đại Minh. Lời nói thấm thía: "Người trẻ tuổi đúng là thiếu kiên nhẫn, có gì thì cứ từ từ nói."

Tần Kham tựa cười mà như không phải cười: "Lưu công công nghĩ thông rồi à?"

Vẻ tức giận trên mặt Lưu Cẩn chợt hiện rồi lập tức bình tĩnh gật

đầu: "Tạp gia nghĩ thông rồi."

"Muốn hợp tác chứ?"

"... Muốn." Lưu Cẩn cắn răng.

"Vậy, trước tiên phê đình nghị của nội các."

"Không thành vấn đề, chuyện của Thiên Tân chính là chuyện của Tạp gia, Tạp gia tuyệt đối sẽ không cản trở." Lưu Cẩn đáp ứng ngay.

"Sẽ thả Dương Nhất Thanh chứ."

"hả?" Sắc mặt Lưu Cẩn trở nên khó coi, nói đi nói lại, chuyện sao lại vòng tới Dương Nhất Thanh?

lần này đổi lại là Tần Kham lời nói thấm thía: "Kiếm tiền mới là sự nghiệp c chúng ta, khi cùng làm ăn thì phải nhớ hòa khí phát tài, đừng tranh hơn thua với người ta, đặc biệt đừng kèn cự với phía đối tác mua bán, nếu không tổn thất sẽ rất lớn, ngoan, thả Dương Nhất Thanh ra đi, phần trăm hải vận ta bốn ngươi sáu, thế nào?"

Chương 461: Lại đào hố (1)

Vòng đi vòng lại, cuối cùng vẫn vòng tới Dương Nhất Thanh.

Lưu Cẩn có một loại cảm giác bị lừa rất mãnh liệt, vẫn là phối phương cũ, vẫn là hương vị quen thuộc ấy.

"Thì ra ngươi vẫn là vì Dương Nhất Thanh, "Lưu Cẩn lườm Tần Kham rồi cười lạnh: "Tạp gia đã nói rồi, Dương Nhất Thanh không thức thời, hắn phải chết! Ai tới cầu tình cũng vô dụng."

Tần Kham cũng cười lạnh: "Lưu công công, ta phải cầu tình với ngươi à? Dương Nhất Thanh chỉ là một vật kèm theo trong vụ mua bán này của chúng ta mà thôi, trên sạp thịt lớn bày một cân thịt cũng sẽ kèm thêm hai lạng bơm nước, chúng ta làm vụ mua bán này tặng miễn phí thêm một mạng người không được sao?"

"Dương Nhất Thanh chính là lợn bơm nước?"

"Đúng."

"Lợn bơm nước Tạp gia cũng không cho." Lưu Cẩn cả giận nói: "Tần Kham, ngươi tưởng Tạp gia là kẻ ngốc à? Nói đi nói lại, Dương Nhất Thanh mới là mục đích của ngươi hôm nay phải không?"

Tần Kham thở dài: "Kết phường buôn bán với người như ngươi, kết cục đâu chỉ là rã trong không vui, cuối cùng quả thực là lấy đao chặt nhau."

Lưu Cẩn cười lạnh không nói gì.

Tần Kham thở dài: "Lưu công công, đừng làm ầm ĩ, còn ầm ĩ thì không chơi với ngươi nữa đâu. Chỉ là một Dương Nhất Thanh mà thôi, bản hầu cũng hỏi thăm rồi, chỉ là không nể mặt mà cự tuyệt lời mời chào của ngươi, chứ cũng chẳng giết cha mẹ ngươi cũng chẳng ngoại tình với vợ ngươi, Lưu công công lập uy trên đường đã lập rất nhiều lần rồi, có cần thiết phải dồn hắn vào chỗ chết nữa hay không? Cừu hận của các ngươi lớn tới thế à?"

"Tạp gia vốn có thể không giết hắn, nhưng Tạp gia không ngờ sau khi hắn bị bắt vào chiếu ngục, cơ hồ văn võ cả triều đều cầu tình cho hắn, ngay cả Lý Đông Dương cũng thiếu chút nữa thì đập bàn cãi Tạp gia, hơn nữa, ngay cả Tần Hầu gia ngươi cũng bị kinh động, nếu có theo các ngươi thì mặt mũi của Tạp gia biết để vào đâu?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Lưu công công, mặt mũi có thể thay cơm được ư? Bạc mới có thể biến thành cơm, tha cho một Dương Nhất Thanh, bản hầu và ngươi tương lai trên sinh ý sẽ hợp tác vui vẻ, cân nhắc hai bên, bên nào nặng bên nào nhẹ, chuyện đơn giản như thế mà Lưu công công cũng không biết lựa chọn à?"

Lưu Cẩn lạnh lùng nói: "Tạp gia nếu không thả Dương Nhất Thanh thì ngươi làm gì?"

Tần Kham gay gắt: "Ta đương nhiên không làm gì cả, nhiều lắm cũng chỉ xin Lưu công công coi như ta hôm nay không tới. Vụ mua bán này ta tìm các Quốc Công quốc hầu mà bàn thôi."

Nói xong Tần Kham chắp tay. Quả thực đứng dậy bỏ đi, phút cuối quay đầu lại nhìn Lưu Cẩn thở dài: "Vì tranh chút khẩu khí, ngay cả thu nhập một năm hơn một ngàn vạn lượng cũng có thể bỏ được, Lưu công công, ngươi so với quan văn còn có khí khái hơn đấy. Bản hầu chỉ có thể nói một tiếng bội phục. Cáo từ."

Vừa bước ra được hai bước, chợt nghe Lưu Cẩn ở phía sau lớn tiếng nói: "Chậm đã!"

Khóe miệng Tần Kham cong lên, khi xoay người đối mặt với Lưu Cẩn thì vẫn là vẻ mặt lạnh như băng: "Lưu công công còn có phân phó?"

Lưu Cẩn sắc mặt xanh mét.hậm hực lườm Tần Kham, mặt già run run.

"Tần Kham! têb nghiệt súc ngươi, không phải lừa Tạp gia thì cũng là bức Tạp gia, đời trước của Tạp gia thiếu nợ ngươi à?"

Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo chậm rãi nói: "Không ngờ có việc này à? Đời trước ngươi nợ ta bao nhiêu tiền? định trả ta à?"

"Câm miệng!"Lưu Cẩn giãy giụa một lúc, cuối cùng thở dài nói: "Thôi, Tạp gia thả Dương Nhất Thanh, hy vọng ngươi nói thì giữ lời, Tần Kham, lần này ngươi nếu lừa Tạp gia thì Tạp gia sẽ d dứt khoát cá chết lưới rách với ngươi."

Tần Kham chắp tay cười nói: "Lưu công công thật hiểu rõ đại nghĩa."

Rời khỏi ti lễ giám, Tần Kham lại tới cung Càn Thanh gặp Chu Hậu Chiếu, tiếp tên tiểu hôn quân này xem đấu chó một lúc, rồi lại nói mấy câu, Tần Kham đề xuất chủ trương xây dựng Thiên Tân với Chu Hậu Chiếu, thuận tiện giải thích một chút tính tất yếu của việc xây dựng Thiên Tân.

Chu Hậu Chiếu quả nhiên ra sức ủng hộ, mặc dù không hiểu, nhưng theo lệ, hắn rất ít tham dự quốc sự cũng rất nể tình, mời ba vị Đại học sĩ nội các và ti lễ giám Lưu Cẩn tới cung Càn Thanh, mấy vị trọng thần Đại Minh chỉ trong mấy lời quyết định một đại sự liên quan đến vận mệnh quốc gia của Đại Minh.

Đương nhiên, trừ Lý Đông Dương ra, chẳng ai nhìn ra chuyện này có liên quan gì tới vận mệnh quốc gia.

Ra khỏi hoàng cung, Tần Kham thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cảm giác vận mệnh của Đại Minh đã được hai tay mình đẩy về phía trước một bước nhỏ, tuy nhỏ nhưng dù sao cũng là tiến tới.

Dựa vào lực lượng cá nhân để thay đổi vận mệnh của một quốc gia, đây là sự kiên trì gian nan dữ dội.

Ngoài Cửa cung, Đinh Thuận và một đám Cẩm Y vệ vẫn lẳng lặng chờ.

Thương thế của Đinh Thuận đã đỡ, người này có ưu điểm, bất kể lên đến địa vị nào, hắn vẫn nắm chắc vị trí của mình, cho dù hiện giờ đã được Tần Kham đề bạt thành Cẩm Y vệ trấn phủ, nhưng biểu hiện của hắn vẫn đi theo sát như xưa, lúc nào cũng xuất hiện trong tầm mắt Tần Kham, rất nhiều việc mờ ám của Tần Kham đều là hắn đi làm, làm rất dứt khoát nhanh gọn, bao gồm cả việc đào

mộ tổ nhà người ta.

Tần Kham vẫn rất coi trọng hắn, cho nên rất nhiều bí mật cũng vui vẻ chủ động nói với hắn, bao gồm cả mục đích hôm nay tìm Lưu Cẩn, Đinh Thuận cũng biết.

Thấy Tần Kham đi ra, Đinh Thuận vội vàng đi lên đón, cẩn thận nhìn sắc mặt Tần Kham, Đinh Thuận lúng ta lúng túng nói: "Hầu gia... thật sự chung vốn buôn bán với lão già thiến đó à? Hải vận lợi lớn, một phát thôi là kiếm cả hơn ngàn vạn lượng bạc, ngài cam tâm cứ vậy chia cho Lưu Cẩn một phần à?"

Tần Kham cười nói: "Đương nhiên cam tâm cho hắn rồi, hôm nay tới ti lễ giám là để tặng quà."

Đinh Thuận giật mình nói: "Vì cứu Dương Nhất Thanh đại nhân, Hầu gia không thể không hợp tác với Lưu Cẩn, thậm chí không tiếc tặng lợi ích cả ngàn vạn lượng bạc, vì một Dương Nhất Thanh... có đáng ư? Lúc trước ở Liêu Đông, Dương Nhất Thanh quả thật từng có ơn tiếp viện Hầu gia, có điều chúng ta lúc ấy cho dù không có Dương Nhất Thanh điều binh mã Tuyên phủ đến cũng có thể trảm Lý Cảo, phần ân tình này kỳ thật là trộn hơi nước."

Tần Kham cười khổ lắc đầu, không thể trách Đinh Thuận quá thực tế, quan hệ của Hán Vệ và và văn vốn là đối địch, Đinh Thuận có thành kiến đối với quan văn cũng là bình thường, bởi vì quan văn nhìn thấy Hán Vệ bình thường cũng không hoà nhã gì.

Tần Kham thở dài: "Giá trị của Dương Nhất Thanh đối với Đại Minh, chẳng ai rõ bằng ta, vị trọng thần này đáng để ta ra tay cứu giúp, huống hồ, ngươi cảm thấy bản hầu là loại người cam tâm tặng ngàn vạn lượng bạc cho Lưu Cẩn à?"

Đinh Thuận ngẩn người, tiếp theo lại giật mình: "Việc này tất có huyền cơ, đúng ư? Hầu gia định chờ sau khi hải vận bắt đầu thì trở mặt không nhận hàng? Biện pháp này tốt."

Vừa dứt lời, mông Đinh Thuận liền bị Tần Kham hung hăng đạp cho một phát.

"Đồ Hỗn trướng, cái gì không nhận hàng. Bản hầu không có phẩm

cách như vậy à?" Tần Kham cười mắng một câu, nói: "Đinh Thuận, ngươi cảm thấy ta đề xuất hải vận với Lưu Cẩn, khi nào thì có thể thật sự lấy được tiền lời?"

Đinh Thuận nghĩ nghĩ rồi nói: "Đại hải thuyền chân chính của Đại Minh đều ở trong tay Chiết thương Mân thương, bọn họ khẳng định sẽ không bán, cho nên chỉ có thể đóng thuyền, đóng hải thuyền tốt nhất là từ gỗ trong rừng già Liêu Đông, rồi mới mời công tượng, công tượng là mời khó nhất. Năm Vĩnh Lạc thái giám Tam Bảo sau khi bẩy lần tới Tây Dương. Triều đình hủy bỏ chế độ ra biển, công nghệ hải thuyền cũng bởi vậy mà thất truyền, mời công tượng tới đóng tuyền, tính ra cũng phải hai năm sau mới có thể hạ thủy. Tiền lãi của Hầu gia và Lưu Cẩn nhanh nhất cũng phải sau hai năm mới có thể lấy được."

Tần Kham gật gật đầu cười nói: "Không sau, khoản tiền lãi này hai năm sau mới có thể lấy được."

Đinh Thuận nghi hoặc nói: "Nhưng hai năm sau khoản tiền này dù sao cũng vẫn phải chia cho Lưu Cẩn."

Tần Kham cười ha ha hai tiếng, không trả lời câu hỏi của Đinh Thuận.

Tiền lãi Hai năm sau, Lưu Cẩn có mạng lấy được thì tính là hắn có bản sự. Lấy hải vận làm cớ, lừa dối Lưu Cẩn đồng ý làm Thiên Tân trở lên phồn vinh, bức bách Lưu Cẩn tha cho Dương Nhất Thanh, chuyện này từ đầu tới cuối đều là âm mưu Tần Kham thiết kế, Tần Kham đưa cho Lưu Cẩn, chỉ là một cái bánh trên giấy, cái bánh này có vẽ giống đến mấy, sinh động đến mấy thì dù sao cũng vẫn là giả.

Chỗ mấu chốt của âm mưu này là ở, trên đời chỉ có một mình Tần Kham biết, Lưu Cẩn sống không quá hai năm nữa.

Hiện giờ Lưu Cẩn thi hành tân chính, lạm sát quan văn, khoanh ruộng đồng sung vào hoàng trang, tra sổ sách quân truân. Đủ loại ngang ngược, dân gian và triều đường sắp đến điểm bùng nổ, bản thân Lưu Cẩn thì lại không nhận ra được, vận số của hắn sắp hết rồi.

Hai năm sau, người chết không được chia tiền, Tần Hầu gia nếu lương tâm không yên không bị chó ăn thì nhiều nhất cũng chỉ là tết thanh minh tết trùng dương thì đốt chút tiền giấy cho Lưu công công, tỏ niềm nhớ thương.

Động tác của Lưu Cẩn rất nhanh, chuyện có liên quan tới tiền tài, hiệu suất của Lưu Cẩn bình thường rất cao, mỗi khi nghĩ đến không lâu sau tiền thu của hắn hàng năm có hơn một ngàn vạn lượng, tim Lưu Cẩn liền đập nhanh hơn.

Chương 462: Lại đào hố (2)

Tần Kham rời khỏi ti lễ giám không lâu, liền sai người đưa tới một phần khế ước, khế ước rất chính thức, trên khế ước viết rất tỉ mỉ, về bỏ vốn tạo thuyền, cùng với tiền mua các loại lá trà, tơ lụa, đồ sứ Đại Minh rồi định giá sau khi bán tới Nhật Bản, Triều Tiên, phí tổn bao nhiêu, lợi nhuận bao nhiêu, ăn chia như thế nào, khi nào thì lấy tiền, toàn bộ đều liệt kê bên trong.

Lưu Cẩn giờ học khôn rồi, cố ý đưa phụ tá Trương Thải, Trương Văn Miện tới, ba người cầm khế ước xem trái xem phải, nghiên cứu rất nghiêm túc, nhưng không nhìn ra bên trong có bất kỳ lỗ hổng hay cạm bẫy

Lưu Cẩn cao hứng chết đi được, ông trời mở mắt, họ Tần lần này cuối cùng cũng không lừa hắn, đây là dấu hiệu của đạo đức lễ nghi tiến bộ rõ ràng.

Đương nhiên, trong nội tâm Lưu Cẩn càng khẳng định Tần Kham tặng cho hắn lợi ích này là vì quả thật không vòng qua ti lễ giám được, cũng là vì cứu Dương Nhất Thanh mà cam tâm tình nguyện trả giá cao.

Chuyện như vậy rất phù hợp với logic, Lưu Cẩn yên tâm ký tên trên khế ước, ấn dấu tay, cũng cất kỹ cẩn thận.

Khế ước tới tay, Lưu Cẩn rất sảng khoái ký thủ lệnh phóng thích Dương Nhất Thanh, trên thủ lệnh đóng dấu của ti lễ giám.

Về phần các Đại học sĩ nội các phiếu nghĩ đình nghị làm Thiên Tân phồn vinh, Lưu Cẩn ngay lập tức chiếu chuẩn, gửi tới thông chính sứ ti, cũng muốn lập tức ban bố thiên hạ.

Tần Kham nói không sai, loại mua bán hải vận này tuy rằng đã là bí mật công khai, nhưng dù sao vẫn không thể đưa lên sân khấu, bởi vì lệnh cấm biển của Đại Minh vẫn còn tồn tại, danh bất chính thì ngôn bất thuận. Cho nên phàm là làm loại mua bán này, phải có cơ sở làm nơi trữ hàng, ví dụ như các Chiết thương dùng Ninh Ba làm nơi trữ hàng, mà các Mân thương thì dùng Tuyền Châu làm

nơi trữ hàng, Lưu công công và Tần Hầu gia hợp tác làm vụ mua bán này, xây dựng Thiên Tân trở nên phồn vinh chính là việc thuận lý thành chương.

Nội các và ti lễ giám đạt thành nhất trí, thông chính ti ban phát chính lệnh, đổi Thiên Tân thành phủ, lệ thuộc Thuận Thiên phủ Bắc Trực Đãi, bên dưới có bốn huyện, Hộ bộ phát bốn mươi vạn lượng, nội khố phát ba mươi vạn lượng, Công bộ điều hai vạn công tượng để xây dựng tường thành Thiên Tân, mở rộng nội thành Thiên Tân, cảng Bột Hải xây bốn mươi quan thương.

Đồng thời Lại bộ cũng rất nhanh bổ nhiệm tri phủ Thiên Tân nhiệm kỳ đầu tiên, tri phủ đầu tiên do tiến sĩ nhị giáp năm Hoằng Trị thứ ba, nguyên chủ sự Hộ bộ Nam Kinh Tằng Dân Quyền đảm nhiệm.

Theo tri phủ đầu tiên được bổ nhiệm, kinh sư lấy với hơn mười ông chủ của hiệu buôn lớn do Chu viên ngoại của hiệu buôn Chu Ký đều phái nhân thủ tới Thiên Tân, chiếm đất trước trong thành Thiên Tân.

Một tòa thành đất sắp ảnh hưởng tới vận mệnh quốc gia của Đại Minh trong trăm năm tương lai, dưới sự phác họa từ bàn tay của Tần Kham, dần dần lộ ra những đường nét sinh cơ bừng bừng.

Chiếu ngục Cẩm Y vệ.

Mùi hôi tràn ngập mỗi một ngóc ngách của chiếu ngục, ở một chỗ nào đó sâu trong chiếu ngục còn truyền đến tiếng hét thảm thiết của phạm nhân khi chịu hình.

Tần Kham Mặc áo mãng bào đi vào thông đạo trong ngục, không nhịn được mà bịt mũi, cau mày.

Một đám thị vệ vây quanh Tần Kham đi vào sâu trong chiếu ngục, trên đường đi qua những nhà tù lớn nhỏ, từ sau lưới sắt vô số bàn tay thò ra, đều đâu đớn kêu oan, cầu mong ông trời làm chủ.

Tần Kham vẫn cứng rắn coi như không thấy, bước thẳng về phía trước.

Nhốt vào chiếu ngục tất nhiên là có án oan, đáng tiếc Tần Kham là

người chứ không phải thần, hắn không thể quản được tất cả những chuyện bất bình của thiên hạ.

Một mực đi tới ngoài nhà tù có phiên tử Tây Hán canh gác, Tần Kham cuối cùng cũng dừng bước.

Thấy Tần Hầu gia hung thần trong truyền thuyết đến gần, phiên tử Tây Hán sợ tới mức mặt cắt không còn hột máu, đều thụt lùi một bước, kẻ nhát gan còn dứt khoát đầu gối nhũn ra, quỳ xuống trước Tần Kham.

Hung danh của Tần Hầu gia không phải là hư danh, thật sự là giết phiên tử mà ra, bất luận phiên tử Đông Hán hay là phiên tử Tây Hán, trong mắt vị hung thần này đều là phiên tử chết.

Đinh Thuận tiến lên một bước, một tấm thủ lệnh đưa tới phiên tử Tây Hán, miệng quát: "Thủ lệnh của Ti lễ giám Lưu công công, lập tức thả Dương Nhất Thanh."

Một chưởng ban tiếp nhận thủ lệnh cầm xem, lập tức thở phào một hơi, vội vàng sai người mở cửa lao.

May quá, hôm nay hung thần rất hòa ái, không định cướp ngục.

Cửa lao mở ra, một mùi hôi khiến Tần Kham không kìm lòng được mà thụt lùi ra sau một bước.

Trong nhà tù, Dương Nhất Thanh mặc áo tù nhân, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác chậm rãi đứng lên, trên người hắn đầy vết máu, hiển nhiên phiên tử Tây Hán đã dụng hình với y, xuống tay không nhẹ.

Tần Kham lẳng lặng nhìn Dương Nhất Thanh một lúc, cuối cùng chắp tay thở dài: "Dương đại nhân chịu khổ rồi."

Dương Nhất Thanh cũng thở dài: "Số khổ, không ngờ đúng là Hầu gia xuất thủ cứu giúp, Dương mỗ đa tạ Hầu gia nghĩa thân viện thủ, nói vậy chắc là Dương mỗ được cứu từ trong tay tên hoạn tặc Lưu Cẩn đó, Hầu gia chắc phải trả giá không nhỏ, Dương mỗ vô cùng cảm kích."

Tần Kham mặt giãn ra cười nói: "Dương đại nhân nói quá, cái giá kỳ thật cũng không lớn, ta chỉ là từ quầy thịt của Lưu Cẩn cắt

xuống một cân thịt lợn mà thôi."

Dương Nhất Thanh ngạc nhiên: "Hả?"

"Dương đại nhân ngươi chỉ là hai lạng thịt lợn bom nước Lưu Cẩn tặng kèm."

Dương Nhất Thanh bị tra tấn cho mình đầy thương tích, nhưng nhìn ra được phiên tử Tây Hán khi dụng hình cũng lưu thủ, lưu thủ chứ không phải là lưu tình, Lưu Cẩn vốn hạ lệnh xử trảm Dương Nhất Thanh, nếu Dương Nhất Thanh dù sao cũng phải chết chắc, phiên tử Tây Hán cũng không dám tạo thêm quá nhiều vết thương cho y, chém đầu thì không sao, nhưng hành hạ sĩ phu đến chết sẽ chọc giận tất cả quan văn. Khi đó không lớn không nhỏ cũng là một trường phong ba.

Lúc này mâu thuẫn của văn quan và hoạn quan Đại Minh đã rất kịch liệt, Lưu Cẩn cũng không thể không để cố kỵ cảm thụ của các quan văn, cho dù hắn quyền thế ngập trời, nhưng dù sao đại thế sĩ phu trị thiên hạ cũng không thể thay đổi, muốn giết quan văn nhưng lại không thể không dựa vào bọn họ để thống trị giang sơn, chừng mực trong đây phải nắm chuẩn, Lưu Cẩn sống cũng không dễ dàng gì.

Bộ dạng của Dương Nhất Thanh rất tiều tụy, một thân áo tù dính đầy vết máu lớn nhỏ, áo thù bẩn đến nỗi không nhìn ra màu sắc, tóc rối bù, cả người bốc ra mùi hôi, chỉ có mắt y là vẫn sạch, rất trong, không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng trong nhà giam, lại giống như ở trên kim điện, vẫn bình tĩnh, thong dong.

Dương Nhất Thanh tất nhiên không xa lạ gì với Tần Kham, lúc trước khi ở Liêu Đông, y gánh liên hệ rất lớn lãnh binh từ Tuyên phủ gấp rút tiếp viện Tần Kham, hai người xem như kết một lần thiện duyên, chỉ là không ngờ, khi gặp lại lại ở trong chiếu ngục kinh sư vừa bẩn vừa thối này, thế sự thật là khó lường.

"Ta cho rằng lần này hẳn phải chết rồi, không ngờ ại có ngươi cứu ta." Nụ cười của Dương Nhất Thanh có chút chua sót, dừng một chút rồi tiếp theo lại cười khổ nói: "Có điều ngươi cứu ta thì cứu ta, việc gì cứ phải nói ta thành lợn bơm nước, việc tốt lại làm không đến nơi đến chốn, trong ngoài đều không phải là người."

Tần Kham cười khổ: "Bất luận ta làm chuyện gì, luôn không làm được trọn vẹn, ăn mắng là quen rồi, dứt khoát chủ động nghe mắng, coi như là rèn luyện tâm tính đi."

Dương Nhất Thanh nhìn chăm chú Tần Kham: "Ta luôn cảm thấy lần này mới xem như là lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta."

" Trí nhớ của ngươi nhất định là không tốt lắm."

Dương Nhất Thanh hìn nhà giam vừa bẩn vừa thối, thở dài: "Bất kể nói như thế nào..."

Nói đến một nửa, Dương Nhất Thanh bỗng nhiên vái Tần Kham thật dài, mím môi không nói nữa.

Tần Kham minh bạch ý tứ của Dương Nhất Thanh, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Dương Nhất Thanh đã khắc phần ân tình này vào sâu trong xương tủy.

Có thủ lệnh của Lưu Cẩn, lại có vị hung thần Tần Kham này ở đây, phiên tử Tây Hán sớm đã lặng lẽ rút sạch, nhà giam tất nhiên không phải chỗ nói chuyện phiếm, Tần Kham sai người thay áo lụa mới tinh cho Dương Nhất Thanh, hai gã Giáo úy một tả một hữu đỡ y ra khỏi chiếu ngục.

Ánh nắng ngoài nhà ngục hắt vào khiến Dương Nhất Thanh phải híp mắt lại, nhìn cây xanh hoa đỏ bên ngoài, lại hít sâu một hơi không khí tự do, Dương Nhất Thanh ngửa đầu nhìn mặt trời, rất có thâm ý thở dài: "Đúng là vẫn còn càn khôn sáng lạn."

Gọi đại phu đắp thuốc cho Dương Nhất Thanh, lại uống một bát nước thuốc, Tần Kham đưa Dương Nhất Thanh đến quan dịch ở.

Người tuy rằng đã cứu ra rồi, nhưng Dương Nhất Thanh lại không thể quan phục nguyên chức, dù sao tâm nhãn của Lưu công công cũng không lớn, thả người thì được, nhưng phục chức thì đừng hy vọng.

Dương Nhất Thanh hiển nhiên cũng rất minh bạch tình cảnh của mình, trong thần sắc có chút hậm hực, Lưu Cẩn không hiểu, Tam biên tổng chế không chỉ là một chức quan, nó là thủ quan tây bắc Đại Minh, nhận trọng trách ngăn cản sự xâm nhập của Ngoã Lạt và

Thát Đát, không chỉ như vậy, mã chính Thiểm Tây vẫn còn đang thi hành, Trường Thành phía bắc vẫn còn đang tu sửa, việc này đều phải có người đi làm, tương lai nếu triều đình thay một quan văn hủ nho không hiểu quân sự, chỉ biết nói bốc nói phét tới tiếp nhận chức Tam biên tổng chế, biên quan Đại Minh có thể gặp nguy hiểm.

Chương 463: Vận số đã hết

Dương Nhất Thanh cả người quấn đầy băng trắng nằm trên giường, thở dài nặng nề.

"Tần Hầu gia, tương lai... Ngươi có biết tương lai ai sẽ tiếp nhận chức Tam biên tổng chế không?"

Tần Kham cười khổ nói: "Vị trí trọng yếu Như vậy, Lưu Cẩn đương nhiên phải đổi quan viên của hoạn đảng tới thay, trong ngoài đều có nanh vuốt, ti lễ giám chưởng ấn của Lưu Cẩn mới ngồi vững được."

Dương Nhất Thanh thất thần nói: "Ba biên sẽ ra sao."

Tần Kham mỉm cười, nói: "Trước tiên không nói tới chuyện này, ta còn chưa hỏi kỹ, Lưu Cẩn mưu hại bỏ tù Dương đại nhân, tội danh là gì?"

Dương Nhất Thanh hậm hực nói: "Nói ta tham ô quân lương của ba biên, còn cả lạm sát công tượng xây trường thành."

"Lạm sẽ công tượng là thế nào?"

"Ba năm trước, Dương mỗ phụng lệnh của tiên đế tu sửa Trường Thành, Công bộ điều động bốn vạn dân phu công tượng, khi xây đến đoạn Sơn Hải quan, bởi vì phó tổng binh Vương Tài Đức đang quản lý Tuyên phủ bất mãn ta đốc quân quá nghiêm, hơn nữa ngân sách Hộ bộ cấp đều bị ta kiểm soát chặt chẽ, Thiên hộ bách hộ tướng quân bên dưới không chiếm được nửa phần lợi ích, Vương Tài Đức ôm hận trong lòng, âm thầm mua chuộc mấy chục công tượng gây hấn gây sự, ban đầu việc còn nhỏ, ta tự mình lên tường thành giải thích biện bạch với các công tượng, về sau công tượng và dân phu bị kích động càng lúc càng nhiều, dưới sự cố ý dung túng của Vương Tài Đức, bọn họ thậm chí đoạt lấy binh khí đao thương của các quân sĩ, nhân số gây chuyện cũng đạt tới mấy trăm người, mắt thấy thật sự sắp thành muốn tạo phản, ta mới không thể không hạ lệnh trấn áp."

Mặt Dương Nhất Thanh hơi run rẩy, thở dài: "Từ xưa đến nay tạo phản thường thường chỉ do mấy chục người tạo nên, rồi dần thành thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, thế nhân người ngu đần quá nhiều, nghe nói mấy câu là mù quáng đi theo, từ đó làm ra cái hành động mất đầu này, lúc ấy dân phu công tượng xây trường thành đạt tới bốn vạn người, nếu thật sự bị người ta kích động, bốn vạn người, công thành chiếm đất sẽ mang tới nguy hiểm thế nào cho xã tắc, vì giang sơn Đại Minh, ta không thể không hạ lệnh giết chết mấy trăm công tượng gây chuyện, về sau lại điều tra nguyên do, tính cả đám Thiên hộ bách hộ tướng lãnh Vương Tài Đức đều bêu đầu thị chúng, lúc này mới chấm dứt được binh hoa, việc này từ năm Hoằng Trị thứ mười bảy đã trình báo tiên đế và nội các rõ ràng, tiên đế còn hạ chỉ biểu dương Dương mỗ, cũng không ngờ rằng ba năm sau lại bị hoạn tặc Lưu Cẩn này lật lại để giở trò."

Tần Kham trầm mặc.

Dương Nhất Thanh là lạm sát sao? Để tay lên ngực tự hỏi, nếu đổi lại là Tần Kham, chắc người phải giết còn nhiều hơn, trên đời này rất nhiều chuyện không thể dựa vào bạo lực để giải quyết, thế nhưng lại có rất nhiều chuyện phải nhờ bạo lực để giải quyết, nếu không mang đến mang đến bạo lực tàn khốc hơn.

Chắp tay, Tần Kham nói: "Dương đại nhân đã chịu khổ trong ngục, cứ ở quan dịch an tâm nghỉ ngơi, Lưu Cẩn sẽ không tìm ngươi gây phiền toái đâu."

Dương Nhất Thanh lắc đầu chua sót: "Ngày mai ta sẽ rời kinh về quê, thế đạo này... thật sự không hiểu còn có cứu được hay không."

Tần Kham lại trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên chăm chú nhìn Dương Nhất Thanh, chậm rãi nói: "Dương đại nhân, ngươi cảm thấy tuổi thọ c Lưu Cẩn là bao nhiêu?"

Dương Nhất Thanh ngây ra một lúc, nói: "Ta làm sao biết được?"

Tần Kham cười nói: "Ta cho rằng, Lưu Cẩn sống không quá một năm nữa."

Dương Nhất Thanh rùng mình: "Hầu gia cớ sao lại nói vậy?"

"Từ lúc Lưu Cẩn nắm ti lễ giám tới nay đã làm đủ việc ngược đời, coi triều thần như chó lợn, tùy ý giết chóc, quan trọng hơn là, trong tân chính Lưu Cẩn thi hành có thanh tra sổ sách của quan phủ, thanh tra quân truân, khoanh hoàng trang, ngàn vạn bách tính từ đó mà mất đất thành lưu dân, Lưu Cẩn đắc tội triệt để với quan viên, bách tính và tướng sĩ, có thể nói là tử địch của cả thiên hạ, xưa nay nịnh thần quyền hoạn đều có mấy phần ỷ cậy, hoặc có quân đội ủng hộ, hoặc có vây cánh quan văn nâng đỡ, người chỉ dựa vào sự sủng tín của một mình hoàng đế khó nắm quyền lâu dài, mà Lưu Cẩn, hắn cũng không phá vỡ được quy luật mãi mãi này, thử nghĩ nếu bệ hạ một ngày nào đó hiện Lưu Cẩn không đáng tín nhiệm, kết cục của Lưu Cẩn sẽ ra sao?"

Dương Nhất Thanh ngây ra hồi lâu, mới nói: "Ngươi... Ý của ngươi là..."

Tần Kham chậm rãi nói: "Lưu Cẩn đắc tội với tất cả người trong thiên hạ, diệt Lưu Cẩn đã đến hỏa hậu, hoạn tặc này, vận số đã hết."

Tay phải Dương Nhất Thanh tay run lên, chén trà trong tay rơi xuống đất, vỡ tan.

Sáng sớm Ngày hôm sau, Dương Nhất Thanh ngay cả sư huynh y là Lý Đông Dương cũng chẳng kịp gặp đã vội vàng rời kinh.

Tần Kham không tiễn y, bởi vì hắn biết Dương Nhất Thanh muốn đi làm gì, chuyện này liên quan tới tính mạng của rất nhiều người thân, bao gồm cả người thân của Tần Kham.

Trong Bắc trấn phủ ti, Đinh Thuận thấp giọng bẩm báo với Dương Nhất Thanh hướng đi của Dương Nhất Thanh sau khi rời kinh, cùng với phái ra bao nhiêu cao thủ túc địch của Cẩm Y vệ âm thầm bảo hộ, Tần Kham nghe xong, khóe miệng cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Một cái lưới lớn đã lặng lẽ mở về phía Lưu Cẩn, lứa như tay mềm của tình nhân, nhưng lại giấu đao kiếm.

Tru trừ Lưu Cẩn, cuối cùng cũng đến lúc rồi. Từ sau khi Chu Hậu Chiếu đăng cơ, Lưu Cẩn nắm ti lễ giám quyết việc nội ngoại đình, Lưu Cẩn đã Cẩn đã phong quang hơn hai năm rồi, những ngày đắc ý nhất của hắn trong đời đã tới hồi kết thúc.

Tần Kham hiện tại có thể nghĩ xem nên sơn màu gì trên quan tài của Lưu Cẩn.

Sau khi Đinh Thuận bẩm báo xong, Tần Kham lại cẩn thẩn phân phó mấy câu, chuyện này phải làm một cách hoàn mỹ không sơ sót, thiên y vô phùng, nếu không thì sẽ đem rất nhiều mạng người ra đùa.

Sau khi Phân phó xong, Đinh Thuận vẫn đứng ở trong phòng không chịu đi, vẻ mặt trù trừ do dự.

Tần Kham nhìn hắn với vẻ kỳ lại.

Đinh Thuận xoa tay cười cười, rụt rè nói: "Hầu gia, có chuyện thuộc hạ muốn bẩm báo với Hầu gia một tiếng."

"Chuyện gì?"

"Hảo hữu của Hầu gia lúc ở Sơn Âm, Đường Dần người Tô Châu... Khụ, hắn cũng bị nhốt trong chiếu ngục."

Tần Kham ngây ra một lúc, lập tức sắc mặt thay đổi: ""Đường Bá Hổ? Hắn sao lại ở trong chiếu ngục kinh sư? Ai bắt hắn?"

" Phiên tử Tây Hán bắt, lúc ấy phiên tử đang ở cửa thành bắt Dương Nhất Thanh, kết quả Đường Dần không biết vì sao lại xuất hiện, về sau hắn lại nói lắm mấy câu, liền bị Tây Hán phiên tử thuận tay bắt luôn, bắt vào chiếu ngục."

"Hắn giờ sao rồi?" Tần Kham lo quá, vào cái loại chiếu ngục địa phương này, tuyệt đại bộ phân sẽ bị tra tấn thành người không giống người quỷ không giống quỷ, với loại thư sinh sức khỏe yếu như Đường Dần...

Tần Kham trở nên khẩn trương, chẳng lẽ mình còn phải chuẩn bị thêm một bộ quan tài cho Đường Dần? Sau này Lưu Cẩn và Đường Dần đều nằm trong quan tài, một bên là cừu nhân một bên là bằng

hữu, Tần Kham khi đó nên khóc hay nên cười?

May mắn là Đinh Thuận cười nói: "Hầu gia đừng lo, Đường giải nguyên vẫn còn sống, chỉ bị thương hơi nặng."

Tần Kham thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhíu mày: "Phiên tử Tây Hán đánh à?"

" Phiên tử Tây Hán lúc ở ở cửa thành vỗ chắn hắn một phát ngất luôn, sau khi bắt vào chiếu ngục thì Đường giải nguyên hô to hắn là bằng hữu của Hầu gia, phiên tử Tây Hán tất nhiên không chịu tin, thế là một ngày đánh hắn ba bốn bận."

"Về sau thì sao?" Tần Kham vội vàng ngồi thẳng người dậy.

"Về sau.... Phiên tử Tây Hán không để ý đến hắn nữa, đổi sang Cẩm Y vệ chúng ta trông giữ hắn, Đường giải nguyên cho rằng đã đón được mùa xuân trong sinh mệnh rồi, thế là lại kêu to với Cẩm y Giáo úy nói là bằng hữu của Hầu gia, kết quả... các Giáo úy Phía dưới cũng không tin, vẫn một ngày đánh hắn ba bốn bận."

Đinh Thuận rụt rè nhìn sắc mặt xám xịt của Tần Kham, vẻ mặt thấp thỏm nói: "Hiện tại Đường giải nguyên sắp điên rồi, vừa thấy phiên tử và Giáo úy, không nói câu nào đái ra quần luôn."

Chương 464: Bạn cũ gặp lại

Khi Tần Kham nhìn thấy Đường Dần, bộ dạng của Đường Dần rất không ổn.

Vốn cảm thấy bộ dạng của Dương Nhất Thanh đã đủ thảm rồi, nhưng mà sau khi nhìn thấy Đường Dần. Tần Kham bỗng nhiên phát giác Dương Nhất Thanh quả thực là cục cưng trắng xinh sạch sẽ.

Tong chiếu ngục ẩm ướt tanh tưởi, Đường Dần nằm cuộn mình ở trong góc, cả người lạnh run, tóc tai bù xù che lấp cả mặt mũi, bộ dạng đó... Giống như không chỉ đơn giản là bị ăn đòn, thụ hình.

Trên đường của nhà giám cắm vô số cây đuốc, chiếu sáng nhà ngục vốn âm u. Hai đội Cẩm y Giáo úy không nói một lời lặng lẽ đứng ngoài cửa nhà lao, Đường Dần ở trong nhà lao hoảng hốt ngẩng đầu, thấy không khí túc sát bên bên ngoài, vẻ mặt đờ ra một thoáng, tiếp theo trên mặt lập tức nổi lên vẻ hoảng sợ cực độ, cả người tận hết sức co lại, càng co càng nhỏ, vừa co vừa run rẩy.

Cho tới khi Tần Kham mặc áo mãng bào được mọi người vây quanh bước tới, ánh mắt của Đường Dần đã hoảng sợ đến mức tận cùng, căn bản không nhìn rõ người mặc áo mãng bào là ai, chỉ thấy cái áo mãng bào màu vàng sẫm đại biểu cho quyền lực và uy thế đó, Đường Dần cả người liền chấn động, môi rất khuất nhục run run mấy cái, tiếp theo thì vẻ mặt trở nên đờ đẫn, hạ thân một dòng nước màu vàng dần dần chảy ướt khố, rất nhanh tụ thành một vũng dưới đất.

Tần Kham thầm thở dài, quả nhiên sợ tới mức đái ra quần.

"Đường huynh..." Tần Kham phất phất tay, một đám Cẩm Y vệ nối đuôi nhau lui ra.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Đường Dần đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy dung mạo ngũ quan quen thuộc của Tần Kham, Đường Dần ngây người một lát, cuối cùng nhảy dựng lên, lảo đảo chạy tới trước mặt Tần Kham, kinh hỉ kêu to: "Tần hiền đệ, hiền đệ, là

ngươi sao? Ngươi vẫn còn nhớ Đường Bá Hổ ở khách sạn Sơn Âm à?"

"Đương nhiên còn nhớ,, Đường huynh, đã lâu..." Tần Kham cười cười chắp tay với Đường Dần, sau đó sai người mở cửa lao.

Đường Dần được Giáo úy giúp đỡ, thất tha thất thểu đi ra.

Tần Kham cũng không chê người hắn hôi tanh, cùng với mùi nước đái khai lòm. Hai tay đỡ lấy hắn.

Đường Dần ngây ra một thoáng rồi gào khóc: "Hiền đệ, cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi, từ biệt ở Thiệu Hưng, cứ như đã cách biệt ấy kiếp. Hôm nay gặp lại, ngươi đứng ngoài nhà lao thì kim y ngọc lý, ta thì co quắp trong lao nước đãi ướt đẫm áo vải, ô hô ai tai, cớ sao lại vậy chứ."

Sắc mặt Tần Kham có chút xấu hổ, quay đầu lườm Đinh Thuận.

Đinh Thuận cũng xấu hổ nhếch miệng nói nhỏ: "Hầu gia. Chuyện này thực sự không trách thuộc hạ được, ta cũng là mới biết Đường giải nguyên bị nhốt trong chiếu ngục, hơn nữa nhìn bộ dáng này... Hầu gia, Đường giải nguyên thực sự bị điên rồi."

"Câm miệng! mau thay quần áo sạch cho Đường giải nguyên. Tìm đại phu xem thương thế cho hắn..." Tần Kham dừng một chút, trầm mặc một thoáng rồi nói: "... Trọng điểm khám đầu óc của hắn."

"Vâng."

"Ngoài ra bắt hết đám phiên tử Tây Hán mỗi ngày đánh hắn ba trận cho ta, trả lại gấp mười lần gấp trăm lần! Lưu Cẩn không đáp ứng thì bảo hắn tới tìm ta. Hầu gia nói chuyện với tên thái giám chết bầm này."

"vâng."

Đường Dần nghẹn ngào ở bên cạnh thấp giọng bổ sung nói: "Cẩm Y vệ mỗi ngày cũng đánh ta ba trận."

Tần Kham làm bộ như không nghe thấy, đỡ Đường Dần ra khỏi

chiếu ngục.

Đánh giết Tây Hán để báo thù cho Đường Dần thì không thành vấn đề. Lấy thuộc hạ Cẩm Y vệ của mình ra khai đao thì có chút khó xử, một bên là thuộc hạ một bên là bằng hữu, hai bên đều phải bao che khuyết điểm, Tần Hầu gia có thể làm gì bây giờ?

Ra khỏi chiếu ngục, Đường Dần một đường nói năng linh tinh, hiển nhiên ở trong lao đã chịu đả kích không nhỏ.

Đỡ Đường Dần về quan dịch ở, Tần Kham vốn muốn mời hắn tới nhà mình, kết quả Đường Dần nghe nói chủ mẫu của hầu phủ vẫn là bà nương bạo lực vóc dáng cao to kia, hơn nữa Tần Hầu gia trong ngắn hạn cũng không định đổi người, Đường Dần thất vọng nói sao cũng không chịu tới.

Đại phu bôi thuốc cho Đường Dần, về phần đầu óc của Đường tướng công thì vào thời đại này không nhìn ra được, đành phải hậm hực mà bỏ đó.

Tần Kham luôn có chút lo lắng cho vị tài tử phong lưu này, dù sao hắn là bằng hữu đầu tiên Tần Kham kết giao sau khi xuyên qua, hơn nữa thùng tiền đầu tiên Tần Hầu gia kiếm được ở thế giới này cũng toàn nhờ tài danh của Đường Dần.

Tự mình phá một chén trà cho Đường Dần, Đường Dần tới cùng vẫn là tài tử lang thang, chẳng hề bận tâm thân phận hiện giờ của Tần Kham đã khác, Tần Kham đưa chén trà cho hắn, hắn liền không chút khách khí cầm lấy uống cạn, không có ngăn cách giống như lúc trước khi hai người ở khách sạn Sơn Âm.

Hai năm nay thấy nhiều người ở trước mặt hắn khúm núm tới thở mạnh cũng không dám, hoặc là quắc mắt lườm hắn, hận không thể ăn thấm thân quan thanh lưu này, lúc này đối với với bộ dạng không hề giả vờ giả vịt của Đường Dần thì cảm thấy rất là thư thái.

Đường Dần nửa nằm ở trên giường, sau khi uống mấy ngụm trà thì buồn bã thở dài.

Tần Kham lúc này mới chắp tay hỏi: "Đường huynh, cớ sao lại tới

hoàn cảnh như ngày hôm nay?"

Hai má Đường Dần run run mấy cái, thở dài: "Từ sau khi ngươi rời khỏi Sơn Âm, thời vận của Đường mỗ không được tốt, quả thực là sao chổi chiếu vào, xui xẻo đủ đường."

"Đường huynh thứ cho ta nói thẳng, trước khi ngươi gặp được ta, thời vận hình như cũng không được tốt lắm."

"Nhưng từ sau khi ngươi rời khỏi Sơn Âm, ta so với trước kia thì càng xui xẻo hơn."

"Cớ sao lại vậy?"

Đường Dần thở dài: "Còn nhớ lần cuối chúng ta gặp mặt không, vào ngày tân hôn của ngươi và thiên kim của Đỗ tri phủ ấy, sau khi ta kéo ngươi đi, nhà ngươi đuổi theo, sau đó ta hoảng hốt không phân biệt được đường xá, chủ động để cho người ta nhốt ta vào nhà tù phủ Thiệu Hưng."

Tần Kham có chút buồn cười, mím môi gật gật đầu.

Đường Dần u oán nhìn Tần Kham: "... Lúc ấy ngươi sao nhắc nhở ta, nhà tù phủ Thiệu Hưng là nhạc phụ nhà ngươi mở."

Tần Kham cố nhịn cười nói: "Đường huynh, việc này thực sự không thể trách ta, lúc ấy cũng muốn nhắc ngươi, nhưng ngươi chạy trốn nhanh quá, hơn nữa vẻ mặt rất vui mừng, lần đầu nhìn thấy có người ngồi tù mà không ngờ cao hứng như ăn tết vậy, ta là người nhân hậu, sao nhẫn tâm phá hoại tâm tình tốt của ngươi?"

Hai gò má Đường Dần lại bắt đầu run run.

Trầm mặc một lúc, Đường Dần thở dài: "Ngồi tù thì ngồi tù, còn hơn là bị phu nhân nhà ngươi đánh chết tươi giữa đường, các ngươi ngày hôm sau rời khỏi Thiệu Hưng tới kinh sư, vì sao ngươi không viết phong thư cho Đỗ tri phủ, nhạc phụ của ngươi, nói với y, trong đại lao còn có một người vô tội đang chờ được y thả."

Tần Kham giờ mới chính thức giật mình: "Ngươi bị nhốt bao lâu?"

"Không lâu, non nửa năm thôi..." Đường Dần trong cơn bi thương,

ngửa mặt lên trời thở dài: "Ta giống như bị cả thiên hạ quên mất rồi ấy, trong non nửa năm ấy, trong đại lao Thiệu Hưng ngay cả một con ruồi cũng chẳng tìm thấy, đều bị ta ăn sạch. Nói với ngục tốt ta là Đường Bá Hổ, người ta sống chết không tin, cho tới khi tiên đế băng hà, tân hoàng đại xá thiên hạ, ta mới được bọn họ thả."

Tần Kham vẻ mặt ảm đạm, thở dài không nói gì.

Tên gia hỏa xui xẻo này...

Ai ngờ tiểu sử cực khổ của Đường Dầnvẫn chưa nói xong, chỉ thấy hắn tự thương cảm hồi lâu rồi lại thở dài: "Sau khi ta được thả, lập tức tìm tới Hoàng chưởng quầy của Nghiên Mặc phường xuất bản thơ của ta. Hoàng chưởng quầy cũng là người sảng khoái, lập tức đưa tiền lãi nhờ bán thơ cho ta, tổng cộng hơn hai ngàn lượng bạc."

"Chúc mừng Đường huynh được như sở nguyện, có chỗ tiền này, Đào Hoa Ổ ngươi nhìn trúng ở Tô Châu cuối cùng cũng có thể mua được rồi. Thật sự là đáng mừng..."

Đường Dần thở dài chua xót: "Chúc mừng cái gì, việc này còn có khúc chiết khác, ta đã nói với ngươi là thời vận của ta không tốt, lời này không phải là hư danh. Sau khi lấy được hai ngàn lượng bạc này, ta lập tức đi thuyền về Tô Châu, định mua Đào Hoa Ổ, lại ở Hàng Châu gặp được Chúc Doãn Minh."

Tần Kham trợn trừng mắt. Chúc Doãn Minh, biệt hiệu Chúc Chi Sơn, một trong tứ đại tài tử Giang Nam nổi danh cùng Đường Dần, trong sĩ lâm rất có thanh danh. Đường Dần nổi tiếng nhờ vẽ, còn Chúc Chi Sơn thì nổi tiếng nhờ chữ, hắn so với Đường Dần thì lớn hơn mười tuổi, tính tình cũng phong lưu không biết kềm chế như giống như Đường Dần. Có điều với tuổi của Chúc Chi Sơn hiện giờ, chỉ sợ là không làm ra được loại chuyện biến thái như vừa đi vừa cởi áo thêu hoa với tam đại tài tử còn lại.

Đường Dần thở dài: "Tình trạng của Chúc Chi Sơn lúc này cũng rất không tốt. Thi khoa khảo nhiều năm, vẫn không kiếm được nửa điểm công danh, ta lấy bán tranh mà sống, còn Chúc Chi Sơn thì nhờ bán chữ mà sống, lúc ấy khi gặp hắn, hắn so với ta còn nghèo

túng hơn, chúng ta đang uống rượu ôn chuyện, vừa nói vừa ôm đầu khóc rống, chỉ hận thế đạo bất công, khiến đám học sinh hàn môn chúng ta không được đắc chí, thềm cửa quan chúng ta không thể nào bước vào được."

"Sau đó thì sao?"

Vẻ mặt Đường Dần có chút phức tạp: "Sau đó, chúng ta uống say mèm, trong mơ mơ màng màng, ta đưa cho Chúc Chi Sơn toàn bộ lượng bạc."

Tần Kham ngây người một lúc, rất trái với lương tâm khen: "Bằng hữu có nghĩa thông tài, ngươi làm tới mức này... thì cũng quá là hào sảng, ngu đệ bội phục vạn phần."

Cuối cùng cũng minh bạch lão bà của Đường Dần vì sao không ở nổi với hắn, tính tình như vậy, trừ bài vị cột gỗ ra, người sống ai có thể sống yên với hắn?

Đường Dần thở dài hồi lâu, vẻ mặt cũng có vài phần hối hận: "....Không chỉ như vậy, ta phát hiện sau khi ta uống rượu không chỉ là khẳng khái bình thường, tặng tiền thì cũng thôi đi, ta thậm chí ở ngay tại chỗ cởi cả khố đưa cho hắn, về sau nghe điếm tiểu nhị của tiệm rượu kể lại, Chúc Chi Sơn chỉ lấy bạc, khố thì nói thế nào cũng không chịu lấy, về au hai chúng ta đánh nhau, điếm tiểu nhị ra mặt giảng hòa, Chúc Chi Sơn mới miễn cưỡng nhón hai ngón tay nhận lấy khố của ta...."

Tần Kham ngạc nhiên: "..."

Đường Dần thở dài: "Hào phóng quá phải không! Sau khi tỉnh rượu, toàn thân ta chỉ còn một bộ áo dài cũ, bên trong áo dài thì trống rỗng. Mùa đông Giang Nam.... Kỳ thật cũng hơi lạnh, đặc biệt là gió lạnh thổi qua, vạt áo dài bay lên, vừa lạnh vừa thẹn, xấu hổ vô cùng..."

Tần Kham không nghe nổi nữa rồi, có điều vẫn không nhịn được hỏi: "Chúc Chi Sơn đâu?"

"Hắn giống như có việc gấp gì đó, lúc ấy liền vội vàng rời khỏi Hàng Châu, chẳng biết đi đâu..." Đường Dần lộ ra nụ cười mê man:

"Đêm đó rượu uống rất sướng, nhân sinh một tri kỷ, còn cầu gì nữa."

Tần Kham kinh ngạc nhìn chằm chằm Đường Dần hồi lâu, bỗng nhiên vẫy tay với Đinh Thuận đang kính cẩn đứng ngoài cửa.

Đinh Thuận bước nhanh vào, khom người nói: "Hầu gia có gì phân phó?"

Chỉ chỉ Đường Dần, ngữ khí Tần Kham rất bất thiện: "Tới Thái y viện mời hai vị Thái y khám cho Đường Dần."

"Hầu gia, mới rồi đại phu đã khám rồi mà? Vết thương cũng băng bó rồi, đâu còn gì trở ngại."

"Bản Hầu nói xem vết thương à? Là xem đầu óc của hắn."

Chương 465: không phụ tri kỷ

Thiếu tâm nhãn là một loại bệnh, khó trị.

Gặp lại tri kỷ là chuyện tốt, thuộc về một trong tứ đại hỉ của nhân sinh, uống rượu tới gục cũng là chuyện trong tình lý, nhưng mà đối đãi một cách móc gan bới ruột như Đường Dần thì thật sự là hiếm thấy.

Tần Kham cúi đầu, thật sự không biết nên nói gì, hai người ngồi yên lặng trong phòng, chờ Đinh Thuận đi mời Thái y tới khám đầu óc cho Đường đại tài tử.

Đối với nguyên nhân Đường Dần sau khi đi thi thì luôn thất bại rồi sống sa sút cả đời trong lịch sự, Tần Kham lúc này cũng hiểu ra được mấy phần.

Đường Bá Hổ, hơn phân nửa là bại ở một chữ "Rượu" này

Dùng rượu để giải sầu, dùng rượu để qua ngày, Càn Khôn trong rượu thì to, không bết năm tháng ngoài đời, ngay cả trong thơ hoa đào nổi danh của hắn cũng có một câu "Lại hái hoa đào đổi tiền mua rượu", thì biết hắn nghiện rượu tới mức độ nào.

Chỉ mong say triền miên không tỉnh, Đường Dần tất nhiên là tài hoa khuynh thế, nhưng mà Đường Dần khi tỉnh táo thì e là ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy sống rất thống khổ.

Đường Dần cúi đầu, thở dài buồn bã: "Đừng gọi Thái y, ta không không bệnh, chỉ là uống rượu nhiều quá mà thôi, kỳ thật sau khi tỉnh rượu ta cũng hối hận."

Thấy Đường đại tài tử có ý hối hận, Tần Kham cũng không nhẫn trách móc, đành phải an ủi: "Đường huynh rộng rãi, việc gì cũng nghĩ theo hướng tốt, rất nhiều người sau khi tỉnh rượu thuận tay sờ một cái, túi tiền và trinh tiết đều mất, ngươi ít ra thì cũng chỉ mất có túi tiền, thật sự là một chuyện đáng mừng."

Câu an ủi này hiển nhiên không có hiệu quả lớn, vẻ mặt của

Đường Dần vẫn buồn bã như trước. Tần Kham quá lạc hậu rồi, cái thời đại này chia đào cắt tay áo kỳ thật là một nhã sự, sĩ phu thường thường dùng diễn luyến đồng và nam tử tuấn tú làm vui, cũng thường thường lấy chuyện không biết xấu hổ này ra làm thơ phú, không cho rằng là hổ thẹn mà lại coi là vinh diệu, đối với Đường Dần mà nói, hắn hắn thà đánh mất trinh tiết để giữ lại tiền tiền còn hơn.

Tần Kham thở dài: "Tiền tài với vật ngoài thân, tặng rồi thì thôi, ngu đệ hiện giờ cũng khá là già có. Lát nữa tặng cho ngươi hai ngàn lượng bạc, Đường huynh về sau sao lại nghĩ muốn tới kinh sư?"

Đường Dần thở dài: "Lúc ấy ta đã trên răng dưới cáp tút, đành phải mượn giấy bút của thư sinh bán chữ ven đường, dựa vào bán tranh mới miễn cưỡng sống qua ngày, một đường đi một đường bán. Một mực tới kinh sư, ai ngờ ngay cả cửa thành kinh sư còn chưa vào đã bị Tây Hán đánh nga nhốt vào chiếu ngục, hơn nữa một ngày đánh ba trận, thế đạo này rốt cuộc là sao vậy? Chẳng lẽ người đọc sách đã không còn được tôn kính nữa?"

Đề tài này có chút trầm trọng, người đọc sách tất nhiên được tôn kính. Có điều khẩu vị của ti lễ giám Lưu công công khá độc đáo, hắn đối với người đọc sách đầu nhập hắn thì tôn thờ, đối với người đọc sách không đầu nhập hắn thì hơi tílà đánh giết, Đường Dần có thể kiếm lại được một mạng là thực sự rất may mắn rồi.

"Đường huynh vì sao đến kinh sư?"

Vẻ mặt Đường Dần có mấy phần xấu hổ. Ngẩng đầu nhìn Tần Kham một cái, do dự hồi lâu, mới nói: "Ta sớm nghe nói hiền đệ đã ở quan lớn ở kinh sư, đương kim thiên hạ, người có thể ngang cơ với ti lễ giám Lưu Cẩn chỉ có một mình hiền đệ. Cho nên ta nghĩ..."

Tần Kham lập tức minh bạch ý tứ của hắn, Đường Dần đây là muốn cầu quan.

Nhưng mà, Đường Dần là loại người trời sinh phóng đãng, rất có phong thái của cuồng Ngụy Tấn, người như vậy nếu nghiên cứu học vấn, thậm chí múa may phong hoa tuyết nguyệt đều là nhân vật nhân tài kiệt xuất, nhưng không nói tới quan trường lòng

người âm hiểm đen tối, chỉ cần để hắn làm phụ mẫu một nơi, hắn chắc không có khiếu này, từ góc độ lý trí mà nói, Tần Kham thật sự rất không muốn giúp Đường Dần việc này."

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Kham chậm rãi nói: "Đường huynh nếu có ý muốn làm quan, ta có thể tiến cử với, phong ngươi làm tán quan lo việc thi họa soạn chiếu thì không khó."

Đường Dần vội vàng lắc đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc một cách hiếm có: "Hiền đệ, ta lần này đến kinh sư không phải muốn leo cao cầu quan, mà là để minh oan cho bản thân."

Tần Kham ngây ra: "Minh oan?"

Đường Dần cắn răng rồi bỗng nhiên bùm một tiếng quỳ xuống, trầm giọng nói: "Sơn Âm Hầu Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ đại nhân minh giám, cử tử Đường Dần huyện Ngô phủ Tô Châu, năm Hoằng Trị thứ mười ba bị định tội làm rối kỉ cương khoa khảo, người liên quan tới vụ án lúc đó có chủ khảo đại nhân, Trình Mẫn Chính, chủ khảo đại nhân Lý Đông Dương, Giang Âm cử tử Từ Kinh, cấp sự trung Hộ bộ khi đó Hoa Mạch, lúc đó kinh sư lời đồn dậy sóng, thịnh truyền Đường mỗ và Từ Kinh mua chuộc được chủ khảo, bán đề gian lận, chuyện dối trá không có thật, lại làm hại tiền đồ cả đời của Trình đại nhân, Từ Kinh và ta, án này rầm rĩ nhiều năm không dứt, cho tới khi tiên đế băng hà, tân hoàng đăng cơ, nhưng cũng không thấy có lệnh đại xá, Đường Dần lần này vào kinh không cầu làm quan lớn, không cầu lợi lộc, chỉ cầu ở quốc đô huy hoàng Đại Minh kêu oan, cầu lại thanh đời sau cho mình."

Tần Kham có chút giật mình Đường Dần.

Vị đại tài đại tài suốt ngày dùng rượu qua ngày, lúc này lại hết sức tỉnh táo, trong đôi mắt lõm sâu tràn ngập vẻ đau khổ, loại đau khổ này giống như đã chịu đựng kìm nén nhiều năm, cho đến hôm nay mới triệt để phát tiết ra.

Không thể xem thường trình độ coi trọng của người thời đại này đối với hai chữ "Thanh danh", vì thanh danh, người ta thậm chí nguyện ý trả giá cả sinh mệnh, trên triều đường ngày nào cũng đấu võ mồm, hoàng đế mở miệng ra nói cái gì cũng sai, quan thanh lưu người này nối tiếp người kia chạy đến thậm chí chửi bới, ăn

đình trượng mà giống như ăn quẩy năm mới, bị người khiêng đi cũng không trực tiếp về nhà, mà đi một vòng quanh kinh sư như dạo phố, để hàng xóm láng giềng cùng đến thưởng thức cái mông truồng huyết nhục mơ hồ ấy.

Loại chuyện hoang đường này có lẽ người đời sau sẽ cảm thấy biến thái, nhưng mà ở triều Đại Minh hiện giờ, nó lại là một trong những thủ đoạn để các quan lại dùng để nổi danh lập vạn, nó là tiêu chuẩn để cân nhắc một mg có biết làm quan hay không, một quan nhi ngay cả đình trượng cũng chưa từng nếm thì tuyệt đối không phải quan tốt, bởi vì ngươi sợ hãi quyền quý, ngươi khinh nhờ chân lý trước quyền thế, ngươi không dám thỉnh mệnh cho dân.

Tất cả những gì họ làm, đều là vì hai chữ "Thanh danh"

Đường Dần cũng cầu danh, cái hắn cầu là thanh danh, án gian lận thi cở làm thanh danh cả đời của hắn mất hắn, cái hắn cần là tìm lại thanh danh, cho dù lần này hắn lấy ra được dũng khí có lẽ là vì có một bằng hữu làm quan lớn ở kinh sư, có thể rửa oan cho hắn, nhưng ít ra hắn cũng có dũng khí đấu tranh.

Biết đấu tranh, chứng tỏ hắn còn sống.

Nhìn chăm chú Đường Dần, ngữ khí Tần Kham rất bình tĩnh: "Đường huynh, án gian lận thi cửa năm Thật sâu thứ mười ba, ngươi quả thật là bị oan? Ngươi chắc chắn là mình không gian lận chứ?"

Mặt Đường Dần nhanh chóng đỏ lên, giọng nói cũng bất giác trở nên to hơn, ngữ khí như chém đinh chặt sắt: "Không!"

Tần Kham gật gật đầu: "Ta tin ngươi."

Đường Dần ngây ra, cười nói: "Ngươi... Ngươi thực sự tin ta? Chẳng lẽ không kiểm chứng trước một chút à?"

"Không cần kiểm chứng, chuyện này ta lo."

"Vì... Vì sao?"

Tần Kham chăm chú nhìn chú Đường Dần, lạnh lùng cười nói: "Bởi

vì chúng ta là bằng hữu, cho nên ta tin ngươi."

Hốc mắt Đường Dần đỏ lên, ánh mắt và nụ cười của ánh mắt ấm áp như ánh mặt trời, trên đời này chỉ có một mình Tần Kham có thể cho hắn ánh mắt và nụ cười như vậy.

Trong lòng Đường Dần bốn bề sóng dậy, hắn bỗng nhiên minh bạch, nếu có người ở trên bàn rượu nói ra những lời này, mới là tri kỷ chân chính, trước mặt hai người chỉ có hai chén hai ngọn, vị bằng hữu hiện giờ thân cư cao vị thản nhiên nói một câu "Ta tin ngươi", so với vô số lời nói hùng hồn trên đời thì lời nói hùng hồn kiên định hơn

Sửa sang lại y quan, Đường Dần vái dài Tần Kham: "Ta là trong sạch, Đường Dần ta sẽ không làm thất vọng sự tín nhiệm của ngươi, không phụ tri kỷ."

Tần Kham cười cười, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, hét to: "Đinh Thuận!"

Ngoài cửa Đinh Thuận vội vàng ôm quyền đi vào: "Có thuộc hạ."

"Gửi giá thiếp của Cẩm Y vệ cho ba người Trình Mẫn Chính, Hoa Mạch, Từ Kinh, bản hầu muốn đích thân tái thẩm án gian lận thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba."

"Vâng."

Quan đạo Bắc Trực Đãi, một con khoái mã phóng nhay tới Phách Châu, vó ngựa đi qua làm dấy lên bụi đất.

Phách châu nằm ở địa giới Hà Bắc, cách kinh sư hơn một trăm tám mươi dặm, cách Thiên tân một trăm sáu mươi dặm, ba thành phân bố theo hình tam giác. Đương nhiên trong lãnh thổ Minh triều không có Hà Bắc, thống nhất quản lý quy về Bắc Trực Đãi.

Một tòa cổ tự nằm ở trấn Tín An, ngoài thành Phách châu, tên là Long Tuyền, được xây vào thời nhà Kim, đã có lịch sử mấy trăm năm.

Khoái mã chạy như bay qua Long Tuyền tự, kỵ sĩ trên ngựa vội vàng, cũng không ngờ sau cửa chùa nặng nề phong cách cổ xưa

của Long Tuyền tự bỗng nhiên bắn ra một mũi tên nhọn, mũi tên nhọn vô tình dâm xuyên qua ngựa, kỵ sĩ rên lên một tiếng rồi lập tức ngã ngựa.

Mấy người ăn mặc như hán tử giang hồ vây quanh một vị nữ tử tuyệt sắc từ trong chùa đi ra.

Nữ tử mặc váy xanh bằng vải tho, ăn mặc kiểu nữ nhân giang hồ tiêu chuẩn, trong ánh mắt tuyệt mỹ cũng thỉnh thoảng lộ ra vẻ sầu bi.

Nữ tử chính là Đường Tử Hòa đã mất tích nhiều ngày, mấy tên hán tử bên cạnh cũng là nòng cốt của hương đường Thiên Tân Bạch Liên giáo lúc trước. Cát lão ngũ rõ ràng cũng ở trong đó.

Mũi tên nhọn chính là Cát lão ngũ bắn ra, đi đến trước người kỵ sĩ nằm trong vũng máu, Cát lão ngũ hung hăng nhổ nước bọt, mắng: "Phi! Ta đang hỏi ai dám phóng ngựa chạy như điên, quả nhiên là tay sai triều đình, chạy nhanh như vậy để về chịu tang à? Làm hỏng nhã hứng uống rượu của lão tử."

Một hán tử khác ngồi xổm xuống lục người kỵ sĩ một lúc, nhón ra một tờ công văn dính đầy máu, cười nói: "Ngũ Ca xuống tay độc quá, đây chỉ là một dịch sai của kinh sư, phụng lệnh của thông chính ti đi gửi công văn của triều đình, ngươi việc gì phải làm khó dễ hắn?"

Cát lão ngũ vẻ mặt lạnh tanh, hậm hừ nói: "Kẻ làm việc cho triều đình là lão tử hận không thể giết hết, chỉ là một sai dịch, chết thì chết."

Hán tử cũng chẳng bận tâm, cười cười cúi đầu đọc công văn,, ánh mắt lại dần dần trở nên ngưng trọng, sau khi xem qua thì đưa cho Đường Tử Hòa: "Đường cô nương mau đọc đi, triều đình không biết nổi điên cái gì, không ngờ hạ lệnh làm phồn vinh Thiên Tân, xây thành dựng cảng, di chuyển lưu dân..."

Còn chưa nói xong, thân hình nhu mì xinh đẹp của Đường Tử Hòa run lên, vươn tay ra cướp lấy tờ công văn để đọc.

Chương 466: Phách châu Lưu thị

"Di dời hết lưu dân của Bắc Trực Đãi vào Thiên Tân, đăng ký hộ tịch phân ruộng, xây tường thành Thiên Tân, mở rộng thành trì Thiên Tân, xây thêm bốn mươi tòa quan thương, mở nha môn tri phủ Thiên Tân."

Đường Tử Hòa híp mắt đọc công văn, nước mắt không kìm được mà lã chã rơi.

Trong mắt Người khác, triều đình tựa hồ đang làm một chuyện không đầu không đuôi không không không ý nghĩa, chỉ có nàng ta là hiểu rõ nhất triều đình vì sao muốn làm chuyện này.

Công văn của Thông chính ti không thể làm giả, công văn này phát ra từ kinh sư, là muốn thông truyền tới các châu phủ huyện thiên hạ, nói vậy, triều đình thật sự muốn làm Thiên Tân trở nên phồn vinh, phía sau chuyện này, có một bóng dáng như ẩn như hiện hay không?

Trái tim đang vô cùng hối hận lúc này lặng lẽ buông lỏng, trong mắt đẹp của Đường Tử Hòa thậm chí hiện lên mấy phần thần thái vui sướng.

Thì ra... Hắn không chết.

Từ sau lần trước ở ven quan đạo dứt khoát bắn một phát pháo, các lão đệ huynh ở bên cạnh tận mắt thấy xe ngựa bị bắn nát, cùng với huyết nhục bay tứ tung, mọi người sau khi chứng thực Tần Kham đã chết mới chạy trốn, mấy ngày nay bọn họ không dám hiện thân ở thành trấn, chỉ có thể trèo non lội suối tới Phách châu, trên đường đi tin tức bế tắc, căn bản không hề có giap tiếp với bên ngoài.

Cho tới hôm nay thấy bản công văn này, với đầu óc thông minh của Đường Tử Hòa, liền biết Tần Kham chưa chết, lại nhớ tới nhân số hộ vệ chung quanh xe ngựa lúc ấy, cùng với quy mô của

nghi trượng chung quanh, và tinh kỳ đồ văn đại biểu cho khâm sai của thiên tử.

Có một số việc lúc ấy không phát hiện, nhưng mà lúc này hồi tưởng lại thì thấy đâu đâu cũng là sơ hở. Chiếc xe ngựa đi đầu đó.... Chắc là cố ý thả mồi.

Khóe miệng Đường Tử Hòa nhếch lên, đồ giảo hoạt, hại nàng ta mấy ngày nay đêm không thể chợp mắt, cả đêm trằn trọc, lén chảy không biết bao nhiêu nước mắt một cách vô ích, mà hắn thì lại nguyên vẹn về kinh sư, thi triển khát vọng chí hướng, ung dung đi lại trong đám lão hồ li triều đình, trong lặng lẽ tức, làm từng bước những chuyện mà hắn đã đáp ứng.

Xấu hổ tức giận, vui vẻ sung sướng, còn có một tia phiền muộn, lúc này vương vấn trong tim, Đường Tử Hòa bỗng nhiên cảm thấy tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn chẳng những không chết mà chuyện lúc trước đáp ứng ta cũng làm được từng cái, trong lòng.... phải chăng là có ta?

Mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt vui sướng của Đường Tử Hòa thì lại không thể che giấu được, ánh mắt khó tránh khỏi lọt vào mắt Cát lão ngũ.

Cát lão ngũ là lão đệ huynh đi theo Đường Tử Hòa từ Thiên Tân, hắn đối với tình cảm ám muội của Đường cô nương và cái tên cẩu quan họ Tần kia là minh bạch nhất, thậm chí cũng biết cẩu quan họ Tần hoa ngôn xảo ngữ, để lấy lòng Đường cô nương mà dùng quốc sự làm lợi thế, lúc này nhìn thấy công văn thông chính ti kinh sư phát ra, Cát lão ngũ cũng đại khái đoán được việc này có liên quan tới Tần Kham.

Không ngờ mạng của họ Tần này lớn, đại pháo cũng không bắn chết được hắn, vận số của Minh đình chưa hết.

Lạnh lùng nhìn bộ dạng vui sướng của Đường Tử Hòa, thần sắc tái nhợt buồn bã mấy ngày nay lúc này xinh đẹp giống như hoa đào nở đỏ thắm vào tháng ba, Cát lão ngũ không khỏi hừ lạnh.

"Đường cô nương, huynh đệ Lưu thị đã ra khỏi thành Phách châu

rồi, sắp gặp mặt chúng ta ở Long Tuyền tự, chúng ta có phải nên chuẩn bị một chút hay không?"

Đường Tử Hòa lấy lại tinh thần từ trong vui sướng, khuôn mặt nhanh chóng đổi sang vẻ lạnh lùng nhất quán.

" Ba ngàn huynh đệ từ Thiên Tân ra đâu?"

"Đã tách từng nhóm trốn vào thâm sơn gần Phách châu, huynh đệ lưu thị tính tình trượng nghĩa, đã lén chuẩn bị lương thảo cho chúng ta..."

Khóe miệng Đường Tử Hòa lộ ra nụ cười giọng mỉa mai: "Trượng nghĩa? Ngươi cho rằng chỗ lương thảo này là bọn họ tặng không à?"

" Ý tứ của Cô nương là, huynh đệ Lưu thị có ý đồ với chúng ta?"

Ánh mắt Đường Tử Hòa nhìn ra xa, thản nhiên nói: "Ba ngàn nhân mã này của chúng ta trước kia là sở thuộc của Thiên Tân tam vệ, được thao luyện quân ngũ chính quy, cũng từng tiêu diệt hải, từng giết thổ phỉ, chiến lực của nhóm nhân mã này không tầm thường, mà huynh đệ Lưu thị.... là hổ lang đương thế, hai người này lúc trước từng là mã tắc, ở Phách châu giết người cướp của, vè sau lại được quan phủ chiêu an, mời vào nha làm hiệp bộ, chuyên bắt trộm bắt cướp, nhưng mà hai người này trước kia kiếm thùng tiền lớn quen rồi, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ cam tâm ở phủ Phách châu làm hiệp bộ mỗi tháng nhận ba bốn lượng bạc tiền lương à?"

Ánh mắt của Cát lão ngũ nghiêm lại: "Ý tứ của Cô nương là, huynh đệ Lưu thị đang âm thầm súc lực, mưu đồ lớn hơn, hắn là coi trọng ba ngàn nhân mã của chúng ta ư? Đường cô nương, nếu như thế, chúng ta vì sao phải đến nương tựa họ? Thế chẳng phải là bảo hổ lột da à?"

Đường Tử Hòa cười lạnh: "Lão Ngũ, ai là hổ, ai là da, ngươi hiện tại có thể khẳng định không?"

Cát lão ngũ nghe vậy rùng mình, hắn không ngờ huynh đệ Phách châu Lưu thị mà mình tới tìm nương tựa lại hung hiểm như vậy, càng không ngờ tất cả không ngờ nằm trong tính toán của Đường

cô nương.

Có một số người trời sinh đã là người làm đại sự, mà Cát lão ngũ, lăn lộn cả đời cũng chỉ là nhân vật dưới trướng để người ta sai khiến.

"Đường cô nương nói như thế nào thì chúng ta làm như thế, huynh đệ Phách châu Lưu thi nếu dám làm loạn, chỉ cần ngươi cô ra lệnh một tiếng, Cát lão ngũ là người đầu tiên chúng cái đầu chó của họ."

Đường Tử Hòa gật gật đầu, trong mắt nổi lên vẻ ấm áp.

Cát lão ngũ dừng một chút, như có thâm ý nói: "Hơn ba ngàn huynh đệ giao hết tính mạng cả nhà cho Đường cô nương, một quyết định của cô nương có lẽ sẽ quyết định sự sống chết của mấy ngàn tính mạng, xin cô nương cân nhắc cho kỹ, các huynh đệ nếu lòng còn chưa lạnh thì tiếc gì cái đầu?"

Mặt Đường Tử Hòa trong nháy mắt trở nên tái nhợt, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Cát lão ngũ thì thấy trong mắt Cát lão ngũ đan xen vẻ cầu xin và lạnh lẽo.

Tâm tình đang vui mừng của Đường Tử Hòa lập tức chìm vào đáy cốc.

Thiên thu nghiệp lớn, tiến hoặc lui chưa bao giờ là chuyện của một mình mình, Đường Tử Hòa đã không thể vứt bỏ.

Ngoài Long Tuyền tự ngoại truyền tiếng vó ngựa, xa xa bụi đất bay cuồn cuộn, hơn mười khoái mã chạy như bay tới, hai gã hán tử khôi ngô đi đầu khoác áo choàng, thắt lưng đeo đao, một cỗ sát khí lập tức ập vào mặt, chuông treo dưới cổ ngựa theo ngựa chạy mà kêu leng keng.

Cát lão ngũ chắm chú nhìn một lúc, nói: "Đường cô nương, huynh đệ Lưu thị tới rồi, chúng ta đi thôi."

Tần Kham hiện tại đang làm chuyện xấu.

Tốt và xấu nói một cách tương đối, nếu Hoằng Trì đế còn sống, nhất định sẽ giận tím mặt, hạ lệnh kéo Tần Kham tới chợ bán thức

ăn chém đầu thị chúng, nhưng hiện giờ là triều Chính Đức, chuyện xấu này nếu làm ở trước mặt Chu Hậu Chiếu, tiểu hoàng đế sẽ phi thường vui vẻ.

Trong Cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham châu đầu vào nhau, tập trung tinh thần lật một quyển sách.

Sách, tất nhiên không phải là sách hay, có thể khiến Tần Hầu gia không đọc nổi tứ thư ngũ kinh và khóa chưa bao giờ nghiêm túc học một tiết đều chuyên chú như vậy, có thể khẳng định cũng không phải là lời thánh nhân.

Một quyển sách đã ố vàng, từng tư thế nam nữ khách nhau, hoặc là làm ở sân nhà hoặc trên bãi cỏ hoặc trong hành lang, nam nữ không một mảnh vải che thân, các loại khí quan bí mật đều lồ lộ ra hết, làm các loại chuyện không biết xấu hổ, giữa mỗi một bức tranh còn phối thêm một khổ thơ khiến người ta mơ màng, lại chính là một phen phong nguyệt của nhân gian.

Đám người Lưu Cẩn, Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh đứng hầu không xa, nhìn quân thần hai người châu đầu ghé tai, ba người bất giác đều chép chép miệng.

Chuyện này, thú vị vậy à?

Nam nhân không hiểu sự ưu thương của thái giám, thái giám cũng không hiểu khoái hoạt của nam nhân, có một số việc Lưu Cẩn tuyệt đối không thể nào tranh sủng, bởi vì giống loài của mọi người bất đồng, không thể có tiếng nói chung.

Chu Hậu Chiếu hưng phấn tới chóp mũi lấm chấm mồ hôi, hai mắt sáng rực.

"Sao? sao? Đông cung Lưu Cẩn hao hết tâm tư tìm về cho trẫm, xem quả nhiên là rất thú vị, ngươi xem, tư thế này... Tư thế này rất là không biết xấu hổ, làm sao có thể như vậy được.... Trẫm phải hạ chỉ, sau này vợ chồng bách tính dân gian ai dùng loại tư thế phòng trung này, trẫm sẽ thưởng hậu."

Tần Kham trợn mắt.

Một câu đã bại lộ đầy đủ tiềm chất hôn quân của hắn, dứt khoát

xuất chúng như vậy, muốn che giấu cũng không che giấu được, chẳng trách thanh danh của người này trên sách sử...

"Bệ hạ, những đông cung này nhìn thì quả thật tinh xảo thần kỳ, có điều họa công có chút đơn giản, thần không thể không nói thẳng, bệ hạ chính là cửu ngũ, giàu có tứ hải vạn, tất cả của thiên hạ đều là của bệ hạ, sách hay nhất thiên hạ, ngươi, đáng phải có."

Chu Hậu Chiếu ngây ra, mặt Lưu Cẩn lại tối xầm.

Mỗi lần đều như vậy! Mỗi lần đều như vậy! Thứ hắn dâng cho bệ hạ bất luận tinh xảo cỡ nào, bất luận tiêu phí bao nhiêu nhân lực bao nhiêu nhân lực vật lực, đến miệng họ Tần này đều không đáng một đồng, giống như tất cả những gì mà Lưu công công hiến cho bệ hạ đều là bới từ đống rác ra, chẳng đáng một xu!

Trong điện yên ắng một lát, Chu Hậu Chiếu kéo tay áo Tần Kham: "Còn có tranh xuân cung tinh xảo hơn à?"

"Có."

"Đâu?"

Tần Kham thủng thỉnh lấy từ trong tay áo ra một quyển sách đưa cho Chu Hậu Chiếu, hoàn toàn không nhìn Lưu Cẩn trợn mắt tới sắp phun ra lửa.

Chương 467: Lật lại bản án

Tuy rằng buôn bán hải vận giúp Tần Hầu gia và Lưu công công tạm thời tiến vào thời kỳ trăng mật hiếm thấy, nhưng Tần Hầu gia là người luận sự, yêu công công nhưng càng yêu chân lý hơn.

Chu Hậu Chiếu không nhận ra được sóng ngầm mãnh liệt giữa Tần Kham và Lưu Cẩn, vột vàng lật xem xuân cung Tần Kham đưa.

Người so với người đáng chết, hàng so với hàng nên ném, lướt qua mấy lần, Chu Hậu Chiếu biết ngay, xuân cung Tần Kham dâng lên so với của Lưu Cẩn thì cao hơn không chỉ một bậc.

Không chỉ trên họa công tỉ mỉ có thần hơn, hơn nữa mỗi một bài thơ đi kèm trên tranh càng có vận vị hơn.

Hô hấp của Chu Hậu Chiếu trở nên ồ ồ, trợn to mắt nhìn chằm chằm tập tranh, miệng thì thầm đọc thơ trên tranh: "La mạn bán hân, quang cảnh vô biên. Thi vịnh vô đào, hoa khai hợp cụ. Thiển thâm mạc vấn, trường đoản hưu hiềm. Kim châm dục hạ, ngọc cổ tự huyền. Ma lộng công phu, tu tại sự tiên... Hay, thơ rất không biết xấu hổ, khó coi, khó coi."

Miệng thì nói "Khó coi", nhưng mắt Chu Hậu Chiếu lại mở to hơn chuông đồng, nhắm mắt thưởng thức một phen, cuối cùng mở mắt thở hắt.

"Tần Kham, sách này của ngươi quả nhiên tinh xảo hơn, người vẽ nó nhất định là đại sư vẽ tranh, người này là ai? Trẫm phải triệu hắn vào cung, làm thư họa đãi chiếu."

Tần Kham chắp tay cười nói: "Bệ hạ, tranh này là từ tay tài tử Tô Châu Đường Dần."

"Đường Dần?" Chu Hậu Chiếu ngỡ ngàng trợn to mắt.

Rất rõ ràng, Đường đại tài tử vang danh khắp Giang Nam, nhưng thanh danh của hắn vẫn còn chưa tới trình độ thượng đạt thiên thính, Chu Hậu Chiếu từ lúc còn bé đã bắt đầu đọc sách ở xuân

phường, người dạy hắn học, người dạy hắn học vấn, tất cả đều là lão thần học giả uyên thâm nổi danh trong triều, nghiêm trang đạo đức, bọn họ chỉ dạy cho Chu Hậu Chiếu lời thánh nhân, học thuyết nho gia, những thứ ngoài học vấn đứng đắn, bọn họ tuyệt đối sẽ không để Chu Hậu Chiếu biết.

Tên của Đường đại tài tử hiển nhiên bị các lão thần học giả uyên thâm bài trừ ra khỏi phạm trù học vấn đứng đắn.

Một tên gia hỏa gian lận thi cử bị tước công danh, cả đời không cho phép thi cử, cả ngày chỉ biết ôm hoa ấp liễu, vẽ những thứ xuân cung không biết xấu hổ, các học giả uyên thâm sao có thể nhắc tới tên của hắn trước mặt Chu Hậu Chiếu, làm ô nhiễm tâm linh nguyên sinh thái bé nhỏ ngây thơ của Thái tử đông cung?

" Đường Dần nổi danh lắm à? Trẫm vì sao chưa bao giờ nghe nói tới hắn?" Chu Hậu Chiếu đã sinh ra hứng thú với Đường đại tài tử.

Người có thể vẽ ra thứ tranh không biết xấu hổ như vậy, Chu Hậu Chiếu cảm thấy mọi người nên có rất nhiều tiếng nói chung.

Tên Chu Hậu Chiếu chưa nghe, Lưu Cẩn thì lại không thể không nghe nói, hắn là nội tướng Đại Minh, lại chưởng quản Tây Hán, Đường đại tài tử danh khắp Giang Nam Lưu Cẩn tất nhiên biết, hắn thậm chí có tâm tư muốn nhét Đường Dần vào túi để dùng riêng, hiện giờ quyền thế của Lưu Cẩn đã tới đỉnh phong, nhưng vẫn không phải là hoàn mỹ, khiếm khuyết của hắn còn rất nhiều, trừ thất đức ra, hắn còn thiếu tiền, càng thiếu thanh danh hơn.

Thất đức thì không có cách nào khác sửa được, thiếu tiền thì tùy ý vơ vét, thiếu thanh danh thì vẫn có chút phiền toái, Lưu Cẩn nghe theo đề nghị của phụ tá Trương Thải, quảng nạp tài tử đại nho nổi danh thiên hạ làm phụ tá, dùng danh vọng vốn có của những người này để xây dựng danh vọng cho Lưu Cẩn hắn.

Tần Kham vô duyên vô cớ đưa lên xuân cung của Đường Dần, lại cố ý mà như vô tình ở trước mặt bệ hạ nhắc tới tên Đường Dần, làm trong lòng Lưu Cẩn sinh ra mấy phần cảnh giác.

Nghiệt súc này lại muốn làm gì đây?

Nghe Chu Hậu Chiếu hỏi, Lưu Cẩn vội vàng tươi cười nói: "Bệ hạ, Đường Dần này lão nô cũng biết một chút, nghe nói người này có hư danh là một trong tứ đại tài tử Giang Nam, hư danh này người hiếu sự trong dân gian phong cho, nhưng mà đức hạnh của người này lại có chút không ra gì, án gian lận chấn kinh thiên hạ vào năm Hoằng Trị thứ mười ba, cử tử Tô Châu Đường Dần và cử tử Giang Âm Từ Kinh chính là người liên quan tới vụ án, sau khi Lý Đại học sĩ của nội các nghiêm tra, hạ lệnh tước công danh của Đường Dần và Từ Kinh, triều đình vĩnh viễn không thu dụng, thế là Đường Dần từ đó về sau tận tình thanh sắc, ôm hoa ấp liễu, suốt ngày phóng đãng làm bạn với nữ tử Giang Nam, cuộc sống quẫn bách nên không thể không dùng vẽ xuân cung mà mưu sinh, bệ hạ, Đường Dần này, không thể dùng."

Không quan tâm tên nghiệt súc Tần Kham này có chủ ý gì, Lưu Cẩn quyết định chẳng quản gì hết, cứ trước tiên chọc thối đã rồi tính.

Tư duy của Người xấu luôn là giống nhau, với suy nghĩ của Tần Kham, hải vận chỉ có thể xem như là một vụ mua bán ăn cướp, mặc dù có có lợi ích chung, nhưng cũng không gây trở ngại tới hai người trong việc khác vẫn giữ quan hệ đối địch.

Lưu Cẩn vừa mới dứt lời thì đã thấy Tần Kham vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn, lông mi trắng của Lưu Cẩn nhướn lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tần Hầu gia, Tạp gia nói không sai chứ?"

Tần Kham sờ sờ mũi, chậm rãi nói: "Lưu công công nhìn rõ mọi việc, tất nhiên sẽ không nói sai, có điều... Bản hầu và bệ hạ đàm luận với phong nguyệt xuân cung, chính là lúc phong nhã, ngươi lại chõ mồm vào nói cái gì gian lận ti cử, không thể dùng.... Lưu công công hận Đường Dần như vậy, chẳng lẽ ngươi khi tắm bị hắn nhìn lén, sau đó vẽ tranh khỏa thân của ngươi đi bán khắp nơi à?"

Mặt già của Lưu Cẩn tức tới vặn vẹo, cũng chẳng ngờ Chu Hậu Chiếu ở bên cạnh lại cừa khà khà.

"Tần Kham, cái miệng độc ác của ngươi đúng là... Ngươi không thể chừa cho Lưu Cẩn chút mặt mũi à?"

Tần Kham tất nhiên không dám đùa thái quá, trước kia Chu Hậu Chiếu đã trực tiếp nhắc tới vấn đề mâu thuẫn kịch liệt giữa hắn và

Lưu Cẩn, Tần Kham cũng đã đáp ứng Chu Hậu Chiếu nhất định sẽ tương thân tương ái với Lưu công công, ở trước mặt Chu Hậu Chiếu, thái độ của Tần Kham đối với Lưu Cẩn vẫn có chút thu liễm.

Chu Hậu Chiếu tiếp tục đề tài vừa rồi, nói: "Không đề cập tới án gian lận thi cử, Đường Dần suốt ngày ôm hoa ấp liễu, sai trong hương ôn nhu vẫn cũng là tính tình trung nhân, rất có phong thái của Liễu Tam BiếnTống triều."

Lưu Cẩn vừa rồi chỗ miệng vào chuốc lấy nhục, lúc này cũng không dám nhiều lời nữa.

Tần Kham cười phụ họa nói: "Bệ hạ nói đúng, Đường Dần và Liễu Tam Biến biến có bốn điểm giống nhau, một là chơi gái không phải trả tiền, hơn nữa kỹ nữ còn tình nguyện trả tiền, điểm ấy là khiến người ta hâm mộ nhất... Hai là nghèo rớt mùng tơi, ba là đều rất có tài hoa, bốn là thái độ của triều đình đối với bọn họ đều là vĩnh viễn không thu dùng."

Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng nghe ra ẩn ý trong lời nói của Tần Kham, nhíu mày nói: "Tần Kham, ngươi là có ẩn ý?"

Tần Kham vẻ mặt bình tĩnh nhìn chăm chú Chu Hậu Chiếu: "Thần quả thật có ẩn ý, bệ hạ, án gian lận chấn kinh thiên hạ vào năm Hoằng Trị thứ mười ba, kỳ thật là một án o an, thần muốn lật lại án này, xin bệ hạ ân chuẩn."

Lưu Cẩn rốt cuộc không nhịn được nữa, chuyện tuy rằng không liên quan gì tới hắn, nhưng hắn lại không muốn để Tần Kham được thỏa ý, thế là Lưu Cẩn cười lạnh nói: "Tần Hầu gia có phải quá võ đoán hay không? Ngươi cảm thấy là án oan thì nó là án oan à? Không có bằng chứng mà muốn lật lại thiết án nhiều năm trước, chẳng lẽ luật của Đại Minh chúng ta ở trong mắt Hầu gia chỉ là để trang trí sao?"

Tần Kham cũng không tức giận, ngược lại rất thành khẩn nhìn Lưu Cẩn, trầm giọng nói: "Lời này của Lưu công công sai rồi, ta muốn xử lại tất nhiên là có đạo lý của ta, một vụ án có oan hay không, kỳ thật là có dấu vết để tra, ví dụ như nói, nếu có người nói xấu Lưu công công thông dâm với thê tử nhà người ta, ta nhất định sẽ

cho rằng đây là án oan, khi đó ta nhất định cũng sẽ chạy chọt minh oan cho Lưu công công, dù sao Lưu công công căn bản cũng không có công năng này, bôi nhọ như vậy quả thực là nực cười.... Có điều nếu có người vu cáo Lưu công công thông dâm với trượng phu nhà người khác, cái này thì ta sẽ giữ thái độ cẩn thận chứng thực, dù sao chuyện này thì Lưu công công vẫn rất có thực lực..."

"Phì." Chu Hậu Chiếu phun nước bọt, tiếp theo mặt nén tới đỏ bừng, vừa cười vừa ho không ngừng.

Mặt già của Lưu Cẩn cũng đỏ bừng, cả người run rẩy.

Chu Hậu Chiếu vừa ho vừa nói đứt quãng: "Tần Kham... Ngươi, ha ha, trẫm lệnh cho ngươi không được phép tổn hại Lưu Cẩn nữa, ngươi quá ác, nhìn Lưu Cẩn tức tới thế nào kìa, ha ha ha..."

Tần Kham thấy tới là dừng, vội vàng vừa chắp tay vừa xin lỗi Lưu Cẩn: "Xin lỗi Lưu công công, ta chỉ là đưa ra ví dụ dễ hiểu thôi, không hề cố ý nhằm vào công công, công công là nội tướng Đại Minh, cái gọi là trong bụng Tể tướng có thể chống thuyền, chắc là sẽ không chấp nhặt với ta đâu."

Lưu Cẩn cả người run rẩy, da bụng rõ ràng phồng lên, hiển nhiên lúc này chiếc thuyền trong bụng hắn khá là chiếm chỗ, không nhất định có thể chứa được nữa.

Chương 468: Hoàng đế cô đơn

Lưu Cẩn nếu không phải thiếu tâm nhãn quá nghiêm trọng thì hôm nay đại khái sẽ tổng kết ra một giáo huấn nhân sinh sâu sắc, đó chính là. Khi nam nhân nói chuyện thì thái giám tốt nhất đừng có chõ mồm vào, không chung đề tài thì rất dễ tự rước lấy nhục.

Chu Hậu Chiếu vô tâm vô phế, đâm ôm bụng cúi gập người vì cười, người ngoài có lẽ cố kỵ thân phận nội tướng Đại Minh của Lưu Cẩn, nhưng Chu Hậu Chiếu thì lại chẳng quản nhiều như vậy, địa vị của thái giám có hiển hách tới mấy thì chung quy cũng chỉ là gia nô của Chu gia hắn.

Còn có một người cười cũng rất sướng, đó chính là Trương Vĩnh cách đó không xa.

Trương Vĩnh và Lưu Cẩn sớm đã công nhiên xé rách da mặt, thấy Lưu Cẩn ăn quả đắng, hắn tất nhiên chẳng cố kỵ gì, cười ha ha, thậm chí cố ý cười thật to.

Lưu Cẩn tóc gáy dựng ngược, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Kham như muốn phun ra lửa, đã thế Tần Kham còn mang bộ dạng rất hối lỗi, còn rất có thành ý nhận lỗi, một câu "Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền" làm lửa giận của Lưu Cẩn ứ lên mà không có chỗ phát tiết.

"Bệ hạ..." Lưu Cẩn sắp tức đến phát khóc rồi, đôi mắt híp đầy vẻ tội nghiệp nhìn Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu tất nhiên không thể không cho Lưu Cẩn chút mặt mũi, lập tức dừng cười, nghiêm mặt nói: "Tần Kham, ngươi làm như vậy không đúng đâu, sau này không cho phép tổn hại Lưu Cẩn như vậy nữa, vì sao Lưu Cẩn chỉ có thể thông dâm với trượng phu nhà người ta chứ không thể thông dâm với lão bà nhà người ta, quá khi dễ người ta rồi, quả thực buồn cười quá... Ha ha ha."

Thằng ôn này nói xong lại phá lên cười, mặt già của Lưu Cẩn giống như cà vừa hái xuống trong vườn rau.

Vất vả lắm mới chờ được Chu Hậu Chiếu ngừng cười, ngồi phệt trên ghế thở không ra hơi, Tần Kham lại tiếp tục đề tài vừa rồi.

"Bệ hạ, án gian lận thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba có rất nhiều điểm đáng ngờ, thần đã sai Cẩm Y vệ thăm dò, chỉ chẳng qua là bởi vì quan chủ khảo Trình Mẫn Chính trên giấy thi có dán giấy che tên khen một câu ' văn tài thế này tất là của Tô Châu Đường Dần', liền bị Hộ bộ cấp sự trung Hoa Mạch hạch tội Trình Mẫn Chính nhận hối lộ làm rối kỉ cương, lý do này quả thực là muốn gán tội cho người khác, về sau trong kinh lời đồn khắp nơi, tiên đế vì áp lực dư luận sĩ lâm mà không thể không hạ chỉ, vĩnh viễn không dùng Đường Dần và Từ Kinh nhằm bình ổn sự phẫn nộ của cử tử, không lâu sau Hộ bộ cấp sự trung Hoa Mạch liền bị nội các xoá tên bãi quan, hành động này đã chứng tỏ rất rõ một vấn đề..."

Lưu Cẩn vẫn không muốn để Tần Kham vừa lòng đẹp ý, thế là không biết sống chết lại chen vào một câu: "Bất luận án tử này có oan hay không, triều đình vĩnh viễn không chấp nhận Đường Dần và Từ Kinh là ý chỉ của tiên đế gia, ý chỉ mà tiên đế gia đã hạ thì ngươi nói lật lại bản án thì lật lại à?"

Tần Kham trầm giọng nói: "Lời này của Lưu công công sai rồi, bản hầu lại lấy một ví dụ dễ hiểu khác cho Lưu công công nhé."

Lưu Cẩn hai mắt trợn to đầy hoảng sợ, bất giác lảo đảo lui hai bước, the thé hét lên: "Dừng! Không cần phải ví dụ! Coi như Tạp gia chưa nói gì có được không?"

Hiển nhiên Lưu công công khá là kiêng kị Tần Kham, cái miệng nghiệt súc này chắc chắn sẽ không phun ra được lời gì hay ho cả, Lưu công công hôm nay đã bị tổn hại tới rất mất mặt rồi, không muốn tự rước lấy nhục nữa.

Chu Hậu Chiếu nhíu mày nhìn Tần Kham: "Vì sao nhất định phải lật lại bản án? Trẫm hạ một đạo ý chỉ triệu Đường Dần vào cung làm quan không được sao?"

Tần Kham thở dài: "Trong sạch, bệ hạ, cái mà Đường Dần cầu chỉ là sự trong sạch mà thôi."

Chu Hậu Chiếu trầm mặc một lát, gật đầu: "Trẫm minh bạch rồi,

có những thứ, nên là của hắn thì sẽ là của hắn, cho dù bé nhỏ không đáng kể tới đây thì cũng là thứ của hắn, mất đi sẽ tự tay lấy về."

Tần Kham chắp tay cười nói: "Bệ hạ một lời nói thông tất cả."

Chu Hậu Chiếu nói: "Được, giang sơn trẫm cai trị không cho phép có án oan, cũng sẽ không hy sinh bất kỳ ai, nếu án gian lận thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba có điểm đáng ngờ, trẫm không thể coi như không thấy, đây không phải là đạo làm vua, Tần Kham, trẫm lệnh cho ngươi lật lại án này, trả lại cho thiên hạ sự thị phi trắng đen thật sự."

"Thần, tuân chỉ."

Nói xong chính sự, Chu Hậu Chiếu kéo tay áo Tần Kham, hứng trí bừng bừng nói: "Đi nào, trẫm dẫn ngươi đi xem Báo Phòng, Báo Phòng của trẫm sắp hoàn công rồi, ngươi tới xem nhà mới của trẫm."

Báo Phòng nằm ở bờ tây nam Thái Dịch trì Tây Hoa môn kinh sư.

Khi Chu Hậu Chiếu và Tần Kham Mặc thường phục, cùng với đám người Lưu Cẩn đứng ngoài Báo Phòng thì Báo Phòng vẫn còn đang thi công, có điều nhìn ra được là sắp hoàn công rồi.

Trên Công trường công tượng dân phu bận rộn làm việc, quân sĩ binh mã ti như hung thần ác sát vung roi trong tay, quan viên Công bộ thì đốc công bên dưới.

Ai nấy trên mặt đều mang theo thần sắc ngưng trọng thậm chí là lo lắng, tạo thành cảnh tượng bận rộn trước mắt, hiển nhiên ti lễ giám đã hạ nghiêm lệnh về ngày quy định hoàn công cho quan viên Công bộ và dân phu.

Xa xa Báo Phòng cung điện trùng điệp đã lộ ra sơ hình, nó không rộng lớn mênh mông như hoàng cung, không có khí thế thần thánh khiến cho người ta vừa thấy đã muốn quỳ bái, nó giống như nhà của gia đình phú quý bình thường, có thể tránh mưa gió nhưng lại không quá hoành tráng, chỉ chẳng qua là nhà to quá mà thôi.

Trong Báo Phòng tổng cộng có hơn hai trăm gian, trong đó còn bao

gồm sân quần ngựa, vườn đấu thú, giáo trường luận võ cùng với các loại mật thất, mê cung và và chùa chiền được xây dựng theo yêu cầu kỳ quái của Chu Hậu Chiếu, bộ phận bên ngoài thậm chí còn xây một cái chợ lớn chừng hai dặm, tiểu hôn quân nếu hôm nào có hứng thú, các thái giám cung nữ trong Báo Phòng sẽ hóa trang thành bách tính hoặc người bán hàng rong bình thường, mang theo đủ loại hàng hóa nội khố đã mua trước bày ra hai bên chợ, thế là các tiểu thương giả vờ giả vịt hò hét rao hàng, những người đóng giả bách tính thì làm bộ làm tịch cò kè mặc cả, mà vị hôn quân Chu Hậu Chiếu này thì đi qua đi lại trong đám người, mắt chẳng buồn chớp, thích gì mua nấy, muốn ném thì ném, hưởng thụ lạc thú mua sắm.

Đây là Báo Phòng, địa phương có xú danh không kém gì chiếu ngục của Hán Vệ trong lịch sử, nó đại biểu cho sự ngu ngốc hoang đường của kẻ thống trị, là công trình không hề có ý nghĩa hao phí bao nhiêu mồ hôi nước mắt nhân dân mà xây thành, nguyên nhân chỉ là vì sự ham chơi của hoàng đế, không hề để ý tới lúc này thu chi nội khố và quốc khố đã vô cùng eo hẹp.

Tựa hồ tất cả những từ ngữ châm biếm đều có thể dùng để miêu tả Báo Phòng, nó thành vết nhơ mà Chu Hậu Chiếu mất cả đời cũng không thể xóa đi, hơn nữa vết nhơ của Chu Hậu Chiếu trong đời này tuyệt không chỉ có một Báo Phòng.

Nhưng mà lúc này đứng ngoài Báo Phòng, nhìn Chu Hậu Chiếu đứng cạnh hai mắt tỏa ra hào quang nhu hòa ấm áp, lại nhìn cái chợ nhỏ được lập thành chỉ để cung cấp cho hoàng đế chơi, Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy một cỗ bi ai.

thật sự dung nhập vào thời đại này, mới phát hiện trên sách sử mấy trăm năm sau viết mới vớ vẩn nực cười làm sao.

Lúc này thứ Tần Kham nhìn thấy trong mắt, lại chỉ có một hoàng đế thiếu niên trầm luân trong tịch mịch vô tận, hoàng đế này giàu có thiên hạ, nhưng mà cái hắn muốn chỉ là một ngôi nhà thật sự thuộc về mình, một cõi Niết bàn của riêng mình.

Hoàng cung chỉ là hoàng cung, nó là căn nhà lạnh căm dù tràn ngập uy nghi và lộng lẫy, căn nhà này đối với hắn mà nói là quá lớn quá trống rỗng, nó có thể khiến thế nhân quỳ bái, nhưng nó

tuyệt không có tư cách trở thành một ngôi nhà.

Một người trong lòng muốn tung cánh, nhà có lớn đến mấy cũng chẳng nhốt được.

Mọi người đứng ngoài công trường Báo Phòng, trầm mặc nhìn cảnh bận rộn khí thế ngất trời, cùng với tiến độ công trình mắt thường có thể thấy được, vẻ vui sướng trong mắt Chu Hậu Chiếu lại không thể che giấu được.

Chỉ vào dãy nhà trùng điệp xa xa, Chu Hậu Chiếu cười nói: "Tần Kham, ngươi xem, đó là nhà của ta, hai tháng sau, ta sẽ dời vào ở trong Báo Phòng, ta có nhà rồi."

Quay đầu nhìn Tần Kham vẻ mặt không bình tĩnh lắm, Chu Hậu Chiếu rất nghiêm túc nói: "Sau khi chuyển vào ở, ta sẽ mời ngươi tới nhà làm khách, ta sẽ tự tay làm cho ngươi một bát canh, bởi vì ngươi là khách quý đầu tiên của ta."

Sự cảm động xộc vào tim, Tần Kham cười nói: "Theo tập tục của dân gian, khách nhân tới nhà chủ nhân làm khách cũng phải mang chút lễ vật, lễ vật sẽ không quá quý trọng, có lẽ chỉ là một hộp điểm tâm, hai thước vải, khi đó sẽ nhờ chủ nhà dẫn khách đi thăm thú nhà mới, đây cũng là nghĩa vụ của chủ nhân."

Những lời này Tần Kham hiển nhiên rất hợp với khẩu vị của Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu hai mắt sáng rực, gật đầu nói: "Tốt, ta nhất định sẽ dẫn ngươi đi thăm hết nhà, nó hoàn toàn là của ta, Tần Kham, ta sẽ chuẩn bị một viện tử trường kỳ cho ngươi ở Báo Phòng, ngươi lúc nào muốn tới làm khách thì cứ tới ở."

Tần Kham ôn hòa cười nói: "Tính tình của phu nhân Nhà ta hung hãn, ta nhất định có lúc phải tới cầu viện, phòng thì ngươi nhất định phải chuẩn bị sớm cho ta, ngày nào đó ta vết thương đầy người vào ở, ngươi phải tiếp ta uống rượu tiêu sầu, nghe ta oán trách kêu khổ, ngươi phải biết rằng, một nam nhân đã thân nhất định sẽ có rất nhiều oán hận với cuộng sống, khi đó ngươi nhất định phải kiên nhẫn một chút, nói không chừng ngươi tương lai cũng có một ngày như vậy."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha: "Nhất định, cho dù phu nhân nhà ngươi

đánh tới cửa, ta cũng không cho phép nàng ta vào, ngươi ở trong nhà ta lúc nào, ta sẽ bảo vệ ngươi lúc đó được bình an."

Quân thần hai người nhìn nhau cười to, tiếng cười rất phóng khoáng, xen lẫn một chút buồn thương mà chẳng ai nghe ra.

Lưu Cẩn đứng phía sau hai người, nghe tiếng cười của bọn họ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ghen ghét.

Lưu Cẩn mẫn cảm chú ý thấy, trong những lời đối thoại vừa rồi dùng cách gọi "ngươi ta", vào lúc này bọn họ không phải quân thần, mà là tri giao chân chính, giống như rất nhiều tri kỷ thiên cổ lưu danh, bọn họ không hề có ngăn cách, hoàn toàn rộng mở lòng dạ với nhau, quan hệ như vậy, Lưu Cẩn mất cả đời cũng không thể đạt được.

Một loại sợ hãi không tên bóp chặt lấy tim Lưu Cẩn.

Bệ hạ có thể không có gia nô, nhưng bệ hạ sao có thể không có vị hảo hữu tri giao này? Vị trí của Lưu Cẩn hắn và Tần Kham trong lòng bệ hạ bên nào cao bên nào thấp?

Lưu Cẩn không thể so sánh, hắn không dám so sánh.

Một con khoái mã phóng tới như bay, cách Chu Hậu Chiếu và Tần Kham còn xa thì bị thị vệ cấm cung mặc thường phục ngăn lại, một đám thị vệ ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

Kỵ sĩ trên ngựa cũng rất hiểu quy củ, thành thành thật thật xuống ngựa, lại gấp gáp hô lớn về phía Tần Kham: "Hầu gia, đại phu nhân bảo ngài mau về phủ, nhị phu nhân sắp lâm bồn rồi."

Chương 469: Kim Liễu lâm bồn (thượng)

Lâm bồn?

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đều ngây ra, nhất thời không phản ứng kịp, cho tới lúc kỵ sĩ trên ngựa nôn nóng lập lại, Tần Kham lúc này mới đột nhiên giật nảy mình.

"Lâm bồn?... Hiện tại á?" Tần Kham mất đi sự trấn định gặp biến không sợ trước kia, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Kỵ sĩ trên ngựa bị thị vệ cấm cung cản nên không dám đi tới, lo lắng đứng giậm chân tại chỗ.

Vẻ mặt Tần Kham vẫn đờ đẫn, cả người giống như đông cứng lại, ngay cả ánh mắt cũng vẫn duy trì bộ dạng kinh ngạc.

Chu Hậu Chiếu có chút bất ngờ nhìn Tần Kham, từ ngày hắn biết Tần Kham, Tần Kham luôn mang bộ dạng thong dong trấn định, loại bộ dạng hoàn toàn mất đi phân thốn này thì chưa bao giờ nhìn thấy, trong nhất thời Chu Hậu Chiếu cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Tần Kham hồn nhiên không phát giác ánh mắt kỳ dị của người ngoài, vẫn lẩm bẩm nói: "Lâm... Lâm bồn, ta... Ta nên làm gì bây giờ?"

Chu Hậu Chiếu thật sự không nhìn được nữa, vỗ mạnh lên vai Tần Kham, quát: "Trừ ở ngoài phòng sinh chờ hài tử của ngươi ra đời thì ngươi còn có thể làm gì? Mau về nhà đi!"

Tần Kham bị vỗ cho giật mình, cuống quít gật đầu: "Đúng, ta phải về nhà, ta muốn được nhìn thấy đứa con ra đời đầu tiên."

Nói xong Tần Kham chẳng buồn để ý tới lễ số, không chào một câu chạy đi mất, hơn mười thị vệ bên ngoài thấy Hầu gia chạy không hề để ý tới dáng vẻ, bọn họ cũng vội vàng đuổi theo, ai nấy trên mặt tràn ngập vẻ vui sướng, vừa rồi kỵ sĩ hét to như vậy, mọi

người đều nghe thấy rõ ràng, đây chính là hỉ sự lớn đầu tiên của hầu phủ.

Nhìn bóng dáng vội vã kích động của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu vui mừng cười mấy tiếng, nói: "Lưu Cẩn, nào, chúng ta cũng tới Tần phủ xem thử, nhị phu nhân nhà hắn nếu sinh nam đinh thì chính là Sơn Âm Hầu thế tập, nếu sinh nữ nhi thì càng hay, nó sẽ là con dâu tương lai của trẫm."

Lưu Cẩn cố gắng dãn mặt ra cười bồi mấy tiếng, hiển nhiên trong lòng hắn thì không cao hứng như ngoài mặt, Tần gia có hậu đại đối với Lưu Cẩn mà nói thì không phải là chuyện tốt.

Chu Hậu Chiếu kích động đi được mấy bước thì bỗng nhiên dừng lại, có chút đăm chiêu nói: "Tần Kham năm nay mới hơn hai mươi, không tính cái cô công chúa Mông Cổ hữu danh vô thực kia thì trong nhà chỉ có hai vị phu nhân, thế này... Quả thực là thanh tâm quả dục quá, chẳng trách con nối dòng không thịnh, trẫm dứt khoát hạ chỉ nạp thêm hai phòng thiếp thất cho Tần Kham, ừ... không biết nhà vị hoàng thúc nào có nữ nhi thứ xuất nguyện ý làm thiếp cho Tần Kham không nhỉ, trẫm sẽ hào phóng ban thưởng danh hào quận chúa cho họ, chắc các hoàng thúc cũng sẽ đáp ứng thôi nhỉ."

Hoàng đế Thiếu niên rất nhanh chóng tứ hôn cho Tần Kham.

Lưu Cẩn lại đại kinh thất sắc, Tần gia khai chi tán diệp tuyệt đối không phải thứ hắn nguyện ý nhìn thấy, huống chi nếu Tần Kham thân với Vương gia, bản thân lại là quốc hầu huân quý, thế lực của thằng ôn này có thể vững chắc không thể lay động.

Đầu óc chuyển động cấp tốc, Lưu Cẩn cúi người cười nói: "Lão nô cả gan xin bệ hạ cân nhắc, Tần Hầu gia có cưới tiểu thiếp hay không là chuyện của hắn, nếu bệ hạ nhúng tay vào gia sự của Tần Hầu gia, chỉ sợ hậu quả khó liệu..."

Chu Hậu Chiếu nghi hoặc nói: "Lời này là sao?"

"Bệ hạ đừng quên phu nhân Tần Đỗ thị, chính thất của Tần Hầu gia có tính tình thế nào, chính là..." Mặt già của Lưu Cẩn nhăn lại, giống như nhớ lại một chuyện thảm thống nào đó, ngay cả ngữ khí

cũng mang theo mấy phần buồn bã: "Chính là nữ bá vương một lời không hợp, máu tươi năm bước đó, bệ hạ ngài... Ngài từng nếm đau khổ dưới tay nàng ta, nhớ ngày đó mấy chúng ta không chào hỏi xông vào nhà hắn, liền bị nàng ta đánh cho mặt mũi bầm dập, nếu ngài tứ hôn quận chúa cho Tần Hầu gia, uy hiếp đến địa vị chính thất của Tần Đỗ thị, vị nữ bá vương này..."

Lưu Cẩn không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ trong lời nói lại rất rõ ràng, tùy tiện xông vào nhà Tần Kham cũng bị nàng ta đánh cho một trận, nếu hủy đi vị trí chính thất phu nhân của nàng ta, Chu Hậu Chiếu cả đời này đừng hòng ngủ ngon, tùy thời sẽ phải đề phòng Tần Đỗ thị nửa đêm bay vafotr cấm cung lấy đi cái thủ cấp thượng hạng của hắn.

Qua một phen phân tích của Lưu Cẩn, Chu Hậu Chiếu quả nhiên biến sắc, sợ hãi lau mồ hôi, sau đó cảm kích nhìn Lưu Cẩn.

"Lưu Cẩn, may có ngươi nhắc nhở trẫm, vị thần thú trạch của Tần gia hung mãnh như vậy, trẫm thiếu chút nữa thì chọc vào nàng ta rồi. Thôi, chuyện tứ hôn cho Tần Kham tạm thời gác đó không nhắc nữa, đi nào, chúng ta mau tới Tần phủ, Lưu Cẩn, lát nữa ngươi nói với Lễ bộ thượng thư Trương Thăng một tiếng, nhị phu nhân của Tần gia vốn không phải là thất phẩm cáo mệnh sao? Giờ nàng ta lập cho Tần gia rồi, thăng lên ngũ phẩm cáo mệnh, bảo Lễ bộ làm kim sách đưa đến Tần phủ đi."

Chu Hậu Chiếu vừa nói vừa vội vàng lên xe ngựa, ngựa cất vó phóng thẳng tới Tần phủ.

Cho tới lúc Chu Hậu Chiếu lên xe ngựa, sắc mặt tươi cười của Lưu Cẩn dần dần trở nên âm trầm và khó coi.

Nhìn thánh quyến này của Tần Kham, chẳng lẽ đời này không thể động được hắn à?

Trong Sơn Âm hầu phủ là một mảng lộn xộn, trong cảnh tượng bận rộn mang theo không khí vui mừng.

Tần Kham và các thị vệ giục ngựa chạy như bay đến cửa nhà, quản gia chờ đã lâu vội vàng ra đón, vẻ mặt tươi cười nói: "Chúc mừng Hầu gia, chúc mừng Hầu gia, hầu phủ của chúng ta sắp

thêm người rồi."

Tần Kham phi thân xuống ngựa sải bước vào trong phủ, nghe vậy thì ngẩn ra: "Kim Liễu sinh rồi à?"

"Ặc, nhị phu nhân vẫn chưa sinh, vừa mới vào phòng sinh thôi, bốn bà đỡ đang thị hầu nàng ta."

"Chưa sinh thì ngươi chúc mừng cái gì." Tần Kham lo lắng cất bước vào trong, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, tháo ngọc bội tốt nhất bên hông ném cho quản gia: "Thưởng cho ngươi, khen cho cái miệng khéo."

Quản gia liên tục cảm ơn, đi sát sau lưng Tần Kham tiến vào nội viện."

Vội vàng bước vào nội viện thì thấy bên trong còn tấp nập hơn công trường Báo Phòng, đám nha hoàn bưng thau đồng và nước ấm ra ra vào vào, Liên Nguyệt Liên Tinh tuy là nha hoàn quản sự, nhưng đối với chuyện sinh đẻ lại không hề có kinh nghiệm, hai tỷ muội gấp đến độ đứng trong viện tử giậm chân, quyền chỉ huy nha hoàn nội viện đã sớm được một bà đỡ tiếp quản.

Đỗ Yên cũng đi đi lại lại ngoài phòng sinh, vẻ mặt vừa gấp lại vừa sợ, thấy Tần Kham bước vào, Đỗ Yên lập tức ra đón.

"Tướng công, Kim Liễu vừa mới vào..."

Tần Kham gật đầu lo lắng, cất bước đi vào phòng sinh.

Đỗ Yên vội vàng kéo hắn lại: "Tướng công muốn làm gì?"

"Đi vào thăm Kim Liễu."

Đỗ Yên dở khóc dở cười: "Tướng công, phòng sinh không sạch sẽ mà âm khí rất nặng, trên đời này nào có đạo lý nam nhân vào phòng sinh? Tướng công chớ có làm bậy, để người ngoài chê cười."

Tần Kham ngây ra một lúc, tiếp theo thở dài nặng nề.

Quy củ Cổ đại rất nhiều, mấy trăm năm sau nếu nữ nhân sinh con, trượng phu đều ở trong phòng sinh nắm tay đi hết toàn bộ hành

trình với thê tử, hiện tại Tần Kham nếu vào phòng sinh, e là cực kỳ kinh thế hãi tục.

"Kim Liễu vẫn ổn chứ? Có kêu đau không?"

Đỗ Yên thì không kích động như Tần Kham, cười nói: "Tướng công yên tâm, Kim Liễu rất ổn, lúc trưa ăn một bát cháo thịt, lại ở trong vườn đi dạo một lúc, hai nha đầu Liên Nguyệt Liên Tinh đi cùng nàng ta, khi trở về phòng thì Kim Liễu nói bụng hơi đau, Liên Nguyệt không dám lơ là, vội vàng gọi bà đỡ tới, bà đỡ nói đây là sắp sinh, vừa đưa vào phòng sinh thì Kim Liễu vỡ ối, chắc không lâu nữa là kêu đau rồi."

Thở dài, Đỗ Yên nói: "Mẹ ta kể, nữ nhân đó, ai cũng phải trải qua cửa này."

Nói xong Đỗ Yên u oán lườm Tần Kham một cái.

Tần Kham cười khổ, im lặng ôm lấy vai nàng ta, vẻ u oán của Đỗ Yên lúc này mới đỡ đi.

Ý tứ của Đỗ Yên Tần Kham rất hiểu, nữ nhân đều trải qua cửa này, nhưng thành thân hơn hai năm, nàng ta lại ngay cả cơ hội đi qua cửa này cũng không có, ngược lại để Kim Liễu người sau mà tới trước, chuyện này thực sự khiến Đỗ Yên phải chịu áp lực tâm lý rất lớn.

Nhưng Tần Kham cũng đành bất lực, hai nữ nhân trong nhà, Tần Kham và Đỗ Yên cùng phòng nhiều nhất, cũng có không ít đại phu khám quá, thử vô số phương thuốc, để có thể mang thai, Đỗ Yên vốn bảo thủ mà thậm chí khi ở trên giường nguyện ý phối hợp làm những tư thế nghĩ lại thôi cũng xấu hổ rồi, nhưng mà ông trời già chẳng nể mặt ai cả, không mang thai chính là không mang thai.

Tần Kham trong lòng khẽ động, bỗng nhiên nhớ tới nữ thần y Đường Tử Hòa không biết đang ở nơi nào, nếu có thể mời nàng ta tới khám cho Đỗ Yên, nói không chừng có thể khiến Đỗ Yên mang thai, đáng tiếc, nữ nhân đó là thần y, nhưng lại làm thêm cái nghề đầu lĩnh phản tặc, đúng là không chịu làm việc đàng hoàng.

Tuy nói không làm việc đàng hoàng, nhưng y thuật của Đường Tử

Hòa thực sự cực kỳ tinh diệu, Tần Kham thậm chí nổi tâm tư muốn phái người đi mời nàng ta đến hầu phủ khám bệnh, bất luận tương lai là bạn hay địch với nàng ta, nể tình đã thủ hạ lưu tình với nhau khi trước ở Thiên Tân, nhờ nàng ta chút việc nhỏ chắc cũng không quá đáng.

Hai vợ chồng lẳng lặng ôm nhau trong viện, nhìn đám nha hoàn bận rộn ra ra vào vào, hai người ai mang tâm tư nấy, trầm mặc không nói gì, Đỗ Yên vốn mang tâm sự lúc này được Tần Kham ôm trong lòng, tâm sự cũng dần dần vơi đi, nàng ta biết bất kể Kim Liễu sinh nam hay sinh nữ, tướng công vẫn là tướng công của nàng ta, sự sủng ái đối với nàng ta sẽ không hề bớt đi chút nào so với trước kia, vậy là đủ rồi.

Hồi lâu sau, đám người Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn hổn hển chạy vào nội viện, còn chưa chào hỏi, đã nghe thấy Kim Liễu ở trong phòng sinh hò hét kêu đau.

Mọi người ngẩn ra, tim Tần Kham lại giống như bị một bàn tay vô hình bóp mạnh, vội vàng bước nhanh tới phòng sinh, trên cửa phòng sinh treo vải dày, một nha hoàn canh ở cửa, thấy lão gia có ý xông vào, nha hoàn vừa sợ vừa ngại, quỳ gối chắn trước mặt Tần Kham, không chịu để hắn vào.

Tần Kham bất lực, đành phải gọi vọng vào trong: "Kim Liễu, cố gắng lên, tướng công ở ngay đây rồi."

"Tướng công." Bên trong truyền đến tiếng rên đau đớn của Kim Liễu.

Lúc này Tần Kham đã nén cơn vui của người mới được làm cha, trong lòng chỉ thấy lo lắng, thời đại này nữ nhân sinh con không khác gì đi qua quỷ môn quan, bình an của hai mẹ con vẫn là một thây hai mạng, toàn trông vào ý tứ c lão thiên gia, cho dù quý như quốc hầu, tay nắm đại quyền thiên hạ, nhưng chuyện này Tần Kham lại hoàn toàn không không chút khí lực.

Tần Hầu gia tay nắm đại quyền lúc này chỉ có thể vin cửa mà hô vào trong, liều mạng cổ vũ cho Kim Liễu.

"Kim Liễu, tâm tình thả lỏng, đừng mang áp lực, tướng công không

quan tâm nam hay nữ, sinh nam sinh nữ gì tướng công đều thích cả."

Trong thanh âm thống khổ của Kim Liễu xen lẫn sự ngọt ngào: "Tướng công... chàng thật tốt."

Ai ngờ Tần Kham lại rất không hợp thời bổ sung một câu: "Sinh nam sinh nữ không quan trọng, nhưng không thể sinh ra trứng được, sinh ra trứng là ta trở mặt với nàng đó."

Chương 470: Kim Liễu lâm bồn (hạ) (1)

"Phì."

Ngoài phòng sinh tất cả đều bị những lời này của Tần Kham khiến cho bật cười, ngay cả Kim Liễu ở bên trong cũng phải bật cười, khí lực nén để sinh con lúc này tiết ra cả.

Một bà đỡ vội vàng đi ra khỏi phòng sinh, sắc mặt rất khó coi, thấy người vừa lên tiếng bên ngoài là gia chủ của nhà này, hơn nữa còn là Hầu gia, bà đỡ chung quy vẫn không dám răn dạy Hầu gia, đành phải bất mãn lườm hắn một cái, hành lễ cho có lệ rồi lại đi vào.

Đỗ Yên dở khóc dở cười kéo Tần Kham sang một bên, sẵng giọng nói: "Kim Liễu sinh con đã đủ mệt rồi, tướng công đừng có quấy rối."

Tần Kham thở dài: "Ta chỉ là muốn làm nàng ta an tâm thôi, các nàng đó, quá coi trọng chuyện con trai con gái, tướng công thật sự không hề có ý trọng nam khinh nữ, nhưng làm người vẫn phải có điểm mấu chốt, không cho phép đẻ ra trứng chính là điểm mấu chốt của ta."

Đỗ Yên lại bật cười, không nhẹ không nặng đấm hắn một cái, nói: "Có người ngoài ở đây, tướng công đừng có nói những lời vớ vẩn."

Động tĩnh trong phòng sinh nhỏ đi, hiển nhiên Kim Liễu đang tụ khí ngưng thần lại, ấp ủ cảm xúc sinh con.

Tần Kham lúc này mới xoay người lại, chắp tay nói với Chu Hậu Chiếu đang đứng xem náo nhiệt từ lâu: "Đứa con đầu tiên của thần sắp xuất sinh rồi, khó tránh khỏi có chút thất thố, khiến bệ hạ chê cười."

Đỗ Yên cũng vội vàng đi tới hành lễ với Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Chúc mừng ngươi nhé, Tần gia cuối

cùng cũng có hậu đại rồi, tư vị vui mừng vì được làm cha không tồi chứ hả?"

Sắc mặt Tần Kham lập tức tối sầm, cẩn thận quan sát thần sắc của Chu Hậu Chiếu, phán đoán một hồi chung quy cũng khẳng định được "vui mừng vì được làm cha" là lời nói vô tâm của hắn, thời đại này "vui mừng vì được làm cha" vẫn chưa có ngụ ý sâu xa như mấy trăm năm sau.

Quân thần hai người mới hàn huyên được vài câu thì trong phòng sinh lại truyền đến tiếng kêu thống khổ của Kim Liễu.

Tần Kham biến sắc, chẳng buồn nói gì với Chu Hậu Chiếu, chạy tới trước cửa phòng sinh, thất thanh nói: "Sao lại đau à?"

Một bà đỡ vội vã bưng chậu đồng ra, cho dù Tần Kham là Hầu gia, thái độ của bà đỡ cũng chẳng thân thiện hơn là bao: "Nữ nhân sinh con làm gì có chuyện không đau? Giờ mới là bắt đầu thôi, ít nhất phải đau tới một ngày, xin Hầu gia đi xa một chút, đừng cản đường của lão thân, nhị phu nhân nếu có hai dài ba ngắn gì, lão thân không chịu nổi trách nhiệm đâu."

Ngữ khí Lạnh như băng, thái độ rất bực bội, hơi có thần vận của y tá bác sĩ trong bệnh viện kiếp trước.

Tần Kham đành nhịn, mẹ của đứa bé và đứa bé, hai cái mạng nằm trong tay người ta, Hầu gia cũng không thể không nhịn.

Hắn cuối cùng cũng có thể lý giải vì sao kiếp trước nhiều quan viên hoặc là phú hào phú khả địch quốc tay nắm quyền cao như vậy mà khi đối mặt với thầy thuốc thái độ lại rụt rè đến thế, không thể không rụt rè, có quyền và có tiền cũng chẳng tính là gì, có mạng mới là căn bản, thầy thuốc chính là người nắm căn bản của chúng sinh.

Kim Liễu ở trong phòng sinh hét lên một tiếng đau đớn, làm tâm tình của Tần Hầu gia lúc này càng thêm nôn nóng, lại sợ ảnh hưởng tới công việc của bà đỡ, đành phải tránh phòng sinh xa một chút, gấp đến độ đi qua đi lại.

Chu Hậu Chiếu thì chưa từng làm cha, có điều cảm xúc nôn nóng

của Tần Kham hiển nhiên cũng ảnh hưởng đến hắn, mím mím môi, quay đầu phân phó Lưu Cẩn: "Sinh con đáng sợ nhỉ, ngươi mau phái người phi ngựa vào thành, gọi tới toàn bộ Thái y tinh thông phụ khoa sản khoa trong Thái y viện tới đây, vạn nhất phu nhân của Tần Kham có bất trắc gì thì Thái y cũng có thể tùy thời bổ cứu."

Lưu Cẩn thật tâm không muốn tuân theo đạo ý chỉ này, Tần Kham tuyệt hậu giống như hắn mới là nguyện vọng của Lưu công công, nhưng mà lời nói của Chu Hậu Chiếu hắn không thể không nghe, thế là dạ một tiếng, bĩu môi không cam lòng đi chấp hành ý chỉ.

Nhìn Lưu Cẩn đi xa, trong tai lại nghe tiếng kêu đau đầy thê lương của Kim Liễu, hai má Chu Hậu Chiếu không khỏi run rẩy, lẩm bẩm nói: "Sinh con thật quá đáng sợ, chuyện nam nữ này, xem ra cũng chẳng sung sướng gì, cứ tay sóc sóc, cả người run run mấy cái, rồi lấy khăn lau, xách quần bước đi, nào có cần phiền toái như vậy. Thế nhân quá tục tằng, Tần Kham cũng không ngoại lệ."

Lịch sử bởi vậy mà sinh ra sự lệch lạc cực lớn, trong sách sử ghi lại Chính Đức hoàng đế hoang đường háo sắc, trong quá trình trưởng thành không biết xảy ra ngã rẽ gì, không ngờ bị cải tạo thành một đời hoàng đế.

Trong phòng sinh, tiếng kêu đau của Kim Liễu càng lúc càng to, tim Tần Kham cũng theo những tiếng kêu đau của Kim Liễu mà nhói lên từng đợt, may mà tiếng nói của các bà đỡ có vẻ vẫn trấn định, hiển nhiên đã nhìn quen cảnh này, bằng không Tần Kham chắc có cả tâm tư xông vào phòng giết người rồi.

"Nín thở, hít sâu, mau, hít sâu vào, đúng rồi, dùng sức! Giỏi, lại dùng sức tiếp. Nhị phu nhân cố gắng một chút, đây chính là đứa con đầu tiên của Hầu gia, cô hãy cố gắng lên, nào lại hít sâu, a! Đầu đứa bé đã nhô ra rồi."

Câu Cuối cùng tựa hồ mang tới hy vọng rất lớn cho Kim Liễu, Kim Liễu đã đau đến mức sắp hôn mê cả người giống như được rót vào một cỗ lực lượng mới, gắng gượng tinh thần cắn răng thật chặt, phát ra một tiếng hét như rách ruột nát gan, theo chỉ thị của bà đỡ từng bước tiến hành quá trình sinh con

Tiếng kêu đau của Kim Liễu cũng là một loại dày vò đối với người bên ngoài, mà người bị dày vò nhất không ai bằng Tần Kham.

Đỗ Yên nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, nói: "Tướng công đừng lo, Kim Liễu nhất định sẽ không sao, bắt đầu từ lúc nàng ta mang thai, ta đã dạy công phu thổ nạp cho nàng ta rồi, hơn nữa còn dạy nàng ta một bộ miên quyền kiện thể, Kim Liễu mỗi ngày đều luyện, xương cốt sớm đã không còn yếu ớt như trước đây, sinh con sẽ không xảy ra bất trắc gì đâu."

Tần Kham cười cười ôm chặt lấy vai nàng ta, chính thất đúng là chính thất, bất kể trong lòng ghen tị như thế nào, lo lắng Kim Liễu thật sự sinh ra con trai như thế nào, nhưng trên vấn đề nguyên tắc đúng sai lại nắm rất chuẩn, mặc dù không phải tự nàng ta sinh, nhưng dù sao cũng là nòi giống của nam nhân mà nàng ta yêu thương, theo quy củ của thời đại này, con thiếp thất sinh ra vẫn phải gọi chính thất là "Mẫu thân", mẹ đẻ ngược lại chỉ có thể gọi một tiếng "mẹ", từ trên xưng hô đã có thể thấy được chênh lệch cực lớn về địa vị của chính thất và thiếp thất, cũng may Tần gia không có nhiều quy củ như vậy, Đỗ Yên trừ chút lòng ghen tị mà nữ nhân trời sinh đã có ra thì vẫn có chút lo lắng cho đứa bé trong bụng Kim Liễu.

Đỗ Yên thì khẩn trương lo về giới tính của đứa con đầu tiên của Tần gia, Tần Kham lại trong lúc vô tình liếc về Lưu Cẩn cách đó không xa.

Lưu Cẩn hình như có cảm giác, cũng nhìn về phía Tần Kham, ánh mắt của hai người gặp nhau trong không trung, cũng không hề có va chạm tóe lửa, Tần Kham ngược lại rất khách khí mỉm cười với Lưu Cẩn, Lưu Cẩn ngây ra, không hiểu ý tứ trong nụ cười này của Tần Kham, thế là cũng rất dối trá nặn ra một nụ cười giả tạo với Tần Kham.

Người Làm cha đặc biệt mẫn cảm, Tần Kham thấy ý tứ khác trong ánh mắt của Lưu Cẩn, chỉ thầm nghĩ lão gia hỏa này cả đời làm ra nhiều chuyện thất đức như vậy, tương lai nhất định không đẻ được con trai, nhưng lập tức lại nghĩ, với trạng thái trước mắt của Lưu công công, có thể không sinh ra con trai dĩ nhiên phải cám ơn trời đất rồi.

Suy nghĩ theo đó mà khuếch tán vô hạn, Tần Kham lại nghĩ tới bản thân mình, hình như chuyện thất đức mình từng làm qua... chắc ít hơn một chút so với Lưu Cẩn, có điều đại thể cũng thuộc về phạm vi không đẻ được con trai, nếu đợi lát nữa Kim Liễu đẻ xong rồi, bà đỡ sờ sờ đít đứa bé...

Tần Hầu gia vốn không tin loại chuyện hoang đường ly kỳ như báo ứng này, có điều ngay cả chuyện hoang đường như xuyên qua còn phát sinh trên người hắn, trong cõi hư vô rốt cuộc có nhân quả báo ứng hay không, chuyện này thực sự là không dám khẳng định.

Càng nghĩ như vậy, Tần Kham càng lo lắng, chuyện liên quan tới đứa con đầu tiên của cả hai đời, tâm tình của Tần Kham khi đang lo lắng cũng rất nặng nề.

Theo sự cố gắng và nhẫn nại toàn lực của Kim Liễu trong phòng sinh, sự dày vò của mọi người cũng sắp qua đi, khi Thái y của Thái y viện phụng thánh chỉ vội vàng bước vào cửa lớn của Tần phủ, trong phòng sinh ở nội viện Tần phủ truyền ra một tiếng khóc trẻ con to rõ cao vút, phá tan bầu không khí tràn ngập bất an ngoài phòng sinh.

Đẻ rồi!

Tần Kham kích động tới ngưng thở, Đỗ Yên thì khẩn trương nắm chặt quyền đầu, Chu Hậu Chiếu hai mắt tỏa sáng, Liên Nguyệt Liên Tinh vui sướng ôm chầm lấy nhau.

Ánh mắt mọi người nhìn thẳng vào phòng sinh, không lâu sau, một bà đỡ bước nhanh ra, cẩn thận nhìn sắc mặt của Tần Kham, cố nặn ra vẻ mừng vui, trước tiên bước lên thi lễ, sau đó cười nói ra kết quả quay thưởng: "Chúc mừng Hầu gia, chúc mừng Hầu gia, chúc mừng hầu phủ có thêm một vị thiên kim phú quý..."

Vừa dứt lời, Đỗ Yên hai mắt sáng rực, cao hứng tới nhảy cao tại chỗ, sau khi hạ xuống thì mừng rỡ nói: "Quá...."

Chương 470: Kim Liễu lâm bồn (hạ) (2)

Đang nói thì Đỗ Yên nhanh chóng nhận ra loại thái độ này đối với hầu phủ nam đinh đơn bạc mà nói là rất đại nghịch bất đạo, thế là trong chớp mắt không chỉ sửa lại khẩu phong, ngay cả ngữ khí và vẻ mặt cũng chuyển biến lớn, vẻ mặt vui sướng nhanh chóng sụp xuống, bộ dạng đau thương tiếc hận thay thế, thở dài nói: "... quá đáng tiếc, tướng công, không sao, chúng ta còn trẻ, thiếp thân sau này đảm bảo sẽ sinh nhi tử béo tròn cho tướng công."

Vẻ mặt thay đổi một cách Kinh tài tuyệt làm Tần Kham trợn tròn mắt, Tần Kham vừa bực mình vừa buồn cười chỉ chỉ Đỗ Yên: "Nàng thật là...."

Quay đầu khẩn trương nhìn bà đỡ, Tần Kham vội vàng nói: "Mẹ con bình an cả chứ?"

Bà đỡ thấy Tần Kham tựa hồ thực sự không có ý ghét bỏ nữ nhi thì cũng cười gật gật đầu.

Tần Kham trầm mặc một chút lại nói: "Đứa bé có lỗ đít chứ?"

"... có"

Tần Hầu gia giờ mới mới chính thức mừng rỡ, tay giơ lên trời hô lớn: "Thưởng."

Bà đỡ vội vàng cúi người đáp tạ, trong lòng lại kinh ngạc không thôi, việc đỡ đẻ cho đại hộ nhân gia bà ta không phải chỉ làm một lần hai lần, mỗi lần nếu thê thiếp của đại hộ nhân gia sinh hạ nữ nhi, tuy nói bà đỡ cũng có tiền thưởng, có điều sắc mặt của gia chủ lại không dễ coi, rất ít nhìn thấy sinh nữ nhi mà chủ nhà lại mừng rỡ như điên thế này.

Cảm giác vui sướng khi được làm cha lấp đầy lồng ngực Tần Kham, Tần Kham tung người vào trong phòng sinh.

Trong phòng sinh, Kim Liễu đắp chăn mỏng, trên người chỉ mặc yếm, tóc rối tung xõa trên gối, người đầy mồ hôi thở phì phò, mày hơi nhíu lại, tựa hồ vẫn chưa lấy lại được tinh thần từ trong cơn đau vừa rồi.

Bên cạnh giường nhỏ, đứa bé sớm đã được tắm rửa cắt cuống rốn đang ngủ say, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn chấm đốm mới sinh, cùng với vẻ cái nhăn mày của mẹ nó, rất có vài phần thần vận của Tần Kham khi trầm tư.

Lần đầu nhìn thấy đứa bé, Tần Kham liều có rung động huyết mạch tương thông, một loại cảm động khó à diễn tả như thủy triều xộc lên trong lòng, mắt Tần Kham nhanh chóng ửng đó, một ngón tay vươn ra chạm vào da thịt của đứa bé, chạm cái là rụt, sợ làm hỏng viên tuyệt thế minh châu sau này sẽ được hắn nâng niu trong lòng bàn tay này.

Tựa hồ nhận thấy được khí tức quen thuộc, Kim Liễu mở mắt ra, thấy Tần Kham vẻ mặt tươi cười ôn hòa cảm kích đứng trước giường nàng ta, Kim Liễu lại nhìn đứa bé đang ngủ bên cạnh nàng, mắt đẹp chớp chớp, nước mắt như trân châu rơi xuống, vẻ mặt vô cùng áy náy.

"Tướng công... Thiếp thân xin lỗi chàng, nó... Là nữ nhi..."

Tần Kham vội vàng ôm lấy vai nàng ta, cười nói: "Nữ nhi tốt mà, ta thích nhất là nữ nhi, tin tướng công đi, ta sẽ vô cùng yêu chiều nó, nó chính là bảo bối trong tay ta, cả đời này ta sẽ không cho phép bất kỳ ai làm thương tổn tới nó."

Nghe những lời nói như lời thề của Tần Kham, Kim Liễu cảm động tới nước mắt càng tuôn nhiều hơn: "Nhưng, nam đinh của Tần gia chúng ta đơn bạc..."

"Chúng ta còn trẻ, nhi tử nhất định sẽ có, Kim Liễu, Tần gia chúng ta không được phép có suy nghĩ trọng nam khinh nữ, ta như thế, nàng và Yên nhi cũng phải như thế."

Kim Liễu cảm động ra sức gật đầu, dụi sâu vào trong lòng Tần Kham, lẳng lặng hưởng thụ hương vị hạnh phúc ngọt ngòa.

"Tướng công mau nhìn đi, con mở mắt kìa, mắt nó đen quá sáng quá, giống như sao trên trời..."

Tần Kham vụng về cẩn thận bế con bằng hai tay, dí sát vào nhìn kỹ mặt nó, cười nói: "Không sai, tương lai khi con trưởng thành nhất định là mỹ nữ tuyệt thế. Ừ, nên cho nó cái tên chính thức đi."

"Tướng công là cha, tên khẳng định phải do chàng đặt rồi."

Tần Kham nghĩ nghĩ rồi nói: "Một đời người không luận thọ nguyên, không luận thành bại, quan trọng nhất là vui vẻ, ta cũng không có yêu cầu gì đối với con cả, nó khi còn sống chỉ cần làm những việc mà nó muốn làm, chỉ hy vọng con cả đời sẽ được sống khoái hoạt, không phiền lụy. Vậy đặt cho nó tên là 'Nhạc' đi, sau này đại danh của nó sẽ là 'Tần Nhạc'."

Kim Liễu cười phì một tiếng: "Tướng công đặt tên cũng rất đơn giản."

Tần Kham cười nói: "Chê ta không có học vấn hả? Tướng công ta tốt xấu gì cũng là án thủ thi viện Thiệu Hưng, chữ 'Nhạc' Này cũng có xuất xử điển cố, "Kinh Thi" viết: Nước Đương Châu, đá trắng phau phau. Đã thấy quân tử, cớ sao không vui? ', chữ 'Nhạc' (vui) này, tất nhiên là vui khi thấy quân tử."

Kim Liễu cười càng thích ý hơn, gắt: "Tướng công chàng bản thân làm người làm việc chẳng có nửa bóng quân tử gì cả, còn dậy nữ nhi của chúng ta 'đã thấy quân tử, cớ sao không vui nữa', nữ nhi lớn lên nếu kế thừa tính tình của tướng công, nhìn thấy quân tử chỉ sợ không chỉ không vui nổi, ngược lại còn đánh cho quân tử gần chết đo."

Tần Kham cười ha ha, vung tay thật mạnh: "Ta chẳng quan tâm, dù sao tên của nữ nhi phải là Tần Nhạc! Tương lai nữ nhi nếu đánh chết quân tử thì ta sẽ chôn."

Âm thanh dừng lại, ngay cả bản thân Tần Kham cũng thấy cảm động

Đây đại khái chính là tâm lý của tất cả người làm cha trong thiên hạ, đứa con có được vinh quan cũng tốt, gây ra họa cũng được,

phụ thân sẽ không oán không hận, dốc hết sức gánh vác cho đứa con, bất kỳ một bước đi nhỏ nào của đứa con trong nhân sinh, đều là phụ thân cẩn thận đỡ nó, cho tới khi phụ thân già nua tới không thể đỡ được nữa.

Ngoài Phòng sinh, thanh âm hô to gọi nhỏ của Chu Hậu Chiếu truyền đến.

"Tần Kham, mau bế nữ nhi của ngươi ra đây! Trẫm muốn nhìn xem con dâu tương lai của trẫm thế nào."

Tần Kham và Kim Liễu nhìn nhau cười, Kim Liễu thương xót vuốt má Tần Nhạc, cười nói: "Tần Nhạc của chúng ta nhất định là mệnh phú quý, sinh ra trừ cha mẹ, người đầu tiên nhìn thấy chính là đương kim hoàng thượng, tế ngộ như vậy sao có thể không phú quý cho được?"

Tần Nhạc như cục thịt nhỏ há miệng nhỏ ách xì 1 cái, cái miệng nhỏ nhắn chép chép mấy cái, không ngờ lộ ra mấy phần thần sắc khinh thường, Tần Kham vui quá, ngày đầu tiên sinh ra không ngờ đã có một loại khí thế "Ngạo công khanh, miệt vương hầu", nữ nhi sau khi lớn lên tất sẽ là người phi phàm.

Trình độ sủng ái của Chu Hậu Chiếu đối với Tần Nhạc vượt quá tưởng tượng của Tần Kham, Tần Kham vừa bế Tần Nhạc ra, Tần Nhạc liền được Chu Hậu Chiếu cẩn thận đỡ lấy, sau đó ôm vào lòng sống chết không chịu buông ra, tính cách của Chu Hậu Chiếu rất tốt, thích một người thì hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất thiên hạ tặng cho hắn, bế Tần Nhạc một lúc, tiểu hôn quân liền muốn phong Tần Nhạc là công chúa khác họ, Lưu Cẩn sợ quá ở bên cạnh không ngừng khuyên bảo, Chu Hậu Chiếu hạ ý chỉ hoang đường rất dễ dàng, nhưng lại không nghĩ phong công chúa khác họ là việc gian nan cỡ nào, không nói đến văn võ cả triều có công nhận hay không, chỉ cửa Tông Nhân phủ đã không thể bước qua rồi.

Chu Hậu Chiếu khi Nhận rõ sự thật thì vừa tức lại vừa giận, ở Tần phủ chơi đùa với Tần Nhạc một lúc rồi mới lưu luyến không rời trở về cung, nhìn bộ dạng kiên quyết của Chu Hậu Chiếu, câu nói đùa ' con dâu Tương lai' chỉ sợ sẽ thành thật.

Quy củ của Đại Minh, để đề phòng ngoại thích lộng quyền lớn mạnh, hoàng tộc bình thường không thể thông hôn với quyền quý, tương lai nếu Chu Hậu Chiếu quyết tâm muốn Tần Nhạc gả cho tương lai tương lai, thậm chí là là của hắn, trong triều đường chỉ sợ sẽ lại dấy lên một hồi phong ba ngập trời.

Có điều đây chỉ là một chuyện bát tự phẩy một cái, tương lai Tần Nhạc sau khi lớn lên nếu không thích con trai của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham cho dù cãi nhau tới đỏ mặt tía tai với Chu Hậu Chiếu cũng phải từ chối vụ hôn nhân này, huống hồ... Chu Hậu Chiếu trong Lịch sử cũng không có con nối dòng.

Sơn Âm Hầu có thêm một thiên kim.

Tin tức này vào ngày Tần Nhạc được hạ sinh đã truyền khắp mỗi một ngóc ngách của kinh sư.

trong gia đình đại thần quyền quý Kinh sư trong nhà có người vui có người buồn.

Người vui tất nhiên là đại bộ phận quan văn sĩ tử coi Tần Kham là quốc tặc, người buồn là bằng hữu hoặc là minh hữu chính trị của Tần Kham.

Không thể hy vọng tất cả mọi người đều dễ tính như giống như Tần Kham, người thời đại này tuyệt đại bộ phân đây trọng nam khinh nữ. Hiện giờ trong bố cục triều đường, sớm đã hình thành một nhóm lợi ích lấy Tần Kham là hạch tâm chính trị, như Nghiêm Tung, Trương Vĩnh, Đới Nghĩa cùng với một bộ phận huân quý rất lớn, đều đã thành thành viên trong nhóm này của Tần Kham, thậm chí ngay cả Lý Đông Dương hiện giờ cũng đã lờ mờ có thế hướng vào nhóm này, lợi ích của Tần Kham quyết định lợi ích của rất nhiều người, giới tính của đứa con đầu tiên của Tần gia cũng quyết định lực ngưng tụ lòng người của cái nhóm này, hiện giờ Tần Kham chỉ có nữ nhi, không thể không nói, điều này làm rất nhiều người thất vọng.

Thất vọng thì thất vọng, tới cửa chúc mừng lại vẫn là không thể thiếu.

Thế là sau khi biết được tin tức, ngay lập tức đám người Nghiêm

Tung, Trương Vĩnh, Đới Nghĩa đều tự mình đăng môn.

Về phần đại thần và quyền quý giao tình bình thường, cũng đều tới cửa chúc mừng, trong đó lại càng không thể thiếu kẻ nịnh bợ muốn dựa hơi, dù sao quyền thế của Tần Hầu gia mọi người đều thấy, trong thiên hạ người có thể ngang hàng với Lưu Cẩn liệu có mấy ai?

Trong Các loại tân khách ùn ùn kéo đến chúc ừng, nhạc phụ nhạc mẫu của Tần Kham không nghi ngờ gì nữa là cao hứng nhất vui vẻ nhất, đương nhiên, nguyên nhân cao hứng thực sự của bọn họ đứng trên lập trường Tần gia mà nói thì không nghi ngờ gì nữa là rất đáng tẩn cho một trận.

Chương 471: Hầu phủ lập kế hoạch

Thấy các đại thần tới chúc mừng càng lúc càng nhiều, Chu Hậu Chiếu sau khi chơi với Tần Nhạc một lúc thì lưu luyến không rời bãi giá hồi cung, Lưu Cẩn đi theo sau xa liễn của Chu Hậu Chiếu.

Sau khi tiễn Chu Hậu Chiếu, tân khách tới nhà càng nhiều, Tần Hầu gia vung tay, thiết yến khoản đãi.

Đại hộ nhân gia nếu sinh nữ nhi, rất ít có ăn mừng tưng bừng, trong cái thời đại trọng nam khinh nữ này, nữ nhi tương đương với tài nguyên thương nghiệp hoặc là chính trị, rất ít có đại hộ nhân gia sinh nữ nhi mà đặc biệt mở đại yến mời khác.

Tần Hầu gia thì lại ngoài dự đoán mọi người, ngày Tần Nhạc ra đời, Tần phủ mở yến hội to, tân khách tứ phương tới chúc mừng, Tần Kham ôm nữ nhi cười tươi như hoa, vẻ sủng ái cực độ trong mắt ngay cả người mù cũng thấy rõ

Nhìn ánh mắt sủng ái của Tần Kham đối với Tần Nhạc, không ít các đại thần tới chúc mừng lập tức nổi lên tâm tư, vị trưởng nữ này của Tần gia tựa hồ địa vị không bình thường, Tần Hầu gia tựa hồ căn bản không bận tâm nó là con vợ cả hay là con của thiếp, sủng ái đến mức như vậy, nếu có thể kết thân gia với Tần Hầu gia, bám vào vị quyền quý chạm tay có thể bỏng nhất đương triều này, tương lai tiền đồ của mình và gia tộc lo gì không một bước lên mây?

Thế là tân khách tới chúc mừng bắt đầu cân nhắc nhi tử hoặc là tôn tử nào trong nhà mình tuổi tác xấp xỉ với Tần Nhạc, làm thế nào để mở miệng xin kết thông gia với Tần Hầu gia.

Mười mấy đại thần tới chúc mừng vây quanh Tần Kham, hoặc là trắng trợn hoặc là bóng gió đưa ra hy vọng kết thân, Tần Kham vân đạm phong khinh hết, bất luận tương lai Tần gia là tiếp tục phong qua hay là dần dần nghèo túng, hắn cũng không đem hạnh phúc của nữ nhi ra mà trao đổi lợi ích chính trị, Tần Hầu gia hôm

nay đi tới bước này, đã hoàn toàn không cần thiết phải dựa vào hôn nhân chính trị để thu hoạch quyền thế.

Về phần "Con dâu Tương lai" mà Chu Hậu Chiếu từng nói, bất kể hắn là nói đùa hay là nghiêm túc, Tần Kham đều không chính diện đáp ứng, trước tiên không đề cập tới Chu Hậu Chiếu trong lịch sử căn bản không có con nối dòng, cho dù hiện giờ lịch sử bị hắn thay đổi, Chu Hậu Chiếu tương lai sinh ra Thái tử, có quỷ mới biết Thái tử tương lai có dưa lệch táo nứt hay không? Cho nên, lang quân như ý tương lai của nữ nhi, chỉ có thể do chính nó tự đi tìm, vạn nhất nữ nhi tương lai sau khi lớn lên càng lúc càng xấu, thật sự không tìm được chồng, khi đó người làm cha là hắn đây có thể nghĩ tới đem nó gả cho Thái tử tương lai.

Ý đồ kết thân gia bị Tần Kham cự tuyệt, các đại thần ít nhiều có chút bất mãn, nhưng cũng biết không thể nào trêu vào Tần Hầu gia được, thế là phẫn nộ bỏ cuộc.

Bất đồng với tiền viện Tần phủ tiếng động huyên nào, trong sương phòng ở phía đông nội viện tuy rằng cũng bày một bàn tiệc rượu, nhưng không khí trên tiệc rượu lại hết sức trầm mặc.

Trầm mặc là vì khách nhân trên bàn tiệc rượu này phát hiện chuyện không bình thường, sau khi bọn họ ngồi xuống tiệc rượu, đông sương phòng đã bị Đinh Thuận dẫn một đám Cẩm Y vệ tâm phúc bao vây kín, chính là đao đã ra khỏi vỏ, tên đã lên dây, bộ dạng đằng đằng sát khí, bất kỳ ai cũng không được phép tiếp cận đông sương phòng, ngay cả hạ nhân trong phủ mang đồ ăn và rượutới cũng chỉ có thể đi đến ngoài cửa ánh trăng, do Cẩm y Giáo úy bên trong tiếp nhận.

Khách nhân trong Đông sương phòng hoảng sợ, bọn họ không hiểu Tần Hầu gia bày ra trận trượng như thế này rốt cuộc là có mục đích gì, rõ ràng là ăn mừng Tần phủ có thiên kim, nhưng tình cảnh trước mắt lại giống như Tần Hầu gia bày một bữa cơm chặt đầu cho họ vậy.

Khách nhân đều là người quen cũ, Trương Vĩnh, Đới Nghĩa, Nghiêm Tung, Mưu Bân, Dương Nhất Thanh rời khỏi kinh sư nhiều ngày không biết từ khi nào cũng đã bí mật trở về kinh, lúc này không ngờ cũng đang ngồi đây.

Cẩm Y vệ Bên ngoài bao vây từng vòng, đao kiếm rời vỏ, uống rượu dưới bầu không khí túc sát như vậy tất nhiên là tâm tình không thể nào tốt được, mọi người cũng không có tâm tư uống rượu nói cười, thế là trong sương phòng một mực duy trì sự trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham sau khi tiếp đón xong tân khách bên ngoài chậm rãi đi vào đông sương phòng nội viện.

Trong Sương phòng, đám người Trương Vĩnh Đới Nghĩa đều đứng lên chắp tay chúc mừng, Tần Kham tươi cười đáp lễ.

Sau khi Ngồi xuống, Tần Kham trước tiên kính mọi người một chén rượu, ăn mấy miếng, vẫn bộ dạng vân đạm phong khinh, đám người Trương Vĩnh đều là người tay nắm quyền cao, cũng nuôi dưỡng ra được khí độ hàm dưỡng, kiên nhẫn chờ Tần Kham đi vào chủ đề.

Buông đũa ngà voi xuống, Tần Kham dùng khăn sạch lau miệng, rồi mới chậm rãi nói: "Hôm nay người ngồi đây đều là lão bằng hữu của Tần mỗ, tiểu nữ xuất sinh lao động mọi người, Tần mỗ rất cảm kích trong lòng."

Mọi người đều cười cười liền nói Hầu gia khách khí rồi, đối với cảnh Cẩm Y vệ trận địa sẵn sàng đón quân địch bên ngoài lại không hề nhắc đến một chữ, chờ Hầu gia chủ động mở miệng.

Tần Kham cười cười, tiếp tục nói: "Nhân lúc tân khách chen chúc tới cửa, Tần mỗ cố ý mời mọi người vào nội viện, thứ nhất là để không cho người ta biết, thứ hai là chuyện liên quan tới cơ mật, không thể không làm việc cẩn thận."

Trương Vĩnh bụng dạ thô thiển nhất, lúc này không nhịn được nói ra: "Hầu gia có gì phân phó thì cứ nói thẳng là được, Tạp gia tuy là thái giám, nhưng cũng tự nhận không thua hán tử dũng cảm ngay thẳng."

Tần Kham gật gật đầu, Trương Vĩnh không hổ nhân vật lưu sử sách, tính cách dũng cảm lỗi lạc, không vòng vèo, chẳng trách Chu Hậu Chiếu thường gọi là "Tráng sĩ Trương", tuy rằng thái giám từ trong xương tủy cũng có một mặt ti tiện, có điều Trương Vĩnh rõ

ràng không phải như vậy.

Lại nhìn Đới Nghĩa đang cười nịnh, ngay cả tư thế ngồi cũng cúi gập cả thắt lưng bên cạnh Trương Vĩnh, Tần Kham thở dài, quan cảm đối với Trương Vĩnh càng tốt hơn nhiều.

Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Tần Kham chậm rãi nói: "Quyền hoạn Lưu Cẩn, hoành hành ngang ngược, ỷ vào sự sủng hạnh của thiên tử mà độc tài triều cương, từ năm nguyên niên Chính Đức tới nay, Lưu Cẩn giết hại trung lương triều đình, kết bè kết cánh, khoanh đất, nhận hối lộ, hại nước hại vua, thật sự là họa khối xương cổ chân của Đại Minh ta..."

Theo những tiếng nói vang vang của Tần Kham, mọi người trong tiệc hô hấp bất giác trở nên ồ ồ, trong mắt tỏa ra quang mang hưng phấn kích động.

Trương Vĩnh rốt cuộc không nhịn được, đứng bật dậy đầu tiên, nói: "Hầu gia muốn nói gì thì xin cứ nói thẳng."

Tần Kham trầm mặc một lát, ánh mắt chậm rãi nhìn mọi người, gằn từng chữ: "Dẹp yên cung thất, thanh lọc triều đường, chính đốn triều ương, đó chính là đạo làm thần tử, ta muốn cùng các vị lập kế hoạch... Tru sát Lưu Cẩn!"

.....

Chu Hậu Chiếu sau khi trở lại cung Càn Thanh thì bận rộn vô cùng, mặc dù cách lúc Báo Phòng hoàn công còn một hai tháng nữa, nhưng hắn lại rất khẩn cấp muốn rời khỏi hoàng cung, sớm đã lệnh cho hoạn quan đóng gói đồ, chuẩn bị công tác chuyển nhà.

Lưu Cẩn để mặc tiểu hôn quân làm càn, tự mình trở về ti lễ giám, ngồi trong phòng nhíu mày trầm tư hồi lâu, sai người mời phụ tá của hắn Trương Thải, hiện giờ đã là Lại bộ thượng thư, cùng với Trương Văn Miện mấy tháng trước đã đầu nhập hắn.

Không thể không nói, Lưu Cẩn trải qua mấy năm làm mưa làm gió tại triều đường, một đống tuổi dù sao cũng không sống đến bụng chó, mấy hôm nay hắn luôn cảm thấy trong lòng có một cỗ bất an khó diên tả, loại cảm giác này không hề có lý do, thường làm tim

hắn đập nhanh, trái lo phải nghĩ cũng vẫn không nghĩ ra loại bất an này rốt cuộc đến từ đâu.

Khứu giác chính trị của Lưu Cẩn rất nhạy bén, hắn lờ mờ cảm thấy trong triều có cổ một cỗ nghịch lưu, người mà cỗ nghịch lưu này nhằm vào là hắn. Về phần người thôi động cỗ nghịch lưu này, trừ Tần Kham ra thì chắc chắn không phải là ai khác, phóng mắt khắp thiên hạ, người dám đối nghịch với Lưu Cẩn không phải không có, có điều đều bị Lưu công công an bài tới chỗ Diêm Vương cáo trạng rồi, hiện giờ Lưu Cẩn quyền khuynh thiên hạ, độc tài triều cương, một lời mà định sinh tử của ngàn vạn người, đối nghịch dám đối nghịch với Lưu Cẩn thật sự không nhiều lắm.

Trừ Tần Kham.

Tần Kham là cái gai trong thịt của Lưu Cẩn, hắn đâm sâu vào trong lòng Lưu Cẩn, muốn nhổ ra mà không thể, hôm nay tận mắt nhìn thấy Chu Hậu Chiếu và Tần Kham nói cười, cùng với sự sủng ái của Chu Hậu Chiếu đối với nữ nhi mới sinh của Tần Kham, cảm giác nguy cơ của Lưu Cẩn càng mãnh liệt.

Nếu không trừ bỏ Tần Kham, có lẽ cả đời này thực sự không trừ được hắn nữa rồi.

Khi Trương Thải và Trương Văn Miện đi tới ti lễ giám, Lưu Cẩn vẫn đang ngồi lặng trên ghế trầm tư.

Hai người liếc nhau, đồng loạt thi lễ với Lưu Cẩn rồi tự ngồi xuống.

Trương Thải và Trương Văn Miện tuy nói đều là phụ tá của Lưu Cẩn, nhưng giữa phụ tá cũng không phải là hoà hợp êm thấm, bọn họ cũng thường tranh thủ tình cảm, hơn nữa cũng không vừa mắt với nhau, chỉ ngại là ở cùng một trận doanh với Lưu Cẩn, không tiện biểu hiện loại tranh thủ tình cảm này quá trắng trợn.

Nếu đem hai người ra so sánh, bất kể là học thức hay là phẩm tính, Trương Thải đều xuất sắc hơn Trương Văn Miện, Trương Thải là người lòng mang chí lớn, chỉ là trước kia không có cửa đền nợ nước, đành phải đem khát vọng ký thác lên trên người Lưu Cẩn, mà Trương Văn Miện thì khác, hắn mặc dù cũng có văn tài

học thức, nhưng mục đích lại chỉ là quan chức hiển hách, chí hướng ảnh hưởng tới tính cách, nếu đem so sánh, lòng dạ Trương Văn Miện hẹp hòi hơn, chuyện tranh thủ tình cảm ở chỗ Lưu Cẩn, đa số đều là Trương Văn Miện khơi mào trước.

Chương 472: Hầu phủ lập kế hoạch (trung)

Hai người ngồi trong ti lễ giám hồi lâu, Lưu Cẩn lúc này mới từ từ phục hồi lại tinh thần, cười cười gật đầu chào hỏi hai người.

Không thể không nói, công tác văn hóa của Lưu Cẩn đối với người đầu nhập hắn vẫn rất tôn kính, hắn biết rõ khuyết điểm văn hóa không cao của mình, trên quốc sự rất coi trọng đề nghị của đám người Trương Thải Trương Văn Miện, Lưu Cẩn hiện giờ thi hành các loại tân chính, một bộ phận rất lớn đều xuất phát từ bút tích của Trương Thải, chỉ có điều Trương Thải người này tuy rằng học vấn không tầm thường, nhưng kiến thức trên quốc sự lại quá mức ngây thơ, không nghĩ sâu về những chính sách này có động chạm tới lợi ích của quyền quý địa và các tướng lĩnh vệ sở hay không, bổn ý của tân chính là tốt, nhưng mà chung quy vẫn quá mức lý tưởng, căn bản không thể thi hành được.

Hôm nay Lưu Cẩn gọi Trương Thải và Trương Văn Miện tới lại không phải là để thương nghị quốc sự.

Sau khi nói vài ba câu chuyện bâng quơ, Lưu Cẩn chậm rãi nói: "Thượng Chất (tự của Trương Thải), án gian lận khoa khảo năm Hoằng Trị thứ mười ba ngươi có biết không?"

Trương Thải gật đầu: "Hạ quan là tiến sĩ nhị giáp năm Hoằng Trị thứ ba, sau khi làm ở Hàn Lâm viện mấy năm thì lên Lại bộ chủ sự, nắm rất rõ án gian lận thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba."

Lưu Cẩn nhíu nhíu đôi lông mi trắng, nói: "Ồ? Thượng Chất nói kỹ cho Tạp gia nghe xem nào."

"Án này lúc ấy đã được nhận định là thiết án, cử tử Ngô Trung Đường Dần và Từ Kinh hối lộ quan chủ khảo Trình Mẫn Chính, về sau bị Hộ bộ cấp sự trung Hoa Mạch hạch tội, Đường Dần và Từ Kinh bị lột bỏ công danh, Trình Mẫn Chính bị bắt phải trí sĩ sớm, tiên đế hạ chỉ vĩnh viễn không dùng Đường Dần và Từ Kinh, án này từ đó mà định đoạt."

Lưu Cẩn rất có hứng thú nói: "Chân tướng của án này như thế nào? Đúng như ý chỉ của tiên đế nói không?"

Trương Thải cười khổ nói: "Lưu công, chân tướng của sự viện tất nhiên không đơn giản như vậy, bất kỳ một việc gì đều có người được là và có người phải hy sinh, triều sự há chẳng cũng thế à."

Trương Thải nói rất mờ mịt, nhưng Lưu Cẩn lại nghe ra ý tứ, án này quả nhiên là án oan.

Mắt Lưu Cẩn híp lại, cười the thé: "Tần Hầu gia cũng lòng mang chính nghĩa, không ngờ muốn phúc thẩm án này, có điều việc này đã bị Tạp gia biết, e là tính toán của vị Hầu gia này sẽ thất bại, không chỉ không rửa sạch được oan khuất cho Đường Dần, ngay cả chính hắn cũng phải té ngã không thoát thân ra được."

Tần Kham muốn phúc thẩm án gian lận thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba, việc này trong triều sớm đã có phong thanh, Trương Thải cũng không lấy làm lạ.

Trương Thải thấy lạ là, Lưu Cẩn nói lần này Tần Kham dính vào thì không thể thoát thân là ý làm sao?

"Hạ quan thỉnh giáo Lưu công, Lưu công cớ sao lại nói vậy?" Trương Thải kính cẩn chắp tay hỏi.

Trương Văn Miện cuối cùng cũng tìm được cơ hội để thể hiện, thế là cười lạnh nói chen vào: "Tâm tư của Thượng Chất nhanh nhẹn, chẳng lẽ không nhìn ra được ý tứ của Lưu công à? Lưu công đây là định dùng án này làm cớ, tìm cơ hội giết Tần Kham."

Trương Thải thấy Lưu Cẩn mỉm cười không nói gì, ra vẻ cao thâm thì không khỏi kinh ngạc.

Sau một lúc tìm từ, Trương Thải rụt rè nói: "Lưu công, xin thứ cho hạ quan nói thẳng, Lưu công nắm ti lễ giám đã hơn hai năm, hiện giờ nội ngoại đình đều sợ Lưu công như sợ hổ, thanh danh của Lưu công ở trong triều đã hết sức hiển hách, thời thế như vậy chính là lúc Lưu công đại triển kế hoạch lớn, dốc hết sức thi hành tân chính, sau khi tân chính có hiệu quả, tất sẽ làm bệ hạ và văn võ cả triều phải nhìn Lưu công với cặp mắt khác, khi đó địa vị của

Lưu công ở trong triều mới chính thức xem như là không thể lay động, nhiều chuyện để làm như vậy, mà Lưu công lại cứ nhắm vào Tần Kham, tựa hồ... Tựa hồ có cái hiềm lẫn lộn đầu đuôi, xin Lưu công cân nhắc."

Ý tứ của Trương Thải rất rõ ràng, hiện giờ chính là thời kỳ tường an vô sự hiếm có của Lưu Cẩn và Tần Kham, mọi người không trêu vào nhau, đối với Lưu Cẩn mà nói là một chuyện tốt, Lưu Cẩn nếu đem tâm tư dùng ở thi hành tân chính, tương lai có hiệu quả, địa vị trong triều càng củng cố, khi đó có ngại gì một Tần Kham?

Có điều hiển nhiên những lời nói này của Trương Thải không đạt được sự công nhận của Lưu Cẩn, Lưu Cẩn nhíu mày, hắn tuy rằng tôn trọng Trương Thải, nhưng dù sao lòng dạ cũng quá hẹp hòi, trong bụng Tể tướng không chống được thuyền, nhiều lắm cũng chỉ có thể để nổi được lềnh bềnh mấy miếng thịt mỡ, những lời nói này của Trương Thải có đạo lý thì có đạo lý, nhưng lại khiến hắn không vui.

Lưu Cẩn còn chưa lên tiếng thì Trương Văn Miện đã nhìn vẻ xem sắc, lập tức cười lạnh nói: "Thượng Chất huynh đúng là tâm địa Bồ Tát, ngươi chẳng lẽ không biết Tần Kham là tai họa trong lòng Lưu công, như giòi mu bàn chân, như gai trong họng à, Tần Kham trước giờ liên tục làm khó Lưu công, nhiều lần làm hỏng đại sự của Lưu công, người này không, Lưu công lấy gì ra mà thi triển khát vọng?"

Lưu Cẩn thờ ơ nhìn Trương Thải một cái rồi gật đầu nói: "Lời nói của Văn Miện không tồi, thánh nhân từng nói 'Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ', có thể thấy được làm việc phải có trình tự, tề gia là yếu vụ số một, theo mới là trị quốc bình thiên hạ, trong nhà không an ổn, bàn gì tới thi triển khát vọng? Thượng Chất, Tạp gia thì cảm thấy, là ngươi lẫn lộn đầu đuôi mới đúng?"

Trương Thải tựa hồ có chút không cam lòng, mục đích làm quan của hắn và Trương Văn Miện khác nhau, hắn là thực sự muốn làm việc thực tế cho thiên hạ, đối với nội đấu triều đường thì không có chút hứng thú nào.

"Lưu công, ngài và Tần Kham âm thầm hùn vốn làm hải vận, khế ước mới ký được vài ngày, chuyện liên quan tới hơn một ngàn vạn

lượng bạc tiền lời, Lưu công nếu trừ bỏ Tần Kham, chuyện hải vận chẳng phải..."

Lưu Cẩn cười to: "Thiếu Trương đồ tể, Tạp gia chẳng lẽ cứ phải ăn lợn sống à? Tần Kham chết rồi, chẳng lẽ hải vận lại không làm được sao? Thiếu Tần Kham, Tạp gia tự mình đi tìm những Quốc Công quốc hầu huân đó, kết hợp với bọn họ thì chẳng phải càng yên tâm hơn ư?"

Tiếng cười ngưng bặt, trên mặt Lưu Cẩn đầy vẻ lo lắng, nói: "Thượng Chất, Văn Miện, hai người các ngươi nghĩ biện pháp, lấy án gian lận thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba làm cớ, tóm lại, Tạp gia muốn Tần Kham rơi vào trong vũng bùn không thể thoát ra được, triều đường hiện nay đã không còn là triều đường của trước, trên kim điện, quan lại bám lên người Tạp gia đã tới một nửa, chẳng lẽ vẫn không làm gì được Tần Kham sao? Tạp gia không tin! Tạp gia cứ muốn thử một lần!"

Một hồi quyết đấu sinh tử không khói thuốc súng chậm rãi vén màn.

Sương phòng nội viện Tần phủ.

Theo một câu hùng hồn "Tru sát Lưu Cẩn" của Tần Kham, mọi người đứng bật dậy, ánh mắt hoặc kinh hoặc hỉ nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tần Kham và Lưu Cẩn bất hòa, đây là chuyện mọi người đều biết, ngay cả người dây thần kinh thô như Chu Hậu Chiếu còn nhận ra, vậy người bên ngoài sao có thể không biết?

Chỉ có điều biểu hiện của Tần Kham rất kỳ quái, hắn và Lưu Cẩn tranh đấu nhiều lần đều chiếm thượng phong, nhưng mỗi lần chiếm được thượng phong rồi liền quyết đoán lui về, tiếp tục khiêm tốn nhún mình sống qua ngày, Lưu Cẩn bừa bãi ngang ngược tới thế nào, Tần Kham cũng chẳng buồn để ý, trừ phi là lần sau Lưu Cẩn lại chọc tới hắn.

Chương 473: Hầu phủ lập kế hoạch (hạ) (1)

Lặp đi lặp lại nhiều lần Như vậy, tất cả mọi người minh bạch, Tần Kham không phải không muốn giết Lưu Cẩn, mà là có điều cố kỵ, cái mà hắn cố kỵ không phải là là Lưu Cẩn có quyền thế lớn bao nhiêu, có bao nhiêu vây cánh, mà là hắn cố kỵ hoàng thượng, thái độ của bệ hạ đối với Lưu Cẩn nghiễm nhiên đã thành như người nhà, phần tình nghĩa này làm Tần Kham không thể xuống tay, cũng như Lưu Cẩn không thể xuống tay trừ bỏ Tần Kham, địa vị của hai người trong lòng bệ hạ trọng yếu ngang nhau, thành ra hai bên không thể không kiêng kị lẫn nhau.

Nhưng mà hôm nay Tần Kham không ngờ đề xuất "Tru sát Lưu Cẩn", không thể không làm mọi người khiếp sợ.

Thời cơ Tru sát quyền hoạn đến rồi à?

Trong phòng lặng ngắt, mọi người chă chú nhìn Tần Kham, không ai mở miệng.

Giống như trôi qua cả một thế kỷ, Đới Nghĩa bỗng nhiên cả người run lên, cũng không biết là hưng phấn hay là sợ hãi.

Tần Kham nhìn lướt qua đũng quần của Đới Nghĩa, phát hiện Đới công công rất kiên cường, không có mất khống chế, không khỏi lộ ra một nụ cười tán dương đối với hắn.

Không thể trách Tần Kham quá khoa trương, chỉ vì chuyện mà hắn đề xuất rất chết người, người bình thường bất luận năng lực thừa nhận nhiều ít, bình thường sẽ không khoa trương tới mức sợ tới đái ra quần, nhưng thái giám thì lại khác.

Mọi người đều biết, thái giám là không thể quản được nước đái.

May mắn Đới công công không khiến Tần Kham thất vọng, nghe tới đại sự như vậy mà không ngờ đũng quần không ướt, thật sự là định lực kinh người, người lòng trong lòng sợ hãi mà mặt vẫn thản

nhiên, không đái ra quần, có thể làm ti lễ giám chưởng ấn.

Trong Sương phòng, mọi người yên lặng hồi lâu, Dương Nhất Thanh cuối cùng phá vỡ trầm mặc, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Kham, nói: "Hỏa hậu đến rồi à?"

Tần Kham cười cười gật đầu: "Hỏa hậu vẫn ngại chưa đủ."

"Hỏa hậu chưa đủ, Hầu gia vì sao xuất thủ?"

"Hỏa hậu chưa đủ thì ta có thể cho thêm một mồi lửa, có những cơ hội là ông trời cho, có những cơ hội là từ mình chờ được, còn có những cơ hội là tự mình sáng tạo."

Mắt Dương Nhất Thanh sáng rực lên: "Thêm một mồi lửa như thế nào?"

"Lưu Cẩn thi hành tân chính, tra quan phủ, tra quân truân, khoanh ruột tốt, nhận hối lộ... Các loại chuyện ngang ngược đã làm tới tột đỉnh, làm càng nhiều thì nhược điểm để lại càng nhiều, trong những việc này, chỗ nào không thể châm lửa?"

Tần Kham chậm rãi nhìn chăm chú mọi người, nói: "Chư vị, tin rằng mọi người đều minh bạch, quan hệ của các ngươi và ta cả triều đều biết, Lưu Cẩn sớm đã coi các ngươi là cái đinh trong mắt, Lưu Cẩn không chết thì người chết sẽ là các ngươi, đây là nút chết không thể cởi bỏ, cho nên, chúng ta và Lưu Cẩn đã ở thế ngươi chết ta sống, quốc triều hơn trăm,, quyền nắm quyền rất nhiều, nhưng chỉ là cái hại mang tên Lưu Cẩn là gieo hại xã tắc quá lớn, xưa nay hiếm thấy. Tru trừ quyền hoạn, thanh trừng triều đường, kéo dài quốc tộ Đại Minh chính là ở hôm nay, chư công, ai muốn giúp ta? Ai làm cùng ta?"

Đám người Trương Vĩnh, Dương Nhất Thanh nghe mà nhiệt huyết sôi trào, đồng loạt đứng lên ôm quyền với Tần Kham: "Nguyện giúp Hầu gia trừ quyền hoạn này!"

Tần Hầu gia luôn áp dụng thái độ nghênh chiến bị động với Lưu Cẩn hiện tại muốn chủ động xuống tay với Lưu Cẩn.

Trong sương phòng nội viện Hầu phủ vẫn là một mảng yên lặng, nhưng mà tiếng hít thở của mọi người rõ ràng nặng nề hơn nhiều.

Bọn họ biết mình đang làm một chuyện chết người như thế nào, bọn họ càng biết làm chuyện này sẽ khiến triều cục dấy lên sóng to gió lớn như thế nào.

Trong những người đang ngồi đây, tru trừ Lưu Cẩn có đủ loại lý do, hoặc là có ân oán cá nhân không đội trời chung với Lưu Cẩn, hoặc là bởi vì cục diện phục hưng do hoàng đế Hoằng Trị để lại bị Lưu Cẩn phá nát không còn chút gì, tru trừ Lưu Cẩn chính là đứng ở đại nghĩa, bất luận lý do như thế nào, tru trừ Lưu Cẩn cũng đã thành mục tiêu nhất trí c mọi người.

Trong sử sách Trăm năm sau, bọn họ sẽ lưu lại thanh danh như thế nào?

Tâm tình xúc động, như sóng to cuồn cuộn, mãi lâu sau vẫn không thể bình ổn.

Trong những người đang ngồi đây, chỉ có Tần Kham và Nghiêm Tung là tỉnh táo nhất.

Đối với Tần Kham mà nói, tru trừ Lưu Cẩn không có gì kích động cả, đây chỉ là kết quả của thuận thế mà làm, vận số của vận số đã hết, hỏa hậu tru sát hắn đã đến, thế là Tần Kham định động thủ, một sự kiện thuận lý thành chương.

Đối với Nghiêm Tung mà nói, Lưu Cẩn là đối thủ trong cái nhóm mà hắn sở thuộc, trừ Lưu Cẩn chính là việc nên làm, Nghiêm Tung tuy còn trẻ tuổi, nhưng tính cách của nhưng hắn rất thực tế, xác định một mục tiêu, liền nghĩ biện pháp để đạt được nó, về phần nguyên nhân và quá trình, Nghiêm Tung không quan tâm, cái hắn muốn là kết quả.

Trong không khí tinh thần quần chúng kích động, Nghiêm Tung bình tĩnh hỏi: "Hầu gia, không biết tru trừ Lưu Cẩn có chương trình chưa? Hạ quan nguyện phân ưu cho Hầu gia."

Tần Kham nhìn hắn một cái với vẻ khen ngợi, thủ phụ Đại Minh tương lai quả nhiên khác với người thường, hôm nay trong những người đang ngồi đây, không có ai không phải là đại nhân vật lưu danh sử sách, có thể ngồi cùng một chỗ với họ để phát động tru trừ quốc tặc, Tần Kham cảm thấy, mình tựa hồ đã thay đổi lịch sử,

hắn, đã nắm được cái thời đại xa lạ này.

"Những hành động tàn ác của Lưu Cẩn, có thể nói là người người oán trách, chỉ cần tìm một chỗ mấu chốt nhất, làm người ta căm phẫn nhất để làm, cho hắn một kích thật mạnh, Lưu Cẩn chắc chắn sẽ chết."

Nghiêm Tung chắp tay: "Không biết Hầu gia cảm thấy chỗ nào là mấu chốt nhất?"

Tần Kham cười nói: "Lưu Cẩn thi hành tân chính, tân chính ngu xuẩn này là bùa đòi mạng của hắn, bởi vì nó đụng chạm tới lợi ích của rất nhiều người, nhằm vào quan phủ các nơi mà tra sổ sách, tra nhân số, tra số người thiếu, những cái này không nói, các quan văn cho dù cũng giống như chúng ta muốn trừ bỏ Lưu Cẩn, nhưng mà trong ngắn hạn trông cậy vào quan văn thì không thành được việc, quan văn quá yêu thích tính kế, quá mức ôn nhu, làm việc không chỉ cố kỵ thanh danh, còn muốn phải thu hoạch được lợi ích chính trị, chờ bọn họ cùng nhau đứng lên diệt Lưu Cẩn thì sớm muộn gì cũng thành kết cục chuyện hỏng người chết, cho nên chúng ta không thể trông cậy vào quan văn..."

"Không trông cậy vào quan văn, ý tứ của Hầu gia là..." Trong mắt Nghiêm Tung chợt lóe tinh quang: "... Quân đội vệ sở?"

Tần Kham mỉm cười: "Đúng, quân nhân trực tiếp nhất, yêu cũng trực tiếp mà hận cũng trực tiếp, ảnh hưởng tạo thành cũng lớn nhất, Lưu Cẩn không chỉ tra quan phủ, cũng tra cả quân truân, cái thứ quân truân này, chính là tướng lãnh vệ sở các nơi độc chiếm, chạm vào là không thể, Lưu Cẩn ỷ vào mình là ti lễ giám chưởng ấn, cứ muốn chạm là chạm, chúng ta sao có thể không biết thời biết thế, để hắn chạm thêm mấy cái?"

Nghiêm Tung nghi hoặc nói: "Hầu gia là đang nói tới quân truân nơi nào?"

"Cam Túc!"

Cam Túc rất lớn, vệ sở quân truân quá nhiều, bởi vì gánh trọng trách chống đỡ Ngoã Lạt phía bắc, Thiểm Tây, Cam Túc và Ninh Hạ, ba nơi đóng rất nhiều trọng binh.

Đóng trọng binh tất nhiên phải mở quân truân, quốc khố triều đình nuôi không nổi nhiều lính như thế, ba nơi lại nằm ở chỗ hẻo lánh, đất hoang rất nhiều, địa vị của quân hộ Đại Minh ngang với nông nô của tướng lãnh vệ sở, nông nô trồng trọt giao cho tướng lãnh, khi Ngoã Lạt đến xâm phạm thì các nông nô lại cầm đao thương liều chết đánh nhau với kẻ địch, không thể không nói, quân hộ thời kì này là những người khổ nhất thiên hạ, tình cảnh của bọn họ so với lưu dân còn thảm hại hơn.

Chương 473: Hầu phủ lập kế hoạch (hạ) (2)

Đây là hiện trạng của vệ sở Đại Minh, từ những năm Hồng Vũ đã tồn tại, tất cả tựa hồ thoạt nhìn thì rất bình thường.

Nhưng mà có quân truân ở một nơi lại rất đặc thù, đó chính là An Hóa Cam Túc.

Quân truân An Hóa không có gì đặc thù, quan trọng là có một người ở trong thành An Hóa, một người dã tâm bừng bừng, người này là Quận vương, tên là Chu Trí Phiên, Chu Trí Phiên nhất mạch là một nhánh của Đại Minh Khánh thân vương, tằng tôn của Khánh Tĩnh vương, năm Vĩnh Lạc mười chín thụ phong An Hóa Cam Túc.

Chu Trí Phiên là người rất thích ảo tưởng, sức tưởng tượng của hắn rất phong phú, nhân tài như vậy thật sự không nên làm Vương gia, mà nên đi làm nghệ thuật gia.

Năm Hoằng Trị thứ năm, sau khi Chu Trí Phiên kế thừa An Hóa vương, có một ngày ngồi trong nhà đột phát ý tưởng kỳ lạ, thế là mở tổ phổ Chu gia Đại Minh ra, lật qua lật lại nghiên cứu mấy ngày, người nhà hỏi hắn đang làm gì thì hắn cũng không giải thích, cả người lâm vào trầm tư và thôi diễn, giống như đang nghiên cứu thứ ảo diệu huyền ải nhất trong thiên địa vậy, viết viết vẽ vẽ trên giấy rất lâu.

Cuối cùng, sau mấy ngày, Vương gia chí đắc ý mãn hưng phấn không thôi, cao hứng ở trong vương phủ nhảy nhót hát vang, giống như thằng điên.

Vương gia tất nhiên không điên, hắn cao hứng như điên là vì hắn thôi diễn ra được kết luận, một kết luận theo hắn là rất chính xác, đó chính là - theo như ghi chép trên tổ phổ, theo huyết thống thân sơ của Chu gia mà nói, hắn, Chu Trí Phiên, nên là hoàng đế Đại Minh đời đầu, hoàng đế Hoằng Trị Chu Hữu Đường, hoàng đế Chính Đức Chu Hậu Chiếu đều nên cút khỏi hoàng vị, chủ động nhường bảo tọa hoàng đế cho hắn ngồi, Chu Trí Phiên hắn là trời

sinh ngồi ở hoàng đình kinh sư, chân long thiên tử nhập chủ cấm cung.

Theo huyết thống mà nói, Khánh Tĩnh vương, ông cha của Chu Trí Phiên là con thứ mười sáu của thái tổ Chu Nguyên Chương, mà An Hóa Quận vương hiện nay Chu Trí Phiên càng chỉ là một nhánh của Khánh Tĩnh vương, bất kể là trình tự truyền ngôi hoàng đế hay là huyết thống thân sơ, Chu Trí Phiên cách ngôi vị hoàng đế xa cả vạn dặm, cũng không biết vị Vương gia kỳ ba này rốt cuộc làm thế nào mà suy tính ra được kết luận này, có thể khẳng định, khâu tính toán của Chu Trí Phiên nhất định xảy ra vấn đề.

Có điều... Chu Trí Phiên không nghi ngờ gì nữa là học giả rất ngang ngược, chủ quan quyết định khách quan, mặc kệ, hắn nói sao là vậy, dù sao ngôi vị hoàng đế cũng nên là của hắn.

Thế là, Chu Trí Phiên thừa kế vương tước từ năm Hoằng Trị thứ năm, hắn ở trong thành đất phong An Hóa bắt đầu mưu đồ bí mật tạo phản.

Tạo phản là việc kỹ thuật, có liên quan tới thiên phú, có người trời sinh đã có khiếu tạo phản, ví dụ như hoàng đế Vĩnh Lạc.

Hoàng đế Vĩnh Lạc kỳ tài ngút trời, trong thành Bắc Bình ra lệnh một tiếng, dung mãnh đoạt chín cửa, dựa vào tám trăm thiết kỵ mà lập nghiệp, phát triển đến đại quân hơn mười vạn, mấy chục vạn, cuối cùng ngồi ở long đình Đại Minh, mà Chu Trí Phiên mưu đồ bí mật mười lăm năm... Vẫn ở trong trạng thái mưu đồ bí mật.

Không thể không nói, trong loại chuyện có yêu cầu cao độ như tạo phản này, Chu Trí Phiên so với hoàng đế Vĩnh Lạc thì kém xa.

Nhưng người có chí chuyện sẽ thành, cơ hội của hoàng đế Vĩnh Lạc là ông trời cho, cơ hội của Chu Trí Phiên là hắn chờ được, hắn đợi mười lăm năm mới đợi được cơ hội này.

Cơ hội này là Lưu Cẩn cho hắn.

Tân chính thanh tra quân truân của Lưu Cẩn tiến hành cấp tập cảnh nội Đại Minh, những địa khu xa xôi như Cam Túc Ninh Hạ sớm đã được nghe phong phanh, các tướng lĩnh của ba nơi lo sợ

không yên, trong các loại cảm xúc như oán giận, lo lắng, có một tướng lãnh lại ngồi vững như núi, tươi cười như thường.

Vị tướng này họ Cừu, tên là là Cừu Việt, khi đó là tướng quân du kích dưới trướng Tổng binh Ninh Hạ.

Sau khi Tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh được Tần Kham cứu ra một mình rời kinh, khoái mã ngàn dặm chạy như bay tới thẳng Ninh Hạ, người Dương Nhất Thanh muốn gặp chính là vị tướng quân du kích này.

Tuy rằng Dương Nhất Thanh không biết Tần Kham rốt cuộc nghĩ gì, vì sao tru trừ Lưu Cẩn phải ở tận hai nơi xa xôi là Cam Túc và Ninh Hạ, có điều xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Tần Kham, Dương Nhất Thanh không nói hai lời vẫn theo lời mà đi.

Cừu Việt và Dương Nhất Thanh là người quen cũ, lúc trước Dương Nhất Thanh tiếp nhận Tam biên tổng chế, làm mã chính, sửa trường thành, cũng cùng nhau chống lại Thát tử phía bắc, giao tình của hai người có thể coi là tâm đầu ý hợp.

Đêm Dương Nhất Thanh tới Ninh Hạ liền bí mật hẹn gặp Cừu Việt, Cừu Việt thấy Dương Nhất Thanh tới thì rất bất ngờ, hai người sau khi nói chuyện cả đêm tại một khách điếm trong thành Ninh Hạ, Dương Nhất Thanh lại vội vàng cáo từ hồi kinh.

Khi Tần Kham cùng đám người Trương Vĩnh, Nghiêm Tung lập kế hoạch, trong thành An Hóa Cam Túc xa tận ngàm dặm, Chu Trí Phiên đang nổi giận.

Trên bàn hắn, xếp một tờ chỉ thị, chỉ thị đến từ ti lễ giám kinh sư, bên trên có dấu của Lưu Cẩn.

Chỉ thị rất đơn giản, "Thanh tra quân truân ba nơi Cam Túc, Thiểm Tây, Ninh Hạ."

Hạn định quân truân, từ sơ kỳ Đại Mình đã bắt đầu thi hành, Đại Minh hội điển có viết: "Quân sĩ ba phần thủ thành, bảy phần đồn trú trồng trọt. Lại có những thể lệ như hai tám, bốn sáu, một chín, năm năm. Điều để ruột đất màu mỡ, địa phương yên bình", nhưng mà hơn trăm năm qua, cái gọi là chế độ quân truân Đại Minh sớm

đã dần dần đổi mùi, ruộng đất quân hộ dần dần biến thành tài sản riêng của tướng lãnh vệ sở và Vương gia đất phong.

Đạo mệnh lệnh này của Lưu Cẩn bản chất là rất chính nghĩa, những đất đai quân truân này là quốc hữu, Vương gia tướng lãnh các ngươi nuốt rồi, vậy thì thành thành thật thật nôn ra cho ta, toàn bộ tính là đất quốc hữu, sau này các ngươi vẫn có thể thu thuế của quân hộ, nhưng quyền sở hữu đất lại là của quốc gia.

Cái gọi là "Thanh tra quân truân", đại thể là như vậy.

Đạo mệnh lệnh này không nghi ngờ gì nữa đã đụng chạm tới lợi ích của vô số tướng lãnh, An Hóa vương Chu Trí Phiên tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong vương phủ, Chu Trí Phiên nổi trận lôi đình, gào thét vang trời.

"Nực cười! Nực cười! Hoạn tặc Lưu Cẩn này khinh người quá đáng! Bổn vương tất phải diệt hắn!" Khuôn mặt vặn vẹo của Chu Trí Phiên phủ kín vẻ oán giận.

Vương gia dựa vào gì để ăn cơm? Chút bổng lộc ít ỏi của Triều đình có thể lọt vào mắt Vương gia sao? Còn chẳng phải là dựa vào sản xuất của nông hộ đất phong, cùng với ruộng đồng quân truân được phân, theo chế độ, Vương gia có thể được binh mã của ba vệ làm hộ vệ vương phủ, quy mô ruộng đất tất nhiên cũng là quy mô trên ba vệ, hiện giờ chỉ một câu nhẹ nhàng của Lưu Cẩn, Chu Trí Phiên liền không thể không nộp lên toàn bộ ruột đất vốn thuộc về mình, tính là quốc hữu, mất đi sản xuất ruộng nương, đại kế tạo phản của Chu Trí Phiên chẳng phải là càng vô vọng sao?

Trong mắt Chu Trí Phiên bắn ra lửa giận vạn trượng, song lửa giận tắt ngay, ánh mắt trong giây lát trở nên âm trầm, đầy vẻ kiên quyết.

Một vị thư sinh màu đen áo dài màu đen lặng lẽ đi vào tiền đường vương phủ, không bận tâm tới những mảnh sứ vỡ vụn trên đất, đi thẳng tới trước bàn cầm lấy dụ lệnh từ ti lễ giám kinh sư phát đến, đọc kỹ một lúc rồi lại lặng lẽ đặt xuống.

"Vương gia, nên phản rồi."

Chương 474: Tam biên rung chuyển

"Nên phản rồi", ba chữ làm Chu Trí Phiên cả người run lên, trong mắt bất giác lóe lên một tia kinh sợ.

Tạo phản, vạn nhất thất bại sẽ chết người đó, mà kẻ chết không phải ai khác, là mình...

Chu Trí Phiên chỉ là An Hóa vương, nhiều nhất cũng chỉ là Vương đời thứ tư, hắn không phải Yến vương năm đó, càng không có nhiều năm chống lại Mông Cổ, không có kinh nghiệm phong phú của chinh chiến lên ngựa chém giết, Yến vương có thể chống lại ngoại địch, có thể mưu triều soán vị, dùng tài cán chứng tỏ thay lời nói, Chu Trí Phiên hắn có thể không?

Thư sinh lên tiếng là phụ tá của Chu Trí Phiên, họ Tôn, tên Cảnh văn, chỉ là một tú tài tầm thường.

Ngay cả đại gian thần Tần Cối cũng có ba bằng hữu tốt, Chu Trí Phiên tất nhiên cũng có. Tôn Cảnh Văn chính là đồng bọn thân mật nhất của Chu Trí Phiên, tục ngữ nói tú tài tạo phản, ba năm không thành, Chu Trí Phiên mưu đồ bí mật tạo phản mười lăm năm, đại thể cũng là do dính tới Tôn Cảnh Văn.

Bất luận là làm việc gì, bên cạnh luôn phải có đồng bạn tốt một chút, phụ tá bên cạnh Chu Trí Phiên nếu là tiến sĩ, tình huống chắc là khác rồi.

Vẻ mặt Chu Trí Phiên rất phức tạp, ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, nhưng trên mặt lại phủ kín vẻ do dự.

Tạo phản không phải việc nhỏ, không thể nói phảnlà phản, nắm chắc tình huống quân đội, quân tâm kích động như thế nào, lương tiền hậu cần liệu có theo kịp hay không, hoàng đế và triều đình đã mất lòng dân hay chưa, vân vân...

"Thật... thực sự phải phản sao Chu Trí Phiên do dự không thôi.

Tôn Cảnh Văn trầm giọng nói: "Vương gia, kinh sư ti lễ giám Lưu Cẩn đã mài dao soàn soạt, tân chính này hoang đường nực cười cỡ nào thì không nói đến, thanh tra quân truân rõ ràng là muốn bức phiên vương các nơi và các tướng lĩnh vệ sở trong thiên hạ vào tử lộ, ruộng điền quân truân nếu toàn bộ bị triều đình thu nhận, Vương gia còn gì chứ? Một đất phong nho nhỏ, có thể ứng phó nổi chi tiêu của Vương gia không? Học sinh thậm chí hoài nghi, Lưu Cẩn liệu có phải đang cố ý tức phiên hay không, dù sao những năm nay phiên vương thiên hạ càng lúc càng nhiều, quốc khố triều đình không nuôi nổi, Lưu Cẩn mới nắm ti lễ giám, muốn làm ra một phen sự nghiệp để hoàng đế và văn võ cả triều phải nhìn với cặp mắt khác, xuống tay với phiên vương cũng không phải là chuyện không thể."

Nhắc tới hai chữ "Tước phiên", mí mắt Chu Trí Phiên đột nhiên giật giật.

Hai chữ này đối với phiên vương là quá nhạy cảm, Đại Minh không phải chưa từng tước phiên, Kiến Văn hoàng đế đã từng làm việc này, chỉ có điều tiết tấu tước phiên quá nhanh, rất nóng vội, đủ loại dấu hiệu làm phiên vương thiên hạ tâm sinh cảnh giác, thế là Yến vương không thể không phản, đủ loại chính sách của Kiến Văn hoàng đế sau khi đăng cơ làm người trong thiên hạ bất mãn, thế nên mới thành tựu công lao sự nghiệp thiên cổ của Vĩnh Lạc hoàng đế.

Hiện giờ Lưu Cẩn cũng muốn tước phiên?

Chu Trí Phiên ngây ra một lúc, một cơn giận giữ từ tâm mà phát, hắn nổi giận rồi.

Không cho ta làm hoàng đế thì thôi, ngay cả phiên vương cũng không cho ta làm, khinh người quá đáng! Nực cười!

Tôn Cảnh Văn thấy mặt Chu Trí Phiên hiện lên vẻ giận dữ, lập tức chớp thời cơ bổ sung: "Vương gia, học sinh tin rằng, hành động này của Lưu Cẩn không chỉ là nhằm vào một mình Vương gia, mà là tất cả phiên vương và tướng lãnh vệ sở thiên hạ, đạo dụ lệnh thanh tra quân truân này truyền khắp thiên hạ, tất cả phiên vương và tướng lãnh và Đại Minh đều lòng mang oán hận đối với triều đình, lòng Vương gia mang lăng vân tráng chí, lúc này chính là cơ

hội tuyệt hảo, nếu Vương gia lên cao vung tay hô một tiếng, thiên hạ tất nhiên sẽ vui vẻ nghe theo, long ỷ Tử Cấm thành, cách Vương gia kỳ thật không xa đâu, bước ra nửa bước là ngồi lên nó được thôi..."

Giọng nói Mê hoặc vang vọng bên tai Chu Trí Phiên, Chu Trí Phiên động lòng, tạo phản không phải là tâm tư hôm nay mới có, từ năm Hoằng Trị thứ năm Chu Trí Phiên đã có quyết định này, vẫn đang tích tụ thực lực, chờ cơ hội, đúng như lời Tôn Cảnh Văn, hiện giờ không phải là một cơ hội tuyệt hảo sao?

Một thị vệ vương phủ vội vàng đi vào tiền đường, ôm quyền bẩm báo: "Vương gia, Đô Ti Ninh Hạ có một vị tướng quân tới bái phỏng Vương gia."

"Ai?"

" Du kích tướng quân của Đô Ti Ninh Hạ, Cừu Việt."

Tần phủ Kinh sư.

Tiệc rượu Ăn mừng nữ nhi ra đời đã tan, các đại thần tốp năm tốp ba cáo từ, đám người Trương Vĩnh Đới Nghĩa Nghiêm Tung cũng cáo từ rời đi.

Hầu phủ lần này bỏ ra một khoản không lớn không nhỏ, danh mục quà tặng các đại thần để lại rất hậu, Tần Kham và Đỗ Yên Kim Liễu ba người đóng cửa cẩn thận tính toán một chút, phát hiện quà mừng của các đại thần công lại tới non nửa năm thu nhập của quốc khố Đại Minh, ba vợ chồng không khỏi kinh ngạc, có điều Tần Kham vẫn thản nhiên mà nhận, dù sao Đại Minh hiện giờ không có cục chống tham nhũng, nếu miễn cưỡng nói có thì Cẩm Y vệ đại khái kiêm chức công tác của cục chống tham nhũng, mà Tần Hầu gia hắn bất tài, chính là cục trưởng của cục chống tham nhũng này.

Đã gần đến đầu hạ, thời tiết nóng dần, ôm nữ nhi Tần Nhạc lắc lư trong vườn, vừa tản bộ vừa nói chuyện với nữ nhi, cũng chẳng quan tâm nữ nhi nghe có hiểu hay không, Tần Nhạc mới đẻ được mấy ngày, tất cả mọi thứ trên đời đối với nó đều rất mới mẻ và lờ mờ, bao gồm cả nam nhân đang bế nó trong lòng mà lải nhải, nó

mở to mắt to tò mò nhìn Tần Kham, khóe miệng thỉnh thoảng lại có dãi chảy xuống, thỉnh thoảng toét miệng cười một cái.

Đứa bé rất ngoan, rất ít khóc quấy, Tần Kham rất yêu nó, Tần Hầu gia hung danh vang xa hiện giờ thành siêu cấp vú em, trừ loại chuyện cho bú thì bất lực ra, thường ngày chỉ cần là ở nhà, ngay cả tã cũng là hắn thay.

Thấy Tần Kham sủng ái nữ nhi như vậy, Kim Liễu cuối cùng cũng triệt để yên tâm, cho dù nàng ta rất khó hiểu vì sao tướng công đối với nữ nhi lại thiên vị như vậy, phong tục thời này vốn là trọng nam khinh nữ, tướng công thật đúng là dị số.

Cho tới khi nhìn thấy Tần Kham lau dãi trên miệng nữ nhi, lại ôm nó nói một số lời nói linh tinh kỳ quái như là "Nữ hài tử phải thục nữ, không nên hơi một tí là chảy nước miếng, nam sinh thì không sao, nhưng nữ sinh thì không được đâu con à", Kim Liễu không nhịn được mà mỉm cười.

"Lời nói của Tướng công thật là quá mới mẹ, 'Nam sinh' 'Nữ sinh' là sao?"

Tần Kham cười nói: "Sinh ra nam tất nhiên gọi là 'nam sinh', nữ thì tất nhiên là 'nữ sinh', trẻ con trước thời kỳ thiếu niên đều có thể gọi như vậy."

Kim Liễu không biết nghĩ đến điều gì, mặt đỏ lên, phì một tiếng: "Nam sinh nữ sinh thì dễ hiểu, nhưng Lưu Cẩn thì nên gọi hắn thế nào?"

Tần Kham nhíu mày suy nghĩ một hồi, trầm giọng nói: "Lưu Cẩn... Là súc sinh."

Kim Liễu ngây ra một lúc, tiếp theo cười ha ha, cái khăn mỏng khoác trên người cũng bị nàng ta cười tới rơi xuống đất.

Một nha hoàn đi vào sương phòng, cúi người chào Tần Kham rồi rụt rè nói: "Lão gia, Đinh Thuận Đinh trấn phủ cầu kiến, đang chờ lão gia ở tiền đường."

Tần Kham nhẹ nhàng đưa nữ nhi cho Kim Liễu, lại rất yêu thương nhéo nhéo cái má của nữ nhi, miệng Tần Nhạc lại toét ra cười với

hắn, Tần Kham yêu quá, không nhịn được hôn nhẹ nó một cái rồi mới chỉnh chang lại quần áo, ra khỏi sương phòng. Đinh Thuận là khách quen của hầu phủ, gần đây lại tới rất thường xuyên, người gác cổng biết rõ quan hệ của Đinh Thuận và lão gia, cửa lớn của hầu phủ cơ hồ là không bố trí phòng vệ đối với hắn, mặc hắn vào cửa rồi tới tiền đường, đám nha hoàn cũng rất biết điều vội vàng dâng nước dâng trà.

Khi Tần Kham đi vào tiền đường, vừa hay thấy Đinh Thuận đang nắm tay của một nha hoàn, bộ dạng như cao nhân lánh đời xem chỉ tay cho nha hoàn, nói là xem chỉ tay, kỳ thật là sờ tay, miệng thì nói những lời ma quỷ khiến cho nha hoàn khanh khách cười không ngừng, thấy Hầu gia tiến vào, nha hoàn "a" một tiếng rồi mắc cỡ đỏ mặt chạy mất.

Tần Kham thần sắc bất thiện nhướn nhướn mi với Đinh Thuận: "Dám đến phủ ta cưa nha hoàn, trong thiên hạ chỉ có một mình người, Đinh Thuận, ngươi sau khi thương thế lành thì bản sự lại tăng đó."

Đinh Thuận vội vàng cười bồi: "Hầu gia, thuộc hạ nhàn rỗi quá, vì nha hoàn của phủ ngài vẫn như xưa."

" Coi trọng nha hoàn nhà ta à?" "Ha ha, tuy nói bộ dạng bình thường, người hơi béo, có điều được cái đông ấm hè mát, thuộc hạ cảm thấy rất duyên dáng."

Tần Kham gật đầu: "Tốt thôi, bản hầu thích nhất là giúp người hoàn thành ước vọng, về đuổi hết chính thất và tiểu thiếp nhà người đi, sau đó đưa ngày sinh tháng đẻ tới phủta, đặt sính lễ, bản hầu đáp ứng gả nha hoàn nhà ta cho ngươi."

Mặt già của Đinh Thuận nhăn nhó: "Hầu gia, tiểu thiếp mới nạp thì thuộc hạ có thể làm chủ, nếu như đuổi vợ, chỉ sợ... Khụ, không hợp lý cho lắm?"

Tần Kham tức giận tới bật cười, ngón tay chỉ chỉ vào hắn, nói: "Tiện nam nhân bậy bạ, sau này còn dám thông đồng với nha hoàn phủ ta thì bản hầu sẽ tìm nhà chồng mới cho chính thất và tiểu thiếp của ngươi."

Đinh Thuận ngạc nhiên: "Vì sao?"

Tần Kham thong thả nói: "Bởi vì họ lúc đó đã thành quả phụ rồi, quả phụ đương nhiên là có thể tái giá, đây chính là tân chính của Lưu công công đấy."

"Hầu gia, thuộc hạ sau này không dám nữa."

"Có việc thì nói đi."

Chương 475: Đều tự ra chiêu

"Vâng, Hầu gia, Thiên hộ sở Cẩm Y vệ Ninh Hạ truyền về tin tức, du kích tướng quân Đô Ti Ninh Hạ Cừu Việt chỉ dẫn theo hơn mười tên tâm phúc thân tín, hôm nay khởi hành tới Cam Túc An Hóa, chắc là đi gặp An Hóa vương Chu Trí Phiên, Hầu gia đúng là như thần nhân, chuyện ở ngoài ngàn dặm mà Hầu gia không ngờ cũng có thể tính toán không sai tí nào." Đinh Thuậnvừa vuốt mông ngựa, nhưng trong mắt lại thật sự lộ ra vẻ kính sợ.

Đi theo Tần Hầu gia hơn hai năm, thường ngày giết người phóng hỏa đào hố, loại chuyện này Đinh Thuận trải qua không ít, đối với sự tính toán không bỏ sót của Hầu gia tính toán không bỏ sót thường bội phục sát đất, nhưng mà lần này Hầu gia không khỏi có chút thái quá rồi, chuyện phát sinh ở Ninh Hạ và Cam Túc cách xa cả ngàn dặm, Hầu gia không ngờ lại có thể đoán được trước khi chuyện xảy ra, cái này quả thực là... Yêu nghiệt! !

Tần Kham đương nhiên không phải là yêu nghiệt, hắn là phàm nhân, so với phàm nhân thì đặc thù hơn một chút là, hắn là phàm nhân xuyên qua mà tới, hắn biết An Hóa vương sẽ tạo phản, cũng biết Cừu Việt lập công lớn bình loạn An Hóa vương mà được phong tước, việc hắn hiện tại đang làm chỉ là bày lịch sử vốn đã phát sinh lại ra trước mặt thế nhân, khác biệt là, thời gian tới trước ba năm.

Yêu nghiệt có một tấm lòng phàm nhân thì hắn không phải là yêu...

Tần Kham thản nhiên nói: "Cừu Việt gặp An Hóa vương, tất là để kích khởi phản tâm của An Hóa vương, có điều chỉ như vậy thì vẫn chưa đủ, An Hóa vương là kẻ chí lớn nhưng tài mọn, người như thế tâm cao hơn trời, nhưng bản sự thì mỏng hơn giấy, hơn nữa do dự đa nghi, dù sao tính cách mà người làm đại sự nên có thì hắn chẳng có gì cả,, cho nên Cừu Việt có lẽ có thể đả động An Hóa vương, nhưng lại không thể kiên định quyết tâm khởi binh tạo phản của hắn, cho nên, chúng ta vẫn phải đốt cho An Hóa vương thêm một bó lửa nữa, để hắn không phản cũng phải

phản..."

Đinh Thuận cười khổ nói: "Hầu gia, ngài quyết tâm bức An Hóa vương tạo phản, rốt cuộc là vì gì?"

Khóe miệng Tần Kham phác ra một nụ cười thần bí: "Hạng Trang múa kiếm, ý ở Phái Công, An Hóa vương không phản, Lưu Cẩn không chết được..."

Đinh Thuận trợn tròn mắt ngạc nhiên hồi lâu, nhưng chẳng làm sao nghĩ ra được An Hóa vương tạo phản và giết chết Lưu Cẩn có liên quan gì với nhau, ra sắc lắc đầu, hiển nhiên, loại chuyện này so với xem chỉ tay cho nha hoàn thì khó hơn,, Đinh Thuận quyết định không nghĩ nữa.

"Hầu gia, bước tiếp theo nên hành động thế nào? Xin Hầu gia chỉ bảo."

"Bước tiếp theo... Đương nhiên là phái người tới Cam Túc và Ninh Hạ, đốt thêm một bó lửa nữa cho An Hóa vương."

Đinh Thuận nhìn chung quanh một vòng, hạ thấp giọng nói: "Hầu gia, phiên vương tạo phản không phải là việc nhỏ, chuyện này ngài sao không bẩm báo với bệ hạ? Nếu không tương lai sau khi bình định rồi mới tính sổ thì Hầu gia ngài cũng khó ăn khó nói."

Tần Kham thở dài: "Chuyện chưa phát sinh, bảo ta mở miệng với bệ hạ như thế nào? Bệ hạ trọng tình thân nhất, nếu ta tùy tiện bẩm báo việc này, chỉ sợ sẽ khiến bệ hạ trong lòng không vui, bất luận An Hóa vương có phản hay không, ta chung quy vẫn rơi vào tình thế trong ngoài không phải là người..."

Đinh Thuận có chút lo sốt vó rồi: "Nhưng Hầu gia... Việc này không thể giấu được! Nếu cứ giấu mãi thì Hầu gia lại càng không phải là người..."

Tần Kham lườm hắn một cái.

Đinh Thuận vả khẽ vào miệng mình, cười nói: "Ý của Thuộc hạlà, chuyện này không thể vĩnh viễn giấu được, tương lai An Hóa vương sau khi binh bại rồi, người đầu tiên mà bệ hạ truy cứu sẽ là Hán Vệ."

Tần Kham nghĩ nghĩ một lúc rồi cười âm hiểm: "Tây Hán không phải là cái gì cũng thích nhúng tay vào quản sao? Đinh Thuận, nghĩ biện pháp đem để lộ phong thanh và đầu mối chuyện này, để Tây Hán tra được một số dấu vết, phiên tử Tây Hán bẩm tới chỗ Lưu công công, bản hầu cũng muốn xem thử, Lưu công công dám giấu hay là không dám giấu."

Đinh Thuận hai mắt sáng rực, không nhịn được khen: "Hầu gia thật là yêu... Thần nhân."

Tần Hầu gia hiển nhiên chẳng quá hưởng thụ loại rắm ngựa bất luân bất loại của Đinh Thuận, một cước đá hắn ra khỏi tiền đường để tỏ ý tán thưởng.

Bày mưu nghĩ kế, quyết từ ngàn dặm.

Một bàn tay vô hình tới từ kinh sư, đang khấy cho ba biên Đại Minh nổi lên phong vân.

Chỗ Tần Kham có động tác, bên Lưu Cẩn cũng có không ít động tác.

Ngày hôm sau, Đinh Thuận phái ra tâm phúc thân tín trong Cẩm Y vệ rời khỏi kinh sư tới Cam Túc, vào lúc ngựa cất vó, Bắc trấn phủ ti cũng truyền đến một tin tức rất không tốt.

Sau khi Cẩm Y vệ phụng lệnh Tần Kham gửi giá thiếp tới mấy tên đương sự của án gian lận thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba, lại phát hiện trong mấy tên đương sự, quan chủ khảo năm đó Trình Mẫn Chính đã chết nhiều năm, nguyên Hộ bộ cấp sự trung Hoa Sưởng từng cùng Trình Mẫn Chính ở trên kim điện tố giác án này, Hoa Sướng mấy phen nghẹn lời không chống đỡ được, sau lại dùng "ngon sự bất sát" Mà bị bãi quan, một mực nhàn rỗi ở nhà, vào đêm trước ngày giá thiếp của Cẩm Y vệ tới cửa, Hoa phủ tự dưng bị đạo tặc ghé thăm, một nhà hơn hai mươi người bao gồm cả Hoa Sưởng, toàn bộ bị tặc nhân loạn đao chém chết, chịu cảnh diệt môn.

Một vị đương sự Cuối cùng là Từ Kinh cũng bị giết, có điều Từ Kinh mạng lớn, hắn giống như Đường Dần thường thích ngủ ở thanh lâu, tặc nhân tới cửa không ngờ không tìm được hắn, ở

trong thành Giang Âm tìm một hồi lâu, vất vả lắm mới phát hiện tung tích của Từ Kinh, vừa hay bị Cẩm Y vệ tới gửi giá thiếp phát hiện, hai bên vì Từ Kinh mà triển khai một hồi chém giết, cuối cùng tặc nhân bỏ lại hơn mười cỗ thi thể hoảng sợ bỏ chạy, mà Cẩm Y vệ cũng phải trả giá hơn hai mươi mạng người, cuối cùng cứu được Từ Kinh mình đầy thương tích về.

Ba vị đương sự của án thi cử, một vị qua đời, một vị bị giết cả nhà, còn có một vị thiếu chút nữa cũng bị giết.

Tin tức truyền tới kinh sư Bắc trấn phủ ti, Tần Kham giận tím mặt.

"Đây là âm mưu! Hoàn toàn là âm mưu nhằm vào bản hầu! Bọn họ sao tự dưng lại bị đạo tặc cướp giết, rõ ràng là..." Tần Kham dừng một chút, ngữ khí lạnh như băng: "Rõ ràng là cao thủ Tây Hán! Là Lưu Cẩn!"

Lý Nhị xấu hổ vô cùng, quỳ một gối trước mặt Tần Kham: "Thuộc hạ làm việc vô năng, xin Hầu gia trách phạt."

Tần Kham thở dài, nói: "Thôi, việc này là ta suy nghĩ chưa chu toàn, ta không ngờ Lưu Cẩn muốn thông qua chuyện này để chơi ta. Không, chỉ sợ tính toán của hắn không phải chỉ là chơi ta, mà là muốn dồn ta vào chỗ chết!"

Lý Nhị kinh hãi: "Có nghiêm trọng như vậy không?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Bệ hạ đã hạ chỉ để ta phúc thẩm án gian lận thi cử, hiện giờ ba đương sự đã chết hai người, đã là chết không đối chứng, quyền phúc thẩm vừa lọt vào tay ta, ngôn quan Hoang Sưởng lúc trước hạch tội Đường Dần Từ Kinh liền cả nhà bị giết, ngươi cảm thấy văn võ cả triều sẽ nghĩ như thế nào?"

Lý Nhị ngẩn ra không nói gì.

Tần Kham thở dài: "Lưu Cẩn rõ ràng là hợp cả hai kế diệt khẩu và giá họa với nhau, lần này hắn cũng học đủ mười phần bản sự lừa người của ta, tên thái giám chết bầm này, ta xem thường hắn rồi."

"Hầu gia, chúng ta phải ứng đối như thế nào?"

Tần Kham cười khổ nói: "Hiện tại không phải là chúng ta ứng đối

như thế nào, mà là phải xem Lưu Cẩn ứng đối như thế nào, nếu ta đoán không sai, qua mấy ngày nữa, cả thiên hạ đều biết Tần Kham ta vì công danh của hảo hữu mà diệt cả nhà Hoa Sưởng, sau đó, trên kim điện sẽ rất náo nhiệt."

Mặt Lý Nhị nhanh chóng đỏ lên: "Hầu gia, đây là vu họa."

Tần Kham vỗ vỗ vai hắn, cũng lạ thật, vào lúc quan trọng như thế này hắn không ngờ vẫn cười được.

"Hiện tại biết những người lúc trước bị ta lừa có cảm giác thế nào rồi chứ? Vu oan giá họa thì sao? Ta không lấy ra được chứng cớ, cánh chim của Lưu Cẩn hiện giờ đã dày, vây cánh trải rộng khắp triều đường, bọn chúng vất vả lắm mới tóm được một cơ hội, hoặc là một cơ hội do chính chúng chế tạo, sao có thể buông tha cho ta? Triều đường hiện giờ bị Lưu Cẩn nắm giữ, thanh âm của hắn là lớn nhất, hai năm này hắn thu nạp vây cánh, nội tướng Đại Minh dù sao cũng không phải là làm vô ích."

Trải qua phen phân tích này của Tần Kham, cả người Lý Nhị toát mồ hôi, lần này hắn thực sự quýnh lên rồi.

"Không ngờ phía sau việc này lại hung hiểm như vậy, Hầu gia, ngài mau nghĩ biện pháp đi, nếu không chúng ta sẽ gặp nguy hiểm."

Tần Kham thở dài: "Biện pháp không phải là không có, nhưng không thể làm được, ta lo sau khi ta thoát thân thì những lão thủ theo ta từ Nam Kinh tới như các ngươi sẽ bị Lưu Cẩn gia hại, nếu không thì ta đã nghĩ biện pháp giết chết nhạc phụ của ta rồi sau đó thượng sớ thỉnh cầu hồi hương lo đại tang rồi."

...

Tần Kham đoán đúng, chuyện cả nhà Hoa Sưởng bị giết rất nhanh lan truyền trong kinh sư.

Đây là lời đồn chân chính bay đầy trời, lưu manh nhàn hán phố lớn ngõ nhỏ kinh sư rất nhiều, cả ngày tụ tập một chỗ thao thao bất tuyệt nói tới những điều bát quái tai nghe mắt thấy ở trong nhà các đại thần và vương công quyền quý kinh sư, chuyện rúng động như cả nhà Hoa Sưởng bị giết, người hữu tâm lại ở đằng sau

châm ngòi thổi gió, chuyện này ôn dịch tốc độ như ôn dịch nhanh chóng truyền bá.

Tần Hầu gia để mưu cầu công danh cho hảo hữu, không tiếc đổi trắng thay đen, không tiếc giết người tố giác năm đó là Hoa Sưởng, lại càng không tiếc giết cả nhà Hoa Sưởng, chỉ để giành ưu thế trong tệ án được phúc thẩm.

Tần Kham luôn xuôi gió xuôi nước, lại bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Chương 476: Huynh đệ Lưu thị

Dư luận có thể cứu người, cũng có thể giết người, kiếp trước những phóng viên cầm microphone chạy khắp nơi sở dĩ được gọi là "Vua không ngai", chính là vì loại người này tuy rằng thoạt nhìn thì không bắt mắt, nhưng thứ bọn họ nắm giữ trong tay là dư luận, nắm giữ lợi khí có thể cứu người hoặc có thể giết người, thiện ác đều ở trong một suy nghĩ của bọn họ.

Giống như quan văn Minh triều, các phóng viên bình thường cũng mang vẻ mặt chính nghĩa thay trời hành đạo, vạch trần chân tướng cũng vậy, lường gạt dân chúng cũng thế, vẻ mặt tóm lại là sẽ không thay đổi.

Tần Kham lần này bị cuốn vào biển sóng dư luận, trong cái thời đại tiếng ai to thì cái đó là chân lý này, hắn muốn biện giải ngươi không được.

Lời đồn Giết cả nhà Hoa Sưởng đầu tiên lan khắc phố phường kinh sư, trên phố bất kể là nhàn hán hay là bách tính, đều nói rất sinh động, giống như là tận mắt nhìn thấy vậy.

Lời đồn kỳ thật là lời đồn rất nực cười, người có kiến thức một chút chỉ cần ngẫm nghĩ một phen là có thể phủ định, nhưng mà trên thực tế chẳng có ai đi ngẫm nghĩ cả.

Trừ nguyên nhân có người hữu tâm ở sau lưng quấy phá ra, nói đến cùng, bản thân Tần Kham cũng có quá khứ không sạch sẽ gì, lúc trước giết phiên tử Đông Hán một phát giết mấy ngàn người, giết mà mắt không chớp thở không gấp, về sau lại giết phiên tử Tây Hán, đêm đó thanh thế chấn thiên, ánh lửa ngút trời, Tần Hầu gia cũng vẫn mắt không chớp thở không gấp, điều này đã lưu lại một ấn tượng sâu sắc cho các bách tính kinh sư, Tần Hầu gia chính là một hung thần giết người không chớp mắt, lại kết hợp với sự thật cả nhà Hoa Sưởng bị giết, phi thường phù hợp với phong cách hành sự chó gà không tha của Tần Hầu gia, mấy chuyện sâu chuỗi lại với nhau, nếu nói Tần Hầu gia thì đéo ai tin?

Lời đồn truyền bá khắp phố phường kinh sư mấy ngày, không nằm

ngoài dự kiến, quả nhiên truyền tới triều đường, truyền tới tai các quyền quý và đại thần, có người buông lời đồn kỳ thật là vì mục đích này, mục đích này đã đạt được.

Thế là, tảo triều mấy ngày nay, tuy rằng các đại thần nhắc tới chuyện này, nhưng ánh mắt mọi người nhìn Tần Kham rõ ràng là có biến hóa.

Ngôn quan Đại Minh có cái quyền "Nghe phong phanh mà tấu việc", cái gọi là nghe phong phanh mà tấu việc, chính là bất luận mình ở đâu nghe nói chuyện gì, chỉ cần có liên quan tới dân tình, tác phong và kỷ luật quan trường, đều có thể thượng tới Đô Sát viện hoặc là nội các.

Án cả nhà Hoa Sưởng bị giết rúng động như vậy, trên phố truyền ồn ào huyên náo như vậy, kỳ quái là, các ngôn quan không ngờ ở trên kim điện không nói một câu, trầm mặc không nhắc gì tới.

Mấy ngày Liên tiếp đều như vậy, tâm Tần Kham càng lúc càng trầm xuống, các ngôn quan không nhắc tới chuyện này cũng không có nghĩa là là mọi người mắt mù tai điếc, ngược lại, chuyện này đã bị bọn họ nhớ kỹ, bọn họ đang đợi, chờ một thời cơ có thể dồn hắn vào chỗ chết, chờ một nguyên nhân bùng nổ triệt để.

Một tấm lưới do âm mưu dệt thành, đang phô thiên cái địa phủ về phía, không thể tránh né.

Mà âm mưu Tần Kham tự tay bện thành, vẫn còn đang ngày đêm kiêm trình chạy tới Cam Túc Ninh Hạ.

Trong Vô thanh vô tức, Tần Kham và Lưu Cẩn đã hình thành tuyệt cục không chết không ngừng, không khí trong triều đường kinh sư bỗng biến thành lạnh lẽo, sát khí trong lạnh lẽo bắn ra bốn phía, tràn ngập doanh điện.

Mọi người đều đang đợi một cơ hội, một cơ hội có thể một chiêu dồn địch vào chỗ chết.

Đường Tử Hòa cũng đang tính kế, cũng đang chờ cơ hội.

Nàng ta không biết kinh sư đã xảy ra nhiều đại sự như vậy, càng không biết Tần Kham sắp lâm vào tình cảnh bốn bề thọ địch, nàng

ta chỉ biết là huynh đệ Lưu thị trước mắt rất khó ứng phó.

Huynh đệ Lưu thị tất nhiên họ Lưu, lão đại tên là Lưu Sủng, lão nhị tên là, người huyện Văn An Phách châu, từng làm hưởng mã đạo, cái gọi là "Hưởng mã đạo", từ những năm cuối Đông Hán đã có, tức là ở trên cổ ngựa treo một cái chuông, khi chạy trên đường thì kêu leng keng, quan binh lữ nhân nghe thấy mà biến sắc, cái chuông leng keng này vô hình trung đã làm suy yếu sĩ khí của các dê béo, thế là lúc giết người cướp của càng thuận buồm xuôi gió.

Cũng như quan binh là loại việc khiến cho người dân ấm ức, công tác này tất nhiên chẳng phân biệt sang hèn, ngày nay môn thần Tần Quỳnh dán trên cửa mỗi nhà cùng với hảo hán trại Ngõa Cương đều xuất thân từ hưởng mã đạo, Lưu Sủng Lưu Thần thường coi Tần Quỳnh là thần tượng, tranh nhau làm chiến sĩ thi đua vào nhà cướp của, cái nghề này làm tốt cũng có thể thành thần tiên, cho dù chỉ là môn thần, nhưng nó cũng là thần, là một công tác rất có tiền đồ.

Chỉ tiếc hiện thực rất tàn khốc, hai huynh đệ Lưu gia làm cướp đường hiển nhiên không chuyên nghiệp như lão nhân gia Tần Quỳnh, tuy nói cũng trải qua mấy cuộc mua bán lớn, ở địa giới Phách Châu giành được hung danh hiển hách, nhưng mà vẫn bị quan binh đánh bại, sau mấy lần giao phong, Lưu Sủng Lưu Thần cũng như đại phản tặc Lương Sơn Tống Giang, dẫn theo mấy chục thủ hạ tiếp nhận sự chiêu an của triều đình, lên làm một hiệp bộ bắt trộm quang vinh.

Cái gọi là "Hiệp bộ", đại thể chính là nhân viên hợp đồng chưa vào biên chế, làm hết những việc cực khổ, thỉnh thoảng kiêm chức chịu tiếng xấu thay cho người khác, khi nha môn họp liên hoan thì đứng ở một cái góc khuất nhất, theo Tri phủ đại nhân và nha dịch tình chân ý thiết chúc phúc đương kim Thánh Thượng hồng phúc tề thiên vạn thọ vạn thọ vạn cương, hồn nhiên không phát giác mình lúc trước chửi rủa Thánh Thượng hồng phúc tề thiên không ít lần.

Sống những ngày như vậy, hai huynh đệ Lưu Sủng Lưu Thần cũng dần dần cảm thấy chán ngấy, có một ngày hai huynh đệ vừa uống rượu vừa tham thảo nhân sinh.

Đề tài này rất nặng nề, nhưng không thể không thảo luận. Nếu đi theo chính đạo, đọc sách thi Trạng Nguyên thì đừng có mơ, trước tiên làm từ hiệp, nếu thuận lợi thì hai năm sau mới có thể thành nha dịch hoặc là binh lính tuần kiểm ti biên chế chính thức, đây đương nhiên không đủ để thỏa mãn chí tiến thủ của hai huynh đệ, tiếp tục cố gắng lăn lộn thêm năm năm, lập vài công lao, làm đến Bộ đầu nha môn hoặc là tuần kiểm tuần kiểm ti, võ quan triều đình cửu phẩm, ừ, miễn cưỡng xem như có chức tước, có địa vị, có điều vẫn không đủ để làm rạng rỡ tổ tông, cắn răng làm thêm năm năm nữa, bỏ chút tiền, được điều đến vệ sở Phách Châu làm bách hộ.

Huynh đệ Lưu thị càng tính càng thấy mệt, càng tính càng cảm thấy không thích hợp, cứ mãi như vậy, mười mấy năm sau làm tới bách hộ thì bọn họ đã năm sáu mươi tuổi rồi, lão nhân năm sáu mươi tuổi tác uy tác phúc trước mặt hơn trăm binh đinh, có gì thú vị không? Sướng ở chỗ nào?

Huynh đệ Lưu thị thế là vỗ đùi, thế này là đéo được rồi! Nhân sinh của chúng ta đi đường vòng rồi! Vào nhà cướp của vẫn có tiền đồ hơn, uống ngụm rượu to chia đống tiền lớn, có cần phải nhẩy vào cái hố mà triều đình đào này không? Tống Giang ca ca vốn xuất thân tiểu lại, lòng hướng về triều đình là do tính cách sai khiến, nhưng Lưu gia ca ca là hưởng mã đạo thổ sinh thổ trưởng mà.

Huynh đệ Lưu Sủng Lưu Thần vừa được triều đình chiêu an không thế là lại không an phận, hưởng mã đạo có một trái tim cuồng dã, hiệp bộ tuyệt đối không thỏa mãn được họ, nếu không thỏa mãn được thì chỉ có thể lựa chọn đi đường khác.

Thiên Tân Bạch Liên giáo tạo phản chấn động thiên hạ, triều đình bao vây tiễu trừ mà vẫn để ba ngàn giáo chúng chạy thoát, một đường chạy tới đất Phách Châu, huynh đệ Lưu Sủng Lưu Thần cảm nhận được của sâu sắc, cơ hội của bọn họ tới rồi.

Vẫn là Long Tuyền tự ngoài thành Phách Châu.

Đại Minh hiện giờ dù chưa cấm tiệt Phật giáo, nhưng ít nhiều bị những kẻ thống trị không thích, bỏ qua nguyên nhân lòng dạ hẹp hòi là thái tổ Chu Nguyên Chương từng ở Hoàng Giác tự làm hòa thượng ra thì Đại Minh chung quy vẫn có một loại tâm lý phòng bị

đối với tôn giáo có thể tụ tập dân chúng với quy mô lớn, thế là bắt đầu từ những năm Hồng Vũ, kinh sư liền thiết lập Đạo lục ti, thu hết quyền lực phát phóng độ điệp về triều đình.

Ngay cả xuất gia cũng không thể tùy tiện mà xuất, cần sự phê chuẩn của triều đình, Phật giáo và đạo giáo làm sao có thể hưng thịnh cho được?

Đường Tử Hòa lẳng lặng ngồi trong một gian thiện phòng, đôi mắt đẹp nhắm hờ, bất động như núi.

Chùa miếu bình thường chỉ cho phụ nhân vào lễ Phật, nhưng không thể để phụ nhân ngủ lại, có điều hiện giờ Phật giáo không hưng thịnh, các hòa thượng Long Tuyền tự không thể ngửi hương ngửi khói như Bồ Tát là có thể no bụng, Cát lão ngũ cầm một trăm lượng bạc đập xuống, các hòa thượng mắt sáng rực lên, căn bản cũng mặc kệ quy củ lễ pháp, dứt khoát dọn ra năm thiện phòng, để đám hán tử giang hồ này vào ở, về phần trong các hán tử giang hồ còn có một vị nữ tử quốc sắc thiên hương, các hòa thượng cũng làm bộ như không thấy.

Lúc này ngồi bên trong thiện phòng không chỉ có Đường Tử Hòa, còn có huynh đệ Phách Châu Lưu thị, Cát lão ngũ giống như hộ pháp đứng sau lưng Đường Tử Hòa, không khí trong phòng có chút cứng nhắc.

Không khí cứng ngắc là vì vừa rồi huynh đệ Lưu thị đưa ra một đề nghị, bọn họ yêu cầu dẫn người nhập bọn.

Trên đạo lục lâm Giang hồ, hai cỗ thế lực kết hợp làm một là hiện tượng rất thông thường, cũng như sự xác nhập giữa xí nghiệp với xí nghiệp, như vậy có thể làm lớn mạnh bản thân, đề cao lực cạnh tranh trong ngành sản xuất, nhưng khác biệt là, các vị chưởng quầy trên đạo lục lâm đều làm mua bán không vốn.

Chương 477: Cự tuyệt hổ, đón chó sói

Nhập bọn thì không thành vấn đề, Đường Tử Hòa không phản đối. Nhưng rất quá đáng là, huynh đệ Lưu thị đề xuất chỉ dẫn tới hơn trăm người nhập bọn mà lại yêu cầu Lưu Sủng làm đại đương gia, Đường Tử Hòa làm nhị đương gia, Lưu Thần làm tam đương gia.

hơn trăm người gia nhập với hơn ba nghìn người, người ta không ngờ còn muốn làm đại đương gia, rõ ràng là muốn tước quyền lực của Đường Tử Hòa, nuốt trọn ba ngàn nhân mã này. Đường Tử Hòa và Cát lão ngũ tất nhiên không đáp ứng.

"Lưu huynh đệ, ngươi không biết là yêu cầu của ngươi hơi quá đáng sao?" Đường Tử Hòa cố nén giận.

Bất luận có thừa nhận hay không hay không Ba ngàn nhân mã hiện giờ là đây ăn nhờ ở đậu. Mấy ngày nay nếu không có huynh đệ Lưu thị cung cấp lương thảo hậu cần, ba ngàn nhân mã đã sớm tan rã quân tâm rồi.

Lưu Sủng trông mắt tròn mày rậm, Hà Bắc điển hình. Nghe vậy cười ha ha nói: "Đường cô nương, người quang minh không nói lời mờ ám, ba ngàn người dưới trướng ngươi tuy nói năng chinh thiện chiến, nhưng nhận cuộc buôn bán này cũng có chút phỏng tay đó. Các ngươi không phải là cướp đường vào nhà cướp của bình thường, mà là phản quân triều đình thật sự, ngươi đừng cho là ta tiếp nhận hơn ba nghìn nhân mã này là chiếm nhiều tiện nghi, ta phải gánh chịu mạo hiểm bị tru di cửu tộc đó, nếu không phải là tên huynh đệ không ra gì này của ta vươn tay ra giúp các ngươi, ha ha..."

"Tên huynh đệ không ra gì này" mà Lưu Sủng nói tất nhiên chỉ Lưu Thần.

Lưu Thần cười hắc hắc, ánh mắt như chim ưng đảo qua dung nhan tuyệt sắc của Đường Tử Hòa, ánh mắt lập tức hiện ra vẻ dâm tà.

Cát lão ngũ Đứng phía sau thật sự không nhịn được nữa rồi, hừ lạnh nói: "Lời này của Lưu huynh ta nghe không được thoải mái cho lắm, ngươi tiếp nhận ba ngàn người chúng ta, cứ như là phải chịu ủy khuất rất lớn vậy, Lưu huynh đệ, chúng ta cũng không cầu ngươi tiếp nhận, nói một cách không khách khí, muốn tiếp nhận cuộc mua bán này, ngươi vẫn thiếu đi một hàm răng tốt đó, ba ngàn huynh đệ đều ra từ hương đường Thiên Tân Bạch Liên giáo, một ngoại nhân như ngươi tiếp lấy, ngươi tiếp được không?"

Lưu Sủng chậm rãi nói: "Không sai, ba ngàn này quả thật là người của Bạch Liên giáo đường Thiên Tân, nhưng Cát huynh đệ, ta giờ hỏi một câu, ba ngàn người hiện giờ này... Bọn họ vẫn là người Bạch Liên giáo sao?"

Những lời này làm Đường Tử Hòa và Cát lão ngũ đột nhiên biến sắc.

Lưu Sủng cười lạnh nói: "Huynh đệ chúng ta mặc dù tiềm cư ở Phách Châu, nhưng tin tức trên đạo lại chưa từng bỏ qua, các ngươi không chỉ phản triều đình, còn phản cả Bạch Liên giáo, hiện giờ nhân mã mặc dù đông, nhưng ngay cả cờ hiệu cũng chẳng phất được, hai bên đều là kẻ thù của các ngươi, các ngươi trong ngoài đều không phải là người, nếu không phải huynh đệ ta coi trọng Đường cô nương thành thành tuyệt sắc, muốn kết duyên tần tấn thì ngươi thực sự cho rằng ta nguyện ý tiếp nhận ba ngàn người này à? Muốn chết thì cũng chẳng nên tìm cách chết này."

Cát lão ngũ cả giận nói: "Mơ tưởng! Họ Lưu, ngươi cho rằng này ba ngàn nhân mã này là đồ ăn trên bàn của ngươi, muốn ăn là được à? Cùng lắm thì chúng ta thúc ngựa bỏ đi, Phách Châu này cản được chúng ta à? Trên dưới một trăm người dưới tay các ngươi có thể cản được chúng ta sao?"

Lưu Sủng cười nói: "Các ngươi tới đi tự do, Lưu mỗ sao dám cản? Có điều ngươi phải nhìn cho rõ thời thế, hiện giờ quan binh triều đình lên trời xuống đất tìm các ngươi, cao thủ Bạch Liên giáo cũng đang lên trời xuống đất tìm các ngươi, các ngươi không sợ chết thì cứ ra khỏi rừng già Phách Châu thử xem? Các ngươi căn bản đã nửa bước cũng khó đi, không chỉ là triều đình và Bạch Liên giáo, huynh đệ kết nghĩa Trương Mậu của chúng ta cũng đang ở trong thâm sơn cách đây không xa, thủ hạ của hắn chắc cũng khoảng hai

ngàn người..."

Lưu Sủng không nói hết, nhưng ý tứ uy hiếp rất rõ ràng, không ăn không uống, ba mặt thụ địch, ngươi đi như thế nào? Có thể đi thì sao? Nói một cách Không khách khí, hắn thực sự đã coi ba ngàn nhân mã này thành đồ ăn trên bàn mình rồi.

Lưu Sủng chưa nói xong thì Lưu Thần lại cười âm hiểm tiếp lời: "... Đường cô nương, ba ngàn nhân mã là cô dẫn tới thì không sai, có điều cô nếu tưởng bọn họ một lòng với cô thì sai rồi đấy, cờ hiệu của các ngươi hiện giờ đã không phải là Bạch Liên giáo, lại càng không phải là triều đình, mấy ngày nay nếu không phải huynh đệ chúng ta âm thầm đưa ăn đưa uống, cô cho rằng ba ngàn người có thể còn lại bao nhiêu? Các huynh đệ có trung thành với cô tới mấy, nhưng cô không cho họ được no bụng thì cô cảm thấy liệu bọn họ còn có thể trung thành với cô nữa hay không?"

Cát lão ngũ giận tím mặt, tay đặt lên chuôi đao dắt bên hông, người mặt dày tâm đen thì hắn thấy nhiều rồi, nhưng mặt dày tâm đen giống như huynh đệ Lưu thị, trên đời đúng là ít thấy, lúc này trong lòng hắn lờ mờ có một tia oán tránh đối với Đường Tử Hòa, lúc trước chạy khỏi Thiên Tân không nên tới Phách Châu tìm nơi nương tựa, hiện giờ hay rồi, là dê vào miệng cọp điển hình.

Đường Tử Hòa lại bình tĩnh một cách dị thường, lật tay đè bàn tay sắp rút đao ra khỏi vỏ của Cát lão ngũ, mắt đẹp lạnh như băng nhìn chằm chằm Lưu Sủng, lạnh lùng nói: "Nói thẳng ra đi, Lưu Sủng, ngươi muốn cái gì?"

Lưu Sủng không khách khí cười to: "Rất đơn giản, ba ngàn nhân mã cho ta, ngươi làm nhị đương gia, còn nữa, đệ đệ Lưu Thần của ta ngưỡng mộ phong thái của Đường cô nương nhiều ngày, nguyện được kết duyên với Đường cô nương, cô nếu đáp ứng, ta đảm bảo ba ngàn huynh đệ dưới trướng cô được ăn ngon uống phê, tương lai binh hùng tướng mạnh rồi lại phất cờ tạo phản, huy binh công thành chiếm đất, nếu vận khí tốt thì chúng ta đánh vào cấm cung kinh sư, long ỷ dưới đít hoàng đế chúng ta cũng có thể đặt mông xuống ngồi thử xem có thoải mái hay không., Đường cô nương cô thấy sao?"

Cát vàng khắp đất, cương phong như đao.

Trong thành An Hóa Cam Túc, một hán tử mặc áo đen dừng ngựa, chậm rãi đi trong thành nhỏ.

Hán tử này chính là thân tín Tần Kham khẩn cấp phái tới Cam Túc, phó Thiên hộ, Thường Phượng.

Mười ngày mười đêm giục ngựa chạy, Thường Phượng dẫn hơn mười thủ hạ ngày đêm kiêm trình, một đường thay ngựa không đổi người, cuối cùng sau mười ngày thì tới được thành An Hóa.

Thường Phượng không dám chậm trễ, hắn biết mình trên lưng gánh sứ mệnh như thế nào của Hầu gia. Hầu gia nguy hiểm ngồi ở kinh sư, lại giao tính mạng của người nhà cho hắn, tru trừ quyền hoạn Lưu Cẩn, Thường Phượng hắn chính là mấu chốt trong cả chuỗi mắc xích.

Hơn mười thủ hạ ở ngoài thành rất có hẹn ngầm tách ra, đều giả trang thành nhân vật kiệu phu bán buôn chia nhau vào thành. Bọn họ đều là thành viên nòng cốt Tần Kham chọn ra, là thân tín tâm phúc từ lúc ở Nam Kinh đã đi theo Hầu gia.

Thành An Hóa so với kinh sư thì nhỏ hơn. Hơn nữa đường phố của không phồn hoa như kinh sư, Thường Phượng một mình dẫn ngựa đi trên đường cái, giống như một lữ nhân qua đường bình thường. Rất có hứng thú quan sát kiến trúc tràn ngập phong vị Hồi Hột tộc, thong dong tự nhiên như một mình lững thững trong sân vắng.

Một bóng người đi lướt qua Thường Phượng, cúi đầu vội vã, lách vào trong ngõ nhỏ bên đường.

Mắt Thường Phượng híp lại, sau đó cười nhạt, nhìn chung quanh một vòng rồi cũng dắt ngựa đi vào ngõ, rất nhanh, hơn mười hán tử ăn mặc khác nhau từ các phương hướng tụ tập lại, giống như vô tình chặn ở cửa ngõ, canh chừng cho Thường Phượng.

Trong ngõ, thân ảnh vừa lướt qua đứng trước mặt Thường Phượng, người này dáng người gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, mặc áo dài đen, trên mặt đầy vẻ kinh sợ.

Người này chính là phụ tá bên cạnh An Hóa vương, tú tài thư sinh Tôn Cảnh Văn.

Lúc này Tôn Cảnh Văn đã không còn khí phách thong dong như ở trước mặt An Hóa vương, đứng trước mặt Thường Phượng mà run run rẩy rẩy, như sắp ngã xuống vực.

Thường Phượng lẳng lặng nhìn Tôn Cảnh Văn hồi lâu, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: "Cửu ngưỡng đại danh của Tôn tiên sinh đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên là long phượng trong loài người."

người Tôn Cảnh Văn run lên, cố gắng nói: "Các ngươi kinh sư à? Là Cẩm Y vệ hay là Đông Hán?"

Thường Phượng trả lời: "Cẩm Y vệ."

Dừng một chút, Thường Phượng đơn giản nói: "An Hóa vương mưu đồ bí mật tạo phản, Cẩm Y vệ đã biết hết rồi."

Hai mắt Tôn Cảnh Văn bỗng trợn to, cả người trở nên run rẩy kịch liệt, sắc mặt càng tái nhợt.

"An Hóa xa tận biên thuỳ, Cẩm Y vệ làm sao mà biết được?"

Thường Phượng khinh miệt khinh miệt: "Trên trời dưới đất, có chuyện gì mà Cẩm Y vệ không biết? Ngươi cho rằng Hán Vệ là túi cơm à?"

Tôn Cảnh Văn trầm mặc một lúc rồi ngửa mặt lên trời thở dài bi thương: "Vương gia, Vương gia à! Ngươi đã xem thường người trong thiên hạ rồi."

Giống như khí lực cả người mất sạch, trán Tôn Cảnh Văn lã chã mồ hôi lạnh, nhưng vẫn chẳng thèm lau đi, run run nói: "Các ngươi bắt hơn mười người thân nhà ta, ý là thế nào? Ta... Ta có thể khuyên bảo Vương gia đầu hàng triều đình, chỉ cầu xin đại nhân có thể tha cho gia đình ta một con đường sống, Tôn Cảnh Văn ta tùy ý để triều đình xử trí."

Thường Phượng cười ha ha nói: "Không cần ngươi khuyên bảo, An Hóa vương muốn phản thì cứ để hắn phản, ngươi chẳng những không được phép ngăn cản mà còn phải bày mưu tính kế cho hắn."

Tôn Cảnh Văn đang Hoảng sợ ngớ ra, đầu đầy mờ mịt nói: "Xin hỏi đại nhân, vì sao lại thế."

Thường Phượng lạnh lùng nói: "Cái này thì ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết rằng ta hôm nay vì sao tới tìm ngươi là đủ rồi."

"Đại nhân vì sao tới tìm ta?"

Vẻ mặt Thường Phượng bỗng nhiên trở nên có chút thần bí, hạ thấp giọng nói: "An Hóa vương tạo phản, không thể không có hịch văn được phải không?"

"Đúng."

"Tôn tiên sinh xuất thân tú tài, nếu không có gì bất ngờ thì hịch văn chắc do ngươi viết?"

"Đúng."

Thường Phượng cười càng thần bí hơn: "Ta dám đảm bảo, những thứ đại nghịch bất đạo kiểu này ngươi trước kia khẳng định chưa viết bao giờ, Tôn tiên sinh, ta hôm nay tới tìm ngươi, là để dạy ngươi viết, hịch văn trong hịch văn, có người không thể không nhắc tới, nếu không thì không có cớ mà xuất binh đâu..."

Chương 478: Đường Dần đến nhà

Hịch văn là thứ rất trọng yếu, lịch triều lịch đại bất luận là thảo nghịch hay là tạo phản, trước khi đại quân xuất động đều phải có một đạo hịch văn loan truyền thiên hạ, hịch văn tương đương với thư tuyên chiến, bên trong sẽ một năm rõ mười nói với quần chúng cả thiên hạ đang vây xem, ta vì sao muốn đánh trận này, kẻ địch của ta chọc ta ở đâu, kẻ địch bừa bãi ngang ngược như thế nào, mà ta thì nhân nhượng thế nào, rồi cuối cùng không thể nhịn được nữa mới bất đắc dĩ phải phát binh đánh ngươi, các quần chúng không rõ chân tướng nếu lương tâm không bị chó ăn hết thì nên giúp ta đánh hắn.

Nói tóm lại, hịch văn chính là một cái quần xịp có thể che đậy tất cả những thứ xấu xí và tà ác của trận doanh bên ta, không chỉ che đậy sự xấu hổ của mình, còn vắt hết óc vén cái quần xịp kẻ địch ra, đều là binh đao gặp nhau rồi, tất nhiên không cần phải nói quá tử tế, chửi người không chỉ phải vạch rõ khuyết điểm, hơn nữa còn phải bịa ra lỗi lầm của kẻ địch, nếu có thể kích cho kẻ địch khí nộ công tâm, vừa xấu hổ vừa giận dữ mà chét, mới mới gọi là công đức viên mãn bớt việc đỡ lo, không đánh mà phục người.

Viết hịch văn có rất nhiều thứ phải chú ý, đầu tiên chính là danh chính ngôn thuận, bất luận chuyện ngươi làm xấu xa hèn hạ cỡ nào, đều phải tạo cho mình một lý do đường đường chính chính, lý do khiến bách tính thiên hạ có thể tin phục.

Ví dụ như Yến vương trăm năm trước phát động chiến dịch Tĩnh Nan, bản chất của trận chiến tranh này kỳ thật chính là một hồi mưu phản, nhưng mà Yến vương lại lấy cái danh hào là "Phục tổ chế, thanh quân trắc", trong hịch văn thậm chí lôi cả một câu trong "Hoàng Minh tổ huấn" của thái tổ Chu Nguyên Chương ra làm căn cứ lý luận để tạo phản soán vị, đó chính là "Triều vô chính thần, nội có gian nghịch, tất cử binh tru thảo, dùng thanh quân trắc." (triều đình không có bề tôi chân chính, bên trong có gian nghịch, phải cử binh tiêu diệt, làm trong sạch triều đình).

Có câu này của ông già Yến vương lót nền, Yến vương chả lẽ lại không vui vẻ mà mưu triều soán vị?

Về phần Chu Nguyên Chương vì sao khó bề tưởng tượng lưu lại câu này thành mầm tai hoạ cho con cháu đời sau của mình thì thực sự là rất khó lý giải được tâm tình của hắn lúc đó, chắc không phải đang say rượu thì cũng là thất tình.

Hơn trăm năm trôi qua, con cháu Chu gia lại bắt đầu tạo phản trong nhà, An Hóa vương nếu đưa ra một cái kết luận mạc danh kỳ diệu là mình nên làm hoàng đế, tất nhiên phải tự đi thể nghiệm mà thực hiện nó

Tạo phản cần hịch văn, đếm hết những bên cạnh bên cạnh An Hóa vương, người có văn hóa nhất chẳng ai hơn được vị Tôn Cảnh Văn xuất thân tú tài này, cơ hồ không cần phải suy nghĩ, nhiệm vụ quang vinh viết hịch văn tuyệt đối là của Tôn Cảnh Văn.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Thường Phượng phái người âm thầm bắt cóc cha mẹ vợ con của Tôn Cảnh Văn, hòng vê nặn hắn trong lòng bàn tay.

Thường Phượng không cần phải để ý tới tới An Hóa tạo phản tạo lớn thế nào, cái hắn cần chính là đạo hịch văn truyền hịch thiên hạ đó.

Trong ngõ vắng của thành An Hóa, đã xảy ra một tình cảnh rất kỳ lạ, một vũ phu khôi ngô cao lớn ngồi trên đất, khoa tay múa chân dạy một người bộ dạng như thư sinh tú tài viết văn thế nào, vũ phu dạy thật sự rất nghiêm túc, thư sinh nghe cũng rất nghiêm túc, hai người không hề cảm thấy có cái gì không ổn, giống như vũ phu dạy thư sinh viết văn là một chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Cho tới cuối cùng khi Thường Phượng dạy xong, Tôn Cảnh Văn lập tức kinh hãi nói: "Các ngươi... Các ngươi thì ra là để tru sát..."

Khóe miệng Thường Phượng phác ra một nụ cười lạnh ngắt lời hắn: "Tôn tiên sinh, ta nói như thế nào thì ngươi cứ làm như thế ấy, thứ đừng nói hỏi thì hỏi ít thôi, An Hóa vương sự bại đã thành kết cục đã định, Tôn tiên sinh nên suy nghĩ xem bản thân ngươi nên đi đường nào, nếu ngươi cứ muốn đi theo An Hóa vương tới

cùng, chúng ta tuyệt đối sẽ không ngắn cản, ngươi nhớ kỹ, ngày hịch văn thông truyền thiên hạ, chính là lúc người thân của ngươi bình an trở về nhà, trong khoảng thời gian đó ngươi nếu nói với An Hóa vương những điều không nên nói, chết không chỉ là già trẻ lớn bé nhà ngươi, mà là cửu tộc của Tôn gia."

Cả người Tôn Cảnh Văn run lên, vội vàng khom người nói: "Vâng vâng, Tôn mỗ tuyệt đối sẽ không dám chống lại vương sư triều đình, đại nhân nói gì ta sẽ là theo thế ấy, chỉ cầu được lập công chuộc tội cho triều đình, cầu xin đại nhân cho già trẻ lớn bé nhà ta một con đường sống."

Thường Phượng ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đó là tất nhiên, chuyện này ngươi nếu làm tốt, triều đình sẽ đặc xá tội tòng nghịch cho ngươi, đương kim bệ hạ vẫn còn trẻ trung đơn thuần, sau khi bình định nếu bệ hạ tâm tình vui sướng, nói không chừng còn ban thưởng cho ngươi xuất thân một đồng tiến sĩ cũng chưa biết chừng, Tôn tiên sinh có thể dừng cương trước bờ vực, tiền đồ vẫn sẽ là một mảng sáng lạn."

Tôn Cảnh Văn thất hồn lạc phách rời đi, Thường Phượng nhìn theo bóng hắn, bỗng nhiên hung hăng phun ra một ngụm nước bọt: "Phì! Đúng là một tú tài, nhát gan như cáy mà cũng dám mưu nghịch tạo phản, ngại mạng quá dài à."

Lời đồn ở Kinh sư vẫn bay đầy trời, nhân vật trung tâm của trung tâm tất nhiên vẫn là Tần Hầu gia.

Lưu Cẩn giống như sư phụ ủ rượu kinh nghiệm dày dặn, hắn cất ngũ cốc ở trong vò, đợi nó đủ chất dinh dưỡng rồi, sau đó tùy ý để nó lẳng lặng lên men bên trong, cho dù vò rượu đã tỏa ra mùi hương khiến người ngửi thôi đã muốn say thì hắn vẫn thong dong điềm tĩnh chờ đợi.

Bởi vì hắn cảm thấy rượu vẫn chưa đủ thơm, lên men vẫn chưa đầy đủ, hương vị vẫn chưa đủ đậm, cho nên hắn phải chờ.

Thua trong tay Tần Kham mấy lần, Lưu Cẩn bỗng nhiên hiểu được sự huyền diệu của hai chữ "Hỏa hậu", lừa người giống như ủ rượu vậy, càng lâu thì càng thơm, lừa người cũng như hầm canh, lửa nhỏ đun lâu thì càng thơm.

Lời đồn bay đầy trời Hiện giờ trong kinh sư tựa như rượu trong vò rượu vậy, tuy rằng đã ngửi được mùi, nhưng Lưu Cẩn cảm thấy vẫn nên để nó ủ lâu thêm nữa.

Một kích này phải dồn địch vào chỗ chết, Lưu Cẩn không dám lơ là.

Người hữu tâm lặng lẽ kích động phía sau màn, lời đồn đã càng truyền càng thái quá.

Người đầu tiên không ngồi yên được là Đường Dần.

Kinh sư ồn ào huyên náo, lúc vây cánh của Lưu Cẩn mắt lộ hung quang thì Đường Dần đêm khuya gõ cửa hầu phủ.

Người gác cổng hầu phủ đang Nổi giận đùng đùng nghe thấy không ngờ là tri giao Hầu gia tới bái phỏng, bụng tức lập tức xẹp xuống, cười bồi dẫn Đường Dần vào tiền đường.

Khi Tần Hầu gia mặt đầy nộ khí choàng vội áo đi vào tiền đường, sắc mặt cũng không dễ coi cho lắm.

Vất vả lắm mới đợi được cơ hội, nửa đêm nhân lúc Đỗ Yên và Kim Liễu ngủ say, Tần Hầu gia vụng trộm mò tới giường Liên Nguyệt Liên Tinh, tiểu nha đầu mười sáu tuổi vừa vui lại vừa ngượng, bịt cái miệng nhỏ xinh xắn, khép nép chờ được Hầu gia sủng hạnh, ba người sờ mó cởi áo thì quản gia ở ngoài cửa ánh trăng hét to một tiếng làm bách luyện cương của Tần Hầu gia nhũn như ngón tay.

Nói thật, Tần Hầu gia không hạ lệnh chặt Đường Dần thành từng mảnh ngay tại chỗ, chứng tỏ Hầu gia thực sự coi Đường đại tài tử là bằng hữu.

Trong tiền đường, Tần Kham im lặng không nói gì, cầm trà đặc nha hoàn bưng lên uống hai ngụm, cố gắng bình phục cơn tức của mình.

Đường Dần mở to mắt nhìn sắc mặt không được thân thiện lắm của Tần Kham, nói: "Kỳ quái, hôm nay là ngày mấy? Khi ta gõ cửa thì người gác cổng nhà ngươi sắc mặt khó coi, vào tiền đường quản gia tới chào, sắc mặt của quản gia cũng khó coi, giờ thấy ngươi, mặt cũng ngươi cũng đen như vươn tay ra không thấy năm

ngón.."

Hai má Tần Kham giật giật mấy cái, vô lực thở dài: "Đường huynh, có biết lúc này đã là giờ tý, cũng chính là "bán dạ tam canh" mà chúng ta hay gọi hay không."

Đường Dần giật mình, cuối cùng hiểu ra: "Ngươi muốn ngủ?"

Tần Kham thở dài: "... Đúng."

Ánh mắt Đường Dần lộ ra vẻ thất vọng: ".... Trước kia khi ngươi ở Thiệu Hưng đâu có ngủ sớm như vậy."

Tần Kham lại thở dài: "Từ khi ta có thê tử và thiếp thất thì quen ngủ sớm dậy sớm rồi, kỳ thật ta cũng rất thống hận mình vì sao trời vừa tối đã muốn ngủ, đối với ngươi đêm hôm khuya khoắt mà đi dạo khắp nơi như Đường huynh, thực sự là hâm mộ muốn chết."

Chương 479: Châm ngòi lặng lẽ (1)

Con người ta trong đời luôn phải quen một hai bằng hữu kỳ dị, đây là chuyện không thể tránh khỏi, so với Tần Kham lúc trước đêm động phòng hoa chúc bị Đường đại tài tử kéo ra ngoài uống hoa tửu, lần này nửa đêm tới cửa tham thảo nhân sinh với hắn đã xem như là rất bình thường rồi.

Tần Kham tức tới bật cười.

Làm quan lâu ngày, địa vị cao dần, những người khác nói chuyện làm việc trước tiên luôn phải rụt rè nhìn sắc mặt hắn một cái, vẻ mặt của hắn hơi có chút không đúng liền vội vàng gió chiều nào che chiều ấy, về phần cái loại chuyện nửa đêm tới nhà này, đánh chết cái đám đại thần và Cẩm Y vệ cũng ngàn vạn lần không dám làm.

Đại khái chỉ có bằng hữu mới có thể thể không thèm nhìn vẻ mặt của hắn, không quan tâm tới thời gian địa điểm.

Sau khi uống hai ngụm trà đặc, tinh thần của Tần Kham cũng đỡ hơn, cười khổ nói: "Đường huynh đêm khuya tới nhà, chắc là có việc gì đặc biệt?"

Đường Dần thở dài: "Ta có tâm sự..."

Tần Kham thở dài: "Quá nửa đêm tâm sự với nam nhân, đây là lần đầu tiên trong đời ta đấy.... Được rồi, nói tâm sự của ngươi đi."

Đường Dần chăm chút nhìn Tần Kham: "Ta mang tới phiền phức cho ngươi rồi, kinh sư hiện giờ tin đồn bay đầy trời, Tần Kham, ta có lỗi với ngươi..."

Tần Kham cười nói: "Là vì việc này à?"

Đường Dần có chút quýnh lên: "Chuyện này chưa đủ nghiêm trọng sao? Bọn họ nói ngươi để lật lại bản án cho ta, giết hơn hai mươi

người cả nhà Hoa Sưởng, hiện giờ kinh sư sớm đã lan truyền, bọn họ nói lúc trước Hoa Sưởng đã dám hạch tội tệ án khoa khảo trên điện, trong tay tất nhiên có chứng cớ bất lợi nhằm vào quan chủ khảo và ta, Hoa Sưởng nếu chết, chứng cớ bất lợi cũng tan thành mây khói theo, hơn nữa chết không vô đối chứng, từ đó, lật lại bản án liền có phần thắng cao hơn."

Tần Kham thản nhiên hỏi: "Ngươi tin là ta làm sao?"

Đường Dần lắc đầu: "Không tin, ngươi không phải là người như vậy, hai năm nay thiên hạ thịnh truyền đủ loại sự tích về ngươi, nếu với tính tình của ngươi, giết một mình Hoa Sưởng còn có thể, nhưng ngươi không thể diệt cả nhà hắn."

Tần Kham mỉm cười hài lòng, nếu Đường Dần nói một câu hoài nghi hắn, bằng hữu này không thể kết giao nữa, phúc thẩm tệ án khoa khảo Tần Kham sẽ không chút do dự buông tay, hắn không quan tâm người khác nhìn hắn thế nào, hắn chỉ quan tâm suy nghĩ của bằng hữu, người trong thiên hạ đều có thể phụ ta bỏ ta, nhưng bằng hữu thì không thể phụ, không thể bỏ.

Tần Kham chậm rãi nói: "Nếu không tin thì ngươi lo làm gì?"

Đường Dần giậm chân nói: "Nhưng... đây chính là hắt nước bẩn lên người ngươi! Ngươi không sợ nhân ngôn, nhưng mà ba người thành hổ, miệng nhiều người xói chảy vàng, lời đồn cứ tiếp tục lan truyền như vậy, sẽ chết người đó."

"Đường huynh ngươi không hiểu rồi, tệ án khoa khảo chỉ là cái cớ, cả nhà Hoa Sưởng bị giết cũng chỉ là cớ, sau lưng chuyện này là có người muốn ta chết, cho dù lời đồn ngừng rồi, hắn vẫn có thể tìm ra một cái cớ một cái khác."

Đường Dần cả kinh nói: "Người ngươi nói, chẳng lẽ là... Lưu Cẩn?"

"Không sai."

"Lưu Cẩn vì sao phải dồn ngươi vào chỗ chết? Chẳng lẽ quả thật như lời đồn, giữa các ngươi là không chết không ngừng sao?"

Tần Kham cười khổ nói: "Có lẽ Lưu công công thấy ta cưới mấy lão bà, mà hắn thì có lòng giết giặc nhưng không có sức hồi thiên, đại

khái là ghen tị với ta."

Đường Dần cúi đầu áy náy vô cùng: "Tần hiền đệ, là ta liên lụy ngươi, ta không nên nhờ ngươi ngươi giúp ta lật lại bản án..."

Tần Kham bình tĩnh nói: "Bá Hổ huynh, đại trượng phu có cái nên làm, có cái không nên làm, thứ vốn nên thuộc về ngươi thì liều mạng cũng phải lấy lại, cái ngươi tranh không phải là hư danh, mà là thanh danh, trăm năm sau thế nhân tán dương thi danh tài danh của Đường Bá Hổ ngươi, bên trong không nên có vết nhớ gian lận thi cử này, cái ta làm cho ngươi là chuyện này."

Mắt Đường Dần ửng hồng, nức nở nói: "Tần hiền đệ, ta nợ ngươi quá nhiều. Lúc trước Thiệu Hưng ở Thiệu Hưng ngươi mượn tên của ta viết xuống vô số tác phẩm xuất sắc truyền lại đời sau, giúp ta thu cả danh cả lợi, hiện giờ lại vì ta mà dính vào cái chuyện vô căn cứ này, từ trước tới giờ đều là ngươi giúp ta, ta..."

Tần Kham ngạc nhiên mở to mắt: "Ngươi biết là ta mượn tên ngươi viết những thi tác đó?"

Đường Dần thở dài: "Con người ta tuy rằng hồ đồ một chút, nhưng ngươi cũng không thể coi ta là kẻ ngốc được, một lần hai lần ta còn chưa phát giác, dù sao mấy thứ thi từ danh tác này rất nhiều lúc là dựa vào linh quang chợt lóe, cho tới cuối cùng viết thoại bản Tây Du kí, ngươi vẫn lừa ta nói là ta say rượu viết ra, cái này thì quá đáng quá rồi, loại thoại bản mấy chục vạn chữ này, đừng nói uống rượu, cho dù cả ngày ta lấy đầu đập vào tường cũng không viết ra được, càng kỳ quái hơn là, mỗi lần uống rượu không ngờ đều có thể liền mạch viết ra chương tiếp."

Tần Kham cố nén cười: "Ngươi đã sớm nhìn thấu rồi, vì sao vẫn còn phối hợp để ta chuốc say ngươi như vậy?"

Đường Dần cũng cười: "Có người mời uống rượu, cự tuyệt là bất lịch sự, ta vừa được danh được lợi lại có rượu uống, nếu đối ngươi là ta, ngươi có phối hợp hay không?"

Tần Kham sờ sờ mũi, thở dài: "Hiện tại nghĩ lại, lúc đó người chiếm đại tiện nghi là ngươi, Lúc trước nên chia ba bảy với ngươi, thiệt tho rồi."

Sự thật chứng minh, trên đời không có kẻ ngốc thực sự, tài tử phong lưu phong lưu phóng khoáng tiêu sái đi trong bụi hoa trong lịch sử sao có thể là con mọt sách được?

Trấn an Đường Dần một phen, Tần Kham nói với hắn, tệ án khoa khảo chỉ là cớ để Lưu Cẩn đối phó hắn, triều tranh của Đại Minh xưa nay đã như vậy rồi, đầu tiên là một việc nhỏ không gây chú ý, việc nhỏ trải qua dư luận được tô phủ và khuyếch đại, dần dần biến thành đại sự, cuối cùng phát triển đến một hồi quyết tử trên triều đường.bản thân vụ án không phải là căn bản, căn bản là ở triều tranh.

Về phần phản kích như thế nào, đối phó Lưu Cẩn như thế nào, lập bẫy lừa hắn như thế nào, những thứ này không thể nhắc tới dù chỉ một chữ, tuy nói bằng hữu quý ở thổ lộ tâm tình, nhưng loại chuyện chết người này không nói thì tốt hơn, nếu không sẽ hại người hại mình.

Nói xong những cái này thì cũng tới giờ sửu, Tần Kham ngáp một cái thật dài, dụi dụi mắt nói: "Đường huynh, sắc trời không còn sớm nữa.. Không, sắc trời đã sớm rồi, ta an bài một gian sương phòng trong phủ cho ngươi, ngươi ngủ lại, sáng mai ta sẽ giành thời gian tham thảo một chút về nhân sinh với ngươi nhé?"

Vẻ mặt Đường Dần lập tức lại trở nên đáng thương: "Nhưng ta vẫn chưa buồn ngủ."

Tần Kham ngây người một lát, sau đó gật gật đầu: "Ta rất hiểu tâm tình của Đường huynh, loại chuyện mất ngủ này có rất nhiều nguyên nhân, có khi là bởi vì tâm sự, có khi là bởi vì kích động."

"Ta là bởi vì sao?"

"Ngươi là vì phạm tiện." Tần Kham vỗ vỗ tay, cao giọng nói: "Hai thị vệ vào đây."

Hai gã thị vệ lưng hùm vai gấu lên tiếng trả lời rồi xuất hiện ở bên ngoài, ôm quyền hành lễ.

Tần Kham chỉ chỉ Đường Dần, phân phó: "Tới chỗ quản gia ở tiền viện lĩnh ba vò rượu lâu năm, các ngươi tiếp hắn uống, trong nửa

canh giờ phải chuốc say hắn, để hắn câm miệng nhắm mắt, mỉm cười mà ngủ."

"Tuân lệnh!"

Chương 479: Châm ngòi lặng lẽ (2)

Ngay cả cả mưa cũng không biết xuân đi rồi, trời xanh mới biết hè về.

Kinh sư mưa liền ba ngày, thời tiết trong lành, mọi người liền cảm thấy nhiệt độ nóng nực của ngày hè.

Trong Ti lễ giám, Lưu Cẩn mặc áo mỏng, cúi đầu phê duyệt tấu chương công văn, hai gã tiểu hoạn quan quạt mát cho hắn.

Tấu chương không có đại sự, đều là những luận điệu cũ rích, nội các Đại học sĩ Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa mấy ngày nay không biết bị làm sao, đối với xử lý quốc sự rõ ràng có chút lơ là, tấu chương được phiếu nghĩ tới tựa hồ đều là những việc lông gà vỏ tỏi, chẳng ngoài chỗ nào thóc lúa thu hoạch tốt, chỗ nào quan lại vô dụng, nên cắt giảm, Lý Đại học sĩ tư tưởng thực tế thậm chí còn rảnh rỗi gửi một tấu chương chỗ nào xuất hiện thất thải tường vân, là điềm lành cho tân triều, làm Lưu Cẩn bật cười không thôi.

"Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa làm sao vậy? Chẳng lẽ hai người tuổi tác đã cao, càng già càng hồ đồ ư?" Lưu Cẩn thầm nghĩ.

Vị trí Nội các Đại học sĩ không phải là nhỏ, mọi việc của ngoại đình đều do một lời của nội các mà quyết, có thể quyền thế địa vị ngang hàng với Lưu Cẩn, Lưu Cẩn có lòng muốn tìm cớ miễn chức Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa, đổi vây cánh của mình lên, nhưng mà Lưu Cẩn lại không có tâm tư này, cũng không dám manh động, lần trước biếm trích Dương Đình Hòa đến Nam Kinh còn chưa được mấy ngày, bệ hạ đã dùng chén trà ném vỡ đầu hắn, mấy vị lão thần hoàng đế Hoằng Trị để lại, Lưu Cẩn thực sự không dám động tới.

Tấu chương phê hồng xong rồi, Lưu Cẩn tiện tay lấy ra một chồng công văn khắc, chồng công văn này là Tây Hán trình lên, Lưu Cẩn hiện giờ vẫn kiêm Hán công Tây Hán, bất kỳ chuyện gì của thiên

hạ, đặc biệt là Cẩm Y vệ vlà Đông Hángió thổi cỏ lay gì, hắn đều phải nắm rõ.

Mở phần công văn đầu tiên ra, Lưu Cẩn thờ ơ đọc lướt qua, lập tức ánh mắt ngưng lại, mở to, thân thể còng còng cũng nhanh chóng cúi xuống, cẩn thận đọc mỗi một câu mỗi một chữ trên công văn.

"An Hóa Quận vương muốn mưu nghịch? Đây chính là đại sự mà!" Lưu Cẩn suy nghĩ xuất thần, miệng lẩm bẩm nói.

ngây ra một lúc, Lưu Cẩn bỗng nhiên giật thót mình, cao giọng nói: "Mau, truyền đại đương đầu Tây Hán Chu An tới gặp Tạp gia!"

Tuy rằng họa hại Đại Minh tới mức như bây giờ, nhưng Lưu Cẩn lại chưa từng cảm thấy mình là tai họa, ngược lại, hắn cảm thấy mình là công thần, hắn tận tụy làm nhiều việc cho Đại Minh như vậy, nếu không phải bởi vì duyên cớ mình là thái giám, ít nhất cũng nên phong Quốc Công, trong lòng Lưu Cẩn tuyệt không hy vọng nhìn thấy có người tạo phản, quốc gia rối loạn đối với hắn cũng không có lợi ích gì.

Sau một tiếng đồng hồ, Lưu Cẩn từ trong miệng đại đương đầu Tây Hán Chu An cuối cùng cũng xác định An Hóa vương mưu đồ tạo phản là sự thật.

Rầm!

Lưu Cẩn vỗ bàn, lớn tiếng quát: "Tặc tử lớn mật thật."

Đại đương đầu Chu An cung kính nói: "Đốc công, việc này không phải là nhỏ, sau khi biết được việc này, phiên tử Tây Hán đã lao hết tới Cam Túc, chắc không lâu nữa là có chi tiết từ đầu đến cuối được trình tới kinh sư."

Lông mi trắng của Lưu Cẩn nhíu lại, trầm ngâm nói: "Chuyện Các ngươi tra được, Cẩm Y vệ và Đông Hán vì sao không hề động có không hề động!"

"Cái này thì thuộc hạ không biết, hiện giờ Cẩm Y vệ và Đông Hán đã thành tử địch với Tây Hán ta, chúng ta có hề có liên hệ tin tức với chúng."

"Cẩm Y vệ vô dụng như vậy à? Tần Kham không phải là đèn cạn dầu." Lưu Cẩn lòng tràn đầy hoài nghi: "Chu An, chuyện An Hóa vương mưu nghịch, Tây Hán là làm sao mà phát hiện?"

"Bẩm Đốc công, Tây Hán phát hiện việc này cũng là rất tình cờ, năm ngày trước, bên trong phủ Khánh Dương Thiểm Tây tra tập một chiếc thuyền dân, phát hiện trong hàng hóa chở trên thuyền có năm trăm thanh phác đao chế thức của quan gia, khi binh lính lên thuyền kiểm tra, nhà đò thấy việc đã bại lộ, đều nhảy xuống sông bỏ chạy, chuyện báo tới Tây Hán, thuộc hạ cảm thấy kỳ quái, thế là lệnh cho phiên tử điều tra, dựa theo manh mối năm trăm thanh phác đao này một đường tìm hiểu nguồn gốc, phát hiện tất cả đầu mồi đều chỉ về phía phủ An Hóa Quận vương, mật thám Tây Hán lập tức phái người cải trang lẻn vào, thế mới phát hiện bí mật kinh thiên này."

Phát hiện này tựa hồ là thuận lý thành chương, lòng nghi ngờ của Lưu Cẩn hơi kém, trầm tư một lúc rồi bỗng nhiên cả kinh: "Chuyện Các ngươi có thể phát hiện, Cẩm Y vệ sao có thể không phát hiện cho được? Không tốt! Tần Kham tất giành trước Tạp gia một bước vào cung mật tấu với bệ hạ rồi, công lao này không thể để hắn đoạt đi được."

Nói xong Lưu Cẩn đứng dậy vội vàng tới cung Càn Thanh.

Chu An vội vàng nói: "Đốc công, xin nghĩ kỹ đã."

Lưu Cẩn không vui: "Nghĩ cái gì?"

"Đốc công, phiên vương tạo phản không phải là nhỏ, mật tấu với mật đầu tiên phải có chứng cớ đầu đủ, tiếp theo, cũng phải xem tâm tình của bệ hạ, nếu không... Dù sao chuyện liên quan tới hoàng tộc thiên gia, Đốc công không thể không cẩn thận."

Cước bộ của Lưu Cẩn khựng lại, trầm mặc một lát rồi bỗng nhiên cười nói: "Chu An, ngươi hiểu biết bệ hạ thế nào?"

"Thuộc hạ rất ít được gần thiên nhan, sao có thể hiểu bệ hạ được?"

Lưu Cẩn từ từ nói: "Ngươi không hiểu nhưng Tạp gia thì hiểu, Tạp gia hầu hạ bệ hạ đã mười năm, bệ hạ từ một hài đồng trưởng

thành tới thiếu niên hiện tại, Tạp gia một đường hầu hạ bên cạnh, tâm tính của bệ hạ, Tạp gia sao có thể không hiểu?"

Lưu Cẩn dừng một chút, nói tiếp: "Bệ hạ tâm tính thiếu niên, thích chơi đùa, thích du lịch, thích kỳ âm xảo kỹ... người thích rất nhiều thứ, chỉ độc có không thích quốc sự triều chính, hai năm trước, Tạp gia mới nắm ti lễ giám, tất cả tấu chương nội các phiếu nghĩ, Tạp gia đều không dám giữ lại, trình hết tới trước thềm của bệ hạ, bệ hạ lúc ấy rất bực mình nói một câu, người nói ' Mọi chuyện nếu đều do trẫm quyết thì trẫm bảo ngươi làm ti lễ giám chưởng ấn làm gì? ', có những lời này của bệ hạ, Tạp gia mới chính thức nắm đại quyền của ti lễ giám."

Ánh mắt hướng về phía công văn trên bàn, khóe miệng Lưu Cẩn phác ra nụ cười yếu ớt, thản nhiên nói: "Nếu đổi người khác làm hoàng đế, có lẽ sẽ mẫn cảm nghi ngờ với chuyện phiên vương mưu nghịch, nhưng bệ hạ, Tạp gia có thể đảm bảo hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ nhiều, bởi vì bệ hạ không thích nghĩ về những việc này, huống hồ An Hóa vương mưu nghịch đã tra được chứng cứ xác thực, cũng không phải là Tạp gia nói bậy, nói ra thì là Tạp gia có công với xã tắc, bệ hạ sao có thể nghi ngờ?"

Đối với tính cách của Chu Hậu Chiếu, Lưu Cẩn thực sự là hiểu rất sâu, cho nên hắn rất tự tin. Tự tin là chuyện tốt, tự tin thái quá thì lại không phải chuyện tốt.

Trong lòng đút công văn, Lưu Cẩn rời khỏi ti lễ giám, bước nhanh tới cung Càn Thanh.

Tâm tình của hắn rất tốt, bởi vì tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Kinh sư lời đồn càng truyền càng găng, bất kể dân gian hay là triều đường, mọi người đều ồn ào sôi sục, ngờ vực đối với Tần Kham rất sâu, đợi thêm mấy ngày nữa, chờ hỏa hậu đủ rồi, khi đó tái phát động triều thần đánh một kích thật ác liệt với hắn, cái gai đâm sâu trong thịt mấy năm nay này liền có thể thoải mái nhổ ra, từ nay về sau trong triều đình Đại Minh, Lưu Cẩn hắn còn phải e ngại người nào nữa?

Về phần sau khi trừ bỏ Tần Kham, tất cả triều thần đều cúi đầu

nghe theo hắn, cảm giác tịch liêu vũ nội vô địch thủ giải quyết như thế nào, đó là chuyện về sau, cho dù là tịch liêu, đó cũng là tịch liêu hạnh phúc phi thường, giang sơn thiên cổ, anh hùng vô mịch. Đứng trên đỉnh phong của nhân thế, cô tịch biết bao.

Tần Kham quả nhiên đang ở trong cung Càn Thanh.

Chương 479: Châm ngòi lặng lẽ (3)

Sau khi Lưu Cẩn bước vào cung Càn Thanh, phát hiện Chu Hậu Chiếu và Tần Kham hai người đang rất mất nghi thái xắn tay áo, đang lau rửa cho một con voi được tiến cống, con voi này vốn là được dùng trong đại triều hội, theo lễ chế, hoàng đế khi mở một đại triều hội, trừ nghi trượng tất yếu ra, phía trước ngự liễn còn có bốn con voi, bốn con báo dẫn đường, để làm tặng sự uy nghi của hoàng đế.

Đại gia hỏa dùng để làm tăng uy nghi của hoàng đế hôm nay lại được cấm vệ trong cung dắt tới cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham mỗi người trong tay cầm một cái bàn chải lớn, sau đó ra sức quẹt lung tung lên người con voi, tiểu hoạn quan bên cạnh thì bận rộn cầm thùng nước hất lên người con voi.

Voi không an phận cho lắm, tựa hồ cảm thấy có chút xa lạ với Chu Hậu Chiếu và Tần Kham, bất an lòng vòng tại chỗ, thỉnh thoảng dùng cái mũi dài hút hước trong thùng, phun về phía Chu Hậu Chiếu và Tần Kham như để trả thù, hai người bị phun cho cả người ướt đẫm, lại cười vui hi hi ha ha.

Sắc mặt Lưu Cẩn âm trầm, tiếp theo nhanh chóng thay bằng vẻ mặt lo lắng đầy nịnh nọt, vui vẻ chạy đến trước mặt Chu Hậu Chiếu, giậm chân nói: "Ái dà bệ hạ à, ngài là thâm thể vạn kim sao có thể làm loại chuyện nguy hiểm này? Con súc sinh này làm khổ người nhất vậy, vạn nhất kích phát dã tính làm bệ hạ bị thương, lão nô có chết ngàn lần cũng chẳng bằng một sợi tóc của bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu thản nhiên, cười nói: "Không sao, súc sinh này tuy rằng to xác, những mập mạp ngốc nghếch làm người ta yêu thích, vừa hay Lưu Cẩn ngươi cũng đến rồi, lát nữa nghĩ một đạo thánh chi cho trẫm, bảo quốc vương An Nam tiến cống thêm mười con voi, sau khi Báo Phòng của trẫm hoàn công thì giành riêng một chỗ an bài cho những con voi này, ngươi lại phái người tới dịch quán hỏi sứ tiết An Nam, chỗ họ họ còn có thứ gì hay thì mau đưa vào

kinh, trẫm sẽ thưởng to."

Lưu Cẩn vội vàng khom người đáp: "Lão nô tuân chỉ."

Đứng thẳng người dậy, Lưu Cẩn bất giác liếc về phía Tần Kham thì thấy Tần Kham mỉm cười, vừa hay cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung, ánh mắt Tần Kham như vỏ đao, lặng lẽ nhét hết mũi nhọn của Lưu Cẩn vào vỏ.

Lưu Cẩn hơi kinh hãi, vừa rồi vội vã đến cung Càn Thanh định bẩm báo An Hóa vương mưu nghịch, lúc này lại trở nên do dự.

Theo lý thuyết Tần Kham tôi cũng biết chuyện này rồi, nhìn bộ dạng của bệ hạ, Tần Kham hình như vẫn chưa bẩm báo, hắn có chủ ý gì? Vả lại An Hóa vương mưu nghịch tuy có chứng cứ thực tế, nhưng lại chưa khởi sự, huống chi Tần Kham cũng có mặt, hiện tại nói chuyện này... có Thích hợp không?"

Do dự, trù trừ, hoài nghi, đủ loại suy nghĩ đan xen trong đầu Lưu Cẩn.

Tần Kham cười dài nhìn hắn, cho dù kinh sư hiện giờ tin đồn nhằm vào hắn nổi lên khắp nơi, tất cả những chuyện này đều là Lưu Cẩn tạo ra, nhưng Tần Kham lúc này lại vẫn cười ấm áp như gió xuân.

Đấu tâm nhãn chính là như vậy, ngoài mặt thì cười nhưng sau lưng giấu đao là điều cơ bản, dùng tay dùng chân chào nhau như Trương Vĩnh và Lưu Cẩn không khỏi quá kém cỏi, Tần Hầu gia tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện nhàm chán này.

Thấy bộ dạng do dự của Lưu Cẩn, Tần Kham cười cười, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm lại, chắp tay với Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ, thần bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, muốn bẩm tấu với bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu ngẩn người: "Chuyện gì?"

Hai mắt Lưu Cẩn bỗng trợn to, tiếp theo bỗng nhiên lớn tiếng cắt ngang đối thoại của hai người, giọng the thé nói: "Bệ hạ, lão nô có việc bẩm tấu! Tây Hán dưới trướng Lão nô điều tra được, Cam Túc An Hóa vương mưu đồ bí mật tạo phản, hiện giờ sắp khởi binh rồi."

Chu Hậu Chiếu chấn động: "An Hóa hoàng thúc muốn phản? Sao có thể như vậy được!"

"Bệ hạ, đại sự kinh thiên như vậy, lão nô sao dám nói dối?"

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, lẩm bẩm nói: "Trẫm đãi phiên vương không tệ, phiên vương các nơi đòi tiền đòi lương, trẫm đều nhất nhất chuẩn chiếu, trước giờ không hề có hành động vô ơn, An Hóa hoàng thúc vì sao muốn phản trẫm? Trẫm làm gì sai?"

Thấy cảm xúc của Chu Hậu Chiếu tụt xuống, Tần Kham ôn tồn an ủi: "Bệ hạ chớ buồn, có lẽ An Hóa vương chỉ là sau khi say rượu nói mấy lời linh tinh bị người hữu tâm nghe thấy, cuối cùng bị Tây Hán dò được, tình huống không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của bệ hạ đâu."

Chu Hậu Chiếu trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "Tần Kham, Cẩm Y vệ có từng tra được tin tức vương mưu nghịch hay không?"

Tần Kham cười khổ nói: "Cẩm Y vệ vô năng, vẫn chưa nghe nói bất kỳ tin tức gì về An Hóa vương mưu nghịch, thần hổ thẹn."

Chu Hậu Chiếu gật gật đầu, xoay người nhìn Lưu Cẩn nói: "Ngươi bảo Tây Hán tra cho cẩn thận, xem chuyện An Hóa vương mưu nghịch rốt cuộc là thật hay giả, trẫm muốn biết hiện giờ hắn có bao nhiêu binh mã, quân giới, ngựa như thế nào, cùng với... Cam Thiểu Tuy ba biên có có bao nhiêu võ tướng quân sĩ cấu kết, nhanh đi tra đi."

Lưu Cẩn vừa há miệng muốn nói việc này chính xác là thật, nhưng thấy sắc mặt Chu Hậu Chiếu tối sầm, huống hồ những số liệu cụ thể này Tây Hán quả thật chưa từng tra được, thế là vội vàng dạ ran rồi cáo lui.

Cho tới khi Lưu Cẩn đi rồi, sắc mặt xanh mét của Chu Hậu Chiếu vẫn chưa dịu đi, cái bàn chải vốn cầm trong tay để cọ chân voi cũng bị ném sang một bên, không còn nửa phần hứng thú.

Tần Kham lẳng lặng nhìn chăm chú Chu Hậu Chiếu, thật lâu sau, bỗng nhiên chắp tay với hắn: "Bệ hạ bớt buồn, cho dù An Hóa

vương thật sự phản cũng chẳng sao, bệ hạ lo trước tính sau kỹ càng, huống hồ tinh binh triều đình đầy đủ, dùng thế sư tử vồ thỏ nghiền tới, An Hóa vương chẳng làm gì nổi đâu."

Cho dù trong lòng đang hậm hực, Chu Hậu Chiếu vẫn ngây ra: "Trẫm.... lo trước tính sau kỹ càng?"

Tần Kham cười nói: "Đương nhiên, mưu đồ bí mật An Hóa vương đang mưu đồ bí mật, Lưu công công không ngờ đã biết được, chẳng lẽ không phải là bệ hạ đã phân phó trước ư? Bệ hạ càng lúc càng có khí tượng đế vương, thần mừng thay cho Đại Minh Đại Minh."

Trong lòng Chu Hậu Chiếu bỗng trầm xuống.

Một loại cảm giác bất an nháy mắt hiện lên trong đầu hắn, nội sự ngoại sự trong triều tất cả do Lưu Cẩn quyết, năm đó Tuyên Tông hoàng đế xây dựng ti lễ giám phụ tá triều chính, bổn ý là để ứng phó với thần quyền lúc ấy quá lớn, quân quyền bị suy yếu, nhưng hôm nay quyền lực của quyền lực rõ ràng đã ép chết ngoại đình, Lưu Cẩn vì thi hành tân chính mà không tiếc đánh giết triều thần, Lưu Cẩn trên triều đường mơ ra tiền lệ tấu chương phải có hai bản trắng đỏ, khi triều hội, ánh mắt nhìn Lưu Cẩn của các đại thần so với nhìn Chu Hậu Chiếu hắn thì rõ ràng là sợ hãi hơn rất nhiều.

Chu Hậu Chiếu chỉ là không có hứng thú với chính vụ triều đường, nhưng cũng không có nghĩa là hắn thực sự ngu ngốc hồ đồ, việc này thực ra Chu Hậu Chiếu đã biết lâu rồi, song hôm nay, phiên vương ở xa ngoài ngàn dặm mưu nghịch, Lưu Cẩn lại là người biết đầu tiên.

Mình giao quyền lực lớn như vậy cho Lưu Cẩn, liệu có thích hợp không đây?

Chương 480: thiên tượng cảnh báo

Lưu Cẩn không hiểu rõ Chu Hậu Chiếu như hắn nghĩ.

Chu Hậu Chiếu đã không còn là tiểu Thái tử đông cung sáu bảy tuổi không hiểu gì như mười năm trước.

Chu Hậu Chiếu đã mười bảy tuổi rồi, đúng như lời Lưu Cẩn, hắn đã từ một thằng nhóc trưởng thành thành một thiếu niên lang, nếu đã là thiếu niên lang, tâm thái và tính cách tất nhiên không thể cứ mãi dừng ở giai đoạn trẻ con, huống chi hắn còn là hoàng đế Đại Minh, số mệnh đã chú định phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn so với người bình thường.

Không thể nói Chu Hậu Chiếu không còn đơn thuần, chỉ có thể nói sự tăng trưởng của tuổi tác phủ thê một số thứ bên ngoài sự đơn thuần của Chu Hậu Chiếu, điểm này là thứ mà là nam nhân phải có, nếu không hắn vĩnh viễn chỉ có thể được gọi là nam hài, không có tư cách được gọi là nam nhân. Nó có thể là trách nhiệm, có thể là lịch duyệt, cũng có thể là một loại trực giác hiểu rõ tình đời lòng người.

Lúc này, loại trực giác này liền từ trong đầu Chu Hậu Chiếu xộc ra, không thể ngăn chặn, trong nháy mắt này, Chu Hậu Chiếu cảm thấy có chút hoảng hốt.

Thỉnh thoảng đàm kinh luận chính với ba vị Đại học sĩ nội các và một bộ phận triều thần, trừ Tiêu Phương không nói một lời chỉ mỉm cườira, Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa thường xuyên ngầm ám chỉ Chu Hậu Chiếu không thể uỷ quyền quá mức, để tránh nuôi hổ thành họa, đại thái giám Tào Cát tường thời Anh tông chính là một ví dụ đáng để tham khảo.

Trừ sự nhắc nhở và ám chỉ của hai vị Đại học sĩ, Chu Hậu Chiếu lúc rảnh rỗi thường có người nói về bố cục của triều đường Đại Minh hiện giờ, được gọi là "Chu hoàng đế ngồi kim điện, Lưu hoàng đế đứng kim điện", lúc trước nghe thấy những lời đồnnày,

Chu Hậu Chiếu ha ha ha ha ha ha, coi như là một câu chế nhao của triều thần, nhưng một câu có vẻ như vô tâm của Tần Kham hôm nay, lại làm trong lòng Chu Hậu Chiếu như nứt ra một khe hở, cho dù mình cũng biết sinh ra ngờ vực vô căn cứ đối với vị lão gia phó trung thành và tận tâm Lưu Cẩn này là không đúng, nhưng Chu Hậu Chiếu vẫn không thể ngăn cản được khe hở này sinh ra.

Lưu Cẩn thực sự.. là lập hoàng đế sao?

Thất vọng, mất mát, hoài nghi, đau lòng... Đủ loại cảm xúc đồng loạt đen xen trong lòng Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu quay đầu nhìn chằm chằm Tần Kham, ánh mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu, những lời vừa rồi của Tần Kham là hữu tâm hay vô tình?

Sắc mặt Tần Kham như nước, trầm tĩnh điềm đạm, Chu Hậu Chiếu không nhìn ra dc dấu hiđược gì.

Hắn... Hắn là vô tình rồi.

Chu Hậu Chiếu nói với mình như vậy

"Bệ hạ,... Bệ hạ! Ngươi làm sao thế?" Tần Kham gọi Chu Hậu Chiếu.

"hả? à! Trẫm đang suy nghĩ, nghĩ tới vừa rồi trước khi Lưu Cẩn mở miệng là ngươi muốn bẩm tấu việc gì với trẫm."

Tần Kham cười nói: "Tất nhiên một việc vui."

"Vui từ đâu?"

"Thần mời Vương tam quái Vương Bán tiên nổi danh kinh sư xem thẻ cho thần, cũng chính là một quẻ cho con dâu bệ hạ tạm xác định đó, trên quẻ nói nữ nhi của thần cả đời vinh hoa phú quý, không lo áo cơm, hơn nữa số mệnh có hai trai một gái, chính là tướng nghi thất nghi gia."

Chu Hậu Chiếu ngây người: "Là chuyện này à? Tần Kham, ngươi có phải ấm đầu rồi hay không, Trẫm là hoàng đế Đại Minh, ngươi là huân quý Đại Minh, chúng ta có thể bạc đãi ngươi nữ nhi của bạc

đãi ngươi sao? Cái tên Vương Bán Tiên gì đó dùng một để tính cũng tính ra được là nữ nhi của ngươi có tướng đại phú đại quý, ngươi còn hí hửng tưởng đó là việc vui.... Đợi đã! Ngươi vừa rồi nói con dâu 'tạm xác định' của trẫm là có ý gì?"

"Ý tứ của thần là..." Tần Kham nhìn Chu Hậu Chiếu một cái, chậm rãi nói: "Nữ nhi của thần vừa nhìn đã biết là mỹ nữ tuyệt sắc khuynh thành, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu nhi tử tương lai của bệ hạ trông.... trông không ra gì, nữ nhi của thần nhìn nó không vừa mắt, cuộc hôn nhân này tất nhiên thất bại, cho nên trước mắt mà nói, nữ nhi của thần chỉ có thể là con dâu 'tạm xác định' của bệ hạ, tương lai nói không chừng thần phải đổi con rể."

"Ngươi..." Chu Hậu Chiếu chán nản, chỉ vào Tần Kham cả giận nói: "Ngươi dám xem thường ta."

"Bệ hạ, người thần xem thường không phải là ngươi, là con của ngươi cơ." Tần Kham yếu ớt giải thích.

"Cũng vậy cả thôi! Tướng mạo của Trẫm cũng không kém, vì sao lại không sinh ra được nhi tử ngọc thụ lâm phong?"

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, bệ hạ mà cứ đem hàng tỉ long tử long tôn bóp chết trên tay rồng thì thần năm nào tháng nào mới có thể chờ được con rể thực sự?"

Mặt Chu Hậu Chiếu đỏ bừng, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ, hậm hực một lúc rồi hung tợn nói: "Trẫm... Trẫm sau này, không xem xuân cung nữa... nghẹn."

Quân thần hai người đàm tiếu một lúc rồi Tần Kham cáo từ.

Mỉm cười nhìn Tần Kham bước đi, trong đầu Chu Hậu Chiếu lại bất giác hiện lên khuôn mặt già nua luôn nịnh nọt của Lưu Cẩn, trong lòng bỗng trầm xuống, một tia ám ảnh quấn lấy không tan, giống như trong lòng có một con ma bị nhốt đã lâu giờ nhảy ra ngoài.

Chuyện trong ngoài do Lưu Cẩn quyết hết, điều này... có hợp lý không? Chu Hậu Chiếu lại tự hỏi mình.

Lưu Cẩn cuối cùng cũng phát động.

Hôm nay Lưu công công đã không còn là lão thái giám đáng buồn bị nội ngoại đình liên thủ mà sợ tới mức hoảng hốt bối rối như trước kia nữa, hắn hiện giờ là nội tướng Đại Minh, nắm toàn bộ đế quốc Đại Minh, nói một cách không khoa trương thì văn võ cả triều đều phải dựa vào hắn mà thở, quyền thế của Lưu Cẩn thời kì này đã đạt tới đỉnh phong, một nửa thần công trong triều hoặc là tự nguyện hoặc là bị bắt ép trở thành vây cánh của hắn, một câu của hắn so với thánh chỉ của hoàng đế thì còn hữu dụng hơn.

Hôm nay, Lưu công công quyền thế ngập trời quyết định phát động một hồi triều tranh, đối tượng của lần triều tranh này là cái gai đã đâm vào tim hắn hai năm nay, hôm nay phải triệt để nhổ nó ra.

Lời đồn vang trời đã truyền rầm rĩ ở kinh sư rất nhiều ngày, trong những ngày này, kinh sư vẫn duy trì một loại không khí quỷ dị, tảo triều mỗi ngày, các ngôn quan giống như điếc mù, không nói một lời về vụ án cả nhà Hoa Sưởng bị giết, mà bản thân Tần Kham thì không có bất kỳ dấu hiệu muốn giải thích biện bạch, bao gồm cả đám minh hữu của hắn là Nghiêm Tung, Lý Đông Dương cũng không tỏ thái độ gì, mọi người giống như khi vào triều thì chọn chứng quên tạm thời.

Đều là lão thần kinh lịch qua mưa gió triều đường, mọi người trong lòng minh bạch, đối với án cả nhà Hoa Sưởng bị giết mọi người không phải là quên, chuyện không lớn nhưng nhân vật đọ sức phía sau lại quá lớn, thế là mọi người chỉ có thể chờ, chờ một thời cơ bùng nổ.

Âm mưu một tay Lưu Cẩn bào chế đã ấp ủ nhiều người, hôm nay chính là lúc thu lưới.

Chuẩn bị đến hôm nay, hỏa hậu đã vừa chuẩn.

Một khắc Giờ dần, cửa cung mở ra, hoàng đế thăng điện, bách quan lâm triều.

Chu Hậu Chiếu rất mất nghi thái ngáp dài một cái, mắt nhập nhèm liếc đầu người đông nghìn nghịt trong điện, mấy phần chán chường mấy phần oán thán, trong đầu nổi lên một kiến nghị rất không nên dưa ra, đó là đem thời gian tảo triều sau này chuyển thành giờ mão, mọi người ngủ đủ, tinh thần tỉnh táo, thương nghị

quốc sự cũng có thể chậm rãi mà nói, mọi người không chịu thiệt, chắc là sẽ không phản đối.

Suy nghĩ vẫn đang khuếch tán vô hạn tôi một đạo thanh âm trầm thấp gọi hồn Chu Hậu Chiếu trở về thân xác.

"Thần, Khâm thiên giám giám chính Mạc Đạo Duy có bản tấu."

Chu Hậu Chiếu ngẩn người, thường ngày lúc này ra khỏi hàng dâng sớ bình thường đều là ngôn quan, đem một số việc nhỏ lông gà vỏ tỏi ra hạch tội một phen, xem như là làm nóng không khí tảo triều ngày, kéo cảm xúc của mọi người đi lên, tiếp theo mới đến phiên lục bộ thượng thư và Thị Lang cùng với các nội các Đại học sĩ ra khỏi hàng bẩm tấu quốc sự, hôm nay quan viên ngôn quan và lục bộ không không mở miệng, vị Khâm thiên giám giám chính phụ trách thiên thời lịch pháp và tinh tượng này chạy ra làm gì?

"Mạc khanh có việc cứ nói, đừng do dự, nhanh lên, trẫm còn phải nhanh chóng hồi cung ngủ bù." Chu Hậu Chiếu ngáp dài một cái, đôi mắt buồn ngủ không quên ném cho Mạc Đạo Duy một ánh mắt "Ngươi thật lắm chuyện".

Đại thần cả điện lập tức mặt đen như than.

Hôn quân này hiện tại càng lúc càng quá đáng, hiện giờ ngay cả công phu che giấu ngoài mặt cũng bỏ đi, hồ đồ một cách quang minh chính đại, quả thực là sỉ nhục của lịch đại đế vương Đại Minh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của các triều thần lập tức tập trung toàn bộ lên người Dương Đình Hòa, ánh mắt rất bất thiện, tràn ngập khiển trách.

Tả xuân phường Đại học sĩ, chiêm sự phủ chiêm sự, đế đức cao vọng trọng Năm đó, dạy đông cung Thái tử suốt mười năm, sau lại dạy ra cái thứ như thế này?

Dương Đình Hòa nhắm mắt không nói gì, đứng trong hàng ngửa mặt lên trời thở dài bi thương.

Khâm thiên giám giám chính Mạc Đạo Duy khựng lại một chút, nhìn thoáng qua vẻ mặt của Đại học sĩ Tiêu Phương và Binh bộ

thượng thư Lưu Vũ ở trước hàng, sau đó nhanh chóng cúi đầu, trầm giọng bẩm: "Bệ hạ, Khâm thiên giám đêm qua quan sát tinh tượng, phát hiện tinh tượng khác thường, tượng này là Huỳnh hoặc lấp sao, Mậu thần phạm tuế, tụ thiên tinh, Thái Bạch nằm giếng."

Mạc Đạo Duy vừa nói vừa rung đùi đắc ý, hiển nhiên rất chuyên nghiệp, tất cả đại thần trong điện vẻ mặt mờ mịt, chả hiểu ra làm sao.

Chu Hậu Chiếu bực mình: "Nói rõ một chút, tinh tượng rốt cuộc là thế nào?"

"Bệ hạ, 'Huỳnh hoặc', chủ loạn tượng. 'Mậu thần phạm tuế' là chỉ tử vi rời cung, bạch hổ chiếm vị."

Chu Hậu Chiếu càng lúc càng bực mình, tên thần côn này từ đầu tới cuối không nói nổi một câu tiếng người, Chu Hậu Chiếu một chữ cũng nghe không hiểu, đang định gọi người lôi hắn ra ngoài đánh mấy gậy cho tỉnh táo, Mạc Đạo Duy tựa hồ cảm giác được ánh mắt bất thiện của hoàng đế, thế là vội vàng mở miệng nói một câu tiếng người: "Nói tóm lại, bệ hạ, thiên tượng có biến, dự báo quốc triều có gian nịnh, kẻ này không diệt, thiên hạ đại loạn!"

Chương 481: Sát khí trên kim điện

Chu Hậu Chiếu giờ mới hiểu, vừa hiểu cái là giật mình, tức giận trợn tròn mắt, đang định nổi cơn tam bành thì thấy trong điện là một mảng tiếng nghị luận rầm rĩ.

Thời đại này phong kiến mê tín vẫn rất thị trường, chẳng những hoàng đế phải nghe, phàm là thần công, sĩ tử, thậm chí bách tính dân gian đều kính sợ thiên tượng vạn phần, cho nên xưa nay thiên tượng dị thường đều bị thế nhân coi như là trời cao cảnh cáo hoặc là dấu hiệu báo trước, hoàng đế nếu dám phớt lờ thì mất hết thần tâm dân tâm, cho nên từ cổ đến nay hoàng đế đều phải gánh oan thay cho lão thiên gia, sấm đánh hoàng cung thì phải hạ chiếu tự trách tội mình, sao chổi quét qua thì cũng phải hạ chiếu tự trách tội mình, nếu thỉnh thoảng ngày nhật thực toàn phần hoặc là nguyệt nhật thực toàn phần thì vậy càng náo nhiệt rồi, không chỉ phải hạ chiếu tự trách tội, còn phải vào Thái Miếu tự cảnh tỉnh xem gần đây có làm việc gì xấu không.

Hôm nay Mạc Đạo Duy nói ra những lời này, các đại thần trong điện lập tức mất bình tĩnh, sau tiếng nghị luận ong ong, toàn bộ đều ném ánh mắt khiển trách rồi Chu Hậu Chiếu, vẻ mặt như muốn nói "Báo ứng đấy thấy chưa?".

Hôn quân này quá không ra gì, ông trời sớm nên làm ra chút động tĩnh rồi!

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không phát giác ánh mắt của các đại thần có bao nhiêu phần khiển trách, càng không biết là sao có dị tượng thì liên quan cứt gì tới mình, có điều chỉ một câu cuối cùng là "Thiên hạ đại loạn" có dẫn tới sự hứng thú của hắn.

"Thiên hạ đại loạn thì tốt rồi, trẫm cuối cùng cũng có thể ngự giá thân chinh..." Chu Hậu Chiếu vui cười hớn hở, còn chưa nói xong thì kim điện lại đại loạn.

"Bệ hạ nói năng thận trọng."

"Quả thực là ngu xuẩn đến cực điểm!"

"Ôi Tiên đế ơi."

"..."

Kim điện ầm ĩ như ong vỡ tổ, các đại thần giận dữ, đều đứng ra khỏi hàng nghiêm khắc khiển trách loại ngôn luận rất vô trách nhiệm này của Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu không ngờ thuận miệng phả ra một câu lại dẫn tới sự trách cứ kịch liệt như vậy, sắc mặt hắn lập tức cũng trở nên rất khó coi.

Nội các Đại học sĩ Tiêu Phương và Binh bộ thượng thư Lưu Vũ cau mày, bọn họ phát hiện kế hoạch hôm nay bị Chu Hậu Chiếu làm gián đoạn, trở nên hoàn toàn lộn xộn, các vây cánh giống như quên hôm nay là đến để làm gì, đầu mâu không nhắm vào Tần Kham, ngược lại đi hướng hết về phía bệ hạ.

Một đám con mọt sách ngu xuẩn! Nhằm vào bệ hạ làm cái rắm gì? Ngươi có gan hạch tội bệ hạ thoái vị không? Hạc đi hạc lại vẫn là chẳng giải quyết được gì.

Tiêu Phương Tám mươi tuổi đầu bỗng nhiên khom người nắm tay che miệng, tiếng ho trở nên lớn dần, mặt già đỏ bừng, ngay cả nói cũng không nên lời, vừa ho vừa chắp tay tạ lỗi với Chu Hậu Chiếu và đồng liêu trong điện.

Tiếng trách cứ Trong điện theo tiếng ho khan của Tiêu Phương mà ngừng, các vây cánh của Lưu Cẩn giờ mới hồi phục lại tinh thần, nhầm người rồi, hôm nay người phải muốn đối phó hình như không phải là bệ hạ.

Trong điện vừa yên tĩnh, tiếng ho khan của Tiêu Phương cũng dần dần ngừng lại.

Thượng thư thượng thư Tân nhiệm Trương Thải tiến lên: "Nói Bệ hạ, bệ hạ hiểu nhầm ý của Mạc giám chính rồi, cái hắn muốn nói không phải là thiên hạ đại loạn, mà là quốc triều có gian nịnh, dẫn tới sự cảnh báo của thiên tượng."

"Gian nịnh? Ai là gian nịnh?" Chu Hậu Chiếu nhíu mày.

Trương Thải cười khổ: "Bệ hạ, thiên tượng chỉ là dự báo, chứ không dự báo được chính xác là ai."

Chu Hậu Chiếu gật đầu: "Tốt, Hán Vệ tra xem ai là gian nịnh, điều tra ra để trẫm xe thử hắn rốt cuộc có phải hay không."

Đề tài Thiên tượng cảnh báo tựa hồ đến đây là dừng, Tiêu Phương ho một lúc cuối cùng cũng bình thường lại, vuốt chòm râu trắng, quay đầu lại nhìn lướt qua các quần thần, dáng vẻ uy nghiêm nói: "Chúng thần công tiếp tục tấu sự."

Vừa dứt lời, một đạo thanh âm trầm thấp từ trong hàng truyền ra: "Thần, Lễ bộ cấp sự trung Trịnh Đích muốn tấu."

Chu Hậu Chiếu lười biếng nói: "Tấu đi."

Một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi đứng ra khỏi hàng, cúi đầu khom người bẩm: "Gần đây phố phường kinh sư lời đồn nổi lên bốn phía, rất sôi sục xôn xao, lời đồn nói Hộ bộ cấp sự trung đã trí sĩ vào năm Hoằng Trị thứ mười ba là Hoa Sưởng nửa tháng trước bị tặc nhân giết chết ở quê Hà Nam, cả nhà các hai mươi người, bao gồm cả người già và trẻ em tất cả đều chết dưới đao tặc nhân, thủ đoạn của tặc nhân rất tàn nhẫn, thực có thể nói khiến người ta giận sôi."

Chu Hậu Chiếu giật mình nói: "Cả nhà bị giết? Thật hay giả đấy?"

"Thần phái tín sứ tới hỏi quan phủ địa phương, việc này là thiên chân vạn xác."

"Ai làm?"

Trịnh Đích cúi đầu, không nhìn ra vẻ mặt, ngữ khí bình tĩnh lại ẩn chứa lửa giận: "Phố phường Kinh sư đồn thổi, việc này hệ Sơn Âm Hầu Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham gây nên."

Cả điện yên tĩnh.

Chu Hậu Chiếu thực sự giật mình, sau khi ngây ra một lúc thì bỗng nhiên cười ha ha: "Lời nói vô căn cứ! Phố phường hỏi sao lại

người ngu thế, Tần Kham sao có thể làm ra việc này, trẫm không tin! Hán Vệ và Thuận Thiên phủ nghiêm, xem tới cùng là ai đang bịa đặt, điều tra ra thì chém đầu hắn."

Trịnh Đích thản nhiên nói: "Bệ hạ có biết Hoa Sưởng là ai không?"

"Không phải Hộ bộ cấp sự trung năm Hoằng Trị sao? Hơn nữa vào năm Hoằng Trị thứ mười ba đa trí sĩ, Tần Kham chẳng quen biết gì hắn, sao có thể diệt cả nhà hắn."

"Hoa Sưởng quả thật là Hộ bộ cấp sự trung năm Hoằng Trị, có điều hắn còn có một thân phận.." Trịnh Đích chăm chú nhìn Chu Hậu Chiếu, gằn từng chữ: "An gian lận thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba là do Hoa Sưởng hạch tội đầu tiên. Thần nghe nói bệ hạ đã đồng ý để Sơn Âm Hầu Tần Kham phúc thẩm án này, không biết có chính xác hay không?"

Mặt Chu Hậu Chiếu đỏ lên, ngay cả liên thanh cũng bất giác lớn dần: "Trẫm cho phép Tần Kham phúc thẩm án này thì có liên quan gì tới việc cả nhà Hoa Sưởng bị giết? Trịnh Đích, ngươi rốt cuộc muốn nói gì?"

" Tệ án khoa khảo Lúc trước, tiên đế và nội các sớm có định luận, tiên đế tự mình hạ chỉ, khiến cử tử Tô Châu Đường Dần, cử tử Giang Âm Từ Kinh không thể tham gia khoa khảo nữa, triều đình cả đời không thu dụng, rõ ràng đã là thiết án, bệ hạ không nên lật lại bản án, bệ hạ chẳng lẽ không nghĩ thử xem, nếu lúc trước đã được định là thiết án, trong tay Hoa Sưởng nếu không có chứng cớ, tiên đế sao có thể định án nó? Hoa Sưởng sao có thể là người đầu tiên đứng ra hạch tội? Hiện giờ bệ hạ nói một câu cho phúc thẩm, người nào đó vì công danh tiền đồ của hảo hữu, để phần trăm chiến thắng khi phúc thẩm lên cao, giết cả nhà Hoa Sưởng để diệt khẩu, đồng thời hủy diệt chứng cớ bất lợi đối với Đường Dần năm đó, tất nhiên là trong tình lý."

"Ngươi... Ngươi thối lắm." Chu Hậu Chiếu đứng bật dậy, sắc mặt tái xanh: "Trịnh Đích, ý của ngươi là, trẫm rảnh rỗi bới việc> Mà Tần Kham vì công danh của Đường Dần mà giết giết người người ta."

Trịnh Đích rất đúng mực nói: "Bệ hạ, những cái này đều là lời đồn

trên phố, thần ngôn quan ngôn quan, có trách nhiệm nghe phong phanh mà tấu sự."

"Ngươi..." Chu Hậu Chiếu chán nản, vừa định quát hắn lui xuống, ánh mắt đảo qua, lại phát hiện sắc mặt các triều thần lạnh lùng, trong điện thản nhiên tràn ngập, Chu Hậu Chiếu ngẩn ra, lập tức thấy chuyện này không đơn giản.

Làm hoàng đế hơn hai năm, triều tranh trên kim điện cũng kiến thức qua không ít, Chu Hậu Chiếu đã dần dần có giác ngộ chính trị, hắn biết, một việc nhỏ nhìn thì không bắt mắt nhưng có thể đề xuất trên kim điện, chuyện tuyệt sẽ không nhỏ như ngoài mặt, cũng tuyệt đối sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, tiếp sau đó tất nhiên có thể dẫn tới sự kiện lớn hơn, sát khí sắc bén hơn.

Triều hội Hôm nay, là một hồi âm mưu nhằm vào Tần Kham!

Nghĩ đến đây, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên trấn định lại, thậm chí còn có hướng cười cười với Trịnh Đích: "Việc Trịnh khanh tấu, trẫm biết rồi, tiếp theo đây, chuyện này nên xử trí như thế nào, chư thần công có nguyện dạy trẫm không?"

Trịnh Đích thong dong điềm tĩnh nói: "Đã là huyệt rỗng thì sao tránh được gió? Lời nói của bách tính cũng không nhất định chỉ là lời đồn, thần cho rằng, bất luận việc này là thật hay giả, Sơn Âm Hầu Tần Kham ít nhất cũng đã có hiềm nghi diệt cả nhà Hoa Sưởng, thần xin bệ hạ tạm ngưng chức Chỉ huy sứ Chỉ huy sứ của Tần Kham, việc này trước mặt do Đông Tây nhị Hán cùng với quan phủ địa phương điều tra cho rõ, đợi chân tướng rõ ràng rồi, hiềm nghi của Sơn Âm Hầu tất nhiên cũng có thể xóa sạch."

Lời nói này làm minh hữu của Tần Kham không thể trầm mặc được nữa, nếu ngừng chức Chỉ huy sứ của Tần Hầu gia, trong tay Hầu gia không còn nửa phần quyền lực, khi đó điều tra ra cái gọi là chân tướng, còn không phải là tùy ý để vây cánh của Lưu Cẩn muốn nói như thế nào thì nói, Hầu gia há chẳng thành cá thịt trên thớt của Lưu Cẩn, để mặc hắn tùng xẻo hay sao?

Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung nhíu mày, định bước ra khỏi hàng tranh biện, nhưng lại không ngờ nội các Đại học sĩ Lý Đông Dương cũng học Tiêu Phương, ở trên điện ho khan không ngừng,

vừa ho vừa chắp tay tạ lỗi với Chu Hậu Chiếu và triều thần.

Nghiêm Tung kinh ngạc nhìn Lý Đông Dương, nhưng Lý Đông Dương không hề đánh mắt ra hiệu gì cho hắn, cũng không thấy có bất kỳ ám chỉ gì, sắc mặt Nghiêm Tung mấy lần mấy lần, cuối cùng đành ngậm miệng rụt chân lại.

Chương 482: Trước đêm mưa gió

Sự thật chứng minh Lý Đông Dương ho khan rất đúng lúc, hơn nữa rất sáng suốt, điều duy nhất không ổn là khó tránh khỏi có cái hiềm bắt chước, ít nhất thì nội các Đại học sĩ Tiêu Phương rất bất mãn, hắn rất ghét loại hành vi học mót này.

Trong Kim điện, Trịnh Đích vẻ mặt chính nghĩa đưa ra kiến nghị, một câu nhẹ nhàng là muốn tạm thời cách chức Tần Hầu gia, khí diễm kiêu ngạo của ngôn quan Đại Minh từ đó mà có thể thấy được rõ ràng.

Chỉ cần tìm được một lý do chính nghĩa, ngôn quan ngay cả hoàng đế còn dám chửi, huống chi chỉ là một quốc hầu? Quyền thế ngập trời thì có tính là gì? Vì dân thỉnh nguyện giải oan ngay cả chết còn không sợ, sợ chết thì ta đã chả đi làm ngôn quan.

Đương nhiên, phàm là ngôn quan lên tiếng trên kim điện, lời nói bình thường cũng chẳng dễ nghe, có đôi khi thậm chí cố ý để bị ăn đình trượng mà chọc giận hoàng đế, muốn đứng vững ở trong triều đường Đại Minh, một trận đình trượng là phải có, nó là một loại vốn liếng chính trị.

Đúng như một câu nói đùa của hậu thế, loại người như ngôn quan không biết nói chuyện cho lắm, nếu có chỗ nào nói không đúng thì... ngươi cứ đánh ta đi, đánh ta đi.

Chu Hậu Chiếu hiện tại rất muốn cho Trịnh Đích một trận đình trượng, bởi vì Trịnh Đích đã thành công khơi dậy lửa giận của hắn.

"Đã là huyệt rỗng thì sao tránh được gió", tốt tốt! Những lời này của Trịnh khanh nói rất hay! Tần Cối thời Tiền Tống tiến ngôn cho Tống Cao Tông, nói tội của Nhạc Phi là có lẽ có, hôm nay câu không có lửa thì sao có khói của Trịnh khanh, rất có có hay của Tần Cối tiền triều, ngươi coi mình trở thành Tần Cối thì kệ ngươi, nhưng ngươi chẳng lẽ cho rằng trẫm là hoàng đế ngu ngốc Tống

Cao Tông không rõ thị phi đó sao?" Chu Hậu Chiếu đứng bật dậy, tiếng nói nét mặt rất nghiêm nghị.

Tất cả đại thần Trong điện cúi đầu, lại đồng loạt bĩu môi.

Ngươi cho rằng ngươi cho rằng bản thân ngươi rõ thị phi, không ngu ngốc không hồ đồ hay sao? Tống Cao Tông Người ta tuy rằng hại chết Nhạc Phi, nhưng người ta còn chăm chỉ cần mẫn với quốc sự, hơn nữa quảng thi nhân chính, ân trạch vạn dân, quan trọng nhất là đối xử tử tế với sĩ phu, chứ không vọng sát đại thần, giang sơn Nam Tống dưới sự nhân chính của hắn ít nhiều gì cũng chống đỡ được gần trăm năm, nhìn người ta xem, rồi nhìn lại xem Chính Đức ngươi làm được những cái gì.

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không phát giác sự khinh bỉ ngấm ngầm của đại thần phía dưới đối với hắn, ngược lại càng nói càng tức, càng nói càng cảm thấy người ta coi hắn là hôn quân quả thực là sự vũ nhục cực lớn đối với nhân cách của hắn.

Trịnh Đích dẫu sao cũng là ngôn quan, trực tiếp phớt lờ sự tức giận của Chu Hậu Chiếu, vẫn cúi đầu cung kính nói: ",, trên phố trên phố là sự thật, Tần Kham có cũng giết cả nhà Hoa Sưởng cũng là sự thật, tạm dừng chức Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ cũng là hành động nên làm, thần chỉ báo cáo chi tiết những lời đồn trên phố, đây là chức trách của thần, thần xin hỏi bệ hạ, thần rốt cuộc sai ở chỗ nào?"

Chu Hậu Chiếu ngắc lời.

Cho dù hắn tu luyện thêm mấy chục năm nữa thì luận về tài ăn nói vẫn còn lâu mới bằng được những quan văn này, biết rõ việc này là âm mưu, nhưng Chu Hậu Chiếu lại không nghĩ ra được biện pháp cứu Tần Kham, người ta nói rất có lý có tình, câu chữ chiếm hết đạo lý, Chu Hậu Chiếu biện giải thế nào?

Trịnh Đích vừa nói xong, hơn mười đại thần lập tức đứng ra khỏi hàng trăm miệng một lời nói: "Thần tán thành lời nói của Trịnh đại nhân, xin bệ hạ tạm chức Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, cũng hạ chỉ tra rõ án cả nhà Hoa Sưởng bị giết."

Chu Hậu Chiếu giận dữ, nói: "Lệnh cho Đông Tây nhị hán lùng bắt

án cả nhà Hoa Sưởng bị giết, có điều, miễn Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ trẫm không thể đáp ứng, việc này tạm thời gác lại, để sau thương nghị."

Các đại thần không cam lòng, khom người lại xin, Chu Hậu Chiếu vung tay lên, thô bạo cắt ngang lời nói của bọn họ, cả giận nói: "Trẫm đã nói rồi trẫm không đáp ứng! Các ngươi đừng có bức người quá đáng! Trẫm mệt rồi, bãi triều bãi triều!"

Nói xong Chu Hậu Chiếu không đợi quần thần thi lễ, thân ảnh nhanh chóng lách vào hậu viện.

Các đại thần thở dài, hôn quân này, lần nào cũng dùng một chiêu này, không cãi được thì trốn, không trốn được thì khóc.

Các đại thần tốp năm tốp ba tản đi, Tiêu Phương và Binh bộ thượng thư Lưu Vũ đi cuối cùng, hai người liếc nhau, trao đổi nụ cười hiểu ý.

Hôm nay chỉ là đồ khai vị trước đại tiệc, đại tiệc chân chính vẫn còn ở phía sau, chuyện này chưa xong được, bệ hạ tránh được lần đầu, nhưng liệu có tráng được mười lăm hay không?

Quyết chiến sắp tới, ai có mưu đồ nấy.

Ngoài thành Ninh Hạ Linh Châu xa tận ngàn dặm, trong Thiên hộ sở dưới trướng Linh Châu vệ sở, một phó Thiên hộ và bốn năm tướng lãnh bách hộ tụ lại một chỗ uống rượu.

Mọi người vây quanh một bếp lò nhỏ, trên bếp lò đun một nồi thịt dê, thịt dê đã hầm chín, ùng ục bốc ra hơi nóng, xen lẫn bên trong là mùi thịt thơm phức, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Trời đã vào hạ, nhưng mà thời tiết Nịnh Hạ này có chút bất thường, ban ngày trời nóng mồ hôi chảy đầm đìa, ban đêm thì nhiệt độ giảm xuống rất nhiều, buổi chiều mời mấy vị huynh đệ tương đắc uống mấy vò rượu ngon, các tướng lĩnh xa tận biên thuỳ cũng chỉ có mối tiêu khiển nho nhỏ này.

Một chén rượu uống cạn, một phó Thiên hộ tên là Chu Dương hung hăng lau rượu đọng trên khóe miệng, rồi gắp một iếng thị dê nóng hỏi bỏ vào miệng nhai mấy cái rồi nuốt xuống bụng.

Buông bát rượu Thật mạnh, Chu Dương bỗng nhiên ra sức vỗ bàn, vẻ mặt vừa phẫn nộ lại vừa bất đắc dĩ.

"Các huynh đệ, có rượu thì mau uống, có thịt thì mau ăn đi, ngày tháng tốt đẹp có chúng ta không còn nhiều đâu."

Bốn năm bách hộ ngây ra một lúc, tiếp theo thờ ơ cười nói: "Chu đại nhân, lại muốn đánh giặc với Thát tử à? Huynh đệ chúng ta chính là ăn bát cơm dính máu này, chiết thì chết, sợ cái gì."

Một bách hộ Khác cũng cười nói: "Ta đã để lại hơn bốn mươi mẫu đất cho lão nương, em ta cũng đã vào vệ sở làm Tổng kỳ, tương lai ta chết rồi, em ta sẽ thay vị trí bách hộ của ta, đất vẫn là của chúng ta, hơn trăm quân sĩ dưới tay cũng vẫn là của chúng ta, bọn họ trồng trọt cho ta, nộp thuế cho ta, trong vòng ba đời Vương gia của ta không chết đói được."

Trong mắt Chu Dương chợt lóe tinh quang, bỗng nhiên cười lạnh: "Ba đời không lo chết đói à? Chưa chắc đâu, nói không chừng ngay cả ngươi cũng phải chết đói đó."

Động tác bưng bát rượu của bách hộ Họ Vương khựng lại, rồi mới chậm rãi đặt chén rượu xuống, nói: "Chu đại nhân, lời này là ý gì?"

"Mười ngày trước, một tên gia hỏa mặc phục sức dịch tới doanh địa của Thiên hộ sở chúng ta, các ngươi đều thấy chứ?"

" Đương nhiên là thấy, tiểu tử đó là dịch tốt chuyên truyền công văn tới Đô Ti và vệ sở, Chu đại nhân, cái này thì có liên quan gì tới chúng ta?"

Chu Dương cười lạnh nói: "Các ngươi có biết dịch tốt đó lần này đến Thiên hộ sở là truyền công văn gì không?"

Mọi người đều lắc đầu.

Chu Dương nói: "Lần này hắn đưa tới, là công văn của kinh sư ti lễ giám."

Thấy sắc mặt Chu Dương không đúng, mọi người dần dần thấy lo, bọn họ cũng nhận thấy được chuyện này có chỗ không đúng.

"Chu đại nhân, trên công văn của ti lễ giám nói gì?"

Chu Dương chậm rãi nhìn quét mọi người, gằn từng chữ: "Ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn muốn thanh tra quân truân thiên hạ, tất cả đất quân truân toàn bộ cắt về cho triều đình quản lý, bất kỳ tướng lãnh nào cũng không được lưu lại riêng cho mình một phần một tấc! Các huynh đệ, rất nhanh thổ địa đứng tên chúng ta toàn bộ đều phải nhả ra, nếu không, ha ha thì khó giữ được cái mạng nhỏ này đấy." Ruộng quân truân Đại Minh vốn là quốc hữu, Thái tổ hoàng đế vào năm Hồng Vũ đã có quy định cố định, Chu Nguyên Chương xuất thân bần hàn, nửa đời nhấp nhô, nguyên nhân kiến thức và lịch duyệt chú định sau khi hắn ngồi vững giang sơn thì tư tưởng trị quốc không thể tránh khỏi bị tư tưởng nông dân cá thể quấy phá, loại tư tưởng nông dân cá thể này rất khác với vô vi mà trị của Lão Tử, Chu Nguyên Chương không phải không trị, mà là trị quá găng. Hắn mong quan viên và bách tính dưới sự cai trị của vương triều Chu gia có thể sống đơn giản một chút, để tiện cho khi hắn trị quốc không phải nghĩ nhiều việc, bớt nhiều phiền toái cho hắn.

Nói thật, dựa vào loại tư tưởng này để trị quốc thực sự có chút trẻ con, Chu Nguyên Chương thích hợp làm một trưởng thôn nhàn rỗi không có việc gì làm thì đợi mấy đôi cẩu nam nữ thông dân rồi bỏ lồng cho trôi sông hơn.

Bổn ý của Quân truân là quân hộ làm ruộng, bất kể nuôi quân thời bình hay là lương thảo đại quân lúc chiến tranh, quân đội Đại Minh đều có thể tự cung tự cấp, tính toán thì rất hay, nhưng hơn trăm năm qua đi, đất quân truân dần dần biến vị, nó thành tài sản riêng của các tướng lĩnh vệ sở Đô Ti, mà quân hộ cũng dần dần biến thành nông nô của các tướng lĩnh, con đường tham tiền của võ tướng cũng không nhiều như quan văn, trừ ăn bớt quân lương, ngầm giao dịch đầu cơ trục lợi quân giới với thương nhân ra thì còn lại cách ổn định nhất chính là quân truân sản xuất.

Có thể nói, ruộng quân truân là mệnh căn của các tướng lĩnh.

Hiện giờ, Lưu công công thiếu mệnh căn tâm lý biến thái, không ngờ muốn động tới mệnh căn của các tướng lĩnh, khinh người quá đáng mà!

Chương 483: Hưng binh nổi loạn

Trong Thiên hộ sở, mấy vị bách hộ đang uống rượu vô cùng phẫn nộ, căn bản không cần Chu Dương kích động, mắt bọn họ đã đỏ bừng, lỗ mũi bất giác nở to, thở hổn hển.

Khóe miệng Chu Dương cong lên, nhưng vẻ mặt lại chua xót nói: "Các vị huynh đệ, triều đình có lệnh, chúng ta không thể không tuân, dù sao chúng ta đều là võ tướng ăn lộc vua, mọi người hay là mau về thu xếp đi, chuẩn bị sổ sách điền sản, chờ người bên trên tới tiếp nhận, chúng ta sau này thành thành thật thật ăn bổng lộc triều đình cũng không sao."

Rượu là thứ tốt, rượu khiến người ta dũng cảm hơn, huống chi đang ngồi đây không phải là người nhát gan, mà là hán tử quen chém giết hàng năm ở biên thuỳ đánh ngươi chết ta sống với Thát tử, đám người này uống rượu vào rồi thì cái gì cũng dám làm.

Lúc này mọi người đều uống không ít rượu, một bách hộ lớn gan cười lạnh nói: "'ăn lộc vua'? Chu đại nhân, nếu thực sự nói tới bổng lộc triều đình, chúng ta xòe đầu ngón tay ra đếm xem, Binh bộ bao nhiêu năm rồi chưa phát lương cho chúng ta? Quân sĩ Phía dưới chỉ cần ăn lo là đủ, bổng lộc của chúng ta thì tất cả đều là trong ruộng quân truân mà có, chúng ta hiện giờ là tự mình nuôi mình, bổng lộc của quân thượng, ta nhiều năm rồi đâu có thấy."

Lời này rõ ràng đã có mấy phần hương vị đại nghịch bất đạo, Chu Dương cúi đầu uống rượu không lên tiếng, mấy vị bách hộ còn lại ngơ ngác nhìn nhau, tiếp theo một vị bách hộ khác cắn răng một cái, phụ họa: "Tề bách hộ nói không sai, chúng ta không hy vọng gì vào quân lương bổng lộc triều đình phát, nhưng triều đình cũng không thể thu ruộng quân truân mà chúng ta dùng để sống, triều đình đây là định tiệt đường sống của chúng ta, con mẹ nó triều đình Đại Minh, lão tử thực sự là không muốn thị hầu nữa rồi!"

Mí mắt Mọi người giật giật, lời này càng tru tâm, tim mọi người bỗng nhiên đập thình thịch.

Bách hộ nói xong hướng ánh mắt về phía Chu Dương: "Chu đại nhân, ngươi nói một câu đi, nếu đại nhân cảm thấy nên thuận theo thêm chó thiến Lưu Cẩn kia, các huynh đệ không nói hai lời thành thành thật thật giao ruộng quân truân lên, sau này cả nhà chết đói chúng ta cũng chịu, nếu đại nhân cũng có suy nghĩ không thể nói như chúng ta thì hơn trăm cân thịt này của huynh đệ ta giao cho đại nhân!"

Trầm mặc hồi lâu, mấy tên bách hộ khác bỗng nhiên đồng thanh phụ họa: "Không sai, dù sao cái chúng ta đang ăn cũng chính là cơm chặt đầucó hôm nay không có ngày mai, giết ai phản ai chung quy cũng đều là mua bán rơi đầu, triều đình bất nhân, chúng ta còn nói gì tới trung can nghĩa đảm nữa? Đại nhân ngài nói một câu đi."

"Đúng! Sống không nổi nữa rồi, dứt khoát phản mẹ nó đi."

"Chặt tài lộ của lão tử như giết cha mẹ của lão tử, triều đình này lão tử không thị hầu nữa."

Khóe miệng Chu Dương nhếch lên, hôm nay mời bữa rượu này, đáng giá!

Các Bách hộ mồm năm miệng mười bàn tán, sau đó tất cả mọi người trật tự, nhìn chằm chằm vẻ mặt Chu Dương, chờ Chu Dương lên tiếng.

Chu Dương cũng không trực tiếp tỏ thái độ, chậm rãi nhấp một ngụm rượu rồi khí định thần nhàn nói: "Các vị huynh đệ, mọi người chắc biết ta là người như thế nào, cũng biết Chu gia ta còn có những ai, không sai, Ninh Hạ Đô Ti Chỉ huy sứ hiện giờ - Chu Ngang là huynh trưởng của ta, không dối gì các vị, dụ lệnh thanh tra quân truân của Lưu Cẩn Lưu Cẩn nửa tháng trước đã được đưa tới Ninh Hạ Đô Ti, huynh trưởng ta Chung Ngang cũng cực kỳ phẫn nộ."

Trên mặt Các bách hộ hiện ra vẻ vui mừng.

Chu Dương lại thở dài: "Đạo dụ lệnh này của Lưu Cẩn, hiện giờ biên thuỳ Đại Minh vì dụ lệnh của hắn mà quân tâm bất ổn, nghe nói Thiên hộ sở các nơi Diên Tuy đã đàn áp tướng sĩ bất ngờ làm

phản mấy lần, ta nói cho mọi người một chuyện, Cam Túc An Hóa vương mấy ngày trước đã bí mật phái ra tín sứ tới tìm gia huynh của ta, mời huynh ta cùng phất cờ khởi nghĩa, phản triều đình Đại Minh."

Các Bách hộ càng vui sướng, vốn cho rằng chỉ có mấy người bọn họ dám làm đại sự này, thì ra khắp nơi ở ba biên đã rung chuyển bất an, nếu lúc này có người lên cao hô to.

Mọi người nhìn chằm chằm Chu Dương, vội vàng nói: "Chu soái trả lời An Hóa vương Như thế nào?"

Chu Dương chậm rãi nhìn mọi người, thật lâu sau, gằn từng chữ: "Huynh ta đáp ứng."

Trong nhà yên tĩnh hồi lâu.

Một vị bách hộ họ Vương đứng bật dậy, ngừng thở hỏi: "Như vậy, ý tứ của Chu đại nhân là..."

Chu Dương cười: "Huynh trưởng như cha, ta đương nhiên theo huynh trưởng, không chỉ đánh hổ cần nhờ thân huynh đệ, tạo phản cũng phải dựa vào thân huynh đệ."

Vương bách hộ vui vẻ nói: "Nói như thế, chúng ta..."

Nói còn chưa xong, một bách hộ khác đột nhiên vỗ bàn, quát to: "Chúng ta phản!"

Trong phòng lập tức trở nên sôi trào.

"Đúng! Dù sao cũng không còn đường sống, dứt khoát phản đi."

"Ai cho lão tử ăn thì lão tử theo người đó."

"Đánh vào kinh sư đi! Chúng ta thử nhìn xem thằng nhãi hoàng đế trông thế nào, rồi băm vằm tên chó thiến Lưu Cẩn đó."

Trong mắt Chu Dương cũng chợt lóe vẻ vui mừng.

Chuyện đã thành rồi!

Chu Dương cười ha ha, đứng lên, tiếp theo sắc mặt bỗng nhiên nghiêm lại, nói: "Được, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ ngồi trên một con thuyền, lời xấu nói trước, nếu ai hai mặt, làm chuyện thất đức ăn cây táo, rào cây sung, Chu mỗ tuyệt sẽ không tha cho hắn."

"Chúng ta nguyện theo đại nhân vượt lửa quá sông!"

"Tốt! Chúng ta cũng học theo Yến vương đi Tĩnh Nan năm đó! Tương lai nghiệp lớn thành rồi, An Hóa vương ngồi vững long đỉnh, nhóm người khởi sự sớm nhất chúng ta đây ít nhất cũng được công lao phong hầu liệt công, những ngày tháng vinh hoa phú quý, chỉ đợi huynh đệ chúng ta vươn tay ra lấy."

Mọi người nhìn nhau một cái, tiếp theo đồng thời bưng bát rượu lên uống cạn.

Phản loạn, từ cái đám vong mạng này mà bắt đầu.

Buổi đêm, tổng cộng bảy tên tướng lãnh do phó Thiên hộ Chu Dương cầm đầu về doanh kích động quân sĩ, cũng dụ ba gã bách hộ khác nhập bọn, sau khi dùng ngông ngữ thám thính thấy ba gã bách hộ không chịu nghe theo, mọi người giết chết, cũng binh vây Thiên hộ sở, giết Thiên hộ Âu Kỳ.

Giống như giữ hẹn ngầm kinh người với Chu Dương, ngày hôm sau sau khi Chu Dương khởi binh, Cam Túc An Hóa vương Chu Trí Phiên mời quan viên địa phương dự tiệc, trong bữa tiệc Chu Trí Phiên buông nghịch ngôn, các quan viên đột nhiên biến sắc, mấy người trong đó đứng dậy kịch liệt mắng chửi Chu Trí Phiên, Chu Trí Phiên giận dữ, phản quân đã mai phục từ trước nhảy vào nhất nhất trảm sát những quan viên không muốn tòng nghịch, tuyên bố tuyên bố khởi binh, tuyên bố hịch văn thảo nghịch, trong hịch văn, Lưu Cẩn thành lý do lớn nhất trong lần phản loạn này của Chu Trí Phiên, bên trong liệt kê mấy chục tội lớn của mấy chục, như sưu cao thế nặng làm dân chúng lầm than, ti lễ giám lạm sát đại thần, Lưu Cẩn bạo ngược, khiến thiên hạ rung chuyển bất an, cho nên An Hóa vương phụng hoàng minh tổ huấn của thái tổ "triều không chính thần, trong có gian nghịch, tất cử binh tru diệt, để thanh quân trắc."

An Hóa vương Chu Trí Phiên, chính là người "Thanh quân trắc" đó.

Giống như tất cả lý do mưu nghịch tạo phản trong lịch sử, lần phản loạn này, được phản quân tự xưng là "Thanh quân trắc" chi chiến, mà Chu Trí Phiên tự mình gọi nó là "Tĩnh Nan Lần thứ hai", có thể thấy được dã tâm bừng bừng của hắn.

Sau khi Giết hết quan viên không chịu tòng nghịch, binh mã của vương phủ ba vệ nhanh chóng chiếm lĩnh thành An Hóa, cũng huy binh tiến nam, quân tiên phong tới thẳng Lĩnh Mẫn châu, Khánh Dương.

Nói nói binh mã của binh mã không đủ thành họa lớn, Ninh Hạ Đô Ti Chỉ huy sứ Chu Ngang cấu kết mấy tên Chỉ huy sứ dưới trướng khởi binh hiệp tòng không nghi ngờ gì nữa thành lửa cháy đổ thêm dầu cho lần phản loạn này.

Ngày thứ ba sau khi Chu Trí Phiên khởi binh, tin tức còn chưa truyền tới Ninh Hạ, Ninh Hạ Đô Chỉ Huy Sứ Chu Ngang tụ tập tướng sĩ dưới trướng đột nhiên phát động, sau cuộc động viên kích động ngắn ngủi, nhánh biên quân triều đình nháy mắt trở thành phản quân.

Chu Ngang dẫn quân tới thẳng phủ Khánh Dương, giết Tổng binh Ninh Hạ Khương Hán, giết thái giám trấn thủ Lý Tăng, giết tuần phủ Ninh Hạ An Duy Học, thậm chí ngay cả nguyên Đại Lý tự thiếu khanh Chu Đông ngay cả biếm trích đến Ninh Hạ làm tuần án biên sự cũng không thoát được thảm hoạ chiến tranh này, bị giết chết trong loạn quân.

Một hồi phản loạn phát động quá đột nhiên, Khánh Dương rất nhanh rơi vào trong tay tướng lãnh phản quân bọn Chu Ngang, kế tiếp Chu Ngang và Chu Trí Phiên hợp binh, cũng công chiếm Linh châu và Cố Nguyên, sau khi phản quân hợp binh tổng cộng có tám vạn, tám vạn người dưới sự dẫn dắt của Chu Trí Phiên và Chu Ngang càn quét ba biên Thiểm Cam Tuy, thả tù phạm, đốt cung phủ, cướp kho thóc, đoạt thuyền, các phiên vương hai nơi Cam Ninh rất hạnh phúc, đụng phải một vị tôn thất tôn thất hảo huynh trưởng như Chu Trí Phiên, phản quân giết vào vương phủ chư vương các nơi, chỉ giật tiền không cướp mạng, chư vương không dám phản kháng, tự giác mở kho cho phản quân vươn tay cướp đoạt, trình diễn điển phạm tốt "Anh cần em dâng".

Phản quân một đường công thành chiếm đất, đoạt lấy hơn mười vạn kim kế sung làm quân, đồng thời phân đất phong hầu, trấn giữ quan ải, truyền hịch văn liệt kê từng tội trạng của Lưu Cẩn, địa vị ngang như triều đình!

Quan Trung đại chấn!

Ngày thứ năm sau khi Phản quân khởi binh, một tướng lãnh hơi đặc thù tới nương tựa phản quân, tên của hắn là Cừu Việt, nguyên du kích tướng quân Đô Ti Ninh Hạ, Chu Trí Phiên mừng rỡ, phong Cừu Việt làm tiên phong của phản quân.

Trong Vô thanh vô tức, Tần Kham đã chôn một con cờ bên cạnh Chu Trí Phiên.

Chương 484: Bốn bề thọ địch (1)

Cam Túc Ninh Hạ cách kinh sư cả ngàn dặm, lúc Chu Trí Phiên dẫn phản quân ở tây bắc trắng trợn công thành chiếm đất, tin tức không ngờ vẫn chưa truyền tới kinh sư.

Động tác của Chu Trí Phiên quá nhanh, tuy rằng vị Vương gia này khi an tĩnh thì giống như thằng điên, rảnh dái ngồi trong vương phủ tính tính toán toán, không ngờ bị hắn tính tới bản thân mình là thiên mệnh sở quy, nhưng vị Vương gia này khi động thì lại không nhìn ra bộ dạng từ bỏ trị liệu.

Binh quý thần tốc, cho dù Chu Trí Phiên không hiểu binh pháp, Tôn Cảnh Văn, Chu Ngang, Cừu Việt dưới trướng hắn thì lại rất minh bạch.

Tây bắc khói lửa khắp nơi, trong vòng mấy ngày phản quân phá liền bốn thành Cố Nguyên, Bình Lương, Phương Tường, Tây An.

Chữ "Phá thành " này đại khí khôi hoành, trên thực tế cái gọi là "Phá", cơ bản chẳng khác gì đồ thành, cái bị phá bất kể là kho quan thương hay là bách tính nhà giàu, cơ bản là bị cướp sạch sẽ, thậm chí chó gà không tha, sau khi bốn thành bị phá thì chỉ thấy khắp nơi lửa lớn ngút trời, tiếng kêu khóc thê lương vang khắp nơi, nhân gian như thành địa ngục, quân sĩ ngang nhiên giết người cướp của, không hề cố kỵ quân pháp quân kỷ, Chu Trí Phiên không phải không biết cách làm này là sẽ gây họa, nhưng hiện giờ tướng sĩ phản quân vừa thu về dưới trướng vẫn chưa quy tâm, sự nghiệp hắn gây dựng vừa mới bắt đầu, nếu dùng quân pháp nghiêm minh ước thúc những tướng sĩ phản quân vô pháp vô thiên này, chỉ sợ phản quân vất vả lắm mới tụ lại được sẽ bỏ hắn mà đi.

Muốn sáng lập nghiệp lớn bất thế, nhất định phải dựa vào những tướng sĩ này, muốn dựa vào những tướng sĩ này thì nhất định phải hy sinh bách tính của bốn thành.

Chu Trí Phiên không tính là kiêu hùng, nhưng hắn hắn có một trái

tim còn lạnh hơn cả kiêu hùng.

Kinh sư vẫn bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh chỉ là tương đối.

Tin tức tạo phản Chu Trí Phiên chưa truyền tới kinh sư, đề tài của kinh sư gần đây tất cả đều là về Tần Kham.

Chu Hậu Chiếu không thể không hạ chỉ cho Đông Tây nhị hán tra rõ án cả nhà Hoa Sưởng bị giết.

Án này là diễn sinh từ tệ án thi cử năm Hoằng Trị thứ mười ba, hiện giờ lời đồn ngút trời, Tần Kham đành phải tạm thời dừng phúc thẩm tệ án khoa khảo, hai vụ án này là có quan hệ nhân quả, chỉ cần giải được một án thì cái kia tất nhiên không cần nói cũng tự rõ.

Sau triều hội lần trước, sau khi Chu Hậu Chiếu thô bạo cự tuyệt Lễ bộ cấp sự trung Trịnh Đích về việc tạm ngừng chức vị Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ của Tần Kham, triều đường lại im lặng mấy ngày, các vây cánh của Lưu Cẩn cũng thấy rõ tình thế, bọn họ biết nếu chỉ là hiềm nghi thì bệ hạ tuyệt đối sẽ không làm gì Tần Kham cả, không chỉ như vậy, bệ hạ ngược lại sẽ dốc hết toàn lực che chở cho Tần Kham.

Không có bằng chứng, địa vị của Tần Kham không thể dao động mảy may.

Thế là các vây cánh lại ngủ đông, cùng lúc đó, Tây Hán tỏa ra khắp nơi, toàn lực điều tra án bị giết Hoa Sưởng bị giết.

Cẩm Y vệ và Đông Hán cũng không nhàn rỗi, Đốc công Đông Hán Đới Nghĩa hiểu rất rõ, hiện giờ hắn và Tần Kham đã bị cột lên cùng một con thuyền, nếu Tần Kham bị Lưu Cẩn lật đổ, kẻ xui xẻo tiếp theo tuyệt đối sẽ là hắn, Đới Nghĩa đồng thời còn kiêm ti lễ giám tùy đường thái giám, hắn biết Lưu Cẩn hận hắn tới mức nào, Tần Kham mà ngã, Đới Nghĩa tuyệt đối sẽ có kết cục chết không toàn thây.

Cẩm Y vệ và Đông Hán giục ngựa rời kinh nam hạ, lão thủ giỏi đạo lùng bắt hình sát trong Hán Vệ toàn bộ được Tần Kham và Đới Nghĩa phái ra, cái bọn họ nhằm vào cũng là án cả nhà cả nhà bị

giết, đồng thời cũng không quên bái phỏng gia phó thân thuộc của quan chủ khảo năm đó là Trình Mẫn Chính.

Tốc độ lùng bắt án diệt môn Hoa Sưởng của Tây Hán rất nhanh, cũng không biết là có phải đã sớm chuẩn bị tốt chứng cớ hay không, sau mấy ngày, một tin tức kinh thiên lại truyền ra.

Tây Hán đã tìm được chứng cớ trọng yếu trong án cả nhà Hoa Sưởng bị giết.

Lời đồn đang ồn ào huyên náo cả Kinh sư lại có đề tài mới, lời đồn nói Tần Kham vì tiền đồ của hảo hữu, phái cao thủ của Cẩm Y vệ trảm sát hơn hai mươi người nhà Hoa Sưởng, người duy nhất nắm giữ chứng cớ tệ án khoa khảo năm đó, đêm đó Hoa gia thây phơi khắp nơi, máu chảy thành sông, cao thủ của Cẩm Y vệ tới đi như gió, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, nhưng mà vẫn có vạn trung hữu thất (trong cả vạn cái thì kiểu gì cũng có sơ xuất).

Lúc cả nhà bị đồ sát, một gia phó của Hoa gia trời sinh cơ linh, khi chuyện xảy ra thì trốn trong một cái giếng cũ, mới tránh được một kiếp này, lúc ấy hắn ở trong giếng bịt kín miệng, tai nghe những tiếng hét thảm liên tiếp vang lên của chủ tớ trên dưới Hoa gia, nhưng lại nghe được một câu mấu chốt là "Hầu gia còn đang ở kinh sư chờ tin tức ", cho tới lúc cao thủ Cẩm Y vệ tìm kiếm trước sau mấy lượt, sau khi phát hiện Hoa gia không còn người sống, những cao thủ này rút đi rất nhanh, vị gia phó của Hoa gia này mới từ trong giếng chui ra, rời quê trốn thật xa để tránh họa, khi Tây Hán tra bắt án này bỏ rất nhiều công phu mới tìm được vị gia phó này từ một nơi nông thôn hẻo lánh về kinh sư.

Lời đồn nói rất có bài có bản, cả án tử kéo tơ bóc kén, giống như là tận mắt thấy, hơn nữa từ đầu tới cuối rất kín kẽ, không có bất kỳ sơ hở gì, ngay cả cái người được gọi là "Gia phó của Hoa phủ" cũng được các phiên tử Tây Hán an trí trong Linh Tể cung, các phiên tử ba tầng trong ba tầng ngoài bảo hộ cẩn thận vị nhân chứng trọng yếu này.

Kinh sư lại bị Lưu Cẩn nhấc lên sóng gió, sóng gió lần này lớn hơn trước nhiều.

Tần Kham ở trong nhà sau khi biết được tin tức này cũng không

khỏi đột nhiên biến sắc, đây là lần đầu lần đầu kiến thức được thủ đoạn của Lưu Cẩn.

Một khi muốn đánh nhau sinh tử, thì ra sát chiêu của Lưu Cẩn không ngờ cũng sắc bén như vậy.

Ngay cả Tần Kham cũng cảm thấy tình cảnh của mình càng lúc càng không ổn.

Lần này Lưu Cẩn không cần phải đợi lời đồn lên men nữa, binh quý thần tốc, diệt trừ đối thủ cũng phải thần tốc.

Buổi chiều sau hôm Lời đồn truyền khắp kinh sư, giám sát ngự sử của sáu khoa mười ba đạo tụ tập gần nửa, mọi người đồng loạt quỳ gối ngoài cửa cung Thừa Thiên, rất lâu không chịu dậy, quỳ xin đương kim hoàng đế mở triều hội, cầu bệ hạ bãi miễn chức Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ của Tần Kham, cũng xin tước Sơn Âm Hầu, bắt vào hình bộ vấn tội.

Lần này, Lưu Cẩn có chứng cớ, cho dù là chứng cớ giả, nhưng ở trong mắt người không rõ chân tướng thì nó chính là chứng cớ.

Có chứng cớ rồi, án Tần Kham diệt cả nhà Hoa Sưởng đã thành sự thực.

Vây cánh của Lưu Cẩn lại kích động vài câu, các triều thần cuối cùng cũng phẫn nộ. Đường đường là quốc hầu không ngờ làm ra chuyện khiến người ta giận sôi như vậy, các đại thần thường dùng chính nghĩa để tự xưng là sao có thể bỏ qua cơ hội để nêu chiêu bài tru trừ gian nịnh.

Trong mấy ngày, Tần Hầu gia lâm vào cảnh bốn bề thọ địch.

Ngay cả bản thân Tần Kham cũng cảm thấy nguy cấp, minh hữu của minh hữu tất nhiên cũng cảm giác được.

Khi lời đồn nổi lên bốn phía, Trương Vĩnh và Đới Nghĩa cơ hồ thị hầu tất cả thời gian vào thị hầu bên cạnh Chu Hậu Chiếu.

Tình huống Lần này cũng giống như nội ngoại đình liên thủ tru bát hổ lần trước, Trương Vĩnh và Đới Nghĩa không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, đành phải bầu bạn bên cạnh Chu Hậu Chiếu, để ngay lập

tức nắm được tin tức mới nhất.

Chương 484: Bốn bề thọ địch (2)

Về phía ngoại đình, Hữu Đô ngự sử Đỗ Hoành cuối cùng cũng ngồi không yên, hắn gửi tấu chương vào nội các, ngoài sáng thì là những lời nói nhất phái nghĩa chính, rất có thế quân pháp bất vị thân, song ẩn ý bên trong thì vẫn là để lộ ý tứ khác, án này tình tiết quá phức tạp, vòng này nối vòng kia, định tội qua loa thì không ổn, trừ phi có thể lấy ra bằng chứng như núi, nếu không thì không nên tùy tiện bãi quan lột tước.

Dẫu sao cũng là con rể của mình, bình thường nhìn không vừa mắt cũng chẳng sao, nhưng mà trong lúc sinh tử nguy cấp, Đỗ Hoành chung quy vẫn lựa chọn đứng về phía con rể.

Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung cũng gửi liền mấy tấu chương biện giải cho Tần Kham, ngay cả bản thân Tần Kham không ngờ, lúc trước lúc trước thanh danh hiển hách của Nghiêm Tung ở hậu mà thu hắn về dưới trướng, Nghiêm Tung lại ở trong thời khắc hiểm nghèo thế này mà không vứt bỏ hắn, trên người vị tiến sĩ bước vào quan trường không tới hai năm này vẫn còn sự nhiệt huyết của người trẻ tuổi, lúc này nơi này, chỉ một câu "sĩ vì tri kỷ mà chết" là đủ.

Tấu chương Đỗ Hoành và Nghiêm Tung trình lên tất nhiên không có kết quả gì, hiện giờ Tần Kham tựa hồ đã thành công địch của cả triều, ai cũng muốn đánh, tấu chương hai người rất nhanh bị vùi đi trong những tiếng đánh giết.

Chu Hậu Chiếu đóng chặt cửa cung, ngay cả triều hội cũng ngừng ba ngày, đối với bên ngoài vẫn là cái cớ cũ rách - đầu rồng đau lắm.

Lần này Chu Hậu Chiếu không nói dối, hắn quả thật rất đau đầu, hắn đang đau đầu nghĩ xong nên cởi bỏ tử cục này như thế nào. Trong lòng lờ mờ hoài nghi việc này là Lưu Cẩn ở phía sau giật dây, dù sao chuyện hai người không hợp cả thiên hạ đều biết, ngoài miệng thì không nói gì, nhưng một khe hở trong lòng Chu

Hậu Chiếu đối với Lưu Cẩn càng lúc càng lớn.

Sau việc này, nên thích hợp làm suy yếu quyền lực của quyền lực một chút, trước tiên cứ giao Tây Hán cho Cốc Đại Dụng đi.

Chu Hậu Chiếu thầm đưa ra quyết định.

Khi Kinh sư đang sôi sục, Lý Đông Dương lại tới cửa nhà Tần Hầu gia.

Tần Kham cũng không tránh né, ôm nữ nhi Tần Nhạc đi thong thả ra tiền đường, rồi mới lộ một nụ cười có lỗi với Lý Đông Dương, ý bảo tay mình đang bế con nên không thể hành lễ.

Lý Đông Dương nhìn thấy Tần Nhạc cũng cao hứng vô cùng, cẩn thận bế lấy chơi một lúc, lại từ trong ngực lấy ra một một cái xích bạc nặng tầm hai lạng đeo lên cái cổ trắng nọn của Tần Nhạc.

Hành động này dẫn tới sự khinh bỉ của Tần Hầu gia.

Xuất thân của Lão gia hỏa này Tần Kham biết rất rõ ràng, tuy nói thường ngày cũng không tham ô, nhưng tốt xấu gì cũng làm Đại học sĩ nội các nhiều năm, băng lửa lưỡng kình của kinh quan và ngoại quan hàng năm hắn tước giờ không hề cự tuyệt, huống chi nữ nhi của hắn gả cho hậu đại đích hệ của Khổng Tử là Thánh Diễn Công, Thánh Diễn Công chính là đại địa chủ số một số hai của Đại Minh.

Của cải dày như vậy, không ngờ chỉ tặng có cái xích bạc hai lạng.

Tần Kham rất muốn ở ngay trước mặt Lý Đông Dương cầm cái xích bạc ướm thử trong tay, rồi một hơi thổi cho nó bay theo gió, làm nhục Lý Đại học sĩ một phen, song lại nghĩ tới tình cảnh bốn bề thọ địch của mình hiện giờ, thật sự không nên đắc tội với Lý Đông Dương.

Phân phó nha hoàn bế nữ nhi vào nội viện, trong tiền đường chỉ còn lại có Tần Kham và Lý Đông Dương cùng với hai nha hoàn thị hầu.

Thấy Tần Kham khểnh chân nhàn nhã nhấm trà, Lý Đông Dương cũng ngồi xuống cầm chén trà lên uống một ngụm, ngụm đầu tiên

vừa vào miệng, Lý Đông Dương bỗng nhiên "phù" một cái phun ra, tiếp theo cười ha ha, vừa cười vừa dùng ngón tay run rẩy chỉ vào Tần Kham.

Tần Kham bị phản ứng của Lý Đông Dương làm cho sợ ngây người, ngây ra một lúc rồi cười khổ nói: "Phản ứng của Lý lão đại nhân.... Chẳng lẽ trúng phải Hàm tiếu bán bộ điên? Không giấu gì ngài, hung phạm Đường Dần ở ngay trong phủ ta."

Lý Đông Dương cười tới không thở nổi, chỉ vào Tần Kham nói: "Lão phu là cười cái tính thế lợi của ngươi, khi lão phu đăng môn ngươi vẻ mặt vui mừng, cho tới khi lão phu lấy ra cái xích hai lạng thì sắc mặt của ngươi so với đá nhà xí còn thối hơn, Tần Kham à Tần Kham, triều thần ai cũng nói ngươi là ngụy quân tử, lão phu thì thấy, ngươi chính là chân tiểu nhân."

Ngụy quân tử và chân tiểu nhân tất nhiên đều không phải là lời hay ý đẹp gì, Tần Kham đỏ mặt, xoa xoa mặt rồi lẩm bẩm nói: "ta thực sự biểu hiệnrõ như vậy sao?"

Lý Đông Dương càng cười to hơn: "Nếu không phải lão phu là Đại học sĩ đương triều, chỉ sợ ngươi sớm đã bưng trà tiễn khách rồi?"

Tần Kham lườm hắn một cái, phát hiện với Lý Đông Dương càng lúc càng thân quen, lão đầu nhi này xem ra càng không giống người tốt.

Tần Kham thở dài, nói: "Nghe nói thời Đường triều có điển cố rất nổi danh, có vị sứ tiết Vân Nam phụng lệnh của quốc vương địa phương dâng một con thiên nga vào Trường An cho Đường hoàng, nửa đường thiên nga bay mất, sứ tiết vừa tức lại vừa sợ, cuối cùng chẳng biết làm sao, đành chỉ tặng mấy cái lông ngỗng cho Đường hoàng, ngoài ra còn đề một bài thơ thối hoắm, câu cuối cùng của bài thơ là 'lễ nhẹ nhưng tình ý nặng, ngàn dặm tặng lông ngỗng'"

Lý Đông Dương cười nói: "Ồ? ? Ý của ngươi là, xích bạc mà lão phu tặng giống như là lễ nhẹ mà tình ý nặng?"

Tần Kham thở dài: "Lão đại nhân hiểu lầm rồi, ý tứ của ta là, người tặng lễ thực sự không biết xấu hổ..."

Lý Đông Dương lại cười ha ha, thuận tay từ trong ngực lấy ra một cái xích vàng phân lượng không nhẹ đưa cho Tần Kham: "Cầm đi, cho đứa bé đeo, lão phu nếu không lấy ra, không biết sẽ bị ngươi tổn hại tới mức nào."

Tần Kham rất nhanh nhận lấy xích vàng, đặt lên lòng bàn tay áng chừng, lập tức mặt mày hớn hở, hô to ra ngoài: "Người đâu, đổi trà cho lão đại nhân, mang trà cống Long Tĩnh tới đây."

Đãi ngộ đề cao, ngay cả trà cũng thơm hơn nhiều.

Lý Đông Dương chậm rãi uống trà, nhìn Tần Kham nói: "Lời đồn Bên ngoài càng lúc càng sôi sục, ngươi hình như lại không lo chút nào?"

Tần Kham thở dài: "Lo thì được gì? Hiện giờ tình thế kinh sư ta đã không thể nắm trong tay nữa rồi."

Đôi mắt cơ trí của Lý Đông Dương giống như nhìn thấu sương mù: "Phía sau vụ án này là tranh đấu giữa ngươi và Lưu Cẩn?"

"Đúng."

Lý Đông Dương có chút kích động: "Đấu tới nghiêm trọng như vậy, đã tới lúc không chết không thôi rồi sao?"

Tần Kham cười mà không đáp, hỏi ngược lại: "Lão đại nhân từ đầu tới cuối đều không hỏi cả nhà Hoa Sưởng bị giết có phải ta làm hay không, lão đại nhân có lòng tin đối với ta như vậy à?"

Lý Đông Dương cười nói: "Ngươi là hạng người tâm ngoan thủ lạt, điểm này lão phu biết lâu rồi, nhưng nếu nói ngươi vô duyên vô cớ đi diệt sát cả nhà người ta, lão phu tin ngươi không làm việc này."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Hoa Sưởng là nhân chứng trọng yếu của tệ án khoa khảo năm xưa, ta nếu muốn lật lại bản án cho Đường Dần, giết cả nhà Hoa Sưởng cũng là trong tình lý, lão đại nhân vì sao lại có lòng tin Đối với ta như vậy?"

Lý Đông Dương cười lạnh nói: "Ngươi cũng đừng quên, tệ án khoa khảo năm Hoằng Trị thứ mười ba là lão phu tự mình chủ thẩm, Hộ bộ cấp sự trung Hoa Sưởng chỉ là một tiểu nhân muốn mua danh

bán thẳng, cái hắn nghe chính là gió, bất chấp tất cả mà tấu chương hạch tội, lúc ấy Trình Mẫn Chính tranh luận kịch liệt với hắn trên điện, Hoa Sưởng thường bị hỏi cho á khẩu không trả lời được, về sau tiên đế giận dữ, bãi chức của Hoa Sưởng, nếu trong tay hắn có chứng cớ, tám năm trước đã lấy ra rồi, việc gì phải giấu tới tận ngày hôm nay để các ngươi tới cửa giết hắn?"

Chương 485: Nội tình năm xưa

"Nếu ngôn quan thượng sớ hạch tội bị bãi quan, chứng tỏ lúc ấy tiên đế đã biết án này là án oan, vì sao còn bắt Trình Mẫn Chính trí sĩ, lại lệnh cho triều đình trọn đời không được thu dụng Đường Dần và Từ Kinh?"

Lý Đông Dương thở dài: "Tệ án khoa khảo Năm đó quá xôn xao, đều biết đều biết, các sĩ tử không rõ chân tướng, giận dữ không ngừng tụ hội biện hộ, sĩ tử thiên hạ và triều đình dần thành thế cách đức ly tâm, cho dù biết Đường Dần và Từ Kinh bị oan, nhưng những sĩ tử này chịu nghe sao? Tiên đế trị quốc không thể không dựa vào văn nhân sĩ tử, không thể bởi vì tiền đồ của hai người mà làm xã tắc Đại Minh dao động."

Tần Kham cười lạnh nói: "Cho nên, lão đại nhân sau khi nghiền ngẫmra thượng ý thì để bình ổn sự tức giận của nhiều người, thế là quyết đoán hủy đi tiền đồ của Đường Dần và Từ Kinh, vứt tốt giữ soái, rất cao minh."

Lý Đông Dương nhìn xoáy vào hắn, nghiêm trang nói: "Tần Kham, tình huống lúc đó, nếu ngươi là lão phu, nên xử trí như thế nào?"

Tần Kham khựng lại, không nói được gì.

Thiên hạ không có chuyện vẹn toàn đôi bên, rất nhiều chuyện dù nắm trong tay cũng phải quyết định từ bỏ, tệ án khảo khảo năm đó, nếu đổi là Tần Kham tới xử trí, chắc nói vậy lựa chọn như vậy.

Đứng trên độ cao xã tắc mà nhìn, thị phi trắng đen không còn là quan trọng, giữ hay bỏ, chỉ xem bên nào nặng bên nào nhẹ mà thôi. Đường Dần và Từ Kinh đã chú định trở thành vật hi sinh của án này.

Lý Đông Dương thấy Tần Kham không nói gì, hắn thở dài, trên mặt lại lộ ra mấy phần xấu hổ.

Lý Đông Dương đời này chưa từng hại người, làm người cũng tốt mà làm quan cũng tốt, đều đường đường chính chính, chỉ độc có

đối với Đường Dần và Từ Kinh là hắn áy áy trong lòng, áy náy thì áy náy, nhưng mà nếu quay lại tám năm tước rồi bắt hắn lựa chọn lại, Đường Dần và Từ Kinh vẫn phải gánh kết cục đồng dạng.

Thở dài, Lý Đông Dương cười nói: "Không ngờ qua tám năm, ngươi lại lôi cố sự này ra, phúc thẩm cũng được, tám năm qua rồi, cũng nên trả lại cho Đường Dần và Từ Kinh một cái công đạo."

Tần Kham hừ một tiếng nói: "Triều đình nợ Đường Dần, ta giúp hắn đòi lại."

Lý Đông Dương thở dài: "Đòi lại không dễ đâu, vì án này, hiện giờ ngay cả bản thân ngươi cũng bị hãm hại, ngươi có biết lời đồn bên ngoài đã thành thế nào rồi không? Án Hoa Sưởng diệt môn vẫn chưa đủ để triều đường kinh sư chuyện bé xé ra to, hơn phân nửa là Lưu Cẩn ở phía sau xúi giục, hảo thủ đoạn của Lưu Cẩn khá lắm, quả thực là bộ bộ sát cơ."

Xoay chuyển ánh mắt, Lý Đông Dương nhìn Tần Kham với vẻ chờ mong: "Ngươi sẽ ứng đối như thế nào?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Tru trừ Lưu Cẩn, tình thế nguy hiểm tự giải thôi."

Hai mắt Lý Đông Dương sáng ngời, vẻ mặt trở nên kích động: "Hảo tiểu tử, ngươi quả nhiên muốn trừ Lưu Cẩn."

Nói xong Lý Đông Dương đứng lên, ở tiền đường chắp tay sau lưng hưng phấn đi qua đi lại, lập tức người khựng lại, hạ thấp giọng nói: "Chuyệ liên quan tới tính mạng của rất nhiều người, ngươi có nắm chắc không?"

"Không nắm chắc."

"Kế hoạch của ngươi thế nào? Nói ra để lão phu tham tường cho ngươi."

"Tìm cao thủ một đao đâu chết Lưu Cẩn, sau đó chạy trốn."

Lý Đông Dương: "....."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Có phải có chút cẩu thả hay không?"

"Quá cẩu thả..." Lý Đông Dương thở dài: "Có biện pháp tinh tế hơn chút không?"

"Trước tiên hạ độc rồi sau đó một đao đâm chết hắn?"

Lý Đông Dương chỉ vào Tần Kham, cả giận nói: "Lão phu có thể nghe được một câu nói thật ở chỗ ngươi hay không? Đối với lão phu mà ngươi còn đề phòng, quả nhiên là đồ hỗn trướng."

Tần Kham thở dài, không thể không nói thật: "Lão đại nhân có biết Cam Túc An Hóa vương muốn phản không?"

Lý Đông Dương kinh hãi, tuy rằng hắn là Đại học sĩ nội các, nhưng bình thường chỉ xử lý quốc sự chính vụ, tin tức An Hóa vương mưu nghịch còn chưa truyền tới kinh sư, mà người biết trước được tin tức An Hóa vương muốn phản trừ Chu Hậu Chiếu, Lưu Cẩn, Tần Kham ba người ra thì cũng chỉ có mấy võ quan Hán Vệ tiếp xúc với việc này biết, dù sao cũng là một đại sự chết người, trước khi chuyện chưa phát sinh, không ai dám nói lung tung cả.

"An Hóa vương muốn mưu nghịch?" Lý Đông Dương hít một hơi lạnh: "Đại sự Như vậy ngươi sao không báo trước cho nội các?"

"Bệ hạ đã biết rồi."

Lý Đông Dương cả giận nói: "Bệ hạ biết, Hán Vệ các ngươi cũng biết, chỉ độc có nội các và triều thần là chẳng hay biết gì, tên hỗn trướng Tần Kham ngươi rốt cuộc có chủ ý gì? Ồ, chẳng lẽ ngươi muốn dùng việc này làm cơ hội tru trừ Lưu Cẩn?"

"Lão đại nhân đúng là quá thông minh."

Lý Đông Dương bỗng nhiên bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn chăm chú Tần Kham, thật lâu sau, vuốt râu chậm rãi gật đầu: "Lão phu đã hiểu."

Tần Kham cười nói: "Khóa vàng của Lão đại nhân hôm nay không phải là tặng phí chứ?"

"Không phí."

Nụ cười của Tần Kham dần dần mang theo mấy phần tà vị: "Lão

đại nhân nếu cho thêm mấy cái xích vàng nữa, chỗ văn bối còn có tin tức hot hơn, vui vẻ hơn để bẩm báo."

Lý Đông Dương lại mất bình tĩnh rồi, vội vàng nói: "Tiểu tử ngươi ít nhiều gì cũng đường đường là quốc hầu, tại sao lại cứ thích vật vàng bạc như vậy, còn tin tức gì thì mau mau nói ra đi."

" Theo mật thám Cẩm Y vệ tiềm phục ở nhà ngài bẩm báo, nhị công tử Lý Triệu nhà ngài tết Nguyên Tiêu năm ngoái buổi tối đi dạo ngắm đèn, quen được tiểu tôn nữ mà Bảo Quốc công Chu lão công gia thương yêu nhất, hai người nhất kiến chung tình, thầm ước hẹn cả đời, hiện giờ tiểu tôn nữ của quốc công gia đã mang thai hai tháng, hai người trẻ tuổi lại không dám nói với trưởng bối hai bên, mỗi ngày dùng nước mắt rửa mặt, ngay cả mật thám Cẩm Y vệ theo dõi cũng không nhịn được mà rơi nước mắt vì đôi uyên ương si tình số khổ này... Tin tức này có tính là hot không? Có vui không? Nói tới đây, văn bối phải chúc mừng lão đại nhân, chúc mừng lão đại nhân sắp có cháu.... Tiểu cô nương Mười lăm tuổi mà lệnh công tử cũng nhẫn tâm xuống tay, cầm thú, tài cao gan cũng lớn."

Lý Đông Dương như bị sét đánh, ngơ ngẩn ngồi trên ghế một lúc vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Lý Đông Dương rời khỏi hầu phủ, trước khi đi hổn hển thuận tay nhặt một cây gậy gỗ to bằng cổ tay ở tiền viện Tần phủ, đằng đằng sát khí lao về nhà.

Xét thấy vừa rồi Tây Nhai tiên sinh tặng một danh tác xích bạc xích vàng, Tần Kham quyết định cho không Lý Đông Dương cây gậy gỗ này.

Về phần nhị công tử Lý gia hôm nay sẽ gặp kiếp nạn thế nào, cái này không nằm trong phạm vi lo lắng của Hầu gia, kiều thể của la lị nhẹ nhàng dễ đẩy xuống giường, nhưng chịch xong thì vẫn phải trả giá đắt.

Lý Đông Dương chân trước vừa mới đi, Đinh Thuận đã từ hành lang phía trước lách vào, lén lút giơ ngón tay cái về phía Tần Kham.

"Hầu gia cao minh, ngài vô duyên vô cớ đâm chuyện của nhị công tử Lý gia ra, chắc là có thâm ý sâu sắc?"

Tần Kham nhướn mày: "Có việc thì nói đi, đừng lắm lời."

"Vâng, Hầu gia, buổi chiều lại có hơn hai mươi đại thần quỳ trước cửa Thừa Thiên không đứng dậy, thỉnh cầu bệ hạ bỏ tước vị của Hầu gia, bệ hạ đóng chặt cửa cung, hữu phó Đô Ngự Sử của Đô Sát viện là Trương Càn tức giận đến nỗi dùng đầu đập cửa, máu chảy như suối ngất tại chỗ, hành động này làm các triều thần càng phẫn nộ hơn..."

Tần Kham trong lòng trầm xuống: "Lưu Cẩn đây là từng bước bức bệ hạ vấn tội ta, bệ hạ không chống đỡ được bao lâu nữa rồi."

Đinh Thuận thở dài: "Bệ hạ đầu tiên là dừng lên triều ba ngày, lại đóng chặt cửa cung không gặp ngoại thần, hắn đối với Hầu gia có thể nói là thành tâm thành ý, nhưng tử cục này nếu không giải, bệ hạ cứ làm như vẫy cũng không phải là biện pháp, Hầu gia, mau nghĩ biện pháp đi."

Tần Kham biết Chu Hậu Chiếu là đang chống đỡ giúp hắn, Chu Hậu Chiếu cho dù đơn thuần tới mấy cũng biết chuyện lần này không tầm thường, đây là có người muốn mạng của Tần Kham, nhưng mà điều duy nhất Chu Hậu Chiếu có thể làm cũng chỉ có thể là tránh né và kéo dài, đây là một thời đại thần quyền lớn hơn quân quyền, hoàng đế không thể muốn làm gì thì làm, Chu Hậu Chiếu chỉ có thể tận sức tránh né, kéo dài vì Tần Kham.

"Phá cục chung quy vẫn phải dựa vào chính mình thôi." Tần Kham thì thầm, cảm động vì Chu Hậu Chiếu lặng lẽ gánh vác cho hắn, nhưng cũng minh bạch Chu Hậu Chiếu không chống đỡ được bao lâu nữa, hôm nay hữu phó Đô Ngự Sử dùng đầu đập cửa cung, chắc là tình cảm quần chúng càng phẫn nộ, mà Chu Hậu Chiếu thì lại không nhẫn tâm trảm sát lập uy, chuyện chắc chắn sẽ càng lúc càng nghiêm trọng.

Từ lúc Chính Đức đăng cơ tới nay, đại thần quả thật đã chết không ít, nhưng rất ít có đại thần bị Chu Hậu Chiếu tự mình hạ chỉ xử tử, đời sau có rất nhiều lời bình về Chu Hậu Chiếu, nào là Ngu ngốc, hoang đường phản nghịch, dâm loạn, nhưng không ai gắn cho hắn

cái mác Bạo quân, chỉ vì Chu Hậu Chiếu quả thật không phải bạo quân, hắn nhiều nhất chỉ là một thiếu niên có những ý tưởng bất đồng với đại đa số người mà thôi, thích những thứ mới mẻ, nhưng hắn không phải đồ tể, đại thần thời Chính Đức bị Chu Hậu Chiếu tự mình hạ chỉ xử tử chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, tuyệt đại bộ phân đại thần đều là Lưu Cẩn giết, cũng có trong triều tranh bị đối thủ tìm cớ lật đổ.

Đinh Thuận cung kính nói: "Hầu gia cho gì phân phó? Thuộc hạ nguyện vượt lửa quá sông vì Hầu gia."

Chương 486: Ai tính kế nấy

Tần Kham suy nghĩ hồi lâu, thở dài: "Cái ta hiện tại thiếu nhất là thời gian, tính ngày thì An Hóa vương cũng nên phát động rồi, tiếc là Cam Túc cách kinh sư quá xa, tin tức nhất thời không đến được kinh sư mà đao của Lưu Cẩn thì đã treo trên đầu ta, ta nếu bị lột tước, Lưu Cẩn tất nhiên sẽ không để cho ta sống sót..."

"Nếu xin bệ hạ kéo dài thêm mấy ngày..."

Tần Kham thở dài: "Kéo dài không được nữa đâu, bệ hạ đã giúp ta chống đỡ vất vả lắm rồi."

Đinh Thuận có chút đăm chiêu nghĩ: "Hầu gia, ngài nói xem bệ hạ liệu có biết tất cả những việc này đều là Lưu Cẩn ở sau lưng giở trò quỷ không?"

Tần Kham cười khổ: "Có lẽ biết, cũng có lẽ không biết, cho dù bệ hạ trực diện quát hỏi Lưu Cẩn thì chỉ sợ Lưu Cẩn cũng sẽ không thừa nhận, ở ngoài mặt, hiện giờ hăng nhất là lquan văn, không hề có liên quan gì với Lưu Cẩn."

"Hầu gia, không bằng tìm cớ tạm thời rời kinh tránh họa đi, qua vài ngày, đợi quân báo bên Cam Túc đưa đến kinh sư, thế công thủ của Hầu gia và Lưu Cẩn đổi cho nhau, khi đó Hầu gia lại hồi kinh thu thập tên chó thiến này."

Tần Kham lắc đầu: "Vẫn không ổn, rời kinh cũng có nghĩa là không thể nắm trong tay tình thế kinh sư, không thể ứng đối các loại biến hóa kịp thời, chung quy vẫn hại nhiều hơn lợi."

Đinh Thuận càng lo lắng, giết người phóng hỏa hắn làm được, nhưng nghĩ kế thì hắn không phải là tài năng.

Tần Kham cầm chén trà lên uống một ngụm, nói: "Cái chúng ta hiện tại cần nhất là thời gian, cho nên phải nghĩ biện pháp để Lưu Cẩn và các đại thần tạm thời yên tĩnh một đoạn thời gian, đợi cho quân báo của Cam Túc nhập kinh, khi đó ta sẽ có thể hóa bị động thành chủ động."

"Hầu gia làm thế nào để Lưu Cẩn và các đại thần yên tĩnh lại?"

Tần Kham không đáp mà hỏi ngược lại: "Là đối thủ lâu năm mà ta vẫn chưa cẩn thận lưu ý về gia thế bối cảnh của Lưu Cẩn, Đinh Thuận, phương diện này ngươi đã điều tra chưa?"

"lão già thiến đó là tử địch của Hầu gia, thuộc hạ sao dám không điều tra."

"Nói đi."

"Vâng, Lưu Cẩn vốn họ Bàn, quê ở Hưng Bình Thiểm Tây, về sau được một thái giám tên là Lưu Thuận thu dưỡng, mới đổi thành họ Lưu, sau khi được vào cung thì lấy tên là Lưu Cẩn, người này giỏi vuốt mông ngựa, để lấy lòng thái giám cha nuôi của hắn, không chỉ đổi họ mình, ngay cả ca ca và cháu trai hắn cũng đổi thành họ Lưu, ca ca hắn tên là Lưu Cảnh Tường, cháu trai hắn tên là Lưu Nhị Hán, hiện tại Lưu Cảnh Tường ở kinh sư làm Cẩm Y vệ đề đốc hoành hành ngang ngược, Lưu Nhị Hán thì vào Quốc Tử Giám đọc sách, lão Lưu gia đây là muốn phát."

"Còn gì nữa?"

" Lưu Cẩn vuốt mông ngựa rất triệt để dứt khoát, lúc ấy hắn ở trong cung không quyền không thế, để nịnh bợ thái giám cha nuôi họ Lưu, đổi họ còn không tính, không ngờ mộ của cha mẹ thân sinh cũng dời về phủ Hà Gian, gia hương của lão thái giám, cũng không biết là cha mẹ hắn có tức giận đến đội nóc quan tài đứng dậy hay không?"

Tần Kham thờ ơ gật gật đầu, lập tức bỗng nhiên ngẩn người: "Chậm đã, mộ của cha mẹ Lưu Cẩn đã dời tới phủ Hà Gian?"

"Đúng, lão thái giám Lưu Thuận đó vốn là người phủ Hà Gian, sau khi bị bệnh thì được chôn ở nguyên quán, Lưu Cẩn lúc lão còn sống đã xu nịnh hứa nguyện, nói với lão rằng nhất định sẽ dời mộ cha mẹ ình về đó, tương lai lão thái giám trăm tuổi thì làm bạn với hắn, tận hết hiếu tâm."

Tần Kham lẩm bẩm nói: "Thế đạo này sao vậy, động chút là dời mộ cha mẹ mình, không sợ báo ứng à, Liêu Đông Lý Cảo như thế, Lưu

Cẩn cũng thế."

Đinh Thuận an ủi nói: "Phàm là người xấu đều sẽ dời mộ."

Ánh mắt Tần Kham nhìn hắn với vẻ bất thiện.

Đinh Thuận cả kinh, lập tức tự tát cho mình một phát. Hắn bỗng nhiên nhớ ra, mộ tổ nhà Tần Hầu gia cũng dời rồi, hơn nữa còn là tự Đinh Thuận hắn dời."

Hai người trầm mặc hồi lâu, mắt Tần Kham bỗng nhiên chớp chớp, rất nhanh khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy tà vị.

Mí mắt Đinh Thuận giật giật, mỗi lần nhìn thấy kiểu cười này của Hầu gia, liền có nghĩa là ý đồ xấu trong bụng Hầu gia đã xuất hiện.

"Hầu gia có chủ ý rồi à?"

Tần Kham chậm rãi nói: "Đinh Thuận, ngươi làm giúp ta một chuyện..."

Đinh Thuận lắp bắp nói: "Hầu gia... Ngài sẽ không lại muốn dời mộ nhà Lưu Cẩn chứ? Thuộc hạ cứ đào mộ mãi, rồi sẽ gặp báo ứng đó."

Tần Kham cả giận nói: "Nói bậy! Bản hầu sao lại làm ra loại chuyện thất đức này?"

Đinh Thuận: "..."

"Lần này không bảo ngươi đi đào mộ, ngược lại, ta muốn ngươi đi xây mộ."

Đinh Thuận càng ngạc nhiên hơn: "Xây mộ?"

"Đúng, xây mộ giúp Lưu công công, sinh ra nhi tử như vậy như vậy, cha mẹ Lưu công công dưới cửu tuyền nhất định là không thể an bình, ngươi đi giúp Lưu công công tận hiếu tâm, thuận tiện cũng tích âm đức cho mình, dù sao trước kia ngươi cũng từng đào mộ nhà Lý Cảo mà."

Đinh Thuận đầu đầy mờ mịt: "Hầu gia... Ngài hiện giờ đang lâm vào tình thế nguy hiểm, sao lại đột nhiên muốn đi xây mộ cho Lưu Cẩn?"

Khóe miệng Tần Kham cong lên, hạ thấp giọng nói: "Đi xây mộ cho Lưu Cẩn là có chú ý, nhất định phải xa hoa, phải khí phái, tốt nhất là xây thành quy mô lăng tẩm đế vương, sau đó chôn ít long bào, ngọc tỷ, kim đao gì gì đó, cuối cùng phái người khoái mã về kinh sư..."

Đinh Thuận phúc chí tâm linh, mừng rỡ tiếp lời: "... Rải lời đồn khắp thành! Nói Lưu Cẩn hắn muốn tạo phản, cha mẹ hắn đã được Lưu Cẩn lén tôn là thái thượng hoàng và hoàng thái hậu."

Tần Kham không vui nói: "Sao lại là lời đồn! Có chứng cứ xác thực cơ mà, vàng thật không sợ lửa, triều đình bất luận phái ai đi tra thì cũng đều có thể cũng có thể chứng cớ, tâm tư tạo phản của Lưu công công là khảo nghiệm đã qua chứng thực, việc này phải làm thật lớn, Lưu Cẩn cải chính tin nhảm, nội các gửi công văn hỏi quan phủ địa phương, một hồi qua lại ít nhất cũng phải năm sáu ngày, khi đó chắc quân báo Cam Túc cũng đến kinh sư rồi."

Đinh Thuận mừng rỡ: "Hầu gia cao minh! Lòi ra cái chuyện chết người này, Lưu Cẩn bận bác bỏ tin đồn, nội các bận hạ lệnh cho quan phủ địa phương điều tra, huống chi chuyện này đem so sánh thì còn nghiêm trọng hơn án cả nhà Hoa Sưởng bị giết, hỏa lực của các triều thần tất nhiên sẽ toàn bộ chuyển tới người Lưu Cẩn, chúng ta thì trốn ở bên cạnh Lưu Cẩn náo nhiệt, thuận tiện chờ quân báo Cam Túc."

Đinh Thuận nói xong bỗng nhiên do dự: "Nhưng Hầu gia, Lưu Cẩn nghe được lời đồn tất nhiên sẽ phái người tới phủ Hà Gian hủy diệt chứng cớ, khi đó cái gọi là quy mô đế vương toàn bộ bị dỡ rồi, long bào kim đao chôn xuống cũng bị bọn họ mang đi hết, nội các còn chứng cớ gì mà tra?"

"Vậy càng đơn giản, tìm ngôn quan tố, Lưu Cẩn cứ nói Lưu Cẩn dời mộ cha mẹ hắn, đây chính là đại bất hiếu, chẳng những phải bắt đi diễu phố, hơn nữa phải hỏi tội, bệ hạ là con người chí hiếu thành tâm thành ý, nếu nghe thấy việc này, đảm bảo sau này gặp Lưu Cẩn càng ghét. Bất kể Lưu Cẩn có thế thoát khỏi chuyện này

hay không cũng chẳng sao, quan trọng nhất là, chúng ta tranh thủ được thời gian."

Trán Đinh Thuận đã lã chã mồ hôi lạnh, Lưu công công lần này lại bị Hầu gia lừa chết rồi.

"Còn chuyện nữa."

"Hầu gia cứ phân phó."

"Phái Cẩm Y vệ chú ý kỹ Lưu Cảnh Tường, ca ca của Lưu Cẩn, cùng với hắn hắn Lưu Nhị Hán, thường ngày đừng động vào bọn họ, nhưng khi ta muốn dùng bọn họ thì ngươiphải tùy thời trói họ giải tới trước mặt ta."

"Vâng."

Ti lễ giám.

Đám vây cánh chủ yếu của Lưu Cẩn là Tiêu Phương, Lưu Vũ, Trương Thải, Trương Văn Miện tề tụ một chỗ.

Bố cục tới nước này, Lưu Cẩn cảm thấy mình gần như sắp thấy được bóng dáng của sự thành công rồi, chỉ còn thiếu một chút nữa mà thôi, cho nên lúc này càng không thể lơ là.

"Lưu công, bệ hạ vẫn tránh không gặp triều thần, chuyện này cứ giằng co thì mọi người đều không có lợi gì, chúng ta nghĩ biện pháp phá vỡ cục diện bế tắc đi." Chức quan của Trương Văn Miện thấp nhất, nhưng là kẻ thích nổi bật nhất, chuyện gì cũng thích lanh chanh nói trước.

Tiêu Phương, Lưu Vũ là lão bánh quẩy quan trường, vuốt râu nhắm hờ mắt không nói gì, giống như đang ngủ.

Trương Thải hiện giờ cũng đã lên làm Lại bộ thượng thư, đối với tên phụ tá Trương Văn Miện bên cạnh Lưu Cẩn này cũng không vừa mắt, ánh mắt khinh miệt liếc hắn một cái, không nói gì.

Lưu Cẩn cười nói: "Bệ hạ nhẫn nãi cũng mấy ngày rồi, nhưng chúng ta không chờ được ngày này, tính ngày thì An Hóa vương chỉ sợ đã cử binh, chắc quân báo đang trên đườngtới kinh sư, chờ

quân báo vào kinh sư rồi, sự chú ý của văn võ cả triều sẽ toàn bộ chuyển qua chuyện bình định phản loạn, khi đó bố cục Tạp gia vất vả lập ra để dồn Tần Kham vào chỗ chết e là sẽ thất bại, cho nên Tạp gia không thể chờ được! Nhất định phải kéo ngã Tần Kham trong vòng ba ngày."

"Bệ hạ cứ ém việc này xuống thì phải làm sao?"

Lưu Cẩn nghĩ nghĩ, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang: "Hiện giờ triều thần hạch tội Tần Kham găng nhất là ai?"

"Hữu phó Đô Ngự Sử Trương Càn, chiều này vì cầu cầu bệ hạ nghiêm trị Tần Kham, Trương Càn đập đầu vào cửa cung hôn mê."

"Rất tốt, đêm nay phái người lẻn vào phủ Trương Càn, sau đó.." Lưu Cẩn Lưu Cẩn động tác cứa cổ.

Mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn cười lạnh nói: "Khi Tần Kham bốn bề thọ địch, người cao giọng nhất yêu cầu nghiêm trị Tần Kham chết trong phủ, văn võ cả triều sẽ nghĩ thế nào? Khi đó bệ hạ còn ngồi yên được không?"

Chương 487: Phong ba hồng phấn (1)

Kinh sư gần đây rất náo nhiệt.

Náo nhiệt bắt đầu từ lời đồn Tần Kham diệt Hoa Sưởng, rồi sau đó hết việc này tới việc khác phát sinh, khiến các triều thần ứng phó không nổi.

Vây cánh của Lưu Cẩn cổ động một đám thanh không rõ chân tướng quỳ trước Thừa Thiên môn mà khóc lóc, cố gắng cầu Chu Hậu Chiếu nghiêm trị hung thủ giết người, Chu Hậu Chiếu thì đóng chặt cửa cung trốn không chịu ra, các đại thần không hề tức giận, hôm nay quỳ xong rồi ngày mai lại tới quỳ tiếp, ngày qua ngày, so với vào miếu Bồ Tát còn thành kính hơn.

Án Hoa Sưởng còn chưa có kết quả, kinh sư lại xảy ra một sự kiện, một sự kiện có liên quan tới phong lưu.

Chuyện không lớn, nhưng rất ầm ĩ, bởi vì chuyện phong lưu này có liên quan tới hai vị đại lão triều đường, một người là Lý Đông Dương, người kia là Bảo Quốc công Chu Huy.

Sự thật chứng minh Tần Kham không nói bậy, sau khi Lý Đông Dương nổi giận đùng đùng rời khỏi Tần phủ, về nhà lập tức lệnh cho gọi con thứ hai là Lý Triệu Tiên tới, đe dọa, giận giữ lại thêm một cái gậy gỗ tay như cổ tay, Lý Triệu Tiên sợ tới mức thất hồn lạc phách cuối cùng cũng nói ra sự thật.

Đúng như những gì Tần Kham nói, vào tết Nguyên Tiêu Lý Triệu Tiên và cháu gái của Bảo Quốc công Chu Huy ngắm đèn ở phố phường kinh sư, hai người gặp gỡ làm quen, Lý Triệu Tiên tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, diện mạo cũng tuấn lãng phong lưu, một đôi mắt như điện câu hồn đoạt phách, lên thanh lâu tuyệt đối có thực lực chơi gái không phải trả tiền, người phong lưu anh tuấn như vậy, lại cố ý dụ dỗ trêu đùa, một tiểu cô nương mười lăm tuổi sao có thể đỡ được?

Thế là hai người nhất kiến chung tình, hai ba tháng sau, dưới hoa ngôn xảo ngữ của Lý Triệu Tiên, cháu gái của Bảo Quốc công hồ đồ thân, ai ngờ thương pháp của Lý Triệu Tiên rất tốt, một phát là trúng, thế là chỉ một lần mà đã làm tiểu cô nương nhà người ta hoài thai.

Mang thai vốn là việc vui, Lý Đông Dương và Bảo Quốc công Chu Huy cũng môn đương hộ đối, chuyện tuy nói truyền ra thì làm hai nhà mất hết mặt mũi, nhưng dù sao cũng miễn cưỡng xem như là một mối lương duyên tốt đẹp, nhưng mà chuyện hỏng là hỏng ở chỗ, Lý Triệu Tiên không chỉ đã sớm thành thân, hơn nữa còn có trai có gái, đường đường là cháu gái của Bảo Quốc công, sao có thể gả cho Lý gia làm tiểu thiếp?

Lý Đông Dương từ trong miệng nhi tử biết được đoạn nghiệt duyên này thì tức giận đến râu trắng dựng ngược, gầm rút cầm gậy đuổi giết Lý Triệu Tiên trong vườn, lần này thì xuống tay thật sự, vợ già của Lý Đông Dương sợ quá ở bên cạnh gạt lệ năn nỉ, Lý Đông Dương lại không thèm để ý, đánh cho nhi tử hấp hối mới dừng tay.

Không thể trách Lý Đông Dương chuyện bé xé ra to, hắn là đại nho đương thời, lại là nội các Đại học sĩ, bất kể là ở sĩ lâm hay là giới học thuật đều có danh vọng cực cao, ngay cả hậu đại của Khổng lão phu tử cũng kết thân gia với hắn, ai ngờ nhi tử lại làm ra chuyện trăng hoa bại hoại như vậy, Lý Đông Dương thực sự muốn giết hắn.

Nhi tử cũng đánh rồi, giận cũng trút rồi, Lý Đông Dương trong phủ trong phủ nghĩ ngợi, bụng của cháu gái Bảo Quốc công to dần, chuyện không thể giấu được nữa, chuyện sai cũng làm rồi, chỉ có thể bỏ cái mặt già xuống tới phủ Quốc Công bồi tội Chu lão gia tử.

Túm Lý Triệu Tiên mặt mũi bầm dập mới vừa ra cửa, ai ngờ ngoài Lý phủ đã có một đội binh mã lặng lẽ bao vây, tập trung nhìn, chính là thị vệ của phủ Quốc Công, Bảo Quốc công Chu Huy rõ ràng đang đứng ngoài Lý phủ, đang định hạ lệnh cho thị vệ phá cửa.

Lý Đại học sĩ bị Bảo Quốc công vây chặt ngoài cửa, chuyện quá trùng hợp, trùng hợp tới mức khiến người ta không dám tưởng

tượng, vừa mới chuẩn bị tới cửa bồi tội, người ta đã đánh tới cửa nhà, xem ra tựa hồ cũng vừa biện cái chuyện khiến hai nhà xấu hổ này.

Chuyện này rất đáng để nghiền ngẫm, trên đời không có nhiều sự trùng hợp như vậy, trùng hợp quá quỷ dị chỉ có thể chứng tỏ phía sau có âm mưu, Bảo Quốc công sao lại biết cháu gái bị Lý Triệu Tiên đánh cho to bụng, lại vừa hay chặn cửa nhà Lý Đông Dương mà khởi binh vấn tội, nếu nói phía sau không có người giở trò thì ai mà tin được?

Lý Đông Dương là người cầm đầu đại học kiêm văn đàn đương triều, Chu Huy là huân quý Đại Minh truyền mấy đời, thường ngày hai người gặp mặt thì khách khách khí khí, huynh trưởng đến hiền đệ đi, không phải người một nhà mà là hơn hẳn người một nhà, song hôm nay thực sự thành người một nhà rồi thì sắc mặt của Chu Huy rất khó coi, Lý Đông Dương cười khổ chưa kịp chắp tay hành lễ thì Chu Huy chẳng nói chẳng rằng đấm một phát vào mặt Lý Đông Dương, gia phó hộ viện của Lý phủ thấy lão gia không ngờ bị người ta đánh, quát mắng cầm gậy gộc chạy đến, hỗn chiến với thị vệ của Chu Huy, trước cửa Lý phủ trong nhất thời cát bay đá chạy, trời đất mù mịt.

Trên đạo lý thì đứng không vững, luận võ lực thì còn xa mới bằng Chu lão gia tử thống lĩnh kinh sư mười hai đoàn doanh, Lý Đông Dương ăn quả đắng, mặt mũi bầm dập địa Chu Huy túm cổ áo, hầm hầm muốn lôi vào cung cáo ngự trạng, hai tốp nhân mã thì vừa đi vừa đánh, đánh tới tận cửa Thừa Thiên, một đám đại thần đang quỳ trước cửa Thừa Thiên thỉnh cầu tru sát Tần Kham, kết quả vừa thấy hai vị đại lão, các đại thần bất kể là đang vô cùng đau đớn hay là khóc chứa chan nhất thời đều hoàn toàn thất thần.

Cửa cung vốn đã bị Chu Hậu Chiếu hạ lệnh đóng chặt, không cho phép bất kỳ ai ra vào, nhưng thân phận của Chu Huy và Lý Đông Dương thì khác, lại nghe hoạn quan nội thị hai người hai người đánh nhau mà tới, tựa hồ không liên cantới án diệt môn của Hoa Sưởng, Chu Hậu Chiếu trời sinh thích náo nhiệt không nhịn được, Quốc Công gia đương triều đánh Đại học sĩ đương triều, cảnh tượng hiếm lạ cỡ nào, nếu không kiến thức một phen thì chẳng phải là hối hận cả đời à? Lập tức Chu Hậu Chiếu hạ chỉ mở cửa cung, chỉ cho hai người vào cung, người bên ngoài thì không được

vào, các đại thần thích quỳ thì cứ cho họ quỳ.

Lý Đông Dương và Chu Huy một đường đánh mắng vào cung, cửa cung lại rầm một tiếng đóng chặt, các đại thần quỳ ngoài cửa Thừa Thiên ngơ ngác nhìn nhau, chả ai hiểu gì.

Tốc độ truyền bá của Bát quái là kinh người, huống chi ngoài cửa Thừa Thiên thị vệ và hộ viện của Chu gia, Lý gia vẫn ác chiến say mê, rất nhanh các đại thần liền biết nguyên nhân của sự việc.

Lần này không khí ngoài cửa Thừa Thiên rất quái dị.

Một đám đại thần chính nghĩa lẫm nhiên lo cho nước lo cho dân, cả người hạo thiên chính khí bắn tứ tung đang quỳ trước cửa cung thỉnh nguyện, khóc tới khô cả nước mặt thỉnh cầu nghiêm trị hung thủ giết người, không khí hiện trường nhiệt liệt cảm động biết bao, kết quả nửa đường giết ra Trình Giảo Kim, Đại học sĩ và Quốc Công gia đương triều đánh nhau mà tới, khiến không khí cảm động và bi thương tại hiện trường bay biến sạch.

Quan nhi Đại Minh cũng có truyền thống tốt đẹp là hay đánh nhau, mà truyền thống này nếu nói tới gốc, đại thể có thể quy kết ở đại hành kỳ đạo của nho gia Lý học, nhưng mà hỏa hậu của Lý học Đại Minh lại hiềm hơi quá.

Chương 487: Phong ba hồng phấn (2)

Dùng lời kiếp trước mà nói thì Lý học Đại Minh đã dần dần đi theo lộ tuyến cấp tiến chủ nghĩa tả khuynh, tuyệt đại bộ phân khi các đại thần cãi nhau không có kết quả, thế là bọn họ bắt đầu đánh ra chân lý mà mình thờ phụng, cho nên làm quan ở Minh triều không chỉ cần học thức trác tuyệt và tài ăn nói đỉnh cao, đồng thời cũng phải có một thân công phu chịu đòn tốt.

Nếu trận chiến này của Lý Đông Dương và Bảo Quốc công là vì quốc gia và vì người dân mà đánh, các đại thần nhất định sẽ cao hứng phấn chấn ủng hộ trợ uy cho hai người, nhưng bát quái vừa truyền ra, không ngờ là vì một sự kiện phong lưu hồng phấn mà đánh nhau, tất cả đại thần giống như nuốt phải một quả trứng thối, sắc mặt trở nên phi thường khó coi.

Chúng ta ở đây là vì công lý chính nghĩa, vì xã tắc Đại Minh đang bấp bênh mà khóc tới gió thảm mưa sầu, các ngươi lại vì chuyện nữ nhân mà đánh tới đầu rơi máu chảy, càng khiến người ta khó có thể chấp nhận là, vị hoàng đế trốn tít trong thâm cung kia đối với những đại thần đang khóc cầu trừ gian cho xã tắc này thì mặc kệ, lại để hắn hai tên gia hỏa vì chuyện trong háng nữ nhân mà đánh nhau đó đi vào.

Đây đã không chỉ là phẫn nộ, mà quả thực là buồn nôn.

Lý Đông Dương va Chu Huy không quan tâm, một đường vừa đi vừa đánh, từ Nam Thiên môn đánh tới Bồng Lai đông lộ, các đại thần ngoài cửa cung vốn nhiệt huyết sôi trào, đồng thanh hô khẩu hiệu thỉnh cầu trừ gian mất sạch hứng thú, nhìn nhau một cái, từ trong ánh mắt của mọi người nhận được tín hiệu đồng dạng.

Có quỳ nữa cũng vô ích, rút đi, bên ngoài có nhiều bách tính xem náo nhiệt như vậy, có thể khẳng định cái các bách tính muốn nhìn không phải là những đại thần này vì nước vì dân như thế nào, bọn họ là thích xem việc Đại học sĩ và Quốc Công đánh nhau vì thứ trong đũng quần nữ nhân.

Hai sự việc có tính chất hoàn toàn bất đồng chạm nhau lập tức sinh ra phản ứng hóa học, các đại thần bỗng nhiên cảm thấy hứng thú rã rời với việc hạch tội Tần Kham, không vì nguyên nhân khác, là bị Lý Đông Dương và Chu Huy làm mất hứng, vốn là một sự kiện chính nghĩa mà đụng phải hai lão già này liền biến vị.

Vốn là Lý Đông Dương và Chu Huy giết kết phong cảnh, nhưng từ trong ánh mắt của các bách tính đang vây xem cho thấy, rõ ràng là đám đại thần vì nước vì dân bọn họ giết phong cảnh, làm hỏng hứng thú ngóng chuyện trong đũng quần của người ta. Các đại thần không thể chấp nhận sự chênh lệch tâm lý cực lớn này.

Đứng dậy đầu tiên là mấy thanh lưu bị vây cánh của Lưu Cẩn mê hoặc kích động, sau khi đứng dậy thì dùng tay áo ra sức vỗ tro bụi bám ở vạt áo và đầu gối, trong phạm vi mấy trượng lập tức bay lên một trận bụi mù, các đại thần đang quỳ đại thần không nhịn được, đều ho sặc sụa rồi đứng dậy, sau đó... cùng nhau phủi bụi, tức khắc ngoài cửa Thừa Thiên tự dưng bộc lên một trận bụi màu vàng, giống như yêu phong, mấy chục đại thần mặt xám mày tro từ trong bụi mù đi ra, ai nấy phụng phịu, trong mắt lộ hung quang giống như xã hội đen đi đòi nợ, sau khi chào hỏi nhau thì tốp năm tốp ba về nhà.

Lưu Cẩn ngàn vạn lần không ngờ các đại thần quỳ trước cửa Thừa Thiên thỉnh nguyện lại xảy ra kết quả như vậy, sau khi nghe tin thì không khỏi vô cùng kinh ngạc, tiếp theo thì nổi trận lôi đình, vốn đã sắp thành công, mắt thấy bệ hạ cũng sắp chống đỡ không nổi áp lực của các triều thần, nửa đường không ngờ lại thò ra việc này, làm các đại thần lập tức xì hơi, một tia dự cảm nguy hiểm không thể ngăn cản xuất hiện trong đầu Lưu Cẩn.

Đánh chết Lưu Cẩn cũng không tin, chuyện của Lý Đông Dương và Chu Huy là trùng hợp.

Kế hoạch của Lưu Cẩn là một chuỗi các âm mưu nối liền, bất kỳ một đốt nào cũng không được xảy ra lầm mỗi, cho dù chuyện của Lý Đông Dương và Chu Huy ngoài mặt chỉ như một khúc nhạc đệm, nhưng Lưu Cẩn vẫn cảm thấy rất bất an.

Ám ảnh mà Tần Kham lưu lại cho hắn quá sâu, bất kỳ tiểu biến số nhỏ nào cũng đều khiến hắn không thể không hoài nghi là Tần

Kham ở sau lưng giở trò.

Đương nhiên, Lưu công công rất cơ trí, hắn không đoán sai.

Vạch kế hoạch rất lâu, thành bại là ở một cú này, Lưu Cẩn không thể cho phép có bất kỳ biến số nào xảy ra.

Thế là Lưu Cẩn bắt đầu kéo cừu hận cho Tần Kham.

Sau ngày Lý Đông Dương và Chu Huy đánh nhau, kinh sư lại truyền ra tin tức khiến người ta khiếp sợ, hữu phó Đô Ngự Sử Trương Càn đêm qua bị người ta vào phủ ám sát trong thư phòng, người trúng sau đao mà chết, một đao trí mạng xuyên tim.

Năm Chính Đức thứ hai tựa hồ là thời buổi rối loạn, sóng này chưa lặng, sóng kia đã nổi.

Án Hoa Sưởng diệt môn còn chưa có kết quả, nháy mắt đã lại Trương Càn bị ám sát,

Tình tự đang có hiện tượng dần dần bình tĩnh của các đại thần lại lập tức trở nên phẫn nộ, loại cảm xúc phẫn nộ này so với án diệt môn của Hoa Sưởng còn sâu hơn.

Ánh mắt của Mọi người lại bất giác hướng về Tần Kham.

Mọi người đều biết, trong án Hoa Sưởng diệt môn, thanh âm thỉnh cầu Chu Hậu Chiếu nghiêm trị hung thủ lớn nhất chính là của Trương Càn, sau mấy ngày hắn lại bị người ta vào phủ ám sát, nếu nói không phải Tần Kham đầu tên, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Không có ai cẩn thận suy ngẫm huyền cơ phía sau chuyện này, khi Tần Kham đang nằm ở trung tâm gió lốc cất bước gian nan, hắn sao có thể mạo hiểm sai thuộc hạ ngang nhiên ám sát Trương Càn? Ai mong chụp chậu cứt lên đầu mình chứ/

Nhưng mà có quan niệm vào trước là chủ, các đại thần lại không cảm thấy Tần Kham làm như vậy thì có gì là alj. Thanh danh của Tần Kham tại triều đường cũng không tốt, các quan văn đều coi hắn là gian nịnh, đã là gian nịnh thì có chuyện ngang ngược gì mà không làm được? Lưu Cẩn hai năm nay trượng sát, chém đầu,

trọng gia, rất nhiều thủ pháp, hại chết nhiều đại thần như vậy, hắn có cố kỵ gì đâu? Nếu Tần Kham và Lưu Cẩn là gian nịnh cùng một cấp bậc, hắn ngang nhiên ám sát Trương Càn thì việc gì phải cố kỵ?

Một sự kiện, hai kết luận, từ logics mà nói thì đều rất khớp nhau.

Đối với kè thù chính trị nói giết là giết, Đại Minh lập quốc hơn trăm năm, chưa từng có hạng người ngang ngược tàn nhẫn như vậy. Thời Vĩnh Lạc khi đại gian thần Kỷ Cương đối phó đối thủ cũng không dám trắng trợn như vậy.

Lần này không đợi vây cánh của Lưu Cẩn kích động, các đại thần tụ tập tự phát, quy mô đại thần quỳ ngoài cửa Thừa Thiên tăng nhiều, chừng hơn hai trăm người, mục đích của bọn họ rất đơn giản, Tần Kham phải chết! Bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép một kẻ tùy thời tùy chỗ có thể giết bọn bọ được sống.

Dưới mưu đồ của Lưu Cẩn, tiếng hô yêu cầu Chu Hậu Chiếu nghiêm trị Tần Kham tiếng hô cũng đạt tới đỉnh phong.

Trong Ti lễ giám đàn hương quanh quẩn, căn phòng lộ ra vẻ cổ xưa thoạt nhìn thì căn bản không hề giống đầu mối quyền lực của một đế quốc, ngược lại có vài phần hương vị phật đường.

Nhưng mà người ngồi trong ti lễ giám không giới sát cũng không ăn chay, mà dưới tay toàn có bao mạng người.

Chương 488: Cuồng ngạo ngang ngược

Lưu Cẩn là ti lễ giám chưởng ấn, tất cả sự kiện trọng đại phát sinh ở Đại Minh đều do một lời cuối cùng của hắn mà quyết, hắn không thể mỗi ngày chỉ suy nghĩ đối phó Tần Kham, đại bộ phận tinh lực của hắn phải để trên quốc sự.

Trương Thải và Tiêu Phương cũng ngồi trong ti lễ giám, ba người hiện tại đang thảo luận về đề tài mẫn cảm nhất, thanh tra quân truân.

Bọn họ không biết ở ngoài ngàn dặm xa An Hóa vương tạo phản cũng chính là vì tân chính này của Lưu Cẩn, đối với Lưu Cẩn khát vọng dùng chiến tích để hòng giành được sự nhìn với cặp mắt khác xưa của bệ hạ và các triều thần mà nói, tân chính là nhất định phải thi hành, bất kể người khác cho rằng nó hoang đường ngây thơ như thế nào, tân chính chung quy vẫn là thành tựu lớn nhất trước mắt của Lưu Cẩn.

Mắt thấy đối thủ một mất một còn Tần Kham sắp ngã ngựa, tâm tình của Lưu Cẩn rất không tồi, song Trương Thải hôm nay lại mang theo mấy phần lo lắng.

"Thanh tra quân truân, đo đạc thổ địa vệ sở, việc này phải mau thi hành, ngoài ra còn có một việc.." Dư quang ở khóe mắt Lưu Cẩn liếc Tiêu Phương và Trương Thải một cái, cười nói: "Quan phủ địa phương của Đại Minh chúng ta là một cục diện rối rắm, hai năm nay Tây Hán thu được tin tức, quan phủ địa phương cướp đoạt của dân, thu thuế ngặt nghèo, nô dịch bách tính, tham ô quan khố, những chuyện chó má này cũng không ít, hừ! Mất mười năm gian khổ học tập mới giành được sự phong quang ngày nay, làm quan rồi thì quên hết lúc trước từng chịu khổ như thế nào, cũng quên mất bọn họ cũng từng là dân đen, không chút cố kỵ cướp của dân làm của riêng, ức hiếp gia hương, những kẻ này là gì?... Là sâu mọt! Là bại hoại! Làm quan cùng điện với chúng là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời này của Tạp gia!"

Lưu Cẩn càng nói càng trở nên kích động, mặt già nhanh chóng đỏ lên, bộ dạng ghét ác như thù rất có thần vận tinh túy của quan văn.

Tiêu Phương và Trương Thải nhìn nhau, sau đó rất bí ẩn đồng thời ném ánh mắt khinh bỉ về phía Lưu Cẩn.

Trên đời này ai cũng có tư cách mắng tham quan, chỉ độc có Lưu công công ngươi là không có tư cách, toàn bộ Đại Minh có ai tham nhiều bằng ngươi? Rõ ràng là đại ca trong đội ngũ tham quan, không ngờ lại không biết xấu hổ nói làm quan cùng điện với họ là sỉ nhục.

Tiêu Phương già tới thành tinh rồi, bất luận Lưu Cẩn kích động như thế nào hắn vẫn bất động như núi.

Đợi cho khí tức của Lưu Cẩn ổn định rồi, Tiêu Phương vuốt râu cười nói: "Lưu công bớt giận, Lưu công bỗng nhiên nhắc tới đủ loại tệ đoan của quan phủ địa phương, không biết có tính toán gì không?"

Lưu Cẩn cầm chén trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới từ từ nói: "Tạp gia cảm thấy, các quan văn địa phương đều không đáng tin cậy, rất khiến người ta lo lắng, những sâu mọt triều đình này hàng năm bòn rút bao nhiêu ngân lượng của quốc khố nội khố? Ngược lại, thái giám chúng ta thì khác, thái giám không có hậu đại, lại là gia nô của thiên gia, một lòng một dạ báo ân hoàng thượng, có thể nói vừa thành thật lại vừa siên năng."

Hai má Tiêu Phương và Trương Thải giật giật.

Lời này càng nói càng nghịch nhĩ, thái giám là mặt hàng gì chẳng lẽ người trong thiên hạ chưa rõ à, ngươi có tự khen đến mấy cũng vô cùng, trắng đen ở tại lòng người, ngươi có bản lĩnh đảo lộn nó sao."

"Không biết ý tứ của Lưu công là..."

Lưu Cẩn trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Tạp gia định cất nhắc địa vị của thái giám trấn thủ tại địa phương, đưa lên đồng cấp với tuần phủ, sau này chuyện ở địa phương, bất kể là vệ sở, chính vụ,

pháp độ vân vân, mọi người đều cùng thương lượng, đều cố kỵ, giám sát lẫn nhau, quan phủ địa phương ít nhiều cũng phải thu liễm một chút, nội khố của bệ hạ hàng năm cũng có thể thu thêm một chút, tránh cho lão già Mã Vĩnh Thành cả ngày ở trước mặt Tạp gia khóc than, khiến Tạp gia phiền lòng."

Tiêu Phương và Trương Thải ngẩn người, bọn họ cuối cùng cũng minh bạch ý tứ của Lưu Cẩn, không ngờ là mưu cầu phúc lợi, tranh giành địa vị cho thái giám.

Thái giám Trấn thủ nhúng tay vào tam quyền quân chính, tư pháp của địa phương, thế... Thiên hạ chẳng phải đại loạn à?

Sắc mặt Tiêu Phương và Trương Thải lập tức trở nên có chút khó coi.

Bọn họ dựa vào ôm đùi Lưu Cẩn mà leo lên thì không phải là giả, bọn họ là hoạn đảng bị cả triều công nhận cũng không giả, nhưng mà xuất thân của bọn họ lại là quan văn, cái giấu mà tập đoàn quan văn đóng vào trong lòng họ là cả đời cũng không thể xóa được, quyết định hoang đường này của Lưu Cẩn không nghi ngờ gì nữa đã chạm tới điểm mấu chốt của Tiêu Phương và Trương Thải.

Tiêu Phương nén được, nhưng Trương Thải dù sao cũng còn trẻ tuổi, không nhịn được đứng lên hô: "Lưu công không được đâu! Xin nghĩ lại đi."

Sắc mặt Lưu Cẩn lập tức có chút âm trầm: "Lời ấy của Thượng Chất là có ý gì?"

Trương Thải dứt khoát nói: "Lưu công, hạ quan cảm thấy, không chỉ chuyện bát thái giám trấn thủ phải cân nhắc, thanh tra quan khố, thanh tra thổ địa, thanh tra quân truân trong tân chính cũng phải cân nhắc, hạ quan càng lúc càng cảm thấy mấy điều này hình như không ổn."

"Không ổn?" Thanh âm của Lưu Cẩn bất giác trở nên sắc nhọn: "Thượng Chất, ngươi phải hiểu rõ, những tân chính Tạp gia thi hành, một bộ phận rất lớn đều là ngươi nghĩ giúp Tạp gia! Hôm qua nói được, hôm nay nói không, lưỡng lự như vậy, ngươi coi quốc sự đình là trò đùa à?"

Trương Thải thấy Lưu Cẩn gần đây đã dần dần sinh ra bất mãn đối với hắn, chỉ vì gần đây Trương Thải thực sự đã làm Lưu Cẩn có chút thất vọng, từ sau khi cất nhắc hắn lên vị trí Lại bộ thượng thư, Trương Thải càng lúc càng nghiêng về phía tập đoàn quan văn, mấy lần thương nghị quốc sự, ý kiến đều trái ngược với Lưu Cẩn, Lưu Cẩn càng lúc càng không vui với hắn.

Lời thật thì khó nghe, nhưng Trương Thải không thể không nói, bởi vì hắn và Lưu Cẩn đã cùng lên một thuyền, thuyền nếu chìm, mọi người chẳng ai thoát được.

Cắn chặt răng, Trương Thải nói: "Lưu công, hạ quan gần đây luôn cảm thấy mí mắt cứ giật giật, lo là sắp xảy ra đại sự gì, Lưu công, chúng ta có phải nên thu liễm một chút không? Tân chính của Lưu công hạ quan lúc trước đề cập qua mấy kiến nghị, song hôm nay nghĩ lại, thấy chỗ dở rất nhiều, mà chỗ dở lớn nhất, chính là tân chính của chúng ta đã chạm tới lợi ích của quá nhiều người, nếu không dừng cương trước bờ vực, chỉ sợ kết cục khó lường."

Ngửa mặt lên trời ngửa mặt lên trời cười to: "Tạp gia chạm tới lợi ích của ai? Có gan thì đến tìm Tạp gia mà nói! Chính lệnh đều xuất phát từ ti lễ giám, đại quyền sinh sát cũng nắm hết trong tay Tạp gia, văn võ công khanh cả triều, ai dám không cụp mắt khom lưng với Tạp gia? Trương Thải. Tạp gia hỏi ngươi. Ta phải vì ai mà dừng cương trước bờ vực?"

Những lời nói cuồng ngạo đến cực điểm làm Tiêu Phương và Trương Thải hoảng sợ biến sắc, tim như chìm vào đáy cốc.

Hai người trải nhiều mưa gió hiểu rất rõ, trên quan trường triều đường, nếu một người cuồng ngạo tới mức này, cái đợi hắn không phải là gia quan tấn tước, mà là cương đao của đao phủ! Càng cuồng ngạo thì cách ngày diệt vong càng gần!

Trán Trương Thải đã lấm tấm mồ hôi, môi mấp máy, muốn nói thêm mấy lời trung ngôn khó nghe, nhưng miệng vừa há thì thấy bên ngoài một tiểu hoạn quan hộc tốc chạy vào.

Tiểu hoạn quan chạy tới mồ hôi đầm đìa, sau khi vào phòng thì vội vàng thi lễ rồi nói: "Lão tổ tông, không ổn rồi."

Lưu Cẩn sợ tới mức đuôi lông mày dựng ngược, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là phải chăng chuyện hơn hai trăm vị đại thần ở cửa Thừa Thiên thỉnh nguyện tru sát Tần Kham có phải lại xảy ra biến cố gì hay không.

"Thừa Thiên có biến à?" Lưu Cẩn nhìn chằm chằm tiểu hoạn quan rồi vội vàng hỏi.

"Lão tổ tông, các đại thần quỳ ở cửa Thừa Thiên giải tán rồi."

Lưu Cẩn kinh hãi: "Giải tán à? Vì sao? Bệ hạ lên tiếng rồi à?"

"Không phải, bọn họ giải tán là vì kinh sư lại có lời đồn, lời đồn lần này là nhằm vào lão tổ tông ngài."

Lưu Cẩn khiếp sợ nói: "Lời đồn gì?"

"Mộ tổ của Lão tổ tông ở phủ Hà Gian... Mộ tổ..." Tiểu hoạn quan đang thở hổn hển lấy hơi thì thấy Lưu Cẩn cả người run rẩy dữ dội, mồ hôi lạnh cuồn cuộn dọc theo hai má chảy xuống, giống như trúng tà.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người trong phòng, Lưu Cẩn đột nhiên vỗ đùi rít lên: "Bỏ mẹ rồi! Tạp gia quên mất, tên nghiệt súc Tần Kham này giỏi đào mộ nhà người ta lắm?"

"hả?" Ba người kinh ngạc.

Sắc mặt Lưu Cẩn tái nhợt, thân hình lảo đảo chạy đến ngoài sân ti lễ giám, rầm một tiếng quỳ xuống mặt hướng về phía tây nam, hai tay giơ cao lên trời, mang theo mấy phần khẩu âm Thiểm Tây hét lên: "Trời ơi... Cha mẹ ơi! Hai người bị tên súc sinh đó đào lên mang đi đâu rồi?"

Chương 489: lăng mộ vượt quy định

Không thể phủ nhận Lưu Cẩn là người xấu, nhưng hắn không xấu tới mức mất sạch cả nhân tính, đối với phụ mẫu của ình vẫn rất hiếu thảo, Lưu Cẩn tịnh thân vào cung là vì nhà nghèo, hơn nữa hắn là sau khi trưởng thành mới tịnh thân, cha mẹ nuôi dưỡng hắn và hai huynh đệ khôn lớn không dễ dàng, Lưu Cẩn vẫn luôn mang lòng cảm ân cực lớn đối với cha mẹ, lương tâm của Lưu Cẩn tuy rằng bị chó ăn cả rồi, nhưng hiếu tâm thì lại được chó chừa lại.

Trong viện tử trước Ti lễ giám, Lưu Cẩn chẳng buồn để ý tới dáng vẻ, phục đầu xuống đất mà gào khóc, vừa nghĩ tới nhiều năm qua ở trong cung chịu bao khuất nhục cay chua, lại nghĩ tới đủ loại gian nan trong quá trình trưởng thành của mình, hiện giờ thân phận tuy cực quý nhưng lại vẫn là nam nhân không hoàn chỉnh, Lưu Cẩn trong cơn bi thương mà khóc càng thảm thiết hơn.

Tiêu Phương và Trương Thải thấy mà ngây người, nhìn nhau một cái, lẩm bẩm nói: "Tần Kham... Sẽ không thất đức đến mức đó chứ?"

Đối với việc Tần Kham giỏi đào mộ nhà người ta, vây cánh của Lưu Cẩn đều biết, lúc trước Tần Kham đi tuần Liêu Đông, từ xa giằng co với đại quân của Lý Cảo, trong vạn mã Đinh Thuận lấy ra mười mấy cái bình lớn nhỏ, bên trong tất cả đều là liệt tổ liệt tông của Lý Cảo, bức cho Lý Cảo không thể không quỳ xuốngở trước trận của hai quân, một chiêu này đã đánh tan tất cả ý chí chiến đấu của Lý Cảo, cuối cùng đầu hàng triều đình.

Lúc ấy có nhiều tai mắt nhìn chằm chằm, tin tức không thể giấu được, Lưu Cẩn cùng với vây cánh tất nhiên đều biết, Lưu Cẩn một độ muốn dùng việc này làm thóp để phát động vây cánh hạch tội Tần Kham, dù sao tội đào mộ nhà người ta... Đại thể chỉ nhẹ hơn so với mưu phản một chút, là tư liệu sống tuyệt hảo để hạch tội, chỉ có điều Tần Kham rất giỏi lau dọn, về sau Lưu Cẩn lại phái người thu thập chứng cớ, nhưng rốt cuộc không tìm thấy bất kỳ

nhược điểm gì, việc này chỉ có thể phẫn nộ từ bỏ.

Hạch tội tuy rằng sanh non, nhưng từ đó về sau thanh danh giỏi đào mộ nhà người ta của Tần Kham đã lan truyền trong đám vây cánh của Lưu Cẩn, giới đào mộ sớm đã có truyền thuyết về Tần Hầu gia.

Lưu Cẩn sống chết không ngờ Tần Kham lại hèn hạ như vậy, đi đào mộ tổ nhà hắn, trong nhất thời Lưu Cẩn ngay cả cảm xúc phẫn nộ cũng không có, vẫn đắm chìm trong cảm xúc bi thương mộ tổ bị đào, vừa gào khóc, lại chuyển động cấp tốc, nếu Tần Kham lấy hài cốt của cha mẹ hắn ra để áp chế, muốn cái mạng của hắn, quả thực nếu như vậy thì chỉ sợ mình trừ thỏa hiệp ra thì không còn phương pháp nào khác.

Đương nhiên, Lưu Cẩn vẫn chưa đủ hiểu về Tần Kham, Tần Hầu gia là người có cách điệu, cho dù biện pháp này đơn giản nhất và thấy hiệu quả nhất, nhưng đại trượng phu có cái nên làm có cái không nên làm, lấy hài cốt của cha mẹ người khác ra uy hiếp, Tần Hầu gia thực sự là không có hứng thú làm.

Tiêu Phương thấy Lưu Cẩn khóc như ruột gan đứt từng khúc thì cau mày, quay người lại lớn tiếng quát hỏi tiểu hoạn quan vừa báo tin: "Ngươi vừa rồi còn chưa nói xong, mộ tổ nhà Lưu công rốt cuộc là làm sao?"

Tiểu hoạn quan sớm đã sợ tới mức tay chân lạnh ngắt, vừa rồi vừa nói vừa thở, một câu chỉ nói được một nửa, lão tổ tông đã kích động lao vút ra vườn quỳ xuống đất mà gào khóc, cái bệnh vừa nói vừa thở dốc này thật là chết người.

Tiếng khóc của Lưu Cẩn lập tức khựng lại, hắn cũng nhận thấy rằng mình hình như... quá sớm? Người ta đã nói xong đâu.

Từ dưới đất đứng bật dậy, Lưu Cẩn mắt ngấn lệ nhìn chằm chằm tiểu hoạn quan, ánh mắt âm hàn lạnh lẽo như băng.

"Nói mau, mộ tổ nhà Tạp gia làm sao?"

Tiểu hoạn quan cả người run bắn, vô duyên vô cớ hại lão tổ tông khóc một trận, tội này khá lớn.

"Lão tổ tông an tâm, Tần Kham không đào mộ tổ nhà ngài..." Tiểu hoạn quan lắp bắp nói.

Lưu Cẩn cả người chấn động, thở phào, thì ra là một hồi sợ bóng sợ gió.. Vừa thở xong, Lưu Cẩn bỗng nhiên nhảy dựng lên tại chỗ, lao tới trước mặt tiểu hoạn quan tóm cổ áo hắn, sau đó bốp bốp tát liền mười mấy cái, tát cho cái mặt trắng nõn của tiểu hoạn quan lập tức sưng vù, miệng mũi đầm đìa máu tươi, tiểu hoạn quan không dám rên một tiếng lặng lẽ chịu đòn.

"Biết Tạp gia vì sao đánh ngươi không?" Lưu Cẩn lạnh lùng hỏi.

Tiểu hoạn quan quỳ xuống đất dập đầu: "Biết."

" Nói chuyện đừng có thở, làm lão nhân gia sợ hãi."

"Nói mau, mộ tổ nhà Tạp gia rốt cuộc làm sao? Các đại thần đâng ở cửa Thừa Thiên vì sao giải tán?"

"Lão tổ tông, Tần Kham mặc dù không đào mộ tổ nhà ngài, nhưng hắn làm một chuyện càng thất đức hơn, hắn... Hắn sửa lại mộ tổ nhà ngài ở phủ Hà Gian."

Lưu Cẩn ngạc nhiên, Tiêu Phương và Trương Thải cũng ngạc nhiên.

Cái kiểu gì vậy? Trên đời này có người giúp cừu địch sinh tử xây mộ sao? Tên nghiệt súc Tần Kham uống nhầm thuốc à?

Tiêu Phương không hổ là già tới thành tinh, rất nhanh nắm bắt được chỗ mấu chốt của sự việc, mắt già đục ngầu chợt lóe tinh quang, Tiêu Phương trầm giọng nói: "Tần Kham sửa mộ tổ nhà Lưu công thành thế nào?"

Tiểu hoạn quan khóe miệng giật giật, thấp giọng nói: "... Tần Kham là án theo quy mô tẩm lăng đế vương mà xây."

Hai mắt Lưu Cẩn trợn lên, cả người bất giác lay động mấy cái, mặt già trong nháy mắt trắng bệch, so với vừa rồi nghe nói bị đào mộ tổ thì càng thất hồn lạc phách hơn.

Làm ti lễ giám chưởng ấn hơn hai năm, Lưu Cẩn tất nhiên minh

bạch lăng mộ cha mẹ của một thái giám mà xây thành lăng tẩm quy mô đế vương thì là chuyện chết người thế nào, Chu Hậu Chiếu cho dù là ân sủng hắn tới cực độ, nhưng nếu biết lăng mộ của cha mẹ hắn xây thành quy mô đế vương, Chu Hậu Chiếu chỉ sợ cũng không tha cho hắn, dù sao thế là chạm tới vẩy ngược của thiên gia, tính chất trên cơ bản cũng chẳng khác nào mưu phản.

Tiêu Phương và Trương Thải nghe vậy cũng lạnh toát người, sắc mặt trong nháy mắt trở nên rất khó coi.

"Đây là chuyện lúc nào?" Tiêu Phương vội vàng hỏi.

"Theo quan phủ địa phương nói thì năm ngày trước lăng mộ của song thân lão tổ tông có một nhóm người dẫn mấy chục công tượng tới khởi công, hai ngày sau xây xong thì vội vàng bỏ đi."

Tiêu Phương nhíu mày: "Thế không đúng, lăng tẩm quy mô đế vương, thời gian hai ngày sao có thể xây xong? Lăng tẩm của Tiên đế hình như xây phải mất hơn nửa năm."

Tiểu hoạn quan cúi đầu nói: "Nô tỳ không hiểu lắm, vừa rồi nhận được tin tức từ ngoài cung nô tỳ liền vội vàng về bẩm báo, hơn nữa có phải Tần Kham điều khiển hay không thì nô tỳ cũng chỉ là tự đoán, các đại thần ở ngoài cửa Thừa Thiên cũng đều biết việc này, mọi người lập tức giải tán, ai nấy nổi giận đùng đùng."

Lưu Cẩn đờ đẫn một lúc, bỗng nhiên giậm chân mắng to: "Súc sinh vô sỉ hèn hạ! Không ngờ sử ra chiêu số đê tiện như vậy, ngươi đây là muốn bức Tạp gia vào đường chết! Ngươi chẳng thà đi đào mộ nhà Tạp gia lên còn hơn."

Tiêu Phương và Trương Thải thở dài nặng nề, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

Loại chuyện này ngay cả giải thích cũng không thể giải thích, vượt quá hạn định là tối kỵ, huống chi còn trực tiếp vượt tới cấp bậc đế vương, nếu giải thích nói không phải mình làm, những năm này ai lại vô duyên vô cớ khách khí xây mộ hộ ngươi như vậy?"

Bùn vàng ở đũng quần, không phải cứt cũng là phân.

Sắc mặt Trương Thải âm tình bất định, mãi lâu không lên tiếng.

Hắn lại xác định trực giác của mình, mấy ngày nay mí mắt cứ giật giật, luôn cảm thấy sẽ xảy ra đại sự, hiện giờ đã thấy manh mối rồi. Lưu Cẩn nhìn thì xuôi gió xuôi nước, kì thực phía trước có một nguy cơ cực lớn đang chờ hắn, Tần Kham không phải hạng người khoanh tay chịu chết, sự đánh trả và trả thù của hắn nhất định là rất sắc bén, hơn nữa là một chiêu trí mạng, xây mộ tổ nhà Lưu Cẩn để khuấy cho vũng nước kinh sư càng đục thêm chỉ là bước đầu tiên của hắn mà thôi, phía sau tất nhiên còn có sát chiêu sắc bén hơn.

Lưu Cẩn quá ngông cuồng, cũng quá thông thuận, lịch sử trăm ngàn năm đã sớm chứng minh đầy đủ, người quá ngông cuồng quá thông thuận sẽ chết sớm hơn so với người thường.

Sắc mặt Trương Thải biến hóa muôn vẻ, cho dù con thuyền lớn Lưu Cẩn này đâu đâu cũng lộ ra khí phái hào hoa xa xỉ, nhưng hắn lại lờ mờ phát hiện, con thuyền này đã bắt đầu dính nước rồi, đang dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng chìm xuống, khí phái có hào hoa xa xỉ tới mấy, hắn còn có thể tiếp tục đợi ở trên thuyền lọt nước hay không?

"Lập tức phái người của Tây Hán tới phủ Hà Gian cho Tạp gia, bất kể hắn là xây lên lăng tẩm như thế nào, Tạp gia muốn nó phải lập tức biến mất!" Lưu Cẩn hai mắt đỏ bừng, quát như người điên: "... Ngày mai phát động triều thần hạch tội trên kim điện, nhất định phải dồn Tần Kham vào chỗ chết, hắn nếu không chết thì Tạp gia sẽ bị hắn chơi chết."

Kinh sư chưa bao giờ thiếu lời đồn, hôm nay thế này, ngày mai thế kia, mọi người cứ thi nhau lên sân khấu.

Bắt đầu từ án Hoa Sưởng diệt môn, kinh sư luôn ở trong trạng thái sôi trào, về sau lại có phó Đô Ngự Sử Trương Càn bị ám sát, cuối cùng kích phát triều thần tru sát Tần Kham, mấy trăm đại thần thỉnh nguyện ở cửa Thừa Thiên không có kết quả, lại nghe nói Lưu Cẩn xâu lăng mộ cha mẹ mình thành quy mô đế vương.

Chương 490: Chuyển nhà tới Báo Phòng

Các quan văn Không sợ chết triệt để bị chọc giận, hết việc này tới việc nọ, toàn là không thoát được liên quan tôi hai tên siêu cấp gian nịnh Lưu Cẩn và Tần Kham này, Đại Minh huy hoàng ta rốt cuộc làm sao vậy? Cục diện phục hưng Hoằng Trị vừa thấy sơ hình, quốc triều bất hạnh, yêu nghiệt liên tục xuất hiện, quân là hôn quân, thần là nịnh thần, cục diện đang tốt đẹp bị phá hủy, hiện giờ ngay cả lăng mộ cha mẹ cũng dám xây theo quy cách đế vương, Lưu Cẩn thực sự cho rằng mình đứng trên kim điện thì là lập hoàng đế, có thể lấy thúng úp voi sao?

Các quan văn kinh sư Đại Minh rơi vào cảnh bề bộn, bọn họ bận vội vàng viết tấu chương hạch tội, nội dung hạch tội vô cùng giống nhau, theo khẩu vị yêu thích của y mà phân biệt.

Có người lấy án Hoa Sưởng ra nói, có người đem chuyện hữu phó Đô Ngự Sử Trương Càn ra nói, mà nhiều hơn thì là chuyện Lưu Cẩn xây mộ tổ, chuyện này kể ra thì nghiêm trọng hơn so với Tần Kham giết người, giết triều thần có thể nói là ngang ngược, sửa mộ tổ thành quy cách đế vương, đó quả thực chính là ngang nhiên mưu phản.

Đương nhiên, trong tiếng mắng chửi phẫn nộ của quần chúng, cũng có một số quan văn đi lối tắt, không quan tâm tới giết người cũng không quan tâm tới xây mộ, lại coi việc của hai vị hai vị Lý Đông Dương và Chu Huy là quan trọng, nói tóm lại, mấy ngày nay trên triều đường có người vui có người sầu, điểm giống nhau chính là, mọi người đều rất bận.

Ba ngày sau, phiên tử Tây Hán Lưu Cẩn phái tới phủ Hà Gian đã trở lại, bẩm báo tình huống cụ thể xây mộ với Lưu Cẩn.

Hiển nhiên, Hầu gia làm việc tốt không muốn để lại hơi thô ráp, cái gọi là lăng tẩm quy cách đế vương trên thực tế chỉ là ở mấy chỗ mấu chốt sửa một ít, ví dụ như trên mộ bia có thêm Cửu Long thạch điêu, hai bên cửa vào lăng mộ bố trí thêm ngựa đá, tượng

binh, trên mộ phần khắc rồng cuốn, đan phượng, chỗ dễ nhận thấy nhất là mộ bia đã bị thay đổi, trừ "Tiên cố khảo tỷ đàm vinh phu phụ", chỗ trên lạc khoản còn khắc thêm một danh hiệu rất chết người: "Hiếu tử: Đại Minh Chính Đức cửu thiên tuế, Lưu Cẩn, lập."

Ngựa đá, tượng binh, bàn long, đan phượng.... Mấy thứ này chỉ có hoàng đế mới có tư cách dùng, phiên tử Tây Hán lại tìm thấy ở lăng mộ cha mẹ Lưu Cẩn.

Tần Hầu gia làm công trình có chút qua loa, chất lượng công trình rất kém, thạch điêu, bình phiến, những thứ này không biết là từ chỗ nào chuyển tới trong đâu, chỗ sửa đều là dùng đất cát trộn bừa rồi sau đó trát lên, gió thổi qua là rụng, thật sự là công trình bã đậu, dù sao cũng chỉ có thời gian hai ba ngày, không thể thực sự sửa thành một lăng tẩm đế vương, cái gọi là quy cách đế vương, đó là lâm thời thêm mấy thứ chết người lên mộ, mấy thứ này người bình thường chỉ dùng một thứ thôi đã là tội lớn mất đầu xét nhà rồi, Tần Hầu gia rất rộng rãi, cho Lưu Cẩn Lưu Cẩn dùng tất.

Không thể câu thông với người chết là sự nuối tiếc, cũng không biết cảm thụ của cha mẹ Lưu Cẩn ở dưới cửu tuyền là thụ sủng nhược kinh hay là định nửa đêm báo mộng chửi rủa.

Không chỉ như vậy, càng chết người hơn là danh hiệu trên lạc khoản: "Cửu thiên tuế". Bình thường mà nói, nếu không phải tự nguyện sống đến tuổi này, nếu không phải là hoàng đế đương triều tự mình phong, dám tự xưng cửu thiên tuế phải có tâm lý chuẩn bị xét nhà chém đầu, danh hiệu này trên mộ bia thực sự là vừa tru nhân vừa tru tâm, Lưu Cẩn biết mà cả người túa mồ hôi, mềm nhũn vô lực, một loại cảm giác nguy cơ cực lớn cuối cùng cũng xuất hiện trong lòng vị nội tướng Đại Minh quyền thế ngập trời này.

Không cần hoài nghi, người có thể lừa chết hắn như vậy, phóng mắt khắp thiên hạ, thiên hạ Tần Kham ra thì còn có ai nữa?

Lưu công công giận dữ phái một tốp phiên tử Tây Hán ra, chẳng cố kỵ tới động mộ cha mẹ, trước tiên hủy những thứ chết người này đi đã, nếu không để sơ hở này cho các triều thần nắm, e là ngay cả bệ hạ cũng không thể giữ được hắn, có lẽ không chỉ là không thể

giữ được hắn, bệ hạ càng có khả năng là không muốn giữ hắn.

Triều đường là một mảng hỗn loạn, kinh sư xảy ra nhiều chuyện như vậy, các đại thần rất bận, hơn nữa bọn họ đại khái cũng Chu Hậu Chiếu đối với Chu Hậu Chiếu, quỳ trước cửa Thừa Thiên nhiều ngày như vậy cũng chẳng thấy tiểu hôn quân triệu kiến họ, có thể thấy được là chuyện không thể thành.

Sự trầm mặc của trầm mặc cũng đại biểu cho một loại thái độ, bất kể là hạch tội Tần Kham hay là hay tội Lưu Cẩn, đều không dễ dàng lật độ được họ, trừ phi lấy ra được chứng cớ.

Chứng cớ thật hay chứng cớ giả đều không quan trọng, quan trọng là, những chứng cớ này có thể đưa lên mặt bàn, có thể lật đổ gian thần.

Sự thật chứng minh, trong triều đường Đại Minh này, kẻ địch của Tần Kham cũng không chỉ có một mình Lưu Cẩn, mặt khác, kẻ địch của kẻ địch lại càng không chỉ có một Tần Kham, không biết có bao nhiêu đang ban đêm trằn trọc, suy nghĩ cách lấy mạng họ.

Tần Kham bày kế đạo loạn nước xuân, chuyện còn lại cho dù hắn không làm, tự ắt có người làm, Tần Kham đã cung cấp một cái cớ tuyệt hảo cho người khác, những quan văn này nếu không biết nắm lấy nó, thật uổng cho trải qua nhiều năm sóng gió trên triều đường như vậy.

Quy cách Biết được cha mẹ cha mẹ Lưu Cẩn đã dùng quy cách đế vương, ngay đêm hôm đó, Tả Đô ngự sử Đỗ Hoành đăng môn bái phỏng mấy vị đại thần, trong đó bao gồm nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa, Hữu Đô ngự sử Đồ Dung, Lễ bộ thượng thư Trương Thăng, Lại bộ Tả thị lang Vương Ngao...

Sóng gió chưa lặng, nước ngầm sôi sục, rất nhiều danh thần thời Hoằng Trị Chính Đức lặng lẽ tụ tập.

Quốc triều dưỡng sĩ để làm gì? Gió mưa định phong ba!

Chu Hậu Chiếu sắp chuyển nhà rồi.

Từ xưa đến nay, hoàng đế chuyển nhà không ít, đều là từ cung điện này chuyển đến cung điện kia, nói là chuyển nhà, kỳ thật chỉ

là di giá.

Chu Hậu Chiếu thì khác, hắn là chuyển nhà thực sự.

Báo Phòng đã xong rồi, Khâm thiên giám giám chính Mạc Đạo Duy còn chưa bấm đốt ngón tay tính ngày hoàng đạo, Chu Hậu Chiếu đã khẩn cấp lệnh cho hoạn quan cung nữ thu thập hành trang, lại vào cung Từ Ninh thông báo một tiếng với hai vị Thái Hậu, chuyện đã coi như xong.

Hai vị Thái Hậu biết rõ tính tình của Chu Hậu Chiếu, định khuyên hắn mấy câu, chỉ là Chu Hậu Chiếu rất bức thiết mà dọn ra khỏi tòa cung điện lạnh lẽo không có sinh khí này, Thái Hậu bất khuyên như thế nào cũng không khuyên được, cuối cùng đành thở dài một tiếng, mặc kệ hắn muốn làm sao thì làm.

Không cao hứng nhất phải kể tới Hạ hoàng hậu, vốn Chu Hậu Chiếu khi xây Báo Phòng nàng ta cũng không phản đối, khi chưa xuất giá Hạ hoàng hậu đã học lớp tam tòng tứ đức rất giỏi, biết rõ trong dân gian coi chồng là trời, quốc quân một triều thì càng không cần phải nói, cho nên bất kể Chu Hậu Chiếu ở trong cung làm gì, tìm mọi cách cự tuyệt không viên phòng với nàng ta, Hạ hoàng hậu đều im lặng không nói gì, vợ chồng hai năm như hình đồng mạch lộ.

Vốn cho rằng Chu Hậu Chiếu sau khi xây Báo Phòng xong cho dù muốn chuyển nhà thì cũng sẽ mang nàng ta theo cùng, ai ngờ cho tới trước ngày chuyển nhà, Hạ hoàng hậu mới ngạc nhiên biết được, Chu Hậu Chiếu lần này chuyển nhà căn bản là không có ý cho nàng ta đi cùng. Sau này hai vợ chồng xem như là triệt để ở riêng, Hạ hoàng hậu không được sủng hạnh, về sau nếu hai người ở riêng hai nơi, ý đồ muốn sinh Long tử cho Chu Hậu Chiếu để giữa địa vị của mình chẳng phải là triệt để thất bại à?

Hạ hoàng hậu lúc này mới hoảng quá, vội vàng chạy đến cung Từ Ninh quỳ gối khóc lóc kể lệ trước mặt hai vị Thái Hậu là Chu Hậu Chiếu bạc tình bạc nghĩa, hai vị Thái Hậu nghe mà to cả đầu, thấy Hạ hoàng hậu khóc như hoa lê trong gió, ý trong ý ngoài rõ ràng là oán than Chu Hậu Chiếu, Thái hoàng Thái hậu Vương thị và Thái Hậu Trương Thị cố gắng an ủi hồi lâu, nhưng trong lòng trong lòng dần dần cảm thấy không vui với vị hoàng hậu này.

Hai vị Thái Hậu đều là người từng trải, hơn nữa tư tưởng rất truyền thống, đối với sinh hoạt phu thê không bình thường của đôi này Chu Hậu Chiếu vốn là đã cảm thấy bất mãn, loại bất mãn này tất nhiên không thể trách Chu Hậu Chiếu được, chỉ trách Hạ hoàng hậu ngay cả lấy lòng trượng phu của mình như thế nào cũng không biết, không ngờ còn có mặt mũi chạy tới chỗ họ cáo trạng.

Đuổi Hạ hoàng hậu đi rồi, trong cung Càn Thanh, Chu Hậu Chiếu đang hô to gọi nhỏ bận rộn chỉ huy tiểu hoạn quan chuyển nhà.

Bận việc không chỉ là hoạn quan trong cung, mà ngay cả Tần Kham cũng được triệu tới.

Trong cung Càn Thanh Người đến người đi bận rộn, Tần Kham một tay ôm bình sứ, cười khổ liên tục.

"Bệ hạ, thần tốt xấu gì cũng là quốc hầu ngự phong, ngài bảo thần đến làm cái loại chuyện cu li này. Có phải có chút đại tài tiểu dụng hay không?"

Chu Hậu Chiếu đầu đầy mồ hôi, cố sức ôm một cái thùng gỗ lớn, đám người Cốc Đại Dụng, Khưu Tụ, Mã Vĩnh Thành phía sau cũng hai tay ôm đầy đồ, vẻ mặt mọi người rất bất đắc dĩ.

Lườm Tần Kham một cái, Chu Hậu Chiếu hậm hực nói: "Quốc hầu thì sao? Trẫm còn là quốc quân đương triều này, cũng phải chuyển đồ với các ngươi đấy thôi."

Trương Vĩnh ôm một cái thùng lớn lảo đảo đi qua trước mặt Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên nhấc chân đạp một cước vào mông Trương Vĩnh: "Nhẹ tay chút! Trong thùng là mười mấy nghiên mực Đoan Khê phụ hoàng sưu tập cho trẫm đấy, làm hỏng là trẫm hoạn ngươi thêm lần nữa."

Chương 491: Không bỏ thiên hạ

Rất khó tưởng tượng một vị hoàng đế Đại Minh chuyển nhà không ngờ lại chuyển một cách bình dân hóa như vậy, rất nhiều thứ đều là Chu Hậu Chiếu, Tần Kham cùng với đám người Cốc Đại Dụng, Trương Vĩnh tự mình động thủ khuân vác, từ cung Càn Thanh khiêng ra cửa điện, xuống ngọc đài, lên xe ngựa đỗ ngoài cung đình, các hoạn quan hoặc võ sĩ cấm cung gấp đến độ giậm chân, tiến lên muốn đỡ thì bị Chu Hậu Chiếu một cước đá văng.

Cảnh tượng rất ấm áp, Tần Kham nhớ mang máng kiếp trước khi còn là nghiệp vụ viên giúp bạn bè chuyển nhà, hai ba người chuyển đồ vật lên xe bánh mỳ, chuyển tới nhà mới cũng chả dọn dẹp, đóng cửa rồi hò nhau ra quán nước ăn nhậu chúc mừng, uống say rồi thì ai về nhà nấy, nói là chuyển nhà, nhưng giống một lần bạn bè tụ tập hơn.

Sống lại làm người, Tần Kham lại tìm được loại cảm giác đơn giản ấm áp này.

Đồ linh tinh không ít, chất đầy bốn chiếc xe ngựa to, Chu Hậu Chiếu vẫn làm không biết mệt, đầm đìa mồ hôi nhưng vui vẻ ra mặt, từ trong ra ngoài lộ ra một loại cảm giác thoải mái thực sự, từ sau khi Hoằng Trì đế qua đời, hoàng cung mang tới cho Chu Hậu Chiếu áp lực rất nặng nề, cho đến hôm nay, cái lồng chim đẹp đẽ quý giá hào hoa xa xỉ này cuối cùng cũng mở ra một khe hở, chim bị nhốt trong lồng cuối cùng cũng xung phá khe hở này, vút bay về phía chân trời.

Cốc Đại Dụng gầy yếu nhất, chuyển đồ được mấy lượt thì không chịu nổi, thở hổn hển cầu xin: "Bệ hạ, hoạn quan cung nữ cung nữ trong cung đâu chỉ có vạn người, bệ hạ vì sao muốn tự mình chuyển? Lão nô... Lão nô thật sự không chịu nổi nữa rồi."

Chu Hậu Chiếu cười hì hì, không đáp lời.

Tần Kham cũng mệt quá rồi, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Cốc công

công, bệ hạ coi chúng ta là thân nhân mới muốn chúng ta tự mình động thủ, người bên ngoài nào có được ân sủng này, Báo Phòng là ngôi nhà chân chính của bệ hạ, ngôi nhà chân chính cần thân nhân bằng hữu chân chính tự mình chuyển, người ngoài chỉ cần chạm tay vào, Báo Phòng chẳng phải lại thành một hoàng cung khác à?"

Cốc Đại Dụng ngẩn người, nhìn Tần Kham với vẻ mê man.

Chu Hậu Chiếu nhìn Tần Kham đầy vui mừng, cười nói: "Vẫn là người hiểu trẫm nhất, không sai, nhà của trẫm, phải do trẫm và thân bằng tự mình chuyển, đây mới là sự khởi đầu tốt."

Đám người Cốc Đại Dụng Trương Vĩnh vẫn mê man.

Đối với thái giám mà nói, tâm tư của Chu Hậu Chiếu quả thật không dễ nắm bắt, trong lòng bọn họ, hoàng đế có quyền thế, chí tôn cao quý, trời sinh nên vênh mặt hất hàm sai khiến, bọn họ thậm chí không hiểu Báo Phòng có ý nghĩa quan trọng thế nào đối với Chu Hậu Chiếu, bọn họ cho rằng Báo Phòng chỉ là một tòa hành cung Chu Hậu Chiếu hứng trí xây nên, chứ không biết nó là ngôi nhà chân chính của Chu Hậu Chiếu, một chốn nhạc thổ không có phân tranh không có áp lực.

Hơn mười chiếc xe ngựa chở đầy gia sản quan trọng của Chu Hậu Chiếu, hơn hai ngàn võ sĩ cấm cung vây quanh Chu Hậu Chiếu và xe ngựa, mọi người chậm rãi tiến tới Báo Phòng ở cửa Tây Hoa.

Tới cửa Thừa Thiên, cửa cung nặng nề cổ xưa từ từ mở ra, Chu Hậu Chiếu ngồi trong ngự liễn, nghe tiếng bánh xe chuyển động chầm chậm, tâm tình bỗng dưng trở nên vui vẻ.

Vừa ra khỏi cửa cung thì thấy trên quảng trường ngoài cửa Thừa Thiên, hơn trăm đại thần đang hơn trăm, người cầm đầu chính là nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa, Lại bộ Tả thị lang Vương Ngao.

Chu Hậu Chiếu ngồi trong xa liễn ngây người một thoáng, vội vàng lệnh cho xa liễn dừng lại, Chu Hậu Chiếu bước ra khỏi xa liễn, cúi người tự mình đỡ Dương Đình Hòa dậy, kinh ngạc nói: "Dương tiên sinh, ngươi tới đây làm gì?"

Dương Đình Hòa thở dài bi thương: "Thần vốn cho rằng Báo Phòng chỉ là hành cung lâm thời của bệ hạ, chứ không biết bệ hạ sau này không ngờ muốn ở lâu dài tại Báo Phòng."

Chu Hậu Chiếu ở trước mặt Dương Đình Hòa vẫn có chút sợ hãi như đệ tử xuân phường năm đó.

"Dương tiên sinh, trẫm lúc trước trên kim điện tuyên bố muốn xây Báo Phòng đã nói rồi, sau khi Báo Phòng xây thành trẫm sẽ vào đó ở lâu dài."

Dương Đình Hòa thở dài: "Bệ hạ, còn nhớ lúc trước khi ở xuân phường thần có một lần tự tay dùng thước phạt người không?"

"Trẫm tất nhiên nhớ rõ."

"Sau này thần có nói với bệ hạ, hy vọng bệ hạ tương lai đừng vứt bỏ thiên hạ. Thần hôm nay hỏi lại một lần, bệ hạ, người thực sự sẽ không vứt bỏ thiên hạ chứ?"

Chu Hậu Chiếu ngơ ngẩn một lúc, không đáp mà hỏi lại: "Dương tiên sinh, hiện giờ thần quyền triều đường quá cao, trong ngoài mọi việc trẫm đều không thể tự chủ, trẫm nói gì làm gì, luôn sẽ dẫn tới sự quát mắng của cả sảnh đường, trẫm muốn hỏi tiên sinh, là trẫm vứt bỏ thiên hạ hay là thiên hạ vứt bỏ trẫm? Xã tắc Đại Minh này còn là của trẫm nữa không?"

Nói xong Chu Hậu Chiếu vẻ mặt buồn bã, lộ ra một cỗ mê mang đối với tương lai.

Chu Hậu Chiếu trẻ tuổi không biết nói chuyện, lời nói ss có thể nói là cực kỳ tru tâm, làm Dương Đình Hòa và các đại thần phía sau rầm một tiếng quỳ xuống đất, Dương Đình Hòa liên tiếp dập đầu, lão lệ tung hoành.

" Bệ hạ sao lại nói vậy? Sao lại nói vậy! Chúng thần không phải là thiện quyền, chúng thần chỉ muốn tận tâm phụ tá bệ hạ làm một đấng quân chủ anh minh, cho dù có biện hộ phản đối, nhưng bản tâm vẫn chỉ là hy vọng Đại Minh ta bớt lạc lộ, bớt phải trả những cái giá không đáng, bệ hạ nếu lòng mang oán thán, bảo chúng thần biết làm sao? Thần xin bệ hạ ban chết!"

Chu Hậu Chiếu chẳng buồn để ý tới tiếng gào khóc của đám đại thần, ngẩng đầu nhìn trời xanh thăm thẳm, trong mắt tràn ngập vẻ cô đơn.

"Dương tiên sinh, trẫm cũng có khát vọng, khát vọng của trẫm không hề kém hơn bất kỳ một vị Để Trụ chi thần nào của các ngươi, trẫm rất muốn vào lúc sinh thời sáng lập một phen sự nghiệp to lớn, phụ hoàng và rất nhiều lão thần dốc hết tâm huyết cả đời, để lại một cục diện phục hưng tốt đẹp cho trẫm, trẫm hy vọng tạo ra một thịnh thế không kém Đường Hán, nhưng mà mỗi khi trẫm muốn bước ra một bước nho nhỏ, các ngươi liền bức lui trẫm một bước, mỗi một quyết định trẫm làm ra các ngươi đều không chút lưu tình bác bỏ, văn võ cả triều không hề cố kỵ nói kim thượng ngu ngốc, trẫm không muốn ngu ngốc, nhưng Dương tiên sinh, văn võ chư thần có cho trẫm cơ hội để không thành ngu ngốc hay không?"

Chu Hậu Chiếu càng nói càng nghẹn ngào, cuối cùng lệ rơi đầy mặt, đám người Dương Đình Hòa cũng gào khóc dập đầu liên tiếp, miệng nói tội chết.

Tần Kham sau lưng Chu Hậu Chiếu lẳng lặng nhìn bóng dáng quật cường như lại đơn bạc phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình.

Hắn sống trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ cực kỳ hâm mộ của vạn chúng, nhưng lại là người đáng thương nhất trên đời.

Trên quảng trường ngoài cửa Thừa Thiên lặng ngắt như tờ, quân thần lâm vào bi tình khó có thể diễn tả.

Bên nào cũng bất đắc dĩ, bên nào cũng không thể thỏa hiệp.

Chu Hậu Chiếu xụt xịt mũi, lau vội nước mắt, ngữ khí trở nên bình tĩnh.

"Dương tiên sinh, trẫm đã quyết ý chuyển tới Báo Phòng, trẫm rời khỏi hoàng cung cũng không có nghĩa là vứt bỏ thiên hạ, trẫm chỉ muốn đổi chỗ, đổi một vị trí tốt hơn để nhìn giang sơn do trẫm cai trị. Từ hôm nay, văn võ đại thần trong ngoài tấu quốc sự đều từ Báo Phòng mà quyết, trẫm triệu kiến văn võ thần công đều ở Báo Phòng, ý trẫm đã quyết, không thể thây đổi."

Đám đại thần nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ quỳ bái: "Chúng thần tuân chỉ."

Xe ngựa vào Báo Phòng, mấy trăm hoạn quan cung nữ vội vàng ra nghênh đón, trước Báo Phòng quỳ đông nghịt người.

Trương Vĩnh dẫn người chuyển những vật quan trọng vào chủ điện Báo Phòng, Chu Hậu Chiếu đứng trước cửa lớn sơn đỏ, vẻ mặt tràn ngập mê mang.

Thấy cảm xúc của Chu Hậu Chiếu xuống thấp, Tần Kham cười nói: "Chúc mừng bệ hạ có nhà mới, bệ hạ có biết, bách tính dân gian ăn mừng dời sang nhà tốt thế nào không?"

" Ăn mừng Như thế nào?"

"Mời thân bằng, mở tiệc chiêu đãi tân khách tứ phương, đồ ăn ngon rượu ngon, đương nhiên, thân bằng tới chúc mừng nếu không phải làm người quá thất bại thì bình thường đều sẽ mừng phong bao lì xì."

Chu Hậu Chiếu nghe vậy hai mắt sáng ngời, lập tức ném đi tâm tình bi thương vừa rồi, cười nói: "Trẫm cũng muốn mời thân bằng tân khách thì sao?"

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ cũng không cần câu nệ hình thức quá, văn võ huân quý trong kinh đâu chỉ ngàn người, mở tiệc chiêu đãi nhiều người như vậy là một chuyện phiền toái, lúc đó không biết chiêu đãi người được mời như thế nào, người được mời thì lo không biết tặng quà gì cho bệ hạ, lại hoặc là một số thanh lưu không sợ chết cố ý làm khó, nói những lời khó nghe, thần cảm thấy bệ hạ thôi thì đừng mời hỏ, chỉ cần đám người thần, Cốc công công, Mã công công chúc mừng bệ hạ một phen."

"Chúc mừng Như thế nào?"

"Bệ hạ nếu tin tay nghề của thần, thần nguyện làm ít đồ ăn mới lạ cho bệ hạ thử."

Trên bãi cỏ xanh mượt ngoài chủ điện Báo Phòng, các tiểu hoạn quan dựng một dàn nướng, trên dàn nướng đặt lò than đỏ rực, bên cạnh là bàn chải mềm, còn có dầu, muối, thì là, nước tỏi, vụn

vừng. Trên dàn nướng là thịt dê, thịt lợn và thịt bò tươi được đầu bếp ngự thiện phòng cẩn thận thái mỏng như cánh ve, dùng một thanh trúc nhỏ xâu lại, chỉnh tề đặt trên dàn, rất là cảnh đẹp ý vui.

Tần Kham thủ pháp lão luyện đặt các xâu thịt lên than hoa, dùng bàn chải phết dầu cải lên, không lâu sau xâu thịt kêu lách tách, tỏa ra mùi thịt, lại rải đều muối, hồi hương, nước tỏi lên thịt, tức khắc mùi càng nồng hơn, Chu Hậu Chiếu là đế vương cũng không nhịn được mà không ngừng nuốt nước miếng, cổ họng mấp máy lên xuống, đám người Cốc Đại Dụng Mã Vĩnh Thành cũng thèm nhỏ dãi, nóng lòng muốn thử.

Chương 492: Đấu võ miệng trên kim điện

Sau khi Hỏa hậu gần được, Tần Kham cúi đầu nhìn tác phẩm của mình, hơi nhíu mày.

Tay nghề Đời trước đã thành thạo, đời này làm lại phát giác hơi ngượng tay, tác phẩm có chút không được tận ý người.

Thuận tay đưa ra một xâu thịt, Chu Hậu Chiếu vội vàng vươn tay ra muốn tiếp, thái giám tổng quản ngự thiện phòng cách đó không xa lo tới mức giậm chân bình bịch nhưng lại không dám tiến lên ngăn cản, theo quy củ, thứ hoàng đế ăn phải do hoạn quan phía dưới ăn trước để thử độc, sau khi xác định không có vấn đề mới trình lên, nhưng hôm nay... Tần Hầu gia tự mình làm bếp trưởng, bệ hạ là người đầu tiên ăn thứ, nếu trong đây có vấn đề gì, một vạn cái mạng ghẻ cũng không đủ bù.

Chu Hậu Chiếu lại không hề cố kỵ, nhận lấy xâu thịt gặm lấy gặm để, Tần Kham cũng cầm một xâu, quân thần hai người vừa uống rượu vừa ăn thịt nướng, Chu Hậu Chiếu vừa ăn vừa khen không thôi.

"Ngon! Cách ăn này rất mới mẻ, trẫm nghe nói đám phiên bang như Hồi Hột tộc ăn gì cũng ăn như thế này, không ngờ hôm nay cuối cùng cũng được thưởng thức, ngon! Tần Kham, ngươi không ngờ biết món này, sao không lấy ra sớm?"

Tần Kham cười khổ nói: "Thịt xiên rất bình thường mà thôi, có phải là thứ gì ngon lắm đâu, thần nào dám bêu xấu?"

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Ngươi quá khiêm tốn rồi, thế này sao phải là, bêu xấu rõ ràng là hiến vật quý mà, nhìn xem đám chó già ngự thiện phòng cả ngày cho trẫm ăn cái gì, quả thực là chả khác nào cám lợn, bọn họ mới gọi là bêu xấu thực sự."

Thái giám tổng quản Ngự thiện phòng từ xa nghe thấy câu này, không khỏi cả người run lên, rầm một cái quỳ xuống thỉnh tội với

Chu Hậu Chiếu.

Quân thần hai người uống rượu ăn thịt xiên, Mã Vĩnh Thành Cốc Đại Dụng thì sớm không chịu nổi, ăn hết thịt xiên thì không nói, dứt khoát cũng học theo cách vừa rồi của Tần Kham, tự mình động thủ nướng thịt.

Rượu vàng vào miệng thì mềm, nhưng rất ngấm, Chu Hậu Chiếu trong lòng không vui, uống hết ly này tới ly khác, Tần Kham có lòng muốn khuyên, nhưng lời nói tới miệng lại nuốt xuống.

Thôi, vốn đã là người đáng thương, nếu ngay cả say được không được say, nhân sinh sống còn có ý nghĩ gì?

Không lâu sau, mặt Chu Hậu Chiếu đỏ ửng, hai mắt cũng lờ đờ không vẽ chuẩn tiêu cự, người lảo đảo như sắp ngã, Trương Vĩnh cuống quít vươn tay ra dìu, lại bị Chu Hậu Chiếu một cước đá văng.

Sau khi ợ một cái thật to, Chu Hậu Chiếu mắt lờ đờ, nhưng trong mắt lại cất giấu vẻ bi thương và sầu khổ.

"Tần Kham, ngươi bảo... Trẫm chuyển nhà tới Báo Phòng có sai không?"

"Bệ hạ, ngươi say rồi."

Chu Hậu Chiếu cúi đầu, nhì rượu trong như hổ phách, một giọt nước mắt rơi vào trong chén.

"Trẫm có cả thiên hạ, nên là người hạnh phúc nhất thiên hạ, không phải sao? Vì sao sau khi phụ hoàng qua đời, trẫm lại tuyệt không cảm thấy hạnh phúc đâu cả?"

Tần Kham lẳng lặng nhìn Chu Hậu Chiếu, hai năm trước đông cung Thái tử hắn mới quen vô câu vô thúc ra sao, tự tại khoái hoạt thế nào, nhưng hiện tại, hắn chỉ nhìn thấy trong một thân xác trẻ tuổi, cất giấu một trái tim sa sút.

"Bệ hạ, trong kiếp phù du, thở dài mà không hiểu vì sao mới là hạnh phúc chân chính."

Là bằng hữu, Tần Kham rất hy vọng Chu Hậu Chiếu cả đời này có thể thật sự thở dài mà không hiểu vì sao.

Thở dài có nghĩa là nếm thử khổ đau, có nghĩa là rất nhiều sự bất lực trong nhân sinh chung quy chỉ có thể nhìn nó mà không thể làm gì.

Chu Hậu Chiếu nên làm thi nhân, làm diệu thủ đánh đàn, thậm chí làm lang trung tha phương, làm tăng nhân thiền tông.. Làm gì cũng tốt hơn là làm hoàng đế, đều khoái hoạt hơn làm hoàng đế.

Tần Kham và Chu Hậu Chiếu uống rượu lại thành ra buồn, cuối cùng Chu Hậu Chiếu say mèm được đỡ về trong điện.

Tần Kham đạp ánh trăng sáng trong, lẳng lặng ra khỏi Báo Phòng, bốn phía không tiếng động, vạn tướng sĩ của ngự mã giám phân tán chung quanh Báo Phòng thủ vệ Chu Hậu Chiếu, bóng người lay động dưới bóng đêm.

Tần Kham khoanh tay mà đi, tướng sĩ đi tuần từ phía trước đi tới đều án đao khom người thi lễ với Tần Kham. Tần Kham gật đầu, đi vài bước bỗng nhiên dừng lại.

Hữu phó Đô Ngự Sử Trương Càn bị ám sát chết trong nhà, lăng mộ của cha mẹ Lưu Cẩn xây thành quy cách đế vương, này chuyện này khiến cả kinh sư xôn xao, vì sao hôm nay đế vương lại không nhắc tới một chữ? Hắn là không biết hay là không muốn nhắc tới?

Tần Kham lộ ra nụ cười thản nhiên.

Ai nói hoàng đế chỉ là thiếu niên lang vô tri?

Thiếu niên lang sớm đã trưởng thành rồi.

Đinh Thuận chờ ở ngoài Báo Phòng, thấy Tần Kham đi ra, Đinh Thuận vội vàng chạy tới đón, hạ thấp giọng nói: "Hầu gia, An Hóa vương phản rồi!"

Tần Kham gật gật đầu: "Tính ngày thì cũng nên phản rồi, là chuyện mấy ngày trước?"

"Nửa tháng trước, An Hóa vương tụ tập tam vệ của vương phủ.

Giết hết quan viên thành An Hóa, sau đó Ninh Hạ Đô Ti Chỉ huy sứ Chu Ngang cũng đồng thời khởi binh làm phản, phản quân tấn công Phủ Khánh dương, giết Ninh Hạ Tổng binh Khương Hán, thái giám Trấn thủ Lý Tăng, tuần phủ tuần phủ An Duy Học. Hai tốp phản quân hợp làm một, tổng cộng tám vạn người, hơn hai mươi thành trì của tam biên Cam Thiểm Ninh đã rơi vào tay địch. Chắc sắp đánh tới Sơn Tây rồi."

" Quân báo tới kinh thành đến đâu rồi?"

Đinh Thuận cười nói: "Hầu gia sớm đã có kế hoạch, chúng ta vận dụng quân dịch của Cẩm Y vệ, đoạn từ Sơn Tây đến Bắc Trực Đãi đều do Cẩm Y vệ phi cáp truyền tin, so với người báo tin vào kinh thành thì nhanh hơn một bước, hiện giờ dịch tốt báo tin chắc sắp tới phủ Chân Định, ngày mai là có thể vào kinh."

Đinh Thuận dừng một chút, nói: "Nhưng thuộc hạ nghe nói, ngày mai bệ hạ sẽ thị triều, vây cánh của Lưu Cẩn sẽ dùng một kích sắc bén nhất đối với Hầu gia."

Tần Kham cười lạnh lùng: "Ngày mai bản hầu cũng vào triều. Ta cũng muốn kiến thức một chút, xem những hoạn đảng này cho ta một kích sắc bén nhất như thế nào."

Sau năm ngày bãi triều, Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng lâm thị tảo triều.

Gần đây kinh sư náo nhiệt tưng bừng, khẩu vị của các đại thần cuối cùng cũng không chỉ phải có một kiểu. Thế là tiếng hô muôn miệng một lời án Trương Càn bị ám sát dần dần yếu đi.

Sinh mệnh chưa ngừng, chiến đấu không ngừng. Những chuyện xảy ra gần đây ở kinh sư đều có liên quan tới hai vị đại gian nịnh nổi danh. Nếu không hạch tội, giết một xử một thì sao phải với lê dân thương?

Giờ dần, trước cửa Thừa Thiên tràn ngập một cỗ không khí áp lực gần như khiến người ta hít thở không thông, các đại thần ai nấy trầm mặc, không còn hứng thú túm năm tụm bảy cao giọng đàm tiếu như xưa nữa.

Đám trọng thần Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Trương Thăng, Vương Ngao tụ lại với nhau, trong trầm mặc lặng lẽ trao đổi ánh mắt.

Khi tiếng Chung cổ ti vào triều vang lên, từ xa một cỗ kiệu quan từ từ đi tới, kiệu phu vén rèm, Tần Kham mặc áo mãng bào chậm rãi từ trong kiệu đi ra, thản nhiên đón ánh mắt ghen ghét cừu thị từ bốn phương tám hướng, thản nhiên như lững thững đi trong sân vắng.

"Hừ!"

Lễ bộ cấp sự trung Trịnh Đích đi đến trước mặt Tần Kham, mặt hiện lên vẻ giận dữ hừ một tiếng thật mạnh.

Một tiếng hừ này rất là cần thiết, ngày sau cũng chín là vốn chính trị không sợ quyền quý, dám dũng cảm đấu tranh của Trịnh Đích.

Cước bộ Tần Kham khựng lại, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên hiện ra mấy phần căm ghét, lại chẳng buồn để ý tới, Trịnh Đích tay phải bịt mũi vòng qua, giống như vừa rồi có người ở trước mặt hắn thả mấy cái rắm làm hắn không ngửi nổi.

Hai người lặng lẽ quá chiêu, lại dẫn tới tiếng che miệng cười trộm của mấy vị đại thần.

Trịnh Đích mặt già xấu hổ quá, lập tức giận dữ nói: "Khinh người quá đáng."

Đang định bước lên mắng chửi thẳng mặt tên gian nịnh quốc triều thì tiếng Chung cổ ti vang lên, đã đến giờ bách quan vào triều.

Chu Hậu Chiếu say cả một đêm đi vào kim điện lại thần thái rạng rỡ, không hề còn bộ dạng say rượu, mắt lộ ra sinh cơ bừng bừng, chậm rãi nhìn quét quần thần, dừng lại một chút trên người Tần Kham, khóe miệng phác ra một nụ cười.

Sau khi Quần thần sơn hô vạn tuế, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên giơ tay ngăn đại thần đang muốn ra khỏi hàng tấu sự, cười nói: "Các khanh dừng tấu sự vội, có chuyện trẫm mà hỏi, hôm qua trẫm nghe nói ti lễ giám Lưu Cẩn xây mộ quá giới hạn cho cha mẹ, việc này không biết là thật hay giả?"

Nội các Đại học sĩ Tiêu Phương ra khỏi hàng trầm giọng nói: "Bệ hạ, việc này kinh sư đã truyền rầm rộ, chúng thần cũng đều có nghe nói, để không oan không sót, nội các đã hạ lệnh hỏi tri phủ Hà Gian, chắc mai là có tin tức truyền về... Có điều lão thần cũng cảm thấy, Lưu công công không thể làm ra chuyện to gan lớn mật như vậy, Lưu công công nắm ti lễ giám hai năm, vũ sự trong ngoài đều lo liệu thỏa đáng, đáng để tán dương, có thể thấy được một mảng trung tâm chân thành đối với bệ hạ, huống chi Lưu công công là cung nhân, nếu nói hắn tự dưng xây mộ của cha mẹ mình theo quy cách đế vương, lão thần ngàn vạn lần không tin."

Tiêu Phương dừng một chút, như có thâm ý tiếp tục nói: ".... Lưu công công từ lúc nắm ti lễ giám tới nay sửa cũ thành mới, ra sức trừ tệ đoan, đắc tội với tiểu nhân tất nhiên không ít, cái này chỉ sợ là có người cố ý bôi nhọ Lưu công công, đẻ lý gián tình cảm quân thần với bệ hạ, điểm đáng ngờ trong điểm đáng ngờ rất nhiều, xin bệ hạ minh sát."

Tiêu Phương vừa dứt lời, trong hàng lập tức không hề thiếu tiếng hừ thật mạnh của các đại thần.

Nếu nói trong lịch đại nội các Đại Minh bị triều thần thóa mạ nhất, trừ "Ba các lão giấy" thời hiến Tông ra, thì thuộc về Tiêu Phương ôm đùi hoạn quan mà thăng quan vị cực nhân thần này, thường ngày hắn còn bảo trì khoảng cách với Lưu Cẩn, hôm nay lại chẳng biết xấu hổ biện giải cho quyền hoạn, mặt mũi ghê tởm như vậy, quả thực là bại hoại trong quan lại.

Các đại thần Phía dưới nhao nhao nghị luận, trên mặt Chu Hậu Chiếu lại rất nhanh hiện lên một tia khó chịu.

Bất luận việc này là thật hay giả, hắn vốn đã sinh ra một vết nứt với Lưu Cẩn, trong lòng lúc này cái vết nứt đó như càng nứt rộng ra.

Bởi vì không có chứng cớ, cho nên trong lòng Chu Hậu Chiếu chỉ là ngờ vực vô căn cứ, nhưng mà ngờ vực vô căn cứ thì cũng là ngờ vực vô căn cứ, ngay cả bản thân Chu Hậu Chiếu cũng nhận thấy được, ân sủng đối với Lưu Cẩn ngày xưa, hiện giờ đang chậm rãi nhạt dần.

" Nếu phủ Hà Gian chưa có tin tức hồi báo, việc này tạm thời gác lại, đợi ngày sau lại tra." Chu Hậu Chiếu thản nhiên nói: "Các khanh còn có việc gì muốn tấu không?"

"Có việc!" Trong hàng truyền đến một đạo thanh âm rất đột ngột.

"Thần, Lễ bộ cấp sự trung Trịnh Đích, tố Sơn Âm Hầu Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham trước diệt cả nhà Hoa Sưởng, sau ám sát hữu phó Đô Ngự Sử Trương Cán, hai án đã có bằng chứng như núi, cầu bệ hạ dương diện ngự thẩm."

Chương 493: Đấu võ mồm trên kim điện (trung)

Cả điện ồ lên, tiếng nghị luận ong ong không dứt.

Hai án Hoa Sưởng và Trương Càn kinh sư sớm đã có hạch tội, điều này không có gì đáng ngạc nhiên, ngạc nhiên là, hôm nay hai án mà Trịnh Đích nói đều có "Bằng chứng Như núi", nếu lời hắn nói là thật, triều hội hôm nay sẽ rất náo nhiệt.

Theo câu nói đầy khí phách "Bằng chứng Như núi" này của Trịnh Đích, hô hấp của rất nhiều đại thần bỗng nhiên trở nên nặng nề, trong mắt lấp lánh quang mang hưng phấn tới cực độ.

Nếu thực sự bị Trịnh Đích đưa ra bằng chứng, các đại thần hạch tội Tần Kham không còn là bắn tên không đích, gõ đông đánh tây nữa, đại sự liên quan tới mạng người nếu có chứng cớ thực sự, hôm nay chẳng phải là ngày lật đổ Tần Kham hay sao?

Đương nhiên, Trịnh Đích làm thế nào để lấy ra cái gọi là "Bằng chứng Như núi" cũng không quan trọng, một Lễ bộ cấp sự trung nho nhỏ, đã không có quyền lùng bắt cũng không có thẩm vấn thẩm vấn, nếu nói hắn có thể dựa vào bản sự của chính mình để lấy ra chứng cớ, đánh chết người khác cũng không tin, đương kim ti lễ giám Lưu Cẩn quyền thế ngập trời, một nửa triều thần đã nép dưới cánh hắn, Trịnh Đích đi lại thân thiết với cùng nên đã sớm được xếp vào hoạn đảng, đây là chuyện cả triều đều biết, cái gọi là chứng cớ, tất nhiên tất cả đều là Tây Hán cung cấp, Lưu Cẩn hôm nay sai tên cấp sự trung này ra xung phong, cũng là do cẩn thận.

Trịnh Đích là người bên nào không quan trọng, chứng cớ làm thế nào mà có được cũng không quan trọng, quan trọng là chứng cứ thật sự có thể lật đổ được gian thần.

Hơn trăm ánh mắt trong hàng đồng loạt nhìn về phía Tần Kham.

Tuy rằng lấy làm lạ không biết vì sao hôm nay Tần Kham lại vào triều, nhưng hôm nay hiển nhiên không phải là ngày hoàng đạo

của hắn, có lẽ hôm nay chính là ngày rớt đời của tên gian thần xếp ngang hàng với Lưu Cẩn của triều Chính Đức này.

Tần Kham đứng trong hàng vẻ mặt không thay đổi, bình tĩnh tự nhiên, giống như mỗi một câu Trịnh Đích vừa nói chẳng liên quan gì tới hắn, trên mặt không hề nhìn ra một chút bộ dạng thất kinh nào, vẻ mặt bình tĩnh đến muốn đánh này lập tức lại dẫn tới sự nghiến răng nghiến lợi của không ít đại thần.

Chu Hậu Chiếu nghe thấy Trịnh Đích nói "Bằng chứng như núi" thì lập tức hoảng quá, kinh sư mấy ngày nay lời đồn xôn xao, triều hội lần trước còn bởi vì án Hoa Sưởng diệt môn mà cãi nhau với các đại thần, bất luận có chứng cớ hay không, Chu Hậu Chiếu rất chắc chắn hai chuyện này tuyệt đối không phải Tần Kham làm, quen biết lâu như vậy, nếu ngay cả chút tín nhiệm ấy cũng không có thì làm sao xứng là bằng hữu?

Ánh mắt hoang mang của Chu Hậu Chiếu lập tức nhìn về phía Tần Kham, thì thấy khuôn mặt bình tĩnh như không đó của Tần Kham, trong lòng Chu Hậu Chiếu cũng an tâm, ở trong lòng hắn, Tần Kham luôn là không gì không làm được, bất kỳ nguy cơ nào đều có thể giải quyết dễ dàng, lần này chắc Tần Kham cũng có thể ứng đối.

"Điện Phụng Thiên nơi đầu mối triều vụ của quốc sự thiên hạ, dùng để thẩm tra một vụ án giết người mạc danh kỳ diệu, Trịnh Đích, ngươi có biết là ngươi hơi quá đáng hay không? Lễ bộ thượng thư Trương Thăng, thẩm án trên kim điện, có hợp với lễ nghi hay không?"

Cho dù thấy Tần Kham có thể có biện pháp ứng đối, Chu Hậu Chiếu vẫn muốn áp chế chuyện này.

Trương Thăng còn chưa kịp ra khỏi hàng trả lời thì đã thấy Tần Kham bước ra, mỉm cười khom người nói: "Bệ hạ, thị phi trắng đen, không biện giải thì không rõ được, huyết án của vị đại nhân vị đại nhân Hoa Sưởng và Trương Càn phải tra rõ, mà oan khuất thần phải gánh chịu cũng không thể không rửa sạch, thần xin bệ hạ cho bệ hạ ngoại lệ, hôm nay ở trên kim điện này thẩm tra rõ ràng hai vụ án, nếu Trịnh đại nhân thực sự có thể lấy ra bằng chứng như núi, chứng minh là thần gây ra huyết án, thần nguyện

ngửa cổ chờ chém, dùng mạng đổi mạng, nếu sự thật chứng minh thần không phải là hung phạm..."

Tần Kham dừng một chút, tươi cười nhìn về phía Trịnh Đích, nhưng trong mắt lại bắn ra hai đạo hàn quang sắc bén như đao phong.

"Nếu thần không phải là hung phạm, thần cũng không có yêu cầu gì, Đại Minh ta luật pháp sâm nghiêm, người vu cáo, tội hắn là phản toạ tin rằng bệ hạ và các vị đại nhân trong điện sẽ làm chủ cho thần."

Chúng thần đều rùng mình sợ hãi.

Triều hội Hôm nay vừa mở màndã là cục diện không chết không ngừng, Tần Kham vừa nói, nếu chứng cớ của Trịnh Đích có thể chứng minh hắn quả thật là hung phạm, Tần Kham dùng mạng đổi mạng, nếu như không phải thì chính là Trịnh Đích vu cáo, luật pháp Đại Minh quả thật có một điều như vậy, "kẻ vu cáo sẽ bị phản tọa", ý là, vu cáo người khác tội danh gì, như vậy tội danh này sẽ do người vu cáo gánh vác toàn bộ, nếu vu cáo người khác là kẻ trộm, người vu cáo sẽ bị đánh bốn mươi hèo, sau khi gia nửa năm thì sung quân, nếu vu cáo người khác giết người... kẻ vu cáo trừ bị trói lại lôi ra đạo trường chém đầu ra, đại thể là không có kết cục khác.

Tần Kham rất ít tham gia triều hội, hôm nay lại ngữ xuất kinh người, không ít đại thần ngơ ngác nhìn nhau, chẳng trách trên phố phường kinh sư đều nói người này là hung thần thác thế, sát tinh hạ phàm, lời ấy quả nhiên không giả, cái miệng này chính là muốn giết người, đúng là người trẻ tuổi ngoan độc!

Trịnh Đích đứng trong điện sắc mặt hết xanh lại đỏ, hắn không ngờ Tần Kham lại có gan chủ động yêu cầu ngự thẩm ngay trên kim điện, hơn nữa vừa mở miệng đã dồn mình vào tuyệt lộ, tuy nói chứng cớ hắn phụng lệnh Lưu Cẩn đưa ra tám chín phần mười có thể chứng minh Tần Kham giết người, nhưng hắn lại căn bản không muốn vì chuyện này mà đem mạng ra cược.

Nhưng mà lúc này tên đã lên dây, nước đổ khó hốt, đề tài vốn là hắn khơi ra, Trịnh Đích có không tình nguyện tới mấy thì ở trước

mặt hoàng thượng và đại thần cả điện sao có thể gây trò cười?

"Tốt, bản quan nếu vu cáo ngươi, nguyện chịu tội phản toạ." Trịnh Đích cắn răng nói.

Chu Hậu Chiếu nghe thấy ngữ khí vừa bình tĩnh lại vừa chắc chắn của Tần Kham, tâm tình càng thoải mái hơn, lập tức mở miệng nói: "Như vậy, triều hội hôm nay không nghị quốc sự, trước tiên thẩm hai vụ án này rồi nói sau, quan viên của ba ti hình bộ, Đại Lý tự, Đô Sát viện đều ở đây, thị phi tắng đen cứ thể là biết."

Trịnh Đích hừ một tiếng, nói: "Bệ hạ, một cả nhà Hoa Sưởng bị giết tuy rằng Tần Kham làm rất sạch sẽ gọn gàng, không lưu lại dấu vết gì, nhưng vẫn khó tránh khỏi sơ suất, Tần Kham, ngươi không ngờ đêm đó mặc dù tàn sát cả nhà Hoa phủ, nhưng vẫn bỏ sót một gia phó của Hoa phủ chứ? Hắn đêm đó trốn ở giếng nước bên trong phủ tránh được một kiếp, hôm nay đang đợi ở ngoài cửa Thừa Thiên, Tần Kham, có gan đối chất với hắn không?"

Tần Kham cười nói: "Tốt, đối chất thì đối chất."

Chu Hậu Chiếu đã chắc chắn Tần Kham có biện pháp ứng phó, sớm đã không còn lo lắng, thấy hôm nay trên điện có trò vui như vậy, vẻ mặt Chu Hậu Chiếu cũng dần dần trở nên hưng phấn.

"Tốt, mau dẫn nhân chứng vào điện."

Không lâu sau, đại hán tướng quân dẫn theo một người trẻ tuổi khoảng hơn hai mươi lên điện, người trẻ tuổi mặc áo ngắn màu xám cũ nát, tướng mạo bình thường, thần sắc khẩn trương, co đầu rụt cổ khép nép hết nhìn đông tới nhìn tây.

Đại hán tướng quân dẫn hắn vào trong điện rồi, người trẻ tuổi cũng không dám nhìn Chu Hậu Chiếu, cúi đầu quỳ xuống, dập đầu ba cái bùm bịp, dập rất nghiêm túc, dẫn tới tiếng cười khẽ của các triều thần.

"Thảo... Thảo dân Tạ Tứ, dập đầu với hoàng đế đại lão gia, dập đầu với các vị đại nhân."

Chu Hậu Chiếu nhíu mày nhìn Tạ Tứ, trong lòng không khỏi lại bắt đầu trở nên thấp thỏm, nhìn bộ dạng của người này vừa quê mùa

lại vừa trung thực, quả thật giống loại gia phó ngô nghê chưa trải đời, chẳng lẽ hắn thực sự nắm giữ được chứng cớ gì ư?

Trong điện, Trịnh Đích lớn tiếng nói với Tạ Tứ: "Tạ Tứ, hôm nay ở trước mặt hoàng đế bệ hạ Đại Minh và các đại thần, mỗi một câu một chữ mà ngươi nói phải là thật, nếu không tất bị tru di cửu tộc."

Cả người Tạ Tứ run lên, vội vàng dập đầu bồm bộp: "Vâng vâng, tiểu nhân nhất định ăn ngay nói thật, không dám có nửa câu dối trá."

"Tốt, ta hỏi ngươi, ngươi là người phương nào?"

"Tiểu nhân là tạp dịch ở tiền viện phủ Hoa Sưởng."

"Tối ngày mười bốn tháng năm năm Chính Đức thứ hai, ngươi thấy được gì?"

Cả người Tạ Tứ trở nên run rẩy kịch liệt, sắc mặt hết xanh lại đỏ, một lúc sau mới thấp giọng nói: "... Khoảng giờ tý đêm đó, Hoa phủ bỗng nhiên có hơn năm mươi cao thủ xông vào, đầu tiên giết sạch người gác cổng, hộ viện trị thủ tiền viện, rồi lập tức phóng hỏa ở tiền viện, đợi sau khi thế lửa lớn rồi, nội viện Hoa phủ bị kinh động, Hoa đại nhân cùng với gia quyến đều chạy ra xem, đám cao thủ ấy vây họ thừa cơ làm khó, Hoa gia trên dưới hơn hai mươi người toàn bộ bị giết."

Trịnh Đích lơ đãng nhìn về phía Tần Kham, tiếp theo trầm giọng nói: "Ngươi lúc ấy đang ở đâu? Đang làm gì? Vì sao có thể giữ được tính mạng?"

" Khi cao thủ xông vào tiền viện, tiểu nhân đang đi tiểu, nhà xí tiền viện nằm ở góc khuất sườn tây, sau khi nghe thấy tiếng hét thảm trong viện, tiểu nhân sợ hãi, không dám quay về, thế là nằm úp trong một bụi cỏ dưới tường vây, từ xa nhìn nha hoàn, tạp dịch, hộ viện của Hoa phủ ai nấy chết dưới đao đám cao thủ ấy, về sau những người đó giết sạch Hoa phủ từ trên xuống dưới, bắt đầu đi dọc cạnh tường vây tìm cá lọt lưới, tiểu nhân vội vàng bò tới một miệng giếng cũ, leo theo dây giếng trốn vào trong giếng, lúc này mới thoát được một mạng."

Sắc mặt Trịnh Đích càng lãnh liệt: "Ngươi lúc ấy nhìn thấy gì, nghe thấy gì?"

"Tiểu nhân nhìn thấy đám người cầm đầu sau khi giết sạch mọi người thì kéo khăn chùm mặt uống, người đó tuổi chừng ba mươi, râu đen, mặt dài, trên má phải có một vết đao dài, khi nói thì mang theo khẩu âm Giang Nam."

Chương 494: Đấu võ miệng trên kim điện (hạ)

Lời này làm rất nhiều các đại thần hiểu rõ Tần Kham đều giật nảy mình, quay sang nhìn chằm chằm Tần Kham.

Khoảng ba mươi tuổi, râu đen, mặt dài, trên mặt có vết sẹo, khẩu âm Giang Nam.. Đây chẳng phải là Lý Nhị, tâm phúc thân tín bên cạnh Tần Hầu gia hay sao?

Trong hàng, ánh mắt Nghiêm Tung bỗng nhiên trở nên lo âu.

Hắn là người trong hội của Tần Kham, chuyện hắn biết nhiều hơn người ngoài nhiều, đêm cả nhà Hoa phủ bị giết, Lý Nhị vừa hay không có ở kinh thành, hắn đang phụng mệnh lệnh của Tần Hầu gia hạ giá thiếp cho Hoa Sưởng, nói cách khác, hiềm nghi của Lý Nhị rất phi thường lớn, người hữu tâm tùy tiện tra một cái là có thể phát hiện manh mối, nếu Lý Nhị có hiềm nghi, hiềm nghi của Tần Hầu gia chẳng phải là sẽ lớn hơn sao? Lý Nhị nếu chưa phụng mệnh, hắn dám giết cả nhà Hoa Sưởng ư?

Trịnh Đích nghe tiếng nghị luận ong ong cả điện, khóe miệng hơi cong lên, lập tức quát: "Trừ tướng mạo của người này ra, ngươi còn nhìn thấy hoặc nghe thấy gì nữa không?"

"Tiểu nhân khi trốn trong giếng còn nghe được hán tử cầm đầu đó nói 'mau dọn dẹp cho sạch, Hầu gia còn đang ở kinh sư chờ tin tức của chúng ta'.."

Chúng thần trong tiếng lặng thing, tiếp theo tiếng nghị luận càng lớn hơn.

Tất cả ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Kham tràn ngập vui sướng khi người khác gặp họa hoặc là đồng tình, tuy nói lời một phía của nhân chứng không thể định tội hắn, nhưng mà Tạ Tứ này nói rất bài bản hẳn hoi, nghe rất sống động, hơn nữa còn là nói ra trên kim điện, nhiều quan văn một lòng cầu trong điện lúc này đã rục rịch, cho dù là Lưu Cẩn vu hãm, Tần Kham muốn lật kèo thế nào?

Có nhân chứng rồi, Tây Hán tùy tiện tìm mấy vật chứng có khó chi đâu?

Nếu Tần Kham hôm nay không lấy ra được chứng cớ biện giải, chỉ sợ hôm nay thực sự sẽ té ngã trên kim điện triều đường này rồi.

Sau những lời của Nhân chứng Tạ Tứ, Tần Kham lập tức lâm vào trong tuyệt cảnh, không khí trong điện có chút quái dị, bất luận chính nghĩa thật hay là chính nghĩa giả, các đại thần đều trợn mắt nhìn Tần Kham.

Tạ Tứ nói quá chân thực, lại thêm ngữ khí kinh hoàng đó của hắn, rồi lại vẻ mặt nỗi khiếp sợ như vẫn còn nguyên, và tướng mạo thành thành thật thật, lập tức giành được lòng tin của tất cả đại thần.

Ngay cả Chu Hậu Chiếu trên long ỷ trong lòng cũng lộp bộp, nếu không phải hắn và Tần Kham quen biết đã lâu, biết rõ tính tình của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu thực sự là không tránh được phải hoài nghi chuyện này thật sự là Tần Kham làm.

Trong điện đắc ý nhất không ai bằng Trịnh Đích, thấy tiếng nghị luận ong ong không ngừng trong điện, Trịnh Đích xoay người nhìn Tần Kham, trong mắt tràn ngập vẻ mỉa mai.

"Sơn Âm Hầu chơi lớn quá, vì tiền đồ tốt của hảo hữu Đường Dần, không tiếc giết cả nhà Hoa Sưởng để diệt khẩu, muốn phủ định thiết án năm đó tiên đế đã định ra, ra tay sát phạt quyết đoán gọn gàng, không hổ là hạng người tâm độc thủ lạt, hôm nay trên kim điện, trước mắt bao người, xin hỏi Sơn Âm Hầu còn có gì để nói nữa không?"

Cả điện yên tĩnh, ánh mắt mọi người tập trung trên người Tần Kham.

Tần Kham cười: "Ta quả thật có điều muốn nói."

Trịnh Đích cười lạnh: "Bản quan xin chăm chú lắng nghe."

Tần Kham chậm rãi nói: "Điều ta muốn nói là... Từng câu từng chữ của Tạ Tứ này đều thối hoắc, Tạ Tứ và Trịnh Đích đã phạm vào tội khi quân và vu cáo."

Tươi cười nhìn chằm chằm Trịnh Đích, Tần Kham nói: "Trịnh Đích, hôm nay nếu định ngươi thành tử tội, ta cùng họ với ngươi."

"Ngươi! Tần Kham, ngươi cuồng vọng lắm! Bản quan là mở rộng oan khuất nhân gian, xúc hết bất bình thế gian, tội từ đâu mà có?"

Tần Kham không để ý đến hắn, xoay người lại nhìn chằm chằm gia phó Hoa phủ Tạ Tứ này, ánh mắt sắc én quét tới quét lui trên người hắn, sắc mặt Tạ Tứ trắng bệch, co quắp cúi đầu không nói gì.

Tần Kham mỉm cười chắp tay với Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ, nếu thần có hiềm nghi, trước mặt văn võ cả triều, thần có thể hỏi Tạ Tứ mấy vấn đề hay không?"

Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng nói: "Đương nhiên có thể."

Tần Kham nhìn chằm chằm Tạ Tứ đang co quắp bất an, cười nói: "Ngươi tên là Tạ Tứ?"

"Ặc.. Vâng."

"Ngươi nói ngươi là gia phó Hoa phủ, nói vậy chắc rất quen thuộc với tất cả của Hoa phủ chứ?"

"Vâng."

Tần Kham hỏi mấy vấn đề về Hoa phủ, Tạ Tứ há miệng đáp ngay, hiển nhiên quả thật rất quen thuộc với Hoa phủ.

Đám người Lý Đông Dương, Nghiêm Tung càng lúc càng lo lắng.

Tần Kham vẻ mặt vẫn không thay đổi, trầm mặc chốc lát rồi bỗng nhiên nói: "Cẩm Y vệ đang tra xét án Hoa Sưởng diệt môn, mấy ngày nay cũng coi như có hiểu biết thâm hậu về Hoa phủ, Tạ Tứ, ta hỏi ngươi thêm mấy câu, đối chiếu với những gì Cẩm Y vệ nắm được, xem ngươi có nói sai hay không."

"Vị đại nhân này cứ hỏi." Tạ Tứ hiển nhiên lòng tin tràn đầy.

"Cả nhà Hoa Sưởng tổng cộng d bao nhiêu người?"

"Hai mươi bốn người." Tạ Tứ không cần nghĩ ngợi đáp luôn.

"Trong từ đường Hoa gia có bao nhiêu bài vị?"

"Ba mươi cái."

"Hoa Sưởng có mấy phòng thê thiếp?"

"Chính thê một người, thiếp ba người."

" Thiếp thất nhỏ tuổi nhất trên đùi có bớt màu đỏ, là đùi phải hay đùi trái?"

"Trái.... Khụ khụ khụ, cái này là nha hoàn nội viện lúc rảnh miệng nói chuyện tiểu nhân vô tình nghe thấy." Trán Tạ Tứ đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Đám người Tiêu Phương, Lưu Vũ Trong điện mặt có chút tối xầu.

Bọn họ bỗng nhiên nhớ ra, Tần Kham trừ hung danh hiển hách ra, cái lợi hại hơn là thủ đoạn lừa người của hắn, ngay cả Lưu công công cũng nếm không ít trái đắng dưới tay hắn, Tạ Tứ này có thể qua được mấy chiêu dưới tay Tần Kham?

Trong lòng hoạn đảng đã nổi lên dự cảm không ổn.

Nụ cười trên mặt Tần Kham càng lúc càng thịnh, tiếp tục nói: "Xem ra ngươi quả nhiên biết rất rõ về Hoa phủ, ngay cả bớt trên đùi chủ mẫu cũng nắm rõ, HOa đại nhân nếu biết hạ nhân trong phủ hắn kính chủ yêu nghề như vậy, tất nhiên trong lòng thấy an ủi, mỉm cười nơi chín suối."

Chu Hậu Chiếu trên Long ỷ "phì" Một tiếng, rất không nể tình bật cười.

Không ít đại thần dở khóc dở cười, trong lòng mắng thầm một tiếng "Bỡn cợt, xấu xa".

Sắc mặt Tần Kham nghiêm lại, hỏi: "Hoa Sưởng trừ mấy vị thê thiếp này ra, còn bao một vị danh kỹ trong thanh lâu, thường xuyên qua lại hẹn hò, việc này ngươi có biết không?"

Tạ Tứ ngây người một lát, vội vàng lắc đầu: "Vị đại nhân này, việc này tiểu nhân không biết."

" Nhị tiểu thư Hoa gia năm mười lăm tuổi đã thầm đính ước với một vị tú tài của huyện, việc này ngươi có biết không?"

Sắc mặt Tạ Tứ có chút trắng bệch: "Tiểu nhân cũng không biết."

Tần Kham thở dài: "Còn tưởng rằng ngươi cái gì cũng biết chứ, thì ra cũng có cái không biết. Ta thực sự hoài nghi ngươi rốt cuộc có phải người của Hoa phủ hay không đấy."

Tạ Tứ vội vàng nói: "Đại nhân, tiểu nhân quả thật là người của Hoa phủ, đã làm công ở trong phủ bốn năm, hàng xóm gần xa của Hoa phủ đều có thể làm chứng."

"Tốt lắm, ta hỏi ngươi mấy vấn đề đơn giản, ngươi phải trả lời thật nhanh, nếu có chút do dự, tất nhiên là giả mạo, trên kim điện, trước mặt hoàng thượng và rất nhiều đại thần, ngươi nếu dám khi quân, tất tru cửu tộc ngươi." Tần Kham thanh sắc câu lệ quát lên, một cỗ khí thế thượng vị giả lâu ngày dưỡng thành đột nhiên mà phát.

Tạ Tứ sợ tới mức cả người run lên, dập đầu không thôi: "Tiểu nhân nhất định ăn ngay nói thật, tuyệt đối không dám khi quân."

Tần Kham đẩy nhanh tốc độ, hỏi như pháo liên châu: "Hoa Sưởng có mấy nhi tử, mấy nữ nhi?"

"Ba trai, hai gái, đêm đó bị giết toàn bộ."

"Tiền viện Hoa phủ có mấy cây hòe."

"Bốn cây, nhưng không phải cây hòe, mà là cây bạch quả." Tạ Tứ bị Tần Kham dọa, bất giác bị tiết tấu nhanh của Tần Kham dắt mũi, tốc độ trả lời cũng rất nhanh.

"Người gác cổng Hoa phủ họ gì?"

"Họ Tạ, là Nhị thúc của tiểu nhân."

"Cái giết mà ngươi trốn nằm ở phướng nào của tiền viện?"

"Đông nam."

"Tây Hán cho ngươi bao nhiêu bạc để nói chứng cứ giả."

"Một ngàn lượng..." Tạ Tứ không cần nghĩ ngợi thốt ra ngay, rồi lập tức che miệng lại, hai mắt hoảng sợ trợn to, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch giống như người chết.

Cả điện lặng ngắt, mọi người ngừng thở.

Trên mặt Chu Hậu Chiếu trước tiên là kinh ngạc, sau đó là tức giận, tiếp theo cảm giác vui mừng dần dần bay lên đuôi lông mày.

Trong kim điện kim rơi cũng có thể nghe tiếng, không biết yên lặng mất bao lâu, bỗng nhiên bùm một tiếng, Trịnh Đích mặt như màu đất, mồi hôi đầm đìa, nằm bẹp trên đất, cả người run rẩy như bị sốt rét.

Nháy mắt đã lật kèo!

Một gian nịnh bị vạn người đố kỵ, một quyền thần ngay cả Lưu Cẩn của không thể không sợ hãi ba phần, mấy lần đối mặt với tình thế sinh tử nguy hiểm vẫn thoải mái vượt qua, người như vậy, sao có thể là người tầm thường?

Đón ánh mắt hoặc thất vọng hoặc vui sướng của quần thần trong điện, Tần Kham chẳng mừng cho mình cũng chẳng buồn cho người, chắp tay với Chu Hậu Chiếu, thản nhiên nói: "Bệ hạ, những gì thần muốn hỏi đã hỏi xong rồi, công đạo tự ở lòng người."

Cả điện không ai phản bác.

Trịnh Đích đang nằm bẹp trên đất bỗng nhiên nhảy dựng lên, giống như tóm được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, hét to: "Chậm đã! Án Trương Càn bị ám át, ta có nhân chứng vật chứng."

Tần Kham thở dài, xoay người đi về trong hàng, chẳng buồn để ý tới hắn.

Tất cả đại thần nhìn Trịnh Đích, ánh mắt có đồng tình cũng có khinh bỉ.

Đã chứng minh được Tần Kham không phải là hung phạm giết Hoa Sưởng, giết Trương Càn lại càng không thể, ai sẽ vì một án tử mà minh căn bản không làm mà vọng sát đại thần, để lưu lại thóp cho người ta nắm? Hai vụ án này kỳ thật chỉ là một, nhân quả mà thôi.

Rầm!

Chu Hậu Chiếu vỗ bàn đứng lên, giận dữ chỉ vào trong điện: "Đại hán tướng quân đâu? Lôi phạm nhân Trịnh Đích, Tạ Tứ vào chiếu ngục, Cẩm Y vệ nghiêm thẩm! Kẻ nào đứng sau lưng chung, lôi ra hết cho trẫm."

Chương 495: Đình nghị bình định

Lưu Cẩn chuẩn bị rất đầy đủ, nhân chứng vật chứng đều có, đặc biệt là án Trương Càn, lại ngụy tạo rất nhiều chứng cớ không thể phủ định không thể biện giải, cho nên Trịnh Đích mới có gan ở trên kim điện nói ra bốn chữ "Bằng chứng như núi", theo kế hoạch của đám người Tiêu Phương, bọn họ đặt trọng tâm vào chứng cớ vụ án Trương Càn, đưa ra chứng cớ rồi kích động đám quan lại dùng chính nghĩa để tự xưng cùng nhau tấn công, bệ hạ cho dù che chở Tần Kham tới mấy cũng không thể ngăn được miệng của nhiều người, cho dù không bắt hắn vào ngục, tước tước bãi quan là không thể tránh được, một người bị tước tước bãi quan, Lưu Cẩn muốn khiến hắn chết không phải là quá dễ dàng hay sao?

Án Hoa Sưởng diệt môn chỉ là đồ ăn khai vị trước đại tiệc, chỉ để làm nền mà thôi.

Chẳng ai ngờ rằng, cái nền này lại làm hỏng việc.

Tạ Tứ quả thật là gia phó của Hoa phủ, đêm đó Tây Hán diệt cả nhà Hoa Sưởng, cố ý lưu lại mạng của Tạ Tứ, để hôm nay đối phó Tần Kham, đây là nhân chứng hàng thật giá thật, chẳng ai ngờ trên kim điện lại bị bị Tần Kham nói mấy câu lừa làm bẫy?

Nếu giống như quân bài domino, một lá bài đổ, tất cả lá bài trong khoảnh khắc cũng đổ hết, màn diễn chính phía sau chưa kịp ra đã liền bị phủ quyết toàn bộ.

Theo Trịnh Đích mặt cắt không còn hột máu bị đại hán tướng quân thô lỗ giật mũ ô sa cởi áo quan kéo ra ngoài điện, các đại thần trong kim điện hoàn toàn rối loạn, không ít các ngôn quan đang rục rịch chuẩn bị mượn cơ hội này hạch tội Tần Kham sáng suốt lựa chọn rụt chân.

Lúc này tình thế biến đổi nhanh, lại đi ra hạch tội thì thuần túy là muốn chết.

Trong hàng, nội các Đại học sĩ Tiêu Phương, Binh bộ thượng thư Lưu Vũ nhìn nhau, trong mắt đều thể hiện vẻ không cam lòng, cùng với một tia ý sợ hãi.

Tần Kham nhìn chằm chằm bóng dáng thất hồn lạc phách của Trịnh Đích cười mà không nói, trong mắt lại bắn ra hàn quang.

kéo ngã Trịnh Đích cũng không tính là thành tựu gì, tìm hiểu nguồn gốc mới là điều hắn phải làm, người sau lưng Trịnh Đích có thể bắt được tên nào hay tên đó, phàm là người chiếu ngục chiếu ngục, Tần Kham muốn từ trong miệng hắn moi được gì, trước giờ chưa từng không thành công.

Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ tức giận đến mức thở hồng hộc, cho dù hắn có ngu ngốc hồ đồ tới mấy, một màn trên triều hội hôm nay cũng khiến hắn hiểu được, đây là có người ở phía sau muốn dồn Tần Kham vào chỗ chết, may mà Tần Kham thông minh phá được tình thế nguy hiểm, nếu không triều thần cùng nhau tấn công, khi đó dù hắn là hoàng đế cũng chỉ sợ không bảo vệ được Tần Kham.

Tra! Nhất định phải tra! Tra ra cỗ nghịch lưu này, tra ra trận yêu phong này!

Chu Hậu Chiếu trong dáy lòng thầm hạ quyết định.

Trong điện các đại thần vẫn nhao nhao nghị luận, một tiếng bước chân vội vàng từ ngoài điện truyền đến.

"Báo Cam Túc tám trăm dặm cấp báo."

Chu Hậu Chiếu nhíu mày, trầm giọng nói: "Tuyên!"

Một dịch tốt phong trần mệt mỏi quỳ ở ngoài cửa điện, người vì bôn ba lâu ngày mệt nhọc mà lảo đảo muốn ngã, hai tay dính đầy bụi đất đang cầm một hòm thư gắn xi đỏ.

"Cam Túc tám trăm dặm cấp báo, An Hóa Quận vương Chu Trí Phiên giết quan mưu phản. Hiệp đồng với Ninh Hạ Đô Ti Chỉ huy sứ Chu Ngang, trong mười ngày nội hơn mười tòa thành trì Cam Túc Thiểm Tây, người theo bọn phản nghịch tới mười vạn."

Triều thần xôn xao!

Cho dù Chu Hậu Chiếu sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị những số liệu này làm cho giật mình bật dậy khỏi long ỷ.

" Nghịch tặc giỏi lắm, quả nhiên phản rồi." Chu Hậu Chiếu nghiến răng nói.

Các đại thần sau một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi thì đều phẫn nộ bước ra khỏi hàng.

"An Hóa vương vô quân vô phụ, tội đáng tru diệt."

"Cầu bệ hạ tốc phát vương sư. Tây tiến bình định!"

"..."

Quan Đại Minh không phải là không ra gì, bọn họ thường ngày nội đấu, tham ô, nhận hiếu kính, Mắng chửi thậm chí đánh nhau, những chuyện xã hội đen làm bọn họ đều làm, thoạt nhìn thì giống như là một đám đám ô hợp, nhưng mà khi giang sơn xã tắc thực sự có nguy nan, không thiếu hạng người anh dũng đứng ra. Ít nhất thì ở trước thời Chính Đức là như vậy.

Nhóm người này chống đỡ giang sơn Đại Minh gần ba trăm năm, giờ này khắc này, Bọn họ lại đứng ra.

Hai vụ án Hoa Sưởng và Trương Càn vừa rồi trên điện đã bị mọi người ném lên chín tầng mây, lúc này trong điện chỉ vang vọng cùng một thanh âm.

Bình định!

Diệt tặc!

Chu Hậu Chiếu nghiêm mặt, đứng lên chậm rãi nhìn chung quanh trong điện, cảm xúc kích động trào dâng của các đại thần dần dần bình phục.

"Tan triều! Tuyên ba vị Đại học sĩ nội các, Binh bộ thượng thư Lưu Vũ, Sơn Âm Hầu Tần Kham..." Chu Hậu Chiếu dừng một chút, nghĩ đến vừa rồi người tên là Tạ Tứ chính miệng nói Tây Hán mua

chuộc hắn, ám ảnh trong lòng Chu Hậu Chiếu càng nặng, suy nghĩ hồi lâu rồi vẫn bổ sung: "... Cả ti lễ giám Lưu Cẩn, sau giờ ngọ tới Báo Phòng yết kiến."

Trong Ti lễ giám.

Lưu Cẩn đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng đi đến mép cửa, nhìn về phía cuối hành lang gấp khúc trống rỗng bên ngoài, sau đó lại xoay người đi qua đi lại.

Triều hội Hôm nay, lấy Trịnh Đích dẫn đầu, Lưu Vũ, Trương Thải, Tiêu Phương là quân là chủ lực, phát động triều thần cho Tần Kham một kích sắc bén, nếu không có gì ngoài ý muốn, lúc này Tần Kham chắc đã bị bắt vào chiếu ngục, hoạn quan trực ngoài điện Phụng Thiên cũng nên đưa tin tức ra rồi, nhưng vì sao triều hội đã qua hai canh giờ, lại vẫn không có bất kỳ tin tức nào truyền tới?

Trán Lưu Cẩn đã dần dần túa mồ hôi, hắn có một loại dự cảm xấu, hôm nay, chỉ sợ lại có biến cố.

Thôi diễn đi thôi diễn lại đủ loại mưu đồ hôm nay nhằm vào Tần Kham, Lưu Cẩn không thể nào tính được ra sơ hở của mưu đồ là ở đâu.

Cái gọi là "Sắc bén một kích", chẳng lẽ chỉ là nực cười?

Ngoài Hành lang gấp khúc truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Lưu Cẩn đứng bật dậy, ánh mắt lộ ra vẻ bức thiết.

Một tiểu hoạn quan cầm phất trần đi vào ti lễ giám.

"Lão tổ tông, không ổn rồi, lời chứng của Tạ Tứ bị Tần Kham phủ định, đã bị bệ hạ tự mình hạ chỉ bắt vào chiếu ngục, Trịnh Đích cũng vào ngục rồi, lần này chúng ta không lật đổ được Tần Kham."

Cả người Lưu Cẩn run lên, sắc mặt nhanh chóng tái nhợt.

"Tạ Tứ để lộ sơ hở như thế nào?"

"Tạ Tứ bị Tần Kham hỏi hai ba cầu là lộ ra chuyện Tây Hán mua chuộc hắn."

Bùm !

Lưu Cẩn vỗ bàn, rít lên: "Cái đồ thành sự không đủ mà bại sự thì có thừa! Sớm biết như vậy, lúc trước nên chó gà không tha đối với Hoa phủ, lưu lại tai họa như vậy ngược lại khiến Tạp gia gặp xui xẻo."

Vừa nghĩ tới phản ứng của Chu Hậu Chiếu sau khi Tạ Tứ ở trước mặt đại thần cả triều chính miệng thừa nhận Tây Hán mua chuộc hắn, tim Lưu Cẩn đập nhanh, mồ hôi trán đổ cuồn cuộn.

Sau hôm nay, trong lòng bệ hạ sẽ nhìn hắn như thế nào? Thánh quyến Lưu Cẩn hắn duy trì mười năm liệu có còn không?

Trong nhất thời, Lưu Cẩn tâm loạn như ma.

"Lão tổ tông, còn chuyện nữa. An Hóa vương phản rồi, bệ hạ lệnh cho ngài và nội các Đại học sĩ, còn có Binh bộ thượng thư cùng với Tần Kham sau giờ ngọ tới Báo Phòng yết kiến."

Lưu Cẩn không yên lòng gật gật đầu.

Hắn đang lo chuyện thánh quyến, đâu còn tâm tư quan tâm tới một phiên vương ở ngoài xa ngàn dặm nổi loạn?

Sau khi Chu Hậu Chiếu chuyển tới Báo Phòng, nơi đại thần yết kiến đã không còn là hoàng cung, mà là Báo Phòng ở Thái dịch trì cửa tây hoa kinh sư, bất kể quốc sự lớn nhỏ đều từ Báo Phòng mà quyết, bao gồm cả ti lễ giám của Lưu Cẩn cũng chuẩn bị chuyển tới Báo Phòng làm việc, điều này mang đến sự bất tiện rất lớn cho các đại thần. Sáng sớm trời chưa sáng trước tiên phải vào điện Phụng Thiên hoàng cung tảo triều, triều hội xong nếu có việc thì phải một mình yết kiến hoàng đế, hoặc nội các có phiếu nghĩ trình ti lễ giám, còn phải ngồi xe ngựa từ hoàng cung chạy đến cửa Tây Hoa.

Nhưng mà một gốc độc đinh trong ngàn khoảnh của lão Chu gia có tính tình như vậy, các đại thần còn biết làm sao?

Bịt mũi mà nhịn đi.

Buổi trưa, ba vị Đại học sĩ Nội các và Binh bộ thượng thư Lưu Vũ

đã tới Báo Phòng yết kiến Chu Hậu Chiếu trước, rất khéo là xe ngựa của Tần Kham và Lưu Cẩn đồng thời tới trước đại môn Báo Phòng.

Hai người đồng thời xuống xe, đứng đối diện nhìn nhau, thật mạnh hừ thật mạnh, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tần Hầu gia đã lâu không gặp, gần đây Tạp gia nghe nói Hầu gia bị rất nhiều phiền toái quấn lấy thân, Hầu gia nên bảo trọng giữ mình."

Tần Kham cũng cười nói: "Đa tạ Lưu công công lo lắng. Phiền toái của chúng ta đều không ít, cùng cố gắng thôi."

Lưu Cẩn ngẩn người: "Tạp gia có phiền toái gì đâu?"

Tần Kham nháy mắt mấy cái, cười nói: "Phiền toái của ta đã qua rồi, phiền toái của Lưu công công thì sắp tới. Có tin không?"

Lưu Cẩn cười lạnh: "Tạp gia sống thái bình an ổn, không thích chủ động dính vào phiền toái như Hầu gia đâu."

Tần Kham thở dài: "Bản thân đắc tội với tất cả người trong thiên hạ, không ngờ không biết xấu hổ nói mình 'Thái bình an ổn', thái giám không mọc được râu chỉ sợ là không liên quan tới bị thiến, mà đại thể là do da mặt quá dầy."

Hai người ánh mắt chạm nhau, ở trong không khí va chạm tới tóe lửa.

Cửa hông Báo Phòng từ từ mở ra. Lưu Cẩn và Tần Kham sóng vai mà vào.

Trong đầu Lưu Cẩn vẫn đang suy nghĩ phiền toái sắp tới mà Tần Kham vừa nói, không chú ý bậc cửa dưới chân, khi nhấc chân không cẩn thận bị vấp, Tần Kham vươn tay ra định đỡ theo phản xạ, nhưng may phản ứng nhanh nhẹn ngăn loại hành vi ngu xuẩn này của mình lại, thế là tay vươn ra một nửa thì rụt lại, trơ mắt nhìn Lưu Cẩn lảo đảo mấy bước rồi ngã dập mặt.

Tần Kham nhìn hắn một cái với vẻ đồng tình: "Bước dài thế, kẹt trứng à?"

Lưu Cẩn nằm dưới đất rên rỉ.

Lập tức Tần Kham lộ ra ánh mắt xin lỗi: "Ngại quá, ta vũ nhục ngươi rồi, thiếu chút nữa quên mất là ngươi không có trứng để kẹt."

"Tần Kham!" Lưu Cẩn nằm trên đất rít lên.

Tần Kham nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái, khoan thai một mình đi về phía chủ điện Báo Phòng.

Hắn và Lưu Cẩn sớm đã xé rách da mặt, mà sinh mệnh của Lưu Cẩn cũng đã tiến vào sụp đổ rồi. Tần Kham chẳng buồn làm chuyện vô ích.

Tần Hầu gia đối với người chết bình thường là không có kiên nhẫn.

Chương 496: Đình nghị bình định (hạ)

Chủ điện Báo Phòng chưa được đặt tên, khi Tần Kham đi vào, đám người Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Tiêu Phương sớm đã ngồi nói chuyện phiếm với Chu Hậu Chiếu, Binh bộ thượng thư Lưu Vũ ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi Tần Kham.

Tần Kham vừa thi lễ với Chu Hậu Chiếu thì Lưu Cẩn khập khiễng bước vào.

Chu Hậu Chiếu nhìn hắn với vẻ phức tạp: "Lưu Cẩn, ngươi làm sao thế."

Lưu Cẩn cẩn thận quan sát Chu Hậu Chiếu sắc mặt, thấy Chu Hậu Chiếu vẻ mặt không vui không giận, cũng không nhắc tới việc Tây Hán mua chuộc nhân chứng vu hãm Tần Kham, trong lòng Lưu Cẩn càng thấp thỏm, mặt già nức nở nói: "Bệ hạ, lão nô xui xẻo chết mất thôi, khi đi vào không cẩn thận vấp ngã, lúc ấy Tần Hầu gia ở ngay bên cạnh lão nô mà chẳng chịu vươn tay ra đỡ lấy một cái."

Tần Kham chắp tay nói: "Bệ hạ, phản ứng của thần hơi chậm."

Lưu Cẩn giống như vợ trẻ bị ghẻ lạnh vậy, giận dỗi đòi được cưng chiều: "Bệ hạ, lão nô vừa rồi đầu đập rõ mạnh, giống như là ngã tới ngu cả người, ngài nhìn xem, chỗ nào sưng u lên này."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Lưu công công xin ăn nói cho cẩn thận, đây là vấn đề trình tự, cũng là vấn đề trách nhiệm, không thể nói bậy được, sờ lương tâm mà nói đi, ngươi rốt cuộc là ngã tới ngu người, hay là ngu người nên mới bị ngã." Chu Hậu Chiếu rất nể mặt, mỗi lần đều là hắn cười ra tiếng trước, cũng mặt kệ là cái miệng khắm của Tần Kham tổn hại ai, hắn đều không ngoại lệ cười tới ngửa tới ngửa lui.

Lý Đông Dương. Dương Đình Hòa Trong điện cũng vuốt râu dở khóc dở cười.

Tần Kham này thường tự xưng quân tử, hơn nữa thường ngày diễn xuất ra phong độ cũng cực kỳ giống quân tử, nhưng mà người quen thuộc với hắn đều biết, người này không hề có bất kỳ quan hệ gì với quân tử, không nói các loại chiêu số lừa người của hắn ngược hắn với phong cách rộng lượng của quân tử, chỉ cái miệng thất đức của hắn thôi cũng thường khiến người ta phải nổi giận, lại hoàn toàn đi ngược lại với đạo quân tử.

Lưu Cẩn bị Tần Kham tổn hại tới gân xanh nổi hết lên, sắc mặt hết xanh lại đỏ, phẫn nộ lườm Tần Kham mô t lúc, sau khi phát hiện ánh mắt không giết được hắn thì quay đầu lại, vẻ mặt đáng thương nhìn Chu Hậu Chiếu, chỉ tiếc Chu Hậu Chiếu đang cười tới cả người run rẩy, căn bả không hy vọng gì hắn chủ trì công đạo.

Lý Đông Dương cười cười hoà giải: "Được rồi, bệ hạ, hay là thương nghị chính sự đi, quân tình khẩn cấp mà."

Chu Hậu Chiếu nghĩ thấy cũng đúng, hoàng thúc cx tạo phản rồi, hắn còn cười vô tâm vô phế, càng lộ ra giống một hôn quân không hơn không kém.

Sau khi điều chỉnh lại thái độ, Chu Hậu Chiếu ngừng cười, vẻ mặt tức khắc trở nên nghiêm túc.

"An Hóa Quận vương mưu đồ bí mật tạo phản, trước đây Hán Vệ đã bẩm tấy với trẫ rồi, bởi vì điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, trẫm đành phải tạm thời gác lại, không ngờ nghịch tặc này quả thực tạo phản, tên này không diệp, trẫm lấy mặt mũi đâu mà gặp liệt tổ liệt tông? Triều đình bình định như thế nào, xin chư vị tiên sinh dạy trẫm."

Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa có chút hài lòng với thái độ đối với Chu Hậu Chiếu, vuốt râu nói: "An Hóa vương lòng muông dạ thú, ở biên thuỳ tây bắc công nhiên mưu phản, độc hại ba biên, họa lan trăm vạn Thực sự là tội ác tày trời. Bệ hạ, trước mắt chuyện đầu tiên triều đình phải làm chính là thông chính ti truyền hịch thiên hạ, công khai nêu rõ tội của vương, tước đi vương tước của hắn. Trừ khỏi tộc, nói cho sĩ tử bách tính thiên hạ hay, phía nào là chính thống, phương nào là phản tặc nghịch. Đây là đại sự đầu tiên, hơn nữa phải mau chóng mà làm."

Chu Hậu Chiếu rất đồng ý, gật đầu nói: "Lý tiên sinh nói rất đúng, trẫm theo đề nghị của ngươi."

Cao giọng gọi hoạn quan vào điện, Chu Hậu Chiếu hạ chỉ cho Lễ bộ và Hàn Lâm viện soạn hịch phê phán, gửi cho thông chính sứ ti thông truyền tới các thành trì hương trấn thiên hạ, tước vương tước của An Hóa vương, cũng liệt kê tội trạng để sĩ tử bách tính thiên hạ nghe biết.

Thấy Chu Hậu Chiếu nạp gián biết nghe lời phải, Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa vui mừng nhìn nhau một cái. Trong mắt tràn ngập tiếu ý.

Tiểu hôn quân hôm nay cuối cùng cũng có biểu hiện không giống hôn quân. Đây là tác dụng của đạo đức lễ giáo lâu ngày. Tan ca phải về huống mấy ly rượu mừng.

Sự thật chứng minh hai vị Đại học sĩ cao hứng quá sớm rồi.

Lý Đông Dương vuốt râu chậm rãi nói: "Về phần bước kế tiếp, tất nhiên..."

Rầm

Chu Hậu Chiếu vỗ bàn đứng lên, mặt không biết đỏ bừng từ lúc nào. Trong mắt lấp lánh quang mang hưng phấn tới cực độ.

"Trẫm biết bước tiếp theo phải làm gì rồi! Tần Kham..."

"Có thần."

" Triệu tập ba mươi vạn đại quân cho trẫm, trẫm muốn ngự giá thân chinh. Tự tay diệt nghịch tặc này."

Tất cả già trẻ Trong điện đồng thời ngây đơ.

Chu Hậu Chiếu hưng phấn xoa xoa tay, đi qua đi lại, nhảy nhót vui sướng vì An Hóa vương mưu phản.

Sắc mặt Lý Đông Dương Dương Đình Hòa lập tức trở nên phi thường khó coi, hai người lại nhìn nhau, trong mắt lặng lẽ biểu lộ tin tức đồng dạng.

Đối ẩm sau khi tan ca hủy bỏ.

Vừa rồi nhìn nhầm rồi, hôn quân vẫn là hôn quân.

Tần Kham nghe đạo ý chỉ hồ đồ này thì dở khóc dở cười: ", Bệ hạ, thần kiếm đâu ra ba mươi vạn đại quân cho ngài."

"Ba vạn cũng của." Chu Hậu Chiếu đối với nhân số biểu hiện rất là hiền hoà.

"Bệ hạ, ngài... nghĩ lại có được không?" Tần Kham bất đắc dĩ nói.

"Trẫm nghĩ kỹ lắm rồi, ba vạn đi, không thể thiếu được, ít hơn thì trẫm chắc bại trận mất, ừ, bảo Bảo Quốc công Chu Huy triệu tập mười hai đoàn doanh chuẩn bị xuất chinh..."

"Bệ hạ, đủ rồi." Mặt Dương Đình Hòa hiện lên vẻ Giang sơn cộng chủ, tọa bất thùy đường, sao có thể tùy tiện thân chinh? Chỉ là một phiên vương phản loạn, đáng để bệ hạ thân chinh sao?"

Chu Hậu Chiếu vẫn rất kính sợ Dương Đình Hòa, thấy sắc mặt Dương Đình Hòa bất thiện, Chu Hậu Chiếu lập tức mất hết hưng phấn, không cam lòng bĩu môi, thấp giọng lầm bầm: "Ngươi phải tin thực lực của trẫm chứ."

Lý Đông Dương làm quan khéo đưa đẩy, nhưng đối với việc Chu Hậu Chiếu muốn thân chinh cũng rất không đồng ý.

"Bệ hạ, chuyện ngự giá thân chinh đừng nhắc tới nữa, Chu Trí Phiên mưu phản hiện giờ đã có mười vạn binh, phá hơn hai mươi thành, quân tình cấp tốc, chúng ta phải mau đưa ra chương trình bình định, quan trọng nhất là, phải chọn một quan viên đáng tin cậy lãnh binh bình định."

Lưu Cẩn mắt đảo quanh, bước lên tấu: "Bệ hạ, nếu nói tới tướng lãnh bình định, lão nô cũng có có một nhân tuyển."

"Ai?"

"Kính Dương Bá, Thần Anh."

Tần Kham nheo mắt, Thần Anh này Tần Kham từng có nghe nói

rồi, luận về tài năng quân sự thì rất bình thường, hơn nữa ăn cây táo, rào cây sung, năm Hoằng Trị thư mười một Thần Anh nhậm chức Đại Đồng tham tướng, không ngờ lén lút bán quân mã của Đại Minh cho Thát tử, ở giữa kiếm lợi lớn, sau khi bị ngôn quan phát hiện tố cáo, Hoằng Trì đế triều về cho nhàn rỗi ở kinh sư, cho tới khi Lưu Cẩn thượng vị, Thần Anh tặng một khoản hối lộ lớn, cuối cùng bắt đầu dùng được bắt đầu dùng, lên làm tả quân Đô Đốc phủ hữu Đô Đốc, ngay cả tước vị Kính Dương bá của hắn cũng được Lưu Cẩn hỗ trợ cầu Chu Hậu Chiếu ban lại.

Người như thế nếu để hắn chỉ huy đại quân bình định, so với Chu Hậu Chiếu ngự giá thân chinh lại càng không đáng tin hơn

Nhân lúc Chu Hậu Chiếu chưa mở miệng, Tần Kham vội vàng nói: "Bệ hạ, người Lưu công công giới thiệu không ổn."

"Vì sao?"

Tần Kham tạm dừng một lát, cuối cùng nghĩ ra một cái cớ: "Bệ hạ, bình định không phải việc nhỏ, một võ tướng dẫn hơn mười vạn đại quân, chung quy... Không ổn, thần cho rằng, vương sư bình định vẫn nên do quan thống lĩnh thì thỏa đáng hơn."

Lý Đông Dương Dương Đình Hòa nghe vậy mỉm cười khẽ gật đầu, ngay cả trên mặt Tiêu Phương và Lưu Vũ cũng hiện lên vẻ tán đồng.

Bất luận lập trường chính trị và phe phái đối địch như thế nào, quan chung quy vẫn là quan, điểm giống nhau của bọn họ là, đều không tin võ tướng, không khí chính trị văn ép võ là tuyệt đối không thể dao động, đặc biệt là lãnh binh đánh giặc, hơn mười vạn đại quân nằm trong tay một võ tướng, thực sự là khiến các quan lo lắng.

Chu Hậu Chiếu trước nay vẫn luôn coi trọng đề nghị của Tần Kham, đối với tiểu hôn quân này mà nói, nếu mọi người đã không đồng ý để hắn ngự giá thân chinh, phái ai đi bình định cũng chẳng quan trọng.

"Tần Kham, ngươi cảm thấy phái ai xuất chinh thì thỏa đáng hơn?"

Tần Kham cười nói: "Thần đề cử một người, người này từng thống nhất quản lý ba biên, quen thuộc với võ tướng lớn nhỏ của các Đô Ti vệ sở và ba biên, lại phụng lệnh tiên đế phát triển mạnh mã chính, tu sửa Trường Thành, võ tướng ba biên tất cả đều mến phục, thực sự là nhân tuyển số một không hai để lãnh binh bình định."

Sự ngu ngốc của Chu Hậu Chiếu vẫn chưa tới cực hạn, Tần Kham vừa nói hắn liền có ấn tượng ngay.

"Người ngươi nói là Dương Nhất Thanh?"

"Đúng vậy."

"hắn đâu."

"Mấy ngày trước bị Lưu công công cách chức rồi, bởi vì Lưu công công đòi hắn phải hiếu kính, mà Dương Nhất Thanh thì nói giờ đang túng quẫn quá, xin nửa năm đầu biếu một vạn lượng, nửa năm cuối thì biếu tám ngàn lượng, Lưu công công không vui, thế là giận dữ bãi quan hắn rồi nhốt vào chiếu ngục, về sau Dương Nhất Thanh ở trong ngục nói lại, bảo nửa năm đầu biếu tám ngàn lượng, nửa năm sau biếu một vạn, Lưu công công nghe vậy, bảo thế mới được chứ, rồi cao hứng như gì thả Dương Nhất Thanh ra."

Lưu Cẩn tức giận đến nổi nhảy cẫng cả lên, rít: "Tần Kham, ngươi... Khinh người quá đáng! Tưởng Tạp gia là kẻ ngốc à?"

"Đùa tí thôi, đùa tí thôi, Lưu công công không nên tức giận, phải nhớ trong bụng Tể tướng có thể chống thuyền."

Chương 497: Bố trí cuối cùng

Lưu Cẩn không biết trong bụng mình có thể chống thuyền hay không, hắn chỉ biết là hiện tại rất muốn dùng gậy chống thuyền để đâm chết Tần Kham.

Xuất hiện ở cùng một chỗ với Tần Kham vĩnh viễn không phải chuyện tốt lành gì, tên nghiệt súc này luôn biết nắm lấy tất cả thời cơ để chọc ngoáy hắn, cái miệng độc địa đó tuyệt đối có thực lực khiến người chết rồi vẫn phải tức giận mà bật nắp quan tài đứng dậy.

Những lời nói vừa rồi của Tần Kham đã khiến Lưu Cẩn nổi giận thực sự, đường đường là nội tướng Đại Minh, trước mặt hoàng thượng, trước mặt ba vị Đại học sĩ nội các và Binh bộ thượng thư, bị nói cho thành con khỉ ngu ngốc thì Lưu công công sao có thể xuống đài được?

"Tần Kham! Tạp gia không sống nổi nữa rồi, có dám liều mạng với Tạp gia hay không?" Lưu Cẩn rít lên, hai chân đứng bất đinh bất bát, hai mắt đỏ ngầu, mặt tím lại, rất có thế thất phu tức giận, máu vẩy năm bước.

Chu Hậu Chiếu lại cười nghiêng cười ngả, vừa cười vừa ra sức đập vào tay vịn.

Cho tới khi Lý Đông Dương vì cười nhiều quá mà sặc thì Chu Hậu Chiếu mới cố gắng ngừng cười, mặt đỏ bừng vì nín cười mà biến thành bộ dạng vặn vẹo dữ tợn.

"Khụ khụ, được rồi được rồi! Nghiêm túc chút đi, chúng ta ở đây là bàn về bình định... Tần Kham, trẫm cấm ngươi tổn hại Lưu Cẩn nữa, người ta từng ấy tuổi rồi, nhỡ vì giận quá mà treo cổ ở cửa đại điện của trẫm, ngươi bớt khuyết đức đi, không được phép pha trò nữa, nói chính sự."

Tần Kham chắp tay thở dài: "Thần chỉ là thấy không khí trong điện nặng nề quá, đùa chút cho vui thôi mà."

"Được rồi được rồi, dừng ở đây đi, Tần Kham, ngươi tiến cử Dương Nhất Thanh là tướng lãnh bình định, Dương Nhất Thanh giờ đang ở đâu?"

"Dương Nhất Thanh sau khi bãi quan thì vẫn ở kinh sư, bệ hạ, tướng tài này hiếm có, chính là rường cột nước nhà, Chu Trí Phiên ủng binh thập vạn, phá thành mấy chục. Thần thấy rằng, chỉ có Dương Nhất Thanh là có thể bình được loạn này."

Chu Hậu Chiếu suy nghĩ một lát rồi lại hỏi ba vị Đại học sĩ: "Ba vị tiên sinh ý như thế nào?"

Lý Đông Dương là sư huynh của Dương Nhất Thanh, đối với chuyện của Dương Nhất Thanh thì biết rõ hơn bất kỳ ai. Tất nhiên sẽ không phản đối, Dương Đình Hòa xử lý nội chính xử lý thoả đáng, nhưng phương diện quân sự thì lại thiếu hỏa hậu, Tiêu Phương thì càng không cần phải nói. Đánh giá của Đại học sĩ Vạn An thời Hiến tông về hắn kỳ thật rất đúng trọng tâm, ""Bất học như phương, diệc học sĩ hồ"", chỉ đành Tiêu Phương chẳng những thật tâm chấp nhận phê bình, ngược lại còn giở trò lưu manh với người ta, hiện giờ Tiêu Phương đã tám mươi tuổi, ngồi ở vị trí nội các, nhưng kiến giải và thủ đoạn xử lý quốc sự còn xa mới bằng Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa.

Thấy Chu Hậu Chiếu hỏi ý kiến của ba người, Lý Đông Dương trầm tư một lúc rồi Chậm rãi nói: "Bệ hạ. Lời của Sơn Âm Hầu không sai, Lão thần cũng cho rằng, Dương Nhất Thanh có thể lãnh quân bình định."

Thấy Lý Đông Dương tỏ thái độ, Dương Đình Hòa và Tiêu Phương đồng loạt gật đầu đồng ý.

Những lúc này theo lý thì Lưu Cẩn nên sớm nhảy ra phản đối. Nhưng mà về chuyện Chu Trí Phiên, Lưu Cẩn một là cho rằng mưu phản xa ngoài ngàn dặm không liên quan gì tới mình. Chẳng những không có lợi để kiếm, hơn nữa còn phải gánh rất nhiều mạo hiểm, vạn nhất người mình đề cử bình định thất bại, người đề cử không lớn không nhỏ cũng phải gánh tội, cho triều thần lấy cớ hạch tội.

Thứ hai Lưu Cẩn lúc này trong đầu chỉ nghĩ tới thái độ của Chu

Hậu Chiếu, lo Chu Hậu Chiếu liệu có vì hắn mua chuộc nhân chứng hãm hại Tần Kham mà tâm sinh bất mãn, khiến mình mất đi thánh quyến hay không, quả thực là không có tinh lực để bận tâm tới chuyện Chu Trí Phiên tạo phản, thế là lần đầu tiên không ngờ không mở miệng phản đối.

Về phần Binh bộ thượng thư Lưu Vũ, hôm nay đại thể chỉ là nhân vật bồi tọa, ba vị Đại học sĩ đều đồng ý, Lưu Cẩn cũng không chen miệng phản đối, Lưu Vũ còn có thể nói gì nữa?

Chu Hậu Chiếu thấy mọi người đều không phản đối, thế là cười bảo: "Nếu như vậy, trẫm quyết định sử dụng Dương Nhất Thanh, nhậm chức quan Tổng binh bình định, nội các chiếu chuẩn, ti lễ giám đóng dấu, lệnh cho Dương Nhất Thanh lập tức rời kinh, điều tướng sĩ vệ sở của các tỉnh Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam, sau khi tập kết thì binh chỉ Ninh Hạ, diệt tên phản loạn Chu Trí Phiên cho trẫm."

Lý Đông Dương nhắc nhở rất đúng lúc: "Bệ hạ, đại quân tại ngoại, không thể không có giám quân."

Chu Hậu Chiếu nghĩ nghĩ rồi nói: "Giám quân quả thật nên có, ừ, trẫm từng nghe phụ hoàng nói, thái giám Tuyên phủ Miêu Quỳ có cái dũng vạn kẻ địch cũng không bằng, cũng có tài tướng soái sau màn, vậy phái khoái mã tám trăm dặm tới Tuyên phủ, bổ nhiệm Miêu Quỳ làm giám quân có được không?"

Tần Kham chớp chớp mắt cười nói: "Bệ hạ, bình định quý ở thần tốc, từ kinh sư tới Tuyên phủ, rồi lại từ Tuyên phủ đến chỗ đại quân tập kết tốn rất nhiều thời gian, Miêu công công chưa đến, Dương Nhất Thanh cũng không dám tự tiện phát binh, tự dưng lại làm hỏng chiến cơ, kỳ thật bên cạnh bệ hạ còn có một vị giám quân có thể gánh vác trọng trách đó, bệ hạ sao lại đi bỏ gần cầu xa?"

Chu Hậu Chiếu mắt sáng lên: "người ngươi nói là Trương Vĩnh?"

"Đúng, Trương công công sức có thể khiêng đỉnh, võ dũng phi phàm, bệ hạ thường gọi là 'Tráng sĩ Trương' đấy thôi, huống hồ Trương công công nắm ngự mã giám trong cung, đối với việc bài binh bày trận quân cũng có chút tinh thông, lại là người tín nhiệm

nhất bên cạnh bệ hạ, nhân tuyển giám quân ngoài Trương công công ra thì còn ai, huống chi..."

Khóe miệng Tần Kham cong lên, tiếp tục nói: "Huống chi, Trương công công là người bên cạnh bệ hạ, tất cả sự việc trong quá trình bình định, lệnh cho Trương công công ghi nhớ thật kỹ, trở về chia làm chương hồi kể cho bệ hạ nghe, thần tin quá trình này nhất định rất phấn khích vui vẻ, còn vui hơn cả đấu chó chọi ưng ở Báo Phòng..."

Những lời cuối cùng đã gãi trúng chỗ ngứa của Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu hai mắt sáng rực, vui vẻ ra mặt: "Đúng đúng, làm như vậy đi, ba vị tiên sinh, nhân tuyển giám quân giao cho Trương Vĩnh đi, trẫm không thể ngự giá thân chinh, vậy sẽ để Trương Vĩnh xuất chinh thay trẫm, hắn có thể đánh thắng trận thì cũng có nghĩa là trẫm cũng có thể thắng, lần tới trẫm nếu nhắc tới ngự giá thân chinh thì các ngươi cũng không thể cản ta được."

Ba người Lý Đông Dương dở khóc dở cười, thần sắc bất thiện lườm Tần Kham, lỗ mũi đồng loạt hừ một tiếng.

Tần Kham vẫn khí định thần nhàn mỉm cười.

Muốn làm thành một việc, không nhất định chỉ có một con đường có thể đi, đây là sự khác nhau giữa cổ hủ và biến báo.

Sau khi Xác định nhân tuyển tướng lãnh và giám quân bình định, Tần Kham rất không có hảo ý liếc Lưu Cẩn một cái, mặt bỗng nhiên nghiêm lại, nói: "Bệ hạ, Chu Trí Phiên chỉ là thằng hề nhảy nhót, trừ ngoài vào trong có mười vạn binh lính phản loại, vậy thì dưới trướng hắn đã không có người tài giỏi mưu, lại không có tướng lĩnh dũng mãnh, ngày vương sư dẹp xong loạn sẽ tới rất nhanh. Có điều, Chu Trí Phiên vì sao mưu phản, việc này lại phải tra cho rõ, bệ hạ nhân hậu, trước nay đãi phiên vương không tệ, Cam Ninh là chốn biên thuỳ, An Hóa vương phủ chỉ có ba vệ, bất kể thiên thời hay là địa lợi, đều không nên cử binh mưu phản, Chu Trí Phiên tạo phản tất có nguyên nhân, thần cảm thấy chuyện nên tra rõ căn nguyên, tìm lý do khiến hắn tạo phản, để sau này đề phòng, hoặc là để bệ hạ và bách quan cảnh giác."

Chu Hậu Chiếu nghĩ nghĩ rồi nói: "Lời nói của Tần Kham rất có lý,

tìm hiểu nguyên nhân là rất quan trọng, trẫm tới giờ vẫn không hiểu, vì sao đang yên đang lành, Chu Trí Phiên lại làm phản? Từ lúc Trẫm đăng cơ tới nay luôn dùng nhân nghĩa để đối đãi với phiên vương, trước giờ tấu chương phiên vương trình vào kinh trẫm đều lệnh cho ti lễ giám đưa trẫm duyệt không sót chữ nào, phiên vương xin gì, trẫm đều nhất nhất chiếu chuẩn, hai năm nay, Ninh vương xin mở lại ba vệ, Đại vương xin sửa vương phủ, Hưng Hiến vương xin tăng thổ địa hoàng trang. Tất cả những việc này, trẫm có khi nào bác bỏ đâu? Chu Trí Phiên hắn rốt cuộc có lý do gì mà đi phản trẫm?

Lý Đông Dương nghe Tần Kham nói như vậy, trong lòng sớm đã biết mục đích của hắn, tâm tình hơi kích động.

Bố cục Tru trừ Lưu Cẩn đã tới một bước cuối cùng, quyền hoạn lớn nhất từ trước tới nay của Đại Minh cuối cùng cũng bất tri bất giác bị bức vào tuyệt lộ, tương lai ngày bình định An Hóa vương, cũng chính là lúc Lưu Cẩn đền tội!

Không hổ là lão hồ li của ba triều, Lý Đông Dương trong lòng kích động, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh bơ, bộ dạng lão thành mưu quốc phụ họa: "Lời nói của Sơn Âm Hầu rất phải, bệ hạ, việc gì cũng có nhân có quả, Chu Trí Phiên tạo phản không thể chỉ bình định f xong, việc này phải tra rõ gốc ngọn, bằng không đợi vương sư bình định phản loạn rồi, triều đình lại vẫn mơ hồ đối với nguyên nhân khiến hắn tạo phản."

Chu Hậu Chiếu gật đầu nói: "Lời vàng ngọc của Lý tiên sinh, trẫm rất đồng ý, Tần Kham, ngươi phái Cẩm Y vệ đề kỵ rời kinh, tra rõ nguyên nhân Chu Trí Phiên tạo phản."

Lý Đông Dương cười nói: "Cẩm Y vệ truy tra là tất yếu, nếu bệ hạ muốn biết nhanh cũng có biện pháp, trước giờ tạo phản luôn viết kịch truyền khắp thiên hạ, trên cái gọi là hịch nghịch tặc tất nhiên sẽ nói bản thân hiên ngang lẫm liệt, sau đó chê trách triều đình không ra gì, trong hịch này thường thường sẽ kể rõ nguyên nhân tạo phản, chúng ta chỉ cần xem hịch, rồi cẩn thận nghiền ngẫm, nguyên nhân chân chính sẽ không khó mà nắm được, hôm nay dịch tốt đưa quân báo vào kinh không phải mới từ Cam Túc đến sao? Bệ hạ tuyên hắn vào Báo Phòng hỏi cái là rõ ngay thôi."

Chương 498: Chủ động nhận tội

Chu Hậu Chiếu chưa lên tiếng thì Tần Kham lại cười nói: "Lời Tây Nhai tiên sinh nói, hạ quan cũng nghĩ tới rồi, cho nên trước khi vào Báo Phòng, hạ quan đã tự mình hỏi qua dịch tốt đó, nhưng dịch tốt không có hịch, Chu Trí Phiên vừa phất cờ công hãm phủ Khánh Dương thì dịch tốt đã phụng mệnh mang theo quân báo từ cửa đông rời khỏi thành, mà Chu Trí Phiên tới giờ đã tạo phản được mười ngày, phản quân phá phủ Phượng Tường rồi mới tuyên bố hịch chinh phạt, cho nên dịch tốt truyền tin cũng không biết nội dung trong hịch, hạ quan đã lệnh cho Cẩm Y vệ đề kỵ khẩn cấp rời khỏi kinh tra xét, sau khi lấy được hịch rồi sẽ gửi vào kinh sư trình bệ hạ ngự lãm."

Lý Đông Dương thấy Tần Kham thoái thác, mắt già chợt lóe tinh quang, tiếp theo thì vuốt râu mỉm cười gật đầu không nói gì.

Mọi người ngồi cùng một chỗ thương nghị, Lưu Cẩn cung kính sau lưng Chu Hậu Chiếu lại thần du vật ngoại, vẫn đang suy tư về chuyện được mất thánh quyến.

Hắn căn bản không biết trận phản loạn ở ngoài ngàn dặm này không ngờ liên quan chặt chẽ tới mình, cho nên đối với chuyện bình định cũng không nhiệt tình cho lắm, cái hắn hiện tại muốn biết là thái độ của Chu Hậu Chiếu, đây mới là đại sự tương quan chặt chẽ tới quyền thế và lợi ích của hắn, cho nên Lưu công công luôn thích ra mặt tìm cảm giác tồn tại của bản thân hôm nay có tâm sự, không ngờ phá lệ không chen miệng vào câu nào, thật đính là không có tâm tình thật, xuất phát từ một loại trực giác nhạy bén, hắn phát hiện thái độ của Chu Hậu Chiếu đối với hắn đã có biến hóa, về phần biến hóa ở đâu thì Lưu Cẩn lại không nói ra được, loại cảm giác gãi tim cào phổi này đang dày vò hắn, làm sao còn có tâm tình mà quản việc bình định ngoài ngàn dặm.

Hoàng đế, nội các, ti lễ giám, Binh bộ cộng với Cẩm Y vệ, những nhân vật đầu não của Đại Minh sau khi cùng nhau thương nghị

một phen, nhất trí định ra nhân tuyển và chương trình bình định, sau đó đều tự đứng dậy cáo từ Chu Hậu Chiếu.

Tất cả mọi người đi rồi, nhưng Lưu Cẩn lại không, thấy mọi người đã rời khỏi chủ điện của Báo Phòng, trong điện chỉ còn lại Chu Hậu Chiếu và hắn, Lưu Cẩn không nói một lời, bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt Chu Hậu Chiếu, khi ngẩng đầu, mặt già của Lưu Cẩn đã nước mắt chứa chan, tràn đầy hối hận.

"Bệ hạ, lão nô nhất thời hồ đồ phạm phải sai lầm lớn, xin bệ hạ cho lão nô một cơ hội sửa sai."

Một quỳ này của Lưu Cẩn có thể nói là đột nhiên, nhưng lại có thể nói là tất nhiên.

Chu Hậu Chiếu thần thái mệt mỏi gác chân dựa lưng vào ghế, ty cầm một chén trà cống phẩm Trấn Thanh Hoa Cảnh Đức, giả vờ như đang nhàn nhã nhẹ nhàng thổi đi hơi nóng, khỏi bốc lên khiến hình dáng và diện mạo của hai người trở nên hai bóng hình mông lung, hai người có quá khứ rõ ràng, nhưng lại có tương lai mơ hồ, khoảng cách giữa bọn họ, liệu phải chăng chỉ là hơi nóng từ chén trà?

Thấy Chu Hậu Chiếu ngoảnh mặt làm ngơ thổi nước trà, tim Lưu Cẩn trầm xuống, chìm vào vực sâu không thấy đáy.

Trực giác quả nhiên không lừa hắn, nếu thánh quyến vẫn như thường ngày, Chu Hậu Chiếu sẽ không bày ra lo sợ thần thái này.

Nghĩ đến đây, Lưu Cẩn càng lo sợ không yên, cúi đầu sát đất không dám động đậy, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt chảy xuống thảm đỏ.

Thời gian bất tri bất giác cứ như vậy qua đi, dài như cả một thế kỷ, Lưu Cẩn mới nghe được thanh âm xa xôi giống như từ phía chân trời truyền đến của Chu Hậu Chiếu.

"Lưu Cẩn, ngươi nhất thời hồ đồ phạm phải sai lầm gì?"

Nghe thanh âm bình tĩnh tới chưa từng có của Chu Hậu Chiếu, Lưu Cẩn thật sự rơi lệ, nước mắt càng chảy càng nhiều.

Hắn sợ rồi, sợ tới cả người run rẩy, thể xác và tinh thần như rời vào hầm băng.

Chấp chưởng ti lễ giám hai năm, quyết hết mọi việc trong ngoài, ra sức thi hành tân chính, để bịt miệng của mọi người mà vọng sát trung lương đại thần, phàm là ngoại quan vào kinh thì đều cường hành đòi quà hối lộ, vẫy cờ hiệu mở rộng hoàng trang mà cướp đất, hơn nửa trở thành tài sản riêng của Lưu Cẩn hắn, càng đừng nói tới trong hai năm hắn ở triều đường thu nạp phe cánh, bè lũ đấu đá, thậm chí ngầm làm việc đại nghịch như giả mạo chiếu chỉ mấy lần.

Một người đắc tội đắc tội với toàn bộ người trong thiên hạ, cái duy nhất để dựa vào chỉ có sự tin tưởng của hoàng đế, nếu ngay cả sự tin tưởng cuối cùng này cũng mất đi. Ngay cả Lưu Cẩn cũng không dám tưởng tượng mình sẽ có kết cục thê thảm như thế nào.

"Bệ hạ, bệ hạ! Lão nô sai rồi, lão nô tội đáng chết vạn lần! Lão nô không nên mua chuộc nhân chứng để cố ý hãm hại Tần Kham. Bệ hạ, lão nô hôm nay không dám giấu diếm. Quả thật là có cừu hận tới thấu xương với Tần Kham, cho nên lão nô nhất thời đầu óc nóng giận, làm ra chuyện hồ đồ này, xin bệ hạ tha cho lão nô một lần. Bệ hạ. Khai ân! Lưu Cẩn lão lệ tung hoành, trên mặt phủ kín vẻ áy náy và hối hận, cùng với sự lo sợ không yên phát ra từ nội tâm.

Tâm Chu Hậu Chiếu cũng dần dần chìm xuống.

"Lưu Cẩn, ngươi đã nói ra, vậy thì trẫm muốn ngươi nói thật, nếu là ngươi mua chuộc nhân chứng hãm hại Tần Kham, như vậy Hoa Sưởng diệt môn và Trương Càn bị ám sát, hai chuyện này là ngươi sai người bên dưới làm sao?"

Lưu Cẩn cả người run lên, sắc mặt càng trắng bệch như tờ giấy. Mồ hôi ướt đẫm mặt, cũng không dám đưa tay lên lau.

Chu Hậu Chiếu nhìn hắn chằm chằm. Tựa hồ muốn nhìn rõ bất kỳ một biểu tình dù là nhỏ nhất của lão gia phó bầu bạn với hắn mười năm nay, hắn chưa bao giờ nhìn kỹ như vậy, cũng chưa bao giờ phát giác ra khuôn mặt trước mắt này lại xa lạ đến thế.

"Lão nô... Lão nô..."

Lưu Cẩn cả người run rẩy. Từ một khắc hắn quỳ xuống đến chủ động nhận tội, hắn đã biết hai chuyện này là không tránh được. Chỉ cần mình thừa nhận hãm hại Tần Kham, như vậy là nguồn cơn của sự hãm hại, tất nhiên cũng không tránh khỏi liên quan tới hắn.

Nhưng chuyện đã tới nước này, không thừa nhận d được không? Trên Kim điện Tạ Tứ đã chính miệng thú nhận, còn có Trịnh Đích bị bắt vào chiếu ngục, dưới sự tra tấn lập tức sẽ có lời khai rơi vào tay Tần Kham, nếu trước đó mà không chủ động nhận tội, mình chính là thực sự đi vào tuyệt lộ.

Lưu Cẩn muốn thừa nhận, lại sợ thừa nhận, môi ngập ngừng một lúc, cuối cùng cúi thấp đầu xuống thật sâu.

Chu Hậu Chiếu lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng giống như có một bức tường kiên cố ầm ầm đổ xuống, mặt hắn cũng trắng bệch.

Trong điện im ắng, Chu Hậu Chiếu ngửa đầu nhìn xà ngang tường vân màu vàng kim phía trên chủ điện, ánh mắt chưa bao giờ trống rỗng, bi thương đến thế.

Không biết qua bao lâu, trong tâm tình dày vò sợ hãi và thấp thỏm tới cực độ của Lưu Cẩn, Chu Hậu Chiếu buồn bã lên tiếng.

"Lưu Cẩn, vì sao trẫm trước kia chưa bao giờ biết, mà ngươi lại là hạng người tâm ngoan thủ lạt như vậy?"

"Bệ hạ..."

Lưu Cẩn vừa há miệng chuẩn bị gào khóc thì không ngờ Chu Hậu Chiếu đang bình tĩnh bỗng nhiên bạo phát, từ trên ghê phi thân nhảy lên, nhấc chân đá vào đầu Lưu Cẩn, Lưu Cẩn chỉ cảm thấy đỉnh đầu đau nhói, tiếp theo một cái bóng xanh xẹt qua, chén trà đột nhiên nệnh vào đầu hắn, máu tươi lập tức từ miệng vết thương phọt ra, dọc theo trán từ từ chảy xuống, sau đó, không đầu không đuôi quyền cước tới tấp vô tình trút xuống người hắn.

"Cả nhà Hoa Sưởng hơn hai mươi người đó! Trương Càn đường đường là hữu phó Đô Ngự Sử đó! Trẫm coi Tần Kham như huynh đệ thủ tục, hắn lại thiếu chút nữa bị ngươi hãm ại phải vào tù

oan. Lưu Cẩn, gan ngươi lớn quá nhỉ! Ngươi cũng biết ngươi tạo nghiệt lớn thế nào không? Trẫm sao có thể tha cho ngươi được! Trẫm cho ngươi quyền thế ngập trời, nhưng ai cho ngươi lá gan đó?" Chu Hậu Chiếu giống như phát điện, quyền đầu như mưa rền gió dữ nện lên người Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn hai tay ôm đầu, để mặc cho quyền cước của Chu Hậu Chiếu trút xuống người mình, hắn ngay cả đau cũng không dám kêu, cắn răng chịu đựng sự trách phạt sớm đã nên tới này.

Chu Hậu Chiếu không biết đánh bao lâu, cho tới khi bản thân cảm thấy mệt mỏi, tay chân rã rời, mới thở hổn hển dừng tay, vô lực ngồi trên ghế, nộ khí trùng trùng nhìn chằm chằm Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn thấy Chu Hậu Chiếu ngừng tay, vội vàng lăn tới quỳ trước mặt hắn dập đầu như giã tỏi, cũng không để ý tới máu tươi trên mặt trông ghê rợn tới cỡ nào.

"Lão nô đáng đánh, lão nô đáng chết, lão nô làm bệ hạ thất vọng, cũng làm ô uế tay của bệ hạ, tội đáng chết vạn lần." Lưu Cẩn vừa nói vừa không ngừng tát lên mặt mình, tát không hề tàng tư, cái nào cũng vang và hết ức.

Trong điện là những tiếng ten tét, Chu Hậu Chiếu cũng không ngăn cản, lạnh lùng nhìn Lưu Cẩn biểu diễn.

Lưu Cẩn không nhớ rõ mình tát bao nhiêu cái, cho tới khi mặt sưng vù, mặt hoàn toàn tê dại không còn cảm giác, sau khi răng cũng rơi xuống mấy cái thì cuối cùng nghe thấy Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Được rồi, dừng tay lại."

Lưu Cẩn cúi đầu không dám động đậy.

Chu Hậu Chiếu mặt lộ vẻ thống khổ, ngửa đầu thở dài: "Lưu Cẩn, ngươi nói đi, trẫm nên làm gì với ngươi đây? Trẫm là thiên tử Đại Minh, hạ nhân bên cạnh phạm phải tội lớn ngập trời như vậy, trẫm nếu không giết ngươi, vậy luật pháp Đại Minh sẽ thành cái gì?"

Cả người Lưu Cẩn run lên, quỳ gối bò lên phía trước, ôm lấy đùi Chu Hậu Chiếu mà gào khóc: "Bệ hạ, lão nô sai rồi, lão nô biết sai

rồi! Xin bệ hạ khai ân, tha cho lão nô lần này."

Chu Hậu Chiếu cũng rơi lệ, nức nở nói: "Lưu Cẩn, trẫm còn nhớ những cái tốt của ngươi, vẫn luôn coi ngươi như người nhà, lúc trước khi trẫm bảy tuổi, ngươi và đám người Trương Vĩnh Cốc Đại Dụng phụng chiếu mệnh của phụ hoàng vào đông cung hầu hạ trẫm, trẫm khát ngươi bưng trà, trẫm đói ngươi dâng điểm tâm, trẫm buồn chán ngươi tìm đủ trò cho trẫm chơi, khi mười tuổi trẫm bướng bỉnh, bẻ một cái bút lông sói Hồ Châu phụ hoàng thích nhất, trẫm sợ bị phạt, nói là ngươi bẻ, ngươi không nói tiếng nào nhận việc này, để phụ hoàng phạt ngươi mười đình trượng, một tháng không xuống giường được, chuyện đầu tiên ngươi làm sau khi khỏe lại là tìm một con mèo Ba Tư cho trẫm chơi."

Nói đến chỗ xúc động, Chu Hậu Chiếu cũng gào khóc, vừa khóc vừa đấm Lưu Cẩn.

"Trẫm chưa từng phụ ngươi, ngươi cũng chưa bao giờ phụ trẫm, nhưng Lưu Cẩn... Ngươi vì sao trở nên không giống như ngươi trước kia?"

Chương 499: Giết hay giữ đều khó

Lưu Cẩn vì sao thay đổi?

Câu hỏi này ngay cả bản thân Lưu Cẩn cũng không trả lời được, từ một nội thị đông cung hơn năm mươi tuổi vẫn không quyền không thế, trong thời gian hai năm dần dần bò lên ti lễ giám chưởng ấn nắm giữ toàn bộ đế quốc Đại Minh, từ tầng thấp nhất bò lên tới đỉnh phong của thế gian, quyền lực có, tiền có, kẻ từng khinh thường hắn, tùy thời có thể đem hắn giẫm nát dưới chân, kẻ nên chết thì chết rồi, kẻ nên thần phục thì đều thần phục rồi, rong chơi trong hải dương quyền lực, ai có thể không thay đổi?

Lưu Cẩn Hiện giờ có thể còn là Lưu Cẩn ở đông cung năm đó đi đâu cũng cẩn thận, lúc nào cũng sụp mi xuôi mắt, Ninh vương tặng hắn mấy trăm lượng bạc cũng có thể cười vui tới nửa tháng nữa được sao?

Chu Hậu Chiếu không hiểu thói đời, thứ hắn cho rằng sẽ không thay đổi, kỳ thật sớm đã thay đổi rồi.

Thay đổi rồi thì không thể quay lại được.

Lưu Cẩn Lúc này đã không còn là ti lễ giám chưởng ấn cao cao tại thượng nữa, mặt hắn đẫm máu, má sưng vù, ngay cả mắt cũng bầm tím tới híp cả lại, mái tóc hoa râm rối bù, nước mắt thuận theo gò má chảy xuống cằm, xen lẫn với máu tươi, thần thái rất khủng bố, vừa đáng buồn vừa đáng thương.

Chu Hậu Chiếu vừa khóc lớn vừa không nhẹ không nặng đấm hắn: "Nếu có thể trở lại hai năm trước, trẫm, tuyệt đối sẽ không cho ngươi quyền thế ngập trời như vậy, trẫm thà để ngươi vẫn là nội thị che chở ta, hầu hạ ta, chứ không phải là thái giám chưởng ấn tâm ngoan thủ lạt, Lưu Cẩn, ngươi khiến trẫm rất thất vọng, rất thất vọng."

Lưu Cẩn vừa khóc vừa nói: "Bệ hạ, lão nô hai năm nay cũng là thân

bất do kỷ, lão nô là hoạn quan, đâu đâu cũng bị người ta xem thường, cho dù quyền thế có lớn tới mấy cũng chỉ là bèo trôi không rễ, gạt một cái thôi là vĩnh viên chìm dưới đáy nước, bệ hạ, lão nô sợ lắm, cho nên cho nên phải tranh khẩu khí cho mình, tranh khẩu khí cho bệ hạ, lão nô không dám vọng ngôn chí hướng. Chỉ muốn làm ra chút chuyện để bệ hạ và văn võ cả triều phải nhìn với cặp mắt khác xưa, khiến mọi người tận lực bỏ qua thân phận hoạn quan của lão nô, nhưng mà triều đường kim điện gió mưa đột ngột, thế lực quan văn rắc rối phức tạp, muốn làm chút chuyện thôi cũng vô cùng gian nan, chính lệnh từ ti lễ giám đi ra, cả triều trên dưới bằng mặt không bằng lòng, lão nô không không giơ dao mổ lên thì dùng cái gì để thi hành tân chính? Từ ngoài vào trong đều là những tấu chương khuyên can khiến bệ hạ không vui, lão nô nếu không lấy mấy tên đại thần ra giết gà dọa khỉ, bệ hạ sao có được những ngày tháng vui chơi vui vẻ thanh tĩnh như hôm nay?"

"... Bệ hạ, lão nô năm nay đã hơn năm mươi, đã tới tuổi tri thiên mệnh rồi. Phong quang vô hạn hay là tuổi già sụp đổ thì cũng đều là thiên mệnh. Lão nô ngần này tuổi rồi, làm tới địa vị như hôm nay thì còn cầu gì nữa? Bệ hạ, cái lão nô theo đuổi, đơn giản chỉ là trong những năm tháng còn lại không nhiều lắm này, có một cái mặt già nhìn thật phong quang để xóa đi sự xấu xí của mình khi còn sống. Trong cung hoạn quan gần vạn, ai mà không có suy nghĩ như lão nô? Bệ hạ..."

Lưu Cẩn nói xong bỗng nhiên ra sức dập đầu thật mạnh với Chu Hậu Chiếu, tiếng khóc đã trở nên khàn khàn: "Bệ hạ, lão nô có tội, là bị triều thần bức ép, bị bản thân bức ép, bịthân thể không trọn vẹn của chính lão nô bức ép, bệ hạ, bệ hạ à, lão nô đã hai tay dính máu rồi, nhưng lão nô đối với bệ hạ vẫn là một mảng trung tâm chân thành, trái tim này có trời cao chứng dám."

Chu Hậu Chiếu khóc nói: "Ngươi rất trung thành, nhưng ngươi cũng chết chưa hết tội! Trẫm nên làm gì? Trẫm nên giết ngươi hay là giữ ngươi lại

Lưu Cẩn cũng khóc lớn nói: "Bệ hạ, ta vốn là gia nô của thiên gia, sống hay chết chỉ ở trong một suy nghĩ của bệ hạ, giết ta hay là giữ ta, đều là ân điển của bệ hạ."

Hai người nhìn nhau mà khóc không ngừng.

Không biết qua bao lâu, Chu Hậu Chiếu giống như đã đưa ra quyết định, sau khi thở ra một hơi trọc khí, chậm rãi nói: "Lưu Cẩn, ti lễ giám chưởng ấn ngươi đừng làm nữa, về thu dọn, ngày mai rời kinh tới Trung Đô Phượng Dương trông coi hoàng lăng đi."

Lưu Cẩn đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Phượng Dương thủ lăng chẳng khác nào là bị bãi truất biếm trích, thái giám khác thì còn đỡ, trông coi hoàng lăng vài năm nói không chừng được bệ hạ nhớ tới, lại triệu hồi về kinh sư phong cảnh trở lại, nhưng mà Lưu Cẩn hắn cơ hồ đắc tội với cả thiên hạ, nếu không còn là ti lễ giám chưởng ấn, hắn có mạng để sống tới Phượng Dương sao? Còn có thể hy vọng mấy sau này còn mạng mà được triệu hồi về kinh sư sao?

Tuyệt vọng và sợ hãi bao phủ Lưu Cẩn, Lưu Cẩn trong khoảnh khắc giống như già đi mười tuổi, quang hoàn của quyền lực sau khi biến mất khỏi đỉnh đầu hắn thì linh hồn hắn giống như cũng biến mất theo quang hoàn, chỉ còn lại một thể xác gần đất xa trời.

Thân hình run rẩy mấy cái, Lưu Cẩn thong thả cúi đầu vái: "Lão nô tạ ơn không giết của bệ hạ, lão nô... Bái biệt bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu nước mắt rơi như suối, quay người lại không nói gì phất phất tay ra đằng sau.

Lưu Cẩn đứng dậy, thân hình vừa co quắp vừa gù gập chậm rãi đi ra ngoài cửa điện, một bước ba lần quay đầu, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng cô đơn hiu quạnh của Chu Hậu Chiếu. Đi đến cửa đại điện, đi sắp bước ra, Lưu Cẩn bỗng nhiên cắn răng một cái.

Một bước bước ra rồi, chẳng khác nào bước vào tử vong, hắn không thể ngồi chờ chết! Hắn nên giành lấy mạng cho bản thân."

Trong Trầm mặc, Lưu Cẩn xoay người lại, nhìn bóng lưng Chu Hậu Chiếu rồi nước mắt rơi như mưa.

"Bệ hạ, sau này lão nô không còn ở bên cạnh người nữa, người phải bảo trọng, trời lạnh nhớ mặc thêm áo, bụng đói nhớ dùng

bữa, tiên đế đi về cõi tiên đã hai năm rồi, chỉ còn lại bệ hạ lẻ loi một mình, người... phải biết thương lấy bản thân, lão nô không thể phân ưu với bệ hạ nữa rồi."

Chu Hậu Chiếu đang Đưa lưng về phía Lưu Cẩn bỗng nhiên xoay người, oa một tiếng khóc lớn.

Những lời sau cùng này, cuối cùng đã hoàn tan trái tim cứng rắn của Chu Hậu Chiếu, đụng vào chỗ yếu ớt mong manh nhất trong lòng hắn.

"Lưu Cẩn, ngươi quay lại đi! Trẫm đã không còn hoàng, sao có thể không có ngươi nữa."

Thân hình già nua còng queo của Lưu Cẩn theo những lời này của Chu Hậu Chiếu, trong khoảnh khắc khôi phục lại vẻ cao thẳng của ngày xưa, quang hoàn mất rồi lại được một lần nữa bao phủ trên đỉnh đầu hắn, đạo quang hoàn này gọi là "Quyền thế".

Tần Kham ra khỏi Báo Phòng, hắn đi rất chậm, đi rất lặng lẽ, trên mặt mang theo vẻ bất lực..

Hắn biết rõ Lưu Cẩn vừa rồi vì sao lại ở lại một mình, cũng biết rất rõ sau khi Lưu Cẩn ở lại sẽ có vận mệnh như thế nào.

Giết Hoa Sưởng, ám sát Trương Càn, thậm chí hãm hại hắn, những cái này toàn bộ cộng lại vẫn không thể kích khởi sát khí chân chính của Chu Hậu Chiếu, bởi vì Chu Hậu Chiếu vẫn chưa bị Lưu Cẩn chạm tới điểm mấu chốt, hắn vẫn chưa thực sự bị Lưu Cẩn tổn thương.

Muốn giết Lưu Cẩn là một việc rất gian nan, hắn giống như đang sống dưới cánh chim của thần linh vậy.

Cho dù trong lòng thất vọng, nhưng Tần Kham lại không hề có ý trách cứ Chu Hậu Chiếu.

Hắn biết địa vị của Lưu Cẩn ở trong lòng Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu chỉ là một thằng nhóc mười bảy tuổi, thằng nhóc này đã mất đi phụ thân, hắn không thể mất đi thân nhân Lưu Cẩn này nữa.

Thiên lý công đạo và thân nhân còn lại, giữa hay bỏ đều là từ bản tâm.

Tiếng bước chân Phía sau rất quen thuộc, Tần Kham lộ ra nụ cười khổ.

"Tiểu tử, đi nhanh như vậy làm gì? Ngươi nợ lão phu tiền à?" Lý Đông Dương bước thấp bước cao đuổi theo hắn.

"Văn bối cũng nhớ là không hề nợ tiền gì ngài, nhưng tiếng bước chân như đòi nợ c Tây Nhai tiên sinh làm văn bối có chút khẩn trương."

Lý Đông Dương nhìn trái nhìn phải một vòng, thấy chung quanh không có ai, thế là túm tay áo Tần Kham, hạ thấp giọng nói: "Nói đi, vừa rồi là thế nào? Hịch văn tạo phản của An Hóa vương rõ ràng là ngươi tự tay chế ra, vì sao vừa rồi không trình cho bệ hạ? Có hai vụ án Hoa Sưởng Trương Càn, cộng với hịch văn tạo phản của An Hóa vương, nhất định sẽ khiến bệ hạ sinh ra nghi kỵ đối với Lưu Cẩn, ngày sau lão phu phát động triều thần đánh một kích trên kim điện, Lưu Cẩn diệt vong ở ngay trước mắt, ngươi vừa rồi vì sao lại bỏ lỡ cơ hội trời ban như vậy?"

"Bởi vì văn bối vừa rồi bỗng nhiên cảm thấy rất thưởng thức Lưu Cẩn, không đành lòng giết hắn..."

Lý Đông Dương nhìn chằm chằm Tần Kham như nhìn thằng điên một lúc, rồi chậm rãi nói: "Tần Kham, lão phu muốn nghe một lời nói thật từ miệng ngươi mà khó vậy sao?"

Chương 500: Hỉ đường đẫm máu

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Tần Kham thở dài: "Lão đại nhân, thời cơ diệt Lưu Cẩn chưa tới, vừa rồi ta nếu xuất thủ, Lưu Cẩn nhiều lắm chỉ bị đầy tới Phượng Dương thủ lăng, tuyệt đối không thể dồn hắn vào chỗ chết, qua một hai năm, bệ hạ lại nhớ tới đủ loại cái hay của Lưu Cẩn, một đạo ý chỉ triệu hắn từ Phượng Dương về, lại cho làm ti lễ giám chưởng ấn, kết quả cục diện chúng ta vất vả mưu đồ rất lâu toàn bộ như nước chảy về biển đông, cái này gọi là đánh xà không chết sẽ bị cắn lại."

Lý Đông Dương nhìn hắn với vẻ khó hiểu: "Làm ra nhiều việc hại nước hại dân như vậy, bệ hạ chỉ đày Lưu Cẩn tới Phượng Dương? Không thể như vậy chứ?"

Tần Kham cười khổ không thôi.

Lý Đông Dương thiện mưu, là lão hồ li, nhưng sự hiểu biết của lão về Chu Hậu Chiếu hiển nhiên vẫn chưa đủ, lão đã xem nhẹ bản sự cầu sinh của Lưu Cẩn, cũng xem nhẹ trái tim mềm yếu của Chu Hậu Chiếu.

"Lão đại nhân, Lưu Cẩn quả thực đã làm rất nhiều chuyện sai trái, theo luật thì có thê giết hắn mười lần, nhưng những việc này vẫn chưa có việc nào chạm tới chỗ đau của bệ hạ, bệ hạ nếu không thực sự bị Lưu Cẩn tổn thương tới trái tim thì hắn tuyệt đối sẽ không giết Lưu Cẩn, chặt cỏ nếu không chặt tận gốc thì ngọn cỏ này ta thà không động đến nó còn hơn."

Lý Đông Dương hơi động dung, tiếp theo có chút chán nản thất vọng, lắc đầu thở dài: "Giết một quyền hoạn không ngờ gian nan

như vậy, Lưu Cẩn rốt cuộc là cho bệ hạ uống thuốc mê gì?"

Tần Kham cười nói: "Không phải thuốc mê, bùa giữ mạng trên người Lưu Cẩn là hắn làm trâu làm ngựa ở đông cung mười năm mà có, bệ hạ không giết Lưu Cẩn có lẽ là hồ đồ, nhưng đổi một góc độ khác mà nói, chẳng phải là trọng tình trọng nghĩa sao? Thứ cho ta nói thẳng, ta thà một hoàng đế ngu ngốc mà trọng tình trọng nghĩa, chứ không hy vọng nhìn thấy một quân vương lãnh khốc chỉ coi trọng luật pháp."

Những lời này quả mức ly kinh bạn đạo, cho dù Lý Đông Dương có chút thưởng thức Tần Kham, nhưng cũng vẫn không nhịn được mà nhíu mày nhìn hắn.

Tần Kham xua tay cười nói: "Lão đại nhân đừng lườm ta, ta chỉ là ăn ngay nói thật, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lúc này, bệ hạ chắc đã tha cho Lưu Cẩn cả ba tội giết cả nhà Hoa Sưởng, ám sát Trương Càn và hãm hại ta rồi."

Lý Đông Dương chấn động: "Gì cơ? Tha á?"

Tần Kham thở dài: "Một thái giám có thể lấy thúng úp voi độc tài triều cương hai năm, văn võ cả triều không thể không khúm núm, ngay cả lão đại nhân là nguyên lão tam triều cũng khó tránh khỏi phải a dua xu nịnh để quyền biến, có thể làm đến một bước này, tất nhiên hắn bản sự của hắn, các ngươi đều xem nhẹ địa vị của Lưu Cẩn ở trong lòng bệ hạ rồi, cho dù hôm nay ta đưa hịch văn tạo phản của An Hóa vương ra, chỉ sợ cũng vẫn bị bệ hạ bỏ qua hết."

Đối với Tần Kham mà nói, Lý Đông Dương không muốn tin, nhưng hắn không thể không tin.

Lưu Cẩn có thể độc bá triều đường, gần như dùng "Lập hoàng đế" để tự xưng, tay nắm đại quyền sinh sát người trong thiên hạ, triều thần ngôn quan bất luận hạch tội bao nhiêu lần, bất luận lấy ra bao nhiêu chứng cớ hòng lật đổ hắn, đều kết thúc bằng thất bại, một thái giám trong hoàn cảnh tứ phía đều là địch tại triều đường vẫn đứng sừng sững không ngã, thậm chí sau khi mở một đường máu thì thu bè nạp phái, một nửa triều thần trở thành vây cánh của hắn. Thứ duy nhất Lưu Cẩn có thể dựa vào, đó là sự tín nhiệm

triệt để của Chu Hậu Chiếu, loại tín nhiệm này đại tới trình độ nào? Chu Hậu Chiếu cơ hồ chẳng khác nào mời Lưu Cẩn tạm thời giúp hắn làm hoàng đế, mà hắn thì trốn ở trong thâm cung chuyên môn phụ trách sống phóng túng.

Điều bọn Tần Kham hiện tại phải làm, có thể nói là lật đổ một thái giám quyền thế ngút trời, cũng có thể nói là muốn lật đổ một hoàng đế nắm hết quyền hành cũng không quá.

Lý Đông Dương giống như hôm nay mới dần dần hiểu về Chu Hậu Chiếu và Lưu Cẩn, đa mưu túc trí như lão cũng không khỏi cảm thấy có chút ảo não vì mình vừa rồi ở trước mặt Chu Hậu Chiếu quanh co lòng vòng nhắc tới chuyện hịch văn.

"Khi nào thì cho Lưu Cẩn một kích cuối cùng?" Lý Đông Dương hỏi.

Tần Kham nghĩ nghĩ rồi nói: "Ngày Bình định An Hóa vương phản loạn xong cũng chính là lúc Lưu Cẩn đền tội."

"Nếu bệ hạ đã tha cho Lưu Cẩn việc hãm hại ngươi và hai vụ án mạng, tương lai chỉ một đạo hịch văn của phản tặc chỉ sợ không lật đổ được hắn?" Lý Đông Dương nhìn chằm chằm Tần Kham, trong mắt lấp lánh tinh quang.

Tần Kham tựa hồ không nghe ra ý hỏi của Lý Đông Dương, chỉ gật đầu: "Đúng, một đạo hịch văn quả thật không lật đổ được Lưu Cẩn, cho nên hịch văn chỉ có thể xem như món khai vị."

" Đại tiệc phía sau thì sao?" Lý Đông Dương hơi có chút nóng lòng.

Tần Kham chăm chú nhìn Lý Đông Dương, bỗng nhiên nói: "Lão đại nhân từng có chút tình ý với danh kỹ Trầm Hương cô nương của Yến Lai lâu kinh sư, thậm chí một độ từng có ý muốn đem nạp làm thiếp. Nhưng về sau vị Trầm Hương cô nương kia lại rời khỏi kinh sư một cách mạc danh kỳ diệu, lão đại nhân có biết vì sao không?"

Một câu Không đầu không đuôi làm Lý Đông Dương ngẩn ra hồi lâu, tiếp theo thì giận dữ nói: "Ngươi... Cẩm Y vệ Các ngươi cả ngày nhàn rỗi, rảnh tới mức đó sao? Lão phu ngày mai sẽ phát động đình nghị, nói Cẩm Y vệ thừa nhân viên, tố ngươi rảnh chim suốt ngày đi rình mò chuyện riêng tư của lão phu."

Tần Kham thở dài: "Lão đại nhân hiểu lầm rồi, chuyện này không phải ta làm. Chỉ vì lão đại nhân ở trong phủ khi ngủ có cái tật hay nói mơ, có một đêm ngài lão nằm mơ có thể hơi đồi phong bại tục, vô thức nói mớ mấy câu, vừa hay bị lão thê của ngài nghe thấy, cho nên vị Trầm Hương cô nương kia..."

Còn chưa nói xong, Tần Kham đã ném một ánh mắt đồng tình về phía Lý Đông Dương.

Lý Đông Dương kinh ngạc há to miệng, sắc mặt lúc đỏ lúc xanh, biến ảo bất định.

Tần Kham thở dài: "Nam nhân không chỉ phải quản tốt cái đũng quần của mình, cũng phải quản tốt cái miệng của mình nữa. Nếu không vịt chín cũng có thể bay. Cho nên, lão đại nhân à, ta nếu nói hậu chiêu tru trừ Lưu Cẩn cho ngươi biết, ngươi dám thề với trời, ngươi nằm mơ cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài không? Ngươi dám thề thì ta dám nói."

Lý Đông Dương bị nói cho mặt già đỏ bừng. Sau một hồi lâu, phẫn nộ phất tay áo: "Lão phu không có hứng thú!"

Nói xong Lý Đông Dương xoay người bỏ đi.

Tần Kham nhìn bóng lưng của Lý Đông Dương, xoa mũi cười khổ nói: "lão già Sáu mươi tuổi, không ngờ muốn nạp danh kỹ mười tám tuổi làm thiếp, khi Lý Đông Dương nói những câu mớ không biết xấu hổ này, lão thê không ngờ không thiến hắn ngay tại chỗ, đủ để thấy Lý lão phu nhân hiền lương thục đức, nghi thất nghi gia cực kỳ..."

Đình nghị đã có kết quả, còn lại chính là công việc bình định cụ thể.

ngày hôm sau, Chu Hậu Chiếu hạ trung chỉ, ti lễ giám và nội các đóng dấu, nhất trí định ra quan điểm chủ yếu trong việc bình định An Hóa vương phản loạn

Hộ bộ nhanh chóng phân phối lương thảo, Binh bộ nhanh chóng tụ tập tướng sĩ, Lễ bộ nhanh chóng chế tạo dư luận, Công bộ nhanh chóng điều động dân phu. Lục bộ Triều đình bận rộn với công việc,

đồng thời một bài hịch văn thảo nghịch hoa lệ cẩm tú của Hàn Lâm viện đã ra lò, thông chính sứ ti phái ra dịch tốt phân phối tới các nơi, dùng tốc độ nhanh nhất truyền hịch văn này khắp nam bắc Đại Minh, một hồi chính thống và phản loạn chi chiến oanh oanh liệt liệt chính thức được vén màn.

Sáng sớm Ngày thứ ba, quan Tổng binh bình định Dương Nhất Thanh chuẩn bị hành trang, cùng giám quân tân nhiệm Trương Vĩnh đứng ngoài cửa Triêu Dương kinh sư, Chu Hậu Chiếu và quan viên văn võ ra khỏi thành đưa tiễn, một ly tráng hành tửu, một tờ văn điều binh, nhận tất cả kỳ vọng của Chu Hậu Chiếu và văn võ cả triều, Dương Nhất Thanh và Trương Vĩnh lên đường.

Tần Kham cũng kính Dương Nhất Thanh và Trương Vĩnh một chén rượu, ba người nâng chén uống cạn, ánh mắt lặng lẽ trao nhau những lời nói tự nhau hiểu, trên mặt cũng đồng thời nổi lên vẻ trịnh trọng trang nghiêm.

Cuối cùng ba người vái chào nhau thật dài, nói một tiếng bảo trọng.

Hình bóng của Dương Nhất Thanh và Trương Vĩnh dần dần biến mất, Tần Kham đứng lặng ngoài cửa thành hồi lâu, sắc mặt mệt mỏi và chờ mong.

Tử kỳ của Lưu Cẩn càng lúc càng gần, sau khi Lưu Cẩn chết thì thế nào? Lý tưởng của mình có phải thực sự thông suốt không trở ngại rồi không?

Một kẻ địch ngã xuống, còn có kẻ địch mới đứng lên, đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, đấu đi đấu lại, ao có thể đảm bảo mình vĩnh viễn đều là người thắng?

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, muốn về nhà, cùng Đỗ Yên và Kim Liễu nói chuyện tình ái, lại trêu đùa với tiểu Tần Nhạc đáng yêu, rồi mời cha vợ Đỗ Hoành đến, mở một vò rượu lâu năm, làm mấy món ăn, cha vợ con rể đối ẩm, nhàn hạ thoải mái thảo luận mấy câu thất đức nham hiểm, chọc cho cha vợ tức giận đến cào tường đập đầu giậm chân vớ dao, cuối cùng chia tay trong không vui, Tần Hầu gia mang theo nụ cười thỏa mãn đi ngủ, ngày mai lại là một ngày khoái hoạt.

Quyết định, làm vậy đi!

Chương 501: Hỉ đường đẫm máu (trung)

Ngoài thành Phách Châu, Long Tuyền tự.

Từ viện tử trước Đại Hùng bảo điện bày đầy từng hòm sính lễ, cửa chùa cửa điện buộc toàn tơ lụa hoa hồng đỏ tươi, một đám hòa thượng đầu trọc và một đám giang hồ hảo hán mặt mày dữ tợn hỗn tạp với nhau đều tự phân công làm việc, cảnh tượng rất quái dị, giống nhau là, trong không khí vui mừng như vậy, vẻ mặt của hòa thượng và hảo hán và lại đồng dạng sầu mi khổ kiểm, nhìn như đang đưa tang.

Các hòa thượng sầu mi khổ kiểm là vì trong chùa là vì trong chùa sắp một đôi tân nhân bái đường thành thân, việc nam nữ thế tục không ngờ chọn cử hành trong chùa, thực sự là tiết độc Phật tổ Như Lai, chẳng thiện một chút nào.

Có thiện tai hay không thì cũng không phải do các hòa thượng phản đối, mọi người đều biết, hảo hán giang hồ khi chiếm đạo lý thì cũng không phản đối giảng đạo lý với ngươi, một khi không chiếm đạo lý, các hảo hán sẽ chẳng để ý tới cái này, một thanh cương đao đặt trên cổ, so với tốn thời gian nói miệng thì ngắn gọn và tiện hơn rất nhiều.

Các hảo hán Giang hồ lo là, nữ đầu lĩnh Đường Tử Hòa Đường cô nương mà bọn họ sùng kính ái mộ không biết lên cơn gì, không ngờ đáp ứng thành thân với Lưu Thần đệ đệ trong đôi huynh đệ Phách Châu Lưu thị.

thực sự khiến rất nhiều một đường từ Thiên Tân đi theo vô cùng, trong khoảnh khắc biết được quyết định này, mọi người thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng một tiếng vỡ vụn, giống như có người đồng thời ném vỡ một trăm bình sứ.

Trong thiện phòng hậu viện chùa, Cát lão ngũ vẻ mặt không vui không buồn, lẳng lặng nhìn Đường Tử Hòa mặc đồ đỏ trong gương.

Đường Tử Hòa đã thay một thân khăn quàng vai đỏ thẫm, mành châu trên mũ phượng màu vàng theo bờ vai lay động mà kêu lách cách, mặt đánh phấn nhạt, trên đôi môi mê người điểm một lớp son đỏ, làm tôn thêm vẻ tuyệt sắc của nàng ta.

Cho dù quen Đường Tử Hòa đã mấy năm, nhưng Cát lão ngũ vẫn không thể không phát ra sự tán thưởng từ đáy lòng.

Nàng ta quá đẹp, đẹp như ánh mặt trời giữa trưa, khiến người ta không dám nhìn thẳng, chẳng trách huynh đệ Lưu thị dùng đủ loại dụ dỗ cũng phải hoàn thành cuộc hôn nhân này, chẳng trách tên đại quan triều đình họ Tần ám muội sinh với nàng ta, trong ngươi chinh phạt ta chém ngươi giết dập dờn kiều diễm của tư tình nhi nữ.

Nhẹ nhàng đặt bút kẻ lông mày xuống, Đường Tử Hòa xoay người cười nói với Cát lão ngũ: "Ta có đẹp không?"

Cát lão ngũ mà mím môi, yên lặng gật đầu.

Đường Tử Hòa mỉm cười hài lòng: "Cái đồ bao cỏ Lưu Thần đó có thể lấy được mỹ nhân như ta, có tính là tam sinh hữu hạnh hay không?"

Cát lão ngũ cười khổ: "Đường cô nương, huynh đệ Lưu thị chính là Phách Châu chi hùng. Trong tay chúng ta chỉ có ba ngàn nhân mã, mà huynh đệ Lưu thị trừ là kết bái với đầu lĩnh Trương Mậu của đám cướp đường Phách Châu ra, dưới tay họ cũng có tới cả ngàn người, đám ba mươi tư tráng sĩ Lý Long, Lý Duệ, huống chi huynh đệ Lưu thị còn treo hàm Hiệp bộ đầu bắt cướp của quan phủ, Đường cô nương nếu muốn mượn cơ hội thành thân để tụ tập đám người này lại mà giết, có phải là quá mạo hiểm hay không?"

Đường Tử Hòa chăm chú nhìn mình trong gương, nhìn bóng hình xinh đẹp mà ngay cả bản thân cũng cảm thấy xa lạ đó, không biết vì sao, trong lòng Đường Tử Hòa bỗng nhiên trào lên cảm giác buồn bã oán than, cúi đầu thở dài.

Rồi lập tức nàng ta lại ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia dứt khoát.

" Huynh đệ Lưu thị không phong quang như lời ngươi nói đâu, lão ngũ, ngươi phải nhớ kỹ, ba ngàn nhân mã trong tay chúng ta là thật, mà huynh đệ Lưu thị trừ ba mươi tư thủ hạ ra, căn bản là không đáng nhắc tới, bọn họ được quan phủ chiêu an không đến hai năm, quan phủ vẫn chính là lúc còn cẩn thận đề phòng bọn họ, tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn để thế lực của hai người bành trướng, mấy ngày trước thám tử ta phái vào trong thành Phách Châu nói với ta, thái giám trấn thủ Phách Châu Lương Hồng đã nhiều lần đòi đút lót của huynh đệ Lưu thị, mà huynh đệ Lưu thị để thỏa mãn Lương Hồng, cơ hồ đã rơi vào cảnh trong nhà chỉ còn bốn bức tường, chắc hẳn trong lòng bọn họ sớm đã bất mãn với triều đình, thầm mang chí tạo phản, cho nên Lưu Thần mới muốn thành thân với ta, bởi vì hắn nhìn trúng ba ngàn nhân mã của chúng ta, là chí ắt phải có."

Đường Tử Hòa mỉm cười với minh trong gương, nụ cười lạnh lùng còn mang theo một tia khinh miệt: "Hắn muốn thì ta cho, huynh đệ Lưu thị tưởng Đường Tử Hòa ta là ai? Bạch Liên giáo Hồng Dương Nữ từng tạp dựng hương đường Thiên Tân rực rỡ, là người mà hai tên sơn phỉ cướp đường có thể tùy ý vê nặn hay sao?" Huynh đệ Lưu Sủng Lưu Thần quả thật đã xem thường Đường Tử Hòa.

Trong cái thời đại tin tức bế tắc này, bọn họ không biết Đường Tử Hòa ở Thiên Tân đã làm ra sự nghiệp oanh oanh liệt liệt cỡ nào, càng không biết nàng ta từng tạo dựng được thanh danh hiển hách như thế nào.

Có thể bức triều đình không thể không vận dụng đại quân c sáu vệ thanh tiễu trấn áp, cuối cùng không ngờ vẫn nguyên vẹn không tổn hao gì thoải mái trốn đi xa, nữ tử như vậy, một Lưu Thần xuất thân sơn phỉ cướp đường cưới được à?

Nam nữ nếu không xứng đôi, có đôi khi sẽ rất chết người.

Đường Tử Hòa cười tươi tắn, giống như linh tiên trong tranh không cẩn thận ngã xuống trốn phàm trần, xinh đẹp tới mức như không thuộc về thế giới phù hoa này.

Cát lão ngũ thở dài nặng nề, đi theo Đường Tử Hòa mấy năm, nhưng hắn vẫn không hiểu nàng ta, nàng ta giống như một đáp án thâm ảo, lúc nào cũng khiến cho hắn bất ngờ.

"Đường cô nương, cho dù huynh đệ Lưu thị không ra gì, cho dù quan phủ đề phòng, nhưng hai người bọn họ ít ra cũng kết bái huynh đệ với đầu lĩnh cướp đường Phách Châu Trương mậu, Trương Mậu chiếm núi làm vua, hơn hai ngàn nhân mã dưới tay đều là hạng người nhanh nhẹn dũng mãnh, cô nương nếu xuống tay với huynh đệ Lưu thị, chỉ sợ Trương Mậu sẽ không không ngồi yên mà nhìn, chúng ta dù sao cũng là ngoại lai, chiếm núi tụ tập tới ba ngàn người dĩ nhiên sẽ dẫn tới sự cảnh giác của các lộ lục lâm khác, nếu thật sự giết Lưu Sủng Lưu Thần, chẳng phải sẽ đắc tội v toàn bộ đồng đạo Phách Châu hay sao? Thực ra, Lưu Thần cầu hôn cô nương, cô nương nếu không thích, chúng ta dẫn theo ba ngàn nhân mã bỏ đi, lại tìm một ngọn núi khác là được, việc gì phải tốn công ở đây rồi khiến bản thân phải tiến thối lưỡng nan?"

Đường Tử Hòa cười nhạo: "Bái huynh đệ? Thời buổi bây giờ ngay cả thân huynh đệ còn chẳng đáng tin, huynh đệ kết nghĩa thì có là gì? bang phái lục lâm cướp đường bình thường tụ tập được một hai trăm người là cao rồi. Trương Mậu lại có tới hơn hai ngàn người, ngươi cho rằng Trương Mậu thật sự cam tâm làm một tên lom dom vào nhà cướp của tầm thường sao?"

Cát lão ngũ cả kinh: "Chẳng lẽ Trương Mậu hắn..."

"Trương Mậu muốn làm gì, ta chỉ là đoán thôi, có điều..." Đường Tử Hòa lập tức cười khẽ: "Ai cũng nói thời thế tạo anh hùng, Trương Mậu cần thời thế, mà ba ngàn binh mã dưới tay Đường Tử Hòa ta chính là thời thế của Trương Mậu, cũng là lợi thế của ta, chỉ là hai tên huynh đệ kết nghĩa, ở trong lòng hắn chẳng lẽ quan trọng hơn mưu đồ của hắn sao?"

Đuôi lông mày của Cát lão ngũ giật giật, hắn không ngờ trên cái đất Phách Châu nho nhỏ này, lại có nhiều nhân vật tàng long ngọa hổ như vậy, cục diện rắc rối phức tạp như vậy, lúc trước lựa chọn đến Phách Châu rốt cuộc là đúng hay sai?

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Hai canh giờ nữa là giờ lành. Huynh đệ Lưu thị sẽ dẫn người tới đón dâu. Hơn nữa để đề phòng biến cố hay không Bọn họ mượn nhân mã của Trương Mậu vây chặt Long Tuyền tự, cục diện hôm nay là không thể êm đẹp. Cát lão ngũ, nhân mã của chúng ta đã an bài thỏa đáng chưa?"

Cát lão ngũ vội nói: "Cô nương yên tâm, ta đã chọn ra tám trăm nhân mã tinh tráng cải trang thành bách tính tỏa ra ở ngoài Long Tuyền tự để đợi lệnh, huynh đệ Lưu thị tự phụ có thân phận quan phủ, lại có nhân mã của Trương Mậu làm chỗ dựa cho hắn, hơn nữa bọn họ còn nắm lương thảo của chúng ta, chắc hẳn bọn họ cho rằng chúng ta tuyệt đối sẽ không dám động thủ với hắn, cho nên bên ngoài Long Tuyền tự chỉ có hơn năm trăm người, đến lúc đó cô nương ra một tiếng hiệu lệnh, trong chớp mắt là có thể diệt họ."

Đường Tử Hòa gật gật đầu, nói: "Ngươi trước tiên đi chuẩn bị đi, bảo các huynh đệ trong chùa cẩn thận một chút, hôm nay là làm công việc liều mạng đó."

Dừng một chút, Đường Tử Hòa khẽ nhăn chán, nhìn ra thiên không thương mang ngoài cửa sổ, ngữ khí bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ kiên nghị: "Phách Châu phong vân tụ hội, hổ gầm rồng ngâm, bắt đầu từ hôm nay, Đường Tử Hòa ta lại tưởng tự tay đánh giá các lộ anh hùng Phách Châu một chút."

Chương 502: Hỉ đường đẫm máu (hạ) (1)

Cát lão ngũ nghe vậy thì rùng mình, tiếp theo trong mắt hiện lên một tia lệ khí, ôm quyền thật mạnh rồi xoay người bước đi.

Trong thiện phòng Yên tĩnh, Đường Tử Hòa nhìn mình trong gương, tay mềm khẽ nâng, như bướm bay lượn, Đường Tử Hòa thở dài, dung mạo khuynh thành hiện lên vẻ u sầu.

Lần đầu tiên trong đời mặc áo cưới, lại không phải mặc cho hắn.

Hắn và nàng ta, tựa hồ càng ngày càng xa...

Lưu Thần mặc cát phục tân lang, dưới sự vây quanh gần trăm tên thủ hạ, đắc ý bước vào Đại Hùng bảo điện của Long Tuyền tự.

Đại Hùng bảo điện thường ngày trang nghiêm, hôm nay không ngờ thành hỉ đường thành thân của hán tử giang hồ, thật sự là bất luân bất loại.

Các hòa thượng sớm đã bị đuổi t thiện phòng rồi nhốt lại, bởi vì các hảo hán giang hồ ngại hòa thượng xui, làm hỏng không khí vui mừng, kỳ quái là, bọn họ lại không ngại bái đường trước tượng Phật tổ không thể không nói, khẩu vị của các hảo hán có chút phân liệt.

những hán tử giang hồ này không có tín ngưỡng, không tin phật cũng không tin đạo, điều duy nhất họ tin là đao trong tay mình, cho nên bọn họ không kiêng kỵ gì hết.

Hơn trăm người đi sau lưng Lưu Thần, mọi người ngẩng đầu ưỡn ngực vui sướng, Lưu Sủng, huynh trưởng của Lưu Thần cũng một thân trù sam mới tinh, bên cạnh hắn còn có một đại hán cao hơn hắn nửa cái đầu, thân hình khôi ngô cường tráng đi cùng, người này chính là Trương Mậu, đầu lĩnh của đám cướp đường Phách Châu danh tiếng lừng lẫy.

Trương Mậu và Lưu Sủng không cướp đi sự nổi bật của Lưu Thần, hai người đi cuối đội ngũ đón dâu, thấy Lưu Thần đã đi vào Đại Hùng bảo điện, hai người tủm tỉm cười nhìn nhau, Lưu Sủng đánh mắt ra hiệu cho một hán tử, hán tử hiểu ý, vẫy tay một cái, trăm tên đại hán nhanh chóng vào điện, túm năm tụm ba chiếm ba góc đông nam bắc, mọi người tỏa ra chung quanh tượng Phật tổ, nhìn thì giống như xem lễ, kỳ thực là đang hình thành thế bao vậy khu vực trung ương đại điện.

Lưu Sủng là vũ phu, nhưng không phải là vũ phu không có đầu óc, hành tẩu giang hồ hoặc khiếu ngạo sơn lâm, phải dựa vào hai chữ "Cẩn thận" Mới có thể sống đến hôm nay, chuyện kết thân Đường Tử Hòa đáp ứng quá sảng khoái, trong lòng Lưu Sủng lờ mờ sinh ngờ vực, hôm nay gọi đội ngũ hơn trăm người tới đón dâu, lại mượn nhân mã của đại ca kết bái Trương Mậu tới bao vây ngoài chùa, chính là để phòng có biến bất ngờ.

Trong đại điện Tràn ngập không khí mừng vui, nhưng lại có một tia sát khí không dễ phát hiện quẩn quanh.

Giờ lành đến rồi.

Lưu Thần đứng giữa đại điện, hưng phấn tới xoa tay liên tục.

Bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy Đường Tử Hòa từ Thiên Tân vì tìm nơi nương tựa mà đến, Lưu Thần đã coi nàng ta như người trời, từ đó về sau dung mạo tuyệt sắc của Đường Tử Hòa luôn hiện lên trong đầu hắn, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của nàng ta đều giống như quyết định nhịp tim của hắn, cho dù huynh trưởng Lưu Sủng của hắn lờ mờ cảm thấy nữ tử này là nhân vật nguy hiểm, nhưng lại không chịu được nhiều lần cầu khẩn của đệ đệ, đồng thời cũng coi trọng ba ngàn nhân mã dưới tay nàng ta, lúc này mới biết thời biết thế mà thúc đẩy cuộc hôn nhân này.

tiếng kèn thổi tới vong hình, Cát lão ngũ khoanh tay đứng ở cạnh cửa, nhìn nụ cười mộng đẹp đã trở thành sự thật của Lưu Thần, khóe miệng hắn phác ra một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn Lưu Thần giống như nhìn một người chết.

Chim trĩ mà vọng tưởng phối với phượng hoàng, hắn không mời thầy bói tới tính bát tự à?

Bốn phía Đại Hùng bảo điện đều là người của huynh đệ Lưu thị, nói một cách chính xác hơn, là người mà huynh đệ Lưu thị mượn từ Trương Mậu.

Mà bên Đường Tử Hòa thì lại chỉ có hơn mười lão đệ huynh, nhân mã còn lại đều bố trí trong thâm sơn, lúc này trong điện là một mảng không khí vui mừng, hơn trăm người chiếm bốn góc đại điện, lờ mờ vây hơn mười lão đệ huynh của Đường Tử Hòa ở giữa, Lưu Thần thì một thân cát phục tươi cười nhìn chằm chằm cửa hông trong điện.

Tình hình này nhìn thế nào cũng chẳng giống thành thân, ngược lại thấy có ý tứ bức ép, dưới tình hình như vậy, trong không khí vui mừng tất nhiên mang theo mấy phần hương vị giương cung bạt kiếm.

Một hán tử lâm thời được chỉ định làm người dẫn chương trình nhìn nhìn sắc trời, tiếp theo hô lớn: "Giờ lành đã đến, mời tân nương tử bước ra, bái đường thành thân."

Không lâu sau, Đường Tử Hòa một thân mũ phượng khăn quàng vai được hỉ nương cõng ra, từng bước từng bước từ cửa hông đi vào.

Nhìn khuôn mặt khuynh thành kiều mỵ của Đường Tử Hòa sau rèm che của mũ phượng, hô hấp của Lưu Thần bỗng nhiên trở nên ồ ồ, mặt trong nháy mắt đã đỏ lên, cả người như lọt vào mây mù, tất cả mọi thứ bên cạnh đều giống như biến thành không còn chân thực.

Cảm giác giống như là nằm mơ vậy, một nữ tử xinh đẹp không nhuốm bụi trần thế này, bắt đầu hôm nay không ngờ lại thật sự trở thành thê tử của mình sao?

Ánh mắt Lưu Thần lộ ra vẻ tham cực độ, ánh mắt giống như muốn lột trần Đường Tử Hòa từ đầu đến chân.

Lưu Sủng và Trương Mậu đứng sau lưng Lưu Thần cũng kinh diễm đối với Đường Tử Hòa không thôi, trong mắt Lưu Sủng thậm chí hiện lên một tia đố kị, trong lòng lờ mờ có chút hối hận, Đường Tử Hòa này nên lôi vào phòng mình mới đúng, tự dưng lại tiện nghi

cho đệ đệ.

Nghi thức hơi loạn, trông cậy vào một đám hán tử giang hồ có thể thực hiện lễ tiết thành thân một cách chính quy là điều không có khả năng, đại khái không quá sai lệch là được rồi.

Trong ánh mắt tham lam của Mọi người, Đường Tử Hòa giống như một con dê non lao vào giữa bầy sói, từ từ bước tới đứng ở giữa điện.

Hán tử dẫn chương trình không dám trì hoãn, lập tức lớn tiếng nói: "Tân nhân bái đường."

Lưu Thần vội vàng bước về phía Đường Tử Hòa, Đường Tử Hòa không nhúc nhích, giống như nhận mệnh mặt hướng về phía Phật tổ kim thân trong điện.

Cách đó không xa, Cát lão ngũ và đám lão đệ huynh nắm chặt quyền đầu.

"Nhất bái thiên địa."

"Chậm đã!" Đường Tử Hòa đang Trầm mặc bỗng nhiên lạnh lùng cắt ngang nghi thức.

Mọi người ngẩn ra, sắc mặt hai huynh đệ Lưu Sủng Lưu Thần có chút khó coi, Lưu Sủng hậm hực nói: "Đường cô nương chẳng lẽ muốn đổi ý?"

Rèm che của Mũ phượng đã che khuất khuôn mặt Đường Tử Hòa. Chỉ nghe nàng ta lạnh lùng nói: "Trước khi Bái đường ta muốn hỏi một chút, sau khi thành thân thì ba ngàn huynh đệ của ta ai sẽ lo cho họ?"

Lưu Sủng cười lạnh nói: "Phách Châu là đất của huynh đệ ta, hiện giờ ba ngàn huynh đệ đó của ngươi bị triều đình ngày đêm lùng bắt, bọn họ ngay cả thâm sơn cũng không dám ra, cho dù ta để nàng làm chủ, nàng có làm chủ được ư? Đường cô nương, Phách Châu không phải là Thiên Tân, nơi này sói ăn thịt người nhiều lắm."

Đường Tử Hòa thở dài: "Nói như vậy, ta gả cho Lưu Thần. Ba ngàn

huynh đệ thủ hạ của ta là của hồi môn?"

"Ngươi có thể coi như vậy cũng được, Đường cô nương, ba ngàn người này không phải là bánh thơm gì cả, ngược lại còn là củ khoai lang nóng. Chỉ có chờ tới lúc nàng thật sự trở thành người của Lưu gia chúng ta, chúng ta mới dám tận tâm tận sức tiếp nhận bọn họ. Tương lai không nói tới vinh hoa phú quý, ít nhất có thể đảm bảo ba ngàn huynh đệ này không phải lo áo cơm.

Đường Tử Hòa cười cười, tiếng cười tràn ngập vẻ mỉa mai: "Thời buổi này con người ta đều thế nào vậy? Hành vi ăn chùa uống chùa chiếm hết tiện nghi không ngờ có thể nói thành cứu khổ cứu nạn phổ độ chúng sinh, huynh đệ Lưu gia, các ngươi thật sự cho rằng Đường Tử Hòa ta là loại nữ tử yếu đuối, ở mảnh đất xa lạ này chỉ có thể bán thân dựa vào các ngươi thì mới có thể sống được à?"

Huynh đệ Lưu thị nghe vậy lập tức rùng mình, Lưu Sủng tức giận nói: "Đường Tử Hòa, ngươi quả nhiên muốn đổi ý."

Đường Tử Hòa cười ha ha, bỗng nhiên thò tay ra, giật khăn voan ném xuống đất, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ khuynh thành làm tất cả nam tử trong điện như ngừng thở.

" Chuyện Đường Tử Hòa ta đã làm, đám sơn phỉ cướp đường các ngươi theo không kịp, hổ xuống đồng bằng vẫn là hổ, mãnh hổ há có thể để chó nhờn? Lưu Thần tự ngươi đi soi gương đi, ngươi tự hỏi xem có xứng đôi với ta hay không?"

Lời vừa nói ra, mọi người trong điện xôn xao, Lưu Sủng giận tím mặt: "Tiện nhân khá lắm, quả nhiên là sau gáy mọc xương ngược! Các huynh đệ.."

Chưa dứt lời, Lưu Sủng bỗng nhiên cảm thấy cả người vô lực, thân thể mất khống chế, mềm nhũn ngã xuống đất.

Lại nhìn hơn trăm hán tử đón dâu trong điện, bọn họ cũng giống như đồng thời uống rượu say vậy, liên tiếp ngã xuống, chỉ độc có Cát lão ngũ và hơn mười lão đệ huynh là bình yên vô sự.

Cát lão ngũ cuối cùng cũng khôi phục nụ cười, trong nụ cười lộ ra

một cỗ miệt thị và đắc ý, hắn một tay cầm đao, bước nhanh tới chỗ huynh đệ Lưu thị, một tay xách Lưu Thần như xách gà con.

"Mấy tên sơn tặc cướp đường mà dám có chủ ý con cóc ăn thịt thiên nga, các ngươi xứng à?"

Lưu Thần vừa sợ vừa giận, thân thể suy yếu không có sức, b vẫn có thể nói chuyện.

"Đường Tử Hòa, ngươi... đã đánh thuốc gì cho chúng ta?"

Cát lão ngũ lạnh lùng nói: "Thần tiên túy, đã nghe bao giờ chưa?"

"Đường Tử Hòa, ngươi dám làm kẻ địch với tất cả huynh đệ lục lâm Phách Châu ư?"

Đường Tử Hòa cười lạnh nói: "Các ngươi chỉ là hai con chó được triều đình chiêu an, có tư cách gì mà đại biểu cho lục lâm Phách Châu? Lưu Sủng Lưu Thần, Đường Tử Hòa ta không phải là mì nắm để mặc các ngươi xoa nắn, người dám có chủ ý với ta trên đời này ai nấy đều đã sớm xuống điện Diêm La rồi, các ngươi cũng không ngoại lệ!"

Chương 502: Hỉ đường đẫm máu (hạ) (2)

Sắc mặt huynh đệ Lưu thị tái nhợt, tâm như tro tàn.

Cho tới lúc này bọn họ mới ý thức được cái gì gọi là "Bất thị mãnh long bất quá giang", một nữ nhân có thể khiến đại quân của sáu vệ bao vây tiễu trừ, có thể là nhân vật đơn giản sao?

Ngoài Đại Hùng bảo điện, năm trăm nhân mã huynh đệ Lưu thị mượn của Trương Mậu đã nhận ra tình hình trong điện không ổn, mọi người đều cầm đao đi vào trong điện.

"Đường cô nương, phát tên lệnh đi." Cát lão ngũ nói.

Đường Tử Hòa gật gật đầu, sau đó chỉ vào Lưu Sủng Lưu Thần, nói: "Hai người này giữ lại cũng vô dụng, giết!"

Xoẹt xoẹt!

Hai ánh đao sáng như tuyết xẹt qua, hai cái đầu của Lưu Sủng Lưu Thần bay lên cao, trong Đại Hùng bảo điện trang nghiêm lập tức tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

Đồng thời, một mũi tên lệnh mang theo tiếng rít thê lương bay vào tầng mây, từ bốn phương tám hướng bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng hò hét của binh mã.

Sắc mặt Mọi người đều thay đổi, ánh mắt nhìn Đường Tử Hòa không còn một tia thèm khát nào, thay vào đó chỉ có một mảng kính sợ và tuyệt vọng.

Năm trăm nhân mã của Trương Mậu Ngoài điện cũng hoảng, lúc này Trương Mậu ở trong điện bị người ta khống chế. Ngoài điện thì tiếng hò hét như sơn băng địa liệt, bọn họ dẫu sao cũng chỉ là cướp đường, không phải quan binh được huấn luyện, lúc này bọn họ cũng không biết lưỡi đao nên hướng vào trong hay là hướng ra ngoài. Năm trăm vô cùng bối rối.

Trương Mậu Đồng dạng bị thần tiên túy vật ngã được xem như là người trấn định duy nhất trong điện, nghe thấy tiếng hò hét bên ngoài, Trương Mậu biến sắc, bỗng nhiên thở dài: "Ta và huynh đệ Lưu thị đã xem thường ngươi rồi, Đường Tử Hòa, ngươi rõ ràng có chí kiêu hùng, đáng thương cho huynh đệ Lưu gia không ngờ cho rằng có thể tùy ý vê nặn ngươi."

Đường Tử Hòa lẳng lặng nghe động tĩnh ngoài điện, một lát sau, nàng ta thuận tay kéo một cái bồ đoàn trong điện lại, cũng chẳng để ý trên người vẫn mặc cát phục, cứ như vậy ngồi xếp bằng trước người Trương Mậu, lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Trương đại đương gia. Không giấu gì ngươi. Ta đã mai phục tám trăm nhân mã ngoài chùa. Chắc hẳn ngươi từng nghe chuyện Thiên Tân tam vệ Thiên Tân tam vệ tạo phản, tám trăm nhân mã này từng là quân đội chính quy của triều đình, lúc này bọn họ đã bao vây Long Tuyền tự. Theo ước đoán của ta, cách lúc chém giết năm trăm huynh đệ của ngươi chắc chỉ còn chừng thời gian một nén hương."

Trong mắt Trương Mậu chợt lóe tinh quang: "Ngươi muốn nói gì?"

"Trong thời gian một nén hương này ta muốn làm một vụ mua bán với ngươi."

" Mua bán gì? Dùng tính mạng của Trương Mậu ta để đổi lấy cuộc sống yên ổn của các ngươi ở Phách Châu ư?"

Đường Tử Hòa cười lạnh nói: "Đường Tử Hòa ta dưới tay có ba ngàn binh mã năng chinh thiện chiến, ta muốn sống yên ở Phách Châu, cần ngươi đồng ý à?"

"Ngươi muốn nói chuyện gì?"

Đường Tử Hòa không đáp, trước tiên lấy ra một bình sứ nhỏ, đổi ra một viên thuốc màu đen nhét vào miệng Trương Mậu.

Không lâu sau, Trương Mậu dần dần cảm thấy thân thể có khí lực, thần tiên vừa rồi đã được giải.

Mặt đầy vẻ kinh ngạc hoạt động cánh tay và cổ tay, Trương Mậu trầm giọng nói: "Đường cô nương hành sự khó lường, ngươi cho ta giải dược, không sợ ta hiện tại với ngươi liều mạng sao? Đừng

quên, ngươi vừa giết huynh đệ kết bái của ta đó."

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Lưu Sủng Lưu Thần là loại hàng gì, tin rằng Trương đại đương gia còn rõ hơn ta, quan hệ kết bái của các ngươi đa phần là theo xu thế lợi ích, vì bọn họ mà liều mạng với ta, Trương đại đương gia là nhân vật kiệt xuất của đạo lục lâm Phách Châu, có tài kiêu hùng, tình thế lúc này, tin rằng ngươi sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn cá chết lưới rách đó. Cho ngươi giải dược là vì ta muốn đường đường chính chính làm ăn với ngươi, chứ không phải dưới tình hình ngươi bị ta bắt ép mà phải ký hiệp ước bất đắc dĩ, hành động đó là không có ý nghĩa."

Trương Mậu trong mắt hiện lên một tia dị sắc, đối với Đường Tử Hòa này lại càng cảm thấy khó lường.

"Đường cô nương muốn nói chuyện gì với ta?" Ngữ khí của Trương Mậu đã dần dần trở nên bình tĩnh, đối với thi thể của hai huynh đệ Lưu Sủng Lưu Thần không ngờ chẳng buồn nhìn lấy một cái, trong lòng Đường Tử Hòa càng nắm chắc, xem ra ba người kết bái quả nhiên là vì lợi ích.

Đường Tử Hòa nói: "Ta nghe nói Trương đại đương gia có quan hệ trong cung?"

Trương Mậu gật đầu: "Không sai, thái giám trấn thủ Phách Châu Trương Trung từng là người của huyện Văn An, năm đó ta với hắn là hàng xóm, từng kết nghĩa kim lan."

" Có thể bám vào thái giám trấn thủ Phách Châu, chắc hẳn Tưởng đại đương gia ở trong thành Phách Châu có thể tung hoành ngang tàng rồi, nhưng vì sao ta nghe nói Trương đại đương gia hiện giờ cũng không được như ý?"

Trương Mậu lạnh lùng nói: "Ngươi đã cái gì cũng biết rồi thì ta còn cần phải trả lời ngươi nữa sao?"

Đường Tử Hòa phá lệ lộ ra một nụ cười: "Bởi vì trong thành Phách Châu còn có một Hữu Kim Ngô vệ đề đốc khâm sai phó sứ Lương Hồng, người này vốn là gia phó của ti lễ giám thái giám chưởng ấn Lưu Cẩn, về sau lại được Lưu Cẩn giao cho trọng trách, phái đến Phách Châu thi hành thi hành và mã chính, Lương Hồng tham lam

thành tính, vơ vét Phách Châu khắp nơi, Lưu Sủng và Lưu Thần bị Lương Hồng cướp đoạt tới mức nhà chỉ còn bốn bức tường, bất đắc dĩ mới muốn nuốt trọn ba ngàn nhân mã này của ta, mưu toan giết quan tạo phản, không chỉ là huynh đệ Lưu thị bị cướp đoạt, Trương đại đương gia chắc cũng chẳng tốt hơn là abo? Lương Hồng ỷ vào khí diễm của đại thái giám Lưu Cẩn, không để Trương Trung vào mắt, đối với Trương đại đương gia ngươi lại càng không khách khí, hai năm nay Lương Hồng đã mấy lần tìm cớ nhốt ngươi vào đại lao, may mà có Trương Trung cứu giúp, nếu không ngươi cũng sẽ không tránh khỏi thành Phách Châu, rõ ràng có thái giám trấn thủ vào chỗ dựa, lại chỉ đành làm mua bán cướp của giết người, Trương đại đương gia, ta nói có đúng hay không?"

Trương Mậu cười lạnh nói: "Chân không ra khỏi nhà mà hiểu rõ chuyện thiên hạ, Đường cô nương hảo bản sự."

Ánh mắt Đường Tử Hòa dần dần trở nên sắc bén, giống như mũi tên nhọn xuyên thấu lòng người.

" Mua bán mà Trương đại đương gia làm rất lớn, bang phái lục lâm bình thường tụ tập một hai trăm người là có thể tiếu ngạo phạm vi Phách Châu rồi, mà thủ hạ của ngươi không ngờ lại tụ tập tới hơn hai ngàn, nếu nói Trương đại đương gia thực sự chỉ định làm sơn đại vương cân chia vàng bạc, tiểu nữ tử có chết cũng không tin, Trương đại đương gia, ngươi... mưu đồ cái gì?"

Chỉ một câu hỏi, mà Trương Mậu nghe thấy lại trán túa mồ hôi, lặng lẽ trầm mặc.

Đường Tử Hòa cười cười, từ tốn nói: "Tiểu nữ tử mới đến, không thể không như đi trên băng mỏng, có một số việc nghe nhiều một chút thì cũng không sai, dù sao huynh đệ Lưu gia vừa rồi của đã nói, Phách Châu không bằng Thiên Tân, nơi này sói ăn thịt người nhiều quá. Ta nghe nói Lương Hồng ở thành Phách Châu không chỉ đòi hối lộ khắp nơi, hơn nữa còn thi hành mã chính một cách không có nhân tính, mỗi hộ hàng năm nếu không giao nộp năm bảy con ngựa quân cho triều đình thì bắt ngay vào ngục, tốn mấy chục tới trăm lượng bạc thì được thả, hơn hai ngàn huynh đệ của ngươi phần lớn là hán tử nông hộ mất đất và bị mã chính làm hại cho cửa nát nhà tan, mà Trương đại đương gia ngươi thì càng bị quan phủ trước sau tróc nã mấy lần, năm nay tham tướng Hà Gian

Viên Bưu được Lương Hồng sai truy bắt ngươi bỏ ngục, còn dùng đại hình với ngươi, lần đó người như đã mất đi nửa cái mạng."

Sắc mặt Trương Mậu dần dần trở nên xanh mét khàn giọng nói: "Đường cô nương có gì thì nói thẳng ra đi, đừng có quanh co lòng vòng."

Đường Tử Hòa mỉm cười nói: "Được, ý tứ của ta rất đơn giản, ngươi sớm đã tâm sinh hận ý với triều đình, lòng mang chí phản, ngươi tụ tập hai ngàn người giấu trong giấu kín không chỉ là để giữ mạng, mà là để giấu tài sản, muốn mưu đồ khởi nghĩa, ta hôm nay chính là muốn bàn vụ mua bán này với đại đương gia."

Đường Tử Hòa hạ giọng, gằn từng chữ: "Ta để ba ngàn nhân mã của ta gia nhập, chúng ta làm một sự nghiệp lớn, Trương đại đương gia có dám hay không?"

Trương Mậu nheo mắt, vẻ giận dữ trong mắt đại thịnh: "Ngươi muốn thâu tóm hai ngàn huynh đệ của ta?"

Vừa rồi hắn và huynh đệ Lưu gia một lòng muốn nuốt ba ngàn nhân mã của Đường Tử Hòa, ai ngờ tình thế kịch biến, một con cừu non nhìn thì nhỏ bé yếu ớt bỗng nhiên cởi bỏ lớp ngụy trang trên người, biến thành một con mãnh hổ xuống núi nhảy vào bầy sói, Trương Mậu không thể không sinh ra kiêng kị cực lớn đối với Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa cười nói: "Ngươi lấy cái của ngươi, ta muốn cái của ta, chẳng ai đụng ai, cớ gì lại thôn tính? Nói là góp phần, kỳ thật vẫn ai theo chủ nấy, chẳng bên nào lệ thuộc bên nào, chỉ là trên danh nghĩa cùng phất một cờ hiệu mà thôi, Phách Châu bị Lương Hồng dày vò cho thương tích đầy mình rồi, ngươi và ta nếu phất cờ hiệu lên cao hô một cái, trong phút chốc là có thể tụ tập mấy vạn nhân mã, Trương đại đương gia đã là kiêu hùng Phách Châu, có gan tày trời làm việc đại nghịch oanh oanh liệt liệt này hay không?"

Mí mắt Trương Mậu giật giật, trầm mặc cúi đầy, hai tay đang nắm thành quyền đầu run khẽ.

Không biết qua bao lâu, Trương Mậu bỗng nhiên quay đầu cao

giọng hô với năm trăm nhân mã ở ngoài điện: "Các huynh đệ bỏ đao kiếm xuống, bên ngoài là bạn không phải địch, đừng để tổn thương hòa khí!"

Chương 503: Chính Đức tước quyền (1)

Đường Tử Hòa nghe ngữ khí của Trương Mậu thì rõ ràng đã đáp ứng vụ mua bán này, không khỏi ngửa mặt lên trời cười ha ha, nụ cười vẫn tuyệt sắc khuynh thành, nhưng trong mắt Trương Mậu lại không hề có nửa phần thèm muốn hay hâm mộ, đây là thành khuynh thành gì đâu, rõ ràng là một con yêu nghiệt họa thế.

Đường Tử Hòa cười một lúc rồi vẻ tàn khốc trong mắt chợt lóe, bỗng nhiên nói: "Cát lão ngũ."

Cát lão ngũ hưng phấn ôm quyền: "Có."

" Hơn trăm người Lưu gia huynh đệ dẫn tới giữ lại cũng vô dụng, trảm sát toàn bộ, coi như là để tế cờ cho đại nghiệp chung của ta và Trương đại đương gia đi, Trương đại đương gia, hôm nay ngươi ta hợp binh một chỗ, giờ mão ngày mai tấn công thành Phách Châu."

Thành Phách Châu dân oán quá sâu, giống như một thùng thuốc súng dưới nhiệt độ cao, sắp tới ranh giới phát nổ.

Một nữ tử tên là Đường Tử Hòa từ từ bước tới, trên mặt mang theo nụ cười quyến rũ, trong tay cầm một cây đuốc, tay mềm nhẹ nhàng quăng một cái, thùng thuốc súng bị nàng ta tự tay châm lửa.

Tiếng gió dừng, mưa núi tới, sấp chớp đầy trời.

Thế giới này không chỉ là của triều đình, đồng dạng, thế giới này cũng không chỉ là của nam nhân.

Động tác của Trương Mậu rất nhanh, hơn nữa có đạo đức nghề nghiệp của người làm ăn buôn bán, thi thể của anh em kết nghĩa chưa lạnh, hắn ngay cả thu liễm hài cốt cũng chẳng buồn làm, lập tức rời khỏi Long Tuyền tự chạy tới sào huyệt sâu trong núi, dùng tốc độ nhanh nhất triệu tập hơn hai ngàn sơn tặc, đêm đó hợp binh một chỗ với ba ngàn nhân mã của Đường Tử Hòa, hơn năm ngàn

người nhân lúc trời tối, lặng lẽ xuất phát về phía thành Phách Châu.

Loạn Bắc Trực Đãi từ Phách Châu mà bắt đầu.

Ầm ầm!

Tiếng pháo rung trời bay lên kéo theo khói mù mịt.

Diễn võ trường tây giao Kinh sư, hơn hai mươi khẩu pháo Phật Lãng Cơ chế tạo cục mới chế ra đồng loạt nã pháo, lửa đạn trút hết về phương xa một cách vô tình, cơ hồ trong thoáng chốc, toà núi nhỏ ngoài một dặm bị san bằng, đợi cho khói bụi tan hết, sườn núi giống như bị người ta dùng một đao sắc bén gọt xuống, chỉ còn lại một mảng đất trũng.

"Khụ khụ khụ... Hảo pháo!"Chu Hậu Chiếu từ trong chiến hào đã đào trước chui ra, ra sức hất cái tay đang túm lấy hắn của Cốc Đại Dụng đang mặt cắt không còn hột máu, cười to: "Đúng là pháo Thật là lợi hại! Tần Kham, đây là chiến pháp mà ngươi mới mày mò ra à?"

Chu Hậu Chiếu vừa ho vừa cười, miệng thỉnh thoảng lại bốc ra một cỗ khói đen, mặt bị hun cho đen xì, chỉ lộ ra hai hàm răng trắng bóc, giống như vừa độ lôi kiếp xong vậy, vẻ mặt rất nhếch nhác, nhưng lại cười rất vui vẻ.

Tần Kham mặc một thân khôi giáp màu bạc, ngọc thụ lâm phong đứng phía sau Chu Hậu Chiếu, thông minh hơn Chu Hậu Chiếu là, trên mặt Tần Kham đắp khăn ướt, đợi cho khói thuốc súng tan đi rồi mới bỏ khăn xuống.

Ừ, vẫn môi hồng răng trắng, cộng thêm một thân áo giáp màu bạc, càng phong lưu tuấn lãng, rất có thực lực "Mãn lâu Hồng Tụ chiêu ", tôn Chu Hậu Chiếu lên thành một cái lá xanh tới không thể xanh hơn.

Khói bụi tan hết rồi, Tần Kham lúc này mới cười nói: "Bệ hạ, đây là chiến pháp thần mấy ngày gần đây mới mày mò ra, thắng bại của chiến tranh không chỉ là dựa vào sự cơ mưu của chủ tướng và sự vũ dũng của tướng sĩ, quan trọng hơn là quốc lực của hai bên

địch ta, địch nhân của Đại Minh ta là Ngoã Lạt và Thát Đát phương bắc, bọn họ thế dựa vào đại mạc thảo nguyên, am hiểu kỵ binh xung phong, quân tiên phong nhắm vào đâu là nơi đó đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cho nên Đại Minh ta từ sau thời Vĩnh Lạc tác chiến với phương bắc, thường thường là bại nhiều thắng ít, trừ nguyên nhân quân chế và thể lực ra, quan trọng hơn là không tìm được phương pháp đối ứng với địch, kẻ địch dùng kỵ binh tấn công, chúng ta dùng bộ binh phòng ngự, lực lượng của địch ta chênh lệch xa như vậy, làm sao có thể không thua?"

".... Sở trường của Kẻ địch là kỵ binh, sở trường của Đại Minh ta là hỏa khí. Nếu lấy sở trường của mình mà công sở đoản của địch, tình trạng của biên trấn phía bắc Đại Minh ta có lẽ có thể thay đổi, ví dụ như, nếu xếp mấy trăm khẩu pháo Phật Lãng Cơ thành hàng ngang ở khu vực bình nguyên, tập trung hỏa lực bắn vào địch nhân, cho dù kẻ địch dùng vạn kỵ xung phong tới quân ta, dưới sự oanh kích của mấy trăm khẩu pháo, người có thể thoát khỏi sự phong tỏa của hỏa lực tuyệt đối không nhiều, có đạo phong tỏa tuyến này, quân ta đã đứng ở thế bất bại rồi, nếu có thể lệnh cho chế tạo cục cải tiến súng điểu, để loại bỏ tệ đoan đốt dây dẫn lửa, sửa thành dùng đá lửa, thời gian lắp thuốc nhồi đạn giảm bớt một nửa, sau loạt hỏa pháo sẽ là từng nhóm nổ súng, cho dù kẻ địch xông tới trước mặt trăm rồi, chúng ta cũng chẳng phải ngại."

Chu Hậu Chiếu nghe mà thần thái bay bổng, liên tục gật đầu nói: "Tốt tốt! Tần Kham, trẫm không ngờ một thư sinh văn nhược như lại cũng tinh thông võ sự, biện pháp này của ngươi nếu làm thành, trẫm nhất định sẽ hạ chỉ lệnh cho công tượng của chế tạo cục cải tiến súng điểu."

"Bệ hạ anh minh, thần đề nghị Liêu Đông của Đại Minh ta thử dùng loại chiến pháp mới này. đưa đội ngũ ra ngoài chủ động tìm kiếm chiến cơ, tiến hành một hồi tao ngộ chiến quy mô nhỏ hoặc vừa, dùng hỏa pháo quy mô lớn kết hợp với súng điểu bắn từng nhóm, cuối cùng bộ binh kết trận phòng ngự, kỵ binh từ cánh tấn công vu hồi, đồng thời không ngừng tổng kết kinh nghiệm, tùy thời điều chỉnh chiến thuật, tin rằng từ nay về sau biên trấn Đại Minh ta sẽ giảm bớt sự thất bại."

Chu Hậu Chiếu hưng phấn cười to nói: "Tốt, trẫm giờ hạ chỉ lệnh cho Liêu Đông đô ti chiếu theo chiến pháp này đánh thử, nếu có

hiệu quả, trẫm sang năm ngự giá thân chinh, tự mình san bằng Ngoã Lạt Thát Đát, trọng chấn hùng phong của hoàng đế Vĩnh Lạc."

Thấy Chu Hậu Chiếu có chút đắc ý vênh váo, Tần Kham không nhịn được nhắc nhở: "Bệ hạ, biện pháp mặc dù tốt, có điều bất kể là hỏa pháo quy mô lớn hay là súng điểu bắn từng đợt, chúng đều có một khuyết điểm không thể bỏ qua."

" Khuyết điểm gì?"

Tần Kham cười khổ nói: "Chúng đều rất đốt tiền, hỏa dược, đạn pháo, tinh thiết... Những thứ này đều phải tốn tiền để mua, cho nên thần vừa rồi mới nói, chiến tranh không chỉ dựa vào cơ mưu và vũ dũng, quan trọng hơn là độ mạnh yếu của quốc lực một nước."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lát, quay đầu tìm tổng quản nội khố Mã Vĩnh Thành, ai ngờ tây giao diễn võ hôm nay Mã Vĩnh Thành không tùy giá, chỉ có Cốc Đại Dụng đi theo.

"Đại Dụng, ngươi có biết nội khố hiện giờ còn dư bao nhiêu tiền không?"

Cốc Đại Dụng đắn đo một lúc rồi cười khổ nói: "Bệ hạ, lão nô không phải tổng quản nội khố, việc này thực sự không biết, có điều nghe nói năm nay thuế quặng của năm tỉnh đã vào kinh, chắc là có hơn một trăm vạn lượng."

Chu Hậu Chiếu căn bản không có khái niệm về tiền bạc, nghe vậy thì mừng rỡ, dũng cảm vỗ ngực như vào quán ăn cơm trả tiền: "Được, trước tiên đánh một trận vạn lượng bạc đi, trẫm bao."

Tần Kham không cho hắn cơ hội làm thổ hào, một chậu nước lạnh vô tình hắt xuống: "Bệ hạ, thần nói với ngài nhé, một trăm vạn lượng bạc nếu toàn bộ cầm tới nhà thần, chắc phu nhân của thần chỉ có thể tặng ta một nụ cười thôi, nếu cầm ra đánh một trận lớn, thực sự là... không đủ."

Chương 503: Chính Đức tước quyền (2)

Chậu nước lạnh này lập tức dập tắc tất cả nhiệt tình của Chu Hậu Chiếu, khuôn mặt tươi cười của hoàng đế thiếu niên cứng lại,

Hồi lâu sau, Chu Hậu Chiếu thở dài: "Tần Kham à...."

"Có thần."

"Một trăm vạn lượng cầm về nhà mà phu nhân của ngươi chỉ cười lấy một cái,... Thần thú Nhà ngươi tên là tì hưu à."

Ý tứ của Tần Kham rất rõ ràng, có tiền mới có tư cách đánh giặc, không có tiền thì hai tay ôm đầu ngoan ngoãn mà chịu đòn.

Ai có tiền thì người đó là đại gia, địa chủ khi dễ tá điền là thiên kinh địa nghĩa, tá điền khi dễ địa chủ thì là chưa từng nghe thấy, Chu Hậu Chiếu có thể vừa đánh vừa mắng Lưu Cẩn, nhưng ngược lại ngươi bảo Lưu Cẩn cưỡi lên đầu Chu Hậu Chiếu mà đái mà ỉa thử xem.

Nghiêm khắc mà nói thì Chu Hậu Chiếu không phải hoàng đế nghèo, quốc khố nguyên niên Chính Đức là bốn trăm bốn trăm vạn lượng, còn chưa bao gồm các loại hàng hóa thay thuế như lương thực vải vóc đồ sứ, nhưng mà thu nhập cao thì tiêu cũng nhiều, những chi tiêu cố định như quân lương và bổng lộc thì không nói, chỉ chi tiêu của các phiên vương Đại Minh trước mắt đã lớn tới một con số rất khủng bố, nhất mạch lão Chu gia làm hoàng đế tuy rằng nhân đinh không vượng, nhưng năng lực sinh sản của chi bên thì lại rất đáng để khẳng định, cái thời đại này phiên vương được nuôi trong thành trì đất phong của mình như nuôi lợn, không được phép bước ra ngoài, nhàm chán muốn chết, nên phương thức giết thời gian của các phiên vương theo tính cách mà phân biệt, có người thích chơi trò kích thích, thế là tạo phản như An Hóa vương, có người thì nhát gan, không chơi được trò kích thích nên chỉ có thể chơi mỹ nữ, thế là từng lứa từng lứa vương nhị đại vương tam đại được sinh ra, triều đình lại không thể không cho họ

danh phận, cho danh phận thì lại không thể không cho họ đãi ngộ.

trong Lịch sử sự diệt vong của Đại Minh có rất nhiều nguyên nhân, quyền hoạn hại nước, đảng tranh mất nước, quân chế thối nát, thiên tai địch họa. Trong đây phiên vương hao phí quá nhiều quốc khố cũng là một nguyên nhân rất quan trọng, nếu lúc đó hoàng đế Đại Minh anh minh thần võ, trong các phiên vương đẩy mạnh chính sách kế hoạch hoá gia đình, quy định một phiên vương siêu sinh rồi thì cả nhà chết theo, quốc tộ Đại Minh ít nhất cũng có thể chống đỡ thêm được một trăm năm.

Không có tiền là cản trở lớn, sự cản trở này làm Chu Hậu Chiếu có chút hụt hơi, có điều Chu Hậu Chiếu rốt cuộc vẫn mang tâm tính thiếu niên, sau khi ủ rũ một lúc thì lại khôi phục tinh thần.

"Không có tiền thì trẫm tiết kiệm tiền là của, nội khố của trẫm tiết kiệm hai năm ba năm, tích đủ một ngàn vạn lượng bạc thì trẫm sẽ lại tập kết trọng binh đánh một trận với Thát tử phương bắc, kéo dài quốc cảnh của chúng ta từ Trường Thành về phía bắc thêm trăm dặm, ngàn dặm, trẫm còn trẻ, lo gì không đợi được tới ngày đó?"

Khi Chu Hậu Chiếu nói những lời này thì thần thái bay bổng, bỗ nghễ, thật sự có mấy phần khí thế đế vương hùng thị thiên hạ.

Tần Kham và Cốc Đại Dụng khom người hô: " Ngô hoàng Thần Võ, xã tắc hạnh tai."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha, túm tay áo Tần Kham nói: "Nào, chúng ta lại làm thêm phát nữa."

Tần Kham bị Chu Hậu Chiếu kéo cho lảo đảm bước về phía trước mấy bước, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Cốc Đại Dụng, giống như lơ đãng nói: "Đại Dụng, trẫm bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, thái giám chưởng ấn của ti lễ giám là không thể kiêm lĩnh Hán Vệ, Lưu Cẩn cũng là ti lễ giám chưởng ấn, lại nắm Tây Hán th e là không thích hợp, sau khi bình định loạn An Hóa vương rồi, trẫm sẽ giao Tây Hán cho ngươi."

Không chỉ là Cốc Đại Dụng, ngay cả Tần Kham cũng thất thần.

Đây là tín hiệu gì vậy?

Hô hấp của Tần Kham tạm dừng, lập tức nhận thấy được, Lưu Cẩn cách ngày diệt vong đã càng lúc càng gần, bất luận là Chu Hậu Chiếu có cảnh giác đối với Lưu Cẩn cũng được, hay là cảm thấy quyền bính của ti lễ giám không nên lớn quá cũng được, đây đều là một tín hiệu vô cùng tốt.

Thấy Cốc Đại Dụng vẫn ngây ngốc nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu, Tần Kham huých Cốc Đại Dụng, thấp giọng nói: "Cốc công công, còn ngây ra đó làm gì? Mau tạ ơn đi."

Cốc Đại Dụng giật nảy mình, lập tức bùm một tiếng quỳ xuống trước Chu Hậu Chiếu, cảm kích tới rơi nước mắt dập đầu thùm thụp.

"Lão nô... Lão nô tạ long ânchủa bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu phất tay cười nói: "Được rồi được rồi, ngươi cũng là lão nhân từ đông cung mà ra, từ lúc trẫm đăng cơ tới nay chưa cho ngươi cái gì thực tế, giờ người cố mà dẫn dắt Tây Hán cho tốt, giúp trẫm trị tốt cõi giang sơn này."

Dừng một chút, ánh mắt Chu Hậu Chiếu thoáng nhìn Tần Kham, bỗng nhiên nhớ tới Tần Kham và Lưu Cẩn luôn không hợp nhau, khiến hắn là hoàng đế mà bị kẹp ở giữa cũng rất khó xử, Cốc Đại Dụng nắm Tây Hán có thể sẽ không để xảy ra mâu thuẫn với Tần Kham, nếu không Chu Hậu Chiếu hắn so với hiện tại thì càng đau đầu hơn.

Suy nghĩ một lát, Chu Hậu Chiếu dứt khoát ném ra một cái nhân tình: "Đại Dụng, ngươi muốn cám ơn thì không cần cám ơn trẫm, nên cám ơn Tần Kham mới đúng, nếu không phải hắn ở trước mặt trẫm cực lực đề cử ngươi, trẫm trong nhất thời bán hội thật sự là không nhớ ra ngươi, ngươi đó, sau khi về thì tìm một tửu lâu đắt nhất trong kinh sư, mời Tần Kham một bữa thật to đi."

Cốc Đại Dụng nào có biết sự vòng vèo trong lòng Chu Hậu Chiếu, nghe vậy lập tức khựng chân, lúc quay đầu nhìn Tần Kham, trong mắt tràn ngập vẻ cảm kích, hơn nữa không có nửa phần gian dối.

Quả thật là khổ cho Cốc Đại Dụng.

Lúc trước hành động liên thủ tru trừ bát hổ của nội ngoại đình thất bại, trong cung ngoài cung rơi rụng vô số người, rất nhiều công việc béo bở có thực quyền bị thiếu, những chỗ thiếu này tất nhiên phải rơi xuống đầu bát hổ, nhưng mà trong cuộc tranh giành phân chia cái bánh ngọt quyền lực, Cốc Đại Dụng không nghi ngờ gì nữa là người thất bại, Lưu Cẩn, Trương Vĩnh, Mã Vĩnh Thành, những người này như ong vỡ tổ ùa lên cắn sạch miếng bánh ngọt, cuối cùng ngay cả một chút nước canh cũng chẳng chừa lại cho Cốc Đại Dụng, đến cuối cùng Cốc Đại Dụng vẫn chỉ là nội thị.

Hôm nay Cốc Đại Dụng cuối cùng cũng vén mây thấy trăng sao, thế là cũng chẳng cân nhắc Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên tước quyền của Lưu Cẩn là có dụng ý gì, đứng dậy hai tay kéo Tần Kham, cảm động đến rơi nước mắt nói: "Hầu gia đúng là người phúc hậu."

Tần Kham vốn bị cái nhân tình Chu Hậu Chiếu không đầu không đuôi đưa tặng khiến cho ngẩn người, lại thấy Cốc Đại Dụng luôn mồm khen hắn là là người phúc hậu, Tần Hầu gia rất tự hiểu lấy mình, biết rõ hai chữ "Phúc hậu " này chẳng liên quan nửa xu tới mình, thế là Tần Hầu gia đa nghi lập tức thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Cốc Đại Dụng, cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, hoài nghi Cốc Đại Dụng có phải đang châm chọc hắn hay không, quan sát một lúc thì phát hiện vẻ mặt Cốc Đại Dụng rất chân thành, thế là Tần Kham đành cố nhận cái danh hiệu quang vinh "Phúc hậu " này, cũng vứt bỏ tâm tư bất lương giết chết Cốc Đại Dụng.

Chương 504: Lưu Cẩn giấu hịch (1)

"bên trên cưng chiều Lưu Cẩn, giao phó quốc sự, gia nô giấu chủ, loạn chính hại nước."

Hịch văn nói rất trắng trợn, sau đó lại quy tội thanh tra ruộng đồng quân truân thiên hạ, đoạn tuyệt đường sống của quân hộ, khoanh vòng thổ địa bức trăm vạn nông hộ mất đi đất đai phải lưu lạc làm lưu dân, "luật phạt gạo" mà Lưu Cẩn sáng tạo độc đáo ra đã phạt tiền lương về túi mình như thế nào, ở giữa kiếm lợi riêng như thế nào, hãm hại tàn sát trung lương trong triều như thế nào, lôi kéo bè phái bài trừ dị kỷ như thế nào, lừa dưới giấu trên lấy thúng úp voi trong triều như thế nào. Từng chuyện từng chuyện, giống như người viết tận mắt chứng kiến, viết vô cùng chi tiết, hơn nữa mỗi một chuyện đều chân thực đáng tin.

Cuối Hịch văn, Chu Trí Phiên tổng kết nguyên nhân tạo phản của hắn, "Hưng nghĩa quân, tru gian nịnh, thanh quân trắc."

Trong Ti lễ giám, Lưu Cẩn đọc hịch văn chữ nào chữ nấy đều như tru tâm này, không khỏi sắc mặt trắng bệch, cả người lạnh run.

Lúc này hắn đã ý thức được rõ ràng, một lần nguy cơ lớn nhất trong nhân sinh đang ở phía trước không xa chờ hắn, hịch văn này nếu rơi vào tay bệ hạ, hắn sẽ có kết cục như thế nào? Bệ hạ vừa rồi đã tha cho hắn ba tội giết đại thần, hãm hại Tần Kham, hắn đã tiêu phí khí lực rất lớn mới đổi lấy được sự tha thứ của bệ hạ, chuyện vừa bình ổn, hịch văn của An Hóa vương lại lòi ra, mỗi một chữ mỗi một câu đều đóng đinh Lưu Cẩn hắn, khiến hắn không thể biện hộ.

Lưu Cẩn sắp điên rồi.

Thuận tay gạt một cái, tấu chương, nghiên mực, bút lông trên bàn toàn bộ bị hắn gạt rơi, Lưu Cẩn hai mắt đỏ ngầu, rít lên: "Tạp gia từng trêu chọc Chu Trí Phiên à? Chẳng lẽ người trong thiên hạ đều coi Lưu Cẩn ta là địch?"

Lại bộ thượng thư Trương Thải đứng cạnh bàn, nhìn khuôn mặt dần dần trở nên điên cuồng của Lưu Cẩn, sắc mặt Trương Thải cũng phủ lên một tầng tro tàn tuyệt vọng.

"Lưu công, thời thế bất lợi, ngươi và ta phải ra sức tự cứu?"

Lưu Cẩn hung tợn nhìn hắn: "Tự cứu? Cứu Như thế nào? Hịch văn của Chu Trí Phiên đã truyền khắp thiên hạ rồi. Rất nhanh sẽ có người đem nó tới trước mặt bệ hạ, Tạp gia cản được à?"

"Lưu công nên chủ động nhận tội với bệ hạ, thừa nhận khi thi hành tân chính có nhiều chỗ sơ sẩy, dẫn tới sự bất mãn của phiên vương và bách tính. Nhưng Lưu công đối với bệ hạ vẫn là một mảng trung thành, chỉ là không làm sai việc mà thôi, nếu tha thiết cầu khẩn bệ hạ, bệ hạ nhất định sẽ tha cho ngài."

Lưu Cẩn cười gằn: "Tạp gia vừa được bệ hạ tha cho chưa được mấy ngày, lại xin bệ hạ tha nữa à? Bệ hạ có thể tha cho Tạp gia một lần, nhưng có thể tha cho Tạp gia lần thứ hai sao? Ngươi có biết lần trước bệ hạ thiếu chút nữa thì muốn giết Tạp gia không?"

Lưu Cẩn quả thật không thể mở miệng cầu xin Chu Hậu Chiếu tha thứ, bất cứ việc gì có thể một mà ko thể hai, hiện tại Lưu Cẩn đã dần dần nhận thức dc, Chu Hậu Chiếu không còn là tiểu Thái tử ngây thơ thiên chân năm đó nữa, hắn đã lớn rồi, tuy rằng lần trước Chu Hậu Chiếu miễn cưỡng tha cho Lưu Cẩn, cũng không động tới vị trí ti lễ giám chưởng ấn của hắn. Nhưng trong lòng Lưu Cẩn hiểu rất rõ, Bệ hạ đã thật sự thất vọng với hắn rồi.

Giữa hắn và Chu Hậu Chiếu đã có một vết nứt không thể bổ khuyết.

Trước mắt hắn đang vội vàng thu thập kỳ trân dị bảo chim muông quý hiếm trong thiên hạ để lấy lòng Chu Hậu Chiếu, ai ngờ nhà dột lại gặp mưa dầm. Hịch văn của Chu Trí Phiên đã đâm một phát thật sâu vào lòng hắn.

Đã tha một lần, sao có thể lại tha cho hắn lần thứ hai?

Vả lại, Kích khởi phiên vương tạo phản, binh họa lan tới ba biên, lỗi lớn như vậy, bệ hạ có thể bỏ qua cho hắn sao?

Trương Thải trầm mặc hồi lâu, cắn chặt răng, nói: "Nếu Lưu công nhận tội với bệ hạ, lại chủ động nhường ra vị trí ti lễ giám chưởng ấn, thỉnh cầu bệ hạ biếm trích ngài tới Phượng Dương thủ hoàng lăng, bệ hạ còn nhẫn tâm xuống tay với ngài sa?"

Lưu Cẩn cả người run lên, sắc mặt càng tái nhợt, cười thảm mấy tiếng nói: "Tạp gia đắc tội với người trong thiên hạ rồi, nếu rời khỏi vị trí ti lễ giám chưởng ấn, Tạp gia có mạng mà sống tới Phượng Dương sao? Thượng Chất, ngươi đừng nói nữa, Tạp gia không thể đi, càng không thể nhận tội, Tạp gia còn có cơ hội!"

" Cơ hội gì?"

Lưu Cẩn điềm nhiên nói: "Hịch văn nếu ư truyền đến được kinh sư, bệ hạ tất nhiên cũng không đọc được, đợi cho loạn Chu Trí Phiên bình định rồi, kẻ Tạp gia nên giết đều giết rồi, cái nên đốt thì đốt rồi, thứ nen cấm thì cấm rồi, bản hịch văn này bệ hạ sẽ vĩnh viễn không đọc được..."

Trương Thải nhìn sắc mặt dần dần trở nên điên cuồng của Lưu Cẩn, trong lòng trầm xuống, mở miệng định khuyên mấy câu, nhưng lời nói đến miệng thì lại nuốt xuống.

Lưu Cẩn đã không thể nghèo vào được ý kiến nữa rồi, người càng điên cuồng thì cũng có nghĩa là cách diệt vong càng gần.

Trương Thải phải tìm đường lui, hắn không muốn chết, hắn muốn sống.

Mấy ngàn người của Tây Hán vừa giục ngựa rời kinh, Cốc Đại Dụng liền lĩnh thánh chỉ vào đại đường Tây Hán, mấy tên hoạn quan thường ngày nịnh bợ hắn giúp hắn toàn diện tiếp quản Tây Hán.

Nghe nói Lưu Cẩn vưa phái hơn một ngàn phiên tử rời kinh, Cốc Đại Dụng cân nhắc hồi lâu, cuối cùng quyết định không nghe không hỏi, dù sao Lưu Cẩn hiện giờ vẫn là ti lễ giám chưởng ấn, Cốc Đại Dụng không dám đắc tội với hắn, Lưu Cẩn phái nhiều phiên tử như vậy ra ngoài làm gì, hắn không muốn quản, dù sao đây đã là đạo mệnh lệnh cuối cùng của Lưu Cẩn đối với Tây Hán.

Phiên tử Tây Hán ở ngoài thành kinh sư dấy lên một hồi sóng gió ngập trời.

Quan đạo bốn phía Đông tây nam bắc vào kinh đã bị phiên tử phong tỏa, tất cả quan viên, võ tướng, sai dịch, dịch tốt, bao gồm cả thương hành kiệu phu, bách tính bình thường vào kinh đều phải nhận sự điều tra triệt để của phiên tử, phàm là phát hiện người mang theo hịch văn tạo phản của Chu Trí Phiên, tất cả đều giết chết tại chỗ.

Để không cho bất kỳ một tờ hịch văn nào nhập kinh, Lưu Cẩn đều làm ra hành động điên cuồng, quyền thế lấy thúng úp voi lần này đã được thi triển ra toàn bộ, chỉ để giành lại mạng cho mình.

Kinh sư mưa gió sắp đến, Lý Đông Dương và Đỗ Hoành cầm đầu các quan văn qua lại thường xuyên hơn, vốn các quan văn vẫn có băn khoăn, nhưng trong triều truyền ra tin tức, bệ hạ đã giao Tây Hán cho Cốc Đại Dụng, Lưu Cẩn chỉ giữ được vị trí thái giám ti lễ giám chưởng ấn.

Các quan văn đều là những kẻ dày dạn kinh nghiệm, nghe thấy tin tức này thì lập tức ý thức được chuyện không bình thường, tín hiệu này rất rõ ràng, giống như là trên đầu người hói có rận vậy.

Cốc Đại Dụng coi câu nói đùa của Chu Hậu Chiếu là thật, sau hôm tiếp nhận Tây Hán liền bao tửu lâu Yến Lai lâu hào hoa xa xỉ nhất kinh sư, cố ý mở tiệc chiêu đãi Tần Kham.

Tần Kham không biết xuất phát từ mục đích gì, lại rủ Đông Hán Hán đốc Đới Nghĩa tới dự tiệc.

Nhân mã Hán Vệ vây chặt Yến Lai lâu, ba nhân vật thủ lãnh của Cẩm Y vệ, Đông Hán, Tây Hán xú danh vang xa của Đại Minh cuối cùng cũng lần đầu tiên tâm bình khí hòa ngồi cùng một bàn.

Ba người trong bữa tiệc nói chuyện gì, người ngoài không thể biết, phố phường kinh sư chỉ biết là sau khi yến hội tan, Cốc Đại Dụng và Đới Nghĩa lập tức chạy về đại đường Đông Tây Hán của mình, ra lệnh cho các phiên tử, lâm thời triệt hồi mật thám thời Lưu Cẩn phân công tới chung quanh phủ đệ các đại thần kinh sư để giám thị ngôn hành của họ, tất cả hành động của các đại thần đều

không hỏi.

Lý Đông Dương và Đỗ Hoành nhận được tín hiệu, dẫn đầu liên tiếp bái phỏng kinh sư trọng thần kinh sư, các đại thần cũng dần dần hồi vị, hành động này của Hán Vệ rõ ràng là cố ý dung túng. Để mặc cho các đại thần lén lút thông đồng với nhau.

Hán Vệ đang hoạt động, các đại thần đang hoạt động, một cỗ hương vị âm mưu nồng đậm nhằm vào Lưu Cẩn tràn ngập trong không khí kinh sư.

Một đêm trời đen u ám không trăng không sao, dưới đèn lồng trước cửa lớn phủ Sơn Âm Hầu, Lại bộ thượng thư Trương Thải mặc thường phục, ủ rũ quỳ gối trước hầu phủ, cơ hồ chỉ một lát, cửa hông hầu phủ lặng lẽ mở ra, quản gia mời Trương Thải vào phủ.

Ngoài vạn dặm.

Dương Nhất Thanh và Trương Vĩnh phụng thánh chỉ bình định. Sau năm ngày thì tới phủ Phần Châu Sơn Tây. Phụng chỉ triệu tập hai mươi bốn vệ đại quân của các Đô Ti vệ sở ba tỉnh Sơn Tây, Hà Nam, Sơn Đông, nghiêm lệnh cho các quân khởi hành. Lấy phủ Phần Châu làm nơi tụ tập, đúng hạn đúng ngày phải tới.

Cuối tháng tám năm Chính Đức thứ hai, Hai mươi bốn vệ đại quân tổng cộng hơn mười ba hơn vạn tướng sĩ toàn bộ tụ tập tại phủ Phần Châu.

Tết Trùng Dương mùng chín tháng chín năm Chính Đức thứ hai, quan Tổng binh bình định Dương Nhất Thanh và giám quân Trương Vĩnh thu phục Thiểm Tây Diên Tuy.chém địch hơn ba ngàn.

Hai mươi tháng chín, vương sư chiếm lại phủ Duyên An, trảm địch bốn ngàn. Mùng chín tháng mười, vương sư giành lại phủ Phượng Tường, chém địch hơn ba ngàn, khi đại quân công thành, Trương Vĩnh nổi sát tính, không ngờ cởi trần tự mình nâng thang ra trận, tự tay đâm chết hơn mười phản quân, dưới đam chém một phó Thiên hộ, hai bách hộ của phản quân, bản nhân Trương Vĩnh cũng phải chịu mấy chục vết thương lớn nhỏ, tiệp báo vào kinh, Chu

Hậu Chiếu long nhan mừng rỡ, ban thưởng áo mãng bào ngọc đái cho Trương Vĩnh, không chỉ như vậy, tiểu hôn quân lại nổi cơn điên, kiên trì muốn phong tước vị cho Trương Vĩnh, các đại thần bị kinh ngạc và phẫn nộ dùng cái chết để đe dọa, Chu Hậu Chiếu lại cãi nhau với các đại thần một trận tới đỏ mặt tía tai, cuối cùng chỉ có thể phẫn nộ từ bỏ chuyện phong tước cho Trương Vĩnh.

Chương 504: Lưu Cẩn giấu hịch (2)

Các đại thần phản đối là có lý do, Đại Minh triều từng có tiền lệ phong tước cho thái giám, nhưng cũng phải xem là phong cho ai, sau khi Anh Tông khôi phục ngai vàng, cảm động và nhớ nhung đủ loại chỗ tốt mà quyền hoạn Vương Chấn năm đó từng làm với hắn, xuất phát từ phủ định tất cả của Cảnh Đế tiền nhiệm, vì mục đích chính trị như phúc thẩm Thổ Mộc bảo chi chiến, thế là hạ chiếu giải tội cho Vương Chấn, cũng công khai hoạt động cử hành hiến tế cho Vương Chấn, không chỉ như vậy, Anh Tông hoàng đế còn tự tay viết hoành phi cho Vương Trấn, bên trên đề hai chữ "Tinh Trung" thật to.

Vương công công dưới cửu tuyền có bị Nhạc Phi Nhạc Vương gia hậm hực đập cho một gậy trọn kiếp không thể siêu sinh hay ko thì khó mà biết được.

Viết hai chữ "Tinh Trung", Anh Tông hoàng đế thấy vẫn chưa đủ, lại hạ chỉ phong thưởng cho đại thái giám Tào Cát tường có công ủng hộ hắn khôi phục ngai vàng, phong cho người kế thừa của Tào Cát Tường là Tào Khâm làm Chiêu Võ Bá.

Anh Tông hoàng đế nhân cái uy khôi phục ngai vàng khi phong tước vẫn không thể không có cố kỵ, không dám trực tiếp phong tước cho Tào Cát Tường, chỉ dám phong tước vị cho con hắn, có thể thấy được loại chuyện phong tước cho thái giám này là không đáng tin cậy cỡ nào.

Các đại thần cũng không ngờ Chu Hậu Chiếu hồ đồ tới mức trò giỏi hơn thầy, không ngờ muốn trực tiếp phong tước cho Trương Vĩnh, Đại Minh nếu mở ra lệ này, tương lai cái chức nghiệp thái giám này chẳng phải là càng phong quang hiển hách hơn quan văn hay sao?

Vương sư bình loạn như bẻ gãy nghiền nát, thế không thể ngăn cản.

Đế hạ tuần tháng mười, vương sư đã khống chế bờ đông Hoàng Hà, cũng đã bố trí phòng vệ tại bờ đông.

Phản quân của Chu Trí Phiên liên tiếp bại lui, mắt thấy vương bình định đã binh hưng phủ Khánh dương, Chu Trí Phiên lúc này mới quýnh lên.

Hắn bỗng nhiên phát giác loại chuyện tạo phản làm hoàng đế này so với trong tưởng tượng của hắn thì khó khăn hơn nhiều, Vĩnh Lạc hoàng đế lúc trước chỉ dựa vào tám trăm thiết kỵ liền có thể đoạt cả tòa giang sơn, mà Chu Trí Phiên hắn khi khởi binh có tới mười vạn binh, nhưng chiến thế lại ngày một kém, nhanh chóng bị đại quân triều đình đánh tới hang ổ.

Thế là Chu Trí Phiên đóng cửa phòng lại, bắt đầu nghiền ngẫm nhân sinh, thuận tiện cảnh tỉnh lại tính cách xung động của mình một chút.

Vừa nhớ lại giai đoạn mình còn thơ ấu thì quân sư phụ tá Tôn Cảnh Văn và quan tiên phong Cừu Việt dắt tay nhau đăng môn bái kiến.

Hai người tới cửa đương nhiên không phải để chúc mừng Chu Trí Phiên, trên thực tế bọn họ là tới để hát bài ca chia tay vui vẻ với Chu Trí Phiên.

Bọn họ liên thủ lập bẫy lừa Chu Trí Phiên, một cái bẫy rất trí mạng.

Tôn Cảnh Văn từ sau khi bị Cẩm Y vệ tìm tớicửa, sớm đã rất lý trí đầu phục triều đình, hắn biết rõ đi theo Chu Trí Phiên là hoàn toàn không có tiền đồ, tạo phản còn chưa bắt đầu đã bị Hán Vệ phát hiện rồi, tiếp sau căn bản chính là triều đình phối hợp với Chu Trí Phiên hát tuồng, nực cười là Chu Trí Phiên hồn nhiên không phát giác, đi theo chủ tử ngu xuẩn như vậy thì có thể có tiền đồ gì được?

Mà Cừu Việt từng là du kích tướng quân của Đô Ti Ninh Hạ thì căn bản chính là nội ứng của triều đình.

Hai người lần này tìm tới cửa, quả thực chính là câu hồn câu

phách hắc bạch vô thường hạ thiếp sinh tử cho Chu Trí Phiên.

Hai người đề nghị với Chu Trí Phiên, trước mắt mũi nhọn của đại quân triều đình đang sắc bén, quân ta liên tiếp bại lui đã đại thương sĩ khí, không bằng tập trung toàn bộ tất cả binh lực ở bờ tây Hoàng Hà, cách bờ giằng co với đại quân triều đình, như vậy vừa có thể làm mòn đi nhuệ khí của đại quân triều đình, vừa có thể thời gian cho quân ta bổ sung lương thảo quân số, đợi sau khi tích tụ đủ lực lượng và chỉnh đốn quân tâm rồi, sẽ quyết chiến với đại quân triều đình, có lẽ có thể thay đổi được xu hướng suy tàn của chiến cuộc trước mắt, chuyển thủ thành công, long ỷ ở hoàng kinh sư, Vương gia vẫn sẽ có được.

Chu Trí Phiên vốn chỉ là Vương gia ăn no chờ chết chí lớn nhưng tài mọn, thực sự không phải là thống soái đại quân đủ tư cách, chỉ số thông minh đại thể cũng thấp hơn người bình thường, nếu không sẽ không ở dưới tình thế thiên thời địa lợi nhân hoà đều bất lợi mà tùy tiện tạo phản, Tôn Cảnh Văn và Cừu Việt một đáp một xướng, đồng thời lại phân tích chiến cuộc rất rõ ràng, quả thực là con đường duy nhất đi thông tới chân lý, Chu Trí Phiên trầm ngâm một lát rồi đáp ứng đề nghị c hai người.

Nếu nói tạo phản là bước đầu tiên tìm chết của Chu Trí Phiên, như vậy tập trung binh lực cố thủ bờ tây Hoàng Hà chính là bước thứ hai dẫn tìm tới cái chết của Chu Trí Phiên.

Không lâu trong tương lai, Chu Trí Phiên sẽ phát hiện, bản thân hắn vốn chính là một tên hỗn đản, ai biết được kẻ được gọi là nhân tài dưới trướng hắn càng là hỗn đản trong hỗn đản, Chu Trí Phiên hắn lúc còn sống quả thực chính là một màn huyết lệ sử bị lừa tới chết.

Sau khi Đồng ý đề nghị của hai người, Chu Trí Phiên cũng rất mạnh mẽ dứt khoát, một khắc cũng không trì hoãn, lập tức nổi trống tụ tướng, thông báo ý đồ chiến lược này với chư tướng, cũng tụ tập tất cả binh mã phủ Khánh Dương, xuất phát tới bờ tây Hoàng Hà.

Đương nhiên. Chu Trí Phiên cũng không hồ đồ tới mức hết thuốc chữa, hắn biết rõ tầm quan trọng phủ Khánh Dương, thế là để đệ nhất đại tướng dưới tay, nguyên Chỉ huy sứ Đô Ti Ninh Hạ Chu

Ngang thủ thành, cũng để lại một vạn nhân mã, các tướng sĩ phản quân còn lại thì toàn bộ đi theo Chu Trí Phiên xuất phát tới bờ tây Hoàng Hà.

Tôn Cảnh Văn và Cừu Việt nghĩa bạc vân thiên, vỗ ngực biểu lộ sẽ hiệp trợ Chu tướng quân thủ thành, thuận tiện giúp Vương gia chiêu binh mãi mã, gom góp lương thảo, làm nam nhân lặng lẽ âm thầm phía sau Vương gia.

Chu Trí Phiên thập phần cảm động đáp ứng ngay, cuối cùng lệ rơi đầy mặt dẫn đầu đội ngũ xuất phát.

Chu Trí Phiên dẫn phản quân tới thẳng bờ tây Hoàng Hà, Tôn Cảnh Văn và Cừu Việt đứng ở đầu thành vẫy tay ngọc vẻ mặt lưu luyến.

Quả thật có chút lưu luyến, cái thời buổi này tìm được một chúa công thiếu tâm nhãn như vậy thật sự là không dễ dàng gì.

Cho tới khi đại quân của Chu Trí Phiên khuất khỏi tầm mắt, Tôn Cảnh Văn và Cừu Việt trên đầu thành nhìn nhau cười.

Đại tướng thủ thành Chu Ngang ở bên cạnh nheo mắt, hai nam nhân mà cười như vậy thật sự là quá kinh người, không phải mập mờ yêu nhau thì cũng chính là tâm sinh gian kế, tâm tư của hai người này rất đáng để cân nhắc.

Một tia cảm giác bất an nổi lên trong lòng Chu Ngang.

Sự thật chứng minh cảm giác của Chu Ngang rất chính xác, chỉ tiếc hắn không đủ coi trọng cảm giác chợt thoáng qua của mình.

Ngày thứ năm khi Chu Trí Phiên lĩnh quân rời khỏi phủ Khánh dương thì tới được bờ tây Hoàng Hà, cũng bắt đầu bố trí phòng vệ ở bờ tây, thu gom thuyền đánh cá lớn nhỏ ở ven bờ, cũng hạ một mệnh lệnh giống hệt như Thái tổ hoàng đế năm đó: Tấm ván cũng không thể xuống sông.

Phản quân và vương sư triều đình phân biệt tập trung ở hai bờ Hoàng Hà, bắt đầu cục diện giằng co kéo dài.

Bất luận là sáng dựng sự nghiệp hay là tạo phản, thu tiểu đệ nhất định phải cẩn thận, ví dụ như người như Tôn Cảnh Văn và Cừu

Việt, nhất định không thể thu loạn, người như thế không chỉ không giúp gì được cho sự nghiệp, ngược lại sẽ đốt lửa ở hậu viện.

Lúc Chu Trí Phiên tập kết trọng binh giằng co với vương sư triều đình ở bờ tây Hoàng Hà, Tôn Cảnh Văn và Cừu Việt đang đốt lửa ở phủ Khánh Dương.

Ban đêm, Tôn Cảnh Văn cố thủ vương phủ, mà Cừu Việt thì lại ngã bệnh rất đúng lúc, nghe nói sốt cao không giảm, bệnh tình nghiêm trọng, trong cơn mê man nói ra rằng, chắc không thể cùng Vương gia tiến hành sự nghiệp cách mạng tới cùng, chỉ có thể xin chư vị đồng liêu trong thành kế thừa di chí của hắn, giúp Vương gia đánh vào kinh sư vân vân...

Cừu Việt trong đại quân tạo phản ít nhiều gì cũng được coi là nhân vật, hơn nữa là chủ động tới chỗ Vương gia tìm nơi nương tựa. Đứng trong lập trường của phản quân, giác ngộ chính trị của Cừu Việt vẫn rất đáng để tán dương, phân lượng trong lòng Vương gia và đội ngũ phản quân cũng rất nặng, hắn vừa ngã bệnh lập tức khiến rất nhiều người lo lắng. Mà người lo lắng nhất chính là đại tướng thủ thành Chu Ngang.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí sao có thể chết trước dc?

Chu Ngang quýnh quá, tìm hết mấy tên lang trung trong cả thành tới bệnh cho Cừu Việt, hy vọng chiến hữu chiến thắng bệnh tật, trở lại đội ngũ tạo phản oanh oanh liệt liệt, góp một viên gạch cho sự nghiệp soán vị của Vương gia.

Sự thật chứng minh Cừu Việt không bệnh, người bị bệnh là Chu Ngang, hắn mắc bệnh thiếu tâm nhãn.

Cừu Việt trước đó đã mai phục mấy trăm đao phủ thủ chờ Chu Ngang ở tiền viện, Chu Ngang không hề phòng bị chỉ dẫn theo mấy tên thị vệ đi vào cửa lớn nhà Cừu Việt, không đợi hắn bắt đầu hoạt động tặng ân tình, Cừu Việt một thân giáp trụ bỗng nhiên hạ lệnh, mấy trăm đao phủ thủ ùa lên, chém Chu Ngang thành thịt băm.

Một cây pháo hoa tỏa ra trên bầu trời phủ Khánh Dương, Tôn

Cảnh Văn nổi trống tụ tướng. Tất cả võ tướng trên bách hộ trong thành Khánh dương tụ tập ở vương phủ. Cừu Việt Hùng hổ lãnh binh bao vây vương phủ, các võ tướng trong kinh nghi phẫn nộ và hỗn loạn, Cừu Việt lãnh binh vào phủ, ở ngay tại chỗ chém chết hai gã võ tướng ồn ào nhất. Lập tức tập trung tất cả võ tướng tới tiền viện vương phủ, án kiếm hét lớn: "Vương sư Triều đình thế như chẻ tre, đã chiếm lại hơn mười thành trì Cam Thiểm, ít ngày nữa sẽ diệt phản quân của Chu Trí Phiên, Chu Trí Phiên thứ nhất không chiếm đại nghĩa, là bề tội mà phạt vua vốn là đại nghịch bất đạo, thứ hai thực lực yếu ớt, liên tiếp bại lui, chuyện đã bại ngay trước mát, các ngươi theo Chu Trí Phiên đi vào con đường tối tăm ư? Đại trượng phu kiếm danh vị trong hiểm nguy, chết thì chết, nhưng lại nhẫn tâm để vợ con gia đình bị tru di cửu tộc à?"

Võ tướng bị Cừu Việt chấn trụ, ấp a ấp úng ko nói nên lời, Cừu Việt và Tôn Cảnh Văn lập tức tiếp quản binh quyền phủ Khánh Dương, cũng tuyên bố bỏ gian tà theo chính nghĩa, giúp triều đình bình diệt loạn Chu Trí Phiên.

Chương 505: Cam Thiểm đại thắng

Tin tức Nội bộ mâu thuẫn rất nhanh truyền ra, Chu Trí Phiên ở xa tận bờ tây Hoàng Hà đang hứng trí bừng bừng xây dựng công sự chống cự đại quân triều đình biết hang ổ bị cướp, thủ hạ phản bội, lập tức ngửa mặt lên trời phun ra vòi máu như nước suối, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Đồng thời nhận được tin tức còn có Dương Nhất Thanh và Trương Vĩnh ở bờ đông Hoàng Hà.

Cơ hội Như vậy sao có thể bỏ qua? Dương Nhất Thanh lập tức hưng ba quân mạnh mẽ vượt sông, vương sư và phản quân triển khai trận chiến qua sông và ngăn không cho qua sông ở bờ sông Hoàng Hà, sau một phen vật lộn máu thịt, phía qua sông đã thắng.

Bẻ gãy nghiền nát, thế như chẻ tre, sau khi vương sư qua sông thì sĩ khí như cầu vồng tấn công tuyến, bại thế của phản quân đã không thể vãn hồi như Hoàng Hà vỡ đê.

Tin tức phủ Khánh Dương phản bội rất đúng lúc được truyền ra trong phản quân, sĩ khí vốn đã xuống thấp càng họa vô đơn chí xuống dốc không phanh, mặc cho Chu Trí Phiên hứa hẹn phong quan ban thưởng thế nào, chung quy vẫn không thể vãn hồi được thế thua.

Mười ba vạn vương sư đẩy mạnh toàn tuyến mấy trăm dặm về hương tây, bức cho Chu Trí Phiên không thể không triển khai trận thế quyết chiến.

Kết quả quyết chiến là không có gì phải lăn tăn, Chu Trí Phiên giống như Hạng Võ bị vây ở Cai Hạ, dưới tình huống bốn bề thọ địch, tướng sĩ phản quân hơn nửa đã bỏ chạy trước trận, thậm chí chuyển sang phía triều đình, cuối cùng Chu Trí Phiên chỉ còn lại mấy trăm tử sĩ đi theo, bị triều đình vây chặt ở ngoài thành phủ Bình Lương.

Không cần tốn nhiều sức, vương sư triều đình đã đánh tan lực lương chống cự cuối cùng của phản quân, ở ngay trước trận bắt sống Chu Trí Phiên.

Chu Trí Phiên rất muốn làm theo Sở bá vương, rất bi tráng ở trước mặt vương sư rút kiếm cứa cổ, kiếm rút ra rồi khoa tay múa chân một lúc lâu, chung quy không đành lòng thương tổn bản thân, thế là ngoan ngoãn để tướng sĩ triều đình trói gô lại.

Chí hướng của con người ta là theo biến hóa của tình thế mà biến hóa, hiện tại chí hướng của Chu Trí Phiên đã không còn là muốn làm hoàng đế, hắn chỉ muốn được sống sót, sau này tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn tạo phản này, đương nhiên, cũng tuyệt đối không tin loạn người khác, hơn nữa ý thức được một cách sâu sắc, làm Vương gia và làm nam nhân, đều phải thành thục ổn trọng, tránh kiêu căng nóng vội.

Vương sư đại thắng, loạn An Hóa vương đã được bình định.

Chu Trí Phiên bị đại quân áp giải vào kinh, đợi quyết định của Chu Hậu Chiếu.

Chiến trường là một mảng máu tanh, vô số thi thể và chân tay cụt rải khắp nơi hoang dã, các tướng sĩ chuyển thi thể, quét dọn chiến trường, Dương Nhất Thanh và Trương Vĩnh mặc giáp trụ lặng lẽ đứng giữa chiến trường, hai người nhìn nhau cười.

"Thắng rồi..." Dương Nhất Thanh ngửa đầu nhìn trời, lẩm bẩm nói.

Trương Vĩnh nhếch môi cười nói: "Không sai, chúng ta thắng rồi, tận thế của tên chó chết Lưu Cẩn cuối cùng cũng đến rồi."

Dương Nhất Thanh gật đầu nói: "Chúng ta thắng, có nghĩa là Tần Hầu gia ở xa vạn dặm cũng thắng, Hầu gia từng nói, ngày loạn Chu Trí Phiên được bình định, chính là đến lúc Lưu Cẩn đền tội."

nhắc tới Tần Kham, Trương Vĩnh liền đứng thẳng người, vẻ mặt kính sợ.

"Bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm, người nói tới không phải là chúng ta, mà là Hầu gia."

Vẻ mặt Dương Nhất Thanh cũng dần dần trở nên kích động, tự mình chỉ huy bình một hồi phản loạn, lập công lao to lớn. Dương Nhất Thanh cũng chưa từng kích động như vậy, đôi mắt lúc này đang nhìn lên trời cũng dần dần ửng đỏ, hai hàng lệ nóng theo khóe mắt chảy xuống tóc mai.

"Quyền hoạn lộng quyền hai năm, trong triều ai ai cũng cảm thấy bất an. Dân chúng lầm than Thiên hạ dân chúng lầm than, trong hai năm nay, quyền hoạn vơ vét ngàn vạn, chiếm đất vạn khoảnh. Mấy chục vị trung lương trong triều bị tàn sát, giang sơn xã tắc trước mắt đã thương tích hoang tàn, tạo ra nhiều tội nghiệt như vậy, Lưu Cẩn, Dương mỗ cuối cùng cũng đợi được tới ngày tận thế của ngươi rồi! Ngươi, sẽ không được chết tử tế đâu."

Khi phiên tử Tây Hán vẫn đang tịch thu hịch văn tạo phản của An Hóa như phát điên ở Bắc Trực Đãi thì bồ câu đưa tin từ phía tay tới, đậu xuống hầu phủ của Tần Kham.

Thị vệ tháo tin nhắn buộc ở đùi bồ câu xuống đưa cho Tần Kham, sau khi Tần Kham đọc lướt qua, liền lấy nến đốt đi.

"Phái người cầm danh thiếp của ta, Mời mấy vị đại nhân Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Đỗ Hoành, Nghiêm Tung tới phủ một chuyến." Tần Kham bình tĩnh hạ lệnh.

Thị vệ ôm quyền. Vội vàng rời đi.

Tần Kham nhìn một dải màu trắng bạc phía chân trời, bỗng nhiên mỉm cười.

"trời, Cuối cùng cũng sắp sáng rồi." Tần Kham lẩm bẩm.

Sau một tiếng đồng hồ, hai vị Đại học sĩ quần áo giản dị tới hầu phủ, Đỗ Hoành và Nghiêm Tung sau đó cũng đến.

Hầu phủ ngoài lỏng trong chặt, thị vệ đã bao vây hậu viện, ngay cả ruồi cũng chẳng bay lọt.

Trong thư phòng Hầu phủ, Tần Kham mạc nho sam, áo trắng đai ngọc đứng giữa phòng, ngữ khí ôm tồn chậm rãi sắp đặt cho các trọng thần triều Chính Đức, từng sinh mạng được chú định sống chết qua kẽ răng của Tần Kham.

Một cái lưới đã được tung nhiều người, hôm nay cuối cùng cũng có thể thu lại rồi.

Trừ gian trừ gian, Tần Kham phát động r!

Mùng bốn tháng mười một năm Chính Đức thứ hai, ngày hoàng đạo, mọi việc đều tốt.

Ban đêm, Đốc công Tây Hán tân nhiệm Cốc Đại Dụng bỗng nhiên hạ một đạo mệnh lệnh cường thế, tất cả đương đầu, lĩnh ban, chưởng hình và phiên tử Tây Hán đang ở cảnh nội Bắc Trực Đãi tịch thu hịch văn của phản quân phải hồi kinh đúng hạn, nghiêm cấm kẻ nào chậm trễ không tuân lệnh, dùng tội như phản nghịch để xử, giết không tha.

Vua nào triều thần nấy, từ sau khi đại quyền nắm Tây Hán của Lưu Cẩn bị hoàng thượng trừ bỏ. Rất nhiều đương đầu Tây Hán cũng nhận thấy được tình cảnh của Lưu công công không ổn, sau khi Cốc Đại Dụng thượng nhiệm, người Tây Hán chính là lúc đang thấp thỏm lo âu, sau khi nhận được mệnh lệnh cường thế của Cốc Đại Dụng, đương đầu Tây Hán đang ở cảnh nội Bắc Trực Đãi tịch thu hịch văn không nói hai lời, lập tức chạy về kinh sư.

Tây Hán vừa rút các phiên tử đang lập chốt chặn trên quan đạo, phía tây liền một con khoái mã chạy tới như bay, tiệp báo Cam Thiểm vào kinh!

Trước cửa Thừa Thiên Kinh sư, các đại thần đang chờ vào triều hôm nay im lặng một cách dị thường, im lặng một cách đáng sợ. Triều thần Thường ngày tận tình đàm luận quốc sự hoặc nhân là nhân gian phong nguyệt, hôm nay ngậm miệng không nói gì, vẻ mặt nghiêm túc, ai nấy như lão tăng nhập định hai tay đút trong ống tay áo, thỉnh thoảng mở hai mắt, ánh mắt như điện xẹt qua trên mặt các đại thần của hoạn đảng Lưu Cẩn, ý tứ trong ánh mắt giống như đang nhìn một người chết đã vào quan tài.

Đứng đầu Hoạn đảng tất nhiên phải kể tới nội các Đại học sĩ Tiêu Phương.

Chưa tới giờ dần, Tiêu Phương ngồi kiệu quan nóc xanh từ từ đi tới cửa Thừa Thiên, kiệu phu vén rèm, Tiêu Phương mặc áo bào

đỏ, thong dong xuống kiệu, vuốt râu trắng nở nụ cười dè dặt, vừa chuẩn bị lên tiếng chào hỏi các đồng liêu thì thấy một mảng tĩnh mịch trước cửa Thừa Thiên, mấy trăm đại thần đứng yên bất động, mặt không biểu tình nhìn hắn.

Một cỗ không khí nặng nề lập tức lan tỏa.

Nụ cười của Tiêu Phương cứng lại, lặng lẽ thể hội loại không khí đáng sợ này, rất nhanh, Tiêu Phương năm nay đã gần tám mươi trong lòng lộp bộp, giống như ánh mắt của các đại thần đ nhìn hắn lúc này, mặt già tái nhợt giống như người chết năm trong quan tài.

Đêm trước mưa gió tại Kinh sư.

Phách Châu.

Hai đội nhân mã của Đường Tử Hòa và Trương Mậu tổng cộng hơn năm ngàn người, trong bóng tối tiềm phục tại ngoài thành Phách Châu.

Phách Châu chỉ là thành nhỏ, cách Phách Châu vệ hơn mười dặm, nhưng trong thành chỉ có hơn trăm binh lính của tuần kiểm ti và mấy chục nha dịch của nha môn tri phủ, đương nhiên, hơn trăm người được gọi là "Hiệp bộ" dưới tay huynh đệ Lưu thị cũng tính là lực lượng phòng vệ thành Phách Châu, có điều đáng tiếc là hơn trăm người đã bị một đạo mệnh lệnh của Đường Tử Hòa diệt sạch.

Giờ tý, trong thành ngoài thành là một mảng tĩnh lặng, cửa thành sớm đã đóng rồi, trên đầu thành mấy chục binh lính tựa ghế ngủ gà ngủ gật. Phách Châu cách kinh sư rất gần, có thể nói là sáng đi chiều đến, tuy nói nằm ở vị trí trọng yếu là tấm chắn phía nam của kinh sư, nhưng từ sau Thổ mộc chi biến bộ lạc Ngoã Lạt huy binh tới dưới thành kinh sư, nhiều năm qua rất ít có ngoại địch có thể đánh đến đây, tuần kiểm ti ăn lương thái bình lâu rồi, khó tránh khỏi lơ là.

Mấy trăm người nhân lúc trời tối mò tới dưới tường thành, Trương Mậu thì một mình một ngựa nghênh ngang đứng dưới gọi cửa.

Bởi vì là huynh đệ kết nghĩa với thái giám trấn thủ Phách Châu

Trương Trung, các binh lính của tuần kiểm ti đều biết hắn, thường ngày Trương Mậu làm người khá hào sảng hào phóng, thấy Trương Mậu chỉ có một minh gọi cửa, các binh lính không nghi ngờ gì, rất chủ động mở cửa thành, bọn họ biết, Trương Mậu sau khi vào thành nhất định sẽ thưởng cho họ, không nể Trương Trung thì cũng phải nể bạc.

Cửa thành mở hé ra một cái khe, cái khe này đã quyết định loạn tướng của Bắc Trực Đãi.

Cái chờ đợi các binh lính không phải là bạc tắng phau phau, mà là cương đao kề cổ.

Mấy trăm người ùa vào, các binh lính ngay cả hét còn chưa kịp thì đã bị cương đao cắt đứt yết hầu, nằm trên đất ôm cổ đang phun vòi máu, run rẩy một cách không cam lòng.

Cửa thành mở toang, Đường Tử Hòa và Cát lão ngũ vung tay lên, năm ngàn phản quân ngoài thành như trời long đất lở xông vào thành Phách Châu.

Phách Châu, loạn rồi.

Khắp nơi đều là phản quân giết người phóng hỏa cướp bóc. Vô số bách tính sợ tới mức trốn trong nhà run rẩy, binh lính của tuần kiểm ti và nha dịch của nha môn tri phủ từ lúc phản quân vào thành đã bị giết hầu như không còn, cả thành toàn bộ rơi vào trong tay phản quân.

Chương 506: Phách Châu nổi lửa

Trương Mậu hai mắt đỏ ngầu, cầm đao trái bổ phải chém, tiến thẳng tới phủ của Lương Hồng, hôm nay đã luân lạc tới mức làm phản quân, từ nay về sau đã công nhiên đối nghịch với triều đình, hoàn toàn là do Lương Hồng ban tặng, hắn người đầu tiên Trương Mậu muốn giết.

Trong thành ánh lửa khắp nơi, phản quân đại sát tứ phương, Đường Tử Hòa vào thành cuối cùng thấy phản quân giết người phóng hỏa bối phía thì đôi mi thanh tú không khỏi nhíu lại.

Thấy Trương Mậu dẫn mấy chục người đằng đằng sát khí đi trên đường, Đường Tử Hòa vội vàng cản trước mặt hắn.

"Trương đại đương gia, mau hạ lệnh ước thúc thủ hạ huynh đệ đi. Phách Châu sau này chính là vốn liếng để chúng ta náu thân. Nếu tùy ý tàn sát bách tính, tương lai tất sẽ bị người trong thiên hạ vứt bỏ."

"Tránh ra! Chuyện gì cũng đợi Trương mỗ báo thù đã." Trương Mậu tức giận vòng qua Đường Tử Hòa, nắm chặt cương đao chạy về phía phủ Lương Hồng.

Trong mắt Đường Tử Hòa hiện lên một tia bất mãn. Đánh mắt ra hiệu cho Cát lão ngũ phía sau, bản thân Đường Tử Hòa cũng muốn kiến thức xem vị thái giám khâm sai đề đốc đã bức cho tên đại hào phú lục lâm Trương Mậu tới mức nhà chỉ còn bốn bức tường không thể không phất cờ tạo phản này là như thế nào. Thế là hai người đuổi theo Trương Mậu, cùng hắn tới phủ Lương Hồng.

Lương phủ đã loạn thành một đống, thấy đám người Trương Mậu đằng đằng sát khí đi tới, gia phó nha hoan đang núp sau cửa lo sợ không yên nhìn xung quanh hét toáng lên rồi bỏ chạy tứ tán, đám người Trương Mậu đi vào như chỗ không người, từ cửa trước mà vào, đi thẳng tới nội viện, trên đường gặp hạ nhân Lương phủ đang hoảng sợ bỏ chạy, Trương Mậu chẳng nói chẳng rằng một

đao bổ xuống, một đường giết chóc mà đi, có thể thấy được hận ý trong lòng hắn mãnh liệt cỡ nào.

Vừa đi tới trước cửa ánh trăng nội viện thì thấy Lương Hồng đang ôm một cái bọc chuẩn bị đi trốn, cừu nhân gặp lại là đỏ mắt, Trương Mậu lập tức hét lớn một tiếng nhấc chân đá cho Lương Hồng lăn một vòng, nhưng lại không định một đao giết hắn, hiển nhiên hiển nhiên là có chủ ý muốn chậm rãi tra tấn Lương Hồng đến chết.

"Hảo hán tha mạng, hảo hán nếu chỉ cầu tài, Tạp gia... Ta, chỗ ta có hoàng kim bạc trắng dâng tặng... Ớ? Ngươi là Trương Mậu!" Lương Hồng mặt cắt không còn hột máu, trong lòng vốn còn mang một tia hy vọng được sống sót giờ đã đoạn tuyệt toàn bộ.

"Lương Hồng! Con chó nhà ngươi, hại lão tử đến khổ." Trương Mậu giơ tay chém xuống, Lương Hồng hét thảm một tiếng, một tai đã bị chém bay.

Lương Hồng lúc này biết rõ Trương Mậu sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng mà bản năng cầu sinh vẫn khiến hắn cố gắng cầu xin.

"Trương gia tha mạng, nô tỳ trước kia là mắt chó giấy, đắc tội với bậc nhân vật anh hùng như Trương gia, nhưng nô tỳ thật sự cũng là bị ép buộc."

Trương Mậu cười gằn: "Ngươi vơ vét hết cả thành Phách Châu, bao nhiêu bách tính bị ngươi cướp đoạt tới nửa đứa con trai, nửa đứa con gái cũng không còn, mã chính triều đình nói rõ là mỗi hộ hàng năm chỉ phải giao nộp hai thớt ngựa trưởng thành, mà ngươi thì há miệng một cái ra đòi năm thớt, ai không nộp đủ thì ngươi nhốt vào đại lao rồi bắt dùng tiền đổi mạng, làm đủ loại chuyện ác tán tận lương tâm, ngươi lại còn nói là bị ép buộc à?"

Lương Hồng chẳng bận tâm đầu vẫn bê bết máu, quỳ gối dập đầu thùm thụp, lớn tiếng kêu oan: "Nô tỳ thật sự là bị ép mà, nếu có chút một chút giả dối, xin chịu bị thiên lôi đánh chết! Gia, nô tỳ là thái giám, kiếp trước làm nhiều chuyện thất đức nên kiếp này mới gặp quả báo, ngươi cho rằng nô tỳ không muốn kiếp này tích nhiều thiện đức, tích phúc cho kiếp sao ư? Ngươi cho rằng nô tỳ nguyện ý làm những chuyện ác tổn hại âm đức kiếp sau không

được đầu thai làm người à?"

Đường Tử Hòa im lặng lâu không lên tiếng trong mắt chợt lóe tinh quang, nói: "Ngươi bị ai bức ép?"

Lương Hồng khóc nói: "Ta vốn là gia nô của ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn, Lưu Cẩn trời sinh tham tài, ở trong triều thu bè kết phái, rất nhiều chỗ cần tiền để kết giao lôi kéo đại thần, huống hồ hắn còn định tương lai sau khi cáo lão rời cung về quê nhà ở Hưng Bình Thiểm Tây an dưỡng tuổi già, nếu muốn được chôn vào tổ phần thì cần phải chuẩn bị thật nhiều bạc, cho nên mới phái không ít gia nô giống như ta tới các nơi đảm nhiện chức khâm sai đề đốc, mượn mã chính khoáng giám vơ vét tiền tài, nhất là hai năm nay, Lưu Cẩn bị Sơn Âm Hầu Tần Kham bức cho nguy cơ khắp nơi, địa vị ở trước mặt bệ hạ cũng dần dần lung lay, Lưu Cẩn càng dặn dò chúng ta phải điên cuồng vơ vét của cải hòng thu mua lòng người, nhằm mưu cầu trên triều đường được nhất hô bá ứng, gia phó giống như ta Lưu Cẩn hàng năm đều định cho hạn mức tiền phải nộp, thiếu một hai lượng thôi là sẽ khiến hắn giận dữ, nhẹ thì đánh chửi nặng thì trượng tễ, Trương gia à, hai năm nay những gì ta gây ra ở Phách Châu không phải là điều ta muốn, thực sự là do bị Lưu Cẩn ép buộc."

Đường Tử Hòa vừa nghe thấy tên "Tần Kham", mắt đẹp như nước mùa thu đột nhiên sáng rực, tiếp theo không biết nghĩ tới gì, ánh mắt lại nhanh chóng ảm đạm.

Trương Mậu cười lạnh nói: "Nói đi nói lại cũng đều là những lời giảo biện, ngươi dám vỗ ngực nói bạc cướp được bản thân đều không chạm vào không?"

Sắc mặt Lương Hồng trắng nhợt, lúng ta lúng túng không nói thành lời.

Bạc cướp được đương nhiên không thể không sờ vào, ngược lại, chỗ mồ hôi nước mắt của nhân dân này Lưu Cẩn lấy phần ít, còn phần lớn đều bị Lương Hồng nuốt hết.

Đường Tử Hòa Trầm mặc hồi lâu lại bỗng nhiên hỏi: "Ngươi nói Lưu Cẩn bị Tần Kham bức cho nguy cơ khắp nơi, hiện giờ triều cục kinh sư thế nào?"

Lương Hồng chua sót nói: "Tình cảnh của Lưu Cẩn dần dần trở nên không ổn, đoạn thời gian trước An Hóa Quận vương tạo phản, không biết Quận vương nổ hứng gì, trong hịch văn tạo phản không ngờ nói là bị Lưu Cẩn bức phản, Lưu Cẩn vội vàng sai Tây Hán tịch thu lại hịch văn, không cho một chữ của hịch văn bị bệ hạ và đại thần vào kinh sư nhìn thấy. Hôm qua kinh sư truyền thư tới, nói là bệ hạ đã tước quyền đốc lĩnh Tây Hán của Lưu Cẩn, xem ra thánh quyến của hắn đã mất dần rồi, Tần Kham đang dần dần chiếm thượng phong, tiền đồ của Lưu Cẩn khó lường, ta là gia phó của hắn, tiền đồ lại càng..."

Chưa nói hết thì đã buồn bã dừng lời, lúc này hắn đã rơi vào tay Trương Mậu, sống chết khó lường, còn nói gì tới "Tiền đồ" ?

Trong mắt Đường Tử Hòa dâng lên một đóa hoa lửa hưng phấn, lẩm bẩm: "Xây dựng Thiên Tân, trừ gian hoạn... Hắn đang từ từ thực hiện mỗi một câu mà hắn từng nói, hắn không hề nói dối một câu nào."

Mọi người mạc danh kỳ diệu nhìn vẻ mặt hưng phấn của Đường Tử Hòa, chỉ có Cát lão ngũ đứng bên cạnh nàng ta là sắc mặt trầm xuống, trên mặt dần dần phủ kín vẻ lo lắng, nhíu mày không nói gì.

Sau một hồi, Đường Tử Hòa bỗng nhiên nói với Trương Mậu: "Trương đại đương gia, chuyện An Hóa vương tạo phản đã nhắc nhở ta, xưa nay người khởi sự cần sư xuất hữu danh, nếu không người trong thiên hạ đều sẽ coi chúng ta là nghịch tặc, nhân tâm của bách tính sĩ tửkhông hướng về, lúc đó thì chúng ta diệt vong chỉ là việc sớm hay muộn."

Trương Mậu ngu ngơ nói: "Ý của Đường cô nương là."

Đường Tử Hòa nói chậm rãi từng chữ: "Sau khi chúng ta chiếm thành Phách Châu, cũng phải phát hịch văn! Tuyên bố với bách tính và sĩ tử thiên hạ, bởi vì đương kim thượng ngu ngốc, triều đình xuất hiện gian nịnh, thiên hạ dân chúng lầm than, bức chúng ta không thể không hưng binh phạt thành, hòng cầu một con đường sống cho bách tính cùng khổ, hịch văn vừa ra sẽ như lên cao hô to, địa giới Bắc Trực Đãi phần nhiều là những hán tử cơ khổ bị quan phủ bức cho không còn đường để đi, tất nhiên kẻ thưa

sẽ tập hợp, danh chính thì ngôn, mọi việc đều phải dựa vào cái danh đại nghĩa mới có thể làm được, mà chúng ta cũng có thể làm ra một phen đại sự."

Trương Mậu là kẻ quê mùa, vừa thấy lời nói của Đường Tử Hòa có lý, thế là mắt sáng lên: "Ý kiến hay! Phản thì cũng phản rồi, còn việc mất đầu gì mà không thể làm? Chúng ta phát cái hịch văn đó đi, cùng nhau chiêu binh mãi mã, tụ đủ nhân mã rồi chúng ta sẽ làm một vụ mua bán lớn! Có điều trên hịch văn chúng ta sẽ nói như thế nào? Chúng ta là bị ai bức phản?"

Đường Tử Hòa mím môi cười: "Đương nhiên phải ăn ngay nói thật, chúng ta rõ ràng là bị Lưu Cẩn bức phản, chẳng lẽ không đúng sao?"

Nói xong Đường Tử Hòa cười cười, sau đó xoay người rời khỏi Lương phủ, về phần Lương Hồng đang nằm bẹp dưới đất, khóe mắt Đường Tử Hòa chẳng buồn liếc hắn lấy một lần, rơi vào trong tay cừu nhân Trương Mậu, Lương Hồng này đã là người chết rồi.

Sau một canh giờ, các nơi trong thành Phách Châu bỗng nhiên dán bố cáo chiêu an, cũng nghiêm lệnh quân kỷ quân lệnh, trừ bố cáo, trong thành còn dán hịch văn thảo tặc nét mực còn chưa khô, cái gọi là "Tặc", tất nhiên là kinh sư ti lễ giám Lưu Cẩn.

Lại qua một canh giờ nữa, một mật thám Cẩm Y vệ nhân lúc phản quân trong thành không phòng bị, lặng lẽ men theo chỗ tường thành sập chuồn ra khỏi thành, lảo đảo chạy về kinh sư, trong ngực mật thám trừ bố cáo chiêu an Phách Châu ra, còn có một tờ hịch văn thảo tặc rất chết người.

Lúc Mật thám chạy tới kinh sư, Tần Kham vẫn đang ở trong thư phòng của hầu phủ thương nghị đại sự trừ gian với đám người Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Đỗ Hoành.

Nội có hãn địch, ngoài có tạo phản, đầu mâu đều chỉ thẳng vào Lưu Cẩn.

Vận mệnh của Lưu Cẩn tựa hồ đã được chú định.

Chương 507: Quyết chiến kim điện (thượng) (1)

Kinh sư, trước Thừa Thiên môn.

Tim Tiêu Phương như chìm vào vực sâu.

Tiêu Phương năm nay đã gần tám mươi, lão lăn lộn trong triều đường Đại Minh cả đời, trước mỗi lần chìm nổi, lão đều có thể nhạy bén cảm nhận được dự triệu trong không khí, cho nên cho dù mấy năm nay quan lộ của lão không được tính là quá thông thuận, nhưng vẫn có thể giữ được sự bình an cho bản thân, dựa vào trực giác nhanh nhạy của mình, lão thậm chí trong tình cảnh bị cả triều đường bài xích mà vẫn ngược dòng tiến lên, làm tới Lại Bộ Thị Lang.

Hôm nay, Tiêu Phương lại một lần nữa nhận thấy được sự đông lạnh trong không khí, các đại thần chung quanh cố ý giữ khoảng cách với lão, vẻ mặt lạnh lùng tới nỗi ngay cả nụ cười dối trá cũng chẳng buồn nở, còn cả từng ánh mắt lạnh như băng nhìn lão giống như đang nhìn người chết.

Khóe mắt Tiêu Phương giật giật.

Thuận lưu và nghịch lưu biến hoá kỳ lạ trong Triều đường những ngày gần đây, bầu không khí kỳ diệu khó tả giữa quan văn và hoạn đảng, còn cả tính khí ngày một trở nên nóng nảy của ti lễ giám Lưu Cẩn....

Tiêu Phương cười chua sót.

Hôm nay chính là lúc quyết chiến sao? xác suất thắng bại là mấy thành?

Tiêu Phương trầm mặc đứng trong đám người, lúc này cảm thấy cô tịch chưa từng thấy, nhỏ bé, cô đơn tuyệt vọng như một mình đứng giữa cánh đồng bao la bát ngát.

Lại một cỗ kiệu quan chậm rãi đi tới, Binh bộ thượng thư hai mặc phi bào xuống kiệu, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, trong ngực hắn nhét hai tờ tấu chương, An Hóa vương tạo phản đã được bình diệt, Binh bộ đã đề cử Ninh Hạ Đô Ti Chỉ huy sứ mới, đương nhiên, cũng là thân tín của Lưu công công, Lưu Vũ định ở trên triều hội hôm nay đưa ra đình nghị, vây cánh đương nhiên là càng nhiều càng tốt, quyền lực càng lớn càng tốt.

Lưu Vũ ra khỏi kiệu nhẹ nhàng phất vạt áo quan bào, giống như lo làm bẩn áo bào vậy, cho tới sau khi làm xong một loạt động tác này, Lưu Vũ mới cảm thấy không khí trước Thừa Thiên môn có chút không đúng, đột nhiên ngẩng đầu, đập vào mặt là từng luồng ánh mắt lạnh như băng, không khí giống như ngưng trệ.

Giống như phản ứng của Tiêu Phương, trong lòng Lưu Vũ bỗng nhiên lộp bộp, lập tức cảm thấy không ổn.

Liên tưởng tới đủ loại biến hoá kỳ lạ của kinh sư mấy ngày nay, và tính tình gần như là điên cuồng của Lưu công công, chân Lưu Vũ mềm nhũn. Một cỗ cảm giác tuyệt vọng lập tức thay thế sự đắc ý vừa rồi.

"Tiêu các lão --" Lưu Vũ bỗng nhiên hô lên, khuôn mặt trắng bệch lộ ra vẻ sợ hãi cực độ.

Tiêu Phương đứng trong đám người, thở dài tuyệt vọng, nhắm mắt không nói gì.

Đinh đinh.

Tiếng chuông chung cổ ti vang lên, vang khắp khoảng không kinh sư.

Một khắc Giờ dần, bách quan vào triều!

Chu Hậu Chiếu ngáp dài, mắt nhập nhèm ngái ngủ nhìn đầu người đông nghìn nghịt trên điện, hầm hừ tức giận.

Đối Với hắn mà nói, nhàm chán nhất chính là triều hội mỗi ngày. Hắn cũng rất muốn làm vài món quốc sự thật đẹp, khiến cho đám Đại học sĩ và lục bộ thượng thư Thị Lang phải lác mắt. Nhưng mà hắn dù sao cũng vẫn còn quá trẻ tuổi. Thường thường mỗi lần khi

hắn cảm thấy biện pháp xử lý cực kỳ tinh diệu, nhưng đến miệng các đại thần lại giống như không đáng một xu, không phải là quá thiếu chu đáo cẩn thận thì cũng là quá mức ngây thơ hoang đường, bị phủ định lâu ngày, dần dần, Chu Hậu Chiếu cũng lười chẳng muốn mở miệng nữa, thế là triều hội cũng thành thời gian khó chịu nhàm chán nhất của Chu Hậu Chiếu mỗi ngày.

Trên Kim điện, sau khi bách quan xướng danh làm lễ, vốn chính là thời gian để mồm năm miệng mười Bẩm tấu quốc sự, song hôm nay trong điện lại lặng ngắt như tờ, yên ắng như Quỷ Vực, Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ đợi một lúc, khoảng chừng thời gian một nén hương trôi qua, ngay cả Chu Hậu Chiếu vốn trì độn cũng phát giác không khí không đúng.

Chu Hậu Chiếu vui vẻ nói: "Hôm nay mới mẻ ha, chẳng lẽ triều Chính Đức của trẫm hôm nay tứ hải thái bình, quốc thái dân an, cho nên các khanh không có gì để tấu?"

nếu đổi lại là thường ngày Chu Hậu Chiếu mà nói ra những lời vô sỉ như thế này, tất sẽ có không ít đại thần bước ra khỏi hàng nghĩa chính nghiêm từ bẻ lại hắn, nhưng lúc này lại không có một ai lên tiếng, chúng thần trong điện giống như biến thành Kim cang trong miếu vậy.

Vẻ mặt tươi cười của Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng thu lại, bất giác ngồi thẳng người, nhíu mày nhìn chung quanh, trầm giọng nói: "Rốt cuộc là làm sao? Không ai nói gì à?"

Trong đám người Yên tĩnh, cuối cùng phát ra một đạo thanh âm chờ đã lâu.

"Thần, Đô Sát viện giám sát ngự sử Diêu Tường có việc muốn tấu."

Đuôi lông mày của Chu Hậu Chiếu nhướn lên: "Nói."

Phủ Sơn Âm Hầu.

Không khí Tần gia cũng rất trầm thấp.

Chủ mẫu Đỗ Yên mặc áo lục mày xanh, lo lắng đi qua đi lại trên hành lang gấp khúc nhà thuỷ tạ ven hồ nước trong nhà, Kim Liễu thì bế tiểu Tần Nhạc lắc lư, tiểu Tần Nhạc nằm trong lòng mẫu

thân, đôi mắt ngây thơ tò mò nhìn bốn phía, lập tức mí mắt bắt đầu cụp dần.

Liên Nguyệt Liên Tinh tay trong tay đứng sau lưng Đỗ Yên, nhị nữ vẻ mặt cũng khẩn trương và lo âu giống như Đỗ Yên.

Trên bàn đá ven hồ của Hầu phủ đặt bốn món ăn sáng và một bình rượu hoa điêu đã hâm, Tần Kham một thân áo trắng đai ngọc, tóc chải chỉnh tề, trên đỉnh đầu thắt một cái búi, trên búi thì cài một viên bạch ngọc sáng loáng, lúc này hắn đang một mình ngồi cạnh bàn đá, nhưng trên bàn lại đặt hai đôi đũa.

Sáng sớm có những cử chỉ khác thường này, bảo đám người Đỗ Yên Kim Liễu làm sao mà không lo cho dc? Nhưng các nàng biết rõ Tần Kham có tâm sự nên không ai dám tới gần, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Rượu được hâm ấm, miệng bình tỏa khói nhẹ, Tần Kham tự mình rót đầy hai chén rượu trên bàn.

Bình tĩnh nhìn phải đối diện trống không, Tần Kham thở dài buồn bã.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hôm nay chính là ngày tận thế của Lưu Cẩn, lúc này trên kim điện, đám người Lý Đông Dương Nghiêm Tung Đới Nghĩa chắc đã bắt đầu phát động tấn công rồi.

Tranh giành đấu đá hơn hai năm, hôm nay xem như đã tới hồi kết thúc, kỳ lạ là, Tần Kham lúc này lại không có nửa phần vui sướng của thắng lợi, ngược lại, hắn chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề, một loại cảm giác mỏi mệt khó tả ngập tràn trong tim.

Đấu với trời, đấu với đất, đấu với người... Thật sự là vui lắm sao?

Đại Minh triều vĩnh viễn không thiếu gian nịnh, một Lưu Cẩn ngã xuống, sẽ có bao nhiêu gian nịnh bò lên? Đời này đấu tới bao giờ mới xong?

Cho dù là bản thân Tần Kham hắn, trong sử sách trăm ngàn năm sau, thanh danh mà hắn để lại a dám đảm bảo là tốt hơn Lưu Cẩn?

Hơn hai năm qua, thủ đoạn đối người đối việc của hắn và Lưu Cẩn

kỳ thật chẳng ai tốt hơn ai? Cái khác nhau đều là mục đích trong lòng mà thôi.

Tần Kham cười chua sót, nhìn ghế đá đối diện trông không, lẩm bẩm nói: "Bất kể kể ác danh hay là thanh danh, ngươi chung quy vẫn là để lại danh, quen biết một hồi duyên phận, ta kính ngươi một ly, thuận tiện tiễn ngươi một đoạn đường..."

Chương 507: Quyết chiến kim điện (thượng) (2)

“Lưu công công, ta chưa bao giờ cảm thấy ngươi là người xấu từ đầu tới đuôi, ta tin ngươi là có lý tưởng có khát vọng, chỉ là lý tưởng và khát vọng của ngươi quá gấp, quá ích kỷ. Khiến người khác quá đau khổ, chén rượu này, ta kính tân chính mà ngươi thi hành, cho dù nó là thất bại, ngây thơ, xen lẫn tư tâm, nhưng ta vẫn nhìn thấy một tia thành ý."

Tần Kham một ngụm uống cạn, rượu ấm vào cổ họng, đắng cay tự biết.

Chậm rãi rót cho mình chén thứ hai, nụ cười của Tần Kham tắt lại, ánh mắt dần dần trở nên nghiêm nghị.

"Chén thứ hai này, Lưu công công. Thứ cho ta không thể kính ngươi, người ta muốn kính là những trung lương của quốc triều trong hai năm nay bị ngươi sát hại."

Chậm rãi rải chén rượu xuống đất, rượu thấm vào đất, anh linh mỉm cười.

"Thần tố cáo thái giám ti lễ giám chưởng ấn Lưu Cẩn giết hại trung lương! Hai năm qua đã tàn sát hơn trăm đại thần.từ Chính Đức nguyên niên trượng tễ Đới Tiển, Ngả Hồng, Tưởng Khâm, Bạc Ngạn Huy, đến Chính Đức năm thứ hai giết cả nhà Hoa Sưởng. ám sát Trương Càn.từng việc từng việc đều có bằng chứng, quốc pháp sâm nghiêm, vương thứ đồng tội, có nên giết Lưu Cẩn hay không?"

Trên Kim điện, giám sát ngự sử Diêu Tường câu nào câu nấy đều đầy khí phách, như tuyên truyền giác ngộ.

Trong mắt Chu Hậu Chiếu lập tức hiện lên vẻ khẩn trương bối rối, đứng bật dậy.

Hắn đối với Lưu Cẩn quả thật đã sinh ra cảnh giác, hắn quả thật muốn từng bước tước bỏ quyền lực của Lưu Cẩn, hắn thậm chí

muốn một cước đá Lưu Cẩn tới Phượng Dương để giữ mổ cho Thái Tổ, nhưng Lưu Cẩn không phải là người ngoài, Lưu Cẩn là lão bộc đông cung bầu bạn với hắn mười năm, là người thân nhất của hắn ngoài phụ hoàng, Chu Hậu Chiếu tuyệt không có ý muốn giết Lưu Cẩn.

Kim điện Hôm nay lúc này, Chu Hậu Chiếu đã nhận thấy được sát khí nồng đậm tràn ngập trong điện, sát khí là nhắm về phía Lưu Cẩn, lại nhìn những khuôn mắt đầy lệ khí âm trầm của chúng thần trong điện, hôm nay rõ ràng là cục diện không chết không ngừng.

Triều thần giết người, chỉ cần một cái miệng.

"Các ngươi nói Lưu Cẩn... Lưu Cẩn giết người, có bằng chứng gì không?" Chu Hậu Chiếu bám chặt lấy tay vịn của long ỷ màu vàng.

"Có!"

Trong hàng, Lại bộ thượng thư Trương Thải mặt không biểu tình bước ra, cúi đầu, khom người, hai tay dâng lên một chồng giấy.

Cả điện xôn xao, đám vây cánh của Lưu Cẩn như Tiêu Phương, Lưu Vũ, Trương Văn Miện mặt như màu đất, từng đạo ánh mắt oán độc tới cực độ hung tợn chiếu vào Trương Thải, người này là xương ngược trong vây cánh của Lưu Cẩn.

"Bệ hạ, thủ lệnh do Lưu Cẩn tự tay viết tự tay viết thủ lệnh hạ lệnh cho Tây Hán trượng tễ hai mươi mốt người đám Đới Tiền, cùng với thư tín, thủ lệnh, mệnh lệnh trong hai năm nay dùng các loại lý do để giết hạt các đại thần đều ở đây, việc này việc nấy đều có manh mối rõ ràng."

Chu Hậu Chiếu vô lực ngồi tựa vào ghế, cảm nhận khí tức âm lãnh từ lưng ghế dựa khắc kim long truyền đến.

"trước... trước tiên thẩm tra đã rồi tính..."

Chúng thần thấy thái độ bao che rõ ràng như vậy của Chu Hậu Chiếu, không khỏi đồng loạt nhíu mày.

"Bệ hạ, thần, Hộ bộ cấp sự trung Lý Tế có việc muốn tấu."

"Lưu công công, chén thứ ba này, thứ cho ta không thể kính, chén rượu này, là kính những bách tính đáng thương thiên hạ bị ngươi sau khi khanh đất thì trôi giạt khắp nơi cửa nát nhà tan, kính những oan hồn không trả nổi các loại thuế nặng mà các ngươi nghỉ ra để rồi phải mất mạng!, Hưng, bách tính khổ, vong, bách tính cũng khổ! Tần mỗ vô năng, để ngươi phải chết quá muộn."

Rượu vẫn như trước chậm rãi đổ xuống đất đen.

"Thần thứ nhì tố cáo ti lễ giám Lưu Cẩn lấy hoàng trang làm cớ, xâm chiếm vạn khoảnh thổ địa Bắc Trực Đãi, nông hộ hương thân các nơi bị cướp ruộng mất đất, luân lạc làm lưu dân, vô số bách tính cửa nát nhà tan, bán con bán cái, nhân gian cầm tú biến thành thảm cảnh địa ngục tu la, đây đều là tội của Lưu Cẩn! Giang sơn của người, bị Lưu Cẩn hại thành thế nào, bệ hạ có biết hay chăng? Biết hay chăng!"

Hộ bộ cấp sự trung Lý Tế hai mắt ngấn lệ, quỳ xuống đất bi thiết khóc than.

Hô hấp Chu Hậu Chiếu trở nên dồn dập, mặt đỏ bừng, nhìn đại thần thâm trầm bi thương trong điện. Miệng Chu Hậu Chiếu cong lên, bật khóc.

"Cái gì khoanh đất, cái gì hoàng trang, trẫm lấy đâu ra nhiều hoàng trang như vậy? Các ngươi, các ngươi cớ sao cứ phải dồn Lưu Cẩn vào chỗ chết! Cớ sao cứ phải bức trẫm như vậy?"

"Bệ hạ chẳng lẽ không biết người hiện giờ chiếm đất nhiều cỡ nào sao?" Hộ bộ cấp sự trung Lý Lý Tế căm giận nói: "Từ sau khi Lưu Cẩn nắm ti lễ giám, nói với nội các và triều thần là nội khố tiêu hao quá nhiều, vào không bằng ra, lại nói là bệ hạ không đành lòng vì chi phí cá nhân mà tăng thuế cho dân, cho nên Lưu Cẩn hạ lệnh khoanh đất Bắc Trực Đãi để sung vào hoàng trang, sản vật từ hoàng trang sẽ cho vào kho, Hộ bộ không thể can thiệp."

Lý Tế ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng: "hay cho ' 'Không đành lòng vì chi phí cá nhân mà tăng thuế cho dân'! Thật không ngờ Lưu Cẩn ra lệnh một tiếng, hương thân các phủ huyện của Bắc Trực Đãi táng gia bại sản, đất cằn của nông hộ bình thường dùng để sinh sống toàn bộ biến thành tài sản riêng của bệ hạ, nông hộ luân

lạc thành nông nô, thậm chí là lưu dân! Từ năm ngoái đến giờ, mấy phủ mấy huyện của Bắc Trực Đãi kích khởi dân biến, đều do vậy mà nên, chỉ có điều quan phủ dập tắt đúng lúc, chưa thành đại họa! Tin tức Dân biến vào kinh, ti lễ giám liền chặn lại, không cho bệ hạ nhìn thấy, nghe thấy một chữ, quan viên nếu dám phản kháng thì sẽ bị bắt vào chiếu ngục, bách tính nếu dám phản kháng thì xét nhà diệt tộc, bệ hạ ở tận thâm cung chỉ lo vui chơi, có biết Lưu Cẩn đã biến người thành một hôn quân mắt mù tai điếc hay không?"

"Nếu Lưu Cẩn quả thực khoanh đất cung vào hoàng trang, mặc dù thủ đoạn ác độc nhưng cũng tính là trung tâm, song mấy vạn khoảnh của Bắc Trực Đãi bị khoanh đất, chân chính sung vào hoàng trang chỉ được một hai phần mười mà thôi, những chỗ còn lại đều bị Lưu Cẩn và nội khố Mã Vĩnh Thành cùng với thái giám hoạn quan bên dưới đút vào túi riêng, chỉ thổ địa dưới tên của Lưu Cẩn đã hơn hai vạn khoảnh, bệ hạ, ngươi vì sao không chịu mở mắt ra nhìn một cái?"

Chu Hậu Chiếu lúc này cũng chẳng buồn quan tâm bị người ta mắng thẳng mặt là hôn quân, tức giận nói: "Trẫm không tin! Cho dù khoanh đất thực sự có chuyện lạ thì cũng là người phía dưới bằng mặt không bằng lòng, ở sau lưng hắn lén lút làm chuyện ác mà thôi, Lưu Cẩn chỉ f một hoạn quan, quanh năm khó ra khỏi cung một lần, hắn có thể làm ra bao nhiêu chuyện ác? Hắn khoanh nhiều đất như vậy để làm gì? Các ngươi đổ hết toàn bộ việc ác lên đầu một mình Lưu Cẩn, có cảm thấy là rất không công bằng hay không?"

Lại bộ thượng thư Trương Thải tựa hồ dứt khoát muốn bán đứng Lưu Cẩn tới cùng, Chu Hậu Chiếu vừa dứt lời, Trương Thải lại đứng ra khỏi hàng, chậm rãi lấy ra một quyển sổ hai tay giơ cao lên đầu.

"Bệ hạ. Lưu Cẩn hai năm chiếm đất tổng cộng hơn hai vạn khoảnh, mỗi khoảnh mỗi mẫu đều có sổ sách để tra, tổng số đất đai rất lớn, vượt qua cả các nước chư hầu của Đại Minh, thần xin bệ hạ ngự lãm."

"Trương Thải, ngươi... !" Chu Hậu Chiếu chỉ vào hắn tức giận đến run rẩy.

Chương 508: Quyết chiến kim điện (trung)

Trương Thải mặt không biểu tình, lặng lẽ lui vào hàng.

Lý Tế phục xuống bi thiết nói: "Bệ hạ! Tội của Lưu Cẩn không chỉ là mưu hại chúng thần, mỗi việc một vụ đều có bằng chứng rõ ràng, tại sao lại bảo 'không công bằng'?"

Chu Hậu Chiếu ngồi lại xuống long ỷ, nhìn các đại thần sắc mặt lạnh lùng trong điện, rơi lệ nói: "Lưu Cẩn chỉ là hoạn quan thì họa hại được cái gì. Cớ sao công khanh cả triều cứ mở miệnglà nói đạo nho gia nhân từ, nhưng lại không dung nổi một hoạn quan?"

Nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa chậm rãi bước ra khỏi hàng.

"Bệ hạ, khi xưa ở đông cung xuân phường, thần dạy bệ hạ học nghiệp, bệ hạ đọc hét kinh sử tử tập, chẳng lẽ đã quên hoạn quan từ Hán Đường tới nay họa hại triều cương dữ dội thế nào chăng? Bệ hạ sao lại nói là 'họa hại được cái gì'? Cũng không phải là chúng thần không dung được hoạn quan, mà là thiên lý công đạo không dung được Lưu Cẩn!"

Thấy lão sư từng thụ nghiệp cũng đứng ra lên tiếng. Chu Hậu Chiếu lập tức phát hiện tình thế hôm nay so với trong tưởng tượng của hắn thì nghiêm trọng hơn nhiều.

Chu Hậu Chiếu Vốn lòng tràn đầy phẫn uất hiện tại thực sự lo lắng rồi.

"Trẫm... Trẫm hôm nay mệt lắm, không muốn thương nghị việc này nữa, bãi triều."

"Bệ hạ!" Dương Đình Hòa giận dữ tiến lên một bước: "Bệ hạ gặp chuyện thì trốn, trốn tới khi nào mới thôi? Hôm nay văn võ cả triều hạch tội Lưu Cẩn, câu nào câu nấy có lý có chứng, bệ hạ vì sao vẫn coi như không thấy? Tiên đế và rất nhiều hiền thần trị thế vất vả cả đời, cuối cùng giao tòa cơ nghiệp tốt đẹp này cho bệ hạ,

mà Lưu Cẩn lại gây họa khiến cho tòa giang sơn này mình đầy thương tích, sinh linh đồ thán, mà bệ hạ vẫn che chở cho hắn, tương lai người còn mặt mũi nào mà gặp phụ hoàng của người?"

Dương Đình Hòa trong mắt ngấn lệ, nức nở nói: "Khi cương đao của Lưu Cẩn đặt lên cổ bao nhiêu trung thần lương tướng, thần cũng hy vọng bệ hạ có thể che chở chúng ta giống như che chở Lưu Cẩn, chúng thần là lão thần mà tiên đế lưu lại để phụ tá bệ hạ thống trị giang sơn chứ không phải là kẻ địch của người. Bệ hạ tại sao lại coi quyền hoạn hại nước như cha như mẹ mà lại coi chúng ta như tử địch cừu? Bệ hạ đã không còn là trẻ con, đã biết thị phi tắng đen, chẳng lẽ người vẫn không nhìn ra rốt cuộc ai là kẻ đang gây họa cho cơ nghiệp mà phụ hoàng người để lại cho người, còn ai là người đang phải chịu nhục chịu khổ để chống đỡ xã tắc sắp đổ này?"

Chu Hậu Chiếu chỉ cảm thấy mình đã bị bức tới góc tường, không thể nào lui được nữa, không khỏi bật khóc thật to: "Dương tiên sinh, vì sao ngươi cũng bức trẫm? Cho dù Lưu Cẩn làm một số chuyện xấu, khoanh một ít đất thì trẫm lệnh cho hắn trả lại là được, chẳng lẽ cứ phải giết hắn hay sao?"

Dương Đình Hòa thở dài bi thương.

Trong đám người lại truyền ra một đạo thanh âm trầm ổn khác.

" Tội của Lưu Cẩn đáng bị lăng trì, bệ hạ sao có thể không tru?"

Nghiêm Tung Thường ngày rất ít lên tiếng trong triều hội chậm rãi bước ra khỏi hàng.

"Thần, Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung, tam cáo Lưu Cẩn, phục khất thiên thính!"

Trong Ti lễ giám.

Lưu Cẩn ngơ ngác ngồi sau bàn, vô thức nhìn chằm chằm tấu chương chất chồng như núi trên bàn, nhưng lại không biết hồn đã bay đi nơi nào.

Tối hôm qua phê duyệt tấu chương cả một đêm ko ngủ, khi trời sắp sáng đang định gọi tiểu hoạn quan ngoan ngoãn biết điều tới

đấm lưng đấm chân cho hắn để ngủ một giấc thật ngon thì tiếng chuông Chung cổ ti vào giờ dần gõ cho mí mắt phải của hắn giật mạnh, bỗng dưng cảm thấy một trận tâm hoảng ý loạn, một loại dự cảm điềm xấu đại họa lâm đầu bao phủ lấy hắn, nhưng lại không biết loại cảm giác này đến từ nơi nào.

Lưu Cẩn không ngủ được, khoác áo mãng bào ngồi trên ghế ngơ ngẩn xuất thần.

Áo mãng bào là sau khi Lưu Cẩn lên nắm ti lễ giám vào nguyên niên Chính Đức, Chu Hậu Chiếu nhất thời tâm tình tốt, thuận miệng thưởng cho hắn, nhưng Lưu Cẩn lại thập phần quý trọng, lệnh cho Thượng y giám chế ra mười bộ để hắn thay mỗi ngày, có một lần một tiểu hoạn quan không cẩn thận đổ nước trà lên áo mãng bào, Lưu Cẩn tức giận trượng tễ hắn chết tươi, bản thân cũng đau lòng tới mức cả đêm không ngủ.

Áo mãng bào mặc trên người vẫn quý khí ung hoa như trước, hai vai và trước ngực theeo kim mãng tứ trảo trông rất sống động, giống như là thoát áo mà ra, đạp mây bay cao.

Lưu Cẩn tay phải nhẹ nhàng vuốt ve kim mãng trên vai, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Vạn người chỉ trích thì sao? Trong ngoài đều khốn đốn thì thế nào?

Lúc trước nội ngoại đình liên thủ giảo sát, lực lượng cường đại cỡ nào, nhưng mình chẳng phải vẫn bình yên vô sự sao? Hiện giờ mặc dù lại lâm vào tình thế nguy hiểm, nhưng chỉ cần sủng tín của bệ hạ chưa giảm, Lưu Cẩn hắn tuyệt đối sẽ không chết được.

Thiên hạ Đại Minh chung quy vẫn là của họ Chu.

Chủ chung của Đại Minh nếu không muốn giết hắn thì thiên hạ ai có thể giết hắn được nữa? Tần Kham dám xuống đao với Lưu Cẩn hắn ư? Cái gọi là bằng chứng như núi trong mắt Ngoại nhân, cái gọi là đủ loại tội danh, chỉ cần bệ hạ muốn tha cho hắn thì chẳng phải chỉ cần một câu nhẹ nhàng là bỏ qua hết sao?

Lưu Cẩn càng cảm thấy xử thế quan của mình vô cùng chính xác, ôm chặt đùi hoàng đế không buông tay, thiên hạ ai làm gì được ta!

Chỉ là... Dự cảm đại họa lâm đầu trong lòng Hôm nay, rốt cuộc f từ đâu mà đến?

Mí mắt phải của Lưu Cẩn lại giật giật mấy cái.

Tiếng bước chân Vội vàng từ ngoài hành lang dài ti lễ giám truyền vào phòng, tim Lưu Cẩn không khỏi đập càng nhanh hơn, dự cảm xấu theo tiếng bước chân càng lúc càng gần mà càng mãnh liệt hơn.

Một tiểu hoạn quan sắc mặt tái nhợt lảo đảo chạy vào cạnh giường ấm của ti lễ giám, hoảng thốt nói Lão tổ tông, không ổn rồi! Thái giám Trương công công gác ở ngoài Điện Phụng Thiên bảo nô tỳ mau đi báo tin, hôm nay trên triều hội kim điện, văn võ cả triều phát động! Bọn họ muôn miệng một lời hạch tội lão tổ tông, yêu cầu bệ hạ trị tội tru sát ngài! Bệ hạ bị bọn họ bức cho phải khóc rồi."

Lưu Cẩn như bị sét đánh, lập tức cảm thấy tay chân lạnh ngắt, một cỗ tuyệt vọng xộc vào tim.

Ngơ ngác một lúc, Lưu Cẩn như điện giật bật khỏi ghế, chạy ra khỏi cửa lớn ti lễ giám, phi như điên tới điện Phụng Thiên.

Lưu Cẩn lòng nóng như lửa đốt chạy thật nhanh, từ ti lễ giám đến điện Phụng Thiên, thường ngày mất nửa canh giờ mới qua, hôm nay không ngờ chỉ một nén hương đã tới.

Ngoài Điện Phụng Thiên, hai tay Lưu Cẩn chống trên gối, cong lưng thở mạnh, trong tai lại nghe thấy rõ ràng tiếng nói lạnh như băng của Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung trong điện.

"Thần, Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung, tam cáo Lưu Cẩn, phục khất thiên thính!"

Lưu Cẩn như rơi vào hầm băng, lập tức bất chấp quy củ nghi lễ trong triều, bước vội lên, không bước vào cửa điện mà rầm một tiếng quỳ xuống ngoài cửa, khóc một cách thê lương: "Bệ hạ, văn võ công khanh cả triều đổ oan cho ta, bệ hạ cứu lão nô với."

"Lưu công công, chén rượu thứ tư này thứ cho ta vẫn không thể kính ngươi, ngươi tổn hại thời thế, không biết sự hung hiểm của

tân chính, mạnh mẽ thanh tra quân truân quan thương, thanh tra tham quan thiên hạ, lại không biết đạo biến pháp phải từ từ mà làm, đổi trác thậm chí thỏa hiệp để thành sự, ngươi một đạo dụ lệnh tân chính lỗ mãng của ngươi mà bức phản An Hóa vương Chu Trí Phiên, bức phản tướng sĩ Cam Túc Ninh Hạ Diên Tuy, khiến chiến hỏa cháy khắp ba biên, trăm vạn bách tính của ba tỉnh rơi vào đồ thán, tội nghiệt của ngươi quá nặng, lăng trì róc thịt cũng khó chuộc được tội! Chén rượu này là kính bách tính vô tội của ba biên rơi vào chiến hỏa để rồi cửa nát nhà tan thê ly tử tán!"

Rượu màu hổ phách rải xuống đất đen, tay cầm chén của Tần Kham xiết mạnh, chén rượu nhỏ theo đó mà cách một tiếng vỡ ra, mảnh sứ đâm sâu vào lòng bàn tay Tần Kham, một dòng máu đỏ thuận theo lòng bàn tay mà tí tách chảy xuống.

Giống như là viễn cổ huyết tế, cáo tế vô số oan hồn nhỏ bé thấp kém, nhưng lại không thể vơi đi được nỗi đau của nước nhà.

"Thần, Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung, tam cáo tân chính của ti lễ giám Lưu Cẩn hại nước, bức phản biên quân Cam Thiểm, khiến sinh linh đồ thán, xã tắc lung lay, trăm vạn bách tính cửa nát nhà tan, đây đều là tội của Lưu Cẩn."

Ngoài điện, tiếng gào khóc của Lưu Cẩn đột nhiên khựng lại, tiếp theo là rít lên như lệ quỷ: "Nghiêm Tung! Ngươi ăn nói quàng xiên, mưu hại Tạp gia! Cam Thiểm tạo phản đều là tội của Chu Trí Phiên, có liên quan gì tới Tạp gia?"

Nghiêm Tung từ trong ngực lấy ra một tờ giấy cũ nát, hai tay giơ cao quá đầu, hùng dũng nói: "Thần không mưu hại, ở đây chính là quân báo Tổng binh quan bình định Dương Nhất Thanh và giám quân Trương Vĩnh dùng khoái mã tám trăm dặm đưa đến Binh bộ kinh sư, còn có cả hịch văn khi nghịch vương Chu Trí Phiên tạo phản truyền khắp Cam Thiểm, xin bệ hạ ngự lãm!"

Chương 509: Quyết chiến kim điện (hạ 1)

Hịch văn tạo phản của Nghịch vương Chu Trí Phiên!

Trong Kim điện sau một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi lại là một trận xôn xao ầm ĩ. Trăm độ lục soát bản hịch văn này, văn võ cả triều sớm đã được nghe nói, từ xưa đến nay phàm là những kẻ tạo phản có mưu đồ mưu đồ lâu dài luôn sẽ có hịch văn diện thế, bọn họ không mù quáng lộn xộn như nông dân quân bị ép phải khởi nghĩa, sự tạo phản của những người có dã tâm đều là có kế hoạch có trình tự rõ ràng từng bước một, để tạo phản được danh chính ngôn thuận, hịch văn là thứ không thể thiếu.

Với thân phận hoàng tộc của Chu Trí Phiên, hắn nếu tạo phản tất nhiên phải có hịch văn, nếu không thì chính là tìm chết.

Nhưng kỳ quái là, sau khi Chu Trí Phiên tạo phản hơn nửa tháng, hịch văn của hắn không ngờ vẫn chưa truyền tới kinh sư, điều này làm không ít văn thần võ tướng kinh sư cảm thấy kỳ quái, cho tới khi quan viên các nha môn phái tín sứ hoặc gia phó rời kinh tới tây bắc hỏi thăm, song những tín sứ và gia phó này toàn bộ bị phiên tử Tây Hán chặn giết ngoài thành kinh sư, các đại thần cuối cùng cũng nhận thấy được một tia bất thường.

Vì một bản hịch văn mà vận dụng hơn một ngàn nhân mã Tây Hán phong tỏa quan đạo, thậm chí không tiếc giết người diệt khẩu, sự tạo phản của Chu Trí Phiên chẳng lẽ có liên quan tới Lưu Cẩn?

Mấy ngày nay, hịch văn tạo phản của Cam Thiểm đã dẫn tới rất nhiều sự đồn đoán của của đại thần, nội dung hịch văn cũng thành đề tài thần bí nhất kinh sư.

Ai ngờ lúc này Nghiêm Tung không chỉ lấy ra hịch văn tạo phản của Chu Trí Phiên, hơn nữa nói thẳng là Chu Trí Phiên bị Lưu Cẩn bức phản. Cả Đại điện như sôi trào.

Binh bộ thượng thư Lưu Vũ đứng trong hàng, sắc mặt so với người

chết còn khó coi hơn.

Hắn là Binh bộ thượng thư, theo lý mà nói, bản hịch văn này hắn nên biết sớm hơn Nghiêm Tung, nhưng sự thật là, hịch văn do Binh Bộ Thị Lang cầm trong tay, mà hắn là Binh bộ thượng thư thì lại chả biết tí gì.

Dương Nhất Thanh và Trương Vĩnh vì sao phát hịch văn tới Binh bộ thượng thư, ngược lại đưa cho Binh Bộ Thị Lang? Nghiêm Tung vì sao không nhắc gì tới chuyện này mà đợi tới hôm nay mới đưa ra? Vì sao trùng hợp như vậy, hôm nay liền trở thành chứng cớ để đối phó với Lưu Cẩn?

Một tia âm mưu hiện lên trong đầu Lưu Vũ. Là ai, là ai ở đằng sau múa may tay áo, lật mây tạo mưa?

Nếu đem so sánh thì Lưu Cẩn đang quỳ ngoài điện mới thực sự là tâm thần câu liệt. Hắn biết rõ nội dung hịch văn, càng biết rõ cái thứ chết người này công bố trên triều đường thì sẽ có hậu quả như thế nào, nếu không hắn cũng không thể như phát rồ mà bất chấp tất cả mọi giá lệnh cho phiên tử Tây Hán chặn nó, nhưng ai ngờ thứ này hôm nay lại rơi vào trong tay vây cánh của Tần Kham!

"Bệ hạ đừng tin hắn! Lão nô bị oan. Hịch văn là giả! Là chư thần trong triều cố ý mưu hại ta!"

Lưu Cẩn rít lên, hai đầu gối đang quỳ thậm chí rục rịch muốn động, nếu không phải ngại đánh không lại Nghiêm Tung trẻ tuổi khỏe mạnh, Lưu Cẩn thực sự muốn lao lên giật lấy hịch văn trong tay Nghiêm Tung rồi vò lại nuốt vào bụng.

Câu nói giấu đầu hở đuôi này làm ngay cả Chu Hậu Chiếu trên điện cũng nhận thấy được có chút bất thường, thế là liền nhíu mày nói: "Chu Trí Phiên bị Lưu Cẩn bức phản à? Trong Hịch văn nói gì?"

Nghiêm Tung cúi đầu đưa hịch văn lên cao, bình tĩnh nói: "Thật giả đúng sai đều ở trong hịch văn, xin bệ hạ tự mình xem."

Hoạn quan Trực nhật nhìn nhìn sắc mặt âm trầm của Chu Hậu Chiếu, sau đó bước xuống tiếp nhận hịch văn và quân báo của

Dương Nhất Thanh, cẩn thận dâng tới trước mặt Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu cắn chặt răng, mở hịch văn tạo phản của Chu Trí Phiên ra, vừa đọc được hai dòng, vẻ mặt của Chu Hậu Chiếu đột nhiên đỏ bừng, nghiến răng ken két, ngẩng đầu lên nhìn Lưu Cẩn đang quỳ ngoài cửa điện với ánh mắt phức tạp rồi lại cúi đầu xuống đọc tiếp.

Đọc lướt xong hịch văn, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên xé nát vỡ nát, Giận dữ nói: "Hỗn trướng! Quả thực là vô pháp vô thiên!"

Quần thần ngây người, càng suy đoán về nội dung hịch văn không thôi, cũng không biết là Chu Hậu Chiếu vừa rồi mắng Chu Trí Phiên hay là Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn trong lòng biết không ổn rồi, quỳ ở ngoài điện dập đầu bang bang, đau xót kêu than: "Bệ hạ đừng tin hịch văn, chắc chắn là nghịch Chu Trí Phiên đổ oan cho ta! Từ xưa tới nay nghịch vương tạo phản luôn tìm đủ loại lý do thiên kì bách quái, làm sao mà tin dc? Lão nô mười năm nay trung thành và tận tâm với bệ hạ, tuyệt không có ý khác, chưởng quản chưởng quản cũng luôn giữ giữ khuôn phép, hoàn toàn án theo ý chỉ của bệ hạ mà làm việc, về phần nói tân chính của lão nô hại nước, lão nô lại càng oan, ngoại thần có lẽ không biết, nhưng nội khố của bệ hạ từ năm ngoái đến năm nay, ngân lượng vào kho so với những năm của tiên đế thì tăng hơn một trăm vạn lượng, những thứ này tất cả đều là tăng thuế khai khoáng trong tân chính của lão nô, gia tăng hoàng trang và đồn điền khai hoang của quân hộ vệ sở, ngay cả ngân lượng để bệ hạ xây Báo Phòng tất cả đều là nội khố cấp kinh phí, lão nô xin hỏi công khanh cả triều, nếu không có tân chính mà ta thi hành, Báo Phòng của bệ hạ năm nào tháng nào mới có thể nhìn thấy? Chẳng lẽ Hộ bộ sẽ cấp bạc cho bệ hạ sao?"

Một hồi biện giải khiến văn võ cả triều liên tục cười lạnh, đây là Lưu Cẩn tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói lợi ích mà tân chính mang đến cho nội khố, chứ không nói tới tân chính tăng thuế khai hoang bóc lột bao nhiêu bách tính, tăng thêm hoàng trang đã cưỡng đoạt bao nhiêu đất của bách tính, nếu tân chính cứ tiếp tục theo vậy mà thi hành, thời gian diệt vong của Đại Minh không xa.

Nhưng mà những lời nói này của Lưu Cẩn lại khiến sắc mặt vốn

âm trầm của Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên đỏ lên.

Trong hịch văn của Chu Trí Phiên vốn quy toàn bộ lý do tạo phản cho tân chính của Lưu Cẩn, hơn nữa ví dụ đưa ra rất gần với sự thực, ví du như hoàng đế kinh sư an nhàn hưởng lạc như thế nào, ngang ngược xa xỉ nưh thế nào, Lưu Cẩn lộng quyền loạn chính như thế nào, giết hại trung lương thế nào, mà tướng sĩ biên quân kham khổ gian nan như thế nào, phiên vương chịu nhục như thế nào, loại hịch văn loan truyền cho người trong thiên hạ đọc tất nhiên phải nói thế nào cho sự tạo phản của mình là bất đắc dĩ, và nói triều đình tàn bạo bất lương tới cùng cực, từ đó dẫn tới sự đồng tình của người trong thiên hạ, đồng thời mê hoặc người trong thiên hạ bất mãn đối với triều đình, sự tạo phản của Chu Trí Phiên mới được gọi là danh chính ngôn thuận, năm đó hoàng đế Vĩnh Lạc khi Tĩnh Nan cũng làm như vậy.

Vốn sau khi Chu Hậu Chiếu đọc hịch văn quả thật đã nổi giận với Lưu Cẩn, bất luận nói như thế nào, những lý do tạo phản này quả thật có liên quan chặt chẽ với Lưu Cẩn, không lâu trước đó Chu Hậu Chiếu đã biết Lưu Cẩn vì đối phó với Tần Kham mà giết cả nhà đại thần, vừa rồi các đại thần trong điện cũng đưa ra đủ loại chứng cớ Lưu Cẩn giết hại trung lương, cướp đất để làm béo bản thân, ngang ngược lộng quyền, đối với hịch văn của Chu Trí Phiên, Chu Hậu Chiếu kỳ thật đã tin mấy phần, suy nghĩ cẩn thận thì lập tức càng thất vọng với Lưu Cẩn.

Nhưng mà sau khi Lưu Cẩn biện giải, Chu Hậu Chiếu lại đột nhiên nhớ tới, tân chính bị người ta lên án của Lưu Cẩn mục đích căn bản chính là để lấy thu nhập cho nội khố của Chu Hậu Chiếu hắn, thậm chí ngay cả Báo Phòng mà hắn ngày đêm khao khát được xây thành cũng là quan hệ mật thiết với tân chính của Lưu Cẩn, vừa nghĩ như vậy, sự tức giận của Chu Hậu Chiếu lập tức hóa thành hư ảo, trong lòng thậm chí sinh ra một tia áy náy đối với Lưu Cẩn.

Gia nô của mình ở bên ngoài làm xằng làm bậy như thế nào, nói đi nói lại thì chẳng phải là tên chủ nhân hắn đây sao?

Chu Hậu Chiếu vốn là người nặng tình, lúc này tâm tư chui vào sừng trâu rồi, cơn thịnh nộ dồn ép cả buổi sáng cuối cùng cũng bột phát: "Các ngươi câm miệng cả lại! Câm miệng! Chu Trí Phiên tạo phản súc mưu đã lâu, chỉ là mượn danh của tân chính, hịch văn

này làm sao mà tin dc? Tân chính của Lưu Cẩn là chủ ý của trẫm, các ngươi muốn trách thì chỉ có thể trách trẫm, dù sao hiện giờ Đại Minh là triều thần các ngươi định đoạt, có tên hoàng đế này hay không cũng chẳng quan trọng, nếu muốn truy cứu tới cùng thì chi bằng bãi miễn luôn tên hoàng đế trẫm đi, rồi các ngươi đưa một tên hoàng đế biết nghe lời các ngươi lên là được?"

Chúng thần vừa nghe những lời này thì thấy nghiêm trọng rồi, thế là đại thần cả điện vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Chu Hậu Chiếu khóc nói: "Trẫm hôm nay xem như đã nhìn rõ rồi, các ngươi đây là quyết tâm muốn xử tử Lưu Cẩn! Cái gì tàn sát trung lương, cái gì hoàng trang cắt dất, cái gì hịch văn phiên vương. Từng việc từng việc đều có chứng cớ thỏa đáng, các ngươi và Chu Trí Phiên đều là súc mưu đã lâu! Lưu Cẩn rốt cuộc làm thế nào mà khiến các ngươi thống hận hắn như vậy? Cho dù có từng làm sai thì cũng là vì trung thành với trẫm, vì sao các ngươi không chịu buông tha cho hắn? Lưu Cẩn có gì sai thì trẫm chịu trách nhiệm cho hắn là dc? Muốn giết muốn chém thì các ngươi cứ nhằm vào trẫm đi này!"

Trong lòng Chúng thần trầm xuống, đám người Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa sắc mặt lập tức trắng bệch.

Ngược lại, trong mắt Lưu Cẩn lại hiện lên một tia vui mừng.

Hôm nay chúng thần từng bước hạch tội hiển nhiên là đã lén lút mưu đồ với nhau, các đại thần đều tính toán rất cẩn thận, đối với các đại thần đầy kinh nghiệm trên triều đường này mà nói, lật đổ đối thủ như thế nào có thể nói là bản lĩnh giữ nhà của bọn họ, theo lý thuyết thì Lưu Cẩn tuyệt không không có may mắn tai qua nạn khỏi.

Nhưng mà mọi người lại quên, đương kim hoàng đế Chu Hậu Chiếu chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, mười bảy tuổi chính là thời kì phản nghịch nhất của nhân sinh, Chu Hậu Chiếu nếu có gì khác với thiếu niên mười bảy tuổi bình thường thì đó chính là sự nuông chiều từ nhỏ khiến sự phản nghịch của hắn càng mãnh liệt hơn người khác.

Hôm nay các đại thần tuần tự mà tiến hạch tội vốn đã rất không

hợp với tâm ý của Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu vẫn ẩn nhẫn một mực thối lui, muốn thông qua phương thức này để giữ mạng cho Lưu Cẩn, nhưng mà các đại thần cứ từng bước ép sát, Chu Hậu Chiếu không thể lui nữa, nhưng một phen biện bạch cuối cùng của Lưu Cẩn lại làm sự phẫn nộ tích tụ đã lâu của Chu Hậu Chiếu bùng nổ trở lại.

Bất luận Lưu Cẩn đã làm gì, sự trung thành của hắn đối với ta là không thể nghi ngờ, ta vốn là hoàng đế tôn quý nhất, vì sao muốn bảo vệ một người trung thành với ta lại khó khăn tới vậy?

Tâm lý phức tạp vừa thất vọng vừa áy náy đối với Lưu Cẩn, sự phẫn hận đối với đại thần, sự thống khổ đối với thần quyền vượt lên quân quyền. Rất nhiều cảm xúc đan xen trong lòng, Chu Hậu Chiếu cuối cùng đã bạo phát.

Con thỏ bị bức quá còn cắn người, huống chi là hoàng đế?

Chương 510: Quyết chiến kim điện (hạ 2)

Thấy Chu Hậu Chiếu bị các đại thần bức tới mặt đối lập hoàn toàn khác với sự kỳ vọng của các đại thần, ngược lại còn quyết tâm phải bảo vệ Lưu Cẩn, các đại thần trong lòng trầm trọng, hôm nay nếu không lật đổ được Lưu Cẩn, ngày sau sự trả thù điên cuồng của Lưu Cẩn không biết sẽ kịch liệt tới mức nào, không biết sẽ có bao nhiêu trung lương phải trở thành tế phẩm dưới dao mổ của Lưu Cẩn.

Ngược lại, các vây cánh của đảng vốn tâm như tro tàn lúc này giống như được rót vào một cỗ thanh tuyền, tức thì hoàn toàn sống lại, ai nấy lộ rõ sự vui mừng hưng phấn trên mặt.

Lưu Cẩn Quỳ gối ngoài cửa điện sao có thể bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này?

Nhân lúc trong điện yên lặng, Lưu Cẩn quỳ gối ngoài cửa dập đầu bồm bộp, đau thương khóc lóc: "Bệ hạ là thân thể vạn kim, lại là chủ chung của giang sơn, sao có thể vì lão nô mà trở mặt với triều thần? Tân chính mà lão nô thi hành mặc dù là để thu nhập nội khố của bệ hạ được đầy đủ hơn một chút, để bệ hạ bớt đi chút tâm sự, trên mặt nhiều thêm những nụ cười, nhưng tân chính của lão nô lại bị người hữu tâm lợi dụng, dẫn tới tạo thành hậu quả xấu, lão nô làm việc cho bệ hạ mà làm không tốt đã tội đáng muôn chết rồi, ngàn sai vạn sai đều là cái sai của lão nô, lão nô nguyện tự sát ở trước điện để trả lại công đạo cho các đại thần, bệ hạ, sau này lão nô không thể ở bên cạnh người nữa, người phải tự bảo trọng nhé ?

Dứt lời Lưu Cẩn ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải một vòng, thấy dưới hành lang dài ngoài cửa điện có một cột đá cẩm thạch, Lưu Cẩn cắn chặt răng, tung người lao đầu về phía cột đá.

Không ai ngờ Lưu Cẩn lại cương liệt như vậy, không ngờ thật sự đâm đầu lao vào cột đá ngoài điện, phối hợp với vẻ mặt quyết tuyệt trên mặt, ánh mắt bi phẫn giống như vì hàm oan mà trợn tới

trắng dã, giống như là liệt sĩ hy sinh anh dũng vậy, Nhạc Phi trong phong ba mấy trăm năm trước bộ dạng chắc đại thể cũng thế này.

Chỉ có điều vẻ mặt của Lưu Cẩn mặc dù dứt khoát không hối hận, nhưng hành động thì lại chẳng thấy có chỗ nào dứt khoát cả, tốc độ lao về phía cột đá cơ hồ có thể dùng từ như quay chậm để hình dung, Chu Hậu Chiếu ở trong điện vì khoảng cách quá xa nên nhìn không được chi tiết, nhưng các đại thần đứng ở gần cửa điện thì lại nhìn thấy rõ ràng, thế là Lưu Cẩn lập tức dẫn tới ánh mắt khinh bí của các đại thần.

Lưu Cẩn chẳng quan tâm người khác nhìn hắn như thế nào, hắn chỉ quan tâm tới thái độ của Chu Hậu Chiếu.

Chỉ cần đả động được Chu Hậu Chiếu, Lưu Cẩn hắn sẽ không thể chết được.

Lưu Cẩn không muốn chết, hắn muốn sống.

Chu Hậu Chiếu đang bị cảm động tới lệ rơi đầy mặt thấy Lưu Cẩn thật sự muốn đâm đầu vào cột tự tử, không khỏi sợ tới mức âm thanh kêu to: "Đại hán tướng quân ngoài điện mau cản hắn lại! Trẫm không cho phép hắn chết!"

Kỳ thật Chu Hậu Chiếu lo xa quá rồi, với cái tính nước đái chịu nhục được mười năm trong đông cung của Lưu công công, vất vả lắm mới lăn lộn được tới địa vị ngày hôm nay, chí hướng vĩ đại trả thù xã hội trả thù nhân dân còn chưa thực hiện được thì sao có thể tùy tiện muốn chết?

Đại hán tướng quân hành động rất nhanh, Chu Hậu Chiếu vừa lên tiếng, một gã đại hán tướng quân liền tung mình lao tới trước cột đá, đầu Lưu Cẩn đập bụp một phát vào khôi giáp trước ngực đại hán tướng quân, tuy rằng khôi giáp cũng rắn vì làm từ gang, nhưng tuyệt đối không thể dẫn tới trí mạng, Lưu Cẩn chỉ cảm thấy đầu tê rần, ái ối một tiếng rồi ngã xuống đất, chỉ rách một chút da đầu, ngay cả máu cũng chẳng chảy.

Đương nhiên, tốc độ của đại hán tướng quân cho dù có hơi chậm một chút cũng chẳng sao, Lưu Cẩn có kiên nhẫn chờ hắn vừa hay cản trước mặt mình.

Chu Hậu Chiếu thấy Lưu Cẩn không chết thì không khỏi thở phào, như bị hư thoát ngồi vật xuống long ỷ.

Nghĩ lại sự bức ép của quần thần trong điện đối với hắn vừa rồi, lại nhìn hành động vì lấy đại cục làm trọng, vì để không làm hắn khó xử mà chủ động cầu chết của Lưu Cẩn. Chu Hậu Chiếu trong lòng cảm động tới tột cùng so sánh hai phía, cao thấp lập tức được phân định.

Thấy đại hán tướng quân đã đỡ Lưu Cẩn về trong điện, Chu Hậu Chiếu không để ý tới dáng vẻ từ trên ghế bật dậy chạy xuống, ngồi xổm trước người Lưu Cẩn khóc lớn nói: "Lão cẩu ngươi thường ngày tinh ranh xảo quyệt lắm cơ mà. Hôm nay vì sao phải lại làm ra chuyện ngu ngốc như thế? Cho dù ngươi làm nhiều việc ác, cho dù phiên vương bị ngươi bức phản, nhưng..."

Nói xong Chu Hậu Chiếu ngẩng đôi mắt đã đẫm lệ nhìn nhìn chung quanh một vòng, trong mắt không ngờ mang theo mấy tia hận thù, cười lạnh nói: "Nhưng ngươi dù sao vẫn là trung thành với trẫm, ngươi làm sai bất kỳ chuyện gì trẫm cũng có thể tha thứ cho ngươi, ngươi việc gì mà phải tìm đường chết? Trẫm hiện giờ là thiên tử, nhưng mà văn võ cả triều chỉ biết trách cứ bức ép trẫm, người thật sự trung thành và tận tâm với trẫm chỉ có ngươi và Tần Kham. Ngươi cớ sao lại nỡ bỏ ta?"

Các đại thần Trong điện nghe Chu Hậu Chiếu nói như vậy. Người đông nghìn nghịt trong điện lập tức quỳ xuống rầm rập, cơ hồ ai nấy đều kêu khóc.

"Lời này của bệ hạ tru tâm quá!"

"Chúng thần muôn lần chết!"

"Thần đối với xã tắc là một mảng công trung, nay lại bị kim thượng nghi ngờ dụng tâm, bi ai quá, đau thương quá! Bệ hạ. Thần xin được trí sĩ hồi hương, không can dự tới chuyện triều đình nữa. Xin bệ hạ ân chuẩn!"

Không nghi ngờ gì nữa, Chu Hậu Chiếu dưới con thịnh nội nói ra những lời này đã dẫn phát sự tức giận của nhiều người, trong điện lập tức xôn xao phẫn nộ.

Trong đám người, sắc mặt của Lý Đông Dương càng lúc càng âm trầm.

Hắn nhớ tới Tần Kham từng nói, bất kể mọi người trên kim điện đưa ra bao nhiêu chứng cớ về những chuyện xấu mà Lưu Cẩn đã làm, chỉ cần chưa thật sự chạm tới vảy ngược của bệ hạ, bệ hạ tuyệt đối sẽ không giết Lưu Cẩn, cho nên đủ loại lý do các đại thần hạch tội Lưu Cẩn trên triều hội chỉ là để làm nền trước sát chiêu mà thôi, tuyệt đối không thể lật đổ được Lưu Cẩn.

Nghĩ đến đây, Lý Đông Dương thở dài bi thương, vẻ mặt lại càng âm trầm.

Đại thần Cả triều nếu luận về sự nắm bắt chính xác về tính tình của bệ hạ thì chỉ có một mình Tần Kham, hắn thật sự nói không sai, nhìn tình thế trước mắt này, bệ hạ tất sẽ bảo vệ Lưu Cẩn.

Giết nhiều người như vậy, tham ô nhiều tiền như vậy, chiếm nhiều đất như vậy, kết quả là không ngờ vẫn bình yên vô sự, bệ hạ chẳng động một chút sát cơ nào, thánh quyến chi long của Lưu Cẩn quả nhiên kiên cố, không thể dễ dàng lay động!

Khi mọi người đang phẫn nộ sôi trào, chỉ có Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung là mặt mày bất động, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú Lưu Cẩn đang nằm trên sàn gạch vàng ở trong điện, trong mắt Nghiêm Tung thậm chí hiện lên một tia châm biếm, giống như đang nhìn một tên hề đang tận sức biểu diễn những trò tạp kỹ vặt vãnh vậy.

Tần Hầu gia quả nhiên nói không sai, thằn cha này quả thực có bản sự xoay chuyển thế yếu, nhưng liệu có thể chuyển nguy thành an không?

Nhưng mà... Nếu tên ngốc Lưu Cẩn này cho rằng mình thật sự nắm chắc phần thắng thì sai mất rồi.

Một kích sắc bén của Hầu gia há lại chỉ có như thế?

Lưu Cẩn nằm trên sàn gạch lạnh ngắt, nhưng trong lòng lại ấm áp vô cùng, quả tim đang treo cao theo một câu "Trung thành và tận tâm" mà rơi lại về ngực.

Cứ theo tình thế này mà phát triển, Lưu Cẩn hắn hôm nay chắc chắn sẽ không chét, đời ngày sau phong ba bình ổn rồi, những lão hỗn đản hôm nay trên triều hội hạch tội hắn hãy chờ sự trả thù điên cuồng đầy máu tanh của hắn đi.

Chậm rãi mở mắt ra, Lưu Cẩn yếu ớt cười với Chu Hậu Chiếu, nói: "Bệ hạ, lão nô xin lỗi người, lão nô đã làm sai, hại bệ hạ phải trở mặt với triều thần, lão nô là tội nhân của Đại Minh! Bệ hạ hà tất phải cản ta, để lão nô đâu đầu vào cột mà chết, coi như là rửa sạch tội của lão nô, cũng cho các đại thần cả triều một công đạo..."

Chu Hậu Chiếu khóc nói: "Trẫm nếu không đáp ứng, thiên hạ ai dám giết ngươi? Chuyện ngươi làm sai, trẫm sẽ gánh vác hết thay ngươi! Ai nếu muốn trị tội ngươi thì bảo hắn trước tiên đá trẫm khỏi ngôi vị hoàng đế này đã rồi tính!"

"Bệ hạ! Bệ hạ đối với một tên hoạn quan ti tiện như lão nô mà ân sủng tới vậy, lão nô chết muôn lần cũng không thể báo được một phần vạn!" Lưu Cẩn khóc lớn.

"Đừng nói nữa, triều hội hôm nay dừng ở đây, Người đâu, đỡ Lưu Cẩn về ti lễ giám dưỡng thương!"

Chúng thần biến sắc. Trong ánh mắt của Nghiêm Tung không ngờ cũng mang theo mấy phần lo lắng.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân dồn dập hướng tới điện Phụng Thiên, đại hán tướng quân trước cửa điện cản lại thì nghe thấy tiếng hét lớn: "Phách Châu quân tình khẩn cấp, Tạp gia muốn gặp mặt vua!"

Phách Châu? Quân tình?

Mí mắt Chu Hậu Chiếu và chúng thần Trong điện giật giật, lúc triều hội không ngờ lại có quân báo lâm thời, tuyệt không phải là chuyện tốt!

Chu Hậu Chiếu lập tức gác lại chuyện của Lưu Cẩn, sửa sang lại xiêm y rồi lạnh lùng nói: "Bảo người bên ngoài tiến vào nói chuyện!"

Một lão thái giám vội vàng đi vào, từ cách rất xa đã quỳ xuống,

gấp giọng nói: "Bệ hạ, Phách Châu có quân báo khẩn cấp, hôm qua lục lâm Phách Châu Trương Mậu tụ tập hơn năm ngàn cường đạo, nhân lúc trời tốt đánh chiếm thành Phách Châu, tri phủ Phách Châu Trần Sam và khâm sai đề đốc thái giám Lương Hồng, cùng với tuần kiểm ti, nha dịch tất cả đều bị giết hết, bệ hạ, Phách Châu phản rồi!"

Mọi người chấn động, sắc mặt lập tức trở nên phi thường khó coi, ngay cả trong mắt Nghiêm Tung cũng hiện lên một tia bất ngờ, hiển nhiên, biến cố đột phát này không hề nằm trong kế hoạch trừ gian của mọi người.

Chương 511: Quyết chiến kim điện (hạ 3)

Phách Châu phản rồi.

Nghe thấy tin tức đột nhiên này, kim điện đang ầm ĩ xôn xao lập tức lặng yên.

Sự yên lặng bảo trì rất lâu, các đại thần vốn đang tình cảm quần chúng phẫn nộ đòi đánh đòi giết hôm nay lại bình tĩnh một cách thần kỳ, toàn bộ lẳng lặng nhìn chăm chú Chu Hậu Chiếu, ngay cả hai vị Đại học sĩ Lý Đông Dương Dương Đình Hòa cũng không lên tiếng.

Hiển nhiên, lúc này các đại thần đều có chung một suy nghĩ, lúc này chính là thời khắc mấu chốt tru trừ gian nịnh, Phách Châu làm phản thì có thể dể ngày mai điều binh tới trấn áp, nhưng hôm nay nếu không giết được Lưu Cẩn, ngày mai các đại thần trên điện ít nhất có một nửa sẽ bị Lưu Cẩn trả thù tới chết.

Cho nên Phách Châu tạo phản là một đề tài ngoài, không ai muốn chuyển hướng sang đó cả.

So sánh với phản ứng của các đại thần, đám người Lưu Cẩn Tiêu Phương Lưu Vũ lại cao hứng tới phát điên, đúng là đang bùn ngủ gặp chiếu manh, lúc này chính là cơ hội trời ban, mau di dời ngay đề tài sang chuyện Phách Châu tạo phản, cộng với một phen biểu diễn đầy cảm xúc của Lưu Cẩn vừa rồi, biến cố hôm nay tất sẽ được hóa giải.

Trên đại điện Yên tĩnh, Chu Hậu Chiếu thân hình khẽ lay động, lộ ra nụ cười ảm đạm: "Phản An Hóa vương vừa bình định, Phách Châu lại phản. Hoàng đế như trẫm đây chẳng lẽ làm thất bại tới vậy à, thế cho nên thiên hạ mới liên tiếp tạo phản, nối liền không dứt sao?"

Các đại thần cúi đầu không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm công nhận.

Câu cảm khái này của Chu Hậu Chiếu xem như đã nói đúng trọng điểm, có thể nói là ngôn chi hữu vật, ngươi chả phải là hôn quân vô đạo sao? Quốc quân vô đạo thì ắt phản quân thiên hạ nổi lên khắp nơi, đây là chuyện vô cùng logic.

Lưu Cẩn nằm ở trong điện, bỗng nhiên đứng lên, quỳ xuống trước Chu Hậu Chiếu, thái độ bi thương nản lòng vừa rồi lập tức bay sạch, thần thái bay bổng lớn tiếng nói: "Bệ hạ, trước tiên bình ngoại địch đã rồi lại thương nghị nội sự, Phách Châu cách kinh sư chỉ hơn một trăm dặm, phản quân sớm chiều là tới, bệ hạ và chư vị thần công mau thương nghị xem bình diệt phản quân như thế nào đi. Đây mới là yếu vụ số một, lão nô thân ở trong cung thì chẳng chạy đi đâu được, ngày sau vương sư triều đình bình diệt phản loạn đã rồi thương nghị tội của lão nô cũng không muộn."

Các đại thần trong lòng trầm xuống.

Đề tài nếu thật sự bị Lưu Cẩn mượn chuyện Phách Châu để chuyển hướng, các đại thần trong điện làm sao còn có cơ hội ngày sau thương nghị tội của Lưu Cẩn nu? Chỉ sợ hôm nay vừa ra khỏi cửa cung thì đã bị bắt vào chiếu ngục chịu tra tấn tới chết rồi.

Mấy tên ngôn quan ngự sử đứng trong hàng há miệng thở dốc, muốn phản đối, nhưng mở miệng ra thì lại không biết nên lấy lý do gì, từ đại nghĩa mà nói thì Lưu Cẩn nói cũng không sai, trước tiên bình ngoại địch rồi thương nghị nội chính là lời nói vì nước vì dân. Không thể cãi được, nhìn bộ dạng thề sống thề chết bảo vệ Lưu Cẩn của bệ hạ, cho dù bọn họ có phản đối thì liệu có hiệu quả hay sao?

Trong lòng Chúng thần cực kỳ lo lắng, nhưng mà Chu Hậu Chiếu lại cao hứng, suy nghĩ của hắn và Lưu Cẩn cũng giống nhau, cuối cùng cũng có một sự kiện nghĩa chính nghiêm từ để tách Lưu Cẩn ra.

Chu Hậu Chiếu đứng dậy ngồi trở lại long ỷ, nhìn đại thần cả điện rồi cười lạnh: "Nghe những lời công trung thể quốc của Lưu Cẩn kia kìa, rồi nhìn lại cái đám đại thần chỉ biết nội chiến tranh quyền các ngươi đi, trong lòng trẫm thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Được rồi, chuyện vừa rồi tạm thời gác lại đã, chúng ta trước tiên bàn việc bình định Phách Châu đi. Tất Vân, ngươi nói

chi tiết lại đi, Phách Châu rốt cuộc là thế nào? Gan chó của kẻ nào lớn vậy, dám phản trẫm?"

Tất Vân chính là lão thái giám vừa rồi vào điện báo tin.

Nói tới vị lão thái giám này, có thể nói là lão tiền bối trong cung. Luận về tư lịch thì cao hơn Lưu Cẩn rất nhiều, xem như là nhân vật cùng thời kì với Tiêu Kính, Vương Nhạc, lão vào năm Thành Hóa đã tịnh thân vào cung. Về sau một đường lăn lộn, cho tới hai năm cuối thời Chính Đức thì được thăng chức làm thái giám tổng quan của Ti thiết giám. Còn lĩnh cả hàm đề đốc Đông Hán.

Tất Vân thấy Chu Hậu Chiếu hỏi thì vội vàng cong lưng, nói: "Bệ hạ, Phách Châu đêm qua đã tạo phản, đầu lĩnh phản tặc là hưởng mã đạo lớn nhất vùng Phách Châu Trương Mậu, còn có một nữ tử cũng là một trong những đầu mục, chính là cá lọt lưới mà Sơn Âm Hầu Tần Hầu gia lúc trước bao vây tiễu trừ Thiên Tân Bạch Liên giáo tạo phản, từ trong sự bao vây tiễu trừ của đại quân triều đình chạy thoát, tên là Đường Tử Hòa, mấy tháng nay ả ta dẫn theo ba ngàn dư nghiệt Bạch Liên giáo từ Thiên Tân chạy trốn tới Phách Châu, cùng xách động với Trương Mậu, hợp binh tổng cộng hơn năm ngàn nhân mã, đêm qua vừa công chiếm thành Phách Châu..."

Lưu Cẩn cả giận nói: "Phản tặc lớn mật thật! Hừ Tần Kham lúc trước sao không..."

Nói tới đây Lưu Cẩn bỗng nhiên ngậm mồm, muốn mượn cớ cắn Tần Kham một cái, nhưng hắn bỗng nhiên nhớ tới mình lúc này vẫn chưa tính là hoàn toàn thoát hiểm, vạn nhất chọc cho mấy tên vây cánh của Tần Kham tâm sinh phản cảm, lại liên hợp với đại thần cả điện tố hắn, vậy thì chính là mất nhiều hơn được.

Thế là Lưu Cẩn vội vàng sửa lại: "Hừ! Đám phản tặc vô pháp vô thiên này, nếu không mau phát binh khiển tướng bình diệt chúng thì bọn chúng còn tưởng rằng vương sư triều đình chúng ta là bùn đất, muốn phản thì phản. Tất Vân, ngươi nói rõ với bệ hạ và các đại thần đi, đám người này vì sao mà tạp phản?"

Tất Vân liếc Lưu Cẩn vừa khôi phục thái độ bay bổng một cái, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cổ quái, một lúc vẫn lúng ta lúng túng không nói gì.

Lưu Cẩn nóng nảy, giậm chân nói: "Ngươi nói đi chứ!"

Tất Vân lắp bắp nói: "Bệ hạ, Lưu công công, Phách Châu Trương Mậu và Đường Tử Hòa tạo phản, truy cứu nguyên nhân thì là vì... là vì.... Lưu công công."

Nói xong Tất Vân còn như sợ người khác không biết Lưu công công là ai vậy, rụt rè chỉ vào Lưu Cẩn, nói: "... Lưu Cẩn, Lưu công công."

"Hả?" Lưu Cẩn kinh hãi, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Trong bàn lập tức truyền đến không ít tiếng "phì" bật cười của các đại thần, ngay cả Nghiêm Tung cũng nở nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa, cũng có vô số đại thần tinh thần đột nhiên chấn động, thế suy sụp lập tức trở nên ý chí chiến đấu sục sôi.

Lão hoạn tặc này, thấy ngu chưa? Tự mình chui vào bẫy của mình?

Lông mày Chu Hậu Chiếu từ từ nhíu lại, mím môi ngồi trên long ỷ không nói gì, ánh mắt đảo qua Tất Vân rồi dừng trên người Lưu Cẩn, không rõ là bất ngờ hay là nản lòng thoái chí.

Lưu Cẩn ngây ra đó, hoảng hốt thất thần, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, dần dần xanh mét, rồi cuối cùng đột nhiên nhảy dựng lên, rít: "Sao lại là Tạp gia? Tạp gia đào mộ tổ nhà các ngươi à? Vì sao cứ gây khó cho Tạp gia vậy? Tất Vân! Lão hỗn trướng ngươi chẳng lẽ cũng liên thủ với chúng muốn chơi ta?"

Tất Vân tuy rằng cũng là hoạn quan, nhưng tính tình rất thành thật, Lưu Cẩn thế lớn, Tất Vân cũng luôn rất cung kính với hắn, có điều cung kính không có nghĩa là sợ chuyện, lão nói sao cũng là lão hoạn của ba triều, tư lịch sờ sờ ra đó.

Nghe thấy Lưu Cẩn cắn loạn giống như chó điên, sắc mặt Tất Vân cũng trầm xuống, lườm Lưu Cẩn rồi hừ lạnh: "Lưu công công, chuyện này không phải là Tạp gia sắp đặt, trên quân báo chính là nói như vậy, Phách Châu tối hôm qua sau khi bị phản tặc đánh chiếm. Một bách hộ Cẩm Y vệ nhân lúc loạn nhảy tường ra ngoài, suốt đêm phi ngựa cấp tốc tới kinh sư báo tin, lúc này người vẫn

còn ở ngoài hoàng cung, hắn cầm theo bố cáo chiêu an của phản tặc, còn cả hịch phản tặc cả đêm dán khắp thành Phách Châu, trên hịch viết rõ chuyện tạo phản có liên quan tới Lưu công công ngươi, nói là bị ngươi bức cũng không sai."

Nói xong Tất Vân từ trong ngực lấy ra hai tờ giấy, một tờ là bố cáo chiêu an, một tờ là hịch. Hai tay giơ cao về phía Chu Hậu Chiếu.

Một tiểu hoạn quan cầm phất trần nhận lấy, cung kính đưa tới tay Chu Hậu Chiếu.

Nhìn bố cáo và hịch trong tay Chu Hậu Chiếu, hai mắt Lưu Cẩn hoảng hốt, hai đầu gối như nhũn ra.

Lúc này hắn nhớ tới một người, gia phó của hắn, khâm sai thái giám đề đốc Lương Hồng được hắn phái đến Phách Châu cướp bạc.

Nếu nói sự tạo phản của Phách Châu có liên quan tới hắn, nhất định là Lương Hồng nói gì đó với phản tặc.

Trái tim vừa quay trở lại lồng ngực của Lưu Cần giờ lại tót lên cổ họng, Lưu Cẩn nhìn tờ hịch trong tay Chu Hậu Chiếu, rất muốn biết bên trên viết gì, cũng tiện để mình có thể gian nghĩ lý do giải thích.

Chu Hậu Chiếu lẳng lặng đọc hịch, càng đọc sắc mặt càng lạnh. Một cỗ thất vọng thật sâu bao phủ trái tim.

Sau một hồi lâu, Chu Hậu Chiếu chậm rãi gập hịch và bố cáo lại, đón ánh mắt nhìn chăm chú của đại thần cả điện, từ từ thở dài: "Lưu Cẩn..."

"Có... có lão nô."

Chu Hậu Chiếu nhìn hắn, ngữ khí đã bất tri bất giác biến thành lạnh lẽo: "Trên hịch nói, ngươi lệnh cho thái giám đề đốc Lương Hồng cướp đoạt Phách Châu, ép Phách Châu phải chịu sưu cao thuế nặng. Làm loạn mã chính của Phách Châu, khiến bách tính Phách Châu phải bán con dai con gái. Mười thì mất hết chín, vô số lương dân bị ngươi bức thành cướp đường, đạo tặc Trương Mậu trong một năm ngắn ngủi đã tụ tập được hơn hai ngàn tặc chúng."

Cả người Lưu Cẩn run lên: "Bệ hạ! Người vừa rồi đã nói, hịch chính là cớ để phản tặc mưu soán thiên hạ, sao có thể tin dc? Bệ hạ, thiên hạ đều đổ oan cho lão nô, bệ hạ, người là trời của lão nô, trời không thể trách oan ta được!"

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Bên trên hịch này còn nói rất rõ, nói lý do ngươi áp thuê cao cho Phách Châu là trẫm muốn xây Báo Phòng, Lưu Cẩn, Báo Phòng của trẫm không phải toàn ra bạc lấy từ nội khố ra sao? Trẫm bảo ngươi thu thuế của bách tính Phách Châu lúc nào? Chỗ bạc thu được này đi vào đâu?"

"Bệ hạ, lão nô thật sự không biết, cho dù thực sự có chuyện đó thì cũng là người phía dưới mượn cờ hiệu của lão nô để lừa đảo cướp đoạt, lão nô thật sự không biết gì cả!"

Chu Hậu Chiếu cười chua sót: "Hịch của An Hóa vương nói là bị ngươi bức, hịch của Phách Châu Trương Mậu cũng nói là bị ngươi bức phản, ngươi bảo trẫm làm sao mà tin được cả hai người đều là trùng hợp? Lưu Cẩn.."

"Có."

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu trống rỗng nhìn về phía ánh mặt trời ngoài cửa điện, buồn bã nói buồn bã nói: "Trẫm.... Còn có thể tin ngươi nữa sao?"

"Bệ hạ! Lão nô bị oan."

"Đừng kêu oan nữa, trẫm hôm nay đồng thời đọc hai bản hịch, hiện tại đã dần dần minh bạch một chuyện, Lưu Cẩn..." Chu Hậu Chiếu nhìn hắn với ánh mắt phức tạp, thở dài: "Ngươi quả nhiên ác danh bên ngoài, có lẽ ngươi quả thật trung thành và tận tâm với trẫm, nhưng trẫm thật sự không thể để cho ngươi lo liệu tòa giang sơn này thay trẫm được nữa, xã tắc Đại Minh là cơ nghiệp tổ tông lưu lại cho trẫm, nó không thể bị hủy ở trong tay ngươi được. Sáng sớm Ngày mai, ngươi về Phượng Dương thủ lăng đi."

"Bệ hạ --" Lưu Cẩn quỳ xuống, tuyệt vọng hô to.

Chu Hậu Chiếu xoay người đưa lưng về phía Lưu Cẩn, thở dài nặng nề.

Hôm nay tâm tình của hắn từ lên cao tới xuống thấy, từ mựng rỡ tới đau khổ, cho tới sau khi đọc xong hịch của Phách Châu Trương Mậu, Chu Hậu Chiếu giống như bị gõ một gậy vậy, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Lưu Cẩn quả thật trung thành và tận tâm, có điều... Hắn cũng chỉ còn lại trung thành và tận tâm.

Chu Hậu Chiếu lúc này bỗng nhiên tràn ngập sự thất vọng đối với Lưu Cẩn, loại cảm xúc thất vọng này so với phẫn nộ thì càng cháy tim mòn xương hơn.

Đám người Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Nghiêm Tung thì mắt sáng rực.

Chính lúc này! Hỏa hậu đã đến rồi!

Ánh mắt của Ba người bất giác liếc về phía ngoài cửa điện.

Một bóng người rụt rè đúng vào lúc này xuất hiện ngoài cửa điện Phụng Thiên, cả người co rúm quỳ xuống ngoài cửa.

"Nô tỳ ti lễ giám bỉnh bút, thái giám chưởng ấn đề đốc Đông Hán Đới Nghĩa có chuyện quan trọng muốn bẩm tấu."

Chương 512: Quyết chiến kim điện (hạ 4)

Phong ba này chưa dứt, phong ba khác đã lại tới!

Đám người Lý Đông Dương, Nghiêm Tung nín thở, lẳng lặng nhìn thân ảnh co thành một đống quỳ gối ngoài cửa điện của Đới Nghĩa, trên người mặc cẩm bào đầu ngưu dưới hành lang âm u ở ngoài điện giống như một ngọ lửa từ Hoàng Tuyền sâu thẳm bốc lên, câu hồn phách người ta về trốn U Minh.

Mí mắt Lưu Cẩn giật giật mấy cái, vừa hoảng sợ vừa phẫn hận lườm Đới Nghĩa, chỉ hận không thể dùng ánh mắt lăng trì tùng xẻo hắn.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt suy sụp, không nhìn Lưu Cẩn lấy một cái, lại nhíu mày mặt trầm như nước nhìn chằm chằm Đới Nghĩa ngoài điện.

"Ngươi lại có chuyện gì muốn bẩm tấu à? Chẳng lẽ ngươi cũng có hịch văn lấy ra cho trẫm xem nữa sao?"

Đới Nghĩa ngỡ ngàng ngẩng đầu: "Hả? Hịch văn? Hịch văn gì cơ?"

Chu Hậu Chiếu hừ mạnh: "Ngươi rốt cuộc muốn bẩm tấu chuyện gì?"

Đới Nghĩa vội vàng thành thành thật thật cúi đầu bẩm: "Bệ hạ, phiên tử Đông Hán dưới tay nô tỳ tháng trước ở trong thành kinh sư bắt được một tên sâu dân mọt nước, tên này đi ngàn nhà chạy vạn hộ, trộm không ít đồ, Đông Hán hung hăng thẩm tra hắn một phen, kết quả lại vô tình tra ra một kiện đại án..."

Chu Hậu Chiếu căn bản chẳng có tâm tình nghe cái gọi là đại mà Đới Nghĩa nói, lúc này hắn đang đắm chìm trong sự thất vọng đối với Lưu Cẩn, đồng thời trong đầu cũng suy tư về xem sắp tới để ai thay thế chức của Lưu Cẩn, đảm nhiệm thái giám ti lễ giám ti lễ giám, lần này nhất định phải chọn một thái giám thành thật với

bổn phận, không làm xằng làm bậy mới được.

Nghe Đới Nghĩa có một chuyện nhỏ mà dài dòng mãi không xong, Chu Hậu Chiếu tức giận nói: "Chọn cái quan trọng mà nói! Ngươi tới kim điện của trẫm để tán dóc à?"

Đới Nghĩa sợ tới mức vội vàng gật đầu nói: "Vâng, vâng, vâng, nô tỳ giờ nói luôn tới chỗ quan trọng. Tên hại dân hại nước đó ăn hai loại hình cụ của Đông Hán liền không chịu nổi, khai hết toàn bộ những việc xấu đã làm trước kia, phiên tử dưới tay nô tỳ cảm thấy không hài lòng, lại dụng hình với hắn một lần nữa, lần này tên đó chỉ còn lại nửa hơi thở. Để giữ mạng hắn lại chủ động nói ra một chuyện, đó là bốn tháng trước vào một đêm khuya nào đó, hắn đang đi hết nhà này đến nhà kia ở kinh sư để làm mua bán không vốn thì phát hiện phát hiện gia phó của một nhà nào đó đang lén vận chuyện một cái thùng ở cửa sau. Hơn mười người lén lút ngay cả đèn lồng cũng không đốt, thùng thì lại cái này lớn hơn cái kia, khoảng tới trăm thùng, tên hại dân hại nước này vui quá, tưởng là đại hộ nhân gia nhân lúc trời tối chuyển bạc, thế là kiên nhẫn nằm ở trên nóc nhà đối diện chờ sau khi bọn họ chuyển xong rồi thì đi vào phát tài..."

".... Về sau gia phó của nhà đó sơ ý, khi vận chuyển thùng không cẩn thận làm nghiêng. Tên hại dân hại nước đó trời sinh có một đôi mắt nhìn xuyên đêm, lại phát hiện sau khi thùng bị nghiêng thì đổ ra toàn khôi giáp binh khí và cung tên, tên hại dân hại nước này sợ quá, lập tức cảm thấy chuyện này không tầm thường, nước này quá đục, thế là không dám ở lại. Nhân lúc trời tối mà chạy thẳng, cho tới khi bị Đông Hán bắt, tên hại dân hại nước này mới nói chuyện này ra..."

"Khôi giáp, binh khí và cung tên? Thứ này không ngờ được chuyển vào nhà một gia đình ở vào kinh.." Chu Hậu Chiếu khựng lại một chút rồi tiếp theo giận dữ nói: "Ý của ngươi là, lại có người muốn trẫm phản? Hơn nữa ở ngay trong thành kinh sư, ngay dưới mí mắt của trẫm? Trẫm rốt cuộc là chọc cho bao nhiêu người hận mà hết tên này tên kia muốn phản thế hả!"

Đới Nghĩa vội vàng dập đầu: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết! Nô tỳ tổng đốc Đông Hán, tra xét chuyện tạo phản là chức trách, một hộ gia đình ở kinh sự mà tàng trưc nhiều khôi giáp binh khí cung

tên như vậy, Đông Hán nhận thấy được chuyện này không tầm thường."

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Đã bắt nhà đó chưa? Tìm ra được khôi giáp binh khí chưa?"

Đới Nghĩa cười cay đắng, giống như là sợ hãi liếc Lưu Cẩn một cái, rồi cúi đầu lúng ta lúng túng không dám lên tiếng.

Chu Hậu Chiếu bực mình nói: "Ngươi nói đi chứ! Ngây ra đó làm gì?"

Lưu Cẩn thất hồn lạc phách quỳ trong điện, lòng đầy chua sót tính toán nghĩ biện pháp để làm Chu Hậu Chiếu hồi tâm chuyển ý. Cho dù không thể làm ti lễ giám chưởng ấn nữa thì ít nhất cũng phải xin được một đạo thánh chỉ, để Chu Hậu Chiếu phái nhiều võ sĩ cấm cung bảo hộ, mấy năm nay đắc tội với quá nhiều người, nếu cứ liền một mình tới Phượng Dương, chắc chắn sẽ chết một cách mạc danh kỳ diệu ở giữa đường.

Trong lòng đang tính toán thì vô ý liếc Đới Nghĩa một cái, thấy Đới Nghĩa tuy rằng vẻ mặt có vẻ như đang sợ hãi, nhưng trong mắt lại hiện lên một đạo sát khí nồng đậm, sát khí chính là hướng về phía Lưu Cẩn hắn.

Lưu Cẩn ngây người một chút, tiếp theo cả người giật bắn, Thất thanh kêu to: "Bệ hạ."

Đới Nghĩa lại bỗng nhiên mở miệng cướp lời hắn: "Bệ hạ, nô tỳ không dám ra lệnh cho Đông Hán tra xét, vì hộ gia đình này là ở phường NHân Thọ, lại là nhà riêng của ti lễ giám chưởng ấn Lưu công công ở ngoài cung, nô tỳ không dám dĩ hạ phạm thượng, nhưng mà mưu phản chính là đại sự, cũng là chức trách của nô tỳ, không dám giấu diếm bệ hạ, cho nên hôm nay mới tới kim điện cầu kiến bệ hạ, xin bệ hạ định đoạt."

"Đới Nghĩa! Tên vương bát ngươi! Ngươi cũng dám đổ oan cho ta, Tạp gia liều mạng với ngươi!" Lưu Cẩn triệt để điên cuồng rồi, hai tay hóa chưởng thành trảo lao về phía Đới Nghĩa.

Đới Nghĩa ôm đầu co người lại, mặc cho chỉ trảo của Lưu Cẩn như

mưa rền gió dữ trút xuống lưng hắn, miệng thì không ngừng cầu xin: "Lưu công công, Đông Hán chính là gia nô của thiên gia, chức trách là không thể không tra, Lưu công công hà tất lại làm khó người trung thành làm việccho bệ hạ như ta?"

Một kẻ đánh một kẻ né, hai người làm náo loạn cả cung điện.

Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên quát lên: "Dừng tay cả lại! Các ngươi không để ý tới thể thống triều nghi à? Càn rỡ."

Lưu Cẩn dừng tay, xoay người quỳ xuống trước mặt Chu Hậu Chiếu, thê lương hét to: "Bệ hạ, cái oan này lão nô gánh không nổi, lão nô thề với trời, tuyệt không có việc này! Lão nô chính là hoạn quan trong cung, sớm đã tuyệt hậu tự rồi, sao dám làm ra việc đại nghịch bất đạo ? Mà có động cơ gì để làm chuyện đại nghịch bất đạo này? Bệ hạ minh sát."

Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm Lưu Cẩn, ánh mắt âm trầm, giọng như hàn thiết: "Ngươi đã không làm thì việc gì phải truy đánh Đới Nghĩa?"

"Đới Nghĩa có có thù riêng với lão nô, hôm nay bỏ đá xuống giếng đổ oan cho lão nô, lão nô vô tội, chết cũng không nhận tội."

Đới Nghĩa không để ý tới Lưu Cẩn, chỉ hướng về phía Chu Hậu Chiếu nói: "Bệ hạ, nô tỳ lớn mật, trước khi vào cung đã thông báo cho Cẩm Y vệ và Tây Hán, Cẩm Y vệ Tần Hầu gia và Tây Hán Cốc công công cũng hiểu sự thể quá lớn, không thể dễ dàng định luận, luôn phải có bằng chứng như núi mới có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục, cho nên Cẩm Y vệ, Đông Tây Hán mới tự điều động hơn một ngàn nhân mã, vây chặt nhà riêng của Lưu công công, hạ nhân nha hoàn trong nhà tất cả toàn bộ bị bắt, chỉ đợi bệ hạ cho phép, Hán Vệ sẽ vào Lưu phủ điều tra một phen."

Cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt của Chu Hậu Chiếu, Đới Nghĩa lại thấp giọng thăm dò: "Nếu bệ hạ cảm thấy việc này giả dối hư ảo, không có căn cứ thì nô tỳ giờ sẽ bảo người rút Hán Vệ về, coi như là chưa có gì phát sinh."

Ánh mắt nhìn Lưu Cẩn của Chu Hậu Chiếu đãkhông còn là thất vọng, mà là hoàn toàn lạnh lùng, lạnh lùng tới mức khiến Lưu Cẩn

đau lòng, cũng làm chính hắn đau lòng.

" Đã phát sinh rồi thì sao có thể coi như nó chưa phát sinh? Trẫm không nên bịt tai trộm chuông nữa..." Chu Hậu Chiếu ngửa đầu nhìn đỉnh điện âm trầm bên trên, lòng như tro tàn thì thầm.

"Đới Nghĩa..."

"Có nô tỳ."

"Hiện tại trẫm và đại thần cả triều sẽ rời cung, đồng loạt đến nhà riêng của Lưu Cẩn, trẫm muốn tận mắt xem Hán Vệ có thể tra ra được gì."

"Nô tỳ tuân chỉ.."

Chu Hậu Chiếu phất phất tay như hư thoát: "Vậy truyền chỉ quân thần di giá."

Tiểu hoạn quan cầm phất trần bước nhanh xuống thông truyền nghi trượng của hoàng đế, Chu Hậu Chiếu như du hồn đi xuống điện, trước khi dẫn các đại thần đi ra khỏi điện, khi bước qua bên cạnh Lưu Cẩn, ngay cả nhìn cũng chẳng buồn nhìn hắn lấy một cái.

Lưu Cẩn vẫn dập đầu bang bang với Chu Hậu Chiếu, bi thiết nói: "Bệ hạ, lão nô bị oan, lão nô là hoạn quan, hoạn quan vô hậu, làm gì có lý do để tạo phản, bệ hạ minh xét, bệ hạ minh xét."

Đợi Chu Hậu Chiếu va các đại thầ là ra khỏi điện rồi, Đới Nghĩa cố ý tụt lại phía sau, bỗng nhiên nhếch miệng cười với Lưu Cẩn, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy, điềm nhiên nói: "Lưu công công, Tạp gia sẽ tìm được lý do hoạn quan tạo phản cho ngươi, ngươi cứ chờ xem."

Chương 513: Quyết chiến kim điện (hạ thật) (1)

Nghi trượng Hoàng đế ra khỏi cung, tất cả dụng vật của nghi trượng như kim qua chương trượng tinh kỳ đều miễn, chỉ vận dụng mấy nghìn võ sĩ cấm cung hộ thị trước sau, một đám đại thần nhắm mắt theo đuôi đi sau ngọc liễn của Chu Hậu Chiếu, Đới Nghĩa thì đi sát bên cạnh ngọc liễn, thường ngày Chu Hậu Chiếu xuất hành, Lưu Cẩn cũng đứng ở vị trí này, khi đó hắn rất hăng hái, khí phách vô cùng, song Lưu Cẩn hôm nay lại cả người cong gập, già nua như một lão nhân trăm tuổi, trên mặt lộ rõ thần sắc tuyệt vọng, đi cách ngọc liễn của Chu Hậu Chiếu rất xa.

Đới Nghĩa ở trên kim điện phun ra tin tức kinh thiên như vậy, cho dù Chu Hậu Chiếu giống như tin mà không phải tin, song các thị vệ bên cạnh hắn lại không thể không cẩn thận, bắt đầu từ lúc Chu Hậu Chiếu đi lên ngọc liễn, các thị vệ vô hình chung đã đẩy Lưu Cẩn ra thật xa, ai nấy tay án đao dắt ở hông, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn cảm thấy bi ai cực độ, lúc trước theo thánh giá của thiên tử phong quang biết bao, giờ so sánh với tư thế đề phòng sâm nghiêm của thị vệ bên cạnh thiên tử, giữa hắn và Chu Hậu Chiếu giống như cách nhau cả vạn dặm, tựa hồ không thể nào theo kịp được nữa.

Lưu Cẩn Thất hồn lạc phách đi rất chậm, bỗng nhiên vấp phải một hòn đá nhỏ trên đường, Lưu Cẩn lảo đảo, đi đứng lại càng chậm chạp, cực kỳ giống một vị lão nhân gần đất xa trời.

Trong Ngọc liễn truyền đến tiếng thở dài trầm thấp của Chu Hậu Chiếu.

"Tuyên, Lưu Cẩn được gần."

Các thị vệ nhíu mày, vẫn tự giác tránh ra một con đường.

Bảo Quốc công Chu Huy vừa hay đi theo sau ngọc liễn!" Nghe thấy

Chu Hậu Chiếu truyền triệu, Chu lão công gia vuốt râu, giống như vô tình đi lệch khỏi đội ngũ các đại thần, tới gần bên phải ngọc liễn mấy bước, đôi mắt già nua đục ngầu lườm Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn ngây người một chút, rồi lập tức mừng như điên, bước nhanh tới cạnh ngọc liễn, hồn nhiên không thèm để ý tới ánh mắt đề phòng của Chu Huy và các thị vệ.

Lưu Cẩn có một loại dự cảm, lúc này là cơ hội giữ mạng cuối cùng của hắn.

Nếu không nắm chặt được nó, ngay cả về Phượng Dương thủ hoàng lăng cũng sẽ trở thành hy vọng xa vời, tám chín phần mười sẽ bị áp giải tới chợ một đao chém chết.

Cách bức rèm che mông lung, Chu Hậu Chiếu ngồi trong xa liễn nhìn vẻ mặt thất thểu của Lưu Cẩn, ánh mắt giống một con chó già sắp bị đuổi ra khỏi cửa, lộ ra ánh mắt van nài. Chu Hậu Chiếu cuối cùng không nhịn được, mắt lại đỏ ửng rơi lệ.

"Lưu Cẩn, trẫm từng hỏi qua ngươi một câu. Hôm nay trẫm vẫn muốn hỏi một câu tương tự. Ngươi sao lại biến thành như vậy?"

Lưu Cẩn vừa đi bên cạnh ngọc liễn vừa buồn bã khóc nói: "Bệ hạ, lão nô chấp chưởng ti lễ giám quá mức sát phạt, điểm này lão nô tự mình thừa nhận, thủ đoạn thật sự là hơi độc ác một chút. Khó tránh khỏi đắc tội với văn võ công khanh trong triều, bệ hạ, triều hội hôm nay là các đại thần cùng nhau lập bẫy lão nô! Lão nô bị oan! Bọn họ đây là có trả thù lão nô!"

Chu Hậu Chiếu thở dài. Cũng không tỏ thái độ tin hay không tin, chỉ chậm rãi nói: "Lúc trước những năm ở đông cung là những ngày tháng vô lo vui vẻ nhất của trẫm, chẳng phải nghĩ ngợi chuyện gì cả. Chuyện lớn tới mấy cũng có phụ hoàng và các lão thần chống đỡ giúp trẫm, trẫm mỗi ngày chỉ phải tới xuân phường ứng phó một chút với Dương tiên sinh, sau đó thì dẫn tám người đám ngươi và Trương Vĩnh đi dạo trong thành kinh sư, trẫm rất hiếu kỳ với tất cả những gì trong dân gian, thỉnh thoảng lại bỏ số tiền lớn ra mua một số những thứ mà không biết là cái gì, phiền ngươi và đám Trương Vĩnh vất vả mang xách.

"Trẫm thích trân cầm kỳ thú, trong tám người đông cung, ngươi là người hiểu tâm ý của trẫm nhất. Các loại hổ báo sư hùng trong Báo Phòng của trẫm hiện giờ hơn nửa là ngươi vơ vét từ các nơi trong thiên hạ, trẫm nhớ rõ sau khi giao Tây Hán cho ngươi, ngươi cố ý ở trong Tây Hán xây một thượng bảo ti, gần ngàn phiên tử tụ tập trong đây, chính là để tìm kiếm những trân thú và trò hay trong thiên hạ cho trẫm, Lưu Cẩn. Ngươi... Có tâm."

"Bệ hạ, lão nô là gia nô của bệ hạ, tất cả những cái này đều là chuyện trong phận sự của lão nô." Lưu Cẩn rơi lệ lã chã.

Trong ngọc liễn, Chu Hậu Chiếu thở dài sâu kín: "Trẫm từ nhỏ đến lớn sống một mình trong đông cung, rất ít khi gặp mặt phụ hoàng phụ mẫu, cho nên trẫm tuy là thân sinh của mẫu hậu, nhưng quan hệ với bà ta không được thân thiết lắm, Lưu Cẩn, ngươi là người thân nhất của trẫm ngoài phụ hoàng, trẫm vẫn luôn coi ngươi như thân nhân, bởi vì ngươi là người theo trẫm lâu nhất, cũng tri kỷ nhất, trên điểm này, ngay cả Tần Kham cũng không bằng ngươi, trẫm quả thật coi ngươi như thân nhân! Cho nên hai năm nay có vô số thanh âm hạch tội ngươi, trẫm đều coi như không nghe thấy, trẫm biết ngươi tham ô, trong nhà chất rất nhiều bạc, trẫm biết ngươi thiện quyền, trong triều một nửa đều là vây cánh của ngươi, thậm chí ngay cả Đại học sĩ nội các, Binh bộ thượng thư, ngự sử Đô Sát viện đều là thân tín của ngươi. Lưu Cẩn, những cái này trẫm không quan tâm, khó khăn của thi hành biện pháp chính trị, khó khăn ở trên ra lệnh dưới làm theo, khó khăn ở trên bảo dưới nghe, cho nên sắp xếp thân tín ở những vị trí trọng yếu, trẫm không hề cảm thấy là quá đáng, bởi vì trẫm tin ngươi là trung thành và tận tâm..."

Thở dài, thanh âm của Chu Hậu Chiếu giống như từ cuối chân trời bay xuống, không thể nắm bắt.

"Lưu Cẩn, hôm nay trẫm hạ lệnh tự mình đến phủ ngươi xem Hán Vệ điều tra, đây là cơ hội cuối cùng trẫm cho ngươi, có trẫm tận mắt chứng kiến, không ai dám đổ oan cho ngươi cả, trước lúc đó, giờ trẫm hỏi ngươi một lần, những gì mà Đới Nghĩa vừa tấu trong điện, có phải thật ư? Ngươi quả thật tư tàng khôi giáp binh khí trong phủ?"

Lưu Cẩn trong lòng chua xót, lời này hắn trả lời thế nào đây? ? Đới

Nghĩa dám vào điện bẩm tấu, tất nhiên đã sớm có an bài, cho dù Chu Hậu Chiếu hiện tại tự mình đến phủ của hắn, bọn Đới Nghĩa chắc đã chuẩn bị trước rồi, chỉ chờ Chu Hậu Chiếu tới vén tầm màn phủ cuối cùng lên mà thôi.

Sự do dự của Lưu Cẩn lọt vào mắt Chu Hậu Chiếu, lại cho rằng Lưu Cẩn quả nhiên giấu hắn làm ra chuyện đại nghịch này, Chu Hậu Chiếu trong ngọc liễn cả người run rẩy, tay chân lạnh toát, cuối cùng tâm như tro tàn.

"Khải tấu bệ hạ, đã tới tư trạch của Lưu Cẩn ở phường Nhân Thọ." Một gã đại hán tướng quân ôm quyền bẩm báo trước liễn.

Trước tư trạch của Lưu Cẩn đã có Cẩm y Giáo úy mặc phi ngư phục bao vây tầng tầng lớp lớp, mặc áo thô cổ tròn là phiên tử Đông Hán Tây Hán, cùng với người của Thuận Thiên phủ, binh mã ti, hiển nhiên đại sự phát sinh trên kim điện hôm nay đã truyền khắp kinh sư.

Chu Hậu Chiếu trầm mặc đi xuống xa liễn, dưới sự vây quanh của thị vệ và các đại thần tới trước đại môn tư trạch của Lưu Cẩn, Lưu Cẩn thì lại ngây ngốc đứng cạnh ngọc liễn không nhúc nhích.

Hắn dự cảm được, lần này sinh cơ của hắn đã mất rồi.

Chu Hậu Chiếu vừa nhấc chân vào cửa, người bỗng nhiên khựng lại, xoay người nhìn Lưu Cẩn đứng cách đó không xa, sát khí trong lệ quang đau xót của Chu Hậu Chiếu thoáng hiện.

"Lưu Cẩn, ngươi nếu không phụ trẫm, trẫm tất không phụ ngươi, ngươi nếu phụ trẫm,... Trẫm thề sẽ băm thây ngươi."

Hạ nhân nha hoàn bên trong phủ của Lưu Cẩn quả nhiên sớm bị Hán Vệ bắt lại, trong nhà trống không, ở phường Nhân Thọ kinh sư này tấc đất tấc vàng, có thể có một tòa lớn chiếm hơn mười mẫu đất, đủ có thể thấy quyền thế của Lưu Cẩn ngập trời cỡ nào.

Chu Hậu Chiếu nghiêm mặt đi vào trong nhà, đi sát sau lưng hắn trừ đại thần và thị vệ, còn có mấy tên cao thủ của Hán Vệ và Thuận Thiên phủ nha, mấy người này văn bất thành võ bất tựu. Nhưng lại có kinh nghiệm phá án và trực giác rất nhạy bén, án tử

lọt vào tay họ ít có chuyện không phá được, Đới Nghĩa làm việc rất đắc lực, biết điều tra Lưu phủ không thể thiếu được việc phải tìm kiếm những nơi như mật thất cơ quan, thế là trước tiên triệu tập những người này tới.

Đứng tại tiền viện của Lưu phủ rộng lớn, Chu Hậu Chiếu khoanh tay nhìn trời.

Sắc trời mờ mịt, một đóa mây đen nặng nề áp lên đầu hắn.

"Tìm!"

Thật lâu sau, Chu Hậu Chiếu lạnh lùng hạ lệnh.

Hán Vệ như lang như hổ xông vào hậu viện tiền đường, từng nhóm lần lượt triển khai tìm kiếm kiểu rải thảm, cái thứ bày ở bên ngoài rất nhanh bị Hán Vệ chuyển ra.

Cống phẩm đồ sứ từng kiện từng kiện được chuyển ra, từng thùng bạc trắng ngần được giấu trong nội khố được nâng ra, từng bức từng bức tranh chữ của danh nhân các đời cũng được cuộn lại mang ra.

Chu Hậu Chiếu mặt không biểu tình nhìn mấy thứ này, trong lòng vẫn chưa nổi lên một tia gợn sóng.

Đúng như lời hắn nói, chuyện Lưu Cẩn tham ô hắn đã biết từ lau rồi, người phía dưới tham một chút tài không xúc phạm tới điểm mấu chốt chân chính trong lòng hắn.

Lẳng lặng đứng ở tiền viện, các đại thần ở đằng sau thở mạnh cũng không dám, mọi người rất kiên nhẫn chờ kết quả điều tra.

Đợi chừng một canh giờ, sắc mặt Chu Hậu Chiếu dần dần có chút biến hóa.

Chương 513: Quyết chiến kim điện (hạ thật) (2)

Hoàng kim bạc trắng cùng với các loại trân bảo được bê ra thật sự quá nhiều, gần ngàn nhân mã của Hán Vệ biến thành cu li, tới tới lui lui chuyển hòm chuyển rương. Tất cả đều là những thứ trong rương đều là hoàng kim bạc trắng nặng trịch, khoảng không ở tiền viện Lưu phủ rộng lớn như thế mà toàn bộ chật hết, vậy mà thùng vẫn được tiếp tục chuyển ra, rất có thế nối liền không dứt.

Ngay cả vị quốc quân giàu có nhất thiên hạ như Chu Hậu Chiếu đây cũng không khỏi cảm thấy nhìn thấy ghê người khi nhìn thấy ghê người, chỗ này là bao nhiêu bạc, thu nhập hàng năm của quốc khố Đại Minh hiện giờ chỉ khoảng ba bốn trăm vạn lượng, thu nhập của nội khố cũng chỉ có vẻn vẻn hơn một trăm vạn lượng, nhưng hôm nay chỗ bạc bày ra trước mặt Chu Hậu Chiếu đã vượt quá một ngàn vạn lượng. Nhân mã Hán Vệ phía sau vẫn đang nườm nượp nâng thùng ra tiếp, thùng bạc đã chất lên thành từng tòa Kim Tự Tháp.

Chu Hậu Chiếu phẫn nộ quay đầu lườm Lưu Cẩn một cái, trầm giọng quát: "Những thứ linh tinh như vàng bạc không cần chuyển ra nữa! Trước tiên cứ để đó, tìm cẩn thận những thứ khác cho trẫm!"

Người của Hán Vệ đều quỳ xuống vâng dạ, Đới Nghĩa vung tay về phía những tên cao thủ chuyên lùng bắt, mấy người tách khỏi đám đông, chia ra bốn phía cẩn thận tìm kiếm.

Hồ nước, Hành lang gấp khúc, hoa viên, thậm chí cả nóc nhà. Cao thủ đúng là cao thủ, mỗi một chỗ không khiến người ta chú ý đều không bỏ qua. Trong sự chờ đợi ai mang tâm tư nấy, cuối cùng cũng có phát hiện.

"Bệ hạ, trong rừng cây hậu viện có dấu vết vùi lấp, xin bệ hạ định đoạt." Một cao thủ truy tìm quỳ xuống đất vội vàng bẩm.

Chu Hậu Chiếu trong lòng lạnh toát, hung hăng vung tay lên: "Tất

cả theo trẫm tới rừng cây hậu viện."

Rừng cây không lớn, chiếm khoảng gần nửa mẫu đất, bên trong xây lương đình và sơn tuyền, cùng với chim chóc trong rừng kêu vang, rất có mấy phần ý vị u nhã. Lưu Cẩn tuy là thái giám nhưng phẩm vị sinh hoạt rất cao.

Chu Hậu Chiếu đứng trong rừng cây, phía sau là một đám đại thần và huân quý, Hán Vệ vây quanh một chỗ trống trải trong rừng cây.

Ngay trước mặt Chu Hậu Chiếu, một cao thủ truy tìm lấy ra một gáo nước, rải nước xuống chỗ đất trông, cơ hồ trong chớp mắt, nước liền bị đất hút sạch.

Cao thủ truy tìm gật đầu, khẳng định nói: "Nơi này từng bị người ta đào, tuy rằng bên ngoài đã che đi, nhưng hiển nhiên là làm không tốt, nếu không thì nước rót lên trên không thể nào bị hút nhanh như vậy, hơn nữa dùng chân giẫm lên chỗ đất này cũng thấy cảm giác khang khác, phía dưới hơi xốp, nơi này khả nghi."

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Đào lên."

Hán Vệ đồng loạt động thủ đào bới, các đại thần tò mò nhìn chăm chú các động tác của Hán Vệ, sau một nén hương, đào đã sâu được vài thước, một phiên tử chọc cuốc sắt trong tay xuống, bỗng nhiên truyền đến tiếng vang, phiên tử ngẩn người, mừng rỡ nói: "Phía dưới quả nhiên có thứ gì đó."

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu càng âm trầm, Lưu Cẩn hai đầu gối mềm nhũn, giống như mất đi tri giác quỳ xuống, sắc mặt trắng bệch như người chết, cả người bất giác run lẩy bẩy.

Chôn bên dưới vẫn là thùng, ước chừng tới trên trăm, rương nào rương nấy đều được chôn rất sâu.

Thùng được mở ra trước mặt Chu Hậu Chiếu, thứ bên trong khiến mọi người đột nhiên biến sắc.

Hai ngàn bộ khôi giáp chế thức, năm trăm khẩu súng điểu, năm trăm tấm thuẫn bài, một ngàn thanh trường thương, một ngàn thanh nhạn linh đao chế thức của quân đội do Chế tạo cục làm ra.

Những thứ tiếp theo càng khiến người ta hết hồn, một chiếc ngọc tỷ chạm trổ phi thường tinh xảo, mười tám bộ long bào Minh hoàng ngũ trảo, chín dây đai ngọc long phượng, hai chiếc mũ dực long hoàng kim, mà khiến Chu Hậu Chiếu phẫn nộ nhất là, bên trong còn có năm trăm chiếc mặc cung nha bài.

Cái gọi là "Mặc cung nha bài", chính là giấy thông hành có thể tự do ra vào cửa cung đại nội, chỉ cần chưa tới thời gian lạc áp của cung cấm vào ban đêm. Tay cầm mặc cung nha bài này có thể vào thâm cung, nói cách khác, mạng nhỏ của Chu Hậu Chiếu chẳng khác nào nằm trên tay Lưu Cẩn, hắn muốn lấy lúc nào thì lấy.

"Ồ? Bệ hạ, hai vật này bên trong có cơ quan." Đới Nghĩa cầm quạt tròn có cánh dùng trong nghi trượng của hoàng đế chạy đến, ở trước mặt Chu Hậu Chiếu vặn nhẹ một điểm trên cánh quạt, vừa rút một cái, hai thanh chủy thủ xanh lét rõ ràng được tẩm kịch độc lộ ra.

Bao gồm cả Chu Hậu Chiếu, mọi người đều hít một hơi lạnh, sắc mặt mọi người đồng thời trở nên rất khó coi.

Trong đám người, Tiêu Phương, Lưu Vũ, Công bộ thượng thư hự một tiếng. Đám người Trương Văn Miện thì cả người mềm nhũn ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Xong rồi, xong cả rồi!

Khuôn mặt anh tuấn của Chu Hậu Chiếu đã vặn vẹo dữ tợn, nhìn chăm chú những vật đại nghịch bày trước mắt, mỗi một kiện đều tỏa ra quang mang lành lạnh, giống như đang cười nhạo như tín nhiệm ngây thơ mù quáng của hắn đối với Lưu Cẩn mấy năm nay.

"Lưuuuuuu Cẩnnnnnn!" Chu Hậu Chiếu tức giận đến nỗi cả người run rẩy, rít ra hai chữ qua kẽ răng.

Lưu Cẩn quỳ xuống trước mặt hắn, giận dữ biện giải: "Bệ hạ! Đây là tiểu nhân hãm hại. Lão nô vô tội, lão nô bị oan! Vẫn là câu đó, lão nô là hoạn quan, có lý do gì mà tạo phản? Bệ hạ, xin ngài minh xét."

"dẫn Lưu Cẩn đi! Nhốt vào chiếu ngục. Không, nhốt vào nội ngục!"

Chu Hậu Chiếu mặt đỏ bừng lên, hét.

Tất cả vây cánh của Lưu Cẩn mặt cắt không còn hột máu. Vẻ mặt trắng bệch, Tiêu Phương năm nay đã gần tám chục mặt già trợn lên, ngất ngay tại chỗ.

Hai gã phiên tử Đông Hán khôi ngô tiến lên, tóm lấy tay Lưu Cẩn, một trái một phải kéo hắn đi.

"Bệ hạ, lão nô bị oan! Lão nô tuyệt không hai lòng, lão nô chết không nhắm mắt."

Chu Hậu Chiếu chỉ vào bóng dáng càng lúc càng xa của Lưu Cẩn, rít lên: "Trẫm không phụ ngươi, ngươi cớ sao lại phụ trẫm!"

Cho tới lúc Lưu Cẩn bị kéo đi xa, tiếng kêu oan đầy thê lương vẫn vang vọng trong không khí.

Chu Hậu Chiếu tím mặt, lại nhìn nhìn các vật cấm trước mặt, tim giống như bị đâm vạn lần, đau tới tận xương.

"Hồi cung!" Chu Hậu Chiếu quay đầu bỏ đi.

Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới lời nói mới rồi của Lưu Cẩn, cước bộ của Chu Hậu Chiếu không khỏi khựng lại.

Tranh biện của Lưu Cẩn không phải không có lý, một hoạn quan không con không cái như hắn, lấy đâu ra lý do tạo phản? Sĩ tử bách tính Thiên hạ sao có thể để một hoạn quan làm hoàng đế?

Nghi hoặc mới vừa hiện lên, Đới Nghĩa giống như nhìn ra sự đăm chiêu của Chu Hậu Chiếu, khom lưng cười nói: "Bệ hạ, Lưu Cẩn tạo phản xúc mưu đã lâu, chắc là bắt đầu từ ngày đầu tiên lên chấp chưởng ti lễ giám, nô tỳ bốn tháng trước đã biết được trong phủ Lưu Cẩn có thể giấu vật nghịch, nên âm thầm điều tra rõ đem việc này, thì ra Lưu Cẩn tuy là hoạn quan, nhưng hắn còn có một vị thân huynh đệ, tên là Lưu Cảnh Tường, hiện làm hữu Đô Đốc quân Đô Đốc phủ, người này không tài không đức thì không nói, có điều Lưu Cẩn còn có một đứa cháu trai cống sinh đang đọc sách ở Quốc Tử Giám, tên là Lưu Nhị Hán, tên tuy rằng thô lỗ, nhưng mệnh cách không tồi, nô tỳ sai người tới Hưng Bình Thiểm Tây, quê của Lưu Cẩn để hỏi thăm, năm đó Lưu Cẩn từng mời một vị

tiên sinh xem bói tới tính mệnh cho Lưu Nhị Hán, tiên sinh xem bói sau khi suy tính thì chấn động, nói Lưu Nhị Hán 'Thượng vân quy bích lạc, hạ tịch táng thương ngô. Minh vãn dư nghiêu lịch, quy tân khải hạ đồ'..."

Chu Hậu Chiếu nhíu mày nói: "Ý là thế nào?"

Đới Nghĩa cười khinh miệt, nói: "Đương nhiên là nói Lưu Nhị Hán này có tướng tử vi, là mệnh hoàng đế chính kinh, Lưu Cẩn lúc ấy nghe vậy thì mừng tới phát điên, từ năm Hoằng Trị thứ mười bảy đã nghĩ cách đưa Lưu Nhị Hán vào Quốc Tử Giám làm cống sinh, từ đó về sau coi hắn như bảo bối trong lòng bàn tay, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, Lưu Nhị Hán đó ỷ vào sự sủng ái của Lưu Cẩn, mấy năm nay ở kinh sư cuồng vọng ngang ngược. Bệ hạ, nô tỳ hôm qua đã bí mật bắt Lưu Cảnh Tường và Lưu Nhị Hán vào chiếu ngục, lấy lời khai của hai người này, sự mưu phản của Lưu Cẩn hiển nhiên không phải là tin đồn vô căn cứ, bệ hạ có muốn hay không, hay là tự mình thẩm bọn họ?"

Mặt Chu Hậu Chiếu run run mấy cái, ngửa mặt lên trời thở dài.

Được rồi, tất cả đã được giải thích, Chu Hậu Chiếu lần đầu tiên phát giác, thì ra lòng người thế gian không ngờ lại dơ bẩn như vậy.

"Không cần, Hán Vệ tiếp tục tra khám án này, hình bộ, Đô Sát viện, Đại Lý tự tam ti hội thẩm, truy bắt bỏ tù tất cả vây cánh liên quan."

Lưu Cẩn ngã rồi.

Kết quả trong Dự kiến, nhưng quá trình thì lại ngoài ý liệu.

Cẩm Y vệ, Đông Hán và Tây Hán chưa có tiền lệ liên thủ, Hán Vệ xuất hết cân, tra xét toàn thành.

Chu Hậu Chiếu vẫn đang trên đường từ tư trạch của Lưu Cẩn về Báo Phòng, vô số đại thần thuộc vây cánh của Lưu Cẩn tất cả đều bị Hán Vệ bắt hết, Tiêu Phương, Lưu Vũ, Trương Văn Miện tất cả những nhân vật hạch tâm của hoạn đảng này bị bắt ngay tại chỗ, trấn phủ Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti Đinh Thuận và Thiên hộ Lý Nhị,

Thường Phượng tựa hồ sớm đã biết được kết quả, đồng thời vào lúc Lưu Cẩn bị bắt vào quan lại nội ngục, hành động vây bắt vây cánh của Lưu Cẩn đã được bắt đầu.

Thiên tử tức giận, thây phơi trăm vạn.

Sau khi hai thanh chủy thủ tậm độc được lấy ra từ quạt tròn, Chu Hậu Chiếu cuối cùng đã động sát tâm đối với Lưu Cẩn.

Đây là điểm mấu chốt của Chu Hậu Chiếu, cũng là nghịch lân của Chu Hậu Chiếu, Lưu Cẩn cuối cùng đã chạm đến nó, hoặc là nói, có người giúp Lưu Cẩn chạm đến nó.

Chương 514: Nghịch lân của rồng (1)

Hán Vệ lộ ra răng nanh ngủ đông đã lâu, dưới mệnh lệnh trong lúc cuồng nộ của Chu Hậu Chiếu, hung thần ác sát xông vào phủ đệ của vô số đại thần trong kinh sư, vây cánh của Lưu Cẩn bị đeo cùm sắt bắt vào chiếu ngục, vô số nữ quyến lão nhân khóc lóc kêu trời bị bắt vào đại lao, chờ đợi hậu quả hoàng đế nổi giận, không ít đại thần tự biết tạo nghiệp chướng của nặng không thể may mắn thoát khỏi dứt khoát treo cổ tự tử trong nhà mình, cũng có người rất dứt khoát hạ quyết tâm trước tiên giết thê tử con cái của mình rồi mới tự sát, bởi vì bọn họ không muốn nhìn thấy vợ con mình bị đưa vào giáo phường ti, bị trăm ngàn nam nhân làm nhục chà đạp, cũng có đại thần thầm mong may mắn, nhân lúc chưa có kết quả thẩm tra xử lí cuối cùng đối với Lưu Cẩn, thế là thu thập hành tang mang theo vợ con bỏ trốn.

Biến cố xảy ra bất ngờ, kinh sư đang bình tĩnh một chút dấu hiệu cũng không có thì bỗng dưng nổi lên kinh đào hãi lãng, một lần thanh tẩy triều đường lớn nhất triều Chính Đức Đại Minh từ từ được triển khai.

Phủ Sơn Âm Hầu vẫn bình tĩnh.

Nếu nói trong bình tĩnh có gì đó khác lạ thì là biểu hiện của gia chủ Tần phủ Tần Kham hôm nay tựa hồ có chút khác thường.

Sáng sớm đã ngồi bên hồ nước uống rượu, trên bàn đá đặt hai cái chén, từ lúc trời sáng ngồi cho tới tận chiều, trầm mặc nhìn hồ nước tới ngơ ngác xuất thần, chẳng ai biết được hắn đang nghĩ gì.

Cho tới giờ Thân buổi chiều, Đinh Thuận vội vàng vào phủ cầu kiến Hầu gia, đám người Đỗ Yên Kim Liễu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù Tần Kham không nói gì, nhưng nhị nữ cũng đã lờ mờ đoán được Tần Kham đang đợi tin tức gì đó.

Đinh Thuận đã là khách quen của hầu phủ, vào cửa sau khi hỏi qua quản gia liền rất kích động lao tới hồ nước, nhìn thấy trước mặt Tần Kham bày mấy món ăn, Đinh Thuận không khỏi ngẩn người, tiếp theo thì vẻ mặt vui mừng nói: "Hầu gia, Lưu Cẩn ngã rồi."

Trên mặt Tần Kham không hề tỏ ra vẻ vui mừng, giống như tất cả đều ở trong dự kiến của hắn, hắn chỉ chậm rãi nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời thở ra một ngụm trọc khí.

"Cuối cùng cũng ngã rồi!... Cũng nên ngã rồi!"

Đinh Thuận khom người ôm quyền với Tần Kham: "Tất cả những điều này toàn nhờ sự thần cơ diệu toán của Hầu gia, tảo triều hôm nay mọi người án theo kế hoạch của Hầu gia, từng bước bức Lưu Cẩn tới tuyệt lộ, Hầu gia uy vũ."

Tần Kham cười cười: "Uy vũ thì không dám, ta chỉ chẳng qua là nắm bắt được tâm tư của bệ hạ mà thôi, nhược điểm trí mạng nhất của Lưu Cẩn là nhận thức của hắn đối với bệ hạ vẫn chỉ dừng lại thời kì ở đông cung, hắn vẫn cho rằng bệ hạ vẫn là Thái tử đơn độc vô tâm vô phế của năm đó..."

Dừng một chút, nhìn sắc trời quang dần, Tần Kham nói: "Lưu Cẩn quên mất rằng người có đơn thuần tới mấy cũng sẽ lớn, một nam nhân đã lớn tất nhiên có thứ mà hắn thủ hộ, thứ này có thể là nữ nhân mà hắn yêu, có thể là chân lý của đạo đức, có thể chỉ là một gia đình phổ thông bình thường..."

Đinh Thuận cười nói: "Thứ Bệ hạ thủ hộ tất nhiên là cơ nghiệp tổ tông để lại cho hắn."

"Đúng, cơ nghiệp tổ tông là điểm mấu chốt của bệ hạ, cũng là nghịch lân của hắn, cho nên chỉ có chụp lên đầu Lưu Cẩn cái mũ tạo phản mới có thể triệt để chọc giận bệ hạ, mới có thể chân chính làm tổn thương tới bệ hạ, bệ hạ mới có thể không hề lưu luyến hạ sát thủ với Lưu Cẩn."

Đinh Thuận giật mình nói: "Chẳng trách trước kia nhiều ngôn quan tố Lưu Cẩn tham ô, thiện quyền, tàn sát trung lương như vậy mà Hầu gia đều không côn nhận, cũng không nhúng tay vào đó, thì ra

khi đó Hầu gia đã thấy rõ những cái cớ này không thể lật đổ của Lưu Cẩn, chỉ có gắn chặt tội danh tạo phản này, chạm tới chỗ đau của bệ hạ, Lưu Cẩn mới tính là thật sự đi vào tuyệt lộ."

Tần Kham cười cười gật đầu, sau đó nói: "Chuyện làm có gọn gàng ư? Có để lại sơ hở không?"

Đinh Thuận nhìn nhìn chung quanh rồi hạ giọng cười nói: "Cẩm Y vệ giờ dần khi trời chưa sáng đã bao vây tư trạch của Lưu Cẩn, bắt tất cả gia phó mang đi, chặt đứt liên hệ của Lưu phủ và ti lễ giám trong cung, rồi lại gióng trống khua chiêng gọi Đông Hán Tây Hán tới, quá trình này ít nhất có một canh giờ trống, Lưu phủ trong một canh giờ này tất nhiên mặc chúng ta muốn làm gì thì làm, binh khí khôi giáp và ngọc tỷ chính là được chôn trong một canh giờ này, sau đó lại đút bạc cho cao thủ truy tìm của Thuận Thiên phủ, thế là cao thủ phát hiện dấu vết vùi lấp trong Lưu phủ liền thuận lý thành chương, bất kỳ ai cũng không nhìn ra sơ hở."

Tần Kham thở dài: "Lưu Cẩn hãm hại tàn sát vô số trung lương, hắn nhất định không ngờ mình cũng chết vì bị người ta hãm hại, nhân quả báo ứng, tuần hoàn xác đáng, trong cõi hư vô quả thật có một đôi mắt đang chăm chú nhìn thế nhân."

Lập tức Tần Kham lại nói: "Tiếp theo bệ hạ sẽ hạ lệnh cho tam ti hội thẩm, Lưu Cẩn vẫn chưa chết, chúng ta không thể lơ là, nhất định phải gắn chặt tội danh của Lưu Cẩn, còn nữa, đối với vây cánh của hắn cũng phải một lưới bắt hết, nơi giam giữ Lưu Cẩn phải có trọng binh canh gác, nghiêm cấm bất kỳ ai tiếp xúc với hắn."

"Vâng."

Sau khi Đinh Thuận đáp lời, thấy Tần Kham lộ ra sắc mặt mệt mỏi, liền rụt rè nói: "Hầu gia, địch nhân lớn nhất Lưu Cẩn đã ngã rồi, ngài hình như không cao hứng lắm?"

Tần Kham cười khổ nói: "Ta nên cao hứng à? Vận dụng nhiều nhân lực vật lực như vậy, bố cục vòng này nối vòng kia, thậm chí phải trả giá một hồi chiến tranh mới lật đổ được Lưu Cẩn, huống hồ một Lưu Cẩn ngã xuống thì sao? Hiện trạng Đại Minh hiện giờ chẳng lẽ giết một thái giám là có thể thay đổi được à? Đinh Thuận,

đây không phải là vinh quang, cũng không phải là thắng lợi, đối với toàn bộ Đại Minh mà nói, chúng ta chỉ là đang hao tổn bên trong, hơn nữa hao tổn bên trong vẫn chưa kết thúc, tương lai còn có thể có nhiều tranh đấu hơn, chúng ta còn có thể phải trả giá lớn hơn."

Đinh Thuận vẻ mặt mờ mịt chớp chớp mắt.

Tần Kham ản lòng thở dài: "Ta nói với ngươi những cái này làm gì nhỉ, đi đi, an bài thỏa đáng chuyện nên an bài đi, làm cho cẩn thận, tru trừ Lưu Cẩn chỉ còn thiếu một đao cuối cùng này thôi."

"Vâng."

Đinh Thuận dạ một tiếng, tiếp theo vẻ mặt có chút cổ quái nhìn Tần Kham.

"Hầu gia..."

"Còn chuyện gì nữa?"

" Triều hội Hôm nay quần thần phát động, chung sức diệt Lưu Cẩn, bên trong xảy ra một chút bất ngờ?"

"Bất ngờ gì?"

"Ặc. Nửa đường thái giám ti thiết giám Tất Vân vào điện, nói là lục lâm hưởng mã đạo khởi sự, công chiếm Phách Châu, giết tri phủ Phách Châu, còn giết cả khâm sai đề đốc thái giám Phách Châu Lương Hồng, cũng phát hịch văn, nói là Lưu Cẩn cướp đoạt Phách Châu, bách tính khổ sở vô cùng, cho nên hưởng mã đạo dựng cờ phản, hưng binh phạt bất nghĩa..."

Tần Kham quả thật hơi bất ngờ, tiếp theo cười khổ nói: "Đạo hịch văn này cũng khéo thật, tuy nói không tính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng ít nhất cũng là dệt hoa trên gấm, có điều Phách Châu tạo phản, lại thêm một chuyện phiền toái..."

Chương 514: Nghịch lân của rồng (2)

Đinh Thuận mặt mày cổ quái nói: "Hầu gia, thuộc hạ cũng, cảm thấy đạo hịch văn này cũng không tính là trùng hợp. Bởi vì đầu mục tạo phản của Phách Châu có hai người, một là đầu lĩnh hưởng mã đạo Phách Châu Trương Mậu, người còn lại là người quen của Hầu gia, Đường thần y, Đường Tử Hòa lúc trước từ Thiên Tân chạy thoát, hai cỗ nhân mã của Trương Mậu và Đường Tử Hòa hợp thành một cỗ, phản quân tổng cộng có hơn năm ngàn người, rồi mới chiếm thành Phách Châu, Hầu gia, hịch văn này chắc cũng là bút tích của Đường Tử Hòa."

Tần Kham hai mắt trợn tròn, giật mình nhìn Đinh Thuận, tiếp theo sắc mặt dần dần trở nên âm trầm khó coi.

Đường Tử Hòa!

Nàng ta không ngờ lại tạo phản! Nữ nhân này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? Thế đạo lộn xộn ngả nghiêng như vậy, một nữ nhân rốt cuộc nhúng tay vào làm cái gì? Lý tưởng và chí hướng nhất định phải dựa vào tạo phản làm loạn mới thực hiện được sao?

Trong lòng Tần Kham giống như bị phủ lên một đám mây đen, Đường Tử Hòa có lẽ tài trí siêu phàm, có lẽ tạm thời có thể đánh cho triều đình luống cuống tay chân, nhưng mà kết cục cuối cùng nhất định sẽ không xuôi gió xuôi nước như nàng ta nghĩ, lực lượng của triều đình Đại Minh không phải một giới nữ lưu như nàng ta có thể khiêu chiến được, cơ sở phục hưng mà hoàng đế Hoằng Trị và rất nhiều danh thần mất tâm huyết cả đời mới gây dựng được cũng không phải chỉ dựa vào chiếm lĩnh một thành trì là có thể lật đổ.

Nữ nhân này chơi với lửa rồi, nàng ta nhảy múa trên mũi đao, kỹ thuật nhảy rất đẹp, lại như pháo hoa cháy sáng rồi vụt tắt mà thôi.

Đinh Thuận thấy Tần Kham ngẩn ngơ mãi không nói gì, càng khẳng định suy nghĩ của mình, vẻ mặt không khỏi càng rụt rè.

"Hầu gia, Đường cô nương tuy nói là tuyệt sắc nhân gian, nhưng nữ nhân này rất phỏng tay, quả thực cực kỳ vô pháp vô thiên, thuộc hạ cả gan nói lời bất kính, ngài hay là mau từ bỏ ý đồ với nàng ta đi, ngài hiện giờ là huân tước triều đình, lại rất được thiên tử sủng tín, nữ nhân này một lần hai lần tạo phản, tương lai Hầu gia nếu đưa nàng ta vào phòng, chỉ sợ... Chỉ sợ đối sẽ bất lợi đối với tiền đồ của Hầu gia, bệ hạ nếu biết thân phận của nàng, chắc hắn cũng sẽ rất không vui, dù sao đã gây ra cái chuyện tạo phản này thì chẳng có ai sạch sẽ được, đúng như Hầu gia vừa nói đó, hai chữ 'Tạo phản' chính là nghịch lân của bệ hạ, không thể chạm vào được đâu."

Nghe thấy Đinh Thuận chân thành khuyên giải, Tần Kham lấy lại tinh thần, vẻ mặt càng thêm chua sót.

"Lưu Cẩn là ta tự tay dùng hai chữ 'Tạo phản' để đưa vào tuyệt lộ, vết xe đổ ở ngay trước mắt ta, ta sao có thể dẫm vào vết xe đổ của hắn được? Đinh Thuận, ngươi yên tâm, ta biết phải làm như thế nào, Phách Châu là tấm chắn phía nam của kinh sư, triều đình sẽ không trơ mắt nhìn Phách Châu có sơ xuất, lập tức sẽ xuất động đại quân bao vây tiễu trừ bọn họ, vận mệnh của Đường Tử Hòa không còn nằm trong lòng bàn tay ta nữa rồi."

Đinh Thuận trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "Hầu gia, nếu bệ hạ sai ngài đi bình định loạn Phách Châu thì sao? Lưu Cẩn đã ngã, người duy nhất hiện giờ hiện giờ có thể tin tưởng chính là ngài, vả lại Đường Tử Hòa là chạy thoát khỏi mười kẽ tay của ngài, phái ngài đi bình loạn là rất có khả năng."

"Ta đây sẽ tự tay dẹp yên nàng ta." Tần Kham mắt lộ hung quang lạnh lùng nói.

Nhìn bóng dáng vội vã rời đi của Đinh Thuận, Tần Kham im lặng một lúc, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên hiu quạnh

Lưu Cẩn ngã rồi, Tần Kham lại cảm thấy trống vắng lạ lùng, không phải loại trống vắng cuồng vọng"trong thiên hạ đã không còn địch thủ", mà là sự thương xót từ trong xương tủy đối với vương triều quốc tộ chỉ có không đến ba trăm năm trong lịch sử này.

Chỉ mong, có người khách ngoại lai như hắn tới thời đại này, lịch

sử sẽ khác đi, ít nhất thì Lưu Cẩn trong lịch sử vốn có tới năm Chính Đức thứ năm mới phải đền tội, ở đời này chỉ năm Chính Đức thứ hai đã đi vào tuyệt lộ.

Gió lạnh nổi lên, trên mặt nước tĩnh lặng nổi lên từng gợn sóng, Tần Kham xoa xoa bả vai, cảm thấy đã hơi lạnh rồi.

Một tấm áo da cừu nhẹ nhàng choàng lên vai hắn, Tần Kham quay đầu, thấy Đỗ Yên đang mỉm cười nhìn hắn, nụ cười của nàng ta bình tĩnh, điềm nhiên, giống như nước hồ, thỉnh thoảng cũng như lúc này nổi lên gợn sóng.

"Tướng công, trời lạnh rồi, vào nhà đi."

Tần Kham tạm thời ném đi đủ loại gánh nặng trong lòng, cười gật đầu: "Được, vào nhà, lát nữa chắc có khách quý tới chơi, bảo đầu bếp làm ít thức ăn và rượu."

Thở dài, Tần Kham cười khổ nói: "Hôm nay e là muốn không say cũng không được rồi."

Khi trời sắp tối, khách quý quả nhiên tới cửa.

Khách quý quả thật rất quý, thiên hạ không có gì quý hơn hắn

Thị vệ Cấm cung giới bị bao vây hầu phủ tầng tầng lớp lớp, Chu Hậu Chiếu mặc nho sam màu đen, vẻ mặt ủ rũ đi vào tiền đường hầu phủ.

Tần Kham tựa hồ đã chờ ở tiền đường từ lâu, thấy Chu Hậu Chiếu vào cửa, Tần Kham đứng dậy chắp tay với Chu Hậu Chiếu: "Thần chờ bệ hạ đã lâu, lúc này rượu đã hâm, đồ ăn còn nóng, lửa trong chậy than cũng đốt vừa tới."

Cho dù tâm tình thập phần thống khổ khó chịu, Chu Hậu Chiếu vẫn không nhịn được ngạc nhiên nói: "Ngươi biết trẫm sắp tới: "

Tần Kham cười nói: "Thần không chỉ biết bệ hạ sẽ tới, càng biết bệ hạ rất muốn uống rượu, rất muốn nhất túy giải thiên sầu."

Chu Hậu Chiếu lườm hắn: "Báo Phòng của trẫm cũng có rượu, ngươi sao biết ta nhất định sẽ đến chỗ ngươi uống rượu?"

Tần Kham thở dài cười nói: "Bởi vì nơi này không chỉ có rượu, còn có bằng hữu."

Nghe thấy câu này, mắt Chu Hậu Chiếu đỏ lên, tiếp theo thì òa khác, ức cảm xúc kìm ném cả ngày hoàn toàn được phóng xấu, khóc tới tê tâm liệt phế bi thương đến cực điểm.

"Tần Kham, hôm nay... Hôm nay mất đi một người mà trẫm tín nhiệm nhất, một người mà ta coi như thân nhân, trẫm... rất khó chịu! Trẫm cảm thấy mình sống cũng chẳng còn gì thú vị."

Tần Kham lẳng lặng nhìn Chu Hậu Chiếu, lúc này hắn toàn không còn uy nghi của hoàng đế, khóc giống như một đứa trẻ con, thất vọng, phẫn nộ thương tâm và thống khổ ứ đọng từ lúc bắt đầu triều hội hôm nay cuối cùng đã được phát tiết toàn bộ trước mặt Tần Kham một cách không hề cố kỵ.

"Bệ hạ, thần muốn hỏi ngài một chút, từ nhỏ đến lớn, thứ ngài có được nhiều hơn hay là mất đi nhiều hơn." Tần Kham bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Chu Hậu Chiếu ngừng khóc, suy nghĩ một lát rồi nức nở nói: "Trẫm là thiên chi kiêu tử, đương nhiên là thứ có được nhiều hơn, trừ phụ hoàng và, và... Lưu Cẩn, trẫm cơ hồ chưa từng mất đi cái gì."

Tần Kham thở dài: "Nếu có được nhiều hơn so với mất đi, thần nghĩ ngài hiện tại nên thoải mái cười to mới đúng, ngài nên cảm thấy may mắn vì mình sinh ra đã là thiên gia tôn quý, người nên minh bạch khắp thiên hạ chỉ có một mình ngài được đầu thai tôn quý nhất, về phần thứ mà ngài mất đi, ví dụ như nói sự phản bội của một ai đó, sự tín nhiệm mà mình bỏ ra bị cô phụ, còn cả tính cám đã dâng ra nhưng chú định không được báo đáp. Mấy thứ này so với thứ mà ngài có thì tính là gì đâu."

Chương 515: Hội thẩm Lưu Cẩn (thượng)

Chu Hậu Chiếu tuy nói là đế vương tôn quý nhất thiên hạ, nhưng tuổi của hắn dù sao cũng chỉ mới mười bảy, tâm trí và lịch duyệt so với Tần Kham sống hai đời người, trải qua vô số lần đấu đá mà nói thì không khỏi kém quá xa, lời này của Tần Kham có thể nói là khuyên giải an ủi, cũng có thể nói là khái quát đối với xử thế quan của mình.

Những lời này hắn chỉ nói cho bằng hữu nghe.

Đáng tiếc bằng hữu Chu Hậu Chiếu này lại không hiểu lắm, lúc này hắn đang đắm chìm trong sự bi phẫn đối với sự phản bội của Lưu Cẩn, căn bản không tỉ mỉ phẩm vị lời nói này của Tần Kham.

Trên bàn có rượu, rượu đã được hâm, là nữ nhi hồng ngon nhất.

Chu Hậu Chiếu thuận tay cầm bầu rượu lên, cũng không dùng chén mà ghé miệng vào uống hai ngụm, uống nhanh quá nên sặc.

Tần Kham bất đắc dĩ vỗ nhẹ vai cho hắn.

Chu Hậu Chiếu ho một lúc thì bình thường lại, đặt mạnh bầu rượu lên bàn, khóc lớn nói: "Trẫm đối với Lưu Cẩn có thể nói móc hết tim gan, những năm gần đây không hề nghi ngờ, hắn muốn quyền vị, trẫm cho hắn làm ti lễ giám chưởng ấn, giao toàn bộ thiên hạ cho hắn quản, hắn thích bạc, nhiều ngôn quan ngự sử ở trước mặt trẫm hạch tội hắn tham ô, chiếm đất, nhận hối lộ như vậy, trẫm vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, chưa từng trừng phạt hắn, nhưng Tần Kham, ngươi nói đi, Lưu Cẩn vì sao muốn tạo phản? Trẫm rốt cuộc có chỗ nào khiến hắn không hài lòng, không ngờ hắn lại muốn giành cả cơ nghiệp mà tổ tông lưu lại cho ta!"

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, ngươi sai là ở chỗ đối với hắn quá tốt, thế nhân có trăm loại mặt, ngàn loại tính, khi nghèo khổ một đấu gạo một phân bạc người ta đã thấy đủ thấy vui, không hy vọng xa vời gì nữa, vô cùng quý trọng những thứ đã có được này, nhưng

lại có những người thiên tính tham lam, có được càng nhiều thì càng thấy không đủ, được voi đòi tiên, lòng tham không đáy..."

"Lưu Cẩn chính là loại người này?" Chu Hậu Chiếu dần dần ngừng tiếng khóc.

"Bệ hạ đã tận mắt nhìn thấy rồi, thần việc gì phải nhiều lời nữa?"

Chu Hậu Chiếu buồn bã thở dài: "Lúc trước khi ở đông cung, Lưu Cẩn vô cùng quan tâm trẫm, sinh hoạt thường ngày của trẫm đều qua tay hắn, khi đó trẫm của chiếu cố rất thỏa đáng. Thậm chí có mấy lần trẫm đi tiểu đêm, Lưu Cẩn đều gắng gượng canh giữ ở cửa tẩm cung của trẫm, trẫm chỉ cần tùy tiện ho khan một tiếng, Lưu Cẩn sẽ tới trước mặt trẫm với thời gian bằng nhanh nhất. Nói thật, ngay cả phụ hoàng trẫm cũng chưa từng quan tâm tới trẫm như vậy."

Tần Kham thở dài.

Thành công không phải là ngẫu nhiên, đắc thế cũng không phải là ngẫu nhiên, Lưu Cẩn cả đời này có thể leo lên tới địa vị như vậy, người ngoài chỉ thấy sau khi hắn đắc thế thì ngang ngược như nào, nhưng lại chưa từng nghĩ tới Lưu Cẩn trước lúc đắc thế đã phải trả giá đắt như thế nào. Hắn dùng ti tiện cả đời để đổi lấy sự phong quang của ngày hôm nay, nhưng mà loại phong quang này chỉ kéo dài được hai năm, hiện giờ đã bị bỏ tù, tính mạng khó giữ.

Nếu sớm biết có hôm nay. Hắn liệu còn chịu dùng sự ti tiện cả đời để đổi lấy hai năm huy hoàng này hay không?

"Bệ hạ, hiện giờ Lưu Cẩn, đã không còn là Lưu Cẩn lúc trước ở đông cung nữa rồi, quyền lực mà bệ hạ ban cho hắn đã làm hắn hoàn toàn thay đổi từ trong ra ngoài, khi ở đông cung hắn có lẽ có thể vì mấy lượng bạc hiếu kính của hoạn quan bên dưới mà vui thầm cả ngày, song hôm nay, mơ ước của hắn đã là giang sơn của bệ hạ, bệ hạ, Lưu Cẩn hôm nay, ngài hoàn toàn có thể coi hắn là một người xa lạ không có liên quan gì tới ngài. Thậm chí còn là kẻ thù."

Chu Hậu Chiếu lại uống một ngụm rượu, thương tâm thở dài: "Hôm nay từ trong phủ của Lưu Cẩn tìm ra được hơn một ngàn

khôi giáp binh khí và súng điểu, trẫm lúc ban đầu trong lòng còn thấy nghi hoặc, cảm thấy là có người đang hãm hại Lưu Cẩn. Dù sao thái giám vô hậu, Lưu Cẩn lấy đâu ra lý do tạo phản? Về sau Lý Đông Dương Đại học sĩ khuyên trẫm chớ quên việc tạo phản của thái giám Tào Cát tường trong những năm Anh Tông. Hoạn tặc kia dựa vào mấy trăm gia phó và hơn một ngàn võ sĩ cấm cung mà dám vào cung giết hoàng đế Anh Tông hòng mưu triều soán vị, chuyện Tào Cát tường làm được, Lưu Cẩn tất nhiên cũng làm được."

Tần Kham nghe thấy vậy thì không khỏi thầm cười khổ.

Sự tích quang vinh của Tào Cát Tường có thể so sánh với Lưu Cẩn ư? Người ta chính là bị hoàng đế Anh Tông nghi kỵ, đao mổ của hoàng đế sắp kề vào cổ, bị ép phải không thể không chó cùng rứt giậu, tụ tập các gia đinh và mua chuộc võ sĩ cấm cung lỗ mãng thiếu suy nghĩ xông vào cung giết hoàng đế Anh Tông, nhân sinh của kẻ ngốc đáng yêu không cần lý do. Lưu Cẩn chưa từng trực tiếp nắm binh quyền, huống hồ thánh quyến đang sâu, sao có thể đi tạo phản?

Có điều ý tứ của Lý Đông Dương khi nói những lời này Tần Kham cũng minh bạch, không chỉ Tần Kham lo lắng, ngay cả đại thần ngoại đình này cũng lo Chu Hậu Chiếu sẽ bỗng nhiên mềm lòng đặc xá cho Lưu Cẩn, Lưu Cẩn không chết, người chết sẽ chính là những đại thần ngoại đình này, đến mức mấu chốt ngươi chết ta sống như hôm nay rồi, Lý Đông Dương tất nhiên sẽ không chút lưu tình châm ngòi thổi gió, kiên định quyết tâm giết Lưu Cẩn của Chu Hậu Chiếu.

Trong tiếng hò đánh hò giết của trong ngoài Cả triều, Lưu Cẩn lại bị vu hãm mà mất đi sự tín nhiệm cuối cùng của Chu Hậu Chiếu, làm sao có thể giữ mạng dc?

Chu Hậu Chiếu thở dài: "... Về sau Đới Nghĩa nói cháu trai của Lưu Cẩn là Lưu Nhị Hán được giang hồ thuật sĩ tính ra có mệnh hoàng đế, Lưu Cẩn khi đó lại vừa nắm ti lễ giám, một lòng muốn đoạt giang sơn của trẫm tặng cho cháu trai của hắn, trẫm lúc đó mới cảm thấy việc Lưu Cẩn tạo phản quả nhiên là có lý."

Nhìn chằm chằm Tần Kham, Chu Hậu Chiếu chua sót nói: "Nói

thật, mấy ngày trước trẫm nghe nói mộ tổ của nhà Lưu Cẩn được xây thành quy mô đế vương, cũng có rất nhiều chỗ vượt quá quy định một cách nghiêm trọng, trẫm vốn nghĩ là ngươi lén giở trò, muốn hãm hại Lưu Cẩn, hiện giờ nhớ tới, trẫm quả thực đã đổ oan cho ngươi rồi, mộ tổ của Lưu Cẩn vượt quá quy định, chắc chính là do hắn làm, chỉ là hắn quyền thế ngút trời, người bên dưới dám lên tiếng dám lên tiếng mà thôi."

Mặt già của Tần Kham đỏ lên một cách ít thấy, chắp tay xúc động nói: "Bệ hạ quả thực tuệ nhãn như đuốc, thần bội phục."

Mắt Chu Hậu Chiếu đỏ lên, buồn bã nói: "Tần Kham, trẫm... Bây giờ vẫn rất khó chịu, trong lòng giống như có mấy trăm mấy ngàn thanh đao đâm chọc, ngươi từng nói với ta, thế đạo lòng người khó dò, nhưng trẫm không ngờ ngay cả người thân thiết nhất, đáng tin nhất bên cạnh lại lòng mang bất chính đối với trẫm, Tần Kham, trẫm sau này còn có thể tin ai nữa?"

Khi Chu Hậu Chiếu nói những lời này đặc biệt đáng thương đau khổ, từ sau khi hạ lệnh bắt Lưu Cẩn, hắn liền cảm thấy một sự cô độc so với rét lạnh thì còn thấu xương hơn.

Tần Kham trầm mặc một lúc, thở dài: "Bệ hạ, vua của một nước nếu ngay cả tin ai hay không tin ai mà cũng không xác định được, còn phải đi thỉnh giáo người khác, như thế thì làm sao mà hiệu lệnh thiên hạ, uy phục thần dân dc? Trong lòng Bệ hạ tự có một cán cân để ước lượng anh kiệt thiên hạ, ngài nếu ngay cả chút tự tin ấy cũng không có, tương lai trong triều khó đảm bảo là sẽ không xuất hiện Lưu Cẩn thứ hai thứ ba."

Chu Hậu Chiếu ánh mắt sáng quắc nhìn hắn: "Phụ hoàng từng nói với ta, người nói đế vương không có bằng hữu, không chỉ bởi vì đế vương vô tình, người khác cũng vô tình đối với đế vương, cho nên đế vương chú định là phải cô độc, việc của Lưu Cẩn đã chứng minh lời nói của phụ hoàng là đúng, Tần Kham, ngươi thì sao?"

Tần Kham thở dài: "Lưu Cẩn vừa bị bắt vào ngục, bệ hạ ngay lập tức đến nhà ta, kỳ thật bản thân trong lòng bệ hạ cũng không với lời nói của tiên đế, đã nhận định rồi thì việc gì phải chứng thực nữa?"

Chu Hậu Chiếu bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng gật đầu thật mạnh nói: "Tần Kham, ngươi khác với Lưu Cẩn, trong lòng ngươi không có dã tâm đối với quyền vị, chỉ có thương xót đối với thiên hạ, trẫm tin ngươi. Đế vương nếu thật sự ngay cả một bằng hữu cũng không có thì làm hoàng đế còn có gì thú vị? Trẫmthà bỏ giang sơn chứ không muốn cả đời phải sống một cách nhạt nhẽo vô vị."

Tần Kham chắp tay, nghiêm mặt nói: "Thần sẽ không cô phụ sự tín nhiệm của bệ hạ."

Nói cả nửa ngày, tâm tình Chu Hậu Chiếu giống như tốt hơn một chút, cầm lấy bầy rượu uống mấy ngụm. Hồn nhiên dùng tay áo lau miệng, trong mắt bỗng nhiên bắn ra sát khí sắc bén.

"Lưu Cẩn đã trẫm, trẫm cũng không dung được hắn nữa, hắn muốn gì trẫm cũng có thể cho hắn, nhưng tòa giang sơn này là cơ nghiệp tổ tông lưu lại cho trẫm. Ai dám ngấp nghé nó, trẫm sẽ lệnh mạng kẻ đó!"

Chu Hậu Chiếu đêm nay nói rất nhiều, cũng uống rất nhiều, vừa khóc vừa cười giống như người điên, chốc thì chửi Lưu Cẩn vong ân phụ nghĩa, chốc thì gào thé đau khổ.

Tần Kham vẫn lặng lẽ ngồi cùng nó, để mặc cho người tôn quý nhất thiên hạ này tận tình phát tiết khổ bi trong lòng.

Nam nhân rồi sẽ phải lớn lên. Một đoạn tình ái ngu ngơ không có kết quả!" Một lần bị bằng hữu phản bội tàn khốc, còn cả sự lòng người dễ thay đổi dần dần có thể phẩm ra tư vị. Những cái này đều có thể thúc đẩy nam hài trưởng thành rất nhanh thành nam nhân, đó là những thứ mà dù cha mẹ trưởng bối có ân cần tới mấy cũng không dậy bảo ra được. Sau khi tự mình trải qua đều sẽ biết, quá trình tuy rằng tàn khốc, nhưng nam nhân nào mà không trải qua.

Chương 515: Hội thẩm Lưu Cẩn (thượng) 2

Rượu đã uống hết, đúng như Tần Kham nói. Hai người đều uống say, một vị hoàng đế đương triều, một vị quốc hầu thế tập, người thân phận tôn quý như vậy mà say mèm như hai đống than, hai người khoác vai nhau nôn ọe ầm ĩ trong hoa viên Tần phủ, thị vệ của hai người cũng không dám tới đỡ.

Đêm đó Chu Hậu Chiếu phá lệ lần đầu tiên ở lại nhà đại thần, khiến cho thị vệ không dám lơ là, từ trong thành điều võ sĩ cấm cung vây chặt hầu phủ ba tầng ngoài ba tầng trong hộ thị Chu Hậu Chiếu.

Hôm sau khi Chu Hậu Chiếu rời khỏi hầu phủ, trong mắt đã có thêm một tia cương nghị và tuyệt nhiên mà trước kia chưa từng có, Tần Kham thở dài trong lòng, có lẽ cho tới khi uống say với hắn đêm qua, Chu Hậu Chiếu mới dần dần kiên định quyết tâm tru sát Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn đã thật sự làm tổn thương tới Chu Hậu Chiếu rồi.

Báo Phòng phát ra một đạo thánh chỉ, các đại thần trước nay quen gây khó dễ thánh chỉ của hoàng đế lần này không ngờ toàn thể thông qua, hơn nữa lập tức chấp hành một cách mạnh mẽ vang dội. Trên thực tế trong triều đường không ai có thể gây khó dễ đạo thánh chỉ này, vây cánh của Lưu Cẩn lúc này đã toàn bộ bị bắt, những người chưa bị bắt cơ hồ tất cả đều là đại thần bị Lưu Cẩn chèn ép cho không ngẩng đầu lên nổi, đối với quốc tặc mà người người đòi giết, ai sẽ phải đối giết hắn đây?

Hình bộ, Đô Sát viện, Đại Lý tự, tam ti hội thẩm tội của Lưu Cẩn, nhanh chóng lập phán.

Sau ngyà Lưu Cẩn bị bắt vào nội ngục quan viên của tam ti tụ tập ở đại đường hình bộ, hội thẩm lần này có thể nói là thịnh huống chưa bao giờ có, án theo quy củ trừ quan viên thẩm án và nha dịch ra, quan viên của nha môn chức ti khác không thể vào, nhưng mà

lần này hội thẩm Lưu Cẩn, kinh sư cơ hồ là quan viên trên tứ phẩm đều tới, các bách tính hận Lưu Cẩn thấu xương cũng tới.

Quy củ không thể phá, các quan viên cũng không ngại, từ khi trời tờ mờ sáng, vô số quan viên và bách tính tự giác lẳng lặng tụ tập trước nha môn hình bộ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú hai cánh cửa sơn son đáng đóng chặt của nha môn hình bộ.

Người gác cổng già nua ngáp dài cầm chổi mở cửa chuẩn bị quét dọn, vừa ngáp được một nửa thì ngạc nhiên phát hiện trước cửa người đứng đông nghìn nghịt, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ cừu hận trầm mặc, cừu hận trầm mặc so với phẫn nộ gào thét thì càng đáng sợ hơn.

Người gác cổng vẫn giữ bộ dạng há miệng ngáp, giật mình nhìn tổ hợp quái dị đại thần và bách tính tụ tập trước cửa này, trợn to mắt nhìn, người gác cổng ném ngay cái chổi trong tay đi, thất kinh chạy vào nha môn bẩm báo.

Canh ba giờ mão, quan viên của tam ti vào nha.

Án Lưu Cẩn quá mức trọng đại, quan chủ thẩm không ngờ do hình bộ thượng thư Mẫn Khuê tự mình đảm nhiệm, vị tiến sĩ năm Thiên Thuận thứ tám này đã già lắm rồi, khi đi lại mang theo mấy phần già nua, nhưng mà vẫn ổn trọng, Mẫn Khuê từng làm Tả Đô ngự sử, Lưỡng Quảng Tổng đốc, án sát, tính tình lão thành chính phái.

Hai vị chủ thẩm còn lại thì do từ Đô Sát viện Hữu Đô ngự sử Đồ Dung và Đại Lý tự chính khanh Điền Cảnh Sướng đảm nhiệm.

Tam ti chính bộ đường quan đều tụ tập ở một sảnh xử một vụ án, đội hình thẩm án xa hoa như vậy, thiên hạ chỉ có mình Lưu Cẩn mới có tư cách hưởng dụng.

Hai cánh cửa lớn của Nha môn đã mở toang, quan viên và bách tính bên ngoài chen chúc nhau, người nhiều nhưng lại rất yên lặng, mọi người chăm chú nhìn đại đường hình bộ, nhìn tam ti chính bộ đường quan đang ngồi đoan chính tại chính đường đại biểu cho tam ti, chờ mong vụ cự án lớn nhất trong năm Chính Đức Đại Minh khai đường.

Tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ, bọn họ muốn tận mắt thấy Lưu Cẩn nhận tội, tận mắt chứng kiến Lưu Cẩn phải nhận một kết cục mà hắn xứng đáng phải nhận.

Một khắc Giờ Thìn, hình bộ thượng thư Mẫn Khuê mở bừng mắt, nhìn trái nhìn phải, gật đầu ra hiệu cho hai vị quan chủ thẩm còn lại, sau đó Mẫn Khuê viĩ nabgh kinh đường mộc trên bàn, trầm giọng quát: "Dẫn phạm nhân Lưu Cẩn vào!"

Nha dịch đứng hai bên gõ vang thủy hỏa côn trong tay, trầm giọng hô "Uy vũ", khiến ai nấy cảm thấy trang nghiêm kính sự, tỏ rõ sự sâm nghiêm, thiện ác lập báo của vương pháp.

Không lâu sau, Lưu Cẩn đeo xiềng chân trọng gia chậm rãi đi ra, nha dịch dẫn hắn tới ngoài hành lang gấp khúc của đến đại thì tháo gông xiềng, chỉ chừa lại xiềng chân, để mặc hắn từng bước chậm rãi đi tới đứng giữa đại đường.

Hôm nay Lưu Cẩn đã không còn vẻ phong quang bay bổng của nội tướng Đại Minh, ti lễ giám chưởng ấn nữa, chỉ ở trong nội ngục một buổi đêm, tóc Lưu Cẩn đã trở nên trắng xóa, vừa bẩn vừa rối, xõa xượi rủ xuống vai, trông như thằng điên. Áo tù màu trắng trên người còn tính là sạch sẽ, chân bị xích, tướng mạo tiều tụy vô cùng.

Nội đường ngoại đường vô số người nhìn chằm chằm vị nội tướng Đại Minh ngày trước phong quang không ai bì nổi này, vị quyền gian hại nước từng tàn sát vô số trung lương, khiến cục diện phục hưng của Đại Minh thụt lùi cả mười năm nay, sự đắc ý từng có, sự thất vọng hôm nay, lọt vào mắt mọi người, ai nấy có tư vị riêng.

Trong sự yên tĩnh đáng sợ, các quan viên xem xử án ở ngoại đường lên tiếng chửi bới đầu tiên.

" Quốc tặc Lưu Cẩn! Thiện ác rồi sẽ có lúc báo, ngươi cũng có ngày hôm nay rồi!"

"Cẩu tặc, ngươi hại chết vô số trung lương, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!"

"Lưu Cẩn, sau khi ngươi chết ta sẽ bỏ số tiền lớn ra mua thịt của

người, gọi vợ con cả nhà tới ăn."

"..."

Trong tiếng mắng chửi như thủy triều từ Bốn phương tám hướng, Lưu Cẩn vẻ mặt đạm mạc, miệng cong lên phát ra một nụ cười mỉa mai lạnh lùng, phớt lờ không thèm để ý.

Mẫn Khuê nhíu mày, đột nhiên vỗ kinh đường mộc: "Yên lặng! Trên Công đường, cấm làm ồn."

Tiếng chửi rủa ngoại đường cuối cùng cũng vơi đi.

Ánh mắt Mẫn Khuê như mũi đao nhìn chằm chằm Lưu Cẩn, trầm giọng nói: "Lưu Cẩn, ngươi biết tội chưa?"

Lưu Cẩn hắc hắc cười lạnh: "Tạp gia bị gian nhân mưu hại, Tạp gia vô tội!"

"Lớn mật! Hôm qua Hán Vệ ở trong phủ ngươi tìm ra vô số vật chứng, bằng chứng như núi, ngươi dám không nhận tội." Mẫn Khuê lớn tiếng quát to.

Ai ngờ Lưu Cẩn không chút yếu thế, trợn hai mắt lên lạnh lùng nói: "Mẫn Khuê! Ngươi thôi ngay giở cái bộ dạng chính nghĩa này với Tạp gia đi! Khi Tạp gia nắm ti lễ giám, ngươi có dám nói như thế với Tạp gia ư? Khi đó một đạo dụ lệnh của Tạp gia, ngươi dám không vâng theo? Năm ngoái đại thọ của Tạp gia, ngươi quên đã tặng Tạp gia cái gì à? Hôm nay ngươi có tư cách gì mà thẩm vấn ta?"

Trong ngoài Công đường lập tức yên tĩnh, Mẫn Khuê cả người run khẽ, giận ra ngoài mặt, hai vị quan chủ thẩm khác thì có chút chột dạ quay đầu lại, sau khi ngoại đường yên lặng một thoáng, lập tức bộc phát ra tiếng quát mắng, nhưng mà thanh âm quát mắng của các quan viên đứng ngoài xem xử án rõ ràng so với vừa rồi thì nhỏ hơn rất nhiều, quan viên có chút chột dạ thì thậm chí lặng lẽ lủi khỏi dòng người, lặng lẽ về nhà.

Lưu Cẩn nói không sai, chấp chưởng ti lễ giám hai năm, cả triều trên dưới ai a dua nịnh hót hắn? Ai mà không từng đút lót hắn? Ngay cả nội các Đại học sĩ Lý Đông Dương vào ngày sinh nhật của

Lưu Cẩn cũng phải tự tay viết một bức hạ từ vô cùng buồn nôn để làm quà mừng, hôm nay Lưu Cẩn tuy rằng ngã rồi, nhưng mà dư uy lúc trước vẫn còn, cho dù chủ thẩm tam ti trên đường cũng thiếu đi sự tự tin mà thẩm tra hắn.

Thấy mình vừa ra sân đã khống chế được tràng diện, Lưu Cẩn ngửa mặt lên trời cười ha ha: "Tạp gia bị tiểu nhân mưu hại, bệ hạ chỉ là nhất thời xung động bắt Tạp gia vào ngục thôi, rất nhanh bệ hạ sẽ hồi thần, triệu Tạp gia về Báo Phòng. Các ngươi thẩm tra ta à? Ha ha, công khanh cả triều đều là môn hạ của Tạp gia, ai có tư cách thẩm tra ta?"

Trong đám người đang xôn xao xấu hổ, bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm tao nhã quen thuộc.

"Lưu công công, nói cũng đừng có mạnh mồm như thế, Tần mỗ chắc không phải là xuất thân từ môn hạ của ngươi chứ? Có ngại ta tới thẩm tra ngươi không?"

Tiếng cười ngông cuồng đến cực điểm của Lưu Cẩn bỗng nhiên ngưng bặt, giật mình quay người lại, đã thấy đám người đông nghìn nghịt ngoài nha môn bị một đội Cẩm y Giáo úy tách ra một con đường, Cẩm Y vệ trấn phủ Đinh Thuận cường ngạnh dùng vỏ đao vỗ ngã một tên bách tính không có mắt phía trước, gân cổ hét to: "Khâm phong Sơn Âm Hầu, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Hầu gia đến."

"Tần Kham! Cẩu tặc!"

Lưu Cẩn trợn mắt hét lên.

Từ quần thần hạch tội trên kim điện hôm qua, đến hai đạo hịch văn tạo phản nhắm vào, rồi lại tới từ trong tư trạch của hắn tìm ra những cái gọi là chứng cớ tạo phản như khôi giáp, binh khí, long bào, ngọc tỷ, trong tất cả những việc này Tần Kham từ đầu tới cuối không lộ mặt, nhưng phía sau tựa hồ có một đôi tay vô hình đang thao túng, người ngoài không nhìn ra ảnh hưởng của Tần Kham ở bên trong, nhưng Lưu Cẩn tranh đấu với Tần Kham nhiều năm, hắn sao có thể không nhìn ra? Hắn thậm chí có thể khẳng định, hôm nay hắn rơi vào kết cục này, tất cả đều là Tần Kham ở sau lưng chủ đạo bày mưu mà ra.

Thấy Tần Kham thân mặc áo mãng bào thắt đai ngọc, uy phong lẫm lẫm đi vào đại đường hình bộ, Lưu Cẩn giận tím mặt, lập tức bất chấp chân bị đeo xích, cong người bạo khởi, hai tay hóa trảo vồ vào mặt Tần Kham.

Tần Kham cười lạnh, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bùm!

Đinh Thuận hộ thị bên cạnh không chút lưu tình, một cước đá bay Lưu Cẩn, Lưu Cẩn chỉ cảm thấy ruột gan đau nhói, cả người bay ngược lại ngã xuống đất, không biết là ý niệm nào chống đỡ hắn, Lưu Cẩn cố nén đau lại đứng bật dậy, lao tới liều mạng với Tần Kham, đánh không lại thì cắn hắn sứt một miếng thịt cũng cam lòng, nhưng mà xích trên chân rất không nể tình, chân vừa bước ra thì vướng, ngã vật xuống đất.

Chương 516: Hội thẩm Lưu Cẩn (hạ)

"Tần Kham! Vì sao hại Tạp gia đến mức này?" Lưu Cẩn bỏ cuộc rồi, mặt già dính đầy bụi đất, xen lẫn với nước mắt chảy xuống, nằm trên đất gào khóc.

Tần Kham cúi đầu lạnh lùng liếc hắn một cái, ánh mắt không có bất kỳ một chút thương hại nào, quay đầu nói với Đinh Thuận: "Ghi lại, Lưu Cẩn khi chịu thẩm án mưu toan đánh quan chủ thẩm, cái này cũng là tội."

"Vâng."

Hình bộ thượng thư Mẫn Khuê và hai vị chủ thẩm khác ngây ra: "Quan chủ thẩm?"

Tần Kham mỉm cười, Đinh Thuận giơ ra một đạo chỉ dụ được đóng dấu từ Báo Phòng, lớn tiếng nói: "Phụng ý chỉ của hoàng thượng, lệnh Sơn Âm Hầu Tần Kham chủ thẩm án Lưu Cẩn tạo phản, hình bộ, Đô Sát viện, Đại Lý tự tam ti phụ giúp."

Mẫn Khuê và hai người còn lại nhìn nhau, môi ngập ngừng, không lên tiếng.

Tần Kham cười nói: "Ba vị đại nhân, đây cũng không phải là công việc béo bở gì, bản hầu cũng chỉ cố mà làm thôi, hay là, ba vị cứ thẩm tra tiếp, bản hầu về nhà chờ tin tức, sau đó cùng nhau kí tên trình lên hoàng thượng và nội các?"

Mẫn Khuê vội vàng cười nói: "Hầu gia nguyện chủ thẩm Lưu Cẩn, vậy thì không thể tốt hơn, Hầu gia mời nhập chủ tọa."

Lời này cũng không phải là Mẫn Khuê khiêm tốn, mà là lời nói thật lòng của ba người này, vừa rồi Lưu Cẩn nói không sai, công khanh cả triều đều là môn hạ của Lưu Cẩn, có người từng gửi bái thiếp, có người từng tặng lễ trọng, còn có người căn bản chính là ôm đùi hoạn đảng để thăng quan, bao gồm cả ba vị chủ thẩm đại nhân

này, trước kia cũng không ít lần cố tươi cười với Lưu Cẩn, hiện tại nếu nói thẩm tra Lưu Cẩn, bọn họ chưa chắc đã có lòng tin.

Khắp thiên hạ người đủ tư cách thẩm Lưu Cẩn, chắc chỉ có vị Hầu gia này, hắn và Lưu Cẩn tranh đấu gay gắt hơn hai năm, cả triều đều biết hai người không hợp, hiện giờ chỉ dùng thành bại luận anh hùng, Tần Kham vẫn sừng sững không ngã, Lưu Cẩn thì đã bị bỏ tù, Tần Kham không thẩm thì ai thẩm?

Lập tức Tần Kham cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống giữa sảnh, vỗ mạnh kinh đường mộc!

Khi Mọi người ở đây cho rằng hắn sẽ bắt đầu thẩm vấn thì ai ngờ Tần Kham lại bỗng nhiên nói: "Người đâu, đánh trước Lưu Cẩn hai mươi gậy, đánh xong rồi hỏi."

Đinh Thuận khấp khởi vui mừng ôm quyền: "Vâng."

Tất cả mọi người ngây ra, Lưu Cẩn sợ tới mức thét to: "Tần Kham, chưa thẩm án đã tra tấn, ngươi đây là cố ý trả thù."

Còn chưa dứt lời thì hai thanh thủy hỏa côn đã móc qua cánh tay của Lưu Cẩn, giống như đũa gặp miếng thịt béo rồi lật lên vậy, người Lưu Cẩn lộn một vòng trong không trung, tiếp theo thì ngã đập xuống đất, còn chưa kịp hét lên đau đớn thì thủy hỏa côn vô tình đã nện lên mông hắn, Lưu Cẩn kêu thảm một tiếng, tiếp theo thì cố gắng nhịn đau, răng nghiến tới ken két, hai mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Tần Kham với vẻ oán độc.

Thấy Lưu Cẩn bị đánh, ba vị đại nhân ở nội đường vẻ mặt quái dị, mà ở ngoại đường thì lại là những tiếng khen ngợi trầm trồ.

Hai năm nay trung lương chết dưới đình trượng của Lưu Cẩn nhiều vô số kể, hôm nay một báo trả một báo, Lưu Cẩn đã được thưởng thức tư vị bị đánh, thật đúng là khiến người ta khoan khoái trong lòng.

Nhìn áo tù màu trắng của Lưu Cẩn rất nhanh bị đánh cho da tróc thịt bong, Mẫn Khuê có chút khó xử ghé lại gần, thấp giọng nói: "Chưa thẩm tra đã dụng hình trước, Hầu gia, cái này chỉ sợ không hợp với quy củ."

Tần Kham ngẩn người, tiếp theo thì có chút áy náy cười cười nói: "Thật là không phải, Mẫn đại nhân cũng biết đấy, bản hầu xuất thân Cẩm Y vệ, quen dụng hình trước rồi mới thẩm vấn phạm nhân sau, quy củ của Hán Vệ và quy củ hình bộ không giống nhau nhỉ."

Nói xong câu đó thì hai mươi đình trượng của Lưu Cẩn vừa hay làm xong, hai gã Giáo úy thu hồi thủy hỏa côn chậm rãi lui ra, Lưu Cẩn thì nằm trên đất run rẩy từng đợt.

Bốp!

Võ Kinh đường mộc, Tần Hầu gia bắt đầu thẩm án.

"Lưu Cẩn, hơn năm mươi vị ngự sử đại nhân tố ngươi tàn sát mấy trăm trung lương, ngươi có nhận tội không ?"

Lưu Cẩn giãy dụa ngẩng đầu, cố nén cơn đau trên mông, cười lạnh nói: "Tần Kham, người ngươi giết không ít hơn Tạp gia đâu, ngươi không có tư cách hỏi tội Tạp gia."

Tần Kham gật gật đầu, nói với thầy ngồi ở hông triều đường nói: "Ghi lại, Lưu Cẩn thừa nhận giết rất nhiều đại thần."

Thầy ký ngây ra một lúc, những lời này cũng coi như là "Thừa nhận" à? Mờ mịt nhìn Mẫn Khuê, Mẫn Khuê hung hăng lườm hắn một cái, thầy ký bỗng nhiên phúc chí tâm linh, vội vàng múa bút thành văn."

Giờ thì hắn coi như hiểu rồi, cái gọi là tam ti hội thẩm chỉ chẳng qua là cho đúng thủ tục, bệ hạ đã quyết định lấy mạng của hắn, Lưu Cẩn có nhận tội hay không thì cũng phải chết, huống chi những tội danh này văn võ cả triều đều thấy rõ, hắn nhận hay không thì có gì khác đâu?

Lưu Cẩn giận tím mặt: "Thối lắm! Tần Kham, giữa thanh thiên bạch nhật ngươi không ngờ ngang nhiên vu tội cho Tạp gia, Tạp gia thừa nhận từng giết rất nhiều đại thần lúc nào?"

Tần Kham tự động như không nghe thấy lời nói của Lưu Cẩn, tiếp tục hỏi: "Lưu Cẩn, hơn ba mươi đại thần trong triều tố ngươi nhận hối lộ, ở trong tư trạch của ngươi cũng lục xoát ra hơn một trăm

vạn lượng hoàng kim, hơn hai ngàn bốn trăm vạn lượng bạc trắng, ngươi có nhận tội hay không?"

Đây là chuyện tất cả mọi người đều thấy, bao gồm cả Chu Hậu Chiếu, văn võ, tận mắt nhìn thấy từ trong nhà Lưu Cẩn chuyển ra những rương bạc rương vàng chồng chất như núi.

Lưu Cẩn không còn lời nào để cãi, trầm mặc một chút r bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Hôm nay các ngươi muốn dồn ta vào chỗ chết, có nhận tội hay không thì Tạp gia cũng chỉ có đường chết mà thôi, muốn gán tội cho người khác à? Tạp gia không nhận!"

Tần Kham cười nói: "Cái này thì không cần ngươi nhận tội, ngươi đừng quên, bệ hạ và văn võ cả triều chính mắt nhìn thấy vô số vàng bạc trân bảo ở trong phủ của ngươi, tội này thì ngươi không thoát được."

"Điều thứ ba, hơn năm mươi vị đại thần tố ngươi mượn danh hoàng trang, tự chiếm hơn hai vạn khoảnh đất cho bản thân, khiến trăm vạn nông hộ trong thiên hạ mất đất phải lưu lạc làm lưu dân, ngươi có nhận tội không?"

"Tần Kham ngươi câm miệng lại cho Tạp gia! những tội danh mà ngươi nói Tạp gia một cái cũng không nhận."

"Cái này cũng không cần ngươi nhận tội, Lưu Cẩn, mỗi một tội ngươi phạm đều rất rõ ràng, như chỉ sợ người khác không biết ngươi đang gây họa cho thiên hạ, cho nên thu thập chứng cớ rất dễ, có bằng chứng như núi, ngươi có nhận tội hay không cũng không quan trọng."

Tần Kham quay đầu thản nhiên nói với thầy ký: "Ghi lại, tất cả các tội đều có bằng chứng, Lưu Cẩn không thể cãi lại."

Lưu Cẩn giọng đầy căm hận nói: "Tần Kham, tội danh gì cũng đều do môi hồng răng trắng của ngươi mà ra, việc gì phải làm ra cái tam ti hội thẩm này để thiên hạ cười cho."

Tần Kham cười lạnh nói: "Lưu công công, tam ti hội thẩm hôm nay không phải để ngươi nhận tội, mà là để đại thần và bách tính bên ngoài biết ngươi đã làm bao nhiêu chuyện xấu, ngươi có thể coi

như hôm nay là đại hội tuyên án ngươi."

Mỗi một tội danh hỏi ra, khí diễm của Lưu Cẩn vẫn rất bừa bãi, một tội cũng không nhận, thái độ của hắn cũng dẫn tới sự phẫn nộ tới cực độ của mọi người trong sảnh và ngoài sảnh.

Quyền gian lớn nhất triều Chính Đức sắp ngã, nhưng tê quyền gian này vẫn duy trì tư thái cực kỳ cao ngạo, giống như một con thiên nga dù trúng tên vẫn ngẩng cao đầu, sắp chết rồi vẫn không chịu bỏ đi sự kiêu ngạo còn sót lại này.

Hội thẩm tổng cộng tố Lưu Cẩn ba mươi tội lớn, bảy mươi tội nhỏ, theo những tội danh mà Tần Kham đưa ra, tính chất cũng càng lúc càng nghiêm trọng.

Lưu Cẩn cả người sợ tới run rẩy, hai mắt dần dần toát ra vẻ sợ hãi.

Hắn không quan tâm Tần Kham áp đặt tội danh cho hắn như thế nào, cái hắn để ý là thái độ của Chu Hậu Chiếu, từ trong những tội danh cái sau nghiêm trọng hơn cái trước này, hắn tựa hồ đã nhìn thấy sát tâm kiên định của bệ hạ đối với hắn.

"... Tội thứ hai mươi chín, Lưu Cẩn, từ trong phủ của ngươi tìm ra hai ngàn bộ khôi giáp, ngànthanh trường thương, năm trăm khẩu súng điểu, năm trăm chiếc thuẫn tròn, mười tám bộ long bào, hai chiếc mũ cánh rồng, một chiếc ngọc tỷ, chín cái dây ngọc, năm trăm tấm mặc cung nha bài. Những sự vật đại nghịch bất đạo này là để ngươi âm thầm lên kế hoạch ám sát bệ hạ, mưu đồ tạo phản?"

Lưu Cẩn hét lên: "Tần Kham, ngươi hãm hại Tạp gia làm tuyệt lắm! Tạp gia không nhận! Bệ hạ, ngài mở mắt ra nhìn lão nô đi, lão nô bị oan."

"Tội thứ ba mươi, mộ tổ của nhà ngươi ở phủ Hà Gian vượt quy chế nghiêm trọng, quy mô hơn cả đế vương, lạc khoản ở mộ bia của cha mẹ ngươi tự xưng là 'Cửu thiên tuế', vô số quan dân phủ Hà Gian đều chính mắt nhín thấy, ngươi có nhận tội không?"

Lưu Cẩn hắc hắc cười lạnh nói: "Tần Kham, hay cho ngươi có gan

hỏi Tạp gia tội này. Mộ tổ của Tạp gia vượt quy định là chuyện gì, ngươi chắc rõ hơn Tạp gia chứ, cái gọi là vượt quy định hoàn toàn là do ngươi làm ra, ngươi nếu dám nói không phải, trong tay Tạp gia cũng có chứng cớ..."

Tần Kham sắc mặt trầm xuống, Đinh Thuận ở bên cạnh mắt chợt lóe vẻ tàn khốc, tay cầm một cái lệnh phê hình vuông tiến lên, thừa dịp Lưu Cẩn đang mải nói bỗng nhiên giơ tay đập mạnh vào miệng hắn, bốp một phát, Lưu Cẩn miệng đầy máu tươi, răng hàm rụng mất bốn cái, nhìn Đinh Thuận đang lạnh lùng cười âm hiểm.

Nhận lúc mọi người đang ngạc nhiên, Đinh Thuận lại tát thêm hai phát vào mặt Lưu Cẩn, Lưu Cẩn cả người mềm oặt ngã xuống đất ngất lịm.

Tần Kham cười cười, đứng lên thản nhiên nói: "Được rồi, ba mươi tội lớn đã hỏi xong, thầy ký ghi lại, Lưu Cẩn đã thú nhận tất cả tội danh, Người đâu, áp giải Lưu Cẩn vào ngục, bãi đường."

Kinh đường mộc vỗ xuống, quyền gian lớn nhất triều Chính Đức đã được xác định.

Lưu Cẩn đã chú định ước vào kết cục mà lịch sử đã an bài cho hắn.

Chương 517: Sinh cơ cuối cùng

Dưới sự cung kính tiễn đưa của ba vị chủ quan hình bộ, Đô Sát viện và Đại Lý tự, Tần Kham chậm rãi ra khỏi đại đường hình bộ.

Ngoài đại đường, vô số quan viên và bách tính lẳng lặng nhìn hắn, không biết là ai dẫn đầu, động tác của mọi người rất nhất trí quỳ xuống về phía Tần Kham.

"Hầu gia Hình đường định tội quốc tặc, mở rộng oan khuất cho ngàn vạn đại thần bách tính Đại Minh, Hầu gia danh lưu sử sách, hùng tráng làm sao!"

Cước bộ Tần Kham hơi khựng lại, trong lòng dở khóc dở cười.

Quá trình thẩm án Vừa rồi kỳ thật hoàn toàn là gắng gượng chụp mũ, cho dù những cái mỹ này đại đa số đều là chân thực, nhưng kì thực hoàn toàn không chặt chẽ, Lưu Cẩn một tội cũng không nhận, là Tần Kham tự mình cường thế định ra những tội danh này, nếu đổi lại là người khác chủ thẩm, chỉ sợ đại đường hình bộ hôm nay sẽ lâm vào cục diện bế tắc, dù sao Lưu Cẩn tàn hại triều đường hai năm, trước khi chết dư uy vẫn còn, dám cường thế định ra ba mươi tội lớn, bảy mươi tội nhỏ và dụng hình đối với Lưu Cẩn, trên đời chỉ có Tần Hầu gia là có loại quyết đoán này.

Quỳ đối với Tần Kham của những quan viên và bách tính phải chịu đủ như áp bức và giết hại của Lưu Cẩn là thật tâm thực lòng, Tần Kham hôm nay cũng là vô tình giành được danh vọng cực lớn.

Quá trình thẩm án của Tần Hầu gia thô lỗ ngang ngược như thế nào không quan trọng, Lưu Cẩn thà chết chứ không nhận tội như thế nào cũng không quan trọng, bên trong những tội danh này có mấy khoản thật mấy khoản giả càng không quan trọng, quan trọng là Lưu Cẩn đã bị Tần Hầu gia cường thế tọa thực những tội danh này, nó có nghĩa là một thanh cương đao đã được đặt lên cổ Lưu Cẩn, quyền hoạn gây hại cho thiên hạ hai năm này cuối cùng cũng phải nhận kết cục mà hắn nên nhận.

Khách khí mời quan viên và bách tính đứng dậy, Tần Kham bước

vào kiệu quan trong ánh mắt cảm kích của vô số người, kiệu quan lắc lư hồi phủ, không lâu sau, Đinh Thuận rất nhanh đuổi theo kiệu của Tần Kham.

Sau rèm kiệu, truyền đến tiếng hỏi của Tần Kham.

"Lưu Cẩn về sau có nói gì không?"

"Hầu gia yên tâm, thuộc hạ đảm bảo Lưu Cẩn không nói ra nổi gì nữa, hội thẩm đã xong, lời khai đã được đưa vào trong cung, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh bệ hạ sẽ hạ chỉ xử trí Lưu Cẩn, Lưu Cẩn chết kiểu gì thì thuộc hạ không biết, có điều có thể khẳng định, Lưu Cẩn chết chắc rồi."

Tần Kham thở dài: "Tốt lắm, cũng không uổng công ta xin bệ hạ cho chủ thẩm Lưu Cẩn, nếu không phải ta thẩm hắn, bên trong ba mươi tội lớn này có mấy khoản nếu bị Lưu Cẩn gạt đi, với ta mà nói cũng vẫn là một phiền toái không lớn không nhỏ, Lưu Cẩn ngã rồi, bao nhiêu đại thần đều hy vọng và ta và hắn cùng ngã, ta sao có thể để bọn họ được như ý?"

Đinh Thuận cười nói: "Hầu gia nói đúng, Lưu Cẩn có mấy tội danh là Hầu gia thiết kế, nếu tên chó thiến này quyết tâm muốn kéo Hầu gia chết cùng, tung ra một số thứ bất lợi cho ta, đại thần trong triều tuyệt sẽ không bỏ qua cho Hầu gia, vừa rồi thuộc hạ tay mắt lanh lẹ, mấy lần đánh ngất Lưu Cẩn, cái sợ chính là ở đó."

Tần Kham khen ngợi nói: "Tuy nói làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, nhưng dù sao ta cũng cũng vẫn có sơ suất, Đinh Thuận, ngươi làm không tồi, qua hôm nay, chúng ta mới xem như là tuyệt được hậu hoạn."

"Lưu Cẩn chết rn khát vọng của Hầu gia cũng có thể từ từ thực hiện, không bị cản trở nữa."

Tần Kham thở dài: "Làm sao đơn giản như vậy được, Lưu Cẩn chết rồi, những lực cản còn lại cũng không thể khinh thường, quan văn Đại Minh có đôi lúc còn đáng chết hơn cả Lưu Cẩn."

Sơn Âm Hầu chủ thẩm, tam thi phụ thẩm, ba mươi tội lớn, bảy mươi tội nhỏ của Lưu Cẩn đã bị định ra, lời khai vào Báo Phòng,

Chu Hậu Chiếu ngồi trước long án ngơ ngác xuất thần, từng khoản tội danh ghê người hết sức bắt mắt, Chu Hậu Chiếu khóc lớn một hồi, sau khi khóc xong thì cắn chặt răng, nhấc bút son đề chữ ở dưới cùng "Không tấu lại, lăng trì ngay."

Tiểu hoạn quan cẩn thận cầm quyết định cuối cùng của Chu Hậu Chiếu như cầm sổ sinh tử của Diêm Vương khẩn cấp đưa vào hình bộ.

Lưu Cẩn sắp bị lăng trì!

Tin tức này lập tức truyền khắp kinh sư, vô số thần dân vỗ tay tỏ ý vui mừng, mừng tới phát khóc. Rất nhiều người bắn pháo trúc trước cửa nhà, ai nấy thoải mái cười to, nhưng một số người lại vừa mặc áo tang vừa cười, không khí trong thành kinh sư lập tức trở nên rất quỷ dị.

Những người mặc áo tang này không thể không cười, bọn họ đa số là đều bị Lưu Cẩn hại chết người thân, Lưu Cẩn rớt đài, bọn họ cầu mong anh linh người nhà được an ủi.

Trong một tòa cung điện hẻo lánh bẩn thỉu được xắp xếp làm nội ngục lâm thời tại hoàng cung, bốn phía cung điện là nhân mã của Hán Vệ, cả trên nóc điện cũng bố trí mấy hàng cơ nỗ cường cung, trong ngoài nhất phái cảnh tượng giương cung bạt kiếm.

Nơi này đang giam giữ quyền hoạn lớn nhất Đại Minh, Lưu Cẩn.

Vị phạm nhân này có thể nói là trọng phạm trong trọng phạm, bao gồm cả Tần Kham, văn võ cả triều có thể nói là cực kỳ quan tâm tới sinh tử của hắn, Lưu Cẩn không chết, rất nhiều người ăn không ngon, ngủ không yên.

Một Cẩm y Giáo úy tay cầm thức ăn đi vào trong điện, Cẩm Y vệ, phiên tử Đông Tây hắn đứng canh cửa rất cẩn thận kiểm tra yêu bài của hắn, lại dùng ngân châm chọc vào bánh bao bánh ngô bên trong hộp, sau khi xác định không có độc mới phất tay cho hắn đi vào.

Giáo úy bất mãn lẩm bẩm mấy tiếng, tuy nói hiện giờ quan hệ giữa Cẩm Y vệ và Đông Tây Hán hòa hợp một cách dị thường,

đang ở trong thời kỳ tuần trăng mật, nhưng mà ân oán trước kia dù sao cũng vẫn còn, giữa Giáo úy và phiên tử ít nhiều vẫn không vừa mắt nhau.

Vào tòa cung điện cơ hồ đã xem như là bỏ hoang này, Giáo úy mở hộp thức ăn, không chút khách khí quát lớn: "Lưu Cẩn, ăn cơm, ăn nhanh đi, có thể ăn được bữa nào thì hay bữa nấy."

Nói xong cầm hai cái bánh bao ném vào trong nhà giam như cho chó ăn, bánh bao rơi xuống đất, dính đầy bùn đất.

Lưu Cẩn chẳng thèm nhìn cái bánh bao, nghe thấy lời nói của Giáo úy thì cả người chấn động, mặc áo tù rách nát cáu bẩn, gian nan quay người lại.

"Vị... Tiểu ca này, ngươi vừa rồi nói, nói... Có thể ăn được bữa nào hay bữa nấy, lời ấy có ý gì?" Lưu Cẩn bất khả nhất thế hiện giờ nói chuyện cũng khách khí hơn, có thể nói là như chiêu hiền đãi sĩ.

Giáo úy cười lạnh nói: "Bệ hạ đã hạ chỉ, hai ngày sau lăng trì ngươi tại chợ ở thành tây, ngươi nói ngươi ở dương thế còn có thể ăn được mấy bữa."

Lưu Cẩn cả người run rẩy kịch liệt, nhìn Giáo úy với vẻ không dám tin, ngây ngốc hồi lâu thì bắt đầu gào khóc.

Giáo úy nhìn hắn với vẻ khinh bỉ, quay đầu bỏ đi.

"Tiểu ca... Vị tiểu ca này, xin dừng bước nói chuyện một chút, xin ngươi." Lưu Cẩn bỗng nhiên gọi hắn lại, thái độ van nài thành khẩu vừa nực cười vừa đáng thương.

Cước bộ Giáo úy hơi khựng lại: "Có chuyện gì?"

Lưu Cẩn mặt đầy nước mắt, lo sợ không yên nhìn trái nhìn phải, hạ thấp giọng nức nở nói: "Không dối gì vị tiểu ca này, ta ở thành đông kinh sư còn có một tòa nha fnhor, ở hậu viện có chôn hai trăm vạn lượng bạc, tòa nhà này và chỗ bạc chôn ở đó chắc quan phủ vẫn chưa điều tra ra, tiểu ca hành tẩu cấm cung, nếu chịu tìm tới tổng quản nội khố Mã Vĩnh Thành, bảo hắn giúp ta truyền lời cho hướng Hoàng thượng, tòa nhà va hai trăm vạn lượng bạc này toàn bộ dâng tặng cho ngươi, thế nào?"

Giáo úy ngẩn người, tiếp theo vội vàng không ngừng lắc đầu: "Tên hoạn nô ngươi điên rồi à? Án tử của ngươi đã là thiết án, vẫn còn muốn lật lại bản án à? Việc này tuyệt đối không thể được đâu, ngươi tốt nhất hẵng thu xếp chuẩn bị ra đi đi."

"Tiểu ca, tiểu ca dừng bước!" Lưu Cẩn hai tay nắm chặt song sắt, giống như là cố nắm một tia sinh cơ còn sót lại, hạ giọng thê lương gầm khẽ: "Tiểu ca, hai trăm lượng bạc lượng bạc đó! Ngươi có biết chất lên thì cao cỡ nào không? Tiểu ca, mười đời của ngươi có thể kiếm được chỗ bạc này không?"

Giáo úy dừng bước, cẩn thận nhìn sự thủ bị sâm nghiêm bên ngoài, do dự hồi lâu rồi cắn răng hỏi: "... Chỉ cần tìm Mã tổng quản truyền một câu, nhà và bạc của ngươi đều thuộc về ta?"

Lưu Cẩn mừng như điên nói: "Ta nói lời là giữ lấy lời, nguyện thề độc, nếu Lưu Cẩn ta không giữ lời nói ngày hôm nay, đảm bảo ta đời đời kiếp kiếp chìm vào đạo súc sinh, bị ngàn vạn người cưỡi đạp."

Chương 518: Công lợi động tâm

Đối mặt với một Giáo úy ti tiện bình thường mà thường ngày ngay cả liếc cũng chẳng buồn liếc lấy một cái này, Lưu Cẩn hôm nay lại khúm núm xin hắn giúp đỡ, thậm chí không tiếc chỉ tay lên trời thề độc.

Giáo úy bị Tham dục quấy phá thấy nội tướng Đại Minh hiển hách không ngờ ở trước mặt hắn lại như một con chó già vẫy vẩy đuôi mừng chủ, Giáo úy chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác sung sướng lan rộng toàn thân, Giáo úy không khỏi cười ha ha.

Lưu Cẩn đứng trong lao, vẫn cúi đầu khom lưng như ở trước mặt Chu Hậu Chiếu, bộ dạng tất cung tất kính, có thể nói là co được dãn được, không chỉ không để tâm tới tiếng cười tùy tiện của Giáo úy, ngược lại còn nịnh nọt cười bồi, cho dù trên người thỉnh thoảng lại truyền đơn những cơn đau nhói toàn thân bị phải chịu hình, nhưng nụ cười của Lưu Cẩn vẫn chân thành ti tiện như trước, giống như vận mệnh của mình nằm trong tay Giáo úy này vậy.

Tiền tài động lòng người, Giáo úy động tâm rồi.

" Thái giám Các ngươi thề thốt ta không tin được..." Mặc dù đã động tâm, nhưng Giáo úy vẫn cười lạnh: "Dù sao ngươi sắp thành người chết rồi, nếu quay đầu lại bán đứng ta thì ta chết cũng oan lắm."

Lưu Cẩn nghiêm mặt nói: "Tiểu ca này, thứ cho ta nói chuyện khó nghe, ta dùng hai trăm vạn lượng bạc làm cái giá, để bán đứng một Cẩm Y vệ Giáo úy, nếu đổi lại là ngươi, ngươi có chịu bỏ ra cái giá này hay không?"

Giáo úy lập tức phục hồi lại tinh thần từ cảm xúc chí đắc ý mãn vừa rồi, ngẫm lại cũng đúng, ai lại dùng hai trăm vạn lượng bạc để bán đứng hắn, không khỏi quá coi trọng hắn rồi, nói tới cùng, hai trăm vạn lượng này là tiền mua mạng của Lưu Cẩn.

Trầm mặc do dự hồi lâu, nhân mã Hán Vệ sâm nghiêm ngoài điện

tuần tra qua lại, thỉnh thoảng có người thò đầu vào để xem tình hình bên trong, thấy Lưu Cẩn vẫn ở trong lao, tay thì giả vờ giả vịt cầm cái bánh bao, tựa hồ như đang ăn, thò đầu vào rồi lại rất nhanh rụt ra.

Cuối cùng, Giáo úy cắn răng một cái: "Nếu chỉ là muốn ta đi truyền lời cho Mã tổng quản thì việc này ta giúp! Bạc của ngươi chôn ở đâu? Nói cho ta biết."

Lưu Cẩn cười nói: "Vị tiểu ca này xin thứ lỗi, không phải ta không tin ngươi, mà như việc buôn bán trong dân gian vậy, làm việc gì cũng phải một tay đưa tiền một tay nhận hàng, chờ ngươi truyền lời cho Mã tổng quản xong rồi, xin Mã tổng quản lưu lại ấn tỉ làm chứng, ta sẽ nói cho ngươi biết chỗ giấu bạc, yên tâm, ngươi là ân nhân cứu mạng của ta. Ta tuyệt đối sẽ không lấy oán trả ơn, chắc ngươi cũng biết, Hán Vệ từ trong nhà ta tìm ra mấy trăm vạn lượng hoàng kim, mấy ngàn vạn lượng bạc trắng, khoản tiền lớn như vậy mất rồi còn được. Chả lẽ ta lại đi để ý tới hai trăm vạn lượng sao?"

"Ngươi muốn ta truyền lời gì?"

Lưu Cẩn nghĩ nghĩ rồi từ trên áo tú xé xuống một mảnh vải, dứt khoát cắt đứt đầu ngón tay rồi viết một chữ "oan" thật to bằng máu lên trên vải trắng, nhìn qua rất ghê người và rúng động.

"Giao tấm vải trắng này cho Mã tổng quản, nhờ hắn trong hai ngày tìm thời cơ đưa cho hoàng thượng. Nếu hắn không dám đưa thì ngươi giúp ta chuyển cáo hắn một câu, ngươi nói với hắn, Tạp gia nếu đi rồi. Mã Vĩnh Thành ngươi có thể sống được thêm mấy ngày? Có hiểu câu 'Môi hở răng lạnh' không?"

Giáo úy tim đập rất nhanh, cho dù thân phận thấp kém, nhưng hắn lại không phải là kẻ ngu, biết rõ mình đang làm một chuyện nghịch thiên chết người thế nào. Chuyện này nếu làm thành, sẽ nghịch chuyển triều cục. Nếu bệ hạ mềm lòng tha cho Lưu Cẩn, ngày sau lo gì Lưu Cẩn sẽ không ngóc đầu trở lại, Đông Sơn tái khởi? Khi đó hắn dựa vào ơn cứu mạng hôm nay, kiểu gì chả có tiền đồ? Chí lớn không có thì cũng có thể cầm hai trăm vạn lượng bạc xa chạy cao bay, làm một phú ông gia thái bình, còn hơn so với chịu khổ trong Cẩm Y vệ, mỗi tháng cầm vào ba đồng sống qua ngày.

Nghĩ đến đây, Giáo úy hung hăng cắn răng một cái: "Được, việc này ta làm! Ngươi... Mong Lưu công công ngàn vạn lần chớ quên lời hứa với tiểu nhân."

Thấy Lưu Cẩn có khả năng sống sót tiếp tục hô phong hoán vũ, tư thái của Giáo úy cũng hạ thấp đi không ít.

Lưu Cẩn mỉm cười: "Tạp gia nếu có thể tránh được kiếp nạn này, tiểu ca tất sẽ theo Tạp gia mà cất cánh bay cao, tương lai phong hầu liệt công cũng chưa biết chừng

Giáo úy cầm hộ thức ăn ra ngoài cửa điện, bước chân mặc dù vẫn trầm ổn, nhưng tim đập lại dồn dập hơn rất nhiều, từ một khắc hắn đáp ứng truyền lời cho Lưu Cẩn, đầu hắn đã treo ở thắt lưng rồi.

Cầu Phú quý trong nguy hiểm, nếu tuần tự mà tiến thì đến già nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tới Tổng kỳ, mộ tổ nếu có thể thỉnh thoảng bốc khói xanh thì nói không chừng cũng có thể làm tới bách hộ, nhưng nếu Lưu Cẩn lần này không chết, tiền đồ của hắn... thật sự là không thể hạn lượng.

Trong lòng nhết huyết thư của Lưu Cẩn, cố gắng kiềm chết quả tim đang đập điên cuồng, Giáo úy thản nhiên như không chào hỏi đồng liêu đứng canh cửa như bình thường, cười ha ha đi ra ngoài hoàng cung.

Hoàng cung rất lớn, cung điện giam giữ Lưu Cẩn chỉ ở ngoại vi, Giáo úy vòng mấy vòng, đang thầm thở phào thì bất ngờ nghe thấy một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên phía sau.

"Vừa rồi ở bên trong ngục, Lưu Cẩn nói gì với ngươi?"

Giáo úy giật mình quay đầu lại thì thấy một người bộ dạng như bách hộ Cẩm Y vệ lạnh lùng nhìn hắn.

Giáo úy vội vàng nặn ra mặt cười thi lễ: "Thì ra là Tiền bách hộ, tiểu nhân..."

"Đừng nói những lời thừa với ta, vừa rồi Lưu Cẩn nói gì với ngươi?"

"Tiền bách hộ đừng đùa thuộc hạ, thuộc hạ chỉ là một Giáo úy, Lưu Cẩn lại là hoạn tặc ai ai cũng muốn mắng muốn chửi, ta và hắn làm gì có gì để nói."

"keng."

Một thanh cương đao sáng như tuyết kề lên cổ Giáo úy, bởi vì lực độ nắm rất chuẩn, lưỡi dao sắc bén lập tức để lại một vết máu trên cổ Giáo úy.

"Tiền bách hộ tha mạng! Thuộc hạ sai rồi, tha mạng."

Ánh mắt của Tiền bách hộ giống như độc xà đang nhìn chằm chằm con mồi, cười lạnh nói: "Thường ngày ngươi vào lai đưa cơm cho Lưu Cẩn, không tới một nén hương là ra rồi, hôm nay không ngờ ở lại tới nửa canh giờ, vừa rồi ta đã ghé vào cửa điện nghe thử, bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, mà sau khi ngươi ra khỏi cửa điện thì bước chân dồn dập, sắc mặt dị thường, những dấu hiệu này ta nếu vẫn chưa phát hiện trong đó có quỷ, thì chính là ta mắt mù, ta tò mò là, ngươi và lão hoạn tặc sắp bị lăng trì đó có gì để nói với nhau?"

"Tiền bách hộ tha mạng, thuộc hạ thật sự chỉ tùy tiện nói ít chuyện phiếm với Lưu Cẩn..."

"Ngươi không nói cũng không sao, ta nếu tìm trên người ngươi mà không phát hiện ra vật gì không nên có. Ha ha, một tội danh thông đồng với địch e là không thiếu được, hình phạt ba đao sáu lỗ của Nam trấn phủ ti, nói không chừng mạng ngươi cứng có thể qua được."

Giáo úy mặt mũi trắng bệch, hắn ngàn vạn lần không ngờ mình mới mơ tung cánh bay xa chưa được một canh giờ mà đã tỉnh mộng nhanh như vậy rồi, lúc này nếu còn không thức thời, chỉ sợ mạng mình hôm nay sẽ phải bỏ lại đây.

Giáo úy rất nhanh chóng quỳ xuống trước mặt Tiền bách hộ, hơn nữa lập tức từ trong ngực lấy ra huyết thư của Lưu Cẩn.

"Tiền bách hộ tha mạng, vừa rồi Lưu Cẩn hứa cho ta hai trăm vạn lượng bạc, xin ta truyền một câu tới cho nội khố tổng quản Mã

Vĩnh Thành, cũng nhờ Mã tổng quản đưa huyết thư này cho bệ hạ, Lưu Cẩn chỉ cầu một con đường sống, nhưng mà thuộc hạ xuất thân Cẩm Y vệ, làm sao dám cấu kết với đại địch sinh tử của Tần Hầu gia? Vừa rồi sau khi ra khỏi điện, thuộc hạ đang định mang huyết thư giao cho Bắc trấn phủ ti, xin Tần Hầu gia định đoạt."

Mí mắt Tiền bách hộ giật giật.

Cái gọi là xin Hầu gia định đoạt, Tiền bách hộ cho chết cũng không tin, Giáo úy tất nhiên đã đạt thành giao dịch với Lưu Cẩn. Nếu tên gia hỏa chết tiệt trước mắt này thật sự đưa huyết thư tới tay hoàng thượng, hoàng thượng niệm tình nhiều năm, nói không chừng thật sự sẽ xá tử tội cho Lưu Cẩn, khi đó Tần Hầu gia tất nhiên sẽ tức giận, bản sự lùng bắt của Cẩm Y vệ là thiên hạ vô song, tra ra tên Giáo úy chết tiệt này thì không có vấn đề, nhưng mọi người chỉ sợ đều sẽ thành cá trong chậu.

Tức giận lườm Giáo úy đang quỳ dưới đất, Tiền bách hộ trong lòng tràn ngập phẫn nộ, đồ ngu, ngươi cho rằng ngươi cầm hai trăm vạn lượng bạc này thì có mạng mà tiêu sao? Lưu Cẩn cho dù được bệ hạ bỏ qua cho một mạng, nhưng từ nay về sau tất nhiên sẽ thất thế, hắn có thể bảo vệ được ngươi sao?

Tiền bách hộ một tay vẫn kề đao lên cổ Giáo úy, tay kia thì mở huyết thư ra, một chữ "Oan" to tướng rợn người đập vào mắt.

Tiền bách hộ cười lạnh mấy tiếng, trong mắt chợt lóe lệ mang, ánh đao xẹt qua, cổ Giáo úy lập tức máu phun như suối, cả người run rẩy mấy cái rồi nằm bẹp trên đất.

Tiền bách hộ nhìn huyết thư trong tay, lẩm bẩm nói: "Quả thật là thứ tốt có thể khiến cho người ta lên như diều gặp gió, có điều ngươi tìm nhầm phương hướng rồi."

Thu hồi huyết thư, cũng không thèm nhìn Giáo úy nằm trên chết đất, Tiền bách hộ vội vã đi tới Bắc trấn phủ ti.

Chương 519: hành hình đền tội (thượng)

Sương phòng chủ ở hậu việc ba phòng của Bắc trấn phủ ti.

Gian nhà này chính là nơi làm việc của Tần Kham, bố trí trong phòng rất trang nhã, mấy bức tranh chữ của danh nhân tiền triều do Chu Hậu Chiếu ban thưởng, mấy chiếc bình sứ dùng để trang chứ, nhưng trên bàn làm việc thì lại có chút lộn xộn, tất cả đều là các loại tình báo và sự kiện mà Cẩm Y vệ trong cảnh nội Đại Minh từ các nơi gửi về, sau khi được tổng hợp thì đặt tới trên bàn Tần Kham và do hắn tự mình phê duyệt xử lý tình báo, vậy mà không ngờ vẫn dày tới vài thước.

Lúc này vẻ mặt Tần Kham lạnh tanh đầy tức giận, quỳ trước mặt hắn là Tiền bách hộ vừa giết người, trên bàn còn đặt ngay ngắn huyết thư của Lưu Cẩn, chữ "oan" to tướng khiến mắt Tần Kham có chút đau nhói.

Tiền bách hộ cung kính kể lại chuyện vừa rồi, vẫn giữ tư thế khom lưng cúi đầu, một câu thừa thãi cũng không nói, lẳng lặng chờ Hầu gia lên tiếng.

Tần Kham quả thật rất tức giận, phòng bị sâm nghiêm như vậy không ngờ vẫn để Lưu Cẩn tìm được lỗ hổng, bao gồm cả Cẩm Y vệ, mọi người tựa hồ đều cảm thấy Lưu Cẩn đã ngã rồi, cho nên lơ là.

Nếu không phải bách hộ họ Tiền này có tâm nhãn, Lưu Cẩn chỉ sợ thật sự có cơ hội đào thoát sinh thiên, khi đó phiền toái sẽ rất lớn.

Có điều tên gia hỏa họ Tiền này hiển nhiên cũng không phải là người tốt gì, huynh đệ Cẩm Y vệ trong nhà nói giết là giết, có thể thấy được là hạng người tâm ngoan thủ lạt.

Tần Kham thản nhiên liếc hắn một cái, nói: "Chuyện này trừ ngươi và Giáo úy kia ra thì còn ai biết nữa?"

Tiền bách hộ cung kính nói: "Chỉ có hai người thuộc hạ và Lưu Cẩn biết, Giáo úy kia cả gan thông đồng với địch, sau khi bị thuộc hạ vạch trần thì muốn phản kháng, thuộc hạ nhất thời nóng vội liền giết hắn mất rồi, xin Hầu gia thứ tội."

Tần Kham ôn hòa cười nói: "Ngươi rõ ràng lập công, thứ tội cái gì."

"Thuộc hạ không cầu có công, chỉ cầu không có tội."

"Ngươi tên là gì?"

"Thuộc hạ bách hộ dưới sự chỉ huy của Thiên hộ sở Cẩm Y vệ thành đông kinh sư, Tiền Ninh."

"Tiền Ninh?"

Tần Kham cẩn thận quan sát Tiễn Ninh một lát, khóe miệng cong lên cười khẽ rồi lập tức gật đầu cười nói: "Quả nhiên là nhất biểu nhân tài, bản hầu nhớ kỹ ngươi."

Nói Tiễn Ninh nhất biểu nhân tài cũng không phải khen hắn, vị Tiền bách hộ này tuổi chừng hơn hai mươi, trông mày kiếm mắt sáng, mặt trắng đoan chính, khi nhìn thẳng người khác không ngờ cũng có mấy phần vị đạo hiên ngang lẫm liệt.

Tần Kham cười hắc hắc, trong mắt lại hiện lên một tia đố kỵ, người này trông còn anh tuấn hơn mình, thật sự là khiêu khích địa vị của Tần Hầu gia trong giới soái ca, Tần Kham có một loại xung động muốn giết chết hắn để bảo trì địa vị giang hồ đệ nhất trong giới soái ca của mình.

Tiễn Ninh rất biết tiến thối, chỉ một câu "Nhớ kỹ ngươi" của Tần Kham lại khiến Tiền bách hộ mừng rỡ như điên, lập tức quỳ gối trước mặt Tần Kham dập mạnh ba cái, cảm kích nói: "Tiền Ninh nguyện để Hầu gia sai khiến, Hầu gia sau này nếu có việc không tiện làm, Tiền Ninh thề sẽ vượt lửa quá sông làm thay cho Hầu gia."

Những lời này nói rất có trình độ, ngay cả Tần Kham ngây ra một lúc.

Lẽ ra Tiền Ninh thành công ngăn cản hành động mật báo của Giáo

úy đáng chết kia, bóp chết một tia sinh cơ cuối cùng của Lưu Cẩn ở trong nôi, đối với Tần Kham mà nói thì đây chính là một công lớn, nên được ban thưởng thăng quan, nhưng Tần Kham thấy Tiền Ninh ra tay giết huynh đệ trong vệ nhà mình một cách quá mức tàn nhẫn, khó tránh khỏi có cái ngại giết người diệt khẩu để độc chiếm công lao, thế là bảo lưu lại thái độ, chỉ nói một câu bâng quơ "sẽ nhớ kỹ ngươi", trong lời nói chưa chắc đã không có ý bất mãn đối với thủ đoạn độc ác của Tiền Ninh.

Nhưng mà Tiền Ninh lại vui sướng không thôi nói ra những lời này, ý tứ bên trong cũng rất phong phú, sau này nguyện giúp Hầu gia làm những việc không tiện làm, "chuyện không tiện làm này" Tất nhiên là chuyện mà tâm phúc thân tín mới có thể làm, trước mắt trong Cẩm Y vệ ai ấny đều minh bạch, thân tín tâm phúc chân chính bên cạnh Hầu gia tất cả đều là những lão đệ huynh lúc trước từ Nam Kinh đi theo hắn đến kinh sư, từng sóng vai giết giặc Oa ở đảo Sùng Minh, ví dụ như Đinh Thuận, Lý Nhị, Thường Phượng.

Hiện giờ trong toàn bộ hệ thống Cẩm Y vệ Đại Minh, vì nguyên nhân thái độ của Tần Kham, trong vệ phần lớn là dùng người Nam Kinh hoặc là Giang Nam làm kiêu ngạo, hai năm nay trong Nam Bắc trấn phủ ti một số bộ môn chức năng trọng yếu hơn nửa là thay bằng thanh viên trong tổ chức Nam Kinh của Tần Kham, khách quan mà nói, người phương bắc trong hệ thống Cẩm Y vệ muốn lên cao là không dễ.

Tiền Ninh nói ra những lời này, đại thể cũng vì duyên cớ này, hắn hy vọng Tần Hầu gia có thể coi hắn là tâm phúc, có uy danh của Hầu gia ở sau lưng chống đỡ, trên đời này có còn việc gì khó nữa? Nhưng mà làm việc làm tốt cho Hầu gia rồi, lo gì không thể phong quang như Đinh trấn phủ, Lý Thiên hộ?

Tần Kham chỉ thoáng cân nhắc một chút là biết suy nghĩ của Tiền Ninh, lập tức bật cười ha ha, ôn tồn động viên hắn mấy câu, rồi phái Tiền Ninh về, không ban thưởng cũng chẳng thăng quan.

Nhìn bóng dáng ngàn ân vạn tạ của Tiền Ninh lúc rời đi, Tần Kham nhíu mày lẩm bẩm: "Mấy ngày nay thanh tẩy hoạn đảng triều đường, đã quên mất tên Mã Vĩnh Thành này, thiếu chút nữa thì tạo thành đại họa,, Mã Vĩnh Thành này..."

Suy nghĩ một lúc, Tần Kham chán nản thở dài, nếu nói thanh tẩy vây cánh Lưu Cẩn, nhóm đầu tiên phải bắt tất chính là lục hổ trong cung trừ Trương Vĩnh, sáu người này từ lúc Lưu Cẩn chấp chưởng ti lễ giám đã đầu nhập hắn, có điều cũng may mấy năm nay chỉ a dua nịnh hót Lưu Cẩn, bản thân tham chút tiền tài chứ cũng chưa làm qua quá nhiều chuyện xấu, nhưng lúc này Lưu Cẩn rớt đài, Chu Hậu Chiếu vốn đã cực kỳ thương tâm, nếu coi lão nhân đông cung bên cạnh hắn ngày xưa trở thành vây cánh của Lưu Cẩn mà bắt hết, bất luận có bao nhiêu chứng cớ, chỉ sợ Chu Hậu Chiếu đều sẽ sinh ra hiềm khích đối với Tần Kham.

Do dự hồi lâu, Tần Kham cuối cùng quyết định tạm thời buông tha cho Mã Vĩnh Thành.

Không thể, Tần Kham không phải là Lưu Cẩn, hắn có quyền, nhưng sẽ không thể quá ngang ngượng trắng trợn, hắn thủy chung vẫn duy trì sự kính sợ đối với hoàng quyền và dư luận, có lẽ là không đủ khí phách, nhưng không nghi ngờ gì nữa sẽ sống được rất lâu.

Nội ngục tăng mạnh sự trông giữ đối với Lưu Cẩn, lần này do nhân mã của ba phương Cẩm Y vệ, Đông Hán, Tây Hán dò xét lẫn nhau, Tần Hầu gia đã hạ nghiêm lệnh, bất kỳ ai cũng không được tiếp xúc với Lưu Cẩn, lại càng không cho phép nói chuyện với hắn, ai trái lệnh sẽ giết.

Sáng sớm ngày thứ ba sau khi Lưu Cẩn bị bỏ tù.

Nhìn ánh mặt trời le lói chiếu vào qua cửa sổ cũ mục nát, Lưu Cẩn chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, lệnh ân xá của hoàng đế trong chờ mong vẫn chưa đến, qua ba canh giờ nữa là hắn sẽ bị áp giải tới chợ bán thức ăn, trước mặt thần dân kinh sư bị đao phủ thiên đao vạn quả.

"Lệnh ân xá, lệnh ân xá đâu rồi..." Lưu Cẩn si ngốc nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, lệ già lã chã: "Bệ hạ, lão nô sai rồi, tha cho lão nô đi. Lão nô không muốn chấp chưởng ti lễ giám nữa, chỉ muốn về quê ở Thiểm Tây sống nốt chỗ tuổi già, bệ hạ, ban cho lão nô một kết cục tốt đi..."

Trong lao ngục cũ bẩn, một thân hình già nua nằm trên đất run

khẽ, trong sự sợ hãi vô cùng lẳng lặng để mặc cho sinh mệnh từng chút từng chút đi tới điểm cuối.

Cuối cùng, tiếng bước chân lộn xộn ngoài điện làm Lưu Cẩn đang yên lặng cầu nguyện giật mình.

Lưu Cẩn nhảy dựng lên từ trên đống rơm rạ ẩm ướt, hai mắt đỏ ngầu hô hấp dồn dập nhìn chằm chằm về phía cửa điện.

Thánh chỉ ân xá của Bệ hạ tới rồi sao? Bệ hạ cuối cùng vẫn luyến tiếc lão nô sao?

Hay là Hán Vệ tới áp giải hắn tới pháp trường?

Lưu Cẩn giống như đang tiến hành canh bạc dày vò nhất trong sinh mệnh của hắn, trongsự sợ hãi lẳng lặng chờ đợi sự tuyên án của ông trời đối với hắn.

tiếng bước chân dồn dập đi tới trước cửa lao thì dừng lại, ngoài cửa lao tối tăm, một đạo thanh âm lạnh lùng và tục tằng vang lên: "Lưu Cẩn, thời gian đến rồi, ăn xong cơm chặt đầu thì chuẩn bị lên đường đi!"

Lưu Cẩn hai mắt trợn lên, cả người bất giác mềm nhũn, tựa vào cửa lao, há to miệng như thằng điên, miệng chảy ra nước giãi đục ngầu, yết hầu thì phát ra những Tiếng "Ôi, ôi..." không có ý nghĩa.

Cẩm Y vệ chời áp giải người ở bên ngoài phất phất tay, lạnh lùng nói: "Đeo trọng gia cho hắn, dẫn phạm nhân Lưu Cẩn tới chợ bán thức ăn!"

Một Giáo úy lấy chìa khóa cửa lao rồi, đang định mở cửa thì Lưu Cẩn đang nằm trên đất không biết lấy khí lực từ đâu ra, bỗng nhiên bật người, hai cánh tay tiều tụy thò ra khỏi song cửa lao, tóm chặt lấy ổ khóa, không cho Giáo úy mở cửa.

"Van.... van cầu các ngươi, chờ một lát nữa đi, chờ thêm một lát nữa thôi..." Lưu Cẩn vừa khóc nức nở vừa cầu một cách thê lương.

Cẩm Y vệ bách hộ Ngoài cửa gầm lên: "Lớn mật! Lưu Cẩn, ngươi cho rằng ngươi vẫn là ti lễ giám chưởng ấn à? Buông tay ra cho ta!"

Lưu Cẩn điên cuồng lắc đầu, nước mắt nước mũi ướt đẫm mặt, hai tay nắm lấy ổ khóa càng ra sức, giống như cái ổ khóa này là sinh cơ duy nhất của hắn, buông ra rồi thì sinh cơ sẽ đi mất.

Bách hộ giận dữ, nhấc chuôi Tú Xuân đao lên, đập mạnh vào hai tay Lưu Cẩn, Lưu Cẩn vừa khóc vừa cắn chặt răng, mũi phát ra tiếng rên đau đớn, nhưng tay vẫn nắm chặt không chịu buông, rất nhanh hai tay của hắn liền bị đập cho da tróc thịt bong, máu tươi thuận theo cổ tay chậm rãi chảy xuống.

" Lệnh ân xá của Bệ hạ sắp tới rồi, thật đó, các ngươi phải tin ta, bệ hạ không nỡ giết ta đâu, xin các ngươi chờ thêm một chút, các ngươi thương ta với, thương ta với, thương lão già này đi mà." Lưu Cẩn gào khóc, tiếp theo bỗng nhiên như nhớ ra gì đó, tinh thần phấn chấn nói: "Ta còn có bạc! Ta có bạc! Bạc của ta sẽ cho các ngươi hết, một trăm vạn lượng mua một canh giờ nhé? Chỉ cầu các ngươi chờ một chút, ta không muốn chết, bệ hạ không thể để ta chết được, bệ hạ không rời ta được đâu, ta chết thì bệ hạ sẽ ra sao."

Chương 520: Hành hình đền tội (trung)

Khóa cửa nhà lao bị Lưu Cẩn nắm chặt trong tay, bất luận Hán Vệ dùng chuôi đao đập vào tay hắn như thế nào, Lưu Cẩn vẫn sống chết không chịu buông.

Cho tới lúc này, Lưu Cẩn vẫn tin chắc rằng trong cung sắp có lệnh ân xá tới, hắn càng tin chắc Chu Hậu Chiếu sẽ không giết hắn, bởi vì hắn làm bạn với bệ hạ mười năm, tình cảm mười năm vất vả tích góp lại là vốn lớn nhất của hắn, hắn vẫn luôn cảm thấy phần vốn này chưa mất, có thể ở thời khắc mấu chốt nhất cứu hắn một mạng.

Chuôi đao từng nhát từng nhát đập mạnh vào tay Lưu Cẩn, Lưu Cẩn đã không còn nước mắt để chảy nữa rồi, đau tới mức trán túa mồ hôi lạnh, song vẫn nắm chặt lấy ổ khóa không buông, Lưu Cẩn bỗng nhiên hét lên thê lương: "Bệ hạ cứu lão nô với."

Cẩm y bách hộ cứ dùng chuôi đao đánh vào hai tay Lưu Cẩn thấy cứ dây dưa như vậy không phải là cách, chậm trễ giờ hành hình, không chỉ quan giám trảm của hình bộ trách tội, chỉ sợ các văn võ đại nhân và bách tính phố phường kinh sư bị lão hoạn nô này giết hại áp bức sẽ ăn tim mình, dù sao ở chợ bán thức ăn hôm nay có cả vạn người tập chung ngóng chờ.

Bách hộ dứt khoát hạ quyết tâm, hoạn nô này dù sao hôm nay cũng sẽ chết, việc gì phải để ý nhiều như vậy?

Thế là trong mắt bách hộ chợt lóe lệ mang, chuôi đao dánh vào Lưu Cẩn quán chú mười phần khí lực, hung hăng đánh mạnh vào các đốt ngón tay của hắn.

Rắc một tiếng, xương ngón tay của Lưu Cẩn gãy đoạn, bốn ngón tay vô lực rủ xuống, cuối cùng không nắm được khóa cửa lao nữa, tiếp theo bách hộ lại hung hăng nện xuống, ba ngón tay ở tay kia của Lưu Cẩn cũng gãy đoạn.

Lưu Cẩn cố nén đau, trơ mắt nhìn các Cẩm y Giáo úy mở khóa cửa lao sau đó chen chúc ùa vào, ấn Lưu Cẩn xuống đất, Lưu Cẩn giãy dụa trái phải, vãi bị đeo trọng gia xiềng xích áp giải ra khỏi nội ngục.

Ngoài điện thời tiết rất nắng ráo. Gió sáng sớm mang theo hơi lạnh, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, chiếu lên người Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn đeo trọng gia bị áp giải lên xe tù, đứng trong lồng sắt gỗ di động. Hán Vệ xuất động hơn ngàn nhân mã phân biệt áp tải hai bên xe tù, chậm rãi bước vào cửa chợ.

Trên đoạn đường từ hoàng cung đến chợ bán thức ăn này, trà quá tửu lâu hai bên đường phá lệ mở to cửa, bên trong cửa sổ ở lầu hai sát đường đã bị quyền quý và phú kinh sư bao trọn. Đại hộ nhân gia thậm chí dẫn theo cả gia quyến, đứng ở sát cửa sổ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Xa xa, nhân mã Hán Vệ mở đường rầm rập đi tới, còn chưa thấy xe tù chở Lưu Cẩn thì quyền quý và các bách tính bên đường đã trở nên xôn xao, quân sĩ của Ngũ thành binh mã ti dùng trường thương liều mạng ngăn cản cũng không cản được đám đông điên cuồng chen tới giữa đường, cho tới khi xe tù xuất hiện, mười mấy vạn bách tính đứng hai bên ngã tư đường bỗng nhiên yên tĩnh, vô số ánh mắt lẳng lặng nhìn xe tù đi về phía trước. Mọi người giống như mất tiếng vậy, ai nấy im lặng trầm mặc nhìn quyền hoạn ngày xưa thất vọng nhếch nhác trong xe tù.

Trầm mặc chung quy vẫn phải bùng nổ.

Trong đám người không biết là ai thê lương bi thống hét lên: "Cẩu tặc, ngươi tất sẽ phải đời đời kiếp kiếp chìm trong súc đạo."

Tiếng hét bi thiết này giống như lửa giận được châm ngòi. Tiếng mắc chửi như dời núi lấp biển lập tức vang tận mây xanh, giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu, cả thành kinh sư trở nên sôi trào.

"Hoạn tặc. Trả mạng lại cho cha ta."

"Năm đó ta đã nói ngươi sẽ không được chết tử tế, hôm nay quả

nhiên được như ước nguyện. Lưu Cẩn, chúng ta chờ xem ngươi bị thiên đao vạn quả như thế nào! Bệ hạ anh minh, Ngô hoàng vạn tuế -- "

"Ha ha, hoạn tặc, ta đã bỏ mười lượng bạc để mua mười cân thịt của ngươi, tất sẽ cùng người nhà chia nhau ăn."

"...."

"..."

Đám đông đang sôi trào dần dần mất khống chế, không biết là ai dẫn đầu, vô số hòn đá lớn nhỏ gào thét bay về phía xe tù, Lưu Cẩn trong xe tù rất nhanh bị ném cho đầu rơi máu chảy, Lưu Cẩn cũng không kêu đau, đứng trong xe tù mặc để bị mắng chửi, bỗng nhiên khặc khặc cười quái dị như cú đêm.

"Tạp gia bị thiên hạ hiểu lầm, các ngươi oán ta."

Hán Vệ Thiên hộ và các đương đầu áp giải xe chở tù thấy tình cảm quần chúng mất khống chế, không khỏi cũng hoảng, tuy nói Lưu Cẩn hôm nay hẳn phải chết, nhưng mà ý chỉ của bệ hạ là muốn lăng trì hắn, nếu hắn ở trên phó bị người ta đập chết, những Hán Vệ áp giải xe tù này có thể sẽ xui xẻo, không lớn không nhỏ cũng phải gánh trách nhiệm.

Thế là Cẩm y thiên hộ và đương đầu của Đông Tây Hán lại một lần nữa đạt thành hẹn ngầm, vung tay gọi thủ hạ áp giải xe tù, vội vã đi qua phố xá sầm uất.

Cửa chợ bán thức ăn thành tây.

Mặc dù tên là "Chợ bán thức ăn", nhưng kì thực nơi này không phải là nơi mua bán đồ ăn, xưa nay phàm là có tù phạm phạm vào tử tội khi bị xử quyết sẽ chọn nơi này, triều đình cho phép thậm chí cổ vũ bách tính vây xem, đâycx là một loại uy hiếp gián tiếp đối với bách tính của triều đình, thông qua tận mắt nhìn thấy cảnh tù phạm bị chém đầu, để các bách tính biết vương pháp sâm nghiêm, biết kính sợ triều đình.

Hình bộ thượng thư Mẫn Khuê không thể không lại lĩnh một hồi khổ sai, lúc này hắn lại được giao làm quan giám hình.

Thân phận của Lưu Cẩn không giống bình thường, vận dụng hình bộ thượng thư tự mình giám hình cũng là trong tình lý.

Giữ pháp trưởng ở cửa chợ để trống ra một khối đất, bốn gã đao phủ có tuổi lẳng lặng đứng ở bốn phía, phía sau mỗi đao phủ là hai gã tiểu đồ đệ, trong tay mỗi đồ đệ cầm một các sọt trúc, trong sọt chứa đủ loại hình cụ như móc sắt, phiến đao, chủy thủ, mũi nhọn.

Hai chữ "Lăng trì" này nghe thì rất đơn giản, nhưng khi làm thì tuyệt đối không đơn giản, trên thực tế quá trình của trên thực tế rất rườm rà phức tạp.

Loại hình phạt này tồn tại từ thời kì Thương Chu, trưởng tử Bá Ấp Khảo của Chu Văn Vương chính là sau khi bị Thương Trụ Vương lăng trì băm thành thịt vụn, còn cả đệ tử của Khổng Tử là Tử Lộ trong trận chiến đoạt quyền với đại phu Khổng Khôi của Vệ quốc phải chịu hình phạt này mà chết.

Trong triều đại trước kia đối với lăng trì chỉ là một cách nói mơ hồ, chưa hình thành tiêu chuẩn thống nhất, cắt được bao nhiêu đao thì tính bấy nhiêu đao, cho tới thời Minh triều, Thái tổ hoàng đế mới định ra luật pháp thiên hạ, loại hình phạt cực kỳ tàn ác lăng trì này không ngờ cũng được quy định cụ thể bộ vị hành đao, số lượng hành đao, vân vân...

Khác v chém đầu bình thường, lần này để lăng trì Lưu Cẩn, hình bộ phái tới bốn gã đao phủ hành hình, trên thực tế lăng trì một người cần thể lực và tính nhẫn nại cực lớn, hơn nữa đao phủ còn phải có tố chất tâm lý đầy đủ, một đao phủ không thể thực hiện hết toàn bộ quá trình lăng trì, cho nên trong quá trình cần phải đổi người thay nhau chấp hành.

Xe tù chở Lưu Cẩn cho tới canh ba giờ mão mới tới nơi, các Hán Vệ như lâm đại địch vây xe tù chở Lưu Cẩn tầng tầng lớp lớp, thô lỗ kéo Lưu Cẩn từ xe tù xuống, sau đó thì dùng dây thừng to như ngón cái trói gô hắn lại, thoạt nhìn giống như một con cua mùa thu, sau khi trói chắc thì Giáo úy đá vào kheo chân Lưu Cẩn, Lưu Cẩn bùm một cái ngã xuống giữa chợ bán thức ăn.

Lưu Cẩn Lúc này vẻ mặt vô cùng chật vật, trên áo tù dính đầy các

loại bã thức ăn và phân, vết thương lớn nhỏ trên người rỉ máu, trên mặt đã bị đá ném cho không còn tướng mạo trước kia, nếu không nhắc tới những chuyện ác mà hắn đã làm trong hai năm qua, Lưu Cẩn lúc này quả thực là quá mức thê thảm, khiến người ta thương hại.

Mẫn Khuê ngồi sau án thư cách pháp trường không xa, ngẩng đầu nhìn sắc trời, thủng thỉnh nhấc chân chậm rãi phẩm trà, rất kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian Hành hình tốt nhất là canh ba buổi trưa, canh giờ này là lúc dương khí thịnh nhất trong ngày, bóng người cũng ngắn nhất, phạm nhân sau khi bị giết thì hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh, thế là canh ba buổi trưa cũng thành thời khắc tốt nhất để xử quyết phạm nhân.

Lưu Cẩn quỳ gối giữa pháp trường không nói không động, trong tai nghe tiếng nắng chửi của bách tính từ bốn phương tám hướng đang vây xem, Lưu Cẩn bất vi sở động, đầu của hắn thì thủy chung bướng bỉnh nhìn về hướng Báo Phòng, ánh mắt lộ ra sự cầu sinh tới cực độ, trong đó còn kèm theo một tia hối hận, giờ này khắc này vị quyền hoạn từng lấy thúng úp voi này rốt cuộc đang hối hận cái gì, đang nghĩ cái gì, không ai biết được.

Ông trời rất nể tình, hôm nay thời tiết nắng ròa, thời tiết đã vào đông, ánh sáng mặt trời chiếu lên người ấm áp dào dạt, thời gian cứ lặng lặng trôi qua trong sự chờ đợi của mọi người.

Vẻ mặt Lưu Cẩn càng lúc càng chờ mong, cho tới thời khắc này hắn vẫn không tuyệt vọng, hắn tin lệnh ân xá của bệ hạ nhất định sẽ đến, bởi vì bệ hạ không rời hắn được, bởi vì bệ hạ sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện hắn là bị oan, trong kịch nam không phải đã nói rồi sao? Phàm là trung lương bị oan, gần đến thời khắc cuối cùng bị chém đầu trên pháp trường, lệnh ân xá của hoàng đế sẽ tới đúng lúc một cách kinh tài tuyệt diễm, vừa hay ngăn cản một đao đòi mạng chém lên cổ.

Kịch nam sẽ không gạt người! Bệ hạ nhất định sẽ tha tội cho ta!

Đây là lực lượng duy nhất chống đỡ cho Lưu Cẩn vẫn chưa ngã xuống.

Chương 521: Hành hình đền tội (hạ)

Bóng người dưới ánh mặt trời theo thời gian mà từ từ di động, khi anh dương di động tới đỉnh đầu mọi người, bóng người cơ hồ co thì một chấm đen dưới chân mình, kim đồng hồ của tử ngọ chung giữa đạo trường cuối cùng cũng chỉ vào ba khắc giờ ngọ.

Một quan viên của hình bộ xác nhận lại thời gian, sau đó quát lớn: "Thời gian đã đến! Hình bộ kiểm tra phạm nhân Lưu Cẩn rồi chuẩn bị hành hình."

Hai gã quan viên tiến lên nhìn kỹ Lưu Cẩn từ đầu đến chân, lập tức bốn gã đao phủ vây quanh Lưu Cẩn đang bị trói go, bảy tay tám chân lột sạch quần áo của Lưu Cẩn, rồi lại dùng một một cái lưới đánh cá cực lớn bọc Lưu Cẩn lại, giống như một con cá lớn bị ngư phu tóm được, đợi sau khi cả người Lưu Cẩn toàn bộ bị lưới bọc lại rồi, đao phủ đột nhiên kéo mạnh dây ở miệng võng, trong võng giống như bị hút cạn không khí vậy, cơ thịt trên người Lưu Cẩn lập tức nhô ra khỏi những mắt võng, những chỗ mà cơ thịt lòi ra này, chính là vị trí các đao phủ sắp hạ đao.

Đến thời khắc này, Lưu Cẩn cuối cùng cũng sụp đổ, giống như kẻ điên giãy dụa kịch liệt, nhưng đầu vẫn thủy chung bướng bỉnh nhìn về phía Báo Phòng, hét lớn: "Các ngươi không được phép dụng hình! Lệnh ân xá của Bệ hạ sắp tới rồi! Bệ hạ nhất định sẽ đặc xá cho ta."

Mẫn Khuê bị Lưu Cẩn làm cho giật mình, theo bản năng nhìn thoáng về phía Báo Phòng, cho rằng Lưu Cẩn nói thật, vẻ mặt tràn ngập thấp thỏm và khẩn trương, thấy trên đường phương hướng Báo Phòng trống không, các bách tính thì vây chặt lấy đạo trường, Mẫn Khuê lập tức hồi thần, rồi thẹn quá hóa giận, mặt già đỏ bừng, hung tợn lườm Lưu Cẩn, bút lông trong tay quyết đoán móc lên phê tiễn xử quyết, sau đó thì ném vão giữa đạo trường.

"Hành hình!"

Hai chữ "Hành hình" phát ra từ miệng Mẫn Khuê giống như câu hồn bài của hắc bạch vô thường, chữ nào chữ nấy giống như mang theo một trận âm phong.

Lưu Cẩn cả người trần truồng bị thắt trong lưới đánh cá run rẩy kịch liệt, qua lưới đánh cá tràn ngập mùi máu tanh, Lưu Cẩn hai mắt đỏ ngầu lườm Mẫn Khuê, rít lên: "Mẫn Khuê, lệnh ân xá của bệ hạ sắp tới rồi, ngươi dám hành hình, không sợ tương lai bệ hạ sẽ trách tội sao?"

Mẫn Khuê là quan văn, tật xấu của quan văn đều như nhau, lúc này mà không dương danh thì còn đợi lúc nào nữa?

Thế là Mẫn Khuê đứng bật dậy, chỉ vào Lưu Cẩn phẫn nộ quát: "Hoạn tặc Vô sỉ! Chết đã đến nơi rồi vẫn không biết hối cải, đừng nói bệ hạ không có lệnh ân xá, cho dù có lệnh ân xá đến thì bản quan cũng phải liều mạng cãi lời thánh chỉ dù sẽ bị bãi quan mất mạng, cũng phải thiên đao vạn quả tên quốc tặc gây họa cho thiên hạ là ngươi đây, mở rộng chính nghĩa cho ngàn vạn thần dân thiên hạ!

Trả lời một cách Nghĩa chính nghiêm từ, Mẫn Khuê lập tức giành được sự ủng hộ ầm ầm của các bách tính và chung quanh chung quanh đạo trường, trong nhất thời những tiếng hô "Hảo hán tử", "Mẫn thanh thiên" vang lên liên tiếp.

Mẫn Khuê trong lòng mừng thầm, danh vọng này giành được rồi, chỉ hao hơi tổn tiếng chứ không phí đầu óc, đúng là lời thật, thế là Mẫn Khuê dồn nốt dùng khí đuổi giặc cùng đường, chỉ vào bốn gã đao phủ giữa đạo trường rồi quát to: "Thời gian đến rồi, các ngươi còn chờ gì nữa? Các ngươi nếu không dám động thủ, bản quan chẳng cần tư văn thể thống gì nữa, sẽ tự mình lăng trì tên ác tặc này."

Đám người Vây xem lập tức lại cất tiếng trầm trồ khen ngợi vang tận mây xanh.

Đao phủ tất nhiên không dám trì hoãn, bốn người nhìn nhau một cái, một người từ từ dưới đất cầm một chén liệt tửu lên, bạnh cằm Lưu Cẩn, không chút phân trần đổ liệt tửu vào miệng Lưu Cẩn.

Liệt tửu này không phải là nghi thức thần thánh gì, tác dụng của nó tương đương với thuốc mê, phạm nhân sau khi uống rồi có thể giảm bớt sự mẫn cảm của thần kinh đối với cảm giác đau, cảm giác đau bớt đi, phạm nhân tất nhiên có thể chống đỡ thêm một đoạn thời gian mà không chết.

Lưu Cẩn ho sằng sặc cố gắng nuốt rượu xuống.

Còn chưa kịp lên tiếng thì chỉ cảm thấy ngực trái đau nhói, cúi đầu nhìn thì ở vị trí đầu ti bị cắt xuống một khối thịt. Máu tươi lập tức tuôn ra như suối, đao phủ sau khi cắt xong đao thứ nhất thì thong dong điềm tĩnh ném thịt vừa cắt vào trong giỏ trúc nhỏ để bên cạnh, đồ đệ ở bên cạnh lập tức trát dược thảo trộn thuốc tê lên ngực trái của Lưu Cẩn, miệng thì hô to: "Đao thứ nhất."

"Hay." Đám người vây xem trầm trồ khen ngợi, không ít người mặt hướng về phía tây rồi quỳ xuống, dập đầu bang bang ba cái. Mặt đẫm nước mắt cáo người nhà trưởng bối từng bị Lưu Cẩn hại chết.

Kỳ quái là, Lưu Cẩn không ngờ không hề kêu đau, càng không hét thảm, hắn giống như đã mất đi cảm giác đau, hồn nhiên không phát giác ngực trái của mình đã bị người dứt khoát cắt xuống một miếng thịt, mắt vẫn bướng bỉnh nhìn về phía Báo Phòng. Trong miệng thất thần lẩm bẩm nói: "Bệ hạ sẽ có lệnh ân xá, bệ hạ nhất định sẽ có lệnh ân xá.... Lão nô vẫn chưa chết, lão nô sẽ được cứu, bệ hạ, mau đi..."

Đao phủ Hành hình nghe thấy Lưu Cẩn lẩm bẩm thì không khỏi ngẩng đầu lạnh lùng lườm mà một cái, tay thì không hề dừng lại cắt một đao xuống ngực phải của hắn. Một mảnh thịt nhỏ bị cắm xuống, ném vào giỏ trúc, đồ đệ bên cạnh rất đúng lúc hô lớn: "Đao Thứ hai."

Cái gọi là lăng trì, số đao cắt cũng rất có chú ý, phải cắt đủ ba ngàn sáu trăm đao, nếu không đủ ba ngàn sáu trăm đao mà phạm nhân đã tắt thở thì đao phủ cũng không đến mức bị phát, có điều sẽ coi như là đạp vỡ chiêu bài thanh danh của mình. Nếu có thể cắt đủ số đao pháp định, phạm nhân chỉ còn lại một bộ xương trắng ởn mà chưa chết, vị đao phải này có thể được hình bộ thưởng thêm tiền.

Cho nên đao phủ có kinh nghiệm để lĩnh được chỗ tiền thưởng này, đối với bộ vị hạ đao phi thường chú ý, đầu tiên là chỗ đầu ti ở hai ngực, tiếp theo là mí mắt, sau đó theo thứ tự từ bắt thịt hai cánh tay, bắp đùi, thịt mỗi đao cắt xuống cũng rất được chú ý, để cắt đủ ba ngàn sáu trăm đao, cho nên mỗi đao chỉ cắt một miếng thịt nhỏ cỡ móng tay cái. Đao phủ có kinh nghiệm cắt mỗi một đao sẽ đắp thuốc gây tê, để cho phạm nhân đánh mất cảm giác đau cho tới lúc mất mạng.

Sau khi ngực trái phải của Lưu Cẩn bị cắt hai đao, hai gã đao phủ hợp lực vặn thẳng cái đầu đang nhìn về phía Báo Phòng của hắn, tiểu đao sắc bén không chút lưu tình cắt lên mí mắt, lúc này mắt Lưu Cẩn không thể nhìn thấy gì, cuối cùng từ bỏ ném ánh mắt chờ đợi về phía Báo Phòng, lẳng lặng để mặc cho đao phủ từng đao từng đao cắt thịt trên người mình, trong tai thì truyền đến tiếng mắng chửi của các bách tính đang vây xem, Lưu Cẩn vẻ mặt bình tĩnh, những miếng thị bị cắt xuống giống như không phải ở trên người hắn vậy, từ đầu tới cuối không ngờ không kêu đau một tiếng nào.

Lúc này cái hắn nghe thấy không phải là tiếng mắng chửi, mà trong cái đầu đã hoàn toàn chết lặng quanh quẩn ngôn ngữ lành lạnh giống như đang nguyền rủa của Chu Hậu Chiếu lúc trước khi hạ lệnh lục soát Lưu phủ.

"Lưu Cẩn, ngươi nếu không phụ trẫm, trẫm tất không phụ ngươi, ngươi nếu phụ trẫm,... Trẫm thề sẽ đem ngươi thiên đao vạn quả!"

Lưu Cẩn bỗng nhiên nhếch môi, lặng lẽ bật cười, giờ này khắc này hắn đang cười cái gì, không ai biết, nụ cười nở rộ trên đạo trường đầy mùi máu tươi, vô cùng âm trầm và đáng sợ.

Công trình Lăng trì quá mức nặng nề, nếu muốn cắt đủ ba ngàn sáu trăm đao, trong vòng một ngày tuyệt đối là không thể hoàn thành được.

Ngày đầu tiên thụ hình, Lưu Cẩn ước chừng bị cắt ba trăm năm mươi bảy đao, cơ nhục trên đùi và cánh tay đã bị lóc sạch, lộ ra xương tay và xương đùi trắng ởn, sắc trời đã tối, Lưu Cẩn hình dạng khủng bố không ngờ vẫn chưa chết, được Hán Vệ khiêng về nội ngục.

Buổi tối, trong nhà giam âm u ẩm ướt, nhân mã canh gác của Hán Vệ đi lại trước đại lao của Lưu Cẩn, mọi người nhìn Lưu Cẩn đang rên rỉ, cùng với xương trắng lộ cả ra ngoài, cho dù các phiên tử Giáo úy của Hán Vệ kiến thức rộng rãi cũng không đành lòng mà quay đi, không ít người miệng há to, chỉ chực muốn nôn mửa.

Trong bóng đêm, Lưu Cẩn mở to hai mắt trống rỗng đỏ rực, gian nan quờ quạng tới mép cửa lao, bỗng nhiên hữu khí vô lực dùng đầu gõ vào cửa lao.

Hai gã Giáo úy theo tiếng mà đến, bịt mũi đứng cách xa nhíu mày nói: "Lão hoạn tặc ngươi đúng là dai thật, cắt hơn ba trăm đao mà không ngờ vẫn chưa chết... Có việc gì?"

Lưu Cẩn thở dốc hồi lâu, suy yếu nói: "Xin cho ta một chén cháo, ta, ta vẫn muốn sống, ta vẫn muốn sống."

Giáo úy hoảng sợ nhìn nhau, nhìn bộ dạng này của Lưu Cẩn mà vẫn bất khuất bất khuất ra sức cầu sinh, hai người từ đáy lòng bốc lên một cỗ hàn ý dày đặc.

"Chờ... Chờ, ta mang tới cho ngươi." Một gã Giáo úy nhát gan lắp bắp nói xong thì lảo đảo chạy ra ngoài ngục, không lâu sau không ngờ quả thực kiếm một cháo nóng tới, đặt trước mặt Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn hai tay hai chân đã mất, không thể ăn cơm, sau khi ngửi thấy mùi cháo thì thuận theo mùi mà gian nan bò tới, giống như chó liếm cháo trong bát, không đến thời gian nửa nén hương, Lưu Cẩn không ngờ liếm hết báo cháo này, thậm chí còn ợ một cái.

Sau khi ăn xong Lưu Cẩn suy yếu nằm bẹp trên đất, trên khuôn mặt toe toét máu tươi không ngờ còn lộ ra nụ cười quỷ dị, lẩm bẩm nói: "Tạp gia phải sống. Bệ hạ ngày mai chắc chắn sẽ có lệnh ân xá, chắc chắn sẽ có lệnh ân xá! Bệ hạ à, lão nô không phụ người."

Chương 522: Nhân tuyển bình định

Mưa to liền ba ngày, nước sông ở sông hộ thành kinh sư tăng cao ba thước, Công bộ không thể không điều phái quan viên công tượng dân phu gia cố đê suốt đêm, lần này lệnh xuất ra từ nội các và Công bộ, ở giữa lại không có bóng dáng của ti lễ giám.

Cuộc đại thanh tẩy Triều đường vẫn chưa kết thúc, khi Lưu Cẩn huy hoàng cường thịnh, vây cánh bám lấy hắn cơ hồ chiếm một nửa triều đường, những người này không nghi ngờ gì nữa đã được liệt vào sổ đen của Hán Vệ, các vây cánh của hắn trừ an bài hậu sự lo sợ không yên chờ giá thiếp của Hán Vệ lâm môn ra thì không có lựa chọn nào khác.

So sánh với sự thanh tẩy triều đường, cuộc thanh tẩy của Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng đối với nội cung còn tàn khốc hơn nhiều, đối với đại thần ngoại đình, Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng có lẽ còn phải cố kỵ mặt mũi nội các và Đô Sát viện, không dám làm ảnh hưởng quá rộng, lại càng không dám đắc tội quá nhiều với đại thần ngoại đình. Nhưng mà đối với thái giám trong cung, Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng giống như phát tiết hết những ủy khuất phải chịu hai năm nay lên người họ, trong vòng mấy ngày, tất cả đại thái giám tiểu hoạn quan có liên quan tới Lưu Cẩn toàn bộ bị bắt, sau khi vào ngục thì phải chịu khổ hình cực kỳ bi thảm, thái giám trong cung người có liên lụy tới án của Lưu Cẩn lên tới hơn hai ngàn người, trừ số rất ít vận dụng tích lũy cả đời hoặc là quan hệ để thoát được một mạng, bị đày tới Phượng Dương thủ lăng ra, tất cả những người còn lại đều phải nhận hết khổ hình tra tấn mà chết.

Mưa liền ba ngày mà mùi máu tươi ở cửa chợ bán thức ăn vẫn chưa hết, trên mặt đài đá hành hình, vết máu đỏ sậm được mưa cọ rửa, quan viên bách tính đi qua đây đều sợ hãi mà đi đường vòng, chỉ vì trên phố lại có lời đồn, Lưu Cẩn này chính là hung thần hạ phàm, sau khi chết tất sẽ hóa thành lệ quỷ đòi mạng, hơn nữa để trả thù nhân gian, Đại Minh trong mười năm tương lai tất sẽ của

hoạ chiến tranh không ngừng, đây là cái giá phải trả để tiễn bước tên hung thần này.

Sơn âm hầu phủ.

Tần Kham nhìn bầu trời mù mịt bên ngoài, khóe miệng phác ra một nụ cười lạnh khinh miệt.

"Hung thần hạ phàm? Báo phục nhân gian? Quá coi trọng Lưu Cẩn rồi, tên thái giám chết bầm này lúc còn sống cũng chỉ là ôm đùi bệ hạ mà làm xằng làm bậy, là một kẻ tiểu nhân tiêu chuẩn, sau khi chết còn có bản sự lớn như vậy à?"

Đinh Thuận ở bên cạnh hiển nhiên còn tức giận hơn, vẻ mặt như bị đoạt mất chức danh cao cấp vậy: "Đúng, danh xưng hung thần rõ ràng là của Hầu gia chứ, dựa vào gì mà cho Lưu Cẩn làm? Quả thực f khinh người quá đáng! Trên đời lấy đâu ra nhiều hung thần thế."

Tần Kham lườm hắn một cái: "Đinh Thuận à, ngươi hiển nhiên không phải đang khen ta đúng ư? Đại trượng phu sinh ra ở gian, cái nên tranh thì nhất định phải tranh, nhưng thứ không nên tranh thì đừng có vươn tay ra vớ loạn, cái danh hiệu này thuộc về phạm vi không nên tranh, đừng có như thằng đồng nát cái gì cũng vơ hết vào người mình."

Đinh Thuận cười gượng nói: "Vâng vâng vâng, thuộc hạ sai rồi."

Dừng một chút Đinh Thuận lại nói: "Hầu gia, Lưu Cẩn đã chết rồi, bị lăng trì ba ngày, tổng cộng bị cắt ba ngàn ba trăm năm mươi bảy đao mới tắt thở, lão hoạn này cũng dai thật, tàn nhẫn với người khác, mà cũng tàn nhẫn với chính mình, nghe nói khi sắp chét vẫn còn cố ngoảnh đầu nhìn về phía Báo Phòng, vẫn chờ lệnh ân xá của bệ hạ, cho tới cuối cùng thấy mình đã chỉ còn là một cái khung xương thì hắn mới bỏ cuộc, trước khi chết còn nói một câu, chỉ có đao phủ đứng gần hắn nhất mới nghe được."

Tần Kham mày nhíu chặt, nói: "Hắn nói gì?"

Đinh Thuận liếm liếm cái môi khô héo nói: "Hắn nói 'Các ngươi đều nhìn lầm rồi, Đại Minh ta có gian nịnh, nhưng không phải là

ta, gian nịnh là kẻ khác."

"Lưu Cẩn nói lời này là có ý gì?"

Đinh Thuận cười khinh miệt: "Ai biết được, có lẽ đau quá nên hồ ngôn loạn ngữ. Theo thuộc hạ, Lưu Cẩn nói cũng không sai, quan văn triều đường thật đúng là không phải thứ tốt, khó đảm bảo bên trong sẽ không lòi ra một đại gian nịnh họa quốc."

Tần Kham lắc đầu, thở dài: "Thôi, người chết như đèn tắt, ân oán bỏ hết, tốt xấu gì ta cũng quen biết với Lưu Cẩn một hồi, ngươi đi thu gom hài cốt của hắn, xây một nấm mồ đơn xơ cho hắn đi."

Đinh Thuận cười khổ nói: "Hầu gia, hài cốt của Lưu Cẩn không dễ thu đâu. Trong ba ngày hắn bị lăng trì, tổng cộng cắt lấy hơn ba ngàn miếng thịt, đều bị quan viên bách tính kinh sư bỏ tiền ra mua rồi."

Tần Kham ngạc nhiên: "Bọn họ mua thịt Lưu Cẩn làm gì?"

"Lưu Cẩn hại quá nhiều người, kết quá nhiều thù, hắn lúc đương quyền thì người trong thiên hạ không dám làm gì hắn, nhưng một khi thất thế bị tru, khắp thiên hạ không biết có bao nhiêu người chờ ăn thịt hắn, thuộc hạ thật sự không ngờ, bách tính hận một người mà lại hận tới mức này, lúc ấy trên đạo trường có vô số người ở trước mặt Lưu Cẩn khi hắn vẫn còn một hơi thở, tranh nhau mua thịt bị cắt xuống, cảnh tượng đó thật sự là ghê người."

Tần Kham ngây người một lúc rồi tiếp theo cười khổ nói: "Thôi, nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng, đây là kết cục mà Lưu Cẩn đáng phải nhận, ít nhiều cũng coi như là trả lại một chút tội nghiệt đi."

Thấy cảm xúc của Tần Kham không cao lắm, Đinh Thuận do dự môt lúc rồi vẫn bẩm báo chuyện phải bẩm báo.

"Hầu gia, phản quân của Phách Châu Đường Tử Hòa và Trương Mậu thanh thế càng lúc càng lớn, mười ngày trước sau khi chiếm được Phách Châu, Đường Tử Hòa lập tức huy binh đông tiến, lại chiếm thêm phủ Hà Gian, đại quân hướng thẳng tới Chân Định, bệ hạ và nội các rất là tức giận, sau khi nội các đình nghị, quyết định

điều phó tổng binh Tuyên phủ, Võ Trạng Nguyên Hứa Thái giáp khoa năm Hoằng Trị thứ mười bảy lãnh binh bình định."

Mặt Tần Kham càng âm trầm, nữ nhân này càng lúc càng quá đáng rồi. Nàng ta rốt cuộc mang tâm tư gì? Chẳng lẽ thật sự muốn đánh vào kinh sư làm nữ hoàng đế à?

Đinh Thuận nhìn sắc mặt âm trầm của Tần Kham, rụt rè nói: "Hầu gia, theo thuộc hạ thấy, loạn Phách Châu vẫn cần Hầu gia tự mình lãnh binh bình định mới được, thủ đoạn của Đường Tử Hòa chúng ta khi ở Thiên Tân đã kiến thức qua rồi, chắc Hứa Thái không phải là đối thủ của nàng ta, thiên hạ chỉ có Hầu gia là có thể đối phó nàng ta, chỉ là thuộc hạ không hiểu, vì sao sau khi nội các đình nghị lại chỉ phái phó tổng binh Tuyên phủ lãnh binh."

Tần Kham thở dài: "Triều đình có suy nghĩ của triều đình, nhân tuyển bình định hơn phân nửa là Lý Đông Dương chủ trương, gần đây triều đường kinh sư bị thanh tẩy, chính là lúc lòng người trên dưới hoang mang, khó tránh khỏi sẽ phát sinh gì đó, lúc này cần một người trấn được Hán Vệ để tọa trấn, vừa đạt được mục đích thanh tẩy, lại vừa không để cho Hán Vệ khuếch trương tình thế mà dẫn tới liên lụy quá rộng, hai đại án Hồ Dung Dung, Lam Ngọc cuối những năm Hồng Vũ chính là vết xe đổ, cho nên ta trong khoảng thời gian này không thể rời kinh, hai vị Đại học sĩ nội các đại thể chính là nghĩ như vậy."

"Hầu gia, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, Lý Đông Dương này thật sự coi ngài thành hung thần rồi."

Nội các đã định ra nhân tuyển bình định, Tần Kham tất nhiên không thể nói thêm gì, huống hồ hắn cũng không có hứng thú gì với bình định, lại càng không biết dùng tâm thái như thế nào để đối mặt với Đường Tử Hòa, lúc trước hai người từng phát sinh một hồi ám muội nhỏ ở Thiên Tân, hiện giờ ai nấy đứng trên lập trường đối lập, tựa hồ đã thành cố sự không thể nhớ lại.

Lưu Cẩn đã chết, tâm tư của Tần Kham cũng dần dần chuyển dời đến những kế hoạch tương lai, mấy năm nay với kẻ địch bất đồng, dùng thủ đoạn bất đồng để đấu lại, nói tới cùng, Tần Kham cũng chỉ là muốn dọn sạch chướng ngại cho khát vọng của mình, tương lai có thể bớt đi một ít vật cản, có thêm mấy phần chiến thắng.

Đang thương nghị với Đinh Thuận có cần thiết lập hai Cẩm Y vệ Thiên hộ sở ở Liêu Đông, dùng để thăm dò quân tình Thát tử phía bắc và sự trung thành của các bộ lạc đối với hoàng kim gia tộc Khả Hãn Bá Nhan Mãnh Khả hay không, thì Đường Dần vẻ mặt mờ ảo giống như một u hồn bay ra, lặng lẽ xuất hiện sau lưng Tần Kham và Đinh Thuận.

"Ta gặp một vị nữ tử..."

Một câu đột nhiên giống như một cỗ âm phong từ phủ Cửu U minh thổi ra, Tần Kham bất ngờ không kịp phòng bị sợ tới mức hai chân mềm nhũn, Đinh Thuận chẳng nói chẳng rằng rút đao bổ ra sau.

"Dừng tay!" Tần Kham hét lớn, đao của Đinh Thuận cách đầu Đường Dần hai tấc từ dừng lại.

Sau khi Đinh Thuận thấy rõ người ở sau lưng là Đường Dần, bất chấp hắn là tri giao của Hầu gia, hắn ngây người một lát rồi tiếp theo giận tím mặt: "Tên thư sinh chua loét ngươi có phải có bệnh hay không? Dám ở sau lưng Hầu gia dọa người, ngại mạng dài quá thì cứ nói một tiếng, lão tử tiễn ngươi một đoạn đường!"

Tần Kham bị Đường Dần dọa cho một phát, sắc mặt cũng có chút trắng bệch, cố nén giận quan sát Đường Dần từ trên xuống dưới rồi lạnh lùng nói: "Ngươi vừa rồi từ đâu lòi ra? Đi đường không tiếng không vang, ngươi là bay ra à?"

Đường Dần ngơ ngác nhìn xuống chân, dùng một loại ánh mắt như nhìn thằng ngu liếc Tần Kham một cái rồi nói: "Đương nhiên là đi ra rồi, ta có chân có cẳng, làm sao mà bay được?"

"Đinh Thuận..." Tần Kham đánh mắt ra hiệu cho Đinh Thuận.

Đinh Thuận hiểu ý, thô lỗ kéo Đường Dần ra ngoài tiền đường, nhìn kỹ dưới chân hắn rồi lại thô lỗ kéo hắn về trước người Tần Kham.

"Hầu gia, thuộc hạ xem qua rồi, có bóng, không phải quỷ."

Tần Kham lập tức ra vẻ như mới nhìn thấy Đường Dần, chắp tay cười nói: "Thì ra là Bá Hổ huynh tới, Bá Hổ huynh vô thanh vô tức thò ra, ta còn tưởng rằng ngươi đã bị người ta giết chết rồi, oan

hồn bay tới chỗ ta cáo trạng."

Chương 523: Phản quân thế lớn

Đường Dần vẻ mặt mờ mịt suy nghĩ sâu xa, cẩn thận cân nhắc một lúc rồi nhìn Tần Kham với vẻ khẳng định: "... Đây không phải là một câu nói hay."

"Bá Hổ huynh đa tâm rồi, câu đầu tiên ngươi nói thì thò ra là gì?"

Đường Dần lại bộ dạng mất hồn mất vía, nói: "Ta gặp một vị nữ tử..."

"Là nàng ta dạy ngươi bay lướt trên đường à?"

"Không phải, ta gặp một vị nữ tử khiến ta động tâm."

" Cô nương hoa khôi của thanh lâu nào?" Tần Kham cười hỏi một câu, tiếp theo vẻ mặt tràn ngập đề phòng: "Ngươi không phải là muốn tìm ta mượn tiền chuộc thân cho nàng ta chứ? Bá Hổ huynh, giữa bằng hữu mà bàn tới tiền nong là tổn thương tình cảm lắm đấy."

"Không, nàng ta là nữ tử đàng hoàng."

Tần Kham giật mình: "Chúc mừng Đường huynh tìm được mùa xuân thứ hai của nhân sinh, cho nên Bá Hổ huynh hôm nay là tới đưa thiếp cưới cho ta à?"

Đường Dần chua chát nói: "Nàng ta từ đầu tới cuối không nhìn ta lấy một cái, thiếp cưới từ đâu mà có?"

Tần Kham rõ ràng không theo kịp tư duy của Đường Dần, sau khi ngay ra một lúc thì hỏi dò: "Thế ngươi hôm nay tới tìm ta là để..."

Ánh mắt đang mất đi thần thái của Đường Dần bỗng nhiên trở nên nóng rực: "Nghe nói Tần hiền đệ đối phó với nữ nhân rất có biện pháp, ngu huynh đặc biệt tới xin giúp đỡ, phiền hiền đệ giúp ta tiếp cận vị nữ tử đó, để nàng ta sinh ra hảo cảm với ta, dần sinh

tình yêu với ta, cuối cùng gật đầu đáp ứng thành thân với ta, tất cả làm phiền hiền đệ, ta ở chỗ động phòng chờ ngươi."

Tần Kham và Đinh Thuận trợn mắt há hốc mồm: "..."

Tần Kham bỗng nhiên thay Đường Dần tổng kết ra giáo huấn thất bại hôn nhân lần trước, không chỉ là vì kèo, đê tiện cũng là một nguyên nhân không thể bỏ qua."

Tần Kham quen Đường Dần hơn ba năm, không thể phủ nhận trong ba năm nay Đường Dần đã nói rất nhiều những lời hỗn trướng, nhưng không nghi ngờ gì nữa, những lời hôm nay là đứng đầu bảng hỗn trướng.

"Ta giúp ngươi tiếp cận nữ tử đó, để nàng ta nảy sinh hảo cảm với ngươi, còn nảy sinh tình yêu với ngươi, ngươi ở chỗ động phòng cởi hết quần áo chờ làm tân lang?"

Đường Dần chắp tay thở dài: "Quả nhiên là tri giao bạn tốt, một phát là thông liền."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Đã giúp thì giúp cho chót, không bằng ta dứt khoát giúp ngươi động phòng luôn nhé? Giúp người là cái vốn của khoái hoạt, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không chối từ."

Đường Dần quýnh lên: "Không được không dc! Nữ tử này là ta nhìn trúng! Loại chuyện Động phòng này vẫn là tự thân làm thì tốt hơn."

Đinh Thuận ở bên cạnh nghe mà líu lưỡi, thư sinh chua loét đúng là thư sinh chua loét, hắn có biết vị Hầu gia trước mặt này là ai hay không? Không ngờ dám nói với hắn như vậy, hiện giờ thiên hạ ai dám ở trước mặt Hầu gia mà càn rỡ như thế? Cũng may mà hắn tốt số, lúc trước lúc Hầu gia nghèo túng đã quen biết nhận hắn làm tri kỷ, nếu không với quyền thế và địa vị của Hầu gia hiện giờ, mười Đường Dần cũng bị hắn giết chết rồi.

Tần Kham xoa xoa mũi, chậm rãi nói: "Nghe ngươi nói như vậy, ta cũng thực sự có hứng thú với nữ tử đó, không biết vị nữ tử tổ tiên không chịu tích đức nào bị vị tài tử phong lưu ngươi coi trọng vậy?"

Đường Dần lộ ra vẻ mặt ấm ức, cười nói: "Nàng ta là nữ nhi gia đình cùng khổ, nghe nói là từ phủ Thái Nguyên chuyển đến kinh sư, cha nàng ta ở thành đông kinh sư mở một tửu quán lộ thiên nhỏ, nàng ta giúp cha làm trong tửu quán, năm nay đã là mười lăm mà vẫn còn là khuê nữ, hôm trước ta nhàm chán đi dạo trong thành thì gặp nàng ta, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, ta cảm thấy, tựa như, tựa như..."

Đường Dần ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tần Kham, hưng phấn nói: "Không biết ngươi có từng bị người ta gõ cho một côn quay cuồng bao giờ chưa?"

Tần Kham ngây ra một lúc rồi chắp tay thở dài: "Tần mỗ hổ thẹn, chưa từng có kinh lịch như vậy."

"Ta từng rồi, cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta giống như bị người ta nện một phát vào ót vậy, không chỉ choáng váng, hơn nữa mơ hồ giống như chung quanh khắp nơi đều nghe thấy tiếng chim, cả người chỉ muốn ngất lịm đi thôi."

Tần Kham day mũi đến sắp đỏ rồi, đảo mắt liếc Đinh Thuận một cái, phát hiện hắn cũng vẻ mặt hoang mang ra sức gãi đầu, gầu bay đầy trời.

So sánh rất khó lý giải, có điều hình như rất lợi hại.

Tần Kham thở dài: "Thứ cho ta hỏi một câu ngoài lề, ngươi bị người ta gõ cho một gậy lúc nào?"

Đường Dần đang đắm chìm trong hạnh phúc, vô tư phất phất tay: "Tháng trước ta đi thanh lâu theo thói quen không mang, bạc về sau lại phát hiện bản thân hiển nhiên không hợp lắm với khẩu vị của cô nương thanh lâu, bị người gõ cho hai gậy rồi ném ra ngoài, không sao, chuyện đã trôi qua rồi."

Tần Kham ngây người một lúc, rất khâm phục chắp tay: "Đường huynh là người phong lưu lỗi lạc."

Dừng một chút, Tần Kham lại nói: "Thứ cho ta nói thẳng, Đường huynh năm nay đã hơn ba mươi rồi phải không? Vị nữ tử đó mới mười lăm tuổi, đủ làm nữ nhi của ngươi, như vậy có phải quá

mức cầm thú hay không?"

Đường Dần lập tức lộ ra vẻ mặt cực kỳ khinh miệt: "Có cái quái gì mà ngạc nhiên? Trương Tiên Tống Triều trên tám mươi tuổi còn cưới tiểu thiếp mười tám tuổi, sĩ lâm một mảng tán thưởng, Tô Đông Pha còn làm bài thơ ' đêm Uyên ương thành đôi.một cây hoa lê đè hải đường', mặc dù có ý trêu chọc trong đó, nhưng cũng là một chuyện phong nhã, tại sao lại nói là cầm thú?"

Tần Kham sướng quá, thì ra điển cố 'một ây hoa lê đè hải đường' là xuất phát từ đây, quá tuyệt, đẩy ngã tỷ muội Liên Nguyệt Liên Tinh không hề có cảm giác tội lỗi gì, Đường Dần nói không sai, một chuyện phong nhã như vậy, có gì mà tội lỗi đâu?

"Một nữ tử của tửu quán nhà nghèo mà không ngờ cao ngạo như vậy, ngay cả tài tử phong lưu danh khắp thiên hạ như Đường huynh cũng chẳng bận tâm sao?"

Bong bóng hạnh phúc của Đường Dần bị một lời vô tình của Tần Kham chọc nổ, vẻ mặt trở nên đau thương: "Phao là không bận tâm, quả thực là coi ta như cặn bã."

Môi Tần Kham mấp máy mấy cái, lại không biết nên nói gì để an ủi con trâu già vì không gặm được cỏ non mà đau thương này, càng nghĩ càng cảm thấy mấy lời an ủi mình sắp thốt ra chưa chắc đã mang hảo ý, đành dứt khoát ngậm miệng thở dài không nói gì.

Đinh Thuận ở bên cạnh thở dài: "Đường tướng công, Lưu Cẩn vừa bị tru, hoạn đảng đều bị bắt rồi, án gian lận thi cử năm đó của ngươi cũng không cần biện mà tự giải, lúc này ngươi nên cầu Hầu gia khôi phục công danh, giành lấy quan chức cho ngươi, mà ngươi lại một lòng đi tơ tưởng tới nữ tử ở tửu quán."

Đường Dần vội hỏi: "Công danh ta muốn, nữ tử tửu quán ta cũng muốn, trước cầu yểu điệu thục nữ, sau cầu vinh hoa phú quý, tốt cả. Tần hiền đệ, ngươi nhất định phải giúp ta, gần đây ngoài tửu quán đó có đệ tử phú quý mặc hoa phục thường xuyên lưu luyến không đi tiểu tử, bộ dạng của tiểu tử đó lấm la lấm lét, vừa nhìn đã biết không phải là hạng tốt lành gì, ta sợ nữ tử đó không nhìn ra được sự hiểm ác của thế gian, bị người ta lừa bịp."

Tần Kham thở dài: "Ngươi định nhờ ta giúp thế nào?"

"Bảo Cẩm Y vệ bắt tiểu tử đó vào chiếu ngục..." Đường Dần nói chưa hết thì thấy Tần Kham thần sắc bất thiện, vội vàng sửa miệng: "... Có chút quá phận rồi, Tần hiền đệ không thể quốc khí tư dụng được, phải không? Hay là nhờ hiền đệ có rảnh thì cùng ta tới tửu quán một chuyến, xem như để làm tiểu tử đó kinh sợ, thế nào?"

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy có chút đau đầu, nhiều quốc gia đại sự như vậy đang chờ hắn xử lý, hắn lại đi giúp một thư sinh nghèo kiết hủ lậu tán gái, làm việc này...

"Vẽ cho ta mười bức xuân cung, yêu cầu họa công tinh xảo, lời tựa đầy đủ, đóng dấu rõ ràng, kí tên đầy đủ, việc này ta sẽ giúp ngươi." Tần Kham phụng phịu nói.

" Ngươi muốn xuân cung làm gì?"

"Ta tính chờ ngươi chết rồi thì mang chúng đi bán."

"... Thành giao!"

Nhìn bóng dáng của Đường Dần rõ ràng đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Tần Kham và Đinh Thuận ngơ ngác nhìn nhau.

"Hầu gia,... Sinh con phải như Đường Bá Hổ." Đinh Thuận xúc động thở dài.

"Chửi người ta hả?"

"Khen mà, thật đó."

Vây cánh của Lưu Cẩnvẫn đang bị thanh tra, Hán Vệ như hổ như lang lục xoát kinh sư và quan phủ các địa phương, mỗi ngày đều có người bị Giáo úy hoặc là phiên tử như hung thần ác sát bắt vào chiếu ngục, quan viên thiên hạ ai nấy đều cảm thấy bất an.

Vào thời cơ triều đường đang mẫn cảm vạn phần này, Binh bộ triệu hồi nguyên phó tổng binh Tuyên phủ Hứa Thái, phong làm quan Tổng binh bình định, bởi vì Phách Châu cách kinh sư không xa, nội các sau khi đình nghị thì điều động binh mã tinh nhuệ của

kinh doanh phát động trấn áp phản loạn ở Phách Châu.

Ngay khi Hứa Thái nhận điều lệnh của Binh bộ, dẫn năm vạn nhân mã ly khai kinh sư lao tới Phách Châu, đồng thời phản quân của Đường Tử Hòa và Trương Mậu đã công hãm phủ Chân Định, đến nay Phách Châu, Hà Gian, Chân Định đã toàn bộ bị phản quân chiếm lĩnh, Bắc Trực Đãi lâm vào cảnh bấp bênh.

Ngày Quân báo tới kinh sư, Sơn Âm Hầu Tần Kham đưa thiếp hẹn gặp Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng, chỉ thị cho Đông Hán và Tây Hán ước thúc thuộc hạ, chớ để án Lưu Cẩn liên lụy quá rộng, mà dẫn tới đại thần trong triều nhân tâm bất ổn, khiến triều đường trong ngoài đều khốn đốn.

Sau khi Lưu Cẩn chết rồi, thanh danh của Tần Kham ở trong lòng những thái giám cầm quyền này lại đạt tới một độ cao mới, ai nấy đều biết Lưu Cẩn bởi vì sao mà rớt đài, đối với chỉ thị của Tần Kham, Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng không dám sơ suất, vội vàng đáp ứng.

-

Chương 524: chiến hỏa lan rộng (1)

Phách Châu.

Nha môn tri phủ trước kia đã bị phản quân chiếm cứ, hiện giờ người tọa trấn Phách Châu chính là một trong những thủ lĩnh của phản quân, Đường Tử Hòa.

Tự mình hợp binh tạo phản với Trương Mậu, sau khi công chiếm Phách Châu, quả nhiên như lời nói của Đường Tử Hòa, bách tính trong phạm vi Phách Châu không chịu nổi sưu cao thuế nặng của quan phủ dĩ nhiên bị triều đình bức tới cùng đường đều rút gậy phản theo, ứng nhân tập hợp, hơn nữa Phách Châu vốn là địa phận Hà Bắc, phong trào thượng võ địa phương rất nặng, tráng hán biết mấy chiêu quyền cước chỗ nào cũng có, thấy Phách Châu dẫn đầu tạo phản, bách tính các thành trấn phụ cận Phách Châu làm sao mà cam chịu tịch mịch, đều giết quan tạo phản, vô số thanh tráng nối liền không dứt tìm tới Phách Châu nương tựa.

Trong nửa tháng Ngắn ngủi, phản quân tụ tập trong thành Phách Châu từ hơn năm ngàn người nhanh chóng bành trướng tới hơn bảy vạn người, đây chính là các hán tử bị các loại sưu cao thuế nặng và mã chính làm hại tới cửa nát nhà tan mang cừu hận thấu xương với triều đình, đạo nghĩa không thể chùn bước gia nhập trong đại quân tạo phản, chính là vì có cỗ lực lượng bỗng nhiên thêm ra này, Đường Tử Hòa mới vững tâm huy quân công chiếm phủ Hà Gian và phủ Chân Định, để ba nơi gắn thành một mảng, trong mấy ngày đã cấu thành uy hiếp cực lớn tới kinh sư triều đình.

Đường Tử Hòa ngồi trong đại đường nha môn trước kia, nơi này đã thành soái trướng lâm thời của nàng ta, nghi bài "tránh đường " và "yên lặng" dành cho nghi trượng của quan viên khi xuất hành dưng ở hai bên sườn đại đường nha môn sớm đã bị các phản quân đem làm củi đốt, bảng hiệu "Gương sáng treo cao" ở cuối đại sảnh cũng bị phản quân tháo xuống, không biết đã ném tới góc nào rồi.

Sự phá hoại của Phản quân đối với nha môn là cực lớn, không chỉ là nha môn tri phủ, bao gồm tuần kiểm ti, diêm đạo, phủ thái giám trấn thủ trong thành toàn bộ đều bị phá hoại, bởi vì những địa phương này tất cả đều là ngọn nguồn oán hận của tướng sĩ phản quân, là đầu sỏ bức bọn họ đi vào con đường tạo phản, chỉ sợ ngay đêm chiếm lĩnh thành Phách Châu, nha môn đã bị phản quân đốt sạch.

Đường Tử Hòa đã thay đổi cách ăn mặc, hiện giờ nàng ta mặc một thân áo giáp đen bóng, sau lưng là áo choàng lông to màu đỏ, trên đầu dùng khăn đỏ quấn mái tóc đen óng lại, nữ thần y lúc trước như tuyết liên trong u cốc hiện giờ rõ ràng dã biến thành nữ tướng quân oai hùng hiên ngang

Trong đại sảnh tụ tập không ít người, những người này đều là hảo hán Hà Bắc. Ai nấy đều năng chinh thiện chiến và hào khí can vân, ngay cả bản thân Đường Tử Hòa cũng không ngờ, động tĩnh công chiếm Phách Châu nho nhỏ này, dường như đã châm thùng thuốc súng trên cả vùng Hà Bắc, quần hùng Hà Bắc đang ngủ đông chờ thời cơ không chịu cô đơn đều dẫn người quy tụ, thậm chí ngay cả Bạch Liên giáo Đường Tử Hòa từng phản ra cũng chủ động phái đặc sứ tìm tới nàng ta, chỉ nói tiền duyên không nhắc thù cũ, biểu lộ ý tứ hợp tác, trong ngôn ngữ rõ ràng đã coi Đường Tử Hòa là đại nhân vật có thể ngồi ăn chung bàn với Bạch Liên giáo chủ.

Danh bất chính thì ngôn bất thuận, hiện giờ danh hiệu của Đường Tử Hòa trong phản quân là "Phụng thiên chinh phạt tây lộ đại nguyên soái", bảy vạn tướng sĩ dưới trướng thì chiếu theo nhị thập bát tú trên trời, chia làm hai mươi tám doanh, tướng lãnh đều là hào kiệt địa, Như vợ chồng Dương Hổ Thôi Thị, HÌnh lão Hổ, Tề Ngạn Danh, Lưu Tư, Mã Vũ đều xưng là "Đô Đốc", tú tài thi rớt Triệu Toại vì thiện mưu mà được phong làm "Phó nguyên soái", về phần Trương Mậu lúc trước hợp binh công chiếm Phách Châu thì là "Phụng thiên chinh phạt đông lộ đại nguyên soái", dẫn một lộ quân khác công thành chiếm đất về phía bắc, hai quân tên thì thống nhất, nhưng kì thực không có quan hệ phụ thuộc, cơ bản ai làm theo ý nấy.

Lẳng lặng nhìn chung quanh nội đường một vòng, Đường Tử Hòa giống như vừa vui lại vừa buồn, vui vì hiện giờ mình đã thành khí, nghiệp lớn có thể thực hiện, buồn là bóng dáng từng quen thuộc

ấy theo thanh thế tạo phản càng lúc càng lớn mạnh, đạo thân ảnh đó lại giống như đã càng lúc càng xa.

Tương lai không lâu nếu triều đình phái người đó đến trấn áp bao vây tiễu trừ nàng ta, nàng ta và hắn gặp lại trên chiến trường, nên giải quyết như thế nào?

Buồn bã thở dài, Cắt ngang những tiếng nói cười náo nhiệt của mọi người trong sảnh, mọi người đều nhìn về phía Đường Tử Hòa ngồi chính giữa đại đường.

Đường Tử Hòa hồi thần, mỉm cười nói với mọi người: "Các vị tướng quân. Thám tử Kinh sư báo về, triều đình đã phái ra tướng lãnh bình diệt chúng ta, một người tên là Hứa Thái, chính là Võ Trạng Nguyên năm Hoằng Trị thứ mười bảy, nhậm chức phó tổng binh Tuyên phủ mấy năm, còn có hữu phó Đô Ngự Sử Mã Trung Tích làm đề đốc quân vụ, lĩnh năm vạn nhân mã tinh nhuệ của kinh doanh tới Phách Châu, chư vị, chúng ta phải ứng đối như thế nào?"

vợ chồngĐại tướng Dương Hổ và Thôi Thị vốn là lục lâm phụ cận Phách Châu, dưới tay có một hai ngàn người trốn trong núi sâu làm cướp, sau khi tới tìm Đường Tử Hòa nương tựa bởi vì hai người tác chiến dũng cảm, làm gương cho binh sĩ, cũng đánh qua được mấy trận thuận gió, đánh thắng được nhiều trận, lòng tin cũng cao, thấy Đường đại nguyên soái,, Dương Hổ nhếch miệng cười, dữ dằn nói: "Binh đến tướng chặn, nước đến thì đất ngăn, Hứa Thái thì là cái quái gì, lão tử lĩnh một tiêu nhân mã đánh hắn chạy về là được."

Hình lão hổ cũng là hào kiệt bắc địa, luận về địa vị giang hồ lục lâm, so với vợ chồng Dương Hổ thì cao hơn một bậc, nghe vậy thì trừng mắt, đứng dậy chờ lệnh nói: "Những ngày nay công thành chiếm đất, chúng ta sớm đã thấy rõ quân đội triều đình là loại không chịu nổi một kích như thế nào rồi, nếu đại nguyên soái tin tưởng Hình mỗ, mỗ nguyện lĩnh một vạn nhân mã, tiêu diệt hết đại quân triều đình."

Triệu Toại vốn là thư sinh thi rớt, từng đọc qua một số binh pháp, lúc phản quân tàn sát bừa bãi hắn đang chạy nạn với vợ con, phản quân bắt được hắn, đang muốn làm ô nhục vợ hắn thì Triệu Toại

đứng ra tức giận nói "Đã dựng cờ hiệu trừ bạo an dân, thì đừng nên hiếp dâm cướp của giết người vô tội", phản quân thấy hắn nói hiên ngang lẫm liệt, tức thì dùng lễ đối đãi, sau khi Triệu Toại thấp thỏm bất an gia nhập đại doanh phản quân, rụt rè hỏi thăm, ngạc nhiên phát giác trong đại doanh mấy vạn người, trình độ văn hóa của hắn không ngờ là cao nhất, mà tướng lãnh phản quân bên dưới đại thể cũng đều cho rằng Triệu Toại là điềm lành trong phản quân, thế là một đường đề cử hắn đến dưới trướng Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa sau khi đối đáp một phen với Triệu Toại, cũng thấy hắn là một nhân tài, mà Triệu Toại nhiều năm thi cử bất lợi, tấm lòng nóng bỏng muốn đền đáp triều đình cũng dần dần biến thành trả thù xã hội, thế là rất sảng khoái ở lại trong phản quân hy vọng làm ra một phen đại sự nghiệp khai thiên tích địa, trong đại quân tạo phản âm soa dương thác thế nào lại có một phần tử trí thức, Đường Tử Hòa lập tức bổ nhiệm Triệu Toại thành phó nguyên soái.

Thấy HÌnh Lão Hổ và Dương Hổ trong lòng khinh thị đại quân triều đình, Triệu Toại trầm mặc hồi lâu chậm rãi nói: "Nhị vị tướng quân chớ có khinh địch, lần này đại quân bình định triều đình phái ra khác với quan binh vệ sở tầm thường, bọn họ đến từ kinh doanh, mọi người đều biết, binh mã kinh doanh là binh mã tinh nhuệ nhất của Minh đình, chuyên thủ kinh sư bảo hộ hoàng đế, huống hồ quan Tổng binh Hứa Thái cũng không thể khinh thường, hắn là Võ Trạng Nguyên năm Hoằng Trị thứ mười bảy, lúc thi võ đáp sách đều ưu tú, bách bộ kỵ xã bắn trúng mười sáu tên, hoàng đế Hiếu Tông rất thưởng thức người này, không chỉ phong làm Võ Trạng Nguyên, còn lệnh cho Đại học sĩ Lưu Kiện thời đó thay thiên tử ban thưởng Yến quang lộc tự, về sau được điều nhiệm khỏi kinh làm phó tổng binh Tuyên phủ, giao thủ mấy mươi lần với Thát tử phía bắc, Hứa Thái này không phải là Triệu Quát chỉ biết lý luận suông, các vị chớ có khinh thường."

Chương 524: chiến hỏa lan rộng (2)

Đuôi lông mày Dương Hổ và HÌnh Lão Hổ nhướn lên, không phục đang định tiếp tục chờ lênh thì. Đường Tử Hòa phất phất tay, nói: "Phó nguyên soái nói không sai, các ngươi chớ có coi thường quan binh Minh đình, vệ sở địa phương có lẽ thối nát, nhưng kinh doanh thì hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ tinh nhuệ, tướng lãnh Minh đình cũng không phải là đều là hạng người vô năng."

Đường Tử Hòa thở dài: "Nói đến cùng, Minh đình vẫn chưa thối nát tới tận gốc rễ. Triều đình vẫn có mấy phần thực lực, chúng ta hiện giờ đã chiếm ba tòa phủ thành, cũng không phải chúng ta lợi hại thế nào, chỉ thắng ở xuất kỳ bất ý, đợi triều đình tỉnh táo lại rồi, con đường tương lai của chúng ta tất nhiên sẽ phi thường gian khổ."

Tề Ngạn Danh là một người tỉnh táo nhất trong các hào kiệt và đang rất có uy vọng, Nghe vậy đứng dậy ôm quyền nói: "Không biết nguyên soái có tính toán gì không?"

Khóe miệng Đường Tử Hòa phác ra một nụ cười: "Trong tay ta nắm bảy vạn binh mã, đang muốn ước lượng thử cân lượng triều đình một chút, nhìn xem cái gọi là danh tướng có phải chỉ là hư danh hay không, năm vạn quan binh kinh doanh không thể lấy cứng đội cứng, chỉ có thể thắng khéo, binh pháp viết "Gấy mười thì vây, gấp năm thì công, gấp đôi thì chiến", năm vạn binh mã kinh doanh công Phách Châu, ta lưu lại hai vạn thủ thành là đủ, những người còn lại thì do Hình Lão Hổ và Dương Hổ phân ra mà dẫn dắt."

"Ý tứ của Nguyên soái là."

Trong mắt đẹp của Đường Tử Hòa thoáng hiện sát quang: "Ta ở Phách Châu cầm chân quan binh kinh doanh, các ngươi phân biệt thủ Hà Nam và Sơn Đông, cảnh nội Minh đình khói lửa khắp nơi, ta muốn xem thử Hứa Thái này có thể cứu được mấy chỗ!"

Mọi người đứng dậy ôm quyền, nghiêm nghị tuân mệnh.

Đường Tử Hòa mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt như nước mùa thu nhìn về phương xa.

Cảnh nội Minh đình khói lửa khắp nơi, hoàng đế liệu có phái hắn ra không? Ngày gặp hắn trên chiến trường chắc không còn xa nữa nhỉ?

Thư phòng Tần phủ.

Tần Hầu gia tranh thủ lúc rảnh rỗi, mời một vị công tượng già giỏi khắc ngọc thạch tới, dùng mã não thượng hảo khắc một thứ mới lạ, người Minh triều nhìn không hiểu, nhưng nếu người hiện đại thấy thì một phát là biết ngay.

Một trăm linh tám tấm ngọc thạch mã não ngoài hình giống hệt nhau.

Chu Hậu Chiếu ghé vào mép bàn, tò mò vuốt ve bài mạt trượt trong tay, vừa nghi hoặc nhìn Tần Kham.

"Thứ này... Dùng để ăn à?" Chu Hậu Chiếu dí sát mũi vào mạt trượt rồi ngửi gửi, sau khi không ngửi ra được mùi gì thì lại đưa nó cho Trương Vĩnh và Đới Nghĩa cũng đang rất tò mò, ý bảo hai người bọn họ nếm thử.

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, khi ngươi gặp một vị nữ tử xinh đẹp, suy nghĩ đầu tiên trong đầu phải chăng cũng là nữ tử xinh đẹp này có thể ăn được hay không à."

"Vậy nên là gì?"

"Suy nghĩ đầu tiên đương nhiên là có thể chơi hay không, bệ hạ, người bình thường đại thể đều nên có suy nghĩ này."

Chu Hậu Chiếu đã hiểu: "Ý của ngươi là, thứ trong tay trẫm đây... Mạt trượt, là dùng để chơi?"

"Dĩ nhiên rồi, bệ hạ."

"Chơi thế nào?"

"Để thần dạy người."

Mở ra mỗi một tấm bài, Tần Kham cẩn thận giải thích cách chơi mạt trượt, Trương Vĩnh và Đới Nghĩa cũng cảm thấy hứng thú ghé tới, thấy bộ dạng đầy hứng thú của Chu Hậu Chiếu, bọn họ cũng bày ra vẻ mặt hứng trí bừng bừng.

Sau khi Lưu Cẩn chết, vị trí ti lễ giám chưởng ấn để trống, giữa thất hổ còn lại trong cung sinh ra một cỗ mạch nước ngầm nhìn như bình tĩnh nhưng kì thực lại sát khí tứ phía, bảy người đều như hổ rình mồi đối với vị trí ti lễ giám chưởng ấn, hồn nhiên không để ý tới đồng bọn cũ bọn họ vừa từ vị trí này bị thiên đao vạn quả, quyền thế động lòng người, chẳng ai coi nhẹ chức vị tối cao trong cái nghề thái giám này. Thế là trong hoàng cung, ở những nơi mà Chu Hậu Chiếu không nhìn thấy không nghe thấy, giữa thất hổ triển khai một cuộc đọ sức liều chết, ngoài mặt thì cười sau lưng thì giấu đao, ai nấy giở hết cơ mưu đoạn, một hồi chiến tranh không thấy khói thuốc súng kéo dài hơn nửa tháng, tiểu hoạn quan vô tội vì thế mà chết cũng tới trăm người.

Khi ám chiến tới lúc gay cấn, Tần Kham không thể không xuất thủ ngăn cản, cứ như vậy sớm muộn gì cũng sẽ gây ra một hồi tai họa, đại thần ngoại đình hai năm nay đã bị Lưu Cẩn giết hơn một nửa, chính là thời kì đặc biệt cừu hận đối với hoạn quan, xảy ra chuyện gì thì quan văn sao có thể không mượn đề tài để nói chuyện của mình? Mà Tần Kham ít nhiều gì cũng có hai vị thái giám là minh hữu, hắn không thể trơ mắt nhìn bọn họ gây ra họa.

Thế là một hôm nào đó Chu Hậu Chiếu chủ động hỏi ý Tần Kham về nhân tuyển ti lễ giám chưởng ấn, Tần Kham quyết đoán đề cử Trương Vĩnh.

Chu Hậu Chiếu nghe thấy hợp hợp ý hắn, đặc biệt Trương Vĩnh và Dương Nhất Thanh vừa bình định xong loạn An Hóa vương, lập một công lớn cho triều đình, Chu Hậu Chiếu lại xưa nay rất sùng võ, thế là vỗ đùi, Trương Vĩnh trở thành thái giám ti lễ giám chưởng ấn tân nhiệm sai khi Lưu Cẩn chết, ngự mã giám chưởng ấn thì giao cho thái giám Miêu Quỳ trước kia là giám quân biên trấn Tuyên phủ, gần đây vừa được triệu hồi về kinh sư.

Sau khi Lưu Cẩn chết, Chu Hậu Chiếu chắc cũng nhận thấy được

một số thứ mẫn cảm trong cung, không chỉ hạ chỉ lệnh cho Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng thanh tẩy dư đảng của Lưu Cẩn trong cung, hơn nữa cũng cải tổ nhân sự đưa tổng quản nội khố Mã Vĩnh Thành từng đi lại thân thiết với Lưu Cẩn tới làm chưởng ấn trực điện giám, bộ môn tài vụ lắm nước bẻo đổi thành bộ môn phục vụ vệ sinh bần hàn, cũng đều là phục vụ cho hoàng đế, công tác cách mạng chẳng phân biệt sang hèn.

Thiên phú của Quốc nhân đối với mạt trượt là tuyệt vời, đó là một thứ rất thần kỳ, quy tắc thoạt nhìn thì phức tạp, nhưng chỉ cần đánh mấy lượt, quy tắc phức tạp tới mấy cũng đều hiểu cả.

Thế là trong thư phòng Tần phủ truyền ra tiếng tẩy bài rầm rầm, Chu Hậu Chiếu, Tần Kham, Trương Vĩnh, Đới Nghĩa bốn người ngồi một bàn, bọn họ vưa biết quy tắc chơi vô cùng vui vẻ, gia quốc thiên hạ toàn bộ ném hết ra sau đầu.

"Thứ tốt, chậc chậc, Tần Kham, trí óc ngươi kiểu gì vậy, quả thực là tinh xảo đặc sắc, văn có thể thư truyền đời sau, võ có thể mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, ngay cả chơi cũng trước nay chưa từng có, đời ngươi so với trẫm thì sống tiêu sái hơn nhiều."

Tần Kham thờ ơ nhìn bài trong tay, đánh ra một tấm tây phong, thản nhiên nói: "Bản lĩnh tầm thường, để bệ hạ chê cười, mấy ngày trước thần ngồi trong thư phòng, tẩm bổ Hạo Nhiên Chính Khí của nho gia, nhất thời lòng có sở cảm, thế là phát minh ra thứ này.... Ngũ vạn."

Tay ra bài của Chu Hậu Chiếu ngưng trệ giữa không trung, ánh mắt đờ đẫn nhìn Tần Kham: "Hạo Nhiên Chính Khí dưỡng ra được thứ này à?"

Tần Kham nhìn chằm chằm bài trên bàn, nói: "Bệ hạ đừng xem thường Hạo Nhiên Chính Khí, cỗ khí này có thể dưỡng ra rất nhiều thứ khác nhau đó."

Chu Hậu Chiếu cười nhạo nói: "Nếu khổng lão phu tử ở dưới đất có biết, đại thể sẽ hung hăng mắng ngươi, trò chơi mà Hạo Nhiên Chính Khí của lão nhân gia không dưỡng ra được đều bị ngươi dưỡng ra."

Ánh mắt Tần Kham không di dời, chắp tay về phía Sơn Đông cho có lệ, thở dài: "Thần hà đức hà năng."

"Được rồi được rồi, ngươi còn tiết độc khổng lão phu tử nữ thì Sơn Đông khúc phụ Thánh diễn công sẽ liều mạng với ngươi đó."

Tần Kham lắc đầu thở dài: "Bệ hạ, thứ cho thần nói thẳng, nếu Hứa Thái bình tặc không thành công, chỉ sợ Sơn Đông thánh diễn công sẽ có nguy hiểm."

Chương 525: Tửu quán thành đông

Lời nói của Tần Kham khiến Chu Hậu Chiếu ngây ra.

"Diễn thánh công? Diễn thánh công ở Sơn Đông Khúc Phụ? Phản quân của Phách Châu có thể đánh tới Sơn Đông à?"

"Vậy phải xem Hứa Thái tướng quân có thể tiêu diệt phản quân ở Phách Châu hay không, nếu như không thể, thế tất sẽ khiến phản quân xông ra khỏi vòng vây, dẫn quân tây tiến hoặc nam hạ, hai nơi Hà Nam và Sơn Đông sẽ nguy khốn."

Chu Hậu Chiếu nghĩ nghĩ rồi lắc đầu cười nói: "Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ? Trên Quân báo nói, khi nghịch tặc Đường Tử Hòa và Trương Mậu khởi binh công chiếm Phách Châu, binh mã chỉ có hơn năm ngàn người, chút binh lực ấy có thể bảo vệ Phách Châu hay không còn chưa biết, nếu nói bọn chúng có thể thiêu chiến hỏa tới Hà Nam Sơn Đông, ha ha."

Tần Kham do dự một chút rồi chậm rãi nói: "Bệ hạ chớ có khinh thường phản quân Phách Châu, nhất là thủ lĩnh phản quân Đường Tử Hòa, thần khi ở Thiên Tân tiêu diệt Bạch Liên giáo từng có kết giao với nàng ta, ả này tuy là thân nữ nhi, nhưng lại có Lăng Vân chi chí, hơn nữa am hiểu sâu binh pháp, thủ đoạn xảo quyệt gian trá, không sợ bệ hạ chê cười, loại người ít chịu thiệt như thần mà cũng gặp phải vấp ngã dưới tay nàng ta, thiếu chút nữa thì bị nàng ta ám sát, đối với ả này, thần rất kiêng kị."

Chu Hậu Chiếu cười to nói: "Trẫm thường nghĩ, thủ đoạn lừa người của tên gia hỏa ngươi không ai theo kịp, thần công triều dã nghe mà biến sắc, song vạn vật thế gian tương sinh tương khắc, không biết sau này ai có thể khắc chế ngươi, không ngờ rằng lại là một nữ nhân, đối mặt với tuyệt sắc hồng nhan, cái đồ toàn ý nghĩ xấu như ngươi cũng không đành lòng mạo phạm hả?"

Tần Kham cười khổ nói: "Nam nhân khi ở trước mặt nữ nhân xinh đẹp, luôn sẽ hơi ngu một chút."

"Không phải trẫm khinh thường phản quân, trẫm chỉ không nghĩ ra nổi phản quân hơn năm ngàn người có bao nhiêu lợi hại, huống hồ đại bộ phận đều là lục lâm cướp đường."

"Bệ hạ có biết Tử viết: 'Một đốm lửa nhỏ có thể cháy lan cả đồng có hay không', quân báo chúng ta nhìn thấy là quân báo lúc phản quân khởi sự, nhưng có biết phản quân hôm nay thế lớn thế nào không?"

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên: "Cái này là Tử viết à?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Tử rất lợi hại, những lời nói có đạo lý đều là hắn viết."

"Ý của ngươi là nói, binh mã phản quân Phách Châu hôm nay đã không chỉ là năm ngàn người?"

"Tất nhiên, thần thậm chí hoài nghi phản quân Phách Châu hiện giờ đã gấp cả mười lần." Tần Kham thở dài, nói: "Bọn Lưu Cẩn, Lương Hồng độc hại Phách Châu quá sâu, dẫn tới người người kêu than, sưu cao thuế nặng, bách tính có lòng chống đối triều đình là tất nhiên, lúc này nếu có người đứng lên cao hô to. Dân gian làm sao có thể không ứng nhân mà tập hợp."

Chu Hậu Chiếu giật mình, trên mặt lập tức lộ ra vẻ xấu hổ.

Phách Châu tạo phản luận về căn nguyên thì chung quy vẫn là hoàng đế hắn dùng sai người mà có, nói tới cùng, đây là trách nhiệm của Chu Hậu Chiếu.

Sai đã sai rồi, nhưng tạo phản vẫn phải tiêu diệt. Hoàng quyền là không thể khiêu chiến.

Tâm tư của Chu Hậu Chiếu lúc này đã không còn ở trên bàn mạt trượt, kinh ngạc nhìn chằm chằm mạt trượt mã não trong tay tới xuất thần.

"Nghe ý tứ của ngươi, tựa hồ không có lòng tin rằng Hứa Thái sẽ tiêu diệt được phản quân? Ngươi cảm thấy Hứa Thái sẽ thất bại?"

Tần Kham cười khổ nói: "Thần chỉ cảm thấy bệ hạ và nội các cùng với chư thần trong triều quá coi thường phản quân Phách Châu,

khinh địch tất nhiên sẽ dẫn tới túng địch, Hứa Thái tướng quân có lẽ nên cẩn thận hơn một chút mới phải."

Chu Hậu Chiếu mặt mày đăm chiêu, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Nếu Hứa Thái lần này xuất sư bất lợi. Trẫm sẽ bổ nhiệm ngươi làm quan Tổng binh bao vây tiễu trừ Phách Châu, có ngươi xuất thủ, tất kỳ khai đắc thắng."

"Thần dám không tuân mệnh."

Chu Hậu Chiếu thờ ơ đánh ra một lá bài, vẻ mặt bỗng nhiên có chút do dự, lúng ta lúng túng nói: "Tần Kham, trẫm... Trẫm gần đây đi dạo trong thành kinh sư, quen một vị nữ tử, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta. Trẫm liền hoang mang thẫn thờ, chỉ cảm thấy... Chỉ cảm thấy..."

"Điểm pháo! Đại tam nguyên, bệ hạ, đưa tiền đây."

Bài phẩm là vấn đề, nó trực tiếp phản ánh nhân phẩm của một người, dạy người bài phẩm không tốt đánh bài quả thực chẳng khác nào đào hố chôn mình.

Tuổi tác của Chu Hậu Chiếu lớn dần, nhưng bài phẩm lại không tiến bộ một chút nào. Hậu quả thua bạc là hắn trực tiếp lật bàn, hùng hùng hổ hổ bỏ đi, tới tận lúc sau cùng Tần Kham vẫn chưa kịp hỏi rõ rốt cuộc là hắn nhìn trúng cô nương nhà ai.

Ba ngày sau, Cẩm Y vệ từ Phách Châu truyền đến quân báo mới. Sau khi Đường Tử Hòa và Trương Mậu công chiếm Phách Châu rải bố cáo chiêu an, và trách móc triều đình bóc lột người dân, vô số tội trạng của đám quân hôn thần nịnh triều đường, bách tính Phách Châu quả nhiên ồ ạt đi theo, nhân số phản quân từ hơn năm ngàn người lúc ban đầu tăng tới hơn bảy vạn, ba phủ Phách Châu, Hà Gian, Chân Định đều bị phá, ba nơi gắn bó với nhau, thế của phản quân nay đã lớn.

Triều dã khiếp sợ, nội các sau khi đình nghị tăng thêm bốn vạn binh mã của kinh doanh, vương sư triều đình tổng cộng chín vạn Binh vây Phách Châu, quan Tổng binh Hứa Thái trình quân lệnh trạng vào nội các, thề sẽ tiêu diệt toàn bộ đám thủ lĩnh phản tặc Đường Tử Hòa, Trương Mậu, Triệu Toại, Dương Hổ, Hình Lão Hổ.

Chu Hậu Chiếu và chư thần trong triều tựa hồ tràn ngập lòng tin Hứa Thái Hứa Thái, sau khi nhận được quân lệnh trạng của Hứa Thái, Chu Hậu Chiếu hạ chỉ khuyến khích, cũng ban thưởng tăm lượng hoàng kim, trăm thớt lụa trắng.

Lòng tin của Triều dã đối với Hứa Thái tất nhiên cũng không phải là mù quáng, Hứa Thái có vốn để kiêu ngạo.

Trạng Nguyên võ khoa năm Hoằng Trị thứ mười bảy, ở Tuyên phủ lãnh binh tác chiến với Thát tử bốn năm, bất kể là lý luận hay là thực chiến, Hứa Thái đều có kinh nghiệm phong phú, Đại Minh từ thời thái tổ Hồng Vũ khai quốc tới nay, danh tướng bị giết một đống lớn, Sau Vĩnh Lạc danh tướng Đại Minh điêu linh, trong ngàn vạn chú lùn tự dưng mọc ra một thằng cao, văn võ cả triều nhìn trái nhìn phải, phát hiện trong rất nhiều người lùn thì Hứa Thái cao nhất, không chút phân trần ký thác lòng tin và hy vọng lên người hắn.

Lúc Quân thần tràn ngập lòng tin, chỉ có Tần Kham là bi quan.

Hắn không quen biết với Hứa Thái, nhưng hắn biết rõ Đường Tử Hòa, nữ nhân này khi ở Thiên Tân đã chạy thoát từ trong sự bao vây tiễu trừ tầng tầng lớp lớp của hắn, trong khoảng thời gian ngắn đã tụ tập được ba ngàn binh mã tiếp tục đối kháng với triều đình, cũng rất nhanh uy chấn lục lâm cướp đường Phách Châu, quyết đoán xuất binh công chiếm thành Phách Châu, trong thoáng chốc giống như rải đậu thành binh, trong mấy ngày đã mở rộng phản quân tới hơn bảy vạn người, nghịch thiên nghịch thiên như vậy, nếu nói Hứa Thái có thể dễ dàng tiêu diệt nàng ta, Tần Kham thật sự là không dám ôm nhiều hy vọng.

Gió lạnh mùa đông xen lẫn tuyết gào thét mà thổi, lạnh như mũi đao.

Tần Kham cả người không thấy tự nhiên khoác áo lông dày, vẻ mặt bất đắc dĩ đi trên đường kinh sư, Đỗ Yên ở bên cạnh lại vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt hân hoan nhìn ngắm hai bên đường, tay ngọc ôm chặt lấy cánh tay Tần Kham, hai bên đôi vợ chồng tất cả đều là thị vệ, đi phía trước không ngờ là tài tử phong lưu Đường Dần.

Hôm nay bộ dạng của Đường Dần thật sự là chẳng có nửa phần liên quan tới "Tài tử phong lưu", khi hắn đi đường lưng còng còng, nụ cười lấy lòng đi trước dẫn đường, tình cảnh giống như Hán gian nhị quỷ dẫn Hoàng quân vào thôn vậy, ngay cả Tần Kham cũng hận không thể một cước đá hắn ra thật xa, để tránh người ta phát hiện mình có quen biết với thằng ôn này.

Có thể khiến Bá Hổ huynh mà sĩ tử thiên hạ tôn sùng bày ra tư thái ăn nói khép nép như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân.

Nguyên nhân thì tất nhiên là có liên quan tới nữ nhân, nói một cách đơn giản, Tần Kham hôm nay được Đường Dần mời đến chấn tràng, đại khái là giống như một loại pháp khí rất lợi hại, xuất tràng một cái là đại tán vương bá chi khí.

Mà Đỗ Yên ở lâu trong nội viện hầu phủ nghe tướng công kể về chuyện này, lập tức hưng phấn nhảy dựng lên, nhõng nha nhõng nhẽo, bức Tần Kham không thể không dẫn Đỗ Yên xuất môn đi xem cuộc náo nhiệt này.

Tần Kham mặt cứng đờ, cảm thấy như đang làm một chuyện mà đã rất lâu rồi chưa làm, nhìn bộ dạng của Đường Dần ở phía trước, Tần Kham rất hối hận vì đã đáp ứng chuyện này, thậm chí bắt đầu do dự xem có nên trở mặt không nhận hàng xoay mặt bỏ đi hay không, dù sao cái loại chuyện ăn quỵt này, Tần Hầu gia cũng không phải là làm lần đầu tiên.

"Đệ muội nguyện ý đi theo là hay đấy, ngươi không biết đấy thôi, tiểu nương tử của tửu quán đó thật sự là minh diễm động lòng người, đáng hận là luôn có một tiểu tử gia đình phú quý nhưng lấm la lấm lét cứ năm bữa nửa hôm lại ở đó lưu luyến không đi, đệ muội nếu chịu giúp ta, chịu ném vỡ ra hiệu cho ta..." Đường Dần vừa đi vừa cẩn thận giải thích kế hoạch chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng của hắn.

Đỗ Yên cực độ bừa bãi ngửa mặt lên trời cười ha ha, hào khí can vân nói: "Chúng ta là đồng hương, theo lý nên rút dao tương trợ, cô nãi nãi cũng muốn xem là tên tiểu tử mù mắt nào đáng giận như vậy, hừ! Cướp cô nương mà thư sinh nghèo kiết hủ lậu nhìn trúng, có khác gì cướp đồng tiên trong bát của tên ăn mày đâu? Quả thực là hành vi súc sinh."

"Hả?" Đường Dần trợn mắt ngây ra một lúc, nhất thời khó có thể quyết định được là vẻ mặt của mình lúc này nên là cảm động đến rơi nước mắt hay là trừng mắt lườm lại.

Đỗ Yên quay đầu nhìn Tần Kham, ánh mắt sáng quắc như tìm kiếm sự đồng tình: "Tướng công thấy có đúng không?"

" Lời này của Nương tử rất đúng trọng tâm." Tần Kham gật đầu khen ngợi.

Đường Dần bĩu môi, lặng lẽ đi trước dẫn đường.

Chương 526: Lưu gia hữu nữ

Ngoài một ngõ nhỏ khuất nẻo ở thành đông Kinh sư dựng một cái bạt che nắng che mưa, bên dưới đặt mấy cái bàn cũ, nhưng lại được lau chùi vô cùng sạch sẽ.

Bốn thùng gỗ sơn đỏ đặt ở cách bàn không xa, trong thùng tỏa ra mùi rượu thơm phức, trong mùi rượu mang theo mấy phần vị hoa hạnh, bên cạnh dựng giá gỗ, trên giá gỗ bày hơi mười món ăn nhắm rượu, một vị nam tử trung niên tuổi chừng hơn bốn mươi và một nữ tử mặc váy vải thô màu lam đang bận rộn trước sau, bàn mặc dù không nhiều, nhưng khách uống rượu lại không ít, hiển nhiên sinh ý cực kỳ thịnh vượng.

Đây chính là toàn bộ những gì Tần Kham được chứng kiến trong tửu quán.

Tất cả đều rất bình thường, bất kỳ một ngõ ngách nào ở kinh sư Đại Minh cũng đều có thể nhìn thấy cảnh tượng bình thường này.

Nhưng mà khi ánh mắt của Tần Kham từ bố cục của tửu quán chuyển dời đến tiểu cô nương bận rộn trước sau như hồ điệp xuyên hoa này, dù là Tần Kham mấy năm nay nay đã thấy nhiều nữ tử tuyệt sắc, nhưng vẫn không tự chủ được mà hơi cảm thấy kinh diễm.

Lông mày như liễu, mắt sáng như sao, mũi như núi ngọc, môi như hoa anh đào, ăn mặc tuy rằng tầm thương, nhưng cỗ khí chất điềm tĩnh như tiểu thư từ trong tỏa ra, mỗi một người nhìn thấy nụ cười của nàng ta tựa hồ đều có thể cảm nhận được một loại thoải mái như gió xuân thổi vào mặt.

Chẳng trách sinh ý thịnh vượng như vậy, chẳng trách có thể làm tài tử phong lưu Đường Dần thần hồn điên đảo.

Không thể không nói, trong tửu quán cũ nát đơn sơ có vị cô nương này, giống như một đạo cầu vồng hoa mỹ sau cơn mưa, hết sức bắt mắt, khiến người ta si mê.

Đường Dần thấy cô nương trong tửu quán thì hai mắt đăm đăm bất động, chẳng buồn bận tâm có thất lễ hay không, mắt nhìn chằm chằm vào ngoctay, trong ánh mắt lộ ra vẻ ái mộ cực độ.

Ngay cả Đỗ Yên là thân nữ nhi khi nhìn thấy cô nương đó, cũng phát ra một tiếng kinh thán.

Bĩu môi với vị cô nương đó, Tần Kham hỏi Đường Dần: "Kia chính là cô nương mà ngươi vừa ý."

Trong mắt Đường Dần là một mảng si mê: "Đúng rồi."

Tần Kham hiếu kỳ nói: "Các ngươi làm sao mà biết nhau?"

Đường Dần thở dài: "Ta là văn nhân, từ xưa tới nay văn nhân có mấy ai không uống rượu? Văn nhân Thích uống rượu quen một vị cô nương của tửu quán, thật sự là duyên phận chú định.

Đường Dần vẻ mặt rất mờ mịt, tràn đầy khát khao đối với hạnh phúc tương lai.

Tần Kham không thể không dội nước lã cho hắn: "Vị cô nương đó có thích ngươi không?"

Đường Dần chấn động, tiếp theo vô cùng suy sụp nói: "Lần trước không phải đã nói rồi sao? Nàng ta coi ta là cặn bã."

"Vậy nàng ta có biết tên cặn bã ngươi đây ngay cả nhà cũng không mua nổi hay không?"

Đường Dần bị đả kích tới đầu cúi gằm: "Không biết..."

Đây là lời nói thật, từng được sự giúp đỡ của Tần Kham vất vả lắm mới gom góp được mấy ngàn lượng bạc tính mua biệt thự Đào Hoa Ổ, kết quả sau một lần uống rượu với hảo hữu đồng niên, Đường đại tài tử uống rượu vào rồi thì hào phóng tới rối tinh rối mù, tặng hết bạc cho người ta."

Tần Kham tiếp tục đả kích một cách vô tình: "Vậy nàng ta có biết tên cặn bã không mua nổi nhà ngươi đây còn là lão nam nhân có một đời vợ hay không, canh đầu bị nữ nhân khác uống trước rồi hay không?"

Mặt già của Đường Dần dần dần phủ lên màu xanh lục: "Không biết..."

Tần Kham thở dài: "Được rồi, chúng ta không nói chuyện thực tế như vậy nữa, nói về phương diện văn minh tinh thần đi. Nàng ta có biết sinh hoạt cá nhân của ngươi rất bậy bạ, thường vào thanh lâu quán, Mỗi đêm đều ngủ với một nữ nhân khác nhau, đừng nói canh đầu, ngay cả canh hai, canh ba đều bị nữ nhân khác uống rất nhiều năm rồi, cái để lại cho nàng ta chỉ là một chút cặn trong bát canh cũ ba mươi năm, mà uống chỗ cặn ấy còn phải mời đại phu tới xem bên trong có nhiễm bệnh gì hay không không?"

Đường Dần sắp khóc rồi, yếu ớt cầu xin: "Ngươi đừng nói nữa, thích một vị cô nương là vô tội, cái này gọi là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu..."

"Đường huynh. Nói cũng không thể nói như vậy được, thử nghĩ xem một vị như hoa như ngọc như hoa như ngọc đêm tân hôn e lệ chờ húp canh, kết quả phát hiện hương vị của canh không đúng."

Đường Dần cơ hồ mang theo sự khóc than ngắt lời hắn: "Tần hiền đệ, chúng ta có thể không nói chuyện canh nữa được ư? Nơi này là tửu quán, chúng ta hay là uống rượu nhé."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Đường huynh. Thế gian một pháp thông là vạn pháp thông, nếu mang rượu ra để so sánh ngươi, chỗ ta cũng có một ví dụ."

Đỗ Yên không đành lòng lặng lẽ kéo kéo tay áo hắn, thấp giọng nói: "Tướng công đừng nói nữa, Đường Dần sắp bị chàng nói cho đâm đầu vào cột tự sát rồi, tích chút đức đi..."

Tần Kham giờ mới tỉnh ngộ, chăm chú nhìn Đường Dần, thấy sắc mặt Đường Dần không ngờ đã biến thành tối sầm, hai má không ngừng run rẩy, tựa hồ thực sự có xung động không chịu được nhục tự tử ngay trước mặt hắn. Tần Kham vội vàng ngâm miệng, áy náy cười cười với hắn.

Các thị vệ Bên cạnh tự giác tỏa ra, ba người Tần Kham đi vào tửu quán, ngồi xuống một cái bàn còn trống, cô nương đang bận rộn trong tửu quán rất nhanh tới đón.

"Ba vị khách quan uống rượu à? Tiểu điếm có hạnh hoa tửu Sơn Tây ngon nhất. Chính là hạnh hoa tửu trong thiên cổ tuyệt xướng 'Tá vấn tửu gia hà xử hữu, mục đồng diêu chỉ hạnh hoa thôn' của thi nhân Đỗ Mục. Cô nương cười rất tươi rất ngọt, hơn nữa cũng rất biết làm ăn, nói cái là trích dẫn đâu ra đấy, đạo lý rõ ràng. Trong thanh âm trong trẻo như hoàng anh xuất cốc xen lẫn mấy phần hương vị âm ái, rượu còn chưa xuống cổ họng mà người đã say.

Hai chân Đường Dần mềm nhũn, đã say mất rồi, tựa lên bàn vẻ mặt si mê nhìn chằm chằm nàng ta, bộ dạng không d tiền đồ này khiến Tần Kham rất muốn đổi bàn khác.

Đỗ Yên lại rất tự nhiên, kéo tay cô nương cười nói: "Muội muội xinh xắn quá, không biết muội muội họ gì, người ở nơi nào?"

Đột nhiên bị Đỗ Yên kéo, cô nương lộ ra vẻ không tự nhiên lắm, có điều tính cách của nàng ta tựa hồ cũng rất hoạt bát, sau khi hơi mất tự nhiên xoay người lại, liền thản nhiên cười nói: "Phu nhân cũng rất đẹp mà, vừa nhìn đã biết là quý nhân gia đình giàu sang, nô gia họ Lưu, người Đại Đồng Sơn Tây."

Đỗ Yên liếc Đường Dần đang giỏng tai lắng nghe một cái, bất động thanh sắc cười nói: "Họ Lưu? Còn tên là gì?"

"Nô gia xuất thân bần hàn, không như gia đình giàu có, nữ tử hàn môn nào có phúc khí được đặt tên, chỉ vì phụ thân của nô gia tên là Lưu Lương, cho nên người khác đều gọi nô gia là Lưu Lương Nữ."

Đỗ Yên nháy mắt mấy cái, cười nói: "Lưu Lương Nữ? Tên cũng dễ nghe nhỉ, hạnh hoa tửu của quán ngươi đã ngon như vậy, không bằng nhờ muội muội cho chúng ta một hào rượu đi, rồi tùy tiện thêm mấy món ăn, để chúng ta được hưởng một chút linh khí của Đỗ Mục đại thi nhân?"

Lưu Lương Nữ cười nói: "Xin Phu nhân và hai vị khách quan chờ một chút, nô gia giờ đi rót rượu."

Lưu Lương Nữ thướt tha bước đi, ánh mắt si mê của Đường Dần vẫn di động theo thân ảnh của nàng ta.

Tần Kham lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng thật sự không quá có niềm tin rằng Đường Dần và Lưu Lương Nữ sẽ thành đôi, tuổi tác tính cách cách xa nhau thì không nói, cũng không nói tới nam nhân già đã từng kết hôn phối với hoàng hoa đại khuê nữ thành toàn còn zin, chỉ nói cái nghề bán rượu của Lưu Lương Nữ, nếu gả cho trượng phu háo rượu như vậy, chút rượu ủ được chẳng đủ cho một mình lão công uống, từ quan sát của Tần Kham cho thấy, Đường đại tài tử tốt nhất tìm một cô nương thanh lâu xinh đẹp mà thành thân, sau khi qua đêm có thể đúng lý hợp tình không trả tiền.

"Đường huynh, Đường huynh!" Tần Kham không nhẹ không nặng gõ bàn, lay tỉnh Đường Dần đang hồn bay chín phương trời.

"Đường huynh, ta vừa nhìn một lúc rồi, phát hiện vị Lưu cô nương này đâu chỉ coi ngươi là cặn bã, quả thực coi ngươi là không khí. Các ngươi căn bản không quen nhau à?" Tần Hầu gia thường đấu trí với các đại lão triều đường, chút sức quan sát ấy vẫn phải có.

"Ta..." Đường Dần há miệng thở dốc, ủ rũ cúi đầu.

Tần Kham thở dài, quả nhiên nói trúng rồi.

Chắp tay với Đỗ Yên, Đường Dần vẻ mặt cảm kích: "may mà hôm nay có đệ muội theo cùng, nói thật, nếu không phải có đệ muội ở đây, Đường mỗ đến ngay cả phương danh của nàng ta cũng không biết."

Đỗ Yên cười hì hì, nhẹ nhàng nhéo Tần Kham một cái, mặt lộ ra vẻ đắc ý, giống như đang khoe thành tích vậy.

"Tần hiền đệ, ngươi bảo phải làm như thế nào mới có thể khiến Lưu cô nương này chịu làm quen với ta, sau đó nhớ ta không quen."

Tần Kham nghĩ nghĩ rồi cười nói: "ĐANG\ biện pháp để một nữ nhân nhớ kỹ ngươi rất nhiều, biện pháp nhanh nhất cũng có một."

Mắt Đường Dần sáng rực lên: "Mong hiền đệ chỉ dạy."

"Uống rượu xong thì không trả tiền bỏ chạy, ta dám đảm bảo vị Lưu cô nương này chẳng những sẽ nhớ kỹ ngươi, cho dù ngươi

chết cháy thành tro rồi nàng ta vẫn có thể ghép lại hình dạng của ngươi một cách hoàn chỉnh."

Chương 527: Tình địch gặp nhau

Đường Dần có chút ngờ nghệch, nhưng hắn không phải là kẻ ngốc, lập tức phát hiện chủ ý Tần Kham đưa ra rất không đáng tin, thế là lườm Tần Kham một cái, cúi đầu thở dài, vẻ mặt lộ hết vẻ cô đơn.

Không lâu sau, Lưu Lương Nữ bưng một tù rượu tới, lại bưng thêm bốn món ăn, đĩa đựng đồ tuy rằng thoạt nhìn thì tầm thường, nhưng màu thức ăn bên trên thì lại rất tinh xảo, hiển nhiên đã bỏ ra rất nhiều tâm tư.

"Tần hiền đệ..." Ánh mắt Đường Dần mang theo vẻ cầu xin.

Tần Kham thở dài: "Trước khi Quân tử theo đuổi yểu điệu thục nữ, không có ai nói cho ngươi hay là phải nịnh cha vợ tương lai trước à?"

Đường Dần ngạc nhiên: "Ngươi lúc trước cùng đệ muội chẳng lẽ cũng là nịnh cha vợ trước?"

" Tất nhiên rồi, cha vợ của ta bị ta nịnh cho cao hứng như gì ấy."

Đường Dần ngơ ngác nói: "Nhưng ta vì sao nghe nói cha vợ ngươi không hề thích ngươi, mà còn hận không thể giết ngươi đi cho thống khoái..."

Đỗ Yên không chịu nổi, hung hăng nhéo thịt hông Tần Kham một cái, trợn mắt sẵng giọng: "Đương nhiên là không thích rồi, ai có từng thấy con rể một cước đá cha vợ xuống xe ngựa không? Lại còn không biết xấu hổ dạy người khác đi nịnh cha vợ."

Đường Dần kinh ngạc nói: "Thật á?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Đó là chuyện không may, đa số thời gian ta đều rất khách khí với cha vợ, hơn nữa đa số thời gian cha vợ cũng rất thích ta, từng không chỉ một lần công khai nói rằng muốn để lại di sản cho ta."

Đỗ Yên tức tới bật cười, không ngừng đấm hắn: "Chàng còn nói nữa à! Tổn hại xong Đường Dần thì tổn hại cha ta, cái miệng của chàng là từ dao làm ra à?"

Tần Kham làm mẫu không làm tốt.nhưng lý luyện thì là đúng.

Đường Dần càng nghĩ cảm thấy rất có đạo lý, thế là đứng lên đi đến chỗ hán tử trung niên đang bận rộn trong tửu quán, cũng chính là phụ thân của Lưu Lương Nữ, ánh mắt nhìn hắn không chớp.

Lưu Lương và Lưu Lương Nữ bị động tác của Đường Dần dọa cho ngây người, ba người trầm mặc nhìn nhau.

"Này... Vị khách quan này, muốn gọi gì?" Lưu Lương khách khí chắp tay.

Đường Dần ngây ra một lúc, quay đầu lại nhìn nhìn Tần Kham nở một nụ cười cổ vũ với hắn, thế là Đường Dần hướng về phía Lưu Lương ra sức nặn ra khuôn mặt tươi cười: "... Đại thúc, bận không?"

Lưu Lương giật mình thối lui một bước, sợ hãi nói: "Vị khách quan này đừng nói đùa, tuổi của ngươi với ta chẳng cách biệt là mấy, sao có thể gọi ta là 'Đại thúc', không ổn không ổn!"

Đường Dần sắp khóc rồi, đón ánh mắt tò mò trong sáng của Lưu Lương Nữ, ra sức cắn chặt răng, nói: "Kỳ thật ta mới hơn hai mươi tuổi, chỉ là diện mạo có hơi già trước tuổi một chút."

"Phù"

Tần Kham ở phía sau phun ra một ngụm rượu, tiếp theo thì ho khan như tê tâm liệt phế, nước mắt chảy ròng ròng.

"Rượu cay quá."

Tử khách ngồi các nơi trong quán đều hừ mạnh một tiếng.

Tiểu điếm Đơn sơ sở dĩ sinh ý thịnh vượng như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân, phần lớn nguyên nhân là có liên quan tới Lưu Lương Nữ. Người tới đây uống rượu đều là ý của túy ông không ở rượu,

Đường Dần chèo kéo quan hệ một cách thô thiển như vậy, đã dẫn tới sự công phẫn của tửu khách.

Đường Dần chẳng buồn bận tâm, lo lắng nhìn trái nhìn phải. Bỗng nhiên giật lấy cái muôi múc rượu to trong tay Lưu Lương, không nói gì giúp Lưu Lương múc rượu, ăn nói vụng về tay chân cũng vụng về, khiến hai cha con Lưu Lương mặt mày thất sắc.

Nhìn cách ăn mặc của Đường Dần, cùng với ngạo khí toát ra trên mặt, rõ ràng là người đọc sách có công danh. Nói không chừng còn là nhân vật như cống sinh cử tử Quốc Tử Giám, nhưng lại như kẻ điên giúp đỡ cha con thân phận ti tiện làm việc, bảo cha con Họ Lưu sao có thể không kinh sợ cho dc?

Đỗ Yên thấy Đường Dần làm như vậy, lại bật cười ra tiếng, trong mắt lấp lánh quang mang hưng phấn, hiển nhiên chuyến đi hôm nay không tệ, trận náo nhiệt này càng xem càng thấy hài lòng.

Tần Kham cười khổ lắc đầu, nói với Đỗ Yên: "Nàng có biết cách làm hiện tại của Đường Dần gọi là gì không?"

"Gọi là gì?"

"Không dùng lời nói, chỉ dùng hành động, năm đó ta nếu không vào huyện nha Sơn Âm giúp cha nàng phê công văn, cha nàng sẽ có phản ứng gì?"

Đỗ Yên cười nói: "Không có phản ứng gì, e là hiện giờ chàng vẫn còn ngồi ở trong đại lao huyện Sơn Âm chờ ngục tốt phát bánh ngô."

Đường Dần làm việc làm rất vui vẻ, không lâu sau đã thành người múc rượu lão luyện, miệng cũng dần dần linh hoạt hơn, hoàn toàn bất chấp sự chênh lệch tuổi tác, luôn miệng gọi đại thúc khiến mặt Lưu Lương không khỏi run rẩy.

Lưu Lương Nữ chớp chớp mắt, mặt không biết tại sao bỗng nhiên đỏ lên.

Nàng ta đã mười lăm tuổi, là tuổi mới hiểu nhân sự, cái gì nên hiểu nàng ta đều hiểu, Đường Dần làm một cách rõ ràng như vậy, nàng ta sao có thể không hiểu?

Mặt đỏ thì mặt đỏ, nhưng ánh mắt nhìn Đường Dần của nàng ta vẫn rất quái lạ, tửu khách thèm muốn dung mạo của nàng ta trong tửu quán rất nhiều, nhưng đại thúc tuổi tác lớn như vậy cũng có ý đồ với nàng, không khỏi có chút vô sỉ quá đáng.

Tần Kham lặng lẽ nhìn một màn này, đang do dự xem có nên cáo lui trước, để Đường đại tài tử ở lại đây vui vẻ múc rượu hay không thì lại nghe bên tai truyền đến thanh âm kinh hỉ.

"Ô? Tần Kham à? Ngươi cũng tới?"

Tần Kham ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Chu Hậu Chiếu mặc áo dài màu đen, phong thần tuấn lãng đứng trước mặt hắn, mấy chục thị vệ đại nội ăn mặc như bách tính bình thường, giả vờ giả vịt đi tới đi lui trong phạm vi mấy trượng quanh Chu Hậu Chiếu, gặp thị vệ của Tần Kham, hai bên còn gật đầu chào hỏi nhau.

Tần Kham cả kinh, vội vàng cùng Đỗ Yên đứng lên: "Bệ hạ."

"Khụ! Khụ khụ khụ!" Chu Hậu Chiếu ho khan nháy mắt ra hiệu cho hắn.

Tần Kham đành phải sửa miệng: "Thì ra là Chu hiền đệ, đã lâu không gặp."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha nói: "Tiểu đệ Chu Thọ, xin chào Tần huynh."

Nói xong Chu Hậu Chiếu ngồi xuống bàn của Tần Kham, Đỗ Yên vừa định đứng lên hành lễ với Chu Hậu Chiếu thì bị Chu Hậu Chiếu ngăn lại.

Tần Kham hạ thấp giọng nói: "Bệ hạ, ngài lại ra ngoài chơi à?"

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu giống như vô tình nhìn về phía Lưu Lương Nữ: "Mặt bỗng nhiên đỏ lên, cười gượng nói: "Thi viết: Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu..."

Còn chưa nói xong, Tần Kham ngây người một chút rồi thở dài.

Hắn hiểu cả rồi. Nhìn Đường Dần đang hăng hái múc rượu cách đó không xa, lại nhìn nhìn Chu Hậu Chiếu một thân hoa phục, còn cả

vị Lưu Lương Nữ thiếu nữ thanh thuần ngây thơ chưa hiểu đời kia nữa.

Một người là tài tử phong lưu danh khắp thiên hạ, một người là cửu ngũ chí tôn thiên địa nhất nhân, tam giác tình yêu chó má không ngờ lại để hắn chạm phải.

Tần Kham hiện tại đầu óc rất loạn, rất muốn yên tĩnh một chút, tốt nhất là cách bọn họ thật xa.

"Bệ hạ... nhìn trúng nữ tử Lưu Lương Nữ của tửu quán này à?"

"Ô? Ngươi làm sao lại biết tên nàng?" Chu Hậu Chiếu vẻ mặt đề phòng lườm Tần Kham, ánh mắt đó khiến Tần Kham rất muốn thật sự coi hắn là hiền đệ mà đánh cho một trận.

"Ngươi đừng nhìn ta như vậy, thần thú trấn trạch nhà ta đang ở đây, tất cả suy nghĩ đại nghịch bất đạo của ta sớm đã bị nàng bóp chết trong trứng nước không thể siêu sinh rồi." Tần Kham khí định thần nhàn chỉ về phía Đỗ Yên.

Chu Hậu Chiếu lập tức ném ánh mắt như thân nhân về phía Đỗ Yên.

Có điều Chu Hậu Chiếu chú định không cao hứng được lâu, Đường Dần vừa làm việc vừa bắt chuyện với Lưu Lương, tự cho là đã hiểu được tâm ý của cha vợ, chí đắc ý mãn đi tới.

"Tần hiền đệ, vị này là bằng hữu của ngươi à?" Đường Dần hưng trí rất cao.

Tần Kham vẻ mặt chua chát, chỉ vào Chu Hậu Chiếu khô khốc giới thiệu: "Vị này là Chu Thọ Chu hiền đệ, là là....."

Chu Hậu Chiếu nhất phái oai hùng ôm quyền cười nói: "Uy vũ đại tướng quân thế tập đời thứ tư, Chu Thọ. Hạnh ngộ."

Tần Kham tay ôm trán thấp giọng rên rỉ, đau đầu quá.

Đường Dần không nghi ngờ gì cả, vội vàng chắp tay nói: "Cô Tô Đường Dần, tự Bá Hổ, hạnh ngộ túc hạ."

Chu Hậu Chiếu mắt sáng lên: "Thì ra ngươi chính là Đường Dần, Ha ha! Tài tử Giang Nam Danh khắp thiên hạ."

Đường Dần cũng cười nói: "Thì ra ngươi chính là Chu Thọ, cửu ngưỡng cửu ngưỡng."

"Ngươi từng nghe nói về ta à?" Chu Hậu Chiếu rất lấy làm lạ.

Nụ cười của Đường Dần cứng lại thành thành thật thật nói: "Cho tới bây giờ vẫn chưa được nghe nói nhân vật như túc hạ. Triều đình có chức Uy vũ đại tướng quân à?"

Chu Hậu Chiếu cười ha ha nói: "Ngươi cũng thẳng thắn thật. Triều đình hiện tại không có Uy vũ đại tướng quân, nhưng say này nhất định sẽ có."

Sau khi cười xong, Chu Hậu Chiếu cẩn thận nhìn nhìn Đỗ Yên, ghé vào tai Đường Dần hạ thấp giọng nói: " xuân cung đồ của Đường huynh có thể nói là nhất tuyệt. Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, bên trong có một thức "Trả châu vào hũ' khiến tại hạ vô cùng say mê, thật sự là quá diệu."

Mắt Đường Dần sáng lên, ánh mắt nhìn Chu Hậu Chiếu lập tức lộ ra vẻ vui mừng như gặp tri kỷ, cũng hạ thấp giọng nói: "Thức này nhìn thì cũ, nhưng bên trong rất có diệu dụng. Không phải là tay chơi phong nguyệt lão làng thì không thể hiểu được."

Hai tên dâm côn một già một trẻ tránh Đỗ Yên, chụm đầu chụm tay trao đổi thể hội tâm đắc, thỉnh thoảng lại nhìn nhau cười, trong nụ cười đồng thời lộ ra khí dâm tà khiến Tần Kham tức khắc sinh ra một loại ảo giác, nếu giữa hai người này cho thêm một nữ nhân vật chính, hoàn toàn có thể quay một bộ JAV hiếp dâm trước mặt chồng.

Tần Kham nếm rượu, vẻ mặt xấu xa nhìn Chu Hậu Chiếu và Đường Dần, hiện tại hai người đang nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, đợi lát nữa Lưu Lương Nữ tới, hai người phát giác không ngờ lại là tình địch, nên trở mặt thì vẫn phải trở mặt, tình hữu nghị vừa thành lập sẽ hoàn toàn là lâu đài trên cát, yếu ớt không chịu nổi một kích.

Thảo luận về chiêu thức xuân cung hồi lâu, Chu Hậu Chiếu và Đường Dần càng lúc càng ăn ý, ánh mắt nhìn nhau càng lúc càng thân mật.

Sự thân mật chưa duy trì được bao lâu thì rất nhanh Lưu Lương Nữ đi tới.

Chu Hậu Chiếu và Đường Dần dừng thảo luận, ánh mắt đồng thời nhìn chằm chằm Lưu Lương Nữ với vẻ si mê, Đường Dần ít nhiều vẫn còn còn mặt mũi, không dám biểu hiện quá trắng trợn, nhưng Chu Hậu Chiếu thì không như vậy, mặt trợn lên nhìn chằm chằm nàng ta, hào quang nóng rực trong ánh mắt tựa hồ như muốn làm tan chảy nàng ta vậy.

"Mấy vị khách quan tửu lương cao quá, có cần thêm một tù rượu nữa không?" Lưu Lương Nữ ngọt ngào hỏi.

"Lương nữ..." Chu Hậu Chiếu và Đường Dần kìm lòng không đậu đồng thời lên tiếng gọi.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đồng thời khựng lại, quét sạch không khí hòa hợp vừa rồi, ánh mắt nhìn đối phương đã chẳng còn gì gọi là thân mật.

"Ngươi vì sao gọi thẳng tên nàng?" Hai người lườm nhu đồng thời quát.

Tạm dừng một lát, hai người lại đồng thanh hô: "Ngươi có mưu đồ gì với nàng ta."

Lại khựng, rồi lại tiếp tục đỏ mặt tía tai đồng thanh nói: "Ngươi va nàng tlà của quan hệ như thế nào?"

Tần Kham thở dài quàng vai hai người: "Người mù cũng nhìn ra được, các ngươi và vị cô nương đó chưa phát sinh quan hệ gì cả, có điều có thể khẳng định, các ngươi có quan hệ tình địch, còn không mau ra ngoài đánh một trận thì còn đợi tới khi nào nữa?"

Chương 528: Quyết đấu đỉnh phong

Chẳng ai ngờ được tài tử phong lưu danh mãn thiên hạ và đương kim hoàng thượng lại trở thành tình địch.

Đúng như sở liệu của Tần Kham, hữu nghị vừa thành lập của Chu Hậu Chiếu và Đường Dần trong nháy mắt đã sụp đổ, sự hữu nghị của bọn họ quả nhiên rất yếu ớt.

Chu Hậu Chiếu và Đường Dần giống như hai con gà chọi gườm gườm nhìn nhau, thị vệ của Chu Hậu Chiếu đứng cách đó không xa thấy tình thế không ổn, mấy chục người chậm rãi vây tới.

Tần Kham ra hiệu, các thị vệ thấy Tần Hầu gia vẻ mặt tươi cười khẽ lắc đầu, mọi người thấy an tâm, thế là lại tỏa ra bốn phía như trước, nhưng vẻ mặt vẫn duy trì sự giới bị cao độ.

Đề nghị quyết đấu của Tần Kham hiển nhiên làm Chu Hậu Chiếu có chút động tâm. Chu Hậu Chiếu từ nhỏ đã thích võ sự, ít nhiều cũng học được một chút công phu với các đại nội thị vệ, cao thủ như Đỗ Yên thì hắn khẳng định đánh không lại, nhưng đánh cho thư sinh trung niên yếu đuối này một trận thì rất chắc chắn.

"Đường Dần, ngươi dám đánh một trận với ta không?" Chu Hậu Chiếu phá vỡ sự trầm mặc, ưỡn ngực chỉ vào Đường Dần lớn tiếng nói.

Trong mắt Đường Dần hiện lên một tia hoang mang, nhìn Lưu Lương Nữ ở bên cạnh, không hiểu tại sao, dũng khí của Đường Dần lại đầy đủ, nghe vậy thì một ưỡn ngực: "... Ngươi dám thi vẽ tranh với ta ư? Hay đọ thơ cũng được."

Tần Kham và Đỗ Yên xì một tiếng cúi đầu nén cười.

Tần Kham thở dài, đứng dậy đi đến trước mặt Lưu Lương Nữ đang ngạc nhiên vô cùng chỉ vào hai người nói: "Lưu cô nương, có cảm tưởng gì?"

Lưu Lương Nữ lúc ban đầu còn kinh ngạc một chút, hai người tranh đấu vì ai thì nàng ta tất nhiên trong lòng biết hiểu rõ, mặt ửng đỏ xấu hổ rồi lập tức nghiêm lại, lạnh lùng nói: "Nô gia có thể có cảm tưởng gì? Nô gia và phụ thân là hạng bần hàn ti tiện, không thể sánh được với công tử phú quý và lão gia công danh. Bọn họ vì thứ tình ái gì đó mà đọ thơ cũng được, đánh nhau cũng được, nô gia chỉ mong bọn họ có thể thương cho người bần hàn ti tiện, đừng phá hỏng bát đĩa của chúng ta. Nô gia và phụ thân còn phải dựa vào chúng mà nuôi thân."

Thanh âm của Lưu Lương Nữ không lớn không nhỏ, nhưng hoàn toàn có thể để Chu Hậu Chiếu và Đường Dần nghe thấy.

Sắc mặt Hai người cứng đờ, khẩn trương thấp thỏm nhìn nàng một cái, thẹn thùng nhe răng cười với nhau.

"Đùa thôi, ha ha, đùa thôi, Đường huynh ngươi nói có phải không?" Chu Hậu Chiếu cười khan xoa xoa tay.

Đường Dần cũng cố nặn ra nụ cười rất khó coi: "Đúng, Lưu cô nương đa tâm rồi, ta và Chu hiền đệ lâu ngày không gặp, hôm nay gặp lại, chỉ là đù với nhau một chút thôi."

Lưu Lương Nữ hừ một tiếng, chẳng quan tâm tới hai người nữa, ném lại một câu "chán ngắt" rồi xoay người tiếp tục đi làm việc.

Chu Hậu Chiếu và Đường Dần xấu hổ xoa xoa mũi, ngồi ở bàn một lúc lâu không nói gì.

Tần Kham buồn cười nhướn nhướn mày với hai người: "Không đánh à?"

Chu Hậu Chiếu lúng túng nói: "Nơi này địa lợi nhân hòa đều không có. Bài binh bày trận cũng không có chỗ, thật sự là không nên động thủ..."

Đường Dần hừ lạnh nói: "Động thủ là hành vi của đám vũ phu thô bỉ, nữ nhi con nhà gia giáo ai nhìn nổi? Có gan thì ngươi thi vẽ tranh làm thơ với ta, hai thứ này không chỉ phong nhã thoát tục. Hơn nữa không mất lễ nghi, truyền ra cũng sẽ là một đoạn giai thoại của sĩ lâm, ngươi có dám ứng chiến hay không?"

Chu Hậu Chiếu cười lạnh, nụ cười nhìn thế nào cũng lộ ra vẻ chột dạ.

Thân phận tuy rằng cực kỳ cao quý, từ nhỏ đến lớn người dạy hắn đọc sách đều là học giả uyên thâm bác học đương thời, nhưng Chu Hậu Chiếu lại thật sự không học được bao nhiêu thứ, luận học thức luận tài hoa, sao có thể sánh bằng Đường giải nguyên danh khắp thiên hạ.

Thế là hai người ưỡn ngực trừng mắt, một người yêu cầu đọ quyền cước. Một người yêu cầu đọ thi họa, hai người giữ vững món mà mình am hiểu không chịu buông, đứng ở độ cao có lợi với mình mà tận sức khinh bỉ đối phương, ai nấy từ trong ra ngoài tỏa ra cảm giác về sự ưu việt mãnh liệt.

Khi Hai người đang giằng co, Đỗ Yên lặng lẽ kéo kéo tay áo Tần Kham: "Tướng công, bộ dáng của bọn họ hiện tại, có phải chính là 'tiện nhân thì luôn lắm lời' mà chàng nói hay không."

"Khụ khụ, nương tử, đừng nói linh tinh." Tần Kham ho khan nói.

Thanh âm của thanh âm không lớn không nhỏ, Chu Hậu Chiếu và Đường Dần vừa hay nghe thấy, Chu Hậu Chiếu mặt đỏ lên, tiếp theo thì thản nhiên như không, hiển nhiên sau khi quen Tần Kham, công phu da mặt của da mặt đã luyện ra hỏa hậu rồi.

Da mặt của Đường Dần thì lại mỏng hơn, lập tức đỏ mặt quát: "Đọ quyền cước thì đọ? chớ thấy ta văn nhược, thư sinh cũng có thể ba thước giết người đấy."

Chu Hậu Chiếu hai mắt sáng lên: "Tốt, đấy là ngươi nói đấy nhé, sau hai canh giờ nữa, ở ven sông đào bảo vệ thành ngoài Triêu Dương môn gặp nhau, chúng ta phân thắng bại! Ai thua thì cút, sau này không được dây dưa với Lưu cô nương nữa."

Đường Dần đùng đùng nổi giận bỏ đi, không biết đi chuẩn bị cái gì.

Vợ chồng Tần Kham nhìn trái nhìn phải, quyết định đi theo Chu Hậu Chiếu đi theo Chu Hậu Chiếu xem náo nhiệt, thị vệ của hai người cộng lại cũng gần trăm người, chậm rãi tiến về Triêu Dương

môn.

Trước khi đi Chu Hậu Chiếu còn rụt rè bước đến trước mặt Lưu Lương Nữ, ngượng ngùng cười cười với nàng ta, Lưu Lương Nữ lạnh lùng nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người tiếp tục làm việc.

Chu Hậu Chiếu xoa xoa mũi cười xấu hổ, tròng mắt lại đảo quanh, sau đó dùng một loại tư thái rất là quán đản rời khỏi tửu quán.

Mọi người đi khuất bóng rồi, Lưu Lương đang cúi đầu làm việc đột nhiên ngẩng đầu, híp mắt nhìn về phương xa một lúc rồi quay đầu hỏi nữ nhi: "Khuê nữ à, những người này vừa nhìn đã biết là là không giàu thì sang, con quen họ lúc nào vậy?"

Lưu Lương Nữ cắn môi thấp giọng nói: "Cha à, nữ nhi và người cả ngày làm việc trong tửu quán, quen ai chẳng lẽ người không biết? Chúng ta mặc dù nghèo, nhưng chút cốt khí này nữ nhi vẫn phải có, vị công tử mặc hoa phục và thư sinh trung niên lão gia vừa rồi mấy ngày nay luôn tới tửu quán, gọi một tù rượu rồi ngồi cả ngày, đuổi cũng không chịu đi, nữ nhi cũng không làm gì họ được cả."

Lưu Lương nhìn dung nhan tuyệt sắc của nữ nhi, trong lòng lờ mờ hiện lên mấy phần lo lắng.

Bộ dạng xinh đẹp là trời sinh, nhưng nữ nhi gia đình hàn môn nếu trông quá đẹp thì lại chưa chắc đã là phúc khí, một câu của gia đình quyền quý thường thường sẽ quyết định vận mệnh của nàng ta, ngay cả phản kháng cũng không có cửa.

Từ nội tâm mà nói, Lưu Lương thà mong nữ nhi trông xấu một chút, tương lai tìm một hán tử chất phác mà gả, bình yên sống hết cả đời, dung mạo bình thường sẽ không lọt vào mắt đệ tử quyền quý, tránh khỏi rất nhiều phiền toái và tai họa.

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, Lưu Lương thở dài: "Kinh sư e là không ở được nữa rồi, lại phải đổi chỗ thôi."

Lưu Lương Nữ chớp chớp mắt, cười: "Cha nghĩ nhiều quá rồi, vị thư sinh lão gia kia nhã nhặn, còn vị công tử phú quý tuy có tính hoàn khố, nhưng hai người mấy ngày nay đối với nữ nhi rất nho

nhã lễ độ, không vượt Lôi Trì nửa bước, nữ nhi thấy bọn họ không giống người xấu..."

Lưu Lương nhìn nàng ta, thở dài: "Nữ nhi à, ngươi mới chừng này, thế đạo lòng người quá dơ bẩn, bằng hai mắt thường có thể nhìn ra được gì?"

Ngoài Triêu Dương môn, ven sông đào bảo vệ thành.

Ăn cắp nửa ngày làm việc, Tần Kham và Đỗ Yên rúc vào dưới một gốc cây liễu ở ven sông thì thầm cười nói, trán Đỗ Yên tựa vào vai Tần Kham, trên mặt đầy vẻ hạnh phúc, nhắm mắt nỉ non, hưởng thụ khoảng thời gian hiếm có được ở bên tướng công.

Gần trăm thị vệ tỏa ra thành nửa vòng tròn, cảnh giác quan sát động tĩnh chung quanh.

Mà đương kim hoàng thượng Chu Hậu Chiếu...

Chu Hậu Chiếu sắc mặt xanh mét, hai tay nắmthành quyền đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía cửa thành, răng nanh nghiến ken két.

Hai canh giờ đã qua rồi, Đường đại tài tử vẫn không thấy bóng dáng, bờ sông ngoài thành chỉ có hai vợ chồng Tần Kham đang khe khẽ thì thầm.

Cuối thu, phía bắc sông đào bảo vệ thành, tường thành kinh sư.

Gió lạnh thấu xương thổi qua cánh đồng trống trải, cũng thổi qua khuôn mặt tịch mịch hiu quạnh của Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham đồng tình nhìn về phía Chu Hậu Chiếu đang khoanh tay mà đứng như cao thủ tuyệt thế, khóe miệng cong lên, muốn cười nhưng lại cố nhịn.

Đường Bá Hổ không ngờ thả bồ câu với đương kim hoàng thượng!

Người đọc sách rất có gan.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt lãnh khốc nhìn thẳng về phía trước, gió lạnh thổi qua, cả người co rúm lại một cái rồi lại tiếp tục ưỡn

ngực cao ngạo.

Mùa đông, mọi người đều không dễ dàng gì.

Tần Kham cũng thấy hơi lạnh, xoa xoa tay, đứng dậy đi đến trước mặt Chu Hậu Chiếu cười nói: "Bệ hạ, xem ra Đường Dần chắc không tới rồi."

Tần Kham vừa lên tiếng, Chu Hậu Chiếu giống như thùng thuốc súng được châm lửa: "Dám lỡ hẹn với trẫm, thật to gan, Tần Kham, lệnh cho Cẩm Y vệ truy bắt thư sinh nghèo kiết hủ lậu đó vào ngục, tạp trì một phen cho trẫm."

" Phong độ quá, bệ hạ, đối với tình địch phải có phong độ, ngươi nếu dùng quyền thế ép người, tương lai truyền ra thì đại thần và bách tính kinh sư sẽ nhìn ngươi như thế nào? Vị Lưu cô nương kia sẽ nhìn ngươi như thế nào?"

Chu Hậu Chiếu nghẹn lời, tức giận giậm giậm chân, lửa giận đầy người không biết phải phát tiết như thế nào.

Tần Kham cố nén cười: "Bệ hạ, nếu người ta đã lỡ hẹn, quyết đấu đỉnh phong của ngươi và Đường Dần có thể gia hạn tái chiến ư? Về đi, lạnh quá rồi."

Chu Hậu Chiếu quật cường ngửa đầu, gió lạnh thổi qua, hai hàng nước mũi uốn lượn chảy xuống, giống như hai ngọn đèn thuỷ tinh cung, rồi lại hút mạnh cho nước mũi chui lại.

"ngươi về đi, trẫm chờ hắn thêm một lát." Trời có lạnh đến mấy cũng không để mất phong phạm của cao thủ tuyệt thế.

Tần Kham nhịn cười khổ quá rồi, lung tung chắp tay: "Như vậy thần và phu nhân cáo từ trước, đáng tiếc không thể được thấy trận chiến có một không hai này, thật là chuyện đáng tiếc nhất trong kiếp người."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt đâm lao phải theo lao, ủ rũ phất phất tay.

Tần Kham vừa quay người, Chu Hậu Chiếu gọi hắn.

"Tần Kham, ngươi và Đường Dần đó quen thân hả?"

"Lúc thần nghèo túng ở chung một khách sạn với hắn, giao tình rất sâu."

"Các ngươi quen nhau bao lâu rồi?"

"Hai ba năm rồi."

Chu Hậu Chiếu đón gió lạnh, lại run lẩy bẩy, thở dài hiu quạnh, nhìn cửa thành trống rỗng, buồn bã nói: "Quen hai ba năm, ngươi chẳng lẽ không phát hiện vị bằng hữu này của ngươi nhân phẩm rất có vấn đề sao?"

"Trước kia thì không phát hiện, nhưng hôm nay mới đột nhiên phát hiện. Dù sao thì Thần lúc trước cũng không nhàm chán tới mức muốn đánh nhau với hắn."

Chương 529: Thành viên trung thành

Nói tới chuyện theo đuổi nữ nhân, Tần Kham đời trước đã từng làm nhiều rồi, chiến quả nổi bật, trên cơ bản nữ nhân bị hắn nhìn trúng thì không chạy được, người này nối tiếp người kia bị hắn chinh phục.

Phương pháp theo đuổi có cả trăm cả ngàn loại, Tần Kham chỉ đọc chưa từng đánh nhau với tình địch, hắn luôn cảm thấy dựa vào lực lượng để tranh thủ tình cảm của nữ nhân là rất ngây thơ, nói chung chỉ có sư tử trong thế giới động vật mới đi làm cái chuyện nhàm chán như vậy, nhân loại tiến hóa đến trình độ cao cấp hiện giờ, muốn có được phương tâm của nữ nhân thì có rất nhiều phương pháp, đánh nhau là loại không có phẩm chất nhất trong đó.

Mặt khác, nếu một nữ nhân bởi vì ngươi đánh nhau giỏi mà thích ngươi, nữ nhân này chắc chẳng khác gì ngựa cái trong sân ngựa, cho nên cái loại hành vi đánh nhau tuy rằng phù hợp với nguyên tắc khôn sống mống chết của thuyết tiến hoá, nhưng mà lục mạo ưu thương là không thể tránh được.

Chu Hậu Chiếu tuổi còn nhỏ, cũng không từng có kinh lịch sống hai đời người, cho nên hắn không hiểu những thứ này, cho rằng một quyền đánh ngã tình địch trước mặt nữ nhân mà mình thích là có thể ôm mỹ nhân về.

Tần Kham chỉ có thể nói... Trẻ tuổi thật là tốt, làm bao nhiêu chuyện ấu trĩ, gây ra bao nhiêu đại họa đều là thiên kinh địa nghĩa, nếu như người làm những việc này là hoàng đế thì càng thoải mái vô tư, tất cả người trong thiên hạ đều chiều theo hắn.

Tam giác tình yêu của hai đại danh nhân do họ tự đi mà giải quyết, Tần Kham Tần Kham nhúng tay vào, phong ba màu hồng phấn thoạt nhìn thì kiều diễm thú vị, nhưng có đôi khi sẽ mất mạng, may là Chu Hậu Chiếu là hoàng đế có tâm huyết, không muốn dựa vào quyền thế để giành lấy phương tâm của mỹ nhân,

nếu không một trăm Đường Dần cũng bị hắn giết sạch.

Sau khi Xác định Chu Hậu Chiếu sẽ không giết Đường Dần, Tần Kham liền chủ động tránh xa sự kiện hồng phấn này.

Tần Hầu gia rất bận, bình thường mà nói, trừ phi động phòng cuối cùng có phần hắn, nếu không thì loại chuyện này hắn quyết định sẽ không dính vào.

Tây giao Kinh sư.

Tần Kham mặc trường bào đứng khoanh tay, đám người Đinh Thuận Lý Nhị thì kính cẩn đứng sau lưng hắn, ngoài trăm trượng phía trước, năm trăm thiếu niên binh người mặc áo giáp màu bạc, tay cầm kiếm gỗ gậy dài đang chia làm hai bên đanh nhau.

Đây là diễn tập cũng là thực chiến, chiến đấu tương tự đã được tiến hành vô số lần.

Hai tốp nhân mã số lượng tương đương, binh khí cũng đều là kiếm gỗ thuẫn bai không có tính thương hại có lớn, cái khác với thao luyện của quân đội vệ sở Đại Minh là trận hình của bọn họ, bình thường vệ sở thao luyện thường lấy bách hộ làm đơn vị, hơn một trăm người cầm đao thao luyện, tiếng hô vang trời, nhưng hiệu quả thì lại rất nhỏ.

Năm trăm thiếu niên binh cũng thao luyện. Nội dung thao luyện của Bọn họ thì vệ sở bình thường ngay cả nghe cũng chưa từng được nghe.

Hít đất, chạy việt dã, chạy bộ vác nặng, vượt chướng ngại, đấm bao cát, đóng cọc gỗ.

Những hạng mục thao luyện này tất cả đều là Tần Kham ăn cắp bản quyề của quân đội kiếp trước. Đáng tiếc kiếp trước Tần Kham là thương nhân, không hiểu rõ về quân đội lắm, thế là những thứ lần mò ra có chút dở ông dở thằng, nhưng so sánh với phương pháp thao luyện đơn nhất của Đại Minh hiện giờ mà nói thì cũng đã rất toàn diện rồi.

Diễn luyện Thực chiến chia làm hai quân xanh đỏ, năm trăm thiếu niên chia thành hai nửa vật lộn với nhau, hồng kỳ trong tay quan

lệnh kỳ của hai bên phất mạnh. Năm trăm thiếu niên phát ra tiếng hô non nớt, hai bên khởi xướng xung phong trên đất bằng rộng lớn, khoảng cách trăm trượng một chốc là tới, hai quân rất nhanh lao vào chém giết.

Cảnh tượng thoạt nhìn rất hỗn loạn, nhưng bên trong lại đều có kết cấu, cứ mỗi năm thiếu niên lại chia thành làm một tổ, trong năm người có hai người phụ trách đột kích chém giết, một người thì cầm thuẫn phòng ngự, một người phụ trách yểm hộ, còn một người thì chạy ngoài vòng để chém giết, thỉnh thoảng lại bổ ra một đao, khiếu địch nhân bên trong khó lòng phòng bị, nếu trong đội có người bị thương hoặc chết trận, người chạy vòng ngoài lập tức lấp trí, uy lực của trận hình công kích không giảm.

Loại tổ hợp chém giết độc đáo này cũng là Tần Kham sáng chế ra. Căn cứ vào phối hợp kiểu ba ba của bộ đội đặc chủng kiếp trước mà cải biên thành, đương nhiên, Tần Hầu gia phát minh ra phương pháp này cũng là nửa thùng nước lắc lư, khi mới sáng chế thì gọi tham tướng Tôn Anh của dũng sĩ doanh tới quan khán, Tôn Anh lúc ban đầu thì rất xem thường loại thuật hợp kích chiến trận xé chẫn ra lẻ này, nhưng về sau Tần Kham b năm trăm thiếu niên binh và năm trăm tướng sĩ của dũng sĩ doanh tiến hành thực chiến một lần, kết quả loại thuật hợp kích mới mẻ độc đáo này của năm trăm thiếu niên binh tỏa sáng, dùng cái giá phải trả rất nhỏ tiêu diệt toàn bộ tướng sĩ của dũng sĩ doanh, tham tướng Tôn Anh quái lạ không dám tin tưởng, từ đó về sau kính Tần Hầu gia như thần minh, loại sùng kính này không liên quan tới quyền thế, thuần túy là sự sùng bái của võ tướng đối với cường giả.

Bụi đất trên Sa trường tung bay, chỉ nghe thấy tiếng hô của các thiếu niên, đội ngũ năm trăm người lại có khí thế hào hùng của sát trận thiên quân vạn mã, Tần Kham khoanh tay đứng nhìn bóng người khói bụi xa xa, khóe miệng lộ ra nụ cười hài lòng.

Rất tốt, quân tâm khả dụng.

Đội thiếu niên này là thành viên tổ chức trung thành nhất của mình trong tương lai, Tần Kham rất mong đợi ngày họ tỏa sáng rực rỡ, lệnh kỳ chỉ tới đâu quân xông tới đó, đây mới là thuộc hạ mà hắn cần.

"Đinh Thuận..."

"Có."

Tần Kham híp mắt nhìn cát bụi, lạnh lùng nói: "Sau năm nay, năm trăm thiếu niên này chia thành từng nhóm đưa tới Liêu Đông, để Diệp Cận Tuyền an bài cho bọn họ rèn luyện một chút, trên chiến trường đao thật thương thật đánh mấy trận, quân đội phải thấy máu mới là quân đội chân chính."

"Vâng."

"Bọn họ hiện giờ trừ thao luyện ra thì học tập cũng không lơ là chứ."

Đinh Thuận nhếch miệng cười nói: "Hầu gia phân phó thuộc hạ sao dám quên? Năm trăm thiếu niên này mỗi ngày đọc sách thánh hiền một canh giờ, học binh pháp một canh giờ, thao luyện hai canh giờ, còn cả... thủ dâm tinh thần một canh giờ, Hầu gia, 'thủ dâm tinh thần' này rốt cuộc có gì quan trọng?"

Tần Kham cười cười không đáp.

"Thủ dâm tinh thần", dụng ý chân chính nếu như nói trắng ra thì không khỏi có chút tru tâm, đó chính là tẩy não, nhồi nhét tư tưởng trung thành cho các thiếu niên, từ nay về sau một lòng cho Tần Kham sử dụng, các thiếu niên là những tờ giấy trắng phau phau, viết lên những tờ giấy trắng này nội dung gì, tất cả là một ý niệm của Tần Kham.

"Hầu gia, Cẩm Y vệ buổi sáng từ Phách Châu truyền quân báo về, chín vạn binh mã kinh doanh của Hứa Thái đã tới Phách Châu, thủ lĩnh phản quân Đường Tử Hòa dẫn hai vạn phản tặc thủ vững thành Phách Châu, hôm kia Hứa Thái hạ lệnh công thành, nhưng lại công không nổi, đang lúc hai bên đang giằng co thì lại truyền đến tin tức tướng lãnh dưới trướng Đường Tử Hòa chia ra tấn công phủ Chương Đức Hà Nam và phủ Tế Nam Sơn Đông, Hứa Thái thấy tình thế không ổn, vội vàng chia chín vạn tướng sĩ kinh doanh ra chia làm ba bộ phận, một bộ phận bốn vạn người vẫn binh vây Phách Châu, một bộ phận hai vạn người thì chạy tới Hà Nam, bộ phận còn lại gồm ba vạn người thì hướng tới Sơn Đông."

Tần Kham nhíu mày, trầm mặc hồi lâu r thở dài nói: "Xem ra bại cục của Hứa Thái đã định, hành động này là thất sách."

"Hầu gia lấy gì mà khẳng định Hứa Thái bại cục đã định?"

"Chủ tướng gặp chuyện không bình tĩnh, vội vàng kích động mà vọng hạ quân lệnh, làm sao có thể bại? Căn nguyên của phản quân Phách Châu ở đâu? Đương nhiên là Đường Tử Hòa thủ vững thành Phách Châu, về phần tướng lãnh dưới trướng như vợ chồng Dương Hổ, Hình Lão Hổ, Tề Ngạn Danh đều là hạng thất phu lỗ mãng, thật sự không coi là họa được, cái gọi là bắt giặc trước tiên bắt vua, người duy nhất có chí khí có bản lĩnh trong phản quân, chỉ có một mình Đường Tử Hòa, bắt được Đường Tử Hòa mới là chỗ mấu chốt của bình định, những người còn lại hoặc tiêu diệt hoặc chiêu hàng, tất nhiên sẽ bình định được rất nhanh, Hứa Thái vì không để chiến thế lan rộng, vào thời điểm mấu chốt này không ngờ chia ra đi cứu Hà Nam và Sơn Đông, đây gọi là bỏ gốc lấy ngọn, hắn nếu không bại thì không còn thiên lý nữa rồi."

Đinh Thuận nghĩ nghĩ rồi cảm thấy rất có lý, tiếp theo rụt rè nhìn sắc mặt Tần Kham, nói: "Hầu gia, Hứa Thái nếu bại, triều đình tất sẽ lại bổ nhiệm tướng tài đi bình định, nhân tuyển bệ hạ và nội các đình nghị, trừ Hầu gia ra thì tựa hồ không còn ai khác.... Hầu gia, ngài e là thật sự phải treo ấn xuất chinh rồi."

Chương 530: Hầu gia có bệnh

Treo ấn xuất chinh.

Bốn chữ này khiến Tần Kham ngây ra một thoáng.

Suy đoán của Đinh Thuận rất có đạo lý, nếu Hứa Thái bình định thất bại, triều đình không thể cứ vậy từ bỏ việc bình định, tất nhiên sẽ lại điều tướng tài xuất chinh, bất kỳ người thống trị nào đều sẽ không trơ mắt nhìn phản tặc phát triển rồi uy hiếp đến địa vị của bọn họ. Nội các lần thứ hai điều tướng không nghi ngờ gì nữa sẽ thận trọng hơn rất nhiều, đối với thực lực của phản quân cũng sẽ có một nhận thức khách quan và chính xác, trên dưới cả triều, trừ Tần Kham ra thì thật sự không có nhân tuyển nào khác.

Luận về thánh quyến, sau khi Lưu Cẩn chết, thiên hạ không ai có thể sánh bằng Tần Kham, Tần Kham lúc đi tuần Liêu Đông từng có kinh nghiệm lĩnh quân, quan trọng hơn là, Tần Kham từng ở Thiên Tân tiêu diệt Bạch Liên giáo, cũng đã giao thủ với thủ lĩnh phản quân Đường Tử Hòa, trong nhận thức của văn võ cả triều, Đường Tử Hòa là cá lọt lưới của Tần Kham, dùng mâu khắc thuẫn, Tần Hầu gia chính là nhân tuyển số một, bao gồm cả Chu Hậu Chiếu cũng sẽ không có dị nghị.

Đây cũng là một việc khiến Tần Kham phiền lòng nhất hiện tại.

Từng cảnh ở Thiên Tân hiện lên trong đầu, tình cảm ám muội khiến tim đập thình thịch, nữ tử từng đứng dưới gốc mai lặng lẽ nói ra hết chí hướng cuộc đời, thời gian đã qua nửa năm, thương hải tang điền, nếu có một ngày hắn và nàng ta gặp nhau trên chiến trường, trở thành kẻ địch không chết không ngừng với nhau, Tần Kham làm sao mà nhấc dao mổ lên xuống tay với nàng ta cho dc?

Sống hai đời người, chỉ tin bốn chữ "Yêu hận rõ ràng", thế nên vô cùng sủng ái thê tử, trong nhà tùy ý để thê tử làm cho gà bay chó sủa, hắn cũng không trách cứ, đối với kẻ địch thì tâm ngoan thủ lạt, chuyện ra lệnh một tiếng là tàn sát cả ngàn người cũng không chỉ từng làm có một lần.

Yêu thuần túy, hận cũng thuần túy.

Nhưng mà đối với Đường Tử Hòa, yêu không thể yêu, hận không thể hận. Lâm vào cảm xúc phức tạp đối với nàng ta, tương lai trên chiến trường gặp lại nàng ta, sẽ phải đối xử thế nào?

Nghĩ đến đây, Tần Kham ngay cả tâm tư cáo lão hồi hương cũng có. thật sự muốn rời khỏi triều đường, rời khỏi trung tâm gió lốc, đứng thật xa làm một người bàng quan, để mặc cho nữ nhân kia tự sinh tự diệt. Mấy năm sau, lấy ra công báo triều đình, nhìn từng cái tên, từng con số lạnh lẽo bên trên mà cảm khái.

"Hầu gia..." Đinh Thuận gọi khẽ cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn/

Đủ loại giữa Tần Kham và Đường Tử Hòa, bao gồm cả tình cảm ám muội từng phát sinh giữa hai người, chỉ có đám lão bộ hạ Đinh Thuận Lý Nhị là minh bạch nhất, chính bởi vì minh bạch, Cho nên bọn họ biết rõ sự mẫn cảm của đoạn tình cảm này.

Một quốc hầu thánh quyến đang sâu đậm, chính là lúc tiền đồ sáng lạn chỉ đợi phong đất phong vương. Nếu có dây dưa không rõ với nữ phản tặc, truyền tới tai bệ hạ, cho dù bệ hạ ân sủng hắn tới mấy, nghĩ chắc cũng chẳng thể bỏ qua được chuyện này, giữa quân thần nếu có chút hiềm khích, tiền đồ đang tốt đẹp của Hầu gia cũng sẽ xong.

"Hầu gia... Nếu ngài không muốn lãnh binh xuất chinh, thuộc hạ đề nghị ngài lúc này tốt nhất là xin nghỉ cáo ốm. Hầu gia nhận định Hứa Thái bại cục đã định, nhưng mà bệ hạ và văn võ cả triều lại nhìn không ra, Hầu gia hiện giờ bị bênh, qua không bao lâu nữa, đợi tin tức Hứa Thái binh bại truyền về kinh sư, cho dù ngài là nhân tuyển tốt nhất mà nội các đình nghị thì chắc cũng chẳng ai mặt dầy nỡ ép Hầu gia phải ôm bệnh mà xuất chinh, như vậy có thể không dấu vết hóa giải chỗ khó xử của Hầu gia."

Mắt Tần Kham sáng lên, Đinh Thuận này thường ngày trong miệng đầy bong bóng, không có được một câu nào ra hồn, thuần túy là vũ phu thô bỉ, nhưng đề nghị hôm nay đưa ra thật sự là không tồi, lúc này cáo ốm hoàn toàn có thể tránh được chuyện khiến mình khó xử, hơn nữa không thành đề tài để mọi người chỉ trích, sau khi Hứa Thái binh bại, bất kể là triều đình phái ai xuất chinh cũng

chẳng liên quan gì tới mình.

Tần Kham có chút lòng tham, trong tìm trừ chứa đầy thiên hạ gia quốc ra thì hắn vẫn muốn cố để ra một chút đất, cất chứa một chút nữ nhi tình trường, bình định thì ai mà chả được, nhưng không thể là hắn, chỉ vì hắn không thể hạ sát thủ với nàng ta.

Đinh Thuận thấy Tần Kham mắt từ từ tỏa sáng, không khỏi cười khổ một tiếng.

May mà hắn là thân tín tâm phúc tín nhiệm nhất của Hầu gia, nếu không đề nghị này thật sự có chút tru tâm.

"Bệnh gì có thể khiến bản hầu bệnh một hai tháng mới có thể khỏi hắn, vừa hay bỏ qua lần khiển tưởng bình định thứ hai của nội các?" Tần Kham thì thào nói.

Đinh Thuận vò đầu nói: "Theo thuộc hạ biết, bệnh vừa đủ một hai tháng thì chỉ có ở cữ thôi."

"Có bệnh gì hợp lý hơn không?"

Đinh Thuận cười khổ nói: "Thuộc hạ không phải là đại phu, Hầu gia nghĩ đến bệnh gì thuộc hạ thật sự không biết, đau đầu được không?"

"Ừ thì đau đầu."

Sơn Âm Hầu Tần Kham bị bệnh.

Bệnh thật sự nghiêm trọng, hơn nữa mời đại phu khắp toàn thành cũng không xem ra được căn nguyên, từng vị đại phu đạo cốt tiên phong được mời vào hầu phủ, không lâu sau liền bị chủ mẫu của Tần gia sầm mặt hung hăng đá ra ngoài cửa, ngay cả danh y kinh sư Long Nhị Chỉ cũng không ngoại lệ, bốn chữ "Qua sông đoạn cầu" được vị Tần chủ mẫu này diễn dịch vô cùng nhuần nhuyễn.

Bệnh của Hầu gia đương nhiên không phải ở cữ, hắn không có công năng đó.

Hầu gia là bị đau đầu.

Từ xưa đến nay, cái tật đau đầu này rất là mờ mịt, bệnh nhân nói có thì là có, đại phu cũng rất khó chuẩn đoán ra, cho dù qua mấy trăm năm nữa, có vô số dụng cụ kiểm tra công nghệ cao, nhưng cái loại bệnh đau đầu này vẫn như là linh dương móc sừng... không có tông tích để tìm, đại phu cổ đại thì lại càng không thể.

Lại nói loại bệnh này cũng rất có sĩ diện, cùng bệnh với Tào Tháo, thuộc về loại bệnh nhà giàu, nói ra vừa phong cách lại vừa lộ ra một cỗ vị đạo làm lụng vất vả dốc hết tâm huyết vì nước vì dân, chính là bệnh này, không đổi được.

Bệnh đau đầu của Tần Hầu gia tựa hồ rất nghiêm trọng, mấy tốp đại phu xem bệnh xong đều nói không trị khỏi được, tin tức này dần dần truyền ra, các vương công đại thần trong giới quyền quý kinh sư đều biết.

Có người vỗ tay tỏ ý vui mừng, có người thầm lo lắng, tin tức lại từ những thái giám như Đới Nghĩa Trương Vĩnh truyền vào Báo Phòng, cuối cùng ngay cả Chu Hậu Chiếu cũng biết, thế là vội vàng sai Thái y đến xem bệnh, đương nhiên, bệnh của Tần Hầu gia rất chủ quan, chỉ cần hắn không muốn khỏi thi hắn không khỏi được. Thế là các Thái y đều vô công mà về.

Chu Hậu Chiếu nghe thấy các Thái y bẩm tấu thì lòng đầy nghi hoặc, không biết Tần Kham lại đang giở trò quỷ gì, thế là vội vàng di giá tới hầu phủ, vừa bước vào cửa lớn hầu phủ, không nhìn thị vệ và gia phó quỳ đầy đất, Chu Hậu Chiếu đã gân cổ hét.

"Tần Kham —— ngươi rốt cuộc bệnh thật hay là giả vờ bệnh? Đừng có đùa với trẫm."

Tùy tùng vây quanh Chu Hậu Chiếu một đường đi đến cửa ánh trăng nội viện Tần phủ, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên dừng bước, rón ra rón rén ở ngoài cửa thò đầu vào trong ngắm một vòng. Phát hiện trong nội viện Tần phủ không ngờ không có một bóng người, Chu Hậu Chiếu lệnh cho các thị vệ canh giữ ở bên ngoài, mình thì rón ra rón rén đi vào sương phòng chủ của Tần Kham, mỗi một bước chân đều vô cùng tư văn. Từ sau lần ngày xưa xông bừa vào Tần phủ bị Đỗ Yên đánh cho một trận, Chu Hậu Chiếu mỗi lần đến Tần phủ đều biểu hiện rất quy củ, Tần Kham từng dạy hắn phải giả vờ làm hảo hài tử, được Chu Hậu Chiếu thể hiện rất chọn vẹn

ở Tần phủ.

Thần thú nếu không có, gan Chu Hậu Chiếu cũng lớn hơn rất nhiều, đẩy cửa sương phòng của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu cất bước tiến vào.

"Tần Kham, ngươi rốt cuộc là mắc bệnh gì ghê gớm mà ngay cả Thái y của trẫm cũng không nhìn ra." Chu Hậu Chiếu còn chưa nói xong đã ngây ra.

Trong Sương phòng, chủ mẫu Tần gia Đỗ Yên và Kim Liễu vẻ mặt như mây đen che phủ ngồi ở đầu giường của Tần Kham, Tần Kham thì bộ dạng bệnh tật nằm tư giường, trên trán còn quấn khăn trắng, vẻ mặt tiều tụy xanh xao.

Chu Hậu Chiếu chấn động. Thất thanh nói: "Ngươi bị bệnh thật à?"

Chương 530: Hầu gia có bệnh (2)

Đỗ Yên và Kim Liễu đứng dậy hành lễ với Chu Hậu Chiếu, Nhị nữ trao đổi ánh mắt rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

Tần Kham rên rỉ ngồi dậy dậy, suy yếu chắp tay với Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ, thứ cho thần không thể hành lễ."

"Tần Kham." Chu Hậu Chiếu bi thiết kêu lên: "Trẫm đến chậm một bước rồi..."

"Dừng! Bệ hạ. Nói lời này còn sớm quá, thần chỉ là bị đau đầu, chứ không phải là chết chắc."

Vẻ bi thương của Chu Hậu Chiếu dần dần mất đi, nhìn hắn từ trên xuống dưới: "Ngươi thật sự bị bệnh à? Bị từ khi nào Trước kia đâu có nghe nói ngươi có bệnh này."

Tần Kham cười khổ nói: "Bệnh đến như núi đổ, thần cũng không ngờ lại có ngày bị bệnh này."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt quan tâm nhìn hắn: "Đau đầu à?"

"Đúng, đau lắm."

Quan tâm dần dần biến thành đồng tình: "Bị phu nhân đánh à? Đánh lợi hại tới mức ngay cả Thái y cũng không nhìn ra?"

Tần Kham thiếu chút nữa thì không giả vờ nổi nữa: "Bệ hạ, bệnh của thần không liên quan gì tới cùng phu nhân cả, chủ yếu là do làm việc vất vả quá."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt không tin, ánh mắt hoài nghi quan sát khăn trắng quấn trên đầu Tần Kham, giống như bên trong cất giấu vết thương ghê người do bị phu nhân đánh.

Tần Kham xoa xoa trán, lúc này hắn thật sự cảm thấy đau đầu.

Giả vờ bị bệnh chủ yếu là giả vờ cho các Đại học sĩ nội các xem, ai biết được Chu Hậu Chiếu lại tới xem náo nhiệt.

"Bệ hạ quốc sự bận rộn, thần không tiễn..." Tần Kham uyển chuyển hạ lệnh trục khách.

Chu Hậu Chiếu không hề có nhãn lực, tự nhiên ngồi xuống đầu giương: "Trẫm chẳng bận tí nào cả, sắc trời còn sớm, trẫm ở lại một lúc cũng chẳng sao."

Tần Kham nhếch môi, lập tức xếp Chu Hậu Chiếu vào loại "Ác khách" Không có nhãn lực.

Chu Hậu Chiếu Ngồi ở đầu giường vẻ mặt bỗng nhiên trở nên có chút hiu quạnh, thở dài sâu kín: "Tần Kham, trẫm phát hiện mình cũng bị bệnh..."

Tần Kham bĩu môi, hắn biết Chu Hậu Chiếu bị bệnh, hơn nữa là bị bệnh tương tư, có điều hắn không muốn dính vào đề tài này.

"Bệ hạ, đám vây cánh của Lưu Cẩn như Tiêu Phương Lưu Vũ đã bị bắt vào chiếu ngục, Cẩm Y vệ đã thu thập đầy đủ chứng cứ chung tham ô nhận hối lộ, đối với bọn chúng là chém đầu hay là lưu đày, xin bệ hạ định đoạt..."

Chu Hậu Chiếu lười biếng xua xua tay: "Hôm nay không nói chuyện quốc sự, chỉ luận phong nguyệt..."

Tần Kham ôm trán rên rỉ thở dài: "Bệ hạ, chỗ thần không phải là thanh lâu kỹ viện, luận phong nguyệt cái gì. Thần là bệnh nhân, trừ quốc sự ra thì không muốn bàn cái khác."

Chu Hậu Chiếu tự động bỏ qua lời nói của Tần Kham, vẫn thở dài nói: "Tần Kham, trẫm hiện giờ rất ưu sầu, ngươi phân ưu với trẫm đi."

"Đại phu nói, thần cần tĩnh dưỡng, tuyệt đối không thể dính vào phong nguyệt nhân gian, hơn nữa không thể dính vào chuyện tình cảm của hoàng thượng và nữ tử tửu quán nào đó, nếu không thì bệnh tình sẽ nặng thêm."

" Đại phu ngươi mời nhất định là là giang hồ lừa bịp." Chu Hậu

Chiếu giải quyết dứt khoát, tiếp tục nói: "Nào, phân tích giúp tẫm, ngươi nói xem, trẫm trông cũng đâu có xấu? Hơn nữa mỗi lần xuất hiện ở tửu quán luôn ăn mặc như con cháu nhà giàu, anh tuấn trẻ tuổi lại nhiều tiền, vì sao Lưu Lương Nữ cứ không quan tâm tới trẫm? Hơn nữa ánh mắt nhìn trẫm của nàng ta tựa hồ không có hảo cảm, trẫm nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao Lưu Lương Nữ không động tâm với trẫm?"

Tần Kham cười khổ, xem ra hôm nay chắc chắn phải dính vào chuyện tình cảm của hoàng đế Đại Minh rồi, ngay cả bệnh nhân cũng không buông tha, hắn chẳng lẽ không ý thức được Lưu Lương Nữ nhìn hắn không vừa mắt là nguyên nhân nhân phẩm sao?

Tần Kham đành phải cố lấy tinh thần: "Bệ hạ, ngươi là thế nào mà quen Lưu Lương Nữ?"

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu lập tức nổi lên mấy phần ngọt ngào mộng ảo.

"Tháng trước sau khi tru trừ Lưu Cẩn, tâm tình của trẫm rất không tốt, thế là cải trang ra khỏi cung đi dạo trong thành kinh sư, về sau ở một gánh hàng rong thành đông nhìn trúng một vò hạnh hoa tửu nghe nói là chính tông Sơn Tây, chào giá mười lượng bạc một vò, ngươi có biết trẫm mua đồ chỉ là do tâm tình, không để ý hàng thật giả hay giá cả thế nào, thế là trẫm lập tức liền lệnh cho thị vệ trả tiền, đúng lúc đó thì Lưu Lương Nữ xuất hiện, nàng ta rất tức giận, nói hạnh hoa tửu đó là giả, hơn nữa giá quá đắt, thuần túy là cắt cổ khách, trẫm còn chưa hiểu gì thì nàng ta đã cãi nhau ầm ĩ với người bán hàng, không chỉ mắng người bán hàng, nàng ta còn mắng luôn cả trẫm, luôn miệng nói trẫm không biết kiếm tiền vất vả thế nào, là nhị thế tổ, là bại gia tử..."

Nụ cười của Chu Hậu Chiếu càng lúc càng ngọt ngào, trong ánh mắt có một loại thần thái sáng rực chưa từng có: "... Cho dù lúc ấy bộ dạng của nàng ta rất mạnh mẽ, nhưng trẫm lại cảm thấy nàng ta rất mê người, ít nhất là đã mê hoặc được trẫm, cũng chính là lúc đó, trẫm đã tâm với nàng ta, ngươi có biết không, trẫm cơ hồ là bị mắng từ nhỏ tới lớn, phụ hoàng mắng trẫm, Đại học sĩ xuân phường mắng trẫm, sau khi đăng cơ thì đại thần mắng vô số lần, chỉ độc có lần này là bị một nữ tử dân gian bình thường chỉ vào

mũi mà mắng, ánh mắt giận không thể ắt trong mắt nàng ta khiến trẫm bỗng nhiên cảm thấy mình được quan tâm, cho dù nàng ta lúc ấy đối với trẫm mà nói thì vẫn chỉ là người xa lạ."

Tần Kham cười nói: "Về sau bệ hạ liền đi theo Lưu Lương Nữ tới tửu quán của nhà nàng, từ đó về sao thì lưu luyến trong tửu quán không muốn về."

Chu Hậu Chiếu cười cười gật đầu: "Không sai, giai nhân mỹ ngọc như vậy, trẫm sao có thể bỏ qua? Tần Kham, trẫm năm nay mười bảy tuổi, trong mười bảy năm này, trẫm chưa bao giờ mê muội một nữ nhân như bây giờ, trẫm đã vô số lần tự nói với bản thân, trẫm muốn kết hôn v nàng ta, phải đường đường chính chính cưới nàng ta về nhà, muốn sinh con đẻ cái với nàng ta, cùng nàng ta sống những ngày tháng bình thường như vợ chồng trong Báo Phòng, trong cuộc đời trẫm, chỉ có duy nhất một ước nguyện này thôi."

"Bệ hạ đã có duyên quen biết với nàng ta, vì sao về sau trong tửu quán nàng ta lại hờ hững với ngài như vậy?"

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu lập tức trở nên cô đơn: "Chắc là lần đầu tiên gặp mặt trẫm biểu hiện quá kém, nàng ta ở trong lòng đã coi ta là nhị thế tổ, bại gia tử. Hơn nữa mỗi lần trẫm tới tửu quán đó luôn có rất nhiều thị vệ tiền hô hậu ủng, khiến ấn tượng của nàng ta đối với trẫm càng ác liệt, ài."

Tần Kham than thầm, không thể không nói, trực giác của nữ nhân quả nhiên rất chuẩn, người trước mắt đây chẳng phải chính là nhị thế tổ bại gia tử chính tông hay sao? Nhưng kỳ quái hơn là người này không ngờ còn tưởng rằng mình không phải...

Tần Kham xoa xoa huyệt Thái Dương đang nhói đau, hiện tại đau đầu là thật chứ không phải là giả vờ.

"Bệ hạ, theo đuổi nữ tử cần phương pháp, thứ cho thần nói thẳng, bệ hạ mỗi ngày tới tửu quán quấn quýt không về, chiêu thức này quả thực là hạ dắng, chỉ khiến Lưu Lương Nữ đối với ngươi càng chén ghét hơn, bệ hạ nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi và nàng ta thật sự không thể diễn..."

Mắt Chu Hậu Chiếu sáng rực, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Tần Kham: "Đây là mục đích trẫm hôm nay đến tìm ngươi, bất luận là đối với địch nhân hay là với nữ nhân, ngươi luôn rất có biện pháp, trừ ánh mắt chọn lựa nữ nhân hơi có tỳ vết ra thì ngươi quả thực là hoàn mỹ..."

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên nghi hoặc nhìn hắn: "Ngươi không phải là đang rất đau đầu sao? Sao lại cứ như là chẳng có gì vậy?"

Tần Kham ngây người một chút, tiếp theo giống một cỗ thi thể ngã thẳng đơ xuống giường, thì thào rên rỉ nói: "Thần mệt quá, mệt quá. Tiễn khách."

Chương 531: Muốn bỏ lại giữ

Chu Hậu Chiếu hôm nay giống như mặt dày mày dạn dây dưa ở hầu phủ, Tần Kham hai lần đuổi khách đều không thành công, về sau bảo hạ nhân bưng trà vào, ở ngay trước mặt Chu Hậu Chiếu Tần Kham bưng trà ba lượt ý đuổi khách, nhưng Chu Hậu Chiếu giống như cái đinh cắm chặt trên đất hầu phủ.

"Tần Kham, trẫm biết ngươi rất có biện pháp đối với nữ nhân, ngươi xem, ngay cả thần thú hung ác như vậy cũng bị ngươi thu phục, nữ nhân nào mà không thể chinh phục nữa? Trẫm muốn kết hôn với Lưu Lương Nữ, ngươi phải ra chủ ý cho trẫm."

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu rất nghiêm túc, trang nghiêm như cáo Thái Miếu vậy, Tần Kham chưa bao giờ nhìn thấy hắn có vẻ mặt nghiêm túc như thế này.

Tần Kham trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói: "Nếu bệ hạ kiên định như vậy, thần tất phải phân ưu cho bệ hạ, thần có ta sách thượng trung hạ hiến cho bệ hạ, giúp bệ hạ bình Lưu Lương Nữ."

Hai mắt Chu Hậu Chiếu sáng rực, kích động nói: "Trẫm trằn trọc mất ngủ vì nàng ta, ăn ngủ không yên, suốt ngày suy nghĩ biện pháp để chiếm được trái tim giai nhân, ngươi há miệng có là lập tức có tới tam sách, xem ra trẫm quả nhiên không tìm lầm người, ngươi có tam sách gì, mau nói ra xem nào."

Khóe miệng Tần Kham toác ra, nói: "Hạ sách, chờ sau khi trời tối lúc cha con Lưu Lương dọn hàng về nhà, thần phái mấy tên Cẩm Y vệ đổ chặn ở đầu ngõ tối, cho Lưu Lương vào bao tải, lại gõ cho mấy gậy, về phải gõ tới trình độ nào thì phải xem tâm tình của bệ hạ, nếu bệ hạ muốn kết thúc mọi chuyện thì thần sẽ giết chết Lưu Lương, còn Lưu Lương Nữ thì ngay đêm đưa tới giường rồng của bệ hạ, bệ hạ muốn chơi kiểu nhẹ hay là kiểu nặng thì có thể tùy ý..."

Nụ cười của Chu Hậu Chiếu cứng lại, ngơ ngác nhìn Tần Kham, im lặng hồi lâu.

"Tần Kham à." Chu Hậu Chiếu từ từ phá vỡ trầm mặc.

"Có thần."

"Trẫm sao cảm thấy ngươi như đang chơi ta vậy? Chủ ý này của ngươi là chuyện con người làm được à?"

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Bệ hạ không hài lòng?"

Chu Hậu Chiếu cả giận: "Đương nhiên không hài lòng! Biện pháp này quả thực là ba lạm, trẫm có thể làm loại chuyện này sao? Tần Kham, ngươi có thể ra chủ ý gì hay không?"

Tần Kham chậm rãi nói: "Cho nên, chủ ý này thần liệt nó vào 'Hạ sách', nếu bệ hạ không hài lòng, chúng ta nói tới trung sách nhé?"

Chu Hậu Chiếu hậm hực nói: "Giúp trẫm ra chủ ý nghiêm túc chút đi, đừng có đem mấy cái chủ ý thối nát ra lừa trẫm."

"Trung sách kỳ thật rất đơn giản, bệ hạ là đương kim thiên tử, chỉ cần một đạo thánh chỉ triệu Lưu Lương Nữ vào cung, chính thức sắc phong nàng ta làm hoàng quý phi, cái này gọi là dẫn thổ chi thân, chẳng lẽ vương thần, thánh chỉ của bệ hạ ai dám không theo? Lưu Lương Nữ gia thế trong sạch, xuất thân bần hàn, không hề có liên quan gì tới các quan văn sĩ phu, lập nàng ta làm quý phi chắc trong triều sẽ không có lực cản quá lớn."

Chu Hậu Chiếu lắc đầu nói: "Cái trẫm muốn là trái tim nàng ta chứ không phải là thân thể nàng ta.. Đương nhiên, thân thể trẫm cũng muốn, nếu trẫm dùng quyền thế bức bách nàng ta vào cung, nàng ta bị quyền thế bức ép không thể không ở lại bên cạnh trẫm, cả ngày buồn bã không nở nổi một nụ cười, trẫm giữ nàng ta lại bên người thì chẳng phải là mất hết cả ý nghĩa sao? Trung sách này cũng không thể thực hiện."

Tần Kham cười khen: "Không ngờ bệ hạ lại là mầm mống si tình."

Chu Hậu Chiếu cười hắc hắc: "Trong nhà các vương công đại thần trong thành Kinh sư người nào không có thê thiếp thành đàn, mà Tần Kham ngươi đứng hàng quốc hầu, đến nay lại chỉ có một thê một thiếp, nếu nói về mầm mống si tình, ngươi chẳng kém gì trẫm.

Mặt Tần Kham nóng lên, cười mỉa di dời ánh mắt.

Nếu nói Tần Kham là mầm mống si tình, chẳng khác nào trước mặt người khác khen hắn là chính nhân quân tử, không khỏi có cái hiềm chửi người ta, Tần Hầu gia sống hai đời người, đời này thì không nhắc tới, nhưng đời trước thì ngắt hoa vô số.

"Nếu trung hạ sách đều không hợp ý bệ hạ, chỗ thần còn có một thượng sách."

"Nói mau!"

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, theo đuổi nữ tử không nên dùng kỹ xảo, dùng thật lòng đối thật lòng vương đạo, quen biết, hiểu nhau, yêu nhau, những quá trình này là không thể bro qua, chúng hợp lại với nhau mới gọi là tình yêu nam nữ hoàn mỹ, bệ hạ và Lưu Lương Nữ quen biết không nghi ngờ gì nữa đã có một khởi đầu xấu, tiếp theo bệ hạ nên cố gắng tiêu trừ hiểu lầm giữa ngài và nàng ta."

Tinh thần Chu Hậu Chiếu rung lên: "Lời này cuối cùng cũng nói đúng mấu chốt, trẫm phải tiêu trừ hiểu lầm như thế nào? Hiện giờ nàng ta vừa thấy trẫm là nhíu mày, vẻ mặt chán ghét đó mấy lần bức trẫm thiếu chút nữa nhảy sông tự tử."

"Muốn tiêu trừ hiểu lầm, bệ hạ đầu tiên phải hạ thấp tư thái, đặt xuống vị trí thấp ngang với nàng ta, những thị vệ tiền hô hậu ủng, còn cả cách ăn mặc c công tử phú quý cùng với bộ dạng hoàn khố lỗ mũi hếch lên trời của bệ hạ, những cái này đều phải bỏ hết, nếu không ngươi khó mà lọt được vào mắt nàng ta, Lưu Lương Nữ xuất thân bần hàn, bách tính tầng thấp nhất thường không phải kính sợ gia đình phú quý mà là oán hận, nếu bệ hạ vẫn cứ cành cao xuất hiện trước mặt nàng ta, chỉ có thể khiến Lưu Lương Nữ càng lúc càng ghét ngài, thần thậm chí đoán rằng hiện giờ cha con họ Lưu có lẽ đang có ý định rời khỏi kinh sư, trốn ngươi thật xa rồi."

Chu Hậu Chiếu chua chát nói: "Trẫm có làm chuyện thương thiên hại lí gì đâu, vì sao lại khiến nàng ta xa lánh."

"Nàng ta không phải xa lánh ngươi, mà là sợ ngươi, bách tính tầng dưới chót luôn có tâm lý phòng bị nhất định đối với gia đình phú

quý, bệ hạ có thể hạ thấp tư thái trò chuyện với nàng ta, sắn tay áo giúp nàng ta những công việc trong tửu quán, vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm với nàng ta, những hiểu lầm trước kia sẽ không khó tiêu trừ, Đường Dần tuy rằng nhân phẩm có vấn đề, nhưng trên điểm này thì hắn làm tốt hơn ngươi nhiều lắm."

Nhắc tới Đường Dần, mặt Chu Hậu Chiếu nhanh chóng tối sầm, tiếp theo không biết nghĩ tới gì đó, mặt lại suy sụp, buồn bã ỉu xìu nói: "Những thứ ngươi nói trẫm đã thử làm rồi, hôm qua trẫm lại tới tửu quán, muốn học theo Đường Dần bắt đầu từ phụ thân của Lưu Lương Nữ, thế là trẫm sắn tay hỗ trợ, kết quả Lưu Lương Nữ lập tức ngăn ta lại, hơn nữa còn Uyển chuyển cự tuyệt ta."

Tần Kham cười nói: "Nếu 'Uyển chuyển' cự tuyệt, chứng tọ nàng ta sợ làm ảnh hưởng tới mặt mũi của ngươi, ít nhiều cũng để lại được mấy phần tình cảm, hiểu lầm giữa các ngươi vẫn có thể tiêu trừ,... Nàng ta uyển chuyển cự tuyệt ngươi thế nào?"

Mặt Chu Hậu Chiếu đã đen như bao công, do dự một lúc rồi cắn răng nói: "Nàng ta nói... 'cút'!"

Phách Châu.

Liên tiếp hơn một tháng, Phách Châu chiến loạn không ngớt, từ năm ngàn phản quân lúc đầu xuất kỳ bất ý công chiếm Phách Châu, tới hiện giờ lục lâm các phương tới nương tựa, tụ chúng hơn bảy vạn, phản quân dần dần thế lớn, cuối cùng triều đình phái Hứa Thái chinh phạt, bốn vạn quan binh tinh nhuệ của kinh doanh liên tục công thành bảy ngày, dưới màn trướng của thủ lĩnh phản quân Đường Tử Hòa, hai vạn phản quân thủ vững thành Phách Châu bảy ngày, thành Phách Châu không chút sứt mẻ, một tấc đất cũng không mất.

năm vạn quân Hứa Thái chia ra cứu Hà Nam và Sơn Đông chưa truyền tin tức về, tình thế tựa hồ cũng không tốt hơn là bao.

Chiến tranh vĩnh viễn là sự tiếp diễn của chính trị, hai năm Lưu Cẩn chấp chưởng ti lễ giám đã làm quá nhiều chuyện ác, chỉ việc khoanh đất làm hoàng trang đã khiến cả trăm vạn nông dân mất đi đất đai phải lưu lạc làm lưu dân.

Từ xưa đến nay lưu dân là quần thể nguy hiểm nhất, quần thể này ăn không đủ no mặc không đủ ấm, đau khổ giãy dụa bên mép sinh tồn, sống cũng chỉ vì một miếng ăn, nếu có người lên cao hô to, những lưu dân chỉ cách tử vong một chút này bất luận là để ăn lương lính hay là lòng mang hận ngập trời đối với triều đình, bọn họ cũng sẽ không cự tuyệt phủ định triều đình đã hại bọn họ cửa nát nhà tan này, tạo phản, vốn là lựa chọn của sự cùng đường.

Đường Tử Hòa lớn lên ở tầng thấp nhất của dân gian, nàng ta biết rõ bách tính yêu gì, hận gì, chia hai nhánh phản quân ra thủ Hà Nam và Sơn Đông, dụng ý này không chỉ là để thủ Hà Nam và Sơn Đông, hai nhánh phản quân này là đốm lửa cháy lan đồng có, là mầm mống của hy vọng, trên hai con đường từ Bắc Trực Đãi đến Hà Nam và Sơn Đông, đốm lửa nhỏ đốt cháy mỗi một thôn quách thành trấn, từ từ biến thành một con đường, một con đường từ từ mở rộng thành bề mặt, cái Đường Tử Hòa hiện giờ đang làm chính là chuyện này.

Mấy ngày liền thủ thành, bốn vạn đại quân của Hứa Thái ngoài thành và hai vạn thủ quân trong thành lâm vào thế giằng co, chẳng ai làm gì được ai, chiến sự không hề có tiến triển, sau khi tấn công liên tiếp bảy ngày sau, Hứa Thái không thể không hạ lệnh vây chứ không công, bởi vì trong bảy ngày này cái giá của thương vong mà kinh doanh phải trả quá thảm trọng, hơn nữa là vô ích, mạnh mẽ công thành hiển nhiên không phải là biện pháp tốt.

Đêm lạnh như nước, trong thành Phách Châu yên tĩnh không tiếng động, bởi vì chiến loạn, trên con đường vốn phồn hoa trong thành khắp nơi là tường đổ, thủ quân toàn bộ tập trung ở đầu tường thành, trong thành trời vừa tối đã không thấy một bóng người, thành trì hơn mười vạn dân cư không ngờ im lặng một cách quỷ dị, đáng sợ như một tòa quỷ thành.

Đường Tử Hòa khoác áo lông cáo đi ở ngã tư đường trong thành Phách Châu, Cát lão ngũ phía sau dẫn hơn trăm thị vệ hộ thị nàng ta, hơn trăm người cứ như vậy lẳng lặng đi trong thành gió lạnh thấu xương, Đường Tử Hòa mặt trầm như nước, đôi mắt to đẹp tuyệt trần nhíu lại, không biết đang suy tư việc gì, các thị vệ phía sau thì không ai dám lớn tiếng nói chuyện.

Gió đêm rất lạnh, lòng của nàng ta rất loạn.

Tạo phản đã đi đến bước này, tựa hồ chẳng ai quay lại được nữa, lúc trước giết huynh đệ Lưu thị, hợp binh với Trương Mậu, cuối cùng to gan lớn mật công chiếm thành Phách Châu, giết thái giám khâm sai đề đốc Lương Hồng... Làm ra nhiều đại sự oanh oanh liệt liệt như vậy. Ước nguyện ban đầu chỉ là để sống sót, ngay cả bản thân nàng ta cũng không ngờ lại có thể đi tới bước ngày hôm nay.

Lúc này thu tay quay đầu liệu có được không?

Chương 532: quân tâm dân tâm (thượng)

Đường Tử Hòa hít sâu một hơi không khí lanh, không khí như đao chọc vào xương được hít vào phổi, không ngờ lại đau nhói.

Chuyện đã tới nước này, mạng của nàng ta đã không còn là của nàng ta nữa rồi, tính mạng bản thân và gia đình hơn bảy vạn tướng sĩ phản quân đều giao cho nàng ta, điều nàng ta có thể làm chỉ là cắn răng dẫn các huynh đệ đi tiếp con đường này, tìm một đường sống trong loạn thế.

Về phần tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng, mướn bỏ nhưng lại vương, ở trước mặt sinh tử của mấy vạn người thì có coi là gì? Đoạn đường nên đi thì vẫn phải đi, loạn thế như đao, chặt đứt bao nhiêu nữ nhân tình trường, thêm một phần của nàng ta thì có làm sao?

Chỉ là lúc trước, vì sao không ở lại bên cạnh hắn thêm mấy ngày, thêm sự ngọt ngào của mấy ngày lấp đầy hồi ức.

Đêm rất lạnh, gió cũng lạnh, Đường Tử Hòa khoanh tay, hơi run run, vào lúc này nàng ta không phải nữ tướng quân uy phong lẫm lẫm, mà là một tiểu nữ nhân đáng thương cần một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy.

Cát lão ngũ thân mặc áo giáp, đi cách nàng ta nửa bước, quen biết nhiều năm, giữa Cát lão ngũ và nàng ta vĩnh viễn cách nửa bước, khoảng cách rất đúng mực, hắn luôn nắm rất chuẩn, giống như một con chó trung thành thủ hộ chủ nhân.

"Nguyên soái, gió to rồi, bên ngoài rất lạnh, về trướng thôi." Cát lão ngũ trầm giọng nói.

Đường Tử Hòa lắc đầu, mắt như nước mùa thu nhìn lên thương khung, ánh mắt đen láy tựa hồ như hòa với sao trên trời thành một thể.

Cát lão ngũ, ngươi có biết điều hiện tại ta muốn làm nhất là gì không?"

"Mạt tướng không biết." Cát lão ngũ hơi khom người.

"Ta... rất muốn về Thiên Tân xem xem nó hiện giờ biến thành bộ dạng thế nào."

Thiên Tân!

Nhắc tới hai chữ này, vẻ mặt Cát lão ngũ âm trầm hơn rất nhiều.

Hắn biết cái Đường Tử Hòa muốn thấy không phải là Thiên Tân, mà là người đã khiến thành Thiên Tân biến dạng, tương tư giày vò người ta, tương tư hại thân người ta, tương tư như dao, dao nào dao nấy đều giết người.

Từ sau khi chạy trốn khỏi Thiên Tân, bất luận trốn đông trốn tây hay là ăn nhờ ở đậu, hoặc là huy binh công thành, tới nay thế dần lớn,, Đường Tử Hòa vẫn chỉ huy bình tĩnh, không nóng giận không vội vàng, thanh danh của nàng ta trong mấy vạn tướng sĩ nhanh chóng tăng vọt, mưu lược của nàng ta khiến triều đình luống cuống tay chân, Cát lão ngũ thậm chí cảm giác Đường Tử Hòa dẫn mọi người đã lờ mờ nắm chắc thành công, thay đổi triều đại chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà, những gì phát sinh ở Thiên Tân tất cả giống như cái gai độc, cắm sâu vào trong lòng các lão đệ huynh.

Nữ nhân này, khi chỉ huy ba quân thì như khổng minh tái thế tính toán không bỏ sót, quân tinh nhuệ của triều đình dưới sự tính kế của nàng ta bại thế đã dần lộ, nhưng khi đối mặt với tình cảm thì lại ngu không ai bằng. Nàng ta đến bây giờ chẳng lẽ vẫn chưa nhìn ra nàng ta và tên đại quan triều đình đó là tuyệt không có khả năng sao? Một quốc hầu rất được hoàng đế Minh đình sủng tín, sao có thể dung nạp một nữ đầu lĩnh phản tặc liên tiếp tạo phản, thanh thế lan ra ba tỉnh?

Đã trở thành kẻ địch không chết không thôi với nhau, nàng ta còn ảo tưởng gì nữa?

Cát lão ngũ tay án cương đao treo ở thắt lưng, trong lòng không

hiểu sao bốc lên lửa giận, lại cố gắng đè nén xuống.

Địa vị đã khác xưa rồi, nàng ta hiện giờ đã là đại nguyên soái nắm cả vạn binh lính, Cát lão ngũ thì vẫn chỉ là Cát lão ngũ, nguyên soái ảo tưởng gì không tới lượt hắn can thiệp.

Đường Tử Hòa nhìn lên bầu trời đêm, khuôn mặt tuyệt mỹ tựa như ảo mộng, lẩm bẩm như nói mê: "Thiên Tân... Nhất định rất đẹp, đèn đuốc trong thành nhất định giống như sao sáng trên trời, gió biển tanh mặn mang theo tiếng cười nói của các phụ lão hương thân, từ trong thành bay ra tới ngoài thành, như thơ như họa, Cát lão ngũ, chúng ta tạo phản, giết quan binh triều đình, giết địa chủ thân sĩ vô đức, chẳng phải là để tạo ra một thiên hạ giống như Thiên Tân sao? Có người làm được, mà ta, vẫn đang dẫn các huynh đệ sống một cách đau khổ."

Cát lão ngũ cau mày, không nhịn được nói: "Nguyên soái, người đó không nhất định làm được, cho dù hắn làm được, tình hình như vậy có thể kéo dài được mấy năm? Minh đình từ hoàng đế đến quan viên, đều không để sinh tử của bách tính ở trong lòng, hoàng đế chỉ biết hưởng lạc, quan văn chỉ biết thâm tiền, võ tướng thì sợ chết, quân sĩ thì già nua, đại thế như vậy, vận số đã tận, lực lượng của mn chống đỡ triều cục sắp đổ, hắn có bản sự bao lớn, hắn có thể chống đỡ được bao lâu?"

Nhìn bộ dạng ngắm nhìn bầu trời đêm tới xuất thần của Đường Tử Hòa, Cát lão ngũ ngữ khí nặng nề, nói: "Nguyên soái, thế đạo rất đen tối, bách tính rất khổ, chỉ có đổi mới nhật nguyệt, bách tính mới có đường sống, nguyên soái, tỉnh táo một chút đi, mạt tướng mấy ngày trước đã mời một thầy bói nổi danh nhất trên đất Phách Châu tới hỏi, thầy bói sau khi tính toán nói với mạt tướng, nguyên soái là tinh tú thay trời đổi đất ứng với thiên mệnh, nhất định sẽ thành chân long của Minh đình, hiện giờ trong quân trên dưới đã đồn thổi khắp nơi."

"Cát lão ngũ, câm miệng!" Đường Tử Hòa bỗng nhiên biến sắc, lạnh lùng lườm hắn: "những cái trò lừa gạt tướng sĩ này là chủ ý của ngươi sao? Thay trời đổi đất, thiên mệnh chân long cái gì, từ sau khi rời khỏi Thiên Tân, tâm tư của ngươi cũng càng lúc càng linh hoạt đó."

Mặt Cát lão ngũ đỏ lên, cúi đầu lúng ta lúng túng không nói được gì.

Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Bịa đặt sinh sự, mê hoặc quân tâm, trở về ngươi tự nhận hai mươi quân côn, nếu còn làm ra những thứ vô vị đó, sẽ đem ngươi bều đầu thị chúng, khi đó chớ trách ta không nói tình cảm."

"Vâng, mạt tướng biết sai rồi."

Lại chậm rãi bước đi mấy bước, Đường Tử Hòa bỗng nhiên mất hết hứng thú, dừng bước đang định xoay người về soái trướng thì lại nghe cách đó không xa từ trong một hộ dân không ngờ truyền đến tiếng kêu sợ hãi và tiếng khóc lóc cầu xin của một nữ tử truyền đến.

Đường Tử Hòa là nữ nhân, nàng ta biết rõ thanh âm này đại biểu cho cái gì, thế là mày liễu dựng thẳng, trong mắt bắn ra lệ khí hung thần.

Chỉ vào cửa gỗ bên kia đường, Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Phá cửa."

Thị vệ Phía sau bước lên đá mạnh, cánh cửa gỗ yếu ớt theo tiếng bật tung.

Một nữ tử quần áo bị xé toang bị một người bộ dạng như tướng lãnh phản quân đè dưới thân đang không ngừng giãy dụa, khuôn mặt đẫm lệ phú kín sự oán giận và tuyệt vọng, tướng lãnh dáng người khôi ngô, cả người tỏa ra mùi rượu nồng nặc, ép cho nữ tử không thể động đậy, miệng thì cười hắc hắc.

Một đôi vợ chồng có tuổi đang quỳ dưới đất ôm chặt lấy chân tướng lãnh, khóc lóc cầu xin tướng lãnh mở lòng thiện tha cho nữ nhi của bọn họ, tướng lãnh hoàn toàn không đếm xỉa, tâm tư của hắn toàn bộ tập trung trên người nữ tử, cho tới khi thị vệ của Đường Tử Hòa phá cửa mà vào, hắn mới giật nảy mình, chột dạ lo sợ quay đầu nhìn ra cửa.

Sát khí trên mặt Đường Tử Hòa càng lúc càng đậm.

Súc sinh trong Loạn thế rất nhiều, nhưng nàng ta tuyệt đối sẽ

không cho phép trong đội ngũ của mình có súc sinh như vậy, nếu có thì phải thấy một giết một.

Cát lão ngũ thấy Đường Tử Hòa mặt như băng sương thì tất nhiên là minh bạch ý tứ của nàng ta, thế là bước nhanh tới tóm cổ áo tướng lãnh kéo ra sau, dưới chân ngoắc một cái, động tác dứt khoát liền mạch khiến tướng lãnh cả người bay ngược ra ngoài, cuối cùng đập mạnh xuống đất, phát ra một tiếng hét thảm, khi thấy rõ nữ tử trước mặt chính là nguyên soái thủ lĩnh trong quân thì tướng lãnh sợ tới mức cả người run rẩy, cố nén cơn đau hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống trước mặt Đường Tử Hòa, cúi đầu run lẩy bẩy.

Đường Tử Hòa cởi áo khoác trên người xuống đắp lên người nữ tử đang kinh hãi. Sau đó Đường Tử Hòa lạnh lùng nhìn tướng lãnh, ánh mắt như đao.

" Sau khi Công chiếm Phách Châu ta đã từng ra quân pháp thập tam luật ngũ thập tứ trảm, trong đó có một điều là "kẻ gian dâm dân phụ sẽ trảm', ngươi có biết không?" Đường Tử Hòa lạnh lùng hỏi.

Tướng lãnh cả người run lẩy bẩy, nói: "Mạt tướng biết tội, xin đại nguyên soái tha cho mạt tướng một lần."

Đường Tử Hòa ngửa đầu nhắm mắt, thở ra một ngụm trọc khí.

Nàng ta cũng từng giết người vô tội, nhưng là bị tình thế bắt buộc, trước khác nay khác, hiện giờ nàng ta tay nắm binh mã, chính là lúc rất cần dân tâm, quân kỷ không nghiêm, dân tâm liệu có yên được chăng?

"Người trong thiên hạ đều coi chúng ta là giặc cỏ, là đám ô hợp, người khác có thể cho là như vậy, chẳng lẽ các ngươi cũng tự cảm thấy mình là đám ô hợp, cho nên muốn làm gì thì làm sao? Hôm nay nếu không trừng trị ngươi theo quân pháp, Đường Tử Hòa ta làm sao mà khiến mấy vạn người tâm phục, làm sao trả lại công đạo cho hơn mười vạn bách tính của thành Phách Châu? Cát lão ngũ!"

"Có mạt tướng!"

"Bêu đầu thị chúng!"

Cát lão ngũ ngây người một chút, tiến lên thấp giọng nói: "Nguyên soái, người này mạt tướng có biết, hắn là kiêu tướng dưới trướng vợ chồng Dương Hổ, ngày hôm trước khi thủ thành ở trên đầu tường trảm một Thiên hộ, bốn gã bách hộ trong quân của Hứa Thái, rất vũ dũng bất phàm, nếu chém hắn, trước tiên không nói trong lòng vợ chồng Dương Hổ có khúc mắc hay không, chỉ nói trước mắt hai quân đang giằng co, chúng ta chính là lúc cần người, không bằng cho lập công chuộc tội, ngày sau..."

"Chém!" Đường Tử Hòa quát to.

Chương 533: Quân tâm dân tâm (hạ)

"Chém!"

Hai chữ rất dứt khoát quyết đoán, trong mấy vạn phản quân, uy tín của Đường Tử Hòa thật sự là không thể nghi ngờ, không thể phản kháng.

Trong mắt Cát lão ngũ hung quang hung quang, trường đao rời vỏ.

"Chậm, chậm đã!" Tướng lãnh làm ác hoảng quá, hắn phát hiện, Đường đại nguyên soái là nói thật chứ không phải hù dọa, chỉ là nữ tử gia đình bách tính tầm thường mà thôi, huống hồ vừa rồi đã làm ăn được gì đâu, sao ngờ được nàng ta lại xử trí nghiêm khắc như vậy.

"Đường đại nguyên soái, mạt tướng biết tội rồi, xin đại nguyên soái tha cho ta lần này, ngày mai đại quân triều đình công thành, mạt tướng liều mạng chém đầu mấy Thiên hộ để lập công chuộc tội là được..." Tướng lãnh sắc mặt tái nhợt quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Đường Tử Hòa vẫn lạnh tanh, ánh mắt nhìn về phía Cát lão ngũ đã hết sức nghiêm khắc.

Cát lão ngũ thầm thở dài, tay cầm đao siết chặt, ánh đao trắng ngần xẹt qua, tướng lãnh đang cầu xin tha thứ tựa hồ ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy, cái đầu to đã bay lên cao, máu tươi phun ra như suối.

Trong viện là một mảng yên tĩnh.

Nữ tử bị làm nhục mắt thấy một màn máu chảy đầm đìa, cả người run bắn, trợn mắt ngất, cha mẹ của nữ tử vội vàng đỡ lấy nàng ta, vẻ mặt kinh sợ nhìn Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa mím môi, ôm quyền nói với hai người: "Là ta trị

quân không nghiêm, dẫn tới dưới tay có loại bại hoại này, nhị vị lão nhân gia, bản soái xin bồi tội với các người."

"Không, không dám nhận, đại nguyên soái chiết sát lão hán rồi." Lão nhân run rẩy quỳ xuống, lại bị Đường Tử Hòa đỡ lấy.

"Lão nhân gia, chúng ta gác sinh tử qua một bên không thèm để ý, kiên quyết giơ cao lá cờ khởi nghĩa đối nghịch với triều đình là vì cái gì? Ta chỉ mau sau khi thay trời đổi đất có thể sống những ngày lành như bách tính các ngươi vậy, không phải còng lưng gánh thuế cao, không còn già không có chỗ nương thân trẻ không cơm ăn áo mặc, không còn bị quan phủ khi dễ áp bức, nếu nghĩa quân của chúng ta cũng ức hiếp bách tính như quan phủ triều đình thì chúng ta có gì khác triều đình? Lá cờ khởi nghĩa này giơ lên cũng có ý nghĩa gì?"

Đường Tử Hòa thở dài, vẻ mặt có chút buồn bã: "Lão nhân gia, nghĩa quân mới tụ, trong quân khó tránh khỏi tốt xấu lẫn lộn, một số bại hoại vẫn len lỏi trong đó, hôm nay thủ hạ khi nhục lệnh nữ, là trách nhiệm của người làm nguyên soái ta đây, mong lão nhân gia tha thứ, sau này ta trị quân sẽ nghiêm khắc hơn, tuyệt không cho phép phát sinh chuyện như vậy nữa, có thể làm được hay không thì xin lão nhân gia mở mắt trông chờ."

Lão hán cảm động đến rơi nước mắt, vẻ kinh sợ trong mắt đã mất hẳn, một vị đại nguyên soái lãnh binh mấy vạn không ngờ có thể cúi mình giải thích với một bách tính nhỏ nhiều như vậy, đây là loại phong độ và lòng dạ cỡ nào, oán hận trong lòng lão hán lúc này sớm đã tan thành mây khói, mặt già phong sương tức khắc phủ đầy vẻ cảm kích vô tận.

"Đại nguyên soái bỏ khí tiết hạ mình, lão hán thụ sủng nhược kinh." Lão hán do dự một lát, khuôn mặt nổi lên vẻ cương nghị: "Đại nguyên soái, lão hán sống hơn năm mươi năm rồi, đã chịu vô số sự ức hiếp của quan phủ, nhưng hôm nay lần đầu tiên có người coi những bách tính như lão hán là người, lão hán hơn nửa người đã chôn dưới đất vàng, cuộc đời này không còn yêu cầu gì, các ngươi liều mạng vì bách tính, lão hán ta có tiếc gì thân ss? Mấy năm nay lão hán ở trong thành Phách Châu, cái khác thì không dám cam đoan, nhưng người ở phố phường trong thành lão hán cũng quen biết nhiều, đại nguyên soái thủ thành gian nan, lão hán

sẽ hô hào láng giếng vì đại nguyên soái, tận một chút tâm lực cho vì nghĩa."

Đường Tử Hòa hơi động dung, nàng ta không ngờ chém một tướng lãnh làm ác lại đổi được phúc báo, dân tâm như vậy, quả nhiên là được nhiều hơn mất.

"Đa tạ lão nhân gia..." Đường Tử Hòa không ngờ khom người thi lễ với lão hán, thị vệ của Cát lão ngũ thấy thế vội vàng cúi người cùng thi lễ.

Lão hán vội vàng đỡ hờ, nói không dám nhận.

Viện tử rất nhanh được quét dọn sạch sẽ, thi thể tướng lãnh bị chém đầu cũng rất nhanh được thị vệ mang đi, mặt đất dính máu tươi cũng được rải lên một lớp gio than, rồi dùng xẻng xúc đi, trong viện tất cả lại như cũ, giống như chưa được gì phát sinh.

Sau khi lệnh cho thị vệ lưu lại một trăm lượng bạc rồi an ủi gia đình lão hán, Đường Tử Hòa xoay người đi ra ngoài.

"Đại nguyên soái..." Lão hán ở phía sau gọi nàng ta.

Đường Tử Hòa quay đầu lại, thì thấy lão hán vẻ mặt có chút kích động địa nhìn nàng ta.

"Đại nguyên soái, đại quân triều đình hung mãnh, các ngươi cần phải thủ vững, các ngươi không bỏ bách tính, thiên hạ sẽ không bỏ các ngươi."

Ra khỏi viện tử, bóng đêm vẫn lạnh lẽo như cũ, trong lòng Đường Tử Hòa lại ngập tràn lo lắng.

Nàng ta lần đầu tiên phát hiện mình làm đúng một chuyện.

Từ nhỏ được Bạch Liên giáo bồi dưỡng thành Hồng Dương Nữ, từ nhỏ đến lớn đều làm những chuyện giả thần giả quỷ lừa gạt hàng xóm, cái gọi là Vô sinh lão mẫu, cái gọi là chân không gia hương, những tín ngưỡng viển vông này là hư vô mờ mịt, ngay cả chính bản thân nàng ta cũng cảm thấy nực cười, cũng không biết thế nhân vì sao lại thành kính tin nó như vậy. Song hôm nay, một bách tính bình thường nói ra một câu rất bình thường lại khiến nàng ta

cảm động vô cùng.

"Cát lão ngũ, ngươi nghe thấy chưa? Chúng ta không bỏ bách tính, thiên hạ sẽ không bỏ ta... Đây là dân tâm." Đường Tử Hòa lẩm bẩm nói.

Cát lão ngũ gật đầu thật mạnh, lập tức mặt hiện ra vẻ khổ sở: "Nguyên soái, tên tướng lãnh bị trảm vừa rồi là thủ hạ của vợ chồng Dương Hổ, đôi vợ chồng này lòng dạ không lớn, hơn nữa đặc biệt bao che khuyết điểm, chúng ta chẳng báo tiếng nào đã chém kiêu tướng dưới tay của thủ hạ, vợ chồng Dương Hổ có lẽ ngoài miệng sẽ không nói gì, nhưng trong lòng khẳng định rất không thoải mái. Nghĩa quân của chúng ta tuy rằng tụ chúng hơn bảy vạn, song đều là hào kiệt cướp đường bắc địa tụ tập mà thành, nếu tướng lãnh phía dưới tâm sinh hiềm khích với nguyên soái, đối với nghiệp lớn của chúng ta cũng sẽ bất lợi."

Đường Tử Hòa than khẽ, nàng ta sao không biết tình hình trước mắt, nhưng mà thiện chính là thiện, ác chính là ác, dương thiện trừng ác là hành động phải làm, bất kỳ chuyện nào nếu đứng trên đạo lý thì xuống tay tàn nhẫn như thế nào cũng không thẹn với lòng.

" Vợ chồng Dương Hổ hiện đang ở đâu?"

Cát lão ngũ nói: "Phụng lệnh của nguyên soái, vợ chồng Dương Hổ lĩnh một vạn quân thủ phủ Tế Nam Sơn Đông, lúc này chắc sắp rời khỏi Bắc Trực Đãi."

Đường Tử Hòa nghĩ nghĩ rồi nói: "Ta sẽ viết một bức thư, phái khoái mã đuổi theo, ta sẽ giải thích v vợ chồng bọn họ về hành động hôm nay, về phần bọn họ có chấp nhận hay không thì là việc của bọn họ, quân pháp lúc trước ta ban bố không phải chỉnh để đọc cho vui, chuyện này ta chẳng làm gì sai cả."

Cát lão ngũ bất đắc dĩ gật đầu: "Vâng."

Trầm mặc một lát, mặt Cát lão ngũ giãn ra rồi cười nói: "Nguyên soái, Hình Lão Hổ đưa quân báo tới, hắn lĩnh hai vạn nghĩa quân thủ phủ Chương Đức Hà Nam, đại quân xông vào thế như chẻ tre, triều đình không thể địch nổi, qua mấy ngày nữa, phủ Chương

Đức sẽ nằm trong túi chúng ta."

Đường Tử Hòa không buồn không vui thản nhiên nói: "Vốn là nằm trong kế hoạch rồi, không có gì mà phải cao hứng cả, bách tính thiên hạ bị quan phủ ức hiếp quá nhiều, hai vạn nghĩa quân một đường đánh tới, đến dưới thành phủ Chương Đức tuyệt đối sẽ không chỉ là hai vạn, khí thế của quân ta như cầu vồng, triều đình liên tiếp bại lui, cứ dần dà như vậy, nếu Hình Lão Hổ ngay cả phủ Chương Đức cũng không chiếm được, đời này hắn xem như sống uổng phí rồi.

Giương mắt nhìn thương khung tối đen, Đường Tử Hòa thở dài: "Phách Châu cách kinh sư chỉ hơn hai trăm dặm, người trong thiên hạ đều cho rằng sau khi ta chiếm Phách Châu sẽ huy quân tới thẳng kinh sư, nhưng ta lại cố tình làm ngược lại, bỏ bắc mà thủ nam, kinh sư ta không chiếm, ta giữ thiên hạ! Bắc Trực Đãi, Hà Nam, Sơn Đông... Những địa phương này nếu đều vào tay nghĩa quân ta thì đại quân ta có hậu phương vững chắc, lương thảo và nguồn mộ lính sung túc, hoàng đình kinh sư nằm trong tầm tay, hiện tại ta chỉ hy vọng động tác của Hình Lão Hổ, Dương Hổ nhanh một chút, thời gian còn lại cho chúng ta không nhiều lắm."

Cát lão ngũ nghi hoặc nói: "Vì sao?"

Đường Tử Hòa chua chát nói: "Hứa Thái vây thành nửa tháng, kinh doanh thương vong thảm trọng mà Phách Châu vẫn chưa bị phá, bại thế đã định, triều đình sẽ không cho phép chúng ta va Hứa Thái tiếp tục dây dưa, trong một tháng kinh sư tất nhiên sẽ đổi tướng, chủ tướng thay Hứa Thái,... Trừ Tần Kham ra không còn có thể là ai khác!"

" Ý tứ của Nguyên soái là chúng ta không phải là đối thủ của Tần Kham?"

Đường Tử Hòa vẻ mặt hoảng hốt, ánh mắt trống rỗng nhìn bóng đêm, lặng im hồi lâu rồi chậm rãi nói: "Tần Kham, là thiên tài đời này, lúc trước hắn ở Thiên Tân tiêu diệt Bạch Liên giáo đã giao thủ với chúng ta, thủ đoạn này quỷ thần khó lường, bao gồm cả tháng trước triều đường kinh sư tru trừ Lưu Cẩn, nghe nói lúc ấy trên kim điện thế công liên tiếp, cái sau mạnh hơn cái trước, những cái này đều là bút tích phía sau màn của Tần Kham, quyền hoạn một

đời quyền thế ngút trời cứ vậy rơi vào trong tính kế của Tần Kham, đối thủ lợi hại như vậy, nói thật, nếu ở trên chiến trường đấu với hắn, ta cũng không nắm chắc."

Mười ngày sau, Hứa Thái binh bại.

Vây thành một tháng không có thành tích gì, các đại lão vốn tràn đầy lòng tin đối với hắn thế là có chút xôn xao, Hứa Thái tuy rằng từng ở Tuyên phủ nhậm chức phó tổng binh, đánh nhau với Thát tử, có điều đó đều là tao ngộ chiến trên bình nguyên, nếu luận về công thành, thật sự là thiếu kinh nghiệm, hơn nữa Đường Tử Hòa, đối thủ của hắn cũng không phải là là hạng người kém cỏi, phòng thủ thành trì kiên cố không chút sứt mẻ, công thành một tháng vẫn không có tiến triển, đại thần có quan hệ cá nhân rộng trong kinh phái người vụng trộm truyền tin, nói nội các triều đường và Binh bộ chê trách rất nhiều, đang định đình nghị đổi chủ tướng.

Hứa Thái quýnh lên, nếu triều đình thật sự đổi chủ tướng bình định, con đường làm quan của Hứa Thái hắn cả đời này đại thể chỉ được đến đây là dừng, chuyện liên quan tới tiền đồ, Hứa Thái lập tức mất phương tấc.

Ngày mùng sáu tháng mười năm Chính Đức thứ hai, Hứa Thái lại hạ lệnh toàn quân công thành, hai bên ác chiến rất găng, hai bên công thủ thương vong vô số, thành Phách Châu vẫn mãi không công chiếm được, lúc sĩ khí của tướng sĩ kinh doanh đang suy sụp, mặt đông bắc Phách Châu bỗng nhiên xuất hiện một nhánh viện quân, đó chính là hơn một vạn bộ đội sở thuộc của Tề Ngạn Danh mà Đường Tử Hòa âm thầm bố trí, một vạn phản quân này trở thành cọng cỏ cuối cùng ép cho lạc đà ngã gục, bộ đội sở thuộc của Hứa Thái lập tức lâm vào cảnh trong ngoài đều là địch, sau khi một lượt kịch chiến trung quân đại loạn, tướng sĩ ném mũ vứt giáp mà chạy, trung quân vừa loạn, tiên phong và hậu quân cũng không giữ được trận cước mà rối loạn theo.

Trận chiến này kinh doanh bốn vạn tướng sĩ chết hơn hai vạn, một tháng vây thành kết thúc với thất bại, chủ tướng Hứa Thái trong loạn quân được thân binh bộ hạ liều chết hộ vệ mới thoát được một mạng, đề đốc quân vụ hữu phó Đô Ngự Sử Mã Trung Tích thì bị phản quân loạn đao chém chết.

Tin tức truyền về kinh sư, triều đường khiếp sợ, quần thần xôn xao!

Chương 534: Tái nghị bình định

Bốn vạn kinh doanh tinh nhuệ, nói bại là bại, tên của Đường Tử Hòa, thủ lĩnh phản quân Phách Châu cuối cùng cũng dẫn tới sự coi trọng của Chu Hậu Chiếu và các Đại học sĩ nội các.

Chu Hậu Chiếu rất tức giận, lập tức tuyên Đại học sĩ nội các vào Báo Phòng.

Sau khi Lưu Cẩn đền tội, Hán Vệ phụng ý chỉ của Chu Hậu Chiếu thanh tẩy triều đường, phàm là vây cánh có liên quan tới Lưu Cẩn đều bị liên lụy, bao gồm cả Văn Uyên các Đại học sĩ Tiêu Phương cũng ngay lập tức bị bãi quan bắt vào chiếu ngục, Văn Uyên các Đại học sĩ mới do Lại bộ thượng thư Nam Kinh Lương Trữ đảm nhiệm.

Lương Trữ là tiến sĩ nhị giáp số một năm Lương Trữ thứ mười bốn, nhiều lần đảm nhiệm hàn lâm biên tu, giáo thư kinh cục, năm Hoằng Trị thứ tư đảm nhiệm chức đông cung tẩy mã, nói ra thì cũng là cựu thần tòng long của đông cung, Chu Hậu Chiếu đối với thần tử xuất thân từ đông cung có cảm tình rất sâu đậm, chức "Đông cung tẩy mã" Tất nhiên không phải thật sự bảo hắn mỗi ngày đi tắm ngựa cho Thái tử, đường đường là tiến sĩ nhị giáp số một nếu luân lạc tới mức làm mã phu của Thái tử thì không khỏi có cái hiềm "ngược đãi hiền sĩ", trên thực tế chức đông cung tẩy mã là chức vụ chuyên chưởng quản sách vở cho Thái tử.

Sau khi Lưu Cẩn đền tội, nội các Đại học sĩ một người, Chu Hậu Chiếu ngay lập tức liền nghĩ tới Lương Trữ.

Cho dù Chu Hậu Chiếu chán ghét đại thần cả triều, hận không thể xoá toàn bộ nội các đi, nhưng mà nội các lại không thể theo ý của hắn mà xóa đi được, nếu đã không xóa được thì Chu Hậu Chiếu đành phải tìm đại thần thuận mắt một chút, không để bản thân thêm ngột ngạt, thế là thượng thư Lại bộ Nam Kinh Lương Trữ thành nhân tuyển thích hợp nhất.

Vốn Đại Minh có quy củ "Thiên quan Lại bộ không nhập các", là để phòng ngừa thần quyền quá lớn, một người nắm giữ quyền nhân sự đại thần trong triều vào nội các lại nắm chính quyền, không nghi ngờ gì nữa không phải là chuyện tốt, nhưng thượng thư Lại bộ Nam Kinh thì mọi người đều biết là hư chức, quyền lực trong tay rất hữu hạn, Lương Trữ dùng Lại bộ thượng thư Nam Kinh vào nội các, thanh âm phản đối trong triều dã cũng không lớn.

Trên thực tế thời kì này Hán Vệ đại tác kinh sư, như hổ rình mồi thanh tra đại thần có qua lại với Lưu Cẩn, ngay cả thủ phụ nội các Lý Đông Dương từng vì viết từ chúc thọ cho Lưu Cẩn mà bị các ngự sử hạch tội, sau này vẫn là Tần Kham lên tiếng, nói là "Lưu Cẩn thế lớn, cả triều giận mà không dám nói gì, người chịu nhục há chỉ có Tây Nhai tiên sinh." Lúc này mới kéo được Lý Đông Dương ra, Hán Vệ biết Tần Hầu gia đã có quan điểm, cũng không đi gây sự với Lý Đông Dương.

Lúc này triều đường ai ai cũng cảm thấy bất an, chuyện Lương Trữ được bổ nhiệm làm Văn Uyên các Đại học sĩ không ngờ thuận lợi tới thần kỳ, Lương Trữ làm người rất nhún nhường, không qua mấy ngày đã vô thanh vô tức thượng nhiệm, ban bệ nội các mới của triều Chính Đức được thành lập.

Ba vị Đại học sĩ phụng chiếu cùng vào Báo Phòng, đám người Đinh Thuận Lý Nhị Thường Phượng cũng vào hầu phủ.

Trong nhà ấm trồng hoa ở thiên thính Hầu phủ, đám người Đinh Thuận kính cẩn đứng sau lưng Tần Kham, mà Tần Kham thì ôm trưởng nữ Tần Nhạc lắc lư, Tần Nhạc đã được hơn ba tháng, những khối bớt đỏ trên mặt lúc mới sinh cũng đã hết, da thịt trắng nõn, hai mắt cũng dần dần có thần thái, tò mò quan sát chung quanh, thỉnh thoảng lại chọc chọc cằm hắn, nó đã có thể cười ra tiếng, bộ dạng mũm mĩm khiến Tần Kham thích tới mức chỉ muốn hôn nó một cái.

"Hầu gia, Hứa Thái binh bại Phách Châu, vừa rồi nhận được tin tức, ba vị Đại học sĩ bị hoàng thượng khẩn cấp triệu vào Báo Phòng, chỉ sợ là thương nghị nhân tuyển tướng lãnh bình định." Đinh Thuận mắt nhìn tiểu Tần Nhạc, vẻ mặt cũng có chút yêu thích, muốn ôm một cái, nhưng lại luôn bị Tần Kham nghiêm khắc cự tuyệt, Đinh Thuận cũng không hiểu Tần Kham vì sao không cho

hắn bế Tần Nhạc

Sự chú ý của Tần Kham hoàn toàn đặt ở trên người Tần Nhạc, nghe vậy thản nhiên cười nói: "Hứa Thái binh bại là chuyện trong dự kiến, kinh doanh tổn thất bốn vạn binh mã, Bảo Quốc công Chu lão công gia chỉ sợ mất hết mặt mũi, triều hội ngày mai tất sẽ chủ động xuất chiến, vương sư chiến sự bất lợi, bệ hạ và các Đại học sĩ nội các cũng mất mặt, chắc lúc này trong Báo Phòng bệ hạ đang vỗ bàn giận dữ quát mắng.

Đinh Thuận do dự nói: "Hầu gia, bệ hạ sau khi thương nghị với nội các, nhân tuyển bình định tất nhiên là Hầu gia ngài, khi đó nếu thánh chỉ ban xuống."

Tần Kham ôm Tần Nhạc, thản nhiên lườm hắn một cái: "Ngươi đã quên là bản hầu được bị bệnh, vẫn chưa trị liệu xong à, vả lại hiền thần lương tướng trong triều có cả đống, bản hầu thì có là cái gì? Ta chẳng đi đâu hết, ở nhà với các phu nhân thôi, năm trước đi tuần Liêu Đông, năm nay lại đi Thiên Tân tiêu diệt Bạch Liên giáo, hai năm nay ta chạy khắp nơi, có được ở với các phu nhân mấy đâu."

Đinh Thuận chép chép miệng, lại phẩm ra trong lời nói của Hầu gia mang theo mấy phần oán khí, thế là quay đầu lại ném ánh mắt nghi hoặc về phía Lý Nhị và Thường Phượng.

Lý Nhị và Thường Phượng cũng chẳng hiểu gì, Đinh Thuận suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng có chút giật mình.

"Hầu gia... Binh bộ thượng thư Lưu Vũ, vây cánh của Lưu Cẩn sau khi bị bắt vào chiếu ngục, chức Binh bộ thượng thư bỏ trống, Hầu gia ngày hôm trước bái phỏng Lý Đông Dương Đại học sĩ, đề danh Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung thăng làm Binh bộ thượng thư, nghe nói... Bị Lý Đại học sĩ bác bỏ?" Đinh Thuận rụt rè nói.

Tần Kham hậm hực nói: "Không chỉ bác, Lý Đông Dương còn mắng bản hầu một trận, nói cái gì kết bè kết phái là đạo mất nước, kết cục của Lưu Cẩn ở ngay trước mắt, hắn hỏi ta có muốn làm Lưu Cẩn thứ hai hay không."

Đám người Đinh Thuận lập tức tức sùi bọt mép: "Giỏi cho lão già

kia không biết tốt xấu! Chúng ta tra bắt vây cánh của Lưu Cẩn, Hầu gia còn nói đơc cho hắn, bảo Hán Vệ bỏ qua chuyện hắn viết từ chúc thọ cho Lưu Cẩn, vậy mà không ngờ hắn lại lấy oán trả ơn, thật sự coi Cẩm Y vệ chúng ta là ăn chay niệm phật à? Hầu gia, thuộc hạ thỉnh lệnh, bắt lão gia hỏa đó vào Lý Đông Dương, Lưu Cẩn phạm tội mưu phản, Lý Đông Dương cũng có liên lụy tới việc này, không chết cũng phải lột da

Tần Kham lườm hắn một cái, nói: "Ngươi kích động như vậy để làm chi? Lý Đông Dương có suy nghĩ của hắn, lời nói cũng là lời lão thành mưu quốc, vả lại Nghiêm Tung năm nay còn chưa tới ba mươi tuổi, bổ nhiệm làm Binh bộ thượng thư thì quả thật có chút thái quá, trên cái này gọi là hãnh tiến, Lý Đông Dương bác đề nghị của ta cũng rất bình thường."

Đinh Thuận ngẩn ra: "Ý tứ của Hầu gia là.... Chuyện này không trách được Lý Đông Dương?"

Tần Kham hậm hực nói: "Ta có nói không trách hắn à? Bản hầu hiếm có lắm mới mở miệng ra cầu quan cho người ta, lời nói ra miệng lại bị ném chở về, ngươi cảm thấy trong lòng bản hầu thoải mái được à?"

Đinh Thuận không hổ là thân tín đi theo Tần Kham nhiều năm, nghe vậy lập tức hung tợn nói: "Hầu gia muốn chơi Lý Đông Dương thế nào cứ phân phó, thuộc hạ xin phân ưu cho Hầu gia."

Lý Nhị và Thường Phượng liên tục gật đầu.

Tần Kham gẩy gẩy cằm Tần Nhạc, chậm rãi nói: "Không thể nói lung tung được, người ta là Đại học sĩ nội các, ta sao dám chơi h? Nhân tuyển bình định Nội các vẫn chưa định ra, trước tiên cứ chờ kết quả đã. Lý Triệu Tiên, Con trai của Lý Đông Dương không phải làm cho bụng của cháu gái Bảo Quốc công to đùng ra sao? chuyện này giải quyết thế nào rồi?"

"Lý Triệu Tiên vốn đã cưới vợ, Bảo Quốc công tất nhiên cũng không thể bắt người ta bỏ chính thê m cưới cháu gái lão, nếu không sẽ bị sĩ lâm chửi cho chết tươi, nhưng mà bụng của cháu gái lão đã to, hơn nữa văn võ cả triều đều biết chuyện này, thể diện của phủ Quốc Công sớm đã mất sạch, Bảo Quốc công còn có thể

làm gì nữa, đành phải bịt mũi gả cháu gái cho Lý gia làm bình thê."

Đinh Thuận cười cười rồi nói tiếp: "Có điều Lý Đông Dương cũng ăn trái đắng, nghe nói ngày Lý Triệu Tiên cưới cháu gái của Bảo Quốc công, Chu lão công gia ở trước mặt rất nhiều tân khách ép Lý Đông Dương phải gọi lão là thúc, Lý Đông Dương thiếu chút nữa thì khóc ra tiếng, nhưng không gọi không được. Cái cảnh tượng đó, Lý Đông Dương thật sự là chỉ muốn chui xuống đất."

Tần Kham cười một tiếng, sắc mặt cổ quái nói: "Chu lão công gia đùa thâm quá. Bản hầu nghe nói Lý Triệu Tiên là người phong lưu, thường xuyên miên hoa túc liễu lưu luyến ở thanh lâu không về, sau khi cưới cháu gái của Bảo Quốc công có thu liễm tí nào không?"

"Vẫn thế, Lý Triệu Tiên không chịu ăn chay, nếu không thì lúc trước cũng sẽ không chủ động thông đồng với cháu gái của Bảo Quốc công, tiểu tử này thành thân chưa được mấy ngày đã lại thường xuyên tới thanh lâu."

Tần Kham mắt chớp chớp, nghĩ ngay ra chủ ý xấu: "Đinh Thuận, ngươi đi nói với Đông Hán Đới Nghĩa, b hắn khi Lý Triệu Tiên đi chơi thanh lâu thì lệnh cho phiên tử xông vào bắt người, cứ nói là lùng bắt phạm nhân, tốt nhất lột sạch Lý Triệu Tiên ở trên giường."

Đinh Thuận lập tức hiểu ý, suy một ra ba nói: ".... Sau đó bảo phiên tử kéo Lý Triệu Tiên trần truồng đi dạo phố, khi dạo phố thì thuận tiện không cẩn thận đi qua phủ Bảo Quốc công."

Tần Kham xoay người bế tiểu Tần Nhạc lúc lắc đi ra xa, vừa đi vừa lẩm bẩm nói: "Những thúc thúc này rất hư, tiểu Nhạc Nhạc sau khi lớn lên ít giao du với họ thôi nhé? Chúng ta phải làm người có đạo đức, tuyệt đối không thể giao du bậy bạ."

Chương 535: Căn nguyên phản loạn

Ba vị Đại học sĩ Nội các được Chu Hậu Chiếu triệu vào Báo Phòng, quân thần thương nghị chừng hai canh giờ trong Báo Phòng mới ra.

Sau khi Đại học sĩ rời khỏi Báo Phòng, một tiểu hoạn quan vội vàng chạy tới hầu phủ, phụng chiếu mệnh của bệ hạ, tuyên Tần Kham vào Báo Phòng.

Tần Kham ngồi trong nhà cười khổ.

Quả nhiên tìm tới hắn, trốn cx không thoát, xem ra Chu Hậu Chiếu và ba vị Đại học sĩ nội các ý kiến đã đạt thành nhất trí, nếu không thì không thể tuyên hắn vào Báo Phòng nhanh như vậy được.

Thay áo mãng bào đội mũ quan, Tần Kham ngồi xe ngựa vào Báo Phòng.

Đi vào tẩm cung Báo Phòng, bên trong truyền đến tiếng đánh bài, mạt trượt Tần Kham phát minh rất hấp dẫn Chu Hậu Chiếu, hiện giờ Chu Hậu Chiếu trừ mỗi ngày trò hổ báo ăn và xem xiếc ảo thuật ra, thú vui lớn nhất chính là chơi chơi mạt chược, gọi ba gã thái giám chơi rất vui vẻ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết để vui vẻ là Chu Hậu Chiếu thủ phong thật thuận, số lần hồ bài thật nhiều.

Tần Kham đi đến trước cửa tẩm cung, hoạn quan canh cửa tất nhiên biết Tần Kham, thế là cười cười thân mật với hắn rồi hơi khom người vươn tay ra mời hắn vào.

Đi vào tẩm cung, Tần Kham liền cảm thấy một cỗ áp suất ập vào mặt, trong điện rất im lặng, chỉ thỉnh thoảng vng lên tiếng mạt trượt đập xuống bàn, vạt áo trước của long bào Chu Hậu Chiếu hoàn toàn buông ra, vẻ mặt đỏ bừng nhìn chăm chú Đới Nghĩa, trong mắt phun ra sát khí khiến cho người ta sợ hãi, ba người Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng, Đới Nghĩa thì ngồi cùng một chỗ,

hoàn toàn ngược lại với bộ dạng đằng đằng sát khí của Chu Hậu Chiếu, ba người mồ hôi lạnh túa ra, sắc mặt tái nhợt, tay sờ bài run run.

Tần Kham thầm thở dài.

Rất rõ ràng, Chu Hậu Chiếu hôm nay thủ phong không thuận, bài phẩm tồi tới cực điểm cũng bắt đầu phát uy.

Sự chú ý của bốn người Trong điện tất cả đều ở trên bàn, hồn nhiên không phát giác Tần Kham bước vào, Tần Kham cũng không lên tiếng, vẫn lẳng lặng đứng cách đó không xa.

"Ra bài đi! Già rồi nay không nhấc nổi tay à?" Chu Hậu Chiếu hung thần ác sát lườm Trương Vĩnh.

Trương Vĩnh hiện giờ mặc dù đã thay Lưu Cẩn làm ti lễ giám chưởng ấn. Nhưng mà ở trước mặt Chu Hậu Chiếu vẫn là gia nô của thiên gia, Chu Hậu Chiếu vừa liên tiếng Trương Vĩnh đã giật bắn mình, cũng không nhìn trong tay mình là bài gì, nơm nớp lo sợ thuận tay rút ra một tấm bài, vừa đánh vừa cẩn thận nhìn sắc mặt của Chu Hậu Chiếu, ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

"Tám... Tám vạn..."

"hả?" Mắt Chu Hậu Chiếu trợn tròn, mắt lộ hung quang, hiển nhiên là lá bài rất không hợp ý hắn.

Trương Vĩnh lập tức rút lá bài đó về, run giọng nói: "Lão nô, Lão nô đánh nhầm, nên là... là, nhị đồng?"

Vẻ giận dữ trên mặt Chu Hậu Chiếu trong nháy mắt hóa thành vẻ vui mừng: "Trúng rồi."

Trương Vĩnh giống như sống sót sau tai nạn, bả vai cứng ngắc rất rõ ràng sụp xuống, ngồi sõng soài trên ghế, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán.

Sau đó... Trong điện lại là một mảng yên tĩnh.

Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng mặt như màu đất, lại dùng ánh mắt đồng tình nhìn Trương Vĩnh.

Thật lâu sau.

" Ngươi hâm à? Đến ngươi lấy bài rồi đó." Chu Hậu Chiếu bực mình lườm Trương Vĩnh.

"hả? Lại.... Lại là lão nô à?" Trương Vĩnh lại bắt đầu toát mồ hôi.

"Nói thừa, bính hạ gia, luân hạ gia, đương nhiên lại là ngươi rồi, ngươi là ngu thật hay giả vờ ngu? Khi Tần Kham dạy ngươi cách chơi bài thì lỗ tai ngươi để trong thủy ngân à?"

"Lão nô... Lão nô..." Trương Vĩnh sắp khóc rồi, tay run run sờ bài. Tiếp tục thấp thỏm bất an đánh ra: "Lục.... lục đồng... vẫn được chứ?"

"Cái này thì được, hồ." Chu Hậu Chiếu cười ha ha, sau khi đẩy đổ bàn trong tay thì đột nhiên nhảy lên ghế khoa chân múa tay.

Ba người bọn Trương Vĩnh thở hắt ra, rất tự giác móc tiền.

Tần Kham không xem được nữa rồi, đứng cách đó không xa thở dài.

Mọi người đồng thời quay đầu lại, ba người Trương Vĩnh nhìn thấy Tần Kham thì ánh mắt giống như lão nông Thiểm Cam mong Hồng quân.

"Ha, Tần Kham, ngươi cuối cùng cũng tới rồi, đang yên đang lành ngươi thở dài cái gì?" Chu Hậu Chiếu thắng một ván nên tâm tình rất tốt.

Tần Kham thở dài: "Thần thương cho ba vị công công. Tổ tiên của ba vị này đời trước nhất định từng đào mộ tổ của nhiều người, không tích đức cho nên mới gặp báo ứng phải ngồi chung bàn chơi bài với bệ hạ."

Ánh mắt của Trương Vĩnh lập tức giống như Bá Nha gặp Tử Kỳ, rụt rè nhìn Chu Hậu Chiếu một cái rồi thấp giọng lẩm bẩm nói: "Cái này cũng có thể."

Chu Hậu Chiếu bất mãn nói: "Nói gì thế, đánh bài với trẫm không thích à?"

Quay đầu lườm ba người Trương Vĩnh, Chu Hậu Chiếu mặt đầy sát khí hung tợn nói: "Nói đi! Đánh bài với trẫm có phải như gội đầu bằng gió xuân không?"

"Vâng vâng vâng." Ba người vội vàng gật đầu không ngừng.

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ trực tiếp cầm đao đâm họ còn hơn, vừa đơn giản lại vừa hữu hiệu, đánh bài chỉ tố lãng phí thời gian."

Ba người Trương Vĩnh tiếp tục gật đầu, hiển nhiên bọn họ thà để Chu Hậu Chiếu cướp còn hơn là đánh bài với hắn.

Chu Hậu Chiếu thắng bạc nên tâm trạng hiển nhiên tốt hơn nhiều, chỉ vào ba người bọn Trương Vĩnh rồi cười mắng: "Cút đi hết cho trẫm, trẫm có việc muốn bàn với Tần Kham."

Ba người Trương Vĩnh như được đại xá, vội vàng khom người cáo lui.

Trong điện chỉ còn Chu Hậu Chiếu và Tần Kham, sắc mặt Chu Hậu Chiếu dần dần có chút âm trầm.

"Trẫm hôm nay nhận được quân báo của Phách Châu, Hứa Thái binh bại rồi."

Tần Kham mím môi nói: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, lần này bại, chúng ta lại sai binh lương tướng bình định là được."

Chu Hậu Chiếu cười lạnh nói: "Từ lúc trẫm đăng cơ tới nay, đánh giặc cho tới bây giờ đều chỉ bại chứ không thắng, đây không phải là chuyện thường của binh gia nữa rồi, thật không biết triều đình của trẫm nuôi những phế vật gì, Hứa Thái kia trước khi xuất chinh ở trước mặt trẫm vỗ ngực lời thề son sắt nói chắn chắn rằng sẽ bình được loạn Phách Châu cho trẫm, còn vẻ mặt tự tin lập quân lệnh trạng, kết quả chín vạn tướng sĩ kinh doanh thương vong hơn hai vạn, bị phản tặc giết cho hoa rơi nước chảy, bản thân hắn cũng phải chạy trối chết, trẫm cũng muốn xem hắn sau khi hồi kinh còn mặt mũi nào mà gặp trẫm."

"Bệ hạ, hiện tại điều quan trọng không phải là tức giận, mà là tỉnh táo tổng kết những bài học, nghiêm túc xem xét thực lực chân chính của phản tặc, hạ lệnh cho Binh bộ triệu tập tinh binh, Hộ bộ

chuẩn bị lương thảo để tái chiến v phản tặc, quân thần đồng tâm, tướng sĩ quên mình, lo gì không bình được phản tặc?"

Chu Hậu Chiếu nản lòng nói: "Ngươi nói thì dễ rồi, thử nhìn các đại thần trong triều hiện giờ đi, nào có nổi một chút 'Quân thần đồng tâm', trên đời này trừ ngươi và bọn Trương Vĩnh ra, có ai thật sự một lòng với trẫm? Trong lòng văn võ Cả triều trừ thăng quan phát tài ra thì còn gì nu? Bọn họ không đồng lòng với hắn thì thôi, đã thế trẫm muốn làm gì bọn họ cũng chẳng luận đúng sai phải trái, cứ sống chết phản đối. Phản tặc Phách Châu thì tính là gì chứ? Nếu các đại thần đáp ứng để trẫm ngự giá thân chinh, trẫm trong ba ngày sẽ bình định Phách Châu!"

"Cái này... Bệ hạ, hình như quá tự tin rồi?"

"... Mười ngày!"

"..."

Tần Kham chỉ có thể lựa chọn trầm mặc, người này càng lúc càng quá phận, trước kia mỗi lần thấy hắn là một cỗ vị đạo nồng đậm của hôn quân đập vào mặt, hiện giờ thì hay rồi, trong vị đạo hôn quân còn xen lẫn một cỗ cuồng vọng tự đại. Đầu xuân Hàng năm khi cáo tế Thái Miếu, hắn không cảm thấy bài vị tổ tông các đời tức giận đến rung khẽ hay sao?

" Sau khi Hứa Thái binh bại, trẫm tuyên Đại học sĩ nội các vào Báo Phòng thương nghị chuyện bình định. Lý Đông Dương Đại học sĩ cũng nhắc trẫm một điều..." Chu Hậu Chiếu nhìn chăm chú Tần Kham, buồn bã nói: "Tần Kham à, loạn Phách Châu chỉ sợ kiểu gì cũng phải là người xuất mã mới được, Lý Đông Dương nói với trẫm, nữ phản tặc đầu lĩnh Đường Tử Hòa chính là dư nghiệt của Thiên Tân Bạch Liên giáo. Ở Thiên Tân đã từng giao thủ với ngươi, về sau lại thành cá lọt lưới mà chạy, từ đó cho thấy ngươi là khắc tinh của nàng ta, ngươi có thể đánh bại ả một lần thì cũng có thể đánh bại ả lần thứ hai, vả lại ngươi từng đi tuần Liêu Đông, có kinh nghiệm lãnh binh bày trận, trẫm nhìn khắp văn võ đại thần cả triều, chỉ có ngươi là nhân tuyển bình định thích hợp nhất."

Tần Kham cười khổ, mình quả nhiên đoán không sai.

Trong đầu tự dưng hiện lên khuôn mặt tuyệt sắc của Đường Tử Hòa, Tần Kham cố gắng áp chế một tia tình cảm yêu hận khó phân trong lòng, chắp tay nói với Chu Hậu Chiếu: "Thần nguyện phân ưu cho bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu vui vẻ nói: "Trẫm biết ngươi sẽ không cự tuyệt mà. thế này đi, trẫm lại điều thêm mười vạn tướng sĩ kinh doanh cho ngươi, ngươi nhận chức quan Tổng binh bình định, Miêu Quỳ tháng sau từ Tuyên phủ về nắm ngự mã giám. Gần đây cứ xin tẫm đi đánh trận, trẫm sẽ phái hắn làm đề đốc quân vụ. Vương sư do ngươi dẫn đầu, Miêu Quỳ làm phó, trẫm sẽ dặn Miêu Quỳ, nếu có lúc ý kiến của hai người các ngươi bất đồng, lấy ý của ngươi làm chuẩn, thế nào?"

Tần Kham lắc đầu: "Bệ hạ, Phách Châu đã thành khí rồi, bình định có chút gian nan, mà càng gian nan hơn là sau khi bình định dân tâm khó tụ, bất luận nội chiến hay là ngoại chiến, người thật sự chịu khổ là bách tính, cho nên trừ lãnh binh diệt loạn ra, thần còn muốn xin mấy đạo chính lệnh từ bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Chính lệnh gì?"

"Bệ hạ, phản tặc Phách Châu sở dĩ trong hai tháng ngắn ngủi đã thành khí, trừ thủ lĩnh phản tặc Đường Tử Hòa xảo trá đa mưu ra, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa."

Chương 536: Xuất chinh

Tần Kham bình tĩnh nhìn Chu Hậu Chiếu, thở dài: "Bệ hạ, thứ cho thần lớn mật, quan phủ Phách Châu ức hiếp bách tính quá đáng, Cẩm Y vệ dưới trướng thần mấy ngày nay đã thu thập ác tin tức lớn nhỏ của Phách Châu, chuyện nào cũng đều là bách tính bị quan phủ bức cho cửa nát nhà tan, đặc biệt là mã chính của Phách Châu, quan phủ địa phương quy định mỗi hộ gia đình hàng năm phải giao nộp năm thớt ngựa khỏe trưởng thành cho triều đình, nếu không sẽ bắt người bỏ tù, năm thớt ngựa khỏe trưởng thành, gia đình bách tính bình thường làm sao mà nuôi cho dc? Bách tính Phách Châu bị bức tới bước này, đã không còn đường sống nữa rồi, Đường Tử Hòa và Trương Mậu chỉ cần bước lên cao hô to, vô số bách tính sẽ theo họ làm phản, dẫn tới nhân số phản quân trong hai tháng ngắn ngủi từ năm ngàn nhanh chóng khuếch trương đến bảy vạn... Bệ hạ, bách tính Phách Châu là bị quan phủ ép cho phải phản."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt sợ sệt, sắc mặt hết xanh lại đỏ, trầm mặc hồi lâu rồi oán hận vỗ bàn cả giận nói: "Lưu Cẩn, Lương Hồng! Đều là bọn chúng ở ngoài làm xằng làm bậy phá hỏng thanh danh của trẫm, trẫm nói muốn bách tính Phách Châu nộp nhiều ngựa như vậy lúc nào đâu? Dương Nhất Thanh từng ở tam biên thi hành mã chính, nhưng cũng chỉ định ra mỗi hộ chỉ giao nộp hai thớt ngựa trưởng thành, huống chi hai thớt ngựa này là trực tiếp lao dịch, một quyển kinh tốt đẹp lại bị bọn cẩu quan Phách Châu niêm sai hết."

Tần Kham thở dài: "Hưng, bách tính khổ, vong, bách tính khổ! Thần nguyện xuất chinh bình định cho bệ hạ, nhưng thần muốn xin bệ hạ một đạo thánh chỉ, tạm miễn mã chính Phách Châu, không chỉ là mã chính, tất cả thuế nặng của quan phủ đều miễn, Hộ bộ triều đình phân phối bạc trùng kiến thành trì, thu hút thương nhân, lập ngự sử đài, tri phủ và nha môn Hán Vệ, tam quyền phân lập. Bệ hạ, để Phách Châu nghỉ ngơi lấy lại sức mấy năm đi, bách tính Phách Châu dã bị dày vò không chịu nổi nữa rồi, nếu không lần này thần bình phản loạn được rồi, chưa chắc lần tới Phách Châu lại phản là khi nào đâu."

Thi hành biện pháp chính trị cũng thế, bình định cũng thế, trước khi quyết định xuất thủ đầu tiên phải tìm được căn nguyên của phản loạn, thắng lợi trên quân sự chỉ trị được phần ngọn, căn nguyên của vấn đề thì không giải quyết được, hôm nay bình phản loạn ngày mai lại sẽ phản.

Tần Kham không thích làm loại chuyện không có ý nghĩa này, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì phải trị cả gốc lẫn ngọn, một lần là dứt, đứng ở góc độ khách quan mà nói, căn nguyên của loạn Phách Châu không ở Đường Tử Hòa, nàng ta chỉ ở đúng thời cơ vừa hay đứng ra mà thôi, không có Đường Tử Hòa Phách Châu vẫn sẽ loạn, lại trị không rõ ràng, mã chính không bỏ, loạn Phách Châu chỉ là chuyện sớm hay muộn.

"Trẫm cho ngươi đạo thánh chỉ này!" Chu Hậu Chiếu đáp ứng rất sảng khoái.

Hắn không phải người không hiểu đạo lý, hắn chỉ mê muội mà thôi, sách sử từng trang nói hắn hoang đường phản nghịch, nhưng chưa từng nói là hắn tàn bạo bất nhân. Giang sơn hoàng đế Hoằng Trị để lại cho hắn hắn không thể không để ở trong lòng.

"Tần Kham, trẫm giờ hạ chỉ, phong ngươi làm đốc phủ Bắc Trực Đãi, cho phép ngươi nắm quyền xử lý quân chính Phách Châu, lo việc bình Phách Châu cùng với thực hiện nền chính trị nhân từ sau chiến tranh." Chu Hậu Chiếu nói tiếp: "Tần Kham, tất cả nhờ vào ngươi, giang sơn là cơ nghiệp tổ tông lưu lại cho trẫm, nó không thể sụp đổ trong tay trẫm được, trẫm tin ngươi nhất nhất định sẽ kỳ khai đắc thắng."

"Thần tuân chỉ."

Chu Hậu Chiếu hiếu kỳ nói: "Mười vạn tướng sĩ kinh doanh do ngươi thống lĩnh, ngươi định phá phản tặc như thế nào?"

"Thần là định thế này, sau khi đại quân vây thành, thần phái người bắn tên thư vào thành, mời thủ lĩnh phản tặc Đường Tử Hòa ra khỏi thành gặp mặt."

"Trẫm biết! Ngươi muốn bày Hồng Môn Yến, ngoài trướng mai phục năm trăm đao phủ thủ, chờ ngươi ném chén làm hiệu."

"Thần không thể không gián ngôn với bệ hạ, bệ hạ phải biết bắt kịp thời thế, cái biện pháp rách nát này sau khi Sở bá vương dùng qua một lần, trăm ngàn năm qua ai nấy đều tranh nhau làm theo, khiến cho người trong thiên hạ hiện giờ người người đều biết, vừa nói tới mời kẻ địch tới dùng tiệc là không thể thiếu đao phủ thủ mai phục bên ngoài. Càng không có phẩm là, những nhân vật thiên cổ phong lưu này sao chép biện pháp của Sở bá vương thì cũng thôi đi, mà ngay cả nhân số đao phủ thủ cũng rập khuôn y hệt, bất kể ai mời khách cũng đều có năm trăm đao phủ thủ ở bên ngoài, không nhiều hơn cũng không ít hơn. Một biện pháp lừa người mà dùng không biết bao lần, hiện tại ai còn mắc mưu? nữa? Bệ hạ không tin thì ngươi mời con heo tới dự tiệc đi, xem nó có tới hay không, lợn cũng hoài nghi ngài liệu có mai phục đao phủ thủ để giết nó ăn tết hay không đó."

"Ha ha ha ha..." Chu Hậu Chiếu cười như bị điên.

Tần Kham mặt không biểu tình lườm hắn, chán nản thở dài. Đứa nhỏ này trình độ nhịn cười kém thế, tương lai nếu rảnh biên soạn một cuốn sách bao gồm những câu chuyện cười trên mạng kiếp trước cho hắn, thật sự hoài nghi liệu mình có phạm tội mưu hại hoàng đế hay không nữa, đứa nhỏ này tất nhiên sẽ cười tới chết.

Chu Hậu Chiếu ngửa tới ngửa lui cười ha ha một lúc rồi mới hòa hoãn lại, lau nước mắt cười nói: "Được rồi. Hồng Môn Yến lỗi thời rồi, ngươi thử nói xem định đối phó với Đường Tử Hòa như thế nào?"

"Thần mời nàng ta ra, sau đó dùng tình dùng lý khuyên bảo nàng ta." Tần Kham như có thâm ý nhìn Chu Hậu Chiếu một cái rồi nói tiếp: "Tốt nhất có thể thuyết phục Đường Tử Hòa bỏ thành mà hàng, vương sư triều đình không cần đánh mà phục được người. Bệ hạ, Đường Tử Hòa nếu hàng triều đình thì bệ hạ sẽ xử lý nàng ta như thế nào?"

Chu Hậu Chiếu trầm ngâm một lát r chậm rãi nói: "Từ xưa kẻ hàng không giết không truy xét. Nếu không sẽ thành điềm xấu, trời cao phạt nặng, Tần Kham ngươi nếu thật sự có thể thuyết phục Đường Tử Hòa quy hàng triều đình, trẫm hứa tuyệt đối sẽ không động tới nàng ta. Thậm chí còn có thể phong nàng ta làm nữ quan. Trong thập vương phủ có mấy vị lão công chúa lớn tuổi ở. Trẫm sẽ an

bài cho nàng ta tổng quản thập vương phủ..."

Chu Hậu Chiếu cười thần bí, nói: "Đây chính là công việc béo bở đó, trẫm khi còn là Thái tử có nghe nói, các công chúa ở trong thập vương phủ, các Phò mã mặc dù là vợ chồng với công chúa, nhưng theo tổ chế, Phò mã đều phải ở ngoài Thập vương phủ, Phò mã nếu muốn gặp mặt cá nước thân mật với các công chúa, đều phải hiếu kính cho nữ quan không ít."

Nhìn bộ dạng cười cười của Chu Hậu Chiếu, môi Tần Kham mấp máy mấy cái, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Có câu thật sự không đành lòng nói với hắn, nam nhân trước khi muốn cá nước thân mật phải chi tiền, cái này cũng giống như đi kỹ viện, các cô nãi nãi của Chu Hậu Chiếu đại thể chẳng khác nào bị chơi, thật sự không hiểu là hắn cao hứng cái gì.

Tư duy nếu mở rộng hơn một chút, để Đường Tử Hòa tổng quản thập vương phủ, chẳng khác nào làm tú bà.

Tần Kham ra sức lắc lắc đầu, xua đi những ý tưởng đáng sợ này.

Xua đi những ý nghĩ này rồi, trong lòng Tần Kham lại trở nên trầm trọng.

với tính cách cương liệt của Đường Tử Hòa, nàng ta... sẽ quy hàng triều đình sao? Đi tới một bước này rồi, gây ra động tĩnh lớn như vậy, thiêu chiến hỏa khắp Bắc Trực Đãi, Hà Nam, Sơn Đông, cho dù nàng ta muốn quy hàng, liệu có còn do nàng ta quyết định hay không?

Những gì nên nói đều nói xong rồi, Tần Kham đang định cáo lui, bỗng nhiên nhớ tới tình cảm trắc trở của vị hoàng đế trẻ tuổi này, làm bằng hữu, vẫn phải hỏi thăm một chút.

"Bệ hạ, mấy ngày nay không biết tiến triển giữa ngươi và Lưu Lương Nữ đó."

Chu Hậu Chiếu đang cười tươi vừa nghe thấy ba "Lưu Lương Nữ" thì ánh mắt lập tức trở nên u oán sầu não, nước mắt ngân ngấn, Tần Kham thấy mà đầu óc mông lung, trong tai thậm chí mơ hồ nghe thấy điệu "Nhị tuyền ánh nguyệt"Cực kỳ bi thảm.

"Thần... Cáo lui!"

Rời khỏi Báo Phòng vừa trở lại hầu phủ, thánh chỉ đã theo sau tới cửa.

Hoàng đế và nội các đạt thành nhất trí, chuyện chủ tướng bình định quyết định như vậy.

Cơ cấu Triều đình khi vận chuyện vẫn rất mạnh mẽ vang dội, không lâu sau, Binh bộ Tả thị lang Nghiêm Tung tự mình đưa công hàm và hổ phù điều binh của binh bộ tới hầu phủ. Đồng thời Hộ bộ bắt đầu khẩn cấp tập trung lương thảo, nghi trượng cùng với nha bài quan ấn của đốc phủ Bắc Trực Đãi do quan viên của Lễ bộ và Lại bộ tự mình đưa tới cửa, Bảo Quốc công Chu Huy cũng phái tì tướng đăng môn, mời Sơn Âm Hầu ngày mai tới giáo trường điểm binh tuyển tướng.

Tin tức sắp xuất chinh chưa kịp về nội viện nói với cho Đỗ Yên Kim Liễu, thì khách nhân tới cửa rất nhiều, Tần Kham đành phải tươi cười tiếp đãi.

Trong nhà ấm trồng hoa ở thiên thính Hầu phủ.

Nghiêm Tung tới đưa công hàm và hổ phù vẫn ở lại trong nhà ấm trồng hoa không đi, Tần Kham ở tiên đưa tiếp đón đưa tiễn các quan viên, làm xong các loại thủ tục pháp định lãnh binh xuất chinh, lúc này mới vẻ mặt mệt mỏi đi vào nhà ấm trồng hoa.

Nghiêm Tung mặc áo quan màu đỏ đứng dậy thi lễ: "Hầu gia vất vả rồi."

Tần Kham cười cười bảo hắn ngồi xuống, quan sát Nghiêm Tung một cái, có chút hài lòng gật gật đầu.

Hiện giờ Nghiêm Tung mới hơn hai mươi tuổi, tuyệt không âm hiểm xảo quyệt như sách sử đời sau nói về hắn, ánh mắt hắn rất chính trực, giống như bách tà bất xâm, hơn hai mươi tuổi đầu đã làm tới Binh Bộ Thị Lang, tốc độ thăng quan thật sự là thần tốc, quan cao mà không quên gốc, cho dù hiện giờ Nghiêm Tung đã dưỡng ra được khí độ và uy thế của thượng vị giả, nhưng mà ở trước mặt Tần Kham thì vẫn trước sau như một khiêm tốn hữu lễ,

rất biết tiến thối đúng mực, cũng không uổng công Tần Kham đề bạt hắn.

Chương 537: Xuất phát tới Phách Châu (1)

Nghiêm Tung vẫn luôn cung kính với Tần Kham, lúc trước Tần Kham để cứu nhạc phụ ở trong tù, phái Đinh Thuận âm thầm mua chuộc cống sinh Quốc Tử Giám rình thời cơ mà gây chuyện, khi đó Nghiêm Tung liền cảm thấy cơ hội của hắn tới rồi.

Cử tử tú tài Đại Minh nhiều vô số kể, có thể thi trúng tiến sĩ trong trăm không có một, nhưng mà cho dù thi trúng tiến sĩ thì cũng không có nghĩa là cuộc đời sẽ thăng hoa, của giống như thi vào đại học kiếp trước vậy, thi đỗ đại học cũng không có nghĩa là sau này nhất định có một công việc thu nhập đảm bảo, trên thực tế người trẻ tuổi sau khi tốt nghiệp đại học ở nhà chờ việc tuyệt không tít, tiến sĩ Đại Minh cũng thế, quan viên về hưu quá ít, tiến sĩ chờ đợi được lên cương vị thì lại rất nhiều, thế là dẫn tới cơ cấu quan liêu của toàn bộ Đại Minh quá mức cồng kềnh, cho nên đám tiến sĩ khoa mới đại đa số đều chỉ có thể vào Hàn Lâm viện làm biên tu.

Người vào thì nhiều mà người ra thì ít, một quốc gia bị biến thành giống như táo bón thì tuyệt đối không thể nào khỏe mạnh được.

Lúc ấy Nghiêm Tung thân là Quốc Tử Giám cống sinh hiểu rất rõ vận mệnh của mình, hắn càng hiểu rõ hơn là muốn thay đổi vận mệnh thì chỉ có thể dựa vào chính mình, thế là hắn chủ động tìm tới Đinh Thuận, giúp Tần Kham lúc ấy vẫn chỉ còn là Thiên hộ nội thành Cẩm Y vệ một việc nhỏ.

Nghiêm Tung biết, một người giao tình có thể nói là tâm đầu ý hợp với Thái tử thì tuyệt sẽ không chỉ là một Thiên hộ nội thành, Tần Kham sẽ có tiền đồ huy hoàng hơn, kết hương khói hương khói này với hắn, đối với mình tuyệt không có gì xấu.

Sự thật chứng minh Nghiêm Tung đã thành công, Tần Kham ngày sau quả nhiên thăng chức rất nhanh, tình hương khói năm đó hai người két thành cũng không phụ hy vọng mà phát huy tác dụng, Nghiêm Tung không chút do dự nhào vào dưới trướng Tần Kham, phất cờ hò reo cũng được, vẽ đường cho hươu chạy cũng được,

tóm lại, Nghiêm Tung cũng phát đạt theo, hắn mới hơn hai mươi tuổi đã là Binh bộ Tả thị lang, vị trí cửu khanh cách hắn chỉ còn gang tấc, vươn tay ra là đụng.

Nếu không quen Tần Kham, Nghiêm Tung hắn hiện giờ sẽ như thế nào? Đại thể hiện tại cũng chỉ là hàn lâm biên tu, chịu khổ vài năm trong Hàn Lâm viện thì được đưa ra ngoài tới địa phương làm tri huyện một nhiệm, vận khí tốt thì có lẽ sinh thời có thể thăng nhiệm tri phủ, vận khí không tốt thì chỉ sợ chỉ có thể sống hết đời ở vị trí tri huyện rồi nghỉ hưu.

Trong Nhà ấm trồng hoa rất im lặng, Nghiêm Tung ngồi nửa mông trên ghế, vẻ mặt cung kính, ánh mắt bình thản.

Tần Kham nhấp một ngụm trà, cười nói: "Để Duy Trung đợi lâu rồi, bệ hạ khâm điểm bản hầu xuất chinh bình định, hôm nay thực sự là hơi bận."

Nghiêm Tung cười nói: "Hầu gia là bàn đá Để Trụ Đại Minh, tất nhiên là người giỏi thì nhiều việc, hạ quan vô năng, chỉ hận không thể phân ưu nhiều hơn cho Hầu gia."

Tần Kham lắc đầu: "Mọi người đều là người quen, đừng nói những lời như vậy, bản hầu chỉ là trời sinh mệnh lao lực thôi."

Cảm khái thở dài một tiếng, Tần Kham cười khổ nói: "Đại Minh thiếu nhân tài, bản hầu cũng thiếu nhân tài."

Nghiêm Tung từ trong tay áo lấy ra một bản danh sách rồi cười nói: "Người chịu phân ưu cho Hầu gia không ít đâu, sau khi Lưu Cẩn ngã triều đường đại loạn, các đại thần hoảng sợ, không ít người có lòng đầu nhập vào Hầu gia, lại lo cửa nhà Hầu gia quá cao, bọn họ không bước vào được, thế là rất nhiều người cầu đến hạ quan, không chỉ là hạ quan, Đỗ đại nhân nhạc phụ của Hầu gia chỉ sợ cũng nhận không ít thiếp."

Tần Kham cầm danh sách đọc một lúc, lẩm bẩm nói: "Hữu phó Đô Ngự Sử Sử Lâm, Hữu thiêm Đô Ngự Sử Trương Phu HOa, Công bộ Thị Lang Tằng Giám, hình bộ Thị Lang Hồng Chung."

Đóng danh sách lại, Tần Kham lúc này bỗng nhiên phát giác thế

lực của mình theo sự diệt vong của Lưu Cẩn mà bỗng dưng bành trướng, nhưng đây chưa chắc đã là chuyện tốt, Tần Kham khác với Lưu Cẩn, người một khi đắc chí liền càn rỡ sẽ chú định không sống được lâu, Tần Kham hắn nếu muốn trăm năm sau khí định thần nhàn nằm ở trên giường bình yên biến mất, lúc này tốt nhất nên nhún mình một chút, nếu không thì kết cục sẽ chẳng khác gì Lưu Cẩn."

Nghĩ nghĩ, Tần Kham trả danh sách lại cho Nghiêm Tung, chậm rãi nói: "Bản hầu sắp xuất chinh rồi, sẽ không gặp mặt mấy vị đại nhân này, lát nữa ta sẽ lệnh cho Đinh Thuận chuẩn bị lễ đưa tới phủ họ, đa tạ bọn họ đã để mắt tới Tần mỗ."

Nghiêm Tung không phải là tân đinh quan trường, nghe vậy mắt lộ vẻ thưởng thức: "Hầu gia biết tiến thối trong dòng nước xiết, hạ quan vô cùng kính phục."

Tần Kham lắc đầu cười khổ, lập tức nghiêm mặt nói: "Duy Trung, vốn ta từng đề nghị với Lý Đông Dương để ngươi đảm nhiệm chức, có điều Lý Đông Dương bác bỏ, ngẫm kỹ lại, Lý Đại học sĩ nói cũng không phải không có lý, triều đường là nơi chú trọng tư lịch, Duy Trung ngươi mới hơn hai mươi tuổi, nếu hãnh tiến quá nhanh ngược lại sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cho nên ngươi vẫn cứ tạm thời rèn luyện thêm vài năm trên vị trí Binh Bộ Thị Lang đi, làm thêm chút chiến tích, khi đó ta sẽ du thuyết giúp ngươi, ý của ngươi thế nào?"

Nghiêm Tung đứng dậy cảm động nói: "Hầu gia giúp hạ quan đi đến vị trí hôm nay đã là tái sinh phụ mẫu của hạ quan rồi, hạ quan theo để Hầu gia làm chủ, sai đâu đánh đó, Hầu gia phân phó thế nào, hạ quan sẽ làm theo như thế."

Tần Kham gật đầu, chăm chú nhìn Nghiêm Tung nói: "Nói đến chiến tích, chỗ bản hầu có một tâm sự, không biết Duy Trung có nguyện phân ưu với ta không?"

Nghiêm Tung ánh mắt chớp động, cười nói: "Tâm sự của Hầu gia, chẳng lẽ là... Thiên Tân?"

Tần Kham ngây ra: "Sao ngươi lại biết?"

Nghiêm Tung cười nói: "Lúc trước Hầu gia từng vì mở rộng thành Thiên Tân mà chạy đôn chạy đáo, hạ quan lúc ấy liền lưu tâm, cân nhắc cẩn thận dụng ý của Hầu gia mới phát hiện ra kế hoạch của Hầu gia không nhỏ, Hầu gia có cái quyết đoán muốn làm chuyện mà vô số đế vương danh thần trăm năm nay không dám làm, hạ quan bất tài nhưng nguyện làm tiểu tốt trước ngựa cho Hầu gia."

Tần Kham cười to, xem ra Nghiêm Tung thật sự minh bạch dụng ý của hắn.

"Duy Trung, chỉ sợ phải để ngươi ủy khuất hai năm, Thiên Tân quá trọng yếu đối với ta, phải do người tâm phúc lo liệu, trước mắt Thiên Tân bách phế đãi hưng, mà tri phủ mới được phái tới thì tài năng bình thường, không hợp ý ta, ta muốn tiến cử ngươi tới Thiên Tân làm tri phủ hai năm, treo hàm Binh bộ Tả thị lang và thiêm Đô Ngự Sử, hai năm sau sẽ lại điều ngươi về kinh, ta đảm bảo ngươi sẽ len làm Binh bộ thượng thư, Duy Trung ý thế nào?"

Nghiêm Tung nghiêm trang nói: "Nguyện cống hiến sức lực vì Hầu gia, tất cả nghe Hầu gia phân phó."

Tần Kham cười nói: "Thế này thì ta yên tâm tới Phách Châu bình định rồi, Duy Trung nhớ kỹ, muốn phục hưng Thiên Tân trước tiên phải để thương nghiệp hưng vượng, muốn thương nghiệp hưng vượng, trước tiên phải mở biển, sau khi ngươi tới Thiên Tân thì trước tiên vô thanh vô tức xây dựng nha môn thị bạc ti, ta đã rủ hơn mười vị Quốc Công Quốc Hầu trong triều hùn vốn đóng tàu biển đi hải vận, ngươi xây dựng thị bạc ti triều đình sẽ không có ai dám nói gì, hơn mười vị Quốc Công Quốc Hầu chẳng ai có thể trêu vào được, bản hầu đã cho ngươi mượn gió đông rồi, ngươi tự giải quyết cho tốt."

Nghiêm Tung nhất nhất ghi nhớ trong lòng.

ngày hôm sau, giáo trường kinh doanh trống trận rầm rầm, kèn thổi vang trời, tinh kỳ phần phật. Quan Tổng binh Bình định, Sơn Âm Hầu Tần Kham điểm binh giáo trường, mười vạn tướng sĩ kinh doanh sơn đình nhạc trì, sát khí sa trường ngập trời.

Chương 537: Xuất phát tới Phách Châu (2)

Sau khi ở Trước mặt mười vạn tướng sĩ tuyên đọc thánh chỉ, các tướng sĩ cùng quỳ hô vạn tuế, quan Tổng binh Tần Kham hạ lệnh cho đại quân xuất phát tới Phách Châu.

Lần này Tần Kham chuẩn bị rất đầy đủ, trừ mười vạn tướng sĩ kinh doanh ra, hắn còn dẫn theo hai ngàn quan binh của dũng sĩ doanh ngự mã giám, cùng với một trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ mới tinh mà chế tạo cục vừa làm ra, ngay cả năm trăm thiếu niên binh đang thụ huấn cũng mang theo.

Sau khi Trương Vĩnh lên làm thái giám ti lễ giám chưởng ấn, ngự mã giám tất nhiên không thể kiêm, hiện giờ thái giám ngự mã giám chưởng ấn đổi thành nguyên giám quân Tuyên phủ Miêu Quỳ, mà Miêu Quỳ vừa hay cũng là giám quân lần bình định Phách Châu này, là một chính một phụ với Tần Kham, Tần Kham đề xuất mượn dũng sĩ doanh, Miêu Quỳ đáp ứng ngay.

Trước ngày Đại quân xuất phát, Miêu Quỳ đăng môn bái phỏng Tần Kham, trong những người tương lai hai người hợp tác, tất nhiên phải gần gũi với nhau, thế là mang theo lễ trọng đăng môn, Tần Kham rất khách khí, không chỉ không nhận lễ của Miêu Quỳ, ngược lại còn biếu Miêu Quỳ năm vạn lượng bạc, hai người ở tiền đường hầu phủ liên tục nhường nhau đưa đẩy, cuối cùng thiếu chút nữa thì đánh nhau.

Có sự khởi đầu tốt đẹp này, giữa Tần Kham và Miêu Quỳ xem như giao tình dần sâu, Miêu Quỳ tuy rằng cũng là thái giám, nhưng trông rất mạnh khỏe, bởi vì ở biên trấn lây ngày, da Miêu Quỳ ngăm đen, vừa nhìn đã biết là thường xuyên hứng gió đón nắng, khuyết điểm duy nhất chính là... hơi xấu.

Tần Kham thích giao tiếp với người xấu trai, người như thế ở trong mắt người anh tuấn rất là cảnh đẹp ý vui, nếu người anh tuấn đứng chung một chỗ, Tần Kham luôn không nhịn được mà có xung động muốn tạt axít lên mặt hắn.

Miêu Quỳ thì vô tư đi, hắn hình như là bị người ta tạt rồi.

Đại quân xuất phát, bách quan đưa tiễn tới tận cửa thành kinh sư, Tần Kham quay đầu lại vẫn nhìn thấy Đỗ Yên và Kim Liễu ngẩn ngơ đứng ở đầu thành, Kim Liễu bế Tần Nhạc, con nhóc đó không biết nỗi buồn ly biệt là cái gì, vẫn cười khanh khách không an phận vung vẩy tay trong lòng mẫu thân.

Tần Kham trong lòng đau xót, từ xa vẫy tay với nhị nữ, cố nén sầu quay đầu đi.

Ai cũng nói thương nhân trọng lợi khinh biệt ly, nhưng muốn thay đổi thế đạo thì khó tránh khỏi phải lạnh nhạt với kiều thê, thế gian nếu có phép phân thân, một nguyện tung hoành thiên hạ, thi triển khát vọng, hai nguyện bầu bạn với giai nhân, chỉ gặp nhau không tương tư.

Đại quân tiến bước không nhanh không chậm, cho tới khi không còn nhìn thấy hai bóng hồng trên tường thành, Tần Kham lúc này mới thở hắt ra.

Chuyến đi Phách Châu là tiêu diệt hay là vỗ về? Nghĩ đến vấn đề này, Tần Kham trong lòng trở nên trầm trọng.

Đường Tử Hòa là nữ tử ngoài mềm trong cứng, nếu đại biểu triều đình chiêu an nàng ta, với tính tình của nàng ta thì hơn phân nửa là sẽ không đáp ứng, tâm nàng ta rất lớn, chứa toàn bộ thiên hạ, cho nên nàng ta mới dám làm ra đại sự to lớn như vậy, nếu nàng ta chịu để chiêu an, lúc trước ở Thiên Tân đã hàng triều đình rồi, tuyệt đối sẽ không đợi tới hôm nay thanh thế lớn mạnh rồi mới hàng.

Nhưng mà nếu tiêu diệt nàng ta, sẽ phải trả cái giá lớn thế nào? Một khắc Đại quân rời khỏi kinh sư, tính mạng của mấy chục vạn người của triều đình và phản tặc tựa hồ chỉ ở trong một ý niệm của hắn và nàng ta.

Mười vạn đại quân kéo dài hơn mười dặm không thấy đầu đuôi, nghi bài của quan Tổng binh bình định nhô cao ở trung quân, vô số thân binh thị vệ vây quanh, Tần Kham ngồi trên lưng ngựa tâm sự trùng trùng, Miêu Quỳ thì một thân giáp trụ giục ngựa đi tới chào

hỏi, sau đó nói một tiếng xin lỗi rồi giục ngựa phi tới hậu quân để đốc thúc lương thảo.

Đinh Thuận tay nắm dây cương, nhìn thấy thân ảnh của Miêu Quỳ xa dần, không biết tại sao bỗng nhiên bật cười ra tiếng.

Tần Kham sắc mặt bất thiện lườm hắn một cái.

Đinh Thuận cười cười vội vàng xin lỗi: "Hầu gia đừng trách, thuộc hạ nhất thời không nhịn được..."

"Ngươi cười cái gì?"

Đinh Thuận nhịn cười nói: "Thuộc hạ chỉ là thấy lạ, Miêu Quỳ này sao xấu thế, cha mẹ lúc chế tạo hắn khẳng định là không chịu dụng tâm, hay rồi, mặt mày trông như đùa, chẳng trách tiên đế phái hắn đến Tuyên phủ làm giám quân nhiều năm, một là nhắm mắt làm ngơ, hai là với bộ dạng của hắn mà đứng ở đầu tường Tuyên phủ, Thát tử chắc là chẳng dám công thành, Tuyên phủ nhiều năm không mất, Miêu công công không thể không có công."

Tần Kham dùng roi ngựa quất mạnh lên người Đinh Thuận: "Có muốn bản hầu đấm sưng cái miệng ngươi lên ư? Miêu công công vì nước vì dân phòng thủ biên trấn vất vả khổ công, là do ngươi tới bố trí cho hắn à? Cái miệng ngươi từ lúc nào trở nên độc địa thế?"

Đinh Thuận thôi cười, vội vàng nói: "Vâng, thuộc hạ sau này không dám nữa. Hầu gia, lần bình định này Miêu Quỳ làm giám quân, đối với chúng ta liệu có chút không tiện ư? Miêu Quỳ liệu có cản trở chúng ta ư? Hắn lập hạ công lao hãn mã cho Đại Minh không sai, nhưng thái giám cũng không phải là thứ tốt lành gì."

"Thái giám không nhất định đều là người xấu..." Tần Kham nghiêm túc nói: "Cũng giống như người bình thường chúng ta cũng có xấu có tốt, ví dụ như ti lễ giám Tiêu Kính năm xưa, hay như Trương Vĩnh hiện tại, bọn họ cũng không tính là người xấu, chỉ tốt là tốt cũng tốt không thuần túy mà thôi, vẫn có các loại khuyết điểm, ví dụ như vị Miêu công công này là một viên mãnh tướng, giám quân Tuyên phủ mà thường xuyên tự mình cưỡi ngựa vung đao chém giết đẫm máu với Thát tử, người như vậy có thể tính là người xấu

sao? Về phần nói hắn giám quân liệu có cản tay chúng ta hay không thì cái này không cần phải lo lắng, ta nghe nói Miêu Quỳ là người rất giữ bổn phận, khi ở Tuyên phủ rất hòa hợp với Tổng binh và các tướng lĩnh trên dưới, nếu không thì cũng không thể ở một giải Tuyên phủ nhiều năm như vậy, ngươi cho rằng các tướng lĩnh Tuyên phủ đều là hạng lương thiện dễ dãi lắm à?"

Nghe Tần Kham nói như vậy, Đinh Thuận lập tức có một chút hảo cảm Miêu Quỳ, cười nói: "Miêu công công nếu không chỉ trỏ bậy bạ thì tốt, thuộc hạ chỉ sợ hắn gà mờ nhúng tay vào quân vụ làm hỏng đại sự trong quân."

"Miêu Quỳ không phải kẻ ngu dốt, chỉ vì hắn trời sinh dũng mãnh, tiên đế mới sai hắn tới Tuyên phủ làm giám quân, ở lại đó nhiều năm, cho tới khi tiên đế băng hà vẫn không nghĩ tới sẽ triệu hắn về kinh, hiện giờ tân hoàng khó khăn lắm mới nhớ tới hắn, điều hắn về, nhưng hắn đối với bệ hạ mà nói thì quá mức xa lạ, ân sủng không có, có thể nói chính là một nhân vật mỗ mỗ không quý cữu cữu không thương, hiện giờ chính là lúc rụt rè như đi trên tấm băng mỏng, thử hỏi hắn sao dám chỉ huy lung tung mà đắc tội với ta."

Đinh Thuận cười ngây ngô: "Từ sau khi trong triều xuất hiện loại mặt hàng như Lưu Cẩn, thuộc hạ đối với thái giám luôn đề phòng, nếu Hầu gia nói Miêu công công không tính là người xấu thì thuộc hạ cũng sẽ gần gũi với hắn, buổi tối sau khi hạ trại sẽ uống một trận thống khoái với hắn."

Tần Kham rất sảng khoái gật đầu: "Uống rượu kết giao bằng hữu chính là hành động nên có, có điều trong quân cấm uống rượu, ngươi buổi tối trước khi đi tìm Miêu công công thì đi lĩnh hai mươi quân côn đã, chịu đòn xong thì uống rượu, uống vừa đau lại vừa nhanh."

Đinh Thuận cười gượng hai tiếng, cũng không dám nhắc tới chuyện uống rượu nữa.

Kinh sư cách Phách Châu không đến hai trăm dặm, sau hôm đại quân xuất phát đã cách Phách Châu không xa.

Đêm đó đại quân hạ trại, Tần Kham truyền lệnh nổi trống tụ

tướng, dưới trướng tụ giám quân Miêu Quỳ, Chỉ huy sứ kinh doanh Hạ Dũng, phó tổng binh Phùng Trinh, du kích tướng quân Khích Vĩnh.

Sau khi tụ tướng, Tần Kham lập tức bố trí chiến lược dụng binh đối với Phách Châu, kết hợp với giáo huấn thất bại của Hứa Thái, cùng với sự hiểu biết của Tần Kham đối với Đường Tử Hòa, Tần Kham xây dựng lại bộ thự đối với mười vạn tướng sĩ của kinh doanh, trong đó một nguyên tắc lớn nhất đó là tuyệt đối không chia binh.

Chia thì tất bại, Hứa Thái vốn có ưu thế tuyệt đối đối với Phách Châu, chỉ là nhìn thấy Đường Tử Hòa phái ra mấy vạn phản quân chia ra tấn công Hà Nam Sơn Đông, Hứa Thái lập tức cuống lên, thế là cũng chia binh truy kích, kết quả lực lượng vương sư triều đình bị phân tán, một nhánh phục binh vạn người đã dẫn tới sự binh bại của vương sư.

Chương 538: Cắt tơ tình

Không thể không nói, một chiêu điệu hổ ly sơn này của Đường Tử Hòa dùng rất khéo, hơn nữa không phải âm mưu quỷ kế, lại là dương mưu đường đường chính chính, phản quân Đại Minh ngông nghênh bất ngờ đánh chiếm Hà Nam Sơn Đông, có cứu hay không tự ngươi xem mà làm, cứu thì phải chia ra, mà chia ra thì bị phản quân lần lượt đánh tan, không cứu thì trơ mắt nhìn Hà Nam Sơn Đông bị vây hãm, thanh thế phản quân lớn dần mà không thể vãn hồi.

Hứa Thái đưa ra lựa chọn, đưa ra lựa chọn sai lầm, một khi chia ra thì hóa chủ động thành bị động, hoàn toàn bị phản quân nắm mũi dắt đi. Võ Trạng Nguyên có thể cưỡi ngựa bắn mười phát trúng sáu, nhưng đọ tính toán thiệt hơn so với Đường Tử Hòa thì hiển nhiên là kém hơn một bậc.

"Mặc kệ ngươi tới từ mấy đường, ta chỉ đi một đường."

Trước tấm bản đồ da dê cực đại, Tần Kham dùng ngón tay vẽ một vòng tròn quanh thành trì Phách Châu, sau đó hung hăng nện một quyền lên hai chữ "Phách Châu", trong mắt hiện lên một tia quang mang phức tạp khó hiểu.

Chúng tướng trong trướng đứng dậy ôm quyền.

"Đinh Thuận!" Tần Kham cao giọng hô.

Đinh Thuận đứng gác ngoài doanh trướng án đáo bước vào: "Có."

" Thám tử Cẩm Y vệ và người của Đông Tây Hán cải trang vào Hà Nam Sơn Đông, rải lời đồn ở các thôn trang thành trấn hai nơi này, nói thủ lĩnh phản quân Phách Châu Đường Tử Hòa muốn quy hàng triều đình, trước mắt đang bí mật tiếp xúc với quan viên triều đình, lời đồn này phải nghĩ biện pháp để truyền khắp Bắc Trực Đãi và Hà Nam Sơn Đông, cuối cùng phải truyền tới tai vợ chồng Dương Hổ và Hình Lão Hổ ở Hà Nam Sơn Đông, ngươi có làm được không?"

Đinh Thuận ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ Tần Kham lại làm ra chiêu này, thế này là cắt đứt đường lui của Đường Tử Hòa. Hầu gia đây là quyết tâm kiếm sắc chặt tơ tình sao?

Do dự nhìn sắc mặt âm trầm của Tần Kham, Đinh Thuận cuối cùng cắn răng một cái, ôm quyền nói: "Tuân mệnh, thuộc hạ nguyện lập quân lệnh trạng!"

Chúng tướng trong trướng thấy Đinh Thuận lĩnh quân lệnh, mọi người không khỏi nóng lòng muốn thử.

Đại Minh tuy rằng không khí trọng văn khinh võ khá thịnh, nhưng mà thật sự lập hạ công lao trên chiến trường thì thu hoạch vẫn rất lớn, phong tước có lẽ có chút khó khăn, nhưng thăng quan thì lại không thể thiếu.

Tần Kham thấy bộ dạng chờ mong của chúng tướng thì không khỏi mỉm cười: "Chúng tướng đừng vội thỉnh chiến, hiện giờ thế địch chưa rõ, chúng ta chỉ có thể đánh vững thủ vững, ngày mai đại quân có thể binh lâm dưới thành Phách Châu, sau khi mười vạn đại quân vây thành thì sẽ định lại chương trình."

Các tướng lĩnh mệnh tản đi.

Phách Châu.

Vẫn đêm lạnh như nước.

Đường Tử Hòa mặc áo giáp, đầu đội mũ cánh bạc, oai hùng hiên ngang án kiếm đi lại tuần tra trên đầu tường, các tướng sĩ phản quân đầu trùm khăn xanh tập trung tinh thần thủ dưới ụ tên trên đầu thành, cho dù bên ngoài thành là một mảng tối đen không thể thấy gì, nhưng các tướng sĩ vẫn ngưng thần quan sát.

Đường Tử Hòa vẻ mặt phong trần chậm rãi mà đi, đi qua đâu là các tướng sĩ phản quân khom lưng hành lễ với nàng ta tới đó, vẻ mặt cung kính và sợ hãi.

Một nữ lưu dẫn hai ba vạn tướng sĩ chưa trải qua thao luyện, thậm chí ngay cả binh khí cũng thiếu hụt mà không ngờ lại đả bại được bốn vạn quân đội chính quy triều đình, bốn vạn binh mã này không ngờ còn là binh mã tinh nhuệ ở kinh sư bảo vệ hoàng đế

Minh đình, trận đại thắng chưa từng có này khiến sĩ khí phản quân đại chấn, đồng thời cũng càng sùng kính và ủng hộ Đường Tử Hòa, mọi người cũng không dám thấy nàng ta là nữ lưu mà khinh thường nàng ta nữa, thanh danh của Đường Tử Hòa hiện giờ đã đạt tới đỉnh cao trong quân, mọi người tựa hồ nhìn thấy hy vọng trong bóng đêm, có vị nữ nguyên soái này dẫn dắt mọi người đối kháng với triều đình, thiên địa này chưa chắc đã không thể lộn ngược.

Đầu tường không ngừng có tướng sĩ thi lễ với Đường Tử Hòa, Đường Tử Hòa vừa đi vừa khẽ gật đầu đáp lại.

Ánh mắt của nàng vẫn trong suốt, nhưng trong ánh mắt lại có thêm một tia mê mang, mấy vạn người nhờ nàng ta mà nhìn thấy ánh rạng đông của hy vọng, nhưng mà chỉ có chính nàng ta mới rõ, tiền đồ của mọi người vẫn là một mảng tối đen, một trận thắng cũng không có nghĩa gì, triều đình một khi thật sự coi trọng phản quân, triệu tập tinh binh hãn tướng chinh tiễu Phách Châu, loại lực lượng bẻ gãy nghiền nát này cũng không phải là mấy vạn người trước mắt có thể chống lại, huống chi, chủ tướng chinh tiễu nàng ta lần này không phải ai khác mà là một đối thủ mà ngay cả nàng ta cũng cảm thấy sợ hãi.

Con đường tương lai ở đâu? Đường sống của mấy vạn người dưới tay ở đâu?

Đường Tử Hòa mê mang.

Đã là giờ tý, trong cửa thành lại vẫn bóng người lay động, bách tính đang giúp đỡ tướng sĩ phản quân khuân vác cự mộc lôi thạch, bao cát chất cao, các bách tính ai nấy khí thế ngất trời, trong đám người bận rộn thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười hân hoan, mấy đại thẩm cầm giỏ trúc thỉnh thoảng từ trong ra lấy ra những cái bánh ngô phân phát cho tướng sĩ phản quân đang canh gác ở bốn phía ở cửa thành, các tướng sĩ vươn tay ra đón nhận, cảm kích khom người tạ ơn.

Từng cảnh tượng ấm áp bình thản, trong trời đêm mùa đông giá rét, tòa thành trì bị quân đội tạo phản chiếm lĩnh này, giữa phản quân và bách tính hòa hợp với nhau như người nhà, phép quan như lò, làm tan chảy lòng dây như sắt, nhưng lại không làm tan

được thiện ác khảm trong xương tủy của mỗi người.

Đường Tử Hòa từ xa nhìn cảnh này, khóe miệng lộ ra nụ cười vui mừng, tâm tình lại càng trầm trọng.

Phách Châu sắp nghênh đón một hồi ác chiến vô cùng thảm thiết, trận chiến này thắng bại khó liệu, nhưng mà một khi quan binh phá thành, những bách tính thiện lương này sẽ bị các quan binh xử trí như thế nào?

Ánh mắt mê man nhìn về phía thương khung tối đen, Đường Tử Hòa giãy dụa trong thống khổ và chờ mong.

"Nguyên soái, thám tử ngoài thành báo lại, Minh đình quả nhiên đã lần thứ hai xuất binh bao vây tiễu trừ Phách Châu." Thanh âm trầm thấp của Cát lão ngũ từ phía sau nàng ta truyền đến.

Đường Tử Hòa chậm rãi xoay người, bình tĩnh nói: "Minh đình lần này phái ra bao nhiêu binh mã? Đại quân xuất phát đến đâu rồi? Người nào là chủ tướng."

Cát lão ngũ cúi đầu nói: "Lần này vẫn là tinh nhuệ của kinh doanh, tổng cộng mười vạn binh mã, đại quân đêm nay đang dựng trại đóng quân cách thành Phách Châu về phía tây nam năm mươi dặm, quả nhiên như sở liệu của nguyên soái, lần này chủ tướng Minh đình phái ra là... Tần Kham!"

Đường Tử Hòa cả người chấn động, đôi mắt lập tức ửng đỏ.

"Quả nhiên là ngươi, vì sao là ngươi... Ngươi và ta quen biết nhau, chẳng lẽ thật sự là một hồi nghiệt duyên sao?" Đường Tử Hòa thì thầm, vẻ mặt thống khổ.

"Nguyên soái!"

Cát lão ngũ thấy Đường Tử Hòa thất thần, lập tức quát lớn một tiếng, lay tỉnh Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa cắn chặt môi, cố gắng áp chế nước mắt đang chực tràn mi.

"Nguyên soái, thứ cho mạt tướng nói thẳng, tính mạng của mấy

vạn người hoàn toàn phó thác trên người ngài, lúc này đại chiến sắp tới, nguyên soái sao có thể vẫn vướng bận tư tình nhi nữ không nên có ss? Tần Kham lần này đến làm gì? Hắn là đến để lấy mạng chúng ta! Ngài lại vẫn nhớ nghiệt tình lúc ở Thiên Tân, nguyên soái, ngài để tính mạng của mấy vạn tướng sĩ chúng ta ở đâu?" Cát lão ngũ nói xong trong mắt cũng ngân ngấn lệ.

"... Trong thành Thiên Tân Tần Kham mai phục, Cát lão ngũ ta vì xung động lơ là mà đánh mất tính mạng của trăm huynh đệ, ngoài thành Thiên Tân, chúng ta cao bay xa chạy bị Tần Kham phái Cẩm Y vệ đuổi giết, đã chết không ít huynh đệ, từ lúc đó mạng của ta đã không còn là của ta, ta sống chính là để báo thù cho các huynh đệ! Hiện giờ chúng ta vất vả lắm mới đi được tới một bước binh hùng tướng mạnh thế này, có thể chém giết liều mạng thẳng mặt với triều đình, có thể cho các huynh đệ đã chết một cái công đạo, lúc này, ngài sao có thể mềm lòng, sao có thể vướng bận tình ý vốn không nên có này?"

Những lời bi thương mà sắc bén, giống như phá nát một tia phòng tuyến cuối cùng trong đáy lòng Đường Tử Hòa, từng khuôn mặt quen thuộc đã chết bay lượn chớp động trước mắt nàng ta, những khuôn mặt hư vô này có một đôi mắt rất chân thực, ánh mắt lạnh như băng, trong hư vô giống như đang chăm chú nhìn nàng ta, chờ xem nàng ta sẽ dùng thủ đoạn thảm thiết như thế nào để quấy cho thiên hạ này phải phong vân biến sắc, dùng máu tươi và đầu lâu của cừu nhân tế anh linh của bọn họ như thế nào.

Đúng vậy, lưng gánh cừu hận của các huynh đệ chét, cũng gánh hy vọng của các huynh đệ còn sống, nàng ta chỉ là nữ nhân, nhưng thứ phải gánh trên lưng quá nặng, vậy còn chỗ nào mà mang một tia nữ nhi tình trường?

"Cát lão ngũ, chuẩn bị nghênh địch đi."

Đường Tử Hòa ngữ khí hết sức bình tĩnh, xoay người lén giơ đôi tay trắng nõn lên, lau đi hai dòng nước mắt đau khổ đang lăn trên má.

Chương 539: Thiếu niên chí khí

Đại quân xuất phát, tinh kỳ che trời, vạn mã cùng hí, bụi đất cuồn cuộn nổi lên đầy trời, thiên địa phong vân biến sắc.

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, lẳng lặng đứng ven đường đại quân đi qua, nhìn đội ngũ chỉnh tề nối đuôi nhau mà đi, trước sau kéo dài mười dặm không thấy đầu đuôi, đội ngũ hành quân tràn ngập sát khí như mây đen áp đỉnh, giống như che đi tất cả sinh cơ trong thiên địa.

Đây là một nhánh quân tinh nhuệ chân chính, nó là tấm chắn cuối cùng bảo vệ xung quanh Đại Minh, từ những năm Vĩnh Lạc đã bắt đầu thủ kinh sư Đại Minh, mỗi một quân sĩ trong đội ngũ đều không phải là quân hộ vệ sở tầm thường, bọn họ không cần làm ruộng cho tướng lĩnh, không cần nộp thuế cho tướng lĩnh, việc bọn họ phải làm mỗi ngày chỉ là thao luyện, lặp đi lặp lại có vạn một động tác giết địch, ngao luyện mỗi một khối cơ nhục trên người.

Vương sư tinh nhuệ Như vậy đủ để tung hoành thiên hạ, càn quét vũ nội, nếu trên chiến trường chém giết với phản quân, thắng bại không phải lăn tăn, trừ phi Đường Tử Hòa có cơ mưu khác, Hứa Thái chính là vết xe đổ, hắn cũng suất lĩnh tinh nhuệ kinh doanh, nhưng vẫn thua dưới tay Đường Tử Hòa.

Nữ nhân này... Không đơn giản.

Năm trăm thiếu niên binh giống như năm trăm con chó trung thành, đứng sau lưng Tần Kham sau lưng Tần Kham, Tần Kham sau khi điều họ vào đại quân bình định chỉ cho họ làm thân binh bên cạnh, thứ nhất Tần Kham có chút tín nhiệm đối với bọn họ, thứ hai giữ bọn họ bên cạnh cũng là để cho họ học tập chỉ huy đại quân tác chiến như thế nào, bài binh bày trận như thế nào, chỉ coi như là thực tiễn tri thức học được từ binh thư.

Trời đông giá rét xuất binh quả thực không phải là thời tiết tốt, gió bắc lạnh thấu xương gào thét, như mũi dao rạch lên mặt mỗi người.

Một chiếc áo khoác da chồn lặng lẽ khoác lên vai Tần Kham, Tần Kham quay đầu lại thì thấy một thiếu niên đang kính cẩn cúi đầu lui về phía sau một bước.

Tần Kham mỉm cười: "Ngươi tên là Tống Kiệt, đúng không?"

Thiếu niên tên là Tống Kiệt ngẩng đầu, kinh hỉ nói: "Hầu gia nhớ tên của tiểu nhân."

"Đương nhiên là nhớ." Ánh mắt Tần Kham bỗng nhiên ảm đạm, thở dài: "Ngươi là người còn may mắn sống sót trong trận chiến sông Liêu lúc trước. Năm trăm thiếu niên, chết trận ở sông Liêu hơn ba trăm, tên của mỗi người các ngươi ta đều nhớ rõ, bất luận là đã chết hay còn sống."

Mắt Tống Kiệt đỏ lên, cúi đầu nức nở nói: "Chỉ hận tiểu nhân vô dụng, các huynh đệ liều chết cũng không bảo vệ Hầu gia được chu toàn, cuối cùng Hầu gia không thể không tự mình rút đao chém giết với Thát tử."

Tần Kham lắc đầu: "Ngươi đừng giữ kiểu suy nghĩ này. Lúc ấy các ngươi đã liều mạng rồi, nói đến cùng vẫn là vì quân đội Thát tử quá cường đại, người Hán chúng ta đánh nhau mặt đối mặt với chúng thật sự phải là đối thủ của chúng, đây là thói quen quen ăn uống và hoàn cảnh sinh hoạt quyết định, chúng ta không thể thay đổi. Chỉ tiếc Dương Chí Dũng bọn họ..."

Trên khuôn mặt non nớt của Tống Kiệt phủ kín vẻ bi thương, hai tay nắm chặt thành quyền đầu, cắn răng nói: "Hầu gia khi nào sẽ lại dẫn chúng ta tới Liêu Đông? Huyết hải thâm cừu không thể không báo, tiểu nhân nguyện chết trận trên bờ sông Liêu như giống như Dương Chí Dũng, Dương Chí Dũng là hán tử, tiểu nhân cũng không phải đàn bà."

"Sẽ có một ngày như vậy, họa của Đại Minh là ở phía bắc, Thát tử phía bắc không trừ, xã tắc có phồn hoa tới mấy cũng chỉ là lầu các lung lay sắp đổ, một ngày nào đó ta sẽ dẫn các ngươi tuần sát Mạc Bắc."

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Tống Kiệt thấy là Đinh Thuận, thế là rất đúng mực lặng lẽ án đao lui xuống.

Đinh Thuận đến gần, Cười ha ha nói: "Hầu gia, qua bốn canh giờ nữa, đại quân có thể tới dưới thành Phách Châu, vừa rồi Cẩm Y vệ hành quân dọc đường tóm mấy kẻ lén lén lút lút, chắc là thám tử thành Phách Châu phái ra, hiện tại đang thẩm vấn bọn họ."

Tần Kham gật đầu: "Không bắt oan không bỏ xót, thẩm vấn rõ ràng rồi mới quyết định là thả hay giết, đừng bắt lầm bách tính, vương sư không thể để mất dân tâm được."

Đinh Thuận cười cười vâng dạ, tiếp theo do dự nói: "Tuân theo phân phó của Hầu gia, những huynh đệ đi phát tán lời đồn đã được phái ra, đang trên đường tới Hà Nam Sơn Đông. Một chiêu này của Hầu gia quá độc, triệt để chặt đứt sự chiếu ứng của Dương Hổ, Hình Lão Hổ đối với Đường Tử Hòa, chẳng khác nào chặt đứt viện quân của Đường Tử Hòa. Chẳng lẽ ngài thật sự hạ sát thủ với Đường Tử Hòa ư?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Đại địch trước mặt ngươi chết ta sống, ta không hạ sát thủ thì chẳng lẽ chờ nàng ta tới giết ta à? Nếu dám tạo phản thì phải chịu cái giá đắt của tạo phản."

Đinh Thuận nhếch miệng cười gượng: "Thuộc hạ không có ý tứ gì khác, chỉ là cảm thấy... Ha ha, tiểu mỹ nhân Đường Tử Hòa kia nếu chết trong loạn quân thì không khỏi có chút đáng tiếc, Hầu gia khi ngài ở Thiên Tân không phải ấy ấy với nàng ta sao. Ha ha."

"Cái gì với nàng ta." Tần Kham thần sắc bất thiện.

Đinh Thuận xấu hổ cười nói: "Có một đoạn... ặc, cố sự với nàng ta, thuộc hạ còn tưởng rằng Hầu gia nể tình từng phong lưu.... à không, tình cảm cố nhân mà không nỡ hạ sát thủ với nàng ta."

Tần Kham hậm hực nói: "Nàng ta gan lớn, dám gây ra một chuyện đại họa ngập trời như vậy, không tiêu diệt nàng ta thì biết báo cáo kết quả công tác với bệ hạ và triều đình như thế nào?"

Đinh Thuận có chút lý giải gật đầu: "Hầu gia nói rất có lý, nữ nhân thôi mà, trông có xinh đến mấy thì cũng chỉ là hai con mắt một cái miệng, gọi là mỹ nữ thì đơn giản chỉ là vị trí c mắt và miệng đặt đoan chính thuận mắt mà thôi, v thân phận và tài mạo của Hầu gia, tất nhiên muốn tìm loại nữ nhân ôn nhu hiền lành như chú

chim nhỏ nép vào người. Một nữ tử cả ngày chỉ muốn tạo phản làm nữ hoàng đế tất nhiên không thể lọt được vào pháp nhãn của Hầu gia, cái loại chuyện tìm bà nương này thật sự là phải xem khẩu vị của mỗi người."

Cho dù tâm tình đang uất ực, Tần Kham vẫn không nhịn được mà bật cười: "A, ta trước giờ không biết tên hán tử thô bỉ như ngươi không ngờ cũng rất có kiến giải đối với tình yêu nam nữ, ta ao nghe ngươi tựa hồ có thiên hướng muốn ta buông tha cho Đường Tử Hòa nhỉ?"

Đinh Thuận vội vàng lắc đầu: "Hầu gia đừng dọa thuộc hạ, Đường Tử Hòa bất kể nói như thế nào cũng là nữ phản tặc mà triều đình chinh tiễu, thuộc hạ sao dám bảo Hầu gia buông tha cho nàng ta? Đây chính là đại nghịch bất đạo đó. Chỉ có điều thuộc hạ cũng là nói thật lòng, phản Phách Châu thật sự cũng không thể hoàn toàn trách Đường Tử Hòa, nếu không phải đám Lưu Cẩn Lương Hồng áp sưu cao thế nặng lên Phách Châu khiến dân chúng phẫn nộ, Đường Tử Hòa cho dù phản thì cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy để tụ tập được nhiều người như thế, cốt lõi của vẫn phải trách lão hoạn tặc Lưu Cẩn đã để lại tai họa quá sâu cho Đại Minh chúng ta, có thể nói là người người oán trách, thuộc hạ nếu nhìn thấy Lưu Cẩn, kiểu gì cũng...."

Đinh Thuận đang nói dở bỗng dưng ngậm miệng.

Tần Kham rất có hứng thú nhìn hắn: "nói tiếp đi, ngươi nếu nhìn thấy Lưu Cẩn thì sẽ như thế nào?"

Đinh Thuận trầm mặc hồi lâu, buồn bã nói: "Hầu gia, thuộc hạ tạm thời vẫn chưa muốn gặp hắn." Sau bốn canh giờ, Tần Kham dẫn đại quân binh lâm dưới thành Phách Châu.

Ngoài cự ly một mũi tên, đại quân vây ba mặt thành, chỉ để hở mặt tây, năm ngàn kỵ binh tiên phong chạy quanh cảnh giới ngoài sông đào bảo vệ thành, trung quân thì dựng trại đóng quân.

Mười vạn đại quân như một đám mây đen không nhìn thấy điểm cuối, nặng nề ép ngoài thành Phách Châu, còn chưa bắt đầu công thành, phạm vi thành Phách Châu đã tràn ngập túc sát chi khí.

Chiến tranh cứ như vậy xảy ra, che phủ trong lòng mỗi người.

Đầu tường Phách Châu, Đường Tử Hòa híp mắt nhìn đầu người và động tác đều nhịp dưới thành đông nghìn nghịt, còn cả tinh kỳ bay đầy trời, một loại sát khí giống như có thể nghiền nát người ta thành bột làm tim nàng ta chấn động.

Trung tâm của doanh trướng ở trung quân, một lá cờ soái từ từ nhô lên, trên cờ soái viết một chữ "Tần" cực lớn bay phần phật, bên cạnh là một lá cờ xí nhỏ hơn thêu "Quan Tổng binh phụng thiên bình phản Sơn Âm Hầu", mấy trăm võ sĩ mặc giáp đen án đao đứng trang nghiêm dưới cờ, uy thế vô hình theo gió lạnh thấu xương tỏa ra.

Từ xa nhìn thấy chữ "Tần" Quen thuộc đó, Đường Tử Hòa chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, cảm giác chua xót dâng trào.

Ngươi... Cuối cùng cũng tới rồi.

Lẳng lặng chăm chú nhìn lá cờ soái khiến nàng ta đau lòng đó, Đường Tử Hòa mặt trầm như nước, xoay người nói với các tướng lĩnh phản quân ở phía sau: "Đừng ngại quân địch của Minh đình, ta có thể dẫn dắt các ngươi đại thắng một lần thì có thể thắng lần thứ hai, nhân số của chúng ta mặc dù ít, nhưng Hình Lão Hổ và Dương Hổ đã cắm cờ khởi nghĩa khắp Bắc Trực Đãi, Hà Nam và Sơn Đông, viện quân rất nhanh sẽ, chỉ cần thắng đội binh mã Minh đình này, ta sẽ dẫn các ngươi đánh vào hoàng kinh sư."

Những lời này khiến sĩ khí vốn đã xuống thấp của các tướng sĩ phản quân lập tức dâng cao, trên đầu tường ai nấy giơ cao binh khí trong tay, phát ra tiếng hét như lang như hổ.

Đường Tử Hòa giơ cao tay phải, quát: "Chuẩn bị nghênh địch."

Chương 540: Nguy cấp

Các tướng sĩ phản quân sĩ khí dâng trào xếp thành hàng trên đầu tường, các loại cự mộc, lôi thạch, dầu hỏa được bách tính chuyển lên đầu tường, tên được chất thành đống được đặt dưới chân các cung tiễn binh, cứ cách mỗi mười trượng lại dựng một cái nồi sắt cực lớn đã châm lửa, dầu sôi trong nồi bốc khói nhà nhẹ.

Lúc tướng sĩ phản quân Trong thành đang bận rộn, quân đội triều đình ngoài thành đã đóng trại xong, doanh trại quân đội mười vạn đại quân kéo dài mười dặm, trong doanh một tướng lãnh mặc giáp giục ngựa tiến về phía cửa thành, rời cửa hơn mấy chục trượng, tướng lãnh ghìm ngựa cao giọng hô lên đầu tường: "Phụng chỉ quan Tổng binh bình định Sơn Âm Hầu Tần đại nhân sai sứ vào thành, xin gặp Đường nguyên soái."

Trên Đầu tường là một mảng yên tĩnh, không thấy bất kỳ phản ứng gì.

Tướng lãnh giục ngựa đi qua đi lại dưới thành, cười ha ha: "Mỗ chỉ có một mình, các ngươi có gan tạo phản lại không có gan gặp ta sao? Các ngươi sợ cái gì chứ?"

Trước lầu quan sát, mọi người lẳng lặng nhìn Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa nhìn chằm chằm tướng lãnh dưới thành, suy tư một lúc rồi lạnh lùng nói: "Cho hắn một bài học, dạy cho hắn đừng có ngông cuồng, sau đó mở cửa thành cho hắn vào, bổn soái cũng muốn nghe thử xem hắn muốn nói gì!"

Trong mắt Cát lão ngũ chợt lóe tinh quang, chộp cung tên của một quân sĩ bên cạnh, tay trái đặt liền ba mũi tên, vù vù vù ba tiếng, ba mũi tên như tia chớp bắn ra, vừa hay rơi xuống trước chiến mã của tướng lãnh dưới thành một thước, ba mũi tên xếp thành hình tam giác cắm xuống đất, lông vũ ở đuôi tên khẽ rung rung.

Lập tức tiếng cười của tướng lãnh tắt phụt, sắc mặt có chút khó coi, thủ pháp ba tên liên châu tuy rằng không tính là hiếm thấy, nhưng sau khi bắn ra ngoài trăm bước không ngờ có thể xếp thành

hình tam giác cắm trước người hắn một thước, hiển nhiên người trên đầu tường nếu muốn một tên bắn chết hắn cũng không cần tốn nhiều sức.

Cửa thành nặng nề chậm rãi mở ra, cầu treo ở sông đào bảo vệ thành cũng được hạ xuống, tướng lãnh không dám nói thêm cái gì, trầm mặc giục ngựa vào thành.

Trong thành Phách Châu khắp nơi là cảnh hoang tàn, Hứa Thái công thành liên tục hơn mười ngày làm dân cư trong thành tổn hại nhiều nơi, rất nhiều bách tính không thể không chuyển ra, dựng trại trên bãi đất trống trong thành, chung quanh lều dựng lửa trại.

Tướng lãnh sau khi vào thành thì xuống ngựa, nhìn cảnh tượng như tận thế trong thành, hai má hơi run run, không nói câu nào, dưới ánh mắt đối địch của ác tướng sĩ phản quân đi lên lầu quan sát.

Đường Tử Hòa khoanh tay đứng trước lầu, mặt không biểu tình lẳng lặng nhìn đại quân triều đình ở xa xa, bất kỳ ai cũng không nhìn ra được trong lòng nàng ta lúc này đang nghĩ gì, tướng lãnh lên thành lâu, còn cách Đường Tử Hòa một trượng thì liền bị các tướng sĩ phản quân ngăn lại, không cho phép hắn tiến về phía trước một bước.

Tướng lãnh cũng không để ý, chỉ ôm quyền nói với Đường Tử Hòa: "Trấn phủ Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti dưới trướng Sơn Âm Hầu Đinh Thuận, bái kiến Đường nguyên soái."

Đường Tử Hòa quay đầu lại, ánh mắt trong veo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm Đinh Thuận: "Ta đã gặp ngươi rồi, ngươi từng được Tần Kham phái đến Thiên Tân tiêu diệt Bạch Liên giáo, về sau trúng phục kích của Bạch Liên giáo, người chịu hơn mười vết thương được khiêng về kinh sư."

Đinh Thuận nhếch miệng cười: "Đa tạ Đường nguyên soái thưởng hậu."

"Tần Kham có gì muốn nói với bổn soái?" Đường Tử Hòa lạnh lùng nói.

Đinh Thuận còn chưa lên tiếng thì Cát lão ngũ ở bên cạnh hung tợn nói: "Nếu ngươi dám nói nửa lời khuyên chúng ta quy hàng triều đình, lão tử cũng mặc kệ quy củ chó má hai quân giao chiến không chém sứ gì đó, giờ một đao làm thịt ngươi luôn."

Đinh Thuận mặt không đổi sắc, cười ha ha nói: "Đường nguyên soái trị quân không nghiêm rồi, từ đâu ra loại thủ hạ không biết lớn nhỏ này thế."

Cát lão ngũ giận dữ rút đao, Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Lão ngũ lui ra!"

Mắt lộ sát ý nhìn chằm chằm Đinh Thuận, Đường Tử Hòa nói: "Đinh Thuận, bổn soái hy vọng thủ hạ của Tần Kham không phải chỉ là loại múa mép khua môi, Tần Kham có gửi lời gì thì ngươi mau nói ra đi."

Đinh Thuận ôm quyền nói: "Đường nguyên soái, Tần Hầu gia chỉ có một câu, buổi chiều quân ta lui binh năm dặm, ở giữa cửa thành Phách Châu và quân ta dựng một trướng bồng, Hầu gia nguyện một mình gặp mặt nguyên soái, hai bên không mang theo binh khí hay người hầu, Hầu gia và nguyên soái ôn lại tình xưa ở Thiên Tân, không biết nguyên soái có dám đáp ứng hay không?"

Lời này vừa rồi khỏi miệng, nhất là hai chữ "tình xưa", kèm theo vẻ ám muội khó tả thành lời, sắc mặt của các tướng sĩ phản quân bên cạnh lập tức trở nên quái dị, ánh mắt phức tạp mà hoài nghi ném về phía Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa giận dữ nói: "Ngươi đánh rắm chó! Ai có tình xưa gì với hắn! Nếu không phải nể ngươi là sứ tiết của quân địch thì bổn soái đã chém bay cái đầu cho của ngươi rồi."

Đinh Thuận thấy mục đích đã đạt được, thế là cười ha ha thuận thế xuống lừa nói: "Vâng, vâng, bản tướng lỡ lời. Ý của Hầu gia là để tránh sinh linh đồ thán sau đại chiến, cũng vì không để tướng sĩ hai bên thương vong quá nặng, Hầu gia muốn mặt đối mặt bàn chuyện với nguyên soái, bàn ra một biện pháp cả nhà đều vui, tận lực miễn trận chiến đoan này, ai nấy nghĩ cho tính mạng của tướng sĩ thủ hạ mình, xin nguyên soái thận trọng suy nghĩ."

Đường Tử Hòa mím môi, quay đầu hỏi chư tướng phía sau: "Ý Các ngươi như thế nào?"

Cát lão ngũ đứng ra gấp giọng nói: "Chuyện đã tới nước này trừ đánh một trận ra thì còn có biện pháp gì khác nữa? Chẳng lẽ muốn chúng ta quy hàng triều đình sao? Xưa nay chuyện triều đình giết hàng quân còn ít à? Nguyên soái không cần để ý đến hắn, muốn chiến thì chiến, sợ chết thì chúng ta đã không tạo phản!"

Đường Tử Hòa lạnh lùng nhìn về phía tướng lãnh còn lại: "Còn ý của các ngươi?"

Chư tướng nhìn nhau, trầm mặc một lúc rồi nói: "Xin để nguyên soái làm chủ."

Đường Tử Hòa nói: "Tốt, bổn soái sẽ đi gặp Tần Kham để xem hắn muốn nói gì với ta, các ngươi yên tâm, bổn soái nhất quyết sẽ không quy hàng triều đình, Đường Tử Hòa ta xin thề với trời!"

Chư tướng đều ôm quyền, Cát lão ngũ lại lạnh lùng nhìn Đường Tử Hòa, mặt Đường Tử Hòa hơi đỏ lên một chút rồi lập tức xoay người nhìn quân đội triều đình đông nghìn nghịt dưới thành.

Lời nói của Tần Kham đã truyền, phản quân cũng không làm khó Đinh Thuận, để hắn ra khỏi thành, chư tướng tản đi, Cát lão ngũ vẫn đứng sau lưng Đường Tử Hòa không nói gì nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng ta.

Đường Tử Hòa không quay đầu lại mà thở dài: "Cát lão ngũ, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không quy hàng triều đình, đã đi tới bước này, ta đã không thể quay đầu lại nữa rồi."

Buổi chiều, đại quân triều đình quả nhiên giữ lời lui về phía sau năm dặm, để ra một khoảng trống trước cửa thành bắc Phách Châu, trăm quân sĩ khiêng vài lều và cọc gỗ, dựng một trướng bồng đơn sơ, chính giữa trướng bồng đặt bàn ghế bằng gỗ lim, trên bàn thậm chí còn đặt bầu rượu và mấy món thịt khô.

Sau khi Quân sĩ dựng trướng bồng xong thì tự động lui về trong quân.

Sau một tiếng đồng hồ, phía trung quân của kinh doanh một người

một ngựa chậm rãi đi ra, thủng thẳng giục ngựa đi vào trướng bồng, không lâu sau, cửa thành bắc Phách Châu cũng kèo kẹt mở ra một khe hở, Đường Tử Hòa một mình một ngựa đi vào trướng bồng.

Trước trận của hai bên là một mảng yên tĩnh, tướng sĩ của hai bên nín thở nhìn chủ tướng của mình chậm rãi tiến rồi trướng bồng.

Gió rất lạnh, giống như vô số cây châm đâm vào mặt, Đường Tử Hòa lẳng lặng nhìn Tần Kham mặc áo lông cáo màu trắng đứng ngoài trướng bồng, lộ nụ cười tao nhã quen thuộc với nàng ta, vẫn bình tĩnh như lúc xưa còn ở Thiên Tân, giống như đang nắm giữ tất cả, bao gồm cả trái tim nàng ta.

Gió thổi vào má đau rát, tựa hồ cũng thổi vào mắt Đường Tử Hòa, bởi vì mắt bị gió lạnh thổi vào mà ứa nước.

Tần Kham cũng nhìn Đường Tử Hòa, vẫn khuôn mặt tuyệt sắc quen thuộc, cách nửa năm không gặp, giống như lại có chút xa lạ, nàng ta gầy đi rất nhiều, váy xanh yêu thích trước kia hiện giờ cũng thay bằng áo giáp oai hùng hiên ngang, chỉ là áo giáp rộng quá khổ người, chỉ nhìn một thân áo giáp này Tần Kham đã hiểu ra rất nhiều.

Nửa năm qua, nàng ta sống không tốt, hoặc là nói, tình trạng của thành Phách Châu cũng không tốt, nếu không thì tướng sĩ phản quân cũng sẽ không để chủ soái của bọn họ mặc áo giáp không vừa người.

Tần Kham lặng lẽ thở dài, đi trước vào trướng bồng rồi ngồi xuống, tự rót hai chén rượu đầy, cao giọng cười nói với Đường Tử Hòa đang ngây ngốc đứng đằng xa: "Đường nguyên soái, trời sắp có tuyết rơi rồi, vào uống một ly được không?"

Chương 541: Tương tư vô dụng (thượng)

Rượu là nữ nhi hồng ngon nhất, Tần Kham ngửa đầu một hơi uống cạn, trong lòng có tâm sự, uống vào chẳng có mùi vị gì.

Phách Châu tạo phản, triều đình bình định, mười vạn tinh nhuệ của kinh doanh thế như bẻ gãy nghiền nát không thể chống đỡ, một tòa thành trì không thể thủ được, đợi sau khi phá thành người nên giết sẽ giết, người nên trấn an sẽ trấn an, dán bố cáo chiêu an, thủ phạm tạo phản ném lên xe tù chở về kinh sư, nhiệm vụ của Tần Kham được tính là hoàn thành, một việc rất đơn giản.

Nhưng mà trong cái chuyện đơn giản này lại có một nữ nhân mà Tần Kham bất kể nhìn thế nào cũng không muốn nhìn thấy, thế nên chuyện đơn giản lại trở nên không đơn giản.

Yêu hận đan xen, muốn bỏ mà khó bỏ, quyết tâm huy binh tới tấn công, nhưng trong chớp mắt nhìn thấy nàng ta, Tần Kham lại cảm thấy mình mềm lòng.

Nữ nhân hiếu thắng nhưng lại điềm đạm đáng yêu này, hắn nên làm gì với nàng ta bây giờ?

Đường Tử Hòa mím môi nhìn Tần Kham uống cạn chén rượu, sau đó giơ đáy chén về phía nàng ta, đáy chán đã trống không.

Khóe miệng Đường Tử Hòa cong lên, xuống ngựa đi vào trướng bồng, ngồi xuống đối diện với Tần Kham, nhưng lại không vội uống rượu, ngược lại nhìn chằm chằm vào mặt Tần Kham, như muốn tìm ra sự khác biết kể từ khi chia ly, nàng ta nhìn rất cẩn thận và nghiêm túc, giống như thê tử nhìn trượng phu xa cách lâu ngày của mình, sợ như bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào khác với hồi ức.

Cách nhau gang tấc, nhìn nhau không nói.

Thật lâu sau, Tần Kham thở dài: "Qua một năm rồi, Đường cô

nương, dạo này thế nào?"

Đường Tử Hòa cười buồn bã: "Chỉ hận rằng ta vẫn là ta."

Tần Kham chăm chú nhìn khuôn mặt trong sự xinh đẹp mang theo mấy phần cương nghị của nàng ta, chậm rãi nói: "Chuyện ta từng đáp ứng cô, ta đang làm rồi, ta không lừa cô. Sau năm năm nhìn lại Thiên Tân, nó nhất định sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất."

Mắt Đường Tử Hòa đỏ lên.

Rất nhanh bức nước mắt quay ngược vào trong, ngữ khí lạnh lùng nói: "Tần Hầu gia, ngươi và ta hiện tại đang ở trước thiên quân vạn mã, cái ngươi muốn nói chính là những việc vớ vẩn này sa? Vậy thế thì thứ cho bổn soái không thể phụng bồi."

Đường Tử Hòa đứng dậy quay đầu bước đi, cước bộ của nàng ta rất chậm, chậm giống như năm tháng vậy.

Nữ nhân mà đi chậm, chỉ là vì chờ nam nhân mà mình thích lên tiếng giữ lại. Rất nhiều nam nhân chính là vì không hiểu nữ nhân. Cho nên mới đẩy họ từ không nỡ bỏ đi thành không thể không bỏ đi.

Tần Kham hiểu nữ nhân, hắn không để nàng ta thất vọng.

"Đường cô nương..." Tần Kham thở dài: "Hiện giờ đại quân của cô và ta hết sức căng thẳng, trước khi huyết chiến vì sao không thể bình tâm tĩnh khí ngồi xuống uống một chén, xem như là uôgs vì tình cảm cố nhân ở Thiên Tân khi xưa."

Nước mắt của Đường Tử Hòa cuối cùng cũng không kìm được mà lăn dài trên má.

"Tần Kham, hiện tại nói những cái này còn có tác dụng gì? Đã đi tới bước này rồi, ngươi và ta đều là thân bất do kỷ, ngươi không thể vì ta mà lui binh, ta cũng không thể vì ngươi mà quy hàng, bởi vì chúng ta bởi vì chúng ta hiện tại không chỉ là sống cho bản thân mình."

Tần Kham chậm rãi nói: "Đồ tể giết cả ngàn vạn người mà phật còn cho phép hắn quay đầu lại là bờ, cô vì sao không quay đầu dc?

Đường cô nương, đừng cứ tự tìm cớ cho mình, cái chí hướng mà cô đang kiên trì đó căn bản chính là sai lầm! Tòa giang sơn này cho dù bị các cô đánh hạ thì sao, cô khẳng định rằng cô thống trị giang sơn thì sẽ tốt hơn đương kim hoàng thượng à? Cô trị tham ô thế nào? Cô trị thủy thế nào? Thát tử nam xâm thì chống lại như thế nào? Giặc Oa xâm phạm bờ cõi thì ứng đối ra sao? Thuế má thu thế nào? Thần đảng phải chế hành như thế nào? Xu thế tập trung đất đai phải hạn chế thế nào?"

Những câu hỏi như pháo liên châu khiến cho Đường Tử Hòa ngây người, ngơ ngác nhìn Tần Kham, trong ánh mắt hiện lên một tia bối rối.

Tần Kham thở dài: "Cô chỉ biết tạo phản, chỉ biết dùng bạo lực để đánh hạ giang sơn ngồi lên long đình, chuyện trên đời luôn rắc rối phức tạo liên quan chặt chẽ tới nhau, tranh đấu giành thiên hạ dùng đao, trị giang sơn chẳng lẽ ngươi cũng dùng đao? Người Mông Cổ chiếm giang sơn người Hán chúng ta nhưng lại không biết thống trị, chỉ biết giết người, phá hoại, kết quả chính quyền triều Nguyên duy trì được bao lâu? Không đến một trăm năm là sụp đổ, Đường cô nương, cô từng nói 'không làm lương y, nguyện làm lương tướng', 'lương tướng' là dễ làm như vậy sao?"

Trong mắt Đường Tử Hòa dần dần hiện ra vẻ tức giận, trầm giọng nói: "Tần Kham, ngươi gọi ta tới là để giáo huấn ta à? Đánh hạ Giang sơn rồi tự có người có học vấn giúp ta thống trị, bổn soái cần ngươi quan tâm hộ ta à? Nói chính sự đi, sự kiên nhẫn của ta không nhiều đâu."

Tần Kham cúi đầu thở dài: "Quy hàng triều đình đi, nếu cô còn tin lời ta, hàng đi. Trước khi đại quân xuất phát ta đã xin ý chỉ c bệ hạ, tuyệt đối sẽ không giết hàng quân, ngược đãi hàng quân, cho phép cô tự cởi bỏ binh khí về quê, ta có thể đảm bảo cô sẽ được bình yên vô sự, Đường Tử Hòa, hàng đi, cô chắc biết hậu quả khi đại quân công thành, sinh linh sẽ đồ thán, chỉ mong cô quay đầu đúng lúc, đừng tạo sát nghiệt."

Đồng tử Đường Tử Hòa trong mắt trong nháy mắt co rút lại, nhìn chằm chằm Tần Kham, lạnh lùng nói: "Không! Ta tuyệt đối sẽ không quy hàng! Kiếp này ta có lẽ làm sai nhiều chuyện, nhưng chuyện này ta làm đúng! Ngươi ngồi trên đỉnh triều đình làm sao

biết được nỗi khó khăn của dân gian? Ngươi có biết Phách Châu bịcác cẩu quan Minh đình phá hoại thành thế nào ư? Ngươi có biết bách tính Phách Châu sống khổ thế nào ư? Triều đình này sớm nên diệt vong rồi! Không đổi thành một mảng trời sáng sủa thì Đường Tử Hòa ta chết cũng không cam lòng."

Tần Kham lắc đầu nói: "Đây là tội của Lưu Cẩn, Lương Hồng, hiện giờ Lương Hồng bị các ngươi giết, Lưu Cẩn bị bệ hạ tự mình hạ chỉ lăng trì, mà ta lần này không chỉ mang đến binh đao huyết quang, ta còn mang đến nền chính trị nhân từ của bệ hạ, mang đến sự bồi thường và xin lỗi tới cho bách tính Phách Châu, phế bỏ mã chính của Phách Châu, miễn thuế cho Phách Châu."

Tần Kham còn chưa nói xong thì đã bị Đường Tử Hòa lạnh lùng cắt ngang: "Ngươi hiện tại nói những cái này còn có tác dụng gì? Cho dù ngươi tuyên đọc thánh chỉ của hoàng đế trước mặt tất cả bách tính Phách Châu thì ngươi xem bách tính Phách Châu còn ai chịu tin."

Tần Kham trầm mặc, tim hắn dần chìm vào đáy cốc.

"Xem ra cô quyết tâm muốn phản rồi, ta nói gì cũng vô dụng." Tần Kham buồn bã thở dài.

"Không sai, ta vừa nói ra, ta không thể quay dầu, tính mạng của mấy vạn huynh đệ gắn chặt lên người ta, ta làm sao dám dám tính mạng của bọn họ ra mạo hiểm?"

Tần Kham bất đắc dĩ nói: "Một nữ nhân như cô, tranh bá vấn đỉnh để làm gì?"

Những lời này đã khơi dậy ngạo khí của Đường Tử Hòa, nàng ta nghe vậy liền cười lạnh nói: "Ai nói nữ nhân không thể tranh bá vấn đỉnh? Bản sự lật tay làm mây, úp tay làm mưa nữ nhân cũng có thể có! Ta sẽ dùng hai bàn tay này, tự mình ước lượng anh hùng thiên hạ."

Ngữ khí khựng lại, nụ cười của Đường Tử Hòa càng lạnh: "....Huống hồ ta đã ước lượng qua rồi, kẻ được gọi là anh hùng chẳng qua chỉ có thế, nếu nam nhân các ngươi chỉ có chút bản sự ấy thì thiên hạ này ta lấy có ngại chi!"

Tần Kham cuối cùng cũng bị nàng ta chọc giận: "Đường Tử Hòa, cô thật ngông cuồng. 'Anh hùng' mà cô nói đó cchính là tên gia nô của Lưu Cẩn Lương Hồng bị cô giết hay là tên Hứa Thái vứt đi đó?"

Đường Tử Hòa giống như con thiên nga bướng bỉnh ngẩng cao đầu, không cam lòng chịu yếu thế nhìn hắn: ".... Cũng có thể là ngươi!"

Chương 542: Tương tư vô dụng (hạ)

Sự vui vẻ, bất đắc dĩ, u oán khi gặp lại... Đủ loại cảm xúc đan xen trong lòng, nhưng mà hiện tại lại biến thành đối chọi gay gắt.

Đường Tử Hòa hung hăng lườm Tần Kham, trong ánh mắt tỏa ra dã tính khó thuần.

Tần Kham có chút buồn cười, đây mới là bản tính thật sự của nàng ta, hoàn toàn ngược với tính cách ôn nhu điềm tĩnh bên ngoài.

Từ nhỏ được trưởng lão Bạch Liên giáo nuôi nấng, nàng ta không chỉ là học được một thân y thuật tinh trạm mà còn cả sự đại nghịch bất đạo đầy đầu, nàng ta trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, tính cách sao có thể ôn nhu điềm tĩnh như bề ngoài?

"Đường cô nương, lúc trước khi ở Thiên Tân, cô nói cô mệt rồi, không muốn tranh giành nữa, nhưng cái ta hiện tại nhìn thấy là phản quân thế lớn, mà cô chính là chủ soái của phản quân, nói cho ta hay đi, chuyện gì đã khiến cô thay đổi chủ ý?"

Đường Tử Hòa nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Khi ta rời khỏi Thiên Tân quả thật không định tái tạo nữa, chỉ muốn tìm một địa phương hẻo lánh để yên ổn sống nốt cuộc đời, về phần về sau vì sao ta lại thay đổi chủ ý, vì sao quyết tâm tiếp tục tạo phản, nguyên nhân chẳng lẽ ngươi không hiểu ư? Trên đời này ngươi nếu không biết thì còn ai biết nữa?"

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Ta biết? Ta biết cái gì?"

Mặt Đường Tử Hòa lập tức sầm xuống: "Tần Kham, nơi này là trước trận của hai quân, ngươi và ta là địch nhân của nhau, hiện tại còn nói những lời giả vờ hồ đồ này, ngươi cảm thấy hay lắm ư?"

Tần Kham giận dữ nói: "Ngươi rốt cuộc là muốn nói cái gì? Nguyên nhân ngươi tạo phẩn có liên quan gì tới ta?"

Đường Tử Hòa nhìn chằm chằm Tần Kham một lúc rồi bỗng nhiên chán nản thở dài: "Thôi, Tần Kham, cách biệt nửa năm, khó khăn năm mới lại thấy ngươi, đừng nói những lời mất hứng này nữa, hôm nay dừng ở đây thôi, trên chiến trường chúng ta chính là kẻ địch không chết không ngừng, ngươi... còn gì để nói với ta nữa?"

"Ta hôm nay gặp cô là để chiêu hàng, Đường cô nương, ta không thể trơ mắt nhìn cô đi vào tuyệt lộ. Cô không có phần thắng đâu, hàng đi."

"Ngươi vì sao cứ muốn chiêu hàng ta? Ngươi... Không đành lòng thấy ta chết trong tay quan quân, đúng không?" Trong mắt Đường Tử Hòa bỗng nhiên lại đầy vẻ nhu tình.

Tần Kham bỗng nhiên trợn mắt lên, hậm hực nói: "Bởi vì phu nhân của ta không đẻ được con trai, cho nên ta suất lĩnh thiên quân vạn mã tới đả bại cô, sau đó bắt cô về nhà khám bệnh cho phu nhân ta, ta nói vậy cô có tin không?"

Không nghe thấy đáp án mình muốn, Đường Tử Hòa có chút thất vọng, cúi đầu im lặng không nói gì.

Tần Kham lặng lẽ rót cho mình một chén rượu rồi uống cạn.

Hắn biết đáp án Đường Tử Hòa muốn là gì, nhưng mà hắn không trả lời được, hắn biết Đường Tử Hòa sẽ không bởi vì nữ nhân tình trường mà từ bỏ tạo phản, nàng ta nói không sai. Hiện giờ nàng ta không chỉ sống vì bản thân mình, tạo phản đã đi đến bước này, ngay cả thủ lĩnh phản quân như nàng ta cũng thân bất do kỷ, rất nhiều tính mạng và hy vọng buộc trên người mình, sao đang thể nói bỏ cuộc là bỏ cuộc rồi tiêu sái thong dong cho dc?

Sự vui sướng của tương phùng đã hóa thành bất đắc dĩ, hắn và nàng ta giống như đã rơi vào cục diện bế tắc, đây là bế tắc mà ngay cả thần tiên cũng không tháo gỡ được. Hắn và nàng ta tháo gỡ thế nào? Chẳng lẽ không chết không ngừng trên chiến trường là kết cục duy nhất của bọn họ.

Tần Kham không thể tưởng tượng được khi mũi đao của quan quân đâm vào ngực Đường Tử Hòa, mình sẽ có cảm giác như thế nào, đây có lẽ là sự thất bại lớn nhất trong cuộc đời này của mình.

Trầm mặc rất lâu, Đường Tử Hòa mới buồn bã nói: "Xem ra, chúng ta không còn gì để nói nữa rồi. Tần Kham, ta trở về thành đây, ngươi bảo trọng, ta chờ ngươi công thành."

Hai chữ "Công thành" khiến Tần Kham cả người run bắn. Ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp vô cùng.

Đúng vậy, sau hôm nay. Cái mà hắn và nàng ta phải đối mặt chỉ có thể là huyết chiến tới cùng, lập trường và tình cảnh hai bên đã chú định hai bên không thể thỏa hiệp.

Đường Tử Hòa đang buồn bã ưu thương bỗng nhiên vươn tay ra cầm chén rượu còn lại một nửa trên bàn của Tần Kham một hơi uống cạn rồi buồn bã cười nói: "Rượu vào khổ tâm, hóa thành lệ tương tự. Tần Kham, ngươi nói khi Phạm Chính Công viết câu này thì nghĩ gì? Tâm cảnh của hắn liệu có giống ta hay không?"

Buông chén rượu, Đường Tử Hòa dứt khoát xoay người.

Tần Kham đứng lên nhìn bóng lưng của nàng ta rồi trầm giọng nói: "Đường Tử Hòa, chí hướng của ta là thay đổi thế đạo này, việc phải làm trên đời này rất nhiều, ta tuyệt đối sẽ không cho phép cô càng làm càng hỏng nó."

Cước bộ của Đường Tử Hòa hơi khựng lại, đột nhiên quay đầu, mặt đẫm nước mắt, ánh mắt yêu hận đan xen.

"Tần Kham, một lượt mưa tên lúc trước ở ngoài thành Thiên Tân không bắn chết ta, nhưng từ ngày đó, Đường Tử Hòa ta đã chết rồi."

Tần Kham mở to hai mắt kinh ngạc nói: "cô đang nói gì thế? Mưa tên gì? Ai bắn cô?"

Đường Tử Hòa cười đau khổ, nhìn thật sâu vào mắt Tần Kham, giống như muốn khắc dung mạo hắn vào đầu, cuối cùng quay đầu lên ngựa, dứt khoát trở về thành.

Trở lại trung quân soái trướng, sắc mặt Tần Kham rất bất thiện.

Chiêu hàng thất bại là chuyện trong dự kiến, nhưng vừa nghĩ tới tiếp theo đó sẽ là huyết chiến không thể tránh khỏi, một nữ tử nhu

nhược cuối cùng có lẽ không thể không tự mình rút dao liều mạng, tạo phản cuối cùng rồi sẽ bị bình định, khi đó nàng ta sẽ có kết cục như thế nào?

Trong soái trượng, Tần Kham mặt âm trầm hồi lâu không nói gì, thân binh chung quanh thấy Hầu gia thần sắc bất thiện thì đều câm như hến.

Đinh Thuận đi vào soái trướng, nhìn thấy sắc mặt của Tần Kham thì không khỏi ngây ra một lúc rồi rụt rè nói: "Hầu gia, Đường Tử Hòa vẫn không chịu quy hàng à?"

Tần Kham hừ lạnh một tiếng xem như là trả lời.

Đinh Thuận giận dữ nói: "Nữ nhân này rốt cuộc đang nghĩ gì, chuyện nam nhân làm nàng ta đi dính vào làm gì, tạo phản là tội lớn lớn tru di cửu tộc đó, nàng ta đúng là còn to gan hơn cả đàn ông."

Cảm nhận được cái lườm lạnh lùng của Tần Kham, Đinh Thuận vội vàng thức thời ngậm miệng.

"Đinh Thuận, ngươi bảo Cẩm Y vệ bên dưới đi thăm dò một việc..." Tần Kham đăm chiêu nói.

"Hầu gia cứ phân phó."

"Đường Tử Hòa vừa rồi nói... Lúc trước một loạt mưa tên ở ngoài thành Thiên Tân không bắn chết được nàng ta, hiển nhiên chuyện này nàng ta tính lên đầu ta, cái này đúng là nực cười, ngươi có biết..."

Còn chưa nói xong thì Đinh Thuận mắc bệnh mau mồm mau miệng đã tiếp lời: ".... Đúng rồi, trước nay là Hầu gia bắt người khác chịu tiếng xấu thay cho mình chứ làm gì có chuyện người khác để Hầu gia chịu tiếng xấu thay, đúng là nực cười."

Tần Kham gật đầu: "Đi tra xét xem rốt cuộc là thế nào, xem rốt cuộc là ai lúc trước ở ngoài thành Thiên Tân phục kích nàng ta, ta không thể mạc danh kỳ diệu bị Đường Tử Hòa chụp cái mũ này của, quá oan."

"Vâng, thuộc hạ giờ an bài cho người tới Thiên Tân điều tra, theo thuộc hạ đoán thì chắc là có liên quan tới Bạch Liên giáo và cao thủ Tây Hán lúc trước phục kích Thiên Tân. Hầu gia, Đường Tử Hòa này đúng là chả có đầu óc, biết rõ và Hầu gia và nàng ta từng..., sao có thể phái người phục kích bắn chết nàng ta, đúng là vớ va vớ vẩn, ôi nữ nhân... Ài!"

Tần Kham chậm rãi nói: "Ta cũng muốn bắn nàng ta lắm, có điều không phải là dùng tên để bắn."

Chương 543: Công thủ ác chiến (1)

Trướng bồng dựng ở Phách Châu đã được dỡ đi, đại quân triều đình đã lui về phía sau lại từ từ tụ về phía Phách Châu. Đường Tử Hòa trên đầu tường Phách Châu nhìn trướng bồng ngoài thành đang được dỡ đi dần dần, trong lòng đau đớn như bị vạn mũi kim châm.

Một tia tình cảm cuối cùng giữa nàng ta và Tần Kham tựa hồ cũng bị chặt đứt.

Sát ý trong không khí theo trướng bồng được dỡ đi mà trở nên nồng đậm hơn, thành Phách Châu trong phút chốc không khí chiến tranh dầy đặc, đại chiến hết sức căng thẳng.

Đường Tử Hòa không còn nước mắt để rơi nữa rồi, lúc này nơi này không cho phép nàng ta khóc, nàng ta phải kiên cường.

Khi trời sắp tối, đại quân triều đình cuối cùng cũng khởi xướng lần công thành đầu tiên, trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ gầm rú vang trời, từng viên đạt sắt hung hăng nện lên tường thành, hỏa pháo với uy lực cực lớn đã để lại từng cái lỗ to trên tường thành Phách Châu, tường thành nháy mắt đã vỡ tan.

Một trăm khẩu hỏa pháo kiểu mới này cũng mang đến sự sợ hãi và rung động tới cho các tướng sĩ phản quân đang thủ thành, bọn họ không ngờ hỏa khí triều đình lại lợi hại tới mức này, tuy nói tường thành Phách Châu rất dày, độ dày ít nhất cũng phải hơn sáu trượng, đạn sắt của hỏa pháo không thể thật sự có thể bắn đổ tường thành, nhưng loại thanh thế trăm pháo cùng phát này cực lớn, sĩ khí của tướng sĩ phản quân vì nó mà xuống dốc không phanh, tất cả phản quân trên đầu tường đều núp dưới ụ tên, không ai dám thò đầu ra nữa.

Tim Đường Tử Hòa đứng đốc chiến trên đầu thành cũng nhanh chóng trầm xuống.

Hắn quả nhiên có năng lực công phá Phách Châu, thậm chí còn chưa phái binh mã công thành, loạt pháo thứ nhất vừa bắn đã đả kích sĩ khí của tướng sĩ phản quân tới mức này, một quyền thần trên triều đường được trăm ngàn người yêu hoặc hận chung quy vẫn có bản sự được người ta yêu hoặc bị người ta hận của hắn.

Thế sư tử vồ thỏ Sắc bén khiến Đường Tử Hòa cũng sợ run, từ xưa tới nay hai bên thủ thành và công thành không phải là so đấu binh lực ít nhiều.trên trình độ rất lớn là so khả năng nhẫn nại của chủ tướng va các quân sĩ hai bên, ai sụp đổ trước thì người đó thua.

Tần Kham đã dùng đúng phương pháp.

Hắn ngay lập tức đã cơ hồ kích bại sĩ khí của tướng sĩ phản quân.

Sau khi Hỏa pháo bắn liền năm lượt, khói thuốc súng dày đặc trên đầu tường Phách Châu mãi lâu sau vẫn chưa tan, đợi khi tất cả các tướng sĩ phản quân đang sợ hãi vất vả lắm mới lấy hết can đảm thò đầu lên khỏi ụ tên thì nghe thấy tiếng hét vang trời ở dưới thành vang lên, đại quân triều đình ùn ùn như kiến gào thét lao về phía tường thành.

Đại quân Triều đình chính thức công thành.

Trên đầu thành không ít tướng sĩ phản quân sợ tới mức gan ruột vỡ nát, trong số bọn họ rất nhiều người chỉ là lục lâm cướp đường hoặc là bách tính bình thường bởi vì oán hận triều đình mà giận dữ tới gia nhập phản quân ở Phách Châu, không được thao luyện đầy đủ, không có tố chất tốt. Thậm chí ngay cả binh khí trong tay cũng không đủ, binh khí của rất nhiều người chỉ là gậy gỗ to bằng cánh tay tự mình chặt từ trên cây xuống dùng, luận chiến lực luận dũng khí làm sao mà bằng được quân đội tinh nhuệ của triều đình được huấn luyện đầy đủ? Mấy lượt hỏa pháo cùng bắn đã làm rất nhiều người kinh hãi.

Trên đầu thành là một mảng lộn xộn, rất nhiều tướng sĩ phản quân ném vũ khí trong tay ôm đầu chạy xuống thành, Cát lão ngũ đứng trên đầu tường im lặng bất động ánh mắt lạnh tanh, nhanh như báo săn bỗng nhiên phát động, bóng người nhoáng lên giơ tay chém xuống. Năm tên phản quân sợ hãi bỏ trốn bị Cát lão ngũ trong nháy mắt chặt phăng đầu, máu tươi phun đầy đất.

Phản quân hoảng hốt, bọn họ bị sự xuất thủ đầy dứt khoát máu tanh của Cát lão ngũ làm cho kinh sợ, tất cả dừng bước, liếc nhìn nhau, cuối cùng dứt khoát cắn răng giậm chân, phát ra tiếng gầm như thú xữ xoay người lao về phía ụ tên trên đầu tường, nhặt lại binh khí.

Đường Tử Hòa lẳng lặng nhìn động tác của Cát lão ngũ, nàng ta cũng không ngăn cản, lúc này nàng ta cần dùng thủ đoạn thiết huyết để kích phát ý chí chiến đấu của các tướng sĩ cùng với lòng sợ hãi đối với quân pháp vô tình, nếu không thì tât sẽ thành phá binh bại.

"Kẻ nào sợ chết thì chém! Kẻ nào chạy trốn cũng chém! Các tướng sĩ, nhìn bách tính ở phía sau cho các ngươi ăn, giúp các ngươi thủ thành đi. Triều đình phá thành rồi liệu có để lại mạng cho họ ư? Cho dù không nghĩ cho mình thì các ngươi cũng nên nghĩ cho bách tính Phách Châu đã ban phát ân huệ cho các ngươi, liều mạng vì họ đi! Ân oán rõ ràng mới là hán tử chân chính, để để cho hạng nữ lưu như ta đây lại coi thường các ngươi!" Đường Tử Hòa đứng trên lầu quan sát án kiếm hét lớn.

Các tướng sĩ phản quân trên đầu thành giật mình, ánh mắt bị hỏa pháo làm cho sợ tới mức trở nên yếu đuôi đã dần dần trở nên kiên nghị, sĩ khí cứ như vậy một lần nữa trở lại người bọn họ.

"Đã làm mua bán mất đầu rồi thì chúng ta còn chạy đi đâu được nu? Liều mạng với triều đình đi." Một binh lính phản quân trợn mắt hét to.

"Liều mạng!" Vô số người trên đầu thành giơ đao kiếm lên đồng thanh phụ họa.

Trong những tiếng hò hét, tướng sĩ kinh doanh công thành đã khiêng thang tới dưới tường thành, kê thang lên tường, các tướng sĩ miệng cắn trường đao bắt đầu leo lên.

Một hồi công thành thủ thành chi chiến đầy thảm thiết chính thức mở màn, một trận công thủ hơn mười vạn người của hai bên bởi vì ý chí của Tần Kham và Đường Tử Hòa mà chém giết liều mạng.

thang hai đầu cài móc sắt để móc vào tường thành, hai gã binh

lính phản quân hợp lực đột nhiên đẩy về phía trước, chiếc thang chứa đầy người từ trên tường thành cao hơn mười trượng rơi xuống, các tướng sĩ kinh doanh trên thang hét thảm. Tướng sĩ phản quân còn chưa kịp thở thì lại một chiếc thang đầy bất khuất lại được đặt lên tường.

Cát lão ngũ như một con chó trung thành chắn trước mặt Đường Tử Hòa, nhưng lại bị nàng ta đẩy ra.

" Tường thành Phía tây đang gặp nguy hiểm, nhanh lên, bổ sung năm trăm người để thủ đi." Đường Tử Hòa chỉ huy không chút bối rối.

ẦM!

Máy ném đá từ xe liên tiếp tung những khối đá lớn tới, gần như là bay xẹt qua Đường Tử Hòa, hung hăng nện lên đường ở đầu thành.

"Nguyên soái, nguy hiểm!" Cát lão ngũ tung người tới đẩy nàng ta sang một bên, vung đao gạt rơi một mũi ám tiễn do xạ thủ của kinh doanh bắn về phía chủ soái quân địch.

"Nguyên soái, đầu tường thành rất nguy hiểm, nơi này cứ giao cho mạt tướng, ngài xuống trấn an bách tính đi..." Cát lão ngũ lớn tiếng nói.

"Cát lão ngũ, bổn soái là chủ tướng của quân, khi nào đến lượt ngươi ra lệnh cho ta hả? Cút ngay."

"Nguyên soái, toàn thành chỉ biết trông cậy vào một mình cô, chủ tướng của một quân sao có thể khinh thân phạm hiểm?"

"Cát lão ngũ, ta vừa rồi còn nói với các tướng sĩ kẻ nào sợ chết thì chém, lời nói còn văng vẳng bên tai mà chủ tướng ta đây lại đi xuống, quân tâm sĩ khí vất vả lắm mới tụ lại được há chẳng phải sẽ lại vì ta mà tan?" Mặt Đường Tử Hòa bị khói thuốc súng hun cho chỗ đen chỗ trắng, nàng ta vươn tay vén lọn tóc mai, bỗng nhiên nở nụ cười xinh đẹp nhất: "Các tướng sĩ đang nhìn ta, bách tính thành Phách Châu đang nhìn ta, Tần Kham ở trung quân ngoài thành cũng đang nhìn ta,, ta tuy là nữ lưu, nhưng không thể để bất kỳ ai xem thường được."

Pháo hoa cho dù đẹp thì cũng chỉ là được trong chớp mắt, nhưng mà một cái chớp mắt đó lại được thế nhân ngước nhìn. Nụ cười của Đường Tử Hòa lúc này cũng đẹp như pháo hoa.

Gân xanh trên trán Cát lão ngũ nổi lên, lật tay gạt bay một mũi ám tiễn đang bắn về phía Đường Tử Hòa, xách đao cắn răng nói: "Nguyên soái, Cát lão ngũta thề sẽ bảo vệ nguyên soái được chu toàn, cho tới.... cho tới một khắc chết trận thì mới thôi."

Nói xong Cát lão ngũ đột nhiên quay đầu, một quân sĩ của kinh doanh vừa trèo lên được đầu thành bị hắn một đao chém ngã.

Nhìn thân ảnh liều mạng vì nàng ta của Cát lão ngũ, mắt Đường Tử Hòa đỏ lên, rất nhanh lại cứng rắn trở lại, lớn tiếng quát: "Quân địch sắp trèo lên đầu tường rồi, dùng cự mộc lôi thạch đẩy chúng xuống đi."

"Dựng thêm mấy nồi dầu sôi nữa."

Công thủ càng thảm thiết hơn, vô số mạng người vẫn lạc trong ánh đao, thi thể trên đầu tường và dưới chân tường thành chồng chất như núi, máu tươi nhuộm sông đào bảo vệ thành đỏ sẫm, các tướng sĩ kinh doanh mấy lần đã bò lên đầu tường và sắp phá được thành, nhưng lại luôn ở thời khắc mấu chốt nhất bị tướng sĩ phản quân liều mạng đánh tan.

Trong trung quân, Tần Kham ngồi trên lưng ngựa sắc mặt âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đầu tường Phách Châu xa xa, mỗi lần chạm phải thân hình bé nhỏ yêu kiều trên đầu tường, ánh mắt Tần Kham lại phức tạp vạn phần, không rõ là phẫn nộ hay là đau lòng.

"Không thể cứ đánh mù quáng như vậy được. Truyền lệnh thu binh." Tần Kham lạnh lùng hạ lệnh.

Tiếng kẻ lui quân truyền khắp nơi, các tướng sĩ kinh doanh như thủy triều rút lui.

Tần Kham nhìn thân ảnh cơ hồ không thể đứng thẳng trên đầu tường, thở dài một tiếng nặng nề, mặt không biểu tình quay về soái trướng.

Nữ nhân này so với trong tưởng tượng của hắn thì kiên cường cố chấp hơn rất nhiều. Chẳng trách Hứa Thái công thành nửa tháng mà không thể phá, Đường Tử Hòa quả thực có mấy phần bản lãnh thật sự.

Trung quân nổi trống tụ tướng, đám người giám quân Miêu Quỳ, kinh doanh Chỉ huy sứ Hạ Dũng, phó tổng binh Phùng Trinh, du kích tướng quân Khích Vĩnh, Phục Khương Bá Mao Duệ đều tụ tập trong soái trướng.

Chương 543: Công thủ ác chiến (2)

"Hầu gia, vì sao lại ngưng chiến? Chỉ cần thêm nửa canh giờ nữa là mạt tướng có thể công hãm tới đầu tường, Phách Châu có thể phá." Phó tổng binh Phùng Trinh cả người đầy là máu, hiển nhiên trong công thành chiến vừa rồi hắn đã tự mình ra trận.

Tần Kham lắc đầu: "Theo ta thấy, phản quân Phách Châu phi thường ngoan cố, trong nhất thời chỉ sợ không phá được thành, bản hầu cũng không thể lấy tính mạng của các tướng sĩ ra mà đút vào cái miệng không đáy này, thu binh cũng là hành động bất đắc dĩ."

Chúng tướng trong trướng đều buồn bã cúi đầu.

Mọi người đều là hạng thân kinh bách chiến, đương nhiên cũng nhìn ra Phách Châu không phải dễ công phá như vậy, sau khi biết được chủ tướng thủ thành là một nữ nhân, trong lòng mọi người khó tránh khỏi mang theo sự khinh thường, nhưng không ngờ trình độ ngoan cường của nữ nhân này lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả bản thân Tần Kham cũng không ngờ Đường Tử Hòa lại có bản sự như vậy, có thể khích lệ sĩ khí thành Phách Châu tới mức cao như thế, khiến mọi người bất chấp sinh tử mà thủ vững thành trì.

"Chúng ta không thay đổi sách lược..." Tần Kham nhíu mày trầm ngâm, chậm rãi nói: "Kinh doanh Chỉ huy sứ Hạ Dũng."

"Có mạt tướng."

"Ngươi lĩnh một vạn binh mã, thu thập tất cả lương thảo thôn trấn phụ cận Phách Châu, nhớ kỹ, phải chiếu theo giá thị trường kinh sư mà thu mua, nhất quyết không được cướp bóc lương thực của bách tính, nếu không sẽ quân pháp phạt nặng! Sau khi mua xong lương thảo thì ngươi lĩnh quân mai phục ở quan đạo phía tây, Tề Ngạn Danh, một trong các thủ lĩnh của phản quân dẫn người tấn công Hà Nam, nếu biết Phách Châu bị vây, Tề Ngạn Danh có lẽ sẽ

huy binh giải vây, chờ bọn họ tới vòng phục kích của ngươi thì cử binh đánh tan."

"Tuân quân lệnh!"

"Du kích tướng quân Khích Vĩnh."

"Có mạt tướng."

"Ngươi cũng giống như Hạ Dũng lĩnh một vạn binh mã thu thập lương thảo, sau đó mai phục ở quan đạo phía nam, vợ chồng thủ lĩnh phản quân Dương Hổ công chiếm Sơn Đông, bọn họ có lẽ cũng sẽ lãnh binh tới cứu Phách Châu."

"Tuân quân lệnh!"

"Phục Khương Bá Mao Duệ."

"Có mạt tướng."

"Chọn hai trăm thiện xạ, bắn tên thư vào thành Phách Châu, nói với bách tính trong thành, mười vạn đại quân triều đình đã vây Phách Châu chật như nêm cối, phá thành chỉ là chuyện sớm muộn, kẻ ngu muội theo bọn phản nghịch sẽ bị tru trừ chín tộc. Ngoài ra, trên tên thư buộc công văn ghi nền chính trị nhân từ mà bệ hạ tự mình ban xuống, để các bách tính biết triều đình sau này sẽ đối xử tử tế với họ, chớ có đi theo con đường đen tối mịt mù của phản tặc." Tần Kham nói xong thì hai má hơi run run, tiếp theo cứng rắn nói: "Trên tư thân buộc thêm giải thưởng, ai bắt bắt sống hoặc giết chết được nghịch thủ Đường Tử Hòa thì thưởng vạn kim, phong bá tước, thực ấp Thiên hộ."

"Tuân quân lệnh!"

Loạn sĩ khí, tuyệt hậu viện, cạn lương thảo, lừa dân tâm.

Lượt công thành lần đầu không có kết quả, Tần Kham chọn dùng thuật công tâm.

Đại quân ngừng công thành, trong ngoài thành Phách Châu tạm thời yên tĩnh, kinh doanh phái tiểu đội đi tới dưới tường thành, thu liễm hài cốt của tướng sĩ chết trận, trên đầu tường từng cỗ thi

thể của tướng sĩ kinh doanh rất đúng lúc được ném xuống, rồi được các tướng sĩ còn sống đẩy xe thu hồi, trên đầu tường không biết từ đâu có một vị hòa thượng đang ngồi xếp bằng trên đống tên nhắm mắt tụng niệm kinh văn vãng sinh, vẻ mặt thành kính mà đau xót, trên không Phách Châu gió lạnh gào thét, giống như Phật tổ đang nức nở tiếc thương cho những sinh linh đã chết.

Phật từ bi, ông ta luôn cho thế nhân cơ hội, bất luận lưng gánh bao nhiêu sát nghiệt, chỉ cần chịu quay đầu thì bờ sẽ ở ngay phía sau ngươi.

Nhưng mà thế nhân vĩnh viễn không biết quay đầu, cũng vĩnh viễn không chịu buông dao mổ bởi vì dao mổ mới có thể khiến bọn họ có được tất cả những gì mà mình muốn có.

Các phản quân trên đầu tường thở phào, hoặc ngồi hoặc nằm trên đường cái, mùi thuốc súng vẫn chưa tan, rất nhiều tướng sĩ phản quân lại cứ như vậy dựa vào nhau mà ngủ.

Đường Tử Hòa vẫn đang tuần thành.

Lúc này vẻ mặt của nàng ta rất chật vật, mặt bị khói thuốc súng hun cho đen sì, mái tóc đen bóng giống như cỏ khô, rối tung xõa bên ngoài mũ giáp, cánh tay phải thủ thành thủ thành bị đá nhỏ bắn ra làm bị thương, vết thương chỉ được băng bó qua loa, máu tươi đỏ sẫm thấm qua khăn chảy xuống dưới.

Nhìn đại quân của kinh doanh ở ngoài thành, thì thấy hai cánh trái phải có dấu hiệu điều động binh mã. Đường Tử Hòa híp mắt suy tư một chốc, lập tức tim như rơi xuống vực sâu.

"Tần Kham đang điều động binh mã..." Đường Tử Hòa lẩm bẩm nói.

Cát lão ngũ hậm hực nói: "Hắn điều động binh mã là muốn gì?"

"Nhìn phương hướng binh mã rời doanh, một tốp về hướng tây, một tốp về hướng nam: " Đường Tử Hòa cười khổ: "Hắn là đang tuyệt hậu viên của ta, vợ chồng Dương Hổ và Tề Ngạn Danh chỉ sợ không quay về tiếp viện được, không chỉ như vậy, ta nếu là chủ tướng của Minh đình, chắc chắn chung quanh Phách Châu sẽ là

vườn không nhà trống, khiến nghĩa quân ta không có lương thực."

Trong mắt Cát lão ngũ bắn ra lửa giận: "Tần Kham này xuống tay độc thật."

"Ai vì chủ nấy thôi, vào thời khắc ta cự tuyệt quy hàng, hắn và ta đã là kẻ địch triệt để, không thể nào cứu vãn được nữa, đã là kẻ địch thì đương nhiên phải nghĩ hết biện pháp dồn kẻ địch vào chỗ chết, nếu đổi lại ta là hắn, ta xuống tay còn ác hơn." Đường Tử Hòa mặt không biểu tình, trong mắt lại hiện lên một tia đau đớn và mất mát.

Đường Tử Hòa nhìn khói bụi trong doanh trại quân đội ở xa xa, buồn bã cười nói: "Ta và hắn ít nhất vẫn là kẻ địch cởi mở với nhau?"

Lập tức sắc mặt nghiêm lại, Đường Tử Hòa nói: "Phách Châu trước mắt thủ quân có hơn hai vạn, những binh lực này thủ thành đại khái là không ít, vẫn có thể chia ra năm ngàn binh mã, nhân lúc hôm nay quân địch công thành đang nghỉ ngơi thì từ phía đông phá vòng vây, du kích quấy rối xung quanh kinh sư, chọn một quân sĩ dáng người tương tự như ta mặc áo giáp của ta lãnh binh ra ngoài, tốt nhất để quân địch nhìn thấy hắn."

Cát lão ngũ nghĩ nghĩ rồi vui vẻ nói: "Kế này rất diệu, nguyên soái về sau không lộ diện trên tường thành, khiến Tần Kham không biết được nguyên soái rốt cuộc đã đội phá vòng vây hay là cố ý bày bố nghi trận, cô là người triều đình chú trọng tiêu diệt, nếu phá vây ra ngoài thì Tần Kham cũng không còn tâm tư ở lại đây nữa, huống chi năm ngàn người này tập kích quấy rối xung quanh kinh sư Minh đình, Tần Kham lại càng không thể đợi được, nói không chừng Phách Châu có thể được giải vây."

"Đạo dụng binh, hư hư thực thực, hư thế nào thực thế nào, diệu dụng là ở tâm. Có điều khả năng giấu được Tần Kham không cao, cứ tận lực thử một lần đi, năm ngàn người sau khi phá vây lại phái người truyền tin cho Hình Lão Hổ và Dương Hổ, xin bọn họ hoả tốc suất binh gấp rút tiếp viện Phách Châu, hiện giờ binh lực của bọn họ chắc không chỉ là một vạn, nếu chia ra tới cứu, vẫn có thể đánh một trận với triều đình."

Chương 544: Đạo hư thực

Buổi đêm, cửa thành tây Phách Châu bỗng nhiên mở ra, sau ba tiếng trống, vạn người trong thành hò hét, giống như có binh mã phá vây mà ra. Tướng sĩ kinh doanh vây thành lập tức khẩn trương, binh lực vây thành cũng chậm rãi dồn về phía tây.

Khi kinh doanh đang khẩn trương điều binh, cửa thành phía đông Phách Châu cũng mở ra một đường, năm ngàn nhân mã lặng lẽ rời thành, mượn sự yểm hộ của bóng đêm, lặng lẽ tập kết ở bên ngoài, sau thời gian một chén trà mới bị thám báo của kinh doanh mai phục ngoài thành phát hiện, thám báo lập tức truyền âm báo động, năm ngàn nhân mã thấy hành tích bại lộ, bỗng nhiên đốt đuốc giục ngựa chạy đi.

Một trận chém giết ngăn chặn kịch liệt, năm ngàn phản quân sau khi bỏ lại mấy trăm cỗ thi thể, cuối cùng vẫn để bọn họ phá vây thành công, tướng sĩ kinh doanh trong trận kịch chiến chỉ nhìn thấy tướng lãnh phản quân cầm đầu dáng người thon nhỏ, dùng khăn đen che mặt, dưới ánh đuốc không thể nhìn rõ dung mạo, áo giáp mặc trên người chính là bộ giáp không vừa với người khi gặp Tần Hầu gia trong trướng bồng.

Tướng sĩ Kinh doanh kinh hãi, vội vàng phái người tới soái trướng trung quân bẩm báo với Hầu gia, mặt khác thì khẩn cấp chia ra một vạn nhân mã bất khuất truy kích năm ngàn phản quân.

Trong ngoài thành Phách Châu là một mảng rối ren, trắng đêm không ngủ.

Trong soái trướng Trung quân, Tần Kham mặt trầm như nước, nhíu mày ngưng thần đang lâm vào trầm tư.

Tin tức năm ngàn nhân mã Phản quân phá vây làm tim hắn trầm xuống, tướng sĩ bẩm báo tướng lãnh phản quân cầm đầu cực kỳ giống Đường Tử Hòa, Tần Kham có chút do dự.

Hắn không xác định được người phá vây ra ngoài đó có phải là Đường Tử Hòa thật sự hay không, hay là nàng ta cố ý bày ra Kế

nghi binh, không ngờ nữ nhân này đánh trận cũng xảo quyệt như hồ ly, lần này thật sự làm Tần Kham khó xử.

Nếu Đường Tử Hòa là thật sự phá vây chạy mất, như vậy mười vạn đại quân đang vây thành cũng mất đi ý nghĩa, Đường Tử Hòa mới là cái họa tâm phúc của triều đình, bắt được hay là giết chết nàng ta so với công hãm thành Phách Châu thì quan trọng hơn nhiều, nhưng nếu nàng ta chưa chạy thì sao? Nếu tất cả chỉ là Kế nghi binh của nàng ta thì sao?

Ngón tay vô thức gõ nhẹ lên mép bàn, Tần Kham giống như trở về lớp học ở kiếp trước, đang làm một bài test gian nan.

Chư tướng trong trướng thấy Hầu gia vẻ mặt âm trầm thì đều câm như hến.

Đối với vị Hầu gia này, chư tướng tuy rằng không quen thuộc lắm, nhưng truyền thuyết về Hầu gia lại vang vọng đại giang nam bắc, truyền thuyết lớn nhất chính là tính tình Hầu gia không tốt lắm, nhìn thì cười tươi tao nhã, nhưng nói không chừng ngay lập tức sau đó sẽ trở mặt giết người, mấy năm nay quyền hoạn danh thần triều đường ngã dưới tay Hầu gia cũng không ít, cho nên ở trước mặt vị Hầu gia này thì có thể nói ít thì cố gắng mà nói ít thôi, đừng có chọc vào hắn.

Trong trướng người duy nhất dám nói chỉ có lão bộ hạ Đinh Thuận của Tần Kham.

"Hầu gia, Đường Tử Hòa rốt cuộc có chạy hay không thì chỉ có phái người mò vào trong thành Phách Châu hỏi thăm thôi."

Giọng nói Tần Kham có chút khàn khàn: "Bản hầu nhớ rõ trong thành Phách Châu có một Cẩm Y vệ Bách hộ sở, bọn họ còn ở trong thành không?"

"Từ sau khi Phách Châu bị phản tặc chiếm đóng, tất cả những người có liên quan tới quan phủ triều đình toàn bộ bị phản tặc tận diệt rồi, Cẩm Y vệ Bách hộ sở trong thành Phách Châu cũng ở trong số đó, ngày Phách Châu tạo phản, trong thành rốt cuộc không truyền ra được tin tức gì."

Tần Kham gật đầu: "Bách hộ sở đó chắc dữ nhiều lành ít, phái người mò vào thành không dễ đâu, hiện giờ đành phải dùng biện pháp ngu ngốc, truyền lệnh cho tất cả Cẩm Y vệ Bắc Trực Đãi chú ý sát sao năm ngàn người đã phá vây ra ngoài này, đặc biệt chú ý xem tướng lãnh phản quân cầm đầu rốt cuộc là ai, nếu người đó không phải là Đường Tử Hòa thì chứng tỏ nàng ta vẫn còn ở trong thành Phách Châu."

Nói được một nửa thì Tần Kham lúc này mới nhìn thẳng vào Đinh Thuận, sau khi nhìn thấy bộ dạng của hắn thì Tần Kham không khỏi ngẩn người: "Mặt ngươi làm sao thế?"

Lúc này trên mặt Đinh Thuận be bét vết thương, chỗ xanh chỗ tím, hốc mắt tím bầm như gấu mèo, má phải sưng vù, hình tượng có chút thảm hại, mấy tướng lãnh bên cạnh cố gắng nén cười, mà giám quân Miêu Quỳ ở bên cạnh Tần Kham thì bỗng nhiên phẫn nộ hừ thật mạnh.

Tần Kham càng chả hiểu gì.

Đinh Thuận xấu hổ cười gượng: "Hầu gia, thuộc hạ không sao, thật sự không sao, đi đường không cẩn thận đâm vào cây."

Tần Kham hậm hừ nói: "Bên trái xanh bên phải tím, mắt thì tím bầm, cái cây đó cũng kỳ diệu nhỉ, hay là ngươi đâm vào nó một cách quá kỳ diệu? Trong quân không được phép nói đùa, nói mau rốt cuộc là thế nào?"

Miêu Quỳ sắc mặt giận dữ hừ lạnh.

Tần Kham liếc sang hắn: "Miêu công công ngươi thì sao thế? Bản hầu nói một câu ngươi hừ một tiếng, ngươi định đệm nhạc cho bản hầu à?"

Mặt già của Miêu Quỳ lập tức đỏ bừng, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa giận dữ lại khó có thể mở miệng.

Đinh Thuận chớp chớp mắt, không có hảo ý nhìn nhìn Miêu Quỳ, cúi đầu thành thật nói: "Hầu gia nếu muốn thuộc hạ nói thật thì thuộc hạ cũng không dám giấu diếm. Ách, vết thương trên mặt thuộc hạ kỳ thật là bị người ta đánh."

"Bị ai đánh?"

"Khụ... Miêu công công."

Tần Kham càng nghi hoặc, trong lòng lại dâng lên lửa giận, quay đầu nhìn Miêu Quỳ, thần sắc đã có chút bất thiện: "Miêu công công vì sao lại đánh hắn?"

Thường ngày đối với Đinh Thuận hay vừa đánh vừa mắng, nhưng Tần Kham từ trong xương tủy vẫn rất bao che khuyết điểm, người của mình thì phải là mình tự đánh tự mắng, nhưng người khác thì tốt nhất phải khách khí với bọn họ một chút.

Ai ngờ một câu hỏi của Tần Kham lại giống như châm lửa thùng thuốc súng, Miêu Quỳ đột nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên, vẻ mặt vừa bi phẫn vừa ủy khuất chỉ ngón tay như hoa lan về phía Đinh Thuận nói: "Ngươi hỏi hắn đi, ngươi hỏi hắn đi."

Đinh Thuận thấy Tần Kham thần sắc bất thiện, cũng không dám dền dứ nữa, thành thành thật thật nói: "Ặc, chuyện này, kỳ thật không trách được Miêu công công, chủ yếu là thuộc hạ hôm nay có chút phạm tiện: "

"Ồ? Hiếm thấy ngươi chủ động thừa nhận bản tính, mau nói đi, ngươi phạm tiện thế nào?"

Đinh Thuận mặt đỏ lên, nhìn vô số các tướng lĩnh đang nén cười trong trướng, nói: "Nghe Hầu gia nói Miêu công công là anh hùng hảo hán ở biên trấn chống lại Thát tử, thuộc hạ tối hôm qua bỗng nhiên quyết định thân cận với anh hùng hảo hán, thế là lẻn vào trong đại trướng của Miêu công công, trong quân không cho phép uống rượu, thuộc hạ và Miêu công công dùng trà thay rượu, ngươi tới ta đi uống không biết bao nhiêu chén."

Tần Kham mắt sáng rực lên, nghe mở đầu của câu chuyện này đã thấy mùi phạm tiện nồng đậm, chắc nội dung nhất định là đê tiện tới người người oán trách.

"Về sau thì sao?"

"Lúc ban đầu không khí vẫn có chút thân mật vui vẻ, khụ, Miêu công công, điểm này ngươi không thể phủ nhận chứ?" Đinh Thuận

nói xong lại gài Miêu Quỳ.

Miêu Quỳ trả lời bằng sự tức giận và ánh mắt như giết người.

"Về sau thì... Thuộc hạ và Miêu công công uống nước trà nhiều quá, cho nên cùng Miêu công công ra ngoài trướng đi tiểu, kết quả nhìn thấy Miêu công công cởi thắt lưng rồi ngồi xuống tiểu, thuộc hạ lúc ấy không nhịn được nữa, thế là cười ha ha nói ' Thì ra thái giám là đái ngồi, ta còn tưởng là đái nằm' Sau đó thì... Miêu công công đánh ta như phát điên."

Tần Kham trợn mắt há hốc mồm, chư tướng trong trướng hiển nhiên đã nghe nói chuyện này rồi, sau khi nghe Đinh Thuận nói xong thì chư tướng rốt cuộc không nhịn được nữa, lập tức cười vang.

Mặt già Miêu Quỳ tức tới tím tái, giơ ngón tay như hoa lan cả giận nói: "Các ngươi còn cười nữa à! Tạp gia là thái giám thì sao? Ra trận giết địch Tạp gia có kém hơn ai ư? Tần Hầu gia, Tạp gia biết Đinh Thuận là tâm phúc thân tín của ngài, ngài nếu nói Tạp gia không nên đánh thì Tạp gia nhận đánh nhận phạt, không một câu oán hận!"

Tần Kham chắp tay với Miêu Quỳ: "Miêu công công đánh rất đại khoái nhân tâm, bản hầu chỉ biết vỗ tay tỏ ý vui mừng, tuyệt không có ý trách cứ."

Quay đầu lườm Đinh Thuận, Tần Kham lạnh lùng nói: "Ngươi có biết ngươi trăm năm sau sẽ chết như thế nào không?"

Đinh Thuận cũng không ngu, ủ rũ nói: "... Chết một cách đê tiện."

"Chính xác."

Chương 545: Tâm mang thiện niệm (1)

Một vạn kỵ binh kinh doanh triển khai truy đuổi ngoài thành Phách Châu với năm ngàn phản quân, cùng lúc đó, từng đạo quân lệnh từ trung quân đại doanh được phát ra, chạy tới các trú địa của Cẩm Y vệ ở Bắc Trực Đãi, Cẩm Y vệ Bắc Trực Đãi theo từng đạo đạo mệnh lệnh của Tần Kham mà toàn lực xuất động.

Đêm đó, hai trăm xạ thủ trong quân bắn từng mũi tên nhọn vào trong thành Phách Châu, trên mũi tên nhọn cột thư khuyên hàng và thư báo cho dân, mũi tên nhọn từ cường cung bắn ra lướt qua đầu tường bay vào trong thành, tướng lãnh phản quân tuần thành kinh hãi, vội vàng vào phủ nguyên soái bẩm báo cho Đường Tử Hòa, chờ lệnh đoạt lại những thư khuyên hàng và thư báo dân này để phòng dân tâm trong thành rung chuyển.

Đường Tử Hòa sau khi nghe thấy báo cáo thì kinh hãi, nhưng mà thư báo cho dân đã vào thành, chắc hẳn lúc này đã có rất nhiều bách tính nhặt lên truyền tay nhau đọc, nếu cường hành đoạt lại thậm chí cấm ngôn truyền thì càng làm mất dân tâm.

Ngoài có đại quân vây thành, trong có dân tâm rung chuyển, Đường Tử Hòa cảm thấy mình đã lâm vào hoàn cảnh trong ngoài đều khốn đốn, Tần Kham quả nhiên không phải hạng người tầm thường, ngày thứ nhất công thành đã đồng thời dùng tới thuật công tâm, khiến phản quân Phách Châu trong nháy mắt trở nên bị động.

Hơn hai tháng chiếm Phách Châu, Đường Tử Hòa bất tri bất giác sinh ra tình cảm đối với tòa thành trì thuộc về nàng ta này, bất kể từ góc độ tình cảm hay là thực tế, nàng ta đều không muốn mất đi dân tâm, nếu thật sự không thể vãn hồi, nàng ta thà lựa chọn rời đi.

Đang định đi tuần tra một vòng trong thành, nghe ngóng thanh âm của bách tính, nhìn xem bách tính có phản ứng thế nào với thư báo dân của triều đình thì thị vệ, thị vệ báo lại bách tính trong

thành cùng đề cử mấy vị túc lão đức cao vọng trọng cầu kiến nguyên soái.

Đường Tử Hòa hơi trầm ngâm, liền tự mình ra khỏi phủ nguyên soái, đón mấy vị túc lão vào tiền đường trong phủ.

Mấy vị túc lão hiển nhiên có chút thụ sủng nhược kinh, luôn miệng nói không dám. Sau khi thị vệ dâng trà, Đường Tử Hòa mở miệng trước.

"Các vị đều là tiền bối đức cao vọng trọng trong thành. Sau khi nghĩa quân chiếm thành Phách Châu, luật lệ của Minh đình đã bị bãi bỏ, dân sự trong thành đều dựa vào các vị túc lão thương nghị quyết định, Tử Hòa trẻ tuổi không hiểu thế đạo, nhưng lại biết phân rõ ân oán, nay in đa tạ các vị túc lão."

Nói xong Đường Tử Hòa đứng dậy ôm quyền thi lễ kiểu nam nhi với các túc lão.

Mấy vị túc lão sợ tới mức đứng bật dậy, liên tục khom lưng đáp lễ, không ngừng nói "chiết sát lão hủ" vân vân....

Tình cảm của Đường Tử Hòa đối với Tần Kham mặc dù có chút ướt át bẩn thỉu. Nhưng làm người làm việc lại rất dứt khoát lưu loát, sau khi cám ơn xong, Đường Tử Hòa đi thẳng vào chủ đề.

"Hôm nay mấy vị túc lão cùng tới tệ xá, chính là vì thư khuyên hàng và thư an dân của Minh đình mà đến?"

Các túc lão đồng loạt gật đầu.

"Đường nguyên soái, biện pháp này của Minh đình vô cùng độc ác, sau khi tên thư bắn vào thành bị vô số bách tính nhặt lên truyền đọc, trên thư cáo dân nói hoàng đế đã ban ý chỉ nhân từ, sau khi triều đình thu phục Phách Châu sẽ thi hành chính trị nhân từ, bách tính trước kia bởi vì phản quân chiếm thành mà không thể không theo phản quân triều đình sẽ không truy cứu, hơn nữa từ nay về sau phế bỏ mã chính Phách Châu, giảm miễn thuế cho Phách Châu năm năm, vân vân: "

Đường Tử Hòa cười nhạt: "Bách tính Trong thành có phản ứng như thế nào?"

Một túc lão vuốt râu, nụ cười mang theo mấy phần lạnh lùng: "Toàn là nói bậy mà thôi. Bách tính mấy người chịu tin chứ? Mấy năm nay Phách Châu bị triều đình giày vò chưa đủ sao? Thời những năm Hoằng Trị đầu tiên triều đình đặc biệt phái quan viên tới nói là thi hành mã chính, khi đó mỗi hộ gia đình chỉ cần gánh hai thớt ngựa trưởng thành hàng năm, vậy mà sau càng lúc càng tăng thêm, từ hai thớt biến thành ba thớt, bốn thớt biến thành năm thớt. Một hộ gia đình bần hàn thu nhập hàng năm được bao nhiêu, làm sao mà gánh được tới năm thớt ngựa một năm? Một khi giao không đủ năm thớt ngựa thì bị bắt bỏ tù rồi chi bạc chuộc người. Rõ ràng là muốn đẩy bách tính vào tuyệt lộ..."

Túc lão nói xong thì ứa nước mắt đục ngầu, một túc lão khác thì nhẹ giọng giải thích với Đường Tử Hòa: "Cháu của Tề lão nhân chính là vì không giao đủ ngựa mà bị quan phủ bắt vào nhà tù, lại gom không đủ bạc để chuộc người, kết quả tôn tử của lão bị ngục tốt bỏ đói chết trong ngục, sau đó ngay cả người nhà cũng không thông báo, chỉ ném thi thể của nó ra bãi tha ma ngoài thành, Từ lão nhân năm ngày sau mới nhận được tin, chạy ra ngoài thành tìm thì thấy thi thể của tôn tử đều bị chó hoang ăn hết, thật sự là xương cốt cũng chẳng còn."

Túc lão họ Tề hít sâu, bình ổn cảm xúc rồi nói tiếp: "Triều đình bất nhân thì đừng trách bách tính chúng ta vô nghĩa, đây không phải là suy nghĩ của riêng mình lão hủ, cho nên nghĩa quân các ngươi chiếm thành Phách Châu, đám lão hủ mặc dù tuổi già sức yếu, nhưng cũng tận hết sức lực bôn tẩu tương trợ cho quân, lão hủ hy vọng nhìn thấy nghĩa quân các ngươi có thể lật đổ triều đình ngồi trên long đình hơn bất kỳ ai khác, bách tính đều là những người lao khổ, cái mong mỏi chỉ là hai chữ ấm no, về phần ai đánh hạ được giang sơn, ai ngồi trên long đình, đối với chúng ta mà nói thì đều chẳng có ý nghĩa gì cả, người Chu gia có thể ngồi trên long đình, người Đường gia cũng ngồi được."

Đường Tử Hòa lắp bắp kinh hãi, nàng ta biết bách tính Phách Châu rất có hận đối với triều đình, nhưng nàng ta không ngờ người Phách Châu lại hận triều đình đến mức này.

Chẳng trách lúc trước sau khi nàng ta chiếm Phách Châu, bách tính trong thành cũng không có ác ý quá nhiều với bách tính, bị quan phủ độc hại mấy năm nay, các bách tính hiển nhiên căm thù triều

đình đến tận xương tuỷ, chỉ mong có người đến lật đổ triều đình, đổi một bầu trời mời.

" Đám người Lão hủ hôm nay tới gặp nguyên soái, chính là để nói cho nguyên soái hay, chớ vì cái gọi là thư cáo dân của triều đình mà lo lắng, bách tính Phách Châu bị Lương Hồng độc hại quá sâu, thật sự đã không dám tin tưởng vào triều đình, huống hồ nguyên soái từ lúc dẫn nghĩa quân vào thành tới giờ không đụng đến cây kim sợi chỉ đối với chúng ta, yêu dân như con, bách tính mặc dù ti tiện, cũng là người sống có mắt có người có nhân tâm, ai đối với chúng ta tốt thì chúng ta sẽ liều mạng giúp hắn, cho dù trong thành có mấy thằng nhãi con muốn thăng quan phát tài, đám lão hủ đã gõ cho chúng mấy cái, chúng sẽ thành thật thôi, nguyên soái cứ thủ thành, năm sau đánh hạ giang sơn, mang tới một hi vọng tốt đẹp cho bách tính cùng khổ chúng ta."

Đường Tử Hòa động dung, đứng dậy trịnh trọng thi lễ với mọi người: "Tử Hòa sẽ liều mạng bảo vệ an nguy cho bách tính Phách Châu, nếu.... Nếu tương lai lực bất tòng tâm, Tử Hòa sẽ mở cửa thành để bách tính rời đi, lịch đại hưng vong đều là việc của triều đình, bách tính tội gì cứ phải chịu khổ."

Kinh doanh soái trướng.

"Hầu gia, mạt tướng có một kế, có thể phá Phách Châu." Phục Khương Bá Mao Duệ đứng dậy ôm quyền, trong mắt tinh quang rực sáng.

Đại Minh tướng tài điêu linh, Mao Duệ miễn cưỡng miễn cưỡng được xem như một vị danh tướng thiện chiến, tước vị Phục Khương Bá là được thế tập từ tổ phụ Mao Trung, tổ tiên vốn là người Tây Thùy, tên là Cáp Lạt Ngạt Thị, họ Mao thật ra là họ được ban thưởng vào thời hoàng đế Anh Tông.

Chương 545: Tâm mang thiện niệm (2)

Mao Duệ sở dĩ miễn cưỡng được xưng là danh tướng, là vì hắn đã trải qua mấy chục trận chiến lớn nhỏ, thắng nhiều bại ít. Hơn nữa Mao Duệ đánh trận lớn trận nhỏ đều có một điểm giống nhau, tuyệt đại bộ phân là bình dân loạn. Từ bình định dân loạn Hồ Quảng, dân loạn Quảng Tây, rồi đến bình định dân đồng tộc Hạ huyện. Đại Minh từ Hoằng Trị đến Chính Đức, dân loạn lớn nhỏ đều là hắn giải quyết, giệt chóc một cách phong sinh thủy khởi, nhưng thực ra có thể nói là ăn sống cóc với dưa chuột.

Theo như kiểu nói kiếp trước thì người như Mao Duệ chính là chó săn vương triều phong kiến điển hình. Giữ vững Chủ nghĩa đế quốc, đối tượng nhân dân lao động phải chuyên chính, người như vậy thật sự nên giống như Lưu Cẩn bị lôi ra đạo trường thiên đao vạn quả.

Nghe Mao Duệ nói có biện pháp phá thành, đầu tiên Tần Kham nhíu mày, không phải là có ý kiến đối với Mao Duệ, mà là hắn biết, chủ ý phá thành được nói ra từ miệng Mao Duệ, kẻ có kinh nghiệm bình dân loạn phong phú, đại thế chính là núi thây biển máu, cực kỳ tàn khốc.

"Phục Khương Bá có chủ ý phá thành thì mau nói ra đi." Tần Kham ngoài mặt vẫn rất ôn hòa.

Mao Duệ nói: "Có thể dùng hỏa công."

" Hỏa công thế nào?"

"Bố trí trăm ngàn bình gốm, trong bình đổ đầy dầu hỏa, dùng máy ném đá ném vào trong thành, bình vỡ dầu chảy, rồi lênh cho thiện xạ bắn hỏa tiễn vào thành. Đến lúc đó cả thành nổi lửa, Phách Châu tất phá."

Mao Duệ nói xong há miệng cái miệng như chậu máu của cự thú, mắt nhìn chung quanh rồi cười cười, giống như có chút tự đắc v

chủ ý của mình.

Khóe mắt Tần Kham giật giật.

Quả nhiên là chủ ý tuyệt hậu ác độc. Biện pháp này hắn từ lúc chuẩn bị xuất chinh đã nghĩ tới rồi, nhưng về sau lại nghĩ tới tính mạng của bách tính vô tội cả thành, quyết đoán từ bỏ biện pháp.

"Phục Khương Bá có biết không, trong thành Phách Châu còn có hơn mười vạn bách tính?" Tần Kham chậm rãi hỏi.

Mao Duệ mắt hiện sát khí: "Hầu gia, phản quân Phách Châu kề cà không hàng, bách tính trong thành phần lớn đã theo bọn phản nghịch, để tránh thương vong cho tướng sĩ, phóng hỏa đốt thành cũng chỉ là hành động hợp thời, tin rằng các ngôn quan trong triều cũng không thể nói được gì, dù sao tất cả tướng sĩ cũng đều thấy bách tính Phách Châu vần đá khiêng gỗ cho phản quân, hiển nhiên bọn họ đã không còn là bách tính, mà là một phần tử của phản quân."

Tần Kham trầm giọng nói: "Nghe ý tứ của ngươi, cái gọi là phá thành, kì thực là đồ thành, hoặc là diệt thành? Ngươi có biết một câu của ngươi có thể khiến hơn mười vạn bách tính mất đi tính mạng hay không? Vương sư triều đình sở dĩ đường đường chính chính, là bởi vì chúng ta không lạm sát kẻ vô tội, không giết lầm bách tính, chúng ta hiện giờ công thành vì sao lại gian nan vất vả như vậy? Chính là bởi vì chúng ta biết có vô số bách tính vô tội đang ở trong thành, chỉ cần bọn họ không cầm binh khí lên đối kháng với chúng ta thì bọn họ vẫn là con dân của triều đình, vẫn là con dân của bệ hạ, chúng ta không thể không ném chuột sợ vỡ đồ."

Ánh mắt mang theo mấy phần âm trầm nhìn chằm chằm Mao Duệ, Tần Kham lạnh lùng nói: "Phục Khương Bá, chủ ý phá thành này không được nhắc đến nữa, bản hầu dám giết phiên tử Đông Hán, dám giết Bạch Liên giáo chúng, chỉ độc không dám hạ sát thủ với bách tính, ta không gán nổi phần sát nghiệt này."

Kỳ quái thật, vị Tần Hầu gia có ác danh là "Hung thần" này làm sao vậy? Nhìn cứ như là Bồ Tát sống vạn gia sinh phật ấy.

Giám quân Miêu Quỳ thấy không khí trong trướng quá nặng nề,

thế là phá vỡ sự trầm mặc: "Nếu Hầu gia cảm thấy không nên dùng hỏa công thì Phách Châu phải phá như thế nào? Thời tiết càng lúc càng lạnh rồi, đợi qua mấy ngày nữa mà trời đổ tuyết, các tướng sĩ e là không chịu nổi rét lạnh, sĩ khí cũng sẽ hạ xuống nhiều, phải phá thành như thế nào thì xin Hầu gia và chư vị tướng quân sớm ngày quyết định chủ ý."

Tần Kham trầm ngâm nói: "Trước mắt chưa biết Đường Tử Hòa rốt cuộc là dẫn năm ngàn người phá vây đi rồi, hay là cố ý bày bố trận nghi binh còn kì thực vẫn thủ ở trong thành, nghịch thủ không biết nơi hạ lạc, quân ta không thể tùy tiện công thành, đợi thêm mấy ngày nữa có tung tích của năm ngàn người đã phá vây đó rồi, chúng ta lại khởi xướng công thành thì thỏa đáng hơn."

Chư tướng tốp năm tốp ba tản đi, Tần Kham xoa xoa mi tâm đang nhói đau, vẻ mặt chua chát.

Tần Kham là người theo đuổi sự hoàn mỹ, hắn làm việc luôn muốn làm một cách vẹn toàn đôi bên, tướng sĩ kinh doanh đều là được cha mẹ sinh ra và nuôi dưỡng, đều là một mạng người, cho nên hắn muốn trả cái giá thương vong ít nhất để công phá Phách Châu, lại vừa muốn nhanh gọn dứt khoát tiêu diệt toàn bộ cỗ phản quân trong thành Phách Châu này, về phần đám Hình Lão Hổ, Dương Hổ dẫn phản quân lẻn đến Hà Nam Sơn Đông thì không đáng lo, không có Đường Tử Hòa, bọn họ chỉ là một cỗ phản quân tầm thường mà thôi, triều đình chỉ cần phái tướng lãnh bao vây tiêu diệt cái là được.

Rất muốn vẹn toàn đôi bên, nhưng trên thực tế lại không có cách nào vẹn toàn đôi bên được. Chiến tranh vĩnh viễn là tàn khốc, không phải ngươi chết thì là ta sống, muốn công hãm một tòa thành trì chắc chắn, phương pháp đơn giản nhất chỉ có ly gián, đào hầm, lừa giành cửa thành, hoặc là dứt khoát minh đao minh thương dựng tang dùng tính mạng ngàn vạn người để giành lấy, được làm vua thua làm giặc.

Tần Kham không nghĩ ra được biện pháp nào tốt, chiến tranh chung quy vẫn là một loại hành vi bạo lực, muốn có được thứ gì đó thì chỉ có thể dựa vào bạo lực mà cướp lấy, dùng mạng người đổi mạng người, không thể mưu lợi được.

"Hầu gia, nửa đêm hai ngày nay luôn có mấy cỗ phản quân nhỏ quấy rối bên ngoài doanh trại quân đội của đại quân ta, nói là tập doanh lại không giống như là tập doanh, thỉnh thoảng ở ven doanh trại tập kích quấy rối một vòng rồi lại chạy mất, đợi khi chúng ta đuổi theo thì phản quân đã mượn bóng tối mà trốn mất dạng, không lâu sau chúng lại quay lại, còn cả trong thành Phách Châu, cứ cách một hai canh giờ lại nghe thấy bên trong có tiếng khua chiêng gõ trống, quân ta cho rằng bọn chúng lại muốn phá vậy, rút đao kiếm trận địa sẵn sàng đón quân địch thì bên trong lại không có động tĩnh gì, cả đêm cứ thế lặp lại mấy lần." Đinh Thuận nhẹ giọng bẩm trước người Tần Kham.

Mí mắt Tần Kham chẳng buồn nhướn lên, lười biếng nói: "Đây là kế làm mệt quân địch của phản quân, cái này mà cũng không nhìn ra à?"

Đinh Thuận cười khổ nói: "Đương nhiên là nhìn ra được, nhưng bọn họ mỗi lần có động tĩnh thì chúng ta không thể không phòng bị, trong mười lần giả vạn nhất có một lần thật thì sao? Toàn quân trên dưới không ai dám lơ là, cho nên kế làm quân địch mệt mỏi của phản quân thật sự hiệu quả, các tướng sĩ bị phản quân dày vò cho có chút mệt mỏi rồi."

"Đây là việc nhỏ, lặng lẽ bày ra lưới lớn đối với phản quân tập kích quấy rối doanh trại, giết chúng một hồi là thành thật ngay, về phần phản quân trong thành quấy rối chúng ta như thế nào, chúng ta cứ nghĩ biện pháp quấy rối lại là được, chúng ta không được yên thì chúng cũng đừng có hòng được yên, việc này tướng lãnh trong quân chắc biết nên làm thế nào."

"Vâng, Hầu gia, sáng nay có thám tử Cẩm Y vệ từ Thiên Tân về gấp, chuyện phục kích ngoài thành Thiên Tân mà Đường Tử Hòa nói đang có kết quả rồi."

" Kết quả thế nào?"

Đinh Thuận cười khổ nói: "Quả nhiên là Tây Hán gây nên, Hầu gia còn nhớ cuộc phục kích lần đó trên quan đạo trấn Đại Bạch Thiên Tân không? Bọn chúng và Đường Tử Hòa là cùng một nhóm, đầu lĩnh là đại đương đầu Tây Hán, tên là Võ Hỗ, nghe nói là phụng mệnh của Lưu Cẩn, hơn nữa khơi mào Bạch Liên giáo gấp rút khởi

sự cũng là ý của Lưu Cẩn, mục đích là để quấy cho vũng nước Thiên Tân này càng đục thêm, sau đó trong hỗn loạn lấy tính mạng của Hầu gia."

Chương 546: Đêm trước quyết chiến (thượng)

Đinh Thuận nói tới một nửa thì Tần Kham đã minh bạch hoàn toàn, sắc mặt hắn lập tức có chút khó coi.

"Nói cách khác, việc bọn họ phục kích Đường Tử Hòa rồi bắt ta gánh thay? Tự dưng phải gánh hơn nửa năm, mà ta lại không hề biết gì?"

Đinh Thuận cười bồi nói: "Chính là như vậy."

"Đường Tử Hòa cũng bởi vì việc này mà hận ta hơn nửa năm, lúc trước nàng ta khi ở nha môn Thiên Tân từng nản lòng thoái chí nói rằng không tạo phản nữa, vậy mà sau lại đổi ý, chuyện này chắc kích thích nàng ta không ít, mà ta lúc mới tới Phách Châu không ngờ không đầu không đuôi hẹn nàng ta ra khỏi thành nhằm chiêu hàng nàng ta."

Đinh Thuận tiếp tục cười bồi: "Đúng vậy, hiện tại nghĩ lại cũng hoảng, lúc ấy nàng ta gặp mặt Hầu gia không trực tiếp cầm dao đâm ngài, chứng ta nàng ta thật sự yêu ngài."

Tần Kham phẫn nộ nắm chặt quyền đầu, cắn răng cả giận nói: "Tên thái giám chết bầm Lưu Cẩn này, bị thiên đao vạn quả còn không quên bẫy ta một phát, thù này."

Đinh Thuận rụt rè nhắc: "Hầu gia, thù này đã được báo rồi, hắn bị thiên đao vạn quả cũng là do Hầu gia mà."

Tần Kham nghĩ lại cũng thấy đúng, thế là buồn bã thở dài: "Ngươi nói đúng, vả lại thù này có muốn báo cũng không báo được, Lưu Cẩn đã chết không có chỗ chôn rồi, ngay cả thịt cũng đều bị bách tính kinh sư mua về chấm muối ăn, muốn báo thù cũng chẳng có chỗ nào mà báo."

"Hầu gia, giữa ngài và Đường Tử Hòa rõ ràng là hiểu lầm, hiểu lầm này là có thể cứu vãn được, Hầu gia nghĩ cái cởi bỏ, sau khi

cởi bỏ được hiểu lầm này thì có lẽ có hy vọng khiến nàng ta quy hàng triều đình..."

Tần Kham lắc đầu: "Ngươi xem thường Đường Tử Hòa rồi, cũng xem thường trạng thái của triều đình và phản quân Phách Châu hiện giờ, tên đã rời khỏi cung thì không thể nào bay lại được, bất kể trong lòng nàng ta nghĩ như thế nào thì chuyện đã tới nước này, nàng ta đã không thể quay đầu lại."

"Nói cách khác, Hầu gia và nàng ta đã là không chết không ngừng?"

Tần Kham thở dài: "Đúng, không chết không ngừng."

Trong thành Phách Châu bắt đầu dỡ nhà, dỡ nhà là bách tính hành động tự phát, bởi vì tình thế thủ thành càng lúc càng nghiêm trọng, mà khí giới thủ thành có thể dùng một chút cũng càng lúc càng ít, xà nhà gạch đất nhà dân đã thành nơi bổ sung khí giới tốt nhất.

Chịu đựng bi thương thống khổ, các bách tính dứt khoát dỡ nhà, từng căn nhà nhỏ bần hàn nhưng ấm áp hiện giờ đã hóa thành những làn khói bụi, các lão nhân run run môi lén lau nước mắt, tiểu hài tử hắn không hề cố kỵ khóc to thành tiếng, nhưng mà nhà cửa thì vẫn liên tục bị kéo đủ, từng cây xà nhà thô to được bới ra từ trong đống gạch vụn, buộc lại thành bó trở thành cự mộc đưa lên đầu tường thành.

Chiến tranh Tàn khốc, không ai có thể tách thân ra khỏi, hơn trăm năm trước, các bách tính chất phác thiện lương hai tay cầm trứng chim và nước trà đưa đến đại doanh quân đội Minh đình lúc đó là quân khăn đỏ, vẻ mặt khẩn thiết hy vọng bọn họ đánh đuổi Thát tử, khôi phục giang sơn của người Hán, bách tính từ nay về sau không còn bị nô dịch nữa, thế là quân đội Minh đình dưới trướng Thành Thái tổ đánh thẳng vào tiền trạm của nguyên đại đô Bắc Kinh.

Hơn trăm năm sau, vẫn là những bách tính thiện lương chất phác này, bọn họ đạo nghĩa không thể chùn bước ký thác nhiệt tình và hy vọng lên người một đám phản quân, hy vọng như trăm năm trước, trông chờ phản quân có thể lật đổ triều đình hiện giờ, thay đổi một mảng trời mới.

Vẫn người đó, vẫn lý do đó, thậm chí là vẫn tâm tình đó.

Nước chở thuyền, nước cũng lật thuyền.

Cát lão ngũ uống rất nhiều rượu, hắn ngồi trên nóc phủ nguyên soái, mắt say lờ đờ nhìn những ánh lửa của đại quân Minh đình xa xa, giống một con cự thú ngủ đông đang lặng lẽ nương vào bóng tối, ánh lửa giống như mắt của cự thú, chăm chú nhìn thành Phách Châu một cách tham lam, giống như tùy thời có thể xồ lên cắn xé Phách Châu.

Ngày thứ năm Thủ thành, cảm giác hoàn toàn khác với chống cự Hứa Thái lúc trước, tất cả phản quân trong thành đều cảm thấy trong lòng nặng trịch, Minh đình đổi chủ tướng, mang tới cho mọi người một loại uy thế không cách nào hình dung, đối mặt loại uy thế này, ngay cả phản kháng tựa hồ cũng phải cố dồn lấy dũng khí thật lớn, Cát lão ngũ rõ ràng cảm thấy sĩ khí phản quân ngày một kém.

Cho nên Cát lão ngũ say rồi.

Hắn không biết dư sinh của mình còn có thể có mấy lần cơ hội uống rượu thống thống khoái khoái giống đêm nay nữa.

Rượu cay vào cổ họng, giống như đao cắt vào thực quản của hắn, lại giống như một ngọn lửa thiêu đốt lồng ngực hắn, chỉ có vào lúc này, Cát lão ngũ mới có thể cảm giác được máu của mình chưa lạnh, mình vẫn còn sống.

Dưới chân bày đầy vò rượu rỗng, Cát lão ngũ biết mình chưa say, hắn tỉnh tới mức vẫn có thể một tên bắn trúng đồng tiền cách ngoài trăm bước, nhưng đầu của hắn đã có chút ong ong, cảm giác rất kỳ quái.

Mệt mỏi duỗi duỗi chân, một vò rượu rỗng bị hắn không cẩn thận đá rơi xuống vườn ở tiền đường phủ nguyên soái, giữa đêm khuya truyền đến một tiếng vỡ lanh lảnh, khiến vô số các thị vệ đang thủ vệ Đường Tử Hòa ở trong phủ thò đầu cảnh giác quan sát. Cát lão ngũ thậm chí có thể cảm giác được có năm mũi tên đã lên dây, nhắm vào đầu hắn.

"Nhìn... nhìn cái gì! Không biết lão tử là ai à? Cút hết cho ta." Cát lão ngũ trợn mắt quát.

Đường Tử Hòa mặc áo giáp ra khỏi tiền đường, ngửa đầu nhìn Cát lão ngũ trên nóc nhà.

"Cát lão ngũ, đại chiến sắp tới rồi, trong quân cấm rượu, ngươi để quân lệnh của bổn soái chui vào tai này rồi ra khỏi bằng tai kia à?" Đường Tử Hòa lạnh lùng nhìn hắn.

Cát lão ngũ nhếch môi cười, bộ dạng lờ đờ trông rất khờ dại.

Ánh mắt Đường Tử Hòa càng lạnh hơn: "Ta ghét nhất là thấy kẻ say, tự đi lĩnh lĩnh hai mươi quân côn, lần tới còn uống nữa thì chém đầu trước quân."

Cát lão ngũ đứng lên, chân hơi lảo đảo, lại như diều hâu tung người bay xuống sân.

Đường Tử Hòa lạnh lùng nhìn hắn, xoay người vào tiền đường.

"Nguyên soái,... Dừng bước." Cát lão ngũ gọi nàng ta lại, bỗng nhiên ợ một cái.

Mùi rượu nồng khiến Đường Tử Hòa nhíu mày lui về phía sau hai bước.

"Nguyên soái, không, Đường cô nương, thành Phách Châu này của chúng ta còn có thể thủ thêm được bao lâu?"

"Ngươi muốn nói gì?"

Ánh mắt Cát lão ngũ nóng rực nhìn chằm chằm nàng ta, trong ánh mắt có thêm mấy phần tình nồng mà thường ngày nhìn không thấy.

Loại ánh mắt nóng bỏng này khiến Đường Tử Hòa cảm thấy sợ hãi.

"Đường cô nương, Cát lão ngũ ta đi theo cô năm năm, năm năm này, ta, ta..."

Đường Tử Hòa bỗng nhiên lớn tiếng cắt ngang lời hắn: "Cát lão ngũ, kẻ địch ở trước mặt, không phải là lúc ngươi và ta ôm tình cũ, những lời này để sau hẵng nói."

"Đường Tử Hòa, Cát lão ngũ ta có tâm tư gì với cô, cô còn giả bộ hồ đồ không hiểu sao? Hiện giờ trọng binh vây thành, tính mạng của ta và cô như ăn bữa hôm lo bữa mai, ta nói mấy câu ấp ủ đã lâu, cô là không dám nghe hay là căn bản khinh không thèm nghe?" Cát lão ngũ trợn đôi mắt đã say tới đỏ rực hỏi.

Đường Tử Hòa hít sâu một hơi, chăm chú nhìn Cát lão ngũ, lẳng lặng nói: "Ta không muốn nghe những lời này, Cát lão ngũ, hôm nay tha cho ngươi, nhưng cũng là lần cuối cùng, lần tới ngươi còn mượn rượu làm càn nữa thì quân pháp không tha!"

Cát lão ngũ cả người run lên, tim như rơi vào đáy cốc.

Hắn từ trong con ngươi của nàng ta không nhìn thấy bất kỳ một chút tình cảm nào, chỉ có sự lạnh lùng vô tình, hoặc là nói, tim của nàng ta đã hoàn toàn giao cho người khác, một kẻ địch muốn công phá thành Phách Châu, đoạn tuyệt tất cả sinh lộ của đồng chí huynh đệ.

Nực cười, mọi người đều đang kiên trì cái gì? Bụi không thể về bụi, đất không thể về với đất.

Tim Cát lão ngũ giống như bị gió lạnh vạn năm thổi qua, nháy mắt đã đóng băng, trở nên tĩnh mịch.

Nhìn Đường Tử Hòa vô tình xoay người bỏ đi, Cát lão ngũ cắn môi tới bật máu, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười thảm hai tiếng rồi xoay người rời khỏi phủ nguyên soái.

Một tiểu đội phản quân tập kết dưới ở cửa thành, tiểu đội đều là kỵ binh, chiến mã bịt mõm, vó ngựa bọc vải bông thật dày.

Cát lão ngũ lảo đảo đứng trước tiểu đội, hai mắt đỏ ngầu hỏi: "Các ngươi làm gì?"

Tướng lãnh của Tiểu đội ngửi thấy mùi rượu, thấy vị đại tướng đắc lực nhất dưới trướng nguyên soái này uống rồi thì không khỏi rụt rè nói: "Hồi bẩm Cát tướng quân, đám người mạt tướng phụng

mệnh tập kích quấy rối đại doanh Minh đình, quấy rối xung quanh đại doanh một hồi rồi lui về."

Cát lão ngũ mang một cỗ ác khí khó nén, hừ lạnh nói: "Tập kích quấy rối? Bỏ chạy? Cho ta theo cùng."

"Hả? Cát tướng quân, như thế không hợp với quy củ."

"Bàn quy củ với lão tử à, ngươi con mẹ nó muốn chết sao?" Cát lão ngũ xách cổ tiểu tướng nhấc lên khỏi mặt đất.

"Vâng, tướng quân bớt giận, mạt tướng tòng mệnh là được mà."

Cửa thành lặng lẽ mở ra, Cát lão ngũ và một đội phản quân cưỡi ngựa hòa vào bóng đêm.

Đại doanh Minh đình im ắng, trong sự im ắng mang theo một tia quỷ dị.

Cát lão ngũ sau khi ra khỏi thành thì tỉnh rượu được bảy phân, đón gió lạnh như băng, Cát lão ngũ hít sâu một hơi, lặng lẽ rút đao ra khỏi vỏ, mũi đao rung rung chỉ về phía đại doanh Minh đình xa xa.

"Lên."

Hai chân kẹp nhẹ bụng ngựa, tiểu đội kỵ binh mấy chục người phóng về phía đại doanh.

Cái gọi là "Tập kích quấy rối", chỉ cần giục ngựa xung phong một lần ven đại doanh, giết quân địch tuần tra qua lại hoặc phá hủy trạm gác là được, giết được bao nhiêu kẻ địch thì không phải là mục đích, mục đích là phải tạo thành áp lực tâm lý cho đại doanh quân địch.

Cát lão ngũ dẫn đầu tiếp cận đại doanh Minh đình, lại phát hiện đại doanh vắng lặng, quân sĩ tuần tra thường thấy mọi hôm đêm nay cũng không thấy một ai, trong bóng đêm tối đen chỉ thấy bóng cây lay động theo gió.

"Không ổn!" Cát lão ngũ đã tỉnh rượu hoàn toàn. Mí mắt run rẩy mấy cái.

Tiểu tướng dẫn đầu cũng cảm thấy sai sai, vội vàng nói: "Cát tướng quân, e là chúng ta mấy ngày tập kích quấy rối thường xuyên, khiến Minh quân có đối sách, đêm nay Minh quân lập bẫy rồi, chúng ta rút thôi."

Cát lão ngũ gật gật đầu, quay đầu nhìn soái kỳ tung bay trong trướng ở trung quân, cắn chặt răng, không cam lòng quay đầu ngựa trở về thành.

Khi Mấy chục người chuẩn bị trở về thành thì bỗng nhiên nghe thấy trong đại doanh có một tiếng pháo nổ, tiếp theo là vô số cây đuốc thắp sáng chung quanh bọn họ ngoài mười trượng, một tốp kỵ binh mấy trăm người vây chặt đám người Cát lão ngũ bên trong.

Một chiến tướng dũng mãnh mặc giáp trụ giục ngựa quanh vòng vây, tay cầm một thanh thiết thương dài một trượng, giơ thương quát: "Ta chính là Phục Khương Bá Mao Duệ của triều đình, phản tặc lớn mật, các ngươi đã rơi vào vòng vây của vương sư rồi, còn không mau xuống ngựa chịu trói!"

Chương 547: Đêm trước quyết chiến (hạ)

"Xuống ngựa chịu trói?" Cát lão ngũ Thân hãm vòng vây ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, ánh mắt thô bạo nhìn chằm chằm Mao Duệ, quát: "Lão tử tung hoành thiên hạ mấy năm nay, làm chuyện mua bán mất đầu, hoàng đế tiểu nhi lão tử còn chẳng để vào mắt, đã bao giờ phải xuống ngựa chịu trói đâu? Lão tử chờ ở đây đấy, ai có bản lĩnh thì lấy cái đầu ta mà thỉnh công này."

Mao Duệ cũng giận dữ nói: "Phản tặc Cuồng vọng, không biết sống chết! bắt lại cho ta."

Mấy trăm kỵ binh kinh doanh giơ đao giục ngựa xung phong về phía đám người Cát lão ngũ. Đối đãi với những phản tặc đã thành khí này, tướng sĩ kinh doanh không chút lưu thủ, đây là sự đối kháng của một giai cấp và một giai cấp khác.

Khí hào hùng áp chế đã lâu của Cát lão ngũ lập tức dồn lên, giơ đao cười dài mấy tiếng, một tay kéo dây cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, ngựa phát lực phóng về phía Mao Duệ, Cát lão ngũ một đao chém về phía Mao Duệ, Mao Duệ hơi giật mình, giơ thương lên đỡ, đao thương chạm nhau phát ra tiếng kim khích chói ta, cự lực từ trên lưỡi dao truyền đến khiến Mao Duệ cả người lẫn ngựa lảo đảo lui ra sau hai bước.

"Ha ha, Phục Khương Bá cái chó gì, ngay cả một đao này của lão tử cũng ăn không tiêu, công phu của ngươi là học được từ dưới đũng quần của sư nương à?"

Mao Duệ giận dữ, giơ thương lên đâm, Cát lão ngũ lập tức vặn người né tránh rồi lật đao tóm lấy cán thương của Mao Duệ, dùng quyết chữ "Chấn" giật mạnh, Mao Duệ lập tức cảm thấy hổ khẩu cầm theo đau nhói, Buông thiết thương trong tay ra.

Hai người đấu hai hiệp chỉ trong thời gian một cái hô hấp, nhưng thắng bại đã rõ ràng.

"Không cần giữ người sống, loạn đao chém chết cho ta." Mao Duệ trợn mắt quát lên.

Rừng đao sáng như tuyết lấp lánh trong ánh lửa ban đêm, ánh đao như điện, như đuổi theo cảnh xuân tươi đẹp.

Trong Phản quân lập tức có mấy người hét thảm thành tiếng, trúng đao ngã xuống ngựa.

Tiểu tướng dẫn đầu vừa cố gắng đỡ đao vừa quát: "Cát tướng quân, mạt tướng liều chết cản ở phía sau cho ngài. Ngài mau về thành đi, mau!"

Cát lão ngũ không nói tiếng nào, một đao quét ngang, ba gã quân sĩ kinh doanh theo tiếng ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, trong phản quân lại có mấy người trúng đao ngã xuống ngựa mà chết

Cát lão ngũ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đồng chí, nổi điên như con thú, thúc ngựa lao về phía trước, cương đao trong tay múa kín không một khe hở, không ngờ lại mở ra được một đường máu.

"Các ngươi về thành trước đi. Lão tử công phu cao, bọn chúng không giữ được ta đâu, nhanh." Cát lão ngũ quay đầu lại lớn tiếng nói.

"Bỏ chủ tướng lại không quản sinh tử, chúng ta trở về thành cũng phải chết thôi, Cát tướng quân, chúng ta cùng nhau giết ra ngoài."

Còn chưa nói xong, tiểu tướng bỗng nhiên hự một tiếng, vẻ mặt trở nên thống khổ cực độ, người lắc lư một cái rồi trợn mắt ngã xuống đất.

Cát lão ngũ hét lên một tiếng bi thương, quay đầu nhìn soái kỳ thêu chữ "Tần" ở chính giữa đại doanh trung quân xa xa, hai mắt đỏ rực lấp lánh vẻ phẫn nộ và ghen ghét. Tiếp theo là giục ngựa phóng về phía thành Phách Châu.

Mao Duệ tức giận đến nỗi cả người run rẩy, mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ không ngờ không giữ lại được mấy chục người, cuối cùng lại

vẫn để chạy mất một người, điều này đối với hắn mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã.

"Bắn tên! Tuyệt đối không để hắn còn sống trở về thành!"

Mưa tên đầy trời bắn ra trong đê, từng đạo lưu quang màu đen đuổi theo sau lưng Cát lão ngũ.

"Nguyên soái, Cát tướng quân dẫn tiểu đội ra khỏi thành tập kích quấy rối trúng bẫy của đại quân Minh đình rồi."

Đường Tử Hòa thức trắng cả đêm ngồi bố trí phòng ngự trong Phủ nguyên soái kinh hãi đứng bật dậy.

"Cát lão ngũ hiện giờ đang ở đâu?"

"Ở ven đại doanh Minh đình chạy về."

Đường Tử Hòa người run run mấy cái, nhắm mắt một lúc rồi bình tinh nói: "Gõ kẻng ở cửa nam, hấp dẫn sự chú ý của Minh đình. Phái một trăm kỵ binh từ cửa thành đông rời thành tiếp ứng Cát lão ngũ, mau!"

Một đêm chém giết huyết chiến, cả một tiểu đội phản quân toàn quân bị diệt, Cát lão ngũ khi được tiếp ứng về thành thì lưng cắm chi chít mũ tên, giống như một con nhím vô lực nằm trên lưng ngựa.

Mọi người vào thành, cửa thành rầm một tiếng đóng lại, Cát lão ngũtừ trên lưng ngựa ngã xuống, đẩy quân sĩ chạy tới muốn đỡ hắn dậy ra, cố gắng ưỡn thẳng người, lớn tiếng nói: "Ta... Muốn gặp nguyên soái!"

Vừa mới dứt lời, Cát lão ngũ miệng phun từng ngụm từng ngụm máu tươi, thân hình lắc lư run rẩy, quân sĩ bên cạnh đau lòng, muốn tiến lên đỡ hắn thì lại bị hắn đẩy ra.

"Mau mời nguyên soái! Thời gian của ta không còn nhiều." Cát lão ngũ hét lên, máu tươi trong miệng không ngừng chảy ra.

"Cát lão ngũ, ta đây." Giọng nói của Đường Tử Hòa vẫn lạnh lùng như mọi ngày, nhưng lại mang theo một tia run rẩy rất khó phát

hiện.

Ánh mắt Cát lão ngũ đã dần tán loạn, khó nhọc nghiêng đầu nhìn, lại chỉ thấy một một bóng người xinh đẹp mơ hồ, gần trong gang tấc nhưng lại như cách cả chân trời.

Ra sức vỗ vỗ ngựa mình, Cát lão ngũ khàn khàn nói: "Đường Tử Hòa, vừa rồi tấn công doanh trại địch, ta giết ba mươi hai người của Minh quân, ta có được tính là một hán tử không?"

"Có." Mắt Đường Tử Hòa đã rưng rưng.

Có được câu khẳng định của Đường Tử Hòa, Cát lão ngũ như thả lỏng được tâm tình, miệng lại phun ra máu, dưới chân mềm nhũn, quỳ xuống trước người Đường Tử Hòa.

"Nàng thích cái thế anh hào, ta mỗi ngày cần luyện võ nghệ, nàng thích thư sinh tài tử, ta mỗi ngày không ngủ đọc sách, nàng mong có người bảo hộ nàng, ta cả ngày một tấc cũng không rời, nàng mong được người ta chiều chuộng, viêc cơm nước ăn ngủ của nàng đều qua tay ta." Cát lão ngũ phun càng lúc càng nhiều máu, hiển nhiên mũi tên sau lưng đã đâm vào gan phổi.

Nhìn Đường Tử Hòa cắn chặt răng như nước mắt trên mặt thì rơi như mưa, Cát lão ngũ nhếch môi cười thảm: "Ta muốn sống thêm vài năm, học thêm vài năm, đợi tới ngày trở nên hoàn mỹ thì đứng trước nàng, xem nàng có thể cự tuyệt ta được không?"

Đường Tử Hòa bùm một tiếng quỳ một trận trước mặt hắn, bỗng nhiên tát hắn một cái thật mạnh, khóc nói: "Cát lão ngũ ngươi ngu quá, ngươi làm những cái này thì được gì? Bất kể ngươi hoàn mỹ như thế nào thì ngươi chung quy vẫn không phải là hắn, hiểu chưa?"

"Ha ha, ha ha ha ha..." Cát lão ngũ dùng hết khí lực ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, tiếng cười bi thương vô cùng.

Tựa hồ tín niệm chống đỡ hắn bỗng nhiên sụp đổ, Cát lão ngũ cuối cùng cũng ngã vật xuống đất.

Người đang hấp hối, hơi thở mong manh, máu tươi từ trong miệng phun ra đã nhuộm đỏ vạt áo trước, Cát lão ngũ nhìn Đường Tử

Hòa đang bi ai vạn phần, vong tình vươn tay ra tựa hồ muốn vuốt ve khuôn mặt của nàng ta, nhưng không biết tại sao lại từ từ thu lại.

"Khuôn mặt nàng rất đẹp, nhưng tay của ta lại quá bẩn. Đường Tử Hòa, không ai hiểu nổi khổ của nàng hơn ta, ta sai rồi, ta không nên bức nàng, nàng chung quy cũng chỉ là một nữ nhân. Có chuyện ta vẫn một mực giấu không nói, lúc trước mũi tên ở ngoài thành Thiên Tân thực sự là do chế tạo cục kinh sư chế ra, có điều loại tên này quan binh kinh doanh có thể sử dụng, Cẩm Y vệ có thể sử dụng, Đông Hán Tây Hán cũng có thể dùng, người phục kích chúng ta, ta không thể khẳng định có phải là Cẩm Y vệ hay không, xin lỗi, ta cần nàng dùng cừu hận để quên hắn."

"Vì tên mà tạo nghiệt, cuối cùng cũng chết dưới tên, cuộc đời ta, báo ứng viên mãn rồi. Đường Tử Hòa, nếu có kiếp sau, giang hồ tái kiến..."

Cổ họng Cát lão ngũ phát ra tiếng hấp hối "ô ô", cuối cùng nghẹo đầu, khí tuyệt mà chết trước mặt Đường Tử Hòa.

Trước soái trướng đại doanh Trung quân, Tần Kham mặc áo lông mặt không biểu tình nhìn tiếng động ầm ĩ ở ven đại doanh.

Đinh Thuận vội vàng đi tới thi lễ nói: "Hầu gia, vừa rồi có người tập kích doanh trại, trúng mai phục của Mao Duệ."

"Tiêu diệt toàn bộ chưa?"

"ặc... để một tên chạy thoát, tên gia hỏa đó hiển nhiên có luyện công phu, giết giết ta bên ta mà toàn thân chạy thoát, có điều hắn trúng nhiều tên, chắc cũng chẳng sống được."

"Thiên la địa võng không ngờ vẫn để một kẻ chạy được, Mao Duệ giỏi thật." Tần Kham cười lạnh.

Đinh Thuận đổi đề tài, nói: "Hầu gia, năm ngàn phản tặc chạy thoát đó có tung tích rồi, Mật vân vệ khuynh sào xuất động đã gặp được năm ngàn phản tặc đó, hai bên đại chiến một hồi, năm ngàn phản tặc bị giết chỉ còn mấy trăm, chui vào thâm sơn, lúc ấy có mật thám của Cẩm Y vệ quan chiến, phát hiện người cầm đầu

không phải là Đường Tử Hòa, mà là nam nhân, chỉ là dáng người giống thôi, người đó đã bị giết trong đại chiến rồi."

Tần Kham nói: "Nói cách khác, đây là Kế nghi binh của Đường Tử Hòa, kì thực nàng ta vẫn còn ở trong thành Phách Châu."

"Đúng vậy."

Hít sâu một hơi, Tần Kham cười lạnh: "Nổi trống tụ tướng, chuẩn bị công thành."

Chương 548: Công hãm Phách Châu (thượng)

Lúc không khí chiến tranh ở Phách Châu đang dầy đặc thì vợ chồng Dương Hổ ở tít tận Sơn Đông lại lăn lộn rất phong sinh thủy khởi.

Sách lược của Đường Tử Hòa không sai, chia ra mà đánh Hà Nam Sơn Đông không những hấp dẫn được chú ý của quan binh triều đình, chia sẻ áp lực Phách Châu bị trọng binh lâm thành, lại vừa có thể mở rộng sức ảnh hưởng của nghĩa quân ra ngoài Bắc Trực Đãi, chứ không chỉ giới hạn ở tòa thành nhỏ Phách Châu.

Vợ chồng Dương Hổ chuyển chiến Bắc Trực Đãi và Sơn Đông, cứ gặp quan quân bao vây tiễu trừ, thế lớn thì tránh, thế nhỏ thì chiến, một đường kích động lưu dân, đợi cho khi tới dưới thành phủ Tế Nam thì đội ngũ phản quân vốn chỉ có một vạn người không ngờ không tổn hại mà còn tăng, mở rộng đến hơn ba vạn người, ba vạn phản quân cuốn theo gió bão, trước tiên phái mấy trăm phản quân cải trang thành bách tính, sau khi vào thành thì cướp cửa thành, cơ hồ rất dễ dành công chiếm thành Tế Nam, sau một phen đốt giết cướp, vợ chồng Dương Hổ kiếm lời đầy bát đầy chén, quan thương dân thương cái gì cướp được thì cướp hết, toàn bộ bỏ vào túi mình.

Cho tới hôm nay vợ chồng Dương Hổ mới phát hiện tạo phản là một loại sự nghiệp vĩ đại có tiền đồ cỡ nào, nếu đem so sánh, trước kia trốn ở trong rừng già giết dê béo là việc vụn vặt bỏ đi biết bao, quả thực là hoang phí tuổi xuân.

Chiếm thành làm vua, dã tâm của hai vợ chồng cũng lớn, đánh hạ Tế Nam đơn giản như vậy, cái gọi là quan binh vệ sở của triều đình tựa hồ f không chịu nổi một kích, thế là vợ chồng Dương Hổ dần dần cảm thấy mình là một nhân tài, là nhân tài có thể thay trời đổi đất, nhân tài như vậy mà phải khuất dưới váy một nữ nhân thì có phải là quá ủy khuất hay không? Luôn cho rằng khởi nghĩa vũ trang công chiếm thành trì triều đình là chuyện khó

lường cỡ nào, cho nên lúc trước Dương Hổ vô cùng sùng kính tìm tới nương tựa Đường Tử Hòa, cam tâm tình nguyện ở dưới trướng nàng ta, nhưng mà cho tới hôm nay đánh hạ được thành Tế Nam, hai vợ chồng lại phát hiện, thì ra chiếm một tòa thành trì không khó như trong tưởng tượng của mình.

Đầu tường Tế Nam cắm cờ phản chữ "Dương", cờ phải hiển nhiên là làm qua loa, chẳng có hoa văn, chẳng có viền cũng chẳng có hàm tước, chỉ têu một chữ "Dương" màu đen to đùng trên cờ xí bằng vải trắng, nhìn từ xa tựa như cả thành đang phúng một nhân vật trọng yếu nào đó vừa chết vậy, Dương Hổ vốn định tìm một phụ nhân thêu đẹp làm cho mình một lá cờ hình hổ để thể hiện thân phận của mình, kết quả phản quân đi qua đâu là gà bay chó sủa đến đó, ở cải nơi toàn là xác chết muốn tìm một phụ nhân thêu giỏi thì khó như lên trời, quay đầu nhìn đi nhìn lại chỉ có lão bà Thôi Thị của mình. Thôi Thị trước nay chỉ biết rút đao giết người, cái việc cầm kim thêu hoa này thật sự là không rành.

Khi Đường Tử Hòa phái tín sứ tới phủ Tế Nam cầu cứu, vợ chồng Dương Hổ đang ngồi trong đại đường nha môn tri phủ Tế Nam, đại đường đã bị phản quân phá tan hoang chẳng còn bộ dạng như trước, vốn tri phủ Tế Nam Trần Tế Nguyên từ hôm thành bị phá đã bị phản quân bắt lấy lột sạch quần áo trên lên cột cờ cao ngất đốt đèn rồi.

Bảng hiệu "Gương sáng treo cao" ở nội đường bị dỡ xuống làm củi đốt, vợ chồng Dương Hổ đang ngồi vây quanh lò sưởi vừa uống rượu vừa bình thản trò chuyện.

"Tần Kham mang mười vạn đại quân binh vây Phách Châu, chúng ta cứu hay không?"

Thôi Thị thản nhiên nói: "Cứu thế nào được? Hiện giờ chúng ta tổng cộng chỉ có hơn ba vạn nhân mà, hơn nữa đều là lưu dân tốt xấu lẫn lộn, hồi quân cứu Phách Châu ngươi cảm thấy có thể đánh lui được mười vạn đại quân triều đình à? Hay là nói có thể cứu Đường nguyên soái từ trong thành Phách Châu ra để khai sáng nghiệp lớn trở lại?"

Dương Hổ xoa xoa mũi không nói gì.

Thôi Thị cười lạnh nói: "Cho dù chúng ta vận khí tốt, cứu được Đường Tử Hòa ra thì sau này tốp nghĩa quân của chúng ta ai định đoạt? Có phải vẫn do Đường Tử Hòa ra lệnh hay không? Chuyện nàng ta có thể làm được chúng ta cũng có thể làm được, chúng ta vì sao phải mạo hiểm tới Phách Châu cứu một tổ tông ra rồi lại cưỡi lên đầu chúng ta?"

Dương Hổ trừng mắt: "Lời nói thì không sai, nhưng ngươi con mẹ nó có thế nói nhã nhặn một chút hay không? Lão tử sao lại cưới một bà nương như ngươi chứ."

Thôi Thị cũng nóng tính: "Họ Dương, hiện giờ chúng ta chỉ chiếm được một tòa thành Tế Nam, chưa tới lúc ngươi sĩ diện ở trước mặt ta, ngươi có bản lĩnh đánh vào kinh sư làm hoàng đế, phong lão nương làm hoàng hậu thì khi đó lão nương sẽ dạng chân làm đủ ba mươi sáu loại tư thế, ngươi thích chơi kiểu gì thì chơi kiểu đó?"

Dương Hổ có chút ủ rũ, phẫn nộ nói: "Ý của ngươi là, Đường Tử Hòa bị vây ở Phách Châu, chúng ta không cần phải để ý?"

Thôi Thị nói: "Loại chuyện cố sức mà không được lòng này chúng ta sao phải bận tâm? Tháng trước lão đệ huynh Thịnh Tân của chúng ta chỉ đụng tay đụng chân một chút với một tiện nữ nhân trong thành Phách Châu mà bị Đường Tử Hòa chém lập uy ngay tại chỗ, người của chúng ta ả nói giết là giết, một chút mặt mũi cũng không nể, hiện giờ ả gặp vận rủi mới nhớ tới chúng ta thì ả coi chúng ta là gì? Là chó để mặc cho ả huýt cái là tới xùy cái là đi à?"

Trong mắt Dương Hổ hiện lên một tia do dự: "Hán tử giang hồ chúng ta là phải giảng đạo nghĩa, thấy chết mà không cứu thì chỉ sợ."

"Dương Hổ, ngươi phải hiểu cho rõ, chúng ta hiện tại không còn là hán tử giang hồ nữa rồi, mà là nghĩa quân tạo phản đoạt giang sơn chân chính, trong quân chỉ xem lợi hại, chứ không giảng đạo nghĩa. Tây lộ nguyên soái Trương Mậu hôm qua cũng phái tín sứ tới, hiện giờ Trương Mậu nắm hai vạn binh đánh thẳng tới phủ Đại Danh Bắc Trực Đãi, hắn muốn hợp binh với chúng ta đánh hạ phủ Đông Xương, khi đó nghĩa quân chúng ta từ đông đến tây có thể gắn liền thành một mảng, triều đình muốn tiêu diệt chúng ta

thì chỉ sợ cũng rất khó."

Vừa nghĩ tới nghĩa quân thực sự đã có khả năng vấn đỉnh giang sơn, Dương Hổ nháy mắt đã ném Đường Tử Hòa lên chín tầng mây, hưng phấn liếm liếm môi, nói: "Khi đó nói không chừng lão tử thật sự có thể khoác long bào làm hoàng đế, chí ít thì cũng có thể càn quét Trường Giang, ngồi vững giang sơn."

Phách Châu.

Tần Kham cuối cùng lại phát động.

Trên chiến trường không thể khoan dung, trên người gánh tính mạng của mấy chục vạn người, hắn tuyệt đối không thể bởi vì một nữ nhân Đường Tử Hòa mà do dự.

trong thành Xác định Đường Tử Hòa vẫn còn ở trong thành Phách Châu, Tần Kham nổi trống tụ tướng, đại quân canh bốn thổi cơm, canh năm hừng đông thì liệt trận chỉnh tề ở ngoài thành Phách Châu.

Trăm khẩu pháo pháo Phật Lãng Cơ tỏa ra hàn quang, miệng pháo chỉ về phía tường thành Phách Châu, vô số xe chở thang và hỏa tiễn công thành sẵn sàng, theo một tiếng ra lệnh của quan Tổng binh Tần Kham, trăm khấu pháo pháo Phật Lãng Cơ đồng loạt phun lửa, từng quả đạn sắt nện lên trên tường thành Phách Châu một cách vô tình, đầu tường vô số gạch đá bay tung tòe, tiếng hét thảm liên tiếp vang lên.

Vũ khí lạnh và vũ khí nóng đọ nhau, chú định vũ khí lạnh sẽ thua, tướng sĩ phản quân trên đầu thành bất luận bi phẫn mắng to như thế nào, ngón tay kéo cung căn tới bật máu thì vẫn không thể bắn tới được tiền trận của đại quân kinh doanh, mà cái bọn họ phải đối mặt là đạn sắt như phô thiên cái địa.

"Hầu gia, hỏa pháo này quả nhiên lợi hại..." Đinh Thuận ở trước trận hưng phấn hô to, giơ đao trong tay quơ quơ: "Tương lai nếu chế tạo cục sản xuất một ngàn khẩu pháo Phật Lãng Cơ, chúng ta ở trên thảo nguyên bắn một phát thôi là giết được ba phần của đám Thát tử rồi."

Chương 548: Công hãm Phách Châu (thượng)

Nhìn phản quân trên đầu thành gào thét, Tần Kham không tả được cảm giác trong lòng là thế nào, miệng thì vẫn thản nhiên nói: "Có hỏa pháo thôi vẫn vẫn chưa đủ, Thát tử am hiểu kỵ binh mà hỏa pháo lắp đạn quá chậm, trên bình nguyên thì tốc độ xung phong của Thát tử chỉ cho chúng ta bắn được hai đợt pháo kích thôi, đối với Thát tử cũng không thể hình thành lực sát thương quá lớn, nếu trang bị thêm súng ngắn, lựu đại thì lực sát thương khả quan hơn."

Dừng một chút, mắt Tần Kham nhíu lại vươn tay chỉ những điểm đạn trên tường thành, nói: "Truyền lệnh cho pháo thủ, nhắm tập trung vào điểm đó, bản hầu muốn xem thử, tường thành dày sáu trượng mất bao nhiêu pháo thì có thể bắn vỡ nó."

"Vâng!"

Ầm!

Đầu tường Phách Châu, một quả đạn pháo bay sượt qua người Đường Tử Hòa, một thị vệ phía sau Đường Tử Hòa xui xẻo bị đạn sắt bắn trung bụng, không rên được một tiếng tứ chi đã tứ phân ngũ liệt, máu tươi và nội tạng nóng hổi bắn cả lên người Đường Tử Hòa.

Ánh mắt Đường Tử Hòa rất lạnh lùng, mặt không biểu tình, đẩy thị vệ muốn kéo nàng ta đi trốn, nói: "Bổn soái chỉ đứng ở đây, thế nào cũng không đi."

quật cường, lãnh khốc, nhưng mà bên cạnh lại thiếu một người như bóng với hình bảo hộ nàng ta.

Cái chết của Cát lão ngũ khiến nàng ta khóc tới khô nước mắt, Đường Tử Hòa lại khôi phục vẻ lạnh lùng ngày xưa, nàng ta giống như không có bất kỳ một biến hóa nào, một nam nhân yêu nàng ta sâu đậm chết ở trước mặt nàng ta tựa như cũng chỉ gợi dậy được một gợn sóng rồi lập tức lại bình tĩnh như không có gì, nhưng mà

chẳng ai nhận ra, vẻ đau khổ trong mắt nàng ta lại càng lúc càng nồng.

Nam nhân nàng ta yêu lúc này đang huy binh công thành, muốn mạng của nàng ta, nam nhân yêu nàng ta thì trong thiên quân vạn mã tận một chút tâm lực cuối cùng của mình, đau đớn chết trước mặt nàng ta, nhưng nực cười là, vừa ai điếu nam nhân yêu nàng ta xong đứng dậy quay đầu lại thì phát hiện tất cả những gì chất chứa trong lòng mình, lại vẫn là nam nhân đang chỉ huy đại quân công thành bên ngoài kia.

Nhân sinh, rốt cuộc là thế nào vậy? Ông trời tựa hồ đang chơi một trò đùa rất ác ý, buộc nàng ta phải rơi vào một cái vòng lẩn quẩn đầy đau khổ.

Ngay cả vận mệnh của mình cũng không thể nắm trong tay, vậy thì nói gì tới nắm thiên hạ trong tay?

Đường Tử Hòa chỉ cảm thấy dưới chân mình đang lắc lư, lửa đạn vẫn mãnh liệt, nhưng lửa đạn trút xuống đầy trời lại giống như chỉ nhằm vào một đoạn tường thành dưới chân mình đây, ngay cả đầu cũng không thể thò ra mà nhìn nổi, mặt Đường Tử Hòa đã biến sắc.

"Hỏng rồi, Minh đình tập trung lửa đạn muốn bắn đổ tường thành phía dưới! Mau, điều thêm hai ngàn người dưới thành lên, dân phu chuẩn bị bao cát lấp lỗ thủng!"

Vừa dứt lời, ầm một tiếng, đầu tường rung chuyển như núi đổ đất nứt, tường thành không tới mười trượng phía trước Đường Tử Hòa dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng sập xuống.

Tất cả phản quân trên đầu tường lặng đi một thoáng, trong mắt mỗi người đều ánh lên vẻ không tin nổi.

Không ngờ dùng hỏa pháo bắn thủng tường thành dày trượng, hỏa khí của Minh đình không ngờ lợi hại đến mức này sao?

Phách Châu, phần thắng ở đâu?

"Lấp chỗ hổng!" Đường Tử Hòa quát lên,

Khi dân phu và tướng sĩ phản quân vội vàng người trước ngã xuống, người sau tiến lên lấp bao cát vào chỗ tường thành đổ, đại quân kinh doanh ngoài thành thì bộc phát ra tiếng hoan hô vang trời.

Tần Kham nhìn bóng dáng yếu đuối và tuyệt vòng trên đầu tường, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

"Đinh Thuận..."

"Có."

"Nổi trống, công thành!"

"Vâng."

Trong tiếng hát như dời lúi lấp biển, các tướng sĩ kinh doanh khiêng thang, tay giơ cao cương đao, như thủy triều ùa về phía chỗ tường sập.

Phục Khương Bá Mao Duệ đi trước làm gương, một thanh thiết thương dài một trượng vung lên, đánh bay vô số ám tiễn bắn về phía hắn, mùa đông sông đào bảo vệ thành cận tới bốn thành, Mao Duệ nhảy xuống bơi về phía trước, rất nhanh đã bơi qua sông, ở lỗ hổng của tường thành mấy trăm tướng sĩ phản quân hét to xung phong liều chết xông ra, Mao Duệ không hề sợ hãi, một thanh trường thương gạt phải đâm trái, dũng mảnh không ai cản nổi.

Thành Phách Châu Phòng thủ kiên cố bị man lực của hỏa pháo bắn ra một lỗ thủng, ưu thế thủ thành đã dần dần biến mất hết, tướng sĩ triều đình và phản quân khó tránh khỏi xung đột trực tiếp, phản quân dù sao cũng chỉ là phản quân, bọn họ là do một số lưu dân mất đất, tù phạm và bọn cướp đường cấu thành, nhân viên phức tạp và không được huấn luyện, cái lỗ hổng do hỏa pháo bắn ra đó tựa hồ như đồng thời bắn nát một tia kiên trì còn sót lại trong tim họ.

Khi vô số phản quân chặn ở lỗ hổng chống cự với tướng sĩ kinh doanh thì cũng có vô số phản quân thấy tình thế không ổn liền ném binh khí, hoặc giống như bách tính bình thường ôm đầu ngồi xổm trong lều trại, hoặc là dứt khoát chạy về phía cửa thành phía

bắc. Khi Tần Kham vây thành vẫn dùng biện pháp cổ xưa vây ba thả một từ trăm ngàn năm truyền lại, thả cửa thành bắc cho phản quân trong thành có một đường sinh cơ, không để họ liều mạng chống trả, tất cả phản quân nhát gan sợ chiến đều trốn về phía cửa thành duy nhất có thể mang lại đường sống cho họ, áp lực bên tường thành này lập tức giảm bớt đi nhiều.

Sức chống cự của Phản quân càng lúc càng yếu, lỗ hổng bị tướng sĩ kinh doanh phá tan xong vào thì lại bị tướng sĩ phản quân dùng đầu nện, dùng răng cắn bức về. Từng túi bao cái bị bách tính trong thành từ trên tường ném xuống, bách tính sắc mặt ngưng trọng hoặc hoảng loạn khiêng bao cát liều bạn lấp vào lỗ hổng, ý đồ muốn bịt lại chỗ tường thành bị hỏa pháo bắn thẳng, tựa hồ chỉ có bịt được nó thì bọn họ mới có thể giành được sinh cơ.

Một tiểu hài tử tuổi chừng bản tám cố sống cố chết kéo bao cát còn nặng hơn nó mấy lần, nó trên người thậm chỉ chỉ mặc áo vải mỏng manh, hai chân đi đất, quần áo lam lũ giống như ăn mày, tay chân gầy khẳng khiu như cọng cỏ lau mùa đông, thân hình nhỏ yếu hiển nhiên kéo không nổi bao cát, nhưng nó lại vẫn như con kiến dời núi, dồn hết mọi khí lực kéo bao cát về phía lỗ hổng.

Bốp!

Tiểu hài tử ngã xuống đất, trán túa máu, tiểu hài tử cũng không kêu đau, không từ bỏ việc kéo bao cát, nhưng chỉ tiếc bao cát vẫn nằm yên bất động.

Tiểu hài tử cuối cùng bật khóc: "Mẹ, mẹ, quan binh sắp tới giết con rồi, con sợ lắm, mẹ đâu rồi?"

Những người lớn đang vận báo cát đi lấp lỗ hổng ở tường thành vội vàng đi qua nó, ném cái nhìn thương xót, hiển nhiên tiểu hài tử kỳ thật sớm đã là cô nhi, cha mẹ nó có lẽ từ lâu đã chết dưới sự cai trị hà khắc của quan phủ Phách Châu rồi.

Tần Kham tâm tình nặng như chì lẳng lặng đứng cách lỗ hổng ở tường thành không xa, nhìn bách tính không màng sinh tử nối đuôi nhau khiêng bao cát, tâm Tần Kham càng trầm trọng, hắn thậm chí cảm thấy một loại cảm giác run rẩy từ tận xương tủy.

Đây... chính là dân tâm sao?

Đường Tử Hòa, nàng và ta rốt cuộc là ai đang thắng trận chiến này?

Chương 549: Công hãm Phách Châu (trung)

Sắc trời rất âm trầm, gió bắc gào thét thổi qua đầu tường Phách Châu, cờ soái thêu chữ "Đường" trên đầu tường bay phất phới, tường thành bị hỏa pháo bắn sập, nhưng cờ soái vẫn sừng sững không đổ.

Lỗ hổng ở tường thành chỉ đổ chừng hai mét vuông, tướng sĩ của hai bên kinh doanh và phản quân đồng thời lấp ngay lỗ hổng chừng hai trượng này, một phía thì liều chết tấn công, một phía thì liều chết thủ vệ, cùng với vô số tiếng hét thảm thiết, thi thể ở giữa lỗ hổng càng lúc tích càng nhiều, máu tươi đặc sệt trên đất bị vô số người giẫm đạp, phân không rõ địch ta, phản quân thì vì bản thân mà liều mạng, kinh doanh thì vì quân công của bản thân.

Đường Tử Hòa ngây ngốc đứng dưới cờ soái, hồn phách giống như đã xuất khiếu, nhìn tướng sĩ liều mạng giết nhau dưới thành, lại nhìn nòng pháo vẫn còn tỏa khói thuốc súng ở xa xa, tim nàng ta lúc này đã như tro tàn.

Thị phi thành bại công dã tràng, thì ra hắn từ lâu đã có năng lực một phát đánh tan ngay Phách Châu, chỉ là vẫn giữ hậu thủ mà thôi, cái gì tranh thiên hạ, cái gì tạo hoàng đồ, kỳ thật chỉ là một trò đùa. Chung quy vẫn là thiên hạ của là nam nhân, nàng ta chỉ là một hòn đá nhỏ khiến nước xuân trong suối khẽ lăn tăn một chút mà thôi.

Một lão nhân khiêng bao cát vội vàng đi qua bên cạnh nàng ta, bao cát trên vai không cẩn thận khẽ đụng vào người nàng ta.

Lão nhân vội quay đầu lại, thấy thân hình như không còn linh hồn của Đường Tử Hòathì lão nhân hai mắt đẫm lệ hai mắt đẫm lệ, ném bao cát quỳ xuống trước người nàng ta.

"Đường nguyên soái, thành sắp bị phá rồi, chúng ta đều biết quan binh sau khi vào thành thì mọi người sẽ có kết cục gì, tính mạng của hơn mười vạn bách tính buộc trên người ngài, bách tính cả

thành xin cô hãy tỉnh lại, tỉnh lại đi!"

Nói xong lão nhân đứng dậy khiêng bao cát lên, nép vào lỗ hổng do tường đổ rồi lại tiếp tục đi khiêng bao cát.

Lệ già đục ngầu rơi dưới chân Đường Tử Hòa, tim nàng ta đau nhói giống như bị trúng tên.

Một mũi tên từ ngoài thành bắn tới, nhanh như sao băng, mũi tên này hiển nhiên là thần xạ thủ của kinh doanh bắn ra, mũi tên bắn thẳng vào mặt Đường Tử Hòa.

Thị vệ phía sau kinh hãi, bước nhanh tới vung đao gạt đi.

Thần xạ thủ ngoài thành giống như vẫn chưa từ bỏ ý định, kéo dây bắn thêm một mũi tên, cờ soái theo tiếng đổ xuống.

Tướng sĩ đang ác chiến dưới thành bỗng nhiên lặng đi, một lát sau, tướng sĩ kinh doanh bộc phát ra tiếng hoan hô vang trời.

" Phách Châu bị phá rồi, cờ soái đã đổ! Cờ soái đã đổ!"

Tướng sĩ Phản quân thì vẻ mặt tuyệt vọng, ai nấy mặt xám như tro tàn.

Vào cái thời đại vũ khí lạnh này, cờ soái chính là quân tâm, chính là tín ngưỡng!

Đường Tử Hòa vẫn ngơ ngác đứng ở đầu thành, lá cờ soái vừa đổ xuống cách nàng ta chỉ có năm bước, nhưng mà nàng ta lại vẫn không nhúc nhích, năm bước này nàng ta thủy chung không bước ra được. Tín ngưỡng của nàng ta trước khi cờ soái đổ xuống đã sụp đổ rồi.

Một bóng người lom khom tiến lên, mặc dù chậm chạp nhưng rất kiên định.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tướng sĩ hai bên, cờ soái chữ "Đường" được lão cúi người nhặt lên, một lần nữa cắm lại trên đầu thành Phách Châu, cờ xí màu đen cực to lại đón gió tung bay phấp phới. Người này chính là túc lão họ Tề của Phách Châu, tôn tử bị quan phủ bỏ chết đói trong lao tù.

"Cờ soái không đổ!" Tề lão lệ rơi đầy mặt. Ánh mắt tràn ngập cầu xin: " Các tướng sĩ Nghĩa quân, cờ soái không, bách tính toàn thành vẫn còn, xin các ngươi hãy đuổi quan binh đi, giành lấy một con đường sống cho già trẻ lớn bé cả thành!"

"Đường nguyên soái..." Tề lão mặt quỳ xuống trước người Đường Tử Hòa, dập đầu bang bang: ""Đường nguyên soái! Tỉnh lại đi! Cờ soái không đổ..."

Còn chưa dứt lời thì một mũi ám tiễn vù một tiếng, bắn thủng cổ Tề lão. Tề lão trợn to hai mắt, thân hình già nua run rẩy mấy cái rồi cuối cùng ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Đường Tử Hòa cả người run bắn, nhìn Tề lão hai mắt vẫn mở to đầy phẫn hận trong vũng máu, Đường Tử Hòa ôm mặt bật khóc.

"Là ai đang tạo nghiệp chướng? Tần Kham, là ngươi hay là ta?" Đường Tử Hòa tựa đầu vào ụ tên trên tường thành, hét về phía đại quân ở ngoài thành, trạng thái tuyệt vọng như lệ quỷ.

Ác chiến vẫn còn đang tiếp tục, từng sinh mệnh đang sống mất dần đi trong cái nhìn chăm chú của chủ tướng hai bên.

Tần Kham đứng xa xa, nhìn bách tính trên tường thành bất chấp sinh tử liều mạng khuân vác bao cát lấp chỗ trống ở tường thành, lúc này Tần Kham cũng đau lòng như Đường Tử Hòa.

Luôn cho rằng mình là cứu thế chủ, luôn cho rằng mình đại biểu cho chính nghĩa, nhưng mà biểu hiện của các bách tính Phách Châu lại giống như một cái tát thật đau vào mặt hắn.

Dân tâm, không phải nên đứng ở bên hắn sao? Vì sao những người này lại dũng mãnh không sợ chết chống cự hắn? Hắn làm sai cái gì?

"Là ai đang tạo nghiệp chướng? Đường Tử Hòa, là ngươi hay là ta..." Tần Kham ngửa đầu nhắm mắt, thổng khổ lẩm bẩm.

Hắn phát giác lúc này mình rất đau đớn khó chịu, nhất định chẳng bớt hơn lăng trì bị lăng trì là bao nhiêu.

"Người đâu." Tần Kham run giọng hạ lệnh.

"Có mạt tướng." Kinh doanh Chỉ huy sứ Hạ Dũng lập tức ôm quyền thưa.

"Triệu tập thư lại trong quân, khẩn cấp soạn cáo dân thư, sai thiện xạ bắn tên thư vào thành, rồi phái kỵ binh giọng lớn tiếp cận tường thành, nói với bách tính toàn thành, triều đình tuyệt đối sẽ không gia hại bách tính, hoàng đế bệ hạ đã hạ thánh chỉ nhân từ, tuyệt đối sẽ không nhắc tới chuyện xưa, tất cả thuế phú hà khắc của Phách Châu đều được miễn."

Hạ Dũng nhìn sắc mặt xám trắng của Tần Kham, môi ngập ngừng một chút rồi do dự nói: "Hầu gia, tường thành Phách Châu đã sập, mắt thấy sắp phá thành rồi, hành động này phải chăng là... hơi dư thừa?"

Tần Kham mắt lộ sát khí nhìn chằm chằm Hạ Dũng, lớn tiếng nói: "Hạ Dũng ngươi nghe rõ cho ta! Đây là chiến tranh chính nghĩa! Ngươi nhìn biểu hiện của bách tính trên tường thành đi, nếu đại quân phá thành, bách tính chen chúc chống cự, tướng sĩ không thể không giơ dao mổ với bách tính, thế thì còn gọi là chiến tranh chính nghĩa à? Ngươi bảo ta phải làm sao để ra lệnh cho các tướng sĩ giết bách tính? Làm sao hạ sát thủ được với phụ nữ trẻ con trong thành?"

"Hầu gia, bọn họ đã không còn là bách tính!"

"Bọn họ là bách tính! !" Tần Kham hét to: "Chỉ cần không cầm binh khí, bọn họ chính là bách tính, bọn họ vẫn là con dân của bệ hạ, tướng sĩ chúng ta chúng ta tuyệt đối không được phép chạm vào một sợi tóc của bọn họ! Đây là quân lệnh của bản hầu, ai vi phạm chém đầu, nhanh lên."

Hạ Dũng mấp máy môi, cuối cùng ôm quyền đi truyền lệnh.

Ánh mắt lại hướng về phía bách tính đang bận rộn chạy đi chạy lại trên đầu tường thành, Tần Kham đau đớn thì thầm: "Tranh thêm... tranh thêm dân tâm một lần nữa."

Tề lão dùng sinh mệnh làm cái giá để Đường Tử Hòa không còn là một cái xác không có linh hồn, khi nàng ta lấy lại tinh thần, trên đầu tường thành là mưa tên đầy trời, lỗ hổng ở dưới thành thì hai

quân vẫn đang liều chết ác chiến, ngoài năm bước, cờ soái của nàng ta vẫn tung bay, giống như một con thú bị vây khốn những vĩnh viễn không chịu khuất phục, cao ngạo đứng thẳng người, oai hùng nhìn bầy sói hung ác.

Nhìn thi thể chồng chất như núi ở lỗ hổng của tường thành, Đường Tử Hòa rơi nước mắt cười sầu thảm.

"Các tướng sĩ bỏ qua lỗ hổng đi, kết trận trong thành! Một ngàn người đi lên đầu tường, ném bao cát, gỗ, lôi thạch về phía lỗ hổng, phụ nữ và trẻ nhỏ thì di chuyển vào nội thành!"

Đường Tử Hòa mệnh lệnh của Đường Tử Hòa, tất cả tướng sĩ phản quân và bách tính đang bận rộn trên đầu tường phấn chấn, nháy mắt giống như tìm được chủ tâm cốt, theo mệnh lệnh của Đường Tử Hòa mà chấp hành đâu vào đấy.

Phản quân bỗng nhiên từ bỏ chỗ hổng, cho dù biết rõ sau khi đột phá chỗ hổng còn có sát trận sắc bén hơn chờ họ, nhưng các tướng sĩ của kinh doanh vẫn vui mừng khôn xiết, chỉ cần phá tan được sát trận phía trước, người đầu tiên phá thành sẽ có công cao to lớn, phần công lao này thậm chí có thể kéo dài tới mấy đời, đủ để mình mang mạng ra mà liều.

Trong tiếng hét hò nhưng núi lở đất nứt, các tướng sĩ kinh doanh cầm đao lao vào, vừa lao vào trong thành, chờ bọn họ là một màn mưa tên núi đao, cùng với bao cát, gỗ lăn và lôi thạch từ trên đầu tường không ngừng ném xuống, vô số tướng sĩ bị loạn đao chém chết hoặc là bị gỗ đá đè chết, con số thương vong tăng lên nhanh chóng, cuối cùng không còn ai dám xông qua cái lỗ hổng chết người đó nữa.

Chung quy vẫn là địch nhiều ta ít, hai tay khó địch được bốn tay, trận thế do phản quân chưa từng trải qua huấn luyện kết thành vẫn không chịu nổi, gần ngàn tướng sĩ của kinh doanh nhảy vào trong thành như hổ xông vào đàn dê, thế không thể đỡ, phản quân liên tiếp bại lui.

"Nghĩa quân ngã rồi, chúng ta lên nào." Một bách tính lớn tuổi run rẩy nhặt binh khí lên, liều mình xông vào chiến đoàn: "Chỉ có đuổi được cẩu quan binh đi thì chúng ta mới có đường sống!"

Một tiếng hô to, người già, phụ nữ, trẻ nhỏ đều tự giác nhặt binh khí từ dưới đất lên, cả người run rẩy, nhưng thần thái lại vô cùng kiên định địa lao về phía tướng sĩ kinh doanh.

Đây là một hồi công thành chiến thảm thiết chưa từng thấy, quân và dân giống như là lẫn lộn, đúng và sai giống như là mơ hồ, song sống và chết thì lại thấy được rất rõ ràng.

Đường Tử Hòa khóc tới tan nát cõi lòng, quỳ gối dập đầu về phía các bách tính đang liều mạng cầm binh khí lên để chém giết, trán không ngừng túa máu.

Ven sông đào bảo vệ thành Ngoài thành, vô số kỵ binh cầm cờ vừa giục ngựa vừa cao giọng hô to: "Quan Tổng binh có lệnh, khi thành phá bách tính đều không truy xét thù cũ, triều đình tuyệt đối sẽ không giết người vô tội, chỉ xin các ngươi dừng cương trước bờ vực, chớ có theo phản quân! Bệ hạ đã ban nhân chỉ, hà chính (nền chính trị hà khắc) Phách Châu đều phế, thuế phụ thu đều miễn, các hương thân, đừng chấp mê bất ngộ nữa!"

Một viên đá to bằng nắm đấm được ném về phía kỵ sĩ, một tiểu hài tử chừng bảy tám tuổi nhổ nước bọt xuống dưới thành một cách đầy oán hận, giọng nói vẫn còn non nớt chửi: "Phì! chúng ta không tin!"

Đầu tường vô số bách tính khuân vác bao cát đều giân giữ phụ họa: "Cẩu triều đình gây họa cho Phách Châu đã bao nhiêu năm, chúng ta làm sao còn tin các ngươi được nữa, hôm nay cho dù thành phá, cũng chỉ là chết mà thôi, có gì mà phải ngại."

Rất nhiều bách tính dứt khoát không nói gì, ném bao cát xuống rồi nhắt cung tên trường thương trên đường cái đầu tường lên, xông về phía kỵ sĩ đang quát to ngoài thành.

Trước trận trung quân, chư tướng thần sắc lo lắng ôm quyền với Tần Kham.

"Hầu gia, phá thành chỉ trong khoảnh khắc, chiến cơ chỉ lóe cái là vụt qua, xin Hầu gia hạ lệnh!"

"Xin Hầu gia hạ lệnh!"

Tần Kham thống khổ hét lên: " Bọn họ là bách tính! Bản hầu sao có thể hạ lệnh?"

Giám quân Miêu Quỳ lớn tiếng nói: "Hầu gia, bọn họ đã cầm binh khí thì không còn là bách tính nữa, mà là loạn dân! Loạn dân đáng chết!"

Vô luận quan tướng và quân sĩ chung quanh Tần Kham tất cả đều quỳ xuống.

"Loạn dân đáng chết! Xin Hầu gia hạ lệnh phá thành!"

"Xin Hầu gia hạ lệnh phá thành!"

Tần Kham cả người run rẩy, thống khổ ngửa mặt lên trời thở dài.

Thấy bộ dạng im lặng của Tần Kham, Miêu Quỳ dứt khoát thay hắn hạ quân lệnh.

"Nã pháo! Công thành!"

Rầm rầm!

Trăm khẩu pháo Phật Lãng Cơ phát ra tiếng gầm rung trời, lỗ hổng vừa được bao cát gỗ tròn lấp lại vô tình bị bắn vỡ.

Các tướng sĩ kinh doanh như thủy triều ùa vào lỗ hổng đó.

Tần Kham lảo đảo bước về phía tường thành mấy bước, thất thần nhìn tường thành Phách Châu, lặng im hồi lâu, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Tần Kham ta cả đời làm người làm việc ngửa lên không hổ với trời, cúi xuống không thẹn với đất, các ngươi vì sao không tin ta? Vì sao không tin ta?",

Chương 550: Công hãm Phách Châu (hạ)

Tướng sĩ kinh doanh như thủy triều ùa vào Phách Châu, thành trì nho nhỏ giống như đê vỡ, trong chớp mắt bị hồng thủy tràn vào.

Tần Kham biết, kết cục của Phách Châu đã được chú định.

Thương tiếc, thất vọng, thương xót, bất đắc dĩ..... Đủ loại cảm xúc trong nháy mắt ùa vào đầu, Tần Kham đứng ngơ ngác ở ngoài thành như một pho tượng, chăm chú nhìn tòa thành trì gian khổ này, vô số hoang mang giống như bọt xà phòng phình lên rồi vỡ ra.

Mình làm gì sai? Phụng chỉ bình định, khi bách tính cầm binh khí, bọn họ chính là đối tượng mà mình phải tiêu diệt.

Quan binh Kinh doanh sai gì? Bọn họ cần quân công, chức trách của bọn họ là thay hoàng đế uy phục tứ hải.

Bách tính Phách Châu có gì sai? Tham quan ác lại gây đau khổ cho Phách Châu nhiều năm, triều đình đã mất đi lòng tin, bách tính chỉ muốn vì bản thân mà giết ra một con đường sống.

Đường Tử Hòa có gì sai? Nàng ta không bước lên cao hô to thì trong phạm vi trăm dặm của Phách Châu vẫn sẽ có vô số người đứng lên, trong nước biển cuồn cuộn lật thuyền nhẹ, sao có thể trách được trong đó xen lẫn một cành hoa?

Tựa hồ ai cũng đúng cả, nhưng mà vì sao trước mắt tòa thành trì này lại lâm vào trong giết chóc vô tận?

Trong thành tiếng hô giết, tiếng hét, tiếng khóc quyện vào thành một mảng, lửa khói bốc lên cuồn cuộn từ các nơi trong thành Phách Châu, tiếng đàn bà hét, tiếng trẻ con khóc, cả tòa thành trì giống như đang nức nở.

Trước mặt thực lực Tuyệt đối, ý chí chiến đấu chống cự có cao tới đâu thì cũng đều là phí công, thực lực có thể nghiền áp tất cả.

Đường Tử Hòa chung quy không thể làm triều đình lay động được, tòa giang sơn nhìn như sắp vỡ nát này vẫn có nội tình không thể lay động của nó, núi sông đế vương danh thần hơn trăm năm cùng nhau cai trị không phải một thiếu nữ có khả năng lật đổ được.

Tướng sĩ vào thành đã tới gần vạn, các tướng sĩ cướp được cửa đông thành Phách Châu, cửa thành mở toang, cầu treo buông xuống, tòa thành này đã rơi vào trong tay triều đình, không thể thay đổi.

"Đinh Thuận, ngươi lĩnh năm trăm thiếu niên binh vào thành." Nhìn thành trì ánh lửa ngút trời, Tần Kham mệt mỏi hạ lệnh.

Đinh Thuận ngẩn người, vẻ mặt đau khổ nói: "Hầu gia thứ tội, thuộc hạ sợ thấy máu lắm, thấy máu cái là ngất luôn."

Tần Kham ừ một tiếng, hắn hiểu rõ ý tứ của Đinh Thuận, tuy nói Đinh Thuận thường làm những chuyện vô pháp vô thiên, cũng không phải chưa từng giết vô tội người, nhưng động đao giết bách tính với quy mô lớn như vậy hiển nhiên là hắn cũng không muốn.

Tâm tình tốt hơn một chút, Tần Kham lạnh lùng nói: "Ngươi và năm trăm thiếu niên binh dùng thân phận đốc chiến đội vào thành, các tướng sĩ giết bách tính cầm binh khí thì không sao, nhưng nếu ai dám động thủ với bách tính tay không tấc sắt, hoặc có làm bất kỳ chuyện gian dâm cướp bóc nào thì giết không tha!"

Đinh Thuận lúc này mới kích động ôm quyền:"Vâng."

Đường Tử Hòa tâm đã như tro tàn.

Nhìn quan binh không ngừng ùa vào dưới thành, bách tính từng người ngã xuống dưới đao kiếm của quan binh. Chung quanh tràn ngập tiếng hét của phụ nữ trẻ con, tim của nàng ta giống như bị một bàn tay vô hình vò nát.

Mục tiêu đánh cướp đầu tiên của quan binh sau khi vào thành là đầu tường, dưới thềm đá của tường thành, thị vệ của Đường Tử Hòa và các phản quân còn lưu lại đang chém giết thảm thiết với tướng sĩ kinh doanh.

"Cẩu quan Binh, ta liều mạng với các ngươi." Một vị lão nhân tóc

hoa râm lảo đảo tiến lên, tay cầm một thanh trường thương không biết nhặt từ đâu ra. Mũi thương còn chưa đâm ra thì một trận mưa tên đã bắn lão thành con nhím ngã vào vũng mặt.

Tướng sĩ Kinh doanh mặt không biểu tình xông qua người lão nhân, vẫn cứ lao về phía trước, về phía trước...

Gặp người cầm binh khí thì giết, đây là quân lệnh mà các tướng lĩnh truyền xuống, mà quân lệnh thì như núi.

Một bông tuyết trắng tinh như lông chim lặng lẽ rơi xuống tóc mai của lão nhân.

"Tuyết rơi rồi..." Đường Tử Hòa đứng trên đầu tường vươn tay ra đỡ lấy một mảng tuyết, Đường Tử Hòa bỗng nhiên bật cười, nụ cười điên cuồng, tiếng cười khiến người ta rùng mình.

Các tướng sĩ Kinh doanh vẫn tiến lên trên thềm đá đầu tường, ai nấy anh dũng tranh nhau ùa lên, hai mắt đỏ ngầu nhìn Đường Tử Hòa ngạo nghễ đứng trên đó, nàng ta ở trong mắt bọn họ là quân công, là tiền đồ, là lợi thế để phong thê ấm tử

"Đường nguyên soái, các huynh đệ không cản được nữa rồi, mạt tướng bảo vệ cô phá vây, rời khỏi Phách Châu hội hợp với tướng quân Dương Hổ hoặc tướng quân Trương Mậu, nghiệp lớn vẫn làm được." Một tướng lãnh phản quân cả người đầy máu tươi quỳ một gối xuống trước mặt nàng ta.

"Chạy á? Đường Tử Hòa ta nợ bách tính Phách Châu nhiều mạng người như vậy, ta chạy đi đâu được?" Đường Tử Hòa vẫn điên cuồng cười to.

Tiếng cười đột nhiên khựng lại, Đường Tử Hòa chỉ vào cờ soái ở doanh trướng trung quân ngoài thành, rơi lệ hét lên: "Tần Kham, tất cả đều là tội của một mình Đường Tử Hòa ta, tội nghiệt của ta ta trả, chỉ xin người sau khi cho tướng sĩ dưới trướng vào thành thì đừng làm tổn thương bách tính!"

Nói xong Đường Tử Hòa rút kiếm, tuyệt nhiên nhắm mắt, lật tay cứa vào cổ mình.

Tần Kham đứng ở ngoài thành, trơ mắt nhìn Đường Tử Hòa rút

kiếm tự vẫn, hắn xanh mặt, răng nghiến ken két, không nói tiếng nào.

Đúng vào giây phút kiếm của Đường Tử Hòa sắp chạm vào cổ, một mũi tên từ trong đám người bắn ra, bắn trúng cổ tay phải cầm kiếm của Đường Tử Hòa, nỏ tiễn bắn thủng tay nàng ta, Đường Tử Hòa rên lên một tiếng, kiếm rơi xuống đất.

Đinh Thuận và năm trăm thiếu niên binh như phát điên xông lên đầu tường, một trận trái chém phải gạt, đánh lui phản quân còn sót lại không nhiều lắm ở đầu tường, sau đó năm trăm thiếu niên bao vây Đường Tử Hòa, bất luận là phản quân định cứu chủ soái hay là tướng sĩ kinh doanh muốn bắt Đường Tử Hòa để kiếm quân công thì đều bị thiếu niên binh không chút lưu tình dùng đao chém lui.

"Nghịch thủ Đường Tử Hòa là khâm phạm Tần Hầu gia chỉ định, đám hỗn đản các ngươi thèm quân công tới điên rồi à, ngay cả người Hầu gia cần cũng dám cướp, không muốn sống nữa sao?" Đinh Thuận giơ đao mặt đầy sát khí gầm gè nói.

Đường Tử Hòa ngã xuống đất, ôm cổ tay đang chảy máu không ngừng, cả giận nói: "Đinh Thuận, sĩ có thể giết chứ không thể làm nhục, đừng tưởng rằng..."

Còn chưa dứt lời, Đinh Thuận đã một chưởng bổ vào sau gáy Đường Tử Hòa, Đường Tử Hòa hự một tiếng rồi ngất xỉu.

"Đem nàng ta mang về giao cho Hầu gia!" Đinh Thuận vung tay hét to.

Bầu trời âm trầm, tuyết rơi từng mảng, rất nhanh đã phủ lên một lớp trắng tinh, như che giấu đi tất cả niềm đau khổ và máu tươi của thế gian.

Chiến tranh Thu phục thành trì vẫn tiếp tục, các bách tính vẫn còn đang chống cự, nhưng đã bị tướng sĩ kinh doanh áp chế ở nội thành.

Mấy chục kỵ sĩ phụng mệnh lệnh của Tần Kham, gân cổ không từ bỏ ý định biểu thị công khai nhân chính của triều đình đối với

bách tính Phách Châu, cùng với lời hứa không vọng sát người vô tội, các bách tính tuyệt vọng không ai chịu tin lời hứa của Tần Kham, thế là từng đám từng đám dũng mãnh không sợ chết khởi xướng xung phong kiểu tự sát về phía các tướng sĩ kinh doanh.

Gần ba ngàn bách tính ngã trong vũng máu, tuyết trắng rơi xuống, rất nhanh phủ lên thi thể nằm trên đất, còn cả nỗi đau khổ mà họ phải gánh chịu cả đời.

"Ai Tay không tấc sắt triều đình sẽ không động vào! Các Phụ lão hương thân, tin ta đi, buông binh khí thì còn đường sống!"

Đinh Thuận cầm đầu đốc chiến đội cơ hồ gần như muốn quỳ xuống với các bách tính.

Cuối cùng, một bách tính nhát gan cả người run rẩy, thử bỏ binh khí, lặng lẽ đi hai bước về phía các tướng sĩ kinh doanh.

Tướng sĩ Kinh doanh quả nhiên không giết hắn.

Có người đầu tiên, tất nhiên còn có thứ hai, thứ ba...

Cuối cùng, bách tính và phản quân toàn thành Phách Châu đều hàng.

Ngày mười bốn tháng chạp năm Chính Đức thứ hai, ngày tuyết rơi đầu mùa này, triều đình đã thu phục được Phách Châu.

Chương 551: Nữ tù (1)

"Thần phụng chỉ bình loạn Phách Châu, dẫn mười vạn vương sư rời kinh chinh phạt..."

Bút lông sói Hồ Châu thượng hạng dừng trên giấy, rất lâu vẫn không thấy nhúc nhích, một giọt mực đen đậm đặc cuối cùng mất kiên nhẫn nhỏ xuống giấy, trang giấy trắng tinh trong nháy mắt đã nhuộm ra dần một khoanh mực lớn.

Tần Kham gác bút, bực mình vò tờ tấu chương vừa viết xong ném ra xa.

Đi tới kiếp này đã viết không ít tấu chương, bởi vì quan hệ với Chu Hậu Chiếu quá sâu đậm, có đôi khi chuyện bẩm tấu thậm chí ngay cả tấu chương chính quy cũng lười chẳng muốn viết, chỉ một tờ giấy viết rõ thời gian địa điểm nhân vật sự kiện rồi gửi vào trong cung.

Song hôm nay bản tấu chương sau trận chiến này, Tần Kham lại thực sự không hẹ được bút.

Hắn không biết nên viết như thế nào, càng không biết cuộc chiến bình loạn lần này mình rốt cuộc tính là có công hay là có tội, hắn chỉ cảm thấy mình đã tạo nghiệt, tạo đại nghiệt, tính mạng của hơn ba ngàn bách tính trở thành một con số không bắt mắt trên tấu chương, phía sau con số lại còn cho những bách tính này một danh hiệu - loạn dân.

Đây là hợp tình hợp lý, phàm là "Loạn dân", giết bao nhiêu cũng được, hoàng đế sẽ chỉ khen hắn bình loạn có công, ngay cả các ngôn quan ngự sử trước nay miệng thối hoặc cũng sẽ không thể trách cứ, đối với những người chỉ biết tới lợi ích này mà nói, bất kỳ ai muốn đoạt đi lợi ích của bọn họ thì đều là cừu nhân bất cộng đái thiên.

Tần Kham cũng là người chỉ biết tới lợi ích, có người tạo phản Chu Hậu Chiếu thì cũng chẳng khác nào trực tiếp uy hiếp tới địa vị quốc hầu thế tập đời đời của hắn, mọi người là đứng trên giai cấp

của mình để nhìn một giai cấp khác, cho nên Tần Kham đối với việc tiêu diệt kẻ tạo phản thì không nói hai lời, hơn nữa tận hết sức lực, cho dù đời sau sách sử có gán cho hắn cái danh hào như "đao phủ máu tinh trấn áp khởi nghĩa nông dân" thì hắn cũng chẳng oán hận.

Nhưng mà trong đối tượng trấn áp của hắn, tuyệt đối không có bách tính tay không tấc sắt.

Từng cảnh từng cảnh khi thành Phách Châu bị phá hiện đi hiện lại trong đầu hắn, trong thành bất luận phụ nữ người già hay trẻ con, người dám cầm lấy binh khí đối kháng với quan binh thì đều bị chém chết tại chỗ, không chút lưu tình. Những âm thanh gào khóc đau đớn đến giờ vẫn còn vang vọng trong tai hắn.

Rất thảm thiết, giết phản quân và giết bách tính hoàn toàn là hai loại cảm thụ hoàn toàn bất đồng, cũng là máu tươi phun trào, cũng là đầu bay khỏi cổ, nhưng Tần Kham thực sự không rõ, đối mặt với những bách tính quần áo lam lũ này, các tướng sĩ kinh doanh sao lại có dũng khí cầm đao kiếm chém vào người bọn họ, hai chữ "Nhân tính" Chẳng lẽ đã tuyệt diệt trong quân doanh rồi sao?

Ngồi trong soái trướng gần hai canh giờ, bản tấu chương tiệp báo sau trận chiến Tần Kham có thế nào cũng không viết nổi. Mùi máu tươi trong bản tiệp báo này quá nồng, thế cho nên Tần Kham khi nhìn trang giấy trắng phau trước mặt này cũng có một loại xung động muốn nôn mửa.

Điều Duy nhất đáng để vui mừng là, hắn rất kịp thời ngăn cản ý muốn đồ thành Phách Châu của các tướng sĩ kinh doanh, chỉ trảm sát hơn ba ngàn bách tính cầm binh khí chống cự triều đình, hơn mười vạn dân chúng trong thành tuy chịu bao kinh hãi, nhưng vẫn giữ được tính mạng.

Buồn bã thở dài, Tần Kham đứng lên, dứt khoát từ bỏ việc viết tiệp báo.

Sai người triệu văn lại theo quân tới soái trướng, Tần Kham quyết định để phần tiệp báo này lại cho văn lại viết thay, hắn thật sự là viết không nổi.

Con số Thương vong nhìn thấy mà ghê người, tướng sĩ kinh doanh chết trận hơn sáu ngàn, phản quân chết hơn tám ngàn. Sau khi thành bị phá thj hơn một vạn người còn lại đều hàng, bách tính chết hơn ba ngàn người. Tự mình trải quá, thậm chí tự mình chỉ huy trận chiến công thành này, Tần Kham mới cảm thụ được đây không phải là những con số lạnh léo, chúng đại biểu cho từng mạng sống vĩnh viễn bị xóa đi khỏi dương thế. Mà miêu tả trên sách sử đối với trận chiến tranh này cùng lắm cũng chỉ có một câu "Tháng mười một năm Chính Đức thứ hai, Phách Châu dân loạn, Sơn Âm Hầu Tần Kham phụng chỉ chinh phạt, mười bốn tháng chạp. Bình!"

Nhẹ nhàng bâng quơ biết bao, sống chết, khóc cười, những tiếng kêu gào thê lương, trong sách sử hoàn toàn không được nhắc đến, một câu là qua, sách sử lịch triều lịch đại, toàn bộ đều do những câu nói lạnh lẽo vô tình này mà thành.

Trong doanh, đám chư tướng Miêu Quỳ, Hạ Dũng, Mao Duệ tề tựu trong soái trướng để ăn mừng, cùng chúc Phách Châu đại thắng, trên mặt bọn họ là vẻ vui sướng, chẳng hề nhìn ra một chút vẻ thương xót nào, trong lòng đều đ tính toán quân công của mình, chờ mong được thăng quan gia tước, tâm của họ cũng lạnh lùng như sách sử.

Hiểu tâm tình của mình chỉ có lão bộ hạ đi theo nhiều năm, Đinh Thuận tuyệt đối không dám lộ ra một chút vẻ vui mừng nào ở trước mặt Tần Kham. Hắn biết tâm tình của Hầu gia rất không tốt, không dám chọc vào.

Chư tướng tản đi, Đinh Thuận rụt rè tới gần nói: "Hầu gia, Đường Tử Hòa bị thuộc hạ và thiếu niên binh bắt, hiện giờ đang nhốt trong doanh trướng cách soái trướng không xa, thuộc hạ đã phái trọng binh trông coi."

Sắc mặt Tần Kham cứng đờ, thở dài nặng nề.

Lại một phiền toái rất lớn.

"Nàng ta... Có ổn không?"

"Không ổn lắm, sau khi tự sát không thành trên đầu tường thì

không ăn không uống không nói câu nào, cả người giống như mất đi ba hồn sáu phách vậy."

Đinh Thuận nhìn sắc mặt âm trầm của Tần Kham, rụt rè hỏi thử: "Hầu gia nếu không muốn gặp nàng ta thì thuộc hạ giờ sau người cho nàng ta đeo trọng gia xiềng xích, áp giải về kinh sư, triều đình xử trí nghịch thủ tạo phản thì đại thể là lăng trì."

Hai má Tần Kham run run, cuối cùng thở dài nói: "Dẫn đường, bản hầu muốn gặp nàng ta."

Đinh Thuận vội vàng xoay người rời trướng.

Đường Tử Hòa rất chật vật, đây là lần đầu Tần Kham thấy nàng ta chật vật như vậy.

Áo giáp không vừa với người đã được cởi xuống, trên người chỉ còn váy xanh, xiêm y có chút mỏng manh, tóc rối tung, chất tóc xơ xác ố vàng chứng tỏ nàng ta mấy ngày nay tạo phản cũng không được tốt, tay chân bị đeo cùm nặng, đối với khâm phạm của triều đình thì bất kỳ ai cũng không dám lơ là, không chỉ như vậy, trăm thiếu niên binh còn vây chặt doanh trướng đang giam giữ Đường Tử Hòa, ngay cả ruồi bọ cũng không bay vào được.

Đinh Thuận quả nhiên là người lanh lợi, đối với Đường Tử Hòa hiển nhiên cũng rất nể mặt, tuy rằng nàng ta bị còn không thể nhúc nhích, nhưng trong trướng lại vẫn đốt một lò than, toàn bộ doanh trướng ấm áp như xuân, cho dù mặc áo đơn cũng không thấy lạnh.

Tần Kham đi vào doanh trướng, đập vào mắt là ánh mắt trống rỗng đờ đẫn của Đường Tử Hòa, trong ánh mắt không có bất kỳ sắc thái và ba động gì, giống như là người chết vừa bị rút đi hồn phách vậy.

Đinh Thuận thức thời gọi bốn thiếu niên binh trông giữ nàng ta trong trướng đi, mọi người cung kính lui ra ngoài, trong trướng chỉ còn Tần Kham và Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa cuộn mình trong góc doanh trướng, trước mặt bày một chiếc bàn gỗ, trên bàn có một bát canh thịt và ba mốn ăn đã

lạnh, nhưng hiển nhiên chưa được động đến.

Tần Kham bình tĩnh nhìn chăm chú nàng ta hồi lâu, thở dài nói: "Nàng ít nhất cũng nên ăn một chút gì đó, không ăn không uống như vậy là đang tức ta hay là đang hành hạ bản thân?"

Chương 551: Nữ tù (2)

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, ánh mắt Đường Tử Hòa cuối cùng cũng có một tia sắc thái, xoay người nhìn thấy khuôn mặt đã khiến nàng ta khóc cười bao nhiêu lần đó, đau đớn lại xộc vào tim.

"Tần Kham, ngươi là đến để cười nhạo tên bại quân chi tướng ta ư?" Cố nén đau, mặt Đường Tử Hòa hiện lên vẻ châm biếm.

Tần Kham cười khổ nói: "Ta không nhàn rỗi như vậy đâu, ngươi và ta khi là chủ tướng thì không ngại bày ra các cơ mưu với nhau, hiện giờ trần ai lạc định rồi ta lại đến cười nhạo ngươi, loại chuyện này ta đại khái không làm được."."

Đường Tử Hòa trầm mặc. Nước mắt lại lã chã rơi.

"Lúc Binh bại thành phá, các ngươi vì sao lại cứu ta? Để ta chết cùng các bách tính vô tội không được ư? Chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt một phần vạn tội nghiệt của ta, vì sao ngươi ngay cả cơ hội này cũng không cho ta?"

Nói tới bách tính vô tội, ngữ khí Tần Kham bất giác có mấy phần lạnh lùng: "Hơn Ba ngàn bách tính chết trong trận chiến này, ngươi cho dù muốn chết thì cũng phải để lại một câu công đạo chứ?"

Đường Tử Hòa khóc nói: "Tần Kham, bất kể ngươi tin hay không, kỳ thật ta sớm đã muốn bỏ cuộc rồi, lúc công thành cờ soái của ta đã đổ mà ta cũng chẳng muốn nâng nó dậy nữa, tường thành đã đổ, viện binh không tới, ta đã tâm ý nguội lạnh. Nhưng mà một người dân bình thường không màng sinh tử lại một lần nữa dựng cờ soái của ta lên. Tần Kham, ngươi và ta đều là người lãnh binh, ngươi nói cho ta biết đi, chiến sự đã tiến hành đến bước này. Ngươi và ta còn khống chế được cục diện nữa ư? Công và thủ đã không chỉ là ý chí của chủ tướng, mà là ý chí của quân đội hai bên! Tần Kham, ta không cản được bách tính khẳng khái chịu chết, thật sự không cản được."

"Ngươi là đang bào chữa cho mình đấy à?"

Đường Tử Hòa bỗng nhiên trở nên kích động: "Ta bào chữa cái gì? Lúc Thành phá ta đã không định sống nữa rồi. Ta có cần phải bào chữa hay ư? Dân không sợ chết, thì ta có gì mà sợ chết. Bách tính Phách Châu mấy năm nay sống không bằng heo chó. Các Bách tính từ lâu đã không còn đường sống, Đường Tử Hòa ta đứng ra, vì dã tâm của bản thân cũng được, vì phúc lợi của lê dân bách tính cũng được, tóm lại bọn họ nhìn thấy hi vọng, cho nên nguyện ý chịu chết vì ta, thế của quân tiên phong triều đình không thể đỡ, lúc thành phá ta dã không còn sức để bảo vệ bách tính, thế là rút kiếm tự sát, đây là công đạo ta giành cho họ!"

Kích động nhìn Tần Kham, Đường Tử Hòa khóc nói: "Tần Kham, ta cũng không phủ nhận ta đã sai, ta nghiệt đối với bách tính, cho nên ta chỉ có thể tự sát đền mạng, nhưng bằng tâm mà nói, những bách tính này nếu không phải bởi vì bị triều đình bức cho không còn đường sống thì bọn họ có chịu vứt bỏ sinh tử giúp ta tạo phản hay ư? Ta là một cái mầm tà ác, nhưng là ai cho cái mầu này thổ nhưỡng để mọc rễ nẩy mầm?"

Tần Kham cả người run rẩy không nói gì.

Đây là một đề tài vĩnh viễn không thể nói rõ trắng đen, triều đình tiêu diệt phản tặc là thiên kinh địa nghĩa, quan bức dân phản cũng là thiên kinh địa nghĩa, hơn ba ngàn mạng người, rốt cuộc là ai sai? Có lẽ chỉ có trăm năm sau các hậu nhân mới có thể đứng trên lập trường công chính để đưa ra một nhận xét chính xác.

Đường Tử Hòa đau khổ cười, nói: "Tần Kham, đây là một mớ bòng bong, khó mà nói rõ được. Hiện giờ được làm vua thua làm giặc, ta không có gì để nói, nể tình một hồi quen biết, ta hy vọng có thể chết trong tay ngươi..."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Ngươi phải nhận kiểu chết thế nào thì đã được luật pháp triều đình quyết định, có thể khẳng định, ngươi chết chắc rồi."

Đường Tử Hòa cúi đầu nói: "Tần Kham, ta chết ngươi có chịu thu liễm thi cốt của ta ư? Ta không muốn làm cô hồn dã quỷ..."

Tần Kham trong lòng lại cảm thấy đau đớn, lạnh lùng nói: "Quen biết một hồi, ta không thể quá vô tình vô nghĩa, sau khi ngươi

chết, ta chẳng những sẽ thu liễm thi cốt nhập thổ vi an cho ngươi, hơn nữa mỗi tết thanh minh và ngày giỗ, ta sẽ tới trước mộ phần ngươi để hoá vàng mã."

Đường Tử Hòa buồn bã cười: "Đa tạ, ngươi là người có tình có nghĩa, chỉ hận kiếp này duyên phận của chúng ta quá bạc."

Tình cảm áp chế đã lâu như hồng thủy tràn đê, Tần Kham lộ ra vẻ cuồng bạo hiếm thấy, bỗng nhiên vươn tay ra hung hăng tát nàng ta một cái, một tiếng bốp vang lên trong trướng.

túm cổ áo nàng ta rồi nhấc lên, Tần Kham gầm rú: ""Đường Tử Hòa, ngươi vì sao cứ muốn tạo phản! Vì sao không chịu an phận làm thần y! Vì sao không học được như khuê nữ hiền lương thục! Vì sao ta lại cứ quen ngươi! Vì sao..."

Hai cánh môi hoa đào như băng bỗng nhiên đặt lên môi Tần Kham, Tần Kham mở to hai mắt nhìn Đường Tử Hòa mặt đẫm lệ.

Cho tới khi môi hoa rời khỏi môi Tần Kham, Tần Kham vẫn ngơ ngẩn như trong mộng, Đường Tử Hòa thì lại bật khóc thất thanh.

"Không có nhiều vì sao như vậy, Tần Kham, ta từ khi ra đời đã được chú định phải chế tạo loạn thế, ta cả đời này là thân bất do kỷ, lúc nhỏ thì được Bạch Liên giáo chọn làm Hồng Dương Nữ, bởi vì ta có mệnh cách của Hồng Dương Nữ, đi theo trưởng lão học y thuật học chữa bệnh, bởi vì muốn che giấu thân phận, sau khi lớn lên thì mở hương đường Thiên Tân, bởi vì đây là nghiệp lớn trong giáo, sau khi rời khỏi Thiên Tân vốn cho rằng từ nay về sau có thể tự do cả đời không bị ràng buộc thì lại bị cuộc phục kích ngoài thành bức cho không thể không báo thù cho huynh đệ đã chết. Chưa từng có ai hỏi ta có nguyện ý làm những việc này hay không, càng không có ai hỏi ta thích làm gì, càng không có ai khi ta yếu đuôi nhất hỏi ta một tiếng 'Có mệt hay không, có khổ hay không'... Tần Kham, ngươi hỏi nhiều vì sao như vậy, sai không hỏi xem ông trời vì sao không chịu tha cho ta?"

Nhìn Đường Tử Hòa khóc rống lên, Tần Kham cũng đau lòng như bị dao cắt.

Tần Kham đau đớn nói: "Chuyện đã tới nước này, Đường Tử Hòa,

ta không cứu được ngươi nữa rồi, vô số người đã nhìn thấy ngươi bị bắt trên tường thành, ta không thể làm việc thiên tư được, xin lỗi..."

Đường Tử Hòa buồn bã cười nói: "Không hy vọng ngươi cứu ta, ta không sợ chết, bị nhốt trong doanh trướng này hai ngày nay ta chỉ có chút tiếc nuối, nếu có thể cho ta thêm một chút thời gian, để ta làm một số chuyện để chuộc tội thì tốt biết mấy, ta nợ hơn ba ngàn tính mạng, món nợ này ta cõng mệt quá."

Ánh mắt lộ ra sự ngọt ngào của hồi ức, thanh âm của Đường Tử Hòa xa như ở tận chân trời: "... Ta còn muốn đi ngắm Thiên Tân, nhìn lại những con phố quen thuộc, có lẽ hiện giờ đã không còn quá quen nữa rồi, nhưng ta vẫn nhớ rõ có nam nhân ở tòa thành trì cằn cỗi đó từng hứ với ta, vung tiền như rác là gì, khoái ý ân cừu tính là gì, trên đời nam nhân nào sẽ vì nữ nhân mà hứa tạo ra một thành trì phồn vinh? Đây mới là trượng phu vĩ đại, a hùng chân chính trong lòng ta,. Ta còn muốn nhìn lại gốc mai vàng ở hậu viện nha môn Thiên Tân, gốc mai vàng đó từng chứng kiến chúng ta gặp nhau, cũng từng chứng kiến chúng ta chia lìa, hiện giờ đã là lúc tuyết bay đầy trời, gốc mai vàng đó nhất định nở đẹp lắm."

Mũi Tần Kham cay cay, thở dài không nói gì.

Thị phi khó biện luận, đúng sai khó phân biệt, nhưng mà đoạn tình cảm giữa hắn và nàng ta lại rất rõ ràng.

Đường Tử Hòa si ngốc nhìn hắn, nước mắt lạirơi như mưa.

"Tần Kham, kiếp sau ta sẽ làm một ni cô thanh đăng cổ phật, để chuộc lại tội nghiệt của ta kiếp này, ngươi nếu vô tình thì đừng tới khơi lại phàm tâm đã phủ bụi của ta."

Chương 552: Ẩn mà không phát

Bi tình thương tâm đã không còn quan trọng, được mất lấy bỏ càng vô vị, trên mặt Đường Tử Hòa đẫm nước mắt, ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh địa nói chuyện hậu sự của bản thân.

Tần Kham không biết lúc này trong lòng nàng ta có cảm tưởng gì, bản thân hắn cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Không thể trách móc trước mặt nữ nhân này, bởi vì bản thân Tần Kham cũng không biết ai đúng ai sai, hắn và nàng ta giống như bị vận mệnh đẩy về phía đối địch, ngay cả giãy dụa cũng chẳng được gì.

"Tần Kham, sau khi ta bị áp giải tới kinh sư, triều đình sẽ phán ta tử tội như thế nào?" Đường Tử Hòa rất bình tĩnh, giống như đang nói về một người không quen.

Má Tần Kham hơi run run, thở dài: "Theo luật của Đại Minh thì thủ nghịch tạo phản phải lăng trì."

"Lăng trì?" Đường Tử Hòa cười cười: "Giống như Lưu Cẩn, đúng không?"

"Đúng rồi."

Đường Tử Hòa nhìn hắn: "Ngươi cứu ta trên tường thành, chẳng lẽ là vì để ta phải chịu tội lớn hơn? Lúc thành phá vì sao không để cho ta được chết thống khoái? Ngươi đây là từ bi hay là tàn nhẫn?"

Tần Kham do dự một chút, nói: "Sau khi Hồi kinh ta sẽ cầu tình với bệ hạ, đổi cho ngươi từ lăng trì thành uống rượu tự sát, chắc là bệ hạ sẽ nể mặt ta thôi."

Đường Tử Hòa cười buồn bã: "Đa tạ ngươi, ta không sợ đau, nhưng hình phạt lăng trì là phải cởi sạch quần áo của người thụ hình, thi hình trước công chúng, cái này ta không chịu nổi, thân

thể của ta là băng thanh ngọc khiết, không phải bất kỳ ai muốn nhìn thì nhìn. Ngày Chịu hình đó có thể đổi thường phục ư? Ta muốn đổi một bộ váy màu xanh thật sạch sẽ, tuy rằng ta biết chung quy sẽ phải hóa thành một đống đất vàng, nhưng ta vẫn muốn được sạch sẽ tiêu sái..."

Mũi Tần Kham cay cay, gật đầu nói: "Có thể, cô có bất kỳ yêu cầu gì ta cũng sẽ đáp ứng cô."

Đường Tử Hòa cúi đầu thở dài: "Ngươi là nam nhân tốt, đáng tiếc ta vô phúc..."

Tần Kham cười khổ nói: "Chúng ta quen biết nhau đã là sai lầm, sớm một chút hay muộn một chút đều được, nhưng ông trời lại an bàicho chúng ta gặp nhau ở thời gian sai lầm nhất, Đường Tử Hòa, xin lỗi, ta không thể thả cô được, cô là khâm phạm bệ hạ chỉ định phải tru trừ, ta mặc dù vị cao tước hiển, nhưng ta không thể mạo hiểm như vậy được."

"Ta biết, triều đường phong quỷ vân quyệt, hoàng đế cũng không thể nắm trong tay tất cả, huống chi là ngươi..."

Tần Kham cố nhịn chua xót trong lòng: "Trừ không thể thả cô ra, ta có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô, ăn uống mặc, ta thậm chí có thể nghĩ biện pháp kéo dài ngày thụ hình của cô, để cô được hưởng thụ phồn hoa nhân gian, không tiếc nuối khi ra đi nuối."

Đường Tử Hòa cúi đầu lẳng lặng nói: "Ta chẳng muốn gì cả, chỉ muốn trả nợ... nợ đời này trả không hết, ta chết không nhắm mắt. Tần Kham, ngươi biết không, kỳ thật ta có cơ hội thắng ngươi, khi Hứa Thái binh vây Phách Châu, ta đã đoán trước được hắn sẽ thất bại, thậm chí còn đoán trước vị chủ tướng tiếp theo triều đình sẽ phái tới nhất định là ngươi, ta đã muốn phái người tới kinh sư rải lời đồn, nói ngươi khi tiêu diệt Bạch Liên giáo ở Thiên Tân có tư tình với Bạch Liên giáo Hồng Dương Nữ, cho nên vì tư bỏ công, Hồng Dương Nữ và ba ngàn thuộc hạ trốn thoát được sự bao vây của đại quân sáu vệ."

"Ta vốn chính là Hồng Dương Nữ, khi rải lời đồn ta có thể chế tạo rất nhiều chứng cớ, khi đó phố phường triều đình kinh sư truyền khắp, cho dù hoàng đế Minh đình tín nhiệm ngươi vô điều kiện thì

nội các và chư thần trong triều cũng tuyệt sẽ không tín nhiệm ngươi, sau khi Hứa Thái binh bại bọn họ tuyệt đối sẽ không giao mười vạn đại quân cho một người đầu mày cuối mắt với nghịch thủ Bạch Liên giáo, bọn họ sẽ không dám mạo hiểm, chỉ có thể điều chủ tướng khác tới, nói một cách không khiêm tốn thì trên đời này chỉ có ngươi mới có thể đả bại ta, chủ tướng khác nếu binh vây Phách Châu, ta có bảy thành nắm chắc sẽ đánh tan được, dần dà, nghĩa quân Bắc Trực Đãi, Hà Nam, Sơn Đông thế mạnh, lửa cháy lan ra đồng cỏ không thể dập tắt, Đường Tử Hòa ta không phải không có cơ hội thử vấn đỉnh xem nặng bao nhiêu ư?"

Theo tiếng kể êm tai của Đường Tử Hòa, sắc mặt Tần Kham dần dần trở nên tái nhợt như tờ giấy, cả người run lên.

Nếu Đường Tử Hòa thật sự đi bước này, thắng bại quả thật không rõ, hắn so với Đường Tử Hòa thì hiểu rõ tình cảnh của mình tại triều đường hơn, sau khi Lưu Cẩn hắn giành hết sự tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu, rất nhiều triều thần đã coi hắn là nịnh thần thứ hai sau Lưu Cẩn, vẫn luôn tìm cách để tóm được nhược điểm của hắn, nếu kinh sư có lời đồn hắn cấu kết với Bạch Liên giáo, triều thần đang như hổ rình mồi sao có thể bỏ qua cơ hội tốt ss? Không nói đến có thể trị tội hắn hay không, chỉ cần có hiềm nghi thôi thì ít nhất lãnh binh bình định là tuyệt đối không thể, các đại thần không dám mạo hiểm nhiều như vậy, như lời nói của Đường Tử Hòa, triều đình phái người khác làm chủ tướng, thứ nhất là không hiểu gì về nàng ta, thứ hai Đường Tử Hòa sẽ không có cố kỵ, thoải mái tay chân thi triển cơ mưu, lúc đó ai thắng ai thua thật sự là rất khó nói.

Tần Kham lúc này mồ hôi lạnh rơi lã chã, nữ nhân này quá lợi hại, ai có thể ngờ được từ lúc Hứa Thái tấn công Phách Châu nàng ta đã chôn xuống sát chiêu nhằm vào hắn.

" Lúc ta lãnh binh xuất chinh Phách Châu, kinh sư gió êm sóng lặng, cô vì sao không dùng kế này?" Thanh âm Tần Kham bỗng nhiên trở nên khàn khàn khó nghe.

Nước mắt Đường Tử Hòa lại tuôn rơi.

"Ta không dứt khoát được, Tần Kham, ta không làm được bất kỳ chuyện gì gây thương tổn tới ngươi, ngươi có chí hướng rộng lớn,

ngươi muốn thay đổi thế đạo này, mấy năm nay ngươi đã phải trải qua nhiều gian nan vất vả, ta không thể chế tạo thêm bất kỳ phiền toái nào cho ngươi được, hành tẩu trên triều đường như đi trên băng mỏng, có lẽ kế này của ta sẽ triệt để hủy hoại ngươi."

Giống như có một quả chùy to nện mạnh vào ngực Tần Kham, trong giây phút này Tần Kham chỉ cảm thấy trong đầu kêu ong ong, không nghe được bất kỳ thanh âm gì, không nhìn thấy bất kỳ sắc thái gì, chỉ có khuôn mặt bi thương ai oán của Đường Tử Hòa đang phóng đại vô hạn trong mắt.

Doanh trướng lâm vào sự yên ắng t rợn người, Tần Kham phát hiện trái tim mình khó khăn lắm mới trở nên được cứng rắn giờ lại bị một dòng nước ấm lặng lẽ hòa tan.

Đường Tử Hòa vẫn cúi đầu, không biết tại sao, bỗng nhiên bật cười, khi ngẩng đầu nhìn Tần Kham, khuôn mặt đang đau khổ muốn chết đổi sang thành tươi cười kiều diễm, trong nụ cười mang theo mấy phần quyến rũ, trêu tức, và thâm tình không thể che giấu.

"Mềm lòng với ta rồi à? Thật sự không ngờ, người tốt như ngươi ở trong triều đường ngươi lừa ta gạt làm thế nào mà tồn tại được, hơn nữa sống có tu vị, ta cũng thấy lo cho ngươi."

Tần Kham bị vẻ mặt biến đổi đột nhiên của nàng ta khiến cho kinh ngạc hồi lâu, sau đó mới xoa mũi cười khổ nói: "Vừa giống thánh nữ lại vừa giống yêu nữ, ta càng lúc càng không hiểu, rốt cuộc người nào mới thật sự là cô."

Đường Tử Hòa thản nhiên cười nói: "Nhắm mắt lại nghĩ về ta, trong lòng ngươi ta thế nào thì ta chính là như thế."

Nói chuyện với nàng ta, Kham lúc này tâm loạn như ma, chỉ muốn tránh đi để bình tĩnh lại một chút.

Ngay khi hắn chuẩn bị bước ra khỏi doanh trướng, Đường Tử Hòa bỗng nhiên gọi hắn lại.

"Tần Kham, ta muốn trả nợ, những lời này là thật."

Tần Kham ngẩn người, bình tĩnh nhìn chăm chú nàng ta hồi lâu,

phát hiện trong ánh mắt nàng ta xuất hiện một loại yêu diễm quỷ dị.

Tần Kham cảnh giác, không nói gì ra khỏi doanh trướng.

Trở lại soái trướng, Tần Kham vẫn nhăn nhó, vẻ mặt phức tạp vô cùng.

Đinh Thuận vào soái trướng bẩm việc, triều đình thu phục Phách Châu, bố cáo chiêu an đã dán khắp thành, theo tấu chương báo tiệp văn lại đã viết xong được gửi tới kinh sư, kế tiếp chính là tri phủ mới của Phách Châu thượng nhiệm.

Sau Đại loạn phải có đại trị, Tần Kham lĩnh đốc phủ Bắc Trực Đãi, việc phải làm hàng đầu trước mắt chính là trấn an dân tâm Phách Châu, ban bố miễn thuế, miễn lao dịch, bỏ mã chính, một loạt chính sách cứu trợ lưu dân, trước mắt một vạn đại quân kinh doanh tiến đóng trong thành Phách Châu đề phòng dư nghiệt phản tặc gây chuyện, mà Đinh Thuận và năm trăm thiếu niên binh thì làm đôn đốc đội cũng vào thành theo, phàm là phát hiện tướng sĩ kinh doanh có hành vi nhiễu dân, ngược dân, lạm sát và cướp bóc, cứ xử lý nghiêm khắc theo quân pháp.

Sau khi Đinh Thuận bẩm xong việc, Tần Kham lờ đờ không có phản ứng, Đinh Thuận đợi một lúc lâu thì rụt rè nói: "Hầu gia... Hầu gia!"

"Hả? Cái gì?" Tần Kham hoàn hồn.

Đinh Thuận vẻ mặt đau khổ nói: "Hầu gia, thuộc hạ lại phải bẩm lại từ đầu đến cuối à?"

"À, thế thì không cần, bản hầu nghe rồi.. Đinh Thuận, ngươi đi nghe ngóng một việc."

"Hầu gia cứ phân phó."

Tần Kham nhìn nhìn về phía cửa soái trướng, tuy rằng biết soái trướng trong quân là nơi được đề phòng sâm nghiêm, bất kỳ ai chưa được phép mà tự tiện xông vào thì sẽ bị giết chết ngay tại chỗ, nhưng hắn vẫn bất giác hạ thấp giọng.

"Ngươi đi tra xét xem tướng lãnh nào trong quân từng làm nhiều chuyện xấu, chính là cái loại xấu đến mức có dòi trong chân ấy, bề ngoài thì trông dễ bắt nạt, nhưng bên trong thì không phải là hạng lương thiện."

Tần Kham nói xong bỗng nhiên im bặt, dùng ánh mắt cực kỳ bất thiện nhìn chằm chằm Đinh Thuận: "Ngươi dùng loại ánh mắt này nhìn ta là sao? Ngươi đang nghĩ gì?"

Đinh Thuận lập tức nói: "Miêu Quỳ, Hầu gia, người ngài nói không phải chính là chính là sao?"

Một cước đá cho Đinh Thuận lảo đảo, Tần Kham cả giận nói: "Quan báo tư thù rõ ràng như vậy, nghĩ bản hầu là kẻ mù à? Đổi người khác!"

"Hầu gia, người như vậy cũng không ít, hiện giờ trong quân phàm là tướng lãnhtrên Thiên hộ thì có ai mà không từng làm mấy chuyện thương thiên hại lí? Ăn khống lương, uống máu lính, khi dễ dân chúng... Ngày hôm trước Phách Châu thành phá, kinh doanh tả tiếu quân tham tướng Hà Tùng nhân lúc loạn lạc xông vào trong thành, phát hiện một nữ tử hơi có tư sắc, dẫn mấy tên thân binh lôi nữ tử vào ngõ vắng rồi thay nhau hãm hiếp, khi thuộc hạ dẫn đốc chiến đội tới nơi thì bọn chúng đã xong việc rồi, hiện tại Hà Tùng đang bị nhốt trong doanh trướng, hắn biết Hầu gia ngài thiết diện vô tư, thế là phái mấy tốp thân binh về kinh sư tìm cách khơi thông."

"Tả tiếu quân tham tướng..." Tần Kham trầm ngâm hồi lâu, khóe miệng cong lên, nói: "Quan nhi không lớn cũng không nhỏ, "

Hầu gia tìm cái loại xấu xa này là để..."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Nói với Hà Tùng, bản hầu cho hắn một cơ hội lập công chuộc tội, cho hắn năm trăm người, áp giải nghịch thủ Đường Tử Hòa về kinh sư, nếu như có sơ sót, phạt cả hai tội, đầu rời đất."

Đinh Thuận chấn động, kinh ngạc nhìn Tần Kham, muốn nói lại thôi.

"Ngươi muốn nói gì?"

Đinh Thuận có thể đi theo bên cạnh Tần Kham mấy năm nay, được Tần Kham coi là tâm phúc thân tín, hắn tất nhiên không phải kẻ ngu dốt, kẻ ngu dốt thì không thể ở bên cạnh Tần Hầu gia lâu như vậy được.

Trầm mặc một lát, Đinh Thuận rất có thâm ý nói: "Hầu gia, không bằng bắt Hà Tùng lập quân lệnh trạng đi, nếu có sơ sót thì phải gánh vác hoàn toàn trách nhiễm, mặt khác phái thêm một tướng lãnh trước nay không hợp với Hà Tùng làm phó, trên đường cũng tiện 'Chiếu ứng'..."

Chương 553: Bồng bềnh trôi xa

Không thể không nói, có thủ hạ như Đinh Thuận thật sự là cũng bớt lo đỡ tốn sức, rất nhiều lúc Tần Kham chỉ cần một ánh mắt một động tác, Đinh Thuận liền hiểu ý đồ của hắn ngay, hơn nữa kiên quyết quán triệt tới cùng.

Ví dụ như hiện tại, Tần Kham biết Đinh Thuận đã hiểu ý tứ của hắn, thế là tận hết sức lực không phân biệt trắng đen thị phi bổ sung chuyện này cho hoàn mỹ hơn.

Đinh Thuận sau khi nói xong vẫn thành thành thật thật đứng khoanh tay trước mặt Tần Kham, thái độ cung kính một cách nhất quán, nụ cười nịnh nọt một cách nhất quán, hai cái răng cửa to đùng vàng khè lộ ra một cách hoàn mỹ cứ như cải cách gải phóng, bộ dạng tiểu nhân hèn hạ rất tiêu chuẩn, lẳng lặng chờ đợi sự khích lệ của Tần Kham.

Tần Kham không phụ kỳ vọng, khích lệ hắn một cách độc địa.

"... Tương lai ta nếu thọ chung chính tẩm, nhất định thỉnh tình mời ngươi tuẫn táng, ngươi biết quá nhiều."

Hà Tùng áp giải Đường Tử Hòa lên đường, khi đi thì vui mừng phơi phới, cho rằng vận khí tốt của mình vận khí tốt, phạm quân pháp mà Hầu gia không ngờ thả cho hắn một lần, giao chuyện áp giải khâm phạm đầy nhẹ nhàng cho hắn, cơ hồ chẳng khác nào tha tội cho hắn ở Phách Châu.

Nhưng không ngờ này, lần này hắn là bước vào quỷ môn quan.

Trước cửa tròn của đại doanh, Đường Tử Hòa đeo gông đứng trong xe chở tù, vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt lạnh như băng, ánh mắt khi lướt qua khuôn mặt quen thuộc của Tần Kham thì mới thoáng hiện lên một tia ôn nhu.

Hà Tùng dẫn năm trăm quân sĩ như lâm đại địch vây quanh bốn phía xe chở tù, thấy Tần Kham ra tiễn, Hà Tùng không khỏi thụ sủng nhược kinh, ôm quyền khom người nói: "Sao dám nhọc Hầu

gia đưa tiễn, chiết sát mạt tướng rồi, mạt tướng nhất định sẽ làm tốt việc để lập công chuộc tội..."

Trên mặt Tần Kham lộ ra thần sắc bực bội, ánh mắt liếc Hà Tùng tràn ngập vẻ khinh bỉ, giống như đang nhìn người chết.

Không biết mình có mấy cân mấy lượng à, ngươi là cái đéo gì mà đáng để bản hầu tiễn ngươi?

Đinh Thuận cười hắc hắc, kéo Hà Tùng ra xa, cạnh xe chở tù chỉ còn Tần Kham và Đường Tử Hòa.

Trước xe chở tù, Tần Kham và Đường Tử Hòa bốn mắt nhìn nhau, rất lâu vẫn không nói gì.

"Ngươi... Trên đường bảo trọng." Tần Kham thần sắc phức tạp thở dài.

Đường Tử Hòa buồn bã nhìn hắn, thấp giọng nói: "Ngươi cũng bảo trọng, Tần Kham, cám ơn ngươi đã cho ta một cơ hội để trả nợ."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Ngươi nói gì ta nghe không hiểu."

Đường Tử Hòa ai oán nói: "Ta đi chuyến này, không biết có còn ngày gặp lại hay không, ngươi... Có chuyện muốn nói với ta không?"

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, thở dài: "Tặng cô bốn chữ, 'tự lo cho tốt'!"

"Minh đình chỉ cần có ngươi, vận số trong trăm năm sẽ không tận. Ta làm gì cũng vô ích, ta sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn này nữa?"

Chăm chú nhìn hắn, Đường Tử Hòa tựa hồ muốn vĩnh viễn khắc sâu bộ dáng của hắn của trong lòng, mặt mũi, tóc tai, môi miệng.

"Tần Kham, lúc trước khi ở dưới gốc mai vàng trong nha môn Thiên Tân, ta nếu nguyện ở lại vì ngươi, ngươi dám cưới đầu lĩnh phản tặc như ta không?"

Tần Kham mỉm cười: "Ta làm việc chỉ theo bản tâm, chẳng phân

biệt chính tà thiện ác, chỉ cần ta muốn thì ta sẽ làm."

Trong nụ cười của Đường Tử Hòa mang theo nước mắt: "Nếu lúc trước ta có thể dũng cảm hỏi ra những lời này, chắc gì đã có hôm nay..."

Nhìn nàng, Tần Kham lặng lẽ địa đến gần xe chở tù, nhét một thứ vào trong tay Đường Tử Hòa. Đường Tử Hòa cúi đầu nhìn, chính là một viên đông châu trong suốt sáng bóng hảo hạng, trên thị trường chắc phải gần ngàn lượng bạc.

Đường Tử Hòa trong lòng ấm áp, nắm chặt đông châu trong lòng bàn tay.

Tần Kham lui về phía sau hai bước. Vung tay lên, cao giọng nói: "Lên đường."

Tả tiếu quân tham tướng Hà Tùng vội vàng đi tới, cúi người thi lễ với Tần Kham, sau đó hạ lệnh khởi hành.

Xe chở tù chở Đường Tử Hòa đi xa, thân ảnh lã lướt trong xe gỗ càng lúc càng xa trong ánh nắng ban mai.

Xoay người, Đinh Thuận cung kính đứng sau lưng Tần Kham.

Hai người bốn mắt chạm nhau, Đinh Thuận mím môi, lặng lẽ ôm quyền với Tần Kham rồi trở về đại doanh.

Trong hai ngày này, Tần Kham đang lên kế hoạch đám đầu mục phản quân Hình Lão Hổ, Tề Ngạn Danh, Dương Hổ, Trương Mậu

So sánh với khó khăn khi tiêu diệt Đường Tử Hòa, đám người Hình Lão Hổ không nghi ngờ gì nữa th thoải mái hơn rất nhiều. Bọn họ dù sao cũng chỉ xuất thân từ cướp đường Phách Châu, thường ngày úp sọt giết dê béo thì có lẽ là rất thành thạo, nhưng thật sự bài binh bày trận, chém giết trên chiến trường thì kém hơn rất nhiều, không được như Đường Tử Hòa từ nhỏ đã đọc thuộc binh thư.

Thế gian có một yêu nghiệtnhư Đường Tử Hòa là đủ rồi, cũng may là chỉ có một.

Công Phách Châu không chia binh, nhưng tấn công đám người Hình Lão Hổ thì lại không thể không chia ra mà đánh, nếu đại quân quá mức tập trung thì rất dễ bị những phản quân bơi qua lượn lại này bịt mũi mà chạy.

Tần Kham nổi trống tụ tướng, phát lệnh tiễn cho đám người Miêu Quỳ, ba người mỗi người lĩnh ba vạn binh mã, chia thành từng nhóm xuất phát tới Bắc Trực Đãi, Hà Nam, Sơn Đông, trên đường triệu tập quan binh vệ sở địa phương, chinh tiễu đám người Hình Lão Hổ.

Đám người Hạ Dũng Miêu Quỳ đều là lão tướng kinh nghiệm sa trường, nhiều năm qua đã Nam chinh bắc chiến, có kinh nghiệm chiến trường phong phú, Tần Kham rất yên tâm với bọn họ.

Hai ngày sau, Đinh Thuận mang đến một tin tức.

Đường Tử Hòa trên đường bị áp giải vào kinh đã tẩu thoát.

"Kinh tài tuyệt diễm, Hầu gia à." Đinh Thuận chậc chậc tán thưởng, trong mắt không giấu được vẻ thưởng thức.

"Nàng ta trốn thế nào? Ngươi âm thầm xuất thủ à?"

"Thuộc hạ chưa kịp xuất thủ, vốn định dẫn thiếu niên binh hạ chút thuốc mê cho Hà Tùng và năm trăm nhân mã uống, kết quả chúng ta còn chưa xuất thủ, khi sắp đến kinh sư Đường Tử Hòa đã động thủ."

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Nàng ta động một mình à?"

"Đúng vậy, chỉ một mình nàng ta, ban đêm khi sắp đến kinh sư, lúc ngủ ở thôn trang, Đường Tử Hòa được xuống xe dùng cơm, chung quanh có vô số người rút đao nhìn chằm chằm nàng ta, hơi có dị động là loạn đao chém chết, ai ngờ Đường Tử Hòa thong dong điềm tĩnh dùng cơm, khi sắp ăn xog, các quân sĩ đang nghiêm mật giám sát nàng ta liên tiếp cả người mềm nhũn ngã xuống đất, cứ như bị quỷ rút xương vậy, ngay cả ngón tay cũng chẳng nhấc lên được,, Đường Tử Hòa cứ như vậy từ từ nhàn nhàn mở xiềng xích, trốn vào rừng sâu, từ đầu tới cuối chỉ mất nửa canh giờ..."

Tần Kham thở dài: "Đạo hạnh giang hồ của người giang hồ, ai

cũng quên mất nàng ta từng là nữ thần y danh chấn Thiên Tân, nữ thần y tùy tiện dùng chút thuốc mà chả lẽ sợ không thoát vậy được sao."

Đinh Thuận cười nói: "Lúc trước bắt sống nàng ta từ tường thành Phách Châu là thuộc hạ tự mình động thủ, vốn đã soát người nàng ta, về sau thuộc hạ lại nghĩ tới giữa nàng ta và Hầu gia.... Ha ha, nói chung thuộc hạ chưa đụng vào người nàng ta, chắc cái thứ đồ trên trên giang hồ này vẫn nằm trên người nàng ta. Tiện nghi cho nàng ta rồi."

Dừng một chút, Đinh Thuận lo lắng nói: "Hầu gia, Đường Tử Hòa sẽ không tạo phản nữa chứ?"

"Không đâu, ta thấy nàng ta đã nản lòng thoái chí rồi, tuyệt không có ý tạo phản nữa đâu, nàng ta bỏ chạy không phải là sợ chết, mà là muốn dùng những tháng ngày còn lại để trả nợ cho hơn ba ngàn bách tính vô tội Phách Châu đã chết."

Đinh Thuận đi tới đi lui rồi giọng nói: "Hầu gia, ngài và Đường Tử Hòa hiện giờ rốt cuộc là thế nào? Nói là có tình với nhau thì trên chiến trường cứ như cừu nhân, hận không thể bóp chết đối phương, nói vô tình với nhau thì Hầu gia hết lần này tới lần khác thả cho nàng ta, hơn nữa mỗi lần gặp lại thì lại triền miên, u oán."

Đinh Thuận nói xong bỗng nhiên ngậm iệng, bởi vì hắn phát hiện ánh mắt Tần Kham rất bất thiện, thế là gãi đầu cười trừ.

"Sơn Âm Tần trang quê ta có một vị lão đầu nhi gần tám mươi tuổi..." Tần Kham vẻ mặt ôn hoà nói: "Đinh Thuận à, ngươi có biết lão nhân này vì sao có thể sống đến tám mươi không?"

".... Chưa tắt thở à?" Đinh Thuận lắp bắp, hắn có dự cảm, lời tiếp theo của Hầu gia không phải là lời hay.

"Không, bởi vì lão không hay chõ mõm vào việc của người khác, hơn nữa trầm mặc ít lời, cũng không mồm thối."

Chương 554: Công thành hồi kinh

Đường Tử Hòa đi rồi, đi rất dứt khoát tiêu sái, hơn nữa không lưu lại cho Tần Kham bất kỳ sơ hở gì.

Tần Kham cố ý mà như vô tình hợp tác một lần v nàng ta, phối hợp rất ăn ý, có đôi khi để kẽ ngón tay của mình lỏng một chút, để lọt cho một số người một số vật trôi qua, cảm giác kỳ thật rất sướng.

Không thể không nói, hành động bỏ chạy của Đường Tử Hòa làm rất đẹp, Tần Kham vẫn luôn không dám coi thường nữ nhân này, nhưng vẫn cảm thấy bất ngờ đối với bản sự của nàng ta, vốn hắn phái Đinh Thuận và thiếu niên binh đi theo xe chở tù của Đường Tử Hòa, định là chuẩn bị khi sắp đến kinh sư thì tìm cơ hội cứu nàng ta ra, nhưng Đinh Thuận căn bản chưa kịp xuất thủ thì Đường Tử Hòa dã tự thoải mái bỏ chạy.

Cho dù có chút buồn bã vì mất mát, nhưng Tần Kham vẫn rất vui mừng.quy hàng triều đình cũng được, nếu thì bị Chu Hậu Chiếu phong làm nữ quan, tới làm cái gì tổng quản của thập vương phủ, mỗi ngày trông cửa cho các công chúa già, kiêm chức tú bà thanh lâu, Tần Kham chắc Đường Tử Hòa sẽ không nhịn được mà làm thịt tất các công chúa già của mười vương phủ, sau đó triệu tập lưu manh trên đường phố kinh sư tấn công Báo Phòng, bắt sống Chu Hậu Chiếu tát cho một chập, với tính nết của Đường Tử Hòa, nàng ta thật sự có khả năng làm ra việc này.

Đường Tử Hòa đi rồi, nhưng việc của Tần Kham vẫn chưa kết thúc.

Khi lãnh binh rời kinh Chu Hậu Chiếu hắn một thực chức, "Bắc Trực Đãi đốc phủ", "Đốc" là quân chức, Tổng đốc Bắc Trực Đãi là quân vụ, "Phủ" là chính chức, tổng lĩnh chính vụ Bắc Trực Đãi, nói cách khác, đại quyền quân chính của Bắc Trực Đãi tất cả nằm trong một tay Tần Kham, đương nhiên, chức vị này là tạm thời, triều đình không thể thật sự để một đại thần nào đó trường kỳ

nắm giữ đại quyền quân chính của một tỉnh, dám làm như vậy triều đình cuối cùng bình thường sẽ chỉ có hai loại kết quả, không phải đốc phủ tèo thì là hoàng đế tèo.

Mười vạn tướng sĩ của kinh doanh binh phân làm ba đường tiêu diệt Hình Lão Hổ. Dương Hổ, mà Tần Kham vẫn ở lại trong thành Phách Châu để chủ trì chính vụ Phách Châu.

Đại loạn tất phải đại trị, từ trước khi công thành Tần Kham đã phát hiện công tín và uy nghiêm của triều đình trong lòng bách tính Phách Châu đã phá sản từ lâu, sự ức hiếp đối với bách tính Phách Châu quá nặng, nếu không phải thật sự là bị tuyệt đường sống, ai lại nguyện ý làm ra cái loại chuyện xé cờ khởi nghĩa này? Thậm chí ngay cả lúc thành bị phá, phản quân mất đi sức chống cự mà bách tính Phách Châu vẫn dũng mãnh không sợ chết cầm đao thương liều mạng với quan binh, cái cảnh bỏ sống quên chết đó đến giờ vẫn khiến Tần Kham cảm thấy vô cùng rung động.

Thống trị Phách Châu đầu tiên là bố cáo chiêu an, trên đó lặp lại việc không truy cứu bách tính Phách Châu đi theo bọn phản nghịch. Tiếp theo là mở quan thương. Cũng từ kinh sư khẩn cấp triệu tập lương thực, trong thành ngoài thành thiết lập hơn ba mươi nơi phát chẩn lương thực, từng túi đồ ăn được án theo đầu người hộ tịch mà phát tới tay bách tính, đại loạn vừa bình, dân tâm bất ổn. Lương thực là thủ đoạn hay nhất để ổn định lòng người

Các bách tính vẫn có cảm xúc đối địch với quan binh, ngay cả khi nhận lương cứu tế vẫn hùng hùng hổ hổ, nhận lương thực từ tay quan binh mà vẫn mắng chửi không ngừng, xưa nay dân phong Phách Châu nhanh nhẹn dũng mãnh, trong dân gian phong trào thượng võ rất nặng, hơn nữa tính tình rất nóng nảy cương liệt, một lời không hợp là đánh nhau, cho nên Phách Châu từ xưa đến nay luôn là nơi khó bình định nhất.

Nơi này còn có một đặc sản nổi danh thiên hạ, đó chính là hưởng mã đạo (cướp đường), năm ba người một hội, hai ba mười người một nhóm, ban ngày làm việc đồng áng, ban đêm bịt mặt chạy khắp nơi tìm dê béo, cướp của giết người, rồi tụ tập một chỗ cười ha ha chia tang vật, quan phủ tới tra hỏi thì mở to mắt nói chả biết gì.

Dân oán như vậy, dân phong dũng mãnh như vậy, hưởng mã đạo vô pháp vô thiên như vậy. Muốn thống trị Phách Châu, Tần Kham sắp phải đối mặt với vấn đề rất phức tạp, rất khó giải quyết.

Một vạn tướng sĩ kinh doanh trú tại Phách Châu phát động, việc bọn họ phải làm là vào núi tiễu phỉ, một vạn đại quân đi bộ vào núi, bái phỏng một lượt toàn bộ núi to núi nhỏ trong phạm vi trăm dặm Phách Châu, phương thức bái phỏng có chút không được lễ phép cho lắm, phát hiện hưởng mã đạo tụ tập là phong tỏa núi rồi tiêu diệt, dùng đao dùng thương tiêu diệt không được thì dùng hỏa thiêu, trời vào đông vạn vật điêu linh, rừng cây Phách Châu cũng chỉ còn lại những cành cây héo rũ, lửa lớn đốt núi không chỉ bức dã thú động vật đang ngủ đông trong rừng phải chui ra, cũng bức hưởng mã đạo trốn trong thâm sơn rừng già phải mò ra, từng khối thịt khô bị hun khói tự động đầu hàng triều đình.

Bố cáo chiêu an được dán, chính sách miễn thuế phế mã chính của triều đình đối với Phách Châu cũng được dán, từng xe từng xe lương thảo cứu tế Phách Châu vào thành, quan viên Công bộ phái tới để trùng kiến Phách Châu cũng tới, quan viên Hộ bộ phụ trách phân phát lương thực dù phải hứng nước bọt của các bách tính Phách Châu vẫn tươi cười phát từng túi lương thực tới tay bách tính, tri phủ được Lại bộ bổ nhiệm tới Phách Châu cũng tới nhận nhiệm vụ, tri phủ mới tên là Vương Thử, trước là Hộ bộ Thị Lang Nam Kinh, từng làm tri huyện tám năm, kinh nghiệm trị dân trị thành phong phú, thế là Lại bộ trực tiếp điều nhiệm từ Nam Kinh tới.

Tất cả những gì Tần Kham làm cuối cùng đã chuyển biến thái độ của bách tính Phách Châu, triều đình đã làm tới nươc snày, các bách tính còn có thể nói được gì? Bọn họ dần dần tin triều đình quả thật đang thi hành nhân, hơn nữa thành ý mười phần.

Đại quân chia làm ba đường để bình loạn tiến quân thần tốc, từ xưa đến nay, dân gian tạo phản rất ít khi là đối thủ của triều đình, đây là do tố chất cá nhân của người lãnh đạo tạo phản quyết định, trước khi bọn họ tạo phản có lẽ chỉ là nông phu, đạo phỉ bình thường, thậm chí còn là nô lệ đê tiện, bởi vì kiến thức và lịch duyệt cá nhân có hạn, sau khi tạo phản bọn họ không có mục tiêu rõ ràng, chi rmm ăn bát cơm no, vận khí tốt thì chiếm thành trì thì dừng chân không kiếm nư, trầm mê trong hưởng thụ, tư tưởng

mới giàu đã nghỉ là tệ đoan lớn nhất của kẻ tạo phản.

Đám người Hình Lão Hổ và Dương Hổ ai cũng như thế, sau khi công chiếm hai tòa thành trì Tế Nam và Chương Đức, Hình Lão Hổ và Dương Hổ đóng binh ngoài thành, sau khi hưởng thụ cuộc sống xa xỉ tiền quyền mỹ nhân vờn quanh mấy tháng thì mới lười biếng phái ra tín sứ, thương lượng hợp binh tiếp tục nam hạ, mở rộng địa bàn.

Sau khi hưởng thụ cuộc sống thì mới nghĩ tới việc đứng đắn, người như thế nếu để hắn thành công thì ông trời cũng mù mắt rồi.

Quả nhiên, tín sứ phái ra còn chưa hồi âm, hai Tế Nam Chương Đức đã bị tướng sĩ kinh doanh bao vây.

Tần Kham tọa trấn thành Phách Châu, từ tháng chạp năm Chính Đứcthứ Hai đợi tới đầu xuân năm Chính Đức thứ ba, ngay cả tết các thiếu niên binh cũng cùng nhau đón trong thành Phách Châu.

Mùng bảy tháng hai năm Chính Đức thứ ba, quân báo vào thành Phách Châu.

Hai phủ thành Tế Nam, Chương DĐức thành phá, Hạ Dũng và Mao Duệ tự mình lãnh binh vào thành chém giết, đầu mục phản quân Hình Lão Hổ và vợ chồng Dương Hổ sau khi thành phá thì chết trong loạn quân, đồng thời Miêu Quỳ suất lĩnh ba vạn tướng sĩ kinh doanh đánh bại Trương Mậu, đầu mục một nhánh một nhánh khác ở phủ Chân Định Bắc Trực Đãi, tướng sĩ kinh doanh sĩ khí như cầu vồng, phản quân tan vỡ. Lúc tan tác Trương Mậu bị tướng lãnh phản quân phản bội bắt sống, dâng tới trước trướng Miêu Quỳ.

Loạn chiến hỏa lan ra ba tỉnh Phách Châu, cuối cùng bị một tay Tần Kham dập tắt.

Tin tức truyền tới kinh sư, triều đường quân thần ca ngợi, trừ những âm thanh biểu dương Tần Kham ra, vẫn còn có một số thanh âm không hài hòa xuất hiện, không ít ngôn quan, bao gồm cả Đỗ Hoành nhạc phụ của Tần Kham lập tức dâng biểu, thỉnh cầu Chu Hậu Chiếu mau mau triệu Tần Kham về, đại quyền quân chính

của Bắc Trực Đãi nắm hết trong tay một người không phải là chuyện tốt. Về phần chức quan đốc phủ Bắc Trực Đãi thời chiến cũng nên bãi bỏ.

Ngày mười lăm tháng hai năm Chính Đức thứ ba. Đám tướng lãnh Hạ Dũng, Mao Duệ Tần Kham lưu lại dẫn hai vạn tướng sĩ kinh doanh tiếp tục tiêu diệt dư nghiệt phản quân các nơi, gần tám vạn tướng sĩ kinh doanh còn lại thì do Tần Kham dẫn về kinh.

Ngoài thành Phách Châu, đại quân nhổ trại, chư tướng và quan lại lớn nhỏ của nha môn tri phủ lưu thủ Phách Châu sau khi cáo biệt, nghi trượng khâm sai của Tần Kham dựng lên, chậm rãi ra khỏi cửa thành đông Phách Châu.

Ven sông đào bảo vệ thành ngoài Cửa thành, mấy ngàn bách tính lẳng lặng đứng hai bên quan đạo, Tần Kham mặc áo mãng bào màu vàng đậm vừa ra khỏi cửa thành liền ngây dại. Nói thật ra, hắn căn bản không ngờ các bách tính lại tự động tự phát tụ tập ở ngoài cửa thành tiễn hắn, hắn cho rằng sự ra đi của mình là vắng lặng, cho dù có người nhìn thấy hắn thì cũng sẽ mang theo ánh mắt cừu hận mà nhìn hắn đi, nhưng mà lúc này trên mặt các bách tính ngoài thành lại không có bất kỳ vẻ cừu hận nào.

Chân thành, kiên định, giây phút này, trong mắt Tần Kham có chút ươn ướt.

Công phá thành trì không tính là gì, tiêu diệt phản quân cũng không tính là gì, giành lại được dân tâm đã mất đi mới là thu hoạch lớn nhất của Tần Kham trong mấy tháng này.

Bốn túc lão tiến lên, quỳ gối trước ngựa của Tần Kham cung kính dập đầu, sau đó dâng một cái ô màu xanh

cực to cho Tần Kham, ô được mở ra, bên trên viết chi chít tên của rất nhiều người.

Tâm tình Tần Kham càng kích động hơn, đây chính là "ô vạn dân" sao? Khi quan viên quan thanh trong sách mưu phúc vì dân rời chức mới có tư cách có được ô vạn dân mà?

"Cung tiễn Tần Hầu gia —— "

Mấy ngàn bách tính toàn bộ quỳ xuống, tiếng vang chín tầng trời.

Tuyết hòa tan sẽ biến thành gì?

Biến thành mùa xuân đấy, Tần Kham nhìn xuân sắc xanh um tươi tốt ngoài thành, trong đầu nghĩ những vậy.

Trong tiếng tiễn đưa, Tần Kham giục ngựa rời khỏi thành Phách Châu.

Hai ngày hành quân, Tần Kham và tám vạn tướng sĩ kinh doanh cuối cùng cũng về tới kinh sư.

Tường thành kinh sư hùng tráng nguy nga hiện ra trước mắt, thần sắc mệt mỏi của Tần Kham bớt đi nhiều, vui mừng thở phào.

Ra đạo mệnh lệnh cuối cùng cho tướng sĩ kinh doanh là ai nấy về doanh, Tần Kham chỉ dẫn mấy chục thị vệ dẫn ngựa vào thành.

So sánh với cảnh hoành tráng bách tính Phách Châu đưa tiễn, kinh sư rõ ràng lạnh nhạt hơn nhiều, cửa thành vẫn người đến người đi, có điều lại không có một đại thần nào ra đón chào hắn.

Tần Kham không khỏi cười khổ, ngẫm lại cũng đúng, với quan hệ hiện giờ thần hờn quỷ ghét của hắn trên triều đường, hy vọng các đại thần đồng loạt tụ tập trước cửa thành ngước nhìn vẻ mặt đắc ý khải hoàn trở về của tên nịnh thần này thì chắc là cho dù Chu Hậu Chiếu hạ chỉ thì người ta cũng chẳng đến.

Vào thành, Tần Kham đầu tiên tới nha môn Binh bộ bàn giao soái ấn rồi tới Lại bộ làm thủ tục gỡ chức đốc phủ, cuối cùng tới Báo Phòng, muốn bẩm tấu tất cả về cuộc bình loạn Phách Châu, ai ngờ đến cửa Báo Phòng thì lại bị thủ vệ cản lại, đại hán tướng quân mặt lộ vẻ khó xử nói với Tần Kham, bệ hạ mấy ngày nay rất ít đến Báo Phòng, mỗi ngày bận rộn đi sớm về muộn.

Hai chữ "Bận rộn" khiến Tần Kham cảm thấy ngạc nhiên, hắn thật sự không nghĩ ra một tên hoàng đế vừa lười vừa ham chơi thì khi bận bịu làm việc thì có bộ dạng như thế nào.

Có điều sau khi đại hán tướng quân báo cáo địa điểm bệ hạ làm việc thì Tần Kham hiểu cả rồi.

Trong một tửu quán ở cửa ngõ nhỏ hẻo lánh ở thành đông Kinh sư.

Các thị vệ vây quanh Tần Kham đi tới tửu quán, Tần Kham cất bước chậm rãi đi vào, đưa mắt nhìn chung quanh, chưa thấy bóng dáng của Chu Hậu Chiếu thì đằng trước có một tên điếm tiểu nhị vai đặt khăn trắng, rất nhanh nhẹn lấy khăn trắng phẩy phẩy bàn, sau đó khom lưng với Tần Kham nhe răng cười.

"Ồ, khách quan có mấy người? Trước tiên mang nửa cân rượu với mấy món ăn cho ngài nhé? Hạnh hoa tửu của Bổn điếm rất là nổi danh, không thử thì quả thực là sống uổng phí nửa đời người."

Tần Kham Tần Kham tập trung trên mặt tên điếm tiểu nhị, ngây ra một lát... sau đó thì hít một hơi lạnh.

Chương 555: Chuyện tình của thiên tử

Mặt Tần Kham tái cả đi, ngây đơ chằm chằm điếm tiểu nhị, miệng há ra: "Bệ..."

Chu Hậu Chiếu mặc như điếm tiểu nhị trừng mắt, cười nói: "Bị gì mà bị, không bị gì cả, tiểu nhân đảm bảo hạnh hoa tửu của bổn điếm là chính tông nhất, uống vào chẳng bị làm sao cả?"

Chu Hậu Chiếu ở trước mặt mặc áo ngắn bằng vải thô màu lam, đầu đeo khăn, vai còn vắt một cái khăn dính đầy dầu mỡ, bất kể là đi hay đứng đều rùn vai cúi lưng rất tự nhiên, đối với cũng đều tươi cười, ăn mặc kiểu điếm tiểu nhị.

Mí mắt Tần Kham giật giật, cắn răng quay đầu nhìn chung quanh, phát hiện bên ngoài tửu quán có rất nhiều thị vệ cấm cung quen mặt bảo vệ, người tì giả dạng nhàn hán ngồi cách tửu quán không xa, miệng gặm cọng cỏ lơ đãng nhìn chung quanh, có người thì giả dạng làm người bán hàng rong, bên trên bày những món hàng vở vẩn, có người thì dứt khoát bán bánh nướng, cũng chẳng để ý bánh trên chảo đã cháy khét.

Toàn bộ tửu quán thoạt nhìn thì rất bình thường, nhưng thực chung quanh đã bị các loại thị vệ cấm cung như yêu nghiệt bao vây nghiêm mật.

Mà Chu Hậu Chiếu... Vị hoàng đế lắm trò này thì làm điếm tiểu nhị chuyên nghiệp hơn hẳn làm điếm tiểu nhị, cũng chăm chỉ hơn, hai mắt lấp lánh hào quang hưng phấn, cúi đầu khom lưng không dám nhìn thẳng ai.

Tần Kham mặt xám ngoét tìm một cái bàn trống rồi ngồi xuống, mắt đảo quanh, phát hiện Lưu Lương Nữ không ở tửu quán, trong toàn bộ tửu quán người bận bịu chỉ có Lưu Lương và Chu Hậu Chiếu.

Thở dài, Tần Kham kéo Chu Hậu Chiếu đang bận rộn ngồi xuống,

hạ thấp giọng nói: "Bệ hạ... chơi hơi lớn đấy."

Chu Hậu Chiếu cười hì hì: "Về kinh sư từ lúc nào đấy? Sao không báo trước cho ta để ta xin nghỉ ra ngoài thành đón ngươi."

Tần Kham không nói gì nhìn cách ăn mặc kiểu tiểu nhị của Chu Hậu Chiếu, thở dài: "Bệ hạ,... Báo Phòng phá sản rồi à? Ngay cả ngươi cũng phải ra ngoài làm việc vặt?"

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ngươi lúc trước nói đúng, trẫm... Khụ, ta nếu muốn có được phương tâm của Lưu Lương Nữ, phải hạ thấp tư thái một chút. Ít nhất cũng phải thấp tới ngang hàng với thân phận vị trí của nàng ta, nàng ta mới bằng lòng nhìn ta, cho nên ta liền dứt khoát tới quán của nàng ta làm điếm tiểu nhị không công."

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Lúc trước khi ngươi xuất hiện trước mặt nàng ta thì ăn mặc như phú quý phú quý, ra vào tùy tùng như mây, Lưu Lương Nữ này nếu không phải người mù thì làm sao khiến một công tử phú quý làm không công cho nàng ta?"

Chu Hậu Chiếu đắc ý cười nói: "Ta dùng khổ nhục kế mới khiến nàng ta đáp ứng đấy?"

" Khổ nhục kế gì?"

"Mặc quần áo rách nát, để thị vệ giả dạng thành đả thủ đuổi đánh nàng ta, đuổi tới tận trước tửu quán, ở ngay trước mặt Lưu Lương Nữ đánh ta một trận. Thị vệ ném lại thời hạn phải trả tiền rồi cuối cùng nghênh ngang bước đi, ngươi nói ta thảm như vậy rồi, Lưu Lương Nữ thiện lương ôn nhu làm sao thấy chết mà không cứu được?"

"Nhưng vì sao một công tử phú quý lại thảm tới mức nợ tiền người ta?" Tần Kham lúc này bỗng nhiên rất tò mò.

Chu Hậu Chiếu chậm rãi mà nói: "Đây là một cố sự thương cảm khác, thân phận của ta là Uy vũ đại tướng quân đời thứ tư. Có điều..."

Nói xong Chu Hậu Chiếu chắp tay về phía Báo Phòng nói: ".. Có điều đương kim hoàng thượng ngu ngốc vô đạo, tin lời lời gièm

pha của tiểu nhân, thế là bãi quan miễn chức Uy vũ đại tướng quân này của ta, cũng tịch thu gia sản, để phụng dưỡng mẫu thân tuổi già sức yếu, ta không thể không vay nợ sống qua ngày, vì sinh tồn, ta từng làm cu li, từng bán bánh nướng... Ài, thôi không nói nữa, nói ra bản thân ta cũng đau lòng."

Tần Kham mãi lâu không nói gì, từ trên người Chu Hậu Chiếu hắn bỗng nhiên phát hiện một sự thật, phạm tiện thì đúng là không phân biệt thân phận địa vị. Hoàng đế khi phạm tiện so với tiện nhân bình thường thì càng khiến người ta giận sôi hơn.

"Đừng có ngơ ra đó, nói gì đi. Ví dụ như khen ta chẳng hạn... Ngươi nói ta có phải rất thông minh hay không? Biện pháp này so với lúc trước dẫn một đám thị vệ le ve trước mặt nàng ta thì quả nhiên hữu dụng hơn, ít nhất thì cũng có thể mỗi ngày đều được thấy Lưu Lương Nữ, hơn nữa nàng ta ít ra cũng hòa nhã hơn."

Tần Kham chắp tay nói: "Có thể bịa chuyện tới trình độ này, thần trừ bội phục ra thì thật sự không có gì để nói nữa. Bệ hạ, gần đây Thái Miếu vẫn bình thường chứ? Bài vị của Lịch đại tổ tông có vô duyên vô cớ rơi xuống không?"

Chu Hậu Chiếu tức quá bật cười: "Ngươi bớt nói móc ta đi, ta hao tổn tâm cơ cưới một nữ tử mà ta yêu về, rồi cùng nàng ta sinh con, là khai chi tán diệp cho lão Chu gia, tổ tông chỉ biết vỗ tay tỏ ý vui mừng chứ tuyệt đối sẽ không trách cứ ta đâu."

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu có chút do dự bổ sung nói: "... Dù sao ta nếu là tổ tông thì nhất định sẽ báo mộng ủng hộ."

"Thế là Lưu Lương Nữ trúng khổ nhục kế của ngươi, thật sự giữ ngươi ở lại tửu quán làm tiểu nhị à?"

"Đúng rồi."

"Nàng ta một tháng trả công cho ngươi bao nhiêu?"

Chu Hậu Chiếu ngượng ngùng giơ một ngón tay ra.

Tần Kham mở to hai mắt: "Một lượng bạc?"

"Không, một tiền..." Chu Hậu Chiếu lườm hắn một cái: "Ngươi là

một tên gia hỏa không lo củi gạo dầu muối, có biết kiếm tiền rất vất vả lắm không, ngươi xem tay ta đầy vết chai với vết bỏng này."

Tần Kham ngây ra hồi lâu mới nói: "Rồi, một tiền cũng được, bệ hạ ngươi từng nhận tiền công mấy lần rồi?"

"Một lần cũng không nhận, mỗi tháng đều bị trừ hết."

"Vì sao?"

Chu Hậu Chiếu thẹn thùng nói: "Hạnh hoa tửu nhà nàng ta ngon quá, mỗi lần đều không nhịn được phải uống trộm một chút, mà mỗi lần như thế thì nàng ta lại trừ tiền công của ta đi một chút."

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, ngươi là thân thể vạn kim, không thể ăn bậy uống loạn được, hôm nay uống hạnh hoa tửu uống cho thống khoái, đó là bởi vì Lưu Lương Nữ mở tửu quán, vạn nhất hôm nào đó vui vui nàng ta đổi nghề sang bán thạch tín thì sao? Dần dà thành quen, thuận tay bốc một vốc cho vào miệng. Ngươi thế không phải là làm khó sử quan à? Bảo hắn lấy mặt mũi đâu ra mà viết nguyên nhân chết của ngươi?"

Mặt Chu Hậu Chiếu nhanh chóng đỏ lên, cố nén lửa giận nói: "Cái miệng của ngươi... Ngươi sao không đi làm ngôn quan đi nhỉ? Vị khách quan này còn có việc gì nữa không Tiểu nhân còn phải đi hầu hạ khách quan khác, ngài cứ tự nhiên."

"Đương nhiên còn có việc, bệ hạ, thần vừa hồi kinh, chuyện bình loạn Phách Châu thần còn phải bẩm tấu chi tiết với ngài."

Chu Hậu Chiếu liếc Lưu Lương đang làm việc cách đó không xa một cái, hạ thấp giọng nói: "Quân báo ta đọc rồi, việc bình chi Phách Châu này ngươi làm rất tốt, so với cái tên Hứa Thái ngu xuẩn kia thì hay hơn nhiều, đáng tiếc lại để nghịch thủ Đường Tử Hòa chạy thoát, cái tên tả tiếu quân tham tướng Hà Tùng mà ngươi phái đi là cái dạng gì vậy, khâm phạm sắp đến kinh sư rồi mà vẫn để ả ta chạy thoát, ta đã hạ lệnh bắt Hà Tùng vào chiếu ngục, qua mấy ngày nữa thì chém đầu hắn, áp giải phạm nhân cũng không xong, cái đồ vô dụng!"

"Còn nữa. Gần đây rất nhiều đại thần lấy chuyện này ra làm cớ,

bọn họ muốn đổ trách nhiệm để nghịch thủ Đường Tử Hòa chạy thoát lên đầu ngươi, trong triều hội luôn có mấy lão gia hỏa nhảy ra bắt ta trừng phạt ngươi, đều bị ta mắng cho không ngóc đầu lên được, nhưng ngươi vẫn phải cẩn thận một chút nhé."

Chương 556: Sóng gió tình trường

Nói thật lòng, việc Đường Tử Hòa chạy thoát thật sự là khó tránh khỏi có liên quan tới Tần Kham, trên thực tế Đường Tử Hòa căn bản chính là bỏ trốn thành công dưới sự ngầm đồng ý của Tần Kham, đối với nữ nhân chìm nổi giãy dụa trong loạn thế này, Tần Kham thật sự không muốn đuổi tận giết tuyệt.

"Bệ hạ, chuyện Đường Tử Hòa trốn thoát, thần có trách nhiệm rất lớn, xin bệ hạ trách phạt." Tần Kham chủ động gánh vác sai lầm, cho dù biết Chu Hậu Chiếu sẽ không xử phạt hắn, nhưng vẫn nhất định phải tỏ thái độ.

"Ta trách phạt ngươi cái gì mới được chứ? Lơ là nhiệm vụ là Hà Tùng, nghe một tham tướng hộ tống nói, đêm Đường Tử Hòa chạy thoát, Hà Tùng uống rượu say bí tỉ trong doanh trướng, áp giải khâm phạm trọng yếu như vậy mà còn dám uống rượu trên đường, chỉ một cái tội này thôi Hà Tùng đã đáng chết rồi."

Chu Hậu Chiếu càng nói càng tức giận, trong lòng người thống trị, bách tính tạo phản theo theo bọn phản nghịch là không đáng phải bận tâm, những người này chỉ cần trấn an để họ buông binh khí là sẽ không cấu thành được nguy hại lớn đối với xã tắc, nhưng là người lãnh đạo tạo phản thì là đối tượng phải tiễu trừ của triều đình, nếu không thả hổ về rừng sẽ là cái họa tâm phúc của triều đình, Chu Hậu Chiếu cho dù ngu ngốc tới mấy thì điểm này hắn vẫn nhận thức rất rõ ràng.

Chính bởi vì minh bạch điểm này, cho nên Chu Hậu Chiếu rất tức giận đối với Hà Tùng, một câu của hoàng đế đã quyết định Hà Tùng chắc chắn là vạn kiếp bất phục.

Lưu Lương Cách đó không xa ánh mắt đảo qua, Chu Hậu Chiếu vội vàng dùng cái khăn lau bẩn thỉu giả vờ giả vịt lau bàn, một người ăn mặc kiểu điếm tiểu nhị vừa bận bịu làm việc, vừa quyết định sinh tử của một vị tham tướng triều đình, cảnh này lọt vào mắt Tần Kham, nhìn thế nào cũng quỷ dị vô cùng.

Chu Hậu Chiếu vừa làm việc vừa ghé lại gần, hạ thấp giọng cười nói: "Tần Kham, lần này bình loạn Phách Châu làm không tồi. Cái câu 'Chỉ cần bọn họ không cầm lấy binh khí đối kháng triều đình, bọn họ vẫn là bách tính của triều đình, là con dân của bệ hạ' mà ngươi nói trước khi thành phá đã truyền khắp kinh doanh, ta cũng nghe qua rồi. Ngươi làm rất đúng, chỉ cần bọn họ không cầm binh khí, bọn họ chính là con dân của ta. Không thể gia hại được."

Tần Kham thở dài: "Cho dù vậy thì vẫn có hơn ba ngàn bách tính đã chết. Thần không thể không hạ lệnh giết, bởi vì những bách tính này quả thật đã cầm binh khí lên, ý chí thủ thành của bọn họ thậm chí còn cương quyết hơn phản quân."

"Cầm binh khí thì chính là loạn dân, loạn dân thì phải giết. Tần Kham.ngươi không cần phải cảm thấy áy náy. Phụ hoàng từng nói với ta rằng Tranh đấu giành thiên hạ cũng vậy, giữ giang sơn cũng vậy, rất nhiều lúc phải trả cái giá rất đắt. Hán Đường đưa công chúa kết thân với phiên bang, đây là cái giá đăt mà hoàng gia phải trả. kẻ tạo phản cầm binh khí đối kháng triều đình thì phải hy sinh tính mạng, đây là cái giá mà kẻ tạo phản phải trả."

Tần Kham mỉm cười nhìn Chu Hậu Chiếu, mới qua mấy năm, Chu Hậu Chiếu Chiếu đã dần dần lột xác, trở nên thành thục hơn, càng lúc càng có dáng vẻ của hoàng đế. Đương nhiên, hình ảnh điếm tiểu nhị lúc này của hắn lại là một vết nhơ lớn nhất trong đời hắn.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Nghịch thủ Đường Tử Hòa mặc dù chạy thoát, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, công lao bình định loạn Phách Châu là không thể phủ nhận, ta đã quyết định ngày mai lúc tảo triều sẽ tấn phong ngươi làm quốc công, mấy năm nay ngươi vất vả ngược xuôi làm việc cho ta, lập được nhiều công lao như vậy, tước vị cũng nên thăng một cấp rồi..."

Tần Kham ngẩn người, chuyện tước này hắn quả thật chưa nghĩ tới, phương diện danh lợi hắn cũng không có dã tâm quá lớn, đối với hắn mà nói một hầu tước thế tập đã là đủ thỏa mãn rồi, tước vị này sẽ giúp con cháu hắn mãi là giai cấp huân quý, xã tắc Đại Minh không sụp đổ thì hậu đại của hắn đều được hưởng vinh hoa phú quý, nếu tấn tước vị một cấp, Tần gia từ nay về sau tất nhiên càng tôn quý hơn.

Tần Kham quả thật có chút động tâm, hắn không có dã tâm, nhưng nếu có người hai tay dâng danh lợi đến trước mặt hắn, phàm là đầu óc không bị cửa kẹp thì người bình thường chắc sẽ chẳng ai cự tuyệt.

"Thần... Đa tạ long của bệ hạ." Tần Kham chắp tay tạ nói.

Chu Hậu Chiếu vội vàng đỡ tay hắn: "Đừng, nơi này là tửu quán, ta là điếm tiểu nhị của tửu quán, khách nhân kiểu gì mà lại đi hành lễ của điếm tiểu nhị, ngươi thế này không phải là đập vỡ bát cơm của ta sao?"

Mặt Tần Kham tái cả đi.

Tiểu hôn quân này làm điếm tiểu nhị thật sự quá nhập vai, nếu bị cả triều văn võ biết hoàng đế bệ hạ của bọn họ hiện tại cắm cúi dọn bàn bê rượu cho người ta, không biết trên Kim Loan điện sẽ có bao nhiêu người lao đầu vào cột mà chết, ừ, ít nhất thì Dương Đình Hòa khẳng định sẽ lao, Lý Đông Dương thì chưa chắc, lão hồ li này vẫn còn tiếc mạng lắm.

"Tiểu nhị, mang một tù rượu lên, bên trong mà pha thêm nước thì ông đây đấm chết mày." Bàn bênh cạnh có tửu khách hô to.

"Đến đây, đến đây." Chu Hậu Chiếu kéo dài giọng, hớn hở đi lấy rượu.

Tần Kham thở dài bước đi, không thể nhìn Chu Hậu Chiếu bị phạm tiện thêm nữa, nhìn lâu sẽ khiến Tần Kham cảm thấy tước vị Quốc Công mình sắp được tấn thăng rất là mất giá.

Đứng dậy vừa mới chuẩn bị cáo từ, Tần Kham bỗng nhiên phát hiện một đạo thân ảnh đầy kích động đi vào tửu quán, nhìn kỹ, ồ, thì ra là người quen.

Đới Nghĩa mặc áo màu xanh, đầu đội khăn vuông, giống như một trưởng phòng tiên sinh, hắn vội vàng đi vào tửu quán, thấy Tần Kham cũng có ở đây, Đới Nghĩa ngây ra một thoáng rồi gật gật đầu với hắn, xem như là chào hỏi, sau đó thì ghé vào tai Chu Hậu Chiếu nói mấy câu.

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu rất đặc sắc, lúc thì đỏ lúc thì xanh, đứng

ngây ra một lúc thì sắc mặt cuối cùng cũng dừng ở xanh lét.

Ném mạnh cái khăn bẩn lên bàn, Chu Hậu Chiếu xiết chặt nắm đấm nói: "Hay cho tên tiểu nhân vô sỉ hèn hạ, dám lừa thê tử mà ta nhận định ra ngoài du xuân! Tưởng bắt nạt ta dễ lắm à?"

Đới Nghĩa hạ giọng châm ngòi thổi gió: "Bệ hạ, Đông Hán một khắc cũng không ngừng quan sát tên gia hỏa đó, sáng sớm hôm nay tên gia hỏa đó lừa Lưu cô nương ra một rừng cây hạnh ở ngoại ô, hoa hạnh đang nở đẹp, bảo là hái về cho Lưu Lương ủ rượu, Lưu cô nương liền đi theo hắn ra khỏi thành..."

Nghe hai người nói chuyện, trong lòng Tần Kham lờ mờ dâng lên cảm giác bất an.

"Tên gia hỏa đó" Trong miệng bọn họ, phải chăng chính là... Đường Dần?

"Đi! Chúng ta cũng ra khỏi thành, xem xem Đường Dần kia muốn làm gì Lưu Lương Nữ, đã nói là quân tử tranh đấu, ta mới không dùng quyền thế ép hắn, vậy mà hắn lại chơi thủ đoạn trước ta, đồ bại hoại." Chu Hậu Chiếu hổn hển đi ra khỏi tửu quán.

Tần Kham nghe mà tim trầm xuống, quả nhiên là Đường Dần.

"Ta cũng đi!" Tần Kham vội vàng đuổi theo.

Chương 556: Sóng gió tình trường (2)

Trong Tửu quán, Lưu Lương đang đón tửu khách nhìn đám người Chu Hậu Chiếu hùng hổ bỏ đi, không khỏi lắc đầu thở dài, lẩm bẩm: "Cái gì mà mà bãi quan miễn chức, cái gì mà sinh kế quẫn bách, cái chuyện ma quỷ này cũng chỉ có thể lừa được nữ nhi ngốc đó của ta thôi, coi ta là kẻ mù à. Có điều tiểu tử này dụng tâm đến khổ, làm việc chăm chỉ, cũng không tính là người xấu."

Tìm Đường Dần không khó, người bị Đông Hán theo dõi thì đại khái chẳng khác nào xương bị chó rình, một cắn là trúng.

Chu Hậu Chiếu mặt xanh mét dẫn Đới Nghĩa và Tần Kham, phía sau còn có một tốp thị vệ cấm cung đằng đằng sát khí, may mà Chu Hậu Chiếu trong cơn phẫn nộ vẫn còn giữ được lý trí. Khi sắp ra khỏi thành thì cho tất cả thị vệ lui, không cho phép họ tới gần, chỉ dẫn Đới Nghĩa và Tần Kham vội vàng tới ngoại ô, còn các thì các thị vệ thì lại không dám cách hoàng thượng quá xa, đành phải giả vờ như đi dạo chơi ngắm hoa phía sau ba người Chu Hậu Chiếu.

Ngoại ô thành đông quả nhiên có một mảng rừng cây hạn. Đường Dần nói không sai, hiện giờ là mùa xuân tháng ba, chính là lúc cây hạnh nở hoa. Rừng hạnh là một mảng trắng ngần, hoa nửa nở nửa rụng, cành hoa gắn đầy hoa hạnh, trên đất cũng dải một lớp hoa dầy, nơi tầm mắt nhìn tới là một mảng trắng xóa như tuyết.

Chu Hậu Chiếu trong lòng đang tức giận mà nhìn thấy mảng rừng cây hạnh này lửa giận lập tức bớt đi nhiều, thậm chí còn chậc chậc tán thưởng.

"Đoàn tuyết thượng tình sao, hồng minh ánh bích liêu. Điếm hương phong khởi dạ, thôn bạch vũ hưu triêu. Cảnh sắc đẹp thế này sớm nên sớm ra ngoài xem mới phải."

Ra khỏi tửu quán, Chu Hậu Chiếu liền xưng là trẫm trở lại.

Đới Nghĩa ở bên cạnh lập tức mồm năm miệng mười khen thơ của Chu Hậu Chiếu hay, rất có cổ vị của người Đường, Tần Kham lại cười khổ lắc đầu.

Suy cho cùng thì vẫn là tâm tính thiếu niên, nữ nhân mình nhìn trúng bị một tài tử một người phong lưu lừa đến rừng hoa hạnh, vậy mà hắn vẫn còn có tâm tình để ngâm thơ.

Đường Dần và Lưu Lương Nữ đang ở trên một gò đất nhỏ trong rừng hạnh, nhìn ra được Đường Dần chuẩn bị rất công phu, hắn trải một tấm thảm nhỏ trên gò đất, trên thảm bày các món ăn vặt, thậm chí còn có một bầu rượu nhỏ, còn Lưu Lương Nữ hiển nhiên là không hiểu phong tình cho lắm, khi Đường Dần đang chán nản nhìn nàng ta, thì nàng ta lại cầm một giỏ trúc nhỏ bận rộn hái hoa hạnh.

Chu Hậu Chiếu b Đới Nghĩa canh ở ngoài rừng hạnh, hắn và Tần Kham thì lặng lẽ tới gần gò đất, nấp dưới một chỗ đất trũng.

Khi Tần Kham nhìn thấy Đường Dần từ trong đống lửa moi ra hai con gà hoa bốc mùi thơm phức thì mí mắt không khỏi giật giật.

Lưu Lương Nữ rất bận, bận hái hoa hạnh, giống như hồ điệp xuyên hoa bay tới bay lui trong rừng hạnh, cảnh tượng lãng mạn mà Đường Dần dày công bố trí hoàn toàn bị nàng ta bỏ qua, nhìn thân ảnh lướt tới lướt lui của nàng ta, Đường Dần buồn bã thở dài.

Sau một hồi, Lưu Lương Nữ có lẽ thấm mệt rồi, đến gần Đường Dần rồi thở hổn hển thi lễ với hắn, nói: "Đa tạ Đường tướng công đã giới thiệu rừng hoa hạnh này, năm nay rượu hoa hạnh mà phụ thân ủ nhất định sẽ cực thơm!"

Đường Dần cười nói: "Lưu cô nương không cần đa lễ, nếu mệt rồi thì ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi, chỗ ta chuẩn bị rất nhiều đồ, nàng muốn ăn gì thì cứ tùy ý."

Lưu Lương Nữ nhấp mím môi, lắc đầu cười nói: "Không cần, tiểu nữ tử xuất thân bần hàn, nhưng cũng có giáo dưỡng, thứ không phải là của ta thì ta không thể ăn."

Tần Kham híp mắt quan sát Lưu Lương Nữ, lần trước gặp ở tửu quán mới chỉ nhìn thoáng qua, hôm nay hắn mới bắt đầu nhìn kỹ nàng ta.

Ăn mặc rất bình thường, chép váy tựa hồ đã sờn rách, nhưng rất khéo léo dùng chỉ hồng thêu một con bước, vừa hay lấp được chỗ rách kia, cho dù mặc rất bình thường, nhưng thần thái nàng ta lại rất thong dong, ánh mắt rất rất thanh chính, có một loại vị đạo hồn nhiên vô tà.

Đường Dần rất biết phát huy sở trường của mình, danh hiệu tài tử phong lưu cũng không phải là hư danh, thấy Lưu Lương Nữ thủy chung vẫn bảo trì khoảng cách với hắn, Đường Dần cũng không nản lòng, ddứng dậy đi tới chỗ cao của gò đất rồi khoanh tay nhìn xa, dáng người cao gầy của hắn, cộng với gió rất đúng lúi thổi lên làm lay động cành hoa, thế là Đường đại tài tử đứng ở chỗ cao đúng kiểu khoanh tay đón gió trong mưa ho, tay áo phất phơ, ngọc thụ lâm phong, bộ dạng đúng kiểu ta muốn cưỡi gió bay về bên nàng, chính là tư thế tiêu chuẩn của các tài tử văn nhân Đại Minh, Đường Dần hiển nhiên rất am hiểu sâu đạo này, tư thế được phô ra rất lão luyện tự nhiên.

Lưu Lương Nữ nhìn Đường Dần phiêu miểu như tiên, mắt hiện lên một tia thưởng thức, có điều cũng chỉ là thưởng thức ma thôi.

Chu Hậu Chiếu nằm ở chỗ khuất dưới thấy Đường Dần khoe khoang bộ dạng phong tao, vừa tức vừa ghen tị nắm chặt quyền đầu, hạ thấp giọng cả giận nói: "Ta cũng biết!"

"hả?" Tần Kham không hiểu, hỏi.

"Nếu ta đứng chỗ cao được gió thổi một cái, dáng vẻ của ta cũng chẳng kém gì hắn, sẽ khiến ngàn vạn thiếu nữ mê mệt, nếu luận về phong tao, hừ! Hắn có thể hơn ta sao? Già khắm rồi còn đi lừa tiểu cô nương, đồ vô sỉ bại hoại!" Chu Hậu Chiếu mặt đỏ lên nghiến răng nghiến lợi nói.

Sau khi Khoe khoang phong tao,, Đường Dần bắt đầu khoe khoang tài hoa, tài hoa lớn nhất của hắn là vẽ xuân cung, có điều cái thứ này hiển nhiên không thích hợp cho Lưu Lương Nữ xem, nếu không Lưu Lương Nữ cho dù không báo quan, ít nhất cũng sẽ đá

cho hắn một phát vào dái. Cho nên Đường Dần như làm ảo thuận từ trong ngực lấy ra một tập thơ, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lưu Lương Nữ: "Lưu cô nương có đọc sách không?"

Lưu Lương Nữ không để ý lật tới lật lui hoa trong giỏ, bỏ những đóa hoa héo ra, nghe vậy gật gật đầu nói: "Khi còn bé trong thôn có trường làng, mặc dù nói không cho phép nữ tử vào học đường, nhưng ta đứng ngoài nghe giảng thì tiên sinh cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, miễn cưỡng xem như đã từng đọc sách mấy năm."

Mắt Đường Dần sáng lên, như hiến vật quý dâng tập thơ cho Lưu Lương Nữ, cười nói: "Tại hạ bất tài, ở Giang Nam cũng có chút tài danh, các sĩ tử Giang Nam cất nặng, tặng cho ta danh hiệu 'Giang Nam đệ nhất phong lưu... ' khụ, không phải, là 'Giang Nam đệ nhất tài tử', mấy năm trước cũng từng ra một tập thơ, đưa cho Lưu cô nương đánh giá một phen xem nó ra làm sao?"

Lưu Lương Nữ không nhận tập thơ, mà là tò mò nhìn: "Danh hiệu Giang Nam đệ nhất tài tử cũng là giỏi lắm đấy, Đường tướng công quả nhiên là nhân trung chi kiệt..."

Trong mắt Đường Dần hiện lên một tia đắc ý, lại khoanh tay đón gió mà đứng, nhìn hoa hạnh đầy đất, ngữ khí thương cảm ngâm nga: "Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến... Câu thơ này là sáng tác đắc ý nhất trong đời ta, đến nay đã truyền khắp đại giang nam bắc, cô nương đã từng nghe chưa?"

Lưu Lương Nữ đi theo phụ thân vào Nam ra Bắc, kiến thức tất nhiên bất phàm, nghe vậy lập tức vui mừng nói." Thì ra 'Nhân sinh nhược chích như sơ kiến' chính là sáng tác của Đường tướng công, tiểu nữ tử thật sự là thất kính..."

Giờ thì ngay cả trong mắt Tần Kham cũng bốc ra lửa giận, không ngờ đồng thanh với Chu Hậu Chiếu gầm khẽ nói: "Vô sỉ bại hoại..."

Nói xong hai người ngẩn ra, liếc nhìn nhau, lộ ra ánh mắt như tri âm tri kỷ.

"Tần Kham, ta nếu đi táng hắn, ngươi có cản ta không?" Chu Hậu Chiếu nghiến răng nghiến lợi nói.

"Thần nguyện lược trận cho bệ hạ."

Chương 557: 2 nam tranh 1 nữ

Nói đánh Đường Dần cũng không phải là nói đùa, hai mắt Chu Hậu Chiếu đã phun ra lửa, không phải Lưu Lương Nữ ở đây nên cố duy trì hình tượng, không nên thể hiện ra một mặt thô bạo cuồng dã thì Đường Dần đại thể hiện tại đã là máu văng năm bước rồi.

Tần Kham dở khóc dở cười, hắn không ngại Chu Hậu Chiếu và Đường Dần giành gái như thế nào, dù sao thì chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến hắn, trong nhà đã có hai vị thê tử, tạm thời không định tăng thêm một phòng nữa, khiến hắn nghẹn lời là phương pháp tán gái của Đường Dần.

Cái thứ Tài hoa này là thuộc về tài sản vô hình, ý tứ của "Vô hình" Là không nhìn thấy không sờ thấy mà chỉ có thể cảm thụ có được, không ngờ Đường Dần đã hóa tài sản vô hình thành tài sản hữu hình, cầm tập thơ ra khoe khoang trước mặt cô nương mà mình yêu, loại biện pháp càng lúc càng lỗi thời này sau khi Tần Kham trưởng thành thì đã khinh bỉ từ lâu rồi.

Chu Hậu Chiếu sắc mặt xanh mét, răng nghiến kèn kẹt, hai mắt phun ra lửa nhìn chằm chằm Đường Dần đang đứng ở chỗ cao.

"Bệ hạ, ngươi nếu thật sự thích Lưu Lương Nữ, dứt khoát ra một đạo thánh chỉ tuyên nàng ta vào cung đi." Tần Kham thở dài nói.

"Không! Nữ nhân của ta thì ta phải dựa vào bản sự của chính mình để đi giành, quyền thế ép người thì có là gì? Nữ nhân trong hậu cung của ta chẳng lẽ vẫn chưa đủ nhiều à? Nữ nhân ta muốn thì cái nàng ta thích chỉ có thể là con người thật của ta, chứ không phải là long bào trên người ta, nàng ta nếu yêu ta, ta tất sẽ không vứt bỏ nàng ta, cho dù là đưa giang sơn cho nàng ta thì cũng chẳng sao!" Chu Hậu Chiếu mặt đỏ lên gầm khẽ.

Tần Kham thở dài, tiểu hôn quân lại nói linh tinh thì có thể hiểu được, nam nhân khi yêu lần đầu thì luôn sẽ rất ngu, chính bởi vì có tâm huyết của tuổi trẻ, tình cảm tươi đẹp bất kể hậu quả xung động và đơn thuần, thế giới này mới trở nên không còn đáng ghét.

Không thể không nói, biện pháp này của Đường Dần tuy rằng cũ, nhưng rất hữu hiệu, Đường Dần không hổ là tài tử phong lưu, am hiểu tâm lý của nữ nhận, bộ dạng tài tử cô ngạo khoanh tay đón gió này tiểu thư khuê các có lẽ sẽ chướng mắt, khó tránh khỏi cái hiểu giả vờ làm màu, nhưng ở lĩnh vực gái cưng thì vẫn rất có thị trường.

Lưu Lương Nữ giống như đã có chút hứng thú với ị vị đại thúc này, đương nhiên, hứng thú lớn nhất hình như không phải là ở con người hắn, mà là ở "Nhân sinh nhược chích như sơ kiến"

Đây cũng là điều rất hợp lý, dù sao lúc trước tập thơ này cũng bán được hơn hai nghìn lượng bạc. Mà Đường Dần... Hắn nếu quy bản thân mình ra hai ngàn lượng rồi đưa vào tiệm cầm đồ, chưởng quầy nào chịu nhận thằng ôn ss?

Ở chỗ cao, Lưu Lương Nữ tựa hồ đã buông lỏng đề phòng đối với Đường Dần.ngồi trên bãi cỏ cách một trượng, có lẽ lúc này nàng ta cảm thấy người có thể viết ra những câu thương tình tao nhã như nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp thì nhất định không phải là người xấu.

"Tiểu nữ tử chỉ biết mấy chữ. Đối với đại danh của Đường tướng công thì không rõ lắm, nhưng tiểu nữ tử từ nhỏ đi theo phụ thân vào Nam ra Bắc, bài "nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp' này thì lại nghe rất nhiều người truyền xương, hơn nữa tiểu nữ tử cũng có chút thích bài thơ này, hôm nay mới biết thì ra là sáng tác của Đường tướng công, đúng là có mắt như mù..."

Đường Dần kích động tới cả người run rẩy, nhưng vẫn ra vẻ thong dong đạm bạc. Tay vuốt râu hơi run run, hiển nhiên trong lòng đang mừng như điên.

Tần Kham dám cá năm lượng bạc, cá là trong lòng người này nhất định đang cảm tạ mười tám đời tổ tông của mình, nếu hắn lúc này hiện thân ở trước mặt Đường Dần. Trên bảy thành khả năng là Đường Dần sẽ dập đầu lia lịa.

NGày xưa chia bốn sáu đúng là thiệt quá mà.

"Lưu cô nương quả thực thích bài thơ này c tại hạ ư?" Trong mắt

Đường Dần lấp lánh vẻ vui sướng, lúc trước khi tập thơ bán được hơn hai nghìn lượng bạc cũng không cao hứng như thế này.

Lưu Lương Nữ ngượng ngùng cười cười: "Nữ tử Bần hàn, nào có tư cách bàn học vấn thi văn, chỉ cảm thấy ngâm vào là thương cảm. Từng câu từng chữ đều giống như đâm vào tim, không ngại Đường tướng công cười. Lúc trước được nghe bài thơ này, tiểu nữ tử thầm khóc tới vài ba lần."

Đường Dần nghe vậy thì càng hớn ha hớn hở.

Dưới chỗ trung, Chu Hậu Chiếu lại kiến răng ngan ngát.

"Chỉ là một bài dâm thơ mà thôi, Lưu Lương Nữ sao chẳng nghĩ, kẻ có thể viết ra bài thơ này là hạng gì, không biết đã mang bài thơ này ra lừa bao nhiêu nữ tử đàng hoàng."

Tần Kham xoa mũi, có chút xấu hổ.

Chính xác mà nói, bài thơ này là sáng tác của hắn, hiện giờ bài thơ này chẳng những bị người ta ăn cắp bản quyền mang đi tán gái, lại còn hại mình bị mắng, đúng là một chuyện lỗ vốn.

"Bệ hạ, nên hiện thân rồi, nếu không hiện thân thì chỉ sợ tẹo nữa Lưu Lương Nữ thật sự bị người ta quắp đi dấy, ngài mau lừa Lưu Lương Nữ về thành đi..." Tần Kham thở dài.

Chuyện 2 nam tranh một nữ này không liên quan gì tới hắn, chỉ có đuổi luyện về theo đuổi nữ nhân, mười Chu Hậu Chiếu cũng chẳng bằng được một một Đường đại tài tử, câu nhắc nhở này của Tần Kham hoàn toàn là đứng trên lập trường chủ nghĩa nhân đạo giúp kẻ yếu.

Chu Hậu Chiếu tức giận nói: "Ta hiện thân thế nào đây? Vô duyên vô cớ xuất hiện trong rừng hạnh ở ngoài thành, giải thích như thế nào đây? Vả lại, ta lấy cớ gì ra mà lừa nàng ta về thành?"

Tần Kham nghĩ nghĩ một chút rồi do dự nói: "Cứ nói là cha nàng ta ngã vào hố phân?"

Chu Hậu Chiếu kinh hãi: "Ngươi, ngươi sao có thể nói những lời bất hiếu như vậy được!"

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, chờ ngươi thành người từng trải rồi, ngươi sẽ biết chuyện nhạc phụ ngã vào hố phân là cảnh đẹp ý vui cỡ nào!"

Mặt Chu Hậu Chiếu run run: "Không được, đổi cớ khác đi."

"Cớ nhanh nhất vui nhất hợp lý nhất mà thần có thể nghĩ ra thì chỉ có cái này."

Chu Hậu Chiếu lườm hắn một cái, nói: "Chẳng trông cậy gì vào ngươi được, thôi thì ta tự tùy cơ ứng biến vậy, muộn thêm nữa thì Lưu Lương Nữ thật sự bị tên dâm tặc này mê hoặc mất."

Nói xong Chu Hậu Chiếu đứng lên, cố ý làm cho quần áo xộc xệch, nín thở để hô hấp trở nên gấp rút, để chế tạo bộ dạng như chạy xa ngàn dặm tới báo tang, lảo đà lảo đảo chạy lên gò đất.

Đường Dần lúc này chính là lúc xuân phong đắc ý, kinh nghiệm phong lưu nói cho hắn hay, chỉ cần nói thêm vài câu nữa là sẽ khiến Lưu Lương Nữ nảy sinh hảo cảm với hắn, hiện tại chính là thời khắc mấu chốt để giành lấy phương tâm.

Trong đầu đã đắn đo câu chữ thì Đường Dần liền thấy một khuôn mặt mà hắn không muốn thấy nhất, khuôn mặt này thoạt nhìn thì đang tức giận, từ trong tới ngoài tỏa ra một cỗ khí màu xanh, cứ như là ếch trong nước.

"Tiểu hầu nhi, sao ngươi lại tới đây?" Lưu Lương Nữ ngạc nhiên nhìn Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham ở sau lưng Chu Hậu Chiếu giơ fmới biết hắn đã đổi tên, họ Chu rất khiến người ta hoài nghi, có điều vì sao bị Lưu Lương Nữ gọi là "Tiểu hầu nhi" thì rất khó hiểu.

Chu Hậu Chiếu ngượng ngùng quay đầu lại nhìn Tần Kham rồi phụng phịu nói: "Nói bao nhiêu lần rồi, ta họ Hầu, tên là Chiếu, dừng có gọi ta là Tiểu Hầu nhi!"

Lưu Lương Nữ hiển nhiên đã thân với Chu Hậu Chiếu rồi, nghe vậy liền trừng mắt: "Ngươi là chạy bàn, ta là chưởng quầy, gọi ngươi tiểu hầu nhi ngươi dám có ý kiến à?"

Chu Hậu Chiếu lập tức ủ rũ: "Ta... không có ý kiến."

Khóe mắt Tần Kham giật giật.

Thật sự muốn nói với nữ nhân này, tiểu Hầu nhi đứng trước mắt nàng ta so với chưởng quầy thì còn cao cấp hơn, toàn bộ thiên hạ đều là của hắn, bao gồm cả nàng ta, nếu tiểu Hầu nhi này thích những lời độc đáo, đến Lưu Lương, cha nàng ta của là của hắn.

Thấy Chu Hậu Chiếu thỏa hiệp, Lưu Lương Nữ hơi chun mũi, bộ dạng xinh đẹp tỏa ra vị đạo tinh nghịch.

"Tiểu hầu nhi, ngươi sao cũng ra khỏi thành? Hơn nữa cũng đến rừng hạnh vậy." Lưu Lương Nữ dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, không nghĩ về lý do bị Chu Hậu Chiếu theo dõi, chỉ nhướn mày liễu nói: "Khách nhân trong quán nhiều như vậy, ngươi sao lại chạy tới đây? Cha ta có một mình làm sao xuể?"

Chu Hậu Chiếu vội vàng nói: "Ta chính là ra để tìm cô, trên đường hỏi thăm mới biết cô đã tới rừng hạnh, Lưu đại thúc bảo ta tìm cô về, nói cô ra ngoài với người lạ lâu quá lo có chuyện."

Mắt liếc sang Đường Dần, Chu Hậu Chiếu bĩu môi nói: "Thời buổi này có lắm kẻ khoác cái mác sĩ tử văn nhân, nhưng lại làm ra những chuyện nam đạo nữ xướng, tri nhân tri diện bất tri tâm, Lưu cô nương, mau về đi thôi, chậm chút Lưu đại thúc lại lo."

Lời nói Chỉ cây dâu mà mắng cây hòe khiến Đường Dần mắt trợn trừng, muốn phát hỏa những lại cảm thấy ở trước mặt giai nhân không nên mất phong độ, đành phải cố nén cục tức này, nặn ra bộ dạng bộ dạng như "hắn khệnh thì mặc hắn khênh, trăng sáng chiếu sông lớn".

Lưu Lương Nữ lúc này cũng hiểu vừa rồi cùng Đường Dần cô nam quả nữ ở chung một chỗ là không thích hợp, mặt không khỏi đỏ lên, ngón tay oán trách chọc vào trán Chu Hậu Chiếu, sau khi cúi đầu thi lễ với Đường Dần thì bước đi.

Giai nhân đi xa, chỉ còn lại hoa mai, Đường Dần và Chu Hậu Chiếu nhìn Lưu Lương Nữ bóng dáng càng lúc càng xa, rất có hẹn ngầm đồng thời thở dài.

Tiếp theo hai người ngẩn ra, tràn ngập địch ý lườm nhau một cái. Lưu Lương Nữ đi rồi, Chu Hậu Chiếu không còn cố kỵ, cơn tức lập tức bùng phát.

"Cẩu tặc! Nữ tử ta nhìn trúng mà ngươi dám dụ dỗ nàng ta ra khỏi thành, lại còn ngâm dâm thơ lừa nàng ta." Chu Hậu Chiếu càng nói càng tức, thế là đột nhiên xuất thủ, nhắm thẳng mặt già của Đường Dần một quyền đánh tới.

Đường Dần bất ngờ không kịp phòng, mắt trái bị đánh trúng, hét thảm một tiếng.

Chu Hậu Chiếu mặt đỏ bừng, chỉ vào mũi Đường Dần cả giận nói: "Mọi người đều là đàn ông, đừng nói ta ỷ thế hiếp người, hôm nay ta đánh ngươi đấy, ngươi nếu là nam nhân thì hoàn thủ đi, ai thua rồi thì tự động tránh xa Lưu cô nương, đánh thua đánh thắng tuyệt đối không tìm nhau tính sổ!"

Đường Dần ôm mắt cả giận nói: "Cái tên chạy bàn như ngươi thì là cái thá gì! Quá thô lỗ, dám vũ nhục tư văn, ta tới nha môn Thuận Thiên phủ tố cáo ngươi!"

Chu Hậu Chiếu tức giận bật cười: "Thuận Thiên phủ chính là ta mở, ngươi đi kiện ta à! Thôi đừng có lắm lời, đấu võ nào!"

Nói xong Chu Hậu Chiếu tiến gần, lại nhắm vào mắt phải của Đường Dần một quyền đánh tới, quyết tâm muốn biến hắn thành gấu mèo.

Đường Dần vừa kinh vừa sợ: "Tiểu hỗn trướng ngươi đùa đấy à! Không ngờ dám khi nhục thư sinh văn nhược."

Bùm !

Chu Hậu Chiếu một quyền đấm thẳng vào mắt phải của Đường Dần, Đường Dần ngã ngửa ra sau.

Chương 558: 2 nam tranh 1 nữ (hạ)

Tần Kham sợ tới ngây người, hắn không ngờ Chu Hậu Chiếu nói đánh là đánh, quả nhiên là thiếu niên tính tình xung động.

Đường Dần trúng phải quyền nặng, ngã rầm xuống đất, thấy Tần Kham ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm,, Đường Dần rên rỉ nói: "Tần Kham, ngươi là trọng thần trong triều, sao có thể thấy nghĩa mà không làm? Đây không phải là đạo quân tử."

Tần Kham còn chưa trả lời thì Chu Hậu Chiếu lại xì một tiếng khinh miệt, nói: "Thối lắm! Gì mà thấy nghĩa không làm, ta hôm nay là vì dân trừ tặc, trừ dâm tặc!"

Tần Kham thấy Chu Hậu Chiếu lại muốn tiến lên đánh thì quýnh quá, giữ chặt Chu Hậu Chiếu nói: "Bệ... Tiểu hầu nhi, đừng đánh, thơ viết: Đã thấy quân tử, cớ sao không vui, cho dù ngươi không vui thì cũng đừng nên đánh."

Chu Hậu Chiếu ra sức giãy ra khỏi người Tần Kham cả giận nói: "Đừng gọi ta là tiểu hầu nhi! Còn nữa, hắn là quân tử cái rắm, có loại quân tử nhảy góc tường này à? Rõ ràng là bại hoại tư văn, hôm nay ta sẽ khiến hắn phải vãng sinh cực lạc."

Nói xong Chu Hậu Chiếu lại một quyền hung hăng đánh tới, trúng giữa mũi Đường Dần, sau đó gào to xông tới, đè Đường Dần dưới người, một tay nắm cổ áo, quyền đầu như mưa rền gió dữ hạ xuống mặt, người Đường Dần.

Đường Dần mặc dù lớn hơn Chu Hậu Chiếu mười tuổi, nhưng mà dù sao cũng chỉ là thư sinh văn nhược, trước giờ chưa từng đánh nhau, trong Chu lễ có cái gọi là "Quân tử lục nghệ", tuy rằng trong đó hai loại "Bắn" và "Ngự" Xem như là một loại võ nghệ, nhưng mà hiện giờ các sĩ tử văn nhân Đại Minh hưởng thái bình lâu ngày, cổ phong không còn, ai thật sự chăm chỉ luyện võ nghệ?

Đường Dần là văn nhân Đại Minh điển hình, luận thi từ ca phú thì

không kém bất kỳ ai, nhưng luận công phu quyền cước thì hắn lại chẳng bằng ai, quanh năm chán chường tận tình tửu sắc, sức khỏe đã sớm tàn tạ.

Chu Hậu Chiếu thì khác, hắn thích võ sự. Từ nhỏ đã tiếp xúc nhiều với các thị vệ đông cung, cùng các thị vệ học qua công phu quyền cước, cho dù động tác võ thuật đẹp trong công phu quyền cước chiếm đại bộ phận, nhưng kinh nghiệm bác đấu hiển nhiên là phong phú phong phú Đường Dần.

Chu Hậu Chiếu cưỡi trên người Đường Dần, giống như phát điên ra sức nện nắm đấm vào mặt hắn, Đường Dần bị đánh thì hét thảm liên tục, nhưng lại rất có khí khái nam nhân, sống chết cũng không xin tha, miệng ngược lại còn chửi to không ngớt.

Mí mắt Tần Kham giật giật. Một người là hoàng đế Đại Minh tôn quý đến cực điểm, một người là tài tử phong lưu danh khắp thiên hạ, lúc này hai người quấn lấn nhau, một người ra sức vung quyền, người còn lại thì bị đè bên dưới giãy dụa trái phải. Thỉnh thoảng lại thò tay ra cào vào mặt người kia như mèo. Hình tượng này trông còn chẳng bằng lưu manh trên phố.

Tần Kham quýnh quá giậm giậm chân, vừa định tiến lên một bước chuẩn bị can ngăn, thì thấy Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên quay đầu tức giận nói với hắn: "Tần Kham ngươi đừng nhúng tay vào, đây là chuyện giữa ta và hắn, hôm nay chưa phân được thắng thua thì chưa thôi."

Đường Dần bị đè chặt bên dưới, nhưng lại không chịu thua, rõ ràng là rơi vào thế hạ phong mà vẫn mạnh miệng nói: "Nói rất hay, sĩ khả sát bất khả nhục, hôm nay ngươi đối đãi như vậy, có gan thì giết ta luôn đi. Tần Kham ngươi không cần lo cho ta, ta muốn xem hắn có dám đánh chết ta hay không!"

Tần Kham vội la lên: "Mỗi người lùi một bước đi,, Đường huynh, tin ta. Hắn nếu thật sự đánh chết ngươi thì ngươi cũng là chết oan đó."

"Giết người đền mạng là thiên kinh địa nghĩa. Ta không tin hắn có thể đi ngang giữa càn khôn sáng lạn của Đại Minh này."

Tần Kham thở dài không thôi, Đường Dần lần này tính nhầm rồi, về lý luận thì Chu Hậu Chiếu tuyệt đối có tư cách đi ngang dưới càn khôn sáng lán này.

Lo lắng nhìn nhìn bốn phía, phát hiện trong rừng hạnh chỉ có ba người bọn họ, Đới Nghĩa đi cùng thì canh ngoài rừng, không biết bên trong đã xảy ra biến cố như vậy, các thị vệ chắc là trốn ở các nơi trong rừng hạnh, chỉ có điều thấy Chu Hậu Chiếu lúc này đang chiếm thượng phong, bọn họ không dám tiến lên làm hỏng hưng trí của hoàng thượng, nếu Đường Dần phấn khởi phản kháng làm Chu Hậu Chiếu bị thương, tội danh xét nhà diệt tộc là không thể tránh khỏi rồi.

Hai người tiếp tục quấn lấy nhau, cái này gọi là "quyền sợ tuổi trẻ", Chu Hậu Chiếu dù sao cũng luyện mấy năm, quyền đầu từng cú từng cú trút lên người Đường Dần, bốn phía thậm chí có thể nghe thấy tiếng vang "bồm bộp", mà tiếng hét thảm của Đường Dần cũng càng lúc càng thê lương.

Đường Dần đang bị đánh cũng phát hiện mình tình hình không ổn, tiểu tử này rõ ràng là hạ độc thủ, nếu nói đánh chết hắn thì cũng không đến mức, nhưng nếu không nghĩ cách ứng đối, mười ngày nửa tháng không xuống giường được là chắc chắn rồi.

Đường Dần trong lúc bối rối cũng bắt đầu ra sức phản kháng, giống như con sư tử bị chọc giận liều mạng cào về phía Chu Hậu Chiếu, dưới loạn trảo, động tác của Đường Dần và Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên khựng lại, tiếp theo sắc mặt của hai người có chút đặc sắc.

Mặt Chu Hậu Chiếu dần dần biến thành xanh mét, mà khóe miệng của Đường Dần thì chảy máu, thở hổn hển, bỗng nhiên nhìn hắn rồi cười rộ lên.

Tâm tính tâm tính quật cường, Chu Hậu Chiếu nén đau không cam lòng yếu thế, tay phải vươn ra nhanh như chớp, tóm vào háng Đường Dần.

Nụ cười của Đường Dần cứng lại, cuối cùng hai người giống như bị trúng định thân pháp dừng hình không nhúc nhích, ngay cả vẻ mặt đều giống như trong nháy mắt bị đóng băng.

Tần Kham tò mò tiến lại gần nhìn, không khỏi chấn động, mặt hắn cũng tái đi.

Chỉ thấy hai người đều ra một chiêu hầu tử thâu đào, tóm vào mệnh căn của nhau, ngay cả hai hạt cà lẫn thân chim đều tóm chặt trong tay, hai người đau đến toát mồ hôi, trán nổi gân xanh, nhưng lại vẫn cắn răng không kêu đau.

Trán Tần Kham cũng túa mồ hôi.

"Đường huynh, mau buông tay ra đi, đùa quá trớn rồi đấy."

Đây cũng không phải là Tần Kham nói quá, thân phận lù lù ra đó, Đường Dần tuyệt hậu thì không sao, nhưng trong ngàn khoảnh đất của lão Chu gia chỉ có đúng một gốc cây, nếu bị Đường Dần bóp nát, chỉ sợ hắn bị tru di thập tộc cũng chẳng đi.

Chu Hậu Chiếu trán đầm đìa mồ hôi, cơ thịt trên mặt không ngừng run rẩy, hiển nhiên đang phải chịu cơn đau rất lớn, giống như giết người nhìn chằm chằm Đường Dần, rít qua kẽ răng nói.

"Ngươi hèn hạ lắm! Không ngờ dùng chiêu số hạ lưu như vậy! Ta nhất định phải tru cửu tộc của ngươi!"

Đường Dần hiển nhiên cũng chẳng tốt hơn là bao, đau đến cả người run rẩy mà không dám động đậy, cắn răng cười lạnh: "Một Uy Vũ tướng quân bị cách chức như ngươi thì tru được cửu tộc của ai? Ta còn chưa bao giờ nghe nói triều đình có cái hàm hiệu 'Uy vũ đại tướng quân' này, tiểu tử ngươi rõ ràng là lừa đảo con gái nhà lành!"

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu như phun ra lửa, đau đến giọng nói cũng run rẩy: "Lười chẳng muốn nói nhiều với ngươi, ta chỉ nói một lần thôi, buông tay ra."

"Muốn buông thì ngươi buông trước, đánh ta thảm như vậy rồi, tưởng ta là cháu ngươi à!"

Tiếng bước chân dồn dập vang lên chung quanh Ba người, một đám thị vệ mặc thường phục xuất hiện, tới gần thì nhìn thấy mệnh căn của hoàng thượng không ngờ lọt vào tay người khác, các thị vệ sợ tới mức hồn phi phách tán, keng một tiếng rút đao ra, một thị

vệ giơ đao bổ về phía đầu Đường Dần.

"Dừng tay!"

Chu Hậu Chiếu không ngờ quát thị vệ, cả giận nói: "Vừa rồi ta đã nói rồi, đây là chuyện giữa ta và hắn, tuyệt đối không dùng quyền thế ép hắn, đại trượng phu đã nói là giữ lời, các ngươi tới đây làm gì? Cút ngay cho ta! Cút xa một chút!"

"Nhưng..."

"Nhưng!" Chu Hậu Chiếu quát to.

Tần Kham ra hiểu cho họ cứ an tâm, các thị vệ lườm lườm Đường Dần căm giận lui mấy bước, nhưng thế nào cũng không chịu rời đi, ai nấy cương đao rời vỏ, chỉ đợi Đường Dần dám hơi có dị động liền xuất thủ trảm sát.

Chu Hậu Chiếu cố nén đau, nhưng vẫn duy trì duy trì vẻ mặt quật cường, cơ nhục non nớt vặn vẹo, ngay cả giọng cũng méo đi: "Đường Dần, ta nói lại lần nữa, buông tay!"

"Còn lâu!" Đường Dần đao quá, căn răng cười lạnh: "Ngươi không buông tay, ta cũng không buông tay!"

Chương 559: Lão phụ già nua (1)

Trường hợp cứ như vậy lâm vào giằng co, chẳng ai chịu buông tay, chẳng ai chịu thỏa hiệp.

Nhìn sắc mặt của hai người càng lúc càng xanh, mồ hôi lạnh của Tần Kham cũng túa ra, mí mắt giật giật.

Cẩn thận tiến lên hai bước, Tần Kham cười gượng nói: "Nhị vị bớt giận, cho dù không bớt giận thì cũng cũng đừng lấy tính phúc (phúc về tình dục) Cả đời ra đùa, thứ này tuy nói bất văn bất nhã, nhưng... Rất có chỗ Rất hữu dụng, bóp hỏng rồi thì tương lai đi thanh lâu không biết chuốc thêm bao nhiêu sầu đâu."

Chu Hậu Chiếu và Đường Dần đồng thời quay đầu, đồng thanh nói: "Ai là bằng hữu với hắn! Phì!"

Tần Kham trước giờ không biết Đường Dần không ngờ lại có một mặt kiên cường thế này, từ sau khi hắn được khôi phục công danh, Đường Dần càng lúc càng tự tin hơn, ngược hẳn với bộ dạng sa sút tận tình thanh sắc lúc trước, con người cũng trở nên càng lúc càng có tinh thần hơn, đương nhiên, tính tình cũng thay đổi, trước kia khi nghèo túng thường làm thơ đối nghịch triều đình, oán khí rất nặng, hiện giờ khôi phục công danh tiến sĩ, tính tình cũng càng lúc càng hướng về văn hóa lưu manh hơn.

Ít nhất quân tử tuyệt đối không làm ra cái chuyện tóm nhân mạch của người khác mà không nương tay như vậy được.

Đương nhiên, hoàng đế cũng thế, Chu Hậu Chiếu tuyệt đối là đóa hoa lạ trong lịch triều lịch đại hoàng đế cổ kim.

Tần Kham đành bất lực với hai con lừa này, các thị vệ ở chung quanh thì khẩn trương đến cực điểm, ai nấy đều dùng ánh mắt cực kỳ bất thiện lườm lườm Đường Dần, người này có biết trong tay hắn là long kê hay không vậy? Là hy vọng truyền duyên duy nhất của giang sơn xã tắc Đại Minh đó!

Mọi người rục rịch, rất muốn tiến lên một đao bổ chết tên sát tài này, nhưng mà trong tay Đường Dần nắm long kê, bễ nghễ quần hùng, động tác mặc dù đáng khinh, nhưng mà thần thái lại vô cùng bay bổng, thật sự là dùng long kê chấn quần hùng.

Trên gò đất là một mảng yên tĩnh, mọi người đều trông mong nhìn chằm chằm tay Đường Dần, bởi vì lúc này tay hắn đang nắm giữ tương lai Đại Minh.

Mồ hôi lạnh từ trán chảy tới cằm, chẳng ai buồn lau.

Một trận gió xuân thổi qua, hoa hạnh cuồn cuộn bay lên như mưa đầy trời, nhưng mà Tần Kham trong lòng lại sinh ra một cỗ vị đạo gió thu hiu quạnh, giống như đang quan khán hai đại tuyệt thế cao thủ quyết đấu, cho dù chiêu thức xuất thủ của những cao thủ có chút...

"Ngươi chảy mồ hôi rồi..." Đường Dần nén đau lạnh lùng nói: "... Chảy nhiều lắm, đau à?"

Chu Hậu Chiếu không cam lòng yếu thế: "Ngươi cũng chảy mồ hôi rồi, không chỉ chảy mồ hôi mà người còn run nữa, sợ à?"

Trên tay Đường Dần tăng thêm mấy phần lực đạo, mặt vặn vẹo nói: "Vì Lưu cô nương, chút đau đớn này có đáng là gì!"

Chu Hậu Chiếu trợn tới rách cả mắt, cố nặn ra nụ cười: "Ngươi không sợ thì ta sợ cái gì!"

Thật lâu sau...

"Mắt ngươi rưng rưng rồi kìa, ngươi khóc à?" Đường Dần ném ánh mắt đồng tình giả vờ giả vịt về phía Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu tay kia quệt nước mắt lung tung rồi nghiêm mặt nói: "Tự tay diệt mầm mống bại hoại mới sướng làm sao. Ta đây là mừng cho Lưu cô nương mà khóc đó."

Tần Kham ở bên cạnh hai chân tự động kẹp chặt lại.

Hai người này.. đúng là chơi vui quá. Thật không hiểu bọn họ làm sao mà chịu được. Tần Kham kiếp trước cũng từng đánh nhau với

người ta, cũng từng bị tóm chim, loại cảm giác trứng vỡ này tuyệt đối là thốn tới tận óc.

Thấy sắc mặt của hai người từ xanh biến thành tím. Tần Kham trong lòng căng thẳng.

Không thể để mặc họ làm ẩu được nữa, nếu không Đường Dần thật sự sẽ gặp phải đại họa.

Kiễng chân nhìn về phía xa, Tần Kham ngạc nhiên nói:" Ô? Lưu Lương Nữ sao lại quay lại này?"

Hai người đang nắm chỗ yếu hại của nhau giống như điện giật đồng thời buông tay, hơn nữa như thi triển lăng ba vi bộ trong chớp mắt đã tách nhau xa mấy trượng.

Thị vệ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bốn thanh cương đao sáng như tuyết đồng thời kề lên cổ Đường Dần, người còn lại thì quỳ xuống, sợ hãi nói: "Thánh giá gặp nạn, chúng thần đáng tội chết!"

Đường Dần mặc kệ cương đao kề cổ, vẫn bất khuất không sợ, ngược lại còn cười lạnh, không biết là thấy có Tần Kham ở đây thì vững tâm hay là đoán chắc Chu Hậu Chiếu sẽ không giết hắn.

Cho tới khi nghe các thị vệ nói đến hai chữ "Thánh giá",, Đường Dần cả người chấn động, sắc mặt từ tím nhanh chóng biến thành tái nhợt.

"Thánh... Giá?" Đường Dần ngơ ngác lặp lại hai chữ này.

Tần Kham lắc đầu thở dài: "Đường huynh, vị mà ngươi vừa tóm chính là là đương kim hoàng thượng, Chính Đức hoàng đế, trước kia người không biết thì không có tội, hiện tại biết rồi thì mau tới hành lễ kiến giá đi."

Đường Dần giống như không nghe thấy, tựa hồ vẫn chưa bị thân phận của Chu Hậu Chiếu dọa, vẻ mặt ngược lại nản lòng tuyệt vọng tới cực độ, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Tần Kham trong lòng ảm đạm, hắn biết rõ cảm thụ hiện tại của Đường Dần, khi thân phận của Chu Hậu Chiếu được công bố rõ ràng, Đường Dần và Lưu Lương Nữ là không có khả năng nữa, một

người là hoàng đế Đại Minh, một người là văn nhân nghèo khó tới nhà cũng chẳng mua nổi, cho dù bọn họ tranh con heo nái thì heo nái cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Chu Hậu Chiếu nhe răng trợn mắt ôm đũng quần, hiển nhiên vừa rồi Đường Dần bóp không nhẹ, mắt thấy các thị vệ phẫn nộ muốn chém chết Đường Dần, Chu Hậu Chiếu nhíu mày, nhịn đau nói: "Dừng tay, ta vừa rồi đã nói, hôm nay là chuyện giữa nam nhân, không liên quan tới quyền thế, các ngươi nếu giết hắn, ta há lại trở thành tiểu nhân nói không giữ lời?"

Các thị vệ ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng thu hồi đao đang đặt trên cổ Đường Dần.

Đường Dần mặt như tro tàn, cứng ngắc khom người vái dài Chu Hậu Chiếu, cười sầu thảm nói: "Khó trách ta luôn cảm thấy chung quanh tửu quán mỗi ngày luôn có một đám người mạc danh kỳ diệu vây quanh, chẳng trách một tên chạy bàn nho nhỏ như ngươi mỗi lần ra khỏi tửu quán thì chung quanh động tác của rất nhiều người đều như dừng lại, vốn cho rằng là trung phó trong phủ Uy vũ đại tướng quân vẫn nhớ chủ cũ, thì ra ngươi chính là đương kim hoàng đế..."

Đường Dần cười như tự giễu nói: "Bệ hạ có muốn trị tội ta không?"

Chu Hậu Chiếu chậm rãi lắc đầu: "Quân tử chi tranh, tội thì vô đạo."

"Như vậy, thảo dân xin cáo lui."

Đường Dần thi lễ, xoay người thất hồn lạc phách bước đi.

Tần Kham nhìn bóng dáng của hắn, trong lòng thật sự là rất khó chịu.

Đều là bạn của hắn, tình cảm đối với Lưu Lương Nữ đều đơn thuần nghiêm túc, Tần Kham đứng giữa nên giúp ai? Thái độ của hắn nếu nghiêng về ai thì đều là không công bằng và gây thương tổn cho người kia.

Tình hình phứt tạp, Tần Kham là ngoại nhân, hắn không thể nhúng

tay.

Thở dài, Tần Kham quay đầu thì thấy Chu Hậu Chiếu kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng dáng nghèo túng của Đường Dần, nước mắt trong suốt lấp lánh, vẻ mặt đau khổ.

Tần Kham mỉm cười, hắn rất tán thưởng biểu hiện hôm nay của Chu Hậu Chiếu, không dùng quyền thế ép người mới là hành động của nam nhân chân chính.

Tần Kham than: "Bệ hạ và Đường Dần vốn là tinh tinh tương tích, thần nhìn vẻ mặt đau khổ của bệ hạ, lúc này bệ hạ phải chăng đang than 'trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng'?"

Nước mắt của Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng không dừng được mà lăn xuống, miệng ngoác ra khóc to, ôm hạ thân gào lên: "Đau chết trẫm mất! Tên họ Đường này xuống tay thâm quá, chỗ đó của ta chắc hỏng mất, mau kêu Thái y, mau!"

Ngày xuân vào buổi chiều làm tan đi tuyết đông trước cửa lớn Tần phủ.

Hôm nay trung môn của Tần phủ mở rộng, hai hàng thị vệ mặc giáp xếp thành hình cánh nhạn, quản gia gia phó tạp dịch nha hoàn trong phủ cung kính đứng ngoài cửa, Đỗ Yên, Kim Liễu và tỷ muội Liên Nguyệt Liên Tinh đứng trong khung cửa kiễng chân mong ngóng nhìn về phía kinh sư. Tiểu Tần Nhạc được Kim Liễu bế trong lòng. Hài tử duy nhất của Tần gia mới hơn một tuổi, chưa hiểu sự vui buồn của xa cách và gặp lại, vẫn cứ mơ to đôi mứt ngây thơ trong sáng nhìn chung quanh, khóe miệng thỉnh thoảng lại chảy nước miếng. Sau đó không biết vì sao lại há miệng cười không ngừng. Bộ dạng cực kỳ đáng yêu.

Đỗ Yên tính tình hấp tấp, bực mình đi qua đi lại, giận dữ nói: "Buổi trưa Đinh Thuận tới báo, nói tướng công hôm nay đã khải hoàn hồi kinh. Giờ mặt trời sắp ngả về hướng tây rồi, tướng công sao vẫn chưa về?"

Kim Liễu thì bình tĩnh hơn, vừa đùa với đứa bé trong lòng vừa cười nói: "Tỷ tỷ đừng gấp, tướng công là trọng thần trong triều, lần này lãnh binh bình định đại thắng, trở về tất nhiên phải tới Lại

bộ và Binh bộ để bàn giao, sau đó còn phải tới Báo Phòng yết kiến bệ hạ, tường thuật quá trình bình định, như vậy phải mất không ít thời gian đâu.

Nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, Kim Liễu ghé vào tai Đỗ Yên thấp giọng cười nói: "Tỷ tỷ nóng lòng mong tướng công như vậy, chẳng lẽ vội muốn làm lễ Chu Công với tướng công, để khỏa lấp nỗi tương tư nửa năm ly biệt?"

Đỗ Yên xấu hổ quá, nhép Kim Liễu một cái, giận dữ nói: "Sau khi ngươi sinh Tần Nhạc thì càng lúc càng không nghiêm chỉnh, còn dám nói hưu nói vượn thì cẩn thận ta thi hành gia pháp đấy!"

Nhìn tiểu Tần Nhạc cười khanh khách không ngừng trong lòng Kim Liễu, vẻ mặt Đỗ Yên bỗng nhiên trở nên ảm đạm, thở dài không nói gì.

Kim Liễu biết Đỗ Yên vì sao lại buồn, mắt thấy chính thất chủ mẫu của Tần phủ đã hai mươi mốt tuổi, ở Đại Minh dĩ nhiên đã được xem như là phụ nữ, nhưng đến giờ vẫn chưa sinh được nhất nam bán nữ cho tướng công, Tần gia là quốc hầu thế tập, nhưng mà Hầu gia đến bây giờ vẫn chưa có con nối dòng kế thừa tước vị, hiện giờcác cáo mệnh phu nhân trong giới huân quý kinh sinh càng lúc càng bàn tán khó nghe, Đỗ Yên đã một hai năm rồi không ra khỏi cửa tiếp xúc với giới phu nhân, khúc mắc không thể giải, nàng ta cũng yên lặng hơn rất nhiều so với trước kia.

Chương 559: Lão phụ già nua (2)

Kim Liễu thở dài, cái loại chuyện sinh con này hoàn toàn là trông vào ý trời, chẳng ai giúp được cả, danh y Bắc Trực Đãi của mời đến hết rồi, phương thuốc cũng kê không ít, nhưng Đỗ Yên lại vẫn không mang thai.

Kim Liễu giỏi hiểu ý người đành phải vội vàng nói sang chuyện khác: "Tỷ tỷ, tướng công lần này bình loạn Phách Châu chắc không đơn giản đâu, ta nghe nói lần này phản loạn găng lắm, Bắc Trực Đãi, Hà Nam, Sơn Đông đều phản, chắc phải tới mấy chục vạn phản quân ấy, còn sắp binh lâm dưới thành kinh sư, chủ soái tên là Hứa Thái xuất binh một tháng liền bị phản tặc đánh cho tơi bời, kết quả tướng công của chúng ta phải xuất mã, bày mưu nghĩ kế thoải mái bình định phản loạn, kể ra thì trong văn võ cả triều, vẫn là tướng công của chúng ta có bản lĩnh nhất. Tỷ tỷ nói tướng công lần này lập hạ công lao lớn như vậy cho bệ hạ và triều đình, bệ hạ liệu có thăng quan tấn tước cho tướng công hay không?"

Đỗ Yên tạm thời ném đi hết niềm ai oán đầy bụng, xốc lại tinh thần cười nói: "Triều đình thưởng công phạt tội, tướng công lập được công lao như vậy thì thăng quan tước là chắc chắn, đại thần nào dám nói linh tinh, ta người đánh tới cửa chặt phăng chân chó của hắn!"

Kim Liễu lo lắng nói: "E là chưa chắc đâu, tỷ tỷ gần đây không ra khỏi cửa, không biết trong kinh lời đồn rất nhiều, lần này bệ hạ nếu muốn tấn tước cho tướng công, e là không thuận lợi đâu!"

Vẻ mặt Đỗ Yên nghiêm lại, đang muốn hỏi chi tiết thì thấy ngoài cửa phủ có một lão phụ già nua tập tễnh đi tới.

Lão phụ nhân mặc rất bình thường, tóc hoa râm, lưng còng đi lại có chút gian nan, đi được mấy bước thì phải dừng lại thở, vươn tay ra sau đấm đấm thắt lưng, sau đó tiếp tục đi.

Lão phụ nhân đi đến trước khoảng trống của hầu phủ, đây đã là

phạm vi cảnh giới của các thị vệ, một thị vệ tiến lên quát lão phụ nhân: "Gia trạch Hầu phủ, người không phận sự không thể tới gần, ai trái sẽ truy cứu!"

Lão phụ nhân tựa hồ bị thị vệ làm cho sợ hãi, cả người run lên, thân thể già yếu lảo đảo, miễn cưỡng lắm mới ổn định được.

Đỗ Yên tức quá, mũi chân điểm xuống đất lướt tới trước mặt thị vệ, không nhẹ không nặng đạp hắn một cước, cả giận nói: "Không biết nói năng tử tế với lão nhân gia à? Tuổi của bà ấy đủ để làm bà nội của ngươi đấy, tướng công ta bình thường dạy các ngươi đối đãi với người già như vậy à? Chờ tướng công về sẽ thu thập ngươi!"

Thị vệ vội vàng xin lỗi, ngượng ngùng lui xuống.

Phụ nhân Tuổi già sức yếu thấy thấy Đỗ Yên nói như thế, không khỏi giương mắt cẩn thận quan sát Đỗ Yên, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, Đỗ Yên đang lơ là căn bản không chú ý vì sao một phụ nhân già nua lại có con ngươi trong suốt đen bóng như vậy.

Quan sát một lát, lão phụ nhân chống gậy gian nan khom người thi lễ với Đỗ Yên.

Tính tình Đỗ Yên mặc dù nóng nảy, nhưng tâm địa lại rất thiện lương, không đợi lão phụ nhân cúi người thì đã đỡ lão phụ nhân đó trước.

"Lão bà tử già nên hồ đồ, không biết quý nhân ở đây, có tội."

Đỗ Yên cười nói: "Tội gì mà tội, tướng công của chúng ta không có những quy củ như quý nhân khác, bà nếu đi một rồi thì không ngại vào phủ nghỉ chân một lát, tướng công nhà ta hiện giờ mặc dù đã tước phong quốc hầu, nhưng ch năm xưa cũng là người nghèo khó ở nông trang bình thường."

Lão phụ nhân lại khom người, bộ dạng sợ hãi không thôi nói: "Ấy, thì ra quý nhân chính là Hầu gia, lão bà tử lỗ mãng, thật không phải, lão bà tử giờ đi đây, đi đây."

Vừa chuẩn bị xoay người, lão phụ nhân lại khựng lại, cười bẽn lẽn với Đỗ Yên cười, nói: "Vị quý phu nhân này, lão bà tử từ Thiên Tân

đến kinh sư nương nhờ họ hàng, đi đường xa nên hơi khác, nếu quý phu nhân không chê ta dơ dáy thì không biết có thể ở quý phú uống chén nước hay không?"

Đỗ Yên cười nói: "Có gì mà không được, thì ra lão nhân gia từ Thiên Tân đến, Thiên Tân ta biết, tướng công nhà ta nói đã làm một đại sự ở Thiên Tân, không quá mười năm, Thiên Tân tất có biến hóa nghiêng trời lệch đất, còn nói Thiên Tân là một thí điểm chí hướng của chàng trong cuộc đươi này. Hì hì, ta cũng chẳng hiểu tướng công nói gì, nhưng mà nghe thì thấy rất là lợi hại."

Trong mắt Lão phụ nhân hiện lên nét cười.

"Quý phu nhân nhất định rất yêu tướng công của mình phải không?"

Đỗ Yên cười cười gật đầu.

Không biết tại sao, luôn cảm thấy lão phụ nhân trước mắt này tuy rằng ăn mặc rất bình thường, vừa nhìn đã biết là người cùng khổ, nhưng khí chất ung dung và tri tính như có như không trên người bà ta lại khiến Đỗ Yên tâm sinh hảo cảm, luôn muốn thân cận hơn với bà ta.

Vỗ vỗ trán, Đỗ Yên bật cười nói: "Lão nhân gia mau vào phủ ngồi nghỉ đi, Người đâu, rót trà mang điểm tâm tới cho lão nhân gia."

Lão phụ nhân vội vàng cảm ơn, tập tễnh đi vào trong phủ, miệng không ngừng nói những câu cát tường như nhiều phúc nhiều thọ, con cháu đầy đàn.

Bốn chữ "Con cháu đầy đàn" Trong lúc vô tình chạm phải chỗ đau của Đỗ Yên, người Đỗ Yên cứng lại, cắn cắn môi dưới, sắc mặt có chút khó coi.

Lão phụ nhân cũng dừng bước, thấy Đỗ Yên sắc mặt khó coi, lại trở nên sợ hãi.

Kim Liễu một tay bế Tần Nhạc đi xuống thềm đá, một tay đỡ lão phụ nhân, nói: "Lão nhân gia đừng đa tâm, tỷ tỷ như vậy không phải vì bà đâu, thật ra là, nói chung là bà đừng nhắc tới bốn chữ 'Con cháu đầy đàn' là được."

Trong mắt Lão phụ nhân tinh quang chợt lóe, lại ra vẻ hiếu kỳ nói: "Chẳng lẽ phủ quý phu nhân hương khói không thịnh? là lão bà tử thất lễ rồi, quý phu nhân chớ trách, kỳ thật chưa sinh được con cũng không có gì đáng lo, lão bà tử lúc còn trẻ cũng hiếm muộn, may mà phụ thân của lão bà tử từng là lang trung vân du bốn phương, đời đời truyền xuống một số y thuật và phương thuốc, lại châm cho lão bà tử mấy cái, uống mấy toa thuốc, không quá mấy tháng là hoài thai, đời này ta tổng công sinh ba nam hai nữ, lúc đó hàng xóm đều nói lão bà tử mệnh cách tốt."

Lão phụ nhân không biết cố ý hay là vô tình, lèm bèm một hồi.

Đỗ Yên và Kim Liễu đứng nghe bên cạnh mắt lại dần dần sáng lên.

Không ai thích nghe lải nhải, đặc biệt là người trẻ tuổi, nhưng trong những lời lải nhải của lão phụ nhân này, Đỗ Yên và Kim Liễu lại nghe ra một tin tức vô cùng phấn chấn, tin tức này này khiến người Đỗ Yên run rẩy, ngay cả hô hấp cũng dồn dập hơn.

"Lão, lão nhân gia... Bà vừa nói, phụ thân của bà là lang trung, có thể trị chứng hiếm muộn?" Đỗ Yên khẩn trương vô cùng.

Lão phụ nhân nghĩ nghĩ rồi nói: "Lão bà tử vừa rồi nói chưa rõ à? Phụ thân ta tự tay thi châm kê thuốc cho ta, không quá mấy tháng liền hoài thai, sau khi phát hiện ta có thai, tướng công cao hứng quá ngay đêm đưa ta tới từ đường, dập đầu với các liệt tổ liệt tông, nói là cảm tạ tổ tông phù hộ, ha ha, đâu có phải là tổ tông nhà là phù hộ, rõ ràng là nhờ diệu thủ của cha ta mà."

Đỗ Yên tim đập càng nhanh, mặt nhanh chóng đỏ lên.

Kim Liễu thấy Đỗ Yên kích động, vội vàng giúp nàng ta hỏi ra điều nàng ta muốn hỏi: "Lão nhân gia, y thuật của phụ thân bà, bà có học được hết không?"

Lão phụ nhân lắc đầu cười nói: "Y đạo cũng là học vấn, học vấn như biển, mênh mông vô bờ, nào có ai dám nói biết hết? Có điều, lão bà tử từng tự thể hội, nữ nhân mà, không thể sinh đẻ là nỗi khổ cả đời, không biết phải chịu bao nhiêu sự coi thường, nghe bao lời cay đắng chua chát, mười phần có chín là bị nhà chồng đuổi về nhà mẹ đẻ, hạnh phúc cả dời con như bị hủy, cho nên, sau

khi lão bà tử sinh đứa con đầu tiên liền xin học chữa bệnh này, đời này có thể trị chữa được cho bao nhiêu hay bấy nhiêu, coi như là lão bà tử tích đức cho bản thân, sau này chết rồi cũng được đầu vào thai tốt."

Lão phụ nhân lại lẩm nhẩm một hồi, Đỗ Yên th kích động tới sắp ngất, nước mắt không ngừng rơi, che mặt lại khóc không thôi.

Thành thân ba năm, tuổi của nàng ta cũng hai mươi mốt rồi, ngay cả một đứa con của không đẻ được cho tướng công. Mắt thấy thân phận của tướng công càng ngày càng cao, tước vị cũng càng lúc càng tôn quý, tuy rằng vẫn đối đãi với nàng ta tốt như trước, vợ chồng không có ngăn cách, tướng công cũng chưa từng ghẻ lạnh nàng ta, từ sau khi sinh Tần Nhạc, tướng công vì chiếu cố tới cảm xúc của nàng ta, thời gian ở cùng nàng ta còn nhiều hơn, có phu quân như vậy, sự áy náy trong lòng Đỗ Yên đối với Tần Kham cũng càng nặng, không thể sinh một người thừa kế hoạt bát đáng yêu thông minh cho tướng công đỡ trở thành tâm bệnh lớn nhất của Đỗ Yên.

"Lão nhân gia, ngài... Thật thật sự có thể chữa được chứng hiếm muộn ư?" Đỗ Yên lau nước mắt nức nở nói.

Lão phụ nhân thấy bộ dạng lê hoa đái vũ của Đỗ Yên thì trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thở dài cười nói: "Có thể chữa khỏi hay không thì lão bà tử không dám chắc, dù sao thê tử không mang thai, không chỉ là vấn đề của nữ nhân, có đôi khi... Ha ha, vấn đề cũng nằm ở phía nam nhân, cho nên lão bà tử chẳng những phải khám cho quý phu nhân, còn phải khám cả thân thể của Hầu gia nữa!"

Đỗ Yên thở dài, Kim Liễu cười khổ nói: "Lão nhân gia, vấn đề chắc là ở trên người tỷ tỷ, sức khỏe của tướng công rất tốt."

Nói xong chỉ chỉ tiểu Tần Nhạc trong lòng: "Bà xem, nó chính là ta và tướng công sinh ra đó."

Lão phụ nhân nhìn hình dáng mặt mày của Tần Nhạc, bất giác vươn tay ra, nhưng không biết lại nghĩ tới gì nên rụt lại.

"tiểu quý nhân xinh quá, nếu sức khỏe của Hầu gia không có vấn

đề, xem ra vấn đề quả thật là ở trên người quý phu nhân, quý phu nhân nếu tin lão bà tử, không ngại để ta khám một chút nhé."

Chương 560: Nguyên nhân hiếm muộn

Đỗ Yên mừng rỡ, vội vàng mời lão phụ nhân vào tiền đường bên trong phủ.

Lão phụ nhân đi rất chậm, vừa đi nhìn núi đá hoa cỏ trong hầu phủ, nàng ta ngắm rất dụng tâm, một cành cây ngọn cỏ đều ghi nhớ trong đầu, đi đến tiền đường thì ngồi xuống, nha hoàn dâng nước trà và điểm tâm, lão phụ nhân cũng không vội uống nước, mà là bảo Đỗ Yên vươn cổ tay ra, muốn bắt mạch cho nàng ta.

Hai ngón tay nhẹ nhàng nâng lên đặt xuống mạch đập cổ tay của Đỗ Yên, lúc này lão phụ nhân nào còn nửa phần bóng dáng lụ khụ già nua, trong mỗi cái giơ tay nhấc chân đều tỏa ra khí thế chân thật đáng tin, cả người đột nhiên trở nên ung dung bình tĩnh như cao thủ tuyệt thế.

Đỗ Yên và Kim Liễu giật mình nhìn lão phụ nhân giống như đã thay đổi thành một người khác, nhị nữ nhìn nhau, Đỗ Yên không còn nghi ngơ gì bà ta nữa, ngược lại càng vui sướng hơn, có thể có loại thần thái khí thế này, chứng tỏ đây là người có bản lĩnh thật, có lẽ bệnh của mình thật sự có thể chữa khỏi.

"Ồ? Thì ra quý phu nhân đúng là tập võ người?" Lão phụ nhân trong mắt hiện lên dị sắc.

Đỗ Yên vui vẻ nói: "Chỉ bắt mạch thôi mà có thể nhìn ra ta là người tập võ, lão nhân gia quả nhiên lợi hại."

Lão phụ nhân gật đầu thở dài: "Ngươi là tập công phu nội gia, cái này cũng khó trách. Nội gia luyện khí luyện đan điền, trong đó hạ luyện tam phục đông luyện tam cửu là không thể thiếu, đối với nam tử mà nói thì có lẽ có thể cường thân, nhưng mà nữ tử vốn thuộc âm thể, luyện khí quá mức có thể cường linh lạc, nhưng lại khó tránh khỏi tổn thương âm nguyên, cho nên nữ tử luyện công phu nội gia thì tỷ lệ có thai ít hơn nữ tử bình thường."

Đỗ Yên vội nói: "Nhưng mẫu thân ta cũng nội gia công phu nội gia, vì sao bà ta có thể đẻ ra ta."

"Theo lão bà tử biết, nội gia quyền trên giang hồ bắt nguyền từ Trương Tùng Khê Trương tông sư, công phu nội gia của lệnh đường là học từ ông ta sao?"

Đỗ Yên không ngờ chỉ chớp mắt mà lão phụ nhân có thể biết nhiều như vậy, gật đầu nói: "Không sai, lúc trước khi Trương sử tủ sống ở Ninh Ba Chiết Giang là hàng xóm của nhà ta, mẹ ta khi đó chỉ là trẻ con, thường xuyên... Thường xuyên tới nhà Trương sư tổ chơi, Trương sư tổ thấy quý mẹ ta nên truyền một bộ công pháp nội gia cho mẹ ta."

Nói xong Đỗ Yên mặt đỏ lên, nàng ta không thể không cho mẹ nàng ta chút mặt mũi, nghe Đỗ Hoành cha nàng ta nói qua, Đỗ vương thị mẹ nàng ta "sang chơi" như thế nào, chính xác mà nói là mỗi người rình coi Trương tông sư, Trương tông sư nàng ta chán quá, thế là mới truyền một bộ công pháp để đuổi bà ta đi, ngay cả danh phận đệ tử ký danh cũng không cho."

Đỗ Yên không giống Tần Kham, nói dối vẫn đỏ mặt.

Lão phụ nhân gật đầu nói: "Công phu của Lệnh đường truyền từ Trương tông sư, có điều năm tháng dông dài, Trương tông sư truyền cho lệnh đường, lệnh đường mới truyền cho ngươi, khẩu khẩu tương truyền, công pháp khó tránh khỏi có sai lệch, trên giang hồ rất nhiều môn phái càng lâu càng điêu linh, nguyên nhân chính là ở đây, chẳng phải ngoại địch báo thù, chẳng phải hoạ từ trong nhà, mà thật ra ra mỗi môn phái đều bo bo giữ cái hay co riêng mình, không chịu truyền ra ngoài, lúc thu nhận đồ đệ cũng rụt rè, thế là truyền công truyền tới cuối cùng biến thành nghe nhầm đồn bậy, ví dụ như triều Tống, Thiếu Lâm tự danh chấn thiên hạ có bảy mươi hai tuyệt học, hiện giờ điêu linh, mười chỉ còn lại một, đó chính là ví dụ điển hình."

"Lệnh đường thụ công cũng là như vậy, nàng ta là học được nội gia chính tông, nhưng mà khi nàng ta truyền cho ngươi khó tránh khỏi thêm vào một chút lý giải của mình, những lý giải này không nhất định là chính xác, thế là môn công phu này đi theo lối rẽ, tổn hại tới âm nguyên của ngươi, lúc trẻ thì có lẽ không sao, chỉ là khó

hoài thai, nhưng qua thêm mười mấy năm, ngươi sẽ phải chịu hậu quả xấu, khi đó thân thể của ngươi suy yếu sẽ nhiều hơn, mất mấy năm thọ nguyên cũng chưa biết chừng."

Đỗ Yên chấn động, mặt trắng bệch, công phu là từ nhỏ học với Đỗ vương thị, Đỗ vương thị dạy nàng ta thế nào thì nàng ta luyện như thế, nhưng không ngờ rằng công phu mẹ nàng ta dậy lại có nhiều sơ sót như vậy.

"Lão nhân gia. Có thể... Có thể trị được không?" Đỗ Yên nơm nớp lo sợ, vẻ mặt như chờ phán quyết rất là đáng thương.

Lão phụ nhân mỉm cười: "Lão bà tử có thể chẩn đoán được thì tất nhiên cũng có thể trị được, quý phu nhân nếu tin tưởng ta, lão bà tử thi mấy châm cho ngươi, rồi kê thuốc, ba tháng là có thể thấy được công hiệu."

Đỗ Yên mừng rỡ, không ngừng gật đầu: "Đa tạ lão nhân gia, bà có thể tích đức lớn, tương lai ta nếu có thể sinh con được cho tướng công, tất sẽ có hậu báo."

Lập tức Đỗ Yên mời lão phụ nhân vào nội thất hậu viện, cởi bỏ xiêm y. Lão phụ nhân từ trong túi đồ lấy ra một hộp gỗ, bên trong đựng mười tám mũi ngân châm lớn nhỏ, sau khi đâm hơn mười châm vào các huyệt đạo trên người Đỗ Yên, liền xin giấy để kê phương thuốc.

Sau khi Đỗ Yên mặc quần áo vào, cũng không biết là do tác dụng tâm lý hay là gì, chỉ cảm thấy mấy chỗ kinh mạch trên người thông thoát hơn, bụng dưới ấm áp thoải mái, Đỗ Yên mừng thầm, càng cảm thấy lão phụ nhân là cao nhân lánh đời, thái độ cũng cung kínhh.

Lúc Lão phụ nhân đang viết phương thuốc thì Tần Kham một thân áo mãng bào vào nội thất hậu viện, nha hoàn vén rèm cửa cho hắn, Tần Hầu gia khi vào cửa sắc mặt không được dễ coi cho lắm.

Thấy Đỗ Yên và Kim Liễu đều có trong phòng, tiểu Tần Nhạc thì nằm trên giường chơi một mình, ánh mắt nhị nữ thì nhìn chằm chằm một lão phụ nhân xa lạ trong phòng, lão phụ nhân đang đề bút trên giấy như rồng bay phượng múa, không khí trong phòng

rất khẩn trương nhưng vui vẻ, tựa hồ cảm giác được Tần Kham tiến vào, tay đang viết chữ của lão phụ nhân hơi run lên.

Sau khi Tần Kham vào cửa nhị nữ mới phát hiện ra hắn, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ: "A! Tướng công đã về, nửa năm nay chàng vất vả quá."

Tần Kham hậm hực nói: "Cũng biết là ta vất vả à? Rời kinh bình loạn nửa năm không về nhà, hôm nay trở về, cửa nhà lạnh tanh chẳng ai buồn đón, chỉ có quản gia và một đám hạ nhân ngây ngô đứng ở ngoài cửa lớn, đến cửa nhà thì ta bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ ta lãnh binh xuất chinh đánh một trận đại bại à?"

Đỗ Yên và Kim Liễu ngượng ngùng thè lưỡi, nhìn nhau một cái rồi bật cười.

Chỉ chỉ vào lão phụ nhân trong phòng, Tần Kham nói: "Vị này là ai?"

Thân hình Lão phụ nhân tựa hồ có chút run rẩy, đứng dậy run rẩy thi lễ với Tần Kham: "Thôn phụ thôn xã chào quý nhân Hầu gia."

Đỗ Yên ghé vào tai Tần Kham lặng lẽ nói: "Tướng công, người ta là Quan Âm tặng con đấy, Bồ Tát phái tới đấy."

Tần Kham vui vẻ nói: "Hình tượng Quan Âm tặng con không ngờ gần dân như vậy, theo lý thuyết thì trong phòng của trong phòng hiện tại nên quá kim quang lóng lánh chứ."

Giận dữ lườm Đỗ Yên, Tần Kham hậm hực nói: "Yên nhi, nàng lại đi mời một đại phu thôn dã đi chân trần tới xem bệnh à? Ta đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, chuyện sinh con không vội, chúng ta còn trẻ, còn nhiều cơ hội, mà chuyện này cũng phải trông vào duyên phận, có lẽ hiện giờ duyên phận của chúng ta và con chưa tới, cho nên trời cao mới chưa vội tặng con cho chúng ta, nàng đi khắp nơi mời thầy xem bệnh, uống bậy uống bạ thuốc, rồi tới lúc uống tới hỏng cả người, khi đó có muốn sinh con cũng chẳng được đâu."

Chán ghét nhìn lão phụ nhân một cái, Tần Kham bực bội nói: "Người đâu, đuổi người này ra ngoài cho ta."

Đỗ Yên quýnh quá, giữ chặt tay Tần Kham nói: "Tướng công, vị lão nhân gia này khác mà, người ta là có bản lãnh thật sự..."

Tần Kham cười lạnh: "Bản lạnh của ta không đủ lớn à?"

Nói xong Tần Kham quay đầu nhìn lão phụ nhân, đang chuẩn bị nói mấy câu khó nghe thì thấy trong mắt lão phụ nhân hiện lên một đạo quang mang quen thuộc, đạo quang mang này từng gặp ở Thiên Tân, cũng từng gặp ở ngoài thành Phách Châu.

Bộ dạng có thể thay đổi, nhưng ánh mắt lại vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Tần Kham ngây ra, giật mình há to miệng, kinh ngạc nói không nên lời.

Chương 561: Diệu thủ

Lão phụ nhân vẫn là lão phụ nhân, thoạt nhìn thì rất nghèo khổ bình thường, lão nhân thế này mà xen lẫn trong dòng người thì căn bản chẳng thể nào tìm được bất kỳ điêm gì gây chú ý, nhưng bất luận hoá trang tinh diệu như thế nào, đôi mắt quen thuộc ấy vẫn không thể che giấu.

Tần Kham cả người chấn động, thốt lên: "Đường..."

Chỉ nói một chữ, Tần Kham rất sáng suốt im miệng ngay.

Tên nàng không thể gọi bừa, hiện giờ nàng ta là phạm nhân truy nã trọng yếu số một triều đình, nói một cách không khoa trương thì quả thực là ai cũng muốn giết.

Đỗ Yên tò mò chớp mắt: "Tướng công nói đường gì cơ?"

"Đường, Đường Thái tông trong mộ có rất nhiều thứ đáng giá, tướng công đang nghĩ xem có nên phái người đi trộm mộ hay không." Tần Kham nói láo mà sắc mặt chút không thay đổi.

Lão phụ nhân mặt không biểu tình, trong mắt hiện lên một nét cười.

Đỗ Yên cười mắng: "Tướng công càng lúc càng vô pháp vô thiên, trộm mộ vốn là tội ác tày trời, chàng lại muốn đi trộm mộ Đường Thái tông, các đại thần trên triều đường kiểu gì cũng ăn tươi nuốt sống chàng."

Tần Kham cười nói: "Vậy thì biến báo một chút, quan văn nào đắc tội với ta, ta đưa thứ đào được trong mộ của Đường Thái tông tới nhà hắn, sau đó báo lên là hắn trộm mộ, để thanh danh thối của hắn theo gió truyền ra trăm dặm."

Miệng thì cười nói, nhưng mắt của Tần Kham lại vẫn quan sát lão phụ nhân, trong lòng thầm than.

Đúng là quá bội phục nữ nhân này, chẳng có một chút giác ngộ

thân là tội phạm truy nã trọng yếu triều đình nào cả, lúc này ít nhất thì cũng nên trốn trong thâm sơn rừng già tránh quan phủ lùng bắt chứ, ai đời lại đi hóa trai rồi lang thang khắp thế giới, tưởng Cẩm Y vệ dưới trướng ta là toàn ngồi không ăn lương à?

"Tướng công, vị lão nhân gia này đúng là lợi hại. Vừa rồi tùy tiện châm mấy châm cho ta, lại kê một phương thuốc, nàng ta nói..." Đỗ Yên vừa vui mừng vừa xấu hổ, gé vào tai Tần Kham nói khẽ: "Bà ta nói cứ uống thuốc theo phương, ba tháng sau sẽ có thai."

Tần Kham lập tức cảm động.

Lúc trước chỉ ở trong lương bổng ngoài thành Phách Châu tiện miệng nói ra một câu, mà nàng ta không ngờ lại ghi nhớ trong lòng, thậm chí bất chấp sự lùng bắt của quan phủ, hóa trang tới kinh sư xem bệnh cho Đỗ Yên, mạo hiểm bị chém đấu tới giải quyết nỗi lo của hắn, nữ nhân này, có đôi lúc hành động khiến Tần Kham hận không thể một đao chém chết nàng ta. Nhưng đôi lúc lại làm việc thiện khiến cho nàng ta có một loại xung động muốn ôm nàng ta vào lòng.

Tần Kham không lo khi nàng ta trị bệnh cho Đỗ Yên thì giở trò, không nhắc tới tình cảm lúc trước với nhau, chỉ nói việc sau khi nàng ta bị bắt thì Tần Kham thả cho nàng ta đi, phần nhân tình này nàng ta xem như đã nợ rồi, nên không thể có động cơ xuống tay với Đỗ Yên.

"Nếu vị... Lão nhân gia này kê đơn, nàng cứ uống cho đúng liều, đơn này nhất định không sai được." Tần Kham ôn nhu nói với Đỗ Yên.

Đỗ Yên kinh ngạc nhìn Tần Kham, nàng ta không nghĩ ra tướng công vừa rồi còn cười nhạt với lão phụ nhân mà vì sao bỗng nhiên thay đổi khẩu phong.

Tần Kham đành phải ghé vào tai nàng ta tiếp tục nói rối: "Vừa rồi tướng công trong tai nghe thấy Bồ Tát ngàn dặm truyền âm, thì ra vị lão nhân gia này quả thật là Quan âm tặng con."

Vẻ mặt của Đỗ Yên càng đờ ra, một lát sau mới vung quyền đấm Tần Kham mấy cái, gắt: "Lần nào cũng lừa người ta như lừa kẻ

ngốc."

Tần Kham cười cười, cao giọng phân phó trướng phòng trong phủ trả thù lao cho lão phụ nhân, trả thù lao trả rất hào phóng, không chỉ cho một trăm lượng hoàng kim, hơn nữa còn tặng một viên đông châu to bằng quả trứng, cùng với sâm núi trăm năm, lộc nhung, thể tích của những thứ này đều rất nhỏ, quấn ở bên hông hành tẩu căn bản không nhìn ra được, nhưng nếu khi nào thiếu tiền tùy tiện lấy ra một chút đổi sang tiền tài thì đủ để cả đời không lo cơm ăn áo mặc.

Đỗ Yên giật mình trước sự hào phóng của Tần Kham, chưa từng thấy tướng công đối đãi với ai khẳng khái như vậy, tướng công là chim nhạn nhổ lông nổi danh kinh sư, bất kể là ai từng có giao tiếp với tướng công, tiền trong túi đều sẽ tự dưng bớt đi, hôm nay lại tặng cho một lão phụ bình thường tài vật mà tiêu hai đời cũng không hết,, Đỗ Yên không thể không cảm thấy giật mình, về sau lại nghĩ đến tướng công là thấy mình có hy vọng mang thai nên vui sướng, coi lão phụ nhân thành ân nhân của Tần gia, nghĩ đến đây Đỗ Yên trong lòng thận chí còn vui mừng không thôi.

Hôm nay Tần Hầu gia có chút khác thường, không chỉ khẳng khái tặng lão phụ nhân một đống tài vật, hơn nữa còn phân phó chuẩn bị xe ngựa, Hầu gia gọi thị vệ Hầu phủ, tự mình tiễn lão phụ nhân đi.

Xe ngựa là xe song mã hai càng, làm bằng gỗ mun, quét sơn bạc, trước xe là nghi bài "im lặng" và "tránh đường", hai hàng thị vệ cầm đao đi cạnh xe ngựa, khí thế uy vũ khiến người đi đường kính sợ trảnh đường, sự hùng tráng hấp dẫn ánh mắt của vô số người, cũng không biết trong đám người có bao nhiêu thiếu niên lang ý chí cao vút phát ra lời cảm thán kiểu Lưu Bang như "Đại trượng phu phải như thế chứ".

Bên trong xe ngựa, lão phụ nhân hình thái già nua còng quặp bỗng nhiên phát ra tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc, thanh âm vốn thuộc về thiếu nữ trẻ tuổi lại phát ra từ miệng một lão phụ nhân mặt hạc da gà, thật sự khiến cho người ta rợn tóc gáy.

Tần Kham cũng ngồi ở trong xe ngựa, khẽ thở dài: "Ai cũng bảo người xấu thích tác quái, vì sao ngay cả mỹ nhân cũng thích tác

quái? Trên đời này chẳng lẽ không tìm ra được người nào bình thường một chút sao?"

Đường Tử Hòa vừa cười vừa dùng tay quệt nếp nhăn ở khóe mắt do hóa trang mà có, sắc mặt vẫn già nua nhưng ánh mắt lại trong veo, cả người thoạt nhìn phi thường quỷ dị.

Tần Kham không dám nhìn thẳng: "Được rồi, đừng cười nữa, cẩn thận dẫn đạo sĩ tới bắt yêu đấy.nàng lợi hại thật đấy, bộ dạng này làm sao mà có vậy?"

Đường Tử Hòa thu lại tiếng cười, nói: "Giang hồ hung hiểm, lòng người khó đoán, một thiếu nữ tử như ta nếu không có mấy món bản sự giữ mạng thì làm sao mà hành tẩu thiên hạ được?"

"Lần trước nàng làm sao mà thoải mái thoát khỏi lao tù vậy? Theo Cẩm Y vệ dưới trướng của ta về hồi báo, nàng đêm đó ngồi yên không nhúc nhích, vậy mà các quân sĩ canh chừng nàng tự động ngã vật, bọn họ là trúng phải yêu đạo gì?" Tần Kham không nhịn được hỏi ra câu hỏi mà hắn muốn hỏi nhất.

Đường Tử Hòa mặt hạc da gà nháy, cười nói: "Ta có một loại mê dược tự sáng tạo ra, gọi là thần tiên túy, chỉ cần ta muốn, chung quanh ta trong vòng ba trượng sẽ ngã xuống sau năm lần hô hấp, bao gồm cả hiện tại, chỉ cần ta muốn, Tần Hầu gia ngươi liền chỉ có thể ngoan ngoãn ngã xuống để mặc ta giày xéo. Có muốn thử không?"

Da đầu Tần Kham lập tức ngứa ran, vội vàng cười gượng: "Thôi thôi, ta không cần thứ đó."

"Hôm nay cuối cùng cũng thấy được chính thất phu nhân của ngươi, Tần Kham, ánh mắt của ngươi không tồi, không chỉ xinh đẹp phóng khoáng, hơn nữa còn là đồ tôn của Trương Tùng Khê." Đường Tử Hòa bỗng nhiên cười nghịch ngợm: "Danh hào của Trương Tùng Khê không nhỏ đâu, khi nàng ta đánh ngươi có cảm thấy đặc biệt thoải mái không?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Đánh ta còn đánh ra hiệu ứng phẩm bài, ta là đồ phạm tiện à? Đồ tôn của Trương Tùng Khê đánh ta thì ta nên cảm thấy thoải mái ư? Trong thiên hạ chỉ cần không phải là

đất của vua, bản hầu chỉ cần ra lệnh một tiếng, cho dù hắn là thuỷ tổ nội gia, cũng có thể bắt hắn vào chiếu ngục hành hạ cho sống không bằng chết."

Đường Tử Hòa bật cười: "Nhìn ngươi kìa, đây là sắc mặt quan phủ điển hình, quan như ngươi nhiều nên mới bức cho bách tính không ngừng tạo phản đấy."

Tạo phản là đề tài mẫn cảm, sắc mặt Tần Kham hơi khó coi, Đường Tử Hòa nhu thuận nói: "Được rồi được rồi, không nói việc này nữa, bệnh của phu nhân ngươi nếu cứ đúng theo phương thuốc ta kê mà uống, không ngoài nửa năm là có thể mang thai, có điều là nam hay là nữ thì ta chịu."

Sắc mặt Tần Kham hòa hoãn lại: "Đa tạ nàng đã mạo hiểm tới chữa bệnh cho phu nhân ta, không ngờ nàng là bệnh gì cũng chữa được thật, Tần gia nếu có trưởng tử thì đều là công lao của nàng, phu nhân ta hai năm rất không vui, nàng có thể gọi là cứu được nàng ta đó."

Đường Tử Hòa đắc ý cười nói: "Thiên Tân nữ thần y không phải chỉ là hư danh, chỉ cần hưa tắt thở thì ta cứu được tất, về phần mấy cái bệnh vặt như hiếm muộn, nếu không phải là vì ngươi thì ta chẳng buồn ra tay."

Thấy dáng vẻ đắc ý này của Đường Tử Hòa, trong lòng Tần Kham không khỏi tức giận.

Thật sự muốn nói với nữ nhân này, lần trước người ở trước mặt hắn đắc ý bừa bãi thế này là Lưu Cẩn, về sau Lưu công công bị thiên đao vạn quả.

Tần Kham không nhịn được đả kích lại: "Nói nghe lợi hại quá nhỉ, vậy bệnh bảy tiên nữ đau bụng kinh ngươi có trị được không?"

Đường Tử Hòa ngây ra: "Bảy tiên nữ... Đau bụng kinh? Lấy đâu ra cái bệnh này?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Đương nhiên là có, cái này gọi là bệnh thần kinh đó, trị không được thì đừng có tinh vi."

Đường Tử Hòa ngây ra một thoáng rồi đột nhiên vươn tay ra đấm

Tần Kham mấy cái, tiếp theo thì bật cười ha ha.

Vào lúc này, ân oán ngày xưa tựa hồ tan thành mây khói, trong xe chỉ tràn ngập tình ý dạt dào.

Đường Tử Hòa vén một góc màn xe lên, nhìn xe song mã phía trước, cùng hai hàng thị vệ uy vũ hai bên, một lúc sau, sau một lúc lâu, Đường Tử Hòa buồn bã nói: "Quả nhiên là gia đình quyền quý, quả nhiên là Tần Hầu gia danh chấn thiên hạ."

Tần Kham cười nói: "Đây là nghi trượng của hầu tước, ta thường ngày bận rộn, hôm nay là vì nàng mới dùng nghi trượng."

Đường Tử Hòa giật mình, cảm động nói: "Vì ta?"

Trong ánh mắt Tần Kham ánh ra một loại tình cảm khó nói thành lời: "Nghi trượng Hầu tước chỉ có thể do ta và thê thiếp của ta dùng, cho dù tương lai ta có nhi tử, không phải là trưởng tử kế thừa tước vị thì cũng không được dùng nghi trượng."

Đường Tử Hòa nghe ra thâm ý trong lời nói, mắt đỏ lên, dựa vào gối da mềm trong thùng xe, lẩm bẩm nói: "Thật hy vọng ta có thể cả đời dùng nghi trượng này, Tần Kham, ta mệt quá rồi, khi lăn lộn ở bên ngoài, ta thường mệt tới muốn khóc."

Đường Tử Hòa thâm tình nhìn Tần Kham: "Nhưng bên cạnh không có một bờ vai cho ta dựa, ta không khóc được, Tần Kham, ta tích lại tất cả nước mắt, có một ngày khi ta làm xong việc ta muốn làm, ta sẽ tới tìm ngươi, ngươi đưa vai cho ta tựa, để ta phát tiết toàn bộ chỗ nước mắt này nhé."

"nàng muốn làm việc gì?"

Nụ cười của Đường Tử Hòa trở nên buồn bã: "Tần Kham, tính mạng của hơn ba ngàn bách tính Phách Châu vì ta mà chết, ta muốn chuộc lỗi, ta không muốn phản nữa, chỉ muốn đi khắp thiên hạ, cứu hết ba ngàn mạng người để chuộc lại tội nghiệt mà ta từng phạm phải, dao trong tay, cắt thịt cho chim ưng ăn hay là giết cả vạn người xưng hùng, thành Phật hoặc thành ma đều ở trong một ý niệm."

Chương 562: Tin nhảm trên triều đường

Phách Châu chi chiến đã thành ám ảnh lớn nhất của Đường Tử Hòa, tiếng pháo công thành, tiếng hò hét như trời long đất nở, còn cả cảnh bách tính mặc áo vải bất chấp sinh tử quyết chiến với quan binh rồi ôm hận chết không nhắm mắt nằm trong vũng máu, đến giờ vẫn liên tục hiện lên trong đầu Đường Tử Hòa.

Đây là một món nợ lớn, Đường Tử Hòa lựa chọn trả lại, lưng gánh nợ mà chết thì là yếu đuối, Đường Tử Hòa lựa chọn cách sống quật cường, dùng quãng đời còn lại để trả món nợ mà nàng ta thiếu.

Tần Kham trừ thở dài ra thì còn có thể nói gì nữa?

Trong thùng xe lắc lư, hai người trầm mặc hồi lâu, giống như đều ngửi thấy mùi khói thuốc súng dày đặc dưới thành Phách Châu lúc trước, trong vô số sắt thép chạm nhau và những tiếng kêu thảm thiết, ảo ánh máu và đạn lửa đan xen giống như con cự thú há to miệng, cắn nuốt tâm thần của Tần Kham và Đường Tử Hòa.

Nói là hưng vong bách tính khổ cũng được, nói là một tướng công thành ngàn cốt khô cũng được, ba ngàn tính mạng dưới ý chí của hắn và nàng đã cứ thế ra đi rồi.

Hắn và nàng đều muốn thay đổi thế đạo này, chỉ là phương pháp bất đồng, nếu có thể, Tần Kham sau này tình nguyện giống như Võ Tắc Thiên bỏ lại một khối bia mộ không chữ, khi hắn còn sống từng làm chuyện đúng, cũng từng làm chuyện sai, cũng từng giết kẻ địch, cũng từng giết kẻ vô tội, đủ loại đúng sai cứ để lại cho hậu nhân bình luận.

Đã làm thì cũng làm rồi, không oán không hối hận. Thời gian cho dù quay lại lúc còn ở dưới thành Phách Châu, Tần Kham vẫn sẽ lựa chọn giơ dao mổ lên.

"Tần Kham, ta lại phải rời xa ngươi rồi, ngươi giúp ta xuống xe có

được không?" Đường Tử Hòa thở dài.

Tần Kham gõ vào vách gỗ thùng xe, xe ngựa lapạ tức dừng lại, ngoài xe đã sắp tới cửa thành kinh sư, hai người giẫm lên ánh chiều tà, lẳng lặng thả bước bên sông đào bảo vệ thành kinh sư.

Không biết tay của hai người nắm vào nhau lúc nào, ánh nắng chiếu lên người họ tỏa ra quang mang màu kim, bóng hai người kéo dài ra như hòa thành một thể.

Đường Tử Hòa đi rồi, Tần Kham nhìn bóng dáng cô độc càng lúc càng xa của nàng ta dưới ánh nắng chiều, nghĩ đến nàng ta phải một mình đối mặt với gió mưa trên giang hồ, một mình ăn uống ngủ nghê, một mình tránh gió tránh mưa. Tim Tần Kham đột nhiên cảm thấy như thắt lại.

"Trả xong hết nợ rồi, ta sẽ về tìm ngươi, Tần Kham, khi đó ta sẽ đội khăn voan đỏ, hy vọng ngươi sẽ tự tay cởi nó xuống."

Đây là một câu cuối cùng nàng ta để laiị.

Giờ dần.

Bách quan tụ tập trước cửa Thừa Thiên chờ cửa cung mở.

Kinh sư vĩnh viễn không thiếu bát quái, giống như kinh sư từ quan viên đến bách tính đều mọc thêm mộ cái miệng, một cái miệng trách ăn cơm, cái còn lại thì khá hơn, chuyên để ngồi lê đôi mách, thế nên trong mười tám tầng địa ngục mới có một tầng chuyên để rút lưỡi, chính là bố trí riêng giành cho những người như vayạ.

Các đại thần mặc quan bào đủ màu, đứng ngoài cửa Thừa Thiên đón gió lạnh sáng màu xuân, túm năm tụm ba thấp giọng nghị luận chuyenẹ trò, trong đám người thỉnh thoảng lại truyền ra một tràng cười khẽ.

Phía phố Ngự Tiền một cỗ kiệu quan từ xa đi tới, kiệu quan dừng lại trước cửa Thừa Thiên, khi Tần Kham mặc áo mãng bào ra khỏi kiệu, chúng thần đang châu đầu ghé tai trên quảng trường yên lặng, ai này đều dung một loại ánh mắt khó hiểm chăm chú nhìn hắn.

Tần Kham cảm thấy kỳ lạ, tuy rằng hắn rất ít tham gia tảo triều, có thể nói là khách ít đến trên kim điện, hơn nữa bởi vì bình định nên rời khỏi kinh sư nửa năm, nhưng chắc vẫn chưa đến mức để mọi người dùng một loại ánh mắt xa lạ như chưa từng quen hắn để nhìn hắn chứ?

Bình phản loạn đại thắng về triều, theo lý thì quần thần nên chủ động đi tới chúc mừng Tần Kham, nhưng Tần Kham đứng trên quảng trường trước cửa Thừa Thiên, lại vẫn cô đơn một mình, vô số người chỉ đứng xa xa nhìn hắn, giống như trên người hắn mang theo bệnh ôn dịch vậy.

Tần Kham cười khổ.

Trong triều đường này, hắn vẫn là cô độc, bất luận lập được bao nhiêu công lao cho triều đình thì hắn vẫn bị coi là nịnh thần hãnh tiến trong mắt các đại thần thanh lưu, cho dù lập được công lao to lớn đến mấy, nịnh thần vẫn là nịnh thần, vẫn là mục tiêu phải trừ cho thống khoái trong mắt các thanh lưu.

Việc hiện tại hắn có thể chắc chỉ có quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ.

Nhưng... Những người này cho dù không công nhận thì những ánh mắt kỳ lại hiện tại họ đang dồn vào người hắn là thế nào? Vì sao mọi người giống như đang nhìn một nam nhân trần chuồng chạy trên đường vậy?

Tần Kham dưới ánh mắt quái dị của mọi người lập tức cảm thấy có chút không được tự nhiên, hắn thậm chí cúi đầu quan sát một lượt người mình từ trên xuống dưới, mũ vàng, ngọc bội, giày quan. Ăn mặc không có vấn đề gì, đám gia hỏa này chẳng lẽ mắc bệnh điên tập thể à?

Trong đám người chỉ có Nghiêm Tung và Dương Nhất Thanh chủ động bước về phía Tần Kham, Nghiêm Tung vẫn là Binh bộ Tả thị lang, hắn đã chủ động trình côn hàm tới Lại bộ, xin tới Thiên Tân làm tri phủ, Lại bộ có ý kiến phúc đáp rất nhanh, không nói hai lời đáp ứng ngay, tháng sau sẽ rời kinh nhậm chức. Việc hắn là nanh vuốt của Tần Kham thì cả triều đều biết, tất nhiên cũng bị các thanh lưu cho vào phạm vi gian thần, một gian thần như vậy mà

chủ động rời khỏi đầu mối triều đường thì là chuyện mà mọi người cầu còn không được.

Dương Nhất Thanh sau khi bình loạn An Hóa vương đã được thăng nhiệm làm Lại bộ hữu Thị Lang, theo sự ngã ngựa của Lưu Cẩn, chuyện ngày xưa bị Lưu Cẩn chèn ép lại thành vốn chính trị cường quyền cường quyền của hắn, có những cái vốn này lót túi, Dương Nhất Thanh sau khi từ Cam Túc hồi kinh liền được đề bạt thành Lại bộ hữu Thị Lang.

Nghiêm Tung và Dương Nhất Thanh rất thản nhiên cúi người hành lễ với Tần Kham, Tần Kham vội vàng khép tay hoàn lễ.

"Hầu gia bình loạn có công với xã tắc, hạ quan xin chúc mừng Hầu gia." Nghiêm Tung nhìn Tần Kham mỉm cười nói.

Tần Kham xua tay: "Đừng chúc mừng vội."

Bĩu môi với các quần thần chung quanh quảng trường, Tần Kham không thèm hạ giọng, rất không khách khí nói: "Đám gia hỏa này làm sao vậy? Hôm nay khí chất của bọn họ vì sao thô tục thế? Cả đám trông cứ như là Cái Bang mở đại hội vậy."

Những lời này tất nhiên bị rất nhiều người nghe thấy, tiếng nói vừa dứt, Tần Kham liền nghe thấy rất nhiều tiếng hầm hè tức giận ở chung quanh.

Sắc mặt Nghiêm Tung và Dương Nhất Thanh có chút quái dị, muốn cười lại không dám cười, môi ngập ngừng đang định mở miệng thì thấy Đại học sĩ Lý Đông Dương chậm rãi đi tới.

Tần Kham vội vàng chủ động chào: "Bái kiến Tây Nhai tiên sinh."

Lý Đông Dương thận trọng gật gật đầu, vuốt râu nói: "Sơn Âm Hầu bình loạn vất vả, có công với xã tắc."

Sau khi nói mất câu quan diện, Lý Đông Dương bỗng nhiên hạ thấp giọng, dùng một loại ngữ khí giận không thể át nói: "Tiểu tử ngươi làm sao thế? Người trẻ tuổi làm chút chuyện hoang đường cũng không sao, nhưng ngươi vì sao lại kinh thế hãi tục tới vậy?"

Tần Kham ngạc nhiên nói Tây Nhai tiên sinh nói vậy là cớ làm

sao?"

Lý Đông Dương hừ một cái nói: "Còn giả vờ giả vịt nữa! Lúc chạn vạng hôm qua, có người thấy ngươi ở ven sông đào bảo vệ thành ở ngoài thành dắt tay đi dạo với một bà lão tóc bạc, cùng đạp ánh nắng chiều, nghe nói các ngươi còn vừa đi vừa thề non hẹn biển, duyên định kiếp này, tương lai kẻ tóc đen tiễn người đầu bạc."

Tần Kham trợn mắt há hốc mồm, lặng im hồi lâu, đỏ mặt gầm khẽ: "Tên vương bát đản đồn thổi linh tinh."

Lý Đông Dương giơ tay lên phất về phía quảng trường, rồi như mục sư hồi huyết quét nhìn một lượt: "Toàn bộ các đại thần triều đường đều biết, chẳng lẽ ngươi vẫn không thừa nhận?"

Nói xong dùng một loại ánh mắt thương tiếc như "Vì sao ngươi lại sa đọa tới mức như vậy" Nhìn Tần Kham: "Lão phu vốn định ngày mai mời ngươi tới Yến Lai lâu tụ yến, nhưng với loại khẩu vị hiện giờ của ngươi thì chắc không khiến ngươi có hứng thú. Lão phu biết tìm đâu ra hai lão thái thái không phải nhà đàng hoàng để ẩm nhạc với ngươi đây? Thôi, việc tụ yến để sau hẵng nói."

Chương 563: Tấn tước lại khó khăn (1)

Tần Kham giống như nuốt phải một con ruồi vậy, không, giống như là nuốt phải một đống ruồi.

Lần đầu phát hiện miệng của Lý Đông Dương cũng có thể độc địa tới mức này, vừa tưởng tượng tới trong các tử thanh lâu oanh oanh yến yến, hai vị lão thái thái mặt hạc da gà trang điểm lòe loẹt một trái một phải hầu hạ hắn uống rượu, còn giở trò sỗ sàng với hắn, Tần Kham liền rùng mình một cái, cả người nổi hết da gà.

Hiện tại Tần Kham cũng cuối cùng minh bạch vì sao các đại thần trên quảng trường cửa Thừa Thiên lại nhìn hắn với ánh mắt quái dị tới như vậy.

Lý Đông Dương đau lòng lắc đầu: "Cổ kim người tuấn tú phong lưu rất nhiều, có người thích nữ tử eo nhỏ, có người thích bó chân như sen, thậm chí là thích nam phong, nhưng Tần Kham ngươi ít nhiều gì cũng đường đường là khâm phong quốc hầu, bỏ qua những hảo nữ tử trong thiên hạ mà đi thích bà lão đầu bạc, đây là cái tật gì vậy?"

Tần Kham mặt âm trầm, mím môi không nói một câu.

Hôm qua Đường Tử Hòa quả thật hoá trang thành bà lão đầu bạc, hắn cũng quả thật đã nắm tay Đường Tử Hòa bước ven sông đào bảo vệ thành, có điều... Việc này sao có thể giải thích được? Chẳng lẽ nói với Lý Đông Dương rằng tối hôm qua cùng ta sánh bước kỳ thật là một vị nữ tử tuyệt sắc, chỉ là hóa trang mà thôi, vì sao lại hóa trang á? Cũng không có gì to tát cả, chỉ là nàng ta gần đây không cẩn thận mới tạo phản, giết mấy ngàn quan binh, quan phủ đang lùng bắt nàng ta mà thôi...

Nếu thật sự giải thích như vậy, Lý Đại học sĩ chắc sẽ thưởng cho Tần Kham một cú đá vào háng.

Thấy Tần Kham sắc mặt âm trầm, Lý Đông Dương hiếu kỳ nói:

"Nói nghe thử đi, sở thích khác người của ngươi có cái gì diệu dụng à? Bà lão đầu bạc... chẳng lẽ thú vị vậy sao?"

Sắc mặt Tần Kham càng khó coi, lời đồn này xem như đã triệt để hủy đi thanh danh của hắn rồi, tuy nói Tần Kham trước nay không cần thành danh gì cả, có điều hiển nhiên thanh danh này là ngoại lệ. Hiện giờ phong khí của xã hội Đại Minh rất khoan dung, hai chữ "Phong lưu" Tuyệt đối là lời ca ngợi, nam nhân tới thanh lâu sầu triền miên với kỹ nữ cũng được người ta viết thành những câu thơ duyên dáng, được lưu truyền rộng rãi trong giới sĩ lâm, trở thành giai thoại.

Nhưng mà việc này của Tần Kham hiển nhiên không thuộc về phạm vi giai thoại, người khác phong lưu, người đương thời dùng "Thiếu nữ sát thủ" "Thiếu phụ sát thủ", ít nhất thì cũng phải gọi là "Thôn cô sát thủ" cũng có một phen nhã trí, còn việc này của Tần Kham truyền ra, kẻ sĩ sẽ chỉ vào lưng hắn mà gọi một tiếng "Bà cố nội sát thủ", sau này bảo hắn làm sao mà sống?

Tần Kham ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen, bi phẫn và bi thương.

Một khắc Giờ dần, tiếng Chung cổ ti gõ vang. Các đại thần từ từ theo phẩm giai xếp hàng, cửa cung nặng dầy chậm rãi mở ra, thời gian bách quan vào triều đã đến.

Tần Kham đứng trong hàng huân quý, sắc mặt rất âm trầm, mấy vị bá gia và Hầu gia trẻ tuổi tề mi lộng nhãn với hắn. Nhận lúc giám sát ngự sử không chú ý, hạ thấp giọng hỏi một câu giống như Lý Đông Dương, bà lão đầu bạc rốt cuộc có diệu dụng gì.

Mấy vị huân quý này thường ngày quan hệ với Tần Kham không tồi, Tần Kham khi rảnh rỗi cũng cùng họ tới thanh lâu tìm vui, Thiên Tân mới mở thị bạc ti đóng thuyền biển chuẩn bị rời bến đi buôn lậu, mấy vị huân quý này cũng thuộc phần tử trong đó, bị Tần Kham buộc lên cùng một con thuyền.

Chuyện nào ra chuyện đấy, Tần Kham kính Lý Đông Dương là trưởng bối, vừa rồi còn chịu đựng không lên tiếng, mấy huân quý không có mắt này nếu chủ động thò mặt ra, không tát thì phí. Quan hệ lợi ích dù lớn đến mấy thì lúc này cũng phải gác qua một bên, cứ tát cho sướng cái đã.

Đội ngũ triều thần đang lặng lẽ tiến vào ngọ môn thì liền trở nên đại loạn rất hiếm thấy.

Sơn Âm Hầu Tần Kham không biết vì bỗng nhiên giật lấy kim qua chùy của võ sĩ cấm cung bên cạnh, không đầu không đuôi cứ thế nện mấy vị huân quý. Triều thần kinh hãi, Dương Đình Hòa dẫn đầu quát dừng mấy tiếng vẫn không có hiệu quả. Mấy vị huân quý bị Tần Kham đánh cho kêu cha gọi mẹ chạy trối chết, rất có uy thế hiển hách lúc trước Lý Mộng Dương cầm kim qua đuổi đánh Thọ Ninh Hầu.

Đại hán tướng quân trong cung thấy tình thế không ổn, lại không dám đắc tội với Tần Kham quyền thế đang như mặt trời ban trưa, thế là cười bồi cản giữa Tần Kham và huân quý, trong cơn hỗn loạn bị kim qua chùy của Tần Kham đánh cho mấy cái, Tần Kham lúc này mới thở hổn hển dừng tay.

Hơn mười vị giám sát ngự sử trong ngoài đội ngũ tức giận đến cả người run rẩy, chỉ vào Tần Kham mắng to quyền gian bừa bãi, tuyên bố sẽ lên điện tố hắn hắn văn vân.

Tần Kham ném kim qua chùy, thản nhiên như không đứng về hàng, giống như không nghe thấy tiếng mắng chửi của các ngự sử. Ánh mắt quét ngang, luôn cảm thấy hôm nay các đại thần đều có khuôn mặt đáng ghét.

Phong ba nhỏ qua đi, bách quan theo thứ tự vào điện đứng.

Trong Điện Phụng Thiên, hoạn quan hô một tiếng hoàng đế vào triều, không lâu sau, Chu Hậu Chiếu đầu đội kim quan mặc long bào từng bước đi vào trong điện.

Hôm nay Chu Hậu Chiếu tựa hồ không giống ngày thường lắm, dưới cái nhìn chăm chú của bách quan, Chu Hậu Chiếu đi rất chậm, rất cẩn thật, hai chân kẹp rất chặt, vừa đi vừa uốn éo, quãng đường ngắn từ cửa điện tới long ỷ này Chu Hậu Chiếu đi cực kỳ gian khổ, cau mày cứ đi mấy bước lại dừng, sau đó thì nhe răng trợn mắt hít hà rồi lại bước tiếp, đùi kẹp chặt như dính liền, đúng bước kiểu chữ bát tiêu chuẩn, cực kỳ khó coi, đã thế thân trên của Chu Hậu Chiếu vẫn giữ thẳng tắp đúng nghi cử, bộ dạng thản nhiên như không, thần thái phi thường quỷ dị.

Các đại thần không cao hứng, hoàng đế đi đứng không ngờ lại có bộ dạng như quỷ thế này, nhìn qua cứ như thái giám vừa bị thiến vậy, thế này thì còn ra thể thống gì!

Tần Kham Vốn đầy bụng lửa giận thấy bộ dáng này của Chu Hậu Chiếu, không khỏi nhếch mép, muốn cười lại không dám.

Rất rõ ràng, di chứng đánh nhau với Đường Dần vẫn chưa hết, thương tổn của Long Trảo Thủ bắt gà của Đường Dần gây ra cho Chu Hậu Chiếu không phải một ngày hai ngày là hết được.

Các đại thần nén giận lẳng lặng chờ Chu Hậu Chiếu gian nan ngồi lên long ỷ, hoạn quan trực nhật còn chưa mở miệng thì đã có đại thần lòng đầy căm phẫn bước ra khỏi hàng.

"Bệ hạ bỏ bê triều hội, rời cung ở tại Báo Phòng không nhắc tới, thân tiểu nhân xa hiền thần suốt ngày làm bạn chỉ lo chơi đùa tìm vui với nịnh thần thần cũng không nói, bệ hạ hôm nay há lại càng quá đáng hơn! Từ cửa điện Phụng Thiên đến long ỷ bệ hạ tổng cộng đi một trăm ba mươi bước, thần xin hỏi bệ hạ, một trăm ba mươi bước này có bước nào là tư thái giống hoàng đế quân lâm thiên hạ hay không!"

Công bộ cấp sự trung Tống Dương rời hàng phẫn nộ tấu bẩm, vừa mới dứt lời, trong chớp mắt mấy chục đại thần đều đứng ra khỏi hàng đồng thanh phụ họa.

Chu Hậu Chiếu đang cố chịu cơn đau từ hạ thể truyền đến, hôm qua trận đánh nhau với Đường Dần quá mức đáng khinh, đau đến nỗi hắn cả đêm không ngủ ngon, trời chưa sáng đã đeo mắt gấu mèo gian nan lên điện, ai ngờ mông còn chưa ngồi vững thì đại thần phía dưới đã lấy tư thế đi đứng của hắn ra mà chỉ trích.

"Tống khanh lui ra, trẫm, hít hà...." Chu Hậu Chiếu nói được nửa câu bỗng nhiên trợn hai mắt lên, cực kỳ đau đớn hít một hơi lạnh, các đại thần phía dưới thấy vẻ mặt biến hóa đột nhiên này của Chu Hậu Chiếu thì hoảng quá, không ít người như phản xạ có điều kiện lui ra sau một bước, sợ hãi nhìn chằm chằm vào hắn.

Bất chấp nghi thái trên triều đường, Chu Hậu Chiếu nhe răng trợn mắt xoa nhẹ hạ bộ hai cái, động tác đáng khinh như kẻ đói khát,

một lát mới bỏ được tay ra.

Động tác rất bất nhã và làm mất hết nghi thái hoàng đế này hiển nhiên đã khơi dậy sự phẫn nộ lớn hơn từ các đại thần.

Nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa tức giận nhất, nguyên nhân không gì khác, bởi vì lão từng là chiêm sự phủ chiêm sự, tả xuân phường Đại học sĩ, là đế sư danh phù kỳ thực, mỗi một ngôn ngữ và động tác không thoả đáng của Chu Hậu Chiếu đều chẳng khác nào trực tiếp vỗ lên mặt Dương Đình Hòa.

Dương Đình Hòa bước ra khỏi hàng trầm giọng nói: "Bệ hạ. từng là đế sư, xin hỏi bệ hạ, thần năm đó khi là tả xuân phường Đại học sĩ dạy bệ hạ đọc sách, học đạo Khổng Mạnh, lễ nghi đế vương, chính là dạy ngài như thế này sao? Bệ hạ chính là thiên chi quý tử, hành ngôn như rồng ngâm trên trời,. Đi như mãnh hổ tuần sơn, long hành hổ bộ thể hiện hết sự uy nghi của đế vương, bệ hạ tư thái hành tẩu hôm nay thật sự là rất chướng mắt, chẳng có tầm ổn, cực kỳ đáng khinh, xin hỏi bệ hạ đây là cớ gì ? ?"

Một phen chất vấn răn dạy khiến Chu Hậu Chiếu sắc mặt hết xanh lại đỏ. Người khác hạch tội có lẽ Chu Hậu Chiếu chẳng để tâm, nhưng Dương Đình Hòa lại là lão sư dạy hắn nhiều năm, Chu Hậu Chiếu không dám không nghe.

Miệng mở ra rồi đóng lại, Chu Hậu Chiếu muốn giải thích trên người mình có thương thế, nhưng mà lời nói đến miệng thì khựng lại.

Nói thật là không có mặt mũi nào mà mở miệng, đâu thể nói ngày hôm qua vì giành nữ nhân mà ác chiến một hồi với một tài tử phong lưu nào đó, hơn nữa chiêu thức ác chiến so với hắn tư thế đi đường vừa rồi của so với hắn thì còn đáng khinh hơn. Lời này có thể nói ra sao? Không mở miệng nổi, nói ra sẽ trở thành trò cười cho cả thiên hạ.

"Trẫm... sai rồi." Chu Hậu Chiếu có miệng khó trả lời, đành phải toét miệng ủy khuất xin lỗi. Vào lúc này hắn có chút hối hận, hôm qua vì sao không hạ lệnh một đao chém chết Đường Dần.

Tần Kham đứng trong hàng thiếu chút nữa thì bật cười ra tiếng.

Chương 563: Tấn tước lại khó khăn (2)

Hôm nay hắn và Chu Hậu Chiếu coi như là nan huynh nan đệ rồi, có đều gặp chuyện xui xẻo, hơn nữa đều khó lòng giãi bày.

Dương Đình Hòa thấy Chu Hậu Chiếu nhận sai, tuy rằng thái độ không thành khẩn, nhưng đối với tác phong cố tình gây sự trên triều đường của Chu Hậu Chiếu mà nói thì hôm nay xem như đã phá lệ một lần rồi. Dương Đình Hòa cũng không đành lòng trách móc nặng nề quá, thế là lui về hàng.

Bởi vì vấn đề tư thế đi đứng của hoàng đế, trên triều hội liền phí mất nửa canh giờ, mấy tên ngự sử đang định ra khỏi hàng hạch tội Tần Kham chuyện bạo lực ở ngọ môn, nhưng tiếc rằng nội các Đại học sĩ Lý Đông Dương lại đi ra bẩm tấu quốc sự trước.

Triều hội có quy củ của triều hội, một khi đã nói đến quốc sự đứng đắn, các ngự sử cũng không tiện lấy việc nhỏ này ra để hạch tội người khác.

Chu Hậu Chiếu nhịn đau, gắng gượng tinh thần nghe các học sĩ nội các đọc ra từng việc đình nghị, như thuế má biên quân. Mỗi ngày đều có chính sự chồng chất như núi, từ sau khi Lưu Cẩn bị giết, Trương Vĩnh nắm đại quyền ti lễ giám, Trương Vĩnh thông minh hơn Lưu Cẩn, vừa thượng nhiệm đã bái phỏng ba vị Đại học sĩ nội các, ngôn ngữ khiêm tốn, thái độ cung kính, rất nhanh đã giành được hảo cảm của ba vị Đại học sĩ.

Không chỉ như vậy, Trương Vĩnh cũng học được giáo huấn từ Lưu Cẩn, không dám thiện quyền lộng quyền, cho dù Chu Hậu Chiếu bực mình tới mấy, Trương Vĩnh cũng bất chấp mưa gió bẩm tấu xin chỉ thị mọi chuyện, thế là Chu Hậu Chiếu càng mệt, mỗi ngày sớ hắn phải phê duyệt cho dù chọn đi chọn lại thì trên bàn vẫn chồng cao như núi.

Từng chuyện quốc sự tấu xong, Chu Hậu Chiếu dùng tay áo che miệng, ngáp một cái thật dài, nói: "Chuyện các ngươi đều nói xong

rồi, chuyện chưa giải quyết được thì giao cho ba vị Đại học sĩ nội các thương nghị thêm rồi định đoạt, nhưng có chuyện trẫm lại thấy lạ..."

Chu Hậu Chiếu đứng dậy nhìn quét một vòng các chúng thần trong điện, nhíu mày nói: "Mấy tháng trước Phách Châu dân loạn, phản tặc thanh thế lớn mạnh, nghịch thủ Đường Tử Hòa chia mà đánh Bắc Trực Đãi, Hà Nam và Sơn Đông, khiến ba tỉnh sinh linh đồ thán, bách tính lâm vào chiến hỏa, toàn nhờ Sơn Âm Hầu Tần Kham bình loạn có cách, vừa thu phục lại Phách Châu, cũng chia đánh phản tặc ba tỉnh, cuối cùng trong nửa năm đã bình được loạn này, hôm qua Tần khanh cuối cùng cũng khải hoàn hồi kinh. Trẫm thấy lạ, chuyện lớn như thế, các ngươi vì sao chẳng nhắc tới một câu."

Đô Sát viện Hữu Đô ngự sử Đồ Dung đứng ra khỏi hàng nói: "Sơn Âm Hầu Tần Kham thu phục Phách Châu, bệ hạ làm ban cho vàng bạc vải vóc để thưởng công."

Chu Hậu Chiếu mày càng nhíu sâu: ""Đồ khanh, Tần Kham không chỉ thu phục Phách Châu, mà là mấy chục thành trì đã mất đất là Bắc Trực Đãi, Hà Nam, Sơn Đông, chỉ ban thưởng vàng bạc vải vóc, người trong thiên hạ chẳng phải cười trẫm khắc bạc quả ân sao?"

Vừa mới dứt lời, trong hàng có người hừ thật mạnh, giám sát ngự sử Lý Nhu bước ra khỏi hàng, lớn tiếng nói: "Bệ hạ chậm bạn thưởng đã, thần hạch tội Sơn Âm Hầu Tần Kham ỷ công mà tự đại, ngang ngược, trong cấm cung đoạt chùy truy đánh huân quý, Sơn Âm Hầu tuy có công, nhưng không có đức, Đại Minh ta dùng hiếu đức để trị thiên hạ, người không có đức sao có thể luận công?"

Nói xong hơn mười ngôn quan ngự sử đồng thời đứng ra khỏi hàng, vẻ mặt phẫn nộ đồng thanh phụ họa.

Trong lỗ tai của Chu Hậu Chiếu hiển nhiên mọc thêm cái sàng, lời không muốn nghe thì tự động bỏ qua, cái gọi là không có đức vân vân căn bản không để ý, ngược lại rất có hứng thú với chuyện Tần Kham đoạt chùy đánh người.

"Tần Kham đoạt chùy truy đánh huân quý? Kể ra nghe thử xem

nào?" Chu Hậu Chiếu hưng phấn vừa lên, ngay cả đau đớn ở hạ thể tựa hồ cũng giảm bớt đi rất nhiều, mông ở trên long ỷ vặn vẹo mấy cái, chỉ thiếu mỗi nước ở trước mặt mọi người khoanh chân gọi hạt dưa vừa cắn vừa nghe chuyện.

Tần Kham là gian nịnh được cả triều công nhận, đối với cơ hội bỏ đá xuống giếng gian nịnh thì các ngự sử sao bỏ qua được? Thế là hơn mười người ngự sử mồm năm miệng mười, đem tiền căn hậu quả nói ra, đặc biệt thêm mắm thêm muối kể luôn cả việc Tần Kham cùng bà lão đầu bạc dắt tay dạo bước thề non hẹn biển dưới ánh nắng chiều, cho dù cả triều đều biết chuyện này, nhưng sau khi các ngự sử nói xong vẫn dẫn tới tiếng cười của cả điện, có mấy tên gia hỏa xưa nay nhìn Tần Kham không vừa mắt cười đặc biệt lớn tiếng, rất là vui sướng khi người khác gặp họa.

"Ha ha..." Chu Hậu Chiếu cũng cười to, đang cười thì phát hiện Tần Kham đứng trong hàng sắc mặt thập phần âm trầm, Chu Hậu Chiếu lập tức ngừng cười, mặt đỏ bừng nghiêm trang nói: "Quá kỳ lạ, trâu già mặc dù có thể ăn cỏ non, nhưng hải đường sao có thể đè hoa lê? Việc này rất f không ổn, khụ, Tần Kham, bà lão đầu bạc chẳng lẽ có diệu dụng mà người khác không hiểu sao?"

Dương Đình Hòa tức giận nói: "Đây là kim điện, xin bệ hạ trang trọng!"

Chu Hậu Chiếu vội vàng thôi cười, nghiêm mặt nói: "Chuyện nhà của các đại thần các ngươi đừng có đem ra nói trên kim điện, về phần cái gọi là hiệp công tự đại, ngang ngược vân vân, đều không đủ tin. Vô duyên vô cớ đem ngươi tác hợp với bà già cô quả nhà người khác các ngươi không vừa mắt à? Việc này bỏ qua, trẫm tự thấy là quân chủ văn minh, thưởng công phạt tội rõ ràng, Tần Kham có công sao có thể không thưởng? Trẫm quyết định..."

Thấy quần thần phía dưới tất cả đều giỏng lỗ tai lên nghe câu dưới, Chu Hậu Chiếu ho khan một tiếng, lớn tiếng nói: "Trẫm quyết định tấn tước cho Tần Kham một cấp, phong Quốc Công, để biểu dương công bình hiển hách."

Cả điện yên tĩnh...

Chu Hậu Chiếu không thấy được đáp lại, không khỏi nhíu mày nói:

"Chư khanh thấy thế nào? Mau nói ra đi."

Bùm!

Trong điện hơn một trăm đại thần đồng thời quỳ xuống.

"Bệ hạ không thể!"

"Xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban!"

"Trẻ con hà đức hà năng, hơn hai mươi tuổi không ngờ hãnh tiến Quốc Công, quả thực là vớ vẩn."

"Quân hôn thần nịnh, xã tắc nước sông ngày một xuống dốc, tiên đế ơi."

Chu Hậu Chiếu vừa thốt lên muốn tấn tước cho Tần Kham, sau khi cả điện lặng đi một thoáng thì tiếng phản đồn vang lên như núi đổ đất nứt.

Cảm xúc phản đối của Các đại thần kích động ngoài dự đoán của mọi người, mấy vị lão thần thậm chí quỳ gối giữa điện khóc rống lên, bày ra tư thái ngươi nếu tấn tước cho hắn thì ta sẽ đâm đầu vào cột chết cho ngươi xem.

Chu Hậu Chiếu sợ ngây người, Tần Kham cũng sợ ngây người.

Khả năng tấn tước sẽ gặp lực cản thì Chu Hậu Chiếu và Tần Kham trước đó đều đã dự liệu tới, chỉ là bọn họ không ngờ loại lực cản này lại lớn như vậy.

Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ, nhíu mày thật sâu.

Chỉ là tấn tước vị thôi mà, từ đến Quốc Công chỉ là chuyện nhỏ, vì sao những đại thần này lòng đầy căm phẫn như cha mẹ ruột bị giết vậy.

Tần Kham đứng trong hàng không nói tiếng nào.

Bản thân Tần Kham cũng không có nhiều dã tâm, chung quy thì mình cũng đã là một thành viêmn trong huân quý, hầu tước và Quốc Công đối với hắn mà nói thì cũng chẳng khác biệt gì nhau

lắm, trừ bổng lộc cho Quốc Công thêm mấy trăm thạch gạo, quốc khố bỏ tiền giúp Quốc Công buôi tám thiếp thất thì còn lại cũng chỉ là khi xuất hành xe ngựa có thể từ song mã tăng lên tứ mã, những lợi ích này đối với hắn mà nói thì căn bản là râu ria.

Về phần lên cao về thân phận địa vị thì đối với hắn lại càng là hư vô, thiên hạ đều biết quan hệ của hắn và Chu Hậu Chiếu thâm hậu như thế nào, cho dù hắn không quan không chức không tước, tùy tiện đứng ở bất kỳ một góc nào thì ai dám không nhìn hắn như một pho tượng thần?

Không có dã tâm thì không có dã tâmmà nhưng lúc này nghe thấy tiếng phản đối kịch liệt của đại thần cả điện, Tần Kham vẫn cảm thấy tức giận trong lòng.

Ta không cần là bởi vì phong cách của ta cao, nhưng các ngươi ở ngay trước mặt ta liều chết phản đối là thất đức, chặn tài lộ của người ta cũng như giết cha mẹ người ta, còn cản người ta thăng quan thì quả thực như giết tổ tông của người ta.

Chu Hậu Chiếu cũng đầy một bụng lửa giận, nghe tiếng phản đối ầm ĩ của cả điện, sắc mặt hắn dần dần trở nên âm trầm.

"Chư khanh có phải quá mức chuyện bé xé ra to hay không? Tần Kham bình định dân loạn ba tỉnh, thu phục mấy chục tòa thành trì, trong phạm vi mười vạn đất mất tiêu diệt mấy vạn phản tặc, quân công hiển hách như vậy, tấn tước một cấp lên Quốc Công thì có gì không ổn? Các ngươi liều chết ngăn cản là đạo lý gì?"

Đô Sát viện Hữu Đô ngự sử Đồ Dung nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, Quốc Công không phải là có công mở mang đất đai bờ cõi thì không thể phong, hoặc là vào lúc giang sơn nguy cấp, xã tắc sinh tử tồn vong đứng ra ngăn cơn sóng dữ thì mới được, công bình định dân loạn Phách Châu của Tần Kham là không thể phủ nhận, nhưng mà khi hắn lãnh binh Đại Minh ta còn xa mới tới mức sinh tử tồn vong. Chỉ là một dân loạn Phách Châu nho nhỏ mà thôi, phản tặc đều là lưu dân và hưởng mã đạo địa phương tụ tập mà thành, có thể nói là một đám ô hợp, Tần Kham lĩnh mười vạn tinh nhuệ của kinh doanh xuất chinh, dùng thế sư tử vồ thỏ bình định phản loạn. Thắng là tất nhiên, bại mới là tội lớn, có công tất nhiên là có công, nhưng còn xa mới tới mức phong Quốc Công, xin bệ hạ cân nhắc."

Hữu Đô ngự sử nắm giữ quyền lên tiếng của thanh lưu trong triều, Đồ Dung nói ra những lời này, cơ bản là đại biểu cho ý kiến của tất cả các đại thần thanh lưu. Lời vừa thốt ra, vô số đại thần gật đầu liên tục, ngay cả nhạc phụ Đỗ Hoành của Tần Kham cũng không thể không gật đầu đồng ý.

Chương 564: Lý Quảng nan phong

Nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa ra khỏi hàng nói: "Bệ hạ không thể tấn tước cho Tần Kham được, nhìn chung thì Đại Minh ta trên dưới trăm năm đã thành lệ. Người được phong tước nhiều nhất chính là sau Tĩnh Nan Vĩnh Lạc và thời Hồng Vũ khai quốc, những năm này quả thật xuất hiện rất nhiều danh thần danh tướng, song từ sau Vĩnh Lạc, Đại Minh ta phong tước cực ít. Người được phong Quốc Công chính là vào Thổ Mộc bảo chi biến năm Chính Thống thứ mười bốn, Ngoã Lạt bắt Anh Tông làm tù binh, binh lâm dưới thành kinh sư, lúc đó Binh bộ thượng thư Vu Khiêm phụng chỉ kháng địch, sai chư tướng liệt trận nghênh địch ở chín cửa kinh sư, Vu Khiêm tự mình đốc chiến, cuối cùng Ngoã Lạt bại lui, lúc ấy xã tắc rơi vào cảnh như chồng trứng sắp đổ, nếu không phải Vu Khiêm chủ lực tử chiến, Đại Minh ta khi đó đã mất nước rồi, công lao lớn như vậy, Vu Khiêm cuối cùng cũng chỉ được phong Thiếu Bảo, xin hỏi bệ hạ, công của Tần Kham so với thiếu bảo thì như thế nào?"

Những lời này của Dương Đình Hòa lại khiến rất nhiều đại thần liên tục gật đầu.

Dương Đình Hòa không có tư tâm, lão chỉ luận sự, kỳ thật quan cảm của lão đối với Tần Kham không tồi, lúc trước Lưu Cẩn loạn chính, đại thần trong triều bị Lưu Cẩn giết hết đám này tới đám khác, Tần Kham không sợ cường quyền đối kháng với Lưu Cẩn, không chỉ nghĩ cách cứu một đám quan văn trung trực trong triều, hơn nữa hình thành sự kiềm chế đối với Lưu Cẩn trên trình độ nhất định, khiến cho Lưu Cẩn không dám thích gì làm đấy, cuối cùng lại lập kế hoạch lật đổ Lưu Cẩn, những việc mà Tần Kham làm Dương Đình Hòa đều nhất nhất thấy cả, nói thật, Dương Đình Hòa rất có hảo cảm với Tần Kham.

Nhưng mà có hảo cảm thì có hảo cảm, nguyên tắc là không thể bỏ, đương kim bệ hạ được công nhận là hôn quân, làm việc chỉ dựa vào sự yêu ghét cá nhân, đối với đại thần mà mình thích thì móc

tum moi phế, hận không thể nhường ngôi vị hoàng đế luôn cho hắn, đối với đại thần nhìn không vừa mắt thì trừng mắt lườm, tính tình nóng nyả, mọi người đều minh bạch, bệ hạ thăng Tần Kham làm Quốc Công không chỉ là vì công lao của hắn, mà là có một loại tư tâm "Có phúc cùng hưởng", làm việc vô nguyên tắc như vậy, Dương Đình Hòa sao có thể dễ dàng chấp nhận.

Thấy các đại thần phản đối kịch liệt như vậy, Chu Hậu Chiếu mặt cũng từ từ sầm xuống.

Khi Tần Kham hồi kinh Chu Hậu Chiếu đã ừng nói với hắn chuyện tấn tước, hoàng đế đã mở miệng thì tất nhiên phải là miệng vàng lời ngọc, nếu vì quần thần phản đối mà từ bỏ việc này, bảo hắn sau này còn mặt mũi nào nhìn Tần Kham?

" Công Tần Kham không đủ để phong Quốc Công ư? Chư khanh có phải quá nhỏ nhen hay ư? Công lao của Tần Kham chẳng lẽ chỉ ở bình loại Phách Châu thôi sao? Từ thời Từ tiên đế Hoằng Trị, Tần Kham cần cù chăm chỉ làm việc cho tiên đế và trẫm, phàm là chuyện giao cho hắn, tất cả đều giải quyết tốt, bắt đầu từ lúc hắn còn là một Cẩm Y vệ bách hộ đã làm ra hành động vĩ đại Sùng Minh kháng Oa, về sau được điều nhiệm tới kinh sư, điều tra án diêm dẫn, tra án ám sát biên tướng, tra án Vương Nhạc mưu phản, đi tuần Liêu Đông tru phản Lý Cảo, kết minh Đóa Nhan tam vệ, ở bờ sông Liêu chém giết với Thát tử gần như đã tuẫn quốc, về sau lại tra bắt Bạch Liên, trừ Lưu Cẩn, bình dân loạn. Tất cả những việc đó cộng lại, trẫm xin hỏi chư vị ái khanh, trong cái ngươi ai làm được nhiều hơn hắn? Hắn sao lại không có tư cách phong Quốc Công?"

Chu Hậu Chiếu càng nói càng kích động, càng nói càng xuất thần, cuối cùng thấy bản thân mình cũng bị cảm động, từ long ỷ đứng lên lớn tiếng quát hỏi quần thần.

Tần Kham nghe Chu Hậu Chiếu kể ra từng công tích, bản thân Tần Kham cũng lặng lẽ bấm tay cộng một phen, cuối cùng khóe miệng cong lên, cuối cùng đưa ra một chân lý.

Ta quả nhiên là một nhân tài...

Nhân tài thế này nên là ai gặp cũng yêu mới phải, văn võ cả triều

có thái độ như vậy với mình, đủ có thể thấy trong triều không có người tốt.

"Tóm lại... Công lao Tần Kham lập cho xã tắc nhiều đếm không xuể, năng thần như vậy nếu không thể dc phong Quốc Công thì ai có thể được phong? Luật cũ cố hữu của tổ tông sờ sờ ra đó, nhưng chúng ta thống trị thiên hạ không thể cứ bảo thủ không chịu thay đổi thì chính là mua dây buộc mình, trời cho nhân tài như thế mà trẫm không thể theo tài mà dùng, theo tài mà phong, thì chính là sai lầm của chúng, bi kịch triều Hán Phùng Đường cái kãim Lý Quảng nan phong, chẳng lẽ muốn Đại Minh ta cũng giẫm lên vết xe đổ đó sao?"

Chu Hậu Chiếu giõng dạc lên tiếng, Dương Đình Hòa không nhịn được cả giận nói: "Bệ hạ không thấy lời đó rất chi là vớ vẩn sao? Luật cũ của tổ tông chẳng lẽ để bệ hạ phá à? Tần Kham làm ra rất nhiều công lao, nhưng có chuyện nào là công lớn ngút trời không? Trong mắt lão thần, việc này nhiều lắm cũng chỉ cho được một cái "bình luận" là tận trách thôi, nào có tư cách gì mà phong Quốc Công? Trong triều có đại thần mấy năm nay lập công lao cho xã tắc nhiều hơn Tần Kham nhiều, bệ hạ muốn phong Quốc Công, hay là phong Quốc Công luôn cho những người này đi!"

Chu Hậu Chiếu nghĩ nghĩ rồi nói: "Nếu quả thật như lời của Dương tiên sinh, có nhiều đại thần như vậy lập công cho đất nước, đều phong Quốc Công cả thì trẫm cũng không có ý kiến gì."

Dương Đình Hòa tức giận đến nỗi cả người run rẩy.

Hôn quân này coi tước vị của Đại Minh ta là gì vậy? Là bánh bao mà ai ở chợ cũng mua được sao?

"Bệ hạ nếu khư khư cố chấp, lão thần giờ đập đầu vào cốt chết ngay trước mặt ngài, tránh để tương lai trên sách sử ghi lão thần đã dạy ra một hôn quân!" Dương Đình Hòa mặt đỏ bừng lớn tiếng quát.

Trong triều ban, mặt Tần Kham cũng đỏ lên.

Nghĩ trái nghĩ phải thì thấy mình gần đây đâu có đắc tội với lão này, vì sao lão lại phản đối kịch liệt tới vậy?

Không thể được phong Quốc Công thì Tần Kham cũng chẳng quan tâm, nhưng nhiều người như vậy phản đối lại khiến hắn rất mất mặt, bản thân mình mấy năm nay đã làm được nhiều việc như vậy cho Đại Minh, khi Lưu Cẩn loạn chính cứu nhiều người như vậy, vì sao nhân duyên của mình vẫn kém đến thế?

Tần Kham lòng đầy lửa giận nhưng lại không thể lên tiếng, hắn nếu đứng ra lên tiếng thì chỉ sợ sẽ khiến triều hội hôm nay sẽ trở nên càng phức tạp hơn.

Nhưng tức thì phải phát tiết chứ.

Thế làTrong đám người đang kích động ở trên điện, một ngón giữa được từ từ giơ ra, phương hướng của ngón giữa chĩa về phía Dương Đình Hòa, rất đột ngột, rất bắt mắt.

Triều hội tan rã trong không vui.

Trong Điện Cẩn Thân.

Điện Cẩn Thân ở phía sau điện Phụng Thiên, là nơi hoàng đế thay quần áo khi vào triều hoặc f bãi triều.

Chu Hậu Chiếu nổi giận đùng đùng đi vào trong điện, đứng trước một tấm gương vô cùng lớn, một đám thái giám cúi đầu khom người đi theo sau hắn, Chu Hậu Chiếu vừa đứng yên thì có thái giám tiến lên cởi kim mang bên hông và gỡ kim quan trên đầu hắn xuống.

Tần Kham đứng sau lưng hắn, lẳng lặng nhìn các thái giám bận rộn vì Chu Hậu Chiếu, vẻ mặt rất âm trầm.

Một cước đá thái giámra xa, Chu Hậu Chiếu quay đầu hung tợn lườm Tần Kham: "Đám già đó càng lúc càng quá phận, toàn là ngồi không ăn bám, già rồi mà không chịu chết, trẫm nói gì là chúng phải đối cái đó, giống như trẫm kiếp trước giết cha mẹ của chúng vậy, Tần Kham, trẫm phải phong g ngươi là quốc công! Hiện giờ đã không còn là vấn đề ngươi có đủ tư cách hay không nữa rồi, lời nói của trẫm như nước hắt ra khỏi cốc, làm sao mà thu lại được?"

Tần Kham thở dài: "Thần đa tạ sự tín nhiệm của bệ hạ, nhưng chuyện phong Quốc Công này hay là tạm hoãn lại đi, không cần

thiết phải vì chút việc nhỏ này mà làm găng với các đại thần."

"Không, Tần Kham, ngươi vẫn chưa hiểu ý tứ của trẫm, có phong ngươi làm Quốc công hay không đã không còn là chuyện của một mình ngươi nữa rồi, hiện tại kèm cả mặt mũi của trẫm vào trong đó rồi, Tần Kham, ngươi phải giúp trẫm nhặt mặt mũi lên!"

ngắm mình trong gương, Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Đám bảo thủ này sao không chết hết đi nhỉ! Lúc nào chúng chết, trẫm nhất định sẽ tự tay viết câu đối phúng điếu cho chúng!"

"Bệ hạ chớ lo, bọn họ nhất định sống không lâu được hơn bệ hạ đâu." Câu an ủi của Tần Kham giống như là vô nghĩa: "Bệ hạ cứ nhìn mình trong gương đi, trẻ lắm mà."

Chu Hậu Chiếu nhìn gương đồng rồi gật đầu.

Thật lâu sau...

"Anh tuấn quá..." Chu Hậu Chiếu ánh mắt mê man, thì thầm: "Anh tuấn đến mức này thì muốn nghịch thiên à."

Chương 565: Phòng ngừa chu đáo

Rất khó để hiểu tư duy nhảy cóc của Chu Hậu Chiếu, nhảy quá nhanh, Tần Kham không theo kịp được tiết tấu.

Nhảy cóc thì cũng thôi đi, nhưng lại còn nhảy một cách không biết xấu hổ.

Chu Hậu Chiếu kinh ngạc nhìn gương đồng, buồn bã nói: "Ngươi nói xem trẫm anh tuấn như vậy, vậy mà sao Lưu Lương Nữ lại không thích ta? Còn ngươi, luận về anh tuấn so với trẫm thì kém hơn nhiều, nhưng lại luôn luôn d nữ nhân coi trọng ngươi, ngay cả bà cố nội tóc trắng cũng chẳng thoát được ma trảo của ngươi."

Tần Kham mặt tối sầm nói: "Bệ hạ, chúng ta có thể quên đi chuyện bà cố nội không?"

"Được rồi..." Chu Hậu Chiếu rất biết nhìn sắc mặt, thế là thay đổi đề tài: "Ngươi vừa rồi ở trong điện bỗng nhiên giơ ngón tay giữa lên, ngón giữa này là có ý gì?"

Tần Kham rất vui, đây là cảm giác về sự ưu việt của người xuyên việt, một thủ thế nhằm thẳng mặt người ta mà chửi, nhưng người khác lại không biết hàm nghĩa.

" Ngón giữa này là lễ tiết của phiên bang, thần lúc ấy là chúc Dương Đình Hòa nhiều phúc nhiều thọ, thăng quan phát tài." Tần Kham nói dối mà mặt không đổi sắc.

Chu Hậu Chiếu hiển nhiên thông minh hơn trong tưởng tượng của Tần Kham, hắn lườm Tần Kham nói: "Ngươi đây là khi quân! Lúc ấy Dương Đình Hòa ra khỏi hàng phản đối trẫm phong ngươi là quốc công kịch liệt như vậy, câu nào câu nấy độc ác nhằm vào ngươi, bộ dạng đó ngay cả trẫm cũng không nhìn nổi, ngươi làm gì có chuyện hảo tâm như vậy đi chúng hắn nhiều phúc nhiều thọ?"

"Bệ hạ cứ coi như thần đang chúclão nhiều phúc nhiều thọ đi."

"Đừng lằng nhằng nữa, nói mau đi, ngón giữa này là có ý gì." Chu Hậu Chiếu rất tò mò với thủ thế này, biết chắc là trong đây phải có nguyên do hay ho.

Tần Kham thở dài, đành phải kể lại chi tiết về điển cố này.

"Bệ hạ chắc biết thiên hạ không chỉ có Đại Minh ta và mười mấy nước nhỏ xung quanh, trên thực tế thiên hạ rất lớn, có rất nhiều quốc gia. Ở tận cực tây xa xôi, có một châu gọi là châu Âu, châu Âu tuy nhỏ, nhưng quốc gia lại rất nhiều, nổi danh nhất phải kể tới hai quốc gia Anh quốc và Pháp quốc, bọn họ là cường đại nhất trong những nước nhỏ này.

"Hiện tại hai quốc gia này vì tranh đoạt thổ địa mà đánh nhau, cung tiễn thủ của Anh quốc rất lợi hại, khiến quân đội Pháp quốc tổn thất thảm trọng, quân Pháp liền thề phải muốn đánh bại Anh quốc, sau khi chiến thắng sẽ chặt bỏ ngón giữa của những cung tiễn thủ này, để bọn họ về sau có thể giương cung kéo dây nữa. Kết quả Pháp ưuốc lại ngoài dự đoán mọi người thua trận. Quân Pháp không thể không rút lui, quân Anh ở trước trận tiễn, đồng loạt giơ ngón giữa về phía quân Pháp, ý là ngón giữa của mình vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì, ý để khiêu khích. Về sau, thủ thế giơ ngón giữa của phiên bang dần dần thay đổi, nó thành tượng trưng cho cái đó của nam nhân, giơ ngón giữa lên không chỉ là khiêu khích, mà còn có ý tứ vũ nhục. Bệ hạ, thần lúc ấy rất tức giận, mạo muội giơ ngón giữa với Đại học sĩ, thần sai rồi."

Chu Hậu Chiếu nghe rất hứng thú, giật mình nói: "Thì ra ngón giữa lại có diệu dụng như vậy, quả nhiên là sống lâu học được nhiều."

Tần Kham lo lắng nhìn hắn.

Hắn dám khẳng định, Chu Hậu Chiếu học được một chiêu này rồi, sau này các đại thần khi cãi nhau với hắn, ngón giữa kinh tài diễm nhất định sẽ thường xuyên xuất hiện.

Phòng khách Tần phủ.

Đám người Nghiêm Tung, Mưu Bân, Đinh Thuận hội tụ trong một phòng, nhìn Tần Kham trên chủ vị trầm ngâm không nói gì, mọi người trong vẻ mặt cung kính mang theo mấy phần kích động.

"Hầu gia, thứ cho hạ quan nhiều lời, chuyện tấn tước Quốc Công, hạ quan cho rằng Hầu gia nên tranh." Nghiêm Tung chắp tay nói với Tần Kham.

Tần Kham trầm mặc lắc đầu.

Nghiêm Tung rất ít khi gián ngôn với hắn điều gì, có lẽ lo mình nhiều lời thì không hay, hoặc có thể là Tần Kham làm đủ tốt rồi nên không cần người khác nhắc nhở, nhưng mà một khi Nghiêm Tung đã mở miệng, lời nói của hắn luôn luôn có lý.

"Duy Trung vì sao cho rằng ta phải tranh tước Quốc Công này?" Tần Kham hỏi.

"Hầu gia lòng mang chí lớn, nhưng lại không có dã tâm, hạ quan cho rằng hai loại phẩm chất này của Hầu gia kỳ thật rất xung độtvới nhau, người lòng mang chí lớn không thể không có dã tâm. Loại dã tâm này không phải là chỉ những việc nghịch như mưu triều soán vị, mà là một quá trình cầu danh cầu lợi của bản thân." Nghiêm Tung cười cười, cho dù hiện giờ đã là Binh Bộ Thị Lang, nhưng ở trước mặt Tần Kham, hắn vẫn có một chút ngại ngùng.

"Danh lợi, hai chữ này nghe thì tục, trước nay bị văn nhân căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng mà Hầu gia nhìn cả triều từ trên xuống dưới đi, các quan văn ngoài miệng thì cười nhạt v danh lợi, nhưng ai mà không phải vắt óc đi cầu danh cầu lợi? Chỉ chuyện cấm biển đã nhìn ra các quan văn vì tư lợi thế nào, coi danh lợi trọng yếu cỡ nào, bọn họ cấu kết với Chiết thương Mân thương, năm giữ cự lợi tư thông với hải vận phiên quốc, một khi ai đưa ra ý kiến mở cấm biển, tất nhiên sẽ thành đối tượng để bọn họ dùng ngòi bút làm vũ khí, đây chính là do hai chữ 'Danh lợi' Quấy phá, các quan văn luồn cúi cầu danh lợi, Hầu gia vì sao không cầu? Vì sao lại đi tránh xa?"

Tần Kham cười khổ nói: "Ta hiện giờ ở tình cảnh gì trong triều, tin rằng Duy Trung rõ nhất, nếu nói ta không hề có hứng thú với tước vị Quốc Công thì không khỏi quá mức già mồm, nhưng việc gì cũng phải cân nhắc lợi hại, chuyện tấn tước Quốc Công theo ta là hại nhiều hơn lợi, không muốn tranh giành là vì không muốn kết thù kết oán với thần công cả triều? Lúc trước Lưu Cẩn bành trướng quá đáng, tự cho là đã có thể nắm giữ văn võ cả triều, cuối cùng không phải là bị thiên đao vạn quả, ta thực sự không muốn đi

vào vết xe đổ của Lưu Cẩn."

Ánh mắt Nghiêm Tung lộ ra mấy phần thưởng thức: "Hầu gia nghĩ nhiều quá rồi, Lưu Cẩn ngang ngược, bị diệt là kết cục sớm muộn, nhưng mà Hầu gia làm người khoan dung, thỏa hiệp khắp nơi, cho dù đối phó với quan văn trong triều cũng chưa bao giờ đuổi tận giết tuyệt, ngài khác hẳn với Lưu Cẩn thì kết cục cũng sẽ khác, Hầu gia lòng mang Lăng Vân chi chí, mỗi một chuyện ngài muốn làm đều là đại sự thay đổi vận mệnh quốc gia, chí lớn mà vị trí thấp, chuyện muốn làm lại không tương ứng với thân phận thì rất khó làm."

"Một đạo thủ lệnh từ kinh sư đến địa phương, chữ ký bên trên trực tiếp quyết định thi hành chuyện này khó hay dễ, người bên dưới cầm thủ lệnh, kí tên giữa quốc hầu và Quốc Công mang hai ý nghĩa khác hẳn. Nếu quyết định của Hầu gia hoàn toàn ngược với quyết định của nhân vật quyền thế nào đó, người bên dưới tất nhiên sẽ nghiêng về thân phận Quốc Công hơn, đối với quyết định lấy hay bỏ của bọn họ cũng có thêm một số phân lượng..."

Nghiêm Tung sau khi nói xong, đám người Mưu Bânvà Đinh Thuận đều gật đầu phụ họa.

"Hầu gia, lời nói của Nghiêm đại nhân không sai, lợi ích của tước Quốc Công, đối với Hầu gia mà nói không chỉ là có thêm mấy trăm thạch bổng lộc, cũng không phải thêm mấy phần nghi trượng, lợi ích tiềm tại của nó mặc dù không nhìn thấy không sờ được, nhưng Hầu gia nếu bước lên vị trí này, tự mình sẽ hiểu chỗ diệu trong đó." Mưu Bân rất có thâm ý cười nói.

Tần Kham xoa trán thở dài: "Việc này để ta nghĩ đã rồi nói sau, hôm nay đại thần trên triều hội thái độ kịch liệt thế nào thì các ngươi cũng thấy rồi đấy, tước vị Quốc Công này không dễ tranh đâu."

Nghiêm Tung có việc đi trước, trong phòng chỉ còn lại Mưu Bân và Đinh Thuận.

Tần Kham vẻ mặt nghiêm trang nói: "Nhị vị có còn nhớ phụ tá Trần Thanh Nguyên của Ninh vương Ninh vương hay không?"

Mưu Bân và Đinh Thuận lập tức giật mình, trầm mặc gật đầu.

Đây là án tử mà lúc trước Tần Kham trong lúc vô ý đánh nhau với người của Đông Hán ở Nam Kinh trong lúc vô ý phá được, án tử này đến bây giờ vẫn chỉ giới hạn ba người trong phòng biết, việc này can hệ quá lớn, không ai dám nói ra ngoài, nếu không thì chính là tội mất đầu.

Tần Kham chậm rãi nói: "Ninh vương mưu đồ bí mật tạo phản đã là chuyện được xác định, Trần Thanh Nguyên đó bị Bắc trấn phủ ti bí mật giam giữ ba năm, hiện giờ xem ra, hắn không còn giá trị gì nữa rồi."

Trong mắt sát khí chợt hiện, Tần Kham quay đầu nói: "Đinh Thuận, ngươi bí mật xử Trần Thanh Nguyên đi, làm cho gọn gàng một chút."

"Vâng."

Lại chắp tay với Mưu Bân, đối với vị thủ trưởng cũ ngày xưa, Tần Kham vẫn có chút tôn trọng.

"Thỉnh cầu Mưu đại nhân an bài một chút, phái thám tử t phủ Nam Xương Giang Tây, tấm lưới này chúng ta nên thu rồi."

Mưu Bân cả kinh nói: "Chẳng lẽ Ninh vương sắp tạo phản rồi."

Tần Kham cười lạnh nói: "Loạn Phách Châu loạn tới ba tỉnh, triều đình xuất binh đàn áp, tiền lương rồi quân giới, đánh một trận như này, quốc khố cũng trống rỗng rồi, binh mã kinh doanh cũng mệt mỏi, hơn nữa Lưu Cẩn rớt đài, Tiêu Phương bị diệt, Hán Vệ thanh tẩy đảng đảng. Cả triều trên dưới lòng người bất an, triều đình trong ngoài trống rỗng, Ninh vương là người rất có dã tâm, tuyệt đối sẽ không để cơ hội mưu triều soán vị kéo dài từ đời này đến đời kia nữa, cơ hội tốt như vậy hắn sao có thể bỏ qua?"

"Ý của Hầu gia là, Ninh vương hiện giờ đang iwr Nam Xương gấp rút chuẩn bị khởi sự?"

"Nếu không ngoài sở liệu, chắc là như vậy đấy. Loạn ba tỉnh vừa bình định, tín sứ của Ninh vương đã đưa tấu chương vào kinh, trừ ca công tụng đức ra, còn tặng cho bệ hạ vô số chim quý kỳ thú, lễ

vật rất nhiều, trên cả chư vương, rõ ràng là để mê hoặc bệ hạ và chư thần trong triều, chúng ta không thể không đề phòng."

Mưu Bân đứng dậy nói: "Hầu gia yên tâm, hạ quan giờ bố trí nhân thủ tới Nam Xương âm thầm điều tra hư thật của Ninh vương."

Đinh Thuận nói: "Hầu gia, thủ hạ giờ đi báo với Đông Hán Đới Nghĩa, Hán Vệ chúng ta lại liên thủ, không tin nhất cử nhất động của Ninh vương có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Hán Vệ."

Ánh mắt Tần Kham chợt lóe sáng, rất có thâm ý nói: "Hiện giờ Cẩm Y vệ chúng ta với Đông Hán đi lại rất thân thiết à?"

Đinh Thuận cười nói: "Tất nhiên rồi, thái giám chưởng ấn Đông Hán Đới Nghĩa và chúng ta quan hệ mật thiết, phiên tử phía dưới sao dám trợn mắt lạnh lùng với Cẩm Y vệ? Ân oán của Quá khứ của Hán Vệ đã sớm ném qua một bên rồi, mọi người thân như anh em ruột vậy."

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, lắc đầu thở dài: "Hán Vệ quá mức thân mật, không phải là chuyện hay."

Mưu Bân cười cười chắp tay: "Những gì Hầu gia thấy chính là chỗ đắn đo của hạ quan, Hán Vệ quá thân thiết quả thật không phải là chuyện tốt."

Đinh Thuận khó hiểu hỏi: "Hầu gia, tại sao lại thế?"

Mưu Bân cười cười giải thích thay Tần Kham: "Năm Vĩnh Lạc thứ mười tám, hoàng đế Vĩnh Lạc hạ chỉ thành lập Đông tập sự hán, để thái giám trong cung nắm Đông Hán, bổn ý hoàng đế Vĩnh Lạc thành lập Đông Hán, nguyên nhân lớn nhất tất nhiên là do Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Kỷ Cương mưu phản, bởi vì chuyện này, hoàng đế Vĩnh Lạc sinh ra hoài nghi với sự trung thành của Cẩm Y vệ, cảm thấy ngoại nhân không trung thành bằng gia nô của thiên gia, thế là Đông Hán đúng thời cơ mà sinh, chức trách của Đông Hán trừ giám thị bách quan, thăm dò tin tức, truy bắt khâm phạm ra, còn có một chức trách lớn nhất, chính là giám sát và kiềm chế Cẩm Y vệ."

Vỗ vỗ vai Đinh Thuận, Mưu Bân cười nói: "Mượn sức, chèn ép, cân

nhắc, kiềm chế, những cái này là thuật cân bằng trái phải của đế vương, hoàng đế chính là hy vọng nhìn thấy Hán Vệ đấu dá, thích thấy Hán Vệ đánh nhau, tốt nhất là đánh tới văng cả óc, lão Đinh à, ngươi nói chúng ta với Đông Hán hiện giờ quan hệ mật thiết, hoàng đế nào lại thích xem chứ?"

Chương 566: Thánh chỉ phi pháp

Thuật Đế vương nói trắng ra chính là thuật cân bằng, trong cục diện chính trị cân bằng phát triển quốc lực, trong cân bằng tiêu trừ nguy cơ, cân bằng đại biểu cho an ổn, đại biểu cho không có chuyện gì xảy ra, đế vương thành thục là phải biết dưới điều kiện tiên quyết không xảy ra chuyện gì thỏa mãn bản thân, quyền thế, nữ nhân, quốc thổ, thanh danh thiên cổ.

Đinh Thuận đại khái đã hiểu, nhưng lại giống như không hiểu.

"Nhưng... Đương kim bệ hạ không thể..." Đinh Thuận muốn nói lại thôi.

Tần Kham cười nói: "Ta biết ý tứ của ngươi, những lời này chúng ta đóng cửa phòng nói cho nhau nghe là được, đương kim bệ hạ mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng không thể bởi vì tuổi còn nhỏ mà vĩnh viễn coi hắn là nhỏ, hắn chung quy rồi sẽ lớn, đợi hắn khi lớn lên bước lên con đường đế vương thuật rồi, khi đó mới quay đầu lại nhìn quan hệ giống như mật với đường của Hán Vệ, ngươi cảm thấy trong lòng bệ hạ sẽ thoải mái sao? Chúng ta làm thần tử bất luận được thánh quyến lớn thế nào thì cũng không thể đắc ý vênh váo được, Lưu Cẩn chính là một giáo huấn sâu sắc, sai lầm lớn nhất hắn phạm phải chính là cho rằng bệ hạ sẽ không chịu lớn, cho rằng hắn có thể vĩnh viễn hồ lộng bệ hạ như hồ lộng tiểu hài tử, cuối cùng tự chịu diệt vong."

Ánh mắt Mưu Bân lộ ra vẻ tán thưởng, còn có vài phần cảm khái.

Ba năm trước đây, hắn tự mình hạ điều lệnh kéo tên tú tài thư sinh đến từ Giang Nam vào Cẩm Y vệ, từ Thiệu Hưng điều đến Nam Kinh, lại từ Nam Kinh điều đến kinh sư, hắn tận mắt chứng kiến người trẻ tuổi ngây ngô từng bước trèo lên vị trí cao, thậm chí có một ngày thay thế hắn, hiện giờ lại vị cực nhân thần.

Trong tay nắm giữ ngập trời ngập trời, nhưng lại vẫn có thể lý trí bình tĩnh như vậy, không bị thân phận địa vị tôn quý làm mê muội

đầu óc, không vì tay nắm đại quyền mà tự cao bành trướng, vẫn ngôn hành cẩn thận như năm đó.

Mưu Bân than khẽ, thanh niên nhân này có thể đi tới địa vị bây giờ, không chỉ là dựa vào thánh quyến, nếu nếu có mấy phần bản sự, vị trí này sao có thể ngồi lâu dài?

Đinh Thuận cuối cùng cũng minh bạch ý tứ của Tần Kham, quá trình trong đây thì hắn không hiểu gì, có điều hắn nghe hiểu Hầu gia không quá hy vọng quan hệ của Cẩm Y vệ và Đông Hán quá thân mật. Loại người chỉ biết giết người phóng hỏa như hắn, có thể nghe hiểu đến trình độ này thì liệt tổ liệt tông của Đinh gia nhất định đã lâm thời cho cho mượn toàn bộ trí tuệ của mười tám đời.

"ý của Hầu gia là... Chúng ta từ nay về sau phải giữ khoảng cách với Đông Hán Tây Hán?"

"Chẳng những phải giữ khoảng cách, hơn nữa tốt nhất hãy phát sinh chút xung đột..." Tần Kham cười dài nhìn Đinh Thuận, nói: "Lần sau ngươi nếu thấy Đới Nghĩa thì tìm cớ trực tiếp tát cho hắn mấy phát. Ta cũng không có ý kiến."

Hai má Đinh Thuận giật giật, cười gượng.

Đới Nghĩa người ta tốt xấu gì cũng là ti lễ giám bỉnh bút kiêm Hán công Đông Hán, Đinh Thuận chỉ là trấn phủ ngũ phẩm, tự dưng lại vừa thấy mắt hắn đã tát mấy phát. Thế thì Đới công công oan uổng quá.

Lưu Cẩn ngã rồi, Phách Châu cũng bình định rồi, việc Tần Kham phải làm còn rất nhiều, hắn phải bắt đầu từng bước một thực hiện lý tưởng của mình.

Một bức thư phát tới Liêu Đông, Tần Kham xin phó tổng binh Liêu Đông Diệp Cận Tuyền hỗ trợ, thông qua một bộ phận tướng sĩ đốn gỗ to ở Liêu Đông, gỗ to vận chuyển tới Thiên Tân để đóng thuyền biển.

Thuyền biển chia làm nhiều loại, loại Tần Kham muốn tạo không chỉ là thương thuyền vận chuyển hàng hóa, mà là chiến hạm có

thể dùng để chiến đấu, bản vẽ tạo thuyền lúc trước Trịnh Hòa tới Tây Dương để lại cùng với tư liệu hàng hải dã bị đám Lưu Đại Hạ hỏa thiêu hết, hiện tại tất cả đều phải bắt đầu từ con số không, chiêu mộ công tượng đóng thuyền còn sót lại ở dân gian là trọng yếu nhất.

Từ sau khi Trịnh Hòa bảy lần tới Tây Dương, triều đình hạ lệnh cấm biển, thuyền tam bản không thể xuống biển, công nghệ bảo thuyền phúc thuyền từng huy hoàng một thời từ đó về sau bị thất truyền, cấm biển, thuỷ quân tất nhiên càng vô dụng, thế là cũng bị xoá bỏ. Hải tuyến dài mấy ngàn dặm bởi vì không có thuỷ quân Đại Minh bảo hộ, dần dà giặc Oa liền trở nên càn rỡ, thường xuyên ngồi thuyền tới Đại Minh giết người cướp của, người đương thời mới sợ giặc Oa như sợ hổ.

Đương nhiên, cái này cũng có liên quan tới chiến cuộc với Nhật Bản hiện giờ, hiện giờ Nhật Bản đang trong thời kì chiến loạn, quyền lực của hoàng thất Nhật Bản hoàn toàn bị mất, các chư hầu hỗn chiến với nhau, rất nhiều võ sĩ Nhật Bản chiến bại và Lãnh Nhân không thể không trốn đi xa, những tên sát tài mỗ mỗ không thân cữu cữu không thương này lại không có ai chịu thu lưu bọn họ, thế là đành phải chiếm một hòn đảo nào đó rồi đánh cướp thương thuyền qua lại để kiếm sống.

Rất không thể hiểu nổi, sống không nổi thì có liên quan gì đâu, bọn họ có thể tự tử mà.

Giải quyết những giặc Oa này rất phiền toái, những giặc Oa này đi lại như gió, hành tung quỷ bí, dẫn đại quân đông chinh tây tiễu hiển nhiên không có tác dụng lớn, chỉ biết bị người tóm mũi dắt đi, nếu muốn lâu dài mà nhanh chóng giải quyết giặc Oa, thành lập thuỷ quân tinh nhuệ thuộc về Đại Minh, biến đường ven biển Đại Minh thành kín không kẽ hở mới là phương pháp trị tận gốc, cả triều Đại Minh gần ba trăm năm, vấn đề giặc Oa mãi vẫn chưa được giải quyết, chính là vì triều đình hạ không quyết tâm, các đại thần thì bởi vì tư tâm của mình, thủy chung không chịu bỏ tiền tạo thuỷ quân.

Tần Kham đương nhiên cũng không có nhiều tiền như vậy, điều hắn phải làm chỉ là mở đầu.

Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần có người dẫn đầu, chuyện phía sau sẽ rất dễ, Tần Kham tin rằng người thật sự tỉnh táo trên đời này cũng không chỉ một mình hắn, cho dù thật sự chỉ có một mình hắn tỉnh thì Tần Kham cũng sẽ dùng phương thức của mình để đánh thức nhiều người đang u mê.

Phát tới Liêu Đông không chỉ là thư gấp, còn cả năm trăm thiếu niên binh, những thiếu niên binh này ở nông trang ngoài kinh đọc sách học binh pháp, mỗi ngày vất vả thao luyện, khí lực va trí tuệ đều đã đạt tới một độ cao mới, cái duy nhất bọn họ còn thiếu chính là sự thối luyện của máu và lửa chân chính.

Có lẽ những thiếu niên đáng yêu trên chiến trường Liêu Đông sẽ phải giá giá bằng sinh mạng, nhưng Tần Kham không thể không hạ quyết tâm.

Bọn họ là hy vọng của hắn, là mầm mồng mà hắn gieo trồng để thay đổi thế giới này, không phải mỗi một cái mầm đều có thể lớn thành đại thụ che trời, khôn sống mống chết là pháp tắc vô tình của thiên nhiên, thay đổi thế giới chung quy vẫn cần phải trả giá đắt.

Ngoài thành tự mình tiễn năm trăm thiếu niên binh, khi về nhà tâm tình của Tần Kham rất không tốt.

Vừa vào cửa nhà thì thấy một tiểu hoạn quan hai tay đang cầm thánh chỉ cung kính ở phía trước chờ hắn, thấy Tần Hầu gia hồi phủ, tiểu hoạn quan vui vẻ bước tới.

"Có thánh chỉ, Sơn Âm Hầu Tần Kham tiếp chỉ --" tiểu hoạn quan cao giọng hô.

Tần Kham ngây ra một thoáng rồi vén vạt áo quỳ xuống.

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết: Huy hoàng Thiên triều, thánh nhân quảng vận, ứng thiên thừa nghiệp, thiên phúc địa tái..."

Tần Kham cúi đầu quỳ gối, nghe tiểu hoạn quan đọc thánh chỉ khó hiểu tối nghĩa, trong lòng lại nghi hoặc vạn phần.

Mình hôm qua mới từ trong cung ra, hôm nay liền có thánh chỉ tới,

hơn nữa thánh chỉ là viết bằng lụa tơ vàng, đủ có thể thấy đạo ý chỉ này chính thức thế nào, Chu Hậu Chiếu lại muốn làm gì đây?

Cho tới cuối cùng tiểu hoạn quan đọc xong, Tần Kham đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tiểu hoạn quan.

Hắn nghe rõ nội dung thánh chỉ, Chu Hậu Chiếu không ngờ trực tiếp phong hắn làm Quốc Công thế tập võng thế, tước hiệu là Ninh Quốc Công.

Tần Kham ngây ra, giống như bị thần lôi bổ một cái giữa thủ.

Thật lâu sau, Tần Kham đứng dậy vội vàng hỏi: "Đạo thánh chỉ này là ý tứ cá nhân của bệ hạ?"

Tiểu hoạn quan tươi cười nói: "Chính vậy, bệ hạ sai ti lễ giám soạn chỉ, đóng bảo ấn bên trên rồi phái nô tỳ đến phủ ngài tuyên chỉ."

" Ý chỉ đã thông qua nội các và thông chính ti chưa?"

"Chưa, bệ hạ chỉ bảo ti lễ giám soạn chỉ, nội các và thông chính ti không biết."

Sắc mặt Tần Kham xoẹt một cái xanh mét: "Hôn..."

Dùng sức nhẫn nại cực lớn cuối cùng bức hai chữ "Hôn quân" về lại trong bụng.

Chương 567: Ta tất phải giành.

Tần Kham không ngờ Chu Hậu Chiếu lại bướng bỉnh như vậy, biết rõ các đại thần phản đối mãnh liệt chuyện hắn tấn tước, Chu Hậu Chiếu vẫn khư khư cố chấp hạ thánh chỉ, hơn nữa là đơn phương hạ thánh chỉ, căn bản không thông qua nội các và thông chính ti.

Đại Minh từ sau thời Nhân Tuyên thần quyền cao dần, quân quyền bị hạn chế trên trình độ rất lớn, hoàng đế Vĩnh Lạc sáng tạo ra chế độ Đại học sĩ nội các, bổn ý là để chia sẻ chính vụ nặng nề, bởi vì hoàng đế Vĩnh Lạc thường xuyên xuất chinh mạc bắc, chính vụ trong triều liền giao cho nội các Đại học sĩ lo liệu, khi đó Đại học sĩ vẫn chỉ là sơ hình, nhiều lắm chỉ tương đương với chức vụ thư ký trưởng, hoàng đế nói một câu, Đại học sĩ viết một câu.

Cục diện chính trị vĩnh viễn gắn liền với tính cách của hoàng đế, hoàng đế Vĩnh Lạc hùng tài vĩ lược, có thể khống chế được Đại học sĩ, cho nên khi đó Đại học sĩ chỉ sụp mi thuận mắt làm thư ký, không có quyền quyết sách gì. Nhưng hoàng đế sau VĨnh Lạc thì lại không có được sự cường thế anh minh như hắn. Thế là quyền lực của các Đại học sĩ lặng lẽ phát sinh, không thể áp chế. Sau khi Thần quyền sinh trưởng tốt hoàng đế Tuyên Tông bị ép quá, lại không quyết đoán một mình đấu với văn thần cả điện, thế là quần thể thái giám chính thức bị hoàng đế Tuyên Tông nâng lên, địa vị ngang nhau của nội các và ti lễ giám địa vị ngang nhau, chế hành lẫn nhau.

Nói thật thì chế độ nội các này không thể phủ nhận là thứ tốt, có điều đứng trên lập trường hoàng gia mà nói thì chế độ nội các chính là kết quả của hoàng đế Vĩnh Lạc lừa con cháu, cú lừa này lừa cả hai trăm năm, hắn đang ngủ trong lăng vĩnh viễn không biết được, bởi vì chế độ nội các độc đáo mà hắn sáng tạo ra, hậu thế của hắn làm hoàng đế rất không có tư vị, thế cho nên hậu đại xuất hiện nhiều hoa lạ chưa từng có như hoàng đế ngoan đồng Chu Hậu Chiếu, mấy chục năm không thượng triều.

Hậu quả xấu lớn nhất khi Quân quyền bị hạn chế chính là thánh chỉ không còn là chỉ lệnh mà các đại thần phải vâng theo, nó nếu

không được sự đồng ý của nội các và thông chính ti, thánh chỉ chỉ là một tờ giấy lộn, không thể ra khỏi cửa cung, nội các có quyền lực niêm phong thánh chỉ không hợp là thần ý.

Mà hôm nay Chu Hậu Chiếu lại làm một chuyện rất khác người, hắn hạ thánh chỉ phong Tần Kham làm Quốc Công mà không thông qua nội các và thông chính ti, cứ trực tiếp sai tiểu hoạn quan đến phủ đọc chỉ.

Tước vị rất chính thức "Ninh Quốc Công", từ lúc Chính Đức đăng cơ tới nay là người đầu tiên được phong Quốc Công, đi theo thánh chỉ, không ngờ còn có kim sách sắc phong chính thức, cùng với nghi trượng Quốc Công, Chu Hậu Chiếu người tốt làm tới cùng, thậm chí còn tặng một chiếc xa giá tứ mã, chính thức tới không thể chính thức hơn được nữa, hoàng ân mênh mông cuồn cuộn.

Nhưng mà vấn đề mấu chốt là, đạo thánh chỉ này căn bản chính là kết quả phi pháp, nó không được thông qua nội các và thông chính ti đã ban hành, căn bản chính là không có hiệu lực, văn võ cả triều không thừa nhận, Tần Kham chẳng lẽ dám đại minh đại lượng mang danh hiệu Quốc Công đi rêu rao khắp nơi à?

Tiễn tiểu hoạn quan tuyên, vẻ mặt Tần Kham không d nửa phần vui sướng, ngược lại phi thường trầm trọng.

Tiểu hôn quân, trong lúc vô ý lại gây họa cho hắn, tin tức tuyên chỉ không giấu được người khác, chắc lúc này toàn bộ kinh sư đều biết, giờ thì hay rồi, chắc kinh sư lại sắp nổi lên một hồi cơn sóng gió động trời.

Tần Kham minh bạch tính nghiêm trọng của chuyện, nhưng người của hầu phủ thì không biết, nghe nói hoạn quan trong cung đến tuyên, lão gia tấn tước là Quốc Công, Trương quản gia ngay lập tức vui sướng lệnh cho gia phó đốt pháp, lại hấp tấp sai người đi vào trong thành mời công tượng, đổi bảng hiệu của hầu phủ thành Quốc Công phủ.

Đỗ Yên và Kim Liễu cũng lao tới, vẻ mặt vui mừng mở thánh chỉ ra xem, hai tỷ muội Liên Nguyệt Liên Tinh thì ở bên cạnh nhảy nhót, tiểu Tần Nhạc được Kim Liễu ôm vào lòng, tò mò nhìn cái thứ màu vàng vạn người mê này, miệng i a, bàn tay mập mạp giật cho vào

miệng nhai, thấy mùi vị rất không tồi, Tần Nhạc cười khanh khách.

Tần Kham cười khổ.

Được rồi, tước vị Quốc Công này xem ra không tranh không được rồi, không vì nguyên nhân khác, một nam nhân không thể để người nhà thất vọng, Tần Kham hy vọng bản thân trong mắt người nhà vĩnh viễn là đại thụ có thể che trời, chỉ biết càng lúc càng cao, ai nếu muốn cắt ngắn cây đại thụ này đi thì Tần Kham không ngại giết cả nhà hắn.

Thánh chỉ phi pháp quả nhiên gây ra chuyện rồi.

Hoạn quan Tuyên chỉ rời khỏi Tần phủ không đến một canh giờ, các đại thần kinh sư tất cả đều biết tin tức này.

Đây là khiêu khích đối với thần quyền!

Cho dù có chút đại nghịch bất đạo, nhưng trong lòng tất cả đại thần ngay lập tức hiện lên suy nghĩ này.

Thần tử Đại Minh rất nhiều lúc không giống thần tử, chỉ cần treo hai chữ Khổng Mạnh ngoài miệng, bọn họ so với hoàng đế còn cường thế hơn, mãnh liệt hơn, thật sự là ai thuận thì hưng, ai nghịch thì vong.

Tất cả chính vụ quốc sự đều do các đại thần xử lý,, Đô Sát viện, Đại Lý tự, lục bộ, quan phủ địa phương.... Cơ cấu và chế độ hoàn thiện luôn là động lực để Đại Minh được vận chuyển đâu vào đấy, những động lực này tựa hồ không coi hoàng đế là gì, giống như hoàng đế Vạn Lịch mấy chục năm sau vậy, khi hắn muốn ra ngoài làm chuyện gì, Trương Cư Chính sẽ nói: "Bệ hạ cứ ở trong cung sủng hạnh phi tử đi, sinh thêm mấy vị hoàng tử, chuyện thiên hạ đã có thần tử có chúng ta quản giúp ngươi rồi."

Lời nói đại nghịch bất đạo Như vậy không ngờ do một vụ phụ chính đại thần đương triều nói ra, hoàng đế Vạn Lịch không giết Trương Cư Chính chứng tỏ hắn là một người tốt nhân từ đến mức tận cùng.

Hoàng đế nên làm gì? Hắn nên thật ngoan ngoãn, mỗi ngày khi vào

triều thì ở trên long ỷ kim điện lắc lư mấ cái, khi các đại thần bẩm tấu các loại quốc sự thì hoàng đế nên quay đầu đi, vẻ mặt ôn hoà hỏi: "Mấy vị tiên sinh Nội các thấy thế nào?" Kế tiếp hoàng đế bãi triều trở lại thâm cung, tìm một vị phi tử thấy thuận mắt mà mây mưa, về phần hoàng đế hưng trí muốn phong thưởng cho ai đó, được thôi, nhưng phải được nội các gật đầu, nội các không gật đầu, đạo thánh chỉ này chính là không có hiệu lực, chẳng ai thừa nhận.

Tấu chương hạch tội như tuyết rơi bay vào Báo Phòng, bay vào ti lễ giám.

Tấu chương có điểm chung, bên trên không có một câu nào hay cả.

Hoàng đế chưa thông qua nội các đã tự ý ban thành chỉ, đây là sự kiện chính trị rất nghiêm trọng, đương nhiên, hoàng đế không phải không thể ban thánh chỉ, nhưng cũng phải xem là việc gì, cắt cử thái giám trong cung đình, sắc phong hoặc xử trí phi tử, ban thưởng đại thần, những cái này thì được, nhưng tấn phong Quốc Công là đại sự, không phải hoàng đế một mình có thể định đoạt, tự ý ban thánh chỉ không phải là việc nhỏ, tuyệt đối không thể để hoàng đế dưỡng thành loại thói quen này, phải đúng lúc bóp chết loại thói quen này ngay từ khi nó còn nằm trong nôi.

Tình cảm quần chúng sôi trào, phẫn nộ, một đạo thánh chỉ này của Chu Hậu Chiếu không chỉ đơn giản là tư phong Quốc Công, nó còn làm ảnh hưởng tới lợi ích của các đại thần, nói một cách nghiêm trọng hơn thì nó đã khiêu chiến với vận mệnh quân thần cùng trị hơn trăm năm qua.

Thiên hạ Đại Minh không phải là thiên hạ của một mình hoàng đế, nó là thiên hạ c quân thần, mọi người đều có phần, không thể do một người định đoạt được!

Với tính tình trẻ con của đương kim thiên tử, thượng sớ kháng nghị là không đủ, thế là các đại thần tốp năm tốp ba tập kết trước Báo phòng, quỳ xuống đất gào khóc bi thiết gọi hồn tiên đế, phẫn nộ cao hơn một chút thì dứt khoát ngay cả tổ tông của lão Chu gia cũng lôi ra, biến cửa Báo phòng giống như là là đón tết Thanh Minh vậy.

KhiNinh Quốc Công Tần Kham đi tới trước Báo Phòng liền thấy cảnh này.

Vô số đại thần khóc gào quỳ gối, đại thần tinh mắt thấy Tần Kham tới, đều ngẩn người, tiếp theo rất nhiều đại thần nhảy lên chỉ vào Tần Kham mà chửi.

"Tướng vong của đất nước, tất có yêu nghiệt! Nịnh thần không được chết tử tế!"

"Buông lời gièm pha mị sắc, hại nước lừa vua, thằng nhóc con thì có tư cách được phong Quốc Công."

"Họ Tần, muốn làm Lưu Cẩn thứ hai à?"

Tần Kham nghiêm mặt đi qua các đại thần, ngoảnh mặt làm ngơ với những tiếng chửi rủa chỉ trích, tuy rằng mặt không biểu tình, nhưng trong lòng hắn lại từ từ dâng lên lửa giận.

Đi thẳng tới trước Báo Phòng, Báo Phòng cũng không bố trí phòng vệ với Tần Kham, đại hán tướng quân sớm đã mở cửa cung mời hắn vào.

Tần Kham đi tới cửa bỗng nhiên xoay người, chắp tay cười với các đại thần đang chửi rủa không ngớt.

"Chư vị đại nhân vất vả rồi, vốn ta định giải thích mấy câu với mọi người, nhưng hiện giờ ta đổi ý rồi."

Nụ cười ở khóe miệng Tần Kham dần dần biến thành lạnh lúc: "... Tước Ninh Quốc Công, ta tất phải giành."

Chu Hậu Chiếu ở chủ điện Báo Phòng đang đứng giậm mảnh sứ, hiển nhiên cảm xúc rất kích động.

"Trẫm còn là hoàng đế sao? Trẫm còn là hoàng đế sao? Phong tước cho đại thần cũng không được, nói cái gì trẫm trẫm ân sủng quá mức, độc hạnh nịnh thần, quả thực là thối tha! Công lao Tần Kham lập hạ cho xã tắc chẳng lẽ vẫn chưa đủ để phong Quốc Công à? Những nghịch thần này quá ích kỷ, bọn họ không chiếm được tước vị thì liều mạng ngăn cản không cho người khác được, luôn làm trẫm khó xử, bảo trẫm làm sao trông cậy vào những nghịch thần

này được để cùng trị thiên hạ!"

Chu Hậu Chiếu giống như một con thú bị điên, thở hổn hển đi đi lại lại trong điện.

Ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh,) Đông Hán Hán đốc Đới Nghĩa, Tây Hán Hán đốc Cốc Đại Dụng ba người nơm nớp lo sợ quỳ ở trong điện, không để ý tới đầu gối bị mảnh sứ vỡ đâm cho chảy máu, luôn miệng khuyên Chu Hậu Chiếu bớt giận.

Thấy Tần Kham không nhanh không chậm đi vào điện, Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Tần Kham ngươi tới đúng lúc lắm, phái người bắt tất cả các đại thần tống vào chiếu ngục, không, không cần đưa vào chiếu ngục, chém đầu toàn bộ cho ta! Trẫm nhìn thấy bọn họ là tức, giết sạch đi."

Tần Kham ngây ra một thoáng rồi chắp tay nói: "Thần tuân chỉ."

Nói xong Tần Kham xoay người bỏ đi, mọi người trong điện ngây ra, Chu Hậu Chiếu tuy đang nóng giận những vẫn còn mấy phần lý trí, thấy tư thế thực sự ra ngoài đại sát của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu quýnh lên.

"Ấy, quay lại, quay lại, làm người có cần phải xung động như vậy ư? Hả? Có cần phải vậy không?"

Chương 568: Tự đào góc tường.

Chu Hậu Chiếu chung quy vẫn không phải bạo quân, không làm ra được chuyện của bạo quân, quyền lực quân thần hoàn toàn được quyết định bởi tính cách c hoàng đế, mặt khác, nếu Chu Hậu Chiếu là bạo quân cường thế giết người không chớp mắt, tin rằng bất kỳ người nào dám phản đối hắn nhất định là không nhiều, năm đó Thái Tô và Vĩnh Lạc hoàng đế hùng tài đại lược, tay cầm dao mổ hết lần này tới lần khác thanh tẩy triều đường, khi đó đại thần nào dám hoài nghi hoặc phản đối ý chí của hai vị hoàng đế này?

"Không thể giết được, cơ nghiệp tổ tông vẫn cần bọn họ lo liệu giúp trẫm." Chu Hậu Chiếu vô cùng suy sụp cúi đầu.

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ vì sao không qua nội các và thông chính ti đã đột nhiên hạ thánh chỉ?"

Chu Hậu Chiếu nói: "Trẫm còn không phải là bị đám lão gia hỏa này khiến cho tức tới hồ đồ sao, sau triều hội trẫm về Báo Phòng, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng không thoải mái, ngươi nói xem, giang sơn Đại Minh này còn là giang sơn của trẫm không? Trẫm đưa ra quyết định trước tiên còn phải nhìn sắc mặt của đại thần, nếu quyết định sai thì thôi, ngươi vì trẫm mà lập nhiều công lao như vậy, phong Quốc Công thì có gì mà không dc? Từ xưa đến nay có ai làm hoàng đế mà uất ức như trẫm không?"

"Bệ hạ, từ xưa đến nay, càng là quân chủ anh minh thì sống càng uất ức, Đường tông Tống tổ có ai không anh minh? Bọn họ khi bị hạ thần chỉ trích chất vấn cũng không thể tức giận, ngược lại còn phải tươi cười nhận sai, say này tuyệt đối sẽ không tái phạm, Đường Thái tông Lý Thế Dân bởi vì sợ tránh thần Ngụy Chinh chỉ trích, không ngờ còn phải ép chết con chim mà mình yêu thích trong ngực."

Tâm tình Chu Hậu Chiếu tốt hơn một chút: "Nói như vậy, càng chịu uất ức thì càng chứng tỏ trẫm là quân chủ anh minh?"

Hai má Tần Kham giật giật, lời này chẳng những là không tự hiểu lấy mình, hơn nữa còn rất không biết xấu hổ, tiểu hôn quân này có

liên quan tới nửa văn tiền với hai chữ "Anh minh" sao?

"Thần chỉ muốn nói với bệ hạ, muốn làm quân chủ anh minh, trước tiên phải biết nhịn, đương nhiên, chịu ức hiếp không phải điều kiện duy nhất để trở thành quân chủ anh minh, quân chủ bị ức hiếp cũng không nhất định là anh minh."

Chu Hậu Chiếu chỉ chỉ ra ngoài cửa điện, nói: "Hiện tại ngoài Báo Phòng có hơn một trăm đại thần đang quỳ, chuyện đã đến nước này, Tần Kham, trẫm không thể lui bước, nếu không thì chẳng còn mặt mũi gì nữa, ngươi nghĩ biện pháp giúp trẫm giải quyết việc này đi."

Chu Hậu Chiếu cao giọng nói: "Tóm lại, Ninh Quốc Công là phải phong, mà những đại thần này cũng phải lui bước cho trẫm, chậu nước đục này nếu trẫm nếu đã hắt ra thì không thể thu lại được."

Tần Kham vẻ mặt đau khổ thở dài.

Nói nghe dũng cảm thật, trong vô vình một cỗ vương bá khí tràn ngập trong điện, thật sự là uy thế của đế vương càn quét, chỉ có điều bản chất và hàm nghĩa trong lời nói của tiểu hôn quân này cũng không được hậu đạo lắm, sau khi hắn gây họa thì lại bắt Tần Kham giúp hắn giải quyết.

Chu Hậu Chiếu nhìn hắn với vẻ chờ mong: "Tần Kham, ngươi nhất định là có biện pháp đúng không? Chủ ý tổn hại của ngươi luôn rất nhiều, lần này tất sẽ không khiến trẫm thất vọng."

Tần Kham thở dài: "Thần gần đây mỗi ngày đều ba lần tự răn mình, đã tiếp cận chính nhân quân tử, hơn nữa đạo đức cảm mãnh liệt chưa từng có, từ lâu đã không còn nghĩ ra những chủ ý hại người nữa rồi."

"Thôi đi." Chu Hậu Chiếu chỉ vào hắn, tức đến bật cười: "Ngươi nếu là chính nhân quân tử, há chẳng phải là đại nạn chưa từng có của Đại Minh ta sao? Ngươi mau thành thật giúp trẫm đi. Đúng rồi, hôm nay ngươi đến Báo Phòng làm gì?"

Tần Kham chắp tay nói: "Thần hôm nay đến là để kéo bệ hạ nhập bọn."

"Nhập bọn gì?"

Tần Kham cười nói: "Thần có tội, thần cùng một nhóm huân quý bỏ vốn chuẩn bị thành lập một đội ngũ thương thuyền, mậu dịch với các quốc gia hải ngoại như Triều Tiên, Nhật Bản, Lưu Cầu."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một thoáng, nói: "Thế... Chẳng phải là làm trái với luật cũ của tổ tông ư? Trong năm Hồng Vũ Thái Tổ Cao hoàng đế đã hạ ý chỉ, thuyền không được phép xuống biển."

"Bệ hạ, ngài có biết hiện giờ cái gọi là 'thuyền không được phép xuống biển' đã sớm thành câu nói suông rồi ư, hiện giờ các Chiết thương Mân thương bỏ một lượng tiền lớn cấu kết với đại thần trong triều, tuyến phòng thủ trên biển của Đại Minh với họ là vô hình, từng đội tàu không hề cố kỵ rời bến mậu dịch, bạc kiếm được quan viên chiếm phần to, thương nhân chiếm phần nhỏ, từ thời Hiến Tông Thành Hóa đã có quan viên trung trực thỉnh cầu mở cấm biển, nhưng mà lại bị đại thần cả triều dùng cái chết để ngăn cản, đó là vì sao? Những đại thần này chẳng lẽ thật sự vì bảo vệ luật cũ của tổ tông mà không để ý đến sinh tử sao?"

Tần Kham nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu, gằn từng chữ: "Không phải! Chỉ vì chính sách cấm biển của Đại Minh là cùng một nhịp thở với lợi ích của bọn họ, chỉ có Đại Minh cấm biển, bọn họ mới có thể lợi dụng đặc quyền trong tay để lén lút giao dịch với các nước khác, cho nên dù Đại Minh chúng ta trên danh nghĩa đã phong tỏa đường ven biển, nhưng trong chợ kinh sư hàng hóa dị quốc như Oa đao của Nhật Bản, rễ sô đỏ của Triều Tiên, thịt thú của Lưu Cầu đầy rẫy, bệ hạ nếu không tin, tự mình ra chợ tây xem cái là biết, thần thử hỏi, nếu Đại Minh chúng ta quả thực đoạn tuyệt mậu dịch với các nước ven biển, những hàng hóa này làm thế nào mà xuất hiện được?"

Chu Hậu Chiếu ngây ra, lời nói của Tần Kham hắn căn bản không cần phải kiểm tra thực hư kiểm tra thực hư, bởi vì bản thân hắn thích thường xuyên cải trang thành bình dân đi khắp kinh sư, hàng hóa dị quốc mà Tần Kham nói hắn thậm chí còn từng bỏ tiền ra mua, chỉ là hắn cho tới bây giờ vẫn không nghĩ ra được vì sao ở chợ của Đại Minh lại xuất hiện mấy thứ này, hôm nay Tần Kham xem như đã đâm thủng lớp giấy mỏng manh này.

"Ý của ngươi là nói..."

"Đúng vậy, bệ hạ, luật cũ tổ tông đã thành rỗng tuếch rồi, trăm năm trước đường ven biển Đại Minh sâm nghiêm đã thành hoa viên tư gia của các đại thần và thương nhân cùng này, bọn họ kiếm từng thùng bạc, đào góc tường của bệ hạ thất linh bát lạc, lại ở trên đường luôn miệng yêu cầu bệ hạ phải làm vị vua nhân nghĩa đạo đức."

"Đám vương bát đản này, khinh người quá đáng." Chu Hậu Chiếu giận tím mặt, vỗ bàn đứng lên.

"Đáng chết! Những người này đáng chết! Tần Kham, lập tức tra cho trẫm, tra ra tên nào thì giết tên nấy! Còn cả Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng nữa, Đông Hán Tây Hán các ngươi cũng tra cho trẫm! Những tên bại hoại tư văn miệng đầy nhân nghĩa đạo đức này, so với Đường Dần thì càng khốn nạn hơn!"

Tần Kham xoa mũi cười khổ, Chu Hậu Chiếu tựa hồ đã coi Đường Dần trở thành chong chóng đo chiều gió để phân biệt bại hoại tư văn rồi.

" Bệ hạ, những người này giết không hết đâu, lợi ích cực lớn của hải vận bày ra trước mát họ, cho dù ngài giết một đám thì còn thể sẽ mọc ra một đám bí quá hoá liều khác, biện pháp tra giết không chỉ không trị được gốc, ngược lại sẽ khiến các đại thần càng đối địch với bệ hạ găng hơn."

"Vậy ngươi nói phải làm sao?"

"Cho nên, thần cung thỉnh bệ hạ nhập bọn với thần, lợi nhuận lớn của hải vận luôn bị đám quan văn ra vẻ đạo mạo và thương nhân thương nhân nắm giữ, bạc bọn họ kiếm được không thấy một xu một hào nào nộp vào quốc khố cả!" Ngược lại giả vờ quân tử đạo đức làm khó bệ hạ khắp nơi, nếu cấm biển đã thành lời nói suông, bệ hạ tại sao không tạo thuyền rời bến như họ, bạc kiếm được cho vào nội khố của bệ hạ? Báo Phòng của Bệ hạ vẫn chưa làm xong hết, hàng năm chỉ trông vào thuế quặng ở mấy nơi để chống đỡ nội cung, bệ hạ nhất định cũng rất thiếu bạc đúng không?"

Chu Hậu Chiếu suy tư một lúc rồi nói: "Trẫm hiểu ý của ngươi, ý

của ngươi là trẫm tự đào góc tường của mình?"

"Ặc, bệ hạ có thể hiểu như vậy cũng được, chỉ cần chúng ta bao tất cả góc tường lại, hình thành lũng đoạn, để cho người khác không còn góc tường mà đào, đường ven biển Đại Minh cũng sẽ thái bình."

Chu Hậu Chiếu buồn bã nói: "Không thể phủ nhận, trẫm trong đời này từng làm rất nhiều chuyện hỗn trướng, nhưng cái chuyện tự đào góc tường này của mình. Có phải là quá hỗn trướng hay không?"

"Bệ hạ đã làm nhiều chuyện hỗn trướng như vậy rồi, làm thêm chuyện này chắc cũng chẳng cảm thấy hổ thẹn gì đâu."

Chương 569: Xoá bỏ lệnh cấm (1)

Chu Hậu Chiếu từng làm rất nhiều chuyện hỗn trướng, đây là một câu rất thật, hơn nữa nhìn tính cách của hắn, tương lai những chuyện hỗn trướng vẫn sẽ làm, nhưng cái chuyện hỗn trướng như đào góc tường cơ nghiệp của mình, lại khiến Chu Hậu Chiếu nhất quán hỗn trướng do dự.

Trong thiên hạ, đâu chẳng là vương thổ. Toàn bộ đế quốc Đại Minh là của hắn, đường ven biển mấy ngàn dặm cũng vậy, các nước nhỏ ven biển đều tôn Đại Minh là mẫu quốc, hàng năm sai sứ triều hạ, trên danh nghĩa mà nói, đường ven biển mấy ngàn dặm căn bản chính là hậu hoa viên hợp lý hợp pháp của Chu Hậu Chiếu, hôm nay bị Tần Kham nhắc, Chu Hậu Chiếu phát hiện mình không ngờ phải ở trong hậu hoa viên của nhà mình lén lút buôn lậu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Hậu Chiếu luôn có một loại cảm giác rất quái dị, giống như là chạy vào nhà mình trộm đồ vậy, hỗn trướng tới mức quá đáng.

Tần Kham thấy vẻ mặt do dự của Chu Hậu Chiếu, cười nói: "Bệ hạ, làm việc gì cũng phải có quy củ, thì nhỏ gia quy, lớn thì điều luật quốc pháp, những cái này đều là quy củ, không có quy củ thì không thành phạm vi, bệ hạ thống trị giang sơn cũng phải dựa vào quy củ mới có thể duy trì lâu dài, mà đường ven biển dài mấy ngàn dặm của Đại Minh ta hiện giờ lại là một mảng hỗn loạn, giặc Oa có, đại thương nhân cấu kết tiền quyền cũng có, ngư dân bí quá hoá liều cũng có, đường ven biển ngàn dặm loạn thành một mớ, nếu trong thiên hạ tất cả đều là vương thổ thì hải dương rộng lớn của Đại Minh vì sao lại thành thiên đường của hải tặc giặc Oa và thương nhân buôn lậu, chẳng thấy được một chút nào ảnh hưởng của chân long thiên tử trên hải dương?"

Thanh âm của Chu Hậu Chiếu có chút khàn khàn: "Cho nên, ý của ngươi là nhúng tay vào hải dương?"

"Đúng vậy, bệ hạ, hải dương mặc dù loạn, nhưng ẩn chứa lợi nhuận cực lớn, một thớt tơ lụa Giang Nam bình thường ở cảnh nội Đại Minh chỉ có thể bán được một lượng hai phân bạc, nhưng chất lên thuyền ra biển bán cho Nhật Bản Lưu Cầu, thớt lụa này sẽ có giá trị hai mươi lượng bạc, bệ hạ nghĩ lại đi, những năm gần đây quan viên cấu kết với Chiết thương Mân thương kiếm được bao nhiêu tiền, nói là phú khả địch quốc cũng không quá phận, mà bệ hạ đường đường là thiên tử Đại Minh, muốn tu sửa một tòa cung điện cũ nát, muốn trồng một cái vườn hoa lệ, nội khố cũng phải móc chút bạc tiết kiệm nhét trong kẽ răng ra mới có thể thỏa mãn yêu cầu của bệ hạ, những chỗ bạc này rõ ràng ràng là bản thân chúng ta có thể hợp lý hợp pháp kiếm được, dựa vào cái gì mà lại để những tham quan này thu vào túi riêng của mình?"

Sau khi Chu Hậu Chiếu bị những lời này của Tần Kham khiến cho kích động, sắc mặt dần dần đỏ lên, hiển nhiên phi thường phẫn nộ.

"Ngươi nói đúng, trẫm tháng sau nói muốn mở rộng Báo Phòng ra thành cung điện hơn ba mươi phòng, kết quả chẳng những đại thần cả triều thượng sớ nói trẫm kiêu dâm xa hoa, hơn nữa nội khố không ngờ cũng không lấy ra được chỗ tiền này, nói là phải đội thuế quặng năm sau vào kinh mới có tiền để khởi công, lúc ấy trẫm buồn bã cả một đêm, trong lòng chỉ cảm thấy làm hoàng đế thế này sao mà uất nghẹn uất ức thế, mà đám đại thần miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, sau lưng lại đêm lợi nhuận khổng lồ kiếm được từ hải vận vô thanh vô tức cất vào túi riêng, ngược lại còn đi chỉ trích trẫm kiêu dâm xa hoa, những lão súc sinh này đều đáng chết! Đúng vậy, bọn họ có thể kiếm tiền, trâm vì sao không được?"

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ anh minh, cái chúng ta phải làm không chỉ là buôn lậu, quan trọng hơn là phải thành lập một thế lực thuộc về chúng ta, cho tới khi hải vực to lớn do chúng ta định đoạt, có cỗ thế lực này, tiến có thể đánh hải tặc giặc Oa, lùi có thể bảo vệ con dân vùng duyên hải, khi thế lực lớn đến trình độ nhất định, thậm chí có thể khống chế giá thương phẩm, dạy cho đám đại thần miệng đầy nhân nghĩa đạo đức lại cấu kết thương nhân ra biển một bài học."

Chu Hậu Chiếu giờ mới hiểu thâm ý của Tần Kham, liếc hắn một cái nói: "Thì ra ngươi là có chủ ý này, ngươi cũng châm biếm nhỉ,

ngươi nói những điều này chắc chẳng phải chỉ vì để lén mậu dịch với các nước láng giềng chứ?"

"Bệ hạ, cho thần lớn mật, luật cũ tổ tông không nhất định tất cả đều là đúng, nhân thời nhân thế mà thôi, hải dương là một bảo tàng cực lớn, nó cũng có hung hiểm cực lớn, Đại Minh ta có hải dương rộng lớn như vậy là trời cao ban thưởng, trời cao ban thưởng không phải là để chúng ta bảo thủ, bế quan toả cảng, tài chính của Đại Minh lúc nào cũng giật gấu vá vai, vì sao lại không nhìn thấy hầm bảo tàng cực lớn này? Thần sở dĩ đệ trình làm phồn vinh Thiên Tân, mở rộng thành trì, xây cảng sâu, dụng ý chính là ở đây, bệ hạ, ở tít tận cực tây xa xôi, hoàng thất các quốc gia châu Âu đã cổ vũ tư nhân đóng thuyền thăm dò hải dương, hiện giờ chính là bắt đầu của thời đại đại hàng hải, Đại Minh chúng ta không thể lạc hậu được nữa."

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu có chút chấn động, lẩm bẩm nói: "Thời đại đại hàng hải."

"Bắc Minh có một loại cá, gọi là cô Cá côn to lớn, không biết dài mấy ngàn dặm. Thế giới này có rất nhiều thứ ngạc nhiên cổ quái đang chờ chúng ta tới thăm dò, cái gọi là đại hàng hải, là để phát hiện chúng, chinh phục chúng, mậu dịch với nước láng giềng chỉ là bước đầu tiên mà chúng ta phải bước trong tương lai thôi, rất nhiều năm sau, khi chúng ta phát thế giới này lớn cỡ nào, hải dương rộng lớn cỡ nào thì bệ hạ sẽ biết, cái mà ngài có là tài phú lớn thế nào, chỉ đợi ngài vươn tay ra với thôi."

Chu Hậu Chiếu bị những lời nói của Tần Kham cổ động, tâm tình trở nên kích động, lỗ mũi mở lớn thở hổn hển.

Không biết qua bao lâu, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhìn Tần Kham cười khổ nói: "Thằng nhãi ngươi thật là biết trêu người ta, quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy, ngụ ý không phải là muốn mở cấm biển sao? Tần Kham, việc này rất nghiêm trọng, nói riêng với trẫm thì không sao, nhưng suy nghĩ này đừng có tuyên dương khắp nơi, nếu không các quan văn tất nhiên sẽ liên hợp lại nhằm vào ngươi, mở cấm biển •••••• không dễ dàng như vậy đâu."

Tần Kham cười nói: "Vạn sự khởi đầu nan, thần hôm nay nói ra

những điều này với bệ hạ, chính là bước đầu tiên của mở cấm biển, một bước này rất trọng yếu, thần tin rất nhiều năm sau, trên sách sử sẽ ghi lại bước mà thần đã bước ra này hôm nay."

Chu Hậu Chiếu giận dữ nói: "Chuyện nhập bọn rời bến làm mậu dịch thì với trẫm không thành vấn đề, trẫm chiếm hai phần là được rồi, còn lại ngươi và các huân quý chia nhau đi, về phần chuyện mở cấm biển còn xa lắm, tạm thời gác lại đã, nói thật, cái tổ ong vò vẽ ngay cả trẫm cũng không dám chọc vào."

Tần Kham cười cười gật đầu.

Chỉ chỉ ra ngoài cửa, Chu Hậu Chiếu mặt mày u sầu nói: "Hiện tại phiền toái nhất là đám gia hỏa đang quỳ bên ngoài kia kìa, trẫm phong Quốc Công mà cứ như là đào mộ tổ nhà chúng vậy."

Tần Kham rất nghiêm túc nói: "Bệ hạ, tin ta đi, đào mộ tổ nhà họ thì họ tuyệt sẽ không bình tĩnh như bây giờ đâu."

Chu Hậu Chiếu buồn bã nói: "Giờ phải làm sao? Tần Kham ngươi mau ra chủ ý đi, Ninh Quốc Công trẫm phải phong, đám gia hỏa bên ngoài làm sao để bịt miệng chúng đây."

Chương 569: Xoá bỏ lệnh cấm (2)

Tần Kham thờ ơ phất phất tay: "Bệ hạ chớ lo, cái việc nhỏ này không cần phải để trong lòng, thần về nhà nghĩ biết pháp xử họ, cho họ tức mà không làm được gì, thành thành thật thật ngậm bồ hòn làm ngọt."

Khi Tần Kham rời khỏi Báo Phòng không đi cửa chính, mà là từ cửa hông, thật sự lười chẳng muốn phí nước bọt với đám đại thần này. Cái câu "tước Quốc Công này ta tất phải lấy" nói ở trước cửa Báo Phòng là khiêu khích đối với các quan văn tới thế nào

Có điều, nói thì cũng nói rồi, hắn cũng không hối hận, làm tới chức này rồi mà ngay cả một câu khí phách cũng không dám thì làm quan nhi còn có nghĩa lý gì?

Ngồi trên kiệu quan, Tần Kham lặng lẽ mỉm cười.

Hôm nay xem như đã gieo cái mầm mở cấm biển trong lòng Chu Hậu Chiếu rồi, kế tiếp chính chính là chờ đợi cái mầm này từ từ mọc rễ, một khi Chu Hậu Chiếu hạ quyết tâm mở cấm biển, Tần Kham tất nhiên sẽ quét dọn tất cả chướng ngại trên triều đường, cho dù giơ cao dao mổ hai tay dính đầy máu tươi cũng sẽ không hối tiếc, đây là cái giá phải trả để thời đại tiên tiến lên.

Về phần Thiên Tân phồn vinh, mở rộng thành trì, xây cảng sâu, đóng thuyền biển, những cái này đều là mai phục cho thuỷ quân Đại Minh trong tương lai, có một đội thuỷ quân trên ý nghĩa chân chính, nạn giặc Oa vùng duyên hải đông nam sẽ được diệt tận gốc, quét dọn chướng ngại trên biển cuối cùng trong công cuộc mở cấm biển cho Đại Minh, một khi mở cấm biển, quốc khố sẽ từ từ đầy tràn, sản vật các nơi trên thế giới cũng cuồn cuộn không ngừng tiến vào Đại Minh, trong vô thức, Đại Minh nhất định sẽ xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Việc phải làm còn rất nhiều. Nụ cười của Tần Kham tắt dần, mệt mỏi xoa xoa mi tâm, tiến vào triều đường mới các ba năm, hắn

càng lúc càng mệt.

Kiệu quan lắc lư, Tần Kham ngồi trong kiệu ngủ gà ngủ gật.

Đinh Thuận gõ nhẹ mấy cái lên vách thùng xe, thanh âm cung kính truyền đến.

"Hầu gia, thám tử Cẩm Y vệ từ Nam Xương truyền về tin tức."

"Nói đi."

" Binh mã ba vệ của Ninh vương quả nhiên đã có dấu hiệu điều động, không chỉ như vậy, thám tử ở trong thành ngoài thành dò xét mấy lần, phát hiện binh mã của Ninh vương không chỉ có ba vệ mà còn nhiều hơn. Ninh vương mấy ngày nay dùng mời tiệc làm cớ, trưởng sử và phụ tá vương phủ thường xuyên ra vào trong phú, thương nghị trắng đêm với Ninh vương, đồng thời Ninh vương cũng tăng cường vơ vét tiền tài và lương thực trong đất phong, tất cả các dấu hiệu cho thấy, dấu hiệu làm phản của Ninh vương đã lộ."

Tần Kham cười lạnh: "Cuối cùng cũng định động thủ rồi à? Muốn làm cộng chủ của tòa giang sơn này thì hắn vẫn còn thiếu một bộ răng tốt."

Nghĩ đến Ninh vương sắp phản, Tần Kham bỗng nhiên nhớ tới một người, trong chiến sự sắp tới, tác dụng của người này tuyệt đối không thể thiếu.

"Vương Thủ Nhân tới Quý Châu long trường làm dịch thừa được bao lâu rồi?"

"Hai năm rồi."

"Hai năm, người này vẫn chưa lên làm thánh nhân à? Thăng cấp chậm quá."

"Cái gì... Thăng cấp gì cơ?"

Tần Kham không để ý đến hắn, lẩm bẩm nói: "Bất kể có thành thánh hay không, hắn cũng nên trở về rồi."

Vương Thủ Nhân thăng cấp quả thật quá chậm, loại chuyện này gấp không thể, ngay cả bản thân Vương Thủ Nhân ngay từ đầu đã quá vội vàng, đến bây giờ tâm cảnh đã dần dần bình tĩnh, đối với sự hoang mang cũng nhìn càng lúc càng mờ nhạt.

Long trường ở Quý Châu là một địa phương rất hẻo lánh, thuộc huyện Tu Văn Quý Dương, nói là thị trấn, nhưng kì thực nơi này toàn đất cằn sỏi đá, gần long trường là nơi tụ cư chủ yếu của người Miêu, người Hán rất ít, mà người Miêu trước nay luôn bị quan phủ người Hán ức hiếp ức hiếp, cho nên đối với người Hán có chút cừu thị.

Vương Thủ Nhân sinh hoạt trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, nếu hắn biết Tần Kham, tri giao của hắn cố ý vì tôi luyện hắn mà tống hắn đến đây, Vương Thủ Nhân chắc là sẽ rút đao Quý Châu một đường giết vào kinh sư.

Khi vừa bị biếm trích đến long trường, tình cảnh của Vương Thủ Nhân rất thảm, hắn mang theo hành lý đơn giản trèo non lội suối, đi tới trạm dịch gần như hoang vu bỏ hoang này, tự mình dựng một căn nhà trúc, ngay đêm hôm đó bị người Miêu hủy mất, Vương Thủ Nhân là dịch thừa, dịch thừa tuy là chức quan không có phẩm, nhưng trong mắt người Miêu, quan không có phẩm cũng vẫn là quan, quan viên người Hán là kẻ địch của họ.

Nhà trúc bị hủy, Vương Thủ Nhân cũng không tức giận, cười ha ha tiếp tục lại ở chỗ cũ dựng một phòng trúc khác, kết quả vẫn bị dỡ, sau năm lần bảy lượt, Vương Thủ Nhân thật sự bái phục bản sự dỡ nhà của người Miêu, thế là dứt khoát trụ vào ở trong một sơn động ở sườn núi bên cạnh long trường.

Lần này thì người Miêu không còn gì mà dỡ nữa, thứ nhất dỡ sơn động thì quá khó, thứ hai tên cẩu quan người Hán này có bộ dạng rất dễ bắt nạt, người Miêu đã bắt nạt tới mức không còn cảm giác thành tựu nữa rồi, không thấy thỏa mãn, người Miêu bình thường rất bận việc, đi dỡ nhà của người Hán thuần túy là nghĩa vụ lao động, không ai trả lương cho họ cả, ngẫm lại thấy cả ngày phân cao thấp với cẩu quan người Hán thì chẳng được lợi gì.

Sự thật chứng minh nhã nhân chính là nhã nhân, Vương Thủ Nhân cho dù thảm đến mức nghèo khổ phải sống như người nguyên

thủy, nhưng nhưng vẫn không quên tận lực khiến bản thân tao nhã một chút, thế là sơn động hắn ở được hắn dặt tên là "Dương Minh tiểu động thiên", bởi vì hắn thường xuyên ở trong động nghiền ngẫm Dịch kinh, cho nên lại được diễn xưng là "Ngọc dịch oa", cái tên này có hiệu quả y như thanh lâu vậy, cũng không biết Vương thánh nhân khi đặt tên thì trong đầu nghĩ cái gì.

Về sau, khi Vương Thủ Nhân nhậm chức dịch thừa chủ động giúp người Miêu địa phương làm đường xây nhà sửa thủy lợi, người Miêu bản chất vẫn rất chất phác thiện lương dần dần bị cẩu quan người Hán này làm cho cảm động, Vương Thủ Nhân nhờ vậy giành được sự tôn kính của người Miêu, có một ngày uống rượu với người Miêu quá chén, người Miêu nói với Vương Thủ Nhân, từ sơn động chuyển về đây ở đi, người Miêu cam đoan sẽ không dỡ nhà ngươi nữa.

Thế là Vương Thủ Nhân vui vẻ từ sơn động chuyển về trạm dịch, người Miêu đã nói là giữ lời, không chỉ không dỡ nhà hắn, ngược lại còn chủ động giúp hắn xây nhà.

Một căn nhà dùng cây trúc ghép thành được dựng lên, Vương Thủ Nhân vẫn không thay đổi được cái tật văn nhã quá đà, nhà hắn được gọi là "hà lậu thiên", bên ngoài còn dựng một lương đình, lương đình được gọi là "Quân tử đình".

Một tên gia hỏa rơi vào hoàn cảnh nghèo túng như vậy không ngờ vẫn thích khoe khoang, bị biếm trích vẫn là có đạo lý nhất định, không thể nói là hắn đáng bị như vậy, nhưng ít nhất nên bị tát cho mấy cái.

Mưa xuân quý như dầu.

Một buổi chiều xuân đầy mưa, Vương Thủ Nhân chân trần dứng trước cửa nhìn mưa bụi, trong lòng không khỏi cảm khái ngàn vạn.

Sắp hai năm rồi, bị biếm trích tới trạm dịch này đã gần hai năm rồi, gia phó của Vương gia trong kinh tự mình truyền tin, nói Lưu Cẩn đã bị lăng trì, hoạn đảng trong triều bị thanh tẩy, trong tất cả những tin tức đại khoái nhân tâm này lại không có tên hắn - Vương Thủ Nhân.

Mình chẳng lẽ bị thế nhân quên mất rồi?

Chương 570: Long trường ngộ đạo (1)

Vương Thủ Nhân ở trong cái thôn xa xôi mà ngay cả ông trời già cũng như quên mất này đợi hơn hai năm.

Thời gian hai năm đủ để tôi luyện một người trẻ tuổi nhiệt huyết mênh mông thành lão nhân tang thương, hai năm này Vương Thủ Nhân thật sự cảm thấy mình đã già đi nhiều, đồ ăn thiếu thốn, bị hương dân xa lánh, khí hậu ác liệt và chí lớn trong lòng khó triển khai, những thứ này giống như đá mài dao, tôi luyện di tôi luyện lại thanh cương đao chưa được tính là quá sắc hắn đây.

Một thiếu phụ đội đấu lạp khoác áo tơi chân thành đi tới, trong tay cầm một bình rượu nhỏ, chân đi guốc gỗ, tập tễnh đi trong đường đất lầy lội vì mưa xuân.

Chậm rãi đi đến trước huyền quan "Hà Lậu Thiên" của Vương thánh nhân, thiếu phụ tháo đấu lạp và cởi áo tơi, lộ ra một khuôn mặt không được tính là quá đẹp nhưng rất thanh tú, ánh mắt thiếu phụ nhìn chăm chú Vương Thủ Nhân như một con cóc đang nhìn một con rắn hoa.

Vương Thủ Nhân đang dựa vào cửa ngẩn ngơ lộ ra nụ cười khổ.

Nữ tử phía nam không chỉ đa tình, hơn nữa rất cuồng dã, nơi này thuộc về chốn man Hoang trong mắt triều đình, sự trói buộc của lễ giáo cũng không nghiêm, mỗi khi đến lễ long thuyền hoặc là lễ đuổi thu, tiểu tử nhiệt tình và miêu phóng khoáng chiếm một ngọn núi, từ xa nhìn nhau, sau đó đối mấy câu sơn ca, sơn ca buồn nôn thổ lộ xong rồi, trai gái nhìn nhau vừa mắt lặng lẽ chui vào một khe suối vắng người, trải rơm rạ rồi thịt nhau, tất cả đều rất tự nhiên thoải mái, chẳng ai cảm thấy có gì không đúng cả, nói thật, Vương Thủ Nhân chịu đủ sự tàn phá của lý học khi vừa tới long trường tận mắt nhìn thấy rất nhiều hình ảnh đồi phong bại tục, xung động muốn tự tử cũng có.

Thiếu phụ tên là Tuân Anh, vốn là thê tử của dịch thừa tiền

nhiệm, dịch thừa tiền nhiệm bị giết trong một vụ bạo động của Miêu dân bị đánh chết, thế là Tuân Anh liền thành quả phụ, vị quả phụ này rất lạc quan, chẳng hề bị cuộc sống tàn khốc đánh bại. Hơn nữa rất hưởng ứng tân chính sách "Quả phụ tái giá" của Lưu Cẩn công công, Vương Thủ Nhân sau khi kế nhiệm dịch thừa long trường, Tuân Anh lại rất coi trọng hắn.

Hiển nhiên là một vị nữ nhân đa tình và khẩu vị độc đáo, chuyên tìm dịch thừa để xuống tay.

Phong độ nho nhã phiên phiên của Vương thánh nhân đả động nàng ta, nhưng sơn ca nhiệt tình của nàng ta lại không đả động được Vương thánh nhân, thế là càng mê muội Vương thánh nhân.

Vương Thủ Nhân rất lịch sự, miêu nữ đa tình không có gì không tốt, cho dù không động tâm với nàng ta, nhưng ít nhất cũng động tâm với rượu gạo của Miêu gia vài ba ngày lại mang đến cho hắn.

Tuân Anh hôm nay lại tới đưa rượu cho hắn. Nàng ta đặc biệt thích nam nhân tao nhã nho nhã này, càng thích cái mặt đỏ bừng sau khi uống rượu của hắn, cùng với bộ dạng lớn tiếng ngâm nga thơ khi ngà ngà say của hắn, đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng chờ mong Vương thánh nhân sau khi rượu say thì loạn tình.

Rượu của Miêu gia rất nặng. Rượu vào cổ họng như hỏa thiêu, giống như uống một dòng nham thạch nóng chảy, từ yết hầu đốt tới tận tim.

Tuân Anh nhìn hắn với ánh mắt chờ mong, cũng không biết chờ mong hắn ngâm thơ hay là chờ mong hắn loạn tính, hai cái nàng ta đều đã chuẩn bị tốt rồi, cái sau thì chắc là chuẩn bị kỹ càng hơn một chút.

Hôm nay Vương Thủ Nhân có chút trầm mặc, rượu gạo nốc ừng ực. Sau khi uống xong không ngâm thơ cũng không loạn tính.

"Tuân Anh, trên đời này chỉ sợ chỉ có nàng không ta..." Vương Thủ Nhân thở dài thật dài.

Tuân Anh cười cười, lộ ra hai hàm răng trắng bóc, dịch bình rượu lại tới gần hắn hơn. Hy vọng hắn uống nhiều thêm một chút,

Vương Thủ Nhân cũng không khách khí, cầm bình lên uống mấy ngụm. Vương Thủ Nhân không biết tại sao, bỗng nhiên cười một tiếng. Rượu trong miệng văng ra đầy đất, sau đó lớn tiếng ho, vừa ho vừa cười.

"Khụ, Tuân Anh nàng biết không, ta có một bằng hữu, hắn tựng nói một câu rất hay, hắn nói rượu trộm được mới là ngon nhất, không giấu gì nàng, ta từng thử trộm mấy lần, phát hiện lời nói của hắn không sai, rượu trộm được quả nhiên là ngon, cho dù thứ trộm được là dấm chua, ta cũng có thể uống ra mùi rượu thuần."

Tuân Anh vỗ lưng giúp hắn, rồi nghi hoặc nhìn hắn, dùng tiếng Hán gượng gạo nói: "Bằng hữu của ngươi... Là ăn trộm à?"

"Không, hắn không phải ăn trộm, hắn là Hầu gia được triều đình khâm phong, có điều hắn so với ăn trộm thì chẳng tốt hơn là bao, còn lẽ còn tệ hơn, cho tới bây giờ ta vẫn cảm thấy rất bất khả tư nghị, ta làm sao lại đi kết giao với một bằng hữu như hắn."

Vương Thủ Nhân cười cười, trên mặt dần dần nổi lên vẻ ảm đạm: "Tiêu diệt Bạch Liên, trừ Lưu Cẩn, bình Phách Châu... Hai năm nay cuộc sống của hắn thật phấn khích, không giống ta, giống như người chết bị vùi vào trong mộ vậy, quan tài vốn không đậy nắp, nhưng vĩnh viễn không nhìn thấy hy vọng..."

Tuân Anh có chút lo lắng, mặt đỏ lên ngắc ngứ nói: "Ngươi.... ngươi không phải người chết!"

Vương Thủ Nhân lại uống thêm một ngụm rượu, bỗng nhiên cười to nói: "Ngươi nói đúng, đại trượng phu sinh ra trên thế gian, khi thuận thì như vạn quân tung hoành thiên hạ, khi nghịch hắn như hoa rơi trước đình không quan tâm hơn thua, ta sao có thể nói ra những lời thoái chí như vậy? Không được, ha ha, phạt ba chén rượu!"

Nói xong Vương Thủ Nhân lại đổ rượu vào miệng.

Tuân Anh cười dài nhìn hắn, cho dù nam nhân này một chốc thì ảm đạm tang thương, một chốc thì lại hăng hái lạc quan, giống như là người điên vậy, nhưng người điên này nhìn thế nào cũng thấy mê người, nàng ta rất thích.

Trên sơn đạo Gập ghềnh truyền đến tiếng vó ngựa, Vương Thủ Nhân đang nói chuyện với Tuân Anh trong lòng khẽ động, đứng bật dậy.

Một vị kỵ sĩ phong trần mệt mỏi xuất hiện ở trong tầm mắt, từ từ đi đến hàng rào trạm dịch, sau đó xuống ngựa, nhìn vào bên trong.

Ngay cả Tuân Anh cũng kinh ngạc mở to mắt.

Nơi này là trạm dịch triều đình không giả, nhưng trạm dịch này quá hẻo lánh, lại nằm ở trong khu vực người Miêu tụ cư, cái gọi là trạm dịch này có chức năng tương tự như nơi dừng chân thay ngựa truyền tin, tại trạm dịch long trường này chẳng khác nào không có tác dụng, một năm đều hiếm khi xuất hiện một khách nhân, quả thực thành làng du lịch của một mình Vương Thủ Nhân.

"Xin hỏi, nơi này là trạm dịch long trường phải không? Vương Thủ Nhân Vương dịch thừa có ở đây không?" Kỵ sĩ ở ngoài cửa rất khách khí chắp tay hỏi.

Vương Thủ Nhân chắp tay cười nói: "Ta chính là Vương Thủ Nhân, tôn giá có công sự gì cần báo à?"

Kỵ sĩ thở phào: "Chỗ này của ngươi cũng khó tìm quá, Vương đại nhân, xin ngày vui lòng lên đường ngay, sau này đừng để tiểu nhân phải tiếp nhận việc này nữa?"

Vương Thủ Nhân giật mình: "Lên đường á?"

"Kinh sư Lại bộ có điều lệnh, kinh tra, nguyên dịch thừa trạm dịch long trường Quý Châu Vương Thủ Nhân vào tháng bảy nguyên niên Chính Đức thượng sớ hạch tội quyền gian Lưu Cẩn, bị Lưu Cẩn biếm trích, nay Lưu Cẩn bị tru, tất cả trung thần bị mưu hại đều được triều đình sửa lại án xử sai, Vương Thủ Nhân không sợ quyền gian, vì xã tắc mà xá sinh vong tử, tấm lòng trung dũng đáng được tán dương, đặc biệt điều nhiệm tới kinh sư, đợi Lại bộ bổ nhiệm chức mới, Vương đại nhân, mau động thân đi, ngày tháng xui xẻo của ngài ua rồi, sắp phát đạt rồi."

Chương 570: Long trường ngộ đạo (2)

Vương Thủ Nhân như bị sét đánh, ngây ra một lát, ở trước huyền quan ngã ngồi xuống đất.

Tuân Anh đại khái nghe hiểu điều lệnh, biết người trong lòng sắp phải rời khỏi nơi này. Không khỏi khẩn trương, vươn tay ra ôm đầu Vương Thủ Nhân ghì chặt vào bộ ngực đẫy đà của mình, mặt đỏ lên nói: "Ngươi, không được đi!"

Vương Thủ Nhân thập phần cảm động ra sức giãy dụa đứng dậy.

Vào đêm, thu thập xong hành lý, Vương Thủ Nhân một mình ngồi xếp bằng trên giường trúc dưỡng khí.

Điều lệnh lúc ban ngày khiến cảm xúc của hắn lúc này vô cùng kích động, ngồi xếp bằng một canh giờ vẫn không thể bình tâm tĩnh khí nhập định.

Gió đêm thổi qua mành, thôi khiến quần áo của hắn bay phất phơ. Gió mát quấn vào mặt, ánh đèn lay động.

Trong nháy mắt này, tâm niệm của Vương Thủ Nhân giống như bị một bàn tay hùng gảy đàn cầm, tiếng động tinh tinh quân quẩn trong lồng ngực.

Gió đêm càng lúc càng lớn, ngọn đèn trên bàn bị thổi tắt. Trong căn nhà nhỏ tối om yên tĩnh, một đạo thanh âm tuyên truyền giác ngộ giống như chuông chùa vang lên.

"Đạo là gì?"

"Đạo giả, vũ trụ chí lý dã, đại đạo vô tự nãi hữu tự, thử vi đạo dã."

" Thánh nhân chi đạo là gì?"

"Thánh nhân chi đạo tức là bản tâm, thị phi đúng sai lương tri phán xét. Lương tri tức là đạo của thánh nhân."

"Lấy cái gì để cầu đạo?"

"Ta tức là đạo, tâm tức là đạo, bổn ý tức là đạo, ngô tính tự mãn. Hướng chi cầu lý vu sự vật giả ngộ dã, đạo ở trong lòng, ta cầu cái gì?"

"Người không học mà tự biết, người không nghĩ mà biết."

Gió đêm dần dần thổi mạnh, tay áo Vương Thủ Nhân bay phần phần, trong gió đêm mang theo hơi lạnh, Vương Thủ Nhân ngồi xếp bằng nhắm mắt, nhưng lại đầu đầy mồ hôi, miệng lẩm bẩm, càng nói càng nhanh, thanh âm cũng càng lúc càng lớn.

Từng câu từng tiếng, không chỉ vang vọng trong đại sơn chốn long trường xa xôi này, cũng vang vọng trong dòng sông lịch sử dài mấy trăm năm.

Trăng trên trời không biết khi nào bị mây đen che phủ, trên trời lờ mờ truyền đến tiếng sấm, ngoài phòng gió lạnh gào thét thổi qua, trong bóng đêm vạn vật xao động bất an, Vương Thủ Nhân ngộ đạo nỉ non như thiên thần hàng dụ, cùng phong lôi động thiên hạ!

Theo tiếng sét đinh tai nhức óc đánh xuống đầu tiên, Vương Thủ Nhân đầu đầy mồ hôi trợn trừng mắt, đỉnh đầu bốc khói trắng.

"Thì ra đây mới là đạo của ta! Ha ha, ha ha ha ha..." Vương Thủ Nhân ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, hai hàng lệ xanh thuận thao gò má rơi xuống, trong tiếng cười điên cuồng, Vương Thủ Nhân ôm mặt gào khóc.

Nhiều năm nghi hoặc, nhiều năm thống khổ tìm kiếm, một ngày ngộ ra, siêu phàm nhập thánh!

Có người nhập thánh, có người tục tằng.

Ví dụ như Tần Hầu gia, chính là người tục tằng điển hình.

Tâm học của Vương Thủ Nhân lấy lương tri làm gốc, nhưng hiển nhiên biện pháp này không thích hợp để tất cả mọi người dùng, lương tri của một số người nào đó đã bị chó ăn rồi, Vương thánh nhân có thể làm gì được h?

Kinh sư Bắc trấn phủ ti.

"Hầu gia, Vương Hoa cha của Vương Thủ Nhân không hướng tới Lại bộ mở miệng điều hắn hồi kinh, Hầu gia ngài sao lại phải ra mặt. Tự dưng tìm tới cửa còn bị lão tặc Lý Đông Dương gõ mất mười hai viên đông châu, thuộc hạ thật sự không hiểu, rốt cuộc ai mới là cha của Vương Thủ Nhân vậy." Đinh Thuận bất mãn thấp giọng lầm bầm, hắn rất không hiểu hành động của Hầu gia cũng có oán khí rất sâu với Vương Hoa và Lý Đông Dương

Tần Kham cười khổ nói: "Kỳ thật ta biết rõ, Vương Thủ Nhân sớm muộn gì cũng sẽ được triệu về kinh, Vương Hoa đương nhiên là không thể không quan tâm tới nhi tử, chỉ có điều Vương Hoa là Lễ bộ Tả thị lang, những lời này hắn không tiện chủ động mở miệng với Lại bộ, mấy năm nay đại thần bị Lưu Cẩn biếm trích oan nhiều vô số kể, ai nấy đang xếp hàng chờ sửa lại án xử sai, Vương Hoa này tính tình vừa thối lại vừa cứng, xưa nay thanh cao kiêu ngạo, hắn nếu không chủ động nói, ai lại chủ động tới để rồi bị mất mặt."

"Nếu Vương Thủ Nhân sớm muộn gì cũng sẽ được triệu về kinh, Hầu gia vì sao phải tự tìm tới cửa để rồi bị lão tặc Lý Đông Dương vơ vét tài sản? Chờ thêm một thời gian nữa để lại bộ điều hắn về là được chứ sao."

Tần Kham thở dài: "Bởi vì ta không chờ nổi nữa, cũng bởi vì hắn cũng không chờ nổi, hắn không thể chỉ một thánh nhân trên học thuật, hắn còn nên là một văn nhân hoàn mỹ, quân nhân hoàn mỹ, đời này ta đã làm quá nhiều chuyện xấu, nhưng hiện tại ta chỉ muốn đưa vị thánh nhân này lên thần đàn vốn nên thuộc về hắn mà thôi."

Đinh Thuận mở to hai mắt: "Tuy rằng không hiểu Hầu gia đang nói gì, nhưng... Thật là lợi hại quá."

Tần Kham hung hăng đá Đinh Thuận một cước, cười mắng: "Cút! Vỗ mông ngựa càng lúc càng không dụng tâm."

Ngoài Bắc trấn phủ ti, bỗng nhiên truyền đến một trận chửi bới kịch liệt.

"Tần Kham quốc tặc, cút khỏi triều đường!"

"Buông lời gièm pha mị thượng, hại nước lừa vua."

"Chỉ là công lao nhỏ bé, hà đức hà năng mà có thể ngồi lên chức Quốc Công! Thực là chuyện nực cười lớn nhất thiên hạ."

"Cẩu tặc mau tới nội các trao trả thánh chỉ phong tước, kẻ không có đứng có mặt mũi nào mà ngồi ở vị trí Quốc Công!"

"..."

Tần Kham và Đinh Thuận ở trong phòng đồng loạt biến sắc.

Trầm mặc một lúc, trong mắt Đinh Thuận ánh lệ mang, sát khí chợt hiện, tay trái bất giác đặt lên cương đao dắt bên hông.

"Đám cống sinh Quốc Tử Giám không biết sống chết này, dám đến trước cửa Bắc trấn phủ ti gây sự, khinh cương đao của Cẩm Y vệ ta không sắc à?"

Nói xong liều ra ngoài định triệu tập nhân mã trấn áp.

"Quay lại." Tần Kham bình tĩnh gọi Đinh Thuận lại.

"Hầu gia, việc này không thể nhịn được." Đinh Thuận giậm chân nói.

"Một đám học sinh vô tri, hiển nhiên bị các quan văn kích động, giết bọn bọ thì chỉ tổ gây học chứ chẳng được lợi gì cho chúng ta? Chỉ sợ chính đúng ý của đám quan văn này, khi đó ta tức sự là chết đến nơi rồi đó, bọn họ chính là đang đợi ta giơ dao mổ lên."

"Hầu gia chẳng lẽ để mặc cho bb cống sinh này gây sự trước cửa? Chỉ sợ sẽ khiến uy nghiêm của Hầu gia mất hết."

"Giết mấy cống sinh cũng chẳng khoe ra được ta uy phong cỡ nào, chuyện muốn giải quyết thì phải bắt tay vào xử từ gốc, những cống sinh bên ngoài cứ để cho chúng làm ầm ĩ đi." Tần Kham lúc này lộ ra bộ dạng vân đạm phong khinh.

Đinh Thuận trợn to mắt, giống như là không quan Tần Kham.

"Hầu gia, bị người ta khi dễ tới mức này mà còn ẩn nhẫn như thế, thật không giống ngài."

Ánh mắt Tần Kham chớp động, cười nói: "Ngươi đừng giết hết đám học sinh bên ngoài, cho một bài học là được rồi."

Đinh Thuận vui vẻ nói: "Dạy như thế nào?"

"Không thể vận dụng nhân mã Cẩm Y vệ chúng ta, nếu không sẽ bị người ta cười chê, thế này đi, bảo đám bang nhan Cẩm Y vệ trong kinh bỏ tiền, tìm đến mấy ác phụ nhàn rỗi trong thành, thuê họ tới cửa Bắc trấn phủ ti."

Đinh Thuận mấy năm nay đi theo Tần Kham từng làm không ít chuyện xấu, sớm đã tạo thành ăn ý ngầm, nghe vậy lập tức minh bạch, cười nói: "Bảo họ tìm cớ cãi nhau với cống sinh bên ngoài, từ cãi nhau phát triển thành đánh nhau, các ác phụ vừa đánh vừa kêu cha gọi mẹ khóc lóc om sòm, lúc này binh lính tuần của Ngũ thành binh mã ti vừa hay tới nơi, chẳng quản đúng sai, cứ lấy roi ra mà quật, ai bảo đám bại hoại tư văn này dám khi dễ bách tính."

Chương 571: Tấn tước hữu đạo (1)

Tấn tước vốn là một chuyện vui, đối với Tần Kham mà nói thì lại là một việc có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng mà thế sự chính là khúc chiết như vậy đấy, lang vô tình thiếp vô tình, nhưng lại bị một đạo thánh chỉ hồ đồ của Chu Hậu Chiếu khiến cho to chuyện.

Tần Kham biết mình bị bức tới vách núi, chuyện đã ầm ĩ tới nước này, tước vị Ninh Quốc Công này Tần Kham không tranh không được, mặt mũi của Chu Hậu Chiếu đính kèm trong đó, mặt mũi của Tần Kham cũng vậy, cho dù ngoài mặt thì biểu hiện rất thờ ơ, nhưng trong lòng Tần Kham cũng rất không muốn nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của các quan văn, quá chướng mắt.

Biện pháp lừa người Tần Kham hiện tại rất ít dùng, lâu ngày rồi không lừa người, ngay cả Tần Kham cũng cho rằng mình thật sự là chính nhân quân tử, kết quả xé linh hồn nhìn bản chất của mình, kết quả rất khiến hắn thất vọng.

Không phải ai cũng nói nhân chi sơ tính bản thiện sao? Không chính xác.

Đối với đề nghị của Đinh Thuận, Tần Kham chẳng nói tán thành cũng chẳng bảo phản đối, chỉ ngáp dài một cái rồi về phủ ngủ.

Đinh Thuận sắc mặt vui vẻ, không tỏ thái độ cũng là một loại tỏ thái độ, hắn biết phải làm như thế nào.

Văn nhân sĩ tử Đại Minh trước nay vô pháp vô thiên, nói tới cùng vẫn là có liên quan tới tính cách của hoàng đế, đều là bị một đời hoàng đế nuông chiều mà thành, nếu đổi lại là sát phạt quyết đoán như Thái Tổ và Vĩnh Lạc, ngươi thử gây sự xem nào?

Sau thời Vĩnh Lạc thiên hạ thái bình, lâu rồi không có chiến sự lớn, mỗi một đời hoàng đế và Thái tử đều sinh ra và lớn lên trong hòa bình, khó tránh khỏi có chút nhu nhược yếu đuối, thế là tính cách

cũng trở nên ôn hòa khoan dung, tính cách của hoàng đế qáu tốt cũng không nhất định là chuyện tốt, các đại thần vì quyền lực và lợi ích, sẽ không quá khách khí với hoàng đế, hoàng đế nếu yếu, đại thần sẽ mạnh, văn nhân là loại người âm hiểm nhất trong lịch sử. Bọn họ giỏi chế tạo dư luận và chế định quy tắc, dần dà, quy tắc từ "Quân trị thiên hạ" từ từ diễn hóa thành "Quân thần cùng trị thiên hạ", đợi khi hoàng đế đã thấy rõ thần quyền quá lớn thì tất cả không còn kịp nữa rồi, tất cả hoàng đế đành phải đẩy thái giám quản gia ra để chế hành quan văn.

Tính tình của Chu Hậu Chiếu không được tính là ôn hòa, nhưng hắn lại không có sức để dao động chế độ thần quyền đã hình thành gần trăm năm, ước số thiện lương trong tính cách quyết định hắn không thể hạ sát thủ với các đại thần càng lúc càng quá phận, thế là đành phải dùng một loại cách sống hoang đường phản nghịch để gián tiếp chứng tỏ hắn đang đấu tranh với cuộc sống.

Mấy thứ này đem ra phân tích thì xem như là một cố sự rất có màu sắc bi kịch. Nhưng chuyện Chu Hậu Chiếu làm lại khiến Tần Kham rất muốn tát cho hắn mấy cái.

Cống sinh Quốc Tử Giám tụ tập ngoài Bắc trấn phủ ti càng lúc càng nhiều, bách tính cũng càng lúc càng nhiều, các cống sinh ai nấy giơ cao hai tay phẫn nộ hô to, các bách tính thì mắt lộ vẻ kịnh ngạc.

Cẩm Y vệ ngang ngược phật cản giết phẩn không ngờ bị người ta chặn trước cửa nhà, cả một tiếng đồng hồ không ngờ vẫn không có một chút phản ứng nào. Thật đúng là đơn vị chấp pháp văn minh, không biết vị Hầu gia trẻ tuổi ngồi ngay ngắn trong nha môn kia có thể chịu nhịn tới lúc nào.

Thế nhân luôn có căn tính được đằng chân nâng đằng đầu, người đọc sách cũng không ngoại lệ.

Thấy Cẩm Y vệ không hề d phản ứng, ngay cả cửa lớn cũng đóng chặt, các cống sinh càng đắc ý vênh váo, khẩu hiệu hô càng to, mắng chửi cũng càng lúc càng khó nghe.

Tần Kham là quốc tặc. Đây là nhận thức chung đã đạt thành ở trên dưới triều đường từ lúc Tần Kham vào triều làm quan tới nay, loại

nhận thức chung này hiển nhiên có xu thế đời này truyền sang đời kia, hiện giờ những cống sinh còn chưa tham gia khoa cũng kế thừa cái nhìn chúng ta quan văn đời trước, người trẻ tuổi nhiệt huyết mênh mông. Yêu ghét rõ ràng, hơn nữa trời không sợ đất không sợ, cửa lớn của Cẩm Y vệ cũng dám chặn.

Những người này đương nhiên không phải không có đầu óc, chỉ vì bọn họ biết pháp bất trách chúng. Cũng biết thân phận cống sinh của mình có bao nhiêu phân lượng, càng đừng nói tới hôm nay chặn cửa Bắc trấn phủ ti có hơn một trăm cống sinh. Những người này bên trong ít nhất có một nửa là trụ cột vững vàng của triều đường Đại Minh trong tương lai, Cẩm Y vệ có bừa bãi ngang ngược tới mấy, Tần Kham có tâm ngoan thủ lạt đến mấy thì hắn dám làm gì những cống sinh của Quốc Tử Giám này?

Tần Kham quả thật không dám động tới cống sinh, Cẩm Y vệ cũng không dám, những người này đều rất quý giá, so với đậu hủ còn yếu ớt hơn, chạm vào cái là vỡ, ai động vào một sợi lông của bọn họ cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Hán Vệ không dám động, quan phủ không dám động, không có nghĩa là người trong thiên hạ cũng không dám động, cống sinh Quốc Tử Giám còn lâu mới tới mức vô địch thiên hạ, Đông Phương Bất Bại còn chưa được nữa là.

Khi Cẩm Y vệ và cống sinh giằng co hơn một tiếng đồng hồ, tình thế cuối cùng cũng có chuyển cơ, đối với người xem náo nhiệt mà nói thì là là to chuyện rồi.

Lúc tình cảm quần chúng sôi sục, một vị lão thái bà già nua lụ khụ chống gậy tập tễnh tiến về phía các cống sinh, bà ta đi rất chậm, mỗi một bước đều như đầy luyến tiếc, giống như tính xem một bước này tốn bao nhiêu dư sinh của mình.

Lão thái bà tuy rằng già nua, nhưng rất cố chấp, coi như không thấy các cống sinh đang gây sự trước cửa Bắc trấn phủ ti, đi mặc dù tập tễnh, nhưng lại cố tình đi ngang qua đám người đang gây sự.

Các cống sinh Trẻ tuổi khí thịnh lúc này đang xung động, hơn nữa ai nấy mắt để trên đỉnh đầu, sao nhìn thấy được lão thái bà gần

đất xa trời này? Một số ít lão cống sinh già dơ cẩn thận tránh ra một con đường, còn phần lớn người khác căn bản không phát hiện ra nàng ta.

Thế là bi kịch cứ như vậy xảy ra.

Các cống sinh vung tay hô to, cảm xúc rất kích động, song chưởng giơ lên cao vừa hạ xuống, khuỷu tay vô ý đập trúng bả vai lão thái bà, lão thái bà gần đất xa trời một trận gió nhẹ thổi qua là ngã thì làm sao chịu được một cú đập mạnh này, còn chưa kịp hét thảm thì đã ngã vật xuống đất.

Các cống sinh Chung quanh đều thất thần, bọn họ chính mắt nhìn thấy lão thái bà tiến lại gần, cũng chính mắt nhìn thấy lão thái bà bị một vị cống sinh nào đó đập trúng, tất cả đều đột nhiên như vậy, căn bản chưa kịp phản ứng.

Các cống sinh ngây cả ra, khẩu hiệu cũng không hô nữa, các bách tính đang vây xem ba tầng trong ba tầng ngoài cũng đều lặng im.

Không biết qua bao lâu, trong đám bách tính đang vây xem bỗng nhiên tuôn ra một đạo thanh âm phẫn nộ cao vút.

"Cống sinh Quốc Tử Giám đánh người già, thiên lý khó dung."

Ầm!

Các bách tính đang vây xem sôi trào.

Các cống sinh không còn vẻ khảng khái hùng hồn vừa rồi, ai nấy vẻ mặt sợ hãi nhìn chung quanh.

Giống như đã hẹn trước vậy, rất nhanh trong các bách tính đang vây xem một đám tráng phụ trung niên cao lớn vạm vỡ vẻ mặt dữ tợn, vừa nhìn đã biết không phải dạng lương thiên xông ra, tráng phụ cầm đầu thê lương đau khổ hô to: "Bà bà, bà làm sao vậy? AI đã hạ độc thủ với bà?"

"Độc... Độc thủ..." Các Cống sinh sắc mặt càng khó coi hơn, từ ngữ mãnh liệt này đã định tính chuyện vừa rồi, các cống sinh khó lòng giãi bày, cống sinh gây chuyện kia lại sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai chân như nhũn ra.

Tráng phụ miệng hô "bà bà" lao tới trước mặt lão thái bà, đầu tiên xem thương thế của lão nhân gia, sau đó chẳng nói chẳng rằng hất giày trên chân ra hai tay vừa vỗ phành phành xuống đất vừa kêu khóc om sòm như mổ lợn.

"Bà bà mệnh khổ của ta ơi, bị những kẻ đọc sách này đánh chết rồi."

Các cống sinh cao cao tại thượng, đóng cửa một lòng chỉ đọc thánh hiền thư, đã bao giờ trải qua sự đặc sắc của phố phường như thế này đâu? Ai nấy sợ tới mức mặt trắng bệch, không ít người bắt đầu run rẩy.

Các bách tính rất cao hứng, cuối cùng người vây xem có thể biến thành người tham dự rồi, đây là sự thăng hoa của nhân sinh.

Thế là từng ngón tay chính nghĩa chỉ về phía các cống sinh. Trong nhất thời tiếng chửi rủa chỉ trích vang lên không dứt, các cống sinh sợ tới mức lập cập thối lui, cuối cùng đám người bị bức cho thành một cụm nho nhỏ.

Vũ khí các Văn nhân sĩ tử quen dùng chính là bách tính, xưa nay luôn mồm treo hai chữ "Bách tính"Ngoài miệng, nói tới chuyện gì là lập tức sắc mặt đầy chính nghĩa. Mỹ kỳ danh viết "vì dân thỉnh mệnh", các cống sinh lúc này sao dám quát mắng bách tính?

Giải thích cũng chẳng được, tất cả ngôn ngữ đều là vô nghĩa, vốn là trách nhiệm của các cống sinh, càng giải thích thì càng chột dạ.

Tình thế dần dần leo thang, đối với náo nhiệt, bách tính luôn có tinh thần tham dự cao. Hơn nữa tham dự phi thường triệt để, dần dần biến thành chửi rủa.

Đám tráng phụ xông lên trước tiên lại một lần nữa như có hẹn ngầm, đồng thời vươn tay hóa quyền thành trảo, hung hăng cào vào mặt các cống sinh. Các cống sinh bị cào sợ quá, theo bản năng đưa tay ra đỡ, tráng phụ xuất thủ trong nháy mắt biến thành lâm muội muội yếu đuối, hai tay vừa chạm nhau, giống như cống sinh phát ra nội lực như kinh đào hãi lãng vậy, tráng phụ lảo đảo lùi ba bước, ngã ngửa ra đất.

Lần xuất thủ này cuối cùng đã đẩy tình thế về phía vực sâu không đáy.

"kẻ đọc sách lại đánh người rồi." Tiếng hô như chọc tiết lợn vang lên.

Trong những tiếng kêu khóc hỗn loạn và giải thích bi phẫn, cuối phố đông, binh lính của binh mã ti thành đông hổn hển chạy tới.

Chương 571: Tấn tước hữu đạo (2)

Báo Phòng hiện giờ có hơn hai trăm gian, chiếm mấy chục khoảnh, trừ phòng ốc nhiều ra, bên trong còn có các loại giả sơn nhà thuỷ tạ và hoa viên, trừ những thứ đó ra, đặc sắc nhất là những chiếc lồng sắt treo đủ loại chim quý.

Cách chủ điện Báo Phòng không xa có một giang phòng, gọ là "Hổ gian", tên như ý nghĩa, tất nhiên là nơi mãnh hổ tụ tập.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đứng trước một cái hố sâu đã đào trước, trong hố là hơn mười con mãnh hổ hoặc đi hoặc nằm, thể hiện hết phong phạm của thú vương.

Một con gà sống bị ném vào hố, con hổ gần nhất đi lên, lười biếng vươn hổ trảo ra vồ, thế là con gà đáng thương hồn về ly hận thiên, mãnh hổ ăn vồ gà xong, thoải mái nhai mấy cái, con gà đã vào bụng.

Chu Hậu Chiếu nhìn mà chẳng thấy có hứng thú, nói: "Chẳng có gì thú vị cả, mấy con hổ này bị nhốt lâu ngày, ngay cả vồ mồi cũng lười nhác đi nhiều."

Chớp chớp mắt, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên lại trở nên hưng phấn: "Ngươi nói thử xem nếu nhốt báo và mãnh hổ cùng một chỗ, chúng đánh nhau thì ai thua ai thắng?"

Tần Kham cười nói: "Hổ thắng ở uy mãnh, báo thắng ở nhanh nhẹn, hai bên ai nấy có sở trường riêng, nhưng mãnh hổ dù sao cũng là vương giả trong muông thú, thần cho rằng phần thắng của mãnh hổ lớn hơn một chút."

Chu Hậu Chiếu càng hưng trí hơn: "Hay là... chúng ta thử nhé?"

Tần Kham cười khổ nói: "Bệ hạ, Quốc Tử Giám tế tử Tạ Đặc Tạ lão đại nhân bây giờ vẫn quỳ ngoài Báo Phòng thỉnh tội, lão nhân gia năm nay đã hơn bảy mươi rồi, giờ để lão phải chịu khổ như vậy, e

là không hay lắm?"

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu lập tức như phủ lên một lớp sương mù: "Lão hồ đồ này, trẫm còn muốn hỏi lão xem lão dạy đệ tử thế nào, cống sinh Quốc Tử Giám dám đánh bách tính trên phố, đọc sách thánh hiền đến hỏng cả não rồi à?"

Tần Kham lộ ra sắc mặt thành khẩn: "Bệ hạ, việc này việc này thần cũng có trách nhiệm, lúc ấy cống sinh gây sự trước cửa Bắc trấn phủ ti, thần cũng xuất thân từ người đọc sách, chỉ sợ Cẩm Y vệ không nén được giận mà động thủ với họ, lại sợ phải gánh ác danh ngược đãi sĩ tử, thế là hạ lệnh đóng chặt cửa lớn để mặc họ gây sự, không ngờ nhất thời không khống chế được tình thế, để xảy ra đại sự, thần có tội."

Chu Hậu Chiếu giãn mặt nói: "Ngươi làm người làm việc luôn cẩn thận, hơn nữa xưa nay khoan hồng độ lượng, trẫm biết cả mà, Tần Kham, ủy khuất cho ngươi quá."

Dù là Tần Hầu gia dày dạn kinh nghiệm, nghe thấy câu biểu dương này của Chu Hậu Chiếu cũng không nhịn được mà mặt đỏ lên, ho khan mấy tiếng liền nói hổ thẹn hổ thẹn.

"Con dân của trẫm đều là lương dân thiện lương, kinh sư dưới chân thiên tử, đám bại hoại tư văn này không ngờ dám ngang nhiên ức hiếp con dân của trẫm, việc này không thể cho qua được! Trừ truy cứu những cống sinh gây chuyện ra, các Quốc Tử Giám tế và học sĩ giáo dụ trẫm cũng phải truy cứu trách nhiệm!" Chu Hậu Chiếu căm giận nói.

Thấy Chu Hậu Chiếu nổi giận, Tần Kham vội vàng bắt đầu hiến lời gièm pha: "Bệ hạ, việc này thần hoài nghi không đơn giản như thế thôi đâu, cống sinh đều là người trẻ tuổi khí thịnh thiếu suy nghĩ, nếu sau lưng không có ai kích động, chỉ sợ hơn một trăm người thôi cũng chẳng tụ tập được, sau khi xảy ra chuyện này, trên phố phường kinh sư đã có lời đồn, nói là một số vị đại thần trong triều ghen tị thần quá được thánh quyến, ghen tị bệ hạ hạ thánh chỉ tấn tước cho thần, bản thân bọn họ thì không tiện ra mặt, thế là kích động những cống sinh không hiểu chuyện này ra mặt thay."

Chu Hậu Chiếu kinh ngạc nói: "Ý của ngươi là..."

Tần Kham vẻ mặt chính nghĩa bước một bước về phía trước, nói: "Bệ hạ, đó là một âm mưu!"

Chu Hậu Chiếu ngẩn ra một thoáng, tiếp theo tức giận nói: "Trẫm đã sớm đoán được! Đám bại hoại nam đạo nữ xướng này! Bại hoại già kích động bại hoại trẻ, tất cả đều không phải hạng tốt lành gì! Đáng chết! Nên chém! Trẫm tấn phong một vị Quốc Công thì có làm sao? Hả? Họ tị cái gì? Có tư cách gì mà ghen tị? Không ngờ dám giở thủ đoạn này, thật sự tưởng trẫm không phát uy thì là."

Chỉ chỉ mãnh hổ trong hố trước mặt, Chu Hậu Chiếu so sánh: "... là mèo bệnh à?"

"Bệ hạ bớt giận..."

"Tần Kham, ngươi mau nghĩ biện pháp cho trẫm, để những tên gia hỏa này câm miệng cả lại cho ta. Trẫm nhất định phải phong Quốc Công cho ngươi! Đám đại thần này còn dây dưa thì trẫm sẽ ban thánh chỉ phong vương cho ngươi, trẫm muốn để cho họ biết, thiên hạ này rốt cuộc có còn là của họ Chu hay không!"

"Bệ hạ, danh lợi với ta như mây bay..."

"Ngươi câm miệng!" Chu Hậu Chiếu giận dữ, ngay cả tròng mắt cũng sung huyết biến thành đỏ rực: "Hiện tại còn là chuyện của tấn tước hay không à? Hiện tại là mặt mũi, mặt mũi đó! Mặt mũi của trẫm, mặt mũi của ngươi, tất cả đều nằm ở trong chuyện này, chúng ta nếu không làm thành chuyện này, trẫm từ nay về sau không lên triều nữa! Ngươi cũng mau về nhà mà bế con đi!"

Tần Kham trong lòng vui vẻ, lập tức nói: "Bệ hạ bớt giận, bị lôi đình chi nộ của bệ hạ dọa cho một phát, thần bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp..."

"Biên pháp gì?" Chu Hậu Chiếu vội vàng nói.

"Biện pháp không được thiện lương cho lắm."

"Nói mau!" Chu Hậu Chiếu cơ hồ muốn hét lên.

"Thần xin bệ hạ ghé tai lại gần đây, việc này chỉ có thể nói nhỏ thôi, không thể để nhiều người biết."

Chủ ý của Tần Kham bình thường rất hữu dụng, cực ít tính sai, nhưng thường thường cũng không được thiện lương cho lắm.

Vào triều đường nhiều năm nhưng vẫn không thay đổi bản sắc, Tần Kham từ trong xương tủy không có nhiều quan niệm đúng sai, tất cả chỉ là để đạt được mục đích, chỗ bất đồng của hắn và trăm ngàn đại thần trên triều đường mà nói, hắn tuyệt sẽ không giống như các đại thần cả ngày treo nhân nghĩa đạo đức trên miệng, thế là hắn liền thành dị loại trong mắt đại thần, chung quy không được dung ở triều đường.

Tần Kham không cần, hắn có sự kiên trì của hắn, mặt khác, cho dù hắn bị tất cả đại thần công nhận thì hắn cũng không muốn thông đồng làm bậy với đám ngụy quân tử chân chính này.

Phủ của Dương Đình Hòa nội thành Kinh sư hôm nay có không ít đại thần tụ tập, tân nhiệm nội các Đại học sĩ Lương Trữ, Hộ bộ thượng thư Hàn Văn và Lễ bộ thượng thư Trương Thăng cũng ở đây, có thể nói trọng thần hội tụ một đường, tương đương với một lần triều hội nhỏ.

Dương Đình Hòa ngồi ở chủ vị mặt không biểu tình, vuốt râu dài không nói gì, Lương Trữ thì đứng ở giữa sảnh dõng dạc lên tiếng, cùng với thỉnh thoảng lại vung tay, lộ ra khí thế mười phần.

"Tuyệt đối không thể để mặc cho bệ hạ tiếp tục càn quấy nữa!" Lương Trữ nhấn mạnh, những lời này lão đã lặp lại vô số lần.

Lương Trữ giống như Dương Đình Hòa đều xuất thân từ đông cung, có thể nói là thành viên tổ chức thời kì Chu Hậu Chiếu còn là Thái tử đông cung, từng nhậm chức, Lương Trữ vốn xử thế cẩn thận mà điệu thấp, song một khi đã được thăng chức làm Đại học sĩ nội các, có một số việc lão muốn điệu tháp cũng không được, ở vị trí nào thì mưu chính đó, sau khi vào kinh lão mới phát giác, tiểu tiểu đông cung khi xưa vẫn chẳng có chút tiền bộ, vẫn càn rỡ như trước.

" Hiện giờ triều đường và dân gian lời đồn thổi khắp nơi, đạo thánh chỉ tấn tước hồ đồ đó của bệ hạ đã thành chuyện cười lớn nhất Đại Minh ta! Chư vị đồng liêu, dây chính là sỉ nhục của triều thần ta!" Lương Trữ cơ hồ rít lên.

Lễ bộ thượng thư Trương Thăng thở dài, cười khổ nói: "Thứ cho ta nói thẳng. Lương công từ Nam Kinh vào kinh sư chưa lâu, không biết bản tính của bệ hạ, nực cười và sỉ nhục như vậy, chúng ta đã phải trải qua rất nhiều lần rồi, có điều bệ hạ chính là có tính tình ngoan đồng như vậy đó, hứng là làm không để ý tới hậu quả, chúng ta biết làm gì đây?"

Chương 572: Thánh chỉ quỷ dị (thượng)

Lương Trữ sầm mặt nói: "Đại Minh ta từ sau Vĩnh Lạc phong tước cực ít, lịch đại tiên hoàng lại cố ý cắt giảm tước vị, để phòng huân quý quyền trọng mà tự đại. Hiếu tông hoàng đế anh minh cỡ nào, tìm cớ thậm chí hạ tước vị của đệ đệ hoàng hậu Thọ Ninh Hầu thành Thọ Ninh Bá, chư công, huân quý quá nhiều đối với Đại Minh ta không phải là chuyện tốt, bệ hạ lại coi tước vị như cải trắng trong giỏi, muốn cho ai thì cho, cứ dần dà thế này, Đại Minh ta Quốc Công quốc hầu quá nhiều, để đám trị thế chi thần chúng ta vào đâu!"

Hộ bộ thượng thư Hàn Văn nghiêm mặt nói: "Tần Kham kia da mặt dày thật, biết rõ thánh chỉ của bệ hạ chưa qua nội các và thông chính ti thì là không có hiệu lực, hắn vẫn cất giấu thánh chỉ không chịu niêm phong, vọng tưởng tấn phong Quốc Công. Đúng là cái đồ không biết xấu hổ."

Lương Trữ hậm hực nói: "Không thể để họ đạt được ý đồ! Triều hội Ngày mai, chúng ta tụ tập đồng liêu trong triều, xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, bức Tần Kham phải trả lại thánh chỉ. Nếu bệ hạ không đáp ứng, chúng ta sẽ tử gián."

Lương Trữ nhìn mọi người, cười lạnh nói: "Đương kim thiên hạ là thiên hạ quân thần cộng trị, chứ không phải là bệ hạ một mình muốn làm gì thì làm, những triều thần chúng ta dùng cái chết để uy hiếp. Không tin bệ hạ sẽ vì một mình Tần Kham mà đắc tội với người trong thiên hạ."

Tất cả mọi người đang ngồi đều hưởng ứng, chỉ một mình Dương Đình Hòa là không nói gì.

Hàn Văn tò mò nhìn lão nói: "Giới Phu huynh vì sao không nói gì?"

Dương Đình Hòa hoàn hồn, cười gượng nói: "Lời của chư công rất đúng, ta không có dị nghị gì."

Lúc này tâm tư của Dương Đình Hòa đã không còn ở trên chuyện tấn phong Quốc Công.

Lão là Đại học sĩ nội các, tuy nói đối với hành động của Hán Vệ thì không có quyền hỏi đến, nhưng hôm qua lại vẫn nghe được phong thanh.

Kinh sư Cẩm Y vệ không biết sao lại phái vô số thám tử cải trang tới Giang Tây Nam Xương, tin tức này khiến Dương Đình Hòa hết hồn, Nam Xương có cái gì? Trừ quan phủ địa phương, còn có một vị mẫn cảm thân phận phi thường mẫn cảm - Ninh vương.

Lẽ ra Cẩm Y vệ cho dù xông vào phủ Ninh vương thì cũng chẳng liên quan gì tới mắc mớ gì đến Dương Đình Hòa, nhưng mà Dương Đình Hòa lại rất chột dạ. Bởi vì những năm gần đây lão lén nhận hối lộ của Ninh vương không dưới mười vạn lạng bạc, lão trừ nhận bạc và đủ loại châu báu của Ninh vương ra, còn nhận một đôi tỷ muội song sinh tuyệt sắc đến từ Nam Xương, đôi tỷ muội này trời sinh mị cốt, đáng mừng còn là xử nữ, nửa năm qua hầu hạ Dương Đình Hòa vô cùng chu đáo, khiến Dương Đình Hòa cơ hồ thần hồn điên đảo.

Song hôm qua thám tử Cẩm Y vệ lao tới Nam Xương, lại giống như dội gáo nước lạnh vào đầu Dương Đình Hòa, khiến lão tỉnh táo lại từ trong ngợp trong vàng son.

Ninh vương... Có vấn đề!

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Dương Đình Hòa, sau đó liền cảm thấy xấu hổ và lo lắng.

Ninh vương tặng lễ trọng cho lão, cũng ở tron gthư hết lần này tới lần khác cường điệu lòng trung thành đối với hoàng đế và triều đình, hơn nữa thề với trời là nhất định giữ nguyên bổn phận phiên vương, thành thật ở trong thành Nam Xương, tuyệt đối sẽ không làm một chút chuyện loạn pháp nào.

Hoa ngôn xảo ngữ nói rất nhiều, ngay cả lão thần trung trực như Dương Đình Hòa cũng phải tin, lúc này mới yên tâm nhận lễ trọng của Ninh vương, sau này phàm là trong triều có ngôn luận bất lợi cho Ninh vương, Dương Đình Hòa đều giúp Ninh vương bất động

thanh sắc áp chế xuống.

Nhưng mà mật thám Cẩm Y vệ tới Nam Xương, lại khiến Dương Đình Hòa mẫn cảm nhận thấy được Ninh vương có vấn đề, Ninh vương nếu có vấn đề, như vậy mấy năm nay lão nhận hối lộ của Ninh vương nhiều như vậy, tương lai làm sao mà tách ra được.

Chuyện này giống như đá lớn ngàn cân, nặng nề ép trong lòng Dương Đình Hòa, thế cho nên lão không có hứng thú với bất kỳ sự vật nào khác.

Có chuyện này ép ở trong lòng, Dương Đình Hòa nào có tâm tư quan tâm tới việc Tần Kham có tấn tước hay không? lão thậm chí có một loại kiêng kị rất sâu với Tần Kham, dù sao nếu chuyện của hắn và Ninh vương bị điều tra ra, Tần Kham khẳng định là người đầu tiên biết.

Nhìn mọi người đang nghị luận kịch liệt, Dương Đình Hòa vuốt râu, không nhịn được nói: "Chư vị đồng liêu, không biết các vị có nghe nói tới những lời đồn trên phố phường kinh sư không?"

Nhắc tới việc này, mọi người trong phòng đều trầm mặc, sắc mặt phi thường khó coi.

Mọi người không phải là trạch nam không ra khỏi nhà, tất nhiên biết rõ lời đồn trong kinh sư.

Lời đồn có một loại đặc tính, đó chính là không hề có lập trường, hôm nay hướng đông, ngày mai hướng tây, đông tây đều có lý do khiến cho người ta tín phục.

Mấy ngày trước đây có lời đồn nói Tần Kham ngựa nhớ chuồng tước vị, giật dây mê hoặc đương kim hoàng thượng, để cầu tước cho mình, hiện giờ lời đồn không biết vì sao lại thay đổi hướng gió, quay đầu nói đại thần trong triều không ai hiền lương, vì ghen tị nên cản trở Tần Hầu gia sắp tấn thăng Quốc Công. Dù sao dưới miệng có hai lớp da, trong chớp mắt đầu mâu dư luận liền triệt để đổi hướng.

Đây là chuyện khiến đại thần cả triều đành bất lực, các quan văn giỏi nhất là dùng vũ khí dư luận, nhưng mà dư luận của bọn họ lại

chỉ giới hạn trong đám người sĩ tử thư sinh, rồi từ sĩ tử thư sinh rải dư luận tới bách tính phố phường, từ đó chiếm điểm cao đạo đức rồi không hề cố kỵ khiển trách người khác. Nhưng Tần Kham thì khác, trong tay hắn nắm Cẩm Y vệ, bên trong Cẩm Y vệ có vô số bang nhàn và Giáo úy, những Giáo úy và bang nhàn này cả ngày trà trộn vào phố xá. Chỉ cần hắn muốn chế tạo dư luận, thanh thế sẽ không nhỏ hơn các quan văn.

"Thằng ôn Tần Kham này!" Lương Trữ gầm lên: "Quốc triều trăm năm, gian nịnh đếm không xuể, nhưng kẻ này là xấu xa nhất! Cứ như vậy, Tần Kham hắn sớm muộn gì cũng xẽ thành Lưu Cẩn thứ hai."

Lương Trữ không thể không phẫn nộ. Quốc triều trăm năm, gian nịnh quá nhiều, nhưng biết lợi dụng dư luận như các quan văn, chỉ có một mình Tần Kham, những dư luận này rất đáng sợ, chỉ mấy câu thôi là có thể triệt để phá sạch hình tượng cao lớn của các quan văn, so với Lưu Cẩn dùng dao nhỏ giết quan văn thì càng khiến người ta không thể chấp nhận hơn.

Trong ánh mắt Dương Đình Hòa hiện ra vẻ lo âu: "Lời đồn trên phố phường triều đường không tốt. Tình cảnh của chúng ta rất đáng lo, tuy là một lòng trung can, nhưng lại khó lòng giãi bày, thời điểm hiện giờ nếu vẫn muốn phát động đồng liêu xin hoàng thượng thu hồi thánh chỉ. Thanh danh của chúng ta sẽ càng bại hoại hơn, đồng liêu, chúng ta có nên cân nhắc hay không."

Lương Trữ vung tay thật mạnh: "Không cần cân nhắc, trung trực chi thần sao có thể trơ mắt nhìn gian nịnh thăng chức hiển tước? Đây không phải đạo của kẻ làm thần tử. Về phần thanh danh, để có thể áp chế được gian nịnh. Chúng ta tiếc gì thanh danh!"

Hiệu suất của Mấy vị trọng thần chung quy vẫn chậm một bước.

Khi Mọi người muốn bức bách Chu Hậu Chiếu thu hồi thánh chỉ, một trận tiếng bước chân hỗn độn truyền đến, lão quản gia của Dương Đình Hòa mặt đỏ phừng phừng thở hổn hển vào triều đường vái chào mọi người, nói: "Lương các lão, trong cung có thánh chỉ xuống, lúc này đang chờ ở trước cửa phủ, gia phó của ngài đang ở cửa chờ đưa ngài về tiếp chỉ."

Mọi người chấn động, Lương Trữ Lương Trữ có chút khó coi: "Lại có thánh chỉ? Bệ hạ lại định giở..."

Nói đến một nửa thì ngừng lại, Lương Trữ rất lý trí nuốt lại ngay một câu phỉ báng vua.

Ánh mắt Dương Đình Hòa rực sáng: "Gia phó của Lương phủ có nói nội dung trên thánh chỉ hay không?"

Lão quản gia cung kính nói: "Gia phó của Lương phủ không nói gì, chỉ giục Lương các lão may về phủ tiếp chỉ."

"Đạo thánh chỉ này chưa thông qua nội các và thông chính ti, lão phu không nhận." Tính tình của Lương Trữ thật sự rất nóng nảy.

Lễ bộ thượng thư Trương Thăng chậm rãi nói: "Lương công chớ tức giận, cứ về phủ nghe xem thánh chỉ nói gì rồi tính sau."

Lương Trữ cân nhắc một lúc, cuối cùng hung hăng phất tay áo, nổi giận đùng đùng cáo từ mọi người rồi về phủ.

Mọi người trong sảnh nhìn nhau, không biết tại sao, một loại dự cảm xấu đột nhiên xộc lên trong lòng.

"Mặc dù không biết nội dung thánh chỉ, nhưng lão phu cảm thấy đạo thánh chỉ này lai giả bất thiện, hơn phân nửa là có liên quan tới việc tấn tước của Tần Kham." Trương Thăng vuốt râu vẻ mặt ngưng trọng nói.

Mọi người đều gật đầu, bọn họ đã sớm nhận thấy được Chu Hậu Chiếu tràn đầy ác ý, chỉ nén ở trong lòng không nói ra mà thôi.

Chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ, lão quản gia của Dương phủ lại vội vàng chạy vào, trán đẫm mồ hôi bẩm: "Lễ bộ Trương thượng thư, gia phó của phủ ngài đang chờ ngài ở cửa, nói là... trong cung cũng có thánh chỉ tới, chờ ngài về phủ tiếp chỉ."

Trương Thăng lắp bắp kinh hãi: "Ta cũng có phần à?"

"Đúng vậy."

"Thế này thì quá càn rỡ rồi! Bệ hạ rốt cuộc muốn làm gì! Hắn coi

thánh chỉ là bố cáo chiêu an dán loạn khắp nơi à?" Trương Thăng giận tím mặt.

Dương Đình Hòa chán nản nói: "Trương công cứ mau về phủ đi, xem bệ hạ rốt cuộc muốn làm gì, bệ hạ tuổi tác lớn dần, những việc hắn muốn làm chúng ta càng lúc càng khó khống chế."

Trương Thăng tức giận đến phểnh râu, vội vã về phủ.

Không khí trong sảnh càng lúc càng quỷ dị, Dương Đình Hòa Hàn Văn ngơ ngác nhìn nhau, dự cảm xấu trong lòng càng lúc càng đậm.

Không lâu sao, thân ảnh của lão quản gia Dương phủ lại xuất hiện trước sảnh.

Sắc mặt Hàn Văn lập tức trở nên rất khó coi: "Lần này đến phiên lão phu tiếp chỉ, đúng không?"

Lão quản gia xấu hổ cười cười: "... Đúng ạ."

"Hôn quân!" Hàn Văn chẳng nghĩ nhiều, rít lên một câu, sau đó vội vàng cáo từ hồi phủ.

Chương 573: Thánh chỉ quỷ dị (hạ)

Mọi người đi rồi, trong tiền đường của Dương phủ là một mảng yên tĩnh.

Cảnh tượng khí thế ngất trời vừa rồi đã thay bằng cảnh tịch liêu yên tĩnh, Dương Đình Hòa một mình ngồi ở chủ vị, nhìn nội đường trống rỗng, ôm trán mặt buồn bã thở dài.

Đương kim bệ hạ đột nhiên phát ra từng đạo thành chỉ cho những trọng thần bọn họ, không biết bởi vì cớ gì ? Dương Đình Hòa cảm thấy rất đau đầu, vị hoàng thượng này tính tình càng ngày càng khó nắm bắt, ai cũng bảo đế tâm khó dò, đó là bởi vì đế tâm như thiên uy, làm các thần tử kính sợ, vị đương kim bệ hạ này cũng khó đoán, nhưng cái khó đoán là tính tình tùy thời có thể bùng nổ càn quấy của hắn, thường thường vừa ra tay chính là quái chiêu khó có thể thu thập, khiến các triều thần khó lòng phòng bị.

Hôm nay vị bệ hạ này coi thánh chỉ như truyền đơn giá rẻ rải linh tinh khắp nơi, rốt cuộc là muốn gây loạn tới thế nào đây?

Lúc này Dương Đình Hòa đang vô cùng đau đầu, chỉ cảm thấy một cỗ vị đạo hôn quân nồng đậm xộc vào mũi, làm lão thần ba triều, lão thật sự cảm thấy mệt mỏi rồi, không muốn làm quan nữa.

Càng khiến Dương Đình Hòa lo lắng là, thám tử Cẩm Y vệ đều lao tới Nam Xương, chuyện lão nhận hối lộ của hối lộ nếu bị điều tra ra, tương lai cái chờ đợi không chắc chắn sẽ là thân bại danh liệt, đường đường là Đại học sĩ nội các Đại Minh không ngờ bị phiên vương tâm hoài bất quỹ mua chuộc, đời này lão còn có mặt mũi nào mà sống tiếp nữa

Dương Đình Hòa mặt mày ủ cô, lão quản gia ở ngoài sảnh lại xuất hiện.

Dương Đình Hòa xưa nay luôn ôn hòa cũng phải bạo phát: "Tên hôn quân này rốt cuộc là muốn gì! Mọi người hết rồi, chẳng lẽ vẫn

còn thánh chỉ à? Phát cho ai?"

Lão quản gia sợ tới mức giật lùi, yếu ớt giơ len chỉ vào Dương Đình Hòa.

"Ta á?" Sắc mặt Dương Đình Hòa cực kỳ sắc mặt.

Lão quản gia gật đầu: "... Hoạn quan tuyên chỉ đã tới tiền viện rồi, đang chờ lão gia tiếp chỉ."

Dương Đình Hòa sắc mặt xanh mét nói: "Đi, đi tiếp chỉ!"

Thái độ của hoạn quan ở tiền viện Dương phủ rất hòa khí, đối với Đại học sĩ nội các đương triều kiêm đương kim đế sư, hắn không dám không khách khí. Sau khi cười chào Dương Đình Hòa, thần sắc của hoạn quan nghiêm lại, hai tay cung kính nâng hoàng quyên lên, trầm giọng nói: "Có thánh chỉ, Văn Uyên các Đại học sĩ Dương Đình Hòa tiếp chỉ."

Mày rậm anh khí của Dương Đình Hòa nhướn lên, muốn trách thánh chỉ là phi pháp, không muốn quỳ tiếp thánh chỉ, nhưng mà lão quả thật rất tò mò với nội dung của thánh chỉ, sau khi hít sâu một hơi. Dương Đình Hòa rất không tình nguyện quỳ xuống trước mặt hoạn quan, nói: "Thần, Dương Đình Hòa quỳ nghe thánh ý."

Hoạn quan từ từ giở hoàng quyên, đọc: "Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết:..."

Mí mắt Dương Đình Hòa giật giật.

Thánh chỉ này nghe thấy mở đầu thì có chút nghiêm trọng. Thánh chỉ Đại Minh đều có cách thức nghiêm khắc, thánh chỉ bình thường hoặc là bổ nhiệm nhân sự, bình thường đều không được dùng loại mở đầu chính thức "Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết" này, trừ phi là khâm phong hàm hiệu hoặc là tước vị cho quan viên.

"Chiếu viết: Huy hoàng Thiên triều, thánh nhân quảng vận, ứng thiên thừa nghiệp. Thiên phúc địa tái..."

"... Khâm phong tước cho Dương Đình Hòa, tước hiệu là Việt Quốc công, bố cáo thiên hạ. KHâm thử."

Khâm khâm cái ấy của mẹ mày ý.

Dương Đình Hòa thiếu chút nữa thì chửi tiếng địa phương, tức đến nổ phổi.

Phòng trái phòng phải, kết quả tiểu hôn quân này không ngờ lại cho lão một chiêu này, hoang đường đến mức này. Thật là ngu ngốc vô đạo!

"Lão phu muốn vào cung diện thánh!" Dương Đình Hòa nắm chặt quyền đầu hét lên.

Hoạn quan ngoài cười nhưng trong không cười: "Dương Đại học sĩ, bệ hạ nói. Hôm nay Báo Phòng đóng cửa, không gặp bất kỳ triều thần nào, muốn diện thánh, chờ triều hội ngày mai đi, nô tỳ giờ xin cáo từ, trong tay còn có năm bản thánh chỉ phong Quốc Công nữa, nô tỳ còn phải tới từng nhà tuyên chỉ."

Dương Đình Hòa hít một hơi lạnh, cả người lảo đảo.

Đây là Chu Hậu Chiếu phản kích, hắn đang trả thù!

Hắn đang dùng quân quyền để khiêu khích thần quyền!

"Hôn quân! Hôn quân! Hôn quân!"

Dương Đình Hòa ngửa mặt lên trời mắng to ba tiếng hôn quân, người lảo đảo suýt nữa thì ngã, lão quản gia bên cạnh vội vàng đỡ lấy lão, Dương Đình Hòa ngây ra một lúc, bỗng nhiên lệ rơi đầy mặt.

Trong một ngày, triều đường kinh sư bị Chu Hậu Chiếu một mình khuấy đảo cho phong vân biến sắc.

Cùng một ngày, Chu Hậu Chiếu liên tục phát hơn hai mươi đạo thánh chỉ cho trọng thần trong triều, không phải phong Quốc Công thì là phong quốc hầu, hoạn quan tuyên chỉ nối liền không dứt qua lại trong ngoài Báo Phòng, bận tới chân không chạm đất.

Phủ đệ của các trọng thần trong triều thì mây đen dầy đặc, đại thần được phong tước có một điểm giống nhau, bọn họ là những người phản đối Tần Kham tấn phong Quốc Công kịch liệt nhất.

Lần này kinh sư náo nhiệt rồi, vốn lời đồn trên phố phường dân gian nổi lên bốn phía, nói trong triều rất nhiều đại thần cố kỳ người tài, tìm trăm phương nghìn kế cản trở Tần Kham tấn tước, kết quả đương kim hoàng đế bệ hạ trong vòng một ngày đồng thời phong hai mươi vị Quốc Công và quốc hầu, hơn hai mươi người được phong lập tức trở thành trung tâm của gió lốc, cũng thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu của mọi người, hoàng đế không có quyền, đại thần ngang ngược, chỉ lệnh không ra khỏi được cửa cung, bị dồn vào cùng đành phải đồng thời phong hơn hai mươi vị quốc tước, hòng mong tự bảo vệ mình, các loại lời đồn bát quái bay đầy trời, muốn có bao nhiêu người ghê tởm thì có bấy nhiêu người ghê tởm. Cuối cùng hơn hai mươi người này không ngờ lại bị đồn thành đại gian thần có mưu đồ soán quyền đoạt vị, cưỡng bức ấu quân.

Ngày hôm sau, canh ba giờ sửu

Bách quan tụ tập trước cửa Thừa Thiên chờ cửa cung mở.

Không khí túm năm tụm ba chuyện trò vui vẻ thường ngày không thấy đâu, ai nấy sắc mặt xanh mét, trầm mặc đứng trên quảng trường, ánh mắt chăm chú nhìn cửa cung.

Quảng trường Hôm nay có chút khang khác, không biết ai phái bốn gã tiểu hoạn quan đứng hầu ở một góc quảng trường, mỗi lần thấy có kiệu quan đi tới, tiểu hoạn quan liền vui tươi giúp vén màn kiệu, khom người uốn lưng: "Thì ra là Thành Quốc công mới tấn tước, nô tỳ xin chào Quốc Công gia."

"Thì ra là Phủ Xa Hầu, Hầu gia vạn phúc kim an..."

"Nô tỳ tham kiến Việt Quốc Công, Quốc Công gia vào triều vất vả rồi."

Trong nhất thời quảng trường Thừa Thiên Thừa Thiên Quốc Công nhiều như chó, quốc hầu rải khắp đất, các vị đại thần được gọi là Quốc Công Hầu gia sắc mặt tím tái, tức giận đến nỗi cả người run rẩy.

Chắc chắn rồi, bốn gã hoạn quan tất là do bệ hạ phái ra cố ý trêu người ta.

Bách quan thần sắc bất thiện, các huân quý vẻ mặt cũng không thiện hơn được là bao.

Huân quý sở dĩ chiếm được một chữ "Quý", tất nhiên loại người này là rất thưa thớt, công huân của bọn họ đều là tổ tông hoặc là bản thân dùng mạng để đổi lấy, trên đời này chỉ có vật quý ở ít, tước vị cũng quý ở ít, hôm qua hoàng thượng vung tuyệt bút, liên tục phong hơn hai mươi Quốc Công quốc hầu, sau này quốc tước Đại Minh quá nhiều, đi trên đường đánh rơi một chậu hoa cũng có thể đập trúng Quốc Công, như vậy thì tước vị hạ giá tới mức nào?

Cho tới cuối cùng, kiệu quan của Hộ bộ thượng thư Hàn Văn khoan thai đi tới, một tiểu hoạn quan vui vẻ ra đón vén rèm., khom lưng cười nói: "Ôi, Bảo Quốc công mới tấn tước tới, nô tỳ..."

Bốp!

Một tiếng tát tai vang lên, tiểu hoạn quan bị người ta một chưởng tát lăn quay ra đất, không lên tiếng được nữa.

Mọi người ngạc nhiên nhìn lại, thì thấy Bảo Quốc công Chu Huy chính quy Chu Lão công gia tức sùi bọt mép, mặt già đỏ bừng, siết chặt quyền đầu quát: "Lạm phong tước vị thì cũng được, nhưng dựa vào cái gì mà phong tước vị của ta cho thằng già mất nết họ Hàn này! Quả thực khinh người quá đáng! Lão tử mới là Bảo Quốc công chính tông."

Hàn Văn bị thánh chỉ hôm qua làm cho ghê tởm cả đêm không ngủ, lúc này trong bụng cũng nén đầy lửa giận, nghe vậy trừng mắt cả giận nói: "Họ Chu, ngươi nói ai là thằng già mất nết? Tưởng bản quan thèm muốn tước vị lắm à?"

Bùm!

Chu lão công gia đấu mồm mép thì không lại quan văn, lão dùng một cách làm rất gọn gàng dứt khoát, một quyền hung hăng nện vào hốc mắt Hàn Văn, Hàn Văn chảng rên nổi một tiếng, ngã ngửa ra sau.

Chương 574: Ác đấu trước cung

Trước cửa Thừa Thiên xuất hiện tượng hiếm thấy từ lúc Đại Minh lập nước đến nay.

Chu lão công gia đấm Hàn Văn một quyền rất nặng, lão công gia thống lĩnh mười hai đoàn doanh, tổ tông đều là võ tướng, ông của lão là Chu Vĩnh dựa vào quân công mới được tấn phong Quốc Công, có thể nói là tướng môn nhiều đời, một quyền này đánh xuống lập tức khiến Hộ bộ thượng thư Hàn Văn bất tỉnh nhân sự.

Các đại thần đứng xem trên quảng trường lập tức sôi trào.

Mâu thuẫn giữa huân quý và quan văn Đại Minh rất nặng, quan văn thanh cao, hơn nữa ai nấy đều cảm thấy sau khi mình đọc sách thánh hiền là có tài trị thế, cũng không biết là loại cảm giác về sự ưu việt mạc danh kỳ diệu này từ đâu mọc ra, ánh mắt nhìn huân quý bình thường luôn có chút khinh bỉ, trong lòng các quan văn, huân quý là khối u ác tính của Đại Minh, quan văn và bách tính thiên hạ vất vả cần cù làm việc lại để đi nuôi một đám huân quý rảnh rỗi lại chịch nhau đẻ đái đi khi nam ép nữ khắp nơi này.

Mà các huân quý đối với quan văn cũng trước này nhìn không vừa mắt, thân phận tôn quý đã khiến họ có thói quen lỗ mũi nghếch lên trời, những quan văn này có có bản lĩnh tới mấy thì vẫn xuất thân bần hàn, so được với xuất thân công hầu của mình sao?

Huống chi hôm nay là ngày đặc biệt, đương kim bệ hạ không biết lên cơn gì, trong vòng một ngày đồng thời phong hơn hai mươi vị công hầu, vậy đám huân quý tôn quý vô cùng bọn họ thành cái gì? Hạ giới tới mức nào?

Hàm lượng vàng của thân phận xuống giá không phanh, khiến các huân quý vô vùng phẫn nộ, loại phẫn nộ này không thể phát tiết với hoàng thượng được, bọn họ cũng không có dũng khí bất chấp thân phận kéo hoàng đế xuống ngựa như các quan văn, nhưng đảm lượng đấm quan văn mấy cái thì vẫn có.

Theo một quyền chứa đầy phẫn nộ của Chu lão công gia, trực tiếp

đánh cho Hàn Văn hôn mê, các đại thần đang vây xem vẻ mặt tức giận, nhưng huân quý lớn nhỏ bên cạnh Chu lão công gia thì lại trầm trồ khen ngợi, lửa giận nén đầy bụng cuối cùng cũng được phát tiết rồi.

"Bảo Quốc công, ngươi càn rỡ quá đấy!" Nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa không nhịn nổi nửa, cả người run run chỉ vào Chu Huy nói: "Chu gia của ngươi được thiên sủng, tập tước ba đời, dám ở trước cửa Thừa Thiên công nhiên đánh triều đình triều đình, còn ra thể thống gì nữa!"

Chu lão gia tử hôm nay cơn tức rất vượng, nghe vậy xì một tiếng đầy khinh miệt, hung tợn nói: "Ta thích đánh đám tiểu nhân chua loét các ngươi đấy, không biết ở bên tai bệ hạ thổi gió gì, trong một ngày không ngờ phong hơn hai mươi công hầu, coi huân quý chúng ta là cải trắng à? Họ Dương, nghe nói ngươi cũng được phong Quốc Công? Quốc công gì đấy? Việt quốc công à? Đại Minh ta trước nay quan văn không được phong tước. Tước vị đều là võ tướng ở trên chiến trường dùng mạng đổi lấy, họ dương, ngươi nói cho lão tử hay đi, ngươi từ lúc cởi chuông tới giờ, đã lập được quân công gì cho xã tắc Đại Minh chưa, nếu có thể nói ra được một việc thôi, Chu mỗ không nói hai lời, quỳ gối dập đầu bồi tội với ngươi luôn."

Người bên ngoài thấy nội các Đại học sĩ thì sợ, nhưng Chu lão gia tử đã nóng lên thì chẳng thèm để Dương Đình Hòa vào mắt, huân quý Đại Minh vốn là loại người có thân phận tôn quý nhất, mỗi ngày khi mở triều hội hàng của huân quý đều đứng ở trước các quần thần hòng để thể hiện thân phận. Huống chi Chu Huy là người nắm bình quyên trong số ít các huân quý, cũngười như Nam Kinh Ngụy quốc công Từ gia, Chu gia nắm mười hai đoàn doanh của kinh sư cũng đã hai đời rồi, tất nhiên không cần khúm núm với nội các Đại học sĩ.

Các Huân quý lập tức cười rộ lên: "Chu lão công gia nói rất đúng. Dương Đại học sĩ, trốn trong thư phòng múa bút viết văn phê tấu chương không được tính là quân công đâu."

Dương Đình Hòa tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, một bụng bi phẫn lại không biết thổ lộ với ai, rõ ràng là chuyện tiểu hôn quân gây ra, nưng đám huân quý ss không dám tìm hoàng đế trách mắng, lại đi

trút hết vào trên người những quan văn này. Có giảng đạo lý nữa không vậy?

Hàn Văn đã được mấy vị quan văn nhiệt tâm nâng vào nhà chữa thương, quả này chắc phải nằm mười ngày nửa tháng mới xuống giường được.

Trên quảng trường cửa Thừa Thiên, các quan văn lòng đầy căm phẫn và các huân quý đầy bụng uất nghẹn chia làm hai phái giằng co kịch liệt, còn võ tướng vừa không phải là quan văn vừa không có tước vị trong người lúc này cũng không chút do dự đứng chung một chỗ với các huân quý.

Đám võ tướng này không cần phải lo lắng về vấn đề xếp hàng, bởi vì trong bọn họ có rất nhiều người đều là tướng lãnh dưới trướng các huân quý.

Mùi thuốc súng trên Quảng trường nồng đậm dị thường, trong trầm mặc giống như chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể nổ tung.

Trên đời vĩnh viễn không thể thiếu người thiết tâm nhãn, có người đứng ra hóa thân thành đốm lửa ngay.

Một giám sát ngự sử trực ngày hôm nay đứng ra, vẻ mặt chính nghĩa chỉ chỉ về phía các huân quý, nổi giận quát: "Sắp một khắc giờ dần rồi, cửa cung sắp mở rồi, các ngươi còn không mau xếp hàng vào triều, không sợ bản quan tố các ngươi tội thất nghi à?"

Những lời này rất có vị đạo tìm chỗ chết, hắn đã thành công hấp dẫn ánh mắt của tất cả các huân quý, vô số ánh mắt phẫn nộ lườm hắn.

Ngự sử bị lườm có chút sợ hãi, lui một bước: "Cửa cung là cấm địa, các ngươi muốn làm gì?"

Trong lặng lẽ, lại là Chu lão công gia làm đầu lính, rít ra kẽ răng hai chữ lạnh lùng: "Đánh hắn!"

Ầm!

Các Huân quý ùa lên, giống như một đáu ruồi đầu xanh ngửi thấy quả trứng thối, giám sát ngự sử xui xẻo vừa sợ vừa giận, trong

kinh đào hãi lãng giãy dụa một cái cuối cùng.

"Các ngươi cả gan dám vũ nhục tư văn."

Bùm !

Không biết là ai đánh ra một quyền, ngự sử không rên nổi một tiếng ngất lịm.

Các quan văn không nhịn được nửa, gầm lên mắng chửi không thôi.

Các Huân quý phần lớn đều là hạng vô công rồi nghề, quyết tâm dứt khoát làm lớn chuyện, thế là vừa đánh ngự sử hôn mê xong, mắt lại đỏ ngầu nhìn chằm chằm đám quan văn đang mắng chửi luôn miệng, ầm một tiếng, giống như một đám châu chấu quá cảnh, cắn xong một gốc hoa mầu lại ùa về phía một gốc khác.

Quảng trường trước cửa Thừa Thiên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, triều đường Đại Minh có một truyền thống tốt đẹp là tụ tập đánh nhau, bất luận quan văn hay là võ tướng, đều đã luyện công phu bác đấu và bản lĩnh chịu đòn, loại bản lĩnh này là kinh nghiệm quý giá được tích lũy trong đấu tranh triều đường vô số lần mấy trăm năm qua, càng đáng quý hơn là ý chí chiến đấu của các là quan văn, thực sự có thể nói là dũng mãnh không sợ chết, cho dù đối thủ là võ tướng sức có thể gánh đỉnh, một khi đã dánh thì cũng rất là nghiêm túc.

Quảng trường loạn thành một đống, các quan văn bị đánh cho hét thảm không thôi, không ít người gãy răng, trang sưng, mắt thâm, mạt phù, nhưng vẫn cứ càng đánh càng hăng, hơn nữa rất có tinh thần hợp tác đoàn. Hai ba quan văn tạo thành một tiểu đội chuyên đối phó một huân quý, một người ôm chân một người giữ tay, còn một người thì đặc biệt phụ trách đánh vào mặt huân quý.

Hổ khỏe cũng không chịu nổi sói đông, tuy nói tố chất thân thể của các quan văn không cao, nhưng hơn ở chỗ nhân số đông đúc, hai ba trăm quan văn đối phó với không đến một trăm huân quý, trong nhất thời không ngờ cũng bất phân thắng bại, chiến sự lâm vào trạng thái giằng co.

Quan chiến ngoài trận ai là nhàn nhất? Nội các học sĩ Lý Đông Dương.

Lúc ác chiến trên quảng trường đang hăng, Lý Đông Dương đứng cách xa, thong dong điềm tĩnh vuốt râu đứng nhìn, vừa không khuyên can vừa không tham chiến, thuần túy là phái tiêu dao.

Lão đầu nhi trải qua mưa gió bốn triều vẫn không ngã, tất nhiên là có bản sự của lão, ví dụ như lúc này, tuyệt đối không phải là lúc sính anh hùng tán vương phách, trốn được bao xa thì cố mà trốn bấy nhiêu xa.

Ý tưởng là tốt, nhưng hiển nhiên Tây Nhai tiên sinh giỏi mưu lần này tính sai rồi, người muốn né tránh phiền toái, nhưng lại trốn không thoát phiền toái chủ động tìm tới.

Đang đứng quan trướng không lâu, Bảo Quốc công Chu lão gia tử một thân sát khí thở hổn hển tới gần, mắt đỏ rực hung tợn lườm Lý Đông Dương.

Chu Huy gằn giọng nói: "Ta biết chuyện không liên quan tới ngươi, nhưng hưng ta vẫn muốn đánh ngươi, dù sao hôm nay cũng là cơ hội hiếm có."

Lý Đông Dương ngạc nhiên: "Vì sao?"

Bùm!

Một nắm đấm hung hăng nện vào hốc mắt Lý Đông Dương, Lý Đông Dương kêu thảm lạch bạch lùi ra sau.

Chu Huy cười gằn: "Thằng già ngươi còn không biết xấu hổ đi hỏi ta vì sao à, nuôi con dạy vợ là việc của người đàn ông, tự ngươi nhìn xem ngươi sinh ra cái loại con gì, cháu gái của lão phu quốc sắc thiên hương, kết thân với phủ Quốc Công ta thfi thiệt gì cho hắn? Vậy mà tên tiểu hỗn đản này vẫn giấu cháu gái của lão phu ra vào thanh lâu chơi gái mua vui, sau khi bị Cẩm Y vệ bắt được thì lột chuồng lôi đi quanh cả nửa kinh sư, mặt mũi của phủ Quốc Công đều bị tên hỗn đản nhà ngươi làm mất hết rồi, lão tử không đánh ngươi thì đánh ai? Lão già, chịu chết đi!"

lại một cú đấm được tung ra, Lý Đại học sĩ thiện mưu cũng bị kéo

vào trong biển chiến tranh nhân dân này.

Trong trận ác chiến hỗn loạn, tiếng chuông của Chung cổ ti cuối cùng cũng gõ vang.

Một khắc giờ dần, cửa cung mở ra, bách quan vào triều.

Các quan văn và huân quý nằm rên rỉ đầy đất nhịn đau đứng lên, hơn mười vị quan văn vì bị thương nặng không thể không để gia phó đỡ xuống khỏi hoả tuyến, về nhà dưỡng thương/.

Các quan văn còn lại thì nhịn đau vội vàng theo cấp bậc xếp hàng. Quốc sự làm trọng, lễ nghi làm trọng, có đau nữa thì cũng phải cố mà chịu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của đại hán tướng quân và hoạn quan, quan văn huân quý thường ngày dáng vẻ đường đường mặt bầm tím, khóe miệng rỉ máu, áo quan lam lũ, đỡ nhau tập tễnh đi vào cửa cung, giống như lưu dân vừa bị cướp đường trấn lột.

Ba vị Đại học sĩ Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Lương Trữ thì đi ở hàng đầu của văn thần, ba người hốc mắt đen xì hai má bầm tím, Lương Trữ thì mũi còn rỉ máu.

Trầm mặc đi qua ngọ môn, Lương Trữ không nhịn được nói nhỏ: "Tây Nhai tiên sinh, lão phu càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. Hôm nay chúng ta ăn đòn chỉ sợ là bệ hạ cố ý chơi chúng ta?"

Khóe miệng Lý Đông Dương bầm tím, nghe vậy cười lạnh một tiếng, vết thương ở khéo miệng lại đau khiến lão trợn trừng mắt.

"Cổ có điển cố Nhị đào giết tam sĩ, hôm qua bệ hạ phong tước khắp nơi không phải chính là cách làm đó sao? Thế mà đám huân quý ngu xuẩn đều cắn câu, bệ hạ mới ngần ấy tuổi làm sao mà nghĩ ra được chủ ý ác độc như vậy, hơn phân nửa là sau lưng có người khuyến khích..."

Lương Trữ hai mắt trợn trừng: "Ai khuyến khích?"

Lý Đông Dương tức giận hậm hừ, Dương Đình Hòa ở bên cạnh thì nghiến răng nghiến lợi nói: "Trừ Tần Kham ra còn có thể có ai nữa? Thằng đầy tớ này tính kế giỏi thật, chẳng những xui bệ hạ

khiến chúng ta quẳn quại một đêm, còn chọc giận huân quý để chúng ta ăn đòn một trận, đồ hỗn trướng."

Chương 575: Tiếng lòng trên kim điện

Đội ngũ triều thần giống như vừa bại trận từ từ tiến về phía điện Phụng Thiên, trong đám người thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng rên rỉ và khóc nức nở, không khí áp ức ảm đạm.

Đỡ nhau vào điện Phụng Thiên, xếp hàng ngay ngắn xong, quan văn và huân quý vẫn bất khuất trợn mắt lườm nhau, một hồi đại chiến vừa rồi vẫn không thể khiến mùi thuốc súng giảm bớt được bao nhiêu, ngược lại càng đậm đặc hơn.

Lúc đang lạnh lùng giằng co, xa liễn của hoàng đế từ từ tiến tới, nghi trượng như mây, pháp khí điềm lành đầy rẫy.

Chu Hậu Chiếu khoác long bào vào điện, dưới tiếng hô của hoạn quan trực nhật, bách quan quỳ lạy sơn hô vạn tuế.

Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ, hắng giọng, vừa nói mấy lời dạo đầu trước triều hội vừa nhìn chúng thần trong điện theo thói quen.

"Các vị thần khanh nếu có quốc sựthì mau bẩm tấu... Ố? Ha ha ha ha..." Chu Hậu Chiếu sau khi nhìn thoáng qua thảm trạng của quần thần thì rất không nể tình ôm bụng cười ha hả.

"Các ngươi ở cửa cung gặp phải cướp à? Sao bộ dạng lại thế này, buồn cười chết trẫm mất."

Chu Hậu Chiếu cười như điên tạo nên từng trận hồi âm trong kim điện, các quan văn mặt be bét thương tích sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Bùm!

Các đại thần bị thương tốp năm tốp ba quỳ xuống, gào khóc mà không có dấu hiệu báo trước.

"Xin bệ hạ làm chủ cho chúng thần."

"Bệ hạ minh giám, Bảo Quốc công Chu Huy ỷ mạnh hiếp yếu, ngang ngược bừa bãi, ở trước cửa Thừa Thiên kích động huân quý đánh chúng thần cực kỳ tàn ác, chúng thần đều là trọng khí của quốc gia, sao chịu nổi vũ nhục như vậy, xin bệ hạ phạt nặng Bảo Quốc công, mở rộng chính nghĩa cho vi thần."

"Phì." Bảo Quốc công Chu Huy đứng ra khỏi hàng, hung tợn lườm các quan văn, cả giận nói: "Trắng đen đều là các ngươi có lý, cái đám hủ nho chua loét các ngươi, vỗ lương tâm mà nói đi, các ngươi chỉ chịu đòn chứ không đánh trả à? Tự các ngươi nhìn đi, các huân quý phần lớn cũng bị thương, bọn họ sao không đi xin bệ hạ làm chủ?"

Các Quan văn giận dữ, trên kim điện lại có thêm một hồi giương thương múa kiếm, toàn bộ đại điện nói ầm ĩ ồn ào như họp chợ.

"Được rồi được rồi, yên lặng, yên lặng." Hậu Chiếu hét lớn một tiếng, hai bên đang cãi nhau lúc này mới chịu ngậm miệng.

Chu Hậu Chiếu nín cười, xoa cằm nói: "Trẫm vừa rồi nghe rõ rồi, quan văn và huân quý đánh nhau đúng ư? Phạt ai trước tiên cứ gác sang một bên đã, trẫm muôn hỏi, các ngươi vì chuyện gì mà đánh nhau?"

Cũng không biết có phải cố ý hay không, Chu Hậu Chiếu hiển nhiên là đang yên đang lành lại đi bới hcuyện. Nói tới nguyên nhân đánh nhau, ánh mắt nhìn Chu Hậu Chiếu của các quan văn và huân quý đều bắt đầu phun ra lửa.

Dương Đình Hòa bị đánh tới mặt mũi bầm dập tiến lên một bước, trầm giọng cả giận nói: "Bệ hạ, ngài còn không biết xấu hổ mà lên tiếng nữa à! Nếu không phải..."

"Ha ha."

Chu Hậu Chiếu thấy hốc mắt Dương Đình Hòa biến thành màu đen, má phải sưng vù, một đôi mắt vốn sáng ngời hữu thần chỉ còn lại hai đường chỉ, không nhịn được lại cười ra tiếng.

Dương Đình Hòa tức giận đến nỗi muốn đập đầu vào tường tự tử: "Xin bệ hạ trang trọng!"

"Được được được, trẫm trang trọng. Ngại quá, vừa rồi thật sự là không kìm lòng được." Chu Hậu Chiếu cố gắng nín cười, bày ra bộ dạng trang trọng, cố gắng quay đầu đi để không phải nhìn mặt Dương Đình Hòa. Kết quả vừa quay đi thì ánh mặt lại thấnh mặt già của Lương Trữ tím bầm sưng vù như cái bánh bao, Chu Hậu Chiếu lại kìm lòng không đậu, bật cười ha ha."

" Ha ha ha ha..." Chu Hậu Chiếu bất chấp nghi thái cười rộ lên, vừa cười vừa ôm bụng, thở hổn hển liên tục tạ lỗi với Dương Đình Hòa sắc mắt không biết là là bị đánh tới tím tái hay là tức giận đến tím tái.

"Dương tiên sinh, trẫm... Lại khiến ngươi thất vọng rồi. Không được, ngươi cho phép trẫm cười một chút, vui quá đi, Lương tiên sinh, ngươi rốt cuộc bị người ta hận tới thế nào, sao người ta lại đặc biệt chào hỏi vào mặt ngươi thế, thật sự là quá đáng giận."

Chu Hậu Chiếu cười không kiêng nể gì ai, sắc mặt các quan văn càng khó coi hơn, các huân quý thì cũng cười theo Chu Hậu Chiếu, trong tiếng cười tràn ngập sự ác ý, không chỉ vui sướng khi người khác gặp họa, hơn nữa còn thấp giọng bình phán, vết thương nào trên mặt vị đại nhân nào là bị ai đánh, lúc ấy lực độ cương mãnh thế nào, góc độ khéo léo thế nào, tiếng kêu thảm thiết đã tai như thế nào.

Dương Đình Hòa nghe tiếng cười chói tai trong điện, mặt già dần dần từ xanh chuyển thành trắng.

"Bệ hạ, ngươi cười đủ chưa?" Dương Đình Hòa hét to ra tiếng.

"Cười... Cười đủ rồi, đủ rồi." Chu Hậu Chiếu vất vả lắm mới dừng lại được, rất mất nghi thái ngồi phịch lên ghế thở hổn hển.

Dương Đình Hòa cả giận nói: "Bệ hạ, ác đấu trước cung hôm nay, toàn là do bệ hạ gây ra, bệ hạ lại hoàn toàn không biết thẹn, ngược lại còn cười ra tiếng, thần xin hỏi bệ hạ, hành vi như vậy chẳng lẽ không cảm thấy khiến quần thần lạnh lòng hay sao?"

Chu Hậu Chiếu thu lại nụ cười, mắt híp lại: "Ác đấu trước cung có liên quan gì tới trẫm sao, trâm xin nhờ Dương tiên sinh chỉ điểm."

"Nếu không phải ngài hôm qua càn rỡ, phát hơn hai mươi thánh chỉ phong tước, khiến các huân quý từ ghen tị sinh hận thù, thì lại sao lại đi hỗn chiến với các quan văn? Thần xin hỏi bệ hạ, liên phát liền hơn hai mươi đạo thánh chỉ phong tước là cớ làm sao?"

Chu Hậu Chiếu tựa hồ sớm có chuẩn bị, nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng: "Trẫm muốn hỏi Dương tiên sinh trước, thánh chỉ phong tước nếu chưa được nội các và thông chính ti thông qua thì có hiệu lực hay không?"

"Đương nhiên là không rồi! Quân thần cùng trị thiên hạ chính là quy củ trăm năm nay, bệ hạ sao có thể vì sự yêu ghét của bản thân mà vọng quyết quốc sự!"

"Nếu không có hiệu lực, vậy ý tứ chính là thánh chỉ trẫm phát ra chẳng khác nào một tờ giấy lộn? Đã là giấy lộn thì trẫm muốn phát thế nào thì phát, chẳng lẽ giờ trẫm là hoàng đế mà muốn phát mấy tờ giấy lộn còn phải nhìn sắc mặt các ngươi à?"

Dương Đình Hòa giận dữ: "Bệ hạ, ngài căn bản chính là càn quấy, nghe nhìn lẫn lộn! Thánh chỉ của hoàng đến tôn quý biết bao, sao có thể nói là giấy lộn?"

Chu Hậu Chiếu mặt không biểu tình bỗng nhiên vỗ mạnh lên tay vịn, đứng bật dậy, hung hăng lườm Dương Đình Hòa quát: "Nếu thánh chỉ tôn quý, vì sao thánh chỉ của chẫm ra khỏi cửa cung là không có hiệu lực? Trẫm thậm chí ngay cả tấn phong cho một thần tử có công lớn với xã tắc cũng không thể được, Dương tiên sinh, chư vị triều thần trong điện, các ngươi vừa nói thánh chỉ tôn quý, lại nói thánh chỉ không có hiệu lực, không biết là tự mâu thuẫn sao?"

Lời nói này khiến cả điện lặng ngắt, kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

"Trẫm đăng cơ ba năm, làm hoàng đế ba năm, trong lòng trẫm tích lũy rất nhiều nghi vấn, các ngươi mỗi người đều nói thiên hạ này là trẫm, các ngươi là thần tử trung thành một lòng giúp trẫm thống trị giang sơn, nhưng trẫm lại luôn nghĩ, thiên hạ này rốt cuộc là của ta hay là của các ngươi, còn trẫm chỉ là một hoàng đế ngồi trong hoàng cung, hay là hoàng đế ngồi nắm ngũ hổ tứ hải, mỗi

khi trẫm đưa ra một quyết định, muốn làm một việc gì đó, các ngươi lại như ong vỡ tổ lao lên phản đối kịch liệt, tựa hồ ngay cả trẫm làm ra một quyết định gì cũng là đều ngu xuẩn, há miệng ra là phản đối, kết quả các ngươi cao hứng, thỏa mãn, đi ra khỏi cửa cung các bách tính ai nấy đều nói các ngươi là thần tử trung trực không sợ cường quyền, mà hoàng đế trẫm đây thì nằm dưới chân các ngươi, thành hòn đá kê chân cho thanh danh trung trực của các ngươi."

Chu Hậu Chiếu nói xong hốc mắt ửng đỏ, vô cùng mệt mỏi tựa vào long ỷ, khóc nói: "Chư vị triều thần, trẫm là quân chủ của các ngươi chứ không phải là các ngươi của các ngươi."

Chương 576: Tấn tước Quốc Công

Những lời này là tiếng lòng muốn nói ra của ba năm đăng cơ.

Quân thần Đại Minh không giống quân thần, quan hệ giữa bọn họ giống như là quan hệ hợp tác sự nghiệp, hoàng đế là chủ tịch, nhưng công ty không phải là của một mình hắn, đại thần khác cũng có cổ phần công ty, công ty chỉ có thể giao cho nội các tương đương với cấp giám đốc đi kinh doanh, nội các sẽ dảm bảo lợi nhuận hàng năm, điều kiện tiên quyết là chủ tịch phải ngoan ngoãn nghe lời, cho nên làm chủ tịch, không thể ra quyết sách kinh doanh lung tung cho công ty, đương nhiên, quyền sở hữu và quyền quan danh của công ty đều là của chủ tịch, tất cả mọi người làm thuê cho chủ tịch, quyền lợi còn lại thì chủ tịch không nhất định là có, nếu chủ tịch nhúng tay lung tung, hạ mệnh lệnh lung tung, khả năng có thể khiến cho tất cả cổ đông kịch liệt phản đạn.

Triều đường Đại Minh nói trắng ra là có cơ cấu như vậy.

Làm hoàng đế ba năm, Chu Hậu Chiếu dần dần minh bạch địa vị của mình, nhưng hắn cũng rất không cam lòng.

Triều hội Hôm nay không chỉ là nói riêng chuyện tấn tướccho Tần Kham, từ đề tài này mở rộng ra là Chu Hậu Chiếu đang đấu tranh cho bản thân mình.

Hắn không muốn bị nuôi nhốt trong thâm cung như nuôi lợn, hắn muốn ra ngoài, tự mình đi mỗi một tấc quốc thổ thuộc về mình, chính mắt trông thấy từng con dân đang thần phục hắn.

Chỉ là hắn không rõ quân quyền hiện giờ vì sao lại trở nên nhược thế như vậy, thần quyền từ khi nào đã bắt đầu lờ mờ vượt lên trên quân quyền.

Quân thần tranh quyền lực hơn mấy trăm năm, mỗi bên đều có phần thắng và giành được phong tao nhất thời, nhưng mà mấy vấn đề này bày ra trước mặt, lại không phải là một mình Chu Hậu

Chiếu có thể giải quyết, hắn là hoàng đế, nhưng hắn là hoàng đế rất nhược tiểu.

Kim điện rất im lặng, quân thần trầm mặc rất lâu.

Dương Đình Hòa thở dài: "Bệ hạ, quân thần cộng trị là luật cũ tổ tông truyền xuống. Hôm nay triều thần đứng trong điện không có bất kỳ ai là đứng trên quân quyềncả, lão thần cho rằng bất luận là quân hay là thần, quyền lực đều bị chế ước, có chế ước mới không không phóng túng, giang sơn xã tắc mới sẽ không mất đi khống chế, thần quyền cũng vậy, chính bởi vì chúng thần không có tư tâm, cho nên cũng nguyện ý chế ước thần quyền, cho nên lịch đại thần tử mới có thể cam chịu sự tồn tại của Cẩm Y vệ và Đông Hán, Tây Hán, bệ hạ, trên đời không có ai tùy tâm sở dụccả, hoàng đế cũng không được."

Ngẩng đầu nhìn chăm chú Chu Hậu Chiếu đang buồn bã ngồi trên long ỷ, ngữ khí của Dương Đình Hòa vẫn bình thường kiên định như khi xưa giảng bài ở xuân phường.

"Cho nên bệ hạ không nên lạm dụng thánh chỉ, thánh chỉ cùng cấp với quân quyền, quân quyền có thể dùng nhưng không thể lạm dụng, hôm qua bệ hạ tự dưng phong hơn hai mươi vị công hầu, hiển nhiên là đang lạm dụng quân quyền, hành động này của bệ hạ không khác gì tự tự tổn hại hoàng uy. Chúng thần thấy vậy nên rất lặng lòng, thần xin bệ hạ thu hồi thánh chỉ!"

Hơn hai mươi đại thần Trong điện đồng thời quỳ xuống, đều tự từ trong ngực lấy già hoàng quyển giơ lên cao, đồng thanh nói: "Tước vua ban thưởng, chúng thần không thể tiếp nhận, thần xin bệ hạ thu hồi thánh chỉ."

Hơn hai mươi đôi tay tự nâng thánh chỉ, mọi người trong lòng lại ai nấy có tư vị riêng.

Bất luận quan văn hay là võ tướng. Ai mà không hy vọng mình có thể thăng quan phong tước, phúc ấm con cháu? Biết rõ hoàng đế là đang làm loạn. Hôm qua trong thời khắc tuyên chỉ, vẫn có không ít người tim đập loạn nhịn.

Phần lớn đều hy vọng bản thánh chỉ này là thật.

Chu Hậu Chiếu khịt khịt mũi, cười khổ mấy tiếng.

Vừa rồi chỉ là phát tiết sự bực tức chon sâu trong đáy lòng bấy lâu, kỳ thật bản thân hắn cũng hiểu rõ, mâu thuẫn giữa quân thần là vĩnh viễn không thể giải quyết, không thể tiêu trừ, cho dù giết hết tất cả các đại thần trên điện, đổi sang một đám thần tử biết nghe lời tới giúp hắn thống trị giang sơn, mâu thuẫn vẫn sẽ tồn tại, hơn nữa sẽ chỉ tổ càng lúc càng kịch liệt.

Nếu đã không giải quyết được, vậy thì chu toàn cho bọn họ đi.

Tóm lại vẫn là tính tình thiếu niên, thương vừa rồi còn đang thất ý thần thương bỗng nhiên đổi sang khuôn mặt tươi cười, sự không vui vừa rồi như tan thành mây khói.

"Tước vua ban, không thể tiếp nhận, ừ? Lý do hay lắm." Chu Hậu Chiếu cười nhạt.

Dương Đình Hòa trầm giọng nói: "Biết sai thì sửa, bệ hạ vẫn không mất minh quân, lão thần khẩn cầu bệ hạ thu hồi thánh chỉ, chuyện hoang đường hôm qua văn võ cả triều sẽ coi như chưa từng phát sinh, bệ hạ cảm thấy sao?"

Dương Đại học sĩ Trước nay tính tình cương liệt không ngờ lại nói ra những lời này, xem như đã là cực kỳ nhường nhịn rồi, hiện tại lão chỉ muốn mau kết thúc cái trò khôi hài này, cũng không dám răn dạy Chu Hậu Chiếu một câu nào nữa. Vừa rồi khi Chu Hậu Chiếu phát tiết nỗi bực tức lão đã cảm giác được, vị thiên tử thiếu niên này tâm tính đang dần dần thành thục rồi, việc hôm qua thoạt nhìn thì hoang đường, nhưng kì thực cũng là một loại kháng nghị đối với quân quyền đang trong thế yếu, nếu như răn dạy hắn thêm nữa, chỉ sợ sẽ triệt để chọc giận hắn, khi đó văn võ cả triều sẽ khó mà giải quyết.

Chu Hậu Chiếu cũng không thèm nhìn hơn hai mươi vị đại thần đang quỳ gối trong điện, lại nghiêng đầu nhìn Dương Đình Hòa.

"Trẫm nếu thu hồi những thánh chỉ này, như vậy, việc phong tước cho Tần Kham..."

Dương Đình Hòa lập tức ngắt lời Chu Hậu Chiếu, quả quyết nói:

"Sơn Âm Hầu đúng là có công, nhưng công chưa tới mức được phong Quốc Công, việc này không thể làm."

Nói xong Dương Đình Hòa cúi đầu khom người, lẳng lặng chờ đợi sự giận dữ của Chu Hậu Chiếu.

Văn võ Cả triều đợi hồi lâu mà không thấy có động tĩnh, sốt ruột ngẩng đầu nhìn thì thấy Chu Hậu Chiếu không chỉ không giận, ngược lại khóe miệng phác ra một nụ cười quỷ dị.

"Trẫm biết rồi, thôi, hai mươi ba đạo thánh chỉ hôm qua trẫm phát xuống, hiện tại thu hồi toàn bộ, về phần phong tước vị cho các ngươi."

Hơn hai mươi người đồng thanh nói: "Thần không có công, không có mặt mũi nào để nhận phong tước."

"Được rồi, bãi triều đi."

Chu Hậu Chiếu đứng dậy, khi rời khỏi kim điện, quần thần sơn hô vạn tuế.

Ba vị Đại học sĩ Nội các sóng vai ra khỏi điện, ba người nhíu chặt mày, vẻ mặt lạnh lùng.

"Giới Phu hôm nay lại bác đề nghị tấn tước cho Tần Kham của bệ hạ, theo tính của bệ hạ đã sớm nổi trận lôi đình tại chỗ rồi, vừa rồi bệ hạ vì sao không có tĩnh?" Lương Trữ nhíu chặt cặp lông mày trắng.

Lý Đông Dương quay đầu nhìn về phía điện Cẩn Thân, ánh mắt như có thâm ý, lại ngậm miệng không nói gì.

Dương Đình Hòa cười khổ nói: "Tính tình của Bệ hạ lão phu càng lúc càng khó đoán, làm ra nhiều chuyện như vậy, kỳ thật bệ hạ đơn giản chỉ là muốn tấn tước cho Tần Kham, nhưng Tần Kham này làm việc chính tà chẳng phân biệt được, thân là quốc hầu lại nắm Cẩm Y vệ, đã có quyền thế ngút trời rồi, giờ mà để hắn lên tới Quốc Công, chẳng phải là càng vô pháp vô thiên sao? Lão phu biết Lưu Cẩn bị tru là do kẻ này đứng sau giật dây, ở trong lòng lão phu, Tần Kham không phải là người xấu, nhưng ta vẫn có chút kiêng kị hắn, vẫn là câu nói vừa rồi của ta trên điện, quyền lực

phải bị chế ước mới không mất đi khống chế."

Lương Trữ gật đầu, cười nói: "Giới Phu nói chính là những lời mưu quốc. Tần Kham này rất phức tạp, chuyện tốt cũng làm, chuyện xấu cũng làm không ít, nói thật, kẻ này quả thật khiến rất nhiều đồng liêu trên dưới kiêng kị, đáng tiếc hắn không biết cho bệ hạ uống thuốc, không ngờ làm bệ hạ không tiếc tự tổn hại hoàng uy, dùng loại biện pháp xỏ lá này để tấn tước cho hắn, ảnh hưởng của người này đối với bệ hạ quá sâu, e là không phải chuyện tốt."

Hai người đang nói chuyện nhưng thấy Lý Đông Dương ở bên cạnh không nói một lời, Lương Trữ tò mò hỏi: "Tây Nhai tiên sinh tựa hồ không hề chống đội với chuyện bệ hạ tấn tước cho Tần Kham."

Lý Đông Dương cười khổ nói: "Chống đối thì có tác dụng à? Các ngươi cho rằng bệ hạ thật sự sẽ từ bỏ ý đồ sao? Đây đã không còn đơn giản là chuyện tấn tước nữa rồi, bệ hạ vốn là thiếu niên, ưa sĩ diện, trước kia bất kể hắn nói gì làm gì cũng luôn bị chúng ta bác bỏ, oán khí của bệ hạ đối với các đại thần đại thần càng lúc càng sâu, chuyện tấn tước cho Tần Kham chỉ sợ là đã đến rìa bùng nổ rồi, chỉ là một tước vị Quốc Công, chúng ta cớ gì mà không đáp ứng cho xong chuyện đi, nếu không lão phu đoán rằng việc này chỉ tổ càng lúc càng ầm ĩ thôi."

Ánh mắt nhìn xoáy vào Lương Trữ và Dương Đình Hòa, Lý Đông Dương thở dài: "Nhị vị, bệ hạ tuổi trẻ càn rỡ, nhưng chung quy vẫn là quân chủ của chúng ta, lui một bước thì có khó như vậy không?"

Lương Trữ và Dương Đình Hòa trầm mặc không nói, nhưng trong lòng lại giống đi treo một tảng đá ngàn cân. Vừa rồi biểu hiện của Chu Hậu Chiếu rất kỳ quái, đặc biệt là quỷ dị quỷ dị ở khóe miệng trước khi bãi triều, khiến hai người trong lòng không yên, Lý Đông Dương nói như vậy, lại càng làm hai người càng khó có thể lựa chọn.

Việc tấn tước có thể lớn có thể nhỏ, kỳ thật nghĩ kỹ lại, đây cũng chẳng phải là chuyện to tát gì, nếu bởi vậy mà khiến quân thần quyết liệt, cũng không phải là ước nguyện của triều thần.

Ba vị Đại học sĩ nội các mỗi người mang tâm tư riêng, vừa đi đến ngọ môn, Lý Đông Dương bỗng nhiên dừng chân, vuốt râu dài, đầy thâm ý nói: "Bệ hạ e là sắp ra chiêu rồi."

Lương Trữ và Dương Đình Hòa ngẩn người: "Tây Nhai tiên sinh nói vậy là sao?"

Lý Đông Dương còn chưa trả lời thì đã nghe thấy trong cung vang lên tiếng bước chân.

Bốn năm tiểu hoạn quan mặc phục sức một tay cầm phất trần, một tay giơ cao mấy cuốn hoàng quyên, không biết cố ý hay là vô tình, khi đi qua bên cạnh ba vị Đại học sĩ đều cao giọng hô to.

"Bệ hạ có chỉ, phong Hộ bộ ti khố Lưu Diệc Dương làm Hoài Sơn hầu, phong Binh bộ chủ sự Tống Huy làm Tương Dương hầu, phong Đại Lý tự thiếu khanh Hoàng Phác làm Tư Quốc Công."

"Bệ hạ có chỉ, nội thành thủ môn Tây Trực môn Lý Nhị phòng thủ cửa thành mười năm vất vả công lao lớn, tứ phong Tây Trực hầu."

"..."

Lương Trữ và Dương Đình Hòa trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy như đầu bị dội một chậu nước lạnh, buốt từ đầu đến chân.

Các triều thần đi theo phía sau ba người, cũng đều hút một hơi lạnh.

"Nữa à?" Lương Trữ rít lên.

Dương Đình Hòa tức giận đến giậm chân trợn mắt chửi: "Hôn quân! Hôn quân! Ngươi chẳng lẽ cứ phải đối kháng với các triều thần tới cùng sao?"

Sau khi ba người hét xong thì ngơ ngác nhìn nhau, phát hiện ra vẻ mặt rúng động của nhau.

Đây đã không còn là làm càn nữa rồi, đây là ý chí của Chu Hậu Chiếu, ý chí của đương kim hoàng đế!

Hoàng đế Thiếu niên đã dần dần trưởng thành, hắn có thứ mà hắn

phải kiên trì, lần này hắn không định thỏa hiệp.

Từng làm đế sư, Dương Đình Hòa giống như hôm nay mới phát hiện vị thiên tử thiếu niên này có một mặt cố chấp như vậy.

Ba người sắc mặt âm tình bất định do dự một lát, Dương Đình Hòa giậm chân thật mạnh, chỉ vào tiểu hoạn quan đã chạy xa đằng trước rồi nói với các đại thần phía sau: "Chư vị mau đi cản họ lại! Ba người chúng ta tới điện Cẩn Thân diện quân."

Triều thần hối hả đuổi theo tiểu hoạn quan.

Trước Điện Cẩn Thân, ba vị Đại học sĩ nội các ủ rũ quỳ gối ngoài cửa đồng xanh bẩm tấu.

"Chúng thần cung thỉnh bệ hạ tấn tước cho Sơn Âm Hầu."

Chương 577: Tấn tước chi hỉ

"... Sơn Âm Hầu Tần Kham, giỏi văn giỏi võ, văn thành võ đức, tính nghĩa hành lương, khâm tấn Ninh Quốc Công, thế tập võng thế, vĩnh tích thiên sủng, khâm tai. "

Đây là thánh chỉ tấn tước chính thức, do ti lễ giám soạn ba vị Đại học sĩ chiếu chuẩn, thông chính ti thẩm tra, ngay cả người tới tuyên chỉ cũng từ hoạn quan đổi thành hàn lâm đãi chiếu học sĩ chính thức.

Quân thần tranh đấu quanh co lòng vòng một hồi, sau khi đại thần cân nhắc được mất, Tần Kham cuối cùng cũng được tấn phong Ninh Quốc Công hợp lý hợp pháp, quá trình của nó có thể nói là gập gềnh vô cùng.

Hầu gia tấn thăng thành Quốc Công gia, toàn bộ Tần phủ là một mảng vui mừng.

Lão quản gia không nói hai lời xách thang như công thành lao ra ngoài cửa lớn, hai gã tạp dịch giúp dựng tang, quản gia bước lên, gỡ bảng hiệu "Lạt tạo Sơn Âm Hầu phủ" nền đen chữ vàng xuống, bộ dạng giống như Trần Chân đạp đạo trường của người Nhật Bản vậy, rất chi là vui sướng, cũng rất là đáng ăn tát.

Gỡ bảng hiệu cũ xuống, lão quản gia không biết từ lúc nào dã sớm mời người làm bảng hiệu Quốc Công phủ mới, vẫn là nền đen chũ vàng, tỏa ra một cỗ khí tức uy nghiêm, lão quản gia rất thâm tình và chuyên chú vuốt ve nó, nó, gọi người lấy ra một tấm vải nhung, ở trước mặt trên dưới Tần phủ trịnh trọng quỳ gối trước bảng hiệu, cẩn thận lau bụi trên bảng hiệu, vẻ mặt trang nghiêm túc mục giống như tuyên thệ vào đảng vậy, Tần Kham dám khẳng định, lão gia hỏa này lau bài vị tổ tông nhà mình cũng không cẩn thận như vậy.

"Thôi thôi, không phải chỉ là đổi biển thôi sao? Cứ như là tế tổ ấy?" Tần Kham thật sự không chịu nổi bộ dạng thâm tình tới mức như hận không thể lấy bảng hiệu về làm lão bà của lão quản gia. Cực kỳ ghê tởm.

"Hầu gia..., ôi, không đúng. Lão hán đáng chết!" Quản gia nhẹ nhàng tự tát vào mặt, cười nói: "Quốc Công gia, bảng hiệu cũng không thể chậm trễ được, nó là số mệnh phú quý của gia đình, Quốc Công gia số mệnh hưng thịnh, cho nên bảng hiệu nhìn phải rực rỡ lóa mắt, thể hiện phủ Quốc Công chúng ta ngày sau phú quý bức người. Bảng hiệu tạm thời treo ở cạnh cửa, lão hán dám khẳng định, không ngoài ba năm, bảng hiệu trong phủ chúng ta sẽ lại phải đổi, triều đình nói không chừng sẽ phong vương cho Quốc Công gia."

Tần Kham bật cười lắc đầu: "Phong vương? Càng nói càng thái quá, ngươi cho rằng Vương gia là dễ phong như vậy à?"

Quản gia cười nói: "Không phải là dễ sao, đương kim thiên tử miệng mấp máy một cái. Tước vị Quốc Công của ngài không phải đã tới rồi à?"

Tần Kham cười khổ, miệng mấp mái à, nói thì nhẹ nhàng lắm, chỉ vì tước vị Quốc Công, Chu Hậu Chiếu cơ hồ liều mạng, thiếu chút nữa thì triệt để lật mặt với các đại thần mới tranh thủ được. Nỗi khổ bên trong ngoại nhân làm sao mà biết được?

Bảng hiệu mới dưới sự chỉ huy của quản gia chậm rãi được đưa lên, treo ở chính giữa cạnh cửa Tần phủ. Mấy chữ "Lạt tạo Ninh Quốc Công phủ" Dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, theo bảng hiệu mới được treo lên, không khí trên dưới Tần phủ cũng rõ ràng xuất hiện biến hóa, một loại khí tức uy nghiêm nồng đậm khuếch tán. Bọn hạ nhân trong phủ đều kính sợ nhìn bảng hiệu, câm như hến.

Quốc Công à, đây là tước vị chỉ sau Vương gia, khắp cả toàn bộ Đại Minh, tước vị Quốc Công vẫn đang truyền tập chỉ có hơn mười vị, về phần Quốc Công được phong sau Hồng Vũ khai quốc và Vĩnh Lạc Tĩnh Nan thì sớm bị hai vị đế vương hùng tài đại lược giết hết rồi, nói chung đáng chết cũng đã chết, không đáng chết thì cũng chết không ít, từ đó về sau lịch đại hoàng đế Đại Minh phong tước cực keo kiệt, không ngờ đương kim thiên tử nói một câu đã phong một vị Quốc Công.

Tiên đế Hoằng Trị nếu ở dưới cửu tuyền có biết.

Thôi hay là đừng biết, Chu Hậu Chiếu kiếp sau làm bao nhiêu lần canh cho Hoằng Trị ăn thì chỉ sợ cũng không thể tiêu trừ được tâm tình bức thiết muốt giết tên nghiệt tử này đi cho thống khoái của lão hoàng đế.

Đứng trước cửa thưởng thức bảng hiệu mới một lát, Tần Kham rất nhanh liền cảm thấy vô vị.

"Hai vị phu nhân đâu?"

Hắn tấn tướng, phẩm cấp của phu nhân gia quyến tất nhiên cũng phải lên theo, theo thánh chỉ tấn tước của hắn, còn hai thánh chỉ tấn thăng cho hai vị phu nhân, Đỗ Yên từ tam phẩm cáo mệnh thăng thành nhất phẩm cáo mệnh, ngay cả Kim Liễu cũng lên tới thất phẩm cáo mệnh, cả nhà đều thăng cấp.

Quản gia cười nói: "Phu nhân mặc cáo mệnh triều phục mới, Liên Nguyệt Liên Tinh vừa rồi còn tham bái đại lễ, giờ chắc là vào khố phòng rồi, đại phu nhân nói muốn tìm một bộ trang sức có thể phối hợp với triều phục mới."

Tần Kham mặt tái xanh.

Vừa thăng cấp đã vội vàng tìm trang bị cực phẩm, trong cái nhà này chẳng lẽ không thể yên tĩnhđược trong chốc lát à?

Tần công gia quyết định tạm thời tránh hai bà nương đầu óc đang hâm hấp đó, tiến vào Báo Phòng tạ ơn

Tâm tình của Chu Hậu Chiếu rất tốt.

"Đại khoái nhân tâm quá."

Rất là ra vẻ ngửa mặt lên trời cười to, sau đó lại rất nhanh chóng xụ mặt xuống, không biết về phương hướng nào hung hăng khoa tay múa chân thể hiên kỹ năng mới học, một ngon giữa được phiêu phiêu dựng lên, khiến khóe mắt Tần Kham giật giật.

"Hôm nay ngươi không vào triều, không thấy thảm trạng của đám đại thần đó, ai nấy mặt mũi bầm dập, còn cố nhịn đau bày ra bộ dạng không để mất nghi thái, trẫm thiếu chút nữa thì cười lăn lộn ra đất." Chu Hậu Chiếu nhớ lại tình cảnh lúc đó, không khỏi lại

cười ha ha: "Đám huân quý thật sự là trút giận giúp tẫm, trẫm hận không thể thăng hết tước vị cho họ để cám ơn, thế mới nói huân quý mới là người tri kỷ nhất của hoàng đế, vào thời khắc mấu chốt luôn có tác dụng."

"Nói trở lại, đám huân quý đó đánh người ác thật, đặc biệt là Bảo Quốc công, không biết có thù sâu đậm với Lý Đông Dương thế nào mà đánh cho Lý Đông Dương không ra hình người. Chẳng lẽ Lý Đông Dương thông đồng với tiểu thiếp của Bảo Quốc công à?" Chu Hậu Chiếu nói xong lại bật cười, cười tới ngửa tới ngửa lui.

Một tiểu hoạn quan dâng trà cho Tần Kham, cung kính khom người lui ra, Chu Hậu Chiếu xuất thủ như tia chớp, bỗng nhiên giơ ngón giữa về phía tiểu hoạn quan.

Tiểu hoạn quan sợ quá, lại không hiểu hàm nghĩa trong đây, sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, bùm một tiếng quỳ xuống.

"Bệ... Bệ hạ, nô tỳ muôn lần chết, không biết chỉ ý trong đây là gì."

"Cút."

Tiểu hoạn quan chạy trối chết ra ngươi.

Tần Kham nhìn ngón giữa của Chu Hậu Chiếu, không nhịn được thở dài: "Bệ hạ,, ngón giữa này... Không nên dùng thường xuyên."

"Luyện tập một chút, tương lai đối phó đại thần..." Chu Hậu Chiếu thờ ơ trả lời.

thật sự hối hận vì đã dạy hắn thủ thế hạ lưu này, tiểu hoàng đế ngây thơ hoạt bát đáng yêu hiện tại cứ như lưu manh thu phí bảo kê, Tần Kham thật sự muốn chạy đến trước Thái Miếu học theo bộ dạng của các quan văn bi thiết hét lên "Tiên đế ơi", nhưng lại sợ liệt tổ liệt tông của gia thật sự hiển linh, một đạo thần lôi đánh chết hắn luôn, cảm giác đó nhất định tuyệt vời lắm.

Lại một tiểu hoạn quan kinh sợ bưng các món điểm tâm vào điện, Chu Hậu Chiếu theo thói quen định vươn tay ra.

Tần Kham tay mắt lanh lẹ tóm luôn ngón giữa của hắn.

Bệ hạ, đừng giơ ra nữa, bất lịch sự lắm."

Chương 578: Muốn rời kinh

Tần Kham rất hối hận vì dã dạy Chu Hậu Chiếu thủ thế hạ lưu này, hối hận tới thối cả ruột.

Vốn chỉ là quật khởi nhất thời, cho rằng Chu Hậu Chiếu sẽ cười rồi quên, ai ngờ người này không ngờ bắt đầu luyện tập, vừa nghĩ tới hàm nghĩa của ngón giữa này được nhiều người biết, mà một ngày nào đó trên kim điện triều đường Chu Hậu Chiếu cãi nhau với đại thần, vừa găng một cái là lập tức hung tợn giơ ra thủ thế này, không biết phía dưới sẽ có bao nhiêu đại thần bi phẫn đập đầu vào cột mà chết.

Chu Hậu Chiếu vẫn duy trì tâm tình sung sướng, bởi vậy nhìn ra được năm Chính Đức Đại Minh quân quyền yếu thế cỡ nào, một lần thắng lợi nho nhỏ của quân quyền cũng có thể khiến hoàng đế thiếu niên này vui rất lâu, Tần Kham thấy thế không biết là đáng thương hay là đáng tiếc, dù sao tâm tình của hắn cũng không được cao hứng lắm.

"Thật là diệu chiêu..." Chu Hậu Chiếu híp mắt khen: "Chọc giận huân quý đi đánh quan văn, Tần Kham à, đầu óc ngươi là mọc như thế nào vậy?"

Tần Kham tao nhã cười nói: "Thuật thế mà thôi, quần thể huân quý này so với quan văn mà nói thì đơn thuần hơn, tuy rằng bại gia tử và ác bá nhiều, nhưng được cái tính tình ngay thẳng cương liệt, rất ít chơi âm mưu quỷ kế, bọn họ cũng không học được những cái này, cho nên một khi có người động vào lợi ích của bọn họ, sự trả thù của bọn họ là trực tiếp nhất và tốc độ nhất."

" Giựt giây trẫm phong Hàn Văn làm Bảo Quốc công, vừa hay trùng với tước hiệu của Chu Huy, nói vậy ngươi là kíchChu lão gia tử ra tay đi hả?"

Tần Kham thở dài: "Lão gia tử bảo đao chưa già, một quyền đánh ngã Hàn Văn trước cửa Thừa Thiên, một quyền đó kinh tài tuyệt, đã thành truyền kỳ của kinh sư, bệ hạ có mãnh tướng này, thật sự là đáng mừng..."

Chu Hậu Chiếu chậc chậc khen: "Ngươi nói mát giỏi lắm, nếu để Chu lão gia tử và Hàn thượng thư biết là chủ ý của ngươi, cho dù ngươi đã là quốc công thì hai người này e là cũng vẫn tới đập cho bảng hiệu phủ Quốc Công nhà ngươi nát nhừ."

Tần Kham thở dài: "Khi đó thì đừng trách thần bán đứng bệ hạ, cái nồi đen này thần gánh không nổi đâu."

"Được, trẫm và ngươi cùng nhau gánh, Chu lão gia tử nếu đánh ngươi, trẫm sẽ giúp ngươi đánh lại."

Chu Hậu Chiếu va Tần Kham nhìn nhau cười, trong lòng vô cùng ấm áp, cảm giác bạn bè cũng làm chuyện xấu cùng mang tiếng xấu thật là mỹ diệu, Chu Hậu Chiếu sinh ra trong gia đình hoàng gia không huynh không đệ chưa từng có cảm giác như vậy.

Thấy bộ dạng cao hứng của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham muốn nói lại thôi.

Hôm nay vào cung không chỉ là tạ ơn, Tần Kham luôn cảm thấy nên uyển chuyển nói chuyện của Ninh vương với Chu Hậu Chiếu, cho dù không chọc thủng lớp giấy này, ít nhất cũng nên để hắn có chuẩn bị tâm lý.

Tạo phản trong năm Chính Đức Đại Minh tựa hồ đặc biệt nhiều, An Hóa vương phản, Bạch Liên giáo phản, Phách Châu loạn dân phản, hiện tại Ninh vương lại sắp phản, Chu Hậu Chiếu tuổi mặc dù trẻ, nhưng Tần Kham nhìn ra được nỗi khổ trong lòng hắn, làm một hoàng đế, dưới sự cai trị của hắn có nhiều người tạo phản như vậy, chỉ sợ hắn cũng rất thương tâm, tư vị bị phản bội lặp lại hết lần này tới lần khác, có thể dễ chịu được sao?

Tần Kham do dự một lúc, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời không đề cập tới Ninh vương.

Phiên vương tạo phản chung quy là đề tài rất kieng kị, huống hồ người tạo phản còn là hoàng thúc, đề tài này càng kiêng kị, bởi vì chuyện đồng dạng, tổ tiên của Chu Hậu Chiếu là hoàng đế Vĩnh Lạc cũng từng làm, cũng là hoàng thúc tạo phản với cháu, may mắn là, Vĩnh Lạc thành công, thế là tạo phản liền được điểm tô thành "Tĩnh Nan"

Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng tự mình xách hai con gà, nằng nặng kéo Tần Kham đi cho mãnh thú nàng, nhưng Trương Vĩnh không chỉ tiếp nhận vị trí của Lưu Cẩn, ngay cả bản sự nịnh nọt của Lưu Cẩn cũng kế thừa, phái người không biết từ trong thâm sơn rừng già nào bắt mấy con gấu nuôi ở trong Báo Phòng, hiện tại Báo Phòng hổ báo sói gấu, động vật hoang dã gì cũng có, bước vào một cái là có thể nghe thấy tiếng hổ gầm báo hét gấu tru.

Mã Vĩnh Thành sau khi bị điều vào Trực Điện giám nghèo khó nhất trong cung, tổng quản nội khố cũng thay bằng Cao Phượng được cho f thành thật bổn phận, cứ cách năm ba bữa lại tới kể khổ với Tần Kham, nói bệ hạ tiêu bạc nhiều quá, nội khố rất nghèo, không bột đố gột nên hồ vân vân.

Tần Kham thật sự rất muốn đề nghị, nếu cải biến Báo Phòng thành vườn bách thú rồi mở cửa cho bách tính kinh sư tham quan, vé vào mỗi lần thu hai lượng bạc, nếu muốn đi thăm hoàng thượng thì thu mười lượng bạc, điều kiện tiên quyết là không được phép cho hoàng thượng ăn chuối, nội khố trong một năm tuyệt đối sẽ kiếm đầy bát.

Ngẫm lạithấy Chu Hậu Chiếu chắc sẽ không đáp ứng đề nghị này, Tần Kham liền chặt đứt tâm tư giúp nội khố kiếm tiền.

Báo Phòng rất lớn, bên trong thái giám cung nữ vô số, nhưng chủ nhân chân chính chỉ có một mình Chu Hậu Chiếu.

Thiếu niên chính là thời kì hoạt bát nhất đáng nhớ nhất trong cuộc đời, nhưng hắn lại chỉ có thể mỗi ngày rúc trong thâm cung tìm niềm vui bằng cách cho hổ báo sói gấu ăn, ngày tháng như vậy cứ thế lặp đi lặp lại, hắn chẳng lẽ không chán sao?

Chu Hậu Chiếu mang theo hai con gà sống bị kích động tới trước cửa chuồng gấu ngựa, Tần Kham đi song song với hắn, thấy bộ dạng hưng phấn của hắn, Tần Kham bỗng nhiên có cảm xúc.

"Bệ hạ, ngươi thật sự nên ra ngoài dạo một chút, ngươi là chủ nhân của toàn bộ giang sơn Đại Minh, dấu chân của ngươi không thể bị nhốt mãi trong thâm cung, trong tòa thành trì kinh sư này."

Cước bộ của Chu Hậu Chiếu khựng lại, khuôn mặt đang hưng

phấn bỗng nhiên trở nên buồn bã, vô cùng nhụt chí nói: "Trẫm chẳng lẽ không muốn ra ngoài sao? Nhưng trẫm làm sao ra ngoài được? Nếu trẫm dám hơi có suy nghĩ rời kinh, các quan văn sẽ người trước ngã xuống, người sau tiến lên đòi tự tử trước mặt trẫm."

Tần Kham cười nói: "Há có thể vì nghẹn mà bỏ ăn? Chỉ cần bệ hạ có ý muốn, biện pháp luôn sẽ có, ngươi cả đời này là vì mình mà sống, chứ không phải vì quan văn mà sống, một người nếu sống trên đời, muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì, muốn chơi cái gì, những cái này đều là quyền lợi cơ bản nhất mà ông trời cho chúng ta, bách tính áo vải bình thường còn có thể làm được, bệ hạ là cửu ngũ chí tôn vì sao lại không thể làm được?"

Chu Hậu Chiếu rất là cảm khái: "Tần Kham, ngươi luôn không giống người thường, trẫm từ nhỏ đến lớn, phụ hoàng, quan văn và các Đại học sĩ xuân phường cho tới giờ chưa từng ai nói với trẫm như vậy, bọn họ luôn ép ta phải học cách trị thế, học đạo đế vương, kinh nghĩa khổng mạnh, chứ rất ít có người hỏi ta là muốn làm gì."

Vô cùng buồn bã thở dài, Chu Hậu Chiếu nói: "Trước kia chỉ có Lưu Cẩn từng hỏi như vậy, đáng tiếc cuối cùng trẫm phát hiện người này lòng muông dạ thú, Tần Kham, tri kỷ bên cạnh trẫm chỉ còn ngươi thôi."

"Thần nguyện máu chảy đầu rơi vì bệ hạ."

"Trẫm nếu muốn rời kinh, ngươi có thể giúp trẫm tìm cơ hội không?" Chu Hậu Chiếu chờ mong hỏi.

Tần Kham nháy mắt mấy cái, rất có thâm ý nói: "Có cơ hội, bệ hạ, nhất định có cơ hội."

Chu Hậu Chiếu lập tức mặt mày hớn hở, sự tín nhiệm của hắn đối với Tần Kham là mù quáng, trên thực tế Tần Kham cũng chưa bao giờ khiến hắn phải thất vọng, Tần Kham nói có cơ hội, thì là nhất định có cơ hội, hiện tại việc hắn phải làm chính là tĩnh tâm chờ đợi Tần Kham tìm ra cơ hội rời kinh.

Vừa nghĩ tới có thể tuần tra giang sơn của mình, có thể tận mắt

nhìn ngắm phong thổ các nơi, Chu Hậu Chiếu hưng phấn tới chóp mũi bắt đầu chảy mồ hôi, hai mắt lấp lánh sáng.

Trong tay cầm theo hai con gà, Chu Hậu Chiếu đi rất vui vẻ, phiêu dật tới cơ hồ như lướt trên mặt nước, gặp hoạn quan cung nữ quỳ xuống hành lễ trên đường, Chu Hậu Chiếu cũng rất rộng rãi gặp ai là hô một tiếng "Thưởng", tổng quản nội khố Cao Phượng khóe miệng run rẩy than thở đi theo sau, cơ hồ cũng sắp quỳ xuống với Chu Hậu Chiếu rồi.

Tần Kham cũng cười, nếu tâm tình của Chu Hậu Chiếu tốt như vậy, nhất định phải nói chuyện vui vẻ, để hắn cao hứng triệt để hơn.

"Bệ hạ và vị Lưu Lương Nữ ở tửu quán hiện giờ tiến triển tới mức nào rồi." Tần Kham nhìn hắn, trong ánh mắt tràn ngập vẻ chúc phúc.

Cước bộ đang nhẹ nhàng của Chu Hậu Chiếu bỗng dưng lảo đảo suýt ngã, động tác nưh quay chậm xoay người, nụ cười sung sướng trên mặt sớm đã tắt phụt, thay vào đó là vẻ mặt thê tuyệt ai oán.

"Ngươi là cố ý, đúng không? Ngươi chính là không muốn thấy cao hứng, đúng không? Cho nên ngươi tự dưng đi nhắc tới chuyện không nên nhắc, đúng không?" Hai mắt Chu Hậu Chiếu ửng đỏ.

Tần Kham sợ hãi không thôi: "Bệ hạ, thần tuyệt không có ý này, thật sự là thần cảm thấy lâu ngày như vậy rồi, bệ hạ và vị Lưu cô nương kia chắc là có tiến triển rồi chứ? Chẳng lẽ..."

Cẩn thận nhìn sắc mặt của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham thăm dò: "Bệ hạ vẫn chẳng có tiến triển gì à?"

Miệng Chu Hậu Chiếu toét ra, khóc lớn, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Tần Kham ngạc nhiên đứng ngây ra hồi lâu, cuối cùng cũng lờ mờ minh bạch, chắc là lộ của Chu Hậu Chiếu phi thường nhấp nhô, đại thể là gập ghềnh tới mức khiến người ta giận sôi, nếu không thì không thể xuất hiện cảnh chạy trong nước mắt này được.

Kinh ngạc nhìn Chu Hậu Chiếu chạy xa, Tần Kham lẩm bẩm nói: "Thiếu niên Ngây thơ vi tình sở khốn, đẫm lệ chạy đi, cảnh tượng

cảm động biết bao, nhưng luôn cảm thấy thiếu một chút vị đạo, lúc tình thương thế này, vì sao còn xách hai con gà mà chạy?"

Ninh vương lại tới kinh sư tặng lễ.

Đây là một Vương gia rất mâu thuẫn, ít nhất thì ở Tần Kham Tần Kham là rất mâu thuẫn.

Cứ cách hai tháng liền thượng tấu khóc than, vương phủ nhiều năm không được tu sửa, chủ điện cứ mưa là dột, Ninh vương điện hạ đành phải mang theo gia quyến uất nghẹn vào phòng nhỏ ở điện hông mà ở, ba vệ của vương phủ người ăn ngựa ăn nuôi không nổi, nói tóm lại, trong tấu chương Ninh vương rất nghèo, không chỉ nghèo mà ngực không có chí lớn, dù sao Vương gia nghèo tới mức như ăn mày, chắc chắn là không khiến triều đình đề phòng, Cái khác không nói, chỉ loại người không có tiền, sống qua ngày cũng gian nan thì lấy đâu ra bản lĩnh nuôi thiên quân vạn mã đi tạo phản?

Vương gia nghèo trên tấu chương, nhưng sự thật thì lại xa hoa rối tinh rối mù, năm nay mới qua nửa năm, Ninh vương đã ba lượt phái người từ Nam Xương đưa lễ trọng tới kinh sư, đội ngũ tặng lễ điệu thấp mà trang trọng, tặng cho Chu Hậu Chiếu những món đồ chơi không đáng giá, ví dụ như pháo hoa, ví dụ như một khẩu súng điểu có thể bắn hai lần, ví dụ như gấu trúc đáng yêu, mà lễ vật Ninh vương tặng cho các đại thần kinh sư thì rõ ràng quý trọng hơn, có thể thấy được Ninh vương cũng không ngốc, mấy thứ pháo hoa gấu mèo này hiển nhiên không lừa được các đại thần, thế là các loại vàng bạc các loại cổ ngọc các loại mỹ tỳ lần lượt từng cái được đưa vào nhà các đại thần.

Tấu chươngvà thực tế khác nhau như vậy, hơn nữa làm thoải mái như vậy, Tần Kham không nhịn được mà hoài nghi Ninh vương này có phải mắc chứng tâm thần phân liệt rồi hay không.

Hoặc là nói các đại thần bị tâm thần phân liệt, người ta tặng lễ hào phóng như vậy, còn có đại thần thượng sớ nói tốt cho Ninh vương, thỉnh cầu triều đình tăng tiền lương và quân giới cho Ninh vương.

Chương 579: Cố nhân gặp lại

Tin tức mật thám Cẩm Y vệ từ Nam Xương truyền về không được lạc quan mấy.

Theo tổ chế Đại Minh, phiên vương có thể nắm ba về, ba vệ cả biên nếu nói khoảng một vạn năm ngàn người, nói cách khác, quân đội một Vương gia có thể chỉ huy chỉ có một vạn năm ngàn người này, hơn nữa chỉ huy bọn họ làm việc gì thì phải có mệnh lệnh của triều đình, ví dụ như thánh chỉ, văn hàm của Binh bộ, hổ phù điều binh, tướng lãnh trong ba vệ cũng không phải hoàn toàn không có đầu óc, Vương gia dẫn bọn họ đi phát tài thì bọn họ khẳng định không nói hai lời làm ngay, nhưng Vương gia dẫn bọn họ tạo phản thì thứ cho không thể phụng bồi.

Có thể nói, đây là một chế độ khá là ổn thỏa, nó bóp chết lòng không thần phục của phiên vương ngay trong trứng nước, muốn tạo phản à? Cũng được thôi, điều kiện tiên quyết là ngươi có bản lĩnh dẫn một vạn năm ngàn người này đánh bại trăm vạn quân đội triều đình.

Chế độ này vào những năm thái tổ Hồng Vũ thì không được chấp hành triệt để cho lắm, bởi vì dựng nước không lâu, trong nước vẫn còn nhiều sơn tặc thổ phỉ và dư nghiệt thời Tiền Nguyên phải thanh tiễu, biên cảnh còn có quân đội Mông Cổ cường đại còn sót lại phải tiêu diệt, các phiên vương có đất phong ở biên cảnh ủng binh tuyệt đối không chỉ có ba vệ, ví dụ như Yến vương và Ninh vương lúc đó, hai người đóng quân ở tiền tuyến phía bắc, quân đội dưới trướng đâu chỉ mười vạn, cho tới về sau Vĩnh Lạc Tĩnh Nan thành công, hoàng đế Vĩnh Lạc do chột dạ nên hạ mệnh lệnh chết cho chế độ này, các phiên vương không thể không giao ra binh quyền cho võ tướng hoặc huân quý khác.

Cái này cũng dễ hiểu, dù sao hoàng đế Vĩnh Lạc cũng là lập nghiệp từ tạo phản, hơn nữa hiển nhiên Vĩnh Lạc đại đế hùng tài vĩ lược trên phương diện này lớn đến không được tính là rộng rãi cho lắm, việc đó bản thân hắn có thể làm, nhưng người khác nếu muốn bắt chước hắn thì tuyệt đối không được, đây là vấn đề nguyên tắc,

nhất là đối với Ninh vương đất phong dời tới Nam Xương, tuyệt đối là đối tượng phải canh phòng nghiêm ngặt, đây lại là một chuyện chột dạ mà hoàng đế Vĩnh Lạc từng làm, chỉ trách thanh xuân quá tươi trẻ, nhiệt huyết quá sôi trào, hoặc là uống say nên lỡ lờm. Tóm lại, những lời "Cùng trị giang sơn" đã đáp ứng Ninh vương sau khi thành, tới khi Vĩnh Lạc Vĩnh Lạc ngồi lên long ỷ rồi thì quên tất, đại cổ đông thành tiểu mã tử, Ninh vương vì thế mà uất ức, mà loại uất ức này thì lại không thể nói ra ngoài, thế là đời đời tương truyền, cuối cùng truyền tới đời Ninh vương hiện tịa là Chu Thần Hào.

Trong tin tức Cẩm Y vệ từ Nam Xương truyền về, Ninh vương Chu Thần Hào ủng binh vẫn chỉ có ba vệ, không hề vi phạm thể chế. Nhưng ba vệ này chỉ là trang trí, trên thực tế hắn đang âm thầm chiêu binh mãi mã khắp nơi. Nam Xương Giang Tây từ cổ chính là một tòa thủy thành, thành trì dựa biển mà hưng vượng, trong thành ngoài thành có rất nhiều sông hồ, có Cán Giang, Phủ Hà, Ngọc Đái Hà, Cảm Giang vân vân, từ xưa đã có ngạn ngữ cổ "Bảy cửa Cửu Châu mười tám dốc, ba hồ chín bến sông thông Cán Giang Phàn Dương:.

Trong sông hồ sản xuất rất nhiều thứ, ví dụ như, ví dụ như tôm cá cua, ví dụ như thủy tặc thủy đạo.

Đối tượng chủ yếu Ninh vương chiêu binh mãi mã chính là thủy tặc thủy đạo sông hồ. Không nghi ngờ gì nữa đây là những người rất thực tế, dễ mua chuộc, chỉ cần có tiền, bất kỳ chuyện vô pháp vô thiên nào cũng dám làm. Thế là một số lớn thủy tặc thủy đạo sơn phỉ rất nhanh đoàn kết lại lấy Ninh vương làm hạch tâm tạo phản, trong đó kẻ cầm đầu đạo phỉ có ba tên, là Lăng Thập Nhất, Mẫn Nhập Tứ, Ngô Thập Tam.

Từ cái tên hổ báo của ba vị này là có thể nhìn ra được, bọn họ rất mẫn cảm với chữ số. Đặc biệt là con số có liên quan tới tiền.

Ninh vương điện hạ không nghi ngờ gì nữa rất có Lăng Vân chi chí, chỉ tiếc chí lớn mà tài hèn, dựa vào đám thủy tặc đạo phỉ này để giúp hắn giành chính quyền, nói thật, chẳng thà đóng cửa vẽ bùa nguyền rủa Chu Hậu Chiếu đoản mệnh còn hơn.

Cho nên mới nói, những lời "có chí ắt sẽ thành" này không nhất

định là áp dụng cho được tất cả mọi người.

Tình báo của Cẩm Y vệ rất đầy đủ, bao gồm cả tính cách, sở thích của đám mưu sĩ Trương Sĩ Thực, Lưu Dưỡng Chính, Vương Luân dưới trướng Ninh vương, tất cả đều được chất chỉnh tề trên bàn Tần Kham.

Tần Kham càng đọc càng nhíu mày, tâm tình có chút xuống thấp.

Bất luận trong lịch sử Ninh vương tạo phản kết thúc hài hước như thế nào, nhưng trên thực tế thì hắn quả thật có phản, chiến tranh một khi phát động, chịu khổ vẫn là dân chúng, Tần Kham có rất nhiều chuyện phải làm, hết lần này tới lần khác đi bình định khiến hắn có chút phiền chán, những cuộc tạo phản này đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới lý tưởng của hắn, từ trước tới giờ, ở trên một khối đất bằng thành lập một nền văn minh đã phi thường gian nan rồi, qua mấy thế hệ thậm chí là là mà mười mấy thế hệ tích lũa mới sáng tạo và xây dựng nên được, một khi chiến sự bùng nổ, nền văn minh mấy chục năm tới trăm năm này thường thường sẽ bị hủy trong một chiều tối bởi chiến hỏa, sau đó không thể không lại trùng kiến từ phế tích, lịch sử nhân loại chính là lịch sử phá hoại và trùng kiến.

Tần Kham chán ghét sự chiến tranh không ngừng.

Chán ghét nhưng lại không thể không đối mặt.

Gần đây văn hàm và dòng người qua lại ở Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti càng lúc càng nhiều, từng bản tình báo thông qua các loại con đường được đưa vào, từng đạo mệnh lệnh cũng thông qua các loại con đường mà phát ra, Tần Kham bận tới chân không chạm đất.

Phiên vương tạo phản rất mẫn cảm, mấy tin tức này chỉ truyền đọc trong mấy người số ít của Cẩm Y vệ, Tần Kham đã hẹ khẩu lệnh, khi chưa có được chứng cớ tạo phản chân thực thì bất kỳ chuyện gì cũng không được để lọt ra ngoài.

Đầu hè năm Chính Đức thứ ba, một nam tử trung niên mặt đầy râu mang theo hành lý xuất hiện trước cửa Triêu Dương kinh sư, trong mắt hắn chan chứa nước mắt, bình tĩnh chăm chú nhìn tinh kỳ trên cửa thành và tường thành tang thương, vừa thở hắt ra một

hơi, nước mắt liền tràn mi.

Từ biệt hai năm, quay về cố thổ, có một loại cảm khái tái thế làm người, hắn mặc áo vải cũ nát, không ngờ bồi hồi nghỉ chân ngoài cửa thành, mãi lâu sau vẫn không dám vào.

Không dám về nhà, không dám gặp thân bằng, bồi hồi suy nghĩ trước cửa thành hồi lâu, hắn cuối cùng cũng quyết định vào thành gặp một người, ân nhân đã cho hắn cơ hội tái sinh, ai cũng có thể không gặp, nhưng người này thì nhất định phải gặp.

Khi mặt trời lặn về hướng tây, Tần Kham kết thúc công việc hàng người, duỗi lưng ra khỏi Bắc trấn phủ ti, sau đó, người đầu tiên đập vào mắt là Vương Thủ Nhân đang đứng chờ trước cửa lớn bắc trấn phủ ti.

Áo dài cũ nát đầy vết vá dính toàn bụi đất, tóc tai rối bù, lưng đeo bị cũng đầy vết vá, trong tay còn câu một cây gậy.

Tần Kham lần đầu nhìn thấy không ngờ không nhận ra hắn, thấy hắn cười ngờ nghệch, Tần Kham không để ý, phất tay chỉ: "Xin cơm thì tới cửa chợ tây ấy, nơi đó nhiều người, người hào phóng cũng nhiều, Cẩm Y vệ chẳng những nghèo hơn nữa tính tình cũng không tốt, ngươi tới xin cơm nhất định sẽ xui xẻo."

Vương Thủ Nhân: "..."

Tần Kham thở dài lên kiệu, miệng vẫn lẩm bẩm: "Làm nghề nào thì yêu nghề nấy đi, làm chuyên nhất vào, người đã nghèo đến mức này, đầu óc còn không tỉnh táo, đúng là mệnh nghèo tới chết."

Cho tới khi kiệu quan của Tần Kham sắp khởi hành, các thị vệ canh kiệu tách Vương Thủ Nhân ra, Vương Thủ Nhân lúc này mới không nhịn được cao giọng hô: "Tần Hầu gia, còn nhớ Vương Dương Minh cùng uống trộm rượu không?"

Những lời này so với mưa ven hồ Đại Minh càng khiến người ta có ấn tượng sâu sắc hơn.

"Hạ kiệu." Tần Kham ở trong kiệu vội vàng quát.

Kiệu hạ xuống, Tần Kham nóng ruột tự mình vén rèm kiệu đi ra,

kinh ngạc nhìn chằm chằm Vương Thủ Nhân một lúc, cuối cùng cũng nhận ra hắn.

"Vương huynh!" Tần Kham kích động tiến lên.

Vương Thủ Nhân cười ha ha: "Ngươi cuối cùng cx nhận ra ta rồi."

"Vương huynh... Triều đình không phát lộ phí cho ngươi à? Ngươi từ Quý Châu một đường xin cơm về kinh sư à?"

Vương Thủ Nhân nghe vậy mặt tối sầm, ném gậy trong tay đi: "Ta không phải xin cơm."

Tần Kham thở dài: "Vương huynh che giấu làm gì, ném gậy xuống cũng không che giấy được khí chất xin cơm đầy người ngươi hiện tại thôi."

Vương Thủ Nhân sửa sang lại xiêm y cũ nát: "Nói lại lần nữa, ta không phải xin cơm."

"Nào, tới Yến Lai lâu, ta mời khách, hôm nay cố nhân gặp lại, rượu thịt khoản đãi." Tần Kham căn bản không nghe biện giải của Vương Thủ Nhân, kéo tay áo hắn kích động đi về phía trước.

Có người mời khách, Vương Thủ Nhân Vương Thủ Nhân lúc này mới tươi hơn một chút: "Từ lúc gặp mặt đến bây giờ, ngươi cuối cùng cũng nói một câu tiếng người."

"Vương huynh, nói trước nhé, trước khi đến Yến Lai lâu, ngươi phải khắc chế cảm xúc của mình, đừng có hái cái thứ như làn điệu 'hoa sen rụng' đấy nhé."

"Ta -- không -- phải là --muốn -- xin -- cơm!"

"Mạnh miệng..."

Tần Kham oán trách đẩy Vương Thủ Nhân một cái lảo đảo, thân thiết giống như tự quản đuổi đánh giày.

Quả nhiên là "Khoản đãi", các thị vệ như lang như hổ xông vào Yến Lai lâu trước, bao toàn bộ lâu, Tần Kham và Vương Thủ Nhân đi đến trước lâu, tú bà giãn mặt cười với biên độ lớn nhất, rụt rè thi

lễ với vị Quốc Công gia quyền thế ngút trời này, về phần vị Quốc Công gia trẻ tuổi tuấn tú này vì sao dẫn theo một tên ăn mày tới cửa thì tú bà cũng không dám hỏi.

Tám món ăn tám món nóng được đặt lên bàn, các loại sơn trân hải vị được đặt lên bàn, rượu vẫn là nữ nhi hồng năm xưa, bàn to như vậy mà chỉ có hai người Tần Kham và Vương Thủ Nhân ngồi, một đám oanh oanh yến yến ăn mặc rất yêu diễm giống như hồ điệp xuyên hoa gắp thức ăn châm rượu cho hai người, ở một góc sáng của nhã gian, nữ tử thoát tục xinh đẹp tuyệt trần tay nhẹ nhàng gẩy dây đàn.

Hiển nhiên hai vị khách quý hôm nay có chút thô tục, hoàn toàn không nhìn xinh đẹp xinh đẹp bên cạnh, một người chỉ lo uống rượu, người còn lại thì chỉ lo vùi đầu vào ăn.

Các Mỹ nữ cũng có chút miễn cưỡng, từng ánh mắt u oán như phi đao ném về phía vị Quốc Công gia trẻ tuổi anh tuấn kia, thầm hận thiếp mệnh mỏng như tờ giấy, chàng thì tâm cứng như sắt, một cơ hội tuyệt hảo nịnh bợ quyền quý để thoát khỏi khổ ải như vậy, thế mà vị Quốc Công gia này ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, như lão tăng nhập định, không nổi một chút gợn sóng nào, cơ hội tốt thế mà chỉ đành trơ mắt nhìn nó trôi qua.

Tướng ăn của Vương Thủ Nhân thật sự không được dễ coi cho lắm, không biết chịu đói bao nhiêu bữa rồi, cuối cùng ngửa cổ uống hết một chén rượu, mắt bỗng trợ to, liếm mép một lúc rồi mới thở dài thường thượt.

"Rượu ngon! Đây mà là rượu chân chính, rượu ở Quý Châu sao có thể được coi là rượu, phải nói là nước đái."

Chương 580: Nâng cốc ôn chuyện

Một người nếu thành thánh nhân, sẽ có biểu hiện không giống người thường như thế nào?

Ắt hẳn phải mở miệng là như là Tử viết Mạnh nói, đi lại nghi thái phiên phiên, há miệng chính là phúc lợi của lê dân thiên hạ, chuyện nghĩ trong đầu so với Bồ Tát còn bi thiên mẫn thân hơn.

Trong ấn tượng của Tần Kham, thánh nhân nên có ngôn hành đáng quý hơn hẳn người thường, chứ không phải là mở miếng là nói chuyện cứt đái.

Vương Thủ Nhân sau khi nói xong lại uống một ngụm rượu, thưởng thức một lúc liền khẳng định: "Đúng vậy, đây mới là rượu, cái uống ở Quý Châu là nước tiểu."

Tần Kham vuốt cằm quan sát hắn, trong lòng thầm nghĩ, không biết người này đã thăng cấp chưa, nếu vẫn chưa thành thánh nhân đã bị mình kéo về kinh sư mình liệu có bị coi là tội nhân phạm hạ di thiên di thiên đối với giới học thuật ngàn năm của Trung Quốc hay không, gánh tội danh gian thần thì cũng không sao, lại gánh thêm tội danh tội nhân của giới học thuật, không biết mình có gánh được hay không nữa.

"Vương huynh, hai năm nay có gian khổ không?"

Vương Thủ Nhân thở dài: "Khổ chứ, sao không khổ cho được? Nhà bị người Miêu dỡ hết ngày này tới ngày khác, về sau đành phải dọn vào sơn động ở, thiếu ăn thiếu mặc thì không nói, quan trọng nhất là, ngay cả sách cũng không có lấy một quyển, bảo người ta làm sao mà sống, may mà Quý Châu đề học Mao Khoa đối với ta cũng rất chấp lễ, cách năm ba ngày lại đưa tới cho ta áo cơm sách vở, nếu không ta thật sự không biết làm thế nào để sống sót ở trạm dịch long trường."

Nói xong vẻ mặt Vương Thủ Nhân bỗng nhiên giãn ra, cười nói:

"Có điều tất cả kham khổ đều đáng, khi ở long trường ta đã giải khai hoang mang cuối cùng trong lòng, cái loại cảm giác đột nhiên ngộ đạo đó, giống như trời đất nháy mắt mở rộng ra vô số lần, thật là tuyệt không thể tả."

Tần Kham ngẩn ra, vui vẻ nói: "Chúc mừng Vương huynh siêu phàm nhập thánh, đúng là phúc của sĩ lâm Đại Minh ta."

Vương Thủ Nhân cười nói: "Siêu phàm nhập thánh cái gì. Muốn thành thánh nhân nào có dễ dàng như vậy, chỉ là nghĩ thông suốt một số hoang mang chất chứa lâu trong lòng mà thôi, ta còn phải đa tạ Tần Hầu gia không quên ta, triệu ta về kinh sư."

Thanh lâu cô nương ở bên cạnh châm rượu cho hai người cuối cùng cũng đợi được cơ hội nịnh bợ, thế là tận dụng mọi thứ cười nói: "Vị khách quý này không biết đấy thôi, Tần Hầu gia đã không còn là Hầu gia ra, mà phải gọi là 'Công gia', mấy ngày trước bệ hạ hạ chỉ, nội các đình nghị thông qua, tấn phong Ninh Quốc Công. Toàn bộ kinh sư đều đang bàn tán về chuyện này."

Vương Thủ Nhân ngây ra một lát. Tiếp theo cười khổ nói: "Không ngờ ngươi hiện giờ đã đứng hàng Quốc Công rồi, tốc độ thăng quan tấn tước của ngươi, ta đời này e là thúc ngựa cũng đuổi không kịp."

Tần Kham cười nói: "Ngươi ở long trường Quý Châu ăn gió uống ương, ta ở kinh sư ra roi thúc ngựa thăng quan tấn tước. Ngươi nói chua loét như vậy, thật sự sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác ta quả thực không phải là người đó."

Vương Thủ Nhân trầm mặc hồi lâu. Gằn từng tiếng khẳng định: "Ngươi phải tin tưởng bản thân chứ, đây không phải là ảo giác."

Đũa trong tay Tần Kham run khẽ, tiêu phí nghị lực rất lớn mới khắc chế được xung động dùng đũa đâm vào huyệt Đàn Trung trước ngực Vương Thủ Nhân.

Vẫy lui các cô nương trong phòng, trong Nhã gian chỉ còn hai người Tần Kham và Vương Thủ Nhân, các thị vệ gác ở ngoài cửa, bất kỳ ai cũng không thể tới gần.

"Lần này triệu ngươi về kinh sư là ý của ta." Tần Kham chăm chú nhìn Vương Thủ Nhân, chậm rãi nói: "Lưu Cẩn đã bị tru, hoạn đảng một lưới bắt hết, lúc này về kinh ngươi không còn nguy hiểm, hơn nữa thêm một phần vinh quang, dù sao 《 khất hựu ngôn quan khứ quyền gian dĩ chương thánh đức sơ 》 năm xưa của ngươi đã làm triều đường chấn động, ai nấy đều kinh phục khen ngợi, Lưu Cẩn chết rồi ngươi hồi kinh, tất nhiên là là cực kỳ phong quang."

Vương Thủ Nhân cười khổ nói: "Phong quang thì chưa từng nghĩ tới, chỉ là cha mẹ đã già, ta chỉ muốn hồi kinh phụng dưỡng phụ thân, tận hết hiếu đạo của kr làm con."

"Vương lão đại nhân sức khỏe đang lúc cường tráng, mấy ngày trước nghe nói còn bởi vì ra đề mục cho kỳ thi mùa xuân sang năm mà đánh một trận với Lễ bộ Trương thượng thư, trận chiến ấy Vương lão đại nhân giật đất một chòm râu của Trương thượng thư, đương nhiên, Trương thượng thư cũng đánh cho phụ thân ngươi hốc mắt thâm quầng, có thể nói chẳng phân biệt được kẻ thắng người thua, cân sức ngang tài, Vương cứ yên tâm, nhìn cỗ sức mạnh ai cản giết kẻ đấy này của Vương lão đại nhân, ít nhất còn có thể sống thêm hai mươi năm nữa."

Sắc mặt Vương Thủ Nhân có chút ngượng ngùng: "Cái tính nóng của phụ thân ta."

Tần Kham cười cười châm một chén rượu cho hắn: "Vương huynh lần này hồi kinh, về chuyện chức vị triều đình đã có an bài, ngươi có suy nghĩ gì thì không ngại nói với ta đi, hiện giờ ta ở trong triều cũng coi như là có tiếng nói, có thể chạy chọt cho Vương huynh một phen."

Vương Thủ Nhân cười nói: "Ngày xưa Tần Hầu gia, hôm nay là Tần Công gia, không chỉ tước, hơn nữa cũng rất có năng lực, ta muốn làm nội các Đại học sĩ, ngươi có thể giúp ta được như ước nguyện không?"

Tần Kham thần sắc bất động: "Nội các Đại học sĩ thì hơi khó, có điều cho ngươi làm Lại bộ thượng thư thì không có vấn đề."

Lần này tới lượt Vương Thủ Nhân giật mình: "Thật á? Ngươi

không đùa ta chứ?"

Tần Kham lườm hắn một cái, lạnh lùng nói: "Là ngươi đùa ta trước."

Vương Thủ Nhân cười khổ nói: "Được rồi, ngươi triệu ta về kinh chắc là nhất định đã có an bài, đừng đi vòng vo nữa, nói thẳng ra đi."

Tần Kham ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nói: "Vương huynh có biết Nam Xương Ninh vương muốn mưu phản không?"

Vương Thủ Nhân chấn động: "Thật hay giả đấy?"

"Thật, Cẩm Y vệ dưới trướng ta mấy ngày nay cuồn cuộn không ngừng đưa tới tin tức Nam Xương, Ninh vương ở Nam Xương âm thầm chiêu binh mãi mã, hiện giờ binh mã đã tới năm vạn, lúc này hắn đang vơ vét đất phong, thu thập lương thảo, có thể nói là tên đã lên dây."

"Việc này bệ hạ và chư thần trong triều có biết không?"

Tần Kham thở dài: "Phiên vương đều là quan hệ huyết thống với bệ hạ, nếu chưa có chứng cớ vô cùng xác thực thì ta sao có thể vọng ngôn phiên vương mưu phản? Kiểu gì cũng sẽ bị các ngôn quan chụp cho cái mũ "Ly gián thiên gia", cho nên việc này chỉ có mấy người trong Cẩm Y vệ biết hôi."

Vương Thủ Nhân nhíu mày: "Có vết xe đổ An Hóa vương tạo phản ở trước mắt, kết cục của An Hóa vương thiên hạ đều biết, Ninh vương chẳng lẽ không sợ chết à?"

"Ngôi vị hoàng đế động lòng người, biết rõ là hành động mất đầu, nhưng lại vẫn bị long ỷ vàng rực trong Tử Cấm thành làm mờ mắt, mê tâm trí, Ninh vương dám tạo phản ta tuyệt không thấy kỳ quái."

"Ngươi triệu ta về kinh sư, chắc là có liên quan tới Ninh vương?"

Tần Kham cười cười chắp tay: "Đầm rồng hang hổ ở phía trước, không biết Vương huynh có dũng khí xông vào một lần hay không?"

Vương Thủ Nhân cười lạnh: "Ngươi vì sao không xông vào?"

"Ta sợ chết."

"Ngươi sợ chết chẳng lẽ ta không sợ chết à?"

"Từ đủ loại ngôn hành của ngươi trước đây, ngươi không chỉ không sợ chết, hơn nữa mạng rât slớn."

Vương Thủ Nhân ngửa đầu uống một ngụm rượu, cười khổ nói: "Ta sao lại quen loại người như ngươi nhỉ."

Tần Kham cũng không tức giận, cười tủm tỉm rót đầy rượu cho hắn: "Ngươi nếu không quen ta, từ đường của Vương gia ta hiện tại chắc sẽ có thêm mấy bài vị rồi, bên trên viết 'Vương công thủ nhân vị', nếu ngươi ở dưới cửu tuyền có biết, chắc thỉnh thoảng trên đỉnh đầu của hậu nhân Vương thị ngươi bố khói nhẹ, ngươi nói ngươi quen ta là lời hay thiệt?"

Chương 581: Thiên gia có tin vịt (1)

Quen loại người như Tần Kham, là thiệt hay là lợi thật sự khó mà nói được, Vương Thủ Nhân chỉ cảm thấy cảm giác khi ở cùng cùng với Tần Kham rất nhẹ nhàng, tuy rằng thỉnh thoảng cũng bị cái miệng độc của Tần Kham tổn hại cho tức giận đến cả người run rẩy, nhưng hắn biết, bất kể là lúc nào, bản thân mình cũng có thể yên tâm đưa lưng về phía Tần Kham, không cần phòng bị, không cần lo lắng, hơn nữa hắn cũng có thể khẳng định, không hề phòng bị đưa lưng về phía Tần Kham, Tần Kham nhất định sẽ tận hết khả năng bảo vệ cho lưng hắn được an toàn.

"Ta đi Giang Tây." Vương Thủ Nhân uống cạn một ngụm rượu, trầm ổn nói.

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Ngươi không sợ chết?"

Vương Thủ Nhân cười nói: "Ngươi nói không sai, ta vừa rồi tự xét lại một chút, phát hiện ta thật sự không sợ chết, ông trời chính là thích đùa cợt vậy đó, người càng sợ chết thì càng đoản mệnh, ngược lại người không sợ chết thì lại thọ tới trăm tuôi."

"Lão thiên gia quả thật rất tiện, loại người sợ chết như ta không nên sống."

"Chuyến này tới Giang Tây, ta phải làm gì?"

Tần Kham nghĩ nghĩ rồi nói: "Ngươi phải bình loạn Ninh vương, ít nhất trước khi tại triều có phản ứng, giảm phạm vi mưu phản của Ninh vương tới trình độ thấp nhất."

"Cho ta bao nhiêu binh tướng?"

"Chả thằng nào."

Vương Thủ Nhân ngây ra, bình tĩnh nhìn Tần Kham một lúc, cười khổ nói: "Ta thật sự hoài nghi ngươi phải chăng là đang cố ý đẩy

ta vào hố lửa."

Tần Kham cũng cười khổ: "Ninh vương mặc dù đã lộ phản tướng, nhưng vẫn chưa khởi sự, nếu ngươi mang theo thiên quân vạn mã vào Giang Tây, hắn có thể không cảnh giác được không? Vả lại Ninh vương dùng tiền tài mỹ nhân lung lạc kết giao với vô số đại thần trong kinh, vô duyên vô cớ phái đại quân vào Giang Tây, các đại thần này nói sao cũng sẽ không đáp ứng, ngay cả cửa của bệ hạ cũng không qua được, dù sao Ninh vương là thúc thúc của bệ hạ, bệ hạ cho dù sủng tín ta tới mấy thì cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu hoang đường này."

Vương Thủ Nhân trầm mặc gật đầu, đây là tình hình thực tế, phiên vương tạo phản quá nhạy cảm, chưa có chứng cớ xác thực, chưa có thái độ rõ ràng của Chu Hậu Chiếu, bất kỳ động tác nào nhằm vào phiên vương, nhất là động tác quân sự, đều rất có khả năng dẫn tới họa sát thân.

"Vương huynh chuyến này tới Giang Tây mặc dù vô Binh vô tốt, nhưng ta sẽ xin cho ngươi một đạo thánh chỉ, có đạo thánh chỉ này, chẳng khác nào dẫn theo thiên quân vạn mã bên người, một khi Ninh vương thật sự khởi sự, bằng vào thánh chỉ này đã có thể thuyên chuyển quan binh vệ sở bản địa Giang Tây để bình định, nếu cần thiết, còn có thể cầu viện Nam Kinh Ngụy quốc công, về phần phương diện tình báo thì ngươi càng không cần lo lắng, ta sẽ hạ lệnh cho Cẩm Y vệ địa phương toàn lực hiệp trợ ngươi, có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì ngươi cũng sẽ biết được trước, đừng xem thường năng lực của Cẩm Y vệ, có bọn họ ở phía sau giúp ngươi, ngươi chẳng khác nào có thêm một đôi Thiên Lí Nhãn và Thuật Phong Nhĩ."

Tần Kham cười nói: "Việc này tuy rằng nguy hiểm, nhưng ngươi không phải tứ cố vô thân."

Vương Thủ Nhân híp mắt suy tư hồi lâu, nói: "Nếu Ninh vương ở Nam Xương khởi sự, hắn sẽ chiếm thành trì nào trước?"

"Vương huynh có cao kiến gì?"

Vương Thủ Nhân chậm rãi nói: "Kinh sư trọng binh đóng giữ, huống hồ Giang Tây cách kinh sư quá xa, Ninh vương nếu phản,

nơi trước tiên giành lấy không phải là kinh sư, nếu hắn không thể giành kinh sư, có thể đoán trước, hắn có lẽ sẽ lựa chọn đông tiến hoặc là nam tiến, đông thì Nam Kinh, nam thì Hồ Quảng, giành bên nào cũng có lợi. Giành lấy Nam Kinh th lợi ích không nghi ngờ gì nữa là lớn hơn nhiều so với nam tiến Hồ Quảng, mà hắn nếu muốn giành Nam Kinh thì có một thành hắn là kiểu gì cũng tránh không khỏi.

"Thành nào?"

"An Khánh."

Vẻ mặt Tần Kham không thay đổi, nhưng trong lòng lại tràn đầy khiếp sợ.

Quả nhiên không thể xem thường người cổ đại, bản thân hắn sống hai đời, Ninh vương tạo phản có bao nhiêu quân đội, trước tiên đánh chiếm thành trì nào cùng với cuối cùng phải chịu kết cục gì thì hắn biết rõ, nhưng Vương Thủ Nhân không có năng lực biết trước lại từng bước tính ra động tác của Ninh vương, không hổ là thánh nhân duy nhất trong trăm ngàn năm qua.

"Không sai, ta cũng đoán là Khánh, cho nên tòa thành An Khánh này là mấu chốt của lần bình định này, nhưng mà lúc này Ninh vương chưa phản, quân thần đều bị che mắt, đối với bố cục quân sự của An Khánh ta cũng không thể nhúng tay..." Tần Kham bất đắc dĩ mà chua chát cười nói: "Chuyện chính là phiền toái như vậy đấy, biết rõ đây là thành tất phải giành, nhưng hiện tại lại không thể an bài gì cả, nếu không tất sẽ bị văn võ cả triều tấn công, cho nên ta chỉ có thể phái một người đáng tin cậy tự mình đi giải quyết, lặng lẽ chờ Ninh vương khởi sự, sau đó làm ra phản ứng nhanh nhất, Vương, tất cả chỉ có thể nhờ vào ngươi thôi."

Vương Thủ Nhân gật gật đầu: "Yên tâm, trung thần chết vì xã tắc, đã nhận bổng lộc của quân vương, tất phải quên mình phục vụ cho xã tắc."

"Ta ngày mai sẽ đi gặp Lý Đông Dương lão đại nhân, xin cho ngươi chức quan Đinh cống tuần phủ, lại thêm hàm đầu thiêm Đô Ngự Sử, chức tuần phủ đối với chuyến đi này của ngươi là thích hợp hất, có điều thứ nhất là chức quan lâm thời, không tác động được

tới quan phủ kinh sư và địa phương, sẽ không dẫn tới sự phản đạn của đại thần trong triều, thứ hai chức này có thể lâm thời tiết chế bố chính ti địa phương, ấn sát ti và Chỉ huy sứ ti, lại mang theo thánh chỉ, một khi có biến cố, ngươi có thể nắm toàn bộ quân chính một tỉnh để chống lại Ninh vương, chờ đợi triều đình tiếp viện."

An bài một chức quan tuần phủ cho Vương Thủ Nhân, Tần Kham quả thật có nắm chắc.

Cho dù bản thân Tần Kham thăng quan tấn tước khó khăn, Chu Hậu Chiếu vì chuyện tấn tước cho hắn mà dẫn tới một mảng phản đối kịch liệt của triều dã, thậm chí không tiếc dùng cái chết để kháng nghị, Tần Kham có thể khẳng định, thăng quan cho Vương Thủ Nhân một chút gợn sóng cũng không có.

Không thể không thừa nhận, đây là vấn đề nhân phẩm.

Nhân phẩm của Tần Kham thì không cần phải nói, hiện giờ quan văn cả triều nhìn hắn đại thể chẳng khác nào như nhìn cứt chó, giẫm lên thôi cũng sợ bẩn giày, đây là một sự thật rất bất đắc dĩ nhưng lại tồn tại thực tế.

Nhưng Vương Thủ Nhân thì khác, đầu tiên xuất thân của hắn đã quyết định phe phái. Cha hắn Vương HOa hiện giờ là Lễ bộ Tả thị lang, càng hay là, hắn từng là Trạng Nguyên khoa Tan Sử năm Thành Hóa thứ mười bảy, mà Vương Thủ Nhân cũng xếp thứ bảy tiến sĩ nhị giáp năm Hoằng Trị thứ mười hai, xuất thân này đã quyết định hắn chú định là người trong tập đoàn là quan văn, đời này không thể thay đổi, huống chi lúc trước vì phản kháng quyền hoạn Lưu Cẩn mà viết xuống một thiên tấu chương khiến triều dã tán tụng, cho nên bị biếm trích tới long trường Quý Châu sống hai năm mà người không biết quỷ không hay.

Có những tư lịch chính trị ngạo nhân này, lại có Vương Hoa ở trong triều kinh doanh nhân mạch nhiều năm đứng sau, Tần Kham cầu một chức quan tuần phủ cho Vương Thủ Nhân cũng không khó.

Vương Thủ Nhân hiển nhiên có chút bất ngờ, nhìn chằm chằm Tần Kham nói: "Ta chỉ là một dịch thừa mới từ Quý Châu được triệu

hồi về kinh sư, không có phẩm trật, lại đột nhiên đưa lên chức tuần phủ, ngươi tin ta vậy à?"

Tần Kham cười nói: "Cảm động lắm phải không? Cảm động thì mau liều mạng làm việc cho triều đình đi, triều ta hiếm lắm mới có một vị thánh nhân, đương nhiên phải cố mà dùng cho hết rồi."

Vương Thủ Nhân cười khổ thở dài: "Vì sao muốn từ miệng ngươi nghe một câu tiếng người cũng khso thế.

Chính sự nói xong, hai người cũng có chút ngà ngà.

Tần Kham tựa hồ rất lâu rồi chưa say như vậy, theo thân phận địa vị càng ngày càng cao, người có thể mở lòng uống say cùng cũng càng ngày càng ít, Đinh Thuận Lý Nhị là thuộc hạ trung thành nhất, nhưng đánh chết bọn họ cũng không dám say với Tần Công gia như vậy, Chu Hậu Chiếu tuổi không lớn, đối với cái thứ rượu này cũng không yêu thích lắm, trên cơ bản thì mấy chén là gục, mà vị thư sinh Đường Dần này tuy rằng tửu lượng không tồi, nhưng Tần Kham lại không chịu nổi cái tính cứ uống vào là ngâm thơ của hắn, hoặc là mặt mày hớn hở kéo hắn thảo luận cô nương nào trong thanh lâu ngực to, cô nào mông mẩy.

Tựa hồ chỉ có uống rượu với Vương Thủ Nhân là thống khoái nhất, người này tuy là nhân vật đứng đầu trong những người đọc sách, nhưng kỳ quái là từ trên người hắn không cảm thấy bất kỳ khí chua loét nào của người đọc sách, ngược lại giống hiệp khách cứ say vào là hát vang, thậm chí thỉnh thoảng còn múa kiếm, múa xong còn cười to mấy tiếng "quá sướng" rồi ngã vật ra đất ngủ vùi.

Uống rượu với người này thoải mái từ trong ra ngoài, cho nên hôm nay Tần Kham bất tri bất giác cũng say.

Ngũ hoa mã, thiên kim cừu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu!" Vương Thủ Nhân say rồi, vừa cười vừa ngâm thơ.

Cầm bầu rượu lên rót, cả nửa ngày cũng không thấy một giọt, Tần Kham cười ngây ngô, quay đầu dũng cảm hét lớn: "Người đâu, mang thêm rượu cho ta."

"từ từ đã." Vương Thủ Nhân thân hình lảo đảo, lờ đờ nói: "Hôm nay hai ta uống rượu • ngươi có cảm thấy hơi thiếu chút hương vị không?"

Tần Kham mắt sung huyết tới đỏ ngầu: "Chẳng lẽ chủ quán bỏ nước vào rượu, to gan thật."

Chương 581: Thiên gia có tin vịt (2)

"Không, không phải, ngươi từng nói, rượu đi trộm mới là ngon nhất, nói thật, ta ở Quý Châu suy nghĩ suốt hai năm, cho dù ngọc tương tiên nhưỡng cũng chẳng phần một vạn so với rượu trộm được, không biết hiền đệ có công nhận không?"

Tần Kham cười to: "Có đạo lý, đêm nay không bằng ngươi và ta lại làm nhã tặc một hồi."

Vương Thủ Nhân mừng rỡ, vung tay lên dũng cảm nói: "Dẫn đường!"

Lúc Tần Kham và Vương Thủ Nhân say mèm, kinh sư như thần kỳ có một lời đồn kinh thiên.

Lời đồn vĩnh viễn có thị trường của nó, hơn nữa chẳng phân vùng chẳng phân thời gian, khi nên xuất hiện nên xuất hiện thì nó xuất hiện, phía sau không biết kéo theo bao nhiêu âm mưu.

Là quốc đô của Đại Minh, kinh sư đầu đường cuối ngõ vĩnh viễn không thể thiếu đề tài, trừ ăn ngủ, các bách tính thích nhất là túm năm tụm ba nói chuyện ngồi lê đôi mách với nhau, chuyện mà trời biết đất biết qua từng cái miệng nhuộm đẫm gia công tỏa ra, liền hoàn toàn thay đổi hương vị,.

Loại này tập tục xấu này tựa hồ từ khi nhân loại có ngôn ngữ và chữ liền luôn tồn tại và phát triển cùng với nền văn minh.

Đề tài nóng hỏi Tần Kham tấn tước Quốc Công lần trước vừa qua không lâu, kinh sư lại có đề tài mới, lần này lời đồn ở đầu đường cuối ngõ có chút đại nghịch bất đạo, cho nên ngay cả Cẩm Y vệ và Đông Tây Hán những năm gần đây quan hệ được cải thiện cũng không thể không trở nên khẩn trương.

Lời đồn Lần này có liên quan tới đương kim thiên tử Chu Hậu Chiếu.

Không biết vị nhân sĩ nào lỡ miệng, khi nghị luận về đương kim thiên tử nói ra một bí mật kinh thiên: Đương kim thiên tử Chu Hậu Chiếukhông phải là thân sinh của tiên đế Hoằng Trị, mà là một đứa bé của gia đình bình dân được một thái giám trong cung tên là Lý Quảng từ ngoài bế về, Thái tử chân chính đã bị đánh tráo, về phần nguyên nhân đánh tráo Thái tử thì là vì trong cung vẫn lưu lại nanh vuốt tâm phúc của Vạn Quý Phi thời Hiến Tông, đánh tráo là để báo thù cho Vạn Quý Phi đã chết, dù sao hoàng đế Hoằng Trị cũng từng là tử địch của Vạn Quý Phi.

Bí mật này chôn giấu mười tám năm, cho tới gần đây một tiểu hoạn quan nào đó trong cung trong lúc vô ý có được ghi chú mà thái giám Lý Quảng lúc sinh tiền lưu lại, bên trong ghi lại từ đầu đến cuối về bí mật kinh thiên này.

Lời đồn còn nói, đến tin tức trong cung truyền ra, đương kim thiên tử và Trương Thái hậu đều biết việc này, Trương Thái hậu nghi ngờ, tuyên Thái y vào cung, muốn cùng nhỏ máu nhận thân với Chu Hậu Chiếu, chứng minh hắn rốt cuộc có phải là thân sinh của mình hay không, ai ngờ hoàng đế lại tức giận, không chỉ bí mật xử trảm hai gã Thái y và hơn trăm hoạn quan cung nữ truyền bá lời đồn, hơn nữa còn nhốt mẹ đẻ là Trương Thái hậu vào cung Từ Ninh, nghiêm cấm từ nay ra về sau không được bước ra một bước khỏi cửa điện, hiện giờ không khí trong cung giương cung bạt kiếm, hơi tí là có thi thể của hoạn quan và cung nữ nửa đêm bị ném ra bãi tha ma, trong hoàng cung âm phong từng trận, ban đêm thường nghe thấy lệ quỷ kêu khóc, trong cung trên dưới là một mảng thê lương.

Lời đồn rất chi tiết, có tiền căn có hậu quả, truyền rất sống động, tựa hồ như tựa hồ vậy, có thể nói là cố sự lôi cuốn vào cảnh ngoạn mục, chuyện lại có liên quan tới thiên gia cao quý xưa nay luôn thần bí, đầu đường cuối ngõ kinh sư bởi vì lời đồn này mà cơ hồ sôi trào.

Bách tính sôi trào, nhưng Hán Vệ lại khẩn trương, ngay khi Tần Công Gia và Vương Thủ Nhân uống rượu nói chuyện, Đông Hán Hán đốc Đới Nghĩa và Tây Hán Hán đốc Cốc Đại Dụng vừa sợ vừa giận, vội vàng hạ lệnh cho phiên tử đại tác kinh sư, không đến canh giờ đã bắt hỏi mấy trăm bách tính đi rải lời đồn, bắt vào chiếu ngục chẳng nói chẳng rằng tạp trì ngay, không khí trong

thành kinh sư đột nhiên cũng trở nên khẩn trương.

Giang Tây Nam Xương.

Đây là một tòa thành trì xây trên nước.

Đất phong của Ninh vương chính là tòa thành trì này.

Rất hiển nhiên, Ninh vương là người bị mắc mưu, Ninh vương đời thứ nhất Chu Quyền ngu xuẩn, tính chất mắc mưu tương như như tin nhắn báo trúng thưởng trên di động thời hiện đại, hậu quả khá là nghiêm trọng, thế là sau khi Ninh vương mắc mưu quả đắng kéo dài tới tận năm đời.

Khi Vĩnh Lạc Tĩnh Nan từng hứa "Giang sơn cộng trị", sự thật chứng minh căn bản chính là đánh rắm, Ninh vương vốn có thể có được một nửa giang sơn, kết cục cuối cùng lại chỉ có thể cuộn mình trong tòa thành nhỏ này không thể động đậy.

Đây là sỉ nhục, Ninh vương nhất mạch trên dưới năm đời đã khắc sâu sự sỉ nhục này vào trong lòng, đời đời tương truyền, cừu hận đời này khắc sâu hơn đời trước.

Bởi vậy cũng có thể chứng minh, tên lừa đảo không nhất định có thể lên làm hoàng đế, nhưng người lên làm hoàng đế nhất định là là kẻ lừa đảo, Ninh vương nhất mạch bị thân huynh đệ lừa từ đó về sau rút kinh nghiệm xương máu, thế là ở tòa thành trì Nam Xương này bắt đầu hành động trả thù xã hội.

Không thể không nói, trong phiên vương Chu gia không làm hoàng đế, từ đầu tới cuối chẳng xuất hiện được mấy kẻ tốt đẹp, loại cặn bã phải chiếm tới chín thành trong tổng nhân số của Chu gia.

Hiện giờ thành Nam Xương đã bị Ninh vương Chu Thần Hào dày vò tới hấp hối, trong thành phú và giai cấp trung sản hơi có chút giàu có là bị Ninh vương vơ vét sạch sẽ, hiện giờ có thể sống sót ở trong thành, cơ bản đều là người nghèo.

Đây là hành động trả thù xã hội cụ thể của Ninh vương, đường đường là phiên vương, hậu duệ quý tộc của thiên gia, hiện giờ không ngờ đọa lạc thành thổ phỉ, phiên vương không giống phiên vương, biến thành sơn đại vương.

Xử thế quan của Ninh vương rất đơn giản, cũng rất giản dị, ta chỉ là Vương gia, không phải hoàng đế, bách tính trong thành Nam Xương không phải là con dân của ta, mà là con dân của hoàng đế, con dân của kẻ địch tất nhiên cũng là kẻ địch của ta, đối với kẻ địch thì không cần phải khách khí làm gì.

Loại suy nghĩ này không nghi ngờ gì nữa là rất hỗn đản, Ninh vương cướp đoạt phú thương nhân của Nam Xương mà không hề đau lòng chút nào, thái độ đối với bách tính và quan viên trong thành cũng lãnh khốc vô tình như đối đãi với kẻ địch.

Vô tình cũng có chỗ tốt,, ít nhất hiện tại Ninh vương rất giàu có, cơ hồ có thể xem như phú khả địch quốc, không chỉ có tiền, còn có cả lương thực.

Một phiên vương có tiền có lương hơn nữa chiêu binh mãi mã khắp nơi, kẻ ngốc cũng biết hắn muốn làm gì, theo lý thuyết thì hoàng đế ở xa tận kinh sư cũng có thể biết, nhưng mà kỳ quái là, Chu Hậu Chiếu lại không biết gì.

Có tiền có thể sai quỷ khiến ma, đương nhiên, quan văn Đại Minh so với quỷ thì có khí tiết hơn, tiền nhiều tới mấy thì khẳng định cũng sẽ không giúp Ninh vương khiến ma, có điều nhận bạc của Ninh vương, giúp hắn nói tốt mấy câu ở trên triều đường thì cũng không sao.

Quan trường Đại Minh hủ bại, cung cấp đất ấm thích hợp nhất cho Ninh vương mưu phản.

Lúc này trong thư phòng Ninh vương phủ, Chu Thần Hào và mưu sĩ Trương Sĩ Thực, Lưu Dưỡng Chính dưới tay hắn tụ tập một chỗ. thấp giọng thương nghị âm mưu.

Chương 582: Rượu say gây chuyện (1)

Lai lịch không nhỏ của Lý Sĩ Thực lai lịch không nhỏ, cũng là phụ tá được Chu Thần Hào coi trọng nhất.

Hắn là tiến sĩ năm Thành Hóa thứ hai, từng làm hình bộ viên ngoại lang, từng làm quá ấn sát phó sứ đề học Chiết Giang, còn từng làm Sơn Đông tả Bố Chính Sứ, hữu phó Đô Ngự Sử, thậm chí cao nhất còn từng làm hình bộ Thị Lang, có thể nói là quan lớn cấp bộ danh phù kỳ thực, không chỉ như vậy, Lý Sĩ Thực trong phương diện văn hóa học thuật cũng rất có tài danh, địa vị trên văn đàn lúc ấy thậm chí ngang với Lý Đông Dương, được thế nhân gọi là một trong "Tam danh sĩ".

Từ lý lịch c người này có thể tinh tường nhìn thấy, Lý Sĩ Thực là sĩ tử Đại Minh điển hình, loại người này ngoài miệng chính nghĩa, nội tâm dối trá, mặc dù chưa nói tới trung thành với hoàng gia thế nào, nhưng theo lý thuyết thì cũng tuyệt đối sẽ không tham dự mưu phản với một phiên vương, nhất là loại quan lớn cấp bộ này, càng nên có giác ngộ chính trị tương đối kiên định mới phải.

Nhưng mà Lý Sĩ Thực trên thực tế vẫn tham dự trong mưu phản của Ninh vương, hơn nữa là nhân vật hạch tâm số hai trong tập đoàn mưu phản của Ninh vương.

Làm ra lựa chọn như vậy tất nhiên là có nguyên nhân, thứ nhất, Lý Sĩ Thực là người Nam Xương.

Không thể xem thường tình kết quê cha đất tổ của sĩ tử Đại Minh, Trung Quốc từ cổ đến nay, hai chữ "Đồng hương" là có phân lượng rất nặng trong lòng quốc nhân, Lý Sĩ Thực sau khi trí sĩ hồi hương, Ninh vương lòng mang dị chí sao có thể không mượn sức vị quan lớn từng làm tới Thị Lang này? Thế là mang chiêu bài đồng hương tự mình tiếp đãi Lý Sĩ Thực, có ba lần tới nhà tranh mời hay không thì không biết, nhưng chiêu bài đồng hương này không nghi ngờ gì nữa là rất hữu dụng, Ninh vương thế là liền kết giao được với quan lớn cấp bộ vì thất bại trong tranh đấu trên quan trường mà bị

ép phải về hưu này.

Thứ hai, Ninh vương Chu Thần Hào về sau lại kết thành thân gia với nữ nhân của Lý Sĩ Thực.

Không thể không bội phục tính toán của Chu Thần Hào, từng bước ăn mòn cán bộ lãnh đạo cấp bộ ưu tú của Đại Minh, dẫn càng đi càng xa trên con đường phạm tội của hắn, vì nghiệp lớn của mình, để mượn sức Lý Sĩ Thực, Chu Thần Hào có thể nói bỏ vốn nặng, mà Lý Sĩ Thực hiển nhiên chưa hấp thụ được giáo huấn thất bại triều tranh ở kinh sư, không ý thức được lòng người trên thế giới này hiểm ác cỡ nào, ngây ngô đáp ứng hôn sự của Ninh vương.

Cho tới lúc nữ nhân thành thân, náo nhiệt tan cuộc, Chu Thần Hào lúc này mới ngả bài với lão, thân gia ông xem, chúng ta đã kết giao bằng hữu rồi, con gái cũng thành hôn rồi, cái gọi là tam bái cũng lạy rồi, chỉ thiếu mỗi quả run run cuối cùng thôi, Lý Sĩ Thực rất hợp với tình hình hỏi: "Run run nào?" Chu Thần Hào rất thành khẩn nói với không, ngươi giúp ta dẫn quân đánh vào kinh sư làm một hồi hoàng đế.

Đụng phải cái loại lừa thân gia như thế này, Lý Sĩ Thực cực kỳ giận dữ, chỉ vào mũi Chu Thần Hào, mắng từ thái tổ Chu Nguyên Chương tới Ninh vương Chu Quyền đời thứ nhất, cũng mãnh liệt yêu cầu phát sinh quan hệ thuần khiết với chính thất phu nhân tổ tiên lịch đại của Chu gia, cho dù lão bà Mã hoàng hậu của Chu Nguyên Chương cũng không buông tha, càng mắng Lý Sĩ Thực càng tuyệt vọng.

Giao hảo với Ninh vương, kết thân với Ninh vương, đây là chuyện mà cả triều đều biết, tương lai nếu Ninh vương mưu phản bị tru, Lý Sĩ Thực lão có thể thoát được một đao kề cổ sao.

Không thể, Lý Sĩ Thực đành phải bi phẫn cắn răng giậm chân, đi theo con đường đen tối của Chu Thần Hào, thế là thành nhân vật số hai trong tập đoàn mưu phản của Ninh vương, từ rày về sau bước trên thuyền.

Từ điểm đó cho thấy, Chu Thần Hào có chút giống với Lương Sơn Cập Thời Vũ Tống Giang, gặp nhân tài hợp ý là kéo lên núi, thông thường chẳng bận tâm người bị kéo có cảm thụ gì.

"Vương gia, mấy ngày gần đây trong thành Nam Xương đột nhiên có thêm không ít khuôn mặt xa lạ, chỉ sợ đây không phải là chuyện tốt." Lý Sĩ Thực trầm giọng nói.

Chu Thần Hào hừ lạnh: "Hơn phân nửa là nhân mã của Hán Vệ triều đình, không biết chúng nghe được phong thanh gì, dám đến thám thính hư thật của bổn vương."

Lý Sĩ Thực nhíu mày nói: "Chúng ta vẫn chưa lộ ra ý phản, Vương gia lại dùng lễ trọng giao hảo với các trọng thần kinh sư, lại thường mời khách trong phủ, đàm luận phong nguyệt với các văn sĩ, chuyện chiêu binh mãi mã đều do tâm phúc phía dưới làm, không thể để lộ phong thanh được."

Chu Thần Hào thở dài: "Lý tiên sinh chẳng lẽ đã quên trong thành kinh sư còn có Tần Kham sao?"

Lý Sĩ Thực cả kinh, tiếp theo cười khổ: "Quả thực thiếu chút nữa thì quên mất hắn, có lẽ người ngoài không biết ý đồ của Vương gia, người này chỉ sợ lại nắm rõ, lúc trước phụ tá vương phủ Trần Thanh Nguyên rơi vào tay Cẩm Y vệ, Vương gia dùng lễ trọng để chuộc hắn ra, ai ngờ Tần Kham đó cứng mềm đều không ăn, về sau lại còn thiết kế hãm hại Vương gia, trục xuất Vương gia ra khỏi kinh sư. Chúng ta đến giờ vẫn chưa biết nơi hạ lạc của Trần Thanh Nguyên, lọt vào tay Cẩm Y vệ, Trần Thanh Nguyên đó cái gì nên khai đều khai rồi, ý đồ Vương gia đã không còn là bí mật trong mắt Tần Kham."

Nhắc tới đoạn cố sự sỉ nhục này, Chu Thần Hào mắt lóe hàn quang, tay nắm chặt.

Những khuôn mặt xa lạ gần đây ở Nam Xương hơn phân nửa chính là thám tử Cẩm Y vệ do Tần Kham phái tới, Tần Kham này hay là trời sinh bát tự không hợp với bổn vương, năm đó hắn vẫn chỉ là Cẩm Y vệ Thiên hộ nho nhỏ, không ngờ hai ba năm trôi qua đã được phong Quốc Công, tay nắm toàn bộ Cẩm Y vệ, kẻ này không đơn giản."

Lý Sĩ Thực nói nhỏ: "Vương gia lúc trước khi ở kinh sư không nên kết thù kết oán với hắn."

Chu Thần Hào cả giận nói: "Lý tiên sinh ngươi tự nghĩ lại đi, bổn vương có chủ động kết oán với hắn không? Đều là hắn chọc bổn vương mà, thế nên bổn vương không thể không trở mặt thành thù với hắn!"

Lưu Dưỡng Chính trầm mặc rất lâu ở bên cạnh vuốt râu cười, vẻ mặt rất thong dong nhàn nhã, rất có phong phạm mưu sĩ vạn sự đều nằm trong tay mình.

Lưu Dưỡng Chính rất có dáng vẻ, nhưng nếu luận về xuất thân và tư lịch, so với quan lớn cấp bộ Lý Sĩ Thực thì còn kém xa, hắn chỉ là cử nhân không thi trúng tiến sĩ, thi không trúng tiến sĩ thì không sao, có điều thi không trúng tiến sỉ lại ỷ vào từng đọc mấy bộ binh thư, rồi đi đâu cũng bày ra cái bộ dạng Khổng Minh tái thế thì rất chương mắt, nhưng cảm giác tự ngã của Lưu Dưỡng Chính thì lại rất tốt, hoặc là nói da mặt dày vô cùng, mỗi khi nhìn thấy hắn bày ra bộ dạng tính toán không bỏ sót là từ đáy lòng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, Lưu Dưỡng Chính và Lý Sĩ Thực mang tới cho Chu Thần Hào một loại ảo giác Ngọa long Phượng Sồ đều nằm hết trong túi ta.

Chính sách nuôi nhót phiên vương của Lão Chu gia ở đây đã hiện ra tệ đoan, các Vương gia ai nấy đều thành dế nhũi chưa được trải đời.

"Vương gia chớ lo, học sinh cho rằng, nhiều thám tử Cẩm Y vệ tiến vào Nam Xương như vậy cũng không có gì đáng lo, Vương gia chỉ cần không ngang nhiên phất cờ đối kháng triều đình thì Tần Kham sẽ không làm gì được Vương gia, phái phái nhiều Cẩm Y vệ như vậy đến Nam Xương, cũng là để tìm kiếm chứng cớ tạo phản của Vương gia, đối với triều đình kinh sư mà nói, phiên vương tạo phản không phải là nhỏ, Tần Kham được thánh quyến tới mấy thì cũng không thể ăn nói lung tung được, đấy là thủ tử chi đạo, vả lại Vương gia mấy năm nay tặng nhiều lễ cho trọng thần trong kinh như vậy, cho dù Tần Kham có động tác gì, những trọng thần không muốn bị liên lụy sao có thể không tụ lại mà tấn công hắn."

Chu Thần Hào thần sắc hòa hoãn dần, cười lạnh nói: "Lưu tiên sinh nói không sai, mộ tiểu nhân dựa vào nô nhan ti sắc mị thượng mà được sủng ái, bổn vương có gì mà phải e ngại, hiện giờ việc chúng ta phải làm chính là chiêu binh mãi mã, mượn sức thu mua thủy

tặc đạo phỉ trên hồ Bà Dương, mặt khóc."

Ngón tay Chu Thần Hào vô thức gõ lên bàn: "Tuần phủ Giang Tây tân nhiệm Tôn Toại gần đây có hành động gì không?"

Lưu Dưỡng Chính cười lạnh nói: "Tôn Toại dó là loại không thức thời, đệ tử thay Vương gia mấy lần đưa lễ trọng tới cửa, đều bị uyển chuyển cự tuyệt, thường ngày bất kể là làm việc tại nha môn hay là âm thầm mời khác, Tôn Toại luôn cố ý tránh người của vương phủ chúng ta, Vương gia, người này e là không dùng được."

Chu Thần Hào hừ lạnh: "Nếu bổn vương đã không thể sử dụng, vậy thì ép hắn về kinh sư đi, chớ để xuất hiện trước mặt bổn vương, bằng không, ha ha! Đám người Triết Đổng Kiệt chính là kết cục của hắn."

Vương Triết Đổng Kiệt đều là tuần phủ Giang Tây tiền nhiệm, trước thời Tôn Toại, tổng cộng có bốn tuần phủ Giang Tây chết một cách khi lạ trong nhiệm kỳ, hoặc là chết vì trúng độc, hoặc là chết vì trộm cướp, bốn người thượng nhiệm ở Giang Tây đều không làm tròn được một năm, trong triều cũng có người đoán là có liên quan tới Ninh vương, chỉ bất lực là không có chứng cớ, chuyện lại liên quan tới phiên vương nên không ai dám hỏi.

Tần Kham sau khi tỉnh rượu rất đau đầu, đau đến nỗi muốn dùng búa chặt đầu xuống.

Người chưa say thì vĩnh viễn không biết say rượu đau khổ thế nào, đau đớn như bị một bàn tay vô hình kéo óc và linh hồn ra, đương nhiên, trên thực tế Tần Kham cũng đau đến nỗi không cần linh hồn nữa rồi.

Thống khổ xoa huyệt Thái Dương, Tần Kham rên rỉ: "Người đâu, lấy nước."

Chương 582: Rượu say gây chuyện (2)

Một đạo thanh âm như trút được gánh nặng vang lên bên tai: "May quá, lão gia tỉnh rồi, mau mời phu nhân đến..."

Rất nhanh tiếng bước chân tiếng bước chân truyền đến, Tần Kham mở mắt ra, Đỗ Yên vẻ mặt tức giận, mà Liên Nguyệt Liên Tinh thì nhìn hắn với vẻ cổ quái, tựa hồ... buồn cười?

Tần Kham suy yếu trợn mắt: "Nhìn cái gì mà nhìn, mau lấy nước đến đây! Tướng công ta khát muốn chết rồi."

Liên Nguyệt vội vàng đỡ Tần Kham dậy, Liên Tinh thì rất nhu thuận dâng nước trà tới miệng Tần Kham.

Uống xong mấy chén trà nhỏ, dạ dày Tần Kham mới thoải mái hơn một chút, lúc này mới hồi thần, giật mình nói.

"Ta sao lại ở nhà? Tối hôm qua không phải cùng uống rượu với Vương Thủ Nhân à? Vương Thủ Nhân đâu?"

Đỗ Yên cuối cùng không nhịn được, tức giận chọc chọc vào gáy Tần Kham.

"Chàng còn không biết xấu hổ mà nhắc tới chuyện tối hôm qua à, cũng không biết chàng làm thế nào mà quen được tên ăn mày đó."

Tần Kham khí định thần nhàn nói: "Đừng có mở miệng ra là gọi người ta là ăn mày, người ta là người đọc sách có công danh, hơn nữa là người đọc sách rất lợi hại, quả thực có thể xem như thánh nhân."

Đỗ Yên xì một tiếng khinh miệt, cả giận: "chàng có biết chàng tối hôm qua cùng vị thánh nhân kia làm ra việc gì không?"

Cái này thì thật sự không biết, Tần Kham tối hôm qua uống đến cuối cùng thì ngắt mạch, chỉ nhớ là cùng Vương Thủ Nhân lảo đảo

rời khỏi Yến Lai lâu, chuyện về sau thì quên sạch.

"Ta làm nhục con gái nhà lành à?" Tần Kham có chút lo sợ, đây là chuyện hắn lo nhất, tuy nói với địa vị hiện giờ của Tần Kham, cho dù thật sự phạm phải chuyện không có tiền đồ như vậy thì ngươi chẳng sao, ngay cả đối thủ cũng lười chẳng muốn dùng loại lý do yếu ớt này để đả kích hắn, chỉ là nếu thật sự phạm phải việc này, bảo hắn phải để cái mặt của Ninh Quốc Công mới tấn tước này vào đâu?

May mắn là câu trả lời của Đỗ Yên đã kéo Tần Kham từ địa ngục về lại nhân gian.

"Cái đó thì không, so sánh với chuyện chàng làm tối hôm qua thì chà đạp con gái nhà lành thật sự không tính là gì."

Tần Kham đờ đẫn, tiếp theo sợ quá: "Chẳng lẽ ta chà đạp Vương Thủ Nhân? Vương Thủ Nhân đâu rồi?"

Đỗ Yên mặt tối xầm, tức giận nhéo hắn một cái, nói: "Đầu óc toàn nghĩ những thứ loạn thất bát tao, chàng có biết tối hôm qua chàng và tên ăn mày đó không ngờ lại đi đốt nhà Đại học sĩ Lý Đông Dương."

Tần Kham ngây ra: "..."

Đỗ Yên thấy Tần Kham mãi lâu sau không nói gì, vừa bực mình vừa buồn cười, oán hận nhéo hắn một cái, nói: "Thường ngày thấy chàng nhã nhặn nho nhã, phong thái như người đọc sách, sao uống rượu vào lại vô pháp vô thiên, chuyện giết người phóng hỏa cũng dám làm."

"Phu nhân nói sai rồi, tướng công ta khi không uống rượu cũng vẫn giết người phóng hỏa." Tần Kham cảm thấy đầu càng đau, xoa mi tâm nói: "Nói đi xem nào, tối hôm qua ta và Vương Thủ Nhân rốt cuộc đã gây ra chuyện gì."

Đỗ Yên hầm hừ kể lại chuyện tối hôm qua Tần Kham làm.

Tần Kham và Vương Thủ Nhân đều thuộc phái hành động, nói là làm, tối hôm qua uống tới lúc sung sướng, vừa nói đến trộm rượu, hai người ăn nhịp với nhau, lập tức ra khỏi Yến Lai lâu, làm ra cái

chuyện phong nhã trộm rượu này, Tần Kham say nên đuổi hết thị vệ đi, sau đó hai người thất tha thất thểu đi vất vưởng như du hôn tại nội thành kinh sư, thị vệ của Tần Kham thấy Quốc Công gia đã say, lại không dám thật sự đi xa, vẫn lẽo đẽo đi sau lưng hắn.

Hai người không biết sao lại đi tới trước cửa phủ của Lý Đông Dương, vừa thấy đèn lồng treo cao trước cửa Lý phủ, Tần Kham bỗng nhiên nhớ tới trong nhà Lý Đông Dương cất hảo tửu.

Làm tổng đầu mục cơ cấu đặc vụ lớn nhất thiên hạ, chuyện gì trong nhà các đại thần kinh sư Tần Kham đều biết cả, Lý Đông Dương thường chém gió với bằng hữu là sau vườn nhà mình có chôn mười võ nữ như hông, Tần Kham biết rõ là Lý Đông Dương coi mười vò rượu này như đồ gia truyền, ngay cả ngày con của lão là Lý Triệu Tiên thành thân với cháu gái của Chu lão công gia cũng không nỡ bỏ ra uống.

Tục ngữ nói không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ, Lý Đông Dương ngàn vạn lần không nhờ rằng bảo bối mình thường xuyên khoác lác treo bên miệng lại bị tặc nhớ.

Thế là buổi đêm trăng tối gió to, Tần Kham và Vương Thủ Nhân mượn hứng rượu, không biết từ đâu kiếm được một cái thang, cứ như vậy trèo tường vào Lý phủ.

Là phủ Đại học sĩ đương triều, thủ vệ bên trong phủ tất nhiên cũng sâm nghiêm, hai người vừa lên đầu tường liền bị gia đinh hộ vệ của Lý phủ phát hiện, tiếng la đồng gõ vàng, từng cây đuốc được châm lên, chiếu sáng hai người, ở bên kia tường vây, thị vệ của Tần Kham cũng sợ hãi, vậy vàng châm đuốc chạy tới cứu giá, cách đó không xa lại truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, ngay cả binh lính tuần tra ban đêm của Ngũ thành binh mã ti cũng bị kinh động.

Tần Kham và Vương Thủ Nhân hai người ngồi trên đầu tường rất xấu hổ, đem so sánh thì Tần Công Gia vẫn cần thể diện hơn, không nói hai lời lập tức từ bỏ hành động trộm rượu, thuận thang trèo xuống, Vương Thủ Nhân rượu vẫn chưa tỉnh, xung phong nhận việc ở lại đoạn hậu, Tần Kham lúc này đương nhiên cũng không khách khí với hắn, nói thật, hắn đang muốn một cước đá Vương Thủ Nhân xuống để thu hút sự chú ý của hộ viện gia đinh Lý phủ,

nếu Vương Thủ Nhân đã chủ động yêu cầu ở lại, Tần Kham chính là cầu còn không được, vội vàng đưa cho hắn một cây đuốc rồi bỏ chạy.

Vương Thủ Nhân không hổ là tinh thông binh pháp, biết rõ diệu dụng của dương đông kích tây, đứng trên đầu tường cười ha ha, ném đuốc ra xa, vừa hay đốt cháy chuồng ngựa ở hậu viện Lý phủ, gia đinh đang vội truy đuổi kẻ trộm rượu sợ quá, một đám người luống cuống tay chân bắt đầu dập tắt lửa, mà tên gia hỏa không biết sống chết Vương Thủ Nhân này vẫn đứng trên đầu tường cười vang không thôi, trong miệng cao giọng xướng "Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu", cuối cùng bị hộ viện lòng đầy căm phẫn của Lý phủ bắt lại, đánh cho thừa sống thiếu chết."

Nghe Đỗ Yên thuật lại xong, sắc mặt Tần Kham dần dần trở nên khó coi.

Rất khó tưởng tượng mình tư văn như vậy lại làm ra chuyện cuồng dã tới thế, rượu quả thật không phải là thứ tốt.

Đỗ Yên nói xong vẫn chưa hết giận, lại vươn ta ra chọc vào huyệt Thái Dương Tần Kham: "Đường đường là Quốc Công gia, dưới một người mà trên vạn người, uống rượu sao lại không có đức hạnh đến thế? Suốt ngày nói với ta là ta đương kim thiên tử hoang đường, hay gây chuyện, chàng so với hắn thì tốt hơn là bao?"

"Đừng chọc nữa, đầu tướng công sắp nổ ra rồi." Tần Kham thống khổ ôm đầu rên rỉ.

"Hôm nay trời còn chưa sáng, chuyện xấu tướng công làm cả thành đều biết rồi, danh đầu của tướng công hiện giờ thật sự danh chấn kinh sư, thanh danh truyền xa." Đỗ Yên càng nói càng tức, cuối cùng lại bỗng nhiên bật cười.

Tần Kham hữu khí vô lực nói: "Mấy ngày này tướng công thôi thì cứ không ra khỏi cửa, trước tiên cứ trốn cái đã."

Đỗ Yên thở dài: "Tướng công e là không trốn được đâu, Lý Đông Dương Lý Đại học sĩ hôm nay vừa sáng đã tới nhà chúng ta, bây giờ còn đang ngồi ở tiền đường chờ khởi binh vấn tội kia kìa."

Tần Kham rất ít khi say, ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ, rượu phẩm và bài phẩm của mình lại kém cỏi đến thế.

Ký ức tựa hồ từ sau khi ra khỏi Yến Lai lâu tối hôm qua là trống rỗng, hoàn toàn bị cắt đứt, bản thân mình từng nói gì từng làm gì chỉ có thể nghe Đỗ Yên thuật lại cho hắn, mà hắn thì mở to mắt đờ ra, mặc cho Đỗ Yên bổ khuyết những chỗ trống trong ký ức của mình.

Loại cảm giác này không tốt lắm, nghe cái miệng xinh của Đỗ Yên rủ rỉ kể lại những việc hắn gây ra sau khi say, Tần Kham càng nghe càng cảm thấy xa lạ, giống như bị ma nhập vậy, tất cả đều không chân thật.

Cảm giác không chân thật, nhưng Lý Đông Dương lại thật sự đang ngồi trước tiền đường phủ Quốc Công chờ hắn.

Đầu Tần Kham càng đau hơn.

"Nếu tối hôm qua đã đắc tội với lão, vậy thì dứt khoát gọi người dùng loạn côn đánh đuổi lão đi, đã đắc tội thì đắc tội triệt để luôn." Tần Kham cắn răng, hắn thật sự không muốn đối mặt với sự thật này, chứ không muốn đối mặt với Lý Đông Dương.

Lúc trước khi vừa tới kinh sư đã đốt nhà Lý Đông Dương một lần, đó là bởi vì bị hơn một ngàn phiên tử Đông Hán truy sát, vì mạng sống nên hắn mới nghĩ ra biện pháp họa thủy đông dẫn này, về sau Tần Kham không chỉ nhận lỗi với Lý Đông Dương, chỉ quà tặng để xin lỗi của ước chừng chất đủ ba xe lớn, Lý Đông Dương lúc này mới phẫn nộ không truy cứu nữa.

Đáng thương cho Lý lão tiên sinh không trêu ai không chọc ai, tự dưng lại bị họa trời giáng, tối hôm qua lại bị hai hán tử say đốt nhà, suy bụng ta ra bụng người, nếu Tần Kham gặp phải loại chuyện này, lúc này chắc đã chôn sống kẻ gây họa cho mình rồi.

Đỗ Yên nghe thấy những lời tán tận lương tâm này của Tần Kham, trợn tròn mắt cả người cứng đờ, một lúc sau mới hung hăng đấm cho hắn một cái, lần này quả thật là đấm hắn thật sự, Tần Kham đau đến nỗi hít hà.

"Tướng công vẫn chưa tỉnh rượu à? Nói những lời hỗn trướng gì thế! Lý lão đại nhân là nội các phụ đương triều, chàng và tên ăn mày đó vô duyên vô cớ đốt nhà người ta, sau đó không chỉ không nhận lỗi, lại còn muốn gọi người dùng loạn côn đánh đuổi, chàng thật đúng à."

Đỗ Yên thật sự không biết nên dùng từ gì để hình dung về tướng công của mình nữa, tức giận đến nỗi lại nhéo hắn mấy cái.

Tần Kham xoa xoa trán nói: "Được rồi, nể mặt phu nhân, hôm nay ta không đuổi Lý Đông Dương đi nữa, tướng công giờ đi nhận lỗi với lão đi."

Tần Kham cười cười đứng dậy, trước khi đi còn cố ý nhìn thoáng qua bụng Đỗ Yên, thấy bụng vẫn phẳng lỳ, Tần Kham không khỏi có chút thất vọng.

Thường ngày hay nói con cái có cầu cũng không được, phải xem duyên phận của lão thiên gia, đây đều là những lời an ủi Đỗ Yên, trên thực tế bản thân Tần Kham cũng rất khát vọng có thể có một kết tinh của hắn và Đỗ Yên, hiện giờ bụng nàng ta vẫn chưa có động tĩnh, Tần Kham không thể không hoài nghi lần trước Đường Tử Hòa rốt cuộc có chữa được cho nàng ta hay chưa, trước kia từng thấy Đường Tử Hòa xuất thủ, Tần Kham lại quên hỏi sở trường trên y thuật của Đường Tử Hòa, vạn nhất nàng ta là am hiểu hạ độc chứ không phải cứu người thì...

Lần sau gặp mặt nhất định phải hỏi xem nàng ta có giấy phép hành nghề hay không.

Khi Tần Kham lờ đờ đi vào tiền đường, đập vào mắt đầu tiên là thấy râu Lý Đông Dương rung rung, hai người thấy nhau, cả người Lý Đông Dương lập tức bắt đầu run rẩy.

Tần Kham biết, thần thái này tuyệt đối không phải là kinh hỉ, bởi vì hắn nhìn thấy rất rõ, trong mắt Lý Đông Dương lấp lánh hung quang, có một loại lệ khí muốn trừ hắn đi cho thống khoái, rất rõ ràng lão gia hỏa này này là lai giả bất thiện.

Chương 583: Về hưu

"Đền tiền!" Chẳng buồn chào hỏi, câu đầu tiên khi gặp mặt của Tần Kham rất thức thời: "Tây Nhai tiên sinh bớt giận, tối hôm qua bất kỳ tổn thất nào tạo thành cho quý phủ ta nguyện bồi thường gấp đôi, bao nhiêu tiền nàng cứ ra giá đi."

Ngươi ••••••" Lý Đông Dương chỉ vào Tần Kham, run rẩy một lúc, cả giận nói: "Quả nhiên là hỗn trướng, người làm việc hỗn trướng, nói chuyện cũng hỗn trướng! Tiểu tử, lão phu hỏi ngươi, ngươi hết lần này tới lần khác đôt snhà ta, phủ trạch của lão phu rốt cuộc làm gì để ngươi ghét bỏ tới thế hả, sao ngươi cứ muốn một đuốc thiêu rụi nó?"

Tần Kham vẻ mặt xấu hổ nói: "Tây Nhai tiên sinh nói quá lời rồi, quý phủ tươi mát thoát tục, u nhã nhập thắng, hơn nữa phong thuỷ cực tốt, chính là bảo địa phong thuỷ chiêu tài tiến bảo đa phúc đa thọ."

" Bảo địa Phong thuỷ ngươi còn dám phóng hỏa, hơn nữa đốt hết lần này tới làn khác, lần trước ngươi thân hãm tuyệt cảnh, phiên tử Đông Hán muốn lấy tính mạng của ngươi, dưới tình thế cấp bách nghĩ cách tự cứu, lão phu mặc dù bị ngươi lấy ra làm súng, nhưng vẫn miễn cưỡng tha thứ cho ngươi được, lần này ngươi nếu không cho lão phu một cách nói thì chúng ta tới kim điện thưa kiện trước mặt hoàng thượng." Cơn tức của Lý Đông Dương rất lớn.

"Hoàng thượng rất bận, chút việc nhỏ ấy không cần làm phiền tới hắn."

Lý Đông Dương tức giận lườm hắn, một lúc sau mới thở hắt ra: "Ngươi hiện giờ tốt xấu gì cũng là Quốc Công, vì sao làm việc càng lúc càng hoang đường như hoàng thượng vậy? Quân tử thận ngôn thận hành, cho dù rượu say cũng phải thế, ngươi xem ngươi tối hôm qua đã gây ra chuyện gì!"

Tần Kham đuối lý, một lúc sau mới từ trong yết hầu khè ra một câu khô khốc: "Gần đây áp lực lớn quá."

Lý Đông Dương dở khóc dở cười, lấy tay chỉ vào Tần Kham, thần sắc phẫn nộ cũng dịu đi đôi chút.

Tần Kham thấy Lý Đông Dương không trách tội, trong lòng liền thầm thấy may mắn, xem ra tối hôm qua sau khi say vẫn còn giữ được một chút lý trí, trong lúc ý thức mơ hồ vẫn còn biết tìm người quen mà xuống tay, nếu tối hôm qua là đốt nhà ngôn quan ngự sử xưa nay coi hắn như kẻ thù thì hôm nay bất thiện rồi.

"Người đâu, thượng trà, trà ngon nhất." Tần Kham lần đầu khách khí với khách nhân tới cửa mà không xách lễ vật theo như vậy.

Lý Đông Dương ngồi xuống, cười khổ lắc đầu, vuốt chậm rãi nói: "Hôm nay lão phu tới, thứ nhất là khởi binh vấn tội..."

Tần Kham vội vàng tiếp lời: "Đã hỏi tội xong rồi, vãn bối biết sai rồi, việc này có thể bỏ qua không nhắc tới nữa được không?"

Lý Đông Dương hậm hừ, nói tiếp: "Thứ hai, lão phu là muốn đến báo với ngươi một tiếng, qua năm nay, lão phu muốn trí sĩ cáo lão."

Tần Kham ngây ra, chỉ cảm thấy tim như chìm vào đáy cốc.

"Tây Nhai tiên sinh muốn cáo lão? Còn sớm mà?"

Lý Đông Dương thở dài: "Không còn sớm nữa, lão phu năm nay đã hơn sáu mươi tuổi rồi, sức khỏe càng lúc càng kém, bệ hạ từ lúc đăng cơ tới nay hít hỏi tới chính sự triều vụ, trong trách toàn bọ đè lên trên người ba vị Đại học sĩ nội các chúng ta, quốc sự do nội các và ti lễ giám quyết, lão phu mỗi ngày phải phê duyệt ít nhất cũng hơn một ngàn bản tấu chương do quan phủ các bộ các nơi đưa lên, lão phu cắn răng chống đỡ ba năm, tới năm nay thì thật sự không chống đỡ nổi nữa rồi."

Tần Kham cúi đầu, trong lòng vô cùng thương cảm.

Hắn biết Lý Đông Dương là nói thật, ba năm nay, Tần Kham có thể cảm giác được sự mệt mỏi của Lý Đông Dương, mỗi lần nhìn thấy lão luôn có cảm thấy lão vất vả tới không thở nổi, tóc đen bên mai không biết từ lúc nào đã bạc trắng, Đại học sĩ nội các thần thái bay bổng, tinh thần quắc thước trước kia hiện giờ đã càng lúc càng

giống một vị lão nhân tuổi xế chiều, cách điểm cuối của sinh mệnh càng lúc càng gần.

Nhìn khuôn mặt già nua của Lý Đông Dương, Tần Kham im lặng hồi lâu, bỗng nhiên đứng lên tất cung tất kính vái lão thật dài.

Lý Đông Dương thấy bộ dạng đứng đắn hiếm có của Tần Kham thì không khỏi vui mừng vuốt râu, mắt lấp lánh.

"Tiểu tử ngươi sao lại dùng lễ này?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Văn bối kính lão đại nhân cả đời lao khổ, cúc cung tận tụy vì xã tắc Đại Minh. Quan văn Thiên hạ chỉ treo trung nghĩa ngoài miệng, song người chân chính hao hết cả đời cả đời vì Đại Minh thì chỉ có một mình lão đại nhân ngài thôi."

Lý Đông Dương hốc mắt ngấn lệ, chớp chớp mắt ra sức ngăn nước mắt trào ra, thở dài: "Nếu đồng liêu cả triều đều nhìn ta như vậy thì lão phu cho dù mệt mà chết trên bàn làm việc thì cũng cam lòng, từ khi Lưu Kiện và Tạ Thiên đi rồi, người trong thiên hạ đều nghĩ lão phu tham quyền, ngay cả đệ tử của lão phu cũng ở trước mặt mọi người cắt áo đoạn nghĩa với ta, bọn họ nào có hiểu ta, rời đi là để thể hiện khí tết, còn ở lại thì nhất là định là hạng người tham quyền sao?"

Tần Kham trầm giọng nói: "Lão đại nhân chịu nhục có mấy năm nay, văn bối đều nhìn thấy cả, hôm nay đột nhiên nghe thấy lão đại nhân muốn trí sĩ, văn bối trong lòng thật sự rất khổ sở, tuy biết lão đại nhân vất vả mệt mỏi, nhưng liệu có thể chống đỡ thêm mấy năm không? Văn bối còn có rất nhiều chuyện chưa làm, sau này nếu trên triều đường thiếu sự tương trợ của lão đại nhân, tình cảnh của văn bối chỉ sợ càng gian nan hơn."

Lý Đông Dương cười cười lắc đầu: "Lão phu biết mỗi một chuyện ngươi muốn làm đều là đại sự, đủ để thay đổi vận số vận mệnh quốc gia, nhưng việc này đều là chuyện lâu dài, không có mấy năm thì không thấy được hiệu quả, lão phu già rồi, chống đỡ không nổi nữa, cũng chờ không nổi, việc lão phu có thể làm, chính là khi còn tại vị giúp ngươi một đoạn đường."

Nói xong Lý Đông Dương từ trong tay áo lấy ra mấy bản tấu

chương đưa cho Tần Kham.

Tần Kham nhận lấy đọc, trong lòng cảm động vô cùng.

Mấy bản tấu chương đều có liên quan tới Tần Kham, có an bài nhân sự các nha môn quan phủ Thiên Tân, bao gồm cả tri phủ Tần Kham từng để ra, ấn sát ti, Đô Chỉ Huy Sứ ti cùng với Cẩm Y vệ Thiên hộ sở, an bài nhân sự có liên quan tới Liêu Đông đô ti, nguyên phó tổng binh Diệp Cận Tuyền đã chính thức thăng nhiệm thành Tổng binh quan, toàn bộ sáu vệ sở Liêu Đông, trong đó Chỉ huy sứ của ba vệ sở đều là tướng lãnh tâm phúc của Diệp Cận Tuyền, còn mấy ngôn quan đặc biệt cừu thị với Tần Kham trên triều đường, cũng bị Lý Đông Dương phân công tới địa phương làm tuần án ngự sử, ít ngày nữa sẽ rời khỏi kinh sư.

Lý Đông Dương vuốt râu cười nói: "Mấy bản tấu chương này lão phu ngày mai sẽ đưa ra nội các để đình nghị, chắc không có lực cản gì cả, chuyện Liêu Đông đổi tướng thì hơi phiền toái một chút, dù sao cái thứ binh quyền này cũng rất mẫn cảm, nhưng Diệp Cận Tuyền hai nămnay suất binh chủ động tiếp chiến với Thát tử, cũng không biết hắn dùng chiến pháp mới gì, thắng bại thường thường là năm năm, đây là chuyện rất hiếm có, đệ trình đổi tướng Liêu Đông đổi tướng, lão phu cũng vững âm."

"Mấy việc này quả thật là rất quan trọng đối với văn bối, lão đại nhân an bài như vậy, văn bối bớt đi rất nhiều lực cản, đa tạ lão đại nhân thành toàn."

Lý Đông Dương cười ha ha hai tiếng, lại lấy ra một thứ đưa tới trước mặt Tần Kham.

Tần Kham không biết Lý Đông Dương lại cho hắn tiện lợi gì, trong lòng càng cảm động.

Vừa cầm lấy, Tần Kham lập tức ngây ra.

Lý Đông Dương cười ha ha nói: "Chuyện công nói xong rồi, chúng ta nói chuyện riêng nhé, tối hôm qua ngươi và tiểu tử nhà Vương Hoa sau khi say rượu thì hoang đường thất đức, đốt chuồng ngựa, phòng bếp và một lương đình, cỏ cây quý hiếm ở hậu viện nhà lão phu, chỗ này là tổn thất mà trướng phòng nhà lão phu tính ra, tổng

cộng lại là hai vạn lượng bạc, sai người đi chuẩn bị đi, lão phu đợi mang về."

"Cái này... vãn bối biết sai rồi, lập tức đi sai người chuẩn bị bạc." Tần Kham xấu hổ lau mồ hôi.

"Trẻ nhỏ dễ dạy." Lý Đông Dương vuốt râu mỉm cười, tiếp theo có chút đăm chiêu nói: "Có điều ngươi làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ cũng không tồi, tối hôm qua sau khi ngươi chạy trối chết."

Tần Kham không nhịn được cắt ngang, sửa lại: "Nên là tạm lánh phong mang."

Mặt già của Lý Đông Dương nghiêm lại, lườm hắn nói: "Lão phu thấy là chạy trối chết, ngươi đốt nhà ta, còn có mặt mũi mà xoi mói từng chữ với lão phu à?"

Tần Kham thở dài chua chát: "Được rồi, là chạy trối chết."

"Ừ, tối hôm qua sau khi ngươi chạy trối chết không đến nửa nén hương, lập tức có Cẩm Y vệ bách hộ tìm tới cửa, nói nhà lão phu là hắn đốt, hắn nguyện chịu bất kỳ sự trách phạt nào của lão phu, tiểu tử, vị bách hộ đó là ngươi âm thầm gọi hắn đến gánh tội chịu tiếng xấu thay à?"

Tần Kham kinh ngạc trợn mắt, thất thanh nói: "Trên đời có người tốt thế à? Lão đại nhân, không phải là vãn bối bảo hắn đến, mọi người đều biết, vãn bối cho dù làm chuyện xấu thì bình thường là một mực không thừa nhận, sao phải gọi người gánh tội thay? Lão đại nhân khinh thường vãn bối quá rồi."

Lý Đông Dương thở dài: "Xem ra lão phu muốn ở trên người ngươi tìm được một chút cảm giác xấu hổ thì thật sự là còn khó hơn lên trời."

"Lão đại nhân, tên bách hộ đó tên gì?"

"hắn họ Tiền tên Ninh."

Chương 584: Dương Minh rời kinh

Tiền Ninh?

Tần Kham mắt nhíu lại, rất nhanh liền nghĩ đến khuôn mặt so với hắn còn anh tuấn trắng trẻo hơn, hận không thể tạt axit cho bõ ghét đó.

Thì ra là hắn.

Một cú giãy giụa cuối cùng cầu một đường sinh cơ khi bị vào nội ngục của Lưu Cẩn cơ hồ đã sắp thành công thì lại bị tên Tiền Ninh vô danh này nửa đường giết ra phá hủy, Lưu Cẩn tới chết cũng không biết mình vì sao không thể chờ được lệnh ân xá của Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham vẫn nhớ rõ vẻ mặt tranh công sau khi lặng lẽ giết tên Giáo úy báo tin thay Lưu Cẩn của Tiền Ninh, cặp mắt thoạt nhìn thì trung thành nhưng lại lộ ra khát vọng cực độ đối với quyền thế, đây cũng là nguyên nhân Tần Kham vẫn không chịu đề bạt hắn.

Nam nhân cần quyền thế, khát vọng có được quyền thế, cái này thì không có gì đáng trách, bao gồm cả bản thân Tần Kham cũng không che giấu được sự theo đuổi đối với quyền thế, loại nam nhân không màng danh lợi không màng danh lợi Tần Kham thật sự là cũng không thích, người như thế hoặc là rất ngu, hoặc là rất giả dối, đối với Tần Kham mà nói, hai loại người này đều rất đáng ghét.

Nhưng khát vọng đối với quyền thế của Tiền Ninh lại được biểu hiện thái quá, điểm này khiến Tần Kham không vui.

Trình độ biểu hiện của con người là rất vi diệu, vừa không thể không có, vừa không thể quá cường liệt, về phần biểu hiện tới trình độ nào mới có thể khiến cho người ta yên tâm và cũng không khiến người ta chán ghét đề phòng, cái này không có tiêu chuẩn

thống nhất, các quan viên kinh nghiệm dày dạn trên triều đường trong lòng cũng đều có một cán cân nhận định, dần dà, trong lòng bản thân Tần Kham cũng có một tiêu chuẩn, người như Tiền Ninh không nghi ngờ gì nữa nằm ngoài tiêu chuẩn của Tần Kham, cho nên hắn lặng lẽ lập được một công lao lớn như vậy cho Tần Kham, Tần Kham lại vừa không thăng chức vừa không ban thưởng, đây chính là thái độ đối với Tiền Ninh của Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ thái độ đối với Tiền Ninh.

Thật sự không ngờ, Tiền Ninh chính là loại người không chịu cô đơn, lần trước lập công không được đề bạt, lần này lại để hắn tìm được cơ hội.

cái thứ cơ hội này rất là công bằng, nó vĩnh viễn lưu lại cho người có chuẩn bị, người luôn tính toán mọi người, cho dù người này là người xấu.

Lý Đông Dương vuốt râu mỉm cười nhìn Tần Kham, ánh mắt lộ ra hào quang như nhìn thấu sương mù trần thế.

"Lão phu không ngờ ngươi ở trong Cẩm Y vệ lại được lòng người như vậy, chân trước vừa chạy chân sau đã lập tức có người đến giúp ngươi gánh tội thay, ha ha, loại bản sự này lão phu cả đời cũng không làm được."

Tần Kham cười khổ nói: "Lời nói của Lão đại nhân luôn khiến vãn bối nghĩ đi nghĩ lại mới dám trả lời, thật sự không biết ngài đang khen ta hay là đang tổn hại ta nữa."

Lý Đông Dương cười nói: "Cứ coi như lão phu đang khen ngươi đi, lão phu sống hơn sáu mươi năm rồi, tự tin vào đôi mắt nhìn người này, Tiền Ninh này tựa hồ không phải người lương thiện, ngươi nếumuốn dùng hắn thì phải lưu lại mấy phần dư địa mới được."

"Lời dạy bảo của Lão đại nhân vãn bối xin nhớ kỹ."

Lý Đông Dương cười ha ha, bỗng nhiên lại nói: "Có điều lão phu nghĩ lại thì thấy, trông ngươi thì có vẻ như là quân tử, nhưng kỳ thực lại cũng không phải là người lương thiện, Tiền Ninh dưới tay ngươi chắc chắng gây ra được sóng gió gì đâu, vừa nghĩ vậy, lão phu liền an tâm hơn rất nhiều, ha ha, ác nhân thì có ác nhân trị."

Hai má Tần Kham giật giật, cố gắng khắc chế xung động đêm nay lại tới Lý phủ phóng hỏa.

"Lão đại nhân ••••••" Tần Kham ngập ngừng, cuối cùng vẫn ngượng ngùng hỏi: "Nghe nói tối hôm qua Vương Thủ Nhân bị gia đinh hộ viện của quý phủ bắt, không biết hiện tại hắn. "

Lý Đông Dương cười ha ha nói: "À, việc này thì ngươi không cần phải lo lắng."

Tần Kham vừa thở phào nhẹ nhõm thì Lý Đông Dương lại bổ sung: "Hắn đã bị Vương Hoa nhốt trong nhà rồi, chờ chịu chết đi."

Lý Đông Dương cười rất ấm áp, nụ cười như gió xuân thổi vào mặt, hiển nhiên chuyện Vương Thủ Nhân về nhà nhận lấy cái chết khiến lão rất thích thú.

Lý Đông Dương khi đi rất cao hứng, hai vạn lượng bạc Tần Công Gia bồi thường được chất lên xe ngựa, hộ tống Lý Đông Dương lắc lư về thành, tâm tình của lão đầu nhi cũng vô cùng tốt, Tần phủ cửa lớn Tần phủ thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng ca đắc ý của lão.

Nếu không phải lo lão gia hỏa này lớn tuổi nên sợ đánh chết lão, Tần Kham thật sự muốn thả Đỗ Yên ra, thi triển một loạt tuyệt học võ lâm Toàn Phong Thối, Thái Cực quyền, Bát Quái Chưởng lên người lão.

Tiền Ninh cuối cùng cũng đợi được cơ hội Tần Công Gia triệu kiến hắn.

Sau khi Lý Đông Dương rời khỏi, Tần Kham lập tức sai người gọi Tiền Ninh vào phủ.

Lúc này Tiền Ninh đang cúi đầu đứng trong tiền đường của Tần phủ, thở mạnh cũng không dám, thần thái tất cung tất kính, vẻ mặt đoan chính túc mục, mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, khiến thượng vị giả vừa thấy biết đây là một nhân tài có thể sử dụng, hơn nữa sử dụng nhất định rất thuận tay, bảo hắn đuổi chó thì đố hắn dám đuổi gà.

Nha hoàn Trong phủ dâng trà, Tiền Ninh thụ sủng nhược kinh,

luôn miệng nói không dám, không chỉ như vậy, Tiền Ninh còn từ trong tay nha hoàn tiếp nhận chén trà, tự mình dâng trà tới trước mặt Tần Kham, lưng cúi thấp, vẻ mặt hưng phấn, giống như có thể dâng trà cho Tần Công Gia là một chuyện vinh hạnh cả đời.

Trước khi triệu kiến Tiền Ninh, Tần Kham đã có được tất cả tin tức về hắn.

Kinh lịch cũng gần như Lưu Cẩn, Tiền Ninh vốn không phải họ Tiền, khi còn bé đã bị bán tới nhà mới thái giám tên là Tiền Năng, thế là liền đổi họ, Tiền Năng sau khi chết thì được thi ân, thân phận con nuôi của hoạn quan của Tiền Ninh nhờ phúc ấm của nghĩa phụ, thế là được đưa vào Cẩm Y vệ làm bách hộ.

Kinh lịch rất bình thường, cũng rất trong sạch, có thể vào Cẩm Y vệ hơn nữa lên làm bách hộ đều là gia đình trong sạch, hoặc là thừa kế hoặc là ấm ân, người bối cảnh có vấn đề không thể tiến vào hệ thống thiết huyết trực thuộc hoàng đế này.

Từ lúc nhìn thấy Tiền Ninh, Tần Kham vẫn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn vẻ mặt Tiền Ninh, không bỏ sót bất kỳ một vẻ mặt nào trên mặt hắn.

Vẻ mặt rất hoàn mỹ, cung kính, hưng phấn, thấp thỏm... Những nguyên tố này đều cũng có thể nhìn ra từ trên mặt hắn, phân thốn nắm rất chuẩn, chỉ có cặp mắt nhìn thì trong suốt kia lại để lộ ra khát vọng cực độ và một cỗ vị đạo dã tâm bừng bừng.

Tần Kham càng nhìn không hài lòng, mày hơi nhướn lên.

Lý Đông Dương nói không sai, người này hiển nhiên không phải người lương thiện, điểm này Tần Kham cũng không ngại, cũng như lời nhận xét của Lý Đông Dương, Tần Kham hắn cũng không phải là hạng lương thiện, vả lại trong Cẩm Y vệ quả thật rất khó tìm ra một người lương thiện, người tốt quả thực là không sống nổi trong Cẩm Y vệ.

Tần Kham không sợ dùng ác nhân, nhưng loại ác nhân như Tiền Ninh thì hỏa hậu vẫn chưa đủ, còn cần phải tôi luyện thêm.

Cầm chén trà, Tần Kham gạt nhẹ vụn trà bên trên, chậm rãi nhấp

một ngụm.

Tiền Ninh đầu cúi càng thấp hắn, hắn mơ hồ có thể cảm giác có được phía sau chén trà đang bốc khói, có một đôi mắt có thể nhìn thấu khói sương,, tâm linh hắn.

Nhẹ nhàng đặt chén trà lên bàn, Tần Kham cuối cùng cũng mở miệng.

"Tiền Ninh..."

"Có thuộc hạ."

Tố kham mỉm cười: "Không cần cứ giữ bộ dạng này, ngươi có cung kính tới mấy thì ta cũng sẽ không coi người là người tốt, ta thích nói chuyện với người thông minh, chứ không thích nói chuyện với kẻ hay diễn trò, quá mệt mỏi, cũng quá giả dối."

Cả người Tiền Ninh khẽ run lên, cung kính nói: "Công gia ở trong mắt thuộc hạ là đại nhân vật như trời, thuộc hạ không dám không cung kính."

Ánh mắt Tần Kham rất ôn hòa: "Tối hôm qua ta không cẩn thận đốt nhà Đại học sĩ Lý Đông Dương, ngươi là làm sao mà biết được?"

Vẻ mặt Tiền Ninh rất bình thản: "Hồi bẩm Công gia, đêm qua vừa hay đến phiên thuộc hạ dẫn các huynh đệ tuần tra nội thành, lúc ấy Công gia và quý hữu làm ra động tĩnh... hơi lớn, thuộc hạ lập tức chạy tới trước Lý phủ, vừa hay thấy Công gia đang chạy đi, mà Lý Đại học sĩ thì mặc áo lót đứng ở cửa chửi bới, thuộc hạ hoảng hốt, lo Công gia có thể gặp phiền toái, thế là lập tức đứng ra gánh lấy phiền toái này."

"Vì sao phải chủ động gánh tội thay cho ta?"

"Công gia là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, phiền toái của ngài chính là phiền toái toàn bộ huynh đệ trong vệ, thuộc hạ có thể phân ưu cho Công gia thật sự là chuyện may mắn của bản thân."

Tần Kham cười rất sáng lạn, lời này nghe thật là thoải mái, nếu là Đinh Thuận Lý Nhị nói ra, Tần Kham nhất định sẽ thân thiết tung

chân đá họ mấy cái để khen ngợi, mà Tiền Ninh những lời này, Tần Kham chỉ đáp lại bằng nụ cười nhạt.

Đây là khác biệt đãi ngộ của tâm phúc và không phải tâm phúc.

"Tiền Ninh, ngươi là người có lòng cầu tiến, ta thích huynh đệ phía dưới trong vệ có lòng cầu tiến, nhưng chỉ có lòng cầu tiến không thì không đủ, nếu muốn có tiền đồ rộng mở, phải dùng hai tay của mình đi giành, công danh trong quân chỉ ở trên lưng ngựa, ngươi có thấy vậy không?"

Tiền Ninh hơi có chút kích động: "Công gia nói rất đúng, thuộc hạ nhớ kỹ trong lòng, chỉ cầu Công gia có thể cho thuộc hạ cơ hội để tự tay đi giành công danh."

Mắt Tần Kham hơi nheo lại, suy tư một lúc rồi chậm rãi nói: "Thế này đi, ta cho ngươi một cơ hội giành công danh kiếm tiền đồ, qua mấy ngày nữa một vị bằng hữu yếu phải khởi hành rời kinh, tuần phủ Giang Tây, ngươi lĩnh huynh đệ bách hộ dưới trướng một đường bảo hộ hắn, nếu có thể bảo vệ hắn chu toàn, để hắn nguyên vẹn về kinh, ta thăng ngươi làm Cẩm Y vệ Thiên hộ thành tây."

Tiền Ninh mừng rỡ, đột nhiên ngẩng đầu, mạnh ôm quyền nói: "Thuộc hạ thề sống chết bảo vệ vị đại nhân đó chu toàn."

Tần Kham trầm giọng nói: "Ngươi phải nhớ kỹ, mạng của hắn rất quý giá, không thể có sơ xuất, nếu hắn khi tuần phủ Giang Tây có gì không may xảy ra, Tiền Ninh, ngươi tốt nhất lấy đao cứa cổ luôn ở Giang Tây đi, trở về kinh thì sẽ không được chết thống khoái như vậy đâu."

Tiền Ninh rùng mình, vội vàng nói: "Thuộc hạ cam đoan quý hữu của Công gia một sợi lông cũng không mất, thuộc hạ nguyện lập quân lệnh trạng!"

Mấy ngày sau, triều đình có bổ nhiệm.

Đinh cống tuần phủ lĩnh hàm thiêm Đô Ngự Sử, đây là chức quan mới của Vương Thủ Nhân, đây là kết quả đổi được từ sự tích cực chạy chọt của Tần Kham cho Vương Thủ Nhân, cùng với nhân mạch tích lũy nhiều năm ở trong triều của Vương Hoa, phụ thân

của Vương Thủ Nhân.

Sau hôm tới Lại bộ nhận lệnh, Vương Thủ Nhân liền thu xếp hành trang, bái biệt lão phụ thân rồi lên đường.

Cửa Đức Thắng Kinh sư, trước giờ đều là cửa thành phải đi qua khi đại quân triều đình xuất phát rời kinh chinh phạt tứ phương, ý là "Đắc Thắng khải hoàn."

Ngoài Cửa Đức Thắng, dưới sự sự hộ thị tầng tầng lớp lớp của thị vệ, Tần Kham tự mình ra tiễn Vương Thủ Nhân.

Vương Thủ Nhân không mặc quan phục, chỉ diện một thân áo dài màu đen, mà Tiền Ninh thì ăn mặc như gia phó hộ viện, uy phong lẫm lẫm đứng sau lưng Vương Thủ Nhân, giống một con chó dữ trung thành với chủ nhân, Cẩm Y vệ xung quanh xe ngựa đều là thuộc hạ của Tiền Ninh.

Hôm nay hình tượng của Vương Thủ Nhân có chút không tốt, hốc mắt vẫn một xanh một đen, bọng mắt sưng, khóe miệng tím tái, hai má cũng sưng phù.

Vốn nên là cảnh tượng đưa tiễn thương cảm, lại vì khuôn mặt đầy vết thương của Vương Thủ Nhân mà trở thành buồn cười, Tần Kham khi nhìn hắn cũng buồn cười lắm, nhưng cảm thấy không lịch sự nên cố nhịn.

Chương 585: Bá Hổ thương tình

"Vương huynh hôm nay nhìn đặc biệt anh tuấn, không chỉ khí sắc tốt, hơn nữa từ trong ra ngoài đều lộ ra vị đạo hăng hái, thật sự là phong thái bức người, khiến người ta kính ngưỡng." Tần Kham nén cười trêu hắn.

Vương tuần phủ Tân nhiệm tựa hồ không có bất kỳ cảm giác vui sướng sau khi thăng quan nào, ngược lại ủ rũ giống như bại binh, sau khi nghe những lời này của Tần Kham, sắc mặt của Vương Thủ Nhân càng xanh mét.

"Vui sướng khi người khác gặp họa à?" Vương Thủ Nhân nhướn mày với Tần Kham.

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Kính ngưỡng, thật sự là kính ngưỡng, không có ý khác."

Vương Thủ Nhân thở dài: "Ta phát hiện từ sau khi quen ngươi đúng là xui xẻo, vừa quen người đã bị ngươi dùng đại pháo bắn, sau đó lại bị Lưu Cẩn biếm trích, vất vả lắm mới đi hết được vận xin, muốn làm chút chuyện phong nhã thì ta lại gặp xui xẻo."

"nói nghe cứ như ta là sao chổi ấy, Vương huynh ngươi xui xẻo thì có liên quan gì tới ta, đêm đó là ngươi khóc lóc kéo ta đi trộm rượu, vốn định cự tuyệt ngươi, lại thấy ngươi gặp xui lâu như vậy hiếm khi được cao hứng, đành phải đáp ứng, ai ngờ vận khí của chúng ta không tốt, bị người ta bắt dính. Vương huynh, vận khí của ngươi quả thực xui xẻo quá, hay là vào chùa nhờ lão hòa thượng khai quang cho ngươi?"

Vương Thủ Nhân tức giận đến hai má giật giật, lại động tới vết thương trên mặt, đau đến đến nỗi hít hà.

"Đều là gia phó của Lý Đông Dương đánh à?" Ngữ khí của Tần Kham đầy thông cảm.

"Lý phủ cũng khá khách khí, chỉ đánh ta một chút, về sau lại bị gia phụ phái người đón về, trận đòn này mới tính là tàn nhẫn, ta lúc nhỏ nói với phụ thân muốn làm thánh nhân, phụ thân cũng không đánh ta nặng tới vậy."

Tần Kham cảm thấy kính nể, xoay người về phía Vương gia chắp tay: "Lệnh tôn có đức độ, Quân pháp bất vị thân, đáng kính đáng phục."

Vương Thủ Nhân nghiêm mặt nói: "Cái miệng của ngươi độc đủ chưa?"

Tần Kham cười ha ha: "Đủ rồi, đủ rồi."

Sắp chia tay, vẻ mặt Tần Kham trở nên nghiêm túc, chăm chú nhìn Vương Thủ Nhân, chắp tay nói: "Dương Minh huynh, chuyến đi Giang Tây này hung hiểm vạn phần, ngươi trên đường cẩn thận."

Chỉ Tiền Ninh và hơn trăm Giáo úy dưới tay hắn, Tần Kham nói: "Bảo hộ ta có thể cho cung cấp cho ngươi chỉ có vậy thôi, người nhiều hơn thì không ổn. Bọn họ sẽ bảo vệ ngươi chu toàn. Nếu phát hiện chuyện khó làm thì mau bứt ra mà về kinh, ngươi không thể xảy ra chuyện được."

Nụ cười của Vương Thủ Nhân rất tự tin: "Yên tâm, ta không phải là loại thư sinh bách vô nhất dụng, lại càng không phải là toan đinh hủ nho. Thánh nhân chi học chính là an bang định quốc bình thiên hạ. Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội để thi triển sở học của ta, hiền đệ cứ an tọa tại kinh sư, xem ta một tay quấy phong vân Giang Tây như thế nào."

Hai người chắp tay nói lời từ biệt. Vương Thủ Nhân vào xe ngựa, lúc gần đi Tần Kham cố ý nhìn bóng dáng Tiền Ninh, Tiền Ninh như có cảm giác, xoay người quỳ một gối về phía Tần Kham rồi không nói gì xoay người bước đi.

Khóe miệng Tần Kham lộ ra nụ cười.

Vương Thủ Nhân là người tốt, nhưng thanh danh của hắn trong sách sử lại không hoàn toàn là người tốt, khi đối phó với phản quân loạn dân, vị Vương thánh nhân này xuống tay vẫn rất tàn

nhẫn độc ác, không chút lưu tình. Hiện giờ có thêm Tiền Ninh không lương thiện đi cùng hắn, bọn họ có thể làm ra chuyện gì ở Giang Tây, thật sự rất đáng chờ mong.

Trở lại nội thành phồn hoa ồn ã, Tần Kham ngồi trên lưng ngựa chậm rãi mà đi thì một đạo thân ảnh hối hả chạy tới.

Đinh Thuận tới gần bên ngựa Tần Kham, thấp giọng bẩm: "Công gia, có tin tức xấu..."

Tần Kham nhíu mày nhìn hắn, nhướn mày, ý bảo hắn tiếp tục nói.

Đinh Thuận nói: "Bạn thân của Công gia, Cô Tô Đường Dần mấy ngày trước không biết vì sao lại rời kinh, nghe nói lúc ấy hắn lòng đấy thát ý nói với một vị cô nương nào đó trong thanh lâu là không chẳng còn thú vui gì trên cuộc đời này nữa, định đi du lịch thiên hạ giải sầu."

Tần Kham cười khổ mấy tiếng, Đường Dần vì sao rời kinh thì hắn rõ hơn ai hết, ai cũng bảo tình trường như chiến trường, tình trường chính là tàn khốc như vậy đó, tình trường của Đường Dần lại là Tu La địa ngục, bởi vì hắn không thể nào chiến thắng được đối thủ, nếu không thể tranh giành, chỉ có thể buồn bã bỏ cuộc, lúc này hắn q chịu thương tổn không nhỏ, không chỉ là thất tình, đại thể là ngay cả tôn nghiêm của nam nhân cũng mất theo, rời kinh đi du lịch cũng hay, vết thương trong lòng chắc sẽ nhanh lành.

"Rời kinh đi du lịch thì có gì mà là tin tức xấu?"

Đinh Thuận giận dữ nói: "Rời kinh đương nhiên không tính là tin tức xấu, nhưng người này không biết sao lại mò tới Giang Tây Nam Xương, vừa rồi nhận được mật của thám tử Cẩm Y vệ nằm vùng ở Nam Xương, bọn họ ở trong thành Nam Xương phát hiện tung tích của Đường Dần, nghe nói mỗi ngày đều say khướt ở tửu quán, vẻ mặt có chút thất ý."

Tần Kham nghe vậy sau lưng lập tức túa mồ hôi lạnh, thất thanh nói: "Hắn sao lại chạy tới Nam Xương?"

Đinh Thuận thở dài: "Đúng vậy, thành Nam Xương hiện giờ là một thngf thuốc nổ, Ninh vương sắp phát động phản loạn đến nơi rồi,

Đường giải nguyên vào lúc căng thẳng này lại chạy tới Nam Xương, thế này chẳng khác nào cố ý đưa cổ vào lưỡi dao, huống hồ nghe nói Ninh vương thích mua danh chuộc tiếng, thích mời chào danh sĩ thiên hạ làm phụ tá, Đường Dần vừa lộ diện trong thành Nam Xương, Ninh vương sao có thể bỏ qua cho hắn? Đường giải nguyên nếu dính vào chuyện làm phản của Ninh vương, đợi cho bình định phản loạn xong rồi, e là ngay cả Công gia cũng khó có thể giữ được tính mạng của hắn."

Tần Kham vội la lên: "Mau, tám trăm dặm khoái kỵ truyền lệnh, bảo huynh đệ trong Nam Xương vệ bất chấp tất cả mọi giá lôi Đường Dần về đây."

"Công gia, mệnh lệnh thuộc hạ đã phát rồi, nhưng e là không kịp, tới Nam Xương cho dù cho khoái kỵ tám trăm dặm thì cũng phải chạy liền bốn năm ngày, bốn năm ngày sau thì chỉ sợ Đường giải nguyên đã bị trói vào vương phủ làm quân sư cho Ninh vương rồi."

Sắc mặt Tần Kham tái nhợt, vẻ mặt cũng trở nên thất hồn lạc phách.

Trong một tửu quán thành Nam Xương.

Đường Dần mặc cẩm bào đang cắm đầu uống rượu, trên bàn để bốn món đồ ăn nóng, một vò rượu Đinh phường đặc sản của Nam Xương.

Sau khi tới kinh sư tìm Tần Kham nương tựa, Đường Dần cơ hồ đã thành một thành viên của Tần gia, Tần Kham biết rõ vị bằng hữu này tuy có tài hoa, nhưng quả thật là không biết sống sao cho tốt, cho nên Tần Kham phân phó, chủ mẫu Đỗ Yên của Tần gia mỗi tháng đúng giờ cấp cho Đường Dần hai trăm lượng bạc chi tiêu.

Xách hành lý đơn giản, một lần lữ hành nói đi là đi, nghe thì rất tiêu sái ý thơ, nhưng ngươi không có tiền thì biết đi đâu?

Đường Dần hiện tại không thiếu tiền, hắn chỉ thiếu niềm vui, ngày tháng giống như quay về đoạn thời gian sa sút thất ý mấy năm trước.

Bốn gã hán tử mặc áo ngắn vải thô ngồi xổm ngoài tửu quán,

giống như nhàn hán không có việc gì làm trong thành, thờ ơ nhìn chung quanh.

Cuối phố bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, hơn mười hán tử mặc trang phục màu đỏ của thị vệ vương phủ vây quanh một vị nam tử trung niên ăn mặc văn sĩ chậm rãi đi về phía tửu quán.

Chương 586: Cường hành bắt cóc (1)

Vận mệnh của Đường Dần có thể nói là nhấp nhô gian khổ, cho dù tài hoa cái thế, nhưng sống nửa đời người trừ tài danh ra thì chẳng có gì thông thuận.

Bị kết án gian lận thi cử, bị thê tử kết tóc vứt bỏ, vất vả lắm mới thích một nữ nhân thì kết quả phát hiện đương kim hoàng đế là tình địch của hắn, trong lúc hậm hực muốn đi lữ hành cho khoaay khỏa, vậy mà vừa lộ diện trong thành Nam Xương, lại bị cặp mắt tội ác kia của Ninh vương nhìn chúng.

Trong trí nhớ trừ Đường Tăng trong thoại bản của Tần Kham ra, tựa hồ không có ai xui xẻo như hắn.

Đường Dần hồn nhiên không phát giác mình đang lầm vào nguy hiểm, vẫn đang uống rượu trong tửu quán, thức ăn trên bàn không đụng tới, vò rượu thì lại đã vơi một nửa, cứ uống một ngụm thì hắn lại si ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ tửu quán.

Ngoài cửa sổ có trời xanh mây trắng, có chim hót chó sủa, trong cảnh đẹp mang theo mấy phần khói lửa nhân gian, tựa hồ tất cả đều rất đẹp.

Đúng vậy, phong cảnh đẹp đẽ như vậy, nhân sinh tốt đẹp như vậy, vì sao lại bởi vì một nữ nhân chưa bao giờ thèm nhìn thẳng vào hắn mà đau buồn, thậm chí một mình đi tới tận thành Nam Xương xa lạ này?

Đường Dần cầm chén ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như Vương Thủ Nhân ngộ đạo vậy,, đột nhiên nghĩ thông suốt.

Thế giới tốt đẹp như vậy, ta lại buồn rầu như vậy làm gì, không ổn, không ổn.

Đường Dần vừa nghĩ thông suốt liền cảm thấy mình thật sự rất nực cười rất ngây thơ, không ngờ lại làm ra loại chuyện ngu xuẩn

tránh xa ngàn dặm vì thất tình này, thế là hắn liền uống một ngụm rượu ta, trong nháy mắt đã làm ra một quyết định.

Hắn quyết định sau khi uống xong vò rượu này sẽ về Tô Châu, hơn một năm ở Tần gia đã giúp đỡ cho hắn không ít, dần dần hắn cũng tiết kiệm được một khoản tiền. Khoản tiền này đủ để mua Đào Hoa Ổ rồi, sau khi mua Đào Hoa Ổ hắn quyết định sẽ ở trong nhà mới mua ở một năm, mỗi ngày mời bằng hữu tới đối nguyệt ngâm thơ, sống một mình phong nhã này, sau đó lại vào kinh, năn nỉ Tần Kham kiếm chức quan cho hắn, rồi cưới một khuê nữ đại hộ nhân gia thanh bạch, từ rày về sau tương thân tương ái đến già.

Sống những ngày tháng như vậy thật tốt.

Đường Dần nghĩ thông bỗng nhiên cười ra tiếng, sau đó lại uống một ngụm rượu to, tâm tình uất ức nhiều ngày trong nháy mắt trở nên thoải mái hơn nhiều.

Cũng không biết là Đường Dần rốt cuộc phải chịu nguyền rủa như thế nào. Ông trời chính là không muốn thấy tâm tình của hắn tốt. Thế là phiền toái tìm tới cửa.

Ngay khi Đường Dần vừa cất tiếng cười to, văn sĩ trung niên ngoài tửu quán chậm rãi phong độ bước vào. Sau khi vào cửa thì mục tiêu rất rõ ràng, cước bộ không dừng đi thẳng tới chỗ Đường Dần.

Đi đến trước mặt Đường Dần, văn sĩ trung niên vái chào hắn, Mỉm cười nói: "Xin hỏi túc hạ có phải là tài tử phong lưu Đường giải nguyên danh khắp Giang Nam?"

Đường Dần hồi thần, ngây ra một lúc rồi nói: "Chính là Đường mỗ, không biết túc hạ là."

"Ha ha, mạo muội quấy rầy. Tại hạ Nam Xương cử tử Lưu Dưỡng Chính, kính đại danh túc hạ đã lâu, hôm nay gặp mặt, rất là hân hạnh."

Thấy Lưu Dưỡng Chính là người đọc sách có công danh, Đường Dần không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy đáp lễ theo quy củ."

Hai người nói cữu ngưỡng hồi lâu, Lưu Dưỡng Chính thuận thế ngồi xuông sbàn, Đường Dần bảo chủ quán mang thêm đôi bát

đũa, hai người cạn ly với nhau.

"Không ngờ Giang Nam đệ nhất tài tử lại tới Nam Xương ta, thật đúng là vinh hạnh cho sĩ tử Nam Xương, Bá Hổ huynh nếu không chê, ta muốn gửi danh thiếp thông báo cho sĩ tử toàn thành tới hội tụ, chúng ta dùng rượu làm quen, dùng thơ kết bạn, cũng tiện lưu lại một đoạn giai thoại thiên cổ cho Nam Xương, không biết huynh ý thế nào?"

Văn nhân Có danh tiếng mỗi khi đến một nơi, luôn có rất nhiều sĩ tử mộ danh tiếp đón, đây là phong khí của sĩ lâm Đại Minh.

Đường Dần nghe vậy mặt lộ vẻ khó xử, tuy nói phong khí sĩ lâm như vậy, nhưng là phải có điều kiện tiên quyết, điều kiện tiên quyết chính là mọi người phải quen biết nhau, nhưng Đường Dần hoàn toàn không biết gì về sĩ tử Nam Xương, bao gồm cả vị Lưu Dưỡng Chính trước mặt này, miệng nói "cửu ngưỡng" cũng chỉ là lời nói khách khí mà thôi, mọi người căn bản là không quen nhau.

"Đúng là không khéo, tại hạ sắp phải về Giang Nam rồi, Lưu huynh ngày sau có rảnh thì tới Tô Châu tụ hội nhé, ta sẽ quét dọn giường chiếu đón chào, cùng nhau say sưa."

Lưu Dưỡng Chính cau mày, làm phụ tá phủ Ninh vương nhiều năm, hắn đã rất không quen khi nghe thấy người khác cự tuyệt.

Đang định mở miệng khuyên tiếp thì ngoài tửu quán bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, một đại đội thị vệ của vương phủ bao vây tửu quán.

Lưu Dưỡng Chính ngạc nhiên một thoáng, tiếp theo lắc đầu cười khổ.

Ninh vương điện hạ rất không kiên nhẫn, vừa nghe nói tài tử Giang Nam tới Nam Xương liền lập tức phái hắn tới khuyên bảo người này vào vương phủ làm phụ tá, kết quả hắn ở đây vừa mới mở lời, Ninh vương đã ngồi không yên, không ngờ tự mình đến mời chào.

Trong tửu quán rất bối rối, nhân như chim sợ cành cong, đều ném tiền lại rồi bỏ chạy.

Đường Dần cũng bị một màn đóng cửa đánh chó này dọa cho tí đái ra quần, thấy thị vệ vương phủ mặc phục sức ngoài tửu quán ai nấy đằng đằng sát khí nhìn mình chằm chằm, Đường Dần mờ mịt, không biết mình đắc tội với đại thần nào trong thành Nam Xương.

Một trận tiếng cười cố ra vẻ hào sảng từ ngoài tửu quán truyền đến, tiếng tới, người cũng tới.

"Vị này chính là Đường giải nguyên danh mãn Giang Nam? Mỗ chính là Ninh vương Đại Minh, kính đại danh của Đường giải nguyên đã lâu?" Ninh vương một thân sam màu xanh nhạt, có thể là để cố ý lấy lòng Đường Dần, rõ ràng là dáng người võ tướng khôi ngô, mặc bộ sam trên người thành ra có thêm mấy phần hương vị dở ông dở thằng.

Đường Dần nhíu mày, tuy nói mới từ thoát khỏi ám ảnh thất tình, có điều thấy thân thích của tình địch thì vẫn không thể nào vui vẻ cho được, thế là chỉ đứng dậy lãnh đạm thi lễ.

Ninh vương cúi đầu nhìn lướt qua rượu và thức ăn trên bàn, nhíu mày, cười nói: ""Rượu nhạt thức ăn đạm bạc sao xứng với tài tử nổi danh khắp thiên hạ, bổn vương rất thích ngâm gió ngợi trăng với danh sĩ, vương phủ lúc này đã chuẩn bị rượu và thức ăn tốt nhất, còn có cả ca kỹ cầm nô thướt tha đa tình, oanh ca mạn vũ chỉ chờ tri kỷ, hai bên chái nhà tình duyệt phong nguyệt, cứ tận tình dục tiên dục tử, phải không?"

Tới cùng thì vẫn không phải là người làm công tác văn hoá, Ninh vương nói một lúc thì càng lúc càng thô tục.

Lưu Dưỡng Chính thầm nhíu mày, chiêu hiền đãi sĩ cũng phải chú ý, tư thái rất trọng yếu, chỉ trách danh khí của danh khí quá lớn, Ninh vương sợ để thoát mất con cá lớn này, ngay cả nghi thái cũng bất chấp, nhưng nói kiểu này mà Đường Dần chịu vào vương phủ làm việc mới lạ, người nóng vội sao ăn được đậu hủ nóng?

Quả nhiên, thái độ của Đường Dần càng lãnh đạm hơn.

"Đa tạ Ninh vương điện hạ ưu ái, chỉ là Đường mỗ có việc gấp, hiện tại phải ra khỏi thành về Giang Nam. Chỉ sợ phải cô phụ tâm ý của điện hạ rồi, xin điện hạ thứ tội..."

Ninh vương mắt nhíu lại, Lưu Dưỡng Chính không quen bị cự tuyệt, Ninh vương càng không quen bị cự tuyệt, những năm gần đây người dám cự tuyệt hắn trên cơ bản đều bị vùi vào trong đất cả rồi, ví dụ như tuần phủ Giang Tây bốn nhiệm kỳ trước.

Chương 586: Cường hành bắt cóc (2)

Muốn có được nhân tài này, lại không thể xé rách da mặt, Ninh vương có thể nói là cực kỳ rối rắm, Lưu Dưỡng Chính ở bên cạnh lặng lẽ đánh mắt ra hiệu cho hắn, ý bảo Ninh vương trước tiên dùng ôn ngôn trấn an đã rồi hẵng mời chào sau. Nhưng mà có lẽ ánh mắt của Lưu Dưỡng Chính trời sinh hung hãn, hoặc có lẽ năng lực thấu hiểu của Ninh vương không cao, cũng có thể là Ninh vương điện hạ rất bận, rất tiết kiệm thời gian. Sau khi nhận được ánh mắt này, Ninh vương lại hiểu lầm ý tứ của Lưu Dưỡng Chính.

"Ha ha. Đường giải nguyên khách khí quá, có điều bổn vương là người không câu nệ tiểu tiết. Đường giải nguyên không cần phải khách khí với bổn vương làm gì. Người đâu, mời Đường giải nguyên về vương phủ."

Thị vệ vương phủ như lang như hổ xông lên, một trái một phải kẹp Đường Dần, không thèm phân trần nâng hắn ra ngoài tửu quán. Động tác rất nhanh nhưng thuần thục, hiển nhiên Ninh vương điện hạ không chỉ làm loại mua bán bắt cóc tống tiền này một lần hai lần.

Đường Dần khẩn trương, giọng nói cũng thay đổi: "Ninh vương ngươi dám vũ nhục tư văn."

"Bổn vương dùng thịnh yến đối đãi, mời Đường giải nguyên tới làm khách, thiên hạ ai dám nói ta vũ nhục tư văn?"

"Ninh vương điện hạ, chậm đã! Chậm đã..." Đường Dần ra sức giãy dụa, trong lòng hoảng loạn vạn phần: "Ninh vương điện hạ, kinh sư Ninh Quốc Công Tần Kham là huynh đệ của Đường mỗ, Đường mỗ trong triều có người thân..."

Không nhắc tới Tần Kham còn đỡ, nhắc tới Tần Kham rồi, trong mắt Ninh vương lập tức bắn ra lệ khí: "Phì! Tần Kham thì tình là gì, sớm muộn gì cũng có một ngày bổn vương sẽ thiên đao vạn quả hắn! Xách đi xách đi!"

Đường Dần sợ quá, dưới cơn hoảng loạn cuối cùng lấy ra một tòa núi dựa không biết là có tồn tại hay không: "Ta... Ta tranh đoạt nữ nhân với đương kim hoàng đế bệ hạ dấy."

Ninh vương và Lưu Dưỡng Chính ngây ra.

Lý do này..

Tửu quán là một mảng yên tĩnh, không biết qua bao lâu, Ninh vương bỗng nhiên trở nên vẻ mặt ôn hoà, ánh mắt nhìn Đường Dần giống như núi cao nhìn lưu thủy, Tử Kỳ nhìn Bá Nhan, trong tửu quán lập tức tràn ngập vị đạo tri kỷ.

"Nhân tài! Ngươi trời sinh chính là nhân tài thuộc về phủ Ninh vương, không phải nói gì nữa, hồi phủ với bổn vương, bổn vương có rất nhiều điều muốn thổ lộ với ngươi, thuận tiện ngươi lại nói về chuyện tranh nữ nhân với hoàng đế, ai là người thắng vậy?"

Khu vực săn bắn hoàng gia tây giao Kinh sư.

Sau khi đăng cơ chính là khu vực săn bắn của hoàng gia, hoàng đế Hoằng Trị thích tĩnh không thích động, khu vực săn bắn bỏ hoang nhiều năm dã thú sinh sản rất nhiều, kết quả tiện nghi hết cho Chu Hậu Chiếu, gặp phải vị hoàng đế thích đánh giết này, mệnh của lũ dã thú rất không tốt, rất thiếu cảm giác an toàn...

Hôm nay bên ngoài khu vực săn bắn hoàng gia phong tỏa toàn diện, khu vực săn bắn tiếng hò hét vang trời, nhưng không phải là săn bắn, mà là diễn võ.

Đây là diễn võ trên ý nghĩa chân chính, do Tần Kham cung cấp linh cảm cho Chu Hậu Chiếu, nội dung diễn võ là hai bên xanh đỏ đối kháng, bên đỏ là năm trăm thiếu niên binh mà Tần Kham bí mật huấn luyện, mà bên xanh là hai ngàn tướng sĩ dũng sĩ doanh trực thuộc ngự mã giám.

Tướng lãnh cầm binh bên xanh là tham tướng dũng sĩ doanh Tôn Anh, sau khi theo Tần Kham chinh chiến mấy lần, Tôn Anh hiện giờ đã được thăng là Tổng binh. Mà năm trăm thiếu niên binh bên đỏ thì do Chu Hậu Chiếu tự mình thống lĩnh, Tần Kham thì đứng bên ngoài làm trọng tài.

Trong Khu vực săn bắn tinh kỳ phấp phới, sát khí ngút trời, dũng sĩ doanh bên xanh thì đóng trại trên gò đất bình nguyên, mà năm trăm thiếu niên binh bên đỏ thì lẻn vào thâm sơn khu vực săn bắn tùy thời mà động. Bởi vì nhân số cách biệt nghiêm trọng, tướng sĩ dũng sĩ doanh bên xanh tự thấy nắm chắc thắng lợi, sĩ khí thì như cầu vồng.

Đây là một hồi diễn võ không công bằng, nhưng Chu Hậu Chiếu làm thống soái một phía thì lại rất hưng phấn, thế yếu trên nhân số càng khơi dậy lòng hiếu thắng mãnh liệt của hắn.

Ban ngày Sau khi tấn công thử ba lượt, năm trăm thiếu niên binh không nhận được kết quả, thế là chuyển vào thâm sơn không biết tung tích, đương thiên sau khi sắc trời tối dần, chiến thế tạm thời tiến vào trạng thái giằng co.

Cho tới gần giờ tý ban đêm, khi ngay cả dũng sĩ doanh Tôn Anh cũng cảm thấy hoàng thượng chắc không thể bí mật đánh úp doanh trại thì ngoài doanh trại bỗng nhiên xảy ra biến đổi lớn, một trận hò hét như đất rung núi chuyển từ xa tới gần, khi tướng sĩ dũng sĩ doanh đều xếp thành hàng nghênh thì vô số hỏa tiễn bắn về phía doanh trại, lều trại và đồ quân nhu trong doanh trại lập tức bị đốt cháy, Tôn Anh tức giận, lập tức hạ lệnh điểm binh mã đánh ra ngoài doanh.

Ba bốn trăm thiếu niên binh chính diện tiếp địch, hấp dẫn sự chú ý của quân địch thì gần trăm thiếu niên binh còn lại lặng lẽ từ phía khác của doanh trại lẻn vào địch doanh, thế xoay chuyển nằm ngoài dự đoán của mọi người, tiếp cận soái trướng của địch doanh, thiếu niên binh bỗng nhiên khởi xướng đánh úp, ùa vào soái trướng, sau một phen ác đấu, Chu Hậu Chiếu không ngờ tự mình đặt đao lên cổ Tôn Anh.

" Chủ tướng Bên xanh bị giết, bên đỏ thắng, kết quả phán quyết của bổn quốc Tôn Anh ngươi có phục hay không?"

Trong soái trướng, Tần Kham cười dài nhìn vẻ xấu hổ vẻ mặt đang xấu hổ.

Tôn Anh thật là thẹn đến muốn chui xuống đất, nghe vậy quỳ một chân với Chu Hậu Chiếu và Tần Kham: "Hoàng thượng uy vũ, mạt

tướng thua tâm phục khẩu phục."

Chu Hậu Chiếu không còn căng thẳng nữa, tiếng cười đắc ý tràn ngập soái trướng.

"Hảo! Truyền ý chỉ của trẫm, hai ngàn tướng sĩ của dũng sĩ doanh diễn võ vất vả, mỗi người khao thưởng năm lượng bạc, Tổng binh Tôn Anh thưởng hai trăm lượng bạc, mười thớt lụa trắng."

Tôn Anh cảm kích liên tục dập đầu.

"Năm trăm thiếu niên binh không phụ kỳ vọng của trẫm, quả nhiên là một đội dũng mãnh chi sư, xem ra Tần Kham ngươi bỏ không ít công sức dạy họ thao luyện, bọn họ mỗi người trẫm đều rất hài lòng, truyền chỉ, năm trăm thiếu niên binh nghỉ mười ngày, mỗi người thưởng mười lượng bạc, trăm con lợn béo, ngoài ra trẫm còn ban thưởng cho bọn họ phong hiệu 'Thiên tử thân binh'."

Ý chỉ truyền ra doanh trướng, ngoài trướng lập tức truyền đến tiếng hoan hô vui sướng của các thiếu niên binh.

"Tạ hoàng thượng ân thưởng, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Tần Kham đắc ý dào dạt nhìn Chu Hậu Chiếu, khóe miệng nở nụ cười.

Thật tâm mà nói, biểu hiện của Chu Hậu Chiếu hôm nay phi thường tốt, vốn Tần Kham cho rằng hắn là một tên hôn quân chỉ biết sống phóng túng, nhưng không ngờ rằng tố chất quân sự của Chu Hậu Chiếu cao như vậy, hắn chỉ nhẹ nhàng chỉ điểm vài câu về lý luận quân sự kiếp trước, Chu Hậu Chiếu liền hiểu ngài, hơn nữa đại thắng dùng ít thắng nhiều, làm rất đẹp.

"Tần Kham, người trẫm nên khao thưởng nhất là ngươi, chiến thuật Đặc chủng mà ngươi nói với trẫm không ngờ hữu dụng như vậy, có điều hai ta quen thân thế, trẫm sẽ không khao thưởng ngươi, tương lai ngươi lập thêm mấy công lao lớn nữa cho trẫm, trẫm tại triều đường cũng vững tâm bịt miệng đám cẩu quan, khi đó lại phong cho ngươi làm Vương khác họ." Chu Hậu Chiếu cười hì hì nói.

Tần Kham vẻ mặt không thay đổi, Tôn Anh ở bên cạnh thì ngạc

nhiên không thôi.

Vương khác họ, Đại Minh từ sau Hồng Vũ đã không phong vương khác họ nữa rồi, tướng lãnh được hoàng đế Vĩnh Lạc tín nhiệm nhất là Trương Ngọc trong Tĩnh Nan chi chiến công lao cao nhất, có thể nói là kiêu tướng số một dưới trướng hoàng đế Vĩnh Lạc, cuối cùng cũng chỉ được phong Anh công, đứng đầu hàng Quốc Công.

Khả vị hoàng đế thiếu niên này vừa mở miệng ra đã nói phong vương cho Tần Kham, Tần Công Gia thánh quyến ngút trời, Đại Minh lập quốc hơn trăm năm qua đúng là hiếm thấy.

Chương 587: Hặc thư nhập kinh (1)

Ghen tị cũng được, hâm mộ cũng được, nhưng Tôn Anh biết rõ cân lượng của mình, người khác thánh quyến có thắm thiết tới mấy, mệnh cách có tốt đến mấy cũng là chuyện nhà người ta, không liên quan gì tới hắn, Tôn Anh năm nay sắp bốn mươi tuổi rồi, bốn mươi tuổi đã có thể lên làm Tổng binh dũng sĩ doanh tinh nhuệ của kinh sư, kỳ thật nghĩ lại, mỗi khi tự mình ngẩng đầu nhìn quý nhân cao không thể với bên trên thì không biết phía dưới cũng có bao nhiêu người dùng ánh mắt đố kỵ tương tự để nhìn hắn.

Tần Kham có chút dở khóc dở cười.

Hôn quân quả nhiên là hôn quân, đánh giặc lợi hại tới mấy thì cũng chỉ là hôn quân đánh giặc lợi hại, vừa mở miệng ra là tùy tiện phong vương loạn cho người ta, vương dễ phong vậy à? Hiện giờ quan hệ quân thần triều đường gay gắt tới mức này, tiểu hôn quân cho dù chỉ là thuận miệng nhắc tới, truyền ra kiểu gì cũng sẽ lại gây ra phong ba.

Thu lại nụ cười, ánh mắt Tần Kham đầy nghiêm khắc nhìn Tôn Anh, Tôn Anh rùng mình, hơi khom người với hắn, Tần Kham lúc này mới yên tâm, hắn biết Tôn Anh sẽ giấu kỹ chuyện phong vương Chu Hậu Chiếu vừa nói sâu trong lòng.

"Thần không ngờ bệ hạ lại có bản sự như vậy, chỉ huy binh mã dễ dàng trảm tướng đoạt cờ, thần bội phục vạn phần." Tần Kham lặng lẽ di dời đề tài.

Có điều những lời này cũng không phải là Tần Kham vuốt mông ngựa, hắn quả thật cảm thấy rất rung động.

Trước kia định vị đối với Chu Hậu Chiếu không quá chuẩn xác, Tần Kham vẫn cho rằng hắn là hôn quân so với thuần huyết mã còn thuần huyết hơn, không ngờ hắn trên phương diện quân sự lại có thiên phú như vậy.

Chu Hậu Chiếu dương dương tự đắc nhếch môi, giống như khiêm tốn khoát tay: "Chút tài mọn mà thôi, không đáng nhắc tới, trẫm mỗi khi nói tới muốn ngự giá thân chinh cũng không phải là nói đùa, giang sơn là cơ nghiệp tổ tông để lại cho trẫm. Trẫm chẳng lẽ thật sự là loại hôn quân hồ nháo và sính nhất thời mà không để ý tới cơ nghiệp tổ tông sao?"

Tần Kham môi mấp máy, rất muốn nói với hắn, trong lòng người thiên hạ, hắn thật sự chính là loại hôn quân này, không hơn không kém.

Nhưng mà Chu Hậu Chiếu hỏi những lời này căn bản không định để người khác hồi đáp, chính hắn tự giành trả lời trước, hơn nữa rất kích động.

"Trẫm không phải! Trẫm là quân chủ anh minh, hơn nữa còn bách chiến bách thắng."

Lời này hiển nhiên có chút không biết xấu hổ, có điều không sao, mọi người đều là người quen. Có thể tự động bỏ qua. Có gan ngươi lên kim điện triều đường nói những lời này thử xem, không bị nước miếng của các đại thần dìm chết mới lạ.

Diễn võ rất thành công, nó thuộc về thành công của một mình Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham không che giấu sự tán dương đối với tố chất quân sự của Chu Hậu Chiếu. Tôn Anh đứng ở góc không chỉ là không che giấu. Vỗ mông ngựa thật sự là tới mức không cần mặt mũi. Chu Hậu Chiếu được vỗ rất cao hứng, cũng rất đắc ý, người này tương lại rất có thể sẽ ứng với câu "Kiêu binh tất bại"

"Bệ hạ hôm nay tập kích bất ngờ địch doanh, chính là chiến pháp đặc chủng mà thần nói với ngươi, cái này gọi là 'Chém đầu chiến thuật', mà năm trăm thiếu niên binh thần huấn luyện cũng không phải là chiếu theo quân sĩ vệ sở bình thường mà thao luyện, đây là một nhánh tinh nhuệ trong tinh nhuệ, người không nhiều lắm, nhưng quỳ ở chữ 'tinh', kỳ thật binh chủng thế này không phải do thần sáng chế ra đầu tiên, từ cổ đã có rồi, ví dụ như đệ nhất hãn tướng Cao Thuận dưới trướng Lữ Bố thời Tam Quốc đã lĩnh một nhánh tinh binh tên là 'Hãm Trận Doanh', còn có cả Hổ Báo Kỵ của

Tào Thuần, những nhánh này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, tác dụng của bọn họ không phải ở chỗ anh dũng lấy một chọi mười, mà là nắm lấy chiến cơ thích hợp nhất để đánh bất ngờ, một kích là dồn địch vào chỗ chết."

Chu Hậu Chiếu hưng phấn nói: "Lúc trước ngươi nói với trẫm muốn thành lập một nhánh tân quân, dụng ý là muốn xây dựng một nhánh binh tinh nhuệ như Hãm Trận Doanh thời tam quốc."

"Thần chính là ý này."

" Chiến pháp ngươi nói cho trẫm cũng khác với chiến trận sa trường tầm thường, trẫm thích chiến sự, thuở nhỏ cũng đã đọc không ít binh thư, nhưng 'chiến thuật chém đầu', à ngươi nói trẫm lại chưa từng được nghe được biết, có điều trẫm hôm nay tự mình thử, phát hiện quả nhiên rất diệu dụng, cái gọi là 'Chém đầu', chính là "Trong trăm vạn quân lấy đầu tướng địch' trong binh thư không?"

"Đúng vậy, chém đầu tướng địch, chẳng khác nào phế đi toàn quân, chủ tướng của một quân bị chém thì trong quân sẽ không có quân lệnh thống nhất, có tinh nhuệ tới mấy thì cũng biến thành ruồi bọ không đầu, bại cục đã định."

Chu Hậu Chiếu như có sở ngộ: "Không sai, cũng giống như xã tắc vậy, giang sơn thiên hạ chỉ có thể có một cộng chủ, nếu trẫm có gì không may xảy ra, lại không có người thừa kế rõ ràng, toàn bộ thiên hạ Đại Minh đều sẽ lộn xộn, chủ tướng trong quân cũng vậy, chủ tướng chết, khiến quân tâm phân tán, cho nên trong "Xuất tắc thi" của Đỗ Phủ mới có một câu 'bắn người trước tiên bắn ngựa, bắt giặc trước tiên bắt vua', đạo lý chính là như vậy."

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ thiên tư thông minh, chỉ một cái là hiểu ngay."

Chu Hậu Chiếu cười cười, đứng dậy chậm rãi ra khỏi soái trướng, nhìn dãy núi nhấp nhô bao la hùng vĩ ven khu vực săn bắn ngoài trướng, bỗng nhiên giơ tay lên, chỉ về phía bắc, hào khí ngút trời.

"Trẫm là thiên tử Đại Minh, học được thuật địch vạn người, tương lai trẫm tất sẽ huy binh san bằng đại mạc thảo nguyên, khôi phục

hùng phong Hán Đường, cho nào mắt vương sư hướng tới, đều là đất của Đại Minh ta, trẫm muốn khiến Thát tử trọn đời không dám nam hạ nữa."

Thanh âm hào hùng vang vọng giữa đất trời, thiếu niên thiên tử tuyên truyền giác ngộ, thiên địa vạn vật như im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hồi âm vô tận.

"Ngô hoàng uy vũ, vạn thắng, vạn thắng!"

Tướng sĩ của dũng sĩ doanh và năm trăm thiếu niên binh đều quỳ xuống, thành kính hô to.

Mấy ngày nay tin tức tốt không nhiều lắm.

Mật báo Cẩm Y vệ từ Nam Xương gửi về mỗi ngày một nhiều, địa hình, phong thổ thành trì Nam Xương, cùng với hướng đi trọng điểm của Ninh vương Ninh vương, tất cả mọi chuyện đều được báo rất chi tiết.

Mỗi lần thấy mật báo, sắc mặt Tần Kham lại âm trầm đi một phần.

Để kiếm được lương thảo tiền lương tạo phản, Nam Xương thậm chí toàn bộ Giang Tây đều bị Ninh vương biến thành chướng khí mù mịt, bách tính phải sống trong nước sôi lửa bỏng khổ không nói nổi.

Trên hồ Bà Dương, không ngừng có có thủy tặc lui tới, hoang đường là, những thủy tặc này tụ tập tới mấy trăm tới hơn ngàn, không ngờ ngày đêm thao luyện trên thuyền hám, một đám cướp ô hộp dựa vào sông nước để cướp của mà thao luyện còn chăm chỉ hơn cả quan binh vệ sở chính quy, nếu nói những thủy tặc này không có liên quan tới Ninh vương, Tần Kham thà móc mắt mình ra rồi giẫm nát còn hơn.

Thám tử Cẩm Y vệ lặng lẽ tiếp cận hồ Bà Dương, hoặc là trực tiếp dò hỏi hoặc là nghe bách tính trên bờ nói bóng nói gió. Tin tức tìm hiểu được không tính là tốt lắm.

Trước mắt thế lực thủy tặc các phương gần hồ Bà Dương, hợp lại phải hơn tới bốn vạn người. Càng đứng nói tới số lượng sơn phỉ đạo tặc khác mà Ninh vương mời chào được, càng là một con số

cực kỳ khổng lồ.

Không sợ phản quân của Ninh vương lay núi rung đất, trên thực tế đứng ngoài cuộc mà nhìn, bất kể thế nào thì Ninh vương cũng nằm ở thế thua, chỉ có bản thân người dã tâm ở trong cuộc mới không nhìn rõ tình thế của mình mà thôi. Thắng bại ngay từ đầu đã được chế định rồi, nhưng mà bất kể ai thắng ai thua, chịu xui xẻo vĩnh viễn là bách tính. Trận chiến tranh sắp bắt đầu này Không biết sẽ lại có bao nhiêu sinh linh phải đồ thán.

Chương 587: Hặc thư nhập kinh (2)

Ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh rất bận, hắn thậm chí so với Lưu Cẩn so với lúc trước còn bận hơn.

Nội dung Trương Vĩnh và Lưu Cẩn bận khác nhau, Lưu Cẩn thì bận kéo bè phái, bài trừ dị kỷ. Về phần phương diện quốc sự, mọi việc trong ngoài thời kì Đại Minh toàn thịnh đều do một mình Lưu Cẩn quyết. Nhưng Trương Vĩnh thì khác.

Lưu Cẩn là tài liệu phản diện máu chảy đầm đìa, lúc trướckhi Lưu Cẩn bị kéo đến pháp trường lăng trì, Trương Vĩnh cũng trà trộn trong đám người vây xem mà vui sướng khi người khác gặp họa. Hắn không phải người có đạo đức cao thượng, túc địch nhiều năm một khi rơi đài, quả thật là điều thú vị nhất trong cuộc đời, hắn sao có thể không tận mắt xem rồi vỗ tay vui mừng cùng bách tính vây xem.

Nhưng mà thảm trạng khi Lưu Cẩn thụ hình lại hại cho Trương Vĩnh ba ngày ba đêm không dám chợp mắt, cảnh tượng đó khiến người ta mao cốt tủng nhiên, vẻ mặt của Lưu Cẩn khi bị lóc thịt đến chết, cùng với xương trắng ơn ởn sau khi bị loại bỏ hoàn toàn cốt nhúc, khiến Trương Vĩnh không rét mà run.

Từ đó về sau, Trương Vĩnh thầm ghi nhận rõ ràng thân phận của mình.

Hắn chỉ là một thái giám, cho dù quyền thế ngập trời, cũng chỉ là gia nô c thiên gia, một suy nghĩ nho nhỏ của thiên tử cũng có thể quyết định sinh tử của mình.

Sau khi Lên làm ti lễ giám chưởng ấn, Trương Vĩnh vừa cần cù thật thà vừa nơm nớp lo sợ, không lúc nào dám thiện quyền độc đoán, ti lễ giám nội các đưa vào ti lễ giám, Trương Vĩnh luôn xem đi xem lại, đầu tiên là tham khảo ý kiến của ba vị Đại học sĩ nội các, nếu gặp phải chuyện khó có thể quyết định sẽ rất khiêm tốn tự mình chạy đến điện Văn Hoa thỉnh giáo ba vị Đại học sĩ, nếu

Đại học sĩ cũng không đưa ra được chủ ý thì hắn chạy tới Báo Phòng, xin chỉ thị của Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu lúc ban đầu còn rất hài lòng với hành vi không thiện quyền của Trương Vĩnh, dù sao trước đó xuất hiện một Lưu Cẩn, Chu Hậu Chiếu trước nay không thèm để ý tới quyền lực cũng không thể không cố mà để ý một chút.

Nhưng dần dần, Chu Hậu Chiếu liền cảm thấy không ổn, Trương Vĩnh này tựa hồ không hề có chủ kiến, bất kể việc lớn việc nhỏ gì cũng tới xin chỉ thị, rõ ràng Chu Hậu Chiếu đã cấp quyền phê hồng cho hắn, Trương Vĩnh lại vẫn không dám thiện chuyên, thật sự có thể nói là sớm xin chỉ thị muộn báo cáo, cực ít khi dám tự phê hồng.

Với tính tình của Chu Hậu Chiếu thì làm sao mà chịu được sự quấy rối hết ngày này qua ngày này của hắn, thế là mấy lần nổi trận lôi đình với hắn, Trương Vĩnh mỗi lần đều sợ tới mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, có vẻ như bị vương bá khí của Chu Hậu Chiếu chấn trụ rồi, nhưng kết quả ngày hôm sau lại cong đít cầm mấy chục bản tấu chương tới xin chỉ thị, răn dạy hôm qua phải nhận giống như hoàn toàn chưa phát sinh, vẫn là bộ mặt nhăn như táo tầu cầu xin chỉ thị.

Đáng rồi mắng rồi, Vĩnh vẫn không biết hối cải. Chu Hậu Chiếu sắp điên tới nơi rồi, muốn đổi người khác lên làm ti lễ giám chưởng ấn, nhưng lại không tìm ra được người thích hợp, mỗi khi nhìn thấy cái mặt nhăn nhó của Trương Vĩnh, Chu Hậu Chiếu liền trở nên nóng giận, nóng giận tới sắp biến thái rồi, luôn cảm thấy cái miệng của Trương Vĩnh rất đáng rút dép ra vả.

Tần Kham rất hiểu tâm tình của Trương Vĩnh, hiện giờ vị trí ti lễ giám chưởng ấn đã không có nghĩa là có quyền thế, mà là như tấm băng mỏng, ngã xuống sẽ vạn kiếp bất phục.

Có điều ti lễ giám bởi vậy cũng mang đến khí tượng mới cho triều đường Đại Minh, các quan văn xưa nay cừu thị thái giám sau khi nhìn thấy biểu hiện của Trương Vĩnh, phi thường nhất trí khen Trương Vĩnh là thái giám giữ bổn phận hiếm có, nếu thời này mà có phong khí bình bầu đơn vị văn minh, ti lễ giám nhất định là sự lựa chọn số một, Trương Vĩnh có thể treo một bông hoa đỏ thắm

trước ngực đắc ý dào dạt đi dạo phố.

Một buổi chiều ánh nắng rực rỡ, Kham mới từ Báo Phòng đi ra, liền đụng phải Trương Vĩnh.

Trương Vĩnh mặc rất đẹp, sau khi lên làm ti lễ giám chưởng ấn, Chu Hậu Chiếu ban thưởng cho hắn một bộ áo mãng bào, Trương Vĩnh mặc lên người lộ ra hết quý khí, trong tay lại đang cầm mấy chục bản tấu chương, vẻ mặt do dự đi đi lại lại trước cửa Báo phòng.

Không biết do dự bao lâu, Trương Vĩnh cuối cùng cắn răng giậm chân, vẻ mặt bi tráng như chuẩn bị lên pháp trường, cầm tấu chương đi vào Báo Phòng.

Tần Kham từ xa nhìn thần thái của hắn, không khỏi bật cười, tiếng cười bị Trương Vĩnh nghe thấy, thấy Tần Kham cười dài nhìn hắn, mặt già trắng nõn của Trương Vĩnh bỗng nhiên đỏ lên, đi tới thi lễ với Tần Kham.

"Tần Công Gia đã lâu không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ?"

"Khỏe, khỏe lắm, không ăn mắng không ăn đánh, quả thực là sống như thần tiên ấy." Tần Kham cười xấu xa chế nhạo.

Mặt già của mặt già càng đỏ, tiếng nói cũng trở nên lắp bắp: "Cái này... mọi người đều cần mặt mũi, ai tự dưng lại đi chịu mắng chịu đánh chứ, Công gia nói đùa rồi."

Tần Kham giống như phát hiện đại lục mới vậy, ngạc nhiên nói: "Trương công công vì sao trên mặt có một vết thâm tím."

".. Va phải cửa." Trương Vĩnh bất đắc dĩ thở dài.

"Cửa Ti lễ giám hẹp thế à? Ta nhớ là cửa rộng lắm mà, lần trước trong cung có hoạn quan nặng phải tới hơn ba trăm cân tới ti lễ giám bẩm việc, ta tận mắt thấy hắn rất dễ dàng đi qua cửa lớn mà, thật sự có thể nói là thân nhẹ như yến."

Trương Vĩnh rốt cuộc không nhịn được nữa rồi, vẻ mặt đau khổ vái Tần Kham, nhỏ giọng cầu xin nói: "Công gia ngài tích chút khẩu đức đi, Tạp gia từ sau khi lên làm cái chức ti lễ giám chưởng ấn

xui xẻo này, ngày nào cũng ăn ít nhất hai trận đòn, bệ hạ gần đây vừa thấy cái mặt già này của Tạp gia là tâm tình không vui, bình thường đều vớ thứ ở gần tầm tay nhất ném Tạp gia, có cái gì thì ném cái đấy, nếu gặp bệ hạ đang đọc sách thì còn đỡ, nếu gặp phải bệ hạ đang chơi súng điểu, Tạp gia chắc toi mạng rồi."

Mắt đỏ ửng lên rồi chớp chớp, Trương Vĩnh cơ hồ sắp khóc rồi.

"Trước kia thấy Lưu Cẩn làm ti lễ giám chưởng ấn phong quang lắm mà, nhưng vì sao Tạp gia làm thì uất ức tới không bằng cả chó, muốn học theo Lưu Cẩn đứng dậy vỗ bàn hét to cũng không dám, sống thế này quả thực không phải là người mà, Công gia, xin ngài nói với bệ hạ, để cho người khác lên làm thay Tạp gia được không? Tạp gia thà tiếp tục dẫn ngự mã giám, mỗi ngày uống trà, xem các tướng sĩ thao luyện, còn thích hơn là ở ti lễ giám này."

Tần Kham cười khổ lắc đầu.

Việc này hắn quả thật là không thể giúp được, ngoại thần nhúng tay vào chuyện nội cung là phạm huý kiêng kị, Tần Kham không có bá lực giúp Trương Vĩnh lên tiếng.

Thấy Tần Kham lắc đầu cự tuyệt, ánh mắt chờ mong của Trương Vĩnh lập tức trở nên ảm đạm, giơ tay lên bất giác xoa vết thâm trên ma, ai oán thở dài: "... Tạp gia e là không qua được mùa đông năm nay rồi."

Tần Kham đành phải nói sang chuyện khác, chỉ tấu chương trong tay Trương Vĩnh: "Hôm nay lại muốn xin chỉ thị bệ hạ chuyện gì?"

Trương Vĩnh cũng không giấu diếm, nói: "Hôm nay tấu chương phiền toái nhất là Giang Tây bố chính ti phó sứ Hồ Thế Ninh hạch tội Ninh vương, bên trên nói "Họa của Giang Tây không phải là đạo tặc, mà là từ phủ Ninh vương."

Chương 588: Hầu môn tựa hải (1)

Lịch triều lịch đại Lịch triều lịch đại đều chú ý tới tư tưởng "Đại nhất thống", trong mắt các quân thần, quyền sở hữu toàn bộ thiên hạ nên thuộc về hoàng đế, thuộc về triều đình lấy hoàng đế làm đại biểu, thế là xưa nay mới có cách nói "Trong thiên hạ, đâu đâu cũng là vương thổ", đương nhiên, cách nói này có chút không biết xấu hổ, có điều lấy loại cách nói không biết xấu hổ này thành lập trên cơ sở dùng quốc gia cơ khi bạo lực làm hậu thuẫn thì tất cả sẽ hợp lý hợp pháp hơn nữa là thiên kinh địa nghĩa.

Quan hệ của Địa phương Địa phương với triều đình trước nay luôn là mẫn cảm nhất, nể mặt là người một nhà, triều đình không thể không phong vương, nhưng phong vươn thì lại lo phiên vương tạo phản, mà các phiên vương cũng không phải ai ai cũng có lòng cầu tiến, tuyệt đại bộ phân vẫn rất giữ bổn phận, nhiều lắm thì chỉ có thể tính là một Vương gia thiện lương ức hiếp quê nhà khi nam ép nữ, thế là hoàng đế rối rắm, phiên vương cũng rối rắm, một khi triều đình có gió thổi cỏ lay gì, các phiên vương bản thân cũng sợ chết khiếp.

Ví dụ như Đàm vương Chu Tử, con thứ tám của Thái tổ hoàng đế, bởi vì Tể tướng Hồ Duy Dung rớt đời, án tử liên lụy đến nhạc phụ và em vợ của Đàm vương, Đàm vương đứng ngồi không yên sợ hãi vạn phần, Cẩm Y vệ tấu chi tiết với Thái tổ hoàng đế, Thái tổ hoàng đế xót nhi tử, thế là hạ chỉ lệnh cho Đàm vương đến Nam Kinh ứng thiên, bổn ý là để an ủi nhi tử đang sợ hãi, nói với hắn rằng chuyện của Hồ Duy Dung không liên quan gi đến hắn, kết quả Đàm vương sau khi nhận được thánh chỉ thì sợ tới mức hồn phi phách tán, ngay đêm hôm đó cùng chính phi chết trong vương phủ, chết có thể nói là nhẹ như hồng mao, cực kỳ oan uổng.

Cố sự này cũng cho chúng ta biết một đạo lý sâu sắc, thánh chỉ viết ngắn gọn quá cũng không ổn, rất dễ tạo thành hiểu lầm cực lớn không thể thay đổi.

Hơn trăm năm sau, Ninh vương triều Chính Đức cũng không thể không đối mặt với tao ngộ tương tự. Khác chăng là, hắn quả thực có ý phản, bố chính phó sứ người ta chỉ nói sự thật.

Những lời của bố chính ti phó sứ Giang Tây Hồ Thế Ninh tính chất rất nghiêm trọng, nói cách khác, Ninh vương cơ hồ đã tự thành một quốc gia ở Nam Xương, không còn tôn kính triều đình, tính chất này chẳng khác nào đã nằm ngoài hệ thống triều đình Đại Minh, cơ hồ có thể xếp chung với mưu nghịch rồi.

Tần Kham đọc tấu chương một lượt từ đầu tới cuối, sau đó lặng lẽ trả lại cho Trương Vĩnh.

Trương Vĩnh giận dữ nói: "Bản tấu chương này thật sự là muốn lấy mạng Tạp gia mà, chuyện liên quan tới phiên vương. Tạp gia thạt không biết nên tấu như thế nào. Báo lên thì sợ bệ hạ hoài nghi Tạp gia cố ý gây chuyện, cái mũ 'Ly gián thiên gia' này ta không đội nổi, còn nếu giấu diếm không báo, Ninh vương nếu thực sự muốn phản, Tương lai sau khi sự phát bệ hạ truy cứu. Tạp gia chính là người đầu tiên gặp xui xẻo."

Vẻ mặt Tần Kham rất trấn định, hắn tuyệt đối sẽ không nói với Trương Vĩnh, Cẩm Y vệ từ sớm đã phái thám tử tới Nam Xương dò hỏi tin tức rồi. Chỉ có điều vẫn giấu chưa báo mà thôi, điều hắn và Trương Vĩnh lo lắng là, việc phiên vương tạo phản này rất mẫn cảm, một khi bẩm tấu lên, tất nhiên sẽ rơi vào cảnh trong ngoài không phải là người, An Hóa vương tạo phản lúc trước chính là ví dụ rõ ràng, Lưu Cẩn ỷ vào mình được sủng ái, không cần nghĩ ngợi bẩm tấu việc này với Chu Hậu Chiếu, kết quả gieo xuống một cái mầm nghi kỵ trong lòng Chu Hậu Chiếu, cũng thành một trong những nguyên nhân dẫn đến sự diệt vong của Lưu Cẩn.

"Ninh vương là hoàng thúc của bệ hạ, phiên vương mà, ở đất phong có khi nam ép nữ ức hiếp quê nhà việc cũng rất bình thường, hiện giờ phiên vương nào của Đại Minh chúng ta mà chẳng thế? Vị Hồ phó sứ này chỉ sợ là chuyện bé xé ra to thôi." Tần Kham cố ý giả vờ thờ ơ, làm nhạt chuyện này đi, bên trong cũng không thiếu ý dò xét.

Trương Vĩnh liên tục lắc đầu: "Bản tấu chương này chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu, Tần Công Gia, ngươi có biết bản tấu

chương này được đưa vào kinh sư như thế nào không? Từ Nam Xương đến kinh sư ngàn dặm xa xôi, vì bản tấu chương này mà hai gã quan viên địa phương, ba gã dịch thừa trạm dịch phải chết đó, những người này tất cả đều là người từng tiếp xúc với tấu chương rồi lập tức mạc danh kỳ diệu chết oan chết uổng, bản tấu chương này cơ hồ là một đường tưới máu tươi đưa vào kinh sư, nếu nói tấu chương chuyện bé xé ra to, sao bên trên lại kèm theo nhiều mạng người thế? Tần Công Gia ngài tin được không?"

Tần Kham nhíu mày: "Đằng sau chuyện này không ngờ khúc chiết như vậy à? Xem ra chuyện Hồ phó sứ tố Ninh vương chắc không giả, Ninh vương này, nên phái Cẩm Y vệ đi điều tra xem sao vậy."

Trương Vĩnh gật đầu nói: "Nên như vậy đấy, có điều, Tần Công Gia ngài nghĩ chủ ý giúp Tạp gia đi, bản tấu chương này Tạp gia rốt cuộc có nên bẩm tấu lên hay không?"

"Trương công công sợ bị đánh à?" Tần Kham hỏi, thấy sắc mặt Trương Vĩnh biến đổi, vội vàng bổ sung nói: "Đương nhiên, nói ra ngoài thì là đầu Trương công công sợ bị va vào cửa à?"

"Sợ." Trương Vĩnh thành thành thật thật trả lời, Tần Kham là người quen, hơn nữa thân phận của mọi người ngang nhau, chẳng có gì mà phải giấu diếm cả.

Tần Kham cười ha ha: "Sợ cũng phải chịu, việc này báo hay không báo thì ngươi cũng đều sẽ bị đánh."

Trương Vĩnh sắc mặt lại biến đổi.

"Có điều, báo muộn không bằng báo sớm, báo sớm thì có thể sẽ bị đánh nhẹ hơn, nếu chờ Ninh vương làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì rồi mới bảo, cái chờ ngươi không chỉ là ăn đòn thôi đâu."

Mặt Trương Vĩnh đã nhăn nheo lại càng nhăn nheo hơn.

"Trương công công, làm người phải biết biến báo, ngươi một mình hấp tấp vào Báo Phòng bẩm báo, bệ hạ đầy một bụng tức tất nhiên sẽ trút hết lên người, nếu ngươi thông khí với ba vị Đại học sĩ nội các, kéo ba người bọn họ cùng bẩm tấu, bệ hạ sẽ không phát hỏa với ngươi."

Mắt Trương Vĩnh sáng lên, đúng là biện pháp tốt, cái này gọi là khóa sắt nối thuyền, cùng hỏa thiêu Xích Bích, châm lửa đốt thì mọi người cùng chết, còn tốt hơn là chết một mình.

"Tần Công Gia cũng bẩm tấu với Tạp gia nhé?" Trương Vĩnh rất biết suy một ra ba, lập tức kéo Tần Kham chết chung.

Tần Kham ngửa mặt lên trời cười lạnh hai tiếng: "Ha ha, đầu ngươi va phải cửa à? Bổn quốc công rất bận!"

Báo Phòng.

Chu Hậu Chiếu quả nhiên giận dữ, trước mặt Trương Vĩnh và ba vị Đại học sĩ đập vỡ mấy bình hoa.

"Hạ chỉ! Tước ba vệ của Ninh vương, lệnh cho hắn phải đóng cửa kiểm điểm, nếu dám tái phạm, tước vương tước, biếm làm thứ dân?"

"Bệ hạ, không được!" Lý Đông Dương vội vàng ngăn cản: "Bệ hạ, đất phong của Ninh vương cách kinh sư ngàn dặm, ý chỉ của triều đình rất nghiêm khắc, lại tước ba vệ của phủ Ninh vương, chỉ sợ sẽ càng kích khởi sự không thần phục của Ninh vương, lão thần cho rằng thánh ý nên lấy trấn an làm trọng."

"Ninh vương sắp ngang nhiên tạo phản đến nơi rồi, trẫm chẳng lẽ còn còn phải cười bồi với hắn à?" Chu Hậu Chiếu giận dữ nói.

"Bệ hạ, đây không phải là cười bồi, đây là sách lược."

Trong Ba vị Đại học sĩ chỉ có Dương Đình Hòa là sắc mặt khẽ biến, lúc này lão không thể không lên tiếng: "Trương công công nói bản tấu chương này kèm theo rất nhiều mạng người, vậy chứng tỏ Giang Tây bố chính ti Hồ phó sứ nói không sai, thậm chí có thể còn nghiêm trọng hơn những gì mà hắn nói, như vậy, triều đình phải chuyển bị cả hai tay, thứ nhất là hạ chỉ răn dạy, nhưng ngữ khí không thể quá mức nghiêm khắc, thứ hai phái Hán Vệ hoả tốc tới Nam Xương thăm dò. Xách minh những việc nói trên tấu chương. Cuối cùng mới tính toán."

Chương 588: Hầu môn tựa hải (2)

Lý Đông Dương vẻ mặt không thay đổi, như vô ý liếc về phía Dương Đình Hòa, trong mắt mang theo một tia khó hiểu.

Tính cách của tam lão Nội các không ai giống ai, Lý Đông Dương nói lấy vỗ về làm trọng rất bình thường. Lão đầu nhi cả đời quen ba phải. Thích hoà hợp êm thấm. Nhưng Dương Đình Hòa xưa nay ghét ác như thù, tính tình nóng nảy cương liệt, hôm nay không ngờ cũng nói ra những kiến giải ba phải này.thật sự là kỳ quái.

Sắc mặt Dương Đình Hòa vẫn, như thường nhưng trong lòng lại chua chát.

Tuy rằng ghét ác như thù, nhưng Dương Đình Hòa không ghét bạc như thù, một phiên vương bị nuôi nhốt trong thành nhỏ ngoài ngạn dặm tặng bạc, chẳng có lý do gì mà không nhận cả? Đánh chết lão cũng không ngờ rằng Vương gia hòa khí hòa sảng đó lại có dã tâm đáng sợ như vậy, mà lão đường đường là nội các Đại học sĩ cũng mơ hồ kết giao bằng hữu với một phiên vương có dã tâm, thật sự là một chuyện rất đau đầu rất phiền toái, không chỉ phiền toái, hơn nữa rất đò chết người.

Cho nên Dương Đình Hòa hôm nay lựa chọn ba phải, đương nhiên, trên đời không có người tốt thuần túy, cũng không có người xấu thuần túy, lén nhận hối lộ của Ninh vương là vết nhơ cả đời này cũng không xóa đi được của Dương Đình Hòa, nhưng thân là nội các Đại học sĩ, danh thần một đời của giang sơn Đại Minh, lập trường của Dương Đình Hòa vẫn rất kiên định, cho dù bản thân thật sự bị liên lụy, người gây nguy hại cho giang sơn xã tắc Đại Minh vẫn quyết định không thể buông tha, cho nên Dương Đình Hòa đề xuất để Hán Vệ tra rõ.

Kỳ thật lão biết, Cẩm Y vệ sớm đã bắt đầu điều tra Ninh vương rồi.

Về phần xin Chu Hậu Chiếu hạ chỉ răn dạy, thì Dương Đình Hòa

vẫn ôm một tia ảo tưởng cuối cùng đối với Ninh vương, lão hy vọng Nam Xương thánh chỉ đến Nam Xương, Ninh vương có thể sẽ sợ hãi, biết dừng cương trước bờ vực, từ nay về sau thành thành thật thật ở Nam Xương làm Tiêu Dao Vương gia thái bình.

Chu Hậu Chiếu khá là cẩu thả, cũng không nghĩ tới vấn đề thái độ khác lạ của Dương Đình Hòa, nghe vậy suy tư một lúc, cuối cùng không cam lòng khẽ cắn môi: "Vậy làm theo lời Dương tiên sinh đi, hạ chỉ trước tiên cảnh cáo hắn một chút, rồi để Tần Kham và Cốc Đại Dụng giử thám tử Hán Vệ tới Nam Xương, Ninh vương ở Giang Tây rốt cuộc đã làm gì, muốn làm gì, tra tới cùng cho trẫm."

Bốn người Trong điện vội vàng khom người lĩnh, Dương Đình Hòa cười khổ.

Mắt thấy cái nắp càng lúc càng không đậy được, tương lai sự việc đã bại lộ bại lộ, sĩ đồ của lão chắc là cũng đi đến điểm cuối rồi.

Giang Tây Nam Xương.

Phủ Ninh vương.

Đường Dần vô cùng bi thương, hắn cảm thấy sinh mệnh của mình sắp kết thúc rồi.

Sau khi bị Ninh vương cường hành bắt vào phủ, Đường đại tài tử quả thật nhận được khoản đãi cấp bậc tối cao, Ninh vương khách khí cực kỳ, tôn Đường Dần là thượng khách, suốt ngày thiết yến, trong tiệc chén qua chén lại, các loại ca kỹ vũ nữ danh kỹ quốc sắc thiên hương được đưa vào phục vụ, đãi ngộ như vậy, đại thể có thể cùng so sánh với tổ tiên của Ninh vương được cung phụng trong từ đường phủ Ninh vương.

Nhưng Đường Dần lại càng lúc càng tuyệt vọng.

Mấy ngày tiếp xúc, hắn dần dần có hiểu biết nhất định về Vương gia được xưng là "Chiêu hiền đãi sĩ" này, càng hiểu thì Đường Dần liền càng cảm thấy hết hồn.

Chết tiệt chết tiệt này không ngờ muốn tạo phản?

Bị Ninh vương cường hành bắt cóc vào phủ, nhưng nể mặt người

ta suốt ngày thiết yến khoản đãi, Đường Dần vốncũng không tức giận, nhưng mời ta uống rượu ăn thịt thì hoàn toàn không thành vấn đề, cùng ngươi tạo phản thì thứ cho không thể phụng bồi, mọi người không quen nhau vẫn cứ bảo trì loại quan hệ bạn nhậu thuần khiết thì tốt hơn.

Đường Dần muốn chạy, chạy trốn càng xa càng tốt, loại chuyện mất đầu, hơn nữa là mất đầu cửu tộc này vạn lần không thể dính vào được.

Nhưng hắn chạy không được, phủ Ninh vương đề phòng sâm nghiêm, thủ vệ như rừng, Đường Dần vất vả lắm mới tìm được một cơ hội chạy trốn, quá trình chạy trốn rất thuận lợi, cơ hồ không đụng phải bất kỳ một thủ vệ nào của vương phủ, Đường Dần đắc chí, khi đang muốn chạy trốn khỏi nhà giam hoa lệ này thì lại rất bi ai phát hiện. Hắn lạc đường trong vương phủ, Đường đại tài tử đang tuyệt vọng cuối cùng không thể không cao giọng gọi thị vệ vương phủ tới cứu, áp giải hắn vào sương phòng.

Kinh lịch chạy trốn Thất bại cho Đường Dần giáo huấn nhân sinh rất sâu sắc.

Thứ nhất, quyền quý xây nhà cứ như mê cung, không phải không có dụng ý, sau này thi từ tác phẩm khinh quyền quý miệt vương hầu tận lực làm ít thôi, người ta không ngu như mình nghĩ đâu.

Thứ hai, bản thân mình cũng không thông minh như mình nghĩ. Chạy trốn mà ngay cả cửa nhà người ta cũng không bước ra được, kết quả không ngờ lạc đường, nếu bị bạn tốt Tần Kham biết, nhất định sẽ cưỡng chế treo lên cổ hắn cái biển ""Thiên cổ đệ nhất ngu xuẩn" rồi lôi đi dạo phố.

Ninh vương cảm thấy rất thất vọng, rất đau lòng với hành động chạy trốn của Đường Dần, hắn cảm thấy Đường đại tài tử cô phụ sự tín nhiệm của hắn, càng cô phụ lòng kính ngưỡng của hắn đối với tài tử, trừ gia tăng thêm thủ vệ chung quanh gian nhà Đường Dần ở ra, Ninh vương cứ rảnh rỗi lại tới tẩy não Đường Dần.

Quá trình Tẩy não dùng bốn chữ để khái quát "Ức khổ tư điềm"

Ức khổ, Ninh vương là tỉ tê rơi nước mắt với Đường Dần, khóc kể

triều đình bất công với Ninh vương nhất mạch cỡ nào, từ Vĩnh Lạc hoàng đế khi dễ Ninh vương đời thứ nhất đầu óc thiếu chất xám, lừa cho một vố đau, cho tới Ninh vương đời hắn nén giận cỡ nào, hoàng đế ngu ngốc vô đạo cỡ nào.

Tư điềm, Ninh vương mi phi sắc vũ với Đường Dần, vẽ ra một bức tranh sau khi hắn soán vị thành công, Ninh vương trên bức tranh đăng cơ làm đế, Đường đại tài tử tấtsẽ được phong làm thủ phụ Đại học sĩ nội các, từ ray về sau ragj rỡ tổ tông, hơn nữa có thể xóa bỏ án gian lận thi cư khi xưa bị người ta hãm hại, khiến nhiều năm người người ta xem thường xỉ nhục.

Ninh vương miêu tả rất sinh động, có thể nói là dùng lý để động tình, chữ nào chữ nấy như châu như ngọc, thấm đẫm máu và nước mắt.. Đường Dần nghe xong thập phần cảm động, suy nghĩ mãnh liệt nhất trong nội tâm chính là... phải mau thoát khỏi phủ Ninh vương, thoát khỏi thành Nam Xương, tên điên ở trước mặt này hắn không muốn thấy một lần nào nữa.

Nhưng Ninh vương đối với Đường Dần càng lúc càng hài lòng, từ góc độ của Đường Dần mà nói, mình là năm xưa bất lợi, mệnh phạm thái tuế, vốn định bắt chước thanh niên văn nghệ du lịch thiên hạ, dùng tình thơ ý hoạ của giang sơn tổ quốc trị liệu nỗi đau thất tình của mình, kết quả biểu hiện của mình lại giống thanh niên hạng hai, tự dưng đi đâm đầu vào lòng Vương gia đang muốn tạo phản.

Hiển nhiên Ninh vương thì nghĩ khác với Đường Dần, một vị đại tài tử danh mã thiên hạ nếu gia nhập đội ngũ cách mạng oanh oanh liệt liệt của mình, đối với toàn bộ sĩ tử thiên hạ mà nói chính là một tin tức cổ vũ lòng người thế nào, trong lòng Ninh vương, tạo phản cũng không khó, nhưng cái khó là làm thế nào để thu được tâm của sĩ tử thiên hạ, ai ngờ trời cao chiếu cố, đang rầu rĩ về việc này thì Đường đại tài tử liền giống như một con hưu nhỏ lao vào trong lòng, đây quả thực là thiên ý chiếu rọi.

Chương 589: Phỉ hoạn xương quyết (1)

Một tờ thánh chỉ ra khỏi cửa tây, thiên hạ phong vân động.

Đây là một đạo thánh chỉ có ý tứ cảnh cáo rất nặng, thánh chỉ do nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa viết vội, đưa đến ti lễ giám đóng dấu bảo tỳ của Hoàng đế, do thông chính ti hạch chuẩn ban hành.

Về chuyện Ninh vương ngang ngược bất thần, biểu hiện của Dương Đình Hòa tựa hồ rất nhiệt tâm, Chu Hậu Chiếu sau khi ném ra một câu "Răn dạy cảnh cáo" thì không quản nữa, còn lại cơ hồ tất cả đều là Dương Đình Hòa xử lý.

Người được phái tới đọc thánh chỉ cũng do Dương Đình Hòa tự mình phái, phân lượng của người này cũng không nhỏ, hắn là đại tỷ phu của hoàng đế Hoằng Trị, dượng của Chu Hậu Chiếu, chồng của trưởng công chúa Trường Khang, Phò mã Đô Úy Thôi Nguyên, tước phong Kinh Sơn hầu.

Kinh sư phái ra một vị Hầu gia kiêm hoàng thân tuyên chỉ cho phiên vương, quy cách xem như khá long trọng, về phần vì sao phái Thôi Nguyên này đi tuyên chỉ, Dương Đình Hòa cũng có tính toán nhỏ của lão, trước tiên không nói tới thánh chỉ thánh chỉ, Ninh vương nếu không bị va đầu vào cửa như Trương công công, nhất định có thể từ thân phận của người tuyên chỉ là có thể phán đoán ra ý tứ của triều đình kinh sư đối với hắn, Phò mã Đô Úy xem như là một nửa người hoàng gia, từ bối phận mà luận, Ninh vương Chu Thần Hào cũng phải gọi Thôi Nguyên một tiếng tỷ phu, triều đình phái tỷ phu của hắn đến tuyên chỉ răn dạy cảnh cáo, ý là nói với hắn, chuyện này không làm lớn, hoàng đế hy vọng chuyện này có thể khống chế trong phạm vi chuyện nhà.

Không thể không nói Dương Đình Hòa thật sự là dụng tâm đến khổ, lão là đang hết sức cố gắng trừ khử đi trận thảm hoạ chiến tranh này, Ninh vương trước kia từng làm gì không quan trọng, chỉ cần thánh chỉ đến Nam Xương, Ninh vương có thể cảnh giác hơn

nữa dừng cương trước bờ vực đúng lúc, như vậy chuyện này vẫn có thể tiếp tục được che đậy, thiên hạ vẫn thái bình.

Đồng thời vào lúc Thánh chỉ rời kinh, còn có một con khoái mã cũng rời kinh theo.

Khoái mã này không liên quan tới là lão đệ huynh Tần Kham tự phái tới Nam Kinh, tốc độ của hắn hiển nhiên nhanh hơn so với mã Đô Úy Thôi Nguyên, cơ hồ là ngựa nghỉ chứ người không nghỉ, có thể tính là khoái mã tám trăm dặm.

nhiệm vụcủa hắn cũng có liên quan tới Ninh vương, Tần Kham hạ tử lệnh cho thám tử Cẩm Y vệ trong thành Nam Xương, bất chấp tất cả mọi giá cứu Đường Dần khỏi phủ Ninh vương!

Bạn của Tần Kham không nhiều lắm, theo thân phận địa vị nước lên thì thuyền lên, bạn của hắn càng ít, loại bằng hữu tương giao từ lúc bần hàn như Đường Dần là không thể thiếu được, Tần Kham không gánh nổi tổn thất.

Đối với tên thư sinh chua loét này, Tần Kham thật sự rất tức giận. Hiện giờ triều đình sắp đại chiến với Ninh vương, hai bên đều đang sẵn sàng ra trận, không khí chiến tranh ở Giang Tây dầy đặc, vào lúc mấu chốt này Đường Dần không ngờ không biết sống chết lao đầu vào địa bàn của Ninh vương. Quả thực là tìm chết.

Tức giận thì tức giận, nhưng Đường Dần từ Nam Xương bình an về kinh, Tần Kham kiểu gì cũng phải cho hắn một trận, nhưng hắn tuyệt không thể trơ mắt nhìn bằng hữu của hắn chết trong tay Ninh vương được, hoặc là bị Ninh vương lôi kéo mà mất hết thanh cả đời.

Đường Dần cũng muốn trốn, hắn bức thiết muốn rời khỏi địa phương quỷ quái phủ Ninh vương này hơn bất kỳ ai.

Từ sau lần trước tìm được cơ hội trốn nhưng lại lạc đường trong vương phủ, Đường Dần rút kinh nghiệm xương máu, đồng thời cũng bắt đầu một kế hoạch chạy trốn mới.

Màn đêm sắp hạ xuống, đã tới lúc đốt đèn.

Ninh vương Chu Thần Hào ngồi trong thư phòng vương phủ, trước

mặt hắn là phụ tá trưởng sử Lý Sĩ Thực.

Tên đã lên dây, Chu Thần Hào cũng càng lúc càng bận rộn, đại quân phát động cần rất nhiều điều kiện, quân tâm sĩ khí, quân giới lương hướng, dư luận dân gian, thậm chí khí hậu địa lý, những cái này đều phải chuẩn bị đầy đủ trước khi đại quân phát động.

Vương gia, lương hướng không phải lo, đủ để duy trì đại quân hơn một năm rồi." Lý Sĩ Thực vuốt râu trầm ổn nói.

Ninh vương cũng gật đầu, nội tình của mình đương nhiên là mình hiểu nhất: "Mấy năm qua, bổn vương hạ quyết tâm dùng rất nhiều thủ đoạn lôi đình, lương hướng thu thập được chồng chất như núi, về phương diện này bổn vương cũng không lo lắng, chỉ là... Khổ cho bách tính thành Nam Xương, bổn vương thật sự là có lỗi với họ."

Lý Sĩ Thực vội vàng nói: "Người muốn thành đại sự, không thể có lòng dạ đàn bà, bách tính thành Nam Xương quả thật rất khổ, ngày sau Vương gia gia đăng lâm đại bảo, quân lâm thiên hạ, khi đó bồi thường cho bách tính Nam Xương thật tốt là được."

Ninh vương gật đầu, miệng nói áy náy, nhưng kỳ thật trong lòng rất hờ hững, giống như vừa hô một câu khẩu hiệu không có bất kỳ ý nghĩa gì, rất nhanh liền đổi đề tài.

" Phương diện Quân giới thế nào?"

"Quân giới cũng chuẩn bị tốt rồi, hôm qua Lăng Thập Nhất báo lại, trong kho vũ khí của vương phủ tổng cộng tích trữ hai vạn thanh trường dao, một vạn thuẫn tròn, trường thương hơn hai vạn cây, còn có hai ngàn cây súng điểu Vương gia có được nhờ mua chuộc quan viêncủa chế tạo cục và Công bộ kinh sư..."

Ninh vương sắc mặt mừng rỡ: "Có những quân giới hỏa khí này, công thành chiếm đất là đủ rồi, mấy thứ này mới là bảo bối trong lòng bổn vương."

Lý Sĩ Thực cười nói: "Mấy thứ này là tiền vốn giúp Vương gia thành tựu nghiệp lớn, có điều chúng ta chung quy không thể quá lại hỏa khí được, căn bản của Vương gia chính là dân tâm sĩ tử

thiên hạ, cùng với binh mã tướng sĩ nắm giữ trong tay, bọn họ mới là căn bản để Vương gia dùng để tranh đoạt thiên hạ."

Nói tới dân tâm, Ninh vương vẻ mặt ngưng trọng. Lý Sĩ Thực nói không sai, dân tâm mới là thứ quan trọng nhất.

" Hịch văn Khởi sự đã viết xong chưa?"

"Viết xong rồi, chỉ đợi Vương gia khởi sự chỉ huy, hịch văn trong mấy ngày sẽ truyền khắp mỗi một ngóc ngách thiên hạ."

Lý Sĩ Thực híp mắt cười nói: "Vương gia phái người rải lời đồn ở kinh sư, nói đương kim hoàng đế không phải là thân sinh của tiên đế, hiện giờ đã truyền cho mọi người đều biết rồi, tiểu hôn quân kia cho dù cả người đều là miệng thì cũng chẳng nói rõ được, Vương gia dùng lý do này để khởi sự, giơ cờ hiệu khôi phục huyết thống họ Chu, thật sự là chủ ý tuyệt diệu."

Ninh vương cười ha ha: "Đúng, tôn thất họ Chu ta nhiều như thế, một tiểu tạp chủng lai lịch không rõ có tư cách gì mà ngồi nắm giang sơn? Thời Kiến Văn Yến tặc Chu Lệ lừa tổ tiên ta, đã nói là giang sơn cộng trị, hiện giờ Chu Lệ nhất mạch hắn ngồi nắm giang sơn hơn trăm năm, cũng nên tới phiên Ninh vương nhất mạch ta rồi."

Mọi sự đã chuẩn bị, tâm tình Ninh vương rất tốt, chỉ cần nhắm mắt lại, hắn giống như nhìn thấy long ỷ vang choi trong kim điện kinh sư đang ngoắc tay với hắn.

Lý Sĩ Thực thấy bộ dạng vui sướng của Ninh vương, hắn biết lúc này Ninh vương đang nghĩ gì, nhẹ giọng nói: "Vương gia. Chúng ta khác với đám nông dân chân đất chẳng nghĩ gì chỉ muốn giương cờ tạp phản, xưa nay tạo phản đầu tiên cần phải có đại loạn, hiện giờ Chính Đức hoàng đế ngu ngốc vô đạo, sủng tín đám gian nịnh Lưu Cẩn Tần Kham Trương Vĩnh, bức những lão thần danh thần trung trực như Lưu Kiện Tạ Thiên Lưu Đại Hạ lần lượt cáo lão trí sĩ, trong triều cũng có rất nhiều trung thần bị giết bị biếm trích, quan phủ triều đường bị những người này biến thành chướng khí mù mịt, thế này là đã có điều kiện c đại loạn rồi, hiện giờ chúng ta quan trọng nhất chính là tranh thủ được dân tâm của sĩ tử thiên hạ. Dân tâm trong tay, Vương gia có thể tung hoành bễ nghễ thiên

hạ rồi, như vậy, vừa có thể xưng là nghĩa quân, vừa có thể xưng là chính thống, lại vừa đoạn tuyệt một tia số mệnh cuối cùng của Chính Đức."

Chương 589: Phỉ hoạn xương quyết (2)

Tới cùng thì là từng làm Thị Lang một bộ. Không thể không nói, ánh mắt của Lý Sĩ Thực so với loạn dân tạo phản bình thường thì rộng hơn nhiều, một lời ff thẳng thắng vào chỗ mấu chốt nhất để giành thiên hạ.

Ninh vương rất công nhận. Không ngừng gật đầu, suy tư một lúc rồi bỗng nhiên đứng lên nói: "Bổn vương đi xem cái tên tài tử Đường Dần ngốc nghếch kia, tên này danh khí cũng không nhỏ, nếu hắn đáp ứng gia nhập dưới trướng của bổn vương, cho dù hắn chẳng làm gì, nhưng cũng là một lá cơ lớn cho sĩ tử và người đọc sách thiên hạ rồi."

Lý Sĩ Thực cười gật đầu: "Lời nói của Vương gia rất đúng."

Hai người đang định ra khỏi thư phòng thì không ngờ cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Lưu Dưỡng Chính vô cùng lo lắng đi vào.

"Vương gia, không tốt rồi, Đường Dần... Điên rồi!"

Ninh vương hít một hơi lạnh: "Điên rồi á? Sao lại thế!"

Lý Sĩ Thực vẻ mặt ngưng trọng: "Đang yên đang lành sao hắn lại điên."

Lưu Dưỡng Chính hối hận nói: "Đệ tử thấy Vương gia mấy ngày nay liên tục khuyên bảo Đường Dần quy về dưới trướng, mà Đường Dần thì sống chết không chịu đáp ứng, đệ tử muốn phân ưu với Vương gia, hôm nay lúc chập tối liền cầm một vò rượu ngon và mấy món ăn tới trong phòng hắn định dùng rượu luận đạo luận thơ, định uống tới chỗ cao hứng thì khuyên bảo hắn. Sau khi uống mấy chén với hắn, Đường Dần giống như có chút say say, bộ dạng móc tim moi phế nói với đệ tử, nói hắn khi còn nhỏ mắc bệnh động kinh, mấy năm nay đỡ hơn nhiều rồi, có điều thỉnh thoảng vẫn hay mắc lại, đặc biệt thỉnh thoảng đang uống rượu cũng bị."

Lưu Dưỡng Chính vô cùng chua chát nói: "... Đệ tử đương nhiên không tin những chuyện ma quỷ này của hắn, thế là cười cười vỗ vai hắn, cười mắng một tiếng 'vớ vẩn', kết quả Đường Dần bỗng nhiên sắc mặt đại biến, cả người run rẩy không thôi, bùm một tiếng liền ngã xuống đất không dậy nổi, hơn nữa còn sùi bọt mép, hai mắt trợn ngược, hai chân còn co giật."

Ninh vương cười lạnh: "Hừ, cái trò giả vờ bệnh này bổn vương mới là lão tổ tông, chút đạo hạnh ấy của Đường Dần còn kém lắm."

Lưu Dưỡng Chính cười khổ nói: "Đệ tử lúc ấy sợ quá, nhưng không thể không tin, loại chuyện giả điên này tuy rằng cũng nghe nhiều rồi, nhưng rất ít khi có người đọc sách chịu vứt bỏ thể diện mà thật sự làm loại chuyện này, về sau đệ tử gọi nha hoàn ấn huyệt nhân trung cho Đường Dần, Đường Dần sau khi tỉnh lại th hai mắt đỏ ngầu, điên điên khùng khùng chạy loạn khắp nơi, không chỉ đứng trong sân đái ngay trước mặt nha hoàn, hơn nữa còn nhét bùn đất vào miệng, lúc thì khóc lớn, lúc thành cười to."

Ánh mắt của Lưu Dưỡng Chính dần dần hiện ra vẻ kinh sợ: "Vương gia, đệ tử thật sự chỉ tùy tiện vỗ vai hắn một cái thôi."

Sắc mặt Ninh vương lập tức trở nên rất khó coi: "Trò giả điên năm đó Yến vương Chu Lệ cũng từng làm, như khi hắn giả điện ít nhất cũng coi như là văn nhã, nhiều lắm cũng chỉ là cười ngây ngô với người khác hoặc là cướp đồ trên đường thôi, tên họ đường này thì ghê quá, để thoát khỏi tay của bổn vương mà ngay cả bùn đất cũng chịu ăn, bổn vương chẳng lẽ khiến hắn chán ghét như vậy à?"

Đi hết nửa tháng, Vương Thủ Nhân cuối cùng cũng tiến vào địa giới Giang Tây.

Vừa bước vào Cửu Giang ở bắc bộ Giang Tây, Vương Thủ Nhân nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của nhân dân Giang Tây, phương thức hoan nghênh có chút rất khác biệt.

Trong hai ngày, nhóm Vương Thủ Nhân tổng cộng gặp thổ phỉ sơn tặc tập kích bốn lần, lời dạo đầu tuy rằng khác nhau, nhưng đại thể không thoát khỏi phạm vi "Núi này là ta mở, cây này là ta

trồn", hơn nữa các thổ phỉ hiển nhiên từng được huấn luyện rất tốt, khi chém giết tiến thối có thứ tự, công thủ chuẩn chỉ, nói thật, quan binh chính quy của bình thường Đại Minh bình thường cũng không được như họ. Ngay cả đại thánh nhân Vương Thủ Nhân cũng không nhịn được dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử của các vị sơn tặc thổ phỉ, thật sự hoài nghi bọn họ có phải là quan binh vệ sở hết tiền nên cải trang đi làm thêm hay không.

Tiền Ninh cùng hơn trăm Cẩm Y vệ dưới trướng phụ trách bảo hộ Vương Thủ Nhân, khi gặp phải tốp thổ phỉ thứ nhất, đám Cẩm Y vệ quen ăn lương thái bình ở kinh sư này còn nghênh ngang giơ yêu bài ra quát mắng, ai ngờ thổ phỉ người ta có thể là không biết chữ hoặc có thể là không nể mặt Cẩm Y vệ, không nói hai lời bổ luôn một đao vào đầu.

Cho tới sau khi gặp hai tình huống tương tự, Tiền Ninh và các huynh đệ dưới trướng dần dần minh bạch một cái đạo lý, ở cái đất Giang Tây này, chiêu bài Cẩm Y vệ thật sự không có tác dụng gì, thổ phỉ người ta khi đánh cướp thì rất chi là thiết diện vô tư, căn bản không nể mặt.

Thế là Tiền Ninh và các huynh đệ dứt khoát không lôi yêu bài ra để khỏi mất mặt nữa, gặp phải thổ phỉ sơn tặc liền rút đao thật thương thật ra chém giết.

Mới chỉ tiến vào địa giới Giang Tây hai ngày, hơn trăm huynh đệ Cẩm Y vệ dưới trướng Tiền Ninh đã chết trận hơn mười người, trọng thương hơn hai mươi người, cứ theo xu thế này, mọi người tuyệt không có khả năng còn sống mà tới được Nam Xương.

Tiền Ninh mệt mỏi, cảm giác không muốn chém giết nữa, chỉ muốn run tay bắn một mũi xuyên vân tiễn, sao đó thiên quân vạn mã tới tiếp viện.

"Vương đại nhân, không thể đi thêm nữa, chúng ta phải thông báo cho quan phủ và quan binh vệ sở Giang Tây, hạ quan không ngờ nạn trộm cướp ở Giang Tây lại ngang ngược như vậy, hơn trăm người chúng ta e là không bảo vệ đại nhân được chu toàn, đại nhân, thân phận tuần phủ của ngài nên chưng ra rồi." Tiền Ninh vô cùng chua chát nói.

Vương Thủ Nhân vẫn biểu hiện thong dong điềm tĩnh, tựa hồ khốn cảnh trước mắt hắn đã đoán được từ trước rồi, vẻ mặt bình tĩnh giống như cao tăng đắc đạo, ngay cả cười lên cũng rất chi là bí hiểm.

Đám người Tiền Ninh vốn đang vô cùng bất an nhìn thấy vẻ mặt vạn sự đều nằm trong tay ta này của Vương Thủ Nhân, mọi người giống như uống thuốc an thần, dần dần bình tĩnh trở lại.

Bọn họ biết, có thể được tổng lão đại Cẩm Y vệ là Tần Công Gia coi là bạn tri kỉ, tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, nhìn nụ cười đó của hắn, Phật tổ nhón hoa cũng không cười phiêu miểu được như hắn, nhìn bộ dang chân bắt chéo, thong dong tự nhiên, rồi khóe mắt không ngừng giật giật nữa. Người thường có thể làm được duy mỹ như vậy không?

Tóm lại, Vương đại nhân nhất định có biện pháp để mọi người còn sống tới Nam Xương, nhất định.

"Xin Vương đại nhân ra chương trình, đám người hạ quan lấy duy đại nhân làm chủ, sai đâu đánh đó." Tiền Ninh ôm quyền thật mạnh.

Vương Thủ Nhân chậm rãi gật đầu: "Ừ, nạn trộm cướp của Giang Tây quả thật quá ngang ngược, bản quan cũng không ngờ là khó ứng phó như vậy, đánh bừa cũng không phải là biện pháp, bản quan quyết định hành quân gấp tới một khu chợ, sau đó mỗi người mua một con ngựa..."

Tiền Ninh mắt sáng lên: "Đúng! Chúng ta dùng kỵ binh đối phó với thổ phỉ, một lượt xung phong là có thể khiến thổ phỉ gặp phải thương vong thảm trọng..."

Vương Thủ Nhân vuốt râu liếc hắn một cái, chậm rãi nói: "Ai nói bản quan muốn dùng kỵ binh đối phó thổ phỉ?"

Tiền Ninh ngạc nhiên: "Vậy ý của đại nhân là."

Vương Thủ Nhân thở dài: "Đến thằng ngu cũng biết, ngồi trên lưng ngựa bỏ chạy thì nhanh hơn."

Chương 590: Cô yến tê thành

Câu trả lời của Vương Thủ Nhân khiến Tiền Ninh và các thủ hạ sắc mặt cứng đờ.

Bọn họ hy vọng và chờ mong đầy cõi lòng, bọn họ coi Vương Thủ Nhân là chủ tâm cốt, nhưng lại thật sự không ngờ rằng nhận lại một câu trả lời như vậy.

Câu trả lời này không có gì không tốt cả, nhưng nghĩ cả nửa ngày mới nghĩ ra được một chủ ý để bỏ chạy nhanh hơn mà vì sao lại có mặt mũi mà bày ra bộ dạng ghê tởm cứ như nắm chắc tất cả vạn sự thế gian trong tay như vậy?

Gần trăm người trợn mắt lên, sắc mặt của Tiền Ninh cũng rất khó coi, nhưng lại vẫn cố khắc chế quay đầu lại lườm các huynh đệ thủ hạ một cái.

"Hạ quan trước khi rời kinh có nhận được dặn dò của Tần Công Gia, tất cả do Vương đại nhân định đoạt, chúng ta chỉ phụ trách bảo vệ Vương đại nhân được chu toàn, Vương đại nhân nói như thế nào thì chúng ta làm theo như thế, người khác không được can thiệt. Vương đại nhân nói muốn chạy trốn thì chúng ta chạy trốn."

Vương Thủ Nhân cười tủm tỉm nhìn hắn: "Ngươi có phải cảm thấy chạy trối chết với bản quan là rất mất mặt hay không?"

"Hạ quan không dám."

"Xưa nay chinh chiến chém giết, đều phải nhìn thời thế mà tiến thoái, biết rõ không địch lại mà vẫn lấy yếu chống mạnh, mặc dù khí tiết thì có đây, nhưng lại là hành động của mãng phu. Ha ha, Vương Thủ Nhân ta đọc sách thánh nhân cả nửa đời người, một thân sở học địch vạn người, không phải là để đến Giang Tây liều mạng với thổ phỉ."

Tiền Ninh dần dần đã hiểu: "Cho nên chúng ta trước tiên phải trách mũi nhọn của địch."

Vương Thủ Nhân chậm rãi nói: "Kỳ thật ta cho rằng là chạy trối chết, ngươi cứ muốn nói là tránh mũi nhọn của địch thì cũng không phải là không thể được, dù sao ý tứ cũng như nhau."

" Giang Tây nạn trộm cướp khắp nơi, chúng ta tránh đi hướng nào?"

Vương Thủ Nhân nhìn về phương xa, gằn từng chữ: "Phủ thành Cửu Giang, tiếp quản binh quyền!"

Một người có thể lên làm thánh nhân, ít nhất tuyệt đối không phải là người nhu nhược, rất nhanh bọn sơn tặc thổ phỉ địa giới Giang Tây có thể lĩnh giáo được sự lợi hại của Vương Thủ Nhân, phàm làcó người hữu tâm điều tra một chút lý lịch của vị đinh cống tuần phủ mới tới này, tuyệt đối sẽ không hết lần này tới lần khác quấy rối hắn như vậy.

Một người bị biếm trích hai năm ở nơi cùng cốc, ngay cả nhà cũng không có mà ở, cơm canh còn phải tự mình nghĩ biện pháp cày cấy săn thú mới có cái ăn vào miệng, cho dù hắn thành thánh, trong lòng vẫn có ma. Người như vậy ít nhiều cũng phải có suy nghĩ trả thù xã hội trả thù nhân dân, cho dù làm quan lớn thì không thích hợp trả thù xã hội và nhân dân, nhưng đối với các thổ phỉ thì sẽ phải quá khách khí, tạm thời ẩn nhẫn rồi về sau mới nổi trận lôi đình.

Mọi người xác định hành trình, cải trang thành thương lữ, đi nhanh tới chợ. Trên đường lại gặp phải hai tốp thổ phỉ, mọi người đều dùng nguyên tắc chạy trối chết mà Vương Thủ Nhân đã định ra, tránh chứ không đánh lại.

Cuối cùng ở trong chợ mua được hơn trăm thớt ngựa, mọi người lên ngựa chạy như bay tới phủ Cửu Giang, một ngày sau vào thành Cửu Giang, mọi người vẻ mặt vui mừng, sau khi vào thành thì phân công nhau hành động, Vương Thủ Nhân tới thẳng nha môn tri phủ Cửu Giang, Tiền Ninh thì phân Cẩm Y vệ Bách hộ sở trong thành Cửu Giang, cũng phái ra thủ hạ ra ngoài thành mời Chỉ huy sứ vệ sở Cửu Giang. Sau khi giơ ra thánh chỉ và văn thư điều động binh mã, tri phủ và Chỉ huy sứ thành thật giao ra quân chính đại quyền của Cửu Giang.

Cho tới lúc này, Vương Thủ Nhân mới triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, thế lực của Ninh vương hữu hạn, phủ Cửu Giang vẫn còn nằm trong tầm khống chế của triều đình, có phủ Cửu Giang này làm cứ điểm, tương lai Ninh vương làm phản vẫn có thể áp chế.

Nam Xương phủ Ninh vương.

Đường Dần lại ngã xuống đất, cả người co rút run rẩy, mắt trợn trừng, khóe miệng xùi bọt, hai gã đại phu của vương phủ một trái một phải bắt mạch cho hắn, có điều cả người Đường Dần vặn vẹo liên tục, một khắc cũng không chịu yên, các đại phu bắt mạch cả nửa ngày nhưng vẫn không thể chẩn đoán được nguyên nhân bệnh.

Ninh vương và Lý Sĩ Thực đứng ở bên cạnh, nhíu mày nhìn Đường Dần đang run rẩy không ngừng, Ninh vương càng nhìn càng tức, hận không thể giẫm lên cái mặt đáng ghét đó, để cho hắn thôi giả vờ.

"Hai vị đại phu, bệnh huống của người này thế nào? Thật sự là chứng động kinh à?" Lý Sĩ Thực rất khách khí hỏi.

Đại phu thở dài: "Mạch tượng vừa nhanh vừa loạn, theo lý thì triệu chứng của bệnh, có điều chỉ xem mạch tượng thì cũng không thể chuẩn được, bất kỳ ai người mà cứ co giật như vậy thì mạch tượng đều sẽ loạn, nhìn biểu tượng bệnh của hắn thì cũng không giống đang giả vờ, quả thật là bộ dạng giống như đang động kinh."

Đường Dần nằm trên đất không biết cố ý hay là vô tình, cả người co giật càng mạnh hơn, méo cũng xùi bọt nhiều hơn, Ninh vương ở bên cạnh nén giận, rục rịch muốn ra tay.

"Đường Dần, ngươi quá đáng quá rồi đấy! Bổn vương nào có bạc đãi ngươi, ngươi đừng có giở cái trò này ra để trêu chọc bổn vương?"

Đường Dần mắt điếc tai ngơ, hắn hiện tại là bệnh nhân, hơn nữa là bệnh nhân không có tư tưởng không có lý trí.

"Quy phụ bổn vương, tiền quyền mỹ sắc thiên hạ đều vào tay

ngươi, ngươi sợ cái gì?"

Đường Dần tiếp tục run rẩy, run tới hơi mệt rồi.

Người Ninh vương cũng bắt đầu run, tần suất rất nhất trí với Đường Dần, hắn là tức lắm rồi.

Lý Sĩ Thực lẳng lặng nhìn một màn này, khóe miệng hiện lên một nụ cười tà đạo, ghé vào tai Ninh vương thủ thỉ.

Ninh vương cười dữ tợn, quát to: " Nếu đã điên thì bổn vương cũng muốn nhìn xem ngươi điên tới mức nào, Người đâu, mang một chậu nước đái trộn phân tới đây, bổn vương xem ngươi có uống hay không!"

Sắc mặt đang tái nhợt của Đường Dần lập tức xanh lét, sau khi thân thể run rẩy kịch liệt mấy cái thì đầu nghẹo sang một ben, ngất xỉu! Ninh vương cười lạnh: "Ngất xỉu mà được à? Tính toán hay lắm. Người đâu, nhén phân vào miệng hắn.

Đường Dần đang Hôn mê hai má bất giác giật giật mấy cái.

Một bàn tay tóm chặt lấy cổ chân Ninh vương, Ninh vương cúi đầu nhìn, Đường Dần không biết từ khi nào đã mở mắt ra, mặt đầm đìa nước mắt nhìn hắn, vẻ mặt bi phẫn vô chừng.

"Vương gia,... Ngươi quá đáng quá rồi đấy."

Trong một quán trà ở chỗ hẻo lánh ngoài phủ Ninh vương.

Sinh ý của quán trà cũng không tốt, mấy năm nay Ninh vương ra sức vơ vét đối với tiểu thương, hộ và bách tính thành Nam Xương, nhân đinh cả thành đều khổ không nói nổi, ngay cả sinh kế cũng không thể duy trì, ai còn còn có tiền và thời gian mà uống trà?

Sinh ý của quán trà cũng sắp không duy trì được nữa rồi, lúc đóng cửa đã cận kề.

Hôm nay trong quán trà rất bất ngờ là có khách ngồi hai bàn, một bàn là hai gã hán tử mặc áo ngắn như bách tính bình thường, bàn còn lại thì chỉ có một vị khách nhân, vị khách nhân này đội mũ chùm đầu, sau khi vào cửa thì không bỏ xuống, mũ rộng vành che

kín cả mặt khách nhân, khiến người ta không thể nhìn thấy dung mạo.

May quán trà chỉ là quán trà, người hầu trà cũng không cần phải thân thiết, khách nhân có muốn bỏ mũ ra hay không là quyền của người ta, chỉ cần người không nợ tiền trà, cho dù người ta là kẻ quái dị ai thấy cũng sợ, nhưng chỉ cần hắn bỏ tiền ra thì chả sao.

Ân cần rót trà cho hai bàn, người hầu trà rất tự giác rút ra sau quầy, tiếp tục sầu mi khổ kiểm nhìn sổ sách thu không đủ chi, bấm tay bấm xem hôm nào thì đóng cửa.

Hai gã hán tử bộ dạng như bách tính bình thường thì vừa uống trà vừa thấp giọng nói chuyện.

Khi Bọn họ nói chuyện nhắc tới ba chữ "Tần Công Gia" thì thanh âm hơi lớn hơn một chút, khách nhân đội mũ ở bàn còn lại nghe thấy ba chữ này thì cả người hơi run khẽ, thân thể không tự chủ được mà hơi nghiêng sang một bên, giỏng tai nghe họ nói chuyện.

" Sáng sớm Hôm nay nhận được nghiêm lệnh của Tần Công Gia, bảo chúng ta bất chấp tất cả mọi giá cứu Đường Dần đang bị nhốt trong phủ Ninh vương, ài, chuyện này làm thế nào bây giờ."

"Phủ Ninh vương đề phòng sâm nghiêm, thư sinh họ Đường đó sau khi bị Ninh vương bắt vào phủ thì ngay cả sống chết cũng không rõ, tất cả thám tử trong thành Nam Xương cộng lại chỉ có không tới trăm người, nếu xông vào vương phủ cứu người, e là ngay cả cửa trước còn chưa tiếp cận thì đã bị thị vệ vương phủ giết sạch rồi."

Một hán tử mặt mũi nhăn nhó, không nhịn được lên tiếng oán trách: "Họ Đường này rốt cuộc gặp phải vận cứt chó gì, không ngờ quen được Tần Công Gia của Cẩm Y vệ chúng ta, vì cứu hắn, Tần Công Gia thậm chí ngay cả mệnh lệnh ' Bất chấp tất cả mọi giá' cũng đưa ra, chếtt vì Tần Công Gia thì lão Chu ta không nói hai lời, mưa gió gì cũng chỉ chờ một câu của Công gia, nhưng chết vì tên họ Đường này, trong lòng lão Chu không được thoải mái."

Chương 591: Mưu nghịch sắp tới (1)

"ngươi mau câm miệng đi, biết họ Đường này có lai lịch gì không?"

"nghe nói là thư sinh chua loét?"

Hán tử còn lại cười nói: "Hắn không chỉ là thư sinh chua loét, chúng ta không phải là người đọc sách nên không biết, trong sĩ lâm Đại Minh, danh đầu của Đường Dần rất lớn, người khác đều gọi hắn là Giang Nam đệ nhất tài tử phong lưu."

"Xì! Phong lưu cộng với tài tử... không phải chỉ là khách làng chơi sao?"

"Đường Dần là ai không quan trọng, quan trọng là tình cảm của hắn và Tần Công Gia của chúng ta, tình cảm ấy so với thân huynh đệ còn thân hơn, ngươi có biết Tần Công Gia của chúng ta xuất thân từ Thiệu Hưng, Công gia trước khi có thành tựu thì sống rất nghèo khó, nghe nói áo cơm cũng không lo, về sau ở thành Thiệu Hưng quen được Đường Dần, hai người vừa gặp mà như đã quen từ lâu, từ đó về sau Đường Dần viết thơ vẽ tranh, Công gia chính là dựa vào thơ họa của hắn mà kiếm tiền sống qua ngày, nhờ có Đường Dần, Công gia mới có ngày lành, mới được một bước lên mây, ngươi nói xem bằng vào giao tình như vậy, chẳng lẽ không đáng để Tần Công Gia bất chấp tất cả mọi giá cứu hắn sao?"

Hán tử đang oán hẩn lập tức cũng thôi nói bóng nói gió nữa, không khỏi tấm tắc khen: "Tần Công Gia thật trượng nghĩa!"

Hai người nói một hồi, lại vẫn không nghĩ ra được biện pháp cứu Đường Dần, hai người nhìn nhau thở dài, lấy ra mấy văn tiền ném ở trên bàn rồi cùng nhau rời đi.

Khách nhân ở bàn còn lại lúc này mới lặng lẽ ngẩng đầu, dưới chiếc mũ rộng lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ thoát tục.

Ngây ra một lúc, khuôn mặt cười diễm lặng lẽ mỉm cười, môi đào

hé mở thì thầm.

"Thì ra hắn đã tấn tước là quốc công... Không ngờ hắn năm đó ở Thiệu Hưng nghèo túng như vậy, chỉ có người thật sự nếm trả khổ cực mới biết sự gian nan của nhân thế, mới có thể một lòng mưu cầu phúc lợi cho bách tính, ta không nhìn lầm người..."

"Nếu Đường Dần đó là bạn thân của hắn, hơn nữa khẩn trương vì tính mạng của Đường Dần như vậy, thế thì ta giúp hắn lần này vậy."

Nữ tử thì thầm xong, mặt thoáng ửng hồng, cười khẽ một tiếng.

"Tần Kham à Tần Kham, phần nhân tình này ngươi nợ chắc rồi, không biết ngươi tương lai lấy gì trả ta đây."

Nữ tử không phải ai khác, chính là Đường Tử Hòa sau khi rời khỏi kinh sư thì một mình phiêu linh giang hồ.

Bất tri bất giác đã rời kinh nửa năm, trong nửa năm nay Đường Tử Hòa rất bận, bận trả nợ mình ở Phách Châu.

Nàng ta du lịch chung quanh đại giang nam bắc Đại Minh, như tấm bèo không rễ trôi giạt thế gian.

Đi tới thành Nam Xương cũng không phải là ngẫu nhiên, chính bởi vì nàng ta sau khi tiến vào Giang Tây thì phát hiện nơi này không yên ổn, đạo phỉ sơn tặc nhiều vô cùng, sau khi hỏi thăm và tiếp xúc, nàng ta càng phát hiện những đạo phỉ sơn tặc này không đơn giản, phía sau tựa hồ có bóng dáng như ẩn như hiện của một đại nhân vật nào đó, hơn nữa những người này nói là đạo phỉ, nhưng kì thực huấn luyện bài bản, Đường Tử Hòa đã từng chỉ huy đại quân trong chiến trận liếc một cái là liền nhìn ra được, những người này chui vào núi rừng thì là đạo phỉ, nhưng nếu có người lên cao hô to, phất đại kỳ, bọn họ thay quàn áo một cái thì sẽ biến thành quân đội tiến thối công thủ kiêm bị, thậm chí có năng lực công thành chiếm đất.

Những tình huống khác thường này dẫn tới sự chú ýcủa Đường Tử Hòa, thế là một đường đi vào lòng Giang Tây, mục tiêu cuối cùng khóa ở phủ Ninh Vương Nam Xương.

Vừa vào thành muốn tìm một quán trà để dừng chân, thuận tiện hỏi thăm động tĩnh của phủ Ninh vương, kết quả lại để nàng ta nghe được cuộc nói chuyện của mật thám Cẩm Y vệ.

Bạn của Tần Kham, nàng ta sao có thể không? Huống chi Tần Kham thậm chí đã hạ mệnh lệnh "Bất chấp tất cả mọi giá", có thể thấy được Đường Dần này quan trọng trong lòng hắn thế nào.

Đường Tử Hòa quyết định xuất thủ.

Ném lại mấy đồng tiền, Đường Tử Hòa đứng dậy ra khỏi quán trà, ánh sáng mặt trời bên ngoài hơi chói mắt, có điều rất thoải mái.

Nhìn qua tấm vải đen của mũ đội, Đường Tử Hòa híp mắt nhìn ánh mặt trời, khóe miệng lộ ra nụ cười vừa diễm lệ vừa yêu dị.

Phủ Ninh vương.

Đường Dần không giả điên tiếp nữa cuối cùng vẫn đành phải nghe lời, hắn cũng không khác gì sĩ tử Đại Minh bình thường, có cốt khí, cũng sợ chết.

Hắn có thể trong các loại trường hợp dõng dạc mắng quốc triều không ra gì, hoàng đế ngu ngốc ra sao, cũng không sợ làm một số bài thơ châm biếm đương triều khiến các quan viên ngạt thở, nhưng mà khi thật sự bị cương đao kề cổ, mắt thấy sắp chém xuống, hắn cũng sẽ rất thức thời nhấc tay đầu hàng.

Xé toạc nội tâm của các quan văn sĩ tử Đại Minh, kỳ thật đại thể đều là tiện nhân, Đường Dần cũng không ngoại lệ.

Học thuyết Nho gia là một môn học thuyết hoàn mỹ có thể co có thể duỗi, có thể tiến có thể lùi, cái gọi là "Đại nghĩa" có thể biểu hiện ở rất nhiều chỗ, cho dù thất tiết bị ép phải đầu hàng, vẫn có thể xem là một hảo hán, ví dụ như Quan Vân Trường, binh bị vây nên đành phải bất đắc dĩ đầu hàng Tào Tháo, còn giúp Tào Tháo chém Nhan Lương Văn Sú, cuối cùng treo cần mà đi, qua ngũ quan, chém sáu tướng, ngàn dặm đưa nghĩa tẩu trở về lòng Lưu Bị, lẽ ra người trước sau phản bội hai vị chủ công như vậy, cho dù không đóng đinh hắn trên giá chữ thập thì nên cho hắn đeo trọng gia một trăm hai mươi cân đi dạo phố mới được, nhưng Quan lão gia vẫn

là điển hình trung nghĩa huy hoàng thiên thu, từ xưa đến nay khiến vô số anh hùng cúng bái kính ngưỡng.

"Đại nghĩa" của thời cổ rất phức tạp, cái tên Đường Dần này, thật sự không biết nên bình phán như thế nào.

Đường Dần đầu hàng vẫn phải trả giá đắt, Ninh vương cũng không dũng cảm hào phóng như bề ngoài, khi nóng giận cũng đánh người, sau khi Đường Dần giả điên không thành, thật sự đánh cho Đường Dần mấy trận, Đường Dần lúc này chịu khuất nhục nghe lời.

Hiện tại Đường Dần rất không tốt, mặt mũi bầm dập, miệng há ra là đau, gẫy mất hai cái răng cửa, hàm răng trông có chút quái dị, thưa thớt cách xa nhau, giống như sao trên trời.

Đường Dần quy phụ khiến Ninh vương vừa cao hứng lại vừa đề phòng, Ninh vương không ngốc, Đường Dần ngoài miệng nói quy phụ thì hắncũng không thể tin thật được, thế là chỗ ở của Đường Dần càng được đề phòng sâm nghiêm hơn.

Một đầu bếp bưng bàn ăn tới gian nhà của Đường Dần, các thị vệ vương phủ gác ngoài gian nhà lườm đầu bếp một cái rồi rất nhanh tránh đường.

Đầu bếp không có gì đáng để hoài nghi, hắn là lão nhân của phủ Ninh vương, hơn nữa mỗi bữa cơm của Đường Dần đều là do hắn đưa tới.

Đầu bếp sau khi đi vào gian nhà của Đường Dần, nhẹ nhàng đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa thở hắt ra một hơi, sắc mặt tự dưng phủ lên một màu xanh quỷ dị, mồ hôi lạnh to như hạt đầu từ trán cuồn cuộn chảy xuống.

Đường Dần nửa nằm trên giường lẳng lặng nhìn hắn, lắc đầu thở dài: "Bộ dáng này của ngươi so với ta còn đáng đánh hơn, một thư sinh văn nhược trói gà không chặt như ta, thật sự không nghĩ ra có chỗ nào có thể khiến ngươi sợ hãi tới mặt cắt không còn hột máu như vậy, cơ sao tới đưa cơm cho ta mà cứ như lên đoạn đầu đài thế?"

Đầu bếp lau mồ hôi, nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn với Đường Dần, trong nụ cười mang theo mấy phần lấy lòng và sợ hãi.

"Đường tướng công, mời ngài dùng bữa." Đầu bếp đặt hộp thức ăn nóng hổi lên bàn, vẻ mặt lại càng lúc càng quỷ dị.

Đường Dần thờ ơ dùng đũa gắp đồ ăn, bỗng nhiên động tác hoàn toàn cứng đờ, mắt mở thật to, nhìn chằm chằm bát cơm trên bàn.

Cơm là loại gạo Hồ Quảng tốt nhất, Ninh vương tuy rằng đề phòng Đường Dần, nhưng vẫn đãi như thượng khách.

Nhưng mà sau khi gẩy mấy miếng cơm, trong bát cơm lộ ra một viên thuốc to như ngón cái.

Đường Dần kinh hãi nhìn đầu bếp một cái, đầu bếp nơm nớp lo sợ, có chút hót hoảng nhìn ra cửa.

Lấy tay lấy viên thuốc ra,, Đường Dần hạ thấp giọng: "Đây là... Độc dược à?"

Đầu bếp thở dài: "Đúng."

"Cho ta uống?"

"Ngươi có muốn uống không?"

Đường Dần vội vàng lắc đầu.

Thái độ của Đầu bếp rất chi là xem mạng người như cỏ rác: "Vậy cho người khác uống."

"Ngươi là ai?" Đường Dần do dự nhìn đầu bếp.

Đầu bếp thở dài: "Một người đáng thương trước đó đã phải uống độc dược, không cứ được ngươi thì ta sẽ không có giải dược, cả nhà già trẻ lớn bé của người đáng thương này đều nằm trong tay ngươi."

"Ai bảo ngươi tới cứu ta?"

Vẻ mặt Đầu bếp càng chua chát: "Nàng ta nói, nàng ta là bạn của Tần Công Gia."

Đường Dần yên tâm, muốn cười, muốn cất tiếng cười to, nhưng không dám.

Sự tín nhiệm Đối với Tần Kham là không bảo lưu, nếu là bạn của Tần Kham, Đường Dần nguyện ý giao hết tính mạng vào tay nàng ta.

"Độc dược dùng như thế nào?"

Thanh âm của Đầu bếp càng trầm thấp hơn: ""Đường tướng công tuy rằng không thể rời khỏi vương phủ, nhưng vẫn có thể đi lại trong vương phủ, buổi trưa ngày mai, ngươi tản bộ ra cửa đi về phía đông, đi chừng bốn trăm bước, nơi đó có một tiểu viện hẻo lánh, chính là phòng bếp của vương phủ, trong viện tử có một miệng giếng, ngươi đi mệt rồi thì hãy ngồi nghỉ chân cạnh giếng, sau đó..."

Đường Dần mắt sáng rực lên: "Sau đó thừa dịp không ai chú ý ném độc dược vào trong giếng?"

Đầu bếp gật đầu: "Đúng, phia sau viện tử hẻo lánh đó chính là tường vây của vương phủ, bay qua tường vây chính là thành Nam Xương, bên ngoài tất nhiên có người tiếp ứng ngươi, có điều vẫn có phiêu lưu, bởi vì nhị công tử của Vương gia gần đây rất chăm đến phòng bếp, hắn và đại công tử đang tranh chức vị thế tử, cho nên nhị công tử thường xuyên tự mình đến phòng bếp làm canh, biến pháp lấy lòng Vương gia, ngươi nếu gặp phải nhị công tử..."

Đường Dần cao hứng tới phát điên: "... Cũng đem hắn ném xuống giếng?"

Đầu bếp sắc mặt tối xầm: "Không, được bao xa thì trốn bấy nhiêu xa."

Một con khoái mã chạy như bay mà vào thành Nam Xương.

Kỵ sĩ đi qua hành lang cửa thành vẫn không giảm tốc độ, như cuồng phong lướt qua người đi đường, không biết hất ngã hất đổ bao nhiêu khách thương và hàng hóa, kỵ sĩ như không nhìn thấy,

chạy thẳng tới phủ Ninh vương.

Chương 591: Mưu nghịch sắp tới (2)

Trong thư phòng phủ Ninh vương, Chu Thần Hào sắc mặt xanh mét, cả người lạnh run, không biết là đang phẫn nộ hay là đang sợ hãi.

Trên bàn đặt một tờ giấy đầy chữ, chữ nào chữ nấy đều rất chói mắt.

Lý Sĩ Thực và Lưu Dưỡng Chính một tả một hữu ngồi hai bên, hai người vuốt râu không nói gì, trên mặt đầy vẻ lo âu.

" Tiểu hôn quân ở kinh sư không ngờ dám hạ chỉ răn dạy bổn vương, theo cơ sở ngầm trong kinh nói, tiểu hôn quân nổi trận lôi đình, đã hạ lệnh cho thám tử Hán Vệ tới Nam Xương điều tra bổn vương, hắn muốn biết bổn vương mấy năm nay ở Nam Xương đã làm những gì, muốn làm những gì. Nhị vị tiên sinh thấy thế nào?"

Lưu Dưỡng Chính nheo mắt, trầm giọng nói: "Vương gia, e là tiểu hôn quân đã phát hiện rồi, không chỉ là hắn, văn võ cả triều hoặc nhiều hoặc ít cũng đã phát hiện, nếu không thì đạo thánh chỉ nghi kỵ phiên vương này chưa ra khỏi kinh đã bị các đại thần ngăn lại, các đại thần nếu không ngăn cản, chứng tỏ rất nhiều đại thần trong triều, bao gồm cả Đại học sĩ nội các cũng đã hoài nghi Vương gia. Vương gia, đạo thánh chỉ này chỉ sợ không chỉ là cảnh cáo, đây là điềm báo trước khi động thủ của hôn quân với Vương gia."

Mí mắt Chu Thần Hào đột nhiên giật giật.

Lý Sĩ Thực lắc đầu nói: "Chỉ là hoài nghi thì có thể, nhưng nếu nói hoàng đế muốn động thủ với Vương gia thì chỉ sợ là chưa chắc, Vương gia đừng quên cơ sở ngầm vừa truyền đến tin tức, lần này người đến Nam Xương tuyên chỉ là Phò mã Đô Úy Thôi Nguyên, từ thân phận thì có thể xem như là người trong hoàng tộc, kinh sư phái một người trong hoàng tộc tới tuyên chỉ cho Vương gia, chứng tỏ hoàng đế cũng không muốn làm lớn chuyện, hoặc là nói,

hắn muốn khống chế tình thế trong phạm vi hoàng tộc, cho nên nếu là thánh chỉ răn dạy cảnh cáo, chứng tỏ nó chỉ đơn giản là cảnh cáo răn dạy, không có thâm ý gì khác, Vương gia, hiện giờ binh mã của chúng ta chưa thao luyện thỏa đáng, lương hướng cũng chưa đủ hoàn toàn, cần thêm thời gian chuẩn bị, Vương gia không thể vì đạo thánh chỉ này mà tự loạn trận cước, làm hỏng đại sự."

Lưu Dưỡng Chính cười lạnh: "Lý huynh thông minh ai cũng biết, nhưng đây là chuyện mất đầu, nếu Lý huynh đã đoán sai thì sao? Nếu hoàng đế bên này hạ thánh chỉ cảnh cáo, bên kia âm thầm triệu tập đại quân vệ sở Nam Trực Đãi, Hồ Quảng và Chiết Giang bao vây Giang Tây thì sao? Vương gia và chúng ta vất vả chuẩn bị nghiệp lớn cả nửa đời, chỉ vì một câu của Lý huynh mà thất bại trong gang tấc, không biết Lý huynh tương lai còn mặt mũi nào mà nhìn Vương gia nữa?"

Đuôi lông mày của Chu Thần Hào nhướn lên, lườm Lý Sĩ Thực một cái, hiển nhiên cán cân trong lòng hắn đã dần dần nghiêng về phía Lưu Dưỡng Chính, đúng như lời Lưu Dưỡng Chính nói, vất vả chuẩn bị hơn nửa đời người, Chu Thần Hào thật sự là không gánh nổi mạo hiểm này.

Lưu Dưỡng Chính nói tiếp: "Vương gia, đệ tử còn có một chứng cứ rõ ràng, có thể nói Minh đình đã bắt đầu chính thức động thủ với Vương gia."

Chu Thần Hào cả kinh nói: "Chứng cứ rõ ràng gì?"

"Theo người của nha môn phủ Cửu Giang tới bẩm báo, kinh sư mạc danh kỳ diệu phái ra một vị đinh cống tuần phủ, tuần phủ họ Vương tên Thủ Nhân. Hôm trước đã vào địa giới Giang Tây, sau khi vào phủ Cửu Giang, chuyện thứ nhất Vương Thủ Nhân làm chính là đưa ra thánh chỉ và văn thư điều binh của Binh bộ, tiếp quản binh quyền của vệ sở Cửu Giang và quân chính đại quyền phủ nha Cửu Giang." Lưu Dưỡng Chính thở dài: "Vương gia, phủ Cửu Giang là đường mà đại quân tương lai binh lâm An Khánh phải đi qua, mà An Khánh thì là đường phải qua khi tới kinh đô Nam Kinh, Vương Thủ Nhân này đoạt quân chính đại quyền Cửu Giang, hắn muốn làm gì, hắn được người nào sai khiến, Vương gia còn không nhìn ra sao?"

Giậm chân thật mạnh, Lưu Dưỡng Chính lớn tiếng nói: "Vương gia, triều đình đã bắt đầu đối phó với ngài rồi, ngài còn không khởi sự tiên phát chế nhân thì còn chờ tới khi nào!"

Chu Thần Hào như ở trong mộng mới tỉnh, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ, Lý Sĩ Thực chau mày, muốn nói lại thôi.

Thật lâu sau, Chu Thần Hào đột nhiên vỗ bàn, đứng bật dậy.

"Không sai, bổn vương phải tiên phát chế nhân, nếu không thì kiểu gì cũng thua! Ba ngày sau là mười bốn tháng sáu, chính là ngày sinh của bổn vương, hôm đó bản vương sẽ mở đại yến mời quan viên, Nam Xương trong bữa tiệc sẽ động thủ khởi sự! Ai không theo bản vương, giết."

Lý Sĩ Thực giật bắn mình, run giọng nói: "Vương gia, cân nhắc đã

Chu Thần Hào vung tay lên: "Không cần, quyết định ba ngày sau khởi sự. Nhất mạch của Yến tặc Chu Lệ, nợ nhất mạch Ninh vương ta hơn trăm năm giang sơn, hiện tại nên trả lại cho ta rồi!"

Nha môn Bắc trấn phủ ti Kinh sư.

Một bản tình báo mới từ Nam Xương truyền tới kinh sư được đặt trên bàn của Tần Kham, tình báo chỉ có một tờ, bên trên viết tên của rất nhiều người.

Tần Kham yên lặng nhìn tờ giấy này, sắc mặt không dễ nhìn lắm, Đinh Thuận đứng bên cạnh thì vẻ mặt vui mừng.

Danh sách này là danh sách các đại thần kinh sư nhận hối lộ của Ninh vương bao năm qua, vận mệnh của mỗi cái tên bên trên, không lâu sau sẽ bị xét nhà mất đầu, nhẹ nhất cũng biếm trích lưu đày, bên trong có rất nhiều đối thủ trong triều của Tần Kham, chẳng trách Đinh Thuận hưng phấn đến phát điên.

Danh sách rất dài, cái tên xếp đầu tiên có chút chói mắt.

"Dương Đình Hòa".

Tần Kham xoa xoa mi tâm, thở dài.

Ngay cả Đại học sĩ nội các cũng mắc mưu của Ninh vương, chẳng trách Ninh vương ở Giang Tây chiêu binh mãi mã làm xằng làm bậy, kinh sư lại một chút tiếng gió cũng không nghe được, Chu Hậu Chiếu thì hoàn toàn chẳng hay biết gì, Ninh vương mặc dù người không ở kinh sư, nhưng trong nhiều năm quađã kinh doanh ra nhân mạch trọn vẹn trong kinh sư, nhân mạch đã hình thành một cái ô vô cùng lớn, những đại thần ở trong kinh sư này sẽ che chở cho Ninh vương, bất kể sóng to gió lớn như thế nào, Ninh vương trốn ở dưới ô vẫn có thể vượt qua được.

Đáng sợ, đáng phục cũng dáng buồn.

Nhìn cái tên đầu tiên trên danh sách, Tần Kham cười khổ không thôi.

Còn tưởng rằng vị đế sư này ghét ác như thù, chính nghĩa lẫm nhiên, thì ra cũng từng nhận hối lộ của Ninh vương, nhưng vẫn trừng mắt với Tần Kham, luôn nhin fh không vừa mắt.

Thích bạc thì nói sớm đi, việc gì phải tới mức như kẻ thù như thế? Chuyện có thể dùng tiền để dẹp yên thì không tính là chuyện, Tần Kham cái khác không có, nhưng bạc thì nhiều lắm.

Tần Kham ảo não lắc đầu, thì thào: "Câu thông giữa Người với người quan trọng biết bao, nhân sinh của ta và Dương Đình Hòa đã đi một đoạn đường vòng dài quá."

Đinh Thuận hưng phấn xoa xoa tay, cười nói: "Công gia, chỉ chờ tin tức Ninh vương tạo phản truyền đến kinh sư, thuộc hạ sẽ chuẩn bị bắt người phải không? Trước tiên bắt tên gia hỏa họ Dương này đã, người này trước mặt sau lưng đều không phải là người, nghe nói hắn còn có một đứa con trai tên là Dương Thận, là thần đồng, thuộc hạ sẽ bán hắn vào kỹ viện làm tướng công, Công gia ngài xem, ngài là Quốc Công, con trai của Dương Đình Hòa lại là tướng công, ai cũng là công, chúng ta cũng tiện trút cục tức này."

Tần Kham lạnh lùng lườm hắn một cái, sau đó nhắm mắt lại.

"ặc, Công gia vì sao lại nhắm mắt?"

"Ta nhắm mắt là để tốt cho người thôi, thật sự không thể nhìn nổi cái bộ dạng tiểu nhân đắc chí của ngươi nữa, nhìn thêm là ta sợ sẽ không nhịn được mà đánh ngươi."

Chương 592: Thích cừu kết thiện (1)

Biểu hiện của Đinh Thuận so với Tần Kham thì còn hưng phấn hơn, chỉ còn thiếu mỗi nước khoa chân múa tay, hưng phấn tới mắc mắt trong phòng tối thỉnh thoảng lấp lánh hung quang, sát khí tất lộ.

Trong bụng Đinh Thuận đã sớm nghẹn một ngụm oán khí, cỗ oán khí này sau khi trừ Lưu Cẩn liền có, người khác có lẽ không rõ nội tình tiêu diệt Lưu Cẩn, nhưng Đinh Thuận lại là người minh bạch nhất, tất cả đều f Tần Công Gia ở phía sau màn lập kế hoạch và thao tác, có thể nói Lưu Cẩn ngã xuống có quan hệ trực tiếp nhất với Tần Kham, trước khi trừ Lưu Cẩn thái độ của các quan văn đối với Tần Công Gia có thể nói là ôn hòa hữu hảo, khi đó điều duy nhất mọi người có thể trông cậy vào chính là vị quyền thần Tần Kham này có thể tranh cao thấp với Lưu Cẩn.

Sau khi Lưu Cẩn chết, chính như cái gọi là trước khác nay khác, lại có thể gọi là thỏ chết thì giết chó, thái độ của quan văn đối với Tần Kham càng lúc càng ác liệt, lờ mờ đã coi Tần Công Gia là Lưu Cẩn thứ hai, thành đối tượng tru trừ kế tiếp của bọn họ, trong đó lấy thái độ của Dương Đình Hòa là điển hình.

Hôm nay âm soa dương thác không ngờ bị Cẩm Y vệ tóm được thóp của Dương Đình Hòa, chỉ đợi Ninh vương tương lai tạo phản, chứng cớ Dương Đình Hòa nhận hối lộ đủ khiến lão bị bãi quan miễn chức, cả đời đều phải gánh xú danh tư thông với phản, Dương gia trong năm đời coi như là không thể lật được mình.

"Công gia, lần này ngàn vạn lần đừng khách khí với Dương Đình Hòa, xuất thủ là dồn lão vào chỗ chết đi, loại quan mượn ma giết lừa này chết tên nào hay tên nấy." Đinh Thuận hưng phấn xoa xoa tay cười nói.

Tần Kham lạnh lùng lườm hắn một cái.

Đinh Thuận sắc mặt cứng đờ, lập tức tự tá mình một cái, sửa lại:

"Qua cầu rút ván, Công gia thứ tội, thuộc hạ đọc sách hơi ít."

"Đọc sách ít mà dùng thành ngữ đâu ra đấy, ngươi nếu đọc nhiều thì chẳng phải khiến bản Công gia tức chết à?"

Đinh Thuận cười hắc hắc, làm việc với Tần Kham mấy năm nay, hắn cũng hiểu được tính tình của vị Công gia này, rất tốt tính, cợt nhả với thuộc hạ, thế là đám Đinh Thuận Lý Nhị ở trước mặt Tần Kham cũng càng lúc càng thoải mái với hắn, đương nhiên, đãi ngộ này cũng giới hạn ở những thân tín tâm phúc đi theo từ Nam Kinh, người khác nếu dám không lớn không nhỏ như vậy trước mặt Tần Công Gia, không cần phải đợi Công gia phân phó, Đinh Thuận sẽ tự mình chôn hắn xuống dất, chờ năm sau mọc rễ.

Chậm rãi gx bàn, Tần Kham nhíu mày nhìn danh sách dài ngoẵng trước mắt nhất thời lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đối với Dương Đình Hòa là bỏ hay giữ, Tần Kham thật sự có chút do dự.

Nói tóm lại, Dương Đình Hòa là người tốt, chỉ là tốt không thuần túy, làm quan nhận hối lộ kỳ thật là hiện tượng rất bình thường và phổ biến, bao gồm cả bản thân Tần Kham hắn cũng chẳng sạch sẽ hơn là ai, hàng năm quan viên địa phương vào kinh báo cáo công tác kiểm tra đánh giá quá nhiều, tục ngữ nói vào miếu phải bái thần, hung thần đại danh đỉnh đỉnh Tần Kham đây ở kinh sư, dưới tay đều là một đám Cẩm Y vệ vô pháp vô thiên, cho dù bản thân Tần Kham không ra vẻ gì, nhưng quan viên nào dám không chủ động dâng lễ trọng?

Tiền cống hàng năm Tống Triều dâng cho Liêu quốc đại thể cũng có ý tứ như vậy.

Chết người là Dương Đình Hòa nhận là mà không chọn người, cho nên bước sai, khiến cho bản thân rơi vào bùn không thể rút ra được, tình thế trước mắt lại khiến Tần Kham khó xử.

Là thừa cơ bài trừ dị kỷ, hay là răn trước ngừa sau trị bệnh cứu người, cứu giúp một lão đồng chí trót mắc sai lầm?

Tần Kham đau đầu, phiền nhất là loại người tốt không thuần túy

lại xấu không thuần túy này, khiến người ta muốn hạ sát thủ nhưng lại không đành lòng.

"Đinh Thuận, gọi người chuẩn bị ngựa xe, trước tiên của ta danh thiếp của ta đưa tới Dương phủ, ta muốn tới Dương phú gặp Dương Đại học sĩ."

"Công gia muốn xuống tay à?" Đinh Thuận hưng phấn nói.

"Bản Công gia muốn xuống tay với muội muội ngươi á!" Tần Kham cả giận nói, tên gia hỏa không ra gì này cả đầu toàn là giết người phóng hỏa, thật sự là hỗn trướng hiếm có.

Ai ngờ Đinh Thuận nghe vậy mừng như trúng xổ số: "Công gia nói phải giữ lời đấy nhé?"

Từ sau khi Chu Hậu Chiếu hạ lệnh cho Hán Vệ tới Nam Xương tra xét hành động của Ninh vương, Dương Đình Hòa liền xin nghỉ, với bên ngoài thì nói là bị ốm, tránh không gặp khác, cũng không hỏi tới quốc sự triều chính, nội các chỉ còn hai vị Đại học sĩ, bận tới bù đầu bù cổ.

Sau khi một từ hặc thư của Giang Tây bố chính ti phó sứ Hồ Thế Ninh khiến cả triều đều biết, Dương Đình Hòa đa tuyệt vọng, hắn vận mệnh của hắn đã cột chung một chỗ với tên Ninh vương vô pháp vô thiên ở Giang Tây Nam Xương kia rồi, Ninh vương không tạo phản thì là trời nắng, Ninh vương nếu tạo phảnthì chính là sét đánh giữa trời quang, cái Dương Đình Hòa chỉ có xét nhà lưu đày, thậm chí là chém đầu.

Dương Đình Hòa không thể ngăn cản được dã tâm của Ninh vương, càng không thể ngăn cản Hán Vệ dòn hết sức vén cái màn đen này lên, lão chỉ có thể xin nghỉ ở nhà, trong tuyệt vọng chờ đợi thời khắc thanh bại danh liệt của mình tới..

Lúc đếm tiền đếm tới rút cả gân chưng tình nghĩ đến một ngày tuyệt vọng như hôm nay?

Dương phủ nói là không gặp khách, nhưng mỗi khách một khác, Khi danh thiếp của Tần Kham nằm trong tay Dương Đình Hòa, sắc mặt Dương Đình Hòa hết xanh lại đỏ, trầm mặc một lúc rồi thở dài

buồn bã.

"Gọi hắn vào đi."

Tần Kham một mình đi vào Dương phủ, không mang theo bất kỳ tùy tùng nào, giống như bạn bè tới chơi, trong tay Tần Kham thậm chí còn mang theo hai hộp điểm tâm, lễ tiết làm rất đầy đủ.

Dương Đình Hòa ngồi ở chủ vị tiền đường, ánh mắt vô thần nhìn Tần Kham, so sánh với khí phách của Tần Kham, Dương Đình Hòa quả thực giống như người chết nằm trong quan tài.

"Ngươi cuối cùng vẫn tới..." Sau khi trầm mặc một hồi, Dương Đình Hòa thở dài buồn bã: "So với tưởng tượng của ta thì nhanh hơn, muốn lật đổ lão phu cũng không cần gấp vậy chứ?"

Tần Kham cười nói: "Khách nhân đăng môn, chủ nhân ít nhất cũng nên nói vài câu xã giao khách khí chứ? Vì sao Dương tiên sinh lại cứ như nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường thế? Bộ dạng của ta khó coi lắm à?"

Dương Đình Hòa cười lạnh: "Tần Kham, ngươi và ta không hay qua lại, hôm nay ngươi cũng không cần phải giả mù sa mưa nữa, nếu tới cửa Dương phủ của ta, chắc trong tay ngươi đã nắm được nhược điểm của ta rồi, không cần phải giả vờ giả vịt, xét nhà hay là bắt người thì cứ làm đi."

Những lời này cũng nhắc nhở Tần Kham: "Nói tới xét nhà •••••• "

Tần Kham đứng dậy, đi tới đi lui trong tiền đường, mắt sáng lên, mấy bức sơn thủy c danh nhân Đường Tống bị hắn lấy xuống, sau đó cẩn thận cuốn lại, đặt ở trên bàn.

Dương Đình Hòa tức giận đến cả người run rẩy, cắn răng cười lạnh: "Trong phủ Lão phu tranh chữ đồ cổ hiếm quý vô số, một mình ngươi e là xét không xong đâu, còn không mau gọi đám nanh vuốt của ngươi vào, còn đợi tới khi nào nữa?"

Chương 592: Thích cừu kết thiện (2)

Tần Kham vẫn ở tiền dường tầm bảo, thờ ơ phất tay nói: "Không vội không vội, ta xét trước một lượt đã. Dương tiên sinh, bảo bối nhà ông cũng không ít nhỉ, ồ? Đây không phải là "khê sơn tuyết ý đồ" của họa sĩ cung đình Tống Triều Cao Khắc Minh sao? Bảo bối thế này nên mang ra phơi nắng."

Dương Đình Hòa không nhịn được cả giận nói: "Cái đồ bất học vô thuật, phơi nắng sẽ làm hỏng nó đấy!"

Tần Kham híp mát không ngừng quét nhìn tiền đường Dương phủ, trong lòng thở dài, đáng tiếc không tìm được Thanh Minh Thượng Hà Đồ của Trương Trạch Đoan, bằng không chuyến này đến Dương phủ trúng lớn rồi.

Tranh chữ của danh nhân treo ở tiền đường dĩ nhiên được tính là bảo bối gia truyền, chỉ không biết trong khố phòng Dương phủ còn cất giấu bảo bối nào, nói không chừng thực sự có Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Nghĩ đến đây dù là Tần Kham mấy năm nay thấy nhiều biết rộng, trong lòng cũng không nhịn được mà trở nên nóng hổi. Quyết định vừa rồi vất vả lắm mới đưa ra được lý này lại bắt đầu dao động do dự.

Hay là dứt khoát bắt Dương Đình Hòa, xét nhà lão, sau đó ở trong chiếu ngục giết chết Dương Đình Hòa, bảo bối của Dương gia có bao nhiêu thì ai mà nói rõ được?

Tần Kham ra sức lắc đầu, khắc chế niệm hừng hực thiêu đốt như liệt hỏa trong lòng.

Nghiêm khắc nhắc nhở bản thân, hiện giờ mình đã là Quốc Công có thân phận có địa vị, tướng ăn không thể khó nhìn như vậy được, đường đường là Quốc Công gia mà đoạt gia sản của nội các Đại học sĩ đương triều, nói ra ngoài thì nghe có chút ghê tởm...

Tần Kham đi mấy vòng ở tiền đường Dương phủ, tranh chữ quý hiếm trên tay lại có thêm mấy tấm, tính nhẫn nại của Dương Đình Hòa bị bị rút hết rồi, vỗ bàn gào lên: "Xét nhà thì cứ xét nhà đi, bắt người thì bắt cho thống thống khoái khoái vào, ngươi bày ra cái bộ dạng như ăn cắp vào nhà thì là làm sao? Muốn khiến lão phu ghê tởm mà chết à?"

Tần Kham đột nhiên giật mình, ngượng ngùng cười cười: "Để ngài Chê cười rồi..., he he he."

Khôi phục bộ dạng đoan trang c Quốc Công đương triều, Tần Kham ngồi ở ghé khách lấy ra một tờ giấy, trầm mặc đưa cho Dương Đình Hòa, Dương Đình Hòa cầm đọc xong thì sắc mặt lập tức trắng bệch, mồ hôi lạnh lã chã, vẻ mặt tuyệt vọng nhắm mắt thở dài.

"Ngươi quả nhiên là có chuẩn bị mà đến, chứng cứ phạm tội của lão phu chắc ngươi cũng chuẩn bị xong rồi?"

Tần Kham cười nói: "Nói thật, chứng cứ phạm tội Cẩm Y vệ tạm thời vẫn chưa lấy được, có điều con số bên trên chắc là không sai, ta nghĩ Dương tiên sinh cũng hiểu, Ninh vương sắp tạo phản rồi, chỉ cần cờ phản của hắn phất lên, Cẩm Y vệ muốn tìm chứng cứ phạm tội của Dương tiên sinh có gì khó?"

Dương Đình Hòa vẫn nhắm mắt, hối hận tới mức ứa lệ già.

"Không sai, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, lão phu biết là trốn không thoát được kiếp nạn này." Dương Đình Hòa lão lệ tung hoành, thở dài: "Bắt người đi, lần này lão phu không phản khác, lão phu cả đời vị cực nhân thần, nhưng mà chung quy vẫn hồ đồ, lén nhận hối lộ của Ninh vương, chôn xuống mầm tai hoạ cho lão phu, biết trước thì đã không nhận."

Tần Kham cười nhạt, thân là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, tự mình thẩm vấn phạm quan trong chiếu ngục cũng không ít, bộ dạng hối hận đau lòng thế này cũng thấy nhiều rồi, thông báo sám hối của Dương Đình Hòa tựa hồ cũng chẳng có gì mới mẻ.

Vươn tay giật lấy tờ giấy trên tay Dương Đình Hòa, Tần Kham bỗng nhiên xoẹt xoẹt mấy cái xé tan nó.

Dương Đình Hòa đang Nhắm mắt chờ vận mệnh tuyên án nghe thấy tiếng giấy rách, lập tức mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn tờ giấy đã bị Tần Kham xé thành từng mảnh, Dương Đình Hòa khiếp sợ nhìn Tần Kham.

"Ngươi làm thế là sao?"

Tần Kham cười cười: "Ông chưa từng làm gì cả, ta cũng chưa phát hiện ra gì cả, có thể xóa đi thì ta sẽ giúp ngươi xóa đi, tương lai Ninh vương tạo phản bị bắt rồi liệu có bị chọc ra hay không thì phải trông vào tạo hóa của bản thân Dương tiên sinh."

Dương Đình Hòa ngẩn ra một lúc, trên mặt dần dần lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Ngươi, vì sao lại làm vậy? Lão phu thường ngày trên triều đường luôn làm khó ngươi, bệ hạ hai lần tấn tước cho ngươi đều bị lão phu dùng cái chết để ngăn cản, hiện giờ lão phu có nhược điểm nằm trong tay ngươi, ngươi không ngờ lại chịu tha cho ta."

Tần Kham cười cười thở dài: "Có lẽ ta hôm nay uống nhầm thuốc rồi."

Dương Đình Hòa trầm mặc một lúc, bỗng nhiên giống như con gái nhà lành gặp phải lưu manh, như đột nhiên biến sắc: "Chẳng lẽ ngươi muốn dùng việc này để áp chế, muốn lão phu thành nanh vuốt cho ngươi? Nói cho ngươi hay, lão phu thà chết chứ không chịu."

Tần Kham thở dài: "Quả nhiên làm người tốt không dễ, mỗi lần làm người tốt luôn phải nghe những lời hỗn trướng."

Tần Kham liếc Dương Đình Hòa một cái, trong ánh mắt đã mang theo mấy phần lạnh lẽo.

" Kẻ địch của Tần Kham trải khắp triều dã, thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít, dùng việc này để áp chế ngươi á?"

Dương Đình Hòa cũng hiểu được lời nói của mình có chút quá phận, xấu hổ nói: "Lão phu thật sự không nghĩ ra ngươi vì sao lại tha cho ta."

Tần Kham thở dài: "Có lẽ trên triều đường hỗn đản quá nhiều rồi, cho dù lật đổ ngươi thì sao? Nội các Đại học sĩ mới lên chẳng lẽ sẽ nhìn ta vừa mắt à? So với tiện nghi cho lão hỗn đản khác, chẳng thà tiện nghi cho lão... Khụ, lão nhân gia ngươi. Dù sao, ngươi chắc sẽ không tệ hơn người khác đâu nhỉ?"

Những lời này khiến Dương Đình Hòa hai má run run, không biết nên giận hay là nên vui, Dương Đình Hòa xấu hổ trầm mặc hồi lâu liền thở dài, sắc mặt đã như tuyết tan.

"Lão phu... nên cảm tạ ngươi."

Tần Kham cười nói: "Đừng cảm tạ, sau này bớt chơi ta là ta cám ơn trời đất rồi."

Dương Đình Hòa mặt giãn ra cười nói: "Nên chơi thì vẫn phải chơi, cái này lão phu cũng không dám cam đoan."

Hai người nhìn nhau cười, nụ cười đều rất hòa thuận, không ngờ có vài phần vị đạo cười xóa ân cừu.

Tần Kham rất nhanh ra khỏi Dương phủ, tâm tình của hắn rất tốt, miệng thậm chí còn hát, tay ôm một bó lớn tranh chữ của danh nhân vừa vơ vét được từ tiền đường Dương phủ.

Dương Đình Hòa tiễn hắn ra ngoài cửa lớn, cuối cùng thấy hắn vứt một đống tranh chữ quý hiếm lên xe cứ như vứt củ, hai má Dương Đình Hòa lại run run.

Thấy Tần Kham đã nửa người chui vào xe ngựa, Dương Đình Hòa trong lòng quýnh lên, không nhịn được mở miệng hô.

"Ngươi... Đợi đã, lão phu còn có một chuyện muốn nói."

"Dương tiên sinh có gì cứ nói."

Dương Đình Hòa xấu hổ xoa xoa tay đổ mặt, lúng ta lúng túng nói: "Ngươi hôm nay không phải đến xét nhà ta à?"

"Đương nhiên không phải, ngươi đã thấy ai tao nhã thế này mà tự mình tới xét nhà bao giờ chưa?"

Chỉ chỉ tranh chữ ngổn ngang trên xe ngựa, Dương Đình Hòa vẻ mặt đau lòng: "Chỗ tranh chữ này."

"Đều là của ta." Tần Kham đề phòng đề phòng như bị trộm nhắm, cảnh giác quan sát Dương Đình Hòa: "Dương tiên sinh có gì chỉ giáo?"

"Hả?"

Nam Xương phủ Ninh vương.

Đường Dần tim đập rất nhanh, nhanh như nhịp trống tiến quân.

Giờ đã gần đến buổi trưa, cách thời gian đã hẹn chỉ còn một khắc, Đường Dần ra cửa trước, thị vệ phủ Ninh vương quả nhiên không cản hắn, là Giang Nam đệ nhất tài tử phong lưu, Ninh vương vẫn có chút kính trọng hắn, cho dù Đường Dần hư tình giả ý quy phụ j, giống như Từ Thứ vào Tào doanh cả đời không nói một tiếng, không hiến một kế, Ninh vương cũng sẽ không làm khó hắn.

Chương 593: Thoát khỏi nhà tù (1)

Chiêu bài tài tử phong lưu này của Đường Dần cũng đáng để Ninh vương kính trọng rồi, nó là một kiện vũ khí để Ninh vương trong tương lai thu phục dân tâm của sĩ tử thiên hạ, Ninh vương cũng không hy vọng một con mọt sáchnhư Đường Dần có thể cdâng cho hắn diệu kế kinh tài tuyệt diễm gì.

Chiêu bài được Vương gia coi trọng hôm nay chỉ muốn tùy tiện đi dạo trong vương phủ, các thị vệ cũng sẽ không phản đối.

Đương nhiên, xét sự tích đáng xấu hổ Đường đại tài tử từng một mình chạy trối chết trong vương phủ rồi lạc đường, hôm nay phía sau Đường Dần vẫn có bốn gã thị vệ bốn gã gắt gao đi theo.

Đường Dần đi không nhanh cũng không chậm, bộ dạng chắp tay sau lưng cứ như đang hưng trí thưởng thức cảnh đẹp của vương phủ, trong đầu thì nhớ lại lời nói của tên đầu bếp kia, ra khỏi cửa đi đi về hướng đông bốn trăm bước, có một tiểu viện hẻo lánh, trong viện có một cái giếng.

Đường Dần theo lời mà đi, sau khi đi chừng bốn trăm bước thì phóng mắt nhìn, không khỏi chấn động, sắc mặt hết sức khó coi.

Trước mắt làm gì có tiểu viện tử nào, rõ ràng là một rừng cây nhỏ vừa tối vừa sâu.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên Đường Dần là bị tên đầu bếp chết tiệt đó lừa rồi.

Đương nhiên, người đọc sách giỏi tổng kết, cũng giỏi tưởng tượng, rất nhanh trong đầu Đường Dần lại hiện lên suy nghĩ thứ hai.

"Ặc, vị thị vệ đại ca này, xin hỏi nơi này là phía đông của phủ Ninh vươngà?"

Thị vệ khoanh tay mà đứng, lười biếng nhướng mắt: "Nơi này là

phía tây của vương phủ."

Nói xong ngón tay cái hướng về phía sau: "Bên kia mới là phía đông."

Đường Dần đờ đẫn đứng ngây tại chỗ, trên mặt mồ hôi tuôn như thác: "Đường mỗ muốn đi về phía đông xem một chút."

Có thể làm ra loại chuyện xấu hổ như đi lại trong vương phủ, Đường Dần vẫn rất có thực lực, lần thứ hai vừa mới bắt đầu bỏ chạy, hơn nữa lần này là dưới tình huống có nội ứng ngoại hợp, Đường Dần không ngờ vẫn lạc đường.

Đường Dần ngay cả để lại cho mình thời gian để xấu hổ cũng không có, lập tức xoay người, lần này nhất định là phía đông, đúng vậy.

Không còn thong dong bình tĩnh như lững thững trong sân vắng nữa, lúc trước trống đánh xuôi, kèn thổi ngược đã chậm trễ không ít thời gian, lúc này cước bộ của Đường Dần có chút dồn dập, thật sự đã không giống tản bộ, mà là đang chạy chậm.

Bốn gã thị vệ Phía sau có chút kỳ quái, nhìn nhau không hiểu gì, bốn người cũng gia tăng cước bộ đuổi theo hắn.

Kỳ quái thì kỳ quái, các thị vệ thì cũng không nghi ngờ, toàn bộ thành Nam Xương đều nằm trong khống chế của Vương gia, thư sinh họ Đường này nhảy nhót thế nào trong vương phủ cũng được.

Quay lại tám trăm bước, khi Đường Dần ngẩng đầu nhìn, mắt bỗng nhiên đỏ lên.

Tiểu viện tử Hẻo lánh đã ở trước mắt, Đường Dần kích động tới muốn múa may, tiểu viện tử đó là hy vọng của hắn, cái giếng trong trong viện lại là hy vọng trong hy vọng, đời này của Đường Dần là thư sinh tiêu dao hay là phản tặc, hoàn toàn nhờ vào cái giếng này.

Cước bộ dần dần chậm lại, Đường Dần chắp tay say lưng nhàn nhã đi tới gần viện tử.

Bốn gã thị vệ nhíu mày, sau đó bất đắc dĩ đi theo.

Bọn họ đều là vũ phu bình thường, địa vị trong cảm nhận của Vương gia không thể nào so được với Đường Dần, nếu Đường Dần tương lai thật lòng quy phụ Vương gia, Vương gia tất nhiên sẽ trọng dụng hắn, khi đó Đường Dần muốn cái mạng của bốn người bọn họ thì dễ như trở bàn tay, cho nên lúc này chỉ cần hắn không br trốn, hắn muốn làm gì thì tùy hắn, không nên đắc tội với vị thư sinh vinh quang tột đỉnh này.

Đường Dần kiềm chế nhịp tim đập điên cuồng, Chậm rãi đi vào tiểu viện, viện tử không lớn, ba dãy nhà trệt, trên căn nhà ở giữa có ống khói sừng sững, khói nhẹ lượn lờ từ trong ống khói bốc ra, đúng như lời đầu bếp nói, trong viện quả nhiên có một cái giếng, cách rất xa đã có thể cảm thấy cảm giác man mát từ trong giếng truyền đến.

Đường Dần bước tới gần giếng, đặt mông ngồi xuống mép giếng, bốn gã thị vệ bất đắc dĩtỏa ra bố phía, trong lòng oán thầm người đọc sách đúng là đầu óc có vấn đề, đang yên đang lành lại đi tới phòng bếp.

Đường Dần giả vồ giả vệt giậm giậm chân, bộ dạng đi bộ mệt rồi, đã có còn rất hợp với tình hình dùng ống tay áo làm quạt, tạo gió cho mình.

Khoảnh khắc ống tay áo bay lên, một viên thuốc màu đen thần không biết quỷ không hay rơi vào trong tay. Tay áo rộng thùng thình vung vân, nhân lúc tầm mắt thị vệ bị khuất, viên thuốc màu đen rơi vào trong giếng.

Cho tới lúc này, trong mắt Đường Dần mới lộ ra quang mang hưng phấn, hắn cảm thấy công cuộc thoát khỏi phủ Ninh vương đã thành công một nửa rồi, nửa còn lại thì phải trông vào vị bằng hữu đó của Tần Kham.

Vị đầu bếp quen thuộc ấy rất đúng lúc từ trù phòng thò đầu ra, nhìn thoáng qua Đường Dần đang ngồi cạnh giếng, đầu bếp vẻ mặt đờ đẫn, giống như hoàn toàn không biết hắn vậy, thò đầu qua nhìn thoáng một cái rồi lại rụt đầu vào.

Đường Dần giống như hoàn toàn không biết hắn, tiếp tục dùng ống tay áo quạt cho mình.

Đang trong thời gian chờ đợi dài đằng đẵng, một thanh âm rất không đúng lúc truyền đến.

Một nam tử tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo âm nhu, mắc như chim ưng đi vào viện tử, nhíu mày nhìn chằm chằm Đường Dần.

"Ta chưa bao giờ gặp gnươi, ngươi là người phương nào?"

Đường Dần ngơ ngác nói không ra lời.

Thị vệ thị vệ vội vàng khom mình hành lễ: "Tham kiến nhị vương tử."

"Nhị vương tử?" Đường Dần chấn động.

Thị vệ nhỏ giọng nhắc nhở: "Vị này là nhị công tử của Vương gia, Cuh Củng Xuân."

Đường Dần mí mắt giật giật, hiển nhiên vào thời khắc mấu chốt thế này nhị công tử của vương phủ xuất hiện thật sự không đúng lúc, đột nhiên nhớ tới đầu bếp hôm qua có nói, vị nhị công tử này muốn đoạt vị trí thế tử, dạo này thường xuyên tự mình xuống bếp làmcanh cho Ninh vương để lấy lòng. Hiếu tâm của Chu Hậu Chiếu khiến trời đất cảm động, mà vị Chu Củng Xuân nhị công tử thì lại mười phần mưu lợi, phủ Ninh vương từ trên xuống dưới không có một ai tốt đẹp cả.

Đường Dần miệng khô khốc, nhưng lại không thể không khom người thi lễ.

"Cô tô Đường Dần, bái kiến nhị công tử."

Chu Củng Xuân mắt híp lại: "Đường Dần? Chính là Giang Nam đệ nhất tài tử phong lưu Đường Dần?"

"Chính là tại hạ."

Khuôn mặt đang âm trầm của Chu Củng Xuân trong nháy mắt giống như gió xuân hóa tuyết, sán lạn như ánh mặt trời.

"Thì ra là Đường công tử, cửu ngưỡng cửu ngưỡng. Nghe nói

Đường công tử được phụ vương mời vào vương phủ làm khách, tiểu Vương vẫn muốn tới chào hỏi Đường công tử, không ngờ hôm nay lại có duyên như vậy."

Đường Dần cố gặn nặn ra nụ cười, quay đầu nhìn tường vây của vương phủ phía sau viện tử, ánh mắt hiện lên một tia lo lắng.

Chu Củng Xuân rất khách khí, loại khách khí này đại thể cũng mang theo tính công lợi, nếu có thể khiến vị tài tử đệ nhất thiên hạ này đứng ở trận doanh của hắn, không nghi ngờ gì nữa sẽ tăng thêm một phần kiếp mã cho vị trs thế tử Ninh vương của hắn.

Sau khi Đường Dần đứng dậy thì lại ngồi xuống mép giếng, Chu Củng Xuân một lòng muốn kết giao với Đường Dần, thế là cũng không tị hiềm, học Đường Dần đặt mông ngồi xuống mép giếng

Hai người hàn huyên mấy câu vô nghĩa như nghe danh đã lâu,, Đường Dần trán dần dần túa mồ hôi.

Bất luận cái gì khi chuyện gì vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn, tình thế hướng về phía không thể nắm bắt, Đường Dần quen chảy mồ hôi, sau đó giống như một tấm bèo, để mặc cho vận mệnh chơi đùa, nước chảy bèo trôi, án gian lận thi cử cũng vậy, mấy ngày trước lạc đường ở vương phủ cũng vậy, kế hoạch thoát khỏi vương phủ lần này cũng vậy, Đường Dần cảm thấy rất sầu bi, dứt khoát tùy ý để tình thế phát triển, chứ hắn thì không quản nữa.

Tính cách quyết định vận mệnh nhân sinh, những lời này quả nhiên không sai chút nào.

Vận khí tốt thỉnh thoảng cũng có thể quyết định nhân sinh, vận khí của Đường Dần không tồi, bởi vì mấy năm trước đã mạc danh kỳ diệu quen được Tần Kham.

Khi Đường Dần và Chu Củng Xuân nói những câu khách sáo với nhau, từ trong phòng bếp một vị nữ tử lã lướt đi ra, trong tay nàng ta cầm một bình sứ, chậm rãi bước tới gần giếng.

Chu Củng Xuân và Đường Dần đang ngồi ở mép giếng lập tức mắt mở to, ánh mắt lộ ra vẻ kinh diễm cực độ.

Lông mày lá liễu, mắt như nước mùa thu, trên mặt mỗi một lỗ

chân lông đều tựa như tranh, nữ tử như vậy, sao ại xuất hiện tại trù phòng phủ Ninh vương? Tuyệt sắc giai nhân như vậy, chẳng lẽ lại chịu thiệt ở vương phủ làm đầu bếp?

Chu Củng Xuân cũng hít một hơi lạnh, tiếp theo ánh mắt lộ ra vẻ chiếm hữu điên cuồng.

Nữ tử này, đêm nay nhất định phải ở trên giường hắn. Cho dù đại ca hắn cướp với hắn thì cũng không nhường!

Nữ tử đi đến cạnh giếng, mỉm cười với Chu Củng Xuân, nụ cười này thiếu chút nữa làm Chu Củng Xuân hồn phi phách tán.

Bốn gã thị vệ cũng lộ ra vẻ cảnh giác, phòng bếp vương phủ mặc dù không phải là địa phương trọng yếu gì, nhưng trong vương phủ việc ăn uống của mỗi người đều từ nơi này mà ra, nữ tử này không rõ lai lịch, xuất hiện ở đây hiển nhiên không phải chuyện tốt.

"Ngươi là người phương nào?" Một thị vệ lớn tiếng quát hỏi, mấy thị vệ còn lại thì đặt tay lên chuôid dao.

Nữ tử cười khẽ rồi thở dài trầm thấp. Sau đó gót liên khẽ điểm, xoay vòng tại chỗ, dáng người thướt tha như bướm.

Chuyện Bất khả tư nghị đã xảy ra, nữ tử sau khi quay một vòng, bốn gã thị vệ lập tức mắt lộ vẻ kinh hãi cực độ. Bốn người đồng thời ôm miệng mũi, Bi phẫn chỉ vào nữ tử, không nói được câu nào đã ầm ầm ngã xuống đất.

Chu Củng Xuân và Đường Dần cũng ngã xuống cạnh giếng, ngay cả khí lực để giơ tay cũng không có, kinh sợ nhìn nữ tử đang tới gần. Má lúm đồng tiền tuyệt sắc gần trong gang tấc lúc này thoạt nhìn hết sức yêu dị và quỷ quyệt.

Chương 593: Thoát khỏi nhà tù (2)

Nữ tử không vội xử trí Chu Củng Xuân, mà là nhét một viên thuốc vào Đường Dần Đường Dần, viên thuốc vừa vào miệng đã tan ra, Đường Dần lập tức khôi phục khí lực, đứng bật dậy, mắt nhìn chằm chằm nữ tử không chớp, vẻ mặt si mê như rơi vào sương mù.

Nữ tử thấy bộ dạng si mê của hắn, không khỏi nhíu mày, thấp giọng thở dài: "Cũng là thư sinh, có người có thể định quốc an bang bình thiên hạ, mà có người thì lại bách vô nhất dụng, quả nhiên là thế gian mỗi người một kiểu."

Thấy bộ dạng si mê của Đường Dần thật đáng kinh tởm, nữ tử rất không khách khí, trực tiếp tát cho Đường Dần một cái.

Đường Dần mặt lộ vẻ kinh hỉ, tha thiết nhìn nàng ta, vẻ mặt hạnh phúc như "ngươi là cứu binh Ngộ Không mời đến à".

Nữ tử lạnh lùng lườm hắn một cái: "Đã giết người bao giờ chưa?"

Đường Dần lắc đầu.

Chỉ vào Chu Củng Xuân, nữ tử lạnh lùng nói: "Hiện tại, ngươi túm hai chân hắn, sau đó chậm rãi xách lên, kéo hắn đến gần miệng giếng, đúng rồi, như thế đấy..."

Vương phủ gần đây người ra ra vào vào càng lúc càng nhiều, văn nhân võ tướng, thậm chí người buôn bán nhỏ cũng có, Ninh vương Chu Thần Hào cũng càng lúc càng bận, cách ngày khởi sự càng gần, Ninh vương càng khẩn trương, hắn chỉ có thể dựa vào sự bận rút không ngừng để làm phai đi sợ hãi trong lòng.

Trong thư phòng Vương phủ, Chu Thần Hào mới mời chào võ tướng Lăng Thập Nhất, Mẫn Nhập Tứ tới thương nghị lộ tuyến tiến quân. Trước bản đồ da dê cực lớn, võ tướng vây lại, cành liễu trong tay Chu Thần Hào chỉ thẳng vào chỗ nào đó trên bản đồ,

cành liễu chậm rãi di động, dọc theo cành liễu chỉ về phía kinh đô Nam Kinh...

Vào lúc này, một loại cảm giác giang sơn trong tay đột nhiên hiện lên, cành liễu trong tay Chu Thần Hào chỉ vào hai chữ "Nam Kinh" trên bản đồ mãi vẫn bất động, giống như đã chiếm được nửa giang sơn rồi vậy.

Một trận tiếng bước chân dồn dập cắt ngang ảo tưởng của Chu Thần Hào, Chu Thần Hào bất mãn nhíu mày, lạnh lùng nhìn về phía ngoài cửa, bất luận người tới là ai, hắn quyết định sẽ trượng tễ.

Một thị vệ vương phủ vẻ mặt hoảng loạn, lảo đảo xông tới cửa.

"Vương gia, không ổn rồi! Một nữ tử xa lạ dẫn Đường Dần thoát khỏi vương phủ rồi."

"Gì cơ?" Chu Thần Hào đột nhiên biến sắc.

"Còn nữa, Đường Dần trước lúc đi ném nhị công tử của ngài xuống giếng rồi."

Tần Kham ngồi trong chủ điện Báo Phòng, lẳng lặng chờ Chu Hậu Chiếu xuất hiện.

Khi bản cấp báo dùng khoái mã tám trăm dặm từ thành Nam Xương gửi tới bàn Tần Kham, Tần Kham biết không thể đợi được nữa, cũng không thể giấu diếm được nữa.

Một phiên vương lòng lang dạ thú, sắp cử mười vạn đại quân phát động chiến tranh mưu nghịch, triều đình nếu còn không nhanh chóng chuẩn bị, tương lai bách tính bị chiến hỏa làm hại sẽ càng lúc càng nhiều.

Cũng may Chu Hậu Chiếu từng tự mình hạ chỉ lệnh cho Hán Vệ nghiêm tra Ninh vương, có những lời này, Tần Kham bất kể mang đến bất kỳ tin tức gì cũng không khiến hoàng đế nghi kỵ, đây cũng là cơ sở để Tần Kham hôm nay vững tin gặp vui.

Sau bình phong ở sường điện một thân ảnh quen thuộc hiện ra, Chu Hậu Chiếu ngáp dài xuất hiện trong điện, con rồng trên kim

bào cũng lười biếng mất tinh thần như giống như Chu Hậu Chiếu.

"Vì sao lại chọn giữa trưa mà chạy tới đây? Không biết trẫm lúc này đang ngủ trưa à?" Chu Hậu Chiếu bất mãn lườm Tần Kham một cái, thuận tay tiếp nhận chén trà đặc hoạn quan dâng tới uống một ngụm, sau đó thì ngáp to.

Hoạn quan rất hợp thời dâng chén trà nhỏ thứ hai, Chu Hậu Chiếu mở nắp trà, chậm rãi uống một ngụm.

"Bệ hạ! Ninh vương sắp phản rồi." Tần Kham thình lình mở miệng hét lớn.

"Phập, khụ khụ khụ..." Chu Hậu Chiếu phun hết nước trà ra ngoài, tiếp theo ho như xé gan xé ruột, mặt tím tái.

Tần Kham hét xong câu này thì không nói gì nữa, thông cảm nhìn Chu Hậu Chiếu đang ho như chết đi sống lại.

Đủ quá tất thiếu, thái cực phủ lai, lời nói của cổ nhân quả nhiên là đúng, làm người mà sông quá an nhàn thì phải gặp báo ứng, bản thân Tần Kham đã rất lâu rồi chưa biết ngủ trưa là gì.

Hoạn quan vội vàng vỗ lưng cho Chu Hậu Chiếu, đồng thời còn không quên ném cho Tần Kham một ánh mắt hờn trách.

Chu Hậu Chiếu ho rất lâu mới thuận khí lại, một tay đẩy hoạn quan ra xa, dứng bật dậy, sắc mặt dữ tợn lườm Tần Kham: "Ngươi vừa rồi nói gì?"

Tần Kham ung dung nói: "Thần vừa rồi nói, Ninh vương sắp phản rồi."

Chu Hậu Chiếu cả kinh nói: "Sao có thể? Trẫm đãi Ninh hoàng thúc không tệ, hắn vì sao muốn phản trẫm?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Có lẽ Ninh vương luôn cảm thấy ngài đãi hắn vẫn chưa đủ tốt, ít nhất thì ngài chưa tặng ngôi vị hoàng đế cho hắn."

Nói xong Tần Kham từ trong ngực lấy ra một tờ giấy chi chít chữ đưa lên.

"Bệ hạ, Ninh vương quả thật sắp phản rồi, theo mật của Cẩm Y vệ, mấy năm nay Ninh vương cướp đoạt bách tính Nam Xương, thành Nam Xương cơ hồ bị hắn cướp đoạt sạch sẽ, phủ Ninh vương tích trữ lượng lớn tiền tài và lương thảo, đồng thời Ninh vương trong mấy năm nay không ngừng binh mãi mã, âm thầm mời chào giang hồ mãng phu, đạo phỉ và thủy tặc hồ Bà Dương, suốt ngày thao luyện không nghỉ, trước mắt những người này phân tán ở phụ cận Nam Xương, nhân số đã đạt tới gần mười vạn, thần buổi sáng hôm nay nhận được báo của Cẩm Y vệ, phủ Ninh vương những ngày gần đây khách khứa ra vào thường xuyên, những người này vào vương phủ cả đêm không ra, suốt đêm thương nghị không ngừng, thám tử Cẩm Y vệ thành Nam Xương đoán là, Ninh vương sẽ phát động phản loạn trong mấy ngày nay."

Chu Hậu Chiếu cúi đầu bình tĩnh nhìn mật báo trên tay, sau đó ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn Tần Kham, vẻ mặt kinh hãi nhanh chóng từ trên mặt rút đi, thay vào đó là một mảng phẫn nộ và sát khí cực độ, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

"Chu Thần Hào, loạn thần tặc tử, đáng chết!" Chu Hậu Chiếu nắm chặt song quyền rít gào.

"Bệ hạ bớt giận..." Tất cả hoạn quan và cung nữ trong điện toàn bộ sợ hãi quỳ xuống đất.

Nước mắt thuận theo hai má chậm rãi chảy xuống, Chu Hậu Chiếu vò mất báo lại rồi ném ra xa, khóc nói: "Loạn dân nổi lên bốn phía, khói lửa khắp nơi, ngay cả phiên vương tộc thân của trẫm cũng người này tiếp nối người kia tạo phản, trẫm rốt cuộc là không được lòng người tới mức nào, sao thiên hạ ai cũng phản ta."

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ không sai, sai là dã tâm của phiên vương, dã tâm của bọn họ không liên quan gì tới bệ hạ, chỉ có điều vừa hay lợi dụng bệ hạ tuổi nhỏ ngây thơ, căn cơ chưa vững, nên mới tìm vận may mà khởi sự."

Ngẩng đầu nhìn Chu Hậu Chiếu có đang rơi lệ không ngừng, Tần Kham gằn tiếng: "Bệ hạ, tỉnh lại đi! Chỗ nào có phản loạn thì chúng ta bình định chỗ đó, đế vương lịch triều lịch đại ai mà không từng bình phản loạn? Đế vương có thể vẩy cam lộ, cũng có thể giáng lôi đình, đường không phẳng thì chúng ta lát phẳng nó

đi."

Vô luận và bá đạo hay là đạo Khổng Mạnh, bản chất đều là "Nghiền nát", nói dễ hiểu một chút thì chính là "chuyên trị các loại không phục", tạo phản cũng thuộc về một loại về "Không phục", đây là bệnh, phải trị.

Tư vị Bị phản bội rất khổ sở, đặc biệt là bị phản bội hết lần này tới lần khác, An Hóa vương tạo phản, Ninh vương tạo phản, Chu Hậu Chiếu trẻ tuổi cuối cùng cũng kiến thức được sự hiểm ác của lòng người, cũng cuối cùng đã biết vì sao nhiều đế vương luôn đứng ở đỉnh phỏng than "Thiên gia vô tình".

Chu Hậu Chiếu rất nhanh bình tĩnh trở lại, hắn đã lớn rồi, cũng học được đối mặt với sự thật, cho dù sự thật là tàn khốc, nhưng hắn ít nhất cũng dũng cảm nhìn thẳng, sau đó vươn tay, dùng cái oai của đế vương san phẳng sự thật tàn khốc này.

"Chiêu binh mãi mã gần mười vạn, tin tức này thật chứ?" Chu Hậu Chiếu bình tĩnh hỏi.

Chương 594: Cửu giang tiễu phỉ (1)

"là thật, Cẩm Y vệ không dám báo cáo láo, bọn họ không chịu trách nhiệm nổi, nhìn ngoài mặt thì Ninh vương chỉ có ba vệ, quân số của ba vệ không có dấu hiệu vượt quá, nhưng Ninh vương không phải là dựa vào ba vệ, Chỉ huy sứ của ba vệ đều là triều đình cắt cử, hơn nữa bên trong đầy cơ sở ngầm của Hán Vệ, Ninh vương không thể hoàn toàn nắm giữ ba vệ, thực lực chân chính của hắn là đạo phỉ thủy tặc mà hắn âm thầm chiêu mộ, những đạo phỉ thủy tặc này chia làm từng nhóm mấy trăm tới một ngàn rồi tỏa ra các nơi, do tâm phúc thân tín từ phủ Ninh vương phái ra chưởng quản, thường ngày thì vào nhà cướp của, một khi Ninh vương khởi sự, bọn họ thay quần áo trở thành dũng mãnh chi binh, bệ hạ ngàn vạn lần không thể khinh thường."

Chu Hậu Chiếu gật đầu: "Ninh vương đã chuẩn bị, trẫm cũng phải bắt đầu chuẩn bị, Ninh vương phản thì Giang Tây loạn, phải điều binh từ vệ sở các nơi từ Nam Trực Đãi và Hồ Quảng, chỉ có điều điều binh quá mức rườm rà, e là không kịp chặn đường phản quân."

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ chớ lo, còn nhớ đinh cống tuần phủ Vương Thủ Nhân trước đó không lâu rời kinh nhậm chức chứ? Hiện giờ hắn đang ở phủ Cửu Giang Giang Tây, chắc là đã phát hiện phản ý của Ninh vương rồi, trước mắt đang ở phủ Cửu Giang triệu tập binh lực vệ sở, Ninh vương nếu phản, tất phải giành Nam Kinh, muốn giành Nam Kinh thì trước phải lấy được An Khánh, Vương Thủ Nhân chắc sẽ dựng một đạo phòng tuyến chặn phản quân ngoài An Khánh, tranh thủ thời gian để triều đình triệu tập trọng binh."

Chu Hậu Chiếu vui vẻ nói: "Đây là ông trời giúp trẫm."

Tần Kham cười cười không nói gì, hắn không thể nói với Chu Hậu Chiếu kỳ thật Vương Thủ Nhân nhậm chức Giang Tây là hắn đã tìm trăm phương ngàn kế an bài từ trước, lời này nói ra thì không

thỏa đáng lắm.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Phủ Cửu Giang đã có Vương Thủ Nhân đóng giữ, ít nhất ngươi có thể chống đỡ mười ngày nửa tháng, trẫm giờ gửi đặc chỉ cho Vương Thủ Nhân, cho phép hắn lâm thời tiết chế tất cả binh mã của Giang Tây và Hồ Quảng, về phần Nam Trực Đãi, giao cho Ngụy quốc công Từ lão gia tử, đợi sau khi binh mã của Nam Trực Đãi tập kết rồi thì tới phủ An Khánh, quyết chiến với Chu Thần Hào!"

Tần Kham khom người cười nói: "Bệ hạ anh minh, Đúng là bày mưu nghĩ kế quyết thắng ngoài vạn dặm, giống như tự mình chỉ huy đại quân vậy, thần khâm phục vạn phần."

Những lời này khiến Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, kinh ngạc nhìn Tần Kham, ngay cả vẻ mặt cũng ngưng đọng.

Tần Kham than thầm một tiếng, không thể không nói rõ ràng hơn một chút: "Bệ hạ không phải luôn muốn chỉ huy thiên quân vạn mã, rong ruổi tung hoành thiên hạ sao? Ninh vương mưu nghịch chẳng phải là cơ hội tuyệt hảo à?"

Chu Hậu Chiếu hai mắt trợn to, nháy mắt lộ ra vẻ vui mừng như điên.

" Ha ha ha ha! Đúng, udngs lắm! Phiên vương tạo phản, trẫm sao có thể an tọa kinh sư, mặc cho tặc tử hoành hành độc hại giang sơn và con dân của trẫm? Ninh vương tạo phản tạo hay lắm, diệu lắm."

Tần Kham cười khổ.

Nói thì đúng, nhưng có điều nghe lại luôn có một cỗ vị đạo hỗn trướng, nếu thực sự có chuyện trên trời có linh thiêng, lúc này bài vị của lịch đại tổ tông họ Chu Đại Minh trong Thái Miếu hoàng cung chắc sẽ đổ rầm rầm như bài domino chứ nhỉ?

Từ sau khi hoàng đế Vĩnh Lạc dời đô Bắc Bình, đại điện hoàng cung kinh sư thường xuyên bị sét đánh, hiện tại nghĩ lại, chỉ sợ không chỉ là nguyên nhân đại lý và kiến trúc

Tiếng cười của Chu Hậu Chiếu vừa ngừng liền vỗ bàn lớn tiếng

nói: "Trẫm quyết định.... Ngự giá thân chinh!"

Tần Kham cười nói: "Ngô hoàng uy vũ."

Đề nghị Chu Hậu Chiếu ngự giá thân chinh cũng không phải là Tần Kham nhất thời nói đùa, một hoàng đế ở mãi trong thâm cung ngay cả thiên hạ của mình như thế nào cũng chưa từng thấy qua, thật sự không coi là hoàng đế xứng chức, nhân cơ hội này ra ngoài xem phong thổ các nơi, đối với Chu Hậu Chiếu mà nói thì cũng không phải là chuyện xấu, huống hồ Tần Kham biết rõ lần này Ninh vương mưu nghịch, uy hiếp đối với triều đình kỳ thật cũng không lớn, thân chinh thân chinh căn bản không có nguy hiểm, đây cũng là một trong những nguyên nhân Tần Kham dám khuyến khích Chu Hậu Chiếu rời kinh thân chinh.

"Bệ hạ ngự giá thân chinh, chỉ sợ các đại thần trong triều không đáp ứng." Tần Kham ngượng nghịu nói.

Chu Hậu Chiếu cười ha ha, bộ dạng rất vững tâm, chỉ chỉ Tần Kham: "không phải là có ngươi rồi sao? Ngươi nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để các đại thần câm miệng."

Giang Tây tiễu phỉ vẫn đang tiếp tục.

Vương Thủ Nhân sau khi tiếp nhận quân chính đại quyền phủ Cửu Giang, đạo quân lệnh đầu tiên chính là tiễu phỉ.

Đại thể là trên đường tới Giang Tây bị sơn tặc thổ phỉ dày vò quá thảm, sự trả thù của Vương Thủ Nhân sau khi tiếp chưởng binh quyền có thể nói là điên cuồng, chính là ăn của ta thì phải nhổ ra cho ta, đoạt của ta thì trả lại cho ta.

Thế là thổ phỉ phụ cận phủ Cửu Giang xui xẻo rồi.

Luận về đọc sách, chẳng ai đọc nhiều bằng Vương Thủ Nhân, người ta đọc tới thành thánh nhân, sau lưng chỉ còn thiếu mỗi cánh để phi thăng, đám thổ phỉ thì có tính là gì? Luận binh pháp à, ừ, binh pháp cũng là sách đấy.

Các Thổ phỉ cuối cùng cũng được thử tư vị bị người vây bắt chặn đường, bị người ta tên bắn dùng đao chém, những việc này trên cơ bản đều như họ thường làm với người khác.

Trong phạm vi trăm dặm phủ Cửu Giang triển khai hành động nghiêm đả, lượt thanh tiễu lần thứ nhất, thổ phỉ phụ cận phủ Cửu Giang bị tiêu diệt hơn ba nghìn tên, các thổ phỉ bị đánh g trở tay không kịp, đành phải trốn vào núi sâu không dám thò mặt ra, những ngày tháng kiếm thùng tiền to uống chén rượu lớn từ nay về sau không còn nữa, có thể húp mấy tợp cháo là tốt lắm rồi.

Bức các thổ phỉ đến hoàn cảnh như vậy, cái Vương Thủ Nhân dựa vào không chỉ là bao vây tiễu trừ vũ lực, mà là trí tuệ.

Bởi vì Vương Thủ Nhân ở Cửu Giang Cửu Giang phát minh ra một thứ gọi là "Thập gia bài pháp". Thập gia bài pháp này không phải là mười hộ gia đình tụ lại đánh bài, mà là liên tọa pháp (tội liên đới) thời kỳ Tần Hái, nói thông tục một chút thì chính là tội liên đới bảo giáp, phát động toàn bộ bách tính phụ cận phủ Cửu Giang, mỗi mười gia đình làm một đơn vị thay phiên nhau tuần tra trong thành trấn và thôn trang, một khi phát hiện thổ phỉ mà e ngại không báo lên, hoặc là hộ gia đình nào đó của quan hệ họ hàng với thổ phí, như vậy thì mười hộ gia đình bách tính coi như xui xẻo cùng nhau.

Vương Thủ Nhân thật sự là người rất kỳ lạ, một mặt khổ học sách thánh nhân, trên học thuật có thể khai tông lập phái, giống hệt hình tượng tông sư đức cao vọng trọng tay áo phiêu phiêu, mặt khác xuất thủ dụng binh lại xảo quyệt như cáo, trừng trị thổ phỉ th tâm ngoan thủ lạt vô cùng, thủ đoạn tàn nhẫn tới mức thậm chí ngay cả Tần Kham cũng không dám, người như thế quả thực giống như mắc bệnh tâm thần phân liệt, cũng không biết hắn hai năm ở trong thâm sơn long trường Quý Châu đã trải qua muốn chuyện gì, mà thanh tiễu thổ phỉ lại biến thái như vậy.

Lịch sử chứng minh lực lượng của quần chúng nhân dân là vĩ đại, bất kỳ yêu quái quỷ quái gì trong đại hải nhân dân quần chúng cuồn cuộn cũng chỉ có thể chịu kết cục chết đuối, đương nhiên, cũng có một số ít là bị hù chết.

Chương 594: Cửu giang tiễu phỉ (2)

Các thổ phỉ phủ Cửu Giang ngồi không yên, bọn họ tổng kết ra một giáo huấn nhân sinh rất sâu sắc, đó chính là đánh cướp cúng giống như đi ăn quán, phải xem người làm đồ ăn, có một số người có thể giết trước, cưỡng hiệp sau rồi mới cướp, có một số người thì ngay cả một sợi tóc cũng không được đụng vào, nếu không thì phải chịu hậu quả rất nghiêm trọng, ví dụ như thánh nhân lòng dạ hẹp hòi như Vương Thủ Nhân.

Bất kể nói như thế nào, những ngày tháng vui vẻ đánh cướp trước kia đã tan thành mây khói, các thổ phỉ gặp phải khảo nghiệm sinh tử ác liệt, có pho tượng thần Vương Thủ Nhân này đứng sừng sững ở Cửu Giang, các thổ phỉ đừng nói là tương lai hào hùng hưởng ứng Ninh vương gia khởi binh tạo phản mưu đoạt thiên hạ, ngay cả trước mắt mình có thể sống sót hay không cũng chưa biết.

Thế là thổ phỉ phụ cận Cửu Giang chạy tứ xứ, từng tốp đầu lĩnh thổ phỉ tụ tập ở một tòa thâm sơn nào đó, mọi người mở một đại hội đại biểu hảo hán giới thổi phí, những người tham gia đều là thủ lĩnh thổ phỉ có máu mặt trong phạm vi trăm dặm.

Trong đó thủ lĩnh Ma Lục của một cỗ thổ phí lớn nhất Cửu Giang làm chủ nhà và là người khởi xướng hội nghị, tất nhiên cũng tự mình tham gia hội nghị, sau khi nhiệt tình chắp tay ôm quyền với người tham dự thì trao đổi ý kiến về vấn đề của nhiều phương diện như tình thế ác liệt và cải cách sinh tồn trong tương lai của giới thổ phỉ phủ Cửu Giang, cuối cùng trong không khí hữu hảo và tường hòa, các đầu lĩnh thổ phỉ dùng một canh giờ để thân thiết ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của Vương Thủ Nhân, rất nhiều người tố chất thấp thì dùng miệng quan hệ với tổ tiên trưởng bối nữ tính của Vương Thủ Nhân.

Đánh thì đánh không lại, mắng cũng chỉ cho đỡ tích, đại hội đại biểu giới thổ phỉ lâm vào xấu hổ và trầm mặc.

Đúng lúc này, một tên gia hỏa trong trong thổ phỉ tự thấy trí dũng

song toàn đứng ra, đưa ra một chủ ý cho mọi người, đó chính là giả vờ quy hàng.

Chủ ý này từ cổ đến nay có không biết bao nhiêu người từng dùng, nói ra thì hơi cũ nhưng nếu kết hợp với thực tế để tính toán chưa chắc đã không phải là biện pháp tốt, dù sao Ninh vương khởi binh tạo phản sẽ trong mấy ngày nay, tạm thời hàng Vương Thủ Nhân thì sao? Triều đình trước nay có quy củ không giết kẻ hàng, tính mạng không có gì nguy hiểm, chỉ đợi Ninh vương gia lên cao hô to, các thổ phỉ đã quy hàng lập tức quay đầu thương giết Vương Thủ Nhân, thuận tiện còn đoạt luôn phủ thành Cửu Giang cho Ninh vương gia.

Các thổ phỉ càng nghĩ càng cảm thấy kế này quả thực diệu vô cùng, đều gật đầu đồng ý.

Các thổ phỉ đắc chí, bọn họ cảm thấy với kết cấu não bộ đơn giản như thế của mình mà không ngờ có thể nghĩ ra mưu kế tuyệt diệu phức tạp như vậy, quả thực là tổ tông tổ tiên của các thủ lĩnh bốc khói, thế là chủ ý giả vờ quy hàng này liền được quyết định khoái trá như vậy.

Bốn năm ngàn thổ phỉ chậm rãi nghênh ngang xuất hiện ngoài thành Cửu Giang, khiến binh lính thủ thành phủ Cửu Giang sợ ngây người, lớn chừng này rồi nhưng chưa bao giờ thấy thổ phỉ vững dạ đến vậy, bọn này điên cả rồi à?

Một thổ phỉ đại biểu một mình vào thành gặp mặt Vương Thủ Nhân, sau khi nghe xong ý đồ đến của các thổ phỉ, Vương Thủ Nhân cũng ngây người, sau khi ngây người thì vẻ mặt rất cổ quái.

Vương tuần phủ phi thường sảng khoái tiếp nhận sự đầu hàng của các thổ phỉ, hắn thậm chí phái người ngay đêm dựng một tòa quân doanh lâm thời ở ngoài thành cho các thổ phỉ, có điều dựa theo quy củ tiếp nhận đầu hàng của triều đình, các thổ phỉ phải nộp binh khi, các thổ phỉ cũng là chàng sử từng trải qua sóng gió, tất nhiên sẽ không phản đối, thế là bốn năm ngàn thổ phỉ tay không tấc sắt vào trong quân doanh lâm thời, quân doanh bị quan binh vệ sở bao vây.

Bên kia, Vương tuần phủ ở trong thành chuẩn bị rượu và thức ăn

phong phú, thịnh tình mời các thủ lĩnh thổ phỉ dự tiệc, nghe nói còn sẽ phong chức quan nhỏ cho mỗi người, để mộ tổ của các vị có thể bốc thêm khói.

Hơn mười thủ lĩnh thổ phỉ vui vẻ dự tiệc, có rượu có thịt có quan chức, tâm tình của các thủ lĩnh rất kích động, có kẻ ý chí cách mạng không kiên định thậm chí nổi lên suy nghĩ dứt khoát diễn giả mà làm thật, thực sự đầu hàng triều đình cho xong.

Vương tuần phủ trong yến hội rất khách khí, hơn nữa nhìn ra được tâm tình của hắn phi thường tốt, yến hội thành công, nhiệt liệt, hăm hở tiến lên, có thể nói khách và chủ đều vui, một tỳ vết nhỏ duy nhất chính là, ánh mắt của vị Vương tuần phủ này không thiện lương cho lắm, tựa như như một con chồn đang mở to mắt nhìn một đàn gà xếp hàng mò đến cửa, trừ kinh ngạc ra thì chính là kinh hỉ, loại ánh mắt này khiến các thổ phỉ không được thoải mái lắm.

Các Thủ lĩnh cảm thấy rất vững dạ, loại cảm giác vững dạ này nên có nhiều một chút thì sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn dâng mạng tới cửa này.

Yến hội diễn ra được một nửa, Vương tuần phủ vẻ mặt ôn hoà liền trở mặt, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Một vở diễn xưa như trái đất được lập lại, đúng, đao phủ thủ mai phục ngoài cửa xông vào, chém bừa chém loạn, băm các thủ lĩnh thành thịt vụn.

Cho nên nói, hậu quả đánh cướp mệnh quan triều đình rất nghiêm trọng, hậu quả đụng phải mệnh quan triều đình tâm nhãn còn nhỏ hơn mũi kim thì các nghiêm trọng hơn.

Vương Thủ Nhân động thủ, đồng thời quan binh vệ sở ngoài thành cũng phát động, các quan binh ngang nhiên khởi xướng đánh bất ngờ, trói gô toàn bộ bốn năm ngàn thổ phỉ đang say giấc nồng, sau đó dùng dây thừng kết thành từng chuỗi, đóng gói tập thể các thổ phỉ lại đưa tới Nam Kinh, nhiệt liệt chờ mong Nam Kinh hình bộ và Đại Lý tự khen ngợi.

Chiến dịch này tổng cộng giết hơn mười thủ lĩnh thổ phỉ, bắt sống

bốn năm ngàn thổ phỉ, một vấn đề nạn trộm cướp ở Giang Tây mà ngay cả Vương Thủ Nhân cũng cảm thấy khó giải quyết, cứ như vậy được giải quyết một cách khiến người ta không biết nên khóc hay cười, hoàn toàn không cần tốn nhiều sức.

Phủ Ninh Vương Nam Xương Ninh Giang Tây.

Ninh vương Chu Thần Hào đi đi lại lại ở tiền điện vương phủ, hai mắt đỏ ngầu, mũi thở hổn hển, giộng như một con dã thú bị chọc giận.

Hơn mười vị chính trắc phi và thị thiếp lớn nhỏ Bên trong phủ thì trốn ở một góc điện, hoặc thật hoặc giả khóc thút thit, chính phi Lâu thị của Ninh vương thì nhìn Vương gia đang trong cơn cuồng nộ, môi mấy máy, muốn nói lại thôi, sau khi thở dài thì cúi đầu im lặng.

Chu Thần Hào không biết đi lại bao nhiêu vòng ở trong điện, một cỗ tức giận trong lồng ngực có thế nào cũng không thể tiêu tán, là đột nhiên dừng bước, giống như một sư tử tức giận gầm lên mấy tiếng, lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Ngàn vạn lần không ngờ, đường đường là con trai của Ninh vương hắn, không ngờ cũng có một ngày bị người ta ném xuống giếng. Thế đạo sao lại sa đọa tới mức này?

Nhị tử Chu Củng Xuân, sau khi chuyện xảy ra mới được thị vệ vương phủ từ trong giếng vớt lên, tất nhiên là khí tuyệt đã lâu, Đường Dần bỏ chạy thì Chu Thần Hào cũng không trách hắn, dù sao ai nấy có chí riêng, nhưng ngươi chạy thì chạy, trước khi đi còn ném con trai ta xuống giếng là cớ làm sao? Thù này không báo thì Ninh vương còn mặt mũi nào mà tạo phản.

"Người đâu, Người đâu! Vẫn chưa tìm được tên cẩu tặc Đường Dần đó à? Đám hỗn trướng vô dụng các ngươi! Dù đào sâu ba thước đất thì cũng phải đào được hắn ra cho ta, bổn vương muốn tự tay phanh thây hắn!"

Chương 595: Hưng binh phản loạn (1)

Con vợ kế của Ninh vương Chu Thần Hào có hơn mười người, nhưng con trai trưởng do chính phi sinh ra lại chỉ có hai, cái chết của Chu Củng Xuân là đả kích không nhỏ đối với Ninh vương.

Chu Thần Hào nổi trận lôi đình ở trong điện, thê thiếp còn lại thì rụt rẻ trốn ở một bên khóc nức nở, nhưng không có một ai dám bước lên an ủi Ninh vương.

Ninh vương đang tức giận thì không thể chọc vào được, trước kia rất nhiều thiếp ỷ vào mỹ mạo của mình mà được sủng ái, ở trước mặt Ninh vương hơi có chút càn rỡ, kết quả ngày hôm sau liền mạc danh kỳ diệu thành nhân khẩu mất tích.

Lúc phát hiện Chu Củng Xuân bỏ mình, Nam Xương liền bị Ninh vương hạ lệnh phong thành, thị vệ vương phủ thì lục xoát toàn thành, tìm kiếm từng góc trong thành kiểu trải thảm, nhưng mà Đường Dần chết tiệt và nữ tử xa lạ đó vẫn không thấy nhân ảnh.

Sau khi ném vỡ vô số bình hoa chén đĩa, phát tiết hết tức giận trong lòng, Ninh vương không thể không đối mặt với sự thật mất con.

Trong không khí đau khổ, thị vệ vương phủ vội vàng báo lại, Lý Sĩ Thực và Lưu Dưỡng Chính đang ở thư phòng chờ Vương gia.

Ánh mắt bi thương của Ninh vương hiện lên một tia đau đớn, dần dần trở nên lạnh lùng và vô tình.

Hắn biết Lý Sĩ Thực và Lưu Dưỡng Chính sẽ nói gì, mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ đợi gió đông.

Ngày mai là mười bốn tháng sáu, là sinh nhật của Ninh vương, ngày này, hắn sẽ bước ra bước thay trời đổi đất đầu tiên.

Sự thật chính là tàn khốc như vậy, nhi tử thi cốt chưa lạnh, trong

lòng đau đớn tột đỉnh, nhưng hắn lại không thể không bày ra bộ dạng vô cùng vui mừng mở tiệc đãi khách, bởi vì ngày mai đối với nhất mạch Ninh vương trăm năm mà nói chính là một ngày rấtquan trọng.

Chu Thần Hào ngây ngốc đứng giữa điện, không biết đang nghĩ gì, một lúc sau ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng vô tình, nhìn chính phi trắc phi và thị trong điện lạnh lùng nói: "Việc của Cũng Xuân trước tiên cứ giấu đi, bất kỳ ai dám tiết lộ nửa câu, trượng tễ! Ngày mai bổn vương sẽ mở tiệc đãi khách ở vương phủ, các ngươi hiểu lợi hại chứ."

Nói xong Chu Thần Hào phẩy ống tay áo một mình bước đi.

Trong đại điện, chính phi Lâu thị nhìn bóng dáng Chu Thần Hào, cảm thấy vô cùng thất vọng đau khổ và thất vọng đau khổ.

Lâu thị xuất thân danh môn, khuê danh là Tố Trân, phụ thân của nàng ta là Binh bộ lang trung, tổ phụ là tông sư Lý họ trứ danh Lâu Lượng. Lâu Lượng là đại gia học vấn đương thời, ngay cả khi Vương Thủ Nhân còn trẻ cũng từng cầu học Lâu Lượng.

Lâu phi từ nhỏ gia giáo rất nghiêm, hơn nữa học vấn của bản thân nàng ta cũng rất bất phàm, là một nữ thi nhân hiếm có, "Đã đẹp lại giỏi văn chương", quan trọng nhất là, Lâu phi tài đức sáng suốt, hiểu đại nghĩa, mấy năm trước sau khi phát hiện Ninh vương không có lòng thần phục, Lâu phi lo lắng vô cùng, nhưng lại không dám khuyên giải, nàng ta thân là tài nữ thi nhân viết một bài thơ thất nguyệt, uyển chuyển khuyên giải Ninh vương dừng cương trước bờ vực.

Chỉ tiếc dã tâm của Ninh vương đã che mờ lý trí, không thèm để ý tới sự khuyên giải của chính chính, vẫn khư khư cố chấp.

Nhi tử đã chết, trượng phu tạo phản, Lâu phi chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, tựa hồ sinh cơ đã rời khỏi cơ thể, càng lúc càng xa.

Mười bốn tháng sáu, ngày sinh của Ninh vương Chu Thần Hào, vương phủ mở tiệc đãi khách.

Sáng sớm đã có rất nhiều quan viên tới chúc thọ, trong vương phủ

núi người biểu người, chung quanh chi chít võ tướng và thị vệ, gia phó và thị nữ thì cười tươi vui vẻ, nhưng hồ điệp xuyên hoa bay lượn trong dòng người.

Từng gánh quà được khiêng vào cửa, phủ Ninh vương ngoài mặt thì đắm chìm trong không khí vui mừng hân hoan, nhưng chẳng ai phát hiện, trong sương phòng ở cấm địa nội trạch vương phủ, mấy ngàn võ sĩ mặc giáp đao rời vỏ tên lên dây, lẳng lặng chờ đợi tín hiệu phát động.

Trong không khí vui mừng hân hoan, một tia sát khí lặng lẽ tỏa ra.

Giang Tây Bố Chính Sứ. Giang Tây tuần phủ, Giang Tây án sát, Nam Xương tri phủ, Chỉ huy sứ ba vệ, nhân vật thủ lãnh của quân chính địa giới Giang Tây toàn bộ tụ tập trong phủ Ninh vương chúc thọ vị phiên vương tôn thất Chu gia này.

Chu Thần Hào ngồi ở chủ vị thọ đường hôm nay cười rất vui, nụ cười tươi tắc không thể nhìn ra hắn hôm qua còn phải trải qua nỗi đau mất con, thi cốt của con hắn giờ vẫn ở trong hậu viện vương phủ chưa được hạ tháng.

Giờ lành đã đến, theo tiếng xướng danh cao vút của lễ quan, rất nhiều tân khách án theo thân phận địa vị đi vào chúc thọ Ninh vương, Chu Thần Hào vuốt râu gật đầu, cười càng vui vẻ hơn.

Quá trình Mừng thọ kéo dài tới hơn một tiếng, đợi tất cả tân khách bái thọ xong, thời gian đã tới quá trưa, sau đó các tân khách tìm ghế ngồi xuống, vương phủ mở yến, từng bàn thức ăn tinh mỹ được gia phó và thị nữ bưng lên.

Trong tiền điện vương phủ, Giang Tây Bố Chính Sứ, Giang Tây tuần phủ cùng với các tri phủ, Chỉ huy sứ, án sát ngồi chung một bài, do Ninh vương tự mình tiếp đãi.

Từng chén rượu ngon vào bụng, không khí yến hội càng lúc càng náo nhiệt, mấy vị chủ quan của quân chính Giang Tây bất kể là thật lòng hay là giải ý, nụ cười trên mặt mười phần chân thành vui vẻ.

Đại khái Ninh vương không thể nhìn ra được sự thực trên vẻ mặt

dối trá của mọi người.

Bưng chén rượu lên, Chu Thần Hào chậm rãi nhìn mọi người chung quanh, tiếng ồn ào trong bữa tiếng lập tức im bặng.

Câu đầu tiên của Chu Thần Hào rất có mấy phần vị đạo long trời lở đất.

"Chư vị đều là trọng thần triều đình, cho rằng đương kim Thánh Thượng thế nào?"

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường yên tĩnh.

Giang Tây hữu Bố Chính Sứ Hồ Liêm mí mắt giật giật, vẻ mặt có chút xấu hổ, Giang Tây tuần phủ Tôn Toại thì cười lạnh, thờ ơ nhìn chén rượu trong tay, mấy vị tri phủ và vệ Chỉ huy sứ còn lại thì ngơ ngác nhìn nhau.

Mặc dù không ai lên tiếng, nhưng tâm của mỗi người đều trầm xuống, bọn họ đã cảm thấy hôm nay chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện, thần hạ và phiên vương ở sau lưng nghị luận hoàng đế thì có thể nói là các nơi các lúc đều có, nhưng Ninh vương lại chọn vào lúc vui vẻ thế này nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy, hiển nhiên đằng sau còn có gì đó nữa.

Thấy không ai trả lời, phụ tá Lý Sĩ Thực tiến lên một bước, trầm giọng nói: "Vương gia hỏi rất hay, đương kim hoàng đế tuổi nhỏ ấu trĩ, hơn nữa tính tình hoang đường ngu ngốc, trước kia thì sủng tín bát hổ nội cung, giao phó hết quốc sự triều vụ cho hoạn tặc Lưu Cẩn, Lưu Cẩn chết rồi thì lại sủng tín nịnh thần Tần Kham, biến cả triều chướng khí mù mịt, vô số trung lương bị tàn sát diệt nhà, cảnh tượng thịnh thế mà tiên đế Hoằng Trị và các danh thần gây dựng sớm đã bị phá hoại sạch sẽ, nói lời mạo phạm thì đương kim hoàng đế thật sự có thể nói là hôn quân khắm thối thiên cổ."

Quan viên ngồi trên bàn tiệc mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lý Sĩ Thực.

Mọi người đều là lão nhân chìm nổi trong quan trường nhiều năm, thấy Ninh vương và Lý Sĩ Thực một đáp một xướng, tâm càng chìm vào đáy cốc.

trên thọ yến nghị luận đương kim hoàng đế, lấy thần luận quân vốn đã là quá phận, thân phận phiên vương thì càng thêm mẫn cảm, vở diễn hôm nay bắt đầu rồi, Ninh vương rốt cuộc muốn làm gì?

Chương 595: Hưng binh phản loạn (2)

Không một ai lên tiếng, mọi người tất cả đều lẳng lặng nhìn Ninh vương và Lý Sĩ Thực. Chỉ có Giang Tây tuần phủ Tôn Toại thì nụ cười lạnh trên mặt càng lúc càng thịnh, từ lúc nhậm chức ở Giang Tây Tôn Toại đã biết Ninh vương tâm hoài bất quỹ, một năm nay Tôn Toại đã tổng cộng giử bảy tám bản tấu chương tới triều đình, hạch tội các loại chuyện phi pháp của Ninh vương ở Nam Xương, cùng với nhắc nhở triều đình chú ý hướng đi của Ninh vương, đáng tiếc tấu chương đều như đá chìm đáy biển, không có hồi âm.

Khi Không ai dám trả lời, Tôn Toại lạnh lùng mở miệng.

"Vương gia là hậu duệ quý tộc của thiên gia, có quan hệ huyết thống nhất mạch với thiên tử, ngài ở sau lưng nghị luận về thiên tử như vậy, không thấy là quá phận hay sao?"

Ánh mắt của Chu Thần Hào như chim ưng nhìn xoáy vào Tôn Toại, cười lạnh không thôi.

Đây là một tên quan không hiểu chuyện, kết cục của tuần phủ Giang Tây mấy nhiệm trước sờ sờ trước mắt, Tôn Toại này vẫn không biế tiến thoái, về sau Lý Sĩ Thực lại tặng cho Tôn Toại một phần lễ vật rấtd thâm ý, phân biệt là táo, lê, gừng và rau cải, ngụ ý có thể nói là rất rõ ràng. Ý là nếu không quy phụ Ninh vương thì mau cút khỏi địa bàn Ninh vương, địa bàn của vươngthì vương làm chủ. Đáng tiếc lễ vật vào phủ Tôn Toại, Tôn Toại vẫn cố chấp ở lại Nam Xương không đi, hơn nữa tấu chương hạch tội Ninh vương cũng liên tục được gửi về kinh.

Lúc này ánh mắt nhìn Tôn Toại của Chu Thần Hào đã tràn ngập sát khí.

Không quy phụ thì giết, đây là mục đích đãi khách của Ninh vương hôm nay.

"Bổn vương quá phận thì sao?" Chu Thần Hào vỗ bàn hét lớn: "Bổn

vương chính là dòng họ hoàng thất, có một số việc các ngươi là ngoại thần nên không biết, nhưng bổn vương thì biết rõ, chư vị có biết đương kim thiên tử Chu Hậu Chiếu kỳ thật không phải là cốt nhục thân sinh của tiên đế Hoằng Trị hay không? Hắn là con hoang mà thái giám Lý Quảng lén lút nuôi dưỡng!"

Lời vừa nói ra, mọi người đang ngồi đây đều kinh hãi.

Tôn Toại giận tím mặt, vỗ bàn đứng lên: "Làm càn! Dám nhục mạ thiên tử Đại Minh ta, Chu Thần Hào, ngươi muốn thế nào? Muốn tạo phản à?"

Chu Thần Hào vẻ mặt nghiêm lại, người bỗng nhiêu đổi hướng, mặt hướng về phía bắc rồi quỳ xuống, thành kính dập đầu lạy ba cái, sau khi đứng lên thì nghiêm trang nói: "Bổn vương hôm qua nhận được ý chỉ huyết thư của hoàng thái hậu, nói là năm đó sau khi sinh hoàng tử, dư nghiệt nanh vuốt của Vạn quý phi, đại thái giám Lý Quảng vì ghen ghét tiên đế Hoằng Trị đăng cơ, bí mật đánh tráo hoàng thái tử thật sự, đương kim hoàng đế quả thật là con nhà bình dân từ ngoài cung mang vào, tháng trước sau khi hoàng thái hậu biết được bí sự kinh thiên nào, bị nghịch tặc soán quốc Chu Hậu Chiếu bí mật giam giữ ở cung Từ Ninh, không cho phép ra ngoài, hoàng thái hậu cầu bổn vương dẫn hết binh lính Giang Tây, vào kinh cần vương, thanh lý môn hộ, trục xuất nghịch quân, dẹp yên triều cương, trả lại càn khôn sáng lạn cho xã tắc Chu gia ta!"

Ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm tân khách, Chu Thần Hào gằn từng chữ: "Bổn vương là dòng họ hoàng thất thiên gia, sao có thể trơ mát nhìn giang sơn xã tắc rơi vào tay loại con hoang không rõ danh tính? Thỉnh cầu của Hoàng thái hậu, bổn vương đáp ứng."

Tân khách kinh hãi nhìn Chu Thần Hào.

Đây quả thật là.... trắng trợn tạo phản!

Lý Sĩ Thực bước lên trước một bước, như hung thần nhìn chằm chằm mọi người, hùng hổ nói: "Ninh vương gia chính là hậu duệ quý tộc hoàng thất, kim thượng thật sự là nghịch quân soán vị, hoàng thái hậu bị nghịch giam cầm ở thâm cung, nghịch quân đảo hành nghịch thi, khiến thiên họ của họ Chu sinh linh đồ thán, chư

vị đều là cột trụ trọng khí của Đại Minh, cung thất không yên, thiên hạ bất an, chư công sao có thể ngồi yên tự bảo vệ mình? Quân thần chi đạo ở đâu?"

Bùm !

Tôn Toại vỗ bàn đứng lên, cả giận nói: "Phì! Ngươi có mặt mũi mà nói 'Quân thần chi đạo' à! Ý chỉ huyết thư của Hoàng thái hậu ở đâu? Xin Vương gia công bố!"

Chu Thần Hào lạnh lùng lườm hắn một cái, phớt lờ không bận tâm, nhìn chằm chằm tân khách trong bữa tiệc, nói: "Bổn vương muốn khởi binh cần vương, thanh cung thất, chư công có nguyện giúp bổn vương hay không?"

Trong điện là một mảng tĩnh mịch, không ai dám tiếp lời.

Tôn Toại phẫn nộ lặp lại: "Ý chỉ huyết thư của Hoàng thái hậu đâu?"

Trong mắt Chu Thần Hào sát khí đại thịnh, hung hăng ném chén rượu, quát: "Người đâu!"

Tiếng kim thiết chạm nhau vang lên, cửa điện bị một đám quân sĩ thiết giáp phá ra, lập tức từng đội quân thiết giáp từ hậu viện vương phủ như thủy triều ùa vào, rất nhanh khống chế toàn bộ tất cả tân khách trong ngoài vương phủ.

Chu Thần Hào chỉ vào Tôn Toại, gằn lên: "Chém đầu hắn để tế cờ!"

Ánh đao sáng như tuyết hiện lên, đầu lâu của Tôn Toại nay lên cao, máu tươi phun ra như suốt từ cổ, cho tới khi đầu Tôn Toại đã rơi xuống đất, thân thể vẫn đứng thẳng tại chỗ.

Máu tươi phun lên bàn tiệc và mặt đất, cùng với mấy tiếng kinh hô, lập tức liền có hai gã quan viên hai mắt trắng dã hôn mê, võ sĩ thiết giáp thì lại không bỏ qua quan viên đã hôn mê, xách họ lên rồi tát lia lịa vào mặt, đánh thức hai người này dẫn.

Cảnh tượng máu tanh khiến rất nhiều người sắc mặt tái nhợt xoay người nôn mửa.trong tiếng nôn mửa liên tiếp, Ninh vương Chu Thần Hào chậm rãi tiến một bước về phía trước, chân giẫm lên

vũng máu, ác độc nói: "Hiện tại, bổn vương hỏi các ngươi một lần nữa, ai nguyện giúp bổn vương hưng nghĩa quân vào kinh cần vương sự, thanh cung thất?"

Rõ ràng là việc hưng binh phản loạn bất trung bất nghĩa, Ninh vương lại quát hỏi hiên ngang lẫm liệt, giống như là sứ giả thay trời hành đạo, đây là bản sự của Chu Thần Hào.

Trong điện là một mảng yên tĩnh, không ai dám đáp lại câu hỏi chết người này của Chu Thần Hào, tiếng quát hỏi của Chu Thần Hào vang vọng hồi âm trong đại điện yên tĩnh.

Đầu Tôn Toại vẫn nằm trên đất, hai mắt trợn trừng lườm các quan viên, ánh mắt đằng đằng sát khí lộ hung quang của Chu Thần Hào cũng nhìn chằm chằm các quan viên, máu tươi đầy đất, hàn quang lánh lánh trên lưỡi dao của võ sĩ thiết giáp. Tất cả đều đang áp bức các quan viên, bức họ phải lựa chọn giữa trung thành và phản bội.

Chu Thần Hào cúi đầu nhìn đầu Tôn Toại trên đất, trong mắt lập tức lộ ra vẻ chán ghét cực độ, bỗng nhiên nhấc chân đá một cái, đầu của Tôn Toại liền bị Chu Thần Hào đá ra ngoài cửa điện.

Không có đôi mắt chết còn chưa nhìn đó nhìn chằm chằm, các quan viên lập tức cảm thấy trong lòng buông lỏng, giống như áp lực trong lòng vô hình trung đã được giảm bớt.

"Chư công, có nguyện giúp bổn vương một tay hay không?" Chu Thần Hào hỏi như rít gào.

Bùm! Bùm!

Giang Tây án sát, Nam Xương tri phủ, Chỉ huy sứ ba vệ, đầu gối của những người này đồng thời mềm nhũn, quỳ xuống mặt hướng về phía Chu Thần Hào, trong ánh mắt tuyệt vọng tỏa ra vẻ cầu sinh như uống phải rượu độc cầu thuốc giải.

"Hạ quan... Nguyện quy phụ Vương gia!" Các quan viên đầu chạm đất, nghẹn ngào nói ra những lời này, cuối cùng cả người vô lực xụi lơ ra đất.

Những lời này đã quyết định sinh tử ngày sau của bọn họ, không chỉ là bọn họ, tính mạng của già trẻ lớn bé cả nhà họ cũng đồng

thời được đưa lên chiếu bạc theo những lời này.

Chương 596: Phản quân bắc tiến

Hành động Giết gà dọa khỉ khiến tất cả quan viên phủ phục xưng thần, Chu Thần Hào không khỏi mừng rỡ, ngửa mặt lên trời cười dài mấy tiếng, khởi đầu thuận lợi khiến hắn chí đắc ý mãn, tựa hồ cảm thấy cướp thiên hạ là một chuyện cực kỳ đơn giản, huy mười vạn hùng binh công phá An Khánh, binh lâm dưới thành Nam Kinh, sau khi lấy được Nam Kinh thì chia giang sơn mà trị với Minh đình Chu Hậu Chiếu, rồi chờ thừa cơ huy Binh đánh chiếm kinh sư.

Đây là ý đồ chiến lược Chu Thần Hào và các mưu sĩ phụ tá vương phủ thương nghị mấy năm mới thận trọng định ra, mỗi một bước đều rất ổn thỏa, rất kiên định, so sánh với loạn dân chân đất không có dự mưu không có mục tiêu tạo phản, phản loạn do Chu Thần Hào phát động rõ ràng cao cấp hơn nhiều, động cơ, kế hoạch, phát triển cùng với mục tiêu cuối cùng, mọi thứ đều vô cùng rõ ràng.

Trong Đại điện vang vọng tiếng cười to đắc ý của Chu Thần Hào, tiếng cười chưa dứt, một đạo thanh âm lạnh như băng truyền đến.

"Loạn thần tặc tử chính là loạn thần tặc tử, lý do có quang minh tới mấy thì nghe vào cũng nực cười như thằng hề! Đám nghịch thần nhu nhược nguyện ý theo bọn phản nghịch tạo phản, lão phu thì không."

Mọi người lắp bắp kinh hãi, sắc mặt Chu Thần Hào lập tức trở nên phi thường khó coi, quay đầu lại nhìn thì thấy trong đám người đang quỳ lạy đầy điện, chỉ có một người như hàn mai đứng ngạo nghễ, thẳng tắp như cây tùng, chính là Giang Tây hữu Bố Chính Sứ Hồ Liêm.

Hồ Liêm râu tóc dựng đứng, hiên ngang đối diện với Chu Thần Hào, ánh mắt không giận không sợ, bình tĩnh như nước trong đầm.

Chu Thần Hào và Hồ Liêm đối diện hồi lâu, hai người ánh mắt chạm nhau, giống như va chạm trong không khí tóe ra lửa.

Tà, chung quy không thể thắng chính, cho dù hắn là Vương gia cao quý.

Không biết qua bao lâu, Chu Thần Hào cuối cùng tránh ánh mắt của Hồ Liêm, nghiêng đầu mỉm cười âm lãnh.

"Giết!"

Chu Thần Hào rít qua kẽ răng.

Ánh đao xẹt qua, huyết quang chợt hiện!

Đầu Hồ Liêm rơi xuống đất, chết không nhắm mắt giống như Tôn Toại giống như Tôn Toại, chỉ là ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh như nước, lẳng lặng chăm chú nhìn một đám quan viên đang run rẩy quỳ lạy, ánh mắt thương xót như thần phật.

Trong đám người đang quỳ lạy, không biết lúc nào truyền ra tiếng khóc nức nở, tiếp theo tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Lựa chọn trung thành hay là lựa chọn phản bội, đều cần trả giá đắt.

Mười bốn tháng sáu năm Chính Đức thứ ba, Ninh vương Chu Thần Hào khởi binh phản loạn ở Nam Xương, loạn quân đầu tiên là huyết tẩy thành Nam Xương, quan viên và bách tính không muốn quy phụ nghịch vương toàn bộ bị chém đầu thị chúng.

Rất nhanh, từng đội khoái kỵ giục ngựa rời khỏi thành Nam Xương, bọn họ mang theo hịch văn chinh phạt triều đình của Ninh vương, truyền hịch văn khắp đại giang nam bắc.

Mười bốn Tháng sáu hưng binh, loạn quân dùng tốc độ nhanh nhất thanh tẩy toàn bộ quan viên triều đình vẫn trung thành với triều đình, sau đó xuất phát khỏi Nam Xương, tập kết ở ven bờ hồ Bà Dương, trong ba ngày, thủy tặc lớn nhỏ trên hồ Bà Dương cùng với đạo phỉ lớn nhỏ trên địa bàn Giang Tây tụ tập với phản quân của Ninh vương, được xếp vào biên chế của phản quân Ninh vương, quả như sở liệu của Vương Thủ Nhân, những người này ra thì là phỉ, vào thì là quân, thay quần áo là thành quân sĩ nhanh nhẹn dũng mãnh.

Mười tám Tháng sáu, Ninh vương Chu Thần Hào tuyên thệ trước khi xuất quân ở hồ Bà Dương, mười vạn phản quân đánh thẳng tới phủ Cửu Giang.

Tin tức Ninh vương làm phản trong mấy ngày phản quân chờ đợi tập kết rất nhanh truyền khắp toàn bộ Giang Tây, quan lại lớn nhỏ phủ Cửu Giang cùng Chỉ huy sứ vệ sở nghe thấy Ninh vương đã phản, hơn nữa một đường công thành chiếm đất như giẫm trên đất bằng, phủ Cửu Giang lập tức quân tâm đại loạn, quan lại phủ Cửu Giang trong một đêm chạy mất hơn một nửa, Chỉ huy sứ vệ sở và các tướng sĩ dưới trướng cũng chạy mất một phần ba.

Vương Thủ Nhân Tọa trấn Cửu Giang không chút lung lay, lập tức thi triển thủ đoạn lôi đình, sau khi chém đầu hơn năm mươi người thị uy, quan lại và tướng sĩ vệ sở muốn chạy trốn mới chùn chân.

Đường Dần và Đường Tử Hòacũng đang chạy trối chết.

Sau khi ném Chu Củng Xuân vào giếng, Đường Tử Hòa liền dẫn theo Đường Dần nhảy qua tường ở tiểu viện, nhanh chóng biến mất trong ngõ nhỏ thành Nam Xương, Đường Tử Hòa biết rõ kế tiếp thị vệ phủ Ninh vương sẽ tiến hành tìm kiếm kiểu trải thảm ở Nam Xương, thế là hai người một người đỉnh đầu đỉnh đầu, ngay lập tức ly khai thành Nam Xương, sau đó một đường đi về hướng bắc tới kinh sư.

Đường Dần sau khi rời khỏi phủ Ninh vương vẫn mất hồn mất vía, lúc thì vẻ mặt kinh hoàng thì thầm nói mình vừa giết người, lúc thì như si như ngốc nhìn chằm chằm mặt Đường Tử Hòa, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc đó, Đường Dần tựa hồ ngay cả sợ hãi cũng quên mất, càng quên ước nguyện ban đầu mình rời kinh du lịch rơi vào hổ khẩu Ninh vương là để trị thất tình, đối mặt với Đường Tử Hòa, Đường Dần đã ném đi hết cả sự sợ hãi đối với Ninh vương và sự đau buồn vì Lưu Lương Nữ, hiện giờ mắt hắn nhìn nhiều nhất, đầu hắn nghĩ nhiều nhất, đối là xuất hiện nhiều nhất trong mơ, chính là Đường Tử Hòa quốc sắc thiên hương giống như tiên nữ này.

Cho nên mới nói, người đọc sách rất tiện, người chưa đọc sách thì ngàn vạn lần không thể tưởng tượng ra được.

Quá trình Đào vong có chút chật vật, Ninh vương đau đớn vì mất con, tất nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, thiết kỵ của vương phủ chạy như bay tìm kiếm quan đạo tiểu đạo các nơi Giang Tây, gặp người khả nghi là bắt bớ, thậm chí là giết chóc.

Luận về kinh nghiệm tránh né quan binh, trên đời này không có ai tinh ranh hơn hơn Đường Tử Hòa, sau khi rời khỏi Thiên Tân, nàng ta nàng ta mỗi ngày đều suy nghĩ làm thế nào để tránh né quan binh triều đình, cho nên nàng ta chạy rất chuẩn chỉ.

Mấy ngày nay Đường Tử Hòa dẫn Đường Dần chuyên chui vào thâm sơn rừng già, Đường Tử Hòa từng dẫn phản quân ở trong thâm sơn Phách Châu sống hơn nửa năm nên thành ra quen rồi, chỉ khổ cho vị thư sinh tay trói gà không chặt Đường Dần này.

Có điều Đường Dần biết rõ lúc này tính mạng nguy hiểm, cũng không dám lơ là, cắn răng chống đỡ. Không biết chạy hết bao nhiêu ngày, Đường Dần không ngờ đã dần dần thành quen.

Vượt núi băng ngàn, chém rắn đuổi thú, ngao luyện mấy ngày trong thâm sơn, vị thư sinh văn nhược này vì sinh tồn, không ngờ đã xuất ra được ngoan kinh lúc trước ném con của Vương gia xuống giếng.

Không biết đào vong trong thâm sơn bao nhiêu ngày, Đường Tử Hòa đoán là đã cách thành Nam Xương rất xa rồi, hai người lúc này mới thả lỏng, Đường Dần dẫu sao vẫn là tính tình thư sinh, mạng già mới được từ vách núi kéo về, lập tức thể hiện tâm tình tốt đẹp.

"A, Đường cô nương, cô xem, cô họ Đường, ta cũng họ Đường, chẳng lẽ là duyên phận được chú định trong minh minh?" Đường Dần thổ lộ rất trắng trợn, tuyệt không hàm súc.

Đường Tử Hòa ngồi dựa vào một khối đá, lau mồ hôi trên trán, lạnh lùng liếc Đường Dần một cái, vẻ mặt đã không còn yêu diễm mị hoặc như lúc đánh ngã thị vệ phủ Ninh vương.

"Đường đại thúc, ta nguyên quán Thiên Tân, mệnh lý chắc không phải là nữ nhi thân sinh của ngươi đâu."

Một câu Lạnh lùng, đả kích cho Đường Dần thiếu chút nữa thì đập đầu vào đá mà chết.

Đường Dần, sinh năm Thành hóa thứ sáu, năm nay đã ba mươi tám, chính là hoa cúc hôm qua, giờ đã sắp già.

Một câu của Đường Tử Hòa đã đẩy Đường Dần vào địa ngục.

Tuổi tác đúng là thế yếu của Đường Dần, bất kể thời đại nào, thẩm mỹ của nữ nhân đều sẽ không thay đổi, đại thể không thuoát được những thứ bắt mắt như trẻ tuổi, anh tuấn, chức tước, tài hoa, cho dù nữ tử nhà nông tầm thường, ít nhất cũng phải cầu một nam tử trẻ tuổi khỏi mạnh, chỉ có cô nương trong kỹ viện mới không có dư địa để lựa chọn, cho dù đối phương là con heo, chỉ cần đối phương có tiền chuộc nàng ta ra thì nàng ta chỉ có thể nhận mệnh theo con heo này.

Chương 597: Quân báo nhập kinh (1)

Đường Tử Hòa hiển nhiên không phải cô nương trong kỹ viện, thư sinh văn nhược trung lão niên như Đường Dần hiển nhiên không thuộc khẩu vị của nàng ta, cho nên nàng ta có tư cách lựa chọn, nhưng đáng giận là, ở trong thâm sơn rừng già kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay này một đại nam nhân như Đường Dần cho dù ném điểm mấu chốt ném xuống Bá Vương ngạnh thượng cung với Đường Tử Hòa cũng không làm được, bởi vì hắn đã chính mắt kiến thức sự khủng bố của Đường Tử Hòa, một nụ cười tươi tắn, một cái lướt chân như bươm bướm vờn hoa, người bên cạnh liền toàn bộ bị đánh ngã.

Nếu dùng sức mạnh với loại nữ nhân này, Đường Dần khẳng định trăm phần trăm, người cuối cùng kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay nhất định là hắn.

Đường Dần đành phải nói sang chuyện khác, kỹ xảo đổi đề tài của Đường đại tài tử không thể gọi là cao minh cho lắm.

"Ngươi là bạn của Tần Kham?"

Đường Tử Hòa cười cười, không trả lời.

Cứu Đường Dần là vì Tần Kham, nhưng cá nhân Đường Tử Hòa lại không thích loại thư sinh cổ hủ này, huống chi còn là thư sinh già, tên thư sinh già này không tự hiểu mình tí nào, không ngờ còn muốn gặm cỏ non.

Với tính tình chính tà chẳng phân biệt được của Đường Tử Hòa, nếu không phải hắn là bạn cũ của Tần Kham, lúc này thi cốt của Đường Dần trên lý luận chắc đã bị dã thú trên núi này ăn hơn một nửa rồi.

"Là Tần Kham nhờ ngươi tới cứu ta sao?"

Đường Tử Hòa lắc đầu: "Kinh sư cách Nam Xương ngàn dặm,

ngươi bị bắt vào phủ Ninh vương mới vài ngày, Tần Kham sao có thể biết được."

Đường Dần mắt sáng lên, hắn rất muốn hỏi Đường Tử Hòa có phải vì yêu tài hoa của hắn mà tự tác chủ trương cứu hắn ra khỏi hố lửa hay không, nhưng mà vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Đường Tử Hòa, Đường Dần bỗng nhiên không vững tâm, thái độ lạnh như băng của Đường Tử Hòa đối với hắn khiến hắn thật sự không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu yêu quý tài hoa của hắn nào, thế là Đường Dần quyết định không nên tự rước lấy nhục.

Lúc này Đường Dần có chút tò mò với thân phận của Đường Tử Hòa.

Quá trình cứu hắn Đường Dần đã tự mình kinh lịch, hắn rất kinh ngạc nữ tử nhu nhược này vì sao có bản sự thông thiên như vậy, một mình có thể dễ dàng cứ hắn ra khỏi vương phủ mà chính hắn ngay cả phương hướng cũng không mò ra được, sau đó thì nhẹ nhàng trốn xa. ", Đường Tử Hòa ở trong lòng hắn đã thành tuyệt đại hiệp khách bản lĩnh cao cường thần bí khó lường.

"Tần Kham luôn quen được rất nhiều kỳ quái kỳ quái." Đường Dần cười khổ, văn nhân, đặc biệt là loại văn nhân thi rớt như hắn, đối với giai cấp thống trị luôn vừa yêu vừa hận, nhưng mà đối với loại hiệp khách bản lĩnh cao cường này thì lại luôn tràn ngập khát khao và sùng bái như ý thơ.

Đường Tử Hòa khóe miệng cong lên: "Ta và Tần Kham có lẽ không chỉ là bằng hữu •••••• "

Đường Dần ngẩn ra: "Ngươi và hắn..."

Nhắc tới Tần Kham, trên mặt Đường Tử Hòa cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười: "Hắn á, còn nợ ta một cỗ kiệu hoa, đưa ta vào cửa lớn Tần gia, cho dù thiếp thất vào cửa không thể so với đại phụ đương gia, nhưng kiệu hoa vẫn phải có, nhỏ một chút cũng không được."

Đường Dần lại trở nên thất hồn lạc phách, lại muốn một lần nữa đi lữ hành, điều kiện tiên quyết là tận lực tránh Nam Xương.

Đường Tử Hòa sau khi nói xong câu đó, vẻ mặt có chút cô đơn.

Nàng ta cũng rất muốn đường đường chính chính được Tần Kham cưới vào cửa, nàng ta càng không ngại chỉ làm thiếp thất của hắn, kinh lịch qua mưa gió cuộc đời, từng tạo phản từng giết người, từng phóng hỏa, từng hạ độc, sức bản thân từng làm thiên hạ phong vân biến sắc, chuyện người bình thường cả đời muốn làm cũng không dám làm nàng ta đều đã làm rồi, tâm cảnh không ngờ lại tang thương như tuổi xế chiều, nàng ta hiện giờ, đối với cái gọi là danh phận sao còn để trong mắt?

Nhưng mà thân phận chung quy vẫn là một hố to không thể vượt qua, lai lịch của nàng ta, quá khứ của nàng ta, nguyên quán của nàng ta cùng tất cả kinh lịch, mấy thứ này người bình thường cũng có, nhưng nàng ta lại không có, nàng ta dùng thân phận gì để vào cửa Tần gia? Đường đường là phủ Quốc Công sao có thể cho phép một đầu lĩnh tạo phản vào cửa? Cho dù Tần gia trên dưới không ngại, nhưng đối thủ của hắn sao bỏ qua cho h? Hoàng đế nếu biết hắn cưới nữ phản tặc từng phản triều đình, trong lòng sẽ không có khúc mắc được sao?

Nghĩ đến đây, Đường Tử Hòa thở dài, sầu khổ vô hạn hiện lên trên mặt.

Đường Dần còn đau khổ hơn Đường Tử Hòa, Tần Kham từng nói với hắn, con người khi còn sống luôn luôn sẽ là hết cùng lại thông, ông trời đóng một cánh cửa với hắn, nhất định sẽ mở một cánh cửa khác, nhưng Đường Dần hiện tại chỉ cảm thấy mình đã bị đóng đinh trong quan tài.

Hai người lâm vào trầm mặc, ai nấy đau buồn ngơ ngẩn nhìn ánh mặt trời trong rừng sâu, ánh mặt trời qua lớp lớp bóng cây chiếu lên núi đá lởm chởm gập ghềnh, thoát phá giống như tâm tình của hai người lúc này.

Thật lâu sau, Đường Dần nhoẻn miệng cười: "Thôi, còn sống là tốt rồi, còn sống có rượu có thịt, có thơ có họa, còn có bằng hữu, ha ha, nhân sinh thế này còn không biết đủ à?"

Ánh mắt nhìn hắn của Đường Tử Hòa lần đầu tiên không còn lạnh lùng, nàng ta cuối cùng cũng phát hiện một ưu điểm của lão thư

sinh cổ hủ này, ngẫm lại cũng đúng, người có thể khiến Tần Kham đối đãi như bạn bè, sao có thể tồi được?

"Ơn cứu giúp của Đường cô nương, Đường mỗ suốt đời không quên, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, xin cho Đường mỗ ngày sau báo đáp." Sau khi Biết nàng ta là nữ nhân của Tần Kham, Đường Dần rất nhanh bày ra thái độ nghiêm chỉnh, quy củ khom người vái Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa khóe miệng cong lên: "Đường tiên sinh khách khí rồi, nói ra thì cũng là mạng của ngươi chưa tuyệt, ta đi du lịch thiên hạ vừa khéo đi qua Nam Xương, biết được ngươi kẹt trong phủ Ninh vương, lại biết ngươi là tri kỷ bố y lúc bần hàn của Tần Kham, ta nếu trơ mắt nhìn người bị Ninh vương hãm hại, tương lai Tần Kham sao có thể bỏ qua cho ta."

Đường Dần thở dài: "Ta cả đời này, nhờ Tần Kham mà được rất nhiều phúc. Đường mỗ xin lỗi vì những lời càn rỡ với Đường cô nương vừa rồi, nói thật, ta vốn là người huyện ngô Tô Châu, trong nhà không phải chỉ có một mình ta, vốn phía dưới còn có một muội muội, Đường mỗ chỉ giận lúc nhỏ bướng bỉnh, khi chơi đùa v muội muội trong thị trấn vô ý lạc đường, Đường mỗ thấy cô nương cũng họ Đường, trong lòng chỉ cảm thấy thân thiết vô cùng, cho nên có lời mạo phạm."

Trong mắt đẹp của Đường Tử Hòa không biết sao hiện lên một tia kinh hỉ,,: "Không biết muội muội của Đường tiên sinh đã tìm được chưa?"

Đường Dần thở dài lắc đầu: "Biển người mờ mịt, bặt vô âm tín, đến nay vẫn không biết sinh tử."

Đường Tử Hòa im lặng cúi đầu, trong mắt dần dần ánh ra vẻ vui sướng, ngay cả khóe miệng cũng phác thành hình trăng khuyết.

Hồi lâu sau, Đường Tử Hòa ngẩng đầu bỗng nhiên nói: "Đường đại ca •••••• "

Đường Dần hoảng sợ: "Không phải mới vừa gọi Đường đại thúc ư? Vì sao lại đổi thành đại ca?"

Đường Tử Hòa không biết sao lại thay đổi thái độ, đối với Đường Dần thân thiết hơn rất nhiều, không phải người một nhà mà hơn hẳn người một nhà.

Chương 597: Quân báo nhập kinh (2)

"Đường đại ca là bạn tốt của Tần Kham, ta sao có thể xưng như trưởng bối? Thế không phải là loạn cấp bậc sao." Đường Tử Hòa cười khanh khách

"Phải vậy không?" Đường Dần trong phương diện đạo lí đối nhân xử thế đầu óc thật sự có chút không đủ dùng.

Đường Tử Hòa cười nói: "Đường đại ca, ngươi xem, mấy ngày trước ta từ phủ Ninh vương cứu ngươi ra ngươi từng nói, đây là ơn cứu mạng, đúng hay không?"

"Đúng."

"Ơn cứu mạng phải báo đáp, đúng hay không?"

Đường Dần sờ sờ mũi, cười khổ nói: "Tuy rằng hiệp ân báo đáp có chút không hợp đạo quân tử, có rõ ràng ngươi là nữ tử, không phải quân tử..."

Nụ cười của Đường Tử Hòa trở nên có chút nguy hiểm: "Ta không chỉ là nữ tử, hơn nữa là nữ tử thường xuyên giết người, thi ân còn tốt hơn bánh bao thịt đánh chó, chó ăn rồi tốt xấu gì cũng lắc lắc cái đuôi."

"Dừng, dừng! ! Đường cô nương, không cần so sánh, ngươi nói thẳng đi, muốn yếu Đường mỗ làm gì, ta tuy không có đuôi, nhưng rất nhiều việc cho không làm được ta lại làm được." Trán Đường Dần từ từ túa mồ hôi.

Đường Tử Hòa cười xinh đẹp, cúi đầu không nói, khi nàng ta ngẩng đầu lên thì vẻ mặt thần thái nghiễm nhiên đã thành bộ dạng con cái nhà lành, răng cắn môi dướng, nhẹ giọng nói: "Đường đại ca ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra à, ta chính là thân muội muội đã thất lạc nhiều năm của ngươi đây."

Mười ba tháng sáu năm Chính Đức thứ ba, quân tiên phong của phản quân Ninh vương tới thẳng phủ Cửu Giang, thành trì phản quân đi qua đều bị đánh chiếm, bách tính bị cướp của gian dâm, quan binh vệ sở triều đình nhút nhát, người sợ hãi chạy trốn chiếm hơn nửa, phản quân cơ bản không gặp bất kỳ sự chống cự nào, không ngờ tiến quân thần tốc, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Đáng tiếc vận may của Ninh vương đã bị hắn tiêu xài gần hết rồi, khi phản quân tới phủ Cát An trung bộ Giang Tây, xuất hồ ý liêu gặp phải sự chống cự ngoan cường.

Tri phủ Cát An Ngũ Văn Định là tiến sĩ nhị giáp năm Hoằng Trị thứ mười hai, xuất thân văn nhân, lại tinh thông võ sự và hình, trị hạ Cát An quan thanh dân vọng.

Mười vạn phản quân của Ninh vương binh tới dưới thành, Ngũ Văn Định tổ chức quan binh vệ sở ngoài thành, binh lính tuần kiểm ti, các tri phủ và nha dịch huyện nha cùng với hương dân trẻ tuổi khỏe mạnh, lên thành lâu ngăn cản phản quân, Ngũ Văn Định tay cầm một thanh Đại Khảm đao chín vòng tự mình đứng trên đầu tường đốc chiến, quan binh thủ thành ai lộ ra ý sợ đánh tránh đánh, đều bị Ngũ Văn Định tự tay chém, đặt lên ụ tên ở tường thành Cắt An để chấn nhiếp những kẻ yếu đuối sợ chết.

Quan binh hương dân đều e ngại vô cùng, khi phản quân công thành, quan binh hương dân thủ thành đều phấn đấu quên mình tử chiến, mười vạn đại quân của Ninh vương không ngờ bị bị không đến một vạn quan binh thủ thành của phủ Cát An cản ở ở ngoài thành không thể tiến vào.

Chu Thần Hào trong soái trướng nổi trận lôi đình, nhưng không làm gì được thành Cát An, chiến sự cứ như vậy lâm vào giằng co.

Một con khoái mã vào kinh sư, phía sau cuốn lên bụi đất đầy trời.

Trong kim điện Kinh sư, Chu Hậu Chiếu chán ngán mở triều hội, nghe đại thần phía dưới bẩm tấu từng kiện quốc sự, sau đó gật gật đầu, lại nói ra kiến giải của mình, đương nhiên, kiến giải của Chu Hậu Chiếu rất ít có cơ sở, thế là đám người Lý Đông Dương Dương Đình Hòa liền ra khỏi hàng, cung kính uyển chuyển đưa ra phương pháp xử trí thỏa đáng nhất, cuối cùng còn hỏi Chu Hậu Chiếu kiểu

tượng trưng, lão thần xử trí như vậy không biết bệ hạ ý thế nào, Chu Hậu Chiếu đành phải khô khốc nói một câu "Rất hợp ý trẫm".

Quân thần sau khi trải qua phong ba Tần Kham tấn tước lần trước, hiếm có một hồi hòa hoãn, Chu Hậu Chiếu kiên trì hiếm thấy, các đại thần không thể không thỏa hiệp, các đại thần thỏa hiệp, Chu Hậu Chiếu cũng không thể vuốt mặt không nể mũi, cho nên mấy ngày nay hắn vẫn có chút chăm chỉ, đối với quốc sự cũng khá nghiêm túc, cho dù trong xử trí quốc sự Chu Hậu Chiếu không có cống hiến, nhưng lại ít làm loạn thêm, các đại thần cũng vẫn rất vui mừng.

Bệ hạ càng lớn càng biết điều, sự hoang đường lúc trước chắc chỉ là do tuổi trẻ bồng bột, nếu có thể kiên trì chăm chỉ như vậy, ngày hôn quân biến thành quân chủ anh minh cũng không còn xa.

Tần Kham cũng đứng trong hàng.

Tấn tước không nhất định đều là chỗ tốt, cũng có rất nhiều tệ đoan, ví dụ như hiện tại, hắn không thể không mỗi ngày giờ sửu rời giường, mắt nhập nhèm vào triều sớm, bản thân Tần Kham cũng không hiểu tảo triều có liên quan gì tới hắn, huân quý đứng trong hàng tuyệt đại bộ phận thời gian kỳ thật chỉ là trang trí.

Quan văn chung quy vẫn là lực lượng chủ lưu thống trị thiên hạ, quốc sự triều vụ là chuyện trong phận sự của họ, huân quý nếu muốn khoa tay múa chân với quốc sự, các quan văn sẽ biểu hiện giống như một con mèo bị cạo lông, nước miếng như phô thiên cái địa trút xuống.

Có điều Tần Kham thì cũng hiểu tìm vui trong nỗi khổ, điểm này hắn cũng khá giống Chu Hậu Chiếu, cũng không biết là ai lây cho ai.

Lúc này Tần Kham đứng trong hàng huân quý, cố gắng khiến mình không gây chút ý, trên mặt không chút biểu tình, đứng chung một chỗ với Võ Bình Bá Trần Huân, hai người đứng ở góc chết, đang lặng lẽ chơi đoán số, oẳn tù tì.

Hôm nay Tần Kham vận may không tốt, thua mười keo, sắc mặt có chút khó coi.

Hai vị huân quý chơi đoán số có thưởng, Tần Kham thua mười ván có nghĩa là lát nữa sau khi tan triều, hắn phải bỏ tiền tới Yến Lai lâu chuộc thân cho cô nương danh kỹ, sau đó còn phải phái người đưa đến phủ Trần huân, đường đường là Ninh Quốc Công mà không ngờ không chỉ phải tốn tiền, còn phải lâm thời đảm đương ma cô.

Có lẽ bị Chu Hậu Chiếu lây tật xấu, đổ phẩm của Tần Kham những năm gần đây cũng không tốt lắm, thu là bực, hế là hung tợn lườm Trần Huân, trong đầu bắt đầu nghĩ xem người này gần đây có nhược điêrm gì không, dứt khoát bắt hắn vào chiếu ngục giết chết luôn.

Trần Huân nhếch miệng cười với Tần Kham, cười rất đắc ý, suy nghĩ giết chết hắn của Tần Kham các mãnh liệt.

Vị trí của Hai người gần long ỷ của Chu Hậu Chiếu, động tác của bọn họ tất nhiên lọt hết vào mắt Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu nhìn hai tên vô tâm vô phế này, vừa đố khỉ vừa thở dài.

Chuyện này Tần Kham và Trần Huân có thể làm được, nhưng Chu Hậu Chiếu hắn lại không thể làm, quá bắt mắt, dù sao trên kim điện hoàng đế chỉ có một mình hắn, ánh mắt của tất cả mọi người đều đang nhìn hắn.

Mắt nhìn ánh dương ngoài điện, Chu Hậu Chiếu có chút bực mình, triều hội chết tiệt này bao giờ mới kết thúc.

Ông trời chung quy không để Chu Hậu Chiếu thất vọng, một trận tiếng bước chân dồn dập cuối cùng cũng giúp Chu Hậu Chiếu không còn nhàm chán nữa.

Một tiểu hoạn quan vội vàng vào điện, vẻ mặt lo âu hoảng loạn, cắt ngang quần thần đang thương nghị quốc sự.

"Bệ hạ, Giang Tây tám trăm dặm khoái báo vào kinh, Ninh vương Chu Thần Hào phản rồi."

Trong điện là một mảng yên tĩnh, quần thần khiếp sợ.

Chu Hậu Chiếu ngây người một lát, bỗng nhiên từ long ỷ đứng bật dậy, trên mặt lại là một mảng kinh hỉ rất không hợp thời.

"Tốt quá đi! Cuối cùng cũng phản rồi! Ha ha."

Chương 598: Thân chinh sắp tới (1)

Thiên tử thân chinh vốn không phải là chuyện xấu, vốn các đại thần cũng không có ý kiến lắm, trăm năm trước thái tổ Hồng Vũ và đại đế Vĩnh Lạc không biết từng ngự giá thân chinh bao nhiêu lần, đánh cho dư nghiệt Bắc Nguyên Mông Cổ lui liên tục, chạy như chó nhà có tang, quốc uy Đại Minh không ngờ có thể cường thịnh so với Hán Đường, vô số nước man di láng giềng xung quanh đều tới triều cống, tôn Đại Minh là mẫu quốc, phần lớn những công tích này đều là Thái Tổ và Vĩnh Lạc hoàng đế tự tay đánh hạ.

Song hôm nay các đại thần phản đối Chu Hậu Chiếu thân chinh như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân, Thái Tổ và hoàng đế Vĩnh Lạc có thể làm như vậy, nhưng bản thân hoàng đế Chính Đức thì không được.

Chỉ vì mấy chục năm trước, trong hoàng tộc Chu gia xuất hiện một hoàng đế rất không ra gì, Anh Tông.

Vị hoàng đế này kỳ thật rất nho nhã rất phong độ hơn nữa tài ăn nói vô cùng giỏi, sách đọc không ít, chuyện thực tế cũng làm rất nhiều, theo lý thuyết thật sự không nên bị đại thần cả triều trở thành tài liệu phản diện, đáng tiếc vị hoàng đế Anh Tông này máu chảy trong người quá mức cuồng nhiệt, hơn nữa quá mức tín nhiệm người bên cạnh, một khi đã tín nhiệm thì đào tim móc phổi, y như Chu Hậu Chiếu lúc trước sủng tín Lưu Cẩn.

Người được Anh Tông sủng tín họ Vương, tên Chấn, xem như là lão tiền bối của Lưu Cẩn, một loạt thói hư tật xấu lộng quyền loạn chính, tàn sát trung lương, vơ vét của cải nhận hối lộ của Lưu Cẩn là toàn bộ kế thừa từ Vương Chấn.

Quyền lực lớn, người ta tự nhiên phải có lý tưởng có theo đuổi, quần thể thái giám này tuy rằng không trọn vẹn, nhưng bọn họ vẫn luôn là tha tàn nhưng cí không tàn, Vương Chấn quyền khuynh triều dã thế là muốn làm ra chút đại sự, muốn bản thân mình lưu danh vạn cổ như Trịnh Hòa Trịnh công công.

Thế là Vương Chấn giống như nhân viên đa cấp dường như Anh Tông, cổ xuý Anh Tông ngự giá thân chinh như Hồng Vũ và Vĩnh Lạc, lập ra một phen sự nghiệp to lớn hơn cử tổ tông.

Dưới bề ngoài nho nhã văn tĩnh của Anh Tông ẩn chứa linh hồn thành công vĩ đại, hai người ăn nhịp với nhau, thế là xuất binh năm mươi vạn bắc chinh, thanh thế lớn xuất quan đại chiến với Ngoã Lạt.

Kết quả cuối cùng thế nhân đều biết, năm mươi vạn tướng sĩ thất bại thảm hại, vô số danh tướng huân quý Đại Minh chết trận, thậm chí ngay cả Anh Tông cũng bị bắt sống, trận chiến này trên sách sử để lại một trang sỉ nhục nhất cho Đại Minh.

Thổ mộc chi biến thành nỗi đau lớn nhất trong lòng hoàng đế và quan văn Đại Minh, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà hôm nay các đại thần muôn miệng một lời phản đối Chu Hậu Chiếu thân chinh.

Chu Hậu Chiếu trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ, biết sao được, có một tổ gia gia không ra gì như thế, ngay cả bản thân Chu Hậu Chiếu của không nhịn được muốn chửi hắn một tiếng "Hôn quân".

May là Chu Hậu Chiếu cảm thấy mình mạnh hơn Anh Tông, mạnh ở chỗ hắn có một vị trung thần tài cán phân ưu cho hắn.

Lý do Tần Kham nói thân chinh hoàng đế ngự giá thân chinh, cả điện điện không có một ai lên tiếng.

Lời nói của Tần Kham không dễ phản bác, bởi vì hắn lôi Thái Tổ và hoàng đế Vĩnh Lạc ra, các quan văn cả ngày treo bên miệng khí tiết thiên tử thủ thủ, thậm chí rất thẳng thắng nói đương kim bệ hạ không phải là trẻ con. Những lời này có thể nói là lập bẫy khắp nơi, các quan văn tại triều đường tranh đấu cả đời, sao có thể nghe không hiểu?

Cả điện yên ắng, lúc này chẳng ai muốn đứng ra biện luận với Tần Kham, Hữu Đô ngự sử Đồ Dung đã tức giận đến mức phất tay áo lui về hàng, bày ra sắc mặt cao ngạo Ta lười chẳng muốn cãi nhau với ngươi".

Chu Hậu Chiếu thấy những lời của Tần Kham không ngờ chiếm được thượng phong, làm sao có thể không biết đạo lý rèn sắt khi còn nóng?

Thế là nhân lúc cả điện im ắng, Chu Hậu Chiếu đứng lên lớn tiếng nói: "Nghịch vương mưu phản, sinh linh đồ thán, trẫm ngự giá thân chinh là để cổ vũ sĩ khí cho các tướng sĩ bình định, đốc thúc quan viên võ tướng phía dưới nhanh chóng bình định phản loạn, để các bách tính bách tính bớt phát chịu sự tàn sát của chiến hỏa, để con dân thiên hạ bớt phải chịu cảnh vợ con ly tán, trẫm xin hỏi chư khanh, trẫm sai ở chỗ nào? Ngu ngốc ở chỗ nào? Để trẫm an an ổn ổn ngồi ở kinh sư hưởng thụ cẩm y ngọc thực, phớt lờ bách tính Giang Tây chịu đủ đồ thán, hoàng đế như vậy thì có tư cách gì để tọa ủng thiên hạ?"

Tần Kham lại đứng ra bổ thêm một đao: "Bệ hạ rời kinh, không chỉ có mục đích thân chinh thân chinh, còn có thể nhìn ngắm phong thổ một đường từ kinh sư đến Giang Tây, khảo hạch phong bình của quan phủ quan viên các nơi dân gian, hiểu khó khăn của bách tính, tương lai cải thiện dân sinh, bổn quốc công xin hỏi các vị đồng liêu, kịch liệt phản đối bệ hạ rời kinh tuần tra là có tâm tư gì? Quan phủ Địa phương hàng năm dâng lễ trọng cho các đồng liêu trong kinh, chẳng lẽ là để bịt miệng các ngươi, khiến cho các ngươi cản bệ hạ rời kinh? Ở Địa phương chẳng lẽ có gì muốn che đậy không để bệ hạ thấy à?"

Lời nói này có thể nói là cực kỳ tru, các đại thần trong điện sắc mặt càng khó coi.

Kinh quan có ai không thu lễ? Hàng năm quan viên địa phương vào kinh báo cáo công tác, theo thường lệ luôn phải bái phỏng quan viên lục bộ cửu khanh của kinh sư, đêm khuya không biết có bao nhiêu vàng bạc mỹ tỳ vào phủ đệ của các quan viên, đây đã thành thông lệ, biết nhưng không thể trách, bao gồm cả hai vị nội các Đại học sĩ Lý Đông Dương và Lương Trữ, cũng vui lòng nhận không biết bao nhiêu tiền tài, Dương Đình Hòa gan còn lớn hơn, lão ngay cả lễ của phiên vương cũng dám nhận.

Tần Kham vừa nói ra những lời này, tất cả đại thần đều chột dạ, ai nấy mặt tái xanh không nói câu nào.

Chu Hậu Chiếu với Tần Kham hôm nay phối hợp vô cùng ăn ý, thấy Tần Kham hỏi, Chu Hậu Chiếu lập tức cười lạnh: "Tần Kham nói không sai, các ngươi cản trẫm rời kinh rốt cuộc là có tâm tư gì? Thiên hạ cẩm tú của trẫm rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu chuyện không muốn ai biết? Các ngươi không nói cũng không sao, trẫm giờ đi bảo Hán Vệ điều tra, điều tra ra thì các ngươi chờ thân bại danh liệt đi."

Cho dù biết Chu Hậu Chiếu là dọa xuông, nhưng trên trán các đại thần trong điện vẫn túa mồ hôi lạnh, lúc này không có ai mở miệng ngăn cản Chu Hậu Chiếu ngự giá thân chinh nữa, quảng cáo rùm beng khí tiết của trung thần tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng không thể mang tính mạng cả nhà mình ra nói đùa được, nói rộng ra thì, hoàng đế thân chinh kỳ thật cũng không tính là chuyện to tát gì, hoàng đế Đại Minh cũng không phải là chưa từng làm, vị hoàng đế trẻ tuổi này muốn xuất chinh thì cứ để hắn đi đi.

Trong không khí giằng co, Dương Đình Hòa cuối cùng đứng dậy, nhìn nhìn chung quanh, sau đó khom người nói: "Bệ hạ ngự giá thân chinh, chúng thần không dị nghị."

Lý Đông Dương cũng phụ họa theo.

Quần thần thấy hai vị nội các Đại học sĩ đều không có ý kiến, sĩ khí càng thấp, sau khi ngơ ngác nhìn nhau, mọi người cắn răng, rất không cam lòng không tình nguyện đáp ứng.

Chương 599: Thân chinh sắp tới (2)

Quân thần chi tranh triều Chính Đức nhiều đếm không hết, hôm nay Chu Hậu Chiếu không ngờ rất hiếm có giành được một lần thắng lợi, trên mặt Chu Hậu Chiếu nhất phái uy nghiêm, nhưng vẻ kinh hỉ cực độ trong mắt lại không thế che giấu được, thậm chí ngay cả hai má cũng kích động tới run rẩy.

Tần Kham đứng trong điện yên lặng nhìn bộ dạng Chu Hậu Chiếu, thầm thở dài.

Hắn dám cá một trăm lượng bạc, tiểu hôn quân này tan triều về Báo Phòng, chuyện thứ nhất hắn làm chính là vui sướng nhào lộn mấy vòng.

"Sau buổi trưa có ý chỉ phát tới nội các, lệnh cho Lễ bộ thảo hịch văn thảo nghịch, Binh bộ triệu tập tướng quân, Hộ bộ chuẩn bị lương hướng, khi nghịch vương phản loạn, các vị thần công cứ ai làm việc nấy, chớ có lơ là, trong lúc trẫm xuất kinh bình, do ti lễ giám và nội các giám quốc lý chính, mọi việc trong ngoài triều đình tất cả do nội các và ti lễ giám thương nghị mà quyết."

Thanh âm của Chu Hậu Chiếu rất bình tĩnh, nhưng Tần Kham lại vẫn nghe ra một tia kích động khó có thể kiềm chế.

Ngay khi quần thần sơn hô vạn tuế, chuẩn bị tan triều, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Chậm đã!"

Quần thần không hiểu, đều quay sang nhìn hắn.

Chu Hậu Chiếu cười hắc hắc, chậm rãi xắn tay áo rộng thùng thình ra, dưới cái nhìn chăm chú của chúng thần, ống tay áo được Chu Hậu Chiếu xắn tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay trắng trẻo.

Cánh tay chậm rãi giơ lên, động tác rất chậm, chậm như năm tháng...

Từ từ, từ từ, cánh tay nâng lên đến ngang tầm mắt, trong ánh mắt mê hoặc không hiểu của chúng thần, bàn tay trắng ngần nắm lại, cuối cùng bỗng nhiên một ngón giữa thon dài hung hăng hướng về phía quần thần, như hạc trong bầy gà, như di thế độc lập, cao ngạo bất quần.

Mấy trăm đại thần Trong điện mặt mày ngơ ngác, bị ngón giữa thình lình lòi ra này khiến cho đồng loạt lảo đảo thối lui một bước. Mà Tần Kham thì mặt tối xầm thở dài, cúi đầu xấu hổ không nói gì.

"Bệ... Bệ hạ, thế này là có ý gì?" Đồ Dung kinh nghi bất định hỏi.

"Trẫm vừa học được lễ tiết của phiên bang, ý là chúc phúc các ngươi, rất có nội hàm."

Ngự giá thân chinh thành kết cục đã định, các bộ các nha môn kinh sư bắt đầu công việc lu bù.

Cẩm Y vệ, Đông Hán, Tây Hán đề kỵ từng tốp từng tốp khoái mã xuất kinh bố trí, công văn điều binh của Binh bộ cũng nối tiếp nhau được khoái mã đưa tới Bắc Trực Đãi, Nam Trực Đãi cùng với Hồ Quảng, Phúc Kiến, Chiết Giang, Bảo Quốc công Chu Huy tập kết mười hai đoàn doanh kinh sư, chọn lựa chiến sĩ giỏi võ, bổ sung thành thân quân ngự giá của thiên tử, lương thảo quân giới của Hộ bộcũng được dân phu vận ra khỏi thành, tới nơi đại quân tập kết.

Toàn bộ kinh sư bởi vì một câu của một câu mà bận rộn, mà lúc này Giang Tây lại vì Ninh vương làm phản mà càng hỗn loạn, triều đình trong chiến huống ở Giang Tây dần dần đi vào thế yếu.

Mười chín tháng sáu, khi kinh sư vẫn đang chuẩn bị cho Chu Hậu Chiếu thân chinh, phản quân của Chu Thần Hào đã công hạ được phủ Cát An, tri phủ Cát An Ngũ Văn Định thấy thành trì sắp bị phá, nhân lúc tối tổ chức bách tính và thủ quân trong thành rút lui từ cửa đông, Cát An cơ hồ thành một tòa thành trống, phản quân lúc đó mới lên tới đầu tường phủ Cát An.

Thành trì bị tấn công, Ngũ Văn Định dùng thủ đoạn thiết huyết trị quân, nhưng mà các quan binh thủ thành chung quy chiến lực vẫn

quá kém, hơn nữa các loại hỏa khí Chu Thần Hào mấy năm nay âm thầm thu mua, tích trữ phát huy uy lực cực lớn, cương đao thậm chí là cuốc gậy gộc trong tay tướng sĩ thủ thành làm sao chịu nổi lửa đạn mãnh liệt như phô thiên cái địa của phản quân?

Ngũ Văn Định nuốt lệ bỏ thành Cát An, không cam lòng dẫn bách tính và các quan binh còn sót lại rút về phía phủ Cửu Giang.

Phản quân của Ninh vương Chiếm lĩnh phủ Cát An có thể nói là khí thế như cầu vồng, lập tức đánh cướp khắp nơi, cho dù biết rõ đạo lý Binh quý thần tốc, nhưng các phản quân vừa vào thành liền giống như một con dã thú đã mất đi lý trí, cho dù là Chu Thần Hào cũng không dám tùy tiện làm trái với quân tâm, rất sợ dẫn phát binh biến, thế là đành phải ngầm đồng ý cho phản quân đánh cướp trong thành năm ngày, cho đến khi toàn bộ phủ thành Cát An ngay cả một cái nồi đất để nấu cơm cũng bị cướp sạch thì Chu Thần Hào lúc này mới hạ lệnh tiếp tục bắc tiến phủ Cửu Giang.

Ba đạo phòng tuyến trong ý liệu của Triều đình, là Cát An, Cửu Giang, An Khánh, đạo phòng tuyến thứ nhất Cát An đã bị phá, tình thế càng lúc càng nguy cấp, ánh mắt của tất cả mọi người trong thiên hạ đều tập trung ở phủ Cửu Giang, tập trung trên người đinh cống tuần phủ Vương Thủ Nhân đọc đủ thi thư nhưng lại lôi thôi lếch thếch kia.

Thiên tử thân chinh không thể giống như Đường Dần nói đi là đi, rất nhiều việc rườm rà như nghi thức nghi trượng, theo lễ chế, Chu Hậu Chiếu thậm chí còn phải tới Thái Miếu trai giới ba ngày, tế cáo liệt tổ liệt tông, có điều quân tình khẩn cấp, Chu Hậu Chiếu phản đối mãnh liệt, các đại thần cũng đành chịu.

Phủ Ninh Quốc Công là một mảng rối ren, hai vị thê thiếp của Tần gia đứng ở tiền đường khoa tay múa chân v nha hoàn, Công gia theo thánh giá xuất chinh không phải việc nhỏ, xưa nay trong nhà thứ gì Công gia hay dùng, cho dù là ấm trà Tần Kham thường hay mân mê, rượu hoa điêu hắn thích uống, cùng với điểm tâm tinh mỹ thường ngày Công gia nhàn rỗi lại nhón mấy miếng, còn có các loại xiêm y đủ màu đủ mùa, toàn bộ được đóng gói đưa lên xe ngựa.

Trong phủ Quốc Công lớn như vậy, trong không khí bận rộn tràn

ngập nỗi buồn ly biệt, khiến người ta hết sức phiền muộn.

Tần Kham không quan tâm Đỗ Yên và Kim Liễu chuẩn bị cho hắn đồ đạc thế nào, hắn ôm Tần Nhạc ngồi trong sương phòng nội viện, một cái đùi gà nướng thơm phức đặt ở trên bàn, Tần Kham cẩn thận gỡ thịt mềm xuống, cẩn thận đút vào miệng Tần Nhạc, Tần Nhạc mới mọc mấy chiếc răng sữa nhai tóp tép, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp lộ ra nụ cười hài lòng, tay chỉ vào đùi gà, miệng chi nha đòi thêm.

Tần Kham rất cao hứng, lại xé thịt ga xuống lắc lắc trong tay: "Con ngoan, há miệng ra cho cha xem mọc thêm được mấy cái răng rồi, há một lần đút cho một lần."

Đỗ Hoành một thân thường phục ngồi đối diện Tần Kham, nhìn Tần Kham chơi với con gái, không khỏi thở dài: "Tiểu khuê nữ ngoan ngoan, vào tay ngươi cứ như cho chó ăn ý, có người làm cha như ngươi sao?"

Tần Kham đưa Tần Nhạc cho Đỗ Hoành, cười nói: "Tuy nói không phải là Yên nhi sinh ra, nhưng dù sao cũng là thân cốt nhục của con rể ông, nhạc phụ đại nhân bế cái đi, đáng yêu lắm."

Đỗ Hoành vội vàng ôm lấy Tần Nhạc, bộ dạng rụt rè giống như trong tay là một củ khoai lang nóng, nhẹ nhàng gãi gãi cằm Tần Nhạc, khiến Tần Nhạc cười không ngừng, mặt già cố gắng duy trì uy nghiêm của Đỗ Hoành giãn ra, đường cong trên mặt cx nhu hòa hơn.

"Ngươi cũng lạ thật, gia chủ đại hộ nhân gia quan lại khác ghét con gái như gì, ngươi thì lại coi nó như bảo bối trong tay, hậ không thể lúc nào cũng ngậm nó trong miệng." Đỗ Hoành rất có thâm ý nhìn Tần Kham một cái, nói: "Tương lai nếu Yên nhi cũng sinh con gái, ngươi phải công bằng, đừng để Yên nhi và khuê nữ chịu ủy khuất, nếu không lão phu sẽ không tha cho ngươi đâu."

Chương 600: Chính Đức xuất chinh (1)

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Tần Kham cười rất tự tin, nói: "Nhạc phụ đại nhân yên tâm, năm đó Yên nhi khi được sinh ra nhạc phụ đại nhân cũng không ghét bỏ mà ném nàng ta xuống giếng, tiểu tế sao có thể không có nhân tính hơn ông được."

Đỗ Hoành thở dài: "Lão phu không muốn tán gẫu gia sự với ngươi nữa, nếu không lão phu sợ sẽ không nhịn được mà đánh chết tên hỗn trướngngươi. Lão phu hỏi ngươi, bệ hạ kiên trì ngự giá thân chinh, là ngươi ở sau lưng giật dây hả?"

"Nhạc phụ đại nhân không tán thành thiên tử thân chinh à?"

"Nói thừa! Đại thần Cả triều không ai đồng ý, há chỉ có mình lão phu."

Vẻ mặt ôn hoà chỉ chỉ ra ngoài cửa, Tần Kham cười nói: "Ra cửa lớn rẽ trái, đi thẳng vào kinh sư, ở ven quảng trường cửa Thừa Thiên có một ngọc trụ khắc rồng..."

"Rồi sao?"

"Lấy đầu đập mạnh vào nó! Đập nhiều có khi bệ hạ sẽ thay đổi chủ ý đấy."

Tay đang vuốt râu của Đỗ Hoành run run, thật lâu sau, buồn bã thở dài: "... Chúng ta Chúng ta tâm sự chuyện nhà đi."

Gia sự quốc sự mọi người đều tán gẫu không đến nơi đến trốn.

Đôi bố vợ con rể Đỗ Hoành và Tần Kham này giống như trời sinh

là một đôi oan gia, chẳng những cứ gặp mặt là không nói được lời hay, hơn nữa luôn tìm mọi cách để khiến đối phương tức chết mới cảm thấy không uổng nhân sinh.

"Ngươi có biết tình cảnh của ngươi hiện giờ tại triều đường không?" Đỗ Hoành lườm Tần Kham.

"Biết, chắc không dưới trăm vị đại thần ở nhà thường xuyên dâng hương cầu nguyện, hy vọng ông trời mở mắt lấy mạng ta đi." Tần Kham nhe răng cười với Đỗ Hoành: "Đáng tiếc, ông trời không mở mắt."

Đỗ Hoành thở dài: "Ngươi cũng xuất thân văn nhân, tuy nói lúc trước bị mưu hại mà cách công danh, nhưng về sau tiên đế vẫn khôi phục thân phận tú tài cho ngươi, nhưng ngươi vì sao cứ rời khỏi đường chính như vậy? Kỳ thật lúc trước tru trừ Lưu Cẩn đều do ngươi ở phía sau màn lập kế hoạch, đại bộ phận quan viên trong triều tham dự, Lưu Cẩn chết rồi, ngươi hoàn toàn có thể bằng vào công diệt Lưu Cẩn, cải thiện quan hệ với các quan văn, mặc dù không đến mức nhất hô bá ứng, nhưng ít nhất cũng không đến nỗi càng lúc càng đối lập."

Tần Kham cười khổ nói: "Công diệt Lưu Cẩn không thể coi là vốn để khoe được, Lưu Cẩn nên trừ, nhưng không thể để bệ hạ biết việc trừ Lưu Cẩn có liên quan tới ta, bệ hạ coi ta là thân huynh đệ, coi Lưu Cẩn là người nhà, thân huynh đệ của hắn thiết kế giết người nhà của hắn, ngươi b bệ hạ trong lòng sẽ nghĩ như thế nào?"

"Cho nên ngươi chỉ có thể im lắng, cho dù đối địch với cả triều cũng không thể mất đi sự sủng tín của bệ hạ?"

"Thế sự lưỡng nan toàn, nếu nhất định phải lựa chọn, ta thà lựa chọn đứng ở bên bệ hạ, kỳ thật tâm thái của Lưu Cẩn lúc trước rất chính xác, bệ hạ không ngã, ta cũng không ngã, chỉ có điều Lưu Cẩn quá mức ngang ngược nên dẫn tới họa sát thân, ta chỉ cần làm người cẩn thận, làm việc mạnh dạn, kết cục tương lai nhất định khác với Lưu Cẩn."

Tần Kham thở dài: "Nhạc phụ đại nhân, ta có rất nhiều chuyện chưa làm, có những chuyện muốn làm sẽ khó tránh khỏi phải gánh

ác danh gian nịnh trên lưng, thanh danh và chí hướng, ta chỉ có thể lựa chọn một..."

Đỗ Hoành lắc đầu: "Hậu quả Đắc tội với văn võ cả triều rất nghiêm trọng, ngươi có thể đảm bảo cả đời thánh quyến không giảm không? Một khi có một ngày bệ hạ vì một chuyện nào đó mà sinh ra nghi kỵ với ngươi, các đại thần sẽ bỏ qua cơ hội trừ bỏ ngươi sao? Bọn họ sẽ giống như một đàn sói đói cắn xé ngươi thành muôn mảnh."

Tần Kham mỉm cười: "Nhạc phụ đại nhân, tiểu tế là người thông minh, người thông minh vĩnh viễn sẽ không trơ mắt nhìn ngày đó tới đâu."

Khi Đỗ Yên vẫn đang bận rộn trên dưới trong phủ, Tần Kham ôm nữ nhi cười tiễn nhạc phụ Đỗ Hoành ra cửa lớn.

Nhìn xe ngựa của Đỗ Hoành từ từ đi xa, khóe miệng Tần Kham vẫn giữ nguyên nụ cười.

Đỗ Yên kiễng chân nhìn xe ngựa của phụ thân, nghi hoặc nhìn nhìn Tần Kham: "Tướng công hôm nay không cãi nhau với cha à?"

"Nói bậy!" Tần Kham đầy yêu thương xoa đầu nàng ta: "Nhìn khuôn mặt này c tướng công đi, cái mặt giảng đạo lý thế này, sao lại đi chấp nhặt với cha nàng được."

Đỗ Yên oán trách đấm hắn một cái: "Lại lừa cha ta rồi."

Thân chinh sắp tới, ở tửu quán nhỏ thành đông kinh sư.

Chu Hậu Chiếu vẫn mặc áo ngắn vải thô, trên vai vắt một cái khăn lau bẩn thỉu, bận rộn khách nhân khách nhân, động tác cúi người càng thuần thục, nụ cười cũng càng lúc càng chuyên nghiệp.

Tần Kham mặc thường phục, ngồi trong một góc khuất của tửu quán, chậm rãi uống rượu hoa hạnh, vừa uống vừa dùng ánh mắt trêu tức nhìn Chu Hậu Chiếu.

Đây chắc là diễn viên cấp bậc cao nhất từ xưa đến nay? Tần Kham kỳ thật rất chờ mong lúc này tự dưng mọc ra một tên ăn chơi trác táng, đúng, chính là loại nhân vật bia đỡ đạn có thân phận cao quý

điển hình, bỗng nhiên nhảy ra thấy sắc nảy lòng tham với Lưu Lương Nữ, sau đó đánh cho tiểu hôn quân đang đóng giả điếm tiểu nhị một trận, cuối cùng tiểu hôn quân vô cùng vênh váo chưng ra thân phận, sau đó là mọi người quỳ lạy, các loại tuyệt vọng, các loại sợ hãi.

Tần Kham càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, cảnh tượng đó tuy rằng máu chó, nhưng náo nhiệt.

Trên thực tế người như thế không phải không có, hoàn khố đệ tử kinh sư chất đầy đường, còn nhiều hơn rùa phóng sinh trong hồ, tư sắc của Lưu Lương Nữ không tầm thường, sao có thể không bị đám gia hỏa này để ý? Chỉ có điều Chu Hậu Chiếu bảo hộ tửu quán này rất chu, bốn phía tửu quán không biết có bao nhiêu thị vệ cấm cung cùng với nhân mã của Cẩm Y vệ, Đông Tây Án cải trang thành bách tính canh gác, các hoàn khố muốn từ đầu đường đi đến tửu quán, độ khó đại khái tương đương với đốt kho đạn của quân địch.

Hôm nay khách nhân của tửu quán không nhiều lắm, Chu Hậu Chiếu bận trước bận sau một lúc thì nhàn rỗi.

Không hề có hình tượng ngồi xổm triwcs tửu quán, Chu Hậu Chiếu si ngốc nhìn khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Lưu Lương Nữ, không biết đang nghĩ gì.

Lẳng lặng nhìn thân ảnh bận rộn của Lưu Lương Nữ, nhìn nàng ta dùng một nho nhỏ nho nhỏ móc rượu trong vò ra, một giọt cũng không vãi đổ vào bầu rượu, chỉ mấy động tác đơn giản mà khiến Chu Hậu Chiếu tâm trí hướng về, si mê không thôi.

"Lưu cô nương, ta... Ngày mai chắc không đến tửu quán làm việc nữa." Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên mở miệng.

Tay đang múc rượu khẽ run, làm vãi một chút rượu ra ngoài, không ai chú ý thấy, chỉ độc có Tần Kham mắt tinh phát hiện, khóe miệng thế là lộ ra nụ cười hiểu ý.

Trầm mặc múc xong một bầu rượu, Lưu Lương Nữ đứng thẳng người, lấy ra một cái khăn lau tay, thản nhiên như không nói: "Vì sao không tới nữa? Ngươi tìm được một việc khác lương cao hơn

à?"

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ta chắc phải rời khỏi kinh sư một thời gian, trưởng bối ở quê qua đời, gia sản để lại hết cho ta, nhưng mà trong nhà ta có tộc thúc không hài lòng, muốn kiện ta ra tòa để tranh gia sản, ta phải trở về giải quyết việc này rồi mới quay lại kinh sư được."

Trong mắt Lưu Lương Nữ hiện lên một tia hậm hực, nháy mắt lại khôi phục như thường, mặt nghiêm trang nói: "Trưởng bối qua đời vốn nên trở về phúng viếng, về phần tộc thúc của ngươi muốn tranh gia sản với ngươi, một thiếu niên không tiền không thế như ngươi, hơn phân nửa là không tranh được với tộc thúc của ngươi, có thể tranh thì tranh, không thể tranh thì cố toàn thân trở lại, đừng để bị người ta hại, hiểu không? Gia sản không có cũng không sao, quan trọng nhất là người bình an, cùng lắm thì... Cùng lắm thì ngươi sau khi về kinh sư, ta sẽ tăng tiền công cho ngươi."

"Ừ." Chu Hậu Chiếu vui sướng hài lòng gật đầu.

Lưu Lương Nữ không biết nghĩ tới gì, vội vàng nói: "Ngươi đợi đã..."

Nói xong liền từ trên người lấy ra một cái túi nho nhỏ, đổ mấy thỏi bạc ở trong ra đưa cho Chu Hậu Chiếu: "Trở về e là không tránh được phải vào nha môn, nha môn thiên hạ bình thường đen tối lắm.có lý nhưng không có tiền thì cũng của chẳng làm được gì, chỗ bạc này ngươi đừng tiêu, trước lúc khai đường ngươi tìm cách biếu cho huyện nha lão gia, cho dù không nhiều lắm, nhưng ít nhất chắc sẽ không khiến lão gia đổi trắng thay đen."

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu trong nháy mắt có chút khó coi, về lý luận thì hắn là người tổng phụ trách nha môn thiên hạ, cô nương hắn yêu không ngờ nói nha môn thiên hạ bình thường đen tối lắm, không nghi ngờ gì nữa khiến người tổng phụ trách này trên mặt không có ánh sáng.

Nhìn thấy bạc nặng trịch trong tay, Chu Hậu Chiếu lập tức cảm động, nhìn xoáy vào Lưu Lương Nữ: "Ta nhất định sẽ chóng trở lại."

Lưu Lương Nữ cười mắng: "Ngươi hay là tối nay về đi, làm tiểu nhị cũng không xong, suốt ngày lười biếng, không thì dăm ba bữa lại chẳng thấy bóng ngươi đâu, tiền công mỗi tháng phát cho ngươi đều cảm thấy mất mát trong lòng."

Tình cảm trong lòng Chu Hậu Chiếu lúc này giống như hồng thủy thoát cống, không thể vãn hồi, động tình nói: "Lưu cô nương, trước khi đi có câu ta muốn nói với cô."

Còn chưa nói xong, Lưu Lương Nữ mặt đỏ lên, lập tức mặt như sương lạnh: "Mau cút đi."

"Ờ."

Ủ rũ đi song song với Tần Kham trên đường, Tần Kham không ngừng cười, rất có ý tứ vui sướng khi người khác gặp họa.

"Lại bị uyển chuyển cự tuyệt à?"

Chu Hậu Chiếu quay đầu lườm hắn một cái, hữu khí vô lực tiếp tục đi.

Tần Kham lắc đầu, rõ ràng có có biện pháp hữu hiệu hơn để giành được lòng mỹ nhân, vì sao hắn lại cứ khăng khăng chọn loại biện pháp ngu ngốc nhất này? Tiết mục tươi mát đang yên đang lành bị hắn diễn thành hỏng bét, nhưng lại vẫn làm không biết chán.

Chương 600: Chính Đức xuất chinh (2)

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Có thể khẳng định, Chu Hậu Chiếu nhất định biết loại phương pháp viết chữ "Tiện".

Mùng năm tháng bảy, thiên tử ngự giá khởi hành.

Sáng sớm Ngũ thành binh mã ti liền phái ra binh lính, cảnh giới phong bế cả con đường từ hoàng cung tới cửa Đức Thắng, nước sách tưới khắp đường, một khắc giờ mão, mấy ngàn cấm thiết giáp dẫn đầu đi ra, tay cầm trường kích thiết thang xếp hàng hai bên đường, ngay sau đó, nghi trượng của thiên tử cũng từ hoàng cung chậm rãi đi ra.

Trong Nghi trượng không có cung nữ và thái giám, cơ hồ tất cả đều là quân sĩ võ tướng cả người mặc giáp trụ, cờ rồng xuất chinh đại biểu cho thiên tử giương nanh múa vuốt, đón gió tung bay, dưới cờ rồng, Chu Hậu Chiếu trẻ tuổi mặc áo giáp màu vàng kim, thắt lưng treo bảo kiếm long tuyền phong cách cổ xưa, mặt banh ra, trên khuôn mặt non nớt lộ ra túc sát chi khí uy nghiêm, theo tiếng trống phá quân trận từ chung cổ lâu hoàng cung phát ra, đại quân nghi trượng hành tẩu trên đường kinh sư, lại có một loại khí thế sắc bén càn quét ngàn quân.

Đây là nghi trượng thân chinh hoàng đế Đại Minh rất nhiều năm rồi chưa sử dụng, sau thổ mộc chi biến, thiên tử Đại Minh từ đó về sau rút trong thâm cung, không dám ra ngoài một bước, qua ba vị tiên đế Đại Tông, Hiến Tông, Hiếu Tông, mấy chục năm sau, hôm nay, hoàng đế Chính Đức Đại Minh cuối cùng cũng bước ra bước đầu tiên khỏi kinh sư.

Có lẽ ngay cả bản thân Chu Hậu Chiếu cũng không biết, một bước này của hắn có ý nghĩa như thế nào đối với toàn bộ lịch sử trăm năm của Đại Minh, có ảnh hưởng như thế nào với vận mệnh quốc gia của Đại Minh trong tương lai.

Cửa Đức Thắng vốn là cửa hông phía tây vườn bắc kinh sư, triều Nguyên tên là "cửa Kiện Đức", nguyên niên Hồng Vũ nguyên soái Từ Đạt dẫn quân đánh vào đại đô triều Nguyên, đổi cửa Kiện Đức thành cửa Đức Thắng, ý tứ là "dùng đức thử thắng", từ đó về sau phàm là gặp chiến sự, quân đội Đại Minh đều từ cửa Đức Thắng ra khỏi thành, từ cửa An Định khải hoàn, là vì cửa Đức Thắng ở cửa thành bắc kinh sư, phía bắc theo tinh tú thì thuộc Huyền Vũ.

Dưới cái nhìn của hàng vạn bách tính Kinh sư, nghi trượng thiên tử ra khởi cửa Đức Thắng, ba vị Đại học sĩ nội các và quần thần trong triều cùng đến đưa tiễn, Lý Đông Dương đại diện quần thần kính Chu Hậu Chiếu ba chén rượu, Lễ bộ thượng thư Trương Thăng trước đó đã bày xong hương án, đứng đọc văn chương tế trời, sau khi niệm xong thì đốt văn chương rồi nèm tro vào đỉnh đồng, xem như phát khoái đệ cho lão thiên gia, khi nghi thức xuất chinh rườm rà xong hết thì đã tới trưa.

Chu Hậu Chiếu hôm nay rất kiên nhẫn, không ngờ không phản đối nghi thức rườm rà của Lễ bộ, cũng không hề có thái độ bực bội, rất phối hợp theo sự hướng dẫn của quan viên Lễ bộ, tế bái thiên địa rất đúng lễ, tuyên đọc hịch văn chiếu thư, cuối cùng còn ở trước mặt tướng sĩ ba quân làm một chuyện rất phong kiến mê tín, đó chính là trước khi xuất chinh xin quẻ, hỏi lão thiên gia lần thiên tử thân chinh này là hung hay cát.

Đạo lục ti đặc biệt mời Tông Trương đạo nhân truyền đạo từ Long Hổ sơn tới, đạo nhân mặc áo âm dương bát quái, chạy trên thần đài lầm bẩm hồi lâu, một thanh kiếm gỗ đào hổ hổ sinh phong, cuối cùng hai mắt đột nhiên trợn trừng, cũng không biết lão dùng biện pháp gì để liên hệ với lão thiên gia, một tờ giấy vàng về đầy đạo phù từ trên trời giáng xuống, Trương đạo nhân nhanh chóng liếc giấy vàng, sau đó vẻ mặt vui mừng lớn tiếng tuyên bố Ngọc Đế và các lộ tiên quân vừa phát điện, trận chiến này đại cát đại lợi, vương sư tất thắng, thế là tướng sĩ ba quân hoan hô rầm trời, sĩ khí trong nháy mắt lên tới điểm cao nhất.

Tần Kham mặc giáp trụ liếc qua Chu Hậu Chiếu đang vô cùng vui sướng, khóe miệng nhấc lên.

Người khác có thể cười,, không biết Chu Hậu Chiếu hắn sao cũng cười được, hoàng đế đựng gọi là con trời cũng không thể liên hệ với lão thiên gia, một đạo sĩ nghèo ngược lại tùy tiện liên hệ một cái, còn phải thông qua hắn trên danh nghĩa của ngươi truyền đạt với cha ngươi, đổi lại Tần Kham là hoàng đế, chuyện đầu tiên hắn làm là giết chết Trương đạo nhân này để tế cờ, thiếu người trung gian cũng không sau, cùng lắm thì sau này không liên hệ với ông già mình trên trời nữa là xong.

Nghi thức xuất chinh rườm rà dài dòng kết thúc, trong tiếng chúc khải hoàn của các đại thần, Chu Hậu Chiếu suất lĩnh đại quân tiến về phía nam.

Lần này xuất chinh là vận dụng nhân mã kinh doanh, tổng cộng hai vạn người, Chu Hậu Chiếu làm chủ soái, Bảo Quốc công Chu Huy và Ninh Quốc Công Tần Kham làm phó soái, dưới trướng còn có sáu gã huân quý khai quốc hầu phụ trách thống lĩnh binh mã, quan văn theo quân trừ chủ bộ thư lý và bốn gã giám sát ngự sử ra, còn có một người làm trung thư xá, phụ trách ghi lại mỗi một mỗi tiếng nói hành động khi hoàng đế xuất chinh, để hậu nhân kính ngưỡng, đương nhiên, trận này nếu thua, những gì mà trung thư xá ghi lại đều thành trò cười thiên cổ.

Nếu thật sự xuất hiện tình hình chiến đấu chiến sự bất lợi, Tần Kham quyết định gián ngôn với Chu Hậu Chiếu, chuyện đầu tiên phải làm là xử lý trung thư xá, cái thứ mặt mũi này rất quan trọng, đặc biệt là mặt mũi của hoàng đế.

Đại quân lên đường, phong cảnh ngoài kinh sư như tranh, rừng cây xanh um tươi tốt, núi đá lởm chởm kỳ dị, nước suối róc rách chảy dài. Đều mang lại những cảm thụ hoàn toàn khác lạ cho Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu ngồi trên lưng ngựa, quay đầu nhìn tòa thành trì kinh sư hùng vĩ càng lúc càng xa, không khỏi thở hắt ra một hơi, cười ha ha nói: "Cuối cùng cũng thoát khỏi cái nhà giam nhốt trẫm mười mấy năm rồi! Hà ha!"

Tần Kham cười cười còn chưa kịp đáp thì trung thư xá theo sát bên cạnh rất không thức thời múa bút thành văn trên giấy, vừa viết còn vừa đọc: "Vua lĩnh quân rời kinh, vừa ra khỏi kinh sư không đến mười dặm, vua cười nói 'cuối cùng cũng thoát khỏi nhà giam rồi', đúng là hôn quân hôn ngôn, ô hô ai tai..."

Chu Hậu Chiếu mặt đang tươi cười lập tức đen xì như đít nồi, oán hận nhìn chằm chằm trung thư xá, môi mấp máy mấy cái, cuối cùng vẫn vì thể diện của hoàng đế mà không lên tiếng được.

Chu Hậu Chiếu khách khí nhưng Tần Kham thì không, phất tay áo nói: "Người đâu, mời trung thư xá tới hậu quân nghỉ ngơi, sau này do hắn giám thị lương thảo hậu quân, lương thảo thiếu một hạt thì giết hắn đi."

Hai gã Cẩm y Giáo úy tiến lên, mặc cho trung thư xá giãy dụa chửi mắng, lạnh lùng xách hắn đi.

Chu Hậu Chiếu mặt rồng tươi rói, giơ ngón cái về phía Tần Kham: "Người phân ưu cho trẫm chỉ có một mình Tần Khanh, làm tốt lắm."

Tần Kham khiêm tốn cười nói: "Bổn phận của thần thôi mà."

Nhìn phong cảnh hai bên quan đạo, Chu Hậu Chiếu chậm rãi nói: "Tần Kham, trẫm thật sự rời kinh rồi, thật sự ngự giá thân chinh rồi... chắc không phải là đang nằm mơ chứ? Trẫm cho tới bây giờ vẫn cảm thấy mình nằm trong sương mù vậy."

"Bệ hạ, tất cả đều là sự thật, cho nên bệ hạ lần này bình loạn Ninh vương nhất định phải đánh thật đẹp, không chỉ phải đánh thắng trận lớn, hơn nữa phải đánh dứt khoát đẹp mắt, như vậy có thể bịt miệng văn võ cả triều, cũng cấp cho bệ hạ tư lịch tương lai lần thứ hai thân chinh."

Chu Hậu Chiếu gật đầu thật mạnh: "Không sai, trận này trẫm phải đánh thắng, hơn nữa thắng thật đẹp! Nếu không trẫm sau khi chỉ sợ không còn cơ hội rời kinh nữa, chỉ có thể chết già trong hoàng cung hoặc Báo Phòng thôi."

Tần Kham trầm mặc một lát, có chút sầu lo nói: "Bệ hạ, chỉ là

không biết tình hình chiến đấu hiện giờ ở Giang Tây thế nào, thần hiện tại lo lắng nhất là, vạn nhất đinh cống tuần phủ Vương Thủ Nhân quá lợi hại, trước lúc vương sư tới đã một phát diệt tên phản loạn Chu Thần Hào, bệ hạ tới Giang Tây rồi lại chỉ có thể quét dọn chiến trường, việc này nếu truyền về kinh sư, chỉ sợ sẽ bị đại thần cả triều cười cho chết."

Chu Hậu Chiếu giật nảy mình, cả người run lên, ít nữa thì ngã khỏi lưng ngựa.

" Băn khoăn của ngươi rất có đạo lý!" Sắc mặt Chu Hậu Chiếu có chút trắng bệch, nói: "Trẫm muốn đi bình định phản loạn, chứ không phải là đến thu dọn chiến trường, vạn nhất Vương Thủ Nhân thật sự diệt Chu Thần Hào rồi, bảo trẫm phải làm sao đây! Phí bao nhiêu công sức để rời kinh rồi nhận lại được gì?, Tần Kham ngươi mau phái người truyền ý chỉ của trẫm tới Cửu Giang, nói với Vương Thủ Nhân."

"Nói gì?"

"Bảo hắn khách khí với Chu Thần Hào một chút, đừng làm hắn bị thương. Ài, lời này có phải hơi hỗn trướng hay không?"

"Cũng hơi hơi."

Người trong thiên hạ đều cho rằng Chu Hậu Chiếu là hôn quân không phải không có nguyên nhân, tiểu hôn quân tất nhiên có thực lực hùng hậu của hắn, nếu không thì cũng không để tiếng lành đồn xa như vậy.

Cẩm y Giáo úy vội vàng lên ngựa, một thánh chỉ ngu ngốc được gửi tới Cửu Giang Cửu Giang Giang Tây.

Đinh cống tuần phủ Vương thánh nhân vừa trải qua hai năm biếm trích đau khổ, vất vả lắm mới được tái nhậm chức, đang thoả thuê mãn nguyện, thể hiện khát vọng trong lòng, khi hắn từ trong chí hướng tươi đẹp hồi thần lại, nhất định sẽ phát hiện sự thật tàn khốc cỡ nào, chỉ hận sinh không đúng thời, trời cao tặng hắn một tên hôn quân như vậy.

Đại quân Thiên tử ngự giá chậm rãi đi tới, mà Vương Thủ Nhân

đang ở phủ Cửu Giang rất nhanh sẽ đợi được một đạo thánh chỉ khiến nhân sinh của hắn tức tối nhất, nếu đổi lại là người tâm chí không kiên định tiếp, không chừng sẽ dứt khoát giậm chân hùn vốn tạo phản với Ninh vương.

Chương 601: Giá tới Nam Kinh (1)

Đại quân nam tiến, trạm thứ nhất của Chu Hậu Chiếu không phải Giang Tây, mà là Nam Kinh.

Chu Thần Hào có mười vạn binh, đương nhiên, con số này có lẽ hơi phóng đại, độ phóng đại là bao nhiêu thì được quyết định bởi độ dầy da mặt của hắn, có điều Chu Hậu Chiếu không dám lơ là, đây là trận chiến đầu tiên trong nhân sinh của hắn, nếu muốn hoàn thành thật đẹp, trước hết phải chiếm ưu thế.

Chỉ dựa vào vạn nhân mã của kinh doanh thì còn lâu mới đủ, may mà Nam Kinh Ngụy quốc công đã phụng chỉ triệu tập đại quân từ các vệ sở Nam Trực Đãi, từng nhóm tập kết ngoài thành Nam Kinh, việc Chu Hậu Chiếu hiện tại phải làm là đi thẳng đến Nam Kinh, nắm binh mã đại quyền của Nam Trực Đãi ở trong tay.

Chu Hậu Chiếu bày ra thái độ chính xác, hắn trời sinh ham chơi dọc theo đường đi nhìn thấy phong tục nhân tình và phong cảnh các nơi, hắn không ngờ không chút lưu luyến, không có hưng trí chơi đùa, trừ đi thì là hạ trại nghỉ ngơi, không thể không nói, Chu Hậu Chiếu thân ở trong quân thoạt nhìn cũng có mấy phần khí chất danh tướng, bất kể hành quân hay là cắm trại, hắn đều bố trí gọn gàng ngăn nắp, tuy rằng những bố trí này đại đa số đều được viết trong binh thư, thiếu mấy phần biến báo, nhưng làm thống soái lĩnh quân hắn đã làm rất xuất sắc rồi.

Bảo Quốc công Chu Huy và mấy vị khai quốc hầu tòng quân có chút kinh ngạc vì biểu hiện của Chu Hậu Chiếu, lúc ban đầu còn tán dương cho có lệ, đến cuối cùng không ngờ là bội phục thực lòng, ngay cả Tần Kham cũng không nhịn được mà nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Hai vạn đại quân một đường hành quân lặng lẽ rời kinh sư, qua Sơn Đông, vào Nam Trực Đãi, từ bắc đến nam, sau hơn hai mươi ngày, đại quân cuối cùng cũng tới dưới thành Nam Kinh.

Tường thành Nam Kinh cao vút đã trong tầm mắt, mọi người thầm thở phào tới dưới tường thành, quan nha môn lục bộ và thái giám trấn thủ Nam Kinh, Ngụy quốc công nhiều đời trấn thủ Nam Kinh cùng với gần trăm vị huân quý thế tập Nam Kinh đứng ở cửa hành lang cửa thành, cung kính nghênh đón thánh thiên tử.

Khi cách cửa không đến một dặm, Chu Hậu Chiếu xuống chiến mã, đi bộ tới cửa thành, áo giáp màu vàng kim dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang chói mắt.

Đến gần cửa thành, quần thần quỳ lạy, sơn hô vạn tuế, sau khi Chu Hậu Chiếu tò mò quan sát tường thành Nam Kinh một phen, mỉm cười bảo quần thần bình thân, sau đó nhất nhất làm quan với quan viên lục bộ Nam Kinh.

Khi đi đến trước mặt Ngụy quốc công, Từ lão Quốc Công vẻ mặt kích động, run rẩy hạ bái thì được Chu Hậu Chiếu cười cười đỡ dậy.

Quốc Công nhìn Từ lão Quốc Công của Chu Hậu Chiếu hiện lên mấy phần ôn nhu.

Trong Toàn bộ thành Nam Kinh, người hắn cảm thấy thân thiết nhất sợ là chỉ có gia đình Từ lão Quốc Công này, trước tiên sự trung thành đối với hoàng thất của Từ gia là không thể nghi ngờ, tiếp theo từ huyết thống mà nói, tổ tông của Từ gia là khai quốc nguyên soái Từ Đạt, mà nữ nhi của Từ Đạt thì được gả cho hoàng đế Vĩnh Lạc làm chính thất, chính là "Từ hoàng hậu" mà thế nhân gọi, từ thân thích mà luận, Từ gia là đại cữu bảy đời của Chu gia, chính bởi vì tầng quan hệ này hoàng gia mới vô cùng tín nhiệm Từ gia, cũng nhiều đời trấn thủ Nam Kinh, nắm giữ binh quyền của Nam Kinh, phần ân sủng này cho dù là Tần Kham cũng ngàn vạn lần không kịp.

Từ Bằng Cử Từ tiểu công gia sở dĩ thành hoàn khố ác bá số một thành Nam Kinh, ngay cả Cẩm Y vệ và Đông Hán hắn muốn đấnh và đánh, Hán Vệ vẫn chẳng dám làm gì hắn, không chỉ ngay cả cáo trạng cũng không dám, mà gặp mặt còn phải cúi đầu khom lưng cười bồi. Chỉ vì Hán Vệ cũng biết, phân lượng của Từ gia trong lòng lịch đại hoàng đế Đại Minh không ai bì nổi, có cáo trạng lên thì nói không chừng còn phải ăn phát tát của bệ hạ.

Khi Quân thần chào hỏi nhau, Tần Kham lặng lẽ nhìn tường thành Nam Kinh nguy nga, trong lòng cũng có chút kích động cảm hoài.

Nam Kinh, trạm nhân sinh huy hoàng đầu tiên của Tần Kham, khi đó Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mưu Bân không thèm phân trần, một tờ điều lệnh điều tên thư sinh văn nhược hắn vào Cẩm Y vệ, cũng điều hắn đến thành đông Nam Kinh làm Bách hộ sở, từ lúc đó, Tần Kham chú định không thể dứt bỏ quan hệ với thời đại này này, mấy năm qua nay một đường thăng quan tấn tước, ai có thể ngờ được một Cẩm Y vệ bách hộ nho nhỏ lúc trước mấy năm sau không ngờ thành người nắm giữ toàn bộ Cẩm Y vệ Đại Minh, hơn nữa tước phong Quốc Công, người được hai đời đế vương thánh quyến ân sủng tột đỉnh?

Bất kể hưng vong thành bại, trong minh minh giống như có một bàn tay vô hình ở sau lưng đẩy mình, hoặc là đẩy mình lên cao, hoặc là đẩy mình xuống vách núi.

Cửa thành, Chu Hậu Chiếu vội vàng ôn chuyện với Từ lão Quốc Công, Tần Kham thì cũng bắt đầu lu bù việc.

Từng khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt, lão thủ trưởng lúc trước của Tần Kham, về sau vì Sùng Minh kháng Oa thơm lây mà được thăng làm Nam trấn phủ ti trấn phủ Lôi Hồng, lúc này đang mặc phi ngư cẩm bào đỏ thẫm, hơi bất an đứng cách Tần Kham không xa, thấy Tần Kham tươi cười nhìn hắn, mặt già của Lôi Hồng đỏ lên, bước nhanh tới bái kiến.

"Hạ quan Nam trấn phủ ti trấn phủ Lôi Hồng, tham kiến Tần Công Gia."

Phía sau Lôi Hồng, các Thiên hộ bách hộ Cẩm Y vệ mặc cẩm bào bái kiến theo.

Tần Kham cười cười mời mọi người đứng dậy, sau đó cầm tay Lôi Hồng cười to.

Trong đoàn người đông đúc, cảm xúc của Lôi Hồng chỉ sợ là phức tạp nhất.

Thuộc hạ khi xưa, qua mấy năm không ngờ thành Cẩm Y vệ Chỉ

huy sứ, hơn nữa được phá lệ phong tước vị Quốc Công, có trời mới biết Đại Minh bao nhiêu năm rồi chưa phong Quốc Công, Lôi Hồng còn nhớ tình cảnh khi thư sinh văn nhược đó vừa tới Nam Kinh, mặc một bộ phi ngư bào không vừa người đến Thiên hộ sở bái kiến hắn, nói thật, Lôi Hồng lúc ấy trong đáy lòng rất không thích tên thư sinh này, trong Cẩm Y vệ toàn vũ phu thô bỉ, bỗng nhiên lòi ra một tên thư sinh trói gà không chặt, khi nhận được điều lệnh của thượng quan, Lôi Hồng khó chịu như nuốt phải một con ruồi vậy.

Nhưng mà chính tên thư sinh văn nhược này lại dùng biểu hiện của bản thân khiến hắn dần dần nhìn với cặp mắt khác xưa, kết giao với nha nội hoàn khố trong thành Nam Kinh như Từ tiểu công gia, xưng huynh gọi đệ với đệ tử huân quý cả thành, ngay cả Lôi Hồng hắn cũng phải tươi cười nịnh nọt, Tần Kham lại có thể tùy tiện kề vai sát cánh chửi bới chơi đùa với họ, càng khó có thể tin là, trong trận Sùng Minh đảo kháng Oa, trong tuyệt cảnh toàn bộ Thiệu Hưng vệ bại lui, thư sinh văn nhược này cầm trường thương lên dẫn theo các huynh đệ còn lại sinh vong tử địa đâ đâm ra thương đầu tiên.

Rất khó tưởng tượng, trong thân thể thư sinh nhìn thì văn nhược này, cất giấu tính cách bất khuất và cương liệt như hỏa thế nào, từ khi đó Lôi Hồng đã xác định, tiền đồ của thanh niên nhân này là không thể hạn lượng, có thể đi xa hơn bất kỳ ai.

Mấy năm sau, quả như Lôi Hồng sở liệu, vị thư sinh văn nhược này vỗ cánh bay cao, không ngờ đạt tới độ cao mà thủ trưởng cũ của hắn đây có mười đời cũng không với tới được, ngay cả đám người Đinh Thuận Lý Nhị từng là thuộc hạ trong Bách hộ sở của cho cũng thăng chức rất nhanh theo, trở thành người cầm quyền trong Cẩm Y vệ.

Chương 601: Giá tới Nam Kinh (2)

Tế ngộ nhân sinh, sự khác biệt của biết nắm bắt cơ hội hay không là rất rõ ràng, Lôi Hồng cũng thường hối hận, nếu lúc trước quyết tâm theo Tần Kham rời kinh! Hắn ngày nay, tiền đồ há chỉ là một trấn phủ sứ nho nhỏ?

Tần Kham tất nhiên là không biết trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng Lôi Hồng lúc này, sau khi thân thiết hàn huyên vài câu với thuộc hạ Cẩm Y vệ Nam Kinh, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc vừa ngang ngược hỗn trướng vừa đáng yêu trong đám người.

Khiến hắn thất vọng là, trong các quan viên và huân quý nghênh giá, không ngờ không thấy bóng dáng của Từ Bằng Cử.

Đang nghĩ có vào thành tim hắn không thì Từ lão Quốc Công run rẩy bước về phía Tần Kham.

Tuy rằng trước kia khi ở Thiệu Hưng và Nam Kinh, Tần Kham không chỉ một lần dựa hơi Từ lão Quốc Công, không hề cố kỵ lấy da hổ của Ngụy quốc công làm cờ, nhưng hôm nay Tần Kham mới lần đầu tiên nhìn thấy từ lão công gia, trước kia muốn gặp • lắm, nhưng chỉ tiếc là thân phận cách nhau quá xa, căn bản không có tư cách đó.

Thấy lão công gia mỉm cười nhìn hắn, trong đôi mắt già đục ngầu thỉnh thoảng lại hiện lên hào quang sắc bắn ra một đạo hào quang sắc bén không tương xứng với tuổi tác già nua của lão, Tần Kham cũng cười.

Ai cũng bảo phủ Ngụy quốc công một già một trẻ hai hỗn trướng, thường ngày chiếm ruộng lấy đất, khi nam ép nữ không chuyện ác nào không làm, tấu chương hạch tội đôi ông cháu này hàng năm của các ngôn quan kinh sư ít nhất cũng giày tới một hước, nhưng hôm nay sau khi Tần Kham thấy lão công gia, lại phát hiện vị lão nhân này không đúng với lời đồn, một lão hỗn trướng chỉ biết ức

hiếp quê nhà chiếm đất phá quán, trong mắt lão ta tuyệt đối không thể lộ ra ánh mắt như mũi đao sắc bén đến vậy.

Tần Kham cười cười thở dài, hắn rất hiểu Từ lão gia tử, một vị Quốc Công tay nắm binh quyền, làm người xử thế nếu quá mức quy củ, thỉnh thoảng mới làm chút chuyện ngang ngược bừa bãi, chỉ sợ lịch đại hoàng đế sẽ không quá yên tâm với lão, triết học xử thế của lão gia tử rất đáng để học tập.

"Vãn bối Tần Kham, bái kiến Từ lão công gia..." Tần Kham khom người thi lễ với Từ lão.

Từ lão mắt nhíu lại, có chút kinh ngạc, mọi người cùng là quốc công, lão hiển nhiên không ngờ Tần Kham lại dùng lễ tiết vãn bối với lão, hơi nghĩ một chút, Từ lão liền minh bạch, năm đó thanh niên nhân này có giao tình không tồi với tôn tử bảo bối của lão, lễ vãn bối này mười phần có chín là vì Từ Bằng Cử.

Từ lão già thành tinh rồi, lập tức cười ha ha, vỗ mạnh vai Tần Kham: "Lão công gia cái gì, gọi gia gia được rồi! Tiểu tử Hỗn trướng, đừng tưởng rằng ngươi là Quốc Công rồi thì lão phu không làm gì được ngươi, năm đó ngươi lấy cờ hiệu của Ngụy quốc công Ngụy quốc công đi phá phách, lão phu còn chưa tính sổ với ngươi đó."

Tần Kham xấu hổ, vội vàng gọi lại: "Tiểu tử bái kiến Từ gia gia."

"Ài, thế mới đúng chứ, sau này qua lại nhiều với tên tiểu tử không ra hồn như ta nhé, tiểu tử đó cả ngày gặp rắc rối, khiến lão phu lo lắm."

Tần Kham hai má giật giật, rất muốn thẳng thắn nói với lão rằng bản sự gây chuyện thị phi thì ta cũng chẳng kém hơn cháu ngài đâu.

Do dự một chút, Tần Kham hỏi lão gia tử về Từ Bằng Cử, lão gia tử rất bất mãn hậm hừ, thuận tay chỉ về phía sông Tần Hoài.

Chăm chú nhìn về hướng ngón tay của lão gia tử, Tần Kham mỉm cười, hắn đại khái lúc này lúc này Từ tiểu công gia đang làm gì.

Bờ sông Tần Hoài ở ngoại ô phía đông Nam Kinh, một tòa tiểu các

tử gọi là Ngũ Liễu đình dựng trong rừng liễu ven sông, Ngũ Liễu đình vốn là danh thắng của Kim Lăng, xuâ ấm thu mát, tơ liễu bay như nhược tuyết, du khách Kim Lăng thường dẫn bạn bè tề tụ ở Ngũ Liễu đình, phẩm rượu thưởng cảnh ngâm thơ, thực sự là cực kỳ phong nhã, xưa nay rất nhiều danh sĩ văn hào lưu lại tuyệt cú giai từ ở Ngũ Liễu đình, dẫn tới vô số sự kính ngưỡng tôn sùng của thế nhân.

Hôm nay Ngũ Liễu đình tuyệt đối không có một chút liên quan tới chữ "Nhã", dùng "chim gáy chiếm ổ chim khách" để hình dung thì chuẩn xác hơn.

Tần Kham khoanh tay đi lên đê Tần Hoài, cách xa đã nghe thấy tiếng chửi bậy và tiếng động lớn từ trong Ngũ Liễu đình truyền ra, trong đó có một đạo thanh âm quen thuộc là to nhất.

Tần Kham lộ ra nụ cười ấm áp, cước bộ có chút dồn dập, đi đến ngoài Ngũ Liễu đình, không ngoài sở liệu, ngoài cửa có hơn mười tên đả thủ của nhà huân quý đứng canh như chó dữ, thấy một công tử hoa quý được vô số thị vệ đằng đằng sát khí vây quanh đi tới, giống như cảnh sát đi bắt đánh bạc vào đình các, các ác phó thất thần, trơ mắt này nhóm người này đi vào, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, muốn ngăn cản, nhưng lại phát hiện hôm nay rất không khéo, gan của mọi người như teo lại bé tí.

Hình tượng của Từ Bằng Cử lúc này rất không tốt, hoặc là nói trên chiếu bạc hắn căn bản không có hình tượng, một thân trù sam bằng lụa bị vò thành một đống ném ở góc đình, Từ Bằng Cử mặc áo lót màu trắng, trong tay cầm một tệp chỉ bài chế tác tinh xóa, mắt đỏ bừng không chớp nhìn chằm chằm vào bài, trên mặt thỉnh thoảng hiện lên mấy phần sát khí sắc bén, nhưng mà khí sắc chung quy vẫn có chút bụi, liếc một cái là nhìn ra được người này thua không ít tiền, bài phẩm thối nát lờ mờ có thể xuất hiện.

Bạn bài của Từ Bằng Cử đều là huân quý trong thành Nam Kinh, hơn nữa đều là người quen của Tần Kham, Ninh Viễn Hầu, Thành Sơn Bá, Vũ Tĩnh Bá, non nửa hoàn khố huân quý của thành Nam Kinh tất cả đều tập trung ở đây.

"Đặt đi, con mẹ nó đặt đi, lão tử nói cho các ngươi hay, ván này ta thắng chắc rồi, hơn nữa là thắng lớn, ăn của ta thì phải nhả ra cho

ta." Từ Bằng Cử khẩn trương nhìn chằm chằm bài trong tay, miệng lẩm bẩm như thằng điên

"Triệu Thừa Khánh, thằng chó ngươi, vừa rồi khi ăn của lão tử thì ngươi đặt một trăm lượng, vạn này bài ta đẹp thì ngươi chỉ đặt mười lượng là ý làm sao?"

Vũ Tĩnh Bá Triệu Thừa Khánh hiển nhiên cũng thua không ít, nghe vậy trợn mắt lên: "Ta đặt bao nhiệu kệ ta, lão tử hết tiền, không được à."

"Thằng chó, ván này ta chơi xong rồi sẽ đánh ngươi một trận rồi đánh tiếp. Hà, nghe nói tháng trước ngươi ở phố động mua được một đầu bếp sắc mục đúng không? Hỏi ra kết quả chưa? Tên đầu bếp đó rốt cuộc có biết làm pizza không?"

Nhắc tới pizza, tiểu công gia kìm lòng không đậu lại nuốt nước miếng.

Triệu Thừa Khánh hậm hực nói: "Đừng nói nữa, pizza cái gì, tên đầu bếp đó căn bản chưa từng nghe nói, hắn nói người sắc mục đời đời chưa làm qua món này."

Từ Bằng Cử ngây người một chút, tiếp theo vẻ mặt trở nên vô cùng thất vọng, thậm chí còn hơn cả thua bài: "Không biết à? Sao thế được? Rõ ràng là thứ của phiên bang, chắc là tên đầu bếp đó không chịu làm rồi, lát về đánh hắn một trận, không làm pizza cho ta, ta hủy hết xương cốt trên người hắn. Ê, đám hỗn đản các ngươi còn ngây ra đó làm gì, đặt đi."

Bùm!

Một túi bạc nặng trịch ném lên chiếu bạc, thanh âm ôn hòa mà cười cợt từ phía sau Từ Bằng Cử truyền đến.

"Ta đặt một trăm lượng, cược tiết khố của tiểu công gia, thua thì ngươi mông trần về nhà cho ta."

Chương 602: Hoàn khố ác bá (1)

Câu này không nghi ngờ gì nữa đã chế tạo không khí khẩn trương cho đình các nho nhỏ này, rất nhiều người nhìn thấy mắt Từ Bằng Cử đỏ ngầu, sát khí hiện lên, ngay sau đó, Từ Bằng Cử giống như trâu điên thở hổn hển quay người lại.

Khắp cả thành Nam Kinh, trừ Từ lão công gia ra, không ai dám nói với Từ Bằng Cử những lời không khách khí như vậy, tri phủ Ứng Thiên, thậm chí quan viên lục bộ Nam Kinh, thấy vị tiểu công gia vô pháp vô thiên này cũng chỉ có thể cười bồi, thanh cao hơn một chút thì nhiều lắm cũng chỉ dám hừ khẽ một tiếng, sau đó vòng qua cứ như tránh cứt chó trên đường vậy.

Hôm nay thì ngược lại, không ngờ có người dám thách thức tiểu công gia.

Chúng hoàn khố trong đình các ngây ra, đều tập trung ánh mắt ở cửa thang gác, tiếp theo chúng hoàn khố không ngờ đều cười ồ.

Từ Bằng Cử thở hổn hển chuẩn bị đánh người vừa xoay người, liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tần Kham.

Từ Bằng Cử ngẩn ra, kiếp theo kêu a ha, cuối cùng cười thành tiêng tiến lên vỗ vai Tần Kham.

"Ta đang bảo tên gia hỏa mù mắt nào dám trêu ta, thì ra là ngươi, pi...."

Sắc mặt Tần Kham lập tức trầm xuống: "Ngươi nếu còn dám gọi ta là 'Pizza huynh', ta nhất định sẽ cược tiết khố của ngươi, hơn nữa đẩm bảo ngươi sẽ mông trần về nhà."

Từ Bằng Cử đành phải ngượng ngùng cười nói: "Đương nhiên là Tần huynh rồi, pizza huynh khó nghe lắm, ta đâu phải là lúc nào cũng treo đồ ăn trên miệng, cứ như là ta tham ăn lắm ấy, quả thực là buồn cười."

Rất không hiểu nổi, vị tiểu công gia này lấy đâu ra dũng khí để cho rằng mình không phải tham ăn.

Một đám hoàn khố đều xông tới, hi hi ha ha chào hỏi Tần Kham, Tần Kham cũng không khách khí với bọn họ, vỗ vai, đấm ngực, hiếm thấy chào hỏi cuồng dã hiếm thấy.

Nam Kinh có thể nói là địa bàn cũ của Tần Kham, các hoàn khố cũng đều là người quen cũ của Tần Kham, lúc trước khi còn chỉ là bách hộ nho nhỏ, Tần Kham đã không kiêu ngạo không siểm nịnh kết thân với đám hoàn khố này, sau Sùng Minh kháng Oa, thanh danh của Tần Kham trong giới hoàn khố này lại tiến triển cực nhanh, đám tên gia hỏa này thường ngày mắt để trên đỉnh đầu, quan có lớn đến mấy họ cũng phớt lờ, nhưng bọn họ cũng là một đám người trẻ tuổi rất có nhiệt huyết, đối với anh hùng dũng sĩ chân chính, bọn họ vẫn bội phục từ đáy lòng, Tần Kham Tần Kham biểu hiện của mình để giành được sự tôn trọng của bọn họ.

Về sau Đỗ Hoành vì chức công chức công Thiệu Hưng mà bị bắt, Đông Hán áp giải hắn đến Nam Kinh, các hoàn khố Nam Kinh dùng các loại phương thức mở ra một tấm lưới bảo hộ cực lớn và chắc chắn cho Đỗ Hoành, khiến Thiên hộ hình của Đông Hán ném chuột sợ vỡ đồ không dám động tới một ngón tay của Đỗ Hoành, còn phải coi hắn như cha ruột một đường tất cung tất kính đưa vào kinh sư, có thể khiến các hoàn khố khuynh lực tương trợ như vậy, bên trong trừ mặt mũi của tiểu công gia Từ Bằng Cử ra, quan trọng hơn là các hoàn khố đã coi Tần Kham là một thành viên trong bọn họ, cho nên bọn họ nguyện ý bán mối nhân tình này.

Sau một phen chào hỏi, Từ Bằng Cử hưng phấn mà vung tay: "Chư vị, tần huynh đệ hiện giờ đã đứng hàng Quốc Công, con mẹ nó, ta còn phải chờ gia gia duỗi chân mới được kế thừa tước vị, người ta đã ra roi thúc ngựa lên làm Quốc Công, người so với người thì là tức chết người, hôm nay Tần huynh đệ tới Nam Kinh, không nói nhiều, Phúc Tân lâu thành đông, ta làm chủ, đi hết, ai không đi thì đừng trách mai ta đập vỡ bàng hiệu nhà hắn."

Vũ Tĩnh Bá Triệu Thừa Khánh hi hi ha ha trêu hắn: "Tiểu công gia, chúng ta vừa đánh bài hai ngày hai đêm, bạc của ngươi thua hết rồi, lấy đâu ra bạc mà làm chủ."

Từ Bằng Cử đá hắn một cước, cười mắng: "Ta làm chủ đã bao giờ phải bỏ tiền đâu? Ăn ở nhà ai đã xem như là nể mặt hắn rồi, ai dám nói nửa chữ, khuê nữ nhà hắn bù vào đi."

Tần Kham thở dài, chỉ mấy câu thôi đã nhìn ra đám gia hỏa này ngang ngược thế nào trong thành Nam Kinh, biểu hiện của mình ở kinh sư quả thực như là bảo bảo ngoan hoa thấy hoa nở, thế mà ngôn quan còn suốt ngày hạch tội hắn, đúng là đám mắt mù, nếu đầy họ tới Nam Kinh sống mấy năm, tính tình của bọn họ nhất định hiền hoà hơn rất nhiều, đương nhiên, thành Nam Kinh có đám hoàn khố vô pháp vô thiên này, các ngôn quan không nhất định có thể sống đến ngày tính tình hiền hoà.

Bởi vì Tần Kham tới, tâm tình của Từ Bằng Cử rất tốt, lập tức cũng chẳng buồn để ý thắng bại trên chiếu bạc, tùy ý đá bàn, cùng các hoàn khố hò hét vây quanh Tần Kham đi ra.

Tần Kham thở dài: "Ngự giá của Bệ hạ đã tới Nam Kinh, công khanh cả thành đều ra đón chào, các ngươi lại ở đây đánh bài, có phải rất không giảng cứu hay không."

Từ Bằng Cử ngây ra, vỗ vỗ trán: "Mẹ nó, đánh hai ngày đêm không chợp mắt, không ngờ quên sừ mất, các huynh đệ, chúng ta trước tiên tới bái kiến bệ hạ đã rồi tới Phúc Tân lâu sau."

Chúng hoàn khố hối hận không thôi, vội vàng đồng thanh hưởng ứng, những người này phần lớn là kế tục tước vị của cha ông, có thể kế tục tước vị đều là trưởng tử trong nhà, mỗi gia tộc đều tận hết sức lực bồi dưỡng trưởng tử, cho nên rất biết nặng nhẹ, hoàng đế ngự giá thân chinh tới mà bọn họ không nghênh đón, dĩ nhiên có thể xem như là sai lầm rất nghiêm trọng.

Các hoàn khố không hẹn mà cùng tìm về được lý trí và tiết tháo mất từ lâu, sau khi ra khỏi Ngũ Liễu đình thì đều lên ngựa vội vàng vào thành, ác phó hộ viện thì đi theo sau đít ngựa hùng hùng hổ hổ đuổi bách tính chặn được, đoàn người như đội quân thất trận loạn thất bát tao vào thành.

Tần Kham cũng cười khổ theo các hoàn khố vào thành, hắn biết tâm tình của các hoàn khố hiện tại hoặc nhiều hoặc ít đều có chút sợ hãi, dù sao sai lầm nghiêm trọng như không đón thánh giá, nói

lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ, đối với sự phất triển của gia tộc mình vẫn có ảnh hưởng nhất định, nhưng Tần Kham cũng biết người duy nhất không lo lắng là Từ Bằng Cử.

Quan hệ của Từ Bằng Cử và Chu Hậu Chiếu không tầm thường, nói xa hơn thì quan hệ của lịch đại hoàng đế Đại Minh và lịch đại chưởng môn nhân Từ gia đều rất không tồi, lúc trước Tần Kham có thể quen đông cung Thái tử Chu Hậu Chiếu, chính là toàn nhờ Từ Bằng Cử dẫn kiến, huống hồ Từ Bằng Cử và Chu Hậu Chiếu còn có một tầng quan hệ, đó chính là huynh đệ đồng hao.

Không thể không nói, kinh sư Hạ gia mấy năm nay phong thuỷ rất không tồi, mộ tổ của Hạ gia cũng bỗng nhiên bạo quỷ phẩm phun đầy khói, đại nữ nhi của Hạ gia gả cho Chu Hậu Chiếu, trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nhị nữ nhi, cũng chính là muội muội của Hạ hoàng hậu thì gả cho cháu ruột của Nam Kinh Ngụy quốc công, cũng chính là tiểu công gia đang dùng tư thế của con cua đi ngang trên đường phố Nam Kinh.

Lão quốc trượng Hạ Nho thực tế hành động thực tế hung hăng phản kích tập tục xấu trọng nam khinh nữ đương thời.

Mọi người trở lại trong thành, mới biết được Chu Hậu Chiếu đã cùng các công khanh bái lễ xong, ngự giá lúc này đã vào hoàng cung Nam Kinh.

Chương 602: Hoàn khố ác bá (2)

Các Hoàn khố quýnh quá, không chút cố kỵ đánh ngựa trên đầu đường Nam Kinh, một đường gà bay chó sủa xông vào trơcs hoàng cung, cũng may huân quý và các quan viên lục bộ Nam Kinh quá dài dòng, kéo Chu Hậu Chiếu nói chuyện mãi không xong, ngự giá không thể không dừng lại trước cửa hoàng cung.

Chu Hậu Chiếu vẫn đánh hàn huyên khách sáo với huân quý và lão thần, thuận tiện cố nén xung động cởi giầy vỗ vào mặt nghe các lão thần lải nhải khuyên can quân vương phải cần cù, thân hiền thần xa tiểu nhân.

Đám hoàn khố Từ Bằng Cử cách hoàng cung trăm trượng thì liền xuống ngựa chạy như điên, chạy một lúc thì thấy trước cửa cung huân quý và đại thần đang vây kín Chu Hậu Chiếu, chúng hoàn khố rất không vui, thế là mọi người đồng lòng hợp lực bày ra trận hình cái dùi, giống như một đàn trâu không phân rõ phải trái xong vào trong đám người, trong nhất thời các loại độc thủ, các loại giẫm đạp, đám người trong nháy mắt liền bị bọn họ mở một đường máu.

Cuối cùng chen được tới trước người Chu Hậu Chiếu, Từ Bằng Cử vẻ mặt kích động, cả người run lên, hưng phấn hô to: "Bệ hạ! Ta nhớ ngươi chết mất."

Chu Hậu Chiếu cũng nhìn thấy Từ Bằng Cử, vừa lộ ra nụ cười cao hứng, ai ngờ Từ tiểu công gia còn chưa nsoi xong, một đạo thân ảnh bên cạnh Chu Hậu Chiếu dùng tư thế mạnh mẽ dị thường xông lên trước, không nói hai lời quát chân Từ Bằng Cử, tiếp theo quyền cước như hoa vũ đầy trời không đầu không đuôi nện xuống mặt xuống người Từ Bằng Cử.

Trong thành Nam Kinh dám đối đãi với Từ tiểu công gia như thế, tất nhiên trừ Từ lão công gia ra thì không có ai.

Từ lão gia tử tức giận đến mặt già xanh mét, vừa đánh vừa gầm

lên: "Thằng chó con, hôm nay bệ hạ ngự giá tới kinh đô, chuyện trọng yếu cỡ nào, tên hỗn trướng ngươi chạy đi đâu thế? Dám không ra khỏi thành nghênh giá, lão phu đánh chết tên hỗn trướng ngươi."

Từ Bằng Cử ôm đầu hét thảm, tiểu ác bá thường ngày ngang ngược kiêu ngạo làm xằng làm bậy, lúc này giống như như tiểu tức đang hứng chịu bạo lực gia đình. Chu Hậu Chiếu, Tần Kham cùng với dám hoàn khố đứng bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, cao hứng nhất ở đây không ngoài quan viên lục bộ, chắc thường ngày bị tiểu công gia ức hiếp nhiều, lúc này không những không có ai tiến lên khuyên can, ngược lại còn dùng hết sức ủng hộ Từ lão gia tử quân pháp bất vị thân.

Cho tới lúc các quan viên ánh mắt nhiệt liệt chờ mong lão gia tử vô độc bất trượng phu dứt khoát một kiếm giải quyết tên tiểu ác bá khiến cả thành Nam Kinh ô nhiễm này thì Từ lão gia tử lại thở hổn hển dừng tay.

Chúng quan viên phát ra tiếng thổn thức thất vọng, bóp cổ tay thở dài trước hành động quân pháp bất vị thân đầu voi đuôi chuột của Từ lão gia tử.

Tần Kham thu hết tất cả phản ứng của mọi người vào trong mắt, thầm lắc đầu.

Vẫn như lúc trước khi mình đi, trong thành Nam Kinh không có nổi một người tốt.

Tiệc tẩy trần của Phúc Tân lâu mở theo lẽ thường.

Từ tiểu công gia mặt mũi bầm dập ngồi ở chủ vị, ăn một trận đòn đau nhưng tinh thần với hắn vẫn rất quắc thước, Từ lão gia tử xuống tay thoạt nhìn rất nặng, nhưng vẫn lưu lại phân thốn

Chúng hoàn khố ngồi bên cạnh, vốn Chu Hậu Chiếu cũng muốn theo tới, có điều các đại thần Nam Kinh có oán niệm rất sâu với hành động ngự giá thân chinh của Chu Hậu Chiếu, nếu hắn cùng một đám hoàn khố không lớn không nhỏ vui chơi giải trí, chỉ sợ sau khi yến hội này Chu Hậu Chiếu không biết sẽ phải truy nhận bao nhiêu đại thần thành liệt sĩ, thế là đành phải phẫn nộ từ bỏ.

Tâm tình của Từ Bằng Cử rất không tồi, lão gia tử đánh đau một trận xem ra vẫn chưa để lại cho hắn được ám ảnh tâm lý gì, chỉ là lúc này cái mặt bầm tím của đang banh ra, đây cũng không phải là cố ý ra vẻ, thật sự là vết thương trên mặt hắn quá nhiều, bất kỳ một biến hóa vẻ mặt rất nhỏ nào cũng sẽ khiến hắn đau thấu tâm can.

Khụ Khụ hai tiếng, Từ tiểu công gia lên tiếng.

"Hôm nay ánh nắng tươi sáng, huynh đệ tề tụ một đường, hítt...." Vừa mở miệng là động tới vết thương trên mặt, Từ Bằng Cử đau tới hai mắt lồi cả ra, hai giọt nước mắt đau đớn từ từ trào ra khỏi hốc mắt.

Đáng để khâm phục là, tiểu công gia đúng là mãnh sĩ chân chính, đau như vậy mà vẫn bất khuất tiếp tục vui cường.

"Tần Kham và ta quen biết ở Thiệu Hưng, hít hà.... nhờ gà mà kết duyên, về sau lại không đánh không quen biết, hít hà.... Hôm nay Tần huynh đệ tấn tước Quốc Công, áo gấm về nhà, hít hà..."

Từ Bằng Cử vừa nói vừa rơi lệ, cuối cùng đau đến ức ôm má, thật sự không nói được nữa.

Tần Kham hai má cũng giật giật, chưa bao giờ thấy người chấp nhất như vậy.

"Từ huynh, thế được rồi..." Tần Kham thở dài ngập đồng tình: "Có thương tích thì nói ít thôi, ngươi việc gì phải thế."

Từ Bằng Cử lập tức ném ánh mắt cảm kích về phía Tần Kham, gật đầu nói: "Tần huynh đệ, không phải nói gì nữa, cứ tận sức ăn uống. Người đâu, đưa kỹ nữ lên trocs rồi đưa đồ ăn lên sau, hít hà..."

Thịnh yến quyền quý Điển hình, theo một tiếng thét to đầy đau đớn của tiểu công gia, hơn mười cô nương thanh lâu tướng mạo xinh đẹp dáng người ma quỷ lả lướt đi vào, giống như một đám báo săn phát hiện ra linh dương, đều tự tìm mục tiêu rồi vồ vào, Tần Kham cũng không ngoại lệ, chưa kịp phản ứng thì liền có một đôi tay ngọc quàng lên cổ, tiếp theo ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi

lòng ••••••

Yến hội vốn có chút áp lực, trong khoảnh khắc trở nên kiều diễm nhộn nhạo, phong tình vô hạn.

"bắt đầu ăn." Tiểu công gia ra lệnh một tiếng, yến hội đón gió cho Tần Kham chính thức bắt đầu.

Từ Bằng Cử không nhìn oanh oanh yến yến bên cạnh, dẫn đầu cầm đũa thưởng thức đồ ăn.

Mọi người trầm mặc không nói gì nhìn một đôi đũa tung hoành bễ nghễ trên bàn ăn, tiểu công gia đau mà vẫn khoái hoạt, một người ăn tới mức mà đầu túa mồ hôi, khẩu lệnh "bắt đầu ăn" chắc là chỉ một mình hắn hạ được.

Tần Kham có chút thưởng thức nhìn hắn.

Hai năm không gặp, tên này vẫn tham ăn như cũ, có thể thấy được đây là một người rất thuần túy.

Từ Bằng Cử một mình vùi đầu vào ăn, chúng hoàn khố thì cầm chén tới kính rượu Tần Kham.

Quan hệ tốt đẹp xưa kia khiến các hoàn khố rất vững tâm, nay đã khác xưa, Tần Kham hiện giờ ở toàn bộ Đại Minh đều là nhân vật quyền thế chạm tay có thể bỏng, lại là quyền thần trước mắt bệ hạ, bất luận tình cảm hay là lợi ích, các hoàn khố giao hảo với cho đều là trăm lợi mà không một hại.

Tần Kham sau khi ngồi xuống thì uống tới mặt đỏ tai hồng, Từ Bằng Cử cũng ăn no rồi, ợ một cái thật dài, cầm chén tới uống liền với Tần Kham ba chén, thỏa mãn xoa xoa bụng, lúc này mới nói đến chính sự.

"Đến Nam Kinh được mấy ngày?"

Tần Kham cười khổ nói: "Quân tình khẩn cấp, có lẽ ngày mai phải đi rồi."

Từ Bằng Cử gật đầu: "Ông nội của ta mấy ngày nay bận tới chân không chạm đất, vội vàng từ vệ sở các nơi của Nam Trực Đãi triệu

tập hai mươi vạn đại quân, hiện giờ đang tập kết ở ngoài thành Nam Kinh, bệ hạ và ngươi nếu ngày mai khởi hành tới Giang Tây bình định, ta cũng sẽ đi theo các ngươi."

Chúng hoàn khố cũng đều phụ họa, cả bàn tiệc trở nên ầm ĩ.

"Ta cũng đi, chúng ta đều đi!"

Chương 603: Quốc Công tương lai

Huân quý Đại Minh là một loại quần thể mâu thuẫn nhất.

Đầu tiên, bọn họ phổ biến không phải là người tốt, nếu dùng tiêu chuẩn của bách tính lương dân để yêu cầu bọn họ, mỗi người đều bị chém đầu hơn mười lần rồi, nhóm người này rảnh rỗi lại sinh sản, đạo đức bại hoại, khi nam ép nữ, không chuyện ác nào không làm, tóm lại, bọn họ chính là một đám nhân tố cực bất ổn định của xã hội và sự quốc thái dân an, thời kì hòa bình hoàng đế Đại Minh thấy nhóm người này là đau đầu, gặp mặt là thường ôn ngôn khuyên giải, sau lừng thì không biết dùng miệng sủng hạnh tổ tiên nữ tính bao nhiêu đời của nhà họ.

Nhưng đồng thời, huân quý lại là một đám người trung thành v quốc gia nhất, bởi vì tước vị của bọn họ đến từ hoàng thất, đời đời truyền xuống, sự hưng suy của gia tộc gắn chặt với tước vị, vận mệnh của bản thân cũng gắn chặt với hoàng thất, mọi người đều ngồi trên cùng thuyền, chiếc thuyền này nếu thủng, ngươi không chạy được thì ta cũng không chạy được.

Đạo lý mọi người đều biết, hoàng gia tốt thì các ngươi tốt, các ngươi mới có thể sống những ngày sung sướng ức hiếp bách tính, làm xằng làm bậy, hoàng gia gặp nạn, các ngươi là người đầu tiên xui xẻo. Cho nên Đại Minh phàm là gặp chiến sự, huân quý luôn là người đầu tiên đứng ra, mà cứ đến những lúc như vậy, hoàng đế Đại Minh tín nhiệm nhất là huân quý.

Hôm nay huân quý ở đây, bao gồm cả Từ Bằng Cử, đều yêu cầu xuất chinhtheo thánh, đây là kết quả bồi dưỡng của gia tộc từ nhỏ đối với bọn họ, gia tộc huân quý giáo huấn người thừa kế chỉ một loại lý niệm, đó chính là công danh là giành được từ trên lưng ngựa. Tước vị là tổ tông theo các tiên đế Nam chinh bắc chiến, dùng mạng để đổi, nếu muốn tước vị đời đời truyền xuống, để gia tộc càng lúc càng phong quang thịnh vượng, chỉ có không ngừng giành quân công từ chiến trường, gia nghiệp mới có thể hưng

vượng không suy.

Tần Kham không phản đối bọn họ xuất chinh, hắn vẫn rất có hảo cảm với những người này, cho dù bọn họ ở thời kì hòa bình rất ít làm chuyện của con người, nhưng Tần Kham lại rất thích.

Một quốc gia còn có một đám người trẻ tuổi tràn ngập tâm huyết đáng yêu như vậy, cũng không phải là chuyện xấu.

Tần Kham không có lý do ngăn cản bọn họ, hoàng đế chẳng đáng tin như Chu Hậu Chiếu còn làm thống soái ba quân, còn để ý gì có thêm mấy tên gia hỏa thêm phiền toái.

Không khí tiệc tẩy trần rất nhiệt liệt, nhất là sau khi Tần Kham cười cười gật đầu đáp ứng thỉnh cầu xuất chinh của các hoàn khố, không khí yến hội lại đạt tới cao trào.

Các Hoàn khố chơi tới phát điện, các cô nương thanh lâu của mời đến hầu rượu xui xẻo rồi, các đệ tử bá hầu thường ngày thân phận cao quý toàn bộ hóa thân thành người sói dưới ánh trăng, kêu ngao ngao bắt đầu chuyển phong cách yến hội sang dâm tục sa đọa, từng chiếc áo yếm mỏng tang bay đầy trời, các cô nương hoặc cười duyên hoặc kêu thét, trong các tử loạn thành một đống.

Vui chơi qua đi, tiết mục còn lại của các hoàn khố tất nhiên là đánh bạc.

Nói tới đánh bạc, địa vị của Tần Kham trong các hoàn khố Nam Kinh như thiên thần vậy, ai cũng biết đấu địa chủ thịnh hành tới giờ chính là vị Quốc Công này phát minh, giới cờ bạc Nam Kinh đều đặt Tần Kham lên địa vị bá chủ, về sau vị Tần Công Gia này ở kinh sư phát minh mạt trượt, trò chơi này cũng lưu truyền đến Nam Kinh, các hoàn khố càng ngũ thể đầu địa đối với người này, từ góc độ của các hoàn khố mà nói, địa vị của Tần Kham trong giới cờ bạc rõ ràng còn cao hơn hình tượng sau Sùng Minh kháng Oa, nghe nói những năm gần đâycó hoàn khố còn lập tượng Tần Kham, mỗi lần trước khi lên chiếu bạc đều thắp ba nén hương cho vị Tần đổ thần này.

Hôm nay Tần đổ thần ở đây, khiến các hoàn khố hưng phấn vô cùng, vội vàng sai gia phó về nhà lấy bạc, hơn nữa ý kiến đối với

cách chơi cũng rất thống nhất, chúng hoàn khố nhất trí quyết định tránh đấu địa chủ và mạt trượt, đánh bài lá.

Sùng bái thì sùng bái, nhưng hiển nhiên đám fan của Tần Công Gia cũng không ngốc, sùng bái lý trí như vậy không khỏi làm Tần Công Gia phiền muộn mất mát không thôi.

Bài cục bắt đầu.

Như danh hiệu hôn quân của Chu Hậu Chiếu, thần sở dĩ được xưng là đổ, chung quy vẫn có thực lực nhất định, cho dù là chơi bài lá.

Không đến một canh giờ, chúng hoàn khố sắc mặt có chút xám ngắt, người xám nhất không phải Từ tiểu công gia thì còn có thể là ai.

Lại qua một canh giờ nữa, bạc trước mặt Tần Kham đã chồng chất như núi, thuận tiện còn thu hoạch một đống lớn ngọc bội, khóa vàng, nhẫn ngọc cùng với.... Hơn mười tờ giấy nợ.

Trên chiếu bạc, chúng hoàn khố đều thành thiếu niên thảm lục, Tần Công Gia ung dung, giấy nợ trong tay bị hắn gấp thành máy bay, ném loạn đầy phòng, càng làm tôn thêm vẻ mặt ảm đạm thần thương của các hoàn khố, Tần Công Gia lại tìm về sự ngây thơ chất phác đã mất nhiều năm.

"Được rồi, ai còn có đồ quý giá thì mang ra đặt đi, bản Công gia nhận hết, có điều giấy nợ thì miễn đi nhé, ta cũng ngại phái người tới nhà các ngươi đòi nợ, càng ngại viết sơn hồng đòi nợ lên cửa nhà các ngươi."

Chúng hoàn khố ảm đạm thở dài không nói gì, các thiếu niên ngang ngược trước đây lúc này thành anh hùng khí đoản rồi.

Trù sam gấm Tô Châu trên người Từ Bằng Cử cũng mang ra đặt, lúc này mặc áo lót trắng như tù nhân, trán thì túa mồ hôi.

"Tần Kham, hỏi ngươi một câu, ngươi thành thật trả lời ta đi."

Tần Công Gia thắng tiền tâm tình rất không tồi, cười tủm tỉm nói: "Tri vô bất ngôn."

Từ Bằng Cử lau mồ hôi, hai má run rẩy không thôi: "Ngươi nói đi, ngươi tới Nam Kinh rốt cuộc là để bình Ninh vương, hay là đến bình chúng ta?"

Dọn cỏ không quên bắt thỏ, người có thể bình thì bình tất.

Đây là logic của Tần Kham, đám bại gia tử quá trẻ tuổi, không biết củi gạo dầu muối quý thế nào, Tần Kham là nam nhân đã có gia đình, có vợ con phải nuôi, cơ hội có thể kiếm thêm thì tuyệt đối không thể không bỏ qua.

Khi ra khỏi Phúc Tân lâu thì đã gần đến giờ tý, các hoàn khố ngáp dài ai nấy buồn bã ỉu xìu cáo từ, đêm nay Tần Kham thắng ác quá, chắc chưa tới hai ba tháng thì bọn họ không thể khôi phục được nguyên khí.

Đêm hè vẫn có chút man mát, Tần Kham và Từ Bằng Cử sóng vai ra khỏi tửu lâu cuối cùng, thị vệ và gia phó của phủ Ngụy quốc công vội vàng khoác áo dài lên vai hai người, nhân lúc sáu bảy phần men chưa tan, hai người đi bộ trên đầu đường Nam Kinh.

"Năm sau ông nội của ta sẽ thượng tấu chương cáo lão lên triều đình, để ta kế thừa tước vị Ngụy quốc công." Từ Bằng Cử có chút cảm thán.

Tần Kham ngây ra một lúc, im lặng gật đầu.

Từ lão gia tử hơn bảy mươi rồi, cũng nên cáo lão hưởng thanh phúc rồi, tước vị Ngụy quốc công thế tập võng thế đời đời, ông ta làm hay cháu ông ta làm đều như nhau cả, chung quy vẫn là ở Từ gia, Nam Kinh Ngụy quốc công không giống huân quý tầm thường, tước vị này nhận chức trách thủ bị Nam Kinh, cũng nắm giữ binh quyền năm sáu vạn quân đội thường trú Nam Kinh, thật sự không phải là dễ làm.

Từ lão gia tử chọn vào lúc này cáo lão để tôn tử lên thay, chắc là cũng đã tính toán kỹ càng, nhân lúc ông ta còn sống, để tôn tử làm thử mấy năm, mấy năm này cho dù gặp phải sóng gió, có một lão hồ li kinh nghiệm phong phú ở sau lưng làm chỗ dựa chỉ điểm cho hắn, Từ gia tuyệt sẽ không sao, tương lai chờ Từ Bằng Cử dần dần quen thuộc rồi, có thể một mình đảm đương một phía, lão gia tử

cũng không còn gì phải lo lắng cho Từ gia nữa.

"Đây là nguyên nhân ngươi vì sao phải muốn theo thánh giá xuất chinh?" Tần Kham cười.

Từ Bằng Cử gật đầu cười khổ: "Đây là ý tứ của ông nội ta, huân quý chung quy vẫn là xuất thân võ tướng, ta năm sau thừa kế tước vị Quốc Công gia, nếu không tích lũy được một chút quân công và tư lịch, tương lai các tướng quân phía dưới ngoài miệng không nói thì trong lòng có ai chịu phục ta?"

"Ngươi biết đánh giặc à?"

"Không biết, trừ phi kẻ địch đứng yên không nhúc nhích để ta giết."

"Thế thì hơi khó rồi, đổi phong cách đi, ngươi không biết đấu tranh anh dũng thì có thể thử làm tướng lãnh kiểu trí mưu, chính là kiểu trí tướng bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm, như Chu Du thời Tam Quốc ý."

Vẻ mặt Từ Bằng Cử càng mất mát hơn: "Ta nếu có bản sự này, lúc trước cũng sẽ không bị ngươi lừa hết lần này tới lần khác. Chu Du hình như cũng chết sớm thì phải?"

Tần Kham không biết đáp lại thế nào.

Được rồi, nếu chân thành một chút, thẳng thắn một chút, lời nói hơi khó nghe một chút... Ngụy quốc công Tương lai căn bản là phế vật.

May mà bạn cũ gặp nhau, bỏ qua đề tài phế vật này thì đề tài nói chuyện vẫn còn rất nhiều.

" Hai năm nay sống có tốt không? Nghe nói ngươi năm ngoái thành thân, ta không thể tự mình đến, chỉ nhờ thuộc hạ Nam trấn phủ ti gửi quà mừng cho ngươi, nghe nói chính thất của ngươi cưới cũng có phúc, là thân muội muội của đương kim Hạ hoàng hậu, quan hệ này rất trọng yếu, rất có lợi cho ngươi về sau, đối với phu nhân ngươi nhất định phải tương kính như tân."

"Yên tâm, còn thiếu mỗi nước mỗi ngày thắp ba nén hương cho

nàng ta thôi." Từ Bằng Cử cười rất ác độc.

Tần Kham thấy bộ dạng đó của hắn là biết, vị phu nhân Quốc Công tương lai này rất không được lòng Từ Bằng Cử, kỳ lạ thật, Hạ Nho giáo dục nữ nhi kiểu gì vậy, cả hai người đều thất bại, không ngờ để hoàng đế và Quốc Công tay nắm binh quyền chén ghét.

Trong lòng khẽ động, Tần Kham bỗng nhiên nghĩ đến vị Hạ hoàng hậu sống một mình trong hoàng cung kinh sư kia, gả cho Chu Hậu Chiếu ba năm, đến nay vẫn là xử nữ, lúc này Tần Kham trong lòng không khỏi thoáng hiện bát quái hỏa hoa.

"Ngươi và phu nhân... vẫn chưa viên phòng à?" Tần Kham rụt rè hỏi.

Từ Bằng Cử cười ha ha: "Sao có thể như vậy được, có không hài lòng đến mấy, đã đưa tới giường ta, không cưỡi thì để làm gì? Ngươi từ chợ ngựa mua về một con la, có cưỡi hay không là chuyện về sau, nhưng chẳng lẽ trước tiên không đóng dấu nó à?"

Tần Kham thoải mái, Từ Bằng Cử và Chu Hậu Chiếu trên tính cách có khác biệt rất lớn, so sánh với tính tình ngây thơ của Chu Hậu Chiếu, Từ Bằng Cử hiển nhiên không giảng cứu hơn, tính tình của hắn giống như chó vậy, sơn trân hải vị có thể ăn thì nhất quyết không cự tuyệt.

Chương 604: Đại quân xuất phát

Chu Hậu Chiếu ngự giá tới Nam Kinh tất nhiên không phải để du sơn ngoạn thủy, hoàng đế có áp lực của hoàng đế, bình định Ninh vương nếu không thể thành công, sau này hắn còn muốn rời khỏi kinh sư sẽ rất khó.

Ngự giá chỉ ở lại Nam Kinh một đêm, giờ dần ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, quan viên và huân quý công khanh cả thành đã tập kết ngoài hoàng cung Nam Kinh, cửa cung rất nhanh mở ra, Chu Hậu Chiếu vẫn một thân giáp trụ nhung trang cưỡi ngựa ra khỏi cung, nghi trượng mở đường, quan viên công khanh tùy giá, chậm rãi tới đại doanh ở ngoại ô.

Một khắc giờ mão, đại doanh nổi trống tụ tướng, Chu Hậu Chiếu điểm binh sa trường.

Ánh nắng sớm lặng lặng chiếu lên sa trường đại doanh, phủ lên một tầng vàng óng ánh lên từng khuôn mặt trẻ tuổi của tướng sĩ ba quân, Chu Hậu Chiếu thân mặc áo giáp đứng trên điểm tương đài, nhìn tướng sĩ đông nghìn nghịt phía dưới, cảm xúc mênh mông cuộn trào hồi lâu, vẻ mặt nghiêm túc.

Phía sau Chu Hậu Chiếu, Bảo Quốc công Chu Huy và Ninh Quốc Công Tần Kham đứng song song, phía sau Tần Kham là một đám, huân quý bá hầu của Nam Kinh, lúc này bọn họ cũng trang nghiêm túc mục, hoàn toàn không còn loạn phóng đãng tối hôm qua, Từ Bằng Cử mặc giáp bạc đứng đầu đội ngũ huân quý, trong mắt không ngờ cũng tỏa ra sát khí.

Hít sâu một hơi, Chu Hậu Chiếu trợn mắt hét lớn: "Ninh tặc bất thần, nhìn trộm thần khí, Giang Tây đạo phỉ tác loạn khiến bách tính lưu lạc, thiên hạ rung chuyển, trẫm vâng mệnh trời, là chính thống thiên hạ, tặc này không tru, vương sư để làm gì, trẫm còn mặt mũi nào mà nhìn lê dân thiên hạ."

Vô số cánh tay đón ánh sáng mặt trời giơ lên, tiếng hét vang vọng

chín tầng trời.

"Giết tặc! Giết tặc! Giết tặc!"

Keng!

Chu Hậu Chiếu rút bảo kiếm ở thắt lưng ra, chỉ về phía tây.

"Chúng tướng sĩ, xuất phát! Giết tặc!"

Ngày hai mươi sáu tháng bảy năm Chính Đức thứ ba, hoàng đế Đại Minh Chu Hậu Chiếu tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân, chậm rãi ra khỏi thành Nam Kinh, tới thẳng phủ An Khánh phía nam Nam Trực Đãi.

An Khánh, bất tri bất giác thành vùng giao tranh của Chu Hậu Chiếu và Chu Thần Hào.

Hai mươ vạn đại quân một đường đi nhanh, Chu Hậu Chiếu tranh thủ thời gian, không tranh thủ không được, nỗi lo lớn nhất của hắn lúc này chính là sợ cái tên đinh cống tuần phủ Vương Thủ Nhân mới được bổ nhiệm kia quá lợi hại, vương sư bình định của triều đình còn chưa tới, hắn đã diệt Chu Thần Hào trước, b đường đường là đường đường thân chinh đánh giặc như hắn phải làm sao? Ngàn dặm xa xôi chạy tới quét dọn chiến trường à? Quá mất mặt."

Vương Thủ Nhân ở tít tận phủ Cửu Giang Giang Tây cũng phải sống những ngày không thoải mái.

Mười vạn phản quân của Chu Thần Hào từ nửa tháng trước đã binh lâm dưới thành, công thành cũng công được nửa tháng rồi, may mà Vương Thủ Nhân rất giỏi binh pháp, công thủ kiêm bị, thành Cửu Giang bị công nửa tháng vẫn phòng thủ kiên cố.

Chu Thần Hào gấp đến độ ở trong soái trướng hết nhảy lại chửi, mấy ngày nay chiêu số gì cũng thử hết rồi, đào địa đạo, lấp sông, hỏa khí cường công. Chỉ tiếc đối mặt với thành Cửu Giang như thùng sắt, Chu Thần Hào cho dù là một con sư tử cuồng bạo thì cũng chẳng cắn xé được thùng sắt này.

Trong phủ thành Cửu Giang, Vương Thủ Nhân ngồi xếp bằng trên

lầu quan sát ở đầu tường.

Lầu quan sát đã thành nguy phòng, nửa tháng nay Chu Thần Hào hạ đủ tiền vốn lên tường thành Cửu Giang, hỏa khí tích góp nhiều năm trút xuống hết, lầu quan sát đầu tường sớm đã liêu xiêu, nóc thủng lỗ chỗ, bên trong cũng toàn gạch nát ngón vụn, mắt thấy sắp sụp rồi.

Nhưng Vương Thủ Nhân không bận tâm, hắn thậm chí còn có tâm tình để uống rượu.

Không thể không nói, vị thánh nhân này có hơi nhiều tật xấu, nhưng không thừa nhận cũng không được, vị thánh nhân này quả thật có bản lĩnh.

Dưới tình huống Tứ cố vô thân, chỉ dựa vào quan binh vệ sở cùng với hương dân địa phương tìm được ở phụ cận Cửu Giang, thậm chí ngay cả đạo tặc thổ phỉ tóm được trong thâm sơn cũng kề đao vào cổ lôi lên thủ thành. Một nhánh quân đội còn không bằng đám ô hợp, không ngờ trong hỏa khí oanh tạc đầy trời, vẫn thủ thành Cửu Giang được nửa tháng, nửa tháng vẫn không có dấu hiệu thất thủ.

Đây là bản sự của Vương thánh nhân, hắn ngoan độc, hắn lôi thôi, hắn không từ thủ đoạn, nhiều tật xấu như vậy, lại vẫn không che giấu được hào quang rực rỡ của thánh nhân thiên cổ.

Vương Thủ Nhân không chỉ bảo vệ được thành, hơn nữa biểu hiện rất thành thạo, Tiền Ninh một tấc cũng không rời bảo hộ bên cạnh hắn nhìn, vị Vương đại nhân bí hiểm này đối mặt với công thành phô thiên cái địa của phản quân Ninh vương, lại có một loại ảo giác giết gà dùng dao mổ trâu.

Thế là hình tượng của Vương Thủ Nhân ở trong lòng Tiền Ninh càng cao hơn, Tiền Ninh cũng kính sợ hắn hơn.

Lúc này Vương Thủ Nhân ngồi xếp bằng trong lầu quan sát lung lay sắp đổ, ánh mắt có chút âm trầm nhìn chằm chằm hoàng quyên trên tay, tay kia thì cầm vò rượu, thỉnh thoảng dốc rượu cay vào miệng, sau đó thở hắt ra một hơn.

Hoàng quyên Trên tay tất nhiên là thánh chỉ.

Đây là một đạo thánh chỉ cực kỳ hồ đồ ngu ngốc, thánh chỉ khiến Vương Thủ Nhân rất muốn giết người.

Chu Hậu Chiếu trong thánh chỉ nghiêm lệnh cho Vương Thủ Nhân không được phép diệt Ninh vương, từ lúc bắt đầu tiếp chỉ, thành Cửu Giang không ngại áp dụng thế thủ, chỉ cho cố thủ thành trì, không cho phép ra khỏi thành diệt địch, lại càng không cho phép giết Chu Thần Hào, phải đợi hai mươi vạn vương sư tới, Vương Thủ Nhân có thể ghi công một lần, nếu không cho dù sức bản thân bình định được phản loạn thì cũng không được ghi công.

Tiếp thánh chỉ, Vương thánh nhân bi phẫn cơ hồ muốn hộc máu, nếu Chu Hậu Chiếu ở bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ bóp cổ Chu Hậu Chiếu, chỉ vào phản quân đông nghìn nghịt dưới thành rồi hỏi hắn, lão tử đánh gian khổ như vậy, ngươi con mẹ nó còn chèn ép lão tử, ngươi dùng không đến một vạn quân ô hợp đánh một trận thật đẹp cho ta xem xem nào!

Bi phẫn thì bi phẫn, điểm mấu chốt đạo đức cao thượng nhắc nhở mình, hoàng đếcó ngu ngốc đến mấy cũng vẫn là thiên gia chính thống, đừng học theo tên Ninh vương không có đầu óc kia, vừa xung động một cái là đi làm phản.

Thế là Vương Thủ Nhân đành phải trốn trong \ lầu quan sát trên đầu tường uống rượu giải sầu.

Tình thế của Cửu Giang kỳ thật cũng không lạc quan như Tiền Ninh nghĩ, hơn nữa tâm tình của Vương Thủ Nhân cũng không giết gà dùng dao mổ trâu như Tiền Ninh nghĩ, tâm tình của Vương Thủ Nhân kỳ thật rất trầm trọng, cũng rất sầu lo.

Mười vạn phản quân chi chít Ngoài thành, bọn họ cho dù là là mười vạn con gà, cho dù để mặc cho Vương Thủ Nhân hắn tùy ý tàn sát, muốn giết sạch bọn họ cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chi những phản quânnày đại thểthì mạnh hơn gà rất nhiều, bọn họ mỗi người đều có binh khí, có lực khí, cũng có thủ đoạn, bọn họ không phải là gà.

Trong thành chỉ có không đến một vạn thủ quân, càng làm cho

người ta khổ sở là, những thủ quân này là Vương Thủ Nhân hắn tụ tập bừa vào, thành phần của bọn họ rất phức tạp, có quan binh vệ sở, có hương dân phụ cận, còn có cả thổ phỉ chuyên giết người cướp của. Nói trắng ra, Cửu Giang có thể thủ đến bây giờ, đám ô hợp này không ngờ chưa làm thịt Vương Thủ Nhân hắn, mở cửa thành đầu hàng, đã là nhân phẩm của mọi người cực cao, vô hạn đề cao điểm mấu chốt đạo đức rồi, nhưng tòa thành Cửu Giang này còn có thể thủ thêm bao lâu, ngay cả bản thân Vương Thủ Nhân cũng không biết.

Chương 605: Công thủ đều khó (1)

Bảo vệ thành Cửu Giang tất nhiên là không dễ dàng gì, hiện tại Chu Hậu Chiếu lại truyền cho Vương Thủ Nhân đạo thánh chỉ bó tay bó chân này, thật sự là quá đánh giá cao Vương thánh nhân rồi, Vương Thủ Nhân gần đây nghiện rượu đều là do bị Chu Hậu Chiếu kích thích quá nặng.

Nhân tài cũng là nhân tài, nhưng làm việc dưới tay hôn quân là làm việc dưới tay minh quân cảm giác rất khác nhau, ít nhất thì hoàng đế Hoằng Trị anh minh tuyệt đối sẽ không hạ loại thánh chỉ cực kỳ ngu ngốc này.

Phản quân Ngoài thành tinh kỳ phấp phới, tiếng người ồn ào, giống như một đàn kiến vây quanh một cục thịt thối, Chu Thần Hào đương nhiên cũng không thể dùng toàn bộ mười vạn binh mã đi tấn công một tòa thành trì, binh mã bao vây thành Cửu Giang chỉ khoảng 6 thành, binh chia làm hai tiến tới Hồ Quảng Võ Xương của với Huy Châu Nam Trực Đãi.

Trước khi mệnh lệnh bình định chính thức của đình chưa truyền khắp thiên hạ, trước mắt người duy nhất có thể ngăn ngăn cản Chu Thần Hào chỉ có Vương Thủ Nhân, trọng trách trên vai Vương Thủ Nhân không nhẹ, hắn không chỉ phải bảo vệ thành Cửu Giang, còn phải kiềm chế hai đội binh mã Chu Thần Hào phân ra tấn công Võ Xương và Huy Châu, không để phản loạn lần này gây họa cho cả thiên hạ.

Đây thật sự là là chuyện rất khó rất phiền toái, nói thật ra, Vương Thủ Nhân thủ thành Cửu Giang thôi đã gian nan rồi, thủ hạ dù sao cx chỉ có một đám ô hợp không đến một vạn người, huống chi vào lúc mấu chốt Chu Hậu Chiếu còn gửi cho hắn một dạo thánh chỉ tự trói tay chân.

May mà Chu Hậu Chiếu có thân phận hoàng đế, bằng không thiên hạ không biết có bao nhiêu người dùng miệng phát sinh quan hệ không thuần khiết với Trương Thái hậu rồi, bao gồm cả Vương

thánh nhân.

Bất luận mình có công nhận đạo thánh chỉ này hay không, đã tiếp rồi thì Vương Thủ Nhân không thể không tuân thủ, hắn không muốn trận chiến này qua đi rồi lại bị điều đến một nơi hoang dã không biết tên, đi một chuyến là vài năm thậm chí nửa đời người, loại địa phương như thế trừ quả phụ ra thì chẳng thích chút nào.

Trăm ngàn năm qua, trên đại địa cổ xưa này không biết xuất hiện bao nhiêu văn nhân thi nhân lưu danh trăm đời, nhưng chân chính được gọi là thánh nhân thì lại chỉ có mấy người, cho nên nói thánh nhân không phải dễ làm, bọn họ không chỉ phải lao gân động cốt, còn phải trải qua đủ loại cực khổ mà người bình thường nghĩ cũng không dsam nghĩ, hơn nữa còn phải có đủ học thức, đủ trí tuệ để mà giải quyết tất cả phiền toái của mình hoặc là của người khác.

Đối mặt với Ninh vương làm phản và hiện trạng trước mắt của thành Cửu Giang, Vương Thủ Nhân ngồi trên lầu quan sát sau khi nốc hơn nửa bình rượu mạnh, không ngờ đã nghĩ ra một biện pháp.

Ánh mắt lờ đờ liếc Tiền Ninh đứng ngoài cửa lầu quan sát một tấc cũng không rời, Vương Thủ Nhân ợ một cái, thản nhiên nói: "Tiền Ninh..."

"Có." Tiền Ninh án đao khom người.

"Ngươi và thủ hạ của ngươi lẻ ra khỏi thành làm một chuyện cho ta."

"Vương đại nhân có gì phân phó?" Tiền Ninh có chút hưng phấn, đi theo Vương Thủ Nhân lâu như vậy, hắn biết vị Vương đại nhân này có bản sự thông thiên, việc mà hắn phân phó nhất định sẽ có tác dụng mấu chốt xoay chuyển trạng thái địch ta giằng co trước mắt, đồng thời, đây cũng có nghĩa là một phần quân công rất nặng

Vương Thủ Nhân lại ợ một cái, giơ tay lên chỉ về phía doanh trại của phản quân xa xa ngoài thành, cùng với soái trướng màu trắng ở chính giữa doanh trại của Chu Thần Hào, cười nói: "Thấy tòa đại trướng đó không?"

"Thấy."

"Xông vào chặt bỏ đầu Chu Thần Hào mang về cho ta, rất đơn giản phải không."

Sắc mặt Tiền Ninh xoẹt một cái trở nên trắng bệch, buồn bã nói: "Vương đại nhân..."

"Ha ha... đùa ngươi thôi." Vương Thủ Nhân vỗ vai Tiền Ninh, cầm vò rượu còn non nửa đưa tới bên miệng Tiền Ninh, Tiền Ninh do dự một thoáng, cuối cùng vẫn há miệng uống mấy ngụm, sắc mặt đang trắng rất nhanh liền ửng đỏ.

"Từ thủ hạ của ngươi chọn ra mấy chục người ra ngoài, ta sẽ lệnh cho văn lại trong thành sao mấy trăm văn cáo, ngươi phái người ra khỏi thành, tải khắp các thành trấn lớn nhỏ phụ cận Cửu Giang."

Vẻ hưng phấn trên mặt Tiền Ninh biến mất: "Chỉ thế thôi à?"

Vương Thủ Nhân nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: "Nếu ngươi ý tư tận lại dũng cảm có thừa..."

Chỉ chỉ soái trướng của Chu Thần Hào ngoài thành, Vương Thủ Nhân nói: "Thấy tòa đại trướng đó không?"

Tiền Ninh cả người giật thót, vội vàng ôm quyền khom người: "Tại hạ nhất định làm theo yêu cầu, nếu không sẽ xách đầu về."

Ngẩng đầu nhìn Vương Thủ Nhân một cái, Tiền Ninh bổ sung nói: "Hơn nữa làm xong thì về ngay, tuyệt đối sẽ không không được nhiều chuyện."

Vương Thủ Nhân không vui không bi gật gật đầu, hiển nhiên hắn vẫn rất Tiền Ninh có thể có thể nhiều chuyện một chút.

Nhìn bóng dáng vội vã rời đi của Tiền Ninh, Vương Thủ Nhân thở dài, không biết vì bản thân hay là vì Tiền Ninh.

Tần Kham phái Tiền Ninh đến bên cạnh bảo hộ hắn, không phải không có dụng ý, Vương Thủ Nhân cũng nhìn ra được Tiền Ninh ánh mắt bất chính, phẩm hạnh tà tính, trong thành Cửu Giang đao quang kiếm ảnh này, tìm một cơ hội giết chết Tiền Ninh kỳ thật

rất đơn giản.

Nhưng mà thánh nhân dù sao cũng là thánh nhân, không thể không dạy mà phạt ngay được, trước khi Tiền Ninh làm ra chuyện gì sai, Vương Thủ Nhân chung quy vẫn không hạ được sát thủ.

Chi ý chưa hết của Lão hữu, đành phải cô phụ vậy.

Hơn trăm văn cáo trong một đêm được khuếch tán phụ cận thành Cửu Giang.

Những bố cáo này nhanh chóng được bách tính thành trấn phụ cận truyền nhau, nội dung gần như là bố cáo chiêu an, bên trên ý tứ đại khái là, kinh sư biết Chu Thần Hào khởi binh phản loạn, nhưng phản quân chỉ là một đám ô hợp, mệnh lệnh của triều đình đã đến Cửu Giang, vương sư bình định cũng sắp tiến vào cảnh nội Giang Tây, trong đó Đô Đốc Hứa Thái lĩnh năm vạn đại quân từ nam lộ mà tiến, Đô Đốc Lưu Huy lĩnh bốn vạn đại quân từ đông lộ mà tiến, bộ đội sở thuộc của đinh cống tuần phủ Vương Thủ Nhân, tuần phủ Hồ Quảng Tần Kim, Lưỡng Quảng Tổng đốc Dương Minh đã đồng thời nhận được mệnh lệnh của triều điều, ngay hôm đó khởi binh, tổng cộng mười sáu vạn đại quân bao vây tấn công để bình định phản quân, xin các bách tính cứ yên tâm, triều đình lập tức sẽ cứu các ngươi khỏi lửa đạn.

Đại doanh phản quân ngoài thành Cửu Giang tất nhiên cũng chặn được rất nhiều bố cáo, những bố cáo này rất nhanh truyền tới trước mặt Chu Thần Hào.

Chu Thần Hào trong soái trướng giậm chân mắng to, nội dung khác trước tiên không đề cập tới, nhưng ba chữ "Đám ô hợp" trên bố cáo đã chạm vào tâm linh yếu ớt của Chu Thần Hào.

Ai là đám ô hợp? Vương Thủ Nhân ngươi mới là đám ô hợp! Cả nhà ngươi đều là đám ô hợp!

Quan binh Thủ thành ngay cả binh khí áo giáp cũng không đầy đủ, những binh đinh đó khi giết dũng sĩ dưới trướng của bổn vương thì đứng cũng không ra hồn, chết dưới tay đám ô hợp này, các dũng sĩ của bổn vương không biết chịu bao nhiêu khuất nhục, ngươi không ngờ còn không biết xấu hổ nói ta là đám ô hợp?

Có cần mặt mũi không vậy? Không biết xấu hổ là gì à?

Chu Thần Hào trong soái trướng thao thao bất tuyệt ân cần thăm hỏi Vương Thủ Nhân nửa canh giờ, lúc này mới bắt đầu đọc kỹ nội dung bố cáo.

Phần nội dung này lại làm hắn hơi có chút kinh hãi đảm chiến.

Sắc mặt Chu Thần Hào âm tình bất định, đuôi lông mày không ngừng giật giật.

Kỳ thật phần bố cáo này nếu ở trong mắt người ngoài cuộc thì thấy rất giả, cái gọi là mệnh lệnh triều đình, cái gọi là Hồ Quảng tuần phủ, Tổng đốc Lưỡng Quảng phụng mệnh tiến công bình định vân vân, cẩn thận cân nhắc thì lỗ hổng rất nhiều.

Nhưng mà Chu Thần Hào lại không phải là người ngoài cuộc, chính bản thân hắn là người trong cuộc, lần này khởi binh phản loạn đã xem như đặt tính mạng của hắn và cả nhà hắn lên chiếu bạc rồi, không chấp nhận có sơ sót, một phán đoán sai lầm nho nhỏ cũng có thể chết người.

Lý Sĩ Thực và Lưu Dưỡng Chính cũng ngồi trong soái trướng, nhìn sắc mặt âm tình bất định của Chu Thần Hào, hai người trầm mặc không nói gì.

Vốn tất cả đều đang được chậm rãi thực hiện theo kế hoạch của bọn họ, trừ công hãm phủ Cát An mất thêm mấy ngày thời gian, cùng với tòa thành Cửu Giang có chút khó xơi ở trước mặt này, những chuyện khác đều rất thuận lợi, Lý Sĩ Thực và Lưu Dưỡng Chính thậm chí sinh ra mấy phần mừng thầm và khát khao, quân đội triều đình không chịu được một kích như thế, nói không chừng Vương gia thật sự thật có thể đoạt được tòa giang sơn này.

Nhưng mà ở Cửu Giang lại đụng phải đối thủ như Vương Thủ Nhân, Chu Thần Hào trước khi khởi binh cái gì cũng tính đến rồi, chỉ quên mỗi mời thầy bói đến xem quẻ cho hắn, gặp phải Vương Thủ Nhân hiển nhiên là bất lợi của Chu Thần Hào. Mọi người công thành thủ thành đánh đang vui vẻ sung sướng, ngươi tự dưng lại giở cái trò tung tin đồn nhảm này?

Quá là không giảng đạo lý.

"Vương gia, đây tất là Kế nghi binh của Vương Thủ Nhân, Vương gia không nên bận tâm, quân ta cứ công hãm Cửu Giang mới là thượng sách!" Lý Sĩ Thực cuối cùng cũng lên tiếng.

Nhưng mà Lưu Dưỡng Chính lại thích làm ngược lại với Lý Sĩ Thực, Lý Sĩ Thực là thân gia của Vương gia, lại từng có tư lịch làm Thị Lang triều đình, Lưu Dưỡng Chính ngay cả tiến sĩ cũng thi không trúng nếu không biểu hiện một chút, đợi Vương gia lấy được giang sơn rồi, vậy tới lượt hắn thì chỉ có thể húp canh cặn.

Chương 605: Công thủ đều khó (2)

"Vương gia, nghi binh từ đâu mà có? Tính toán thì ngày chúng ta khởi binh dưới thành Cát An đã chậm mất mười ngày, ở Cửu Giang lại trì hoãn nửa tháng, đến nay vẫn không thể phá thành, cộng lại thì cũng gần một tháng rồi, theo thời gian khoái mã quân dịch của triều đình mà tính, mệnh lệnh triều đình truyền xuống chắc cũng là lúc này, đệ tử cho rằng mấy tin tức Vương Thủ Nhân tung ra rất có khả năng là thật, triều đình chắc cũng có động tác rồi."

Lý Sĩ Thực tức giận, thường ngày Lưu Dưỡng Chính luôn cứ nhằm vào hắn, hắn rộng lượng có thể nhịn, nhưng đây là đại sự liên quan đến tính mạng cả nhà, thế mà Lưu Dưỡng Chính này vẫn không biết nặng nhẹ, tranh thủ tình cảm và thể hiện bản thân mà mù quáng phản đối, điều này sao có thể nhịn được?

"Vương gia không thể nghe Lưu Dưỡng Chính nói bậy! Đây chắc chắn là Kế nghi binh của Vương Thủ Nhân, Vương gia đừng quên, chúng ta đã chia ra hai nhóm binh mã chia ra tấn công vào Võ Xương và Huy Châu, mục đích của Vương Thủ Nhân chính là muốn Vương gia thất kinh, rút binh mã đã phái ra về, sau đó triều đình tụ lại mà đánh, đây là kế của Vương Thủ Nhân, Vương gia không thể mắc mưu!"

Chu Thần Hào do dự vô cùng, nghe thấy hai người tranh cãi, sắc mặt tái xanh.

Một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục, đây chính là tình cảnh trước mắt của hắn. Bước này bước chân trái hay là chân phải, trực tiếp quyết định hắn sẽ sống hay chết.

Chu Thần Hào lúc này cuối cùng cũng hiểu tổ tiên của hắn, Ninh vương đời thứ nhất Chu Quyền vì sao mai cũng không dám tạo phản Vĩnh Lạc hoàng đế, mấy ngày nay hắn mới hiểu, tạo phản quả thực không phải chuyện dễ làm, huấn luyện quân đội, chế hành thuộc hạ, công thủ dùng kế, thống khổ nhất phiền toái nhất

chính là hiện tại, tình thế bức hắn không thể không làm ra phán đoán liên quan đến sinh tử của mình.

Chu Thần Hào trong lòng thậm chí lờ mờ sinh ra mấy phần hối hận.

Tạo phản làm gì không biết, tiếp tục làm Vương gia tiêu dao vừa có tiền vừa có quyền, thê thiếp như mây có cái gì không tốt? Vì sao lại cứ đi theo con đường này?

Trong soái trước, Chu Thần Hào đi qua đi lại trước mặt Lý Sĩ Thực và Lưu Dưỡng Chính, trầm tư nửa canh giờ, lúc này mới vẻ mặt ngưng trọng mở miệng.

"Truyền lệnh, rút hai tốp binh mã chia ra tấn công Võ Xương và Huy Châu về."

Lý Sĩ Thực khẩn trương: "Vương gia!"

"Đừng nói nữa." Chu Thần Hào vẻ mặt lạnh lùng nói: "Không sai, đây rất có thể là kế của Vương Thủ Nhân, nhưng, vạn nhất hắn nói thật thì sao? Tính ngày thì triều đình chắc cũng có phản ứng rồi, Hứa Thái, Lưu Huy, tuần phủ Hồ Quảng, Tổng đốc Lưỡng Quảng, những người này đúng là đã thượng nhiệm, quả thật có thể huy binh tấn công, nhưng có vạn nhất này, bổn vương và các ngươi nếu đánh sai nước cờ, tính mạng của cả nhà rất có thể sẽ bị hủy ở một nước cờ này!"

Hành quân gần mười ngày, hai mươi vạn đại quân do Chu Hậu Chiếu dẫn dắt đã tiếp cận phủ An Khánh.

An Khánh, là một đạo tấm chắn cuối cùng của Nam Kinh, cũng là vùng giao tranh của binh gia, Chu Thần Hào nếu phá An Khánh, Nam Kinh tất sẽ là vật trong bàn tay, nếu Nam Kinh là mỹ nữ xinh đẹp phong tư, như vậy An Khánh chính là cái yếm cuối cùng trên người vị mỹ nữ này, Chu Thần Hào lột được cái yếm này ra thì có thể thoải mái giở trò lưu manh với nàng ta.

Việc Chu Hậu Chiếu và Tần Kham phải làm chính là dốc hết toàn lực bảo vệ cái yếm này, để vị mỹ nữ có thể giữ được trinh tiết.

Bất luận người khác trong sáng ngoài tối Chu Hậu Chiếu là hôn

quân như thế nào, nhưng Chu Hậu Chiếu có ưu điểm, hiện giờ hai mươi vạn tướng sĩ không ai có thể phủ nhận.

Chu Hậu Chiếu thân ở trong quân không còn tính tình lười nhắc như khi ở hoàng cung và Báo Phòng kinh sư, một đường hành quân bất luận là hậu quân lương thảo, hay là tiền quân thám báo, lộ trình mỗi ngày, địa điểm hạ trại vân vân, tất cả đều là hắn hạ lệnh, mỗi đạo mệnh lệnh đều rất đáng tán dương, hơn nữa mạnh mẽ dứt khoát, ngay cả lão tướng cả đời sống trong quân như Bảo Quốc công Chu Huy cũng phải khen ngợi không thôi, về phần khi khen ngợi có bao nhiêu phần thật lòng thì người ngoài khó mà biết được.

Chỉ sợ chỉ có khi Chu Hậu Chiếu ngày đêm lẩm bẩm hy vọng Vương Thủ Nhân đừng diệt Chu Thần Hào quá sớm mới hơi nhìn ra được mấy phần thần thái tiểu hôn quân ở kinh sư.

Hành quân gấp cũng không phải chuyện thoải mái, nhưng hoàng đế chưa nói mệt thì những thần tử như Tần Kham tất nhiên không thể kêu than.

Hôm nay hạ trại ở cách An Khánh tám mươi dặm, doanh trại đóng rất vững, quây hàng rào, doanh trướng, cửa tròn, cự mã. Tất cả đều được bố trí cẩn thận tỉ mỉ.

Sau khi hạ trại xong Tần Kham liền trốn vào đại trướng của mình, Đinh Thuận và các thị vệ thì từ nghi trượng của hoàng đế mượn về một cái bồn tắm cực đại!" Đám người Đinh Thuận đun sôi nước rồi đổ vào bồn, khi nhiệt độ chuẩn rồi thì Tần Kham cởi hết quần áo chui vào bồn, nửa nằm bên trong thoải mái thở hắt ra.

Hành quân rất khổ, dù là Tần Kham mỗi ngày không phải đi bộ, nhưng mỗi ngày ngồi trên lưng ngựa, đùi trong cũng bị yên ngựa chà cho máu tươi đầm đìa, sau khi được đại phu trong quân bôi thuốc, loại tư vị vừa đau vừa ngứa này cực kỳ khó chịu.

Đinh Thuận vén màn trướng bước vào, tư thế đi rất lén lút, khi tới gần thì bộ dạng lấm la lấm lét hết sức đáng ghét.

"Công gia, ngài là người tôn quý, để ngài tắm rửa một mình thế này thực sự là khiến bọn thuộc hạ xấu hổ vô cùng."

Tần Kham nheo mắt lại, quan sát Đinh Thuận từ trên xuống dưới, nói: "Ngươi có ý gì, cách ta xa một chút cút ngay đi, Công gia ta không nuốt nổi ngươi."

"Vâng vâng, bọn thuộc hạ vốn bắn khoăn là có nên mua lấy hai khuê nữ hoàng hoa hoa cúc ở gia đình nhà nông gần đây thị hầu Công gia hay không, nhưng về sau phát hiện thế mạo hiểm quá, đành phải bỏ cuộc."

Tần Kham giận dữ: "Các ngươi càng lúc càng vô pháp vô thiên, ngươi nếu thực sự làm việc này, hiện tại đầu của các ngươi đã bị treo lên cột cờ rồi, bệ hạ trị quân rất nghiêm, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy à? Trong quân là nơi nữ quyến có thể vào được à?"

"Vâng vâng, thuộc hạ biết rồi, may mà thuộc hạ dừng cương trước bờ vực." Đinh Thuận dừng một chút rồi lại nói: "Công gia, vừa rồi có thám tử Cẩm Y vệ truyền đến tin tức, thành Cửu Giang có chút nguy hiểm."

Tần Kham ánh mắt lạnh lùng nói: "Là thế nào?"

"Chu Thần Hào binh vây Cửu Giang nửa tháng mà không đánh hạ được, nhưng Cửu Giang chung quy vẫn binh ít tướng thiếu, hơn nữa trên đất Giang Tây có đủ loại lời đồn, Chu Thần Hào và Vương Thủ Nhân cũng có chút đầu óc choáng váng, không dám tùy tiện xuất kích."

"Lời đồn thế nào?"

"Chu Thần Hào khởi binh Nam Xương, thám tử ước chừng nhân mã của hắn kỳ thật chỉ có mười vạn, nhưng Chu Thần Hào lại tuyên bố với bên ngoài là có bốn mươi vạn, tên gia hỏa Vương Thủ Nhân đó không biết là bị kích thích hay là có ý muốn phân cao thấp với Chu Thần Hào, cũng nói với bên ngoài là thủ quân thành Cửu Giang có ba mươi lăm vạn, về sau Thần Hào không cam lòng yếu thế, lại nói mới chiêu mộ được hai mươi vạn tân quân, Vương Thủ Nhân cũng không chịu yếu thế, nói một trăm vạn vương sư triều đình đã ở ngoài thành Cửu Giang trăm dặm, sớm chiều là tới. Chậc chậc, rất không biết xấu hổ, thuộc hạ thật bái phục hai vị này. Công gia, ngài thường nói Vương Thủ Nhân là thánh nhân

ngàn năm khó gặp, cái này là... đúng với lương tâm chứ?"

Một câu cuối cùng của Đinh Thuận tựa hồ đang khảo vấn tâm linh của Tần Kham.

Trên đời này Tần Kham là người đầu tiên nói Vương Thủ Nhân là thánh nhân, có lẽ ngay cả bản thân Vương Thủ Nhân cũng không tin mình là thánh nhân.

Đại Minh thời đại này văn nhân vẫn rất cần mặt mũi, cho dù thực chí danh quy, ngoài miệng dù sao cũng vẫn phải khiêm tốn một chút, không giống như hoàng đế nào đó của Thát tử Mãn Thanh, thơ của người khác do mình thêm một câu hoặc sửa vài chữ, bài thơ này liền thành của mình, ai dám lấy bài thơ này trên danh nghĩa của mình, vậy chính là tội lớn xét nhà diệt tộc, thế là hắn dùng loại phương thức lừa gạt này thành hoàng đế của sản lượng thi từ tối cao, đương nhiên, chất lượng thi từ cũng rất thối nát, già rồi thì phải cần chút mặt mũi chứ, người ta lại cứ định da mày dày mang vào quan tài, không ngờ tự dưng là "Thập toàn lão nhân".

Danh hiệu thánh nhân của Vương Thủ Nhân không phải tự mình đóng cửa lại rồi tự phong đạo hiệu, là định luận của vô số truyền nhân và hậu nhân của tâm học trong mấy trăm năm qua đối với hắn, một sự thật mất trăm năm mà không không tranh luận, tất nhiên là thực chí danh quy không thể bàn ãi

Thánh nhân không nhất định được khắp nơi hoan nghênh, Khổng phu tử đủ thánh chưa? Người ta khi còn sống du lịch tới các nước chư hầu, tìm kiếm cơ hội truyền đạo thụ nghiệp, kết quả bị các chư hầu coi là chó lưu lạc chạy tới chạy lui.

Vương Thủ Nhân cũng là thánh nhân, nhưng phong cách làm thánh nhân của hắn rất độc đáo, khi nên giết người thì không hề nương tay, khi nên ra ám chiêu cũng không hề băn khoăn, mấy ngàn thổ phỉ ngoài thành Cửu Giang bị kích động tới đầu hàng hắn, hắn lại giơ đao lên chém sạch đầu lĩnh thổ phỉ, bởi vậy có thể nhìn ra vị thánh nhân này không nhất định là người tốt, thánh nhân và thánh quân, không chỉ tru tâm, cũng giết người.

Ngay cả người cũng dám giết, thổi da trâu một tí thì có là gì.

Có điều Tần Kham vẫn cảm thấy kinh dị với hành động của Vương Thủ Nhân, mặt dầy có thể lý giải, nhưng thổi da trâu tới tươi mát thoát tục như vậy, thoát ly thực tế một cách nghiêm trọng, trừ dũng khí ra, còn phải cần tới một cái da mặt dày tới thần kinh quỷ khóc.

Chương 606: Chiến lược bình định

Đương nhiên, chuyện sung sướng như thổi da trâu, cũng không phải là Vương Thủ Nhân mở tiề lệ, từ những năm Vĩnh Lạc, Vĩnh Lạc hoàng đế lệnh cho Chu Năng làm tướng, lúc ấy quân đội hai bên cộng lại không đến ba mươi vạn người, kết quả Minh quân xưng với bên ngoài là tám mươi vạn, địch nhân còn kỳ quái hơn, không ngờ xưng bảy trăm vạn, thực sự có thể nói là một hồi chiến tranh thổi da trâu lớn nhất trong lịch sự, hai bên binh đối binh, khi chính diện đánh nhau, không biết chủ tướng hai bên có đỏ mặt hay không, nhưng khi sử quan viết lại thì mặt nhất định là phải đỏ.

Chuyện thổi da trâu không nhắc đến, chuyện phủ Cửu Giang khó có thể thủ vững mà Đinh Thuận nói mới là gấp gáp.

Tần Kham vẫn ngâm mình trong bồn tắm, nhíu mày suy nghĩ một hồi, sau đó đứng dậy lau người thay quần áo sạch, đi thẳng tới soái trướng của Chu Hậu Chiếu.

Trong Soái trướng chỉ có một mình Chu Hậu Chiếu, hành quân mấy ngày đối với hoàng đế thân kiều thể quý như hắn mà nói, hiển nhiên cũng không phải là chuyện thoái mái, đại quân hạ trại xong hắn liền vào trướng ngủ vùi.

Sau khi Nghe thấy các thị vệ bẩm báo, Tần Kham kiên nhẫn đợi nửa canh giờ ngoài soái trướng, cho tới khi màn đêm buông xuống, Chu Hậu Chiếu mới tỉnh lại.

Thị vệ mời Tần Kham vào trướng, Tần Kham vào liền phát hiện Chu Hậu Chiếu đang cắm đầu ăn.

Một bát gơm to, lại thêm một bát canh thịt, đó là toàn bộ bữa tối của Chu Hậu Chiếu.

Từ ngày rời kinh xuất chinh, thức ăn của Chu Hậu Chiếu vẫn là tiêu chuẩn này, hắn nói các tướng sĩ ăn cái gì, hắn sẽ ăn cái đó, chỉ cần trong bát hắn nhiều hơn một miếng thịt so với quân sĩ bình

thường thì quân tâm sẽ mất.

Quân tâm mà mất, chủ soái cũng mất đi sự ủng hộ của tướng sĩ, là tuyệt đối không thể đánh thắng trận.

Vua mà làm như vậy, tướng quân và huân quý phía dưới tất nhiên lại càng không dám vượt quy củ, thành thành thật thật ăn cơm không, uống canh so với nước rử bát thì không khá hơn là bao, bao gồm cả Tần Kham.

Thấy Tần Kham vào soái trướng, Chu Hậu Chiếu đang cắm đầu và cơm dương dương tự đắc vẫy tay, ý bảo hắn ngồi xuống, sau đó phân phó thị vệ mang tới một bát cơm và canh thịt cho Tần Kham.

Nói thật, mấy năm nay cẩm y ngọc thực làm hư cái miệng Tần Kham rồi, thực sự khó mà nuốt được cái thứ trước mặt, nhưng nên làm bộ làm tịch thì vẫn phải làm, Tần Kham cười khổ thở dài, lại không đụng đũa.

Chu Hậu Chiếu ăn gần hết bát cơm, ngẩng đầu tò mò nhìn hắn một cái: "Ngươi sao không ăn?"

"Bệ hạ, thần không đói, đợt lát nữa cùng ăn với bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha, ợ một cái nói: "Cùng ăn với trẫm thì phải đợi tới bữa sau, không thấy trẫm vừa ăn no rồi à?"

Tần Kham cũng cười: "Bệ hạ, ngươi nhất định còn có thể ăn thêm một bát nữa."

"Vì sao?"

"Bệ hạ, chủ tướng đồng cam cộng khổ với các tướng sĩ, cùng ăn cùng ở, đây là một thủ đoạn tất yếuđể chủ soái giành được quân tâm, nhưng muốn quân tâm thì có một số việc phải làm ở chỗ sáng, ví dụ như nói cùng ăn cùng ở, nhất định phải gióng trống khua chiêng, làm thật đại minh đại lượng, tốt nhất để tất cả tướng sĩ đều nhìn thấy bệ hạ rốt cuộc là ăn gì, có phải thật sự không có khác biệt gì với bọn họ không, như vậy, các tướng sĩ sẽ cảm động, quên mình phục vụ cho bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, rồi nói: "Các tướng sĩ ăn cái gì,

trẫm cũng ăn cái đó, tuyệt không khác biệt, ngươi mấy ngày nay không thấy à?"

"Bệ hạ, thần nhìn thấy nhưng các tướng sĩ có thấy không? Ngươi mỗi ngày trốn trong soái trướng ăn cơm, nếu nói keieru tiểu nhân thì ai biết bệ hạ tr đại trướng là ăn cơm không hay là hưởng thụ thịnh yến xa hoa?"

Chu Hậu Chiếu mở to hai mắt, sắc mặt hết xanh lại trắng, nhìn chằm chằm Tần Kham, một lúc sau, Chu Hậu Chiếu thở dài, thanh âm mang theo vẻ chua chát và bi phẫn.

"Người đâu, mang cho trẫm một bát cơm không và canh thịt tới đây, bưng ra ngoài tới doanh trướng của các tướng sĩ, trẫm cùng ăn với các tướng sĩ."

Oán hận giậm giậm chân, Chu Hậu Chiếu lườm Tần Kham: "Ngươi sao không nói sớm?"

Thần cho rằng bệ hạ thích cảm giác ăn căng bụng."

Chu Hậu Chiếu lườm Tần Kham một lúc, cuối cùng thở dài: "Tần Kham à, ngươi đời này bớt làm đi mấy chuyện thất đức lừa người thì chết à?"

Tần Kham cười nói: "Đương nhiên sẽ không chết, nhưng thần nhất định sống không khoái nhạc."

Hoàng đế bệ hạ tự mình tới doanh trướng của tướng sĩ, bưng chén cơm lớn cùng ăn cùng uống với các tướng sĩ, vừa ăn vừa tán gẫu với các tướng sĩ trong doanh, các tướng sĩ trong doanh vừa kinh sợ lại vừa cảm động đến rơi nước mắt, vinh hạnh được ăn cơm với hoàng đế, khiến các tướng sĩ kích động tới mức chân tay không biết để vào đâu, vừa câu nệ vừa cảm ơn, bữa cơm này mọi người ăn không được tự nhiên, nhưng tình cảm quần chúng lại xúc động vô cùng.

Bữa cơm này đã đạt được mục đích, thế là Chu Hậu Chiếu xoa cái bụng căng tròn, miệng cười ấm áp, hai má không ngừng run rẩy, cước bộ hơi lảo đảo trở về soái trướng.

Vào soái trướng Chu Hậu Chiếu rất mất hình tượng nằm xuống

giường mềm, thở dài: "Trẫm chỉ cảm thấy hôm nay ăn hết lượng cơm trong cả đời rồi, chủ soái đại quân quả nhiên không dễ làm, trẫm càng lúc càng bội phục những danh tướng thiên cổ."

Tần Kham vẻ mặt sùng kính nhìn Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ là người thực tế, thần ngàn vạn lần không ngờ bệ hạ lại làm thạt đến mức như vậy, nếu đổi thần là chủ tướng, thần chỉ bưng bát cơm đi dọc các nơi, doanh trướng này nói chuyện với tướng sĩ, ở trước mặt mọi người ăn hai miếng cơm, rồi lại đổi sang doanh trướng khác, tiếp tục ăn hai miếng, mọi người là muốn xem chủ soái ăn cái gì, chứ kỳ thật không quan tâm chủ soái có ăn hết hay không."

Chu Hậu Chiếu đột nhiên ngồi dậy, ngây ngốc nhìn Tần Kham, bi phẫn muốn khóc: "Ngươi... Ngươi sao không nói sớm!"

Tần Kham nháy mắt mấy cái với vẻ vô tội: "Thần vẫn là ý vừa rồi, cho rằng bệ hạ thích cảm giác ăn no tới vỡ bụng.

Môi Chu Hậu Chiếu mấp máy mấy cái, Tần Khamchắc hắn muốn chửi mình, có điều từ nhỏ gia giáo rất tốt, không biết chửi thế nào.

Yên lặng một lúc, Chu Hậu Chiếu thở dài: "Tần Kham à, sau này gặp loại chuyện này, ngươi dứt khoát đừng nói gì nữa, để trẫm chết luôn đi. Ngươi có việc gì không? Không có thì lui ra đi, tôi trẫm muốn bình tĩnh một chút..."

"Thần có việc."

"Nói mau, nói xong thì mau lui xuống, trẫm muốn được yên tĩnh."

Tần Kham đứng thẳng dậy, nghiêm mặt nói: "Chắc bệ hạ cũng đã nhận được mật báo của Cẩm Y vệ, Vương Thủ Nhân dẫn một vạn tàn tốt thủ vững Cửu Giang, song cuối cùng vẫn ít không địch được nhiều, Cửu Giang sắp thất thủ rồi."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Trẫm cũng vì chuyện này mà lo lắng đây, bất kể nói như thế nào, Vương Thủ Nhân chỉ bằng một vạn tàn tốt thủ vững thành Cửu Giang trong nửa tháng, chặn đứng mười vạn đại quân của Chu Thần Hào, cho dù Cửu Giang thất thủ, Vương Thủ Nhân cũng chỉ có công chứ không có tội, trẫm chẳng những không trách hắn, còn phải thưởng hắn thật lớn."

Tần Kham trầm giọng nói: "Bệ hạ, thần hôm nay chính là muốn gián ngôn với bệ hạ, thành Cửu Giang sắp bị phá rồi, không bằng để Vương Thủ Nhân chủ động bỏ thành, vương sư triều đình đã tới An Khánh, An Khánh cách Cửu Giang chỉ mấy trăm dặm, đại quân sớm chiều là tới, bệ hạ chính là chủ soái đại quân, tầm mắt phải nhìn toàn cục, không cần cường mưu nhất vực, lại càng không cần bận tâm sự được mất của một thành."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt ngưng trọng: "Ý của ngươi là?"

Tần Kham xoay người bước tới trước bản đồ hành quân, vạch một vòng lớn giữa "Phủ An Khánh" và "Phủ Nam Xương"

"Bệ hạ, chiến trường chủ tiêu diệt phản quân không là ở Cửu Giang, mà là An Khánh hoặc Nam Xương, hai nơi này mới là chiến trường mấu chốt vương sư bình diệt phản loạn."

Chu Hậu Chiếu do dự hồi lâu, khó hiểu nói: "Chiến trường chủ là ở An Khánh thì đã nói từ trước rồi, vì sao Nam Xương cũng ở trong đó? Nam Xương là hang ổ của Chu Thần Hào, nhưng phản quân dưới trướng của Chu Thần Hào đã toàn bộ xuất phát tới Cửu Giang, cái này gọi là tên đã rời cung thì không thể quay lại, hắn sao lại về thủ Nam Xương?"

Tần Kham cười nói: "Thần cho rằng, An Khánh chi chiến là trận chiến đầu tiên của vương sư và Chu Thần Hào, nhưng An Khánh nằm ở giao giới Nam Trực Đãi và Giang Tây, theo lý thì núi rừng sông ngòi chi chít, vừa không dễ thủ cũng không dễ công, cho nên trận chiến này không thể tiêu diệt toàn bộ phản quân được, phản quân sau khi bị áp chế sẽ quay về Nam Xương."

Thanh âm của Tần Kham bỗng nhiên trở nên rất khẽ: "Nơi Phản quân muốn chiếm không phải thành Nam Xương, bệ hạ đừng quên, cạnh Nam Xương còn có một hồ Bà Dương, thuỷ quân dưới trướng Chu Thần Hào không yếu đâu, thần dám chắc, quyết chiến cuối cùng không ở trên mặt đất mà là trên mặt nước.

Chương 607: Gặp lại Đường Dần

Nơi quyết chiến Cuối cùng là ở hồ Bà Dương, trên thực tế đây không phải là Tần Kham kiếp trước đọc nhiều sách sử, Ninh vương Chu Thần Hào binh bại khi nào, binh bại ở đâu, Tần Kham thật ra chẳng biết?

Chỉ f những năm gần đây Tần Kham đã từng chỉ huy mấy chiến sự, động tác của kẻ địch cũng có thể phán đoán trước được, huống hồ sờ lương tâm mà nói, Ninh vương Chu Thần Hào là cũng không được tính là nhân vật thiên tài kinh thiên động địa quỷ thần khiếp gì, bước tiếp theo của hắn có thể đánh ra bộ dạng uất ức gì, Tần Kham trên cơ bản đã đoán được gần hết.

Bỏ Cửu Giang, bố trí trọng binh ở, An Khánh chờ đợi Chu Thần Hào huy binh đến tấn công, đây không nghi ngờ gì nữa là biện pháprất dứt khoát, Chu Thần Hào nếu khởi binh tạo phản, như vậy cướp lấy Nam Kinh là lựa chọn duy nhất của hắn, muốn đoạt được Nam Kinh, hắn chỉ có thể đoạt An Khánh trước, so sánh với vị trí chiến lược của An Khánh, Cửu Giang chỉ có thể xem như là gân gà có cũng được mà không có cũng không sao.

Vương Thủ Nhân cũng minh bạch điểm này, hắn sở dĩ vẫn còn thủ thủ vững, là vì hắn tự tin tạm thời còn có thể thủ được, hắn muốn tranh thủ thời gian cho vương sư bình định của triều đình, Chu Thần Hào một ngàychưa phá Cửu Giang, thì có nghĩa là vương sư triều đình có thêm một ngày thời gianđể hành quân tập kết, có nghĩa là vương sư nắm chắc thêm một phần đánh bại Chu Thần Hào.

Đây là hẹn ngầm, thuộc về hẹn ngầm giữa Vương Thủ Nhân Tần Kham và Vương Thủ Nhân.

Kiến nghị của Tần Kham Chu Hậu Chiếu trước giờ luôn rất coi trọng, lập tức liền nổi trống tụ tướng, võ tướng và huân quý soái trướng, mọi người vây quanh bản đồ thương nghị hồi lâu, đều đều quyết sách từ bỏ Cửu Giang là có đạo lý, thế là Chu Hậu Chiếu hạ

chỉ, ngày mai nhổ trại nhanh chóng tới An Khánh, cũng đóng liên doanh ngoài thành An Khánh, đồng thời hạ chỉ cho Vương Thủ Nhân đang thủ Cửu Giang, bảo hắn có thể tìm cơ hội rời bỏ thành Cửu Giang, huy binh bắc thượng hội hợp với vương sư hoặc là nam hạ vào ra sau địch, hắn có thể tùy cơ định đoạt.

Thánh chỉ rời doanh, tới thẳng Cửu Giang, thánh chỉ lần này hiển nhiênkhông phải ngu ngốc.

Sáng sớm ngày hôm sau, đại quân nhổ trại khởi hành tới thẳng An Khánh.

Vị trí địa lý của vị trí địa lý trọng yếu phi thường, nó nằm ở chỗ giao giới Nam Trực Đãi và Giang Tây, là một đạo tấm chắn cuối cùng của kinh đô Nam Kinh, lịch triều lịch đại chiến tranh chỉ cần công phá An Khánh, Nam Kinh sẽ là, vật trong bàn tay không có ngoại lệ. Trên lịch sử thực tế, mấy trăm năm sau Mãn Thanh Tằng Quốc Phiên huy binh chinh tiễu Thái Bình thiên quốc, bào đệ Tằng Quốc Thuyên của Tằng Quốc Phiên huyết chiến mấy lần, cuối cùng công hạ được An Khánh, vào thời khắc quân Tương chen chúc tiến vào thành An Khánh, Tằng Quốc Thuyên rơi lệ ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên: "Tặc phá rồi."

Câu "Tặc phá rồi" Không phải ý là phá được An Khánhrồi, mà là Tằng Quốc Thuyên cho rằng An Khánh đã phá, công hãm đô thành Nam Kinh của Thái Bình thiên quốc đã là chuyện không còn gì phải lăn tăn, bởi vậy có thể thấy được vị trí địa lý của vị trí địa lý trọng yếu cỡ nào.

May mà hiện giờ An Khánh vẫn nằm trong tay tại triều, Chu Thần Hào sau khi khởi binh, vốn định là dùng thế sét đánh không kịp bưng tai từ Nam Xương một đường đột phá, bằng vào tốc độ nhanh nhất công phá An Khánh, chiếm lĩnh Nam Kinh, từ đó đoạt được nửa giang sơn Đại Minh, bất đắc dĩ là sự thật quá đắng cay, đồng thời Chu Thần Hào cũng quá đánh giá cao chỉ số thông minh của mình và hai vị mưu sĩ dưới trướng, chiến sự ngay từ đầu đã không thể phát triển đúng theo kế hoạch của hắn, Chu Hậu Chiếu cũng từ kinh sư phía bắc ngàn dặm xa xôi tới An Khánh rồi, mà đại quân tạo phản của hắn vẫn bị Vương Thủ Nhân cầm chân ở Cửu Giang, một tiên cơ vốn đã chiếm được lại bị hắn lãng phí.

Cho nên nói bất luận làm người hay là làm việc, đều phải có một nhận thức lý trí và tỉnh táo đối với bản thân, cho dù bản thân mình không nhận thức được ít nhất cũng phải mời một hai người có loại nhận thức này tùy thời ở bên cạnh nhắc mình là mình là thằng ngu, đừng có làm chuyện khác người, càng đừng làm ra chuyện liều mạng nằm ngoài phạm vi chỉ số thông minh của mình, ngu thì cũng không có gì xấu hổ, nhưng chuyện làm ra lại khiến người xem thấy ngu đến phát khóc mà mình lại hồn nhiên không phát giác, bản thân lại thấy rất là hay, thế mới gọi là mất mặt, hơn nữa người như thế bình thường sống không lâu, rất ít có người sống đến thọ chung chính tẩm.

Đại quân sau khi tới An Khánh thì hạ trại ngoài thành nam An Khánh, binh mã liên doanh hơn mười dặm, trắng xoá một mảng không thấy điểm cuối.

Doanh trại còn chưa đóng xong, tri phủ An Khánh Trương Văn Cẩm, Đô Đốc vệ sở An Khánh Dương Duệ liền dẫn văn quan võ tướng toàn thành ra khỏi thành nghênh thánh giá.

Chu Hậu Chiếu thân mặc áo giáp, Tần Kham đi sau Chu Hậu Chiếu hai bước, đi đến phái trước các quan viên và võ tướng đang quỳ lạy, Chu Hậu Chiếu cười dài lệnh cho mọi người bình thân, còn chưa kịp lên tiếng, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham mắt trợn to.

" Gian tặc Hạ lưu! Sao lại là ngươi?"

"Đường huynh, ngươi sao lại ở đây?"

Hai người đồng loạt lên tiếng, mắt thì lại trợn tròn nhìn Đường Dần đứng trơ trọi đằng sau các quan viên võ tướng.

Đường Dần mặc một thân áo dài cũ nát, thân hình gầy yếu, đứng đằng sau các quan viên cười khổ.

Chu Hậu Chiếu sắc mặt cũng không dễ coi lắm, hai tay bất giác bảo vệ hạ bộ, hiển nhiên một chiêu trảo long kê thủ của Đường Dần để lại ấn tượng rất sâu cho hắn.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của quan viên võ tướng cả thành, Tần Kham và Chu Hậu Chiếu nhìn nhau một cái, tiếp theo bước nhanh

bước nhanh lên kéo Đường Dần vào một góc vắng.

"Đường huynh, ngươi sao lại ở An Khánh? Cẩm Y vệ tháng trước báo cáo, nói ngươi bị Ninh vương bắt, về sau không biết tung tích, ta còn tưởng rằng Ninh vương giết ngươi rồi, ngươi sao lại trốn đi được?"

Những câu hỏi liên tiếp khiến làm Đường Dần ứng phó không nổi, cuối cùng Đường Dần thở dài buồn bã: "Đời này còn gặp được Tần hiền đệ, cứ như là qua mấy kiếp rồi ý! Tao ngộ mấy tháng qua của Đường mỗ, thật sự là một lời khó nói hết."

"Vậy nói từ đầu đi, không sao, Ninh vương còn chưa đánh tới An Khánh, ta có rất nhiều thời gian."

Đường Dần ngẩng đầu chăm chú nhìn Tần Kham, bất thình lình nói: "Ta có một muội muội •••••• "

Tần Kham ngẩn người, bật cười nói: "Chẳng ra đầu chẳng ra đuôi? Ngươi trước giờ có rất nhiều muội muội mà?"

"Không, là thân muội muội! Ta.." Đường Dần ngửa đầu thở dài, nói: "Thân muội muội thất lạc nhiều năm của ta."

Tần Kham càng mù mờ: "Việc này có liên quan gì tới ngươi thoát khỏi phủ Ninh vương à?"

"Có, là nàng ta cứu ta ra khỏi phủ Ninh vương, còn dẫn ta vào trong rừng già thâm sơn né tránh truy binh của Ninh vương."

"Sau đó thì sao?"

Đường Dần chua chát chua chát: "Sau đó, ta trúng một loại kỳ độc mà trong thiên hạ không ai có thể giải được, nếu ta không muốn chết, thì chỉ có thể lựa chọn có thêm một thân muội muội."

Tần Kham chấn động: "Muội muội kiểu gì thế, xuất thủ không ngờ ngoan độc như vậy."

"Ngươi còn chưa hỏi thân muội muội này của ta tên là gì đấy."

"Nàng ta tên gì?"

Đường Dần ngẩng đầu nhìn hắn, gằn từng chữ: "Nàng ta tên là ---- Đường Tử Hòa."

Cả người Tần Kham đột nhiên chấn động, mắt trợn trừng, trong đầu kêu ong ong.

Nghe thấy cái tên quen thuộc này, hắn hiểu ra tất cả rồi.

Đường Dần nhìn Tần Kham đang khiếp sợ không thôi, bỗng nhiên mỉm cười, rất có thâm ý nói: "Nghe thấy cái này, ngươi có gì muốn nói không?"

Tần Kham ngẩn ngơ hồi lâu, vươn tay ra vỗ vỗ vai Đường Dần, thở dài: "Sau này ta nếu chử xxx muội muội ngươi, ngươi chắc sẽ không tức giận đâu nhỉ?"

Đường Dần cười nói: "Đương nhiên là không rồi, ngươi mắng không sai."

Dừng một chút, Đường Dần lại cười nói: "Sau này nếu ta chọc Đường Tử Hòa tức giận, nàng ta chỉ vào mũi ta mà chửi xxx muội phu ngươi, ta cũng sẽ không tứng giận."

Chương 608: Nước cờ hiểm

Tần Kham Tần Kham có chút kinh ngạc, cũng có chút khó coi.

Hắn không ngờ Đường Tử Hòa lại cứu Đường Dần ra, yêu nữ Bạch Liên giáo quả nhiên không phải Lôi Phong sống, dọn cỏ không quên bắt thỏ, cứu người cũng không cứu xuông, luôn muốn chiếm lấy một phần giá trị có thể lợi dụng.

Đường Dần được nàng ta cứu ra khỏi Ninh vương, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh của hắn.

Sắc mặt Tần Kham âm tình bất định, Đường Dần lại ghé tới, thấp giọng nói: "Đường Tử Hòa này có phải là Đường Tử Hòa sau khi tạo phản ở Phách Châu bị bình diệt thì bị quan phủ triều đình lùng bắt không?"

Tần Kham rất thản nhiên gật đầu: "Đúng vậy, chính là nàng ta."

Đường Dần cười chua chát: "Ta cũng lấy làm lạ, ai cũng bảo ngươi luôn tàn khốc vô tình với địch nhân, trước giờ không bỏ sót ai, vì sao Đường Tử Hòa này hết lần này tới lần khác thoát khỏi tay ngươi, thì ra ngươi và nàng ta sớm đã có quan hệ yêu đương, anh hùng luôn khó qua ải mỹ nhân mà."

Tần Kham nhìn chằm chằm Đường Dần cười nói: "Mạc danh kỳ diệu nhận một thân muội muội như vậy, ngươi có sợ không?"

"Sợ chứ!" !" Đường Dần thành thật thừa nhận, sau khi thở dài thì nói tiếp: "Có điều việc này này có liên quan tới ngươi, sợ ta cũng vẫn nhận, chúng ta đều gánh trách nhiệm lớn, chắc ngươi cũng sẽ không để sau khi bại lộ việc này thì trơ mắt nhìn mọi người chịu xui xẻo, đúng không?"

Tần Kham quay đầu nhìn về phía Chu Hậu Chiếu, sau đó cười nói: "Yên tâm, việc này ta sẽ làm thật kín kẽ, ngươi chỉ cần thủ khẩu như bình là được."

Đường Dần cười khổ thở dài: "Được rồi, ai b ta nợ nàng ta ơn cứu

mạng chứ, vị Đường cô nương này rất không khách khí, người còn chưa thoát khỏi sự đuổi giết c Ninh vương Ninh vương đã bắt đầu hiệp ân báo đáp rồi."

Dí cái mặt nhăn nhó vào Tần Kham, Đường Dần bi thương nói: "Ngày sau Tần hiền đệ có thể cầu tình giúp Đường mỗ không? Nếu mọi người là người một nhà, chắc không cần thiết phải hạ độc lên người ta chứ? Nàng ta từng nói với ta, ngươi nợ một cỗ kiệu khiêng nàng ta vào cửa, việc này ngươi không thể không chịu trách nhiệm đâu đấy."

Tần Kham xấu hổ xoa xoa mũi.

Chuyện này khó mà nói rõ được, theo lý luận mà nói thì quả thật chỉ còn thiếu một cỗ kiệu khiêng vào cửa, có điều Đường Tử Hòa không khỏi cũng quá già mồm rồi, trong trí nhớ, tựa hồ chưa từng bàn chuyện cưới xin gì với nàng ta mà.

"Đường Tử Hòa đâu?" Tần Kham không nhịn được quay đầu nhìn chung quanh, muốn tìm được đôi mắt quen thuộc u oán trong đám người.

"Đi rồi, mấy ngày trước đưa ta tới thành An Khánh rồi đi, nói vẫn còn nợ chưa trả." Đường Dần vò đầu: "Kỳ quái thật, với bản sự hạ độc quỷ thần khó lường của nàng ta, trên đời này có ai dám để cho nàng ta thiếu nợ chứ? Không sợ phải chết thê thảm sao?"

Việc này rất phức tạp, Tần Kham quyết định không lãng phí nước miếng với con mọt sách này nữa.

"Nàng ta hạ độc gì cho ngươi?"

Vẻ mặt Đường Dần có một loại đau thương như đang dự lễ tang của mình: "Thiên hạ đệ nhất kỳ độc, ta cũng không biết là độc gì, tuy rằng không biết, nhưng nhất định rất lợi hại, ngươi là chưa thấy bộ dạng của nàng ta khi đánh ngã thị vệ phủ Ninh vương đâu, quả thực là giết người trong vô hình."

"Gần đây có bệnh trạng gì không?"

"Sốt, cứ đến đêm là sốt, căn bản không dừng được."

"Trừ cái đó ra."

"Không có."

Tần Kham lườm hắn một cái, chậm rãi nói: "Ta sống gần nửa đời người rồi, còn chưa nghe nói cái gọi là thiên hạ đệ nhất kỳ độc mà lực sát thương chỉ khiến người ta sốt, Đường huynh à, ngươi chắc không phải là bị dọa thành như vậy chứ?"

Vẻ mặt Đường Dần phi thường nghiêm túc: "Tần hiền đệ sao có thể khinh thường khí khái của người đọc sách? Kỳ độc, tuyệt đối là kỳ độc, bệnh sốt rét kiểu gì mà có thể mãi không khỏi như vậy được?"

Tần Công Gia có rất nhiều việc phải làm, thật sự không có thời gian để thể nghiệm cái gì gọi là tiết tấu sốt, phân phó thị vệ an bài Đường Dần trong quan dịch thành An Khánh, tiếp theo thì không ngừng tiếp kiến người phụ trách của Cẩm Y vệ đến từ các lộ các thành tới báo cáo tình báo.

Đại quân khi hạ trại xong ngoài thành An Khánh, công vụ của Tần Kham cũng xử lý xong, Chu Hậu Chiếu cũng kết thúc tự thoại với các văn quan võ tướng phủ An Khánh.

Hai người chạm trán trong soái trướng, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt rất khó chịu, nhíu mày, câu đầu tiên chính là "Lão thư sinh họ Đường kia sao lại chạy tới An Khánh?"

Tần Kham cười khổ: "Một lời khó nói hết, bệ hạ, Đường Dần bệ hạ Lưu Lương Nữ với bệ hạ bại trận, ảm đạm thần thương rời kinh bơi tới Giang Tây, địa bàn Ninh vương."

"Về sau thì sao?"

"Về sau đương nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, Đường Dần bị Ninh vương bắt vào vương phủ, muốn ép hắn làm phụ tá, Đường Dần quả thực cũng có mấy phần khí khái của người đọc sách, thà chết chứ không theo."

Sắc mặt của Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng giãn ra, vẻ mặt thờ ơ nói: "Về sau hắn trốn ra được khỏi phủ Ninh vương à?"

Tần Kham cúi người, rụt rè chôn xuống phục bút: "Đúng vậy, may mà Đường Dần ở trong phủ Ninh vương âm xoa dương thác thế nào gặp được thân muội muội đã thất lạc nhiều năm của hắn, muội muội của hắn cũng rất hiểu đại nghĩa, thiên tân vạn khổ cứu hắn ra khỏi phủ Ninh vương, hai huynh muội đào vong tr thâm sơnhơn hai tháng, lúc này mới tới được An Khánh."

Chu Hậu Chiếu ngửa đầu, trầm tư một lúc, phi thường cảm khái phun ra một câu như chửi người ta: "Muội muội Đường Dần tráng tai."

Ngay cả muội muội hắn cũng tráng tai, nhưng lại không hề đề cập tới Đường Dần, có thể thấy được oán niệm của Chu Hậu Chiếu đối với Đường Dần rất sâu, cho dù hắn đã là người thắng trong trận tranh gái, nhưng vẫn không xóa nhòa được nỗi đau mà Đường Dần gây ra cho hắn.

"Tần Kham, chờ chúng ta bình định Chu Thần Hào về kinh ra, ngươi an bài một chức quan cho Đường Dần đi, công danh của hắn đã được khôi phục, cũng nên cho hắn một cách nói, ừ tốt nhất là cách kinh sư xa một chút, quan trọng nhất là..."

"Thần hiểu rồi, quan trọng nhất là cách Lưu Lương Nữ xa một chút."

Nếu Đường Tử Hòa đã lót đệm cho thân phận của nàng ta đến mức này, Tần Kham không thể không đang gắng kết thúc chuyện này thật tốt đẹp.

Giờ tý, mấy thớt khoái mã nhờ sự yểm hộ của bóng đêm vội vàng rời kinh, mấy người này đều là tâm phúc thân tín của Tần Kham Nam Kinh ở Nam Kinh, bọn họ phụng mệnh lệnh của Tần Kham tới huyện Ngô Tô Châu Giang Nam.

Huyện Ngô là cố hương của Đường Dần.

Một đại tài tử danh chấn thiên hạ, không thể tùy tiện mọc ra một thân muội muội, người khác nghe là tin được, đã trót nói dối rồi thì phải tìm cách để nó thật tròn trịa, mà Tần Kham phái những người này ra, chính là để làm tròn trịa lời nói dối này.

Tần Kham tin, tâm phúc thân tín của hắn có thể khiến lời nói dối này kín kẽ.

Tháng tám năm Chính Đức thứ ba, Chu Thần Hào lại hạ lệnh mãnh công thành Cửu Giang.

Vương Thủ Nhân dẫn bộ hạ phòng thủ, chống đỡ được hai ngày, thành Cửu Giang dưới sự đánh hạ mãnh liệt của phải quân đã lung lay sắp đổ, thành phá chỉ là chuyện sớm muộn.

Đối mặt với thế công mãnh liệt trước nay chưa từng có của phản quân, Vương Thủ Nhân thấy Cửu Giang khó thủ, lập tức hạ lệnh bỏ thành, lúc đêm đen dẫn hơn năm ngàn tàn quân phá vây mà ra, nhưng mà Vương Thủ Nhân không lựa chọn bắc thượng hội hợp với vương sư bình định, ngược lại lựa chọn nam hạ.

Một nhánh tàn quân năm ngàn người cứ như vậy vòng ra hậu phương địa bàn thế lực của phản quân, Vương Thủ Nhân trên đường đi không ngừng triệu tập quan binh vệ sở trung thành với triều đình, thậm chí ngay cả bộ đội sở thuộc của Ngũ Văn Định sau khi thất thủ ở phủ Cát An thì trốn trong rừng sâu đánh du kích cũng được hắn triệu tập về dưới trướng, không đến một tháng, binh mã dưới trướng Vương Thủ Nhân không ngờ nằm ngoài dự đoán mọi người đã trở nên lớn mạnh, ước chừng có hơn hai vạn người.

Phản quân dưới trướng Chu Thần Hào trải qua một phen vất vả cuối cùng cũng chiếm được thành Cửu Giang, trong nhất thời không ngờ cũng sĩ khí đại chấn, quét sạch không khí ủ rũ nhiều ngày qua, cho dù Vương Thủ Nhân để lại cho phản quân chỉ là một tòa thành trì trống rỗng không có lương thực không có bách tính, nhưng dù sao cũng là một tòa thành trì.

Phá được Cửu Giang là được hay mất, là vui hay buồn, chỉ có Chu Thần Hào và đám mưu sĩ và trong lòng tự biết.

Cửu Giang đã phá, kế tiếp, nên đánh thẳng tới phủ An Khánh rồi.

Nguyên nha môn tri phủ Cửu Giang đã bị chiến loạn phá hoại thành một tòa nguy phòng lung lay sắp sập, Chu Thần Hào ngay cả cửa cũng không dám vào, chỉ dựng soái trướng tại khu vực rộng

lớn trong thành, lúc này đang thương nghị hành tung của đại quân với mưu sĩ và các tướng quân dưới trướng.

Trong Soái trướng là một mảng yên tĩnh, Chu Thần Hào sắc mặt rất âm trầm, cho dù đã công hạ được thành Cửu Giang, nhưng tâm tình của hắn vẫn không tốt.

Kế hoạch Khởi binh là hoàn mỹ vô khuyết, ít nhất thì hắn và mưu sĩ dưới tay đều cho rằng như vậy, nhưng mà người tính chung quy không bằng trời tính, bị Ngũ Văn Định và Vương Thủ Nhân cầm chân, khiến chiến sự kéo dài hơn một tháng, đây là hơn một tháng rất quý giá, bộ thự chiến lược của Chu Thần Hào và Lý Sĩ Thực trên trình độ rất lớn là dựa vào Binh quý thần tốc, sét đánh không kịp bưng tai, tốt nhất là cho tới khi bọn họ đánh hạ được thành Nam Kinh triều đình mới kịp phản ứng, nhưng hôm nay một đường tiên cơ quý giá nhất này đã bị hai tên thất phu đó phá hủy hoàn toàn, tiền đồ nghiệp lớn là một mảng xa vời, tâm tình của Chu Thần Hào sao có thể tốt cho được.

" Thám tử An Khánh báo về, tiểu hôn quân Chu Hậu Chiếu đã lĩnh hai mươi vạn đại quân triển khai trận thế dưới thành An Khánh, chờ quyết chiến với bổn vương, bọn họ dĩ dật đãi lao, mà binh mã của bổn vương thì suốt ngày chinh chiến, hiện giờ đã thành một nhánh quân mệt mỏi không đến mười vạn, chư vị, bổn vương có thể địch được không?" Ngữ khí c Chu Thần Hàcủa rét lạnh như băng, khiến mọi người nội trướng không rét mà run.

Trung tướng trong trướng thần sắc âm trầm, không ai lên tiếng.

Chu Thần Hào cười mỉa: "Lúc Khởi binh chư vị không phải lời thề son sắt nói đồng phúc đồng nan, quên mình phục vụ cho bổn vương sao? Bổn vương hiện giờ tiến thối lưỡng nan, vì sao không thấy có ai đứng ra phân ưu với bổn vương?"

Vẫn không ai lên tiếng.

Không thể không nói sự chờ mong của Chu Thần Hào đối với bộ hạ là quá ngây thơ rồi, một đám đạo phỉ thủy tặc dùng bạc để triệu tập, không ngờ nói cái gì đồng phục đồng nạn với họ, thật sự là một loại hy vọng quá xa vời, lúc này không có ai đứng ra nói một câu mọi người chia hành lý rồi giải tán như Trư Bát Giới hay

nói thì đã là tổ tiên của Chu Thần Hào tích đức lại cho hắn rồi.

Thật lâu sau, phụ tá Lý Sĩ Thực cuối cùng cũng lên tiếng.

"Vương gia, chúng ta phải công An Khánh!"

Chu Thần Hào ầm trầm nhìn hắn: "Chu Hậu Chiếu có hai mươi vạn người đang chờ bổn vương, ngươi còn bảo bổn vương công An Khánh? Lý tiên sinh, ngươi bị dọa tới hồ đồ rồi à?"

Lý Sĩ Thực lắc đầu: "Vương gia muốn giành được lớn, An Khánh là vùng giao tranh, phá được An Khánh, thì Nam Kinh sẽ là vật trong bàn tay của Vương gia, An Khánh không phá, Vương gia từ nay về sau sẽ như giặc cỏ sơn tặc, bị triều đình quanh năm đuổi giết đào vong, sống không bằng chết."

Nghĩ đến ngày sau phải sống như chó bị người ta đuổi giết, sắc mặt của Chu Thần Hào càng khó coi.

"Lấy cái gì để hạ An Khánh, mong Lý tiên sinh dạy bản vương."

Lưu Dưỡng Chính Nhất quán đối nghịch với đối nghịch lúc này cũng không dám lên tiếng, hắn biết cân lượng của mình, lúc này phản quân đã rơi vào thế yếu, nếu còn đấu tranh nội bộ, chỉ tổ khiến ngày diệt vong của hắn đến nhanh hơn.

Lý Sĩ Thực trầm tư hồi lâu, nói: "Vương gia, phàm là chiến giả, nếu chính diện không thể chống đỡ được đại quân triều đình, không bằng dùng kỳ chiêu khác."

Chu Thần Hào mắt sáng lên: "Xin tiên sinh nói rõ hơn."

Lý Sĩ Thực lạnh lùng nói: "Rất đơn giản, chúng ta vẫn huy sư bắc thương, làm ra thế cường công, trong tối thì cử tử sĩ tiền trạm cải trang vào An Khánh, ám sát Chu Hậu Chiếu!"

Chương 609: Tuyệt xử vô sinh

Đề nghị của Lý Sĩ Thực khiến mọi người trong trướng vẻ mặt kịch biến, Chu Thần Hào sắc mặt cũng vậy!

Đương nhiên, bất kể hắn có suy nghĩ hùng vĩ dũng cảm khai thiên tích địa cỡ nào thì người tạo phản từ từ trong xương tủy vẫn là xấu, hắn có lẽ muốn huy sư đánh chiếm kinh sư, dưới tình hình được vạn chúng chú ý đá Chu Hậu Chiếu khỏi bảo tọa hoàng đế, sau đó ngồi vào thay.

Nhưng hắn chung quy vẫn là người tạo phản, trăm năm trước hoàng đế Vĩnh Lạc cho dù tạo phản thành công, đuổi Kiến Văn hoàng đế, cháu của hắn khỏi vương tọa, sau đó trong hơn mười năm vẫn không thể tránh được phải sống trong chột dạ, thế là Vĩnh Lạc hoàng đế không chỉ khôi phục Cẩm Y vệ bị phế đã lâu, dùng họ để giám thị quần thần, thăm dò nghị luận của thần dân, thậm chí ngay cả loại tai họa Đông Hán cũng được đều bị phất riêng một ngọn cờ sáng tạo ra, từ đó về sau dời đô, Trịnh Hòa bảy lần tới Tây Dương, liên tiếp phái tâm phúc đi tuần các nơi Đại Minh để dò la nơi hạ lạc của Kiến Văn hoàng đế, cuối cùng cả đời cũng không thể xóa đi được ám ảnh này.

Có được thiên hạ rồi còn không thể tiêu trừ tâm ma, huống chi Chu Thần Hào còn cách có được thiên hạ đến chữ bát còn chưa phẩy.

Đề nghị của Lý Sĩ Thực vừa ra khỏi miệng, mồ hôi lạnh trên trán Chu Thần Hào đã túa ra.

Kỳ thật tạo phản và ám sát hoàng đế đều là đại nghịch bất đạo, kéo ra pháp trường thì chẳng ai ăn ít một dao hơn ai, nhưng không biết là tâm lý gì, Chu Thần Hào có thể tiếp nhận tạo phản, nhưng lại rất khó tiếp nhận trực tiếp giết chết Chu Hậu Chiếu, đại thể thì là biện pháp này rất không giảng cứu.

"Ám.... Ám sát Chu Hậu Chiếu?" Chu Thần Hào gục đầu xuống, ngón tay lộ ra vẻ bối rối gõ gõ không theo tiết tấu lên tay vịn ghế ngồi.

"Đúng vậy, ám sát Chu Hậu Chiếu!" Lý Sĩ Thực dùng hành động chứng minh người đọc sách khi bị bức quá thì còn bạo lực hơn cả võ tướng giết người như ma.

Chu Thần Hào hít sâu một hơi, cố nén sự khiếp sợ trong lòng, bình tĩnh hỏi: "Hoàng đế ngự giá thân ở trong hai mươi vạn đại quân, ám sát như thế nào?"

Lý Sĩ Thực cười lạnh: "Chu Hậu Chiếu không thể cả ngày dắt hai mươi vạn đại quân ở thắt lưng đi khắp nơi được phải không?"

Ánh mắt nhận người của Chu Thần Hào có lẽ có tật, tố chất quân sự bình thường chẳng có gì đặc sắc, trí tuệ lãnh đạo lại rối tinh rối mù, nhưng hắn có ưu điểm, bất kỳ chiêu số ba lạm gì, chỉ cần điểm cái là thông. Kỳ thật người này nếu như đi thu phí bảo hộ thì thành tựu cũng không nhất định là thấp hơn làm Vương gia.

Chu Thần Hào lập tức minh bạch ý tứ của Lý Sĩ Thực, trong mắt bắn ra tinh quang: "Nhận lúc hắn một mình, hoặc là dùng kế lừa hắn đi một mình, sao đó... giết hắn!"

Lý Sĩ Thực liên tục gật đầu: "Đúng vậy! Vương gia tài cao!"

Cái câu tiếp lời này không giống như là khen người ta mà là chửi người ta. Dù sao đường đường là một vị Vương gia có năng lực tranh đoạt thiên hạ, không ngờ dùng một loại phương thức trả thù giống như lưu manh để quyết định giang sơn thuộc về ai, không thể không nói, đây là bọn sơn tặc đạo phỉ thành công tẩy não Chu Thần Hào, cũng là Chu Thần Hào bắt đầu đi theo hướng sa đọa.

Thấy chúng tướng trong trướng vẫn do dự, Lý Sĩ Thực kiên nhẫn giải thích.

"Phàm là chiến giả, ai binh xuất quỷ đạo thì giành được phần thắng, mà hiện giờ quân ta đã không thể bảo trì được ưu thế binh quý thần tốc nữa rồi, mà nói trắng ra là kì thực nghĩa quâncủa ta đang ở thế yếu, nhưng chúng ta không phải là hoàn toàn không có cơ hội, hiện giờ cơ hội duy nhất chúng ta có thể sử dụng chỉ có một, đó chính là ám sát Chu Hậu Chiếu! Chu Hậu Chiếu rời khỏi kinh sư như rồng ra biển lớn, bơi ở nước cạn, một cơ hội nho nhỏ thôi là có thể dồn hắn vào chỗ chết, Chu Hậu Chiếu mà chết, giang

sơn sẽ vô chủ, thiên hạ đại loạn, triều đình chỉ dựa vào đám quan văn chỉ biết múa mép khua môi thì không thể nào chống đỡ được, khi đó chính là cơ hội tốt nhất để Vương gia vấn đỉnh giang sơn! Hai mươi vạn đại quân ở An Khánh thì có gì đáng sợ? Chu Hậu Chiếu vừa chết, một đạo hịch văn của Vương gia thôi cũng có thể khiến họ bỏ khí giới quy hàng."

Một mưu kế nhìn như hoàn toàn không thể thực hiện dưới sự cổ động của Lý Sĩ Thực, mọi người trong trướng không ngờ dần dần trở nên kích động, giống như trong bóng đêm nhìn thấy ánh mặt trời.

Tiền cảnh tốt có thể thấy được, kết cục mọi người cũng mặc sức tưởng tượng phi thường tuyệt vời, kế tiếp chính là vấn đề thao tác thực tế.

" Như thế nào Như thế nào?" Chu Thần Hào khẩn cấp hỏi.

Lý Sĩ Thực hừ lạnh: "Quan phủ các nơi từ kinh sư đến Giang Tây, Vương gia những năm gần đây rải bạc chưa đủ nhiều à? Những người này đã cầm bạc của Vương gia thì không thể cầm không được phải không? Dụ rồng rời bến chỉ cần động mồm mép, việc này đối với các quan văn quen dùng mồm mép thì chắc là không khó."

Chu Thần Hào giật mình, tiếp theo vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt: "Không khó, đương nhiên không khó, nếu là ám sát thì dứt khoát giết luôn tên tiểu nghiệt súc Tần Kham đi, văn võ công khanh cả triều kinh sư, có mỗi tên tiểu nghiệt súc này là xấu nhất, bổn vương tất phải trừ hắn!"

Một âm mưu khó có thể tưởng tượng lặng lẽ mở rộng.

Sự phát triển của Lịch sử rất nhiều lúc đều do một cú chạm nhẹ nhàng bâng quơ của tiểu nhân vật mà thay đổi phương hướng.

Tiền Ninh lảo đảo chạy trối chết trên đường nhỏ lầy lội.

Mưa hè tới vừa gấp lại to, nói đến là đến, đối với thi nhân mà nói, phong cảnh sau cơn mưa là đầy tình thơ ý hoạ, nhưng đối với người đang chạy trối chết mà nói, đường nhỏ lầy lội sau cơn mưa

không nghi ngờ gì nữa đã đẩy tính mạng của hắn về phía vực sâu không đáy.

Một tháng này của Tiền Ninh quả thật là trải qua rất kích thích, rất ý nghĩa.

Lúc thành Cửu Giang nguy nan, Vương Thủ Nhân phái hắn rời thành rải truyền đơn, mặt dầy nói đại quân triều đình sắp tới, Nam Trực Đãi, Hồ Quảng, Lưỡng Quảng đã chuẩn bị một kích hợp vây.

Tác dụng của Truyền đơn rất hữu hiệu, nó quả thật đã dọa được Chu Thần Hào, từ đó rút về hai đội phản quân đang tấn công Võ Xương và Huy Châu.

Hiển nhiên, loại công tác rải truyền đơn này từ xưa đến nay không được người ta thích lắm, không chỉ bị lão bản cắt xén tiền lương, vận khí kém thì nói khai trừ là khai trừ.

Khi Tiền Ninh và hơn ba mươi thủ hạ rải truyền đơn xong đình về Cửu Giang phục mệnh, lại phát hiện Vương Thủ Nhân không ngờ đã bỏ thành mà đi, phản quân của Chu Thần Hào đã chiếm lĩnh Cửu Giang.

Làn này Tiền Ninh và các thủ hạ trợn tròn mắt, một loại tâm tình oán phụ bị vứt bỏ xộc lên trong lòng.

Vô đạo đức! Vương đại nhân được Tần Công Gia tôn sùng đến thế sao lại có thể làm ra chuyện vô đạo đức như vậy? Thế không phải là bội tình bạc nghĩa sao?

Tiền Ninh và các thủ hạ bất lực, cho dù muốn chửi bới thì cũng phải giữ cái mạng đó, cố mà sống được tới trước mặt Vương Thủ Nhân rồi chửi sau.

Giang Tây phần lớn đã rơi vào tay phản quân của Chu Thần Hào, Tiền Ninh và hơn ba mươi thủ hạ mà tụ một chỗ rồi chạy thì tất nhiên sẽ thành bia sống di động, thế là mọi người quyết định phân tán về hướng bắc, chuyển hướng tới An Khánh tìm đại quân triều đình.

Vận khí của Hơn ba mươi thủ hạ thế nào thì Tiền Ninh không biết, hắn chỉ biết là vận khí của mình rất kém cỏi. Vừa chạy chưa được

trăm dặm thì bị phản quân đang đánh cướp thôn trang phát hiện tung tích, sau đó phản quân một đường đuổi tới đây.

Một ngày một đêm, phản quân bám riết không tha, Tiền Ninh chạy như ruồi không đầu, lưng hắn trúng một mũi tên, mũi tên cắm vào cơ thể không sâu, tạm thời chưa đòi mạng, nhưng hành động của hắn lại vì mất máu mà dần dần trở nên chậm chạp, hai bên cách càng lúc càng gần, Tiền Ninh thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở dốc và tiếng bước chân hỗn độn phía sau.

Một hòn đá nhô lên giữa đường khiến Tiền Ninh vấp phải, Tiền Ninh cuối cùng ngã vật xuống đất.

Chương 610: Chấn nhiếp quần hùng

Tiền Ninh nằm trên đất, mặt cắm sâu vào bùn đất, cả người run rẩy, nhưng lại không dám động đậy.

Từ nhỏ được thái giám thu dưỡng, cho dù ở trong thành kinh sư quan to quyền quý đầy rẫy, Tiền Ninh vẫn sống rất thoải mái, từ nhỏ rất ít ra khỏi kinh sư, thái giám dưỡng phụ qua đời, hắn trực tiếp kế tục ân ấm lên làm Cẩm Y vệ bách hộ, hắn khi còn sống có thể nói là xuôi gió xuôi nước, chưa từng nghĩ tới có một ngày, hắn lại phải hoảng sợ chạy trối chết trong khu vực bị địch chiếm, hơn nữa bị vô số đao kiếm đặt lên người, sinh tử trên đường tơ kẽ tóc.

Tiền Ninh nằm trên đất, sợ hãi nhắm mắt lại, chờ đợi vận mệnh sắp tới của mình, là một đao chém xuống hay là bị trói gô cổ.

"Con mẹ nó, chạy cả một ngày một đêm như chó, cuối cùng cũng tóm được ngươi rồi, nói! Ngươi là người phương nào? Có phải thám báo hoặc gian tế cẩu hoàng đế phái ra hay không?"

Thanh âm lên tiếng hỏi cũng hổn hển, Tiền Ninh chạy cả một ngày, phản quân cũng ở phía sau đuổi theo cả một ngày, mọi người đều không thoải mái.

"Các vị quân gia, tha mạng... Tiểu nhân, tiểu nhân chỉ tá điền trong thôn trang ngoài thành Cửu Giang." Tiền Ninh run giọng trả lời.

Phản quân căn bản lười chẳng muốn thẩm vấn, mấy bàn tay vươn ra lục soát toàn thân Tiền Ninh mấy lượt, kinh nghiệm soát người rất thành thục, tiết khố, đế giày, bít tất, không bỏ sót chỗ nào.

Tiền Ninh tuyệt vọng nhắm mắt.

Một khối nha bài bằng gỗ được phản quân soát ra, Tiền Ninh và các thủ hạ cải trang ra khỏi thành, thứ duy nhất để lại chính là nha bài có thể chứng minh thân phận của mình này, vốn khi gặp nạn t nên quyết đoán ném đi, nhưng mà Tiền Ninh chỉ lo chạy trối

chết, căn bản không ngờ bài tử này vẫn ở trên người, cho tới khi bị bắt mới thấy tình thế không ổn.

Bên trong Phản quân hiển nhiên có người biết chữ, vừa thấy nha bài thì hai mắt sáng lên, cười ha ha nói: "Tóm được dê béo rồi, Cẩm Y vệ bách hộ kinh sư, phì! Cái gì mà tá điền Cửu Giang, tá điền mà có bài tử này à? Tá điền mà mặc áo lụa à, còn có bốn mươi lượng bạc nữa, tưởng chúng ta là kẻ ngốc chắc."

Tiền Ninh sắc mặt trắng bệch, nức nở lớn tiếng nói: "Ta nhận tội, các vị quân gia, ta nhận tội."

"Tiểu tử này nhìn tướng mạo không phải người thành thật, đánh một trận đã rồi tính sau."

Một trận quyền cước mưa rền gió dữ trút xuống người Tiền Ninh, Tiền Ninh hai tay ôm đầu, giống như chó bị đồ tể cuộn mình trong nước bùn, miệng phát ra tiếng hét thảm, tiếng hét cuối cùng dần dần trở nên yêu ớt.

Thành Cửu Giang trải qua trận cướp bóc của phản quân, Kỳ thật cũng chẳng cướp được gì, khi Vương Thủ Nhân rút khỏi thành cái gì mang được thì mang, cái gì không mang được thì đốt, để lại cho Chu Thần Hào trên cơ bản chỉ có một tòa thành trì trống rỗng.

Nếu các tướng sĩ phản quân giữ được tinh thần chủ nghĩa lạc quan của chủ nghĩa lạc quan cách mạng. Chỉ trọng quá trình chứ không trạng kết quả thì thành Cửu Giang xem như là bọn họ bọn họ cướp sạch đi, ít nhất thì các tướng sĩ phản quân cũng vất vả tìm kiếm một phen.

Một phen cướp bóc qua đi, Chu Thần Hào quyết định nhổ trại tiếp tục bắc tiên. Binh phong nhắm thẳng An Khánh.

Hắn tiếp thu đề nghị của Lý Sĩ Thực, trước mắt mình đã lâm vào thế yếu, chỉ có xuất kỳ bất ý ám sát Chu Hậu Chiếu, hắn mới có một đường hy vọng vấn đỉnh thiên hạ.

Sáu vạn quân bộ, bốn vạn thuỷ quân, đồng loạt xuất phát tới An Khánh, dùng Lăng Thập Nhất làm thống soái của bộ quân, Chu Thần Hào thì tự mình thống lĩnh thuỷ quân.

Một tối môtị sáng, hai bút cùng vẽ. Chu Thần Hào làm ra một lần đánh cược cuối cùng vì dã tâm của mình.

Thống soái bộ quân Lăng Thập Nhất vốn chỉ là một sơn tặc nhảy nhót trên đất Giang Tây, Lăng Thập Nhất làm nghề sơn tặc này vẫn rất có tiền đồ, ỷ vào vũ lực nhanh nhẹn dũng mãnh và tinh thần giao tranh không sợ khổ không sợ chết của mình, hắn rất nhanh kiếm được thanh danh hiển hách trên đất Giang Tây, người gặp người sợ, Quỷ thấy quỷ sầu. Vừa hay gặp phải Chu Thần Hào đang chiêu binh mãi mã, Ninh vương gia là người không giảng cứu, hắn chiêu binh mãi mã chưa bao giờ bận tâm đối phương là thiện hay ác, cũng không quan tâm có trung thành với hắn hay không, vẫn cố chấp cho rằng cái thứ "trung thành" này có thể bỏ tiền ra mua về, thế là tung cành oliu về phía Lăng Thập Nhất.

Lăng Thập Nhất nghĩ trong cái nghề sơn tặc này hắn đã là tồn tại vô địch rồi, thật sự là không còn tìm được cảm giác thành tựu và kích thích nữa, thế là thống khoái đáp ứng lời mời của Chu Thần Hào, đầu nhập dưới trướng hắn, nhân sinh cái gọi là phong cách không cần giải thích, sơn tặc đạo tặc nổi danh Giang Tây Lăng Thập Nhất biến hóa nhanh chóng, trở thành một viên đại tướng dưới trướng Ninh vương, tính làm ra một phen sự nghiệp oanh oanh liệt liệt, kiếm một tương lai công hầu muôn đời cho con cháu.

Từ sơn tặc đến tướng quân, sự tích của Lăng Thập Nhất đủ để viết ra một truyện ký thanh xuân lệ trí, nếu sự nghiệp mà hắn làm không phải là tạo phản.

Sáu vạn bộ qua ra khỏi Cửu Giang, sau ngày lộ trình liền gần tiếp cận Giang Tây Giang Tây, ra khỏi biên giới Giang Tây chính là Nam Trực Đãi, nơi đó, có hai mươi vạn đại quân triều đình đang chờ hắn.

Lăng Thập Nhất một mình ngồi tr soái trướng mặt co mày cáu, bởi vì hắn phát giác lần thứ hai gây dựng sự nghiệp tựa hồ không thuận lợi cho lắm, Vương gia cho dù không nói rõ, nhưng mọi người đều nhìn ra được, trước mắt bên ta đang ở thế yếu.

Ngoài trướng truyền đến tiếng la hét ầm ĩ, Lăng Thập Nhất nhíu mày, đang định quát lớn thì thấy thân binh vén rèm bước vào.

"Tướng quân, có người đang giết huynh đệ của chúng ta ở ngoài doanh."

Lăng Thập Nhất trừng mắt: "Hỗn trướng! Ai chúng ta huynh đệ của chúng ta thì chém chết hắn, chút việc nhỏ ấy mà cũng phải bẩm báo với lão tử à?"

"Tướng quân, giết huynh đệ chúng ta... Là một nữ nhân."

"Nữ nhân thì không chém được... Cái gì, con mẹ nó, nữ nhân gì mà có thể giết huynh đệ của chúng ta."

"Một nữ nhân yểu điệu tuyệt sắc."

Lăng Thập Nhất hai mắt trợn lên, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ dâm tà.

Sơn tặc chính là sơn tặc, cho dù làm tướng quân, vẫn không hết được bản sắc của sơn tặc, sống tửu sắc tài vận, rất là tục tĩu.

" Nữ nhân này vì sao giết huynh đệ của ta?" Lăng Thập Nhất cuối cùng cũng hỏi ra được một câu hỏi có dinh dưỡng.

Thân binh lúng ta lúng túng: "Không biết."

"Bắt được chưa?"

"Bắt được rồi, đang ở ngoài soái trướng chờ tướng quân xử trí."

Vẻ dâm tà trong mắt Lăng Thập Nhất càng thịnh: "Mang ả vào."

Một lát sau, một nữ tử tuyệt sắc thướt tha bước vào soái trướng, phía sau là một đám phản quân tay cầm đao kiếm nhắm mắt theo đuôi, tướng sĩ phản quân ai nấy đều lộ ra vẻ tức giận, nhưng lại không dám tiếp cận phạm vi hai thước quanh nữ tử, một đám người cứ như vậy dùng một loại không khí quái dị tiến vào soái trướng, nhìn thế nào cũng không giống như là tướng sĩ phản quân áp giải nàng ta vào soái trướng, ngược lại mà giống như nữ tử này này như đi dạo trong sân vắng dẫn các phản quân vào.

Lăng Thập Nhất nhìn thấy nữ tửnày thì ngây ra, thấy nàng ta mắt long lanh như nước mùa thua, lưng như liễu rủ, đứng giữa đại trướng như hút hết tất cả ánh sáng.

Vẻ chiếm hữu trong mắt Lăng Thập Nhất càng đậm hơn, sống mấy chục năm, nữ nhân từng cướp về, nữ nhân từng chơi trong thanh tất nhiên là nhiều vô số kể, nhưng mà nữ nhân trước mắt này, tư sắc thật sự là cả đời hắn hiếm thấy.

Nữ tử vẻ mặt không hề sợ hãi, vào soái trương giống như vào cửa nhà mình, nhìn trái phải một vòng, giơ tay lên chỉ vào một quân sĩ, rất mặt dày nói: "Ngươi, đi mang ghế đến đây, cô nương ta không quen đứng."

Quân sĩ không phục nhíu mày: "Ngươi tính là gì..."

Còn chưa nói xong, trong mắt nữ tử bỗng nhiên chợt lóe sát khí, cũng không thấy nàng ta có động tác gì. Trước mắt bao người, Quân sĩ lại hoảng sợ ôm yết hầu, cả người run rẩy dữ dội mấy cái, đầu cắm xuống đất, trong nháy mắt ngã xuống đất hóa thành một mảng màu tím quỷ dị. Hiển nhiên đã trúng phải kịch độc nào đó, mắt thấy đã tuyệt khí.

Mọi người trong trướng đều cả kinh, ánh mắt nhìn về phía nữ tử càng kính sợ như, Lăng Thập Nhất cũng hồi thần, trong lòng sợ hãi cả kinh.

Cô nàng này không phải người lương thiện!

Vẻ mặt Lăng Thập Nhất có chút ngưng trọng, hắn hắn từng lăn lộn giang hồ, biết trong giang hồ kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, nữ nhân trước mắt này tất nhiên là bất phàm.

"Xin hỏi cao tính đại danh của cô nương, vào doanh của ta là muốn gì?" Lăng Thập Nhất khách khí ôm quyền hỏi.

Nữ tử dùng tay áo che miệng, cười: "Vị tướng quân này hỏi buồn cười thật, tiểu nữ tử một mình hành tẩu giang hồ, vô tình đi ngang qua đại doanh của quý quân, quân sĩ của quý tướng thấy sắc nảy lòng tham, không ngờ muốn cường hành bắt tiểu nữ tử vào trong doanh. Hiện tại tướng quân lại tới hỏi ta ý muốn gì, tiểu nữ tử cũng muốn hỏi tướng quân, các ngươi muốn gì?"

Lăng Thập Nhất vừa nghe thấy những lời này thì sắc mặt lập tức có chút xám ngắt, oán độc nhìn lướt qua các quân sĩ như lâm đại

địch trong trướng, ánh mắt lộ sát khí.

Một đám mù mắt, ôn thần thế này người ta trốn còn không kịp, không ngờ lại có gan cường hành ép nàng ta vào doanh, thật sự là không biết sống chết.

"Lăng mỗ trị quân không nghiêm, xin ở đây bồi tội với cô nương, Lăng mỗ cũng từng là người giang hồ, tam sơn ngũ nhạc quen bằng hữu không ít, có thể hỏi danh hào của cô nương hay không?"

Nữ tử mắt cười ít, dáng người kiều mỵ vô cùng, nhưng mà mọi người trong trướng thì lại không còn một tia sắc tâm, chỉ cảm thấy khắp cả người phát lạnh.

Trong lúc nói cười vô thanh vô tức đưa nàng ta ta vào chỗ chết, người như vậy ai mà không sợ.

" Danh hào của tiểu nữ tử cũng từng phong quang nhất thời, chỉ tiếc như hoa cúc hôm qua, phong quang qua đi, e là không có ai còn nhớ nữa."

Lăng Thập Nhất càng không dám chậm trễ, dám nói ra ba chữ "từng phong quang" này, chứng tỏ người ta khẳng định là lăn lộn không tồi, hắn tin là loại phong quang này tuyệt đối không chỉ đơn giản là ở một khu đất nhỏ nào đó chửi đổng khóc lóc om sòm mà nổi tiếng được.

"Cô nương tất nhiên từng là nhân vật phong vân, không ngại thì xin nói ra danh hào, Lăng mỗ nhất định từng nghe nói."

Nữ tử phất phất tay áo, tiếng nói lại dần dần trở nên lạnh lùng.

"Tiểu nữ tử họ Đường, tên Tử Hòa, danh hào cậu tướng quân có từng nghe qua chưa?"

"Đường... Đường Tử Hòa..." Lăng Thập Nhất lẩm bẩm một thoáng, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, chỉ vào Đường Tử Hòa thất thanh nói: "Ngươi là Đường Tử Hòa? Bạch Liên giáo Hồng Dương Nữ Đường Tử Hòa! Nữ thủ lĩnh tạo phản Phách Châu Đường Tử Hòa!"

Đường Tử Hòa vừa cười: "Đúng vậy."

Lăng Thập Nhất ngơ ngác nhìn Đường Tử Hòa, một lúc vẫn nói không nên lời nói, vẻ mặt phi thường khiếp sợ.

Khi mọi người trong trướng trầm mặc, một thân binh đui mù bên cạnh Lăng Thập Nhất tiến lên trước một bước, chỉ vào Đường Tử Hòa nghĩa chính nghiêm từ hét lớn: "Phản tặc Lớn mật, hôm nay tự chui đầu vô lưới."

Nói còn chưa xong, thân hình Lăng Thập Nhất bạo khởi, tát cho hắn một cái, thân binh hét thảm một tiếng, vẽ ra một vòng cung, như lưu tinh bay ra ngoài.

Mọi người trong trướng mặt không biểu tình, chỉ thờ ơ liếc ra ngoài một cái, ánh mắt rất hả hê.

Người này hiển nhiên đầu óc có bệnh, bản thân chúng ta cũng chẳng phải là phản tặc à? Lại Không biết xấu hổ đi nói người khác, hắn từ đây lấy ra cái khí chất chính nghĩa mạc danh kỳ diệu đó vậy?

Lăng Thập Nhất vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng phân phó thân binh bên cạnh: "Lát nữa điều tra tên tiểu tử đó, lão tử hoài nghi hắn là gian tế triều đình."

Chương 611: Bái nhầm Bồ Tát

Không khí trong soái trướng Đằng đằng sát khí bỗng nhiên trở nên có chút khó xử.

Thần sắc Lăng Thập Nhất có chút tức giận, không biết là bởi vì tên thủ hạ không ra gì kia của mình, hay là do thân phận phản tặc trước mắt của mình, tóm lại là trên mặt hắn cảm thấy nóng nóng.

Cho dù ở xa tận Giang Tây, nhưng đại danh của Đường Tử Hòa Lăng Thập Nhất vẫn từng nghe nói.

Lúc trước oanh oanh liệt liệt tạo phản ở Phách Châu, nữ thủ lĩnh Đường Tử Hòa lên cao hô một cái, anh hùng hào kiệt thiên hạ vui vẻ đi theo, khi thanh thế lớn mạnh binh mã có tới hơn mười vạn, thế thổi quét ba tỉnh, nếu không phải triều đình xuất hiện một yêu nghiệt như Tần Kham, nói không chừng Đường Tử Hòa hiện giờ đã thành người đứng đầu một nửa giang sơn rồi.

Chiến sự kéo dài nửa năm đó khiến vô số quân dânphải chết, lại thành tựu danh khí cho hai người, một là Tần Kham, thư sinh xuất thân văn nhược văn nhược này chỉ huy thiên quân vạn mã, bình diệt một hồi tạo phản có đủ uy hiếp đối với triều đình, hai là Đường Tử Hòa, nghe nói nữ tử nổi danh hung ác và xinh đẹp này, thanh thế lúc cực thịnh dưới trướng có tới mười vạn binh sĩ, thật sự có thể nói là danh chấn thiên hạ, quần hùng thần phục, cho dù về sau có thất bại, nhưng vị anh thư này vẫn có thể thoải mái đào thoát khỏi nhà tù, thong dong chạy đi, từ đó về sau trở thành nhân vật truyền kỳ trong chốn giang hồ.

Tuy rằng Phách Châu tạo phản kết thúc bằng thất bại, nhưng từ ảnh hưởng và thanh thế mà nói, ngay cả chủ công Chu Thần Hào của Lăng Thập Nhất hiện giờ cũng chưa đạt tới trình độ này, nói lời húy thì Chu Thần Hào thậm chí từ trên người Đường Tử Hòa học được rất nhiều kinh nghiệm quý giá về phương diện tạo phản, cùng với tiếp thu được không ít tạo phản có kinh nghiệm lúc trước sau khi Phách Châu tạo phản thất bại thì lẻn đến Giang Tây.

Người có tên như cây có bóng, biển chữ vàng của Đường Tử Hòa

vừa sáng, vẻ mặt Lăng Thập Nhất lập tức có chút kính sợ và hưng phấn.

Trộm cũng có đạo, cướp cũng có đạo, hắn xuất thân sơn tặc và Đường Tử Hòa xuất thân phản tặc, tuy rằng đều mang một chữ "tặc", nhưng hiển nhiên phân lượng của Đường Tử Hòa cao hơn hắn.

"Thì ra là Đường nguyên soái, Lăng Thập Nhất kính đã lâu." Lăng Thập Nhất ôm quyền thật mạnh, vẻ mặt không hề thấy một tia tà sắc nào, chỉ dựa vào thủ đoạn giết người vô ảnh vô hình vừa rồi của Đường Tử Hòa, Lăng Thập Nhất đã không dám có bất kỳ một ý đồ nào với nàng ta rồi.

Đường Tử Hòa thở dài: "Đừng gọi nguyên soái, thành người vương hầu bại giả tặc khấu, hiện giờ ta chỉ là mộtc nữ tử số khổ, bất kỳ ai cũng có thể khi dễ, cho dù là binh tốt nho nhỏ tầm thường, nói muốn cướp ta là cướp, tiểu nữ tử chưa từng dám có nửa câu không nghe?"

Lăng Thập Nhất hai má giật giật.

Ánh mắt cảnh giác liếc nàng ta một cái, Lăng Thập Nhất biết rõ sự lợi hại của nữ nhân này, đánh chết hắn cũng không tin vị nữ nhân thanh danh hiển hách này tự dưng lại đi qua trước cửa doanh trại của hắn, tất nhiên là có mục đích nào đó.

" Vương gia nhà ta thường nói với ta, chớ dùng thành bại để luận anh hùng, Vương gia hiện giờ lĩnh trăm vạn hùng binh bắc thảo bạo quân, đường nguyên soái nếu đã không đắc chí, ngại gì mà cùng Lăng mỗ nương tựa Vương gia, ngày sau Vương gia lên bảo tọa, tất sẽ không bạc đãi Đường nguyên soái, nguyên soái chính là mã thủ của hào kiệt bắc địa, hiệu lệnh quần hùng thiên hạ ai dám không theo, Vương gia nếu giúp nguyên soái, thật sự là chuyện may mắn của đại quân ta."

Đường Tử Hòa lắc đầu, cười nói: "Tiểu nữ tử là tướng bên thua, không có phúc khí đi theo Vương gia, e là phải cô phụ hảo ý của Lăng tướng quân rồi."

Lăng Thập Nhất hơi có chút thất vọng, nhưng lại không dám dùng

sức mạnh với Đường Tử Hòa. Hắn biết thanh danh hiển hách của Đường Tử Hòa, nhưng lại không biết chi tiết hiện giờ của nàng ta, hào kiệt từng năm trăm vạn quân, đánh chết hắn cũng không tin hôm nay nàng ta thật sự là nữ tử số khổ như nàng ta nói, có quỷ mới biết sau lưng nàng ta cất giấu lực lượng đáng sợ cỡ nào, phải biết rằng vị nữ phản tặc này trước khi tạo phản dã từng làm Bạch Liên giáo Hồng Dương Nữ, về sau chắc là để theo đuổi sự nghiệp lớn hơn mới tách khỏi Bạch Liên giáo đến Phách Châu tạo phản.

Nội trướng im lặng dị thường, Lăng Thập Nhất cân nhắc ý đồ đến của Đường Tử Hòa, mà Đường Tử Hòa thì vẫn mỉm cười quyến rũ, sóng mắt như nước mùa thu không ngừng quét tới quét lui trong soái trướng, ánh mắt như câu hồn đoạt phách đó khiến mọi người trong trướng tim đập mạnh, nín thở không dám nhìn thẳng.

Bất kỳ ai cũng không phát hiện, trong đáy mắt của Đường Tử Hòa, một tia sát khí sắc bén càng lúc càng thịnh, mục tiêu sát khí chỉ thẳng vào Lăng Thập Nhất.

Lăng Thập Nhất đoán không sai, Đường Tử Hòa sẽ không tự dưng nhàn rỗi đi qua đại doanh của hắn, nàng ta cố ý tìm cớ vào doanh gặp Lăng Thập Nhất, tất nhiên là có mục đích của nàng ta.

Mục đích của nàng ta là giết Lăng Thập Nhất!

Nguyên nhân giết hắn, chính là một vụ ân oán không ai biết.

Ngọc thủ trong tay áo không biết từ khi nào đã nắm chặt thành quyền, trong lòng bàn tay giấu một loại kỳ độc chân chính, Đường Tử Hòa là thần y danh phù kỳ thực, thần y giỏi cứu người, cũng giỏi giết người, giỏi dùng thuốc cũng giỏi dùng độc, đây là vốn liếng để nàng ta một mình hành tẩu giang hồ.

Khi Đường Tử Hòa đang chuẩn bị lặng lẽ sử dụng độc thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân ồn ào.

Một đám quân sĩ phản quân áp giả một người bị đánh tới mặt mũi bầm dập đi vào soái trướng.

"Bẩm tướng quân, các huynh đệ vừa bắt được một gian tế triều đình, còn là Cẩm Y vệ bách hộ, các huynh đệ đã thẩm tra, người

này không ngờ còn là thuộc hạ trực thuộc của cẩu tặc Tần Kham."

Tới cùng vẫn là xuất thân sơn tặc, thuộc hạ thượng ti trong đại doanh của Lăng Thập Nhất vẫn xưng hô loạn thất bát tao.

"Tên là gì?" Lăng Thập Nhất híp mắt lại.

"Tên là Tiền Ninh."

Cái tên quá xa lạ, Lăng Thập Nhất tùy ý phất phất tay: "Sai người thẩm vấn thêm mấy lần nữa, xong rồi nếu hắn chịu quy phụ thì cho hắn rượu thịt, còn không thì giết quách đi."

Tay đang chuẩn bị thi độc của Đường Tử Hòcủa khựng lại, bất giác nhìn sang Tiền Ninh, thấy Tiền Ninh cả người đầy vết thương, mặt mũi bầm dập, ngay cả bộ dạng vốn có cũng không nhìn ra được, Đường Tử Hòa cắn chặt răng, tựa hồ lâm thời thay đổi quyết định, cuối cùng không ra tay nữa.

Tiền Ninh thần trí mơ màng bị khiêng đi, Đường Tử Hòa cười nói: "Lăng tướng quân chắc không có ý giữ tiểu nữ tử lại, vậy có cho phép tiểu nữ tử được đi không?"

Lăng Thập Nhất thấy nàng muốn đi, không khỏi có chút lo lắng.

Hiện giờ chính là lúc Vương gia đang rơi vào thế yếu, nếu có thể tự dưng có được vị nữ anh hùng hô phong hoán vũ này giúp đỡ, xoay chuyển thế yếu có lẽ không phải việc khó, mình cũng có thể xin công lao trước mặt Vương gia, sao có thể dễ dàng để nàng ta đi?

"Đường nguyên soái xin dừng bước..." Lăng Thập Nhất cười nói: "Đường nguyên soái, Lăng mỗ tuyệt đối sẽ không giữ Lưu nguyên soái, chỉ có điều hiện giờ chiến sự đang căng thẳng, hôn quân đắc chí càn rỡ, ngươi và ta đều có kẻ địch chung là triều đình, cho dù nguyên soái không muốn quy phụ dưới trướng Vương gia, vậy thì liệu có thuận tay giúp Vương gia một lần hay không?"

Đường Tử Hòa nhíu mày, hơi có hứng thú cười nói: "Không biết tướng quân muốn tiểu nữ tử làm gì?"

Lăng Thập Nhất do dự một chút, sau đó vẫy lui tất cả tướng sĩ

trong trướng, trong trướng chỉ còn lại hắn và Đường Tử Hòa, lúc này mới hạ thấp giọng nói: "Vương gia hiện giờ chỉ huy mười vạn quân đánh thẳng tới An Khánh, không biết nguyên soái cho rằng phần thắng thế nào?"

Đường Tử Hòa cười nói: "Lăng tướng quân đại sự trong quân để hỏi, chắc là muốn thấy tiểu nữ tử xấu mặt, tiểu nữ tử sao dám múa búa trước cửa Lỗ Ban."

"Lăng mỗ kính Đường nguyên soái là anh hùng, xin nguyên soái đối đãi chí thành."

"Được rồi, nếu tướng quân cứ muốn ta nói thì ta sẽ nói bậy mấy câu vậy. An Khánh chính là môn hộ của Nam Kinh, nếu giành được An Khánh, Nam Kinh sẽ tới tay, mặc dù không đến mức có thể giành được thiên hạ, nhưng ít nhất cũng có thể có được nửa giang sơn, chỉ có điều ta nghe nói triều đình có hai mươi vạn quân, liệt trận ở ngoài An Khánh, đương kim hoàng đế lại ngự giá thân chinh, tọa trấn trung quân, Vương gia chỉ có mười vạn quân mà muốn công hạ An Khánh, chẳng khác gì người si nói mộng, kết quả tất bại."

Lăng Thập Nhất không thấy phật lòng, cười nói: "Nguyên soái nhãn quang sắc bén, người trong thiên hạ đều nhìn ra được, Vương gia há có thể không biết? Cho nên Vương gia chuẩn bị cả hai tay, thứ nhất dùng đại quân minh công, thứ hai dùng thích khách ám thủ..."

Chương 612: 1 tuyến sinh cơ (1)

Đường Tử Hòa ngạc nhiên nói: "Ám thủ? Thủ gì?"

"Thủ mạng của hôn quân Chu Hậu Chiếu! Chu Hậu Chiếu nếu chết, giang sơn vô chủ, thiên hạ đại loạn, Vương gia thừa cơ mà đánh, lăng mỗ lại thỉnh giáo Đường nguyên soái, như vậy, phần thắng của Vương gia là bao nhiêu?"

Sắc mặt Đường Tử Hòa thay đổi mấy lần, rất nhanh khôi phục như thường, thản nhiên nói: "Nếu đúng như vậy, Vương gia có bảy thành cơ hội có thể lấy được thiên hạ, tiểu nữ tử phải chúc mừng Ninh vương giarồi, chỉ có điều lăng tướng quân vì sao lại nói đại sự cơ mật như vậy cho một người ngoài cuộc như ta?"

Lăng Thập Nhất cười nói: "Bởi vì Lăng mỗ khẩn cầu Đường nguyên soái làm việc trong cuộc, thấy thủ đoạn giết người trong vô hình của Đường nguyên soái, thật sự khiến người ta phải trố mắt, không biết Đường nguyên soái có chịu xuất lực làm việc này cho Vương gia hay không?"

Đường Tử Hòa có chút không dám tin, kinh ngạc nhìn Lăng Thập Nhất, bộ dạng kiều mỵ khiến Lăng Thập Nhất thầm nuốt nước miếng một cái, có điều, cũng chỉ có thể nuốt nước miếng mà thôi, chỉ cần hắn không điên, căn bản không dám có nửa phần thất kính cho nàng ta.

"Ý của ngươi là nói, muốn ta đi ám sát... Đương kim hoàng đế?"

"Không chỉ hoàng đế, Vương gia còn nói, tốt nhất ngay cả Tần Kham kia cũng giết luôn, ân oán của Tần Kham và Đường nguyên soái Lăng mỗ không ói, nguyên soái từng thua trong tay người này, hoành đồ đại nghiệp của cô bị hắn đoạt mất, chẳng lẽ cô không muốn tự tay trừ hắn đi cho thống khoái hay không?"

Nghe thấy hai chữ "Tần Kham", người Đường Tử Hòa run khẽ, tiếp theo trong mắt tức thì hiện lên một tia hàn ý âm trầm, nàng ta

không ngờ ngay cả Tần Kham cũng nằm trong sổ đen của Ninh vương.

Lăng Thập Nhất nhìn Đường Tử Hòa, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong tha thiết.

Cho nên nói, từ xưa đến nay, công tác tình báo trọng yếu cỡ nào, vị Lăng tướng quân xuất thân sơn tặc này nếu biết giữa Đường Tử Hòa và Tần Kham có việc còn loạn hơn đay thế thì không biết là sẽ tự tát mình một cái hay là mổ bụng tự sát để tạ tội với Vương gia.

Trong soái lặng yên không tiếng động.

Thật lâu sau,) Đường Tử Hòa bỗng nhiên mỉm cười, cười khanh khách ra tiếng, cuối cùng ngửa tới ngửa lui, ngay cả nước mắt cũng ứa ra.

Lăng Thập Nhất cũng cười theo, mặc dù không biết Đường Tử Hòa vì sao bật cười, nhưng hiển nhiên, nhất định rất đáng cười, không cười thì là không hiểu phong tình rồi.

Hai người mang ý xấu riêng cười một hồi, Đường Tử Hòa bỗng nhiên ngừng cười, nói: "Được, vụ mua bán này ta làm."

Lăng Thập Nhất mừng rỡ, vội vàng ôm quyền: "Đa tạ Đường nguyên soái rút dao tương trợ, ta sẽ phái hai mươi tử sĩ thân thủ siêu phàm để nguyên soái điều khiển! Sau khi sự thành, Vương gia sẽ..."

Đường Tử Hòa vung tay lên cắt ngang lời hắn, nói: "Giúp đỡ ta cũng được, cái gọi là trọng thưởng trước tiên không nhắc tới, nhưng ta cần một người nội ứng ngoại hợp cho ta."

"Người nào?"

" Cẩm Y vệ bách hộ vừa rồi, Tiền Ninh."

Tâm tình Lăng Thập Nhất rất tốt, có có Đường Tử Hòa gia nhập, hắn bỗng nhiên cảm thấy tiền đồ tràn ngập ánh sáng, nghiệp lớn u ám của Vương gia trong nháy mắt cũng trở nên hào quang vạn trượng.

Động cơ Nhờ Đường Tử Hòa hỗ trợ ám sát Chu Hậu Chiếu tất nhiên không phải đơn giản như ngoài mặt, đây là một phép thử,, Đường Tử Hòa nguyện ý hỗ trợ, như vậy bước tiếp theo sẽ dễ dàng thuyết phục nàng ta quy phụ dưới trướng Vương gia thôi, cho dù nàng ta không muốn quy phụ, hành động ám sát Chu Hậu Chiếu có vị nữ ma đầu giết người trong vô hình này tương trợ, xác xuất thành công cũng sẽ cao hơn rất nhiều, cho dù nàng ta thất bại, sống hay chết cũng chẳng liên quan gì tới Lăng Thập Nhất hắn và Ninh vương.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy là một cuộc mua bán trăm lợi mà không có một hại, khiến Lăng Thập Nhất mừng rỡ là, Đường Tử Hòa không ngờ đáp ứng.

Về phần Đường Tử Hòa mở miệng chỉ tên bách hộ Cẩm Y vệ Tiền Ninh kia, Lăng Thập Nhất không cần suy nghĩ đáp ứng ngay, trong mắt hắn, Tiền Ninh hoàn toàn là tặng phẩm, có cũng được mà không có cũng không sao.

Trong không khí tường hòa và hân hoan, chuyện ám sát hôn quân Chu Hậu Chiếu đã được hai bên quyết định rất khoái trá.

Nhìn ra chưa? Đây là một cố sự rất bi thương, cố sự này giáo dục chúng ta, nếu đọc ít sách, đầu óc lại không được nhanh nhạy thì tốt nhất đừng có sửa chữa nội dung mệnh lệnh lão bản của ngươi một cách lung tung, thành thành thật thật mà làm theo lời lão bản, cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành nó, hoặc là không hoàn thành nó, có đôi khi tự cho là đúng linh cơ khẽ động, nói không chừng trên thực tế chính là tìm phiền toáimà hoặc là tìm chết cho mình.

Ý đồ Hợp tác đã đạt thành, hai bên đều rất cao hứng, cao hứng với ý đồ xấu của nhau.

Trong không khí nhiệt liệt thân thiết, Đường Tử Hòa và Lăng Thập Nhất lại nói mấy chuyện xã giao, cũng trao đổi ý kiến về tình thế đương kim thiên hạ, đương nhiên, ý kiến của Đường Tử Hòa đều là những gì Lăng Thập Nhất thích, không đến nửa canh giờ, Lăng Thập Nhất đã chìm sâu vào trong tiền cảnh tốt đẹp được phong vương bái tướng mà Đường Tử Hòa vẽ ra cho hắn.

Đường Tử Hòa bình an ra khỏi đại doanh của phản quân, không

chỉ không ai dám chạm vào nàng ta, còn bị miễn phí tặng một lần tham quan đại doanh.

Tiền Ninh cả người đầy thương tích tập tễnh đi phía sau lưng Đường Tử Hòa, cho tới bây giờ hắn vẫn không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì, vì sao rõ ràng là thập tử vô sinh, lúc này lại được phản quân tất cung tất kính tiễn ra, bảo hắn đi theo nữ nhân này.

Nhân sinh, đúng là tràn ngập đủ loại kỳ tích bất khả tư nghị.

Tiền Ninh bị thương không nhẹ, thời đại này không có công ước tù binh, phản quân cũng không khách khí với hắn, khi đánh hắn không lưu tình chút nào, cho nên hiện tại hắn đi lại rất khó khăn, nhưng hắn cũng không dám dừng lại, cắn răng đi sau lưng Đường Tử Hòa.

Không biết đi được bao lâu, khi Tiền Ninh chỉ cảm thấy vết thương của mình tê dại giống như không còn cảm giác đau nữa, đồng thời cũng không cảm giác được hai chân là của mình thì Đường Tử Hòa bỗng nhiên dừng bước.

Nơi này là ở sâu trong một núi nhỏ không tên, phụ cận chỉ có tiếng chim hót nước chảy.

Đường Tử Hòa lẳng lặng chăm chú nhìn Tiền Ninh, mặt không biểu tình.

Tiền Ninh trong ánh mắt nr dần dần cúi đầu xuống, bất an xoay người, cố nén đau đớn gian nan khom người ôm quyền: "Đa tạ cô nương cứu giúp, tại hạ Tiền Ninh, Cẩm Y vệ kinh sư."

Đường Tử Hòa cắt ngang lời hắn, lạnh lùng nói: "Ngươi là ai không liên quan đến ta, ta cũng không phải là cứu khổ cứu nạn cứu khổ cứu nạn, cứu ngươi chỉ là tùy tính mà làm thôi, ngươi không cần phải cảm kích."

"Cô nương có thể nghĩ như vậy, nhưng Tiền Ninh lại không thể không báo ân, xin ân nhân cho biết danh hào để Tiền Ninh ngày sau báo đáp."

Đường Tử Hòa có chút bực mình, nếu không phải Tiền Ninh là thuộc hạ của Tần Kham, nàng ta căn bản sẽ không tự dưng phát

thiện tâm.

Dài dòng làm gì, cứu ngươi rồi thì ngươi cố mà sống cho tốt, mau trở về báo tin cho thượng quan của ngươi, b hắn đề phòng Ninh vương phái tử sĩ ám sát hoàng đế..."

Tiền Ninh cả kinh: "Ninh vương dám ám sát bệ hạ?"

Ngẩng đầu nhìn Đường Tử Hòa, Tiền Ninh vạn phần chân thành nói: "Đa tạ cô nương cảnh báo trước, tại hạ nhất định sẽ mau chóng tới An Khánh bẩm báo cho Tần Công Gia, cô nương có biết kẻ ám sát là ai không?"

Đường Tử Hòa cười kiều mỵ, ngón tay cái mảnh khảnh ngoắc ra sau, chỉ vào mình nói: "Chính ta làm, trở về bảo hoàng đế và Tần Công Gia của các ngươi cẩn thận một chút."

Tiền Ninh kinh ngạc vô cùng, ngây ra một thoáng, sắc mặt có chút khó coi cười nói: "Cô nương thật sự đúng là người vui tính."

Đường Tử Hòa cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng ta đang nói đùa ngươi à?"

"Chẳng lẽ là thật à?" Tiền Ninh sắc mặt tái xanh, ánh mắt nhìn Đường Tử Hòa tựa như nhìn một người điên.

Đường Tử Hòa bỗng nhiên cười to, giống như nghĩ tới một chuyện gì đó rất buồn cười, cười không thể ngừng được.

"Không cần hỏi nhiều, cứ đúng theo lời của ta mà báo lại." Đường Tử Hòa ngưng cười, thoáng nhìn về phía Tiền Ninh, nói: "Việc ngươi bị phản quân bắt làm phản quân, ta sẽ không nói ra ngoài."

Tiền Ninh cúi đầu liên tục nói cám ơn, nhưng không ai phát hiện, trong con ngươi đen láy của hắn bỗng nhiên hiện lên một tia sát khí.

Một nữ nhân lai lịch không rõ ràng cứu mạng hắn, thân phận của nữ nhân này trước mắt địch ta khó phân biệt, bất luận nàng ta nói ám sát bệ hạ là thật hay giả, việc mình bị bắt, việc được nàng ta cứu, cùng với đại sự kinh thiên có thể phát sinh trong tương lai, đối với lợi ích cá nhân của hắn mà nói thì đều không phải là

chuyện tốt, nữ nhân này nếu còn sống, đối với hắn mà nói là hại nhiều hơn lợi.

Tất cả người hoặc là việc cản trở tiền đồ của mình, đều phải không chút lưu tình diệt trừ!

Lúc trước Giáo úy bị Lưu Cẩn mua chuộc chặn tiền đồ của hắn, Tiền Ninh không chút do dự giết hắn, hôm nay cũng như vậy.

Nữ nhân này không thể sống, nàng ta còn sống đối với hắn mà nói, nhân tố khó lương còn rất nhiều, rất có khả năng sẽ liên luỵ đến hắn.

Trong thâm sơn là một mảng yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu tiếng chim hót giống như đột nhiên biến mất, một cỗ không khí khó tả và quỷ dị quấn lấy giữa hai người.

Bốn phía rất im lặng, im lặng ngay cả lá cây rơi xuống đất cũng có thể phát ra hồi âm.

Đường Tử Hòa là người trải qua chiến tranh và sinh tử, sát khí vô ảnh vô hình người khác có lẽ không phát hiện được, nhưng sao có thể qua được mắt nàng ta?

Chương 612: 1 tuyến sinh cơ (2)

Cước bộ khựng lại,, Đường Tử Hòa xoay người, nhíu mi lẳng lặng nhìn Tiền Ninh đang cúi đầu im lặng, từ đầu vai khẽ run không dễ phát hiện của hắn, Đường Tử Hòa cuối cùng cũng khẳng định cảm giác trong nháy mắt vừa rồi.

Thở dài, ánh mắt Đường Tử Hòa có chút phức tạp.

Trong Thủ hạ của hắn sao lại xuất hiện một nhân vật như này?

Trong Yên tĩnh, Đường Tử Hòa nhẹ nhàng mở miệng, nhẹ như tiếng ru của người mẹ.

"Tiền Ninh, ngươi muốn giết ta à? Vì sao?"

Phản quân của Chu Thần Hào vẫn đang tiến về thành An Khánh.

Khiến người ta kỳ quái là, tốc độ của phản quân không nhanh, mỗi ngày chỉ đi hai ba mươi dặm, nói là xuất chinh đánh giặc, nhưng người không biết còn tưởng rằng là ai đó nhàn rỗi kêu gọi mấy vạn người cùng nhau đi du xuân, rất là nhàn nhã tiêu dao.

Chỉ có mấy đại tướng và mưu sĩ trong phản quân mới biết Chu Thần Hào đang chờ gì.

Một tối một sáng hai bút cùng vẽ, hai cái không thể thiếu một, thậm chí tiết tấu cũng phải phối hợp kín kẽ, nếu không chờ đợi Chu Thần Hào chỉ có đao kiếm chém xuống người.

Chu Hậu Chiếu ở An Khánh tức giận đến nổi trận lôi đình.

Nhiều ngày hành quân bày trận, hắn đã chứng minh được mình là một chủ soái, nhưng mà hắn vẫn rất trẻ tuổi, rất khuyết tâm.

Ngoài thành An Khánh, hai mươi vạn đại quân triều đình hạ trại, đại doanh kéo dài mười dặm, nhìn không thấy cuối, doanh trại xếp hình cánh nhạn, từ trên cao nhìn xuống tựa như một con cua

khổng lồ cực kỳ kiêu ngạo xòe hai cái càng to trên bình nguyên.

Trong doanh các nơi tinh kỳ tung bay, cả vạn lều trại như chúng tinh củng nguyệt vây quanh soái trướng của Chu Hậu Chiếu ở trung tâm.

Chu Hậu Chiếu đang nổi giận đùng đùng trong soái trướng, đây đã là lần nổi giận thứ bao nhiêu rồi, thanh âm phẫn uất từ rất xa vẫn nghe thấy rõ ràng.

"Chu Thần Hào hắn muốn làm gì? Hả! Hắn muốn làm gì? Hắn hành quân kiểu gì vậy? Một ngày chỉ đi hai mươi dặm, hắn là đang bò à?" Chu Hậu Chiếu đỏ mặt tía tai giậm chân mắng to.

Trong trướng không chỉ có mình hắn, còn có đám huân quý Tần Kham, Chu Huy, Từ Bằng Cử, quyết chiến Chu Hậu Chiếu mất kiên nhẫn, đề nghị chủ động xuất kích quyết chiến với Chu Thần Hào trên đường thì mọi người trong trướng không thể không khuyên hắn, sau đó, không phụ sự mong đợi của mọi người, Chu Hậu Chiếu lại nổi giận.

Tiết mục thế này gần đây cơ hồ mỗi ngày đều phải trình diễn một lần.

"Bệ hạ chớ vội, cứ kiên nhẫn đợi thêm mấy ngày, phản tặc quân mệt từ xa tới, quân ta dĩ dật đãi lao, chỉ đợi chúng tới An Khánh, bệ hạcó thể nhìn lão thần trảm tướng đoạt cờ cho ngài, tự tay chặt bỏ cái đầu của Chu Thần Hào dâng tới trước trướng của bệ hạ." Chu Huy chỉ trời vẽ đất, vỗ ngực bùm bụp.

Chu Hậu Chiếu hung hăng lườm hắn một cái: "Cút! Trẫm từ xa xôi cách trở tới chỉ để nhìn ngươi trảm tướng đoạt cờ ? Đầu chó của Chu Thần Hào, trẫm tự mình cắt xuống mới không tính là đi một chuyến không công!"

Chu Huy ngây người, kinh hãi: "Bệ hạ là thân thể ngàn vàng, ngàn vạn lần không thể mạo hiểm ra trận, nếu không..."

"Câm miệng! Ngươi, ra ngoài!" Chu Hậu Chiếu phi thường mãnh liệt đuổi Chu Huy ra khỏi soái trướng.

Trong trướng tạm thời an tĩnh, Từ Bằng Cử từ trong ngực lấy ra

một gói bọc giấy dầu, bên trong là một con gà rừng không biết bắt được ở đâu, gà rừng đã được làm thành gà hoa, thơm phớt quyện mỡ, tay nghề của Tần Kham lúc trước hiện giờ đã được Từ Bằng Cử học hết, hơn nữa còn có thế trò giỏi hơn thầy.

Mấy ngày nay Từ Bằng Cử bị hành xác, hành quân khổ mệt thì không nói làm gì, nhưng điểm chết người là thức ăn trong quân, đối với một tên tham ăn như hắn mà nói, những ngày xuất chinh quả thực còn bi thảm hơn địa ngục nhân gian.

Lưu luyến không rời chia cho Chu Hậu Chiếu và Tần Kham mỗi người một cái đùi gà, Từ Bằng Cử đang cầm thân gà lên, hung hăn cắn một cái vào phao câu, ba người ở ngay trong trướng không để ý tới hình tượng ăn nhồm nhoàm.

Lau vụn thức ăn bên mép, Chu Hậu Chiếu vừa gặp chân gà vừa oán hận nói: "Mỗi ngày hành quân hai mươi dặm, Chu Thần Hào rốt cuộc đang dở trò gì? Tần Kham, Cẩm Y vệ, có tìm hiểu được tin tức gì không?"

Tần Kham cười khổ nói: "Thám tử Cẩm Y vệ chỉ có thể tìm hiểu phương hướng và nhân số hành quân của phản quân, ý đồ chiến lược cụ thể thì không thể hy vọng thám tử xông vào soái trướng của kẻ địch giáp mặt hỏi Chu Thần Hào được? Mà có hỏi thì Chu Thần Hào chắc cũng sẽ không nói đâu."

Chu Hậu Chiếu thở dài, ngay cả chân gà cũng cảm thấy chẳng còn mùi vị: "Người này nhất định có âm mưu!"

Tần Kham nghiêm trang phụ họa: "Không sai, nhất định có âm mưu, phản tặc hành quân chậm như vậy, nói không chừng Chu Thần Hào muốn thi xem ai sống lâu hơn với bệ hạ, nếu hắn thật sự có ý này, ha ha, chúc mừng bệ hạ không chiến mà thắng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Chu Thần Hào khẳng định sống không lâu hơi ngươi."

Chu Hậu Chiếu cười khổ: "Trẫm lo đến mức miệng sùi bọt mép rồi, ngươi có thể nói mấy câu đứng đắn được không?"

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ hắn muốn kéo dài thời gian quyết chiến hao phí quân lương của ta?"

Tần Kham cười khổ không thôi: "Hoài nghi của bệ hạ lại càng không có cơ sở, trận chiến này chính là bệ hạ dùng sức của cả nước để đánh, lương thảo của hai mươi vạn đại quân mỗi ngày cuồn cuộn không ngừng từ các nơi vận chuyển đến, Chu Thần Hào nếu có suy nghĩ này, không khỏi quá ngây thơ rồi."

"Hoặc là nói, hắn muốn thay đổi tuyến đường chuyển sang tấn công nơi khác?"

Tần Kham lại lắc đầu: "Khả năng không lớn, bệ hạ, cho đến bây giờ, Chu Thần Hào đã không có lựa chọn khác, lựa chọn duy nhất của hắn chỉ có thể là đả bại hai mươi vạn đại quân của chúng ta, sau đó đánh chiếm Nam Kinh, nếu không, bất luận hắn thay đổi tuyến đường tới Hồ Quảng, Chiết Giang hay là Phúc Kiến, đều sẽ gặp phải đại quân triều đình vây khốn chặn đường, cùng với quan phủ và vệ sở các nơi tập kích quấy rối, chiếm được Nam Kinh, hắn mới có thể vững chân, có được nguồn mộ lính và kho lúa của một nửa đất nước ở Nam Trực Đãi, Giang Tây, Hồ Quảng, mới có vốn để giằng co với triều đình, thần dám khẳng định, Chu Thần Hào tuyệt đối sẽ không thay đổi tuyến đường tấn công nơi khác."

Chu Hậu Chiếu sắp điên rồi, ôm đầu kêu lên: "Vậy hắn rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn trên đường hành quân thuận tiện hạ lệnh cho phản quân du xuân, săn thú để thả lỏng tâm tình à? Đạo lý Binh quý thần tốc cũng đều không hiểu, làm Vương gia không được, tạo phản cũng không sai, văn không giỏi mà võ cũng chẳng thong, sống đến từng này tuổi rồi mà hắn không thấy xấu hổ à?"

Tiền Ninh tập tễnh đi trên sơn đạo.

Vết thương trên người hắn càng nhiều thêm, phần đùi thậm chí bị cây nhọn đâm phải thủng một lỗ lớn, sâu tới xương, máu tươi theo bước chân hắn từng giọt từng giọt chảy xuống đường, bộ dạng phi thường thê thảm.

Gần một tháng đi trong thâm sơn, Tiền Ninh một mình từ Cửu Giang đi tới An Khánh, đứng ở sườn núi, doanh trại quân đội của hai mươi vạn đại quân triều đình như tuyết trắng phủ kín đất.

Xa xa doanh trại quân đội xa xa, Tiền Ninh trong lòng ấm áp mỉm cười.

Hắn, cuối cùng cũng còn sống trở về!

Trong thâm sơn ngoài đại doanh của Phản quân, khi hắn trong lòng đầy sát khí chuẩn bị động thủ với Đường Tử Hòa thì bỗng nhiên thấy cả người mình vô lực, ngay cả sức để giơ tay lên cũng không có, giống như trúng phải tà pháp.

Lúc ấy hắn sợ quá, trong lòng hối hận vạn phần.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, một nữ nhân, dám một mình đi vào đại doanh phản quân toàn hổ lang, cuối cùng có năng lực nguyên vẹn đi ra, nhất định có bản sự của nàng ta, mình cái gì cũng không biết mà tự dưng động thủ với nàng ta, quả thực là tìm chết.

Nghĩ thông suốt rồi Tiền Ninh lập tức quỳ xuống đất khóc rống cầu xin Đường Tử Hòa tha thứ.

Đường Tử Hòa đương nhiên không phải người lương thiện, Tiền Ninh dám động thủ với nàng ta thì đã bị nàng ta phán tử hình.

Ân và cừu, chuyển hóa giữa hai cái rất nhanh chóng và tự nhiên.

Đường Tử Hòa căn bản không nghe tiếng cầu xin tha thứ như giết heo của Tiền Ninh, chậm rãi dùng một cây gậy gỗ xiên ngang xương tay và bốn cây xương sườn của hắn, cắt xuống một lỗ tai, rồi sử dụng một loại gân bò đặc chế tàn nhẫn xuyên qua xương tỳ bà của hắn, sau đó trói tay chân hắn lại treo lên cây.

Đường Tử Hòa chung quy vẫn không hạ sát thủ, sau khi rời khỏi Phách Châu, nàng ta rất ít khi lấy mạng người.

Khi đi, nàng ta ném lại một câu cho Tiền Ninh đang đau đớn kêu gào.

"Số trời năm mươi, này dùng bốn chín, còn lại một, đây là thiên đạo. Ta tạo hóa thủ, chính là để lại cho ngươi một tuyến sinh cơ, sống hay chết thì phải xem tạo hóa của ngươi."

Lấy gân bò xuyên qua xương tỳ bà rồi treo cả người lên cây, trước khi máu chưa chảy khô, tìm được một đường sinh cơ mà Đường Tử Hòa để lại cho hắn.

Hắn dùng răng gian nan cắn dây gân bò từng tí một, lưng và đá cửa dây thừng đang trói người hắn, tiếp theo dựa vào hai chân đi trong thâm sơn nguy cơ tứ phía.

Cái thứ Khát vọng và dã tâm này, trong lúc nguy cấp sẽ chuyển biến thành động lực sống sót vô tận, loại động lực này rất đáng sợ, nó chống đỡ cho ý chí sinh tồn của hắn.

Bất kỳ ai cũng không thể tưởng tượng, một người hai tay đã gãy, cả người toàn là máu làm sao mà sinh tồn được trong thâm sơn, hơn nữa từng bước một từ Cửu Giang đi đến An Khánh.

Tiền Ninh phải sống, suy nghĩ phải sống không liên quan tới sứ mệnh, hắn chỉ thuần túy là muốn sống, sau đó lập công, thăng quan, làm ra một số công tích mà người khác không thể làm được, trình những công tích này ra trước mặt Tần Công Gia, để Tần Công Gia từ đó về sau thật sự bắt đầu nhìn thẳng vào hắn, cho hắn một tiền đồ rộng thoáng.

Chương 613: Sơ hở khắp nơi (1)

Một Cẩm Y vệ bách hộ nho nhỏ, dã tâm của hắn có lẽ chỉ muốn thăng lên Thiên hộ, nếu tốt số thì có thể lên làm trấn phủ sứ, thì đã xem như ông trời mở mắt, cả đời thấy đủ rồi.

Dã tâm nho nhỏ nhưng kiên định này chống đỡ hắn đi mấy trăm dặm xuyên rừng, tới ngoài đại doanh ở An Khánh.

Đứng trên sườn núi nhìn doanh trại nối dài mười dặm, Tiền Ninh bỗng nhiên quỳ gối, trải qua rìa sinh tử còn chống đỡ được, nhưng hắn lúc này lại nước mắt rơi như mưa.

Một đường này hắn tựa hồ dùng hết cả một nhân sinh.

Sáu cây trường thương dí vào lưng, Tiền Ninh nếu dám hơi có dị động, trường thương sẽ không chút do dự đâm vào người hắn.

Rìa doanh trại vương sư Triều đình, không phải người bình thường có thể tiếp cận.

Tiền Ninh không nhúc nhích, nước mắt vẫn tuôn ào ào, nhưng trên mặt lại là nụ cười.

" Cẩm Y vệ bách hộ thành đông Kinh sư Tiền Ninh, có việc gấp cần bẩm báo Ninh Quốc Công Tần Công Gia..."

Tiền Ninh sau khi nói xong những lời này, cả người ngã vật bất tỉnh.

Trong đại trướng Ninh Quốc Công Tần Kham.

Tiền Ninh quỳ gối trước mặt Tần Kham, ai tay rủ xuống đất, vẻ mặt bình tĩnh nhưng thỉnh thoảng bởi vì đau đớn mà hơi run rẩy, đang thấp giọng bẩm báo quân tình, cùng với đại sự liên quan tới sinh tử của hoàng đế và Tần Công Gia.

Kỳ thật Tiền Ninh khi được đỡ vào đại doanh, đã có đại phu trong

quân muốn nối xương trị thương cho hắn, nhưng Tiền Ninh sau khi tỉnh lại thì lại rất mãnh liệt đẩy đại phu ra, kiên trì dùng bộ dạng thê thảm hiện tại để gặp Tần Công Gia, cũng không biết là mang tâm tư gì.

Tần Kham ngồi giữa đại trướng, mặt không biểu tình chăm chú nhìn Tiền Ninh người đầy vết thương, trong lòng hắn đang suy nghĩ thì không thể nhìn ra manh mối.từ trên vẻ mặt.

"Mười tám tháng sáu năm Chính Đức thứ ba, nghịch vương Chu Thần Hào binh vây Cửu Giang, đinh cống tuần phủ Vương đại nhân quyết ý cố thủ, cũng từ phụ cận thành Cửu Giang điều động gần sáu ngàn tướng sĩ vệ sở, trong thành ngoài thành vô số nhàn hán lưu manh cũng bị điều động, Vương đại nhân dùng quân pháp, lại điều lương thảo quân giới, dầu hỏa, đá lăn, thề cùng tồn vong với Cửu Giang, thuộc hạ the lệnh của công gia, một tấc cũng không rời Vương đại nhân, tiếc là Vương đại nhân cần dùng người, hạ lệnh cho thuộc hạ dẫn người ra khỏi thành rải bố cáo để lừa địch, khi đám thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh trở về thành phục mệnh thì lại thấy Vương đại nhân đã vứt bỏ Cửu Giang, tướng sĩ cũng không biết tung tích."

Tiền Ninh nói tới đây, mặt đang cúi không tự chủ được run rẩy ngẩng đầu rè rặt nhìn nhìn sắc mặt Tần Kham, thì thấy vẻ mặt Tần Công Gia không vui không buồn, Tiền Ninh mím môi, trong lòng có chút thất vọng, đành phải tiếp tục nói.

"Thuộc hạ và hơn ba mươi huynh đệ lo sợ không yên, thế là thuộc hạ quyết định cùng các huynh đệ phân tán tới An Khánh, bẩm báo nội tình với Công gia, không ngờ nửa đường... Nửa đường thuộc hạ gặp phải một cỗ phản quân, thuộc hạ tiếp cận thám thính phản quân nói chuyện, nghe được một bí mật kinh thiên, thì ra nghịch tặc Chu Thần Hào đang định phái tử sĩ lẻn vào An Khánh, tìm cơ hội dụ bệ hạ và Công gia rời doanh, thừa cơ ám sát, thuộc hạ nghe được việc này thì nửa bước cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới An Khánh."

Tự thuật phía trước thì đúng, nhưng một bộ phận phần sau lại bị Tiền Ninh sửa chữa hoàn toàn, chuyện bị phản quân bắt, dc Đường Tử Hòa cứu, Tiền Ninh một chữ cũng không nhắc tới.

Một người có bồng bột bồng bột, tuyệt đối sẽ không để trên lý lịch của mình thượng bất kỳ một vết nhơ nào.

Tiền Ninh tỉ mỉ kể lại những gì đã trải qua, trong đại trướng chỉ có bình tĩnh bình tĩnh trầm thấp của hắn, Tần Kham ngồi trên ghế nhắm hờ mắt không nói gì, ngón tay lại vô thức gõ nhẹ lên tay vịn.

Tiền Ninh nói xong, cúi đầu lẳng lặng chờ Tần Kham lên tiếng, trong lòng có chút thấp thỏm và chột dạ.

Trong Đại trướng rất im lặng, giống như có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau.

Tần Kham mặt không biểu tình, nhưng trong lòng lại hơi mất bình tĩnh.

Ấn tượng của hắn đối với Tiền Ninh không tốt, hắn cho rằng Tiền Ninh không phải người lương thiện, điểm này hắn nhìn ra, Lý Đông Dương cũng nhìn ra, hơn nữa hắn tin Vương Thủ Nhân cũng nhìn ra.

Cho nên phái Tiền Ninh rời kinh tới Giang Tây, trong lòng Tần Kham kỳ thật có ý đồ muốn giết hắn, ý đồ này chắc Vương Thủ Nhân cũng biết.

Song hôm nay Tiền Ninh vẫn sống sót trở về, chứng tỏ Vương Thủ Nhân cũng không hạ sát thủ với hắn, thánh nhân chính là thánh nhân, trông cậy vào thánh nhân làm ra loại hoạt động mờ ám này, Vương thánh nhân có thể không thích ứng trên tâm lý.

Trong lòng Tần Kham hơi có chút thất vọng, Vương Thủ Nhân sao không giết hắn nhỉ? Trên chiến trường tìm loại cơ hội này chắc rất đơn giản, ví dụ như xúi hắn tới soái trướng Ninh vương b hắn chặt đầu Ninh vương chẳng hạn.

Một lúc sau, Tần Kham cuối cùng cũng phá vỡ trầm mặc.

Chỉ chỉ hai tay đang rủ xuống và vết thương đáng sợ đầy người Tiền Ninh, Tần Kham thản nhiên nói: "Những vết thương trên người ngươi là sao?"

"Hồi bẩm Công gia, thuộc hạ sau khi rời khỏi Cửu Giang không

dám đi theo quan đạo, thế là chỉ có thể tiềm hành trong thâm sơn, trong núi dã thú xà trùng đầy rẫy, những vết thương này đều là do liều mạng với dã thú mà có."

Tần Kham nghe vậy càng thất vọng.

Người này là con gián đánh mãi không chết, liều mạng với dã thú không ngờ vẫn có thể sống sót trở về, trươc skhi phái hắn xuất kinh nên tìm thầy bói tính bát tự cho hắn mới đúng.

"Tiền Ninh, ta hỏi ngươi." Tần Kham nhìn hắn, ánh mắt như kiếm quang: "Cái gọi là ngươi từ chỗ phản quân nghe được chuyện là ám sát bệ hạ và ta, việc này là thật."

"Là thật."

Tần Kham ngửa đầu nhắm mắt, miệng thì thầm: "Chẳng trách phản quân hành quân thong thả, thì ra Chu Thần Hào có chủ ý này, thật sự cho rằng ám sát hoàng đế thì có thể cứu lại được vận số tất bại của hắn à?"

Mở mắt nhìn Tiền Ninh, Tần Kham thản nhiên nói: "Tiền Ninh, ngươi trước khi rời kinh ta phân phó ngươi thế nào?"

Tiền Ninh rùng mình, cúi đầu nói: "Công gia phân phó thuộc hạ nửa bước cũng không được rời Vương đại nhân, chức trách c đám người bọn thuộc hạ chính là bảo hộ Vương đại nhân."

"ngươi có theo phân phó của ta mà làm không?" Ngữ khí Tần Kham dần dần có một tia sát khí.

Tiền Ninh sợ tới mức cả người run lên, đột nhiên dập đầu nói: "Công gia minh giám, thuộc hạ cũng là bất đắc dĩ, lúc ấy phản quân vây thành, Vương đại nhân thiếu nhân thủ, hơn nữa dùng quân pháp tướng ép thuộc hạ ra khỏi thành làm việc, thuộc hạ không dám không theo."

"Hắn muốn ngươi ra ngoài thì người ra, rõ ràng là bố trí chướng ngại cho nhiệm vụ của ngươi, ngươi không biết tát hắn mấy cái cho tỉnh à?"

Tiền Ninh quýnh đến độ mặt đỏ bừng nghe vậy bỗng nhiên bình

tĩnh chăm chú nhìn Tần Kham.

"Công gia, nếu thật sự làm như vậy, Vương đại nhân nhất định sẽ chặt đầu ta để ta tỉnh táo lại, Công gia ngài không phải đang nói đùa chứ?"

Tần Kham oán hận lườm hắn một cái, trong ánh mắt có mấy phần tức giận! Cũng không biết là tức hắn không tát Vương Thủ Nhân, hay là tức Vương Thủ Nhân không lừa cho Tiền Ninh chết.

Chương 613: Sơ hở khắp nơi (2)

Nhìn Tiền Ninh, trong lòng Tần Kham thật sự khó xử.

Nếu hắn chỉ là một thuộc hạ bình thường, lần này trải qua sinh tử vội về báo tin, không nghi ngờ gì nữa là lập công lớn, nên trong thưởng, nhưng Tiền Ninh này...

Thật lâu sau, Tần Kham thở dài, không tình nguyện nói: "Tiền Ninh, ngươi làm việc rất tốt, giành vinh quang cho Cẩm Y vệ, lập công cho bệ hạ, Cẩm Y vệ thưởng công phạt tội quân kỷ nghiêm minh, lập công không thể không thưởng, đợi bệ hạ bình định loạn Chu Thần Hào hồi kinh rồi, ngươi tới Kinh lịch ti, ta sẽ cấp điều tử cho Kinh lịch ti, thăng thưởng cho ngươi."

Tiền Ninh cả người chấn động, tiếp theo vui mừng quá đỗi, dập đầu thật mạnh nói: "Cám ơn Tần Công Gia đã đề bạt, thuộc hạ thề quên mình phục vụ vì Tần Công Gia và Cẩm Y vệ."

"Đi xuống dưỡng thương đi."

Tiền Ninh ngàn ân vạn tạ rời khỏi đại trướng, Đinh Thuận ngay lập tức tiến vào, vừa đi vừa nhìn bóng lưng của Tiền Ninh.

Quay đầu thấy âm trầm âm trầm của Tần Kham, Đinh Thuận có chút đăm chiêu.

"Công gia, tên họ Tiền này vừa rồi nói không thật."

"Ngươi ở bên ngoài nghe thấy rồi à?"

Đinh Thuận nhếch miệng cười: "Thuộc hạ đứng ngoài cửa trướng, Công gia, Tiền Ninh nói vết thương trên người hắn là do liều mạng với dã thú, nhưng thuộc hạ vừa nhìn thoáng qua thương thế của hắn, chỗ xương gãy ở hai tay đều nhau, vết thương ở xương tỳ bà dưới cổ cũng cân đối, những vết thương này rõ ràng là do người làm."

"Huống hồ, thuộc hạ cũng không tin đại sự cơ mật kinh thiên như Chu Thần Hào muốn ám sát bệ hạ ngàivà lại bị truyền ra ồn ào huyên náo mọi người đều biết, tùy tiện đụng phải một cỗ phản quân nhỏ mà cũng biết chuyện ám sát, chẳng lẽ Chu Thần Hào là kẻ ngốc à? Hơn nữa còn trùng hợp bị Tiền Ninh nghe thấy, Công gia, lời nói của Tiền Ninh sơ hở các nơi, thuộc hạ cảm thấy người này có vấn đề, có cần thuộc hạ dẫn mấy huynh đệ Nam trấn phủ ti thẩm tra hắn một hồi không."

Tần Kham lắc đầu: "Bỏ đi, ngoài sáng mà nói thì hắn là huynh đệ lập công trong Cẩm Y vệ, thẩm tra hắn không khỏi khiến các huynh đệ khác lạnh lòng, cho dù biết trong lời nói của hắn có vấn đề thì ta vẫn không thể không thăng thưởng cho hắn. Quá trình Tiền Ninh biết được những quân tình cơ mật này không rõ ràng, nhưng hắn nói Chu Thần Hào muốn ám sát bệ hạ và ta, lời này quả thực có vài phần đáng tin, bất luận là thật hay giả, chúng ta không thể không phòng •••••• "

Đinh Thuận cười nói: "Trong doanh trại Hai mươi vạn đại quân, ai có bản lĩnh có thể ám sát hoàng thượng và Công gia? Quả thực là nói đùa, trừ phi dụ được hoàng thượng và Công gia rời doanh."

"Như thế rất có khả năng ••••••" Tần Kham có chút đăm chiêu, sau đó cười âm trầm: "Đinh Thuận, bố trí một cái bẫy, chúng ta chờ bắt ba ba trong rọ."

Đinh Thuận hưng phấn ôm quyền: "Vâng."

"Công gia, tên Tiền Ninh kia... thật sự muốn thăng thưởng cho hắn sao? Sau khi Hồi kinh cho hắn thăng quan gì?"

Tần Kham cau mày thở dài.

Đối với loại tiểu cường đánh không chết này, thăng thưởng hạnh phúc nhất chính là để hắn đi lau nhà xí, nhưng chắc hắn không thích.

Giang Tây phủ Nhiêu Châu.

Sau khi Vương Thủ Nhân bỏ thủ Cửu Giang, không bắc thượng An Khánh hội hợp với đại quân bình định của triều đình, mà là dẫn

đội ngũ tiếp tục hoạt động ở hậu phương quân địch Giang Tây.

Những ngày nay, Vương Thủ Nhân vẫn đánh du kích ở ba nơi Nhiêu châu, Quảng Tín và Phủ Châu. Chu Thần Hào điều động tuyệt đại bộ phân binh lực Giang Tây bắc thượng, thủ quân ở các châu phủ phúc địa Giang Tây chỉ có mấy ngàn người, có thành trì thậm chí căn bản chính là hai tuần kiểm ti, chỉ có mấy chục tới hơn trăm người thủ.

Những thành trì này rất tiện nghi cho Vương Thủ Nhân.

Đời sau thường có người nói, từ bỏ cũng là một loại đẹp. Vương Thủ Nhân không nghi ngờ gì nữa là người mở đường cho loại tư vị tuyệt vời này.

Sau khi bỏ Cửu Giang, bộ đội sở thuộc của bộ đội sở thuộc như cá gặp nước, tung hoành ngang dọc trên địa bàn của Chu Thần Hào, vô pháp vô thiên, trong hơn một tháng ngắn ngủi, Vương Thủ Nhân thu nạp hơn hai vạn quan binh vệ sở ở cảnh nội Giang Tây vẫn trung thành với triều đình, ngay cả tri phủ phủ Cát An đã thất thủ Ngũ Văn Định cũng nghe tin tới đầu nhập, đội ngũ lập tức chưa từng có chưa từng có.

Trong đội ngũ không hoàn toàn là quan binh vệ sở, Vương Thủ Nhân làm việc có chút không trú trọng, hắn sa đọa như giống như Chu Thần Hào, trên đất Giang Tây phàm là sơn tặc thổ phỉ không bị Chu Thần Hào lôi kéo, cùng với lưu manh nhàn nhàn chuyên làm xằng làm bậy ở các thành các trấn, hết thảy bị hắn cưỡng bức ép vào quân.

Tiễu phỉ tiễu phỉ ở Cửu Giang, các sơn tặc thổ phỉ Giang Tây lại xui xẻo, người mang tới vận xui cho họ vẫn là Vương Thủ Nhân, vẫn là vị đạo quen thuộc ấy, vẫn là phối phương cỹ

Trong đội ngũ của Vương Thủ Nhân nhất thời tiếng khóc vang trời, một đám sơn tặc thổ phỉ tự dưng bị hoàn lương làm quan binh kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay, hiển nhiên bọn họ rất luyến tiếc khi phải từ bỏ cái nghề sơn tặc rất có tiền đồ này, chỉ tiếc Vương đại nhân quân pháp sâm nghiêm, không chút lưu tình, càng làm cho các nhóm sợ là, Vương đại nhân gần đây mới thu nhận một thủ hạ, chuyên môn phụ trách chấp hành quân

pháp, ai dám nửa đường bỏ chạy, hoặc nổi trống mà không tập trung, cự tuyệt thao luyện vị thủ hạ này không nói hai lời, chém luôn trước mặt nọi người, gần đây bọn sơn tặc bị hắn chém cũng phải tới mấy trăm, biến thái nhất là, hắn không ngờ chặt đầu rồi xếp thành đống, để cho người khác nhìn mà nhớ, cực kỳ tàn ác.

Thủ hạ Vương đại nhân mới nhận này họ Ngũ, tên Văn Định, xuất thân tiến sĩ, từng nhậm chức tri phủ Cát An, luận sưk hung tàn về thủ đoạn, ác liệt trong thái độ, gian nan trong sinh tồn, quả thực khiến người ta than thầm, nếu đem so sánh với hắn thì Chu Thần Hào thật sự được gọi là Bồ Tát sống vạn gia sinh phật.

Nhiêu Châu cũng từng trải qua chiến hỏa, bách tính trong thành cửa nát nhà tan, Vương Thủ Nhân đứng trên đầu tường, nhìn điền dã xanh mượt ở ngoại ô, hiện giờ tất cả bỏ hoang, địa chủ và tá điền tránh chiến loạn, mắt thấy bách tính sắp trở thành châu chấu và chim tước, lại nhìn trong thành, khắp nơi vang vọng tiếng kêu khóc của bách tính, từng cỗ thi thể được lôi ra từ phế tích.

Tâm tình Vương Thủ Nhân rất trầm trọng, giao phong giữa chính và tà, bất luận ai thua ai thắng, người thua vẫn luôn là bách tính.

Đứng trên Đầu tường, Vương Thủ Nhân nắm chặt quyền đầu, đấm mạnh vào ụ tên. Nhất định phải mau chóng kết thúc trận chiến tranh này!

Phía sau, tri phủ Cát An Ngũ Văn Định, tri phủ Lâm GIang phủ Đái Đức Nhụ cung kính đứng thẳng, ánh mắt nhìn Vương Thủ Nhân tràn ngập khâm phục. Mấy ngày nay bọn họ đi theo Vương Thủ Nhân công thành phá địch ở hậu phương Giang Tây, mắt thấy đội ngũ càng lúc càng lớn mạnh, mắt thấy hậu cần vật chất càng lúc càng sung túc, hai vị tri phủ có thể nói là tâm phục khẩu phục Vương Thủ Nhân.

"Vương đại nhân, chúng ta vừa hạ Nhiêu Châu, hơn ngàn phản quân Nhiêu Châu nguyện hàng triều đình, bước tiếp theo chúng ta nên đánh thế nào?" Đái Đức Nhụ cung kính hỏi.

Bản đồ da dê được giở ra, Vương Thủ Nhân ánh mắt lạnh lùng, ngón tay di động từ từ trên bản đồ, cuối cùng dừng lại trên tên một thành trì, hóa chỉ thành quyền, hung hăng đấm vào thành trì

này.

Ngũ Văn Định và Đái Đức Nhụ ghé lại nhìn hai người kinh hãi, đồng loạt hít một hơi lạnh.

"Nam Xương?"

Chương 614: Bố trí phòng bị

Không thể phủ nhận Vương Thủ Nhân là thiên tài, thiên tài này rất tự hiểu lấy mình, chưa từng có tự coi thường mình, lúc còn rất nhỏ đã nghiêm trang nói với phụ thân của hắn Vương Hoa rằng, hắn phải làm thánh nhân kế tuyệt học mở thái bình, kết quả đổi lấy một cái tát tai của Vương Hoa, dù sao những lời này là rất không biết xấu hổ, Vương Hoa trước giờ rất trú trọng mặt mũi không thể chấp nhận, thậm chí cũng sinh ra hoài nghi đối với chỉ số thông minh của nhi tử, cảm thấy năm đó trong quá trình chế tạo nhi tử nhất định là xảy ra vấn đề ở khâu nào đó, hoặc là một tiếng chim kêu, hoặc là một tiếng côn trùng kêu, khiến hắn lúc ấy sướng không được trọn vẹn, thế là sinh ra nhi tử điên.

Sau Ba mươi năm, sự thật chứng minh Vương Hoa đã sai. Quá trình Chế tạo Vương Thủ Nhân là không có tỳ vết nào, đương nhiên, nhi tử sinh ra cũng không hề có tỳ vết nào, con hắn đã đi lên bậc thang mà người đọc sách nghìn năm qua không thể với tới, hắn thì nhìn thấy phong cảnh sáng rực hơn.

Vương Thủ Nhân là toàn tài, đọc sách lợi hại, đã có thế khai tông lập phái, binh pháp lợi hại, xảo quyệt biến hoá, đạo dụng binh khiến Chu Thần Hào sứt đầu mẻ trán, người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ sầu.

Những ngày này Vương Thủ Nhân dẫn hơn hai vạn tướng sĩ vừa thu nạp tùy ý rong ruổi Giang Tây, bách chiến bách thắng như vào chỗ không người, toàn quân trên dưới bội phục vị đinh cống tuần phủ triều đình phái tới này tới sát đất, bao gồm cả Ngũ Văn Định và Đái Đức Nhụ.

Nhưng mà lúc này Vương Thủ Nhân khóa mục tiêu tiếp theo ở Nam Xương, lại khiến hai người cảm thấy giật mình.

Nam Xương, đất phong Ninh vương sáu đời, Ninh vương nhất mạch kinh doanh hơn một trăm năm, đặc biệt là sau khi Chu Thần Hào ngang nhiên khởi binh mưu phản, Nam Xương trên dưới vô luận quan phủ hay là vệ sở, đều thành tâm phúc đáng tin của Chu Thần Hào, Nam Xương là hang ổ của Chu Thần Hào, là căn cơ của

hắn, có thể tưởng tượng tòa thành trì này được phòng thủ kiên cố cỡ nào, địa giới Giang Tây lớn như vậy, nơi nào mà không thể công, vì sao cứ cố tình muốn chọn Nam Xương? Trước mắt căn bản chưa tới thời cơ quyết chiến.

Ngũ Văn Định và Đái Đức Nhụ ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Lúc này suy nghĩ của bọn họ là, bọn họ cho rằng Vương Thủ Nhân thắng trận nhiều quá nên đầu óc có vấn đề, trong lòng đã sinh ra kiêu ngạo tự mãn.

Chủ soái một quân mà tâm sinh kiêu ngạo tự mãn, tự nhiên sẽ chôn xuống phục bút cho toàn quân bị diệt, từ xưa tới nay không có ngoại lệ.

Vương Thủ Nhân nhìn lướt qua vẻ mặt của hai người, cười thong dong: "Các ngươi có phải cảm thấy ta đánh thắng nhiều trận, cho nên đầu óc lú lẫn, cuồng vọng tự đại coi anh hùng thiên hạ như gà ngói chó đất?"

Hai người vội vàng chắp tay: "Hạ quan không dám."

Vương Thủ Nhân cười ha ha nói: "Có gì mà không dám, làm người cứ thẳng thắn một chút thì tốt hơn, nếu ta có một thượng quan vừa thắng trận đã lên mặt như vậy, ta sớm đã tát hắn một cái rồi, chủ soái một quân tâm sinh kiêu ngạo, chẳng khác nào đưa tướng sĩ toàn quân vào quỷ môn quan, bại hoại như vậy không nên tát sao?"

Ngũ Văn Định và Đái Đức Nhụ đồng loạt gật đầu, ánh mắt nhìn Vương Thủ Nhân có chút quái dị, giống như thật sự đang nhìn một tên bại hoại, phong cách độc đáo là, bại hoại này rất tự hiểu lấy mình.

Vương Thủ Nhân cười xong bỗng nhiên giận tái mặt, nói: "Ta không phải bại hoại! Tấn công Nam Xương là kết quả của cân nhắc kỹ càng, Nhiêu Châu cách Nam Xương chỉ hơn hai trăm dặm, quân ta xuất kỳ bất ý, Nam Xương tất phá!"

Ngũ Văn Định nói: "Đại nhân, Nam Xương là hang ổ của Chu Thần

Hào, có thể tưởng tượng phòng thủ nhất định dị thường sâm nghiêm, chúng ta chỉ có hơn hai vạn tướng sĩ gộp lại, hơn nữa đội ngũ vẫn là vừa chỉnh biên, thật sự là lính không biết tướng, tướng không biết lính, chiến lực như vậy mà đi tấn công Nam Xương, phần thắng ở đâu?"

Vương Thủ Nhân cười lạnh: "Ta biết ý tứ của ngươi, nói thẳng ra thì chúng ta kỳ thật là một đám ô hợp, nhưng đám ô hợp cũng có thể lập kỳ bất thế, chiến lực có kém đến mấy thì chiếm một tòa thành trống cũng không cần ta dậy chứ?"

Hai người ngây ra, tiếp theo kinh ngạc nói: "Thành trống?"

"Đúng vậy, hiện giờ thành Nam Xương mặc dù đề phòng sâm nghiêm, phòng thủ kiên cố, nhưng thực lực quân đội như nước, nước không có hình, Nam Xương chẳng lẽ luôn được phòng thủ kiên cố sao?"

" Ý tứ của đại nhân là thủ quân Nam Xương chẳng lẽ có biến?"

Vương Thủ Nhân vỗ vỗ ụ tên tường thành, ánh mắt hướng về phía bắc xa xôi.

"Không sai, trong vòng nửa tháng Nam Xương tất có biến cố, bất luận trước mắt Nam Xương có bao nhiêu thủ quân, ta dám khẳng định, sau nửa tháng Nam Xương Nam Xương tất nhiên sẽ mười phần rút chín, bọn họ sẽ bị Chu Thần Hào điều động toàn bộ đến đến, nơi đó, mới là chiến trường quyết chiến của Chu Thần Hào."

Ngũ Văn Định và Đái Đức Nhụ hiểu ra, vẻ mặt dần dần trở nên hưng phấn.

"Do đó, thủ vệ Nam Xương trống rỗng, có thể công thành bất ngờ, từ đó, chúng ta và vương sư triều đình đầu đuôi hô ứng, khiến nghịch tặc Chu Thần Hào không có đường tiến cũng không có đường lui, bại cục của Chu Thần Hào đã định."

Vương Thủ Nhân gật đầu cười nói: "Không sai, ta chính là tính như vậy, nhị vị mau truyền quân lệnh, chúng ta lập tức rời khỏi Nhiêu Châu, trốn vào thâm sơn, không thể để phản quân phát hiện tung tích của chúng ta, sau nửa tháng, chúng ta đánh vào Nam Xương!"

Đại doanh ngoài thành An Khánh.

Chu Hậu Chiếu há to miệng, thức ăn rơi hết xuống đùi, mà hắn thì hồn nhiên không phát giác, ánh mắt đờ đẫn nhìn Tần Kham.

Thật lâu sau...

Khụ khụ khụ..." Chu Hậu Chiếu vừa vỗ ngực vừa ho: "Nước... lấy nước."

Thị vệ Trong trướng vội vàng đưa nước tới, Chu Hậu Chiếu uống mấy ngụm, sau đó quệt miệng.

"Ngươi nói gì? Chu Thần Hào muốn phái thích khách ám sát trẫm?" Chu Hậu Chiếu mắt trợn trừng.

Tần Kham cười nói: "Đúng vậy, Chu Thần Hào rất hiểu phong phạm cổ nhân, cho rằng phái mấy người như Kinh Kha, Chuyên Chư làm thích khách đâm chết bệ hạ, phiền toái hắn liền được giải quyết, hiện giờ tử sĩ hắn phái ra chỉ sợ đang trên đường tt An Khátới."

Thở dài Cảm thán, Tần Kham hâm mộ nói: "Kỳ thật, làm người đơn giản như Chu Thần Hào thật tốt."

Chu Hậu Chiếu hai má giật giật, nói: "Đại sự cơ mật Như vậy, ngươi làm sao mà biết được?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Bệ hạ không thể khinh thường Cẩm Y vệ dưới trướng thần, bọn họ rất lợi hại, Chu Thần Hào một ngày đái ỉa mấy lần họ đều biết đấy."

Chu Hậu Chiếu kinh hỉ: "Cẩm Y vệ người người ẩn núp bên cạnh Chu Thần Hào à?"

"Thật ra là không, trên thực tế tin tức này là thám tử biết được khi nghe một cỗ phản quân nhỏ nói chuyện với nhau."

Chu Hậu Chiếu mắt lại mở to, vẻ mặt tràn ngập mê mang, khó hiểu.

"Chuyện Ám sát trẫm chắc phải được xem như đại sự cơ mật chứ?

Vì sao tùy tiện gặp phải một cỗ phản quân cũng biết." Chu Hậu Chiếu nói xong bỗng nhiên sắc mặt giận dữ: "Chẳng lẽ hắn cho rằng lấy đầu trẫm dễ như chém chuối à, thế là chuyện ám sát trẫm hắn để thiên hạ biết hết sao? Cẩu tặc dám khinh thường trẫm!"

"Bệ hạ bớt giận, sự thật không phải như bệ hạ nghĩ đâu, Chu Thần Hào không phải đầu eo, đại sự như ám sát bệ hạ, hắn khẳng định sẽ không tuyên dương khắp nơi."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Hắn không tuyên dương chẳng lẽ là quỷ tuyên dương à? Trên thực tế hiện giờ đã thiên hạ đều biết rồi?"

"Có thể khiến một việc ầm ĩ tới cả thiên hạ đều biết, khả năng khả năng chính là, Chu Thần Hào đã nói việc này cho một nữ nhân lắm miệng."

Sắc mặt giận dữ của Chu Hậu Chiếu lập tức dịu đi, quay đầu lườm Tần Kham một cái, nói: "Vậy câu trước của ngươi sai rồi, cẩu tặc Chu Thần Hào chính là đầu lợn."

Tần Kham cười cười chắp tay với Chu Hậu Chiếu: "May mà bệ hạ đã xoá tên của Ninh vương nhất mạch trong Tông Nhân phủ, Chu Thần Hào đầu óc có ngu tới máy cũng không liên quan tới bệ hạ, nếu không rất dễ khiến người trong thiên hạ thông qua huyết thống mà liên tưởng đến trên người bệ hạ, bệ hạ tránh được một kiếp này, thật sự là thật đáng mừng..."

Chu Hậu Chiếu theo bản năng chắp tay, định khiêm tốn nói mấy câu khách khí như "Không dám không dám", tay vừa giơ lên thì khựng lại, càng nghĩ càng cảm thấy những lời này của Tần Kham không phải lời hay, thế là động tác giơ tay lên nhanh chóng chuyển hóa thành phất tay áo, hơn nữa còn tặng cho Tần Kham một cú lườm."

"Bệ hạ, quá trình nguồn tin tức ám sát thần đang truy tra, nhưng thần cảm thấy, chuyện ám sát này là thật."

Chu Hậu Chiếu đồng ý gật đầu: "Trẫm cũng biết là rất có khả năng, nguyên nhân phản quân của Chu Thần Hào hành quân thong thả như vậy đại thể là vì đây, hắn đang đợi tin tức trẫm bị ám sát, từ

đó sĩ khí quân ta xuống thấp, khi đó thiên hạ vô chủ, đối với Chu Thần Hào mà nói chính là cơ hội tuyệt hảo, ừ, nói như vậy cũng thấy thông thông."

Đột nhiên ưỡn ngực, Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Hắn muốn trẫm chết, trẫm cứ không chết."

"Bệ hạ... Câu này là vô nghĩa."

"Tần Kham, ngươi nói, chúng ta ứng đối như thế nào?"

"Thần cho rằng, binh mã đại doanh không thể vọng động, Chu Thần Hào phái tử sĩ ám sát bệ hạ phải có một điều kiện tiên quyết, đó là dụ được bệ hạ rời doanh, nếu không bệ hạ thân ở trong doanh địa hai mươi vạn đại quân, tử sĩ vô luận như thế nào cũng không thể ám sát bệ hạ được."

"Hắn sẽ dụ dụ dỗ như thế nào?"

"Ninh vương nhất mạch sáu đời kinh doanh ở Nam Xương, ở Giang Tây không biết có bao nhiêu quan viên quan phủ địa phương bị hắn mua chuộc, thần đề nghị bệ hạ không ngại thì ngồi ở soái trướng, trong hai ba ngày tất có quan viên chủ động yết kiến bệ hạ, khi đó bệ hạ xem là tên gia hỏa không biết sống chết nào, dùng cớ gì để lừa bệ hạ rời doanh, thần sẽ âm thầm bố trí."

Chu Hậu Chiếu hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt lờ mờ có chút hưng phấn, với hắn mà nói, đây là một chuyện rất kích thích, trên đời chỉ cần có hai chữ "kích thích" kèo theo, đều khiến Chu Hậu Chiếu cảm thấy hứng thú

"Quyết vậy đi." Chu Hậu Chiếu hưng phấn xoa xoa tay: "Ngươi còn gì nữa không? Không còn thì lui ra, trẫm chuẩn bị chuẩn bị..."

"Bệ hạ, thần còn có việc nữa."

"Việc gì?"

"Từ lúc xuất chinh tới nay, bệ hạ giao cho thần trách nhiệm giám sát quân kỷ đại quân, thần không dám lơ là, có chuyện thần không thể không bẩm tấu bệ hạ..."

"Chuyện gì?"

" Từ Bằng Cử cháu của Ngụy quốc công phạm vào quân kỷ, thần thật sự không biết nên phạt hắn như thế nào."

"Hắn phạm phải chuyện gì?"

"Đóng quân buồn tẻ, miệng chát, Từ Bằng Cử trong một tháng ăn sạch gà của tất cả nông hộ phụ cận, không có ai phát hiện thì trộm, bị người ta phát hiện thì đưa tiền, mấy ngày nay hương thân tông tộc và lý trưởng bảo trưởng các nông trang phụ cận cáo trạng với tri phủ An Khánh, tri phủ không thể định đoạt, lại bẩm báo với thần việc này."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt đờ đẫn: "Ăn hết... gà ở phụ cận? Từ Bằng Cử hắn, hắn là chồn à?"

Chương 615: Giáo dục Bằng Cử

Đường đường là Quốc Công tương lai, không ngờ lại ăn sạch toàn bộ gà của nông hộ phụ cận, không thể không nói, chuyện này làm rất không giảng cứu, mất hết thể thống của phủ Ngụy quốc công, hơn nữa mất hết mặt mũi của huân quý Đại Minh, ít nhất Tần Kham khi vừa biết được tin tức này, liền cảm thấy thân phận Quốc Công của mình rất xuống giá, chẳng khác gì bát đại trưởng lão Cái Bang, hơn nữa mình lại giỏi làm gà hoa, thân phận càng chuẩn xác.

Ăn trộm gà là việc nhỏ, mất mặt mất thân phận cũng là việc nhỏ, nhưng loại người này đã kéo tụt cấp bậc của giai tầng toàn bộ huân quý Đại Minh, đây là đại sự. Tựa như một chuyện cười cổ xưa, nông hộ nói hoàng đế trong Tử Cấm thành sống như thế nào, liền nói một cách cực kỳ hâm mộ, hoàng đế nhất định bữa nào cũng ăn bánh bao thịt, hơn nữa khi làm việc nhà nông thì dùng cuốc bằng vàng.

Hiện giờ có tài liệu phản diện Từ Bằng Cử này, thật sự không hiểu nông hộ địa phương sẽ xếp huân quý Đại Minh vào cái dạng gì, vừa nói tới Hầu gia này Quốc Công kia, trên mặt nhất định sẽ tràn ngập vẻ khinh miệt, Hầu gia Quốc Công có gì hay? Trong thành ngay cả gà cũng không có mà ăn, nửa đêm chạy tới nhà bần nôgn ăn trộm gà, ngày tháng sống còn chẳng sướng bằng nông hộ tầm thường.

Chuyện không lớn nhưng tính chất rất nghiêm trọng, Tần Kham quyết định giáo dục cho cái tên tiểu công gia cái gì cũng có thể cho vào miệng này một hồi.

Đại trướng của Từ Bằng Cử ở soái trướng soái trướng của Chu Hậu Chiếu, lần này huân quý đi theo hoàng đế xuất chinh không ít, những người này đều là tin hoàng đế tin tưởng nhất, cho nên chỗ bọn họ sống cũng đều cách soái trướng rất gần.

Tần Kham và Chu Hậu Chiếu vén rèm đi vào thì thấy tiểu công gia Từ Bằng Cử nhu thuận hiếm có ngồi trong trướng, sống lưng thẳng tắp đang đọc sách, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, có thể nói là

bảo tướng trang nghiêm. Chỉ là vết dầu còn dính ở miệng chưa kịp lau đã bán đứng hắn.

Thấy Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đi vào, vẻ mặt Từ Bằng Cử hiện lên nét hoang mang, nhưng lập tức rất nhanh bình tĩnh trở lại.

"Đang đọc sách à?" Tần Kham ngữ khí ngạc nhiên giống như thấy một con lợn đang đi bằng hai chân, đây là lần đầu tiên từ lúc hắn quen tiểu công gia tới nay phát hiện thứ trên tay hắn không phải là đồ ăn hoặc là bài bạc.

Từ Bằng Cử rụt rè gật gật đầu.

"Sách gì?" Chu Hậu Chiếu cũng rất hiếu kỳ.

"Binh pháp, binh pháp Phi thường thâm ảo." Thở dài thở dài: "Hành quân xuất chinh bên ngoài, khi nhàn hạ không đọc binh pháp thì chẳng lẽ đọc xuân cung à?"

Tần Kham liếc hắn một cái, quay đầu nhìn Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ, lúc này nên "mặt rồng mừng rỡ" chứ, nếu không thì không hợp với hoàn cảnh đâu."

Chu Hậu Chiếu quả nhiên rất hợp với tình cảnh, mặt rồng mừng rỡ: "Từ Bằng Cử cần cù hiếu học, xuất chinh vẫn không quên đọc binh pháp, thật là hình mẫu của huân quý Đại Minh, lòng trẫm rất thấy an ủi."

Từ Bằng Cử vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt lại bắt ra tia lửa nhảy nhót, dựa theo lộ số, tiếp theo Chu Hậu Chiếu sẽ phong thưởng.

Ai ngờ Chu Hậu Chiếu đột nhiên đổi đề tài: "Chỉ có điều... Ngươi trước kia không phải ghét nhất là đọc sách sao? Còn nói tên của sách rất xui xẻo."

Tay cầm sách của Từ Bằng Cử khẽ run lên, tựa hồ theo bản năng có một loại xung động muốn hất sách ra, nhưng lúc khẩn yếu quan đầu lại nhịn được.

"Bệ hạ, thần đã sửa cái sai trước rồi, chính như cái gọi là sĩ quá ba ngày, phải nhìn với cặp mắt khác, thần không còn như xưa nữa."

"Sách hay không?" Chu Hậu Chiếu nhịn cười nhìn hắn.

"Cũng được, không có tranh đẹp như xuân cung."

"Vậy ngươi vì sao đọc mà miệng lại chảy ra dầu."

Từ Bằng Cử cả kinh, dùng tay áo lau miệng, vô cùng bình tĩnh nói: "Cái này không phải là dầu, là nước, nước trà, binh pháp này rất đi sâu vào lòng ta, đọc xong không nhịn được mà uống cạn một chén lớn..."

Chu Hậu Chiếu không buông tha: "Không đúng, nước trà không phản quang như vậy, chỉ có mỡ mới có thể ánh như thế."

"Thần lặp lại một lần nữa, không phải dầu mỡ mà là nước."

Nhìn mặt Từ Bằng Cử dần dần đỏ lên, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham mỉm cười.

Từ Bằng Cử thấy hai người vẻ mặt quỷ dị. Thế là sáng suốt thay đổi đề tài: "Không biết bệ hạ và Ninh Quốc Công tới đây..."

Tần Kham thu hồi nụ cười, nghiêm trang nói: "Cố ý đến nói với ngươi, đại doanh của quân ta sắp triệu Trương chân nhân của Long Hổ Sơn Đạo Tông đến cúng lễ."

"Vì sao."

"Theo nông hộ phụ cận báo lại, bọn họ nói những ngày gần đây gà ở phụ cận đại doanh toàn bộ bị trộm hết hoài nghi là chồn làm..." Tần Kham nhìn lướt qua Từ Bằng Cử sắc mặt dần dần xám ngắt, nói tiếp: "Các Nông hộ đặc biệt cường điệu, đây là một con chồn thành tinh, ít nhất có năm trăm năm đạo hạnh, bằng không thì sao lại chuyên ăn gà nông gia chứ không ăn cứt."

Từ Bằng Cử mặt xám ngoét, không nhịn được ngắt lời: "Chồn... Còn ăn cứt nữa à?"

Chu Hậu Chiếu kinh ngạc nhìn hắn: "Dân gian có câu tục ngữ là 'chồn không đổi được ăn cứt', những lời này ngươi không ngờ chưa từng nghe à?"

"Chưa... chưa."

Tần Kham thở dài, nói: "Nông hộ đều là con dân của bệ hạ, bệ hạ sao chịu được để con dân bị một con bại hoại ăn trộm gà giày xéo? Thế là mời Trương chân nhân ở Long Hổ Sơn xuống núi, cúng bái hành lễ, thu thập con yêu nghiệt đó."

Từ Bằng Cử lau mồ hôi, sắc mặt càng khó coi hơn, nói: "Có lẽ, có lẽ hắn không phải yêu mà là người đó, bình thường thì người mới ăn gà."

Tần Kham quả quyết: "Tuyệt đối không thể! Nuôi gà đều là người cùng khổ, chỉ nhờ mấy con gà trong nhà để vào năm mới đổi lấy vài ba thước vải lẻ may bộ đồ mới cho con cái, ai sẽ làm ra chuyện điên rồ đó, bóp chết hi vọng duy nhất của gia đình nghèo khó? Ta và bệ hạ đã thảo luận rất lâu, cảm thấy trên đời chắc không có người nào hỗn trướng như vậy, nhất định là yêu!"

Từ Bằng Cử sắp khóc rồi, mặt như đưa đám lí nhí nói: "Ta cảm thấy loại người hỗn trướng như vậy vẫn tồn tại."

Tần Kham lập tức lộ ra vẻ mặt ngước nhìn úi cao: "Thì ra tiểu công gia có cao kiến khác, thất kính thất kính, không biết tiểu công gia còn có cao kiến gì nữa?"

Từ Bằng Cử ủ rũ nói: "Ta còn có một cao kiến, bách tính bị trộm gà năm nay vẫn có hi vọng."

"Ồ? Vì sao?"

"Bởi vì bọn họ rất nhanh sẽ phát hiện trong nhà mạc danh kỳ diệu có thêm một thỏi bạc, thỏi bạc này đại khái so với gà mà họ nuôi thì giá trị hơn nhiều!"

Tần Kham như trút được gánh nặng cười nói: "Thì ra con chồn này còn là một con yêu tốt, có thể thấy được giang sơn bệ hạ cai trị không chỉ dân phong giản dị, ngay cả yêu phong cũng giản dị, thật sự là đáng mừng, làm yêu cũng có một tấm thiện tâm, nó chắc không phải là yêu..."

Chu Hậu Chiếu cười xấu xa nói tiếp: "Đúng, nó là nhân yêu."

Bỏ lại Từ Bằng Cử vẻ mặt xám ngoét, Tần Kham và Chu Hậu Chiếu tổn hại người khác đủ rồi liền cảm thấy mỹ mãn ly khai.

Hai người mới vừa đi, một thị vệ tùy quân xuất chinh của phủ Ngụy quốc công chạy vào, trong tay cầm một con gà quay còn nóng hầm hập thơm ngào ngạt

"Tiểu công gia, tiểu nhân vừa nướng xong, nhân lcú nóng mau ăn đi."

Bốp!

Từ Bằng Cử Thẹn quá hóa giận giật lấy con gà trong tay hắn, vừa vỗ mạnh một cái vào gáy thị về.

"Ăn cái gì mà ăn! Ta là đồ tham ăn à?" Từ Bằng Cử giận dữ rít gào.

Thị vệ ngạc nhiên nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập hoang mang, chẳng lẽ tiểu công gia không phải tham ăn à?

"Ngươi, mau cầm bạc rời doanh, nông hộ nhà ai bị mất gà thì cho một thỏi bạc, mất mặt quá! Đời này ta mất hết mặt mũi rồi."

"Vâng!"

"Còn nữa, sắp quyết chiến với phản quân của Chu Thần Hào rồi, ngày quyết chiến ta phải đi trước làm gương, giết hắn tới hoa rơi nước chảy, tốt nhất có thể tự mình chặt được cái đầu chó của Chu Thần Hào."

Hai tay ôm gà, cắn mạnh một cái vào phao câu gà, Từ Bằng Cử vừa nhai vừa nói một cách bi phẫn: "Ta muốn cho mọi người biết, ta... Không chỉ là đồ tham ăn!"

Chương 616: Thiên không ẩn ác ý (1)

Tống Dịch Ân đi đi lại lại trước cửa đại doanh An Khánh, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt mang theo mấy phần tuyệt vọng, không biết ở ngoài doanh đi lại bao nhiêu vòng, vẫn trù chừ không muốn bước vào.

Tống Dịch Ân là tiến sĩ tam giám năm Hoằng Trị thứ tám, tiến sĩ tam giác gọi là "Xuất thân tứ đồng tiến sĩ", trong khoa khảo, phàm là trúng tuyển tam giáp, thành tích xem như rất kém cỏi, thuộc về nhân vật lót giày trong tiến sĩ, còn lâu mới phong quang bằng thứ cát sĩ, công tác triều đình phân phối cho tiến sĩ tam giáp cũng không tốt, thủ quan địa phương là không thể, đó là nhị giáp đầu giáp mới có cơ hội được phân, muốn làm thủ quan địa phương, cho dù là đầu giáp nhị giáp cũng phải chịu khổ ở Hàn Lâm viện mấy năm để kiếm tư lịch.

Công tác Triều đình phân cho tiến sĩ tam giáp đại thể đều là một số phụ quan, nếu là kinh quan, phần lớn là ti khố, chủ sự, nếu là quan địa phương thì phần lớn là thôi quan phủ nào đó, loại công tác này đã không có màu, lại còn mỗi ngày phải chịu nhịu hứng nước bọt của thủ trưởng.

Tống Dịch Ân cũng với tiến sĩ tam giáp, nhưng hắn lại là tri phủ Nam Trực Đãi Trị Châu.

Nếu luồn cúi hối lộ cũng coi như một loại bản sự, chức tri phủ của Tống Dịch Ân chính là dựa vào bản sự của hắn mà tanh được.

Làm quan cũng như làm buôn bán, có lời cũng có lỗ. Đầu tiên phải có một đống bạc, hối lộ thượng quan, hối lộ Lại bộ, hối lộ tất cả người có khả năng ngăn cản tiền đồ của mình, thế là, tiến sĩ tam giáp chỉ phải chịu mấy năm, Tống Dịch Ân liền được điều nhiệm xuất kinh, thoải mái và phong quang nhậm chức tri phủ Trị Châu.

Cũng có tật xấu của Dương Đình Hòa, Tống Dịch Ân cầu tài cũng không chú trọng nhiều, bất luận tiền tài bốn phương tám hướng,

hết thảy đều ai đến cũng không cự tuyệt, Trị châu cách An Khánh không đến trăm dặm, có thể nói là gần trong gang tấc, vừa hay lại ở trên đường tất phải đi qua từ đến Nam Kinh, thế là ngày nào tháng nào năm nào đó, danh mục quà tặng của Ninh vương Chu Thần Hào đưa tới phủ Tống Dịch Ân, Tống Dịch Ân rất sảng khoái nhận ngay. Hơn nữa nhận rất nhiều năm.

Tới hôm nay, Tống Dịch Ân cuối cùng cũng được thưởng thức hậu quả của nhận hối lộ, đât cũng là nguyên nhân hôm nay hắn vì sao đứng ngoài đại doanh An Khánh.

Cầm tiền của người ta thì phải tiêu tai cho người ta, câu châm ngôn này lưu truyền trăm ngàn năm. Tất nhiên có đạo lý của nó.

Đứng ngoài cửa, mồ hôi lạnh lã chã chảy xuống trên gương mặt tái nhợt của Tống Dịch Ân. Ánh mắt Vô thần ngơ ngác nhìn soái trướng treo cờ Hoàng Long tung bay chính giữa doanh trại, đương kim thiên tử ổn tọa trong trướng, mà hắn thì lại bị Chu Thần Hào bức phải dụ thiên tử rời doanh.

Đây chính là tội họa lan chín tộc!

Nhưng mà Tống Dịch Ân lại không có lựa chọn, họa lan chín tộc đối với hắn mà nói thì căn bản không có bất kỳ uy hiếp gì, bởi vì chín tộc của hắn lúc này đã nằm trong lòng bàn tay Chu Thần Hào.

Làm chuyện này chỉ chết một mình Tống Dịch Ân, mà không làm chuyện này thì chết chín tộc của Tống Dịch Ân, bao gồm cả chính hắn.

Đây là lựa chọn Chu Thần Hào đưa cho Tống Dịch Ân, rất tàn khốc.

Thế là Tống Dịch Ân hôm nay lúc này, không thể không đứng ngoài đại doanh An Khánh.

Thất hồn lạc phách đứng một lúc ngoài cửa, gió ngày hè thổi lên người, nhưng lại tư gió lạnh mùa đông.

Không biết qua bao lâu, Tống Dịch Ân đột nhiên rùng mình một cái, cắn chặt răng, vẻ tuyệt vọng trên mặt càng đậm, lặng lẽ cười thảm hai tiếng, Tống Dịch Ân bỗng nhiên vén vạt áo quan quỳ gối

trước cửa, trán dập mạnh xuống đất.

"Thần, tri phủ Trị Châu Tống Dịch Ân, xin gặp thiên nhan."

Một tờ giấy tắng từ từ mở ra trong tay Tần Kham, trên giấy chỉ có một câu ngắn gọn, chữ viết rất đẹp, giống như giai nhân múa lượn.

"Hào muốn ám sát vua, chàng hãy cẩn trọng."

Giấy này là một Cẩm Y vệ Bách hộ sở trong thành An Khánh phát hiện, Cẩm Y vệ bách hộ sau khi phát hiện tờ giấy này thì sợ tới mức hồn phi phách tán, cơ hồ là lăn vào đưa tin tức này tới đại doanh.

Lúc này tờ giấy nằm trên tay Tần Kham, tuy chỉ có một câu ít ỏi, nhưng Tần Kham lại đọc đi đọc lại vô số lần.

Lưu luyến không rời dí giấy vào ánh nến, nhìn chậm rãi hóa thành tro tàn, trên mặt Tần Kham lộ ra nụ cười khổ.

Đường Tử Hòa, nữ nhân cố chấp quật cường này tựa hồ chưa trả hết nợ thì nàng ta sống chết không muốn gặp mặt hắn, nhưng mà nàng ta có từng tính tới giá trị của tờ giấy này không? Chỉ một câu thôi nhưng ít nhất có thể khiến thiên hạ bớt rung chuyển mười năm, tránh cho trăm vạn bách tính cửa nát nhà tan, chỉ một tờ giấy này đã trả hết số nợ nàng ta còn thiếu rồi.

Đương nhiên, về phần Tiền Ninh báo tin cho hắn trước đây, Tần Kham đã ném ra sau đầu, tự động tính công lao khổng lồ này cho Đường Tử Hòa.

Nhìn tro giấy phiêu tán theo gió, Tần Kham suy nghĩ một lúc rồi quay sang hướng khác, bình tĩnh nhìn ánh nến lẩm bẩm.

"Tùy tiện một cỗ phản quân nhỏ biết, Tiền Ninh biết, Đường Tử Hòa cũng biết. Chuyện Ám sát hoàng đế này, Chu Thần Hào chẳng lẽ khua chiêng gõ trống tuyên cáo khắp thiên hạ à? Người này đầu óc... mọc kiểu gì vậy?"

Ngưng thần suy nghĩ một thoáng, Đinh Thuận kích động vén rèm bước vào.

"Công gia, có người đến..."

Tần Kham tức giận trừng mắt lườm hắn: "Vô nghĩa! Tòa đại doanh này có hai mươi vạn người đến đến đi đi, loại chuyện như đánh rắm này ngươi cũng phải bẩm báo với ta, ngươi cảm thấy ta mỗi ngày nhàn lắm à?"

Đinh Thuận sợ tới mức thôi lui hai bước, vội vàng cười bồi nói: "Kẻ mắc câu đến rồi."

Tần Kham hai mắt sáng rực: "Tên nào?"

"Tri phụ Trị châu Tống Dịch Ân, lúc này hắn đang ngồi trong soái trướng của bệ hạ, lấy cờ hiệu cần vương từ Trị Châu tới An Khánh, lại đang ở trong trướng mê hoặc bệ hạ rời doanh, nói là trong núi Thiên Trụ cách thành An Khánh sáu mươi dặm có rất nhiều cầm thú hiếm quý, xúi bẩy bệ hạ rời doanh đi săn."

Tần Kham thở dài: "Tống Dịch Ân, thì ra là hắn."

Nụ cười của Đinh Thuận rõ ràng có thêm mấy phần sát khí: "Chúng ta giơ dao mổ lên rồi mà đang lo không tìm ra được kẻ nào giơ đầu ra, tên họ Tống này tự thò đầu đến. Công gia, chúng ta chuẩn bị thu lưới chưa?"

Tần Kham nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Được, thu lưới đi, hoả tốc phái người lẻn vào núi Thiên Trụ mai phục, cao thủ cấm bên cạnh bệ hạ cũng tách ra một bộ phận đi theo. Bệ hạ hiện tại đang làm gì?"

Đinh Thuận cười nói: "Hắn đang mặt mày hớn hở diễn trò với Tống Dịch Ân, chuyện đi săn ở núi Thiên Trụ, bệ hạ không hề nghĩ ngợi đáp ứng ngay, còn nói trên đường khinh xa giản hành, không cần lao sư dĩ viễn, chỉ mang theo mấy tùy tùng là đủ."

Tần Kham thở dài: "Thật sự là lừa chết người không đền mạng, bệ hạ mấy năm nay càng lúc càng không thiện lương."

Cảm thán xong, trên mặt Tần Kham lộ sát khí: "Phái Cẩm Y vệ đề kỵ rời doanh, tới quê của Tống Dịch Ân, bắt toàn bộ già trẻ chín tộc nhà hắn, cả gan ám sát hoàng đế, bất kể hắn giải thích như thế nào, tội tru di cửu tộc là không thể thoát được."

"Vâng."

Núi Thiên Trụ, từ xưa được gọi là vì "Giang Nam đệ nhất sơn", do bốn mươi hai tòa núi tạo thành.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham quả nhiên khinh xa giản tòng rời doanh, bên cạnh chỉ dẫn theo hơn mười thị vệ, tựa hồ như sợ thích khách nhát gan không dám động thủ vậy, Chu Hậu Chiếu thậm chí còn hạ lệnh cho thị vệ bên cạnh bỏ hết áo giáp, chỉ mặc thường phục.

Đứng ở sườn núi cao nhất của núi Thiên Trụ, Chu Hậu Chiếu cười rất sung sướng, Tần Kham bên cạnh cũng cười rất vui vẻ, tâm tình của mọi người trong chuyến du lịch này hiển nhiên đều rất không tồi.

Tống Dịch Ân cũng một thân thường phục, cung kính đứng sau lưng Chu Hậu Chiếu, cẩn thận cười bồi, nhưng mà mỗi lần ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Chu Hậu Chiếu và Tần Kham, Tống Dịch Ân luôn có một loại xung động không nhịn được quay đầu bỏ chạy.

Nụ cười của hai người này... Thật sự rất không bình thường, hàn khí dày đặc như vậy, giống như hai con mèo vừa bắt được một con chuột rồi lại thả ra vậy, ánh mắt đầy vẻ trêu tức và đùa cợt.

Bọn họ lúc ở kinh sư cũng cười như vậy à? Rất không chân thành.

Gió mát thổi bay tóc mai của Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu nhắm mắt lại, dang tay cảm thụ luồng gió mát này, hít sâu một hơi, cười nói: "Quả nhiên là giang sơn như họa, thật sự bước lên mỗi một tác đất trong giang sơn, trẫm mới có thể cảm nhận được, tòa giang sơn này thật sự là thuộc về trẫm, bao gồm cả tòa núi Thiên Trụ này."

Tần Kham cười nói: "Bệ hạ là chủ của thiên hạ, nơi ánh mắt có thể hướng tới đều là giang sơn của bệ hạ, chân chính là "Trong thiên hạ, đâu cũng là vương thổ."

Tống Dịch Ân cười bồi nói: "Bệ hạ, núi Thiên Trụ này rất có lai lịch đó, thần sở dĩ cả gan mời bệ hạ tới đây săn bắn, thật sự là vì núi

Trụ Sơn này hợp với thân phận của bệ hạ thì càng tăng thêm sức mạnh..."

Chu Hậu Chiếu nhíu mày: "Ồ? Núi Thiên Trụ này còn có cách nói gì?"

Tống Dịch Ân vuốt râu cười nói: "Núi Thiên Trụ cao và thẳng, như cự trụ kình thien, nên mới có cái tên là Thiên trụ, thi tiên Lý Bạch từng viết vân Thiên trụ nhất phong kình nhật nguyệt, động môn thiên nhận tỏa vân lôi', xưa nay vô số thiên khách đều khen núi Thiên Trụ là hùng kỳ u tú, là đệ nhất sơn của Giang Nam…"

Chương 616: Thiên không ẩn ác ý (2)

“.. Thần nói núi Thiên Trụ và bệ hạcó thân phận tương đương, là vì Hán Vũ Đế nam tuần đến đây, đã dựng đài tế nhạc trên núi, cũng phong núi này là 'Nam nhạc', cách gọi Nam Nhạc này cho tới tận thời Tùy Đường mới sửa thành Hồ Quảng Hành Sơn, thế là về sau núi Thiên Trụ luôn được dân gian gọi à 'Vạn Tuế sơn', thần mong bệ hạ đồng thọ với núi này."

Đúng là người đọc sách, vỗ mông ngựa không dấu vết, lực độ vừa chuẩn, Chu Hậu Chiếu quả nhiên là được vỗ cho mặt mày hớn hở, vui đến nỗi mắt híp lại thành đường chỉ."

" 'Vạn tuế sơn' ? Ha ha, tốt! Trẫm là vạn tuế, nó cũng vạn tuế, Tống khanh nói không sai, núi này hợp với thân phận của trẫm càng tăng thêm sức mạnh, có điều nếu trẫm là hoàng đế, cũng muốn ban thưởng một cái tên cho núi này."

Tống Dịch Ân vội vàng hỏi: "Núi này có thể được bệ hạ ban tên, chính là vinh hạnh thiên cổ của nó, không biết bệ hạ muốn ban tên gì?"

Nụ cười của Chu Hậu Chiếu lại trở nên có chút lạnh lùng: "Trẫm ban cho nó cái tên là núi Trừ Ân, Tống khanh thấy thế nào?"

Tống Dịch Ân cả người run lên, sắc mặt xoẹt một cái trở nên trắng bệch, đột nhiên ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Chu Hậu Chiếu, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Tần Kham bước về phía trước một bước, cười cười giảng hòa: "Chu Thần Hào mưu nghịch, bệ hạ sắp quyết chiến với Chu Thần Hào ở An Khánh, vương sư uy vũ tru trừ phản nghịch, không ứng với hai chữ 'Trừ Ân" sao? Cái tên bệ hạ ban rất tốt, chính là phần thưởng tốt bình định phản nghịch, thần rất đồng ý."

Chu Hậu Chiếu liếc Tần Kham một cái, cười nói: "Vẫn là Tần Kham hiểu rõ lòng trẫm."

Tống Dịch Ân thở phào như hư thoát, lau mồ hôi lạnh trên mặt, cố rặn ra nụ cười: "Núi Trừ AAn, quả nhiên là cái tên rất hay, bệ hạ sắp bình định phản nghịch, thần chúc mừng bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu gật đầu, như có thâm ý nói: "Thiên bất tàng ân, thiên bất dung ân, dưới càn khôn xán lạn của trẫm, yêu ma quỷ quái có thể trốn được tới lúc nào? Chung quy vẫn bị trẫm trừ bỏ."

Tống Dịch Ân lại ngây người, mồ hôi lạnh lại túa ra.

Chu Hậu Chiếu cười hắc hắc, trên vẻ mặt lại không nhìn ra một manh mối nào, thoai mái bước lên trước.

Tống Dịch Ân ngây người tại chỗ một lát. Sau khi cân nhắc trái phải mới do dự phán đoán những lời vừa rồi của Chu Hậu Chiếu quả thật là lời vô tâm, sau đó mới thất hồn lạc phách tiếp tục đi theo sau lưng Chu Hậu Chiếu.

Đoàn người đi rất lặng lẽ, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng và chim kêu trong núi.

Không biết đi được bao lâu. Phía trước đã là sườn núi Thiên Trụ, xuất hiện một khoảng đất bằng nhỏ, bối phía lại là quái thạch lởm chơm, có xanh um tùm.

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đi song song, giương mắt nhìn thấy khối đất bằng đó, hai người lặng lẽ nhìn nhau một cía.

Hẳn là nơi này rồi, vừa có quái thạch che dấu vết, lại có đất bằng để tùy ý chém giết, tiến có thể ám sát vua, một kích thành công, lùi thì có thể trốn vào thâm sơn, không lưu dấu vết. Nơi này trời sinh chính là chỗ tốt để ám sát.

Không khí trong Đội ngũ trở nên quỷ dị, cước bộ của Chu Hậu Chiếu và Tần Kham chậm lại, thân hình các thị vệ đi theo cũng bất giác trở nên căng cứng, hai gã thị vệ cước bộ chậm lại, cố ý mà như vô tình kẹp Tống Dịch Ân ở giữa.

Sát khí, giống như một đoàn không khí mùi máu tươi mùi máu tươi, dần dần lan ra trong đội ngũ.

Sắc mặt Tống Dịch Ân càng tái nhợt, cước bộ lảo đảo, vừa đi vừa

run như bệnh nhân trúng gió.

Tần Kham khoanh tay trước ngực, như vô tình làm ra một thủ thế.

Cước bộ có chậm đến mấy thì cuối cùng vẫn tới đích.

Khi Chu Hậu Chiếu và Tần Kham cách chỗ đất bằng chỉ có mấy chục bước thì bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng rầm, sau đó thì là thanh âm vô số cương đao rời vỏ.

Hai người ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Tống Dịch Ân cả người run rẩy quỳ trên sờn núi, các thị vệ thì vẻ mặt khẩn trương kề cương đao lên cổ hắn.

Nhìn thấy bộ dạng như lâm đại địch của các thị vệ, trong nháy mắt này, Tống Dịch Ân tựa hồ hiểu cả.

Cười một tiếng sầu thảm, Tống Dịch Ân cúi đất sát đất khóc nói: "Tội thần Tống Dịch Ân cô phụ thánh ý, cô phụ hoàng ân, trước khi xin bệ hạ ban chết, tội thần cả gan xin bệ hạ mau mau xuống núi về doanh!"

Chu Hậu Chiếu và Tần Kham kinh ngạc nhìn nhau, vẻ mặt Chu Hậu Chiếu trở nên có chút cảm khái, ngữ khí hết sức đạm mạc vô tình.

"Tống Dịch Ân, ngươi vì sao không để trẫm bước nốt mấy chục bước còn lại?"

Tống Dịch Ân cả người run lên, cười thảm nói: "Thì ra bệ hạ sớm đã có bố trí, tội thần nhắc nhở chỉ là thừa, tội thần không có gì để nói, chỉ cầu được chết."

Tần Kham chậm rãi bước về phía trước một bước, lạnh lùng nói: "Tống Dịch Ân, nói cho ta hay, ngươi vì sao đột nhiên quyết định dừng cương trước bờ vực?"

Tống Dịch Ân khóc nói: "Tội thần gian khổ học tập mười mấy năm, mỗi ngày đọc sách đều thấy quân quân thần thần, phụ phụ tử tử, tội thần sau khi làm quan thì nhận hối lộ, cũng từng qua ức hiếp bách tính, chiếm đất cưỡng bức con gái nhà lành, nhưng muốn ta hành thích vua... Tội thần thật sự không làm được, cho dù chín tộc

đều chết dưới đao Chu Thần Hào thì thần cũng không làm được."

Tần Kham điềm nhiên nói: "Ngươi cho rằng lúc này lên tiếng nhắc nhở thì có thể giữ được tính mạng sao?"

Tống Dịch Ân tuyệt vọng cười nói: "Ngày Tội thần bị Chu Thần Hào hiếp bức thì đã hết muốn sống rồi, tội thần tự biết không có cơ hội được sống, vừa rồi lên tiếng nhắc nhở, tội thần chỉ là muốn trước khi chết, tận một phần tấm lòng trung thành với vua cuối cùng của ta, bù đắt cho hơn mười năm đọc sách thánh hiền mà thôi."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Ngươi dụ dỗ trẫm tới chỗ tuyệt tử, còn có mặt mũi nói tới tấm lòng trung thành với vua cùng trẫm à? Tống Dịch Ân, sách thánh hiền của ngươi đọc tới bụng chó đi."

"Tội thần tội đáng chết vạn lần, xin chờ bệ hạ xử lý."

Tần Kham thở dài, giương mắt nhìn bình địa bị quái thạch bao bọc bốn phía.

Sờ tay vào ngực, Tần Kham trong lòng trong lòng lấy ra lệnh tiễn, châm dây dẫn rồi đột nhiên ném lên trời.

Tiếng rít thê lương nổ tung trên không, trong nháy mắt pháo hoa bắn ra, sát ý giống như sương mù dày đặc lan ra tứ phía.

Tên lệnh là tín hiệu, là mệnh lệnh thu lưới. Tần Kham vào triều đường nhiều năm, cũng tranh đấu gay gắt với các lão hồ li trong triều nhiều năm, dưới điều kiện tiên quyết nắm giữ tiên cơ, nếu ngay cả mấy thích khách sát thủ cũng không xử lsy được, hai kiếp làm người chẳng phải là sống đến bụng chó sao?

Tên lệnh nổ vang trên đất trống, đồng thời phía sau đống quái thạch bỗng nhiên xuất hiện hơn ba mươi thích khách áo đen che mặt, tay cầm dao sắc.

Tống Dịch Ân quỳ xuống trước khi Chu Hậu Chiếu sắp đi vào vòng mai phục, các thích khách trốn trong chỗ khuất đều nhìn thấy, biết rõ tình thế có biến, mà Tần Kham thì tay tung tên lệnh, cũng càng chứng thực suy đoán của bọn họ là chính xác.

Chẳng có thời gian nghĩ vì sao tình thế tách rời khỏi kế hoạch đã định, các thích khách mất tiên cơ chỉ có thể hiện thân trước, tay cầm cương đao lợi nhận đằng đằng sát khí xung phong liều chết tới Chu Hậu Chiếu và Tần Kham.

Nhưng mà, các thích khách vừa hiện thân, bốn phương tám hướng bình địa bỗng nhiên truyền ra tiếng hò hét như sơn băng địa liệt, các thích khách ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn thì thấy trên sườn núi vô số thân ảnh ùa ra, liếc qua thì thấy không ngờ không dưới ngàn người.

Một tướng lãnh Cầm đầu mặc áo giáp màu đen, ánh mặt trời chiếu lên lấp lánh sáng, uy vũ như thiên thần hạ phàm.

" Thích khách Lớn mật, dám ám sát thánh quân, tội đáng tru diệt cửu tộc, còn không mau mau buông binh khí thúc thủ chịu trói!"

Hơn ngàn tướng sĩ đồng thanh hét to: "Buông binh khí, thúc thủ chịu trói."

Tiếng hò hét Tràn ngập sát ý khiến chim chóc trong rừng bay tán loạn.

Đây là quân trận chính quy, chỉ là sát khí trong quân trận tựa hồ đã có thể phá hủy tất cả mọi thứ trên đời.

Chỉ có các thích khách giống như là không hề sợ hãi, sau khi thân hình hơi khựng lại một chút thì vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa ùa về phía Chu Hậu Chiếu.

Bọn họ là tử sĩ, ám sát lần này vốn chính là một việc chịu chết, chỉ cần có thể hoàn thành sứ mệnh, chết kiểu nào bọn họ cũng không quan tâm.

Thấy thích khách vẫn lao về phía Hoàng thượng, tướng lãnh trong quân trận giận dữ, rút kiếm giơ về phía trước: "Bắn tên!"

Vù vù vù!

Một trận mưa tên ngợp trời như phô thiên cái địa trút về phía các thích khách.

Từng tiếng rên trầm thấp vang lên, hơn mười thích khách vừa bước ra được mấy bước đã trúng tên ngã xuống.

Các thích khách Còn sống có thể nói là dũng mãnh không sợ chết, vẫn xung phong liều chết về phía Chu Hậu Chiếu.

Các thị vệ bên cạnh Chu Hậu Chiếu đồng loạt tiến lên, dùng thân hình che cho Chu Hậu Chiếu. Cùng lúc đó, quân trận ngoài bình địa cũng phát động, cắt đứt đầu đuôi của hơn mười thích khách còn lại, chắn giữa đường núi chật hẹp.

Chu Hậu Chiếu rất là hưng phấn, đây không phải là diễn võ trong cấm cung, mà là chém giết thật sự, Chu Hậu Chiếu từ nhỏ đã thượng võ lập tức thấy hưng phấn.

Thình lình giật lấy cương đao của một thị vệ bên cạnh, Chu Hậu Chiếu rất hữu mô hữu dạng chém một đao vào khoảng không, sau đó ngửa mặt lên trời cuồng tiếu hai tiếng.

"Tránh ra cho trẫm! Cẩu tặc dám ám sát trẫm, không cần các ngươi hộ giá, trẫm một mình cũng có thể giết sạch chúng."

Đạo ý chỉ này thật sự là rất không uy nghiêm, bởi vì ở đây tất cả mọi người đều chẳng ai buồn nhúc nhích, ngược lại che cho Chu Hậu Chiếu càng kín hơn.

Chương 617: Ám sát quỷ dị

Chu Hậu Chiếu ngây ra một thoáng, tiếp theo giận tím mặt, dùng sống dao đập lia lịa vào thị vệ đang chắn trước người hắn: "Các ngươi điếc hết rồi à? Trẫm nói là trẫm võ công cao cường, để trẫm tự xử lý đám cẩu tặc này! Tránh ra, tránh ra!"

Tần Kham cười khổ túm tay áo Chu Hậu Chiếu kéo ra sau, vừa kéo vừa nói: "Bệ hạ, lúc này đang là bắt ba ba trong rọ, đừng có khiến các tướng sĩ thêm phiền..."

Chu Hậu Chiếu bị Tần Kham kéo lảo đảo, cả giận nói: "Trẫm rất lợi hại đó."

"Lời này ngươi giữ lại khi nào động phòng với Lưu Lương Nữ thì nói."

"Trẫm võ công thiên hạ vô địch!"

"Vô địch thì càng phải có phong phạm của tông sư, bệ hạ đứng xa một chút, hò hét hù dọa chúng là được rồi."

Chu Hậu Chiếu làm ầm một hồi, túc sát chi khí trên bình địa loãng đi không ít, Tần Kham không khỏi cười khổ, tiểu hôn quân lúc nào mới chịu lớn nhỉ, trưởng thành làm làm một đại hôn quân khiến cho người ta bớt lo?

Khi Chu Hậu Chiếu đang tức giận kiễng chân mắng Tần Kham, thì thích khách xung phong liều chết cũng xảy ra tình trạng.

Tình trạng này thật sự là khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Các thích khách che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đầy sát khí, khi chỉ còn cách chỗ Chu Hậu Chiếu vài chục bước, thân hình các thích khách đều khựng lại, trong ánh mắt dày đặc sát ý bỗng nhiên lộ ra một loại ánh mắt cực kỳ kinh ngạc, trong con ngươi vốn không hề có sinh cơ nháy mắt hiện lên các loại cảm xúc phức tạp như xấu hổ, hoảng sợ, chật vật và thống khổ, ngay cả tay đang cầm đao kiếm cũng bất tri bất giác rủ xuống, ôm chặt bụng mình, cước bộ

mạnh mẽ cũng trở nên chậm chạp lảo đảo.

Các quan binh bao vây các thích khách, đang định tiêu diệt cũng ngây ra, bọn họ không nắm được tình trạng của các thích khách, cho rằng các thích khách sắp phát đại chiêu, quan binh vốn chuẩn bị đao mâu đâm chém đều lui về phía sau một bước, kinh nghi bất định nhìn chằm chằm các thích khách, vẻ mặt tràn ngập đề phòng.

Chu Hậu Chiếu bị Tần Kham túm thì cũng không làm loạn nữa, thấy các thích khách cho bộ dạng như vậy, lửa giận vừa bình ổn lập tức lại vụt lên cao.

"Ê, các ngươi có ý gì? Chu Thần Hào muốn ám sát trẫm, khua chiêng gõ trống để người trong thiên hạ đều biết, các ngươi phụng mệnh đến ám sát, thân thủ lại lỏng lẽo không ra gì như vậy, các ngươi là đang làm nhục ta à? Giết người cũng không chịu chuyên tâm mà giết, tương lai còn có tiền đồ gì?"

Các thích khách không có ai lên tiếng, nhưng vẻ thống khổ trong ánh mắt lại càng lúc càng đậm, miễn cưỡng chống đỡ đi thêm được mấy bước thì ngay cả tay chân cũng trở nên run rẩy, ai nấy nghiến răng kèn kẹt, cũng không biết bọn họ lúc này đang phải chịu đựng thống khổ như thế nào.

Đây thật sự là một hồi ám sát rất quỷ dị, có thể nói là cổ kim hiếm thấy.

Hiện tại không chỉ là Chu Hậu Chiếu, ngay cả Tần Kham thấy cũng ngây người.

Các thích khách hồn nhiên không để ý tới tuyệt cảnh bốn bề thọ địch, cắn răng chậm rãi bước từng bước về phía mục tiêu ám sát của bọn họ, trong ánh mắt khẳng khái tuyệt nhiên chịu chết xem lẫn một chút bi phẫn, nhìn thấy thật sự khiến người ta chua xót không thôi.

Bỗng nhiên, hai chân đang kẹp chặt của một thích khách run lên mấy cái, tiếp theo quần đen của thích khách lập tức bị một loại chất lỏng vàng vàng, rất là kinh tởm nhuộm dần, phạm vi nhuộm từ từ mở rộng, thậm chí từng giọt từng giọt, cuối cùng là từng bãi lưu lại trên mặt đất, theo cước bộ gian nan di động, phía sau để lại

từng dấu chân ghê tởm màu vàng.

Giống như là phóng ra tín hiệu vậy, các thích khách còn lại cũng đều làm theo, hạ thân của mỗi người đều biến sắc, trong bước chân di động, hơn mười dấu chân vàng vàng khiến mọi người ngây ngốc.

Ngay sau đó, một mùi thối tanh lấy các thích khách làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía. Mà các thích khách thì vẫn bất khuất vung đao về phía Chu Hậu Chiếu, gian nan bước tới.

" Đây là tình huống gì?" Tần Kham vẻ mặt đờ đẫn lẩm bẩm nói.

Chu Hậu Chiếu cũng vẻ mặt đờ đẫn, đột nhiên cả người giật thót, sắc mặt nhanh chóng sung huyết, đỏ lên.

"Quá đáng quá rồi! Cẩu tặc Chu Thần Hào dám làm nhục trẫm." Chu Hậu Chiếu chỉ vào các thích khách mắng to: "Ngươi phái thích khách võ công cao cường đến ám sát trẫm, trẫm dù chết cũng chịu, nhưng phái một đám cứt đái đến làm trẫm ghê tởm là có ý gì? Hả? Ý gì?"

Tần Kham thở dài: "Trước khi ám sát ngay cả chuẩn bị cơ bản nhất cũng không làm tốt, quả thật là quá bất kính, thần cũng nhìn không được."

Trong mắt Chu Hậu Chiếu lệ quang ẩn hiện, buồn bã nói: "Trẫm biết rồi, Chu Thần Hào không phải muốn ám sát trẫm, hắn là là muốn chọc cho trẫm tức chết, trẫm hiện tại sắp tức đến chết rồi."

Tần Kham trong đầu nhanh chóng tìm từ để an ủi Chu Hậu Chiếu, nhưng tìm một lúc, lại buồn bã thở dài, bỏ cuộc.

Chuyện này thật sự là không tìm thấy lý do để an ủi, nói như thế nào cũng đều cực kỳ quỷ dị và ghê tởm.

Tay phải giơ lên, Tần Kham vẻ mặt lạnh lùng hạ mệnh lệnh cuối cùng cho tướng lãnh bên ngoài.

Trong mắt Tướng lãnh chợt lóe hung quang, lớn tiếng quát: "Bắt toàn bộ, bắt sống."

Ầm!

Một tấm lưới lớn làm bằng gân trâu đã chuẩn bị trước phô thiên cái địa úp vào đầu các thích khách.

Vẻ tuyệt vọng và bi phẫn trong ánh mắt của các thích khách càng nồng đậm, không cam lòng nhìn nhau, sau đó cắn gãy răng, trong mấy cái hô hấp, khóe miệng các thích khách còn sống đều chảy ra máu đen xì, sau đó đều ngã xuống đất mà chết.

Những người này là tử sĩ chân chính, bọn họ tuyệt đối sẽ không để kẻ địch bắt sống.

Ám sát từ bắt đầu đến kết thúc, tổng cộng chỉ khoảng nửa nén hương, các thích khách chỉ đi được mấy chục bước.

Người tính, trời tính, cơ quá tính hết rồi, kết cục đã dc chú định.

Tống Dịch Ân ngơ ngác quỳ gối, nhìn trận ám sát như trò khôi hài, vẻ mặt biến hóa ngàn vạn, hai má giật giật, không biết là khóc hay cười.

Chu Hậu Chiếu trầm mặc nhìn thi thể các thích khách nằm đầy đất một thoáng, thở dài, xoay người nhìn Tống Dịch Ân, Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Tống Dịch Ân, ngươi mặc dù vào một khắc cuối cùng đã tỉnh ngộ, nhưng trẫm vẫn không thể tha cho ngươi được, ban cho ngươi ba thước vải trắng, ngươi tự sát, niệm tình ngươi thật sự có nỗi khổ, trẫm ban thưởng cho chín tộc của ngươi không bị tru."

Tống Dịch Ân nước mắt rơi như mưa, chậm rãi dập đầu lạy Chu Hậu Chiếu ba cái, khóc nói: "Tội thần tạ ơn."

Trên đường về thành, đội ngũ hết sức im lặng, Chu Hậu Chiếu ngơ ngác không biết đang nghĩ gì.

Đinh Thuận không biết lủi ra từ lúc nào, hạ thấp giọng nói: "Công gia, đoạn cuối cùng của các thích khách hôm nay là ngài an bài à?"

Tần Kham hung hăng lườm hắn một cái: "Nói bậy! Ta mà nhàm chán vậy à?"

Đinh Thuận ngạc nhiên nói: "Thế thì quái thật, nếu không phải Công gia âm thầm thiết kế, ai lại lừa các thích khách tới mức đó, thuộc hạ nhìn từ xa mà cũng thấy bất nhẫn, hận không thể đi lên để họ chém mấy đao."

Tần Kham lẩm bẩm nói: "Nam nhân đều là tiện nhân, lời này quả nhiên đúng."

Đinh Thuận yên lặng đi sau lưng Tần Kham một đoạn, bỗng nhiên cả người khựng lại, giật mình thất thanh nói: "Ta biết! Nhất định là..."

Tần Kham bỗng nhiên quay đầu cắt ngang lời hắn: "Câm miệng! Trên đời chỉ có một mình người là thông minh à?"

Chương 618: Trù trừ do dự

Ám sát Quỷ dị khiến mọi người trong lòng rất nghi ngờ, nhưng mà các thích khách toàn bộ bị giết hoặc tự sát, không lưu lại một người sống, nghi ngờ có lẽ vĩnh viễn chỉ có thể là nghi ngờ.

Thực sự hiểu rõ nhưng lại giả vờ hồ đồ thì chỉ có Tần Kham và Đinh Thuận.

Là lão bộ hạ đi theo Tần Kham nhiều năm, Những bí mật của Tần Kham Đinh Thuận biết rất rõ, rất nhiều chuyện không nên để người khác biết còn là Đinh Thuận tự tay giúp hắn làm, người thế này mà hiện tại vẫn còn sống, hơn nữa số làm quan xuôi gió xuôi nước, sống vô cùng dễ chịu, không bị thủ trưởng vô lương diệt khẩu, điều này chứng tỏ nhân tính của Tần Kham sáng rực cỡ nào.

Cũng như khi đi, nhóm Chu Hậu Chiếu rất lặng lẽ về đại doanh An Khánh.

Từ tiếp cận đại doanh đến tiến vào soái trướng, Chu Hậu Chiếu căn bản không lộ diện, soái trướng vào soái trướng, trung quân soái trướng tức thì bị thị vệ của hoàng đế bao vây, đao rời vỏ tay lên dây, bất kỳ ai cũng không được phép tiếp cận, ngay cả huân quý và các tướng lĩnh cao cấp trong quân cầu kiến cũng bị các thị vệ lạnh lùng chắn ngoài trướng.

Một cỗ cảm xúc cổ bất an như ôn dịch lan ra trong đại doanh An Khánh, lời đồn theo đó mà sinh.

Trong đại doanh phản quân Cách An Khánh trăm dặm, Chu Thần Hào nhận được tin tức ngồi trên ghế ngẩn người, vẻ mặt nổi lên vẻ hoài nghi.

Mưu sĩ Lưu Dưỡng Chính thì vẻ mặt mừng như điên, hưng phấn đi đi lại lại trong trướng.

"Đây là trời giúp Vương gia rồi, đệ tử chúc mừng Vương gia sắp thành nghiệp lớn."

Lý Sĩ Thực ngồi dưới Chu Thần Hào, vẻ mặt cũng như Chu Thần Hào, vẻ mặt Lý Sĩ Thực không có nửa phần vui sướng, ngược lại do dự không thôi.

Chu Thần Hào nhìn Lưu Dưỡng Chính một cái, sau đó quay sang nhìn Lý Sĩ Thực, trầm giọng nói: "Lý tiên sinh có kiến giải gì?"

Lý Sĩ Thực suy nghĩ một lát, lắc đầu cười khổ: "Việc này là thật hay giả thì rất khó phân biệt, Chu Hậu Chiếu quả thật bị Tống Dịch Ân dụ ra khỏi doanh, cũng quả thật đã lên núi Thiên Trụ, hơn nữa khi về doanh thì thị vệ của hoàng đế dáng vẻ hốt hoảng, nghe nói xa liễn của Chu Hậu Chiếu sau khi về An Khánh thì từ cửa doanh mà vào, trực tiếp chạy đến cửa trung quân soái trướng, bất kỳ ai cũng không thể nhìn trộm hay tiếp cận, nói cách khác, trừ thị vệ bên cạnh hắn, không có ai chính mắt nhìn thấy Chu Hậu Chiếu, hoặc là nói, không có ai nhìn thấy Chu Hậu Chiếu còn sống trở về."

Lưu Dưỡng Chính hưng phấn bổ sung: "Hơn nữa Chu Hậu Chiếu sau khi về doanh cũng không lộ diện, bốn phía soái trướng bỗng nhiên gia tăng thủ vệ, đề phòng rất sâm nghiêm, thị vệ của hắn thì lại như lâm đại địch, nghe nói ngay cả Bảo Quốc công Chu Huy cầu kiến cũng bị thị vệ cản lại. Vương gia, cộng những tình huống này lại, đệ tử dám dùng đầu đảm bảo, Chu Hậu Chiếu nhất định đã xảy ra chuyện, hiện tại chỉ là sợ quân tâm bất ổn, tin tức này bị giấu đi, giữ kín không nói ra thôi."

"Thật... vậy sao?" Chu Thần Hào nhíu mày, lâm vào suy tư và do dự.

Lý Sĩ Thực thở dài, nói: "Vương gia, ta cũng cảm thấy việc này có chứa huyền cơ khác."

Chu Thần Hào cả kinh: "Xin Chỉ giáo cho?"

"Quá thuận, Vương gia, việc này từ bắt đầu đến kết thúc, quá thuận lợi, cơ hồ vô kinh vô hiểm, không gió không sóng, Tống Dịch Ân lừa Chu Hậu Chiếu ra khỏi doanh, mai phục bố trí ở núi Thiên Trụ một kích là trúng, Vương gia chẳng lẽ không cảm thấy tất cả thuận lợi tới bất khả tư nghị sao?"

Lưu Dưỡng Chính cười lạnh nói: "Thuận lợcủa chẳng phải chứng

tỏ Vương gia lần này chính là thuật thiên ý mà đi, có trời cao giúp đỡ sao? Chẳng lẽ Lý tiên sinh cho rằng nhất định phải sắp thành lại bại thì mới hợp ý?"

Lý Sĩ Thực lạnh lùng nói: "Sự tình liên quan tới quân quốc đại sự, phải cẩn thận. Tử sĩ được phái ra không ai sống sót mà về, Tống Dịch Ân cũng không thấy bóng dáng, việc này thật sự là chết không đối chứng, không có ai tận mắt thấy Hậu Chiếu còn sống, nhưng mặt khác, chẳng lẽ có người chính mắt nhìn thấy Chu Hậu Chiếu đã chết ư?"

Lưu Dưỡng Chính nghẹn lời, đây đúng là một chuyện chết không đối chứng, thật giả khó phân biệt.

Chu Thần Hào lại lâm vào lựa chọn khó khăn, sự sống chết của Chu Hậu Chiếu đã thành mấu chốt thành bại nghiệp lớn của hắn, nhưng đáp án c vấn đề mấu chốt này lại như sương mù dày đặc, khó bề phân biệt, khiến cơn tức trong bụng hắn không thể phát tiết.

Lý Sĩ Thực nói tiếp: "Vương gia thử nghĩ xem, Chu Hậu Chiếu chẳng lẽ thực sự ngu xuẩn như vậy, bị hai ba câu nói của Tống Dịch Ân là cuống cười rời khỏi đại doanh tới núi Thiên Trụ đi săn? Cho dù Chu Hậu Chiếu thật sự ngu, Tần Kham bên cạnh hắn lại không ngu, người này từng đã giao thủ với Vương gia ở kinh sư, Vương gia phải ăn quả đắng không lớn không nhỏ dưới tay hắn, Tần Kham chẳng lẽ không hoài nghi bên trong có vấn đề? Hắn chẳng lẽ sẽ trơ mắt nhìn hoàng đế đâm đầu vào bẫy? Nếu nói việc này bên trong có khúc chiết, Chu Hậu Chiếu rời doanh bị Tần Kham hoặc f đại thần khác ngăn cản, ta còn có thể tin Chu Hậu Chiếu quả thật đã bị ám sát mà chết, vấn đề là chuyện này tiến hành quá thuận lợi, từ đầu tới cuối hành văn liền mạch lưu loát, ta không thể không hoài nghi bên trong có huyền cơ..."

Mọi người Trong trướng lâm vào trầm mặc, sau một hồi, bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm rụt rè.

"Có lẽ... Chu Hậu Chiếu là giấu những đại thần như Tần Kham lén rời doanh đi săn thì sao? Dù sao, hắn là tiểu hôn quân ai cũng công nhận, làm ra chuyện khác người thì cũng không có gì là lạ."

Mọi người quay đầu lại nhìn, người vừa lên tiếng là đại tướng Lăng Thập Nhất của phản quân.

Chu Thần Hào bỗng nhiên nhớ ra gì đó, vội vàng nói: "Lăng tướng quân, chuyện ám sát Chu Hậu Chiếu là giao cho ngươi bố trí, ta hỏi ngươi, người ngươi phái ra có thể tin được không? Bọn họ có nắm chắc dồn được hôn quân vào chỗ chết hay không?"

Lăng Thập Nhất nhếch miệng cười, nói: "Bọn họ đều là tử sĩ Vương gia nuôi dưỡng nhiều năm, luận về trung tâm, luận võ về công, bọn họ đương nhiên đáng tin, không chỉ như vậy, trước khi bọn họ đi, mạt tướng còn mời được một vị cao nhân tương trợ, vì thế mạt tướng cảm thấy mười phần có chín là ám sát được hôn quân."

Chu Thần Hào ngẩn người, tiếp theo nhíu mày, vẻ mặt có chút không vui.

Đại sự Như vậy, Lăng Thập Nhất này không ngờ tự tiện làm chủ sửa mệnh lệnh của hắn, sau đó cũng không bẩm báo với hắn, sơn tặc quả nhiên là sơn tặc, theo hắn nhiều năm như vậy vẫn không hiểu quy củ.

"Ngươi mời cao nhân nào tương trợ?"

Lăng Thập Nhất hưng phấn nói: "Vương gia có còn nớ thủ lĩnh tạo phản Phách Châu Đường Tử Hòa không?"

" Nữ đầu lĩnh phản tặc đó á?"

"Chính là nàng ta, sau khi Phách Châu bị triều đình phá, Đường Tử Hòa bị quan binh bắt, lại đào thoát được trên đường bị áp giải về kinh sư, mấy ngày trước không biết vì sao, Đường Tử Hòa không ngờ xuất hiện ngoài phủ Cửu Giang, hơn nữa độc công giết người trong vô hình hết sức cao, mạt tướng thấy nhân tài hiếm có, liền mời nàng ta cùng tiến hành việc ám sát hôn quân, Đường Tử Hòa vui vẻ đáp ứng, có một tay công phu của nàng ta, cộng với hơn ba mươi tử sĩ võ công cao cường, dưới sự hữu tâm tính vô tâm, mạt tướng cảm thấy Chu Hậu Chiếu chắc khó mà sống sót."

Mọi người trong trướng đều kinh hãi, Chu Thần Hào nhíu mày:

"Đường Tử Hòa thật sự có bản sự như vậy sao?"

Lực lượng của Thần tượng là vô cùng, Lăng Thập Nhất vỗ ngực bùm bụp.

"Mạt tướng dám cam đoan, Chu Hậu Chiếu này nhất định đã chết, chết tới không thể chết lại được nữa, Với công phu dụng độc của Đường Tử Hòa, quả thực f quỷ thần khó lường, trong phạm vi một trượng đừng nói là người, ngay cả bọ chó cũng sẽ miệng phun máu tươi mà chết, Đường Tử Hòa đi qua đau thật sự là nơi đó không còn một ngọn cỏ."

Chương 619: Quyết chiến sắp tới

Đánh giá của Lăng Thập Nhất đối với Đường Tử Hòa rất cao, có thể sử dụng câu hoa lá cành như "vạn kính nhân tung diệt", đủ thấy Lăng Thập Nhất sùng bái và và Đường Tử Hòa như thế nào.

Chu Thần Hào hiển nhiên không phải đường phấn, không có phản ứng quá lớn đối với đảm bảo của Lăng Thập Nhất, trong lòng ngược lại càng phản cảm và tức giận.

Thượng vị giả kỵ nhất không phải là không làm tốt chuyện được giao, mà là bị người bên dưới sửa đổi lung tung, Lăng Thập Nhất chẳng nói chẳng rằng kéo Đường Tử Hòa vào chuyện này, không nghi ngờ gì nữa là xúc phạm rất sâu tới sự kiêng kị của Chu Thần Hào.

Chu Thần Hào hít sâu, mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng.

Trước mắt đang là lúc quyết chiến với triều đình, thật sự không nên chém đại tướng trước trận, hắn vẫn cần Lăng Thập Nhất bán mạng cho hắn.

"Ngươi có thể xác định Đường Tử Hòa có bản lĩnh giết chết Chu Hậu Chiếu?" Chu Thần Hào trầm giọng hỏi.

Lăng Thập Nhất do dự một chút rồi gật đầu thật mạnh, nếu Chu Hậu Chiếu đã bị lừa ra khỏi đại doanh, hơn nữa chỉ dẫn theo hơn mười thị vệ vào núi Thiên Trụ, một thân sử độc quỷ thần khó lường của Đường Tử Hòa chắc có thể lấy mạng của hắn.

Ánh mắt Lưu Dưỡng Chính lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Nếu ngay cả Lăng tướng quân cũng có thể khẳng định, chắc hẳn tiểu hôn quân nhất định bị ám sát rồi, cho nên khi về doanh bọn họ mới che che giấu giấu như lâm đại địch, hoàng đế chết ở đại doanh, bí mật không phát tang là rất bình thường, chắc lúc này trong doanh các đại thần và huân quý đang đầu đầy mồ hôi thương nghị đối sách, nghiệp lớn của Vương gia có thể thảnh rồi."

Chu Thần Hào vừa nghe thấy hai chữ "Nghiệp lớn", vẻ mặt khẽ động, tựa hồ cũng có chút tin lời nói của Lưu Dưỡng Chính và Lăng Thập Nhất.

Lý Sĩ Thực càng lo lắng: "Vương gia."

Chu Thần Hào bỗng nhiên phất phất tay, cắt ngang lời nói của hắn: "Lý tiên sinh, chúng ta chỉ có thể tin Chu Hậu Chiếu đã chết!"

Tựa lưng vào ghế ngồi, trong thần sắc mệt mỏi của Chu Thần Hào mang theo mấy phần chua chát.

"Chuyện đã tới nước này, tên đã lên dây, bất luận Chu Hậu Chiếu chết hay chưa chết, chúng ta... Còn có đường lui sao?"

Lý Sĩ Thực cả người run lên, sắc mặt tái nhợt thở dài.

Hai mươi vạn đại quân bình định của triều đình gối giáo chờ sáng ngoài thành An Khánh, đại quân vệ sở các tỉnh Hồ Quảng, Chiết Giang, Nam Trực Đãi, Phúc Kiến và Giang Tây cũng thường xuyên được điều động, rục rịch tới Giang Tây, lờ mờ hình thành thế bao vây.

Muốn lay động một tòa giang sơn, quá trình rất gian nan, hiện giờ duy nhất duy nhất của Chu Thần Hào và tất cả phản quân chỉ có thể ký thác vào việc Chu Hậu Chiếu đã bị ám sát bỏ mình, bọn họ mới có thể nhìn thấy ánh rạng đông của thành công, giờ này khắc này, tình thế đúng như lời Chu Thần Hào nói, Chu Hậu Chiếu chết hay chưa chết, bọn họ còn có đường lui sao?

Trong Trầm mặc, Chu Thần Hào cắn chặt răng, lớn tiếng nói: "Đêm nay mổ lợn mổ bò khao thưởng tướng sĩ ba ba quân, ngày mai canh năm thổi cơm, giờ mão xuất phát tới An Khánh."

Chu Hậu Chiếu, sự khuất nhục của nhất mạch Ninh vương hơn trăm năm, để chúng ta kết thúc đi!

Mùng sáu tháng chín năm Chính Đức thứ ba, phản quân của Chu Thần Hào lại xuất phát, bộ quân sáu vạn, thuỷ quân hơn bốn vạn chậm rãi đánh tới An Khánh.

Theo sự khởi hành của phản quân, lời đồn cũng như ôn dịch

khuếch tán ở Giang Tây và Nam Trực Đãi.

Trời không dung hôn quân, hoàng đế Chính Đức chết bất đắc kỳ tử trong quân, huân quý và các đại thần trong đại doanh An Khánh giữ bí mật không phát tang, mưu đồ gây rối, giang sơn Đại Minh lung lay sắp đổ, Thiên hạ của họ Chu chỉ có thể trông cậy vào Ninh vương Chu Thần Hào ngăn cơn sóng dữ...

Quân tâm mấy chục châu phủ huyện Giang Tây, Chiết Giang và Nam Trực Đãi bất an, dân tâm rung chuyển.

Khi Phản quân tới An Khánh, lời đồn cũng theo đó tỏa ra, mười ba tháng chín, Chỉ huy sứ vệ sở các nơi giơ cờ xí cần vương, điểm tướng điểm binh giết tới Giang Tây, Chiết Giang Cù Châu vệ, Nghiêm Châu Vệ, Phúc Kiến Thiệu Võ vệ, Duyên Bình vệ, Hồ Quảng Nhạc Châu vệ, hơn mười vệ sở bỗng nhiên thu cờ cất trống, ủng binh không phát, kinh nghi bất định chăm chú nhìn tình hình chiến đấu ở Giang Tây.

Nếu Chu Hậu Chiếu quả thật đã chết bất đắc kỳ tử, tính chất của phản loạn và bình phản không thể dễ tính ra, sinh hoặc tử của một nhân vật mấu chốt, trực tiếp quyết định một hồi chiến tranh sẽ là chính nghĩa hay tà ác, thí dụ như Vĩnh Lạc Tĩnh Nan hơn trăm năm trước, lúc hoàng đế Vĩnh Lạc cử binh người trong thiên hạ ai sẽ thừa nhận hắn là "Phụng thiên Tĩnh Nan" ? Nhưng mà phản quân đánh vào Nam Kinh, đốt cung điện Nam Kinh, Kiến Văn hoàng đế không rõ tung tích, rõ ràng là thân phận phản tặc lại biến hóa nhanh chóng thành vương sư chính thống, thiên hạ còn ai dám nói Vĩnh Lạc hoàng đế là phản tặc?

Phán định Chính nghĩa và tà ác là phải dựa vào quyền đầu mà nói chuyện.

Phản quân tiến quân, quyết chiến sắp tới, không khí đại doanh An Khánh càng ngày càng thêm khẩn trương.

Vốn là một chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng đương kim hoàng đế sau khi từ núi Thiên Trụ về doanh thì không lộ mặt, có thể nói là sinh tử không rõ, bên ngoài tin tức hoàng đế đã bị ám sát bỏ mình ồn ào huyên náo, không khí doanh dần dần trở nên quỷ dị.

Chính giữa đại doanh kéo dài hơn mười dặm, soái trướng cực lớn vẫn đứng sừng sững, lá cờ "Phụng thiên ngự giá chinh phạt bình định" trước soái trướng vẫn đón gió tung bay phần phật.

Trong Soái trướng, Bảo Quốc công Chu Huy va Ninh Quốc Công Tần Kham im lặng nhìn hôn quân Chu Hậu Chiếu đang cười rất vô tâm vô phế.

Nếu Giết hoàng đế không phạm pháp, hai người lúc này chắc sẽ hạ sát thủ với Chu Hậu Chiếu.

"Bệ hạ, hôm qua Nam Trực Đãi lại vận đến ba ngàn thạch lương thảo, quan viên đốc lương hậu quân xin bệ hạ..."

Chu Huy còn chưa nói xong, Chu Hậu Chiếu đã khoát tay cười tủm tỉm cắt ngang lời lão: "Đừng hỏi trẫm, trẫm không biết lương thảo gì cả, từ ngày trẫm về doanh, tất cả việc cơ mật trong quân toàn bộ giao cho hắn, ngươi hỏi hắn đi..."

Nói xong Chu Hậu Chiếu đưa tay chỉ về phía Tần Kham.

Tần Kham cười khổ sờ sờ mũi: "Bệ hạ, thần mặc dù miễn cưỡng đánh giặc, nhưng thần không có kinh nghiệm thống lĩnh hai mươi vạn đại quân, cho nên..."

"Không có kinh nghiệm thì có thể học hỏi, trẫm cũng làm gì có kinh nghiệm làm hoàng đế, nhưng ngươi xem trẫm đăng cơ ba năm nay không phải làm rất tốt sao? Mưa thuận gió hoà quốc thái dân án, thiên hạ thái bình..."

Chu Hậu Chiếu mặt cười tươi như hoa, bốn chữ "Chẳng biết xấu hổ" Mơ hồ lấp lánh kim quang.

Sắc mặt Tần Kham và Chu Huy càng tối sầm.

Hai người nhìn nhau một cái, theo quy củ mà nói, lúc này các đại thần nên lời nói cổ động mới hợp cảnh.

Chu Huy dù sao tuổi cũng già rồi, thẹn tâm mặc dù không tính là mãnh liệt, nhưng ngạch trống vẫn không ít, sau khi liếc nhìn Tần Kham, Chu Huy mặt không biểu tình quay mặt qua chỗ khác.

Tần Kham không liên quan, hắn còn trẻ.

Chắp tay, Tần Kham há miệng, phun ra một câu tán thưởng rất hoàn mỹ: "Bệ hạ... Ừ, bệ hạ dùng thành ngữ rất đúng, thần bội phục vô cùng."

Chương 620: Đánh chiếm Nam Xương (1)

Chu Hậu Chiếu phất phất tay: "Những cái này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là... Tần Kham, mấy ngày nay hai mươi vạn đại quân trẫm giao cho ngươi, các ngươi ngươi đừng quên, trẫm đã là người ta sam sát, bị ám sát chết rồi."

Tần Kham và Chu Huy không có gì để nói.

Tâm tình có thể lý giải, thử nghĩ khi quyết chiến quân tâm rung chuyển, ngờ vực về sinh tử của hoàng đế, thì đương kim hoàng đế bỗng nhiên còn sống hiện thân trong quân trận, sĩ khí tướng sĩ bên ta trong nháy mắt trở nên tăng vọt, đối với tác dụng quyết chiến là không cần nói cũng biết, đương nhiên, cũng không loại trừ tâm tính thiếu niên của Chu Hậu Chiếu, chờ mong mình xuất hiện dưới tình cảnh vạn người chú ý, thân mặc kim giáp chiến y, chân giẫm tường vân bảy màu, hình tượng anh hùng đánh rắm một cái có thể khiến kẻ địch văng xa mười trượng, có thiếu niên lang bình thường nào mà không mong chờ?

Tần Kham nhíu mày, khom người nói: "Quyền vua giao, thần không dám không nhận, hai mươi vạn đại quân thần nguyện tạm thời tiếp quản thay bệ hạ mấy ngày, nhưng mấy ngày nay những công việc như điều khiển đại quân, bài binh bày trận, lương thảo đốc vận, xin bệ hạ..."

Chu Hậu Chiếu cười tủm tỉm phất tay: "Những cái này cũng không phải là trọng điểm."

"Bệ hạ, những cái này thật sự là trọng điểm!" Khuôn mặt Tần Kham có chút vặn vẹo, dữ tợn.

Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên chổng hai chân lên, lưng ưỡn thẳng, ngả người xuống giường mềm, khuôn mặt an tường, cả người ngay đơ.

"Trẫm là người chết, trẫm là người chết, trẫm là người chết..."

Mười tám tháng chín năm Chính Đức thứ ba, phản quân của Chu Thần Hào cách An Khánh hai ngày lộ trình, không khí đại doanh trong thành và ngoài thành An Khánh càng khẩn trương, thành trì hạ du Trường Giang trước nay luôn là vùng giao tranh c binh gia không khí chiến tranh dầy đặc, sát khí doanh dã.

Từng đạo quân lệnh đóng dấu "Ninh Quốc Công bình định phó tổng binh quan họ Tần" từ đại doanh giải khắp mấy tỉnh xung quanh, hiệu lệnh Chỉ huy sứ vệ sở các tỉnh các châu phủ cử binh cần vương, hợp tru phản nghịch.

Tất cả, tựa hồ chỉ đang chờ đợi trận quyết chiến trì hoãn đã lâu đó.

Tần Kham Lâm thời tiếp quản hai mươi vạn đại quân triều đình đứng trước bản đồ, ánh mắt hắn lại lướt qua An Khánh, từ từ di động sang phía tây.

Dĩ chính hợp, dĩ kỳ thắng, hiện giờ chính diện chiến trường không nghi ngờ gì nữa đã định ở An Khánh, như vậy, còn có một nhánh kỳ binh không?

Nhìn hai chữ "Nam Xương" viết giữa bản đồ, khóe miệng Tần Kham lộ ra nụ cười.

Kì binh vẫn iwr trong thâm sơn, lão đại của tốp kì binh này họ Vương, tên Thủ Nhân, trông thì giống thánh nhân, nhưng kì thực là yêu nghiệt.

Sở dĩ gọi hắn là Lão đại", đương nhiên không là vì Vương Thủ Nhân từ bỏ quan trường tiền đồ sáng lạn, chuyển sang lập trại làm sơn tặc.

Mấy ngày nay Vương Thủ Nhân dẫn hai vạn binh mã tứ xự hợp lại trốn vào thâm sơn phụ cận thành Nhiêu Châu, sau đó xuyên rừng gạt lá đánh du kích chung quanh.

Đánh du kích là chính nghiệp của Vương Thủ Nhân, xét thấy nội dung chính nghiệp này hơi buồn tẻ nhàm chán, Vương đại nhân quyết đoán lại làm thêm một nghề hụ, đó chính là nhặc rác.

Phàm là quân đội rải rác bị phản quân đánh tan hoặc là chạy trốn,

vẫn trung thành với hoàng đế và vệ sở triều đình đều được Vương đại nhân không chút ghét bỏ nhặt về, tách ra đưa vào biên chế hỗn loạn rồi lại thống nhất, trong một tháng ngắn ngủi, nhân số quân đội dưới trướng Vương Thủ Nhân từ hai vạn nhanh chóng tăng lên gần bốn vạn.

Từ mười mấy người lăn lộn cho tới bây giờ thành bốn vạn, thật sự là thành tựu nhân sinh rất lớn, nếu Vương Thủ Nhân khi già viết hồi ký, hồi ký này quả thực có thể quy về loại "Chuyên tâm", hơn nữa không biết sẽ trở thành sách giáo khoa cho các đầu mục tạo phản.

Tàn quân được thu nạp rất nhiều, đồng thời cũng xen lẫn không ít quan viên một mình đào vong, ví dụ như tri phủ, thôi quan của một châu một phủ nào đó, thậm chí có cả thiêm Đô Ngự Sử, Thị Lang của bộ nào đó Nam Kinh, quản lý những thanh lưu thích xoi mói lại đồng thời ai nấy chỉ cao khí ngang này, thành vấn đề đau đầu nhất c Vương Thủ Nhân trong những ngày này.

Muốn tạo những quan nhi này thành đội cảm tử, đầu quấn khăn đỏ trùng kích kiểu tự sát về phía địch doanh ngoài núi, Vương thánh nhân đoán là những quan nhi này sẽ không đáp ứng.

Nhặt phế vật rách nát rồi muốn bán cũng không bán được, Vương Thủ Nhân cũng sợ, nhặt được những quan nhi chẳng biết làm gì chỉ biết bốc phét này, ở trong lòng hắn, những quan nhi này so với phế vật còn kém hơn.

Một nhánh quân đội nếu muốn có sức chiến đấu, thống nhất chỉ huy là yếu tố số một. Mấy ngày nay, các đại quan Vương thánh nhân nửa đường nhặt được mang tới cho hắn không ít phiền toái, luận chức quan, Vương Thủ Nhân là đinh cống tuần phủ, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thời kì hòa bình chức quyền quả thật có thể so với khâm sai đại thần, nhưng mà ở thời kì chiến tranh mất đi liên hệ với triều đình, tuần phủ thật sự là không bắt mắt, đặc biệt là sau khi nhặt được một số quan nhi treo chứng xuông như Thị Lang, thiêm Đô Ngự Sử. Thượng tầng quân đội liền lâm vào tranh quyền đoạt lợi.

Sự thật chứng minh những người Vương Thủ Nhân nhặt được này không chỉ là phế vật, mà còn là tai họa.

Một nhánh quân đội mấy vạn người xâm nhập địch hậu, bất luận tiêu diệt bao nhiêu phản quân, thu phục bao nhiêu thành trì, chỉ dựa vào bốn chữ "Xâm nhập địch hậu" đã đủ để lưu danh sử sách, công lao hiển hách rồi, đối với quyền chỉ huy nhánh quân đội này, ai mà không thèm khát?

Khi Lục đục với nhau càng ngày càng nghiêm, thiên cổ thánh nhân Vương Thủ Nhân dùng hành động thực tế chứng minh hắn không phải là người lương thiện.

Hắn ở trước mặt tất cả đại quan, hạ lệnh quất tri phủ treo chức Nam Kinh Hộ bộ Thị Lang một trăm roi, cảnh tượng rất là bạo lực, hơn nữa khẩu vị đặc biệt nặng, nhìn một cái thôi là mặt đỏ tim đập.

Thị Lang bị quất đến chết, đồng thời Vương Thủ Nhân cũng nắm giữ quyền chỉ huy tuyệt đối đối với nhánh quân đội này, về phần sau khi bình định có bao nhiêu tấu chương phẫn nộ hạch tội hắn, hắn sẽ gặp phải bao nhiêu công kích và chửi rủa, những thứ này không phải nằm trong phạm vi lo lắng của hắn.

Ở núi sâu không biết năm tháng, ngay cả bản thân Vương Thủ Nhân cũng không nhớ rõ mình phải chờ đợi trong núi rừng bao nhiêu lâu.

Một buổi sáng âm trầm mờ mịt hai gã thám tử được phái ra đã về núi.

Sau thời gian Nửa nén hương, tất cả tướng lãnh quan viên tụ tập cạnh Vương Thủ Nhân, ai nấy mắt nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ rách nát trước người Vương Thủ Nhân, trên bản đồ, hai chữ "Nam Xương" Hết sức bắt mắt.

"Thời cơ đến rồi!" Vương Thủ Nhân nghiêm mặt nói ra những lời này.

Ngũ Văn Định và Đái Đức Nhụ Bên cạnh thì vẻ mặt hưng phấn, bọn họ là người hiểu rõ ý đồ chiến lược của Vương Thủ Nhân nhất. Mấy ngày nay ăn gió uống sương, trốn trong thâm sơn không thấy ánh mặt trời chẳng phải chính là vì thời khắc này sao?

"Đại nhân muốn đánh Nam Xương?" Tất cả quan viên võ tướng hít một hơi lạnh.

"Đúng, ta muốn phá Nam Xương." Vẻ mặt Vương Thủ Nhân phi thường kiên định.

Các quan viên Lúc trước muốn hạch tội Vương Thủ Nhân sắc mặt lập tức trở nên khó coi, không ít người môi mấp máy, xem ra tựa hồ muốn đưa ra nội dung đàm phán như là "Chỉ cần ngươi không dẫn chúng ta đi tự sát tập thể, chúng ta có thể không hạch tội ngươi"

"Nam Xương là nơi kinh doanh trăm năm của Ninh vương, binh nhiều tướng mạnh, thủ vệ sâm nghiêm, lấy cái gì để công?" Ánh mắt quan viên hỏi vấn đề này nhìn Vương Thủ Nhân như nhìn thằng điên.

"Tấn công đêm." Vương Thủ Nhân trả lời ngắn gọn, thái độ đối đãi với phế vật Vương Thủ Nhân không thể cưỡng ép bản thân phải làm một cách ấm áp như gió xuân.

"Binh pháp viết: Năm thì công, mười thì vây, nhưng hôm nay binh sĩ thủ thành gấp mấy lần binh sĩ công thành, ngươi làm sao mà đánh hạ được Nam Xương?"

"Trước hôm nay phản quân gấp mấy lần chúng ta, nhưng sau hôm nay thủ quân Nam Xương tất sẽ chỉ có một vạn." Ngữ khí của Vương Thủ Nhân vẫn rất chắc chắn.

"Nhờ đâu mà thấy được?"

"Nghịch tặc Chu Thần Hào đã hạ quyết tâm quyết chiến với vương sư ở An Khánh, Lính Nam Xương đã dồn hết tới An Khánh, Nam Xương này là một tòa thành không. Chúng ta nhân cơ hội này mà tấn công, Nam Xương tất phát."

Vẻ mặt Mọi người kinh nghi bất định, rụt rè nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh mà cơ trí của Vương Thủ Nhân hồi lâu, cuối cùng dần dần khẳng định người này - không phải cố ý muốn dẫn bọn họ đi tự sát tập thể, thế là vẻ mặt mọi người dần dần dãn ra.

"Có tấn công Nam Xương hay không, bản quan cũng có một chút

ngu kiến." Một đại quan vuốt râu chuẩn bị nói bốc nói phét.

Vương Thủ Nhân ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi cất bản đồ, rất không khách khí cắt ngang lời nói của vị quan viên này: "Đã biết là ngu kiến thì còn nói làm gì? Đêm nay giờ tý thổi cơm giờ sửu xuất phát rời núi, trong ba ngày binh tới dưới thành Nam Xương, trong hai canh giờ phải hạ được thành Nam Xương, nếu không các vị cùng Vương mỗ tuẫn quốc đi!"

"Nam Xương dù sao cũng là hang ổ của phản quân, Chu Thần Hào nếu dẫn quân về tiếp viện thì ứng đối thế nào?"

Chương 620: Đánh chiếm Nam Xương (2)

Vương Thủ Nhân giương mắt nhìn về phía bắc xa xôi, ngữ khí bình thản mà kiên định: "Chu Thần Hào không về được, An Khánh có Tần Kham. Hắn hiểu ta, ta cũng hiểu hắn."

Tri kỷ không phải là mời khách ăn cơm, cũng không phải là uống rượu nói chuyện phiếm, ở hai đầu chiến trường mà vẫn ăn ý mới có thể nghiệm chứng được sự tồn tại của loại tình cảm này.

Vương Thủ Nhân cuối cùng cũng dẫn quân đội rách nát này ra khỏi thâm sơn Nhiêu Châu Giang Tây, xuất phát tới Nam Xương.

Không hổ là thiên cổ thánh nhân, đạo dụng binh của Vương Thủ Nhân quả thực có thể nói là biến hoá kỳ lạ, không thể nắm bắt.

Đại quân xuất phát, đồng thời vô số thám tử cũng đi trước tiềm nhập thôn trang thành trấn phụ cận Nam Xương, bắt đầu rải truyền đơn.

Ở phủ Cửu Giang dọa Chu Thần Hào không thể không lui binh đường vòng, Vương Thủ Nhân tựa hồ nếm được sự ngon ngọt của dư luận chiến và ngon ngọt, lần này cũng không ngoại lệ.

Trong truyền đơn Lần này, Vương thánh nhân lại dát vàng lênmặt mình, hắn xưng dưới trướng mình có ba mươi vạn đại quân, là tinh nhuệ từ vệ sở Hồ Quảng Phúc Kiến điều đến, phật cản giết phật, ma chặn giết ma, da trâu thổi lớn như vậy, cũng không biết Vương thánh nhân có đỏ mặt hay không.

Đêm khuya ngày mười tháng chín năm Chính Đức thứ ba, Vương Thủ Nhân dẫn một nhánh quân đội sứt mẻ gồn ba bốn vạn người, lặng lẽ xuất hiện ngoài thành Nam Xương.

"Lần này công thành, Vương mỗ chí tất phải giành được, mọi người bất luận quan văn hay là võ tướng, nghe ba tiếng trống mà không làm theo thì giết quân. Bốn trống mà chưa lên thành thì giết

quan." Lệnh động viên Đằng đằng sát khí trước trận chiến khiến tất cả quan văn võ tướng đồng loạt biến sắc, nhìn sát khí không chút che giấu trong mắt Vương Thủ Nhân, mọi người cuối cùng cũng xác định được hgai vệc.

Thứ nhất, tên gia hỏa họ Vương nàykhông phải người lương thiện. Thứ hai, thằng chó này là nói thật.

Cũng không biết Vương Thủ Nhân có phải sớm đã có ý đồ giết hết đống quan văn còn không bằng phế vật này không, quân lệnh lần này có thể nói là thất đức đến cực điểm.

Nửa đêm thâm canh, bốn vạn quân đội lẳng lặng nghỉ ngơi nửa canh giờ dưới thành Nam Xương, theo tiếng quát khẽ của các Tổng kỳ, bách hộ và Thiên hộ trong đội ngũ, bốn vạn người lặng lẽ triển khai trận thế.

Trong trận thế Công thành, một đám quan văn mặt như đưa đám đứng hàng đầu, vẻ mặt tuyệt vọng chăm chú nhìn đầu tường dữ tợn như cự thú đằng xa.

Trong đêm tối Vươn tay không thấy năm ngón, Vương Thủ Nhân bình tĩnh hạ mệnh lệnh công thành.

Tiếng trống ầm ầm đột ngột vang lên trong đêm đen, vô số các tướng sĩ khiêng thang và thuẫn bài, trong tiếng hò hét như thủy triều ùa về phía thành Nam Xương.

Là một lần công thành chiến xuất kỳ bất ý lại dự mưu từ lâu.

Nếu mỗi người khi còn sống nhất định phải hoàn thành sứ mệnh nào đó mới được gọi là trọn vẹn, Vương Thủ Nhân lúc này đang hoàn thành sứ mệnh mà lịch sử giao cho hắn.

Trong đêm tối, Vương Thủ Nhân mở to đôi mắt sáng rực, lẳng lặng chăm chú nhìn tướng sĩ kéo dài tới mấy dặm đang xung phong liều chết về phía thành Nam Xương, giống một dòng nước lớn màu đen hung hăng vỗ vào bờ đê yếu ớt.

Vương Thủ Nhân tay án chuôi kiếm treo ở thắt lưng, vẻ mặt lạnh lùng, lại khó nén được kích động trong lòng.

Đánh hạ hang ổ phản tặc là công lao to lớn cỡ nào, hoàng đế tương lai sẽ phong thưởng hắn quan cao hiển hách như thế nào, những cái này hắn đều không nghĩ tới, hắn chỉ cảm thấy một loại cảm giác sứ mệnh thần thánh chưa từng có, đánh hạ Nam Xương, mau chóng kết thúc trận chiến tranh này, để bách tính thiên hạ khôi phục cuộc sống bình thường, đây tựa hồ là sứ mệnh mà thần phật giao cho hắn.

Hôm nay, lúc này, hắn tự viết một dấu chấm tròn hoàn mỹ cho sứ mệnh của mình.

Trống trận vang vọng lan truyền trong đêm đen yên tĩnh, tiết tấu nhanh tới nhói tim khiến thiên địa giống như trở nên rung chuyển.

Thủy triều màu đen phấn đấu quên mình lao về phía tường thành Nam Xương, ba tiếng trống mà không tới hành, giết quân. Bốn cỗ mà không lên thành, giết tướng. Đây là quân lệnh của Vương Thủ Nhân cho các tướng sĩ. Tất cả tướng sĩ đều biết, quân lệnh này không phải tùy tiện nsoi ra, tên gia hỏa họ Vương này tâm ngoan thủ lạt, hắn thật sự sẽ làm được.

Tiếng hò hét như sơn băng địa liệt, phía sau từng đạo thủy triều vỗ về bờ đá, đốc chiến đội tay buộc khăn đỏ tay cầm cương nhận, mắt lộ hung quang, ai dám thụt kùi hoặc chạy trốn, cái chờ đợi hắn chính là một đao giữa mặt, không có tình cảm, không hề nương tay. Mà bên trong tường thành cao ngất phía trước lại là một công lao to lớn vươn tay ra là có thể chạm vào.

Vạn quân công thành, sát khí doanh dã. Thiên địa chấn động, núi sông dâng trào.

Từng chiếc thang công thành rất nhanh được đặt lên đầu tường Nam Xương, trong tiếng hò hét, khi các tướng sĩ phấn đấu quên mình trèo lên đầu tường, bọn họ mắt trợ tới sung huyết, vung cương đao trong tay, chuẩn bị liều mạng với phản quân thủ thành, một cảnh tượng trước nay chưa từng có trong chiến sử cổ kim xuất hiện trước mắt mọi người.

Đường phi ngựa trên đầu tường Nam Xương trống không, không ngờ một thủ quân cũng không nhìn thấy, đầu tường tứ phía đông tây nam bắc Nam Xương trống vắng hư vô, đại cờ của phản quân

Ninh vương trước lầu quan sát đầu tường cũng chẳng có lấy một cái.

Các tướng sĩ trèo lên đầu tường ngây người, tiếng hò hét vang tít tận tầng mây im bặt, mọi người ngơ ngác nhìn thành lâu trước mắt, như lạc vào mây mù.

Đây căn bản chính là một tòa thành trì không có bố trí phòng vệ, chỉ cần các tướng sĩ nguyện ý, bọn họ hoàn toàn có thể nghênh ngang sải bước vào trong.

Tiếng trống trận thứ tư vang lên, tướng sĩ trên thành lâu hét lớn về phía quân trận ngoài thành: "Gõ cái gì mà gõ! Yên tĩnh đi! Con mẹ nó trên thành lâu căn bản không có ai!"

"Nam Xương, là của chúng ta!"

Tiếng Trống trận im bặt, sau một thoáng yên lạnh, đầu tường và ngoài thành bỗng nhiên vang lên tiếng hoan hô ầm ĩ, trên đầu tường, vô số các tướng sĩ chuẩn bị dùng mạng đổi lấy phú quý vui sướng ôm nhau, cao giọng hò hét, phát tiết sự khẩn trương và kiên quyết vừa rồi chất chứa trong lòng.

Trong tiếng hô, cửa thành phía đông Nam Xương lặng lẽ mở ra, hai túc lão mặc áo vải quỳ gối giữa cửa thành rộng mở, kính cẩn lớn tiếng nói: "Bách tính thành Nam Xương cung nghênh vương sư bình nghịch."

Công thành chiến cuối cùng không ngờ không cần tốn nhiều sức đã chiếm lĩnh được hang ổ của Chu Thần Hào, kết quả này ngay cả bản thân Vương Thủ Nhân cũng không đoán được.

Nam Xương không phải thành trống không bố trí phòng vệ, Chu Thần Hào quyết chiến với vương sư triều đình, mặc dù điều động hơn nửa binh lực Nam Xương, nhưng vẫn để lại hơn một vạn thủ quân. Chỉ là Vương Thủ Nhân quá xem nhẹ sự thất đức của mình, hắn không biết uy lực của dư luận chiến v tâm lý chiến rốt cuộc lớn bao nhiêu.

Thám tử lẻn vào thành Nam Xương trước đó để chiếm lĩnh thành Nam Xương đã lập, bọn họ cải trang thành bình dân bách tính đi

khắp phố lớn ngõ nhỏ Nam Xương, nhân lúc phản quân tuần thành không chú ý liền dán mấy tờ thông báo, rải mấy tờ truyền đơn, không đến thời gian hai ngày, thành Nam Xương dưới tới đầu phố cuối ngõ, trên tới nha môn tri phủ và phủ Ninh vương đều biết Vương Thủ Nhân thổi da trâu rất lớn, biết hiện tại Ninh vương chiến sự bất lợi, mà triều đình thì đã tích tụ lực lượng bình định, ba mươi vạn đại quân ít ngày nữa là binh lâm dưới thành Lâm Nam.

Chương 621: Quyết chiến An Khánh (thượng)

Thế là, hơn một vạn thủ quân cả thành trong hai ngày đã chạy sạch, ngay cả nha dịch nha môn tri phủ và binh lính tuần kiểm ti bình thường cũng ném binh khí mà chạy, cả tòa thành Nam Xương trước khi đại quân của Vương Thủ Nhân đến, ngay cả một con chó tuần tra đại biểu cho quan phủ cũng không thấy, hoàn toàn là dựa vào mấy túc lão đức cao vọng trọng duy trì sự vụ hằng ngày của thành trì.

Nguyên nhân thực tế dễ dàng chiếm lĩnh thành Nam Xương chính là, Vương thánh nhân đã thổi một cái da trâu thành khẩn nhất, dọa người nhất, đồng thời cũng thất đức nhất từ xưa đến nay, da trâu này đã dọa hơn một vạn thủ quân thành Nam Xương.

ngày Vương Thủ Nhân không tốn một người nào đã chiếm hạ Nam Xương, một con khoái mã chạy như bay ra khỏi thành, chạy tới phương hướng đại doanh An Khánh.

Cùng ngày Vương Thủ Nhân không biết từ đâu thò ra đoạt thành Nam Xương, sáu vạn bộ quân và bốn vạn thuỷ quân của Chu Thần Hào cuối cùng cũng tới ngoài thành An Khánh năm mươi dặm, từ xa giằng co với hai mươi vạn vương sư bình định của triều đình.

Quyết chiến tránh cũng không thể tránh!

Gà nhà bôi mặt đá nhau, cùng họ mà thành thù, dã tâm của một người, ân oán hơn trăm năm, hôm nay cuối cùng cũng đến lúc kết thúc.

Bất kể người khác có nguyện ý hay không, sinh mệnh của hơn mười vạn tướng sĩ đã bị Chu Thần Hào đặt lên chiếu bạc, ván bài này cược quyền sở hữu giang sơ, cược vận mệnh quốc gia.

Mười ba tháng chín năm Chính Đức thứ ba, phản quân của Chu Thần Hào và vương sư bình định của triều đình cuối cùng triển khai trận thế quyết chiến ngoài thành An Khánh.

Trống trận ù ù, vạn mã hí vang, tinh cờ như rừng, khí nưh cầu vồng.

Từng chiến áo giáp sáng rực dưới ánh mặt trời, từng thanh cương nhận tỏa ra máu tanh nồng đậm tron gió.

Hai quân cách nhau ba dặm, đại chiến chạm cái là tới!

Chu Thần Hào mặc áo giáp, ngồi trên lưng ngựa nhìn ra xa, quân trận chỉnh tề không có một khe hở, cảm thụ được sát khí sắc bén tỏa ra từ trong xương tủy của bọn họ, tim Chu Thần Hào đột nhiên trìm vào đáy cốc.

Vương sư nói sao cũng là vương sư, có khí thế càn quét tất cả, chắn trước mặt Chu Thần Hào tựa hồ là một tòa núi cao không thể trèo qua, nó triệt để chặt đứt dã tâm của hắn ở trước thành An Khánh, không thể bước thêm một bước về phía trước.

Nhìn phương trận nghiêm chỉnh trước mặt, Chu Thần Hào hai má run rẩy mấy cái, cố áp chế sự sợ hãi và bất an trong lòng, đón gió chậm rãi hít sâu một hơi.

Hắn còn có thể cuộc một lần, một lần cuối cùng trong đời chính là cược sinh tử của Chu Hậu Chiếu!

Chu Hậu Chiếu nếu thật sự đã chết, phương trận có nghiêm chỉnh tới mấy đối với hắn mà nói cũng chỉ là hổ giấy, chọc một cái là rách, nếu Chu Hậu Chiếu không chết...

Chu Thần Hào lắc đầu, hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

Ném ánh mắt về phía đại tướng Lăng Thập Nhất, Chu Thần Hào khoanh tay đứng ở trung quân, chậm rãi nhắm mắt lại không nói không động, chẳng ai nhìn ra được lúc này hắn đang nghĩ gì, chỉ có thể từ mí mắt không ngừng run rẩy của hắn nhìn ra hắn đang sợ hãi, bất an cỡ nào.

Lăng Thập Nhất mặc áo giáp tay cầm một thanh Khai Sơn đại đao nhận được ánh mắt, lập tức giục ngựa phóng ra trước quân, ghìm ngựa trước hàng đầu, đại đao vẽ một vòng xinh đẹp giữa không trung, sau đó trầm giọng quát: "Hôn quân Chính Đức chết bất đắc kỳ tử trong quân, các ngươi vẫn không biết sao? Hơn trăm năm

trước Vĩnh Lạc hoàng đế hứa với nhất mạch Ninh vương, cùng trị giang sơn, hôn quân nay đã chết, các ngươi còn không buông binh khí tham kiến tân quân, còn đợi tới khi nào?"

Lời này của Lăng Thập Nhất mang đến tác dụng chỉ như mấy câu ba hoa hòng giảm sĩ khí của kẻ địch trước trận mà thôi, nhưng trong đại doanh An Khánh rất nhiều tướng sĩ đều biết, sau khi hoàng đế từ núi Thiên Trụ trở về vẫn không lộ mặt, chưa ai được thấy hắn, hoàng đế trẻ tuổi lúc trước cầm bát cơm vui vẻ chạy khắp nơi, cùng ăn cùng uống cùng tán gẫu với các tướng sĩ thật sự là không thấy đâu nữa, hơn nữa gần đây trong quân quả thật có lời đồn, lặng lẽ lưu truyền hoàng đế đã chết, chỉlà Ninh Quốc Công và các đại thần và huân quý mạnh mẽ áp chế tin tức.

Thế nhân đều biết hoàng đế không có con nối dòng, vừa đăng cơ được ba năm, càng chưa định ra nhân tuyển Thái tử, nếu hoàng đế quả thực đã chết, bọn họ hiện tại bán mạng chém giết cho ai? Ai là phản nghịch ai là chính thống?

Nháy mắt Lăng Thập Nhất vừa nói xong, quân trận của vương sư bắt đầu buông lỏng, sĩ khí quân tâm rõ ràng xuất hiện rung chuyển.

Chu Thần Hào thấy lời nói của Lăng Thập Nhất không ngờ magn đến tác dụng, không khỏi hai mắt sáng rực, phóng mắt nhìn, trong quân trận của quân địch tuy có Hoàng Long kỳ đại biểu cho hoàng đế, nhưng loan giá của hoàng đế và nghi trượng của đế vương đều không thấy đâu, vị trí chủ tướng trung quân chỉ có một người trẻ tuổi mặc áo mãng bào mặt không biểu tình ngồi trên lưng ngựa, lẳng lặng nhìn xa xa.

Người trẻ tuổi mặc áo mãng bào này rõ ràng chính là Tần Kham.

Chu Thần Hào ngẩn ra mộtt hoáng, tiếp theo mừng rỡ như điên, cả người run khẽ.

Chẳng lẽ Chính Đức tiểu nhi quả thực đã bị ám át chết rồi? Trời giúp bổn vương rồi.

Quay đầu ném ánh mắt tán thưởng và kích động về phía Lăng Thập Nhất, Chu Thần Hào hét lớn: "Lý Sĩ Thực tiến lên!"

Lý Sĩ Thực giục ngựa đi tới trước mặt Chu Thần Hào, ở trên ngựa khom người chắp tay, khi ngẩng đầu, vẻ mặt cũng hưng phấn như giống như Chu Thần Hào.

"Lý tiên sinh, ngươi tiến lên khuyên bảo quân địch quy hàng, nói cho bọn họ hay, Chính Đức đã chết, bổn vương mới là thiên mệnh sở quy mới là chân chính, bảo họ buông binh khí, bổn vương sau khi đăng cơ sẽ phong thưởng."

Còn chưa nói xong, Chu Thần Hào vẻ mặt đang mừng như điên giống như bị một đôi bàn tay to vô hình kẹp cổ, tiếng nói tắc tị, sắc mặt đang mừng như điên nhanh chóng trở nên nghi hoặc, tiếp theo xanh mét, khó coi, giống như nuốt phải một con ruồi to, mắt cũng trợn to như muốn rách.

Chỉ thấy trong quân trận vương sư đang xôn xao bất an, hai hàng võ sĩ mặc giáp tay cầm nghi trượng hoàng đế như ngọc như ý, kim qua, kim chùy, chương trượng, chương thang từ trong quân trận đi ra, tách thành một đường lớn, ngay sau đó, cuối đường, một con bạch mã trắng ngần chậm rãi đi tới, trên lưng ngựa, Chu Hậu Chiếu mặc áo giáp màu vàng kim, thắt lưng đeo bảo kiếm long tuyền vẻ mặt hớn hở, tay che miệng, không nhanh không chậm kẹp bụng ngựa, đi về giữa quân trận.

Trong quân trận của vương sư Quân tâm sĩ khí đang rung chuyển bất an, chư tướng sĩ mở to hai mắt, nhìn vị hoàng đế trẻ tuổi sớm chiều ở chung này, khuôn mặt quen thuộc ấy, khí chất cao quý quen thuộc đó, nụ cười ngả ngớn quen thuộc nơi khóe miệng kia.

Trước trận, các tướng sĩ sau một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi, bỗng nhiên tuôn ra tiếng hoan hô vang tận mây xanh, tiếng hoan hô hỗn độn cuối cùng hóa thành tiếng hô chỉnh tề.

"Ngô hoàng uy vũ! Vương sư vạn thắng!"

Chương 622: An Khánh quyết chiến (trung)

Trước Vạn mã quân, từng tiếng hoan hô như sóng to vỗ bờ triệt để xoay chuyển chiến cuộc.

Chu Hậu Chiếu cố nén xung động ngửa mặt lên trời cuồng tiếu đắc ý, rất rụt rè ngồi trên lưng ngựa, hơn nữa liên tục phất tay thăm hỏi các tướng sĩ ba quân đang hoan hô hắn, khí chất cao quý tới rối tinh rối mù.

Cách đó không xa, Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, nhìn bộ dạng vô cùng xấu xa, khóe miệng run rẩy mấy cái.

Người khác không biết, nhưng Tần Kham minh bạch nhất, Chu Hậu Chiếu cố lộng huyền hư muốn làm ra nhiều chiêu trò như vậy chính là chờ giây phút này, hưởng thụ thời khắc này, dùng một loại hình tượng anh hùng ngăn cơn sóng dữ hoặc là cứu thế chủ xuất hiện trước mặt các tướng sĩ sĩ khí sắp sụp đổ, sau đó, vô cùng đắc ý vẫy tay.

Đương nhiên, với tính tình của Chu Hậu Chiếu, có lẽ cái hắn muốn làm không chỉ là phất tay.

Trong tiếng hoan hô Đinh tai nhức óc, Chu Hậu Chiếu cuối cùng giục ngựa đi tới trước người Tần Kham, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt hưng phấn chớp mắt vài cái với Tần Kham, vẻ mặt này là nói với Tần Kham, Chu Hậu Chiếu hiện tại đang rất thích.

"Bệ hạ khi ra sân khấu rất là phong tao, thần kính nể vô cùng." Tần Kham nhẹ nhàng vỗ mông ngựa.

Trong nụ cười của Chu Hậu Chiếu mang theo mấy phần tiếc nuối: "Cũng tạm, có điều khi đưa được nưar đường thì tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, ngựa của trẫm sợ nên hơi lắc lư, tư thế oai hùng trên lưng ngựa của trẫm cũng chưa được hoàn mỹ lắm, đáng tiếc."

Tần Kham nghe vậy vẻ mặt do dự: "Hay là Bệ hạ đi lại đi?"

Chu Hậu Chiếu ánh mắt sáng ngời, hiển nhiên có chút động lòng với đề nghị của Tần Kham.

"Bệ hạ khi ra đừng cưỡi ngựa, ngươi cưỡi lừa ra ý, tiếng hoan hô chắc còn to hơn." Tần Kham tặng một lời trung gián.

Vẻ mặt ý động của Chu Hậu Chiếu lập tức tắt phụt, quay đầu lườm Tần Kham một cái: "Trẫm nghe ra được, câu này không phải lời hay!"

ngược với tiếng hoan hô như sấm trong quân trận của vương sư, trong trận doanh của phản quân là một mảng tĩnh mịch, trên mặt ai nấy đầy vẻ chán nản, sắc mặt Chu Thần Hào càng ủ ột hơn.

Nhìn Chu Hậu Chiếu đang vô cùng đắc ý trong trận doanh đối diện, sắc mặt Chu Thần Hào đen như đít nồi.

Sự tuyệt vọng cắn nuốt Chu Thần Hào Chu Thần Hào, từ chớp mắt Chu Hậu Chiếu xuất hiện, Chu Thần Hào liền biết trận phản loạn chi chiến này thua rồi.

Ánh mắt Tuyệt vọng trống rỗng chết lặng chậm rãi di động, cuối cùng dừng trên người Lăng Thập Nhất cũng đang mặt cắt không còn hột máu, nhìn tên đầu lĩnh sơn tặc khiến hắn vô cùng thất vọng này, ánh mắt Chu Thần Hào dần dần có sinh cơ, chính là một loại sát khí tâm thần.

"Lăng Thập Nhất, ngươi nói Chu Hậu Chiếu đã chết, hiện tại ngươi giải thích với bổn vương thế nào, đây là sao?"

Lăng Thập Nhất ngơ ngác nhìn Chu Hậu Chiếu đang đắc ý dào dạt liên tiếp phất tay trên bạch mã trong tiền trận quân địch, trên mặt mồ hôi như mưa.

"Vương •••••• Vương gia • mạt tướng cũng không biết tại sao lại thế này, hắn, hắn nên chết rồi chứ!" Lăng Thập Nhất Sắc mặt tái nhợt lúng ta lúng túng giải thích.

"Hắn 'nên chết rồi'! Nhưng hắn hiện tại đang tươi cười diễu võ dương oai ở đối diện kia kìa, ngươi ăn nói thế nào với bản vương?"

Nhìn thấy sát khí đại thịnh trong mắt Chu Thần Hào, cùng với thị vệ thần sắc bất thiện bên cạnh Chu Thần Hào, Lăng Thập Nhất cả người mềm nhũn, từ trên lưng ngựa rơi xuống đất, quỳ gối trước mặt Chu Thần Hào.

"Vương gia thứ tội, mạt tướng • mạt tướng... ••• "

Lúc này Lăng Thập Nhất không chỉ tuyệt vọng, hơn nữa còn thất vọng, đó là sự thất vọng đối với thần tượng.

Đường Tử Hòa sao không ám sát chết Chu Hậu Chiếu? Thế này không khoa học!

mệt rồi, từ ngày mai Lăng Thập Nhất quyết định không còn làm fan hâm mộ nữa.

Nhưng mà, Lăng Thập Nhất không có ngày mai.

Vào một khắc hắn quỳ xuống đất dập đầu xin tha, sát khí Chu Thần Hào Chu Thần Hào chợt lóe, tay hất lên, thị vệ bên cạnh nhanh như chớp rút đao ra, xoẹt một cái, hàn quang hiện lên, đầu Lăng Thập Nhất rơi xuống đất.

Chu Thần Hào căm hận nhìn đầu Lăng Thập Nhất một cái, thị vệ thức thời đá nó ra xa, Chu Thần Hào lúc này mới lạnh lùng hừ một cái.

Trước trận trảm sát đại tướng vốn là tối kỵ trong quân, nhưng hôm nay, Chu Thần Hào mặc kệ, hắn đã biết kết cục của trận chiến tranh này.

"Bệ hạ, đại quân sắp động rồi, thần xin bệ hạ lui về trung quân trận, nơi này rất nguy hiểm, nghe nói Chu Thần Hào mấy năm nay góp nhặt không ít hỏa khí, những hỏa khí này khá lợi hại..." Bảo Quốc công Chu Huy tận tình khuyên bảo Chu Hậu Chiếu.

Tiếng hoan hô đã dần dần ngừng lại, Chu Hậu Chiếu cưỡi ngựa trắng giục ngựa qua lại mấy vòng ở tuyến đầu quân trận, mỗi vòng lại mang tới ánh mắt sùng bái của các tướng sĩ, Chu Hậu Chiếu hiển nhiên rất hưởng thụ loại ánh mắt này, không biết đã đi bao nhiêu vòng trước trận.

Đứng ở góc độ khách quan mà nói, loại người thích sĩ diện này rất dễ dẫn tới ám tiễn của kẻ địch, ngựa trắng, giáp vàng cùng với nụ cười khiến cho người ta rất muốn đấm kia, quả thực còn chói mắt hơn hải đăng trong đêm tối, nếu giết hoàng đế không phạm pháp, Tần Kham thật sự muốn chém hắn.

Qua lại mấy vòng, đại thể là bản thân Chu Hậu Chiếu cũng thấy mệt rồi, cuối cùng kéo cương ngựa trước mặt Tần Kham.

"Bệ hạ tận hứng chưa?" Tần Kham ngẩng đầu nhìn hắn.

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Nếu không phải áo giáp trên người trẫm quá nặng, trẫm thật sự muốn đi thêm mười vòng nữa."

"nếu tận hứng rồi thì bệ hạ về trung quân tọa trấn đi, chờ các tướng sĩ bắt nghịch tặc Chu Thần Hào tới trước trướng của bệ hạ."

Đuôi lông mày Chu Hậu Chiếu nhướn lên, cười nói: "Trẫm đường xá xa xôi từ kinh sư tới An Khánh, chẳng lẽ chỉ để trơ mắt nhìn các ngươi giết giặc à."

Một số huân quý và các đại thần Bên cạnh hoảng quá, những lời này từ cái miệng của hoàng thượng trước nay bất hảo nói ra, không phải là dấu hiệu tốt như thiên quan chúc phúc.

"Bệ hạ thiên kim chi tử, vạn thừa tôn sư, vạn vạn không thể •••••• "

Các Huân quý còn chưa nói xong, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên giơ tay lên chỉ về phía đối diện xa xa, bật hơi quát to: "Nghịch tặc Chu Thần Hào, có dám đại chiến ba trăm hiệp với trẫm không?"

Nói xong Chu Hậu Chiếu keng một tiếng rút long tuyền bảo kiếm ra, cười dài một tiếng vỗ vào mông ngựa, con ngựa hí to, phóng tới trận doanh của quân địch.

Mọi người hoảng quá, đúng thời khắc mấu chốt, một đôi tay vươn ra tóm lấy dây cương của chiến mã, ngựa hí lên hai tiếng, không tình nguyện đứng lại.

Chu Hậu Chiếu lảo đảo trên lưng ngựa, không khỏi giận tím mặt, quay đầu lại lườm, thì ra người tóm dây cương là Tần Kham. Tần Kham thở hổn hển bất đắc dĩ thở dài: "Bệ hạ, có dũng khí có quyết

đoán là chuyện tốt, nhưng,... Đừng đùa chứ, vả lại, thời này không còn lưu hành võ tướng liều mạng trước trận nữa rồi, ở sau quân trận xem kịch đi, bệ hạ à?"

Bảo Quốc công Chu Huy sắc mặt tái nhợt, cả người run lẩy bẩy, cũng không biết là do lớn tuổi hay là bị Chu Hậu Chiếu dọa, thấy Tần Kham thời khắc mấu chốt kéo Chu Hậu Chiếu lại, không khỏi nghĩ mà sợ cảm kích nhìn Tần Kham.

Cơ hội hiếm có, Chu Huy quyết định không thể để tên hoàng đế này giở trò gì nữa, thế là Chu Huy bỗng nhiên phất lệnh kỳ màu vàng trong tay, quan truyền lệnh thấy lệnh kỳ được phất, giục ngựa quát to: "Toàn quân tiến công."

Ầm!

Thiên quân vạn mã xông trận, giống như một con sóng to hung hăng đập về phía trận doanh phản quân đối diện.

Chương 623: Quyết chiến An Khánh (hạ)

Quyết chiến không có gì phải lăn tăn!

Bắt đầu từ một khắc Chu Hậu Chiếu lộ diện, sĩ khí của phản quân đã tới rìa sụp đổ, Chu Thần Hào lâm trận trảm sát đại tướng Lăng Thập Nhất, càng khiến cho sĩ khí của phản quân xuống thấp vô cùng.

Khi Chu Huy hạ lệnh toàn quân tấn công, trận thức của phản quân xuất hiện trạng thái hỗn độn.

Một vạn kỵ binh từ trong quân trận vương sư dẫn đầu lao ra, sau đó chia binh ở trung ương chiến trường, từ hai phía trái phải bọc đánh trận doanh phản quân, cuối cùng xung phong tới trước cánh của phản quân.

Chỉ một lượt xung phong, trận hình cánh bên của phản quân đã bị kỵ binh vương sư chia cắt.

Kỵ binh trước giờ luôn là vua của chiến trường, mà Giang Tây không sản xuất ngựa, Ninh vương mấy đời bất kể là cố gắng như thế nào cũng không thể thành lập được một nhánh kỵ binh ra hồn, cho dù trong năm Hoằng Trị Tam biên tổng chế Dương Nhất Thanh phụng hoàng mệnh thi hành mã chính, nhưng dẫu sao năm tháng không dài, hơn nữa Giang Tây nhiều nước nhiều núi nhưng lại thiếu bình nguyên, chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh đại lý và hòa khí, mã chính đối với Giang Tây mà nói luôn luôn có một loại nuối tiếc "Gió xuân không qua Ngọc Môn quan".

Lượt xung phong tứ nhất lập tức đã phân ra cao thấp, kỵ binh chi cắt hai cánh trái phải của phản quân, sau đó bộ tốt tiền trận trung quân bắt đầu liệt trận đột tiến trung lộ. Sau khi vạn người của tiền trận tiến mấy trăm bước, lệnh kỳ màu vàng tiền trận vương sư lại phất lên, mưa tên đầy trời bắn về phía trung lộ phản quân, mưa tên như châu chấu quá cảnh, cả một mảng đen kịt, bắn vào trong phản quân chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, vô số sinh

mệnh đang sống trong nháy mắt trôi qua như thời gian.

Tiếng trống trận vang lên, mưa tên qua đi, bộ tốt trung lộ của vương sư liệt trận xung phong liều chết tới trận doanh của phản quân.

Trong chém giết Kịch liệt, Chu Hậu Chiếu ở trung quân tâm tình kích động, gương mặt trẻ tuổi đỏ bừng, mấy lần muốn thúc ngựa tự mình xung phong, đều bị Tần Kham và các thị vệ chung quanh cản lại, Chu Hậu Chiếu ngồi trên lưng ngựa gấp đến độ vò đầu bứt tai, ngựa giống như cũng cảm thấy lo lắng của chủ nhân, địa đi vòng vòng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở phì phì không cao hứng.

Kỵ binh ở xa xa lại bắt đầu đợt xung phong thứ hai, mà trung quân phía trước đã va chạm v phản quân, bắt đầu chém giết thảm thiết.

Chu Hậu Chiếu gấp đến độ mắt sung huyết, từ trên lưng ngựa ngồi thẳng lên.

"Trẫm muốn đích thân xung phong!"

" Thân thể ngàn vàng của Bệ hạ phải giữ gì, không thể khinh thân phạm hiểm!" Bảo Quốc công Chu Huy vẫn là một câu cứng rắn đó.

Chu Hậu Chiếu thân chinh, trách nhiệm trên vai nặng nhất không ai qua Tần Khamvà hắn, trong quân vẻn vẹn chỉ có hai vị Quốc Công, trừ chỉ huy đánh giặc, quan trọng hơn là không thể để hoàng đế mất một sợi lông tơ, nếu không trở lại kinh sư hai người bọn họ sẽ chết rất thảm.

Cho dù lý giải tâm tình khát vọng giết tặc trừ nghịch và tâm tính thiếu niên của Chu Hậu Chiếu, nhưng thật sự của Tần Kham cũng giống như Bảo Quốc công, thân phận của Chu Hậu Chiếu quá trọng yếu, hắn nếu thật sự có ba dài hai ngắn gì trên chiến trường thì Tần gia ít nhất cũng sẽ phải chịu kết cục cả nhà bị tru.

"Trẫm muốn đích thân xung phong!" Chu Hậu Chiếu mặt càng đỏ hơn.

Chu Huy mắt không chớp nhìn chằm chằm chiến thế phía trước, miệng nói: "Bệ hạ đừng gây chuyện, lão thần thà chết cũng sẽ

không để ngươi bước ra khỏi trung quân một bước."

"Ngươi •••••• ngươi lão hỗn trướng! Lão cẩu tài! Cả gan cản trẫm giết tặc, ngươi cho rằng ngươi là Quốc Công thì trẫm không thể giết ngươi à?" Chu Hậu Chiếu tức giận đến nỗi vung roi ngựa, hung hăng quất cho Chu Huy một cái.

Roi ngựa quất lên giáp của Chu Huy, truyền đến một tiếng tách, nhưng Chu Huy vẫn không chút sứt mẻ, ngay cả đầu cũng chẳng buồn quay lại, mặt không biểu tình chăm chú nhìn chiến trường.

Tần Kham ở bên cạnh không nhìn được nữa, thở dài: "Bệ hạ vạn thừa tôn sư ngự giá thân chinh đã đủ chứng minh bệ hạ là đế vương oai hùng có quyết đoán có đảm lượng rồi, tự mình xung phong thì hay là thôi đi."

"Trẫm ngàn dặm xa xôi từ kinh sư tới, để tự tay bắt giữ phản tặc dang tới trước Thái Miếu tổ tông, thể hiện ta không kém thái tổ va Vĩnh Lạc đại đế, kết quả lại ngay cả một tặc tử cũng không giết được, thế mà kêu là Ngự giá thân chinh à?"

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Hay là thần tách ra một khối đất trống trong quân trận phía sau, gọi mấy trăm thị vệ tới, bệ hạ diễn võ nhé?"

Chu Hậu Chiếu mặt đỏ bừng, nhưng lại không biết nghĩ ra gì đó bỗng nhiên khôi phục bình tĩnh, không ngờ gật đầu đáp ứng đề nghị nhìn như rất vớ vẩn này của Tần Kham.

Lần này đổi lại là Tần Kham trong lòng bất an, ghé sát vào Chu Hậu Chiếu hạ thấp giọng nói: "Bệ hạ có âm mưu à?"

Chu Hậu Chiếu giận dữ: "Trẫm ở phía sau quân trận diễn võ cho đỡ nghiền cũng không được à?"

Khóe mắt Tần Kham giật giật, thở dài, xoay người phân phó thị vệ tách ra một khoảng đất trống phái sau, để tiểu hôn quân này chơi cho đỡ nghiền.

Chiến trường Phía trước chém giết vẫn thảm thiết, phản quân từ lúc bắt đầu giao chiến đã hiện ra xu hướng suy tàn rất rõ ràng, kỵ binh vương sư phá hủy hai cánh trận hình, trung quân thế như cầu

vồng giết vào trận địa địch, phản quân lúc này có thể nói là liên tiếp bại lui, Chu Thần Hào bại cục đã định.

Tần Kham và Chu Huy không tham dự xung phong liều chết, hiển nhiên hai người này so với Chu Hậu Chiếu th thành thục hơn, khi không cần liều mạng thì bọn họ quý trọng mạng của mình hơn bất kỳ ai khác.

Hai vị Quốc Công cưỡi trên lưng ngựa, bình tĩnh nhìn biến hóa thế cục trên chiến trường, Tần Kham thỉnh thoảng xoay người lại, chú ý động thái của Chu Hậu Chiếu, tiểu hôn quân thật sự là có thể nhân lúc hỗn loạn trốn ra trận.

Khi tình thế tình thế lâm vào ác chiến gay cấn, biến cố nên phát sinh cuối cùng vẫn phát sinh.

Khu vực trống trải của hậu quân phía sau Tần Kham, Chu Hậu Chiếu vốn dẫn hai đội thị vệ cấm cung đánh nghi binh, diễn võ diễn rất không ra dáng bỗng nhiên cao giọng hét lên.

" Đường đường là nam nhi trượng phu của Đại Minh, nên giết tặc lập công, làm rạng rỡ triều đình tổ tông, sao có thể học theo đàn bà trẻ con núp ở phía sau trận an hưởng? Chúng tướng sĩ ai nhiệt huyết chưa lạnh thì theo trẫm xung phong!"

Tiếng vừa dứt, Tần Kham và Chu Huy sợ quá, vội vàng quay đầu ngựa phi về phía sau trận, nhưng mà Chu Hậu Chiếu sớm đã có dự mưu, vừa mới dứt lời thì quất hai roi thật mạnh vào mông ngựa, ngựa đau quá, sau khi hí dài tì phóng tới cánh hậu trận, hơn một ngàn thị vệ bên cạnh Chu Hậu Chiếu cũng qunhs lên, bất kể bọn họ có đồng tính với việc hoàng thượng tự mình xung phong chém giết hay không, hoàng thượng đã xông ra ngoài thì bọn họ cũng không dám không đuổi theo.

Biến cố nảy sinh, Chu Hậu Chiếu một thân kim khải giơ long tuyền bảo kiếm đi trước làm gương, phía sau là hơn một ngàn thị vệ hổn hển chạy theo, đội ngũ hơn một ngàn kỵ binh này giảo hoạt vòng qua trung quân vương sư cản phía trước, từ cánh của hậu quân vòng qua trung quân, cứ như vậy phi thường đột ngột phóng tới chiến trường.

Biến cố không chỉ có Chu Hậu Chiếu, hoàng đế cưỡi ngựa tự mình xung phong, các huân quý đang chuyện trò vui vẻ ở trung quân cũng ngồi không yên, chư huân quý đều là hậu duệ của võ tướng khai quốc, tước vị và gan đều do tổ tiên truyền xuống tới, người dám chủ động ra chiến trường sẽ không sợ chết, đều muốn trong chiến tranh kiếm ít công tích để củng cố tước vị của mình, thậm chí là gia quan tấn tước, hoàng thượng đã lên rồi, bọn họ há lại không theo góp vui.

Thế là Chu Hậu Chiếu vừa lao ra chưa được ba cái hô hấp, chư huân quý ngơ ngác nhìn nhau, tiếp theo đều lộ ra vẻ vui mừng, sau đó dẫn võ sĩ và thị vệ xông ra, đầu lĩnh huân quý trẻ tuổi tuấn tú, môi hồng răng trắng, chính là tiểu quốc công Từ Bằng Cử, hắn cưỡi một con ngựa giống như của Chu Hậu Chiếu, trong tay cầm chương thang bằng thép ròng, kêu oa oa xông lên, một đám huân quý theo sát đằng sau, cao hứng phấn chấn giục ngựa chạy như điên, giống như một đám lưu manh vào thôn cướp của hiếp dâm, khiến người ta hết sức lo lắng. Hơn nữa phủ đinh thị vệ của huân quý ước chừng có hai ngàn người, trận không thành trận, hình không thành hình, một đám người loạn thất bát tao lao về phía trận địa địch đối diện.

Tần Kham và Chu Huy sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, trong lòng run sợ, huân quý khác muốn tìm chết thì bọn họ chẳng bận tâm, nhưng Chu Hậu Chiếu thì vạn vạn lần không thể xảy ra chuyện được.

Tần Kham hung hăng quất ngựa, xông lên, Tần Kham trong lúc vội vàng vẫn không quên xoay lại quát: "Chu lão công gia áp trận thống quân, ta đi bảo hộ hoàng thượng... Tướng sĩ Thần Cơ doanh toàn bộ theo ta xuất trận hộ giá!"

Hai ngàn tướng sĩ Thần Cơ doanh nghe lệnh đều quất ngựa theo sát Tần Kham, từ trung lộ trực tiếp xung phong liều chết tới địch doanh đối diện.

Chiến mã phóng nhanh, gió vù vù bên tai, Tần Kham híp mắt lại, vừa giục ngựa vừa tìm kiếm bóng dáng của Chu Hậu Chiếu, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Quả nhiên lơ là cái là để tiểu hôn quân thừa cơ chui qua chỗ hổng, chỗ hổng này hơi lớn, vạn nhất Chu Hậu Chiếu có gì không may,

với nhân duyên mỗ mỗ không thân cữu cữu không thương của Tần Kham hiện giờ trên triều đường kinh sư, không có Chu Hậu Chiếu che chở, người thứ nhất văn võ cả triều muốn thu thập chính là hắ, muốn thu thập này nhẹ thì xét nhà chém đầu, nặng thì tru diệt cửu tộc.

Tần Kham mặt vặn vẹo biến hình, không biết là bị gió thổi hay là bị Chu Hậu Chiếu làm cho tức giận.

Quân trận Hai bên cách nhau chỉ hai dặm, khoái mã nháy mắt là tới, Tần Kham giục ngựa chậm, được thị vệ của mình bảo vệ ba tần trong ba tầng ngoài.

Híp mắt cố sức tìm kiếm thân ảnh của Chu Hậu Chiếu, vẫn là Đinh Thuận tinh mắt, bỗng nhiên giơ tay lên chỉ vào giữa chiến trường, vui vẻ nói: "Công gia bệ hạ ở đó, hắn tạm thời không sao."

Tần Kham phóng mắt nhìn thì thấy Chu Hậu Chiếu một thân áo giáp màu vàng kim, trong tay vung long tuyền kiếm, nhìn như uy phong lẫm lẫm nhưng kì thực không hề có kết cấu chém bổ lung tung trong trận, bất kể là chém giết hay là xôgn trận, biểu hiện đều cực kỳ nghiệp dư, thị vệ bên cạnh Chu Hậu Chiếu thì chuyên nghiệp, gần ngàn người kết thành một vòng lớn, bảo hộ Chu Hậu Chiếu thiên y vô phùng, phối hợp với hắn diễn trò, cứ một lúc lại có ý thả cho một quân sĩ phản quân tới để Chu Hậu Chiếu chém lung tung cho đã nghiền, dù là như vậy, trước ngực sau lưng Chu Hậu Chiếu vẫn trúng hai ba mũi ám tiễn, có điều áo giáp của hắn rất chắc chắn, mũi tên không đâm vào được người, chỉ cắm ở khe hở áo giáp, thoạt nhìn có chút dọa người.

Tần Kham mắt như muốn phun lửa, giơ tay lên phẫn nộ quát: "Thần Cơ doanh, liệt trận bắn."

Chương 624: Bằng Cử xông trận

Thần Cơ doanh nghe thấy mệnh lệnh của Tần Kham, lập tức rất dứt khoát xuống ngựa liệt trận, hơn hai ngàn người rất nhanh xếp ba hàng ngang bên ngoài vòng chiến, lão luyện tháo súng điểu trên vai xuống, châm ngòi lửa, theo mệnh lệnh của bách hộ, động tác giơ ngang súng đều nhau, sau đó hàng đầu quỳ một gối, hàng hai đứng thẳng, họng súng đen ngòm nhắm về phía phản quân đang khởi xướng xung phong.

"Bắn!"

Theo một tiếng ra lệnh của Tổng binh Thần Cơ doanh, vô số phản quân lập tức trúng đạn ngã xuống đất, không đợi phản quân hồi thần, tướng sĩ Thần Cơ doanh hàng hai rất nhanhtiến lên hàng một tích đạn chờ phân phó, mà tướng sĩ hàng dầu thì rất nhanh lui xuống hàng cuối, vừa xếp hàng vừa nhồi đạn, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Lĩnh Thần Cơ doanh xuất trận không phải hứng thú nhất thời của Tần Kham.

Là một người xuyên việt, Tần Kham biết rõ tầm quan trọng của vũ khí nóng.trong phương diện lựa chọn vũ khí lạnh và vũ khí nóng, Tần Kham theo bản năng có khuynh hướng nghiêng về vũ khí nóng nhiều hơn, hắn biết thứ này lắp đặt phiền phức, quá trình rườm rà, khiến tất cả quan văn võ tướng Đại Minh đều xem thường súng điểu, sau khi cải tiến sẽ phát huy ngăn cản khiến cho người ta sợ hãi và không thể ngăn cản cỡ nào.

Đại Minh Hiện giờ tuy rằng vẫn là phương pháp cũ mồi lửa đốt lửa, nhưng Tần Kham hy vọng có thể khiến vũ khí nóng xuất hiện ở trong chiến tranh, dùng một loại phương thức thấm vật không tiếng động lặng lẽ vô tức thay đổi tư tưởng của văn quan võ tướng triều đường, cũng lặng lẽ vô tức thay đổi kết quả chiến tranh.

Hỏa khí Đại Minh hiện giờ phát minh đã đến thời kì rất bồng bột,

hỏa khí đủ loại kiểu dáng tràn ngập trong quân, nhưng tần suất sử dụng không cao, bởi vì hỏa khí vẫn còn tồn tại khuyết điểm như nhồi đạn rườm rà, sai sót còn nhiều, dẫn tới làm hỏng chiến cơ. Các quân sĩ Võ tướng vẫn tin vào đao kiếm trong tay hơn, cái Tần Kham muốn làm chính là chậm rãi thay đổi những tư tưởng cũ kỹ này.

Thần Cơ doanh quả nhiên không khiến Tần Kham thất vọng, hai lượt hoả lực qua đi, phía quân địch đã có hơn trăm thi thể nằm xuống, phản quân thấy tình thế không ổn, đành phải từ bỏ vị hoàng đế khiến người ta nhìn thấy là đỏ mắt này, chuyển sang giết đến Thần Cơ doanh.

Bên trong loạn quân đang chém giết Hỗn loạn, hơn một ngàn người kết đội xung phong có thanh thế không kém, sĩ khí của phản quân dĩ nhiên đã hạ xuống mức tận cùng, nhưng những phản quân này đại bộ phận đều là xuất thân sơn tặc đạo phỉ, từ trong xương tủy đã có ngoan kính liều mạng chém giết, càng vào tuyệt cảnh thì càng hung tàn, thấy súng điểu của Thần Cơ doanh lợi hại. Các Phản quân như con thú bị thương bộc phát ra sự điên cuồng cuối cùng.

Bởi vì quá trình nạp đạn rườm rà. Trước mắt Thần Cơ doanh ở giữa hai quân đối trận không tốt đẹp gì, Đánh lén quân địch thì còn có thể chiếm được chút tiện nghi, nếu đối kháng chính diện với quân địch thì như trứng chọi đá, đặc biệt là trong hỗn chiến, chém giết từng đôi với quân địch thì Thần Cơ doanh hiển nhiên không phải là đối thủ.

Phản quân rất nhanh liều mạng chấp nhận thương vong xông qua khu vực tử vong trong tầm bắn hơn trăm bước, tới gần Thần Cơ doanh, lúc này súng điểu căn bản đã không phát huy được uy lực, dưới mệnh lệnh của Tổng binh, tướng sĩ Thần Cơ doanh dứt khoát ném hỏa khí, rút đao kiếm chém giết kịch liệt với phản quân.

Theo thương vong của Thần Cơ doanh dần dần tăng vọt, vòng chiến chém giết cũng cách Tần Kham càng lúc càng gần.

Tần Kham tim đập rất nhanh, trán đã túa mồ hôi, giống như một lần nữa trải qua tình hình chiến đấu thảm thiết bên bờ sông Liêu ngày trước, nhìn các tướng sĩ Thần Cơ doanh lần lượt ngã xuống.

Tần Kham cắn chặt răng, nghiêm mặt rút bội kiếm ở thắt lưng, thanh kiếm này đối với Tần Kham mà nói vốn chỉ là trang sức, không ngờ bản thân lại có lúc thật sự phải dùng đến nó.

Đinh Thuận và mấy chục thị vệ bên cạnh Tần Kham vẻ mặt cũng trở nên khẩn trương trở nên khẩn trương, cùng suy nghĩ với Tần Kham, bọn họ cũng cảm thấy cảnh trận đánh ở liêu Hà ngày trước sắp tái hiện. Chỉ là cảnh tượng thảm thiết lúc ấy hôm nay có tái diễn hay không?

Chủ lực của hai bên đang liều mạng trong vòng chiến, một khi lâm vào hỗn chiến, trận hình của hai bên sẽ tán loạn, ai nấy đều dùng bách hộ làm đơn vị để đánh nhau, chiến trường là một mảng hỗn loạn, chung quanh tràn ngập khói thuốc súng, giống như đột nhiên sương mù dày đặc phủ tới, chẳng ai thấy được Chu Hậu Chiếu ngoài vòng chiến và cứu giá Tần Kham, cho dù gần nhau trong gang tấp, nhưng tình thế của Tần Kham lại lâm vào nguy cấp.

Đinh Thuận mắt sung huyết đỏ bừng, rút đao nắm chặt trong tay chực xông về phía phản quân, miệng lầm bầm không biết đang nói gì, vẻ mặt hung ác như sói.

Trong lòng Tần Kham lại rất tĩnh lặng, nhìn Đinh Thuận và các lão bộ hạ Nam Kinh chắn trước mặt hắn, trong lòng lại tràn ngập lo lắng.

Một thư sinh văn nhược, mấy lần gặp phải tuyệt cảnh chiến trận, cảm động là, mỗi lần đều có đám bộ hạ này phấn đấu quên mình chắn trước người mình, đời này có thể quen được bọn họ thật là chuyện may mắn c mình, chỉ hy vọng mọi người có thể cùng nhau sống đến già, khi đó ngồi cùng một chỗ uống trà, phẩm rượu, nhàn nhã đàm luận mưa gió năm đó cùng nhau vượt qua, cùng nhau lưu lại truyền kỳ trên thế gian này.

"Công gia, thuộc hạ liều chết đưa Công gia đến vòng bảo hộ của thị vệ bệ hạ, nơi đó tạm thời vẫn an toàn." Đinh Thuận giơ đau, ngữ khí dồn dập.

Tần Kham thở dài, khóe miệng lại không biết vì sao lại mỉm cười: "Lại để ta rút lui trước, chẳng lẽ ta ở trong lòng ngươi là thượng quan rất sợ chết à? Ngươi đã bao giờ thấy ta rút lui trước chưa?"

Đinh Thuận ngẩn ra: "Chưa... chưa."

"Cho nên, đừng nói nhiều lời, kết trận chuẩn bị nghênh địch!" Ngữ khí Tần Kham chuyển sang lạnh lẽo.

Tướng lãnh phản quân đang ác chiến với Thần Cơ doanh hiển nhiên không ngu ngốc, trong hỗn chiến nhanh chóng điều động ra hai ba trăm người, giơ đao chỉ về phía Tần Kham, hai ba trăm người giống như hai ba trăm con sói đói, trong mắt hiện ra lục quang bọc đánh tới.

Đinh Thuận nắm chặt đao, lớn tiếng quát: "Liệt trận."

Hơn ba mươi thị vệ không nói gì xếp thành hàng một, đồng loạt chắn giữa Tần Kham và phản quân.

"Giết!"

Luận về kinh nghiệm chiến trận, Đinh Thuận tốt xấu gì cũng trải qua mấy cuộc chiến lớn nhỏ, biết rõ đạo lý tiên phát chế nhân, thế là phát động tấn công với phản quân trước.

Hơn ba mươi thanh cương đao chém xuống, sau đó động tác rất đều nhịp thu lại, hàng ngũ không loạn chút nào, mấy tên phản quân bất ngờ không kịp phòng bị bị bổ trúng, kêu thảm ngã xuống đất.

Tần Kham xuống ngựa, vẻ mặt lạnh lùng, mím môi đi theo phía sau Đinh Thuận và lão bộ hạ, cho dù nhân số của phản quân hơn mình mười mấy lần, nhưng kỳ quái là Tần Kham lúc này không ngờ không sợ hãi chút nào.

Sĩ khí như cầu vồng, nhưng dù sao phản quân nhân số đông đúc, tình thế tựa hồ càng lúc càng nguy cấp.

Tần Kham đang suy tư đối sách thì biến cố lại phát sinh, lần này hiển nhiên là tin tức tốt.

Tiếng vó ngựa rền rĩ từ xa tới gần, một đạo thanh âm kiêu ngạo ngang ngược truyền đến.

" Phản tặc các ngươi mắt mù à! Thấy ta đến rồi còn không mau tự

chặt đầu xuống rồi dâng tỷ muội nhà các ngươi lên?"

Sau đó là tiếng cười to ầm xi, trong tiếng cười lộ ra vẻ hỗn trướng và kiêu ngạo.

Chương 625: Binh bại An Khánh (1)

Nghe thấy những tiếng cười kiêu ngạo đến cực điểm này, Tần Kham từ trong đáy lòng nộ ra nụ cười.

Có thể coi chuyện đánh giặc liều mạng thảm thiết thành như đi chơi kỹ viện đánh hoa tửu, trừ tiểu công gia Từ Bằng Cử và đám đệ tử huân quý Nam Kinh ra thì còn có thể là ai nữa?

Không thể không phục bọn họ, chỉ bằng vào tinh thần không biết sợ mặc cho gió táp sóng xô vẫn lững thững như đi trong sân vắng, đám gia hỏa này thật sự không nên làm hoàn khố, làm hoạt động cách mạng đánh thổ hào chia ruộng đất mới là số mệnh nên có của họ.

Trong làn khói thuốc súng mù mịt, một nhánh đội ngũ hai ngàn người đột ngột xuất hiện sau lưng Tần Kham, các phủ đinh hộ viện của phủ huân quý tay cầm binh khí bảo hộ chặt chẽ những thiếu gia này bên trong, các hoàn khố nói là dẫn đội giết tặc, kì thực là dưới sự bảo vệ của phủ đinh hộ viện thảnh thơi đi dạo trên chiến trường, tăng thêm một chút kiến thức mà thôi.

Có thể được phủ huân quý nhận làm phủ đinh hộ viện, lai lịch của bọn họ tất nhiên cũng không đơn giản, tuyệt đại bộ phân đều là quân hộ sống sót sau trăm trận chiến, có tay nghề giết người tổ truyền, đối phó với phản tặc cấp bậc này thật sự là không đáng nhắc tới, cho nên bọn họ mới xếp thành trận hình tròn, vừa xông trận giết giặc vừa bảo vệ các thiếu gia bên trong, thoạt nhìn không ngờ vẫn bình tĩnh tự nhiên.

Thấy Từ Bằng Cử và các hoàn khố cưỡi ngựa giống như một đám lưu manh đi du xuân xông tới, Tần Kham không khỏi mừng rỡ, vội vàng phất phất tay với Từ Bằng Cử.

Từ Bằng Cử lúc này cũng nhìn thấy Tần Kham, thấy Tần Kham và hơn ba mươi thị vệ bị hai ba trăm tên phản tặc bao vây, Từ Bằng Cử ngây người một chút, không khỏi giận dữ.

"Con mẹ nó, dám vây huynh đệ của lão tử, biết lão tử là ai không? Lão tử là tiểu công gia sang năm sẽ làm Ngụy quốc công, các huynh đệ cùng tiến lên đánh chúng!"

Ầm!

Các Hoàn khố giống như châu chấu thấy lúa mạch, mặt mày dữ tợn lao tới.

Phản quân đang chém giết với Thần Cơ doanh vừa thấy trận thế của các hoàn khố, mặt như màu đất, không đợi tướng lãnh hạ lệnh, đều ai nấy tự tìm hướng giải tán, sau đó hoàn khố phủ đinh hộ viện của hoàn khố bọc đánh đuổi giết.

Từ Bằng Cử và đám hoàn khố giục ngựa xông tới trước mặt Tần Kham, nhìn Tần Kham rồi cười quái dị: "Nhớ kỹ, ngươi nợ ta một mạng, nhân tình này rất lớn đấy, không làm cho ta mười bữa tám bữa pizza là không được đâu."

Tần Kham cười khổ nói: "Mấy năm qua rồi, lượng tướng ra sân khấu của tiểu công gia vẫn rực rỡ như vậy."

"Nhưng bộ dáng của ngươi vì sao có vẻ không cao hứng lắm?"

Nụ cười của Tần Kham càng khổ sở, hắn không thể nói mình không ngờ được một tên hoàn khố so với hỗn trướng thì không tốt hơn là bao cứu, trong lòng thật sự rất uất nghẹn.

"Lúc này nơi này, ta không thể tỏ vẻ kinh diễm hơn đối với sự nổi bật khi ra sân khấu của tiểu công gia." Nhìn Từ Bằng Cử từ trên xuống dưới, Tần Kham ngạc nhiên nói: "Hôm nay thấy tiểu công gia ở trên chiến trường không ngờ dũng mãnh phi thường như vậy. Ngươi là ra chiến trường tìm thức ăn à?"

Từ Bằng Cử nổi giận: "Ta là hạng tham ăn à? Hả? Ta là hạng tham ăn à? Ta không phải! Chiến trường này giết toàn núi thây biển máu, có gì hay mà ăn?"

Tần Kham thở dài: "Trừ chiến mã bị giết ra thì quả thật không có đồ ăn, ta hiện tại tin tiểu công gia dũng mãnh phi thường như vậy quả thật là để tới đền đáp triều đình."

Từ Bằng Cử lại ngây người một thoáng,, ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong: "ngựa bị giết? Thịt ngựa cũng có thể ăn được à? Ăn ngon không? Ăn thế nào?"

Có Từ Bằng Cử và đám hoàn khố, đương nhiên, chủ yếu là sự gia nhập của phủ đinh hộ viện trong phủ các hoàn khố, cộng với tướng sĩ của Thần Cơ doanh, Tần Kham rất nhanh ổn định trận cước bắt đầu phản kích, cũng hạ lệnh chậm rãi di động về phía Chu Hậu Chiếu, mấy nghìn người dựng chiến trận vừa đánh vừa đi.

Bộ đội sở thuộc của Tần Kham rất nhanh hội hợp với một ngàn thị vệ của Chu Hậu Chiếu, hai quân kết hợp, Tần Kham và các hoàn khố cũng được các thị vệ bảo hộ giữa trận hình, nhìn thấy Chu Hậu Chiếu, trong lòng Tần Kham lại uất ức.

Không thể không bội phục sự trung thành của mình, nếu đổi lại là một thần tử dấu diếm dã tâm đã lâu lại vừa hay nghẹn đầy một bụng tức, không chừng lúc này đã nhân lúc hỗn chiến đâm lén Chu Hậu Chiếu một đao rồi.

Tần Kham thật sự cảm thấy mình làm người xử thế quả thực rất phù hợp với tiêu chuẩn thánh nhân, có thời gian nên giật lấy cái mũ thánh nhân trên đầu Vương Thủ Nhân đội lên đầu mình mới đúng.

"Ha ha, Tần Kham ngươi cũng tới à, một thư sinh văn nhược như ngươi không ngờ cũng dám đấu tranh anh dũng, rất giỏi đấy." Chu Hậu Chiếu phớt lờ sắc mặt âm trầm của Tần Kham, tự nhiên như không vỗ vai Tần Kham rồi cười to.

"Bệ hạ tán thưởng, thần cũng không muốn đấu tranh anh dũng đâu, thuần túy là bị ép buộc thôi." Tần Kham cắn răng nói.

"Giờ đừng có khiêm tốn với rẫm, giỏi lắm, đều là hảo hán như trẫm!" Chu Hậu Chiếu vẫn không quên nhân tiện dát vàng lên mặt mình: "Sau khi Hồi kinh trẫm sẽ phong thưởng cho ngươi thật lớn, quyết định phong ngươi làm Ám tiễn!"

"Ám tiễn? Thần... Không muốn làm ám tiễn!" Tần Kham mặt tái cả đi.

Chu Hậu Chiếu cười ha ha, lại nghe thấy một đám hoàn khố bỗng nhiên đồng thanh nói: "Thần xin bệ hạ dẫn dắt chúng thần ra trận giết tặc, lập công cho xã tắc."

Đám hoàn khố này đại bộ phận đều là người trẻ tuổi, trong đó có một bộ phận nhỏ là trưởng tử trong nhà, kế tục tước vị của phụ bối, còn phần lớn là nhị tử tam tử thậm chí là con vợ kế trong nhà, bọn họ không dc kế thừa tước vị, cũng không làm quan, nếu muốn có tiền đồ rộng thoáng, chỉ có thể mò vớt quân công trên chiến trường.

Tất cả sự vật Trên đời đều có tính hai mặt, nhóm người này chuyện xấu xa như khi nam ép nữ đoạt đất đập phá nhà người ta thật sự làm không ít, vừa đáng giận lại vừa đáng thương.

Sắc mặt Tần Kham lập tức trầm, quay đầu hung hăng lườm đám hoàn khố này một cái, nói: "Bệ hạ ngàn vạn lần không thể, thần xin bệ hạ về trung quân, bệ hạ không thể mạo hiểm được! Phải nhớ vết xe đổ thổ mộc bảo ngày trước."

Chu Hậu Chiếu vừa rồi tự tay giết không ít phản tặc, chính là lúc lòng dạ thiếu niên vượng nhất, nghe vậy lập tức nói: "Không được, trẫm phải làm đại tướng quân trảm tướng đoạt cờ, đại tướng quân sao có thể lâm địch lùi bước? Tần Kham, trẫm đời này cơ hội có thể rong ruổi tung hoành sa trường còn có mấy lần?"

Tần Kham không nói, bình tĩnh nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Chu Hậu Chiếu, trên khuôn mặt đó tràn ngập sự buồn khổ vì không được tự do.

Đúng vậy, Chu Hậu Chiếu còn chưa đến hai mươi tuổi, nhưng hắn đời này còn có mấy lần cơ hội tung hoành sa trường khoái ý nhân sinh? Trở lại kinh sư, hắn lại thành một con chim bị nhốt trong lồng, nửa bước cũng không thể rời khỏi cái chuồng xa hoa đó.

Tần Kham cắn chặt răng, chắp tay nói: "Nếu bệ hạ có lòng giết tặc, thần không dám không nghe."

Chu Hậu Chiếu mỉm cười, ánh mắt tràn ngập lo lắng: "Tần Kham, ngươi là ngươi thật sự hiểu trẫm nhất."

Chương 625: Binh bại An Khánh (2)

Hít một hơi thật sâu, Chu Hậu Chiếu nhìn chiến trường đang chém giết tới hồi gay cấn đằng trước, bỗng nhiên giơ cao bảo kiếm trong tay chỉ về phía xa: "Chúng tướng sĩ, triều đình nuôi quân ngàn ngày, chỉ là để giết giặt giữ nước, tự tay giành lấy một sự nghiệp rực rỡ, công lao sự nghiệp ở ngay trước mắt, các ngươi còn chờ gì nữa?"

Chúng hoàn khố và tướng sĩ lập tức sôi trào, sĩ khí nháy mắt bị Chu Hậu Chiếu nâng cao tới đỉnh, tất cả giơ cao đao kiếm!

"Giết tặc!"

"Giết tặc!"

Chu Hậu Chiếu cười dài, trong mắt bỗng nhiên lộ ra sát quang, hung hăng quất mông ngựa, xung phong liều chết tới trung tâm chiến trường.

Hoàng đế đã làm gương cho binh sĩ, hoàn khố và chúng tướng sĩ lập tức khí thế như cầu vồng, như một đám mãnh hổ xuống núi lộ ra răng nanh dữ tợn, hung hăng đánh tới phản quân của Chu Thần Hào.

Một lá cờ kim lăng tung bay trên chiến trường, cờ rồng đi qua đâu, vương sư tướng sĩ đang chém giết đồng thanh hoan hô, đội ngũ hai ngàn người nhanh chóng hội tụ thành bốn ngàn người, sáu ngàn người... Cho đến cuối cùng, đội ngũ gần vạn theo cờ rồng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Tiếng chém giết và tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, máu tươi bắn tung tóe, khắp nơi đều là chân tay cụt.

Chu Thần Hào lúc này tâm như tro tàn, hắn chỉ có thể nhìn phản quân vất vả thu nạp mấy năm nay bị một thanh trường mâu vô tình sắc bén đâm thủng, từng kiện quân giới bỏ tiền ra mua bị tháo

dỡ phá hoại.

Lúc này hắn bỗng nhiên minh bạch nguyên nhân mấy đời Ninh vương trước thà nguyện ẩn nhẫn trăm năm cũng không tùy tiện tạo phản.

Tạo phản quả nhiên không phải dễ, trong mấy đời Ninh vương, chỉ có Chu Thần Hào hắn là thiếu kiên nhẫn nhất.

Cuồng ngạo tự đại nhất, thế là kết cục thất bại cũng sớm được chú định.

Tình thế càng ngày càng tệ, Chu Thần Hào trơ mắt nhìn quân đội triều đình xung phong, nhìn hai quân như lưu tinh chạm vào nhau, cũng trơ mắt nhìn lực lượng mình vất vả nhiều năm tích tụ lại bị đại quân triều đình từng miếng từng miếng nhai nuốt, phản quân liên tiếp bại lui, cho đến cuối cùng, vòng chiến đã lan tới cách phía trước hắn không xa.

Theo kỵ binh ở hai sườn xung phong liều chết hết vòng này tới vòng khác, hỏa pháo ở trung quân địch doanh oanh kích hết lượt này tới lượt khác, nhân số tướng sĩ dưới trướng Chu Thần Hào càng ngày càng ít, bọn họ đã bị đại quân triều đình dọa cho vỡ mất, trực tiếp ném binh khí ôm đầu trốn khỏi chiến trường như Tu La địa ngục này, và cả những tư thế chết bi thảm trên chiến trường, đưa mắt nhìn chung quanh, Chu Thần Hào phát hiện quân đội của mình không ngờ không còn tới vạn người.

Thất bại, quả thật là thất bại rồi.

Dã tâm không phải là thứ tốt, nhưng nó cần nuôi dưỡng, như rượu ngon vậy, ủ càng lâu thì mùi vị càng thuần, hương vị càng thơm, một khi uống quá sớm, thu hoạch không phải là hương thơm đầy miệng.

Dã tâm của Chu Thần Hào bại lộ quá sớm, hắn vội vàng bóc lớp niêm phong vò rượu này, vội vàng nhấm nháp mỹ vị của nó, kết quả lại chỉ được thưởng thức sự chua cay đầy miệng.

Lý Sĩ Thực bị khói thuốc súng hun cho cả mặt đen xì lớ ngớ giơ thuẫn bài, đỡ mấy mũi ám tiễn bắn về phía hắn, lảo đảo chạy đến

trước người Chu Thần Hào, cười thảm nói: "Vương gia, quân ta bại cục đã định, xin Vương gia rút lui."

"Bổn vương..." Chu Thần Hào muốn nói mấy câu cho tăng lòng can đảm, nhưng miệng há ra một lúc lại một chữ cũng không nói lên lời.

Chu Thần Hào không phải kiêu hùng, càng không có tư cách trở thành anh hùng, hắn chỉ là một kẻ có dã tâm từ nhỏ được nuôi trong nhà ấm, hắn có gan tạo phản, nhưng không có dũng khí thong dong đối mặt với tử vong.

"Vương gia lui đi! Chúng ta còn có Nam Xương, còn có bốn vạn thuỷ quân trên hồ Bà Dương! Chúng ta vẫn chưa tuyệt vọng, Vương gia vẫn có vốn để Đông Sơn tái khởi." Lý Sĩ Thực nước mắt đầy mặt giậm chân thật mạnh, nói xong ngay cả chính hắn cũng không tin vào những lời nói hùng hồn này.

Mấy mũi chi ám tiễn như độc xà nhắm vào con mồi, âm ngoan từ chỗ tối phóng tới.

Chu Thần Hào cả người run lên, vẻ sợ hãi trong mắt không thể che giấu, Lý Sĩ Thực tay mắt lanh lẹ giơ thuẫn bài lên, ám tiễn bắn lên thuẫn bài phát ra tiếng keng keng, lọt vào trong tai Chu Thần Hào, giống như tiếng chuông tang."

"Vương gia, đừng do dự, Chu Hậu Chiếu lĩnh quân giết tới rồi." Thanh âm lo lắngvà nức nở của Lý Sĩ Thực vang lên.

Chu Thần Hào thân hình kịch chấn, ngẩng đầu lên nhìn, thấy ngoài trăm trượng có cờ rồng đón gió phấp phới, phía dưới cờ rồng, mấy ngàn quân sĩ mặc giáp như thủy triều màu đen thổi quen về phía hắn, trong thủy triều đen, một đạo thân ảnh mặc áo giáp màu vàng kim mặt đầy sát khí xông tới, rõ ràng chính là hoàng đế Chu Hậu Chiếu.

Chu Thần Hào trong lòng trăm ngàn cảm xúc, hắn vẫn luôn khinh thường Chu Hậu Chiếu, hắn vẫn cho rằng Chu Hậu Chiếu trừ mệnh tốt được vào thai tốt ra, căn bản là chẳng ra gì, trên thực tế biểu hiện sau khi đăng cơ của Chu Hậu Chiếu cũng không khiến hắn thất vọng, quả thật là vô cùng ngu ngốc, song hôm nay, hôn

quân trong cảm nhận của hắn đang người mặt áo giáp vàng, vô cùng oai hùng dẫn thiên quân vạn mã, đả bại hắn trên chiến trường An Khánh này.

"Chúng ta lui!"

Nhìn Chu Hậu Chiếu không ngừng chém trái gạt phải phía trước, Chu Thần Hào mặt đầy oán độc quay đầu ngựa, dưới sự vây quanh của thị vệ nhanh chóng thoát ly chiến trường, bỏ chạy về hướng nam.

Chiến trường Quyết chiến nằm ở chân núi Thiên Trụ ngoài thành An Khánh, trên một đồi nhỏ ở chân núi, Đường Tử Hòa một thân áo đen đứng tựa vào một gốc cổ thụ.

Dương quang Buổi sáng giống như một đường cong màu vàng kim, xuyên qua những bóng cây chiếu xuống người nàng ta, nàng ta mặc áo đen lại phi thường xảo diệu đứng trong bóng tối, giống như dung nhập với bóng cây, chẳng ai có thể phát hiện ra.

Nơi này là rìa chiến trường, từ lúc khai chiến đến giờ, Đường Tử Hòa thậm chí chính mắt nhìn thấy vô số quân sĩ phản quân ném binh khí hớt hải hoảng sợ chạy trốn qua dưới thân cây nàng ta đang đứng.cũng chỉ có nữ nhân gan lớn như Đường Tử Hòa mới dám đứng gần chiến trường như vậy.

Trong bóng cây tăm tối, đôi mắt sáng của Đường Tử Hòa lại giống như hàn tinh, trong mắt lấp lánh quang mang hưng phấn, bên tai nghe tiếng tù và, tiếng trống trận thúc giục, nhìn tinh kỳ phấp phới khắp nơi, kim thiết chạm nhau, vạn mũi tên xé gió, cảnh tượng hoànht ráng vô cùng, khí thế như tận diệt ngàn quân, khiến Đường Tử Hòa mê muội, say mê.

"Đây... Mới là chiến tranh, mới là nơi ta nên tồn tại." Đường Tử Hòa nhắm hờ mắt, lông mi dài hơi rung động, biểu hiện ra nội tâm cực độ không bình tĩnh của nàng ta lúc này.

Rất lâu trước kia, nàng ta cũng thuộc về chiến trường, nàng ta cũng từng chỉ huy thiên quân vạn mã, xuất quyền chống đối với cường quyền vô thượng, cảnh tượng kích động trên chiến trường đó, đến nay vẫn thường hiện lên trong giấc mơ của nàng ta.

Lấy lại bình tĩnh, Đường Tử Hòa bỗng nhiên lộ ra nụ cười khổ.

Một nam nhân, không chút lưu tình phá vỡ giấc mộng của nàng ta, khiến nàng ta tỉnh lại từ hoàng đồ bá nghiệp, nhìn vết thương trước mắt, nghe tiếng kêu gào thảm hiết bên tai, nàng ta minh bạch tội nghiệt mình nợ nặng cỡ nào.

Chiến trường rộng lớn từ nay về sau không còn thuộc về nàng ta nữa rồi.

Chương 626: Không lấy công lao (1)

Đường Tử Hòa vốn không nên xuất hiện rìa chiến trường ngoài thành An Khánh, nàng ta sớm đã không thuộc về nơi này.

Nhưng nàng ta vẫn tới, bởi vì vướng bận.

Trong Thiên quân vạn mã hỗn chiến, chuyện gì cũng có khả năng phát sinh, tên gia hỏa không có võ nghệ không có năng lực tự bảo vệ mình kia cho dù được thị vệ bên cạnh bảo hộ, nhưng mà vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao? Một mũi ám tiễn âm thầm, một viên đá, một lần sút vó ngựa...

Bất ngờ và tử vong phát sinh Trên chiến trường quá nhiều, Đường Tử Hòa đã chính mắt nhìn thấy vô số lần, phàm là quan tâm quá cái gì đều sẽ loạn, nàng ta không thể tâm bình khí hòa ngồi ở nơi an toàn chờ đợi kết quả, thế là nàng ta tới, từ lúc trận quyết chiến này bắt đầu, nàng ta đã giấm sương sớm, qua sông vào rừng ẩn nấp ở vị trí có tầm nhìn tốt nhất và bí ẩn nhất này.

Sau khi trải qua một thoáng tâm tình nhấp nhô,, Đường Tử Hòa dần dần bình tĩnh trở lại, coi như không thấy cảnh tượng hào hùng kia, bắt đầu ở trong hai quân đang chém giết tìm kiếm thân ảnh quen thuộc như khắc vào trong xương tủy đó.

Chiến trường quá lớn, Đường Tử Hòa tìm rất lâu vẫn không thấy, thế là thở hắt ra một hơi, khóe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào, nàng ta nhớ hắn, muốn thấy hắn, nhưng nàng ta tuyệt đối không muốn ở trên chiến trường liều mạng chém giết này gặp hắn.

Vương sư Triều đình gió cuốn mây tan, từng bước ép sát, phản quân khổ sở chống cự, liên tiếp bại lui. Đường Tử Hòa là người từng thống lĩnh thiên quân vạn mã, chỉ cần nhìn lướt qua liền biết trận quyết chiến này thắng cục của triều đình cục, không có gì phải lăn tăn.

Nụ cười của Đường Tử Hòa càng lúc càng ngọt.

Thắng cục đã định, hắn cũng không có bất kỳ nguy hiểm gì, Đường Tử Hòa quyết định ly khai, nàng ta có rất nhiều chuyện phải làm, tội nghiệt nàng ta nợ vẫn chưa trả hết, chỉ có trả xong nợ với thế nhân, nàng ta mới có tư cách gặp hắn, mới có thể đường đường chính chính đứng ở trước mặt hắn, sau đó ngẩng mặt lên hỏi hắn, lúc nào thì cưới nàng ta.

Lưu luyến nhìn thoáng qua chiến trường, bên trong nhất định có người mà nàng ta hồn oanh mộng khiên, sau đó, Đường Tử Hòa lặng lẽ đứng dậy.

Ai ngờ vào một thoáng nàng ta đứng dậy, động tác của Đường Tử Hòa bỗng nhiên khựng lại.

Ngoài vòng chiến, dưới lá cờ rồng màu vàng, một người trẻ tuổi mặc áo giáp màu vàng kim cầm kiếm chém giết, nhanh nhẹn dũng mãnh, người trẻ tuổi này không phải trọng điểm Đường Tử Hòa quan tâm, trọng điểm nàng ta nhìn là Tần Kham bên cạnh thanh niên nhân này, cũng mặc áo giáp màu bạc, cũng tay cầm một thanh trường kiếm, theo sự di động của kỵ binh, đang vung kiếm chém giết một cách ngu ngốc.

Đường Tử Hòa lắp bắp kinh hãi, sau đó mặt như phủ sương, răng cắn chặt môi dưới, trong mắt tràn ngập lửa giận và lo lắng.

"Tên hỗn đản này không muốn sống à! Ngươi cho rằng ngươi là tuyệt thế võ tướng, có thể trong trăm vạn quân lấy thủ cấp c thượng tướng sao?" Đường Tử Hòa tức giận đến cả người run rẩy.

Cho dù bên cạnh Tần Kham có vô số thị vệ dùng thân hình và đao kiếm liều mạng che chở cho hắn, vô số trường mâu mũi tên nhắm vào hắn đều bị thị vệ gạt ra, nhưng Đường Tử Hòa vẫn nhìn thấy mấy lần trường mâu rất âm hiểm từ dưới nách hoặc là từ cổ Tần Kham đâm qua, chỉ thiếu một tấc một phân thôi là hắn đã phải nhận kết cục chết trận sa trường rồi.

Một màn nguy hiểm này lọt vào mắt Đường Tử Hòa, Đường Tử Hòa tức giận vô cùng, cũng lo lắng vô cùng, mấy lần muốn xông vào chiến trường giúp Tần Kham, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể buồn bã ngồi trên trạc cây, vừa tức vừa oán nhìn chằm chằm hắn ở xa xa.

Đây là chiến trường, không chỉ nguy hiểm thay đổi trong nháy mắt, hơn nữa nàng ta căn bản không thể đi vào, hai cái máy xay thịt vận chuyển cao tốc, kết cục tiếp cận nó chỉ có thể là hôi phi yên diệt trong chớp mắt.

Đường Tử Hòa chỉ có thể lo lắng nhưng cố gắng kìm nén mà chờ đợi, cầu nguyện cho cái tên gia hỏa không muốn sống kia mệnh lớn phúc lớn, trời cao sẽ phù hộ cho hắn một sợi tóc cũng không tổn thương.

Chờ đợi không lâu, bởi vì chiến thế thuận lợi, phản quân mất ý chí chiến đấu liên tiếp bại lui, tốc độ đẩy mạnh của Chu Hậu Chiếu và Tần Kham rất nhanh, sau khi phản quân bị trảm sát, sĩ khí phản quân càng xuống dốc không phanh, theo một tiếng quát to "Nghịch tặc Chu Thần Hào chạy rồi!" của một ai đó trong quân trận, cuối cùng đã xóa sạch một tia sĩ khí cuối cùng còn sót lại của phản quân.

Cho tới lúc này, Đường Tử Hòa mới an tâm thở phào, cắn môi dưới oán hận lườm Tần Kham đang cưỡi trên lưng ngựa thở hổn hển như trâu giữa chiến trường.

"Văn nhược thư sinh, đường đường là Quốc Công, dám lãnh binh xông trận chém giết, đây là chuyện ngươi nên làm à? Lần tới ngươi xuất chinh nữa, ta sẽ hạ thuốc mê ngươi, khiến ngươi không thể chèo lên nổi chiến mã." Đường Tử Hòa lẩm bẩm, bỗng nhiên cười một tiếng, tiếp theo quay đầu, nhìn về phía nam, Chu Thần Hào chỉ dẫn hơn ngàn tàn binh, bỏ mũ cởi giáp hốt hoảng chạy xa.

Đường Tử Hòa nhíu mày nhìn chăm chú hồi lâu, mắt đẹp bỗng nhiên lộ ra sát khí.

Lại lưu luyến nhìn thoáng qua Tần Kham đang ngồi dưới đất nghỉ ngơi ở xa xa, Đường Tử Hòa đứng dậy, động tác nhanh nhẹn trèo xuống cây, cuối cùng đuổi theo hướng Chu Thần Hào bỏ chạy.

Chu Thần Hào binh bại, bại rất triệt để, sáu vạn bộ quân cơ hồ toàn quân bị diệt, hắn chỉ dẫn theo hơn ngàn tàn binh hoảng sợ đào tẩu, những người còn lại không chết thì hàng, là điển hình của thất bại, biểu hiện của hắn rất thành công, thể hiện thất bại uất

ức tới mức nào mới là thất bại thật sự một cách hoàn mỹ với thế nhân.

Đối với loại người lòng lang dạ thú mà lại không có bản lĩnh như Chu Thần Hào, triều đình tất nhiên phải đuổi giết tới cùng, dám tạo phản nhất định phải chuẩn bị tâm lý dám chết, ngươi dám chết thì triều đình dám chôn, hơn nữa cuối cùng bất luận ngươi có muốn chết hay không thì triều đình vẫn cứ chôn, người thắng mới có quyền lên tiếng.

Truy binh của Vương sư liên tiếp được phái ra, Cẩm Y vệ và Đông Tây nhị Hán cũng rất bận rộn, một đường từ An Khánh đến Nam Xương, thám tử Hán Vệ lên trời xuống đất, xuyên rừng vượt núi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua một tin tức chạy trốn c phản quân, cũng không bỏ qua bất kỳ một quân sĩ phản quân từng dám động đao với triều đình cuối cùng lại ném vũ khí bỏ trốn là tưởng rằng như chưa có gì xảy ra.

Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, "lưới trời" của Đại Minh chính là Hán Vệ.

Làm người thắng, Chu Hậu Chiếu vốn nên ăn mừng cuồng hoan, nhưng Chu Hậu Chiếu lại đang giận dữ trong soái trướng, chăng có một chút vui sướng mà người thắng nên có.

Chu Thần Hào chạy thoát, có nghĩa là thắng lợi lần này chưa triệt để, Chu Hậu Chiếu có lẽ trên phương diện quốc sự chính vụ thì qua loa được chăng hay chớ, nhưng trên phương diện quân sự thì không nghi ngờ gì nữa là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, diệt sạch quân địch bắt sống tướng địch mới tính là thắng lợi chân chính, sự đào tẩu của Chu Thần Hào không nghi ngờ gì nữa đã bôi một vết đen lên thắng lợi của hắn, Chu Hậu Chiếu không chấp nhận một thắng lợi như vậy.

Hoàng đế mặt rồng giận dữ, các đại thần huân quý theo quân xuất chinh kinh sợ, mà Tần Kham thì cũng rất thông minh tạm tránh đầu sóng ngọn gió.

Chương 626: Không lấy công lao (2)

Tần Kham rất hiểu tâm tình của Chu Hậu Chiếu, thân là hoàng đế, liều mạng tự mình xông trận giết địch trên chiến trường, đây là chuyện mà hoàng đế xưa nay rất ít làm, nhưng Chu Hậu Chiếu lại làm được, vốn là một giai thoại lưu truyền thiên cổ, kết quả liều mạng nửa ngày lại để chủ soái quân địch chạy mất, giai thoại hiển nhiên sẽ bị chiết khấu lớn, trở nên có chút không biết nên khóc hay cười, nếu đổi lại là ai thì cũng đều tức giận cả.

Lý giải thì Lý giải, nhưng Tần Kham không phạm tiện tự đâm đầu vào họng súng, sau khi đại chiến kết thúc, Chu Hậu Chiếu nổi trống tụ tướng, chuẩn bị mở đại hội phe bình để phát tiết tà hỏa trong lòng với các tướng lĩnh phía dưới, Tần Kham lấy cớ đi đốc xúc Cẩm Y vệ lùng bắt tướng lãnh phản quân, trong ánh mắt hâm mộ của các đại thần và huân quý vội vàng rời khỏi đại doanh, vào thành An Khánh.

Ngoài thành vừa trải qua một hồi đại chiến, nhưng thành An Khánh lại không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, tòa thành xưa nay là nơi binh gia phải giành này vẫn phồn hoa, bình tĩnh, người đi người lại trên đường cái, các thương nhân dắt lừa dẫn ngựa, chậm rãi đi trên đường, người bán hàng rong gân cổ rao hàng, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy các tiểu phiếu cãi nhau tới mặt đỏ tai hồng với mấy đại thẩm vì vài ba xu tiền.

Tần Kham mặc nho sam màu xanh ngọc, khoay tay đi dạo trên đường, hơn mười thị vệ mặc thường phục lác đác đi xung quanh Tần Kham.

Nhìn cảnh tượng phồn hoa trong thành, Tần Kham có chút đăm chiêu, vui vẻ than: "Nếu Thiên Tân một ngày nào đó có thể phồn hoa như vậy, mở cấm biển gần tới hỏa hậu rồi, đáng tiếc, muốn ở Thiên Tân nhìn thấy cảnh tượng thế này, ít nhất vẫn phải chờ năm ba năm nữa mới được."

Đinh Thuận mặc như gia đinh ghé tới cười nói: "Nước chảy đá

mòn mà, Thiên Tân trước mắt tất cả đều án theo ý đô của Công gia mà chậm rãi biến đổi, Công gia đừng vội."

Tần Kham kinh ngạc nhìn Đinh Thuận, cười nói: "Hiếm khi nghe được mấy câu văn nhã phả ra từ cái mồm ngươi, ngươi là bị quỷ bám thân hay là đầu vừa độ qua lôi kiếp?"

Nụ cười Đinh Thuận cứng lại,, ủy khuất nói: "Công gia, thuộc hạ vì có thể phân ưu cho Công gia, gần đây đọc không ít sách, Công gia sao cứ tổn hại thuộc hạ."

Tần Kham cười ha ha vỗ vỗ vai hắn, trong dgg lão bộ hạ của mình, chỉ có Đinh Thuận là dùng thuận tay nhất, khi nên liều mạng thì liều mạng, khi nên láu cá thì láu cá,, trước mặt Tần Kham tiến thối có chừng mực, rất hiểu đại thế, càng hiếm có là sự trung thành không xen lẫn một tia giả dối, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Tần Kham tận hết sức lực đề bạt thưởng cho hắn.

"Công gia, Chu Thần Hào chạy rồi, bệ hạ lúc này đang giận dữ, Cẩm Y vệ chúng ta tin tức rất nhiều, nếu có thể bắt sống Chu Thần Hào trước vệ sở địa phương, dâng tới trước thềm của bệ hạ, tất sẽ là một công lớn, bệ hạ mừng rỡ nói không chừng sẽ phong Công gia làm Quận vương."

Cước bộ Tần Kham khựng lại, lập tức tức giận đạp Đinh Thuận một cước, trách mắng: "Nói hưu nói vượn gì thế, ngươi cho rằng Vương gia của Đại Minh ta dễ phong thế à? Quốc Công ta đây vừa mới làm được mấy ngày, bệ hạ nếu lại phong vương cho ta, ngươi cảm thấy văn võ cả triều sẽ đáp ứng sao?"

Đinh Thuận chẳng hề để ý cười nói: "Kệ họ, lúc trước bệ hạ muốn phong ngài làm Quốc Công, văn võ cả triều đều không đáp ứng, kết quả như thế nào? Công gia tùy tiện nghĩ biện pháp, khiến cho họ phải ngoan ngoãn câm miệng..."

" Việc Lần trước tấn phong Quốc Công gian nan cỡ nào, ngươi không phải không phát hiện, nếu bệ hạ lại phong vương cho ta, các văn quan võ tướng khẳng định không nói hai lời, nhân lúc đêm tối người vắng ai nấy thi nhau treo cổ trước đại môn phủ quốc công ta, sáng sớm mở cửa ra nhìn, dưới mái hiên là một chuỗi thi thể treo lủng lẳng như thịt khô, ta liệu có thấy xui xẻo hay không?"

Đinh Thuận ngây người một chút, tưởng tượng cảnh dưới cửa hiên phủ Quốc Công là một chuỗi thi thể lủng lẳng, sắc mặt trắng nhợt, không khỏi rùng mình, hiển nhiên cũng thấy ghê tởm.

Phong vương hay không không nói nữa, nếu có thể bắt sống Chu Thần Hào thì vẫn là công lớn, đủ để lưu danh sử sách, công lao này không thể không lấy." Đinh Thuận vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên bảo.

Cước bộ Tần Kham chậm lại, trầm tư nói: "Phía dưới có tin tức à? Chu Thần Hào trốn hướng nào?"

" Thám tử trong vệ báo lại, Chu Thần Hào sau khi binh bại thì lĩnh hơn ngàn tàn binh chạy về phía Nam Xương."

Tần Kham nghĩ nghĩ, khóe miệng lộ ra nụ cười: "Công lao này chắc vô duyên với ta rồi."

Đinh Thuận quýnh lên: "Vì sao? Ai dám cướp công với Cẩm Y vệ chúng ta, thuộc hạ luộc sống hắn!"

"Chu Thần Hào binh bại chỉ có hai phương hướng để trốn, một là Nam Xương, nơi đó là hang ổ của hắn, hai là hồ Bà Dương cách Nam Xương không xa, trên hồ còn có mấy vạn thuỷ quân của Chu Thần Hào, về hồ Bà Dương thu nạp cựu bộ, hắn vẫn có sắc liều một phen, theo phán đoán của ta, hắn hơn phân nửa sẽ về thành Nam Xương, nhưng nửa đường về Nam Xương, hắn sẽ thay đổi tuyến đường trốn tới hồ Bà Dương."

"Vì sao thay đổi tuyến đường?"

Tần Kham từ từ nói: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lúc này thành Nam Xương đã nằm trong tay Vương Thủ Nhân rồi. Chu Thần Hào nửa đường đào vong nhận được tin tức, sao có thể không đổi đường?"

Đinh Thuận kinh hãi: "Cẩm Y vệ không có tin tức gì truyền về, Công gia sao biết?"

"Bởi vì ta tin Vương Thủ Nhân sẽ không bỏ lỡ cơ hội mà trời ban cho hắn này, hắn nếu bỏ qua thì không phải là Vương Thủ Nhân?"

Đinh Thuận nghe mà chả hiểu gì, nhìn bộ dạng vẻ mặt bí hiểm của Tần Kham, Đinh Thuận đau đầu, tiếp theo bộc lộ bộ mặt hung ác: "Họ Vương là tri giao của Công gia, vào lúc mấu chốt này lại cướp công lao của Công gia, đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của."

Tần Kham lườm hắn: "Hay là ngươi đi đào mộ tổ của Vương Thủ Nhân đi, để phát tiết mối hận trong lòng?"

" Nguyên quán của hắn ở đâu vậy?"

Tần Kham tức giận đạp cho hắn lảo đảo, cả giận nói: "Cái đồ không ra gì, công lao gì cũng muốn kéo vào người mình, ngươi cho rằng đây là chuyện tốt sao? Công lao càng lớn càng chói mắt, cho dù hoàng thượng không đố kỵ ta thì văn võ cả triều có thể dung ta được à? Một hai công lao là chuyện tốt, công lao quá lớn thì chính là đạo tự chịu diệt vong đó."

Đinh Thuận vâng vâng dạ dạ, cũng không biết là biết thật hay biết giả, Tần Kham nghĩ nghĩ rồi nói: "Ngươi dùng danh nghĩa của ta hạ lệnh cho truy binh đang truy kích Chu Thần Hào, bảo họ trên đường thay đổi lộ tuyến tụ tập tới hồ Bà Dương, ngăn chặn Chu Thần Hào hội hợp với phản tặc thuỷ quân ở hồ Bà Dương, bức Chu Thần Hào chỉ có thể chạy trốn phụ cận thành Nam Xương."

Tần Kham nhìn trời, khóe miệng lộ ra nụ cười: "Lần này, ta muốn tặng công lao to lớn này cho Vương Thủ Nhân, công lao này cũng nên là của hắn."

Đinh Thuận cái hiểu cái không, lại đổi mặt như chó: "Vâng vâng vâng, Công gia và Vương đại nhânlà tri giao, công lao ai giành được cũng như nhau, Công gia thường nói Vương đại nhân là yêu... không, là thánh nhân ngàn năm có một, thánh nhân tất nhiên cần một công lao để tô điểm, kỳ thật thuộc hạ cũng hiểu mà, Vương đại nhân không tồi, giảng nghĩa khí lại biết điều, lần trước ở kinh sư còn mời thuộc hạ tới kỹ viện chơi, thuộc hạ lúc ấy thụ sủng nhược kinh, chuyện vinh quang như đi kỹ viện với thánh nhân mà thuộc hạ được hưởng, mộ tổ nhà thuộc hạ chắc không chỉ là bốc khói nhẹ, mà là khói cuồn cuộn ấy."

Lời này khiến Tần Kham không thích, liếc hắn: "Đinh Thuận, có ai từng nói mặt ngươi rất giống cái giày không?"

Đinh Thuận ngạc nhiên, bất giác xoa mặt mình: "Công gia vì sao lại thấy vậy?"

"Ta cũng không biết, chỉ cảm thấy giẩy lên thì nhất định rất thoải mái."

Chương 627: Cùng đuổi dê đã mất

Trăng sáng sao mờ

Chu Thần Hào giục ngựa chạy trốn, trên đường chạy đến hồ Bà Dương, tâm tình rất tuyệt vọng, tiền đồ rất xa vời. Đi theo phía sau hắn còn có mấy trăm tàn binh cũng rất tuyệt vọng, bao gồm cả phụ tá Lý Sĩ Thực, vị phụ tá Lưu Dưỡng Chính từ lúc An Khánh binh bại đã thừa dịp hỗn loạn không biết trốn đi đâu rồi.

Bên trong quần thể Văn nhân này có thiết cốt boong boong, nhưng cũng có bại hoại tư văn, loại văn nhân cả đời đọc sách thánh hiền nhưng luận về trung thành thì còn không bằng một con chó đất này đâu đâu cũng có, Lưu Dưỡng Chính không phải người đầu tiên, cũng tuyệt đối sẽ không phải là người cuối cùng. Xưa nay thay triều đổi đại, dị tộc xâm lấn, chống cự kích liệt nhất là văn nhân, đầu hàng sảng khoái nhất cũng là văn nhân, ba chữ "Thức thời" trước nay được văn nhân nghiền ngẫm cân nhắc một cách sâu sắc nhất.

Ngồi trên lưng ngựa cảm thụ gió đêm thổi vào mặt, gió đêm như mũi dao cắt lên mặt Chu Thần Hào, khuôn mặt này đã không còn thanh niên, tràn ngập vẻ tang thương và thất bại.

Từ An Khánh một đường chạy trốn, hoảng sợ căn bản không biết tới đâu, chỉ nhận chuẩn một phương hướng rồi liều mạng mà chạy, trên đường gặp phải mấy cỗ quan binh vệ sở truy kích trải qua khổ đấu, hơn ngàn tàn binh liên tục giảm quân số, hiện giờ chỉ còn lại mấy trăm người.

Lý Sĩ Thực vẫn đang an ủi Chu Thần Hào, người đọc sách từng làm quan tới Thị Lang này luận về tố chất tâm lý, luận về trình độ trung thành thì mạnh hơn Lưu Dưỡng Chính xuất thân cử nhân rất nhiều. Hắn vẫn truyền thụ tín niệm và hy vọng cho Chu Thần Hào, bại ở An Khánh không tính là gì, Vương gia còn có thành Nam Xương, còn có bốn vạn thuỷ quân hồ Bà Dương.

Trên đường Đào vong, Chu Thần Hào mấy lần muốn rút kiếm tự vẫn, đều bị Lý Sĩ Thực tay mắt lanh lẹ cản lại, đương nhiên, không loại trừ khả năng Chu Thần Hào vẫn đang làm trò, dù sao loại chuyện rút kiếm tự vẫn này rất nhiều đại nhân vật đều từng làm, kết quả chẳng một ai chết cả, luôn sẽ có một bàn tay và lúc nguy cấp rất khéo giơ ra, ngăn cản nguyện vọng tốt đẹp một mạng quy thiên của bọn họ.

Sau một ngày đào vong, Chu Thần Hào nửa đường nhận được một tin tức khiến cho hắn càng tuyệt vọng, thành Nam Xương bị một tên gia hỏa tên là Vương Thủ Nhân nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của công hạ rồi, Nam Xương không chỉ đổi họ, Vương phi, trắc phi, thế tử phủ Ninh vương đều bị Vương Thủ Nhân bắt vào ngục.

Chu Thần Hào lần này tuyệt vọng thật sự rồi, sau khi nghe thấy tin tức này thì lập tức ngửa mặt lên trời ói ra một búng máu, búng máu này không phải là làm màu, là đồng tẩu vô khi hàng thật giá thật, ngay cả Lý Sĩ Thực vẫn luôn an ủi hắn hiện tại cũng á khẩu không biết nói gì, làm mưu sĩ bên cạnh đại nhân vật, trừ trí mưu hơn người ra, tính toán không bỏ sót ra, mưu sĩ còn phải kiêm luôn cả các nhân vật như tâm lý học giả, bác sĩ tâm lý, khi đại nhân vật cao hứng thì mưu sĩ phải dệt hoa trên gấm, khi phiền não thì phải an ủi, khi đắc ý thì phải khuyên bảo, khi tuyệt vọng thì phải thắp snags hy vọng, mưu đồ Đông Sơn tái khởi, đại nhân vật muốn treo cổ thì hắn phải ở bên cạnh buộc dây, loại mưu sĩ này đại thể là sống không tới sang năm.

Hai hy vọng còn lại giờ đã mất đi một, hiện tại Lý Sĩ Thực cũng không thể dốc lòng cho Chu Thần Hào, bởi vì ngay cả bản thân hắn cũng tuyệt vọng. Hy vọng duy nhất hiện giờ của Chu Thần Hào chỉ còn lại bốn vạn thuỷ quân trên hồ Bà Dương.

Thế là mấy trăm tàn binh đi theo Chu Thần Hào nửa đường đổi hướng chạy tới hồ Bà Dương.

Lăn lộn tới hoàn cảnh thê thảm thế này, nói thật, khi Chu Thần Hào rút kiếm tự vẫn Lý Sĩ Thực thật sự không nên giơ tay ngăn cản.

Thành Nam Xương.

Sau khi bốn vạn tướng sĩ dưới trướng Vương Thủ Nhân không tốn một người chiếm Nam Xương, trong thành rất hỗn loạn.

Thời đại Chiến loạn, cho dù quân kỷ có sâm nghiêm tới mấy, trong ngũ cũng không ngăn chặn được bại hoại, đặc biệt là một khắc phá thành, các tướng sĩ tâm lý từ chết đến sống, loại tâm tình áp lực rất lâu này một khi được phóng túng, khả năng hóa thân thành cầm thú rất lớn, thậm chí ngay cả tướng lãnh cũng không đàn áp được.

Có câu châm ngôn "Một tướng công thành vạn cốt khô", những lời tàn nhẫn này nếu không phải tự mình trải qua thì tuyệt đối không thể tưởng tượngđược, từ xưa đến nay rất nhiều chủ tướng sau khi thành ngầm đồng ý hoặc ngang nhiên cho phép tướng sĩ dưới trướng gian dâm cướp của, thậm chí là đồ thành ba ngày, năm ngày, loại chuyện này rất thường xuyên xảy ra, không phải chủ tướng thật sự mất sạch nhân tính, mà là một khắc tướng sĩ phá thành xong là nguy hiểm nhất, lúc này nếu không cho phép bọn họ gian dâm giết người, chỉ sợ sẽ sinh ra làm phản.

Sau khi thuận lợi chiếm lĩnh thành Nam Xương, tướng sĩ dưới trướng Vương Thủ Nhân cũng không ngoại lệ, sau khi chiếm thành rồi không ít tướng sĩ kết đội đánh cướp chung quanh, có điều Vương Thủ Nhân cũng không phải là ngồi không, hắn là là thánh nhân, thánh nhân tuyệt đối sẽ không cho phép loại tình huống này phát sinh dưới mí mắt hắn, huống chi hắn là chủ soái.

Đội ngũ chấp pháp do Ngũ Văn Định đứng đầu nhanh chóng tập kết, bắt đầu triển khai đồ sát huyết tinh đối với các tướng sĩ vi phạm quân kỷ trong thành, vốn chiếm lĩnh Nam Xương không tốn một người nào, sau khi chiếm lĩnh Nam Xương rồi, dưới mệnh lệnh của Vương Thủ Nhân, không ngờ giết chết hai ngàn người, lúc này mới khống chế được cục diện hỗn loạn trong thành Nam Xương.

Tiếp theo là dán bố cáo chiêu an, sai quan viên vận hành thành trì, kiểm kê quan thương Nam Xương và sổ sách nha môn, bắt hết chính phi trắc phi con cháu của Chu Thần Hào, sau khi làm xong những việc này, thành Nam Xương cuối cùng cũng ổn định.

Nha môn tri phủ Nam Xương thành soái trướng lâm thời của

Vương Thủ Nhân, sau khi vào ở thì nha môn người đến người đi nối liền không dứt, là một thành trì giang tây thu phục đầu tiên, Vương Thủ Nhân lấy thân phận đinh cống tuần phủ hành sử chức quyền đốc phủ Giang Tây, bất kể quân vụ hay dân sự đều do một mình Vương Thủ Nhân quyết, mỗi ngày bận rộn thì thế nào thì không cần nghĩ cũng biết!

Trong đại đường Nha môn có chút hỗn loạn, chiến thời không cần thiết phải phô trương và sạch sẽ, một cái ghế dựa cũ nát, một cái bàn cũ nát, đặt lên chỗ trống là thành nơi làm việc của Vương Thủ Nhân.

Lúc này trong nha môn tri phủ trừ Vương Thủ Nhân, còn có một người quen, chính là bộ hạ của Tần Kham, Thường Phượng.

Tiền Ninh trải qua sinh tử trở lại đại doanh An Khánh, bẩm báo việc Chu Thần Hào muốn ám sát, lời nói mặc dù không giả, nhưng trong những gì hắn đã trải qua có rất nhiều thứ không thật và hàm hồ, chuyện liên quan tới quân cơ, Tần Kham không dám dùng Tiền Ninh nữa, dứt khoát phái bộ hạ tâm phúc phụ trách liên lạc giữa đại doanh An Khánh và thành Nam Xương.

Thường Phượng không mặc công phục, đầu đội mũ vuông, học đeo ngọc bội, tay lại đeo ba cái nhẫn vàng to đùng, thoạt nhìn giống như là sợ người khác không biết hắn là thương nhân có tiền vậy.

Cẩm Y vệ chuyên trách dò hỏi tình báo, cải trang thành các loại thân phận, giả gì giống nấy là khả năng cơ bản của Cẩm Y vệ.

Vương Thủ Nhân rất khách khí, chiến loạn trong thành vừa dừng, hắn không ngờ không biết từ đâu kiếm được ít trà lá để chiêu đãi Thường Phượng.

Thường Phượng vẻ mặt rất kính cẩn, Cẩm Y vệ đối với người khác thì ngang ngược, nhưng ở trước mặt Vương Thủ Nhân thì không dám, lão bộ hạ của Tần Kham đều biết giao tình của Công gia và vị Vương đại nhân này tâm đầu ý hợp thế nào.

Trà lá hiểu nhiên không phải là trà ngon, Thường Phượng rụt rè nhấp một ngụm, lại uống phải đầy bột phấn của lá trà, muốn nhổ ra nhưng lại cảm thấy không lễ phép, đành phải cố sức mà nuốt

xuống, sau đó ôm quyền cung kính nói: "Phụng lệnh Tần Công Gia, hạ quan tới liên hệ tin tức với Vương đại nhân, ngày mười ba tháng chín, sáu vạn bộ quân của Chu Thần Hào quyết chiến ở ngoài thành An Khánh với vương sư triều đình, phản quân đại bại, gần như toàn quân bị diệt, nhưng lại để Chu Thần Hào chạy mất, Chu Thần Hào dẫn tàn quân chật vật chạy về Nam Xương."

Vương Thủ Nhân ánh mắt chớp động: "Chu Thần Hào chạy đến Nam Xương à?"

Thường Phượng vội vàng nói: "Vốn là vậy, nhưng nửa đường lại nghe nói Nam Xương bị đại nhân phá rồi, Chu Thần Hào dẫn mấy trăm quân chạy tới hồ Bà Dương, Vương đại nhân, Chu Thần Hào mấy năm nay âm thầm mời chào sơn tặc thủy phỉ, chế tạo thuyền hạm, thuỷ quân thuỷ quân trên hồ Bà Dương đã có tới bốn vạn, nếu Chu Thần Hào hội hợp với bốn vạn phản tặc đó, đối với triều đình không lớn không nhỏ cũng vẫn lại một cọc phiền toái."

Vương Thủ Nhân trầm ngâm một lúc, nói: "Tần Công Gia nói thế nào?"

"Tần Công Gia không nói gì cả, chỉ hạ lệnh cho vương sư đang truy kích nhanh chóng thay đổi tuyến đường tới hồ Bà Dương."

Vương Thủ Nhân im lặng hồi lâu, thở dài: "Tần Kham đây là muốn tặng một phần công lao rất lớn cho ta."

Giữa Người thông minh với Người thông minh không cần phải nói năng nhiều, một động tác đơn giản là hiểu rõ nhau, Vương Thủ Nhân trong nháy mắt thấy rất cảm động, hắn biết bắt sống Chu Thần Hào là công lao như thế nào, công lao này Tần Kham vốn có thể tự mình lấy, nhưng lại rất vô tư đưa cho hắn.

Thường Phượng cười nói: "Đại nhân và Công gia nhà ta là tri giao, vả lại từ sau khi Chu Thần Hào mưu phản, đại nhân ở Giang Tây dụng binh quỷ thần khó lường, đại nhân sớm dã dương danh thiên hạ, cho dù Công gia nhà ta không làm gì thì công lao này mười có chín cũng là của đại nhân."

Vương Thủ Nhân cười cười, tiếp theo sắc mặt nghiêm lại, nói: "Về nói với Tần Công Gia, Vương mỗ nhớ ơn, xin Tần Công Gia yên

tâm, có Vương mỗ ở Nam Xương, Chu Thần Hào tuyệt đối sẽ không hội hợp được với bốn vạn phản tặc hồ Bà Dương, hắn đã là cá trong chậu của ta."

Không đến một canh giờ sau khi Thường Phượng cáo từ ra khỏi thành, Vương Thủ Nhân điểm năm ngàn binh mã ra khỏi thành theo.

Tần Kham hào phóng chắp tay dâng cho công lao to lớn này, nếu Vương Thủ Nhân không nắm lấy, hắn sẽ đập đầu tự tự trước mặt Tần Kham.

Vương Thủ Nhân cũng cần công lao, hắn là thánh nhân, thánh nhân không có nghĩa là không màng danh lợi, người không màng danh lợi không phải là thánh nhân, mà là hòa thượng.

Năm ngàn binh mã vội vàng ra khỏi thành, lần này do Vương Thủ Nhân tự mình lĩnh quân, hắn muốn bắt Chu Thần Hào trước khi vương sư tại triều đuổi kịp hắn.

Hai tháng ngắn ngủi, Chu Thần Hào từ phiên vương tạo phản oanh oanh liệt liệt biến thành dê non quần hùng cùng đuổi. Đương nhiên, đây là cách nói văn nghệ, nói thông tục một chút thì có thể coi hắn là chuột chạy qua đường ai ai cũng muốn đập.

Con dê này không chỉ quần hùng muốn đuổi, còn có một vị nữ tử cũng muốn đổi.

Đường Tử Hòa cưỡi ngựa trong núi rừng, sau quyết chiến ở An Khánh, Đường Tử Hòa đuổi Chu Thần Hào đã một ngày một đêm.

Hoàng triều hưng vong, triều đại thay đổi, những cái này không liên quan gì tới nàng ta, nàng ta đuổi bắt Chu Thần Hào không chỉ có bởi vì hắn là kẻ địch của Tần Kham, còn có một ân oán khác, ân oán này cũng là nguyên nhân lúc trước nàng ta vô duyên vô cớ xuất hiện ngoài đại doanh Lăng Thập Nhất.

Chương 628: Được làm vua thua làm giặc (thượng)

Một nữ nhân yếu đuối dám một mình ngàn dặm truy kích hơn một ngàn tàn binh, chuyện này nhìn thế nào cũng thấy lạ lùng.

Nhưng mà trên thực tế lại không lạ lùng gì, một nữ lưu có thể ở Phách Châu dẫn theo hơn mười vạn người oanh oanh liệt liệt tạo phản triều đình, phía bắc Đại Minh bị nàng ta một mình dày vò tới hơn nửa năm, tuy rằng thất bại nhưng cũng thoải mái thoát khốn, tiếp tục một mình hành tẩu giang hồ mà không mảy may tổn hại.

Một nữ nhân có thể làm đến một bước này mà vẫn sống một cách phong sinh thủy khởi, tất nhiên là có bản sự của nàng ta, chuyện không chắc chắn thì nàng ta sẽ không làm.

ngựa chạy như bay, người và ngựa đều đã mệt, miệng ngựa thậm chí đã sùi bọt, biểu hiện ra tình trạng kiệt sức của nó, nhưng mà chủ nhân vẫn liên tục quất roi khiến nó không thể không tiếp tục chạy.

Đường Tử Hòa không rõ đã chạy được bao xa, nàng ta chỉ biết rằng mình nhất định đã vượt qua Chu Thần Hào, việc nàng ta phải làm chính là ở trên con đường mà Chu Thần Hào tất phải qua chờ hắn, tặng hắn một kích cuối cùng.

Sau một ngày, khi sắp tới phủ Nam Khang Giang Tây, Đường Tử Hòa cuối cùng ghìm ngựa dừng lại.

Ôn nhu vuốt ve ngựa đang sùi bọt mép, Đường Tử Hòa vỗ nhẹ vào mông nó, ngựa hí khẽ một tiếng, vui vẻ đi uống nước gặp cỏ ở ven đường.

Đường Tử Hòa cũng ngồi xếp bằng trên bãi cỏ ven đường, từ trong bọc hành lý lấy ra một cái bánh đã khô quắt và một túi nước, cho dù đã cực kỳ đói hát, nhưng tướng ăn của nàng ta vẫn rất nhã nhặn thanh tú, chậm rãi cắn từng miếng nhỏ, sau đó uống một ngụm nước.

Giang hồ phiêu linh, cũng không tiêu sái như bề ngoài nhìn thấy, không chỉ phải đối mặt với nguy hiểm và cạm bẫy trên đường, còn phải chịu cái rét cắt da cắt thịt, chịu cảnh thiếu thốn khốn đốn, càng phải chịu sự cô độc đáng sợ.

Đường Tử Hòa ăn mấy miếng thì không ăn nữa, ngồi ngây ngốc.

Bỗng nhiên nhớ hắn quá, bỗng nhiên muốn gặp hắn, cho dù nhìn hắn từ xa cũng thấy thỏa mãn nhân sinh rồi.

Cách xa bao nhiêu ngày, nàng ta không nhớ rõ nữa, loạn thế phong hỏa, giang hồ phong ba, một mình cô độc lưu lạc khổ sở, đều không thể nào bằng sự tương tư như đao xuyên tim.

Không biết qua bao lâu, Đường Tử Hòa thở dài, cuối cùng cũng đứng lên.

Chọn dừng lại ở đây tất nhiên là có nguyên nhân, ven đường vừa hay có một dòng suối không tên, nước suối trong suốt được bách tính thôn trang phụ cận dùng đá kè càng thêm mỹ quan, trơ trọi ở ven đường, rất là bắt mắt.

Đường Tử Hòa sau khi đi một vòng quanh dòng suối, lặng lẽ từ trong ngực lấy ra một bao thuốc bột màu trắng, sau đó cẩn thận rải thuốc bột vào dòng suối, thuốc bột không màu không vị, gặp nước là tan, lặng lẽ hòa vào trong nước suối.

Làm xong những cái này vẫn chưa xong, Đường Tử Hòa cách dòng suối mấy trăm trượng tìm hai gốc cây ven đường, từ trong bọc hành lý lấy ra một sợi dây thừng treo ngang hai cây, dây thừng dùng lá khô và đá đất che giấu, lại rắc thêm chút đất vàng, một cái bán mã tác (dây cản ngựa) được làm xong, vô thanh vô tức giăng ngang đường.

Sau khi làm xong tất cả, Đường Tử Hòa mỉm cười, nụ cười chứa đầy sát khí, cuối cùng tìm một nơi rất xa để ẩn mình.

Chu Thần Hào vẫn giục ngựa chạy như điên, cảnh giới tốt đẹp nhất của nhân sinh là giục ngựa chạy, cộng hưởng với phồn hoa c nhân thế, đáng tiếc Chu Thần Hào hiện tại tuy rằng đang giục ngựa, nhưng hiển nhiên này cảnh giới này càng ngày càng xa, hắn

là đang chạy trốn để giữ mạng.

Truy binh tốp này nối tiếp tốp kia, liều chết xông qua một tuyến phong tỏa, đoạn đường từ An Khánh đến hồ Bà Dương quả thực so với tám mươi mốt kiếp nạn Đường Tăng phải trải qua để lấy kinh còn khó khăn hơn, đi theo hắn d hơn ngàn tàn binh, sau khi giúp hắn ứng phó với từng đạo tuyến phong tỏa thì trước mắt chỉ còn lại không đến một trăm tướng sĩ.

Chu Thần Hào càng trốn càng sợ hãi, càng lúc càng hoảng sợ, cảm xúc tuyệt vọng càng lúc càng nặng, tinh thần cơ hồ đã đến ranh giới sụp đổ.

Chu Thần Hào không phải kiêu hùng, lại càng không phải là anh hùng, hắn nhiều nhất chỉ là được nằm trong một cái bào thai tốt, là phiên vương cuồng vọng chưa thấy qua sóng gió, làm chuyện gì cũng phải tinh tế, làm việc gì cũng qua loa, bao gồm cả khởi binh tạo phản, cảm thấy thực lực của mình không tồi, chẳng bận tâm tới thiên thời địa lợi nhân hoà, cứ thế mà phản.

Người sống đơn giản kỳ thật là phúc khí, nhưng đại nhân vật tay nắm binh quyền nếu sống quá đơn giản thì thường thường sẽ không sống lâu, hơn nữa chết với muôn hình vạn trạng, bị chống sống, bị lừa chết, bị loạn đao chém chết, hoặc là, bị mình sự ngu xuẩn của mình khiến cho chết.

Tiếng gió gấp, truy binh càng gấp, Chu Thần Hào một đường đổi mấy thớt ngựa, rõ ràng phía sau đã không còn nghe thấy thanh âm mà hắn luôn cảm thấy truy binh cách hắn chỉ một mũi tên, cái gọi là "Thần hồn nát thần tính" chínhlà như vậy.

Giục ngựa chạy như điên cả ngày, tiến vào địa phận phủ Nam Khang, lúc này người kiệt sức, ngựa hết hơi, vừa đói vừa khát, nhưng tốc độ của mọi người lại không chậm đi, đối với hiện trạng mọi người đều rất rõ ràng, hiện tại là đang chạy trối chết, không phải du xuân, đói khát cũng không thể có thời gian là dừng lại rải khăn cắm trại.

Vó ngựa dồn dập như nhịp trống, mọi người bỏ ra hết mọi tâm lực để nắm lấy sinh cơ của mình.

Cảnh sắc không ngừng lui về phía sau, Chu Thần Hào lòng nóng như lửa đốt, trong lòng đang cân nhắc nên tránh truy binh triều đình như thế nào để hội hợp với thuỷ quân hồ Bà Dương thì bỗng nhiên phía trước truyền đến một tiếng hét sợ hãi, tiếp theo một quân sĩ phản quân mở đường lăng không bay lên một trượng, sau khi vẽ ra một đường cong giữa không trung thì ngã mạnh xuống đất, rắc một tiếng, đầu quân sĩ vặn vẹo với một góc độ kỳ dị mà người sống không thể nào làm được, trong nháy mắt đã khí tuyệt.

Mấy chục tàn binh kinh hãi, khẩn cấp ghìm ngựa dừng lại, sau khi ngựa hí dài liên tục, đội ngũ an tĩnh lại, giữa đại đạo hoang tàn vắng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của chiến mã và các tướng sĩ, ánh mắt mọi người nhìn về phía Chu Thần Hào.

Sắc mặt Chu Thần Hào xanh mét. Kinh ngạc nhìn giữa đường, một sợi dây thừng cột vào hai cây chăng giữa đường, hiển nhiên là bán mã tác.

Sau khi thấy rõ, Chu Thần Hào sợ hãi hô lên: "Phía trước có mai phục!"

Bốn phía lập tức vang lên tiếng đao kiếm rời vỏ, các tàn binh nhanh chóng kết trận đề phòng giữa đường, vẻ mặt như lâm đại địch nhìn xung quanh.

"Phái mười thám báo tản ra tìm hiểu chung quanh." Chu Thần Hào run rẩy hạ lệnh.

Mười tên thám báo rất nhanh được phái ra, cẩn thận tìm hiểu địch tình trong rừng cây và bụi cỏ phụ cận.

Hao phí nửa canh giờ, mười tên thám báo hoàn hảo không tổn hao gì trở về, vẻ mặt mê mang lắc lắc đầu, phụ cận không có thôn không có điếm, đừng nói mai phục, ngay cả một con chó cũng không thấy.

"Vương gia, phía trước không chỉ không có mai phục, hơn nữa cách đây không xa còn có một con suối." Ngữ khí của thám báo mang theo mấy phần mừng rỡ bẩm báo.

Phản quân còn lại nghe được, trong đội ngũ lập tức bộc phát ra

tiếng hoan hô.

Chạy trốn cả ngày, mọi người đều đã mệt tới sắp ngất rồi, con suối này không nghi ngờ gì nữa chính là thứ mọi người cần nhất.

Chẳng buồn để ý tới tiếng hoan hô chung quanh, Chu Thần Hào mỉm cười: "Phía trước có bán mã tác, phía sau có dòng suối, trước sau chỉ cách mấy trăm trượng, coi bổn vương là thằng ngốc à? Nước suối này tất có kỳ quái."

Chương 629: Được làm vua thua làm giặc (hạ) (1)

Chu Thần Hào cuối cùng cũng thông minh được một hồi, rất chuẩn xác tìm được điểm đáng ngờ, bộ dạng khi cười lạnh rất hữu thần, Xích Bích chi chiến năm đó Tào Tháo khi thua chạy mỗi khi đến một nơi tuyệt địa luôn sẽ ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, tướng lãnh bên cạnh thế là rất hợp với tình hình hỏi một câu: "Thừa tướng vì sao lại bật cười", sau đó Tào Tháo bắt đầu khoe khoang tri thức binh pháp, nơi này nếu thiết lập một nhánh phục binh, ta nào có sinh lộ vân vân, sự thật chứng minh miệng Tào thừa tướng giống như được hòa thượng trong miếu khai quang cho vậy, đoán cái là trúng.

Tình cảnh Hôm nay, bộ dạng của Chu Thần Hào so với Tào Tháo thì không sai chút nào, vẻ mặt cười lạnh và ánh mắt cơ trí giống như có thể nhìn thấu tất cả tất cả thế gian khiến mị lực lãnh đạo của hắn lúc này nở rộ quang hoa loá mắt.

Một người sống tới thảm trạng thế này không ngờ còn có sắc mặt tự tin như vậy, chứng tỏ đầy đủ tố chất tâm lý của Chu Thần Hào vẫn rất cường đại.

Vừa nói nước suối có kỳ quái, tất cả tướng sĩ đều ngây ra, sau khi ngơ ngác nhìn nhau thì vẻ mặt mọi người đều không công nhận, nơi này là vùng hoang vu dã ngoại, phụ cận không có một phục binh, nếu có gì kỳ quái thì là triều đình đã sớm triệu tập trọng binh mai phục bao vây bọn họ, ai lại làm chuyện thừa thãi như động tay động chân trong nước suối.

"Nơi này rất khả nghi, ta không thể do dự, đi mau." Chu Thần Hào phất tay.

Nói xong hắn dẫn đầu lên ngựa, sau đó hung hăng vỗ mông ngựa một cái, bỗng nhiên quay đầu lại thì phát hiện tất cả tướng sĩ đều không nhúc nhích, thậm chí ngay cả ngựa của hắn cũng không nhúc nhích.

Người và súc sinh đều có ý kiến với hắn.

Cả ngày bôn ba chạy trối chết, tinh thần và thể lực của mọi người chỉ còn chút nữa là sụp đổ, mệnh lệnh bất cận nhân tình của Chu Thần Hào cuối cùng đã dẫn phát sự phản cảm của mọi người.

Chu Thần Hào thấy mọi người bất động, sắc mặt dần dần xanh mét.

Lý Sĩ Thực tiến lên nói nhỏ: "Vương gia vừa bại, trước mắt đi theo bên cạnh ngài đều là trung thành chi sĩ, mọi người đã mệt chết rồi, xin Vương gia khai ân cho mọi người nghỉ ngơi một chút, nếu cứ cố mà chạy, tướng sĩ chỉ sợ sẽ bất ngờ làm phản."

Đuôi lông mày Chu Thần Hào nhướn lên. Hít sâu, cuối cùng cố nhịn sự phẫn nộ trong lòng, nghe vậy lạnh lùng nói: "Nếu như thế, thì nghỉ ngơi một lcú đi. Nước suối trước tiên để chiến mã uống thử, nếu không có vấn đề gì để cho các tướng sĩ uống."

Lý Sĩ Thực cười nói: "Vương gia nói rất đúng."

Chu Thần Hào bất đắc dĩ lựa chọn thỏa hiệp, sau khi thất bại thảm hại, bên cạnh còn sót lại không đến trăm tướng sĩ này, không thể để mất họ nữa.

Chúng tướng sĩ đều hoan hô, sau đó vội vàng dắt ngựa tới cạnh con suối, trước tiên cho chiến mã uống, sau đó mọi người Lẳng lặng đứng nhìn phản ứng của chiến mã.

Sau nửa canh giờ, chiến mã vẫn rung đùi đắc ý, cúi đầu gặm cỏ xanh, tất cả Phản ứng đều rất bình thường.

Chu Thần Hào cười khổ. Hắn hoài nghi mình có phải nghĩ nhiều quá hay không, mấy ngày liền bị triều đình truy kích, bản thân đã thành chim sợ cành cong, nhìn gì cũng cảm thấy có âm mưu.

Về phần vừa rồi vì sao có một sợi bán mã tác giữa đường, Chu Thần Hào cũng không nghĩ ra nguyên do, phụ cận đã không có phục binh, nước suối tựa hồ cũng không có vấn đề. Lý do tồn tại của sợi bán mã tác này thật sự không có cách nào giải thích.

Có điều Chu Thần Hào trước mắt vẫn là Vương gia đang chạy trối

chết, không phải bộ khoái phá án của nha môn, nếu không có nguy hiểm, chuyện không nghĩ ra dứt khoát không nghĩ nữa, giữ tính mạng mới là quan trọng nhất.

Sau khi Điều chỉnh tâm tình một chút, Chu Thần Hào phất phất tay: "Xem ra nước suối chắc không có vấn đề, là bổn vương nghĩ nhiều rồi, mọi người đều uống đi, uống xong thì lên đường."

Mọi người lại hoan hô rồi xông tới dòng suối, bất chấp tất cả thi nhau uống, ngay cả bản thân Chu Thần Hào cũng uống như trâu.

Đợi mọi người đều uống xong, lấy túi da mang theo trên người múc nước vào, Chu Thần Hào ra lệnh một tiếng, mọi người đả tiếp tục tiến tới hồ Bà Dương.

Cho tới khi bọn họ giục ngựa đi được thời gian một nén hương, Đường Tử Hòa cưỡi ngựa xuất hiện cạnh dòng suối, nhìn nước suối đã bị những người này uống non nửa, Đường Tử Hòa trên mặt lộ ra nụ cười lạnh như băng, hết sức lãnh diễm.

Lúc Giơ roi định đuổi theo,, Đường Tử Hòa không biết nhớ tới gì, cười khổ xuống ngựa, từ trong lòng lại lấy ra một bao thuốc bột, rải vào trong suối, lẩm bẩm nói: "Hồng Dương Nữ tâm ngoan thủ lạt trước kia đi đâu mất rồi! Hạ thuốc xong lại còn phải giải, để tránh đồ hại thôn dân phụ cận, đây còn là ta sao?"

Chu Thần Hào và tàn binh nằm ở ven đường, sắc mặt xám trắng, vẻ mặt tuyệt vọng.

Nằm đầy đất không chỉ có người, ngay cả chiến mã của bọn họ cũng nằm, bên tai tràn ngập tiếng rên rỉ, Chu Thần Hào muốn chạy, nhưng cả người mềm nhũn ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

Sợ hãi, tuyệt vọng, nghi hoặc... Đủ loại cảm xúc tràn ngập trong lòng Chu Thần Hào.

Sau khi đi được nửa canh giờ, chiến mã đầu tiên uống nước suối vô cớ tê liệt ngã xuống đường, Chu Thần Hào liền nhận thấy được đại sự không ổn, lại qua nửa canh giờ, cả đội ngũ bao gồm cả Chu Thần Hào toàn bộ mất hết khí lực, ngã xuống đường.

"Vương gia, chúng ta giờ phải làm sao? Rốt cuộc là đạo gì?" Lý Sĩ Thực suy yếu hỏi.

Chu Thần Hào ngồi xếp bằng trên bãi cỏ ven đường, nhắm mắt trầm mặc không nói gì, sắc mặt tuyệt vọng.

"Lý tiên sinh, đây không phải là do quan binh vệ sở triều đình gây nên. Đây là môn đạo của giang hồ." Một quân sĩ suy yếu bẩm.

Vừa mới dứt lời, gần một nửa tàn binh đều phụ họa đồng ý.

Tướng sĩ phản quân dưới trướng Chu Thần Hào hơn nửa đều là sơn phỉ thủy tặc, xem như là lục lâm đạo trong chốn giang hồ, đối với loại mánh khóe giang hồ này tất nhiên là không xa lạ gì, trước khi tới nương tựa Chu Thần Hào, nói không chừng mánh khóe này bọn họ dùng không ít, bỏ thuốc trong nước thật sự là công cụ tuyệt hảo để giựt tiền diệt khẩu, vạn vạn lần không ngờ, trong lúc đang thần hồn nát thần tính chạy trối chết, bọn họ tránh được truy kích của quan binh triều đình, lại mạc danh kỳ diệu trúng bẫy của người giang hồ.

Nghe thấy lời nói của quân sĩ, Chu Thần Hào cả người chấn động, vẻ trong mắt khó hiểu trong mắt càng nồng đậm, thử giơ tay lên, phát hiện mình vẫn mềm nhũn không thể nhúc nhích, Chu Thần Hào gian nan quay đầu nhìn chung quanh, cao giọng nói: "Không biết phụ cận là hảo hán giang hồ đạo nào? Bổn vương... Thần Hào đi ngang qua nơi này quên bái sơn, xin hảo hán thứ lỗi, nếu tiện thì ngại gì không hiện thân, để Thần Hào dâng tiền bạc hiếu kính."

Mặt cỏ kêu loạt soạt, một đôi giày thêu màu tím thanh tú xuất hiện trong mắt mọi người, giày thêu rất nhỏ, có thể tưởng tượng gót sen trong giày mảnh mai nhỏ nhắn thế nào. Nhưng mà lúc này nơi này, Chu Thần Hào và thủ hạ giống như lợn béo chờ thịt, sao còn dám có nửa điểm ý tưởng kiều diễm.

Ánh mắt Mọi người dần dần nâng lên. Đập vào mắt là một dung nhan tuyệt sắc, nhưng trong ánh mắt phù dung lúc này lại lộ sát khí, âm trầm đến tận xương tủy.

Chu Thần Hào cố nén khiếp sợ trong lòng, muốn chắp tay, nhưng lại phát hiện mình ngay cả tay cũng chẳng nhấc lên được, đành

phải cười khổ bỏ cuộc.

"Vốn cho rằng là giang hồ hảo hán, lại không ngờ rằng là nữ hào kiệt cân quắc, vị cô nương này, Thứ cho Thần Hào không có sức để chào."

Mắt đẹp lạnh như băng của Đường Tử Hòa quan sát hắn, nhìn một lúc mới mở miệng nói: "Ngươi chính là Chu Thần Hào?"

Chu Thần Hào trong lòng trầm xuống. Người khác đều điểm danh điểm họ. Chứng tỏ mình trúng ám toán không phải là ngẫu nhiên, nàng ta chính là nhằm vào hắn mà đến, hôm nay e là khó có thể may mắn.

"Không dám giấu cô nương, ta chính là Chu Thần Hào. Xin hỏi cô nương cao tính đại danh?"

Đường Tử Hòa cười duyên: "Ta tên là là Đường Tử Hòa, không biết Ninh vương gia có từng nghe qua tên của ta chưa?"

Vừa dứt lời, không chỉ là Chu Thần Hào, tất cả tướng sĩ phản quân đồng loạt hít một hơi lạnh.

Đường Tử Hòa là ai? Nữ phản tặc Phách Châu Đại danh đỉnh đỉnh! Luận thân phận, Chu Thần Hào quý là phiên vương, nhưng nếu luận về tư lịch của giới tạo phản, Chu Thần Hào còn phải cúi đầu thở dài với Đường Tử Hòa, gọi một tiếng Đường tiền bối.

"Thì ra là đường nguyên soái!" Chu Thần Hào trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, càng mang theo mấy phần vị đạo phản tặc thấy phản tặc, mọi người đến từ ngũ hồ tứ hải, nhưng mục tiêu cách mạng là nhất trí.

Hắn không xa lạ gì với Đường Tử Hòa, trừ thanh danh hiển hách khiến ba tỉnh bắc Đại Minh rung chuyển bất an ra, quan trọng hơn là, Đường Tử Hòa gần đây từng có liên quan tới sự nghiệp tạo phản của hắn.

"Từ lâu đã nghe nói đại danh của Đường nguyên soái, Thần Hào hôm nay mới được chiêm ngưỡng phong thái của nguyên soái, thực là tam sinh hữu hạnh, đa tạ trước đây không lâu nguyên soái đã giúp thần hào xuất thủ ám sát hôn quân Chu Hậu Chiếu..."

Khác với Lăng Thập Nhất, Chu Thần Hào không phải là đường phấn, hắn trước nay chỉ lên tiếng cho mình, sở dĩ chèo kéo quan hệ một cách buồn nôn như vậy, nhưng thật sự là không thể không làm, lúc này mạng già còn nằm trong tay nàng ta, không chèo kéo nịnh bợ thì làm sao mà giữ được mạng?

Chương 629: Được làm vua thua làm giặc (hạ) (2)

Bất luận thân phận cao quý như thế nào, vẻ mặt khi ti tiện đều giống như nhau.

Đường Tử Hòa cười tủm tỉm xua tay: "Đừng đa tạ, Ninh vương gia đừng trêu ta, chuyện này ta không hoàn thành, trong lòng rất áy náy với ngươi."

Chu Thần Hào vội vàng nói: "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nguyên soái viện thủ xuất lực cho Chu mỗ ta là thật, bất luận kết quả như thế nào, Thần Hào vẫn rất biết ơn."

Đường Tử Hòa cười càng ngọt hơn, che cái miệng nhỏ nhắn vô cùng kiều mỵ mỉm cười một hồi, tiếp theo thở dài nói: "Không ngờ Vương gia lại khoan hồng độ lượng như vậy, tiểu nữ tử không dám giấu gì ngài, chuyện ám sát hoàng đế Minh đình, tiểu nữ tử chẳng những không hỗ trợ, ngược lại còn cản trở, Vương gia... Còn có thể cám tạ ta sao?"

"A?" Chu Thần Hào kinh hãi, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, từ xanh mét đến đỏ bừng rồi tái nhợt, trong chớp mắt lại khôi phục trấn định.

Hiện tại hắn đã minh bạch, Đường Tử Hòa này là trăm phương ngàn kế muốn đối phó hắn, cơ hội ám sát hôn quân đang tốt đẹp lại bị nàng ta khiến thất bại thì không nói, trước mắt lúc đang chạy trối chết nàng ta còn lập bẫy hại hắn.

Chu Thần Hào dù sao cũng là phiên vương, phiên vương có tôn nghiêm của phiên vương, sau khi suy nghĩ cẩn thận, Chu Thần Hào không muốn bày ra sắc mặt chèo kéo quan hệ nữa.

"Bổn vương rốt cuộc đắc tội với Đường nguyên soái lúc nào, xin nguyên soái nói cho."

Miệng cười kiều mỵ của Đường Tử Hòa dần dần biến thành lạnh

lẽo: "Nếu Vương gia đã mở miệng trước, tiểu nữ tử không cần giấu nữa, vốn Vương gia tạo phản chẳng liên quan gì tới ta, nhưng có một ân oán, tiểu nữ tử không thể không giải quyết nó."

" Ân oán gì?" Chu Thần Hào mờ mịt, vẻ mặt rất vô tội, một hai năm nay hắn kỳ thật rất thành thật, trừ cám đầu tạo phản ra thì cơ bản không làm chuyện gì khác, cũng vốn không quen biết với vị nữ phản tặc hung danh vang vọng này, tại sao lại có ân oán?

Vẻ mặt Đường Tử Hòa không biết sao lại trở nên đau thương, mắt đẹp ửng đỏ

Sau khi hít sâu một hơi, Đường Tử Hòa chậm rãi nói: "Ninh vương gia, ngươi ngày mười bốn tháng sáu năm Chính Đức thứ ba thì khởi binh ở Nam Xương, sự thành bại của ngươi vốn không liên quan gì tới ta, nhưng bắt đầu từ ngày mùng chín tháng sáu ấy, ta đã thề rồi sẽ có một ngày ngươi tất rơi vào trong tay ta!"

Chu Thần Hào run lên: "Vì sao?"

" Phía tây Nam Xương bốn trăm dặm, có một thành ten là phủ Thụy Châu, Vương gia có biết không?"

"Biết, sau khi Nam Xương khởi binh, tướng sĩ dưới trướng bổn vương đầu tiên là phá Thụy Châu."

" Huyện Cao An thuộc quản lý của Thụy Châu, ngoài huyện có một thôn gọi là Ngụy Hà, Vương gia cũng biết chứ?"

Chu Thần Hào nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Biết, mỗi thành mỗi trấn mỗi thôn của Giang Tây đều nằm trong lòng bổn vương."

Thanh âm của Đường Tử Hòa mang theo đau thương không thể che giấu, như khóc như than: "Toàn thôn Ngụy Hà tổng cộng có bảy mươi ba hộ, tráng đinh lão nhân phụ nhụ hài đồng tổng cộng ba trăm hai mươi khẩu, vào ngày mùng chín tháng sáu đó. Vương gia sai đại tướng Lăng Thập Nhất dưới trướng xuất phát tới phủ Cửu Giang, đại quân đi ngang qua thôn Ngụy Hà, trưởng lão tông tộc trong thôn không dám chậm trễ, dần già trẻ toàn thôn đứng ngoài cửa thôn nghênh đón. Cũng giết lợn mổ dê khao quân, ai ngờ tướng sĩ trong quân của ngươi thấy cháu gái chưa lấy chồng của

tộc trưởng mạo mỹ, không ngờ tâm sinh ác ý, cưỡng bức giao hoan. Tộc trưởng và phụ lão trong thôn không chịu, tên súc sinh dưới trướng ngươi này lập tức trở mặt vô tình, không chỉ tiền dâm hậu sát phụ nhân trong thôn, Thậm chí ngang nhiên đồ sát toàn thôn!"

"Hơn ba trăm người. Không đến một canh giờ, toàn bộ bị súc sinh dưới trướng ngươi giết sạch! Sau khi giết sạch ngay cả thi thể cũng không chôn, tiếp tục hành quân." Đường Tử Hòa cười so với băng sương còn rét lạnh hơn, mắt đẹp oán độc vô cùng: "Không thể không khen Vương gia một câu, quý quân quả thật là tâm ngoan thủ lạt!"

Chu Thần Hào khiếp sợ mở to hai mắt, tất cả tướng sĩ bên cạnh nhìn bộ dạng oán độc dữ tợn của Đường Tử Hòa, lập tức thấy cả người phát lạnh.

"Đường... Đường nguyên soái. Ngươi cũng là người từng dẫn binh tướng."

Đường Tử Hòa cười lãnh liệt: "Không sai, ta từng lĩnh binh, lúc cường thịnh cũng gây ra động tĩnh không nhỏ hơn Vương gia, binh tướng dưới trướng cũng không ít hơn so với Vương gia, nhưng ta và Vương gia có cái khác, đó chính là..."

Đường Tử Hòa nhìn chằm chằm Chu Thần Hào, gằn từng chữ: "Tướng sĩ dưới trướng ta đều là hán tử tâm huyết, không có một súc sinh!"

Chu Thần Hào gục đầu xuống, nói: "Chuyện ở thôn Ngụy Hà đúng là lỗi của bổn vương, nhưng, thôn Ngụy Hà có liên quan gì tới ngươi?"

"Bởi vì ta từng có một món nợ, một món nợ nghiệp chướng nặng nề, ta muốn dùng dư sinh để trả nó, cho nên ta du lịch khắp thiên hạ Đại Minh, trừ bạo giúp kẻ yếu, trị bệnh cứu người, chỉ có hoàn toàn trả hết món nợ này, ta mới có tư cách tiếp tục sống, tháng trước ta đi ngang qua thôn Ngụy Hà, trị bệnh nặng cho hơn mười vị thôn dân, thôn dân chất phác, đối đãi với ta như ân nhân, giữ ta lại trong thôn, lại không ngờ rằng ngày đó ta lên núi hái thuốc chưa về, khi trở lại trong thôn thì khắp nơi đều là phụ lão hương

thân chết không nhắm mắt, ta nuốt lệ chôn từng người, sau đó quỳ gối trước mộ phần bọn họ mà thề, Đường Tử Hòa ta nhất định sẽ báo thù cho bọn họ."

Thở dài Buồn bã, Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Chu Thần Hào, dã tâm thì ai cũng có, dã tâm của ta từng không nhỏ hơn ngươi, cũng từng oanh oanh liệt liệt tạo phản như ngươi, cũng muốn có một ngày kia có thể làm theo Võ Chu, làm nữ hoàng đế, nhưng, lịch triều lịch đại người hưng binh tạo phản có thể tọa ổn giang sơn, đều là người biết đỗi đãi tốt với dân, thật lòng cũng được, thu mua lòng người cũng được, tóm lại bọn họ từng làm vậy, hạng người tâm ngoan thủ lạt coi tính mạng bách tính như cỏ rác giống ngươi, nếu cho ngươi ngồi lên long đình, đó mới thật sự là ông trời không có mắt, kẻ tà tâm sao có thể thừa tự chính thống?"

Đường Tử Hòa nói một tràng dài, Chu Thần Hào nhắm mắt thở dài, Lý Sĩ Thực ở bên cạnh lại bỗng nhiên khóc thành tiếng: "Luôn cho rằng Vương gia bại chỉ vì thời thế, không ngờ là vì một việc này, nếu không có việc này, nói không chừng chúng ta đã giết hôn quân, Binh phát Nam Kinh, Vương gia, thành bại đều có thiên ý!"

Đường Tử Hòa cười lạnh: "Việc gì cũng đều có nhân quả, đều có báo ứng, Đường Tử Hòa ta chính là người ứng báo trong minh minh."

"Quả thật là báo ứng, được làm vua thua làm giặc." Chu Thần Hào thở dài, nản lòng thoái chí nói: "Đường Tử Hòa, ta đã rơi vào tay ngươi, muốn giết cứ giết, chỉ có chuyện này ta muốn hỏi ngươi, chết cũng không thể làm quỷ hồ đồ được."

"Ngươi hỏi đi."

"Một canh giờ trước, bán mã tác trên quan đạo là do ngươi gây ra? Trong nước suối cũng là ngươi hạ dược?"

"Không sai, là một mình ta làm."

"Ta biết đây kỳ thật là liên hoàn bộ, có bán mã tác ta mới có thể dừng bước, mới có thể phát hiện nước suối, ta muốn hỏi ngươi là, thuốc ngươi bỏ vào nước bao lâu thì phát tác?"

"Một canh giờ."

"Vạn nhất ta để chiến mã uống thử, sau đó kiên nhẫn chờ một canh giờ thì sao? Ngươi chẳng phải uổng phí tâm cơ ư!"

"Vương gia, ngươi hiện giờ bị triều đình vây truy chặn đường, tình trạng rất thảm, ngươi chậm trễ được một canh giờ sao? Nửa canh giờ là cao nhất rồi."

"Vạn nhất ta mạnh mẽ hạ lệnh tiếp tục chạy, không cho các tướng sĩ uống nước thì sao?"

"Quên nói với Vương gia, ngươi từ An Khánh binh bại đến bây giờ, tiểu nữ tử một đường theo đuôi Vương gia, suốt một ngày các ngươi không xuống ngựa nghỉ ngơi, ta dùng bán mã tác khiến các ngươi dừng lại, không tin các ngươi sẽ không động tâm với nước suối."

Chu Thần Hào ngây ra một lúc, cuối cùng mất hết khí phách, cười khổ nói: "Ta từng vô số lần nghĩ sẽ chết dưới đao của quan binh triều đình, thậm chí bị Chu Hậu Chiếu tự tay trảm sát, lại vạn vạn lần không ngờ lại lọt vào tay một nữ nhân, bẫy nho nhỏ, môn đạo giang hồ, lại tính hết thời thế lòng người, rơi vào trong tay nữ hào kiệt đương thời, ta không oan."

Ánh mắt Đường Tử Hòa như đao, lạnh lùng nói: "Vương gia, kiếp sau nếu lại làm người, nhớ làm nhiều việc thiện, tích đức cho mình."

Chu Thần Hào sắc mặt tái nhợt, lộ vẻ sầu thảm cười nói: "Ngươi muốn giết ta sao?"

Đường Tử Hòa lắc đầu: "Không, giết ngươi là triều đình, là hoàng đế, không phải ta."

Vừa dứt lời, cuối quan đạo truyền đến tiếng vó ngựa, bụi đất cát vàng bay ngập trời. Chu Thần Hào và mọi người cả kinh, trên mặt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đường Tử Hòa híp mắt nhìn, sau đó cười với Chu Thần Hào, đứng dậy lên ngựa, chạy theo hướng ngược lại. Nàng ta đi bao lâu, mấy ngàn tinh kỵ xuất hiện trong tầm mắt Chu Thần Hào, nhìn quan

binh triều đình giáp sáng ngời, Chu Thần Hào cả người run rẩy kịch liệt.

"Vương đại nhân, hơn trăm người phía trước không biết sao lại ngồi trong bụi cỏ ven đường." Một kỵ sĩ ôm quyền bẩm.

Cầm đầu là một người mặc giáp trụ sáng bóng, uy phong lẫm lẫm tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, rõ ràng chính là đinh cống tuần phủ Vương Thủ Nhân.

Dẫn chúng tướng sĩ giục ngựa đi tới trước mặt đám tàn binh của Chu Thần Hào, Vương Thủ Nhân xuống ngựa, nhìn Chu Thần Hào vẫn không thể động đậy, ánh mắt Vương Thủ Nhân đầy hoài nghi quan sát hoàn cảnh phụ cận, sau đó híp mắt nhìn chằm chằm Chu Thần Hào, không biết nhìn mất bao lâu, hai mắt Vương Thủ Nhân bỗng trợn to, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, đi đến trước mặt Chu Thần Hào, không nói hai lời lắc lắc tay Chu Thần Hào, vạn phần cảm động chân thành nói lời cảm ơn.

"Vương gia cùng đường cố ý ngồi ven đường thúc thủ chịu trói, tặng không cho ta công lớn này, thật là là có đức độ, bảo Vương mỗ làm sao có thể không biết xấu hổ mà..."

"Họ Vương, đừng quá đáng quá."

Chương 630: Mặt rồng giận dữ

Chu Thần Hào dùng một loại phương thức kỳ dị như vậy để Vương Thủ Nhân không cần tốn nhiều sức bắt sống

Đối với Vương Thủ Nhân mà nói, quá trình bắt Chu Thần Hào rất bất khả tư nghị, bởi vì căn bản là không có quá trình, lĩnh năm ngàn tinh kỵ xuất phát từ Nam Xương, tới phụ cận phủ nam Khang, Chu Thần Hào ngồi yên dưới đất thủ chịu trói, giống như hai người sớm đã thương lượng trước, một người đi bắt, một người chờ bị bắt.

Nói thật, Vương Thủ Nhân đang do dự xem có nên định tính cho Chu Thần Hào là tự nguyện đầu thú hay không.

Thật sự là không thể tưởng tượng, bản sự đánh giặc của người này cẩu thả thì cũng thôi đi, bản sự chạy trối chết cũng cẩu thả như vậy, thật sự không hiểu lúc trước hắn lấy đâu ra dũng khí và niềm tin để tạo phản.

Bất kỳ chuyện gì cũng có quá trình, bắt Chu Thần Hào đương nhiên cũng có, kỳ thật có thể dùng bốn chữ để khái quát toàn bộ quá trình, "Nhân quả báo ứng".

Tóm Chu Thần Hào như bắt lợn về Nam Xương, một con khoái mã khẩn cấp lao tới An Khánh.

Kiếm được đại tiện nghi, Vương Thủ Nhân đương nhiên sẽ không cho rằng thật sự là trời già tặng không công lao này cho hắn, trên nửa đường về Nam Xương, Vương Thủ Nhân bắt đầu công tác thẩm vấn, thân phận của Chu Thần Hào bất đồng, cho dù hắn đã bị Tông Nhân phủ xoá tên, nhưng hắn vẫn là hoàng thân trên thực tế, tất nhiên không thể thẩm vấn hắn, nhưng thủ hạ của hắn còn có mưu sĩ Lý Sĩ Thực và mấy chục tàn binh, cơ hồ không cần động tới hình cụ, Lý Sĩ Thực đã tuyệt vọng rất thống khoái kể lại tất cả những gì đã xảy ra sau khi An Khánh binh bại.

Khi Vương Thủ Nhân nghe thấy tên của "Đường Tử Hòa", khóe mắt không khỏi giật giật mấy cái.

Hắn đối với cái tên này tất nhiên không xa lạ gì, nhưng hắn thật sự không ngờ, nữ phản tặc lúc trước oai phong một cõi hiện giờ không ngờ nảy ra tâm địa Bồ Tát, thiết kế bắt Chu Thần Hào thuần túy chỉ là để báo thù cho bách tính thôn trang bị giết.

Rất nhiều hoang mang quanh quẩn trong đầu Vương Thủ Nhân, bất luận chuyện này là thật hay giả, hắn vẫn phái người thông báo với Cẩm Y vệ, hơn nữa phái người truy tra phương hướng Đường Tử Hòa bỏ đi.

Chu Thần Hào là khâm phạm, Đường Tử Hòa lại là khâm phạm truy bắt hàng đầu của triều đình, có manh mối về khâm phạm nhất định phải truy tra tới cùng. Đây là chức trách của Vương Thủ Nhân.

Đại doanh An Khánh.

Tần Kham mở to hai mắt nhìn Đinh Thuận, ngạc nhiên nói: "Chu Thần Hào cứ như vậy bị bắt à?"

Đinh Thuận vẻ mặt vui mừng cười nói: "Đúng, Vương đại nhân vừa từ phủ Nam Khang phái người đưa thư, nghịch tặc Chu Thần Hào và mưu sĩ Lý Sĩ Thực của hắn cùng với mấy chục tàn binh đào vong toàn bộ bị bắt. Hơn nữa đều bị bắt sống, từ đầu tới cuối không d phản kháng phản kháng gì."

Tần Kham ngây người một lúc, thở dài: "Từ đầu tới cuối không có phản kháng, Chu Thần Hào này uống nhầm thuốc à?"

Đinh Thuận cười nói: "Việc này có nguyên nhân bên trong. Kỳ thật bắt Chu Thần Hào không phải Vương Thủ Nhân, mà là... Đường Tử Hòa."

Nghe thấy tên Đường Tử Hòa, Tần Kham cả người chấn động, giật mình nói: "Đường Tử Hòa? Giang Tây chiến hỏa mấy ngày liền. Nàng ta tự dưng chạy đến Giang Tây làm gì? Hơn nữa còn bắt Chu Thần Hào, nàng ta là bắt thế nào?"

"Đường cô nương lập bẫy trên đường Chu Thần Hào đào vong, lại hạ dược vào nước suối ven đường. Đám ngu xuẩn Chu Thần Hào không biết, uống phải nước suối, kết quả ai nấy không thể động

đậy như rùa bị lật ngửa, Vương Thủ Nhân lĩnh năm ngàn kỵ binh đi qua quan đạo phủ Nam Khang, nhìn thấy đám người Chu Thần Hào ngồi yên ở ven đường, thế là bắt hết, con mẹ nó so với đi săn hươu bào còn thoải mái hơn, chậc chậc. Vương đại nhân này thật đúng là hồng phúc tề thiên, một cọc công lao lớn cứ như vậy bị hắn bắt."

Đinh Thuận vẻ mặt đố kỵ, mặt đỏ như thỏ.

Không nói Đinh Thuận, ngay cả Tần Kham trong đáy lòng cũng không nhịn được mà ghen tị.

Mấy chục vạn người ở An Khánh đánh sống đánh chết, ngay cả hoàng đế và Ninh Quốc Công hắn đây cũng phải cầm binh khí tự mình ra chiến trường chém giết đẫm máu, lại vẫn để Chu Thần Hào chạy thoát, kết quả Vương Thủ Nhân người ta tùy tiện lĩnh mấy ngàn người ra khỏi thành, nửa đường liền gặp Chu Thần Hào, thoải mái bắt hắn vào rọ mang về, vẻ mặt vân đạm phong khinh, hồn nhiên không biết mọi người để bắt tên Vương gia mưu nghịch này đã phải vất vả thế nào.

thật sự hoài nghi vị thánh nhân này khi xuất sinh có phải được một vị thần tiên nào đó làm thuật chúc phúc hay không.

Đinh Thuận nhìn sắc mặt trầm tĩnh của Tần Kham, không khỏi rụt rè hỏi: "Vương Thủ Nhân lập công lớn, thuộc hạ thấy bộ dạng của Công gia Tựa hồ không vui lắm?"

Tần Kham cười khổ nói: "Ta không vui không phải là bởi vì Vương Thủ Nhân, mà là vì bệ hạ..."

"Nghịch thủ đã bắt, bệ hạ nếu biết tin tức, tất nhiên sẽ ăn mừng mới đúng."

"Nếu là đế vương khác, tất nhiên muốn ăn mừng, nhưng bệ hạ này của chúng ta khác, bệ hạ thân chinh đã thề phải bắt được Chu Thần Hào, hiện tại Chu Thần Hào bị người khác bắt, lời thề hắn lập vẫn chưa thực hiện, ngươi cảm thấy bệ hạ sẽ ăn mừng à? Không giận dữ đã là tốt lắm rồi, không biết hắn sẽ làm ra chuyện quái quỷ gì."

Khi Tần Kham đi vào soái trướng của Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu ngồi cạnh bàn một tay chống cằm ngẩn người.

Trời đã vào thu, nhưng vẫn chưa tới mức đốt than sưởi ấm, trong trướng lát một lớp thảm dày, dưới chỗ Chu Hậu Chiếu ngồi cũng lót một tấm da gấu trắng rất dày.

Chu Hậu Chiếu đang ngẩn ngơ, tay chống cằm, mắt nhìn chằm chằm về một điểm phía trước không có tiêu cự, mắt trống rỗng, miệng thỉnh thoảng phát ra ngây ngô tiếng cười ngây ngô, bộ dạng này chẳng khác gì bệnh nhân trong viện tâm thần, khiến người ta không thể không lo lắng cho tiền đồ tương lai của Đại Minh.

"Bệ hạ... Bệ hạ!"

Tần Kham gọi hồn Chu Hậu Chiếu trở về.

"Bệ hạ đang suy tư về tương lai Đại Minh à?"

Chu Hậu Chiếu ho khan: "Tương lai của Trẫm còn chẳng biết là ở đâu, tương lai của Đại Minh à, chờ trẫm nghĩ xong tương lai của mình đã rồi nói."

Ngôn ngữ hôn quân Tiêu chuẩn, nếu thực sự người trung thư xá ghi lại toàn bộ những lời nói hỗn trướng Chu Hậu Chiếu từng nói trong đời, chỉ sợ chẳng mỏng hơn thánh kinh là bao.

"Bệ hạ đang nghĩ gì?

"Bệ hạ đang nghĩ gì?"

Chu Hậu Chiếu ngượng ngùng xoa xoa mặt, cười nói: "Trẫm vừa rồi nghĩ tới Lưu Lương Nữ."

"Bệ hạ thân chinh cũng được ba thángrồi, nhớ nàng ta à?"

"Đương nhiên là nhớ rồi, không chỉ như vậy, trẫm vẫn đang tưởng tượng, qua không bao lâu nữa trẫm có thể tự tay bắt nghịch tặc Chu Thần Hào đó, sau đó khải hoàn hồi kinh, khi vào cửa An Định nhất định có rất nhiều bách tính quỳ đón nghênh ăn mừng, nói không chừng bên trong còn có Lưu Lương Nữ, khi đó ta trói Chu Thần Hào bằng dây thừng, dắt hắn như dắt cho svào cửa An ĐỊnh,

thật là uy phong cỡ nào, sung sướng cỡ nào, chắc một khắc đó ánh mắt Lưu Lương Nữ nhìn trẫm nhất địnhsẽ rất khác, dù sao nữ nhân đều thích anh hùng, trẫm lần này là đắc thắng hồi kinh không phải chính là anh hùng sao? Ngươi từng nói, tình hoài của nữ nhân luôn là cái gì ý nhỉ..."

"Ặc, thiếu nữ thế nào thì thần không rõ, nhưng bệ hạ muốn giành phương tâm của Lưu Lương Nữ thì thần cũng cảm thấy không cần phiền toái như vậy."

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nói: "Ngươi có biện pháp tốt hơn à?"

Tần Kham than thầm. Lúc trước khi Chu Hậu Chiếu nói với Lưu Lương Nữ sắp rời khỏi kinh sư, Tần Kham nhìn thấy rõ trên mặt Lưu Lương Nữ hiện lên vẻ ảm đạm không nỡ, có thể thấy được Lưu Lương Nữ rõ ràng đã nảy sinh tình cảm với Chu Hậu Chiếu, tên thiếu nam ngây thơ Chu Hậu Chiếu này là không nhận thấy được mà thôi.

"Thần không có biện pháp tốt hơn. Nhưng có biện pháp trực tiếp hơn."

" Biện pháp gì?" Chu Hậu Chiếu ưỡn thẳng lưng, hai mắt bắn ra tinh quang, khi bố trí trận thế quyết chiến với Chu Thần Hào cũng không thấy hắn có tinh thần như vậy.

"Rất đơn giản, ngủ với nàng ta là được."

"Ngủ... Ngủ?" Tinh quang trong mắt Chu Hậu Chiếu nháy mắt biến thành ngốc quang.

"Đúng. Không chỉ phải ngủ với nàng ta, hơn nữa phải khiến nàng ta phục, nàng ta sẽ chính là của ngươi."

" Biện pháp này ngươi trước kia đã từng nói với ta rồi, nhưng đây không phải là hành vi của cầm thú sao?"

"Bệ hạ, trước kia đương nhiên là hành vi của cầm thú, nhưng hiện tại thần dám cam đoan, ngươi nếu không ngủ với nàng ta thì nàng ta sẽ ở trong lòng chửi ngươi không bằng cầm thú đấy."

Chu Hậu Chiếu kinh ngạc ngây người hồi lâu, thở dài: "Tần Kham,

trẫm không dám mạo hiểm như vậy, chúng ta vẫn theo lộ số bình thường mà đi đi, trẫm cảm thấy một màn dắt Chu Thần Hào vào kinh sư hơi bình thường, không chỉ bình thường, hơn nữa còn uy phong, chỉ cần Lưu Lương Nữ là nữ nhân bình thường, nhất định sẽ yêu trẫm, ngươi nghĩ đi, thiên tử Đại Minh oai hùng anh phát, tự tay bắt được phản tặc mưu nghịch, là uy phong cỡ nào."

Tần Kham cười khổ: "Bệ hạ, thần hôm nay vào soái trướng là muốn bẩm tấu việc bắt Chu Thần Hào."

"làm sao?"

Tần Kham cẩn thận nhìn nhìn thần sắc của Chu Hậu Chiếu, rụt rè nói: "À, bắt Chu Thần Hào không nhọc bệ hạ lo lắng, bởi vì người người đã bắt được hắn rồi, hiện giờ đang trên đường áp giải về An Khánh."

Chu Hậu Chiếu giống như bị đóng băng, cả người cứng lại, hai mắt ngơ ngác nhìn Tần Kham.

Tần Kham thở dài lắc đầu, tình thiên phích lịch đại thể cũng chính là thế này.

Trong Soái trướng rất im lặng, kim rơi cũng có thể nghe thấy, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt cứng đờ không có dấu hiệu tan ra, Tần Kham nhìn thấy nhìn mà cũng giật thót.

Nhìn bộ dạng này của Chu Hậu Chiếu, tuyệt đối không phải là bộ dạng cao hứng, Tần Kham thầm kinh hãi, mình tặng cho Vương Thủ Nhân một công lao to như vậy, chắc không phải là hại hắn chứ?

"Bệ hạ, bệ hạ..." Tần Kham không nhịn được bắt đầu chiêu hồn: "Bệ hạ hồn mau về đi, thần tử phía dưới bắt được nghịch thủ Chu Thần Hào, ngươi cho dù không vừa múa vừa hát thì tốt xấu gì cũng nên tỏ thái độ chứ."

Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng tỉnh lại, có điều sắc mặt lại nhanh chóng trở nên âm trầm, hắn cắn chặt hàm răng, rít lên: "Là ai... Là ai làm ra chuyện hỗn trướng này."

Những lời hỗn trướng này...

Chương 631: Lại bắt Ninh vương (thượng) (1)

Kỳ thật làm thần tử dưới tay hôn quân rất đỡ lo, quyền thế tước vị chức quan, chỉ cần vỗ đít ngựa mấy cái là được, căn bản không cần cố gắng quá nhiều, loại tình tiết máu chó như dựa vào năng lực của mình từng bước bò lên đỉnh nhân thần, cổ vũ ngàn vạn thiếu niên người trước ngã xuống, người sau tiến lên ở chỗ hôn quân là hoàn toàn không dùng được.

Có điều đi theo hôn quân thỉnh thoảng cũng có phải lo lắng, đặc biệt mỗi khi hôn quân nói ra mấy câu ngu ngốc lời vô vị, mà thần tử vừa hay lại là chính nhân quân tử, lời này thật sự là khó mà tiếp được.

Tần Kham hiện tại liền cảm thấy mình không thể tiếp lời, hắn không biết nên trấn an vị hoàng đế càn quấy này như thế nào.

Chu Hậu Chiếu tức giận đến lồng ngực phập phồng, không ngừng đi qua đi lại ở, lỗ mũi mở rộng vô hạn, hô hấp ồ ồ giống như một con trâu đực bị chọc giận, chỉ còn thiếu mỗi nước hai chân bới đất.

"Ngươi! Ngươi sao không nói gì?" Chu Hậu Chiếu tức giận lườm Tần Kham.

Tần Kham xòe tay với vẻ vô tội: "Hạ, thần thật sự không biết nên nói gì, Chu Thần Hào bị bắt, bệ hạ... Nén bi thương thuận biến à?"

" Vương Thủ Nhân này đúng là không ra gì!" Chu Hậu Chiếu nói: "Nhanh như vậy đã bắtđược Chu Thần Hào rồi, để trẫm phong quang thì hắn chết à? Ngươi đi truyền ý chỉ của trẫm, bãi quan bắt Vương Thủ Nhân vào chiếu ngục, thẩm tra hắn, hỏi xem kiếp trước hắn có phải là oan gia của trẫm hay không."

Tần Kham nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ, ngươi nghiêm túc chứ?"

"Đương nhiên không nghiêm túc rồi!" Chu Hậu Chiếu trợn mắt lên: "Ý chỉ này truyền ra người khác kiểu gì cũng mắng trẫm là hôn quân."

Tần Kham lại không thể tiếp lời, nói cứ như hắn không phải là hôn quân vậy.

"Trẫm tức chết mất thôi." Chu Hậu Chiếu đậm ngựa dậm chân: "Ngàn dặm xa xôi tới An Khánh, lý hồ đồ đánh một trận rồi về kinh, phá Nam Xương, hang ổ của địch lại không phải trẫm làm, bắt sống Chu Thần Hào cũng không phải trẫm làm, trẫm từ xa chạy tới đây chỉ để xem náo nhiệt thoi à. Bảo trẫm về kinh còn mặt mũi nào mà nhìn các đại thần trong triều? Vốn bọn họ đã bất mãn với việc trẫm ngự giá thân chinh rồi, trẫm sau khi hồi kinh bọn họ lại có cơ hội chỉ trích."

Tần Kham cũng thở dài, vốn là một việc vui, Chu Hậu Chiếu nói như vậy, bắt Chu Thần Hào giống như tin dữ vậy.

"Việc đã đến nước này, chúng ta cũng chẳng có biện pháp, bắt thì bắt rồi, chả lẽ lại thả Chu Thần Hào đi rồi đánh một trấn à?" Tần Kham bất đắc dĩ thở dài.

Trong Soái trướng lại an tĩnh.

Tần Kham lập tức cảm thấy khí trường trong trướng không đúng. Sau lưng tự dưng túa mồ hôi, bỗng nhiên quay đầu lại thì thấy Chu Hậu Chiếu hai mắt đăm đăm, ánh mắt từ buồn bã từ từ trở nên hưng phấn. Cuối cùng thần thái trở nên bay bổng.

Tim Tần Kham trầm xuống, hắn đột nhiên nhận thấy mình lại mồm thối rồi.

"Tần Kham, ngươi không hổ là phụ tá đắc lực của trẫm. Quả thực khéo léo! Ha ha. Thả Chu Thần Hào ra rồi đánh lại một trận, chủ ý này rất hay, tuyệt không thể tả! Trẫm quyết định biết nghe lời phải, nạp đề nghị của ngươi." Chu Hậu Chiếu cười rất quái dị.

"Bệ hạ, đây, không, phải, là, kiến, nghị, của, thần!" Tần Kham tức giận đến cả người run rẩy, bỗng nhiên rất muốn học theo các quan văn quỳ xuống đất ngửa mặt lên trời dang rộng hay tay bi phẫn hô

to ba tiếng "Tiên đế ơi!"

Ba ngày sau, Vương Thủ Nhân tự mình áp giải Chu Thần Hào tới đại doanh An Khánh.

Lúc này toàn cảnh Giang Tây vẫn chưa được thu phục toàn bộ, trên hồ Bà Dương còn có bốn vạn phản quân chưa tiêu diệt, để phòng một đường từ phủ Nam Khang tới An Khánh có phản quân tìm cách cứu viện Chu Thần Hào, Vương Thủ Nhân dẫn năm ngàn tinh kỵ nhưng không yên tâm, lấy danh nghĩa đinh cống tuần phủ từ vệ sở phụ cận Nam Khang triệu tập mấy ngàn quan binh một đường hộ tống, đại quân hộ tống tổng số gần vạn người cứ như vậy chậm rãi từ Nam Khang tới An Khánh.

Bộ dạng Chu Thần Hào rất, Vương Thủ Nhân không nghi ngờ gì nữa là người phi thường cẩn thận, bất luận đánh giặc dụng binh hay là chi tiết trong sinh hoạt, cần phải làm một cách vạn vô nhất thất, cho nên bắt đầu từ một khắc Chu Thần Hào bị bắt đã bị đeo trọng liêu áp giải vào xe chở tù, gần vạn người như lâm đại địch, một đường từ Nam Khang nơm nớp lo sợ đi tới An Khánh.

Vào đại doanh Vương Thủ Nhân liền nhận thấy không khí không đúng, lẽ ra chuyện vui mừng như bắt sống Chu Thần Hào, cả doanh trên dưới không ngờ không nghe thấy một thanh âm hoan hô, trong đại doanh rất im ắng, vô luận tướng lãnh hay là quân sĩ bình thường đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Vương Thủ Nhân vẫn kiên trì đi tiếp, chưa tới trước soái trướng của Chu Hậu Chiếu thì thình lình bị một bàn tay kéo vào một góc.

Vương Thủ Nhân căn bản không giãy dụa, tùy ý để bị kéo đi.

Kéo hắn là người quen, Tần Kham mặc áo mãng bào đứng trước mặt hắn, cười rạng rỡ, hắn đưa lưng về phía thái dương, ánh mặt trời chiếu vào người hắn, thân ảnh chiếu ra vạn đạo kim quang, thoạt nhìn so với Vương Thủ Nhân thì giống thánh nhân hơn.

"Dương minh huynh bắt sống nghịch thủ, thành tựu khoáng cổ kỳ công, thật sự là đáng mừng." Tần Kham cười cười chắp tay với hắn.

Vương Thủ Nhân híp mắt nhìn hắn một lúc, bỗng nhiên nói: "Trong nụ cười của ngươi tựa hồ không nhìn thấy bất kỳ ý đáng mừng nào cả."

Nụ cười Tần Kham càng chua chát hơn.

Đây là tri kỷ, một động tác thậm chí một nụ cười cũng có thể nhìn ra được vị đạo trong đó, bạn nhậu không thể làm được điểm này.

"Đừng để ý tới chi tiết trong nụ cười của ta." Tần Kham khoát tay, cười hỏi: "Bắt được Chu Thần Hào có vui không?"

"Vui lắm."

"Bất ngờ không?"

"... Bất ngờ."

"Nếu có người muốn xóa hết công lao của ngươi ngươi có đáp ứng hay không?"

Vương Thủ Nhân ngẩn ra, lập tức lui ra sau một bước, bày ra tư thái máu tươi năm bước: "Ta sẽ thiến hắn!"

Tần Kham cười khổ, thánh nhân không phải hòa thượng, không thể thật sự không màng danh lợi, huống chi công lao này là hắn xâm nhập địch hậu dùng mạng của mình kiếm về, ai cướp của hắn thì hắn sẽ liều mạng với người đó.

"Người này không thiến được, thiến hắn là Đại Minh của chúng ta tiêu tùng."

"Ai muốn xóa công lao của ta?" Vương Thủ Nhân phẫn uất truy hỏi.

"Đương kim hoàng thượng."

Vương Thủ Nhân ngây người, trong triều đường bất kể trung thần hay gian thần, tất cả các cái tên đều được hắn liệt kê trong đầu, nhưng ngàn vạn lần không ngờ rằng người muốn xóa bỏ công lao của hắn lại chính là đương kim hoàng đế.

"Vì sao?" Vương Thủ Nhân phẫn nộ.

"Bởi vì Chu Thần Hào nên do hoàng thượng tự tay bắt sống, ngươi đoạt phong đầu của hắn, ta nói vậy ngươi hiểu chưa?"

Vương Thủ Nhân minh bạch, hắn là người thông minh, Tần Kham chỉ nhắc qua là hắn hoàn toàn minh bạch.

Gục đầu xuống, Vương Thủ Nhân mãi lâu sau không nói gì, vẻ mặt buồn bực

"Chu Thần Hào đã bị bắt. Việc đã đến nước này, bệ hạ tính làm sao?"

Tần Kham thở dài, ý tưởng hoang đường của Chu Hậu Chiếu hắn thật sự không có mặt mũi nào mà nsoi ra, nhưng lại không thể không nói.

"Bệ hạ định... thả Chu Thần Hào. Sau đó đánh với hắn một trận."

Vương Thủ Nhân bị kế hoạch hồ đồ này khiến cho cả kinh, lông mày nhướn lên định nổi bão, nhưng Tần Kham vội vàng cản hắn lại, phun ra một câu không tính là an ủi: "... Ý đồ đánh một trận này rất hỗn trướng.dưới sự khuyên bảo của ta, bệ hạ tiếp nhận đề nghị không đánh giặc, có điều hắn muốn đơn đấu với Chu Thần Hào."

Chương 631: Lại bắt Ninh vương (thượng) (2)

Vương Thủ Nhân lại trầm mặc, bộ dạng oán giận rối rắm. Trông giống như nam nhân bị nhân tình ép về ly dị vợ.

mặt Tần Kham hơi nóng lên, xấu hổ thay cho Chu Hậu Chiếu, Vương Thủ Nhân Vương Thủ Nhân mãi lâu sau vẫn không nói một câu, không khỏi thỏm nói: "Dương minh huynh cảm thấy thế nào? Tỏ thái độ đi."

Vương Thủ Nhân thở dài, Ngửa mặt lên trời bi phẫn hô một câu mà Tần Kham từ lâu đã muốn nói.

"Ối tiên đế ơi."

Vương Thủ Nhân cuối cùng vẫn khuất nhục đáp ứng chuyện hoang đường này, hắn không đáp ứng không được, thánh nhân cũng không lay chuyển được hoàng đế, Khổng phu tử hơn hai ngàn năm trước đủ thánh chưa? Còn không phải bị các chư hầu đuổi cho chạy tới chạy lui như chó hoang sao, hậu nhân để điểm tô cho đẹp đoạn lịch sử này, mỹ kỳ danh viết là "Chu du các nước", cũng không biết cái này có tính là vết đen cao cấp nhất từ xưa đến nay không.

Vương Thủ Nhân cũng không có sức đấu tranh với cường quyền như Khổng phu tử, Đành phải lựa chọn thỏa hiệp.

An Khánh Quyết chiến đã kết thúc nhiều ngày bỗng nhiên nổi trống trận rầm trời, giống như tổ kiến bị chọc, vô số tướng sĩ nhanh chóng chen chúc tới trước điểm tương đài giữa đại doanh.

Chu Hậu Chiếu đứngtrên điểm tương đài, tóc dùng ngọc trâm quấn cào, trên người khoác giáp mềm hoàng kim, bộ dạng uy phong lẫm lẫm hoànhd dao mà đứng.

Chu Thần Hào một mình đứng giữa khoảng đất trống, trên người vẫn đeo

xích nặng, vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị không sợ đứng đối diện Chu Hậu Chiếu.

Từ sau Hoằng Trị đại tang, Chu Thần Hào bị Tần Kham dùng kế bức rời khỏi kinh sư, cho tới ngày hôm nay, một hoàng một vương cuối cùng lại gặp mặt, chỉ tiếc là hoàn cảnh đã khác, lúc trước là chú cháu tương đắc hòa hợp, hiện giờ đã thành cừu nhân nhìn nhau là đỏ mắt.

Sau ba hồi trống, dưới điểm tương đài đầu người lố nhố, lại im lặng không tiếng độc.

Chu Hậu Chiếu rút kiếm ra, mũi kiếm chỉ thẳng vào Chu Thần Hào, gầm lên: "Nghịch tặc Chu Thần Hào, ngươi vốn là dòng dõi hoàng thân, quý cực phiên vương, sáu đời hiển hách, cớ sao lại mưu đồ giang sơn của ta?"

Chu Thần Hào mặc dù phải đeo xích nặng, nhưng không biết là chính nghĩa cảm ở đâu mà có, cười lạnh mấy tiếng nói: "Tiểu hôn quân bất học vô thuật, chắc biết giang sơn của ngươi trăm năm trước có một nửa là của Ninh vương nhất mạchcủa ta, Yến vương khởi binh gọi là 'Tĩnh Nan', ước định cùng trị giang sơn với tổ tiên Ninh vương ta, kết quả Yến vương trộm đoạt đế vị, đuổi hoàng đế Kiến Văn ngồi lên đại bảo, chuyện đầu tiên chính là tước bỏ binh quyền của vị Ninh vương, dời đất phong của hắn từ Đại Ninhtới Nam Xương, khiến Ninh vương nhất mạch ta trăm năm chỉ có thể bị giam trong thành trì nho nhỏ không thể nhúc nhích, Vĩnh Lạc vô sỉ lật lọng, giang sơn này vốn là có một phần của Ninh vương ta, ngươi có thể làm hoàng đế thì vì sao ta không thể làm?"

Những lời đại nghịch bất đạo này thoát ra khỏi miệng, tướng sĩ bốn phía đều giận dữ, rất nhiều tướng lãnh rút đao quát mắng, Chu Hậu Chiếu cũng tức giận đến run rẩy, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người dám ở trước mặt hắn ngang nhiên nói ra những lời đại nghịch này?

"Tặc tử câm miệng! Trẫm vâng mệnh trời, là chính thống của xã tắc, sĩ tử và bách tính thiên hạ quy tâm hoàng thất đã hơn trăm năm, chỉ là bọn đạo chích nhảy nhót mà dám mưu đồ xã tặc của ta rồi lấy ra lý do bịa đặt này làm cớ, thật đáng buồn làm sao? Không biết xấu hổ à?"

"Hôn quân vô đạo, xuất thân khả nghi, trộm đại bảo vốn là danh bất chính ngôn bất thuận, từ lúc đăng cơ tới nay thân tiểu nhân, xa hiền thần, chơi bời trác táng không lo quốc sự, nội nhiệm quyền hoạn Lưu Cẩn độc tài triều cương, ngoại sủng gian thần Tần Kham hoành hành triều đường, thiên hạ bị quyền hoạn gian thần khiến dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán, Chu Hậu Chiếu ngươi ngu ngốc vô đạo như vậy, ta vì sao không thể thay thế?"

Lần này thì không chỉ là Chu Hậu Chiếu, ngay cả Tần Kham ở bên cạnh cũng tức giận đến ngứa răng, ghé vào tai Chu Hậu Chiếu nói: "Bệ hạ, giết chết hắn!"

Chu Hậu Chiếu gật đầu, trước mặt ngàn vạn tướng sĩ mà ngươi tới ta đi tranh cãi những cái này căn bản là không có ý nghĩa, cãi nữa chỉ tổ càng cổ vũ khí diễm của Chu Thần Hào.

Chu Thần Hào cười ha ha nói: "Được làm vua thua làm giặc, chỉ vậy mà thôi."

Trong mắt Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên ánh lên quang mang hưng phấn: "Chu Thần Hào, An Khánh chi chiến ngươi thua, nhất định rất không cam lòng đúng không? Trẫm là đế vương lòng dạ rộng lớn, thua cũng phải khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục, hôm nay trước mặt ngàn vạn tướng sĩ, trẫm lại cho ngươi một cơ hội tìm được đường sống trong chỗ chết."

Chu Thần Hào ngẩn ra: "Cơ hội gì?"

Chu Hậu Chiếu ưỡn ngực, lớn tiếng nói: "Cùng trẫm đánh một hồi, ngươi nếu thắng, trẫm cho phép ngươi đi, tuyệt đối sẽ không gia hại, ngươi nếu thua, trẫm chém đầu ngươi."

Chu Thần Hào giờ mới hiểu ý tứ của Chu Hậu Chiếu, cho dù là phiên vương bị thua, nhưng phiên vương cũng có tôn nghiêm của phiên vương, nghe vậy liền cả giận nói: "Tiểu súc sinh, ngươi không ngờ hoang đường đến mức như vậy! Mặt mũi của Chu gia mất sạch vì ngươi rồi! Sĩ khả sát bất khả nhục, bổn vương tuyệt không đáp ứng!"

Người ta là dao thớt, hắn là cát thịt, Chu Hậu Chiếu chẳng quan tâm hắn có đáp ứng hay không, hạ lệnh cho quân sĩ tháo xích cho

Chu Thần Hào, Chu Hậu Chiếu nhón chân nhảy xuống điểm tương đài, bước nhanh đến trước mặt Chu Thần Hào, không đợi Chu Thần Hào có phản ứng, hung hăng một quyền đánh vào mắt trái của Chu Thần Hào.

Chu Thần Hào bị đánh cho lảo đảo lui về phía sau mấy bước, ôm hốc mắt cả giận nói: "Tiểu súc sinh ngươi thật sự dám động thủ, giỏi, bổn vương hôm nay sẽ không hoàn thủ, để các tướng sĩ triều đình nhìn cho kỹ, hôn quân ngươi lăng nhục bổn vương như thế nào!"

Chu Hậu Chiếu lười chẳng muốn trả lời, lại một quyền nện lên hốc mắt phải của Chu Thần Hào, Chu Thần Hào lại lui lại mấy bước, hai hốc mắt tím bầm, mắt đỏ bừng sung huyết, nghiến răng ken két, nhưng lại vẫn nín nhịn không hoàn thủ.

Lại một quyền nện vào bụng Chu Thần Hào, Chu Thần Hào đau đớn hét lớn một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, nhưng lại vẫn không hoàn thủ, tựa hồ quyết định hôm nay chỉ nhẫn nhục chịu đựng.

Ba quyền đều không hoàn thủ, đánh nhau biến thành đơn phương ẩu đả, Chu Hậu Chiếu trước nay tôn trọng anh hùng tình kết không khỏi cảm thấy vô vị, nhưng mà lúc này đã động thủ trước mặt ngàn vạn tướng sĩ, cứ vậy dừng tay thì không xuống thang được.

Chu Hậu Chiếu lườm Chu Thần Hào, hạ thấp giọng nói: "Chu Thần Hào, ngươi hãy nghĩ cho thông, dù sao ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết, so với không hoàn thủ bị trẫm đánh chết, chẳng thà bằng trước khi chết đánh ta mấy cái, tốt xấu gì cũng coi như trút giận cho tổ tiên Ninh vương sáu đời nhà ngươi, ngươi thấy sao? Ngươi nhìn đi, nhìn đi, nhìn mặt trẫm đi, có cảm tưởng gì? Có phải cảm thấy khuôn mặt này hết sức đáng ghét hay không? Có phải muốn hung hăng đấm vào mặt ta mấy quyền hay không, để liệt đại tổ tiên Ninh vương của ngươi có thể mỉm cười nơi chín suối?"

Chu Thần Hào bị đánh cho thất điên bát đảo nghe vậy cũng hồi vị, đúng rồi, "sĩ khả sát bất khả nhục" cái chó gì, dù sao cũng chẳng sống được, trước khi chết đấm cho tên hôn quân này mấy phát ít nhất cũng được đền bù ở mặt tinh thần, người đã tự đưa đến trước mặt rồi, tội gì mà không đấm?

Chu Thần Hào nghĩ thông suốt rồi liền khách khí, lập tức một quyền hung hăng đấm vào má phải của Chu Hậu Chiếu, bốp một cái, sự đê tiện của Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng phát sinh hiệu quả, má phải lãnh trọn một quyền này.

"Tiểu hôn quân, tiểu súc sinh, bổn vương nhịn ngươi lâu rồi!"

Chương 632: Lại bắt Ninh vương (hạ) (1)

Nhân sinh luôn có rất nhiều lúc quanh co lòng vòng, nhưng mà một khi nửa đường hoàn toàn tỉnh ngộ, sẽ phát hiện mình thì ra có thể thu hoạch nhiều hơn.

Chu Thần Hào và Chu Hậu Chiếu đánh tay đôi cũng như vậy, khi vị hoàng đế đê tiện này nhắc nhở Chu Thần Hào, Chu Thần Hào thông suốt mọi thứ, cảm kích Chu Hậu Chiếu thể hồ quán đính, đồng thời quyền đầu to như cái bát cũng không chút lưu tình hung hăng đánh ra, nện lên má phải Chu Hậu Chiếu, Tần Kham đứng gần, hắn thậm chí nhìn thấy rõ ràng má phải của Chu Hậu Chiếu sau khi tiếp xúc với quyền đầu thì vặn vẹo kỳ dị, nửa cái răng mang theo máu ngay sau đó ừ trong miệng bay ra.

Các tướng sĩ và huân quý chung quanh kinh hãi, đương kim hoàng đế trúng đòn dưới mí mắt bọn họ, là chuyện có muốn nhịn cũng không thể nhịn?

Trong nháy mắt Chu Hậu Chiếu ăn một quyền, bốn phía truyền ra một mảng tiếng rút đao chỉnh tề, trong chớp mắt vô số cương đao chỉ về phía Chu Thần Hào, lưỡi dao dưới ánh mặt trời chiết xạ ra hàn quang lành lạnh, các thị vệ của Chu Hậu Chiếu lại giận tím mặt, cước bộ nhấc lên muốn tiến tới quần ẩu Chu Thần Hào.

"Cút hết ra cho trẫm." Chu Hậu Chiếu đã trúng một quyền ngược lại tinh thần mười phần, cũng không biết hắn từ trong xương tủy có phải có gien phạm tiện hay không, hứng trí bừng bừng quát lui thị vệ.

Lau vết máu ở khóe miệng, Chu Hậu Chiếu bật cười như kẻ biến thái.

"Đánh tới lúc này mới coi như đánh ra một chút ý tứ, Chu Thần Hào, nếu là hán tử thì ngươi tiếp tục động thủ đi, trẫm hôm nay thề sẽ bắt ngươi thêm một lần nữa!"

"Hôn quân! Ngươi làm việc hồ nháo hoang đường như vậy, giang sơn Đại Minh sớm muộn gì cũng có một người mất trong tay ngươi, Chu Thần Hào ta mặc dù bại, nhưng về sau ắt có người sẽ lật đổ ngươi, chỉ tiếc cho giang sơn Chu gia liệt tổ liệt tông bỏ máu đánh hạ được."

Chu Hậu Chiếu giận dữ, rất nhanh quyền đầu đấm tới, trong miệng phẫn nộ quát: "Trẫm có phải vua mất nước hay không, ngươi dưới cửu tuyền trợn to mắt chó ra mà nhìn."

Chu Hậu Chiếu một trận quyền đấm cước đá, Chu Thần Hào nếu đã thông suốt rồi thì tất nhiên không sợ chút nào, hai người ở trước mặt tướng sĩ toàn quân một quyền một cước đánh nhau thảm thiết.

Trận này thật sự không xứng để được gọi là cát bay đá chạy nhật nguyệt vô quang, Chu Hậu Chiếu tuy rằng từ nhỏ thượng võ, cũng từng học qua đánh đấm với đại nội cao thủ mấy năm, nhưng loại lười biến như hắn có thể học võ nghệ được bao nhiêu? Nhiều lắm chỉ có thể xưng là miễn cưỡng có dáng vẻ, chứ căn bản chưa được trải qua khảo nghiệm thực chiến.

Chu Thần Hào cũng không khá hơn là bao, hắn còn chẳng bằng Chu Hậu Chiếu, từ nhỏ đã là hoa nhỏ được nuôi trong nhà ấm, đương nhiên, hiện tại đã là đóa hoa già, độc sách tuy đều là binh pháp thao lược, nhưng đối với một đạo võ nghệ cá nhân thì thật sự ngay cả cửa cũng chưa bước qua.

Hai người võ nghệ tám lạng nửa cân đánh nhau, nói là chó cắn chó thì có chút khó nghe, nhưng quả thật không mỹ quan cho lắm, quyền cước lúc ban đầu còn hữu mô hữu dạng, nhưng càng đánh càng không thành chiêu thức, cuối cùng cơ hồ như lưu manh vô lại đánh nhau, móc mắt kẹp mũi bóp dái, đánh tới thực sự là không biết xấu hổ, càng không cố kỵ tới tướng sĩ ba quân đang đứng chung quanh quan chiến đều vô cùng sùng kính hoàng đế.

Bảo Quốc công Chu Huy là huân quý lớn tuổi nhất trong quân, tuổi càng lớn thì càng cần mặt mũi, thế là thành người đầu tiên không nhịn nổi nữa.

Như một con cua bước ngang tới bên cạnh Tần Kham, Chu Huy hừ

mạnh, thấp giọng nói: "Đấu pháp của bệ hạ thật sự là mất hết quốc thống, Ninh Quốc Công ngươi sao không đi khuyên bảo?"

Tần Kham ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn nhướn, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người, thản nhiên nói: "Ta khuyên như thế nào? Lão công gia không thấy bệ hạ lúc này ác chiến đang hăng à?"

Chu Huy tức giận đến vểnh râu, cố nhịn cơn tức nói: "Ngươi thấy loại đấu pháp như lưu manh vô lại là 'Ác chiến đang hăng' à?"

Tần Kham nghiêm mặt: "Lão công gia nói sai rồi, chiêu thức quyền cước của bệ hạ mặc dù không thành kết cấu, nhưng thắng ở khí thế như cầu vồng, dũng mãnh khó địch, chính là cái gọi là loạn quyền đánh chết lão sư phụ, huống chi nghịch tặc Chu Thần Hào còn xa mới được tính là lão sư phụ, nhiều lắm chỉ là lão thất phu mà thôi, ngươi nhìn xem, bệ hạ cắn lỗ tai hắn... người tầm thường có thể cắn một cách đẹp mắt như vậy à?"

Chu Huy cả giận nói: "Lúc này ngươi còn xu nịnh được à, nếu bệ hạ có vấn đề gì, tương lai chúng ta khải hoàn hồi kinh, văn võ cả triều sẽ bỏ qua cho ngươi và ta à? Cho dù bệ hạ hữu kinh vô hiểm, đấu pháp mất hết quốc thể này của bẹ hạ, truyền ra chẳng phải là di tiếu thiên hạ à?"

Tần Kham thầm thở dài, di tiếu thiên hạ há chỉ có đánh nhau, riêng cái chuyện bắt lại Chu Thần Hào này đã đủ làm thiên hạ sĩ tử bách tính cười non nửa, rồi, chuyện hoang đường Chu Hậu Chiếu từng làm còn ít à? Thật sự chẳng phải chỉ một chuyện hai chuyện, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Tần Kham không muốn khuyên Chu Hậu Chiếu, nếu đổi lại là hoàng đế mặt bớt dày hơn, Tần Kham khẳng định sẽ dùng cái chết để can gián.

Có điều Chu Huy nói không phải không có lý, Chu Hậu Chiếu có hoang đường hồ nháo đến mấy thì hắn chung quy vẫn là hoàng đế, sau khi hồi kinh ăn mấy câu mắng của ngôn quan triều thần là xong, không ai dám làm gì hắn cả, nhưng hắn thân là đại thần tùy giá, hiển nhiên các triều thần sẽ không bỏ qua, trên dưới một trăm đạo tấu chương hạch tội là không thể thiếu.

Càng nghĩ Tần Kham càng cảm thấy vẫn nên kết thúc trò khôi hài này nhanh một chút, nếu không tương lai sau khi hồi kinh ngày

tháng của mình sẽ rất khó sống, món nợ hoang đường này các đại thần khẳng định sẽ tính lên đầu hắn.

Quyết định Chủ ý, Tần Kham quay đầu nhìn chung quanh, mắt đảo qua từng khon mặt hoặc quen thuộc hoặc xa lạ, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên một khuôn mặt trẻ tuổi.

Khuôn mặt này không chỉ trẻ tuổi, hơn nữa lại vừa trắng vừa vừa anh tuấn, thậm chí còn anh tuấn hơn Tần Công Gia, tựa hồ là là một khôn mặt trời sinh thích hợp đứng ra khuyên can, nếu khi bác sát hai bên không cẩn thận cào mặt hủy dung thì lại càng hay.

Chủ nhân của khuôn mặt này họ Tiền, tên Ninh.

Lúc trước Tiền Ninh trải qua giãy dụa sinh tử, ngoan cường trở lại đại doanh An Khánh, Tần Kham ném hắn vào trong doanh để trị thương an dưỡng thì không để ý tới nữa, Tần Công Gia rất bận, một Cẩm Y vệ bách hộ Cẩm Y vệ không đáng để hắn để trong lòng, lúc này ở trong đám người đang quan chiến phát hiện ra hắn, không thể không nói là thiên ý.

Tần Kham mắt chớp chớp, chủ ý xấu xa lập tức hình thành, khóe miệng cũng phác ra một mỉm cười không thể coi là thiện lương.

Sau đó Tần Kham quay đầu, sai gọi Tiền Ninh tới.

Tiền Ninh nghe thấy Công gia tương triệu, lập tức vui mừng quá đỗi, những ngày này chữa thương trong doanh, Tần Kham căn bản không tới thăm hỏi hắn, Tiền Ninh đứng ngồi không yên, liều mạng vất vả lắm mới để lại được chút ấn tượng với Công gia, nhưng cái thứ ấn tượng này thật sự là không đáng tin, Công gia là quý nhân, ai cũng bảo quý nhân hay quên, nếu không thể thường xuyên lắc lư mấy cái trước mặt quý nhân, có quỷ mới biết vị quý nhân này lúc nào thì quên hắn? Công gia nếu quên Tiền Ninh hắn, những công lao hắn lúc trước liều mạng kiếm về chẳng phải là vô ích hay không?

Lúc này Tiền Ninh đứng trong chúng tướng sĩ đang quan chiến, tâm thần không yên nhìn đương kim hoàng thượng ở trong sân tận tình vung vương bát quyền, Tiền Ninh trong đầu lại đang suy nghĩ làm thế nào để sáng tạo ra một cơ hội để mình lại lóe sáng, khiến

quý nhân lại chú ý tới mình.

Cơ hội là con người sáng tạo ra, tiền đồ nằm ở trong tay mình, người không cam lòng ngủ đông vĩnh viễn sẽ không bị động chờ đợi cơ hội.

Đng nghĩ tới xuất thần thì có Giáo úy đến gọi Tiền Ninh, biết mình được Tần Công Gia triệu kiến, Tiền Ninh mừng rỡ, hắn biết kỳ ngộ của mình tới rồi.

Khập khiễng bước tới trước mặt Tần Kham, Tiền Ninh cung kính cúi đầu khom người.

Tần Kham quan sát hắn, mắt híp lại.

Hắn lại xác định, mình thật sự không thích người này, hắn ở trước mặt mình càng cung kính, Tần Kham trong lòng càng phòng bị. Kinh nghiệm Nhiều lần vật lộn trên quan trường nói cho Tần Kham biết, người này có dã tâm không nhỏ, hơn nữa loại dã tâm này một khi sinh trưởng tốt, mình không nhất định có thể khống chế được, người như vậy vĩnh viễn bị thượng vị giả kiêng kị.

"Tiền Ninh, dưỡng thương mấy ngày, sức khỏe ngươi thế nào?" Tần Kham vẻ mặt ôn hoà hỏi.

Tiền Ninh vội vàng lộ ra bộ dạng cảm kích, cung kính nói: "Đa tạ Công gia đã qua tâm, sức khỏe của thuộc hạ đã tốt rồi, có thể tùy thời vượt lửa quá sông vì Công gia."

Tần Kham cười nói: "Như vậy nghiêm trọng như vậy, ngươi là nhân tài hiếm có của Cẩm Y vệ ta, công lao ngươi lập được ta đều ghi tạc trong lòng, đã là nhân tài thì tất nhiên phải trọng dụng, ngươi phải nhớ kỹ, người thông minh trị người, người ngu dốt bị người trị, vượt lửa quá sông xông lên đầu tiên, vĩnh viễn là người ngu dốt."

"Công gia dạy bảo, thuộc hạ vĩnh viễn ghi nhớ."

Không mặn không nhạt hàn huyên với Tiền Ninh vài câu, Tần Kham lúc này mới nói đến chính đề.

Chỉ chỉ hai người đang đánh tới khí thế ngất trời trong sân, Tần

Kham nói: "Nhìn thấy họ không?"

"Hồi bẩm Công gia, thấy rồi ạ."

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ tự mình ra trận bắt tặc tất nhiên là giai thoại thiên cổ, có điều bệ hạ xuất thủ rất không thành kết cấu, hơn nữa có những chiêu thức hơi... đáng khinh."

Chương 632: Lại bắt Ninh vương (hạ) (2)

Tiền Ninh một lòng muốn lấy lòng Tần Kham, vội vàng phụ họa nói: "Công gia trạch tâm nhân hậu, bệ hạ xuất thủ há chỉ là hơi đáng khinh, mà quả thực là phi thường đáng khinh, từ lúc bắt đầu đấu đến bây giờ, tổng cộng năm lần sử chiêu 'Hầu tử thâu đào', ba lần nhổ nước bọt."

Tần Kham xua tay: "Thần không nói tội vua là vì luân thường. Tóm lại, phải mau chóng kết thúc trò khôi hài này, nếu không sẽ mất quốc thể, giờ giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi dẫn mấy người tới tách bọn họ ra, bất kể là ngươi dùng biện pháp gì."

Tiền Ninh nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, vị Công gia này hoặc là không tìm hắn, một khi tìm chắc chắn không phải là chuyện tốt, lần trước hộ tống Vương Thủ Nhân đến Giang Tây là một chuyện cực khổ, thiếu chút nữa thì mất cả mạng, lần này can ngăn hoàng đế, hiển nhiên cũng không phải là công việc béo bở gì.

Nhìn bộ dạng sợ hãi khó xử của Tiền Ninh, Tần Kham thản nhiên nói: "Có phải khó xử hay không? Khó xử thôi, ta tìm người khác..."

Tiền Ninh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Tần Công Gia nếu tìm người khác, sau này tiền đồ của hắn lấy đâu ra hy vọng?

"Tuyệt đối không khó xử, thuộc hạ nhất định sẽ phân ưu cho Công gia." Tiền Ninh cắn răng ôm quyền nói.

Tần Kham vui mừng gật gật đầu: "Không hổ là hảo thủ hạ của Cẩm Y vệ, bổn quốc công nhớ kỹ ngươi."

Tiền Ninh bỗng nhiên có chút muốn khóc.

Lần đầu tiên bóc trần âm mưu của Lưu Cẩn, vị Công gia này từng nói sẽ nhớ kỹ hắn, lần thứ hai hộ tống Vương Thủ Nhân tới Giang Tây, Công gia cũng nói sẽ nhớ kỹ hắn, đây là lần thứ ba, tương tự lại nhớ kỹ hắn. Anh cũng nói quý nhân hay quên, vị quý nhân này

không khỏi trí nhớ kém quá rồi, còn phải vượt lửa quá sông bao nhiêu lần hắn mới có thể thật sự nhớ kỹ mình?

Tiền Ninh thật sự cảm thấy trí nhớ của Tần Công Gia quá kém.

"Thuộc hạ can ngăn bệ hạ, xin hỏi Công gia có chỉ thị có gì?"

Tần Kham nghĩ nghĩ, nói: "Dù sao cũng chỉ là can ngăn, không cần phải quá phiền toái, ngươi gọi mấy người tới cường hành tách họ ra, thuận tiện đánh cho Chu Thần Hào một trận thật đau, đánh xong là kết thúc."

Khóe mắt Tiền Ninh giật giật, cuối cùng vẫn ôm quyền nói: "Vâng."

Chính giữa sân, Chu Hậu Chiếu và Chu Thần Hào đánh nhau đã t tiến vào giai đoạn gay cấn.

Nói tới "Gay cấn" không phải là bọn họ đánh nhau phấn khích như thế nào, mà là quấn lại với nhau, hai người không chút e lệ, ôm chặt lấy nhau, hai tay túm chặt tóc đối phương, chẳng buồn bận tâm tới hình tượng, hai người đau đến nhe răng hít hà, mặt đó bừng, nhưng lại vẫn không buông tay.

"Tiểu súc sinh, mau buông tay ra, uống cho ngươi là hoàng đế Đại Minh, có biết ngươi hiện tại rất mất mặt hay không?" Chu Thần Hào rít lên.

"Á phì." Chu Hậu Chiếu bị túm tóc không thể động đậy, lại không chút khách khí nhổ vào mặt Chu Thần Hào: "Tên bại hoại của Chu gia, phản tặc của xã tắc kia, trẫm từ nhỏ đối đãi với ngươi không tệ, không ngờ ngươi lại dấu diếm dã tâm mưu đồ bất chính, trẫm lúc trước thật sự là mắt bị mù rồi, sao không sớm một đao chém chết ngươi."

"Tiểu súc sinh, có dám buông tay đánh một hồi ra tấm ra món với bổn vương hay không!"

"Ngươi buông tay trước đi."

"Ngươi trước!"

"Có buông không? Không buông trẫm lại nhổ nước bọt vào mặt

ngươi."

Hai người mất hết hình tượng túm tóc nhổ nhau, Tiền Ninh dẫn theo mấy tên Cẩm y Giáo úy vẻ mặt chua chát xông vào giữa sân.

Một cái vỏ đao bỗng nhiên chắn giữa Chu Hậu Chiếu và Chu Thần Hào, ngay sau đó một chân hung hăng đá vào đầu gối Chu Thần Hào, Chu Thần Hào đau quá quỳ gối, hai tay đang tím tóc Chu Hậu Chiếu cũng tự động buông ra.

Chu Hậu Chiếu ngây người một chút, tiếp theo giận tím mặt, lập tức cũng buông tóc Chu Thần Hào, vào Tiền Ninh nói: "Ngươi là người phương nào? Không ngờ dám cản trẫm bắt tặc."

Chu Thần Hào cả giận nói: "Tiểu súc sinh ngươi có biết xấu hổ hay không? Bổn vương đã là tù nhân mặc ngươi giết mổ, ngươi còn không biết xấu hổ mà nói là bắt tặc à?"

Tiền Ninh than khổ trong lòng, lại chỉ có thể quyền nói: "Bệ hạ thứ tội, bệ hạ liên quan tới an nguy xã tắc, sao có thể tự mình phạm hiểm, tiêu hạ muôn lần chết, cả gan ngăn cản bện hạ, chuyện còn lại thuộc hạ nguyện phân ưu cho bệ hạ."

Nói xong Tiền Ninh cũng không dám nhìn Chu Hậu Chiếu sắc mặt đang xanh mét, xoay người chỉ vào Chu Thần Hào lớn tiếng nói: "Đánh chết hắn cho ta."

Vừa dứt lời, quyền cước như mưa rền gió dữ trút lên người Chu Thần Hào, Chu Thần Hào cũng kiên cường, vừa ăn đánh vừa cười to: "Tiểu súc sinh, gì mà tự tay bắt tặc, cuối cùng không phải là vẫn quần ẩu làm nhục bổn vương sao, muốn giết muốn muốn chém cứ tự nhiên mà làm, cứ gì phải dở cái trò ghê tởm thô bỉ này?"

Tiền Ninh trong lòng run lên, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia âm hàn, bỗng nhiên giơ vỏ đao lên, hung hăng nện xuống đầu Chu Thần Hào, Chu Thần Hào trúng đòn nặng, lập tức ngửa mặt lên trời ngất xỉu.

Vẫn không dám nhìn vào ánh mắt muốn giết người của Chu Hậu Chiếu, Tiền Ninh xoay người bỗng nhiên hét lớn: " Bệ hạ tự bắt

nghịch tặc, rạng ngời sử sách, lưu thiên cổ, ngô hoàng uy vũ! Ngô hoàng vạn tuế!"

Chúng tướng đang đứng quan chiến bất luận trong lòng nghĩ như thế nào, Tiền Ninh nếu đã dẫn đầu, bọn họ cũng không thể không quỳ một gối, đồng thanh hô: "Ngô hoàng uy vũ! Ngô hoàng vạn tuế!"

Bốn phía Điểm tương đài lập tức người đông nghìn nghịt quỳ xuống.

Tần Kham híp mắt nhìn chằm chằm Tiền Ninh sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thâm thúy khó lường.

Người này thật sự là một nhân tài.

Trong tiếng hoan hô như Sơn băng địa liệt, Chu Hậu Chiếu xanh mặt, phất tay áo căm giận trở về soái trướng.

Tần Kham đi theo sau lưng hắn vào soái trướng, nhìn Chu Hậu Chiếu một thân nhung trang ở trong trướng đập phá chai lọ, phát tiết lung tung một hồi, Tần Kham đứng ở xa im lặng không nói gì.

Ném chán rồi, mệt rồi, Chu Hậu Chiếu mắt đỏ bừng lườm Tần Kham, cả giận nói: "Tên hỗn trướng vừa rồi tự dưng xen vào là từ cái lỗ nẻ nào chui ra thế?"

Tần Kham xòe tay vẻ mặt vô tội: "Thần cũng không quen với hắn lắm, nhìn cách ăn mặc thì hình như là thuộc hạ Cẩm Y vệ."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Ngươi quản giáo thuộc hạ thế nào vậy? Cẩm Y vệ sao lại có thứ này?"

"Thần có tội."

Chu Hậu Chiếu khuôn mặt dữ tợn nói: "Đi gọi mấy người, đánh cho hắn đến ngay cả cha ruột cũng không nhận ra thì thôi."

"Là cha ruột hắn không nhận ra hắn, hay là hắn không nhận ra cha ruột."

"Thế nào cũng được."

" Thần tuân chỉ."

Một hồi đánh bậy bạ, một cơ hội danh diệu thiên cổ dễ như trở bàn tay, sự xuất hiện của Tiền Ninh cuối cùng vừa hay bóp nát nguyện vọng tốt đẹp của Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu phát hiện mình thật sự là gặp năm hạn, tuy rằng không phải là năm bổn mạng của hắn, nhưng trước khi thân chinh xuất kinh nên đổi nội khố rồng thành màu đỏ, bằng không sẽ không xuất hiện nhiều bất ngờ, nhiều khúc chiết nhấp nhô như vậy.

Phẫn nộ thì phẫn nộ, Chu Hậu Chiếu chung quy cũng không phải là bạo quân không phân rõ phải trái, hắn hoang đường nhưng không tàn bạo, cho nên Tiền Ninh phá hủy đại sự của hắn, hắn vẫn không hạ chỉ trảm sát Tiền Ninh, chỉ định đánh hắn một trận mà thôi.

Tần Kham lĩnh chỉ ra ngoài, trở lại doanh trướng của mình, Tiền Ninh đang thấp thỏm bất an chờ ở trong trướng, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt sợ hãi, thấy Tần Kham tiến vào, Tiền Ninh vội vàng khom mình hành lễ.

Tần Kham liếc hắn một cái, sau đó ngồi sau bàn, chậm rãi phẩm ngụm trà.

Tiền Ninh cho dù trong lòng vô cùng lo lắng bất an, nhưng khiến người ta bất ngờ là, định lực của hắn rất không tồi, Tần Kham không lên tiếng, hắn cũng nén nhịn mà im lặng.

Tần Kham thầm quan sát hắn, trong lòng thở dài không thôi.

Kỳ thật người này bất kể năng lực hay là cách làm người, thậm chí tiềm chất và cùng khí độ, không một cái nào là không thể hiện hắn là nhân tài hiếm có, nếu đổi lại là một người khác trong Cẩm Y vệ có loại tố chất này, Tần Kham sẽ chỉ vui mừng, tận hết sức lực đề bạt, coi hắn là tâm phúc, chỉ tiếc người đó lại là Tiền Ninh.

Không thể phủ nhận Tiền Ninh có năng lực có bản lĩnh, nhưng hắn thiếu một điểm quan trọng nhất, đó chính là phẩm tính.

Tần Kham trước nay đều không câu nệ dùng nhân tài, hắn đối với

thủ hạ được sử dụng chỉ có một yêu cầu duy nhất chính là phẩm tính, không cầu thiện lương nhân hậu, trên thực tế ở cái loại địa phương như Cẩm Y vệ thì không thể thiện lương nhân hậu được, Tần Kham chỉ cầu hắn tàn bạo ngoan độc nhưng có điểm mấu chốt nhất định, không thể vì để đạt được mục đích mà bất chấp tất cả thủ đoạn, người như vậy vĩnh viễn chỉ trung thành với bản thân, tuyệt đối sẽ không trung thành với bất kỳ ai, bao gồm cả hoàng đế, mà người như vậy thì Tần Kham tuyệt đối sẽ không dám dùng.

Dùng thì không dám dùng, giết lại không thể không dạy mà tru, việc Tần Kham có thể làm chỉ là ức chế dã tâm của hắn.

Hôm nay ra lệnh cho Tiền Ninh can ngăn không phải là Tần Kham muốn đùa, mục đích của hắn rất đơn giản, khiến Tiền Ninh ở trước mặt Chu Hậu Chiếu làm ác nhân một hồi, để Chu Hậu Chiếu sinh ra ghen ghét với Tiền Ninh, sau này Tiền Ninh muốn có được sự ưu ái của Chu Hậu Chiếu thì sẽ đã khó càng thêm khó, đây coi như là triệt để phá hỏng con đường đi lên của Tiền Ninh, hắn chỉ có thể thành thành thật thật ở trong Cẩm Y vệ bị Tần Kham quản chế, như vậy Tần Kham mới có thể yên tâm khống chế hắn trong lòng bàn tay.

Đương nhiên, những cái này đều là tâm lý âm u của cá nhân Tần Kham, chỉ có thể lặng lẽ tính kế, không thể nói cho ai. Kỳ thật đứng trên lập trường Tiền Ninh mà nói, hắn vẫn chưa làm gì sai, Tần Kham phòng bị tính kế như vậy không khỏi quá mất hậu đạo, có điều... Tần Kham chưa bao giờ ở trước mặt bất kỳ ai bất kỳ trường hợp nào thừa nhận mình là người phúc hậu.

Chương 633: Truy kích và tiêu diệt dư nghiệt

Trong trướng yên tĩnh hồi lâu, Tần Kham mở miệng: "Tiền Ninh, ngày hôm nay ngươi làm không tồi."

Tiền Ninh khom người cung kính nói: "Công gia phân phó, thuộc hạ chỉ cố làm hết sức."

Tần Kham lộ ra tán thưởng tán thưởng: "Không tồi, ngươi là một nhân tài, bệ hạ cũng phi thường hài lòng với hành động vừa rồi của ngươi."

Tiền Ninh cảm thấy bất ngờ ngẩng đầu.

Tần Kham mí mắt cũng chẳng buồn nhướn lên, nhìn chằm chằm chén trà trong tay rồi chậm rãi nói: "... Cho nên bệ hạ vừa rồi muốn ta đem ngươi chém đầu thị chúng."

Tiền Ninh kinh hãi, bi thiết nói: "Công gia!"

Tần Kham chậm rãi tiếp tục nói: "... Có điều về sau được ta khuyên."

Tiền Ninh thở phào trong lòng, sắc mặt lại càng tái nhợt, sau lưng bất tri bất giác túa mồ hôi lạnh.

Ai ngờ Tần Kham lại tiếp theo chậm rãi nói: "Khuyên thì khuyên, nhưng lửa giận của bệ hạ vẫn khó tiêu, muốn ta thiến ngươi rồi đưa vào cung, để ti lễ giám Trương công công dạy dỗ."

Tiền Ninh lại kinh hãi, bi thiết nói: "Công gia!"

Tần Kham thong dong điềm tĩnh nói: "... Về sau lại bị ta khuyên."

Tiền Ninh lúc này không chỉ lưng đẫm mồ hôi mà toàn thân đều hư thoát, đôi mắt thoạt nhìn có chút sắc bén hữu thần lúc này nhìn Tần Kham như cầu xin, hơn nữa trọng điểm là miệng của Tần Kham.

Tần Kham hồn nhiên không để tâm, mắt cũng chẳng buồn nhìn Tiền Ninh, chỉ nhìn chằm chằm chén trà trong tay, dùng một loại ngữ khí như đang nói chuyện phiếm: "Đường đường là đại trượng phu nếu bị thiến, chắc ngươi cũng chẳng buồn sống? Ngươi xem, trong chớp mắt ta đã cứu ngươi hai lần, mạng của ngươi ở trước quỷ môn quan chuyển động hai vòng qua lại mà không ngờ vẫn bình yên vô sự, thật sự là đáng mừng..."

Tiền Ninh: "..."

"Có điều, bệ hạ quả thật rất tức giận, ngươi đã phá mất thứng trí của bệ hạ thì không thể không trả giá, đúng không? Cho nên, bệ hạ lại hạ lệnh đánh cho ngươi một trận, đánh đến tình trạng gì á? Đánh tới cho ngay cả cha ruột ngươi cũng chẳng nhận ra ngươi, hoặc là ngươi không thể nhận ra cha ruột ngươi."

Tiền Ninh lúc này đã chuẩn bị tâm lý, vô cùng chờ mong nhìn Tần Kham: "Công gia lại khuyên bệ hạ, đúng không?"

Tần Kham vẻ mặt ôn hoà cười nói: "Không, lần này thì ta không khuyên, không thể làm bệ hạ mất mặt được. Ài, đang yên đang lành ngươi khóc cái gì, so với bị chém đầu hoặc bị thiến, đánh ngươi một trận có thể coi là rất có hậu đức rồi?"

Tiền Ninh cúi đầu lặng lẽ rơi lệ, sau đó ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn Tần Kham: "Công gia, nói chuyện có thể đừng dọa người như vậy được không? Thuộc hạ lên lên xuống xuống ba lần rồi."

Nghe thấy chỉ đánh một trận, vẻ mặt Tiền Ninh thoải mái hơn một chút, mà Tần Kham hôm nay kế nhỏ thực hiện được, vẻ mặt của hắn cũng nhẹ nhàng hơn.

Hai người trầm mặc một lát, Tần Kham thản nhiên nói: "Ngươi dù sao cũng là tận tâm làm việc cho ta, bệ hạ tuy nói muốn đánh ngươi, nhưng hơn phân nửa là lời trong lúc nóng giận, ta không thể thật sự hạ độc thủ với thuộc hạ trung tâm của mình được, sau khi trở về ngươi băng bó kín toàn thân cho ta, ở trong trướng nằm mấy ngày, giả vờ như vừa bị đánh, sau khi về kinh sư ta gửi điều tử cho Kinh lịch ti, thăng ngươi làm Thiên hộ Cẩm Y vệ thành nam."

Tiền Ninh ngây ra một thoáng, tiếp theo vui mừng quá đỗi, dập đầu ba cái với Tần Kham.

"Tạ ơn Công gia đã tài bồi đề bạt, thuộc hạ nhất định sẽ quên mình phục vụ cho Công gia!"

Tần Kham cười cười, bỗng nhiên ý vị thâm trường nói: "Tiền Ninh, ngươi còn nhớ những lời bản công nói với ngươi khi rời kinh chứ?"

Tiền Ninh cung kính nói: "Lời dạy của Công gia thuộc hạ không lúc nào dám quên, Công gia từng nói, công danh của trượng phu chỉ lấy được trên lưng ngựa."

"Không sai, thăng ngươi làm Thiên hộ là vì ngươi trong loạn Ninh vương đã vào sinh ra tử, đây là công danh ngươi dùng mạng để kiếm về, chẳng ai cướp được cả, dưới trướng bản công thưởng công phạt tội, không có thiên vị, loại người chỉ biết đầu cơ luồn cúi thì vĩnh viễn không có ngày xuất đầu ở dưới trướng bản công, những lời này ngươi cần phải nhớ."

Chu Thần Hào bị bắt sống, hơn nữa bị bắt sống hai lần, sự bi phẫn trong đó không sao kể xiết, thời Tam Quốc vị lão tiền bối so với Chu Thần Hào thì còn bi thương hơn, vị tiền bối này tên là Mạnh HOạch, lão nhân gia bị Gia Cát Lượng bắt sống bảy lần, cũng không biết trong lòng hắn có suy nghĩ gì, đại thể là bị bắt đến chai sạn rồi, bởi vậy có thể nhìn ra Thục tướng KHổng Minh tiên sinh bề ngoài thì đạo mạo nhưng nội tâm kỳ thật âm u cỡ nào, người thời thơ ấu không bị ám ảnh thì không thể nào làm ra chuyện biến thái như vậy được.

Nghịch thủ bị bắt cũng không có nghĩa là trận chiến tranh này kết thúc, trên đời có từ gọi là "Dư nghiệt", dư nghiệt không trừ thì chung quyvẫn là một đại họa. Chu Hậu Chiếu mất công đi xa một chuyến, diệt cỏ tận gốc tất nhiên là việc phải làm.

Dư nghiệt của Chu Thần Hào hơi nhiều, trên hồ Bà Dương còn có bốn vạn thuỷ quân và mấy trăm chiếc thuyền, bốn vạn người này hiển nhiên không phải là hạng người lương thiện, bọn họ vốn là hồ đạo thủy tặc ở trên hồ Bà Dương dựa vào cướp bóc thương thuyền, thậm chí đồ sát thôn xóm ven bờ mà sống, Chu Thần Hào

nhặt rách hiển nhiên so với Vương Thủ Nhân lại càng không giảng cứu hơn, người loạn thất bát tao gì cũng nhặt về hết.

Theo Chu Thần Hào bị bắt, các thành trì Giang Tây như rắn mất đầu, hai mươi vạn đại quân triều đình công với đại quân cần vương mấy chục vạn người của vệ sở ở các nơi như Hồ Quảng, Chiết Giang, Phúc Kiến, càng khiến phản quân đang chiếm thành kinh hồn táng đảm, thu phục thành trì chi chiến từ lúc bắt đầu đã là thế cục nghiêng về một bên, vương sư triều đình thế như chẻ tre, từng tòa thành trì dễ dàng bị lấy lại, đại bộ phận thành trì là không cần tốn nhiều sức, bởi vì phản quân đã dứt khoát ném binh khí bỏ thành mà chạy.

Không đến một tháng, tất cả thành trì toàn cảnh Giang Tây đều bị thu phục, một lần nữa quy về dưới sự thống trị của triều đình, loạn Ninh vương hiện giờ chỉ còn lại một mối họa cuối cùng chưa trừ, đó chính là thuỷ quân phản tặc hồ Bà Dương.

Mười bốn tháng mười năm Chính Đức thứ ba, gần ngàn chiếc thuyền Chu Hậu Chiếu hạ chỉ thu thập hoặc lâm thời đóng tập kết xong ở bờ hồ Bà Dương.

Thuỷ quân vương sư chủ động xuất kích, theo gió vượt sóng tới nơi sở tại của phản quân, trên mặt hồ rộng lớn vô ngần chỉ thấy cánh buồm như rừng, ngàn chiếc thuyền chở đầy mười vạn đại quân.

Ngày mười chín tháng mười, thủy sư vương sư cùng thủy sư phản tặc gặp nhau ở phía bắc hồ Bà Dương, quyết chiến bắt đầu.

Tướng lãnh của thủy sư Phản quân tên là Mẫn Nhập Tứ, hắn vốn là thủ lĩnh của nhóm thủy tặc lớn nhất trên hồ Bà Dương, một thân thiện chiến nhưng không thiện mưu, trên sách sử bình thường gọi người như thế là "Hữu dũng vô mưu hạng người", người như vậy thời Tam Quốc có cả đống, hơn nữa bình thường mệnh không dài, chia đều ra thì đại khái chỉ có thể ở trong sách sống một chương, liền bị một danh tướng trí dũng song toàn một đao chém chết.

Mẫn Nhập Tứ cũng không ngoại lệ, bởi vì còn chưa bắt đầu quyết chiến, hắn đã phạm phải một chuyện hết sức ngu xuẩn.

Quyết chiến ngày mười chín tháng mười, hôm đó trên hồ gió to, thuyền hạm lay động xóc nảy, thế là Mẫn Nhập Tứ làm ra một quyết định phi thường tự cho là thông minh, đó chính là dùng xích sắt nối toàn bộ thuyền hạm lại với nhau.

Có thể khẳng định, Mẫn Nhập Tứ chưa từng đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa, cho dù bộ sách này hiện giờ đã có được hơn một trăm năm, nếu Mẫn Nhập Tứ từng đọc qua sách này, nhất định sẽ tự tát mình mười tám cái vì quyết định ngu xuẩn này của mình.

Đúng vậy, quyết định của Mẫn Nhập Tứ cũng giống như quyết định của Tào Tháo trong trận Xích Bích.

Mấy trăm chiếc thuyền chia làm làm mấy hàng trên hồ Bà Dương, thuyền tất nhiên là ổn định trong sóng gió, chỉ là muốn chạy thì không được.

Quá trình Quyết chiến rất đơn giản, Tần Kham vừa thấy bố trí của Mẫn Nhập Tứ liền mừng đến không ngậm được miêng, sau đó giả vờ như Chu Lang Tam Quốc, mấy chục chiếc thuyền nhỏ chở đầy cỏ khô mượn gió đông lao về phía thuyền quân địch như mũi tên, sau đó vương sư dùng hỏa tiễn đốt cỏ khô trên thuyền nhỏ, thuyền lớn của phản quân bị nối với nhau nhất thời không thể tách ra, bốn vạn thuỷ quân cứ như vậy trơ mắt nhìn thuyền nhỏ cháy, hỏa thế càng lúc càng lớn, lan tới trên thuyền lớn của phản quân, Xích Bích chi chiến thời Tam Quốc cơ hồ được tái hiện đầy đủ tại triều Đại Minh.

Chương 634: Khởi hành về kinh

Thành công khác nhau, nhưng thất bại thì đại khái là giống nhau.

Mẫn Nhập Tứ bại rồi, bại rất thê thảm, lửa lớn bốc cao, trên hồ Bà Dương khói đặc cuồn cuộn, vô số sinh mệnh vĩnh viễn trôi đi trong khói đặc, bọn họ dùng sinh mệnh làm cái giá để đổi lấy một chút miêu tả sơ lược trên sách sử, hơn nữa còn liên quan tới cái danh "tặc".

Bởi vậy có thể thấy được đọc sách là trọng yếu cỡ nào, nếu Mẫn Nhập Tứ trước khi khai chiến bỏ ra một hai lượng bạc mua một quyển 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》, hoặc là để người trong quân từng đọc sách đọc cho hắn liên quân Tôn Lưu hơn ngàn năm trước là đánh trận Xích Bích như thế nào, tin rằng kết quả nhất định sẽ khác, phàm là là người có chút đầu óc sẽ không làm ra loại chuyện tự chịu diệt vong này.

Người ta đã muốn chết thì không thể nào ngăn được.

Ánh lửa khiến hồ Bà Dương sáng rực, đỏ bừng như trời cũng bị đốt, vô số tiếng kêu thảm thiết và tiếng kêu khóc đan vào nhau, trong hỏa thế ngút trời, thuỷ quân triều đình chờ đợi đã lâu phát động thế công, mưa tên như châu chấu phô thiên cái địa trút xuống chiến hạm địch, hỏa pháo trên thuyền cũng rất đúng lúc gầm lên, khiến cho quân địch đang giãy dụa trong lửa càng họa vô đơn chí.

Vô số quân sĩ phản quân bị chết cháy, theo thuyền hạm đang bị đốt thành tro, có tên dứt khoát nhảy xuống hồ, còn có người trực tiếp bị mưa tên bắn trúng.

Chiến tranh là thảm thiết, một khi đã bắt đầu thì không dừng lại được, tướng sĩ hai bên giết đỏ cả mắt rồi, bất kể là sinh mệnh của mình hay là của kẻ địch đều bị bro qua.

Lửa mượn gió cháy càng to, thuyền hạm của thuỷ quân phản tặc

đã bị đốt năm sáu phần, mà chủ tướng phản tặc Mẫn Nhập Tứ khi đang hoảng sợ cướp đường chạy trốn thì lại bị mũi tên bắn xuyên cổ họng, thân hình khôi ngô ngã vào biển lửa, hóa thành tro tàn cùng với thuyền hạm.

Hơn một tăm năm mươi năm trước, cũng là ở trên hồ Bà Dương này, thái tổ Chu Nguyên Chương quyết chiến với túc địch lớn nhất trong đời là Trần Hữu Lượng, dùng thắng bại của một cuộc chến để giành quyền sở hữu giang sơn.

Mà hôm nay trên hồ Bà Dương, tinh binh mãnh tướng dưới trướng hoàng đế Chính Đức dùng thế sư tử vồ thỏ tiêu diệt một cỗ lực lượng phản quân cuối cùng của Chu Thần Hào.

Trận chiến này thuỷ quân phản tặc chết cháy và chết đuối gần vạn người, những người còn lại đều hàng, cực ít người chạy trốn được.

Mười chín tháng mười năm Chính Đức thứ ba, loạn Ninh vương đã trần ai lạc định, Chu Thần Hào thảm bại.

Thắng là thắng, chuyện khắc phục hậu quả thì vẫn phải tiếp tục.

Trước tiên phải vớt hài cốt và thi thể trên hồ Bà Dương, chuyện kế tiếp là của Hán Vệ, của Tần Kham và Đới Nghĩa Trương Vĩnh, ba người ra chỉ lệnh, Cẩm Y vệ và Đông Tây nhị Hán nhanh chóng vận chuyển, phản tặc chạy thoát cho rằng bỏ binh khí ôm đầu chạy trốn là triều đình sẽ coi như không có gì phát sinh, quả thực là mười phần sai, dám cầm lấy binh khí tạo phản triều đình, nhất định phải gánh vác hậu quả trả giá đắt, Hán Vệ tìm kiếm khắp thiên hạ, lên trời xuống đất cũng phải bắt được những người này mang ra chém.

Cùng lúc đó, Nam Kinh Đô Sát viện khẩn cấp phái ra hơn mười vị tuần án ngự sử phó tới nha môn quan phủ các nơi Giang Tây khảo hạch quan viên các nha môn, trừ khảo hạch chính tích dân thanh ra, quan trọng hơn là xác minh quan viên các nơi Giang Tây sau khi Chu Thần Hào khởi binh phản loạn có đầu hàng phản tặc hoặc vứt bỏ bách tính toàn thành mà chạy trốn hay không, tra ra thì chính là một tội lớn xét nhà diệt tộc.

Mượn oai đại thắng của vương sư, quan trường Giang Tây cũng gặp phải một lần tẩy bài triệt để.

Khảo hạch tính sổ là chuyện của ngự sử và Hán Vệ, những việc vặt này không liên quan gì tới Chu Hậu Chiếu, ngày thứ năm sau đại thắng thuỷ chiến hồ Bà Dương, ba vị Đại học sĩ nội các ở kinh sư phái khoái mã xuất kinh đại biểu cho cả triều cả triều cung thỉnh hoàng đế khải hoàn hồi kinh.

Đương nhiên, phản ứng đầu tiên của Chu Hậu Chiếu khi nhìn thấy tấu chương chính là vò lại rồi ném đi.

Mọi người đều minh bạch tính tình của Chu Hậu Chiếu, tấu chương thúc giục của các học sĩ nội các cũng khôngphải đơn giản chỉ có một đạo, mà là một ngày một đạo, lời nói ngữ khí trên tấu chương càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng dài dòng, hơn nữa đưa tấu chương còn là ngự sử Nam Kinh Đô Sát viện, ngự sử là loại được những người khác trên triều đường công nhận là bổng lão nhị, người như thế không chỉ không sợ đắc tội với hoàng đế, hơn nữa còn thường xuyên cố ý chọc giận hoàng đế, mỗi lần nói chuyện với hoàng đế mà không kiếm được mấy cái đình trượng thì quả thực là không làm tròn trách nhiệm, ra cửa cũng ngại mở miệng chào hỏi người ta.

Các Ngự sử rất kiên nhẫn từ Nam Kinh xa xôi chạy tới, bất kể Chu Hậu Chiếu có nguyện ý hay không vẫn ở ngay trước mặt hắn đầy nhịp điệu đọc tấu chương thỉnh cầu khải hoàn hồi kinh của các học sĩ nội các, ngày này qua ngày nọ, so với uống thuốc còn đúng giờ hơn.

Chu Hậu Chiếu sắp điên rồi, nhưng lại không làm được gì những ngự sử cứng đầu cứng cổ không sợ ai này, quân thần hai bên ầm ĩ bốn năm ngày, Chu Hậu Chiếu cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, hắn không thể không thỏa hiệp, lời chú cẩn cô Đường Tăng niệm cho Tôn Hầu Tử đại thể cũng có tư vị như thế này.

Thế là Chu Hậu Chiếu cuối cùng hạ chỉ, An Khánh nhổ trại khởi hành, khải hoàn hồi kinh.

Đại quân nhổ trại khởi hành, hơn mười dặm nối dài không thấy đuôi, Chu Hậu Chiếu cưỡi ngựa giữa đội ngũ, vừa đi vừa lưu

luyến không rời quay đầu lại nhìn xung quanh.

Tần Kham quay đầu ngựa đi gần Chu Hậu Chiếu, cười nói: "Loạn Ninh vương đã bị bệ hạ nhanh chóng bình định, nhìn bộ dáng này của bệ hạ sao ý như chưa tận ý ấy nhỉ?"

Chu Hậu Chiếu giận dữ nói: "Tất nhiên rồi. Ở bên ngoài bình loạn thảo tặc thích ý cỡ nào, những ngày tháng vô câu vô thúc giờ kế thúc rồi, vừa nghĩ tới trở về kinh sư mỗi ngày chán ngắt ngồi trên kim điện, nghe các đại thần ỉ ôi lảm nhảm, trẫm ho khan hai tiếng cũng có vô số lời tội quở trách đập vào mặt, nói một câu là bị mắng, làm chuyện gì cũng bị mắng, vào kinh sư rồi trẫm sẽ giống như bị vô số sợi dây thừng trói chặt, không bao giờ vui được."

Ngữ khí Mất mát, tiếp theo Chu Hậu Chiếu đổi sang vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cả giận nói: "Ngươi nói nghịch tặc Chu Thần Hào này sao không cố kiên trì thêm mấy ngày? Lên kế hoạch tạo phải hơn trăm năm mà lại làm ăn chán như vậy, Chu gia sao lại đẻ ra thứ này nhỉ, hại trẫm mất có hai ba tháng ngắn ngủi đã bình định được rồi, quả thực là phế vật."

Tần Kham há miệng, không biết nên tiếp lời như thế nào, không nghi ngờ gì nữa, đây lại là một ngực lục hôn quân điển hình.

"Bệ hạ, bệ hạ uy vũ." Tần Kham đành phải dâng ra một cái rắm ngựa khô khăn không có sức thuyết phục.

Chu Hậu Chiếu lườm hắn một cái, bĩu môi nói: "Chả uy vũ tí nào, trẫm vẫn đang sầu đây, loạn Ninh vương quả thật đã bình định rồi, nhìn ngoài mặt thì vương sư triều đình giành được toàn thắng, hơn nữa nhanh chóng, nhưng trên thực tế thì sao? Trẫm ngự giá thân chinh, vương sư chưa đến An Khánh, chiến cuộc Giang Tây tất cả đều là Vương Thủ Nhân chống đỡ, không chỉ thủ vững Cửu Giang hơn một tháng, hơn nữa xâm nhập địch hậu thu nạp tán binh, tập kích bất ngờ Nam Xương, còn nữa, bắt được Chu Thần Hào có liên quan gì tới trẫm đâu? Thuỷ chiến Hồ Bà Dương, chủ tướng phản tặc ngu không thể tả, trẫm còn không biết xấu hổ là khoe khoang à? Duy nhất đáng để khen chỉ có quyết chiến An Khánh, nhưng trận chiến ấy trẫm tự tiện dẫn hơn một ngàn thị vệ mạo hiểm xông trận giết tặc, chuyện này truyền tới kinh sư, văn võ cả triều chẳng lẽ sẽ khen trẫm là đế vương anh dũng thiện

chiến à? Trẫm cũng không hy vọng trong miệng chó của bọn họ có thể phun ra được ngà voi."

Tần Kham muốn cười, tiểu hôn quân kỳ thật vẫn rất thông minh, đăng cơ ba năm, hắn đối với hương gió chính trị trong triều cũng có thể đoán dược đại khái, nhưng thứ chính trị này cũng bẩn như lòng người, rõ ràng là kết quả đại thắng, trở lại kinh sư bị các quan văn bẻ cong, trận đại thắng này ở trong miệng bọn họ không biết sẽ biến thành gì, có thể khẳng định, các quan văn tuyệt đối sẽ không khen Chu Hậu Chiếu làm tốt, để ngăn chặn hoàng đế lại rời kinh thân chinh, cho dù là đại thắng thì bọn họ cũng sẽ cố hết sức để biến trắng thành đen.

Vốn Tần Kham vẫn muốn tìm một cơ hội dể nhắc nhở Chu Hậu Chiếu, để hắn chuẩn bị tâm lý thật tốt, lúc này thấy Chu Hậu Chiếu tâm như gương sáng, Tần Kham cũng không nói thêm nữa.

"Hiếm có khi bệ hạ tự hiểu lấy mình như vậy, thần chúc mừng thay cho xã tắc Đại Minh, chính như cái gọi là biết xấu hổ gần như là dũng cảm, lão tử viết: "Biết người là trí giả, biết mình là thông minh."

Tần Kham lại tặng một cái rắm ngựa mà ngay cả Chu Hậu Chiếu cũng do dự không biết là đang khen hay là đang tổn hại, Chu Hậu Chiếu càng nghe càng không thấy vị đạo, phất phất tay thở dài: "Dừng, Tần Kham, những lời vừa rồi của trẫm chỉ là khiêm tốn mà thôi, không cần phải không cần phải đáp lại quá nghiêm túc, cho dù phải trả lời thì ngươi cũng nên dũng cảm phản bác trẫm, sau đó lớn tiếng nói với trẫm, kỳ thật trẫm sai rồi, trẫm là đế vương anh minh xưa nay hiếm thấy, văn có thể biện quần nho, võ có thể bình thiên hạ, hoàng đế anh minh nhất của Đại Minh chỉ có ba vị, Thái Tổ, Vĩnh Lạc... và trẫm."

Cho dù biết Chu Hậu Chiếu da mặt không phải là dày bình thường, nhưng Tần Kham vẫn bị những lời nói da mặt dày này làm chấn kinh.

Hai mắt trợn lên nhìn Chu Hậu Chiếu một lúc, không biết qua bao lâu, Tần Kham xoay đi, thở dài: "Thần... Thần..."

Chu Hậu Chiếu trông ngóng nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập cổ vũ.

"Thần về hậu quân đốc vận lương thảo, thần cáo lui!"

Đại quân từ An Khánh xuất phtá, sau năm ngày thì tới Nam Kinh. Theo thường lệ, quan viên lục bộ Nam Kinh tranh nhau yết kiến, đám đại thần này yết kiến hiển nhiên không phải để ca công tụng đức, mà là để thúc giục Chu Hậu Chiếu chớ dừng lại ở Nam Kinh lâu, nước không thể một ngày không chủ, bệ hạ nên về kinh.

Một phen khuyên bảo này lại chọc giận Chu Hậu Chiếu, hắn vốn là tâm tính thiếu niên, nói dễ nghe là thời kỳ phản nghịch thiếu niên, không khó nghe thì chính là tính tình như lừa, đuổi không đi, đánh không lùi.

Một đám đại thần mồm năm miệng mười, xin hắn khởi hành ngay hôm đó, Chu Hậu Chiếu dứt khoát hát đổ long tháp, hắn bị bệnh, bệnh thật sự rất nghiêm trọng, không thể gặp ra nắng cũng không thể hứng nước, hơn nữa không thể đi xa, bệnh này người trong nghề vừa nghe là hiểu, đây là bệnh chó dại.

Chương 635: Giang sơn đa kiều

Chư thần Nam Kinh trong lòng thầm nghĩ, tiểu hôn quân này bệnh quá kỳ quái, sớm không bệnh muộn không bệnh, khi sắp phải về kinh thì lại cố tình ngã bệnh, trên đời nào có chuyện khéo như vậy? Nói không dễ nghe thì tiểu hôn quân rõ ràng là đang làm trò.

Các đại thần trong lòng đều minh bạch, nhưng hoàng đế nói mình bị bệnh, các đại thần chẳng lẽ dám bóp cổ hắn bảo là đừng có giả vờ nữa, mau về kinh đi?

Thái y và danh y dân gian hết tốp này tới tốp kia vào xem bệnh cho hoàng thượng, cũng không biết tiểu hôn quân đe dọa uy hiếp những đại phu này như thế nào, khi bọn họ ra khỏi cung thì lắc đầu thở dài, một chữ cũng không dám nói, nhìn vẻ mặt thì tựa hồ là đang chuẩn bị hậu sự, lại càng giống giận mà không dám nói gì.

Bất luận bệnh thật hay là bệnh giả, các đại thần Nam Kinh quýnh lên, Chu Hậu Chiếu rất có thần vận, sống chết thế nào cũng không chịu dậy.

Các đại thần biết rõ đây là tiểu hôn quân giả vờ, nhưng bọn họ không dám công nhiên nghi ngờ, quan văn Đại Minh mặc dù vô pháp vô thiên, nhưng không thể bách vô cấm kỵ, hoàng đế bệnh mà không đi thăm hỏi, ngược lại nghi ngờ hoàng đế giả vờ bệnh, ít nhất cũng là tội bãi quan lưu đày.

Chu Hậu Chiếu ở Nam Kinh không chịu đi, cũng không ra khỏi cung, mỗi ngày gọi Tần Kham và đám đệ tử huân quý vào hoàng cung Nam Kinh, sau đó một đám người trẻ tuổi cả ngày uống rượu đánh bạc, hoàng cung bị đám ăn chơi này chiếm đóng, uy nghiêm hậu trọng chẳng còn thấy đâu nữa, bị họ biến thành sòng bạc tửu quán, chướng khí mù mịt, Chu Hậu Chiếu chơi rất vui.

Ở Nam Kinh chừng nửa tháng, cuối cùng các đại thần Nam Kinh Nam Kinh thật sự không chịu nổi nữa, khi rất nhiều người muốn đập đầu vào cửa cung để huyết gián, Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng cảm thấy chơi chán rồi, tâm lý phản nghịch cũng được phát tiết trọn vẹn rồi, thế là hắn quyết định khởi hành.

Quan lại lớn nhỏ Nam Kinh thở phào, tất cung tất kính tiễn Chu Hậu Chiếu ra khỏi thành Nam Kinh như đưa ôn thần, xoay người lại thì liều nhảy nhót hát ca, nha môn lớn nhỏ thành Nam Kinh lập tức thành hải dương sung sướng.

Cuối cùng chính thức lên đường về kinh, trong lòng Chu Hậu Chiếu có chút không nỡ, nhưng cũng biết nặng nhẹ, hoàng đế khi còn sống chỉ có thể thuộc về chốn cung đình.

Tiểu công gia Từ Bằng Cử cũng đi theo Chu Hậu Chiếu ngự giá thượng lộ, tính cách của hắn và Chu Hậu Chiếu có chút giống nhau, không chịu nổi sự câu thúc, càng không chịu nổi sự nhàm chán, thấy Chu Hậu Chiếu và Tần Kham sắp đi, lần từ biệt này không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại, Từ Bằng Cử quýnh lên, lấy cớ tới Quốc Tử Giám đọc sách để đi theo, Từ lão công gia thấy tôn tử đột nhiên có lòng tiến tới, không khỏi hoài nghi, nhưng mà cớ của tiểu công gia thật sự rất đường hoàng, lão công gia cũng không thể không đáp ứng, dù sao lão Từ gia mấy đời cũng sinh ra không ít hỗn trướng, nếu tôn tử có thể đọc thêm ít sách, bớt làm mấy việc hỗn trướng, từ nay về sau gia phong của Từ gia uyên bác, cũng không phải là chuyện tốt.

Hai mươi vạn đại quân là lâm thời điều động từ vệ sở Nam Trực Đãi và Hồ Quảng Phúc Kiến, sau khi loạn đại bộ phận tướng sĩ đã ai nấy về sở của mình, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham chỉ dẫn hai vạn kỵ binh lúc ban đầu từ kinh sư đi ra hồi kinh.

Quá trình Hành quân rất buồn tẻ và chán nản, không oanh ca mạn vũ, không chén chú chén anh, hai vạn người cứ như vậy dọc theo quan đạo chậm rãi hành quân, thỉnh thoảng đi ngang qua một số địa phương phong cảnh đẹp, Chu Hậu Chiếu sẽ cho đại quân dừng lại hạ trại, sau đó hắn dẫn theo đám người Tần Kham Từ Bằng Cử lưu luyến nhìn ngắm nơi phong cảnh đẹp, cứ như vậy đi đi dừng dừng, rời khỏi Nam Kinh hơn nửa tháng, ngay cả địa giới Sơn Đông cũng vẫn chưa tới.

"Giang sơn như thử đa kiều, dẫn vô số anh hùng cạnh chiết yêu."

Bên hồ Vi Sơn Từ Châu, Tần Kham ngồi trên lưng ngựa lẳng lặng nhìn mặt trời lạnh, kìm lòng không đậu ngâm ra câu thiên cổ giai cú này.

"Ô? Thơ hay! Rất khôi hoằng đại khí, Tần Kham, đây là ngươi sáng tác à?" Chu Hậu Chiếu rất bất ngờ nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tần Kham hồi thần, lập tức cảm giác mình lỡ lời, bài này là Thái Tổ kiếp trước sáng tác, bên trong lộ hết khí thế đế vương, nếu bài này mang ra khỏe ở những năm này, chỉ sợ không phải là được khen mà là một đao kề cổ.

Cẩn thận nghĩ nghĩ mình vừa rồi chỉ ngâm một câu này, nếu không kết hợpvới câu dưới thì cũng không tính là quá khác người, thế là Tần Kham vội vàng cười nói: "Bệ hạ quá khen, thần vừa rồi thấy hồ Vi Sơn ánh sóng lấp lánh, nhất thời cảm khái nên ngâm một câu lung tung."

Chu Hậu Chiếu rất có hưng trí truy hỏi: "Đã là lòng có sở cảm, phải lòng có mới được, ngươi tiếp tục ngâm đi."

Tần Kham cười khổ nói: "Không thể ngâm được, thần chỉ nghĩ ra được một câu này thôi, mấy năm nay thần chỉ lo luồn cúi ở chốn triều đường, học vấn lại càng lúc càng thụt lùi, thật sự là làm mất mặt người đọc sách."

Chu Hậu Chiếu rất thất vọng, thở dài: "Còn tưởng rằng có thể nghe được một bài thơ có một không hai, kết quả lại chỉ có một câu, loại cảm giác này tựa như... Tựa như..."

Nửa ngày không tìm được từ hình dung chuẩn xác, Tần Kham không nhịn nổi nữa, đành phải tiếp lời, trầm giọng nói: "Tựa như cầm trong tay một quyển xuân cung, kết quả mở ra đọc thì không ngờ là "lễ ký", quần cũng cởi ra rồi mà lại thấy cái này."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt khoan khoái, dùng ánh mắt như thấy tri kỷ liếc Tần Kham một cái.

"Bệ hạ, tuy nói Chu Thần Hào đã bị bệ hạ bắt, toàn cảnh Giang Tây cũng đã thu phục, có điều..." Tần Kham nhìn Chu Hậu Chiếu, thấy hắn sắc mặt bình tĩnh, thế là nói tiếp: "Trận chiến này bệ hạ không chỉ ngự giá thân chinh, thậm chí tự mình ra trận chém giết, hành động của bệ hạ đủ để lưu danh thiên cổ, trận chiến bình Ninh trừ bệ hạ ra, còn có một người càng vất vả công lao càng lớn, bình định Chu Thần Hào dễ dàng thoải mái như vậy, có gắn liền với sự

bày mưu nghĩ kế của người này."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Trẫm nghe hiểu ý của ngươi, ngươi đừng quanh co lòng vòng nữa, trẫm chẳng lẽ là loại bạo quân loại này không hợp liền giết người sao? Trẫm biết người ngươi nói đinh cống tuần phủ Vương Thủ Nhân, đúng hay không?"

Tần Kham cũng cười nói: "Chính là hắn. Lúc trước Vương Thủ Nhân tự tay bắt Chu Thần Hào thật sự là không hiểu chuyện, nhưng chuyện gì cũng có nguyên nhân, dù sao là hắn vừa khéo gặp phải, không bắt thì bảo hắn phải làm gì? Không thể làm bộ như không phát hiện, chờ bệ hạ tự tay bắt đúng không?"

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Trẫm khi biết Vương Thủ Nhân đã bắt được Chu Thần Hào, quả thật tức giận phi thường, người này quả thực là không cho trẫm đường sống, trái cây lớn nhất hi lý hồ đồ để hắn hái, trẫm từ xa chạy tới rồi làm được gì? Cho nên trẫm giận dữ mới có cái màn bắt lại Chu Thần Hào, có điều về sau khi trẫm hết giận rồi, cũng ngẫm nghĩ cẩn thận, Vương Thủ Nhân đúng, còn trẫm sai, ý của ngươi trẫm hiểu, bình loạn chi chiến lần này, công lao lớn nhất không phải trẫm, mà là Vương Thủ Nhân, sau khi hồi kinh trẫm sẽ thăng thưởng cho hắn."

"Bệ hạ khoan dung độ lượng, là may mắn của xã tắc."

"Hiện tại cảm thấy trẫm không kém hơn Thái Tổ và Vĩnh Lạc đúng không?" Chu Hậu Chiếu đầy cõi lòng chờ mong.

"Thần ra hậu quân đốc vận lương thảo, thần cáo lui."

Chương 636: Kinh sư lạnh lùng

Ai cũng cho rằng Chu Hậu Chiếu là hôn quân, bởi vì hắn ham chơi lơ là triều chính, để được vô câu vô thúc, hắn rất dứt khoát ném quốc sự cho thái giám và nội các, bản thân thì không lo gì cả, không thể không nói, những hành vi này quả thật giống hệt như hôn quân.

Nhưng mà thế sự không thể chỉ nhìn bề ngoài, trên lịch sử có đủ loại hôn quân, hôn quân nào mà không phải là cam tâm tình nguyện ở trong hoàng cung cả đời? Hôn quân nào mà không phải cả ngày hoang dâm ca múa mừng cảnh thái bình? Mà Chu Hậu Chiếu khi còn chưa được hai mươi tuổi đã lĩnh quân xuất chinh, thậm chí tự mình ra trận giết địch, sự quyết đoán này, sự đảm đương này, tuyệt đại đa số hôn quân trong lịch sử còn lâu mới bì được.

Chu Hậu Chiếu thích hợp làm tướng quân tung hoành sa trường, cũng thích hợp thích hợp hoàn khố ăn chơi đàng điếm, nhưng hắn không thích hợp làm hoàng đế, tuy rằng đáng đánh, nhưng vẫn không thể không nói, Chu Hậu Chiếu mệnh không tốt, ném sai vào bào thai.

Tiến độ hành quân của Đại quân rất chậm, hắn mất hơn nửa thánh mới đi được hai ba trăm dặm, tư thế hành quân này nhìn thế nào cũng không giống như khải hoàn hồi kinh, ngược lại như là bảo hộ Chu Hậu Chiếu du sơn ngoạn thủy.

May mắn Chu Hậu Chiếu chơi thì chơi, nhưng rất hao tài tốn của, khi đi ngang qua phủ huyện luôn có quan viên địa phương tiếp giá và an bài hành cung, Chu Hậu Chiếu một mực cự tuyệt, thậm chí ngay cả thành cũng không vào, chỉ hạ trại ở ngoài thành.

Chính Đức Chính Đức trong Lịch sử xuất hành cũng không khách khí như vậy, chủ yếu là nịnh thần bên cạnh hắn giả chiếu chỉ, dùng danh nghĩa hoàng đế vơ vét của cải, đi qua đâu là như châu chấu quá cảnh, không biết đã hại bao nhiêu gia đình thê ly tử tán, cửa nát nhà tan. Nhưng mà dời này, bên cạnh Chu Hậu Chiếu là Tần Kham, hắn là tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát

sinh, quân tử ái tài, Tần Kham không cự tuyệt tiền tài của đại thần kinh sư, khi xét nhà tham quan Đinh Thuận sẽ giữ lại vài món trân phẩm hiến cho Tần Kham, cái này không ảnh hưởng tới toàn cục, nhưng Tần Kham tuyệt đối sẽ không cướp đoạt của bách tính cùng khổ, bách tính sống đã đủ gian nan rồi, Tần Kham hiện giờ không thể cải thiện thế đạo này, chính là đã thẹn với lương tâm rồi?

Tần Kham không muốn cướp đoạt, cũng không có nghĩa là quan viên phía dưới không cướp đoạt.

Trên thực tế không ít quan viên địa phương làm như vậy, đại quân Chu Hậu Chiếu còn chưa tới đã có quan viên đánh cờ hiệu đón thánh giá đòi tiền thương nhân địa phú hộ và nông hộ địa phương, mấy vạn lượng bạc thu được kết quả là hoàng thượng không nhận, căn bản không mảy may tơ hào với địa phương, ngay cả mấy cọc gỗ bị hủy khi hạ trại cũng có quan quân nhu chủ động tìm tới cửa bỏ bạc ra đền, các quan viên địa phương bạc cướp được không có chỗ tiêu, lúc đóng cửa phòng chuẩn bị lén chia bạc thì Cẩm Y vệ đưa giá thiếp tới cho họ.

Trên đường Hồi kinh, Cẩm Y vệ dưới trướng Tần Kham bắt được sáu bảy quan địa phương, sau khi trình báo Chu Hậu Chiếu thì bãi quan lưu đày, cũng công báo những sự tích quang vinh này lên, gởi bản sao cho quan phủ các nơi Đại Minh.

Sau khi giết mấy con gà thì đám khỉ còn lại cuối cùng cũng tỉnh táo lại, bọn họ phát hiện vị Ninh Quốc Công này không chỉ không ăn chay, hơn nữa là chơi thật. Thế là các quan viên suốt đêm trả lại chỗ bạc cường hành thu được, trên đường kinh Tần Công Gia thuận tay diệt tham ô, trong lúc vô ý lại khiến uy danh của hắn truyền xa, quỷ gặp quỷ sầu, thật là thu hoạch bất ngờ.

Có không muốn hồi kinh đến mấy thì con đường cuối cùng cũng tới điểm cuối.

Tháng chạp năm Chính Đức thứ ba, trời đổ tuyết, đại quân của Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng tới ngoài cửa An Định kinh sư.

Khi trời lạnh Chu Hậu Chiếu liền thay đổi xa liễn, thùng xe tám ngựa kéo chạy chầm chậm trong tuyết, trong thùng xe kim bích huy hoàng, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham ngồi xếp bằng trên hai

tấm da gấu trắng, trước mặt hai người đốt hai bồn than lửa, ở giữa còn có một bàn trà nhỏ, bên trên đang đun rượu hoa điêu, hai người vừa nói chuyện phiếm vừa uống rượu, trong thùng xe ấm áp như mùa xuân, tường hòa an bình.

"Trẫm đại thắng trở về, thật sự muốn nhìn một chút các đại thần nghênh giá sắc mặt thế nào, lúc trước trẫm muốn thân chinh, các đại thần gấp đến độ giống như trẫm muốn đi đào mộ tổ nahf họ vậy, ai nấy đều nhảy ra phản đối, cái gì thiên kim chi tử, cái gì thừa tôn sư, ai có thể ngờ được trẫm không chỉ đánh thắng trận, hơn nữa râu tóc đầy đủ trở về, xem họ còn có gì để nói." Chu Hậu Chiếu nhấm một một ngụm rượu, cười lạnh.

Tần Kham cười nói: "Triều đường toàn là loại gió chiều nào che chiều đấy, bệ hạ đại thắng trở về, chắc các triều thần biết ca công tụng đức, lúc trước thề sống chết phản đối bệ hạ, bọn họ nhất định quên rồi, thế nhân người tầm thường rất nhiều, chỉ thấy dệt hoa trên gấm chứ ít thấy đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi."

Chu Hậu Chiếu mắt chớp mấy cái, vẻ mặt có chút hưng phấn: "Ngoài cửa An Định nhất định có rất nhiều triều thần nghênh giá, ngươi bảo trẫm lát nữa có cần hạ chỉ, dứt khoát không để ý tới các đại thần nghênh, ngự giá thẳng từ cửa An Định tới cấm cung, trẫm muốn tát vào mặt họ mấy cái."

Tần Kham mặt lộ vẻ khó xử: "Bệ hạ, như vậy e là không ổn, chuyện này nếu làm bệ hạ thì trút được giận, nhưng có điều sau này quan hệ quân thần sẽ kém đi, về sau bất kỳ ngôn hành nào của bệ hạ cũng sẽ dẫn tới sự quở trách của cả triều, vì cái giận nhất thời mà để sau phải chịu ủy khuất vô tận, bệ hạ, không nên."

Chu Hậu Chiếu lập tức có chút nhụt chí: "Ngươi nói đúng, hôm nay trẫm sướng, ngày mai sẽ ngột ngạt, quả thật không lời. Được rồi, đợi lát nữa trẫm miễn cưỡng ôn chuyện với các đại thần nghênh giá."

Tần Kham nhắc nhở: "... Hơn nữa còn phải tươi cười."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Trẫm không phải hạng bán rẻ tiếng cười, làm sao mà cười nổi với đám già bất tử đó."

"Nhìn thấy những kẻ đáng ghét bệ hạ nghĩ tới hắn hắn bỗng nhiên bị một viên thiên ngoại phi thạch đập chết, nghĩ vậy bệ hạ có thấy vui không?"

Chu Hậu Chiếu hóa giận thành vui: "Có đạo lý, trẫm nhất định sẽ cười tới căn bản không dừng được."

Hai người nói chuyện, xa liễn bỗng nhiên ngừng lại.

Ngoài xa liễn, một tham tướng quỳ xuống đất bẩm: "Bệ hạ, ngự giá đã tới cửa An Định kinh sư."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Các đại thần Nghênh giá đều ở ngoài cửa thành à?"

Tham tướng do dự một lát, lắp bắp nói: "Ặc, bệ hạ, mạt tướng không dám nói."

Trong Xa liễn, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham ngẩn người nhìn nhau, Chu Hậu Chiếu gấp quá, tự bước lên vén màn xe, đứng ở gác xa liễn phóng mắt nhìn chung quanh, đập vào mắt là một mảng tuyết trắng không thấy điểm cuối, thiên không mờ mịt.

Chu Hậu Chiếu nhìn một vòng chỗ cửa thành, thấy một đám người tất cung tất kính đang đứng, thấy Chu Hậu Chiếu ra khỏi xa liễn, mọi người đều quỳ lạy dập đầu.

"Cung nghênh bệ hạ đại thắng về kinh, vương sư vạn thắng, ngô hoàng uy vũ!"

Khóe miệng Chu Hậu Chiếu cong lên, vừa nở nụ cười, nhìn kxy lại thì nụ cười bỗng nhiên cứng đờ, vẻ mặt dần dần căng lên, trong mắt bắn ra hàn quang.

Người quỳ gối trong tuyết, lấy Trương Vĩnh, Đới Nghĩa, Thành Quốc Công chu Phụ làm đầu, phía sau ba người là một đám huân quý công hầu bá và võ tướng kinh doanh, những người này thì không có vấn đề, vấn đề là, trừ những thái giám và huân quý này ra, lục bộ, Đô Sát viện, Đại Lý tự, thông chính sứ ti, Quốc Tử Giám trong triều, bóng dáng của một quan văn cũng không thấy.

Chu Hậu Chiếu sắc mặt xanh mét, cả người tức giận đến run rẩy.

Tần Kham ra khỏi xa liễn theo, thấy tình hình ngoài cửa thành thì không khỏi lắp bắp kinh hãi, nháy mắt sắc mặt hắn so với Chu Hậu Chiếu còn khó coi hơn.

Hoàng đế thân chinh, ngày khải hoàn hồi kinh các đại thần phải nghênh giá, nếu hoàng đế thân chinh giành được thắng lợi chưa từng có, các đại thần thậm chí phải ra khỏi thành ba mươi dặm cung nghênh, đây không phải là khách khí, mà là tổ chế, trên pháp điển có quy định như vậy.

Hôm nay Chu Hậu Chiếu hồi kinh, ba ngày trước Tần Kham đã phái ra từng tốp tín sứ bẩm báo hành tung của hoàng đế với nội các kinh sư, Chu Hậu Chiếu ngày nào thì về tới kinh sư, bọn họ phải biết rõ mới đúng, vì sao lúc này ngoài cửa An Định trừ thái giám và huân quý thì không có một quan văn nào nghênh giá?

"Đám cẩu quan này, khinh người quá đáng!" Chu Hậu Chiếu ngây ra hồi lâu, cuối cùng lớn tiếng gào thét.

Tần Kham không tiếp lời, trong lòng lại hết sức trầm trọng.

Quan hệ quân thần Đại Minh, không ngờ cương lãnh đến mức như vậy, ngày sau hắn muốn dùng phương thức thấm vật không tiếng động lặng lẽ thay đổi thế đạo này, chỉ sợ so với trong tưởng tượng thì gian nan hơn rất nhiều.

Đại thắng trở về, không thu hoạch sự hoan hô trong dự kiến, đợi được lại là một mảng lạnh lùng, đối với Chu Hậu Chiếu mà nói, đây quả thực là sự nhục nhã.

"Trương Vĩnh, con chó già này! Các Quan văn vì sao không một ai tới? Bọn họ đều chết ở nhà rồi sao?" Chu Hậu Chiếu tức giận tiến lên hung hăng đạp Trương Vĩnh một cước.

Trương Vĩnh quỳ rạp dưới đất, lo sợ không yên nói: "Bệ hạ bớt giận, nô tỳ không dám giấu diếm, mỗi người kinh sư đều biết bệ hạ hôm nay về kinh, nhưng các đại nhân trong triều không biết móc nối với nhau lúc nào, không ngờ âm thầm hẹn hôm nay không nghênh, nói là.... Nói là bệ hạ rời kinh thân chinh vốn là hoang đường, vi phạm tổ chế, lần này bệ hạ đắc thắng trở về khí thế đang thịnh, nếu cả triều nghênh giá, thực sự không biết tương lai

bệ hạ sẽ còn rời kinh thân chinh mấy lần nữa, cho nên, cho nên..."

Trương Vĩnh lắp bắp không dám nói tiếp, hai mắt nhìn về phía Tần Kham xin giúp đỡ.

Tần Kham không nhìn được, đành phải giúp Trương Vĩnh: "Bệ hạ, nói nói được thông tục một chút, các đại thần không nghênh giá là bởi vì bọn họ không muốn chiều hư ngươi."

Chu Hậu Chiếu tức giận rít gào: "Cẩu quan dám làm nhục trẫm."

Đám người Trương Vĩnh thấy mặt rồng giận dữ, đều vẻ mặt đau khổ nói: "Bệ hạ bớt giận, bảo trọng long thể."

"bảo trẫm làm sao mà bớt giận được? Trẫm chuyến này tới Giang Tây bình loạn giành được toàn thắng, trẫm là đánh thắng trận, không phải thua trận! Quan văn cả triều cớ sao lại đối đã với trẫm như vậy." Chu Hậu Chiếu nói xong, hốc mắt bỗng nhiên ửng đỏ, ra sức chớp chớp mắt nuốt nước mắt trở về.

Mệt mỏi thở dài, Chu Hậu Chiếu buồn bã nói: "Trẫm thật sự là mệt lắm rồi. Không đón thì thôi, Trương Vĩnh, chúng ta vào thành, bãi giá tới Báo Phòng."

"Chậm đã, bệ hạ!"

Tần Kham bỗng nhiên đứng dậy, đón ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Tần Kham khom người nói: "Bệ hạ bình định phản loạn, tận diệt nghịch tặc, kết thúc chiến loạn Giang Tây, giúp bách tính được an ổn, bách tính Giang Tây đều mang ơn đối với bệ hạ, bệ hạ chính là đế vương oai hùng bảo vệ xã tắc, cớ sao sau khi hồi kinh lại được giành được sự hoan hô mà mình nên có?"

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lát, nói: "Tần Kham, ý của ngươi là ••••• "

Tần Kham chậm rãi nói từng chữ: "Kinh sư, nợ bệ hạ một lần hoan nghênh."

"Cho nên?"

"Cho nên, bệ hạ không nên dùng loại phương thức chán nản này

vào thành. Thần nguyện phân ưu cho bệ hạ."

Chương 637: Cái gọi là trung trực (1)

Quan văn Đại Minh vô pháp vô thiên, lịch triều lịch đại chưa thấy qua thần tử kiêu ngạo ngang ngược như vậy, đây là sự công nhận của vô số chuyên gia học giả đời sau.

Quân quyền tranh đấu với thần quyền, cũng chỉ có ở Đại Minh mới biểu hiện trắng trợn như vậy, giữa quân thần tựa hồ ngay cả công phu bằng mặt không bằng lòng cơ bản nhất cũng lười chẳng muốn làm, quan hệ với nhau giống như cừu địch, có đôi khi lại không thể không hợp tác như dây thừng, càng nhiều lúc là phân cao thấp với nhau, đối với người hoặc f đối với việc, yêu chính là yêu, hận chính là hận, phân biệt rõ ràng.

Nội các chế là chế độ tốt, thần quyền quá lớn cũng mang theo mấy phần vị đạo của dân chủ đời sau, hạn độ lớn nhất là tránh để sau khi quân quyền bành trướng độc tài thì hại nước hại dân, nếu hòa thượng niệm kinh không niệm sai bản kinh tốt, Đại Minh nhất định rực rỡ hơn thời cường Hán thịnh đường, chỉ tiếc, quan văn Đại Minh tuy rằng ngăn chặn sự bành trướng của quân quyền, nhưng chính bọn họ lại tự bành trướng.

Tạo thành loại tình thế hiện giờ, sai lầm cũng không hoàn toàn ở quan văn, mấy vị hoàng đế của lão Chu gia từ sau Vĩnh Lạc đại đế cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, cũng không biết là có phải hậu cung của Vĩnh Lạc đại đế đã xảy ra chuyện không thể cho ai biết hay không, tính cách của các hoàng đế sau Vĩnh Lạc đặc biệt yếu đuối, hoàn toàn không sát phạt quyết đoán như thái tổ và Vĩnh Lạc, ngược lại người này kém hơn người kia, ở thời đại thái tổ Vĩnh Lạc, các đại thần giống như chim cút trong lồng, sợ ngày nào đó hoàng đế nhìn hắn không vừa mắt sẽ lôi hắn ra khỏi lồng sắt làm thịt, loại chuyện hoàng đế đắc thắng về kinh mà các đại thần không một ai ra khỏi thành nghênh đón thế này, gan có mọc lông cũng chẳng dám làm.

Nói thật, thực sự nên phái người sang cách vách hoàng cung thăm

dò thử, xem liệu có phải có một vị Vương thúc thúc ở cách vách làm loạn gien c lão Chu gia hay không.

Chu Hậu Chiếu rất phẫn nộ, tức sùi bọt mép, nhưng lại đành bất lực. Hắn là hoàng đế nắm quyền sanh sát trong tay, nhưng hắn lại không dám làm gì các quan văn, bởi vì hắn là kết quả là quan văn dạy ra!" Hơn nữa hắn từ trong xương tủy cũng thiếu gien tàn bạo hiếu sát của thái tổ và Vĩnh Lạc.

Tần Kham thì khác, đời trước của hắn là tú tài, nhưng hắn thì không phải, hắn căn bản ngay cả tứ thư ngũ kinh cũng chưa đọc hết, hơn nữa hắn còn có một ưu điểm rất không tồi. Đó chính là vô pháp vô thiên như quan văn.

Khuôn mặt thanh tú tuấn lãng của Chu Hậu Chiếu bị Tần Kham nói mấy câu liền thay đổi. Từ tức giận thành hưng phấn, lúc này hắn cũng hiểu được nén giận không phải là lựa chọn tốt, kinh sư quả thật nợ hắn một lần hoan nghênh long trọng, những cái này là hắn đáng được nhận.

"Tần Kham. Ngươi nói đúng. Trẫm nên trong tiếng hoan hô của vạn chúng đường đường chính chính vào thành. Chứ không phải dùng loại phương thức khuất nhục này, trẫm đánh thắng trận, nên được lễ ngộ như vậy!" Chu Hậu Chiếu xiết chặt quyền đầu.

Tần Kham trầm giọng nói: "Bệ hạ nói đúng. Ngự giá thân chinh, vũ nội đãng tĩnh, đại thắng về kinh, thần dân hoan hô, đây mới là lễ ngộ đế vương oai hùng một đời nên nhận, tràng diện vua không ra vua, thần không ra thần hôm nay rất không phù hợp với không phù hợp quy tắc, thực sự buồn cười."

"Tần Kham, ngươi nói phải làm sao bây giờ?"

Tần Kham cười lạnh lùng, khom người nói: "Xin bệ hạ cứ vào ngự liễn an tọa, trong một canh giờ, bệ hạ tất có thể thấy được sự hoan hô từ vạn chúng."

Chu Hậu Chiếu nhìn Tần Kham một cái, nói: "Trẫm tất cả giao cho ngươi."

Nói xong Chu Hậu Chiếu hung hăng phất ống tay áo, xoay người

trở về xa liễn.

Tần Kham cười cười nhìn Chu Hậu Chiếu đi lên xa liễn, sau đó đứng dậy, nụ cười vẫn không thay đổi, chỉ là trong nụ cười lại xen lẫn tà vị quen thuộc ấy."

"Đinh Thuận ra đây." Tần Kham gọi.

Một đạo thân ảnh mạnh mẽ rất nhanh xuất hiện trước người Tần Kham.

"Công gia có gì phân phó?"

Tần Kham nhìn khuôn mặt tươi cười khôn khéo nhưng lại ác liệt trước mặt, cười nói: "Đi làm cho ta hai việc."

Đinh Thuận ưỡn thẳng lưng: "Giết người phóng hỏa, Công gia cứ hạ lệnh."

Nội thành Kinh sư, phủ của nội các Đại học sĩ Lương Trữ.

Hôm nay lúc này, Lương phủ náo nhiệt phi phàm, trong triều trừ Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, cho tới lục bộ thượng thư Thị Lang viên ngoại, toàn bộ tụ tập ở tiền đường Lương phủ, lớn nhỏ ước chừng trăm người, quy mô tương đương với một lần triều hội nhỏ.

Tất cả quan văn vẻ mặt nghiêm túc, toàn bộ mặc triều phục, tư thế tùy thời lên kim điện triều đường dập đầu tới chết, Lương Trữ là chủ nhân, ngồi ở chủ vị tiền đường, mặt không biểu tình nhìn thẳng phía trước.

Dương Đình Hòa hơi có chút đứng ngồi không yên, mấy lần muốn đứng lên, nhìn quan văn đang nghiêm túc yên lặng ngồi trong sảnh, do dự một lát, đành phải không nhúc nhích.

Lý Đông Dương cúi đầu thờ ơ thổi nước trà trong chén, nhiệt khí lượn lờ bốc lên, giống như tạo nên một tầng sương mù giữa mọi người và lão, bất kỳ ai cũng không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

Khiến người ta kỳ quái là, lão nhạc phụ của Tần Kham, Tả Đô ngự sử Đỗ Hoành rõ ràng cũng ngồi tĩnh tọa trong sảnh, vẻ mặt chua

chát, còn mang theo một tia bất lực. Đỗ Hoành là nhạc phụ của Tần Kham, nhưng hắn lại là quan văn Đại Minh, giờ này khắc này mọi người quyết tâm muốn cho tiểu hôn quân về kinh chạm phải đinh,, Đỗ Hoành đành phải cờ xí tiên minh đứng ở phía các quan văn, nếu không cái chức Tả Đô ngự sử của hắn coi như là làm tới điểm cuối rồi.

Quan văn cũng phân hệ phái, bọn họ vĩnh viễn không thể xoắn thành một sợi dây thừng, giá trị quan của quan văn Đại Minh vặn vẹo nghiêm trọng, dùng khi rảnh rỗi trêu chọc hoàng đế tức giận để phân biệt tiêu chuẩn trung gian, nhưng hôm nay lại không biết do ai khởi đầu xướng nghị, đã có người xướng nghị hôm nay cứ phải trêu chọc hoàng đế, bất luận việc này là đen hay trắng, là chính hay tà, quan văn đầu tiên đã đứng ra làm, quan văn khác liền không thể không làm, rõ ràng là một chuyện vớ vẩn không phân tốt xấu, nhưng các quan văn bản thân lại cảm giác rất tốt đẹp, bọn họ gọi đây là "Không sợ cường quyền".

Các quan văn mắc cái bênh này, xét đến cùng vẫn phải trách lão đồng chí thái tổ Chu Nguyên Chương, xem chế độ thi văn bát cổ mà hắn năm đó sáng chế đã tạo ra bao nhiêu thằng điên.

Trong tiền đường duy trì im lặng nửa canh giờ, mọi người đang ngồi đây ai cũng có tâm tư riêng.

Kỳ thật đại đa số quan văn đều muốn thăng quan phát tài, muốn thăng quan phát tài thì tốt nhất đừng đắc tội với hoàng đế, hôm nay không phải là ý nguyện của tất cả mọi người, đại bộ phận người bị cái gọi là "mua danh" Bắt cóc đến, chuyện trên đời quá khó để vẹn toàn đôi bên, muốn danh thì đừng muốn lợi.

Nếu muốn một lòng một dạ thăng quan phát tài, trơ cái mặt già ra ôm đùi hoàng đế. Quan nhi mặc dù lên cao, nhưng thanh danh coi như là triệt để thối hoắc, đi đâu cũng bị người ta xem thường, quan có lớn đến mấy, bị cả triều đối địch thì hắn có thể làm gì? Có thể kết được mấy đồng minh trên quan trường? Phàm là ngày sau có chút sai lầm gì, dấu dầy trên mặt hắn so với trúng vô ảnh cước Phật Sơn của Hoàng sư phó còn nhiều hơn, đây cũng là nguyên nhân tất cả quan văn hôm nay không dám xuất hiện ở ngoài thành nghênh đón thánh giá, nếu muốn danh thì không ai dám muốn lợi nữa.

Chương 637: Cái gọi là trung trực (2)

Dương Đình Hòa tới cùng vẫn là trẻ tuổi nhất trong nội các, lão thiếu kiên nhẫn. Việc Hôm nay có chút nghiêm trọng. Nếu bệ hạ giận dữ truy cứu, người đầu tiên xui xẻo là nội các.

"Lương công, tuy nói không thể chiều hư bệ hạ, để tương lai ước thúc bệ hạ không thể dễ dàng rời kinh. Nhưng bất luận là Chu Lễ thượng cổ hay là tổ chế triều đại. Ngự giá về kinh chúng ta làm thần tử vẫn phải ra khỏi thành nghênh đón, nếu không đón, triều thần chúng ta chỉ sợ sẽ phải chịu sự nhạo báng của thiên hạ thiên hạ."

Lương Trữ nhướn mí mắt, rất nhanh lại cụp xuống, Như có như không thở dài.

Lương Trữ cũng khổ, lão chỉ có thể kêu khổ ở trong lòng, nội các đều là lão nhân tinh đầy kinh nghiệm, há có thể không biết lễ số như vậy? Song quan văn bên dưới đã tạo nên sóng gió, nếu nội các không hô ứng, không biết sẽ bị bao nhiêu người mắng là chó săn của cường quyền, nửa đêm không biết sẽ bị bao nhiêu người dán chữ to trên tường, nói tới cùng, lão cũng có thể bị bắt cóc.

Ngồi đây chỉ có Lý Đông Dương là vẻ mặt lạnh lùng nhất, bộ dạng thờ ơ xem náo nhiệt, trên mặt thậm chí mang theo nụ cười bí hiểm.

Lý Đông Dương quả thật có tư cách xem náo nhiệt, bởi vì lão sắp nghỉ hưu rồi, chỉ chờ sau khi Chu Hậu Chiếu hồi kinh, lão sẽ chính thức đệ đơn xin từ chức, cho nên trước mắt triều đường bất kể mưa gió như thế nào, tất cả đều không liên quan gì tới hắn.

Một tiếng hét phẫn nộ vang vọng tiền đường, chính là của Công bộ cấp sự trung Hồ Bạch.

"Hôn quân thân chinh, hao tài tốn của, nghi trượng của đại quân hao phí một nửa quốc khố, cái này không nói đến, bình định phản

loạn chi chiến hắn vứt hết thể thống quốc quân, dùng vạn thừa tôn sư lĩnh một ngàn thị vệ tự mình xông giết địch, vạn kim chi thử thiếu tự trọng như vậy, vứt bỏ xã tắc giang sơn không nghĩ đến, hôm nay về kinh hắn có mặt mũi nào đòi triều thần chúng ta ra khỏi thành nghênh đón? Chẳng lẽ hắn cho rằng đánh thắng một trận là có thể chứng minh tất cả à? Quả thực là ngu ngốc hoang đường."

Tất cả quan văn đang ngồi đây bất kể trong lòng nghĩ như thế nào, đều gật đầu phụ họa.

Dương Đình Hòa cùng Lương Trữ liếc nhau, cười khổ thở dài.

Lời nói này của Hồ Bạch chính là suy nghĩ của tính biểu tính của tất cả quan văn, thắng trận một hồi căn bản không chứng tỏ được gì, thân chinh hao tài tốn của, lỗ mãng không để ý tới an nguy xông trận giết địch, đủ để xóa bỏ tất cả công tích của Chu Hậu Chiếu, trong mắt các quan văn, Chu Hậu Chiếu lần này thân chinh là tội lớn hơn công.

Dương Đình Hòa thở dài nói: "Lời tuy như vậy, nhưng tổ chế..."

Ngôn quan Đại Minh phẩm cấp không cao, nhưng người này mãnh liệt hơn người kia, Hồ Bạch lập tức cắt ngang lời nói của Dương Đình Hòa, dứt khoát nói: "Đại Minh chưa tới thời điểm sinh tử tồn vong, thiên tử thân chinh vốn là vi phạm tổ chế, trong mắt người trong thiên hạ thậm chí là trò cười, hôm nay thiên tử đắc ý dào dạt hiệp thắng về kinh, chúng ta còn phải dệt hoa trên gấm cho cái gọi là thắng lợi của hắn hay sao? Hồ mỗ đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, thánh hiền chưa từng dậy Hồ mỗ học vấn mị nhan siểm thượng như vậy!"

Hồ Bạch vừa dứt lời, trong sảnh lập tức vang lên tiếng ủng hộ.

Dương Đình Hòa lắc đầu không nói, nói nữa thì sẽ kích khởi sự nhiều người tức giận của nhiều người tức giận, Dương Đình Hòa không muốn làm xấu thanh danh của mình, chỉ có thể lựa chọn câm miệng.

Lương Trữ liếc Lý Đông Dương, vươn tay ra huých khẽ hắn một cái, nói nhỏ: "Tây Nhai tiên sinh, ngài là nguyên lão bốn triều, ngài

nói gì đi."

Lý Đông Dương ngẩng đầu, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hậu Trai tiên sinh đây là muốn lão phu hứng nước miếng à? Lão phu già cả sắp về hưu rồi, lấy đâu ra tinh lực quản mấy chuyện vớ vẩn này? Các ngươi không nghênh thánh giá tất nhiên có đạo lý của các ngươi, lão phu già rồi, chỉ có thể vui vẻ nghe theo, nhưng không làm lính hầu được đâu."

Lương Trữ oán hận địa lườm hắn một cái.

Lý Đông Dương khẽ vuốt râu bạc trắng, chậm rãi nói: "Các ngươi chọc tức thiên tử thì không sao, có điều đừng quên bên cạnh thiên tử còn có một người, chọc tức hắn, chuyện hôm nay các ngươi chắc sẽ phải mặt xám mày tro, các vị đang ngồi đây chắc không ít người bị hắn chơi rồi đúng không?"

Lý Đông Dương vừa mới dứt lời, hành lang gấp khúc tiền đường Lương phủ vang lên tiếng bước chân dồn dập, khiến tim của mọi người trong sảnh đập nhanh.

Tiết tấu Cước bộ đánh vào tim mọi người, vào thời khắc như thế này, tiếng bước chân dồn dập như vậy hiển nhiên có nghĩa là có việc xảy ra.

Các Quan văn không phải hoàn toàn là nhị lăng tử to gan lớn mật, đại bộ phận vẫn là sợ chết, mỗi khi triều đại kết thúc, đại thế sắp mất, phản kháng kích liệt nhất là quan văn, đầu hàng nhanh nhất cũng là quan văn, quần thể quan văn này vĩnh viễn tồn tại hai loại cực đoan, không liên quan tới quần thể này, chỉ là vì có liên quan tới nhân phẩm cá nhân, để hình dung loại tính cách mâu thuẫn vừa sợ chết lại không sợ chết của nhóm quan văn sĩ tử này, một vị văn nhân nào đó đã làm một câu thơ, "Tới lúc cuối cùng mới biết."

Người làm bài thơ này cũng là quan văn, hắn họ Văn, tên Thiên Tường, là anh hùng dân tộc, khí tiết và cốt khí đều đáng để sặc sỡ thiên thu, cho dù tính cách có tỳ vết nho nhỏ, sau khi bị người Mông Cổ bắt thì không ngừng kêu khổ, không ngừng kêu đau, hơn nữa thích dùng hình thức thơ ca để biểu đạt sự thống khổ.

Tới lúc cuối cùng mới thấy, nếu giải thích câu thơ này thì chính là

tới lúc nguy hiểm thì chẳng thấy tiết tháo đâu.

Ví dụ như Lương phủ lúc này, các quan văn sau khi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ hành lang gấp khúc bên ngoài truyền đến, rất nhiều người bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi.

Hoàng đế thân chinh đại thắng, ngày kinh thần tử không ngờ không ra khỏi thành tiếp giá, việc này có thể lớn có thể nhỏ, phải xem hoàng đế có tâm tình gì, nếu vạn nhất hoàng đế mặt rồng giận dữ, cứ muốn giết người để trút giận, hôm nay trong các quan văn đang ngồi đây ít nhất cũng phải có một số lớn phải chết, cho dù hoàng đế tâm tồn nhân niệm, không muốn đại khai sát giới, nhưng bên cạnh hắn còn có Tần Kham, người này nhìn thì hào hoa phong nhã, nhưng kỳ thật lại là ma vương giết người không chớp mắt, khi nên động đao thì hắn xuống tay tuyệt đối không hàm hồ, chỉ cần hoàng đế nhẹ nhàng hạ ý chỉ "Nghiêm lệnh truy cứu", Tần Kham không chừng có thể khiến vạn người liên lụy.

Thấp thỏm Mọi người trong lòng đang thấp thỏm, cước bộ dồn dập cuối cùng cũng dừng lại ngoài cửa tiền đường, mọi người chăm chú nhìn, chính là quản gia của Lương phủ.

"Lão gia • các vị đại nhân, thánh giá của hoàng thượng đã tới ngoài cửa An Định, hai vạn tướng sĩ kinh doanh hộ tống liệt trận ngoài ở cửa thành, lại chậm chạp không có động tác, ngay cả xa liễn của hoàng thượng cũng đứng ở trong tuyết không nhúc nhích, ra khỏi thành nghênh giá chỉ có thái giám trong cung và các võ tướng huân quý." Quản gia thở hổn hển bẩm.

Đuôi lông mày Mọi người nhướn lên, Lương Trữ trầm giọng nói: "Trừ ở ngoài cửa thành án binh bất động ra, bệ hạ có tỏ thái độ gì không?"

"bệ hạ không tỏ thái độ, nhưng Đinh Thuận, tâm phúc số một của Ninh Quốc Công Tần Kham lĩnh một đội Cẩm Y vệ vào thành, không biết tung tích."

Chương 638: Lặng lẽ phản kích

Trong Ba vị Đại học sĩ, Lương Trữ không vừa mắt Tần Kham nhất, nghe vậy giậm chân thật mạnh: "Tên sát tài Tần Kham này nhất định lại có chủ ý xấu xa gì đây! Ông trời làm sao không thu tên nghiệt súc này!"

Lý Đông Dương mặt không biểu tình, nhưng nụ cười trong mắt lại càng sâu xa.

Dương Đình Hòa sau khi ngạc nhiên, sắc mặt có chút khó xử. Bởi vì việc Chu Thần Hào tạo phản, Dương Đình Hòa thiếu Tần Kham một cái nhân tình, nhìn tư thế hôm nay, tựa hồ Tần Kham đã chuẩn bị động thủ, Dương Đình Hòa rốt cuộc ngồi không nổi nữa.

"Cẩm Y vệ vào thành thì sao? Tần Kham dám giết quan văn chúng ta à? Quan văn Đại Minh cả ngàn vạn, Tần Kham hắn có thể giết được mấy người? Giết sạch chúng ta rồi, ai sẽ trị giang sơn này cho bệ hạ? Chư vị đừng sợ, đây chỉ là Hán Vệ hù dọa chúng ta thôi, chúng ta đọc sách thánh hiền, dưỡng ra một thân Hạo Nhiên Chính Khí, há lại e ngại thằng hề đó!"

Lời nói của Công bộ cấp sự trung Hồ Bạch lập tức giống như cho các quan văn đang thấp thỏm bất an một liều thuốc trợ tim, tiền đường đang xôn xao lập tức an tĩnh lại, trong đó có không ít đại thần muốn ra khỏi thành nghênh giá bị lời nói này của Hồ Bạch bức, có muốn đi cũng ngại, bao gồm cả Dương Đình Hòa, rất nhiều người phẫn nộ lườm Hồ Bạch một cái.

Mọi người ở đây vừa an tĩnh lại được một lúc thì dưới hành lang gấp khúc lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Một hạ nhân của Lương phủ vội vàng xuất hiện ngoài tiền đường, thở hổn hển bẩm: "Lão gia, các vị đại nhân, bách tính... Bách tính trong kinh..."

Dương Đình Hòa nóng nảy: "Bách tính làm sao?"

"Gần vạn bách tính ra khỏi thành nghênh đón thánh giá rồi."

Mọi người kinh hãi, đứng bật dậy, đồng loạt kinh hô: "Sao có thể như vậy được!"

"Tiểu nhân không dám man báo, quả thật có gần vạn bách tính hướng tới cửa An Định."

Mọi người trong sảnh ngơ ngác nhìn nhau • sắc mặt hết sức khó coi.

Bách tính là công cụ trong miệng quan văn, là vũ khí công kích kẻ địch, cũng là luận cứ để mạnh mẽ buộc chặt với lời thánh hiền, hiện giờ quan văn phàm là muốn bới lông tìm vết, câu đầu tiên chính là "Thần thường nghe thấy thánh thiên tử dùng hiếu trị thiên hạ", câu thứ hai sẽ là ưỡn ngực vênh mặt đại biểu cho bách tính thỉnh nguyện vì dân, chưa bao giờ bận tâm bách tính có thích để được hắn đại biểu hay không.

Hiện tại đã có gần vạn bách tính tới cửa An Định nghênh đón thánh giá, như vậy lý do "Hao tài tốn của" của quan văn có còn vững chắc không? Thế này có khác gì hung hăng tát vào mặt họ một cái.

Hơn vạn bách tính ra khỏi thành, các quan văn được xưng là quốc chi trọng khí lại không thấy một ai, một màn này lọt vào trong mắt bách tính ở ngoài thành, là hoàng đế mất mặt hay là toàn bộ tập đoàn quan văn mất mặt?

Quan văn trong sảnh sắc mặt càng lúc lúc khó coi, mọi người trong lòng rất rõ ràng, ngoài cửa An Định có một vạn bách tính này, kế hoạch bọn họ muốn khiến hoàng đế xấu mặt xem như đã hoàn toàn thất bại, tiểu hôn quân này nháy mắt đã nhặt được mặt mũi lại, hơn nữa còn dính dầu bóng loáng.

Dương Đình Hòa đứng bật dậy, sắc mặt âm trầm nhìn quần thần chung quanh, tức giận đến cả người run rẩy: "Hay rồi, các ngươi sướng chưa, hô fnháo đủ chưa? Đi bản quan muốn hỏi các ngươi, giờ chúng ta phải xử lý thế nào?"

Đối mặt với trách cứ của Đại học sĩ nội các! Mọi người đều ngây ra, Hồ Bạch lại không hề sợ hãi, lạnh lùng nhìn thẳng Dương Đình Hòa nói:" Dân là dân, quan là quan, dân ngu để sai bảo, quan là

trọng khí của đất nước, không thể làm theo dân."

Dương Đình Hòa giận dữ: "Hồ Bạch, thế sự trắng đen, do ngươi định luận à? Bách quan tiến thối, dongươi đứng đầu à? Ngươi cho rằng ngươi là ai?"

Hồ Bạch chưa kịp trả lời, lại nghe bên ngoài hành lang gấp khúc truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

"Lão gia, các vị đại nhân, không ổn rồi, ngoài phủ bị người ta bao vây rồi."

Mọi người kinh hãi, ngay cả Lý Đông Dương cũng không nhịn được mà biến sắc.

Hồ Bạch cười lạnh: "Hay cho quyền gian hèn hạ, định hạ sát thủ với chúng ta à?"

Lương Trữ bước nhanh ra ngoài cửa, túm cổ áo hạ nhân quát hỏi: "Kẻ nào vây Lương phủ ta? Là Cẩm Y vệ hay là phiên tử Đông Tây Hán?"

"Không phải..."

"Ngũ thành binh mã ti? Mười hai đoàn doanh? Hay là ngự mã giám Đằng tương tứ vệ?"

"Cũng không phải... Lão gia, vây chúng ta, là, là ••••••" hạ nhân cẩn thận nhìn Lương Trữ khuôn mặt đang vặn vẹo một cái, thấp giọng nói: "Là phụ nữ phố phường, cũng không biết là bị ai sai khiến, bọn họ đang đứng ngoài phủ chống nạnh chửi đổng."

Hạ nhân đầu cúi thấp, căn bản không dám nhìn sắc mặt lão gia nhà mình, kiên trì ăn ngay nói thật: "Họ chửi... các đại nhân trong triều ngồi không ăn bám, vì tư lợi, bất cần mặt mũi, hoàng thượng ở tiền phương không để ý tới sinh tử đấu tranh anh dũng, các đại nhân thì ở kinh sư kéo chân hoàng thượng, vua không phải là vua mất nước, mà thần lại là thần mất nước."

Một câu Cuối cùng thật sự quá ác độc, một lão đại nhân hơn bảy mươi tuổi trong sảnh bỗng nhiên mặt trợn trắng, ôm ngực trái ngã vật xuống đất.

Mọi người sắc mặt từ đỏ biến thành trắng, Lương Trữ đứng ngoài sảnh một lúc, bỗng nhiên lớn tiếng rít gào: "Tần Kham, tên nghiệt súc này sẽ không được chết tử tế."

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng đồng thời nhìn chằm chằm Tả Đô ngự sử Đỗ Hoành đang ngồi nghiêm chỉnh trong sảnh không trêu ai không chọc ai.

Cảm nhận được vô số đạo ánh mắt bất thiện chung quanh, Đỗ Hoành không bình tĩnh được nữa, vuốt râu mãi không nói gì, cuối cùng bị ép phải ngửa mặt lên trời than một tiếng: "Gia môn bất hạnh...."

Ngoài cửa An Định, tuyết lớn vẫn bay lả tả không ngừng. Trong trời tuyết, hai vạn tướng sĩ kinh doanh cả người đã bị tuyết lớn bao trùm, lại vẫn như cái đinh cắm chặt chân xuống đất.

Nghi trượng và xa liễn của Hoàng đế vẫn dừng nguyên trên tuyết.

Trong xa liễn, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham tay dí vào chậu than sưởi ấm, Chu Hậu Chiếu nhìn lửa than đỏ bừng than.

"Bệ hạ chớ buồn, chuyện rất nhanh sẽ được giải quyết, thần cam đoan bệ hạ sẽ phong quang vào thành."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Trẫm rất lo."

"Xảy ra chuyện thế này, mọi người đều không muốn."

"Tần Kham, ngươi nói triều đường của trẫm sao lại có một đám lão già như vậy? Trẫm mấy năm nay bị bọn họ tra tấn còn chưa đủ sao?"

"Làm người quan trọng nhất vẫn là vui vẻ."

"Đám già đó còn sống, trẫm sao có thể vui vẻ? Trẫm dám khẳng định, bởi vì bọn họ, dương thọ của trẫm ít nhất giảm hai mươi năm."

"Bệ hạ có đói bụng không? Thần sai người nấu mì cho ngươi ăn."

Chu Hậu Chiếu hai má giật giật, quay đầu lườm Tần Kham một

cái: "Cái miệng người sao chỉ toàn thốt ra những lời âm dương quái khí thế? Ngươi nói sẽ để trẫm phong quang vào thành, như thế nào mới gọi là phong quang?"

Tần Kham cười nói: "Vạn chúng hoan hô có tính là phong quang không?"

"Quan văn thì sao?"

"Có vạn chúng hoan hô, các quan văn tất nhiên cũng sẽ quỳ gối trước xa liễn của bệ hạ mà hoan hô."

Hai người cứ một câu hỏi một câu đáp thì bỗng nhiên nghe thấy ngoài xa liễn tướng lãnh hưng phấn bẩm: "Bệ hạ, ngoài cửa An Định bỗng nhiên ùa ra vô số bách tính, bọn họ sau khi ra khỏi cửa thành thì toàn bộ im lặng quỳ gối hai bên quan đạo."

Chu Hậu Chiếu ngẩn người, tiếp theo kinh dị nhìn Tần Kham một cái, bước lên vén rèm ngọc xa liễn.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến Chu Hậu Chiếu giật mình, cách xa liễn của hắn mấy chục trượng, bách tính đông nghìn nghịt đang quỳ, thấy Chu Hậu Chiếu mặc long bào ra khỏi xa liễn, các bách tính đang im lặng quỳ gối hai bên quan đạo bỗng nhiên phát ra tiếng hoan hô chấn thiên.

"Cung nghênh ngô hoàng đại thắng hồi kinh! Vương sư vạn thắng! Ngô hoàng uy vũ!"

Tiếng hoan hô Vang tận mây xanh quanh quẩn trên không trung, Chu Hậu Chiếu bình tĩnh nhìn bách tính đ quỳ lạy hắn, giống như bị dọa cho ngây người, không biết qua bao lâu, Chu Hậu Chiếu cuối cùng lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên chính là xoay người quay đầu nhìn Tần Kham, trong mắt tràn ngập kinh thán bất khả tư nghị.

"Ngươi... sao mà làm được?"

Tần Kham thở dài: "Để tranh khẩu khí cho bệ hạ, thần lo lắng hết lòng, vắt hết óc, cuối cùng..."

"Cuối cùng như thế nào?"

"Cuối cùng bỏ hơn năm trăm lượng bạc ra làm thỏa đáng việc này."

Chương 639: Chiến tuyến tan rã (1)

"Năm... hơn năm trăm lượng bạc?" Chu Hậu Chiếu mắt trợn trừng, miệng há to! Dấu hiệu tiền động kinh.

Khuôn mặt tuấn tú của Tần Kham hiện lên một tia đau lòng, thở dài ảm đạm: "Hơn năm trăm lượng, thật sự là một khoản lớn, bệ hạ biết đấy, trong tay thần trước nay chỉ có vào chứ không ra, lấy tiền tài của ta như giết cha mẹ ta, hôm nay thần chịu vì bệ hạ mà bỏ ra hơn năm trăm lượng bạc, đủ có thể thấy thần đối với bệ hạ là tri âm tri kỷ thế nào."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Chỉ có năm trăm lượng ngươi không cần phải lèm bèm trước mặt ta nhiều như vậy đâu, nói đi, năm trăm lượng bạc này ngươi là xài như thế nào?"

"Phái một đội Cẩm Y vệ vào thành, toàn kinh sư có hơn sáu mươi phường, gọi lý trưởng của giáp bảo ra, bảo họ cổ động bách tính ra cửa An Định cung nghênh thánh giá, mỗi một bách tính sẽ được cho năm mươi văn tiền.

Nét cười trong mắt Tần Kham càng lúc càng sâu: "Năm mươi văn tiền đối với bách tính bình dân mà nói ít nhất là đủ tiền mua thức ăn nửa tháng, hoặc có thể bằng tiền ba thang thuốc cho cha mẹ đang bệnh trong nhà, các quyền quý không coi nó là gì, nhưng ở trong lòng bách tính phân lượng vẫn khá nặng."

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu rất phấn khích, lúc đỏ lúc trắng, phức tạp khó lường.

"Nói cách khác, hiện tại cảnh tượng vạn người nghênh giá này kỳ thật là năm trăm lượng dụ ra?"

Tần Kham cười tủm tỉm nhìn Chu Hậu Chiếu, cuối cùng cũng đợi được cơ hội nói ra một câu kinh điển kiếp trước rất lưu hành.

"Bệ hạ, vấn đề có thể sử dụng tiền để giải quyết thì tất cả không

gọi là vấn đề."

"Lời này nghe rất hỗn trướng, nhưng cân nhắc cẩn thận thì tựa hồ có chút đạo lý ••••••" Chu Hậu Chiếu lầm bầm, vẻ mặt phức tạp khó hiểu, khóe miệng lại không ngừng run rẩy: "Không ngờ chuyện khiến trẫm nổi trận lôi đình, rơi vào tay ngươi không ngờ chỉ tốn năm trăm lượng bạc là giải quyết thoải mái. Tần Kham, ngươi nói trẫm nên khóc hay nên cười?"

"Bệ hạ đương nhiên nên cười."

"Trẫm vì sao nên cười?"

Trên mặt Tần Kham lại hiện lên vẻ đau lòng, buồn bã nói: "Bởi vì thần lại bỏ năm trăm lượng bạc, mời năm mươi phụ nữ đánh đá phố phường tụ tập trước phủ Lương Trữ chửi đổng, nếu không ngoài dự kiến thì các quan văn lúc này chắc đang muốn chết."

Chu Hậu Chiếu bình tĩnh nhìn Tần Kham, ánh mắt đờ đẫn như cá chết, không biết qua bao lâu Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha, tiếng cười càng lúc càng lớn, không chỉ cười tới gập cả lưng, ngay cả nước mắt cũng cười tới bắn tung tóe.

"Tần Kham à Tần Kham, bản sự thất đức của ngươi là tổ tiên truyền xuống à? Mau nói cho trẫm biết danh hào mười tám đời tổ tông nhà ngươi đi, trẫm muốn truy phòng cho họ."

Tần Kham nói không sai, các quan văn đang tụ tập trong Lương phủ lúc này quả thật là muốn chết.

Bách tính Phố phường tuy là quần thể nhược thế, nhưng hiển nhiên những người đàn bà chanh chua thì không nhược thế, không chỉ không nhược thế, hơn nữa rất cường thế. Đám đàn bà từ xưa đến nay là không thể trêu vào, bất kể ai làm hoàng đế ai nắm chính quyền khi nào thích chửi thì cứ chửi, tuyệt không hàm hồ.

Đinh Thuận làm việc rất lưu loát, cũng không biết từ xó nào kinh sư lôi ra năm mươi người đàn bà chanh chua, các mụ cầm bạc, không nói hai lời thành quần kết đội tới thẳng Lương phủ. Đến trước cửa Lương phủ, các mụ cởi giày kê dưới mông, ngồi xuống tại chỗ, sau đó vỗ đùi chỉ vào cửa lớn mà chửi.

Các cử nhân Tú tài mắng ở Đại Minh là rất thông thường, phàm là tú tài cử nhân có chút bất mãn với quan viên, lên cao hét lớn một tiếng, mời mấy đồng song đồng niên cùng chung chí hướng đứng trước cửa nha môn, không ai dám làm gì các lão gia thân mang công danh này, thế là rất nhiều hương thân địa chủ từng phải chịu khổ từ quan viên trong nha môn liền nghĩ ra một chủ ý rất xấu xa, ngầm bỏ một khoản tiền lớn ra mới một đám công danh sĩ tử, mười mấy sĩ tử đứng trước nha môn mắng vài câu rồi rải truyền đơn hoặc bày ra tư thế sẽ liên danh kiện lên cấp trên, rất nhiều quan viên liền không thể không chịu thua, sĩ tử trong quan hệ giữa hương thân tông tộc Đại Minh và quan viên địa phương sắm vai tác dụng rất vi duệ, đương nhiên, lắm lúc là ngột ngạt.

Sĩ tử mắng quan là bình thường, nhưng bách tính bình thường mắng quan thì không thấy nhiều lắm.

Hôm nay năm mươi người đàn bà chanh chua trước cửa Lương phủ xếp thành hàng một, chỉ vào Lương phủ mà chửi. Lương Trữ thân là Đại học sĩ nội các của bách quan quần thần, đã bảo giờ phải trải qua cảnh này đâu? Hạ nhân trước cửa Lương phủ tức giận đến mặt trắng bệch người run rẩy, xiết chặt quyền đầu nhưng không dám bước ra nửa bước.

Bởi vì sau lưng những người đàn bà chanh chua này là mấy chục Giáo úy mặc phi ngư tay án đao treo ở thắt lưng, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm hạ nhân Lương phủ, mũi chân rất không an phận cắm vào bùn đất, giống như mấy chục con trâu rừng cuồng bạo rục rịch, giống như bọn hạ nhân của Lương phủ chỉ cần hơi có dị động, các Giáo úy sẽ ùa lên lôi họ vào chiếu ngục tạp trì, để cho bọn họ tỉnh táo đừng xung động, đồng thời cũng coi như là giết mấy con gà để cho bọn khỉ trong Lương phủ thấy.

Theo thanh âm chửi đổng của những người đàn bà chanh chua càng lúc càng lớn, bách tính vây xem trước cửa Lương phủ cũng càng lúc càng nhiều, cố ý mà vô tình, nhìn Cẩm Y vệ Giáo úy hộ tống bọn họ ở sau lưng, mọi người tựa hồ minh bạch gì đó, thế là dần dần, mọi người hi hi ha ha chửi cùng những người đàn bà chanh chua, hiếm khi có cơ hội mắng quan miễn phí như vậy, không quan tâm ai đúng ai sai, mắng chửi theo, đã miệng cũng tốt.

Trong tiền đường Lương phủ đã loạn thành một mảng.

Hơn trăm đại thần gấp đến độ xoa tay giậm chân đi đi lại lại trong sảnh, tiền đường vốn rộng rãi tự dưng có trên dưới một trăm người đi lại, lập tức trở nên có chút chật hẹp, nhưng người đi đi lại lại chứng tỏ tâm tình mình đang lo lắng khó tránh khỏi chạm nhau, đại quan tính hơn nóng không tránh được lại cãi nhau.

Quan giai khá cao có mấy vị Đại học sĩ và lục bộ thượng thư Thị Lang ngồi ngay ngắn bất động, sắc mặt lại vô cùng âm trầm,

Hoàng đế hiệp thắng về kinh, để không làm hắn đắc ý khí diễm lên cao mà cố ý ghẻ lạnh, cho hắn một hạ mã uy, trong mắt bọn họ thì kỳ thật chỉ là một chuyện nhỏ, dù sao hoàng đế cũng còn nhỏ, thường ngày các đại thần đối với hắn cứ thậm chí quát mắng, hoàng đế cũng chỉ như gió đông thổi qua tai ngựa, thản nhiên cười cười cho qua, nhìn không ra hắn có lòng tự trọng bao lớn, dần dà điểm mấu chốt tự tôn của Chu Hậu Chiếu bị các đại thần thử hết rồi, vốn tưởng rằng hôm nay không ra khỏi thành nghênh giá chỉ là việc nhỏ, ngàn vạn lần không ngờ hoàng đế bệ hạ đánh thắng một trận lòng tự trọng cũng cao hơn, các đại thần không nghênh giá không ngờ hắn cũng sống chết không vào thành.

Không vào thành thì cũng thôi đi, phàm là thông hiểu thói đời nhân tình, chỉ cần hạ một đạo ý chỉ ôn hòa, các đại thần có bậc thang xuống ngựa, ra khỏi thành nghênh đón chưa chắc là không được, ai ngờ hắn không biết từ chỗ nào đào ra mấy chục người đàn bà chanh chua chặn trước cửa Lương phủ mà chửi đổng, mà chửi lại rất rất ác độc, trong nửa canh giờ đã khiến ba vị lão đại nhân tức giận đến hôn mê, giờ thì hắn rồi, các đại thần muốn tìm bậc thang để xuống cũng không được, tình thế lâm vào giằng co.

Lương Trữ thân là chủ nhân không thể không làm gì, nhìn chằm chằm hơn mười vị ngôn quan ngự sử trong sảnh, ánh mắt có chút oán độc.

Nếu không phải đám người này kêu gào cứ phải cho bệ một hạ mã uy, hôm nay sao lại lầm vào cục diện đâm lao phải theo lao như thế này?

Đương nhiên, Lương Trữ không chỉ là trách cứ các ngôn quan, ánh mắt oán độc quét tới quét lui, nhiều lúc là xoáy vào trên người Tả Đô ngự sử Đỗ Hoành, hiển nhiên là bất mãn việc Đỗ Hoành nhận

một đứa con rể rất không lương thiện như Tần Kham.

Các đại thần trong lòng cũng biết, với tính tình đơn thuần của hoàng đế nhất quyết không không nghĩ ra được chủ ý nham hiểm như vậy, hơn phân nửa là Tần Kham bên cạnh hắn nghĩ ra, tên nghiệt súc đó không chỉ lừa người ta một lần hai lần, vở kịch ngày hôm nay ùa vào một hương vị quen thuộc, người khởi xướng không phải nghiệt súc Tần Kham thì là ai?

Đón ánh mắt bất thiện của mọi người trong sảnh, sắc mặt Đỗ Hoành rất xấu hổ, nhìn trái nhìn phải vẫn không phát hiện ra một ánh mắt đồng tình nào, tức giận đến đứng bật dậy, chắp tay với mọi người, lạnh lùng nói: "Chư vị đồng liêu, lão phu cáo từ trước, ra khỏi thành nghênh giá, thứ cho lão phu nói thẳng, hôm nay là chư vị rất không có đạo lý."

Nói xong Đỗ Hoành hung hăng vung ống tay áo, một mình ra cửa lớn Lương phủ.

Đỗ Hoành vừa bước ra cửa tiền đường, Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa từ lâu đã không nhịn được cũng đứng lên.

Công bộ cấp sự trung Hồ Bạch cản trước mặt hai người, khom người cười khổ nói: "Nhị vị đại nhân cũng muốn ra khỏi thành nghênh giá sao?"

Dương Đình Hòa tức giận nói: "Nếu không ra khỏi thành, đám đại thần chúng ta chẳng phải sẽ thành trò cười cho sĩ tử thiên hạ à? Hôm nay mọi người gây sự đủ rồi, cũng nên kết thúc thôi."

Chương 639: Chiến tuyến tan rã (2)

Nhìn chằm chằm Hồ Bạch vẻ mặt phức tạp, Dương Đình Hòa cười lạnh lùng: "Hồ đại nhân, chuyện hôm nay sẽ không yên đâu, bệ hạ hiển nhiên đã bị chọc giận, cho dù nội các chúng ta không lên tiếng, Cẩm Y vệ Tần Kham va Đông Hán Đới Nghĩa tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua, Hán Vệ cx không phải là ngồi không."

Hồ Bạch ngây ra một lát, lập tức mặt đỏ bừng, gân cổ nói: "Bệ hạ ngu ngốc, thân chinh vô cớ xuất binh, cũng vi phạm tổ chế, trung thần chúng ta cự tuyệt không nghênh giá sẽ chỉ lưu danh sử sách, Tần Kham hắn dám học Lưu Cẩn giết hại trung lương sao?"

Dương Đình Hòa cười lạnh nói: "Lúc trước Lưu Cẩn tàn bạo hiếu sát, cuối cùng cũng không phải là chết trong tay Tần Kham sao? Các ngươi coi sự khách khí của Tần Kham trở thành phúc khí, Lưu Cẩn có thể giết người, Tần Kham không thể giết người sao? Vả lại. Ai là trung lương ai là gian nịnh, là do các ngươi phán định à? Các khác không nói, chỉ nói chuyện hôm nay, bản quan chẳng nhìn ra các ngươi giống trung lương tí nào cả! Hồ đại nhân, thứ cho bản quan hiện tại không hề ừa bừa nữa."

Nói xong Dương Đình Hòa nổi giận đùng đùng phẩy tay áo bỏ đi.

Lý Đông Dương vuốt râu trắng đi theo, sắc mặt Hồ Bạch đã có chút tái nhợt, vội vàng ngăn cản lão: "Tây Nhai tiên sinh, ngay cả ngài cũng..."

Lý Đông Dương vuốt râu cười khổ, chỉ ra ngoài cửa nói: "Nghe thấy những người đàn bà chanh chua bên ngoài mắng gì không?"

"Lời thô bỉ của Phố phường, Tây Nhai tiên sinh để ý làm gì."

Lý Đông Dương ngắt lời hắn, cười khổ nói: "Vua không phải là vua mất nước, thần lại là thần mất nước. Thằng hãi Tần Kham này mắng rất thâm, lão phu trải qua bốn triều, vất vả lắm mới giữ được thanh danh nửa đời, những lời này đã đã lại hất cả thùng

dầu lên nửa đời lão phu rồi, ngươi nói đi, láo phu sắp cáo lão về quê rồi, sớm đã không hỏi đến triều vụ chính sự, hôm nay chỉ là thấy người ở đây nhiều nên đến góp vui, lão phu có trêu ai chọc ai đâu?"

Lý Đông Dương đi rồi, lão hồ li rất nhẹ nhàng bâng quơ định tính bản thân, "góp" vui" mà thôi.

Một vị Tả Đô ngự sử, hai vị Đại học sĩ nội các đương triều đều đi rồi, mọi người giống như gãy xương sống, vẻ mặt lo sợ không yên ngơ ngác nhìn nhau.

Lương Trữ tái mặt, ngồi trên chủ vị run rẩy cầm chén trà, chậm rãi nhấp nước trà.

Hồ Bạch quay đầu nhìn, không khỏi lo lắng giậm chân: "Lương công, giờ là lúc nào rồi, ngài còn nhàn rỗi uống trà nữa, mọi người đều đang chờ người ra chủ ý đây."

Lương Trữ chậm rãi hạ chén trà xuống, nói: "Chư vị không nhìn ra bản quan đang bưng trà tiễn khách à?"

Hồ Bạch ngẩn ra: "Tiễn ai?"

Lương Trữ nhấc tay: "Tiễn hơn một trăm người các ngươi, tất cả đều cút đi cho lão phu."

Ngoài thành Kinh sư, tuyết lớn đã ngừng rơi, trong sắc trời âm trầm, hơn vạn bách tính vẫn lẳng lặng đứng ở ngoài thành.

Chu Hậu Chiếu ngồi trong xa liễn không nhúc nhích, bị ghẻ lạnh khi kinh lần này đã kích thích ngạo tính của thiếu niên thiên tử, hôm nay không phải là bắt bu lông với các đại thần. Có nghênh giá hay không kỳ thật chỉ là việc nhỏ, Chu Hậu Chiếu trước giờ không phải là hoàng đế thích phô trương, chỉ là hành động của các đại thần hôm nay thật sự khiến hắn tức giận, làm hoàng đế ba năm, có ngu ngốc tới mấy thì hắn cũng ý thức được, hôm nay nếu vô thanh vô tức chấp nhận sự ủy khuất này, trên triều hội ngày mai sẽ có bao nhiêu lời nói khó nghe chờ hắn.

Đọ sức lặng lẽ giữa Quân thần, giằng co ngoài cửa An Định kinh sư, chính trị trước giờ đều từ nhỏ thấy to, đây đã không còn là

chuyện nghênh giá nữa rồi, nó đa thăng cấp thành đánh cờ giữa quân quyền và thần quyền, chuyện liên quan tới lợi ích của mình, chẳng ai chịu nhượng bộ cả.

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, đứng yên trong gió tuyết, trên áo mãng bào đã phủ một tầng tuyết thật dày, tuyết đọng trên mũ thỉnh thoảng lại lả tả rơi, bông tuyết lạnh như băng rơi lên mặt lập tức hòa tan thành nước, dọc theo đôi gò má kiên cường chậm rãi chảy xuống.

Tựa hồ không có cảm giác rét lạnh, ánh mắt Tần Kham nhìn chằm chằm vào cửa thành, giống như đang chờ đợi gì đó.

Cho tới khi một đạo thân hình mạnh mẽ linh hoạt từ cửa thành lặng lẽ đi tới, trong mắt Tần Kham mới lộ ra nét cười.

Mũi Đinh Thuận vì lạnh nên đỏ bừng, vừa thổi hơi nóng lên tay vừa bước nhanh tới gần, đi đến trước ngựa Tần Kham, Đinh Thuận cười cười xoa xoa tay, ánh mắt rất là đặc sắc, nụ cười hết sức chướng mắt.

"Qua nét mặt của ngươi có thể nhìn ra được, trong thành chắc bị ngươi làm cho gà bay chó sủa phải không?" Tần Kham liếc hắn một cái, thản nhiên nói.

Đinh Thuận ngây ra một lúc: "Công gia sao lại biết?"

"Rất đơn giản, chuyện gì nếu không làm tốt, ngươi sẽ không cười đê tiện như vậy. Nói đi, đám đại thần đó chịu thua rồi à? Bọn họ lúc nào thì ra khỏi thành nghênh giá?"

Đinh Thuận kìm lòng không đậu giơ ngón tay cái về phía Tần Kham, cười nói: "Thuộc hạ không thể không từ đáy lòng khen Công gia một câu, Công gia diệu kế an thiên hạ."

Tần Kham lườm hắn, lạnh lùng nói: "Khen người cũng phải khen đúng chỗ, loại chủ ý ba lạm này không thể coi là diệu kệ an thiên hạ được, nói kết quả đi."

"Vâng vâng, Công gia ngài cũng biết đấy, thuộc hạ luôn ăn nói vụng về. Tóm lại, chủ ý của Công gia đã chọc tức đám đại thần đó, đặc biệt là năm mươi người đàn bà chanh chua đi thuê, mắng cho

ba lão gia hỏa hôn mê tại chỗ, lúc này trong phủ Lương Trữ đã loạn thành một đống, qua không lâu nữa, đám đó sẽ mâu thuẫn nội bộ."

Tần Kham cười cười: "Nói như vậy, bọn họ sắp ra khỏi thành hả?"

" Diệu kế Công gia chẳng khác nào kẹp cổ họ, thuộc hạ dám cam đoan, trong nửa canh giờ bọn họ nhất định sẽ ngoan ngoãn ra khỏi thành cung nghênh thánh giá."

Mắt Tần Kham hơi híp lại, thở dài: "Thánh giá về kinh, mọi ngườitheo tổ chế ra nghênh đón là được rồi, không gây thương tổn không động đậy cốt, sao cứ phải bức bọn họ đến rìa vách núi thì không chịu, thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt..."

Đinh Thuận ở bên cạnh hung tợn nói: "Bọn họ chính là đê tiện."

Tần Kham liếc hắn một cái, không nói gì.

Đinh Thuận hiểu ý, lập tức cười nói: "Cái tiện của thuộc hạ khác với họ, về bản chất thì cái tiện của thuộc hạ là kiểu trung can nghĩa đảm."

Tần Kham thở dài: "Có thể tiện ra khí chất trung can nghĩa dũng, ngươi coi như là người mang tuyệt kỹ rồi đấy."

"Công gia, chuyện hôm nay e là không dễ dàng bỏ qua như vậy, chúng ta có phải nên chuẩn bị bắt người không? Mười mấy tên quan văn dẫn đầu mê hoặc không ra khỏi thành, Cẩm Y vệ đã có được tên họ rồi, chỉ chờ lệnh là bắt vào chiếu ngục thôi."

Tần Kham cúi xuống vỗ vỗ vai hắn, chỉ vào xa liễn nói: "Việc Bắt người ngươi thấy hoàng đế có vội không?"

"Hình như... không vội?"

Lại chỉ chỉ đám người Trương Vĩnh, Đới Nghĩa đang tất cung tất kính ngoài xa liễn, Tần Kham nói: "Thái giám có vội không?"

"Tựa hồ... Cũng không vội."

"Hoàng đế không vội, thái giám cũng không vội, ngươi vội cái gì? Hay là ta đưa ngươi vào ti lễ giám học tu thân dưỡng tính, gặp biến không sợ hãi với Trương công công nhé?"

Chương 640: Nghênh giá vào thành

Đinh Thuận quả nhiên nói không sai, sau nửa canh giờ, trong cửa An Định mơ hồ xuất hiện mấy đạo thân ảnh do dự nao núng, sau đó từ mấy đạo thân ảnh dần dần biến thành mười mấy đạo, mấy chục đạo, cuối cùng hội tụ thành hơn một trăm đạo, bọn họ ở cửa thành xếp hàng, nghiêm túc sửa sang lại y quan, dưới sự đi đầu của ba vị nội các Đại học sĩ Lý Đông Dương, Dương Đình Hòa, Lương Trữ, hơn một trăm người trầm trọng đi ra, đón gió lạnh gào rít, dưới cái nhìn chăm chú của hơn vạn bách tính, mọi người đi đến trước xa liễn của Chu Hậu Chiếu.

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa, đứng lặng trước xa liễn nhìn những quan văn này, Lý Đông Dương và Dương Đình Hòa đi qua trước ngựa Tần Kham, hai người đồng loạt nhìn thoáng qua Tần Kham, Tần Kham lặng lẽ mỉm cười đáp lại, ánh mắt giao nhau, tất cả đều hiểu ý.

Ánh mắt của Lý Đông Dương mang theo nét cười, ánh mắt của Dương Đình Hòa mặc dù không có nét cowfi, nhưng lại có chút thân mật, từ sau khi Tần Kham giữ chuyện không trong sạch giữa Chu Thần Hào và Dương Đình Hòa ở trong bụng, thái độ của Dương Đình Hòa đối với Tần Kham rõ ràng đã tốt hơn nhiều.

Sự thân mật của Hai người đối với Tần Kham chỉ là ngoại lệ, các đại thần còn lại đối với Tần Kham thì không khách khí như vậy, đặc biệt là mọi người trong lòng biết rõ Lương phủ hôm nay gà bay chó sủa là do hắn khởi xướng, đối với hắn càng không hòa nhã gì.

Hơn một trăm đại thần đi qua trước ngựa Tần Kham! Tần Kham cũng không ngoài ý muốn thu hoạch được hơn một trăm tiếng hầm hừ tức giận.

Tần Kham ngồi trên lưng ngựa cười lạnh, quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ.

Vào triều đường càng lâu, càng cảm thấy đám người này ích kỷ và dối trá cỡ nào, Tần Kham đối với bọn họ cũng càng lúc càng phản cảm, đế quốc này đang dần dần hư thối, căn nguyên của hư thối chính là những quan văn này, không phải bởi vì bọn họ, chí hướng thay đổi thế đạo này của Tần Kham sao phải gian nan như vậy?

Dùng tiêu chuẩn của thánh nhân để cân nhắc người khác, dùng tiêu chuẩn tiện nhân để yêu cầu bản thân, quan hệ giữa quân thần sao có thể không giương cung bạt kiếm được? Giống như Tần Kham thì tốt biết bao, dùng tiêu chuẩn thánh nhân để yêu cầu bản thân, sau đó nhìn ai cũng giống tiện nhân.

Người Cuối cùng đi qua trước ngựa Tần Kham là nhạc phụ Đỗ Hoành của hắn, lão gia hỏa này cũng giống như các quan văn khác, chẳng hoà nhã gì với hắn cả, khi đi ngang qua trước ngựa hắn thì hung hăng lườm hắn một cái, sau đó hừ thật nặng, phẩy tay áo bỏ đi.

Khóe miệng Tần Kham giật giật, lẩm bẩm nói: "Cảnh đêm của Lão gia hỏa này nhất định rất thê lương, đặc biệt là loại không đẻ được con trai lại có lão bà lợi hại.

"Chúng thần cung nghênh bệ hạ khải hoàn hồi kinh, ngô hoàng uy vũ, vương sư vạn thắng!"

Trước ngự liễn của Hoàng đế, Lý Đông Dương dẫn đầu quỳ xuống, hơn một trăm quan văn phía sau cũng quỳ theo, đồng thanh chúc mừng.

Trong Xa liễn một lúc vẫn không có k động tĩnh, Chu Hậu Chiếu tựa hồ như đang ngủ ở bên trong.

Lý Đông Dương cười khổ, không thể không lập lại lần nữa.

Lại qua nửa nén hương, trong xa liễn cuối cùng từ từ truyền ra một đạo thanh âm lười biếng.

"Lý tiên sinh quá khách khí rồi, trẫm hà đức hà năng mà khiến văn võ cả triều cung nghênh trẫm? Ở ngoài thành đợi hai canh giờ, nói ra thì phải là trẫm đang cung nghênh các ngươi mới đúng chứ.

Lời này rất là tru tâm, các quan văn ở đây sắc mặt đều biến đổi.

Lý Đông Dương vội vàng nói: "Bệ hạ nói quá lời rồi, chúng thần nghênh giá chậm trễ, thần có tội."

Trong Xa liễn im lặng, sau một hồi, Chu Hậu Chiếu chậm rãi nói: "Chu Thần Hào mưu nghịch, trẫm ngự giá thân chinh, cuối cùng bình định nghịch tặc, đắc thắng về kinh, hôm nay lúc này trẫm cũng muốn hỏi các vị một chút, việc này sách sử sẽ bình luận như thế nào?"

Lý Đông Dương thở dài, nói: "Tất nhiên là bình luận chi tiết."

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Trẫm là đắc thắng về kinh, hôm nay ngoài cửa An Định, chư thần công cớ sao lại ghẻ lạnh trẫm? Việc này Hôm nay, sách sử sẽ bình luận như thế nào?"

Câu hỏi này đến ngay cả Lý Đông Dương trán cũng toát mồ hôi lạnh.

Khóe miệng Tần Kham cong lên, nụ cười phơi phới. Tính tình của hôn quân tuy rằng vẫn hoang đường hồ nháo, nhưng hiển nhiên tài ăn nói đã càng lúc càng sắc bén, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nói, nếu Tần Kham là một thành viên trong các quan văn ở đây, câu hỏi này cũng không dễ trả lời.

Lý Đông Dương mồ hôi trán đầm đìa, mặt già cau lại.

Đúng như Tần Kham sở liệu, câu hỏi này dù là Lý Đông Dương túc trí đa mưu cũng rất khó trả lời, bất kể là đáp án nghiêng về bên nào cũng rất khó.

Lý Đông Dương trầm mặc, dảo mắt nhìn chung quanh, thấy Lương Trữ và Dương Đình Hòa cúi đầu không nói, các quan văn phía sau thì lại lúng ta lúng túng không nói gì, không một ai bước lên giúp hắn giải vây, trong lòng Lý Đông Dương không khỏi sinh ra mấy phần tức giận.

Vừa rồi trong Lương phủ ai nấy đều dõng dạc chỉ trích, lúc này trước ngự giá của hoàng đế thì lại ủ rũ cúi đầu, để một lão già sắp về hưu như lão phải một mình thừa nhận lửa giận của bệ hạ, tại sao?

Lông mi trắng của Lý Đông Dương nhướn lên, dứt khoát bỏ gánh,

học các quan văn cúi đầu không nói gì.

Vì Lý Đông Dương không nói gì, trong đội ngũ quan văn lập tức là một mảng tĩnh lặng xấu hổ, trong đám người, hơn mười ngôn quan dẫn đầu kêu gọi ghẻ lạnh hoàng đế người cúi càng thấp, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu chột dạ nhìn xung quanh.

Chu Hậu Chiếu tựa hồ cũng không hy vọng có thể thật sự nhận được đáp án, trong xa liễn lạnh lùng cười hai tiếng, nói: "Trẫm bất kể hậu nhân bình luận, trong sách sử các ngươi muốn viết như thế nào thì cứ viết như thế, cứ nói trẫm xa hoa dâm dật, ngu ngốc hoang đường đi, trẫm cả đời sống trong tấu chương, sống trong an nguy của xã tắc, sống ở trong miệng thiên hạ, chỉ có không được sống cho bản thân, sách sử là để cho hậu nhân thiên hạ xem, chứ lại không phải là để cho trẫm xem..."

Ngữ khí buồn giận khựng lại, Chu Hậu Chiếu ở trong xa liễn im lặng một lát rồi thở dài: "Truyền chỉ vào thành đi."

Từ đầu đến cuối Quan văn ra nghênh đón, Chu Hậu Chiếu ngay cả xa liễn cũng không ra, các đại thần quỳ gối trong tuyết nhìn nghi trượng ngự liễn chậm rãi vào thành, mỗi người từ trong xương tủy cảm thấy rét lạnh.

Tần Kham cưỡi ngựa đi theo sau, cố ý dừng lại bên cạnh Lý Đông Dương.

Lý Đông Dương cười khổ, Tần Kham mỉm cười chắp tay với lão: "Ngày Tây Nhai tiên sinh ở lại chắc không còn nhiều nhỉ?"

Lý Đông Dương thở dài: "Ngày mai lão phu định đệ đơn xin từ chức

Tần Kham buồn bã lắc đầu, lại một vị danh thần túc lão vừa là thầy vừa là bạn sắp đi, người trong triều đường có thể cùng tương trợ hắn càng ngày càng ít, xem ra tình cảnh của mình sẽ gian nan hơn rồi.

Lý Đông Dương nhìn Tần Kham một cái, do dự nói: "Hôm nay bệ hạ mặt rồng giận dữ, không biết..."

Tần Kham lắc đầu: "Tây Nhai tiên sinh nên hiểu, việc này không

phải do ta, chung quy vẫn phải truy cứu, có một số người khoác áo đạo đức nhân nghĩa để ngụy trang, lời nói hành động thì càng lúc càng quá phận, nếu không khiển trách, quốc pháp để làm gì, quân uy để vào đâu?"

Lý Đông Dương môi ngập ngừng mấy cái, cuối cùng thở dài buồn bã.

Triều đường vĩnh viễn không mưa thuận gió hòa, ngày mai không biết sẽ có bao nhiêu đầu người rơi xuống đất.

Chương 641: Công gia hồi phủ

Chu Hậu Chiếu và nghi trượng vào thành, ném lại cho các quan văn một bóng dáng lạnh lùng.

Huân quý và thái giám đi theo sau, các quan văn ngơ ngác nhìn nhau, nhìn nhau lắc đầu thở dài, cũng đi theo nghi trượng hoàng đế vào thành.

Trương Vĩnh và Đới Nghĩa cố ý đi ở phía sau, vừa rồi thánh giá ở phía trước nên không tiện nhiều lời, lúc này hai người mặt mày hớn hở chắp tay thi lễ với Tần Kham, Tần Kham cũng vội vàng cười cười hoàn lễ, ba người hàn huyên một phen, sau khi nói mấy chuyện vui vui, không khí lạnh lùng lập tức như gió xuân tuyết tan.

Ba người ôn chuyện một lát, lúc này mới chắp tay chia tay, Trương Vĩnh và Đới Nghĩa xoay người lại, khi nhìn quan văn nối đuôi nhau vào thành, hai người đang tươi cười trong nháy mắt lạnh lùng như băng sương, trong mắt nhìn chằm chằm quan văn lấp lánh hung quang.

Tần Kham mỉm cười, hoàng đế không vội là thật, thái giám không vội là giả, chuyện hôm nay, các quan văn đầu sỏ chắc sẽ không được yên, Trương Vĩnh và Đới Nghĩa xem ra định giết mấy quan văn để trút giận cho Chu Hậu Chiếu.

Kể ra thì thái giám quả thật là gia nô trung thành nhất của hoàng đế, quan niệm "chủ buồn thì thần nhục, chủ nhục thì thần chết" được thể hiện trực tiếp nhất trên người các thái giám, Chu Hậu Chiếu hôm nay ở cửa An Định chịu ủy khuất, Trương Vĩnh và Đới Nghĩa nếu không giúp hắn bù đắp, làm sao còn xứng là gia nô của thiên gia?

Trước kia khi Lưu Cẩn tại vị, Tần Kham giống như đội viên cứu hoả. Lưu Cẩn chân trước phóng hỏa, Tần Kham chân sau giập lửa, không biết dưới dao mổ của Lưu Cẩn đã cứu về bao nhiêu lão đồng chí cách mạng. Ai ngờ lòng người dễ thay đổi, Lưu Cẩn chết rồi, các quan văn giống như mắc chứng mất trí nhớ tập thể, không

ai còn nhớ về những việc thiện mà Tần Kham đã làm, ai nấy đều coi Tần Kham thành cái đinh trong mắt, muốn trừ đi cho thống khoái.

May mắn Tần Kham không phải là thánh nhân, không cần phải ngốc như thánh nhân, bị người ta tát vào má trái xong lại giơ má phải ra cho người ta tát nốt.

Cho nên lần này khi trong mắt Trương Vĩnh và Đới Nghĩa lộ hung quang, Tần Kham quyết định khoanh tay đứng nhìn, khi cần thiết thì hắn không ngại bổ thêm cho quan văn mấy đao.

Đội ngũ nghi trượng của Chu Hậu Chiếu vào hoàng cung, cuối cùng sau khi lực sĩ khiêng cờ rồng đi vào cửa cung nguy nga trang nghiêm, cửa lớn hoàng cung rầm một tiếng đọng lại, cản văn võ cả triều ở ngoài cửa.

Các Quan văn kinh ngạc đứng ngoài cửa cung, đội ngũ im lặng không tiếng động, ba vị nội các Đại học sĩ nhìn nhau, cười khổ lắc đầu. Hơn mười ngôn quan ngự sử lấy Công bộ cấp sự trung Hồ Bạch cầm đầu sắc mặt tái nhợt đứng trong đội ngũ, cả người lạnh run, trong ánh mắt là một mảng đen tối, lúc này nếu có thầy tướng số đi qua. Chỉ cần liếc qua một cái trên mặt bọn họ là có thể kết luận, ấn đường của đám người này đã biến thành màu đen, dấu hiệu có đại hung.

Sau nửa canh giờ, các quan văn tốp năm tốp ba không nói gì tản đi, không lâu sau, phiên tử Đông Hán như hổ như lang cầm thủ lệnh của Đông Hán Đốc công Đới Nghĩan, như Hung thần ác sát xông vào nhà đám người Hồ Bạch, hơn mười ngôn quan bị bắt vào chiếu ngục, gia quyến cũng đều bị bắt.

Tần Kham cưỡi ngựa ra khỏi thành kinh sư, tặng lại phong quang gà bay chó sủa cho Đông Hán, hắn tin Đông Hán nhất định sẽ không khiến hắn thất vọng, lại càng không khiến Chu Hậu Chiếu thất vọng, đương nhiên việc gì cũng có tính hai mặt, các quan văn đại khái sẽ không quá vui, bọn họ rất nhanh sẽ nhìn thấy một màn tay sai quyền gian giết hại trung lương triều đình như thế nào, sau đó bi thiết gọi hồn tiên đế không biết đã đầu thai tới thế kỷ nào trở về.

Tâm tư rất nực cười, khi mình làm xằng làm bậy không coi hoàng đế ra gì thì không cảm thấy sai, một khi có người động đao với bọn họ thì liền bày ra bộ dạng như là người bị hại lớn tiếng kêu khóc, khóc nhỏ thì sợ thế nhân không biết dao cắt lên người họ thì đau như thế nào, tật xấu này đại thể là Tể tướng Văn Thiên Tường thời Nam Tống lây cho họ. Chỉ tiếc một thân trung can nghĩa đảm của Văn tướng thì lại thất truyền.

Quy tâm như tiên, nhất kỵ tuyệt trần. Tần Kham phóng ngựa chạy như điên trên quan đạo ở ngoài thành, bọn thị vệ ở sau lưng vội vàng quất ngựa theo sát.

Tính ngày thì rời kinh bình định loạn Ninh vương đã nửa năm, hôm nay mới hồi kinh, nỗi nhớ nhà như lửa thêm dầu, dập thế nào cũng không được.

Cảnh sắc hai bên quan đạo nhanh chóng lùi ra sau, Tần Kham đón gió lạnh gào thét, tuyết đập vào mặt hắn, tan thành bọt nước chảy xuống, nhưng Tần Kham lại chỉ cảm thấy trong lồng ngực là một mảng nóng rực.

Vó ngựa ù ù, tiếng gió vù vù. Đinh Thuận thở hổn hển quất ngựa mới chạy ngang được với Tần Kham.

"Công gia, Công gia ngài chậm một chút, cẩn thận sút vó ngựa." Đinh Thuận híp mắt chắn gió.

"Quy tâm như tên, không thể không cấp." Tần Kham nói xong lại ra sức quất roi ngựa.

"Công gia, tuy nói tiểu biệt hơn hôn, nhưng... Đại phu nhân và nhị phu nhân chỉ ở trong phủ không đi đâu được, giờ trời chưa tối mà..." Đinh Thuận khi nói những lời này thì trên mặt có một loại dâm đãng, tề mi lộng nhãn hết sức đáng đánh, Tần Kham hít sâu mấy lần, cuối cùng vẫn không nhịn được vung roi lên quất hắn một cái, không quất thì có lỗi với lương tâm thuần khiết của bản thân.

"Bổn quốc công và phu nhân là lão phu lão thê nhiều năm." Tần Kham tức giận lườm hắn một cái.

"Nếu không vội thì đánh ngựa chạy chậm thôi, trời vừa đổ tuyết, đường trơn lắm, Công gia phải cẩn thận."

Tần Kham thở dài: "Ta không thể không gấp, rời nhà nửa năm, cũng không biết tình thế trong nhà như thế nào, trong nhà không có chủ tâm cốt, ngươi cũng biết nhị phu nhân Kim Liễu của ta chỉ sinh nữ nhi cho ta, ai biết nhạc phụ nhạc mẫu của ta có nhân lúc ta không có ở nhà liệu có ném Kim Liễu xuống giếng không."

Đinh Thuận kinh hãi: "Đỗ đại nhân hắn... Hắn sẽ không tán tận lương tâm như vậy chứ?"

Tần Kham liếc hắn một cái, chậm rãi nói: "Cái này thì khó nói lắm, lòng người cách da bụng, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, suy bụng ta ra bụng người, nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ làm như vậy, dù sao đối với hồ ly tinh uy hiếp tới nữ nhi của mình xử lý được ả nào hay ả nấy, phi thường hợp tình lý."

Đinh Thuận há to miệng, hai má run run, sống chết cũng không nghĩ ra được việc này làm sao là "Hợp tình lý" cho được.

"Công gia, tôn nhạc đời trước nhất định nợ ngài rất nhiều tiền..." Đinh Thuận thở dài nói.

"Ta cũng cho rằng như vậy." Tần Kham thở dài.

Nhớ lại ánh mắt không có thiện ý của Đỗ Hoành lúc ở ngoài thành nghênh giá, Tần Kham càng nghĩ càng thấy không ổn.

Lão gia hỏa này chắc sẽ không thật sự ném Kim Liễu xuống giếng chứ?

Hôm nay nếu trở về kinh, phải dằn mặt nhạc phụ một chút, lão nhân gia nhàn rỗi quá dễ gây chuyện lắm.

"Đinh Thuận, lát nữa ngươi giúp ta làm một chuyện."

"Công gia cứ phân phó."

Tần Kham nghĩ nghĩ, nói: "Phái người tới thanh lâu kinh sư tìm cô nương hoa khôi trẻ tuổi xinh đẹp, bảo nàng ta đưa cho một cái khăn thơm gì đó, bên trên thêu mấy câu buồn nôn như "chàng là

gió ta là cát". Sau đó lặng lẽ nhét vào trên người nhạc phụ ta, nhét vào chỗ dễ bị nhạc mẫu ta phát hiện nhất ý."

Đinh Thuận kinh ngạc nhìn hắn, ngập ngừng nói: "Công gia, sẽ có tai nạn chết người đó."

"Không sao, ở nhà dưỡng dưỡng thương ít bữa thôi, khẳng định không chết được." Tần Kham vẻ mặt rát thoải mái, lộ ra vẻ tự tin với nhạc phụ đại nhân: "Nhân phẩm của Nhạc phụ có lẽ ở trên triều đường thì xếp không cao, nhưng năng lực chịu đòn thì lại là số một số hai đó."

Chạy như điên trên Quan đạo thời gian hai nén hương, đoàn người Tần Kham rất nhanh chạy tới trước cửa nhà.

Tần Kham ghìm ngựa, nhìn bảng hiệu phủ Quốc Công đầy quen thuộc, thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng lộ ra nụ cười ấm áp.

Về nhà rồi.

Thấy đoàn người của Tần Kham xuống ngựa, hai hàng quân sĩ đứng trước cửa vội vàng quỳ một gối xuống, đồng thanh quát: "Cung nghênh Công gia khải hoàn hồi phủ!"

Vừa dứt lời, hai cánh cửa lớn của phủ Quốc Công từ từ mở ra, quản gia phó và nha hoàn đều bước nhanh tới, ở giữa mọi người là hai vị giai nhân tuyệt sắc.

"Tướng công."

Chương 642: Đoàn tụ sau ly biệt (1)

Hai tay ôm chặt Đỗ Yên và Kim Liễu, cảm thụ được nhiệt độ và thân hình của các nàng, Tần Kham lòng mới kiên định, thật sự về nhà rồi.

Nhị nữ một tả một hữu rúc trong lòng hắn, sớm đã khóc tới mắt đỏ bừng, cánh tay ôm chặt lấy lưng hắn, chặt đến nỗi hắn không thở nổi.

"Đi một cái là cả nửa năm, còn cho rằng chàng không cần cái nhà này nữa, trong phủ mỗi ngày đều vắng vẻ, một chủ tâm cốt có thể lo việc cũng không có, ta đây thật sự còn muốn một đuốc tốt nhà." Đỗ Yên oán hận đấm hắn hai quyền.

Kim Liễu thì không thô lỗ như vậy, dụi mắt sâu vào trong lòng Tần Kham không ngừng khóc, thật sự khiến người ta yêu thương.

"Nương tử nói quá lời, chỉ bằng vào quyết đoán dám đốt nhà của nàng, tướng công có trở về hay không thì nàng vẫn là chủ tâm cốt." Tần Kham ôn nhu lau nước mắt trên khuôn mặt Đỗ Yên.

Đỗ Yên cười xùy một tiếng, lại rất mất mặt khóc thút thít.

Vợ chồng ba người ở trước mắt bao người ôm nhau, hạ nhân và nha hoàn trong phủ ôm miệng cười vui, ngay cả các quân sĩ gác cửa cũng cười.

Một bàn tay bé mập mạp rụt rè kéo góc áo hắn, Tần Kham cúi đầu thì thấy nữ nhi Tần Nhạc đang ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt đen láy trong suốt, tò mò quan sát khuôn mặt nhìn như quen thuộc lại rất xa lạ của Tần Kham, nhìn hai vị mẫu thân và nam tử này ôm dính lấy nhau, ánh mắt Tần Nhạc lộ ra vẻ khó hiểu tới cực độ.

Tần Kham cười to, cúi người một tay bế Tần Nhạc, thơm vào má nó mấy cái, Tần Nhạc thoáng kinh ngạc, miệng toét ra sắp khóc.

Kim Liễu vội vàng gẩy gẩy cằm nó, cười nói: "Mới nửa năm đã quên rồi à? Mau gọi phụ thân đi."

Tần Nhạc nín khóc, mở to mắt quan sát Tần Kham một lúc, cuối cùng từ khuôn mặt ấm áp của hắn tìm được một tia hương vị quen thuộc, thế là rất vô tâm vô phế mỉm cười, hàm hồ gọi: "Ta ta."

Tần Kham cao hứng tới phát điên, nữ nhi không ngờ mở miệng gọi người được rồi, cho dù phát âm không chuẩn, nhưng dù sao cũng là nữ nhi lần đầu tiên mở miệng gọi hắn.

Tần Kham không nhịn được lại hôn Tần Nhạc hai cái, râu ngắn cọ lên mặt Tần Nhạc, Tần Nhạc cười khanh khách không ngừng. Chu cái miệng nhỏ lên.nước miếng trong suốt chảy xuống áo.

Phủ Ninh Quốc Công không giống các môn phiệt huân quý khác của kinh sư. Trong phủ rất ít người, nam đinh duy nhất chỉ có một mình Tần Kham, Tần Kham tòng giá xuất chinh, trong phủ chỉ có hai vị phu nhân chủ trì sự vụ. Thật là khổ cho Đỗ Yên và Kim Liễu. Hôm nay gia chủ hồi phủ. Trong nhà cuối cùng cũng có chủ tâm cốt, phủ Quốc Công cuối cùng cũng khôi phục không khí vui vẻ ngày xưa.

Gia chủ hồi phủ, trong phủ trên dưới bận bịu. Cả nhà bất luận chủ nhân hay là hạ nhân toàn bộ lên bàn, yến hội đón gió tẩy trần ăn rất hoà thuận vui vẻ, miệng đầy dầu mỡ.

Nội viện Trong phủ, ba vợ chồng Tần Kham ngồi riêng một bàn, đặt hơn mười món ngon và một bình nữ nhi hồng nho nhỏ.

Tiểu Tần Nhạc ngồi trên đùi Tần Kham, tay nhỏ quần áo dính dầu mỡ bôi đầy áo, trước mặt nó bày một cái đĩa nhỏ, Tần Kham tự mình bóc thịt gà cho vào đĩa, Tần Nhạc mới hơn một tuổi, chưa biết dùng đũa, dùng tay lấy thịt gà nhét vào miệng, bộ dạng ngu ngơ nhìn ba vợ chồng cười ha ha.

"Sau này bệ hạ ngự giá thân chinh, tướng công đừng có đi theo nhé." Đỗ Yên rót rượu cho Tần Kham, vẻ mặt có chút lo sợ: "Hai quân đối trận, người xông ngựa đạp, ai nấy điên cuồng đao bổ kiếm đâm, nguy hiểm lắm, may mắn tướng công là chủ soái, dưới một người mà trên vạn người, tất nhiên sẽ không tự mình xôgn

trận, nhưng nếu có điều gì không may xảy ra thì nhà chúng ta coi như bị hủy rồi."

Đuôi lông mày của Tần Kham nhướn lên, cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó mỉm cười không nói.

Tự mình xông trận hắn từng làm rồi, nguy hiểm th quả thật là nguy hiểm, cũng may nhờ trời cao có mắt, hắn vẫn nguyên vẹn trở về, một chút thương thế cũng không có, việc này thôi thì đừng nhắc tới, sẽ dọa cho hai bà nương này chết ngất mất, nửa đêm tự dưng ầm ĩ, tiểu biệt thắng tân hôn đang yên có lành lại biến thành hội phê bình, đêm nay đừng nói điên loan đảo phượng, chỉ sợ ngay cả giường cũng chẳng được lên.

"Tuy nói là bạn giá xuất chinh, nhưng tướng công luôn vẫn ổn tọa phía sau trung quân, ta uống rượu, bệ hạ phe phẩy quạt lông ngỗng, đàm tiếu nhân gian, quân địch sợ quá, tù trưởng bên địch cúi đầu bái, bệ hạ chỉ gật đầu, sai người áp giải hắn về kinh."

Đỗ Yên và Kim Liễu mắt trợn lên: "Đơn giản như vậy thôi á?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Chuyện thiên hạ nhìn thì rườm rà phức tạp, kỳ thật đều rất đơn giản, ví dụ như một khẩu hỏa pháo công thành nhắm vào ngàn vạn sinh linh, nguy hiểm chứ? Phức tạp chứ? Nhưng Kỳ thật đái cái là giải quyết xong."

Đỗ Yên cười một tiếng, oán hận đấm hắn một cái, nói: "Chàng lừa ta, nếu thực sự đơn giản như vậy há có thể gọi là quân quốc đại sự? Tòa giang sơn này e là hàng năm phải đổi hoàng đế."

Kim Liễu sợ tới mức nhẹ nhàng túm tay áo Đỗ Yên: "Tỷ tỷ nói cẩn thận."

Đỗ Yên thấy nói lỡ, cười khẽ rồi lè lưỡi.

Tần Kham cười cười: "Trong nhà nói vui, không truyền ra đâu, đừng quên, tướng công là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, chuyên trị các loại khẩu tiện, hôm nay tướng công tha cho nàng một lần đó."

Đỗ Yên cười hắc hắc không ngừng, không biết là uống rượu hay là lòng mang xuân ý, hai má dâng lên hai mây tía, một đôi mắt to như nước trong veo liếc Tần Kham, ánh mắt rất không giảng yếu chiếu

thẳng vào hạ thân của hắn.

Tần Kham than thầm, bà nương này hiển nhiên không hiểu bánh ít đi, bánh quy lại, đêm nay không định bỏ qua cho hắn rồi.

Kim Liễu ở bên cạnh bế Tần Nhạc đã ăn no, yêu thương hôn má nó, ngẩng đầu nhìn thấy không khí kiều diễm giữa Tần Kham và Đỗ Yên, Kim Liễu mặt cũng đỏ bừng, đôi mắt quyến rũ như mừng như giận liếc Tần Kham một cái, nhịn cười ôm Tần Nhạc đã ngủ say rời khỏi sương phòng.

Tần Kham thở dài không nói gì, ánh mắt khi Kim Liễu rời đi hắn nhìn hiểu, hiển nhiên hai bà nương đã đạt thành hiệp nghị, Đỗ Yên lượt đầu, nàng ta lượt hai, mọi người nếu chưa tận hứng thì có lẽ còn có lượt ba.

Kim Liễu rời khỏi, trong sương phòng chỉ còn hai vợ chồng Tần Kham và Đỗ Yên, dưới ánh nến mật mờ, Đỗ Yên tiếu dung kiều diễm, chính là rượu không làm say người mà người tự say, mắt đẹp vô cùng kiều mỵ liếc Tần Kham, dưới bàn bát tiên, gót sen không biết từ khi nào tìm tới ngã ba đường của Tần Kham, vuốt vuốt, chà chà.

"Tướng công, trời không còn sớm nữa rồi, hình như... nên đi nghỉ rồi."

Tần Kham trầm mặc không lên tiếng ngửa đầu uống cạn chén rượu, giương mắt nhìn Đỗ Yên, bỗng nhiên vươn tay ra sờ vào cái bụng bằng phẳng của Đỗ Yên, nghiêm trang nói: "Trong bụng chắc không có động tĩnh gì chứ? Nam nhân ra ngoài hai năm về nhà bế nhi tử béo, loại chuyện này ta không chấp nhận đâu. A a! Buông tay! Bà tám!"

Giờ dần hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Tần Kham vẫn ngáp dài, lê đôi chân như muốn nhũn ra ngồi xe ngựa vào thành.

Chương 642: Đoàn tụ sau ly biệt (2)

Tình hình chiến đấu Tối hôm qua quá mức kịch liệt, Đỗ Yên giống như con hổ cái điên cuồng, hai vợ chồng tận tình phát tiết tương tư nửa năm ly biệt, một phen điên loan đảo phượng qua đi, hai người mới kiệt sức đi ngủ, kết quả nửa đêm thái giám tuyên chỉ từ trong hoàng cung tới, tất cả huân quý võ tướng cùng đại thần trên tứ phẩm trong kinh một khắc giờ dần buổi sáng vào cung.

Một khắc giờ dần là thời gian triều hội, nhưng hôm nay lại không phải muốn mở triều hội, mà là Chu Hậu Chiếu muốn hiến phu trước Thái Miếu.

Hiến phu có thể nói đại sự, từ sau thời Vĩnh Lạc, Đại Minh rất ít có nghi thức hiến phu trịnh trọng. Lẽ ra Chu Thần Hào từng là dòng họ hoàng thất, cho dù sau khi mưu nghịch Tông Nhân phủ khai trừ khỏi tộc phổ hoàng thân, nhưng không đáng để lao sư động chúng làm nghi thức hiến phu gì đó, khách quan mà nói, loạn Chu Thần Hào chỉ vẻn vẹn lan đến cảnh nội Giang Tây, xa nhất đánh tới Nam Trực Đãi là An Khánh thì thất bại thảm hại, tạo phản thất bại như vậy, Chu Thần Hào muốn triều đình làm nghi thức hiến phu cho hắn thì vẫn chưa được tư cách này.

Có điều Chu Hậu Chiếu là hoàng đế rất chú trọng, hơn nữa vì chú trọng mà có thể ngay cả da mặt cũng không cần, bất kể đại thắng hay là tiểu thắng, chung quy vẫn là ngự giá thân chinh đắc thắng trở về, dù sao cũng là thắng thì nhất định phải hiến phu, hơn nữa nghi thức phải long trọng cao điệu, không thế thì sao có thể thể hiện được uy phong hiển hách của thiên tử?

Thế là Chu Thần Hào tam sinh hữu hạnh, sau khi thất bại bị bắt lại bị khiêng ra, trở thành lá cây tới tô điểm cho đóa hoa hồng nhỏ.

Tần Kham không biết lúc này Chu Thần Hào nghĩ gì, có điều nếu đổi lại là hắn, thà treo cổ chết trong nhà giam còn vớt vát được chút thể diện hơn. Chỉ tiếc Chu Thần Hào không có dũng khí anh hùng thong dong hy sinh, cũng không có tinh thần thà làm ngọc vỡ

chứ không làm ngói lành, hắn có dã tâm, nhưng sợ chết, nếu nói thắng bại là do trời định, lão thiên gia lúc trước nhất định dã do dự rất lâu giữa Chu Hậu Chiếu và Chu Thần Hào, một người ngu ngốc một người yếu đuối, lão thiên gia chọn đi chọn lại đến bạc cả tóc, cuối cùng cắn răng giậm chân một cái, cố nén buồn non chọn cái tên ngu ngốc thắng.

Hoàng đế mặt dày muốn làm nghi thức hiến phu, các đại thần có thể làm gì hắn? Hôm qua sau khi ngự giá vào kinh, Đông Hán bắt hơn mười vị ngôn quan, xem như tặng cho các đại thần một phần lễ gặp mặt sau nửa năm gặp lại, các đại thần cũng bỗng nhiên thành thật hơn, quan văn được thả nửa năm cũng ý thức được, thiên hạ này thì ra vẫn là họ Chu định đoạt.

Tần Kham xuống xe ngựa trên quảng trường ngoài cửa Thừa Thiên, mặc áo mãng bào đeo đai ngọc, đầu đội lương quan, lặng lẽ hòa vào đám huân quý.

Hiến phu là đại sự triều nghi, phương diện ăn mặc cũng phải phù hợp với quy củ, triều phục và lương quan chính thức là ắt không thể thiếu, có điều hôm nay người chú trọng quy củ hiển nhiên không nhiều lắm, trừ huân quý và võ tướng theo thể chế mặc triều phục và lương quan ở ngoài, các quan văn chỉ mặc công phục và ô sa bình thường lúc vào triều, mỗi người trên mặt mang theo vẻ giận dữ, bộ dạng trung trực sĩ khả sát bất khả nhục.

Tần Kham lặng lẽ cười lạnh trong đám người.

Đám gia hỏa này đúng là hoa nhỏ mọc trong nhà kính, bọn họ vận khí tốt, gặp được một hoàng đế tính tình ôn hòa, trong năm Hồng Vũ và Vĩnh Lạc, ngươi dám bày ra bộ dạng xui xẻo này thử xem? Chưa trải qua mưa gió thì không thấy được cầu vồng.

Một khắc Giờ dần, tiếng chuông chung cổ lâu vang lên, cửa cung mở rộng.

Vào cửa Thừa Thiên, qua cầu Kim Thủy, lại vào ngọ môn, bên trong ngọ môn là quảng trường rộng lớn bao la, hai bên trái phải quảng trường phân biệt là Thái Miếu và Thái Xã Tắc, hôm nay Chu Hậu Chiếu cho nghỉ triều hội, quyết định hiến phu ở Thái Miếu, bách quan sau khi vào ngọ môn không thể không trực tiếp rẽ vào

Thái Miếu.

Bách quan sắc mặt đều rất âm trầm, đội ngũ chậm rãi di động trong trầm mặc. Tần Kham đứng trong hàng huân quý không nói một tiếng lẳng lặng mà đi, sau một hồi thì ngẩng đầu nhìn Thái Miếu nguy nga xa xa, không khỏi khe khẽ thở dài khe khẽ thở dài.

Hắn kỳ thật vẫn rất công nhận ý kiến của quan văn, chỉ là dòng dõi hoàng thất mà thôi, nói như thế nào thì cũng không đủ tư cách làm nghi thức phu gì đó, trừ phi là Thát Đát tiểu vương tử Bá Nhan Mãnh Khả thì còn được, vì một Vương gia làm loạn mà làm ra chuyện trịnh trọng như vậy, hành động của Chu Hậu Chiếu hôm nay, trên sách sử tương lai tất nhiên không nói lời hay.

Cách làm không đáng ủng hộ, nhưng tâm tình của Chu Hậu Chiếu thì Tần Kham vv có chút lý giải, đối mặt với sự phản đối của cả triều, Chu Hậu Chiếu bức thiết cần chính danh cho mình, chính danh cho chiến quả thân chinh nam hạ, chỉ có hiến phu công khai mới có thể dạt được mục đích chính danh một cách hữu hiệu và nhanh chóng.

Đội ngũ chậm rãi di động, một đạo nhân ảnh bất chấp ánh mắt như giết người của ngự sử giám sát trực nhật ngoài đội ngũ, dùng tư thái ngang ngược dị thường không coi ai ra gì chen tới bên cạnh Tần Kham, vỗ mạnh vào vai hắn.

Tần Kham giật mình, quay đầu nhìn, thì ra là Từ Bằng Cử.

Sau khi bình định loạn Giang Tây, Từ Bằng Cử không về Nam Kinh mà là đi theo thánh giá cùng tới kinh sư, lúc này Từ Bằng Cử mặc áo mãng bào đỏ thẫm mới tinh, thắt đai ngọc, đầu đội lương quan, ưỡn ngực ngẩng đầu, chỉ là ánh mắt vẫn mang theo mấy phần vị đạo của đệ nhất hoàn khố Nam Kinh.

Nhìn áo mãng bào mới tinh trên người hắn, Tần Kham cười khẽ.

Khi quyết chiến ở An Khánh Từ Bằng Cử dẫn một đám nha nội tung hoành trong quân trận, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, tiểu công gia cuối cùng đã nhận được hồi báo. Cái áo mãng bào mới tinh này chắc là Chu Hậu Chiếu mới ban cho hắn, Ngụy quốc công lão Từ gia kinh doanh năm đời, cuối cùng ở thế hệ hắn

kiếm được một chiếc áo mãng bào, thật là đáng mừng, chỉ tiếc là vị hoàng đế Chu Hậu Chiếu này quá rộng rãi, quan tướng chức tước và vật ngự ban trở thành rau cải trắng thích tặng ai thì tặng. Giá trị của áo mãng bào trên người tiểu công gia không khỏi giảm giá nhiều.

Từ Bằng Cử không phải lần đầu tiên ở kinh sư tham gia triều hội hoặc nghi thức trọng đại, Từ lão công gia già rồi, trước kia ngày lễ ngày tết huân quý các nơi vào kinh lên triều, đều là Từ Bằng Cử thay tổ phụ vào kinh, đối với lễ nghi triều hội cũng nắm rất rõ.

Giám sát ngự sử trực nhật ngoài đội ngủ như hổ rình mồi, Từ Bằng Cử cũng không nói nhiều.sau khichen tới bên cạnh Tần Kham, chớp chớp mắt với Tần Kham, cười không ra tiếng, hai người cứ như vậy trầm mặc song song mà đi.

Nghi thức hiến phu ở Thái Miếu nghe thì rất uy phong, kì thực rất nhàm chán buồn tẻ.

Các đại thần tề tụ trên quảng trường ngoài Thái Miếu, Chu Hậu Chiếu mặc Long bào, đứng sau cửa lớn Thái Miếu. Chúng thần sau khi xếp hàng xong ở Thái Miếu, thấy các quan văn không mặc triều phục và lương quan, mặt Chu Hậu Chiếu rất nhanh trở nên âm trầm.

Kế tiếp chính là nghi thức hiến phu.

Chương 643: kéo người xuống nước.

Lễ bộ thượng thư Trương Thăng vẻ mặt như người nhà bị Chu Hậu Chiếu bắt ép, không cam lòng đứng trước Thái Miếu, đầy nhịp điệu đọc văn Thiên Tế, tế văn rất cổ phác, nói chung là Tần Kham nghe chẳng hiểu chữ nào, đại khái chẳng có gì hay ho. Quốc nhân bất luận đánh giặc hay là đánh nhau, đại thể có một quá trình rất rập khuôn cũ rích, trước tiên chửi nhau, sau đó đánh, đánh xong lại chửi mấy câu, tương đương với cuối cùng vứt lại vào câu như "đừng có để ta thấy mặt ngươi nữa, thấy một lần là đánh một lần".

Giờ Trương Thăng đại khái là đang đọc những lời sau khi đánh nhau xong, đương nhiên, Chính trị so với cuộc sống phố phường thì tàn khốc hơn, vị Vương gia bị triều đình bị đánh một trận đã thua sau này chắc không có cơ hội để triều đình "Thấy một lần lại đánh một lần".

Tế văn rất dài, Tần Kham nghe mà buồn ngủ, hơn nữa hắn cũng mẫn cảm phát hiện, Chu Hậu Chiếu đứng trên Trương Thăng cũng mấy lần dùng ống tay áo rộng thùng thình che miệng, nghi thức hiến phu hôm nay nếu không phải là hắn hạ chỉ tiến hành thì chắc lúc này đã hất bàn bỏ đi rồi.

Không biết Trương Thăng đọc bao lâu, cuối cùng cũng đọc xong tế văn, sau khi đốt lửa ném vào đỉnh đồng ba chân trước Thái Miếu, Chu Thần Hào mặc áo tù màu trắng đeo xích nặng được áp giải tới.

Tần Kham đứng trong đám người giống như là bị sặc, bỗng nhiên ho, sau đó ra sức che miệng, cố nén tiếng ho khan, mặt đỏ bừng.

Từ Bằng Cử ở Bên cạnh tò mò nhìn thoáng qua hắn, hạ thấp giọng nói: "Có cái gì không đúng à?"

"Không có gì." Tần Kham xua tay.

"Nói thử đi, đứng lâu thế này chán lắm." Từ Bằng Cử không buông

tha, đây là lần đầu tiên Tần Kham phát hiện hắn cảm thấy tò mò với thứ khác ngoài đồ ăn.

Lặng lẽ chỉ chỉ vào Chu Thần Hào, Tần Kham thấp giọng nói: "Ta cho rằng ý tứ của hiến phu chính là hấp chín tù binh, sau đó đặt ở trên bàn cho các tổ tông hưởng dụng, không ngờ Chu Thần Hào vẫn còn sống."

Tuy rằng những lời này miễn cưỡng có liên quan tới "ăn", nhưng Từ Bằng Cử lần này cuối cùng cũng không lộ ra vẻ mặt thèm thuồng, sắc mặt ngược lại có chút xám ngắt: "Chưng, chưng chín... bừng lên bàn?"

"Đúng, biết Gia Cát Ngang và Cao Toản thời Tùy Mạt không? Gia Cát Ngang mở tiệc chiêu đãi Cao Toản, thị thiếp kính tự dưng mỉm cười, Gia Cát Ngang lệnh cho thị thiếp lui ra, không lâu sau, thị thiếp ngồi trên bàn được bưng lên, màu da vẻ mặt không thay đổi, nhưng đã bị luộc sống, hai người mời nhau ăn."

Từ Bằng Cử sắc mặt càng xém ngoét, muốn môn mà không nôn được.

Tần Kham chép chép miệng, lộ ra nụ cười rất biến thái với Từ Bằng Cử: "Tiểu công gia thích ăn luộc hay là xào?"

Từ Bằng Cử hít sâu, cố gắng để không nôn mửa.

Đằng nào cũng đang nhàn rỗi, Tần Kham ý chưa tận tiếp tục nói: "Nói tới đạo luộc thức ăn, có thể nói là bắt nguồn từ sâu xa, thời Ngũ Hồ Thập Lục Quốc có tên gia hỏa tên là Thacj Thúy, cũng rất am hiểu luộc mỹ nữ, hơn nữa con người hắn rất rộng rãi, luôncj rồi thường mời bạn bè tới cùng ăn chứ không ăn mảnh, rất có phong phạm của Mạnh Thường Quân. Vẻ mặt này của Tiểu công gia, chẳng lẽ không có hứng thú với đồ luộc?"

"Đừng, đừng nói nữa,... Nếu không ta sẽ nôn lên người ngươi đấy." Từ Bằng Cử che miệng, cả người run rẩy.

Tần Kham mỉm cười: "Được rồi, không nói nữa."

Vỗ vỗ vai Từ Bằng Cử, Tần Kham hạ thấp giọng nói: "Ngươi luôn ở Nam Kinh, có cửa kiếm tiền ta cũng không chiếu cố ngươi được,

sang năm ngươi sẽ chính thức thừa kế tước vị Ngụy quốc công và tiếp chưởng Binh bị Nam Kinh, khoản chi tiêu chắc không ít nhỉ? Có cửa kiếm tiền này ngươi có muốn tham gia không?"

Từ Bằng Cử vẻ mặt tràn ngập đề phòng: "Có liên quan tới luộc thức ăn không đấy?"

"Con người ngươi sao lúc nào cũng nghĩ tới đồ ăn thế, không có tiền đồ." Tần Kham liếc một vòng, lí nhí nói: "Ra biển."

Từ Bằng Cử liếc hắn một cái, khóe miệng hơi cong lên, không nói gì.

Tần Kham nháy mắt đã hiểu.

Nam Kinh cách biển không xa, là kinh đô Đại Minh, huân quý Nam Kinh là vô pháp vô thiên nhất, lừa triều đình tổ chức thương đội đóng thuyền lén mậu dịch với Nhật Bản Lưu Cầu Triều Tiên, việc này chỉ sợ không chỉ là làm một lần hai lần, bằng không những đại hộ nhà cao cửa rộng này tùy tùng như mây, chi tiêu một ngày cũng đủ để hộ nghèo ăn nhiều năm rồi, nếu không có thu nhập ngoài thì sớm đã phá sản rồi.

Lúc trước sau khi Tần Kham Sùng Minh kháng Oa trở lại Nam Kinh, vì sao có nhiều đệ tử huân quý tặng lễ lại mời khách hắn, căn nguyên cũng là ở đây, bởi vì Tần Kham giết giặc Oa phù hợp với lợi ích của bọn họ, một giặc Oa chết đi thì hải thuyền của bọn họ sẽ an toànthêm một phần, mỗi nhà huân quý hoặc nhiều hoặc ít đều từng làm việc này, đương nhiên, các cấu kết v Chiết thương Mân thương cũng làm, hai bên nước giếng không phạm nước sông mà thôi.

Chính sách cấm biển của Đại Minh truyền hơn trăm năm, hiện giờ kỳ thật chỉ là một tờ giấy lộn, hoặc là nói, cái gọi là cấm biển, chỉ là cấm bách tính bình thường.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tần Kham không khỏi hung hăng lườm Từ Bằng Cử một cái: "Được rồi, ta đã hiểu, không dẫn ngươi chơi cùng là được."

"Ấy đừng!" Từ Bằng Cử cũng hồi vị lại, thế là quýnh lên: "Nói

nhanh lên, chơi thế nào, cho ta một phần."

Từ Bằng Cử từ tham ăn ra, đầu óc không ngu.

Nam Kinh là Nam Kinh, kinh sư là kinh sư, nếu Tần Kham mở miệng nói ra chuyện này, nhìn thì cũng là mua bán làm ăn, nhưng cấp bậc tuyệt đối bất đồng. Huân quý Nam Kinh đóng thuyền tổ chức thương đội đều là lén lút chơi nhỏ, chuyện bọn họ bắt được nếu bị giám sát ngự sử Nam Kinh tóm được, không nhỏ không lớn cũng là phiền toái.

Nhưng nếu việc này là Tần Kham làm, chắc thanh thếsẽ lớn hơn, Tần Kham hiện giờ là quốc công, còn là Cẩm Y vệ khiến thiên hạ nghe tới đã sợ mất mật, hắn không phải là quyền quý không có hàm, mà là Quốc Công có thực quyền quyền thế ngút trời, có thể làm ăn với Quốc Công thực quyền này, nhất định là tốt hơn nhiều so với phủ Ngụy quốc công ở Nam Kinh đánh nhỏ chơi nhỏ, đương nhiên, tiền thu được cũng phải tăng lên với cấp số nhân.

Từ Bằng Cử trẻ tuổi thích ăn thích chơi, nhưng hắn không có thù với bạc.

Không chỉ không có thù, có khi còn hận không thể gọi nó một tiếng tổ tông.

Tần Kham mỉm cười, kế hoạch ra biển từ lúc Lưu Cẩn còn sống đã có, huân quý kinh sư đã có một phần ba âm thầm tham gia, nếu muốn chống lại tập đoàn quan văn khổng lồ, tất nhiên dụ dỗ được càng nhiều huân quý càng tốt. Loại huân quý như Từ Bằng Cử lớn nhỏ dài ngắn đều thích hợp, không kéo hắn xuống nước sẽ bị trời phạt.

"Đợi lát nữa nghi thức hiến phu kết thúc, ngươi tới phủ ta, thương nghị việc này."

Từ Bằng Cử vui tươi hớn hở đáp ứng.

Tần Kham nhón chân xung quanh: "Vẫn chưa kết thúc à? Chu Thần Hào lúc nào thì vào nồi?"

Lúc này trời đã sáng choang, ánh mặt trời trong gió lạnh chiếu ra quang mang mỏng manh.

Chu Hậu Chiếu quỳ gối trước Thái Miếu tất cung tất kính ba quỳ chín bái, Chu Thần Hào bị áp giải tới trên quảng trường trước Thái Miếu, ủ rũ cúi đầu nhìn đất, không biết là xấu hổ hay là không còn khí lực, thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn bài vị và bức họa tổ tông trong Thái Miếu một lần.

Chương 644: Chuẩn bị ra biển (1)

Chu Thần Hào quý kiến bài vị tổ tông là bình thường, chuyện xấu hổ như chú cướp giang sơn của cháu còn làm được, càng xấu hổ hơn là, không ngờ không cướp được, hơn nữa thua ở dưới tay của một hôn quân cả nước đều công nhận, tổ tông Chu gia nếu trên trời có linh thiêng, nhất định là nghẹn lời.

Mưu phản là chuyện phi thường đại nghịch bất đạo, là đứng đầu trong các tội, đương nhiên, là tội hay là công phải xem kết quả mưu phản, hơn trăm năm trước Vĩnh Lạc Tĩnh Nan, đồng dạng cũng là mưu phản chú đoạn vị cháu, nhưng Yến vương Chu Lệ thắng, thế là mưu phản được điểm tô cho đẹp thành "Tĩnh Nan", sử quan ghi vào sử sách, tất cả đều là chính nghĩa rực rỡ vĩ đại, dù là như vậy, hoàng đế Vĩnh Lạc là người thắng vẫn chột dạ cả nửa đời người, không chỉ phá triển mạnh mẽ Cẩm Y vệ trong năm Hồng Vũ, Đông Hán cũng đúng thời cơ mà sinh, chuyên thu thập những tin tức đường nhỏ gây ảnh hưởng tới sinh hoạt ăn uống của trẫm.

Chu Thần Hào quỳ gối trước Thái Miếu, cúi đầu nhìn đất, thân hình giống như bị hút nốt một dòng sinh cơ cuối cùng, không còn sự cuồng vọng lúc ở đại doanh An Khánh, hiện tại hắn đã minh bạch, bất luận giậm chân mắng to hay là cãi cọ, hắn chung quy với là người thất bại, kết cục của người thất bại đã chú định, người thất bại cuồng vọng thì chỉ tổ thu hoạch càng nhiều sự khinh bỉ hơn.

Nhìn Chu Thần Hào quỳ dưới đất đầu cúi gằm không nói gì, tâm tình của Chu Hậu Chiếu rất phức tạp, vui sướng sau đại thắng cũng dần dần mất hết. Vị lão nhân quỳ dưới đất này từng là thúc thúc thương yêu hắn nhất, năm đó khi hắn còn là đông cung Thái tử, vị thúc thúc diện mạo hiền lành này vô số lần dùng ánh mắt nịch mỉm cười nhìn hắn, có đôi khi Chu Hậu Chiếu thậm chí cảm thấy hắn so với phụ hoàng còn hiền hậu, tri kỷ hơn.

Dã tâm và quyền dục, cuối cùng bức hai chú cháu tới bước hôm nay, cho dù thắng thì làm sao? Đáng để vui sướng sao?

Chu Hậu Chiếu đang Hứng trí bừng bừng đột nhiên cảm thấy vô vị, cảm xúc tịch liêu sộc lên trong lòng.

"Chu Thần Hào, hôm nay ngươi liền quỳ gối trước Thái Miếu, nhìn bài vị tổ tông cho kỹ đi." Chu Hậu Chiếu vẻ mặt phức tạp quay người lại, thở dài: "Mưu nghịch của ngươi không phải là xung động nhất thời. Mà là kế hoạch tỉ mỉ trải qua mấy đời, tổ chế quốc pháp ở trước mặt, trẫm không thể tha cho ngươi được."

Chu Thần Hào ngẩng đầu, tiếp theo rất nhanh lại gục xuống: "Làm vua thua làm giặc, cớ gì phải nhiều lời."

"Ngươi dù sao cũng là huyết mạch thiên gia, trẫm sẽ cho ngươi một kiểu chết có thể diện."

"Đa tạ."

Nghi thức Hiến phu kết thúc, Chu Thần Hào bị áp giải vào nội ngục, Chu Hậu Chiếu bãi triều một ngày, bách quan tản đi.

Không bao lâu sau, thánh chỉ trong cung truyền tới thông chính ti. Nghịch vương Chu Thần Hào mưu phản, tội không thể tha, đặc chỉ cho uống rượu độc chết trong ngục, giữ toàn thây, cũng lệnh cho Tông Nhân phủ thu thập di hài, an táng thích đáng.

Mà nhất mạch Ninh vương Giang Tây tổng cộng hơn trăm người. Từ ba con trai của Chu Thần Hào bị chém đầu ra, toàn bộ người còn lại bị biếm thành thứ dân quan nô, Ninh vương nhất mạch vĩnh viễn cách danh tước phiên.

Đáng để nhắc tới là, chính phi Lâu thị của Chu Thần Hào từ một khắc Vương Thủ Nhân suất binh chiếm lĩnh thành Nam Xương đã dứt khoát nhảy giếng tự sát, hiền phi một đời, gửi gắm nhầm người, Chung quy vẫn thành toàn khí tiết. Xú danh Ninh vương Giang Tây tạo phản, chỉ còn lại một luồng hương thơm này.

Tiền đường phủ Ninh Quốc Công.

Tần Kham Một thân nho sam chậm rãi thổi nước trà, nhàn nhã yên

lặng nghe Đinh Thuận bẩm báo, vẻ mặt bình thản, không buồn không vui.

"Công gia, Liêu Đông phó tổng binh Diệp Cận Tuyền phái người tặng hơn vạn cự mộc Liêu Đông, toàn bộ xếp ở cảng đông Thiên Tân, một năm nay Cẩm Y vệ lên trời xuống đất tìm kiếm công tượng đóng thuyền, không nhiều không ít cũng gom được hơn một ngàn người..."

Tần Kham có chút đăm chiêu, nói sang chuyện khác: "Diệp Cận Tuyền vẫn là Liêu Đông phó tổng binh à?"

Đinh Thuận cười nói: "Công gia năm đó sau khi tru Lý Cảo không phải đã nói, bổ nhiệm Diệp Cận Tuyền làm Tổng binh thì hơi thái quá, trước tiên để hắn làm phó tổng binh đã còn gì?"

" Biểu hiện c Diệp Cận Tuyền trong hai năm nay thế nào?"

"Biểu hiện không tồi, theo phương lược của Công gia, Diệp Cận Tuyền vùi đầu luyện binh. Hơn nữa Công gia từ trong kinh cuồn cuộn không ngừng cấp cho Liêu Đông các loại súng điểu và pháo Phật Lãng Cơ, sáu vệ sở lớn của Liêu Đông được trang bị càng lúc càng nhiều hỏa khí, hơn nữa Diệp Cận Tuyền cũng thường xuyên suất binh chủ động xuất kích, đánh mấy trận nhỏ với Thát tử, lúc mới bắt đầu thắng bại thường thường là năm năm, về sau Diệp Cận Tuyền trong thực chiến dần dần mò ra một bộ đấu pháp mới, đao thương tên phối hợp với hỏa khí và kỵ binh, hơn nữa có pháo Phật Lãng Cơ quy mô lớn bao trùm, về sau không ngờ thắng nhiều thua ít, dần có thu hoạch."

Tần Kham mỉm cười: "Thật là tướng tài, ta không nhìn nhầm."

Đinh Thuận vội vàng nịnh bợ: "Công gia đã bao giờ nhìn nhầm đâu? Có thể vào pháp nhãn của Công gia thì có thể trọng dụng, cũng được nhận làm thân tín tâm phúc, có ai mà không phải là nhất đẳng hào kiệt thế gian?"

Tần Kham lườm hắn một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ta sẽ giả bộ như nghe không hiểu ngươi trên thực tế đang tự dát vàng lên mặt mình."

Đinh Thuận hắc hắc cười gượng không thôi.

Tần Kham gõ bàn trầm ngâm: "Rèn luyện một hai năm, làm gương cho binh sĩ đã có công tích, tư lịch cũng đủ hỏa hậu rồi, danh bất chính thì ngôn bất thuận, nắm hết quyền hành mà chung quy chỉ lãnh chức phó, cũng nên cấp cho Diệp Cận Tuyền danh đầu Tổng binh rồi."

Đinh Thuận hâm mộ tới đỏ cả mắt: "Chậc chậc, mới hơn hai năm, một vũ phu tay trắng không ngờ lên làm Tổng binh quan chỉ huy sáu vệ, Diệp Cận Tuyền đời trước không biết tích bao nhiêu đức mới đổi lấy sự thưởng thức và lọt mắt xanh của Công gia."

Tần Kham cười nói: "Đừng mắng thầm ta dùng người thân, ta trước nay chỉ nhìn bản sự lớn nhỏ, ngươi nếu hâm mộ, ta có thể phái ngươi tới Liêu Đông, yêu cầu đối với ngươi không cao, chỉ cần ngươi tự tay trảm sát một trăm thủ cấp Thát tử đưa đến trước mặt ta, ta cũng sẽ cho ngươi làm Tổng binh quan."

Đinh Thuận vội vàng xua tay nói: "Công gia, thuộc hạ kỳ thật luôn là người đạm bạc."

Vẻ mặt Tần Kham càng thành khẩn hơn: "Ta thiến ngươi rồi phái ngươi vào trong cung làm việc được không? Trong cung phong cảnh u nhã, không tranh với nhân thế, chính là địa phương tốt để không màng lợi danh, định rõ chí hướng, trừ tư thế đi đái có chút không tiện ra thì không có khuyết điểm gì khác."

Đinh Thuận trán lấm tấm mồ hôi: "Công gia, chúng ta có phải... Lạc đề rồi có phải hay không?"

"Chủ đề là gì?"

"Chủ đề là, Thiên Tân đông cảng đã đóng xong bốn chiếc phúc thuyền, ngày hôm trước thuận lợi xuống nước, tri phủ Thiên Tân Nghiêm Tung và quan viên thị bạc ti Thiên Tân có thư đưa tới kinh sư, ai cũng nói thuyền mới rất tốt, có thể ra biển đi xa."

" Phúc thuyền bao lớn?"

"Hai ngàn gỗ." Đinh Thuận cười cười: "Thời Vĩnh Lạc Trịnh Hòa bảy lần tới Tây Dương, lúc ấy thuyền đều là đại bảo thuyền năm

ngàn súc gỗ, chỉ tiếc sau thái giám Tam Bảo, xưởng đóng tàu vùng duyên hải Đại Minh đều phế, công tượng đóng thuyền tay nghề ngày càng kém, công nghệ đóng bảo thuyền bởi vậy mà thất truyền, càng đáng tiếc là lão già tiền Binh bộ thượng thư Lưu Đại Hạ, nói cái gì tới Tây Dương chỉ hao tiền tốn của, không có lợi ích gì cho nước cho dân…”

Chương 644: Chuẩn bị ra biển (2)

“… Huống hồ thượng quốc Hoa Hạ ta đất rộng của nhiều, đủ có thể tự cấp, rời bến tuần dương là không cần thiết, đốt sạch nhật ký và hải đồ mà năm đó Trịnh Hòa bảy lần tới Tây Dương mất cả đời ghi lại, nghe nói Lưu Đại Hạ năm đó sau khi đốt hải đồ, giành được sự tán tụng của quan văn cả triều, tiên đế cũng chỉ đành bịt mũi khen hắn là lão thành mưu quốc..."

Đinh Thuận nói xong mặt nổi lên mấy phần hung quang, cắn răng nói: "Lão già Lưu Đại Hạ ngu không ai bằng, tâm huyết cả đời của thái giám Tam Bảo tùy tiện bị hắn đốt sạch, làm hại chúng ta hiện giờ bất kể là đóng thuyền hay ra biển, tất cả đều phải làm lại từ đàu, chỉ đi tìm công tượng có tay nghề đóng thuyền Cẩm Y vệ đã mất bao nhiêu nhân lực vật lực, công nghệ tạo bảo thuyền năm đó đến bây giờ vẫn không tìm được, nhiều lắm chỉ có thể làm ra phúc thuyền hai ngàn súc gỗ, Công gia, lão già này quả thực là hại nước hại dân, không bằng xin Công gia hạ lệnh, thuộc hạ tới quê của Lưu Đại Hạ, đào mộ tổ nhà hắn lên, thuận tiện một đao chém chết lão gia hỏa này."

Tần Kham mắng: "Nói linh tinh! Ngươi nghiện đào mộ rồi à? Chuyện Tổn hại âm đức như thế sau này làm ít thôi, tương lai không chỉ họa tới con cháu, hơn nữa thanh danh cũng khó nghe, tương lai ngươi nếu được lưu danh sử sách, bảo sử quan phải viết về ngươi như thế nào? "Đinh hầu gia giỏi đào mộ tổ à', có thấy buồn nôn không?"

Đinh Thuận hai mắt tỏa sáng: "Giỏi đào mộ cũng chả sao, quan trọng là 'Đinh Hầu gia', ha ha, Công gia, thuộc hạ chẳng lẽ tương lai có một ngày dc phong hầu à?"

Tần Kham lạnh lùng cười nói: "Đi theo ta làm cho tốt, tương lai ta kiếm cho ngươi tước vị Hầu gia cũng không phải việc khó, có tước vị thì ngươi sẽ được tính là huân quý, hậu thế nếu không tạo phản, vạn thế đều được tước vị ấm hộ."

Đinh Thuận mừng rỡ, vội vàng khom người cảm ơn.

Tần Kham cười cười, trong lòng lại vạn phần bất đắc dĩ.

Một chuyện rõ ràng có thể trực lai trực khứ, bị Lưu Đại Hạ ngoáy trộn, đốt hải đồ, đốt nhật ký hàng hải, công nghệ đóng thuyền bị phế, thời đại vốn đã không phải là tiến bộ, lại bởi vì một số tiện nhân ngu muội mà thành ra thụt lùi vài năm thậm chí mấy chục năm, đã thế những tiện nhân này lại không biết là mình tiện!" Ngược lại đắc ý dào dạt, tự cho là làm được một chuyện tốt lợi nước lợi dân.

Lưu Đại Hạ tuy rằng đã trí sĩ ly khai triều đường, nhưng ai biết hiện giờ trong triều đường còn có bao nhiêu đại thần ngu muội như giống như Lưu Đại Hạ? Mở, cường quốc, cường quân, dân giàu... Những lý tưởng này muốn thực hiện, tương lai sẽ càng gian nan.

"Công gia, tuy rằng chỉ là phúc thuyền hai ngàn súc gỗ, nhưng rời biển tới những phiên quốc như Nhật Bản, Triều Tiên, Lưu Cầu vẫn đủ, hiện giờ thuyền của Chiết thương Mân thương lén rời biển không ít, cũng chỉ là phúc thuyền một hai ngàn súc gỗ, mỗi lần qua lại, thường thường thu lợi hơn mười vạn lượng, đúng là mua bán lớn một vốn bốn lời, Công gia, cảng đông Thiên Tân của chúng ta tạo được bốn chiếc phúc thuyền lớn, cộng với mấy chiếc lương thuyền hỏa thuyền, có thể tạo thành một hạm đội ra biển rồi, kiếm tiền là chuyện lớn, không thể chậm trễ được."

Đinh Thuận nói xong mũi nổi lên hồng quang, trong mắt lấp lánh vẻ hưng phấn, có điều tự biết tự biết chức quan địa vị của mình thấp, rời bến kiếm bạc là việc mà Tần Công Gia và các huân quý mới có tư cách làm, hắn căn bản không có tư cách xen vào.

Tần Kham nghĩ nghĩ, cười nói: "Bốn chiếc phúc thuyền miễn cưỡng đủ rồi, ngươi truyền tin cho Liêu Đông Diệp Cận Tuyền, b hắn đưa thêm nhiều cự mộc, công tượng xưởng đóng tàu không thể một ngày ngừng tay làm việc, Cẩm Y vệ cố tìm công tượng lưu lạc dân gian, tranh thủ khôi phục lại công nghệ đóng bảo thuyền năm ngàn súc gỗ năm xưa, chuyện này nếu làm, thanh thế phải lớn, xem như cho cấm biển một phục bút, gõ kẻng mở màn."

Tất cả chỉ vì mở cấm biển.

Người Siêu thoát thế tục quen đặt mình ở độ cao cứu thế chủ, dùng một loại tư thái ưu việt từ trên cao nhìn xuống để thay đổi thế đạo.

Tần Kham vĩnh viễn làm không ra loại tư thái này, hắn chưa từng coi mình là cứu thế chủ, thế đạo này vốn không nên có hắn tồn tại, thế giới không có hắn, lịch sử vẫn sẽ cuồn cuộn chảy về phía trước, Tần Kham chính như một vị khách không mời mà đến trên thịnh yến, có hắn cũng không nhiều, thiếu hắn cũng không ít, đơn giản là chuyện thêm một đôi đũa.

Đây là định vị của Tần Kham đối với bản thân, cho nên cho dù lý tưởng của hắn là thay đổi thế đạo này, nhưng hắn chưa bao giờ dám bày ra tư thái cứu thế chủ, ngay cả chuyện đường đường chính chính như mở cấm biển cũng khó tránh khỏi mang theo mấy phần vị đạo âm mưu quỷ kế.

Có đôi khi Tần Kham rất hâm mộ các giám sát ngự sử thất phẩm, bất kể có lý hay không, vẻ mặt luôn bày ra bộ dạng đúng lý hợp tình, trên kim điện cái gì cũng dám nói, người nào đều dám mắng, một lời không hợp liền quyền trái lăng quyền phải múc, nước miếng bắn tung tóe.

"Công gia, chọn ngày rời bến đi, bốn chiếc phúc thuyền nếu chở đầy tơ lụa lá trà đồ sứ của Đại Minh chúng ta rời bến buôn bán, có thể thu lợi hơn hai mươi lần, Nhật Bản đang ở loạn thế, thiên hoàng của bọn họ bị tướng quân của phủ nào đó mất quyền lực, chỉ là cái thùng rỗng, đừng nói quyền quản lý đất nước, ngay cả ăn mặc chi tiêu trong hoàng cung bọn họ cũng thành vấn đề, đường đường là thiên hoàng mà nghèo không có khố mà mặc, có điều thiên hoàng tuy rằng không có tiền, nhưng này các tướng quân cắt cứ các nơi thì có tiền."

"Nói bậy! Có chút thường thức đi có được không? Người Nhật Bản không mặc khố, bọn họ chỉ trước sau treo hai cái vải che đít che chim."

"Thiên hoàng cũng thế à?" Đinh Thuận không dám tin mở to mắt.

"Theo hoàng thất Nhật Bản đang gia sản mà nói, thiên hoàng chưa chắc đã có vải mà che." Tần Kham nheo mắt lại nói: "Nếu đưa phúc thuyền tới Nhật Bản, phiêu lưu rất cao, chỉ giặc Oa trên đường đã là đại phiền toái rồi, bốn chiếc phúc thuyền không biết phải kèm bao nhiêu chiếc chiến thuyền thiết giáp mới có thể bảo đảm vạn vô nhất thất, nhưng nếu thuyền đến Nhật Bản, lợi ích thu được quả thật gấp mấy chục lần, Nhật Bản mặc dù nghèo, nhưng bọn họ bản thổ có rất nhiều mỏ bạc, không có tiền trả cũng không sao, bảo tướng quân mộ phủ đào hai mỏ bạc lên cho chúng ta cũng không thiệt."

Đinh Thuận hưng phấn tới hô hấp cũng trở nên ồ ồ: "Đâu chỉ không thiệt. Quả thực là kiếm to. Công gia, Đại Minh chúng ta thiếu bạc thiếu đồng, cho nên rất nhiều quan phủ địa phương không thể không dùng tiền giấy để lưu thông, thứ đó bên trên tuy rằng nói là thay bạc thay đồng. Ngay cả ngay cả giấy bản cũng không bằng. Một thuyền chở lá trà tơ lụa vận đến Nhật Bản. Ít nhất có thể đổi được nửa thuyền bạc trắng. Bạc này là thật đó, Công gia, Đây là mua bán lớn."

"Đúng là hồi báo cao thật, nhưng là phiêu lưu cũng cao, giặc Oa trên biển là phiền toái lớn nhất." Tần Kham thở dài, có một loại nuối tiếc thịt đến bên miệng rồi mà lại không dám cắn.

Đinh Thuận cũng thở dài: "Phiền toái không chỉ là giặc Oa, mộ phủ cắt cứ hỗn chiến các nơi cũng là đại phiền toái, thuyền Đại Minh chúng ta lại gần bờ Nhật Bản, nếu bị cướp thì không chỉ là chuyện mất của, tông chủ Đại Minh cũng mất hết mặt mũi."

Chương 645: Quy củ lễ nghi

Tần Kham cười nói: "Chỉ cần lại gần bờ Nhật Bản thì vấn đề không lớn, Nhật Bản toàn là đảo nhỏ, ngươi cho rằng cái gọi là mộ phủ cắt cứ có thể cắt được bao nhiêu đất? Thường thường chỉ có hơn chục võ sĩ với mấy trăm nông phu vác quốc thôi, đó là một nhánh đại quân hiếm có rồi, giặc Oa tập kích quấy rối biên giới Đại Minh ta nhiều năm qua là võ sĩ lãng nhân thất thế, bọn họ không mua nợ của Đại Minh, bởi vì bọn họ không còn gì để mất cả, nhưng mộ phủ tướng quân bản thổ Nhật Bản vẫn phụng phụng Đại Minh ta là tông chủ, thứ nhất vì văn hóa, thứ hai vì thực lực, cho nên cái chúng ta phải lo là giặc Oa trên hải đồ, thuyền nếu bình an tới Nhật Bản, ngược lại không có gì phải lo lắng, Nhật Bản là cô huyền hải đảo, dân dụng rất thiếu, các tướng quân mộ phủ thích sản vật của chúng ta, chẳng ai ngu xuẩn ném hàng hóa Đại Minh đã đưa tới cửa ra ngoài."

Đinh Thuận thoải mái cười nói: "Nếu như thế, trạm thứ nhất rời bến của chúng ta chọn Nhật Bản đi."

Tần Kham híp mắt, ánh mắt lấp lánh không ngừng, không biết đang nghĩ gì, nụ cười không thiện lương cho lắm: "Trạm thứ nhất chọn Nhật Bản không thành vấn đề, có điều không thể liều lĩnh, ngươi trở về chọn mấy thủ hạ tâm phúc trà trộn vào hải thuyền Chiết thương, tới Nhật Bản tìm hiểu một phen trước đã, nắm rõ phong thổ và thế lực cắt cứ của các tướng quân mộ phủ của Nhật Bản, sau đó bảo họ bí mật tiếp xúc với những tướng quân lớn, sau khi bảo đảm vạn vô nhất thất thì chúng ta lại ra biển."

Đinh Thuận xoa xoa tay hưng phấn nói: "Vâng, thuộc hạ mơ hồ nhìn thấy từng đống bạc lớn đang vẫy tay gọi chúng ta, kiếm được bạc thì không nói, chúng ta trước tiên làm cho thiên hoàng Nhật Bản một cái khố vàng: "

Tần Kham cười nghen: "Hay."

"Vâng, chúng ta là tông chủ Đại Minh, sao nhẫn tâm nhìn thiên hoàng phiên quốc để mông trần."

Rời bến không chỉ đơn giản là tạo ra mấy hải thuyền chở đầy hàng hóa giương buồm ra khơi, phản ứng của các quan văn trong triều, các cổ đông huân quý yêu cầu chia hoa hồng có lý vô lý, trên đường cũng phải gánh vác phiêu lưu gặp phải giặc Oa, cùng với sau khi đến cảng từ trong các mộ phủ Nhật Bản đang hỗn loạn không chịu nổi chọn lựa người hợp tác thích hợp nhất, những cái này đều phải chuẩn bị trước khi hải thuyền giương buồm.

Không nói thì không thấy gì, đề tài vừa khơi ra, chuyện giống như loạn thành một mớ bòng bong, Tần Kham và Đinh Thuận càng nói càng đau đầu, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có một loại xung động giải tán về nhà.

Quản gia vội vàng đi vào tiền đường, vẻ mặt như thấy quỷ, trong tay cầm một tờ danh thiếp.

"Lão gia, có người đưa thiếp tới."

"Người nào?"

Quản gia vẻ mặt rất cổ quái, hai má giật giật: ".... Nam Kinh Ngụy quốc công tiểu công gia, Từ Bằng Cử."

Tần Kham và Đinh Thuận chấn động.

Kinh nghi một lúc, Tần Kham nói: "Từ Bằng Cử... gửi thiếp bái phỏng?"

Quản gia cười khổ nói: "Đúng, trên thiếp thiếp viết rõ, danh thiếp của tiểu công gia phi thường chính thức, đưa ra danh hào phủ Nam Kinh Ngụy quốc công, hiện tại người đang đứng ngoài cửa phủ chúng ta, mặc rất tử tế chính thức, ngay cả xe ngựa tùy tùng đều là nghi trượng Quốc Công."

Tần Kham ngạc nhiên nói: "Người này đến phủ chúng ta trước nay đều không báo mà tới, phá cửa mà vào, chưa từng coi mình là ngoại nhân, hôm nay không ngờ đưa thiếp chính thức như vậy. Từ Bằng Cử uống say hay là uống nhầm thuốc?"

Quản gia thở dài: "Cả hai đều không phải. Lúc này tiểu công gia đang đoan đoan chính chính đứng ngoài cửa phủ, vẻ mặt nghiêm trang như đi viếng mộ, lão hủ sợ tới mức hớt hải chạy vào đưa

danh thiếp."

Cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt Tần Kham, quản gia nói tiếp: "Lão gia, Từ tiểu công gia đến vì chuyện gì thì không biết, có điều người ta nếu dùng danh nghĩa của phủ Ngụy quốc công chính thức đệ danh thiếp, theo quy củ, chúng ta phải mở rộng trung môn, dùng nghi trượng phủ Ninh Quốc Công đón chào, như vậy mới không bị người ta cười chê."

"Một người điên thì thôi, còn muốn ta điên cùng hắn à?" Tần Kham lạnh lùng lườm quản gia một cái. Trầm ngâm một lúc, cười lạnh nói: "Nếu hắn cứ thích chính thức như vậy thì bổn quốc công sẽ cho hắn một hồi quy củ."

Tần Công Gia bình thường chú trọng quy củ lễ nghi cho lắm, làm người khách khí quá cũng không tốt, rất dối trá. Khôm người vái chào, sau khi hoàn lễ với nhau thì trong lòng cách xa ngàn dặm, chỉ vào mũi nhau mà chửi.

Có điều nếu Từ công gia cứ thích vậy, Tần Kham tất nhiên phải chú trọng hơn cả hắn. Từ tiểu công gia rất nhanh sẽ biết, một khi phủ Ninh Quốc Công đã chú ý thì sẽ điên cuồng, khiến người ta giận sôi như thế nào.

Từ Bằng Cử mặc thanh sam, đứng yên ngoài cửa Tần phủ, vẻ mặt trang nghiêm khoanh tay mà đứng.

Ước chừng nửa canh giờ, cửa hông Tần phủ mới mở ra, một người gác cổng của Tần phủ từ bên trong lắc mình đi ra, mặt cười tươi rói.

Từ Bằng Cử càng nghiêm trang hơn, sửa sang lại y quan, khoan thai bước vào.

"Ninh Quốc Công có ở trong phủ không?"

Người gác cổng cười rất sáng lạn: "Hôm nay sau khi bệ hạ hiến phu ở Thái Miếu, lão gia đã hồi phủ."

"bảo hắn ra gặp ta."

"Ngài khách khí như vậy khiến tiểu nhân không biết phải làm sao,

trước kia tiểu công gia khi đến thường trực tiếp đá cửa mà vào mà."

Từ Bằng Cử trừng mắt: "Ít nói nhảm thôi, đây là lễ nghi, có hiểu hay không?"

Người gác cổng cười nói: "Danh thiếp của Tiểu công gia đã đưa vào rồi, lão gia có phân phó, tiểu công gia bỗng nhiên nói về quy củ, Ninh Quốc Công không dám không theo, hôm nay tất cả án theo quy củ mà làm."

"Hôm nay là chính thức bái phỏng Ninh Quốc Công, tất nhiên phải chú trọng quy củ."

Người gác cổng cười tươi như hoa, rất không khách khí vươn tay ra về phía Từ Bằng Cử: "Theo quy củ của phủ Ninh Quốc Công, trong triều phàm là công hầu huân quý hay là thần công lớn nhỏ, người muốn gặp Ninh Quốc Công, vào cửa cần hai mươi lượng bạc môn kính, tiểu nhân cám ơn tiểu công gia thưởng trước."

Từ Bằng Cử lắp bắp kinh hãi: "Vào cửa còn thu bạc?"

Người gác cổng thở dài: "Tiểu công gia bác học đa tài, nhất định biết cái gì gọi là 'quan thất phẩm trước cửa tể tương', cái gì là ' Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi', hai mươi lượng bạc gặp Diêm Vương, thật sự là quá rẻ rồi."

Từ Bằng Cử mặt tái đi: "Có biết nói tiếng người không? Cái gì gọi là hai mươi lượng bạc gặp Diêm Vương?"

"Tiểu nhân lỡ lời, ha ha, tự vả miệng." Người gác cổng nhẹ nhàng tát vào má mình mấy cái, có điều người vẫn không nhúc nhích đứng ở cửa, không có ý thả hắn vào.

Từ Bằng Cử hít sâu, giảng quy củ là tự hắn muốn làm, tất nhiên phải đến nơi đến chốn.

Hai thỏi bạc giữa không trung vẽ ra một đường cong, rất chuẩn xác rơi vào tay người gác cổng.

Người gác cổng nhận bạc liên tục cúi người: "Đa tạ tiểu công gia đã thưởng, mời ngài vào, lão gia nhà ta đã đợi rất slâu rồi."

Từ Bằng Cử chỉ vào người gác cổng, tựa hồ muốn mắng hai câu thô tục, nghĩ lại thấy hôm nay đầu óc dở chứng muốn giảng quy củ, đành phải phất tay áo thật mạnh phẫn nộ bước đi.

Vào phủ Quốc Công quen thuộc, Từ Bằng Cử mắt không nhìn nghiêng, vòng qua hành lang gấp khúc, đi thẳng tới tiền dường, vén vạt áo đang định bước qua cửa, quản gia Tần phủ như u hồn lặng lẽ lướt tới phía sau Từ Bằng Cử, thổi vào gáy hắn một cỗ âm phong.

"Tiểu công gia chân thon quá."

"A a..." Từ Bằng Cử sợ tới mức hét thảm một tiếng, lập tức bước lùi ra sau ngoài cửa tiền đường, vẻ mặt tái nhợt nhìn quản gia.

"Ngươi, ngươi từ chui ra vậy? Ngươi muốn làm gì?"

Quản gia vẫn phiêu miểu như tiên: " Tiểu công gia đã đưa môn kính chưa?"

"Giao rồi."

"Tương tự, muốn vào tiền đườngphải giao hai mươi lượng."

"Vì sao? Ta ta vào ổ phỉ à?" Từ Bằng Cử bỗng nhiên không muốn giảng quy củ nữa.

" Quy củ của phủ Ninh Quốc Công, vào cửa phải giao môn kính, vào tiền đường, đương nhiên phải giao một lần 'đường kính'.."

Chương 646: Chủ động xuất kích (1)

Giao xong môn kính lại giao tiếp đường kính, phủ Ninh Quốc Công tùy tiện không giảng quy củ, Tần Công Gia cũng là một vị huân quý tốt của Minh triều vừa hiền lành lại không câu nệ tiểu tiết, không chỉ hiền hoà, hơn nữa còn tùy tiện, nhưng mà khi Tần Công Gia không tùy tiện thì quả thực khiến người ta giận sôi.

Sắc mặt Từ Bằng Cử đã rất khó coi, nhưng tục ngữ nói vươn tay không đánh người tươi cười, nhìn thấy nụ cười trên mặt quản gia Tần phủ, Từ Bằng Cử cảm thấy nếu lúc này vươn tay ra tát hắn thì không khỏi quá bất lịch sự.

Hung hăng cắn răng một cái, tiểu công gia không thiếu tiền.

Từ trong ngực móc ra hai mươi lượng, sắc mặt kiêu ngạo "ta, đến ăn!", Từ Bằng Cử ném bạc cho quản gia.

Nụ cười của quản gia rất sáng lạn, trong mùa đông gió lạnh gào thét này, nụ cười của hắn hòa ái dễ gần giống như gió xuân tan tuyết.

"Cám ơn tiểu công gia đã thưởng, mời ngài vào tiền đường, xin mời ngồi." Quản gia cúi lưng, cười giống như lão quỷ bị tiền mua chuộc, mời Từ Bằng Cử vào tiền đường như bài vị tổ tông.

Từ Bằng Cử tức giận hừ một tiếng, không chút khách khí ngồi trên ghế ở tiền đường, tức giận vẩy bụi trần dính trên vạt áo, sau đó bắt chéo chân.

"Tiểu công gia xin chờ một chút, lão gia nhà ta sẽ ra ngay." Quản gia khi nói lưng thẳng tắp, giống như một con tôm già, thái độ rất thân thiết, bộ dạng rất ân cần. Từ Bằng Cử vui lắm, bỗng nhiên cảm thấy mình vừa bỏ ra bốn mươi lượng bạc kỳ thật không tính là oan, trong Tần phủ lần đầu tiên hưởng thụ cái gọi là tân khách chính là Thượng Đế.

Ngạo nghễ gõ bàn, Từ Bằng Cử bất mãn nói: "Lão gia nahf ngươi khi nào ra ta mặc kệ, khách nhân tới chơi thì ngươi nên dâng một chén trà nhỏ lên chứ? Có đạo đãi khách như vậy à?"

Quản gia lập tức lộ ra vẻ khó xử, lắp bắp một lúc nói không ra tiếng.

Từ Bằng Cử không ngu, không chỉ không ngu, hơn nữa rất thông minh, điểm một cái là hiểu, khi tâm trạng thì thì căn bản không cần điểm cũng thấu.

Nhìn bộ dạng của quản gia, Từ Bằng Cử ngây người một chút, tiếp theo trên mặt hiện lên vẻ giận dữ.

"Vào cửa phải môn kính, vào tiền đường phải đường kính, ta uống chén trà chắc không phải còn dâng trà kính nữa chứ?"

Quản gia lập tức trên mặt nổi lên vẻ sảng khoái, kìm lòng không đậu khen: "Tiểu công gia cuối cùng cũng ngộ ra rồi."

Từ Bằng Cử giận tím mặt, vỗ bàn đứng lên hét ra sau bình phong: "Họ Tần, ngươi đừng khinh người quá đáng! Chơi đủ chưa? Mau lăn ra đây cho ta!"

Bóng người sau bình phong chớp động, Tần Kham mặc áo lông chồn thủng thẳng đi ra, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, vừa đi vừa chắp tay với Từ Bằng Cử: "Thì ra là là tiểu công gia đến chơi, chẳng trách sáng nay ta phát hiện tượng thần tài trong nội viện tỏa sáng."

Trên mặt Từ Bằng Cử cũng lờ mờ sáng lên, nhưng là ánh sáng xanh, lườm Tần Kham cắn răng nói: "Người khác thì khách khí nói buổi sáng nghe thấy tiếng chim khách kêu, đồ vô sỉ ngươi không ngờ nhìn thấy tượng thần tài phát sáng. Quy củ của phủ Ninh Quốc Công ngươi so với phủ Ngụy quốc công Nam Kinh ta còn lớn hơn, muốn gặp chủ nhân thì phải giao ra ba lượt bạc, ngay cả uống chén trà cũng phải tự bỏ tiền túi, Tần Kham, công lực vô sỉ của ngươi tinh tiến hơn rồi."

Tần Kham ngẩn ra, quay đầu trách mắng quản gia: "Ngươi bị tiền làm mờ mặt à Tiểu công gia chính là bạn tri kỉ nhiều năm của ta,

bạn tri kỉ đăng môn bái phỏng vui biết bao, người ta chỉ muốn uống chén trà mà thôi,... Ngươi có thể ra giá rẻ một chút không?"

"Tần Kham!" Từ Bằng Cử tức giận đến cả người run rẩy.

Tần Kham nhìn vẻ mặt như sắp sụp đổ của Từ Bằng Cử, nghĩ nghĩ một lúc, đành phải buồn bã nói: "Thôi, miễn phí cho hắn chén trà đi, xem ra tượng thần tài ở nội viện sáng lên là ta gặp ảo giác, hôm nay e là phải lỗ vốn rồi."

Sắc mặt Từ Bằng Cử hơi hòa hoãn lại, ngồi xuống oán hận nói: "Ngươi đường đường là Quốc Công, không biết là tướng ăn rất khó nhìn sao?"

Tần Kham cười nói: "Nam Kinh đệ nhất hoàn khố Từ tiểu công gia không ngờ nói về quy củ với ta, bổn quốc công thụ sủng nhược kinh nên đành phải lấy chút bạc của ngươi để an ủi."

Nháy mắt mấy cái với Từ Bằng Cử, Tần Kham cười nói: "Trong phủ Bổn quốc công phủ còn có rất nhiều quy củ, ngươi muốn thưởng thức tất cả không?" Đảm bảo là hù chết ngươi."

"Không cần, chúng ta cứ thẳng thắn chút đi."

Rất nhanh hạ nhân dâng nước trà lên, Tần Kham khểnh chân nhấp một ngụm, liếc hắn nói: "Nói đi, hôm nay đăng môn lại đưa danh thiếp bày nghi trượng, ngươi mắc bệnh gì à?"

Từ Bằng Cử cười nói: " Lúc Thái Miếu hiến phu ngươi không phải nói đóng thuyền rời bến, muốn ta khi tan triều thì gặp ngươi thương nghị một chút sao? ? Đây chính là đại sự, tất nhiên phải trịnh trọng rồi. Hôm nay ta là đại biểu cho phủ Nam Kinh Ngụy quốc công đến chính thức bái phỏng ngươi."

Thở dài, Tần Kham lẩm bẩm nói: "Sắp sang năm mới rồi, ta còn tưởng rằng ngươi là vội tới tặng quà năm mới cho ta, không ngờ ngươi chỉ mang theo một cái miệng đăng môn."

Chưa từ bỏ ý định đứng dậy đi ra viện tử ngoài tiền đường nhìn nhìn, trong viện trống vắng rỗng tuếch, không có bất kỳ vật thể hư hư thực thực như hộp quà gánh quà nào cả, Tần Kham cuối cùng cũng triệt để thất vọng.

"Hiện tại người trẻ tuổi thật sự là rất không lễ phép..." Tần Kham thất vọng thở dài.

Từ Bằng Cử trán nổi gân xanh: "Tần Công Gia, cách lễ mừng năm mới còn lâu mà! Chúng ta có thể nói chính sự không?"

" Cảng đông Thiên Tân trước mắt đã đóng được bốn chiếc phúc thuyền lớn, hai ngàn súc gỗ, thuyền đã xuống nước, tất cả thuận lợi, bốn chiếc phúc thuyền này chỉ là bắt đầu, cảng đông hiện giờ vẫn ngày đêm không ngừng tiếp tục đóng thuyền, có điều bốn chiếc phúc thuyền không lớn không nhỏ cũng có thể làm ra một vụ mua bán lớn, cho nên ta mới mời mấy vị huân quý trong kinh góp tiền, ngày sau rời bến đông độ Nhật Bản." Tần Kham vừa uống trà vừa không nhanh không chậm nói.

Từ Bằng Cử cau mày, nói: "Bốn chiếc phúc thuyền Ninh Quốc Công ngươi một mình không phải là không nuốt nổi, vì sao mời những huân quý chúng ta cùng làm? Vốn nên ngươi một mình chiếm tất mà tự dưng phải chia bốn năm phần ra ngoài, ngươi nghĩ gì vậy?"

Tần Kham cười khổ nói: "Cổ nhân viết "người biết đủ thường vui'.

Từ Bằng Cử bỗng nhiên minh bạch, thế là vô cùng khinh bỉ liếc Tần Kham một cái, nói: "Đừng tự dát vàng lên mặt mình, chẳng qua là một mình ăn mảnh thì quá bắt mắt, đến lúc đó trong khố phòng chứ đầy bạc, để các quan văn hạch tội, huân quý đỏ mắt, bị người trong thiên hạ dè bỉu, biến thành trong ngoài đều không phải là người, thế là kéo đám huân quý chúng ta lên thuyền tặc, đúng không?"

Tần Kham thở dài: "Tiểu công gia quả thực là tri kỷ của ta, vừa rồi vào cửa thật thật sự là không nên thu bạc của ngươi."

Từ Bằng Cử cười lạnh: "Ta không chỉ là hạng tham ăn, mà cho dù có tham nàng thì cũng là hạng tham ăn có trí tuệ, ta chỉ hỏi ngươi, bốn chiếc phúc thuyền đông độ đến Nhật Bản, ngươi làm sao cam đoan đường xá vạn vô nhất thất? Hiện giờ giặc Oa Đông hải ngông cuồng cỡ nào, ngươi chắc rõ hơn ta, hàng hóa trên thuyền vạn nhất bị đánh chìm thì ngươi đền ta tiền à?"

Tần Kham cười nói: "Ta không phải người đầu tiên rời bến, trên

thực tế trăm năm qua đã có vô số quan văn cấu kết với thương nhân lặng lẽ rời bến mậu dịch với phiên quốc, cùng chia lợi nhuận, bao gồm cả Từ gia ngươi, ngươi nói cho ta biết, hàng hóa các ngươi khi rời bến thì làm thế nào để đảm bảo vạn vô nhất thất?"

Chương 646: Chủ động xuất kích (2)

"Hải thuyền rời bến phiêu lưu cực lớn, kiếm và mất thường thường là năm năm, Đông hải to như vậy có vô số thiên tai, ai có thể dảm bảo vạn vô nhất thất? Từ gia ta thế mộc thánh ân, tất nhiên không tiện trực tiếp tham dự, mà là qua mấy tầng quan hệ góp vốn với Chiết thương Giang Nam, không chỉ là ta, quan văn cũng vậy, thân ở địa vị này, tướng ăn không thể quá khso coi, thật sự làm việc vẫn là những thương nhân kia."

"Thương nhân làm thế nào để dảm bảo hải thuyền và hàng hóa an toàn?"

"Rất đơn giản, thương nhân rời bến đi đường cố định, trên đường có thế lực cố định, giặc Oa bất luận là Oa thật hay là Oa giả, bọn họ không nhất định cứ phải giết người cướp hàng, nông phu cũng biết muốn ăn thịt trước tiên phải nuôi lợn cho béo đã, giặc Oa tất nhiên sẽ không thật sự bóp chết đường đi của thương nhân, như vậy đối với chính bọn họ càng không có lợi, hàng năm chỉ cần thoải mái ngồi trên dảo, tất nhiên có thương nhân sẽ đưa bạc trắng đến cửa."

Tần Kham có chút đăm chiêu: "Nói cách khác, thương nhân dựa vào giao phí bảo kê mới có thể tự bảo vệ mình?"

"Phí bảo kê? Từ này mới, nhưng ý tứ rất chuẩn, nói trắng ra là giống Hán Vệ theo các ngươi thu bạc bình an của tửu lâu thanh lâu, thu tiền thì tất nhiên sẽ không làm gì thương nhân, đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ đụng phải một số giặc Oa trơ trẽn, thu bạc rồi lại giết sạch người trên thuyền, sau đó độc chiếm hàng hóa, đụng phải loại giặc Oa này thì coi như là tự nhận xui xẻo, cho nên nói ra biển phiêu lưu quá lớn, không ai dám vỗ ngực nói là vạn vô nhất thất cả."

Từ Bằng Cử nói tới khô cả miệng, cầm chén trà lên uống một ngụm cho trơn cổ, rồi nói tiếp: "Chúng ta nếu muốn kiếm bạc c phiên quốc thì chỉ có thể học theo quan văn và thương nhân, trước

tiên phải xác định đường an toàn, sau đó phái người liên lạc với hải giặc Oa trên đảo gần đường, tặng một phần hậu lễ, sau này vận chuyển hàng chắc sẽ không xảy ra vấn đề lớn."

Tần Kham cười lạnh: "Mấy nhóm hải giặc Oa chẳng ra gì, muốn ta đường đường là Quốc Công Đại Minh mà phải cúng chúng như cúng tổ tông à?"

"Biết ngươi là Quốc Công, nhưng tục ngữ nói trời cao hoàng đế xa, quyền thế của chúng ta có lớn tới máy thì giặc Oa trên hải đảo xa xôi lại sợ ngươi à? Một khi đã ra biển thì danh hào công hầu của chúng ta là chẳng có ý nghĩa gì."

Hàn ý trên mặt Tần Kham dần sâu: "Ta từ lúc vào triều tới nay, đấu v quan văn, đấu với võ tướng, đấu với phiên vương, đấu với thái giám, bọn họ chẳng ai có thể khiến ta phải cúi đầu cả, ta chẳng lẽ lại đi khuất phục trước mấy tốp hải tặc à?"

"Ngươi tính làm như thế nào?"

Trong mắt Tần Kham hiện ra sát khí: "Ai cản đường ta, ta sẽ giết hắn, quan văn như thế, hải tặc cũng thế."

" Giết hải tặc Như thế nào?"

"Triệu tập thủy sư Đăng châu và Toàn châu, trên chiến hạm lắp hỏa pháo Phật Lãng Cơ chế tạo cục mới chế ra, súng điểu và kình nỏ, xuất phát từ cảng Thiên Tân, một đường đánh tới Nhật Bản! Giống như cày đất vậy, trước tiên cày đường từ Thiên Tân đến Nhật Bản mấy lần, sau đó lại tập trung binh lực đánh tan từng hải đảo có giặc Oa chiếm cứ, chỉ có khiến Đông Hải sóng yên, mới đảm bảo hải thuyền của chúng ta vạn vô nhất thất."

Từ Bằng Cử chấn động, không dám tin trợn tròn cả mắt: "Triệu tập thủy sư hai nơi chủ động xuất kích hải đảo?... Đại Minh lập quốc hơn trăm năm chưa từng thấy cảnh như vậy."

Tần Kham thở dài: "Quan văn vì tư lợi mà đấu đá hãm chân, vệ sở có quy tắc, quan tướng vô năng, nếu không có ai chủ động đứng ra cho kẻ địch một kích đón đầu thì Đại Minh chúng ta thật sự không có hy vọng nữa rồi."

Quốc triều hơn trăm năm, lúc mới thịnh luôn tràn ngập tính xâm lược, từ thái tổ đến Vĩnh Lạc, bọn họ thân chinh đánh địch, phát huy quốc uy, đồng thời cũng mang đến mấy chục năm hòa bình cho Đại Minh mới sinh, để con dân bách tính có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, dựng cơ sở cho Hoằng Trị phục hưng.

Nhưng mà hòa bình không phải vĩnh cửu, trăm năm qua luôn luôn có chiến sự lớn nhỏ, giống như thủy triều hết lần này tới lần khác gột rửa biên cảnh Đại Minh, bất luận là bộ lạc Mông Cổ phía bắc hay là giặc Oa vùng duyên hải đông nam, chúng giống như cỏ dại phạt không hết, cứ có gió thổi qua là nẩy mầm, sinh sản lớn mạnh, dã tâm lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Sau Vĩnh Lạc đã trăm năm, trong hơn một trăm năm này, Đại Minh không có một người như vậy đứng ra, dùng dũng khí và trí tuệ vô cùng đánh cho kẻ địch một kích trầm trọng, có chăng chỉ là một đoạn lịch sử khuất nhục tại Thổ mộc bảo và trận chiến bảo vệ kinh sư.

Tần Kham muốn làm người đầu tiên sau trăm năm này, đối với Mông Cổ, đối với giặc Oa, đánh mấy trận chỉ là thắng nhỏ, không hy vọng vào vĩnh viễn giải trừ được sự gian nan khổ cực của Đại Minh, ít nhất là như thái tổ Vĩnh Lạc, dùng mấy trận chiến tranh để đổi lấy mấy chục năm hòa bình cho Đại Minh, mấy chục năm này đối với Đại Minh và mà nói mà nói f quá trọng yếu.

Từ Bằng Cử dù sao cũng là đệ tử huân quý chính quy được từ lão Quốc Công giáo dục mười mấy năm, người như thế chú định f không thể quá tầm thường, Tần Kham vừa mới dứt lời, Từ Bằng Cử liền nghĩ sâu hơn.

"Bạc là mấu chốt..." Từ Bằng Cử bất đắc dĩ cười khổ: "Rời bến giao dịch với phiên quốc, không đơn giản chỉ là đóng thuyền biển, bán hàng hóa, đây chỉ là việc thứ yếu, quan trọng là thủy sư hộ tống, ngươi chưởng quản Cẩm Y vệ, chắc biết thủy sư Đại Minh ta hiện giờ rách nát đến mức nào. Nói thật, Nam Kinh Từ gia ta mấy năm nay hợp tác với thương nhân rời bến buôn bán. Trừ cho cướp biển lợi ích lớn ra, bản thân cũng đóng không ít chiến thuyền, trạng bị rất nhiều hỏa khí, gặp phải giặc Oa hoặc hải tặc không giảng cứu, hoặc là liều mạng, hoặc là thỏa hiệp cấp bạc, tóm lại, chúng ta trước giờ không hy vọng gì vào thủy sư."

Vẻ mặt Tần Kham cũng mang theo mấy phần chua chát: "Ta sớm đã định ra phương lược ra biển rồi. Tất nhiên cũng hiểu rõ thủy sư vùng duyên hải Đại Minh ta, Cẩm Y vệ đã điều tra về họ rất cẩn thận, những thủy sư này hiện giờ đã không thể gọi là thủy sư, chỉ có thể tính là một đám ngư dân nhẫn nhục chịu đựng, luận chiến lực thì thậm chí ngay cả tào bang cũng không bằng, cho nên nếu muốn rời bến buôn bán, đầu tiên tất phải diệt giặc Oa trên đường. Nếu muốn tru trừ giặc Oa, đầu tiên tất phải tạo chiến thuyền chiến hạm, hỏa pháo và hỏa pháo kiểu mới, một lần nữa chiêu mộ huấn luyện tướng sĩ thủy sư, tất cả đều phải bắt đầu từ đầu."

Từ Bằng Cử thở dài: "Vấn đề lại vòng về, nếu muốn tạo chiến thuyền mộ thủy sư. Bạc từ đâu mà có? Một lần nữa tạo ra thủy sư không đơn giản như mua bánh bao trên đường, một đội thủy sư hoàn mỹ nói không chừng sẽ tiêu tốn tiền thuế gần nửa năm của Đại Minh ta, Hộ bộ liệu có phê chuẩn không?"

Tần Kham vuốt cằm trầm ngâm, suy nghĩ như gió: "Ngươi nói ta sẽ sai người âm thầm bắt cóc tống tiền Hộ bộ Hàn thượng thư và đám Thị Lang chủ sự liên can, sau đó cho nội các triều đình ký giấy nợ. Đòi họ bỏ ra tám trăm lượng bạc, nếu không sẽ giết con tin."

Chương 647: Muốn thành lập thủy sư

Từ Bằng Cử không chút do dự nói: "Trước tiên không nói chủ ý ngu xuẩn này có dùng được hay không. Nếu ngươi thật sự làm như vậy, như vậy sẽ chạm nọc của bệ hạ và và văn, bệ hạ không thích quan văn, chỉ muốn giết sạch họ, nhưng các quan văn xưa nay không sợ chết, ngang như sơn tặc thổ phỉ, rất khó lấy được bạc từ họ, đừng quên thổ mộc bảo chi biến lúc trước, Anh Tông hoàng đế lọt vào tay Ngoã Lạt cũng không thể khiến các đại thần kinh sư thỏa hiệp, ngược lại không chút do dự tự lập tân quân, đủ có thể đám gia hỏa này cường hãn cỡ nào."

Tần Kham suy nghĩ một lúc, cảm thấy chủ ý này quả thực không thể làm được, cuối cùng buồn bã từ bỏ.

"Nếu không thể bắt cóc tống tiền Hộ bộ đại thần, ta chỉ đành chuyển chủ ý sang đám huân quý các ngươi." Ánh mắt Từ Bằng Cử Từ Bằng Cử của Tần Kham rất tà ác.

Từ Bằng Cử lập tức có một loại dự cảm không ổn: "Ngươi muốn như thế nào?"

"Tục ngữ nói nếu tiếc con thì không thể làm sói, tạo chiến thuyền chiêu mộ huấn luyện thủy sư là chuyện lửa sém lông mày, nếu Hộ bộ không chịu chi tiền, đành phải do huân quý chúng ta góp tiền thôi."

Từ Bằng Cử thở dài: "Luyện một đội thủy sư là nói dễ hơn làm, không chỉ là chuyện tiền nong, cho dù có đủ tiền, thủy sư hàng năm tốn vô số bạc, bệ hạ đáp ứng ư? Các đại thần đáp ứng ư? Các Huân quý góp bạc lập thủy sư, sau này đội thủy sư tính là của tư nhân hay là của triều đình? có chạm tới kiêng kị của hoàng gia hay không?"

Vấn đề như pháo Liên châu khiến mặt Tần Kham càng chua chát, thở dài nặng nề nói: "Nếu so sánh thì phái người đánh cướp quốc khố tựa hồ đơn giản hơn một chút."

Trạng thái hôm nay của Từ Bằng Cử rất không tồi, mồm mép càng nói càng lưu loát, vừa nghe tới đánh cướp quốc khố, lập tức hứng trí bừng bừng tiếp tục phân tích: "Nói tới việc đánh cướp thì nó cũng không đơn giản đâu, đầu tiên phải có nội ứng, tiếp theo phải có kế hoạch tinh vi, đương nhiên, bản đồ và việc phân phối thủ vệ là khẳng định không thể thiếu."

Tần Kham lại cầm chén trà lên, dùng nắp chén gõ gõ.

"Người đâu, tiễn khách."

Việc nhỏ nhìn như không đáng kể mà càng nghĩ sau thì càng thấy là đại sự, ví dụ như rời bến mậu dịch với phiên quốc, nếu Tần Kham không muốn cho hải tặc giặc Oa lợi ích thì chỉ có thể lựa chọn thành lập một đội thủy sư được huấn luyện đầy đủ, hộ giá hộ tống cho đội tàu của mình, tiếp theo dẹp yên thế lực của giặc Oa hải tặc trên các hòn đảo vùng duyên hải Đại Minh mới là căn bản.

Tần Kham bề ngoài tao nhã, nhưng từ trong xương tủy lại rất không tao nhã, hắn có một loại ngạo khí so với văn nhân thì càng bẻ không gẫy, vặn không cong hơn, loại ngạo khí này rất ít khi lấy ra làm khẩu hiệu trên miệng, nhưng mà một khi gặp phải lực cản, ngạo khí tựa như nước suối phun ra.

Nếu đã động thủ thì nhất định không thể bị động, không nói tới mấy thứ như khí tiết, đường biển Đông hải nằm trong tay hải tặc lớn nhỏ, loại cảm giác giống như vận mệnh nằm trong tay người ta rất khó chịu. Tần Kham không thích loại bị động này.

Muốn hóa bị động làm chủ động, chỉ có triệt để tiễu trừ những thế lực này.

Việc nặng mà đường xa, người không sợ không ngại mới có thể đi hết con đường gian nan này.

Hôm qua trong thành lại đổ tuyết lớn, năm nay lão thiên gia rất nể tình, tuyết tuy rằng lớn, nhưng các châu phủ phía bắc vẫn chưa xuất hiện thiên tai lớn nào, lưu dân chết đói chết rét hàng năm đều có, nhưng năm nay không nheiều, quan phủ các nơi tất nhiên cũng sẽ không định tự bôi đen lên mặt mình, từng dạo tấu chương

không đến nơi đến chốn đưa vào kinh sư, chỉ nói mấy câu sơ sài về lưu dân chết đói chết rét coi như báo cáo cho có, dưới không báo trên không xét.

Buổi trưa sau khi triều hội tan, Tần Kham chậm rãi đi qua cầu Kim Thủy, cúi đầu lặng lẽ nhìn chăm chú nước sông trong suốt róc rách chảy dưới cầu, các đại thần túm năm tụm ba, có người hơi chắp tay với Tần Kham như chào hỏi, còn phần lớn đại thần khi đi qua bên cạnh hắn thì hừ một tiếng đầy tức giận, cũng không hiểu tiếng hừ này của bọn họ rốt cuộc là vì mục đích gì, giống như khi đi qua đại gian nịnh được cả thiên hạ công nhân mà không hừ thì giống như không được tính là trung thần đầy khí tiết vậy.

Tần Kham chẳng hề để ý, ở trong lòng các đại thần, hắn tất nhiên không được coi là người tốt, mặt khác, ở trong lòng Tần Kham, những đại thần được gọi là trung trực này cũng chẳng tốt đẹp gì, nếu trên đời thực sự có thuật đọc tâm, đem tâm tư của những người này ra xé rồi phơi nắng dưới ánh mặt trời, người trong thiên hạ sẽ ngạc nhiên phát hiện, tâm tư của những người được gọi là trung thần này so với phân người còn dơ bẩn hơn, mà Tần Kham... Tâm tư của hắn kỳ thật cũng chẳng sạch sẽ hơn phân người là bao.

Bất luận điểm mấu chốt đạo đức hay là tiết tháo nhân phẩm, Tần Kham kỳ thật đứng cùng độ cao với mọi người, cho dù không thể cùng tấu cao sơn lưu thủy, nhưng ít nhất cũng không nên tương tiên tương xích.

Các đại thần tốp năm tốp ba tản đi, Đinh Thuận mặc thường phục lúc này mới lén lút đi tới.

"Công gia, bệ hạ sau khi tan triều thì đổi xiêm y ở điện Cẩn Thân, mặc như gã sai vặt trong điếm lặng lẽ từ cửa Đông Hoa rời cung, tới tửu quán ở thành tây."

Trên mặt Tần Kham lập tức hiện ra vẻ mặt giống như ăn phải trứng thối: "Hồi kinh sau khi hồi kinh vẫn chưa tóm được Lưu Lương Nữ à?"

Đinh Thuận nhếch miệng cười nói: "Ngày hôm trước sau khi hiến phu ở Thái Miếu, bệ hạ đổi xiêm y rồi vội vàng tìm tiểu nương tử của tửu quán đó, về sau lại nghe huynh đệ Cẩm Y vệ âm thầm hộ

vệ nói, bệ hạ vẫn giả trang là điếm tiểu nhị, tiểu nương tử của tửu quán vừa thấy hắn th mắt lập tức đỏ lên, nước mắt tuôn rơi, người mù cũng nhìn ra tiểu nương tử có tình ý với bệ hạ, nhưng bệ hạ còn tưởng rằng tiểu nương tử rơi lệ là vì lúc trước khi rời kinh cho hắn mười mấy lượng bạc, sợ hắn một đi không trở lại, khiến bệ hạ sợ quá vội vàng trả lại hai đồng bạc, kết quả tiểu nương tử giận tím mặt, bệ hạ và nàng ta đã ba ngày không nói câu nào với nhau rồi."

Tần Kham ngây người một lúc, đần độn thở dài: "Làm một nam nhân, bệ hạ quá thất bại, ngày hôm trước hiến phu ở Thái Miếu thì quang tông diệu tổ, xoay người cái lại làm một chuyện khiến tổ tông mất hết mặt mũi."

Đinh Thuận cười nói: "Công gia ngài không thấy bộ dạng làm việc ở ở hai ngày của bệ hạ đâu, Trương công công ti lễ giám cải trang đi cùng đau lòng tới rơi nước mắt, nói những thái giám bọn họ ở trước mặt bệ hạ cũng không nịnh nọt như vậy, bệ hạ cười nịnh suốt, nhưng tiểu nương tử đó vẫn không để ý tới hắn."

Ý thức được những lời này tựa hồ có hiềm nghi bất kính với quân thượng, Đinh Thuận vội vàng bổ sung: "Lời này là Trương công công nói."

Tần Kham ra sức xoa xoa mặt, cho dù không có gương, nhưng hắn cũng biết lúc này vẻ mặt của mình ngươi xấu hổ như tổ tông của Chu gia dc cung phụng trong Thái Miếu vậy, mà người nên xấu hổ lúc này lạ vẫn vô sỉ đón ý nói hùa v một nữ nhân, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được, tình cảnh đó ghê tởm ngột ngạt cỡ nào.

Nếu không phải hôm nay muốn bẩm tấu chuyện xây dựng thủy sư với Chu Hậu Chiếu, Tần Kham thật sự sẽ mặc kệ hắn.

"Tấu xong việc ta sẽ đi ngay, tuyệt đối sẽ không nhìn hắn thêm dù chỉ một cái." Tần Kham xốc lại tinh thần cho mình, ác ý nói: "Nếu qua hôm nay bệ hạ vẫn giữ cái bộ dạng như nhục nước mất chủ quyền, ta sẽ triệu các sử quan và ngự sử tới, mọi người cùng nhau tâm sự nhân sinh trong tửu quán, chủ đề là cái chữ "Tiện" có mấy cách viết."

Chương 648: Hải vận tấu đối (thượng) (1)

Đứng ngoài tửu quán quen thuộc ở thành tây, Tần Kham tưu mấy thấy được cái tiện của Chu Hậu Chiếu khiến người ta giận sôi tới mức nào.

Vẫn ăn mặc như điếm tiểu nhị tầm thường, trên vai vắt một cái khăn nhấm nhem bẩn thỉu, đầu không đội mũ, tóc được búi lung tung dùng châm gỗ cố định, bộ dạng tiểu dân phố phường giãy dụa trong nghèo khó sống qua ngày kiểu điển hình, hoàn toàn không còn khí chất cao quý ngồi trên điện Kim Loan được quần thần tam hô vạn tuế, diễn thế này mà không tặng cho hắn một tượng Oscar thì đúng là có lỗi với nhân vật điếm tiểu nhị mà hắn ngày đêm nghiền ngẫm luyện tập.

Lưu Lương Nữ vẫn mặc váy bằng vải thô, bộ dạng lạnh lùng, vẻ mặt bình tĩnh đứng trong tửu quán, giơ cao gầu múc rượu hoa hạnh từ trong thùng gỗ vào trong bầu rượu, mắt đẹp thỉnh thoảng lại liếc Chu Hậu Chiếu, trong mắt hiện lên một cỗ nhu tình có lẽ ngay cả chính bản thân nàng ta cũng chưa từng phát giác ra.

Tần Kham lẳng lặng đứng xa xa nhìn bọn họ hồi lâu, bỗng nhiên phát giác dôi này kỳ thực rất hợp, một người hồ đồ mà giả vờ minh bạch, một người minh bạch lại giả vờ hồ đồ. Nếu lúc này nụ cười trên mặt Chu Hậu Chiếu không đê tiện như vậy, hình ảnh trong tửu quán có thể nói là hoàn mỹ.

Khóe miệng cong lên, Tần Kham vừa cất bước, một đạo thân ảnh vù một cái lướt tới trước mặt hắn.

Trương Vĩnh ăn mặc như nhàn hán phố phường, áo gắn bằng vải thô màu vàng đất, hông dùng dây thừng kết bằng cỏ tùy tiện buộc lại, khuôn mặt vốn trắng nõn lại cố ý bôi bẩn, từ nhìn giống như thằng trộm mộ vừa từ trong cổ mộ thắng lợi trở về.

"Trương công công đi đường rơi vào hố phân à?" Tần Kham chắp tay làm lễ.

Trương Vĩnh khóe miệng giật giật, than: "Thôi đừng nhắc nữa. Bệ hạ còn làm điếm tiểu nhị, Tạp gia nếu mặc áo mãng bào đứng ngoài tửu quán này, bệ hạ chắc nuốt sống Tạp gia mất."

Nói xong Trương Vĩnh cúi đầu nhìn xiêm y bằng vải thô đã biến thành màu vàng đất, giống như ở trên người mình bôi một lớp phân vậy.

"Công gia, ngài và bệ hạ thân thiết như vậy, đi khuyên nhủ bệ hạ đi, bệ hạ là đương kim thiên tử, không phải tiểu nhị tửu quán, cứ làm như vậy không được đâu. May mà chung quanh tửu quán có Hán Vệ bảo hộ nghiêm mật. Cho nên việc này chưa truyền ra, nhưng giấy thì sớm muộn gì cũng không gói được lửa, vạn nhất ngày nào đó bị ngôn quan ngự sử trong triều biết được, không lớn không nhỏ vẫn là một trường phong ba. Tấu chương mắng bệ hạ sẽ lại phô thiên cái địa bay đến ti lễ giám. Không chừng còn kéo cả Công gia và Tạp gia vào."

Tần Kham cũng chán lắm: "Bệ hạ yêu Lưu Lương Nữ, chỉ muốn dùng thật lòng đổi thật lòng, không muốn dùng quyền thế địa vị để dụ dỗ, bệ hạ cứ khăng khăng như vậy. Ta còn biết làm gì."

Trương Vĩnh giậm chân thật mạnh: "Tác nghiệt mà! Tạp gia tuy là hoạn quan, nhưng cũng biết nước chảy thành sông, bệ hạ và tiểu nương tử đó rõ ràng hỏa hậu đã trọn, theo Tạp gia thấy, bệ hạ kéo nàng ta về nhà động phòng, tiểu nương tử nếu cự tuyệt th Tạp gia sẽ tự móc mắt mình ra rồi nuốt sống."

Tần Kham thở dài.

Một tình yêu nam nữ mà ngay cả thái giám cũng nhìn rõ, Chu Hậu Chiếu thật sự nên kiểm điểm một chút để xem từng này tuổi rồi mà có phải là sống trong bụng chó hay không.

Khi Tần Kham đi vào tửu quán, Chu Hậu Chiếu đang dùng cái khăn lấm lem lau bàn, động tác phi thường thuần thục, cái bàn cũ bị hắn lau tới bóng loáng.

Lưu Lương Nữ đang đưa lưng về phía Chu Hậu Chiếu lặng lẽ múc rượu ngẩng lên, thấy Tần Kham đi vào, mặt Lưu Lương Nữ lập tức hiện lên mấy phần kích động, lờ mờ mang theo vẻ sợ hãi, cước bộ

thậm chí bất giác lui lại hai bước.

Tất cả đều lọt vào trong mắt Tần Kham, Tần Kham không khỏi ngẩn người, rất nhanh hắn liền nghĩ ra nguyên nhân thật sự.

Thân phận của Chu Hậu Chiếu và hắn chỉ sợ đã sớm lòi ra rồi, một hoàng đế một Quốc Công, bất đồng là Chu Hậu Chiếu mỗi ngày đều gặp nàng ta, hơn nữa nhìn trông đê tiện như vậy, Lưu Lương Nữ lại có tình ý với hắn, cho nên không sợ Chu Hậu Chiếu, nhưng Tần Kham thì khác, hắn là Quốc Công, hơn nữa là Quốc Công giết người như ma, trong kinh sư tràn ngập đủ loại truyền thuyết về hắn, hung danh hiển hách như vậy, một nữ nhân bình thường đều sẽ sợ, từ biểu hiện của Lưu Lương Nữ cho thấy, nàng ta hẳn là nữ nhân trong nữ nhân.

Cười cười Ôn hòa với Lưu Lương Nữ, Lưu Lương Nữ cúi người thi lễ một cách cứng ngắc, Tần Kham còn chưa nói gì thì Chu Hậu Chiếu đã đi tới, khăn trắng rất lưu loát vắt lên vai, sống lưng đồng thời cong xuống, bộ động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, ai nếu nói hắn không phải là điếm tiểu nhị trời sinh thì Hán Vệ sẽ không đồng ý.

"Mời Khách quan vào trong, bên trong có chỗ trống đấy."

Tần Kham thở dài, không nói hai lời túm Chu Hậu Chiếu Chu Hậu Chiếu kéo ra ngoài.

Lưu Lương Nữ mím môi, trong nụ cười mang theo mấy phần sầu lo.

Tần Kham kéo Chu Hậu Chiếu tới ngõ nhỏ ngoài tửu quán mới buông ra, sau đó xoay người nhìn hắn: "Bệ hạ, thần muốn nói chuyện nhân sinh với ngươi."

"Ngươi hôm nay rảnh quá à? Rảnh thì vào trong ngồi giúp ta đi, gần đây sinh ý không được tốt, ngươi vào ủng hộ, uống xong thuận tiện thưởng cho nàng ta mấy chục lượng bạc."

"Thần hôm nay không muốn uống rượu, chỉ muốn bàn về nhân sinh với ngươi."

"Được rồi, bàn nhanh lên, ta phải về làm việc, ta hỏi ngươi trước,

mỗi ngày ta có một nửa thời gian làm hoàng đế, một nửa thời gian làm điếm tiểu nhị, nhân sinh như vậy ngươi cảm thấy có thành công không?"

Tần Kham ngây ra, rất khó tưởng tượng một vị hôn quân lưu danh thiên cổ mở miệng ra lại có thể hỏi một vấn đề tuyên truyền giác ngộ thâm thúy như vậy, mấy ngày nay làm điếm tiểu nhị không vô ích, trí tuệ quả nhiên đến từ nhân dân lao động.

"... Thành công."

Tần Kham không thể không thừa nhận, nhân sinh của Chu Hậu Chiếu quả thật rất thành công.

"Cho nên, nhân sinh thành công không cần bàn, nhìn từ xa là được rồi, còn có việc gì không?"

"Có. Thần còn muốn tâm sự về lý tưởng với bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Trẫm cúi đầu khom lưng chiêu đãi tửu khách, ngươi lại bàn lý tưởng với ta, trẫm rất bận!"

"Thần vụng miệng, nếu bệ hạ không rảnh bàn lý tưởng với thần, thần định về tìm mấy vị ngự sử và sử quan đến nói chuyện lý tưởng với bệ hạ."

lần này đến phiên Chu Hậu Chiếu ngây người, trầm mặc hồi lâu, buồn bực nói: "Trẫm phát giác nhân sinh của ngươi so với trẫm còn thành công hơn. Nói đi, hôm nay ngươi uống nhầm thuốc à, chạy tới chỗ ta toàn nói những lời không đầu không đuôi."

Tần Kham sửa sang lại y quan, chính thức vái Chu Hậu Chiếu thật dài, nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, nhân sinh thành công ít nhất cần một đội thủy sư bách chiến bách thắng, bằng không nhân sinh của ngươi sẽ giống như là..."

Vòng tới vòng lui, Tần Kham mắt sáng lên, vươn tay ra chỉ vào Trương Vĩnh đứng nhìn ở xa xa không dám bước tới, tìm được một so sánh rất chuẩn xác: ".. Tựa như Trương công công, là không trọn vẹn, không hoàn chỉnh."

Đông giao Kinh sư tuyết trắng phau phau, phóng mắt nhìn chỉ thấy

một mảng trắng xóa.

Chu Hậu Chiếu bị một câu của Tần Kham khiến cho ngớ ra, thế là không thể không quyết định bỏ bê công việc.

Đổi sang một thân áo lông đẹp đẽ, dưới chân giẫm tuyến dày nửa thước, Chu Hậu Chiếu nổi tính trẻ con, cúi người tóm tuyết vo lại rồi dùng sức ném ra xa, sau đó dí tay bị cóng tới đỏ bừng lên miệng hà hơi thôi, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

"Nói đi, hôm nay bỗng nhiên nói tới thủy sư là sao? Vô duyên vô cớ, ngươi xây dựng thủy sư làm gì? Trẫm còn nhớ Đăng Châu, Ninh Ba, Phúc Châu Đại Minh chúng ta cũng có thủy sư mà."

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, mấy đội thủy sư đó thuyền hạm cũ nát, tướng kém binh ít, không dùng được, dựa vào bọn họ mà đánh giặc thì chẳng thà vẽ bùa nguyền rủa kẻ địch chết đuối còn hơn."

Chương 648: Hải vận tấu đối (thượng) (2)

Chu Hậu Chiếu oán hận lườm Tần Kham một cái, bất mãn nói: "Ngươi nói thủy sư Đại Minh của trẫm như thế thì quá đáng quá? trước tiên nói với trẫm đi, vì sao phải xây dựng thủy sư? Đây không phải là chuyện đùa, chúng ta ở chỗ này động mồm mép mấy cái thì có nghĩ là mấy trăm vạn lượng bạc sẽ mất đi, phải cẩn thận."

"Xây dựng thủy sư tất nhiên là để đối phó giặc Oa rồi."

Chu Hậu Chiếu nhíu mày: "Giặc Oa lại phạm hải cương của ta à?"

Tần Kham thở dài: "Bệ hạ, giặc Oa có năm nào là không phạm hải cương của ta đâu? Vùng duyên hải của Đại Minh gần thành hậu hoa viên của giặc Oa rồi, muốn đến lúc thì nào thì đến, muốn lấy cái gì thì lấy, từ năm Hồng Vũ, giặc Oa chính là bệnh nấm ngoài da của Đại Minh ta, không chết người, nhưng hàng năm lại hại cho chúng ta da tróc thịt bong mấy lần."

Nhìn Chu Hậu Chiếu, Tần Kham chậm rãi nói: "Bệ hạ muốn làm võ hoàng đế tiếp nối người trước, mở lối cho người sau thì sao không trừ cái hoạn trăm năm này đi."

Tinh thần Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng có chút phấn chấn.

Thiếu niên ham chơi, nhưng cũng là lòng mang chí lớn, ảo tưởng có thể làm có thể làm ra một phen đại sự các tổ tông chưa từng làm, đặc biệt là sau khi bình định loạn Ninh vương ở Giang Tây, chí hướng của Chu Hậu Chiếu càng xa, nghe Tần Kham khích một câu, trong lòng hắn lại dâng lên chiến ý.

"Hoạn Trăm năm tất nhiên phải trừ tận gốc, hơn nữa phải được trừ tận gốc trong tay trẫm." Chu Hậu Chiếu vung tay lên thật mạnh, khí phách hiên ngang.

"Bệ hạ khí nuốt thôn thiên, thần bội phục." Tần Kham cười cười

chắp tay.

" Đừng khen trẫm vội, ngươi trước tiên nói đi, vì sao bỗng nhiên nghĩ đến trừ tận gốc hoạn giặc Oa? phải có nguyên nhân chứ?"

Tần Kham cười cười, bỗng nhiên không đầu không đuôi thay đổi đề tài: "Bệ hạ có thiếu tiền không?"

"hả?" Chu Hậu Chiếu hiển nhiên không theo kịp tư duy nhảy cóc của Tần Kham, ngây người một lúc, do dự gật gật đầu.

Tần Kham rất bất mãn với thái độ thiếu bạc cũng không kiên định của hắn, suy bụng ta ra bụng người đặt mình vào hoàn cảnh người khác, người khác hỏi hắn có thiếu bạc không thì kiểu gì hắn cũng gật đầu như giã tỏi, bất kể thu nhập gì, thì tiền cũng luôn không đủ tiêu, hỏi hắn có thiếu đức không thì hắn mới do dự.

Thế là Tần Kham ân cần nói: "Bệ hạ ngươi xem, hoàng cung kinh sư vốn là hành cung của thời Nguyên, về sau do hoàng đế Vĩnh Lạc xây dựng thêm, quan phủ địa phương có phong khí không sửa nha môn, kinh sư cũng có truyền thống khôngsửa cung điện, từ năm Vĩnh Lạc tới nay chắc cũng phải hơn một trăm năm mươi năm rồi? Trong cung chỗ nào cũng cũ nát, hàng năm chỉ tu sửa nóc điện bị dột, phủ nội vụ cũng phải bỏ ra hơn mười vạn lượng, khi mùa màng không tốt xòe tay xin tiền Hộ bộ, không chỉ không lấy được bạc mà ngược lại còn lãnh nước bọt vào mặt."

"Những cái ngươi vừa nói thì có liên quan gì tới trừ giặc Oa xây dựng thủy sư?" Chu Hậu Chiếu không nhịn được hỏi.

Bởi vì thiếu bạc, cho nên phải xử lý giặc Oa.

Những lời mà Tần Kham nói thật sự là chả logic tý nào, Chu Hậu Chiếu nghe mà chả hiểu gì, ánh mắt nhìn Tần Kham vừa không hiểu vừa kính sợ, tuy rằng không rõ sự logic trong những lời nói này là nhảy cóc cỡ nào, nhưng có thể khẳng định, cái miệng không nói tiếng người của hắn nhất định là có chỗ lợi hại của hắn, ý tứ trong lời nói trước tiên không nói tới, cứ sùng bái cái đã.

"Ngươi đợi đã, đừng nói gì vội, để trẫm nghĩ đã." Chu Hậu Chiếu phất phất tay, cắt ngang Tần Kham đang chuẩn bị mở miệng thao

thao bất tuyệt tiếp, hơn nữa lộ ra nụ cười xin lỗi: "Trẫm gần đây ở trong tửu quán nhiều nên đầu óc có chút mụ mị, có chút không theo kịp ngươi, ngươi nói chậm một chút."

Tần Kham tỏ vẻ lý giải, dù sao thời gian dài làm động tác cúi đầu khom lưng lau bàn, có thông minh tới mấy thì hai lõi cũng biến thành một lõi.

Chu Hậu Chiếu xử lý lại mạch suy nghĩ, nói: "Câu đầu tiên ngươi nói, trẫm thiếu là sự thật, muốn kiếm bạc cũng f việc cấp bách, những năm trước tiên hoàng phái thái giám tới các nơi Đại Minh làm quặng giám, thế là về sau nội khố hàng năm có bạc thuế quặng, trẫm sau khi đăng cơ trong tay quả thật cũng có tiền, nhưng chỗ dùng tiền cũng nhiều, hàng năm phải bỏ ra một hai trăm vạn lượng, tới câu thứ hai của ngươi, xử lý giặc Oa trẫm cũng rất minh bạch, đám gia hỏa này cùng hung cực ác, độc hại con dân vùng duyên hải Đại Minh ta, trẫm muốn trừ lâu rồi, hiện tại trẫm chỉ muốn hỏi ngươi một chút, kiếm bạc và trừ bỏ giặc Oa, hai cái này có quan hệ nhân quả với nhau à?"

"Có, tru trừ giặc Oa thứ nhất là để trừ tận gốc hoạn trăm năm, báo thù cho con dân vùng duyên hải trăm năm năm qua bị giặc Oa tàn sát, thứ hai là để thông đường biển, tĩnh nội hải."

"Vì sao phải thông đường biển?" Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng hỏi vào trọng điểm.

Tần Kham do dự một chút, cuối cùng cắn răng một cái nói: "Thông đường biển là để mở cấm biển!"

Chu Hậu Chiếu đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tần Kham thở dài, nói: "Bệ hạ, luật cũ tổ tông là vì thời thế mà ra, cái gọi là 'Thời thế', chỉ là thời thế hơn trăm năm trước, hiện giờ trăm năm qua rồi, thương hải tang điền, thời thế đã thay đổi. Luật cũ của Tổ tông cũng nên thay đổi. Còn nhớ bệ hạ vừa đăng cơ không lâu. Thần đã hàm súc đề cập qua chuyện mở cấm biển với bệ hạ, hiện giờ thành Thiên Tân ddã phồn vinh dần dần, cảng đông Thiên Tân liên tục đóng hải thuyền, mà Nhật Bản thì vua yếu thần mạnh. Chiến loạn không ngớt. Lúc này Đại Minh ta mở cấm biển, gió đông đã tới."

Tần Kham nói xong cẩn thận nhìn sắc mặt Chu Hậu Chiếu, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm khẩn trương.

Thường ngày quân thần hai người khi thương nghị quốc sự đều hi hi ha ha quyết định, quan điểm của Tần Kham Chu Hậu Chiếu rất ít khi phản đối. Bên trong trừ độ cao tư duy của hai người nhất trí ra, quan trọng hơn sự hiểu ý và tín nhiệm lẫn nhau, ai cũng hiểu đối phương sẽ không lừa gạt mình, nói gì cũng đều thản nhiên.

Nhưng hôm nay thì khác, sau khi hơn trăm năm trước Thái tổ hoàng đế hạ chỉ cấm biển, giống như ngay cả miệng người trong thiên hạ cũng cấm. Hai chữ "Cấm biển"Căn bản dù nhắc tới cũng không được, ngang với đại nghịch bất đạo, dưới tình thế như vậy, Tần Kham đột nhiên đưa ra mở cấm biển, dù là giao tình thâm hậu với Chu Hậu Chiếu, Tần Kham cũng không thể không toát mồ hôi.

Lời ra khỏi miệng, Chu Hậu Chiếu không ngờ không tức giận, ngược lại trầm mặc, qua hồi lâu, hắn ngẩng đầu, chậm rãi nói: "Mở cấm biển là ý tứ cá nhân của ngươi ý tứ ý tứ của các đại thần phía dưới?"

Tần Kham thở dài: "Trước mắt chỉ là ý tứ cá nhân của thần."

Chu Hậu Chiếu lắc đầu nói: "Trẫm năm khi còn là đông cung Thái tử, Dương Đình Hòa tiên sinh có một lần ở xuân phường tán gẫu chuyện mở cấm biển với trẫm, Dương tiên sinh từng nói, kỳ thật cấm biển đối với Đại Minh mà nói, là hại nhiều hơn lợi, Đại Minh ta thân là tông chủ của phiên quốc xung quanh, bế quan toả cảng vốn là hạ hạ chi sách, huống chi đã cấm hơn trăm năm, quốc khố triều đình thiếu bạc, nội khố thiếu bạc, quan phủ địa phương cần đào mương xây đê, bọn họ cũng thiếu bạc, mọi người đều biết bạc là thứ tốt, cũng biết nếu mở cấm biển, bạc sẽ ùa vào kho của nước ta, nhưng vì sao hơn một trăm qua rồi, trên triều đường lại không có một ai dám nhắc tới chuyện mở cấm biển?"

Chương 649: Hải vận tấu đối (hạ)

Tần Kham nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Chu Hậu Chiếu, vẻ mặt càng chua chát: "Truy xét nguyên nhân, cuối cùng vẫn là loạn trong giặc ngoài."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Không sai, loạn trong giặc ngoài, Đại Minh ở bên ngoài thì hải tặc, hoành hành đại hải, thấy thuyền là cướp, gặp người là giết, Nhật Bản đang nội loạn, tự lo cho mình còn không xong, căn bản không có biện pháp giải quyết, mà quân vệ Đại Minh thì yếu ớt, không chịu nổi một trận, lúc trước ngươi đã tự mình tham dự trận Sùng Minh kháng Oa, quân vệ Đại Minh ta yếu tới mức độ nào thì ngươi rõ hơn trẫm. Đại Minh bên trong thì cũng không thiếu hạng người có ánh mắt nhìn xa, kỳ thật mỗi người đều biết mở cấm biển là có lợi, các đại thần này ánh mắt mặc dù nhìn xa, nhưng tâm tư lại vặn vẹo, vừa thấy có lợi, cái đầu tiên nghĩ đến không phải là làm thế nào để nước mạnh, mà là làm thế nào để vỗ béo bản thân, thế là trong miệng kêu gào tổ chế không thể trái, nhưng lại âm thầm cấu kết với thương nhân giương buồm rời bến kiếm tiền, thanh danh kiếm được, bạc cũng kiếm được, cho nên quốc khố càng lúc càng nghèo, mà quan viên thì càng lúc càng giàu."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt nghiêm túc một cách hiếm có, tạm dừng một lát rồi nói tiếp: "Dương tiên sinh từng còn kể cho trẫm một cố sự, năm Hoằng Trị thứ chín, có một thất phẩm ngự sử tên là Cố Thừa, người này là tiến sĩ nhị giáp cấp thấp, có thể nói là nghé con mới sinh không sợ hổ, ở Hàn Lâm viện hai ba năm thì được bổ nhiệm alfm giám sát ngự sử, ngày đầu tiên vào triều đã đệ lên một đạo tấu chương xin mở cấm biển, lúc ấy phụ hoàng có chút kinh ngạc, mang tâm tư muốn thử, thế là đưa ra để nội các và lục bộ thương nghị!" Kết quả vừa mới dứt lời, cả triều sôi trào, các đại thần không dám mắng phụ hoàng, lại chỉ cây dâu mà mắng cây hòe mắng cho Cố Thừa thương tích đầy mình, gần trăm người ùa lên, hạch tội Cố Thừa hại nước lừa vua, thỉnh cầu phụ hoàng nghiêm trị, phụ hoàng thế là không thể không bãi quan miễn chức

Cố Thừa, trục xuất khỏi kinh sư."

Từ đề tài mở cấm biển, ngữ phong đột nhiên biến đổi, biến thành rời bến thương hành, lọt vào trong tai Chu Hậu Chiếu thì tự dưng sảng khoái hơn rất nhiều, tâm lý lập tức buông lỏng, lộ ra vẻ mặt thông sướng, tựa như đang khoác sa mỏng trắng nõn chạy trên bờ biển.

"Ngươi sao không nói sớm là ra biển đi, hù chết trẫm!" Chu Hậu Chiếu oán hận lườm Tần Kham một cái.

Tần Kham cười nhạt, kỳ thật hôm nay nói dài dòng là hắn giở tiểu tâm nhãn, trước tiên nói ra đề nghị kinh thiên mở cấm biển này, dọa Chu Hậu Chiếu, sau đó đổi đề tài, đem mở cấm biển biến thành rời bến thương hành có tính chất tư nhân, dưới sự lên lên xuống xuống, Chu Hậu Chiếu về tâm lý tất nhiên là dễ dàng chấp nhận.

"Thần vừa rồi đã nói, muốn kiếm bạc thì trước tiên phải trừ giặc Oa."

Chu Hậu Chiếu nghe hiểu ý của Tần Kham: "Bởi vì thiếu bạc, cho nên phải kiếm bạc, bởi vì muốn kiếm bạc, cho nên phải rời bến thương hành, bởi vì rời bến thương hành, cho nên phải tiễu trừ giặc Oa trên biển, ngươi là có ý này?"

" Nói chuyện với bệ hạ cảm giác y như là nói chuyện với người thông minh vậy." Tần Kham đành trái với lương tâm khen chỉ số thông minh của Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu được khen cười toác miệng, lập tức cảm giác có chút không đúng: "Âm thầm rời bến thương hành không phải làm trái với tổ chế sao? Thái tổ hoàng đế từng hạ lệnh phiến bản không thể xuống nước, chúng ta ra biển ít nhất không phải là phiến bản chứ?"

"Bệ hạ, pháp lệnh của thái tổ là pháp lệnh hơn trăm năm trước rồi, hiện giờ thời thế bất đồng, thần nói mở cấm biển và rời bến thương hành, kỳ thật là cùng một chuyện, luật cũ tổ tông trăm năm phải thay đổi."

Còn có câu Tần Kham giữ ở trong bụng không nói ra, người tay nắm quyền thế trong triều cấu kết với thương nhân, lợi nhuận từ hải vận bị quan văn lén chia, khoản lợi nhuận này nếu đem tính toán thì hàng năm ít nhất cũng phải gấp mười làn quốc khố. Nước nghèo dân nghèo, thật sự giàu lại là bộ phận các quan viên, loại hiện trạng này không thay đổi, quốc tộ Đại Minh có thể chống đỡ được thêm bao nhiêu năm?

Tra xét bắt bớ không phải là chi đạo căn bản, cho dù bắt toàn bộ các quan viên tham dự hải vận. Không bao lâu nữa lại sẽ người trước ngã xuống, người sau tiến lên, lợi nhuận hải vận quá cao, cao tới mức bất kỳ ai cũng không thể không động tâm, cho dù mạo hiểm bị mất đầu xét nhà thì vẫn sẽ có người mang cả nhà lên chiếu bạc.

Thần sắc Chu Hậu Chiếu tối sầm: "Cố Thừa đó cũng không có kết cục tốt đẹp, hậm hực thu thập hành trang rời khỏi kinh sư, còn chưa tới phủ Chân Định thì đã bị tặc nhân nửa đường cướp giết, án tử này thành án chưa giải quyết, về sau cũng chẳng còn gì."

"... Lúc trước phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, trẫm suốt ngày thị hầu trước giường, phụ hoàng những ngày này dạy trẫm rất nhiều chi đạo trị quốc, trẫm nhớ rõ nhất chính là chuyện cấm biển, phụ hoàng nói với trẫm, cấm biển phải mở, nhưng không thể nóng vội, nếu không sẽ dẫn lửa thiêu thân, chỉ có thể từ từ mà làm, mười năm, hai mươi năm, thậm chí là một đời hai đời mới có thể nhìn thấy hy vọng, Tần Kham, trẫm biết ngươi mở cấm biển là công tâm, nhưng đề tài cấm biển này không đưa ra được, nó chạm đến thân gia và tiền đồ của rất nhiều người, bất kể là ai chạm vào nó, các quan văn liên lụy sâu rộng đều sẽ hợp lại ngươi chết ta sống, cho dù là hoàng đế Quốc Công cũng không ngoại lệ, ngươi nếu chọc vào tổ ong vò vẽ này, trẫm cũng không biết có thể bảo vệ được ngươi hay không?"

Vẻ mặt Tần Kham trở nên âm u, từ lúc quyết định mở cấm biển tới nay, hắn phi thường chú ý tới chuyện mở cấm biển của Đại Minh hơn trăm năm qua, án án tư liệu Cẩm Y vệ thu thập cũng đọc rất nhiều, những gì Chu Hậu Chiếu vừa nói hắn kỳ thật đều biết, chỉ là nghe ngữ khí của Chu Hậu Chiếu, chuyện mở cấm biển so với hắn trong tưởng tượng của hắn thì còn gian nan hơn, khó tới mức ngay cả Chu Hậu Chiếu là hoàng đế cũng bi quan như vậy.

Tần Kham minh bạch, tất cả lực cản chỉ vì một nguyên nhân, đó chính là lợi ích

Đại Minh không có dạng hậu thích như các triều đại khác, thế gia và môn phiệt, trải qua lễ rửa tội trong chiến loạn hai triều Tống Nguyên, thế gia môn phiệt hiển hách ngàn năm đã sớm xuống dốc, thái tổ Chu Nguyên Chương lại là người không chú trọng cho lắm, liều mạng vất vả lắm mới đánh hạ được tòa giang sơn này, tòa giang sơn này giống như mông lừa bị thái tổ lão nhân gia hung hăng đóng dấu một chữ "Chu", có thể gọi là trong mắt quang côn không chứa được một hạt cát, huống chi là loại lão quang côn giết người như ma như Chu Nguyên Chương, cho nên thế gia môn phiệt ở Đại Minh cơ bản đã tuyệt tích. Duy nhất miễn cưỡng được gọi là thế gia chỉ có hậu đại của Khổng Tử Diễn Thánh Công nhất mạch.

Thế gia môn phiệt không có, thiên hạ luôn có giai cấp thay thế, quyền lực không thể hoàn toàn tập trung trong tay hoàng đế, thế là tập đoàn sĩ tử quan văn đúng thời cơ mà sinh, một quần thể nắm giữ quyền thế, không thể từ bỏ được lợi ích, quyền và tiền luôn buộc chặt cùng một chỗ, một cái cũng không thể thiếu.

Cấu kết thương nhân ngầm rời bến mậu dịch v phiên quốc, đây chính là lợi ích của các quan văn, lợi ích của bọn họ so với quốc thổ Đại Minh thì càng thần thánh không thể xâm phạm, ai động vào là chết.

Tần Kham sớm đã có chuẩn bị tâm lý, hắn biết cái mà mình muốn động vào là mạch máu của vô số quan văn sĩ tử, hắn dùng sức của một người khiêu chiến với toàn bộ giai cấp.

"Bệ hạ, thế sự khó làm, nhưng không thể không làm, lợi ích của mở cấm biển thần không cần nói nhiều, chắc bệ hạ cũng minh bạch, nếu mở cấm biển là một việc có lợi cho đất nước, như vậy..." Tần Kham tạm dừng một lát, ngữ khí bỗng nhiên trở nên trào dâng: "Dù ngàn vạn người, ta vẫn làm."

"Hảo khí phách!" Chu Hậu Chiếu gật đầu tán thưởng: "nói thực tế chút đi, ngươi định làm thế nào?"

"Thần định lần lượt bái phỏng từng đại thần phản đối mở cấm

biển, vừa gặp cái là quỳ xuống ôm đùi họ khóc lóc van xin, nếu các đại thần thông tình đạt lý, thần quỳ hơn hai trăm lần chắc là có thể mở cấm biển..."

Chu Hậu Chiếu trợn mắt há hốc mồm: "Đây... Đây là chủ ý ngươi nghĩ ra à?"

"Không thực tế lắm, đúng không?"

"Đâu chỉ không thực tế, quả thực là không biết xấu hổ."

Tần Kham mỉm cười: "Như vậy chúng ta sao không đổi sang một loại biện pháp ôn hòa ôn hòa hơn? Vừa không cần cầu ai, vừa không cần giết ai, dùng phương thức thấm vật không tiếng động lặng lẽ bất giác khiến mở cấm biển trở thành thời thế, chư thần triều đường không thể không thuận theo, khi đó không cần chúng ta mở miệng, các đại thần sẽ tự động tự giác xin mở cấm biển."

Chu Hậu Chiếu mắt sáng lên: "Ngươi có biện pháp gì?"

" Đề mục Mở cấm biển này quá lớn, thần cho rằng trước mắt không bằng đổi một đề mục nhỏ hơn, xem như là chôn phục bút cho mở cấm biển, các quan văn có thể cấu kết với thương nhân đóng thuyền rời bến, chúng ta cũng có thể đóng thuyền rời bến, bạc bọn họ kiếm được từ hải vận, chúng ta tất nhiên cũng kiếm được, bệ hạ thử nghĩ xem, triều đường nếu mỗi người đều dính dáng đến hải vận, loại phong khí này dính tới quan phủ địa phương, cuối cùng dính tới dân gian, khiến bí mật không thể còn là bí mật, pháp lệnh cũng không còn là pháp lệnh nữa, cái gọi là cấm biển có khác gì giấy lộn đâu?"

Chương 650: tăng nội khố

Muốn thay đổi nó, chi đạo trị tận gốc chỉ có thể là tham dự với nó, nắm giữ nó, khi đến mức độ cường đại nhất định, sẽ có thể thay đổi quy tắc trò chơi của cái ngành này.

Tần Kham cười nói: "Nói mở cấm biển dù sao cũng quá xa xôi không thực tế, bệ hạ nghĩ tới hiện trạng bây giờ đi, quốc khố hàng năm không được một ngàn vạn lượng, hơn nữa mỗi một xu một hào đều bị nội các và Hộ bộ an bài. Trị sông, sửa đê, phát lương, trừ lễ mừng trọng đại của thiên gia ra, Hộ bộ chắc sẽ không cho bệ hạ thêm một lượng bạc, bệ hạ tính thích ham chơi. Bất luận dị thú hiếm quý các nơi thiên hạ tiến cống, hay là xây dựng Báo Phòng và chi tiêu hằng ngày, đều không đủ dùng, chỉ dựa vào bạc từ thuế quặng hàng năm, e là chống đỡ không bao lâu, tổng quản nội khố Cao Phượng chỉ sợ ở trước mặt bệ hạ không chỉ khóc than một lần hai lần phải không?"

"Bệ hạ muốn làm một vị tiếp nối người trước, mở lối cho người sau tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, mọi người đều biết, bất luận hôn quân hay là minh quân, đều cần bạc, không có bạc thì chẳng làm được chuyện gì cả. Nhiều lắm thì chỉ tính là vua nghèo, không chỉ làm gì cũng khó, còn lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt của nội các và quan viên Hộ bộ, thần nhớ rõ năm trước bệ hạ muốn mở rộng Báo Phòng thêm bốn mươi gian, trên kim điện vừa nói ra miệng liền bị văn võ cả triều chỉ trích, hoàng đế không có tiền bi ai biết bao, bệ hạ chắc là thể hội được hết rồi chứ?"

Những lời này xem như chọc đúng tim Chu Hậu Chiếu, sắc mặt Chu Hậu Chiếu lập tức trở nên ảm đạm như bình thường, có một loại cảm giác anh hùng khí đoản một xu tiền bức tử hoàng đê. nói

Chu Hậu Chiếu quay đầu, phóng mắt nhìn đại địa trước mắt, mặt không biểu tình sịt nước mũi.

Tần Kham trong lòng vui lắm, vội vàng đuổi giặc giặc cùng đường: "Bệ hạ là thiên tử, song hiện giờ thần quyền quá thịnh, bệ hạ thiếu tiền, còn bị các đại thần trách cứ hạch tội, vua không ra vua, thần không giống thần, nói tới cùng cũng là do không có tiền. Bệ hạ thử

nghĩ xem, nếu nội khố đầy tiền, bệ hạ muốn xây cung điện thì xây cung điện, muốn chơi gì thì chơi, cho dù xây dựng một đội thủy sư ngoài biên chế của Binh bộ, chỉ cần không dùng quốc khố, bệ hạ có cần phải nhìn sắc mặt của đại thần không? Các đại thần lấy cớ gì ra mà trách cứ bệ hạ?"

Tần Kham hôm nay phí rất nhiều nước bọt, chỉ có một câu cuối cùng này làm Chu Hậu Chiếu thật sự động dung.

Chu Hậu Chiếu Lúc này thông suốt rồi, Tần Kham nói không sai, hiện giờ quan hệ quân thần ác liệt như vậy, trừ quân thần bất đồng từ lập trường và lợi ích ra, chi phối tiền bạc quốc khố cũng là một nguyên nhân lớn, thậm chí có thể nói là nguyên nhân chủ yếu.

Nếu đúng như lời Tần Kham, thiên gia vô thanh vô tức tham dự rời bến thương hành, tiền bạc đầy rương là kết quả tất nhiên, quốc khố và nội khố là hai hệ thống hoàn toàn bất đồng không liên quan gì tới nhau, triều thần chỉ có quyền chi phối tiền bạc trong quốc khố, loại quyền chi phối này thậm chí còn lớn hơn quân quyền, bạc nên dùng như thế nào trên cơ bản do các đại thần định đoạt hay không Nhưng mà nếu nội khố bỗng nhiên có tiền, thậm chí còn nhiều hơn quốc khố, khi đó xây vườn, xây cung điện, tổ chức thủy sư, toàn là do nội khố bỏ tiền, các đại thần còn có thể nói gì nữa?

Chỉ cần có bạc, sau này Chu Hậu Chiếu muốn làm gì thì làm, tuy rằng không tới mức không phải kiêng kỵ gì, nhưng ít nhất quân quyền thành lập trên cơ sở tiền bạc sẽ có được sự khuếch trương rất lớn, đối với tranh đấu quyền lực quân thần trăm năm qua mà nói, không nghi ngờ gì nữa là tiến bộ cực lớn.

Mắt Chu Hậu Chiếu dần dần tỏa ra ánh sáng, hô hấp cũng bất giác trở nên ồ ồ, minh quân thiếu bạc, hôn quân càng thiếu bạc, tuy nói toàn bộ thiên hạ trên danh nghĩa là của hoàng đế, nhưng trên thực tế chỉ là khẩu hiệu mà thôi.

"Tần Kham, trẫm nếu tham dự rời bến thương hành, nội khố hàng năm có thể thu được bao nhiêu bạc?"

"Nếu thần lúc nào cũng có lương tâm như hôm nay, không làm giả

sổ sách thì thu nhập hàng năm của nội khố không ít hắn một ngàn vạn lượng."

Khuôn mặt tươi cười của Chu Hậu Chiếu có chút cứng ngắc: "Lương tâm của ngươi lúc nào cũng có chứ?"

"Không nhất định, thỉnh thoảng sẽ bị chó ăn, sau đó chờ nó từ từ mọc lại, quá trình hơi chậm."

Chu Hậu Chiếu vui rạo rực về Báo Phòng, chuyện rời bến thương hành xem như triệt để quyết định rồi, lúc ban đầu Chu Hậu Chiếu còn băn khoăn, dù sao là tổ tông của lão Chu gia định ra quy củ cấm biển, mà hắn tham dự hải vận thương hành không nghi ngờ gì nữa là vi phạm tổ, chỉ có điều bản kế hoạch miêu tả tương lai Tần Kham vẽ ra cho Chu Hậu Chiếu thật sự quá tốt đẹp, đẹp tới mức Chu Hậu Chiếu lập tức không chút do dự ném tổ chế ra sau đầu.

Nói thật, Tần Kham rất thích làm bằng hữu với loại hoàng đế thấy tiền sáng mắt này, cảm giác rất sung sướng.

Đương nhiên, mặt khác, nếu Tần Kham là Chu Nguyên Chương trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ bất chấp tất cả mọi giá đánh xuống cửu thiên thần lôi giết chết thằng cháu bất hiếu này.

Sắc trời vẫn ảm đạm, tuyết lớn đã ngừng rơi, gió lạnh thấu xương, trong thiên địa là một mảng thương mang, giống như đế quốc đã dần già nua này, không nhìn rõ con đường phía trước là cát hay hung.

Chu Hậu Chiếu đi rồi, Tần Kham vẫn khoanh tay đứng ở ven đường ở ngoài thành, lẳng lặng cảm thụ cảm giác gió lạnh thổi lên mặt, trong đau đớn lờ mờ có một loại khoái ý.

Phía sau có tiếng bước chân rất khẽ, thanh âm cung kính của Đinh Thuận từ truyền đến.

"Công gia, tri phủ Thiên Tân Nghiêm Tung phái người truyền tin, hiện giờ cảng đông Thiên Tân ngày đêm đóng thuyền, chiếc phúc thuyền hai ngàn súc gỗ thứ năm đã sắp hoàn công, có điều Nghiêm Tung nói đóng thuyền qua tốn kém, bốn mươi vạn lượng bạc năm nay Công gia phê cho hắn đã sắp dùng hết rồi, bạc nếu dùng hết,

cảng đông chỉ có thể đình công."

Tần Kham đau lòng hít một hơi lạnh, gió lạnh chui vào cổ hỏng, đau như bị dao cắt.

"Nghiêm Tung này thoạt nhìn thì nhã nhặn, về sao lại tính như bại gia tử thế? Không tiết kiệm cho ta chút à?" Tần Kham cảm thấy có chút đau răng.

Đinh Thuận cười nói: "Nghiêm đại nhân tiết kiệm lắm, nghe Cẩm Y vệ Thiên Tân mật, Nghiêm Tung thượng nhiệm tri phủ Thiên Tân gần một năm, mỗi ngày xử lý công việc cần cù và thật thà, chưa bao giờ lơ là, không chỉ mở rộng tường thành và thành nội Thiên Tân, còn rất để việc đóng thuyền ở cảng đông mà Công gia coi trọng nhất trong lòng, phàm là chuyện đóng thuyền, đều tự mình đi làm, từ nhân công đến vật liệu, đều do Nghiêm Tung tự mình kiểm tra, không dùng nhiều thừ một lượng bạc, Công gia, Nghiêm Tung vì để nổi bật trước mặt ngài, một năm nay thật sự là chịu khổ không ít."

Tần Kham nghe vậy gật gật đầu, trong lòng có chút cảm động.

Bất luận về sau thế nhân bình luận về Nghiêm Tung thế nào, trong mắt Tần Kham, Nghiêm Tung ít nhất là người thông minh rất thực tế, ngoài kiên định cần cù ra còn có một chút dã tâm, nhưng chỗ thông minh nhất của Nghiêm Tung là hắn không che giấu dã tâm của mình trước mặt Tần Kham, mà dã tâm hắn thể hiện ra cũng rất vừa phải, vừa hay có thể bị Tần Kham vê nắm mà không đến mức mất đi khống chế, khiến Tần Kham có thể buông bỏ tất cả băn khoăn và ngờ vực vô căn cứ mà trọng dụng hắn.

Đây chính là chỗ thông minh của Nghiêm Tung, đồng dạng là người có dã tâm, nhưng đem so sánh thì Nghiêm Tung biểu hiện cao hơn Tiền Ninh không biết bao nhiêu lần.

"Không có tiền là phiền toái." Tần Kham có chút đau đầu, Thiên Tân đóng thuyền cho tới bây giờ, đều là do Tần Kham tự bỏ tiền, may mà Tần Kham cũng không tính là thanh liêm gì, mấy năm nay mò đông vớt tây, cũng kiếm được không ít bạc.làm tới địa vị như Tần Kham, căn bản chẳng phải làm gì, hàng năm mỗi tháng luôn có người mang thùng bạc tới nhà.

" Phủ Công gia... không đủ tiền phải không?" Đinh Thuận rất ân cần bắt đàu ra chủ ý xấu: "Thuộc hạ nguyện phân ưu cho Công gia, quan viên giàu có trong kinh sư cũng không ít, dưới mông những người này cũng có không ít chuyện không dám để người ta biết, thuộc hạ tùy tiện tóm một tên vào chiếu ngục thẩm vấn mấy lần, tuyệt đối không oan uổng, nếu không thuộc hạ giờ đi bắt một người về, thuận tiện xét nhà hắn, ít nhất cũng có thể gom được bốn năm mươi vạn lượng."

Tần Kham thở dài: "Đinh Thuận à, ngươi theo ta nhiều năm như vậy, tướng ăn sao càng lúc càng khó coi thế, ngươi nói thật cho ta biết đi, ngươi là vì muốn nhìn cao hơn một chút nên mới mọc thêm cái đầu đúng không?"

Chương 651: Tuyết đông mua rượu

Đinh Thuận là thuộc hạ tốt, làm người trung thành, nhưng cách làm việc thô ráp, cũng không biết là hắn là cố ý lộ ra khuyết điểm hay là bản sắc diễn xuất, không quan tâm gặp phải chuyện khó giải quyết gì, phản ứng đầu tiên chính là dùng bạo lực để giải quyết nó.

Bởi vậy có thể thấy được, thời kì thiếu niên của Đinh Thuận nhất định là không hoàn chỉnh, cơ nhục mọc ra đồng thời lại quên mọc tâm nhãn.

Làm việc mặc dù thô ráp, nhưng cái câu tổn hại của Tần Kham thì Đinh Thuận vẫn nghe hiểu, thế là lộ ra bộ dạng ủy khuất vạn phần.

"Công gia, thuộc hạ nghe ra được.ngài là đang vòng vo chửi ta."

Tần Kham thở dài: "Ngươi lại sai rồi, ta đây là mắng thẳng chửi thẳng, quen nhau lâu thế rồi, ta chửi vòng vo thì ngươi nghe hiểu chắc?"

Xoay người đi về, thị vệ đưa dây cương tới tay Tần Kham, Tần Kham lên ngựa, gót chân kẹp nhẹ bụng ngựa, ngựa từ từ đi trên mặt tuyết, Đinh Thuận và một đám thị vệ đi sát phía sau.

Giục ngựa đi được mấy dặm đường, Tần Kham chợt nghĩ ra gì đó, quay đầu lại nói: "Cảng đông Thiên Tân không thể đình công, Đinh Thuận, ngươi phái người tới Thiên Tân nói với Nghiêm Tung, bạc ta sẽ nghĩ biện pháp, b hắn cứ an tâm làm việc, hiện giờ hắn tuy là tri phủ Thiên Tân, nhưng đã được treo hàm Binh Bộ Thị Lang Binh Bộ Thị Lang, qua hai năm nữa hắn nếu lo liệu tốt Thiên Tân, ta sẽ điều hắn vào kinh sư, kiểu gì cũng kiếm được chức thượng thư cho hắn."

Đinh Thuận hâm mộ nói: "Công gia đối với Nghiêm Tung thật đúng là ân trọng như núi, có điều Thiên Tân thiếu bạc là một chuyện

phiền toái, động cái là tốn mấy chục tới cả trăm vạn lượng bạc, không thể cứ để một mình Công gia bỏ tiền túi chứ?"

"Ta làm sao còn dám tự bỏ tiền túi, phu nhân trong nhà gần đây sắc mặt đã rất khó coi rồi, nếu còn lấy bạc ở trong nhà ra nữa, nàng ta kiểu gì cũng vác dao phay tới Thiên Tân chém Nghiêm Tung..." Tần Kham thở dài nói: "Nếu chuyện rời bến thương hành là buôn bán ta và các huân quý cùng làm, tất nhiên không thể để một mình ta bỏ tiền, lát nữa ngươi phái người đưa danh thiếp của ta cho các huân quý kinh sư, cứ nói là ta có việc muốn thương lượng với cùng bọn họ."

"Tìm huân quý là để..."

Tần Kham cười lạnh: "Tặc nếu muốn ăn thịt thì trước tiên phải ăn đòn trước, hiện tại ta đang bị ăn đòn, bọn họ trốn ở bên cạnh chờ ăn thịt, dựa vào cái gì?"

Tất cả đều tiến hành chậm rãi dưới tiết tấu nhẹ nhàng, mở cấm biển là đại sự, không cho phép có một chút xung động cấp tiến, dùng sức của bản thân khiêu chiến toàn bộ tập đoàn quan văn và tổ chế trăm năm của Đại Minh, từ xưa đến nay người dám làm như vậy rất ít, cho dù có người làm thì kết cục cũng rất thê thảm.

Sau khi Kinh sư đổ tuyết lớn ba ngày, không ngờ ý ngoại phong tình. Sau khi Tan triều Tần Kham không về Bắc trấn phủ ti Cẩm Y vệ làm việc, mà là trực tiếp trở về phủ, hiếm có ấm áp ấm áp như vậy, nếu không hưởng thụ một chút ánh nắng ngày đông, còn sống có khác gì đã chết?

Tần Kham cũng không tính là một người tôn trọng sinh mệnh, trên tay hắn ít nhất cũng góp mấy ngàn mạng người, có điều hắn rất tôn trọng sinh mệnh của mình.

Trong nhà thuỷ tạ bên trong nội viện Ninh Quốc Công, Tần Kham nửa nằm trên giường của người Hồ đặt giữa lương đình nhà thuỷ tạ, bên trái giường đặt một cái lò nhỏ, trên lò đang đun một bình nữ nhi hồng, phía bên phải là mấy món ăn, chân dí gần chậu than đồng cực lớn, lửa trong lò đang thịnh, khiến mặt của hai vị thê thiếp đỏ hồng.

Kim Liễu cúi đầu thêu, một bức chim khách chơi xuân rất sinh động, Đỗ Yên ngồi bênh cạnh Tần Kham, miệng nhấm nháp đồ, vừa ăn vừa không an phận xoay người vf tuyết rồi ra sức ném vào một gốc cây hòe khô héo ngoài nhà thuỷ tạ.

Hình ảnh ấm áp gà bay chó sủa.

Liên Nguyệt Liên Tinh mặc áo màu nhạt, giống như búp bê sứ, một trái một phải ôm chân Tần Kham, phấn quyền nhè nhàng đấm lên đùi hắn.

Tần Kham híp mắt, thuận tay với chén trà trên bàn, nhấp một ngụm nhỏ, sau đó hắng giọng, tiếp tục kể cố sự cho các thê thiếp.

"... Na Tra mặc dù tuổi nhỏ, lại rất có đảm đương, thấy Đông Hải Long Vương sắp dùng nước làm ngập trần đường quan, lập tức rút kiếm tức giận quát: "Ai làm người đấy chịu, là ta đánh chết Ngao Bình, vậy phải do ta đền mạng, long vương đừng có làm liên lụy tới phụ mẫu ta? ' thế là Na Tra ở ngay trước mặt Đông Hải Long Vương cắt tay mổ bụng, móc ruột nạo xương, từ đó về sau hồn quy ly hận, Đông Hải Long Vương lúc này mới tha cho bách tính của Trần đường quan."

Đỗ Yên và Kim Liễu nghe mà si mê, Liên Tinh hốc mắt ửng hồng.

"Về sau thì sao? Về sau thì sao? Na Tra cứ như vậy mà chết à? Không công bằng, nếu đổi lại là ta, ta trước tiên cứ một kiếm bổ tên Đông Hải Long Vương chết tiệt đó đã." Đỗ Yên tức giận đến cả người run rẩy.

Tần Kham chậm rãi nhấp ngụm rượu, đang chuẩn bị tiếp tục kể thì đùi lại bỗng nhiên run lên, trong mắt Tần Kham hiện lên một tia kinh ngạc, thì thấy dưới thảm lông, một đôi bàn tay mềm đang nhẹ nhàng vuốt ve đùi hắn, nhưng bộ vị lại càng vuốt càng kỳ cục, càng vê càng đồi phong bại tục, mắt thấy đã sắp xoa đến đùi, chỉ là mọi người trong nhà thuỷ tạ bị cố sự mà hắn kể hấp dẫn, không có ai chú ý tới động tác nhỏ phía dưới thảm.

Cố nén từng đợt cảm giác sung sướng từ phần chân truyền đến, Tần Kham cúi đầu nhìn thì thấy chủ nhân của bàn tay đó chính là Liên Nguyệt, cô gái nhỏ cúi đầu, chỉ thấy mặt nghiêng và khóe

miệng của nàng ta khẽ vẽ lên một đường cong xinh đẹp, có lẽ là tâm hữu linh tê, Liên Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy ý vị thâm trường ý vị thâm trường của Tần Kham, trong mắt Liên Nguyệt hiện lên mấy phần bối rối và ngượng ngùng, giống như nai con sợ hãi vội vàng cúi đầu xuống, đôi tay nhỏ cũng trở thành đứng đắn như tính tình của Tần Kham, chỉ là tai của nàng ta dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy sung huyết, dần dần đỏ bừng.

Tần Kham lặng lẽ mỉm cười.

Cô gái nhỏ không ngờ đã học được câu dẫn hắn, đêm nay tất nhiên không buông tha cho nàng ta được, thuận tiện kéo cả muội muội nàng ta nữa.

"Tướng công, ngươi ngây ra đó làm gì! Về sau thì sao? Na Tra quả thực đã chết rồi sao?" Đỗ Yên bất mãn đẩy hắn.

Bị kích thích lặng lẽ vừa rồi, Tần Kham có chút không yên lòng, thế là quyết định kết thúc kiểu thái giám: "Về sau... về sau Thúy Hoa Sơn Thái Ất chân nhân cảm động trước sự chí hiếu này, thi pháp triệu hồi hồn phách của Na Tra, dùng lá sen làm áo, hoa sen làm tiết khố, củ sen làm thân, nặng lại thân người cho Na Tra..."

Mọi người trong Nhà thuỷ tạ mừng rỡ, liên tục truy hỏi: "Về sau thì sao nữa?"

"Về sau... Thái Ất chân nhân xuống núi mua ít xương, ném Na Tra, đen thành sen hầm xương, hương thơm ngào ngạt, giá trị dinh dưỡng cực cao."

"hả?"

Chúng nữ kinh hãi,, trong nhà thuỷ tạ trầm mặc hồi lâu, Đỗ Yên cuối cùng không nhịn được oán hận đấm Tần Kham một cái, cả giận nói: "Có biết kể cố sự không đấy? Nào có ai như chàng, chuyện xưa vốn hay bị chàng làm méo mó!"

"Đun canh sen chính là tận dụng hết vật, sao có thể nói là méo mó? Nếu Thái Ất chân nhân dùng một đống cứt để nặn thân người cho Na Tra, tin rằng hắn nhất định không ngon như vậy.. Đúng rồi, rất

lâu không uống canh sen, Liên Nguyệt, lát nữa ngươi phân phó đầu bếp, hôm nay hầm canh sen nhé."

Đỗ Yên cả giận: "Nhất định là chàng kể bậy."

Kim Liễu ở bên cạnh thêu thùa cười xì một tiếng, phong tình vô hạn lườm Tần Kham một cái, nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ, tướng công cũng không hoàn toàn là nói hưu nói vượn đâu, cố xự kia chắc là vào thời thượng cổ Thương Mạt, Tiền Tống có một thoại bên tên là "Võ Vương phạt Trụ bình thoại", chắc là cố sự này, có điều bên trong thoại bảnkhông có kỳ nhân Na Tra, càng không... càng không có canh sen giết chết phong cảnh ấy..."

Chương 652: Đông Dương trí sĩ (1)

Giết phong cảnh nhất không phải là canh sen, mà là rõ ràng chỉ đùa một chút, người khác lại nghĩ cái đùa này đi đâu, nhân vật là thật hay giả, có điển cố gì đều một năm một mười nói ra hết.

Mặt Tần Kham có chút đỏ lên, cố sự Na Tra ở tiền thế mọi người đều biết, cũng biết bắt nguồn từ Phong Thần diễn nghĩa, nhưng lại cực ít có người biết Phong Thần diễn nghĩa là từ "Võ Vương phạt Trụ bình thoại" thời Tống mà diễn sinh, đương nhiên, bên trong những người không biết này bao gồm cả Tần tướng công xuất thân án thủ thi viện Thiệu Hưng.

Tức giận lườm Kim Liễu một cái, Tần Kham quyết định đêm nay sau khi trừng phạt tỷ muội Liên Nguyệt Liên Tinh xong sẽ mò vào phòng Kim Liễu, cho nữ nhân này một bài học.

Nghĩ một chút, nụ cười của Tần Kham trở nên mê ly.

Đêm nay... chắc sẽ rất bận.

Tựa hồ bắt được ánh mắt nóng bỏng của Tần Kham, Kim Liễu mặt đỏ bừng, cho dù đã là mẹ một con, nhưng nàng ta vẫn giữ được da thịt mềm mại và dáng người hoàn mỹ như thiếu nữ, ngoài ra lại có thêm một loại phong vận chỉ thuộc về thiếu phụ thành thục, lúc này đang cúi đầu thẹn thùng lại càng quyến rũ động lòng người, khiến trong lòng Tần Kham dần dần trở nên nóng rực.

Trong nhà thủy tạ một cỗ không khí khó hiểu lặng lẽ lan ra, tràn ngập giữa mấy phụ nữ của Tần gia.

Chỉ có đại phụ Tần gia Đỗ Yên là thần kinh thô nhất, chẳng nhận thấy gì, vẫn là bộ dạng tùy tiện. Ngẩng đầu nhìn sắc trời không còn sớm, Đỗ Yên phân phó hạ nhân chuẩn bị bữa tối, đương nhiên, canh sen Tần Công Gia muốn ăn thì lại càng dặn dò kỹ.

"Tướng công hôm nay mệt rồi, dùng xong bữa tối thì nghỉ ngơi

sớm đi..." Đỗ Yên nói xong mặt bỗng nhiên đỏ lên, hạ thấp giọng: "... Buổi tối dùng sức vào, không tin không thể cho Tần gia một đứa con trai."

Khóe miệng Tần Kham sụp xuống, nhìn Kim Liễu với vẻ xin lỗi, đối với vấn đề này quyền sử dụng nam chủ nhân của Tần gia, Tần gia đại phụ không nghi ngờ gì nữa có đãi ngộ VIP, luôn được ưu tiên, không phải xếp hàng.

Trên giường, hai bóng người quấn lấy nhau. Dư vị xuân tình trong sương phòng như vẫn vấn vương.

Đỗ Yên rên lên một tiếng thỏa mãn cuối cùng, hai má lộ ra màu đỏ ửng, giống như vẫn hồi vị sự cuồng nhiệt vừa được lên đỉnh núi, đôi chân thon dài như người mẫu đời sau cạ cạ lên đùi Tần Kham, giống như con mèo lười vừa hưởng thụ một bữa tối ngon lành.

"Tướng công, phu nhân đại hộ nhân gia quan lại trong kinh khác với nhà chúng ta." Thanh âm của Đỗ Yên vẫn mang theo mấy phần thở dốc.

"Khác thế nào?"

"Khi Tướng công bạn giá xuất chinh Giang Tây, ta thường xuyên qua lại với phu nhân của Võ Định Hầu Quách gia và Bảo Quốc công Chu gia. Mỗi lần khi ta vào nhà bọn họ bái phỏng, các phu nhân thiếp thất luôn lộ ra bộ dạng không dám tin, cứ như thấy quỷ ấy, rất là lạ."

Tần Kham lười biếng bĩu môi: "Họ đương nhiên thấy lạ rồi. Trừ phủ Ninh Quốc Công chúng ta ra, đại hộ nhân gia nhà nào cho phép chính thất phu nhân đi khắp nơi? Nếu đổi lại là nhà quan lại khác thì đã sớm từ vợ trả về nhà mẹ đẻ rồi, cho nên mới nói, nàng gả cho ta thật sự là tổ tiên Đỗ gia tích đức."

Đỗ Yên bật cười, đấm một cái lên ngực Tần Kham.

Tần Kham đau đến nhếch miệng, bổ sung: "... "... Đương nhiên, cũng có thể là bởi vì tổ tiên của ta không tích đức."

Lại thêm một quyền nữa.

Nói chuyện linh tinh một lúc, Đỗ Yên bỗng nhiên ngồi dậy, vẻ mặt trở nên phẫn nộ.

"Đúng rồi, tướng công, cha ta bị người ta khi dễ!"

Tần Kham ngẩn người, trong lòng bốc lên lửa giận.

Cho dù ghét cha vợ, thường ngày có thể lừa được thì lừa, có điều người trong nhà đóng cửa thế nào cũng được, nhưng bị người ngoài khi dễ thì là không được.

"Nhạc phụ bị ai khi dễ?" Tần Kham trầm giọng hỏi, khuôn mặt tuấn tú trầm ổn hiện lên một tia sát khí.

"Bị mẹ ta khi dễ! Đánh thật sự rất thảm."

Sát khí trên mặt Tần Kham trong nháy mắt biến mất luôn, hơn nữa thái độ cũng hoàn toàn thay đổi, thậm chí bật khen: "Nhạc mẫu đại nhân uy vũ! Không dối gì phu nhân, việc này ta muốn làm từ lâu rồi."

Đỗ Yên bật cười, nhưng lại cảm thấy hành động này rât sbất hiếu, vừa hậm hực đấm Tần Kham một cái.

"Tướng công đừng linh tinh, việc này có điều kỳ quái, mẹ ta đã rất lâu rồi không đánh cha ta, chuyện lần này có điều cổ quái."

"Nhạc phụ làm chuyện người người oán trách à?"

"Mấy hôm trước, cha ta và mấy vị đồng liêu trong triều hẹn nhau uống rượu luận thơ, vốn là một chuyện tao nhã, lúc buổi tối khi cha ta về thì ngà ngà say, mẹ ta khi rửa mặt chải đầu cho ông ta thì phát hiện mặt sau đai lưng có nhét một cái khăn lụa thơm, bên trên thêu câu thơ tình ý của nữ tử, mẹ ta lập tức nổi giận, trở mặt ngay tại chỗ, cũng mặc kệ cha ta đang say, túm cổ đánh cho một trận."

Tần Kham ngây ra, mãi lâu sau không nói gì.

kiều đoạn này.. nghe quen quen.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nhớ ra, mấy ngày trước bạn giá

về kinh, bách quan bị ép phải tiếp giá ngoài thành, lúc ấy Đỗ Hoành lườm nguýt hắn, khiến tâm tình Tần Kham rất khó chịu, như phát tiết hạ đạo mệnh lệnh này cho Đinh Thuận, không ngờ cái tên Đinh Thuận này lại làm thật.

"Tướng công, ta cảm thấy cha ta lần này có thể là bị người ta đổ oan."

Tần Kham chột dạ, thanh âm cũng thấp đi nhiều: "Sao lại cho rằng như vậy?"

Vẻ mặt Đỗ Yên hết sức khẳng định: "Lúc trước khi mẹ ta đánh cha ta, cha ta chỉ biết hai tay ôm đầu bảo vệ chỗ yếu hại, không cãi không giải thích, lần này cha ta lại hô to oan uổng, có thể thấy được cha ta là oan uổng thật."

Tần Kham buồn cười lắm, lão gia hỏa này uất ức quá.

"Không biết tên hỗn trướng nào không có mắt, lại hạ độc thủ với cha ta."." Đỗ Yên nghiến răng nghiến lợi, tiếp theo ngữ khí khựng lại, thanh âm trở nên dịu dàng hơn: "Tướng công, Cẩm Y vệ dưới tay chàng không gì không tra được, có thể giúp ta điều tra việc này không?"

"Tra! Phải tra! Ngày mai ta sẽ phân phó cho người phía dưới tra rõ ràng, phu nhân yên tâm, nhất định sẽ cho nhạc phụ đại nhân một cái công đạo." Vẻ mặt và ngữ khí của Tần Kham đều tràn ngập chính nghĩa.

"Tướng công thật tốt, trời cao có đức hiếu sinh, nếu bắt được tên gia hỏa chết đâm chết chém kia thì ném vào vạc dầu đi."

Da đầu Tần Kham ngứa ran, vội vàng nói: "Phu nhân à, tục ngữ nói không có lửa thì sao có khói, tính tình của nhạc phụ hơi phong lưu. Hoạt động Tầm hoa vấn liễu cũng từng không chỉ làm một lần, khó nói lần này có phải thật sự bị oan uổng hay không, phạm nhân trong chiếu ngục ai chẳng kêu oan, nhưng thẩm vấn một cái thì khai hết."

"Ý của Tướng công là..."

Ánh mắt Tần Kham sáng rực lên, tràn ngập chân thành: "Bảo nhạc

mẫu đại nhân đánh hắn thêm một lần. Nếu cần thì Cẩm Y vệ sẽ nguyện cung cấp hình cụ và lão thủ dụng hình miễn ohí, nếu nhạc phụ còn kêu oan, chứng tỏ hắn oan thật."

Triều đường phần lớn thời gian là gió êm sóng lặng, mỗi ngày vào cung dự triều hội, không mặn không nhạt thương nghị quốc sự, hoà hợp êm thấm bắt tay chia tay.

Trong các quan viên Đại Minh. Trừ số ít người nội tiết tố mất cân bằng, cảm xúc kích động thường xuyên hò hét ầm ĩ ra, tuyệt đại bộ phân là bình thường, hoặc là nói bọn họ tuyệt đại bộ phân là rất lý trí. Chỉ có khi thật sự chọc tới bọn họ thì mới có thể may mắn nhìn thấy một mặt dữ tợn của bọn họ.

Chuyện Rời bến thương hành vẫn tiến hành bí mật, tiết tấu không nhah cũng không chậm, Tần Kham giống như tên bốc vác đẩy bánh xe khổng lồ, dùng sức và tốc độ của mình dẩy bánh xe chậm rãi tới mục tiêu mà mình mong muốn.

Có điều vẫn không thể tránh được lộ ra một số dấu hiệu. Ví dụ như gần đây xe chở cự mộc từ Liêu Đông vận tới Thiên Tân nhiều lên, thành viên nòng cốt trong Bắc trấn phủ ti của Tần Kham cũng liên tiếp lui tới giữa kinh sư và Thiên Tân, truyền tới từng đạo mệnh lệnh và tin tức, hành tung quỷ dị tới mức ngay cả huynh đệ trong vệ của mình hỏi cũng lắc đầu im lặng, Tần Công Gia được vạn người chú ý thì mấy ngày nay lui tới cũng chặt chẽ hơn với các huân quý trong kinh.

Có tin tức căn bản không thể giấu diếm, cảng đông Thiên Tân quá lớn, lớn tới không giấu được bí mật.

Khi chiếc đại phúc thuyền thứ năm ở cảng đông chính thức hoàn công xuống biển, các quan văn trong kinh cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Ba chiếc bốn chiếc thì còn có thể cho qua được, cứ coi như ngươi là hứng chí bỗng nhiên có hứng thú với bắt cá, nhưng sau khi chiếc phúc thuyền thứ năm xuống biển, ở bến tàu cảng đông năm chiếc đại phúc thuyền hai ngàn súc gỗ mới tinh xếp thành hàng chữ nhất, khí thế hùng tráng bức người, vô số tướng sĩ thuỷ quân mới được chiêu mộ ra thao trường hò hét trên, hơn một ngàn công

tượng lại gấp gáp bắt đầu đóng thuyền mới.

Đủ loại dấu hiệu cộng lại, nếu các quan văn trong kinh còn tưởng rằng Tần Công Gia chỉ là để xuống biển bắt cá thì không khỏi quá ngây thơ rồi.

THế là các quan văn không an phận, bắt đầu lén thường xuyên tụ tập, trong thành kinh sư không khí gió êm sóng lặng bị phá vỡ, mạch nước ngầm trong thành bắt đầu dũng động, không khí rât quỷ dnói.

Vào lúc mẫn cảm tới ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng khiến người ta giật mình này, triều đường bỗng nhiên lại tuồn ra một tin tức kinh thiên.

Thủ phụ Nội các, Thái tử thiếu bảo, Văn Uyên các Đại học sĩ Lý Đông Dương thượng sớ thỉnh cầu trí sĩ.

Triều dã ồ lên, nghị luận khắp nơi, người khinh bỉ có, người trào phúng có, cũng có người tiếc hận, người thất vọng.

Thủ phụ Nội các trí sĩ cũng không phải là việc nhỏ, Lý Đông Dương trước đó cũng không câu thông với Chu Hậu Chiếu, đột nhiên một đạo tấu chương trí sĩ gửi vào Báo Phòng, bất thình lình khiến Chu Hậu Chiếu sợ tới mức vẻ mặt tái nhợt.

Chương 652: Đông Dương trí sĩ (2)

Không khí quan trường Đại Minh rất hư ngụy, nói trắng ra chính là lập dị, một chuyện đi thẳng đứng thẳng lại cứ phải vòng đi vòng lại, ví dụ như chuyện trí sĩ, phần lớn là quan viên thỉnh cầu trí sĩ trong nội tâm không phải thật sự muốn đi, mà là hoàng đế bởi vì một chuyện nào đó có chính kiến không hợp với hắn, hoặc là chọc tới hắn, cảm thấy tức giận thế là dứt khoát thượng sớ trí sĩ, sau đó hoàng đế giữ lại, đại thần lại từ chối, trong quá trình một giữ một từ chối này, chính kiến đối lập giữa quân thần từ từ xoay chuyển, sau khi trải qua một phen cò kè mặc cả đầy hàm súc, cuối cùng đạt thành nhất trí, khi quân thần đều đang vui mừng, đại thần lén lút cầm lại tấu chương trí sĩ của mình, hoàng đế thông minh một chút thì mỉm cười, coi như không nhìn thấy gì, quân thần hoà hợp êm thấm như trước, diễn tốt một chút thì dứt khoát đi ra ôm đầu khóc rống, để thể hiện mối tình cá nước của quân thần.

Khiến người ta dở khóc dở cười là, loại quy tắc có sẵn vừa dối trá vừa quái đản này không ngờ xuyên qua toàn bộ lịch sử Minh triều, chỉ có trầm trọng thêm chứ chẳng cải thiện gì.

Cho nên sau khi Chu Hậu Chiếu nhìn thấy tấu chương trí sĩ của Lý Đông Dương, phản ứng đầu tiên chgính là nghĩ lại xem mình gần đây có trêu chọc gì lão gia hỏa này này hay không, tự dưng sao lại xin về hưu.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Chu Hậu Chiếu rất dứt khoát. Ừ gần đây trẫm trừ diễn võ trong cấm cung không cẩn thận làm một quân sĩ bị thương ở tay ra, với cả ở trong cung bắn pháo hoa thiếu chút nữa đốt Thái Miếu thì căn bản không làm ra bất gì chuyện khác người nào, lão gia hỏa này làm sao vậy nhỉ

Cho tới sau khi phái thái giám tới phủ Lý Đông Dương gặp hỏi, Chu Hậu Chiếu lúc này mới giật mình phát giác, Lý Đông Dương lần này là muốn ra đi thật.

Lý Đông Dương là lão thần bốn triều, lập triều hơn năm mươi

năm, nắm triều chính mười tám năm, là nguyên lão trong triều không hơn không kém, đặt lão và đống bảo thủ cạnh nhau, lão tuyệt đối đáng giá hơn. Một vị lão thần Như vậy chính là côi bảo của đất nước, hiện tại không ngờ muốn trí sĩ cáo lão, Chu Hậu Chiếu thật lòng không nỡ.

Chu Hậu Chiếu vốn cũng là dị loại trong hoàng đế, chẳng bận tâm tới cái gọi là mặt mũi và uy nghi của hoàng đế, sau khi phái thái giám tới níu kéo mấy lần không được, Chu Hậu Chiếu dứt khoát tự mình tới cửa nhà Lý Đông Dương, quân thần hai người mặt đối mặt hàn huyên rất lâu, Chu Hậu Chiếu chiêu số gì cũng dùng, tiếc là Lý Đông Dương đã quyết ra đi, không thể nào thay đổi, cuối cùng Chu Hậu Chiếu hốc mắt đỏ bừng rời khỏi Lý phủ.

Theo quy củ, đại thần trong triều phân lượng như Lý Đông Dương, trí sĩ không phải là một đạo tấu chương đưa lên là xong việc, đại thần chính thức đưa tấu chương, hoàng đế chính thức hạ chỉ giữ lại, sau đó đại thần lại đưa, hoàng đế lại giữ, sau ba lần như vậy, hoàng đế mới có thể phê chuẩn trí sĩ.

Quyết định cáo lão của Lý Đông Dương có chút vội vàng, lễ nghi ba lần xin ba lần giữ rất gấp rút, trong ba ngày ngắn ngủi đã trần ai lạc định, vô số quan viên trong triều lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, thất vọng và khinh bỉ cũng có, tóm lại Lý Đông Dương lần này thật sự sẽ đi.

Kinh sư lại nổi tuyết lớn, như lông ngỗng bay lả tả, thiên địa thương mang như thủy ngân, không ngừng không nghỉ.

Thập lý đình ngoài cưa Triêu Dương từ sớm đã có hơn trăm vị đại thần tụ tập, ai nấy mặc áo lông dày, đứng ngoài đình.

Thân hình Lý Đông Dương hơi còng còng, lão đã cởi triều phục nên không còn hình tượng nắm triều chính chấp sát uy nghiêm của thủ phụ nội các lúc trước nữa, lúc này lão chỉ là một vị lão nhân gần đất xa trời, cũng như tất cả những người bình thường, sẽ già, sẽ bệnh, rồi đi đến điểm cuối.

Trong đám người đưa tiễn có môn sinh của Lý Đông Dương, có mấy chục đồng liêu, thậm chí ngay cả đối thủ từng thế bất lưỡng lập trong triều cũng tự mình đến uống chén rượu tống hành với

lão, cười cười xóa bỏ ân cừu.

Khi tại vị thì bất cộng đái thiên, khi rời chuồng về quê thì không trả thù, chính trị quân tử triều đường Đại Minh lúc này đang nở rộ mị lực độc đáo.

Không biết tiếp nhận bao nhiêu lời chúc phúc, không biết lặng lẽ dùng ống tay áo lau đi nước mắt bao nhiêu lần, không biết uống bao nhiêu chén rượu trước khi đi, Lý Đông Dương không ngờ đã ngà ngà, cước bộ lảo đảo.

Cho tới gần buổi trưa, Lý Đông Dương mới cáo biệt đồng liêu và môn sinh, gia phó đuổi theo gần mười chiếc xe ngựa, dưới sự hộ tống của võ sĩ cấm cung do Chu Hậu Chiếu đặc biệt ban cho, Lý Đông Dương lên xe ngựa, ánh mắt đục ngầu tựa hồ tìm kiếm thân ảnh quen thuộc nào đó trong đám người, kết quả không đạt được ý muốn, buồn bã thở dài đầy mất mát, phân phó xe ngựa lên đường.

Từ Thập Lý đình đi về phía tây ba mươi dặm, khi đoàn xe tới một trận gọi là Nhạn Sí, trong một tòa lương đình bỏ hoang đã lâu giữa quan đạo bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười vang.

"Tây Nhai tiên sinh trước khi đi cứ lề mà lề mề, là đang đợi ta à?"

Đoàn xe dừng lại, Lý Đông Dương vén màn xe thì thấy bốn phía lương đình bỏ hoang giữa quan đạo có rất nhiều thị vệ, Tần Kham ngồi một mình trong lương đình, trên bàn đá cũ kỹ bày mấy món ăn một bầu rượu đang được hâm nóng.

Tần Kham mặc áo xanh, đai ngọc mũ vàng, lẳng lặng ngồi trong lương đình, mỉm cười chăm chú nhìn Lý Đông Dương, vĩnh viễn không giận không nóng, nho nhã phiên phiên, mắt giống như có một loại ma lực tan tuyết thành xuân.

Hốc mắt Lý Đông Dương nóng lên, cười ha ha hai tiếng, xuống xe ngựa bước về phía lương đình.

Tần Kham cười cười đứng lên, chắp tay với Lý Đông Dương: "Tây Nhai tiên sinh lần nay từ biệt, gặp lại không nhiều, hôm nay vãn bối ở đình hoang ven đường bố trí một ly rượu nhạt, Tây Nhai tiên sinh uống xong hẵng lên đường nhé?"

Lý Đông Dương cười to: "Rượu của Ninh Quốc Công lão phu sao có thể không uống?"

Dứt lời cầm chén rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

"Rượu ngon." Lý Đông Dương lớn tiếng khen, uống rồi cảm thấy chưa đủ, uống liền thêm ba chén lớn, hôm nay ngoài thành bách quan tiễn đưa, Lý Đông Dương vốn đã uống không ít, lúc này ba chén vào bụng, cả người lập tức lao đảo.

Tần Kham cười thì tao nhã nhưng miệng thì lại không chút lưu tình: "Tây Nhai tiên sinh khẩu vị thật độc đáo, kỳ thật rượu này là lâm thời mua ở Phúc Tân lâu, nửa lượng bạc một vò còn kèm theo hai cái móng lợn, vãn bối thật sự không uống nổi lại rượu này, đành phải lấy nó ra để đãi khách, vậy mà Tây Nhai tiên sinh lại khen nó là 'rượu ngon' được."

Lý Đông Dương nghe vậy thiếu chút nữa thì nhổ ra, lập tức trừng mắt quá: "Đúng là là hỗn trướng, trước khi đi vẫn còn lừa lão phu một vố."

Tần Kham thở dài: "Vãn bối bất tài, nhưng cũng tự nhận là tri kỷ vong niên của tiên sinh, trước mắt có gió có tuyết có tri kỷ, cho dù là dấm chua cũng có thể là dấm chua ngon nhất nhân gian, uống vào như cam tuyền, tiên sinh ngần này tuổi rồi, vì sao vẫn mê như thế?"

Lý Đông Dương cười ha ha: "Không sai, lão phu sống cả đời, sắp già rồi lại không nhìn thông được như thằng nhãi con như ngươi. Nào, rót đầy!"

Chương 653: Đưa tiễn ngoài thành

Tần Kham cười cười rót đầy rượu cho Lý Đông Dương, Lý Đông Dương ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, có sự giải thích của Tần Kham, lúc này cẩn thận phẩm, Lý Đông Dương chép chép miệng, sắc mặt có chút quái dị.

"uống ngon không?" Tần Kham chớp mắt mấy cái.

"Ngươi vừa rồi không nói thì không cảm thấy. Vừa nói tới dấm chua, lão phu sao cảm thấy rượu này chua chua? Có gió có tuyết có tri kỷ, rượu đáng ra không có vị này."

"Bởi vì ta thật sự ở bên trong bỏ thêm dấm chua."

Lý Đông Dương không nói, vuốt râu trầm mặc một lúc, lúc này mới mặt không biểu tình nói: "Hôm nay ngươi ra khỏi thành là để trả thù à?"

"Tây Nhai tiên sinh đa tâm quá rồi, vãn bối thật sự là đến tiễn ngài. Trừ tiễn ngài, còn có một yêu cầu quá đáng nữa."

Lý Đông Dương không hổ là lão hồ li nổi tiếng thiện mưu, nghe vậy híp mắt lại: "Lão phu biết ngươi vì sao mà đến rồi."

Tần Kham vội vàng thành khẩn vạn phần nói: "Đương nhiên vì để tiễn lão đại nhân về quê rồi."

Lý Đông Dương hừ lạnh: "Nếu lão phu không thức thời, chỉ sợ trong rượu không chỉ là bỏ dấm chua, mà là hạ độc rồi."

"Nói quá lời rồi, ha ha, lão đại nhân nói quá lời rồi."

Lý Đông Dương từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, Tức giận ném cho Tần Kham: "Lúc ở ngoài thành đợi ngươi mãi ngươi không đến, lão phu tức giận trong lòng, đang định châm lửa đốt nó."

Tần Kham cầm lấy tờ giấy như chí bảo, vội vàng đọc lướt qua,

không khỏi vui mừng quá đỗi.

Hôm nay sáng sớm đã ra khỏi thành, ngoài đưa tiễn Lý Đông Dương ra, chủ yếu là vì tờ giấy này, trên giấy chỉ viết một chuỗi danh sách, đều là đại thần trong triều, có Lễ bộ hữu Thị Lang Bạch Việt, tân nhiệm Hộ bộ thượng thư Cố Tá, Công bộ Tả thị lang Hồng Chung, cái tên đứng đầu chính là Lại bộ thượng thư mới thượng nhiệm, Dương Nhất Thanh, sư đệ Lý Đông Dương.

Từ một dãy tên này có thể nhìn ra được, tờ giấy này quý giá cỡ nào.

Tần Kham trịnh trọng cất tờ giấy đi, đứng lên vái dài Lý Đông Dương: "Văn bối đa tạ lão đại nhân, món nhân tình này sợ kiếp này e là khó có thể báo đáp."

Lý Đông Dương chậm rãi nói: "Những người này đều là đồng liêu hoặc là văn bối giao hảo của lão phu, hôm qua lão phu đã nhất nhất nhắc nhở bọn họ. Bọn họ cũng đã đáp ứng, ngày sau sẽ tận lực giúp ngươi, có điều ngươi có thể thu phục bọn họ hay không thì phải dựa vào bản sự của chính ngươi. Tần Kham à, ngươi hiện giờ mặc dù quyền bính trong triều không ai bằng, nhưng ngươi dù sao cũng không phải là quan văn, có khác biệt rất lớn với quan văn, lão phu dùng hết sức vẫn chỉ có thể làm cho ngươi đến mức này, không thể cho ngươi thêm bất kỳ trợ lực gì, chỉ mong có thể giảm bớt cho ngươi một chút lực cản mà thôi."

Tần Kham lặng lẽ gật đầu, Lý Đông Dương nói không sai, tên trên danh sách này không phải tiểu đệ Lý Đông Dương để lại cho hắn, nhiều lắm chỉ có thể xem như một bộ phận quan văn có thể tranh thủ, Lý Đông Dương kinh doanh bốn triều, lập triều năm mươi năm, nhân mạch tích lũy có thể nói là cực kỳ dày, nhưng nhân mạch của Lý Đông Dương không hẳn là nhân mạch của Tần Kham, trừ Dương Nhất Thanh từng nợ hắn nhân tình ra, những người còn lại đều không có qua lại, Tần Kham nếu muốn thành lập thế lực của thế lực ở trong triều, con đường tương lai vẫn rất gian nan.

Đây là một phần đại lễ cuối cùng Lý Đông Dương để lại cho Tần Kham, cho dù những người này chỉ là có thể tranh thủ trên lý luận, nhưng đã đủ để Tần Kham vui sướng vạn phần rồi.

Tần Kham thấy Lý Đông Dương cau mày đưa chén rượu trộn dấm chua lên miệng, bộ dạng như được ban rượu độc thì cực kỳ rối rắm.

Tần Kham vội vàng bày ra vẻ dũng cảm: "Lão đại nhân đức cao tuổi lớn, rượu tệ thế này thì sao xứng với ngài? Mau bỏ xuống, chỗ vãn bối có thứ tốt hơn."

Nói xong vỗ vỗ tay, một thị vệ cầm một vò rượu đi vào lương đình, miệng vò vẫn còn lớp niêm phong, Lý Đông Dương mắt sáng rực lên, bùn đất dính bên ngoài vò rượu nhất định không phải phàm vật, hiển nhiên là chôn dưới đất không ít năm rồi.

"Thông châu Cẩm Y vệ Thiên hộ sở biếu nữ nhi hồng ba mươi năm, uống vào mềm môi, hồi vị vô cùng, lựa chọn chuẩn nhất cho nhân sĩ về hưu, ngài, đáng được uống."

Nói xong Tần Kham nhận lấy rượu, vỗ đi lớp bùn đất, mùi rượu tỏa ra, trong lương đình nho nhỏ lập tức tràn ngập mùi thơm.

Lý Đông Dương ngây người, không phải vì vò nữ nhi hồng ba mươi năm này, mà là vì sắc mặt trước ngạo mạn sau cung kính của Tần Kham.

"Ngươi... Lão phu nếu còn không đưa ra danh sách này, vò nữ nhi hồng ba mươi năm này của ngươi chắc sẽ không lộ diện đâu nhỉ?"

Tần Kham do dự một chút, nói: "Tây Nhai tiên sinh biết ta là người thành thực, ta cũng không giấu gì ngài, vãn bối sáng sớm ngồi dậy chạy xa ba mươi dặm tiễn tiên sinh, chính là cái gọi là không có lợi thì không dậy sớm, nếu tiên sinh không đưa ra danh sách, ta không hạ độc trong rượu đã xem như là hiền hậu lắm rồi. Vò nữ nhi hồng này ta tất nhiên sẽ không lấy ra."

Lý Đông Dương ngây ra hồi lâu, cuối cùng há miệng cười to, cười tới cả người run rẩy, râu dài trắng toát rung rung, chỉ vào Tần Kham cười một lúc mới ngừng.

"Tiểu nhân, tiểu nhân điển hình! Lúc trước khi mới biết ngươi thì ngươi đốt nhà lão phu, hôm nay tiễn lão phu ngươi lại lừa lão phu một vố, chúng ta coi như là có đầu có cuối rồi, ngươi năm nay mới

hai mươi mấy tuổi, lão phu nhất định phải cố gắng sống thêm hai ba mươi năm, mở to hai mắt nhìn xem ngươi sẽ độc hại quan văn triều đường tới thảm trạng gì, nào, rót đầy cốc cho lão phu."

Nữ nhi hồng màu hổ phách rót vào cốc, đặc giống như một chén cháo, rượu chôn dưới đất ba mươi năm không thể uống trực tiếp, bảy phân rượu cũ phải hòa với ba phần rượu mới, vị rượu mới có thể phát huy đến mức tận cùng.

Thị vệ cẩn thận trộn rượu cho hai người, sau đó cung kính lui ra.

Lý Đông Dương nâng chén uống một hơi cạn sạch, sau đó chép miệng mở to hai mắt, giống như bị trúng định thân pháp không nhúc nhích, qua hồi lâu mới luyến tiếc nuốt rượu xuống, thở dài: "Lão phu nắm triều chính mấy chục năm, nhưng cũng rất hiếm được uống loại rượu ngon cỡ này, hôm nay xem như đã làm thỏa mãn tâm nguyện rồi."

Vừa nhắm rượu, Lý Đông Dương chăm chú nhìn Tần Kham, ánh mắt lộ ra mấy phần cảm khái.

"Lúc trước là một bách hộ Cẩm Y vệ nội thành nho nhỏ, đấu Đông Hán, đấu thái giám, đấu quan văn, đấu Thát tử, đấu quyền gian... đấu với trời, đấu với đất.lúc lâm vào tuyệt cảnh, trong triều đều nghĩ ngươi vạn vô sinh lý, mà ngươi lại vẫn giết ra một con đường máu, lão phu làm quan trong triều năm mươi năm, từng thấy tuấn tú niên knh vô số, cũng từng thấy vô số nhân vật phong vân quật khởi, suy tàn, chỉ độc có ngươi là dị số, Tần Kham, lão phu hôm nay từ biệt, ngày sau trong triều ngươi sẽ càng cô độc..."

Tần Kham trong lòng run lên, hốc mắt bỗng nhiên ửng đỏ.

Người Trên đời biết hắn cô độc, có được mấy người?

Ai biết quyền gian nịnh thần trong mắt thiên hạ, trong lòng cất giấu khát vọng như thế nào? Đây là một thời đại trắng đen lẫn lộn, trung gian khó phân biệt, chính nghĩa trong mắt người trong thiên hạ chỉ ở trên triều đường khẳng khái trần từ, chỉ là đại nhân đại nghĩa trên tấu chương như thế nào, phái một đội tới xét nhà những thần tử trung trực này thì sẽ biết người này bẩn hơn người kia, nhưng mà chỉ cần bọn họ chưa ngã ngựa thì bọn họ vĩnh viễn

là người mở đường cho đạo đức, bọn họ đại biểu cho khổng mạnh, đại biểu cho chính nghĩa, tất cả quang huy vĩ đại từ ngữ tích cực đều do bọn họ đại biểu, còn người không được bọn họ chấp nhận thì chính là dị đoan, là tà ác, là gian nịnh đầu sỏ vạ người chỉ trích.

Lý Đông Dương nói không sai, Tần Kham thật sự rất cô độc, loại cô độc này không chỉ là yếu ớt cô đơn trên thế lực triều đường, còn là dày vò trên tâm hồn, cái hắn cần không chỉ là minh hữu trên chính trị.

lặng lẽ uống cạn chén rượu, Tần Kham gượng cười nói: "Lúc trước Lưu Cẩn chuyên quyền, họa hại triều cương, tiên sinh lúc đó chẳng phải cũng cô độc sao?"

Hốc mắt Lý Đông Dương cũng lập tức ửng đỏ, lúc đó thật sự là thời kì hắc ám trong ngoài đều khốn đốn, trong triều gian đảng hoành hành, trung thần bị giết hại dã man, gian thần đối địch với lão, đồng liêu cũng khinh bỉ lão, những ngày tháng đó, Lý Đông Dương chẳng phải cũng cắn răng mà sống sao?

Trong lương đình lặng yên hồi lâu, hai người như tâm hữu linh tê nâng chán, sau đó nhìn nhau cười.

"Chén rượu này, kính một câu thơ, 'Thì cùng tiết nãi kiến'."

Tần Kham do dự một chút, thở dài: "Chỉ mong thiên hạ từ nay về sau thái bình."

Hai người uống cạn, cùng thở hắt ra.

Lý Đông Dương trầm tư một lát, nói: "Lão phu biết ngươi gần đây rất bận, Cẩm y Giáo úy liên tiếp lui tới giữa kinh sư và Thiên Tân, cảng đông Thiên Tân đóng thuyền khí thế ngất trời, những việc này trong triều đều biết, lúc trước Thiên Tân mở rộng thành thị, chỉ là để làm bước đệm cho mở cắm biển, hôm nay thời cơ thành thục rồi à?"

Chương 654: Ta đã vào cuộc

Lý Đông Dương hỏi những câu này hiển nhiên không phải nói chuyện phiếm, mọi người đều rất bận, không rảnh làm những chuyện vô vị này.

Tần Kham lập tức lấy lại tinh thần, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lý Đông Dương, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm.

Thầm cân nhắc một lát, tốc độ trả lời của Tần Kham rất chậm, hiển nhiên đã châm chước từng chữ: "Thế sự trước giờ không có thời cơ thành thục tuyệt đối, luôn là vừa từ từ mà vào, vừa tìm kiếm thời cơ, đại thể có sáu bảy phân nắm chắc thì xuất thủ."

Lý Đông Dương cười nói: "Nói như vậy, ngươi hiện giờ đóng thuyền xong rồi, tiếp xúc tốt với huân quý rồi, vậy hẳn là đã có sáu bảy phần nắm chắc chuyện rời bến thương hành rồi?"

Tần Kham càng cảm thấy sự bất thường trong lời nói của Lý Đông Dương, hắn nhíu mày, nói: "Không chỉ như vậy, ta đã kéo cả bệ hạ vào, bệ hạ bị Hộ bộ chọc tức lâu rồi, nội khố có rất ít bạc, hắn cũng rất cần tiền.

Lý Đông Dương hung hăng lườm hắn một cái: "Hôn quân bệ hạ đều là bị người làm hư, việc rời bến thương hành ai làm cũng được, chỉ độc có bệ hạ là không được, đây là chỉ lệnh Thái tổ hoàng đế tự mình hạ xuống, phiến bản không thể xuống biển, tổ chế tuyệt đối không thể làm trái, bệ hạ bị ngươi khuyến khích lén lút kết bè kết phái rời bến thương hành, làm trái với tổ chế thì không nói, hành động lén lút dấu đầu lộ đuôi này ngay cả quân tử cũng không làm, huống chi là đường đường cửu ngũ chí tôn, việc này nếu truyền ra ngoài, quan văn cả triều có bỏ qua cho hắn không? Bên tai Bệ hạ ít nhất nửa đời người không được yên tĩnh."

Tần Kham bị mắng tới đuôi lông mày nhướn lên, nhìn chằm chằm nữ nhi hồng trên bàn, vẻ mặt tiếc nuối, vẻ mặt tràn ngập sự ảo não lấy bánh bao thịt đánh chó.

May mà Lý Đông Dương thay đổi đề tài đúng lúc, ngay cả vẻ mặt

cũng bỗng nhiên trở nên hòa ái hơn rất nhiều: "Việc này nếu có thể giữ bí mật, rất giúp ích cho việc huân quý các ngươi đóng thuyền rời bến, ngươi nói có sáu bảy thành nắm chắc cũng không phải là nói hưu nói vượn, chỉ là việc này quá trọng đại, động tí là sẽ có họa sát thân, cho dù ngươi hiện giờ là quốc công cũng vậy. Hiện giờ không phải thời đại của thế gia môn phiệt, mà là giang sơn sĩ phu va hoàng đlà cùng trị, đừng xem thường chữ 'cùng' này. Quân thần tuy có khác biệt tôn ti, nhưng nếu so sánh quyền lực thì hoàng đế và đại thần là ngang hàng, có đôi khi quyền lực của hoàng đế thậm chí không bằng đại thần, điểm này chắc ngươi đã rõ từ lâu rồi."

Tần Kham có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, thở dài: "Lão đại nhân, xách mé gì thì ngươi đã nsoi rồi, vãn bối thật sự không biết nên nói tiếp thế nào, vãn bối chỉ hỏi lão đại nhân một câu. Ngài cảm thấy chuyện đóng thuyền rời bến còn thiếu hỏa hậu à?"

Lý Đông Dương thở dài gật đầu: "Ngươi luôn là người trầm ổn, có điều lần này ngươi lại có chút nóng vội, trị nước như nấu ăn, mở cấm biển cũng vậy. Theo suy nghĩ của lão phu, ngươi mấy năm nay nên chút trọng việc khiến Thiên Tân trở nên phồn vinh, đợi cho thành Thiên Tân mở rộng mười dặm rồi thì tập hợp thương nhân, lại lén lệnh cho tri phủ Thiên Tân Nghiêm Tung, thị bạc ti Thiên Tân, cùng với nha môn Cẩm Y vệ âm thầm cổ xuý lợi ích của hải vận với thương nhân, thương nhân là hạng người trọng lợi, có những nha môn này ngầm giúp đỡ, tất nhiên sẽ rầm rĩ đóng thuyền chen chúc ra biển. Chỉ đợi sau một hai năm, việc rời bến mậu dịch với phiên quốc thành chiều hướng phát triển, không ai có thể cản trở, khi đó lại nhắc tới mở cấm biển, thương nhân thiên hạ và quan viên đứng sau lưng bọn họ sao có thể ngăn cản? Về phần các phiên quốc, Nhật Bản chiến loạn không ngớt, Lưu Cầu tất cung tất kính với Thiên triều ta, Triều Tiên cũng phụng Đại Minh là tông chủ, bọn họ đều thiếu sản vật của Đại Minh ta, chỉ cần Đại Minh mở cấm biển, bọn họ so với chúng ta càng cầu còn không được."

Rốt cuộc đúng là thủ phụ Đại học sĩ lão thành mưu quốc, chuyện hải vận nói rất tứ bình bát ổn, ngụ ý là hành động đóng thuyền rời bến lần này của Tần Kham quá nóng vội.

Tần Kham đành phải cười khổ, hắn đâu có muốn nóng vội như vậy? Nhưng mà thiên hạ mặc dù tĩnh, nhưng tạo phản các nơi diệt

mãi không ngừng, Mông Cổ phía bắc đối với Đại Minh lại như hổ rình mồi, trong nước thì quan viên tham ô, quân chế thối nát... Rất nhiều chuyện phải giải quyết, Tần Kham không muốn giành hết toàn bộ tinh lực cả đời trong việc mở cấm biển, giống như không một đầu bếp nào lại nguyện ý dùng thời gian cả đời chỉ để nấu một nồi canh, cho dù nồi canh này có là nồi canh ngon nhất thiên hạ, đối với đầu bếp mà nói, giá trị tồn tại của nó không cao, Tần Kham không muốn làm đầu bếp như vậy.

Trừ những cái đó ra, Tần Kham trong lòng còn giấy một ý tưởng không muốn ai biết,, đó chính là... Ai biết lão bản tửu lâu liệu có đột nhiên đuổi việc đầu bếp hay không? Cái thứ thánh quyến này, nói có là có, nói không là không, huống chi trong lịch sử hoàng đế Chính Đức chỉ sống tới ba mươi tuổi, Chu Hậu Chiếu chết rồi, thiên ân liệu có còn vẫn mênh mông cuồn cuộn với Tần Kham hắn hay không?

Có những lo lắng này, Tần Kham không thể không vội.

Ở trước mặt Lý Đông Dương, những lời này không thể nào giải thích được, tâm tư đầy bụng đành phải hóa thành một tiếng cười khổ.

"Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nếu đã alfm thì không nên hối hận, hiện giờ cảng đông Thiên Tân đã đóng xong năm chiếc phúc thuyền, còn có tám chiếc chiến thuyền một ngàn súc gỗ đang trong quá trình chế tạo, pháo Phật Lãng Cơ và các loại hỏa khí thông qua ngự mã giám yêu cầu cục chế tạo cấp đã chuẩn bị thỏa đáng, sắp tới sẽ vận đến Thiên Tân, quan binh thủy sư mới chiêu mộ cũng đang ngày đêm thao luyện, lão đại nhân, hiện giờ ta đã là tên đã trên dây, không thể không phát rồi."

Lý Đông Dương trầm giọng hỏi: "Ngươi biết quan văn sẽ có phản ứng gì không?"

Tần Kham cười lạnh: "Hạch tội, can gián mà thôi, cuối cùng sẽ là chửi bới nịnh thần ta đây."

Lý Đông Dương lắc đầu: "Ngươi sai rồi, lão phu dám khẳng định, lần này phản ứng của quan văn sẽ lớn hơn tưởng tượng của ngươi rất nhiều, lúc trước ngươi và các quan văn cãi cọ là không đáng

nhắc tới, bởi vì khi đó sự tranh đấu của các ngươi chưa chạm tới lợi ích chân chính của các quan văn, nhưng ngươi nếu và các huân quý kết hợp đóng thuyền rời bến, không khác gì kề đao lên cổ họ, bọn họ há có thể tha cho ngươi?"

Tần Kham nhíu mày: "Ta chỉ là cùng các huân quý rời bến mậu dịch với phiên quốc, không trực tiếp động tới lợi ích của bọn họ, bọn họ phản ứng như vậy liệu có phải lớn quá không?"

Lý Đông Dương thở dài: "Hải cương giống như một miếng thịt, ai ăn nhiều thì béo, ai ăn ít thì gầy, trăm năm qua đã hình thành quy củ, miếng thịt này đã bị người ta phân chia hết rồi, nếu ở giữa tự dưng có một người chen vào, chẳng thèm chào hỏi cắt ngay một miệng to đưa lên miệng ăn, nếu đổi lại là ngươi thì ngươi có chấp nhận tên vô lễ đó không?"

Tần Kham ngây ra, hắn không ngờ một chuyện nhìn như là không chọc vào lại, mà kết quả lại đụng phải một quái vật lớn như vậy, rõ ràng tưởng là nước giếng không phạm nước sông với các quan văn, ai phát tài nấy, ai ngờ bọn họ còn thô bỉ hơn thổ phỉ, không cho bất kỳ ai đụng vào hải dương.

Tần Kham trầm mặc hồi lâu, cười khổ nói: "Nếu đổi lại là ta, ta chắc sẽ cắt tên đó thành tám đoạn."

Lý Đông Dương lộ ra vẻ mặt trẻ nhỏ dễ dạy, cười nói: "Hiện tại ngươi đã biệt là chọc phải phiền toái rồi, tiếp theo sẽ làm gì?"

Tần Kham cũng cười, nhưng trong mắt hiện lên một tia sát khí lành lạnh: "Ta đã vào cuộc, nước đổ khó hốt, tiếp theo ta định cắt họ thành tám đoạn."

Chương 655: Gió lốc tiến đến (thượng) (1)

Thái độ của Tần Khamrất cứng rắn, chuyện đã tới nước này, không thể giảng đạo lý với ai được nữa, lăn lộn tr triều đường mấy năm nay, Tần Kham sớm đã nhìn rõ quan văn là sắc mặt gì, bản chất tàn bạo mãnh liệt của bọn họ vĩnh viễn giấu dưới da mặt giảng đạo lý, dưới biểu tượng hoa sen sáng lạn ánh ra linh hồn càn quấy.

Nhìn khuôn mặt mang theo sát khí của Tần Kham, Lý Đông Dương muốn nói lại thôi, thở dài.

Có lẽ trên đời này người có thể thấy rõ chân diện mục của Tần Kham chỉ có Lý Đông Dương, lão biết người trẻ tuổi nhìn thì nho nhã lễ độ này từ trong xương tủy có tính cách thô bạo như thế nào, sự thật chứng minh lão không nhìn lầm, đại bộ phận thời gian Tần Kham là phi thường nho nhã hơn nữa rất giảng đạo lý, nhưng mà một khi gặp phải người không giảng đạo lý, Tần Kham sẽ biểu hiện tàn bạo hơn, bất kể phân tranh thế nào, phát triển đến cuối cùng thường thường chỉ có một loại kết cục ngươi chết ta sống.

Lý Đông Dương sở dĩ thở dài, là vì lão từ trong mắt Tần Kham nhìn thấy sát khí, lão biết thanh niên nhân này sẽ bất chấp tất cả mọi giá để đạt được mục đích mở cấm biển, mà cái gọi là bất chấp tất cả mọi giá, thường thường sẽ đại biểu cho vô số mạng người, cho dù Lý Đông Dương rất thưởng thức văn sinh hậu bối Tần Kham này, nhưng không thể phủ nhận lão là một thành viên trong là quan văn, lão không thể khắc chế tấm lòng thương xót của mình.

Ngược với tâm tình phức tạp của Lý Đông Dương, tâm tình Tần Kham còn trầm trọng hơn.

Hắn không ngờ không chỉ mở cấm biển không dễ, ngay cả hắn tham dự rời bến thương hành cũng không dễ. Miếng bánh ngọt này trải qua trăm năm tranh đoạt, phần của nó đã được phân chia rõ, ai ăn phần nào, ăn bao nhiêu, ăn thế nào, đều đã có quy củ bất thành văn, miếng bánh ngọt này căn bản không có phần của hắn,

cho dù hắn là Quốc Công cũng không thể tham dự.

Ngay cả quyền tham dự trò chơi cũng không có, đừng nói tới sửa đổi quy tắc trò chơi, Tần Kham hiện tại mới thấy ý tưởng mở cấm biển gian nan cỡ nào.

"những gì lên nói thì lão phu đều nói rồi, sau hôm nay, triều đường chẳng còn liên quan gì tới lão phu, Tần Kham, ngươi cẩn trọng." Lý Đông Dương lắc đầu, lão đã trí sĩ, nan đề này chỉ có thể do Tần Kham tự mình giải quyết.

Tần Kham bùng đầy tâm sự, nhoẻn miệng cười, giơ chén rượu lên với Lý Đông Dương: "Núi cao nước dài, sau này còn gặp lại, vãn bối chúc lão đại nhân thuận buồm xuôi gió."

Hai người uống cạn, nhìn nhau cười.

Uống xong chén rượu tiễn biệt cuối cùng, Lý Đông Dương mang theo bảy phần men say loạng choạng lên xe ngựa.

Tần Kham đứng tr gió lạnh, lẳng lặng chăm chú nhìn xe ngựa của Lý Đông Dương đi xa, bỗng nhiên sửa sang lại y quan, vái dài bóng dáng xe ngựa.

Nguyên lão ba đời vua, khai tế bốn triều, Lý Đông Dương, ngài chắc chắn sẽ lưu sử sách.

Trải qua một cuộc trò chuyện với Lý Đông Dương, Tần Kham càng minh bạch chuyện rời bến thương hành gian nan cỡ nào, mấy ngày nay vẫn luôn cân nhắc. Kỳ thật nếu lúc này Tần Kham hạ lệnh bảo dừng, tất cả sóng gió sắp sinh sẽ biến mất, Tần Kham vẫn sẽ làm Quốc Công thái bình của hắn, tay nắm quyền thế ngập trời, nhà có tiền tài bạc triệu, có quyền có tiền chẳng thiếu thứ gì.

Nhưng mà Tần Kham sau khi nhiều lần cân nhắc, cuối cùng cắn chặt răng, quyết định tiếp tục chuẩn bị công việc rời bến.

Tên đã rời cung thì không thể quay lại, tình thế đã tiến triển tới mức này, có thể nói chỉ thiếu một bước vào cửa cuối cùng, giờ mà dừng, tất cả sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, ngủ đông lẳng lặng chờ một cơ hội lại không biết năm nào tháng nào, Tần Kham tuy rằng trẻ tuổi, nhưng hắn không chờ được, thời gian đối

với hắn mà nói là rất quý giá.

Lực cản lớn thì có làm sao? Nghiền nát nó là được.

Cảng đông Thiên Tân bắt đầu kiến tạo tám chiếc chiến hạm, đồng thời Tần Kham ở Bắc trấn phủ ti hẹn gặp ngự mã giám chưởng ấn Miêu Quỳ, hai người đóng chặt cửa phòng mật nghị hồi lâu, cũng không biết Tần Kham hứa hẹn lợi ích gì cho Miêu công công, Miêu Quỳ khi bước ra rất vui sướng, hai chân lả lướt, cứ như vừa uống xong ba cân rượu không biết đông tây nam bắc ra làm sao.

Ngày hôm sau, ngự mã giám phái dũng sĩ doanh xông vào chế tạo cục, trước mặt quản sự chế tạo cục, không nói hai lời đoạt đi hơn bốn trăm khẩu Phật Lãng Cơ và vô số đạn dược hỏa khí, tướng sĩ dũng sĩ doanh nghênh ngang mà đi, thắng lợi trở về, mà mấy tên quan viên quản sự trong chế tạo thì nằm trên mặt đất rên rỉ, hiển nhiên động tác của tướng sĩ dũng sĩ doanh hơi thô lỗ, trong quá trình bàn giao pháo không cẩn thận làm hỏng mấy đóa hoa nhỏ trong chế tạo cục.

Bốn trăm khẩu pháo Phật Lãng Cơ và vô số đạn dược hỏa khí không nằm lại lâu ở ngự mã giám, Miêu Quỳ lập tức hạ lệnh đưa tới cảng đông Thiên Tân, sau hai ngày, phúc thuyền chiến thuyền mới đóng xong ở cảng đông bắt đầu lắp hỏa pháo.

Nếu chỉ là ngự mã giám cướp hỏa pháo, các quan văn còn có nhịn được, lúc trước khi Lưu Cẩn loạn chính, quyền lực của thái giám hoạn quan trong cung đạt tới đỉnh phong của triều Minh, cho dù hiện giờ Lưu Cẩn đã chết hơn một năm, nhưng mà dư uy vẫn còn các quan văn đối với thái giám vẫn có kiêng kị nhất định, rất nhiều việc ngang ngược có thể nhịn được thì nhịn. Nhưng bốn trăm khẩu hỏa pháo này chỉ dừng lại trong ngự mã giám một chút rồi ngay sau đó được đưa tới cảng đông Thiên Tân, tin tức tất nhiên không giấu được, khi tất cả quan văn biết được hỏa pháo được lắp lên thuyền mới chế tạo ở cảng đông, các quan văn đã ẩn nhẫn hồi lâu cuối cùng nhịn không nổi nữa.

Cách lễ mừng năm mới còn có nửa tháng, hoàng đế và văn võ quan viên vui sướng chờ đợi nửa tháng nghỉ phép thì Binh bộ cấp sự trung Vương Liêu gửi lên một đạo tấu chương rất giết phong cảnh.

Vương Liêu vẫn rất có đầu óc đấu tranh, đầu mâu của tấu chương hạch tội vẫn chưa chỉ về phía ngự mã giám hoặc Tần Kham, mà là hạch tội quan viên chế tạo cục trông coi không tốt, nói bọn họ trộm bốn trăm khẩu hỏa pháo bán cho quan phủ địa phương, dũng sĩ doanh cướp pháo rõ ràng mọi người đều biết, Vương Liêu lại có bản lĩnh đổi trắng thay đen, cứ nói là chế tạo cục tự trộm.

Chế tạo cục tất nhiên hô trời khóc đất kêu oan, bốn trăm khẩu hỏa pháo không phải việc nhỏ, nỗi oan này bọn họ không gánh nổi, lập tức cũng bất chấp sẽ đắc tội với Miêu Quỳ, không chút do dự khai ngự mã giám ra, Vương Liêu lại cắn chế tạo cục không nhả, hẹn là hôm nay trên kim điện sẽ cáo trạng, dưới tâm tình sảng khoái thuận tiện tố cáo chế tạo cục thêm một tội, ác ý phỉ báng nội cung, ly gián cận vệ của thiên tử.

Cáo trạng của Vương Liêu nghe rất là có đạo lý, hơn nữa nhìn rõ mọi việc, sắc bén chỉ là chế tạo cục vu hãm người tốt, nhìn như đang giải vây cho ngự mã giám.

Nhưng mà dũng sĩ doanh của ngự mã giám cướp pháo, thuận tiện còn đánh ngã mấy tên quan viên của chế tạo cục, việc này kinh sư ai mà không biết? Vương Liêu giải vây cho ngự mã giám, phàm là người có đầu óc suy nghĩ tinh tế một chút, sẽ biết bên trong tràn đầy ác ý và cạm bẫy.

Triều hội kết thúc qua loa trong cuộc cãi vã của Vương Liêu và chế tác cục, mỗi người khi ra khỏi cung đình đều mang tâm tư riêng, mọi người đều minh bạch, triều hội hôm nay chỉ chẳng qua là một sự khởi đầu, náo nhiệt còn ở phía sau, việc Ninh Quốc Công Tần Kham móc nối với một đám huân quý đóng thuyền thương hành sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy, chuyện này liên quan tới lợi ích của rất nhiều người, tranh đấu giữa giai cấp huân quý do Tần Kham làm đại biểu và quan văn tất nhiên sẽ không thể kết thúc trong êm thấm.

Chương 655: Gió lốc tiến đến (thượng) (2)

Giờ dần hôm sau, khi bách quan tụ tập ngoài cửa Thừa Thiên chờ cửa cung mở, một cỗ kiệu quan dẫn tới rất nhiều ánh mắt, ánh mắt có khinh bỉ, có phẫn nộ, cũng có lạnh lùng.

Thị vệ trước kiệu quan giơ hai chiếc đèn lồng, trên giấy dán đèn lồng màu trắng viết một chữ "Tần" cực lớn, quan viên hơi có kiến thức trong kinh đều biết, đây là cỗ kiệu của phủ Ninh Quốc Công, thằng nhãi Tần Kham này hôm nay không ngờ lại vào triều.

Một khắc Giờ dần, tiếng chuông chung cổ lâu kêu vang, cửa cung nặng nề chậm rãi mở ra trong tiếng kẽo kẹt.

Tần Kham mặt không biểu tình đứng trong hàng huân quý, trao đổi một chút ánh mắt với họ rồi trầm mặc đi vào trong cung.

Có lẽ là sắp tới năm mới, tiểu hôn quân Chu Hậu Chiếu cũng chịu khó hơn, không ngờ mấy ngày liên tiếp không cáo ốm bãi triều, giờ đã là mùng ba tháng chạp, mấy ngày nữa nữa là bãi triều nghỉ phép rồi, cho nên hiệu suất bẩm chuyện của các đại thần trên tảo triều cũng đề cao hơn rất nhiều, từng việc từng việc như cưỡi ngựa xem đèn được nhất nhất báo lên, nội các và các đại thần lục bộ cũng xử lý phi thường ngắn gọn, không biết là đang chờ đợi nghỉ phép sắp tới hay là chờ đợi gió lốc sắp tới, sau khi triều hội bắt đầu thì mấy chuyện nhỏ được liên tiếp thông qua, trong không khí vui sướng mang theo mấy phần ý tứ kỳ lạ.

Ngồi trên long ỷ nghe bách quan bẩm tấu các loại quốc sự, Chu Hậu Chiếu vẫn còn buồn ngủ cố gắng kiên nhẫn, dùng tay áo che miệng ngáp mấy cái, không ngừng nhìn sắc trời đen xì ngoài điện, hiển nhiên hắn so với các đại thần còn gấp hơn, chỉ muốn mau mau tan triều hội về Báo Phòng ngủ thêm một hồi.

Nửa canh giờ qua đi, mọi việc bẩm tấu xong, kim điện đang ầm ĩ bỗng nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, kim rơi cũng có thể nghe thấy, mà không khí trong điện cũng bỗng thay đổi, giống như

không biết từ đâu thổi tới một cỗ âm phong, ngay cả nhiệt độ cũng tự dưng giảm xuống.

Chu Hậu Chiếu trước nay dây thần kinh luôn thô lúc này cũng thấy không đúng, không khỏi ngồi thẳng người lên, chậm rãi nhìn chúng thần trong điện.

"Hôm nay lại nhỉ, triều hội vừa mới bắt đầu, các ngươi đã không còn gì để tấu à?" Trong mắt Chu Hậu Chiếu lộ ra vẻ hiếu kỳ, vị hoàng đế ngu ngốc trị số cao này tất nhiên sẽ không phạm tiện tới mức đang yên đang lành lại cố bới chuyện, thấy trong điện không ai nói gì, Chu Hậu Chiếu vui rạo rực nói: "Nếu không còn chuyện gì để tấu, như vậy chư khanh về nha làm việc đi, tan..."

Hai chữ tan triều còn chưa nói xong thì một đạo thanh âm trầm ổn truyền đến: "Bệ hạ, thần có việc tấu!"

Tần Kham trong lòng trầm xuống, cái nên đến cuối cùng cũng đến rồi.

Chuyện Hôm qua Vương Liêu hạch tội quan viên chế tạo cục hắn đã biết rồi, hơi suy nghĩ một chút là hiểu chuyện hạch tội này không tầm thường, bên trong giấu diếm sát khí, cho nên hôm nay hắn mới dậy thật sớm tới tham gia triều hội.

Chu Hậu Chiếu có chút không vui, ánh mắt lườm tên sát tài quấy rối hắn về ngủ một cái: "Có việc thì nói mau đi."

Tên sát tài này tên là Vương Liêu, hôm qua hạch tội Binh bộ cấp sự trung của chế tạo cục, có tính nước tiểu của ngôn quan Đại Minh điển hình, quan không lớn, tính khí lại không nhỏ, chuyên quản các loại nhàn sự, người gặp người ghét, hoa thấy hoa héo.

Vương Liêu phất phất vạt áo, chạm rãi bước ra khỏi hàng, đứng giữa kim điện khom người nói: "Thần xin thỉnh tội với bệ hạ, hôm qua thần tấu quan viên chế tạo cục tự bòn rút đồ là không chân thực, chế tạo cục quả thật mất bốn trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ mới chế tạo và mấy thùng đạn dược hỏa khí, nhưng không phải là là quan viên chế tạo cục gây nên, thần nhất thời chưa tìm hiểu kỹ, đổ oan cho đồng liêu trong triều, xin bệ hạ giáng tội..."

Nói tới đây, ngay cả Tần Kham cũng không khỏi thầm khâm phục Vương Liêu. Người này rất am hiểu sâu nghệ thuật nói chuyện, một đại sự to đùng từ trong miệng hắn nói ra lại bút pháp xuân thu lướt qua, không cho văn võ cả triều chen vào.

Lẽ ra Vương Liêu đã nói tới nước này, nếu Chu Hậu Chiếu không ngu ngốc đến mức độ thần kinh thì sẽ nghe thấy huyền ca hiểu rõ nhã ý, dù sao người ta nói là thỉnh tội, nhưng huyền niệm lại rất hấp dẫn người nghe, mưu hại quan viên chế tạo cục là việc nhỏ, bốn trăm hỏa pháo không thấy đâu mới là đại sự, là người thì đều nên hỏi rõ một câu.

Nhưng mà biểu hiện của Chu Hậu Chiếu không giống người, ít nhất không giống người bình thường.

Chu Hậu Chiếu Ngồi trên long ỷ nhìn lướt qua Tần Kham trong đám người, sau đó làm bộ như không chút để ý nói: "Biết sai có thể sửa, ngươi đã chủ động nhận sai, trẫm há có thể không thuận theo không buông tha? Việc này trẫm tha thứ cho ngươi... Chư khanh còn có việc gì tấu không? Không có thì tan triều."

"Hả?" Vô số quan viên kinh ngạc nhìn Chu Hậu Chiếu.

Phản ứng của Hoàng thượng.. Không đúng! Giang sơn là của ngươi, triều đình là của ngươi, hỏa pháo tất nhiên cũng là của ngươi, đồ nhà ngươi bị người ta lấy cắp, thân là chủ nhân mà biểu hiện nhẹ nhàng bâng quơ giống như cho hàng xóm mượn một lọ dấm vậy?

Bốn trăm khẩu hỏa pháo đó, xếp thành một hàng ngang bắn mấy lượt, thành kinh sư cũng sẽ bị bắn trụi.

Vương Liêu đứng trong điện ngây ra một lúc, lập tức mặt đỏ lên, có chút hổn hển, phản ứng của Chu Hậu Chiếu hiển nhiên nằm ngoài kế hoạch của hắn.

"Bệ hạ, bốn trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ mới chế tạo bị mất đó." Vương Liêu khẩn trương nói.

Cả điện bỗng nhiên yên tĩnh, Chu Hậu Chiếu đứng lên chuẩn bị té không thể không lại ngồi xuống, chột dạ vuốt cằm lập lờ: "Bốn

trăm khẩu hỏa pháo... ? Biến mất khỏi chế tạo cục? Có... có phải các ngươi tính sai hay không?"

Vương Liêu cả giận: "Thần năm nay ba mươi sáu tuổi rồi, bệ hạ cảm thấy thần sẽ tính sai loại chuyện ngay cả trẻ con cũng tính được không?"

Chu Hậu Chiếu nghiêm mặt nói: "Cái đó cũng không nhất định, tuy nói trong quân tử lục nghệ có một nghề là 'đếm', nhưng các ngươi ai dám đảm bảo mình tinh thông cả lục nghệ? Ví dụ như nói, cắm hai cái ống vào một cái áo, một cái ống mỗi canh giờ hút vào sáu ngàn cân nước, cái còn lại mỗi giờ hút ra bốn ngàn cân nước, hỏi bao lâu thì có thể đầy nước trong ao, Vương Liêu ngươi có tính được không?"

Vương Liêu ngớ ra, tiếp theo lớn tiếng quát: "Một đầu hút nước, một đầu đẩy nước, đây là tên gian nịnh nào yêu ngôn hoặc chúng, ra cho bệ hạ cái đề mục nhàm chán như vậy, nên kéo ra ngoài chém."

"Khụ khụ khụ..."

Ninh Quốc Công Tần Kham đứng trong đám người bất hạnh trúng đạn, ho khù khụ.

Tần Kham ho một lúc mới dừng lại trong ánh mắt quái dị của văn võ cả triều, tiếp theo lộ ra nụ cười khổ.

Chu Hậu Chiếu càn quấy như vậy tất nhiên không phải không có nguyên nhân, đúng như lời Vương Liêu nói, bốn trăm khẩu hỏa pháo không phải việc nhỏ, không bẩm tấu trước thì cái mũ ý đồ tạo phản không cởi xuống được. Cho nên trước khi tướng sĩ dũng sĩ doanh động thủ, Tần Kham đã vào Báo Phòng báo cáo việc này với Chu Hậu Chiếu, nói với Chu Hậu Chiếu bốn trăm khẩu pháo này sẽ được lắp lên chiến thuyền, dùng để oanh kích hải đảo có giặc Oa cư trú, cùng với sử dụng trong tương lai khi gặp giặc Oa trên biển.

Rời bến thương hành Tần Kham sớm đã tính cho Chu Hậu Chiếu một phần, hơn nữa là một phần lớn nhất, tương lai lợi nhuận đạt được từ hàng hóa trên mỗi thuyền, nhất có bốn thành là thuộc về

nội khố. Từ chế tạo cục kéo về cho bốn trăm khẩu pháo cho thương đội, chuyện tốt như vậy Chu Hậu Chiếu há có thể không cho phép? Trên thực tế Chu Hậu Chiếu sớm đã biết việc này, hôm nay bị Vương Liêu đâm ra, Chu Hậu Chiếu đành phải hàm hồ cho qua, khiến đề tài này chạy trật bánh tám vạn dặm.

Chương 656: Gió lốc tiến đến (hạ) (1)

Không khí trên Kim điện cực kỳ quái dị, một đám quan văn vẻ mặt hôm nay phá lệ lạnh lùng, tuy rằng chỉ có một mình Vương Liêu đứng trong điện lên tiếng, nhưng chúng thần còn lại mặt không biểu tình một lời không nói cũng không bình thường, giống như một đôi độc thủ vô hình đang dần dần lộ ra nguyên hình.

Kế hoạch di dời đề tài của Chu Hậu Chiếu hoàn toàn vô dụng, tiểu hôn quân có sự chấp nhất của hắn, mỗi lần trên điện đụng phải chuyện khó giải quyết hắn sẽ luôn nói sang chuyện khác hoặc là trực tiếp trốn tránh cho xong việc, kết quả không một lần lảng tránh thành công, nhưng hắn tựa hồ trước giờ chưa nhận qua giáo huấn, như không biết mệt lần lượt lảng tránh, phương thức lảng tránh so với Lưu Lương Nữ lúc trước chỉ vào mũi hắn bảo hắn cút thì còn cứng rắn hơn.

"Bệ hạ, bốn trăm khẩu pháo Phật Lãng Cơ không thấy đâu, việc này không phải là nhỏ, thần xin bệ hạ tra rõ!" Vương Liêu bắt đầu múa kiếm, ý đồ không tốt.

Từ bề ngoài mà nói, thỉnh cầu của Vương Liêu không sai, không chỉ không sai, hơn nữa rất tất yếu. Bốn trăm khẩu hỏa pháo không phải việc nhỏ, nó thậm chí có thể quyết định sự thắng bại của một hồi chiến tranh, loại đại sát khí có thể biến tất cả mọi thứ trong nhân gian thành tro bụi này chỉ có thể nằm trong tay tại triều, nếu xói mòn ra ngoài cho dù chỉ một khẩu cũng có thể tạo thành tai họa không nhỏ, huống chi là mất bốn trăm khẩu.

Chu Hậu Chiếu quýnh rồi, ngồi trên long ỷ có chút vô cùng lo lắng nhìn Tần Kham một cái, sau đó sờ sờ cằm, nói: "Tra... Việc này đương nhiên phải tra, Ninh Quốc Công Tần Kham, trẫm lệnh cho ngươi sai Cẩm Y vệ tra rõ việc này, điều tra xong thì bẩm báo với trẫm."

Tất cả văn võ quan viên Trong điện, bất luận biết hay là không biết, mặt của bọn họ đều tối sầm.

Vừa rồi quan viên chế tạo cục chính miệng thừa nhận là ngự mã giám dũng sĩ doanh gây ra, trước mắt chỉ cần triệu ngự mã giám chưởng ấn Miêu Quỳ tới đối chất một phen, tất cả sẽ rõ ràng, tiểu hôn quân lại cố tình hạ lệnh cho Cẩm Y vệ đi tra xét, kế hoãn binh thật sự là vụng về không chịu nổi.

Vương Liêu cười lạnh, lớn tiếng nói: "Bệ hạ không cần phải phiền tới Cẩm Y vệ, thần là ngôn quan cấp sự trung, có quyền nghe phong phanh tấu sự, mỗi một chuyện thần nói đều có căn cứ để tra, theo thần biết, bốn trăm khẩu hỏa pháo đó đã bị ngự mã giám vận tới Thiên Tân, trên kim điện này, thần muốn trước mặt cả triều cả triều hỏi Ninh Quốc Công Tần Công Gia, ngươi có biết bốn trăm khẩu hỏa phải này dùng cho mục đích gì không?"

Đại điện lại một trận yên tĩnh, mọi người quay đầu, vô số đạo ánh mắt lập tức hướng về phía người Tần Kham.

Vương Liêu đã nói tới đây, rất nhiều đại thần trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cuối cùng nhắm về phía tên gian nịnh Tần Kham này, từ sau khi Lưu Cẩn chết, ngày này bọn họ chờ đã lâu rồi.

Tần Kham Bị vô số đạo ánh mắt chăm chú nhìn lại mặt không đổi sắc, mặt mày tỉnh bờ, hai mắt nửa nhắm nửa mở như lão tăng nhập định.

Đợi hồi lâu không thấy Tần Kham trả lời, Vương Liêu không khỏi phẫn nộ, bước một bước về phía trước, cười lạnh nói: "Tần Công Gia có thể giải thích nghi hoặc này cho hạ quan hay không?"

Tần Kham cuối cùng cũng mở mắt ra, đạm mạc liếc Vương Liêu, lập tức lại nhắm mắt lại, thản nhiên nói: "Vương đại nhân khí thế bức nhân như vậy, nhưng sao lại thẩm vấn bổn quốc công? Theo luật, hình bộ, Đại Lý tự, Cẩm Y vệ và Đông Tây nhị Hán đều có quyền truy bắt thẩm vấn, nhưng bổn quốc công từ trước tới giờ không biết ngôn quan cũng có quyền thẩm vấn, ngôn quan thất phẩm trên kim điện hỏi Quốc Công đương triều, là để mua danh chuộc tiếng hay là dĩ hạ phạm thượng?"

Vương Liêu bị Tần Kham chụp mũ, sắc mặt lập tức xanh mét, còn chưa lên tiếng thì thấy trong hàng lại có một người đứng ra, chính là Hữu Đô ngự sử chưởng viện sự Đồ Dung.

"Hừ! Vương Liêu phẩm giai không lớn, không thể hỏi Tần Công Gia, không biết bản quan có tư cách để hỏi một câu hay không?"

Tần Kham thầm thở dài, Đồ Dung tính tình ngay thẳng, có lẽ không tham dự chuyện quan văn cấu kết v hải thương, nhưng từ thời kì Lưu Cẩn loạn chính, Đồ Dung luôn khó chịu với bát hổ, cố chấp cho rằng Tần Kham là gian nịnh họa quốc giống như Lưu Cẩn, thế là liên tục làm khó.

Thế là Tần Kham lập tức hiện lên nụ cười, nói: "Đồ đại nhân hỏi thì bổn quốc sẽ tri vô bất ngôn."

"Tốt lắm, bản quan xin hỏi Tần Công Gia, việc bốn trăm khẩu hỏa pháo mà Vương Liêu nói, Tần Công Gia có biết không?"

Tần Kham vẫn cười, trợn mắt lên nói: "Không biết."

Câu trả lời này khiến đại thần cả triều không biết nói gì, thật sự có thể nói là cực kỳ vô lại, Đồ Dung nghẹn tới suýt nữa ngất đi, chỉ vào Tần Kham run run.

Vương Liêu lại không chịu nổi cô đơn mở miệng, cười lạnh nói: "Tần Công Gia biết rõ còn giả bộ hồ đồ, hạ quan nói thay ngài vậy, bốn trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ ngay đêm đưa tới Thiên Tân, cảng Thiên Tân đang đóng thuyền, trước mắt đã đóng xong năm chiếc phúc thuyền và mấy chiếc thuyền, bốn trăm khẩu hỏa pháo là để trang bị cho những con thuyền này, mà những con thuyền này đủ để tạo thành một hạm đội cường đại rời bến tới phiên quốc, Tần Công Gia, theo hạ quan biết, những con thuyền này chính là phụng mệnh lệnh của ngươi mà kiến tạo, từ năm ngoái đã bắt đầu khởi công, hạ quan xin hỏi Công gia, ngươi lập ra hạm đội này là để làm gì?"

Tần Kham lại trầm mặc, hai mắt nửa nhắm nửa mở bất động, giống như đang ngủ, dưới cái nhìn chăm chú và bất thiện của vô số người trong điện, trầm mặc hồi lâu mới thản nhiên nói: "Đóng thuyền đương nhiên là để rời bến, bằng không còn có thể làm gì?"

"Rời bến làm gì?"

"Rời bến đánh cá..."

"Sặc, ha ha, khụ khụ khụ khụ..." Chu Hậu Chiếu không đúng lúc bật cười, cười mấy tiếng mới cảm thấy không hợp cảnh, vội vàng dùng tiếng ho để che giấu.

Vương Liêu bị chọc giận: "Nơi này là Kim Loan điện, Tần Công Gia xin trang trọng một chút, hạm đội trang bị bốn trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ chẳng lẽ cũng là để đánh cá à? Tưởng Vương mỗ và công khanh công khanh cả triều là kẻ ngốc hết ư?"

Tần Kham thở dài: "Bổn quốc công thật không hiểu Vương đại nhân làm sao mà thi trúng được tiến sĩ, Trang tử, Nội thiên có viết: "Bắc Minh có loài cá, gọi là Côn. Con rất to, không biết dài mấy ngàn dặm. Vương đại nhân thử nghĩ xem, cá lớn tới mấy ngàn dặm, dùng bốn trăm khẩu hỏa pháo bắn nó, có quá đáng không? Quá đáng không? Không hề! Ít hơn bốn trăm khẩu hỏa pháo thì ngươi để sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của côn ở chỗ nào?"

"Ha ha ha ha..." Chu Hậu Chiếu trên Long ỷ rốt cuộc không nhịn nổi nữa, cuối cùng há miệng cười ha hả, cười ngửa tới ngửa lui, nước mắt chảy ròng ròng, không ngừng dùng quyền đầu vỗ vào tay vịn của long ỷ, hồn nhiên không để ý tới sắc mặt càng lúc lúc khó coi của quần thần trong điện.

Mấy lão thần trọng lễ nghi không nhịn được, đồng thời đứng ra khỏi hàng, trầm giọng nói với hoàng đế có cười không còn chút hình tượng nào trên long ỷ: "Bệ hạ xin trang trọng!"

Chu Hậu Chiếu lưu luyến không rời thu liễm nụ cười.

Vương Liêu bị sự vô lại của Tần Kham khiến cho tức giận, đột nhiên bước một bước về phía trước, quyền đầu nắm chặt, tựa hồ muốn đánh Tần Kham.

Quan viên Đại Minh đánh nhau đã là truyền thống tốt đẹp kéo dài trăm năm, hơn nữa bọn họ đánh nhau chưa bao giờ phân thời gian và trường hợp, gặp chỗ nào thì giải quyết chỗ đó, trước tiên chửi nhau, chửi không được thì đánh, đánh không lại thì thuận tay vớ lấy binh khí thuận tay gần mình nhất tiếp tục đánh, trừ khi mắng chửi người văn nhã cùng với không bái Quan Nhị Gia ra, từ bản chất mà nói, đám gia hỏa này cơ bản không khác gì du côn thu phí bảo hộ địa bàn đánh nhau cả.

Vương Liêu hai tay nắm quyền, đại thể là động tâm tư muốn đánh Tần Kham. Ngôn quan Thất phẩm đánh Quốc Công đương triều không phải là chuyện kinh thế hãi tục gì, thời kì Đại Tống từng có tiền lệ đại thần điện đánh chết một Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ trước mặt hoàng đế, có thể thấy được các quan văn Minh triều hạnh phúc cỡ nào.

Tần Kham nhìn thấy động tác của Vương Liêu, lập tức rất lưu loát rút ra cái thước bằng ngà voi dắt ở đai ngọc sau người, cụp mắt lẳng lặng đứng giữa điện, một tay nhẹ nhàng vuốt ve cái thước, ánh mắt chuyên chú và si mê. Giống như một vị kiếm khách tuyệt thế đang âu yếm bảo kiếm của hắn.

Vương Liêu đang định động thủ lập tức khựng lại, do dự một lát cuối cùng thở dài, bỏ cuộc.

Không thể phủ nhận Tần Kham là nhân vật rất ác, dưới tay có mấy ngàn mạng người. Hôm nay nếu trên kim điện tùy tiện động thủ, không nói đến ngày sau Tần Kham sẽ trả thù cho hắn như thế nào, chỉ nhìn tư thái phong tao cao thủ tuyệt thế của tên nghiệt súc này hiện tại, Vương Liêu cũng chưa chắc có thể đánh thắng được hắn, vạn nhất động thủ rồi lại bị đối phương đánh cho một trận thì mất mặt lắm.

"Tần Kham, trước mặt văn võ công khanh cả triều, ngươi ngay cả một câu nói thật cũng không dám nói à? Từ năm ngoái tới giờ, ngươi lệnh cho Cẩm Y vệ từ các nơi Đại Minh triệu tập hơn một ngàn công tượng đóng thuyền, ở cảng đông Thiên Tân ngày đêm không ngừng đóng thuyền, chiêu mộ tướng sĩ thủy sư, không phải vì để rời bến mậu dịch với phiên quốc thì để làm gì?" Vương Liêu cười lạnh: "Đại Minh ta từ thời Thái tổ hoàng đế đã có ý chỉ, nghiêm lệnh cấm biển, phiến bản không thể xuống nước, ai làm trái xử như đại nghịch, hiện giờ ngươi ngang nhiên đóng thuyền, mộ luyện thủy sư, xin hỏi Tần Công Gia, ngươi để luật pháp và tổ chế của Đại Minh ở chỗ nào! Vương mỗ xin hỏi chư vị đồng liêu trong điện, tự tiện đóng thuyền rời bến thương hành chịu tội gì."

Chương 656: Gió lốc tiến đến (hạ) (2)

Vương Liêu vừa dứt lời, hơn hai mươi giám sát ngự sử và cấp sự trung giống như đã thương lượng trước đồng thời đứng ra khỏi hàng, ai ấny vẻ mặt lòng đầy căm phẫn đồng thanh nói: "Nếu có việc này, luận tội nên chém!"

Cùng hô không chỉ có hơn hai mươi người này, còn có cả mấy chục quan viên đứng dậy, mỗi người trên mặt hoặc khiếp sợ hoặc ngưng trọng, giống như Tần Kham làm ra tội ác cực lớn khiến người người oán trách vậy.

"Nếu việc này không giả, thật sự là đại án của quốc triều."

"Khẩn cầu bệ hạ hạ chỉ nghiêm tra!"

"Rời bến thương hành, vi phạm tổ chế, thật là đại nghịch, xin bệ hạ bỏ tước bãi chức Tần Kham, hạ ngục nghiêm thẩm."

"..."

Giống như trên bầu trời âm trầm bỗng nhiên vang lên mấy tiếng sấm, kim điện lập tức loạn xị bát nháo, tiếng mắng chửi chỉ trích như trời long đất nở, bỗng nhiên Tần Kham trở thành mục tiêu chỉ trích của vạn người.

Tần Kham vẫn vẻ mặt trấn định đứng trong đám người, không vui không buồn như ngộ đại đạo.

Từ hôm qua Vương Liêu hướng đầu mâu về phía quan viên chế tạo cục, cũng mang đi bốn trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ, Tần Kham đã dự cảm được hôm nay tất sẽ có một hồi gió lốc, cho nên hắn mới tham gia tảo triều hôm nay, phản ứng của chúng thần cũng nằm trong suy đoán của Tần Kham.

Cái gì nên tới rồi cũng sẽ tới, mở cấm biển nặng nề mà xa vời, không thể không có vấp váp, hơn nữa hắn cũng phi thường minh

bạch, tình thế cứ vậy phát triển thì gió lốc lớn hơn còn đang chờ hắn ở phái sau.

Chu Hậu Chiếu trên Long ỷ cuối cùng cũng biến sắc, cho đến lúc này hắn mới nhận thấy được, triều hội hôm nay tựa hồ không đơn giản như vậy, Vương Liêu hạch tội chế tạo cục chỉ là cái cớ, người bọn họ thật sự nhằm vào chính là Tần Kham.

Lúc trước khi Chu Hậu Chiếu vừa tại vị, văn võ cả triều bỗng nhiên phát động, trăm miệng một lời thỉnh cầu tru trừ bát hổ, tình cảnh hôm nay cũng tương tự như lúc trước.

Chu Hậu Chiếu quýnh quá, ánh mắt kích động quét tới quét lui trong đám người, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt tỉnh bơ của Tần Kham, thấy Tần Kham vẫn trấn định, Chu Hậu Chiếu không khỏi thầm kêu khổ, ngươi trấn định như vậy, cũng không biết là nắm chắc giải quyết được phiền toái này hay là ra vẻ trấn định.

Làm bằng hữu, Chu Hậu Chiếu vẫn rát giảng nghĩa khí, bất kể Tần Kham lúc này có biện pháp ứng phó hay không, nên giúp thì vẫn phải giúp, cho dù là giải vây tạm thời cũng được.

Chu Hậu Chiếu mắt chớp chớp, lập tức có chủ ý.

Lúc này trong điện tiếng tranh cãi không ngớt, các quan văn giống như một đám sơn tặc tìm được mồi ngon vậy, đều nhảy ra chỉ trích Tần Kham.

Lúc Tình cảm quần chúng đang phẫn nộ, Tần Kham thở dài, định đứng ra lên tiếng thì thấy Chu Hậu Chiếu trên long ỷ bỗng nhiên đứng lên, thân hình lung lay sắp ngã, sắc mặt không biết tại sao trở nên đỏ bừng, mồ hôi trên trán chảy xuống, mắt lại sung huyết đỏ bừng.

Tiếng động lớn trong điện lập tức im bặt, mọi người hoảng sợ nhìn Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu cả người lắc lư mấy cái, cuối cùng như anh hùng sau lô cốt bị đạn phá, rất lừng lẫy ngã sang một bên, thái giám trực nhật bên cạnh mặt trắng bệch vội vàng bước lên đỡ Chu Hậu Chiếu, sau đó rít lên, miệng không quên đổ tội: "Bệ hạ bị các ngươi làm cho tức tới ngất đi rồi, mau gọi Thái y! Mau, mau!"

Văn võ cả điện sợ quá, thường ngày cãi nhau cũng được, chỉ trích hoàng đế cũng được, đó đều là quyền lợi và nghĩa vụ của người làm thần tử, có thể nào thì cũng không có gì đáng trách, nhưng nếu thần tử thật sự khiến hoàng đế tức đến phát ngất thì đó là đại nghịch bất đạo chân chính, tội ss quả thực có thể đánh đồng với ám sát hoàng đế, tuyệt đối là tội lớn tru diệt cửu tộc.

Thế là đại thần cả điện rầm rập quỳ xuống, trăm miệng một lời nói: "Chúng thần muôn lần chết, bệ hạ bảo trọng long thể."

Nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa là lo nhất, lão và Chu Hậu Chiếu vừa là quân thần vừa là thầy trò, có đôi khi quan hệ thầy trò còn thân thiết hơn cả cha con ruột.

"Còn ngây ra đó làm gì! Đại hán tướng quân Ngoài điện mau đi mới Thái y tới cung Càn Thanh xem bệnh cho bệ hạ, thái giám nội thị ngoài điện mau đưa bệ hạ về cung, mau!" Dương Đình Hòa trầm giọng quát.

Mọi người ngây ra một thoáng, tiếp theo như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng chấp hành mệnh lệnh của Dương Đình Hòa.

Chu Hậu Chiếu giỏi diễn trò, Tần Kham sừng sững bất động trong đám người lúc này cũng trở nên lo lắng, trong lòng thấp thỏm không thôi.

Tên này rốt cuộc là ngất thật hay giả đây?

Chu Hậu Chiếu đã ngất bị các thái giám ba chân bốn cẳng nâng đi, thái giám trực nhật bước theo sau, nghĩ một thoáng rồi xoay người quay lại, phất trần giơ phất trần trong tay lên, nói một câu thừa thãi.

"Bách quan bãi triều."

Một hồi triều tranh như mây đen áp đỉnh, vừa mới bắt đầu đã bị Chu Hậu Chiếu tạm thời hóa giải, bách quan ai nấy mang tâm tư riêng rời khỏi hoàng cung, Chu Hậu Chiếu thì được các thái giám vội vàng đỡ về cung Càn Thanh.

Qua điện Phụng Thiên, vào thẳng điện Cẩn Thân, vừa qua hành lang gấp khúc ngoài điện thì Chu Hậu Chiếu bất tỉnh nhân sự trên

giường mềm bỗng nhiên tỉnh lại. Như cá chép bật dậy, thần thái sáng láng tinh khí mười phần, các thái giám đỡ hắn dừng chân, ngơ ngác nhìn Chu Hậu Chiếu hồi lâu, sau đó các thái giám sợ tới mức vội vàng quỳ xuống đất liên tiếp dập đầu không thôi.

Chu Hậu Chiếu ngửa mặt lên trời cười ha ha, sau đó cúi đầu nhổ hai cái, mai miếng gừng vàng bị nhổ xuống đất.

"Thứ này cay thế, khiến đầu lưỡi hắn tê rần rồi."

Ngay cả người dây thần kinh thô như Chu Hậu Chiếu cũng cảm thấy là phiền toái lớn, thì chứng tỏ là phiền toái lớn thật sự.

Làm hoàng đế ba năm, Chu Hậu Chiếu dần dần đã hiểu sâu về triều đường, hắn biết trận gió lốc không hề có dấu hiệu hôm nay sẽ không bởi vì hắn giả bệnh mà dừng lại, hôm nay chỉ là một mở đầu, các đại thần sẽ không từ bỏ hạch tội Tần Kham.

Triều hội tan rồi, các đại thần tốp năm tốp ba ra khỏi cung, mà các huân quý thì cố ý đi chậm lại, nhìn Tần Kham sắc mặt bình tĩnh, vẻ mặt mọi người có chút phức tạp.

Kỳ thật chuyện đóng thuyền rời bến mậu dịch với phiên quốc, trăm năm qua mỗi huân quý đều làm, bọn họ hoặc là trực tiếp đóng thuyền, hoặc là kết phường với thương nhân vùng duyên hải, chỉ có điều quy mô không lớn, một đội tàu nhiều nhất chỉ có hai chiếc thuyền hàng ngàn súc gỗ kém với mấy chiếc chiến hạm nhỏ, nhưng chỉ một hạm đội tới Nhật Bản hoặc Lưu Cầu một chuyến, bạc kiếm được cũng là một con số cực lớn.

Một chuyện rõ ràng bị cấm, nhưng kỳ thực quan văn sau lưng đều làm, huân quý cũng làm, mọi người đều đang làm, nó là một miếng bánh ngọt thơm ngon, cũng là một bãi mìn yên lặng. Độ dày như một tờ giấy, nếu không chọc thủng nó, mọi người tường an vô sự, một khi chọc thủng thì chỉ có thể là kết cục ngươi chết ta sống.

Theo Vương Liêu chọc thủng tờ giấy này, Tần Kham không nghi ngờ gì nữa lại một lần nữa thành trung tâm của gió lốc, ánh mắt nhìn Tần Kham của các huân quý cũng dần dần có biến hóa.

Cùng thuộc đoàn thể hưởng thụ tước lộc nhiều đời của Đại Minh,

lợi ích của mọi người liên quan chặt chẽ, nhưng lợi ích liên quan cũng không có nghĩa là đoàn thể này bền chắc như thép, đều là bánh quẩy lăn lộn triều đường nhiều năm, tư thế mưa gió sắp đến của các quan văn trên triều hội hôm nay, thật sự làm các huân quý kinh sợ.

Rốt cuộc với là vận mệnh hoàng đế va sĩ phlà cùng trị thiên hạ. Huân quý tuy rằng địa vị cao quý, nhưng luận về thực quyền. Dù sao so với các quan văn vẫn yếu hơn nhiều, cỗ lực lượng quan văn cả triều tụ lại quả thực là vô kiên bất tồi, các huân quý không thể không đánh trống lui quân.

Đón ánh mắt phức tạp của các huân quý, Tần Kham có chút bất đắc dĩ cười cười, sau đó sửa sang lại y quan, đi đến cung Càn Thanh, cước bộ chậm rãi, trầm ổn hữu lực, những có một loại khí thế san bằng tất cả.

Trong nụ cười ân cần lấy lòng của tiểu hoạn quan, Tần Kham đi vào cung Càn Thanh.

Cung Càn Thanh vốn là tẩm cung của lịch đại hoàng đế, trong hoàng cung kinh sư trừ điện Phụng Thiên là cung điện lớn nhất ra, Chu Hậu Chiếu chuyển khỏi cung Càn Thanh đã nửa năm trời, hiện giờ cung Càn Thanh bởi vì bỏ hoang đã lâu, trong điện có mấy phần hàn khí.

Tần Kham chân vừa bước vào cửa điện liền cảm thấy âm lãnh, ngửa đầu nhìn tòa điện các to lớn này, điện các vẫn hùng vĩ như thường ngày nhưng lại thiếu đi một phần nhân khí, ngay cả hoạn quan cung nữ đứng đầy trong điện cũng không giống người sống mà giống như những bức tượng, đờ đẫn đứng thẳng ở vị trí thuộc về bọn họ.

Tẩm cung Hoàng đế sống còn như vậy, thật không hiểu cung Khôn Ninh Hạ hoàng hậu sống có cảnh tượng thê lương như thế nào.

Trong Noãn các không chỉ đốt lò sưởi, trong phòng còn đặt bốn chậu than. Chu Hậu Chiếu vén hoàng bào rất không có hình tượng ngồi khoanh chân trên thảm, dùng giấy gai nhấp nước, bọc trứng chim rồi ném vào chậu than, chẳng bao lâu sau thì nghe thấy trong chậu than bốp một tiếng, Chu Hậu Chiếu vui vẻ gắp trứng chim

trong chậu than ra. Vừa thổi hơi nóng vừa nhe răng trợn mắt bóc vỏ trứng ăn, sau đó ợ một cái, vẻ mặt hài lòng.

Thấy Tần Kham vào nhà, Chu Hậu Chiếu nhíu mày: "Làm một quả nhé?"

Chương 657: Ngược dòng mà lên

"Thần không thích ăn thế này."

"Ngon thế mà không ăn, đúng là không biết hưởng thụ."

Tần Kham thở dài, trứng chim không mặn không ngọt không có hương vị mà cũng vừa ăn vừa khen trầm trồ? ? Đây là đương kim hoàng đế à, nhìn thế nào thấy nhà quê, nếu hắn được thử trứng luộc trong nước trà mà thổ hào đời sau được ăn, chẳng phải sẽ hạnh phúc tới rơi nước mắt ư?

"Trứng luộc trong nước trà? Là thứ gì?" Chu Hậu Chiếu nghe thấy câu lẩm bẩm cuối cùng của Tần Kham, bỗng nhiên có hứng thú.

Quế, hồi hương, muối, là trá, thêm một chút thì là và một muỗng nhỏ đường, trứng luộc trong nước trà công thành rời nồi.

Chu Hậu Chiếu ngửi mùi thơm phứt, mắt dần dần tỏa sáng, không đợi nguội đã lột vỏ trứng cho vào miệng ăn, không ngờ thật sự ứa nước mắt.

"Ngon như vậy sao giờ mới nói? Không trượng nghĩa!" Chu Hậu Chiếu lấy thêm một quả trứng nữa, không quên trừng mắt lườm Tần Kham một cái, khiến Tần Kham trong nháy mắt có một loại cảm giác mất mát như lấy bánh bao thịt đánh chó.

Ăn liền mấy quả, Chu Hậu Chiếu dừng nhai, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt ưu thương.

"Ngon thế cơ à? Ngon đến ưu thương luôn ư?" Tần Kham có chút không dám tin.

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Tần Kham à, hôm nay Vương Liêu trên kim điện hạch tội ngươi, việc này e là không đơn giản, phiền toái lớn hơn nữa đang chờ ở sau đó, lửa cháy đến mí mắt rồi, trẫm không ngờ còn ngồi ăn trứng, hơn nữa ăn vui vẻ như vậy, ngươi

nói trẫm có phải rất vô tâm vô phế hay không?"

Tần Kham mỉm cười, hắn rất vui mừng vì nhận thức này của Chu Hậu Chiếu.

"Bệ hạ, các quan văn quả thật đang vận sức chờ phát động, triều đường bắt đầu từ hôm nay e làsẽ không thể bình tĩnh." Tần Kham nói.

Chu Hậu Chiếu lộ ra vẻ ảo não: "Chúng ta cũng chưa nói tới mở cấm biển mà, chỉ là đóng thuyền mậu dịch với phiên quốc, những người này vì sao kích động như vậy, cứ như là đào mộ tổ nhà họ ý."

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu đột nhiên nhớ tới tính cách của Tần Kham, không khỏi hồ nghi nhìn: "... Ngươi không phải là lại đi đào mộ tổ nhà người ta chứ?"

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Bệ hạ sao có thể ngờ vực trung thần vô căn cứ như vậy? Thần là quân tử đó

Chu Hậu Chiếu lườm hắn một cái, nói: " Quân tử như ngươi may mà toàn bộ Đại Minh chỉ có một tên. Tần Kham à, hay là chúng ta thôi đi, tuy rằng nội khố vào không bằng ra, nhưng quan văn không dễ chọc đâu, chúng ta hay là nghĩ biện pháp kiếm tiền khác đi."

"Tên đã lên dây, không thể không phát, bệ hạ, đây không chỉ là chuyện kiếm tiền, mở cấm biển là đạo để cường quốc, há có thể chỉ vì có lực cản mà từ bỏ? Chỉ cần chúng ta qua được một cửa này, phía trước sẽ là một mảng đường bằng phẳng."

Chu Hậu Chiếu lo lắng nói: "Ngày sau quan văn cả triều tấn công, trẫm và ngươi đối phó thế nào?"

"Cứ tiếp đón là được."

Khi Tần Kham ra khỏi hoàng cung thì trời đã tối, ngoài cầu Kim Thủy, Đinh Thuận và một đám thị vệ đứng thẳng chờ hắn.

Thấy Tần Kham ra. Đinh Thuận vội vàng chạy tới đón.

"Công gia, thuộc hạ nghe nói tảo triều hôm nay không ổn lắm, thằng chó Vương Liêu hạch tội chế tạo cục, đầu mâu lại chỉ về phía ngài, thằng chó này chán sống rồi à, thuộc hạ nguyện phân ưu cho Công gia." Trong mắt Đinh Thuận hiện lên lệ khí.

Tần Kham lắc đầu: "Ngươi trừ giết người ra thì còn biết gì nữa? Hôm nay tố ta đâu chỉ có Vương Liêu? Rõ ràng là quan văn cả triều mà, ngươi có thể giết được một mình Vương Liêu chứ có giết được quan văn cả triều không?"

"Công gia tâm từ nhân hậu. Nhưng nếu muốn nắm quyền bính, giết mấy người vẫn là cần thiết, chém chết mấy kẻ cầm đầu, những người còn lại cho dù trong lòng có bất mãn, nhưng sẽ không dám khoa tay múa chân với Công gia nữa, cái này gọi là giết một người răn trăm người. Lúc trước Lưu Cẩn chính là như vậy làm, tuy nói Lưu Cẩn không phải người tốt. Nhưng biện pháp đối phó với quan văn của hắn không nghi ngờ gì nữa là rất hữu dụng. Công gia sao không tham khảo một chút?"

Tần Kham tựa cười mà như không phải cười: "Đinh Thuận, không nhìn ra ngươi gần đây càng lúc càng thâm thúy, ngươi nói phương pháp ngự thần của Lưu Cẩn có thể tham khảo, ta có cần tham khảo luôn kiểu chết của hắn không?"

Đinh Thuận ngẩn ra, vội vàng cười bồi nói: "Cái đó thì không cần. Chúng ta chỉ lấy những thứ tinh hoa, cặn bã thì bỏ."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Lưu Cẩn từ đắc thế đến ngã ngựa, tổng cộng phong quang được mấy năm? khi hắn tại vị các đại thần câm như hến, giận mà không dám nói gì, nhưng dù là vậy, mọi người vẫn cừi thị hắn, cho nên Lưu Cẩn chết càng nhanh càng thảm. Biện pháp đối phó với đại thần của hắn chúng ta có thể sử dụng sao? Đó là đạo Tự chịu diệt vong!"

Đinh Thuận bị nói cho mặt đỏ tai hồng: "Vâng vâng vâng, Công gia giáo huấn rất phải, thuộc hạ ngu xuẩn. Nhưng Công gia, triều đường hôm nay hướng gió không đúng, ngay cả hán tử thô bỉ như thuộc hạ cũng cảm thấy rất phiền toái, ngày sau tất còn gió lốc, chúng ta ứng đối như thế nào đây?"

Tần Kham thở dài: "Không thể không thừa nhận, chuyện này là ta

suy nghĩ không chu toàn, ta không ngờ những người này lại điên cuồng giữa lấy lợi ích như vậy, không chỉ dùng tổ chế làm cớ để phong tỏa chặt chẽ hải cương Đại Minh, ngay cả nhân vật quyền thế như ta muốn xin một chén canh trong hải vận cũng khó như lên trời."

Khóe miệng cong lên, Tần Kham không ngờ lại mỉm cười: "Bởi vậy có thể thấy được, lợi ích của hải vận khổng lồ như thế nào, lớn tới mức những người này không ngại chống lại ta."

Đinh Thuận cười nói: "Nói cách khác, chỉ cần chúng ta qua được một cửa này, về sau chúng ta sẽ phát tài lớn."

Tần Kham lắc đầu cười nói: "Ngươi hãy nghĩ xa hơn một chút, lợi ích từ hải vận khổng lồ như vậy, nếu tương lai Đại Minh ta mở cấm biển, từ nay về sau bù đắp nhau với phiên quốc, lúc đó hải cương Đại Minh không còn là cấm địa, ai cũng có thể tùy ý xuống biển, khi đó không chỉ là quyền quý và thương nhân phát tài, mà là toàn dân đều giàu."

"Đến một ngày bách tính bình thường của Đại Minh chúng ta có thể tùy ý lấy ra mấy lượng thậm chí là mấy chục lượng bạc mà không tổn thương tới nguyên khí nhà mình, Đại Minh chúng ta mới thật sự giàu mạnh, khi đó chúng ta lại phát triển quân bị, tiến cử mầm lương phiên quốc, sửa đê, trị sông, sửa sang lại quân chế triều chính. Nếu thật sự có thể nhìn thấy ngày đó, lý tưởng đời này của ta coi như thực hiện được rồi."

Tần Kham càng nói càng kích động, mặt dần dần đỏ lên, cho tới lúc một trận gió lạnh thổi vào mặt, Tần Kham mới như ở trong mộng mới tỉnh, phát giác tất cả những gì vừa nói chỉ là cảnh trong mơ, trước mắt mình vẫn phải đối diện với phiền toái rất lớn, nghĩ đến đây, vẻ mặt Tần Kham lập tức ảm đạm.

Đinh Thuận bình tĩnh chăm chú nhìn hắn, bỗng nhiên quỳ một gối xuống, mạnh ôm quyền nói: "Công gia, thuộc hạ chỉ là hán tử thô bỉ không thông văn mặc, nhưng mắt của lão Đinh ta không mù, nó phân rõ thị phi, nhìn được trắng đen, thế nhân đều mắng Công gia là gian nịnh, lão Đinh sống nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng nghe nói có gian nịnh luôn để gia quốc thiên hạ ở trong lòng, thế nhân mắt mù, nhưng lão Đinh không mù! Công gia sau này có gì

phân phó, thuộc hạ muôn lần chết không chối từ!"

Chương 658: Vạn phu sở chỉ

Bất luận từ góc độ của người nào mà nói, Cẩm Y vệ không được coi là người tốt, hoặc là nói kiểu khác thì người tốt không làm được Cẩm Y vệ, có thể đi vào Cẩm Y vệ phải có một bộ ý chí sắt đá, cho dù không làm được tới mức quân pháp bất vị thân thì, ít nhất cũng phải tâm độc thủ lạt.

Đương nhiên, lịch đại Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Đại Minh người tốt càng ít, không luyện được một thân bản sự giết cha ruột bán bạn bè thì vị trí Chỉ huy sứ này thật sự là không ngồi nổi.

Vị Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham này thì ôn hòa hơn rất nhiều, đặt hắn cùng một chỗ với các tiền bối tội ác chồng chất, đem so sánh thì quang huy nhân tính phát ra trên người Tần Kham quả thực rất chói mắt, trừ thỉnh thoảng lừa nhạc phụ giết mấy phiên tử Đông Hán ra thì cơ bản không có khuyết điểm gì quá lớn.

Trong các Chỉ huy sứ người tốt quá ít, mà Chỉ huy sứ thật sự có thể để thiên hạ gia quốc trong lòng, nỗ lực vì chí hương khiến dân giàu nước mạnh thì trong lịch sử Đại Minh chưa từng nghe nói.

Nhưng mà một người tốt như vậy, lại không được triều đường công nhận, ngược lại còn bị người trong thiên hạ gán cho cái mác Gian nịnh, chỉ có người thân cận bên cạnh Tần Kham mới biết được, vị Quốc Công gia này phải chịu nhục như thế nào.

Tần Kham đoán đúng, trên triều hội ngày hôm sau, các quan văn cuối cùng cũng bắt đầu tấn công.

Vẫn là Binh bộ cấp sự trung Vương Liêu xung phong.

Xui xẻo Đầu tiên vẫn là quan viên chế tạo cục, tình thế phát triển đến nước này, chứng cớ và xanh đỏ đen trắng đã không trọng yếu, xảy ra chuyện phải có người đứng ra chịu tội thay, con dê Tần Kham này vừa béo vừa dữ, thế là các quan văn khai đao với dê con trước.

Quan viên Chế tạo cục rất muốn chết, hôm qua bọn họ nằm rồi mà

vẫn trúng đạn, hôm nay đổi đổi tư thế, ai ngờ nằm sấp cũng vẫn trúng đạn.

Mọi người đều minh bạch Vương Liêu hạch tội chế tạo cục là thế nào, nhưng việc này giống như sủi cảo trong ấm chè vậy, trong lòng biết nhưng không nói ra được.

Xử trí Đối với quan viên chế tạo cục vẫn chưa có định luận, Vương Liêu ngay sau đó lại lấy ra một đạo tấu chương, hôm nay hắn hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, lần này hắn hạch tội thái giám ngự mã giám chưởng ấn Miêu Quỳ, Vương Liêu tố Miêu Quỳ tự tiện điều động binh mã, cướp bốn trăm khẩu hỏa pháo của chế tạo cục.

Cả sự kiện giống như đi cầu thang, một bước một bậc, mỗi một bước đều kéo ra một số người và việc, điểm cuối của cầu thang chính là Ninh Quốc Công Tần Kham.

Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ, sắc mặt càng lúc càng trắng, mồ hôi trên trán cuồn cuộn, cũng không biết là bị tức hay là bị dọa.

Quá giống rồi, tình cảnh giống hệt như năm đó nội ngoại đình liên thủ tru bát hổ, ánh mắt của mỗi người dưới điện đều lộ hung quang, mỗi một câu đều khí thế bức nhân, mỗi một khuôn mặt đều dữ tợn và đáng sợ.

Đầu tiên hạch tội chế tạo cục còn được, nhưng mà khi Vương Liêu bắt đầu hạch tội ngự mã giám chưởng ấn Miêu Quỳ, rất nhiều ngự sử cuối cùng cũng đứng ra, bọn họ đương nhiên sẽ không biện hộ cho Miêu Quỳ, mà là bỏ đá xuống giếng.

Lý lịch của Miêu Quỳ bị người ta đào ra, giống như con gái nhà lành bị một đám lưu manh lột truồng giữa ban ngày, tất cả hành vi từ giám quân Tuyên phủ đến sau khi được triệu về kinh sư, từng chuyện từng chuyện được phơi bày ra ánh sáng.

Ở Tuyên phủ cắt xén lương hướng của tướng sĩ, rồi không hợp với Tổng binh Tuyên phủ nên âm thầm đưa mật tấu tới kinh sư nói xấu mưu hại, rồi khi giao chiến với Mông Cổ Thát tử vì tự đại mà lỡ chiến cơ, ngay cả sự tích đấu tranh anh dũng tự mình rút đao của Miêu Quỳ đến miệng các ngự sử cũng hoàn toàn thay đổi

hương vị, nói là hữu dũng vô mưu, chỉ là biểu hiện cái dũng của thất phu.

Miêu công công Kinh hồn táng đảm trốn ở sau hành lang kim điện đau đớn nước mắt rơi như mưa.

Sau khi quan viên chế tạo cục nằm sấp vẫn trúng đạn thì Miêu công công cũng nằm vẫn trúng đạn, tư thế khác nhau nhưng mà đều đau.

Tần Kham hai mắt nhắm hờ, vẫn bình tĩnh đứng trong hàng, mặt không biểu tình nghe Vương Liêu kể tội.

Hắn biết chuyện này sẽ không kết thúc nhanh chóng, Vương Liêu và các ngự sử lót nhiều chăn như vậy, cuối cùng đầu mâu tất nhiên sẽ là hướng về hắn.

Bốn trăm khẩu hỏa pháo chỉ là cái cớ, tính chất đại khái như mấy trăm năm sau lấy cớ binh lính mất tích mà yêu cầu huyện Tiến Uyển Bình điều tra, cho dù không có chuyện bốn trăm khẩu hỏa pháo này, bọn họ còn có cớ khác.

Quả nhiên, sau khi hạch tội ngự mã giám xong, Vương Liêu vừa lau nước mắt phẫn nộ, vừa từ trong ngực lấy ra một đạo tấu chương và hai quyển sách mỏng.

Tần Kham cuối cùng cũng mở mắt, đầy hứng thú nhìn chằm chằm quan bào của Vương Liêu.

Người này thật thật kỳ, nhìn gầy gầy yếu yếu, mặc quan bào trông như cây gậy trúc, nhưng hắn lại như mèo máy Doremon vậy, từ trong ngực có thể lấy ra đủ các thứ đồ, trước mắt mới chỉ móc ra ba đạo tấu chương và hai quyển sách, dáng người không ngờ hoàn toàn không thay đổi, mấy thứ này hắn biến ra từ đâu vậy?

"Thần, Binh bộ cấp sự trung Vương Liêu, lại tố Ninh Quốc Công Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham trong mắt không có vương pháp, tự tiện đóng thuyền mậu dịch với phiên, trang bị hỏa pháo ý đồ gây rối."

Câu nào câu nấy của Vương Liêu như sấm mùa xuân, cho dù văn võ đại thần trong điện trong lòng hiểu rõ, nhưng lại vẫn bị hắn

chấn cho màng tai ong ong, trong điện lập tức lại xôn xao.

Vương Liêu quỳ gối giữa kim điện than thở khóc lóc, không chỉ lấy ra 《 Đại Minh luật 》 và 《 hoàng minh tổ huấn 》, ngay cả mấy đạo thánh chỉ có liên quan tới rời bến mậu dịch mà những năm Hồng Vũ thái tổ tự mình xử trí cũng bị hắn lôi ra, thế còn chưa đủ, tệ đoan Trịnh Hòa bảy lần tới Tây Dương vào những năm Vĩnh Lạc cũng bị coi là tài liệu phản diện, từ đó chứng minh rời bến mậu dịch hao tài tốn của hại nước hại dân như thế nào.

Sau khi Vương Liêu đánh trận đầu, lập tức có hơn mười giám sát ngự sử ra khỏi hàng đồng thanh phụ họa, liệt kê tội trạng tự mình rời bến sau khi Đại Minh lập quốc bị xử trí nghiêm khắc cỡ nào, mà Ninh Quốc Công biết pháp còn phạm pháp, tự ý đóng thuyền lớn, thậm chí còn lắp bốn trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ, đây không chỉ đơn thuần là tự tiện rời bến, bốn trăm khẩu hỏa pháo quả thực có thể được gọi là ý đồ gây rối, cuối cùng hơn mười ngự sử quỳ xuống đất đồng thanh khẩn cầu Chu Hậu Chiếu bãi quan xét xử Tần Kham.

Về khống chế hướng gió dư luận như thế nào, loại chuyện này các quan văn làm hơn một trăm năm rồi, có thể nói là vô cùng thuần thục, theo hơn mười ngự sử dẫn đầu hạch tội, kim điện giống như thùng thuốc nổ được châm ngòi, lập tức nổ tung.

Tập đoàn Quan văn chưa bao giờ là một chỉnh thể đoàn kết, nhóm người này bình thường luôn đấu đá với nhau, ai có phe nấy, vô số lần tranh đấu trên triều đường, người thắng phong quang, người thua rút lui. Nhưng mà một khi liên quan tới lợi ích của toàn bộ tập đoàn quan văn, các quan văn thường ngày đang đấu tới ngươi chết ta sống sẽ đoàn kết lại, bất luận đối thủ hay là minh hữu, các phe phái đều sẽ chỉ đầu mâu về phía Tần Kham.

Trong Kim điện loạn xị bát nháo, Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ vẻ mặt lo lắng và tức giận. Tần Kham đứng trong hàng mặt không biểu tình, vẫn giữ bộ dạng như lão tăng nhập định.

Hắn biết rõ nguyên nhân mình bị ngàn người nhắm vào, nguyên nhân không chỉ có một.

Bởi vì Tần Kham hắn được công nhận là bại hoại trong người đọc

sách, bởi vì giá trị quan của hắn và các quan văn chưa từng nhất trí, bởi vì hắn chạm vào điểm mấu chốt lợi ích mẫn cảm nhất của các quan văn, cũng bởi vì hắn đã phá hủy quy tắc trò chơi kéo dài trăm năm.

Chính nghĩa và tà ác chỉ là lý do mà các quan văn treo ngoài miệng, lợi ích mới là vảy ngược không thể đụng vào của bọn họ, Tần Kham không chỉ đụng vào, hơn nữa còn không cẩn thận bóc nó xuống.

Chương 659: Quang cảnh thịnh thế

Triều tranh vĩnh viễn là mưu định rồi sau đó mới động, công tác chuẩn bị so với đấu võ miệng trên kim điện thì quan trọng hơn, phải có lý do chiếm được đại nghiã, phải có thanh thế tường đổ người đẩy, phải có tội trạng khiến tình cảm quần chúng phẫn nộ, phải có chứng cớ, chuẩn bị được mấy thứ này, người bị tố chẳng khác nào ngửi mùi tìm nhà xí, cách cái chết không xa.

Muốn giết chết đối thủ, tội trạng rất trọng yếu. Bất luận tội trạng là thật hay giả, tuyệt đối phải liên hệ với hoàng quyền và xã tắc, ví dụ như lúc trước Lưu Cẩn rơi đài, nếu không phải Tần Kham liên hệ Lưu Cẩn với mưu phản, với địa vị được ân sủng của Lưu Cẩn, sao có thể khiến hắn chết được?

Hôm nay lúc này cũng vậy, các quan văn phải tìm được một lý do đầy đủ, lý do này ít nhất phải tới cấp bậc hại nước hại dân, mới có khả năng lật đổ Tần Kham, nếu là lý do Tần Kham lợi dụng chức vụ, nhìn hết bộ dạng lúc tắm của các thê thiếp trong nội viện phủ đệ kinh quan trên bốn phẩm ở kinh sư, tuy rằng cũng có thể khiến cho tình cảm quần chúng phẫn nộ, nhưng tuyệt đối không giết được hắn, không chỉ không giết được hắn, với tính tình hoang đường khiến người ta giận sôi của đương kim hoàng thượng, chỉ sợ còn mãnh liệt yêu cầu Tần Kham dắt hắt theo xem cùng.

Theo một đạo tấu chương hạch tội cuối cùng của Vương Liêu trên kim điện, các đại thần trong điện lập tức xao động.

Đây là một kích chính diện đối với gian nịnh quốc triều, một năm sau khi Lưu Cẩn chết, cuối cùng cũng đến phiên hắn, cũng là tội ác tày trời, cũng là lừa nước lừa vua, cũng là quyền thế ngập trời, hôm nay cơ hội tới, cuối cùng tóm được thóp của hắn, nếu không đồng lòng trừ bỏ hắn, ngày sau tính mạng gia đình mình sao được yên?

Vương Liêu vừa dứt lời, trong điện hơn hai mươi ngôn quan ngự sử bỗng nhiên đứng, giống như trước đóđã tập luyện trước, trăm

miệng một lời hô: "Chúng thần tán thành những gì Vương Liêu vừa tấu, để duy hộ luật cũ tổ tông, vì sinh kế của lê dân bách tính, khẩn cầu bệ hạ bãi chức Tần Kham, cũng tra rõ án Tần Kham tự tiện đóng thuyền rời bến."

Các Ngự sử nói xong, Hữu Đô ngự sử Đồ Dung và mấy vị Thị Lang trong lục bộ cũng đứng ra tán thành, chỉ có hai vị nội các Đại học sĩ và lục bộ thượng thư ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt do dự một lúc, cuối cùng không bước ra.

Lúc này kim điện có thể nói là sát khí tất lộ, Chu Hậu Chiếu sợ tới mức mặt trắng bệch, hoang mang lo sợ ngồi trên long ỷ nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt khóa trên mặt Tần Kham.

Thấy Tần Kham vẫn giữ bộ dạng thong dong điềm tĩnh, Chu Hậu Chiếu gấp đến độ giậm chân thật mạnh, lớn tiếng ho khan hai tiếng, nói: "Tần Kham, ngươi thấy thế nào?"

Tiếng ồn ào cả điện lập tức im bặt, ánh mắt của mọi người hướng về phía Tần Kham.

Nghe thấy Chu Hậu Chiếu điểm danh, Tần Kham lúc này mới mở mắt, giống như vừa tỉnh ngủ ách xì 1 cái, sau đó chậm rãi bước ra khỏi hàng.

"Bệ hạ, mới rồi trong điện rất nhiều đồng liêu hạch tội, thần đã nghe thấy..."

Chu Hậu Chiếu ngồi thẳng người, ngữ khí hơi dồn dập: "Ngươi có thể biện giải không."

"Có."

"Mau nói đi."

Tần Kham quay đầu nhìn vô số ánh mắt bất thiện bốn phía, lạnh lùng cười: "Thần muốn hỏi mấy vị đại nhân vừa hạch tội ta một chút, con mắt nào của các ngươi nhìn thấy ta đóng thuyền ở Thiên Tân? Ngay cả chó đất thủ hoàng cung cũng biết, ta gần đây chỉ loanh quanh ở ba nơi Bắc trấn phủ ti, Quốc Công phủ và điện Phụng Thiên, ở trong thành kinh sư tùy tiện lôi một người ra cũng có thể làm chứng cho ta, các ngươi lại nói ta chạy đến Thiên Tân

xa hai trăm dặm để đóng thuyền, quả thực là nói hưu nói vượn, bệ hạ, thần khẩn cầu bệ hạ trị Vương Liêu tội mưu hại đại thần trung trực."

Cả đám trên điện ngây ra.

Quả thực không dám tin, đường đường khâm phong Quốc Công, không ngờ trước mặt văn võ công khanh cả triều giở trò vô lại như vậy.

Xem tiểu hôn quân đăng cơ hai năm nay, trọng dụng đều là những loại hàng gì kìa!

Vương Liêu tức giận đến mặt đỏ bừng, chỉ vào Tần Kham run run nói: "Ngươi... Ngươi là Quốc Công nắm quyền, không phải công tượng đóng thuyền trên biển, ngươi không tự tay đóng thuyền, chẳng lẽ không biết sai người bên dưới làm chuyện trong mắt không có vương pháp sao?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Chứng cớ đâu? Nói ta sai người khác làm việc này, Vương đại nhân có bằng chứng không."

Vương Liêu ngớ ra, không nói được gì.

Trước kia triều tranh đến mức này, chính là lúc khẩn yếu quan đầu ngươi chết ta sống, loại chuyện cơ hồ có thể gọi là mọi người đều thấy này, làm sao còn cần chứng cớ? Phàm là người hơi có mặt mũi một chút đều không tranh cãi.

Các Quan văn sai rồi, bọn họ đã quá coi thường da mặt của Tần Kham, bọn họ không ngờ một vị Quốc Công lại giở trò vô lại mà mặt không đỏ tim không đập nhanh, hơn nữa sắc mặt còn chân lý hơn cả niệm tụng luận ngữ, thật sự là nằm ngoài suy đoán của mọi người.

Vương Liêu tức giận đến cả người run rẩy, bước về phía trước một bước, chỉ vào Tần Kham cả giận nói: "Chuyện... mà ngươi rõ ràng đã làm, đường đường là trượng phu ngang tàng bảy thước, dám làm mà không dám nhận à?"

Tần Kham cười lạnh: "Ta nói ngươi đêm qua vượt tường vào nhà Hữu Đô ngự sử Đồ đại nhân, hẹn hò với tiểu thiếp đệ tam phòng

của Đồ đại nhân, ngươi có thừa nhận hay không?"

Cả triều xôn xao, bao gồm cả Chu Hậu Chiếu, vô số ánh mắt đồng loạt chiếu vào người Đồ Dung, tất cả ánh mắt đều ý vị thâm trường.

Đồ Dung đứng giữa điện, mặt tái mét, không cần soi gương cũng biết, đầu mình giờ đang bốc khói.

Không biết xuất phát từ tâm tư xấu xa gùm Tần Kham cố ý trầm mặc một lát, sau khi sự ngờ vực vô căn cứ của các đại thần cả điện đã lên men đầy đủ trong lòng, mới chắp tay cười bồi với Đồ Dung: "Đồ đại nhân thứ lỗi, ta vừa rồi chỉ ví dụ thôi, ngài đại nhân hữu đại lượng, đừng để trong lòng nữa."

"Phập --" Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên cười ra tiếng, lại thấy trường hợp không đúng, vội vàng dùng tiếng ho khan để che giấu.

Bởi vì các quan văn xem nhẹ sự vô sỉ của Tần Kham, công kích phát động trên triều hội hôm nay không giải quyết được gì.

Trong vẻ mặt cổ quái của Chu Hậu Chiếu, thái giám trực nhật tuyên bố bãi triều, đón ánh mắt hoặc hận hoặc giận của bách quan, Tần Kham hai mắt nhắm hờ, bộ dạng chưa tỉnh ngủ không coi ai ra gì đi qua đám người.

Đi qua cầu Kim Thủy, Đinh Thuận vội vàng tới đón, nụ cười dạt dào ôm quyền với Tần Kham nói: "Công gia vừa rồi trên kim điện nhanh trí quá, thuộc hạ khâm phục vạn phần."

Đinh Thuận người ở ngoài cung, nhưng Tần Kham ra khỏi cung là hắn liền biết quá trình triều tranh, hiển nhiên trong cung d Cẩm Y vệ báo tin cho hắn.

Tần Kham cười cười, nói: "Làm khó ngươi phải hình dung sự càn quấy vừa rồi của ta thanhf 'Nhanh trí', Đinh Thuận, ngươi tương lai nhất định sẽ là một nhân vật."

Xoay người nhìn ra cửa cung, các đại thần tốp năm tốp ba ra khỏi cung, thần sắc bất thiện ánh mắt lạnh lùng, Tần Kham có một loại cảm giác giống như bị một đám sói nhìn chằm chằm.

"lần này chỉ sợ thật sự là không chết không ngừng..." Tần Kham thở dài

Đinh Thuận vẻ mặt chấn động: "Thuộc hạ nguyện phân ưu cho Công gia."

Sau Mỗi lần Tần Kham giơ dao mổ lên, đi kèm không phải gia quan thì cũng là tấn tước, Tần Kham giết người đối với Đinh Thuận cũng không phải là chuyện xấu.

Tần Kham chậm rãi nói: "Hôm nay ta ở trên kim điện làm bây làm bạ, nhiều lắm cũng chỉ có thể kéo dài được hai ba ngày, các quan văn sẽ không bỏ qua cho ta đâu, mà ta cũng không thể từ bỏ việc đóng thuyền rời bến, hai bên không thể thỏa hiệp, trước mắt đã là tử cục không thể hóa giải, một khi đã như vậy thì đấu một hồi lấy cứng đối cứng với họ, Đinh Thuận, ngươi lập tức phái người hỏi thăm một chút, Vương Liêu chỉ là thất phẩm cấp sự trung, cho hắn mượn gan lớn bằng trời cũng không dám làm khó dễ ta, sau lưng Vương Liêu chắc chắn có người sai khiến, ngươi đi điều tra việc này rồi mau chóng hồi báo cho ta."

"Vâng."

Thành Thiên Tân giờ đã khác xưa.

Một tòa thành đất nho nhỏ lúc trước chỉ có hơn hai ngàn hộ, trong thành trừ Thiên Tân tam vệ Chỉ huy sứ ti và một Cẩm Y vệ Thiên hộ sở ra thì không còn nha môn gì, trong thành ngoài thành phàm là hình án hay dân sinh thương nhân cãi nhau đánh nhau, tất cả do hương thân vọng tộc địa phương hoặc là văn lại trong ba vệ phán quyết.

Một địa phương nếu không có án sát ti và nha môn tri huyện tri phủ chế ước nhau, chỉ trông vào vệ sở quân sự để duy hộ dân sinh thương sự, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải đại loạn. Lúc trước Bạch Liên giáo thẩm thấu thế lực tới Thiên Tân tam vệ, khiến ba vệ bất ngờ làm phản, triều đình không thể không triệu tập đại quân trấn áp, trong đó đương nhiên có nguyên nhân Bạch Liên tà giáo mê hoặc lòng người, nhưng cũng không thể phủ nhận quyền lực của ba vệ mất khống chế và không có ai chế hành cũng là một nguyên nhân chính.

Hiện giờ thành Thiên Tân đã khác nhiều, thành trì mở rộng gần mười dặm về phía tây, tường thành bằng đất đã bị kéo sập, thay vào đó là gạch đá chắc chắn, tường cao mười trượng, trên tường lầu quan sát lỗ châu mai và đường cưỡng ngựa đầy đủ.

Thành Thiên Tân Hôm nay vẫn bình tĩnh như thường, trước cửa thành hai đội quân sĩ trị vệ tay ôm thương sắt, hai tay đút vào ống tay áo rồi không ngừng giậm chân cho ấm người.

Từ xa truyền đến tiếng vó ngựa, quân sĩ thủ vệ híp mắt lại nhìn, không khỏi ngẩn ra.

Cuối quan đạo Ngoài thành, một con ngựa chở một vị cô nương mặc áo màu đen, áo khoác ngắn tay mỏng, cô nương dùng khăn đen che mặt, không nhìn rõ dung mạo, nhưng chỉ cần nhìn con ngựa mà nàng ta cưỡi cũng biết vị cô nương này gia thế bất phàm, không biết là tiểu thư gia đình phú quý nào ra ngoài du ngoạn.

Đại Minh Đương thời tuy là có chế độ lộ dẫn, nhưng chế độ này hiển nhiên quán triệt không tốt, ít nhất lúc này quân sĩ thủ vệ hoàn toàn không có ý định kiểm tra lộ dẫn của vị cô nương này, tuấn mã đi tới trước cửa thành, hai đội quân sĩ giống như trong nháy mắt biến thành người mù, nhìn cô nương tùy ý cưỡi ngựa chậm rãi giục ngựa vào thành một cách không chớp mắt.

Cho tới sau khi cô nương vào thành, một quân sĩ bộ dạng Tổng kỳ lúc này mới híp mắt lưu luyến không rời nhìn bóng lưng cô nương một cách.

"Nhìn khí phái, cách ăn mặc, chắc chắn là người thân của một vị Chỉ huy sứ nào đó? Chậc chậc, dáng đẹp chết người."

Cô nương sau khi vào thành thì xuống ngựa, nhưng vẫn che khăn, chỉ hiện ra đôi mắt sáng đẹp long lanh.

Sau khi cô nương vào thành thì giật mình, chỉ thấy trên đường lớn rộng rãi bóng người lay động, ngựa xe như nước, hai bên đường cửa hàng chi chít, tiểu phiến thương hành như mây, đập vào mắt vang vào tai là tiếng cò kè mặc cả, tiếng trẻ con cười, tiếng phụ nữ mắng, đúng là hình ảnh phố phường thịnh thế.

Cô nương đứng lặng trên đường nhìn tất cả những cảnh này, trong mắt không biết từ lúc nào đã ngấn lệ, dưới khăn che mặt đôi môi đỏ hé mở cất tiếng nỉ non

"Những gì hắn đã đáp ứng ta lúc xưa, hắn... thật sự đã làm được."

Chương 660: Quay về chốn cũ

Nghiêm khắc mà nói, chuyện đã đáp ứng nàng ta Tần Kham chưa làm được, mà là đang làm.

Thành Thiên Tân tuy rằng đã phồn hoa hơn trước kia vô số lần, nhưng cách trình độ phồn hoa trong cảm nhận của Tần Kham vẫn còn rất xa, hiện giờ thành Thiên Tân so với trước kia thì được mở rộng hơn gần năm lần, là bố cục ba mặt kín một mặt dựa nước, thành trì phía đông giáp bờ Bột Hải, bến tàu cảng đông thì xây ở cạnh Bột Hải, bờ biển không chỉ dựng bến tàu nước sâu, hơn nữa hai bên vách núi ở cửa xuất cảng còn bố trí vô số khẩu hỏa pháo.

Trong thành buổi sáng đã náo nhiệt, lúc trước Lý Đông Dương phát động đình nghị nội các, mà Tần Kham lại dùng tiền lời từ hải vận lừa ti lễ giám Lưu Cẩn phê hồng chiếu chuẩn, chính sách xây dựng Thiên Tân của triều đình liền thành ván đã đóng thuyền, khi thông chính ti phát quyết nghị của triều đình tới quan phủ địa phương, như sở liệu của Tần Kham, quan phủ còn chưa kịp có động tác, các thương nhân thiên nam địa bắc nghe tin lập tức hành động, đều mang theo bạc và các loại vật chất chen chúc tới, trong thành Thiên Tân nhỏ hẹp một số lớn thương nhân ùa vào, giống như xã hội đen phân chia địa bàn, ai nấy giở đủ loại thủ đoạn cơ mưu chiếm trước địa hình địa thế có lợi nhất, mua đất, mở cửa hàng, hừng hực khí thế.

Đợi cho tới khi Nghiêm Tung phụng lệnh của Tần Kham tới Thiên Tân thượng nhiệm tri phủ, vừa vào thành hắn giật nảy mình.

Việc Xây thành căn bản không cần hắn lo, trước đó các thương nhân đã làm xong một nửa việc hắn cần làm, khiến người ta dở khóc dở cười là, mấy vị đại thương nhân lén góp tiền, miễn phí xây một tòa nha môn tri phủ năm gian trong thành Thiên Tân, bên trong có đủ nhà thuỷ tạ hành lang gấp khúc giả sơn, Nghiêm Tung vốn đã chuẩn bị tâm lý chịu khổ mấy năm vừa vào thành đã được các thương nhân như ngàn sao ôm trăng đón vào đại trạch nha môn tri phủ mới xây, một thanh niên quyết chí xuống cơ sở chịu khổ kiếm tư lịch trong nháy mắt bị thương nhân hơi tiền đầy

người ăn mòn thành một cán bộ vui trước cái vui của thiên hạ, lo sau cái lo của thiên hạ.

Thành Thiên Tân cứ như vậy được xây lên, nói thật, không liên quan lắm tới Nghiêm Tung, Tần Kham tính trái tính phải vẫn xem nhẹ tác dụng cực lớn của thương nhân thời đại này, bọn họ không chỉ có tài sản khổng lồ, quan trọng hơn là, có sự quyết đoán vô cùng. Muốn kiếm lợi lớn thì trước tiên phải bỏ vốn nhiều, bao gồm cả xây dựng dân cư đường phố tường thành Thiên Tân, hơn nửa tài chính đều là các thương nhân bỏ tiền túi trước cho Nghiêm Tung vay, sau đó do nha môn tri phủ Thiên Tân trả góp từng năm, chỉ có điều mượn tiền của thương nhân thì triều đình mất mặt quá, thế là chỗ tiền này do Cẩm Y vệ vay rồi thanh toán, tạm thời là do Cẩm Y vệ thuyên chuyển trước rồi âm thầm do Cẩm Y vệ từng năm trả lại cho thương nhân.

Cho tới khi công văn của triều đình chính thức gửi xuống, bạc của thương nhân như nước chảy vào thành trì, bọn họ lúc này mới phát hiện ánh mắt của Tần Công Gia từng đề nghị làm phồn vinh Thiên Tân độc ác cỡ nào.

Đường Tử Hòa dắt ngựa, một mình đi trên đường cái, sự rộn ràng ồn ã bên cạnh như tới từ thế giới khác, còn nàng ta thì vẫn lặng lẽ trong thế giới của mình tò mò nhìn sự phồn hoa như gấm như hoa chung quanh.

Bất kể người nào, thân phận nào, trên mặt đều mang theo nụ cười, nụ cười là phát ra từ đáy lòng, trong loạn thế khói lửa khắp nơi, có thể ở địa phương nào đó nhìn thấy sự hạnh phúc chân thật như vậy là đáng quý biết bao.

Đi không đến trăm bước, khuôn mặt sau khăn che của Đường Tử Hòa cuối cùng cũng hiện ra nụ cười cùng với vẻ hạnh phúc.

Giống như quên mất tranh đấu ngươi chết ta sống lúc trước, quên mất sát khí thi triển cơ mưu ngoài sáng trong tối, những gì có thể nhớ lại chỉ có dưới gốc mai vàng đó, một nam tử quyền khuynh thiên hạ tình cờ gặp nàng ta, bọn họ sóng vai đứng dưới tàng cây ngắm từng đóa mai vàng nở rộ, còn cả áng mây cuối chân trời.

Chia tay rồi quay lại chốn cũ, mặt Đường Tử Hòa cuối cùng cũng

nở nụ cười như mai vàng, chỉ là nụ cười đó ấn giấu dưới khăn che, chỉ nguyện cho người mình yêu được thấy.

Dưới sự kinh doanh của Nghiêm Tung, vận mệnh của thành Thiên Tân và kinh sư có vài phần tương tự, cũng có chợ đông chợ tay, giữa chợ đông và tây có một con đường lớn thông nhau, hai bên đường là các cửa hàng, thương nhân vân du bốn phương lưng đeo túi ra vào cửa hàng, cũng có người buôn bán nhỏ chất hàng hóa lên xe lừa rồi lái đi, có nha dịch tuần phố mang theo xích sắt lưng dắt đao, vừa đi vừa mỉm cười chào hỏi thương gia mà mình quen biết.

Đường Tử Hòa Một thân áo choàng màu đen dắt ngựa, thân ảnh lã lướt rất bắt mắt trong dòng người, mọi người đều ném ánh mắt tò mò về phía nàng ta, sau đó rất nhanh liều thu hồi ánh mắt.

Nơi này... Chính xác là thế ngoại đào nguyên." Đường Tử Hòa thì thầm.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, giờ đã gần tới trưa, cách đó không xa có một quán trà mới mở, Đường Tử Hòa do dự một chút, dắt ngựa đi vào quán trà.

Quán trà cũng không lớn, hơn nữa buổi trưa chính là lúc dùng bữa, khách nhân trong quán không nhiều, Đường Tử Hòa sau khi vào thì đi thẳng lên lầu, trên lầu cũng chỉ có hai bàn khách nhân.

Một cô nương dáng người lả lướt đi vào quán trà không nghi ngờ gì nữa là vô cùng bắt mắt, Đường Tử Hòa vừa ngồi xuống liền phát hiện ánh mắt bốn phía toàn bộ hướng lên người nàng ta, chỉ là nàng ta hành tẩu giang hồ nhiều năm, sớm đã quen phớt lờ những ánh mắt này, lại càng không sợ người khác nảy sinh ác ý với nàng ta, chỉ cần nàng ta nguyện ý, giơ tay lên là khiến cho trà lâu này chó gà không tha.

Có lẽ khí thế Đường Tử Hòa biểu hiện ra có chút đẹp đẽ quý giá, vừa nhìn đã biết là hạng không thể trêu vào, khách nhân trong quán trà rất nhanh liền di dời ánh mắt,, Đường Tử Hòa cười nhạt, ngồi xuống một cái bàn trống cạnh cửa sổ, gọi một bình trà Long Tĩnh rồi chậm rãi thưởng thức.

Cảm xúc kích động Trong lòng vẫn chưa bình tĩnh trở lại, bên tai lại nghe tiếng khách nhân bàn bên khe khẽ nói nhỏ, Đường Tử Hòa vốn không có hứng thú với những đề tài phố phường này, nhưng mà một cái tên quen thuộc giống như đã khắc vào từ trong xương tủy nàng ta lại từ bàn bên truyền đến.

Đường Tử Hòa ngẩn ra, tay đang bưng chén trà bỗng nhiên khựng lại, mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng.

"Tên buôn hàng từ kinh sư sáng nay nói, hôm qua sáu khoa mười ba đạo ngôn quan ngự sử triều đình đồng loạt làm khó dễ trên Kim Loan điện, mượn chuyện đóng thuyền ở cảng đông Thiên Tân làm cớ, đầu mâu chỉ thẳng vào Ninh Quốc Công Tần Công Gia, Tần Công Gia lần này dữ nhiều lành ít."

Một trà khách Khác cười nhạo: "Phì! Đừng có giả vờ lo cho nước lo cho dân, những chuyện của đại nhân vật triều đình liên quan gì tới một thương nhân nhỏ như ngươi?"

"Ngươi đúng là chẳng biết gì, đại nhân vật triều đình tranh đấu ta đương nhiên không có tư cách hỏi đến, nhưng việc này là nhắm vào Tần Công Gia, ngươi cho rằng đây thật sự chỉ là chuyện của đại nhân vật à?"

"Chả thế thì sao? Cho dù bọn họ lật đổ Tần Công Gia, chẳng lẽ sẽ liên luỵ đến chúng ta à?"

Trà khác tức giận gõ bàn, hạ thấp giọng cả giận nói: "Lão tử thật sự lấy làm lạ vì sao ngươi có thể sống được đến ngày hôm nay, dùng cái óc lợn của ngươi mà nghĩ đi, ngự sử triều đình lấy việc đóng thuyền Thiên Tân ra làm khó dễ Tần Công Gia, nếu Tần Công Gia thật sự bị ngự sử lật đổ, ngươi cho rằng chúng ta sẽ yên à? Đừng quên mở rộng thành Thiên Tân là ai đề nghị trước hết, lúc trước nội các đình nghị, ti lễ giám và thông chính ti chiếu chuẩn, mới có khí tượng Thiên Tân chúng ta hôm nay, Tần Công Gia nếu vì chuyện Thiên Tân mà ngã xuống, ngươi cho rằng đại nhân vật trong triều sẽ bỏ qua cho Thiên Tân chúng ta à? Hiện giờ các nha môn Thiên Tân phần lớn là môn hạ cố lại của Tần Công Gia, cây đại thụ Tần Công Gia ngã xuống, khỉ trên cây chẳng phải sẽ bị triều đình tận diệt sao, mà tận diệt cũng không sao, bên trên mà phái mấy quan viên hắc tâm tới tiếp nhận Thiên Tân, khi đó quan

tham giặt cướp rối tinh rối mù, cục diện đang tốt đẹp của Thiên Tân chẳng phải cũng sụp đổ theo Tần Công Gia sao?"

Một trà khách khác nghe thấy lời nói này, không khỏi rùng mình sợhãi, ngữ khí trở nên bối rối bối rối: "Nói như thế, Tần Công Gia không thể ngã được. Hắn nếu ngã, bách tính thương nhân Thiên Tân chúng ta sẽ xui xẻo."

Trà khách thở dài, nói tiếp: "Từ lúc Tần Công Gia đệ trình mở rộng thành Thiên Tân, chúng ta có thể coi là được sống những ngày tháng tốt đẹp, dân hộ mới chuyển tới được miễn năm năm thuế má và lao dịch, đóng thuyền ở cảng đông mang tới cơ hội kiếm tiền cho thợ kéo, cắm đầu làm việc mấy năm không chừng có thể tích được gia sản lớn cho con cháu đừoi sau, ai ngờ được ngày lành như vậy mới được hơn một năm thì xảy ra chuyện, Tần Công Gia nếu bị các ngự sử kéo ngã, ngày lành của chúng ta coi như là kế thúc, hiện giờ thành Thiên Tân và Tần Công Gia là buộc cùng trên một dây, Tần Công Gia nếu ngã, cừu gia của hắn chẳng phải sẽ chơi chết Thiên Tân sao."

Trà khách còn lại lắc đầu lo lắng: "Uống nhanh rồi đi đi, nhân lúc tin tức xấu từ kinh sư chưa truyền rộng, chúng ta phải nhanh chóng chuyển hàng, hôm nay cứ ngồi trong nhà nghe tiếng gió rồi kiếm đường lui cho mình."

Hai người chán nản uôgns trà, hồn nhiên không phát giác nữ tử bàn sau đã nghe hết cuộc đối thoại của họ không sót một chữ.

Hai người đi rồi, Đường Tử Hòa mới chậm rãi buông chén trà, sát khí trong mắt đẹp lấp lánh không ngừng.

"Đàn sói rình hổ, tất có ác đấu, kinh sư này, chắc ta lại phải tới một chuyến."

Chương 661: Quốc vận chi tranh

Trở về chốn cũ, vừa mới tiến vào thành Thiên Tân không đến một canh giờ, Đường Tử Hòa lại lên ngựa vội vã rời khỏi.

Quay đầu lưu luyến nhìn tòa thành trì quen thuộc này, mỗi một ngóc ngách nó đều phủ đầy những dấu vết vừa yêu lại vừa hận, càng lúc càng xa, thành trì giống như biến ảo thành nụ cười của nàng ta, cô độc mà ngạo nghễ, lặng lẽ đứng ở ven biển, lặng lẽ thể hiện lời hứa đã từng với nàng ta, giống như tảng đá trên tường thành không thể phá vỡ.

Khi Xoay người nhìn về phía trước, khuôn mặt Đường Tử Hòa bỗng nổi lên vẻ kiên nghị vô cùng.

Hơn một năm qua, nàng ta luôn rong ruổi trên đường, từ Phách Châu tới kinh sư, lại từ kinh sư tới Giang Tây, sau khi loạn Chu Thần Hào dc triều đình bình định, nàng ta lặng lẽ bứt ra xa, giống như một sợi tơ vô hình tự nuôi dưỡng bản thân, cuối cùng kìm lòng không đậu giục ngựa về Thiên Tân.

Nàng ta muốn nhìn lại cố hương, muốn nhìn lại máu hiên từng ở cùng với hắn, muốn nhìn lại xem gốc mai vàng trong nhan môn khi xưa có lại nở hoa hay không.

Đường Tử Hòa lặng lẽ trở lại, nhưng còn chưa kịp tìm lại dấu vết của hồi ức thì nàng ta không thể không ra roi thúc ngựa rời khỏi.

Tần Kham gặp nạn, nàng ta sao có thể ngồi nhìn?

Tranh đấu Triều đường nàng ta không hiểu, đó là chuyện của nam nhân, nhưng một phương trong tranh đấu lại là nam nhân của nàng ta!

Chỉ từ mấy lời ngắn ngủi của hai gã trà khách, nàng ta đã dự cảm được không ổn, lúc trước khi Tần Kham lĩnh mười vạn đại quân binh vây Phách Châu, nàng ta cũng cảm thấy như vậy, cảm giác

chưa bao giờ đánh lừa nàng ta.

Khi Bốn bề thọ địch, nàng ta phải trở về, trong những người cùng chịu hoạn nạn với hắn, phải có nàng ta.

Phủ Ninh Quốc Công Kinh sư.

Từ Bằng Cử ngồi xếp bằng trên giường ấm, môi mấp máy rất nhanh, tiểu công gia tuy rằng là hạng tham ăn, nhưng tướng ăn cũng rất văn nhã, phủ Quốc Công dù sao cũng có gia giáo, cho dù là tham ăn đến mấy cũng không cheo phép hắn vừa liếm vừa cắn như chó thấy xương.

Tướng ăn của Từ Bằng Cử rất... thần thánh, bình thường dùng hai tay cầm đồ ăn, mắt sáng rực nhìn chằm chằm thức ăn, sau đó tràn ngập thành kính cắn. Khi nhai thức ăn thì không ngừng ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt có một loại cảnh giác, giống như tùy thời có người lao tới cướp đồ trên tay hắn vậy.

Tần Kham gác chân lên ghế mỉm cười nhìn hắn, nhìn Từ Bằng Cử ăn còn thú vị hơn là tự mình ăn. Giống như sóc ăn hạt dẻ vậy, tóc tách tóc tách.

Từ Bằng Cử là đang ăn trứng.

Tần Kham mấy ngày hôm trước lúc hứng trí thuận tay phát minh trứng luộc trong nước trà, ở cái thời đại này trứng luộc trong nước trà vv chưa tồn tại, là thứ rất mới mẻ. Sau khi nấu xong lại ngâm lạnh bốn năm canh giờ, hương vị vừa thơm vừa đậm.

Đối với món ăn mới mẻ, Từ Bằng Cử vĩnh viễn sẽ không cự tuyệt, Tần Kham hoài nghi cho dù đem cứt chó mang nấu rồi trang trí đẹp bày lên bàn, hắn cũng sẽ không chút do dự ăn hết, càng đừng nói tt trứng luộc trong nước trà thơm phưng phức, lúc vừa thấy đã hai mắt tỏa sáng, không nói hai lời trực tiếp ăn bốn quả, hiện tại đã bắt đầu ăn tới quả thứ năm.

"Ặc!"

Đang ăn thì Từ Bằng Cử bỗng nhiên không ngờ không chịu đưa ra sớm, lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi à?" Tiểu công gia sau khi đỡ nghẹn thì bực dọc nói.

Tần Kham thở dài: "Ngươi không phải là đang ăn trứng à? Sao lại đi nghĩ tới lương tâm của ta? Tiểu công gia, quả thứ năm rồi, thứ này thỉnh thoảng ăn chơi thôi, ăn nhiều không tốt cho sức khỏe đâu, phải có chừng mực."

"Cứ ăn đấy, ngươi quản ít thôi, bảo đầu bếp nhà ngươi làm thêm một nồi, ta cầm về ăn." Từ Bằng Cử miệng vẫn không ngừng nhai, vừa nhai vừa nói không rõ ràng: "Ta đời này chỉ có thú vui ăn uống thôi, kẻ nào cản ta thì chính là cừu nhân bất cộng đái thiên với ta."

Từ Bằng Cử há to miệng, trong mắt d một loại mù mịt không nhìn thấy tương lai.

Kiếp trước sau khi chết vận khí tốt, tùy cơ được ném vào bào thai tốt, sinh ra đã không thiếu tiền không thiếu ăn thiếu mặc, tước vị cũng tứ bình bát ổn đợi hắn hơn một trăm năm, chờ hắn kế thừa, nếu không d tâm tư tạo phản làm hoàng đế, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đời này tước vị sẽ làm tới cùng, Tần Kham có đôi khi đặt mình vào hoàn cảnh của Từ Bằng Cử mà nghĩ, tthật sự cảm thấy sống thế chẳng có tính khiêu chiến, sống như vậy thật sự là... quá hạnh phúc.

Sau khi ăn liền mấy quả trứng luộc trong nước trà, tham ăn như tiểu công gia cũng không dám ăn thêm nữa, sợ bị nghẹn chết.

Uống mấy ngụm nước trà, Từ Bằng Cử ợ một cái, chậm rãi nói: "Mấy ngày nay kinh sư không yên ổn, ngươi chắc là cảm thấy được chứ? Mấy ngày trước trên triều hội, cấp sự trung Vương Liêu nhắm thẳng đầu mâu vào ngươi, tuy rằng bị ngươi gạt đi, nhưng việc này chưa kết thúc, chắc bọn họ sẽ có chiêu số mới."

Tần Kham cười khổ nói: "Ngay cả người như ngươi cũng nhìn ra được manh mối, xem ra ta lần này thật sự là cương đao kề cổ rồi."

Từ Bằng Cử bất mãn nói: "Cái gì mà ngay cả người như ta? kẻ mù cũng nhìn ra điều không đúng, đám quan văn đó là loại người gì, chẳng lẽ ngươi không biết à? Chuyện này nếu đã khơi ra, không giết chết ngươi thì sẽ không từ bỏ ý đồ đâu."

Tần Kham thở dài: "Ta đáng ghét như vậy à? Mới vào triều được mấy năm, ta tự thấy cũng là ôn nhuận như ngọc, nho nhã lễ độ,

một chưa từng cướp thê thiếp của quan văn, hai chưa từng đào mộ tổ của họ."

Dừng một chút, ngữ khí của Tần Kham bỗng nhiên trở nên do dự: "Ừm thì việc đào mộ tổ có thể thương thảo lại. Được rồi, cho dù ta đào mộ tổ của họ, nhưng trừ cái đó ra thì ta có làm gì đắc tội với họ đâu? Quả thực rất không giảng đạo lý."

Từ Bằng Cử giật mình trợn mắt: "Ngay cả mộ tổ nhà người ta ngươi cũng đào, ngươi còn có mặt mũi mà bày ra bộ dạng vô tội nữa à?"

"Nhưng trước khi ta đào mộ tổ thì bình thường vẫn giảng đạo lý mà." Tần Kham nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cứ như là quân tử.

Từ Bằng Cử thở dài: "Biết ta hôm nay tới nhà ngươi là vì gì không?"

"nếu không ngoài dự kiến, chắc là cố ý để được ăn trứng luộc trong nước trà."

"cái miệng ngươi quả thực khiến người ta tức chết. Việc này rất nghiêm trọng, ngươi đừng khinh thường, các quan văn không biết ăn nhầm thuốc gì, chúng ta chỉ là xin một chén canh từ trong lợi nhuận lớn từ hải vận của họ mà thôi, hải cương Đại Minh lớn như vậy, bạc kiếm đâu có hết, trước kia huân quý chúng ta có nhà ai mà chưa từng cấu kết với thương nhân làm việc mua bán này đâu? thật không hiểu lần này bọn họ vì sao cứ muốn gây chiến."

Tần Kham thở dài: "Ý không ở trong lời, các quan văn không chỉ để ý tt bạc kiếm được từ hải vận của cc, bọn họ nghĩ xa hơn, thứ nhất, lần này do ta ra mặt liên hợp huân quý kinh sư và Nam Kinh, tham dự vụ mua bán này có tổng cộng mấy chục nhà huân quý, trước kia huân quý các ngươi cũng âm thầm làm, nhưng đều là lặng lẽ phát tài, hiện giờ cỗ lực lượng này này được ta gắn kết lại, ngươi có biết năng lượng của mấy chục tới trăm gia đình huân quý là bao lớn không? Đủ để hình thành uy hiếp với tập đoàn quan văn rồi, hiện giờ triều đường chính là vận mệnh hoàng đế và sĩ phu cùng trị thiên hạ, các quan văn sao nguyện thấy mọt cỗ thế lực khác cứ đột ngột từ dưới đất ngoi lên, địa vị ngang hàng thậm chí là thay thế họ?"

Từ Bằng Cử giật mình nói: "Bọn họ không ngờ lại nghĩ xa tới như vậy?"

"Đều là kẻ thành tinh lăn lộn cả nửa đời người trên triều đường, kẻ kiến thức hạn hẹp sớm đã bị đào thải rồi, ánh mắt đi một bước nhìn trăm ai mà không có? Các đại thần bất luận có lén lút tham dự hải vận hay không thì đều chĩa đầu mâu vào ta, nguyên nhân là sợ cỗ lực lượng do các huân quý kết hợp lại thành này."

Tần Kham cười lạnh mấy tiếng, nói tiếp: "Thứ hai, quan văn không cho phép huân quý chúng ta đóng thuyền rời bến, ngoài mặt thì là không muốn chia lời, kỳ thực lần này Đại Minh chúng ta đóng thuyền mộ binh lắp pháo, bọn họ sớm đã nhìn thấu ý đồ của ta, rời bến kiếm lời là giả, mở cấm biển mới là thực, nếu Đại Minh ta quả thực mở cấm biển, đến lúc đó ai cũng đều đóng thuyền rời bến mậu dịch với phiên quốc, khi đó quan văn và sĩ phu còn ưu thế gì nữa, một đám chỉ biết dùng quyền mưu lợi riêng, bọn họ có bản sự gì mà tranh với thương nhân thiên hạ?"

Từ Bằng Cử có chút đăm chiêu: "Cho nên lần này quan văn gây chiến với ngươi, chỉ muốn trừ ngươi cho thống khoái, chính là để bóp chết kẻ có thể gây bất lợi cho bọn họ ngay trong trứng nước, tiếp tục duy trì lợi ích trăm năm của quan văn sĩ phu?"

Tần Kham thở dài: "nếu lợi ích của bọn họ được duy trì, quốc vận Đại Minh ta sẽ suy kiệt, nói đến cùng, lần này ta và quan văn tranh đấu, kì thực là tranh đấu về lợi riêng và quốc vận, ta và bọn họ không có lựa chọn khác, chỉ có thể va chạm chính diện, xem ai cười tới cuối cùng."

Vẻ mặt Từ Bằng Cử âm tình bất định, trầm tư hồi lâu rồi chậm rãi nói: "Ta hôm nay đến chính là muốn nói cho ngươi một tin tức không tốt, mấy ngày nay ta và không ít đệ tử huân quý kinh sư du ngoạn, nghe được một tin tức, trưởng bối của bọn họ có không ít người chuẩn bị rút lui có trật tự, dù sao lần này thế tới của quan văn ầm ầm, tước vị của các huân quý đều f tổ tông trăm năm trước liều chết chinh chiến mà có, nhà lớn nghiệp lớn rễ sâu lá tốt, bọn họ không dám mạo hiểm."

Tần Kham thở dài.

Bất kỳ quần thể lợi ích nào cũng đều như vậy, chỉ có thể chung phú quý chứ không thể chung hoạn nạn, trước giờ không phải bền chắc như thép.

Nói xong vẻ mặt Từ Bằng Cử có chút ngượng ngùng, xấu hổ nói: "Ông nội của ta không biết từ đâu nghe được chuyện của kinh sư, phái khoái kỵ tám trăm dặm truyền tin cho ta, chuyện các huân quý kết phường đóng thuyền rời bến, phủ Ngụy quốc công tạm thời không tham dự, đợi tình thế kinh sư ngày sau rõ ràng đã rồi tính."

Tần Kham nhìn chằm chằm Từ Bằng Cử, nói: "Ngươi thì sao? Ngươi nghĩ như thế nào?"

Từ Bằng Cử bỗng nhiên ưỡn ngực, lớn tiếng nói: "Ta đương nhiên đứng ở phía ngươi rồi! Tin Gia gia gửi cho ta ta hủy rồi, làm bằng hữu sao có thể không giảng nghĩa khí? Khi Phú quý thì kề vai sát cánh, khi hoạn nạn chối bỏ quan hệ, loại chuyện này Từ Bằng Cử ta không làm được!"

Tần Kham cảm động lắm, tham ăn tuy rằng tham ăn, nhưng ít ra thì vẫn là đồ tham ăn có nghĩa khí.

Nhân sinh có một tri kỷ, còn gì mà tiếc nuối. Vì uống mừng tri kỷ, Tần Kham quyết định đêm nay sẽ ở trong nội viện nhà mình bày pháp đàn, cầu nguyện trời cao giáng thần lôi, để Từ lão công gia sớm ngày xếp vào hàng tiên, cho Từ tiểu công gia sớm kế thừa tước vị.

Chương 662: Tứ diện sở ca

Từ Bằng Cử đi rồi, mang theo đầy bụng lo lắng, thuận tiện cũng mang theo một nồi trứng luộc trong nước trà thơm ngào ngạt.

Lo cho nước cho dân chẳng liên quan gì tới ăn uống, thế giới của kẻ tham ăn vĩnh viễn là đơn thuần nhất hạnh phúc nhất.

Từ Bằng Cử đi rồi, Tần Kham vẫn ngồi yên ở tiền đường, nhìn chằm chằm tuyết trắng phủ kín tiền viện đến xuất thần.

Một loại áp lực mưa gió sắp đến tràn ngập tâm can, Tần Kham trước giờ luôn có chủ ý lần này cũng thấy khó. Lúc trước khi đụng phải bất kỳ tuyệt cảnh và khó khăn gian khổ nào, tùy tiện nghĩ biện pháp là rất dễ dàng giải quyết, nhưng mà lần này thì khác, quốc sự chi tranh sao dung cho nửa điểm mưu lợi? Chút khôn vặt lúc này hoàn toàn không có tác dụng.

Bắt đầu từ lúc vào kinh sư làm Cẩm Y vệ Thiên hộ, các quan văn đã đối địch với hắn, lần này cuối cùng cũng hoàn toàn nhe lợi trảo răng nanh với hắn, đối mặt với quái vật lớn như vậy, khôn vặt kế vặt sao có thể hữu dụng?

Nhìn tuyết trắng xoá trong viện, Tần Kham thở dài nặng nề.

lâu rồi không có cảm giác bốn bề thọ địch, lần này hắn không định thỏa hiệp rút lui, bởi vì chung quy vẫn phải đối mặt, từ sau Sùng Minh kháng Oa, hắn đã lập chí, nhất định phải thay đổi thế đạo này, mà phá vỡ cấm biển trăm năm của Đại Minh, đó chính là một khâu mấu chốt nhất quan trọng nhất trong lý tưởng của hắn, mở cấm biển, nhãn giới của quân thần bách tính cũng mở, biết được trời cao đất rộng, biết được cái gì là vô tri cái gì là ngu muội, quan viên và bách tính có nhãn giới của mình, có nhận thức đối với thiên hạ Đại Minh này thì sẽ bước được nửa bước đầu tiên hướng tới dân giàu nước mạnh, điều Tần Kham phải làm chính là thôi động để thần dân thiên hạ bước ra một bước này.

Cho nên Tần Kham không thể lui, lui một bước thôi thì chí lớn của hắn sẽ hóa thành hư ảo.

Nội viện vẫn bình tĩnh như thường ngày, Tần Kham giống như cây cổ thụ chắn hết gió mưa bên ngoài, Đỗ Yên và Kim Liễu thậm chí hồn nhiên không biết mưa gió sắp đến mưa gió kinh sư sắp đến.

Nửa đêm, mọi vật tĩnh lặng, trong sương phòng nội viện đốt nến đỏ, dưới ánh đèn mờ nhạt, một đôi bóng người quấn lấy nhau trong tiếng rên rỉ, không biết qua bao lâu, nữ nhân giống như một con thiên nga trúng tên, phá ra một tiếng rên khẽ đầy ngượng ngùng, cuối cùng mưa dừng gió nghỉ, trong phòng tối cảnh xuân vô hạn, chỉ có tiếng thở dốc ồ ồ.

" Tướng công đêm nay khỏe thế, cứ như trâu." Đỗ Yên thở hổn hển khen, Hiển nhiên nàng ta rất hài lòng với biểu hiện vừa rồi của Tần Kham.

"Để trâu nghỉ một tí, cày mệt quá rồi." Tần Kham cũng thở dốc.

" Mấy ngày nay tướng công mặt co mày cáu, trong triều lại phát sinh chuyện gì à?"

Tần Kham vỗ nhẹ cánh tay nàng ta, cười nói: "Có việc gì đâu. Tướng công hiện giờ uy phong lắm, không chủ động tìm người khác gây sự thì họ đã phải tạ ơn trời đất rồi."

Cuối cùng vẫn nhịn không nói cho Đỗ Yên hay nguy cơ sắp tới, bổn phận của nam nhân là trên trình độ lớn nhất bảo vệ gia đình, chứ không phải để vợ con cả ngày lo lắng, với tính tình nóng nảy của Đỗ Yên nếu biết các quan văn đang nhằm vào hắn, nói không chừng sẽ tức giận đánh cho họ một trận, khi đó Tần Kham liệu có bị trị tội hay không thì tạm thời không nói, khi vào triều đám lão gia hỏa thân tàn chí vững thiếu tay thiếu chân đứng trong điện, Chu Hậu Chiếu khẳng định mặt rồng mừng vui, nhưng dù sao vẫn rất tổn hại tới quốc thể.

Sau khi vận động mạnh, hai vợ chồng có chút mệt mỏi, hàn huyên câu được câu không rồi chìm vào giấc ngủ.

Khi Tần Kham tỉnh lại sắc trời vẫn tối đen, hắn đang đầy bụng tâm sự ngay cả ngủ cũng không ngon, được một lúc thì tỉnh.

Thuận tay sờ sang bên cạnh theo thói quen, thấy trống không, nửa

đêm nửa hôm không biết Đỗ Yên chạy đi đâu rồi, Tần Kham không đành lòng đánh thức tỷ muội Liên Nguyệt Liên Tinh ngoài phòng, thế là tự mình mò mẫm thắp nến.

Ánh sáng mờ chiếu khắp phòng, một bóng đen hắt lên vách tường, Tần Kham hít một hơi lạnh, sợ tới mức lảo đảo lùi ra sau hai bước, kinh sợ ngẩng đầu nhìn thì thấy Đỗ Yên chỉ mặc yếm với quần lót, chân dài trắng nõn móc lên xà ngang sương phòng treo ngược người.

Nửa đêm nửa hôm nhìn thấy cảnh này, Tần Kham không ngất xỉu tại chỗ thì ít nhiều cũng phải khen hắn có một trái tim kiên cường quen nhìn yêu ma quỷ quái.

"Yên... Yên nhi..." Tần Kham rụt rè gọi khẽ, sắc mặt trắng bệch dưới ánh nến.

Phản ứng của Đỗ Yên rất linh mẫn, Tần Kham vừa dứt lời, hai chân đang móc trên xà nhà của nàng ta bật một cái, cả người giống như một chiếc lá rụng, từ từ bay xuống đất.

" Tướng công tỉnh rồi à?" Đỗ Yên nhìn hắn cười hì hì.

"Nàng vừa rồi là..." Tần Kham chỉ chỉ xà ngang: ".... Nương tử cớ sao lại tự treo ngược người? Chẳng lẽ nhạc phụ đại nhân phá sản à?"

Đỗ Yên cười cười đẩy hắn một cái: "Đây là bí pháp lão bà bà xem bệnh lần trước dạy ta."

" Bí pháp?"

"Đúng, bí pháp sinh con." mặt Đỗ Yên đỏ lên, ngượng ngùng nói: "Lão bà bà nói, mỗi lần... Mỗi lần sau khi sinh hoạt vợ chồng với tướng công, tốt nhất là nên treo ngược người, như vậy thì cái đó... cái đó của tướng công sẽ lưu lại trong thân thể ta nhiều hơn, cơ hội thụ thai cũng lớn hơn."

"tướng công, thuốc lão bà bà kê cho ta ta đã uống hết rồi, bà ta còn tính ngày cho ta, thì ra nữ nhân thụ thai có thể tính ngày, tướng công yên tâm, Tần gia tuyệt đối sẽ không đứt hương khói, ta nhất định sẽ sinh một nhi tử béo tròn cho chàng."

Tần Kham: "..."

Vợ chồng quả nhiên là duyên phận chú định từ kiếp trước, tú tài từng treo cổ, tìm được một lão bà treo ngược xà ngang, cả nhà đều có vấn đề với xà nhà.

Nói tới lão bà bà bệnh cho Đỗ Yên, trong đầu Tần Kham không khỏi hiện lên một khuôn mặt tuyệt mỹ mà quật cường.

Lưu lạc bên ngoài một năm, nữ nhân quật cường đó đã mệt chưa? Có nguyên ý trở lại không?

Gió lốc trong dự kiến quả nhiên kéo đến.

Liên tiếp mấy ngày trên triều hội, quần thần ùa lên, vô số đạo tấu chương hạch tội Tần Kham tiến vào nội các, lúc này nội các bởi vì Lý Đông Dương trí sĩ, chỉ còn hai người Dương Đình Hòa và Lương Trữ.

Tấu chương hạch tội Tần Kham vô số tội trạng, bắt đầu từ năm xưa mê hoặc đông cung Thái tử, đại khái ý tứ nói Tần Kham từ lúc trị vệ ở đông cung đã bắt đầu lòng mang ý xấu, cùng bát hổ kích động mê hoặc Thái tử làm một số việc sai trái, đương kim hoàng đế hồ đồ, trách nhiệm không phải ở thầy mà là ở kẻ hầu hạ, chính là bởi vì bên cạnh Thái tử có quá nhiều gian nịnh, khiến Thái tử xa người tốt tránh người thiện, tội của Tần Kham cũng ngang với Lưu Cẩn, hình phạt cũng phải giống như Lưu Cẩn.

Tù cũ năm xưa bị lật ra hết, theo ý tứ của các đại thần, Tần Kham không chỉ nên bị thiên đao vạn quả giống như Lưu Cẩn, ngay cả hoàng đế Chu Hậu Chiếu cũng bị lấy ra coi thành điển hình phản diện.

lật lại thù cũ chỉ là một trong những thủ đoạn của các đại thần, càng chết người hơn là chuyện đóng thuyền rời bến, chuyện này Tần Kham làn ngoài sáng, các đại thần đều nhìn thấy, Đại Minh luật và hoàng minh tổ huấn sờ sờ ra đó, thật sự là tội lớn, biện giải thế nào cũng đều vô dụng.

Tấu chương giống như lá rụng mùa thu, phô thiên cái địa bay tới nội các, nội các Đại học sĩ Lương Trữ và Dương Đình Hòa cũng

sững sờ, lần trước các quan văn đoàn kết bất chấp mọi giá như vậy muốn mạng một người, còn là trước khi Lưu Cẩn rớt đài, thời gian đã qua một năm, các quan văn lại một lần nữa bện thành dây thừng, đằng đằng sát khí nhằm vào Tần Kham.

Chuyện ầm ĩ lên rồi, Lương Trữ và Dương Đình Hòa cũng không dám đắc tội với quan văn cả triều, tấu chương hạch tội Tần Kham bọn họ không dám giữ một bản nào, bê nguyên đưa vào bàn ti lễ giám Trương Vĩnh, chết đạo hữu chứ không chết bần đạo, việc này cứ để cho Trương Vĩnh hao tổn tâm trí, ai b hắn nắm quyền phê hồng.

Công kích ngoài sáng nằm trong dự kiến của Tần Kham, nhưng âm mưu trong bóng tối thì lại khó lòng phòng bị.

Chương 663: Thân hãm khốn cục

Đất vàng ở đũng quần, không phải cứt thì cũng là cứt.

Cái chết của Vương Liêu đã đẩy Tần Kham vào tuyệt cảnh.khi bị cả nghìn quan văn nhằm vào, chỉ có Tần Kham và thân tín bên cạnh hắn mới hiểu, cái chết của Vương Liêu không liên quan gì tới hắn.

Cho dù người này rất đáng ghét, Tần Kham cũng quyết định chờ sau khi gió lốc lặng đi sẽ tìm một cơ hội giết chết hắn, nhưng giết chết Vương Liêu dù sao vẫn chỉ là cấu tứ, cấu tứ chưa thành hành động thì đã có người giúp hắn làm chuyện này.

người giúp hắn tất nhiên không phải Lôi Phong sống của Minh triều, mà là hãm hại hắn, vốn Tần Kham đã là bốn bề thọ địch, rất nhiều hạch tội quấn thân, vào thời khắc vạn phần mẫn cảm này, Vương Liêu, kẻ kêu gào lớn nhất, biểu hiện sôi nổi nhất bỗng nhiên chết oan chết uổng, đối với Tần Kham mà nói thì đây thật sự là một chuyện chết người.

Cái chết của Vương Liêu rất kỳ quái, hôm qua sau khi tan triều về nhà, ngồi trong thư phòng một lúc, khi gia phó mời ra ăn tối, phát hiện thất khiếu của hắn ứa máu chết bất đắc kỳ tử trong thư phòng, sau khi Thuận Thiên phủ khám nghiệm tử thi, chứng thực Vương Liêu dùng thạch tín mà chết, trong thư phòng có dấu vết vật lộn, nói tóm lại, hiện trường bị bố trí thành ngay cả người mù cũng nhìn ra được là bị giết một cách chết không nhắm mắt.

Đây không chỉ là một án giết người đơn thuần, nó đại biểu cho mưa rền gió dữ sắp đến.

Tri phủ Thuận Thiên bờ vai gầy yếu không gánh nổi quả bom lớn như vậy, quan văn và Cẩm Y vệ hắn không chọc vào ai được, thế là không nói hai lời trực tiếp báo cho nội các.

Cái chết của Vương Liêu giống như thùng hỏa dược để lâu ngày

bắt lửa, triều đường kinh sư trong phút chốc đã nổ tung.

Tuyết lớn bay tán loạn, gió lạnh gào thét, cuối năm Chính Đức thứ ba, cách kỳ nghỉ năm còn năm ngày, triều đường kinh sư vốn nên vui sướng lại âm phong từng trận, sát ý ngập trời.

Tự tiện đóng thuyền rời bến đã vi phạm tổ chế, cái chết của Vương Liêu càng khiến các quan văn có một cái cớ tuyệt hảo để tru trừ nịnh thần.

Không muốn nhìn thấy Tần Kham chia lợi ích hải vận cũng được, không muốn ngồi nhìn thế lực do huân quý tạo thành phát triển an toàn cũng được, còn cả người thuần túy lòng mang ác cảm với Tần Kham, chỉ muốn trừ cho thống khoái, tóm lại, các quan văn phe phái bất đồng lòng mang mục đích riêng lần này đoàn kết chưa từng có, sau khi tin tức Vương Liêu bị độc chết trong phủ truyền ra, tấu chương như tuyết rơi trong nhất thời bay vào nội các, bay vào ti lễ giám.

Lần này tấu chương hạch tội Tần Kham dùng từ ác liệt hơn, liệt kê đủ loại tội trạng của Tần Kham từ lúc được điều nhiệm vào kinh sư tới nay, tội trạng nhỏ thì hơn mười tội, lớn thì mấy chục tội, nếu những tội trạng này quả thực có thật, Tần Kham ít nhất cũng phải bị chém đầu hai mươi lần, tru di cửu tộc năm lần.

Các quan văn Tình cảm quần chúng phẫn nộ lần này quyết tâm phải trừ bỏ tai họa Tần Kham này, nội các cũng không đàn áp được, trí sĩ Lý Đông Dương trí sĩ, nội các Đại học sĩ mới chưa được bổ nhiệm, Lương Trữ và Dương Đình Hòa không thể không đưa toàn bộ những tấu chương hạch tội này vào ti lễ giám, Dương Đình Hòa không có bất kỳ chỉ thị gì, còn Lương Trữ thì xưa nay luôn có địch ý với Tần Kham, thế là phát tấu chương tới ti lễ giám đồng thời lại dùng bút xanh viết điều tử cho Trương Vĩnh.

Tờ điều tử này tất nhiên không phảithư khen ngợi Tần Kham, mà là bỏ đá xuống giếng, mượn gió đông tình cảm quần chúng đang phẫn nộ, Lương Trữ không ngại đổ thêm ít dầu.

Bắc trấn phủ ti.

Tần Kham vẫn mỗi ngày ngồi trong sương phòng sườn đông nhị

đường ở trấn phủ ti làm việc, hắn mặt trầm như nước không vui không buồn, tiếng động lớn bên ngoài giống như không có chút ảnh hưởng gì tới hắn, mắt chỉ chăm chú nhìn vào công văn trên bàn, thỉnh thoảng nhấc bút phê mấy dòng, sau đó Cẩm y Giáo úy ở bên ngoài nhận lấy công văn đã được phê đưa tới các nơi.

Các loại công văn tình báo Cẩm Y vệ nhận được mỗi ngày không dán con số vạn, sau khi được bách hộ, Thiên hộ, trấn phủ sứ, đô thiêm sự phía dưới sàng lọc, chất trên bàn của Tần Kham vẫn phải tới trăm bản, mấy trăm bản công văn này đều là tình báo có liên quan tới quân quốc đại sự, hướng đi của phiên quốc, dân biến các nơi.

Đinh Thuận đứng trước sương phòng Tần Kham xoa xoa tay, gấp đến độ đi qua đi lại, muốn tiến vào mà lại không dám vào.

Đợi chừng nửa canh giờ, bên trong truyền đến thanh âm bất mãn của Tần Kham: "Muốn vào thì vào đi, còn không vào thì cút cho xa, đất dưới chân sắp bị ngươi cào ra thành chiến hào rồi."

Đinh Thuận vui quá, vội vàng chạy vào.

Thấy Tần Kham mặc áo mãng bào đỏ thẫm khí định thần nhàn ngồi phê duyệt công văn sau bàn, Đinh Thuận quýnh đến độ giậm giậm chân, cười khổ nói: "Công gia, ngài sao vẫn còn ngồi đó được, bên ngoài sắp lật trời rồi."

Tần Kham chẳng buồn ngẩng đầu, ánh mắt vẫn dừng trên công văn, thản nhiên nói thản nhiên nói: "Ai muốn lật trời?"

" Còn có thể là ai nữa, đám quan văn! Sáng nay Vương Liêu được phát hiện bị độc chết trong phủ, đại thần trong triều đều nói là... là Công gia phái người làm, sáu khoa mười ba đạo ngự sử đều thượng sớ, yêu cầu bệ hạ bãi quan cách tước ngài để xét hỏi, bệ hạ hôm nay cáo ốm bãi triều, lúc này các đại thần đều đang quỳ gối ngoài cửa Thừa Thiên dập đầu không thôi, nhất định muốn đòi lại công đạo cho Vương Liêu."

Đinh Thuận vừa nói vừa lén nhìn Tần Kham, vẻ mặt do dự không thôi, xem ra ngay cả hắn cũng cảm thấy cái chết của Vương Liêu có liên quan tới Tần Kham.

Tần Kham vẫn thản nhiên nói: "là trắng hay đen đều có công luận, bọn họ nói là ta làm thì mang chứng cớ ra đây."

" Công gia, việc này cần chứng cớ à? Miệng nhiều người xói chảy vàng. Không phải Công gia làm thì bọn họ cũng có biện pháp chụp cái tội này lên đầu Công gia." Đinh Thuận càng nói càng tức giận: "Thật quá đáng! Loại hoạt động này vốn là sở trường của Cẩm Y vệ ta, các quan văn học được một chiêu này lúc nào thế, hiện tại lại dùng ngược lại trên người Cẩm Y vệ chúng ta."

Tần Kham không tiếp lời Đinh Thuận, đổi đề tài nói: "Mấy ngày trước bảo ngươi tra rõ những kinh quan cấu kết với hải thương kiếm lời, ngươi đã điều tra rõ chưa?"

Đinh Thuận vẻ mặt đau khổ nói: "Công gia, việc này không phải là một ngày hai ngày có thể điều tra rõ, hải thương đều ở thành trấn vùng duyên hải Đại Minh, tin tức của Cẩm Y vệ truyền tới nhanh nhất chỉ có dùng phi cáp, ngày điều tra cộng với ngày đi đường ít nhất cũng phải tốn mười ngày nửa tháng."

Tần Kham gật gật đầu, hắn tin năng lực làm việc của Đinh Thuận, ở cái thời đại giao thông bế tắc này, có thể làm trong mười ngày nửa tháng đã có kết quả dĩ nhiên là phi thường hiếm có rồi.

Thuận tay rút một quyển số trên bàn ném cho Đinh Thuận, Tần Kham thản nhiên nói: "Ngươi xem cái này đi."

Đinh Thuận mở ra đọc, tiếp theo kinh ngạc ngẩng đầu, thất thanh nói: "Công gia có thứ này khi nào vậy? Là thật à?"

Tần Kham cười nói: "Loạn Giang Tây Ninh vương, Vương Thủ Nhân dẫn quân công chiếm Nam Xương, cũng dùng thế phong lôi nhanh chóng chiếm lĩnh phủ Ninh vương, quyển sổ này chính là Vương Thủ Nhân lục soát được từ trong mật thất vương phủ."

" Công gia, thứ viết trên đây thật là chết người, liệt kê danh sách và số lượng kinh quan bao năm qua nhận hối lộ của Ninh vương, Vương Thủ Nhân sao lại đưa thứ chết người này cho ngài?"

" Bởi vì Vương Thủ Nhân tin vào nhân phẩm của ta, nhờ ta giúp hắn thiêu hủy quyển sổ này, nếu không thì thứ này sẽ gieo hại rất

sâu."

Đinh Thuận chỉ vào nó lúng ta lúng túng nói: "Nhưng, nhưng chưa bị thiêu hủy mà."

Tần Kham chậm rãi nói: "Sự thật ngươi cũng thấy đấy, nhân phẩm của ta rất đáng để hoài nghi."

Đinh Thuận: "..."

Xấu hổ trầm mặc một lát, Đinh Thuận cuối cùng cũng thích ứng được nhân phẩm của lão thủ trưởng, bỗng nhiên ra sức vỗ tay, hưng phấn nói: "Không thiêu hủy là chuyện tốt, Công gia, có thứ này, trong triều ít nhất ba thành quan văn không chết cũng bị lột da, bệ hạ tuy cả ngày ham chơi, nhưng đối với loại chuyện tạo phản này lại rất kiêng kị, có thứ này trong tay, Công gia còn sợ đám chó đó hạch tội sao?"

Tần Kham lắc đầu nói: "Thứ này chỉ có thể dùng để chấn hiếp, nếu thật sự công khai ra, cho dù nó có thể giúp ta vượt qua nguy cơ lần này, nhưng từ nay về sau ta ta cùng với quan văn sẽ thật sự là cục diện không chết không ngừng, cho nên thứ này chưa tới lúc bị ép vào tuyệt cảnh thì không nên dùng."

Đinh Thuận thất vọng thở dài, thấy Tần Kham nói không sai, quyển số này là con dao hai lưỡi, một khi đưa nó ra, tất nhiên sẽ có thể tiêu diệt một bộ phận đối thủ, vững vàng vượt qua nguy cơ lần này, nhưng mà sau này tình cảnh của Tần Công Gia có thể sẽ càng thêm khó khăn gian khổ.

Tần Kham chậm rãi nói: "Hiện giờ ta đã hãm vào khốn cục, cả triều đều nghe thấy tiếng hô giết, có điều ta có thể chống đỡ thêm mười ngày, Đinh Thuận, tra rõ hải thương Phúc Kiến Chiết Giang, trong mười ngày phải cho ta một kết quả, ta muốn biết quan viên nào trong kinh sư cấu kết kiếm lời với thương nhân, biến hải cương của ta thành hậu hoa viên nhà họ."

Đinh Thuận do dự một chút, cuối cùng cắn răng một cái, ôm quyền thật mạnh: "Vâng."

Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một Cẩm y Giáo úy

chạy tới, Giáo úy quỳ gối ở cửa sương phòng kích động nói: "Công gia, ngoài cửa Bắc trấn phủ ti xuất hiện rất nhiều quan văn, bọn họ mặc triều phục, ngồi xếp bằng trước đại môn trấn phủ ti, chỉ vào cửa lớn mà chửi."

Tần Kham và Đinh Thuận ngẩn ra, sau một thoáng trầm mặc ngắn ngủi, trong mắt Đinh Thuận hiện ra sát khí, cả giận nói: "Trước nay chỉ có Cẩm Y vệ chúng ta gây sự với người khác, đám chó này không ngờ tự tìm tới cửa Cẩm Y vệ, chán sống cả rồi à? Công gia chớ lo, thuộc hạ sẽ thay Công gia xử lý chúng."

" Đứng lại!" Tần Kham quát.

" Công gia, người khác đánh tới cửa rồi, từ năm Hồng Vũ Cẩm Y vệ sung vào thân quân thiên tử, Cẩm Y vệ ta chưa từng bị triều thần làm nhục như vậy? Việc này tuyệt đối không thể nhịn."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Ta nói là nhịn bao giờ? Cho dù không muốn nhìn thì cũng không thể để xảy ra án mạng, hôm nay nếu đại thần ở cửa có ai chết, ta cũng sẽ phải chết theo, quỷ kế này mà ngươi còn không nhìn ra à?"

" Công gia có kế sách gì không?"

Tần Kham nghĩ nghĩ một lúc rồi khóe miệng bỗng nhiên phác ra một nụ cười xấu xa.

"Ngươi đốt củi bao giờ chưa?"

Đinh Thuận không trả lời, bộ dạng ngu ngơ không hiểu gì của hắn rất ghê tởm, Tần Kham đành phải xoay người nói với vách tường.

" Ngươi phái người đi kiếm chút củi, nhớ kỹ, phải là loại bị ẩm, đốt củi rồi chất ở cửa lớn, sau đó rải một ít hạt tiêu lên trên, đương nhiên, số lượng vừa phải, sau đó gọi chừng hai mươi người đứng sau đống củi cứ thế quạt khói ra ngoài cửa, tư vị đó... chậc chậc."

Chương 664: Biệt lai vô dạng

Động tác của Đinh Thuận rất nhanh, loại chuyện lừa người này hắn trước nay còn để bụng hơn chính sự,.

Sau cửa lớn Bắc trấn phủ ti đang đóng chặt, chất ba đống củi, cao như ba tòa núi nhỏ, mấy tên Cẩm y Giáo úy mang theo giỏ trúc nhỏ, đổ hạt tiêu và thạch tín trong giỏ vào đống củi, cẩn thận giống như thầy thuốc ngoại khoa làm tiểu phẫu.

Quan văn ngồi xếp bằng tĩnh tọa ngoài cửa lớn không nhiên không biết gì, đến không chỉ là quan văn, còn có rất nhiều cống sinh Quốc Tử Giám, cửa lớn Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti ngày thường vắng vẻ đến chó cũng không dám đi qua, hôm nay lại đặc biệt náo nhiệt, trước cửa chất vô số giỏ đựng trứng thối, cái tật xấu ghét ai thì ném trứng thối người đó không biết từ triều đại nào đã có.

Các Quan văn cộng với cống sinh Quốc Tử Giám, nhân số gần bốn năm trăm người, chen chúc đứng trước cửa Bắc trấn phủ ti, có thể nói là thanh thế rầm rộ.

Bốn năm trăm người tụ tập trước cửa Bắc trấn phủ ti lên án công khai, một cống sinh trẻ tuổi dẫn đầu lớn tiếng hô các tội trạng của Ninh Quốc Công Tần Kham, tình cảnh náo nhiệt như vậy, ở kinh sư rất khó gặp, thế là ngoài tràng rất nhanh tụ tập một đống bách tính xem náo nhiệt, may mắn là bách tính có nhãn lực hh các đại thần, thường ngày có quan viên gây chuyện, bách tính vây xem đồng thời cũng chen lời khích bác, như chỉ sợ thiên hạ không loạn, có điều hôm nay các đại thần đang vây cửa chính của Cẩm Y vệ hung danh hiển hách, bách tính cũng không dám ồn ào, dù thích náo nhiệt đến mấy thì cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình.

Cửa chính Bắc trấn phủ ti sớm đã đóng chặt, ngoài tràng rải rác rất nhiều Cẩm y Giáo úy mặc phi ngư phục, thấy đại thần và các cống sinh thanh thế kinh người, các Giáo úy giận mà không làm được gì, cắn răng nén giận, tay đặt lên đao chờ phản ứng của Chỉ huy sứ Tần Công Gia.

Không thể không nói, dưới sự dạy dỗ nhiều năm của Tần Công Gia, Cẩm Y vệ đã dần dần tiến tới phương hướng đơn vị chấp pháp văn minh của Đại Minh, Chu Hậu Chiếu nếu khách khí một chút, năm mới có khi còn tặng cờ thi đua cho Bắc trấn phủ ti.

Theo thanh âm lên án công khai càng lúc càng lớn, tâm tình của các đại thần đang tĩnh tọa cũng càng lúc càng hưng phấn.

Lần này thật sự là cơ hội trời ban, không chỉ tóm được nhược điểm trái với tổ chế của Tần Kham, hơn nữa tội danh độc chết Vương Liêu cũng chụp được lên đầu hắn, cảm xúc cùng chung mối thù của đại thần cả triều cuối cùng cũng được kích động, chỉ cần náo nhiệt thêm mấy ngày, dù giao tình của bệ hạ và Tần Kham sâu tới mấy, chỉ sợ cũng không bảo vệ Tần Kham được chu toàn, ít nhất cũng phải là kết cục lưu đày ngàn dặm.

Nhìn cửa lớn đang đóng chặt, các quan văn và các học sinh đơn thuần đồng loạt hô to khẩu hiệu tru trừ quốc tặc, nhưng mà khác với các học sinh, trong mắt các quan văn lại lấp lánh sát ý.

Một trận gió nhẹ từ từ bay tới, trong cái ngày đông rét lạnh này, trận gió nhẹ này không ngờ mang theo mấy phần nhiệt ý, nhẹ nhàng như gió xuân.

Một quan văn đang tĩnh tọa bỗng nhiên khịt khịt mũi, kê "ô" một tiếng.

"Cái mùi này... không đúng."

Vừa dứt lời, cửa lớn của Bắc trấn phủ ti bỗng nhiên mở ra, tiếp theo một trận khói trắng dày đặc phô thiên cái địa từ sau cửa lớn ùa ra, thoáng cái đã bao trùm bốn năm trăm người trên quảng trường.

trên quảng trường khói trắng lượn lờ, tựa như ảo mộng, mờ mịt giống như đặt mình trong tiên cảnh, nhưng mà mùi vị của cỗ khói trắng này thì chẳng liên quan tí nào tới tiên cảnh, hít vào thấy như rơi xuống địa ngục.

Một khắc khói trắng bao phủ mọi người trên quảng trường, tiếng ho tê tâm liệt phế liên tiếp truyền ra, Các quan văn và học sinh

đang mắng chửi lúc này tất cả đều che miệng ôm cổ, sắc mặt đỏ bừng lớn tiếng ho khen, tư thế cũng ngồi xếp bằng dần dần biến thành nằm sấp.

" Vương đại nhân ngất rồi."

" Tào đại nhân cũng ngất rồi."

"Thằng nhãi Tần Kham này, không ngờ lại dám đối đãi với quốc chi trọng khí như thế."

"đừng chửi nữa, mau đi đi, khói này rõ ràng chính là pháo đốt khói độc lúc trước Thái Miếu phóng ở Thái Miếu, cái mùi này... Lão phu nhớ rõ mà."

Vừa dứt lời, hai dây pháo không biết từ từ chỗ nào rất đúng lúc nào vào giữa đám người, không chờ mọi người có phản ứng, pháo đốt nổ rầm rĩ, tiếp theo là khói đặc lại tỏa ra.

Đám người càng hỗn loạn, vừa sợ vừa giận quát mắng liên tục.

"Đúng rồi, chính là pháo này, khụ khụ khụ, chính là mùi này."

"A! Lưu đại nhân cũng ngất rồi."

"tên súc sinh Tần Kham này, không ngờ dám giết hại trung lương, ngươi sẽ gặp báo ứng."

Trong đại đường Trấn phủ ti, Tần Kham nghe tiếng mắng liên tiếp bên ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười biến thái.

Cho tới nghe thấy hai tiếng pháo lớn nổ cuối cùng, Tần Kham lắp bắp kinh hãi, đột nhiên mở mắt ra, nhìn quanh r ngạc nhiên nói: "Ai? Ai đốt pháo, Đinh Thuận, ta cho ngươi đốt pháo à?"

Đinh Thuận trợn mắt há hốc mồm nhìn quan văn và học sinh đâm quàng đâm xiên ngoài cửa lớn, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu.

Tiếng cười như chuông bạc bỗng nhiên từ ngoài đại đường truyền đến.

" Tần Công Gia nếu đã hạ độc thủ, tiểu nữ tử dệt hoa trên gấm

một phen thì có ngại gì?"

Đinh Thuận Vẻ mặt đờ đẫn đột nhiên giật mình, phản ứng rất nhanh rút đao đứng chắn trước người Tần Kham, lớn tiếng quát: "Tặc nhân phương nào dám xông vào đại đường Cẩm Y vệ ta! Người đâu, bắt thích khách."

Vừa mới dứt lời, Tần Kham một cước đá vào mông Đinh Thuận, cả giận nói: "Đừng có khiến người ta chê cười."

Đinh Thuận kinh ngạc quay đầu lại, thấy Tần Kham vẻ mặt cổ quái, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hỉ và do dự, giống như cười lại giống như khóc, hết sức phức tạp."

" Công gia, người này.. ngài quen à?"

Tần Kham thở dài: "Đâu chỉ có ta quen, ngươi cũng quen."

Nói xong Tần Kham phất phất ống tay áo, bước nhanh ra đại đường, mặt hướng về tường vây phía đông trấn phủ ti, phía trên tường vây một đạo thân ảnh màu đen đang ngồi trên, dưới cái khăn che mặt màu đen, một đôi mắt đẹp chân thành ngấn lệ đang si ngốc nhìn chằm chằm Tần Kham.

Tần Kham cũng ngây ngốc, đứng trong viện ngửa đầu nhìn đạo thân ảnh thướt tha quen thuộc đó, tim đập hắn đập rất nhanh.

Hai người nhìn nhau, thiên ngôn vạn ngữ như hoàng hà vỡ đê.

Đinh Thuận ở bên cạnh cảnh giác nhìn chằm chằm bóng người đó, híp mắt quan sát một lúc, tiếp theo bừng tỉnh đại ngộ, lặng lẽ ngây ngô cười hai tiếng với Tần Kham, thức thời lui ra.

Hai người không biết đối diện bao lâu, cuối cùng, Tần Kham xúc động thở dài: "Nhất biệt kinh tái, đắc vô dạng hồ?"

"Không gặp dã lâu, chiêu số lừa người của Tần Công Gia vẫn tinh trạm như vậy." Đường Tử Hòa cười nói xong, mắt đẹp chớp chớp, lệ nóng tràn mi.

Chương 665: không thể điều hòa

Một tiếng thăm hỏi ân cần, nói không hết tương tư kéo dài.

Hai người từng quấy thiên hạ phong vân cuối cùng cũng tái ngộ, lúc trước trên chiến trường Phách Châu chỉ huy thiên quân vạn mã, ngàn vạn tướng sĩ vì ý chí của hai người mà liều mình, khiến ba tỉnh bắc địa Đại Minh phong vân biến sắc, hiện giờ kinh sư tái ngộ, phảng phất đã trải qua cả một hồi nhân sinh.

Giống như con bướm xuyên hoa, Đường Tử Hòa tung người bay xuống, bước nhẹ tới trước mặt Tần Kham.

" Ngươi vẫn thế, chẳng thay đổi chút nào, khi làm chuyện xấu khóe miệng vẫn cong lên." Đường Tử Hòa cười.

Tần Kham sờ sờ khóe miệng bên phải, cười khổ nói: "Bí mật giữ sâu như vậy không ngờ vẫn bị ngươi phát hiện, ta thật sự nên giết ngươi diệt khẩu mới đúng."

Cúi đầu che giấu sự kích động và vui sướng của mình, ngữ khí của Đường Tử Hòa bình thản như nước: "Một năm nay... ngươi sống thế nào? Phu nhân có bầu chưa?"

"gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, muốn có con chắc vẫn phải đợi thêm một thời gian nữa."

Đường Tử Hòa mỉm cười: "Thân thể phu nhân Quốc Công rất quý giá, tiểu nữ tử không dám hạ thuốc mạnh, chỉ kê một phương thuốc nhẹ nhàng ôn nhuận, việc có con phải một nửa dựa vào thuốc một nửa dựa vào duyên, không gấp được."

Tần Kham cười nói: "Ta không gấp, kỳ thật sinh nam hay nữ không quan trọng, không sinh được cũng không sao, lúc trước ta thành hôn với Yên nhi, không phải vì cái bụng của nàng ta. Phương thuốc ngươi kê không tồi, trừ nửa đêm treo ngược xà nhà khiến ta có chút khốn nhiễu ra thì tất cả đều rất bình thường."

Ngoài cửa lớn Bắc trấn phủ ti tiếng động vẫn rầm rĩ, Đường Tử Hòa nhíu mày nói: "Quốc Công gia bốn bề thọ địch, không ngờ vẫn có thể nghĩ ra biện pháp tổn hại này để đánh lui địch, tiểu nữ tử có phải nên khen ngày càng sống càng trở lại hay không?"

Tần Kham bất đắc dĩ nói: "Những người ngoài cửa đều là quốc chi trọng khí, không đánh được cũng không giết được, trừ đuổi bọn họ đi thì ta còn có thể làm gì nữa?"

Đường Tử Hòa cắn cắn môi dưới, mang theo mấy phần vị đạo ghen tuông: "Lúc trước ở Phách Châu, hơi tí là hạ lệnh vạn người công thành, giơ tay chém xuống là không hút nương tay, hôm nay cớ sao lại không hạ thụ được với đống triều thần thối nát, Tần Công Gia chỉ có ý chí sắt đá đối với ta thôi à?"

"Người thích bóp hồng nát, chó mới thích gặm xương cứng, nói thật, ta thà đối mặt với một trăm kẻ địch giống ngươi chứ không muốn đối mặt với một đám lão hồ li đa mưu túc trí không đánh được cũng không giết được, quá mệt mỏi."

Đường Tử Hòa cười mắng: "Ngươi chính là là đồ... thích gặm xương cứng."

Vì nể mặt Tần Kham, nàng ta chung quy vẫn không muốn nói ra chữ chửi người, chỉ chỉ tiếng động lớn ngoài cửa, Đường Tử Hòa cười nói: "Ngươi đã rơi vào hoàn cảnh như vậy, nếu không đại khai sát giới, làm sao hóa giải được tình thế nguy hiểm?"

Tần Kham thở dài: "Ta định đào mộ tổ nhà bọn họ lên, lấy đao đặt lên xương liệt tổ liệt tông bọn họ rồi gào lên, nếu họ không dừng tay thì ta sẽ chém tổ tông bọn họ nát vụn rồi cho chó ăn. Ngươi cảm thấy biện pháp này thế nào?"

Đường Tử Hòa lắp bắp kinh hãi: "Đây... đây là cách ngươi nghĩ ra à?"

" Rất tiêu cực, đúng không? Ta còn nghĩ ra biện pháp khác nữa."

Đường Tử Hòa trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười nói: "Ngươi có biết ta đến kinh sư làm gì không?"

Tần Kham thất vọng thở dài: "Khẳng định không phải tới tặng quà

năm mới cho ta, những năm này người hiểu lễ số càng lúc càng ít, mắt thấy sắp năm mới rồi, người tìm tới cửa tất cả đều là để mắng ta."

Đường Tử Hòa cười một tiếng, hờn dỗi lườm hắn, nói: "Ngươi cứ thích bày ra bộ mặt xấu à?"

"Được rồi, nói chính đề đi, ngươi tới kinh sư làm gì?" Vẻ mặt Tần Kham bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: "Nếu là vì ta mà đến, khuyên ngươi mau đi đi, vũng nước này rất đục, ngươi đừng dính vào."

Đường Tử Hòa hừ nhẹ: "Tự mình đa tình, ai nói ta là vì ngươi mà tới? Ngươi làm Quốc Công của ngươi, ta thì đương nhiên là thân muội muội của Giang Nam tài tử Đường Bá Hổ, ta ở kinh sư làm gì có liên quan gì tới ngươi đâu?"

Nói xong Đường Tử Hòa nhìn xoáy vào Tần Kham, cười khẽ rồi thân thể như một con chim yến, bay qua chạc cây biến mất ngoài tường.

Tần Kham bình tĩnh chăm chú nhìn tường vây, không biết qua bao lâu, ngoài tường truyền đến một đạo thanh âm từ ngoài tường truyền đến.

"Ê, lúc trước ngươi ở quan nha Thiên Tân từng nói trong nhà còn thiếu một đại phu, ngươi cảm thấy ta thế nào? Cho ta làm đại phu được không?"

Tần Kham mỉm cười. Hô vào vách tường trống không: "Nếu ngươi ăn không nhiều thì ta có thể suy nghĩ."

"Không nhiều không nhiều, thỉnh thoảng có thể nhịn ăn."

"Được, vậy ta nuôi ngươi."

Tần Kham phóng khóc độc cuối cùng vẫn chọc vào tổ ong vò vẽ, các đại thần không phải thịt khô, sau khi hun lâu thì vẫn xảy ra chuyện.

Một trận khói độc hun cho trăm tên đại thần phải bò về, trong khói độc chẳng những trộn hạt tiêu, còn có thạch tín, hương vị có thể nói f vô cùng tốt, hơn mười vị lão thần sau khi trở về ngã quỵ trên

giường không dậy nổi.

Ngày hôm sau triều hội phát sinh một màn cảnh tượng kỳ lạ trước nay chưa từng có, vô số đại thần vừa đỡ nhau vừa run rẩy đi vào cửa cung, vào kim điện không nói hai lời quỳ xuống, tiếp theo ngửa mặt lên trời đấm ngực gào khóc, cuối cùng đồng loạt nghiến răng nghiến lợi mãnh liệt yêu cầu Chu Hậu Chiếu nghiêm trị thủ phạm, nếu không sẽ quỳ không dậy hoặc là đâm đầu vào cột nhà mà chết ngay trên kim điện.

Tư thế Một đám đại thần thân tàn chí cứng bày ra đã dọa được Chu Hậu Chiếu, sau khi hỏi rõ nguyên do, Chu Hậu Chiếu trong lòng cảm thấy khuây khoả lắm, Tần Kham luôn có thể làm ra một số chuyện mà hắn không dám làm, đem so sánh thì như vậy mới là sống do tư vị.

Khuây khoả qua đi, Chu Hậu Chiếu lại thấy sầu.

Mấy hôm nay triều đường vốn đà gió nổi mây phun, tất cả đầu mâu đều nhắm vào Tần Kham, Tần Kham lại làm náo loạn như vậy, mâu thuẫn giữa quan văn và Tần Kham chỉ sợ không thể điều hòa, lần này thật sự là không chết không ngừng.

May mà Chu Hậu Chiếu không còn là tiểu hoàng đế vừa đăng cơ ba năm trước, mấy năm nay trừ sống phóng túng, cuối cùng vẫn học được một số kinh nghiệm đấu tranh với đại thần, lúc này các đại thần tình cảm quần chúng phẫn nộ không thể trêu chọc, lại không thể không cho họ một cái công đạo, thế là Chu Hậu Chiếu nhân lúc cả điện đang gào khóc, lặng lẽ từ trong tay áo lấy ra hai quả ném vào đã chuẩn bị trước ném vào miệng, sau khi nhai thì miệng sùi bọp, ngồi trên long ỷ bỗng nhiên co giật như trúng gió, vừa co giật vừa ra sức trợn mắt lên, hoàng đế trong kim điện bị động kinh, các đại thần thì gào khóc, không ra hình dạng gì, giống như vừa đi vào viện tâm thần.

Thái giám trực nhật hôm nay thấy bộ dạng Chu Hậu Chiếu như vậy, sợ tới mức hồn phách xuất khiếu, vô cùng cứng cỏi hét to át tiếng gào khóc ủy khuất cả điện.

" Yên lặng! Bệ hạ bị các ngươi chọc giận tới động kinh rồi."

Trong điện im bặng, các đại thần hai mắt đẫm lệ ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ như bị thiên lôi đánh, cả người co giật, mặt trợn miệng méo, mép sùi bọt, giống như bị chuộc thạch tín.

Các đại thần hoảng quá, tranh lợi ích hải vận cũng được, quân thần ngầm phân cao thấp cũng được, bè cánh đấu đá cũng được, chung quy vẫn có một nguyên tắc cơ bản nhất, đó chính là đừng để hoàng đế gặp chuyện không may, hoàng đế xảy ra chuyện sẽ không giảng đạo lý với các đại thần, ai làm hoàng đế tức chết thì về nhà dọn đồ đi, chín tộc đồng loạt sẽ lên bàn thờ.

Các đại thần vừa rồi còn khí diễm cao cút sợ hãi không ngừng dập đầu bồi tội, nơm nớp lo sợ nhìn Chu Hậu Chiếu được hổn hển đỡ lên ngự liễn nghênh ngang mà đi, hơn mười Thái y của Thái y viện sắc mặt khó coi đi sát theo sau.

Một hồi triều hội vốn nhất quyết phải dồn Tần Kham vào chỗ chết bị thần lai chi bút này của Chu Hậu Chiếu hóa giải.

Một đám thái giám khóc cha khóc mẹ đỡ Chu Hậu Chiếu trở lại Báo Phòng, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên từ trên ngự liễn bật lên, động tác rất nhanh nhẹn nhảy xuống đất, dùng tay áo của long bào lau bọt mép, hét lên: "Mau mau, lấy nước súc miệng cho trẫm! Đắng chết trẫm rồi."

Mứt ngọt, bánh quế, thậm chí còn có mấy quả trứng luộc trong nước trà, Chu Hậu Chiếu đều nhét hết vào miệng, khi Tần Kham mặt âm trầm đi vào chủ điện Báo Phòng, nhìn thấy chính là hình ảnh này.

Sau khi Kinh ngạc một lúc, Tần Kham bất đắc dĩ thở dài: "Bệ hạ, ngươi lại giả bị bệnh rồi."

Chu Hậu Chiếu miệng nhét đầy thức ăn, nghe vậy oán hận lườm hắn một cái, há miệng nhưng không nói được, chỉ đành giơ tay lên chỉ chỉ vào hắn, ý tứ uy hiếp.

Trợn mắt nuốt hết đồ ăn, Chu Hậu Chiếu lại uống một ngụm trà, vẻ mặt bi thương thở dài: "Tần Kham à, trẫm đang rất sầu lo, ngươi có nhìn ra không?"

Nhìn một đống đồ ăn xếp trên bàn, Tần Kham nghiêm mặt nói: "Thần nhìn ra, bệ hạ quả thật đang lo lắng, kinh thi có viết: ' Không thấy quân tử, lo lắng lo lắng', cái lo của bệ hạ chính là lo không thấy quân tử, hiện tại thần tới rồi, bệ hạ có thể không phải lo nữa."

Chu Hậu Chiếu gật đầu, chép chép miệng lại thấy không đúng lắm, suy nghĩ một lúc rồi chỉ vào Tần Kham tức giận nói: "Lại vòng vo khen mình, ngươi mà là quân tử á, hôm qua hại cho mười mấy triều thần năm bẹp trên giường, hôm nay trăm người vào triều ai nấy ngã trái ngã phải như sắp tắt thở, một mình ngươi thiếu chút nữa xử lý quan văn cả triều của trẫm, không biết xấu hổ mà tự xưng là quân tử à?"

Tần Kham cười ngượng ngùng: "Bệ hạ nói thế thì bất công quá, nói thần giống như không phải là quân tử ấy."

Chương 666: Nghĩa vô phản cố

Triều đường Đại Minh không có quân tử.

Tuy rằng là thời đại phụng nho học là quốc học, hoặc là người đọc sách bần hàn thành thành thật thật thừa hành chi đạo khoan nhân của nho gia, nhưng người đọc sách đã làm quan thì không thể tính là người đọc sách thuần túy nữa, bọn họ chỉ là người luồn cúi, là bè lũ xu nịnh vì danh vì lợi, bọn họ bên ngoài thì vĩnh viễn ra vẻ đạo mạo, bởi vì trông xấu xí thì không thể làm quan, nhưng mà một khi có người xúc phạm tới lợi ích của bọn họ, vì danh vì lợi vì quyền, thì tất nhiên sẽ thành mục tiêu phải diệt trừ của bọn họ, xuống tay sẽ không mềm lòng, hơn nữa dù xa cũng phải trừ.

Có thể sống sót trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, hơn nữa sống một cách quyền cao chức trọng, khiến quan văn cả triều không thích thấy hắn nhưng lại không thể làm gì, Tần Kham bản thân cũng phải bội phục bản sự của mình.

" Ngươi hun khói đuổi họ, bọn họ chạy tới chỗ trẫm cáo trạng, chuyện rất khó giải quyết, ai nấy nằm ở trong điện khóc như nhà có tang, may mà hôm nay x không vào triều, nếu không trẫm hoài nghi bọn họ sẽ làm như với Mã Thuận thời Đại Tông vậy, ở trước mặt trẫm đánh chết ngươi, cái đám hỗn trướng già đó có chuyện gì mà không làm được đâu? Trẫm chẳng có biện pháp gì, đành phải lâm thời giả vờ động kinh trên kim điện." Chu Hậu Chiếu thở dài bất đắc dĩ, để biểu hiện một chút nghĩa bạc vân thiên của mình trước mặt Tần Kham, hắn than xong thì sau khi vặn hai tay thành một góc độ kỳ quái, sau đó mắt trợn miệng méo cả người giật giật, thể hiện lại hình tượng hy sinh của mình lúc ấy.

Tần Kham khen: "Bệ hạ co giật giống thế, nhìn cái đôi mắ gà chọi đó kìa. Người bình thường có thể giật tới trình độ này sao?"

Chu Hậu Chiếu lập tức khôi phục như cũ, lườm Tần Kham nói: "Ngươi có thể đứng đắn chút không? Trẫm ở trên kim điện thật sự rất đau đầu, thật sự sắp co giật rồi đấy."

Thở dài, Chu Hậu Chiếu nhìn Tần Kham, vẻ mặt do dự: "Tần

Kham, trẫm biết ngươi lòng mang khát vọng, cũng biết mỗi một chuyện ngươi làm đều là để tốt cho trẫm, tốt cho giang sơn xã tắc Đại Minh, cho nên bất kỳ đề nghị nào của ngươi trẫm cũng đều ủng hổ, ngươi từng nói đóng thuyền rời bến trước mưu tư lợi, rồi sau đó mưu thiên hạ, ngày sau mở cấm biển, trên đến thương nhân cự cổ, dưới đến bách tính bình dân, đều có thể đóng thuyền thong dong rời bến, bổ sung cho nhau với vạn quốc phiên, vừa giúp dân giàu lại vừa giúp nước mạnh, những đạo lý này trẫm đều minh bạch."

Dừng một chút, vẻ mặt Chu Hậu Chiếu đầy uể oải: "... Nhưng, Hiện giờ phản ứng của triều thần ngươi đều thấy rồi đó. Trẫm không ngờ, chỉ đóng mấy chiếc thuyền kiếm chút bạc cho chúng ta mà bọn họ không thể chấp nhận như vậy rồi. Thế ngươi chết ta sống, Tần Kham, cường quốc chi đạo có cả ngàn vạn, vì sao ngươi lại cứ khăng khăng chọn con đường không có tiền đồ này?.... Theo ý kiến của trẫm, chúng ta hay là đánh trống lui quân, lặng lẽ dừng tay đi, ngay cả trẫm cũng nhận thấy được con đường này nguy cơ trùng trùng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, lúc này dừng tay kỳ thật.... Kỳ thật cũng không mất mặt."

Sắc mặt Tần Kham hơi trầm xuống, trong lòng chua chát vô hạn.

Ngay cả hoàng đế luôn ủng hộ hắn cũng khuyên hắn dừng tay, con đường mở cấm biển chẳng lẽ không thể đi thông à? Trên đảo Sùng Minh đã lập hạ chí nguyện to lớn, cuộc đời này thề phải thay đổi thế đạo, hiện giờ trải qua ba bốn năm tích dày phát mỏng, vất vả lắm mới nhìn thấy ánh rạng đông, hiện giờ bất tri bất giác lại lâm vào tuyệt cảnh, nếu thật sự từ bỏ con đường này, sau này cũng mất đi lý tưởng chí hướng như các đại thần khác, cả đời chỉ biết chỉ luồn cúi vì danh lợi, cho dù tương lai vị cực nhân thần thì sao? Thay đổi quan vận của mình nhưng lại không thay đổi được số mệnh quốc gia, như vậy sống cả đời có ý nghĩa gì?

Trong chủ điện Báo Phòng, quân thần lâm vào trầm mặc hiếm thấy.

Đây là trong ngoài đều khốn đốn một cách thật sự, thời khắc gian nan vất vả, hai người giống như đều mất đi chủ trương, Chu Hậu Chiếu sau khi nói xong thì nhìn chằm chằm Tần Kham, ánh mắt phức tạp.

Sau Hồi lâu, Tần Kham bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Chu Hậu Chiếu.

" Bệ hạ chắc biết thần năm đó khi còn chỉ là một Cẩm Y vệ bách hộ nho nhỏ của thành đông Nam Kinh, từng dẫn hơn trăm Giáo úy dưới trướng rời Nam Kinh, lên đảo Sùng Minh chống lại giặc Oa chứ."

Chu Hậu Chiếu Chu Hậu Chiếu: "Việc này trẫm nhớ rõ."

Thanh âm của Tần Kham mang theo mấy phần khô khốc, thở dài: "Trận đó đánh rất thảm thiết, mười hai tên giặc Oa không ngờ đuổi cho hơn một ngàn quan binh Đại Minh chạy tứ tán, đốc chiến đội Cẩm Y vệ của thần ở trước trận chém liền hơn mười người cũng không đàn áp được quan binh đang chạy tán loạn, sau khi quan binh chạy tứ tán, trên chiến trường chỉ còn lại thần và mấy chục Cẩm Y vệ, về sau thần nhặt lên một cây trường thương nắm trong tay, rồi thần lòng mang chí hẳn phải chết, đạo nghĩa không thể chùn bước đâm ra thương đầu tiên, trận chiến ấy, chúng ta thắng."

Chăm chú nhìn Chu Hậu Chiếu, Tần Kham nói: "Bệ hạ, tình cảnh hôm nay có gì khác Sùng Minh kháng Oa năm đó đâu? Cũng là kẻ địch cùng hung cực ác, cũng là đồng chí lòng mang ý sợ, cũng là tuyệt cảnh muốn lui cũng không thể lui! Bệ hạ, thần vẫn lựa chọn như năm đó, thần, không lùi."

Hai chữ" Không lùi" Như sấm mùa xuân, nổ vang bên tai Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu đứng lên, mũi phập phồng, khuôn mặt non nớt hiện ra vẻ kích động.

" Bệ hạ, cứ mang chứ hẳn phải chết, phải là ai cản trờ thì ngươi chết ta sống mà thôi! Thần học thức không nhiều, không thể bắt trước thánh nhân tru tâm, nhưng có thể học theo hiệp khách giết người, Đại Minh cấm biển, thần nhất định phải mở."

"Tốt! Tần Kham, ngươi mang chí lăng vân, trẫm há có thể không bằng ngươi, quân thần chúng ta liên thủ làm tốt đại sự này, cho bọn họ thấy, xem trăm ngàn năm sau, sử sách nhận xét như thế nào."

Ra khỏi Báo Phòng, thần sắc Tần Kham mang theo mấy phần mỏi

mệt.

ngoài Lời nói hùng hồn, đúng như hắn vừa bảo, mình đã hoàn toàn không có đường lui, lui chính là chết.

Đinh Thuận phụng mệnh lệnh của Tần Kham tự mình tới Giang Chiết một chuyến, tra xét việc hải thương địa phương cấu kết với quan viên triều đình, ngoài hồ Tây Hoa, tiến lên đón là lão bộ hạ Lý Nhị.

Tần Kham đứng trước mặt Lý Nhị, vẻ mặt có chút đăm chiêu, ngây ngốc nhìn dây cương Lý Nhị đưa tới, lại trù trừ không vươn tay ra cầm.

Một lát sau, Tần Kham mới tung mình lên ngựa, Lý Nhị vẫy tay với mấy chục thị vệ chung quanh, mọi người vây quanh Tần Kham hồi phủ.

Tiếng vó ngựa nên lên đường lát đá, mọi người giống như cảm nhận được tâm tình âm trầm của Tần Kham, lặng lẽ vô tức đi theo.

Ngồi trên lưng ngựa một lúc, Tần Kham bỗng nhiên mở miệng: "Lý Nhị..."

" Có thuộc hạ."

" Phái người dùng khoái mã thông báo cho tri phủ Thiên Tân Nghiêm Tung, đẩy nhanh tốc độ trang bị cho tám chiếc chiến hạm, mỗi chiếc lắp ba mươi khẩu pháo Phật Lãng Cơ, ba ngày sau xuống nước, tới hải đảo có giặc Oa thường xuyên hoạt động, bất kể bọn họ là Oa thật hay Oa hả, san bằng hải đảo đó cho ta."

"Vâng."

Một thị vệ từ trong đội ngũ vội vàng đi ra, sau khi hành lễ thì chạy ra khỏi Triêu Dương môn.

Tâm tình của Tần Kham lúc này mới thoải mái hơn một chút, gõ núi dọa hổ, không chỉ là dọa giặc Oa, cũng cho các quan văn kinh sư xem.

Đoàn người chậm rãi đi tới thành tây, khi đã ách xa Triêu Dương

môn, sát khí không hề có dự triệu xuất hiện.

Trên một tửu quán bên trái đường, cửa sổ gỗ bỗng nhiên mở ra một khe hở, một mũi tên nhọn lập lòe ánh sáng xanh từ sau khe hở vươn ra, mũi tên nhắm thẳng vào cổ Tần Kham.

Chương 667: Ám sát trên phố

Đây là một cuộc ám sát không có dự triệu, không chỉ Lý Nhị và bọn thị vệ không ngờ. Ngay cả bản nhân Tần Kham cũng không ngờ.

Mũi tên Sắc bén lặng lẽ thò ra, trầm ổn nhắm vào cổ Tần Kham.tay thích khách rất vững, nhãn pháp cũng rất ổn, cách mấy trượng, hắn thậm chí có thể thấy rõ gân xanh trên cổ Tần Kham.

Mũi tên ánh hàn quang màu xanh, hiển nhiên trước đó đã tẩm độc dược, chỉ cần rách da một chút là chết người.

Tần Kham và Lý Nhị vẫn hồn nhiên giục ngựa đi giữa đường, tâm tình Tần Kham có chút loạn, trong đầu không ngừng suy tư xem nên dùng biện pháp gì để tiếp tục thi hành chủ trương mở cấm biển, đồng thời vừa đạt được mục tiêu mở cấm biển vừa không bức các quan văn đến tuyệt lộ.

Tần Kham gặp phải lựa chọn bất đắc dĩ giống như Chu Hậu Chiếu, tiên đế Hoằng Trị và rất nhiều danh thần mất thời gian cả đời đàn áp Hán Vệ, hiện giờ Hán Vệ đã không còn vô pháp vô thiên như thời đầu Đại Minh, khí diễm kiêu ngạo của Hán Vệ cũng dần dần hạ xuống, quan văn đã thành khí, người trong thiên hạ dần dần dã quen bố cục chính trị quan văn va hoàng đlà cùng trị thiên hạ, Hán Vệ làm việc không thể không cố kỵ.

Tần Kham mệnh khổ, sinh ra không hợp thời, thời đại hạnh phúc hơi tí là bắt người bỏ tù tạp trì đã ra đi không ngày trở lại. Cho nên Tần Kham muốn hóa giải cục diện bế tắc này chỉ có thể tận lực dùng biện pháp nhã nhặn.

Trong đầu đau khổ suy nghĩ đối sách, Tần Kham lững thững mà đi, trời vào đông một trận gió lạnh thổi qua, sau cổ Tần Kham tự dưng nổi da gà, ngay cả lông tơ cũng dựng đứng lên, sau đó liền cảm thấy liền cảm thấy toàn bộ thế giới bỗng nhiên an tĩnh lại, bốn phía giống như trong khoảnh khắc biến thành một mảng cánh đồng hoang vu tĩnh mịch.

Vù!

Tiếng xé gió rất rõ ràng, như thần chung mộ cổ.

" Công gia cẩn thận!" Lý Nhị mắt trợ lên như muốn rách, lao rr Tần Kham.

Tần Kham chỉ cảm thấy bị một cỗ đại lực đụng vào, cả người bay lên ngã vật ra sau, kinh sợ ngẩng đầu nhìn thì thấy Lý Nhị đang đè lên người mình. Mà trên một tửu quán bên trái đường, mũi tên thứ hai bắn tới.

Biến cố đột sinh, chỉ trong mấy nhịp thở!

Theo Lý Nhị đè lên Tần Kham, mấy chục thị vệ phía sau cũng có phản ứng.

Lúc mũi tên thứ hai bắn ra, trên mặt mấy tên thị vệ lộ ra vẻ kiên quyết, cả người chắn trước mặt Tần Kham.

Mũi tên cắm vào thịt, một thị vệ ngực trúng tên, lập tức ngã xuống đất chết ngay.

" Thích khách ở trên lầu, mau đi bắt hắn." Lý Nhị từ đầu tới cuối dùng thân thể chắn trước mặt Tần Kham, mặt hắn nhanh chóng phủ lên màu xám xanh, cả người túa mồ hôi.

Các thị vệ lập tức phân ra mười người, rút đao phóng tới tửu quán.

Thị vệ Còn lại thì bao quanh Tần Kham, hộ tống hắn đến một ngõ nhỏ được che kín.

Sau khi vào ngxo nghỏ, Lý Nhị mới thở phào nhẹ nhõm, dựa vai vào tường thở hổn hển, thân thể có chút lảo đảo.

Tần Kham lúc này mới chú ý thấy sắc mặt Lý Nhị không đúng, lật vai hắn lại thì phát giác sau lưng Lý Nhị trúng một, mũi tên cắm vào thịt hơn hai tấc, từ sắc mặt cho thấy, Lý Nhị hiển nhiên không chỉ trúng tên một cách đơn giản.

Tần Kham quyết định nắm cán tên rút ra, Lý Nhị thét lớn một tiếng, mồ hôi cuồn cuộn rơi xuống. Tần Kham nhìn chằm chằm chỗ mũi trúng tên ở sau lưng hắn, sắc mặt cũng trở nên rất khó

coi.

" Lấy đao ra đây." Tần Kham gầm lên.

Một thanh chủy thủ được đưa tới trước mặt Tần Kham, Tần Kham bất chấp sự đau đớn của Lý Nhị, sai người cắt áo sau lưng Lý Nhị, chủy thủ cắm vào vị trí trúng tên, sau đó khoét một vòng, một khối thịt đầy mùi hôi bị Tần Kham cắt ra từ trên lưng Lý Nhị, Lý Nhị không rên tiếng nào, mặt trợn ngược ngất xỉu.

Trên lầu tửu quán Bên đường truyền đến tiếng đánh nhau của thị vệ và thích khách, người trên đường ngạc nhiên nhìn, thấy cách đó không xa Cẩm Y vệ đang tuần phố nghe thấy động tĩnh đằng đằng sát khí chạy tới, các bách tính sợ tới mức lập tức giải tán.

Trong ngõ tối, sắc mặt Lý Nhị đang hôn mê xanh ngắt, người hơi co giật.

"Công gia, Lý Thiên hộ độc đã nhập thể, e là không còn kịp rồi... độc này... Kiến huyết phong hầu! Một thị vệ bi thương nói.

Tần Kham vẻ mặt bình tĩnh tới đáng sợ, đầu suy nghĩ rất nhanh, bỗng nhiên nhớ tới một người.

"Sai một đội đi khắp các phố lớn ngõ nhỏ trong kinh sư khua chiêng gõ trống, chọn người giọng to lặp đi lặp lại một câu, ' cố nhân Thiên Tân mau tới Bắc trấn phủ ti', nhanh đi!"

Trên lầu Tửu quán, các thị vệ đã bao vây hai gã thích khách che mặt, đang đánh nhau hừng hực khí thế, chưởng quầy tửu quán thấy trên lầu nhà mình không ngờ xuất hiện thích khách, hơn nữa vừa ám sát Quốc Công đương triều, chưởng quầy và mấy tên tiểu nhị sợ tới mức hồn phi phách tán, nơm nớp lo sợ quỳ gối dập đầu như giã tỏi.

Một lát sau, tiếng đánh nhau kịch liệt bỗng nhiên tắt hẳn, không lâu sau, một thị vệ vội vàng xuống lầu chạy đến trước mặt Tần Kham ôm quyền bẩm: "Công gia, hai gã thích khách phá vây vô vọng, tự vận chết rồi, binh khí và cách ăn mặc của chúng rất bình thường, không nhìn ra manh mối, thuộc hạ đã triệu bách hộ hình danh trong vệ tới kiểm tra thực hư thi thể của thích khách."

Trong mắt Tần Kham bắn ra một đạo ánh sáng lạnh: "Bất luận kết quả như thế nào, nghiền hai gã thích khách này thành tro cho ta."

"Vâng."

Lý Nhị đang Bị thương khẩn cấp được nâng vào Bắc trấn phủ ti, sau nửa canh giờ, Đường Tử Hòa đầu đội đấu lạp vội vàng tới.

Trong Hậu đường, nhìn thấy Lý Nhị sắc mặt như tro tàn nằm trên tấm ván gỗ, ánh mắt Đường Tử Hòa nghiêm lại, không chào hỏi Tần Kham lấy ra ngân châm tùy thân đâm vào mấy huyệt đạo trước ngực và cổ Lý Nhị, lại cẩn thận xem xét vết thương của Lý Nhị, Đường Tử Hòa cả kinh, lập tức lấy ra một lọ thuốc bột đắp lên vết thương.

Nhận mũi tên Tần Kham đưa tới, Đường Tử Hòa dí vào gần mũi ngửi ngửi, mày hơn nhăn lại, ngữ khí lạnh lùng: "Đây là độc dược dùng hoa mạn la và một loại độc xà trộn lại mà thành, kiến huyết phong hầu, ta khi còn bé theo gia gia xuất chẩn từng thấy một lần, ta nếu tới muộn một chút, người này hẳn phải chết không nghi ngờ gì nữa, nếu ngươi đưa hắn tới chỗ đại phu khác thì cũng vẫn hẳn phải chết."

Tần Kham và các thị vệ bên cạnh không khỏi thở phào, vẻ mặt vừa thấy may mắn vừa thấy sợ.

"May mà ngươi vẫn ở kinh sư, mạng Lý Nhị chưa tuyệt." Tần Kham lau mồ hôi lạnh trên trán.

Xử lý xong vết thương của Lý Nhị, mọi người cẩn thận nâng Lý Nhị ra ngoài, trong sương phòng chỉ còn Tần Kham và Đường Tử Hòa.

Vẻ mặt của Đường Tử Hòa bỗng nhiên tràn ngập lo âu, chủ động kéo tay Tần Kham, sờ sờ người hắn, lo lắng nói: "Ngươi có bị thương không? Tìm cho Cẩn thận đi, độc dược này không phải nhẹ, rách ra một cái thôi là chết người đó."

Lần đầu tiên nhìn thấy thần sắc khẩn trương của nàng ta, trong lòng Tần Kham ấm áp: "Bỗng nhiên nắm tay nàng ta cười nói: "Ta không sao, thị vệ bên cạnh đều là sát tài từng trải qua sinh tử, bọn

họ bảo hộ ta rất mật."

Đường Tử Hòa thở phào, vẻ mặt với không dịu đi, ngữ khí so với vừa rồi còn lạnh lùng hơn: "Đối phương không ngờ lại hạ sát thủ với ngươi, triều tranh triều tranh kịch liệt đến trình độ này rồi à?"

Tần Kham cười khổ nói: "Bởi vì ta chặn tài lộ của người khác, tục ngữ nói chặn tài lộ ngang giết cha mẹ, bọn họ xuống tay với ta là đương nhiên, chỉ trách ta lơ là, không ngờ bọn họ vội lấy mạng ta như vậy."

Đường Tử Hòa chợt hiểu: "Đóng thuyền rời bến à?"

Tần Kham cười nói: "Thì ra ngươi biết cả rồi, nói ngươi là vì ta mà đến kinh sư, không tính là ta tự mình đa tình chứ?"

Đường Tử Hòa bình tĩnh nhìn hắn, thấp giọng nói: "Ta đã tới Thiên Tân."

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Những gì nói trong quan nha Thiên Tân lúc trước, ta không lừa ngươi chứ? Trong ba năm, Thiên Tân tất có biến hóa nghiêng trời lệch đất."

Đường Tử Hòa nỉ non: "Đúng, những gì ngươi nói với ta ngươi đã làm được, nó đã không còn là thành đất nho nhỏ lúc trước nữa, nó chính là nơi hội tụ thương nhân va bách tính đại giang nam bắc, thành trì mở rộng thêm mấy lần, nó là một viên minh châu trong vịnh Bột Hải, Tần Kham, là ngươi giúp viên minh châu này nở rộ quang hoa."

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc đó, Đường Tử Hòa nói: "Hiện giờ ta đã không hỏi đỉnh giang sơn nặng bao nhiêu, càng không thể phân biệt đen trắng thị phi thế gian, ta chỉ tin vào mắt của ta, ta nhìn thấy bách tính thành Thiên Tân giàu có an nhàn, nhìn thấy quan viên thành Thiên Tân ôn hòa hữu lễ. Về công về tư, ta tin ngươi chính là là chân lý, ngươi cho dù giơ cao dao mổ thì cũng là mang tâm phật."

Nói xong mặt Đường Tử Hòa dần dần hiện lên hung sát chi khí, giống như nữ tướng quân hiệu lệnh tứ phương năm đó.

"Tần Kham, bất kể là thành Thiên Tân hay là mở cấm biển, thứ

ngươi kiên trì thì ta sẽ thề sống chết bảo vệ nó."

Đường Tử Hòa đằng đằng sát khí bỏ đi, giống một vị nữ đồ tể xông vào màn sương, mang theo phóng lợn tìm đối tượng xuống tay, tao nhã và thô bỉ cùng tồn tại, bóng dáng vừa thướt tha vừa mạnh mẽ, khiến Tần Kham lập tức leien tưởng tới Đỗ Yên.

Tần Kham bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, hắn tựa hồ vĩnh viễn chưa thấy chân diện mục của nữ nhân này, nàng ta ở trước mặt hắn vĩnh viễn ôn nhu yếu ớt, nhưng chuyện nàng ta làm những năm nay chẳng khác gì hán tử, nữ nhân này nếu lấy về nhà, sinh hoạt cùng vị nữ bá vương Đỗ Yên kia, một người quyền cước khai sơn liệt thạch, một người hạ độc vô ảnh vô hình, hơi không cẩn thận là kết cục chó gà không tha, Tần Công Gia thì kẹp ở giữa...

Tần Kham mím mím môi, bỗng nhiên có một loại tiếc nuối vừa rồi sao không bị ám sát chết luôn đi.

Chương 668: Đại tác kinh sư

Ám sát Quốc Công đương triều kiêm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, đây là một đại sự kinh thiên, với phân lượng của Tần Kham hiện giờ tại triều đường và trong lòng hoàng đế mà nói, không thua gì sự kiện Mã Văn Thăng bị ám sát lúc trước.

Mọi người đều biết, Đại Minh từ trước đến nay rất ít phát sinh việc ám sát Quốc Công, huống chi vị Quốc Công này còn chấp chưởng Cẩm Y vệ bạo lực nhất Đại Minh, dưới tình huống bình thường mà nói, chỉ có Tần Kham hạ lệnh ám sát người khác, hiện tại không ngờ bị người ta ám sát, Tần Công Gia thật sự rất khó chấp nhận được sai lệch tâm lý cực lớn như vậy.

Tần Kham cuối cùng cũng cảm nhận được giá trị quan của các quan văn, cái thứ lợi ích này cũng như nữ nhân của mình, người bên ngoài không thể chạm vào được, chạm vào là kết quả ngươi chết ta sống, từ góc độ bảo đảm giá trị tiền gửi mà nói, có lẽ lợi ích so với nữ nhân còn quan trọng hơn, dù sao lợi ích là vĩnh cửu, mà nữ nhân thì chỉ xinh đẹp trẻ chung được mười mấy năm, xét một cách logic thì Tần Kham có lẽ có thể vụng trộm ngủ với lão bà của các quan văn, nhưng tuyệt đối không thể đụng vào lợi ích của các quan văn, đương nhiên, đây chỉ là trên lý luận, chủ quan mà nói, Tần Kham tốt nhất cũng không nên đụng vào lão bà của các quan văn.

Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ bị ám sát chấp động cả kinh sư, chấn kinh nhất là cả vạn Cẩm Y vệ sở thuộc kinh sư, khi Thiên hộ nội thành Thiên hộ hôn mê bất tỉnh được đưa vào Bắc trấn phủ ti, trên mặt mọi người giống như bị tất một cái thật mạnh vậy, đau rát. Người đứng đầu bộ ngành tàn nhẫn lãnh khốc nhất không ngờ bị ám sát bên đường, thiên lý vương pháp ở đâu? Mặt mũi Cẩm Y vệ ở đâu?

Sau khi Đường Tử Hòa rời khỏi không lâu, tất cả Cẩm Y vệ Thiên hộ trong kinh sư toàn bộ tụ tập ngoài cửa phòng của Tần Kham, sau khi quỳ xuống dập đầu. Mọi người sắc mặt âm trầm, không nói gì đi ra ngoài, không một câu tỏ thái độ, nhưng trên mặt sát khí dầy đặc.

Ngày Tần Kham bị ám sát, cả vạn Cẩm Y vệ xuất động, kinh sư điện thiểm lôi minh.

Vô số lưu manh nhàn hán phố phường bị bắt vào chiếu ngục, Thiên hộ bách hộ các phố các phương như bị điên khảo vấn tin tức thích khách, rất nhiều nhàn hán không chịu nổi khổ hình đi đời nhà ma trong chiếu ngục, thi thể được bê ra khỏi thành vào ban đêm, qua loa ném vào bãi tha ma ngoài thành.

Cẩm Y vệ Hôm nay, dưới sự ngầm đồng ý của Tần Kham cuối cùng lộ ra răng nanh dữ tợn. Mọi người Thần hồn nát thần tính hoảng sợ phát hiện, thì ra Cẩm Y vệ mấy năm nay cơ hồ có thể giành được lá cờ đổ nha môn chấp pháp văn minh, bản chất của nó vẫn là bạo lực, chỉ có điều thủ lĩnh của nó vẫn quen dùng đạo lý để nói chuyện. Chân lý hắn thờ phụng là có thể nhã nhặn thì tận lực nhã nhặn một chút.

Nhưng mà một khi kẻ địch không định giảng đạo lý với hắn, mưu đồ dùng loại thủ đoạn ám sát để giải quyết tranh chấp, Tần Kham tất nhiên cũng sẽ không khách khí với hắn, ngay cả phật gia thiền tông còn khó tránh khỏi dùng biện pháp bạo lực như "Công án" để dạy giáo đồ. Tần Công Gia làm sao mà ngồi không được?

ngày Tần Kham bị ám sát, toàn bộ kinh sư bị Cẩm Y vệ cày nát mấy lượt, nhàn hán bị bắt vào chiếu ngục khảo vấn phải tới mấy trăm người, thích khách mặc dù chưa bắt được, nhưng hiệu quả tảo hoàng đả hắc lại được thể hiện rõ ràng, về phần hảo hán giang hồ hoạt động ở kinh sư tự dưng gặp xui, bất luận là "Thiết chưởng chấn Thần Châu" Hay là "Vân trung diêu tử", phàm là bị Cẩm Y vệ phát hiện, không phân tốt xấu lập tức ùa lên đánh ngả, có oan hay không oan cứ bắt vào chiếu ngục đã rồi tính.

Theo chuyện Ninh Quốc Công bị ám sát, không khí kinh sư bỗng trở nên khẩn trương, ầm ĩ cả một đêm, Cẩm Y vệ dày vò cho kinh sư gà bay chó sủa.

Tảo triều sáng hôm sau, bách quan tụ tập trước cửa Thừa Thiên chờ cửa cung mở, vì chuyện Cẩm Y vệ đại tác kinh sư hôm qua, hôm nay các quan văn ức lắm, thề phải kéo Tần Kham xuống ngựa.

Ban đêm trời đổ tuyết, quảng trường cửa Thừa Thiên đã được các hoạn quan dọn dẹp một lần, các quan văn đứng trước cửa cung, bất động như thạch điêu, trong mắt nổi lên sát khí thâm trầm như gió lốc, gió lạnh thấy xương không ngừng càn quét, không ít người kìm lòng không đậu run rẩy, nước mũi như thủy tinh uống lượn chảy xuống, ra sức hít một cái, nước mũi bị hít trở lại, Trong mắt tiếp tục phun sát khí.

Một khắc Giờ dần, cửa cung mở ra, các đại thần tinh thần rung lên, sửa sang lại quan bào, theo phẩm giai xếp hàng, khi đang định nối đuôi nhau vào điện thì một thái giám mặc bào phục màu đỏ tía lách qua khe cửa đi ra, thái giám giơ phất trần trong tay lên, bất âm bất dương nói: "Bệ hạ long thể có bệnh nhẹ, bãi triều một ngày, chư thần về nha của mình làm việc, không được bê trễ."

Các đại thần ngạc nhiên nhìn nhau, tiếp theo tức giận vô cùng.

Tên hôn quân này tự bãi triều mà còn mặt mũi nhắc họ về làm việc không được bê trễ, nếu không phải cửa cung không cho vào, các đại thần kiểu gì cũng phải chạy tới trước Thái Miếu hô to "Tiên đế ơi".

Thu hết vẻ mặt của mọi người vào trong mắt, thái giám cười hắc hắc, tiếp tục nói: "Bệ hạ còn nói, còn mấy ngày nữa là cuối năm rồi, vừa hay bệ hạ long thể có bệnh, không có lòng với quốc sự, dứt khoát nghỉ luôn từ hôm nay đi, chư thần về nha phân công mọi việc cho thỏa đáng, sau tết Nguyên Tiêu thì lại vào triều, trong lúc này nếu không có đại sự thì tất cả do nội các và ti lễ giám quyết."

Bùm!

Cuối cùng cũng có đại thần mặt hướng về hướng Thái Miếu quỳ xuống, tụ khí đan điền gân cổ hô to.

"Tiên đế ơi."

"Đừng, đừng có ồn ào nữa." Thái giám cười tủm tỉm nói: "Bệ hạ đầu năm mới tới Thái Miếu tế tổ bái trời, ngài giờ quỳ thì sớm quá, bất kể là có bao nhiêu lời muốn nói với tiên đế thì cứ đợi năm mới hẵng nói."

Long thể của Chu Hậu Chiếu quả thật có bệnh nhẹ, hôm qua trên kim điện cả người co giật không tính là gì, bệnh nặng nhất của hắn là bị phạm tiện.

Các đại thần vẫn vây quanh trước cửa Thừa Thiên không chịu giải tán, khi muốn tiến vào Thái Miếu tâm sự than trời kể khổ với tiên đế thì Chu Hậu Chiếu từ Báo Phòng lặng lẽ rời khỏi, ăn mặc như điếm tiểu nhị, vai khoác một cái khăn trắng, miệng hát vang, phía sau không xa là mấy chục thị vệ cấm cung vẻ mặt khẩn trương, một điếm tiểu nhị lại kèm theo đội hình xa hoa như vậy, thật sự khiến người ta thần kinh thác loạn.

Trong tửu quán Quen thuộc ở thành tây, Lưu Lương Nữ đã mở hàng, hiện giờ trời còn sớm, trong tửu quán chưa có khách, nhưng hôm nay sáng sớm đã có một vị công tử áo hoa ngồi bên trong.

Công tử áo hoa này đã duyên gặp mặt mấy lần với Lưu Lương Nữ. Lưu Lương Nữ cũng không xa lạ gì với hắn, nàng ta biết vị công tử này là người quen của tiểu nhị họ Chu quán mình. Có lẽ Chu Thọ không phải tên là Chu Thọ, tháng trước đình bình định loạn Ninh vương, vương sư khải hoàn về triều, vị thiên tử ngồi trên lưng ngựa, hưởng thụ tiếng hoan hô của vạn chúng cùng với tên điếm tiểu nhị cả ngày hi hi ha ha không nghiêm chỉnh làm trong quán nàng ta như cùng một khuôn đúc ra vậy, ngày ấy Lưu Lương Nữ đứng trong đám người hoan hô. Kinh ngạc nhìn vị đương kim hoàng đế ngồi trên lưng ngựa kia. Đêm hôm đó, Lưu Lương Nữ trằn trọc không ngủ.

Khi Chu Hậu Chiếu đi vào tửu quán đã thấy Tần Kham ngồi uống rượu một mình, thế là mắt sáng lên, mỉm cười hai tiếng với Lưu Lương Nữ, Chỉ vào Tần Kham nói nhỏ: "Cô nương. Ta có khách quen ở bên kia. Ta đến nói chuyện với hắn một chút rồi đi làm việc."

Lưu Lương Nữ liếc Tần Kham một cái, ngày ấy vương sư vào thành, vị công tử áo hoa này lúc ấy mặc áo mãng bào đi cạnh thánh giá. Hiển nhiên cũng là đại nhân vật kinh thiên động địa, nếu đổi lại là nữ tử bách tính tầm thường, một khắc biết thân phận của Chu Hậu Chiếu và Tần Kham chỉ sợ đã dập đầu như giã tỏi, nhưng mà thái độ của Lưu Lương Nữ vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Một nữ tử bần hàn, dựa vào hai tay của mình để đổi lấy ấm no, ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất, cho dù hoàng đế đứng trước mặt nàng ta, chỉ cần hắn nói hắn là Chu Thọ thì nàng ta sẽ coi hắn là chu Thọ.

Không thể không nói, ánh mắt nhìn nữ nhân của Chu Hậu Chiếu quả thật mạnh hơn làm hoàng đế rất nhiều, hắn lúc sống phóng túng luyến ái, bất kể là chuyện gì cũng cũng chuyên nghiệp hh là làm hoàng đế.

Chu Hậu Chiếu cười hắc hắc đi đến trước mặt Tần Kham: "Muốn uống gì, ta mời ngươi."

Tần Kham không cần nghĩ ngợi nói: "Ta muốn uống thiêu đao tử, càng cay càng tốt."

mặt Chu Hậu Chiếu cứng lại: "Tiểu điếm không có thiêu đao tử."

" Được rồi, ta là người hiền hoà, mang một bình Trúc Diệp Thanh cũng được.."

"Không có Trúc Diệp Thanh."

" Vậy thì hổ phách tửu."

"Không có hổ phách tửu."

"Vthì thì văn quân tửu?"

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu có chút bất thiện: "Tiểu điếm không có văn quân tửu!"

" Bách diệp tửu?"

"không có!"

" Phương xuân tửu?"

"Không có!"

"Quế tửu, mật tử, đỗ khang tửu?"

"cũng không có?"

Tần Kham thở dài: "Cái gì cũng không có mà đòi mở điếm, thế đạo này là sao?"

Chu Hậu Chiếu hạ thấp giọng, cắn răng nói: "Ngươi hôm nay là tới đập quá à?"

Tần Kham nháy mắt mấy cái: "Thịt đầu hơn có không?"

"Cái này thì có \."

Tần Kham mỉm cười: "Vậy thì cho hai lạng thịt đầu heo, không cần rượu, kỳ thật ta đã kiêng rượu nửa tháng rồi."

" Hôm qua nghe thái giám trong cung nói, ngươi ở trên phố bị ám sát, nhìn bộ dáng của ngươi thì chắc là một cọng tóc cũng không mất, bắt được thích khách chưa?"

" Thích khách tự sát rồi, hôm nay thần là tới thỉnh tội với bệ hạ, vì truy bắt đồng đảng thích khách, Cẩm Y vệ hôm qua đã gây ra một chút động tĩnh ở kinh sư.." Tần Kham có chút chột dạ, hắn biết hôm qua không chỉ là "Một chút động tĩnh."

"Cái này thì ta biết rồi, tảo triều hôm nay các đại thần đang định đem việc này ra làm cớ để nhằm vào ngươi, đóng thuyền rời bến vi phạm tổ chế còn trước, Cẩm Y vệ đại tác kinh sư sau, lần này các đại thần cũng không định buông tha ngươi, may mà ta anh tài ngút trời, đoán được bọn họ sẽ có phản ứng gì, dứt khoát nghỉ triều hội, khiến cho bọn họ muốn cáo trạng cũng không tìm được chỗ mà cáo trạng."

Tần Kham chắp tay nói: "Đa tạ bệ hạ đã chu toàn cho thần."

Chu Hậu Chiếu đắc ý cười cười, lập tức sắc mặt hơi trầm xuống: "Tần Kham, tránh được mùng một chứ không tránh được mười lăm, chuyện này từ gốc mà nói thì vẫn là do chuyện đóng thuyền rời bến, ta nhiều lắm chỉ có thể đỡ được nửa tháng, tết Nguyên Tiêu mà qua, hoàng cung khôi phục triều hội, ngươi nếu còn chưa nghĩ ra biện pháp xử trí thỏa đáng chuyện này thì chỉ sợ triều hội lần đầu tiên năm mới sẽ rất phiền."

Chương 669: Nhờ thế mà hợp

Chu Hậu Chiếu khi nói những lời này thì có chút ủ rũ, làm một hoàng đế, lời này không nghi ngờ gì nữa là rất không có tiền đồ, trước giờ chỉ nghe nói thần tử sợ vua như hổ, cùng lắm thì là quân thần hoà hợp êm thấm, đến triều Chính Đức của hắn, nói chuyện làm việc lại không có lúc nào là không lo sợ triều thần, hắn không sợ đắc tội với đại thần, nhưng mà cũng không muốn đắc tội với đại thần.

Hai chữ "Không sợ" và "Không muốn" Thường thường sẽ để lộ ra rất nhiều bí mật trong lòng, ghi hận, sợ hãi, thậm chí là phá bỏ tất cả xung động, chỉ có hắn tự biết.

Hổ khỏe cũng không chịu nổi sói đông, hoàng đế cũng không chịu nổi quần thần miệng nhiều, Chu Hậu Chiếu đăng cơ hh ba năm, Tần Kham rõ ràng cảm thấy vị thiếu niên lang vốn vui tươi này đã hiện ra vẻ mỏi mệt, trước kia bởi vì không biết nên không sợ, nhưng mà dần dần sau khi biết trong giang sơn trên danh nghĩa thuộc về hắn này, thế lực của các quan văn lớn cỡ nào thì hắn cuối cùng cũng cố kỵ sợ hãi.

Tần Kham nhìn hắn, nói: "Bệ hạ, chúng ta cố gắng chống đỡ qua cửa này, chỉ cần qua được một cửa này rồi, bệ hạ ngày sau sẽ tốt hơn."

Chu Hậu Chiếu cười gượng mấy tiếng: "Qua được một cửa này thì sao? Các Quan văn vẫn chí cao khí ngang, còn ta thì vẫn nơm nơm lo sợ."

Tần Kham ý vị thâm trường nói: "Vậy thì không nhất định đâu, bệ hạ, từ xưa đến nay, cái thứ gọi là tiền này vẫn có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề, nội khố của bệ hạ nếu hàng năm sung túc, rất nhiều lúc căn bản không cần xem sắc mặt của các đại thần, hiện giờ các đại thần hận không thể rút gân lột da ta, là vì rất nhiều người đã thấy rõ tương lai vận mệnh triều đường thay đổi, thế công thủ của quân thần sẽ thay đổi, nguyên nhân lớn nhất thúc đẩy những biến hóa này thứ nhất là quyền, thứ hai là tiền."

Chu Hậu Chiếu cái hiểu cái không, với cái tuổi không đến hai mươi của hắn, quả thật chỉ có thể bày ra vẻ mặt cái hiểu cái không.

Tần Kham rất muốn đưa ra ví dụ để hắn triệt để minh bạch tiền trọng yếu cỡ nào, theo lịch sử mấy chục năm sau, Minh triều có vị hoàng đế hoa lạ niên hiệu là Vạn Lịch, có một năm Nhật Bản xâm chiếm Triều Tiên, quốc chủ Triều Tiên phái người tới mẫu quốc cầu cứu, lúc ấy Vạn Lịch đã hơn hai mươi năm không vào triều, vì chuyện Triều Tiên cầu cứu mới phá lệ mở triều hội, hỏi ý kiến quần thần. Quần thần đương nhiên không đáp ứng. Nói đùa à, nói là nước phiên thuộc, nhưng mọi người căn bản không quen thân, thời này nói tới đánh giặc, lính, lương thảo, quân giới, vận chuyển, trợ cấp chiến hậu... tốn bao nhiêu tiền? Quốc khố lấy đâu ra một khoản ngân sách khổng lồ như vậy?

bản thân Vạn Lịch cũng không ngờ, lặn xuống nước hơn hai mươi năm không sủi bọt. Vất vả lắm mới xuất hiện một lần mà mọi người lại không nể mặt hắn như vậy. Vạn Lịch rất phẫn nộ, ném lại một câu rất gợi đòn, không phải là tiền thôi à? Bổn hoàng thượng hiện giờ nghèo tới chỉ còn lại tiền thôi, khoản quân phí này trẫm bỏ!

Những lời này của Vạn Lịch cũng không phải là do tức giận, hắn thật sự rất giàu có. Sở dĩ nói hắn là là hoa lạ, là vì người này trừ là hôn quân hơn bốn mươi năm không lên triều ra, còn có một ưu điểm rất hay, đó chính là thích tiền, đại thể là lúc ấy Trương Cư Chính cường thế quá, Vạn Lịch làm hoàng đế thật sự không có cảm giác an toàn, thế là sinh ra ham muốn cuồng nhiệt đối với tiền tài, cho nên hoàng đế làm không ra hoàng đế, ngược lại giống đại lão bản. Nhờ phúc biến pháp của Trương Cư Chính, nội khố hoàng cung năm đó sung túc vô cùng.

Cho nên lão bản vỗ ngực nói tất cả quân phí do nội khố chi, các đại thần phản đối phía dưới lập tức im tiếng, thế là cuộc chiến viện Triều kháng Oa oanh oanh liệt liệt bắt đầu, sự thật chứng minh Vạn Lịch lựa chọn đúng. Trận chiến này cuối cùng đuổi Nhật Bản về bản thổ, mà mẫu quốc Đại Minh cũng tranh thủ được dân tâm của phiên quốc, từ đó về sau hh ba trăm năm, thậm chí cho tới Thanh triều diệt vong, nước Triều Tiên vẫn rất cố chấp kiên trì sử dụng niên hiệu của vị hoàng đế Minh triều cuối cùng.

Chuyện này chính là ví dụ kinh tế ảnh hưởng tới chính trị rất nổi danh trong lịch sử Đại Minh, Vạn Lịch trong tay có tiền mới vững tâm gõ nhịp với quần thần, cho dù cả triều đều phản đối, hắn cũng có thể dùng một loại tư thái cường ngạnh quán triệt ý chí của hắn tới cuối cùng.

Tần Kham trước mắt muốn làm cũng chính là chuyện này. Bất kể f hoàng đế có tiền hay là quốc khố có tiền, đối với cả quốc gia mà nói thì chung quy vẫn không phải chuyện xấu. Chỉ tiếc Chu Hậu Chiếu không nghe hiểu thâm ý của hắn, mà Tần Kham thật sự cũng không tiện đưa ra ví dụ mà mấy chục năm sau mới có.

Nội thành Kinh sư, phủ Đại học sĩ Lương Trữ.

Lương Trữ không tính là người xấu, không những không xấu, hắn trong sĩ lâm thậm chí có thanh cực tốt, nếu không sau việc Lưu Kiện Tạ Thiên trước kia, triều đình bổ nhiệm Lương Trữ là Đại học sĩ, triều đường cơ bản không có nửa thanh âm phản đối, phàm là người danh dự hơi bị vấy bẩn tuyệt đối sẽ không bình yên lên làm Đại học sĩ.

Nhưng người như Lương Trữ cũng có khuyết điểm, khuyết điểm của hắn là thanh danh của hắn, thanh danh của hắn quá tốt, không biết khi trẻ tuổi có được cô nương phát thẻ người tốt hay không, lúc tuổi già cũng nhận được vô số thẻ người tốt, dần dà bản thân cũng thấy mình quả nhiên là người tốt, cái gọi là chính tà bất lưỡng lập, nếu là người tốt, đương nhiên muốn không đội trời chung với người xấu, ví dụ như loại người xấu như Tần Kham.

Lúc này ngồi ở tiền đường Lương phủ còn có mấy vị đại thần.

Người Cầm đầu mặt trắng râu dài, tướng có chút phúc hậu, nếu không phải mặc quan bào, thoạt nhìn tựa như một vị lão bản béo hòa khí phát tài.

Người mập mạp trông phúc hậu này họ Tào, tên Duyên, tiến sĩ nhị giáp năm Thành hóa thứ mười một, luỹ tiến Công bộ chủ sự, hữu phó Đô Ngự Sử kiêm tuần phủ Cam Túc, lúc Lưu Cẩn cầm quyền Tào Duyên tay mắt lanh lẹ, ôm chân Lưu Cẩn, quan thăng Binh bộ hữu Thị Lang kiêm đốc đoàn doanh, sau khi Lưu Cẩn đền tội, lẽ ra Tào Duyên vốn nên xui xẻo, nhưng người này tay mắt thông thiên,

rất quyết đoán lập tức bỏ hết gia sản ra đánh bạc, lại là người đầu tiên đứng ra gửi liền mấy đạo tấu chương lên án gian hoạn, đại ký không ngoài là quyền gian hại nước hại dân giết hại trung lương như thế nào, hắn phải ở tào doanh chịu nhục như thế nào.

Không thể không nói Tào Duyên này thật sự có mấy phần thông minh, hắn viết xong tấu chương trước tiên không phải gửi tới nội các mà là Quốc Tử Giám, tấu chương thống mạ quyền gian mang theo vị đạo chịu nhục lo cho nước cho dân, dãn tới vô số thằng ngốc không rõ chân tướng ở Quốc Tử Giám trầm trồ khen ngợi, thanh của Tào Duyên trong sĩ lâm cũng lên như diều gặp gió, đến lúc này, trong triều đường cho dù có người muốn kéo hắn vào đảng cũng căn bản không có cách nào xuống tay.

Thế là trong cơn gió lốc chính trị cực lớn đó, Tào Duyên rất bất ngờ sống sót, không những không bị một đao chém đầu, ngay cả chức quan cũng không thay đổi, vững vàng như Định Hải Thần Châm.

Đệ tử ngốc của Quốc Tử Giám không rõ chân tướng, nhưng Lương Trữ thân là Đại học sĩ, đương nhiên biết Tào Duyên này là loại mặt hàng gì, lẽ ra người như Tào Duyên cả đời cũng không thể tiến vào cửa Lương phủ, song hôm nay Tào Duyên vẫn ngồi trong tiền đường Lương phủ, chính hợp với câu nói kia, không có bằng hữu và kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Bởi vì bọn họ có chung kẻ địch, để đối phó với kẻ địch này, Lương Trữ đành bịt mũi nhịn nôn để Tào Duyên vào cửa.

Chương 670: Nhờ thế mà hợp (hạ)

Tào Duyên ngồi trong tiền đường Lương phủ rất đoan chính, trên mặt vĩnh viễn mang theo nụ cười hàm hậu, khiến người ta bất giác sinh ra một loại ảo giác nếu như hung hăng đá một cước vào mặt hắn thì hắn cũng sẽ vẫn không tức giận.

Lương Trữ lạnh lùng nhìn Tào Duyên, hắn rất minh bạch tên mập hòa ái hàm hậu trước mắt này không phải là người lương thiện, mấy năm nay một lòng một dạ luồn cúi để tiến về phía trước, sau khi ôm đùi Lưu Cẩn lại càng táo tợn hơn, sau khi đắc thế thì sắc mặt tiểu nhân bày ra không sót lại chút gì, rất nhiều đại thần từng có thù oán với hắn phải chịu cảnh lưu đày, thậm chí ngay cả chuyện nghiêm trọng trên triều đường đứng sai đội hắn cũng có thể cầu thắng trong bại tìm được một đường sinh cơ, đứng sừng sững vững như bàn thạch không ngã, người này há chỉ là thường thanh thụ triều đường, mà phải là con lật đật vạn năm.

Nhấp một ngụm trà, Lương Trữ bày ra tư thái Đại học sĩ, liếc Tào Duyên một cái nói: "Tào đại nhân."

Tào Duyên vội vàng nói: "Lương công cứ gọi biểu tự của hạ quan là được rồi."

Lương Trữ lại liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt mỉa mai và khinh thường.

Người trong Quan trường dùng xưng hô dĩ thượng đối hả là để biểu thị sự thân thiết và tư lịch, nhưng cái loại hàng như Tào Duyên nghiêm khắc mà nói thì chẳng khá hh Tần Kham là bao, Lương Trữ căn bản không định quá thân thiết với hắn, mọi người căn bản không quá quen, hơn nữa Lương Trữ cũng căn bản không muốn quá quen với hắn, vẫn bảo trì quan hệ đồng liêu thuần khiết thì tốt hơn.

Không để ý tới Tào Duyên, Lương Trữ vẫn cố chấp áp dụng một loại xưng hô rất sơ sài: "Tào đại nhân, lão phu không muốn vòng

vo với ngươi, hôm qua ám sát Tần Kham trên phố, là ngươi sai khiến à?"

Tào Duyên ngẩn ra, vội vàng chỉ thiên tay lên trời thề: "Lương công oan uổng cho hạ quan rồi, hạ quan chỉ là một Binh Bộ Thị Lang, nào có gan dám ám sát Quốc Công đương triều, cho dù thống hận thằng nhãi này Tần Kham này tới mấy thì việc trong mắt không có vương pháp như vậy hạ quan tuyệt đối không dám làm."

Lương Trữ cười lạnh: "ngươi không dám làm nhưng những người phía sau ngươi cũng không dám làm sao? Lão phu mặc dù tuổi già, nhưng mắt không mù tai không điếc, lão phu nhằm vào Tần Kham là vì trừ tặc cho nước, các ngươi dám vỗ ngực nói là chung mục đích với lão phu không? Ba năm trước Bố Chính Sứ Chiết Giang vì án chức công Thiệu Hưng bị Tần Kham đẩy xuống, tân nhiệm Bố Chính Sứ Chiết Giang Cổ Đầm là các ngươi ở đằng sau ra sức đẩy lên? trừ chuyện đó ra, còn có Bố Chính Sứ Phúc Kiến Lưu Thanh Tùng, tri phủ Ninh Ba, Chỉ huy sứ Ninh Ba vệ, tri phủ Đài Châu, tri phủ Tuyền Châu, Chỉ huy sứ Phúc Ninh vệ."

Nhìn Tào Duyên mồ hôi lạnh lã chã, nụ cười trên mặt Lương Trữ càng lạnh hơn: "Những thành trì và vệ sở dựa biển cậu của Đại Minh ta đều bị các ngươi thẩm thấu tận xương tới ba phần, chẳng trách đám thương nhân đầy hơi tiền vùng duyên hải bất chấp luật pháp tổ tông Đại Minh, đóng thuyền giương buồm, tư thông mậu dịch không kiêng kị gì với phiên quốc, có những nha môn và quân đội vệ sở này hộ giá hộ tống, lại có đám kinh quan nhị phẩm tam phẩm hô ứng, chắc các ngươi hiện giờ đã là tiền tài đầy kho, phú khả địch quốc rồi nhỉ?"

" Hiện tại có thêm một Tần Kham muốn cướp cự lợi hải vận này, một mình Tần Kham cướp đoạt phần cự lợi này thì cũng không sao, dù sao hắn cũng là hồng nhân trước mặt bệ hạ, lại năm Cẩm Y vệ, thế nhưng Tần Kham này lại không thấy đủ, không chỉ buộc huân quý hai kinh lại với nhau, hơn nữa còn có khả năng mở cấm biển trăm năm của Đại Minh, cấm biển một khi mở rồi, toàn dân đều có thể rời bến, các ngươi không thể một nhà đại nữa, cho nên các ngươi nhịn không nổi nữa, thế là phất cờ hiệu đả đảo vi phạm tổ chế đem hắn trừ đi cho thống khoái, Tào đại nhân, lão phu mắt mờ, những lời phiên vọng tự đoán này không biết có đúng hay không?"

Tào Duyên nghe xong những lời này, mặt già béo múp đột nhiên biến sắc, mồ hôi lạnh lã chã, một chữ cũng không nói lên lời.

Lời này bảo hắn phải đáp thế nào/ Lương Trữ giống như đã nhìn thấu dụng tâm hắn và phe phái sau lưng hắn, loại chuyện lén rời bến mậu dịch này vốn là đã phạm vào kiêng kị, chữ cũng không thể nhắc tới, Lương Trữ lại không giảng cứu một lời đâm thủng, Tào Duyên chết cũng không thể thừa nhận, nếu không không chỉ thể diện quan viên hoàn toàn mất hết, hơn nữa tất cả những lý do hắn nhằm vào Tần Kham đều thành lấy lại vả vào mặt mình.

Không khí trong Tiền đường rất khó xử, nụ cười hàm hậu trên mặt Tào Duyên đã so với khó coi hơn cả khóc, lau mồ hôi trên trán, thấp thỏm nhìn nhìn sắc mặt vô bi vô hỉ của Lương Trữ, Tào Duyên cắn chặt răng, cuối cùng nói: "Lương, cái gọi là trăm sông đổ về một biển, trước mắt quan trọng nhất là diệt trừ Tần Kham, Tần Kham này mặc dù trẻ tuổi, nhưng thủ đoạn độc ác, tính tình gian trá, hiện giờ dưới sự che chở của bệ hạ đã dần thành khí, bắt đầu từ lúc trước hắn tru Liêu Đông Lý Cảo, đến về sau luyện năm trăm thiếu niên binh, sản xuất pháo Phật Lãng Cơ với số lượng lớn, cho tới bây giờ là chủ lực mở cấm biển, đủ có thể thấy lòng mang dị chí, có cử chỉ rời khỏi chính đạo, Lương công, rời khỏi chính đạo có thể tha thứ, song thi hành quốc sách, rời khỏi chính đạo chính là đạo diệt quốc, hạ quan thiết nghĩ, họa Tần Kham hơn xa Lưu Cẩn."

Lương Trữ vẻ mặt khẽ biến, vuốt râu nhắm mắt không nói gì.

Thấy thần sắc Lương Trữ như có sở động, Tào Duyên rèn sắt khi còn nóng nói: "Lương công, không đề cập tới Tần Kham này như thế nào, chỉ nói hành động tự tiện đóng thuyền rời bến lần này của hắn, nhìn như là tư lợi cho mình và nội khố của bệ hạ, kì thực là một phục bút để mở cấm biển, hải cương Đại Minh vạn dặm, thêm mấy người kiếm bạc cũng không ảnh hưởng toàn cục, nhưng nếu bên trong trà trộn một kẻ bừa bãi không để ý tới quy củ, quy củ nếu hỏng, bảo mọi người phải làm sao?"

"Huống chi... Tần Kham lần này còn muốn buộc huân quý hai kinh lại với nhau, Lương công, đây không phải là dấu hiệu tốt, tương lai lợi ích của các huân quý tương đồng, tiến thối nhất trí, thế lực hình thành trên triều đường không thể khinh thường, Đại Minh ta

lập quốc hơn trăm năm, đều là vận mệnh hoàng đế và quan văn cùng trị thiên hạ, lần này nếu để Tần Kham sính cường, các huân quý đắc thế, tương lai trong triều đình Đại Minh ta, bệ hạ, thái giám, quan văn, võ tướng, cộng với huân quý, khi đó lời nói quan văn chúng ta nói ra, còn có ai nghe?"

Lương Trữ Vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng sau khi nghe xong những lời này, đuôi lông mày hoa râm hơi nhướn lên, vẻ mặt cuối cùng cũng có một tia biến hóa.

Lương Trữ f thanh quan, hắn chưa bao giờ tham dự việc cấu kết với thương nhân rời bến kiếm lời, nhưng hắn cũng là quan văn, quan văn phải đứng trên lập trường của quan văn.

Tiền đường lại trầm mặc, Lương Trữ cúi đầu uống trà, không nói gì nhìn chằm chằm chén trà bốc khói như sương mù tới ngơ ngác xuất thần.

Tào Duyên đã nói xong những lời nên nói, trên mặt cuối cùng lại lộ ra nụ cười hàm hậu quen thuộc, giống như một gốc cây cải củ béo, lẳng lặng ngồi xuôi tay, híp mắt quan sát chén trà trong tay, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tuyệt thế,

Tiền đường im lặng tới châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Không biết qua bao lâu, hai má Lương Trữ bỗng nhiên giật giật, mặt già tiều tụy nở nụ cười đầu tiên từ sau khi Tào Duyên vào cửa.

"Dĩ Trinh à, nếm thử trà phủ lão phu đi, đây là thanh minh tước thiệt năm nay, bệ hạ tháng trước sai người bản thưởng, ngon lắm đấy."

Chương 670: Nhờ thế mà hợp (hạ) (2)

Tào Duyên mừng rỡ, vội vàng đứng lên khom người nói: "Trà của công nhất định cực kỳ thơm ngọt hương thuần, hạ quan có thể được phẩm trà này là tam sinh hữu hạnh."

Bất luận phe phái, bất luận phẩm tính, hai cỗ lực lượng quan văn cổ cường đại cuối cùng đã hình thành liên minh.

Ngày thứ tư Chu Hậu Chiếu bãi triều chính là mùng một, chung cổ hoàng cung cùng dánh, kinh sư phàm là quan viên và công hầu huân quý trên tứ phẩm đều mặc triều phục vào cung, cùng hoàng đế vào Thái Miếu tế tổ cáo thiên.

Tất cả nghi trượng phiên kỳ chậm rãi trải ra chung quanh Thái Miếu, Chu Hậu Chiếu mặc long bào, đầu đội dực long quan, đang quỳ gối trước Thái Miếu, phía dưới là gần ngàn quan viên ba quỳ chín bái, vẻ mặt thành kính. Lễ bộ thượng thư Trương Thăng đọc văn tài tế trời dài dòng hoa lệ được một nửa thì nghi thức bỗng nhiên xảy ra biến cố.

Một cấm nội cung vội vã chạy đến quảng trường trước Thái Miếu, không biết cố ý hay là vô tình, ở trước mặt văn võ bá quan lớn tiếng tấu bẩm một tin tức.

Thôi quan Vương Chính Đức phủ Thiên Tân vì phản đối cảng đông Thiên Tân đóng thuyền hao phí tiền của dân, từng mấy lần cãi nhau với Nghiêm Tung, trước cuối năm Vương Chính Đức thấy công tượng đóng thuyền ở cảng đông vẫn phải vất vả lao động, giận dữ ở trước mặt mọi người đánh quan viên quản sự cảng đông, ai ngờ ngay đêm hôm đó, Vương Chính Đức lại chết bất đắc kỳ tử trong nhà.

Chu Hậu Chiếu và văn võ bá quan đang tế tổ cáo thiên, trong trường hợp trang nghiêm như vậy lại tự dưng mọc ra một cấm vệ nói ra tin tức kinh thiên như thế, cũng không biết cấm vệ này làm sao mà chạy vào được quảng trường Thái Miếu đề phòng sâm

nghiêm, cố tình vào lúc này nói ra tin tức giết phong cảnh như vậy.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu và các đại thần đồng loạt thay đổi.

Thôi quan Đại Minh có cả ngàn vạn, chết một thôi quan nho nhỏ căn bản không có tư cách thượng đạt thiên thính, càng không thể đưa ra vào lúc đang tế tổ cáo thiên thế này, phía sau chuyện này không nghi ngờ gì nữa có một đôi bàn tay vô hình đang lặng lẽ thôi động, khống chế.

Trước Thái Miếu không có việc nhỏ, chuyện nói ra trước mặt liệt tổ liệt tông tuyệt đối không thể tuyệt đối không thể nhẹ nhàng bâng quơ cho qua, Chu Hậu Chiếu cũng không có tư cách ép xuống được.

Trên Quảng trường là một mảng tĩnh mịch tới dọa người, Chu Hậu Chiếu kinh ngạc đứng trước cửa Thái Miếu, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, mà các đại thần phía dưới thì không nói gì, trầm mặc nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu, một loại sát khí đèn nén hồi lâu sắp bùng nổ quanh quẩn bốn phía quảng trường.

Trong Trầm mặc, các quan văn cuối cùng cũng phát động.

Hữu Đô ngự sử Đồ Dung bỗng nhiên đứng ra khỏi hàng, đón gió lạnh gào thét trên quảng trường, nhìn thẳng Chu Hậu Chiếu lớn tiếng quát: "Bệ hạ, đóng thuyền rời bến là vi phạm tổ chế, hiện giờ đã xảy ra án mạng, liệt tổ liệt tông ở phía trước, bệ hạ còn không chịu tỉnh ngộ sao?"

Ầm!

Mấy trăm quan văn động tác đồng loạt quỳ xuống, trăm miệng một lời nói: "Thần xin bệ hạ trừng trị thủ phạm, giải tán công tượng, hủy thuyền, duy hộ tổ chế!"

"Năm Vĩnh Lạc Trịnh Hòa bảy lần tới Tây Dương, hao tài tốn của, có lợi gì cho đất nước đâu, giáo huấn trăm năm trước, bệ hạ không thấy sử sách bêu danh à?"

"Quốc tặc Tần Kham, thị sủng mà kiêu, không ngờ hiến siểm ngôn dối vua, phá hỏng xã tắc Đại Minh trăm năm, gây họa rất sâu, còn

hơn cả Lưu Cẩn, kẻ này không tru thì càn khôn sao yên."

Một tiếng hô to đầy sát ý vang lên, vang vọng trước quảng trường Thái Miếu.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu trắng bệch, ánh mắt cầu cứu nhanh chóng lướt trong đám người, cuối cùng dừng ở trên người Tần Kham.

Tần Kham mặt không biểu tình đứng trong hàng, nghe tiếng hô bốn phía, lại cúi đầu không nói một câu, ánh mắt càng lạnh lùng.

Thấy Chu Hậu Chiếu không nói gì, Đồ Dung bước một bước về phía trước, quát lạnh: "Xin bệ hạ nhanh chóng đưa ra quyết định."

Quần thần đồng thanh phụ họa: "Xin bệ hạ nhanh chóng đưa ra quyết định."

Chu Hậu Chiếu cả người run lên, kìm lòng không đậu lui một bước, vẻ mặt kích động nói: "Trẫm, trẫm..."

Nói xong Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên hai mắt trắng dã, cả người bắt đầu co giật một cách quen thuộc, chưa kịp bày ra bộ dạng ghê tởm mặt trợn miệng méo thì, Đồ Dung đột nhiên quát: "Bệ hạ xin đừng có làm cái trò trẻ con này nữa, bệ hạ nhanh chóng quyết định đi, đừng để cơ nghiệp trăm năm của liệt tổ liệt tông bị hủy bởi tay nịnh thần."

Bốn phía quảng trường Thái Miếu gió lạnh thấu xương, sát ý tỏa ra như mây đen áp thành.

Các Quan văn mở to con ngươi đỏ rực, giống như một đám sói đang đói khát vô cùng, khóa chặt con mồi muốn cắn xé nó, nghiền xương thành tro.

Chu Hậu Chiếu hoảng quá, giống như lịch sử không ngừng tái diễn, tình cảnh này hôm nay, giống hệt như lúc trước nội ngoại đình liên thủ giáo sát bát hổ nội cung, khi đó Tần Kham dùng sức bản thân giết ra một con đường máu, nhưng hôm nay nay thì sao?

Từng đạo ánh mắt mang đầy sát ý chăm chú nhìn Tần Kham, Tần Kham đứng trong đám người bất vi sở động, như lão tăng nhập định, không buồn không vui.

Quan trường Đại Minh quan trường vĩnh viễn từ nhỏ thành lớn, một thôi quan nho nhỏ chết không đáng nhắc tới, tên hộ quan chức của người như vậy bình thường thậm chí căn bản ngay cả lọt vào lỗ tai các đại lão trong kinh cũng không có tư cách, nhưng mà một khi người hữu tâm muốn nhằm vào đối thủ, thôi quan nho nhỏ này liền thành một quân cờ trọng yếu phi thường trong tay các đại lão, thôi quan chết tất nhiên không thoát được quan hệ với tri phủ, bổ nhiệm tri phủ tất nhiên không thoát được quan hệ với người tiến cử, bước này nối bước kia, cái chết của một thôi quan nho nhỏ trải qua dư luận của sĩ lâm, đem Quốc Công đương triều Tần Kham kéo xuống ngựa cũng không phải là việc khó gì.

Chu Hậu Chiếu cả người lạnh run, trong lòng kinh sợ, hắn sơ ý, đơn thuần, tùy tiện, nhưng không phải kẻ ngốc, thôi quan phủ Thiên Tân chết như thế nào hắn không biết, nhưng hắn biết chuyện này nhất định là âm mưu được ủ đã lâu, âm mưu nhắm thẳng vào Tần Kham.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Kham, trong đám người, đối mặt với nghìn người nhằm vào, mắt Tần Kham vẫn trong suốt sáng ngời như thường ngày, ánh mắt của hai người gặp nhau trong tiếng hét hò, Tần Kham không ngờ cười cười với Chu Hậu Chiếu, sau đó không dễ phát hiện gật gật đầu với hắn.

là bằng hữu Tương giao nhiều năm, sớm đã có thể xem hiểu bất kỳ một động tác một ánh mắt của đối phương.

Chu Hậu Chiếu cắn chặt răng. đánh mắt ra hiệu cho ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh có chút bất an đứng bên cạnh, Trương Vĩnh hiểu ý, lập tức lấy hết dũng khí, bước một bước về phía trước, quát lạnh: "Chư thần công yên lặng! Thái Miếu chính là nơi an nghỉ của tổ tông. Há cho phép các ngươi ầm ĩ! Cấm cung điện võ sĩ đâu/ Ai còn hò hét thì bắt hết, bãi quan giao g quan lại luận xử."

Tiếng quát lạnh này cuối cùng cũng khiến các đại thần đang ầm ĩ phải ngậm miệng, ai nấy mang theo vẻ mặt không cam lòng, đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm Tần Kham.

Chu Hậu Chiếu phất phất ống tay áo, lạnh lùng nói: "Ý của Chư Chư trẫm đã minh bạch, nội các truyền ý chỉ của trẫm, cách chức

tri phủ Thiên Tân Nghiêm Tung. Giải vào kinh, giao cho Đông Hán thẩm vấn..."

"Bệ hạ..." Đồ Dung đứng ra cắt ngang lời Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu tức giận giậm chân thật mạnh: "Giaocho hình bộ, Đại Lý tự, Đô Sát viện tam ti hội thẩm, thế được rồi chứ?"

Quần thần cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt hài lòng, đồng thời đều liếc một cái Tần Kham rất không có thiện ý.

Chương 671: Kinh sư ám chiến (thượng)

Một kiện án tử được giao cho nha môn nào thẩm vấn. Học vấn trong đây rất lớn, mọi người đều biết, Đông Hán và Cẩm Y vệ sớm đã không còn tình thế giương cung bạt kiếm như thời kì Hoằng Trị, hiện giờ quan hệ của Hán Vệ rất tốt, quả thực có thể nói là cơ tình tứ xạ ngươi nhảy ta cũng nhảy, Đông Hán Đốc công Đới Nghĩa lại là Tần Kham tự tay đề bạt. Nghiêm Tung nếu giao cho Đông Hán thẩm vấn. Tính chất chẳng khác nào buồn ngủ tặng chiếu manh, khi đó Nghiêm Tung vào chiếu ngục, không chừng còn được nuôi thành béo trắng.

Nhưng giao Nghiêm Tung cho hình bộ, Đại Lý tự và Đô Sát viện tam ti hội thẩm, kết quả khác nhau rất lớn, nếu so sánh với Hán Vệ chó, hiển nhiên tam ti không phải là địa bàn của chó, sớm đã được quan văn đái lên rồi. Nghiêm Tung vào đại đường hình bộ, không có tội thì cũng phải nhận mấy tội đại nghịch bất đạo, cả triều đều biết Nghiêm Tung là chó săn số một của Tần Kham, Nghiêm Tung ngã ra, còn sợ không thể thoải mái kéo Tần Kham xuống ngựa sao?

Tế tổ Thái Miếu ngày đầu tiên năm Chính Đức thứ tư, cuối cùng kết thúc trong không khí sát ý đầy trời.

Đấu sống đấu chết trên Triều đường chẳng ảnh hưởng gì tới sự sung sướng của dân gian. Không khí Ngày tết vẫn dào dạt trong thành kinh sư, chung quanh có thể nghe rõ tiếng pháo, trẻ con cầm đèn lồng chạy khắp đường. Làm ầm quá thì lại có người lớn xông lên tét cho mấy cái, bọn trẻ há miệng khóc hu hu, rồi một miếng điểm tâm thường ngày không được ăn vừa đúng lúc nhét vào miệng chúng, bọn trẻ lại vừa chứa chan nước mắt vừa cười toe toét, tất cả đều an bình tường hòa như vậy.

Vào đêm, gió lạnh thấu xương, tuyết đọng chiếu đêm tối sáng như ban ngày, đường cái yên tĩnh thỉnh thoảng lại truyền đến mấy tiếng chó sủa, không khí vui tươi ngày tết giống như cũng bị gió lạnh thổi tan đi một chút.

Trong một hộ gia đình ở thành bắc Kinh sư đèn vẫn sáng, cửa gỗ tiểu viện bị gió lạnh thổi lắc lư, ánh đèn trong phòng cũng theo đó mà lay động múa lượn.

Gian nhà rất đơn sơ, chỉ có một cái giường, một cái bàn gỗ, mấy chiếc ghế dựa, trên bàn đặt mấy món ăn nguội và ba bốn vò rượu.

Bốn hán tử dáng người khôi ngô tụ lại dưới ánh đèn, một người tay cầm vò rượu lặng lẽ uống rượu, tiếng rượu vào cổ họng trở nên hết sức rõ ràng trong đêm tối yên tĩnh.

Một hán tử có một vết sẹo dài trên thái dương vò rượu, thở hắt ra một hơi, không nhịn được phá vỡ sự yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông này.

" Hôm nay là mùng một rồi, trên phố có tin tức nói sáng sớm hôm nay các đại quan ở trước mặt hoàng đế tiểu nhi bức cho cẩu tặc họ Tần không có đường lui, ngay cả tên chó săn Nghiêm Tung trung thành nhất của hắn cũng bị bắt áp giải vào kinh, mắt thấy Tần Kham chắc sẽ ngã thôi, chúng ta cứ phải trốn ở cái địa phương quỷ quái này đến lúc nào mới được ra ngoài? Cả ngày không ăn thì ngủ, ngay cả đi kỹ viện cũng không được."

Một hán tử mặt đen khác lạnh lùng nói: "Phong thanh vẫn chưa qua, trốn thêm mấy ngày chung quy vẫn tốt hơn, ngươi đừng quên chúng ta là làm loại hoạt động gì, ở dưới chân thiên tử ám sát Quốc Công đương triều, đây không chỉ là mất mạng mình không thôi đâu mà còn là mất tới cả mạng người chín tộc đấy, lão ngũ lão lục xẩy tay bị ép phải tự sát tại chỗ, chúng ta mạng tốt nên chạy được, nhưng hôm nay Cẩm Y vệ và Đông Hán trong thành vẫn chưa buông tha chúng ta, chỉ thò đầu ra thôi là có kết cục bị bắt vào tù đó."

Gã Mặt thẹo cười nhạo: "Thế nhân đều sợ Hán Vệ như sợ hổ, huynh đệ chúng ta trốn ngay dưới mí mắt chúng nhiều ngày mà vẫn sống đủ râu đủ đuôi đấy thôi? Ra ngoài tới kỹ viện tìm kỹ nữ mua vui một chút thì có gì đâu."

Hán tử Mặt đen cả giận nói: "Lão Nhị ngươi thu liễm một chút đi! Hán Vệ há chỉ là hư danh? Nếu không phải bọn họ không hiểu môn đạo giang hồ, hơn nữa lão ngũ lão lục tự sát không để lộ khẩu

phong, ngươi cho rằng chúng ta hôm nay còn có thể an an ổn ổn ngồi ở chỗ này uống rượu ăn cơm à? Sớm đã bị Hán Vệ tới cửa tận diệt rồi."

Gã Mặt thẹo hừ lạnh: "Họ Tần sắp ngã rồi, hắn mà ngã, trong triều không biết sẽ có bao nhiêu người xui xẻo theo, Binh bộ Tào đại nhân nói, họ Tần ngã cái là không còn phải kiêng kị gì nữa, từ nay về sau triều đường chính là thiên hạ của các đại nhân, lão tử nhịn thêm mấy ngày nữa, xem Tần Kham rớt đài thế nào, phượng hoàng gãy cánh còn chẳng bằng gà, chính như cái gọi là phong thuỷ lưu chuyển, nghe nói hai vị phu nhân Tần gia và hai nha hoàn song sinh nội viện tuyệt sắc khuynh thành, lão tử nói không chừng sẽ tới thử vị đạo."

Nói xong gã mặt thẹo hai mắt tỏa sáng. Lộ ra vẻ dâm tà cực độ.

Mấy người Còn lại hiển nhiên cũng không phải là người lương thiện, hai mắt đều tỏa sáng.

Gã hán tử Mặt đen do dự một chút, nói: "Chúng ta trốn ở đây thêm ba ngày nữa, trong ba ngày họ Tần tất ngã, khi đó đại ca dẫn các ngươi tới kỹ viện tốt nhất kinh sư, gọi mấy kỹ nữ đẹp nhất. Cho các ngươi sống trong đó chơi mấy ngày."

Gã Mặt thẹo và hai người còn lại cười hớn hở đáp ứng.

Bốn người cầm vò rượu lên cụng, ngửa cổ uống cạn, uống xong thở hắt ra, cảm thụ một dòng nước ấm chảy xuôi trong lồng ngực, tỏa ra bách hải.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, bốn người giật thót, lật tay rút binh khí, Nín thở tĩnh cẩn thận đề phòng.

Chủ nhân của Tiếng bước chân hiển nhiên rất lễ phép, đi đến trước cánh cửa rách nát thậm chí vẫn gõ cửa nhẹ nhàng, một giọng nữ kiều mỵ truyền vào trong nhà.

" Bên trong có người không? Bên ngoài trời đông giá rét, chẳng biết có thể cho tiểu nữ tử vào cư trú một đêm hay không?"

Bốn người trong phòng càng kinh hãi, trao đổi ánh mắt với nhau,

phát hiện vẻ mờ mịt trong mắt đối phương, hán tử mặt đen trong mắt chợt lóe sát khí, lặng lẽ bổ đao trong tay ra!

Cánh cửa cũ nát bị cương đao bổ cho gỗ vụn bay tứ tán. Bốn bóng người trước sau cướp cửa nhảy vào sân.

trên mặt tuyết trắng, một thân ảnh cô đơn lả lướt đứng giữa vòng vây của bốn người, giống như một đóa sen trắng cao ngạo, nở rộ quang hoa trong ánh trăng lạnh.

Chỉ thấy nữ tử mặc quần áo màu đen, mặt đeo khăn đen không nhìn rõ dung mạo, nhưng chỉ thấy thân ảnh yểu điệu của nàng ta thôi đã có thể khiến cho vô số nam nhân miệng khô lưỡi khô, tâm động không thôi.

Bốn người Vây quanh cảnh giác nhìn xung quanh. Xác định bốn phía không có mai phục, chỉ có một mình nữ tử thì bốn người cũng bớt lo.

Không phải mãnh long thì không qua sông, nữ tử này dám lẻ loi một mình tìm tới cửa. Hoặc là nữ nhân này bị điên, chủ động dâng thịt tới miệng soi, hoặc là không coi bọn họ vào đây, lật tay một cái là có thể thu thập bọn họ.

Bốn người tuy rằng đầu óc không nhanh nhạy lắm, nhưng ít ra thì tự hiểu lấy mình, để tay lên ngực tự hỏi, cảm thấy bộ dạng của bản thân là mỗ mỗ không thích cữu cữu không thương, phàm là nữ nhân mắt không mù thì chắc chắn sẽ không nhìn trúng bọn họ, như vậy nữ nhân trước mắt này hiển nhiên là lai giả bất thiện.

Trong mắt bốn người đã trải qua nhiều sóng gió giang hồ như họ thì vốn không có phân biệt nam nữ, lúc này mà ra vẻ thân sĩ thì có lỗi với cái mạng nhỏ của mình.

Một câu hỏi về giang hồ đáy biển cũng không nói, hán tử mặt đen đã chém ra một đao về phía nữ tử một cách vô tình.

Nữ tử cười khanh khách, thong dong điềm tĩnh lui ra sau một bước, tay mềm khẽ nâng, một mũi tên nhọn lấp lánh hàn quang từ trong tay áo bắn ra, sau một tiếng kêu đau đớn, đạo ánh đao do hán tử mặt đen chém ra cách nữ tử chưa tới một thước thì dừng,

cương đao rơi xuống đất, hán tử mặt đen đau đến trán túa mồ hôi lạnh, cổ tay phải đã bị mũi tên nhọn bắn thủng.

" Các ngươi thật thô lỗ, tiểu nữ tử chỉ muốn tá túc một đêm, chư vị hảo hán không đáp ứng thì thôi, vì sao lại không biết thương hương tiếc ngọc như vậy, vừa gặp cái đã đánh đánh giết giết rồi."

Ba người Còn lại thấy đại ca ăn quả đắng thì không khỏi giận dữ, giơ đao bổ tới nữ tử, tiếp theo sắc mặt ba người đại biến, bọn họ bỗng nhiên phát hiện mình toàn thân đã mất đi khí lực, đừng nói tới giơ tay, ngay cả đao cũng không cầm nổi, keng keng mấy tiếng, đao của ba người rơi xuống đất.

Sắc mặt Bốn người tái nhợt, trên mặt nổi lên vẻ tuyệt vọng.

"Vị... nữ anh hùng này, bốn người chúng ta tự thấy không cừu không oán với cô, không biết nữ anh hùng vì sao lại làm vậy?" Hán tử Mặt đen ôm cổ tay bị thương cắn răng hỏi.

Nữ tử vẫn cười tươi như hoa đào, nhưng ngữ khí lại mang theo mấy phần hàn ý so với băng tuyết còn lạnh hơn.

" Không cừu không oán à? Chúng ta kết cừu lớn lắm đó."

Chương 672: Kinh sư ám chiến (hạ) (1)

Bốn người giống như bốn cành cây nằm trong tuyết, tuyệt vọng nhìn con ngươi lạnh như băng lộ ra ngoài khăn đen che mặt của nữ tử.

Thanh âm của Đường Tử Hòa rất xa xôi, giống như từ trong địa ngục hoàng tuyền bay ra.

" Ta biết các ngươi là ai, huynh đệ Lưu thị ở huyện Văn An Bắc Trực Đãi từng tụ người thành cướp, chiếm lấy quan đạo núi rừng phạm vi gần trăm dặm, cướp sạch khách thương qua lại, về sau huynh đệ Lưu thị bị giết, gần hai ngàn tên cướp dưới tay lập tức giải tán, tự tìm kế mưu sinh, nếu ta đoán không sai, các ngươi chính là dư nghiệt của huynh đệ Lưu thị, đúng không? Lưu thị đã chết gần hai năm, các ngươi đúng là có tiền đồ, không chỉ làm nghề cũ mà ngay cả việc thích khách cũng nhận, không chỉ như thế, không ngờ dám ám sát Quốc Công đương triều, quả thật là vong mệnh chi đồ, huynh đệ Lưu thị có thể có hảo thủ tốt như các ngươi, chắc là đang mỉm cười nơi chín suối."

Hán tử Mặt đen càng kinh nghi, run giọng nói: "Ngươi... Rốt cuộc là người phương nào? Vì sao biết rõ nội tình của chúng ta như vậy?"

Đường Tử Hòa cười khanh khách nói: "Đương nhiên là người giang hồ giống như các ngươi, xà có xà đạo, tử có thử đạo, người giang hồ tự có đạo giang hồ, Hán Vệ không tìm thấy các ngươi là bởi vì bọn họ không phải người trong chốn giang hồ, mà ta muốn tìm được các ngươi thì dễ như trở bàn tay."

Hán tử Mặt đen bỗng nhiên minh bạch gì đó, cả kinh nói: "Ngươi là vì Tần Kham mà đến?"

Đường Tử Hòa thở dài: "Bằng không ngươi cho rằng ta đến mời các ngươi ăn cơm uống rượu à?"

Mắt đẹp dưới khăn đen bỗng nhiên trở nên sắc bén hơn cả đao, nhìn chằm chằm hán tử mặt đen, Đường Tử Hòa lạnh lùng nói: "Tính tình của ta không được tốt, kiên nhẫn lại càng không tốt, cho nên ta hiện tại hỏi các ngươi cái gì thì đừng nghĩ mà trả lời ngay, nếu không các ngươi sẽ có thể ứng với câu châm ngôn, hai mươi năm sau lại làm một trang hảo hán đấy."

Gã mặt thẹo nằm trên đất hồi lâu không lên tiếng bỗng cười lạnh nói: "Dùng kỹ xảo bàng môn trả thù huynh đệ chúng ta thì có tính là bản sự gì! Muốn giết cứ giết."

Xoẹt!

Một đạo ánh đao xẹt qua, rất nhanh lại bay về trong tay áo Đường Tử Hòa, nhanh tới ngay cả thanh đao này của nàng ta bộ dạng thế nào cũng không thấy rõ, mà cổ gã mặt thẹo lại có thêm một đạo tơ hồng, tơ hồng càng rách càng lớn, máu tươi phun phè phè nhỏ xuống máy đất tỏa ra nhiệt khí, gã mặt thẹo trợ mắt nhìn Đường Tử Hòa, người giật giật mấy cái rồi tuyệt khí mà chết.

Một lời không hợp liền ra tay lấy mạng người ta, ba người còn sống sợ ngây người, ngây ngốc chăm chú nhìn thân hình vẫn đang co giật của gã mặt thẹo, một loại tuyệt vọng so với tử vong còn khủng bố hơn bao phủ trong lòng.

Tuyết và máu đan xen, hình thành một hình ảnh khiến người ta rợn tóc gáy, Đường Tử Hòa che miệng cười khanh khách, trong mắt không nhìn ra một chút sát ý hay tức giận nào, giống như người chết vừa rồi chẳng liên quan gì tới nàng ta vậy.

"Ai cũng bảo nữ nhân thích gạt người, nhưng ta thì khác, ta không gạt người, đã nói trước là tính kiên nhẫn của ta rất không tốt, vì sao các ngươi cứ không tin?" Đường Tử Hòa thì thầm, ánh mắt âm độc như rắn thì nhìn chằm chằm trên người hai gã hán tử khác: "Hai người các ngươi có phải cũng muốn nói cứng mấy câu không, không sao, thích thì cứ nói đi."

Hai gã hán tử mặt như màu đất, nhìn nhau một cái, lúng ta lúng túng nói: "Ta... Ta...."

Đường Tử Hòa than khẽ: "Nếu không nói mấy câu lấy sĩ diện thì

thôi, giờ ta hỏi các ngươi, các ngươi ở trên phố ám sát Ninh Quốc Công là do ai sai khiến."

Nhìn ba người sắc mặt tái nhợt nơm nớp lo sợ, nụ cười của Đường Tử Hòa càng yêu mỵ: "Tuy rằng ta vừa rồi ở bên ngoài có nghe thấy máy chữ "Binh bộ Tào đại nhân', nhưng ta vẫn hy vọng các vị hảo hán nói lại lần nữa, nói kỹ một chút, như vậy mới có thành ý, các ngươi có thấy vậy không?"

Một hán tử kiên trì cắn răng nói: "Vị... nữ Anh hùng này, nếu cùng là người trong giang hồ, giết người chỉ là một cái gật đầu, ngươi việc gì phải khí thế bức nhân như vậy."

Xoẹt!

Còn chưa nói xong, trong tay áo Đường Tử Hòa bỗng nhiên lại lóe lên bạch quang lãnh lẽo, giống như lưu tinh xẹt qua cổ hán tử kia, hán tử hai mặt trợn ngược, máu tươi rất nhanh từ cổ phun ra rồi ngã vật xuống đất.

Hai gã hán tử Còn sống hiển nhiên không ngờ vị nữ tử xinh như đào mật này lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, coi bọn họ như gà vịt nói giết là giết, hai người nhìn hai cỗ thi thể trong vũng máu, thân thể xụi lơ không có sức kìm lòng không đậu trở nên run rẩy kịch liệt.

Đường Tử Hòa giết liền hai người tựa hồ không thích mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí, nhíu mày bịt mũi lui về phía sau một bước, mắt đầu liếc xéo hai người, cười nói: "Quên nói với các ngươi, khi ta hỏi thích nghe đáp án trực tiếp chứ không thích nghe những lời vô nghĩa, có người nếu nói những lời thừa để lừa ta, ta chỉ đành cắt cổ hắn để hắn im mồm, được rồi, chúng ta quên màn không thoải mái vừa rồi đi, ta và các ngươi chơi lại trò một hỏi một trả lời, mạng chỉ có một thôi đấy, các ngươi đừng có đem tính mạng ra chơi đùa."

Hai người còn sống cuối cùng không chịu nổi áp lực tâm lý lớn như vậy, cuối cùng đã sụp đổ.

" Ta nói! Cô nương, ngươi hỏi gì ta đáp nấy, xin ngươi đừng giết ta."

Mùng bốn tháng giêng năm Chính Đức thứ tư, mùi vị năm mới vẫn còn tràn ngập trong không khí, bách tính thiên hạ vẫn đắm chìm trong niềm vui năm mới, cảng đông Thiên Tân đã có tám chiếc chiến hạm lặng lẽ xuống biển, trên mỗi chiếc trang bị bốn mươi hai khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ, tấm ngăn bên ngoài chiến hạm được mở, trong miệng lỗ đen xì thò ra mấy chục họng pháo tỏa sát ý, dữ tợn chăm chú nhìn thế giới này.

Cho dù bốn bề thọ địch, ý chí của Tần Kham vẫn được thuộc hạ trung thành phía dưới chấp hành, tám chiếc chiến hạm đang phụng chỉ lệnh của Tần Kham, xuyên qua vịnh Bột Hải tới mấy hải đảo ở hải ngoại, mục tiêu của chúng nhắm vào mỗi hòn đảo có giặc Oa ẩn thân, dùng thế sư tử vồ thỏ khởi xướng một lượt oanh kích mang tính hủy diệt.

Buồm lay động trên mặt biển, tướng sĩ mới được chiêu mộ mặc khôi giáp chỉnh tề, xếp thành hàng đứng hai bên sườn mép thuyền, không ngừng phất tay với quan viên và công tượng trên bờ.

Cho đến khi hạm đội chậm rãi biến mất trên đầu còn lại, rốt cuộc không còn thấy bóng dáng nữa, Nghiêm Tung mặc quan bào lúc này mới quay người lại, buồn bã thở dài một tiếng, mệt mỏi khoát tay với sai dịch hình bộ tới áp giải hắn: "Đi thôi, bản quan theo các ngươi tới kinh sư."

Cẩm Y vệ Thiên hộ Thường Phượng lẳng lặng đứng bên cạnh, hắn là tâm phúc được Tần Kham phái tới Thiên Tân đốc thúc kiến tạo thuyền, hơn một năm nay hắn và Nghiêm Tung bất kể là việc công hay là quan hệ cá nhân đều rất tốt, lúc này thấy Nghiêm Tung không ngờ bị tiểu nhân trong triều mưu hại, Thường Phượng không khỏi trợn mắt nói: "Nghiêm đại nhân, đám chó má trong kinh không biết dụng tâm của đại nhân, ngươi để ý tới bọn họ làm gì? Bệ hạ hạ chỉ bắt ngươi vào kinh cũng là cử chỉ bất đắc dĩ, hôm nay cho dù ngươi không vào kinh, tin rằng bệ hạ cũng sẽ không làm gì ngươi, lão tử dứt khoát gánh chịu can hệ làm thịt mấy tên hỗn đản áp giải ngươi, xem đám chó má đó dám làm gì lão tử!"

Chương 672: Kinh sư ám chiến (hạ) (2)

Nói xong Thường Phượng xoẹt một cái rút đao ở thắt lưng ra, hơn mười Cẩm y Giáo úy phía sau cũng đồng thời rút đao chỉ thẳng vào mấy tên sai dịch hình bộ.

Mấy tên sai dịch hình bộ áp giải Nghiêm Tung sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì quỳ xuống với Thường Phượng, nức nở nói: "Vị đại nhân này xin bớt giận, mấy người chúng ta cũng chỉ là được đại nhân hình bộ sai khiến, triều tranh lớn nhỏ trong kinh sư chúng ta cũng thấy nhiều rồi, mấy năm nay có án oan, cũng có trừng phạt đúng tội, nhưng bất kể thị phi hắc bạch, cũng đâu liên quan gì tới chúng ta, oan có đầu nợ có chủ, chúng ta chỉ là tiểu lâu la khổ sai làm công ăn lương, ngài giết chúng ta cũng có được gì đâu."

Nghiêm Tung mỉm cười, lắc lắc đầu nói: "Thường Phượng đừng vô lý, bọn họ cũng chỉ là người thi hành lệnh, thân bất do kỷ, giết bọn họ để làm gì?"

Thường Phượng giậm chân nói: "Nghiêm đại nhân, ngươi nếu thật sự bị áp giải vào kinh, vào nhà tù của hình bộ, không biết sẽ phải gánh bao nhiêu tội, chẳng lẽ ngươi cam tâm bị trị cho không thành hình người nữa sao?"

Nghiêm Tung cười nói: "Đừng quên kinh sư có Tần Công Gia tọa trấn, có hắn, nhất định có thể bảo đảm cho ta được chu toàn, Tần Công Gia... Hắn là một người rất kỳ lạ, tuy rằng trước mắt bốn bề thọ địch, nhưng ta tin tưởng hắn nhất định có biện pháp hóa giải nguy cơ."

Mắt nhìn mặt biển bình tĩnh, và cảnh tượng đóng thuyền hừng hực khí thế ở cảng đông, ngữ khí của Nghiêm Tung dần dần to hơn, bi thương nói: "Thiên hạ to lớn, vì sao lại không dung được cho người lòng mang khát vọng? Dân giàu nước mạnh, chỉ thiếu một nước này nữa thôi."

Hoàng cung Kinh sư.

Ti lễ giám vẫn tọa lạc tại ở cạnh chức tạo cục phía đông nội cung, nhà cửa tường đỏ ngói xanh trông hết sức cũ kĩ, nhưng lại khống chế hơn nửa vận mệnh của đế quốc Đại Minh này.

Sáng sớm, lâm viên trong cung truyền đến tiếng chim hót, Trương Vĩnh mặc áo mãng bào, bước chân nhẹ nhàng, rất có khí thế đi vào trong ti lễ giám, chậm rãi uống một ngụm trà thơm do tiểu hoạn quan dâng lên, thích ý thở hắt ra, ngồi gác chân lên lò sưởi, bắt đầu phê duyệt tấu chương mỗi ngày.

Tuy nói là thời gian nghỉ tết, các nha môn lớn trong cung đều nghỉ, nhưng ti lễ giám lại không thể nghỉ ngơi, thái giám ti lễ giám chưởng ấn càng không thể nghỉ ngơi, địa vị càng cao thì càng bận rộn, bận tới thân bất do kỷ.

Đối với Trương Vĩnh mà nói, đây có lẽ chính là phiền não của hạnh phúc.

Gần đây tấu chương khá nhiều, các đại thần nghỉ ở nhà hiển nhiên cũng không nhàn rỗi, từ mùng một tháng giêng đến giờ, ti lễ giám tổng cộng nhận được gần ngàn tấu chương, nội dung tấu chương cơ bản đều là hạch tội, đầu mâu chỉ thẳng vào một người, một người được đế sủng và quyền lực cao nhất, Tần Kham.

Nhìn cả trang đều là chỉ trích mắng chửi, Trương Vĩnh bực mình khép lại, ném sang một bên, sau đó lại mở một bàn khác, cứ thế lập đi lập lại.

Tất cả đều là hạch tội, chẳng có ý mới gì, lần này các quan văn tựa hồ như ăn xuân dược, không giết chết Tần Kham th tuyệt đối sẽ không bỏ qua, Nghiêm Tung đã bị bắt, đang trên đường áp giải vào kinh, quan viên hình bộ mấy ngày nay mài đao soàn soạt, mặt dữ tợn chờ đợi Nghiêm Tung tới, chỉ cần hắn vào nhà tù hình bộ, hết thảy sẽ ở trên tờ khai.

Trương Vĩnh có chút buồn bã, hắn nhận thấy được lần này phiền toái của Tần Kham không nhỏ, hơn nữa nhìn như không có sức hồi thiên.

Trương Vĩnh chung quy vẫn không phải là Lưu Cẩn, hắn không bạc tình vô nghĩa như Lưu Cẩn, minh hữu từng sóng vai hiện giờ mắt thấy sắp rớt đài, trong lòng Trương Vĩnh rất chán nản, sáng sớm tâm tình đã nặng nề như đeo đá, chẳng buồn đọc tấu chương như núi chồng chất trên bàn.

Đứng lên duỗi lưng cho đỡ mỏi, Trương Vĩnh đang định đi ra ngoài dạo thì ở cửa lại gặp một người, thái giám ti lễ giám bỉnh bút, Đông Hán Đốc công Đới Nghĩa.

Đới Nghĩa vẻ mặt tươi cười, thân thiết chào hỏi Trương Vĩnh, Trương Vĩnh cười cười gật đầu, cất bước đi ra ngoài thì lại bị Đới Nghĩa giữ lại, Trương Vĩnh ngạc nhiên nhìn hắn một cái, Đới Nghĩa cười cười xin lỗi, sau đó vẫy lui tiểu hoạn quan thị hầu trong ti lễ giám.

" Trương công công, có chuyện này nô tỳ muốn nói với ngài."

Trương Vĩnh nhíu nhíu mày, lạnh lùng nói: "Chuyện gì?"

"Những ngày gần đây quan văn trong triều vây công, hai vị Đại học sĩ nội các Lương dương giả câm vờ điếc, trên triều đường quát mắng khóc lóc om sòm không ngớt, bọn quan văn càng lúc càng kỳ cục, Trương công công chính là nội tướng Đại Minh, loạn tượng như vậy mà ngài chẳng lẽ không nhìn thấy à?"

Trương Vĩnh lại nhíu mày, liếc Đới Nghĩa một cái: "Đừng vòng vo nữa, ngươi là chạy chọt giải vây cho Tần Công Gia à?"

Đới Nghĩa cười nói: "Nô tỳ nào có bổn sự đó, Tần Công Gia trước đây mặc dù chiếu cố nô tỳ rất nhiều, nhưng hắn chung quy vẫn là ngoại thần, nô tỳ là nội hoạn, có thân thiết tới mấy thì nô tỳ cũng không ở trên một con thuyền với hắn, huống chi hiện giờ quan văn thề tất phải lấy tính mạng của Tần Công Gia, con thuyền Tần Công Gia này tựa hồ sắp chìm rồi."

" Vậy ngươi sáng sớm khơi ra chuyện này với Tạp gia rốt cuộc có ý gì?"

Đới Nghĩa cười ha ha nói: "Nô tỳ không có ý gì khác, nô tỳ người bé lời khẽ, cho dù muốn cứu Tần Công Gia cũng không có bản sự

mà cứu, nhưng Trương công công ngài thì khác, ngài chấp chưởng nội đình Đại Minh, một lời chấn thiên hạ, ngài nếu nói một câu."

Trương Vĩnh hừ một tiếng, bất âm bất dương nói: "Tạp gia nếu nói một câu, các quan văn sẽ thuận tiện thu thập Tạp gia luôn, lúc trước khi cùng chống Lưu Cẩn Tần Công Gia tốt xấu gì cũng giúp Tạp gia được chu toàn, Tạp gia không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, sao có thể không nhớ ơn của Tần Công Gia? Nhưng ngươi đừng quên lúc trước khi nội ngoại đình hợp mưu tru sát bát hổ thế tới rào rạt thế nào, về sau lại trừ Lưu Cẩn, các quan văn hung thần ác sát ra sao, Tạp gia từ sau khi lên làm ti lễ giám chưởng ấn vẫn như đi trên băng mỏng, nơm nớp lo sợ, chuyện trong ngoài đều không dám thiện chuyên, ngươi cho rằng là vì sao?"

Trương Vĩnh bất đắc dĩ thở dài: "Nói đến cùng, các quan văn không dễ chọc! Lần này bọn họ chĩa đầu mâu về phía Tần Công Gia, Tạp gia cho dù muốn cứu cũng bất lực, đợi cho qua tết Nguyên Tiêu rồi, trong cung khôi phục triều hội, bọn họ tất nhiên sẽ khởi xướng một kích sắc bén, Tần Công Gia mắt thấy sắp lâm vào tuyệt cảnh, tình trạng hung hiểm dị thường, lúc này ai nếu ra tay đỡ hắn, chẳng những không cứu được người ra, ngược lại kèm cả bản thân mình vào."

Đới Nghĩa cười nói: "Trương công công nhìn xa vạn dặm, quả nhiên không hổ là nội tướng Đại Minh, có điều nô tỳ cũng chỉ đưa một ý tưởng nho nhỏ, xin công công đừng trách."

"Ngươi có ý gì?"

Đới Nghĩa hạ thấp giọng nói: "Trương công công, chúng ta là làm thái giám, nói đến cùng đều là nô tài của thiên gia, bệ hạ cười th chúng ta cười theo, bệ hạ giận thì chúng ta giận theo, bước đi của nô tài nếu không nhất trí với bệ hạ thì e là kết cục không ổn."

Trương Vĩnh nhíu mày: "Ý của ngươi là?"

" Trương công công, bệ hạ... sẽ không trơ mắt nhìn Tần Công Gia chết, nô tỳ nói một câu to gan, bệ hạ cho dù liều mạng cũng sẽ bảo vệ Tần Công Gia được chu toàn, bệ hạ có thái độ như vậy, chúng ta làm nô tài lúc này nếu khoanh tay đứng nhìn, ngày sau bất kể

Tần Công Gia sống hay chết, ngày tháng của chúng ta khẳng định sẽ không được tốt."

Chương 674: Sư xuất hữu danh

Đại Minh lập quốc hh một trăm năm, từ năm Hồng Vũ cho tới bây giờ, hoạn giặc Oa chưa bao giờ dừng, mà sau khi Đại Minh lập quốc thì lại vẫn xếp Nhật Bản vào mười lăm nước không chinh phạt.

Đưa ra quyết định này đương nhiên không phải lão nhân gia thái tổ Chu Nguyên Chương đầu óc bị cửa kẹp, cho dù từ trên những bức tranh lịch sử lưu truyền tới nay, đầu của chu lão tiên sinh quả thực có cái hiềm bị cửa kẹp.

Xếp Nhật Bản là quốc gia không chinh phạt, là vì khi Đại Minh vừa lập quốc, Nhật Bản lại đang đứng trong thời kì mẫn cảm Nam Bắc triều, tình thế chính trị của Nam triều ngày càng chuyển biến xấu, từ nhu cầu chính trị mà nói, hữu hảo với Đại Minh so với trở mặt thì có lợi hơn, mọi người đều biết, dân tộc Nhật Bản này rất bất kham, bắt nạt kẻ yếu đã thành bản tính của bọn họ, mà Đại Minh vừa lập quốc, sĩ khí của quân đội như cầu vồng, luận chiến lực thì đánh cho người Mông Cổ từng chinh phục đại lục Á Âu phải trở về thảo nguyên, đối mặt với hàng xóm cường đại như vậy, Nhật Bản trừ quỳ liếm ra thì không có lựa chọn nào khác.

Không thể phủ nhận là, người Nhật Bản một khi quỳ liếm, bất kể tư thế, lực độ và sâu cạn đều rất vừa phải và sung sướng, cái này thuộc về thiên phú dị bẩm rồi, bất kể là nam hay là nữ, bọn họ trời sinh tựa hồ đã biết làm thế nào để khiến người ta thoải mái, ít nhất thì thái tổ Chu Nguyên Chương lúc ấy đã bị quỳ liếm rất thoải mái, thế là vong tình rên rỉ xong thì mặt rồng hớn hở, thánh chỉ ban ra, Nhật Bản được xếp vào quốc gia không chinh phạt.

Đương nhiên, thái tổ bệ hạ cũng có kiêng kị của lão nhân gia hắn, Nhật Bản tuy là đảo quốc, nhưng không phải dễ bị chinh phục, việc này Hốt Tất Liệt đã từng làm hai lần, hai lần đều tơi tả mà về, Chu Nguyên Chương vừa ổn định được giang sơn, cả đống vinh hoa phú quý đang chờ hắn tới hưởng thụ, việc nhàm chán và mạo hiểm như chinh phục Nhật Bản hắn sẽ không làm.

Hơn một trăm năm trước Thái tổ hoàng đế lập hạ quy củ không

chinh phạt Nhật Bản, hôm nay bên bờ Trường Kỳ Nhật Bản, có tám chiếc chiến hạm đến từ Đại Minh chạy qua, như hổ rình mồi.

Trường Kỳ vốn là cảng cá thiên nhiên của Nhật Bản, Đại Minh cấm biển mà không dừng, thương nhân Đại Minh lén mậu dịch với Nhật Bản thường xuyên lui tới, Trường Kỳ liền thành bến tàu giao dịch dỡ hàng của thương nhân hai nước, bạc và sản vật các thương nhân từng bó từng bó lưu động ra vào trong thành nhỏ này, hơn trăm năm trôi qua, sự phồn hoa của Trường Kỳ thế nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Tám chiếc cự hạm giống tám con quái thú khủng bố dữ tợn, lẳng lặng bỏ neo trên mặt biển cách lục địa Trường Kỳ không tới mười dặm, cờ rồng đại biểu cho Đại Minh trên hạm tung bay phần phật, tản mát ra hít thở khiến người ta hít thở không thông.

Các ngư dân Nhật Bản gần mặt biển đang đánh cá lúc ban đầu thì rất hiếu kỳ, thuyền lớn tới hai ba ngàn súc gỗ vốn là không thấy nhiều, huống chi Đại Minh cấm biển đã hơn một trăm năm, ngư dân Nhật Bản căn bản chưng bao giờ thấy chiến hạm Đại Minh chính thức, cờ rồng tung bay đó đối với bọn họ mà nói là rất xa lạ.

Nhưng mà khi tấm ngăn bằng gỗ ở hai sườn thuyền mở ra, từng ống pháo đen từ trong khoang thuyền vươn ra, nhắm vào bến tàu bên bờ Trường Kỳ, các ngư dân lúc này mới chú ý tới tám chiếc cự hạm này là lai giả bất thiện, thế là sợ tới mức kêu ngao ngao, liều mạng chèo thuyền chạy về bờ Trường Kỳ, vừa chèo vừa quát to gì đó với người trên bờ.

Bóng ma Chiến tranh cứ như vậy đột nhiên dáng xuống thành nhỏ phồn hoa này.

Tham tướng kiêm thủy sư đề đốc Thiên Tân Dương Đức Toàn hai mắt đỏ ngầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người đang quỳ trên giáp bản.

Những người này đều là tướng lãnh của nhánh hạm đội này, lúc này sắc mặt bọn họ tái nhợt, hết sức khó coi.

Nhật Bản từ năm Hồng Vũ đã chính là một trong mười lăm nước không chinh phạt của Đại Minh, cái gọi là "Quốc gia không chinh

phạt", ý tứ không chỉ là trong năm Hồng Vũ không chinh phạt, mà là hoàng đế Đại Minh bất luận truyền bao nhiêu đời đều sẽ không vận dụng vũ lực với Nhật Bản, cái này đã được viết vào "Hoàng minh tổ huấn", lịch đại hoàng đế Đại Minh không thể làm trái.

Mà hôm nay, vị tướng lãnh cao lớn thô kệch lỗ mãng trước mặt này không ngờ lại hạ lệnh nã pháo cảng Trường Kỳ, một lượt pháo kích trút xuống, Dương Đức Toàn tất nhiên là sảng khoái, nhưng sau đó bọn họ sẽ thế nào? Hoàng đế bệ hạ và các quan lão gia ở Kinh sư chẳng phải sẽ ăn tươi nuốt sống bọn họ à?

" Dương tướng quân, giặc Oa là giặc Oa, Nhật Bản là Nhật Bản, hai bên không thể lẫn lộn, chúng ta có thể giết giặc Oa, nhưng tuyệt đối không thể nã pháo Trường Kỳ, nếu không trở về Thiên Tân, chúng ta không gánh nổi trách nhiệm đâu." Một tướng lãnh quỳ gối trước mặt Dương Đức Toàn, ngữ khí đầy khẩn cầu.

Dương Đức Toàn mặt lạnh như sương, lạnh lùng nhìn chằm chằm tướng lãnh này: "Ngươi đừng có nói đạo lý lớn với lão tử, lão tử chỉ biết giặc Oa là người Nhật Bản, người Nhật Bản thì đáng đánh, bọn họ có thể lên bờ Đại Minh chúng ta, công thành Đại Minh chúng ta, chúng ta lại không thể công thành Nhật Bản, đây là đạo lý gì?"

" Tướng quân, Nhật Bản là quốc gia không chinh phạt, đây là tổ huấn thái tổ gia hơn một trăm năm trước đã định ra, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không dám làm trái với tổ huấn, chúng ta nếu pháo kích Trường Kỳ, đây chính là tội lớn xét nhà diệt tộc đó."

Dương Đức Toàn cả giận nói: "Lão tử cũng không muốn đánh, ai bảo chúng ta đụng phải sương mù, ai bảo lão thiên gia đưa chúng ta tới bên bờ Trường Kỳ, đây hoàn toàn con mẹ nó là thiên ý! Thiên ý đó ngươi có hiểu không? Thủy sư Thiên Tân chúng ta chuyến đầu ra khơi, không bắn con mẹ nó mấy pháo mà về, đây là xuất sư bất lợi, bảo kiếm ra khỏi vỏ, không tắm máu thì không về vỏ, chính là xui xẻo đó."

Các tướng lĩnh bị những lời này của Dương Đức Toàn khiến cho nghẹn lời, loại lý do vô nghĩa này cũng nói ra khỏi miệng được, hẳn rõ ràng là đang càn quấy.

Tướng lãnh tối cao của nhánh hạm đội này là Dương Đức Toàn, hắn là là tham tướng, là thủy sư đề đốc, nhưng đạo quân lệnh này của hắn không nghi ngờ gì nữa là là phi thường xung động và không khôn ngoan, chắc là do lúc còn là ngư dân Phúc Kiến bị giặc Oa nhục nhiều quá, khiến hắn hận Nhật Bản tới thấu xương, hoặc là mấy ngày nay lạc hướng trên biển khiến hắn phải chịu áp lực quá lớn, đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng trước khi thủy sư ra biển dương tướng quân vừa hay thất tình cho nên tâm tình không tốt.

Bất kể nguyên nhân như thế nào, nhưng đạo quân lệnh này lại ngàn vạn lần không thể chấp hành, trong lòng các tướng lĩnh đã có chuẩn bị tâm lý, cho dù phải gánh tội danh kháng mệnh trước trận thì cũng không thể nã pháo với Trường Kỳ, nếu không chờ đợi mọi người ít nhất cũng là hậu quả chém đầu, nếu nghiêm trọng hơn thì là chém cả nhà cũng chưa biết chừng.

Mọi người quỳ gối trên giáp bản, lưng ưỡn thẳng, đang định khuyên Dương Đức Toàn hãy dừng cương trước bờ vực thì quân sĩ đứng trên tháp vọng bỗng nhiên hô lên một tiếng.

" Tướng quân mau nhìn kìa, chiến hạm của Nhật xuất cảng rồi."

Mọi người trong lòng trầm xuống, vội vàng chạy đến mép thuyền nhìn ra xa thì thấy trên mặt biển xuất cảng Trường Kỳ, không biết từ lúc nào xuất hiện rất nhiều thuyền hạm, đầu thuyền vuông phẳng, hai sườn mép thuyền gắn thiết giáp, trên đỉnh khoang thuyền chỉ huy thì lộ ra đủ loại cờ thêu mãnh thú hoặc quỷ quái đủ kiểu dáng và chữ "bát phiên Bồ tát", nhìn rất hung sát.

Chương 674: Sư xuất hữu danh (2)

Nhưng mà so sánh thuyền hạm Nhật Bản như hung thần của Nhật Bản cùng cự hạm mới xuống nước của thủy sư Đại Minh thì lại rất nhỏ bé, nhìn từ xa, tựa như một đám người lùn vây quanh tám người khổng lồ rồi kêu gào ầm ĩ.

trên Quân sự có gầy yếu như thế nào, Đại Minh chung quy vẫn là tông chủ đại quốc có rất nhiều thợ khéo, bất kể là đóng thuyền, phát minh hỏa pháo hỏa khí hay là kinh nghiệm chiến trường, Đại Minh vẫn mạnh mẽ hơn Nhật Bản rất nhiều, có thể nói trừ chiến lực và dũng khí cá nhân của quân sĩ không bằng võ sĩ lãng nhân của Nhật Bản ra thì các phương diện còn lại đều mạnh mẽ hơn Nhật Bản.

Cho nên luận về chiến lực c hai quân, có lẽ hơn mười tên giặc Oa có thể đuổi cho cả ngàn quân Minh chạy tán loạn, nhưng nếu hai bên dùng hỏa khí hỏa pháo đối trận, Nhật Bản thật sự là không hề có ưu thế.

Lúc này Nhật Bản đang ở vào thời đại mộ phủ Chiến quốc, trong đảo nhỏ không ngờ phân bố mấy chục đại danh, mà mỗi một đại danh dưới tay có hai ba ngàn binh mã, ít nhất cũng mấy trăm, hai ba ngàn binh mã thì còn ít hơn cả nghi trượng của Chu Hậu Chiếu khi xuất hành, ở Nhật Bản cũng đã được tính là hào hùng một phương là rất to rồi, thường thường là một tướng quân dáng người thấp bé cưỡi một con la, phía sau là mấy võ sĩ hò hét, sau đó đuổi theo mấy trăm nông phu tay cầm đinh ba, hai đám người chém giết với nhau, ở Nhật Bản mà nói đã được coi là một hồi chiến đấu lớn rồi.

Chiến hạm Nhật Bản Phô thiên cái địa ùa tới, cờ xí và buồn vải đủ loại kiểu dáng cứ như thi hoa hậu, nhất thời có thể nói là che cả trời. Chư tướng lĩnh Đại Minh trên kỳ hạm ngây ngốc nhìn một màn này, trên giáp bản f một mảng tĩnh mịch.

Dương Đức Toàn mắt trợn tròn giống như hai cái chuông đồng,

kinh ngạc nhìn cờ xí thêu hình Bồ Tát, linh quy, tiên hạc, quỷ quái các loại, lúng ta lúng túng nói: "Đám gia hỏa này... định hù chết ta à?"

Lúc này không khí trên giáp bản đã hoàn toàn khác với vừa rồi, các tướng lĩnh nhìn chằm chằm thuyền hạm Nhật Bản càng lúc càng gần, trong yên tĩnh một cỗ chiến ý vô hình dần dần tràn ngập bốn phía.

Đây là một đội thủy sư Tần Kham tự tay thanh lập, các tướng sĩ cũng không phải là xuất thân từ quân hộ, đại bộ phận đều là hán tử nhiệt huyết chiêu mộ từ dân gian, bọn họ khác với quân đội vệ sở Đại Minh, bọn họ không hèn nhát.

Chủ động nã pháo oanh kích Trường Kỳ quả thật là làm trái với tổ chế Đại Minh, nhưng nếu thuyền hạm Nhật Bản chủ động gây hấn với bọn họ thì tính chất của chuyện lại khác.

Thuyền hạm Nhật Bản càng lúc càng gần, có thuyền lớn cũng có thuyền nhỏ, thậm chí ngay cả thuyền con đánh cá cũng xen lẫn trong đó, đầu thuyền có gió nhẹ thổi qua, mơ hồ thấy người bộ dạng như võ sĩ mặc kimônô màu đen, phần tóc ở giữa đầu cạo trắng đứng ở đầu thuyền, chỉ vào hạm đội Đại Minh gào thét, mặt hắn đỏ bừng, vẻ mặt có chút phẫn nộ kích động.

Lịch sử lại một lần nữa chứng minh, câu thông ngôn ngữ là trọng yếu cỡ nào, tên võ sĩ Nhật Bản đứng ở đầu thuyền hét vất vả như vậy, mà Dương Đức Toàn và chư tướng trên Chỉ Qua lại một chữ cũng nghe không hiểu, mọi người đứng trong mép thuyền nhíu mày cẩn thận lý giải hồi lâu, chung quy vẫn không bắt được trọng điểm, đang định gọi thông dịch tùy quân tới thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Võ sĩ Nhật Bản hô cả nửa ngày, thấy tám chiếc cự hạm của Đại Minh vẫn không có phản ứng, vừa không khai chiến cũng không đàm phán, võ sĩ đang kinh nghi bất định thì không ngờ thân thuyền sau khi rung động một trận thì một khẩu hỏa pháo kiểu cũ không biết từ đâu tìm được bỗng nhiên nổ một tiếng, một viên thiết đạn bắn trúng một chiếc cự hạm Đại Minh ở ngoài một dặm, thân hạm lập tức trúng đạn, có điều tầm bắn quá xa, hỏa pháo Nhật Bản lại lạc hậu, đạn sắt căn bản không bắn xuyên được cự hạm, trực tiếp

bị bắn ngược rơi vào biển.

Trên giáp bản của Chỉ Qua hào, tất cả thủy sư chư tướng thấy cảnh này thì chết lặng, trong lặng lẽ, một cỗ chiến hỏa ngập trời giống như bị đốt lên.

Thủy sư đề đốc Dương Đức Toàn chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm các tướng lĩnh lặng im không nói gì, ngữ khí bình tĩnh giống như nước lặng.

"Các vị tướng quân, cảng Trường Kỳ phát ra đệ nhất pháo về phía chúng ta, hiện tại, các ngươi nói cho ta biết, có muốn đánh lại hay không?"

Ầm!

Giống như thùng thuốc súng bị châm lửa, trên giáp bản lập tức nổ tung

"Đánh! Đánh chết mẹ nó đi."

"Dương tướng quân, bên Nhật tự dưng nã pháo, ác ý gây hấn thượng quốc Đại Minh ta, nếu không đánh trả thì chẳng phải làm nhục quốc uy Đại Minh ta à!"

" Cái này là sư xuất hữu danh, quan lão gia kinh sư cũng chẳng trách tội chúng ta được, tướng quân, hạ lệnh nã pháo đi!"

Tình cảm quần chúng phẫn nộ, mũi tên nhọn đã lên dây.

Dương Đức Toàn ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, nụ cười chợt tắt, nháy mắt hóa thành một mảng dữ tợn.

" Nã pháo cho lão tử! Sau Hai canh giờ, trên mặt biển phạm vi mười dặm của Trường Kỳ, lão tử không muốn thấy một chiếc thuyền của Nhật Bản nào nữa!"

Một lần sương mù ngẫu nhiên, một hạm đội nhầm đường, một vị tướng quân lỗ mãng xung động, cùng với đạn pháo ngoài ý liệu, cuối cùng đã đầy đủ cấu thành một hồi chiến tranh khiến người trong thiên hạ nghẹn họng nhìn trân trối.

Tám chiếc cự hạm xếp thành hình chữ nhất ngoài cảng Trường Kỳ, họng pháo tối om nhắm vào thuyền hạm Nhật Bản đang phô thiên cái địa vọt tới, thủy sư đề đốc Dương Đức Toàn ra lệnh một tiếng, hỏa pháo phát ra tiếng gầm chấn thiên, lập tức liền có hơn mười chiếc thuyền đánh cá Nhật Bản bị bắn tan.

Thuyền hạm Còn lại của Nhật Bản khẩn cấp dừng lại trên mặt biển, hai bên cách nhau không đến một dặm, lại là một mảng tĩnh mịch, pháo Phật Lãng Cơ do chế tạo cục Đại Minh chế tạo lần đầu tiên triển lãm uy lực của nó, thuyền hạm Nhật Bản bị bắn cho ngây ra. Sau Nửa nén hương trầm mặc, tám chiếc cự hạm của Đại Minh không hề khách khí, bắt đầu đợt pháo kích thứ hai, đạn sắt vô tình trút vào thuyền hạm Nhật Bản trên mặt biển, khói thuốc súng tràn ngập trên mặt biển, giống như tự dưng có sương mù dày đặc bao phủ, chỉ nghe thấy tiếng thuyền hạm bị bắn nổ và tiếng kêu thảm thiết đầy tuyệt vọng của võ sĩ Nhật Bản trước khi chết.

Trong tiếng gầm của Hỏa pháo, Trường Kỳ phồn hoa mơ hồ thấy được trong khói thuốc súng.

Kinh sư, phủ Ninh Quốc Công.

Tần Kham đã gần nửa tháng không ra khỏi cửa, mỗi ngày ở nhà chơi với nữ nhi Tần Nhạc, trong mắt Đỗ Yên và Kim Liễu hắn luôn tươi cười, không hề không nhìn ra vẻ phẫn nộ và bi thương trong tuyệt cảnh, trong phủ vẫn an tường yên tĩnh như thường ngày, mưa rền gió dữ bên ngoài tựa hồ chỉ ở ngoài tường vây Tần phủ, qua tường vây, trong phủ vĩnh viễn là bầu trời xanh sáng sủa.

Trên bàn trong Thư phòng đặt một bức thư, Tần Kham mở ra đọc.

Thư là Liêu Đông Diệp Cận Tuyền phái người đưa tới.

Năm trước Tần Kham nhẫn tâm đưa năm trăm thiếu niên binh tới Liêu Đông, để Diệp Cận Tuyền cho họ cơ hội thực chiến.

Hoa trong nhà ấm không được trải qua mưa gió, năm trăm người này là mầm mống trong lòng Tần Kham, mầm này nếu nảy mầm, phải tự trải qua ma luyện, pháp tắc của thiên nhiên luôn là tàn khốc vô tình, Tần Kham cũng không có lựa chọn nào khác.

Chương 675: Loạn hoa mê nhãn.

Thư của Diệp Cận Tuyền rất ngắn gọn, bộ phận trữ tình biểu hiện lòng trung thành bị hắn trực tiếp bỏ qua, vào thẳng chủ đề.

Tháng 11 Năm ngoái, Thát tử phía bắc ngoài dự kiến tập biên đánh cướp, Thát Đát tiểu vương tử Bá Nhan Mãnh Khả tụ tập mấy chục bộ lạc Mông Cổ, binh lực hơn hai vạn người, tới thẳng Liêu Đông, Tuyên phủ và Đại Đồng, biên quan báo nguy, Tổng binh quan của ba nơi hạ lệnh chống lại.

Năm trăm thiếu niên binh cũng tham dự trận chiến này, ở cửa ải Trường Thành Nghiêm Ninh ngăn đón một đội thiết kỵ ba ngàn người của Thát tử ở ngoài biên giới, đại chiến suốt ba ngày hai đêm, ba ngàn thiết kỵ Thát tử chung quy không vào nổi biên giới một bước, bị biên quân Liêu Đông và năm trăm thiếu niên binh chăn ở phía bắc Trường Thành, trận chiến này biên quân Liêu Đông chiến vong hơn bốn ngàn người, thiếu niên binh chiến vong gần trăm người, những người còn lại đều bị thương, mầm tốt vất vả tài bồi hh hai năm, chỉ sau một hồi đại chiến đã giảm quân số tới hai thành.

Tần Kham trầm mặc nhìn từng câu từng tờ trong thư, ánh mắt nhanh chóng hiện lên vẻ lo lắng.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham cuối cùng cũng rít ra hai chữ qua kẽ răng: "Tráng tai."

Sau đó Tần Kham suy tư một lúc, cầm bút viết nhanh trên giấy, một đạo mệnh lệnh rất nhanh bay ra khỏi phủ Quốc Công, chiêu mộ thêm năm trăm thiếu niên binh.

Theo triều hội lần đầu tiên năm Chính Đức thứ tư tới gần, kinh sư tự dưng bị phủ lên một tầng sắc thái ngưng trọng, các triều thần sau kỳ nghỉ cũng an tĩnh lại, giống như chưa từng phát sinh điều gì.

An tĩnh không đại biểu cho bình tĩnh, mọi người trầm mặc trợn tròn hai mắt, ánh mắt bọn họ tràn ngập ác ý, lẳng lặng chờ đợi đại triều hội đầu tiên năm Chính Đức thứ tư tiến tới.

Vào lúc mẫn cảm mạch nước ngầm dũng động này, Dương Nhất Thanh và Vương Thủ Nhân không ngờ cùng tới Tần phủ, bái phỏng Tần Kham đang đứng trong trung tâm gió lốc.

Tần Kham rất bất ngờ, theo lý thì vào lúc này mọi người tránh xa hắn còn không kịp, nói toàn bộ triều đường là hố phân thì có lẽ mắc cái hiềm phỉ báng người ta, nhưng Tần Kham hắn quả thật là một cây gậy chọc cứt, phá hoại hầu như không còn một số quy tắc đã được ước định mà thành, sau đó bị người ta hận, Tần Kham có đôi lúc cũng kìm lòng không đậu sinh ra một loại cảm xúc tự ghét mình, thầm nghĩ nếu đụng phải một người tổn nhân bất lợi kỷ như mình thì sẽ thế nào, nghĩ đi nghĩ lại thì đại thể là sẽ kéo mình vào ngõ vắng rồi đập cho mấy gậy.

Người đáng ghét như vậy không ngờ cũng có người đăng môn bái phỏng, xem ra trên đời này quân tử vẫn nhiều.

Tần Kham ngồi ở tiền đường, lẳng lặng nhìn Dương Nhất Thanh và Vương Thủ Nhân tươi cười đi vào, đuôi lông mày Tần Kham nhíu lại, không mời họ ngồi xuống cũng không sai người dâng trà, hỏi luôn: "Cái ngươi tới xem ta bị chê cười à?"

Dương Nhất Thanh và Vương Thủ Nhân nhìn nhau một cái, nụ cười trên mặt càng sâu: "Không phải!"

"Vậy thì tới tham gia lễ tang của ta trước?"

" Cũng không phải..." Dương Nhất Thanh không nhịn được nói: "Ngươi đã thấy ai tươi cười đi dự lễ tang chưa?"

"Thế thì cũng không nhất định, dân gian có một cách nói gọi là ' Hỉ tang'." Tần Kham bất mãn bĩu môi.

Vương Thủ Nhân chỉ vào Tần Kham cười mắng: "Trước giờ chỉ nghe nói tới cửa là ác khách, chưa thấy thấy chủ nhân ác bao giờ, ngươi tốt xấu gì cũng xuất thân người đọc sách, một chút lễ số đãi khách cũng không có à?"

Tần Kham cũng cười: "Các ngươi không phải đến xem ta bị chê cười, vậy ta sẽ không thả chó cắn các ngươi... Người đâu, dâng trà."

Nha hoàn Xinh đẹp dâng trà thơm, tiền đường lại lâm vào trầm mặc.

Dương Nhất Thanh chậm rãi cầm chén trà lên, nhấp một ngủ nhỏ, híp mắt cười nói: "Trà cống Long Tỉnh mùa xuân năm ngoái, Tần Công Gia lúc bốn bề thọ địch vẫn không để bản thân phải chịu ủy khuất, công phu dưỡng khí khiến người ta bội phục."

Tần Kham nghe vậy ánh mắt lập tức có chút bất thiện: "Thời kì Phi thường Dương đại nhân đừng trách ta mẫn cảm, lời này của ngươi không phải là khen ngoài nhưng biếm trong đấy chứ?"

Dương Nhất Thanh ngây ra một thoáng, tiếp theo cười khổ, miệng không nhịn được bật ra một câu giọng địa phương Thiểm Tây: "Mô mà cái con người của ngươi ngay cả tốt xấu cũng nghe không hiểu thế phỏng?"

Vị Dương đại nhân này từng đảm nhiểm Tam biên tổng chế nhiều năm, nói chuyện thường xuyên mang theo giọng Thiểm Tây.

Tần Kham vội vàng đáp lại với ánh mắt xin lỗi: "Dương đại nhân chớ trách, gần đây ta có chút mẫn cảm, có thể là mùa xuân sắp đến rồi."

Dương Nhất Thanh cười hai tiếng, cúi đầu nhấp một ngụm trả, chậm rãi nói: "Ba ngày nữa chính là đại triều hội rồi, Tần Công Gia có tính toán gì?"

Tần Kham nghĩ nghĩ, cười giống thật mà cũng như giả: "Ta chỉ hy vọng Dương đại nhân có thể tự tay viết cho ta một câu đối phúng điếu, trong đó viết Dung mạo và tiếng nói dường như vẫn còn."

Dương Nhất Thanh nhăn mày, thâm trầm nhìn hắn, chậm rãi nói: "Ta và ngươi mặc dù quen biết chưa lâu, nhưng ít nhiều có chút hỏi ngươi, ngươi không phải loại người khoanh tay chịu chết, là do không tin ta hay là thật sự không có chủ trương?"

Tần Kham nhìn xoáy vào hắn, không đáp mà hỏi ngược lại: "Ta

thân ở tuyệt cảnh, ngươi vì sao lúc này lại tới phủ ta?"

Dương Nhất Thanh nghiêm trang nói: "Bởi vì việc ngươi làm, ta muốn làm mà không làm được."

Tần Kham giật nảy mình.

Chí hướng dân giàu nước mạnh thì ra trên đời cũng không chỉ có một mình hắn mới có, rất nhiều người cả đời lặng lẽ vô danh, lại giữ vững tín niệm của mình, lẳng lặng chờ cơ hội, có người không đợi được, thế là cả đời tầm thường vô vi, trước khi chết chỉ biết thở dài một câu "Hoài bão cả đời không thi triển được", người đợi được thì gặp gió mây liền hóa rồng.

Dương Nhất Thanh nói tiếp: "Trừ cái này ra thì còn có nguyên nhân khác, sư huynh Lý Đông Dương trước khi trí sĩ dặn ta ở trong triều tương trợ lẫn nhau, mà năm đó khi Lưu Cẩn loạn chính, ngươi cũng khéo dùng kế cứu ta một mạng, về công về tư, ta lần này kiểu gì cũng phải đạo nghĩa không thể chùn bước đứng bên phe ngươi."

Ánh mắt Tần Kham lập tức nhìn về phía Vương Thủ Nhân, Vương Thủ Nhân cúi đầu uống trà, giống như cảm nhận được ánh mắt của Tần Kham, Vương Thủ Nhân bỗng nhiên ngẩng đầu, sau đó cười nói: "Ta chỉ là bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước ngươi còn nợ ta một vò nữ nhi hồng."

Mười bốn Tháng giêng, trước tết Nguyên Tiêu, phố phường kinh sư náo nhiệt phi phàm, các bách tính dãn nhau ra khỏi cửa, mặc xiêm y mới tinh, bỏ đi tất cả phiền não, hứng trí bừng bừng đi hội dự lễ.

Sự vui sướng thuận hòa của dân gian không hề mang tới khí tượng hoan nhạc cho triều đường, ngay khi các bách tính kiễng chân ngóng trông lễ hội hoa đăng tết Nguyên Tiêu thì một tin tức xấu khiến cho triều thần đang ở nhà chấn kinh.

Chuyện Ninh Quốc Công đóng hải thuyền mậu dịch với phiên quốc đã mở rộng ảnh hưởng tới quan phủ địa phương, không biết có người kích động hay là các quan phủ địa phương tự phát, trong mấy ngày, vô số tấu chương hạch tội bay vào kinh sư, lên tới bàn

nội các và ti lễ giám.

Tri phủ Đăng Châu Sơn Đông Từ Thái Phúc nghe nói thái độ triều đình ám muội không rõ ràng, hoàng đế lại muốn đậy càng lộ, Từ Thái Phúc oán giận gửi liền năm đạo tấu chương, kết quả đá chìm đáy biển không có tin tức, thế là phẫn uất nhảy xuống biển tự sát, chết rất không minh bạch, chỉ để lại một bức gọi là thư tuyệt bút.

Cùng lúc đó, Bố Chính Sứ và Tổng đốc tám tỉnh Phúc Kiến, Chiết Giang, Nam Trực Đãi, Quảng Đông, Giang Tây đều thượng sớ, hạch tội Ninh Quốc Công Tần Kham làm trái với tổ chế, thỉnh cầu triều đình điều tra nghiêm trị, đồng thời phiên vương các nơi cũng thượng sớ triều đình, ngữ khí nghiêm khắc chỉ trích triều đình dung túng gian nịnh, họa quốc lầm quân, triều thần bất lực, có lỗi với liệt tổ liệt tông Chu gia.

Nếu nói thiên hạ ai hận Tần Kham nhất, trừ quan văn kinh sư thì chỉ còn lại phiên vương Chu gia các nơi Đại Minh.

An Hóa vương được bình, Ninh vương được bình, nói đến là công triều đình, kì thực mọi người đều biết, việc tiêu diệt hai vị phiên vương này không thoát khỏi liên quan tới Tần Kham, người này tựa như hủy diệt giả phiên vương, trời sinh đã phạm trùng bát tự với phiên vương Chu gia, diệt hết người này tới người khác, hiện giờ vất vả lắm mới đợi được Tần Kham gặp họa, nếu không bỏ đá xuống giếng một phen thì sao phải với giang sơn xã tắc mà hoàng đế Vĩnh Lạc lừa gạt đạt được?

Giống như phía sau màn có một bàn tay vô hình đang khuấy động phong vân, lúc cách đại triều hội sau tết Nguyên Tiêu chỉ có một ngày, quan phủ, vệ sở, phiên vương thiên hạ giống như đã thương lượng trước, tấu chương hạch tội Tần Kham như như tuyết bay vào kinh sư.

Tần Kham vẫn bình tĩnh chống đỡ lúc này cuối cùng đã biến sắc, hắn không thể bình tĩnh được nữa.

Chương 676: Trước lúc bình minh

Kinh quan gây sóng gió thế nào thì chung quy vẫn chỉ khống chế phong ba trong thành kinh sư, từ lúc tiến vào triều đường cho tới bây giờ, tấu chương hạch tội Tần Kham quá nhiều, tấu chương chuyên môn hạch tội hắn trong khố phòng nội các và ti lễ giám ít nhất cũng có thể chất thành một toà núi nhỏ, tội trạng trong tấu chương lớn thì họa quốc lầm quân, nhỏ đến thì khi tảo triều thắt lệch thắt lưng, tội trạng lớn nhỏ cộng lại không dưới ngàn điều, hơn nữa có lý có cớ, văn thái bay bướm.

Hạch tội trong phạm vi Kinh sư Tần Kham không để ở trong lòng, bởi vì triều đường kinh sư nước rất đục, nhưng muốn thoát thân thì không tính f quá khó khăn, Tần Kham vào triều đường nhiều năm, cũng có mấy quan văn là minh hữu, để họ trà trộn vào trong, khiến cho vũng nước này đục hơn, ông nói có lý, bà nói có lý, cãi nhau mặt đỏ tai hồng, chuyện lớn tới mấy cũng sẽ được hóa giải.

Nhưng mà chuyện một khi đã lan ra quan phủ và vệ sở địa phương, tính chất sẽ nghiêm trọng, cho dù Tần Kham nắm đại quyền, nhưng sức ảnh hưởng chung quy vẫn chỉ ở kinh sư, cái này cũng tương tự như quyền thế đế vương của Chu Hậu Chiếu, lệnh ra khỏi triều đình, địa phương chỉ là tuân theo triều đình, thân phận của hoàng đế đối với quan phủ địa phương mà nói thì chỉ là một bộ phận của triều đình, cho nên xưa nay dân gian mới có câu "trời cao hoàng đế xa".

Thân phận Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ của Tần Kham cũng vậy, cho nên khi tấu chương hạch tội của quan phủ địa phương giống như được hẹn trước đồng thời ùa vào vào kinh, Tần Kham lập tức nhận thấy được tình thế đã nghiêm trọng, hắn biết, thời khắc cuối cùng đã tới rồi.

Đêm trước đại triều hội lần đầu tiên của năm mới, Đinh Thuận từ vùng duyên hải Chiết Giang cuối cùng cũng phong trần mệt mỏi chạy về kinh sư, lúc nửa đêm, cửa hông Tần phủ lặng lẽ mở ra,

Đinh Thuận giống như người cá lách vào. Không ai biết Tần Kham và vị thuộc hạ thân tín nhất này rốt cuộc nói những gì, sau một tiếng đồng hồ, Đinh Thuận đằng đằng sát khí rời khỏi Tần phủ.

Canh ba Giờ sửu, trước cửa Thừa Thiên hoàng cung sớm đã tụ tập một đống quan viên và huân quý, đại triều hội lần đầu tiên của năm mới sắp bắt đầu, quảng trường vốn nên vui vẻ chúc mừng năm mới nhau hôm nay lại lặng ngắt như tờ, rất nhiều người bực mình ngẩng đầu nhìn phương vị sao để tính toán canh giờ, chờ đợi tiếng chuông chung cổ lâu vào triềuvang lên, trong sự lặng lẽ, sát khí ngút trời, quả thực giống như tụ hội của đồ tể, ai anasy thầm mài dao trong lòng, cắn răng chờ lợn dê tới.

Vẻ mặt của Mỗi người đều rất ngưng trọng, bọn họ biết kẻ địch hôm nay phải đối mặt đáng sợ cỡ nào, Lưu Cẩn lúc trước lấy thúng úp voi không ai bì nổi, nhưng cuối cùng chung quy vẫn bị bị Quốc Công bất hiển sơn bất lộ thủy này lặng lẽ tính kế, không chỉ ngã ngựa, thậm chí còn chết không toàn thây.

Phong thuỷ luân chuyển, trong triều đình không có bằng hữu vĩnh viễn, minh hữu lúc trước dẫn dắt mọi người tru trừ quyền gian, hôm nay lại thành đối tượng mà mọi người muốn tru trừ, mà kẻ địch diện mạo nhã nhặn nhưng bên trong ác độc này lại khó đối phó hơn xa Lưu Cẩn.

Khó đối phó đến mấy thì cũng phải đối phó, điểm mấu chốt của mọi người vẫn rất rõ ràng, bọn họ có thể cho phép một vị nhân vật quyền thế tham gia trò chơi cùng bọn họ, nhưng tuyệt không cho phép người này lợi dụng quyền thế phá hoại quy tắc đã được định trước, một khi hắn đã khởi xướng khiêu chiến với quy tắc, điều hắn phải đối mặt là cú vồ liều chết của tập đoàn lợi ích.

Ngàn người tụ tập trên quảng trường Thừa Thiên giống như một tòa núi lửa trầm mặc, nham thạch nóng chảy rục rịch trong trầm mặc, sắp phun trào hủy thiên diệt địa,

Trong đám người, Binh bộ Tả thị lang Tào Duyên khí định thần nhàn đi thong thả, một tay vuốt râu, một tay chắp sau lưng, bộ dạng quan to triều đình đầy uy nghiêm, khi đi qua các triều thần thầm trao đổi ánh mắt hiểu ý. Sau khi đi thong thả vài bước trên quảng trường, bao gồm cả Tào Duyên, rất nhiều người dần dần

nhíu mày.

Có chút không thích hợp, hôm nay là đại triều hội năm mới, theo thể chế thì tất cả kinh quan đều phải tham gia, nhưng vì sao đám ngôn quan của Đô Sát viện giám sát ngự sử va lục bộ cấp sự trung tự dưng thiếu mất mấy chục người? Những người này là quân chủ lực của triều tranh hôm nay, thiếu bọn họ thì chẳng lẽ Tào Duyên phải đơn độc một mình à?

Sắc trời vẫn tối đen, kẻng trong cửa cung từ xa truyền đến bốn tiếng, đã đến giờ dần rồi.

Bốn phía Quảng trường không biết từ khi nào dâng lên sương mù dày đặc, trong không khí đầu xuân, thời tiết sương mù dày đặc thật sự là hiếm thấy, trong đám đại thần đang tụ tập, có người tinh thông dịch số nhíu mày, ngón tay giấu trong ống tay áo thầm bấm đốt tính toán, lập tức vẻ mặt chấn động, sắc mặt càng khó coi.

Trong sương mù dày đặc, một cỗ kiệu quan chậm rãi đi tới, tới ven quảng trường thì xuống kiệu, rèm kiệu vén lên, Tần Kham mặc áo mãng bào thắt đai ngọc ra khỏi kiệu, trên mặt hắn vĩnh viễn mang theo nụ cười ôn hòa và vô hại, giống như một vị cao tăng đắc đạo, tất cả sủng nhục thế gian đều quên.

Một trận trầm mặc yên tĩnh, ai nấy nhìn xoáy vào hắn, nụ cười ấm áp như gió xuân đó thoạt nhìn rất thần bí, phía sau nụ cười thì lại cất giấu sương mù.

"Chúc mọi người năm mới vui vẻ."

Tần Kham cười dài chắp tay với mọi người, không thấy chút không khí khói lửa, tao nhã phong độ vô cùng, so với quân tử còn quân tử hơn.

Trong điện Cẩn Thân Hoàng cung.

Ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh tự mình thay long bào cho Chu Hậu Chiếu, đây vốn là việc của nội thị, nhưng ti lễ giám Trương công công muốn làm thì tiểu hoạn quan nội thị nào dám nói nửa chữ không? Chỉ có thể ngoan ngoãn lui qua một bên.

Động tác của Trương Vĩnh không hề tục tằng như bề ngoài của hắn, ngược lại nhẹ nhàng như một vị tiểu thư khuê các, thay to ấm áp nhưng khô ráo, thỉnh thoảng phất qua khuôn mặt Chu Hậu Chiếu, có một loại cảm giác dào dạt thoải mái.

Chu Hậu Chiếu trong gương môi hồng răng trắng, dáng vẻ phong lưu, đúng là bộ dạng thiếu niên tiếu lang quân, nhưng hôm nay hắn trong gương ánh mắt lại buồn bã.

Lẳng lặng đứng trước gương đồng cao hơn người, mặc cho Trương Vĩnh bận rộn trước sau, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên thở dài nói: "Trương Vĩnh à, hôm nay không qua được cửa này rồi, trẫm nghe phong thanh, đám ngoại đình hôm nay e là quyết dồn Tần Kham vào chỗ chết."

Trương Vĩnh Hiện giờ đã quyền cao chức trọng nhưng ở trước mặt Chu Hậu Chiếu thì vẫn thần sắc a dua, trong vẻ nịnh nọt mang theo mấy phần ngay thẳng, hắn đối với vẻ mặt của mình khống chế rất tự nhiên, hắn biết Chu Hậu Chiếu thích như vậy.

" Bệ hạ đừng quá bận tâm, bảo trọng long thể mới là quan trọng nhất, Tần Công Gia tướng mạo hồng nhuận, thiên viên địa phương, lão nô nhìn thế nào cũng thấy hắn chẳng giống kẻ đoản mệnh, Tần Công Gia cát nhân thiên tướng, ông trời sẽ giúp hắn vượt qua tất cả ách nạn."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Nhưng triều hội hôm nay lại khác, trẫm cách hoàng thành rất xa mà vẫn có thể ngửi thấy sát khí của đại thần cả triều, bọn họ đây là lai giả bất thiện."

Trương Vĩnh vội vàng nói: "Bệ hạ chớ lo. Kể ra thì Tần Công Gia cũng là cựu thần đông cung của chúng ta, bệ hạ khi còn là Thái tử lão nô đã kết bạn với hắn rồi, lão nô tuy là hoạn quan, nhưngvới hắn cũng là huynh đệ, hiện giờ Tần Công Gia gặp nạn, lão nô sao có thể khoanh tay đứng nhìn?"

Chu Hậu Chiếu nghe vậy vui lắm, ánh mắt nhìn Trương Vĩnh không ngờ có thêm mấy phần ý tứ cảm kích, Trương Vĩnh trong lòng chấn động, đối với địa vị của Tần Kham trong lòng Chu Hậu Chiếu càng có nhận thức sâu sắc hơn, nghĩ lại những lời của Đới Nghĩa mấy ngày trước nói với mình, trong lòng không khỏi may

mắn không thôi.

Tên gia hỏa Đới Nghĩa đó quả nhiên nói không sai, lúc này đứng ở phe Tần Kham, nhất định có thể khiến cho bệ hạ vui mừng, vấn đề xếp hàng quả nhiên rất trọng yếu, cho dù lần này không thể cứu được Tần Kham, nhưng ở trong lòng bệ hạ mình có thêm phân lượng rất lớn, quả thực là một cuộc mua bán một vốn bốn lwofi.

" Trương Vĩnh, ngươi nói ngươi không muốn khoanh tay đứng nhìn, nhưng đã làm được gì cho Tần Kham?" Chu Hậu Chiếu tò mò hỏi.

Trương Vĩnh lập tức lộ ra vẻ mặt khó xử, do dự hồi lâu, bỗng nhiên lui về phía sau hai bước rồi quỳ gối trước mặt Chu Hậu Chiếu dập đầu lạy ba cái, run giọng nói: "Xin Bệ hạ tha cho lão nô tội tự tiện chuyên quyền, lão nô đã làm sai một việc, thật sự là tội đáng chết vạn lần?"

" Ngươi đã làm gì?"

" Lão nô... Lão nô không thể nhìn nổi cảnh quan văn ỷ vào người đông thế mạnh khi dễ Tần Công Gia, cho nên tối hôm qua ra lệnh cho Đông Hán Đới Nghĩa, lấy tội danh ' Uế ngôn báng quân' mời toàn bộ hai mươi bốn gã giám sát ngự sử tối hôm qua đang nghị sự trong phủ của Lại bộ cấp sự trung trần Hoành vào chiếu ngục." Ngữ khí của Trương Vĩnh hơi khựng lại, tiếp theo dập đầu một cái thật mạnh, kéo dài giọng như điếm tiểu nhị giao hàng của tiệm cơm: "Lão nô làm việc ngang ngược, xin bệ hạ thứ tội."

Chu Hậu Chiếu ngây ra nhìn gương đồng, trong gương đồng lờ mờ thấy thân ảnh đang phủ phục thỉnh tội của Trương Vĩnh, Chu Hậu Chiếu ngây ngốc nhìn chằm chằm gương đồng hồi lâu, bỗng nhiên cười một tiếng, tiếp theo tiếng cười càng lúc càng lớn, ngửa tới ngửa lui không nhịn nổi, cuối cùng dứt khoát gập người ôm bụng cười to.

Trên mặt Trương Vĩnh lại bày ra bộ dạng áy náy hối hận, trong lòng thì đắc ý vạn phần, hắn biết lần này làm chuẩn rồi, chỉ cần động cơ làm việc là đứng ở phe Tần Kham, bệ hạ nhất định sẽ không giáng tội hắn.

Về phần các giám sát ngự sử bị bắt vào chiếu ngục, bắt thì bắt có làm sao, dù sao việc này cũng là Đông Hán ra mặt, vả lại chờ qua một cửa chết người hôm nay, bất kể có cứu được Tần Kham hay không, ngày mai sẽ thả bọn họ ra là được, mình ở trước mặt bệ hạ làm đủ nhân tình rồi, có cứu được Tần Kham hay không, hoặc có thả ngự sử ra hay không thì chẳng liên quan gì tới đại cục.

Chu Hậu Chiếu cười một lúc, cười tới nước mắt chứa chan, một lúc sau mới ôm bụng rên rỉ, vừa lau nước mắt vừa cười nói: "Trương Vĩnh à Trương Vĩnh, trẫm vì sao trước kia không biết ngươi không ngờ lại nham hiểm như vậy? E là do ở lâu với tên gia hỏa Tần Kham đó nên những thói hư tật xấu cũng học hết của hắn?"

Trương Vĩnh cười bồi, cúi người tát nhẹ mình một cái rồi cười nói: "Bệ hạ nói đúng, lão nô cũng cảm thấy mình trước kia là người chính phái, nhưng không biết từ lúc nào lại làm ra cái loại chuyện không có tiền đồ này, chỗ các ngự sử thì bệ hạ đừng lo, chờ qua hôm nay rồi sẽ thả bọn họ ra, chắc ngày mai Tần Công Gia đã hóa hiểm thành may rồi."

Chu Hậu Chiếu gật đầu nói: "Ngươi làm không tồi, các đại thần nếu hạch tội ngươi, trẫm sẽ giúp ngươi gạt đi, có điều... Chuyện này ngươi làm còn càn quấy hơn trẫm, lần sau không được vậy nữa."

" Lão nô tạ long của bệ hạ."

Chương 677: Đồ cùng chủy kiến

Chuyện này Trương Vĩnh quả thật làm rất càn quấy, nhưng lại có thể hiểu được.

Hắn dáng người khôi ngô võ nghệ cao siêu, có thể nói là chiến đấu cơ trong thái giám, tự dưng ngồi lên vị trí ti lễ giám chưởng ấn, hiển nhiên hắn không hợp với cái nghề phải động não nhiều này, vì giúp Tần Kham, vì để lấy lòng Chu Hậu Chiếu, có thể làm chuyện tới nước này là rất không dễ dàng rồi.

Một hơi nhốt hai mươi bốn gã ngôn quan ngự sử vào chiếu ngục, bút tích lớn như vậy cũng chỉ có loại người thô như Trương Vĩnh mới làm được, về phần Đới Nghĩa tự mình hạ lệnh bắt người, đó là tên gia hỏa trời sập thì thằng cao đỡ trước kiển hình, chỉ lo giết không lo chôn.

Theo quy luật triều tranh phổ biến mà nói, bình thường đều là ngôn quan ngự sử xung phong, đợi có một việc nhỏ nhìn như không bắt mắt để hạch tội, sau đó người hữu tâm vận tác một chút, kích động một chút, đào sâu một chút, việc nhỏ dần dần biến thành việc lớn, mấy đại án chấn động thiên hạ trong những năm Hồng Vũ đều bắt đầu từ việc nhỏ như vậy, thái tổ lão nhân gia quyết tâm muốn làm lớn một chuyện, đại thần phía dưới tất nhiên không dám nói nửa chữ không, dù sao vào thời kì đó làm hoàng đế là thoải mái nhất, giang sơn xã tắc Đại Minh chẳng những thuộc quyền sở hữu của họ Chu, họ Chu ngay cả quyền sử dụng của của họ Chu, ngươi là hoàng đế thì ngươi lớn nhất, muốn chơi thế nào thì chơi, Chu Nguyên Chương chơi gần ba mươi năm, thiếu chút nữa thì phá hỏng hết giang sơn đánh hạ được.

Mà Trương Vĩnh Mà hôm nay ra lệnh một tiếng, lấy cớ "Uế ngôn báng quân", hai mươi bốn vị ngôn quan mạc danh kỳ diệu bị bắt vào chiếu ngục, chỉ số bi phẫn còn hơn cả Nhạc Phi Nhạc nguyên soái năm đó. Thiếu mấy chục ngôn quan, vở diễn hôm nay làm sao mà diễn được?

Chu Hậu Chiếu vừa nghĩ đến đây thì không nhịn được lại cười ha ha, trong lòng cảm thấy đặc biệt thống khoái.

"Tốt! Trương Vĩnh, ngươi làm tốt lắm!" Chu Hậu Chiếu khen không dứt miệng, híp mắt bày ra bộ dạng âm hiểm, cười lạnh: "Cái đám đó không phải ỷ vào người đông thế mạnh sao? Trẫm bắt một nửa đám các ngươi, xem các ngươi diễn thế nào, Trương Vĩnh ngươi có tâm là được, việc này bất kể có thành hay không, trẫm thay Tần Kham nhớ một phần nhân tình này của ngươi."

Trương Vĩnh mừng rỡ, vội vàng nói: "Bệ hạ không trách tội lão nô thì đã là lão nô có phúc lớn rồi, nói nhân tình thì lão nô ngàn vạn lần không dám tiếp nhận."

Sự vui sướng của hắn không phải là giả vờ, vừa lấy lòng được Chu Hậu Chiếu, về sau lại có thể nhận nửa thành tiền lãi từ hải vận, cái giá phải trả chỉ là đắc tội với một bộ phận quan văn, vụ mua bán này làm thế nào cũng thấy có lời.

"Được rồi, bảo ngươi nhớ thì ngươi cứ nhớ, lát nữa trẫm sẽ nói với Tần Kham một tiếng, chuyện tốt không thể làm không, hắn dù sao cũng phải nhớ ân huệ của ngươi chứ?" Chu Hậu Chiếu sờ sờ cằm, suy tư một lúc rồi nói tiếp: "Các ngươi đã có lòng giúp hắn, trẫm cũng phải làm chút gì đó."

Suy nghĩ một lát, Chu Hậu Chiếu phát hiện mình thật sự không có biện pháp gì có thể giúp đỡ Tần Kham, mọi người cãi nhau trên kim điện, thân là hoàng đế, cho dù muốn mở nắp trời thì cũng không thể mở quá lộ, vả lại đại thế hiện giờ vốn là vua yếu mà thần mạnh."

Suy nghĩ một lúc, Chu Hậu Chiếu buồn bã thở dài: "Trẫm đại khái chỉ có thể tiếp tục giả bệnh trong lúc Tần Kham gặp nguy cấp thôi."

Sau đó Chu Hậu Chiếu vô cùng thuần thục ngẹo đầu, mắt trợn ngược, hai tay cong như móng gà bắt đầu cả người co giật.

Co giật một lúc, thấy khá tốt rồi, Chu Hậu Chiếu khôi phục bình thường hỏi Trương Vĩnh: "Thấy thế nào?"

Trương Vĩnh do dự một lát, khuyên: "... Khóe miệng nên sùi chút bọt mép."

Tiếp tục co giật, giống như ăn thạch tín, bọt mép theo đó trào ra....

"Thế nào thì sao?"

" Ngô hoàng, ngô hoàng tinh thần chấn hưng... Chấn hưng."

Một khắc Giờ dần, tiếng chung cổ lâu vang lên.

Văn võ bá quan chờ ngoài cửa Thừa Thiên vẻ mặt chấn động, lặng lẽ xếp hàng chờ cửa cung mở ra.

Tào Duyên đứng trong hàng liên tục quay đầu lại, trong lòng lại càng trầm trọng.

Hôm nay tình thế không ổn, tự dưng thiếu mất hai mươi mấy ngôn qua trong đó có hơn nửa vốn xác định hôm nay là quân chủ lực hạch tội Tần Kham trên kim điện, vì sao vào thời khắc mấu chốt bọn họ lại vắng mặt.

Quỷ dị thật.

Sải những bước chân trầm trọng, Tào Duyên vừa đi vừa nhìn xung quanh, vô tình phát hiện Tần Kham đứng trong hàng huân quý phía trước đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt hai người gặp nhau, Tần Kham bỗng nhiên nhếch miệng cười với hắn, Tào Duyên giật thót mình, trán túa mồ hôi lạnh, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Đại triều hội đầu tiên năm Chính Đức thứ tư tất nhiên khác với triều hội thường ngày, bách quan vào điện Phụng Thiên, không lâu sau, ngoài điện hổ báo gầm to, voi hí dài, hai hàng đại hán tướng quân dẫn đầu mở đường, phia sau là vô số thái giám hoạn quan, trong tay cầm chương trượng, như ý, kim qua, lư hương, tiếp theo chính là ngự liễn màu vàng kim của hoàng đế, do tám mươi mốt cấm khôi ngô khiêng từ từ đi, cứ đi mỗi một bước phía trước lại có tiếng roi quất vang lên, sau đó tiếp tục đi ba bước, thanh thế lớn, uy nghiêm trang trọng, thể hiện hết khí tượng đế vương.

Chu Hậu Chiếu mặc long bào, đầu đội mũ cánh rồng bằng tơ vàng, mặt không biểu tình xuống ngự liễn, cất bước đi vào trong điện,

quần thần quỳ lạy hành lễ, sơn hô vạn tuế, trong tiếng gầm chấn thiên, Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ, triều hội đầu tiên năm Chính Đức thứ tư cứ như vậy bắt đầu.

Đại triều hội có quy củ của đại triều hội, Lễ bộ thượng thư Trương Thăng bước ra khỏi hàng, tuyên đọc một thiên cáo tế thiên địa, cũng đại biểu cho hoàng đế hứa với lão thiên gia năm nay nhất định sẽ cần cù việc triều chính, tận lực bớt khiến các đại thần ngột ngạt, vân vân... Chu Hậu Chiếu nghe mà trợn mắt, hiển nhiên những lời hứa này chưa được bản thân hoàng đế trao quyền, Chu Hậu Chiếu cũng không định chấp hành.

Một thiên trường văn khiến người ta buồn ngủ đọc mất hai nén hương, Trương Thăng cuối cùng cũng thu công, ý chưa tận lui về hàng, quần thần lấy lại tinh thần.

Đại học sĩ Dương Đình Hòa tiếp theo đứng ra khỏi hàng, Dương Đình Hòa cũng tính thuộc phái thực tế, không nói những lời thừa thãi, mở miệng là nói quốc sự chính vụ, những quốc sự còn tồn đọng của năm ngoái lần lượt nói ra, nên phát tiền, nên đình nghị, nên cứu tế, lời nói nghiêm cẩn, đại thần phía dưới cơ bản không có thanh âm phản đối, Chu Hậu Chiếu cũng rất ứng cảnh liên tiếp gật đầu chiếu chuẩn.

Quốc sự Trọng yếu bẩm tấu xong, kim điện lớn như vậy mà bỗng nhiên trở nên an tĩnh, một cỗ không khí âm trầm đột nhiên sinh ra, không khí tường hòa trong điện giống như trong nháy mắt bị hút đi, ngay cả không khí cũng trở nên ngưng kết.

Bao gồm cả Chu Hậu Chiếu, thần kinh của mọi người khẩn trương cao độ, mọi người đều biết tiếp theo là vở chính, hiện tại chỉ chờ một người đứng ra làm tiên phong.

Yên lặng tới kim rơi cũng có thể nghe thấy, hàm dưỡng của mọi người bỗng nhiên trở nên cao thâm, biết rõ tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng lại cứ cố tình không mở miệng trước.

Thời gian Một nén hương qua đi, trong điện vẫn duy trì sự yên tĩnh quỷ dị, mọi người đứng yên bất động như tám trăm La Hán thủ hạ của Phật tổ.

Không biết qua bao lâu, Chu Hậu Chiếu bực mình, hắn không thích nhất chính là sự dối trá hư ngụy của các là quan văn, thế là ngồi trên long ỷ rất không lễ phép duỗi lưng, ngáp một cái thật dài, dụi dụi mắt nói: "Nếu mọi người không phản đối thì...."

Chưa nói xong, một đạo nhân ảnh rất nhanh đứng ra khỏi hàng, lớn tiếng nói: "Thần, hình bộ cấp sự trung Phùng Uyên, có việc bẩm tấu..."

Bùm!

Phùng Uyên còn chưa nói xong, Chu Hậu Chiếu vỗ mạnh long ý, tiếp theo đứng bật dậy, lớn tiếng nói: "Đúng rồi! Trẫm bỗng nhiên nhớ tới một việc, muốn thông báo g mọi người một tiếng, tháng sau trẫm định ngự giá thân chinh Mạc Bắc."

"hả?" Cả điện há hốc miệng.

Chương 678: Đồ cùng chủy kiến (trung) (1)

Một câu của Chu Hậu Chiếu khiến triều hội xuất hiện biến chuyển.

Các đại thần trợn tròn mắt, hiển nhiên những lời này hoàn toàn vượt qua dự kiến của mọi người, đại điện sau một thoáng im lặng ngắn ngủi thì bắt đầu trở nên xôn xao.

" Bệ hạ, thần tố mười tội lớn, ba mươi tội nhỏ của Ninh Quốc Công Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham."

" Bệ hạ năm ngoái đã ngự giá thân chinh bình loạn Ninh vương, vì sao năm nay lại chinh nữa."

" Thiên kim chi tử, tọa bất tùy đường, bệ hạ sao có thể lại khinh thân phạm hiểm, bỏ bê thiên hạ không để ý?"

" Vương sư phạt bắc, xuất tất hữu danh, vô danh vô đoan, lấy gì phục thiên hạ?"

"..."

Các đại thần mồm năm miệng mười, ai nói chuyện nấy, rất nhiều người trên mặt hiện lên vẻ kích động, triều hội hôm nay vắng họp hơn hai mươi người vốn đã khiến họ bất an, hiện tại Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên chặn ngang một đòn, càng khiến tiết tấu trong kế hoạch của bọn họ bị đảo lộn, hôm nay cú vồ rốt cuộc sẽ phát triển đến phương hướng nào thì thật sự là không thể đoán trước.

Trong đám người, hai má béo múp của Tào Duyên run rẩy mấy cái,, cũng cảm thấy có chút không ổn, hắn đã trải qua nhiều sóng gió nên rất có kinh nghiệm xử thế, bất kỳ chuyện nào đã lên kế hoạch trước mà một khi vượt qua dự đoán của họ, lựa chọn tốt nhất là quyết đoán vứt bỏ, sau khi tự bảo vệ mình mới có thể Đông Sơn tái khởi.

Trong kim điện, theo một câu của Chu Hậu Chiếu, mọi người toàn

bộ xôn xao, trong triều ban không ngừng có người đứng ra, than thở khóc lóc khuyên can Chu Hậu Chiếu cân nhắc lại, cũng có người thậm chí quỳ xuống đất sử dụng chiêu số cố, hai tay giơ lên trời, ngửa mặt bi thiết gào "tiên đế ơi", mong muốn kích khởi cảm giác hổ thẹn ít tới đáng thương của đương kim hoàng thượng.

Nhìn bộ dạng hoặc kinh ngạc hoặc phẫn nộ hoặc vô cùng đau đớn của chúng thần trong điện, Chu Hậu Chiếu trong lòng vui tới nở hoa, lại nhìn bộ dạng ngạc nhiên của nhân vật chính cả sự kiện là Tần Kham, Chu Hậu Chiếu đắc ý dào dạt, vào lúc này hắn cảm thấy mình là một người có trí tuệ cao, Ngồi trên bảo tọa hoàng đế quả thực là thiên mệnh sở quy.

Tần Kham đứng trong hàng quả thật rất kinh ngạc, hắn không ngờ Chu Hậu Chiếu đột nhiên giở trò này, không chỉ quấy rối kế hoạch của đối thủ, ngay cả kế hoạch của hắn cũng bị quấy rối luôn, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía long ỷ. Thấy Chu Hậu Chiếu vẻ mặt nghiêm túc nhìn chung quanh, khi ánh mắt lướt qua mặt hắn thì chớp mắt mấy cái.

Tần Kham không khỏi cười khổ, thằng nhóc xui xẻo.

Kế hoạch mặc dù bị quấy rối, nhưng trong lòng Tần Kham vẫn có chút cảm động, Chu Hậu Chiếu rất đơn thuần rất ngay thẳng. Trong bụng không có nhiều tâm địa gian giảo, nhưng hắn vẫn dùng phương thức của mình để bảo vệ Tần Kham được chu toàn, cho dù hiệu quả rất nhỏ, nhưng bất kể nói như thế nào cũng là dụng tâm đến khổ.

Cảm động thì cảm động, chương trình hội nghị hôm nay phải trở về quỹ đạo, kẻ địch của hắn trăm phương ngàn kế muốn giết hắn. Nói đi nói lại, hắn làm sao không muốn nhân cơ hội này để diệt tuyệt hậu một cách vĩnh viễn?

Chu Hậu Chiếu hồn nhiên không biết hai bên tranh đấu trong điện đều coi hắn là cây gậy chọc cứt, vẫn đắc ý dào dạt tính toán ở trong lòng, đông kéo một hồi, tây kéo một hồi, nói chung là không cho đám kia cơ hội mở miệng, triều hội lần này xem như là cho qua được. Tuy rằng qua được mùng một chứ không qua được mười lăm, nhưng nói chung vẫn qua được một ngày, qua được một ngày thì có thể cho Tần Kham thời gian chuẩn bị thêm một

ngày.

Lúc cả điện ầm ĩ, Đại học sĩ Lương Trữ không nhịn được nữa, nếu danh đầu đã treo hai chữ "Học sĩ", tất nhiên là chiến đấu cơ của người đọc sách, người đọc sách là dễ lạc đề nhất, huống chi hắn cũng rất bức thiết muốn giết chết Tần Kham.

" Chư thần công yên lặng, không thể thất nghi." Lương Trữ hét lớn, chư thần lập tức ngậm miệng. Trong điện nháy mắt khôi phục im lặng.

Lương Trữ đứng ra khỏi hàng chắp tay với Chu Hậu Chiếu, bình tĩnh hỏi: "Bệ hạ vừa rồi nói muốn ngự giá thân chinh Mạc Bắc?"

Chu Hậu Chiếu gật đầu: "Không sai, trẫm muốn thân chinh Mạc Bắc là có lý do, mấy năm nay Thát tử phía bắc hàng năm đều phạm biên cảnh của ta."

Lương Trữ rất trực tiếp cắt ngang lý do thao thao bất tuyệt của Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ không cần nói nữa. Việc này không thể lặp lại, lý do có to đến mấy thì lão thần cũng không thể đáp ứng cho bệ hạ lại khinh thân phạm hiểm, bệ hạ nếu như cứ khư khư cố chấp, hôm nay thần công cả triều dứt khóa đập đầu tự tử trước thềm ngọc."

Chu Hậu Chiếu nghẹn tới trợn tròn mắt, Lương Trữ lại không để ý tới phản ứng của hắn, rất cường thế nói: "Chuyện Thân chinh Mạc Bắc gác lại không đề cập tới, thần công có việc thì tiếp tục bẩm tấu."

Nói xong Lương Trữ lui về hàng, nhắm mắt đứng yên không nói gì.

Hình bộ cấp sự trung Phùng Uyên cuối cùng cũng đợi được cơ hội lên tiếng, vội vàng bước ra khỏi hàng khom người nói: "Thần, hình bộ cấp sự trung Phùng Uyên có việc..."

Còn chưa nói xong, trong đám người một đạo thanh âm rất giết phong cảnh cắt ngang lời Phùng Uyên.

" Thần, Ninh Quốc Công, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham có việc bẩm tấu."

Quần thần lại ngạc nhiên, trong điện càng im ắng không tiếng động, tất cả ánh mắt tập trung toàn bộ trên khuôn mặt trẻ tuổi ôn hòa kia.

Chu Hậu Chiếu cũng ngây ra một thoáng, tiếp theo trong mắt lóe lên vẻ trông mong, cũng bất kể Phùng Uyên đứng giữa điện sắc mặt xanh mét khó coi, hứng trí bừng bừng nói: "Ninh Quốc Công có việc cứ tấu."

Tần Kham nhếch môi, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, rất không có hảo ý nhìn Phùng Uyên một cái.

Phùng Uyên vẻ mặt đầy chính khí cũng bị cú lườm của Tần Kham khiến cho sợ hết hồn, trong lòng lập tức nổi lên một loại dự cảm không ổn, tên nghiệt súc này cười ghê người như vậy, hắn muốn làm gì?

Tần Kham chậm rãi đi đến giữa điện, thong dong điềm tĩnh thi lễ với Chu Hậu Chiếu, nói: "Thần thưa với bệ hạ, loạn Nam Xương Ninh vương năm ngoái mặc dù đã được bình định dưới thần uy của bệ hạ, nhưng sau khi truy tra thì việc lại chưa kết thúc, Cẩm Y vệ dưới trướng thần hôm trước đã đưa tới một bản danh sách, là thu hoạch được trong mật thất hậu viện phủ Ninh Vương Nam Xương."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt đầy tò mò, cái này cũng không phải là giả vờ, việc này Tần Kham thật sự là chưa từng nhắc đến với hắn.

" Danh sách gì?"

Tần Kham quay đầu nhìn chư thần trong điện rồi lạnh lùng cười, từ trong tay áo lấy ra một quyển sổ bằng da xanh giơ lên cao, lớn tiếng nói: "Nghịch thủ Chu Thần Hào từ năm thứ chín Hoằng Trị đến năm Chính Đức thứ hai tiêu phí rất nhiều, vơ vét mỹ nữ đồ quý giá trong thiên hạ để thu mua thần công quan viên của kinh sư và địa phương, bản danh sách này là ghi lại tên họ các quan viên nhận hối lộ của Ninh vương, ghi chép rất tỉ mỉ, năm nào tháng nào ngày nào, người nào nhận vật gì, đều có trong đỏ, không sót tí gì, việc này quá trọng đại, thần không dám thiện chuyên, đặc biệt dâng danh sách này lên, xin bệ hạ và các đồng liêu trong triều định đoạt."

Tần Kham nói xong liền có thái giám trực nhật trong điện bước tới nhận lấy danh sách trong tay Tần Kham, rồi hớt hải chạ lại hai tay dâng tới trước mặt Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu lúc này mới thật sự ngây đơ, vươn tay ra nhận lấy danh sách đó, sắc mặt lại dần dần trở nên xanh mét, trong mắt hiện sát khí.

Chư thần Trong điện cũng ngây đơ, rất nhiều người sắc mặt cũng trở nên khó coi. Có điều là tái nhợt tới khó coi, người tố chất tâm lý yếu một chút thì đã bắt đầu run rẩy, người cố gắng để mặt không đổi sắc thì lúc này cũng mồ hôi túa ra như tắm, ánh mắt mọi người toàn bộ nhìn chằm chằm vào danh sách trong tay Chu Hậu Chiếu, giống như hồn phách thấp tha thấp thỏm nhìn sách sinh tử trong tay phán quan.

Binh bộ Tả thị lang Tào Duyên mặt cũng run rẩy, rắng va lập cập.

Hắn không ngờ gần tới thời khắc mấu chốt, Tần Kham giở chiêu thức rút củi dưới đáy nồi này, không ra tay thì thôi, ra tay một cái là vô cùng ác độc, giống như bắt rắn vậy, vươn tay một cái là tóm vào chỗ bảy tấc.

Phàm là triều tranh thì chưa từng có đơn đả độc đấu. Hai bên luôn phải tụ tập một đám người rồi hình thành một chỉnh thể, Tào Duyên tất nhiên cũng không ngoại lệ, hắn là đại biểu cho toàn bộ tập đoàn lợi ích trốn sau màn, mấy năm nay cấu kết với hải thương, tổ chức đội tàu rời bến lén mậu dịch với phiên quốc, đám người này đương nhiên không phải là thứ tốt gì. Có tiền đưa tới cửa thì chưa bao giờ cự tuyệt, cho dù tiền này có phỏng tay đến mấy cũng sẽ không đẩy ra ngoài cửa, bao gồm cả hối lộ mà Ninh vương Chu Thần Hào đưa tới.

Ai có thể ngờ rằng loạn Ninh vương bình ổn lâu như vậy rồi lại bị tên Tần Kham này lôi lên bàn, không biết từ đâu kiếm được một bản danh sách nhận hối lộ, danh sách này rất chết người, nếu theo danh sách này mà lần tra. Chỉ sợ Đại thần tụ tập ở đây hôm nay hơn nửa sẽ phải vào ngục, sau đó thì mặc cho Tần Kham giết mổ.

Trong điện yên tĩnh dị thường, Tào Duyên tự dưng cảm thấy cả người lạnh buốt, hắn bỗng nhiên phát giác mình phạm phải một

sai lầm lớn rồi, trình độ nghiêm trọng của sai lầm này còn nặng hơn so với lúc trước ôm đùi Lưu Cẩn.

Mấy ngày nay chạy lên chạy xuống, chế tạo thanh thế chế tạo dư luận, vừa mưu hại vừa hạch tội, giống như là gánh hát, mà Tần Kham thì vẫn ngồi yên bất động như bàn thạch. Vừa không tranh cãi vừa không có động tác gì, Tào Duyên thậm chí sinh ra một loại ảo giác, cho rằng Tần Kham đã định ngồi chờ chết, không phản kháng.

Chương 678: Đồ cùng chủy kiến (trung) (2)

Thế nhưng không ngờ rằng, người trẻ tuổi nhìn thì ôn hòa nho nhã này lại già dơ như vậy, nín nhịn như vậy, cho tới một khắc cuối cùng mới đưa ra con bài tẩy của hắn. Có lẽ, hắn không chỉ chỉ có một con bài tẩy này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tào Duyên hiện lên một nụ cười khổ.

Trong mắt Tần Kham, hắn có lẽ chính là một thằng hề nhảy nhót.

Vào lúc này Tào Duyên vô cùng cảnh giác, trực giác nói với hắn rằng, hôm nay không thể tiếp tục được nữa, nếu không sẽ có họa sát thân, Tần Kham này không đơn giản như trong suy nghĩ của hắn, không biết còn mai phục bao nhiêu đòn sát thủ chờ lấy mạng của hắn.

Tào Duyên là lão hồ li trên triều đường kinh nghiệm đầy người, vô số lần hữu kinh vô hiểm vượt qua sóng to gió lớn, cái mà hắn dựa vào chính là trực giác trong đầu, cho nên mới tiến thối tự nhiên, hắn tin vào trực giác của mình.

Chu Hậu Chiếu Ngồi trên long ỷ sắc mặt phi thường khó coi.

Tần Kham nói không sai, ghi chép trên danh sách rất tỉ mỉ, bên trên liệt kê gần trăm triều thần kinh sư nhận hối lộ của Chu Thần Hào, chữ nào chữ nấy nhìn mà ghê người, trong đó không biết có bao nhiêu kẻ trông thì đạo mạo, hôm qua còn dở sắc mặt vì dân thỉnh mệnh chỉ trích đủ loại khuyết điểm của hắn, chính khí lẫm nhiên rối tinh rối mù, lúc này tên của bọn họ lại sờ sờ trên giấy, ban ngày làm trung thần, mắng hôn quân, mắng quyền gian, mắng tình hình chính trị đương thời, mắng đầy thống khoái, buổi tối lại làm gian thần, nhận hối lộ, nhận mỹ nữ, nhận tiền bạc, nhận vui vẻ vô cùng.

Một loại cảm giác bị phản bội bị lừa gạt từ trong lòng Chu Hậu Chiếu sinh ra, hắn tức giận thật sự rồi.

Ngẩng đầu nhìn chung quanh, thấy Phùng Uyên đang mất hồn mất vía sắc mặt trắng bệch đứng giữa đại điện, Chu Hậu Chiếu nhíu mày, trầm giọng nói: "Ngươi vừa rồi tên của ngươi là gì?"

Phùng Uyên hai đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa th quỳ xuống, thanh âm run rẩy nói: "Thần, thần... Hình bộ cấp sự trung Phùng Uyên."

" Phùng Uyên..." Chu Hậu Chiếu miệng lẩm bẩm, cúi đầu tìm trên danh sách một lúc, bỗng nhiên biến sắc, đứng lên hai tay ôm lấy lư hương bằng đồng cạnh long ỉ, ra sức ném ném về phía Phùng Uyên.

Rầm một tiếng, lư hương rơi xuống trước người Phùng Uyên, khiến hắn sợ hãi quỳ xuống.

" Phùng Uyên! Năm năm trước ngươi khi còn là ti khố Binh bộ nhận năm vạn lượng bạc, bốn mỹ tỳ của nghịch thủ Chu Thần Hào, lợi dụng chức quyền lén bán cho Chu Thần Hào vô số quân giới, ngươi còn có mặt mũi mà đứng trước mặt trẫm à?"

Phùng Uyên ngây người, tiếp theo bi thiết hét lên: "Thần oan uổng! Ninh Quốc Công mưu hại trung thần, thần chết cũng không phục! Thần chết không nhắm mắt."

Chu Hậu Chiếu lớn tiếng hét lên: "Ngươi còn dám già mồm à!"

Hai người một hỏi một đáp, khiến vô số người trong điện khẩn trương không thôi.

Khẩn trương không chỉ là đại thần nhận hối lộ của Chu Thần Hào, còn có một người càng khẩn trương hơn, hắn chính là Dương Đình Hòa.

Nhắc tới cái tên Chu Thần Hào, Dương Đình Hòa không thể không khẩn trương, bởi vì hắn cũng từng nhận hối lộ của Chu Thần Hào, hơn nữa không chỉ nhận một lần. Hiện tại Tần Kham nói từ trong mật thất phỉ Ninh vương Nam Xương tìm ra một danh sách, với địa vị của Dương Đình Hòa lúc này, tất nhiên xếp hàng đầu, hôm nay chẳng lẽ là ngày hắn thân bại danh liệt ư?

Dương Đình Hòa sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu bất giác nhìn về phía

Tần Kham, thì thấy Tần Kham đứng giữa điện cũng đang nhìn hắn, khẽ lộ ra nụ cười trấn an hắn, sắc mặt tái nhợt của Dương Đình Hòa cuối cùng cũng khôi phục hồng nhuận, thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn về phía Tần Kham, ánh mắt có thêm mấy phần cảm kích.

Hắn biết Tần Kham tất nhiên đã động tay động chân trên danh sách, Dương Đình Hòa hắn xem như đã được phủi sạch sẽ.

Vẻ mặt nghiêm lại, Dương Đình Hòa rất nhanh sầm mặt, từ từ đứng ra khỏi hàng, hắn quyết định bánh ít đi, bánh quy lại kèm bỏ đá xuống giếng.

" Bệ hạ, lão thần cho rằng tranh cãi nhiều cũng vô ích, muốn biết Phùng Uyên có trong sạch hay không thì phái người tới phủ hắn tra xét cái liền biết."

Mỗi người trong thân thể vĩnh viễn sẽ cất giấu hai linh hồn chính nghĩa và tà ác, trên đời không có người tốt tuyệt đối, cũng không có người xấu tuyệt đối, ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người mỗi người đều như nhau, có lóng lánh và cũng có bóng râm.

Ví dụ như Dương Đình Hòa.

Hình tượng của Dương Đình Hòa Lúc này nếu như dùng tranh đả kích để biểu đạt thì tiểu thiên sứ ở sâu trong nội tâm đã bị tiểu ác ma sừng nhọn một đao đâm chết rồi, thế là bóng râm chiếm thượng phong, rất thất đức ném đá xuống giếng.

"Có nhận hối lộ của Ninh vương hay không thì tra cái là biết, trên đời này có giấy nào gói được lửa, cũng không có tà nào thắng được chính, thứ Cẩm Y vệ từ trong mật thất phủ Ninh vương tìm ra chắc không giả." Dương Đình Hòa vẻ mặt chính nghĩa, râu dưới cằm không gió mà tự bay, cả người lóe sáng như đàn hải đăng, hình tượng nhân vật chính phái điển hình.

Nội các Đại học sĩ đã mở miệng, phân lượng khác hẳn, Dương Đình Hòa năm Thành hóa thứ mười bốn đã nhập sĩ, trải qua ba triều Hiến Tống, Hiếu Tông, Chính Đức, từ một tu soạn hàn lâm một đường thăng chức tới nội các Đại học sĩ, môn sinh cố lại trong triều nhiều không đếm xuể, ngay cả đương kim thiên tử Chu Hậu Chiếu cũng là đệ tử của hắn, lời Dương Đình Hòa nói ra thì ai dám

không coi trọng?

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu càng lạnh hơn, nhìn chằm chằm khuôn mặt có có sắc người của Phùng Uyên, gật đầu nói: "Dương tiên sinh nói không sai, Phùng Uyên là trung hay gian, có tư thông với phiên nghịch hay không thì không cần phải tranh cãi, tra cái là biết, võ sĩ điện tiền truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho Cẩm Y vệ, Đông Hán cùng với sai dịch của hình bộ và Đại Lý tự hiện tại tới phủ Phùng Uyên tra xét."

Võ sĩ Ngoài điện dạ to một tiếng rồi xoay người bước đi.

Phùng Uyên nghe vậy sắc mặt rất nhanh chóng xám ngoét, giống như người chết nằm trong quan tài, cả người run rẩy, lúc này bản thân còn khó bảo toàn, nào còn nghĩ tới hạch tội Tần Kham. Sau một lúc thì không chịu nổi áp lực quá lớn, cả người mềm oặt nằm dưới đất.

Nhìn thấy phản ứng này của Phùng Uyên, quần thần trong điện lập tức biết bản danh sách Tần Kham đưa lên không giả, Phùng Uyên ss khẳng định không sạch sẽ. Mà vận mệnh của hắn cũng đã được chú định, hình phạt cả nhà bị giải ra chợ chém đầu thị chúng là không thể tránh khỏi.

Vị hoàng đế Chu Hậu Chiếu này xem như là hoàng đế ngu ngốc nhất hoang đường nhất trong các đời hoàng đế Đại Minh, nhưng hoàng đế có ngu ngốc đến mấy cũng có lúc tích cực, đó chính là hoàng quyền của mình, đây không chỉ là quyền lực của một hoàng đế, mà còn liên quan đến giang sơn mà tổ tiên vất vả đánh hạ. Chuyện liên quan đến hoàng quyền, trong mắt Chu Hậu Chiếu là không thể chịu được một hạt cát, loại chuyện ăn cây táo, rào cây sung như tư thông với phiên vương mưu phản này cả nhà bị chém là không phải nghi ngờ.

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nhìn chằm chằm Phùng Uyên, nói: "Phùng Uyên. Nếu Hán Vệ và hình bộ Đại Lý tự không tra ra được chứng cứ phạm tội từ trong nhà ngươi, chứng tỏ là trẫm trách oan ngươi, trẫm sẽ ở trước mặt văn võ bá quan cả triều bồi tội với ngươi. Ngược lại, tư thông v phiên vương mưu phản là tội gì thì chắc ngươi hiểu.

Phùng Uyên mặt trắng bệch, run giọng nói: "Bệ hạ, thần, thần vô tội, thần bị mưu hại."

Chương 679: Đồ cùng chủy kiến (hạ)

Còn chưa nói xong thì cuối cùng không chịu nổi sự sợ hãi cực lớn trong lòng, mắt trợn ngược, ở trước mặt văn võ cả triều ngất đi.

Chu Hậu Chiếu cười lạnh nói: "Quả nhiên là đại trung thần, chỉ tiếc vị trung thần này hơi yếu ớt, Người đâu, đưa Phùng Uyên ra ngoài, võ sĩ điện tiền trông giữ nghiêm ngặt."

Phùng Uyên Mặt cắt không còn hột máu được võ sĩ kéo ra ngoài, trong điện lại khôi phục yên ắng.

Kết quả điều tra của Hán Vệ đã không còn quan trọng, nhìn biểu hiện của Phùng Uyên, mười phần có chín là dính rồi.

Vừa ra trận đã có người chết, thế công chuẩn bị đã lâu còn chưa bắt đầu đã bị bản danh sách của Tần Kham nhẹ nhàng bóp chết.

Các quan văn đang rục rịch muốn động bị chấn trụ, cho dù có rất nhiều không thẹn với lòng tự hỏi không hề có dính dáng tới Ninh vương. Lúc này đứng trong điện nhưng không dám nói gì, vẻ mặt kinh nghi, bọn họ không biết Tần Kham còn có bao nhiêu đòn sát thủ chưa tung ra, cho nên không thể không ném chuột sợ vỡ đồ.

Rõ ràng nên là dồn hết sức của cả triều khởi xướng một kích sắc bén mà trí mạng với gian nịnh, nhưng từ lúc triều hội bắt đầu cho đến bây giờ, khí thế của các quan văn không ngờ bất tri bất giác yếu đi rất nhiều, thế công tự dưng biến thành thế thủ, mọi người chỉ biết thầm cầu nguyện trong lòng, mong Tần Kham hôm nay tích chút đức, đừng tổn thương bọn họ quá đáng.

Quần thần Trong điện ai mang tâm tư nấy, Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, nói: "Sau khi Tan triều Cẩm Y vệ và Đông Hántheo danh sách bắt người, không tha không bỏ xót, tra rõ đầu đuôi."

Dừng một chút, Chu Hậu Chiếu nói tiếp: "Đại Minh ta dùng trung

hiếu trị thiên hạ, chư vị là sĩ phu cùng trị thiên hạ với trẫm, một sống người nào đó ở chỗ trẫm làm quan, ăn bổng lộc của của vua, ở chỗ Ninh vương thì phát tài, làm dày túi mình, chuyện tốt trong thiên hạ đều để cho các ngươi chiếm hết, vậy thì để 'trung hiếu' vào đâu."

Những lời này khiến quần thần trong điện mồ hôi lạnh lã chã, tuy không phải là quát mắng chỉ trích, nhưng mỗi người đều cảm thấy xấu hổ vô cùng, so với chỉ vào mũi mình mà chửi thì còn khó chịu hơn.

Một bản danh sách đã đàn áp khí thế của quần thần, Chu Hậu Chiếu lúc này cũng thoải mái hơn rất nhiều, ngồi lại xuống long ỷ rồi từ tốn nói: "Việc này cứ thế mà làm, bỏ qua không đề cập tới nữa, chư khanh còn có việc gì tấu không?"

Vừa dứt lời, lại là thanh âm quen thuộc khiến tim quần thần như thắt lại vang lên.

" Thần, còn việc muốn tấu."

Sắc mặt Quần thần càng khó coi, lại không nhịn được quay đầu chăm chú nhìn Tần Kham đang đứng trong điện.

Khóe miệng Chu Hậu Chiếu lộ ra nụ cười: "Ninh Quốc Công hôm nay thật sự là đặc biệt lo lắng tới quốc sự, có việc cứ tấu đi."

Đón ánh mắt lo lắng hoặc sợ hãi của các quan văn, Tần Kham đưa tay vào trong tay áo mò trái mò phải, lại lấy ra một bản tấu chương, hai tay giơ lên cao quá đầu.

" Mật thám Cẩm Y vệ dưới trướng thần mấy tháng bôn tẩu truy tra, nay đã điều tra rõ hơn trăm thương nhân của ba tỉnh Chiết Giang, Phúc Kiến, Nam Trực Đãi tự ý đóng thuyền rời bến mậu dịch với phiên quốc, bọn họ cấu kết với nha môn quan phủ địa phương và hải phòng vệ sở địa phương, chia chác với nhau, những thương nhân này rời bến động cái là dùng hơn mười chiếc thương thuyền, khi đi thì mang tơ lụa, lá trà, đồ sứ, khi về thì mang sâm núi, sứ ngọc của Triều Tiên, đồi mồi, giáp trụ, Oa đao, quặng bạc của Nhật bản, một lần qua lại kiếm cả trăm vạn, ví dụ như thương nhân phủ Đài Châu Chiết Giang Dư Thắng Ân, thương nhân phủ

Hưng Hóa Phúc Kiến Ngụy Ứng Long, thương nhân phủ Hoài An Nam Trực Đãi Chu Truyền Tự, đều dùng cự lợi hối lộ tri phủ và vệ Chỉ huy sứ địa phương, để quan phủ trở thành cánh chim cho thương nhân, hộ giá hộ tống cho họ, hiện Cẩm Y vệ đã điều tra rõ án này, người liên quan tới vụ án đều đã bắt vào kinh, thương nhân bị bắt cũng đã nhận tội cung khai, còn có người..."

Tần Kham tạm dừng một lát, ánh mắt như lơ đãng lướt qua chư thần trong điện, nói tiếp: "Thương nhân bị bắt đã thú nhận, có cả đại thần kinh sư liên quan tới vụ án, làm chỗ dựa cho họ, Cẩm Y vệ đang tìm hiểu nguồn gốc, khuynh lực truy tra. Chỗ này có kỷ yếu tra án của Cẩm Y vệ và bản thú nhận của các thương nhân bị bắt, xin dâng tới trước thềm của bệ hạ để bệ hạ định đoạt."

Trong điện có không ít người sắc mặt càng khó coi hơn, thế công của họ Tần này thật sự là đợt này nối tiếp đợt khác, trước tiên dùng chuyện Ninh vương hối lộ để thắng lấy khí thế, bịt miệng mọi người, rồi lại lấy chuyện bắt thương nhân vùng duyên hải ra để mọi người loạn tự loạn trận cước, một chiêu này đặc biệt ác độc, những thương nhân vùng duyên hải tuy rằng địa vị thấp, nhưng là căn cơ chủ yếu tụ tiền tài của rất nhiều đại thần, thằng nhãi Tần Kham này không ngờ lặng lẽ phái Cẩm Y vệ ra tận diệt, hành động này không chỉ cắt đứt căn bản của mọi người, còn dồn rất nhiều đại thần vào hiểm địa, phải biết rằng, rất nhiều chuyện không dám để người khác biết của bọn họ lại bị những thương nhân này nắm rõ.

Tào Duyên đứng trong hàng như bị sét đánh, mặt già bép núc lập tức trắng bệch, tay nhấc lên chỉ vào Tần Kham bật thốt: "Ngươi nói bậy! Quả thực là ác nhân..."

Chưa nói hết, Tào Duyên rất lý trí ngậm miệng, sắc mặt đầy hối hận.

Không thể phủ nhận, Tần Kham quả thật là ác nhân cáo trạng trước, cảng đông Thiên Tân đóng mấy chục chiếc hải thuyền tùy thời giương buồm rời bến, hắn lại có mặt mũi hạch tội người khác rời bến kiếm lời, tuy rằng các quan văn kiến thức rộng rãi, bản thân và người khác đều hình thành thói quen tiết tháo không có giới hạn, nhưng lúc này mọi người hiển nhiên đã nảy sinh trình độ nhận thức về hạn cuối của tiết tháo.

Không có hạn cuối thì không có hạn cuối, án tử Cẩm Y vệ tra được là thật, hai cái chẳng hề xung đột gì nhau.

Tào Duyên vừa thốt ra khỏi miệng thì không dám nói nữa, hắn cảm giác được những lời này không hay, tên nghiệt súc Tần Kham này không biết còn cất giấu bao nhiêu thủ đoạn chờ hắn, nếu ở trên kim điện này xung độtvới hắn, kết cục của Tào Duyên đại khái sẽ không khá hơn Phùng Uyên là bao nhiêu.

Tào Duyên mình đầy Kinh nghiệm rất nhanh khống chế được sự phẫn nộ của mình, hít sâu một hơi, mặt già xanh mét ngậm miệng lại, mắt nhỏ nhìn chằm chằm Tần Kham, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vẻ e ngại, thậm chí lờ mờ mang theo một tia tuyệt vọng, hắn có dự cảm, triều hội hôm nay Tần Kham chắc sẽ không bỏ qua cho hắn.

Kỷ yếu tra án và giấy thú nhận của thương nhân rất nhanh được thái giám trực nhật đưa đến tay Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu lật mấy trang, vẻ mặt lại càng lúc càng phẫn nộ.

" Ha ha, hay, hay quá! Không ngờ giang sơn của trẫm lại có nhiều trung thần lương tướng như vậy, bổn phận lương dân, trẫm thật sự là vinh hạnh quá."

Nụ cười không có tiếng cười khiến quần thần rùng mình trong lòng, vẻ mặt lại càng sợ hãi thấp thỏm.

Năm ngoái một đám đại thần vì chuyện Tần Kham tự tiện đóng thuyền mà hạch tội liên tục, tấu chương nội các nhận được lên tới hơn một ngàn bản, ai nấy bày ra sắc mặt đại công vô tư, lòng lo cho xã tắc, dùng ngòi bút làm vũ khí muốn dồn Tần Kham vào chỗ chết. Nhưng mà chỉ qua nửa tháng, lại bị Cẩm Y vệ đào ra nội tình đen tối, thì ra chính là trò khôi hài vừa ăn cướp vừa la làng.

Trong đại điện tĩnh lặng như Quỷ Vực, bất kể là có tham dự cấu kết với hải thương kiếm lời hay không, tất cả quan văn chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát.

" Các ngươi mỗi ngày ở trước mắt trẫm nói cái gì không thể trái với tổ chế, trẫm cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai đang làm trái tổ chế, rốt cuộc là da mặt dày bao nhiêu để đỡ cho cái miệng của

các ngươi, Hán Vệ lập tức xuất kinh nghiêm tra, phải tra tới cùng! Tất cả những người liên quan tới vụ án này, bất kể quyền cao chức trọng bao nhiêu, đều bắt hết vào kinh nghiêm thẩm."

Quần thần sợ hãi quỳ lạy: "Bệ hạ bớt giận..."

Trong không khí Kinh hoàng bất an, vẫn là thanh âm quen thuộc đó, nó lại đẩy tâm tình của rất nhiều người vào vực sâu.

" Thần Tần Kham, còn có việc muốn tấu."

Chu Hậu Chiếu hung hăng phất tay áo: "Tấu đi."

" Tháng 11 Năm ngoái, có tặc nhân trên phố hành thích thần, Hán Vệ sau nhiều ngày truy bắt, cuối cùng đã bắt sống được hai gã thích khách, hai người này chính là người huyện Văn An Bắc Trực Đãi, từng là mã tặc dưới trướng huynh đệ Lưu thị, hai người cung khai, ám sát thần là vì được người sai khiến, người đó cũng chính là đồng liêu trong triều, bản cung của hai gã thích khách ở đây, xin bệ hạ ngự lãm định đoạt."

Bùm!

Trong hàng, Tào Duyên sắc mặt trắng bệch ngã vật xuống đất như đống bùn.

Chương 680: Thiên tử gánh oan (1)

Ba đạo tấu chương, đạo sau chết người hơn đạo trước.

Cho tới lúc này, quần thần trong điện mới giật mình phát giác, hôm nay nào có phải là tru trừ gian nịnh, căn bản chính là gian nịnh khởi xướng phản công điên cuồng với quan văn, hai đạo tấu chương trước đã kéo mấy chục người xuống ngựa, khí thế như cầu vồng quán nhật, thế không thể đỡ, đạo tấu chương thứ ba lại đằng đằng sát khí, nhắm thẳng vào Binh bộ Tả thị lang Tào Duyên.

Trong triều không giấu được tin tức, nhưng chuyện đã phát sinh, mọi người cho dù không có chứng cớ, nhưng lại biết rõ là người nào làm, ví dụ như án ám sát Tần Kham trên phố, mọi người trong lòng ít nhiều cũng rõ.

Thấy Tần Kham vừa dứt lời, Tào Duyên liền nằm bẹp xuống đất, quần thần trong lòng càng minh bạch.

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng liếc Tào Duyên đang nằm xụi lơ, sau đó tự động lướt qua hắn, nói: "Triều Chính Đức của trẫm có nhiều khí tượng mới thật, việc triều thần thuê người ám sát đồng liêu không ngờ cũng có xảy ra, hơn nữa còn ở ngay quốc đô hoàng thành, ngay dưới mí mắt trẫm! Tần Kham, tặc nhân đã cung khai rồi, chủ mưu phía sau là ai?"

Tần Kham cố ý như liếc một cái về phía Tào Duyên, nụ cười âm trầm nơi khóe miệng khiến Tào Duyên như rơi vào hầm băng, tay chân lạnh buốt.

"Ngươi, ngươi nhìn ta làm cái gì? Không phải ta! Ngươi rõ ràng là mưu hại! Ngươi giết hại trung lương!"

Dưới áp lực tâm lý Cực lớn, Tào Duyên cuối cùng cũng không khống chế được, gân xanh trên cổ nhô lên, nắm chặt quyền đầu, nghiến răng ken két.

Ánh mắt của quần thần Trong điện lại trở nên cổ quái, tất cả ánh mắt như đèn pin chiếu thẳng vào mặt Tào Duyên.

Tần Kham xoa xoa mũi, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa như trêu tức, chậm rãi nói: "Tào đại nhân, bệ hạ và chư vị đồng liêu ở đây, lỗ tai nào của ngươi nghe thấy ta vừa rồi nói ra tên của ngươi hả?"

Tần Kham nói xong, trong hàng huân quý trong điện bỗng nhiên rất không nể tình truyền ra mấy tiếng cười xì, còn sắc mặt của các quan văn trong điện thì rất khó coi.

Tào Duyên choáng váng, ngơ ngác ngồi trên sàn đá lạnh, trán túa mồ hôi.

Hắn phát hiện mình đã làm một chuyện ngu xuẩn, một chuyện ngu xuẩn rất đòi mạng, trình độ ngu xuẩn của chuyện này đại thể chẳng kém gì cố sự "chỗ này không có ba trăm lượng", Tào Duyên thường ngày rất khôn khéo giảo hoạt, hôm nay thật sự đã bị những đạo tấu chương nối tiếp nhau của Tần Kham dọa sợ, không biết Tần Kham mai phục bao nhiêu hậu thủ chờ hắn, thế là bất giác rối loạn trận cước.

" Ta... Ta..." Mặt béo của Tào Duyên tái nhợt, mồ hôi trên trán cuồn cuộn chảy xuống, lắp bắp cả nửa ngày mới cố nặn ra được vẻ mặt chính nghĩa nói: "Ta là sợ ngươi vu hãm trung thần, cho nên nhắc nhở ngươi trước, chuyện ngươi bị ám sát trên phố không liên quan gì đến ta, đừng có đổ oan cho ta."

Những lời giải thích này yếu ớt tới mức ngay cả các quan văn cũng đều cười nhạt, thật sự quá gượng ép.

Tần Kham cười nói: "Chẳng trách Tào đại nhân trải qua nhiều mưa gió mà vẫn sừng sững không ngã, sự cẩn thận khiến người ta phải bội phục."

Bất kể là giải thích yếu ớt như thế nào, sau khi nói được mấy câu trên mặt Tào Duyên lại khôi phục mấy phần huyết sức, cảm xúc cũng an định hơn rất nhiều, thân hình mập mạp cũng cố gắng lắc lư đứng dậy.

Tần Kham nếu không ở ngay trước mặt chỉ hắn, xem ra cái gọi là

bắt được thích khách chỉ sợ là mê trận mà tên họ Tần này cố ý bày bố, giả thần giả quỷ, chỉ là hận mình quá nóng vội, chưa đánh đã khai. Nghĩ đến đây, tâm tình Tào Duyên cũng buông lỏng hơn nhiều.

Chu Hậu Chiếu ngồi trên long ỷ bất mãn hậm hừ: "Các ngươi tán gẫu đủ chưa? Tán gẫu đủ rồi thì mau nói đi, hai gã thích khách đó cung khai thế nào? Trẫm muốn biết là ai to gan lớn mật như vậy, dám thuê người ám sát trọng thần của ta."

Tần Kham thu hồi vẻ mặt tươi cười, nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, người mà thích khách khai, chính là Binh bộ Tả thị lang Tào Duyên."

Ầm!

Giống như một giọt nước rơi vào trong chảo sôi, cả điện lập tức vỡ òa.

Tào Duyên vốn đã hơi thả lỏng tâm tình, lại bị một câu này của Tần Kham đánh xuống mười tám tầng địa ngục, một thân thịt béo run lên mấy cái, lại bùm một tiếng ngã xụi lơ xuống đất.

" Ngươi, ngươi.... Tần Kham, ngươi đang lường ta à?" Tào Duyên hổn hển chỉ vào hắn.

Tần Kham trợn tròn mắt đầy vô tội: "Không, trên bản cung của hai gã thích khách chính là nói như vậy."

"Nhưng, nhưng ngươi vừa rồi rõ ràng..."

Tần Kham lộ ra vẻ mặt đồng tình: "Vừa rồi ta chỉ là muốn để chút dư sinh còn lại không nhiều của ngươi được sung sướng thêm một chút, ta hảo tâm như vậy, mặc dù không thể nsoi là hơn xây phù đồ bảy cấp thì ít nhất cũng có thể coi như là thượng thiên nhược thủy, hậu đức tái vật rồi..."

Những lời đầy vô tội này nói xong, bao gồm cả Chu Hậu Chiếu trên long ỷ, mọi người đều thầm xì một tiếng khinh miệt ở trong lòng.

Trong điện rất nhiều người bỗng nhiên sinh ra tò mò cực lớn đối

với Tần trang Sơn Âm Thiệu Hưng, nơi sinh của Tần Kham, bọn họ rất muốn tới thực địa tìm tòi nghiên cứu một chút, xem liệt tổ liệt tông Tần gia khi hạ táng có phải chọn sai phong thuỷ hay không, bằng không làm sao mà sinh ra được cái đồ thất đức tới như vậy.

" Ha ha, ha ha! hay! Tào ái khanh không hổ là là bề tôi trụ cột của xã tắc, dám thuê người ám sát Quốc Công đương triều, gan to tới càng lúc càng không có giới hạn." Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên cười ha hả, nhưng trong mắt lại không có nét cười, ngược lại là một mảng đằng đằng sát khí, sau khi cười hai tiếng, Chu Hậu Chiếu rất nhanh cả giận nói: "Võ sĩ Điện tiền, lột áo quan, tháo mũ quan của Tào Duyên, nhốt vào chiếu ngục, Hán Vệ nghiêm thẩm."

Tào Duyên Mặt cắt không còn hột máu hô oan uổng tới khản cả giọng, nhưng lại bị võ sĩ ngoài điện thô lỗ lôi ra ngoài.

Chu Hậu Chiếu đứng lên, sầm mặt nhìn quần thần, cười lạnh nói: "Trẫm vẫn cho rằng đại thần triều đường mặc dù đối với trẫm có rất nhiều kiềm chế, cũng là do lòng dạ quân tử quang minh trung trực, không ngờ triều đường của trẫm thì ra tràn ngập yêu ma quỷ quái, diện mạo muôn hình muôn vẻ, trước mặt là người, phía sau là quỷ, cái gọi là quân tử, cái gọi là trung thần, bảo trẫm làm thế nào để tin vào hai mắt của mình?"

Quần thần nghe vậy, mặc dù trong lòng tức nhận, nhưng có điều hôm nay ba đạo tấu chương của Tần Kham quả thật đã kéo không ít người xuống ngựa, những người này thường ngày thì ra vẻ đạo mạo, nhất phái phong phạm trung thần, thật sự là ngáng chân Chu Hậu Chiếu không ít, mọi người muốn cãi cũng không có lý do gì, chỉ có thể mặt đỏ tai hồng cúi đầu không nói gì.

Chu Hậu Chiếu vỗ nhẹ lên tấu chương Tần Kham trình lên, trong mắt lộ sát khí: "Nhận hối lộ của Ninh vương, quan thương cấu kết mậu dịch với phiên quốc, thuê người ám sát Quốc Công đương triều, ba án này Hán Vệ lùng bắt tra rõ, trẫm bất kể ba án này liên lụy rộng bao nhiêu, có bao nhiêu người được gọi là trung thần liên quan tới vụ án, có một bắt một! Triều đường nếu không chỉnh đốn thì càn khôn sáng láng ở đâu."

Quần thần trong lòng giật thót, Tần Kham lại rất nhanh khom người nói: "Thần lĩnh chỉ."

Một hồi âm mưu nhằm vào Tần Kham, lại ở ngay trên kim điện triều đường bị một mình Tần Kham hóa giải, không chỉ như vậy, càng đánh cho quan văn liên tiếp bại lui, hãm sâu vào vũng bùn.

Các đại thần bị dọa sợ rồi, cho dù là những người không liên quan tới ba án này giờ cũng im miệng không nói gì. Nhưng chỉ thấy trong tay áo Tần Kham vẫn căng phồng, cũng không biết tên nghiệt súc này như dormeon còn cất giấu bao nhiêu tài liệu đen đang vận sức chờ phát động, mọi người sao dám lên tiếng nữa?

Trong cái triều đường đục ngầu này, người chân chính không thẹn với lương tâm dù sao cũng không nhiều lắm.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có, ít nhất Đại học sĩ Lương Trữ chính là một trong số đó, lão Lương cả đời này làm quan trong sạch, tới cuối đời vẫn không để lại chút nhược điểm nào.

Trong điện lặng ngắt như tờ, hồi lâu không có ai lên tiếng, lúc Chu Hậu Chiếu nhàm chán muốn tuyên bố bãi triều, Lương Trữ bước ra khỏi hàng, hừ lạnh nói: "Tần Kham, lão phu cả đời trong sạch, lão phu không sợ gì cả!"

Tần Kham ngẩn người, tiếp theo vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Lương Đại học sĩ lúc này nơi này nói những lời này, chẳng lẽ muốn hạ quan ở trước cửa nhà ngài xây một đền thờ công đức à?"

Lương Trữ cả giận nói: "Lão phu là muốn nói với ngươi, lão phu một thân chính khí, không hề sợ hãi gì cả, cho nên lão phu có tư cách để hỏi ngươi."

Tần Kham nhíu mày, trong đầu nhanh chóng lục lại những điều tra về Lương Trữ của mật thám Cẩm Y vệ, nghĩ tới nghĩ lui lại phát hiện trừ Lương Trữ khi hoan hảo với tiểu thiếp phòng thứ tư trong phủ thích để nữ cưỡi lên ra thì thật sự không có nhược điểm nào khác để tóm, mà cái loại chuyện thích nữ đè lên trên này nghiêm khắc mà nói thì cũng không phải là nhược điểm đại nghịch bất đạo gì, đây thật sự là một hiện tượng rất phổ biến, ví dụ như Dương Đình Hòa, Trương Thăng, Dương Nhất Thanh vân vân, đều thích nữ ở trên...

Rùng mình mấy cái, Tần Kham phát hiện tư duy của mình hơi nhảy cóc, vội vàng dừng cương trước bờ vực, trong lòng càng khinh bỉ không thôi đối với hành vi rình mò không biết xấu hổ, không lỗ nào là không chui vào được của mật thám Cẩm Y vệ dưới trướng mình.

Thế là Tần Kham phẫn nộ hừ một tiếng, không thể không chắp tay tươi cười: "Lương công cứ hỏi, hạ quan ngôn vô bất tẫn."

Chương 680: Thiên tử gánh oan (2)

Lương Trữ hậm hực nói: "Triều thần Kinh sư đông đúc, khó tránh khỏi tốt xấu lẫn lộn, bọn họ bị ngươi kéo xuống ngựa cũng không có nghĩa là ngươi sạch sẽ, lão phu hỏi ngươi, ngươi tự mình đóng thuyền chiêu mộ thủy sư là muốn gì?"

Lương Trữ nói xong, các đại thần liên tiếp bị kinh hãi cuối cùng cũng hồi thần một chút.

Đúng rồi, hôm nay hi lý hồ đồ bị họ Tần này kéo ngã nhiều người như vậy, nhưng tội trạng của hắn cũng không nhỏ, hơn nữa ở cảng đông Thiên Tân đóng hải thuyền đây là chuyện mọi người đều biết, có quanh co cũng không được?

Trong điện dần dần trở nên ầm ĩ, quần thần giống như cả người được rót vào một cỗ sức sống như thanh tuyền, tinh thần chấn hưng mồm năm miệng mười chỉ trích.

Nghe vô số thanh âm trách cứ, Tần Kham mặt không đổi sắc, khí định thần nhàn khụ khụ hai tiếng, sau đó cười nói: "Chư vị đồng liêu, tư tạo hải thuyền là đúng, việc này Tần mỗ cũng không phủ nhận, có điều... Tần mỗ là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, là thân quân của thiên tử, mọi chuyện đều nghe bệ hạ sai phái, tư tạo hải thuyền á... Tất nhiên là phụng ý chỉ của bệ hạ."

Ritsttt!

Trong điện toàn là tiếng hít hơi lạnh, đại điện đang nhao nhao ồn ào lại trở nên vắng lặng, mọi người trợn mắt há hốc mồm mà di dời tầm mắt, toàn bộ hướng về Chu Hậu Chiếu đang ngồi bắt chéo chân đầy nhàn nhã trên long ỷ giống như xem kịch.

Tần Kham vừa mới dứt lời, Chu Hậu Chiếu rốt cuộc không có cách nào khác nhàn nhã được nữa, nghe vậy thiếu chút nữa thì từ trên long ỷ ngã vật xuống, trợn to mắt như chuông đồng, ngây ngốc nhìn Tần Kham đứng giữa điện, vẻ mặt vô tội và mờ mịt.

Tần Kham nháy mắt mấy cái với hắn: "Bệ hạ, thần nói không sai chứ?"

"Hả? A... a!" Sau ba trợ từ, Chu Hậu Chiếu cuối cùng cx minh bạch một sự thật, Tần Kham này rất không nghĩa khí để hắn gánh tội thay.

"Đúng, đúng, tạo hải thuyền chiêu mộ thủy sư kỳ thật là ý chỉ của trẫm, đúng, là ý tứ của trẫm! Trước kia trẫm không thừa nhận, Tần Kham chịu tội thay trẫm. Đúng, chính là có chuyện như vậy." Chu Hậu Chiếu gật đầu thật mạnh.

Lương Trữ đứng ngây ra hồi lâu, cuối cùng giật nảy mình, cả giận nói: "Bệ hạ, ngươi sao có thể..."

"Dừng! Đừng nói nữa, trẫm biết sai rồi..." Chu Hậu Chiếu xua tay, con mắt đen láy đảo quanh, không biết gợi lên hồi ức tốt đẹp gì, vẻ mặt nghiêm lại, đau đớn nói: "Trẫm làm trái với tổ chế, thật sự là thẹn với tổ tông xã tắc, trẫm quyết định... Ừ, quyết định tới Thái Miếu kiểm điểm, mọi người cùng đi, đi nào!"

Một tội danh có thể lấy mạng của Tần Kham, bị Chu Hậu Chiếu gánh thay, các đại thần trợn tròn mắt, tựa như một đám chó thấy nhím co lại, muốn cắn lại không biết cắn vào đâu.

Quốc Công Đại Minh không ít, ở kinh sư cũng có mười mấy người, lật đổ một hai, giết chết một hai, đối với các quan văn mà nói thì không hề d áp lực tâm lý, huống chi Ninh Quốc Công này không chỉ là gian nịnh được công nhận, hơn nữa còn rất không chú ý tới quy tắc của trò chơi.

Quốc Công có thể giết chết, nhưng hoàng đế thì lại chỉ có một, phạm phải sai lầm có lớn đến mấy thì ngươi cũng không thể bắt hoàng đế vào tù được. Vận mệnh chính trị của Đại Minh tuy nói là quân yếu thần mạnh, nhưng cũng không vô pháp vô thiên tới mức đại thần có thể tùy tiện thay hoàng đế, khi hoàng đế hoang đường, đại thần có thể dâng tấu chương trách cứ mấy câu, thậm chí ngôn mũi hoàng đế mà mắng là hôn quân, những việc này đều có thể, bởi vì bọn họ có lời thánh nhân làm vũ khí va cọc tiêu đạo đức, nhưng thánh nhân không hề dậy bọn họ đổi hoàng đế, ở triều đại nào thì cũng là đại nghịch bất đạo.

Võ miệng đánh tới mức này, có thể nói là đôi quân thần Chu Hậu Chiếu và Tần Kham này đang chơi xấu, nhưng sự vô lại của bọn họ không nghi ngờ gì nữa là rất đơn giản hữu hiệu, trong Kinh Thi các sĩ tử từ nhỏ đã đọc có một câu ""Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ. Suất thổ chi tân, mạc phi vương thần", từ thời kì xuân thu, các tiền bối văn nhân đều đã đăng ký xong quyền tài sản của hoàng đế, lịch đại hoàng đế ngay cả phí sang tên cũng không phải bỏ, toàn bộ thiên hạ đều tự động là thuộc về hắn, người trên lý luận có quyền sở hữu hợp pháp cả tòa giang sơn này muốn ở trong nhà mình đóng mấy chiếc thuyền rời bến bán mấy món đặc sản, làm phong phú nội khố đã quắt queo của mình một chút thì ai có thể làm gì được hắn?

Lấy "Trái với tổ chế" ra để tóm hắn. Nhưng hắn vừa rồi cũng nói, hành động này quả thật trái với tổ chế, thái độ nhận tội rất dứt khoát, thậm chí chủ động yêu cầu Thái Miếu thỉnh tội, đã nói tới nước này, các đại thần còn có thể làm gì được nữa?

Các đại thần Trong điện giống nuốt phải con ruồi, chỉ cảm thấy con ruồi này đang thuận theo cổ họng của họ rơi vào bụng, chạy loạn trong ngũ tạng lục phủ, còn sung sướng ca hát...

Chu Hậu Chiếu cười rất vui sướng, hắn cũng không ngại gánh cái oan này. Đối Với hắn mà nói, Thị phi trắng đen là thứ yếu, chỉ cần có thể khiến cho các đại thần miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng kì thực lại là nam đạo nữ xướng này thêm bực tức, oan nào hắn cũng đều muốn gánh.

"Ừ, triều hội hôm nay kết thúc. Trậm đã làm ra chuyện trái với tổ chế, giờ tới Thái Miếu thỉnh tội..." Chu Hậu Chiếu nheo mắt lại. Giống như một con tiểu hồ ly giảo hoạt, sắc mặt lại hết sức đau đớn: "Quân thần một thể, cùng trị giang sơn. Trẫm vào Thái Miếu thỉnh tội, chư vị ái khanh có phải cũng..."

Mí mắt Các đại thần đột nhiên giật giật.

Dương Đình Hòa rất đúng lúc cắt đứt lời nói của Chu Hậu Chiếu, trầm giọng nói: "Đóng thuyền rời bến là hành vi của bệ hạ, chúng thần không có gì để nói, về phần tới Thái Miếu thỉnh tội, theo ý kiến của thần, thôi miễn đi..."

Quần thần thở phào nhẹ nhõm, bất luận văn võ trong triều ở phê phái nào, lúc này đều trăm miệng một lời, tỏ vẻ thôi thì bỏ qua.

Đây chính là câm điếc nuốt hoàng liên, khổ nói không nên lời.

Tình thế triều tranh Hôm nay mọi người đều đã thấy, Tần Kham chiếm thượng phong tuyệt đối, cho dù Chu Hậu Chiếu hôm nay tới Thái Miếu kiểm điểm, đối với các quan văn mà nói thì cũng không có lợi ích gì, vả lại các quan văn chưa mất trí nhớ, cái loại chuyện tới Thái Miếu thỉnh tội này Chu Hậu Chiếu không phải chưa làm, hơn nữa làm rất thất đức. Đại thần cả triều bị hắn và Tần Kham chơi cho thiếu chút nữa thì mất một lớp da, một số người khi vào thì đi thẳng khi ra thì nằm ngang, phút cuối cùng còn bị lão hỗn trướng Lưu Cẩn ném đạn khí độc trộn cơm.

Nhớ tới cảm giác sống không bằng chết đó, các đại thần kìm lòng không đậu rùng mình một cái, thế là lúc này gần ngàn đại thần toàn bộ giống như Phật tổ ngộ đạo dưới gấp cây bồ đề.

Chuyện Đóng thuyền rời bến cho dù là bệ hạ thay Tần Kham gánh tội, nhưng tin tức trong đây hiển nhiên không phải đơn giản như ngoài mặt, bệ hạ cam tâm tình nguyện gánh nỗi oan này, trừ tình cảm của hắn và Tần Kham ra, mười phần có chính là trong việc hải vận này thật sự có phần của bệ hạ, có hoàng đế làm chỗ dựa cho tên nghiệt súc Tần Kham đó, hơn nữa còn ủng hộ trắng trợn như vậy, chuyện Tần Kham gia nhập hải vận dĩ nhiên không thể thay đổi, nếu thật sự bức hắn quá, chỉ cần hắn ra lệnh cho Cẩm Y vệ một tiếng, giữ nghiêm hải phòng, tiêu diệt thuyền tư, tru sát hải thương không hợp pháp, tài lộ của mọi người có thể thật sự sẽ phải đoạn tuyệt.

Chương 681: Hồ đồ loạn trận

Thanh âm Trong điện phản đối tới Thái Miếu kiểm điểm vang lên liên tiếp, từ trong xương tủy đều lộ ra sự thành khẩn, Chu Hậu Chiếu lại hơi có chút tiếc nuối chép chép miệng, rất không cam lòng hỏi: "Thật sự không muốn trẫm tới Thái Miếu thỉnh tội à? Trẫm lần này phạm sai lần không nhỏ mà."

" Bệ hạ không cần như vậy, vừa qua kỳ nghỉ dài, quốc sự tồn đọng trong triều rất nhiều, bệ hạ nếu thật sự có lòng thì phê duyệt tấu chương cũng có ý nghĩa hơn tới Thái Miếu kiểm điểm." Dương Đình Hòa chém đinh chặt sắt tranh phúc lợi, diệt mối họa cho triều thần, đại thần cả điện lập tức ném ánh mắt cảm kích về phía Dương Đình Hòa.

Đại thế như vậy, phí công vô ích, nhìn bộ dạng vân đạm phong khinh của Tần Kham, Lương Trữ suy sụp thở dài, lặng lẽ quay lại hàng, hắn biết hôm nay không kéo ngã Tần Kham tới được, người này hiển nhiên không phải tướng đoản mệnh phúc mỏng.

Quân thần khiêm nhượng nhau một hồi, Chu Hậu Chiếu ý chưa tận nhìn chung quanh một vòng, thái giám trực nhật rất có nhãn lực giơ phất trần trong tay lên, khi đang định tuyên bố bách quan bãi triều thì ngoài điện truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

" Phủ Thiên Tân tám trăm dặm cấp báo."

Chu Hậu Chiếu và các đại thần trong điện ngây ra, Tần Kham sắc mặt cũng thay đổi, vẻ mặt trở nên thấp thỏm.

" Tuyên."

Quân sĩ Báo tin tất nhiên không d tư cách vào Kim Loan điện, một gã đại hán tướng quân cầm quân báo quỳ gối ngoài cửa điện. Trầm giọng đọc: "Liêu Đông đô ti tham tướng, Thiên Tân thủy sư đề đốc Dương Đức Toàn dạp đầu hô Ngô hoàng vạn tuế, mùng tám tháng giêng năm Chính Đức thứ tư, thủy sư Thiên Tân rời bến, thần Dương Đức Toàn dẫn tám chiếc thuyền mới xuống biển thử nước, sau hai ngày rời cảng, mặt biển nổi sương mù dày đặc suốt ba

ngày không tan, thủy sư bị lạc đường và thiếu cấp dưỡng, sau ba ngày sương mù dày đặc tan hết, hạm đội thủy sư lại vô ý tới hải vực Trường Kỳ Nhật Bản, thần vốn muốn cập cảng để bổ sung cấp dưỡng rồi quay về, không ngờ Trường Kỳ Nhật Bản sai mấy trăm chiếc thuyefn lớn nhỏ nã pháo tấn công thủy sư ta trước, vì Nhật Bản chính là quốc gia mà Đại Minh ta không chinh phạt, thần sai thủy sư lui ra sau để cầu toàn, có điều chiến hạm Nhật Bản từng bước lấn tới, muốn dồn thủy sư bên ta vào chỗ chết, thần bất đắc dĩ, hạ lệnh đánh trả, mấy trăm chiến hạm Nhật Bản toàn quân bị diệt, thủy sư Đại Minh ta phần lớn không tổn hao gì, tướng sĩ thủy sư bị thương hơn ba trăm."

Đại hán tướng quân còn chưa đọc xong, quân thần trong điện đã đồng loạt hít một hơi lạnh, sắc mặt khác nhau, hết sức phấn khích.

Sau một hồi Yên lặng, Trong điện truyền ra một đạo thanh âm giận dữ.

" Dương... Dương Đức Toàn lớn mật quá! Tội đáng diệt chín tộc." Lương Trữ lại ra khỏi hàng, Lớn tiếng quát.

"Lời Lương công rất đúng, làm loạn luật tổ tông Đại Minh, mở ra chiến đoan với quốc gia không chinh phạt, tội không thể tha!"

" Xin bệ hạ mau mau hạ chỉ trừng phạt Dương Đức Toàn để làm gương cho võ tướng thiên hạ."

Phụ họa Phụ họa liên tiếp vang lên trong đại điện, sắc mặt Tần Kham và Chu Hậu Chiếu hết sức khó coi. Vất vả lắm mới khiến gió êm sóng lặng, không ngờ một đạo quân báo của tên Dương Đức Toàn này đã lại cuốn hắn vào gió lốc.

trong hàng, Dương Đình Hòa thấy Tần Kham sắc mặt khó coi. Trong lòng khẽ động, lúc cả điện đang ầm ĩ, Dương Đình Hòa đứng dậy, trầm giọng nói với đại hán tướng quân ngoài điện: "Quân báo này không đầu không đuôi, ngươi có phải chưa đọc xong hay không?"

Đại hán tướng quân thấy trong điện tình cảm quần chúng phẫn nộ, lúc đang khẩn trương nghe vậy vội vàng nói: "Hồi bẩm Dương Đại học sĩ, quân báo quả thực... quả thực chưa đọc xong."

Dương Đình Hòa trầm giọng nói: "Đọc tiếp đi."

Trong điện trong nháy mắt lại im lặng, đại hán tướng quân đọc tiếp: "Sau khi chiến hạm Nhật Bản toàn quân bị diệt, phía Trường Kỳ có một con thuyền nhỏ đi tới, vì thủy sư tiêu diệt mấy trăm chiến hạm Nhật Bản đã khiến phía Nhật Bản kinh sợ, đại danh cảng Trường Kỳ phái sứ giả tới đầu hàng thủy sư bên ta,, cũng giao ra quyền quân chính của Trường Kỳ, cung thỉnh vương sư Đại Minh ta nhập trú Trường Kỳ, thần từ chối mãi mà bên họ không chịu, sau hai ngày giằng co, quốc chủ Nhật Bản Hậu Bách Nguyên Thiên Hoàng, đại danh Tế Xuyên Thị, đại danh Đại Nội Thị Quân sai sứ giả tới Trường Kỳ, nguyện triều cống Đại Minh, sứ giả ba phía nay đã ngồi chiến thuyền của thủy sư bên ta tới Thiên Tân, mang cống lễ Nhật Bản tới kinh sư, thần địa vị thấp lời nói nhỏ, không dám thiện chuyên, xin bệ hạ và các đại nhân trong triều định đoạt."

Đại hán tướng quân đọc xong, thấy trong điện lặng ngắt như tờ, quần thần giống như bị trúng định thân pháp đứng ngây đơ bất động, không khỏi rụt rè nói: "Quân báo Thiên Tân đã đọc... đọc xong rồi."

Vẫn là một mảng yên tĩnh, ngay cả Tần Kham cũng ngơ ngác đứng ở trong điện mãi lâu không nói gì, các đại thần còn lại thì đầu kêu ong ong giống như bị chuông chùa đập trúng, mãi lâu chưa hồi thần.

Quân báo viết thật sự rất loạn, câu cú lủng củng, nhưng ý tứ đại khái thì mọi người đều nghe hiểu, nói ngắn gọn thì là Dương Đức Toàn này dẫn hạm đội Đại Minh đánh bậy đánh bạ chạy đến Trường Kỳ Nhật Bản, bị chiến thuyền Nhật Bản khiêu khích, không thể nhịn được nữa mới bắn chìm mấy trăm chiến thuyền lớn nhỏ của Nhật Bản, thế là quả hồng mềm Nhật Bản này sợ hãi, cho rằng quân đội Thiên triều Đại Minh sẽ động thủ với Nhật Bản, hơn nữa đã kiến thức sự lợi hại của thuyền chắc pháo mạnh của Đại Minh, thế không thể đỡ, thế là dứt khoát chân mềm nhũn, đầu hàng thủy sư Đại Minh.

Nói cách khác, Dương Đức Toàn dẫn tám chiếc cự hạm, hi lý hồ đồ chinh phục một tòa thành trì Nhật Bản, hơn nữa thiên hoàng và hai vị đại danh có thế lực lớn nhất Nhật Bản cũng bị dọa, thế là

phái sứ giả tới Đại Minh triều cống, từ sau thổ mộc chi biến, Nhật Bản đã đoạn tuyệt gần trăm năm triều cống, lần này bị một trận đại pháo của Dương Đức Toàn bắn, không ngờ lại khôi phục, hơn nữa là chính bọn họ chủ động yêu cầu khôi phục.

Chu Hậu Chiếu ngây ra, đại thần cả điện cũng ngây dại, bản quân báo này nếu đổi cách nói th quả thực có thể xưng là tiệp báo, hơn nữa là tiệp báo toàn thắng lớn hiếm thấy sau Vĩnh Lạc Đại Minh, tuy nói đánh quốc gia không chinh phạt, nhưng người ta sau khi bị đánh thì không hề tức giận, ngược lại bỏ hết mặt mũi vơ vết hết cống lễ vào kinh triều kiến thiên nhan, triệt để thần phục dưới chân thiên tử Đại Minh.

ngàn vạn lần không ngờ là, dân tộc Nhật Bản này mềm nắn rắn buông tới mức như vậy, khiến cho quan văn cả triều muốn mượn việc này để gây sóng gió cũng không có cớ, người ta đã nô nhan ti sắc vào kinh triều bái, ngươi lấy lý do gì mà trừng phạt Dương Đức Toàn?

Sau một lúc trầm mặc, Chu Hậu Chiếu hồi thần lại đầu tiên, cơ nhục trên mặt như trúng gió không ngừng run rẩy, vẻ mặt phức tạp cổ quái, không biết là muốn khóc hay là muốn cười, sau khi cố ý mà như vô tình liếc Tần Kham một cái, Chu Hậu Chiếu hắng giọng, thanh âm xen lấy sự hưng phấn mà run rẩy, nói: "Dương Đức Toàn này bậy bạ quá."

Nói xong Chu Hậu Chiếu rụt rè nhìn nhìn phản ứng của chúng thần dưới điện, mà chúng thần rất nể tình tiếp tục trạng thái đờ đẫn, Chu Hậu Chiếu mừng rỡ, vội vàng tăng thêm ngữ khí nói: "Ừ, hắn quá bậy bạ! Phải hạ chỉ răn dạy, bắt hắn đóng cửa kiểm điểm."

Một câu "bậy bạ" xem như đã quyết định chuyện này, nhẹ nhàng như gãi ngứa.

Đợi tới khi các đại thần phản ứng lại muốn bác bỏ thì Chu Hậu Chiếu đã thay đổi đề tài: "Sắc trời Hôm nay không còn sớm nữa, bãi triều đi, hai vị Đại học sĩ nội các và Trương Vĩnh ti lễ giám, ừ... cả Ninh Quốc Công Tần Kham nữa, các ngươi lập tức tới ngự thư phòng thương nghị một chút về việc Nhật Bản triều cống, đưa ra chương trình."

Chương 682: Chiến quả bất ngờ

Đại triều hội đầu tiên năm Chính Đức thứ tư hậm hực giải tán trong không khí loạn thất bát tao này.

Một lần triều hội vốn tính toán vây công Tần Kham, cuối cùng Tần Kham bình yên vô sự tới ngự thư phòng thương nghị chuyện Nhật Bản triều cống với Chu Hậu Chiếu và nội các Đại học sĩ, mà các đối thủ vây công hắn lại ai nấy bị bắt ngay trên điện, một bản danh sách nhận hối lộ của phiên vương phản nghịch, cộng với bản cung của hải thương và thích khách, truy cứu xuống thì ít nhất cũng có mấy chục quan văn bị bãi quan bắt hỏi, lần phản kích này của Tần Kham không thua gì một lần thanh tẩy triều đường cỡ nhỏ.

Các đại thần ra khỏi điện Phụng Thiên sắc mặt đều ủ ê, giống như chết cha chết mẹ, mọi người rất rõ ràng, lần vây công nhằm vào Tần Kham này đã thất bại triệt để, mà hậu quả của thất bại không chỉ là hơn mười vị quan văn vào ngục, càng nghiêm trọng hơn là, từ nay về sau càng không thể làm gì được hắn, chuyện đóng thuyền rời bến đã thành kết cục đã định, Tần Kham hắn một tay lung lạc hơn mười vị huân quý kinh sư, một tay nắm giữ túi tiền của đương kim hoàng thượng, từ nay về sau thử hỏi ai còn có thể khống chế được hắn? Sau này nếu lại có người nhằm vào hắn, không cần bản nhân hắn phải động thủ, chỉ lực lượng của hoàng thượng và các huân quý hợp lại cũng đủ để các quan văn uống một bình rồi.

Mãnh hổ lại về núi rồi.

Trong đầu các Quan văn bỗng nhiên nảy ra từ này, quay đầu nhìn cung điện nguy nga trang nghiêm đó, lại cảm thấy hết sức áp lực.

Thương nghị ở Ngự thư phòng kỳ thật chỉ là lấy lệ, tam đại thế lực của Nhật Bản phái sứ giả tới triều cống, đối với Đại Minh mà nói cũng không phải là chuyện xấu, truy cứu nguyên nhân, chuyện này không phải sai ở Đại Minh, ít nhất từ trên quân báo tấu chương của Dương Đức Toàn và quốc thư chính thức của Nhật Bản cho thấy, bên sai không phải là Đại Minh, bên trên viết rất rõ

ràng, Dương Đức Toàn "luôn nhường nhịn cầu toàn".

Thế là được rồi, trách nhiệm bắt đầu chiến quả không phải là Dương Đức Toàn. Bắn pháo đánh trả cũng là do không thể nhịn được nữa, dù sao Đại Minh ccx là Thiên triều thượng, Thiên triều thượng quốc cần sĩ diện, hành động của Dương Đức Toàn âm soa dương thác thế nào không ngờ hoàn toàn phù hợp với tâm tính của các văn nhân sĩ tử đương thời, đầu tiên không chủ động gây gổ, thế nhưng nếu có người chủ động trêu chọc ngươi thì phải hung hăng đánh lại, hơn nữa đại thắng mà về. Đương nhiên, đây chỉ là ở ngoài mặt. Trên thực tế đây căn bản chính là một lần giở trò lưu manh cấp quốc gia.

Chu Hậu Chiếu cao hứng tới phát điên, sau khi bãi triều thì một mình ở trong điện Cẩn Thân khoa chân múa tay, hưng phấn vô cùng, trừ lúc xem sách báo đồ trụy ra thì hắn chưa bao giờ hưng phấn như vậy.

Thế nhân đều biết kim thượng thượng võ. Chu Hậu Chiếu từ ngày đăng cơ đã lập chí làm võ hoàng đế. Chỉ tiếc vị võ hoàng đế này không có cơ hội kiến công lập nghiệp, lần duy nhất được hiển lộ thân thủ chỉ là bình định phản loạn Ninh vương, dã tâm của võ hoàng đế là lớn nhất. Hắn hy vọng nhất là nhìn thấy bờ cõi được mở mang, bản đồ được mở rộng, sự chấp nhất và nhiệt tình yêu thương đối với thổ địa so với tay buôn bất động sản kiếp sau thì không hề kém hơn.

Vị thủy sư đề đốc Dương Đức Toàn kia hồ đồ đánh một hồi hải chiến với hạm đội Nhật Bản, lại hi lý hồ đồ khiến cho cảng Trường Kỳ Nhật Bản sợ tới mức phải đầu hàng, đối với Chu Hậu Chiếu mà nói đó là công tích mở mang bờ cõi, thế là long nhan đại duyệt, đương trường hạ mấy đạo ý chỉ định phong thưởng cho Dương Đức Toàn, đương nhiên, trân quý nhất vinh quang nhất Đại Minh, nhưng trong mắt vị thiên tử thiếu niên này tước vị tiện nghi nhất ơn huệ lớn nhất là ắt không thể thiếu, lúc long nhan đại duyệt, thuận miệng phong cho Dương Đức Toàn tước vị "Tịnh Hải bá", thế tập võng thế, ai ngờ ý chỉ còn chưa ra khỏi cửa điện liền bị hai vị Đại học sĩ nội các cản lại.

Nhìn hai vị Đại học sĩ làm động tác nhiệt tình đâm đầu vào cột tử tự, Chu Hậu Chiếu đành phải phẫn nộ từ bỏ phong thưởng, thế là

Dương Đức Toàn dưới tình huống không biết sự tình đã trải qua sự lên xuống của nhân sinh, không chỉ không có tước vị, ngay cả chức quan cũng không được thăng, vàng bạc lụa là được ban thưởng cũng bị thu hồi, một tờ giấy phong thưởng đổi thành một tờ giấy răn dạy, đóng cửa kiểm điểm.

Suy nghĩ của Lương Trữ và Dương Đình Hòa đại biểu cho đại đa số suy nghĩ của quan văn trong triều, việc này tuy nói là âm soa dương thác, nhưng tuyệt đối không thể đề xướng, dù sao từ những năm Hồng Vũ Nhật Bản đã là một trong mười lăm những quốc không chinh phạt của Đại Minh, cho dù lần trước là Nhật Bản chủ động gây hấn, nhưng Đại Minh phát pháo đánh trả dù sao cũng đã làm trái với tổ chế, không truy cứu Dương Đức Toàn xem như đã là khai ân rồi, nếu còn phong thưởng thì càng thêm loạn, để thủy sư đề đốc khác thấy lợi để kiếm, hôm nay thủy sư Tuyền Châu tới Nhật Bản bắn hai pháo, ngày mai thủy sư Ninh Ba lại tới Nhật Bản bắn hai pháo, b thiên hoàng Nhật Bản không trêu ai không chọc ai sống thế nào?

Nhật Bản triều cống f đại sự, triều cống đã đoạn tuyệt trăm năm hiện giờ một lần nữa được khôi phục, ảnh hưởng chính trị không nghi ngờ gì nữa cực lớn, là mẫu quốc lớn nhất đông thổ, Chu Hậu Chiếu và hai vị Đại học sĩ nội các tất nhiên phải nghiêm túc đối đãi.

Là một trong những ngọn nguồn của việc này, Tần Kham ngược lại không có lời gì để nói, trầm mặc nhìn hai vị Đại học sĩ rủ rỉ nói ra các loại lễ nghi, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham nghe mà buồn ngủ, lén ngáp mấy cái, thương nghị cả nửa ngày cũng không đưa ra được chương trình cụ thể, thế là vô công giải tán.

Hậu đường Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti.

Tần Kham ngồi ở nội đường uống trà thơm, Đinh Thuận tất cung tất kính đứng ở trước mặt hắn bẩm báo tình huống chân thật về chuyện pháo kích Nhật Bản.

Nghe được một lúc, sắc mặt Tần Kham càng lúc càng cổ quái, do dự nói: "Ý của ngươi là nói, Dương Đức Toàn này quả thật là bị lạc đường, đánh bậy đánh bạ chạy tới Trường Kỳ Nhật Bản, sau đó thuận tay diệt hạm đội Nhật Bản, khiến Trường Kỳ sợ tới mức

phải lập tức đầu hàng?"

Đinh Thuận vẻ mặt cũng có chút cổ quái, dở khóc dở cười nói: "Công gia, đối với bên ngoài thì quả thật là nói như vậy, nhưng... Trên thực tế, Dương Đức Toàn sau khi tới gần cảng Trường Kỳ, vốn là định chủ động pháo kích cảng, bởi vì người này là kẻ thô lỗ, hắn chẳng phân biệt được sự khác nhau giữa bách tính Nhật Bản và giặc Oa, kết quả không đợi hắn hạ lệnh phát pháo, bên Nhật Bản không ngờ chủ động nã pháo với chúng ta, thế là đánh trúng tâm tư của Dương Đức Toàn này, hắn rất nhanh gọn thu thập người Nhật Bản.

Tần Kham ngây người một lát, lẩm bẩm nói: "Ta ra lệnh cho hắn là tới bb quốc đảo kia tiêu diệt giặc Oa, tên sát tài Dương Đức Toàn này lại hoàn toàn làm sai đề."

Đinh Thuận cười cười than: "Ai nói không phải, theo thuộc hạ thấy, người Nhật Bản quả thật bị dọa rồi, Công gia ngài nghĩ mà xem, mấy trăm chiếc chiến thuyền Nhật Bản ở cảng Trường Kỳ tuy nói đại bộ phận đều là thuyền nhỏ đánh cá, nhưng mấy trăm chiếc cộng lại cũng mênh mông cuồn cuộn, ai ngờ chỉ tám chiếc cự hạm của Đại Minh chúng ta lại có thể đánh cho bọn họ toàn quân bị diệt, đại danh của cảng Trường Kỳ có thể không sợ tới vỡ mật được sao? Bọn họ còn nghĩ là đã đắc tội với Đại Minh chúng ta ở chỗ nào đó, rắp tâm muốn họ mất nước diệt chủng, dưới tình huống này nếu không đầu hàng, đợi cho tên Dương Đức Toàn đó giết tới đỏ cả mắt, ai biết có phái binh đổ bộ giết cả nhà đại danh hắn hay không."

Tần Kham cười khổ nói: "Đây đúng là trong lúc khốn khó tìm được lối thoát, hiện tại thì hay rồi, không chỉ Trường Kỳ bị dọa cho đầu hàng, ngay cả thiên hoàng Nhất Bản và hai đại danh lớn nhất cũng bị dọa, tranh nhau tới Đại Minh chúng ta để triều cống, ta vốn chuẩn bị phái người tới Nhật Bản hiệp bàn việc thông thương với ba vị này, hiện giờ chắc là không còn cần nữa."

Đinh Thuận do dự nói: "Thuộc hạ đang cảm thấy kỳ quái, Trường Kỳ đánh một trận tuy là Đại Minh ta giành được toàn thắng, nhưng cũng không đến mức khiến cho thiên hoàng và hai vị đại danh có thế lực lớn nhất đó sợ tới mức phải triều cống, trong đây liệu có gì gian trá không?"

Tần Kham cười nói: "Không có gì gian trá đâu, ngươi không hiểu tình hình trong nước của Nhật Bản, dân tộc Nhật Bản này có thể nói là ti tiện nhất không d tiết tháo nhất, là dạng mềm nắn rắn buông điển hình, ngươi nếu cúi đầu khom lưng với bọn họ, bọn họ chẳng những sẽ khinh thường ngươi, hơn nữa sẽ nghĩ cách để khi dễ ngươi, ngươi nếu cường ngạnh đánh họ, họ ngược lại sẽ phục ngươi, sau này giao tiếp với người Nhật Bản cứ dùng quyền đầu mà nói chuyện, bọn họ sẽ phục ngay, nếu quá khách khí với bọn họ, chẳng những có lỗi với bản thân, mà còn có lỗi với lòng thành kính quỳ liếm đối với Thiên triều thượng chúng ta, rất tổn thương tới tình hữu nghị của hai nước."

Chương 683: Đại địch

Hơn trăm năm bế quan toả cảng, sự hiểu biết của người Minh triều đối với Nhật Bản quả thật không sâu, trong mắt bọn họ hình tượng người Nhật Bản giống như đại bộ phận tới từ giặc Oa, bọn họ buộc tóc ngược ra sau, mặc kimônô, vẻ mặt hung thần ác sát vung Oa đao, dùng biện pháp tàn nhẫn nhất để sát hại bách tính Đại Minh, đoạt lấy tài vật của bách tính, cuối cùng thì cuồng tiếu nghênh ngang bỏ đi.

Loại nhận thức Đối với người Nhật Bản này quá mức phiến diện, Nhật Bản là dân tộc rất cực đoan, đối với kẻ yếu thì bọn họ không chút thông cảm, giống như đối đãi với bách tính Đại Minh, ở trong mắt bọn họ, sinh mệnh của kẻ yếu không khác gì heo chó, cứ việc tận tình tàn sát, còn đối với cường giả, bọn họ rất thần phục và sùng bái, cho dù cường giả dùng đao lóc thịt bọn họ thì bọn họ cũng cho rằng đây là một loại quang vinh, quang vinh được cường giả cắt thịt.

Loại tư duy này của người Nhật Bản kỳ thật có chỗ giống nhau với người Mông Cổ, hai bên đều là người thừa hành pháp tắc tàn khốc của thiên nhiên, đều thờ phụng lý niệm xử thế cường giả vi tôn, nói đơn giản thì nếu cả nhà chỉ có một phần đồ ăn, phần đồ ăn này tất nhiên là giành cho người trẻ tuổi khỏe mạnh nhất nhà ăn, người già phụ nữ trẻ em chỉ có thể bị đói, chỉ có tráng niên trong nhà ăn no mới có sức ra ngoài làm việc kiếm được nhiều đồ ăn hơn, loại lý niệm xử thế này khác nhau một trời một vực với học thuyết nho gia của Đại Minh, nhưng mà Nhật Bản và Mông Cổ cũng có chỗ bất đồng, cùng một chuyện trần trụi, người Mông Cổ làm một cách quang minh ngay thẳng, người Nhật Bản thì lại khoác lên một tầng lễ nghi dối trá đến cực điểm lên ngoài mặt loại bản chất tàn khốc này, nhìn lướt qua thì thấy rất là cảnh đẹp ý vui, nhưng nhìn lâu thì lại khiến người ta sinh ra cảm giác không rét mà run đối với dân tộc này.

Tần Kham biết rõ năm trăm năm sau dân tộc nhìn thì nho nhã lễ độ nho nhã lễ độ này sẽ mang đến chiến tranh thảm thống cỡ nào cho Trung Quốc, ở trong lòng hắn, sự oán hận đối với người Nhật Bản

hơn xa người Mông Cổ, đương nhiên, cảnh giác nhất cũng là người Nhật Bản.

Dương Đức Toàn hi lý hồ đồ đánh một với Nhật Bản, đối với Tần Kham mà nói thì rất bất ngờ, có điều trong nội tâm lại rất do dự, hắn thậm chí thầm hạ quyết định, Chu Hậu Chiếu không tiện phong thưởng, Tần Kham hắn thì có thể phong thưởng. Đại minh đại lượng khua chiêng gõ trống tặng cho hắn ngàn lượng hoàng kim, không chỉ có thể lung lạc lòng người của thủy sư Thiên Tân, lại khiến cho các thủy sư khác ghen tị tới đỏ mắt, có ngọn đèn khổ hải Dương Đức Toàn này, còn sợ người khác không tranh nhau noi theo? Thế là hôm nay thủy sư Tuyền Châu bơi tới Nhật Bản bắn hai pháo, ngày mai thủy sư Ninh Ba bơi tới Nhật Bản bắn hai pháo, thiên hoàng Nhật Bản số khổ khóc tới ngất đi.

Nghĩ thôi cũng cảm thấy sướng rồi.

" Công gia... Công gia!

Đinh Thuận gọi to cho hồn Tần Kham trở về: "Công gia làm sao mà cười mờ mịt thế?"

"nghĩ tới một chuyện cao hứng..." Tần Kham lấy lại tinh thần ngưng cười, ho khan hai tiếng nói: "Sứ giả của Quốc chủ Nhật Bản và hai vị đại danh đang trên đường nhập cảnh, chắc ngày mai sẽ tới kinh sư, ngươiđi an bài. Lệnh cho Cẩm Y vệ kinh sư âm thầm bảo hộ. Đừng để ba vị sứ giả xảy ra sơ suất gì mà hỏng mất đại sự."

Đinh Thuận cười nói: "Nếu sứ giả thiên hoàng Nhật Bản tới, Công gia có định trực tiếp bàn việc thông thương với hắn không?"

Tần Kham lườm hắn một cái nói: "Việc thông thương quả thật phải bàn, nhưng không phải là bàn với sứ giả của thiên hoàng Nhật Bản, mà là bàn với sứ giả của hai vị đại danh."

Đinh Thuận giật mình nói: "Thuộc hạ ngu dốt, thiên hoàng... Chắc là phải to hơn hai vị đại danh chứ?"!"

"Về Lý luận mà nói thì thiên hoàng quả thật lớn hơn, nhưng giờ khác xưa rồi, hiện giờ Nhật Bản đang trong thời đại Chiến quốc

mộ phủ, một chỗ nho nhỏ chật hẹp lại có mấy chục thế lực đại danh đánh tới đánh lui, còn thiên hoàng chỉ là lớn nhất trên danh nghĩa mà thôi, tất nhiên phượng hoàng gãy cánh không bằng gà, ai gặp hắn đều dập đầu. Nhưng lại chẳng để hắn vào mắt, ngày tháng sống như xin cơm vậy." Tần Kham nói xong trên mặt mang theo nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa.

"... Nghe nói thiên hoàng Nhật Bản đời trước qua đời phải cử hành lễ tang, nhưng khố phòng hoàng cungcủa bọn họ chuột chạy đầy, gom góp lại cũng chỉ được trăm quan tiền, qua loa bọc chiếu cho thiên hoàng rồi mai táng. Mà thiên hoàng Hậu Bách Nguyên đời này thì còn thảm hơn, ngay cả nghi thức đăng cơ cũng không làm, lẳng lặng thượng vị như đi ăn trộm, về sau thiên hoàng mới bị người ta chọc cột sống khó chịu quá, lấy hết dũng khí hướng tới đại danh thế lực lớn nhất là Tế Xuyên Thị đòi tiền để làm đại điển đăng cơ, ai ngờ bị Tế Xuyên Thị đốp cho một câu: ' nghi thức đại lễ đăng cơ chẳng có ích gì cả, chỉ tổ phí tiền', thế là đường đường là thiên hoàng làm sắp được chín năm rồi mà vẫn bất chính danh ngôn bất thuyện, đến nay vẫn chưa làm đại lễ."

Đinh Thuận nghe mà nghẹn họng nhìn trân trối, một lúc mới líu lưỡi nói: "Hôm nay mới biết thiên hoàng Nhật Bản tình cảnh thê lương tới như vậy, Công gia từng nói thiên hoàng ngay cả khố che chim cũng không có, lời này thì ra không phải nói đùa, mà là thật."

Tần Kham thở dài: "nếu đổi cho ta là thiên hoàng Nhật Bản, sống thảm như vậy, đến cha cũng chẳng chôn được tử tế, đại lễ đăng cơ của mình cũng không làm nổi, sống uất ức như vậy chẳng thà treo cổ tự tử cho xong, nhưng thiên hoàng của bọn họ hiện giờ vẫn sống tốt, bởi vậy có thể thấy được da mặt người Nhật Bản dày tới cỡ nào, không biết liêm sỉ tới cỡ nào."

Đinh Thuận mắt chớp chớp, do dự hỏi thử: "Nghe ý tứ của Công gia, ngài tựa hồ có rất.... Địch ý với Nhật Bản?"

Tần Kham tựa cười mà như không phải cười: "Còn không à? Ta chẳng lẽ phải cung phụng đám người không biết liêm sỉ này như tổ tông chắc?"

Sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc, Tần Kham tăng thêm ngữ khí nói: "Đinh Thuận, ngươi tốt nhất hãy nhìn thẳng vào quốc gia Nhật

Bản này, đừng để sự khúm núm nịnh bợ tạm thời c bọn họ mê hoặc, một khi thực lực của bọn họ bành trướng, bọn họ sẽ bỏ đi lớp ngụy trang khiêm ti này, lộ ra răng nanh dữ tợn, bọn họ, so với người Mông Cổ còn đáng sợ hơn, Mông Cổ chỉ là hoạn mười năm của Đại Minh ta, mà Nhật Bản, là hoạn trăm năm của Đại Minh!"

Đinh Thuận cái hiểu cái không, mở to mắt ngây ra hồi lâu, cuối cùng gật đầu thật mạnh, tuy rằng vẫn không làm sao minh bạch lời nói của Công gia, có điều Công gia một khi đã có địch ý với Nhật Bản như vậy, Đinh Thuận sau này tất nhiên sẽ không quá khách khí với bọn họ.

" Công gia, sứ giả Nhật Bản mắt thấy ngày kia sẽ tới kinh sư, khi đó ngài xem..." Đinh Thuận hỏi dò.

Tần Kham mỉm cười: "Chiêu đãi họ cho tốt, không cần thiết phải trút giận với mấy sứ giả này, cái ta muốn là Nhật Bản mấy chục năm, thậm chí trong trăm năm phải mất tinh thần."

Bất luận với văn đấu hay là võ đấu, người thắng sẽ có thu hoạch của người thắng.

Sau khi triều hội tan, các đại thần còn chưa ra khỏi cửa cung, Hán Vệ sớm đã đứng ngoài cửa cung như hổ như lang, bắt đầu bắt người, bao gồm cả Binh bộ Tả thị lang Tào Duyên và cấp sự trung Phùng Uyên, quan văn ở đương trường bị bắt tổng cộng hơn năm mươi người, bỗng dưng, triều đường lại trải qua một hồi thanh tẩy đầy máu tanh.

Lúc Mặt trời lặn, một chiếc xe ngựa lẳng lặng chờ ở ngoài đại đường hình bộ, mành xe ngựa vén lên, khuôn mặt trắng nõn tuấn tú của Tần Kham xuất hiện trước mặt quan viên hình bộ, quan viên hình bộ vẻ mặt hoang mang sợ hãi cười bồi, tất cung tất kính đưa tri phủ Thiên Tân Nghiêm Tung đã bị bỏ tù nửa tháng ra.

Nhìn Nghiêm Tung cả người đầy vết thương, áo tù nhân màu trắng dính đầy vết máu đỏ sậm đã khô, hiển nhiên ở trong ngục chịu hình không nhẹ, sắc mặt Tần Kham dần dần âm trầm.

Quan viên Hình bộ nhìn thấy thần sắc bất thiện của Tần Kham, lập tức cả người như nhũn ra, đầu gối mất khống chế, bùm một cái

quỳ xuống trước càng xe ngựa không dám ngẩng đầu lên.

Nghiêm Tung thì lại rất thoải mái, tiêu sái cười cười nói: "Thôi, đời này còn có thể gặp lại Công gia chính là trời cao khai ân rồi, Công gia việc gì phải tính toán với đám tiểu nhân vật này?"

Sát khí trên mặt Tần Kham dần dần tiêu tán, trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: "Duy Trung lần này vì ta mà phải chịu thiệt, ngươi chịu khổ rồi, ta xin lỗi ngươi."

Nghiêm Tung cố nén đau, vái Tần Kham thật dài: "Sĩ vì tri kỷ mà chết, nghiêm Duy Trung dù chết vẫn vinh."

Tần Kham cảm động vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Trở về dưỡng thương đi, sau khi thương thế khỏi rồi ngươi còn phải tiếp tục bán mạng cho ta đó."

Nghiêm Tung cũng cười: "Cúc cung tận tụy mà thôi."

Nghiêm Tung chịu hết khổ hình tinh thần rất không tốt, tứ chi động một chút là chảy máu, Nghiêm Tung này cũng rất kiên cường, đau tới mồ hôi lạnh chảy lã chã mà vẫn như không, chuyện trò vui vẻ với Tần Kham.

Tần Kham tự mình vươn tay ra đỡ Nghiêm Tung lên xe ngựa, sai người đưa về nhà tĩnh dưỡng, cũng từ Thái y viện mời mấy vị Thái y chuyên trị ngoại thương tới Nghiêm phủ, chức vị của Nghiêm Tung có chút kham khổ, có lẽ là do trẻ tuổi. Khi nhận hối lộ da mặt quá mỏng, không thoải mái như lão bánh quẩy giống Tần Kham, thế là Tần Kham lại sai người từ khố phòng nhà mình cầm một ít dược liệu quý báu như sâm núi, nhung hươu đưa tới Nghiêm phủ, đồng thời còn tặng một vạn lượng bạc.

Ban đêm, Tần Kham ở lại Bắc trấn phủ ti không về nhà, mấy ngày gần đây triều đường thanh tẩy một số lớn quan văn, đối với định tội cụ thể những người này, làm thế nào để họ cung khai tội trạng, làm thế nào để sưu tập nhân chứng vật chứng, cùng với làm thế nào để nhân cơ hội này bổ khuyết những vị trí đang khuyết cho vây cánh của mình, việc này đều cần Tần Kham tự mình thao tác.

Dưới ánh nến sáng chưng, Tần Kham cầm bút lông cừu loại lớn

viết lên một tờ giấy Tuyên Thành to đùng.

Tần Kham rất ít viết chữ, bức tranh chữ này là cố ý tặng cho Nghiêm Tung, nội dung rất tích cực.

" Trầm chu trắc bạn, tự hữu thiên phàm cánh phát; bệnh thụ tiền đầu, khước thị vạn mộc phùng xuân"

Bút pháp thần kỳ viết xong, Tần Kham lui hai bước, nhìn mặc bảo vừa viết của mình, càng nhìn càng nhíu mày, rất rõ ràng, mặc bảo của Tần Công Gia không có có quan hệ trực tiếp với bề ngoài, càng nhìn càng không vừa mắt, tới thời đại này nhiều năm, nhưng Tần Kham viết vẫn cứ xấu.

Đương nhiên, đại khái chỉ có loại thất học như Đinh Thuận mới có thể không biết xấu hổ khen ngợi một cách mù quáng.

"Chữ đẹp! Bức tranh chữ này của Công gia rồng bay phượng múa, bút pháp thần kỳ sinh hoa..."

Tần Kham bực mực vò tờ giấy lại ném ra xa, tĩnh hạ tâm viết lại một bức nữa, viết xong vẫn không thấy hài lòng.

Tính kiên nhẫn của Tần Công Gia có đôi lúc không được tốt lắm, sau khi thư pháp nhiều lần viết thất bại, lần này dứt khoát vứt luôn cả bút, sắc mặt cũng dần dần có chút tái xanh.

" Đinh Thuận."

" Có thuộc hạ."

" Phái người tới Quốc Tử Giám chọn một người thư pháp xuất chúng, kề đao lên cổ hắn bắt viết lại bức tranh chữ của ta vừa rồi, sau đó đưa tới cho ta, ta viết lạc khoản xong thì đưa tới phủ Nghiêm Tung."

"Vâng."

Chương 684: Sứ đoàn vào kinh

Cái loại tặng lễ này mấu chốt là phải xem tâm ý, tâm ý đến thì tình cảm cũng ra, về phần tâm ý này là cướp được hay là lừa được thì... thôi đừng để ý tới mấy chi tiết này làm gì.

Một bức thư pháp hoàn mỹ bao hàm huyết lệ của cống sinh Quốc Tử Giám, Tần Kham hứng trí bừng bừng đóng lạc khoản, thoải mái đóng dấu của mình, bức tranh chữ mang đầy khí tượng của đại gia này thuộc về danh nghĩa của Tần Kham, nhìn trái nhìn phải, Tần Kham càng nhìn càng thấy bức tranh chữ này viết rất đẹp, hơn nữa vốn nên là loại chữ mà chỉ đại nhân vật mới viết ra được.

Lưu luyến không rời sai người đưa bức tranh chữ này tới phủ của Nghiêm Tung, rồi lại phái người đưa cống sinh xui xẻo sợ tới mức thiếu chút nữa thì đái dầm ra quần về, trong lòng Tần Kham tràn đầy thỏa mãn.

Kinh sư thật sự đã gió êm sóng lặng, theo hơn năm mươi quan văn bị bỏ tù, lần triều tranh này cũng coi như vẽ xuống một dấu chấm tròn, cảng đông Thiên Tân một lần nữa trở nên bận rộn, từng chiếc cự hạm được xếp thành hàng chữ nahats ở cảng đông, các quan văn kinh sư thì tập thể mất tiếng, là người thất bại trong triều tranh, các quan văn dã chấp nhận sự thật là Tần Kham sẽ cầm đầu đoàn thể huân quý tham dự hải vận, sau khi triều hội kết thúc mấy ngày, trong triều không ngờ im lặng một cách thần kỳ, không còn ai dám hạch tội chuyện Thiên Tân đóng thuyền nữa, hiển nhiên trong các quan văn đã vô thanh vô tức đạt thành nhận thức chung bất đắc dĩ, bọn họ không thể ngăn cản ý chí của Tần Kham, thế là lựa chọn thỏa hiệp.

Trải qua thiên tân vạn khổ mới giành được kết quả này, Tần Kham tất nhiên sẽ không khách khí với các quan văn, một đạo mệnh lệnh truyền tới Thiên Tân, lệnh cho cảng đông Thiên Tân đẩy nhanh tốc độ đóng thuyền, thủy sư Thiên Tân thì thao luyện tướng sĩ, diễn luyện hỏa pháo thêm cần mẫn, làm việc có khoa trương một chút cũng không sao. Đây vốn là thành quả thắng lợi mà Tần Kham dùng tính mạng cả nhà ra để đánh đổi, hiện giờ chính là lúc để

nhấm nháp nó.

Sáng sớm ngày hôm sau, một nhóm người ăn mặc quái dị đạp ánh rạng đông tới trước cửa Triêu Dương kinh sư, nhân số của bọn họ không nhiều lắm, khoảng chừng gần trăm người, ai nấy mặc kimônô màu trắng có chút cổ quái, lúc này tuy là đầu xuân hơi lạnh, nhưng dưới chân lại đi guốc gỗ, trăm người đi trên đường phát ra tiếng vang cồm cộp, ai nấy khoanh tay ôm một thanh Oa đao, cưỡi ngựa tới cửa thành kinh sư, không nghe thấy ai ra tiếp đón. Mỗi người tự động tự giác xuống ngựa. Bình tĩnh đứng trước cửa thành ngẩng đầu nhìn thành lâu kinh sư nguy nga cao ngất, giống như bị khí thế to lớn của tòa cổ thành này làm kinh sợ, mãi lâu sau vẫn không nói gì, cả người ngây ngốc.

hồi lâu sau, một nam tử Nhật Bản hơn ba mươi tuổi dẫn đầu bỗng nhiên gác Oa đao xuống đất, sau đó quỳ gối, thực hiện đại lễ ngũ thể đầu địa, tất cả người Nhật Bản phía sau cũng quỳ xuốngtheo, quân sĩ thủ vệ sợ ngây người. Không chờ bọn họ mở miệng hỏi, nam tử Nhật Bản cầm đầu đã bật hơi khai thanh, miệng nói Hán ngữ thuần thục.

" Sứ giả Tri Nhân Thân Vương của thiên hoàng bệ hạ Hậu Bách Xuyên Nhật Bản, sứ giả Tế Xuyên Trừng Nguyên của thất đinh mộ phủ Quản Lĩnh Tế Xuyên Thị, sứ giả Đại Nội Long Hoằng của đại danh Đại Nội Thị Chu Phòng Quản Lĩnh, tham bái Đại Minh quốc thiên Khả Hãn hoàng đế bệ hạ, gia thần phiên thuộc man quốc chúc thiên Khả Hãn bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Nói xong, đám người Nhật Bản mặt tới cửa thành dập đầu ba cái, dập kêu bôm bốp, trước cửa thành đất bay mù mịt.

" Công gia, sứ Nhật Bản đã tới kinh sư, sáng nay Lễ bộ thượng thư Trương Thăng tự mình tới ngoài cửa Triêu Dương nghênh đón, cũng do Hồng lư tự chính khanh Tương Kỳ tiếp dẫn tới Hồng lư tự quán ở tạm, Thái Thường tự tứ di quán phái ba gã thông dịch đi theo, đợi quan viên Lễ bộ an bài thời gian yết kiến bệ hạ."

Đinh Thuận bẩm báo hành tung của đoàn Nhật Bản với Tần Kham, từ lần trước Tần Kham vẻ mặt nghiêm túc nói với Đinh Thuận phải nhìn thẳng vào tiểu quốc Nhật Bản này, Đinh Thuận quả thực rất lưu ý tới đoàn này, nhất cử nhất động của bọn họ đều nằm

trong mắt Đinh Thuận.

Tần Kham không nhịn được nhíu mày, cho dù ở thời đại này Nhật Bản tất cung tất kính đối với mẫu quốc Đại Minh, không hề có chỗ nào thiếu xót, nhưng Tần Kham chịu ảnh hưởng của lịch sử thảm thống kiếp trước, nghe thấy hai chữ "Nhật Bản" Liền không nhịn được mà tâm sinh ác cảm, loại ác cảm này cơ hồ đã hình thành phản xạ có điều kiện.

" Sứ giả của ba phía là những ai?" Tần Kham thản nhiên hỏi.

Đinh Thuận sớm đã điều tra xong chi tiết về đoàn Nhật Bản, nghe vậy đọc như học thuộc lòng: "Cầm đầu là con trai thứ hai của thiên hoàng Nhật Bản, Tri Nhân thân vương, hắn là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, sứ giả đại biểu của đại danh Tế Xuyên Thị tên là Tế Xuyên Trừng Nguyên, là con nuôi của đại danh cầm quyền Tế Xuyên Chính nguyên, sứ giả đại biểu cho đại nội thị đại danh tên là Đại Nội Long Hằng, là bào huynh của đại danh cầm quyền Đại Nội Nghĩa Hưng, những người còn lại đều là võ sĩ của gia tộc ba phía, sứ Nhật Bản do nhân mã của ba phương cấu thành."

Tần Kham mày càng nhíu chặt, lẩm bẩm nói: "Thân nhi tử của quốc chủ Nhật bản, con nuôi của Tế Xuyên thị đại danh, thân ca ca của Đại Nội thị đại danh. đám người Nhật Bản này cũng nhiều thành ý thật."

Đinh Thuận cười nói: "Đúng như lời nói của Công gia, đám người Nhật Bản này thái độ đối với cường quốc rất cung kính, từ lúc vào kinh sư đến bây giờ, bất kể nói chuyện với ai bọn họ cũng đều cúi người một cái trước, gặp một người quan chức cao một chút thì lại giống như viếng mộ cha ruột vậy, sáng nay Lễ bộ thượng thư Trương đại nhân ra khỏi thành đón chào, ba sứ giả đó nghe nói là đường quan Lễ bộ Đại Minh, lập tức quỳ xuống dập đầu chín cái với Trương Thăng, khiến Trương Thăng sợ tới mức mặt già tái mét, không nói hai lời cũng quỳ xuống dập đầu với bọn họ, đám man di này không hiểu lễ số, ba quỳ chín bái chính là lễ nghi triều bái hoàng đế, lão già Trương Thăng kia sao dám nhận?"

Tần Kham buồn cười quá, không nhịn được cười ra tiếng.

Đinh Thuận thở dài: "Mới sáng sớm, Trương đại nhân không trêu ai

không chọc ai, vô duyên dập đầu chín cái với người Nhật Bản, vì phải thể hiện khí độ khoan dung độ lượng của mẫu quốc mà không thể phát tác, nói mấy câu khách sao rồi lệnh cho quan viên Hồng lư tự an bài hành tung cho đoàn, sau đó thì phẩy tay áo bỏ đi. Đám người Nhật Bản đó liên tiếp cúi đầu khom lưng cám ơn, bọn họ còn cảm thấy đường quan Lễ bộ Đại Minh rất trượng nghĩa rất khiêm tốn, bọn họ dập đầu Trương đại nhân cũng dập đầu theo, dập chẳng ít hơn họ cái nào, hai đám người cứ như thành anh em kết nghĩa vậy, làm khó cho Trương đại nhân năm nay đã bảy mươi tuổi rồi, sáng sớm dập đầu dập tới thất điên bát đảo, về nhà thì không duỗi nổi lưng, nằm cứng đờ trên giường kêu gào, nói đám người Nhật Bản này tám phần là cố ý mưu hại trọng thần Thiên triều."

Tần Kham cười ha ha, lập tức sắc mặt nghiêm lại, trầm ngâm nói: "Sứ đoàn Nhật Bản đoạn tuyệt triều cống đã được trăm năm, lần này Dương Đức Toàn ở Trường Kỳ Nhật Bản bắn mấy pháo, dương cao quốc uy Đại Minh, uy phong thì uy phong, có điều nếu nói ở Trường Kỳ đánh một trận mà khiến thiên hoàng và hai vị đại danh thế lực lớn nhất Nhật Bản sợ thành cong như chân tôm thì không thực tế lắm, nhân vật của ba phía này phái sứ giả tới triều cống chỉ f thuận thế mà làm, bọn họ hơn phân nửa là vì chuyện thông thương giữa hai nước, dù sao thổ địa Nhật bản cằn cỗi, sản vật rất ít, bọn họ vừa hay cần các loại hàng hóa Đại Minh để thỏa mãn nhu cầu trong nước, sứ đoàn vào kinh mười phần có chín là có chủ ý này."

Đinh Thuận cười nói: "Công gia mấy năm nay ngày đêm ngóng trông mở cấm biển, sứ đoàn Nhật Bản vào kinh cũng là mục đích này, như vậy chẳng phải vừa hay không mưu mà hợp à?"

"Cũng chưa chắc, hiện giờ chính là thời đại Chiến quốc của Nhật Bản, mấy chục đại danh ở trên đảo nhỏ đánh tới rối tinh rối mù, mấy ngày trước bọn họ được kiến thức hỏa khí Đại Minh ta ở trên biển sắc bén tới cỡ nào, lần này bọn họ đến kinh đúng là muốn thông thương, nhưng chỉ sợ cái muốn mua là hỏa khí Đại Minh ta đó."

Chương 685: Nước nhỏ họa lớn

Lời này của Tần Kham thật sự nói vào trọng điểm.

Trên đời này không có sự ân cần mạc danh kỳ diệu, Dương Đức Toàn ở ngoài cảng Trường Kỳ diệt hạm đội Nhật Bản, tất nhiên có tác dụng đe dọa nhất định, nhưng không đến mức dọa cho thiên hoàng Nhật Bản và hai vị đại danh thế lực lớn nhất đồng thời phái sứ giả tới kinh quỳ liếm, thậm chí không tiếc khôi phục triều cống đã đoạn tuyệt trăm năm.

Không thể trách Tần Kham dùng bụng tiểu nhân đo lòng người Nhật Bản,, không thể không đề phòng đối với người Nhật Bản. Thời kì Đường Tống người Nhật Bản kính cẩn nghe theo, khiêm tốn, thời đường có từng đám từng đám phái Đường sứ tới Trung Quốc, bọn họ học được các loại văn hóa học phái Đường triều, cầm về nước sử dụng, bọn họ dùng trình độ gà mờ của mình sửa chữa lung tung một chút, thế là biến thành văn hóa của Nhật Bản, cứ vậy qua mấy trăm năm, bọn họ không ngờ phát giác văn hóa mình học được là cứng nhắc, không thể phát dương quang đại, bởi vì lão tổ tông Trung Quốc đã nghiên cứu những văn hóa này đến cực hạn, chủng tộc Nhật Bản vừa thoát ly giai đoạn ăn lông ở lỗ ngay cả kế thừa nó thôi cũng cảm thấy quá sức, đừng nói gì tới phát triển.

Thế là người Nhật Bản về sau có một lý luận gien rất kỳ lạ, bọn họ cho rằng chủng tộc Trung Quốc gien tốt, cho nên mới nghiên cứu ra nhiều văn hóa và vật chất khiến bọn họ coi là người trời như vậy, người Nhật Bản thích đi dường tắt thế là thay đổi hướng suy nghĩ, bọn họ không chui vào cái sừng trâu văn hóa nữa, mà là cổ xuý lý luận nhân chủng tốt đẹp của Trung Quốc, đến Tống Triều, liền có vô số phụ nữ Nhật Bản thiên tân vạn khổ ngồi thuyền đánh cá nhập cư trái phép đến Trung Quốc lấy giống, giao hợp với trai khỏe trai đẹp triều Tống, không cầu danh phận không cầu tiền tài, trăm dặm bụng rỗng mà đến, chở đầy tinh hoa của nam nhân Tống hài lòng mà về, ngươi thích ta cũng thích.

Bởi vì có một hàng xóm đê tiện như vậy, nam nhân tống triều đại

khái chính là nam nhân hạnh phúc nhất trên thế giới thời đó (tác giả chú: Là chính xác, trong sử sách có ghi chép rõ ràng, không phải tôi bị đặt)

Một dân tộc vì cầu cường quốc cường giống mà không từ thủ đoạn, sự đáng sợ của nó không chỉ có ở họa xâm lược mấy trăm năm sau, người hữu tâm tỉnh táo nhìn một chút, từ thời triều Đường đã có thể thấy được dã tâm của nó rồi.

Dương Đức Toàn pháo bắn Trường Kỳ là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Tốt là vì hắn phát dương quốc uy Đại Minh, khiến các đại danh những Nhật Bản đó cuối cùng cũng đại khai nhãn giới, biết cái gì gọi là trời cao đất rộng, nếu đem so sánh, loại hành vi cưỡi lừa cưỡi la dẫn mấy trăm nông phu kéo bè kéo lũ đánh nhau quả thực ngây thơ đáng cười như trẻ con đái ra đất rồi nặn thành bùn ném nhau, trận chiến này cuối cùng cũng khiến Nhật Bản có lại lòng sùng bái đối với đông thổ trung nguyên.

Mà cái xấu thì ở hảo vật của Đại Minh không thể tránh được sẽ lọt vào mắt người Nhật Bản, đó chính là hỏa khí.

Ngoài cảng Trường Kỳ, dưới cái nhìn của vạn người, tám chiếc cự hạm Đại Minh đồng loạt phát pháo, trong hai canh giờ tiêu diệt mấy trăm chiếc thuyền hạm Nhật Bản, chiến quả này trừ khiến người ta sợ hãi ra, càng khiến người ta đỏ mắt, pháo Phật Lãng Cơ được Đại Minh cải biến trở thành vật mà tình thế bắt buộc của các quyền quý Nhật Bản.

Đổi lại là trước kia, Nhật Bản nếu tùy tiện phái sứ giả đến Đại Minh xin hỏa khí, tất nhiên có thể khiến cho triều đường Đại Minh cảnh giác, dù sao một phiên quốc nho nhỏ của ngươi, đoạn tuyệt triều cống đã hơn một trăm năm, vô duyên vô cớ lại phái người đến, các lão hồ li trên triều đường có thể tin được mục đích của ngươi sao? Nhưng hải chiến Trường Kỳ qua đi, người Nhật Bản cuối cùng cũng tìm được cớ, đây quả thực là cơ hội triều cống mà trời cao ban cho, nếu không tóm chặt lấy nó thì quá ngu.

Bày ra tư thái triều cống thật thấp, đón ý nói hùa lấy lòng khắp nơi, thậm chí không tiếc nịnh nọt quỳ lạy dập đầu, đây chính là

sách lược của người Nhật Bản, nghe thì rất đơn giản, nhưng lại rất hữu hiệu, sứ giả Nhật Bản thời đường sở dĩ có thể thuận lợi được quân thần lúc đó chấp nhận, để mặc cho học tập văn hóa các nhà của trung thổ, tư thái quỳ liếm tuyệt đối là một trong những nguyên nhân chính.

Có lẽ không ai nhìn ra được dã tâm và mục đích khi người Nhật Bản làm việc này, trừ Tần Kham.

Không thể không nói, triều đường Đại Minh rất ít người giống như Tần Kham, một người không chỉ dùng ác ý xấu xa nhất để phỏng đoán cái gọi là lân bang hữu hảo.

"Tiểu bang Man di mà thôi, bọn họ cần hỏa khí thì cho họ hỏa khí, một hai ngàn khẩu súng điểu, mấy chục khẩu đại pháo, trẫm cũng không tin bọn họ có thể dựa vào mấy thứ này mà dám trở mặt nhe răng với Đại Minh chúng ta."

Trong chủ điện Báo Phòng, Chu Hậu Chiếu miệng nhấm nháp đồ ăn vặt, vẻ mặt thờ ơ, mơ hồ không rõ đưa ra kết luận cho chuyện này.

Tần Kham thở dài, vốn vào Báo Phòng là muốn nhắc nhở Chu Hậu Chiếu cẩn thận đề phòng lòng muông dạ thú của người Nhật Bản, ai ngờ Chu Hậu Chiếu lại có phản ứng như vậy, tâm thái của đại quốc phải chú ý khoan dung độ lượng, huống chi từ lúc Đại Minh mới lập quốc đến bây giờ, Nhật Bản tuy không đoạn tuyệt triều cống, nhưng lại không vô lễ với Đại Minh, đương nhiên, giặc Oa lại là chuyện khác, cả nước đều biết giặc Oa là hành vi cá nhân của bộ phận nhỏ võ sĩ lưu lạc, trên thực tế Oa thật chỉ là một bộ phận nhỏ nhất, phần lớn đều là Oa giả, là do bản thân bách tính Đại Minh không ra gì, giả dạng giặc Oa Nhật Bản để gây họa cho đồng bào nước mình.

"Bệ hạ sai rồi, người Nhật Bản mưu đồ rất lớn, thần cho rằng ngàn vạn lần không thể khinh thường, nếu thật sự hữu cầu tất ứng đối với Nhật Bản, quân thần trong triều một khi hình thành loại suy nghĩ này, về sau sẽ dần thành họa lớn." Tần Kham vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục tận tình khuyên bảo.

Chu Hậu Chiếu liếc mắt nhìn hắn với vẻ kỳ quái: "Người Nhật Bản

đắc tội với ngươi à?"

"Vậy cũng không hẳn, mục đích của thần rất đơn thuần, thuần túy là nhìn bọn họ không vừa mắt mà thôi."

Tần Kham chỉ có thể nói như vậy, hắn quả thật không đưa ra được lý do, cũng không thể nói với Chu Hậu Chiếu là vì thiên thu muôn đời cho Đại Minh.

Chu Hậu Chiếu ngây người một chút, nói: "Lý do của ngươi thật sự khiến trẫm... Ngươi nếu là trẫm, có mặt mũi nào lấy lý do này ra để giải thích với các đại thần không?"

" Không. Da mặt của thần quá mỏng..." Tần Kham thở dài ảm đạm.

Hai má Chu Hậu Chiếu run run, nghiêm túc nói: "Nhật Bản khôi phục triều cống. Đối với Đại Minh ta mà nói là một đại sự, các đại thần trong triều đều hân hoan, Đại Minh từ lúc lập quốc tới nay vẫn luôn coi mình là mẫu quốc, coi phiên thuộc là con cái, hiện giờ con ái quy tâm, Đại Minh tất nhiên phải đưa ra thái độ, nếu không thì chính là thất lễ, văn võ cả triều vì sao không truy cứu việc Dương Đức Toàn pháo bắn Trường Kỳ Nhật Bản? Là vì Dương Đức Toàn này trong lúc vô ý đã biến một tai họa thành việc vui, các đại thần vừa hay mượn cơ hội này để tuyên dương quốc uy ân đức của Đại Minh ta."

" Sứ giả Nhật Bản triều cống, danh mục quà tặng quan viên Hồng lư tự đã đưa tới, danh mục quà tặng rất keo kiệt, năm mươi thanh Oa đao, trăm con đồi mồi, còn có một số điểm tâm vị anh đào, Lễ bộ thượng thư Trương Thăng dẫn các quan viên Lễ bộ tới hàn huyên một đêm, định đáp lễ cho Nhật Bản, trong đó bao gồm trà Long Tĩnh tiền Minh, tơ lụa Tô châu tốt nhất, cùng với bạc trắng, nếu so sánh về giá trị thì đáp lễ của Đại Minh ta hơn Nhật Bản cả vạn lần, đủ có thể thấy được các đại thần coi trọng sự triều cống của Nhật Bản tới thế nào, giờ nếu sứ giả Nhật Bản xin hỏa khí, văn võ cả triều ai sẽ cự tuyệt? Tần Kham à. Mấy ngày trước chúng ta cùng các quan văn đấu tới ngươi chết ta sống, vất vả lắm mới yên tĩnh được chút, giờ chúng ta đừng gây xung đột nữa, một hai ngàn khẩu súng điểu, mấy chục khẩu đại pháo không tính là gì đâu, người Nhật Bản chỉ cần không ngốc thì sẽ không có gan lấy mấy thứ này ra gây gổ với Đại Minh chúng ta đâu."

Tần Kham buồn bã nói: "Bệ hạ, người Nhật Bản rất giỏi bắt chước và phát minh, hỏa khí cho dù ít nhưng chỉ cần rơi vào tay người Nhật Bản, đem tháo ra nghiên cứu, chế khuôn vẽ mẫu thiết kế, nếu một ngày kia bọn họ có thể tự chế hỏa khí, hỏa khí ra thậm chí còn tốt hơn Đại Minh ta, đến ngày đó, bệ hạ liệu có biết được người Nhật Bản liệu có xâm chiếm Đại Minh ta hay không?"

Chu Hậu Chiếu ngây người hồi lâu, tiếp theo cười nói: "Ngươi buồn lo vô cớ quá rồi, Đại Minh ta chính là Thiên triều thượng, một quốc gia gân gà nho nhỏ như Nhật Bản làm sao có gan xâm phạm Đại Minh ta? Ha ha..."

Tần Kham ngửa đầu cười khổ.

Chuyện Chu Hậu Chiếu không chút lo lắng, mấy trăm năm sau lại xảy ra, rất thảm thống, rất bất đắc dĩ, mấy trăm triệu quốc dân dùng răng cắn, dùng mạng liều, vẫn không cản được gót sắt của Nhật Bản, bao nhiêu phụ nữ trẻ em bị chà đạp, bao nhiêu người ta phải chịu cảnh cửa nát nhà tan, trả giá bằng bao nhiêu máu và mạng mới đuổi được đám súc sinh này đi.

Nhưng trước mắt, Nhật Bản vẫn chưa có bất kỳ hành động vô lễ gì với Đại Minh, ngược lại kính cẩn nghe theo giống như gia nô, chẳng trách Chu Hậu Chiếu căn bản không tin lời nói của Tần Kham, tin rằng bất kỳ ai cũng sẽ không tin.

Sự thật rất bất đắc dĩ.

Chu Hậu Chiếu rất nhanh di dời đề tài, loại việc nhỏ này hắn căn bản không có hứng thú để nghe.

" Đừng có rối rắm vì Nhật Bản, trẫm đáp ứng ngươi, bọn họ ngày sau nếu dám nhe răng, trẫm sẽ dẫn đại quân tự mình tiêu diệt họ. Nào, nghĩ giúp trẫm đi, trẫm gần đây lại nghĩ tới một biện pháp rất hay để giành được phương tâm của Lưu Lương Nữ."

Tần Kham thở dài, cố xốc tinh thần cười nói: "Biện pháp gì?"

" Dùng ánh mắt để đả động nàng ta!" Chu Hậu Chiếu tràn đầy lòng tin nói.

" Bệ hạ định dùng ánh mắt gì?"

" Ánh mắt chân thành Thâm tình..." Chu Hậu Chiếu cười đắc ý: "Trẫm luyện rất lâu rồi, ngươi ngồi đừng nhúc nhích, trẫm thị phạm cho ngươi một chút."

Nói xong Chu Hậu Chiếu nhắm mắt lại. ấp ủ hồi lâu tf từ từ mở to mắt, con mắt đen bóng trong suốt nhìn chằm chằm vào Tần Kham, cỗ nhu tình trong ánh mắt khiến Tần Kham rùng mình.

" Thế nào? Thế nào? Nhìn thấy ánh mắt thâm tình của trẫm, là kẻ ngốc cũng bị trẫm làm cảm động đúng không?" Chu Hậu Chiếu vội vàng hỏi.

" Bệ hạ..." Tần Kham thở dài bất đắc dĩ: "Ánh mắt gợi tình bị ngươi làm cho thành như hổ rình mồi rồi, thứ cho thần càn rỡ, ngươi chắc chỉ có thể cô độc cả đời thôi."

Tần Kham Tâm tình trầm trọng rời khỏi Báo Phòng, chậm rãi đi về nhà, thị vệ đi theo hắn thấy Tần Công Gia hưng trí không cao, bọn họ cũng không dám tùy ý nói chuyện, một đường câm như hến đi theo phía sau.

Về tới trước phủ Quốc Công, Tần Kham ủ rũ ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy ở khoảng không trước cửa nhà, hai mươi mấy nam tử mặc kimônô Nhật Bản xếp thành hàng chữ nhất, mặt quỳ về phía phủ Quốc Công, vẻ mặt cung kính lại ẩn chứa tức giận, một người trong đó thậm chí cởi bỏ vạt áo trước của kimônô, lộ ra lồng ngực đầy cơ bắp, một thanh Oa đao đã rời vỏ đang khua trước bụng mình, làm ra bộ dạng như muốn đâm xuống.

Tần Kham không biết đám người Nhật Bản này tụ tập trước cửa nhà hắn rốt cuộc là muốn làm gì, nhưng chỉ nhìn thấy kimônô Nhật Bản hắn đã không thể ức chế được sự phản cảm trong lòng rồi, thấy thế không khỏi uy nghiêm hét to: "Các ngươi tụ tập trước cửa phủ Quốc Công đương triều vung binh khí là muốn tạo phản à?"

tiếng hét này tích tụ một chút khó chịu, bật hơi ra tiếng như sấm mùa xuân, hơn nữa Tần Kham lâu ngày đã thành thành uy thế của thượng vị giả, lập tức khiến đám người Nhật Bản đang đưa lưng về phía hắn hoảng sợ, sau đó liền nghe thấy một tiếng hét thảm

của người Nhật Bản truyền đến, thì ra là là người Nhật Bản đang khua đao trước bụng giật mình tay run lên, thanh Oa đao sắc bén không ngờ thật sự tự đâm vào bụng mình.

Tần Kham ngây ra, các thị vệ phía sau thì khen không dứt miệng: "Vừa xuất thủ đã xử lý một tên Oa nô, Công gia uy vũ, Công gia vạn thắng."

chương 686: Chịu nhục

Sắc mặt Tần Kham rất khó coi, đương nhiên, sắc mặt của người Nhật Bản càng khó coi hơn.

Không ai ngờ rằng sau khi Tần Công Gia hét to một tiếng mà lại tạo thành kết quả như vậy, mọi người đều ngây ra, tên gia hỏa xui xẻo bất hạnh trúng đao kia thì nằm trên mặt đất không ngừng hét thảm lăn lộn, máu tươi chảy đầy đất, tình hình rất nghiêm trọng.

Trước cửa phủ Quốc Công vốn có hai hàng thị vệ rút đao chỉ vào đám người Nhật Bản trận địa sẵn sàng đón quân địch, Công gia không có trong phủ, hai vị phu nhân không dám chỉ huy loạn, trong phủ mãi lâu không thấy chỉ lệnh, các thị vệ cũng chỉ đành giằng co với người Nhật Bản như vậy, ai ngờ Tần Công Gia lại uy vũ đến thế, vừa về nhà đã xử lý xong một tên...

Các thị vệ Phía sau cùng nhau hò hét, thị vệ gác cửa cũng ồn ào theo, trong vô số tiếng "uy vũ", sắc mặt người Nhật Bản càng lúc càng khó coi.

Nam tử trẻ tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi cầm đầu đứng lên, nửa đầu hắn cạo trọc, tốc phía sau buộc ngựa ra sau, bên hông dắt một thah Oa đao, thản nhiên liếc tên thuộc hạ đang ôm bụng đầy máu lăn lộn hét thảm trên mặt đất, sau đó chân nhấc lên, vẻ mặt đạm mạc bước qua người hắn, còn cách tọa kỵ của Tần Kham mười bước thì dừng lại, chỉnh chang y quan, thái độ phi thường cung kính quỳ xuống đất, hướng về phía Tần Kham hành đại lễ, dùng Hán ngữ lưu loát nói: "Chính thân hoàng thất Nhật Bản, con thứ hai của thiên hoàng bệ hạ Tri Nhân Thân Vương, bái kiến Ninh Quốc Công Đại Minh quốc khâm phong các hạ, cung chúc Ninh Quốc Công phúc thọ vạn toàn, con nối dòng muôn đời, xin Ninh Quốc Công các hạ tiếp nhận..."

Tần Kham vẻ mặt càng đạm mạc hơn, không đợi vị Tri Nhân Thân Vương này nói xong, Tần Kham đang ngồi trên lưng ngựa gót chân đá nhẹ vào bụng ngựa, ngựa lắc lư lướt qua Tri Nhân Thân Vương, đi thẳng tới cửa phủ.

Các thị vệ Phía sau cũng đi nhanh theo sau Tần Kham, đại thể là biết Tần Công Gia rất có địch ý với người Nhật Bản, các thị vệ khi đi qua bên cạnh Tri Nhân Thân Vương rất không lịch sự còn cười xì ra tiếng, đồng thời dùng ánh mắt trào phúng khinh miệt nhìn hắn, thị vệ trực trước cửa vội vàng hô dài "Công gia hồi phủ", cửa lớn đang đóng chặt két một tiếng mở ra, quản gia và một đám phó dịch ở nội môn đi ra đón chào, đợi sau khi mọi người vào cửa rồi, cửa lớn sơn đỏ lại rầm một tiếng đóng chặt, bỏ lại một đám người Nhật Bản đang sững sờ.

Tri Nhân Thân Vương mới mười lăm mười sáu tuổi, ở độ tuổi vui giận không thể che giấu, thấy bộ dạng lạnh lùng của Tần Kham thì không khỏi hậm hực, khuôn mặt non nớt lập tức lộ ra vẻ âm trầm.

"Vị quyền quý Đại Minh quốc này quá vô lễ, Nhật Bản tuy là tiểu quốc phiên thuộc, nhưng ta cũng đường đường chính chính là vương tử một quốc gia, hắn không ngờ dám khinh thường ta như thế, ta, ta.... Ta muốn gặp quan viên Lễ bộ Đại Minh quốc để hỏi cho rõ ràng, đây chính là đạo đãi khách của đại quốc sao?" Tri Nhân Thân Vương tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng.

Một tùy tùng Nhật Bản khoảng hơn ba mươi tuổi Bên cạnh khom người nói: "Xin thân vương điện hạ cân nhắc! Minh quốc là đại quốc tông chủ, vị Ninh Quốc Công này là thần tử được hoàng đế Minh quốc sủng tín nhất, kẻ hèn sau khi tới Minh quốc từng hỏi thăm quan viên trên đường, vị Ninh Quốc Công này nhìn thì ôn nhu, nhưng kỳ thực phi thường tâm ngoan thủ lạt, từng làm ra sự tích trong một đêm giết hơn ba ngàn người. Hơn nữa hắn tay nắm quyền cao, phong bình trong triều rất kém, nhưng lại không có ai làm gì được hắn, người này không thể trêu chọc đâu! Thân vương điện hạ lúc này nên lấy đại cục làm trọng, chớ có đắc tội với quyền quý Minh quốc, sự nghiệp chấn hưng hoàng thất Nhật Bản hoàn toàn dựa vào sự nhịn nhục của thân vương điện hạ, xin điện hạ nên lấy ẩn nhẫn làm đầu."

Nói xong tùy tùng quỳ gối, hung hăng dập đầu một cái thật mạnh với Tri Nhân Thân Vương.

Sắc mặt Tri Nhân Thân Vương lúc xanh lúc trắng, một lúc sau mới cắn chặt răng nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta cứ quỳ trước cửa phủ hắn không đứng dậy, xin Ninh Quốc Công các hạ cho ta một

cơ hội gặp mặt bàn việc."

Tần Kham sau khi hồi phủ thì thay áo mãng bào, đổi sang áo lụa hoa, khểnh chân ngồi ở tiền đường, hai tay cầm trà thơm nha hoàn vừa đưa lên để thưởng thức.

Thân hình già nua của Quản gia giống như linh miêu lách vào tiền đường, cười cười với Tần Kham, mặt lão đầy nếp nhắn, nụ cười này quả thực khiến người ta hận không thể vả cho hắn ba mươi cái.

Tần Kham hậm hực buông chén trà trong tay ra, nói: "Nói đi, cái đám ngoài cửa thế nào rồi."

Quản gia cười nói: "Công gia sáng nay sau khi vào Báo Phòng yết kiến bệ hạ thì đám gia hỏa này đã tới rồi, tùy tùng khiêng mấy gánh lễ vật để trước cửa, lão hán còn tưởng rằng là vị đại nhân nào trong triều cầu kiến Công gia, vừa mới chuẩn bị đón họ vào tiền đường trong phủ chờ, kết quả nghe những người đó mở miệng, tiếng nói quái dị, lão hán vừa nghe liền cảm thấy không đúng, vội vàng cản họ lại hỏi mấy câu, về sau họ bảo là người Nhật Bản, lão hán lúc ấy liền nổi giận, Công gia năm đó khi còn là Cẩm Y vệ bách hộ, ở đảo Sùng Minh đánh trận với giặc Oa, việc này thiên hạ đều biết, trận đó đánh tới thiên hôn địa ám, Công gia liều mạng mới trảm sát được giặc Oa, lão hán tất nhiên minh bạch Công gia thống hận đối với giặc Oa cỡ nào, hôm nay nghe nói bọn họ là giặc Oa, hơn nữa còn là hoàng thất trong giặc Oa, lão hán trong lòng không vui, lập tức sai người cản ở họ ở ngoài, lễ vật cũng ném ra.

Tần Kham nghe vậy mỉm cười, mắt hơi nheo lại: "Không tồi, quản gia ngươi làm việc này rất khá, lát nữa tới trướng phòng lĩnh một trăm lượng bạc, coi như ta thưởng cho ngươi, có điều ta vẫn phải nhắc lại cho ngươi hay, bọn họ là người Nhật Bản, f vương tử Nhật Bản, không phải giặc Oa."

Quản gia rất bướng bỉnh nói: "Người Nhật Bản chính là giặc Oa, không khác gì nhau cả, nói chung không phải là hạng lương thiện."

Tần Kham rất thích loại thái độ không phân tốt xấu này của quản gia, lại khen hắn mấy câu, khen cho nếp nhăn trên mặt quản gia

càng minh diễm động lòng người.

Quản gia lại cười nói: "Đám giặc Oa này cũng rất thành tâm, đợi từ sáng tới chiều, hơn nữa vẫn quỳ ở trước cửa phủ không nhúc nhích, về sau có một tên gia hỏa chắc hết nhẫn nại, rút đao ở thắt lưng ra khua hua trước bụng mình, nói cái gì nếu Công gia không gặp thân vương của bọn họ thì hắn sẽ mổ bụng ở trước cửa phủ cho chúng ta xem, lão hán đang sốt ruột thì ai ngờ Công gia vừa về quát một cái, kết quả... ha ha ha."

" Bọn họ có nói cầu kiến ta là vì việc gì không?"

Quản gia gãi gãi đầu nói: "Cái này thì chưa nói, lúc ấy lão hán tức quá, sau khi đuổi họ ra ngoài thì ngay cả lễ vật họ mang đến cũng ném ra, đúng rồi, ở đây có danh mục quà tặng bọn họ trình lên."

Nói xong quản gia từ trong ngực lấy ra một danh mục quà tặng dài ngoẳng.

Tần Kham tiếp nhận đọc lướt qua, không khỏi cười khổ.

Một cái quạt gấp làm bằng ngà voi mà thiên hoàng Nhật Bản trăm năm trước từng dùng, một bức bạch ngọc Bồ Tát được cung phụng trong hoàng cung Nhật Bản, một bức bình phong không biết thiên hoàng nào từng dùng, cùng với trang sức không biết là tần phi nội cung nào từng dùng. Lễ vật rực rỡ muôn màu, nhưng có một điểm giống nhau chính là... toàn hàng second hand.

Cuối cùng cũng kiến thức được hoàng thất Nhật Bản nghèo tới mức độ nào, phần lễ này chắc là đã vét hết những thứ còn giá trị trong hoàng cung của bọn họ rồi.

Tần Kham không đành lòng khép danh mục quà tặng lại, nhìn quản gia nói: "Đây là ngươi không đúng."

Quản gia nghẹn họng nhìn trân trối: "Ta, ta..."

" Người đuổi người ta ra ngoài thì không sao, nhưng lễ vật sao lại không nhận? những lễ vật này vượt biệt tới Đại Minh ta, bọn họ vất vả thế nào ngươi có biết không? Họ muốn bản thân an cư ở Đại Minh, vì mục tiêu này, bọn họ phải nỗ lực thế nào ngươi biết không?"

Chương 687: Lừa gạt

Lễ vật nỗ lực bao nhiêu để được ở lại Đại Minh thì quản gia không biết, hắn chỉ biết là lão gia nỗ lực thế nào để giữa lại lễ vật ở trong nhà mình.

Sống chung lâu ngày, điểm mấu chốt của đạo đức khó tránh khỏi bị hoàn cảnh ảnh hưởng, lão gia là chủ, quản gia là phó, điểm mấu chốt đạo đức của mình có như thế nào cũng không thể cao được hơn lão gia.

Quản gia rất nhanh minh bạch ý tứ của Tần Kham.

"Những lễ vật này nếu đã vất vả như vậy ở muốn ở lại Đại Minh chúng ta, lão hán cảm thấy phải thành toàn cho chúng mới được." Quản gia vẻ mặt siểm nịnh, rất giống phiên dịch Hán gian khuyên hoàng quân vào cưỡng hiếp con gái nhà lành.

Tần Kham hừ khẽ một tiếng qua lỗ mũi, cầm chén trà lên tiếp tục uống, nhưng lại không liếc Quản gia lấy một cái.

Quản gia hiểu ý lui ra ngoài.

Cửa lớn phủ Quốc Công két một tiếng mơ ra trong sự cầu nguyện yên lặng của người Nhật Bản, người Nhật Bản đang quỳ ngoài cửa đứng lên, vẻ mặt kích động ngửa đầu nhìn trời, cảm tạ trời cao phù hộ, cảm tạ thiên hoàng bệ hạ cầu nguyện từ xa gia trì, cảm tạ...

"Khiêng tất cả thùng ở ngoài cửa vào đi..." Quản gia phất phất tay với phó dịch trong phủ, thùng hòm chồng chất ở bên ngoài trong nháy mắt được các phó dịch khuân vào hết.

Tri Nhân Thân Vương Ngoài cửa càng kích động hơn, bởi vì lần trước phải chịu sự chênh lệch tâm lý lạnh nhạt, lúc này nhìn thấy phủ Quốc Công không ngờ nguyện ý nhận lấy lễ vật của hắn, Tri Nhân Thân Vương không khỏi có một loại xung động muốn rơi lệ, dẫn tất cả tùy tùng hướng tới cửa lớn phủ Quốc Công dập đầu như đánh trống.

"A lý a đa! Cám ơn Quốc Công các hạ nguyện ý nhận lễ vật từ phiên thuộc Nhật Bản, thiên hoàng bệ hạ ở xa xôi cũng cảm kích thiện ý và nhân nghĩa của Đại Minh quốc từ đáy lòng, xin cho phép ta thay thiên hoàng bệ hạ bày tỏ làm cảm ơn tới Ninh Quốc Công các hạ."

Cạch!

Sau khi chuyển thùng hòm xong các phó dịch của phủ Quốc Công không chút lưu tình đóng sầm cửa lớn lại, bỏ mặc người Nhật Bản vẻ mặt ngơ ngác quỳ ngoài cửa, còn thùng hòm chất ở cửa thì chẳng thấy đâu, gió nhẹ đầu xuân thổi qua, mọi người bỗng dưng rùng mình, một cỗ hàn ý so với gió xuân còn lạnh hơn đột nhiên ùa ra.

" Thân... Thân vương điện hạ. Người này, người này..." Tùy tùng há to miệng không dám, kinh ngạc nhìn hai cánh cửa lớn sơn đỏ của phủ Quốc Công.

Tri Nhân Thân Vương mới mười lăm mười sáu tuổi. Đây là lần đầu tiên phụng mệnh lệnh của phụ hoàng tới Minh quốc làm sứ, làm sao thành thục ổn trọng cho được, dù sao cũng chỉ là đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi, tâm cơ lòng dạ làm sao so được với người lớn thật sự, thấy cảnh này mắt chớp chớp, trong hốc mắt dần dần tụ đầy nước mắt.

Quệt nước mắt, trên mặt Tri Nhân Thân Vương tràn ngập vẻ ai oán.

Hắn lẩm bẩm: "Không, không thể, phụ hoàng nói với ta, hắn nói Đại Minh quốc là một quốc gia tri thư đạt lễ, ôn văn tao nhã. Phụ hoàng sẽ không lừa ta đâu, trong Đại Minh quốc không thể có người vô sỉ như vậy được. Chờ một chút, nói không chừng còn có chuyển cơ."

" Cáp y!" Các tùy tùng cúi đầu vâng theo.

Lặng lẽ, một canh giờ trôi qua, sau khi chuyển rương hòm vào phủ Quốc Công, cửa phủ mãi không thấy mở. Hai vòng đồng thau trên cửa lạnh lùng nhìn họ, giống như đang trào phúng.

Tri Nhân Thân Vương cuối cùng cũng tuyệt vọng, ủy khuất và và trong lòng không thể ức chế được nữa, khóe miệng cong lên, bật khóc oa oa, chỉ tay về phía cửa lớn phủ Quốc Công rồi nói 1 tràng tiếng Nhật, không biết là đang nói gì, nhưng chắc là chửi thề.

"Đi, đi tìm quan viên Lễ bộ cáo trạng! Đại Minh quốc không thể khi dễ chúng ta như vậy! bát cát!"

Nội viện phủ Ninh Quốc Công.

Đỗ Yên, Kim Liễu và Liên Nguyệt Liên Tinh bốn người đang đi lòng vòng quanh một đống rương hòm trong viện, miếng tấm tắc chậc chậc.

" Đây là lễ vật người nước Nhật tặng cho chúng ta à?" Đỗ Yên cong môi, mặt đầy vẻ ngạo nghễ, thể hiện kiến thức rộng rãi, nhấc nhẹ gót sen lên đá đá vào thùng, khinh thường nói: "Oa nô quốc chẳng có lễ số gì cả. Tới thùng đựng lễ vật cũng cũ thế này, hơn nữa đều là thùng gỗ tầm thương, còn là người đứng đầu một quốc gia đưa tới, một chút đại khí cũng không có, giống như các đồng liêu trong kinh, mỗi ngày lễ tết tới tặng lễ, chỉ thùng đựng thôi cũng làm bằng gỗ tử đàn rồi."

Kim Liễu bế Tần Nhạc, cười híp cả mắt, không nói xen vào, đầy yêu thương hôn lên má Tần Nhạc.

Tần Kham cười nói: "Nước Nhật nhỏ yếu, hơn một trăm năm qua đang ở trong thời kỳ Chiến quốc, mấy chục đại danh ở trên đảo nhỏ tranh đoạt địa bàn, hoàng quyền mất hết, hoàng thất không có binh không có quyền không có tiền, sống chẳng khác nào ăn xin, có thể gom được chỗ lễ này đã là rất thành tâm rồi."

Lễ vật tuy rằng là lừa gạt mà có, nhưng Tần Kham vẫn nói những lời đầy lương tâm, nói tóm lại, Tần Công Gia tạm coi như một người chánh trực, chỉ thỉnh thoảng thất đức gián đoạn mà thôi.

Đỗ Yên vẫn bất mãn hầm hừ, thái độ của nàng ta cũng giống như lão quản gia, Tần Kham Tần Kham ở trên đảo Sùng Minh tự mình chém giết đẫm máu với giặc Oa thiếu chút nữa thì mất mạng, trong phủ trên dưới đối với người Nhật Bản đều không có chút hào cảm nào.

Mở thùng, tứ nữ lập tức mắt hạnh trợn tròn, ngây người một lát, tứ nữ cười một tiếng, tiểu Tần Nhạc được mẫu thân bế trong lòng, thấy đại nương, mẫu thân và hai vị tiểu di nương không biết vì sao lại cười, Tần Nhạc cũng nhếch môi ngô nghê cười như hoa.

" Tướng... Tướng công, ngươi, ngươi bảo hạ nhân trả lại những thứ rách nát này đi, thật sự là mất mặt quá..." Đỗ Yên cười ngửa tới ngửa lui.

Tần Kham cũng ngây ra, trong lòng vốn cho rằng đồ second hand của hoàng thất Nhật Bản nói như thế nào thì cũng nên là đồ lỗi thời nhưng đáng giá, ai ngờ mở thùng ra xem, quát ngà voi bên trong thì gẫy, tượng Bồ Tát thì mẻ góc, bình phong thì không chỉ ố vàng mà ở giữa còn rách một lỗ to, kiện lễ vật nào trông cũng thê thảm.

"Thiệt, thiệt rồi..." Tần Kham vẻ mặt hối hận, ngửa mặt lên trời thở dài: "Vì mấy món đồ rách nát này mà phải trả giá bằng thanh danh của mình, thật sự là thiệt quá rồi. Người đâu, ném những thứ rách nát này ra khỏi cửa phủ, nói với thân vương Nhật Bản kia, bổn quốc công cương trực công chính, thiết diện vô tư, trước giờ không nhận lễ vật của người ngoài, bảo hắn về sau đừng có...

" Lão gia, nghe quản gia nói, đám người Nhật Bản kia đã đi rồi." Một nha hoàn có nén cười nói.

Đỗ Yên cau mũi, hậm hừ: "Bỏ đi, cướp thì cũng cướp rồi, trả lại thì càng hỏng thanh danh, ta thấy trong những lễ vật này, chỉ có mấy hộp điểm tâm còn coi là lọt vào mắt, là vị anh đào à? Lát nữa ta và Kim Liễu, Liên Nguyệt Liên Tinh nếm thử."

Ngọc thủ khẽ nhón một khối điểm tâm màu phấn hồng, Đỗ Yên vừa cho nó tới gần miệng thì bỗng nhiên biến sắc, ném ngay điểm tâm xuống rồi xoay người nôn, nôn tới xanh cả mặt, khổ sở vô cùng, Kim Liễu và Liên Nguyệt sợ tới mức mặt mày biến sắc.

Tần Kham cũng hoảng quá, vừa vỗ lưng nàng ta vừa bốc một miếng điểm tâm lên ngửi ngửi, nhíu mày nói: "Không khoa trương như vậy chứ? Thật sự rất khó ăn à? Cho nên mới nói, đồ của nước Nhật Bản chẳng có cái gì ra hồn. Người đâu, ném hết toàn bộ chỗ điểm tâm này đi."

Đỗ Yên ôm miệng, mặt xanh mét giận dữ nói: "Không, chôn hết! Hại người, đều là tại ngươi!"

Một đôi phấn quyền rất không khách khí đấm lên ngực Tần Kham.

Kim Liễu ôm tiểu Tần Nhạc, nhìn Đỗ Yên nôn ọe ầm ĩ, ngây ra một lúc rồi bỗng nhiên không biết nghĩ tới điều gì, khóe miệng lặng lẽ cong lên.

Sự thật chứng minh trên đời quả nhiên không có cơm trưa miễn phí, cũng không có nhận quà mà không phải làm gì, nhận quà là phải trả giá, cho dù ngươi chỉ nhận một đống đồ rách nát, mấy ngày trước trong triều một số lớn đại thần ngã ngựa, chính là vì nhận lễ của Chu Thần Hào, Tần Kham lừa lễ vật của người Nhật Bản tất nhiên không thể vân đạm phong khinh, thiên hoàng Nhật Bản đập nồi bán sắt thiếu chút nữa ngay cả nồi sắt nấu cơm trong nhà cũng đưa vào hộp lễ, đưa tới Đại Minh có thể nói là toàn bộ gia sản của hắn rồi, có thể để Tần Kham cướp trắng ư?

Sáng sớm ngày hôm sau, đòi công đạo đã tới.

Lễ bộ Tả thị lang Chu Kinh cùng Nhật Bản Tri Nhân Thân Vương tới cửa, lần này Tần Kham cuối cùng cũng không mặt dày cản họ ở cửa nữa, đành phải lệnh cho quản gia mời vào tiền đường.

Chu Kinh sau khi vào cửa vẻ mặt rất bình tĩnh, trong sự bình tĩnh mang theo một tia cung kính không dễ phát hiện, thậm chí là kính sợ.

Chu Kinh là tiến sĩ nhị giáp năm Thiên Thuận thứ tư, xuất thân thứ cát sĩ, phụ thân là danh thần bốn triều, Thái tử thiếu bảo Chu Tuyên, có thể nói là thế gia quan lại thi thư, mà Chu Kinh năm nay cũng đã bảy mươi tuổi rồi.

Chính như cái gọi là có chí không ở tuổi cao, ấm ức chẳng phân sớm muộn, lão đầu nhi bảy mươi tuổi mà kính sợ Tần Kham mới hơn hai mươi tất nhiên là có nguyên nhân.

Tần Kham có thể nói là tai tinh của quan trường Đại Minh, tuổi còn trẻ đã được phong Quốc Công, mang đầy một bụng chủ ý xấu chuyên lừa các đại thần, bắt đầu từ khi còn làm Cẩm Y vệ Thiên

hộ, quan văn và thái giám từng bị hắn lừa nhiều vô số kể, cảnước đều biết đại gian hoạn Lưu Cẩn chính là chết dưới sự tính kế của hắn, chết tới xương cốt cũng chẳng còn, ba đạo tấu chương mấy ngày trước đã kéo hơn năm mươi vị đại thần xuống ngựa, người thì lưu đầy, kẻ thì bị chém đầu, vết máu ở chợ bán thức ăn tới giờ vẫn chưa khô.

Chương 687: Lừa gạt (2)

Chu Kinh tuy rằng năm nay đã thất tuần, nhưng hiển nhiên lão đầu nhi vẫn chưa sống, lão vẫn cần an ổn sống nốt tuổi già tươi đẹp hơn nữa không ngắn, già tới cái tuổi của lão, không cần mặt mũi cũng chẳng sao, thế này giờ cung kính kính sợ Tần Kham cũng chẳng có tí áp lức nào.

Nếu đem so sánh, sắc mặt của Tri Nhân Thân Vương hiển nhiên không được dễ coi cho lắm, vẻ mặt như có thâm thù đại hận lườm Tần Kham.

Tần Kham mặc một thân áo mãng bào, ngông nghễnh gác chân lên bàn, chậm rãi uống nước trà.

Uống mấy ngụm thì chợt thấy không ổn, ngẩng đầu nhìn thì thấy một đôi mặt tràn ngập ai oán và cừu hận nhìn chằm chằm mình, lườm cho Tần Kham cả người nổi da gà.

Nhíu mày, Tần Kham nghiêng đầu chắp tay với Chu Kinh: "Chu lão đại nhân..."

Chu Kinh vội vàng đứng dậy đáp lễ: "Không dám, chỉ già hơn mấy tuổi, không dám vênh váo trước mặt Tần Công Gia."

Chỉ chỉ Tri Nhân Thân Vương, Tần Kham nghi hoặc nói: "Vị thân vương điện hạ này chẳng lẽ nhìn lén con gái nhà lành Đại Minh ta tiểu tiện nên bị đau mắt hột à? Lườm ta để làm gì? Cứ như ta nợ tiền hắn ấy."

Chưa nói xong, Tần Kham bỗng nhiên khựng lại, tiếp theo mặt nóng lên.

Tần Công Gia quý nhân bận rộn, rất nhanh quên mất những chuyện thất đức mình từng làm, hắn nhớ ra, ngày hôm qua hình như sai người đoạt đồ của vị thân vương điện hạ này, không phải chính là nợ hắn tiền sao?

Đối với vị thân vương Nhật Bản trẻ tuổi này, trong lòng Tần Kham

vẫn rất thấy áy náy.

Ngay cả bản thân Tần Kham cũng không thể không thừa nhận, kỳ thật người Nhật Bản không trêu hắn cũng không nhập hắn, không chỉ như vậy, ngược lại còn kính cẩn nghe theo hữu lễ với hắn, bất kể thái độ hay là lễ nghi đều không có gì để bắt bẻ, diễn xuất nhược quốc phiên thuộc lễ kính Thiên triều thượng quốc điển hình, mà hành động của Tần Kham thì quả thật có chút quá phận, hắn mang cừu hận của đời trước chuyển tới đời này, mà cừu hận tại đời này lại căn bản chưa từng phát sinh.

Nếu cảm thấy sai rồi thì sửa, Tần Kham có lúc không phân rõ phải trái, nhưng không phải lúc nào cũng không phân rõ phải trái, nếu thân vương Nhật Bản không làm gì sai, Tần Kham đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ nhằm vào hắn nữa.

Đạo lý thì là nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, chắp tay cho có lệ, cố nặn ra một nụ cười của Tri Nhân Thân Vương trẻ tuổi, xem như là xin lỗi chuyện hôm qua, về phần thân vương điện hạ có từ trong nụ cười của hắn nhìn ra ý xin lỗi hay không thì Tần Kham không bận tâm, nếu là Thiên triều thượng quốc, dù sao cũng phải có tư thái của Thiên triều thượng quốc.

Chu Kinh hôm nay cùng Tri Nhân Thân Vương tới chính là chỉ mang tác dụng bôi trơi, thấy mọi người trong tiền đường đều không nói gì, Chu Kinh ho khan hai tiếng, bắt đầu giảng hòa.

" Tần Công Gia, hôm qua Tri Nhân Thân Vương tới nha môn Lễ bộ, hắn nói, nói..." Chu Kinh mắt chớp chớp, rất nhanh quyết định lập trường của mình, tiếp tục nói: "Nói hắn hôm qua đại biểu thiên hoàng Nhật Bản tới bái phỏng Công gia, do là quốc gia phiên man kém văn mình nên không hiểu lễ nghi Thiên triều, thành thử đắc tội với Công gia, cho nên thân vương điện hạ kinh sợ tìm tới nha môn Lễ bộ, mời hạ quan tới phân trần cho hắn, còn xin Công gia nể mặt Lễ bộ Trương thượng thư mà biến chiến tranh thành tơ lụa với thân vương điện hạ."

Vừa dứt lời, Tri Nhân Thân Vương có thể nghe hiểu tiếng Hán ngẩn ra, tiếp theo mặt nhanh chóng đỏ lên, căm giận nhìn chằm chằm Chu Kinh, hai lỗ mũi không ngừng phật phùng.

Ngay cả Tần Kham cũng cảm thấy bất ngờ với những lời nói này của Chu Kinh, mặt cũng đỏ lên.

Quả nhiên là quan có hai cái miệng, nói thế nào cũng là tùy hắn. Rõ ràng là một chuyện lừa gạt, ở trong miệng của Chu Kinh nói ra lại biến thành người Nhật Bản không hiểu lễ số đắc tội với Tần Kham.

Tần Công Gia Biết rõ sự hắc ám của quan trường lúc này cũng không nhịn được mà uất nghẹn thay cho thân vương Nhật Bản, quan nhi Đại Minh này không khỏi hắn quá rồi.

Tri Nhân Thân Vương Lần đầu kiến thức được sự hắc ám của Thiên triều thượng quốc hiển nhiên không thích ứng kịp, cũng do là quá nhỏ tuổi, hỉ nộ đều lộ ra ngoài, căn bản không thể che giấu, mặt đỏ lên ngồi trên ghế vận khí cả nửa ngày, muốn tức giận mà lại không dám, muốn ẩn nhẫn thì lại thấy uất nghẹn.

Tần Kham rất có hứng thú nhìn thân vương điện hạ chơi trò biến sắc mặt, ánh mắt khẽ chuyển, lại vừa hay bắt gặp ánh mắt của Chu Kinh, khóe miệng Chu Kinh cong lên, thủng thẳng cầm chén trà lên uống, công phu dưỡng khí c lão đầu nhi này hiển nhiên cao hơn Tri Nhân Thân Vương không biết bao nhiêu cấp bậc, một phen đổi trắng thay đen nói mà mặt không đỏ tim không đập nhanh. Mắt nửa nhắm nửa mở miệng chẹp chẹp ra tiếng giống như đang thưởng mùi vị vô thượng trong chén trà, vẻ mặt phiêu miểu như sắp đắc đạo thăng tiên rồi.

Chu Kinh có thể bình an sống đến bảy mươi tuổi tất nhiên không phải kẻ ngốc, sứ đoàn Nhật Bản vào kinh triều cống tuy nói là việc trọng đại của quốc triều, nhưng Nhật Bản dù sao cũng chỉ là man di phiên quốc. Hắn không thể vì một vương tử Nhật Bản quăng tám sào không tới mà đắc tội với Quốc Công đương triều chạm tay có thể bỏng, là người bình thường đều biết nên đứng ở bên nào.

Không biết trong lòng giãy dụa mất bao lâu, Tri Nhân Thân Vương cuối cùng quyết định nhịn, hắn không quên lần này tới Đại Minh là mang theo sứ mệnh của hoàng thất Nhật Bản, vì sứ mệnh này. Hoàng thất có thể chịu đựng tất cả, thậm chí hy sinh tất cả.

" Ninh Quốc Công các hạ, hôm qua là ta quá càn rỡ, phiên quốc

kém văn minh không hiểu lễ số, mạo phạm các hạ ngài, xin ngài nhận sự xin lỗi thành khẩn nhất của ta."

Nói xong Tri Nhân Thân Vương bỗng nhiên đứng lên, quỳ xuống với Tần Kham, dập đầu ba cái.

Tần Kham vốn muốn cho qua cái việc thất đức này, giống như sách giáo khoa Nhật Bản đời sau vừa không thừa nhận vừa không xin lỗi, có điều nếu Tri Nhân Thân Vương chịu nhục chịu trách nhiệm, Tần Kham đương nhiên cũng không phản đối.

" Thân vương điện hạ khách khí rồi, thôi, lễ vật của ngươi ta nhận, ừ, lời xin lỗi của ngươi ta cũng nhận, chúng ta coi như xong." Tần Kham sau khi ngoài cười nhưng trong không cười ứng phó mấy câu thì bỗng nhiên cầm chén trà lên uống một ngụm, sau đó đứng lên phất vạt áo, bộ dạng như muốn tiễn khách.

Tri Nhân Thân Vương thấy thế quýnh quá, hắn thiên tân vạn khổ nén giận, vừa quỳ lạy vừa tặng lễ, là muốn được bàn việc với vị quyền thần quyền thế thịnh nhất Đại Minh quốc này, nhưng trước mắt tiết tấu đã hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn.

" Phiên thần thất lễ, xin Quốc Công các hạ đợi chút, hạ thần có việc muốn nhờ Quốc Công các hạ." Tri Nhân Thân Vương vội vàng khẩn cầu.

Tần Kham nhíu mày, ánh mắt bất giác liếc về phía Chu Kinh.

Chu Kinh dẫu sao cũng là lão bánh quẩy kinh nghiệm đầy mình, thấy thế vội vàng cười nói: "Hạ quan chính là Lễ bộ Thị Lang, chỉ hỏi mọi việc trong lễ nghi, những cái khác thì không tiện xen vào, hạ quan thấy đình đài thủy tạ tiền viện của Tần Công Gia rất lịch sự tao nhã, chẳng biết có thể cho hạ quan tham quan một phen hay không?"

Tần Kham ném ánh mắt thưởng thức về phía hắn, lão đầu nhi thật sự rất thức thời, nếu không phải thấy tuổi lão đã quá già, mắt thấy săp trí sĩ cáo lão, Tần Kham thật sự động tâm tư mời chào.

Lập tức lệnh cho quản gia trong phủ dẫn Chu Kinh tới tiền viện giả vờ giả vịt thưởng thức phong cảnh, trong tiền đường to như

vậy chỉ còn hai người Tần Kham và Tri Nhân Thân Vương.

Chương 688: Thân vương muốn nhờ

Tần Kham chậm rãi thưởng trà, cười nói: "Không biết thân vương điện hạ có chuyện gì muốn nhờ?"

Tri Nhân Thân Vương vất vả lắm mới có cơ hội mặt đối mặt nói chuyện với quyền quý Đại Minh quốc, tất nhiên sẽ không nói những lời vô nghĩa, vào thẳng chủ đề: "Tin là Quốc Công các hạ biết rồi, Nhật Bản ta trăm năm qua chiến loạn không ngớt, các đại danh ủng binh đấu đá lẫn nhau, nhiều năm liền chiến loạn khiến dân chúng lầm than, ảnh hưởng của hoàng thất yếu dần, lần này tiểu thần đến Đại Minh quốc triều cống, thứ nhất là để được thấy long nhân của Thiên Khả Hãn, cảm thụ thánh quang, thứ hai đại biểu cho hoàng thất Nhật Bản xin mẫu quốc trung thổ giúp đỡ, thỉnh cầu Đại Minh quốc nể mặt phiên quốc trăm năm, giúp đỡ hoàng thất Nhật Bản một lần. Kính nhờ các hạ!"

Tần Kham trong lòng than thầm, quả nhiên tới rồi.

" Nhật Bản quả thực là nước phiên thuộc của Đại Minh, từ những năm Hồng Vũ đã xác định là một trong mười lăm nước không chinh phạt, có điều thân vương điện hạ à, thứ g ta nói thẳng, Nhật Bản các ngươi từ sau thời Vĩnh Lạc đã không còn triều cống, đoạn tuyệt qua lại với Đại Minh ta trăm năm rồi, lần này phái sứ giả đến kinh vừa gặp mặt đã nhờ vả, không biết là quá thế lợi sao? Bình thường không thắp hương, nước tới trôn mới nhảy, Đại Minh ta vì sao phải giúp các ngươi ?"

Tiền đường không có ai khác, Tần Kham nói chuyện liền không khách khí, có một loại khí thế bức nhân.

Tri Nhân Thân Vương mặt hiện ra vẻ xấu hổ, nói: "Xin tha thứ cho sự bất kính của hoàng thất Nhật Bản, thất lễ rồi."

Tần Kham phất tay nói: "Những lời này ngươi nên nói với hoàng đế bệ hạ của chúng ta, ta chỉ là thần tử Đại Minh, không có tư cách nhận sự xin lỗi của ngươi, vả lại, cái gọi là' Xin giúp đỡ" của

ngươi là muốn xin giúp đỡ cái gì?"

Tri Nhân Thân Vương cả người chấn động, lập tức lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Hạ thần muốn cầu Quốc Công các hạ khuyên Thiên Khả Hãn bệ hạ, bán... à không, ban thưởng cho hoàng thất Nhật Bản ta một ít hỏa khí hỏa dược, đao kiếm thuẫn giới, cùng với cho vay một trăm vạn quan tiền."

Tần Kham càng nghe mày càng nhíu chặt, hỏa khí, quân giới, mượn tiền, dã tâm của hoàng thất Nhật Bản cũng không nhỏ, ngay cả bản thân ngày tháng cũng khó sống mà không ngờ còn dám giở công phu sư tử ngoạm với Đại Minh mà không sợ bị cắt lưỡi, chắc là do hơn một trăm năm qua bị các đại danh trong nước khi dễ thảm quá, mấy thứ này nếu cho hoàng thất Nhật Bản, hoàng thất sẽ có hi vọng chấn hưng, nhưng ai biết được là Đại Minh liệu có nuôi ra một con sói mắt trắng hay không?"

Tần Kham lắc đầu nói: "Thân vương điện hạ, yêu cầu của ngươi rất không đơn giản, ngươi cảm thấy Đại Minh ta sẽ đáp ứng sao?"

Tri Nhân Thân Vương không biết lấy dũng khí từ đâu ra, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tần Kham, nói: "Quốc Công các hạ, hạ thần nhớ rõ Đại Minh quốc từ những năm Hồng Vũ khi định ra lễ chế thiên hạ đã có quy tắc, phàm là người phiên quốc hải ngoại, cứ mỗi ba năm sai sứ vào kinh sư triều cống hoàng đế, phiên quốc Triều Tiên lại một năm ba lượt thậm chí bốn lượt vào triều cống hoàng đế là vì sao? Chính là vì Đại Minh quốc đáp lễ rất hậu, mỗi một xe gạo của phiên quốc có thể đổi về một xe vàng bạc, cho nên các phiên quốc thấy được lậy, một năm mấy lần triều cống, mà Nhật Bản ta trăm năm qua vì hoàng thất thế yếu, ngày tháng gian nan, cho nên đoạn tuyệt triều cống, hiện giờ vất vả lắm mới khôi phục bang giao, chỉ hướng tới mẫu quốc đưa ra một chút yêu cầu, Quốc Công các hạ lại kiên quyết từ chối? Coi Triều Tiên như con cháu mình, mà đối đãi với Nhật Bản lại như con ghẻ, hạ thần xin hỏi Quốc Công các hạ, thế là cớ làm sao?"

Đối mặt với chất vấn của Tri Nhân Thân Vương, Tần Kham không khỏi nghẹn lời.

Những gì Tri Nhân Thân Vương vừa nói không sai, Đại Minh quả thực có Minh luật, tất cả nước phiên thuộc xung quanh cứ mỗi ba

năm triều cống một lần, về phần cống phẩm triều cống có giá trị bao nhiêu, Đại Minh chưa bao giờ có quy định, dù sao những tiểu quốc chung quanh này cũng không giàu có, Đại Minh thân ở giữa, tựa như đại địa chủ tá điền được một đám bần nông tá điền vây quanh, lịch đại hoàng đế va các đại thần Đại Minh chịu ảnh hưởng của tư tưởng nho gia tất nhiên ngại yêu cầu giá trị của cống phẩm giống như thương nhân thế lợi.

Chính bởi vì Chính bởi vì sơ hở sĩ diện này mà bị các phiên quốc xung quanh tìm được lỗi hổng để chui vào, dẫn tới Đại Minh hơn một trăm năm qua phải ăn biết bao quả đắng. Triều Tiên chính là ví dụ rõ ràng.

Quy củ Mỗi ba năm triều cống một lần đến Triều Tiên lại đổi thành một năm triều cống ba lượt thậm chí bốn năm lượt, triều cống thường xuyên như vậy cũng không phải là quốc chủ Lý thị của Triều Tiên trung thành sùng kính với mẫu quốc, mà thật ra là thấy lợi để kiếm, mỗi khi sứ giả Triều Tiên vào kinh triều cống, biếu cho hoàng đế Đại Minh thường thường chỉ là một số vải gai vàng, một số dược liệu rẻ tiền đào được trong núi sâu, trừ những thứ đó ra thì chính là một số xử nữ tuổi trên ba mươi, phụ quốc phiên thần khách khí như vậy, triều đình Đại Minh thân là lễ nghi chi chi bang của Hoa Hạ trừ cả triều mừng phơi phới ra, tất nhiên là không thể để mất mặt mũi của mẫu quốc, thế là lễ vật đáp lễ không phải hoàng kim thì chính là bạc trắng, giá trị thường thường gấp mười lần thậm chí mấy chục lần mấy chục lần cống phẩm.

Triều Tiên Lần đầu tiên nếm được ngon ngọt ngây ra, quốc chủ Lý cuối cùng cũng phát hiện bên cạnh quốc gia mình không ngờ tồn tại một kẻ nhà giàu khẳng khái hào phóng như vậy, chỉ cần phái ra một đội sứ đoàn, đi qua đi lại đủ có thể kiếm được ngang với tổng thu nhập một năm của quốc khố Triều Tiên, mua bán có lời như vậy, không làm là thằng ngu.

Thế là bắt đầu từ năm Hồng Vũ, triều cống của Triều Tiên ban đầu từ một năm ba lượt, bốn lượt, thậm chí là năm lượt, một khi trong nước có thiên tai hay quốc chủ cần thêm tiền để tiêu. Chỉ cần thiếu tiền một cái là sứ đoàn triều cống liền chậm rãi tới Đại Minh. Ăn chơi rồi đóng đồ về, sau khi thường xuyên lặp lại như vậy mấy lần. Triều đình Đại Minh có khổ mà khó nói, có lòng muốn viết

một bức quốc thư cho quốc chủ Triều Tiên, xin tên hàng xóm nghèo này thủ hạ lưu tình, dù sao lương thừa có đại địa chủ cũng không nhiều lắm, nhưng ngại mặt mũi của mẫu quốc, phong quốc thư này lấy đâu ra mặt mũi mà viết ra.

Bởi vậy có thể thấy được, truyền thống không biết xấu hổ của Triều Tiên đã tồn tại bao lâu rồi, không phải một sớm một chiều mà thành, đời sau có thể bốc phét thành vũ trụ là ra mình tạo ra, dẫn tới sự mắng chửi phẫn nộ của vô số quốc dân, kỳ thật năm trăm năm trước bọn họ đã có cái đức hạnh này rồi.

Tri Nhân Thân Vương rất không khách khí dưa Triều Tiên ra làm tài liệu phản diện, lại khiến trong lòng Tần Kham có chút xấu hổ.

Trong tay vững vàng bưng chén trà, ánh mắt lại rất bất thiện liếc Tri Nhân Thân Vương một cái.

Một quốc gia ngay cả thiên hoàng chết cũng không có tiền mai táng, không lo vùi đầu kiếm tiề cải thiện cuộc sống mà mắt lại cứ nhìn chằm chằm vào Triều Tiên, Triều Tiên dù có bất kham như thế nào thì cũng quỳ liếm quốc triều hơn trăm năm, bất kể là tư lịch hay là tư thế quỳ liếm đều rất khiến người ta sung sướng, điểm này tiểu Nhật Bản ngươi có thể so sánh sao?

Chương 689: Bố cục Nhật Bản

"Triều Tiên là Triều Tiên, Nhật Bản là Nhật Bản. Đối đãi với mẫu quốc Như thế nào đều tự có chủ trương, sứ đoàn Nhật Bản ngươi nếu không phục thì có thể rời khỏi kinh sư đông độ về nước ngay, triều đình Đại Minh ta không giữ!"

Tần Kham trong xấu hổ và tức giận thái độ dần dần cứng rắn, ngữ khí càng không khách khí.

Tri Nhân Thân Vương nghe vậy quyền đầu nắm chặt lại, đột nhiên ngẩng đầu thì thấy Tần Kham tựa cười mà như không phải cười nhìn hắn,, trong mắt hàn ý lành lạnh.

Vẻ tức giận trên mặt Tri Nhân Thân Vương rút nhanh như thủy triều, hắn cuối cùng đã về tới sự thật, sự thật chính là, nơi này là Đại Minh quốc, quy tắc trò chơi do quyền quý Đại Minh quốc định đoạt, mình muốn tham dự vào trò chơi này thì nhất định phải kiên trì tuân thủ nó, quy tắc không công bình đến mấy thì cũng phải chấp nhận.

Hiện giờ Nhật Bản rất lạc hậu, đặc biệt là hoàng thất Nhật Bản, căn bản không có tư cách gõ nhịp với Đại Minh quốc.

"Xin Quốc Công các hạ tha thứ, tiểu thần vừa rồi thất lễ!" Tri Nhân Thân Vương nhận sai rất dứt khoát, thái độ cũng rất khiêm tốn.

Tần Kham thì lại rất hiểu dưới cái lớp da khiêm tốn này cất giấu dã tâm như thế nào.

"Hỏa khí, đao kiếm quân giới, mượn tiền... Những cái này đều không thể cho các ngươi!" Tần Kham vung tay lên thật mạnh, đẩy Tri Nhân Thân Vương vào vực sâu.

Tạm dừng một lát, Tần Kham nói ra một câu như kéo hắn lên khỏi vực sâu: "Có điều... Việc này nếu có thể tạm thích ứng cải biến một phen, cũng không phải là không thể được."

Hai mắt Tri Nhân Thân Vương lập tức lộ ra quang mang kinh hỉ.

Mấy ngày nay Tần Kham đối với sứ đoàn Nhật Bản bọn họ luôn giữ thái độ lãnh đạm khiến Tri Nhân Thân Vương đã dần dần tuyệt vọng đối với Tần Kham, vị thần tử được hoàng đế Đại Minh sủng tín nhất này nếu có địch ý với Nhật Bản, chuyến đi tới Đại Minh triều cống này hiển nhiên chỉ có thể chấm dứt bằng thất bại, ai ngờ chuyện phát triển đúng là biến đổi bất ngờ.

"Quốc Công các hạ có đề nghị gì thì xin vui lòng nói rõ, hạ thần vô cùng cảm kích!" Tri Nhân Thân Vương quỳ lạy Tần Kham.

Tần Kham nháy mắt mấy cái, đột nhiên, một ý tưởng dần dần thành hình trong đầu, đương nhiên, dựa theo lệ thường, ý tưởng này tất nhiên là không thiện lương gì.

"Trận đánh ở Trường Kỳ, tám chiếc cự hạm Đại Minh hủy đi mấy trăm thuyền lớn nhỏ của Nhật Bản, ngươi hận chúng ta đúng không?" Tần Kham thình lình hỏi.

"Hả? Cái này... Là đại danh của Trường Kỳ Nhật Bản vô lễ trước, những đại danh này không tuân vương lệnh, bất kính với hoàng thất, tông chủ Đại Minh quốc thay hoàng thất Nhật Bản giáo huấn bọn họ chính là đại khoái nhân tâm." Tri Nhân Thân Vương không chút do dự nói.

" Hỏa khí Đại Minh lợi hại không?"

Tri Nhân Thân Vương ngây ra một lúc, tiếp theo hai mắt tỏa sáng, khoa trương há to khẩu hình: "Tư khoát y!"

Nếu không phải kiếp trước từng xem nhiều JAV, câu trả lời này của Tri Nhân Thân Vương Tần Kham thực sự là nghe không hiểu.

" Hỏa khí lợi hại Như vậy, Đại Minh ta sao yên tâm giao cho người khác? Nếu đổi lại là ngươi thì ngươi có yên tâm không?"

Tri Nhân Thân Vương nghẹn lời, có câu thật sự rất thất lễ, nếu đổi lại là hắn có hỏa khí lợi hại như vậy, không chỉ đã sớm bắn cho các đại danh Nhật Bản suốt ngày cưỡi lừa cưỡi la nhảy tới nhảy lui thành tro, hơn nữa đối với mẫu quốc Đại Minh này nói không chừng cũng phải đo thử phân lượng của nó, hỏa khí lợi hại như vậy, hắn làm sao nỡ chia xẻ với quốc gia khác?

"Xin Quốc Công các hạ nghĩ biện pháp, Nhật Bản rất cần hỏa khí của Đại Minh quốc để chấn hưng hoàng thất, kính nhờ."

Tần Kham lắc đầu, rất có thâm ý nói: "Quốc chi lợi khí, sao có thể đưa ra ngoài? Hỏa khí không thể giao cho người Nhật Bản được, đây là nguyên tắc..."

Tri Nhân Thân Vương tuy rằng trẻ tuổi, nhưng dù sao cũng không ngốc, sau khi ngây ra một lúc thì cuối cùng phúc chí tâm linh, hắn cuối cùng dã nghe hiểu ẩn ý của Tần Kham, vẻ mặt không khỏi do dự một chút, nhưng vừa nghĩ tới thiên hoàng đời trước chết cũng không có tiền để chon, thiên hoàng đời này, cũng chính là cha của hắn, làm thiên hoàng chín năm rồi mà đến nay ngay cả đại điển đăng cơ ngươi không có tiền để làm, một hồi lễ vật cho mẫu quốc cơ hồ đã vét sạch tất cả những gì đáng giá của hoàng thất rồi, nghĩ tới thảm trạng này, Tri Nhân Thân Vương không khỏi bi thương, trong lòng càng hạ quyết tâm, cắn chặt răng một cái, tiếp tục quỳ lạy kiểu ngũ thể đầu địa.

"Tiểu thần thay thiên hoàng bệ hạ Hậu Bách nguyên của hoàng thất Nhật Bản, chính thức cung thỉnh mẫu quốc Đại Minh phái binh bảo hộ hoàng thất, chấn hưng Hậu thị hoàng tộc chính thống, Ninh Quốc Công các hạ, xin dạy dỗ Nhật Bản đi!"

Tần Kham mặt mày bất động, bộ dạng lười biếng nói: "Đây chính là tự ngươi nói đấy nhé, ta không bức ngươi đâu đấy."

Động tác của Tri Nhân Thân Vương rất nhanh, ngay ngày hôm sau, hắn trình một bản quốc thư mới cho Lễ bộ thượng thư Trương Thăng, trong quốc thư cung thỉnh Đại Minh quốc phái quân hạm bảo hộ lãnh hải Nhật Bản, hơn nữa bởi vì Nhật bản nội chiến không ngớt, chư hầu đấu đá, hoàng thất không vượng, Tri Nhân Thân Vương thỉnh cầu Đại Minh quốc phái năm trăm tướng sĩ mang hỏa khí như súng điểu hỏa pháo đông độ Nhật Bản, trị thủ hoàng cung Nhật Bản.

Hai thỉnh cầu này hiển nhiên là phá chai phá lọ, Tri Nhân Thân Vương xem như đã nghĩ thông suốt rồi, dù sao hiện giờ đại danh trong nước xưng vương xưng bá, không để hoàng thất vào mắt, hoàng thất Nhật Bản đã không có quyền lại không có tiền, trừ một danh đầu tôn quý hoàng thất ra thì chả có gì hết, so với như vậy,

chẳng thà dẫn sói vào nhà, mời quân đội Đại Minh quốc tới chấn hưng hoàng thất, cho dù ngày sau chính quyền trong nước bị Đại Minh quốc khống chế, hoàng thất cũng chỉ phải quỳ liếm Đại Minh quốc, ở trong nước của mình vẫn có thể tác uy tác phúc, còn khá hơn tình thế hiện tại nhiều.

Đương nhiên, Tri Nhân Thân Vương vẫn có tính toán nhỏ nhặt của mình, trên thỉnh cầu số lượng phái binh, hắn rất cẩn thận chỉ lựa chọn năm trăm người, năm trăm tướng sĩ Đại Minh bước lên lãnh thổ Nhật Bản vừa hay thích hợp, nhiều thì sinh họa, ít thì vô ích.

Tri Nhân Thân Vương nhất niệm thống suốt lúc này như bị Ngô Tam Quế phụ thể, cuối cùng trình cho triều đình Đại Minh Đại Minh một bản quốc thư mà Nhật Bản đời sau gọi là "Vạn năm quốc sỉ"

Đương nhiên, sau khi Tri Nhân Thân Vương trình quốc thư cũng không thuận lợi, dù sao sứ giả cùng hắn tới triều cống Đại Minh không chỉ có một mình hắn, hai gã sứ giả Tế Xuyên Trừng Nguyên và Đại Nội Long Hoằng đại biểu cho hai vị đại danh thế lực lớn nhất trong nước, khi bọn họ đang ở trong nước xưng vương xưng bá vô cùng sung sướng, tuyệt không muốn nhìn thấy thế lực Đại Minh quốc duỗi thân tới cảnh nội Nhật Bản.

Thế là hai vị sứ giả sau khi nghe tin thì vô cùng phẫn nộ, vội vàng trình quốc thư phản đối với Lễ bộ Đại Minh, một quốc gia ba sứ giả, trình liền ba bản quốc thư có nội dung tương phản, nhất thời dẫn tới kỳ quan dị đàm.

Quốc thư tại triều đường làm dấy lên sóng to gió lớn, thái độ của chư thần trong triều cũng không đồng nhất, dẫn tới cãi nhau liên tục, Ninh Quốc Công Tần Kham sau khi nghe tin thì ngửa mặt lên trời cười dài, liên tục mắng ba tiếng "Nhật gian", mở tiệc ngay đêm ở phủ Quốc Công, Tần Công Gia uống cả một vò rượu, say mèm, cả nhà trên dưới không biết lão gia có việc vui gì mà lại thất thố tới vậy.

Chương 690: Tần phủ có việc vui (1)

Phủ Ninh Quốc Công.

Đinh Thuận xem như là khách quen trong phủ, lúc này đang ngồi gác chân trong lương đình cạnh hồ nước ở trắc viện, rất có hứng trí nhìn chằm chằm cá chép trong hồ nước, miệng lẩm bẩm, Tần Kham rất hiểu, tên này không phải là học đòi văn vẻ đọc thơ, hơn phân nửa là đang suy nghĩ cách làm cá chép, hơn nữa hắn dám khẳng định, với khẩu vị của Đinh Thuận, khả năng đem kho là lớn nhất.

"Quay đầu lại đây, nhìn ta này, đừng có nhìn cá của ta." Tần Kham rất đúng lúc bóp chết manh nha phạm tội của hắn ở trong nôi.

Đinh Thuận vội vàng quay đầu, nhếch miệng với Tần Kham.

" Công gia, cá trong phủ ngài trông rất béo mập, lãnh diễm động lòng người quá."

" Nói chính sự đi, đừng có lan man sang cá nhà ta."

"Vâng, Công gia, vị Tri Nhân Thân Vương đó trình quốc thư tới Lễ bộ, về sau hai vị sứ giả còn lại cũng trình quốc thư, bởi vì nội dung hoàn toàn khác nhau, các vị đại nhân trong triều đường cãi nhau ầm ĩ, người thì nói đây là cơ hội hiếm có, chủ trương phái binh tới Nhật Bản, dù sao cũng là phiên thuộc chủ động khẩn cầu thần quốc, phái binh vừa hay tuyên dương khí độ của mẫu quốc ta, có người thì lại lôi tổ chế ra nói, nói cái gì đã là quốc gia không chinh phạt thì không thể thấy binh đao, nếu không thì chính là bất nhân bất nghĩa, việc phái binh là tuyệt đối không thể, vì chuyện này, hôm qua hình bộ Thị Lang Tằng đại nhân còn đánh nhau ngay trên kim điện với Binh bộ Lục đại nhân đang, Lục đại nhân cũng là hảo thân thủ, cào cho mặt Tằng đại nhân nở hoa, Tằng đại nhân cũng không yếu, chỉ là chiêu hạ thủ thái âm quá tổn hại, một cước đá cho Lục đại nhân tí tuyệt giống, khiến Lục đại nhân đau quá ngất tại chỗ, được đưa tới Thái y viện."

Đinh Thuận nói xong tự bật cười, vẻ mặt rất đồng tình, giả vờ giận dữ nói: "Cũng không biết là tay nghề của các Thái y như thế nào, nếu không trị khỏi cho Lục đại nhân, sau này thuộc hạ chỉ sợ phải gọi hắn là Lục công công hoặc là Lục tỷ tỷ, đáng thương cho Lục đại nhân tháng trước mới nạp thiếp, đang ở độ tuổi mỹ mạo ngọt nước."

Tần Kham thì thở dài, lẩm bẩm nói: "Ai nấy đều là quốc chi trọng khí, sao lại cứ như du côn ác bá, một lời không hợp là ra tay đánh nhau, đánh đi đánh lại cũng chỉ bị thương, có gan thì đánh chết nhau luôn đi, thế mới gọi là phúc của xã tắc.

" Công gia, chuyện ngài đề xuất phái binh với Tri Nhân Thân Vương, không biết sao lại truyền tới hai vị sứ giả Nhật Bản còn lại, hai vị sứ giả đó hoảng quá, mấy ngày nay chạy khắp nơi nghĩ cách để bái phỏng Công gia ngài, xin ngài thu hồi lại mệnh lệnh."

"Không gặp!" Tần Kham trợn mắt lên, rất dứt khoát nói: "Bản công gia có thân phận gì chứ, không rảnh tiếp mãi cái đám man di đó."

" Đinh Thuận.lát nữa ngươi tới Thần Cơ doanh tìm Tôn Anh, bảo hắn chuẩn bị, qua mấy ngày nữa hắn tự mình dẫn quân vào hoàng cung Nhật Bản, tiếp quản phòng vệ hoàng cung."

Lúc trước nội ngoại đình liên thủ, Tần Kham dẫn dũng sĩ doanh huyết tẩy Đông Hán, Tôn Anh lúc ấy là tham tướng dũng sĩ doanh, về sau đi theo Tần Kham Nam chinh bắc chiến, năm trước cuối cùng cũng được thăng làm Tổng binh, cũng được điều nhiệm đến Thần Cơ doanh, rất được Tần Kham coi trọng.

Đinh Thuận khó hiểu nói: "Công gia, việc nhỏ ấy tùy tiện phái ai đi cũng được mà, việc gì phải lao động tới Tôn Anh tự mình dẫn binh."

" Không, nước cửa này không phải là nhỏ, phải do người ta tính nhiệm tự mình đi một chuyến."

" Nhưng tới cùng có phái binh tới Nhật Bản hay không thì trong triều vẫn chưa có định luận mà."

" Bọn họ rất nhanh sẽ có định luận."

Phủ Quốc Công gần đây không khí rất ngưng trọng.

Ngưng trọng không liên quan tới quốc sự, Tần Kham chưa bao giờ mang việc công và cảm xúc về nhà, gần đây là vì cảm xúc của phu nhân Quốc Công không được tốt.

Cũng không biết là làm sao, gần đây tính tình của Đỗ Yên rất nóng nảy, đương nhiên, tính tình của nàng ta bình thường cũng không tốt là bao, nhưng gần đây tính tình lại đặc biệt xấu, mặc dù không đến mức đánh hạ nhân, nhưng cũng thường xuyên nổi nóng, nha hoàn tạp dịch đầu bếp nữ trong nội viện thường bị phu nhân mắng cho mặt xám mày tro.

Cáo mệnh chính thất phu nhân không vui, mọi người trong phủ tất nhiên cũng đừng hòng vui, bao gồm cả Tần Kham.

" Tay nghề của đầu bếp nữ Trong nhà càng ngày càng kém, tướng công không quản à." Đỗ Yên gẩy hạt cơm trong bát, vẻ mặt không vui.

Tần Kham lại ăn rất sướng, nghe vậy nhìn nhìn đồ ăn trên bàn, nói: "Đâu có, vẫn là mùi vị trước đây mà, đầu bếp nữ trong nhà là từ Nam Kinh theo tới, đồ ăn làm ra vẫn rất hợp với khẩu vị của nàng, sao ă gần đây lại ăn không vô."

Đỗ Yên cả giận: "Không phải nhiều mỡ thì cũng là quá mặn, chàng chẳng lẽ không biết à? Không ăn! Đói chết ta cũng không ăn."

Kim Liễu gắp đồ ăn lên thử, vẻ mặt rất bình tĩnh, hiển nhiên cũng thấy đồ ăn không có gì không đúng, mắt đẹp đen bóng chớp chớp, lại cười nói: "Đầu bếp nữ làm ở nhà chúng ta nhiều năm, chắc là tỷ tỷ đổi khẩu vị rồi, có điều đầu bếp nữ là lão nhân trong nhà, tự dưng đuổi thì cũng không hay, tỷ tỷ, hay là chung hòa một chút, chúng ta mời thêm một vị đầu bếp, sau này chuyên môn làm đồ ăn cho tỷ tỷ, thế nào?"

Tần Kham lườm trộm Kim Liễu một cái, tựa hồ có chút khinh bỉ hành vi gió thổi chiều nào che chiều nấy này của nàng ta, Kim Liễu cúi đầu, cười khẽ.

Đỗ Yên hầm hừ nói: "Chắc là do tháng trước ta thưởng cho đầu

bếp nữ một cái trâm bạc, đầu bếp nữ đắc ý vênh váo, làm việc cũng không chịu làm tốt."

Tần Kham thở dài, chỉ vào Đỗ Yên rồi nói với Kim Liễu: "Nhìn xem, nhìn mặt Yên nhi đi, có nhìn ra gì không?"

Kim Liễu ngạc nhiên nói: "Mặt Tỷ tỷ làm sao?"

"Cái mặt rất rất không giảng đạo lý. Kim Liễu, sau này nàng đừng có học theo nàng ta đó."

Đỗ Yên cười một tiếng, không cam lòng đấm Tần Kham mấy cái, sau đó buông bát nói: "Ta tới tiền viện phân phó quản gia, mời thêm một đầu bếp cho phủ, cứ như thế này, đường đường là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân ta đây sẽ chết đói mất."

Nói xong Đỗ Yên giống như một cơn gió bay ra khỏi cửa.

Trong phòng chỉ còn Tần Kham và Kim Liễu, Kim Liễu bỗng nhiên buông đũa, thấp giọng nói: "Tướng công, có cảm thấy tỷ tỷ gần đây có cái gì đó không đúng không?"

" Rất không đúng, cứ như là uống nhầm thuốc ấy, Kim lão bản có ý kiến gì không?" Tần Kham rất khoa trương chắp tay với nàng ta.

" Tướng công đừng có đùa!" Kim Liễu trợn mắt nói: "Tướng công, mời đại phu tới xem cho tỷ tỷ đi."

Tần Kham ngây ra: "Tuy rằng Yên nhi gần đây có chút không đúng, nhưng cũng không tới mức phải mời đại phu chứ?"

Mặt Kim Liễu hiện ra một loại ý tứ thần bí, miệng thì tủm tỉm nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định: "Hay là cứ mời đại phu đi, tướng công, tin ta một lần đi."

Tần Kham ngây ra hồi lâu, tiếp theo như chợt hiểu ra gì đó, trong mắt lộ ra vẻ mừng như điên.

Buổi chiều, Tần Kham phái người mời Thái y Lưu Văn Thái của Thái y viện tới, Tần Công Gia rất khách khí, tự mình dẫn Lưu Văn Thái vào sương phòng nội viện.

Chương 690: Tần phủ có việc vui (2)

Theo lễ, nội viện đại hộ nhân gia trừ gia chủ ra thì nam nhân khác tuyệt đối không thể bước vào một bước, có điều Lưu Văn Thái năm nay đã hơn bảy mươi, lại là thân phận đại phu, mời lão vào nội viện cũng không có vấn đề gì.

Đỗ Yên thấy tướng công tự dưng mời đại phu tới xem bệnh cho nàng ta, không khỏi giận tím mặt, Tần Kham ôn ngôn vỗ về hồi lâu, nàng ta mới miễn cưỡng phối hợp, ngồi trong sương phòng vươn cổ tay ra, ánh mắt hung tợnnhư muốn giết người nhìn chằm chằm Lưu Văn Thái, rất có thế một lời không hợp sẽ chém hắn ngã ngựa, đáng thương g lão Lưu đã hơn bảy mươi tuổi, lại là viện phán Thái y viện, thường ngày rất được tôn sùng, vô luận đi đến đâu cũng được hưởng thụ đãi ngộ cấp quốc bảo, hôm nay vào nhầm đầm rồng hang hổ, thật là bất lợi.

Thái độ dù không tốt thì Lưu Văn Thái cũng không dám phẩy tay áo bỏ đi, hung danh của Ninh Quốc Công cả thiên hạ đều biết, Lưu Văn Thái hắn có mấy lá gan mà dám hầm hè với phu nhân của Quốc Công?

Ba ngón tay nơm nớp lo sợ đặt lên cổ tay của Đỗ Yên, Lưu Văn Thái hít sâu hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, lúc này mới dám cẩn thận bắt mạch, mắt nửa nhắm nửa mở, một tay vuốt râu dài không nói gì.

Trong phòng im ắng tới mức giống như có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, Tần Kham nhìn chằm chằm vẻ mặt Lưu Văn Thái, Đỗ Yên vốn đang tức giận thấy hôm nay không khí trong phòng quỷ dị thần kỳ thì thần sắc cũng ngây ra, không biết nghĩ tới gì, vẻ mặt lập tức trở nên kích động, hốc mắt dần dần ửng đỏ.

Lưu Văn Thái vẫn không nhanh không chậm vuốt râu, một tay thì bắt mạch, qua thời gian nửa nén hương, cuối cùng cũng mở mắt ra, lại cẩn thận nhìn khí sắc của Đỗ Yên.

Tần Kham cố nén sự kích động trong lòng, khẩn trương hỏi: "Lưu đại nhân, có kết quả chưa?"

Khóe miệng Lưu Văn Thái lộ ra nụ cười, đứng dậy cúi người hành lễ với Tần Kham, cười nói: "Tần phu nhân đây là hỉ mạch, chúc mừng Tần Công Gia, chúc mừng Tần Công Gia, quý phu nhân có thai rồi."

"Thật... thật à? Không xem nhầm chứ?" Tần Kham hưng phấn tới run rẩy, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp.

Lưu Văn Thái không vui nói: "Lão phu làm nghề y cả đời, không biết bao nhiêu hỉ mạch của quý nhân trong cung đều là lão phu tự mình nhìn ra, sao mà sai được."

Tần Kham mừng rỡ: "Người đâu nhanh tới trướng phòng chi một ngàn lượng bạc cho bà đỡ, lại mời bốn Lưu đại nhân đến phủ ở, phái người phi ngựa vào thành, báo tin vui với nhạc phụ nhạc mẫu của ta."

Nói năng lộn xộn bừa bãi khiến Lưu Văn Thái dở khóc dở cười, không nhịn được phải sửa: "Tần Công Gia mừng rỡ quá mức à? Phải là cho lão phu một ngàn lượng bạc, rồi mời bốn bà đỡ đến phủ, có điều quý phu nhân thụ thai còn sớm, bà đỡ chưa cần phải đến ngay."

Tần Kham ngẩn người, vỗ mạnh vào vai Lưu Văn Thái: "Ngươi cũng rất không khách khí, được rồi, một ngàn lượng th một ngàn lượng."

Lưu Văn Thái tức giận đến râu run run, lại không dám phát tác, thở phì pho kê một đơn thuốc an thai rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Liên Nguyệt Liên Tinh cùng với nha hoan trong phòng lúc này đều tiến lên chúc phúc Tần Kham và Đỗ Yên, Tần Kham vui lắm, hào phóng hạ lệnh thưởng cho mỗi người mười lượng bạc, sau đó đi đến trước mặt Đỗ Yên, nhẹ nhàng xoa cái bụng vẫn chưa nhô của nàng ta, cười nói: "Phu nhân, chúng ta cuối cùng cũng có con rồi."

Đỗ Yên vẫn ngẩn ngơ không nói gì lặng lẽ vuốt bụng mình mấy cái, khóe miệng bỗng nhiên cong lên rồi bật khóc.

Tần Kham ôm nàng ta vào lòng, để mặc cho nàng ta khóc.

Thành thân mấy năm nay, trong bụng Đỗ Yên vẫn không thấy động tĩnh, tướng công thì quan cao tước hiển, tay nắm quyền cao, nghiễm nhiên đã là dưới một người trên vạn người, vận làm quan vượng nhưng đáng tiếc Tần gia con nối dòng lại không vượng, không có hương khói, thân là chính thất phu nhân của Tần gia, Đỗ Yên mấy năm nay trong lòng không biết phải chịu bao nhiêu áp lực, cho tới ngày hôm nay lúc này biết được có bầu, viên đá lớn trong lòng Đỗ Yên mới tính là được thả rơi xuống đất, lúc này sao có thể không khóc cho được.

" Tướng công, chúng ta... Cuối cùng cũng sắp có con rồi." Đỗ Yên nhào vào trong lòng Tần Kham, khóc nghẹn nghèo, uất ức nhiều năm cuối cùng cũng được giải khai toàn bộ.

Tần Kham vỗ nhẹ lưng nàng ta, cười than: "Lúc này, chúng ta hay là trước tiên nhớ lại con gà mẹ ở hậu viện hai năm trước bị nàng bóp chết, nó chết mới oan làm sao, đẻ trứng ra cũng chọc giận nàng, gà qué trong ba năm bị nàng đồ sát một đống lớn."

Đỗ Yên xì một tiếng nín khóc mỉm cười: "Một con gà nuôi mtoj năm là có thể đẻ trứng, chúng ta thành thân lâu như vậy rồi mà bụng mãi không có động tĩnh, để chúng sống thì chẳng phải là đang cười nhạo chúng ta à?"

Tần Kham nghĩ thấy cũng phải, hai vợ chồng tính như bau, bất kể là người hay là chim bay cá nhảy, ai chọc mình không thoải mái thì giết hết.

Phương thuốc mà Lưu Văn Thái kê vẫn nằm trong tay Tần Kham, Tần Kham lập tức sai người vào trong thành bốc thuốc, lại sai người mời nhạc phụ nhạc mẫu đến, sau đó rụt rè đỡ Đỗ Yên về phòng, nhìn cái bụng vẫn phẳng lỳ của nàng ta, trên mặt Tần Kham lộ ra nụ cười vui sướng, vừa nghĩ tới bên trong có một đứa bé mang tinh huyết của hắn đang từ từ thành hình, tâm tình của hắn liền trở nên kích động.

" Tướng công, thế là xong à?" Đỗ Yên bĩu môi, rất không hài lòng với biểu hiện của Tần Kham, chuyện chính thất phu nhân phủ Ninh Quốc Công có thai quang vinh như vậy, hiển nhiên không thể

chỉ kê mấy đơn thuốc dưỡng thai là xong.

" Phu nhân còn muốn như thế nào nữa?" Tần Kham thở dài bất đắc dĩ, nữ nhân mang thai không thể chọc, bụng còn chưa nhô đã bắt đầu làm mình làm mẩy rồi.

"Phát danh thiếp thật rộng, mở tiệc ở phủ Quốc Công, mời các đồng liêu thuộc hạ trong kinh tụ tập, chỉ vào bụng của ta mà khen không dứt miệng." Đỗ Yên ưỡn bụng, trên mặt đầy vẻ ngạo nghễ.

Tần Kham suy một ra ba nói: "Hay là để ta mời cả các đại nhân của thông chính sứ ti tới hỗ trợ. Phát tin tức nàng có thai khắp cảnh nội Đại Minh, dán bố cáo khắp các thành trấn lớn nhỏ Đại Minh nhé."

Đỗ Yên hai mắt sáng rực, rất chờ đợi nói: "Như vậy có phải là quá khoa trương không? Có thể à? Thật sự là có thể à?"

" Không thể." Tần Kham trợn mắt.

Thời đại này không đề xướng bình đẳng nam nữ, nữ nhân có được được sủng ái tới thế nào thì chung quy vẫn không có địa vị, thành tựu lớn nhất cả đời trừ hiền huệ trị gia ra thì chính là sinh con, ở phủ Ninh Quốc Công, hai chữ "hiền huệ" Hiển nhiên không dính dáng gì tới Đỗ Yên, nàng ta ngay cả nghe cũng không muốn nghe thấy cái chữ này, việc sinh con những năm trước là một khối tâm bệnh của nàng ta. Hiện giờ lại thành sự kiêu ngạo lớn nhất của nàng ta. Vất vả lắm trong bụng mới có động tĩnh, nếu không khoe khoang một phen với cả thế giới thì làm sao phải với việc mấy năm nay phải chịu nhục?

Chuyện chính thất phu nhân của Ninh Quốc Công có thai giống như ôn dịch nhanh chóng lan ra, trong vòng một ngày đại hộ nhân gia huân quý kinh sư toàn bộ đều biết. Thậm chí ngay cả Chu Hậu Chiếu ở trong Báo Phòng cũng biết. Bởi vậy có thể thấy được, Một nữ nhân nếu có ý định muốn rải tin tức thì tốc độ tuyệt đối là đáng sợ.

Chương 691: Hương hỏa hữu kế

Sáng sớm Ngày hôm sau, phủ Ninh Quốc Công chật ních người đến chúc mừng. Ngay cả Báo Phòng cũng phái tới một vị tiểu hoạn quan, không chỉ mang đến một cái khóa vàng đủ để dẫn tới mưu tài hại mạng, còn tuyên một đạo ý chỉ của Chu Hậu Chiếu, ý chỉ rất trắng trợn, hiển nhiên là Chu Hậu Chiếu lâm thời ban ra, còn chưa trải qua sự trau chuốt của thái giám bỉnh bút, nguyên thoại là "Bảo phu nhân nhà ngươi an dưỡng cho tốt, ngày sau đứa bé ra đời, trẫm tất có hậu đãi."

Về phần lễ các đại thần và huân quý tới tặng thì rực rỡ muôn màu, hiếm quý vô cùng, phủ Quốc Công tự dưng cũng thành kiếm được một mớ tiền to, Tần Công Gia cao hứng cười toe tóe, lúc tâm tình đang vui, lập tức đặt nhũ danh cho đứa con tương lai của mình là "Vượng Tài", về sau dưới áp lực tóc tai bù xù chỉ muốn đập đầu vào cột nhà để can ngăn của Đỗ Yên, nhũ danh Vượng Tài đành bị bỏ đi.

" Đỗ gia có hậu rồi, ngô nữ tráng tai! Hức hức hức..." Đỗ Hoành lão lệ tung hoành, kích động tới không kềm chế được.

Mấy năm nay Đỗ Yên mãi không mang thai, không chỉ nàng ta phải chịu áp lực, nhạc phụ nhạc mẫu cũng có áp lực, mỗi lần thấy con rể là vừa có chút rụt rè xấu hổ, vừa khẩn trương, chỉ sợ ông con rể này một ngày nào đó bực mình yêu cầu trả hàng lấy lại tiền.

Không nhẹ không nặng gõ lên mặt bàn, Tần Kham tức giận lườm Đỗ Hoành một cái: "Thái Sơn đại nhân, trước tiên phải làm rõ vấn đề quyền sở hữu đứa bé đã, Yên nhi có bầu cũng là Tần gia ta có hậu đại, đứa nhỏ này sau khi xuất thế không phải mang họ Đỗ."

"..." Đỗ Hoành phớt lờ những chi tiết này, thản nhiên phất tay, nghĩ nghĩ rồi nói: "Từ hôm nay trở đi, lão phu và nhạc mẫu đại nhân của ngươi sẽ hạ mình tới ở phủ ngươi, ngươi đi phân phó cho hạ nhân, dọn dẹp sạch sẽ sương phòng tốt nhất phía đông nội viện cho lão phu, để tiện cho lão phu và phu nhân chiếu cố Yên

nhi."

Nghe những lời hỗn trướng này, Tần Kham phát hiện những năm qua lập trường đối địch với bố vợ không phải f không có đạo lý, hơn nữa phần lớn thời gian là mình ở bên chính nghĩa.

" Ta đã nói từ lâu rồi, Yên nhi khẳng định có tướng vượng phu đa tử, khi nó còn nhỏ đã có thầy xem quẻ tính cho nó bảo vậy rồi." Da mặt của Đỗ vương thị hiển nhiên còn dầy hơn cả của Đỗ Hoành, Đỗ Yên mang thai đã thành sự thật, thổi phồng chém gió trở nên càng vững tâm hơn.

" Con rể à, Yên nhi đã có bầu rồi, từ hôm nay trở đi, ngươi phải đối đãi với nó cho tốt, từ nay về sau tương kính như tân, không rời không bỏ." Lời nói của Đỗ vương thị rất có thâm ý, Tần Kham hiểu rõ thâm ý của bà ta, nói đơn giản thì từ hôm nay trở đi, sẽ có chấp nhận trả hàng đòi tiền, đương nhiên, lấy cũ đổi mới cũng không được.

Gia yến phủ Quốc Công, Đỗ Hoành cuối cùng say mèm, hai vợ chồng già cởi bỏ được tâm bệnh, cuộc đời này không còn gì phải nuối tiếc.

Lệnh cho hạ nhân đỡ nhạc phụ về sương phòng nghỉ tạm, Đỗ vương thị thì cùng với Đỗ Yên ở đầu bàn bên kia châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ, vẻ mặt có chút lén lút, không lâu sau, Đỗ Yên đỏ mặt tới bên cạnh Tần Kham, nói nhỏ: "Tướng công, mẹ ta hỏi... Chúng ta làm sao mà có con, ta nói lúc trước có một lão bà bà hành y kê cho đơn thuốc, mẹ ta không tin, cứ muốn hỏi... hỏi về đời sống tình dục của chúng ta. Ái chà, tướng công chàng cũng biết đó,, cha mẹ ta đời này tiếc nuối nhất là không sinh được con trai để kế thừa hương khói của Đỗ gia, mấy năm nay cha mẹ ta sốt ruột lắm rồi, nếu không tranh thủ thời gian thì sợ là thực sự không còn hy vọng..."

Nói xong Đỗ Yên nhìn Tần Kham với ánh mắt đầy tội nghiệp, hiển nhiên muốn Tần Kham cho nhạc mẫu đại nhân một đáp án.

Tần Kham cười khổ, việc này thật sự là khó nói, người có công đương nhiên là Đường Tử Hòa, Đỗ vương thị hiện giờ đã gần bốn mươi tuổi, với cái tuổi này mà muốn có con nữa thì thật sự là

không dễ, không thể mời Đường Tử Hòa tới xem cho Đỗ vương thị một lần được.

Có điều, hiện tại có cơ hội lừa nhạc phụ một vố thì cũng không thể bỏ qua được, trơ mắt nhìn nhạc phụ trúng chiêu là một loại phương thức để Tần Kham giải tỏa áp lực tâm lý, tuy rằng biến thái nhưng lại rất hiệu.

" Yên nhi, nàng tới nói với nhạc mẫu đại nhân, biện pháp mang thai kỳ thật rất đơn giản, mời đại phu cao minh tới kê phương thuốc là một, nhưng thường ngày vất vả cần cù cày cấy mới là quan trọng nhất, không cày cấy thì lấy đâu ra thu hoạch? Sáng trưa chiều ba lượt là không thể thiếu, ban đêm ít nhất còn phải thêm hai bữa khuya, tóm lại, hiện giờ là thời kì phi thường, chớ có coi nhạc phụ là người, mà phải coi là trâu, bắt cầy cấy cả ngày..."

Đỗ Yên nghe mà hai má đỏ rực, oán hận lườm Tần Kham một cái, xoay người xấu hổ nói lại với Đỗ Vương thị những lời vừa rồi.

Đỗ vương thị tuổi không nhỏ, cũng không còn gì mà phải ngượng, nghe vậy có chút có chút do dự, nhưng vừa nghĩ tới nghiệp lớn truyền thừa hương khói của Đỗ gia, trên mặt cuối cùng cũng hiện lên một tia tàn nhẫn.

Mùa xuân nhẹ nhàng bước tới.

Tháng ba chính là lúc cỏ mọc chim bay, thời tiết mát mẻ, ngoài thành kinh sư chi chít người đi du xuân, công tử tiểu thư đại hộ nhân gia dẫn theo gia phó, bách tính bình thường thì cầm diều dẫn con, còn có các cống sinh Quốc Tử Giám mười đông niên chỉ vào sông đào bảo vệ thành đục ngầu mà ngâm thơ.

Ven sông đào bảo vệ thành ngoài cửa thành, một đám hán tử mặc trang phục màu đen lẳng lặng tỏa ra bờ sông, thỉnh thoảng lại nhấc chân đá du khách tiếp cận ra xa, bên bờ sông có một thảm cỏ xanh mượt, một đôi nam nữ đang ngồi đó, vẻ mặt có chút thích ý.

" Thuộc hạ Lúc trước được phái tới Ngô huyện Tô Châu đã trở lại, Đường Dần lúc còn nhỏ quả thật có một thân muội muội bị lạc, đến nay vẫn chưa rõ nơi hạ lạc, thuộc hạ của ta đã an bài ổn thỏa rồi, thân phận của nàng đã được sắp xếp, ngày sau cho dù có

ngươi đi điều tra thì cũng sẽ không có bất kỳ một dấu vết gì." Tần Kham nhìn mặt sông, hạ thấp giọng nói.

Đường Tử Hòa cười cười: "Đa tạ Quốc Công đã chu toàn cho tiểu nữ tử, sau này tiểu nữ tử chính là Đường Tử Hòa, thân muội muội của Đường Dần, Đường Tử Hòa chào Tần Công Gia."

Nói xong Đường Tử Hòa không ngờ thật sự đứng lên, chân thành vái Tần Kham một cái, động tác rất có phong phạm của tiểu thư khuê các tiêu chuẩn.

Tần Kham bĩu môi, nữ nhân này quả thật là yêu nữ, diễn gì giống nấy.

" Đường Dần này phong lưu thành tính, hiện giờ hàng đêm túc liễu miên hoa, sống nhờ ở thanh lâu, ngươi không cần phải để ý tới hắn, ngày mai ta sai người mua một tòa nhà bốn gian cho ngươi ở thành bắc, lại bố trí quản gia phó dịch nha hoàn đầu bếp nữ, ngươi cứ an tâm mà sống, chi phí hằng ngày ta sẽ phái người đưa tới."

Mắt đẹp của Đường Tử Hòa mang theo một chút xuân ý, liếc Tần Kham một cái, cười nói: "Tần Công Gia muốn... nuôi tiểu nữ tử ở bên ngoài à?"

Mặt già của Tần Kham nóng lên, có một loại xấu hổ vì tâm tư bị người ta nhìn thấy, cho dù hắn thật sự là định như vậy.

" Không hy vọng ngươi thực sự an phận ở trong nhà, ta biết tính tình của ngươi không giống nữ nhi bình thường, ngươi là kỳ nữ tử từng trải qua đại sự kinh thiên động địa, bất kể say này ngươi hối hả ngược xuôi, ta chỉ hy vọng khi ngươi trở lại kinh sư có một chốn để đặt chân, nơi này gọi là 'nhà', ngươi... không thể cứ mãi cả đời làm bèo trôi được."

Chương 692: Phân hoá chế hành (1)

Vẻ mặt Đường Tử Hòa hiện lên vẻ thẫn thờ.

Chữ "nhà" này, bao nhiêu năm rồi chưa được nghe?

Sinh ra không biết tên họ, được Bạch Liên giáo thu dưỡng, đi theo trưởng lão trong giáo làm nghề y ở Thiên Tân, nàng ta từng cho rằng Bạch Liên giáo chính là nhà của nàng ta, về sau nàng ta phát hiện mình sai rồi, Bạch Liên giáo không hề coi nàng ta là người nhà, mà là một đối thủ đang từ từ phát triển, chỉ có phòng bị và kiêng kị, không có một tia ôn nhu.

Mấy năm nay vào Nam ra Bắc, từng giết quan, từng tạo phản, lúc thanh thế cực thịnh, mấy vạn hào kiệt cam tâm để nàng ta sử dụng, ba tỉnh mặc cho nàng ta rong ruổi tung hoành, nhưng nàng ta với thiếu một ngôi nhà.

"Nhà... ngươi nguyện ý cho ta một căn nhà?" Đường Tử Hòa thì thầm, nước mắt rơi như trân châu.

" Bách tính Tầm thường nghèo khổ cũng có thể có một túp lều, ngươi vì sao không thể có nhà?" Tần Kham cười, trong nụ cười giống như có mùi cỏ xanh, khiến nỗi lòng người ta trở nên bình tĩnh.

Đường Tử Hòa cúi đầu, lặng lẽ lau nước mặt, im lặng hồi lâu, bỗng nhiên cười một tiếng rồi khi ngẩng đầu, khóe mắt đã không thấy lệ quang, ánh mắt lại có vài phần giảo hoạt.

"Ta thì nghe nói, nhà có nam nhân thì mới gọi là nhà.... Tần Công Gia có cần cấp cho tiểu nữ tử thêm một nam nhân vào nhà không?"

Tần Kham vội vàng chắp tay: "Tại hạ tuyệt đối sẽ không chối từ, hơn nữa tự đề cử mình."

Đường Tử Hòa cười to, tiếng cười như chuông bạc vang lên sông

đào bảo vệ thành, mặt sông nhẹ nhàng lay động.

"Tiếp theo ngươi tính ở lại kinh sư hay là tiếp tục phiêu bạc?"

Đường Tử Hòa cười nói: "Chắc sẽ rời khỏi kinh sư, ta rất xa lạ đối với nơi này, nếu không phải lúc trước ngươi thân hãm tuyệt cảnh, ta sẽ không tới đây đâu. Hiện giờ khốn cảnh của ngươi đã dc giải, đối thủ đã trừ, ta tất nhiên sẽ đi."

Tần Kham trầm giọng nói: "Ngươi... Không thể ở lại à?"

Đường Tử Hòa nhìn hắn chăm chú, nói: "Tần Kham, ngươi biết ta là người như thế nào, cuộc đời này của ta chú định chỉ là bèo trôi, cuộc sống an nhàn không thích hợp với ta."

Tần Kham thở dài không nói gì.

Nàng ta chung quy vẫn không phải là người có thể an định, từng có quá khứ huy hàng, cũng có khúc mắc chưa giải, ngày tháng còn lại sao có thể thản nhiên sống trong một căn nhà cùng một nam nhân được?

Thấy bộ dạng mất mát của Tần Kham, Đường Tử Hòa trong lòng cảm động, gượng cười nói: "Nếu có một ngày, ngươi lại rơi vào tuyệt cảnh, hoặc là..."

" Hoặc là gì?"

Đường Tử Hòa nhìn hắn, chậm rãi nói: "Hoặc là một ngày nào đó. Hoàng đế không còn tín nhiệm ngươi nữa. Muốn dồn ngươi vào chỗ chết, ta sẽ trở về, thay giang sơn mới, đổi người có đức lên thay. Nó không nhất định cứ mãi của họ Chu, cũng có thể của họ..."

"Dừng." Tần Kham cắt ngang lời nàng, trán túa mồ hôi lạnh, ngẩn ra một lúc mới khôi phục bình thường, chỉ vào nàng ta cười khổ nói: "Ngươi quả thật là yêu nữ, bản thân tạo phản còn chưa đủ, còn muốn kéo ta xuống nước, lời này hôm nay khi ta chưa từng nghe qua, sau này đừng có nhắc tới nữa."

Đường Tử Hòa cười rất tiêu sái: "Tần Công Gia làm quan càng lớn thì gan lại càng nhỏ nhỉ?"

Đứng lên vỗ vỗ bụi đất, Đường Tử Hòa xoay người nhìn Tần Kham, nói: "Ngày mai ta sẽ rời kinh về Thiên Tân, sắp chia tay rồi... ngươi có gì muốn nói với ta không?"

"Cí."

" Ngươi nói đi."

Tần Kham nhìn sông đào bảo vệ thành đục ngầu, dựa vào lan can nhìn về phía xa, ánh mắt u buồn.

"Cám ơn ngươi đã giúp ta để phu nhân ta mang bầu."

" Công gia, cảng đông Thiên Tân tháng này lại có bốn chiếc cự hạm hai ngàn xúc gỗ xuống nước." Nghiêm Tung ngồi đoan chính trước mặt Tần Kham, trên mặt đầy vẻ vui sướng.

Tần Kham bộ dạng thản nhiên nói: "Trước mắt chiến hạm hai ngàn xúc gỗ của thủy sư Thiên Tân đã có mười chiếc, thuyền hạm về sau xuống nước toàn bộ là thương thuyền đi, hơn mười chiếc thương thuyền với chiếc chiếc chiến hạm hộ vệ, nhánh hạm đội này đủ để tung hoành thiên hạ rồi."

"Vâng." Nghiêm Tung chắp tay, trên mặt lại lộ ra vẻ ngượng nghịu: "Nhưng Công gia à, cảng đông Thiên Tân... hết tiền rồi."

Tần Kham ngẩn người: "hết rồi á?"

" Tiền vật liệu gỗ Liêu Đông, tiền nhân lực vận chuyển trên đường, tiền công cho hai ngàn công tượng đóng thuyền, còn có gần vạn điều động dân phu một ngày hai bữa cơm..." Nghiêm Tung nói xong ngẩng đầu nhìn Tần Kham: "Tóm lại, Thiên Tân không có tiền."

Tần Kham trầm tư một lúc, nói: "Cái này không khó, lúc trước sau khi Lưu Cẩn đền tội, từ trong khố phòng nhà hắn moi ra được mấy ngàn vạn lạng bạc tiền tham ô, chỗ bạc này khiến quốc khố phình to, có điều khi đó ta để lại tâm nhãn, mật lệnh cho Cẩm Y vệ dấu quan viên hình bộ, Đại Lý tự và Đô Sát viện từ trong gia sản giữ lại bốn trăm vạn lượng, bí mật bổ sung vào nội khố, để tương lai khi nào khẩn cấp thì dùng, hiện giờ xem ra, chỗ bạc này tới lúc dùng rồi, ngày mai ta sẽ bẩm tấu với bệ hạ, xin hắn từ nọi khố trích ra

hai trăm vạn lượng cho Thiên Tân, Duy Trung, ngươi cứ an tâm tới Thiên Tân lo liệu đi, chuyện tiền nong ta lo."

Nghiêm Tung lập tức vẻ mặt sùng kính nhìn Tần Kham: "Công gia phòng ngừa chu đáo, tính toán không bỏ sót, hạ quan khâm phục vô cùng."

Tần Kham thờ ơ lắc đầu: "Ngươi không cần phải khoa trương như vậy, cho dù ta không giữ lại chỗ tiền này thì Thiên Tân cũng không thiếu tiền, quan bẩn trong triều đường quá nhiều, tùy tiện tìm một người xét nhà hắn một cái, tuyệt đối là bằng nửa năm thu nhập của quốc khố."

Chuyện tiền được giải quyết, Nghiêm Tung lại nhắc tới chuyện thứ hai.

" Hai vị sứ giả Đại Nội thị và Tế Xuyên thị của Nhật Bản muốn cầu kiến Công gia mà không được, thế là đưa bái thiếp tới cửa của hạ quan, xin hạ quan hỗ trợ dẫn kiến, Công gia nếu không muốn gặp họ thì hạ quan sẽ từ chối bọn họ."

Tần Kham cười nói: "Hai tên Nhật Bản này cũng biết luồn cúi nhỉ, chắc là bọn họ đã nói mục đích muốn gặp ta với ngươi rồi chứ?"

"Vâng, bọn họ muốn cầu Công gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, đừng phái binh tới Nhật bản."

Tần Kham không nhẹ không nặng hừ một tiếng: "Phái binh tới Nhật Bản không phải là Đại Minh ta chủ động, mà là hoàng thất Nhật Bản chính thức đệ trình quốc thư với triều đình Đại Minh, việc này cầu ta có ích lợi gì?"

Nghiêm Tung nhìn Tần Kham, nghi hoặc nói: "Công gia phái binh vào hoàng cung Nhật Bản, hạ quan không hiểu, Công gia làm vậy là có ý gì?"

Tần Kham chậm rãi nói: "Nhật Bản nhìn thì khiêm cung. Kỳ thực là đất nước sài lang, phái binh tới Nhật Bản là bố cục của ta, trong vòng hai mươi năm thậm chí năm mươi năm, ta muốn khiến Nhật Bản chỉ lo nội đấu, không có cơ hội mà thở."

Nghiêm Tung càng nghi hoặc: "Chỉ phái năm trăm binh, chẳng lẽ có

thể đạt được mục đích này?"

Tần Kham cười hắc hắc: "Năm thứ nhất chỉ phái năm trăm, năm thứ hai phái thêm một trăm.mỗi năm lại tăng thêm, kỳ thật không tính là bắt mắt, thiên hoàng Nhật Bản khổ nhiều năm như vậy, dưới tay vất vả lắm mới có ít binh lính nghe lệnh hắn, Thiên hoàng bệ hạ đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Có lẽ tới năm thứ hai sẽ chủ động yêu cầu chúng ta tăng binh đó."

" Nhưng chỗ binh tăng thêm này chỉ phòng thủ hoàng cung, có tác dụng gì với đại cục Nhật Bản...."

Nghiêm Tung chưa nói xong đã dừng lại, cả kinh nói: "Tam quốc loạn thế, Ngụy Thục Ngô tam hùng tranh bá! Công gia muốn dùng quân lực Đại Minh ta để chế hành chiến cuộc Nhật Bản?"

Chương 692: Phân hoá chế hành (2)

Tần Kham cười ha ha nói: "Không sai, tam quốc tranh bá gần trăm năm. Ngụy thục Ngô ba nước vì nhất thống thiên hạ mà chinh chiến mấy đời. Nuhwng cuối cùng người có được thiên hạ lại là Tư Mã thị, Duy Trung ngươi có thấy không, tình thế Nhật Bản trước mắt cũng có mấy vần giống Tam Quốc?"

Nghiêm Tung giật mình nói: "Tế Xuyên Thị và Đại Nội thì là thế lực lớn nhất Nhật Bản, địa vị Hoàng thất mặc dù tôn quý, nhưng thực lực gần như không có, chẳng trách Công gia từ chối gặp mặt sứ giả của hai vị đại danh, lại rất có thiện ý với thân vương hoàng thất, không chỉ phân phối hỏa khí, hơn nữa còn phái binh thủ vệ, thì ra là để giúp đỡ hoàng thất, chế hành Đại Nội và Tế Xuyên, ba bên kiềm chế nhau, chinh chiến với nhau, vô hình trung sẽ làm suy yếu quốc lực Nhật Bản."

Nghe Tần Kham nói về bố cục mưu tính với Nhật Bản, Nghiêm Tung càng nghe thần sắc càng nghiêm nghị, trán bỗng dưng lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt đầy kính sợ.

" Công gia diệu tính an thiên hạ, hạ quan khâm phục vô cùng... Có điều, Công gia, trước mắt đại thần trong triều tựa hồ không đồng ý phái binh tới Nhật Bản, nghe nói nội các Đại học sĩ Lương Trữ đã chuẩn bị cự tuyệt quốc thư của Nhật Bản."

Tần Kham cười nhạt: "Không lo, ta đã phân phó cho Cẩm Y vệ an bài rồi, tới ngày mai, bệ hạ sẽ gọi ta vào Báo Phòng thương nghị về việc của Nhật Bản, khi đó sẽ thấy kết quả."

Ngày hôm sau, Tần Kham quả nhiên dc tuyên vào Báo Phòng.

Trong chủ điện trống trải to rộng, đám trọng thần hai vị nội các Đại học sĩ, cùng với Lễ bộ thượng thư Trương Thăng, Đô Sát viện Hữu Đô ngự sử Đồ Dung đã ngồi trong điện.

Chu Hậu Chiếu hôm nay ngồi khá đoan trang, hắn ngồi xếp bằng

trên lót mềm màu vàng, thân trên thẳng tắp, hai tay đặt ngay ngắn ở bụng dưới, tay phải đặt trong tay trái, hai ngón cái chĩa lên trên, chính là "Pháp ấn Thiền định" trong phật gia, mấy vị lão thần nhìn thấy vậy, khóe mắt giật giật.

Thì ra gần đây Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên sinh ra hứng thú với Phật học, thường ở trong Báo Phòng tổ chức các loại cúng bái hành lễ, còn hạ lệnh cho các cao tăng của Tăng Lục ti từng tốp vào Báo Phòng. Tuyên dương Phật pháp cho hắn, giảng kinh tung đạo, trong Báo Phòng ngày đêm vang vọng các loại phật âm phạm xướng, hành cung của hoàng đế lại cứ như là Lôi Âm tự của Tây Thiên Như Lai.

Không chỉ như vậy, Chu Hậu Chiếu không biết khi nằm mơ bị vị lão hòa thượng thiếu tâm nhãn nào làm phép, không ngờ tự xưng là "Đại khánh pháp vương tây giác đạo viên minh tự tại đại định phong thịnh phật"", một mình đóng cửa lại tự tiêu khiển thì chẳng sao, nhưng vị thiếu niên thiên tử này chơi quá lố, không ngờ đóng ở phật hiệu tự đặt này ở lạc khoản tấu chương, thế là người phê duyệt quốc chính từ hoàng đế đổi thành hòa thượng, khiến cả triều khiếp sợ, cho rằng trong cung xuất hiện yêu nghiệt mê hoặc hoàng thượng đương triều, không lớn không nhỏ tạo thành một trường phong ba.

Hiện tại mọi người thấy bộ dạng này của Chu Hậu Chiếu, tất cả lão thần tức giận đến nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên, Đồ Dung tính tình nóng nẩy nhất dẫn đầu, chỉ vào Chu Hậu Chiếu bảo tướng trang nghiêm mà trách mắng.

Chu Hậu Chiếu cũng rất giống cao tăng đắc đạo, thấy thế không hề tức giận, rất là bình tĩnh tiếp tục cao tọa, "Thiền định pháp ấn" Trong tay không biết từ khi nào lặng lẽ thay đổi đa dạng, tay phải che đầu gối, ngón tay chỉ đất, chính là "Hàng ma pháp ấn" của phật gia chính tông.

Dương Đình Hòa có đọc lướt qua Phật học tất nhiên không xa lạ gì với thủ ấn này, thế là Dương Đình Hòa bạo phát.

Ninh Quốc Công Tần Kham vào lúc cả điện đang khẩu tru bút phạt này từ từ bước vào chủ điện Báo Phòng.

Khi Tần Kham vào điện Chu Hậu Chiếu đang bị mắng thật sự rất thảm.

Hoàng đế tất nhiên là thân phận tôn quý, nhưng hoàng đế Đại Minh thì khác, bọn họ không được sống một cách vô pháp vô thiên, đại thần Minh triều quá cường thế, Vĩnh Lạc hoàng đế cả đời kiền cương độc đoán, một hôm nào đó không biết có phải là đầu óc có vấn đề hay không, tự dưng đi thiết lập chức "Đại học sĩ", vốn chỉ là định tìm mấy thằng thư ký cho mình, nhưng nào ngờ lại thành bóp cổ hậu đại.

Chu Hậu Chiếu đang bị Dương Đình Hòa và Lương Trữ trách cứ cho mặt xám mày tro, đỉnh đầu dính đầy nước miếng, tròng mắt đảo quanh, cơn tức của Dương Đình Hòa không nhỏ, là đế sư, hắn hoàn toàn có tư cách lớn tiếng răn dạy Chu Hậu Chiếu, hơn nữa Chu Hậu Chiếu không thể cãi lại, Đại Minh chủ trương dùng "Nhân hiếu" trị thiên hạ, mạo phạm sư trưởng xem như là đại nghịch bất đạo, hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Lúc Sắc mặt đang dần dần xanh mét, Chu Hậu Chiếu thấy Tần Kham vào điện, không khỏi hai mắt sáng ngời, phất tay với hắn như nông nô gặp được giải phóng quân: "Người đâu, ban thưởng ngôi, phụng trà."

Trong điện Dương Đình Hòa đang khuyên răn nước miếng tung tóe, nói đang hăng bỗng nhiên bị người ta cắt ngang th khó tránh khỏi khó chịu, quay đầu thấy là Tần Kham, sắc mặt Dương Đình Hòa đình trệ, tuy rằng không tiện phát tác nhưng vẫn liềm Tần Kham mấy cái.

Lương Trữ thấy Tần Kham thì càng không hoà nhã, chẳng buồn chào hỏi, lỗ mũi hừ mạnh một tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác, hiển nhiên coi Tần Kham thành không khí.

Tần Kham cười khổ, rất không tự nhiên day day mũi, sau khi hành lễ quân thần với Chu Hậu Chiếu, rất khúm núm ngồi xuống, sau đó bất cẩu ngôn tiếu nhìn thẳng về phía trước.

Chu Hậu Chiếu thì không chịu buông tha cho hắn, người nghiêng nghiêng, hạ thấp giọng nói: "ngươi sao giờ mới tới, trẫm sắp bị bọn họ mắng chết rồi."

Tần Kham đành phải nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ lại gây ra chuyện gì?"

"Chỉ kết hàng ma thủ ấn với bọn họ thôi mà, mấy lão già này cứ chuyện bé xé ra to." Chu Hậu Chiếu oán hận nói.

Tần Kham không lên tiếng, trong lòng thì thầm đưa ra quyết định, nếu nhi tử tương lai của mình cũng có đức hạnh như Chu Hậu Chiếu, nhất định sẽ đánh cho nó tàn phế, hắn không ngại nuôi báo cô nhi tử cả đời.

Dương Đình Hòa hiện giờ đã cải thiện quan hệ với Tần Kham, đương nhiên, Không thể phủ nhận loại cải thiện này có nguyên nhân rất lớn là vì lo Tần Kham đã nắm được thóp mình, chuyện lúc trước nhận hối lộ của Ninh vương, cho dù Tần Kham chỉ lên trời thề thốt là đã tiêu hủy chứng cớ sạch sẽ, nhưng nhân phẩm của cái tên Tần Kham này... Dù sao Dương Đình Hòa vẫn rất không tin tưởng Tần Kham, cho nên vẫn rất kiêng kị Tần Kham, bởi vì kiêng kị, quan hệ của hai người thoạt nhìn thì êm đẹp, có lẽ ngay cả bản thân Dương Đình Hòa cũng chưa phát hiện, hắn đã dần dần thành đồng đảng của Tần Kham. Trong rất nhiều chuyện Triều chính thái độ đã bất tri bất giác nghiêng về phía Tần Kham.

Thấy trong điện không ai lên tiếng, Dương Đình Hòa ho khan hai tiếng: "Ninh Quốc Công. Hôm nay bệ hạ tuyên chúng ta vào cung là để thương nghị có chấp nhận lời cầu xin của sứ thần Nhật Bản, phái binh tới đóng ở bổn hoàng Nhật Bản hay không?"

Tần Kham chậm rãi nói: "Các vị đều là lão thành mưu quốc, quốc chi trọng khí, huống hồ huân quý theo lệ thì không thể tham dự triều chính, Tần mỗ không tiện nhiều lời."

Dương Đình Hòa cười nói: "Huân quý quả thật không thể tham dự triều chính, có điều việc này là ngoại lệ, dù sao cục diện hiện giờ có thể nói hoàn toàn là do thủy sư Thiên Tân dẫn tới. Mà thiên hạ đều biết thủy sư Thiên Tân không thuộc bất kỳ Đô Ti nha môn nào, chỉ nghe lệnh trực tiếp của bệ hạ, do Ninh Quốc Công ngươi chỉ huy cụ thể, việc này bất kể là nói như thế nào thì cũng không thể thoát được quan hệ với ngươi. Cho nên bệ hạ và đám lão phu đều muốn mời ngươi tới."

Chương 693: Tranh cãi về chuyện đóng binh

Tần Kham chắp tay với chư thần trong điện, khiêm tốn cười nói: "Nếu như thế, Tần mỗ nguyện nghe cao kiến của các vị đại nhân trước."

Dương Đình Hòa chưa lên tiếng thì Lương Trữ đã rất không kiên nhẫn nói: "Nhật Bản hiện giờ chiến loạn không ngớt, chư hầu trong nước nổi lên bốn phía, hoàng thất từ từ thế yếu, Đại Nội thị và Tế Xuyên thị thế lực lớn nhất đã dần dần thành khí, mà hoàng thất thì gầy yếu không chịu nổi, tùy thời có thể bị thay thế, vào lúc nguy cấp như vậy, sứ thần hoàng thất xin Đại Minh ta phái binh đóng giữ, bọn họ căn bản không có hảo tâm, chắc là muốn kéo Đại Minh ta vào vũng nước đục, lão thần cho rằng, việc phái binh là ngàn vạn lần không thể được."

Lương Trữ nói xong, lại chán ghét lườm Tần Kham một cái, sau đó ngồi trên ghế vuốt râu nhắm mắt không nói gì.

Trương Thăng và Đồ Dung hai người đều gật đầu phụ họa, Dương Đình Hòa tựa hồ cũng thấy Lương Trữ có lý, vốn định gật đầu thì thấy Tần Kham ngồi bên cạnh Chu Hậu Chiếu không nói một lời, Dương Đình Hòa rất có thâm ý thoáng nhìn về phía Tần Kham, nhưng cũng không vội vàng tỏ thái độ, học theo Lương Trữ nhắm mắt dưỡng thần.

Các đại thần Còn lại hiển nhiên đều có cùng một suy nghĩ với Lương Trữ, Đồ Dung thấy trong điện vẫn chưa đạt được hiệu quả trăm miệng một lời, Chu Hậu Chiếu, Tần Kham và Dương Đình Hòa ba người vẫn chưa tỏ thái độ, không khỏi có chút thất vọng, thế là bổ sung: "Bệ hạ, hoàng thất Nhật Bản đã đoạn tuyệt triều cống Đại Minh hơn trăm năm, trong hơn trăm năm này hai nước không có qua lại, cho tới tận tháng trước, thủy sư đề đốc Thiên Tân Dương Đức Toàn âm soa dương thác đánh một trận thắng hạm đội Nhật Bản, dẫn tới ba phương thế lực của Nhật Bản tranh nhau triều cống, ha ha, triều cống như vậy, thành ý trong đó được bao

nhiêu? Trong lòng hoàng thất Nhật Bản, quân thần Đại Minh ta chỉ sợ chỉ là quân cờ dưới tay bọn họ, cái gọi là kính cẩn nghe theo chỉ là vì 'lợi' mà thôi, thế nên lão thần cho rằng, ban thưởng vàng bạc tơ lụa cho sứ giả hoàng thất Nhật Bản là đã thể hiện hết phong phạm của Thiên triều thượng quốc ta rồi, chuyện phái binh là không cần thiết."

Lương Trữ mặt lộ vẻ khen ngợi: "Lão thần tán thành lời nói của Đồ đại nhân, lui một vạn bước mà nói, cho dù muốn phái binh tiến trú Nhật Bản, cũng nên chọn một người giữa Đại Nội thị và Tế Xuyên thị, hoàng thất thế yếu điêu linh, ăn bữa hôm lo bữa mai, Đại Minh phái binh phòng thủ hoàng cung, chỉ sợ kết quả không chỉ là giỏ trúc múc nước, ngược lại sẽ trở mặt với Đại Nội thị và Tế Xuyên thị, đối với Đại Minh mà nói cũng không có bất kỳ lợi ích gì."

Chúng thần Trong điện đều gật đầu đồng ý.

Chu Hậu Chiếu buồn chán hắt xì một cái, bộ dạng không có hứng thú.

Không thể trách Chu Hậu Chiếu không coi trọng, dù sao Nhật Bản đối với Đại Minh mà nói chỉ là một trong số các phiên thuộc c thần quốc, hơn nữa bởi vì mấy năm liên tục chiến loạn, Nhật Bản bất kể quốc lực hay là quân lực đều yếu, nói tới những việc ngoại giao này, Chu Hậu Chiếu cả đầu toàn cơm cháo, tất nhiên sẽ không quá mức chú ý tới một tiểu quốc man di.

Mọi người nghị định, Chu Hậu Chiếu đang định gật đầu đồng ý, mắt liếc ngang, thấy Tần Kham khí định thần nhàn ngồi trên ghế uống trà, Chu Hậu Chiếu mắt chớp chớp, nói: "Tần Kham, ngươi nói thử đi, chuyện này ngươi thấy thế nào?"

Tần Kham buông nước trà, nghiêm mặt nói: "Thần không có cái nhìn gì cả, thần ở nhà nghỉ ngơi chờ vợ đẻ, quốc sự vốn không nên do thần nhiều lời."

Mọi người ngạc nhiên, Chu Hậu Chiếu ngơ ngác nói: "Chờ vợ đẻ á?"

Tần Kham ung dung chỉ chỉ vào mình: "Đương nhiên là thần đợi vợ

đẻ rồi, phu nhân trong nhà đã có bầu được hai tháng, Cổ Bán tiên nổi danh kinh sư đã bấm tay tính cho thần, thai này tất là hỉ hoạch Lân nhi, hương khói Tần gia trường thịnh không suy, tước vị Ninh Quốc Công có người kế tục, thật sự là đáng mừng, các vị đại nhân thấy sao?"

Nói xong Tần Kham mỉm cười chắp tay với mọi người, có điều tư thế chắp tay có chút kỳ quái, vốn nên ôm quyền mà lễ, hai bàn tay Tần Kham lại rất mạc danh kỳ diệu xòe ra, vốn là hành lễ nhưng kỳ thực lại giống như là đang xin tiền, rõ ràng là "có tiền thì ủng hộ, không có tiền thì về nhà lấy tiền tới ủng hộ".

Mọi người Trong điện kinh ngạc nhìn chằm chằm tay Tần Kham, bỗng nhiên rất có hẹn ngầm phát ra tiếng ho khan kịch liệt, mấy vị lão thần ho tới tê tâm liệt phế.

Chuyện chính thất phu nhân của Tần Kham có thai kỳ thật trong triều ai nấy đều biết, vô số đại thần đã phái gia phó tới tặng lễ trọng, đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều thức thời như vậy, ví dụ như mấy vị Lương Trữ, Đồ Dung trong điện hôm nay, bởi vì thường ngày hục hặc với Tần Kham, thế là giả câm vờ điếc làm như không biết, hạ lễ tất nhiên cũng miễn, đây vốn là quy củ bất thành văn của quan trường, chọn người thiện mà theo, thấy người ác thì tránh, ai ngờ cái tên sát tài Tần Kham này lại không hiểu quy củ như vậy, không tặng lễ cho hắn thì hắn không ngờ ở trước mặt hoàng đế trắng trợn xòe tay đòi.

Lương Trữ và Đồ Dung lập tức có chút sượng mặt, sống cả đời chưa thấy tên nào lầy lội như vậy, chúng ta là quan hệ đối thủ mà? Không nửa đêm phái người tới cửa lớn nhà ngươi hắt phân đã được gọi là phong phạm trưởng giả rồi, ngươi còn trơ trẽn đòi quà nữa à?

Lương Trữ xấu hổ ho hai tiếng, đón ánh mắt phức tạp của mọi người, ở trên người móc trài quờ phải, cuối cùng ở thắt lưng lấy ra một khối ngọc bội tùy thân, ngọc bội trắng ngần sáng rực, hiển nhiên giá trị xa xỉ, những năm này người đọc sách thích dùng ngọc khí để dưỡng hạo nhiên chi khí, khối ngọc bội này của Lương Trữ vừa thấy đã biết là đồ cổ.

Cắn chặt răng, Lương Trữ than thầm một tiếng, cố nén đau xót

trong lòng do dự đưa ngọc bội ra, rít qua kẽ răng những lời chúng mừng không hề có thành ý: "Chúc mừng chúc mừng."

Tần Kham rất không thành thật tiếp nhận ngọc bội, thuận tay nhét vào tay áo mình, sau đó... Quay đầu nhìn Đồ Dung với vẻ vô cùng chờ mong.

Vận khí của Đồ Dung không được tốt, Đô Sát viện Hữu Đô ngự sử, chú ý chính là nghèo khó thanh cao, trên người nào có vật đáng tiền? Mò trái mò phải, chỉ lấy ra được mấy lượng bạc vụn, thứ này mà đem tặng thì hiển nhiên sẽ đắc tội với người ta, hơn nữa truyền ra hắn cũng mất mặt, thế là Đồ Dung xanh mặt, ho khan vài tiếng, mang theo mấy phần xấu hổ xua tay nói: "Hồi phủ tất có hạ nhân đưa quà tới."

Nói xong không thể không giống như Lương Trữ rít ra lời chúc mừng không hề có thành ý: "Chúc mừng chúc mừng!"

Tần Kham mỉm cười, ôm quyền đáp lễ rồi cười nói: "Hai vị đại nhân quá khách khí rồi, Tần mỗ vừa rồi chỉ thuận miệng nói mà thôi, các ngươi thật sự không cần khách khí như vậy."

Xì!

Chu Hậu Chiếu cuối cùng không nhịn được cười ra tiếng.

Theo tiếng cười của hắn, sắc mặt của Lương Trữ và Đồ Dung càng khó coi, vẻ mặt nổi giận như vừa bị cướp, Đồ Dung nóng tính mắt giật giật, có dấu hiệu nổi nóng.

Tần Kham vội vàng ném ánh mắt về phía Chu Hậu Chiếu, dùng ánh mắt nói hắn đừng có cản đường phát tài của mình, Chu Hậu Chiếu lập tức ngừng cười, vẻ mặt lại vui sướng vô cùng.

Chương 694: Đóng binh chi tranh (hạ)

Không trêu ai không chọc ai đang thương nghị quốc sự, tự dưng bị đánh cướp một hồi, tâm tình của Lương Trữ và Đồ Dung rất không tốt, mệt mỏi, cảm giác không muốn thương nghị quốc sự nữa.

Tần Kham lại giống như tiểu hồ ly trộm được một trăm con gà, tâm tình rất sung sướng, Chu Hậu Chiếu cũng rất cao hứng, hắn không cần tiền tài, nhưng có thể bức mấy vị lão thần đến góc tường rồi đánh cướp một trận, hình ảnh như vậy hắn rất thích được thấy.

Trương Thăng và Dương Đình Hòa ngơ ngác nhìn nhau, dở khóc dở cười, trong lòng thầm lấy làm may mắn, may mà lúc trước chưa đã tặng quà rồi, nếu không hôm nay khó tránh khỏi bị mất mặt giống Lương Trữ và Đồ Dung.

Trong điện ai nấy mang tâm tư riêng, không khí lại lâm vào xấu hổ và trầm mặc.

Sau hồi lâu, Dương Đình Hòa ho khan hai tiếng, nói: "Ninh Quốc Công nếu đã tới thì ít nhiều gì cũng nói ra ý kiến của ngươi đi, dù sao chuyện này cũng là do thủy sư Thiên Tân dẫn tới, cũng có liên quan tới ngươi, trước mắt nói luôn ý kiến đi, tránh cho ngày sau ở trên triều hội kim điện lại cãi nhau."

Chu Hậu Chiếu gật đầu nói: "Đúng, Tần Kham, chuyện này ngươi nói đi."

Tần Kham tâm tình đang tốt, thế là cười nói: "Nếu đã bảo thần nói thì thần cũng không khánh sáo nữa."

Dừng một chút, sắc mặt Tần Kham dần dần trở nên nghiêm túc: "Thần cho rằng, đóng binh tại hoàng thất Nhất Bản là ắt phải làm, việc này liên quan tới sự tồn vong của nho gia chính thống Đại Minh, bệ hạ và chư vị đại nhân có thấy vậy không?"

Ngôn kinh tứ tọa, Lương Trữ và Đồ Dung lập tức tức giận, vốn đã mang đầy một bụng tức, cuối cùng cũng có cớ để trở mặt rồi.

" Ngươi nói bậy! Chỉ là việc đóng binh nhỏ nhoi, có liên quan gì tới sự tồn vong của nho gia chính thống? Ngươi rõ ràng là chuyện bé xé ra to!" Lương Trữ chỉ vào Tần Kham cả giận nói.

Tần Kham không hề bực tức, vừa rồi đánh cướp được của Lương đại nhân nên tâm tình đang tốt, Tần Kham thậm chí rất khiêm tốn chắp tay cười nói với Lương Trữ: "Xin hỏi lương lão đại nhân, trong nước Nhật Bản, ai là đại đạo chính thống?"

Lương Trữ ngẩn ra, mặt già nhanh chóng đỏ ửng.

Những lời này lập tức chèn ép khí diễm của Lương Trữ, trong nhất thời không ngờ lúng ta lúng túng nói không ra lời.

Dương Đình Hòa thở dài, không thể không tiếp lời: "Tất nhiên hoàng thất Nhật Bản là chính thống."

Đây là đáp án không thể lảng tránh hơn nữa cũng không thể sửa đổi, ai là hoàng đế thì người đó là chính thống. Cổ kim nội ngoại đều như vậy.

Tần Kham cười nói: "Nếu Đại Minh ta đã thừa nhận Nhật Bản Hậu Bách nguyên hoàng thất là chính thống, như vậy hiện giờ hoàng thất đang ở thế yếu, chư hầu chinh chiến phân khởi, như vậy vua không ra vua, thần không ra thần, xin hỏi Lương đại nhân, cớ sao lại coi như không thấy, thậm chí nói cái gì cho dù muốn đóng binh thì cũng nên lựa chọn Đại Nội thị hoặc là Tế Xuyên thị, mà dồn hoàng thất chính thống Nhật Bản vào hiểm địa. Hoàng thất nguy như chồng trứng, loạn thần bất nghĩa, thân là mẫu quốc Đại Minh. Thấy sứ thần người ta khẩn cầu mà coi như không thấy. Ngược lại còn trợ Trụ vi ngược, vẽ đường cho hươu chạy, muốn bức hoàng thất chính thống vào tuyệt lộ."

Nhe răng cười rất Không có hảo ý với Lương Trữ, Tần Kham từ từ nói: "Nếu Đại Minh thật sự làm ra hành động này, hoàng thất Nhật Bản sẽ nhìn chúng ta như thế nào? Các thần phiên thuộc khác có lạnh lòng hay không? Đại Minh chúng ta còn mặt mũi nào mà tự xưng là "Tông chủ"? Bởi vậy có thể thấy được, nhân phẩm của

Lương lão đại nhân rất đáng để hoài nghi. Nếu vạn nhất có thiên địch binh lâm dưới thành Đại Minh, thật không biết Lương đại nhân sẽ đứng ở bên nào nữa, thần thật sự rất lo lắng."

Một câu Cuối cùng có thể nói là tru tâm vô cùng, Lương Trữ tức đến mặt già tím tái, trong lòng lại thầm hối hận vì lỡ lời. Hối hận vì vừa rồi suy nghĩ không chu toàn để cho thằng nhãi này nó nắm thóp.

Đám người Đồ Dung và Dương Đình Hòa thì túa mồ hôi lạnh. May mà vừa rồi người lên tiếng không phải là người, nếu những lời này truyền ra ngoài, thật sự không hiểu sẽ bị các ngôn quan thích bới lông tìm vết sẽ mắng chửi thế nào.

" Ngươi, ngươi... binh giả, quốc khí dã, đại sự sống chết đều lấy thời thế lại hại làm trọng, ngươi rõ ràng là già mồm át lẽ phải..." Lương Trữ tức giận đến nỗi cả người lảo đảo, ngay cả tranh cãi cũng yếu đuối vô lực.

Dù sao thì người ta cũng vừa tặng một khối ngọc bội giá trị xa xỉ, Tần Kham rất khiêm tốn thả g hắn xuống ngựa, xòe tay cười khổ nói: "Nếu Lương đại nhân nói ta già mồm át lẽ phải, vừa rồi cứ coi như ta chưa nói gì cả, khi vừa vào điện ta đã bảo rồi, thần tử đang đợi vợ đẻ không tiện tham dự quốc sự, ta hôm nay tới kỳ thật chỉ là để đòi quà."

Lương Trữ sắp tức tới nổ tung rồi, cái kiểu người gì vậy, đã chiếm tiện nghi rồi còn ra vẻ, vừa che mặt đánh cướp xong, giờ lại giả bộ quân tử khiêm tốn, mấy năm nay triều đường diệt tặc bất lực, để lại tên nghiệt súc này họa hại trung lương.

Tần Kham giả bộ khiêm tốn một hồi, bỗng nhiên lại nói: "Có điều ta vẫn muốn nói một câu."

Thấy vẻ mặt như ta sẽ đâm đầu vào tường chết cho ngươi xem, Tần Kham vội vàng nói: "Một câu Cuối cùng thôi, nói xong câu này ta sẽ về nhà đợi vợ đẻ."

" Ngươi nói đi." Lương Trữ rít qua kẽ răng.

Tần Kham xoa xoa mũi, noi: "Tần mỗ là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, thần

dân thiên hạ và sứ tiết ngoại phiên đều nằm trong tầm giám sát của Cẩm Y vệ, hôm qua thuộc hạ Cẩm Y vệ bẩm báo, sứ tiết hoàng thất Nhật Bản Tri Nhân Thân Vương từ sau khi vào kinh rất giữ bổn phận, thường ngày chỉ ở trong dịch quán đóng cửa không ra ngoài, mà hai vị sứ tiết và tùy tùng của Đại Nội Thị và Tễ Xuyên Thị lại rất không an phận, trên phố phường kinh sư đều để lại điều tiếng, nói những sứ tiết này ngang ngược ở kinh thành, không coi ai ra gì, thường xuyên đánh cướp các cửa hàng."

Còn chưa nói xong thì một tiểu hoạn quan rất đúng thời cơ xuất hiện ngoài cửa điện Báo Phòng, quỳ xuống đất cung kính nói: "Bẩm bệ hạ, trước cửa Báo Phòng có bách tính ầm ĩ, võ sĩ trong cung quát mắng mà vẫn không chịu giải tán, chỉ cầu bệ hạ chủ trì công đạo cho

bách tính."

Chu Hậu Chiếu thấy có náo nhiệt tới cửa, không khỏi tinh thần chấn động, vội vàng nói: "Bách tính cầu công đạo vì chuyện gì."

Tiểu hoạn quan thấp giọng nói: "Sứ tiết Nhật Bản Đại Nội thị và Tế Xuyên Thị sau khi vào kinh thì ngôn hành ngang ngược phóng đãng, mấy ngày nay ở kinh sư đánh cướp năm cửa hàng, vật phẩm bị đánh cướp gồm mười một bình sứ quý, năm gánh trà xuân Long Tĩnh, hai mươi lượng bạc cho bốn bữa cơm bá vương tại tửu lâu, đả thương hai chủ quá, đêm qua càng quá phận hơn, ba mươi người kéo nhau vào thanh lâu đắt nhất trong kinh là Yến Lai lâu, mỗi người gọi hai vị cô nương tiếp, sau khi chơi xong, không ngờ... không ngờ không cho tiền quà, ngênh ngang bỏ đi, các chưởng quỹ thương hộ trong kinh rất bức xúc, nhưng bởi vì chuyện liên quan tới ngoại sự phiên quốc, tri phủ Thuận Thiên không dám hỏi, mọi người đành phải tới quỳ trước Báo Phòng, xin bệ hạ chủ trì công đạo."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một lúc, bỗng nhiên hung hăng vỗ bàn mấy cái, cả giận nói: "Đám hỗn trướng! Khinh Đại Minh ta không người à?"

Lương Trữ và Đồ Dung Trong điện sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, rất là đặc sắc.

Tần Kham đảo qua mặt hai người một cách bất thiện, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Sứ tiết mà hai vị đại nhân ủng hộ thật chẳng ra gì, chơi gái xong không trả tiền, nhân phẩm kém đến tới không còn gì để nói."

Nói xong Tần Kham mặt lộ vẻ nghi ngờ, nghiêm mặt nói: "Nhị vị đại nhân cất nhắc bọn họ như vậy, liệu có phải là sứ thần Nhật Bản cũng mời hai vị đi chơi gái miễn phí không? Đồ đại nhân vừa rồi móc trong người cả nửa ngày cũng chỉ lấy ra được mấy lạng bạc vụn, hành tích thập phần khả nghi."

Chương 695: Diện thụ cơ nghi

Chu Hậu Chiếu lại không cố được rồi, trong đại điện Báo Phòng chỉ nghe thấy tiếng cười không kiêng nể gì của hắn.

Một chậu nước bẩn cứ như vậy không hề có dấu hiệu hắt lên người Lương Trữ và Đồ Dung, mà chậu nước bẩn này không chỉ bẩn mà còn thối, đường đường là nội các Đại học sĩ và Hữu Đô ngự sử đi chơi gái đương nhiên không tính là gì, sẽ chỉ lưu lại một đoạn thú thoại phong lưu trong giới sĩ lâm, nói không chừng còn có thể bị văn nhân không đắt chí nào đó viết vào bút ký của mình, cứ vậy lưu truyền bách thế trong sách sử. Nhưng nếu không trả tiền thì tính chất của câu chuyện sẽ khác, hiện giờ dân phong Đại Minh chất phác, cho dù là lưu manh phố phường nửa đêm mờ mẫm che cửa giải quyết sinh lý cũng phải trả tiền, nếu không thì chính là hạng vứt đi.

Lương Trữ và Đồ Dung tức giận đến mỗi mặt tái xanh, nhìn bộ dạng ngoài cười nhưng trong không cười của Tần Kham, cảm thấy thế giới này này tràn ngập ác ý, lời này nếu truyền ra ngoài, bất luận là thật hay giả thì cũng đều khiến hai người bọn họ bị khinh bị hơn nửa năm.

" Tần Kham! Lão phu liều mạng với ngươi." Đồ Dung mắt đỏ bừng, bày ra tư thế hung bạo, đây là phúc lợi hạnh phúc nhất của quan văn Minh triều, muốn động thủ thì động thủ, một lời không hợp thì máu tươi năm bước, bất kỳ thời gian nào, bất kỳ địa điểm nào.

Tần Kham cười cười lui về phía sau hai bước, phẩy tay với Đồ Dung: "Trước mặt Thánh giá, Đồ đại nhân chớ có thất nghi, thương nghị chính sự quan trọng hơn, vả lại, Tần mỗ mới hơn hai mươi, đang tuổi tráng niên, Đồ đại nhân thì gần bảy mươi tuổi rồi, lỡ đánh cho ngươi xảy ra vấn đề gì, ta phải bồi thường bao nhiêu tiền?"

Thấy Đồ Dung đã triệt để phát điên, Chu Hậu Chiếu cũng biết mình cứ cười mãi thì cũng không phúc hậu, vội vàng nói: "Đúng đúng, nói chính sự đi, đừng động thủ, về chuyện đóng binh ở Nhật Bản, ý tứ của các vị tiên sinh là..."

Trong điện là một mảng im lặng.

Vừa rồi Tần Kham nhìn thì như đánh một hồi loạn quyền, nhưng kỳ thực lại là một châm thấy máu. Nếu không trú binh ở hoàng thất Nhật Bản, ngược lại đóng tướng sĩ Đại Minh ở chỗ đại danh khác. Đầu tiên về đại nghĩa thì không vững chân, đúng như lời Tần Kham nói, mọi người đều là người đọc sách thánh hiền Khổng mạnh cả đời, loại tư tưởng nho gia cơ bản nhất là quân quân thần thần phụ phụ tử tử không thể là đọc vào bụng chó hết được, hoàng thất phiên quốc thế yếu, thân là thượng quốc tông chủ, không phải binh giúp đỡ hoàng thất chính thống, ngược lại trợ Trụ vi ngược trú binh ở loạn thần, từ lợi ích mà nói, tất nhiên phù hợp với lợi ích của các quân thần Đại Minh, nhưng từ tư tưởng nho gia chính thống mà nói thì căn bản chính là đại nghịch bất đạo.

Lại từ đạo đức cá nhân của ba vị sứ giả Nhật Bản mà nói, thân vương hoàng thất cả ngày ở trong dịch quán không ra ngoài. Đối nhân xử thế có lễ có tiết, không thể bới móc, mà sứ giả của hai vị đại danh thì ngang ngược, coi kinh sư Đại Minh trở thành hậu hoa viên nhà mình, thích lấy gì thì lấy, ăn không trả tiền chơi gái không cho quà, so sánh hai bên thì lập tức phân được cao thấp.

Lương Trữ và Đồ Dung nhìn nhau. Trong mắt hai người vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ, nhưng lại không dám nói nửa chữ.

Đây căn bản chính là cái bẫy, Tần Kham từ lúc vào điện đã rải đào hố, lúc này đào hố xong rồi, chỉ đợi bọn họ nhảy xuống, nếu Lương Trữ và Đồ Dung còn dám ủng hộ sứ giả của hai vị đại danh Nhật Bản, không chỉ mất đại nghĩa, hơn nữa mất kết đạo đức cá nhân, có cả người đều là miệng thì cũng không biện giải được, thằng nhãi Tần Kham này lại ra ngoài tuyên truyền, văn võ cả triều khó tránh khỏi ở sau lưng nghị luận mấy câu, hai vị đại nhân ủng hộ loạn thần Nhật Bản như vậy, đêm qua ở kinh sư chẳng lẽ thật sự được hai vị sứ giả mời đi ăn một bữa gà bá vương à?

Lời này nếu truyền ra, hai vị cho dù sau này chết rồi, mộ chí chỉ sợ cũng sẽ bị Tần Kham âm thầm phái người khắc việc này lên bia để hậu nhân chiêm ngưỡng, từ góc độ bình thường mà nói, hai vị đại nhân có cố gắng thế nào thì cũng khó mà sống lâu hơn Tần Kham được.

Trong điện không có ai lên tiếng, Chu Hậu Chiếu nhìn trái nhìn phải một cái, bỗng nhiên thấy vui.

" Chuyện tới Nhật Bản đóng binh, các vị tiên sinh nói sao?"

Lương Trữ cúi đầu cắn chặt răng. Cuối cùng quyết định vòng qua hai cái hố này: "Lão thần cho rằng, nếu hoàng thất Nhật Bản dùng quốc thư để xin, chúng ta nên đóng binh ở hoàng thất Nhật Bản, hòng đạt được mục đích kiềm chế hai vị đại danh Đại Nội Thị và Tế Xuyên Thị, Đại Minh ta không chỉ phải đóng binh, hơn nữa nên cung cấp các loại hỏa khí như súng điểu, hỏa pháo, bởi vậy nhân tuyển tướng sĩ đóng binh nên lấy từ Thần Cơ doanh kinh sư cho thỏa đáng."

Đồ Dung thấy Lương Trữ đã sửa miệng, sau khi trầm mặc một lúc cuối cùng cũng nghiêm mặt nói: "Lão thần tán thành lời nói của Lương Đại học sĩ."

Trương Thăng và Dương Đình Hòa tất nhiên càng không có ý kiến, thế là trăm miệng một lời tỏ vẻ đồng ý.

Tần Kham cười híp mắt, chắp tay nói với Lương Trữ: "Lương Đại học sĩ rất hiểu đại nghĩa, Tần mỗ bội phục vô cùng."

Lương Trữ đầy một bụng lửa giận, chỉ cảm thấy vòng qua hai cái hố của Tần Kham, cuối cùng vẫn nhảy vào cái hố thứ ba của hắn.

Chuyện đã định, Lương Trữ và Đồ Dung một khắc cũng không muốn ở lại, vội vàng cáo lui, giống như nhìn Tần Kham thêm một cái thì chính là rất không có trách nhiệm với sinh mệnh của mình.

Nhìn chằm chằm bóng dáng nổi giận đùng đùng rời khỏi của chúng thần, Chu Hậu Chiếu cười cười thở dài: "Có thể khẳng định, ngươi hiện tại bị người ta ghét tới cỡ nào."

Tần Kham cũng thở dài, vẻ mặt buồn bã: "Có thể khẳng định, Đồ Dung nhất định sẽ không tặng lễ cho ta, không biết nội khố của bệ hạ có nguyện ý chi ra một chút hay không?"

" Người đâu, tiễn khách."

Ngày hôm sau, nội các khởi xướng đình nghị đóng binh ở Nhật

Bản, có mấy vị trọng thần gật đầu, đình nghị tất nhiên được thông qua không có gì phải lăn tăn, lập tức ti lễ giám nghĩ chỉ, nội các phê lam, thông chính ti chiếu chuẩn, ý chỉ đóng binh ở Nhật Bản được ban bố thiên hạ.

Có người vui thì sẽ có người sầu, mà người vui hay người sầu thì đều là người Nhật Bản.

Tri Nhân Thân Vương sau khi nghe nói nội dung thánh chỉ, cao hứng ở trong dịch quán khoa chân múa tay, co giật như động kinh.

Mà hai vị sứ giả của Đại Nội Thị và Tế Xuyên thị thì vạn phần bất mãn, hai người từ sau khi vào cảnh nội Đại Minh, không biết được ai chỉ, cũng học theo quan văn Đại Minh, vừa không cao hứng là quỳ xuống can gián, ngay cả địa điểm cũng hỏi thăm rõ ràng, thế là cả sứ giả và tùy tùng, mấy chục người quỳ gối trước cửa Thừa Thiên thỉnh cầu hoàng đế bệ hạ Đại Minh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Đương nhiên, đãi ngộ của hai vị sứ giả kém xa quan văn Đại Minh, người man di không hiểu lễ pháp, ở cái quốc gia Đại Minh này, có chuyện quan văn có thể làm, cử tử tú tài có công danh có thể làm, nhưng sứ giả ngoại phiên thì là ngàn vạn lần không thể làm, muốn quỳ gối can gián trước cửa Thừa Thiên, đầu tiên ngươi phải có công danh, công danh là vé vào cửa để quỳ gối can gián, nếu không thì tính chất sẽ khác, bọn họ sẽ thuộc về tụ tập phi pháp, gây chuyện.

Có cách nói hoàng thất chính thống va loạn thần tặc tlà của Tần Kham, ai còn dám giúp hai vị sứ giả lên tiếng? Tri Nhân Thân Vương người ta mới là sứ thần của thiên hoàng Nhật Bản chính tông nguyên chất nguyên vị, hai nhà Đại Nội Thị và Tế Xuyên Thị nói là đại danh, nhưng chưa từng được triều đình Đại Minh thừa nhận, nghiêm khắc mà nói, bọn họ ngay cả tư cách làm sứ thần cũng không có, vậy mà dám cuồng vọng quỳ gối can gián trước cửa Thừa Thiên?

Vả lại thánh chỉ đã hạ, nội các, ti lễ giám và thông chính ti toàn bộ đều chuẩn, chuyện đóng binh đã là ván đã đóng thuyền, há có thể nói sửa là sửa?

Thế là quỳ gối can gián trước cửa Thừa Thiên chưa được nửa canh giờ, cảm xúc còn chưa lên, chưa kịp gân cổ kêu oan thì trong cửa cung bỗng nhiên có một đội võ sĩ cấm cung mặc giáp đội mũ lao ra, ai nấy tay cầm thủy hỏa côn, không nói hai lời cứ nhằm đầu mà đánh, đánh cho sứ giả và tùy tùng của hai nhà Đại Nội Thị và Tế Xuyên Thị gào khóc thảm thiết, bỏ chạy trối chết, ăn một trận gậy gộc, long kính ngưỡng đối với Thiên triều thượng quốc Đại Minh của hai vị sứ giả cũng như thủy tinh lặng lẽ vỡ tan.

Khi Tổng binh Thần Cơ doanh Tôn Anh được quản gia dẫn vào tiền đường Tần phủ, vừa hay gặp Tri Nhân Thân Vương của Nhật Bản đang ngàn ân vạn tạ cúi đầu cúi người lui ra ngoài.

Tôn Anh thản nhiên liếc Tri Nhân Thân Vương một cái, không hành lễ với hắn, Đại Minh đương thời vô luận quan viên văn võ hay là bách tính bình thường, trong lòng ít nhiều vẫn có cảm giác về sự ưu việt của Thiên triều thượng quốc, cho dù người ta là thân nhi tử c thiên hoàng Nhật Bản, ở trong mắt người Đại Minh chung quy cũng chỉ là man di, địa vị cao tới đâu cũng không thể khiến quan viên và bách tính Đại Minh kính sợ, nói xấu thì đây là cuồng vọng tự đại, nói tốt thì đây gọi là sự tôn nghiêm của thượng quốc, loại tôn nghiêm này ít nhất thì Tần Kham trong hơn hai mươi năm của kiếp trước chưa bao giờ có.

Người Nhật Bản rất chú ý đối với lễ tiết, thấy Tôn Anh mặc giáp trụ, hiển nhiên f tướng lãnh trong quân, Tri Nhân Thân Vương vội vàng chắp tay vái dài tới tận đất, sau khi đứng thẳng dậy thì lại không ngừng cúi đầu thể hiện kính ý.

Tôn Anh thản nhiên gật đầu thay cho chào hỏi, sau đó cũng không quan tâm tới hắn, Tri Nhân Thân Vương hiểu rõ lễ số, vẫn cúi đầu cho tới khi Tôn Anh bước vào tiền đường mới vẻ mặt tươi cười bỏ đi.

Vào tiền đường, thái độ của Tôn Anh bỗng thay đổi, cởi mũ quỳ một chân chào Tần Kham, sự chu đáo của lễ số so với Tri Nhân Thân Vương vừa rồi còn hơn nhiều.

Tần Kham gật gật đầu, ý bảo hắn ngồi xuống, lệnh cho nha hoàn dâng trà, sau đó chỉ vào bóng dáng của Tri Nhân Thân Vương ngoài tiền đường, cười nói: "Cảm thấy người này như thế nào?"

Tôn Anh bĩu môi: "Man di mà thôi."

Tần Kham cười nói: "Sau này mỗi ngày ngươi đều phải giao tiếp với những kẻ man di này, người Nhật Bản thích động chút là quỳ xuống dập đầu, ngươi cứ an tâm mà nhận, bọn họ muốn dập bao nhiêu thì dập, chớ có ngại làm gì."

Tôn Anh"..."

Tần Kham nói tiếp: "Thần Cơ doanh do Chu lão công gia thống lĩnh, ta đã bắn tiếng với Chu lão công gia rồi, lần này tt Nhật Bản đóng binh, ngươi cứ mang nhiều hỏa khí lợi hại trong Thần Cơ doanh, súng điểu và súng ngắn mỗi loại mang năm trăm khẩu, pháo Phật Lãng Cơ hai mươi khẩu, còn cả "bách hổ tề bôn tiễn', 'thần hỏa phi nha', 'phi không chấn thiên lôi', 'thủy để long vương pháo', 'hỗn giang long' dùng cho thủy chiến vân vân, có thể mang được bao nhiêu thì cứ mang bấy nhiêu."

Tôn Anh đầu đầy mờ mịt: "Công gia, chúng ta đóng binh năm trăm người, chức trách là phòng thủ hoàng cung Nhật Bản, mang nhiều hỏa khí như vậy đủ để san bằng Nhật Bản rồi, có cần thiết vậy không?"

Tần Kham lắc đầu: "Không, các ngươi một khi bước lên lãnh thổ Nhật Bản, chức trách sẽ không đơn giản chỉ là phòng thủ hoàng cung, năm trăm người các ngươi là một quân cờ rất trọng yếu của Đại Minh ta, mục đích là để cân bằng chiến cuộc Nhật Bản, không để cho họ được thống nhất, cùng với bào mòn sức mạnh của họ."

Chương 696: Diện thụ cơ nghi (hạ)

Tôn Anh là võ tướng, võ tướng không nhất định có thể làm ra một thiên cẩm tú hoa văn, nhưng binh thư thì nhất định đã từng đọc.

Tần Kham vừa nói ra hai chữ "Cân bằng", Tôn Anh liền minh bạch ý tứ của hắn.

Trong Ánh mắt hiện lên một tia do dự, dù sao ở quốc nội Nhật Bản muốn làm mưa làm gió thì tính chất rất nghiêm trọng, chơi quá thì dễ thành một hồi đại loạn, mà đó chính là sự kiện ngoại giao của hai nước, một giám sát ngự sử thất phẩm nho nhỏ hạch tội một cái thôi là đủ để Tôn Anh hắn đầu rơi xuống đất rồi.

Đương nhiên, chuyện mấy ngày trước thủy sư đề đốc Thiên Tân Dương Đức Toàn diệt cả một hạm đội của Nhật Bản là ngoại lệ, loại ngoại lệ này tỷ lệ tương đương với mộ tổ Dương gia bốc khói ba lần, mới tính như là hắn vận tốt nhận được kết cục tốt, nhưng mộ tổ của Tôn Anh hắn liệu có bốc khói hay không thì rất nhiều năm rồi không thể kiểm chứng.

Giống như nhìn ra sự do dự của Tôn Anh, Tần Kham cười nói: "Ngươi đừng sợ, không phải bảo ngươi dẫn năm trăm tướng sĩ đi chinh phục Nhật Bản, đây là chuyện rất thiếu tâm nhãn, cái gọi là cân bằng kỳ thật rất đơn giản, đỡ yếu đè mạnh mà thôi, trước mắt hoàng thất Nhật Bản gầy yếu, ngươi không ngại nghe lời của vị thiên hoàng bệ hạ kia một chút, trong tay hắn đột nhiên có hơn năm trăm hỏa khí binh thì nhất định sẽ không chịu tĩnh mịch, khi đó hắn sai ngươi đánh ai thì ngươi cứ đánh kẻ đó, giúp hắn đánh hạ một mảng cương thổ thật to, chiến cuộc Nhật Bản rất loạn, tuy có hơn mười vị đại danh đánh tới đánh lui, nhưng kì thực thực sự có thực lực chỉ có Đại Nội Thị và Tế Xuyên Thị, không ngại thì nhìn bản đồ Nhật Bản đi, tìm xem thế lực của thiên hoàng, Đại Nội Thị và Tế Xuyên Thị phân bố thế nào, phát hiện ai quá mạnh mẽ thì xúi giục thiên hoàng Nhật Bản đi đánh hắn, phát hiện ai quá yếu thì âm thầm kết minh với hắn, bất động thanh sắc giúp đỡ

hắn."

Tôn Anh cuối cùng đã hiểu, suy một ra ba nói: "Nếu có một ngày thế lực của thiên hoàng Nhật Bản quá mạnh, mạt tướng cũng có thể lãnh binh rời khỏi hoàng cung, kết minh với đại danh khác. Kiềm chế thế lực của thiên hoàng."

"Đúng, tóm lại một câu. Nhất định phải khiến cho bọn họ đánh lẫn nhau, không thể có một ngày yên tĩnh, càng không thể để Nhật Bản thống nhất, thường ngày rảnh rỗi thì đi chơi, tùy thời chú ý xem trong nước bọn họ có xuất hiện một nhân vật anh hùng nào đó lòng mang chí lớn, có mưu kế thâm sâu, một khi phát hiện có nhân vật như vậy."

Tôn Anh lập tức lộ ra bộ mặt hung tợn: "Chém hắn cho chó ăn."

Tần Kham vui mừng nhìn hắn, cười nói: "Cho cá ăn được rồi, cách chết thì không cần câu nệ đâu, có thể sửa cũ thành mới."

Tôn Anh ôm quyền nói: "Mạt tướng đã minh bạch ý tứ của Công gia. Công gia đối với Nhật Bản là có phòng bị, cố dùng phương pháp chế hành để khiến cho bọn họ nội loạn, cuối cùng đạt được mục đích chính trị của Đại Minh."

Tần Kham gật đầu cười nói: "Ngươi không phải là người ngoài, ta cũng không giấu gì, không sai, ta quả thực có lòng phòng bị đối với Nhật Bản, đóng binh là kế trăm năm, tiền nhân trồng cây, hậu nhân hái quả. Trăm năm sẽ có thể thấy được kết quả, ngươi hiện giờ lĩnh hàm Tổng binh, xem như là đại tướng trong quân rồi. Bắt ngươi tới Nhật Bản đóng binh quả thật là ủy khuất cho ngươi, có điều để người khác đi thì ta không yên tâm, chuyến này đi đóng binh, ngươi ở đó chừng năm năm, năm năm sau trở về, ta sẽ tiến cử hiền tài với bệ hạ. Phong bá tước Cho ngươi, ân ấm con cháu muôn đời."

Tôn Anh cả người run lên, nhìn hắn với vẻ không dám tin, lập tức đứng lên quỳ xuống, kích động nói: "Tôn Anh được thăng tiến, toàn nhờ Công gia dẫn dắt, cả cuộc đời này nguyện máu chảy đầu rơi vì Công gia, muôn lần chết không chối từ."

Tần Kham cười cười đỡ hắn dậy.cứ như ảo thuật lấy ra một tờ

giấy, thở dài: "Trừ những cái đó ra thì ta còn có một việc riêng, hoàng thất Nhật bản thật sự rất không ra gì, hôm qua hao hết khí lực giúp hắn một bận, theo lý thì nên có lễ trọng, kết quả Tri Nhân Thân Vương trong túi trống trơn, vừa rồi đăng môn bái tạ không ngờ đưa cho ta một tờ giấy nợ, nói là nợ ta hai vạn lượng bạc ngày sau sẽ trả, quả thực là so với ta còn..., khụ khụ, quả thực cực kỳ vô sỉ, sau khi ngươi đến Nhật Bản giúp ta làm thỏa đáng việc này."

Tôn Anh ngây người một chút, tiếp theo ra sức vỗ ngực, nói: "Việc này cứ đặt lên người mạt tướng, tên chó má Tri Nhân Thân Vương đó nếu không nôn bạc ra, mạt tướng sẽ dỡ hoàng cung Nhật Bản đem bán."

Tần Kham liên tục xua tay: "Thô lỗ, quá thô lỗ, chúng ta là Thiên triều tông chủ thượng quốc, sao có thể dã man như vậy? Nếu bọn họ thật sự lấy ra được bạc thì ta cũng không cưỡng cầu, ta nghe nói Nhật Bản có nơi tên là huyện Đảo Căn, ngoài huyện có một ngọn núi, gọi là Thạch kiến sơn', tòa núi đó hiện giờ đang nằm trong phạm vi thế lực của Đại Nội Thị, ngươi bảo thiên hoàng bệ hạ hạ lệnh, nói tặng ngọn núi đó cho ta, rồi bắn tiếng với Đại Nội Thị, không đồng ý thì đánh."

Tôn Anh nghi hoặc nói: "Công gia vì sao muốn một ngọn núi?"

Tần Kham chậm rãi nói: "Bởi vì nó là một mỏ bạc."

"Sặc, khụ khụ khụ..." Tôn Anh ho tới mặt đỏ tai hồng, hồi lâu mới ôm quyền nói: "Công gia cứ chờ, tòa núi đó từ lúc này thuộc về họ Tần."

Tôn Anh ly khai, mang theo âm mưu quỷ kế của Tần Kham, cùng với sự chờ mong mãnh liệt đối với tòa núi bạc, bóng dáng giống như một hung thần không giảng đạo lý, thiên hoàng Nhật Bản rất nhanh sẽ phát hiện, tướng sĩ Thiên triều tông chủ thượng quốc phái tới bảo hộ hắn cũng không hiền lành như trong tưởng tượng của hắn, sau nửa năm hắn nhất định sẽ đêm khuya nằm mộng tự tát mình mấy cái, hơn nữa sẽ lĩnh ngộ ý tứ của thành ngữ Dẫn sói vào nhà một cách sâu sắc.

Tần Kham không vội, cái hắn có là thời gian, hiện tại cả đầu chỉ nghĩ tới tòa núi bạc đó.

Bách tính Tầm thường hình dung người khác có tiền, bình thường sẽ nói "Trong nhà có có núi bạc", Tần Kham không ngờ mình thực sự có khả năng sẽ có một tòa núi bạc.

Hạnh phúc tới quá nhanh, chỉ hy vọng Tri Nhân Thân Vương một đường nghèo tới cùng, đừng có trả hắn tiền, để hắn không có cớ nhận núi bạc, đương nhiên, hắn nếu thực sự dám trả tiền, tin rằng Tôn Anh nhất định có biện pháp khiến vị thân vương điện hạ này mất sớm, tướng ăn tuy nói khó coi một chút, nhưng tòa núi bác sáng chói lọi đó bày ra trước mặt, tướng ăn cho dù khó coi thì Tần Kham cũng đành phải chịu.

Trong lòng tính toán phân phối số định mức tòa núi bạc này như thế nào, dù sao thì món tài phú này quá lớn, Tần Kham ăn một mình sẽ vỡ bụng mà chết, Chu Hậu Chiếu không tránh được là phải chia cho một nửa ồi, còn lại các các huân quý một phần, mình lưu lại hai phần, đi theo phía sau hoàng đế lặng lẽ phát tài mới là vương đạo, tương lai đào ra một tảng bạc to, lệnh cho xảo tượng đúc một cái giường bạc lớn, mình nằm trên hưởng thụ cuộc sống của nhà giàu mới nổi, ai dám mắng hắn tục tằng sẽ dùng thỏi bạc to như cái bát tô ném chết hắn, vừa trút giận vừa trả mai táng phí cho người ta luôn.

Tần Kham đắm chìm trong mộng đẹp của nhà giàu mới nổi, cảm giác ngủ rất ngon.

Một giấc ngủ tới khi mặt trời lên cao, khoác áo mỏng đi vào nội viện, quản gia lại vội vàng đến báo, hoàng thượng tới chơi.

Tần Kham gật gật đầu, bước tới tiền đường, Chu Hậu Chiếu sớm đã thành khách quen của Tần phủ, Tần gia từ trên xuống dưới đã mất đi cảm giác kích thích thụ sủng nhược kinh với hắn rồi.

Tần Kham đi được hai bước thì thấy vẻ mặt do dự muốn nói lại thôi của quản gia.

"Làm sao vậy?" Tần Kham hỏi.

"Lão gia, hôm nay hoàng thượng khí sắc không tốt lắm."

Tần Kham lập tức vẻ mặt đầy lo sợ: "Có phải lại bị phu nhân đánh

không?"

"Cái đó thì không, chỉ là... Thứ g lão hủ bất kính, hoàng thượng đi đường liêu xiêu, hơn nữa khuôn mặt đờ đẫn, ánh mắt thẫn thờ, cứ như là trúng ta ý."

Chương 697: Từ từ về thôi

Khi Tần Kham đi đến tiền đường, phát hiện Chu Hậu Chiếu quả nhiên mang bộ dạng thất hồn lạc phách, ngồi không có tướng ngồi, giống như một đống nước mũi ngồi phịch trên ghế, một chấn động rất nhỏ cũng có thể hất hắn bay dính vào tường.

Sau khi ngây ra một lúc, Tần Kham bước vào tiền đường, khom người thi lễ với Chu Hậu Chiếu: "Không biết bệ hạ giá lâm, thần không tiếp đón từ xa."

Chu Hậu Chiếu giương mắt lên nhìn hắn, ra sức phất tay nói: "Đừng có nói những lời thừa thãi này với trẫm, mau gọi sai hạ nhân nấu một bát canh giải rượu cho trẫm, vị nặng một chút."

Tần Kham lúc này mới ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hắn, hơn nữa tròng mắt hắn phủ kín tơ máu đỏ bừng, vẫn mặc một thân xiêm y áo vải của tiểu nhị tửu quán, nếu không phải quân sĩ, người gác cổng và quản gia của Tần phủ đều quen vị thiên tử thường xuyên đến chơi này, chỉ sợ chưa kịp vào cửa đã bị loạn côn đánh đuổi rồi.

Tần Kham vội vàng lệnh cho phòng bếp nấu canh giải rượu, lại sai người pha một bình trà đặc cho Chu Hậu Chiếu, dở khóc dở cười nói: "Bệ hạ không thể quản được cái miệng của mình à? Nếu đã nhận Lưu Lương Nữ làm chủ quán thì phải thành thật bổn phận một chút, chủ bán cái gì thì ngươi uống cái đó, nếu Lưu Lương Nữ đổi nghề bán thạch tín thì làm sao?"

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Cái miệng này của ngươi. Thôi trẫm về Báo Phòng đây, đến chỗ ngươi quá ác tâm."

Tần Kham vội vàng đẩy hắn lại xuống ghế, cười nói: "Đã đến rồi thì ngồi đi, canh giải rượu rất nhanh sẽ có."

Chu Hậu Chiếu ợ một cái, mùi rượu nồng nặc khiến Tần Kham phải lui ra sau hai bước, nhíu mày nhìn hắn.

" Bệ hạ hôm nay uống bao nhiêu rượu?"

Chu Hậu Chiếu mắt say lờ đờ cười ngây ngô hai tiếng, khoa tay múa chân chìa ra ba ngón tay: "Một cân."

Thủ thế hỗn loạn như vậy, hiển nhiên toán học là do lão sư ngữ văn Dương Đình Hòa dạy, chẳng trách mấy năm nay trong triều đường có không ít thanh âm, yêu cầu Dương Đình Hòa tự sát để tạ tội với thiên hạ, nhìn xem hắn dạy ra cái loại gì vậy, ngữ văn không tốt mà toán học thì dốt đặc, tính tình còn hỗn đản như vậy.

" Lưu Lương Nữ hôm nay ủ ra một loại rượu hoa hạnh mới, mùi so với trước kia thì đậm hơn, cũng nặng hơn, trẫm nhân lúc nàng ta không chú ý liền thử trộm một ít, thử một cái là không quản được miệng, thử hết ngụm này tới ngụm khác." Chu Hậu Chiếu sau khi say thì cười rất ngây ngô. Bất kể là vẻ mặt hay là tư thế đều giống một đống bùi nhão cả người lẫn vật đều có thể giẫm loạn.

Tần Kham là người rất biết kiềm chế, hắn không thích ma men, cho dù ma men đó có là hoàng đế.

Gật đầu cho Có lệ, Tần Kham lập tức quay đầu ra ngoài. Cao giọng nói: "Người đâu, đỡ bệ hạ tới sương phòng ngoại viện nghỉ tạm."

" Không! Tần Kham. Ngươi nghe trẫm nói đã. Trẫm hôm nay đã gây ra một đại sự."

Do dự một chút Do dự một chút, Tần Kham cuối cùng vẫn quyết định nói thêm mấy câu với con ma men này, có thể từ trong miệng hoàng đế phun ra hai chữ "đại sự". Chắc hẳn là không đơn giản, phải biết rằng vị hoàng đế Đại Minh này, đại sự trong miệng hắn chắc có thể đánh đồng với giết Mông Cổ tiểu vương tử Bá Nhan Mãnh Khả.

" Bệ hạ đã giết Lương Đại học sĩ rồi à?" Ánh mắt Tần Kham tràn ngập chờ mong, ở đoạn thời kì trước mắt này, người khiến hắn không vừa mắt nhất chính là Lương Trữ.

Chu Hậu Chiếu ngẩn ra, câu trả lời rất khiến Tần Kham thất vọng: "Trẫm vì sao phải giết Lương Trữ?"

Nhân lúc con ma men này chưa tỉnh rượu, Tần Kham rất không phúc hậu hiến siểm ngôn: "Họ Lương đó không phải người tốt, hay

là bệ hạ hiện tại hạ một đạo ý chỉ giết Lương Trữ đi?"

Chu Hậu Chiếu lắc đầu, xem ra hôm nay say chưa triệt để rồi: "Đại sự trẫm muốn nói là..."

ợ rượu một cái, Chu Hậu Chiếu mở to mắt lờ đờ nói: "Trẫm... Hôm nay hôn Lưu Lương Nữ một cái, ha ha ha."

Cười ngây ngô, tay còn vô thức đưa lên xoa miệng, giống như đang hồi vị tư vị tuyệt vời khi hôn Lưu Lương Nữ.

"Chỉ thế thôi à?"

"Thế mà chưa được tính là đại sự à? Hôm nàng ta đó! Thấy to gan lớn mật chưa?" Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu đầy hạnh phúc, tràn ngập tán thưởng đối với bản thân.

Tần Kham nghẹn lời.

Từ năm ngoái xuất kinh bình định loạn Ninh vương, hắn đã nhìn ra tình ý của Lưu Lương Nữ đối với Chu Hậu Chiếu, loại chuyện này người ngoài cuộc nhìn càng thấu triệt, rõ ràng chuyện năm trước đã có thể làm, kéo dài tới năm nay sau khi say rượu mới có can đảm để làm, vậy mà không ngờ còn có mặt mũi tự tán thưởng bản thân."

Chớp chớp mắt, Tần Kham hiếu kỳ nói: "Lưu Lương Nữ có phản ứng gì?"

Trong tiếng cười ngây ngô của Chu Hậu Chiếu mang theo mấy phần nghi hoặc: "Nàng ta... ngẩy ra tại chỗ, không nói không động, ừ, mặt đỏ lên, cuối cùng uốn éo bỏ chạy.... Kỳ quái nhất là, lúc ấy trong tay nàng ta còn cầm một con dao thái thịt bò."

Nói xong sắc mặt Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên có chút tái nhợt, lộ ra vẻ nghĩ mà sợ, say tám phần lập tức tỉnh mẹ bảy phần.

Tần Kham thở dài: "Nàng ta không rút dao chém ngươi, chứng tỏ nàng ta có tình ý với ngươi, chúc mừng bệ hạ cuối cùng cũng bắt được phương tâm của mỹ nhân."

Chu Hậu Chiếu ngẩn người, hồi lâu sau bỗng nhiên từ trên ghế

nhảy dựng lên, vẻ mặt dần dần trở nên mừng như điên.

" Nàng ta có tình ý với trẫm à? Thật vậy ư? thật vậy ư?"

Tần Kham không khỏi thở dài chán nản đối với thằng nhóc chậm hiểu này: "Thật, thần nhớ đã không chỉ một lần nó với bệ hạ rồi."

Chu Hậu Chiếu ngồi lại ghế, trên khuôn mặt đang thất hồn lạc phách lập tức thất hồn lạc phách, tràn đầy thần thái hạnh phúc chưa từng có.

" Tần Kham, trẫm muốn cưới Lưu Lương Nữ! Trẫm sẽ ở với nàng ta ở Báo Phòng, sinh thật nhiều con, sau này trẫm sẽ phế hậu, phong nàng ta làm hoàng hậu, giống như phụ hoàng, cả đời chỉ chung tình với một vị nữ tử, nàng ta, là toàn bộ của trẫm."

Đi trên đường nhỏ gần hậu viện, Tần Kham cẩn thận đỡ eo Đỗ Yên, cho dù mới có bầu hai tháng, nhưng Tần Kham lại vô cùng coi trọng, không liên quan tới hương khói của Tần gia, không liên quan tới kế thừa tước vị, càng không liên quan tới sinh nam hay sinh nữ, chỉ vì đây là kết tinh đầu tiên của hắn và Đỗ Yên, đã đáng để hắn dụng tâm che chở rồi.

mấy năm nay không ngừng tranh đấu trên triều đường, đấu với trời, đấu với người, trải qua chém giết tiến thối, người nên chết đã chết rồi, người nên lưu đầy cũng thả rồi, cánh chim vất vả nuôi trồng cũng đã xếp vào các bộ trong triều, bất hiển sơn bất lộ thủy, lại bất tri bất giác hình thành một vòng lợi ích chính trị cực kỳ cường đại, bất kỳ triều thần nào cũng không dám coi thường, cái vòng này giống như một trận lốc xoáy mạnh mẽ, cắn nuốt tất cả người và vật dám chắn trước mặt nó, mà Tần Kham lại là mắt gió ngồi giữa cơn lốc xoáy này, quyết định phương hướng và mục tiêu nghiền ép của nó.

Cẩm Y vệ Đinh Thuận, Lý Nhị, Thường Phượng, tri phủ Thiên Tân lĩnh hàm Binh Bộ Thị Lang Nghiêm Tung, còn có Dương Nhất Thanh, Vương Thủ Nhân, thái giám ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh. Đông Hán Hán đốc Đới Nghĩa. Thậm chí cả nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa.

Tần Kham giống như một con nhện không ngừng nahr tơ, bất tri

bất giác đã bện ra một cái lưỡi cực lớn và mạnh mẽ, cái lưới này vẫn đang dùng tốc độ bất khả tư nghị nhanh chóng khuếch trương, kéo dài. Bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, Tần Kham mới phát giác mình không ngờ đã hết sức quan trọng.

Mặc dù đã đứng tại đỉnh phong của nhân thần, nhưng Tần Kham lại không sinh ra lòng kiêu căng, hắn vẫn là tú tài nghèo chưa phát năm đó, không kiêu ngạo không siểm nịnh, Nho nhã khiêm tốn. Đương nhiên, khi nên đào hố lừa người thì hắn sẽ tuyệt đối không nương tay, khi nên dũng cảm tiến tới thì tuyệt đối sẽ không lui về phía sau nửa bước.

Chương 698: 10 năm trôi qua (1)

Ánh nắng ấm ngày xuân xuyên qua khe hở chiếu lên người Tần Kham và Đỗ Yên. Đang đi tới đi lui, Đỗ Yên ách xì 1 cái, có thêm mấy phần uể oải và làm nũng, nữ hán tử thường ngày tác phong tục tằng vừa mở miệng không ngờ lại dùncó tiếng đựa phương mềm mại của nữ tử Giang Nam tiêu chuẩn: "Tướng công, người ta có chút mệt mỏi rồi."

Tần Kham trợn mắt cong người nhìn trái nhìn phải: "Người ta là ai, đang trốn ở đâu?"

Rất không ôn nhu nhéo hắn một cái, Đỗ Yên sẵng giọng: "Người ta chính là ta, mẹ của con ngươi."

Tần Kham nghiêm mặt nói: "Sau này nói tiếng người đi, loại phong cách làm nũng này rất không thích hợp với nàng, đừng để mọi người khó chịu, tương lai đứa con trong bụng nàng xuất thế, lớn rồi hỏi ta đâu? Người khác lại bảo cha nó bị mẹ nó làm cho buồn nôn tới chết, tử trạng thê thảm tới không đành lòng miêu tả, ngươi nói đứa bé phải làm sao."

Một trận phấn quyền như mưa rền gió dữ nện xuống, nể mặt người ta là mẹ của con hắn, Tần Kham quyết định nhịn.

" Trong bụng ta đang mang thai, ngươi còn chẳng chịu tu chút khẩu đức, tương lai sinh con mắt lạc miệng méo, liệt tổ liệt tông Tần gia hận ngươi hay là hận ta?" Đỗ Yên oán hận nói.

Nói xong Đỗ Yên giống như sợ làm đứa bé trong bụng sợ, vội vàng cố nặn ra bộ dạng ôn nhu từ ái, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng đã nhô cao.

Tần Kham bị bộ dạng quái đản của nàng ta kích thích cho da đầu ngứa ran, gian nan nuốt những lời cay độc xuống, thở dài xoay người đi.

" Tướng công, mấy ngày nay hiếm có thấy ngươi rảnh rỗi tiếp ta, gần đây ngươi không tới trấn phủ ti làm việc à. Người ta... Kỳ thật rất hạnh phúc đó." Đỗ Yên ôm cánh tay hắn, nhắm mắt đi theo hắn, khóe miệng lộ ra nụ cười có mấy phần điềm đạm an nhàn.

Tần Kham ngây ra một thoáng, xoa xoa tóc nàng ta, thở dài: "Mấy năm nay tướng công hối hả ngược xuôi, không rảnh tiếp nàng, để nàng phải một minh lo liệu cho cả cái nhà lớn như vậy, cũng ủy khuất cho nàng. Cổ nhân thường nói đức của quân tử là ở ' Chính tâm, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ', không gì ngoài trách nhiệm và khát vọng, đi mấy năm nay mới phát giác, thật sự muốn chiếu cố ngũ đức này gian nan biết bao, ta chỉ là là phàm phu tục tử, tự nhận thật sự không làm được."

Cười Cười nhìn vào mắt đẹp của Đỗ Yên, Tần Kham mỉm cười nói: "Năm đó lập lời thề phải thay đổi quốc gia này, hiện giờ thủy sư Thiên Tân đã cường đại, sắp dẹp yên giặc Oa, mở cấm biển gần ngay trước mắt, tiểu quốc man di hải ngoại cũng đã làm trong bố cục, trong triều đình thì người nên trừ đã trừ, Lưu Cẩn từng gây họa cho nội ngoại đình chướng khí mù mịt cũng đã đền tội, bệ hạ thì vẫn là bệ hạ hoang đường đó, nhưng đã hơi khác với lịch sử, quan văn vẫn là đám quan văn mồm thối, nhưng tất cả đã nằm trong lòng bàn tay, hoạ ngoại xâm phương bắc Mông Cổ Thát Đát và Ngoã Lạt, Liêu Đông Diệp Cận Tuyền và bộ lạc Đóa Nhan đã gối giáo chờ trời sáng, hỏa lực tập trung bắn giết."

Thở hắt ra một hơi, giống như phun ra hết vất vả nhiều năm, Tần Kham ngửa đầu nhìn ánh dương qua khe lá, thoải mái cười nói: "Việc cần giải quyết đã giải quyết rồi, muốn giải quyết thì đang giải quyết." Nghe Tần Kham rủ rỉ quốc sự, Đỗ Yên vẻ mặt mờ mịt mở to mắt, chớp chớp, rất đáng yêu.

Tần Kham cười ha ha, không nhịn được om chặt lấy vai nàng ta, tay kia thì đẩy nhẹ nhàng xoa bụng nàng ta, ôn nhu nói: "Hiện giờ tướng công chẳng phải làm gì cả, chỉ một lòng chờ đứa con của chúng ta xuất thế, nó là mầm mống của ta, cũng là hy vọng của ta."

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nhưng thủy ngân trôi qua kẽ tay. Mười năm nóng lạnh, dương liễu xanh rồi lại vàng, lặp đi lặp lại.

Đã là mùa hè năm Chính Đức thứ mười bốn. Mười năm này, đế quốc Đại Minh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tất cả đều lặng lẽ thay đổi.

Phủ Thiên Tân dưới sự dốc sức chèo chống của Tần Kham, mười năm nay có được sự chiếu cố của chính lệnh triều đình, mà cảng đông Thiên Tân tạo ra các loại thương thuyền chiến hạm, mười năm nhiều vô số kể, những con thuyền này chạy khắp các phiên quốc xung quanh Đại Minh, Tần Kham tụ tập lực lượng của Chu Hậu Chiếu và huân quý hai kinh, các loại thế lực hộ giá hộ tống cho hải vận, hải vận từ năm đóng binh ở Nhật Bản đã bắt đầu có lợi nhuận, từng rương bạc trắng ngấn tiền vào nội khố của Chu Hậu Chiếu và khố phòng của các huân quý trong kinh, cỗ lực lượng này cũng càng lúc càng đoàn kết.

Mọi người đều là cực quý chi nhân, từ nhỏ đã tai nghe mắt thấy, không thể chấp nhận được bạc ít, thế là các nhà đều chịu xuất bạc, hải vận lần thứ hai bắt đầu khuếch trương, lần này càng nhiều thế lực gia nhập, cảng đông Thiên Tân cũng càng thêm bận rộn.

Thời gian Một năm, cảng đông đóng thêm bốn mươi chiếc đại hải thuyền hai ngàn súc gỗ, tất cả thuyền hạm đều xuống nước, chiến thuyền thì được đưa vào thủy sư Thiên Tân, có thuyền thì được dùng làm thương thuyền chuyên chở hàng hóa rời bến, không chỉ là Nhật Bản, các nước láng giềng xung quanh như Triều Tiên, Lưu Cầu, Xiên La đều nằm trong phạm vi mậu dịch của thương thuyền.

Một khối bánh ngọt chỉ lớn có từng ấy, các hoàng đế và huân quý đoạt đi, các quan văn ngày tháng tất nhiên càng khó sống.

Tháng hai năm Chính Đức thứ sáu, quan văn kinh sư phát động lần triều tranh thứ hai nhằm vào Tần Kham và hải vận trên đường, nguy cơ lần này Tần Kham vuotwj qua vô kinh vô hiểm. Thậm chí căn bản không cần phải ra tay.

Chu Hậu Chiếu và huân quý của hai kinh đã nếm thử sự ngon ngọt của hải vận quy mô lớn, lợi ích so với đơn đả độc đấu trước kia thì lớn hơn không biết bao nhiêu lần, có người dám vươn tay ra giật lợi ích của bọn họ, Chu Hậu Chiếu làm sao mà nhịn được.

Dưới một kích khuynh lực liên thủ của Chu Hậu Chiếu và huân

quý trong kinh, triều tranh rất nhanh được bình ổn, trong chiến dịch này bao gồm cả kinh sư và quan phủ địa phương, tổng cộng có hơn trăm quan văn bị truy bắt hạ ngục, hơn hai mươi quan văn bị giải ra chợ bán thức ăn chém đầu, máu tươi tung tóe, sau khi đầu người rơi xuống đất. Văn võ cả triều cuối cùng cx ý thức được. Hải vận đã là cấm kỵ của hoàng gia Đại Minh, ai dám phản đối, cái nhận được tất nhiên là cương đao kề cổ.

Hoàng đế đã bị chạm nọc, các đại thần miệng đầy chính nghĩa đạo đức lập tức tắt lửa, Bọn họ cần thanh danh. Nhưng càng cần tính mạng hơn.

Chuyện các Quyền quý đóng thuyền mậu dịch với các quốc gia cứ như vậy bị các đại thần bất đắc dĩ ngầm đồng ý. Thế là chỉ có thể trơ mắt nhìn các quyền quý kiếm to, nội khố của Chu Hậu Chiếu càng lúc càng bành trướng, trên triều hội vô hình trung cũng cứng rắn hơn rất nhiều. Gặp phải chính sự không đình nghị được, Chu Hậu Chiếu vỗ ngực "trẫm bỏ tiền". Vẻ mặt và ngữ khí càng hoành hơn nhà giàu mới nổi, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, mười năm nay, khí diễm của các đại thần ngoại đình dần dần thấp hơn rất nhiều.

Cái gọi là đê dài ngàn dặm vỡ ở ổ kiến, bất kỳ sự vật gì phàm là mở một lỗ hổng nho nhỏ, toàn tuyến tan tác ngay trước mắt.

Tháng mười năm Chính Đức thứ tám, thủy sư Thiên Tân ở hải vực Triều Tiên chặn một đội tàu dân gian, giữ mười thuyền hàng hóa và một thương nhân Ninh Ba tên là Thịnh Hoành.

Án kiện này dẫn phát một lần tranh luận lớn tại quân thần triều đường, dưới sự thuyết phục cực lực của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng minh bạch sự khác biệt giữ làm giàu bản thân và làm giàu cho dân chúng, minh bạch đạo lý dân giàu thì nước mạnh, thế là thương nhân tên là Thịnh Hoành này ngồi trong chiếu ngục nửa tháng thì được phóng thích, triều đình không thưởng cũng không phạt.

Chương 698: 10 năm trôi qua (2)

Không thưởng cũng không phạt không nghi ngờ gì nữa cũng đại biểu cho một loại thái độ của triều đình, loại thái độ này khiến thương nhân trong thiên hạ mừng rỡ như điên, chỉ qua hai tháng, từng hạm đội chở đầy hàng hóa của thương nhân giương buồm rời bến, mà thủy sư Thiên Tân nhận được quân lệnh do Ninh Quốc Công ở kinh sư tự tay viết, không được có hành vi bắt chẹt thương nhân, thế là, cục diện buôn bán ở vùng duyên hải cuối cùng dưới bố cục kinh doanh khổ tâm mấy năm nay của Tần Kham, lặng lẽ nở hoa.

Lúc này, mở cấm biển đã thành đề tài không còn cấm kị, nếu không mở cấm biển, cái điều về cấm biển trong "Hoàng MInh tổ huấn" thực sự trở thành trò cười.

Tháng sáu năm Chính Đức thứ chín, Ninh Quốc Công Tần Kham đã lâu không hỏi tới chính sự lúc triều hội đệ lên một đạo tấu chương, tên là "thuận thời thuận thế, xin mở cấm biển", tấu chương làm dấy lên kinh đào hãi lãng, Chu Hậu Chiếu cùng Tần Kham và huân quý trong kinh hợp lực phát động, chặt đầu bốn quan văn liều chết phản đối, chính sách cấm biển hơn một trăm bốn mươi năm phong tỏa hải cương Đại Minh cuối cùng giống như một tòa nhà lung lay sắp đổ, đẩy nhẹ một cái, sụp đổ như bị bẻ gãy nghiền nát.

Rất nhiều mâu thuẫn đều đang tích lũy càng lúc càng bén nhọn, sau khi mâu thuẫn bùng nổ liền chỉ có lựa chọn không chết không ngừng. Cái gọi là lịch sử, chính là một bộ huyết thư từ mạng người xây thành, Tần Kham cũng không thể ngoại lệ, để thôi động quốc gia mắc bệnh trầm kha ngày một nặng này, vì lời thề mà mình từng lập, hắn không ngại giết người, thậm chí không ngại tự tay giơ lên dao mổ, giúp bọn họ đứng vào tiên ban, đao hạ bất luận trung gian, không để lại kẻ khiến cho mình ngột ngạt mới f quan trọng nhất.

Không chỉ là mở cấm biển, Nhật Bản cũng không yên ổn.

Tổng binh Thần Cơ doanh Tôn Anh dẫn năm trăm hỏa khí binh sau khi đổ bộ xuống Nhật Bản, Nhật Bản cả nước trên dưới hoảng loạn, các đại danh thế lực lớn rục rịch, trong hoàn cảnh bị đàn sói vây quanh, Tôn Anh cũng không gấp, lúc đầu rất có chút an phận thủ thường lãnh binh đóng ở hoàng cung Nhật Bản.

Chỉ tiếc Tôn Anh thật sự không giống người tốt, cũng không biết là bị ai ảnh hưởng, đóng binh không đến nửa năm, cái trái tim không chịu bình tĩnh của hắn đã bắt đầu rối loạn, thế là sau nhiều lần vào cung yết kiến Hậu Bách Nguyên thiên hoàng, hai người lúc cao đàm khoát luận, Tôn Anh hăng hái quá, không cẩn thận châm ngòi mấy câu thị phi, Hậu Bách Nguyên thiên hoàng trình quốc thư xin Minh đình đóng binh tất nhiên cũng không phải đơn giản là mời Thiên triều thượng quốc đến nhà hắn ăn cơm, mỗi bên có dã tâm riêng, thế là rất ăn nhịp với nhau.

Năm Chính Đức thứ năm, tức năm Văn Chính Nhật Bản thứ bảy, Nhật Bản Hậu Bách Nguyên thiên hoàng bỗng nhiên hạ ý chỉ, ngôn xưng Đại Hòa quốc tức đại danh Tam Hảo Trường Khánh chưởng quản quân chính kinh đô bất tuân phạm thượng, hạ chỉ chinh phạt, ý chỉ vừa ra khỏi cung, Tôn Anh đã dẫn ba trăm tướng sĩ Thần Cơ doanh đạn dược đầy đủ lao thẳng tới phủ đệ của Tam Hảo Trường Khánh chỉ cách hoàng cung kinh đô Nhật Bản một con phố, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai khởi xướng tấn công với Tam Hảo gia, hữu tâm tính vô tâm, cộng với hỏa khí sắc bén của Đại Minh, không đến một canh giờ đã tàn sát toàn bộ trên dưới các hai trăm người của Tam Hảo gia, Nhật Bản Hậu Bách Nguyên thiên hoàng cuối cùng cũng triệt để nắm giữ đại quyền quân chính của kinh đô, từ nay về sau có một địa bàn chân chính thuộc về thế lực của hắn, từ giờ không còn là hoàng đế bù nhìn không quyền không thế nữa.

Hành động này đã làm cả Nhật Bản chấn động, nhưng mà thiên hoàng vốn là hoàng đế Nhật Bản trên danh nghĩa, từ ngoài sáng mà nói, hoàng đế giết đại thần cũng không có gì không ổn, các đại danh hỏi thăm từ nhiều mặt, sau khi nghe nói hỏa khí của Minh đình rất lợi hại thì càng không dám manh động.

Nhân dư uy của trận chiến này, Hậu Bách Nguyên thiên hoàng và

Tôn Anh ngựa không ngừng vó, càn quét sạch sành sanh thế lực của các đại danh lớn nhỏ phụ cận kinh đô, phạm vi trăm dặm của kinh đô Nhật Bản cuối cùng thành phạm vi thế lực của Hậu Bách Nguyên thiên hoàng, từ đó trong quốc nội Nhật Bản, Hậu Bách Nguyên thiên hoàng, Đại Nội Thị, Tế Xuyên Thị ba phương thế lực hùng cứ bốn đảo chín châu, hình thành thế chân vạc.

Hậu Bách Nguyên thiên hoàng Hùng tâm vạn trượng thấy xưng vương xưng bá không ngờ dễ dàng như vậy, không khỏi càng nảy sinh dã tâm, hết lần này tới lần khác tự nói với bản thân, mình đáng để có thực quyền, thế là hết lần này tới thúc giục Tôn Anh tiếp tục chinh phạt đại danh, ý đồ mượn lính của Minh đình hoàn thành việc thống nhất Nhật Bản, nhưng lại bị Tôn Anh không chút lưu tình cự tuyệt, thiên hoàng bực tứt nhưng lại chỉ có thể ẩn nhẫn không phát.

Năm thứ hai, mâu thuẫn tích tụ lâu ngày cuối cùng cũng bùng nổ, Hậu Bách Nguyên thiên hoàng không ngờ ngầm liên lạc với đại danh ở ngoài kinh đô khởi xướng đánh lén đối với Thần Cơ doanh của Minh đình đóng binh ngoài hoàng cung, nhưng lại rơi vào cạm bẫy mà Tôn Anh sớm có chuẩn bị bày ra từ trước, trận chiến này Nhật Bản tổn thất tổng cộng hơn ngàn võ sĩ, của cải Hậu Bách Nguyên thiên hoàng hai năm vất vả lắm tích lũy được lại bị phá sạch.

Đêm đó sau khi hoàn thành phục kích, Tôn Anh mặc giáp lãnh binh vào cung, Hậu Bách Nguyên thiên hoàng sợ tới mức hồn bất phụ thể, quỳ xuống đất khóc rống thỉnh cầu thiên binh thượng quốc khoan thứ, Tôn Anh không có ý trách cứ, chỉ xin thiên hoàng tới tẩm cung nghỉ ngơi, thuận tay tiếp quản quyền phòng thủ hoàng cung, hơn nữa Tôn Anh còn vô cùng nghiêm túc nghiêm túc nói với Hậu Bách Nguyên thiên hoàng, xin hắn nhất định đừng cô phụ kỳ vọng của Thiên triều thượng quốc, sớm ngày hoàn thành thống nhất Nhật Bản, về phần Hậu Bách Nguyên trong bụng mắng bao nhiêu câu "Bát cát" thì không thể kiểm chứng.

Đương nhiên, có cái tên dã tâm ám tàng Tôn Anh này đóng giữ, Nhật Bản cũng không bình tĩnh được, mấy trăm năm cũng không thể hoàn thành thống nhất quốc nội, nội loạn liên tiếp không ngừng, mâu thuẫn giữa các đại danh trong nước cũng ngày càng bén nhọn, không thể điều hòa.

Năm Chính Đức thứ mười bốn, mưa chiều trút lên trên quan đạo ngoài thành, trên quan đạo toàn là các đại thần mặc quan bào, Ninh Quốc Công Tần Kham mặc áo mãng bào đỏ thẫm cũng ở trong đó.

Mười năm thấm thoát trôi qua, Tần Kham hiện giờ đã các ba mươi tuổi có thêm một phần ổn trọng nội liễm, hình tượng cũng từ từ thay đổi, trừ dưới cằm nuôi một hàng râu xanh ra thì trên mặt cũng có thêm mấy phần tang thương nhìn thấu thế sự nhân tình.

Thái độ của các đại thần Chung quanh so sánh mười năm trước cũng thay đổi không ít, mười năm trước Tần Kham bất kể là đứng ở đâu, trong phạm vi một trượng rất ít có triều thần tới gần, khi đó Tần Kham thân đơn thế cô biết bao. Nhưng mà hôm nay sau mười năm, bên cạnh Tần Kham lại có rất nhiều đại thần đứng cùng, bọn họ đều thản nhiên cao giọng đàm tiếu với Tần Kham, có người người nịnh nọt, cũng có người thanh cao, thái độ đối với Tần Kham lại hết sức nhiệt tình, các đại thần bất mãn với Tần Kham hiện giờ cũng không dám ngang nhiên hầm hè với hắn, cùng lắm thì chỉ nhân lúc hắn không chú ý, giống như kẻ trộm buông tiếng cười lạnh rồi lập tức vội vàng nghiêm mặt.

Mười năm ma luyện, Tần Kham khó tránh khỏi đã trở thành quyền thần một thời.

Các đại thần đợi chừng hơn một tiếng ngoài quan đạo, lúc sắc trời sắp tối, cuối quan đạo có mấy con tuấn mã chạy như điên tới, kỵ sĩ trên ngựa đội mũ mặc giáp, uy phong lẫm lẫm lẫm lẫm, lớn tiếng thông báo hành tung c ngự giá với triều thần, triều thần đều chờ.

Lại chờ thêm nửa canh giờ nữa, một đội hùng binh uy vũ xuất hiện trong mắt mọi người, sau khi kỵ binh hộ vệ đi qua, một cỗ ngự liễn màu vàng kim tám ngựa kéo chậm rãi tới trước người chúng thần.

Ninh Quốc Công đi đầu, dẫn theo văn võ cả triều quỳ lạy ngự liễn, mọi người cùng hô: "Chúng thần, cung nghênh bệ hạ bắc chinh Thát Đát, khải hoàn trở về."

Chương 699: Thân chinh khải hoàn

Theo chúng thần đồng thanh cung nghênh, ngự liễn màu vàng kim dừng lại giữa quan đạo, võ sĩ tùy quân nhanh chóng kê một cái thang thấp dưới xa liễn, Chu Hậu Chiếu mặc áo giáp màu vàng kim chậm rãi bước xuống thang, đứng ở giữa quan đạo.

Chúng thần lại quỳ lạy.

Bộ dạng của Chu Hậu Chiếu so với mười năm trước đã ổn trọng hơn rất nhiều, hiện giờ hắn đã hai mươi tám tuổi dưới cằm cũng nuôi một chòm râu dài nửa tấc, khuôn mặt non nớt năm đó hiện giờ đã có thêm mấy phần phong sương.

Trong mười năm này, Chu Hậu Chiếu không tiến bộ nhiều lắm, vẫn là tính tình ham chơi như xưa, xem ra hắn sớm đã định ra mục tiêu nhân sinh rộng lớn của mình, sống đến già, chơi đến già, đến chết mới thoi. Có điều mười năm nay Chu Hậu Chiếu cũng làm được mấy đại sự, mấy đại sự này đều có liên quan tới chiến sự.

Tháng năm năm Chính Đức thứ tám, mấy chục thổ ty Tứ Xuyên vì thuế má mà tụ tập tạo phản, Tuyên úy ti trấn an không có hiệu quả, bởi vì Tứ Xuyên nhiều núi, sơn đạo gập ghềnh khó đi, Đô Ti Tứ Xuyên phát binh bốn vệ chinh phạt không có kết quả, phản quân thanh thế lớn dần, Chu Hậu Chiếu sau khi nghe thấy tin báo thì giận dữ, không để ý tới sự phản đối của văn võ cả triều, điểm ba vạn binh của kinh doanh ti, lại khẩn cấp mộ binh bốn ngàn người của Quảng Tây lang binh ngự giá thân chinh, trận chiến này triều đình bắt đầu dùng hỏa khí kiểu mới, tiến hành cường công không ngừng vào núi đồi, mất bốn tháng cuối cùng cũng bình định được tạo phản, khải hoàn hồi kinh.

Trong mấy năm sau, Chu Hậu Chiếu lục tục thân chinh thêm mấy lần, bao gồm cả tạo phản trong nước, Thát Đát và Ngoã Lạt xâm nhập biên cảnh, khiến người ta ngạc nhiên là không biết Chu Hậu Chiếu là tướng tài trời sinh hay là vận khí tốt, mấy lần thân chinh không ngờ đều đại thắng trở về, thật sự khiến người trong thiên

hạ giật mình, chẳng ai ngờ tên hôn quân này lại có bản sự như thế, cẩn thận nghĩ lại. HÌnh như... cũng không phải ngu ngốc một cách triệt để, hình như cũng có được mấy chỗ tốt.

Tháng 11 Năm ngoái, bởi vì nạn trắng trên thảo nguyên hàng lâm, bò dê của bộ lạc Mông Cổ chết bệnh vô số, Thát Đát tiểu vương tử Bá Nhan Mãnh Khả tụ tập mấy chục bộ lạc lớn nhỏ trên thảo nguyên, tổng cộng năm vạn binh mã, khởi xướng tấn công tới Tuyên phủ, Đại Đồng và Liêu Dương biên trấn Đại Minh, Chu Hậu Chiếu lại điểm binh mã của kinh doanh xuất kinh tự mình tới Đại Đồng địch.

Lần này văn võ cả triều không đáp ứng.

Mấy lần trước ngươi chinh phạt thổ ty Tứ Xuyên, lưu dân tạo phản. Những cái đó vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận. Dù sao chiến lực của kẻ địch không mạnh, đem đại quân ra nghiền ép, là kẻ ngốc cũng có thể đánh thắng trận, nhưng Mông Cổ lại là đại địch sinh tử của Hán gia mấy trăm năm qua. Hơn nữa nói một cách khách quan thì Hán quân đánh nhau với kỵ binh Mông Cổ thường thường là bại nhiều mà thắng ít. Một hồi đại chiến vạn người có thể giết mấy chục người Mông Cổ đã là công lớn khó lường rồi, kẻ địch lợi hại như vậy một hoàng đế Đại Minh chỉ biết ăn chơi như ngươi không ngờ còn dám thân chinh, chẳng lẽ muốn tái diễn một lần thổ mộc bảo chi biến à?

Vô số đại thần liều chết phản đối. Quỳ gối ở trước cửa cung dập đầu tới chảy máu, chỉ tiếc lần này Chu Hậu Chiếu đã quyết tâm, đồng thời cũng chơi một chiêu binh pháp hư tắc thực chi với các đại thần, ngoài mặt thì đáp ứng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, khi các đại thần còn chưa kịp thở thì vào lúc ban đêm Chu Hậu Chiếu liền dẫn theo mấy chục kỵ binh lặng lẽ rời kinh, tới thẳng Cư Dung quan, dùng thủ lệnh và thánh chỉ lừa mở cửa Cư Dung quan rồi tới thẳng phủ Đại Đồng.

Trước đêm đại quân Mông Cổ phạm biên, Chu Hậu Chiếu đi tới phủ Đại Đồng, không nói hai lời đoạt lấy binh quyền của Đại Đồng Tổng binh quan Vương Huân, tự mình điều động binh mã của Tuyên phủ và Đại Đồng.

Đại quân Mông Cổ cuối cùng cũng đến, quân tiên phong nhắm

thẳng Đại Đồng, Chu Hậu Chiếu quả thật là tướng tài, quyết đoán phái Vương Huân dẫn một đội quân yểm trợ dụ lính Mông Cổ tới Ứng châu, cũng triệu tập biên quân của bốn nơi Đại Đồng, Định Biên, Duyên Khánh, Bình Lỗ tổng cộng mười vạn đại quân, thiết kế mai phục ở ngoài thành Ứng Châu, người Mông Cổ cứ như vậy lọt vào trong vòng mai phục của Chu Hậu Chiếu.

Đây là một hồi chiến dịch rất thảm thiết, ngoài thành Ứng Châu thi cốt như núi, máu chảy thành sông, hai bên đều phải trả giá bằng thương vong cực lớn, kết quả chiến đấu, đại quân Mông Cổ ở dưới thành Ứng Châu tổng cộng bỏ lại hơn hai vạn thi thể, dưới sự điều binh khiển tướng thong dong bình tĩnh của Chu Hậu Chiếu, đại quân Mông Cổ thế tới rào rạt bị trảm sát một nửa, Bá Nhan Mãnh Khả thực lực giảm mạnh, thậm chí dao động tới địa vị của gia tộc hoàng kim trong cảm nhận của các thủ lĩnh bộ lạc Mông Cổ.

Sườn quan đạo Kinh sư, Ninh Quốc Công Tần Kham dẫn đầu cung nghênh Chu Hậu Chiếu, cũng rất không khách khí định ra nhạc dạo "Khải hoàn trở về" cho Chu Hậu Chiếu, chặn họng các đại thần trong lòng đang khó chịu.

Thân chinh Lần này Tần Kham không tòng giá, hắn thật sự không có cách nào tham dự.

Chín năm trước, Đỗ Yên sanh ra trưởng tử cho phủ Quốc Công, tên là Tần Khang, hiện giờ trưởng tử đã chín tuổi, rất khỏe mạnh hoạt bát, đuổi chó bắt gà, giỏi hỏa công, giỏi thủy chiến, sức khỏe vô cùng, quả thực là hợp thể của bảy huynh đệ hồ lô, làm Quốc Công gia và hai vị phu nhân vô cùng đau đầu.

Trong phủ Quốc Công có một tiểu Hỗn Thế Ma Vương đã khiến người người oán trách rồi, ai ngờ cái bụng của Đỗ Yên lại không biết bị gì kích thích, ba mươi tuổi đầu không ngờ lại mang thai, lần này hay rồi, Tần Kham vốn định bạn giá tùy chinh thay đổi chủ ý, ở lại kinh sư đợi vợ già đẻ, thuận tiện giúp Chu Hậu Chiếu bình ổn các đại thần đang căm giận ngút trời trong kinh.

Chu Hậu Chiếu sau khi xuống xa liễn, đầu tiên bước về phía Tần Kham, đỡ hắn lên rồi lệnh cho chúng thần bình thân.

" Tần Kham, trẫm lần này thân chinh giết hai vạn Thát tử, đánh

cho Bá Nhan Mãnh Khả sợ đái ra quần, lợi hại không? Ha ha..." Trên mặt Chu Hậu Chiếu dầy thần thái đắc ý, giống như một thiếu niên lang đang thổi phồng sự tích anh dũng của mình với bằng hữu, không thể không nói, những năm gần đây trừ đánh giặc ra, Chu Hậu Chiếu thật sự không có bao nhiêu tiến bộ, vẫn là đức hạnh trước kia.

" Bệ hạ, chính thất phu nhân của thần lại sinh cho thần một đứa con trai, lợi hại không?" Tần Kham không chút yếu thế.

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu lập tức cứng đờ, lời này của Tần Kham có chút tru tâm, không biết vì nguyên nhân gì, Chu Hậu Chiếu và Lưu Lương Nữ sánh đôi đã mười năm nay, nhưng ngay cả một nam bán nữ cũng không đẻ được, Chu Hậu Chiếu đến giờ vẫn vô hậu, Các Thái y của Thái y viện mấy năm nay phải thừa nhận không ít áp lực, không chỉ là Chu Hậu Chiếu và Lưu Lương Nữ oán niệm, tấu chương hạch tội của các đại thần cũng như phô thiên cái địa, dù sao long mạch của hoàng đế liên quan đến đại sự của quốc gia xã tắc, hoàng đế vô hậu lại vô huynh vô đệ, là kẻ cô đơn hàng thật giá thật, văn võ cả triều thật sự thấy rất không an toàn.

Nhi tử trở thành tiếc nuối lớn nhất trong lòng Chu Hậu Chiếu, vừa nghe thấy Tần Kham lại đẻ con trai, Chu Hậu Chiếu không nghĩ ngợi gì bật thốt: "Sao lại con trai nữa..."

Vừa nói ra miệng Chu Hậu Chiếu lập tức cảm thấy không đúng, thế là vỗi vàng thay đổi sắc mặt, ngoài cười nhưng trong không cười: "Cây vạn tuế ra hoa, trai già nhả châu, thật đáng mừng."

Tần Kham trợn mắt lên, rất nhanh quay đầu sang chỗ khác, trước mặt các đại thần đấu võ mồm với Chu Hậu Chiếu không khỏi quá ngả ngớn, kiểu gì cũng ăn mấy đạo tấu chương hạch tội, không nói thì hơn.

Chu Hậu Chiếu sau khi nói mấy câu v Tần Kham mới di dời sự chú ý, hàn huyên chào hỏi các đại thần, thái độ phi thường ôn hòa dễ thân, làm hoàng đế mười bốn năm, quân thần đều hiểu nhau, thế là Chu Hậu Chiếu cũng học được gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Chương 700: Con nối dòng của thiên gia

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Trong mười năm, rất nhiều chuyện đều lặng lẽ phát sinh thay đổi.

Các đại thần không còn phẫn nộ như trước kia, tính tình nóng nảy dần dần biến thành tốt, đây là dị tượng, cũng là tất nhiên. Hoàng đế và huân quý lũng đoạn lợi nhuận hải vận, bạc cứ như nước ào ạt ùa vào nội khố hoàng cung, thu nhập hàng năm của nội khố so với quốc khố Đại Minh còn nhiều hơn, đại thần trong triều nhiều lần đưa ra đề xuất chuyển một bộ phận tiền nội khố vào quốc khố, nhưng thái độ của Chu Hậu Chiếu trên chuyện này có chút kiên quyết, vẫn giằng co không nhả, các đại thần đều là người đọc sách đọc đủ thi thư, chế độ tài chính của Đại Minh cũng là tổ chế, nội khố và quốc khố là hai hệ thống hoàn toàn tách biệt, bọn họ cũng ngại cướp.

Thu nhập của nội khố vượt quốc khố, trực tiếp dẫn tới một hiện tượng là khí diễm của quân thần thay đổi, Chu Hậu Chiếu vững dạ, mà khí diễm của các đại thần thì yếu dần, có khi bởi vì một quốc sự nào đó mà giữa quân thần có tranh chấp, Chu Hậu Chiếu giở ngay bộ mặt nhà giàu mới nổi, các đại thần lập tức tắt lửa. Cho tới lúc này, Chu Hậu Chiếu mới cảm thấy rõ lợi ích của tiền tài, nhớ lại câu mà năm đó Tần Kham nói với hắn, trong lòng cảm kích không bút nào tả xiết.

Thứ nên thay đổi thì sẽ thay đổi, nhưng tình nghĩa giữa Chu Hậu Chiếu và Tần Kham lại vẫn thâm hậu như năm xưa, nếu nói có biến hóa thì tình nghĩa như rượu ủ lâu năm, hiện giờ mùi vị càng thuần, hai người bọn họ hiểu nhau như anh em ruột, chỉ trao đổi ánh mắt với nhau thôi là hiểu.

Nhân sinh có thể có một tri kỷ như vậy, đáng quý biết bao.

Bên ngự liễn, một người mặc giáp trụ, bộ dạng như tướng lãnh biên quân bỗng nhiên khẽ giật mình, người này thân hình khôi ngô, mặt đầy râu, khuôn mặt ngăm đen phủ kín phong sương, đốt ngón tay giữ chuôi đao dắt ở thắt lưng nhô cao, trên tay đầy vết chai, cả người tỏa ra một cỗ sát khí nhàn nhạt.

Chu Hậu Chiếu như có phát giác, vẫy tay gọi võ tướng kia tới, chỉ vào hắn rồi cười nói với Tần Kham: "Làm quen đi. Người này là kiêu tướng trẫm quen khi ở Tuyên phủ, tên là Giang Bân."

Võ tướng vội vàng quì một gối với Tần Kham, tiếng như chuông đồng: "Mạt tướng du kích tướng quân Tuyên phủ, lĩnh chỉ huy thiêm sự Úy Châu vệ Giang Bân, bái kiến Tần Công Gia."

Tần Kham nhìn hắn một lúc, cười nói: "Giang tướng quân xin đứng lên, có thể được bệ hạ thưởng thức, đủ có thể thấy Giang tướng quân thật sự có mấy phần bản sự."

" Công gia tán thưởng, mạt tướng hổ thẹn." Tư thái của Giang Bân rất thấp, hiển nhiên cũng là nhân vật thông minh, lập được nhiều chiến công đến mấy cũng không dám huênh hoang trước mặt vị Ninh Quốc Công hung danh hiển hách này.

Diệc địch hai vạn, chiến quả hoàng đế ngự giá thân chinh quả thật là không bình thường, từ võ công mà nói. Quả thực có thể so với hai vị tiên đế thái tổ và Vĩnh Lạc, khi chiến quả Ứng Châu đại thắng được báo tới kinh sư, văn võ cả triều không ngờ không có một ai chịu tin, cho rằng là hoàng đế háo công, tự biên tự diễn, về sau nội các lâm thời từ Cư Dung quan khẩn cấp phái hai vị đốc quân giám sát ngự sử tự mình tới Ứng Châu một chuyến, ngoài thành Ứng Châu, thi thể của Mông Cổ Thát tử nằm ngổn ngang đầy đất. Có phải Thát tử hay không thì chỉ từ kiểu tóc và cách ăn mặc là biết, vả lại hai bên đại chiến đã chết mấy vạn người, loại chuyện này căn bản không thể làm giả. Ngự sử cấp báo về kinh sư, văn võ cả triều mới không thể không tin vào sự thật này.

Tin sự thực này rồi, lúc này mới có hành động văn võ cả triều ra khỏi thành mười dặm cung nghênh hoàng đế khải hoàn, đây là đại thắng danh phù kỳ thực, có thể nói là thực chí danh quy, đại thắng

như vậy nếu triều thần không ra nghênh đón. Không nghi ngờ gì nữa là rất mất lễ nghi của thần tử, hoàng đế nếu tích cực, Hán Vệ là không thiếu được sẽ từ trong triều thần xách mấy điển hình phản diện ra, chuyên trị bọn họ các loại không phục, bao chết.

Trong Báo Phòng vẫn là hổ gầm báo nhảy, Chu Hậu Chiếu rời kinh, các thái giám của Báo Phòng vẫn lo liệu cung điện như vườn bách thú này một cách chu đáo.

Chu Hậu Chiếu đổi sang thường phục, đứng ngoài lồng sắt nhốt hổ hứng trí bừng bừng ném thịt tươi vào trong, mười cân thịt tươi vừa vào lồng sắt, hai lão hổ bên trong đã như hung thần ác sát ùa lên, hung hăng cắn thịt, nhai vài ba cái rồi nuốt vào bụng.

Chu Hậu Chiếu hai mắt sáng rực, vui vẻ cười ha hả, Lưu Lương Nữ mặc cung trang đứng bên cạnh, che miệng cười khẽ.

Mười năm qua đi, Chu Hậu Chiếu và Lưu Lương Nữ cũng coi như đã tu thành chính quả, không chỉ chính thức cưới nàng ta, hơn nữa còn phng cho nàng ta là hoàng quý phi, địa vị trong cung gần bằng Thái Hậu và hoàng hậu.

Xưa nay trong hoàng cung tần phi tranh đấu tàn khốc, Chu Hậu Chiếu không hiểu những gia sự này, nhưng Tần Kham kiếp trước đã xem nhiều vợ kịch tranh đấu nội cung cũng không phải là vô ích, dưới đề nghị của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu đón Lưu Lương Nữ vào Báo Phòng, trừ hôm cưới nàng ta ra, mười năm qua Lưu Lương Nữ chưa từng bước vào cung khuyết một bước, Hạ hoàng hậu cho dù muốn đối phó với nàng ta nhưng cũng chỉ có thể ngoài tầm tay với.

Tần Kham mặc áo mãng bào tứ trảo chậm rãi đi vào Báo Phòng, Chu Hậu Chiếu sau khi nhìn thấy hắn thì mặt mày hớn hở, vẫy tay với nàng ta, chỉ chỉ vào thịt tươi trong giỏ trúc, ý bảo Tần Kham cũng đến cho lão hổ ăn.

Tần Kham cầm một miếng thịt lên ném vào lồng sắt, lão hổ vẫn là một cú vồ hung ác, nuốt gọn miếng thịt.

Thấy cảnh này, Tần Kham không khỏi khen: "Súc sinh giỏi lắm."

Nói xong Tần Kham lại vội vàng hành lễ quân thần với Chu Hậu Chiếu và Lưu Lương Nữ, Chu Hậu Chiếu phất tay, Lưu Lương Nữ thì mím môi cười, không nói một câu, khí độ ung dung, sớm đã không còn bộ dạng nữ tử nhà nghèo bán rượu ở tửu quán năm xưa.

Quân thần hai người nói chuyện, Lưu Lương Nữ gật đầu chào hỏi Tần Kham rồi thức thời cáo lui, nàng ta không có bằng hữu trong Báo Phòng, hình bóng không khỏi tịch mịch cô đơn, chỉ qua lại với hai vị phu nhân của Tần gia, mấy năm nay, tam nữ giao tình thâm hậu, thường xuyên đi lại với nhau, cũng kết thành bạn thân chốn khuê phòng.

" Trẫm rời kinh nửa năm, kinh sư có biến hóa gì không?" Chu Hậu Chiếu mắt nhìn chằm chằm lồng sắt, có chút không yên lòng hỏi.

" Không có biến hóa gì, chỉ là khi bệ hạ rời kinhh lừa mở Cư Dung quan, sau khi vào quan lại hạ lệnh đóng cửa, bất kỳ ai cũng không thể vào nữa, khiến các đại nhân của nội các và lục bộ xuất kinh đuổi theo nhân mã của bệ hạ phải ăn canh đóng cửa, các đại thần lúc ấy rất phẫn nộ, Dương Đình Hòa đại nhân tụ tập hơn mười vị đại thần ở trước Thái Miếu khóc tới thiên hôn địa ám cát bay đá chạy, mắng bệ hạ từ một đến hai mươi tám tuổi..."

Chu Hậu Chiếu oán hận nói: " Đám già hỗn trướng này! Trẫm nếu không ra khỏi kinh, lấy đâu ra đại thắng ở Ứng Châu, trận chiến này đủ để đổi lấy mười năm bình an cho Đại Minh, nếu đổi lại là người khác thì làm sao làm được? Các đại thần mắng ta, ngươi ở lại kinh sư làm cái gì? Tại sao không đỡ giúp trẫm?"

"Lúc ấy thần cũng quỳ gối ở trước Thái Miếu mắng bệ hạ mà, dù sao bệ hạ cũng đã xa chạy cao bay rồi, mắng một tí thì cũng chẳng mất đi miếng thịt nào, thấy các đại thần đượm tình khẩn thiết, thần sao có thể không hòa mình vào hoạt động chung? Người còn sống không thể quá rời đàn, sẽ bị cô lập."

Chu Hậu Chiếu chán nản: "Ngươi cũng hỗn trướng lắm."

Hờn dỗi một lát, tâm tình của Chu Hậu Chiếu tốt hơn rất nhiều, những năm gần đây kiến thức vô số sóng gió trên triều đường, lời nói có khó nghe tới mấy Chu Hậu Chiếu cũng nghe rồi, cái loại

việc nhỏ như mắng chửi sau lưng hắn chẳng bận tâm.

"Còn có chuyện gì mới mẻ không?" Chu Hậu Chiếu lườm hắn một cái.

"Còn, là chuyện chính thất phu nhân của thần lại sinh một đứa con trai, 'LẠI'!" Tần Kham gằn chữ 'lại' này rất nặng.

Cả người Chu Hậu Chiếu đều không tốt, mặt dài như cái bơm.

Ở cùng với Lưu Lương Nữ suốt mười năm, tình cảm của mặn nồng, nhưng không thể sinh hạ một nam nửa nữ, nhi tử là nỗi đau lớn nhất trong lòng Chu Hậu Chiếu.

Thở dài, Chu Hậu Chiếu vẻ mặt thống khổ nói: "Có nhi tử thì giỏi lắm à? Ngươi đây là chạm vào nỗi đau của trẫm."

"Thần không dám."

"Hôm nay vừa hồi kinh, thằng chó Trương Vĩnh đã bê một chồng tấu chương đến Báo Phòng, điều được nói nhiều nhất trong tấu chương chính là chuyện con nối dòng của trẫm, bao gồm cả ba vị nội các Đại học sĩ, bọn họ nhất trí yêu cầu trẫm lập tức chọn tần phi, làm phong phú hậu cung."

Tần Kham vừa ghen tức vừa đố kỵ: "Làm ngựa giống một cách Hợp lý hợp pháp hợp, làm hoàng đế thật hạnh phúc."

Chu Hậu Chiếu cả giận: "Nhưng trẫm không muốn chọn phi nữa! Trẫm muốn học theo phụ hoàng, cả đời chỉ chung tình với một nữ tử, chỉ đối tốt với một nữ tử, hậu cung của trẫm nếu khắp nơi oanh oanh yến yến thì biết để Lưu Lương Nữ ở chỗ nào? Nàng ta chẳng phải sẽ rất thất vọng đối với trẫm hay sao?"

Tần Kham không biết nói gì đáp lại, không thể phủ nhận Chu Hậu Chiếu quả thật là nam tử si tình, hắn có sai lệch rất lớn với hoàng đế Chính Đức trong sách sử, nhưng về vấn đề con nối dòng, Tần Kham cũng không dám tùy tiện đứng ở phía Chu Hậu Chiếu.

Con nối dòng quá trọng yếu, đặc biệt là con nối dòng của hoàng đế, đây là đại sự liên quan đến số mệnh của quốc gia xã tắc, cho dù mấy năm nay Tần Kham đã lờ mờ trở thành quyền thần một

đời, nhưng không thể coi sự khách khí của đại thần là phúc khí, trong việc con nối dòng nếu Tần Kham dám làm trái với các đại thần, các đại thần nhất định sẽ đám này nối tiếp dám kia đập đầu vào cửa nhà hắn mà chết, người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Do dự một chút, Tần Kham nói: "Bệ hạ, ngươi dù sao cũng là hoàng đế Đại Minh, hoàng đế vô hậu, cả nước bất an, có một số việc chú định là phải thỏa hiệp, đặc biệt là việc con nối dòng."

"Tim trẫm chỉ có chừng ấy, trong cung nếu có thêm nhiều tần phi như vậy, chia bên này một chút, chia bên kia một chút, Lưu Lương Nữ còn lại gì? Trẫm cả đời chỉ chung tình với một người, yêu cầu đơn giản như vậy thôi mà sao cũng khó thế? Trẫm ghét nhất là kẻ ba vợ bốn nàng hầu, tay nắm tay một người, trong bát bưng một người, trong nồi đun một người, một người ăn nhiều như vậy, không sợ vỡ bụng mà chết à? Người như thế quả thực là bại hoại, là cặn..."

Căm giận chỉ vào lão hổ trong lồng, gầm lên một câu tuyên truyền giác ngộ cuối cùng: "... Là cầm thú!"

Chu Hậu Chiếu mắng thao thao bất tuyệt, mắng cho mặt già của Tần Kham biến thành màu đen, khóe mắt giật giật.

Một hơi mắng xong, tâm tình của Chu Hậu Chiếu sảng khoái các rất nhiều, thấy Tần Kham mặt tối sầm không nói một câu, Chu Hậu Chiếu cười vỗ vai hắn: "Sau khi trẫm rời kinh, ngươi ở trước Thái Miếu mắng trẫm chắc là mắng thích lắm, chúng ta huề nhau."

Trong lòng Tần Kham lập tức cân bằng: "Vâng, bệ hạ, về chuyện chọn phi..."

Chu Hậu Chiếu lại không vui, buồn bã thở dài, nói: "Đáp ứng đi, cơ nghiệp tổ tông không thể đoạn tuyệt ở đời của trẫm được, lát nữa trẫm sẽ khuyên Lưu Lương Nữ."

Chương 701: Tần gia có con trai

Chọn phi là việc mà lịch triều lịch đại hoàng cung phải làm, trong lịch sử hoàng đế chân chính không chọn phi, đại khái chỉ có Hoằng Trị hoàng đế, cha của Chu Hậu Chiếu, đây là nam nhân tốt, thiên cổ chỉ có một trường hợp này, vị nam nhân này cả đời chỉ có một vị thê tử là Trương hoàng hậu, tại vị mười chín năm lại nhiều lần bị văn võ cả triều oán thầm không thôi.

Thời đại này nhân khẩu không nhiều, khẩu hiệu như là "đẻ ít con nuôi nhiều lợn" Tuyệt đối là không có thị trường, trên đến hoàng gia dưới đến bình dân, có nuôi lợn hay không thì không bắt buộc, nhưng con thì nhất định phải đẻ nhiều, nhiều con thì có nghĩa là nhiều phúc, đây là giá trị quan phổ biến, bất kỳ ai cũng không thể thay đổi.

Chu Hậu Chiếu muốn học theo phụ hoàng chỉ cưới một nữ nhân hiển nhiên là rất lỗi thời, nhân sinh chính là không công bình như vậy, khi vô số đệ tử bần hàn đang phải vắt hết óc nghĩ cách gom đủ lễ vật hỏi vợ, Chu Hậu Chiếu thì lại không thể không giống như một con ngựa giống, bị người ta dùng roi đuổi vào chuồng ngựa, nhìn thấy con ngựa cái nào là giơ móng trước lên đè xuống, vô cùng khuất nhục bắt đầu nhấp nhấp.

Chọn phi là thế ắt phải làm, lập trường của Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đã không quan trọng, quan trọng là phải kéo dài long mạch cho thiên gia và xã tắc. Hiện giờ thiên hạ thái bình thiên hạ thái bình, Chu Hậu Chiếu vừa đánh cho Mông Cổ Thát tử đại thương nguyên khí, hiện tại mâu thuẫn chủ yếu đã từ địch ta chuyển hóa thành nội bộ nhân dân, vấn đề lai giống trở thành trọng yếu nhất.

Tần Kham rất muốn ném ánh mắt đồng tình về phía Chu Hậu Chiếu, nhưng sự thật nói với hắn, chuyện sung sướng như thấy nữ nhân là cưỡi, thật sự không có gì hay mà đồng tình cả.

Việc con nối dòng của Thiên gia, các đại thần hiển nhiên tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp nhượng bộ, việc này khác với tranh luận chính

kiến, giết bao nhiêu người lập uy thì các đại thần cũng sẽ không thoái nhượng, thời đại này chưa bao giờ thiếu quan văn nhị lăng tử treo đầu ở thắt lưng.

Sau ngày Chu Hậu Chiếu về kinh thì mở triều hội, do thủ phụ nội các Dương Đình Hòa dẫn đầu. Đại thần Cả điện đồng loạt quỳ xuống đất thỉnh cầu hoàng thượng chọn phi, Chu Hậu Chiếu không đồng ý.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư.... Các đại thần không nao núng không sờn lòng. Tất cả mọi người không làm chính sự, tóm lấy chuyện hoàng đế phối giống không buông, câu nào cũng nhắc tới tổ tông mười tám đời của Chu gia ở trên trời có linh thiêng.

Tổ tông cũng lôi ra rồi, Chu Hậu Chiếu không còn cớ gì mà cự tuyệt nữa. Hắn khác với tiên đế Hoằng Trị, Hoằng Trì đế ít nhiều gì cũng đẻ được Chu Hậu Chiếu, có hậu đại rồi thì không tính là bất hiếu, hắn vững tâm khi cự tuyệt yêu cầu chọn phi của các đại thần, nhưng Chu Hậu Chiếu từ lúc thành hôn đến nay lại không đẻ được một mụn con, Hạ hoàng hậu ở sâu trong thâm cung, chưa bao giờ được lâm hạnh, Lưu Lương Nữ mặc dù nhận hết sự sủng ái, nhưng cái bụng lại không chịu tranh đấu.

Chu Hậu Chiếu nuốt lệ đáp ứng chọn phi. Một khắc đó giống như bên tai nghe thấy tiếng hí đầy khuất nhục của ngựa đực.

Một tờ thánh chỉ ra khỏi cấm cung. Lễ bộ thượng thư Mao Trừng là chính sứ chọn phi. Ninh Quốc Công Tần Kham và du kích tướng quân Tuyên phủ Giang Bân làm phó sứ, cùng lo việc chọn phi cho hoàng đế.

Lễ bộ thượng thư Trương Thăng năm đó đã trí sĩ cáo lão. Lễ bộ thượng thư Tân nhiệm Mao Trừng là người Côn Sơn Nam Trực Đãi, vị Lễ bộ thượng thư mới này lý lịch cũng không nhỏ. Hắn là Trạng Nguyên khoa sửu năm Hoằng Trị thứ sáu, là giảng quan đông cung, tả thứ tử, học sĩ thị giảng, Lễ bộ Thị Lang, quan lộ có thể nói là một bước lên mây.

Về phần bổ nhiệm Giang Bân làm phó sứ chọn phi, lại thật sự nằm ngoài ý liệu của Tần Kham và triều thần, chẳng ai ngờ vị võ tướng xuất thân quân hộ này lại được đế sủng như vậy, sau khi bạn giá

về kinh lại được giao trọng trách, dùng thân phận võ tướng tham dự đại sự chọn phi, đủ có thể thấy Chu Hậu Chiếu coi trọng Giang Bân tới thế nào.

Bao gồm cả Tần Kham, tất cả mọi người đều ghi nhớ cái tên Giang Bân này ở trong lòng.

Sau khi Triều hội tan, Tần Kham mang tâm tình phức tạp trở về phủ.

Loại chuyện Chọn phi này Tần Kham thật sự không muốn dính vào, những năm gần đây hai vị phu nhân trong nhà cùng Lưu Lương Nữ quan hệ không tồi, Tần Kham cũng gián tiếp hiểu được bản tính của Lưu Lương Nữ, thật sự là nữ tử thiện lương dịu dàng hiếm có, tướng công của khuê mật lại đi tìm vợ bé cho trượng phu của mình, việc này từ trong ra ngoài đều lộ ra vị đạo hỗn đản, Tần Kham thật sự không muốn tiếp nhận cái việc đáng buồn nôn này.

Phủ Ninh Quốc Công vẫn như năm đó, Tần Kham là người thích giữ hiện trạng, Đỗ Yên và Kim Liễu vẫn là tính tình đó, thế là phủ Quốc Công những năm gần đây quả thực không hề động đến một gốc cây ngọn cỏ nào.

Nơi duy nhất bị đụng đến có thể là thư phòng của Tần gia, nó từng bị phóng hỏa đốt ba lần, cũng trùng tu ba lần.

Gia môn bất hạnh, trưởng nữ Tần Nhạc mười hai tuổi và trưởng tử Tần Khang mười càng lớn càng nghịch ngợm, hiện giờ đã đến tuổi chó cũng sợ, nghiễm nhiên đã thành nhị bá của Tần phủ, ở nhà nhảy lên trườn xuống bóc ngói phóng hỏa không từ bất cứ thủ đoạn nào, Tần Kham phát giác mười năm nay mình già đặc biệt nhanh, nguyên nhân chủ yếu đại thể là ở trên người hai đứa con này, cảm giác năm đó đấu với Lưu Cẩn còn không mệt tới vậy.

Khi Cất bước vào nội viện, trong lòng Tần Kham lại có một tia lo sợ bất an, thầm đoán hai đứa con hôm nay lại gây họa gì đây.

Nội viện Tần gia Hôm nay rất im lặng, Tần Khang một thân áo vải mỏng manh ngồi cạnh giếng khô trong viện, khuôn mặt non nớt trầm tĩnh như nước, khoanh tay lạnh lùng ngửa đầu nhìn trời, bộ dạng tịch liêu của cao thủ tuyệt thế.

Đây cũng là chỗ mà Tần Kham bực nhất.

Năm năm trước, dưới sự kiên trì của chính Tần Kham hắn, phái người đưa Tần Khang tới Liêu Đông xa xôi bái Diệp Cận Tuyền làm sư thúc tổ, xin Diệp Cận Tuyền gây dựng trụ cột công phu cho Tần Khang, thuận tiện cũng để Tần Khang mới năm tuổi kiến thức một chút sự thảm thiết của chiến tranh biên trấn, dù sao cũng là người thừa kế chắc chắn tước vị Ninh Quốc Công, biết điều sớm một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Đi theo Diệp Cận Tuyền ở Liêu Đông tôi luyện ba năm, sau khi hồi kinh trụ cột công phu của Tần Khang cũng rất vững chắc, đáng tiếc tính tình lại bất tri bất giác bị Diệp Cận Tuyền ảnh hưởng, bất kể lúc nào cũng bày ra bộ dạng lãnh khốc, vĩnh viễn là vẻ mặt kiệm lời như tiếc vàng.

Tần Kham và Đỗ Yên tức giận đến nỗi muốn chém chết Diệp Cận Tuyền, lẽ ra người thừa kế của phủ Quốc Công trầm ổn thành thục như vậy là chuyện tốt, nhưng vấn đề là vẻ trầm ổn của tiểu gia hỏa này chỉ là bề ngoài, thường ngày trong phủ bóc ngói phóng hỏa không việc gì không từ.

Hôm nay thấy Tần Khang hiếm có nhàn nhã ngồi cạnh giếng, ngửa đầu nhìn trời bộ dạng cũng có vài phần thần vận của người đọc sách, Tần Kham vui lắm, vỗ đầu hắn khen: ".... Tiểu hỗn trướng hôm nay lại muốn giở trò gì thế?"

Tần Khang ngẩng đầu liếc cha một cái, khóe miệng nhếch lên, không để ý đến hắn.

Nhìn chung quanh một vòng, Tần Kham ngạc nhiên nói: "Tỷ tỷ ngươi đâu?"

Hai chị em Tần Nhạc Tần Khang là ông hầm ông hừ của phủ Quốc Công, trước nay đều cùng tiến cùng ra.

"bận."

"bận gì?"

"Thương tâm."

"Thương tâm gì?"

"Thương tâm vì thua rất nhiều tiền."

Phương thức trả lời hết sức ngắn gọn dần dần khiến Tần Kham mất hết kiên nhẫn: "Các ngươi đánh cuộc à?"

"Đúng."

" Đánh cuộc gì?"

"Cuộc mẫu thân sinh nam hay nữ..." Lần này số lượng từ trả lời của Tần Khang nhiều hơn một chút, hiển nhiên sau khi thắng tiền tâm tình không tồi, vown hai con tay béo mập của trẻ con ra, lãnh khốc nói: "Cược hai mươi lượng bạc, ta thắng."

Tần Kham hít sâu một hơi.

Ừ, đừng tức giận, đừng tức giận, đánh bạc không tính là chuyện xấu, chỉ cần đừng học bài phẩm của Chu Hậu Chiếu là tổ tông Tần gia trên trời có linh thiêng rồi.

" Cho nên. Tỷ tỷ ngươi hiện tại đang ở trong phòng than khóc vì thua cược à?" Tần Kham cố nặn ra vẻ mặt ôn hoà.

"Tỷ ấy chỉ than khóc một canh giờ thôi, giờ đang nghĩ cách đốt thư phòng của phụ thân cho hả giận."

"hả?" Tần Kham giật thót.

Tần Khang cười lạnh lùng: "Tỷ ấy quá ngây thơ, cho dù tỷ ấy có đốt sạch phòng trong phủ thì ta cũng sẽ không trả lại hai mươi lượng bạc này đâu, nữ nhân, là loại động vật ngu xuẩn."

Chương 702: Mạch nước ngầm chọn phi (thượng)

" Tần Khang, chúng ta phải nói chuyện."

Là trưởng tử tương lai sẽ kế thừa tước vị của mình, Tần Kham cảm thấy cảm thấy phải dạy nó làm thế nào để thích ứng với thân phận của mình, cái thứ thân phận này hư vô mờ mịt, không nhìn thấy cũng không sờ được, nhưng thư phòng của phủ Quốc Công thì lại sờ được, hơn nữa đều dùng bạc trắng bóng để dựng lên, tương lai Tần tiểu công gia có thể coi thân phận như mây bay, nhưng tuyệt đối không thể coi bạc như mây bay, cho nên khi tỷ tỷ phóng hỏa, tiểu công gia tương lai nên tận hết khả năng bóp chết ngay trong nôi, chứ không phải là ngồi trong sân nhà khoanh tay trước ngực ngẫm nghĩ về nhân sinh.

Tần Khang ưỡn ngực, khuôn mặt non nớt lộ ra vẻ ngưng trọng của người lớn, giống như mình và cha đang thương nghị một việc đại sự quyết định sự hưng vong của thiên hạ.

" Cha, ngươi nói đi."

" Ngươi là trưởng tử trong nhà, trong nhà này, trừ ta ra thì ngươi là lớn nhất."

Tần Khang trợn tròn mắt.

Tần Kham đành phải sửa lại: ".... Đương nhiên, mẹ ngươi và Nhị nương cũng lớn hơn ngươi."

Hạ quyết tâm, Tần Kham lại sửa: "Tương lai có lẽ còn có một vị tam nương, nàng ta cũng sẽ lớn hơn ngươi."

Tam nương tất nhiên là Đường Tử Hòa, năm năm trước, Đường Tử Hòa mang theo vẻ mặt phong trần, mệt mỏi trở lại kinh sư, vừa thấy Tần Kham liền nhào vào trong lòng hắn, chỉ nói một câu "Ta mệt rồi", sau đó không ngờ ngủ trong lòng hắn, Tần Kham ôm nàng ta tới ngoại trạch đã bố trí từ trước, từ đó về sau Đường Tử Hòa

liền sống ở ngoại trạch này, chưa hề rời khỏi kinh sư.

Mấy năm trôi qua, Đường Tử Hòa chung quy không bước vào Tần gia một bước, nàng ta nói nàng ta không muốn khiến Đỗ Yên thương tâm, lại càng không muốn vì tranh sự sủng ái của trượng phu mà xung đột với Đỗ Yên. Đường Tử Hòa vĩnh viễn là kiêu ngạo, nàng ta học được chi đạo quyền mưu trị thế kinh thiên vĩ địa, khinh thường việc tranh giành sủng nhục trong nhà.

Khóe miệng Tần Khang lại cong lên, lãnh khốc nói: "mẹ từng nói, còn có một vị nữ nhi của bộ lạc Đóa Nhan thảo nguyên, năm đó thiếu chút nữa bị mẹ một đao chém cho ngã ngựa."

Sắc mặt Tần Kham có chút khó coi.

Đỗ Yên và Tháp Na của Đóa Nhan bộ quả thật có chuyện không hợp nhau, nhưng cái gọi là một đao chém Tháp Na ngã ngựa hiển nhiên là vớ vẩn, rõ ràng là tự dát vàng lên mặt mình.

Tháp Na sau khi trở lại thảo nguyên không thể không nghe theo lời nói của Tần Kham, thuyết phục cha của nàng ta f Hoa Đương Khả Hãn cho phép Hán Mông thông hôn, đương nhiên, Kết quả không ngoài dự kiến. Hoa Đương xỉ vả vào mặt nữ nhi rồi ngửa mặt lên trời gầm lên người Hán quá âm hiểm, trường sinh thiên vĩ đại và vạn năng tất sẽ không cho hắn phát tài vân vân. Tháp Na thì vẫn một lòng một dạ chống đối với Hoa Đương. Cô nương này tâm địa rất đơn thuần. Da mặt cũng quá mỏng, nàng ta cho rằng nếu về thảo nguyên thì không thể cô phụ ý nguyện của Tần Kham, người Hán có nham hiểm cỡ nào thì Chung quy cũng là vì để bộ lạc Đóa Nhan có thể sống sót tốt hơn trong kẽ hở của Minh đình và Thát Đát, còn tốt hơn bộ lạc Thát Đát thường xuyên tập kết đại quân đánh đánh giết giết Đóa Nhan, nếu đem so sánh, biện pháp thông hôn Hán Mông Minh đình đưa ra còn ôn hòa hơn.

Tháp Na ở thảo nguyên đợi chừng bốn năm, trong bốn năm này, Tháp Na mỗi ngày quấn quít lấy Hoa Đương, ý đồ thuyết phục hắn, chỉ tiếc Hoa Đương không đơn thuần như Tháp Na, hắn liếc một cái f nhìn thấu âm mưu của Tần Kham, Hoa Đương Khả Hãn luôn kiêu ngạo vì huyết thống Mông Cổ nói thế nào cũng không thể chấp nhận được việc bộ lạc của mình trở thành bộ lạc tạp giao hán không ra Hán Mông không ra Mông, tạng ngao thuần huyết

bỗng nhiên biến thành chó nhà chỉ biết lăn lộn lè lưỡi, Hoa Đương Khả Hãn cảm thấy mình sẽ mệt tới chết mất.

Cha con hai người đều cố chấp, chuyện Hán Mông thông hôn cứ như vậy giằng co. Cuối cùng có một lần, Tháp Na và Hoa Đương cãi nhau, Hoa Đương giận tím mặt, dứt khoát phái người đóng gói Tháp Na gửi về kinh sư, Tần Kham cho rằng nhạc phụ đại nhân Mông Cổ tặng quà năm mới cho hắn, khi hứng trí bừng bừng mở quà, khoái đệ tiểu ca đưa lên phong thư của Hoa Đương, trong thứ nói với Tần Kham, nữ nhi đã gả ra ngoài thì giống như nước hắt khỏi bát, đổ rồi thì khó hốt, sau này đừng có duổi nàng ta về thảo nguyên nữa.

Tháp Na trở về kinh sư, không hợp với Đỗ Yên, vừa hay Đường Tử Hòa cũng trở về kinh sư, sau khi nhìn thấy Tháp Na không biết tại sao lại cảm thấy hợp tính với nàng ta, thế là nhị nữ ở lại ngoại trách, ở đó sống đã bốn năm năm.

Tần Khang tuổi còn nhỏ, hiển nhiên không hiểu lắm tình hình phong lưu của cha, tay nhỏ rất nghiêm túc xòe ra: "Cha, mẹ, Nhị nương, Tam nương lại thêm Mông Cổ tứ nương nữa."

Nhìn xoáy vào Tần Kham, ánh mắt lãnh khốc của Tần Khang mang theo mấy phần chứng thực: "Người Mông Cổ kia có thể gọi nàng ta là tứ nương chứ?"

Tần Kham không nói gì gật đầu.

Sau đó Tần Khang cũng gật đầu, vẫn là ngữ khí lãnh khốc trước sau như một: "Trong nhà có năm người lớn hơn ta, cha vì sao không tìm họ nói chuyện mà lại đi tìm người nhỏ tuổi nhất là ta."

Nói xong thở dài: "Ngay cả cha cũng cảm thấy bóp hồng mềm rất sướng à?"

Tần lão công gia không thể bình tĩnh được nữa, hắn bỗng nhiên cảm thấy giáo dục tiểu hài tử không thểquá văn minh, bạo lực thích hợp là cần thiết.

Tét đít đốp một cái, Tần Kham rất thoải mái, không thể không nói, bóp hồng mềm quả thật rất sung sướng.

Tần Khang mặt đỏ lên, bộ dạng giận mà không dám nói gì.

" Biết cha ngươi có tước vị gì không?" Tần Kham nghiêm mặt nói.

Tần Khang nén giận gật đầu: "Khâm phong Ninh Quốc Công, thế tập võng thế."

" Thế tập võng thế là có ý gì biết không?"

" Cha chết thì tước vị thuộc về

ta, đời đời con cháu truyền xuống."

Tần Kham trong lòng vui lắng, lại thưởng cho hắn một cái tét đít.

"Nói rất đúng, có điều ta nghe không thoải mái lắm." Tần Kham phớt lờ bộ dạng đáng thương nước mắt lưng tròng của nhi tử, chậm rãi nói: "Rất nhiều nam sau, ngươi chính là chủ nhân của tòa phủ Quốc Công này, ngươi nghĩ đi, nếu có người đốt nhà ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

Tần Khang dần dần hiểu ra, phẫn nộ xiết chặt quyền đầu: "Ta nên đánh tỷ tỷ một trận."

Bốp!

Lại một cái tét nữa!

"Sai rồi, người bình thường đều sẽ lựa chọn dập tắt lửa trước rồi mới đánh người, có điều tình huống của ngươi có chút đặc thù, nếu để ta biết ngươi khi dễ tỷ tỷ, ngươi sẽ bị cha ngươi tự tay đánh chết." Đầy yêu thương xoa xoa đầu Tần Khang, Tần Kham vẻ mặt ôn hoà nhưng sau nụ cười cất giấu mấy phần sát khí lành lạnh: "Thằng nhóc, còn không mau đi tìm tỷ tỷ ngươi đi."

Sự nghiệp Giáo dục rất nặng nề mà lâu dài, Tần Kham hiện tại cảm thấy giáo dục nhi tử so với ứng phó với các quan văn trên triều đường còn mệt hơn, hơn nữa hiệu quả rất thấp.

Huống chi Tần gia còn có một nữ Hỗn Thế Ma Vương luận về gây họa, luận về gây chuyện thì không kém gì Tần Khang, đó là Tần Nhạc.

Bởi vì hành động kpj thời, kế hoạch phóng hỏa đốt thư phòng cho hả giận của Tần Nhạc đã bị dập tắt trong trứng nước, Tần Kham trong cơn giận dữ xách nữ nhi đến tiền đường phạt quỳ, Tần Khang thì vui sướng khi người khác gặp họa đi theo sau, mới mắng được hai câu, Tần Nhạc đã ủy khuất rơi nước mắt, Kim Liễu nghe tin chạy tới cũng đau lòng lệ chứa chan, hai mẹ con ôm đầu khóc rống như tiếng than đỗ quyên, cho dù rất hiểu kỹ xảo đã dùng gần mười năm này của Tần Nhạc, nhưng Tần Kham vẫn không nỡ phạt nó.

Hai đời làm người, Tần Kham đều không xuống tay nặng được với nữ nhân, hắn luôn mềm lòng với nữ nhân.

Phủ Quốc Công Gà bay chó sủa vừa khôi phục bình tĩnh, quản gia đến bẩm, người gửi thiếp cầu kiến.

Người Cầu kiến Tần Kham khá xa lạ, võ tướng sau khi Chu Hậu Chiếu thân chinh Thát Đát dẫn về, tân nhiệm phó sứ chọn phi Giang Bân.

Tần Kham chỉ do dự một tức thời gian rồi liền lập tức quyết định gặp hắn.

Cái khác không nói, danh mục quà tặng Giang tướng quân gửi theo kèm với bái thiếp rất là nặng, Tần Kham không có thù với bạc, không chỉ không có thù, ngược lại còn coi như thân nhân, chặn thân nhân ở ngoài cửa là vô cùng bất lịch sự.

Khi Giang Bân vào Tần phủ thái độ rất cung khiêm, trên mặt vĩnh viễn mang theo nụ cười ôn hòa như gió xuân, trong ánh mắt có vài phần phong độ mà chỉ nho thần nhã sĩ mới có, chỉ có khi đi đường khí phái long hành hổ bộ mới nhìn ra được người này là võ tướng cửu chinh sa trường giết người như ma.

Vào tiền đường, Giang Bân lập tức qufy một gối trước Tần Kham, cúi đầu cung kính nói: "Mạt tướng du kích tướng quân Tuyên phủ, khâm phong phó sứ chọn phi Giang Bân, bái kiến Tần Công Gia."

Tần Kham cười nói: "Mời Giang tướng quân ngồi, Người đâu, phụng trà."

Giang Bân liền nói không dám, sau khi khiêm nhượng vài câu, thuận thế chọn ghế bên trái rồi ngồi xuống.

Quan trường vĩnh viễn không thể thiếu những lời hàn huyên khách sáo, hai người sau khi nói mấy câu vo nghĩa, dần dần đi vào chính đề.

" Tần Công Gia, chọn phi là việc trọng đại của Đại Minh ta, hiện giờ thánh chỉ của bệ hạ đã do thông chính ti ban hành thiên hạ, Lễ bộ mao thượng thư sự vụ rất nhiều, việc chọn phi chỉ sợ cuối cùng vẫn treo trên người Tần Công Gia và mạt tướng, mạt tướng vốn là quân nhân, chỉ giỏi đao kiếm giết người, chỉ không giỏi phẩm hương đoạn ngọc, tân phi của bệ hạ chọn hay bỏ thế nào, mạt tướng xin để Công gia làm chủ, sai đâu đánh đó."

Mặt già của Tần Kham nhanh chóng sầm xuống.

Tuy có hiềm nghi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng Tần Kham vẫn nghe ra lời này không ổn, cái gì "Phẩm hương đoạn ngọc", nói hay một chút thì giống như là xử nam chưa từng đi kỹ viện thỉnh giáo khách làng chơi già dặn cửu lịch phong nguyệt, ngươi không giỏi phẩm hương đoạn ngọc thì chẳng lẽ ta hiểu à?

Ngoài cười nhưng trong không cười khẽ động khóe miệng mấy cái, Tần Kham từ tốn nói: "Giang tướng quân vừa vào kinh sư đã rất được đế sủng, được bệ hạ khâm định làm phó sứ chọn phi, chắc là phải giỏi việc này lắm, tướng quân cớ sao lại cứ khiêm tốn?"

Giang Bân cho dù là kẻ ngốc cũng nghe ra ý bất mãn trong lời nói của Tần Kham, thế là sợ tới mức vội vàng đứng dậy quì một gối nói: "Mạt tướng lỡ lời, tội đáng chết vạn lần, mạt tướng chỉ là vũ phu thô bỉ biên trấn, không hiểu lễ số quy củ, xin Công gia thứ tội."

Thấy bộ dạng kinh sợ của Giang Bân, thần sắc Tần Kham hơi hòa hoãn lại, suy tư một lát rồi nói: "Con nối dòng của Thiên gia là đại sự, bệ hạ đăng cơ đã mười bốn năm mà không có hậu đại, lòng dân thiên hạ khó yên, lần này bệ hạ cuối cùng cũng chịu chọn phi, cơ hội hiếm có, ngươi và ta đều là phó sứ chọn phi, phải tận tâm tận sức, chọn ra nữ tử đoan trang tài đức vẹn toàn, giành được ân sủng của bệ hạ, sinh con nối dòng cho thiên gia."

Nói nhiều ắt hớ, Giang Bân không dám nhiều lời, chỉ liên tiếp gật đầu vâng dạ.

Liếc mắt nhìn hắn, Tần Kham nói tiếp: "Thánh chỉ chọn phi đã hạ, qua mấy ngày nữa nữ quyến trong nhà kinh quan và quan viên địa phương Bắc Trực Đãi sẽ tụ tập đông đủ, đối với ngoại thần như ngươi và ta mà nói, chọn phi cho bệ hạ chung quy chỉ là lướt qua, người thật sự tuyển chọn phi tử là thái giám trong cung, chừng mực trong đó như thế nào, đến lúc đó hỏi các công công trong cung cho được, tướng quân lấy việc này ra hỏi ta, ta cũng không thể ứng đối."

Chương 703: Mạch nước ngầm chọn phi (hạ)

Đối với thái độ chọn phi của Chu Hậu Chiếu, sự ứng đối của Tần Kham vẫn có chút tiêu cực.

Hơi hướm thời đại như vậy, hắn cũng không phản đối nam nhân cưới thêm mấy nữ tử, trên thực tế bản thân hắn và năm sáu nữ nhân cũng dây dưa mười mấy năm, nhưng tất cả những điều này đều thành lập trên cơ sở yêu thương lẫn nhau, nếu nam nữ ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp mà đã tác hợp thành một đôi đưa vào động phòng, hơn nữa mục đích là để sinh sản, loại chuyện này trong lòng Tần Kham vẫn rất không đồng ý, cho nên sau khi thánh chỉ chọn phi được gửi xuống, Tần Kham vẫn luôn tiêu cực lười biếng.

Cho dù đồng tình với Chu Hậu Chiếu, nhưng hiện tại Giang Bân chủ động tìm tới cửa, Tần Kham tự biết không thể làm cho có lệ được nữa.

Hai người tán gẫu việc chọn phi, nói đi nói lại treo trên miệng vẫn là đề tài "Con nối dòng của Thiên gia", tất cả chuyện đều gắn chặt vào đây, Tần Kham nói một lát liền cảm thấy hứng thú rã rời, ngáp dài một cái.

Tâm tư của Giang Bân rất linh hoạt, căn bản không giống như là vũ phu biên trấn thô bỉ, ngược lại giống chim sẻ già đã lăn lộn trong đường cả nửa đời người, thấy bộ dạng không có hứng thú của Tần Kham, Giang Bân rất hợp thời di dời đề tài.

" Hôm nay mạo muội bái phỏng Công gia, chọn phi chỉ là cái cớ, mạt tướng chuyến này đến để làm quen, được bệ hạ ân sủng, triệu mạt tướng tùy thị thánh giá, có điều mạt tướng ở kinh sư không hề có nhân mạch, nghe nói Tần Công Gia văn võ song toàn, tài đức vẹn toàn, từ Sùng Minh kháng Oa đến chỉnh nghiêm Đông Hán, còn cả ở Thiên Tân tiêu diệt Bạch Liên, huyết chiến sông Liêu. Từng sự tích anh dũng truyền khắp thiên hạ, cổ vũ ngàn vạn tướng sĩ Đại Minh, mạt tướng bất tài, luôn lấy Công gia làm gương, hôm nay

đặc biệt đến bái phỏng, ngày sau Công gia có gì sai phái, mạt tướng nguyện vượt lửa quá sông."

Một phen vỗ đít làm Tần Kham lâng lâng, biết rõ lời nói của Giang Bân chẳng chân thành hơn rắm ngựa, nhưng Tần Kham vv không nhịn được lộ ra nụ cười hưởng thụ.

Sự thật chứng minh Giang Bân không nói dối, hắn quả nhiên là lấy cớ tới thương nghị việc chọn phi để đến phủ Quốc Công gặp Tần Kham, nghị sự là giả, vuốt mông ngựa mới là thật, là địa đầu xà và nhất bá hung danh hiển hách kinh sư, vào kinh sư không cúi chào bến tàu Tần Kham này ngày sau rất khso sống, Giang Bân hiển nhiên là người thông minh. Hơn nữa là người thông minh rất có lòng tiến tới.

Sau khi nói mấy câu chuyện phiếm, Giang Bân rất có nhãn lực cáo từ, nể mặt lễ vật của người ta, Tần Kham rất nể tình tiễn tới cửa tiền đường, lưu luyến không rời phất tay chào.

Nhìn chằm chằm bóng dáng mơ hồ của Giang Bân, khóe miệng Tần Kham cong len.

Gian thần tiếng tăm lừng lẫy thời Chính Đức trong Lịch sử cuối cùng cũng vào kinh rồi, hắn... liệu có dấy lên được sóng gió như thế nào trong lịch sử đã bất đồng này?

Làm người có lòng tiến tới là tốt. Nhưng tiến tới quá lại khó tránh khỏi phong mang tất lộ, trong cái kinh sư biến hoá kỳ lạ này, một người phong mang quá thịnh luôn sẽ khiến rất nhiều người không thoải mái.

Rất nhiều nhân vật thiên tài thiếu niên đắc chí lúc ban đầu đều phong mang tất lộ, cái này thuộc về tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi, mỗi một phong mang đều tỏa ra vụ đạo độc đáo như ánh mặt trời, đáng tiếc sự thật tàn khốc thích sắc điệu âm u. Sau khi bị sự thật đè lên mặt đất tát cho điên cuồng vô số cái, người mặt mũi bầm dập cuối cùng cũng minh bạch mình trước kia nực cười cỡ nào, thế là phong mang dần dần mất đi, không tiến thủ mới thành tín điều của nhân sinh.

Khắp triều đường kinh sư, toàn bộ đều là loại người không có chí

tiến thủ này, đương nhiên, cứ cách mỗi ba năm luôn có một đám tiến sĩ tân khoa chí đắc ý mãn khiếu ngạo triều đường. Đáng tiếc thường thường không ngoài ba tháng, nhưng tiến sĩ chí đắc ý mãn này sẽ bị một cước đá vào Hàn Lâm viện, người không d tư cách vào Hàn Lâm viện còn thảm hại hơn, phân đến quan phủ địa phương làm thôi quan chiếu ma, thường thường sẽ cả đời bị đóng ở vị trí này không thể động đậy.

Những người này không ngu, bọn họ chỉ quá ngây thơ mà thôi.

Sau hai ngày, Giang Bân cũng phạm phải một chuyện ngây thơ.

Hắn lại bái phỏng Tần Kham. Lần này hắn mang theo một vị mỹ nữ, một vị mỹ nữ còn xinh đẹp hơn thiên tiên.

Tần Kham mặt tối như đáy nồi, hắn hiện tại mới biết, người này lần trước nói bản thân hắn là vũ phu thô bỉ không hiểu lễ số quy củ, đáng chết không ngờ là thật, căn bản không hề khiêm tốn, thật sự moi tim đào phế ra để biểu lộ chân tình.

mặt mũi dáng người đều không tồi, chỉ tiếc nữ nhân này quá yêu diễm, Tần Kham chỉ liếc một cái liền nhìn ra nữ nhân này từ trong xương tủy đã lộ ra vị đạo quyến rũ phong tao, ngả ngớn không giống nữ tử đàng hoàng.

Thần sắc Giang Bân rất kính cẩn, mắt vẫn nhìn chằm chằm vẻ mặt Tần Kham, thấy Tần Kham nheo mắt lại, Giang Bân vội vàng cười nói: "Nàng này chính là hòn ngọc quý trên tay thôi quan Vương Giám phủ Thuận Đức Bắc Trực Đãi, năm nay vừa tròn mười tám, bất kể xuất thân, dung mạo hay là đức tài phẩm hạnh đều là tốt nhất, không biết ý Công gia như thế nào?"

Tần Kham buồn cười lắm, cái gọi là xuất thân thôi quan phủ Thuận Đức là thật hay giả trước tiên không nói, nữ tử này bộ dạng quyến rũ lăng loàng, khi vừa vào cửa còn nháy mắt với hắn, khiến Tần Kham có một loại ảo giác như vào kỹ viện uống hoa tửu, bộ dáng này nào có nửa phần liên quan tới "dức tài phẩm hạnh"? người không biết còn tưởng rằng hôm nay Tần Công Gia có thú nhàn nhã, triệu gái thanh lâu vào phủ chơi đổi gió.

Giương mắt thản nhiên liếc Giang Bân một cái, mặt Tần Kham

hiện lên vẻ không vui: "Tướng quân dưa nàng này một mình vào nhà ta, e là không hợp với quy củ."

Lời này của Tần Kham cũng không phải cố ý bới lông tìm vết, bất luận thân phận của nữ tử này là thật hay giả, trước mắt Tần Kham va Giang Bân đều là phó sứ chọn phi, theo luật thì tập trung tất cả nữ tử đợi chọn trong hoàng cung lại rồi thống nhất tuyển chọn trước mặt thái giám trong cung, trước khi chưa chính thức tuyển chọn, phó sứ chọn phi một mình gặp mặt nữ tử đợi chọn là kiêng kị.

Giang Bân vội vàng cười bồi: "Công gia quá lo rồi, con nối dòng của thiên gia quan trọng, Công gia và mạt tướng đều lòng mang xã tắc, trung thành với bệ hạ như một, chuyên có nguyên nhân thì ắt phải tòng quyền."

Tần Kham mỉm cười.

Quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, chẳng trách lưu sử sách.

Lại nhìn nữ tử Giang Bân dẫn đến một cái, càng nhìn càng cảm thấy không phải nữ tử đàng hoàng, cũng không biết người này là ngươi tìm từ kỹ viện nào về, Chu Hậu Chiếu chưa kiến thức phong nguyệt nhân gian nếu nạp nàng ta làm phi, không ngoài hai năm sẽ bị nàng ta quần ra bã, Giang Bân vì yêu sủng thật sự quá liều lĩnh bất chấp hậu quả rồi.

Phủ quyết cũng không có tác dụng gì, Giang Bân cũng là người tâm phúc rất được thánh quyến, hắn hoàn toàn có cơ hội tự mình đưa nàng ta vào Báo Phòng, hôm nay dẫn nữ tử này đăng môn chắc là kiêng kị thân phận của Tần Kham, không thể không bắn tiếng trước.

Tần Kham cười to, trong mắt lại không hề có nét cười: "Được, nếu Giang tướng quân cho rằng nàng này có thể vào cung thì cứ đưa nàng ta vào cung đi thôi."

Giang Bân mừng rỡ, vội vàng quỳ một gối xuống cảm ơn, nữ tử xinh đẹp kia cũng nhún người làm lễ với Tần Kham.

Giang Bân dẫn nữ tử thong dong cáo lui, Tần Kham khoanh tay

đứng trong tiền đường, nụ cười trên mặt đã biến thành lạnh lẽo.

"Người đâu, triệu Thiên hộ thành nam Tiền Ninh tới gặp."

Chương 704: Lại dùng Tiền Ninh

Tiền Ninh quỳ một gối xuống trong nhị đường Bắc trấn phủ ti, nín thở tĩnh khí, thần thái kính cẩn.

Mười năm qua, Tiền Ninh cuối cùng cũng đợi được ngày Chỉ huy sứ đại nhân một lần nữa triệu kiến, tâm tình của hắn rất phức tạp, có chút oán hận, còn có mấy phần kích động.

Mười năm trước, sau khi bình định loạn Ninh vương, Tần Kham thực hiện lời hứa, thăng cho Tiền Ninh từ một Cẩm y bách hộ lên Thiên hộ thành nam kinh sư, khi đó Tiền Ninh kinh hỉ như điên, hắn cảm thấy mình đang nghênh đón sự đi lên của sự nghiệp, vinh hoa phú quý quan cao hiển hách đang ngoắctay với hắn, tựa hồ dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà sự thật là lạnh lùng và tàn khốc, Tiền Ninh sau khi lên làm Thiên hộ, quan đồ tựa hồ dừng tại chỗ, trong mười năm này, Tiền Ninh liều chết liều sống, vì Cẩm Y vệ mà vào sinh ra tử, lập được không ít công lao, văn thư xin công thông qua Nam trấn phủ ti và Cẩm Y vệ Kinh lịch ti một đường báo lên, đến trên bàn Chỉ huy sứ Tần Kham, nhưng không biết sao lại im bặt, Tần Kham trừ một câu ngợi khen còn nhạt hơn nước lã ra thì chẳng tỏ vẻ gì.

Một lần, hai lần, ba lần... Tiền Ninh vĩnh viễn chỉ đổi lại được lời khen suông của thủ lĩnh Cẩm Y vệ tối cao, người của Nam trấn phủ ti và Kinh lịch ti không phải kẻ ngốc, thấy thái độ của Tần Công Gia như vậy, trong lòng mọi người tất nhiên miên man bất định, từ đó về sau, Nam trấn phủ ti không xin công cho Tiền Ninh nữa, mà quan đồ của Tiền Ninh cũng dừng lại ở Cẩm Y vệ Thiên hộ, không thể tiến thêm, Thiên hộ ss hắn làm một cái đã mười năm rồi.

Tần Kham chưa từng cho rằng mình là quân tử, tâm lý phòng bị của hắn đối với người ngoài quá nặng, bất kể kiếp trước là phó tổng hay là quyền thần chỉ dưới một người ở kiếp này, bên cạnh luôn đầy rẫy người ác ý, hoàn cảnh sinh tồn trong quan trường so

với trong công ty thì càng ác liệt hơn, quá tín nhiệm người ngoài chỉ đổi lấy đường chết. Đây cũng là lý do mà hắn mười năm qua luôn áp chế chặt Tiền Ninh.

Trong nhị đường Bắc trấn phủ ti, Tần Kham một tay bưng chén trà, thờ ơ thổi nước trà, đôi mắt sức bén xuyên qua khói trà, chăm chú nhìn vào khuôn mặt vô bi vô hỉ của Tiền Ninh.

Hắn biết rõ oán hận trong lòng Tiền Ninh, có điều hắn không quan tâm, cái thời buổi này, người trong thiên hạ hận hắn còn ít à? Nhưng hắn vẫn sống tốt, người và việc bất lợi đối với hắn chỉ cần vẫn bị khống chế trong lòng bàn tay mình thì không có gì phải lo cả.

"Tiền Ninh..." Tần Kham phá vỡ trầm mặc, chậm rãi mở miệng.

Người Tiền Ninh khẽ run lên, Vẻ mặt Vẻ mặt kính cẩn: "Có thuộc hạ."

" Mấy năm nay vất vả cho ngươi rồi. Lẽ ra thưởng công phạt tội vốn là điều nên làm, với công tích của ngươi thì sớm đã nên thăng ngươi làm trấn phủ sứ thậm chí đô thiêm sự, nhưng ta vẫn giữ ngươi ở đó, thực sư không phải là bổn ý của ta. Dù sao chức vị Cẩm Y vệ là cố định không thay đổi. Hơn nữa trừ công tích ra. Tư lịch cũng không thể thiếu, cố ý cố ý để ngươi ở vị trí Thiên hộ thành nam mười năm, cũng là một phen khổ tâm của ta. Ngươi chớ có oán ta..."

Khóe miệng Tiền Ninh giật giật, hiển nhiên không phải là biểu tình tốt, Tần Kham nhìn thấy, trong lòng có chút lý giải, dù sao những lời vừa rồi ngay cả bản thân hắn nghe cũng buồn nôn.

"Công gia dụng tâm tài bồi thuộc hạ, thuộc hạ cảm kích còn không kịp, làm sao dám oán thán? Nhưng xin Công gia nể lòng trung thành của thuộc hạ, đồng ý cho thuộc hạ dẫn ngựa, cống hiến sức lực cho Công gia,, đó chính là phúc phận tu luyện mười năm của thuộc hạ rồi."

Đối đáp rât shay, Tần Kham Tần Kham nếu nếu hạ chỉ số thông minh của mình thấp xuống dưới bảy mươi thì nói không chừng sẽ tin sẽ tin đấy, nhưng hiện tại hắn chỉ muốn nôn.

Bất lực liếc Tiền Ninh một cái, Tần Kham chỉ có thể nhanh chóng cho qua đoạn dối trá này, nếu không hắn thực sự lo lắng mình sẽ sinh ra một loại tình cảm với Tiền Ninh.

"Có chuyện muốn phó thác cho ngươi, làm tốt việc này, ta sẽ tự mình hạ lệnh thăng ngươi làm Cẩm Y vệ đô thiêm sự."

Tiền Ninh cả người chấn động, trong mắt lập tức lộ ra sự khát khao đối với quyền lực không thể che giấu, sau đó rất nhanh cúi đầu xuống, thanh âm vv bình tĩnh như trước như trước: "Xin Công gia hạ lệnh, thuộc hạ nguyện vượt lửa quá sông."

"Tuyên phủ gần đây xuất hiện một nhân tài, tên là Giang Bân, hôm nay hắn chọn một vị phi tử quốc sắc thiên hương cho bệ hạ..." Trên mặt Tần Kham lộ ra một nụ cười thâm trường: "Xem ra ngày vị Giang giang tướng quân này thăng chức rất nhanh đã gần ngay trước mắt rồi, thật là làm thật là làm người ta ghen tị."

Tiền Ninh suy tư một lát, không thể không cúi đầu hỏi: "Xin hỏi ý của Công gia là..."

"Ồ, nếu như tiện, ta sáng tạo cho ngươi cơ hội ngủ với vị phi tử quốc sắc thiên hương đó, mất thân xử nữ rồi thì tất nhiên không vào được Báo Phòng, ý của ngươi thế nào?" Tần Kham vẻ mặt ôn hoà nhìn Tiền Ninh nói.

"Hả? Cái này... cái này..." Tiền Ninh giật thót mình, mồ hôi lạnh túa ra, sắc mặt trong nháy mắt đã tái nhợt như tờ giấy.

" Vị nữ tử đó ta gặp rồi, quả nhiên là diễm quang tứ xạ, người mềm thân thơm, có thể nói là khuynh, có câu chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, ngươi có thể ngủ với nàng ta một đêm thì thật sự là tiện sát người ngoài rồi, thật đáng mừng..."

"Công gia... Công gia tha mạng!" Tiền Ninh không nói hai lời, dập đầu như giã tỏi.

Ngu đến mấy cũng biết ngủ với nữ nhân hoàng đế chọn là tội gì, trên mặt Tiền Ninh là một mảng xám tro, chẳng giống vẻ mặt "Thật đáng mừng" gì cả.

Tần Kham có chút thất vọng đối với phản ứng của Tiền Ninh,

người này xem ra không dễ lừa.

"Ngươi thực sự không muốn phong lưu một chút à? Rất sướng mà..." Tần Kham chưa từ bỏ ý định hỏi.

Hốc mắt Tiền Ninh đỏ cả rồi, sau đó ra sức lắc đầu như chơi thuốc.

Tần Kham thở dài, thời buổi này kẻ ngốc càng lúc càng ít.

"Ngươi đã không muốn ngủ nàng ta, vậy ngươi nghĩ biện pháp làm thế nào để vị mỹ nữ mà Giang tương quân chọn kia không có cách nào khác vào cung làm phi tử được."

Tiền Ninh nói: "Thứ cho thuộc hạ càn rỡ, giữa Giang Bân và Công gia..."

Sắc mặt Tần Kham lập tức biến thành lạnh lẽo: "Ngươi không cần phải biết những việc đó."

"Vâng, vâng, thuộc hạ lỡ lời." Tiền Ninh cúi đầu bộ dạng phục tùng, trên mặt lại lộ ra vẻ hốt hoảng.

Tần Kham lạnh lùng nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng biết hắn hiểu lầm mình và Giang Bân vì chọn phi mà tranh thủ tình cảm, dù sao phi tử được chọn một khi trở thành người dưới gối Chu Hậu Chiếu, tác dụng sẽ rất lớn.

Tần Kham cũng không biện giải, hắn không thể nói với Tiền Ninh rằng mình chỉ vì cảm thấy nữ nhân đó tướng mạo không tốt, tương lai làm phi tử không chỉ họa loạn cung đình, càng sẽ gieo hại thiên hạ, Vạn quý phi thời kì Hiến Tông chính là tài liệu phản diện rõ ràng nhất, nữ nhân ác độc này giày vò cho hậu cung của Hiến Tông hoàng đế gà bay chó sủa, giết cho Hiến Tông cuối cùng chỉ còn lại một cốt nhục là Hoằng Trị hơn nữa còn là dưới sự bảo vệ liều chết của vô số phi tử và cung nữ bị biếm trích mới sống sót.

Huống chi Tần Kham cũng không đành lòng để Chu Hậu Chiếu bị nữ nhân yêu mị đó hút hết chất.

Tiền Ninh suy tư một lúc, trên mặt dần dần lộ ra mấy phần dữ tợn

cúi đầu lẳng lặng nói: "Nếu Công gia yên tâm, xin cứ giao đem việc này cho thuộc hạ, trong nửa tháng, thuộc hạ cam đoan nữ nhân đó không vào được cung."

Tần Kham nhìn hắn hồi lâu, nhoẻn miệng cười: "Tốt, việc này ta giao cho ngươi."

"Cám ơn Công gia đã tín nhiệm, nếu không làm được thì thuộc hạ sẽ xách đầu tới gặp."

"Kỳ thật ngươi ngủ với nàng ta là biện pháp hữu hiệu nhất đơn giản nhất, ngươi nghĩ lại đi."

"Thuộc hạ... Cáo lui!"

Tiền Ninh dùng biện pháp gì để ngăn cản nữ nhân đó vào cung thì Tần Kham không quản, cũng không phải là thật sự tín nhiệm Tiền Ninh, mà là trong lòng Tần Kham đã quyết định, việc này Tiền Ninh nếu làm thành thì sẽ phá hỏng ý đồ của Giang Bân, nếu không thể hoàn thành, vừa hay mượn cớ này giết Tiền Ninh, dù sao Giang Bân và Tiền Ninh ở trong lòng Tần Kham đều không tính là thứ tốt gì, bất kẻ ai xui xẻo cũng được cả.

Sau khi Yên tâm đem việc này giao cho Tiền Ninh, Tần Kham liền trở về phủ, về phần Tiền Ninh ở bên ngoài muốn làm gió làm mưa gì thì hắn mặc kệ, hiện giờ Tần Kham đã là quyền thần một đời, quyền thần không thể việc gì cũng tự làm, cái hắn muốn thấy là kết quả.

Nữ nhân Trong nhà mới là đại sự khiến đau đầu, hơn nữa loại chuyện này không thể giao cho người khác làm, chỉ có thể do mình kiên nhẫn dạy.

Ở thư phòng dạy trưởng tử Tần Khang đọc tứ thư ngũ kinh, mấy câu luận ngữ dạy nửa ngày cũng đọc không xong, khi trong lòng Tần Kham đang dân lên một cỗ tà hỏa thì nha hoàn đến bẩm, d khách quý đăng môn.

Khách quý họ Dương, tên Đình Hòa, hiện giờ đã là phần tử của Tần đảng, vị cư thủ phụ nội các Đại học sĩ.

Hộ tống đến là con trai của Dương Đình Hòa, kể ra thì tổ tiên

Dương gia trước khi chết chọn mồ cho mình thực sự là phong thuỷ bảo địa, hậu thế xuất hiện không ít nhân tài, đại danh của Dương Thận từ mười năm trước đã vang khắp thiên hạ.

Dương Thận thành danh không phải là dựa vào phụ thân của hắn Dương Đình Hòa, mà là thật sự dựa vào chính mình. Mười một tuổi đã có thể sáng tác thơ, mười hai tuổi có thể làm văn, thời ở Tứ Xuyên đã có tiếng khen "Thần đồng", năm Chính Đức thứ sau thì vào vào kinh thành thi, Dương Thận không phụ sự mong đợi của mọi người, xếp thứ nhất thi đình tân khoa, thành Trạng Nguyên lang danh phù kỳ thực.

Mà Dương Thận đang ở trong Hàn Lâm viện chịu khổ kiếm tư lịch, có thể đoán được, tiền đồ của hắn tất nhiên là hào quang vạn trượng.

Tần Kham vừa thấy Dương Thận liền hai mắt tỏa sáng, hoàn toàn không nhìn thủ phụ nội các Dương Đình Hòa ở bên cạnh, vừa vào tiền đường đã bước thẳng tới trước mặt Dương Thận.

"Trạng Nguyên lang đến hàn xá, thực là vẻ vang cho kẻ hèn này, Tần mỗ vinh hạnh vô cùng."

Dương Thận bị sự nhiệt tình quá độ của Tần Công Gia làm cho sợ tới mức chân tay luống cuống, hai tay bị Tần Kham nắm chặt, giãy ra cũng không phải, hành lễ cũng không phải, thế là mặt đỏ tai hồng.

"Bận không?" Tần Kham thình lình hỏi

"Hả? Không bận." Dương Thận hết sức câu nệ nói.

Tần Kham cười to: "Không bận thì tốt, Người đâu, mời tiểu công gia tới đây." Tiểu công gia là Tần Khang, trưởng tử của Tần gia, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn chính là Ninh Quốc Công đời tiếp theo, cũng là nhi tử mà Tần lão công gia quan tâm nhất.

Tần Khang mặt lạnh trên đi vào tiền đường, Tần Kham vừa thấy bộ dạng của hắn thì liền tức giận vô cùng.

"Nghiệt tử, biết vị tiên sinh trước mắt này là ai không?"

Tần Khang dùng dư quang ở khóe mắt liếc Dương Thận một cái, nói: "Con mặc dù không quen người này, nhưng năm năm sau con có thể một đao chém hắn ngã ngựa."

Chương 705: Phụ tử mưu chức

Vì sao gọi Tần Khang tới tiền đường, đây là nguyên nhân.

Hoàn cảnh Trưởng thành quyết định tính cách, có một lão nương múa đao múa thương, còn có một vị sư thúc tổ đánh đánh giết giết ở Liêu Đông, mà bản thân Tần Kham mặc dù có có thân phận người đọc sách, nhưng trên thực tế cũng không phải là đại tài tử xuất khẩu thành thơ gì, đứa trẻ trưởng thành dưới hoàn cảnh như vậy thì làm sao mà tốt được, mỗi khi nhìn thấy người lạ, ánh mắt đầu tiên chính là lấy mất mấy hiệp thì có thể đem chém hắn ngã ngựa làm tiêu chuẩn để cân nhắc.

Thư sinh như Dương Thận hiển nhiên chỉ chịu được một hiệp, nói đơn giản thì trong mắt Tần Khang, Dương Thận là phế tài.

Trong tiền đường Tần phủ, hai cha con Dương Đình Hòa mặt tối sầm, Dương Đình Hòa ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Tần Kham, lặng lẽ bảo hắn giải thích.

Tần Kham cũng không khách khí, lập tức một cước đá vào mông Tần Khang, cả giận nói: "Nghiệt tử vô lễ, vị này chính là Trạng Nguyên công năm Chính Đức thứ sau, còn không mau dùng đại lễ ra mắt."

Tần Khang bĩu môi, vẻ mặt có chút khinh thường, xem ra vẫn không thay đổi ấn tượng phế tài của Dương Thận, hiện tại ở trong mắt hắn nhiều lắm cũng chỉ là Trạng Nguyên có danh hiệu phế tài mà thôi.

Vừa nghe thấy bốn chữ "Đại lễ ra mắt", vẻ mặt của cha con Dương gia liền có chút kỳ quái.

Lời này nói thì nghe có vẻ như vô tâm, nhưng hai vị đều là đại nho đương thời, đối với lễ tiết luôn rất coi trọng, hôm nay chỉ là bái phỏng bình thường, nhưng Tần Kham lại như có chuyện lạ gọi cả Ninh Quốc Công đời sau ra, cố ý hạ bái Dương Thận, việc này có chút quái dị.

Hai người kinh nghi bất định cẩn thận nhìn chằm chằm vẻ mặt Tần Kham, thấy bộ dạng nổi giận đùng đùng của hắn, câu nói vừa rồi tựa hồ thuần túy là vô tâm chứ không có thâm ý. hai cha con Dương gia nhìn nhau một cái, cũng vững tâm hơn.

Tần Khang thấy cha tức giận thì cũng khá thức thời, không nói hai lời quỳ xuống trước Dương Thận, dập đầu thật mạnh, động tác rất nhanh nhẹn, có thể nói là sét đánh không kịp bưng tai, Dương Thận hoảng sợ, sau khi có phản ứng muốn vươn tay ra cản lại thì Tần Khang đã thi lễ xong rồi.

" Tiểu tử Tần Khang. Bái kiến Trạng Nguyên công." Mang theo ngữ khí có mấy phần non nớt mấy phần lạnh lùng. Tần Khang sau khi dập đầu xong thì đứng lên.

Dương Thận vẻ mặt đau khổ nói không dám. Tần Kham ở bên cạnh lại bảo: "Chỉ kiến lễ thôi vẫn chưa đủ, tới đây, sờ tay phải Trạng Nguyên công đi, sờ nhiều vào."

Tần Khang sầu mi khổ kiểm tiến lên nắm chặt tay Dương Thận.

Dương Thận như đứng trên đống lửa, ngồi giữa đống than, vẻ mặt rất xấu hổ.

"Cảm thấy gì không?" Tần Kham ân cần thiện dụ.

"Không."

" Nghiệt! Tài văn chương của Trạng Nguyên công ngươi chẳng lẽ không cảm giác được à?"

" Cảm giác được." Tần Khang gật đầu. Khi cha đã tức giận thì nói cái gì thì là cái đấy.

"Tốt, dính tài văn chương của Trạng Nguyên công rồi, đi bày hương án đi, thắp nén hương cho Trạng Nguyên công."

Dương Thận không bình tĩnh được nữa, nhảy dựng lên như bị chó cắn, mặt đỏ tai hồng nói: "Không được, không được."

Dương Đình Hòa cũng không bình tĩnh được nữa, tiết tấu hôm nay đến bái phỏng Tần Kham tựa hồ đã bị đả loạn, thế là vội vàng nói:

"Tần Công Gia quá... ặc, quá long trọng rồi, khuyển tử không đảm đương nổi, thật sự không đảm đương nổi."

Tần Kham thở dài, kéo Tần Khang bên cạnh, chỉ vào mặt hắn nói: "Dương trượng phu hà tất phải khiêm tốn, nhìn đi, nhìn đi, nhà tay mới là ' Khuyển tử' Danh phù kỳ thực này..."

Khi Tần Khang chạy về thư phòng, Tần Kham và phụ tử Dương gia hàn huyên mấy câu, Dương Đình Hòa lúc này mới nói tới chính đề.

Thì ra Dương Đình Hòa hôm nay đến là để cầu quan cho Dương Thận.

Từ năm Chính Đức thứ sáu đã trúng Trạng Nguyên, vào Hàn Lâm viện làm tu soạn, kiêm giảng quan Hoằng Văn quán, cho đến năm nay đã là năm thứ tám, tiến sĩ chịu khổ tám năm trong Hàn Lâm viện không nhiều, huống chi còn đường đường là Trạng Nguyên lang, phần tư lịch này bất luận nói như thế nào thì cũng kiếm đủ rồi, nên xuất đầu rồi, kinh quan cũng được, đưa về địa phương làm cũng được.

Nhưng khó là ở chỗ, Dương Đình Hòa hiện giờ là thủ phụ nội các, chuyện gì của nhi tử theo lý thuyết mà nói thì chỉ cần lão đánh mắt một cái, người phía dưới sẽ ngầm hiểu, nhưng mà Dương Đình Hòa quá coi trọng thanh danh, ánh mắt này làm thế nào cũng không dám ném, sợ các ngự sử ngôn quan hạch tội, càng sợ bị các học sinh trong sĩ lâm nhạo báng, có đồng liêu trong triều chủ động đề xuất an bài chức quan cho Dương Thận, đều bị Dương Đình Hòa hung tợn mắng chửi.

Mắt thấy hết năm này tới năm khác qua đi, hiện giờ Dương Thận đã ba mươi bốn tuổi, vẫn là một tiểu tu soạn của Hàn Lâm viện, Dương Đình Hòa cuối cùng cũng ngồi không yên, mình không tiện mưu chức quan cho nhi tử, đành phải đăng môn kính nhờ Tần Kham hỗ trợ.

Mười năm qua, Dương Đình Hòa bất tri bất giác đã đi lại càng lúc càng thân với Tần Kham, lúc ban đầu chỉ vì Tần Kham tóm được nhược điểm của lão là nhận hối lộ của Ninh vương, sau khi quen thuộc với Tần Kham, Dương Đình Hòa cũng minh bạch chí hướng của hắn, lại nhìn mười mấy năm qua Đại Minh trong ngoài biến

hóa nghiêng trời lệch đất, nhìn như nước chảy thành sông, nhưng suy nghĩ kỹ càng thì chuyện nào cũng đều có liên quan tới Tần Kham.

Dương Đình Hòa là người đọc sách, từ một tú tài cử tử làm tới Đại học sĩ thủ phụ đương triều, lý tưởng và chí hướng của người đọc sách vẫn chưa mất đi, lão cũng có giấc mộng làm giàu nước cường vua, hắn cũng hy vọng nhìn thấy quốc gia bệnh trầm kha dần nặng này ở đời của hắn sẽ toả sáng sinh cơ mới, mỗi người đọc sách đều đang gân cổ hô khẩu hiệu, nhưng người thật sự làm được thì chỉ có một mình Tần Kham.

Dương Đình Hòa cuối cùng cũng minh bạch lúc trước Lý Đông Dương vì sao luôn thiên vị Tần Kham, cũng minh bạch Lý Đông Dương khi trí sĩ rời kinh vì sao phó thác các môn sinh cố lại ngày xưa cho Tần Kham, bởi vì Tần Kham là người có lý tưởng thật sự, lý tưởng của hắn không phải chỉ là khẩu hiệu ngoài miệng, mà là lặng lẽ từng bước một dùng hết toàn lực để thực hiện nó.

Dương Đình Hòa cũng bị thuyết phục, hắn cuối cùng cũng mở rộng lòng lát đường, quét dọn chướng ngại cho Tần Kham.

Hiện giờ quan hệ của Tần Kham và Dương Đình Hòa, so với minh hữu chính trị còn thân thiết hơn, đây cũng là nguyên nhân hôm nay Dương Đình Hòa dẫn Dương Thận bái phỏng Tần Kham, chuyện này người khác không tiện làm, nhưng Tần Kham nhất định có thể giúp đỡ, hơn nữa cũng sẽ không làm mất mặt nội các Đại học sĩ, bởi vì Dương Đình Hòa ở trước mặt Tần Kham sớm đã không còn mặt mũi gì cả, có thể nói là ném hết cả rồi.

Nhớ ngày đó Đỗ Hoành, cha vợ của Tần Kham vào kinh, khi đó Lưu Cẩn cầm quyền, nắm giữ triều cương, Tần Kham chỉ dựa vào sức của bản thân đoạt được chứ Đô Sát viện Tả Đô ngự sử từ trong tay Lưu Cẩn về cho cha vợ, không sợ Lưu Cẩn trả thù, lại càng không sợ miệng lưỡi cả triều, thật sự là tiến cử người tài không ngại người thân, Dương Đình Hòa đối với độ dày da mặt của Tần Kham thì rất có lòng tin.

Mở miệng cầu người luôn có mấy phần thẹn thùng, nhưng sau khi nói ra rồi, Dương Đình Hòa cũng dần dần tự tin hơn.

Tần Kham quả nhiên không khiến Dương Đình Hòa thất vọng, trầm ngâm một lát rồi vỗ bàn, quyết định giúp Dương Thận cầu một công việc béo bở, thông chính ti tả tham nghị.

Việc này màu không nhiều, nhưng được ở cái quyền lực lớn, lớn tới trình độ nào nào? Thánh chỉ của Hoàng đế nếu không hợp lý, ti lễ giám phát đến thông chính ti, tả tham nghị có quyền trả đạo thánh chỉ này cho hoàng đế, cự tuyệt chấp hành, tục xưng là "phong hoàn".

Chương 706: Chính Đức chọn phi (thượng) (1)

Đề nghị của Tần Kham rất không tồi, cha con Dương gia phi thường cảm động, cảm động tới nhảy dựng lên.

"ngàn vạn lần không thể! Thông chính ti tả tham nghị là quan giai tứ phẩm, một tu soạn vừa từ Hàn Lâm viện ra hà đức hà năng, không được, không được..." Không đợi nhi tử mở miệng, Dương Đình Hòa đã phủ định tuyệt đối.

Tần Kham rất muốn đưa nhạc phụ Đỗ Hoành của mình làm vật tham chiếu, so sánh với Dương Trạng Nguyên công, Đỗ Hoành mới gọi là " Hà đức hà năng", hắn còn không biết xấu hổ làm Tả Đô ngự sử, Dương Trạng Nguyên cho dù làm Lại bộ thượng thư cũng không cần phải đỏ mặt.

Mặt Dương Thận hiện lên vẻ mừng rỡ, hắn biết phân lượng của thông chính ti tả tham nghị, đang muốn giả vờ giả vịt từ chối mấy câu rồi sau đó thuận thế đáp ứng, kết quả một câu phủ định tuyệt đối của ông già giống như hắt một chậu nước lạnh vào đầu hắn, lạnh thấu từ trong ra ngoài.

Nhìn thấy sắc mặt của hai cha con, Tần Kham không khỏi bật cười: "Dương tiên sinh chớ nhiều lời làm gì, danh Trạng Nguyên của lệnh lang không phải là dựa vào phúc ấm của tiên sinh, mà là dựa vào bản sự của mình giành được, trong Hàn Lâm viện chịu khổ tám năm mới chính thức xuất sĩ, dĩ nhiên đã được tính là người khiêm tốn rồi, nsoi thật, lệnh lang không phải là dính ánh sáng của ngài, ngược lại là bị thân phận nội các Đại học sĩ của Dương tiên sinh làm liên lụy tới tiền đồ đó."

Dương Đình Hòa ngây ra một thoáng, cuối cùng thở dài buồn bã, ánh mắt khi nhìn về phía Dương Thận có mấy phần áy náy.

Tần Kham cười nói: "Dương tiên sinh chắc biết, tháng trước thông chính ti tả tham nghị Lưu Duy Minh đã đưa tấu chương trí sĩ lên nội các, bệ hạ cũng chiếu duẫn rồi, ngày Lưu tham nghị từ chức đã

gần ngay trước mắt, nhân tuyển tân nhiệm lại không có, Dương huynh bất kể học thức hay là tư lịch đều đáng nhậm chức mới, tuy nói đột nhiên hãnh tiến tham nghị tứ phẩm thì có chút không hợp với quy củ lắm, nhưng triều ta không bám vào một khuôn mẫu để bổ nhiệm nhân tài. Người đột nhiên lên vị trí cao há chỉ có một mình Dương huynh? Dương tiên sinh mấy năm nay lo lắng bị triều quan nghị luận hạch tội mà cố ý phớt lờ Dương huynh, như vậy chẳng phải rơi xuống tiểu thừa à? Vị ngôn quan nào không hài lòng, bảo hắn cũng đẻ ra nhi tử làm Trạng Nguyên xem nào."

Dương Đình Hòa bị những lời nói này của Tần Kham lừa cho có chút động lòng, vuốt râu dài trầm ngâm không thôi.

Dương Thận không nhịn được lại nhìn Tần Kham, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích.

Tần Kham cũng ném ánh mắt khích lệ về phía Dương Thận, hơn nữa dùng ánh mắt nói với hắn, đúng vậy, cha vợ nhà ta chính là dựa vào ta dùng loại lý do không biết xấu hổ này mãnh liệt đưa lên làm Tả Đô ngự sử, vốn giới thiệu hắn vào ti lễ giám công tác. Nhưng lão đầu nhi không làm.

Do dự một lúc, Dương Đình Hòa cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

Đúng vậy, ta sinh nhi tử Trạng Nguyên, hơn nữa nhi tử Trạng Nguyên này cũng đã thành thành thật thật chịu khổ trong Hàn Lâm viện tám năm, từ một thiếu niên tài tử phong nhã hào hoa biến thành trung niên. Hiện tại ra làm một tả tham nghị có gì mà không được? Vì sao không được? Lịch triều lịch đại, có vị Trạng Nguyên lang nào lăn lộn thê thảm vậy không

Trong lòng đã quyết định, Dương Đình Hòa vuốt râu dài cười nói: "Như vậy, tất cả phiền toái Tần Công Gia. Lão phu thân ngồi chức cao, lại thật sự không tiện ra mặt, hổ thẹn."

Dương Thận trầm mặc đứng lên, không nói nhiều lời vô nghĩa, sau khi sửa sang lại y quan thì lạy dài Tần Kham kiểu nho gia.

Tần Kham vội vàng đáp lễ, cười nói: "Tài Trạng Nguyên của Dương huynh không thể mai một, về công mà nói, ta đây cũng là chọn nhân tài cho đất nước."

Phụ tử Dương gia hôm nay đã đạt được mục đích bái phỏng, ba người ở tiền đường chuyện trò một phen, trái phải chẳng qua là bát quái trong triều và bí tân thâm cung, sau khi ngồi được nửa canh giờ, phụ tử Dương gia đứng dậy cáo từ, Tần Kham cười dài đưa tiễn.

Hai cha con một chân vừa vượt qua cửa lớn Tần phủ, Tần Kham thình lình ở sau lưng nói: "Hôm nay Dương huynh đã nhận đại lễ của khuyển tử, xem như đã chính thức bái sư, ngày mai phủ Quốc Công sẽ có thúc tu đưa tới Dương phủ, mong Dương huynh đừng chê. Tương lai nếu khuyển tử không thu trúng Trạng Nguyên, đừng trách ta trở mặt đó."

Bùm!

Động tác của hai cha con lảo đảo rất đều nhịp, dùng tư thế mãnh hổ xuống núi đầy kinh diễm ngã chổng vó ngoài cửa lớn Tần phủ.

" Trạng Nguyên đúng là Trạng Nguyên, ngã mà tư thế cũng kinh diễm như vậy, không hổ..." Tần Kham vừa ghen tị vừa đố kỵ dáng người của Dương Thận, nhớ tới nhi tử chỉ có tiềm chất giết người phóng hỏa của mình, buồn bã thở dài.

Thời gian Mười ngày trôi qua rất nhất, trong kinh sư gần đây trở nên náo nhiệt hơn nhiều.

Rất nhiều gia quyến của quan lại ngoài kinh tụ tập kết đội vào kinh, từng chiếc xe ngựa che kính rèm lái vào kinh sư, trong xe ngựa đều là nữ quyến chưa chồng của các quan viên bên ngoài.

Lần chọn phi đầu tiên sau khi hoàng đế Chính Đức đăng cơ mười bốn năm đã bắt đầu.

Sáng sớm đại thái giám chưởng ấn của kính sự phòng đứng ở trước cửa Thừa An phía nam hoàng cung, khóe miệng mỉm cười kiên nhẫn chờ nữ tử nhà lành từ bốn phương tám hướng đi tới.

Minh triều chọn phi khác với lịch triều, để phòng hậu đảng ngoại thích loạn chính, nguyên tắc chọn phi của hoàng đế là chọn nhân tuyển từ gia đình bần hàn đàng hoàng làm phi, tuyệt đối cấm nữ quyến của triều thần tay nắm quyền cao vào cung, mà tiêu chuẩn

chọn phi thì phi thường phức tạp rườm rà, trừ xem các điều kiện ngoại bộ như mắt, mũi, môi, tóc, tai, trán, mi, tiếng nói ra, còn phải chú trọng đức hạnh, tất cả đều lấy "Nữ huấn" mà Mã hoàng hậu tu soạn thời nguyên niên Hồng Vũ ra làm tiêu chuẩn bình phán, người không hợp cách trả hàng, hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, trả hàng vô điều kiện còn cho luôn cả lộ phí bưu kiện.

Đương nhiên, Đại Minh lập quốc hơn một trăm năm, quy củ đã có chút biến hóa, chọn phi không còn giới hạn ở nữ tử bần hàn nhà lành, mà lấy nữ quyến của tiểu quan tiểu lại làm chủ lưu, bất kể nói như thế nào, khuê tú gia đình quan lại nuôi ra quả thật có ưu thế cạnh tranh hơn, bất kể thi từ thi họa hay là khí chất dịu dàng, đều mạnh hơn nữ tử bần hàn rất nhiều, đây là xu thế không thể tránh khỏi.

Khiến cho nam nhân vừa ao ước vừa đố kỵ là, tuổi chọn phi quy định giữa mười ba và mười chín, xếp hàng trước hoàng cung toàn bộ đều là tiểu la lị tươi mát, khiến người ta không nhịn được phải mắng thầm hoàng đế f cầm thú, đồng thời cũng vô cùng khát vọng các la lị buông bỏ con cầm thú đó, xông về phía ta.

Thái giám chưởng ấn của Kính sự phòng tên là Mã Xuân, từ năm Hoằng Trị thứ ba đã bắt đầu nắm kính sự phòng, kính sự phòng tên như ý, đương nhiên là quản chuyện phòng the của hoàng đế, cũng chính là nhân vật mỗi lần hoàng đế và phi tử chơi dô ta, sẽ đứng ở ngoài cửa sổ kiễng chân nhắc nhở hoàng đế đừng máu quá, khi hoàng đế chơi đang hứng khởi thì thường thường phải không biết sống chết kêu một câu "Hoàng thượng cương rồi".

Mã Xuân có thể bình an sống đến năm Chính Đức thứ mười bốn, đại thể là có liên quan tới phong thuỷ mộ tổ nhà mình.

Cho nên loại người này bình thường bị hoàng đế ghét nhất, Mã Xuân làm chưởng ấn kính sự phòng gần ba mươi năm cũng không đổi vị trí, đó là ví dụ điển hình.

Lần đầu tiên chọn phi sau khi hoàng đế Chính Đức đăng cơ mười bốn năm, có thể nói là một đại thịnh sự của thiên hạ Đại Minh, cũng là việc trọng đại của kính sự phòng, Mã Xuân đứng ở ngoài cửa cung không khỏi cảm khái tới lão lệ tung hoành.

Đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi chưa thấy qua cảnh oanh oanh yến yến loạn hoa mê nhãn thế này?

Chương 706: Chính Đức chọn phi (thượng) (2)

Trước cửa Thừa An, vô số xe ngựa dừng lại trên quảng trường, mã phu vén rèm lên, cả ngàn nữ tử kiều mỵ thướt tha xuống xe, tụm năm tụm ba líu ríu như chim xử.

Một khắc Giờ Thìn, Lễ bộ thượng thư Mao Trừng, Ninh Quốc Công Tần Kham, du kích tướng quân Tuyên phủ Giang Bân ba người mặc quan bào đi tới trước cửa Thừa An, Mã Xuân híp mắt, tiếp theo tươi cười nhiệt tình đi lên.

Ba vị chính sứ phó sứ chọn phi, một vị là thái giám kính sự phòng, còn có vô số hoạn quan và nữ quan, liền cấu thành bình thẩm đoàn chọn phi tử hôm nay.

Mã Xuân tim đập thình thịch, phi thường khách khí với Mao Trừng, Tần Kham và Giang Bân, bốn người tụ một chỗ hàn huyên một hồi, Mao Trừng nhìn nhìn sắc trời, sau đó gật đầu cười cười với Tần Kham, ý bảo bắt đầu chính thức chọn phi, lại lạnh lùng với Giang Bân, ngay cả dư quang khóe mắt cũng tiếc không buồn nhìn.

Thời đại này tư tưởng văn quý võ tiện là thâm căn cố đế, Tần Kham xuất thân tú tài, lại thừa kế Quốc Công huân quý, lại là quyền thần quyền khuynh triêu dã, Mao Trừng nếu không muốn sau khi trí sĩ về quê bị sơn tặc giết chết thì không thể không khách khí với Tần Công Gia mọt chút, nhưng đối với Giang Bân lại không cần phải khách khí như vậy, đường đường trong mắt Lễ bộ thượng thư, làm sao dung được củ tội dại loạn thất bát tao như vậy?

Giang Bân không cần Mao Trừng khách khí với hắn, hắn là võ tướng Tuyên phủ, võ tướng thì không đi đường bình thường.

Con đường Giang Bân lựa chọn không phải f giết địch lập công, mà là một con đường tắt khác.

Hắn đặt lợi thế lên người một nữ nhân.

Tần Kham dã từng gặp nữ nhân kia rồi, quả thật là khuynh thành khuynh quốc, về sau lại phái người điều tra, nữ nhân này họ Vương, là nữ nhi của Vương Giám phủ Thuận Đức, thân phận quả thật không giả, cũng quả thật có tư cách được chọn vào trong cung, có điều thám tử Cẩm Y vệ còn nghe được sự tích thú vị hơn về Vương thị này.

Có còn thân nữ nhi trong sạch hay không thì tạm thời không biết, cái này tất nhiên là do nữ quan trong cung kiểm tra, có điều Vương thị ở phủ Thuận Đức lại vô cùng nổi danh, sáu tuổi đấi hộ viện đánh chết lão bộc trong nhà, lúc đi học tư thục thì dùng nghiên mực đánh vỡ đầu tiên sinh. Tiên sinh tức giận triệu tập đồng song tới đòi công đạo cha nàng ta, Vương thị không ngờ yểu điệu nói tiên sinh muốn khinh bạc nàng ta, hại cho tiên sinh mất hết thanh danh, sau khi về nhà thì lấy dây thừng vắt lên trần nhà treo cổ, đi con đường của Tần Công Gia đời trước.

Từ hai chuyện này đã biết Vương thị tính tình ác độc cỡ nào, nữ nhân như vậy nếu trở thành người bên gối của Chu Hậu Chiếu, họa không thua gì Lưu Cẩn loạn chính.

Thật sự không biết Giang Bân dính phải vận cứt chó gì, không ngờ để hắn phát hiện ra vị nữ nhân vừa tuyệt sắc lại ác độc như vậy.

Một chiếc xe ngựa không bắt mắt từ từ đỗ trước cửa Thừa An, Vương thị từ bên trong xe ngựa chậm rãi bước ra, vẫn là bộ dạng ôn nhu thướt tha, giống như một cơn gió thổi qua là bay, cắn môi dưới sợ hãi nhìn bọn nữ tử chung quanh, ánh mắt lộ ra mấy phần ngượng ngùng, bộ dạng này của nàng ta lập tức hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Tần Kham mặt không biểu tình nhìn nàng ta, nếu không phải từng phái người tìm hiểu chi tiết về nàng ta, e là ngay cả chính hắn cũng sẽ chết say trong ánh mắt vô lực của nàng ta, có thể khẳng định, tên gia hỏa Chu Hậu Chiếu đó nếu nhìn thấy nàng ta tất nhiên sẽ nhất kiến chung tình, sau đó văn võ cả triều sẽ lặng lẽ chờ hậu cung gà bay chó sủa, máu chảy thành sông.

" Nhất định không thể để nàng ta gặp mặt Chu Hậu Chiếu."

Tần Kham lặng lẽ xiết chặt quyền đầu, thầm đưa ra quyết định.

Chỉ luận dung mạo, Vương thị quả thật là khuynh thành khuyên quốc, vừa ra sân đã hấp dẫn ánh mắt của vô số người, ngay cả thái giám chưởng ấn kính sự phòng Mã Xuân cũng hai mắt sáng lên, tròng mắt nhìn chằm chằm Vương thị không nhúc nhích.

Ánh mắt của những nữ tử còn lại trên quảng trường thì khác, Tần Kham rất dễ dàng hiểu được ánh mắt của họ, đó là một loại ánh mắt ghen tị muốn dùng dao vẽ bàn cờ vây lên mặt Vương thị.

Tỉ lệ đào thải Chọn phi rất cao, tuyệt đối không kém thi hoa hậu đời sau, chọn một trong cả ngàn người, theo quy định thì chỉ có năm mươi người mới có thể đi vào lượt chọn thứ hai, chim sẻ bay lên làm phượng hoàng, độ khó cũng như cá chép vượt long môn, trong hoàn cảnh cạnh tranh tàn khốc như vậy, bỗng nhiên xuất hiện một tai họa kiều mỵ khuynh thành như Vương thị, các nữ tử lòng mang giấc mộng phượng hoàng sao có thể không muốn trừ nàng ta đi cho thống khoái?

Vương thị đứng trên quảng trường trước cửa Thừa An, đón ngàn vạn ánh mắt hoặc ghen tị hoặc kinh diễm, mím môi cười cười, hiển nhiên nàng ta cũng rất tự tin với tư sắc của bản thân, tay mềm khẽ nâng, cài lại sợi tóc mai bị gió thổi tung, trong vẻ mặt hiện lên một tia ngạo nghễ không dễ phát hiện.

Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng Tần Kham lại không thể không nói, nếu chỉ luận về dung mạo thì Vương thị đủ có thể gọi là "Hạc trong bầy gà".

Bầy gà rất không thoải mái, kỳ thật Tần Kham cũng không khoái lắm, loại chuyện giết phong cảnh như "Đốt đàn nấu hạc", suy nghĩ cẩn thận thì chỉ là do con hạc đó ngông nghênh quá, khiến người ta không thể không vặt lộng mổ bụng giết thịt cho thống khoái.

Giang Bân rất khoái trá, vẻ mặt cung kính đứng phía sau Mao Trừng và Tần Kham, lại lặng lẽ giương mắt, ánh mắt giữa không trung chạm với Vương thị, hai người đồng thời mím môi, sau đó rất nhanh di dời tầm mắt, bộ dạng như không quen nhau.

Tần Kham quay đầu nhìn nhìn Lễ bộ thượng thư Mao Trừng, Mao

Trừng khi lần đầu nhìn thấy Vương thị trong nháy mắt cũng có chút thất thần, lập tức ánh mắt tràn ngập tán thưởng, vuốt râu dài cười cười gật đầu.

" Thật là tuyệt sắc nhân gian, không tồi, rất xứng là..." Mao Trừng cười khen.

Tần Kham cười cười gật đầu phụ họa, nghiêng đầu nhìn nhìn Giang Bân, vẻ mặt Giang Bân càng vui vô cùng. Thấy Tần Kham tươi cười nhìn hắn. Giang Bân vội vàng vái chào Tần Kham, thi lễ rất có hàm nghĩa.

Lặng lẽ gật đầu, Tần Kham xoay người, khóe miệng cong lên.

Nữ sợ gả cho sài lang, nam sợ làm sai nghề. Tên họ Giang này hiển nhiên làm sai nghề rồi.

Canh ba buổi trưa, tiếng chung cổ lâu gõ vang, trên quảng trường thôi ầm ĩ, cả ngàn mỹ nhân quy củ xếp thành hàng đứng trên quảng trường, đón ánh mắt khác nhau của các quan viên, thái giám và quân sĩ chung quanh, dưới sự chỉ dẫn của hơn mười tiểu hoạn quan nối đuôi nhau đi vào cửa cung.

Tần Kham hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười ôn hòa, mời Lễ bộ thượng thư Mao Trừng đi trước, Mao Trừng vội vàng khiêm nhượng, hai người sau khi khách khí một phen thì song song mà vào, thái giám chưởng ấn kính sự phòng Mã Xuân cười dài đi theo phía sau, về phần vị du kích tướng quân Chu Hậu Chiếu từ Tuyên phủ mang về Giang Bân thì chỉ có thể sụp mi thuận mắt đi cuối cùng.

Địa điểm chọn phi ở trên quảng trường ngọ môn, sau khi từ cửa Thừa An vào thì đi bộ nửa canh giờ sẽ tới, cũng không biết là ai định ra địa điểm, quảng trường ngọ môn là nơi triều thần ăn đình trượng, ywf năm Hồng Vũ đến năm Chính Đức, không biết bao nhiêu đại thần xúc phạm long nhan bị trượng tễ trên quảng trường này rồi, khi Lưu Cẩn loạn chính, nếu có người thông linh phóng mắt nhìn lên, ở trên quảng trường nhất định sẽ thấy hồn phách của rất nhiều trung thần mông trần bay tới bay lui, oán niệm vô hạn, địa điểm thế này mà đem ra chọn phi tử thì thật sự quá loạn.

Chương 707: Chính Đức chọn phi (trung)

Dưới sự chỉ huy của tiểu hoạn quan, cả ngàn nữ tử xếp thành phương trận chỉnh tề trên quảng trường, phía đông quảng trường xếp bốn cái ghế, Mã Xuân ân cần mời Mao Trừng và Tần Kham ngồi xuống, rất nhanh liền có tiểu hoạn quan dâng nước trà và điểm tâm.

Công tác chọn phi rất rườm rà, thoạt nhìn thì là hương hoa điểu ngữ oanh yến yến, kì thực phi thường vất vả. Nữ tử năm người một tổ, chờ thiếu giám gọi tên, sau đó năm người xếp hàng một đứng trước mặt bốn vị chính phó sứ chọn phi, Tần Kham và Mao Trừng bốn người thì trước tiên xem quê quán và xuất thân, sau đó ngắm qua dung mạo dáng người của năm người, đồng thời âm thầm chú ý khí chất cùng với dáng vẻ khi đi lại của năm người.

Lúc này Tần Kham mới phát hiện sách ngôn tình đời sau ngộ nhân khuê nữ cỡ nào, loại nữ tử ngốc đại tỷ hoặc là tính cách mơ hồ đáng yêu là tuyệt đối không thể thông qua vòng thứ nhất, hoàng đế chọn phi chú trọng đức hạnh, dáng vẻ à đoan trang, tiếp theo mới là dung mạo, ngốc đại tỷ và tiểu khả ái ở vòng thứ nhất sẽ bị nữ nhân thành thục dẫm nát dưới lòng bàn chân, ngay cả mặt hoàng đế cũng không thấy đã ngoan ngoãn dẹp đường hồi phủ, cuộc đời này vĩnh không thể có giao tiếp với hoàng đế.

Cứ Mỗi năm người làm một nhóm, nếu có người dáng vẻ hoặc khí chất xuất chúng, bốn vị sứ chọn phi sẽ trao đổi ánh mắt một chút, sau đó tiểu hoạn quan sẽ dẫn vào trong ngọ môn, do nữ quan lớn tuổi kiểm tra sức khoẻ, quá trình kiểm tra sức khoẻ này rất xấu hổ khó nói, tiến vào một cung điện, cởi sạch xiêm y, nữ quan tiến lên kiểm tra da, tóc, răng, miệng, mũi, lưng, ngực, chân, còn nghe tiếng nói, nữ tử đoan trang xinh đẹp đến mấy nếu có giọng vịt đực thì không được, tóm lại, còn nghiêm khắc các chọn gia súc trong chợ.

Đương nhiên, tấm thân xử nữ trong sạch là điều kiện tiên quyết,

nếu phát hiện nữ tử được chọn không còn trinh, không chỉ sẽ đưa vào đại lao trị tội. Cha mẹ người nhà cũng sẽ bị liên lụy, ba đời không lật được thân.

Lúc ban đầu Tần Kham còn nghiêm túc tuyển chọn, nhưng mà sau khi chọn trên dưới một trăm người, Tần Kham liền có chút hứng thú rã rời, mắt nửa nhắm nửa mở tựa lưng vào ghế ngồi, gác chân uống nước trà, cũng không biết là ngủ hay là không ngủ.

Dù sao cũng là lão bà nhà người khác, chọn có nghiêm túc đến mấy thì buổi tối nàng ta cũng chẳng ngủ với mình, chuyện chẳng có lợi gì cho mình, Tần Kham luôn không cảm thấy hứng thú.

Cứ như vậy chọn thêm một tiếng, Tần Kham đang mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật thì bỗng nhiên nghe được tiếng hô của tiểu hoạn quan: "Vương thị phủ Thuận Đức tiến lên."

Tần Kham cuối cùng cũng mở mắt, lẳng lặng chăm chú nhìn Vương thị thướt tha ra khỏi đội ngũ, eo thon lắc lư như liễu trong gió tiến lên trước.

Nàng ta lại thu hoạch vô số ánh mắt kinh diễm, Mao Trừng vuốt râu mỉm cười gật đầu không thôi, Mã Xuân híp mắt miệng há to, Giang Bân nhìn vẻ mặt của mấy vị sứ chọn phi, trên mặt lộ ra ý mừng, trong mắt lấp lánh quang mang, không vì nữ sắc mà là vì quyền lực.

Sắc mặt Tần Kham có chút khó coi, ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong mắt tỏa ra sát ý lành lạnh.

Nếu để Vương thị thuận lợi tiến vào đợt thứ hai, nàng ta không thể tránh khỏi sẽ gặp mặt Chu Hậu Chiếu, tương lai không biết sẽ dẫn phát hậu quả như thế nào.

Chuyện Phân phó cho Tiền Ninh tới giờ vẫn chưa thấy động tĩnh, Tần Kham cuối cùng cũng sinh ra một tia sát khí đối với Tiền Ninh, Vương thị nếu trúng cử làm phi, tất phải giết Tiền Ninh cho hả giận!

" Vương thị phủ dung mạo dáng người đều là thượng giai, mấy vị đại nhân ý như thế nào?" Chưởng ấn Kính sự phòng Mã Xuân hỏi.

Mao Trừng gật gật đầu, trên mặt hiện lên một tia do dự: "Nàng này dung mạo không có gì để nói, có thể nói là trăm dặm mới tìm được một, nhưng khí độ dáng vẻ thì thiếu mấy phần đoan trang, cái này..."

Mã Xuân cười nói: "Mỹ nhân hiêm có, bệ hạ thấy tất sẽ vui, nói ra thì lần chọn phi này chỉ là để kiếm hậu duệ cho thiên gia, bệ hạ nếu vui thì tất không tiếc ân điển cam lộ, ngày sau thiên gia có Long Tử, cũng là phúc của xã tắc Đại Minh, về phần đoan tang hay không, sau khi vào cung sẽ có nữ quan dạy các nàng nghi thái và quy củ, trong nửa tháng đủ có thể thoát thai hoán cốt, Mao đại nhân à, chúng ta cũng nên chọn cho bệ hạ mỹ nhân nhìn thấy là thuận mắt mới được."

Giang Bân vội vàng nói: "Hạ quan vị ti ngôn khinh (vị trí thấp lời nhẹ), nhưng thứ g hạ quan làm càn, hạ quan cho rằng lời nói của Mã công công rất đúng."

Hai người nói xong, Mao Trừng không phản đối, trên mặt hiện lên một tia do dự rồi cuối cùng gật đầu thật mạnh.

Hiện giờ các triều thần quá gấp rồi, bắt đầu từ Hiến Tông hoàng đế, con nối dòng của thiên gia không thịnh, đây cũng là một khối tâm bệnh trong lòng các đại thần, đến triều Chính Đức, đương kim thiên tử đã gần ba mươi tuổi rồi mà hoàn toàn không có con, tương lai nếu có biến cố gì, ngôi vị hoàng đế biết để cho ai?

Mã Xuân hiển nhiên rất vừa ý với Vương thị, cũng không biết có phải nhận lợi ích của Giang Bân hay không, thấy Mao Trừng gật đầu, Mã Xuân cười hỏi Tần Kham: "Không biết ý của Tần Công Gia như thế nào?"

Tần Kham trong lòng lo lắng, có điều lúc này bốn vị sứ chọn phi đã có ba vị đồng ý, vả lại lúc này cũng không tiện công nhiên trở mặt với Giang Bân, thế là đành phải ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Các vị đại nhân đều đáp ứng, ta tất nhiên không có gì để nói, chọn Vương thị đi."

Giang Bân nghe vậy nét vui mừng trên mặt càng sâu, vẻ tức giận trong mắt Tần Kham chợt lóe, trong lòng thầm nghĩ chủ ý xấu xa, nếu Tiền Ninh này không đáng tin cậy, dứt khoát đêm nay phái

người trộm Vương thị ra khỏi cung, để Đường Bá Hổ chơi một đêm, dù sao Đường đại tài tử cũng quen ăn uống chơi gái không trả tiền rồi, vì sự trường thịnh của xã tắc Đại Minh, Tần Công Gia thử làm ma cô, thậm chí Đường đại tài tử chơi xong cho hắn tiền lì xì cũng không phải là không thể thương lượng.

Càng nghĩ càng cảm thấy quá lỗ vốn, vì sao chuyện để người khác hưởng còn mình lại phải đưa thêm tiền lì xì? Việc này làm có chút đê tiện. Tần Công Gia lại nhấc tay phải trắng nõn lên, cẩn thân nhìn ngón tay thon dài của mình, trong đầu nhanh chóng thay đổi suy nghĩ.

Kỳ thật có chuyện không cần phiền toái như vậy, chuyện một ngón tay là có thể làm được, việc gì phải mượn tay người khác?

Khi đầu đang toàn chủ ý xấu, Vương thị đã cúi chào bốn người, sau đó được tiểu hoạn quan ân cần mời vào nội cung ngọ môn, bước chân nhẹ nhàng, mắt thấy sắp vượt qua cánh cửa đại biểu cho vinh hoa phú quý ngàn vạn sủng ái.

Lúc này phía nam quảng trường ngọ môn bỗng nhiên có một đạo thân ảnh vội vã chạy tới, chính là tiểu hoạn quan mặc cẩm bào màu đỏ tía, tiểu hoạn quan vội vàng đi đến trước mặt bốn vị sứ chọn phi, thi lễ với bốn người rồi sau đó khoanh tay cung kính nói: "Bốn vị đại nhân thứ tội, vừa rồi ngoài cửa cung truyền đến tin tức của Đông Hán, mấy ngày gần đây phiên tử Đông Hán ở phủ Thuận Đức phát hiện hành tung của dư nghiệt Bạch Liên giáo, Đông Hán nhiều lần truy tra, hôm qua cuối cùng phát hiện dư nghiệt của Bạch Liên giáo không ngờ có quan hệ chặt chẽ với Vương Giám, thôi quan phủ Thuận Đức, đương đầu Đông Hán thẩm vấn suốt đêm, Vương Giám đã nhận cung, nghe nói Vương thị đã được vào kinh chọn phi, để phòng ngự giá của bệ hạ bất trắc, Đông Hán đặc biệt gửi cáo thư khẩn cấp cho bốn vị đại nhân, xin bốn vị đại nhân tham tường."

Chương 708: Chính Đức chọn phi (hạ)

Một hòn đá làm dấy lên sóng lớn!

Những lời nói của Tiểu hoạn quan khiến hơn một ngàn nữ tử đứng trên quảng trường phát ra tiếng kinh hô liên tiếp, cũng khiến bốn vị đại nhân chọn phi không hẹn mà cùng đứng bật dậy khỏi ghế thái sư, đương nhiên, sự kinh hãi của Tần Công Gia khó tránh khỏi có cái hiềm vờ vịt, có điều lúc này cũng không ai chú ý tới hành động của hắn.

Mao Trừng vẻ mặt kinh hoàng, vừa giận dữ vừa xấu hổ, sắc mặt Mã Xuân thì trắng bệch, hai chân hơi run run, thiếu chút nữa thì quỳ xuống, còn Giang Bân th vẻ mặt không dám tin, hai mắt phun lửa nhìn chằm chằm tiểu hoạn quan báo tin trước mặt, hô hấp ồ ồ như trâu.

Rút củi dưới đáy nồi, Tiền Ninh chơi rất hay1

Ngay cả bản thân Tần Kham cũng không thể không thừa nhận, một chiêu này chơi quá tuyệt, kinh sư không có động tĩnh gì, lại bắt tay vào từ gốc của Vương thị, bố trí cho cha nàng ta tội danh thông đồng với Bạch Liên giáo, giờ cho dù Vương thị xinh đẹp như thiên tiên hạ phàm, Chu Hậu Chiếu cũng không dám ngủ với nàng ta, cha là Bạch Liên giáo đồ, có quỷ mới biết khuê nữ của hắn có theo hắn hay không? Loại nữ nhân này chọn vào trong cung, không sợ nàng ta thứ vương sát giá à? Cho dù Chu Hậu Chiếu nguyện ý chết dưới hoa mẫu đơn thì văn võ cả triều có thể đáp ứng ư? Chỉ sợ sẽ người người tranh nhau nói những lời trung quân ái quốc như "Yêu nữ buông bệ hạ ra, có gì thì nhắm vào ta đây này".

Thời buổi này cái nghề làm quan rất không ổn định, có thể nói là phong quang lớn nhưng phiêu lưu cũng lớn, hôm nay đài cao lầu các tả ủng hữu hộ, nói không chừng ngày mai sẽ liền bị cách chức bỏ tù chém đầu, đây là chuyện thường trong quan trường, nếu Vương Giám phạm phải tội khác thì còn có đường sống, chỉ độc có tội danh mưu phản thì sẽ bị trị tội tới cùng, mà mọi người đều

biết, Bạch Liên giáo nhiều đời đều lấy tạo phản là nhiệm vụ của mình. Nữ nhi của Một quan viên tạo phản thì ai dám dưa nàng ta vào cung cho ngủ với Chu Hậu Chiếu?

Càng tuyệt là, Tiền Ninh tâm tư kín đáo, để lại manh mối cho Đông Hán đi phát hiện cái gọi là "Dư nghiệt của Bạch Liên giáo", sau đó một đường tìm hiểu nguồn gốc, dẫn manh mối tới người Vương Giám, trong chuyện này hoàn toàn gạt Cẩm Y vệ sang một bên, không khiến người ta hoài nghi, giữ lại dư địa cho Tần Kham và Tiền Ninh, chuyện chuyện có bại lộ thì cũng có thể tránh xa.

Không chỉ như vậy, Tiền Ninh còn thuận tay dẫn Giang Bân vào hố. Vương Giám vào tù, nữ nhi Vương thị cũng khó tránh khỏi vận mệnh vào theo, ở cái nơi không có thiên lý như chiếu ngục, chỉ cần tùy tiện dùng mấy thứ hình cụ thẩm vấn một cái. Vương thị và Giang Bân là quan hệ gì thì sẽ lập tức nổi lên mặt nước. Cha con họ Vương gặp hạn. Giang Bân có thể tách người ra được sao?

Tâm niệm Tần Kham thay đổi thật nhanh, lúc này hắn mới cảm thấy Tiền Ninh đáng sợ, chuyện hôm nay hắn làm rất đẹp và dứt khoát. Nhưng nếu ngày sau hắn đối địch với mình thì sao? Dù sao mình cx chèn ép hắn suốt mười năm, hắn sao có thể không có oán khí đối với mình?

Lúc này, sát khí trong lòng Tần Kham càng lúc càng thịnh.

Trên Quảng trường, Mao Trừng và Mã Xuân ngơ ngác nhìn nhau, thầm thấy may mắn vì Đông Hán báo tin kịp thời, nếu thật sự để Vương thị vào cung, tương lai nàng ta làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì, bốn người chọn phi hôm nay tuyệt đối không tránh được kết cục chín tộc bị tru.

Vương thị còn một bước nữa là bước vào ngọ môn cũng nghe thấy lời nói của tiểu hoạn quan, lập tức hoa dung thất sắc, khuôn mặt khuynh thành trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, thân hình run lên mấy cái, lập tức hét lên: "Không thể! Cha ta không có quan hệ gì với Bạch Liên giáo cả, đây tất là có người mưu hại, giết hại trung lương."

Mao Trừng và Mã Xuân đồng loạt cười lạnh.

Mật báo của Đông Hán đã đưa vào hoàng thành rồi, ngươi nói cái gì giết hại trung lương thì tin được à? Đời này đừng hòng tiến vào hoàng cung được nữa.

" Người đâu, bắt Vương thị phủ Thuận Đức lại." Mao Trừng râu tóc dựng đứng, lập tức có hai gã võ sĩ cấm cung tiến lên, một trái một phải kẹp lấy Vương thị.

Mao Trừng xoay người nhìn Tần Kham, cười khổ chắp tay: "Lão phu không xét kỹ, suýt nữa thì bị tặc nhân lừa phỉnh, nếu ả này ám sát bệ hạ, lão phu trăm kiếp đều là tội nhân, phụ thân của ả này có quan hệ với Bạch Liên giáo, ả ta chỉ sợ cũng không sạch sẽ, án này sẽ do Hán Vệ tiếp nhận, xin Tần Công Gia và Đới công công thẩm tra cho kỹ?"

Tần Kham vội vàng gật đầu nói: "Hôm nay quả thật nguy hiểm quá, nếu không, không chỉ Mao lão đại nhân, ngay cả ta cũng phải chịu liên lụy, việc này không thể chjo qua, Hán Vệ tất sẽ thẩm tra ra kết quả."

Nói xong Tần Kham lệnh cho đại hán tướng quân áp giải Vương thị vào chiếu ngục, Vương thị kinh hãi, trong cơn hoảng loạn nhìn về phía Giang Bân hét lớn: "Giang tương quân, xin cứu ta."

Giang Bân vốn đang mặt cắt không còn hột máu bị tiếng hô này của Vương thị khiến cho giật thót, sắc mặt càng tái nhợt, cắn chặt răng, trong mắt Giang Bân chợt lóe vẻ tàn khốc, bước lên giơ tay tát cho Vương thị một cái ngất xỉu, Giang Bân mặt đầy hung quang lại giơ tay lên, chuẩn bị tát thêm một cái để trừ đi tai họa này, dư quang khóe mắt quét qua, thấy Mao Trừng, Mã Xuân và Tần Kham vẻ mặt cổ quái nhìn hắn.

Giang Bân trong lòng giật mình giật thót, lập tức buông tay, mặt âm trầm khom người ôm quyền với ba người: "Không dấu gì ba vị đại nhân, phụ thân của ả này có quen biết với hạ quan, cho nên Vương thị nhận ra hạ quan, nhưng hạ quan dám thề với trời, chuyện Vương Giám thông đồng với Bạch Liên giáo hạ quan không hay biết gì cả, nếu không tất đã báo cáo lên triều đình, làm sao để mặc cho ả này trúng tuyển, đưa tới họa sát thân cho hạ quan? Tấm lòng trung thành của hạ quan có nhật nguyệt chứng giám, xin ba vị đại nhân xoi xét!"

Mao Trừng vuốt râu, ôn hoà nói: "là đen hay trắng, là trung hay gian, Hán Vệ tra một cái là biết, lão phu hiện tại không có gì để nói."

Tần Kham mặt hiện ra vẻ đồng tình, thở dài: "Giang tương quân sao lại quen loại người đại nghịch bất đạo như thế này? Số phận thật sự là quá sai, ta thống lĩnh thân quân thiên tử cho bệ hạ, nhưng không thể làm việc thiên tư trái pháp luật, dưới luật pháp không nhân tình có không nhân tình, Giang tương quân cứ chờ kết quả đi."

Môi Giang Bân mấp máy mấy cái, tựa hồ muốn nói gì lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng, suy sụp cúi đầu không nói gì.

Năm mươi nữ tử nối đuôi nhau tiến vào cung Càn Thanh, xếp thành hàng chữ nhất trước mặt Chu Hậu Chiếu, mỗi người trên mặt mang theo mấy phần nét mừng, nhìn Chu Hậu Chiếu mặt không biểu tình ngồi cách đó không xa.

Đời này cuối cùng cũng được thấy thiên nhan, đối với những khuê tú nhà quan lại này mà nói đã là có phúc rất lớn, càng đừng nói tới mình có cơ hội tuyệt hảo được phong phi, từ nay về sau sẽ làm rạng rỡ tổ tông.

Năm mươi người này là chọn ra từ cả ngàn nữ tử, trải qua sự tuyển chọn của bốn vị sứ chọn phi, lại trải qua kiểm tra sức khoẻ vô cùng cẩn thận của nữ quan, lúc này có thể đứng trong cung Càn Thanh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra sẽ được ở lại trong cung, cho dù hôm nay Chu Hậu Chiếu không lựa chọn tương lai ngày tháng còn dài, sợ chi không có cơ hội lọt vào mắt thiên tử? Một ánh mắt lưu chuyển thu ba, một nụ cười phong tình ngoái đầu nhìn lại,.. Những thủ đoạn này đều là vũ khí để họ tóm được thiên tử, từ trước lúc rời nhà đã có cha mẹ và trưởng bối trong phủ dốc lòng dạy dỗ.

Cung Càn Thanh yên lặng không tiếng động, nhưng mà không khí trong điện lại có chút quái dị, vô số đạo ánh mắt hoặc quyến rũ hoặc thanh thuần hoặc hàm súc tập trung trên người Chu Hậu Chiếu, tâm tư khác nhau, mục đích lại giống nhau.

Chu Hậu Chiếu Ngơ ngác ngồi trên ghế, ánh mắt vô thần chậm rãi

đảo qua người chúng nữ, giống như không cam lòng, lại đảo qua một lần nữa, sau đó, sắc mặt Chu Hậu Chiếu càng lúc càng trắng.

Bốn vị sứ chọn phi thức thời đứng bên cạnh đại điện, bốn người mặt lộ vẻ tươi cười, gật đầu không thôi, hiển nhiên mọi người rất có lòng tin đối với ánh mắt và thẩm mỹ của mình.

Không biết qua bao lâu, Chu Hậu Chiếu người khẽ run, ho khan một tiếng, chậm rãi nói: "Ninh Quốc Công Tần Kham lên đây."

Tần Kham tiến lên hai bước, đứng bên cạnh Chu Hậu Chiếu, chỉ vào chúng nữ trong điện rồi cười nói: "Bệ hạ, trải qua sự chọn lựa dốc lòng và cẩn thận của chúng thần, năm mươi vị nữ tử này chính là gái... khụ khụ, là phối ngẫu tương lai của bệ hạ, xin bệ hạ chọn đi."

Chu Hậu Chiếu sắc mặt càng trắng hơn, cố nặn ra nụ cười nói: "Tần Kham ghé sát thêm một chút.

Tần Kham ngẩn ra, tới gần Chu Hậu Chiếu hơn.

Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên vươn tay, túm cổ áo Tần Kham, sau đó kéo mạnh, hạ thấp giọng cả giận nói: "Hơn ngàn nữ tử, ngươi lại cho ra năm mươi mặt hàng này cho trẫm à? Nhìn ả thứ tư hàng một đi, bộ dạng và cái bớt trên mặt vừa to vừa tròn, còn người đứng thứ tám hàng một nữa, mũi tẹt như bị va vào cửa ý, còn cả người xếp thứ ba hàng hai kìa, miệng nàng ta có phải là treo hai cái lạp xưởng không? Ngàn chọn vạn chọn lại chọn ra những mặt hàng này, bảo trẫm làm sao mà xuống tay được?"

"Tắt đèn! Bệ hạ, tắt đèn đi là được." Câu an ủi của Tần Kham rất nhợt nhạt vô lực.

Chu Hậu Chiếu bi phẫn thở dài, hốc mắt đỏ cả lên, suy yếu giương mắt quét nhìn một vòng, cuối cùng nhắm mắt tâm như nước lặng.

" Trẫm những ngày gần đây đọc phật lý, tham thiền ngộ đạo, không ngờ đã khám phá hồng trần, các vị nữ thí chủ xin về đi. Tha cho trẫm, trẫm không phải là loại người trong tưởng tượng của các ngươi."

Chương 709: Hưng vong nhất thán (thượng)

Chu Hậu Chiếu rất không hài lòng với những phi tử được chọn ra.

Kỳ thật bình tĩnh mà xem xét, những phi tử này chỉ luận dung mạo thì có thể nói là từ tầm trung trở lên, cũng không khoa trương như Chu Hậu Chiếu hình dung, Chu Hậu Chiếu sở dĩ bắt bẻ họ, hơn phân nửa là trong lòng vẫn nghĩ về Lưu Lương Nữ, không chịu tìm nữ nhân khác, hoàng đế Hoằng Trị làm gương cho hắn, Chu Hậu Chiếu chỉ muốn noi theo phụ hoàng, cả đời chỉ chung tình với một vị nữ tử.

Năm mươi phi tử đợi chọn tâm tình rất thấp, các nàng một đường trèo non lội suối, Đồ Long trảm cức, sử dụng các loại cung đấu các loại tâm kế, cuối cùng thành công đi lên cầu độc mộc, vất vả lắm mới nhìn thấy chân long thiên tử, cho rằng chỉ cần nháy mắt mấy cái hoặc lộ ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu là có thể tóm được phương tâm của hoàng thượng, từ nay về sau nhất phi trùng thiên làm rạng rỡ tổ tông, ai ngờ được vị hoàng thượng đang tuổi tráng niên này mới là khó đối phó nhất, tùy tiện liếc các nàng mấy cái đã đưa họ vào trong vòng xú bát quái không thể lật người.

Chọn phi kết thúc qua loa, Chu Hậu Chiếu phẩy tay áo bỏ đi, để lại bốn vị sứ chọn phi và năm mươi vị chuẩn phi tử lã chã chực khóc.

Lễ bộ thượng thư Mao Trừng quýnh quá, hắn là chính sứ chọn phi, hoàng đế không hài lòng đối với phi tử mà hắn chọn ra, nói nhỏ thì là mất thể diện cá nhân, nói lớn thì hắn đây là làm chẫm trễ việc lai giống của hoàng đế, đây là chuyện nghiêm trọng cỡ nào.

Mao Trừng nhìn trái nhìn phải, thấy Mã Xuân cười dài đứng bên cạnh, hồn nhiên như không liên quan, Giang Bân thì cúi đầu sắc mặt âm tình bất định, hiển nhiên đang cân nhắc xem làm thế nào để tách quan hệ với cha con Vương Giám và Vương thị, hoàng thượng chọn ai không chọn ai hắn hoàn toàn không thèm để ý, mà vị Tần Kham Tần Công Gia kia thì khểnh chân ngồi uống nước trà, nhàn nhã hơn cả ngfoi phơi nắng ở hậu viện nhà mình.

Mao Trừng tức mà không có chỗ xả, lại không tiện quát hỏi mấy vị phó sứ chọn phi, im lặng một lúc, Mao Trừng hung hăng giậm chân: "Lão phu đi xin Thái hoàng Thái hậu và Trương Thái hậu lên tiếng."

Quyết định của Mao Trừng không nghi ngờ gì nữa là chính xác, Chu gia vô hậu, nếu luận về trình độ lo lắng trong lòng người ngoài, trừ văn võ cả triều ra, gấp nhất không ngoài hai vị Thái Hậu ở cung Từ Ninh, các đại thần là có lỗi với quốc gia xã tắc, Thái Hậu thì có lỗi với liệt tổ liệt tông lão Chu gia.

Hiện giờ Chu Hậu Chiếu tuổi tác lớn dần. Hơn nữa bởi vì thì nhập hàng năm của nội khố hơn một ngàn vạn lượng, Chu Hậu Chiếu lưng thật sự rất thẳng, các đại thần dần dần có chút không nắn bóp được hắn, chỉ độc có hai vị Thái Hậu trong cung là có thể ép hắn.

Mao Trừng vào cung gặp Thái Hậu, rất nhanh, Hai vị Thái Hậu nổi giận, lệnh cho hoạn quan nửa ép nửa mời Chu Hậu Chiếu TỪ Báo Phòng cung Từ Ninh, năm mươi nữ tử được chọn cũng được gọi vào theo, Trương Thái hậu chỉ vào năm mươi chuẩn phi lạnh lùng nói với Chu Hậu Chiếu một chữ: "Chọn!"

Chu Hậu Chiếu ủy khuất bĩu môi, đứng ở trong điện không nói gì.

Tần Kham thở dài, không thể không đứng ra nói: "Thái Hậu nương nương, thần có chuyện..."

" Tần Kham, ngươi câm miệng!" Trương Thái hậu hung tợn lườm hắn: "Mấy năm nay quân thần các ngươi một đáp một xướng, trên triều đường bất kể làm cho chướng khí mù mịt thế nào ai gia cũng chưa bao giờ nhiều lời một câu, hôm nay chọn phi chính là đại sự truyền thừa của thiên gia ta, không phải do ngươi lắm miệng."

Rất nhiều năm không ai dám quát lớn trước mặt hắn, nhưng hôm nay lúc này Tần Kham lại một chút tức giận cũng không có.

Không thể, hai vị Thái Hậu trước mắt này cho dù chỉ vào mũi Chu Hậu Chiếu mà mắng thì Chu Hậu Chiếu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà nghe, huống chi là Tần Kham.

Xoa xoa mũi, Tần Kham xấu hổ lui về một bên, ném cho Chu Hậu Chiếu ánh mắt chúc nhiều phúc.

" Hoàng thượng năm nay đã gần ba mươi tuổi rồi, Hạ hoàng hậu gả cho ngươi hơn mười năm, ngươi không ngờ không chịu viên phòng với nàng ta, hậu cung từ sau khi tiên đế mất chưa từng được bổ sung, hiện giờ triều thần vì hoàng thượng mà từ ngàn nữ quyến quan lại nhà đàng hoàng chọn ra năm mươi người bổ sung vào hậu cung, triều thần có ý tốt mà ngươi sao có thể phớt lờ không để ý, huống hồ thánh nhân viết, người hiếu, có hậu. Bệ hạ lưng gánh trọng trách sinh sản con cháu cho thiên gia, sao có thể vì sự yêu ghét của bản thân mà tổn hại tới quốc gia xã tắc?"

Trương Thái hậu nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu, mắt lộ sát khí: "Hậu cung đã có hoàng hậu, Lưu Lương Nữ cũng phong quý phi rồi, hoàng thượng từ năm mươi người này chọn sắc phong thêm tám vị phi tử, bất kể ngươi chọn ai ai gia đều đồng ý.

Chu Hậu Chiếu giương mắt nhìn một vòng, lại cúi đầu thở dài.

" Mẫu hậu, không có con nối dòng là trẫm sai, nhưng trẫm chính là thiên tử quốc triều, chọn phi tất nhiên là là quốc triều đại sự, những người trước mắt này..." Chu Hậu Chiếu mặt lộ vẻ khó khăn tìm kiếm trong điện, lắc đầu muốn nói lại thôi, thở dài thật mạnh.

Trương Thái hậu giận dữ, đang định răn dạy thì cũng không biết là cố ý an bài hay là trùng hợp, ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh bỗng nhiên xuất hiện ngoài cung Từ Ninh.

" Bệ hạ, nội các có tấu chương phê lam đưa vào ti lễ giám, lão nô trái lo phải nghĩ mãi vẫn không đưa ra được chủ ý."

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt ngưng trọng: "Ồ? Lại có việc khó làm vậy à, người đâu, di giá tới ti lễ giám, nhanh lên nhanh lên, di giá!"

Nói xong Chu Hậu Chiếu vội vàng thi lễ với hai vị Thái Hậu, vội vàng ly khai cung Từ Ninh, để lại mọi người đứng đờ trong điện.

Mao Trừng đứng ở trong điện trợn mắt hồi lâu, rồi mới ghé vào Tần Kham ở bên cạnh nói nhỏ: "Tần Công Gia, những chuẩn phi này... làm thế nào?"

" Ý tứ chỉ có năm chữ, các cô gái, phắn đi."

Trương Thái hậu tức giận vô cùng, rít lên: "Không hài lòng à? Không hài lòng thì chọn lại! Mao thượng thư, ai gia lệnh cho ngươi hạ chiếu lệnh chọn phi, phàm là cảnh nội Đại Minh, bất kể là bần hàn hay là quan lại, chỉ cần tới tuổi lấy chồng, người chưa có hôn phối, toàn bộ chọn vào cung cho ai gia!"

Tần Công Gia bị Thái Hậu mắng cho mặt xám mày tro ngượng ngùng ra khỏi cửa cung, thì thấy ngoài cửa cung một chiếc xe ngựa mui xám rất không bắt mắt đỗ ở đó, Chu Hậu Chiếu mặc thường phục từ trên xe ngựa nhảy xuống, sắc mặt âm trầm biểu hiện tâm tình không tốt đẹp của hắn lúc này.

Tần Kham giật mình, vội vàng chắp tay: "Bệ hạ..."

" Đừng bệ hạ, theo trẫm... theo trẫm đi dạo trong thành một chút để giải sầu."

Hoàng đế không cao hứng, Tần Kham đành phải theo hắn giải sầu.may mà Chu Hậu Chiếu không phải loại bạo quân tâm tình không tốt thì giết mấy đại thần cho vui như thái tổ cao hoàng đế, nếu không Tần Kham nhất định sẽ không để ý tới mặt mũi giống như cầu thủ ngã lăn lộn dưới đất để người ta khiêng đi.

Mấy chục thị vệ mặc thường phục tỏa ra bốn phía chung quanh Chu Hậu Chiếu và Tần Kham, hai người quyền thế nhất đế quốc Đại Minh dọc theo đường cái chậm rãi mà đi.

Rời khỏi cung điện đi trong nhân gian, chứng kiến khói lửa nhân gian, phàm tục mà ấm áp, ngay cả tiếng nam nhân đánh lão bà, phụ nữ đánh trẻ con cũng trở nên dễ nghe.

Hai người một đường trầm mặc, Chu Hậu Chiếu sắc mặt vẫn âm trầm, môi mím chặt, hiển nhiên tâm tình vẫn là mây đen dầy đặc.

Bỗng nhiên, Chu Hậu Chiếu dừng cước bộ, dừng lại trước mặt một tiểu hài tử bốn năm tuổi, tiểu hài tử mặc một thân xiêm y không mới không cũ, hạ thân quấn khố, tay cầm chặt một cái bánh, ánh mắt trong suốt tò mò nhìn Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu hít một hơi, cúi người nhìn tiểu hài tử nói: "Cha

mẹ ngươi đâu?"

Tiểu hài tử sợ hãi lắc đầu, chỉ chỉ cuối chợ tây.

Chu Hậu Chiếu lại hỏi: "bánh có ngon không?"

Tiểu hài tử gật đầu.

Chu Hậu Chiếu đột nhiên trở mặt, tay nhanh như chớp giật lấy bánh của tiểu hài tử, quay người chạy mất hút vào biển người.

Tiểu hài tử mở to hai mắt, hiển nhiên nhân sinh của nó quá bần cùng, trước giờ chưa thấy người nào vô sỉ như vậy, mắt chớp chớp mấy cái, miệng toét ra, òa khóc.

Tần Kham đầu đầy mồ hôi, vội vàng biến mất trong biển người.

" Bệ hạ, ngươi làm gì thế..." Tần Kham cười khổ thở dài.

Trong một quán trà ở chợ tây, Chu Hậu Chiếu nhồm nhoàm nhai bánh, ợ to một cái, thỏa mãn vỗ vỗ bụng, trên mặt không ngờ lại mỉm cười.

"Được rồi, tâm tình của ta tốt hơn nhiều rồi."

Tần Kham cuối cùng lại có một loại xung động mà quỳ xuống đất giơ hai tay cao lên trời bi thiết hô to "Tiên đế ơi" giống như quan văn, rất nhiều năm rồi không sinh ra sự cộng hưởng tuyệt vời như vậy với các quan văn.

" Bệ hạ, sinh con đẻ cái là đại sự, đặc biệt là con nối dòng của thiên gia, chính là hy vọng truyền thừa của cơ nghiệp tổ tông, bệ hạ không thể trách hai vị Thái Hậu va các đại thần bức quá găng được, thật sự là mọi người đều lo thiên gia đứt hương khói, tương lai không còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông."

Chu Hậu Chiếu hậm hừ nói: "Ngươi có hai đứa con trai, cho nên đứng nói chuyện không đau lưng, ta chẳng lẽ không muốn sinh con à? Duyên phận chưa tới thôi, vả lại ngươi và lão thất phu Mao Trừng đó chọn phi cho ta đều là những mặt hàng gì vậy, ai nấy đều miệng méo lưng còng không ra hình người, bảo ta làm sao mà hạ thủ được? Nửa đêm tỉnh dậy còn tưởng rằng là quỷ ấy."

Một hoàng đế mà miệng độc tới như vậy, quá kỳ cục.

Tần Kham rất trái lương tâm mê hoặc Chu Hậu Chiếu lai giống: "Bệ hạ, kỳ thật nhìn kỹ đi. Năm mươi vị phi tử đó vẫn có mấy phần tư sắc mà, hoa hồng luôn cần lá xanh, bệ hạ nếu để cho mấy trăm kẻ xấu xí ở cùng với họ, nhất định sẽ phát hiện bọn họ xinh đẹp thế nào, khuynh quốc khuynh thành ra sao."

"Ta thưởng năm mươi phi tử đó cho ngươi nhé, ngươi lấy không?"

Tần Kham không chút do dự thốt lên: "Đùa gì vậy, thần không ngốc đâu."

Chu Hậu Chiếu bi phẫn chỉ vào hắn: "Ngươi nhìn đi, nhìn di, lộ nguyên hình rồi nhé."

Gạt lá trà trong chén, Chu Hậu Chiếu bình tĩnh nhìn ngựa xe như nước ngoài cửa sổ quán trà, bỗng nhiên nói: "Tần Kham, ngươi nói ta rốt cuộc f minh quân hay là hôn quân?"

Tần Kham ngẩn ra: "Bệ hạ vì sao đột nhiên lại hỏi vậy?"

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Ta làm hoàng đế đã mười bốn năm, gần đây ta thường xuyên suy nghĩ, chắc hẳn Hoằng Trị phục hưng phụ hoàng từng sáng lập, sau đó giao tòa giang sơn này cho ta, trong mười bốn năm nay ta mang đến được gì cho tòa giang sơn này, là khổ cực hay là phúc lợi, là tiến bộ hay là thụt lùi. Ta, thật sự rất muốn biết, mười bốn năm qua, ta rốt cuộc có cô phụ phụ hoàng, cô phụ thiên hạ hay không?"

Chương 710: Hưng vong nhất thán (hạ)

Chu Hậu Chiếu rốt cuộc có cô phụ cơ nghiệp tổ tông hay không thì vấn đề này Tần Kham thật sự không thể trả lời.

Đăng cơ mười bốn năm, Chu Hậu Chiếu làm được gì?

Phần lớn thời gian là đấu tranh, phân cao thấp, va chạm với các đại thần, hơn nữa va chạm tới đầu rơi máu chảy, tình cảnh đối chọi gay gắt trên kim điện rất giống cả trăm lão nhân vây quanh một cô nhi ăn xin cơ khổ đầu đường rồi quyền đấm cước đá, ngoại nhân nhìn thấy thì oán giận vạn phần, nhưng mà cẩn thận nghiên cứu tìm hiểu nguyên nhân trong đó thì lại sẽ cảm thấy người đáng thương tất có chỗ đáng giận, không thể không nói Chu Hậu Chiếu này có đôi lúc thật sự rất đáng đánh, hắn hoang đường, hắn phản nghịch điên cuồng, ngay cả Tần Kham có đôi khi cũng hận tới ngứa răng, nếu không phải lo lắng bị tru chín tộc, Tần Kham đã sớm đánh hắn cả vạn lần rồi.

Chu Hậu Chiếu sủng tín gian thần, nhưng không lạm sát trung thần, hắn khôi phục Tây Hán xú danh vang xa, cũng vì sủng tín Lưu Cẩn mà gián tiếp tạo ra không ít sát nghiệt, nhưng hắn có chí hướng phú quốc cường quân, gần ba mươi tuổi vẫn mang một tấm lòng son tương đối đơn thuần.

Nhưng, nếu nói Chu Hậu Chiếu mười bốn năm qua tất cả đều là nét bút hỏng, không có một nét bút đẹp nào thì cũng không đúng. Từ lúc ban đầu ủng hộ tân chính của Lưu Cẩn, về sau ủng hộ Tần Kham mở cấm biển, hết lần này tới lần khác mặc giáp trụ tự mình bình định tạo phản trong nước, chống đỡ Thát tử biên trấn xâm lấn, hết lần này tới lần khác phi ngựa tiệp báo thắng lợi truyền về kinh sư, khiến đại thần trong triều muốn mắng mà không mắng được, hi lý hồ đồ bất tri bất giác đánh cho đối nội đối ngoại triều đình phong sinh thủy khởi, tinh khí thần bách chiến bách thắng của hai vị tiên đế Hồng Vũ Vĩnh Lạc ở triều Chính Đức lờ mờ có dấu hiệu sống lại và siêu việt hơn.

Triều Chính Đức mười bốn năm, có công có tội, có thiện có ác, Chu Hậu Chiếu nói không tính, Tần Kham nói cũng không tính, thậm chí ngay cả Chính Đức thực lục dưới ngòi bút của sử quan cũng không tính, vấn đề này, chỉ có thể để lại cho hậu nhân bình luận, hậu nhân mới là công chính nhất, khách quan nhất, bởi vì bọn họ không tự mình kinh lịch qua những mưa gió của triều Chính Đức, cũng không tận mắt bái kiến vị hoàng đế truyền kỳ hoang đường nhưng cô độc và bất đắc dĩ này.

Tần Kham vẫn luôn giúp hắn, vì vương triều người Hán khiến người ta phải bóp cổ tay ai oán này, cũng để thực hiện lời hứa của mình. Mười bốn năm qua, Tần Kham dựa lưng vào cây đại thụ. lặng lẽ từng bước thực hiện khát vọng của mình, những khát vọng này có cái đang thực hiện, có cái đang cố gắng.

Chu Hậu Chiếu còn trẻ. Tần Kham cũng còn trẻ. Bọn họ đều đang ở trong tuổi hoàng kim nhất của một nam nhân, bọn họ còn có rất nhiều thời gian để cẩn thận vẽ tất cả cảnh đẹp trên tờ giấy mà bọn họ muốn vẽ, nhằm lưu truyền đời sau. Tất nhiên là bút pháp thần kỳ có một không hai.

Đương nhiên, có hoàng đế chẳng phân biệt được thiện ác như vậy, phía dưới cũng sẽ có thần tử vô vị chính tà như Tần Kham.

" Bệ hạ có cô phụ cơ nghiệp tổ tông hay không, thần cho rằng trăm ngàn năm sau mới tìm được đáp án." Tần Kham trầm giọng nói.

Chu Hậu Chiếu vẻ mặt sợ sệt: "Trăm ngàn năm sau ư? Trẫm e là không đợi được."

Yên lặng một lát, Chu Hậu Chiếu bật cười: "Ngẫm lại trăm ngàn năm sau, vô số hậu nhân đọc Chính Đức bản kỷ, có người gập sách thở dài, có người ném sách mắng to, nếu công bình một chút, có lẽ sẽ có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi trẫm, ưu khuyết điểm trong đời trãm, có thể chi phối buồn vui trăm ngàn năm sau, nghĩ lại thì cũng không tồi, mắng cũng được, khen cũng được, trẫm chung quy cũng đã thành một nắm đất vàng, một bộ xương khô, thiên hạ có thể làm gì được ta? Ha ha."

Tần Kham cười nói: "Người công cao như Đường Tông Tống tổ, hậu nhân còn khó tránh khỏi có người phỉ báng, có người ca tụng,

đấy là chuyện của hậu nhân, có liên quan gì tới chúng ta đâu."

Chu Hậu Chiếu cười to: "Không sai, uổng cho trẫm mỗi ngày đọc Phật pháp, lại không thông suốt như ngươi."

Trà trong quán ven đường rất tầm thường, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham đều là nhân vật hoa quý quen với cẩm y ngọc thực, lúc này lại không thèm quan tâm nâng chén mời nhau, một ngụm uống cạn, miệng đầy mùi đắng chắt xa lại nhưng lại giống như một loại thể nghiệm nhân sinh mới, hai người nhìn nhau cười.

" Tần Kham, trẫm quen ngươi cũng phải tới mười lăm năm rồi ý nhỉ?"

" Mười sáu năm, bệ hạ, thần quen với bệ hạ vào năm Hoằng Trị thứ mười tám."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ừ, mười sáu năm rồi, nghe ra thì dài nhỉ, hi lý hồ đồ liền cả nửa đời người, tử tế nghĩ lại, trẫm cảm thấy như mới quen ngươi ngày hôm qua, nhớ lúc ấy trẫm còn là đông cung Thái tử, ngày hôm đó Từ Bằng Cử dẫn trẫm cải trang ra khỏi cung du ngoạn, nói muốn cho trẫm làm quen với một vị bằng hữu rất thú vị."

Tần Kham cười nói: "Ấn tượng đầu tiên của Bệ hạ đối với thần chỉ sợ không được tốt lắm, đặc biệt là sau khi đánh bài v thần thua rất nhiều tiền, khi đó bệ hạ e là hận không thể trừ thần cho thống khoái nhỉ?"

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Không sai, trẫm lúc ấy sắp phát điên rồi, trước kia ở đông cung chơi mạt trượt, bài lá, xúc xắc với đám Cốc Đại Dụng Trương Vĩnh, trẫm lần nào cũng đại sát tứ phương, những tên cẩu tài đó cho dù bài trong tay tốt hơn trẫm, cũng có ai dám thật sự thắng trẫm đâu? Chỉ có quen biết với ngươi ngày đó, ngươi không ngờ không chút khách khí khiến trẫm thua hơn một ngàn lượng bạc, nói thật, nếu không phải nể mặt Từ Bằng Cử, trẫm lúc ấy thật sự muốn sai thị vệ kéo ngươi ra ngoài chém rồi."

Tần Kham lẩm bẩm nói: "Bài phẩm tức nhân phẩm, chơi bài với người có phẩm chất như bệ hạ mà không ngờ có thể sống đến bây giờ, mộ tổ của thần mấy năm nay nhất định bốc không ít khói."

" Mấy năm nay, quân thần chúng ta có thể nói là dị số của lịch triều lịch đại, không phải huynh đệ bằng hữu lại hơn hẳn huynh đệ bằng hữu, chúng ta từng làm không ít chuyện xấu, mỗi lần đại thần làm trẫm khó xử, chỉ cần trao đổi một ánh mắt trên kim điện là có thể ăn ý giải vây cho nhau, chúng ta cùng nhau lừa người, cùng nhau trải qua hoạn nạn."

Tần Kham cười nói: "Quân thần chúng ta mấy năm nay cũng làm không ít đại sự, bình loạn, giết tặc, mở cấm biển, chèn ép thần quyền, quyết chiến Thát Đát... Còn nhớ năm đó bệ hạ lúc đăng cơ từng hứa, tất sẽ vượt qua Đường Tông Tống Tổ, mấy năm nay, thần cảm thấy bệ hạ cách Đường Tông Tống Tổ chỉ còn một chút thôi, cũng không còn xa nữa, cũng may chúng ta còn trẻ, bệ hạ hiện giờ chưa tới ba mươi, còn có rất nhiều thời gian để uy phục tứ hải, khiến vạn bang man di tranh nhau tới triều, sáng lập một phục hưng thịnh thế huy hoàng hơn cả Hoằng Trị."

Chu Hậu Chiếu cười to: "Đúng, ngươi và ta còn trẻ, cái chúng ta có là thời gian để chứng minh cho đại thần và người trong thiên hạ thấy, trẫm thích chơi, nhưng không phải là hôn quân, khi trẫm còn sống còn là được rất nhiều chuyện, có chuyện mà ngay cả lịch đại tiên đế của trẫm cũng không làm được, nhưng trẫm làm được, trẫm không thẹn với liệt tổ liệt tông! Tần Kham, ngươi hiện giờ cũng mới hơn ba mươi, chính là lúc tráng niên, sang năm trẫm định chinh phạt thảo nguyên, triệt để chinh phục, bình định, phía bắc, thu các bộ lạc Mông Cổ về Đại Minh ta, ngươi lập mấy quân công cho trẫm, trẫm cũng có cớ đẻ phong ngươi làm vương khác họ, thành vương khác họ đầu tiên sau Hồng Vũ, quân thần chúng ta sẽ ở chung cả đời."

" Thần, nguyện cống hiến cuộc đời này cho bệ hạ."

" Nếu có kiếp sau, ngươi đi làm hoàng đế, trẫm sẽ cống hiến cho ngươi, bù lại cho ngươi tất cả vất vả của đời này."

Tần Kham kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn: "Bệ hạ..."

Chu Hậu Chiếu cười ha ha: "Cảm xúc bột phát, tùy tiện nói ra mà thôi."

Chu Hậu Chiếu đi rồi, dưới sự vây quanh của thị vệ, như công tử

trọc thế biến mất trong biển người.

Tần Kham đứng trên lầu quán trà, chăm chú nhìn bóng dáng của hắn, tự dưng thấy xót xa.

Nhân sinh chỉ giống như sợi bông trước gió, vui cũng lác đác, bi cũng lác đác.

Trong một con ngõ nhỏ ở thành đông Kinh sư. Có một tòa hào trạch lịch sự tao nhã mà nội liễm.

Tòa nhà này vốn thuộc vì một vị Lại Bộ Thị Lang phạm tội, mười năm trước trong triều tranh bị đối thủ chơi cho ngã ngựa, cả nhà bị lưu đày, tòa nhà tất nhiên cũng bị Hộ bộ mua lại. Về sau lại có một vị nhân vật thần bí mua tòa nhà này.

Tòa nhà rất lớn, năm gian ba sảnh, Đông tây nam bắc bốn phía đều có viện tử, ở giữa có một thủy đường nhỏ mà tinh sảo, ven đường liễu rủ. mua hè gió mát thổi tới, khiến người ta sảng khoái.

Trong thành kinh sư tấc đất tấc vàng, người có thể mua hào trạch như vậy tất nhiên là nhân vật quyền thế phú quý không bình thường.

Tòa nhà đã đổi chủ nhân mới, tất nhiên cũng đổi người hầu mới, sau ngày nhân vật thần bí mua tòa nhà này, một đám quản gia, tạp dịch, hộ viện, nha hoàn, đầu bếp nữ xiêm y mới tinh vào phủ, tháo bảng hiệu, nhưng lại không treo bảng hiệu mới, tòa nhà này từ nay về sau có nhân khí.

Người hầu mỗi ngày quét dọn nhà trong nhà ngoài sạch sẽ, nhưng chưa có ai từng gặp tân chủ nhân của tòa nhà này, cho đến một ngày, một vị nữ tử quần áo rực rỡ, tư sắc khuynh chầm chậm bước tới, mà quản gia hộ viện nha hoan trên dưới trong phủ đều xếp hàng nghênh đón, hàng xóm chung quanh mới biết thì ra chủ nhân của tòa nhà này chính là một vị nữ tử xinh đẹp tuyệt sắc như vậy.

Nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp, đi đến đâu cũng là ngọn nguồn thị phi, nữ chủ nhân của tòa nhà này cũng không ngoại lệ.

Dung mạo tuyệt sắc của Nữ chủ nhân rất nhanh truyền khắp thành

đông kinh sư, hấp dẫn ánh mắt của không ít hoàn khố và quyền quý trong kinh, có điều mọi người đều rất kiên nhẫn, bởi vì bọn họ chỉ biết tòa nhà này có nữ chủ nhân, chứ chưa bao giờ nhìn thấy nam chủ nhân, có thể mua một trạch viện to như vậy trong thành đông kinh sư, không phải là chuyện mà có tiền là làm được, các hoàn khố quen khi nam ép nữ chứ không phải là kẻ ngốc, trước khi chưa nắm rõ tình huống thì không ai dám vọng động.

Cho đến một ngày, cuối cùng cũng xuất hiện một vị Lôi Phong sống mà mọi người trông đợi.

Một vị họ phó Chỉ huy sứ họ Chu của Ngũ thành binh mã ti cùng bộ hạ thân tín uống rượu say, mọi người thổi phồng nói về nữ chủ nhân của tòa trạch viện thần bí ở thành đông này, vị phó Chỉ huy sứ họ Chu uống say quá, mặt đỏ tai hồng ra sức vỗ ngựa, nói bất kể sau lưng tòa nhà đó là ai, đêm nay thề sẽ phá cửa đoạt vị nữ chủ nhân tuyệt sắc kia cho mọi người sáng mắt.

Nam nhân uống rượu say khó tránh khỏi có hành vi tìm chết, đặc biệt là nam nhân trong tay có chút quyền lực, sau khi uống say sẽ cảm thấy quyền lực của mình được phóng đại vô hạn, trạng thái thiên hạ vô địch sẽ bất tri bất giác lặng lẽ ngẩng đầu.

Thế là Chu phó Chỉ huy sứ trong tiếng khen tặng của một đám bộ hạ thân tín dũng cảm bước trên con đường khi nam ép nữ.

Đáng tiếc kết quả không lý tưởng cho lắm, khi đi đến trước cửa trạch viện thần bí nội phố thành đông, Chu phó chỉ huy giơ quyền đầu to như cái bát lên đập cửa, mới chỉ đập được hai ba cái đã phát giác mình bị bao vây.

Đó là sự bao vây thiên y vô phùng chân chính, phía sau không tới một trượng, trong trong ngoài ngoài vây kín ba tầng, vô số nỏ cơ cung tên và cương đao nhắm vào hắn, mũi tên và mũi đao tỏa sáng lập lòe dưới ánh trăng, Chỉ huy sứ rượu tỉnh tám phần sắc mặt so với người chết còn khó coi hơn, bởi vì hắn nhìn thấy phi ngư bào quen thuộc của Cẩm Y vệ, cùng với những đôi mắt tàn nhẫn như sói đói.

Ngày hôm sau, có người ở trên sông đào bảo vệ thành kinh sư phát hiện thi thể của Chu c phó hu Chỉ huy sứ, thi thể vỡ nát, vết

thương vô số, hiển nhiên trước khi chết phải chịu tra tấn tàn khốc, binh mã ti và Thuận Thiên phủ kinh hãi, vội vàng phái người điều tra, khi tra tới tòa trạch viện thần bí đó, thì lại không tra tiếp được nữa, bởi vì Cẩm Y vệ tới tiếp nhận án, án này cho tới mười năm sau cũng không có kết quả cuối cùng.

Chương 711: ngoại trạch phu nhân

Kết quả Chu phó Chỉ huy sứ dùng sinh mệnh đánh đổi đã gõ một hồi chuông cảnh tỉnh cho tất cả quyền quý hoàn khố kinh sư.

Có tài liệu phản diện này, các hoàn khố kinh sư cuối cùng cũng phát giác ra sự đáng sợ của tòa nhà này, trong nhất thời các loại lời đồn truyền ầm ĩ, tâm tư xấu xa của các hoàn khố đối với nữ chủ nhân tòa nhà này bị bóp chết trong nôi, đợi tới về sau Cẩm Y vệ tiếp nhận án tử, chó săn trung thành nhất của Ninh Quốc Công Tần Kham, Nam trấn phủ ti trấn phủ sứ Đinh Thuận tự mình ra mặt xử trí, tất cả các hoàn khố kinh sư đều sợ ngây người.

Cẩm Y vệ làm như vậy, Đinh Thuận tự mình lộ diện, các hoàn khố nếu còn chưa biết nữ chủ nhân của tòa nhà này có liên quan tới ai, vậy thì thật sự là uổng phí cơm ăn bao lâu nay.

Tần Kham, Thần tử được Đương kim bệ hạ sủng tín nhất, tước tới Quốc Công, tay nắm đại quyền sinh sát của hơn mười vạn Cẩm Y vệ toàn thiên hạ, càn quét triều đường hơn mười năm chưa gặp được địch thủ không ngờ bất hiển sơn bất lộ thủy nuôi vợ bé ở thành đông kinh sư.

Các hoàn khố ở sau lưng mắng một lượt tổ tông mười tám đời của Tần Kham, ngươi muốn nuôi vợ bé thì nói một tiếng đi, lén lút an trí vị nữ tử tuyệt sắc kia ở hào trạch, khiến người ngoài tim ngứa râm ran, thiếu chút nữa thì mất cả mạng, loại hành vi này quả thực so với câu cá chấp pháp còn hèn hạ hơn.

Sau khi Chu phó Chỉ huy sứ chết không minh bạch ở sông đào bảo vệ thành, tòa trạch viện thần bí đó không còn thần bí nữa, đương nhiên, bất kể là quyền quý hay là hoàn khố kinh sư cũng càng không dám trêu chọc, trong mười trượng ở cửa lớn trạch viện ngay cả ruồi bọ cũng không dám xuất hiện.

Ngày mùa hè nắng chói chang cùng với tiếng ve kêu râm ran, trong lương đình ở thủy đường đặt một cái ghế nằm bằng trúc kiểu dáng

kỳ lạ, cạnh ghế dặt một bàn trà chân ngắn bằng gỗ lim, trên bàn trà là hai chén nước ô mai ướp lạnh và mấy đĩa hoa quả điểm tâm.

Trên người Tần Kham chỉ mặc một cái áo lụa đơn bạc, vạt áo mở tung, lộ ra bộ ngực cường tráng, nằm bên cạnh là vị nữ chủ nhân thần bí trong truyền thuyết. Nàng ta cũng chỉ ái lụa mỏng, yếm hồng sau áo như ẩn như hiển, càng làm tốt nên dáng người ngạp nhân của nàng ta.

Một quả nho được ngâm trong nước đá đưa tới bên miệng Tần Kham, Tần Kham lười biếng há miệng, quả nho chụi tọt vào miệng hắn, vị ngọt man mát khiến hắn thoải mái híp mắt lại. Sau khi nhai mấy cái thì nhổ hột, nha hoàn xinh đẹp hầu hạ bên cạn dùng chậu đồng đỡ hạt.

Đôi tay không an phận xoa xoa chỗ cao vút của mỹ nhân nằm bên cạnh. Mỹ nhân mím môi lườm hắn, nha hoàn thị hầu bên cạnh thì mặt đỏ như trứng, ngượng ngùng xoay đầu sang chỗ khác.

"Đường linh tinh! Có người ngoài." Đường Tử Hòa hung hăng vỗ bàn tay không an phận đó, lườm một cái phong tình vô hạn.

Tần Kham liếc nha hoàn một cái, cười nói: "Nơi này là nội viện, trừ gia chủ ra thì nam tử khác không thể đi vào, về phần nha hoàn. Đừng lo, cái ngươi có nàng ta cũng có, có gì lạ đâu."

Tiểu nha hoàn mặt càng đỏ hơn, xấu hổ đến không biết để tay chân vào đâu.

Tần Kham cũng không phải cố ý khinh bạc. Đại Minh hiện giờ tuy nói dùng lý học Chu trần để trị thế, khắp nơi lấy đạo đức làm cọc tiêu, nhưng chỉ có hai nơi là không cần phải bố trí phòng vệ, có thể phóng đãng, muốn làm gì thì làm, một là thanh lâu, thứ hai chính là nội viện nhà mình.

Hiện tại không khí có chút kỳ quái, một mặt yêu cầu sĩ tử văn nhân và quan viên thận trọng từ lời nói đến việc làm, so với Khổng phu tử còn không ăn khói lửa hơn, mặt khác lại dâm lãng thành phong trào, ví dụ như nội viện nhà mình, nam nữ chủ nhân khi sinh hoạt vợ chồng không chỉ không giới hạn địa điểm, thư phòng, phòng ngủ, phòng khách, thậm chí lộ thiên trong vườn, trong

lương đình, đều có thể, hơn nữa không cần kiêng dè người hầu nữ nội viện, có khi muốn nâng cao tình thú nam nữ chủ nhân còn nhờ nha hoàn giúp đỡ đấm lưng hoặc lau mồ hôi, hoặc là trực tiếp đảm đương đội viên thay thế bổ sung để nam chủ nhân sủng hạnh.

Tần Kham rất thích cái xã hội phong kiến sa đọa này.

Nghĩ nghĩ, mắt hắn không kìm được liếc về phía nha hoàn xinh đẹp bên cạnh, nha hoàn xấu hổ mặt đỏ bừng không dám nói gì, bộ ngực căng tròn phập phồng lên xuống, mắt sợ hãi nhìn Tần Kham, lại giống nai con bị sợ hãi nhanh chóng cúi đầu.

Đường Tử Hòa nhìn thấy, khóe miệng cong lên: "Tần Công Gia đã có nhã hứng như vậy thì dứt khoát đêm nay để Hương Nhu thị tẩm cho ngươi nhé? Hương Nhu là ta năm ngoái từ Thiên Tân mua về, năm nay vừa tròn mười tám, xinh đẹp đáng yêu, ta đã tự mình nghiệm qua rồi, vẫn là tấm thân xử nữ, Công gia ân sủng nàng ta là tạo hóa cả đời của nàng ta rồi."

Nha hoàn tên là Hương Nhu càng ngượng ngùng, đứng ở bên cạnh thân hình run rẩy, cũng không biết là khẩn trương hay là hưng phấn.

Tần Kham cười quái dị, tay đang xoa vú Đường Tử Hòa bóp mạnh mấy cái, khiến Đường Tử Hòa tức giận đấm hắn.

"Ở trước mặt ta còn giở trò, ta ân sủng nàng ta một đêm thì cái giá phải trả chỉ sợ rất thảm trọng? Có quỷ mới biết kế tiếp nàng sẽ hạ thuốc gì khiến ta xấu mặt."

Đường Tử Hòa cười không ngừng, thoáng nhìn về phía Hương Nhu: "Ta thật sự không phải là tâm khẩu bất nhất, lúc trước mua nha đầu này là để thị tẩm cho ngươi, hiện giờ hoa nhỏ đã nở, cũng đến lúc hái rồi, Công gia chẳng lẽ không động tâm chút nào à?"

Tần Kham cười cười, thuận thế ôm chặt vòng eo vẫn mảnh khảnh của nàng ta, nói: "Bất luận là quả đào hay là quả nho, chín tới ăn mới ngon, ta chỉ thích loại người thành thục như ngươi, đêm nay ta ở lại chỗ ngươi không đi, ta vất vả cày cấy thêm mấy lần, để ngươi cũng sinh nhi tử hoặc nữ nhi cho ta."

Mặt Đường Tử Hòa lập tức hiện lên vẻ ảm đạm: "Mấy năm nay tiếc nuối nhất chính là không thể sinh nhất nam bán nữ cho ngươi, bản thân ta là đại phu, cũng từng bắt mạch cho mình, thân thể của ngươi và ta đều chẳng có vấn đề gì, nhưng lại không biết vì sao mãi không có thai, ta nghĩ chắc là năm đó ở Phách Châu đánh một trận, ta đã tạo quá nhiều sát nghiệt, cho nên ông trời giáng báo ứng cho ta."

" Đừng nói bậy, nếu nói sát nghiệt thì ta mấy năm nay còn tạo nhiều hơn ngươi, nhưng ta có trai có gái, chưa bao giờ thấy báo ứng, ngươi đã trả nợ mười năm rồi, trong mười năm nay đâu chỉ cứu mấy ngàn người, nợ trả xong rồi, tương lai sẽ có phúc báo, cứ kiên nhẫn chờ là được."

Khóe miệng Đường Tử Hòa cong lên, tay ôm chặt cổ hắn, cười nói: "Có những lời này của ngươi ta an tâm rồi, cho dù chúng ta không có con, chắc cũng sẽ không vứt bỏ ta. Hôm nay ta đọc "Động huyền tử chú lục", bên trong có hai chiêu thức tân kỳ, đêm nay chúng ta không ngại thử một lần."

Tần Kham nhộn nhạo: "Được, được."

Đường Tử Hòa liếc nha hoàn Hương Nhu đang chân tay luống cuống, mặt bỗng đỏ lên, ghé vào tai hắn ngượng ngùng nói nhỏ: "Thú tao nhã chốn khuê phòng nên thêm chút hương, chúng ta khi hoan hảo để Hương Nhu đỡ hông đẩy lưng cho ngươi. Phu nhân Ninh Quốc Công nuôi ở ngoại trách luôn phải hơn chính thất mới được."

Tần Kham cười khổ nói: "Phu nhân ngoài trạch ngươi sớm đã truyền khắp cả thành rồi, Yên nhi cũng đã sớm biết tới sự tồn tại của ngươi, vô số lần nói với ta bảo ta đón ngươi về phụ, thế nhưng ngươi lại không đáp ứng, hại ta phải chạy hai nơi đến mệt."

Chương 712: Giai nhân trong tường (1)

Đường Tử Hòa vào phủ đã thành vấn đề mà Tần Kham hai năm nay đau đầu nhất.

Kinh sư lớn như vậy, người miệng tiện nhiều như vậy, hơn nữa tướng công của nàng ta nắm giữ Cẩm Y vệ, nơi thu thập các loại lời đồn và tin tức tiểu đạo của Đại Minh, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân chỉ cần có tâm tình, triệu kiến những tâm phúc thân tín của Tần Kham như Đinh Thuận hoặc Lý Nhị Thường Phượng tới, trong lỗ mũi hừ hừ mấy tiếng, trên mặt lại nở một nụ cười lạnh, cái đám đê tiện đó không chịu nổi uy thế mắt phượng hàm sát của cáo mệnh phu nhân, cơ hồ không do dự chút nào đã bán triệt để Tần Công Gia rồi.

Thế là Đỗ Yên biết rất nhiều, nàng ta biết sự tồn tại của Đường Tử Hòa, biết nàng ta là muội muội của tài tử Giang Nam Đường Bá Hổ, nàng ta thậm chí từ những câu né tránh của đám thân tín tâm phúc này lờ mờ minh bạch thân phận không đơn giản của Đường Tử Hòa.

Chính thất phu nhân Biết người biết ta thỏa mãn lòng hiếu kỳ rồi, nhưng cũng chưa bao giờ làm khó Tần Kham, nói trong nói ngoài đều lộ ra một ý tứ, đón Đường Tử Hòa vào phủ đi, đường đường là Quốc Công mà trốn trốn tránh tránh nuôi bồ bên ngoài, nói ra khiến người ta chê cười, đương nhiên, điều kiện duy nhất là, Đường Tử Hòa khi vào phủ phải quy củ dâng trà cho chính thất phu nhân, gọi một tiếng tỷ tỷ là được.

Thật lòng mà nói, điều kiện này của Đỗ Yên cũng không quá phận, quyền quý kinh sư đông đúc, vô luận các quyền quý sủng nịch thiếp thất như thế nào, quy củ tối thiểu vẫn phải giữ, thiếp thất chỉ dâng trà cho đại phụ rồi gọi tỷ tỷ, quả thực là đãi ngộ hạng nhất rồi.

Nhưng mà chỉ một điều kiện nho nhỏ như vậy, Đường Tử Hòa lại không đáp ứng. Nàng ta vẫn ở trogn căn nhà ở nội phố thành đông,

coi như không thấy cành oliu mà Đỗ Yên chủ động đưa ra.

Tần Kham chỉ có thể bất đắc dĩ lý giải, hơn nữa tieps nhận sự thực này.

Thân là nữ nguyên soái từng khuấy dảo thiên hạ phong vân, dưới trướng lương tướng tinh binh mười vạn, khi toàn tỉnh tay nắm đại quyền sinh sát của ba tỉnh, Đường Tử Hòa có ngạo khí của nàng ta, loại ngạo khí này không phải là lỗ mũi hướng lên trời, cũng không phải là nhìn xuống muôn nghìn, nàng ta chỉ đứng ở xa, giống như một đóa hoa lan nở trong u cốc, một mình nở rộ một mình điêu linh, sự phồn hoa của trần thế vĩnh viễn không liên quan gì tới nàng ta.

Hoa lan Trong u cốc tất nhiên không làm cái chuyện luồn cúi như châm trà cho vợ cả được.

Thế là Đỗ Yên và Đường Tử Hòa cứ vậy giằng co, chẳng ai chịu nhượng bộ thỏa hiệp. Đương nhiên, cũng sẽ không xé rách da mặt, sự tự tôn của nhất phẩm cáo mệnh và nữ nguyên soái tạo phản không cho phép họ thể hiện sự tranh chua của một người đàn bà bình thường.

Các nữ nhân không gấp, Tần Công Gia cũng chỉ đành mặc kệ, gia sự và quốc sự, cái cần chú ý là hỏa hậu. Hỏa hậu đến thì Tất cả vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng, hỏa hậu chưa tới mà cứ cố thôi động, ngược lại sẽ dễ gặp phải tai họa. Thân là tướng công của nhị nữ, hắn kinh nghiệm phong phú, tất nhiên sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn nuông chiều cho hư này.

Ngẫm lại nếu có một ngày mâu thuẫn của nhị nữ bùng nổ tới mức không thể điều hòa, vợ cả thì võ công cao tuyệt như Đông Phương Bất Bại, con bồ thì hạ độc vô ảnh vô hình, nhị nữ tranh tài đánh tới thiên hôn địa ám, còn có một đôi nữ nhân đứng ở bên ngoài cổng lớn miệng hướng lên trời mà chửi "Mở cửa mở cửa mau, ngươi có bản lĩnh cướp nam nhân thì ngươi phải có bản lĩnh mở cửa chứ."

Nghĩ tới cái cảnh đó, Tần lão công gia cả người lạnh toát.

" Gần đây có định xuất hành không?" Tần Kham quyết đoán di dời

đề tài, không nói tới chuyện Đường Tử Hòa có vào phủ hay không nữa.

Đường Tử Hòa lười biếng nằm trong lòng hắn, giống một con mèo lười.

" Mùa hè tới rồi, lưu dân doanh kinh sư chính là nơi bùng phát dịch bệnh, gần đây ta chẳng đi đâu, định phối hợp v đoàn doanh ở trong lưu dân doanh mấy ngày, giúp đỡ lưu dân, thuận tiện xem bệnh cho họ."

Tần Kham cười nói: "Có biết danh khí của ngươi gần đây ở kinh sư rất lớn, ai cũng nói trong thành có vị nữ Bồ Tát vạn gia sinh phật, xem bệnh không lấy tiền cho người nghèo, hơn nữa y thuật cao minh, thuốc đến bệnh trừ, quả thực so với hung thần như ta đây danh khí còn lớn hơn, thuộc hạ Cẩm Y vệ nói, danh gia kinh sư Long Nhị Chỉ rất bất mãn với ngươi, nói ngươi đoạt bệnh nhân của hắn, cũng đoạt phong đầu của hắn, còn muốn tới trước cửa nhà chúng ta mà khóc lóc kêu gào, nhưng chung quy không có gan chống đối Cẩm Y vệ, Long lão tiên sinh nghẹn một ngụm ác khí ở trong lòng không phát tiết được, nghe nói tức tới phát bệnh rồi."

Đường Tử Hòa cười nói: "Đại phu cũng là người có tay nghề, có bản lĩnh hay không, phong đầu lớn bao nhiêu, đều là dựa vào tay nghề mà nói chuyện, kỹ năng không bằng người mà còn muốn nổi bật, trên đời này lấy đâu ra việc tốt như vậy?"

Tần Kham nhìn bộ ngực nở nang của nàng ta, thở dài: "Ta vẫn thích bộ dạng hiện tại của ngươi hơn, an an phận phận, phổ độ chúng sinh, không phải đại nguyên soái vung cờ trảm tướng, cũng không phải nữ ma đầu đàm tiếu nhân gian giết người vô hình, chỉ cần như hiện tại, không tăng không giảm, rất tốt."

Đường Tử Hòa dụi mặt vào lòng hắn, không nhìn rõ vẻ mặt hắn: "Ngươi thật sự cảm thấy ta như hiện tại là tốt à? Ngươi có nghĩ tới hay không, bộ dạng ngươi thích thấy có lẽ không phải là bộ dạng mà ta muốn?"

Tần Kham ngẩn ra: "Vậy ngươi muốn cái gì?"

Đường Tử Hòa trầm mặc, một lúc sau nhoẻn miệng cười, nụ cười

đầy vẻ trêu tức và giảo hoạt, khiến người ta không phân rõ được thật giả.

"Ta á... bản thân ta thấy bộ dáng gì cũng được, có điều, ta muốn chức quan của ngươi cao hơn một chút."

Tần Kham cười nói: "Hiện giờ ta đã đứng hàng Quốc Công, cao thêm nữa thì chỉ có thể phong vương, vương khác họ của Đại Minh chúng ta không dễ phong đâu, ngươi từ bỏ hy vọng đi."

Đường Tử Hòa cười cười, ghé vào bên tai Tần Kham, dùng âm lượng chỉ có hắn mới có thể nghe thấy: "Không, so với Vương gia còn cao hơn."

Tần Kham cả người chấn động, như điện giật bật dậy khỏi ghế, hai mắt nhìn chằm chằm Đường Tử Hòa.

Hiển nhiên vị nữ Bồ Tát vạn gia sinh phật này tạo phản tới thành nghiện rồi, bất kể ngủ đông bao nhiêu năm, ý đồ tạo phản vẫn chưa từng mất đi.

"Hương Nhu, ngươi lui trước đi." Tần Kham nghiêm giọng phân phó.

Hương Nhu rất mẫn cảm nhận thấy được không khí trong lương đình không tồi, vội vàng thi lễ với hai người rồi rời khỏi lương đình.

" Những lời này ta hôm nay coi như không nghe thấy, sau này cũng không muốn nghe nữa." Tần Kham nhìn chằm chằm khuôn mặt không có dấu vết thời gian của Đường Tử Hòa, vẫn diễm lệ như xưa, rất nghiêm túc gằn từng chữ."

Đường Tử Hòa không hề sợ hãi nhìn: "Cho dù là vị cực nhân thần, chung quy vẫn bị hoàng đế nắm giữ sinh tử, cho dù hoàng đế sủng tín ngươi cả đời, ngươi có dám vỗ ngực nói con cháu Tần gia mãi mãi không thất sủng không? Đương kim hoàng đế không có con nối dòng, thần tâm dân tâm rung chuyển bất định, nếu ngươi có ý muốn vấn đỉnh, lúc này chính là..."

Tần Kham cả giận nói: "Mấy năm nay ta đã nhiều lần bảo ngươi vào Báo Phòng khám cho bệ hạ vì sao mãi vẫn không có con nối

dòng, ngươi nhiều lần thoái thác không chịu. Thì ra là ngươi cố ý."

Chương 712: Giai nhân trong tường (2)

Đường Tử Hòa cúi đầu không nói gì, hiển nhiên là ngầm thừa nhận.

Tần Kham lộ ra mấy phần tàn khốc hiếm thấy: "Đường Tử Hòa, thu hồi tâm tư không phù hợp quy tắc của ngươi đi, sau này đừng ở trước mặt ta nói những lời như thế! Ta một chữ cũng không muốn nghe!"

Đường Tử Hòa mấp máy môi, muốn nói lại thôi, nhưng mà ánh mắt của Tần Kham lại nghiêm khắc tới khiếp người, Đường Tử Hòa do dự một lát, cuối cùng gật gật đầu, bộ dạng phục tùng cúi đầu nói: "Được, ngươi không muốn nghe thì sau này ta sẽ không nói nữa."

Cố gắng quên đi những lời nói đại nghịch bất đạo đó của Đường Tử Hòa, Tần Kham ra khỏi trạch viện. Cẩm y Giáo úy đứng ở cửa động tác đồng loạt án đao làm lễ, Tần Kham mặt nhìn thẳng lên kiệu.

Kiệu lắc lư mà đi, Tần Kham ngồi bên trong kiệu, tâm tình cũng phập phồng theo.vừa nhắm mắt lại, Trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt đầy mê hoặc của Đường Tử Hòa.

"Đúng là yêu nữ." Tần Kham cười khổ.

Sau khi binh bại Phách Châu, Đường Tử Hòa dùng diệu kế đào thoát khỏi tay quan binh, mấy năm nay trôi nổi như lục bình. Từ đó không còn nhắc tới tạo phản nữa, Tần Kham vốn cho rằng nàng ta thật sự đã bỏ cuộc, cho tới hôm nay hắn mới từ trong đáy mắt nàng ta phát hiện sự không cam lòng và dã tâm đã yên lặng hơn mười năm.

Nàng ta từ nhỏ đã chính là người tạo phản, từ nhỏ được Bạch Liên giáo thu dưỡng, sống nương tựa lẫn nhau với trưởng lão Bạch Liên giáo trong thành Thiên Tân, nàng ta được giáo huấn tư tưởng mưu

nghịch gần hai mươi năm, loại tư tưởng này ở trong đầu nàng ta có thể nói f thâm căn cố đế, cho dù bị triều đình đánh bại mấy lần, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời khiến nàng ta ẩn nhẫn ngủ đông, chứ không chịu từ bỏ ý đồ thay đổi triều đại.

Theo tính tình ngoan độc của Tần Kham, bên cạnh nếu xuất hiện loại người nguy hiểm này, hắn tất nhiên sẽ không chút lưu tình hạ lệnh tru sát, bóp chết mối họa trong trứng nước.

Nhưng mà Đường Tử Hòa lại không phải là người khác, nàng ta sớm chiều ở chung với mình, đã có tình cảm vợ chồng hơn mười năm, Tần Kham làm thế nào mà hạ thủ cho được.

Vò tóc cáu kỉnh, làm thể nào để cải tạo nữ phản tặc luôn coi tạo phản là nhiệm vụ cả đời của mình thành lương dân trung quân ái quốc, thật sự là một vấn đề lửa sém lông mày nhưng khó khăn còn hơn cả mọc cánh bay lên trời.

Lúc Trong đầu đang miên man suy nghĩ, ngoài kiệu truyền đến thanh âm cung kính của thuộc hạ

" Công gia, đã đến Báo Phòng."

Phó sứ chọn phi không thể làm không, nếu chọn ra năm mươi vị chuẩn phi tử cho Chu Hậu Chiếu, cho dù Chu Hậu Chiếu không nhìn trúng một ai thì phải chọn một người cao nhất trong đám người lùn làm phi tử hậu cung.

Nói thật, loại chuyện dẫn mối này Tần Kham rất không muốn làm, cho dù là dẫn mối cho hoàng đế, hắn cũng không thấy nó là vinh quang, nhưng nếu Chu Hậu Chiếu phái hắn làm chuyện này, không muốn làm cũng phải làm.

Tần Kham là người quen của Báo Phòng, quân sĩ gác cửa chỉ nhìn hắn một cái, ngay cả yêu bài cũng không kiểm tra mà lui về phía sau một bước án đao làm lễ, mời Tần Kham vào.

Vận mệnh của Báo Phòng rất khác với hoàng cung, vào cửa chính là một hồ nước rộng như biển, lúc mới xây là dẫn nước ở Tây Hoa trì ngoài Báo Phòng vào, trên hồ xây nhà thuỷ tạ lương đình, còn có một chiếc thuyền để cho Chu Hậu Chiếu khi nhàn hạ thì du hồ

ngắm cảnh, vốn Chu Hậu Chiếu hứng trí bừng bừng định trang bị mười khẩu pháo lên thuyền, rảnh rỗi thì ở trên thuyền xoạc Lưu Lương Nữ, thuận tiện nhắm vào kim điện hoàng cung bắn một phát, để tăng cường ý thức nguy cơ sống trong gian nan khổ cực chết trong yên vui của các đại thần, Tần Kham sợ tới nỗi muốn tự tử trước mặt hắn, thế là hắn mới phẫn nộ từ bỏ.

Tần Kham tâm sự trùng trùng sau khi vào Báo Phòng thì mắt không chớp bước thẳng về phía trước, trong đầu vẫn dang nghĩ về kế hoạch cải tạo nữ phản tặc.

Lơ đãng giương mắt nhìn, thấy ven hồ có hai hàng hoạn quan và cung nữ, trong lương đình có một vị nữ tử tay áo phớt phơ đang ngồi, nữ tử mặt mang theo vẻ buồn bã, tay đỡ má nhìn mặt hồ lấp lánh tới nhập thần, tâm tư thì không biết bay về đâu.

Cước bộ Tần Kham khựng lại, than thầm một tiếng trong lòng, cuối cùng vẫn kiên trì đi vào lương đình, khom người thi lễ v nàng ta.

" Thần, Tần Kham, tham kiến quý phi nương nương."

Nữ tử này chính là Lưu Lương Nữ, mười năm trước được Chu Hậu Chiếu cưới vào cung, tới năm sau thì chính thức được sắc phong là quý phi.

Suy nghĩ của Lưu Lương Nữ bị cắt ngang, mắt đẹp nhướn lên, thấy Tần Kham đứng trước mặt nàng ta thì vội vàng đứng dậy gật gật đầu: "Tần Công Gia miễn lễ."

Tần Kham đứng thẳng dậy, cười nói: "Thần quấy rầy nhã hứng của nương nương, thật sự có lỗi, thần muốn yết kiến bệ hạ có việc muốn bẩm, giờ xin cáo lui."

Tần Kham xoay người định rời khỏi, Lưu Lương Nữ bỗng nhiên hô khẽ: "Tần Công Gia dừng bước..."

" Nương nương có gì phân phó?"

Lưu Lương Nữ nhìn hắn, lẳng lặng nói: "Nghe nói Tần Công Gia gần đây được bệ hạ cho làm phó sứ chọn phi, không biết trong những phi tử đợi chọn này, ai là người trúng ý của Tần Công Gia

được kề cận bên gối bệ hạ?"

Tần Kham cười khổ than thầm, chuyện nên hỏi thì không thể trốn tránh được, hôm nay trước khi ra cửa thật sự nên xem hoàng lịch.

"Việc chọn phi, thần chỉ là phụng chỉ mà làm, hơn nữa trong việc này người xuất lực nhiều nhất chính là Lễ bộ Mao thượng thư và du kích tướng quân Tuyên phủ Giang Bân..." Tần Kham không hề áy náy bán đứng Mao Trừng và Giang Bân ngay.

Lưu Lương Nữ cười chua chát, ánh mắt lại vẫn trong suốt, giống như có thể nhìn thấu sương mù.

"Nhiều ngày rồi chưa tới phủ bái vọng Đỗ gia tỷ tỷ, nàng ta gần đây có khỏe không?" Lưu Lương Nữ thay đổi đề tài.

"Nhờ phúc của nương nương, nội nhân vẫn khỏe."

Lưu Lương Nữ thở dài, ánh mắt lại quay về mặt hồ lấp lánh, vẻ sầu bi ai oán trên mặt càng rõ ràng.

"Hắn từng nói muốn giống như phụ hoàng, cả đời chỉ chung tình với một vị nữ tử, mười năm nay, hắn quả thật có thể làm được... Hắn là hoàng đế, trời sinh tọa ủng tam cung lục viện, mười năm nay hắn lại chỉ độc sủng một mình ta, dĩ nhiên là đã phi thường hiếm có rồi, đúng không?"

Tần Kham mắt nhắm hờ, lại không dám đáp lời.

"Một nữ nhân có thể được trượng phu sủng ái mười năm, kỳ thật đã là phúc phận kiếp trước tu luyện rồi." Lưu Lương Nữ lẩm bẩm nói, cũng không biết là đang nói với Tần Kham hay là đang an ủi mình.

Tần Kham thở dài nặng nề: "Nương nương, bệ hạ... Chung quy vẫn là hoàng đế."

"Đúng vậy, hắn chung quy vẫn là hoàng đế, hắn đời này còn có rất nhiều đại sự phải làm, có rất nhiều trách nhiệm phải gánh, mà ta, đời này lại chỉ có hắn, hắn là toàn bộ của ta, chiếm trọn mỗi một ngóc ngách trong lòng ta." Lưu Lương Nữ nói xong hốc mắt đỏ lên, hai hàng nước mắt thuận theo má chảy xuống.

"Có đôi khi ta thật sự rất hận hắn, hận hắn vì sao lại cứ là hoàng đế, vì sao hắn không phải là tiểu nhị vô ưu vô lự trong tửu quán khi xưa, mỗi ngày ở trong cửa hàng hi hi ha ha chạy đi chạy lại nói chuyện phiếm với khách nhân, ta thì ở bên cạnh múc rượu làm thức ăn, sau khi đóng cửa thu dọn thì về nhà, cùng nhau đếm mấy văn tiền hôm nay kiếm được, sau đó cẩn thận cất tiền đi, nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc."

Chương 713: Khổ nhục hóa nguy

Tần Kham vẫn đứng trong lương đình không nói một lời, lẳng lặng nhìn Lưu Lương Nữ khóc, tâm tình của hắn cũng rất trầm trọng.

Ai cũng đúng, ai cũng không thể trách móc.

Lưu Lương Nữ xuất thân bần hàn, nàng ta cần cuộc sống an ổn bình thản, có thể bần cùng, nhưng không thể thiếu sủng ái.

Chu Hậu Chiếu cũng không hoa tâm, chọn phi là là do bị ép, hắn không thể cô phụ cơ nghiệp tổ tông.

Văn võ Cả triều chữ trung đứng đầu, hậu tự của thiên gia so với hậu tự của bản thân thì quan trọng hơn nhiều, hoàng tộc phải sinh sản truyền thừa, đây là quan niệm trăm ngàn năm qua nho gia dạy dỗ, Khổng phu tử trùng sinh cũng không thể xoay chuyển.

Đều là người bị hại, lại không tìm ra một hung phạm, bởi vì hung phạm ở trong đầu mỗi người, vô ảnh vô hình, lại gây hại cho mọi người.

" Lưu nương nương, sẽ không có chuyện có người mới thay người cũ đâu, nương nương và bệ hạ trải qua mười năm ân ái, chẳng lẽ còn không biết tâm tính của bệ hạ hay sao? Chúng thần đề nghị chọn phi cũng là hành động bất đắc dĩ, dù sao giang sơn lớn như vậy không thể không có người thừa kế, bệ hạ có long tử mới có thể an định tâm của thần dân thiên hạ, mới có thể khiến quốc gia này thông thuận vững vàng tiến về phía trước, mới có thể khiến man di phiên bang tiếp tục kính sợ. Lưu nương nương, bất luận hậu cung của bệ hạ có thêm bao nhiêu phi tử, nương nương vẫn là nữ nhân mà bệ hạ yêu nhất, đừng quên mười năm trước, bệ hạ theo đuổi nương nương vất vả thế nào, nương nương là nữ nhân đầu tiên cũng là nữ nhân duy nhất bệ hạ yêu."

Những lời này Tần Kham nói rất vất vả, ánh mắt hắn nhìn Lưu Lương Nữ vẫn trong suốt vô tà, hắn biết những lời nói của mình

không phải là an ủi, mà là sự thật.

Sự thật cho dù bất đắc dĩ, nhưng vẫn phải chấp nhận.

Lưu Lương Nữ trầm mặc, nàng ta chỉ là ứ đọng trong lòng, chứ cũng không phải là người ngang ngược, gả cho một vị đế vương trên vạn người, kết quả hôm nay thật ra cũng đã sớm nằm trong dự đoán của nàng ta, chỉ là một ngày này thật sự đến rồi, nhất thời tâm tình vẫn có chút đau buồn.

Cười Buồn bã. Lưu Lương Nữ quay đầu nhìn mặt hồ lấp lánh, nói: "Cũng lạ là ta mấy năm nay không chịu cố gắng, không thể sinh nhất nam bán nữ cho hắn, đây cũng là mệnh. Tần Công Gia, nếu việc đã đến nước này, ta phải nhờ ngươi bỏ nhiều công sức trong việc chọn phi, đừng để những kẻ hiểm độc có thể nhân thời cơ, nghe nói lúc chọn phi có nữ tử họ Vương cấu kết với Bạch Liên tà giáo, thiếu chút nữa thì được chọn vào cung, nếu thật sự để nàng ta tùy thị khống chế bệ hạ. Tính mạng của bệ hạ sẽ nguy hiểm, không thể để chuyện như vậy xảy ra, tất cả nhờ vào Tần Công Gia."

"Vâng, thần tất sẽ khuynh lực chọn lọc, tuyệt đối sẽ không để sai lầm tương tự xảy ra, Lưu nương nương bảo trọng. Thần cáo lui."

Lưu Lương Nữ gật gật đầu, Tần Kham rời khỏi lương đình.

Đứng cạnh nhà thủy tạ, Tần Kham quay đầu nhìn bóng dáng cô độc tịch liêu của Lưu Lương Nữ, thầm thở dài trong lòng.

Khi ra khỏi Báo Phòng thì trơi đã tối.

Cho dù Chu Hậu Chiếu không vui, Tần Kham vẫn phải chọn từ năm mươi nữ tử trúng tuyển ra tám vị chính phi. Các nàng đều là nữ nhi của tiểu quan tiểu lại hoặc là cống sinh cử nhân từ các phủ huyện Bắc Trực Đãi, sau khi xảy ra chuyện Vương Giám, Hán Vệ điều tra năm mươi nữ tử này cẩn thận hơn, mấy ngày nay Hán Vệ đề kỵ tứ xuất, tổ tông mười tám đời của năm mươi nữ tử này đều được điều tra rõ ràng, ai tổ tiên có vết nhơ đều bị bài trừ, chân chính được đưa lên nà của Chu Hậu Chiếu chờ hắn chọn thực tế chỉ có không đến ba mươi người.dưới sự cố gắng khuyên bảo của Tần Kham, Chu Hậu Chiếu cuối cùng đành không cam lòng tùy tiện

chọn ra tám vị chính phi trong ba mươi người.

Tảo triều ngày mai, chắc trên mặt các đại thần sẽ có thêm ít nụ cười. Bởi vì cuối cùng được đợi được hoàng đế bệ hạ có thể giống như một con thỏ hoang của Úc chạy chung quanh lai giống, loại cảm giác này so với tự bọn họ sinh hoạt vợ chồng còn thích hơn.

Về phần bệ hạ có mệt hai không thì không phải trong phạm vi lo lắng của các đại thần, dù sao đây là một chuyện sung sướng cỡ nào, kêu khổ kêu mệt là rất không nên.

Tâm tình của Tần Kham rất phức tạp, lúc này hắn lờ mờ có chút hối hận, lúc trước các đại thần gián ngôn chọn phi, mình rốt cuộc có nên đứng ra phản đối hay không, ai cũng nói thiên gia vô tình, chẳng lẽ vì chuyện sinh sản, đế vương nhất định phải trải cái giá là hy sinh tình yêu đích thực của mình sao?

Đinh Thuận mặc cẩm bào đẩu ngưu lẳng lặng đứng ngoài Báo Phòng chờ, thấy Tần Kham đi ra, Đinh Thuận vội vàng bước lên đón.

"Công gia hồi phủ hay là về Bắc trấn phủ ti?"

Tần Kham liếc hắn một cái: "Có việc gì à?"

Đinh Thuận cười nói: "Thuộc hạ quả thực có việc muốn bẩm báo."

"Nói đi."

"Buổi chiều hôm qua, Giang Bân vào Báo Phòng, quỳ gối ngoài đại điện thừa nhận tội lơ là của hắn với bệ hạ, nói là kết giao nhầm người, bị tặc nhân lợi dụng."

Tần Kham nhíu mày: "Bệ hạ nói như thế nào?"

"Bệ hạ lúc ban đầu thì không để ý đến hắn, dù sao Bạch Liên giáo cũng là gai độc trong lòng bệ hạ, lúc ấy bệ hạ mặt rồng giận giữ, hạ chỉ nhốt phủ Thuận Đức Vương Giám Chi và nữ nhi của hắn vào đại lao hình bộ, về sau lại sửa ý chỉ, giải họ vào chiếu ngục, người mà bệ hạ tự mình hạ lệnh nhốt vào chiếu ngục, tuyệt nhiên là không còn đường sống, mà Giang Bân là phó sứ chọn phi lại câu kết làm bậy với dư nghiệt của Bạch Liên giáo, bệ hạ há có thể

không giận?"

Tần Kham thất vọng thở dài: "Nhưng về sau bệ hạ vẫn tha thứ cho Giang Bân, đúng không!"

Đinh Thuận cũng thở dài: "Bệ hạ quá mềm lòng, chắc lúc trước ở Ứng Châu chi chiến, Giang Bân ở trước mặt bệ hạ cũng lập hạ công lao không nhỏ, cho nên bệ hạ vẫn rất coi trọng hắn, về sau thấy Giang Bân ở ngoài Báo Phòng dập đầu tới trán chảy máu tươi ròng ròng, bộ dạng thật sự là vô cùng thê thảm, bệ hạ liền tha thứ cho hắn, không chỉ như vậy, còn ban cho hắn trăm lượng hoàng kim, một hoa trạch nội thành bắc kinh sư, quả nhiên là hoàng ân mênh mông cuồn cuộn."

Trên mặt Tần Kham hiện lên mấy phần lo lắng: "Vốn tưởng rằng ở trong chiếu ngục ép cung Vương thị để lấy chứng cứ khống chế Giang Bân, khiến hắn sau này không dám càn rỡ nữa, ai ngờ Giang Bân này dùng một chiêu khổ nhục kế phá giải tình thế nguy hiểm, người này tâm trí bình tĩnh tàn nhẫn, không thể coi thường, cứ để kéo dài, không biết khi nào thì cánh chim của hắn sẽ đầy đặn."

Trên mặt Đinh Thuận lộ ra một tia tàn khốc: "Công gia, nhân lúc Giang Bân vừa tới kinh sư chưa vững chân, hay là để thuộc hạ an bài bất ngờ cho hắn, dù sao địa phương nguy hiểm như kinh sư, mỗi ngày đều sẽ phát sinh rất nhiều bất ngờ."

Tần Kham thở dài: "Không được, bệ hạ sủng tín hắn như vậy, hắn sao có thể xảy ra bất trắc?"

Dừng một chút, Tần Kham lại nói: " Tiền Ninh thế nào rồi?"

" Tiền Ninh vẫn ở Thiên hộ sở nam thành chờ Công gia triệu kiến."

" Tiền Ninh này làm việc quả thật không tồi, chuyện Vương Giám Chi làm rất đẹp không để lại dấu vết. Ngay cả ta cũng không nhịn được mà phải trầm trồ khen ngợi hắn, thế này đi, ngày mai bảo Kinh lịch ti xuất điều lệnh, thăng cho hắn làm ngũ phẩm trấn phủ sứ."

Đinh Thuận ngẩn ngơ, vội vàng nói: "Công gia, Tiền Ninh này làm việc không tồi, nhưng tâm tính lại không tốt lắm, chúng ta không

thể để mặc cho hắn phát triển được."

Khóe miệng Tần Kham cong lên: "Không sao, cứ cho hắn cái hàm đầu trấn phủ sứ, rồi phái hắn tới Nhật Bản, để Tổng binh Thần Cơ doanh Tôn Anh tiết chế là được. Bất kể hắn làm quan lớn cỡ nào thì chung quy vẫn ở yt lòng bàn tay ta."

Đinh Thuận vui vẻ nói: "Công gia cao minh."

Chương 714: Chính Đức thương tình (1)

Trở lại phủ đã là lúc cầm đèn, ngoài cửa lớn phủ Quốc Công đã treo hai ngọn đèn lồng mờ mờ, hai hàng thị vệ xếp thành hình cánh nhận ngoài cửa lớn, đứng nghiêm án đao, vô hình trung dã khiến phủ Quốc Công càng uy nghiêm trang trọng hơn.

Tần Kham ra khỏi kiệu quan, ở chỗ tối ngoài cửa có bóng người chợt lóe, thị vệ bên cạnh khẩn trương nắm chuôi đao ở thắt lưng thì bị Tần Kham cười cười xua tay.

Bóng người chợt hiện là người quen, nhưng vị người quen này lại cố tình biểu hiện ra bộ dạng không quen với Tần Kham.

" Hạ quan Đường Dần, tham kiến..."

Tần Kham ngửa đầu nhìn trời, căn bản giống như không nhìn thấy Đường Dần, miệng lẩm bẩm: "Quan nhi Kinh sư càng lúc càng không quy củ. Dám đến chặn người trước cửa phủ Quốc Công. Người đâu, bắt tên tiểu quan lục phẩm này vào chiếu ngục, bổn quốc công hoài nghi hắn muốn trộm mộ."

Hai gã thị vệ nén cười một trái một phải kẹp cánh tay Đường Dần.

Từ sáu năm trước, tài tử phong lưu Đường Dần cũng không còn phong lưu nữa, thay đổi thói quen cao nhã suốt ngày lưu luyến thanh lâu, tới cửa cầu Tần Kham kiếm một chức quan cho hắn, lý do ngoài mặt là hắn đã chán đi lại trong bụi hoa, áo xanh không dính dư hương, quyết định hồi tâm làm quan để rạng rỡ tổ tông.

Đáng tiếc lý do này lọt vào trong tai một kẻ chuyên lấy lòng tiêu nhân đo bụng quân tử như Tần Kham thì tất nhiên là một chữ cũng không tin. Năm nay Đường Dần đã bốn mươi tuổi, dựa theo hành vi phóng đãng không hề tiết chế của hắn bốn mươi năm nay, hàng đêm sống cuộc sống dâm đãng của tân lang cho thấy, Đường Dần e là muốn phong lưu cũng không phong lưu được nữa rồi, đại Đường huynh có lòng giết giặc, tiểu Đường huynh lại không có sức

hồi thiên, biết phải làm sao đây.

Tần Kham đối với bằng hữu trước nay đều nguyện ý dẫn dắt, bất kể nguyên nhân gì, nếu Đường Dần biến thành cầu tiến, Tần Kham tất nhiên sẽ vui vẻ thanh toàn, có điều Đường Dần này không chỉ cổ hủ, hơn nữa thanh cao ngạo khí, là tính tình người đọc sách Đại Minh điển hình, nếu để hắn vào quan trường, loại tính tình này e là không được mấy ngày sẽ bị những lão hồ li trên triều đường cắn cho ngay cả cặn cũng chẳng còn.

Thế là Tần Kham trái lo phải nghĩ, bỏ đi mặt mũi cầu chỉ cho Chu Hậu Chiếu, trong sự không tình nguyện của Chu Hậu Chiếu, cuối cùng cho Đường Dần làm Quốc Tử Giám thừa, quan giai từ lục phẩm, đại khái là tương đương với chủ nhiệm lớp học.

Đêm nay Đường Dần dùng thân phận quan chức tới cửa phủ Ninh Quốc Công, chỉ là quan nhi lục phẩm thì e là ngay cả lão đầu nhi gác cổng của phủ Quốc Công cũng chẳng muốn thấy hắn.

Hai gã thị vệ kẹp tay Đường Dần, Đường Dần sợ quá: "Tần Công Gia hiểu lầm rồi, hạ quan không phải là người xấu."

Tần Kham vẫn lỗ mũi hướng lên trời: "Ngươi là người phương nào? Bổn quốc công trước nay không gặp quan viên dưới tứ phẩm."

Đường Dần quýnh lên, cuối cùng phúc chí tâm linh, lớn tiếng nói: "Ê! Tần Kham, Tần hiền đệ, ta là Đường Dần, Cô Tô Đường Bá Hổ đây."

Đổi lại cách xưng hô, sắc mặt Tần Kham cuối cùng cũng dễ nhìn hơn một chút, chứng mất trí nhớ lập tức khỏi hẳn, chăm chú nhìn hắn, giống như giờ mới nhận ra Đường Dần, vẻ mặt ngạc nhiên: "Ối chà, thì ra là Đường huynh, lâu rồi không gặp! Sau này tới nhà của ta chớ có xưng là hạ quan, quan từ lục phẩm mà xuất hiện ngoài phủ Quốc Công bình thường sẽ bị đánh chết tươi đó."

Tuổi tác lớn dần, năm tháng lấy đi sự bồng bột tuổi thanh xuân, đồng thời lại ban cho hắn sự ổn trọng và rộng lượng.

Tần Kham và Đường Dần lúc trước ngay cả chỗ ở cũng không có,

giống lữ nhân, giống du tử, nhìn thì tiêu sái không ràng buộc, nhưng mỗi ngày ngủ dậy ra khỏi cửa phòng, thấy những khuôn mặt xa lạ trong khách điếm, cùng ở dưới một mái hiên, nhưng chẳng ai liên hệ với ai, giống như nước chảy bèo trôi.

Mười năm rồi, mọi người rakhoir khách sạn trong thành Thiệu Hưng đó, đều tự bôn ba nơi trần thế, hiện giờ Tần Kham đã thành quyền thần trọng khí dưới một người trong tòa giang sơn to lớn này, mà vị tài tử phong lưu Đường Dần này cũng thành tấm bia to được vô số cống sinh học sinh của Quốc Tử Giám ngước nhìn.

Địa vị cao, tâm cảnh thay đổi, may mắn mà tình bằng hữu giữa nam nhân vẫn như năm đó, đơn giản mà thâm hậu.

Đường Dần cảm thấy mình rất phạm tiện, hơn nữa loại phạm tiện này không có ai ủng hộ, thế là hắn cũng thay đổi thái độ, nam nhân nên là chính mình thì tốt hơn.

Thế là Đường Dần không còn là hạ quan nữa, biến hóa nhanh chóng thành bạn của Tần Kham, giữa bằng hữu không cần khách khí, nếu không sẽ thành kẻ xa lạ, mà như thế thì sẽ bị các thị vệ của phủ Quốc Công đánh chết.

Rất mãnh liệt đẩy Tần Kham ra, Đường Dần đi trước bước vào cửa lớn, sau khi vào tiền đường thì rất khí thế vỗ mạnh bàn.

" Người đâu, dâng trà cho ta, trà tốt nhất ấy nhé, phải là Tước Thiệt mà huyện Đô Quân mới thượng cống, ngoài ra thì gói cho ta hai cân, đợi lát nữa ta mang về."

Nha hoàn Tiền đường hoảng sợ nhìn Đường Dần, lại do dự nhìn về phía Tần Kham, phát hiện lão gia nhà mình rất hòa thuận với vị ác khách này, không hề có ý cắt hắn thành tám mảnh, nha hoàn rất có nhãn lực hơi cúi người, vội vàng lui ra chuẩn bị.

Tần Kham cười khổ: "Đường huynh, tuy nói bằng hữu quý ở hiểu nhau, quý ở cùng chung hoạn nạn cùng nhau hưởng phúc, nhưng cũng không thể quá không coi mình là người ngoài. Năm ngoái hạn lớn, Tước Thiệt huyện Đô Quân cống cho kinh sư tổng cộng không đến bốn mươi cân, bệ hạ cắn răng chịu đau chia cho ta năm cân, ngươi vừa mở miệng một cái là đòi ta hai cân, loại hành vi này có

phải rất không biết xấu hổ hay không?"

Đường Dần chớp mắt một cách vô tội: "Tự ngươi nói mà, không thể quá khách khí với bằng hữu. Bằng không sẽ bị đánh chết, vả lại ta còn là đại cữu ca trên danh nghĩa của ngươi đấy."

Tần Kham bỗng nhiên phát hiện mình cũng phạm tiện, để tên thư sinh trung niên này ngoan ngoãn hành lễ xưng hạ quan với mình sung sướng cỡ nào chứ, sao lại cứ phải bắt hắn không khách khí.

"Có việc gì thì nói đi, còn không thì mau về Quốc Tử Giám dạy trẻ con đi, ta rất bận." Nha hoàn vừa dâng nước trà. Tần Kham liền rất ghẻ lạnh bưng chén trà lên, tư thế tiễn khách khẩn cấp.

" Có việc, có hai việc."

"Nói đi."

"Thứ nhất, thân muội muội thất lạc nhiều năm của ta gần đây thế nào?"

Tần Kham nheo mắt lại: "Nhờ phúc, Tử Hòa rất tốt, cửa lớn không ra cửa phụ không bước. Trừ gián tiếp giết chết một phó Chỉ huy sứ của Ngũ thành binh mã ti ra thì gần đây rất an phận thủ thường, hiền lương thục đức. Ngươi nhớ đến như phu nhân của ta là có ý gì?"

Đường Dần toét miệng, không biết là cười hay là khóc: "Ta nhớ á? Ngươi cho rằng ta muốn nhớ à? Gần đây Ngô Chỉ huy sứ của binh mã ti thành tây không biết phát bệnh gì, không chỉ tặng ta một phần lễ trọng, lại còn mỗi ngày chặn ở trước cửa Quốc Tử Giám, gặp mặt cái là đại lễ thăm hỏi. Nói một số lời lăng nhăng, mơ hồ chỉ biết là có liên quan tới Đường Tử Hòa, một giám thừa Quốc Tử Giám lục phẩm nho nhỏ như ta, được một Chỉ huy sứ của binh mã ti đối đãi như vậy, thật sự là sống không bằng chết!"

" Ngô Chỉ huy sứ của binh mã ti thành tây? Ngô Qua à?"

"Đúng vậy, Ngô Qua."

Tần Kham trầm ngâm một lát. Tiếp theo trong mắt hiện ra nét cười: "Ta nhớ là Chu phó Chỉ huy sứ tháng trước bị giết cũng là

của binh mã ti thành tây, vốn hình bộ và bộ khoái của Thuận Thiên phủ làm án này, nhưng về sau bị Cẩm Y vệ tiếp nhận thì bị bỏ rơi. Ngô Qua tặng lễ cho ngươi ngươi có nhận không?"

Đường Dần thở dài: "Ta dám nhận à? Mắt thấy sắp tới khoa khảo ba năm một lần rồi, ngày hôm trước ta nhận được công văn của Lễ bộ. Muốn ta ra một đạo sách luận đề cho khoa khảo năm nay, vào lúc mấu chốt này ta dám nhận lễ của ai chứ? Chuyện nếu bại lộ thì ta nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Tần Kham cười nói: "Đáng tiếc thật, ngươi bỏ lỡ một khoản tiền rồi, ta dám đảm bảo Ngô Qua tặng lễ cho ngươi tuyệt đối không liên quan tới khoa khảo."

" Hắn vì sao lại tặng lễ cho ta?"

" Đại khái hắn cho rằng hắn sẽ chết trong sông đào bảo vệ thành một cách không minh bạch như phó Chỉ huy sứ họ Chu kia, dù sao thì họ Chu cũng là thuộc cấp của Ngô Qua, ta nếu muốn truy cứu thì hắn có trốn cũng không được. Ta là quốc công, một Chỉ huy sứ binh mã ti nho nho nhỏ như hắn không có tư cách gặp ta, cho nên đành phải nghĩ cách trên người đại cữu ca ngươi đó."

Đường Dần giật mình, có chút hiểu hiểu: "Thì ra làm đại cữu ca của ngươi lại có lợi ích như vậy, ngẫm lại năm đó mình còn trối trái trối phải, thật sự là quá làm kiêu."

Tần Kham thở dài: "Chuyện làm kiêu ngươi đâu chỉ có làm một lần? Ví dụ chuyện hôm nay ngươi gặp ta, cũng chính là làm kiêu đó."

Đường Dần ho khan hai tiếng, rất không tự nhiên nói: "Còn có một việc nữa..."

"Nói đi."

" Vay tiền..."

" Ha ha. Ha ha ha ha... Người đâu. Tiễn khách!" Tần Kham ngửa mặt lên trời cười to, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

" Tần hiền đệ chậm đã." Đường Dần vội vàng kéo tay áo hắn, nói:

"Bằng hữu có nghĩa thông tài, hiền đệ sao có thể thấy chết mà không cứu được?"

"Nói về tiền làm tổn thương tình cảm lắm Đường huynh à, ngươi tốt xấu gì cũng là giám thừa lục phẩm, hàng năm trừ bổng lộc ra thì còn có cống sinh học sinh hiếu kính cơ mà?"

Mắt Đường Dần đột nhiên đỏ lên: "Ngu huynh năm nay đã bốn mươi tuổi mà vẫn cô đơn, đây chẳng lẽ không phải là lý do để ta tiêu tiền như nước sao?"

Tần Kham đã hiểu.

Tài tử phong lưu biến thành giám thừa già không phong lưu, một lão quang côn bốn mươi tuổi tiêu hoang cũng đáng để tha thứ, hương ôn nhu không chỉ là hố chôn anh hùng, hơn nữa còn là hố tiêu tiền.

Tần Kham không khỏi thở dài buồn bã, không vì Đường Dần, mà là vì bản thân.

Chương 714: Chính Đức thương tình (2)

Vừa lột vỏ cây cho Chu Hậu Chiếu xong, quay lại lại phải chi tiền chơi gái cho Đường Dần. Đường đường là Quốc Công mà đến mức như vậy, thật sự nên tự sát để tạ tội với thiên hạ mới đúng.

" Ngươi muốn bao nhiêu?" Tần Kham bất đắc dĩ hỏi.

Trong câu hỏi không hề có chữ "vay", mà nói thẳng là "muốn", hắn biết tính chất của chỗ bạc này trên cơ bản thì chẳng khác gì lấy bánh bao thịt đánh chó có đi không có về.

" Một vạn lượng..." Đường Dần thốt lên, sau khi nhìn thấy sát khí trào lên trong mắt Tần Kham, lập tức rất lý trí sửa lại: "Năm ngàn lượng."

" Đêm nay ở lại trong phủ ta đừng về, ngồi cả đêm vẽ cho ta mười bức xuân cung đồ, vẽ xong thì cầm bạc cút đi."

"Được." Đường Dần vui vẻ đáp ứng.

Tần Kham nhìn hắn có chút đăm chiêu: "Đường huynh, ta nghe nói Quốc Tử Giám tế tửu Lục Thâm được bổ nhiệm làm Sơn Tây đề học sứ. Chức Quốc Tử Giám tế tửu vẫn bỏ trống, Đường huynh có muốn không?"

Nói tới vị Lục Thâm này, quả thật được coi là nhân vật của triều Chính Đức, hắn là người phủ Tùng Giang Nam Trực Đãi, tiến sĩ đệ nhất nhị giáp năm Hoằng Trị thứ mười tám, cũng chính là đại tài tử xếp thứ tư tổng bảng, năm đó lúc Lưu Cẩn loạn bị biếm trích làm chủ sự Nam Kinh, sau khi Lưu Cẩn đền tội thì được phục chức, về sau vì cha chết mà có đại tang, mãn tang cũng không chủ động thượng sớ xin bổ nhiệm lại, nhưng văn võ cả triều vẫn không quên hắn. Đều thượng sớ tiến cử Lục Thâm xuất sĩ, thế là năm Chính Đức thứ tám được bổ nhiệm làm Quốc Tử Giám.

Nói tên của hắn của có vẻ xa lạ, nhưng nói tới địa danh Thượng

Hải "Lục gia chủy" thì chắc ai ai cũng biết.cái tên "Lục gia chủy" này cũng chính là mệnh danh nhà cũ của Lục Thâm.

Đường Dần vừa nghe thấy mấy chữ "Quốc Tử Giám tế tửu" thì lập tức ngẩn ra, hai mắt trợn tròn. Vẻ mặt rất kinh ngạc.

Tần Kham đành phải quay đầu đi đợi hắn khôi phục bình thường, một nam nhân già bốn mươi tuổi trên mặt xuất hiện vẻ mặt háo hức, thật sự không được gọi là cảnh đẹp ý vui.

" Quốc... Tử giám... Tế tửu?" Hô hấp của Đường Dần rõ ràng trầm trọng hơn.

Hiệu trưởng của học phủ cao nhất Đại Minh, học sinh bên trong bất kể ai trúng Trạng Nguyên hay là thám hoa bảng nhãn, đều phải xách lễ vật đăng môn tất cung tất kính dùng lễ cảm tạ. mà đây chỉ là ngoài mặt. Chức tế tửu nếu ngồi mấy năm, tương lai đào lý khắp thiên hạ, thế lực tiềm tại không biết sẽ khoa trương tới mức nào, cho dù Đường Dần muốn học con cua đi ngang khắp thiên hạ, cũng có vô số môn sinh đệ tử vì hắn mà gõ kẻnh mở đường.

Tần Kham gật đầu mỉm cười: "Không sai, Quốc Tử Giám tế tửu, Đường huynh có ý không?"

"Ta... liệu có được không?" Đường Dần gian nan nuốt nước miếng.

" Học thức của Đường huynh không bằng người à?"

Đường Dần quýnh lên: "Gian khổ học tập đọc sách thánh hiền hơn hai mươi năm, ta làm sao mà không bằng người?"

" Tài danh của Đường huynh không bằng người à?"

"Danh tài tử phong lưu Giang Nam thiên hạ đều biết!"

" Đạo đức văn chương của Đường huynh không bằng người à?"

"Bất kể kinh nghĩa, sách luận hay là thi từ, ai có thể sánh bằng ta? Khoa khảo Năm đó nếu không phải dính tệ án. Ta tất là Trạng Nguyên công đương triều."

Tần Kham lạnh lùng nói: "Vậy ngươi chột dạ cái gì?"

Mặt Đường Dần xịu xuống: "Ta kém ở tư lịch. Quốc Tử Giám tế tửu, không phải người đức cao vọng trọng thì không thể làm, ta năm nay mới hơn bốn mươi, cách đức cao vọng trọng còn kém một chút."

Tần Kham bĩu môi: "thật sự là muốn dát vàng lên mặt mình, ngươi kém dâu chỉ một chút."

Mặt Đường Dần mặt tối sầm.

Tần Kham lại cười nói: "Có điều những chi tiết này đều không trọng yếu. Quan trọng là, chỉ cần ngươi muốn làm Quốc Tử Giám tế tửu thì ta sẽ giúp ngươi lên làm."

Trên mặt Đường Dần lập tức phủ lên một loại bi thương rất gợi đòn: "Triều đường hắc ám quá."

"Biết làm sao bây giờ, ngươi có cái mặt chuyên đi cửu sau mà."

Ngoài miệng thì nói hắc ám, nhưng vẻ mặt vui sướng của Đường Dần lại bán đứng nội tâm hắn.

Tài tử phong lưu vào quan trường thì không phong lưu được nữa, luồn cúi bò lên là thiên tính của người trong quan trường, tài tử tất nhiên cũng muốn làm quan, bằng không thì năm đó việc gì phải vào kinh thi cử?

Cho dù rất vui sướng, nhưng Đường Dần vẫn thể hiện cái tác phong đáng ghê tởm của người đọc sách, nghiêm trang nói: "Thành đạt thì lo được cho thiên hạ, nghèo khó thì chỉ lo được cho thân mình, ta vốn muốn chỉ lo cho thân mình, nhưng chỉ trách thời thế lại chọn ta lo cho thiên hạ."

Tần Kham lạnh lùng cắt ngang hắn: "Yên tâm, kết cục cuối cùng của ngươi nhất định là chỉ lo thân mình."

" Vì sao?"

" Bởi vì ngươi nghèo."

Ngay cả mưa cũng không biết xuân đi.

Kinh sư ban đêm mưa to, mực nước Bình hồ ngoài Báo Phòng tăng hơn thước.

Ánh nắng sau giờ ngọ hơi gắt, khiến lương đình giữ hồ tăng thêm mấy phần nóng bức.

Lưu Lương Nữ mặc váy lục mỏng manh, tóc đen như thác nước búi cao, nàng ta nửa nằm trên lan can bạch ngọc trong lương đình, ngọc thủ nhẹ nhàng vẫy nước trong hồ, mắt đẹp như thu thủy chăm chú nhìn mặt hồ lấp lánh một cách vô thức.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lưu Lương Nữ hồi thần, nghe thấy cước bộ quen thuộc đó, thân hình đơn bạc khẽ run lên, nhưng vẫn cắn môi không quay đầu.

Một đôi tay hữu lực từ phía sau ôm lấy bả vai đơn bạc của nàng ta, nhẹ nhàng kéo nàng ta vào lòng.

"Lương nữ, nơi này nóng lắm, khéo lại bị cảm nắng, về đại điện đi, trẫm bảo cung nữ chuẩn bị đá uống cho đỡ nóng."

Lưu Lương Nữ lắc đầu: "Bệ hạ, thần thiếp thích đình này cái đình này, bốn phía toàn là nước, nhìn quanh thấy thương mang, không có chỗ nương tựa."

Chu Hậu Chiếu quýnh lên, ra sức ôm vai nàng ta, kéo nàng ta tới gần người, nhìn vào mắt nàng ta, nói: "Sao lại không có chỗ nương tựa? Trẫm không phải là chỗ nương tựa của nàng sao?"

Lưu Lương Nữ cười buồn bã: "Hôm nay có là phải, nhưng ngày mai thì không phải."

Chu Hậu Chiếu cả giận nói: "Nàng đang nói những lời vớ vẩn gì vậy! Nóng quá thành ra hồ đồ à? Trẫm vĩnh viễn là chỗ nương tựa của nàng, từ ngày trẫm cưới nàng vào Báo Phòng, nàng chính là người của trẫm, trẫm sẽ che gió chắn mưa cả đời cho ngươi."

Mắt Lưu Lương Nữ đỏ lên, ra sức nén nước mắt, miễn cưỡng cười nói: "Bệ hạ đừng trách thần thiếp, có lẽ hôm nay nóng quá, nô tì bị say nắng, cho nên hồ ngôn loạn ngữ."

Sắc mặt Chu Hậu Chiếu hơi giãn ra, trầm mặc một lúc rồi thở dài:

"Lương nữ, trẫm biết mình không đúng với nàng, gần đây đại thần trong triều nhiều lần thượng sớ, nói trẫm đã gần ba mươi mà vẫn không có con, có lỗi với cơ nghiệp của tổ tông, đây là đại bất hiếu, vốn trẫm chẳng buồn để ý đến loại tấu chương này, nhưng lần này thì khác, trong nửa tháng, tấu chương khuyên trẫm chọn phi cùng loại tới cả ngàn, ngay cả quan phủ địa phương và võ tướng Đô Chỉ Huy Sứ ti cũng gửi tấu chương vào kinh sư, thế này hiển nhiên là sau lưng có người cố ý phát động, trẫm mặc dù là thiên tử, nhưng... Thật sự không thể ném tất cả lời khuyên của văn võ quan viên thiên hạ ra sau đầu."

Mắt Lưu Lương Nữ đỏ lên, cúi đầu thấp giọng nói: "Bệ hạ đừng nói nữa, thần thiết biết cả, nô tì cũng không trách cứ gì, chỉ là thần thiếp mấy năm nay không ra gì, không sinh được long tử cho bệ hạ, giang sơn xã tắc Đại Minh không thể vô hậu, thần thiếp nếu ngay cả đạo lý ấy cũng không hiểu thì làm sao xứng làm quý phi chỉ dưới một người trong hậu cung?"

Chu Hậu Chiếu cười khổ nói: "Nàng đừng lừa tẫm, trẫm biết trong lòng nàng rất khổ sở, kỳ thật trong lòng trẫm cũng không dễ chịu gì, trẫm cả đời này chỉ muốn dồn hết toàn sức để yêu một nữ tử là nàng, năm đó cưới nàng vào cung, trẫm từng hứa với nàng tất sẽ học theo phụ hoàng cả đời chỉ yêu một mình mẫu hậu, đẻ nhân duyên kiếp này của ta và nàng trở thành một đoạn giai thoại thiên cổ, khiến vô số hậu nhân phải ngước nhìn hâm mộ, nhưng.... Trẫm là hoàng đế, ngay cả cưới vợ sinh con cũng không phải do mình quyết."

" Trẫm đăng cơ mười bốn năm rồi, mười bốn năm qua, trẫm đã làm vô số việc hoang đường, thậm chí là việc khiến vạn thế thóa mạ, theo tuổi tác lớn dần, tâm tính của trẫm cũng dần dần trầm ổn, những tật xấu thời còn trẻ có cái sửa được có cái chưa, trẫm vẫn luôn lấy phụ hoàng làm gương, muốn phục hưng Đại Minh như ông ta, trị hạ giang sơn thịnh thế như ông ta, thậm chí ngay cả cưới vợ cũng chuyên nhất, trẫm muốn làm một hoàng đế tốt, trượng phu tốt, phụ thân tốt."

Nụ cười của Chu Hậu Chiếu tràn ngập chua chát: "Nhưng, trẫm làm gì cũng không xong, thần công trong triều coi ta như cừu khấu, lưu dân thảo khấu thổ ty liên tục tạo phản, Thát Đát Ngoã Lạt hàng năm phạm biên đến giờ vẫn chưa dừng, hiện giờ ngay cả

chuyện cưới phi tử cũng không phải do trẫm quyết định."

" Trẫm mười bốn năm qua, phụ thiên hạ, phụ thần dân, cũng phụ nàng."

Chu Hậu Chiếu thất thanh khóc lớn.

Trong Mười bốn năm qua, hắn ở trong mắt người khác vĩnh viễn là tôn quý.

Đúng vậy, hắn là hoàng đế, mỗi ngày đều có vô số hoạn quan cung nữ phải hối hả ngược xuôi vì hắn, hoàng thượng rời giường, hoàng thượng thay quần áo, hoàng thượng tắm rửa, hoàng thượng dùng bữa. Chỉ cần đứng tại chỗ bất động,, bất kỳ việc sinh hoạt gì cũng sẽ được người khác hoàn thành, hơn nữa còn làm một cách cẩn thận tỉ mỉ.

Hắn giàu có nhất thiên hạ, từ ngàn năm trước lão tổ tông đã hạ định nghĩa thế này về người như hắn, "Trong thiên hạ, nơi đâu cũng là vương thổ, cho tới rìa đất, đều là vương thần", trong những lời này bao hàm bao nhiêu sự hâm mộ, cho nên từ xưa đến nay, vô số người dùng hết các loại biện pháp, bất chấp cả nguy hiểm xét nhà diệt tộc, cũng muốn ngồi lên chiếc bảo tọa đó, bởi vì nó đại biểu cho thiên địa nhất nhân, đại biểu cho chí tôn nhân gian.

Chương 715: Kinh thiên cự biến (1)

Muốn dị bảo hiếm quý, muốn ăn sơn trân hải vị, muốn cưới tuyệt sắc giai nhân. Một đạo thánh chỉ, thiên hạ đều vì một mình hắn mà động, một câu của hắn có thể thành toàn phú quý cho vô số người, cũng có thể khiến vô số người vào ngục mất đầu, đây chính là uy lực của quyền lực.

Hắn nắm giữ sinh tử của vạn vật sinh linh thế gian, hắn thậm chí có quyền lực khâm tứ phong hào, nhưng... Thiên hạ to lớn, ai có thể biết được nỗi khổ sở của vị nhân gian chí tôn này?

hắn cùng các đại thần tranh đấu giằng co suốt mười bốn năm!

Hoàng thượng không nên chơi đùa, hoàng thượng không nên xa, hoàng thượng không nên hoang đường, hoàng thượng nên cần cù chính sự, hoàng thượng nên nghe lời can gián, hoàng thượng nên sinh nhi tử, không sinh được nhi tử th không biết nạp phi à? Chân ái à? Cái gì là chân ái? Nam nhân cưới thêm mấy vợ, sinh thêm mấy đứa con trai mới là chính đạo, chân ái là thứ nực cười biết bao! Ngươi muốn học theo phụ hoàng à? Không, phụ hoàng ngươi cái gì cũng tốt, chỉ độc có chỉ cưới một hoàng hậu là nét bút hỏng lớn nhất cả đời hắn, ngươi tuyệt đối không thể học hắn.

Ai nói hoàng đế nhất định là hạnh phúc? Nếu có thể lựa chọn, Chu Hậu Chiếu thà không làm hoàng đế, hắn có thể là hoàn khố công tử, có thể là một nông phu quẫn bách vì cuộc sống, ngày mùa tranh thủ thời gian ưỡn thẳng lưng, nhắm mắt mỉm cười cảm thụ gió mát thổi tới, cũng có thể là tài tử đa tình đa tài, dùng thơ cú cẩn thận miêu tả trên giấy trắng...

Chu Hậu Chiếu nguyện ý trở thành bất kỳ ai, nhưng tuyệt đối không nên là hoàng đế, hắn không làm được hoàng đế tốt, bởi vì hắn không thể vô tình.

Chu Hậu Chiếu nói không sai, trong mười bốn năm, hắn cô phụ thiên hạ, cô phụ thần dân, vì tình.

Tình của hắn đã siêu việt hắc bạch thị phi của thế gian, cho nên hắn trọng dụng Lưu Cẩn, thân cận bát hổ nội cung, đuổi Lưu Kiện Tạ Thiên, hắn không hỏi đúng sai thiện ác, trong tiếng phản đối của văn võ cả triều cường ngạnh mở cấm biển, chỉ vì bằng hữu mà hắn tín nhiệm nhất muốn mở cấm biển.

Chu Hậu Chiếu cả đời này là thiện hay ác, trăm ngàn năm sau hậu nhân cũng không thể cho hắn một đánh giá chuẩn xác đúng trọng tâm.

Lúc này, Chu Hậu Chiếu thất thanh khóc rống trước mặt Lưu Lương Nữ, vẫn là vì tình.

Lưu Lương Nữ hoảng quá, vội vàng quỳ trước mặt hắn khóc nói: "Khiến bệ hạ đau buồn rơi lệ, là tội chết của thần thiếp, bệ hạ chớ khóc, nếu không nô tì tội lớn, đành phải chết ở trước mặt bệ hạ."

Chu Hậu Chiếu cuối cùng cũng ngừng khóc, lấy tay áo quệt nước mắt, nói: "Trẫm không khóc, nàng cũng đừng tự trách nữa, tất cả đều trẫm có lỗi với nàng, trẫm nuốt lời."

Lưu Lương Nữ thở dài: "Nô tì đã hiểu lòng bệ hạ, trong lòng bệ hạ có ta là đủ rồi, những phi tử đó cứ để họ vào Báo Phòng đi, bệ hạ đối đãi với họ cho tốt, họ nếu có thể sinh mấy long tử cho bệ hạ là công lao rất lớn, nô tì tuyệt sẽ không có nửa điểm oán thán."

Chu Hậu Chiếu lắc đầu: "Không, Báo Phòng là nhà của trẫm và nàng, trong nhà chúng ta không thể có người ngoài vào ở, tám vị phi tử đó cứ để họ vào ở trong hoàng cung đi."

Cho tới lúc này, Lưu Lương Nữ mới chính thức mỉm cười, ưu sầu và buồn khổ nhiều ngày qua trong nháy mắt đã mất sạch, trên mặt lộ ra nụ cười còn sáng lạn hơn ánh mặt trời.

Chu Hậu Chiếu nhìn chằm chằm nàng ta, mười năm, cảm tình của hắn đối với Lưu Lương Nữ chưa từng thay đổi, vẫn như rượu ngon giấu trong hầm, để càng lâu hương càng thuần, mặt mũi, thanh âm, mỗi một cái nhăn mặt mỉm cười của nàng ta đều như dính lấy tim hắn, hắn giống như diều trên trời, cam tâm tình nguyện giao dây diều vào tay nàng ta.

Mưa gió qua đi, ánh mặt trời rực rỡ.

Mái tóc Như mây dưới ánh mặt trời bật tung, Chu Hậu Chiếu kìm lòng không đậu vươn tay ra, vuốt nhẹ mái tóc nàng ta, bỗng nhiên ngây ra.

"Lương nữ, cây trâm kim phượng ngậm châu trẫm tặng nàng đâu rồi?"

Lưu Lương Nữ cả kinh, theo bản năng đưa tay lên đầu, tiếp theo nước mắt ứa ra, lo sợ không yên nói: "Nô tì... Vừa rồi rõ ràng còn ở trên đầu mà, thần thiếp."

Chu Hậu Chiếu ngây ra một thoáng, tiếp theo cười nói: "Rơi rồi thì thôi, trẫm tặng nàng cái khác."

Lưu Lương Nữ lắc đầu khóc: "Không, cây trâm đó là vật đính ước của bệ hạ và thần thiếp năm đó, là bệ hạ bỏ nửa năm tiền lương vất vả làm việc trong tửu quán ra mua, vật có hiếm quý tới mấy trong thiên hạ cũng không bằng một phần vạn của nó, bệ hạ, thần thiếp đáng tội chết, vừa rồi chắc ngồi trong lương đình, không cẩn thận để rơi xuống hồ."

Nói xong Lưu Lương Nữ vừa sợ vừa quýnh, lại khóc to.

Chu Hậu Chiếu tiến lên ôm nàng ta vào trong lòng, khe khẽ an ủi một lúc, Lưu Lương Nữ lúc này mới ngừng khóc, nhưng trên mặt vẫn phủ kín vẻ đau buồn, hiển nhiên cây trâm đó có ý nghĩa phi thường.

An ủi hồi lâu, Lưu Lương Nữ vẫn không thôi buồn, Chu Hậu Chiếu đành phải đưa nàng ta vào tẩm cung.

Sau nửa canh giờ, Chu Hậu Chiếu quay lại lương đình vừa rồi, chăm chú nhìn mặt hồ, trong mắt hiện lên vẻ kiên định, suy tư một lát, hắn bỗng nhiên vươn tay ra bắt đầu cởi đai ngọc.

Ngoài Lương đình, một đám hoạn quan cung nữ sợ quá, hôm nay đi cùng Chu Hậu Chiếu chính là ti lễ giám bỉnh bút kiêm Đốc công Tây Hán Cốc Đại Dụng.

Thấy Chu Hậu Chiếu tự dưng cởi dây ngọc, Cốc Đại Dụng quýnh

lên, vội vàng tiến vào lương đình.

" Bệ hạ muốn làm gì?" Cốc Đại Dụng bất chấp thất nghi phạm giá, dưới tình thế cấp bách tóm lấy tay Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu giật tay Cốc Đại Dụng ra, chỉ chỉ vào hồ nước ngoài lương đình, cười nói: "Vừa rồi Lương nữ không cẩn thận đánh rơi kim trâm xuống nước, trẫm đi mò nó, mang tới cho nàng ta một kinh hỉ."

Cốc Đại Dụng sợ quá: "Bệ hạ không thể! Lúc trước xây dựng hồ này quan viên Công bộ đã định hạ sâu tám trượng cho bệ hạ ngồi thuyền dạo chơi, bệ hạ sao có thể bất chấp nguy hiểm mà nhảy xuống."

Chu Hậu Chiếu không nhẹ không nặng đạp hắn một cước, cười mắng: "Cái lão cẩu tài này, coi trẫm là trẻ con năm tuổi à? Trẫm đâu phải là không biết bơi, năm đó khi trẫm còn là đông cung Thái tử, ngươi và Trương Vĩnh Lưu Cẩn chưa từng thấy trẫm bơi trong hồ à? Trẫm chính là thiên tử, có trời cao bảo hộ, nội tứ hải đều là vương thổ của trẫm, chỉ là cái hồ nhỏ thì làm gì được trẫm?"

Cốc Đại Dụng sợ tới mức mặt già trắng bệch, bùm một cái quỳ gối xuống trước mặt Chu Hậu Chiếu: "Bệ hạ, ngàn vạn lần không thể xuống hồ, ngài muốn mò cây trâm thì lão nô giờ gọi quân sĩ giỏi thủy tính đi mò, bệ hạ quý giá cỡ nào chứ, sao có thể bất chấp an nguy?"

Chu Hậu Chiếu bình tĩnh chăm chú nhìn mặt hồ, thở dài: "Nó không phải là cây trâm bình thường, đó là trẫm tiết kiệm tiền công nửa năm vào mười năm trước mua cho nàng ta, hai lượng bốn tiền, mỗi một phân bạc đều là trẫm tự tay kiếm được, nó là vật đính ước của trẫm và Lương nữ, vì việc chọn phi, Lương nữ đã thương tâm vô cùng rồi, trẫm sao có thể để nàng ta lại phải đau đớn vì mất cây trâm đính ước này?"

Cốc Đại Dụng vẫn khổ sở cầu xin: "Bệ hạ, lão nô là hoạn quan, không hiểu chuyện tình yêu nam nữ, lão nô chỉ biết là, bệ hạ chính là người cực quý trong thiên hạ, tuyệt đối không thể vì một cây trâm mà tự lao vào hiểm cảnh, bệ hạ chỉ cần chờ một lát, lão nô giờ đi tìm người tới mò."

"Đại Dụng, ngươi vẫn không hiểu, có điều trẫm cũng không hy vọng ngươi hiểu."

Giương mắt nhìn lên thiên không, giờ đã gần đến hoàng hôn, trên mặt hồ đỏ rực, nụ cười của Chu Hậu Chiếu cũng như pháo hoa nổ giữa trời đêm.

" Kiếp được làm vợ chồng với nàng ta, là trẫm có phúc, trẫm cả đời này làm vô số chuyện hoang đường, có thể lấy được nàng ta, là một chuyện đúng nhất mà trẫm từng làm, trong đời trẫm, may mắn có được nàng ta, bởi vì yêu nàng ta, trẫm không thể để thấy nàng thương tâm, nàng ta nếu thương tâm thì trẫm càng đau đớn hơn."

Sắc trời dần tối, đã tới lúc cầm đèn.

Đêm nay phủ Ninh Quốc Công đón khách, khách nhân không nhiều lắm, chỉ có một vị, Binh bộ thượng thư Nghiêm Tung.

Nửa năm trước, Nghiêm Tung phụng chỉ tuần tra biên trấn, xuất kinh tới thẳng phủ Bình Lỗ, về sau qua Đại Đồng, Tuyên phủ, Duyên Khánh, cuối cùng tuần tra Liêu Đông, biên trấn trọng yếu của Đại Minh Nghiêm Tung đều nhất nhất tuần tra qua, hôm nay cuối cùng trở về kinh sư, tới thông chính ti bàn giao quan ấn khâm sai và chức ti xong thì ngay lập tức tới Tần phủ.

Trong phòng khách Tần phủ, Tần Kham vẫy lui gia phó và nha hoàn hầu rượu, phòng khách chỉ còn hai người đối ẩm, thấp giọng đàm luận cái nhìn về đại thế triều đường và thế cục biên trấn.

" Tình thế Biên trấn rất có cải thiện.." Nghiêm Tung nhấp một ngụm rượu, cười: "So sánh với sự thối nát của biên trấn vào những năm Hoằng Trị, hiện giờ biên trấn đã tốt hơn nhiều, chủ yếu là công lao của Công gia, mấy năm nay lặng lẽ thường xuyên đổi tướng, hơn nữa mười năm qua Công gia tự mình tôi luyện từng tốp thiếu niên binh đưa vào biên trấn, đối với mấy vị Tổng đốc và Chỉ huy sứ Đại Đồng Tuyên phủ vừa mua chuộc vừa dụ dỗ, hơn mười năm qua, những tướng lãnh nên bị thay thế đều đã thay thế, tướng lãnh tân nhiệm hoặc là tâm phúc của Công gia, hoặc là người trung nghĩa cương trực công chính, không khí biên trấn đã cải thiện rất lớn."

Tần Kham cười khổ nói: "Vẫn chưa đủ, còn xa mới đủ, án năm đó Lý Sùng ám sát Mã Văn Thăng giống như mới ngày hôm qua, ta vẫn còn nhớ ra, biên trấn Đại Minh chúng ta đã thối nát tới như vậy, ta không tin trong hơn mười năm ngắn ngủi là có thể triệt để thay hình đổi dạng."

Chương 715: Kinh thiên cự biến (2)

Nghiêm Tung gật đầu: "Lần này hạ quan phụng chỉ tuần biên, cũng nhìn thấy rất nhiều người và chuyện cần sửa trị, qua mật của thám tử Cẩm Y vệ, rất nhiều biên trấn vẫn tồn tại những việc ác như uống máu binh, nô dịch binh sĩ, lén bán quân giới, những người và những chuyện này hạ quan đều đã viết vào tấu chương, đợi tảo triều ngày mai, hạ quan nhất định sẽ tố cáo họ."

Tần Kham thở dài: "May mắn có chiến thắng ở Ứng Châu của bệ hạ, trận chiến này không phải nhỏ, ít nhất cũng đổi lấy được mười năm hòa bình cho Đại Minh, mười năm mà bệ hạ tự mình kiếm về đối với Đại Minh chúng ta mà nói thì rất trọng yếu, trong mười năm này, chúng ta phải sẵn sàng ra trận, chỉnh đốn vương sư, sau mười năm, chúng ta sẽ chủ động dẫn đại quân xuất phát tới đại mạc thảo nguyên, triệt để đánh bại người Mông Cổ đã di họa Đại Minh hơn trăm năm."

Nghiêm Tung ưỡn ngực, trong mắt nổi lên quang mang hưng phấn: "Hạ quan thề chết theo Công gia, chứng kiến vương sư Đại Minh càn quét vũ nội, đãng tĩnh thiên hạ."

Tần Kham cười nói: "Cho nên, chúng ta chúng ta phải sống cho tốt, sống để nhìn thấy Đại Minh đánh bại Thát Đát Ngoã Lạt, thu lãnh thổ to lớn phía bắc về bản đồ Đại Minh, ngươi và ta có công mở mang bờ cõi tất sẽ được lưu danh sử sách, vinh quang thiên cổ."

Nghiêm Tung gật đầu thật mạnh, nâng chén ngang mày tương kính, hai người một ngụm uống cạn, nhìn nhau cười.

"Ai có thể ngờ rằng, triều Chính Đức chúng ta giàu mạnh còn hơn cả những năm Hoằng Trị, triều Chính Đức mới được xem như Đại Minh phục hưng thực sự, so sánh với tiên đế tiên đế Hoằng Trị năm đó cùng với một đám lão thần trung trực vất vả cả đời, triều Chính Đức lại được phục hưng trong tay một nịnh thần được cảthiên hạ công nhận, Tần Công Gia, trời cao đãi ngài rất hậu, nhưng cũng rất bất công với ngài."

Nghiêm Tung thở dài, hắn là thân tín tâm phúc của Tần Kham, cũng là người hiểu Tần Kham nhất, càng hiểu Tần Kham, Nghiêm Tung càng khâm phục hắn hắn, mấy năm nay những chuyện Tần Kham làm hắn đều thấy, hắn Tần Kham vì quốc gia này phải trả giá bao nhiêu tâm lực, hoàng đế hoang đường ngu ngốc, triều thần tranh đấu lẫn nhau, sĩ tử thì chỉ biết nói suông, người thực sự thay đổi quốc gia này mà lặng lẽ dùng hết ánh sáng ánh sáng cả đời, lại chỉ có được một cái danh xấu là nịnh thần.

Càng như vậy, Nghiêm Tung càng khâm phục Tần Kham.

Tần Kham cười nhạt: "Không quan tâm hơn thua, cười nhìn hoa nở hoa rụng trước đình. Ta tới thế giới này, lưng gánh sứ mệnh trầm trọng, lời nói của người bên ngoài có ảnh hưởng gì tới ta?"

Nghiêm Tung thở dài, lại nâng chén tướng kính.

Tiếng bước chân Vội vàng Vội vàng từ ngoài phòng khách truyền đến, Tần Kham nhíu mày.

Quản gia và hạ nhân của phủ Quốc Công đều biết, Nghiêm Tung là khách nhân trọng yếu của hắn, vào lúc đang dốc hết tâm tình, ai lại dám đến quấy rầy giết phong cảnh như vậy?

"Lão gia, không ổn rồi, hoạn quan trong cung có việc gấp bẩm báo." Thanh âm của quản gia ngoài sảnh mang theo mấy phần hoảng loạn.

Mày Tần Kham càng nhíu chặt, trầm giọng nói: "Chuyện gì?"

Một đạo thanh âm bén nhón như tiếng xé lụa vang lên ngoài sảnh: "Phụng lệnh của ti lễ giám Trương công công, xin Tần Công Gia mau mau vào Báo Phòng, bệ hạ người... người..."

Tần Kham cả người chấn động, đứng bật dậy, cùng Nghiêm Tung kinh ngạc nhìn nhau, phát hiện sắc mặt của nhau đều trắng bệch tới dọa người.

Vội vàng lao ra khỏi phòng khách, Tần Kham túm cổ áo tiểu hoạn quan xách hắn lên, gằn giọng nói: "Bệ hạ làm sao?"

Tiểu hoạn quan, nước mắt lưng tròng khóc lớn: "Bệ hạ lúc chạng

vạng nhảy vào trong hồ trước Báo Phòng, bị đuối nước rồi."

Trước mắt tối sầm Tần Kham trước mắt tối sầm, lập tức cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cả người lắc lưu mấy cái mới đứng vững.

Nghiêm Tung kinh hãi, tóm lấy bả vai hoạn quan lạnh lùng nói: "Đuối nước? Thiên tử là vạn thừa kim quý chi tôn, sao có thể đuối nước? Cấm vệ va các thái giá là trong cung đều chết hết cả rồi à? Vì sao không trông coi bệ hạ?"

"Bệ hạ hiện giờ ra sao rồi?"

"Bệ hạ vẫn còn hít thở, nhưng không biết vì sao mãi không tỉnh, Các Thái y của Thái y viện đều đã xem qua rồi, có điều đều thúc thủ vô sách, lúc này ba vị Đại học sĩ nội các và thượng thư đại nhân của các bộ, các công, hầu, bá trong kinh đều đã tục tập ngoài Báo Phòng chờ tin tức, Trương công công lệnh cho nô tỳ mời Tần Công Gia và Nghiêm đại nhân cùng vào Báo Phòng thương nghị chuyện quan trọng."

Tần Kham sắc mặt âm trầm như nước, ánh mắt lạnh như băng, quay đầu nhìn Nghiêm Tung đang khiếp sợ một cái, cắn răng nói: "Chúng ta tới Báo Phòng xem thế nào."

Nghiêm Tung vội vàng gật đầu, dưới sự dẫn dắt của tiểu hoạn quan, ba người vội vàng ra khỏi cửa phủ, trước khi lên xe ngựa, Tần Kham nhớ ra gì đó, xoay người nói với thị vệ ngoài cửa sổ: "Nhanh tới ngoại trạch ở thành đông, mời xin Đường cô nương tới Báo Phòng, cứu người như cứu hoả, nhanh lên."

Thị vệ ôm quyền lĩnh mệnh, không nói tiếng nào xoay người lên ngựa, ở trong bóng đêm chạy như bay mà đi.

Xe ngựa của Tần Kham và Nghiêm Tung một đường đi nhanh, chỉ mất thời gian hai nén hương đã tới trước báo Phòng.

Trước Báo Phòng đầy người là người, đứng ở trên cao nhìn chỉ thấy một mảng đầu người đông nghịt, nội các Đại học sĩ, thượng thư Thị Lang các bộ, huân quý trong kinh toàn bộ tập trung đến đông đủ, Cẩm y Giáo úy và các phiên tử Đông Tây Hán tuần tra qua lại, tướng sĩ của Đằng tương tứ vệ và đoàn doanh cầm qua

giương cung, như lâm đại địch, chung quanh chỉ thấy đèn đuốc chói lọi, còn cả những khuôn mặt đầy vẻ lo âu, trước cửa cung đè nén không khí khẩn trương, ép cho người ta không thở nổi.

Tần Kham và Nghiêm Tung vừa xuống xe ngựa, một đám đại thần và huân quý ùa lên vây, có người lo lắng giậm chân, có người mắng to hôn quân hoang đường, còn có người gân cổ hét đây là là âm mưu, tất có tặc nhân thiết kế hành thích vua, vân vân.

"Các vị đại nhân, yên lặng!" Thủ phụ Nội các Dương Đình Hòa hô to một tiếng.

Chấp sát thiên hạ hơn mười năm, uy tín của Dương Đình Hòa trong các triều thần vẫn rất lớn, hét một cái là các đại thần đại mồm năm miệng mười phải im bặt? Sau đó vô số ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt âm trầm của Tần Kham.

Lăn lộn trong triều đường đục ngầu này hơn mười năm, không thể không thừa nhận, địa vị của Tần Kham đã hết sức quan trọng, bị người mắng cũng được, bị người hận cũng được, hiện giờ trong triều đường không có một ai dám coi khinh sự tồn tại của hắn.

Vội vàng chắp tay với các đại thần chung quanh, Tần Kham nhìn Dương Đình Hòa trầm giọng nói: "Bệ hạ tỉnh chưa? Thái y nói thế nào?"

Dương Đình Hòa thở dài: "Bệ hạ vẫn chưa tỉnh, Thái y ở trước cửa Báo Phòng ra ra vào vào, tuy rằng một chữ cũng không nói, nhưng lão phu thấy sắc mặt của bọn họ, chỉ sợ có chút không ổn..."

Trong lòng Tần Kham trầm xuống, sắc mặt càng tối tăm.

Nhìn các đồng liêu đang lo âu chung quanh, Tần Kham áp chế kinh hoàng trong lòng, gượng cười nói: "Cát nhân tất có thiên tướng, bệ hạ không phải tướng chết non, tất có trời cao bảo hộ, chỉ cần còn thở là không sao rồi, chứng tỏ còn cứu được, tỉnh lại chỉ là chuyện sớm hay muộn, chư vị đồng liêu đừng hoang mang, lúc này không thể tự loạn trận cước, dẫn tới thần dân thiên hạ khủng hoảng."

Dương Đình Hòa cũng gật đầu nói: "Tần Công Gia nói không sai, bệ hạ vẫn còn hô hấp, có lẽ tình huống không quá xấu, chư vị cứ yên

tâm."

Chương 716: Tử Hòa vào cung

Tần Kham và Dương Đình Hòa đều nói rất thoải mái, nhưng trong lòng lại hết sức trầm trọng.

Dương Đình Hòa là ân sư thụ nghiệp của Chu Hậu Chiếu, tình cảm thầy trò hơn hai mươi năm và tình cảm quân thần hơn mười năm ở trong lòng, lúc này Dương Đình Hòa trong lòng buồn thế nào không ai biết, không chỉ như vậy, là thủ phụ nội các, còn có một vấn đề ác liệt các đang bày ra trước mắt.

Nếu Chu Hậu Chiếu không tỉnh lại, hoặc là... Long ngự quy thiên, ai ai sẽ là quân chủ Đại Minh đời tiếp theo? Chu Hậu Chiếu không có con nối dòng, Vĩnh Lạc nhất mạch truyền thừa hơn một trăm năm, đến đây là hoàn toàn cắt đứt, nếu phải chọn người thừa kế ngôi vị hoàng đế, chỉ có thể do nội các khởi xướng đình nghị, từ gia phả của Chu gia chọn một vị hoàng thân cùng thế hệ huyết mạch gần nhất, cũng chính là đường huynh hoặc là đường đệ của Chu Hậu Chiếu để kế thừa.

Bát kể có tiếp nhận hay không, có một sự thật đáng sợ đang xảy ra trước mặt mọi người, nếu Chu Hậu Chiếu không thể tỉnh lại, trời Đại Minh phải đổi.

Lúc này trước cửa Báo Phòng, ánh mắt của tất cả triều thần toàn bộ tập trung trên người đám Dương Đình Hòa, Dương Nhất Thanh, Mao Trừng, Tần Kham, bọn họ là người có quyền thế nhất trong đế quốc Đại Minh trừ hoàng đế ra, thái độ của bọn họ quyết định hướng đi tiếp theo và sự hưng vong của đế quốc Đại Minh.

Áp lực của Dương Đình Hòa rất lớn, hắn là thủ phụ nội các, tay nắm quyền cao, trách nhiệm phải gánh cũng nặng, suy nghĩ hơi có chút sai lầm sẽ khiến làm Đại Minh từ nay về sau suy vong, hắn cũng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, hắn và con cháu hắn muôn đời sẽ phải gánh chịu sự thóa mạ vô tận của hậu nhân.

Khi Mọi người đang trầm mặc không nói gì, Dương Đình Hòa ho khan mấy tiếng, chắp tay với Tần Kham: "Tần Công Gia, ngươi thấy chuyện này..."

Xảy ra chuyện lớn như vậy, thủ phụ đương triều không ngờ hỏi một vị Quốc Công vốn không nên tham gia vào chính sự, hành động này đã phóng thích một tin tức rất rõ ràng. Các Triều thần đều rất có nhãn lực, thế là trừ những kẻ tự cho là thanh cao hừ lạnh ra, ánh mắt bức thiết của mọi người toàn bộ tập trung trên người Tần Kham.

Tần Kham nhìn về phía cửa lớn đang đóng chặt của Báo Phòng, nỗi lòng loạn như ma, nhưng sắc mặt vẫn âm trầm, giống như sắc trời đang chuẩn bị trút mưa lớn.

" Trước tiên dồn hết toàn lực cứu bệ hạ đã, bệ hạ nếu được cứu tỉnh, mọi việc đều ổn." Tần Kham rít qua kẽ răng những lời này.

Dương Đình Hòa vội vàng gật đầu phụ họa: "Không sai, trước tiên lấy cứu bệ hạ làm đầu. Người đâu, sau khi viện phán Thái y viện Lưu Văn Thái ra thì mời đến gặp chúng ta, thông báo bệnh tình của bệ hạ."

Tần Kham bổ sung: "Lúc này, để cứu bệ hạ chúng ta phải tận hết sức lực, không nên cứ báo vào khuôn mẫu. Danh y phố phường kinh sư cũng có thể mời đến Báo Phòng tham dự hội chẩn. Ví dụ như Long Nhị Chỉ tiên sinh nổi danh kinh sư. Còn cả..."

"Còn cả ta nữa." Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ xa xa truyền đến, cắt ngang lời nói của Tần Kham.

Mọi người ngẩn ra, tách ra một con đường, thì thấy cách đó không xa, Đường Tử Hòa mặc áo màu xanh, đầu đội mũ có khăn che mặt, dưới sự vây quanh của một đám Cẩm Y vệ Giáo úy chậm rãi đi tới.

Sắc mặt âm trầm của Tần Kham cuối cùng cũng nở ra nụ cười, nói với Dương Đình Hòa: "Vị Đường cô nương này là.. Hồng nhan tri kỷ nhiều năm của ta, năm đó cũng từng là thần y cứu người vô số, cũng là bào muội của giám thừa Đường Dần, mấy năm nay ở kinh sư hành y tế thế, khám bệnh tặng thuốc cho bách tính cùng khổ, chắc các vị đồng liêu cũng từng nghe nói tới thanh danh của nàng ta, trước mắt chuyện quá khẩn cấp, có câu nội cử bất tị thân, ta trái lo phải nghĩ, cảm thấy cần phải mời Đường cô nương đến xem bệnh cho bệ hạ, không biết ý của chư vị thế nào?"

Mọi người giật mình, liên tục gật đầu, sắc mặt nhìn về phía Tần Kham cũng bất giác trở nên ám muội.

Thanh danh của Đường Tử Hòa bọn họ quả thật có từng nghe nói qua, hơn nữa y thuật cũng khá cao minh, nghe nói so với kinh sư Long Nhị Chỉ còn giỏi hơn, không ngờ khiến cho Long lão tiên sinh tức tới phát bệnh nằm liệt giường. Có điều nếu so sánh, thanh danh ngoại trạch như phu của Ninh Quốc Công thì càng vang dội hơn so với Đường thần y, lúc này Tần Công Gia mời vị cô nương này tới, chẳng lẽ muốn nhân cơ hội cứu trị bệ hạ kiếm cái hàm đầu cáo mệnh phu nhân cho nàng ta, cũng tiện đưa thân phận của nàng ta lên cao một chút, tránh cho bị vị chính thất phu nhân nhanh nhẹn dũng mãnh của Ninh Quốc Công ném xuống giường một cách không rõ ràng?

Vô số lòng tiểu nhân đo bụng quân tử của Tần Công Gia, lập tức chung quanh liền truyền đến càng nhiều tiếng hầm hừ tức giận.

Tần Kham thản nhiên đón ánh mắt ám muội của mọi người, tuy rằng trong lòng lờ mờ có một loại xung động muốn bắt họ xếp thành hàng, sau đó mình dùng gót giày tát lần lượt lên mặt họ, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Ánh mắt của Mọi người khác nhau, nhưng không ai mở miệng, cuối cùng vẫn là Dương Đình Hòa phá vỡ trầm mặc, cười nói: "Tên của Đường cô nương thần y kinh sư đều nghe nói, lão phu cũng từng nghe qua, chắc hẳn y thuật cũng không kém, huống hồ lại là... khụ khụ, phiền cô nương vào Báo Phòng khám cho Báo Phòng, nếu có thể giúp bệ hạ tỉnh lại tất là công lao có một không hai."

Nói xong Dương Đình Hòa sai người gọi một vị thái giám tới, lúc này thất hổ nội cung tất cả đều tụ tập trước giường của Chu Hậu Chiếu, thái giám canh giữ ở cửa Báo Phòng rất gắt gao, sau khi Dương Đình Hòa báo thân phận của Đường Tử Hòa với vị thái giám này, thần sắc kiêu căng của thái giám lập tức trở nên như gió xuân, ánh mắt nhìn về phía Đường Tử Hòa giống như chó ngoan nhìn chủ nhân, thỉnh thoảng còn liếc một cái về phía Tần Kham, sợ đắc tội với vị chân thần vinh quang tột đỉnh trước mặt bệ hạ này.

Vẻ mặt Đường Tử Hòa vẫn rất bình thản, lững thững tiến vào Báo Phòng giống như vào trong trạch viện nhà mình.

Khi đi ngang qua Tần Kham, Đường Tử Hòa liếc một cái là hiểu vẻ lo lắng trong mắt Tần Kham, dừng bước cười với hắn: "Yên tâm đi, ta là đại phu cứu người thì sẽ làm hết sức, tóm lại... Sẽ không xấu hơn hiện tại đâu."

Những lời mờ mịt này chỉ có Tần Kham có thể nghe hiểu, Tần Kham nghe vậy cũng cười cười an tâm.

Nàng ta biết hắn đang lo lắng cái gì, thế là dùng một câu để hắn an tâm.

Tần Kham không quên, vị nữ thần y tới xem bệnh cho Chu Hậu Chiếu này, mười năm trước lại là nữ phản tặc xưng bá ba tỉnh, dưới trướng có mười vạn tinh binh, thề sẽ đoạt lấy giang sơn của Chu Hậu Chiếu, mới mấy ngày trước, nữ phản tặc tà tâm chưa mất còn muốn phát triển tuyến dưới, kéo Quốc Công gia vào trong trận doanh tạo phản, dạy hắn tư tưởng phản động đại nghịch bất đạo "Hoàng đế phải thay phiên mà làm, năm nay đến nhà ta làm" như bán hàng đa cấp.

Hiện tại, lúc này, nữ phản tặc không ngờ lại tới xem bệnh cho hoàng đế.

Cho dù Đường Tử Hòa đã mịt mờ tỏ ý sẽ không làm gì Chu Hậu Chiếu, Tần Kham vẫn không nhịn được mà muốn mai phục năm trăm đao phủ thủ ngoài Báo Phòng.

Đường Tử Hòa vào Báo Phòng, danh y kinh sư Long Nhị Chỉ cũng bị Cẩm Y vệ lôi từ trong chăn ra kéo tới Báo Phòng, tính cả các Thái y của Thái y viện cùng nhau thay phiên xem mạch hội chẩn cho Chu Hậu Chiếu. Trong đại điện Báo Phòng tiếng động ồn ào, sắc mặt đám người Trương Vĩnh Cốc Đại Dụng xám trắng đi đi lại lại, muốn khuyên can nhưng lại không biết nghiêng về ai, trong đại điện loạn thành một cái.

Các đại thần ngoài Báo Phòng cũng không yên tĩnh, tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ thấp giọng nghị luận, các triều thần chia làm ba phái, một phái lạc quan, cho rằng Chu Hậu Chiếu chỉ là đuối nước bình thường, bị choáng nên ngất thôi, không bao lâu là có thể tỉnh lại. Hai là phái bi quan, các thái y mấy lần thi triển diệu thủ mà vẫn không tỉnh, hiển nhiên bệnh tình vạn phần nguy cấp, ngày

phải đổi trời ở ngay trước mắt rồi, còn có một phái thì như cỏ đầu tường, gió thổi chiều nào theo chiều nấy.

Tần Kham giống như mọi người đứng lặng ngoài Báo Phòng, sau khi thương nghị một hồi với đám người Dương Đình Hòa, mọi người chung quy vẫn không đưa ra được chương trình, thế là chỉ có thể chờ đợi kết quả sau khi Thái y và các danh y hội chẩn. Cũng phái người vào cung bẩm báo cho hai vị lão Thái Hậu và Hạ hoàng hậu, đối với bên ngoài thì hạ lệnh phong tỏa tin tức, không cho phép bất kỳ ai truyền ra ngoài việc Chu Hậu Chiếu đuối nước.

Chăm chú nhìn hai cánh cửa lớn đóng chặt của Báo Phòng, Tần Kham mím môi, nỗi lòng thì rối bời.

Trong lịch sử hoàng đế Chính Đức thật sự vì đuối nước mà bị bệnh, cuối cùng qua đời lúc trung niên, vốn cho rằng mình tới sẽ thay đổi thế giới này, nên chuyện đã xảy ra có lẽ sẽ không phát sinh, nhưng mà chung quy người tính không bằng trời tính, có một số việc thay đổi, nhưng có một số việc lại vẫn phát sinh theo quỹ tích vốn có, cho dù địa vị cao tới hoàng đế và Quốc Công, có thể tay nắm sinh tử của vạn vật sinh linh trong thiên hạ, nhưng thủy chung vẫn không thắng được ý trời.

Bằng hữu quyền thế nhất và tốt nhất nằm trong tòa cung điện xa hoa lạnh như băng đó, còn hắn thì chỉ có thể lặng lẽ đứng ngoài cửa lớn cung điện chờ đợi tin tức, ở trước mặt ông trời, dù là quốc công thì vẫn nhỏ bé, từ khi bước vào quan trường hơn mười năm, Tần Kham chưa bao giờ thấy bất lực như ngày hôm nay.

Trong mê mang, Tần Kham cảm thấy tay áo mình bị người ta nắm khẽ giật hai cái, nhìn lại thì hóa ra là Đinh Thuận.

Chương 716: Tử Hòa vào cung (2)

Đinh Thuận rụt rè nhìn xung quanh một vòng, rồi ghé vào tai Tần Kham hạ thấp giọng nói: "Công gia, lúc này các đại phu đang xem bệnh cho bệ hạ, chắc chưa có kết quả ngay được đâu, Công gia ở đây chờ đợi vô ích thì chẳng thà đi xung quanh một vòng cho khuây khỏa."

Nhìn bộ dạng lén lút của Đinh Thuận, Tần Kham nhíu mày: "Đinh Thuận, ta hiện tại tâm tình rất không tốt, ngươi có gì thì tốt nhất nói thẳng ra đi, đừng có chọc giận ta."

Đinh Thuận vội vàng nói: "Công gia, mấy vị đại nhân đang tụ tập ở lương đình bờ đông tây hoa trì, mời Công gia di giá tới có việc muốn thương lượng."

Tần Kham quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa lớn Báo Phòng, thản nhiên nói: "Dẫn đường."

Tây hoa trì ở ngay trước Báo Phòng, lương đình bờ đông vốn là chỗ để các sĩ tử du xuân du ngoạn, về sau sau khi Chu Hậu Chiếu quyết định xây Báo Phòng ở bờ Tây hoa trì, lương đình cũng thành cấm địa, ngày đêm do Đằng tương tứ vệ canh gác, người không phận sự không thể tới gần, nơi này là cấm khu ngoài Báo Phòng, Chu Hậu Chiếu thường ngày ít du ngoạn, ngoại nhân càng không thể vào, một tòa đình đang yên đang lành lại biến thành chốn hoang vu.

Tần Kham đi theo Đinh Thuận, dọc theo đường hẹp bờ Tây hoa trì đi nửa dặm đường thì tới lương đình.

Cấm vệ trong phạm vi mấy chục trượng ngoài đình đã do Cẩm Y vệ tiếp nhận, đám người Đinh Thuận, Lý Nhị, Thường Phượng dẫn đám bộ hã Nam Kinh thân tín nhất của Tần Kham gác chung quanh, vây lương đình chật như nêm cối, ai nấy vẻ mặt ngưng trọng án đao đề phòng, thấy Tần Kham tới, đám cựu bộ đều khom người làm lễ.

Trong đình đã sớm tụ tập hơn mười vị đại thần, đều người quen, là phần tử trung kiên của Tần đảng, trong đó bao gồm Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy thiêm sự Mưu Bân, Đại học sĩ Dương Đình Hòa, Lại bộ thượng thư Dương Nhất Thanh, Binh bộ thượng thư Nghiêm Tung, còn có một vị huân quý nằm ngoài dự liệu của Tần Kham, rõ ràng chính là Bảo Quốc công Chu Huy.

Thân ở triều đường khó tránh khỏi phải kéo bè kết phái, hơn mười năm khổ tâm kinh doanh, thế lực hiện giờ của Tần Kham có thể nói là một tay che trời, quyền thế so với Lưu Cẩn năm đó chỉ hơn chứ không kém, chỉ khác là Tần Kham biết ẩn nhẫn nhún mình, tuyệt đối sẽ không giống như Lưu Cẩn một khi nắm quyền thì khí diễm bừa bãi, mấy vị Tần đảng đáng tin cậy bất kể trong tuối hay ngoài sáng đều nhất quán phong cách quân tử chi giao nhạt như nước, nhưng chẳng ai ngờ thì ra mấy vị trọng thần giậm chân một cái là có thể khiến thiên hạ chấn động này đã thành đồng minh chính trị của Ninh Quốc Công.

Về phần vị Bảo Quốc công Chu lão gia tử này thì có chút đặc thù, nhờ công năm đó Tần Kham chủ trương thực hiện nội cung và huân quý kinh sư liên thủ bỏ vốn tiến hành mậu dịch hải vận, rất nhiều huân quý trong kinh vì lợi ích mà kết minh với Tần Kham, Chu lão gia tử cũng là một trong số đó, mười năm qua, bạc trong khố phòng phủ Bảo Quốc công không biết tăng lên bao nhiêu lần, lão gia tử cho dù đối với Tần Kham có chút nhìn không vừa mắt, nhưng lão lại không có thù với bạc, cho nên bất tri bất giác, Chu lão gia tử cũng thành một thành viên của Tần đảng.

Thấy Tần Kham đi vào lương đình. Mọi người đều đứng dậy chắp tay. Chu Huy thì cậy già lên mặt chỉ gật đầu, Tần Kham cũng chẳng bận tâm, vẫn khiêm tốn nhất nhất đáp lễ.

" Các vị đại nhân, hôm nay cung đình sinh biến, lúc này bệ hạ sinh tử chưa rõ, chư vị mời Tần mỗ tới đây..."

Mọi người trong đình nhìn nhau một cái, vẻ mặt có chút quỷ dị.

Cuối cùng, Nghiêm Tung tuổi gần Tần Kham, quan hệ cũng tốt nhất đại biểu mọi người dẫn đầu mở miệng.

" Tần Công Gia, chúng ta mời Công gia tới là Có chuyện quan trọng

cần thương lượng."

Tần Kham như có cảm giác, lại bất động thanh sắc thản nhiên nói: "Duy Trung cứ nói."

Nghiêm Tung cúi đầu trầm mặc một lát, sau khi tổ chức lại ngôn ngữ thì rụt rè nói: "Bệ hạ hôm nay vô tình đuối nước. Hạ quan cùng các vị đại nhân thấy các Thái y của Thái y viện ra ra vào vào Báo Phòng. Sắc mặt tốp này khó coi hơn tốp kia. Đám người Hạ quan sau khi tự đoán một phen, cảm thấy... Cảm thấy..."

Thanh âm Tần Kham vẫn bình tĩnh: "Cảm thấy thế nào?"

" Công gia, người đọc sách chúng ta mặc dù phụng Khổng Mạnh. Nhưng cũng đọc lướt bách gia, đối với sách thuốc cũng từng có tiếp xúc, từ Hoàng đế nội kinh, Thần nông thảo mộc kinh, Thiên kim phương, đến ngự chế thảo mộc phẩm hối tinh yếu của viện phán Lưu Văn Thái, chúng ta đều nhất nhất đọc một lượt, đối với chứng bệnh tầm thường ít nhiều cũng có một số bình phán, bình thường người đuối nước, nếu trong mấy chục hơi thở có thể cứu, ép nước ở khoang bụng ra khỏi thì không đáng ngại, nhưng đuối nước lâu, sau khi cứu lên chỉ có hơi thở, thần trí lại không thấy tỉnh, thì... thì..."

"Thì làm sao?"

Nghiêm Tung cắn chặt răng nói: "Thì... Dữ nhiều lành ít."

Nghiêm Tung nói xong, trong đình lập tức yên lặng, chung quanh giống như ngay cả nhiệt độ không khí cũng đột nhiên hạ thấp xuống nhiều, một cỗ khí tức khiến người ta hít thở không thông tràn ngập trên đỉnh đầu mọi người.

Bốn phía Lương đình chỉ nghe thấy tiếng ếch, tiếng côn trùng kêu, thanh âm rất nhỏ mà hỗn loạn khiến không khí trong lương đình càng thêm nặng nề âm trầm.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham cố gượng cười, nói: "Các vị rốt cuộc muốn nói gì?"

Nghiêm Tung không dám mở miệng, hắn biết rõ giao tình giữa Tần Kham và Chu Hậu Chiếu thâm hậu cỡ nào, những lời tiếp theo

không nghi ngờ gì nữa là sẽ khiêu chiến điểm mấu chốt tâm lý của Tần Kham, vị Quốc Công gia này rất nhiều năm rồi chưa nổi giận, nhưng mọi người đều biết hắn một khi nổi giận thì hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào.

Cuối cùng vẫn là Dương Đình Hòa không nhịn được phải mở miệng.

" Tần Công Gia, lão phu là lão sư thụ nghiệp của bệ hạ, bệ hạ đuối nước, tính mạng bị đe dọa, lão phu so với ngươi thì càng đau lòng hơn, nhưng chúng ta đều là trọng khí của quốc triều, bất kể đau đớn cỡ nào thì có một số việc vẫn phải đối mặt, đêm nay nếu các đại phu diệu thủ hồi xuân cứu tỉnh bệ hạ, thì là trời cao thương xót, bệ hạ xem như bình yên vượt qua một kiếp, nhưng nếu bệ hạ đêm nay không tỉnh, Tần Công Gia, xã tắc Đại Minh đi theo đường nào, thừa ngôi vị hoàng đế là ai, thế cục trong triều làm thế nào để an ổn, cung đình ngoại đình bình phủ thế nào, chúng ta không thể không đưa ra chương trình, nếu không triều đường và thiên hạ tất sẽ đại loạn?"

Biết rõ những lời của Dương Đình Hòa là lão thành mưu quốc, câu nào cũng đúng tình lý, nhưng Tần Kham vẫn không nhịn được mà nổi giận.

" Bệ hạ vẫn còn thở, người vẫn chưa chết, các ngươi đã vội vã lo ma chay cho bệ hạ rồi sao?"

Mọi người hoảng sợ, vội vàng đứng lên liền nói hiểu lầm rồi.

Dương Đình Hòa cũng nổi giận: "Lão phu và Chu lão công gia đã là lão thần bốn triều, mỗi lần đến khi hoàng đế hấp hối, chung cổ lâu hoàng cung sẽ được gõ để tụ chúng thần, cùng nhau thương nghị hậu sự của hoàng đế, thẩm tra di chiếu của hoàng đế, đây không phải là ngỗ nghịch, mà là nghĩa của bề tôi, Tần Công Gia cớ sao lại phỉ báng chúng ta?"

Tần Kham lườm Dương Đình Hòa, lạnh lùng nói: "Bệ hạ chưa tới ba mươi, đang là lúc xuân thu đỉnh thịnh, chỉ là đuối nước chưa tỉnh, tại sao lại nói là 'hấp hối'? Ngày mai nếu bệ hạ tỉnh dậy, các ngươi còn mặt mũi nào mà gặp bệ hạ?"

Trong đại điện Báo Phòng.

Chu Hậu Chiếu mặc áo lót màu vàng, nhắm mắt nằm ngửa trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chỉ có ngực thỉnh thoảng phập phồng mới có thể nhìn ra là người sống

Lưu Lương Nữ tóc tai tán loạn ngồi bên giường, mặt đẫm nước mắt ngây ngốc chăm chú nhìn Chu Hậu Chiếu, trong mắt tràn ngập vẻ sầu bi đau thương.

Các Thái y vây quanh giường, bao gồm cả Đường Tử Hòa và danh y phố phường Long Nhị Chỉ.

Viện phán Thái y viện Lưu Văn Thái tuổi già sức yếu, sắc mặt âm trầm, ánh mắt ẩn nhẫn tức giận thỉnh thoảng đảo qua người Long Nhị Chỉ, rất bất thiện, dù sao cũng không phải là ý tứ đón chào.

Long Nhị Chỉ cả bụng đầy bực tức, hắn biết hàm nghĩa trong ánh mắt của Lưu Văn Thái.

Khám bệnh cho Hoàng đế và các quý nhân trong cung vốn là việc của các Thái y, tay nghề của các đại phu phố phường có tinh trạm tới mấy thì thân phận vẫn cách Thái y vài con phố, song mà hôm nay bệ hạ đuối nước không tỉnh, Ninh Quốc Công và chư thần ngoại đình lại mời hai vị đại phu phố phường tới hội chẩn, rõ ràng là khinh thường và không tín nhiệm Thái y viện, chuyện này thật sự khiến các Thái y hết sức khó chịu và bực tức, loại ánh mắt giống như muốn ăn thịt người của Lưu Văn Thái này ý nghĩa cũng rất rõ ràng.

Long Nhị Chỉ có khổ mà nói không nên lời, xem bệnh cho quý nhân trong cung đặc biệt là hoàng đế, ngươi cho rằng là chuyện vinh quang lắm à? Đây là xách đầu liều mạng đó, phiêu lưu còn hơn là tạo phản, chẩn bệnh hơi có sai lầm thì chính là kết cục tru di chín tộc, nếu không phải đám hán tử thô bỉ của Cẩm Y vệ ép hắn tới, có giết hắn hắn cũng không chủ động tới gần Báo Phòng nửa bước.

Ngược lại, vị nữ thần y Đường Tử Hòa đang nổi bật tại kinh sư kia thì vẻ mặt lạnh lùng, không buồn không vui không ngại không sợ, các Thái y và Long Nhị Chỉ lần lượt bắt mạch cho Chu Hậu Chiếu, cuối cùng mới đến phiên Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa không hề tị hiềm nam nữ khác biệt, không sai người kéo rèm, cũng không sai người mang tớ, rất tự nhiên đặt ba ngón tay ngọc lên cổ tay Chu Hậu Chiếu, nhắm mắt trầm tư.

Mọi người im lặng không nói gì nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế khuynh của Đường Tử Hòa, lẳng lặng chờ đợi nàng ta xem mạch.

Chương 717: Duyên mệnh cầu sinh (1)

Quá trình xem mạch của Đường Tử Hòa rất chậm, từ đầu tới cuối thong dong điềm tĩnh, đối với ánh mắt bất thiện của Lưu Văn Thái thì triệt để phớt lờ, ngược lại khi chạm phải ánh mắt của Lưu Văn Thái, Lưu Văn Thái lại lộ ra vẻ bối rối nhìn sang nơi khác.

Lưu Văn Thái nửa đời người làm viện phán, lặn lội trên quan trường cũng coi như là rất tâm đắc, nơi kinh sư tàng long ngọa hổ, có người có thể đắc tội, có người lại vạn lần không thể đắc tội, ví dụ như vị cô nãi nãi tuyệt sắc khuynh trước mắt này, là thuộc về loại tuyệt đối không thể đắc tội, cho dù nàng ta có nhổ nước bọt lên mặt mình thì mình cũng chỉ có thể mỉm cười chịu nhục.

Cô nương không đáng sợ, nhưng nam nhân của cô nương này rất đáng sợ, vị kia quyền thế che trời, tùy tiện hắt xì một cái là có thể khiến cho hắn vạn kiếp bất phục, Lưu Văn Thái dám trừng mắt với Long Nhị Chỉ, nhưng tuyệt đối không dám có thái độ với Đường Tử Hòa.

Không biết qua bao lâu, ngón tay ngọc trắng ngần của Đường Tử Hòa mới chậm rãi rời khỏi cổ tay Chu Hậu Chiếu, tiếp theo lại rất không khách khí lật mí mắt Chu Hậu Chiếu ra, nhị độ sung huyết và đồng tử của hắn, cuối cùng còn làm ra một hành động khiến các Thái y nghẹn họng nhìn trân trối, nàng ta một tay nâng cằm Chu Hậu Chiếu, tay kia thì ngón tay trực tiếp chọc vào miệng Chu Hậu Chiếu, dụng sức banh miệng rồng ra, bảo một thái giám cầm đèn tới gần, Đường Tử Hòa híp mắt xem kỹ bựa lưỡi của Chu Hậu Chiếu.

Sắc mặt Đường Tử Hòa rất quỷ dị, ánh mắt càng thêm phức tạp, nếu lúc này Tần Kham ở bên cạnh, với sự hiểu biết của hắn về Đường Tử Hòa, nhất định sẽ không nói hai lời trước tiên tát nàng ta ba cái, sau đó một cước đá nữ phản tặc tà tâm mãi không chết này ra ngoài cửa điện.

Đáng tiếc, Tần Kham lại không ở bên cạnh nàng ta.

Đây là quy củ của cung đình, hoàng đế bệnh nặng chính lúc mẫn cảm, cửa nách cung đình sẽ giao cho ti lễ giám và ngự mã giám cùng với nội các nắm giữ, đại thần ngoại đình cho dù người có thân phận như Tần Kham cũng không thể tùy ý đi vào thăm hỏi, dù sao từ xưa đến nay loại người "Thừa dịp ngươi bệnh lấy mạng ngươi luôn" rất nhiều, thân huynh đệ cũng không thể không đề phòng chứ càng đừng nói tới ngoại thần.

Không có sự giám sát của Tần Kham, tà ác trong mắt Đường Tử Hòa bắt đầu dâng lên, tiểu ác ma trong đầu đã một đao đâm chết tiểu thiên sứ.

Chư vị Thái y tất cả đều bắt mạch xong rồi, thái giám ân cần mời mọi người vào trong điện, cung nữ vội vàng dâng trà thơm, đám thất hổ Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng giống như tiểu quỷ thủ hạ của Diêm Vương, sau khi biết các đại phu bắt mạch xong rồi thì bảy người như một làn khỏi lướt vào trong điện, lo lắng nhìn các vị đại phu trầm ngâm không nói.

Một lát sau, Trương Vĩnh một thân áo mãng bào khí độ cao sang hồn nhiên bất chấp nghi thái giậm chân thật mạnh, hét lên: "Các vị đại phu, bệnh tình của bệ hạ như thế nào, có cứu trị được hay không, các ngươi mau nói đi."

Cốc Đại Dụng không nói gì, mặt đẫm nước mắt vẻ mặt lo lắng nhất trong tất cả mọi người. Hắn không chỉ lo lắng cho Chu Hậu Chiếu, mà còn cả cho bản thân, nếu Chu Hậu Chiếu có ba dài hai ngắn gì, hắn là người ở gần Chu Hậu Chiếu nhất khi xảy ra chuyện sẽ phải xui xẻo, ít nhất cũng là kết cục tuẫn lăng, ai bảo hắn không trông coi bệ hạ cho tốt? Cho dù văn võ cả triều có thể buông tha cho hắn, nhưng lão Thái Hậu dưới cơn thịnh nộ liệu có bỏ qua được không?

Các Thái y trầm mặc không nói gì. Không phải không muốn nói, mà là không dám nói.

Mọi người đều biết, Thái y là nghề có nguy cơ cao nhất, trong lịch sử cái nghề này trước nay là một loại tồn tại vật hi sinh, hoàng đế chết, Thái Hậu chết, tần phi hoàng đế sủng ái chết, nhi tử công chúa hoàng đế yêu thương nhất chết, vân vân, phàm là thiên gia có chuyện xui xẻo, dưới cơn thịnh nộ luôn sẽ chém dầu mấy thái y

chôn cùng. Tội danh gì không quan trọng. Tóm lại, thiên kim khó mua.

Hoàn cảnh sinh tồn gian nan như vậy, tạo nên không khí bất lương Thái y lịch triều lịch đại bất kể chẩn bệnh hay là dùng thuốc đều lấy công chính bình thản ổn định làm chủ, không cầu có công, chỉ cầu không tội. Thế là cũng giống như thực phẩm chức năng đời sau vậy, uống vào không khỏe thì cũng chẳng chết.

Bao nhiêu hoàng đế các đời đã chết oan uổng dưới tâm thái "chỉ cầu không có tội" này của các Thái y. Không cơ đũa cả nắm, nhưng tuyệt đối là có, hơn nữa không ít.

Hôm nay chuyện phát sinh rất đột nhiên, các Thái y không hề có chuẩn bị tâm lý, ngay cả tìm từ trốn tránh cũng chưa kịp nghĩ ra thì đã bị khẩn cấp triệu vào Báo Phòng, sau khi bắt mạch cho Chu Hậu Chiếu xong, tâm tình của các Thái y càng trầm trọng hơn, Trương Vĩnh hỏi mấy lần cũng không ai dám trả lời.

Cho đến khi trong mắt Trương Vĩnh bắn ra mấy phần lệ khí và sát khí, viện phán Lưu Văn Thái khẽ run lên, không mở miệng không được rồi.

" Trương công công, bệ hạ đuối nước quá lâu..." Lưu Văn Thái lắc đầu thở dài: "Đám người Lão hủ sau khi xem mạch thì phát hiện, khí tức của bệ hạ vẫn còn, nhưng rất mong manh, mạch đập hỗn loạn, ngoài khô trong rỗng, khí huyết vô lực, lúc này bệ hạ đã là ngàn cân treo sợi tóc, tình thế nguy cấp."

Trương Vĩnh và lục hổ cả người chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Sinh tử của Chu Hậu Chiếu liên quan đến tiền đồ và tính mạng của rất nhiều người, ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là bảy người bọn Trương Vĩnh, Chu Hậu Chiếu nếu chết, nội các tất có đình nghị, tương lai bất kể vị phiên vương hoặc thế tử của phiên vương nào thừa kế ngôi vị hoàng đế, đối với bảy người bọn họ mà nói đều không phải là chuyện tốt, vua nào triều thần nấy, tân quân cho dù lòng dạ rộng lớn tới mấy cũng tuyệt đối sẽ không lưu lại cựu thần tiền triều bên người.

"Không... không cứu được à?" Hai chân Trương Vĩnh như nhũn ra, thất thần lẩm bẩm.

Lưu Văn Thái thở dài một tiếng, buồn bã lắc đầu, hai hàng lệ già tràn mi, về phần nước mắt này là vì Chu Hậu Chiếu hay là vì tiền đồ cát hung khó lường của bản thân, chỉ có bản nhân hắn là minh bạch.

Lưu Văn Thái lắc đầu, các Thái y còn lại tất nhiên càng không có gì để nói, khí tức tuyệt vọng trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ thiên điện, một lát sau, trong điện không ngờ truyền ra tiếng khóc nhỏ, hiển nhiên là Thái y nhát gan nào đó vì tính mạng chưa rõ của mình mà thổn thức, không trị khỏi được cho hoàng đế, lão Thái Hậu còn sống và chư thần ngoại đình không phải là đèn cạn dầu, sinh tử của các Thái y tất cả nằm trong một ý niệm của họ.

Đường Tử Hòa im lặng không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng nhìn mọi người trong điện, bên trong cả điện chỉ có nàng ta là bình tĩnh nhất, thậm chí vẫn còn tâm tình uống trà.

Cốc Đại Dụng luôn im lặng bất động đờ đẫn quay đầu nhìn Chu Hậu Chiếu nằm trong chính điện, bỗng nhiên cả người giật thót rồi khóc như có tang.

"Bệ hạ! Lão nô có lỗi với ngài! Lão nô không nên để bệ hạ một mình trong đình. Lão nô đáng chết, bệ hạ ngài đi chậm một chút, lão nô rất nhanh sẽ xuống tiếp tục thị hầu ngài."

Tiếng Kêu khóc rất nhanh lây sang sang các cung nữ và thái giám trong chính điện, nghe thấy tiếng kêu khóc của Cốc Đại Dụng, mọi người đã biết kết quả, đều quỳ xuống hoặc khóc to.

Hai mắt Trương Vĩnh trợn lên, môi không khống chế được mà run run, vẻ mặt vừa hoảng loạn vừa tuyệt vọng, thanh âm kêu khóc của cả điện khiến hắn càng sụp đổ.

"Ngậm miệng lại hết cho Tạp gia! Câm miệng câm miệng!" Trương Vĩnh rít lên, mắt đỏ rực như con thú bị vây khốn hung tợ lườm mọi người.

Trong điện lập tức yên tĩnh.

" Bệ hạ... Không thể chết được! Tuyệt đối không thể chết được!" Trương Vĩnh giống như người điên thở hổn hển nhìn chung quanh, tìm kiếm không mục đích một tia hy vọng cuối cùng.

Làm ti lễ giám chưởng ấn mười năm, hắn so với ai khác đều minh bạch sự diệu dụng của quyền lực, càng hiểu rõ hơn kết cục một khi thất thế hơn bất kỳ ai, Chu Hậu Chiếu chết, tân quân đăng cơ, ngay cả tân quan thượng nhiệm còn khó tránh khỏi phải đốt ba bó lửa, huống chi là tân quân? Nếu muốn xây dựng uy tín của đế vương, phóng mắt khắp trong ngoài triều đường, thái giám ti lễ giám chưởng ấn là hắn dây lớn nhỏ dài ngắn vừa thích hợp, tuyệt đối là người đầu tiên làm quỷ xui xẻo ăn đao.

Cho nên, Chu Hậu Chiếu không thể chết được! Hắn nếu chết, Trương Vĩnh cũng không sống được.

Con ngươi đỏ rực mà điên cuồng lướt qua lướt lại trong điện, ánh mắt của mọi người chạm với ánh mắt của hắn, đều hoảng sợ gục đầu xuống.

Trừ một người, một nữ nhân.

Đường Tử Hòa vẫn bình tĩnh uống trà, tất cả những gì bên cạnh giống như không liên quan gì tới nàng ta, cho dù khi ánh mắt điên cuồng khiến người ta sợ hãi của Trương Vĩnh nhìn thẳng vào nàng ta, nàng ta vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, khinh thường không thèm bận tâm.

Cuối cùng, con ngươi của Trương Vĩnh dừng trên người nàng.

Trong đám người sợ hãi, biểu hiện của Đường Tử Hòa rất chói mắt, giống như một gốc mai vàn ngạo nghễ nở rộ trong băng thiên tuyết địa vạn hoa điêu linh, trong trắng vô gnaafn, hào quang tỏa ra bốn phía.

Ánh mắt lạnh lùng đáng sợ dừng lại ở trên người Đường Tử Hòa, dần dần trở nên hòa hoãn như gió.

Có mất lý trí tới mấy thì Trương Vĩnh cũng không quên lai lịch của nữ nhân này, nàng ta là nữ nhân của Tần Công Gia, tình thế nguy cấp trước mắt, có lẽ người duy nhất có thể cứu hắn chỉ có Tần

Công Gia, hoặc là... Nữ nhân của Tần Công Gia.

Chương 717: Duyên mệnh cầu sinh (2)

Cố gắng nặn ra nụ cười, Trương Vĩnh rất khách khí chắp tay với Đường Tử Hòa: "Đường cô nương vẫn chưa nói gì, không biết cô nương có cao kiến gì không?"

Đường Tử Hòa mắt vẫn chằm chằm nhìn chén trà trong tay, thản nhiên nói: "Cái nhìn của ta cũng giống như chư vị Thái y, bệ hạ rất khó qua được đêm nay."

Tim Trương Vĩnh lại rơi vào đáy cốc.

Lưu Văn Thái và các Thái y, bao gồm cả Long Nhị Chỉ, đều tỏ vẻ đồng ý với chẩn đoán của Đường Tử Hòa, bệnh của Chu Hậu Chiếu rất nguy cấp, khí tức mỏng manh như vậy, quả thật là rất khó qua được đêm nay.

Trương Vĩnh nhìn chằm chằm khuôn mặt giống như tiên tử trong tranh của Đường Tử Hòa, bỗng nhiên phun ra một câu rất đột ngột.

" Thái y có lẽ không thể, nhưng Đường cô nương nhất định có biện pháp, đúng không?"

Đường Tử Hòa cuối cùng cũng ngẩng lên, nhìn về phía Trương Vĩnh, tựa cười mà như không phải cười nói: "Tướng công Nhà ta từng nói, dược y bất tử bệnh, phật độ người có duyên, bệ hạ đã tới lúc hấp hối, chư vị Thái y còn không có biện pháp, tiểu nữ tử càng không thể."

Trương Vĩnh lập tức làm ra một hành động rất thất thố, bùm một cái quỳ xuống trước mặt Đường Tử Hòa, nước mắt phun như suối.

"Nể tình cảm nhiều năm của Tạp gia với Tần Công Gia, nể mặt Tạp gia đối với Tần Công Gia và cô nương mấy năm nay tương trợ lẫn nhau, Đường cô nương, xin cô cứu bệ hạ đi, tính mạng cả nhà của Tạp gia đều nằm trong một ý niệm của cô nương."

Lục hổ còn lại lập tức hồi thần, mọi người mắt sáng rực, bỏ hết thái độ tuyệt vọng vừa rồi, đều quỳ xuống với Đường Tử Hòa.

Lưu Văn Thái và một đám Thái y vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Đường Tử Hòa với vẻ không dám tin.

Đường Tử Hòa than khẽ một tiếng, đặt chén trà trong tay xuống, nói: "Chư vị công công xin đứng lên, tiểu nữ tử không gánh nổi đại lễ của các vị, trước khi vào Báo Phòng tướng công nhà ta đã dặn dò ta, bảo ta dồn hết toàn lực mà làm, tiểu nữ tử coi chồng như trời, sao dám lơ là? Chỉ có điều.. Lời nói vừa rồi của Lưu Thái y cũng đúng, bệ hạ khí tức mong manh, sinh cơ dần dần đoạn tuyệt, ta thật sự không thể cứu tỉnh bệ hạ, nhiều lắm là..."

Trương Vĩnh giống như người chết đuôi vớ được cọng cỏ, dùng đầu gối lê mấy bước, gấp giọng nói: "Nhất lắm là thế nào?"

Đường Tử Hòa thở dài: "Nhiều lắm là ta ta chỉ có thể kéo dài sinh cơ của bệ hạ, tăng khí tức cho bệ hạ, cố gắng để bệ hạ sẽ không băng hà trong đêm nay."

Mọi người lập tức như rơi vào hầm băng, vẻ mặt lại tuyệt vọng.

Đêm nay không băng hà thì thế nào? Kéo dài mạng thêm một ngày hai ngày thì đối với vận mệnh của bọn họ có bất kỳ trợ giúp gì hay không?

Trương Vĩnh cả người lại run lên, vẻ mặt trở nên hưng phấn: "Đường cô nương có thể kéo dài mạng cho bệ hạ thêm mấy ngày?"

Ánh mắt Đường Tử Hòa lộ ra vẻ thưởng thức, mỉm cười: "Hoặc mười ngày, hoặc nửa tháng, tóm lại tuyệt không ít hơn mười ngày."

Trương Vĩnh vỗ đùi thật mạnh: "Tốt! Mười ngày thì mười ngày? Bệ hạ có thể kéo dài mạng thêm mười ngày, đó là cơ hội cuối cùng của chúng ta, thời gian mười ngày, chúng ta có thể làm được bao nhiêu việc? Phái ra khoái mã mời danh y Bắc Trực Đãi tới, các vị Thái y ngày đêm tùy thị hội chẩn, biện chứng bệnh lý, tập trung dược vật quý hiếm trong thiên hạ, thậm chí dán hoàng bảng cầu hiền năng trong thiên hạ, những cái này đều là cơ hội của chúng

ta! Cơ hội giữ mạng!"

Tính cách của con người quyết định vận mệnh, đương nhiên, địa vị cũng quyết định vận mệnh.

Mười năm làm ti lễ giám chưởng ấn không phải là vô ích, chính bởi vì ngồi trên địa vị cao tất cả thái giám không thể với tới, sinh lý bình thường của nam nhân lại không hề có hứng thú này, cho nên Trương Vĩnh so với thái giám bình thường thì nhìn xa hơn, cao hơn, do đó khi Đường Tử Hòa nói chỉ có thể kéo dài sinh mệnh cho Chu Hậu Chiếu thêm mười ngày, tất cả thái giám và Thái y đều mang vẻ mặt thất vọng hoặc tuyệt vọng, chỉ có Trương Vĩnh lại hưng phấn vô cùng.

So sánh với khốn cảnh tuyệt vọng, kéo dài mạng thêm mười ngày chính là một tia sinh cơ mà hắn có thể tóm lấy, sinh cơ của Chu Hậu Chiếu, cũng là sinh cơ của bản thân Trương Vĩnh hắn.

Thời gian Mười ngày, có thể phát sinh rất nhiều kỳ tích, là nội tướng quyền thế Đại Minh Đại Minh, Trương Vĩnh có đại quyền điều động tất cả, chỉ cần một chỉ lệnh, người hoặc vật cảnh nội Đại Minh đều có thể do hắn sử dụng, thời gian mười ngày sưu tập những người hoặc vật có thể làm phát sinh kỳ tích này, triệt để cứu tỉnh bệ hạ, đối với Trương Vĩnh mà nói không phải là việc không có khả năng.

Một tia sinh cơ này đối với Trương Vĩnh mà nói là quá trọng yếu.

" Xin Đường cô nương thi thuật cho bệ hạ đi, việc này không nên chậm trễ, nếu không sẽ sinh biến." Thái độ của Trương Vĩnh đối với Đường Tử Hòa càng cung kính hơn.

Mọi người đều gật đầu, bao gồm cả các Thái y.

Bọn họ đều ý thức được, sinh cơ của mình có lẽ nằm cả trong tay Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa đứng dậy thướt tha đi tới chính điện, đến cạnh giường của Chu Hậu Chiếu, sau đó, lẳng lặng nhìn gương mặt tái nhợt của hắn.

Lưu Văn Thái ở bên cạnh ân cần xách rương thuốc tùy thân của

nàng ta tới, bên trong rương bằng gỗ tử đàn đựng bốn mươi chín mũi châm và rất nhiều bình lọ, cùng với mấy dược liệu hiếm thấy đương thời.

Ngón tay thon dài của Đường Tử Hòa nhẹ nhàng rút một cây châm, cây châm khẽ run run giữa không trung, biểu hiện ra tâm tình không bình tĩnh của chủ nhân nó lúc này.

Nàng ta kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mặt Chu Hậu Chiếu, mắt đẹp như thu thủy không ngừng ánh ra vẻ mâu thuẫn và giãy dụa.

Hắn cùng với Tần Kham là quân thần khăng khít vô cùng, là bạn tốt tri giao, hắn làm hoàng đế không tốt lắm, thậm chí có thể nói là là ngu ngốc hoang đường, mấy năm nay trừ chinh chiến Mông Cổ ra thì chẳng có công tích gì, Đại Minh sở dĩ phục hưng dưới sự cai trì của hắn, toàn là nhờ Tần Kham một mình khổ tâm kinh doanh. Hắn có lẽ là bạn tốt hiếm có. Nhưng hắn lại không phải là đế vương xứng chức.

Nàng ta và Chu Hậu Chiếu, vốn là cừu địch bất cộng đái thiên, bởi vì tên hôn quân này không xứng với tòa giang sơn cẩm tú này.

Hiện tại cừu địch ở ngay trước mắt, chỉ cần một châm đâm xuống, bất kỳ ai cũng không nhìn ra sơ hở gì. Chu Hậu Chiếu vốn đã không thể sống qua đêm nay. Cho dù chết cũng là mệnh trung chú định, nàng ta hoàn toàn có thể rũ sạch liên quan.

Nhưng mà, hắn là tri kỷ của Tần Kham trong đời này. So với thân nhân còn thân thiết hơn, là bạn tốt không cần bố trí phòng vệ, nàng ta có thể qua mặt cả thiên hạ giết Chu Hậu Chiếu mà không để lại dấu vết, nhưng nàng ta làm sao có thể đối mặt với đôi mắt thất vọng và phẫn nộ ấy của Tần Kham?

Ngón tay cầm châm run khẽ, hàn quang từ ngan châm chớp động không thôi, nhưng Đường Tử Hòa lại trù trừ không thể xuống tay.

Nàng ta muốn giết Chu Hậu Chiếu, thật sự rất muốn.

Nàng ta là cô nhi được trưởng lão Bạch Liên giáo thu dưỡng, từ nhỏ đã đi theo trưởng lão, trưởng lão dạy nàng ta đọc sách viết chữ, dạy nàng ta binh pháp mưu lược, dạy nàng ta y thuật bốc

thuốc, những cái này đều là bản sự, cũng là kỳ vọng, Trưởng lão dạy nàng ta mấy thứ này, đồng thời cũng không ngừng tẩy não nàng ta, nói với nàng ta kẻ địch cả đời là ai, tất cả bản lĩnh đời này học được toàn là để giết chết kẻ địch này, khuấy đảo thiên hạ phong vân.

Chương 718: Thiện ác nhất niệm

Nàng ta rất nghe lời làm theo những gì mà trưởng lão đã dạy, thế là hương đường Thiên Tân lớn mạnh rất nhanh, Phách Châu lên cao hô một tiếng, tụ tập mười vạn binh mã tàn sát bừa bãi ba tỉnh bắc địa, sinh tử tương bác với triều đình, từng huy hoàng cũng từng thất bại, một độ hăng hái, một độ nản lòng thoái chí, trong mấy năm kinh lịch qua đủ loại thay đổi của nhân sinh, mấy ngàn thi thể của tướng sĩ và bách tính trong thành Phách Châu cuối cùng khiến nàng ta từ bỏ giấc mộng cả đời, không phải là vì sợ hãi, mà là vì sự thương xót và áy náy.

Mệt rồi, cũng ngộ ra rồi, Đường Tử Hòa vì mấy ngàn cỗ thi thể đó mà trả nợ suốt mười năm, mười năm qua, sinh mạng mà nàng ta cứu cũng có mấy ngàn, nhân quả đền bù, nghiệp đã tiêu, thế là, dã tâm lại lặng lẽ nảy sinh, lần này dã tâm không phải vì mình, mà là vì Tần Kham.

Nếu có một ngày, nam nhân mà mình âu yếm khoác hoàng bào, quân lâm thiên hạ, sáng lập cảnh tượng thịnh thế hơn xa Đường Tống, vạn bang tới triều, đó chính là một sự vinh quang cỡ nào.

Đường Tử Hòa mỗi khi nghĩ đến bức tranh đó là mặt liền hưng phấn tới run rẩy.

Lúc này châm trong tay, kẻ địch lại chỉ cách nàng ta có nửa bước, một châm đâm xuống là có thể khiến thiên hạ đại loạn, Đường Tử Hòa nàng ta tất sẽ vươn tay ra đẩy nam nhân của mình một cái, để hắn hắn trở thành anh hùng đuổi hươu.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới hắn sau khi biết tin tức Chu Hậu Chiếu đã chết, khuôn mặt tuấn tú tràn ngập thất vọng, phẫn nộ, thậm chí là sát khí đối với mình, vẻ hưng phấn và điên cuồng trong mắt Đường Tử Hòa lập tức hoàn toàn mất đi, mắt đẹp lập tức khôi phục sự tỉnh táo.

Hắn là người nặng tình, với sự hiểu biết của hắn về Tần Kham,

lựa chọn giữa quyền và tình, hắn tất nhiên sẽ lựa chọn tình cảm, cho dù có một ngày Chu Hậu Chiếu sinh ra hiềm khích ngờ vực vô căn cứ đối với hắn, hắn cũng sẽ không đấu tranh, mà là lặng lẽ thu thập gia sản, cùng vợ con xa chạy cao bay, tình cảm ở trong lòng hắn so với bất cứ thì gì cũng đều quan trọng hơn.

Một châm này Đường Tử Hòa không đâm xuống được.

Nàng ta là ma đầu trời sinh mọc cái xương ngược ở gáy, nhưng, nàng ta cũng là nữ nhân, một nữ nhân sợ hãi mất đi sự sủng ái của trượng phu.

Trong Chính điện là một mảng yên tĩnh tới mức giống như có thể nghe thấy tiếng tim đập khẩn trương và lo âu của mọi người.

Mọi người kinh ngạc nhìn kim châm trong tay Đường Tử Hòa, châm đó chẳng những quyết định vận mệnh của bệ hạ, cũng quyết định vận mệnh của bọn họ.

"Đường cô nương, cô... có phải nên hạ châm rồi không?" Thanh âm của Trương Vĩnh rất rụt rè, mang theo mấy phần run rẩy vì khẩn trương.

Cây châm này nằm trong tay nàng phải tới thời gian nửa nén hương vẫn trù trừ không thấy đâm xuống, Trương Vĩnh không chịu nổi sự sợ hãi so với chết còn khó chịu hơn này.

Giãy dụa, do dự, mâu thuẫn, trong thời gian nửa nén hương ngắn ngủi, lưng Đường Tử Hòa bất tri bất giác thấm đẫm mồ hôi lạnh, sau khi nghe thấy tiếng giục đầy rụt rè của Trương Vĩnh, không khỏi cả người run khẽ, quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt không vui cũng không buồn.

Hít một hơi thật dài, Đường Tử Hòa cắn chặt răng, nhắm chuẩn ba chỗ huyệt đạo trên người Chu Hậu Chiếu rồi hạ ba châm cực nhanh, rồi lập tức từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc màu đỏ sậm, không đợi mọi người có phản ứng đã vạch miệng Chu Hậu Chiếu rồi nhét thuốc vào.

Mọi người hít một hơi lạnh, sắc mặt hết sức khó coi, viện phán Lưu Văn Thái của Thái y viện thì hai chân mềm nhũn, ngồi bệt

dưới đất.

Thi châm thôi thì không nói làm gì, các Thái y đứng xem mặc dù thấy châm pháp quái dị, nhưng trên cơ bản vẫn có thể nhìn được một hai, nhưng viên thuốc dùng thế sét đánh không kịp bưng tai nhét vào miệng bệ hạ đó.

Đó là miệng rồng đó, chưa qua Thái y và các thái giám kiểm tra, há có thể loạn thất bát tao nhét bừa vào miệng bệ hạ >

"Ngươi... Ngươi..." Lưu Văn Thái vừa e ngại lại vừa giận, run run chỉ vào Đường Tử Hòa, một lúc vẫn không nói nên lời.

Đường Tử Hòa hừ lạnh: "Ngươi ngươi cái gì, hắn vốn là đã sống không qua được đêm nay, ta có cần cần thiết phải lấy mạng hắn không? Vừa rồi hành châm rồi cho uống thêm thuốc, ta đảm bảo có thể giữ mạng được cho hắn mười ngày, nếu mười ngày qua mà các ngươi không nghĩ ra biện pháp bảo toàn tính mạng của hắn, khi đó cũng đừng trách ta, ta đã hết sức rồi."

Đám người Trương Vĩnh mừng rỡ, không ngừng khom lưng cám ơn Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa không nhìn Chu Hậu Chiếu đang nằm trên giường, chỉ thản nhiên nói: "Người đuối nước được cứu lên mà chưa tính vốn là chuyện rất nguy hiểm, tính mạng mười phần đã mất đi bảy, say mười ngày hắn có thể tỉnh hay không thì chỉ có thể xem tạo hóa của hắn."

Ngoài Báo Phòng, trong lương đình bờ đông tây hoa trì,

Sắc mặt Tần Kham còn khó coi hơn Chu Hậu Chiếu đang sắp chết.

Trong lương đình, sắc mặt Dương Đình Hòa còn khó coi hơn Tần Kham.

Một người là Đại học sĩ thủ phụ nội các đương triều, một người là Ninh Quốc Công quyền thế ngập trời, dưới một người mà trên vạn người, hai người lúc này lại giống như hai con gà chọi đang càng đấu tới chết đi sống lại, gân cổ trợn mắt nhìn đối phương.

Đám người Dương Nhất Thanh, Nghiêm Tung, Mưu Bân trong

lương đình vẻ mặt có chút xấu hổ xoa xoa tay, Bảo Quốc công Chu Huy thản nhiên thưởng thức cảnh sắc ngoài lương đình, cũng không biết là cái nơi tối như hũ nút này lão gia tử có thể nhìn thấy gì.

Không biết giằng co bao lâu, khí thế của Tần Kham bỗng nhiên suy sụp, mệt mỏi ngồi xuống ghế đá trong đình, thở dài: "Khí tức của Bệ hạ vẫn còn, chưa chầu trời, lúc chạng vạng chuyện mới xảy ra, lúc này chỉ là hôn mê chưa tỉnh, các vị lại bí mật mưu đồ lập tân quân, không biết là quá sớm rồi sao? Nếu bệ hạ thực sự... Thực sự ra đi, khi đó lại triệu tập thần công thương nghị nhân tuyển tân quân cũng không muộn, việc gì cứ phải thương nghị ngay tối nay, làm hỏng danh của nhân thần?"

Dương Đình Hòa cũng thở dài, trong bóng đêm tối đen, lờ mờ có thể thấy được có thể thấy được trong mắt hắn đã chảy xuống hai hàng lệ đục.

"Ngươi cho rằng lão phu nguyện ý làm cái chuyện ác phá hỏng hư danh này ư? Chỉ là thời thế bắt buộc mà thôi! Bệ hạ khác với đế vương các đời trước, hắn không có con nối dòng con nối dòng, đó là một khuyết điểm rất chí mạng, không có con nối dòng có nghĩa là giang sơn không có truyền thừa, thế tất sẽ dẫn tới thần dân chi tâm bất ổn, rất dễ phát sinh rung chuyển, thế nhân đều biết bệ hạ vô hậu, một khi bệ hạ gặp chuyện không may, phiên vương cũng thế, giặc cỏ cũng thế, ngoại địch cũng thế, hạng người có dã tâm há có thể bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này? Hai năm gần đây triều thần thượng sớ nhiều nhất chính là thỉnh cầu bệ hạ chọn, để bệ hạ sinh sản long mạch, làm an lòng người trong thiên hạ, hôm nay bệ hạ bất hạnh đuối nước, sinh tử chưa rõ, hiện tại cách lúc chuyện xảy ra đã hai tiếng, tin tức khẳng định đã không thể giấu được nữa, cho nên chúng ta phải hanh chóng trước lúc thiên hạ đều biết định ra nhân tuyển tân quân cùng với làm thể nào để ổn định thế cục triều đường và thiên hạ, cũng sớm chuẩn bị cho tiền đồ của bản thân chúng ta, để tránh tương lai lại bị đánh cho trở tay không kịp."

Dương Đình Hòa nhìn chằm chằm Tần Kham, chậm rãi nói: "Trong triều đảng hệ đông đúc, đêm nay chuyện xảy ra đột nhiên, Tần Công Gia cho rằng gần bảo phòng chỉ có mấy người chúng ta đang tìm chỗ vắng mà thương nghị thôi à?"

Tần Kham trầm mặc, sắc mặt âm trầm biểu hiện ra sự phẫn nộ và bực bội trong lòng.

Dương Đình Hòa nói rất có lý, vứt bỏ nhân tố tình cảm không nói tới, lời nói của Dương Đình Hòa chính là những lời mưu quốc, về công về tư đều không có gì chê trách, nhưng Tần Kham trong nội tâm lại không muốn đàm luận đề tài này, hắn căn bản không thể chấp nhận loại hành vi giống như đang an bài hậu sự cho Chu Hậu Chiếu này, vừa nghĩ tới Chu Hậu Chiếu có thể sẽ chết, tim hắn giống như bị kim châm, đau đớn vô cùng.

Chương 719: Lương đình thương nghị (1)

Bắt đầu từ ngày đầu tiên tới thế giới này, Tần Kham đã ý thức được tầm quan trọng của hoàng quyền trong thời đại này.

Hoàng đế là trời, là chủ tâm cốt, là ngọn nguồn của tất cả quyền lực.

Quan văn là loại người gian hoạt nhất trên đời, bọn họ giỏi sát ngôn quan sắc, biết thận trọng, tính cách của hoàng đế mỗi một đời trực tiếp quyết định thái độ của quan văn mỗi triều. Ví dụ như Hoằng Trì đế, hắn là một người chăm lo việc nước cần chính yêu dân, hơn nữa tính cách ôn hòa, giống như một vị học giả đôn hậu cả ngày ở trong thư phòng, mỗi một câu nói mỗi một hành động đều rất khoan dung, khiến người ta như được gội đầu bằng gió xuân.

Đương nhiên, hắn khi cần phải lộ ra mũi nhọn và răng nanh thì cũng không hề khách khí, các đại thần đối với hắn vừa kính lại sợ vừa lại sợ, cho nên bất kỳ ý chí và mục tiêu nào của hắn thường thường đều sẽ đạt được một cách không có trở ngại, cho nên dưới sự trị vì trong gần hai mươi năm của vị minh quân này, triều đường xuất hiện rất nhiều danh thần như Lưu Kiện, Lý Đông Dương, Tạ Thiên, Dương Nhất Thanh, ngay cả thái giám thanh danh thối nát nhất trong lịch sử ở triều Hoằng Trị cũng không gây hại được nhiều, ngược lại còn xuất hiện một số lớn thái giám tính tình trung trực như Tiêu Kính, Vương Nhạc, Trần Khoan.

Nhưng Chu Hậu Chiếu thì khác, hắn đời này sống ù ù cạc cạc, đăng cơ mười bốn năm, công tích duy nhất của hắn chính là ngự giá thân chinh mấy lần, bình định tạo phản được mấy lần, Ứng Châu chi chiến đánh cho tiểu vương tử Thát Đát Bá Nhan Mãnh Khả nguyên khí đại thương phải lui về thảo nguyên, nhưng nếu luận về thần dân quy tâm, Chu Hậu Chiếu so với Hoằng Trì đế thì không biết kém hơn bao nhiêu lần, nhìn chung khi hắn còn sống, từ lúc đăng cơ cho tới bây giờ, căn bản chính là chiến đấu không

ngừng với các đại thần.

Nói thật lòng, hắn hận các đại thần, các đại thần cũng hận hắn, quan hệ quân thần các đời nhà Minh, triều Chính Đức là khẩn trương cứng lạnh nhất, hai bên như thành thù. Trước mặt thì khách khách khí khí, trong bụng thì không biết bao nhiêu những suy nghĩ đại nghịch bất đạo như ra cửa bị xe đâm chết.

Dương Đình Hòa nói không sai, lúc này Chu Hậu Chiếu sinh tử chưa rõ, Tần Kham ở trong lương đình cũng có thể cảm ứng được cách Tây hoa trì không xa mơ hồ truyền đến tiếng người, hiển nhiên rất nhiều đại thần đã không kiên nhẫn chờ ở cửa Báo Phòng, quần tam tụ ngũ tìm chỗ vắng bàn chuyện, trên mặt mọi người đều phủ kín vẻ lo lắng và buồn bã, nhưng loại buồn bã này có mấy phần là thật thì chỉ có trong lòng biết mình mới rõ.

Ngay cả trong lương đình Tần Kham đang đứng lúc này, bên cạnh đều là người cùng phe. Nhất nhất đảo qua trên mặt đám người Nghiêm Tung, Chu Huy, Mưu Bân, ánh mắt của bọn họ khi chạm Tần Kham, lại hết sức bình tĩnh.

Tần Kham bỗng nhiên rất muốn cười khổ ba tiếng vì Chu Hậu Chiếu.

" Tần Công Gia, ngươi là thần tử bệ hạ tín nhiệm nhất, cũng là bằng hữu thân thiết nhất. Đám người chúng ta lấy ngươi làm chủ, sai đâu đánh đó, hôm nay tính mạng của bệ hạ nguy cấp, nếu không cứu tỉnh thì thiên hạ tất sinh dao động, vì xã tắc Đại Minh, cũng vì tiền đồ và người thân của chúng ta, xin Công gia nghĩ chủ ý." Thanh âm bình tĩnh của Nghiêm Tung giống như gió lạnh thổi qua, cắt ngang suy nghĩ ngổn ngang của Tần Kham, đột nhiên hồi thần.

Tần Kham mệt mỏi xoa mi tâm, không khách khí ngồi xuống ghế đá trong lương đình, mặt không biểu tình nói: "Tính mạng của Bệ hạ đang nguy trong sớm tối, trong lòng ta lo lắng vạn phần, không còn phân thốn, làm sao ra chủ ý đây."

Trên mặt mọi người trong đình lập tức lộ ra mấy phần xấu hổ thẹn thùng.

Bọn họ nghe ra sự bất mãn trong lời nói của Tần Kham, lờ mờ có chi ý chỉ trích.

Mưu Bân nhìn sắc mặt mọi người xung quanh, tìm từ một lúc rồi rụt rè nói: "Công gia, trời có phong vân bất trắc, nếu đã xảy ra loại chuyện này, chúng ta không thể không đối mặt, lúc này trong Báo Phòng, các vị Thái y và danh y đang dốc hết toàn lực cứu trị bệ hạ, chúng ta ở đây thương nghị cũng là để yên ổn xã tắc và lòng người, tránh cho tới lúc phát sinh lại luống cuống tay chân.

Tần Kham thở dài, vẻ mặt buồn bã nói: "Ta hiểu ý của các ngươi, nhưng ta lúc này tâm tình đang rất loạn, các ngươi có chương trình gì thì không ngại nói thẳng đi, ta nghe."

Ánh mắt của Mọi người toàn bộ nhìn về phía Dương Đình Hòa, hắn là thủ phụ nội các Đại học sĩ, nếu thiên gia phát sinh đại biến, hắn là người có tư cách lên tiếng nhất.

Dương Đình Hòa lau lệ già ở khóe mắt, hít sâu một hơi bình phục cảm xúc rồi lúc này mới chậm rãi nói: "Đầu tiên, lời nói của lão phu là dưới tình hình có thể phát sinh đại biến, nếu bệ hạ cát nhân thiên tướng bình yên vô sự, những lời nói hôm nay đều vứt đi."

Mọi người vội vàng gật đầu.

Dương Đình Hòa suy tư một lát, trầm giọng nói: "Nếu bệ hạ thực sự có bất trắc, đầu tiên phải lập nhân tuyển tân quân, nước không thể một ngày không có chủ, lập tân quân mới là chính đạo của nhân thần, đáng tiếc bệ hạ tuổi xuân đang độ tráng niên, nhưng dưới gối lại không có con nối dòng, cũng chưa lưu lại chiếu thư kế vị, cho nên, chúng ta chỉ có thể phát động nội các đình nghị, từ phiên vương các nơi hoặc là thế tử có huyết mạch gần nhất với bệ hạ chọn ra một vị là tân quân, điểm này, tin rằng văn võ cả triều đều sẽ không dị nghị."

Đám người Nghiêm Tung Mưu Bân đều gật đầu.

" Có câu ' Phụ chung tử tức', ' Huynh chung đệ tức', một nhánh này của bệ hạ đã dứt, thì chỉ có thể ngược dòng đến đời của tiên đế Hoằng Trị, năm đó dưới gối Hiến Tông hoàng đế tổng cộng sinh mười bốn hoàng tử, trong đó hoàng trưởng tử không đến một tuổi

đã mất, thứ tử Điệu Cung Thái tử không đến ba tuổi cũng mất, về sau ngôi vị hoàng đế mới đến phiên Hiếu Tông Hoằng Trị tiên đế, nếu... Bệ hạ quả thực gặp bất trắc, như vậy nhất mạch của Hoằng Trị tiên đế xem như đoạn tuyệt, chúng ta chỉ có thể từ trong các hoàng tử còn lại của Hiến Tông tiên đế chọn người làm tân quân, luận về thứ tự, Hưng Vương, hoàng tử thứ tư của tiên đế Hiến Tông là thỏa đáng, nhưng Hưng vương bất hạnh cũng mới mất năm nay, tháng trước bệ hạ đã ban thưởng thụy hào là 'Hiến', Hưng Hiến vương có hai con tra, trưởng tử Nhạc Hoài vương Chu Hậu sinh ra được năm ngày thì mất, thứ tử Chu hậu Thông thuận lý thành chương thừa kế tước Hưng Vương, đất phong ở Hồ Quảng An Lục châu."

Dương Đình Hòa vuốt râu tiếp tục: "Nếu luận về huyết mạch và thứ tự lớn nhỏ, theo lão phu, nhân tuyển tân quân chính là vị Hưng Vương Chu Hậu Thông vừa kế vị này, người này sinh ra năm Chính Đức thứ hai, năm nay mười hai tuổi, nghe nói thông minh nhu thuận, anh đoạn túc thành, đọc đủ "Hiếu kinh" "Đại Học", nếu bệ hạ thực sự gặp bất trắc, sau khi nội các khởi xướng đình nghị và triều nghị, vị hưng Vương điện hạ này chỉ sợ rất nhanh sẽ nhận được thư xin kế vị của nội các, ti lễ giám và thông chính ti."

Chương 719: Lương đình thương nghị (2)

Đúng là nội các thủ phụ, Dương Đình Hòa một hơi nói hết về các phiên vương của Chu gia, thuộc như lòng bàn tay, mọi người trong đình liên tục gật đầu, mọi người đều minh bạch, Dương Đình Hòa đề xuất Hưng Vương Chu Hậu Thông, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây chính là nhân tuyển kế thừa ngôi vị hoàng đế cuối cùng, Khổng Tử sớm đã định ra lễ chế quân thần, vị trí hoàng đế này không phải nói ai làm thì người ấy làm, huyết mạch và lớn nhỏ là quan trọng nhất, nếu Chu Hậu Chiếu thực sự gặp bất trắc. Ánh sáng may mắn không ngoài ý muốn sẽ chiếu xuống đầu Chu Hậu Thông, bất luận hắn có nguyện ý hay không thì hắn vẫn phải làm hoàng đế.

Tần Kham tĩnh tọa trong đình không nói gì, sau khi nghe thấy cái tên Chu Hậu Thông thì mặt không khỏi run run, tiếp theo thì chua chát.

Chu Hậu Thông chính là Gia Tĩnh hoàng đế tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử, mình đi tới thời đại này, thay đổi lịch sử vốn có, nhưng vẫn có một số việc phải dựa theo quỹ tích vốn có mà xảy ra. Chu Hậu Chiếu vẫn đuối nước, mà Chu Hậu Thông cũng có tư cách thừa kế.

Lúc này trong lòng Tần Kham không khỏi sinh ra mấy phần bi thương.

Mình rốt cuộc thay đổi cái gì? Đi tới thời này có ý nghĩa gì? Nếu lịch sử không thể khinh bạc, trời cao vì sao cứ lựa chọn để hắn đến đây?

"Ăn bổng lộc của vua, chuyện trung thành với vua là bổn phận của thần tử. Chúng ta đều hy vọng bệ hạ cát nhân thiên tướng qua được một kiếp này. Nhưng, nếu quả thực không qua khỏi, chúng ta không thể không lập tân quân khác, để yên lòng thiên hạ, đây cũng là bổn phận của nhân thần. Tần Công Gia, ngươi và ta lúc này nghĩ gì không quan trọng, quan trọng là người trong thiên hạ sẽ nghĩ

như thế nào, bọn họ cần xã tắc yên ổn, cần quân thần triều đường đầy đủ, để tòa giang sơn này vững vàng tiếp tục đi về phía trước, người nông dân có ruộng, thương nhân có lợi, quan viên làm việc công, già có áo mặc, trẻ có cơm ăn, những cái này mới là căn bản của xã tắc, Tần Công Gia, lúc này chúng ta phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng, tình nghĩa cá nhân chỉ có thể bỏ qua motjoj bên."

Lời nói của Mưu Bân khiến mọi người trong đình đều gật đầu đồng ý, Tần Kham cũng không cãi lại.

Dương Đình Hòa vuốt râu nói: "Việc Tân quân sợ là chính là như vậy, cho dù nội các đình nghị thì cũng là kết quả này, nếu bệ hạ phát sinh bất trắc, tân quân đăng cơ là tất nhiên, trước đó chúng ta an bài như thế nào thì xin Tần Công Gia đưa ra chương trình."

Lời này của Dương Đình Hòa nói rất hàm hồ, trước khi Chu Hậu Chiếu chưa chết thì lời này dù sao cũng có chút phạm huý, chỉ là một câu hàm súc thôi.

Nhưng tất cả mọi người trong đình đều minh bạch ý tứ trong lời nói của Dương Đình Hòa.

Tân quân đăng cơ là đại sự, chính như cái gọi là vua nào triều thần nấy, hoàng đế đổi người, nhân sự triều đường phía dưới biến động tất nhiên không nhỏ, mọi người trong đình là cùng một đảng, nếu muốn ngồi ở vị trí này phục vụ cho dân thêm mấy năm, nắm quyền thêm mấy năm, hiện tại nhất định phải lên kế hoạch cho tiền đồ.

Tần Kham mặt trầm như nước, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, trầm mặc không nói một câu.

Trong Lương đình yên lặng tới kim châm cũng có thể nghe thấy, thái độ của Tần Kham quá trọng yếu, từ sau khi Lưu Cẩn chết, biểu hiện của Tần Kham luôn rất nhún nhường, có đôi khi khiến các đại thần thậm chí xem nhẹ sự tồn tại của hắn, nhưng chỉ có đám người Dương Đình Hòa, Mưu Bân, Nghiêm Tung là minh bạch nhất, Tần Công Gia nhún nhườngkhông có nghĩa là yếu đuối, mà là đang giấu tài, tránh xung đột trực tiếp với các quan văn thanh lưu, nhưng cánh chim của đảng Tần Kham trong mười năm nay nhanh chóng đầy đặn, bất kể triều đường kinh sư hay là quan phủ địa

phương, bóng dáng của Tần Kham luôn như ẩn như hiện.

Một vị nhân vật tay nắm đại quyền sinh sát của vô số người, khi đối mặt với thay đổi triều đại, hắn sẽ lựa chọn tiếp tục nhún nhường hay là thừa cơ mở rộng thế lực, trở thành một quyền thần ngay cả hoàng đế cũng không dám tùy tiện đắc tội?

Không biết trầm mặc bao lâu, Tần Kham cuối cùng cũng hoàn hồn, đón ánh mắt tha thiết của mọi người lắc đầu cười khổ.

" Các ngươi đừng hỏi ta, ta vừa nói rồi, hiện tại tâm tình rất loạn, thật sự không muốn nghĩ tới những chuyện giống như là xa xôi đó." Tần Kham dừng một chút nói tiếp: "Ta chỉ có một câu muốn nói."

Mọi người lập tức ưỡn thẳng người, lấy lại tinh thần.

Tần Kham chậm rãi nhìn mọi người chung quanh, gằn từng chữ: "Ta tin bệ hạ sẽ không chết, hắn khẳng định có thể chống đỡ qua một kiếp này, cho nên. Về triều đường ta không có an bài, bởi vì thiên hạ này dù sao cũng là của bệ hạ."

"Điều chúng ta có thể làm, đó là trước khi bệ hạ tỉnh lại, để bảo vệ tốt tòa giang sơn này của hắn, không thể cho hạng người có dã tâm bất kỳ cơ hội nào để làm loạn, cho nên, an bài mà ta muốn làm là ở ngoài chứ không phải ở trong."

Nghiêm Tung chắp tay nói: "Ý của Công gia là..."

" Xuất động thám tử Hán Vệ tới đất phong của các phiên vương, nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của phiên vương các nơi Đại Minh, nếu có chút dị thường, bắt hỏi tiêu diệt. Mười hai vị khai quốc hầu thống lĩnh đoàn doanh trong hoàng thành Kinh sư ai làm chức nấy, còn nữa."

Tần Kham suy tư một lát rồi nói: "Bệ hạ không chết, nếu có chút bất trắc thì phiên vương, lưu dân và trộm cướp các nơi sẽ rục rịch, kinh sư đoàn doanh và Ngũ thành binh mã ti cùng với Chu biên mật vân tam vệ mặc dù binh nhiều, nhưng chung quy vẫn là ăn lương thái bình, chiến lực không mạnh, nếu có người tạo phản thì chỉ sợ là ứng phó không dễ, ta đề nghị, điều động một bộ phận

biên quân nhập kinh, thủ vệ kinh đô, để phòng kẻ bất tuân."

Tần Kham vừa mới dứt lời, đám người Dương Đình Hòa, Dương Nhất Thanh trong đình có chút kinh dị, Bảo Quốc công Chu Huy lão gia tử thì mày nhíu chặt, vuốt râu không nói một câu, chỉ có Mưu Bân và Nghiêm Tung lặng lẽ trao đổi ánh mắt.

" Điều động biên quân nhập kinh? Cái này..." Dương Đình Hòa do dự.

Tần Kham thở dài: "Dương tiên sinh, bệ hạ năm trước từng điều động biên quân của bốn trấn Tuyên phủ, Đại Đồng, Diên Tuy, Liêu Đông nhập kinh, có ý thay quân với kinh sư đoàn doanh, để danh chính ngôn thuận, bệ hạ còn từng hạ chỉ cho Tổng binh c bốn trấn, trong ý chỉ gọi bọn họ là "Ngoại tứ gia quân', Dương tiên sinh, việc này ngươi chắc biết."

Cách nói "ngoại tứ gia quân", không phải là Tần Kham sáng tạo, là Chu Hậu Chiếu đề xuất trước.

Chu Hậu Chiếu thượng võ, trong kinh sư bất luận là hoàng cung hay là Báo Phòng, đều đặc biệt mở một diễn võ trường, để hắn chỉ huy quân đội diễn võ, Chu Hậu Chiếu đọc nhiều binh thư, hơn nữa hắn cũng không phải là hạng người lý luận suông nói bốc nói phét như Triệu Quát, hắn biết rõ sự khác nhau giữa lý luận và thực tế, cho nên sau khi đọc xong binh thư, đối với trận hình mới học được cũng thế, điều động đại quân trước sau cũng thế, kết hợp sử dụng mấy loại binh khí cũng vậy, toàn bộ đều được đưa ra diễn võ trường, luôn muốn đích thân điều động quân đội thí nghiệm những lý luận này, mới có thể tiêu hóa nó một cách đầy đủ, cuối cùng là công nhận nó.

Chương 720: Họa phúc khó lường (1)

Năm ngoái trước khi thân chinh Thát Đát, Chu Hậu Chiếu đã có ý muốn tự mình quyết chiến với tiểu vương tử Thát Đát Bá Nhan Mãnh Khả, thế là đại quân còn chưa rời kinh đã hạ ý chỉ điều binh cho quan Tổng binh của tứ đại biên trấn Tuyên phủ, Đại Đồng, Diên Tuy, Liêu Đông, ý chỉ cuối cùng, không ngờ là gọi tướng sĩ biên quân của tứ đại biên trấn là "Ngoại tứ gia quân", khiến cho quan Tổng binh của tứ đại biên trấn giống như được hoa khôi thanh lâu chủ động câu dẫn vậy, kinh hỉ vinh hạnh không thôi.

Mà cách nói tướng sĩ biên quân và kinh doanh đổi chỗ, cũng là Chu Hậu Chiếu sáng chế ra đầu tiên, hơn nữa cách nói này rất lâu trước đã được đưa ra rồi.

Cuối năm Chính Đức thứ ba, Chu Hậu Chiếu vừa bình định Ninh vương Chu Thần Hào phản loạn hồi kinh, trận chiến này Chu Hậu Chiếu đã nhận thức được rõ ràng là chiến lực của tướng sĩ kinh doanh không mạnh, quân tâm không thịnh, thế là sau Thái Miếu hiến phu trên triều hội đề xuất đổi chỗ cho tướng sĩ xuất kinh và biên quân, cứ ba năm lại thay phiên.

Không thể không nói, loại ý tưởng này của Chu Hậu Chiếu thật sự có chút đi trước thời đại, có điều không phải là ngu ngốc, ngược lại rất có đạo lý, vị hoàng đế thượng võ này không phải là hồ nháo, đối với quân sự quả thật trải qua thâm tư thục lự, biên quân và kinh doanh đổi chỗ chính là thần lai chi bút, có thể nói là tuyệt diệu.

Chỉ tiếc Chu Hậu Chiếu lại ứng với câu thơ ấy của Đường đại tài tử. "Thế nhân cười ta quá khùng điên, ta cười người khác nhìn không thấu", kế hoạch tuyệt diệu như vậy ở trong mắt người khác lại là kinh thế hãi tục ly kinh bạn đạo, chung quy không được triều thần chấp nhận. Thậm chí ngay cả Lý Đông Dương tiến bộ nhất cũng không thể chấp nhận ý tưởng này. Cuối năm Chính Đức thứ ba. Lý Đông Dương sắp trí sĩ đệ một đạo tấu chương cuối cùng

trong kiếp sống chính trị của hắn cho Chu Hậu Chiếu, tên là "sơ gián kinh doanh và biên quân hoán đổi là không hay". Nhằm vào chuyện Chu Hậu Chiếu đề xuất hoán đổi kinh doanh và biên quân.

Ngay cả Lý Đông Dương tiến bộ nhất cũng không thượng sớ phản đối kế hoạch quá mức đi trước thời đại này, các đại thần còn lại thì càng không cần phải nói.

Chu Hậu Chiếu đối với cái đầu thiên tài của mình đắc chí chưa được mấy ngày thì liền bị nước miếng phô thiên cái địa bao phủ, loại cảm giác đó so với đổ một chậu nước lạnh xuống đầu còn đau đớn hơn. Quả thực là như vô số người xoay tay tát hắn lia lịa, Chu Hậu Chiếu mặt mũi bầm dập mặt mũi bầm dập cắn răng... Nhịn, đương nhiên, kế hoạch biên quân và kinh doanh hoán đổi từ đó về sau bị xếp xó, không thấy ánh mặt trời.

Cho tới năm Chính Đức thứ mười ba, Chu Hậu Chiếu lại nổi lên suy nghĩ chinh Thát Đát, kế hoạch kinh doanh và biên quân hoán đổi lại nảy sinh. Để làm chăn đệm, liền hạ chỉ gọi tướng sĩ biên quân của tứ đại biên trấn là "Ngoại tứ gia quân" Vốn định sau khi thân chinh kinh sẽ chính thức đưa đem việc này vào nhật trình, kết quả còn chưa kịp mở miệng thì Chu Hậu Chiếu đã bất hạnh đuối nước.

Hôm nay khi Tần Kham đề xuất biên quân nhập kinh cũng chính là lúc hoàng đế hôn mê, kinh sư như rắn mất đầu, phiên vương giặc cỏ đạo phỉ các nơi Đại Minh rục rịch là tất nhiên, điều động biên quân nhập kinh phòng bị quả thật là rất tất yếu.

Một hoàng đế không có con nối dòng nếu mạng như mành treo chuông, hạng người có dã tâm trong thiên hạ rất nhiều, nếu không một có một quân đội cường đại đóng ở kinh sư, ai biết được sẽ phát sinh biến cố lớn như thế nào/

Tần Kham nói rất ngắn gọn, nhưng sau khi nói xong thì trong lương đình mãi lâu sau vẫn lâm vào yên lặng, đám người Dương Đình Hòa Dương Nhất Thanh vuốt râu trầm mặc không nói gì, sắc mặt Bảo Quốc công Chu Huy thì có chút khó coi, vẻ mặt lờ mờ sắp nổi giận.

Chu lão gia tử tức giận là có thể hiểu, dù sao kinh sư mười hai

cũng là do lão thống lĩnh, trong mười hai doanh, mỗi một doanh đều do một vị khai quốc hầu phụ trách, thường ngày bất kỳ một doanh nào cũng không thể tùy ý điều động, phải do Quốc Công và quốc hầu chính mắt nhìn thấy thánh chỉ và hổ phù điều binh mới có thể điều động binh mã, mười hai vị khai quốc hầu và một vị Bảo Quốc công hợp thành chỉ huy cao tầng của đội quân tinh nhuệ của kinh sư này, hiện tại Tần Kham ở trước mặt Chu lão gia tử nói tướng sĩ kinh doanh chiến lực không đủ, chẳng khác nào tát vào mặt Chu Huy, lão gia tử làm sao có thể không giận cho được?

"Hừ! Điều động biên quân nhập kinh? Cách nói này có phải rất dọa người hay không? Văn võ Cả triều liệu có đáp ứng không? Bệ hạ hôn mê bất tỉnh, kinh sư chính là lúc thần hồn nát thần tính, một tia lửa nhỏ cũng có thể khiến lòng thần dân nổ tung, vào lúc này lại điều biên quân vào kinh, văn võ cả triều há có thể đáp ứng? Nếu bệ hạ thực sự có bất trắc, lập tân quân khác là chuyện tất nhiên, tân quân há có thể đáp ứng cạnh sườn mình có nhiều binh mã như vậy đi tới đi lui?"

Ngữ khí của Chu Huy rất bất thiện, may mà người trong đình đều cùng phe, quan hệ lợi ích gắn chặt với nhau, nếu không với tính tình nóng như lửa của Chu lão gia tử đã sớm hất bàn trở mặt rồi, hiện tại chỉ là ngữ khí bất thiện, đủ để chứng minh hắn thật sự một lòng với Tần đảng.

Tần Kham cười áy náy: "Lão gia tử bớt giận, đề nghị của ta chỉ là đối sự bất đối nhân, tướng sĩ kinh doanh so chiến lực với biên quân thì quả thật là kém hơn một chút, đây là sự thật không thể chối cãi, ta lo một khi việc bệ hạ hôn mê truyền khắp thiên hạ, phiên vương và giặc cỏ tà giáo có dã tâm tạo phản tất nhiên sẽ có hành động, có thể thêm một số tướng sĩ vào kinh phòng bị chung quy vẫn tốt hơn, dù sao các phiên vương đều là thân nhân cùng huyết mạch với bệ hạ, về lý luận mà nói thì đều có tư cách kế thừa đại thống, nhưng hoàng đế chỉ có một người có thể làm, những phiên vương này không phải là người giảng đạo lý, vạn nhất khi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế có động tác quá khích gì kinh sư có thêm một đội binh mã cường đại để đàn áp mới là kế sách vạn toàn."

Ngữ khí của Tần Kham rất khẩn thiết, lời lại có tình có lí, Chu Huy cơn tức đầy mình nhưng lại không thể phát tác, chỉ có thể hừ một

tiếng rồi im lặng.

Dương Đình Hòa lắc đầu: "Lời ấy của Tần Công Gia chưa chắc đã không phải không có đạo lý, làm việc gì cũng có phòng bị chung quy không phải là sai, nhưng mà biên quân vào kinh không phải việc nhỏ, hậu quả cũng rất nghiêm trọng, qua đêm nay nếu bệ hạ được các Thái y cứu tỉnh, triều thần chúng ta chưa xin chỉ đã điều binh vào kinh, bệ hạ khó tránh khỏi sẽ không vui, nếu bệ hạ không tỉnh, ngày sau tân quân lên ngôi, hành động này cũng khó tránh khỏi khiến tân quân sợ hãi, thậm chí sẽ ngờ vực vô căn cứ, chúng ta đều biết Công gia là một lòng trung can thể quốc, nhưng tân quân liệu có nghĩ vậy không?"

Lời nói của Dương Đình Hòa khiến mọi người trong đình liên tục gật đầu, hiển nhiên đều rất đồng ý.

Vẻ mặt Tần Kham có chút buồn bực, cười khổ thở dài: "Nói đi nói lại, ta chung quy vẫn trong ngoài không phải là người, thôi, điều biên quân vào kinh chỉ là một đề nghị, nếu việc này không thể làm thì không nhắc tới nữa. Chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi bệ hạ tỉnh lại. Nếu..."

Ngữ khí của Tần Kham bỗng nhiên trở nên rối rắm: "Nếu bệ hạ không tỉnh, loạn cục này chung quy vẫn phải có người tới thu thập, không phải tân quân thì chính là cựu thần."

Đường Tử Hòa khi ra khỏi Báo Phòng thì đã là đêm khuya.

Đêm khuya vốn là lúc vạn lại câu tịch, nhưng lúc này ngoài cửa Báo Phòng lại vẫn tụ tập hơn trăm vị triều thần. Quần tam tụ ngũ khe khẽ nói chuyện. Không khí có chút ngưng trọng, cửa cung Báo Phòng két một tiếng, ti lễ giám Trương Vĩnh một thân áo mãng bào đỏ thẫm cùng với đám thái giám quyền thế trong cung Cốc Đại Dụng, Đới Nghĩa vẻ mặt ân cần vây quanh Đường Tử Hòa đi ra.

Các đại thần Tụ tập ở ngoài cửa ngẩn người, tiếp theo ùa lên, mồm năm miệng mười hỏi bệ hạ tỉnh chưa.

Trương Vĩnh và Cốc Đại Dụng mặt mày nịnh nọt Đường Tử Hòa, nhưng đối với triều thần thì lại là một bộ dạng khác, chuyển hoán cực nhanh, quả thực là cấp bậc ảnh đế.

Đối mặt với những tiếng hỏi lo lắng của các triều thần, Trương Vĩnh sắc mặt bực bội, phất ống tay áo nói: "Bệ hạ chưa tỉnh. Các Thái y đang toàn lực cứu trị, mày nhờ có diệu thủ của Đường cô nương, tính mạng của bệ hạ không có gì đáng ngại. Chư thần công giải tán đi, ai về làm việc nấy, chớ có lơ là, không lâu nữa ti lễ giám, nội các và Đô Sát viện sẽ có thương nghị."

Trong tiếng nói nhao nhao của Các đại thần, đám người Trương Vĩnh và Cốc Đại Dụng cung kính cười cười với Đường Tử Hòa, sau đó xoay người trở về Báo Phòng, cửa lớn Báo Phòng đóng lại trong ánh mắt phẫn nộ của các đại thần, ngăn cách tâm tư phức tạp của vô số người ngoài cửa.

Ánh mắt của Mọi người dừng trên người Đường Tử Hòa, mọi người tiến một bước về phía nàng ta, bỗng nhiên mấy chục Cẩm y Giáo úy lao tới vây quanh Đường Tử Hòa, rất mãnh liệt ngăn cách giữa nàng ta và các đại thần, khi được đưa ra ngoài, Đường Tử Hòa trong toàn bộ quá trình không nói gì, vẻ mặt hờ hững, không ai có thể từ trên mặt nàng ta nhìn ra manh mối gì.

Chương 720: Họa phúc khó lường (2)

Mắt thấy Báo Phòng đã đóng, Đường Tử Hòa cũng đi rồi, các đại thần tụ ở ngoài cửa vừa lo vừa giận, nhưng lại đành bất lực.

Hình bộ thượng thư Dương Tử Lân nhìn nhìn cửa lớn đang đóng chặt, lại quay đầu nhìn nhìn bóng dáng thướt tha của Đường Tử Hòa, hồi lâu sau bỗng nhiên giậm chân thật mạnh, cả giận nói: "Sinh tử của Bệ hạ là đại sự cỡ nào chứ, tên hoạn tặc Trương Vĩnh một câu bảo chúng ta chờ, coi triều thần chúng ta là gì? Đi, chúng ta đi tìm ba vị Đại học sĩ nội các, phải cho chúng ta một câu trả lời chứ."

Rời khỏi lương đình bờ đông Tây hoa trì, Tần Kham dưới sự hộ tống của đám người Đinh Thuận chậm rãi đi trên Kim Thủy nhai, lúc này trên đường tĩnh lặng không tiếng động, trên dưới một trăm thị vệ chung quanh xe ngựa, ấn đao làm lễ với Tần Kham.

Rèm ngọc xe ngựa được vén lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc của Đường Tử Hòa xuất hiện trước mắt, cười cười với hắn, vươn tay ra đỡ hắn lên xe.

Tần Kham cũng cười với nàng ta, thuận thế lên xe ngựa, roi trong tay xa phu vung nhẹ, xe ngựa chậm rãi lăn bánh trên đường vắng.

Bên trong xe, Đường Tử Hòa xoa huyệt Thái Dương cho Tần Kham, ôn nhu nói: "Vất vả cả một đêm, ngươi nhất định mệt lắm, chốc về để ta đấm bóp cho một chốc."

Tần Kham cầm tay nàng ta, nói: "Trước tiên nói chính sự đã, bệ hạ giờ thế nào rồi."

Đường Tử Hòa do dự một chút, sắc mặt ngưng trọng nói: "Không ổn lắm, đuối nước được vết lên hơi muộn, khí huyết thần chí đều cực kém, e là khó tỉnh."

Tim Tần Kham lập tức chìm vào đáy cốc, cả người giống như rơi

vào hầm băng, cả người rét run từng đợt, sắc mặt cũng tái nhợt.

" Vì một chiếc kim châm... có đáng không?" Tần Kham thất thần thì thầm, mắt nhanh chóng ửng đỏ.

Đường Tử Hòa thở dài ảm đạm: "Đế vương một đời, hùng thị vũ nội tứ hải, thiên hạ không ai có thể sánh bằng, lúc anh hùng tịch mịch, vì cây châm của một nữ nhân mà chết, chết kiểu này đối với hắn mà nói cũng là quy túc vô cùng tốt, sự phong tình trong đó người ngoài không hiểu đâu, chỉ bản thân hiểu thôi."

Vẻ mặt Tần Kham đầy bi thương, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Ta từng tưởng tượng kết cục của ta và hắn, có lẽ rất nhiều năm sau này, khi ta tóc bạc lưng còng, run rẩy bước từng bước vào hoàng cung, thi lễ quần thần lần cuối với hắn rồi lẳng lặng cáo biệt hắn cũng đã già nua, ước định kiếp sau gặp lại, cuối cùng ta rời khỏi hoàng cung, nằm trong nhà, mấy vị thê thiếp và con cháu vây bên cạnh, nghe tiếng khóc bi thống của bọn họ, mỉm cười dã từ cõi đời, còn hắn, ngồi trong đại điện trống trải và tịch liêu, nhớ lại những chuyện tốt chuyện xấu mà ta và hắn cùng nhau năm trong mấy chục năm, rồi giống như trẻ con vừa khóc vừa cười, lúc phát tang ta, hắn được người ta đưa đến trước mộ ta, trò chuyện lần cuối với ta, cuối cùng kính một chén rượu trên mộ phần của ta. Xem như chấm dứt nghĩa quân thần cả đời của ta và hắn, làm đến nơi đến chốn, không phụ kiếp này với nhau."

Ngữ khí của Tần Kham rất bình tĩnh, nhưng nước mắt lại bỗng nhiên tuôn rơi.

" Ta từng nghĩ ra vô số loại kết cục của ta và hắn, nhưng... Trước giờ chưa từng nghĩ, hắn lại có kết cục như vậy! Quá sớm, quá nhanh, quá đột nhiên, nhân sinh vô thường, chúng ta luôn ở lúc không phòng bị nhất thì bị trời cao đột nhiên đoạt đi tất cả, bất luận thân phận cao quý hay là đê tiện, trời cao đối với ai cũng đều công bình, chỉ là ta không ngờ. Loại công bình này lại giáng vào người hắn."

Thấy Tần Kham hiếm khi rơi lệ, Đường Tử Hòa cũng sợ ngây người, trầm mặc hồi lâu, đôi bàn tay mềm nhẹ nhàng lau đi nước mắt hắn, nói: "Nhân sinh họa phúc khó dò, đế vương và thất phu đều vậy, số tuổi thọ và sự phú quý là do trời định, ngươi đừng quá

thương tâm, càng không thể tự loạn trận cước, rất nhiều chuyện đang chờ ngươi làm, hiện giờ ngươi đã không còn là người đơn côi, một suy nghĩ trong đầu ngươi sẽ quyết định sinh tử của vô số người, ngươi có thể thương tâm, nhưng không thể loạn."

Không hổ là nữ nguyên soái từng hiệu lệnh thiên quân vạn mã, ngay cả an ủi người ta cũng rất lý trí và bình tĩnh.

Tần Kham khóc thút thít nói: "Tận hết khả năng của ngươi, có thể cứu tỉnh bệ hạ không?"

Đường Tử Hòa cúi đầu nói: "Ta chỉ có thể kéo dài tính mạng của hắn thêm mười ngày, có lẽ mười ngày sau có thể có chuyển cơ."

Tần Kham ngẩn người, tiếp theo nhíu mày: "Ngươi vừa rồi nói không thể cứu tỉnh hắn, hiện tại lại nói mười ngày sau có chuyển cơ, rốt cuộc là thế nào?"

Đường Tử Hòa ngẩng đầu nhìn hắn: "Mười ngày đã là cực hạn của ta rồi, vốn hắn ngay cả đêm nay cũng khó chống đỡ qua được, ta hận hoàng đế này, vừa rồi ở trong Báo Phòng, ta chẳng cần phải làm gifcx đủ để khiến hắn chết vào đêm nay rồi, nhưng ta vẫn lựa chọn cứu hắn, chỉ vì hắn là quân vương của ngươi, cũng là bằng hữu của ngươi, ta hại chết một hoàng đế thì không hề có không hề cố kỵ, nhưng ta không thể hại chết bằng hữu của ngươi, ta có thể gánh được cừu hận của người trong thiên hạ, nhưng ta không gánh được sự thất vọng của ngươi đối với ta, lúc này hắn còn sống là vì vận khí của hắn tốt, hơn mười năm trước quen được bằng hữu là ngươi, hắn là nhờ phúc của ngươi."

Ánh mắt lạnh lùng của Tần Kham dần dần trở nên nhu hòa, xoa gương mặt đang vô cùng mệt mỏi, thở dài: "Ngươi chớ trách ta, hắn đối với ta mà nói không chỉ là quân vương, mà còn là bạn tốt tri giao cả đời, quen biết hơn mười năm qua, bất kể là chuyện gì thì hắn cũng không chút do dự đứng ở bên ta, ta nợ hắn hơn mười năm tri ngộ, hắn đời này sống rất đơn thuần, cũng sống rất mệt mỏi, ta chỉ hy vọng ông trời có mắt, cho hắn một kết cục nhiều phúc nhiều thọ."

Đường Tử Hòa thản nhiên nói: "Dược y bất tử bệnh, không ai có thể thực sự lựa chọn kết cục của mình, hoàng đế cũng không thể."

"Hắn... Quả thực chỉ có mười ngày tuổi thọ thôi sao?"

Đường Tử Hòa gục đầu xuống, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, lại nhẹ nhàng nói: "Không sai, nếu không có kỳ tích, hắn chỉ có mười ngày tuổi thọ."

Tần Kham lại không chú ý tới ánh mắt phức tạp chợt lóe lên của nàng ta, ngẩn ngơ thất thần một lúc, mắt lại đỏ lên, sự bi thống lặng lẽ lan ra trong thùng xe.

Đường Tử Hòa lẳng lặng nhìn hắn, hồi lâu sau mới phá vỡ trầm mặc.

"Cho dù lúc này không đúng lúc, nhưng chuyện ta không thể không nhắc nhở ngươi."

"nàng nói đi."

"Nếu hoàng đế băng hà... Ngươi đừng như vậy nhìn ta, đây là sự thật không thể tránh được."

Tần Kham Tần Kham mím môi, nói: "Ngươi tiếp tục nói đi."

"Nếu hoàng đế băng hà, triều thần thế tất sẽ lập tân quân, bất kể tân quân là vị phiên vương nào, đối với ngươi mà nói chung quy vẫn là người xa lạ, hiện giờ Ninh Quốc Công ngươi tay nắm Cẩm Y vệ, trong triều cánh chim đầy đặn, ngay cả nội các và Đông Tây nhị Hán đều không thể không nhìn sắc mặt của ngươi, có thể coi là lấy thúng úp voi, quyền thế cực thịnh, ta muốn hỏi ngươi, nếu tân quân lên ngôi, hắn có thể tha cho ngươi sao?"

Khóe mắt Tần Kham giật giật, sắc mặt lại bỗng nhiên trở nên âm trầm.

Đường Tử Hòa không sợ hãi nhìn sắc mặt âm trầm tới dọa người của hắn, nói thẳng: "Vua nào triều thần nấy, cựu thần quyền thế quá thịnh, đối với tân quân cũng không phải là chuyện tốt, để lập uy cũng được, tập quyền cũng thế, phàm là đế vương bình thường một chút đều tuyệt đối sẽ không cho phép thần tử của mình có quyền thế lớn lại không thể chế ước, đạo của đế vương vốn là đạo chế hành, quốc triều nếu muốn vận chuyển không bị ngăn trở, quan trọng nhất là phải để cho phe phái trên triều đường chế ước

cân bằng với nhau, tay trái mượn sức, tay phải chèn ép, ân uy cùng thi triển để triều thần quy tâm, những thủ đoạn này đối với đế vương mà nói là cơm bữa, ngày sau tân quân lên ngôi, đối mặt với Ninh Quốc Công quyền thế thịnh thịnh nhất trên triều đường, hắn sẽ tiếp tục ân sủng ngươi hay là không chút lưu tình chặt bỏ cánh chim của ngươi, cuối cùng kề đao vào cổ ngươi? Tương lai kết quả thế nào, ngươi có từng nghĩ tới chưa?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Lúc này nơi này, ngươi nói những cái này không phải là quá sớm hay sao?"

Đường Tử Hòa cũng cười lạnh: "Sớm à? E là không còn sớm nữa đâu > Mười ngày sau nếu hoàng đế không tỉnh, nội các và các triều thần chẳng lẽ sẽ tiếp tục chờ à? Đình nghị Lựa chọn tân quân ngươi có cản được không? Tân quân sau khi lên ngôi thì ngày tháng động thủ với ngươi đã tới gần, Tần Kham, ngươi đã ở vào thời điểm sinh tử tồn vong tồn vong, sao vẫn cứ muốn lừa mình dối người?"

Tần Kham cắn răng, nói: "Nếu bệ hạ thực sự có bất trắc, ta có thể..."

Đường Tử Hòa tiếp lời hắn: "Ngươi muốn nói ngươi có thể trí sĩ, đúng không? Thần tử bình thường nếu đại họa lâm đầu, lựa chọn trí sĩ chưa chắc đã không phải là thượng sách giấu mình tránh hóa, nhưng ngươi thì khác, Tần Kham, cánh chim của ngươi quá giày, cố giao trong triều rất nhiều rất nhiều, thế lực quá lớn, bất kỳ hoàng đế nào đều sẽ nổi sát tâm với ngươi, loại sát tâm này tuyệt đối sẽ không bởi vì ngươi trí sĩ mà tiêu trừ đâu, bản thân ngươi cũng đọc nhiều sách sử, quyền thần nào quyền thế quá có thể bình an chết già chứ?"

Chương 721: Mỹ nhân ân trọng (1)

Đường Tử Hòa nói chữ nào cũng tru tâm, những lời vô tình đã chọc thủng tình cảnh tương lai của Tần Kham.

Tần Kham phát hiện mình không có cách nào phản bác lời của nàng ta.

Nếu Chu Hậu Chiếu mười ngày sau quả thực gặp bất trắc, tình cảnh của Tần Kham trong tương lai quả thật rất khó khăn,, Đường Tử Hòa nói không sai, vô luận tân quân tính tình tốt tới đâu, cũng không muốn nhìn thấy trên triều đường có một quyền thần quyền lực so với hắn còn lớn hơn, cánh chim so với hắn đầy đặn hơn đứng ở phía dưới trông thì có vẻ cung kính hành lễ quân thần của hắn, từ xưa đến nay thần tử nếu quyền lực quá lớn, mà bản thân hắn lại không có ý đồ muốn tạo phản làm hoàng đế, như vậy, ngày chết của hắn không còn xa.

Tần Kham mấy năm nay rất nhún mình, tuy rằng mỗi ngày vẫn có ngôn quan ngự sử hạch tội hắn, nhưng Tần Kham chỉ mỉm cười, không phản bác cũng không giận hờn, cứ mặc kệ họ,

Nhưng mà hắn chung quy vẫn là thần tử được Chu Hậu Chiếu tín nhiệm nhất, cho dù bản thân muốn nhường nhịn thì cũng khó tránh khỏi có vô số triều thần khổ tâm trèo lên, thế lực của tần đảng ở trong triều càng lúc càng lớn, giống như rễ cây trong bùn đất, tự động đâm sâu xuống đất, chỉ để giành được nhiều chất dinh dưỡng chất dinh dưỡng hơn. Thế là một ngày cây cổ thụ to dần, khi thế lực trải rộng tới toàn bộ toàn bộ triều đường, Tần Kham cũng thân bất do kỷ không thể khống chế, quyền thế đã đến đỉnh phong, một suy nghĩ nho nhỏ của bản thân cũng có thể quyết định sự thành bại của vô số người.

MỘt quyền thần tay che trời như vậy, ở triều Chính Đức có lẽ có thể sống nhẩn nha, bởi vì sự tín nhiệm của Chu Hậu Chiếu, hắn tin Tần Kham cho dù quyền thế có lớn đến mấy cũng sẽ không làm ra chuyện có lỗi với hắn, nhưng đổi sang tân hoàng đế, hắn và Tần

Kham Tần Kham không quen biết, tính cách của hắn cùng với hoàn toàn bất đồng với Chu Hậu Chiếu, hắn vừa lên đại bảo cần cấp bách tạo dựng quyền uy, Tần Kham ở tân triều liệu có thể sống yên không?

Đúng như những lời Đường Tử Hòa vừa nói, chỉ sợ ngay cả trí sĩ về quê cũng thành hy vọng xa vời không thể với tới. Đối với một điển hình khiến hoàng đế ngày ngày ăn không ngon ngủ không yên như vậy, tân quân sao có thể không đem hắn ra khai đao?

Thùng xe nhấp nhô, yên tĩnh tới mức chỉ nghe thấy tiếng trục xe chuyển động, rèm che đi khung cảnh đường phố, tiền đồ ảm đạm hay là rực rỡ, người trong xe hoàn toàn không biết gì cả.

Một lúc sau, Tần Kham nhìn thẳng vào nàng ta.

" Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?"

Đường Tử Hòa không hề sợ hãi nghênh đón ánh mắt âm trầm của hắn, bình tĩnh nói: "Ta chỉ nói lợi hại với ngươi thôi, không thể quyết định thay ngươi được, ngươi là một quyền quý trên vạn người dưới một người. Tay nắm quyền cao. Những lời vừa rồi cho dù ta không nói thì kỳ thật trong lòng ngươi đã hiểu từ lâu rồi, còn quyết định như thế nào thì tất cả tùy thuộc vào bản tâm của ngươi."

Mắt đẹp lấp lánh, Đường Tử Hòa nói tiếp: "Ngày sau phong vân đột biến. Ngươi nếu vân đạm phong khinh đánh đàn tự tiêu khiển, ta sẽ máu cho ngươi, cùng sinh cùng tử, còn ngươi nếu muốn vấn đỉnh nay hay nhẹ, ta sẽ cởi váy hoa, mặc giao đội mũ, làm tiên phong, mở một đường máu cho ngươi."

Người Tần Kham run khẽ, trầm mặc hồi lâu rồi thở dài: "Ân trọng của Mỹ nhân, ta biết đền đáp thế nào."

Đường Tử Hòa buồn bã cười nói: "Nữ nhân không chỉ vì người mình yêu mà xinh đẹp, còn có thể vì người mình yêu mà chết."

Ánh mắt si tình như dây mền, quấn chặt lên người hắn, muốn cởi cũng khó. Lúc này trong lòng Tần Kham cho dù có chút bất mãn với ý đồ muốn tạo phản của nàng ta, nhưng chung quy vẫn chỉ có

thể thở dài, những lời trách cứ không thốt ra được khỏi miệng.

Chu Hậu Chiếu vẫn chưa tỉnh, hắn nằm trong đại điện lạnh lẽo của Báo Phòng, không hề hay biết về tất cả những gì xảy ra bên ngoài.

Đình nghị của triều thần ba phương Nội các, ti lễ giám và Đô Sát viện lại gây lên sóng gió.

Giờ dần, điện Văn Hoa hoàng cung đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, một đám người mặc quan bào các màu ngồi ở trong điện, tiếng tranh cãi như muốn hất bay nóc điện.

Ba vị Đại học sĩ Nội các Dương Đình Hòa, Lương Trữ và Văn Uyên các Đại học sĩ Tưởng Miện vừa được nhập các năm Chính Đức thứ mười một, ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh, thái giám bỉnh bút Đới Nghĩa, Đô Sát viện Hữu Đô ngự sử Đỗ Hoành, Tả Đô ngự sử Vương Cảnh, còn cả Lễ bộ thượng thư Mao Trừng, Lại bộ thượng thư Dương Nhất Thanh, lớn nhỏ mấy chục người ngồi kín điện Văn Hoa, quy mô không thua gì một lần triều hội.

Đây là đình nghị chính thức, hơn nữa là một lần hội nghị mở rộng, sinh tử của Chu Hậu Chiếu chưa rõ dẫn theo rất nhiều nguy cơ, những người đứng trên đỉnh phong quyền lực của Đại Minh này phải thương nghị để đưa ra kế ứng phó.

Lúc này, vấn đề trọng yếu nghênh lập tân quân hay là chờ Chu Hậu Chiếu tỉnh lại cuối cùng khiến các vị trọng thần cãi nhau.

Thủ phụ Nội các Dương Đình Hòa làm Đại học sĩ hơn mười năm, uy thế so với năm xưa thì cao hơn nhiều, thấy người trong điện la hét ầm ĩ, Dương Đình Hòa nhíu mày, vỗ bàn mấy cái, khiến cho chén trà nẩy tanh tách.

" Nơi này là điện Văn Hoa, là nơi trang nghiêm thương nghị quốc sự, không phải chợ bán lừa bán ngựa ở thành đông kinh sư, ầm ĩ thế không thấy thất nghi à?"

Trong điện cuối cùng cũng yên tĩnh, mọi người mặt mày phẫn nộ ngậm chặt miệng.

Thấy trong điện đã im lặng, sắc mặt Dương Đình Hòa hòa hoãn lại,

quay đầu nói với ti lễ giám Trương Vĩnh và Đô Sát viện Đỗ Hoành: "Đại Minh ta từ Nhân Tuyên tới nay triều sự đều lấy nghị kế của ba phương nội các, ti lễ giám và Đô Sát viện làm chủ, lão phu muốn hỏi ý tứ của hai vị thế nào, cuối cùng là nghênh lập tân quân hay là chờ bệ hạ tỉnh, hai vị lên tiếng trước đi rồi chúng ta thương nghị."

Vừa dứt lời, Trương Vĩnh cũng không khiêm nhượng, tiếp lời ngay: "Bệ hạ vẫn còn khí tức, sinh cơ vẫn chưa đoạn tuyệt, thêm một thời gian nữa là có thể tỉnh lại, lúc này các vị không ngờ lên tiếng muốn nghênh lập lập tân quân, không thấy là rất đại nghịch bất đạo à?"

Lễ bộ thượng thư Mao Trừng hừ lạnh: "Trương công công nói sai rồi, trời không thể không có mặt trời, nước không thể thiếu vua, hôm nay bệ hạ hôn mê không biết bao giờ thì tỉnh, quốc quân lửng lơ không quyết, lòng thần dân sĩ tử thiên hạ không yên, kéo dài thêm mấy ngày tất sẽ đại loạn, nếu không nghênh lập tân quân để thần dân quy tâm, tới lúc phản quân thiên hạ nổi lên bốn phía thì triều thần chúng ta không phải là có lỗi với xã tắc tổ tông Đại Minh à?"

Trương Vĩnh giận dữ, rít lên: "Lão thất phu Mao Trừng ngươi! Dám rủa bệ hạ không thể tỉnh lại, ngươi an tâm cái gì? Bệ hạ nằm trên giường bệnh, ngươi không ngờ khẩn cấp muốn nghênh lập tân quân, tâm tư thay đổi triều đại không phải là quá bức thiết sao?"

Mao Trừng cũng giận dữ: "Lão phu lòng mang an nguy của xã tắc, những gì nsoi ra đều là vì sự lợi hại của quốc triều, nhất phiến băng tâm tự có người trong thiên hạ phẩm phán, không nhọc Trương công công lo hộ!"

Trong điện trong nháy mắt lại tràn ngập mùi thuốc súng, chạm cái là nổ.

Dương Đình Hòa bất đắc dĩ quát: "Câm mồm cả đi! Lúc này chính là thời khắc nguy nan của quốc triều. Các ngươi tranh cãi ầm ĩ như vậy thì có ích lợi gì cho quốc sự chứ?"

Quay đầu nhìn về phía Hữu Đô ngự sử Đỗ Hoành, Dương Đình Hòa chắp tay, cố tươi cười nói: "Uyên Chi huynh là Đô Sát viện thủ

quan. Không biết ý của Uyên Chi huynh là..."

Trong điện lại an tĩnh, vô số ánh mắt tập trung trên người Đỗ Hoành, trong ánh mắt đủ loại thần thái phức tạp, ngay cả hai vị Đại học sĩ nội các và hai vị đại thái giám của ti lễ giám còn lại cũng bất giác ngồi thẳng, bộ dạng chờ mong.

Đỗ Hoành thở dài, vẻ mặt buồn rầu.

Hắn biết rõ hàm nghĩa trong ánh mắt của mọi người. Bọn họ không phải muốn nghe ý kiến của mình, Mà là ý kiến của Tần Kham, bởi vì hắn là nhạc phụ của Tần Kham, Tần Kham thân là huân quý không thể tham dự thảo luận chính sự, nhưng quyền thế của hắn lại bất tri bất giác ảnh hưởng tới toàn bộ triều đường. Phàm là quốc triều gặp phải đại sự. Những lời mà Đỗ Hoành hắn nói ra thường thường đại biểu cho ý kiến của Tần Kham. Mà một suy nghĩ của Tần Kham liền có thể khống chế hướng đi của một đại sự, phân lượng rất nặng, ngay cả bản thân Đỗ Hoành cũng có chút bất an.

Hiện tại Dương Đình Hòa ở trước mặt mọi người điểm danh hắn. Đỗ Hoành muốn giả bộ hồ đồ cũng không được nữa rồi, thế là đành phải ho khan hai tiếng, chậm rãi nói: "Bệ hạ đuối nước, may được trời cao phù hộ, khí tức vẫn còn, vừa rồi Trương công công cũng đã nói qua bệnh tình của bệ hạ, Thái y viện Lưu Văn Thái và danh y dân gian Long Nhị Chỉ cùng với Đường... Đường thần y đều nói bệ hạ trong mười ngày tính mạng không có gì nguy hiểm, những lời ấy không phải là giả, nói cách khác, bệ hạ trong mười ngày là sinh hay tử thì chưa rõ, lúc này cách lúc bệ hạ đuối nước chưa tới một ngày, nếu mới vậy đã vội vã nghênh lập tân quân, ngày sau nếu bệ hạ tỉnh dậy, chúng ta còn mặt mũi nào mà nhìn ngài?"

Đỗ Hoành khi nói chuyện ngữ khí rất chậm, giống như mỗi một chữ đều trải qua sự châm chước nghiền ngẫm rất kỹ mới nói ra, có điều vừa mới dứt lời, Đại học sĩ Lương Trữ lại lạnh lùng nói: "Đỗ đại nhân lo xa quá rồi, lão phu đã cẩn thận hỏi qua viện phán Thái y viện Lưu Văn Thái, hắn đã chính miệng nói, cộng sức của Đường cô nương và các vị đại phu, chỉ có thể đảm bảo bệ hạ trong mười ngày không băng hà, trong thiên hạ không ai có bản lĩnh khiến bệ hạ tỉnh dậy, Đỗ đại nhân đã nghe ra ý tứ chưa? Mười ngày này chỉ

có thể khiến bệ hạ kéo dài hơi thở thôi, nếu không sớm nghị đình nhân tuyển tân quân, ngày sau nếu có biến mà khiến thiên hạ đại loạn, chư thần công mất phân thốn, tạo thành rung chuyển cho xã tắc, hậu quả thiên hạ bất an, thanh danh tội nhân thiên cổ này ai đứng ra gánh?"

Chương 721: Mỹ nhân ân trọng (2)

Đỗ Hoành trầm giọng nói: "Nói là như vậy, nhưng... Ai dám đảm bảo bệ hạ sau mười ngày sẽ không tỉnh? Nếu vạn nhất bệ hạ tỉnh lại thì sao? Lương Đại học sĩ, ngươi dám mạo hiểm như vậy không? Khi đó bệ hạ tỉnh lại, nhân tuyển tân quân thì vẫn đang trên đường vào kinh thành, ngươi cảm thấy bệ hạ sẽ đối đãi với ngươi như thế nào?"

Thấy thái độ này của Đỗ Hoành, mọi người trong điện vẻ mặt khác nhau, trầm mặc không nói gì, Lương Trữ mặt tái xanh, nhưng lại không phản bác được gì, sắc mặt thì có thêm mấy phần lo sợ không yên.

Đỗ Hoành nói không sai, hôm nay người trong điện chủ trương nghênh lập tân quân kỳ thật cũng không có quá nhiều tư tâm, có tư cách vào điện này tham dự đại sự trọng yếu như vậy, phần lớn đều là người quyền cao chức trọng, mọi người đều là người có lợi ích, chức quan gần như đã tới đỉnh phong, đổi tân quân thượng vị ngược lại còn lo lắng bị thanh tẩy hoặc ghẻ lạnh, đối với bọn họ mà nói thì cuối cùng vẫn là hại nhiều hơn lợi, chỉ vốn là vì tâm lòng công trung thể quốc, bọn họ mới cho rằng nghênh lập tân quân là lựa chọn ổn thỏa nhất có lợi nhất cho xã tắc Đại Minh.

Băng tâm đều ở trong hồ ngọc, nhưng mà, một khi bệ hạ phát sinh kỳ tích tỉnh lại, hắn sẽ tin nhất phiến băng tâm của mọi người sao? Người thờ ơ với hoàng quyền đến mấy, đối với loại hành vi thay cũ đổi mới này chung quy vẫn sẽ không quá thoải mái, có lẽ phản ứng còn hơn là không chỉ không thoải mái, đại thể là muốn băm vằm mấy tên gia hỏa nhất phiến băng tâm này mới có thể sảng khoái được.

Người chủ trương nghênh lập tân quân Trong điện lập tức im lặng, bọn họ bỗng nhiên cảm thấy chủ trương của mình quả thật có chút cấp tiến, cho dù mình không thẹn với lương tâm, nhưng, mạng già tựa hồ so với xã tắc Đại Minh thì quan trọng hơn một

chút.

Ti lễ giám Trương Vĩnh lại vui mừng quá đỗi, hắn rất hài lòng đối với thái độ của Đỗ Hoành, càng cao hứng hơn là, Đỗ Hoành là cha vợ của Tần Kham, sau khi Chu Hậu Chiếu gặp chuyện không may Trương Vĩnh vẫn luôn ở trong Báo Phòng và hoàng cung, căn bản không có thời gian ra ngoài câu thông với Tần Kham, cũng không biết Tần Kham là có ý gì, nhưng thái độ trước mắt của Đỗ Hoành cơ bản đã có thể đại biểu cho thái độ của Tần Kham.

Không hổ là thần tử được tín nhiệm nhất bên cạnh bệ hạ, so với bọn soi mắt trắng thì mạnh hơn không chỉ một chút.

"Đúng đúng đúng, Đỗ lão đại nhân nói rất chí lý, Tạp gia cũng có ý này! Trước khi Bệ hạ chưa băng hà, chuyện nghênh lập tân quân đừng nhắc đến nữa, quốc quân chưa chết mà lập tân quân, hành động này đâu chỉ là không hợp với lễ nghi mà quả thực là đại nghịch bất đạo."

Trương Vĩnh luôn miệng phụ họa, Đới Nghĩa ở bên cạnh cũng vội vàng gật đầu.

Thái giám khác với đại thần, thái giám là gia nô của thiên gia, sau khi hoàng đế đăng cơ để ổn định lòng người. Có lẽ sẽ từ từ mới động thủ với quyền thần trong triều như Tần Kham, nhưng đối với những thái giám này thì sẽ không nương tay, đặc biệt là người tâm phúc trước mặt cựu quân, thấy một giết một, mà quan hệ của văn võ cả triều với thái giám vốn là đối lập, tân quân đánh giết thái giám bọn họ tuyệt đối sẽ không nói gì, càng đừng nói tới đồng tình hay đau buồn cho thái giám.

Bởi vì ái khanh, sẽ không dễ dàng bi thương, cho nên mọi người đều là bộ dạng thất đức.

Ý kiến nên nói đã biểu đạt xong rồi, trong đại điện lại yên tĩnh.

Mọi người đều tự tính toán ở trong lòng. Tính toán lợi hại của xã tắc. Tính toán lợi hại của mình.

Dương Đình Hòa vuốt chòm râu hoa râm, lạnh lùng nhìn chư thần trong điện mỗi người một vẻ, nghĩ lại tới tên đệ tử hoàng đế

không biết sinh tử đang nằm trên giường, hốc mắt Dương Đình Hòa đỏ lên. Thiếu chút nữa thì rơi lệ.

Đệ tử hoàng đế này đăng cơ mười bốn năm, cũng chọc giận hắn mười bốn năm. Có đôi khi Chu Hậu Chiếu làm ra những chuyện hoang đường, hạ những ý chỉ hồ đồ tới mức ngay cả hắn là lão sư cũng hận không thể lấy thước hung hăng giáo huấn hắn một trận.

Mười bốn năm qua, xã tắc Đại Minh dưới ự cai trị của một hoàng đế hoang đường và một đám đại thần trung trực, cuối cùng cũng nghiêng ngả lảo đảo hữu kinh vô hiểm chống đỡ tới bây giờ, hiện giờ cẩn thận cân nhắc lại, hiện tại Đại Minh quân bị sung túc, sau khi mở cấm biển thì quốc khố nội khố dồi dào, nhờ phúc âm soa dương thác chính của Lưu Cẩn năm đó, rất nhiều thổ địa bị quan phủ và quyền quý lấn chiếm trả lại cho dân, những lưu dân mất đất số lượng không quá nhiều cũng không phải là cùng đường, bọn họ đều được quan phủ đưa đến những thành trì vùng duyên hải như Thiên Tân, Ninh Ba, Tuyền Châu, làm thợ khéo cho xưởng, đóng thuyền cho thị bạc ti, chở hàng cho thương nhân, triều Chính Đức so với triều Hoằng Trị mà nói, không ngờ lờ mờ có mấy phần xu thế vượt qua.

Đặc biệt là sau trận đánh của Chu Hậu Chiếu cùng tiểu vương tử Thát Đát Bá Nhan Mãnh Khả ở Ứng Châu năm ngoái, đánh cho Thát Đát nguyên khí đại thương, hốt hoảng trốn về thảo nguyên, trên quân sự đã vào trạng thái chuyển thủ thành công, trút được cục tức hơn trăm năm qua cho Đại Minh.

Nghĩ đến đây, thân hình già nua của Dương Đình Hòa không khỏi hơi chấn động.

Không nghĩ cẩn thận thì không biết, xâu chuỗi quy nạp từng việc nhỏ mấy năm nay lại với nhau, bệ hạ hắn... Thật sự rất không tồi.

Đương nhiên, trong tất cả những công tích này, còn có một đạo bóng dáng quen thuộc như ẩn như hiện, mười bốn năm qua, hắn gánh danh xấu là nịnh thần gian thần, lặng lẽ làm tất cả cho Đại Minh, đôi một quân một thần này phối hợp ăn ý, rất nhiều việc mà các thư sinh và thần tử mang chí hướng đền nợ nước mất cả đời cũng không hy vọng có thể hoàn thành, lại được làm hết trong sự vui đùa hoang đường thanh sắc khuyển mã của hai người bọn họ,

hơn nữa làm rất hoàn mỹ, những công tích này sẽ mang đến cho hậu nhân ảnh hưởng lớn cỡ nào, chỉ sợ là chẳng ai tính được.

Ruộng đã nở hoa, sao lại đột nhiên phát sinh biến đổi lớn như vậy?

Dương Đình Hòa muốn khóc, muốn tiến vào Báo Phòng ngồi trước giường của bệ hạ, nắm lấy tay tên đệ tử không nghe lời này, tâm sự với hắn, hỏi tên đệ tử này bị hắn mắng mấy năm nay, bị thiên hạ hiểu lầm mấy năm nay, trong lòng có khổ hay không, có mệt hay không.

Hắn còn muốn ra khỏi hoàng cung tới Tần phủ ở ngoài thành, uống vài chén với vị Ninh Quốc Công nổi danh thiên hạ kia, nói với hắn về chí hướng, tâm sự về triều dã, trước khi đi thì lừa hắn nửa cân trà cống, rồi nghênh ngang bỏ đi trong nụ cười khổ của hắn.

Dương Đình Hòa suy nghĩ ngổn ngang, một lúc sau mới hồi thần, ho khan hai tiếng, chẳng ai phát hiện hốc mắt Dương Đình Hòa đã ửng đỏ, tranh cãi với những đại thần này, chẳng thà đến chỗ Tần Kham trêu đùa còn vui hơn.

" Chư vị đồng liêu cứ bình tĩnh, vừa rồi những lời của Uyên Chi huynh chính hợp với ý tứ của lão phu..." Dương Đình Hòa liếc Lương Trữ và Mao Trừng một cái, nói tiếp: "Bệ hạ chưa băng hà, cho dù bệnh tình nguy cấp, nhưng khí tức vẫn còn, chỉ cần hắn còn sống một ngày, hắn vẫn là bệ hạ của chúng ta, chuyện nghênh lập tân quân tạm thời không nhắc tới vội, chư vị thấy sao?"

Mọi người do dự một lúc, cuối cùng đành gật đầu.

Dương Đình Hòa thở dài: "Là tốt hay xấu, mười ngày sau sẽ biết kế quả, tương lai xã tắc Đại Minh theo đường nào, mười ngày sau thương nghị cũng không vội."

Đình nghị của Điện Văn Hoa đã trần ai lạc định, mọi người thống nhất ý kiến, cuối cùng tạm thời không nhắc tới việc lập tân quân nữa, tâm tình của mọi người cũng có chút trầm trọng, vì xã tắc cũng được, vì tiền đồ của mình cũng được, tiền cảnh chung quy không được lạc quan cho lắm.

Mắt thấy chư vị đại thần đã rời khỏi, Trương Vĩnh và Đới Nghĩa ở lại, trong đại điện trống trải chỉ còn hai bóng hình lẻ loi của họ.

Hai người nhìn nhau một cái, phát hiện sắc mặt của nhau đều tái nhợt, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vẻ hoảng hốt và sợ hãi.

Tương lai, đối với thái giám đang đắc thế như bọn họ mà nói là rất khó lường.

" Trương công công..." Đới Nghĩa môi run run, ngữ khí mang theo mấy phần nức nở.

Trương Vĩnh cắn răng một cái: "Không thể nghênh lập tân quân! Tân quân đăng cơ, ngươi và ta chỉ có đường chết!"

Đới Nghĩa cuối cùng khóc thành tiếng: "Ai nói không phải đâu? chúng ta ở trong mắt người ngoài thì được coi là phong quang, trong mắt hoàng thượng vẫn chỉ là gia nô, là chó troogn nhà, mắt thấy sắp đổi chủ, tân chủ nhân sao hòa nhã được với gia nô cũ? Đến lúc đó chủ tử mới đưa gia nô mới lên thay thế vị trí của chúng ta, chúng ta thành phượng hoàng gãy cánh, một khi đã mất quyền thì ngày chết không còn xa."

Ánh mắt Trương Vĩnh càng âm trầm nói: "Cho nên chúng ta nhất định phải gạt bỏ ý đồ nghênh lập tân quân của các đại thần, ít nhất thì trong vòng mười ngày không được nhắc tới vấn đề này."

Đới Nghĩa khóc nói: "Mười ngày sau thì sao? Nếu bệ hạ mười ngày sau vẫn không tỉnh, chúng ta phải làm gì?"

" Trời không tuyệt đường người! Bệ hạ đuối nước không chết, đó là người đại phúc, người khẳng định không chết được!" Trương Vĩnh tự an ủi rồi tiếp tục nói: "Hiện tại, ngươi tới cung Từ Ninh, khóc than với Thái Hậu nương nương, cứ nói có rất nhiều đại thần có ý nghênh lập tân quân, Thái Hậu chỉ có con trai độc nhất là bệ hạ, tuyệt đối sẽ không đáp ứng, dưới cơn giận dữ tạo áp lực, các đại thần khẳng định không thể thoải mái."

Đới Nghĩa liên tục gật đầu: "Trương công công ngài thì sao?"

" Tạp gia phải ra khỏi thành tới gặp Tần Công Gia, vào cái lúc chỉ mành treo chuông này, chỉ có hắn mới làm chủ được cho chúng

ta."

Chương 722: Nhị nữ gặp nhau (1)

Tần Kham khoanh tay chậm rãi bước ra khỏi nha môn Bắc trấn phủ ti, cẩm y lực sĩ uy phong lẫm lẫm đứng hai hàng trước cửa án đao hành lễ với hắn, Tần Kham khẽ gật đầu, mắt không nhìn ngang bước qua cửa.

Mấy chục thị vệ chờ ở ngoài cửa lớn, thấy Tần Kham ra, mọi người vội vàng ùa lên, hai người trong đó lặng lẽ bước lên càng xe song mã.

Tần Kham vẫy tay với họ, cười nói: "Đừng mắc xe vội, ta muốn đi một chút."

Các thị vệ rất nhanh liền tản ra chung quanh Tần Kham, cảnh giác nhìn dòng người đi trên đường.

Đinh Thuận đứng sau lưng Tần Kham, không nhiều không ít chỉ sau nửa bước, đây là khoảng cách của thân phận, Đinh Thuận không bao giờ dám vượt qua.

Phó phường kinh sư người đi người đến, bách tính thương lữ bận rộn với cuộc sống của mình và gia đình, ai nấy như những giọt mưa, dần dần hội tụ thành một con sông phồn hoa như gấm.

Tần Kham mặc nho sam màu đen, chậm rãi đi trên đường cái, tươi cười nhìn vẻ phồn hoa chung quanh, ánh mắt lộ ra sắc thái hài lòng, thỉnh thoảng lại ngừng chân đứng dậy, xoay người xem một vật nào đó ở quán ven đường, sau đó rất khách khí đến gần người bán răng hoặc là nông dân trồng rau, không chỉ hỏi giá, mà còn hỏi trong nhà có bao nhiêu người, thu hoạch thổ địa, thuế má cao thấp, vân vân, hỏi tới cùng mới ý chưa tận chnj mấy món đồ mang đi, phía sau có thị vệ trả đủ tiền cho tiểu phiến.

Cứ như vậy một đường vừa đi vừa mua đồ, khi đến cuối đường Kim Thủy thì mất tới hai ba tiếng, thoáng cái đã hết buổi sáng.

Đinh Thuận và thị vệ cũng không dám thúc giục, kiên nhẫn đi theo sau lưng Tần Kham. Cho tới khi đi hết con phố, đồ các thị vệ xách trên tay cũng không ít.

Tần Kham tựa hồ lúc này mới hồi thần, nhìn các thị vệ trên tay xách dầy đồ, không khỏi cười khổ: "Bất tri bất giác mua nhiều như vậy, ai cũng bảo tiền tài có thể mua được khoái hoạt, ta nghĩ phương thức tiêu tiền của ta nhất định là không đúng."

Phía trước chính là chợ tây kinh sư, từ xa truyền đến tiếng người ồn ào, nhưng Tần Kham lúc này đã không còn hứng thú, phất tay nói: "Đi dạo đủ rồi, về phủ đi."

Mọi người thế là quay người đi về phía cửa thành.

Đinh Thuận vẫn đi sau lưng Tần Kham không nói gì. Vẻ mặt của hắn rất nghi hoặc, nghĩ không thông lúc này triều cục nguy cấp như vậy, Tần Công Gia vì sao vẫn còn hứng thú đi dạo phố.

Trên đường Ra khỏi thành, Tần Kham lên ngựa. Tiếng vó ngựa gõ lên đường đá.

Thấy Tần Công Gia tâm tình không được tốt. Các thị vệ cũng không dám nói gì, Ngay cả Đinh Thuận cũng rất thức thời ngậm miệng không nói một câu.

Qua một lúc, Tần Kham cuối cùng cũng phá vỡ trầm mặc.

" Đinh Thuận..."

" Có thuộc hạ."

" Nếu... Nếu bệ hạ thật sự băng hà, có nghĩ tới tương lai của chúng ta sẽ biến hóa như thế nào không?"

Đinh Thuận nhếch miệng cười nói: "Thuộc hạ cũng không nghĩ nhiều như vậy. Chung quy vẫn là đi theo Công gia, ngài tốt thì những lão đệ huynh chúng ta cũng tốt, tiền đồ của ngài nếu bất lợi thì lão đệ huynh chúng ta cũng không tốt được."

Tần Kham khẽ cười nói: "Ai cũng bảo khờ khạo là phúc, ngươi buộc hết tiền đồ của các lão đệ huynh lên người ta, thoạt nhìn thì

tâm vô thành phủ, nhưng kì thực lại xảo quyệt gian hoạt."

Đinh Thuận thản nhiên cười nói: "Triều chính quốc sự là chuyện để nhân vật lớn như Công gia nghĩ, luận về dùng tâm nhãn, một trăm lão đệ huynh cũng không bằng một mình Công gia, có dùng cũng vô ích, thôi dứt khoát để Công gia quyết định giúp chúng ta, chuyện liều mạng thì để của làm, núi đao biển lửa tất cả do Công gia phân phó."

Tần Kham trong lòng bỗng thấy ấm áp, sự bực tức mấy ngày nay cuối cùng cũng dịu đi.

Đi tới thế giới này hơn mười năm, chân chính giao tâm giao mệnh. Chung quy vẫn là đám vũ phu thô bỉ và đơn thuần này, những lão đệ huynhd đi theo hắn hơn mười năm chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn trên đờinày, là những người duy nhất mà hắn có thể thoải mái không hề cố kỵ đưa lưng về phía.

Đinh Thuận mỉm cười, vẻ mặt bỗng nhiên nổi lên mấy phần lo sợ, hạ thấp giọng nói: "Công gia, bệ hạ đuối nước, triều cục quả thực rất nguy cấp à?"

Tần Kham bình tĩnh gật đầu: "Ta không giấu gì ngươi, quả thật rất nguy cấp, mấy ngày sau nếu bệ hạ vẫn không tỉnh, nội các không chống được áp lực của các triều thần, tất nhiên sẽ khởi xướng đình nghị thương lượng nhân tuyển tân quân, mấy năm nay ta nắm quyền cao, kinh sư và quan phủ địa phương vây cánh đông đúc, nếu tân quân lên ngôi, ta chỉ sợ không tránh được sẽ bị tân quân nghi kỵ và bài trừ."

Đinh Thuận cả kinh, vội vàng nói: "Công gia có kế ứng đối chưa?"

Tần Kham lắc đầu: "Không thể ứng đối. Hắn là quân, ta là thần, ta có thể hạ sát thủ với triều thần, nhưng không thể động thủ với tân quân, nếu không thì ta sẽ là công địch của thiên hạ."

Đinh Thuận là vũ phu, mấy ngày nay mắt thấy triều đường kinh sư không khí càng lúc càng áp lực, có điều hắn trước nay luôn có lòng tin với Tần Kham, cho nên hắn tin Tần Kham gặp bất kỳ nguy cơ gì đều có thể vượt qua một cách hữu kinh vô hiểm, nhưng hắn không ngờ triều cục hiện giờ đã nguy cấp đến loại tình trạng này, nghe

vậy sau gáy lạnh toát, sắc mặt trắng bệch.

Tần Kham lẳng lặng nhìn hắn, nói: "Ngươi sợ à?"

" Không... Không sợ!" Đinh Thuận ra sức ưỡn ngực.

Tần Kham mỉm cười: "Sợ chính là sợ, việc gì phải sĩ diện thế? Không ngại nói thật với ngươi, ta hiện tại cũng rất sợ, sợ phải chết, nếu tân quân nhìn ta không vừa mắt, chỉ cần tước quyền của ta rồi phát động triều thần hạch tội ta, qua nội các và ti lễ giám, ta và vợ con sẽ bị treo một thanh cương đao trên cổ, tùy thời sẽ đầu rơi máu chảy, sách sử sẽ viết ta thành một đại gian thần thiên cổ, so với Thái Kinh Tần Quái thời Tống thì không tốt hơn là bao. Mà những cựu bộ của ta như các ngươi, sẽ như gió thu cuốn hết lá vàng bị quét ạch, ngay cả một sợi tóc cũng chẳng còn."

Đinh Thuận sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra.

Tần Kham nhìn hắn với vẻ đồng tình, rất không phúc hậu hỏi: "có cảm thấy đũng quần ươn ướt không?"

Môi đang trắng bệch của Đinh Thuận run lên, nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Tần Kham, Đinh Thuận bỗng nhiên cảm thấy thẹn quá hóa giận, vẻ sợ hãi trong mắt nhanh chóng rút đi, thay vào đó là một mảng tàn khốc, hung tợn nói: "Công gia ngài đừng dọa ta, mấy năm nay lão Đinh ta làm tới ngũ phẩm trấn phủ sứ, núi vàng núi bạc đã thấy rồi, sơn trân hải vị cũng nếm qua, kỹ nữ đẹp nhất kinh sư ta cũng chơi rồi, trong nhà lại cưới mỹ thiếp như hoa, sinh cho ta năm trai ba nữ, lão Đinh đời này sống sướng rồi! Có điều cho dù chết thì lão Đinh giờ về nhà bí mật đưa trưởng tử đi đã, lưu lại mầm mống cho Đinh gia, sau đo đi theo Công gia, Công gia ngài muốn làm gì lão Đinh và các huynh đệ cũng sẽ theo ngài, ngài nếu không muốn phản kháng, lão Đinh và các huynh đệ sẽ ném giao mặc cho chúng chém giết, còn nếu ngài muốn khoác hoàng bào, lão Đinh sẽ phát động..."

"Câm miệng!" Tần Kham biến sắc, lớn tiếng chặn lại lời đại nghịch bất đạo Đinh Thuận sắp thốt ra.

Đinh Thuận hoảng sợ, thờ ơ bĩu môi nhưng vẫn câm mồm không nói nữa.

Nhìn chung quanh một vòng. Phát hiện chung quanh không có người ngoài, gần hắn nhất chỉ có một đám thị vệ, đều là lão đệ huynh đi theo hắn từ Nam Kinh, Tần Kham lúc này mới yên tâm, khi quay đầu nhìn về phía Đinh Thuận thì đã thay bằng vẻ mặt tức giận.

"Thật sự nên bắt ngươi vào chiếu ngục, giống như tra tấn phạm quan dùng dây gân dê khâu cái mồm thối của ngươi lại cho từ nay về sau vĩnh viễn không nói được gì nữa." Tần Kham hung tợn nói.

Đinh Thuận bị dọa thì giống như bỗng nhiên ngộ đạo vậy, toàn thân lộ ra cỗ khí hỗn đản, cười nói: "xung quanh đều là lão đệ huynh, không truyền ra ngoài đâu, Công gia cứ yên tâm."

Tần Kham sắc mặt tái xanh, tay cầm dây cương hơi run run.

Hắn bỗng nhiên phát hiện, thì ra bất kỳ quyết định nào của mình đã không chỉ là chuyện của mình, trên vai hắn gánh rất nhiều trách nhiệm, không chỉ là vợ con của mình, còn cả gia quyến của các lão bộ hạ, và vô số gia quyến của các đại thần trong triều đang thuộc phe hắn, một suy nghĩ trong đầu sẽ quyết định sinh tử của bao nhiêu tính mạng.

Khi Tần Kham vẫn đang trên đường hồi phủ, Tần phủ lại có một vị khách ít đến.

Khách ít đến kỳ thật không tính là nhiều, chỉ là không hợp với nữ chủ nhân mà thôi, cho nên mấy năm nay vẫn luôn ở trong hào trạch của Đường Tử Hòa ở nội phố thành đông, làm bạn với Đường Tử Hòa, đó chính là Tháp Na, hòn ngọc quý trên tay của thủ lĩnh bộ lạc Đóa Nhan Vệ tái bắc Hoa Đương.

Mười năm qua đi, trân châu trên thảo nguyên đã dần dần thu liễm dã tính, tính tình so với năm đó thì dịu dàng hơn rất nhiều, không còn như pháo chạm cái là nổ, hiện giờ nàng ta vẫn thích mặc quần áo màu đỏ mà nữ tử Hán gia chỉ khi xuất giá mới mặc, ở bất kỳ nơi nào chỗ nào nhìn thấy nàng ta, đều giống như một đóa hỏa diễm, vĩnh viễn không chịu an tĩnh.

Chương 722: Nhị nữ gặp nhau (2)

Tháp Na vẫn bất hòa với Đỗ Yên, công phu quyền cước ưu thế duy nhất ở trước mặt Đỗ Yên cũng thường xuyên chịu thiệt, sau mấy lần ăn đòn, Tháp Na cuối cùng cũng thừa nhận sự thật mình không bằng Đỗ Yên, có câu một núi không thể có hai cọp mẹ, thế là Tháp Na dứt khoát dọn ra ngoài, ở cùng với Đường Tử Hòa.

Nữ nhi thảo nguyên lâu không tới nhà, nàng ta lúc này không gấp không vội ngồi trong sương phòng nội viện, vẻ mặt có chút khó chịu quan sát những bút tích thực thi họa của tiền triều treo trên tường mà nàng ta vĩnh viễn nhìn không hiểu, thỉnh thoảng khóe miệng lại cong lên biểu hiện ra sự khinh bỉ.

Chỉ có đầu sói sừng dê và cung đao treo trên tường mới phù hợp với thẩm mỹ của nàng ta, nếu không thì chính là phẩm vị thấp, cần trường sinh thiên cứu vớt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Tháp Na ngẩng đầu, thấy Đỗ Yên mặc váy xanh đi vào, trâm cài và ngọc bội bên hông phát ra tiếng vang leng keng.

Tháp Na nhìn nàng một cái r rất nhanh xoay đi, mũi hừ một tiếng khinh thường.

Đỗ Yên thì không bận tâm, nàng ta cũng chưa bao giờ định thuần hóa con ngựa hoang trên thảo nguyên này, đã lâu không gặp, vẻ không vội vã của con ngựa hoang đã thể hiện được tiến bộ về hàm dưỡng, hiền lương thục đức của nàng ta.

Vào cửa phòng, Đỗ Yên rất tùy ý ngồi lên ghế ở bàn bát tiên, thủng thẳng rót cho mình một ly trà rồi thản nhiên nói: "Tìm tướng công hay là tìm ta luận bàn quyền cước? Nếu tìm tướng công thì cứ kiên nhẫn chờ ở đây, tướng công bận xử lý triều chính vẫn chưa về, nếu tìm ta luận bàn quyền cước thì vào nội viện tìm chỗ trống đi, để ta cho ngươi thể hội một chút tư vị bị đánh quen thuộc."

Tháp Na giận dữ, mặt lập tức đỏ lên: "Quyền cước giỏi thì hay lắm à? Có gan... có gan thì thi đua ngựa, thi uống rượu với ta đi."

Đỗ Yên cười nhạo: "Ta chính là chính thất phủ Quốc Công, khâm phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, không hơi đâu vứt bỏ liêm sỉ đi thi đua ngựa uống rượu với nữ tử phiên bang như ngươi, bớt nói thừa đi, có việc thì nói, còn không thì ta đi."

Tháp Na lạnh lùng nói: "Có việc."

"Nói đi." Đỗ Yên nói chuyện càng ngắn gọn hơn.

Tháp Na cắn cắn môi dưới, không tình nguyện nói: "Vị ở nội phố Thành đông bảo ta mời ngươi tới gặp."

Đỗ Yên ngẩn ra, không ngờ hồi thần: "Vị ở nội phố Thành đông là ai?"

"Còn có thể là ai nữa. Đương nhiên là ngoại trạch như phu nhân của Tần Công Gia danh mãn kinh sư."

Đỗ Yên ngây ra một thoáng, tiếp theo thì như bò tót thấy ải đỏ, mặt hạnh nhanh chóng sung huyết đỏ bừng, lỗ mũi thở hổn hển,.

"Họ Đường Khá lắm! Không lớn không nhỏ không biết tôn ti, thiếp thất không theo quy củ bái kiến chính thất thì thôi, còn dám b cáo mệnh phu nhân ta dây đi gặp nàng ta, nàng ta là uống nhầm thuốc hay lấy nhầm thuốc à?"

Tháp Na nghe rất mơ hồ: "Uống nhầm thuốc và lấy nhầm thuốc thì có gì khác nhau?"

Đỗ Yên hung hăng vỗ bàn, cả giận nói: "Ít nói nhảm đi! Nào, tới nội phố thành đông, ta cũng muốn kiến thức uy nghi hiển hách của vị như phu nhân kia, rạch bụng ả ra xem ả có mấy lá gan!"

Tháp Na ở bên cạnh rất hưng phấn châm ngòi thổi gió: "Muốn cầm theo binh khí không? Nàng ta lợi hại lắm đo."

Hiển nhiên vị trân châu trên thảo nguyên này rất âm hiểm có chủ ý xấu ngư ông đắc lợi, đáng tiếc thành phủ chung quy vẫn quá nhỏ bé, sau ót chỉ thiếu mỗi xăm chữ "xấu".

Đỗ Yên chỉ dẫn theo Tháp Na hùng hổ giết tới nội phố thành đông.

Có câu kẻ tài cao gan cũng lớn, truyền nhân sơn trại của nội gia quyền cũng có ngạo khí của nàng ta. Kiểu tụ tập một đám ác bà đại thẩm cầm theo gậy gốc đi tìm vợ bé của chồng đánh ghen nàng ta khinh thường không thèm làm.

Tháp Na rất kích động dẫn Đỗ Yên xuống xe ngựa. Nhị nữ đứng trước tòa phủ đệ thần bí danh mãn kinh sư ở nội phố thành đông. Tháp Na rất nhanh nhẹn lách sang bên, trốn ở phía sau sư tử đá ở cửa phủ thò đầu ra, chờ chính thất cáo mệnh phu nhân của Tần gia phát uy.

Đỗ Yên cũng không phụ kỳ vọng. Do dự một chút rồi chung quy vẫn bày ra tạo hình xấu hổ hai tay chống nạnh, rầm rập đi lên trước, quyền đầu dập vào cửa đang đóng.

"Mở cửa ra, mở cửa ra, ngươi có bản lĩnh bảo ta đến thì phải có bản lĩnh mở cửa chứ."

Vừa hét xong thì cửa lớn bỗng nhiên mở ra, hai người bộ dạng như gia phó khom mình hành lễ với nàng ta, ở chính giữa là một vị nữ tử thướt tha đang rất chân thành khom người chào nàng ta.

"Phiền tỷ tỷ tự mình đăng môn, chính là tội của muội muội, thật sự là muội muội có chuyện quan trọng muốn thương lượng, phủ Quốc Công ngoại nhân nhiều, không thể tránh được tai mắt của người ta, có chỗ nào không phải xin tỷ tỷ thứ tội."

"Hả, ặc..." Đỗ Yên thất thần, quyền đầu phá cửa khựng giữa không trung, sát khí ủ suốt trên đường đi bị tư thế hoàn toàn bất ngờ này khiến cho biến mất, chỉ cảm thấy như một quyền nặng đấm vào bị bông, chẳng có tác dụng gì.

Thiếp thất bày ra tư thái đoan chính như vậy, thái độ khiêm tốn như vậy, lý do đầy đủ như vậy, khiến cơn tức đầy bụng Đỗ Yên lập tức hóa thành chột dạ.

"À, ha ha, vừa rồi tiện đường đi qua nhà ngươi, thấy cửa lớn nhà ngươi đen bóng hết sức đáng yêu, nhất thời không nhịn được mà vỗ mấy cái để tỏ vẻ yêu thích, nfhin kìa, bóng loáng khiến người ta

yêu chưa." Đỗ Yên trợn mắt nói dối, để tăng thêm sức thuyết phục cho lý do thối nát của mình, nàng ta thậm chí còn vươn tay ra sờ sờ cửa mấy cái, ánh mắt lộ ra vẻ trìu mến như đang cưng nựng nhi tử.

Đường Tử Hòa mặc áo màu tím cũng rất nghiêm túc gật đầu, mặt lộ ra ra nghiêm túc như đang thương nghị quốc sự, hết sức thành khẩn nói: "Tỷ tỷ không nói thì muội muội cũng không để ý, hiện tại nhìn cánh cửa này nước sơn đen bóng, trong uy nghi lại có mấy phần tiêu sái, trong sự trang nghiêm lại lộ ra một tia phóng khoáng, trông rất là tươi mát thoát tục, ngay cả muội muội cũng không nhịn được mà muốn đập nó mấy cái để tỏ vẻ yêu thích."

Đỗ Yên nghiêm mặt nói: "Không sai, chính là như vậy..."

Nhẹ nhàng vuốt ve cái cửa đáng đập đó một cái, Đỗ Yên lại tiếp tục khen kiểu trái lương tâm: "Cửa đẹp quá."

Thân hình nhu mì xinh đẹp nhu mì xinh đẹp của Đường Tử Hòa nghiêng sang bên, cười nói: "Tỷ tỷ cũng là chủ nhân của phủ đệ ngoại trạch này, mau vào trong xem đi, xem sản nghiệp mà tướng công của chúng ta mua thêm cho Tần gia thế nào."

"Tốt, tốt." Cuối cùng có thể thoát khỏi cái đề tài đáng chết về cửa lớn rồi, Đỗ Yên bày ra tư thế của đại phụ Tần gia, ưỡng thẳng lưng vô cùng uy nghiêm đi vào tòa trạch viện trên danh nghĩa thì thuộc về sản nghiệp của Tần gia này.

Tháp Na nấp sau sư tử đá ngoài cửa chui ra, thấy nhị nữ tỷ tỷ muội muội hòa hợp giống như khuê mật nhiều năm đi vào cửa, Tháp Na mắt trợn to lộ vẻ kinh hãi và thất vọng, một lúc sau, hừ mạnh một tiếng, nghiến răng cả giận nói: "Người Hán quá hư ngụy, quá không biết xấu hổ, tên cẩu quan đó sao lại cứu về hai cái loại hàng này chứ!"

Quá trình thăm quan trạch viện rất nhanh, Đỗ Yên vốn cũng không có tâm tư tham quan, nàng ta vốn là tới để đánh nhau.

Vội vàng đi dạo một vòng như cưỡi ngựa xem đèn, tam nữ trở lại sương phòng nội viện, Đường Tử Hòa lệnh cho thị nữ Hương Nhu đóng cửa rồi canh ở ngoài, sau đó tự tay rót trà cho Đỗ Yên.

Ánh mắt của Đỗ Yên vẫn chăm chú nhìn vào người Đường Tử Hòa, từ khuôn mặt đến dáng người, trên dưới nhìn một lượt, ngay cả sợi tóc cũng không bỏ qua.

Mười năm, Đỗ Yên và Đường Tử Hòa bởi vì sự cao ngạo của mình, không ngờ vẫn chưa bao giờ gặp mặt, cho tới tận ngày hôm nay.

Càng quan sát trong đáy lòng Đỗ Yên càng có một loại tán thưởng, lúc này nàng ta bỗng nhiên minh bạch vì sao vị thiếp thất này chưa bao giờ chịu đăng môn dâng trà hành lễ với chính thất phu nhân là nàng ta, Đường Tử Hòa là nữ tử cao ngạo, giống như u lan sinh trưởng trong cốc vắng, trước giờ luôn khinh thương thể hiện phương dung của nàng ta với thế nhân, u lan chính là u lan, lào sao có thể mị tục ở thế nhân như mẫu đơn?

Đỗ Yên trong lòng cảm thấy hơi ghen tuông, bản sự thăng quan của tướng công lớn, bản sự háo sắc cũng không nhỏ, thê thiếp trong phủ ngoài phủ không ngờ không lấy một ai là dạng dong chi tục phấn, hại đại phụ nàng ta đây muốn lập uy cũng cảm thấy xấu hổ.

"Đường muội muội, ngươi hiếm có bảo ta đến một chuyến, hiện tại trong phòng không có ngoài, có gì thì chớ ngại cứ nói thẳng ra đi."

Đường Tử Hòa cụp mi, ngữ khí bỗng nhiên trở nên trầm trọng: "Tỷ tỷ có biết hiện giờ triều cục kinh sư sắp đổ, tình cảnh của tướng công như đứng cạnh bờ vực, nguy trong sớm tối hay không?"

Chương 723: Đường vòng cứu chồng (1)

Một câu của Đường Tử Hòa khiến Đỗ Yên cả kinh, ngồi ngơ ngẩn trên ghế.

Biểu hiện của Đỗ Yên lọt vào trong mắt Đường Tử Hòa, Đường Tử Hòa bĩnh tĩnh cười rồi thở dài: "Xem ra tỷ tỷ kỳ thật đã sớm nhận ra rồi, đúng không?"

Đỗ Yên gật đầu, sau một thoáng yên lặng mới mở miệng: "Không sao, mấy ngày nay ta luôn cảm thấy tướng công có chút mất hồn mất vía, ban đêm thường trằn trọc, lúc ban đầu ta còn tưởng rằng là do bệ hạ đuổi nước mà bi thương, hiện tại nghĩ lại, chỉ sợ không chỉ là vậy."

Đường Tử Hòa cười nói: "Tỷ tỷ không can thiệp vào triều đường, tất nhiên là không rõ sự hung hiểm trong đó, tính mạng của bệ hạ đang nguy trong sớm tối, ngày bị đuổi nước ta đc mời vào Báo Phòng, dù cố hết sức ta cũng chỉ có thể bảo vệ tính mạng của bệ hạ trong mười ngày, tỷ tỷ thử nghĩ xem, nếu mười ngày sau bệ hạ băng hà, triều thần nghênh đón tân quân, khi đó long ân thánh quyến của tướng công có còn không? Tướng công vào triều đã hơn mười năm, thế có hắn lớn, trải rộng cả triều đường, vây cánh đầy đặn, trải khắp thiên hạ, tân quân sao có thể dễ dàng chứa chấp một quyền thần của tiền triều như tướng công ở ngay sát sườn."

Đỗ Yên mặt trắng bệch, run giọng nói: "Nói như thế, tướng công chẳng phải là đang nguy hiểm đến cực điểm à? Chẳng trách... Chẳng trách mấy ngày nay hắn luôn thức trắng đêm không ngủ, chẳng trách thuộc cấp và đồng liêu lại thường xuyên tới phủ..."

Đường Tử Hòa nói: "Hoàng đế đuổi nước, trước mắt triều đường kinh sư nhìn thì gió êm sóng lặng, nhưng kì thực là mạch nước ngầm mãnh liệt, tình thế của tướng công nguy như chồng trứng sắp đổ, chỉ cần sơ ý một chút là xét nhà diệt tộc sẽ ập tới..."

" Tỷ tỷ, ngươi và ta mấy năm nay cho dù không hợp nhau, nhưng

chúng ta dù sao cũng cùng gả cho một chồng, lúc này chính là lúc Tần gia gặp nguy cấp, ân oán cá nhân không ngại vứt qua một bên, ngươi và ta đồng lòng hợp lực bảo vệ tướng công vượt qua nguy nan lần này."

Đỗ Yên lúc này đã mất chủ trương, nghe vậy chỉ biết bối rối gật đầu, mấy năm nay nàng ta được Tần Kham bảo hộ rất chu mật, căn bản chưa từng gặp sóng gió, là chủ mẫu đại của Tần gia thì nàng ta hợp cách, nhưng nếu tham dự vào tranh đấu triều đường, đấu pháp với các lão hồ li lăn lộn nhiều năm, nàng ta còn lâu mới là đối thủ.

" Ta chỉ là phụ đạo nhân gia, tướng công thường ngày cũng không cho ta tham gia vào chính sự, mấy năm nay ta chỉ lo liệu nội sự của Tần gia, hoàn toàn không biết gì về triều đường kinh sư... Làm thế nào để giúp tướng công vượt qua một kiếp này?" Đỗ Yên nước mắt lã chã.

Khóc thút thít một lúc, Đỗ Yên đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Đường Tử Hòa: "Muội muội, từ sau khi ngươi và tướng công ở cùng với nhau, ta đã sai người tìm hiểu về ngươi, ta biết ngươi không phải là bào muội của Đường Dần, lai lịch của ngươi rất không tầm thường, ngươi, ngươi có phải là..."

Đường Tử Hòa cười nói: "Đã đến nước này, ta cũng không muốn dối gì tỷ tỷ, ta không phải là bào muội Đường thị của Đường Dần, ta chẳng có nửa phần quan hệ với tên thư sinh Đường Dần đó, tên thật của ta là... Đường Tử Hòa!"

" Đường Tử Hòa!" Đỗ Yên nghe vậy thì giật mình, tiếp theo lộ ra nụ cười thoải mái: "Quả nhiên là nữ nguyên soái năm đó khuấy đảo phong vân ba tỉnh, xem ra đám sát tài Đinh Thuận Lý Nhị đó cũng không gạt ta, năm đó tướng công bình Thiên Tân, bình Phách Châu, trên chiến báo gửi về triều đình nói để ngươi đào thoát hai lần, lúc ấy một phụ đạo nhân gia như ta còn thấy kỳ quái, tướng công đối với kẻ địch trước nay luôn đuổi tận giết tuyệt, rất ít có người có thể đào thoát khỏi tay hắn, càng đứng nói tới đào thoát tới hai lần, xem ra tướng công là thủ hạ lưu tình."

Khóe miệng Đường Tử Hòa cong lên, giống như nhớ lại đoạn tình cảm trân quý được thối luyện từ trong huyết hỏa và khói thuốc

súng, nhiều năm qua đi, nhớ lại, trong nụ cười vẫn tràn đầy hạnh phúc.

"Không sai, hắn quả thật là thủ hạ lưu tình, cho nên mười năm sau khi hắn gặp đại nạn, ta sẽ ở lại bên cạnh hắn để đồng sinh cộng tử."

Xuyên qua hai hàng lệ, Đỗ Yên bình tĩnh nhìn hình dáng mơ hồ của Đường Tử Hòa, thù hận trong mắt bất tri bất giác cũng bớt đi rất nhiều.

Chỉ cần một câu "Đồng sinh cộng tử" này, thù hận có lớn đến mấy cũng sẽ được tha thứ.

Đều là người của Tần gia, những lời cảm kích không cần phải nói, Đỗ Yên không phải nữ tử ngu xuẩn, thế là vào thẳng chủ đề.

" Hôm nay ngươi cố ý tránh tướng công, tụ tập ba người chúng ta lại, chắc đã có kế hoạch, chỉ là không tiện nói thẳng với tướng công, chủ ý của ngươi... Chỉ sợ tướng công nhất định sẽ phản đối phải không?"

Đường Tử Hòa lúc này mới có có một loại cảm giác nhìn với cặp mắt khác với Đỗ Yên.

Đỗ Yên thở dài: "Ta tuy là phụ đạo nhân gia, nhưng dù sao cũng là chính thất phu nhân của phủ Quốc Công, sóng to gió lớn chưa thấy qua, nhưng nhân tình thế sự ít nhiều cũng vẫn có thể nghiền ngẫm được mấy phần."

Đường Tử Hòa mím môi, thanh âm bất giác hạ thấp hẳn: "Không sai, ta quả thực là có chủ ý, mấy ngày trước ta cố ý để lộ phong thanh với tướng công, tướng công nổi giận đùng đùng, nên ta không dám nói ở trước mặt hắn, nhưng tỷ tỷ, tướng công là trời của Tần gia, là trụ cột của chúng ta, chúng ta có thể chết nhưng hắn không thể chết được, hai vị tiểu công tử và tiểu thư của Tần gia càng không thể chết."

Đỗ Yên nghe vậy liên tục gật đầu, ngay cả Tháp Na không thông thế sự ở bên cạnh cũng phải dị nghị.

Thanh âm Đường Tử Hòa càng trầm thấp: "Hoàng đế đuổi nước,

tính mạng nguy hiểm, nghênh lập tân quân đã là kết quả tất nhiên, nếu muốn bảo vệ tính mạng của tướng công, sử dụng bạo lực e là không tránh được?"

Đỗ Yên thân hình đại chấn, hai mắt nhanh chóng toát ra vẻ hoảng sợ, thất thanh nói: "Ý của ngươi là... Tạo phản?"

" Đương kim thiên hạ thái bình, triều cương trong sáng, hoàng đế vừa thắng trận ở Ứng Châu gây dựng được uy danh hiển hách, chính là lúc thanh danh cường thịnh, nếu muốn tạo phản thì là nói dễ hơn làm, chúng ta không phải là tạo phản, mà là tự bảo vệ mình."

" Tự bảo vệ mình Như thế nào?"

Thanh âm của Đường Tử Hòa giống như từ cõi U Minh truyền đến: "Còn nhớ năm trước hoàng đế trước khi bắc chinh đã đề xuất triều nghị, muốn thay quân ngoại tứ gia quân biên trấn với mười hai đoàn doanh của kinh sư, nếu có thể thúc đẩy đem việc này, tướng công sẽ giành được một đường sinh cơ."

Đỗ Yên mờ mịt hỏi: "Việc Triều đường ta trước nay không biết gì, làm sao có thể thúc đẩy được đem việc này? Sau khi thúc đẩy đem việc này, tướng công sẽ có sinh cơ như thế nào?"

Đường Tử Hòa có chút đau đầu, đụng phải một con gà về chính trị thế nào, có giải thích kiểu gì cũng rất phí sức.

" Thúc đẩy việc này, ta ta tự có biện pháp, về phần sinh cơ của tướng công, phải nhờ nhị vị, đây cũng là mục đích ta hôm nay mời tỷ tỷ và Tháp Na tới."

Đỗ Yên và Tháp Na chấn động: "Chúng ta có thể làm gì?" Đường Tử Hòa vẽ ra đường cong quyến rũ, nói nhỏ: "Nhà mẹ đẻ của Tháp Na là Đóa Nhan bộ, năm đó Vĩnh Lạc mượn ba ngàn thiết kỵ của Đóa Nhan mà thành nghiệp lớn Tĩnh Nan, sự dũng mãnh của kỵ binh Đóa Nhan thì không cần phải nói nhiều?"

Đỗ Yên ngạc nhiên nói: "Còn ta thì sao?"

" Nghe nói... Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền là sư thúc của tỷ tỷ? Diệp Cận Tuyền là hạng lỗ mãng, toàn là nhờ sự tài bồi của

tướng công, mấy năm nay từ kinh sư cuồn cuộn không ngừng gửi tới các loại hỏa khí hỏa pháo, thành tựu uy danh danh tướng trấn quốc của hắn, Diệp Cận Tuyền... là một trong."

Chương 723: Đường vòng cứu chồng (2)

Tần Kham hồn nhiên không biết Đường Tử Hòa to gan lớn mật muốn đường vòng cứu người, lừa cho hai bà nương ngốc ngếch đơn thuần nhà mình ngẩn cả người.

Chu Hậu Chiếu vẫn nằm trong Báo Phòng lãnh lẽo, chỉ còn hơi thở, còn đâu chẳng khác gì người chết.

Lần đình nghị đầu tiên của đám người Nội các, ti lễ giám, Đô Sát viện và thượng thư lục bộ không giải quyết được gì, không khí trong triều lại càng khủng hoảng.

Chu Hậu Chiếu đuối nước mấy ngày, bối rối nhất không ngoài đám đại thái giám đương quyền như ti lễ giám Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng, mấy ngày nay kinh sư bốn cửa mở rộng, vô số phiên tử, hoạn quan của Đông Tây nhị Hán cưỡi khoái mã, tay cầm lệnh bài không coi ai ra gì ra vào bốn cửa, phàm là đại phu có chút danh khí xung quanh Bắc Trực Đãi toàn bộ bị các phiên tử lôi vào kinh, lệnh cho họ chẩn bệnh cho Chu Hậu Chiếu, các đại phu chỉ cần hơi lừng khừng là phiên tử không nói hai lời một đao chém chết, vì tính mạng của Chu Hậu Chiếu, cũng vì tính mạng của đám người Trương Vĩnh, Đông Tây nhị Hán đã rơi vào một loại trạng thái điên cuồng.

Không chỉ là danh y, thuốc quý hiếm của các phủ Bắc Trực Đãi cũng bị các phiên tử vơ vét, bất kể là có đúng bệnh trạng của Chu Hậu Chiếu hay không, cứ vơ tới tay đã rồi tính, đầu tiên là lời ngon ý ngọt bỏ tiền mua, gặp phải người không thức thời, phiên tử liền lộ ra sắc mặt dữ tợn, cướp xong rồi giết.

Bởi vì Chu Hậu Chiếu hôn mê, các phủ huyện Bắc Trực Đãi bất kể là quan nha hay là dân gian, đều rơi vào khủng hoảng.

An Lục châu nằm ở phía bắc Hồ Quảng, năm Hồng Vũ thứ chín, Thái Tổ đổi An Lục từ phủ thành Châu, về sau thành đất phong của các đời Hưng Vương.

Hưng Vương Đời trước mất vào năm Chính Đức thư mười bốn, lúc ấy Chu Hậu Chiếu còn đang ác chiến ở Ứng Châu, sau khi hồi kinh mới phong thụy hào cho Hưng Vương là "Hiến", bài vị được đặt ở Thái Miếu, tân nhiệm Hưng Vương do thứ tử Chu Hậu Thông kế thừa, tính toán theo thời gian thì Chu Hậu Thông được làm Hưng Vương không tới hai tháng.

Chẳng ai ngờ bát tự của Chu Hậu Thông lại tốt đến vậy, ngồi ở vị trí phiên vương còn chưa nóng đít đã có một hồi phú quý to đùng đập vào đầu hắn.

Chu Hậu Thông năm nay mới mười hai tuổi, luận bối phận th hắn là đường đệ của Chu Hậu Chiếu, Hưng Vương nhất mạch vốn là từ Hiến Tông hoàng đế truyền xuống, phiên vương Đại Minh sống cũng không được hạnh phúc lắm, địa vị tuy rằng cao, nhưng từ sau hoàng đế Vĩnh Lạc tĩnh nan thành công, vừa nghĩ tới trong các phiên vương Chu gia lại mọc ra một tài liệu phản diện như hắn, không khỏi thấy khó sống, thế là sau khi rút kinh nghiệm xương máu, hoàng đế Vĩnh Lạc quyết định không cho các phiên vương bất kỳ cơ hội nào, dù sao thì thành công của hắn là không thể phục chế, cũng tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phục chế, cho nên Vĩnh Lạc đăng cơ không lâu thì hạ một tử mệnh lệnh cho các phiên vương, các phiên vương chỉ được ở trong thành trì của đất phong, ủng binh tuyệt đối không được vượt quá ba vệ.

Cho nên trong hơn một trăm năm nay, cảnh nội Đại Minh có không ít phiên vương tạo phản, ngươi hát xong thì ta lên sân khấu, nhưng không có một ai thành công, không thể không nói, tiểu tâm nhãn của hoàng đế Vĩnh Lạc vẫn rất tất yếu, đỡ được bao nhiêu việc cho đời sau, đương nhiên, không có người nào là hoàn hảo, thỉnh thoảng hoàng đế Vĩnh Lạc cũng có suy nghĩ không chu toàn, ví dụ như chế độ Đại học sĩ do hắn tự tay lập ra, lại khiến cho hậu đại của hắn sống không bằng chết.

Chu Hậu Thông mười hai tuổi không hề khoái hoạt, cho dù lên làm phiên vương, hắn cũng không khoái hoạt.

Phụ thân hắn sống thế nào hắn nhìn thấy hết, kỳ thật căn bản chính là một con lợn được triều đình phụng dưỡng, ăn rồi chờ chết, nếu không có chiếu lệnh của triều đình, hắn ngay cả cái phủ An Lục này cũng không được ra, chỉ có thể xưng vương xưng bá

trong cái thành trì nho nhỏ này.

Mà vương tước hắn mới kế thừa nhìn thì phong quang vô hạn, nhưng suy nghĩ kỹ càng thì nhiều lắm cũng chỉ là một con lợn sữa nhỏ, bất luận là lợn to hay lợn nhỏ thì đều là vận mệnh không được ra khỏi chuồng.

Cho dù cẩm y ngọc thực, nhưng tự do tối thiểu của nhân sinh cũng không có, phiên vương như vậy, làm có ý nghĩa gì? Trong kinh sư Xa xôi, hoàng đế ngồi trên long ỷ thì phong quang hơn rất nhiều, từ lúc Chu Hậu Thông sinh ra tới giờ, tai nghe mắt thấy đều là hoàng đế ngu ngốc như thế nào, ly kinh bạn đạo như thế nào, thường xuyên cải trang đi tuần, thậm chí tự tiện điều động biên quân tác chiến với Thát tử.

Kinh lịch Như vậy, có lẽ mới thật sự là không có lỗi với cuộc đời này.

Chu Hậu Thông trong lòng vừa ao ước vừa đố kỵ, nhưng những gì có thể làm chỉ là thở dài buồn bã trong vương phủ của mình.

Thiếu niên lang Mười hai tuổi, thở dài lại giống như lão tăng đã nhìn thấu hồng trần.

Cây ngô đồng lại rụng lá, cùng với tiếng thở dài rơi vào trần ai, tiếng dứt, một con bồ câu đưa tin vẫy cánh, lặng lẽ đáp xuống tiền đình vương phủ.

Bồ câu đưa tin đến từ phương bắc.

Thời đại này giao thông không phát triển, thông tin tất nhiên cũng không nhanh chóng, thư dân gian bình thường nhờ trạm dịch giao chuyển, trạm dịch của Đại Minh phân thành quan dịch, quân dịch và dân dịch, quan dịch chủ yếu phụ trách truyền văn thư của quan phủ các nơi, công báo của triều đường kinh sư, chính lệnh của thông chính ti, thư qua lại giữa quan lại, dân dịch thì dân dịch thì chủ yếu phụ trách giao chuyển thư của bách tính dân gian, quân dịch thì tên như nghĩa, chỉ phụ trách chuyển quân báo, vị Lý Sấm vương tự tay lật đổ vương triều Chu Minh trong lịch sử chính là một dịch tốt của quan dịch phủ Ngân Xuyên.

Nếu đem so sánh, tin tức do bồ câu đưa tin truyền tới tốc độ tất nhiên nhanh nhất, có điều độ mạo hiểm cũng lớn, thời tiết, hướng gió, thiên địch, săn bắn vân vân, cho nên trừ phi là quân báo cấp tốc, quan phủ và quyền quý bình thường vẫn lựa chọn trạm dịch chuyển nhận.

Bồ câu đưa tin đậu xuống đình viện trước phủ Hưng Vương không chỉ có một con, mà là liên tiếp bốn con, đây cũng là đề đảm bảo, cho dù bị liệp sát một hai con thì những con bồ câu còn lại vẫn có thể thuận lợi truyền tin tức tới.

Trong tiền đình, một võ sĩ của vương phủ vội vàng tóm lấy bồ câu đưa tin, móc ra một ống thư nhỏ, bên trong ống thư quận một tờ giấy nhỏ, võ sĩ cung kính đưa tới tay Hưng Vương Chu Hậu Thông.

Chu Hậu Thông mở giấy ra, chậm rãi đọc lướt, ánh mắt đang mệt mỏi vô thần trong nháy mắt trở nên sáng rực, cả người giống như được rót vào một luồng sức sống, ngay cả thân hình cũng trở nên run khẽ.

" Thiên tử đuối nước hôn mê, tỉnh mạng nuy hiểm, sẽ băng hà trong mấy ngày." Chu Hậu Thông lầm bầm đọc, nhắm mắt lại rồi hít sâu một hơi, sau đó mở to mắt xác nhận lại mỗi một chữ trong tờ giấy, phát hiện chúng đều là tồn tại chân thật, thân hình gần gò của Chu Hậu Thông càng run rẩy rõ ràng hơn.

"Trời giáng một hồi phú quý cho bổn vương rồi, thiên dư phất thủ, phản thụ kỳ cữu! Chu Hậu Thông ta không ngờ cũng có ngày chạm được vào đại bảo tọa, liệt tổ liệt tông phù hộ."

" Người đâu, truyền các trưởng sử, phụ tá, quan thừa phụng, giáo thụ của vương phủ tới điện Thừa Vận nghị sự."

Không khí trong điện Thừa vận rất nhiệt liệt, một đám trưởng sử, phụ tá, giáo thụ ở trong phủ Hương Vương vốn cũng như giống như Chu Hậu Thông đều lấy ăn no rồi chờ chết làm chí hướng suốt đời, sau khi biết được tin tức tốt này thì hưng phấn tới lỗ mũi phập phồng mắt sung huyết, nhưng dù sao hoàng đế đuối nước sắp chết cũng không phải là tin tốt đề khắp chốn mừng vui. Bọn họ cũng không thể đại nghịch bất đạo lộ ra bộ dạng vui mừng khôn xiết, trong đại điện yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của

mỗi người.

Chương 724: Lần đình nghị thứ hai

Những người đang ngồi đều là nhân vật thân tín tâm phúc của Chu Hậu Thông, đối với trình tự kế thừa ngôi vị hoàng đế hiện giờ tất nhiên đều thuộc nằm lòng, ai nấy đều minh bạch, đương kim thiên tử không có con, nếu thiên tử băng hà. Long ỷ trong điện Phụng Thiên Kinh sư tất nhiên là do Vương gia ngồi lên, đây là thiên gia luân thường, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản.

Thế là trong lòng hưng phấn nhảy nhót, đồng thời mọi người ngồi đây cũng thầm hạ quyết tâm, thăng cấp chí hướng ăn rồi chờ chết lên cao một chút, nếu Vương gia quả thực làm hoàng đế, những cựu thần bọn họ lấy công tòng long mà vào triều đường, còn sợ không được trọng dụng à?

Điều duy nhất Hiện tại có thể làm, đại thể chỉnh là trai giới tắm rửa dâng hương, cầu nguyện vị hôn quân đang nửa chết nửa sống ở kinh sư kia mau mau duỗi chân tắt thở, xếp vào tiên ban.

Lúc này trong điện Thừa Vận, tất cả mọi người giống như dân cờ bạc trúng thưởng lớn, ngồi trong nhà ngóng trông ngày lĩnh thưởng tới.

Chu Hậu Thông còn nhỏ, khôn ngoan tuy có, nhưng dù sao cũng không sâu được như người trưởng thành, lúc này đã tươi cười rạng rỡ.

" Đại Minh lập quốc hơn trăm năm, từ Hồng Vũ tới Chính Đức, vô số tôn thất phiên vương vì bảo tọa hoàng đế mà hưng binh mưu phản, cuối cùng chiết kích trầm sa, không được chết già, ai ngờ trời cao chỉ hậu đãi bổn vương, Hưng Vương nhất mạch ta ở tận Hồ Quảng, không xuất một lính, không tốn một mưu, ngôi vị cửu ngũ chỉ tôn lại từ trên trời giáng xuống, chẳng lẽ không phải f thiên ý à?"

" Tai vách mạch rừng.trong phủ có gián điệp của Hán Vệ, Vương gia ăn nói cẩn thận." Một phụ tá trầm giọng nhắc nhở.

Chu Hậu Thông cười hai tiếng rồi ngậm miệng, nhưng vẻ đắc ý phấn chấn trong mắt thì không thể nào che giấu được.

" Vương gia, tin tức trong kinh nói bệ hạ chỉ đang hôn mê chứ chưa băng hà, chúng ta vẫn phải tiếp tục chờ thêm mấy ngày, đợi trong kinh truyền đến báo tang hoặc là Tông Nhân phủ và các triều thần phát chiếu lệnh tới lên ngôi, mới tính là đại sự đã thành, trước đó, Vương gia không thể để lộ một chút khẩu phong, càng không thể làm ra cử chỉ thất đức gì, trước khi chưa đăng cơ, Thái Hậu trong cung, triều thần và Tông Nhân phủ đều có quyền phủ quyết, Vương gia không thể nóng vội mà vướng miệng người."

Chu Hậu Thông gật đầu thật mạnh: "Bổn vương tất nhiên sẽ tránh."

Trầm tư một lát, Chu Hậu Thông ngẩng đầu, trong mắt lại là một mảng trí tuệ: "Bắt đầu từ Ngày mai, vương phủ mở một nửa kho lúa, mở lều cháo, bố thí vải vác, cứu tế lưu dân hương huyện phụ cận phủ An Lục."

"Hành động này của Vương gia vốn là việc thiện, chỉ là phiên vương chẩn lương khó tránh khỏi có cái hiềm mua chuộc dân tâm, chỉ sợ sẽ bị ngôn quan hạch tội, chi bằng giao lương vải cho tri phủ An Lục, để hắn dùng danh nghĩa của quan phủ cứu tế, bách tính nhớ ai không quan trọng, quan trọng là quan phủ sẽ báo việc thiện của Vương gia lên kinh sư, Thái Hậu, nội các Đại học sĩ và các triều thần trong cung tất nhiên sẽ biết hành động tốt của Vương gia, khi đó cả triều trên dưới sẽ khen ngợi, bệ hạ nếu băng hà, ngôi vị hoàng đế này chắc chắn là của Vương gia."

"Tốt, cứ làm vậy đi."

Chu Hậu Chiếu vẫn nằm trong đại điện Báo Phòng chưa tỉnh, không khí trong kinh sư càng lúc càng ngưng trọng, trong triều đường, cảm xúc khủng hoảng của các đại thần thậm chí ngay cả che giấu cũng chẳng muốn làm, ai nấy mặt nghiêm nghị, lo lắng nhìn về phía Báo Phòng.

Từng tốp thám tử Hán Vệ giục ngựa ra khỏi thành, đám này đi thì đám kia về, nhưng mang về đều không phải là tin tức tốt.

Chuyện Thiên tử đuối nước này bất kể là như thế nào cũng không

giấu được, Hán Vệ hồi báo, phiên vương các nơi đã có dấu hiệu bất ổn.

Không biết là ai đề lộ phong thanh, khuếch tán chuyện Chu Hậu Chiếu đuổi nước, lập tức từng con bồ câu đưa tin trong thành cánh qua lại hối hả, sau mấy ngày, tin tức các thám tử Hán Vệ truyền về cái sau nghiêm trọng hơn cái trước.

Hành vương Chu Hữu Huy, Vinh Vương Chu Hữu Khu, Ích Vương Chu Hữu Tân, ba vị phiên vương không kiềm chế được nhất chưa phụng chiếu lệnh, không tuân theo quy củ tự ý rời khỏi đất phong, mượng danh nghĩa vào kinh triều kiến, dẫn tùy tùng chậm rãi tới thẳng kinh sư, các vương phủ còn lại thì đèn đuốc ngày đêm không tắt, trưởng sử phụ tá nghị sự suốt đêm với phiên vương.

Ba vị phiên vương rời khỏi đất phong tất nhiên sốt ruột nhất, bọn họ không thể không gấp.

Từ tên của bọn họ liền có thể nhìn ra được, ba vị này có quan hệ sâu với tiên đế Hoằng Trị Chu Hữu Đường, bọn họ là con ruột của hoàng đế Hiến Tông, thân huynh đệ của hoàng đế Hoằng Trị, nếu không phải tiên đế Hoằng Trị khi đầu thai nhanh hơn bọn họ một chút, ngôi vị hoàng đế sau hiến Tông nói không chừng là của họ rồi, hiện giờ Chu Hậu Chiếu tính mạng gặp đe dọa, luận huyết thống và thứ tự hoàng vị, bọn họ tất nhiên là có cơ hội nhất, mặc dù phía trước bọn họ còn có một Hưng Vương, nhưng dám ai cam đoan bọn họ không có cơ hội? Luận huyết thống, bọn họ là thân huynh đệ của tiên đế Hoằng Trị, là thân thúc thúc của Chu Hậu Chiếu, lập đích tất nhiên là lẽ phải luân thường, lập trưởng cũng là ứng hữu chi nghĩa, tới kinh sư thử thời vận, nói không chừng có thể trúng thưởng lớn.

Ba vị hoàng thúc trong lòng mang kỳ vọng tốt đẹp về tương lai, hưng phấn lên đường.

Tin tức truyền tới kinh sư, các triều thần trong lòng càng trầm trọng.

Điều Bọn họ lo lắng không phải là ba vị Vương gia này, mà là các phiên vương vẫn chờ ở đất phong, suốt đêm nghị sự đó, bọn họ nhìn thì bình tĩnh, nhưng ai biết sau lưng đang ấp ủ mưa rền gió

dữ thế nào? Quốc quân chi tranh từ xưa đến nay chỉnh là tàn khốc vô tình, ngày sau thiên tử nếu băng hà, có trời mới biết những phiên vương này vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sẽ làm ra những chuyện gì, ba vị Vương gia vào kinh, lập trưởng hay lập đích lại là một trận hỗn loạn, các phiên vương chờ đất phong sao có thể không nắm lấy cơ hội này, nguấy cho vũng nước đã đục càng thêm đọc?

Tin tức Bốn phương tám hướng dưới sự tập hợp của Hán Vệ, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tần Kham áp chế tin tức không nói gì, Đông Hán Hán đốc Đới Nghĩa thì lại không thể trầm mặc, thế là nửa đêm gõ cửa nhà Đại học sĩ Dương Đình Hòa, Dương Đình Hòa thấy tình thế nghiêm trọng, hạ lệnh khởi xướng đình nghị.

Nội dung đình nghị Lần này là phòng ngự kinh đô.

Phiên vương Các nơi đã không chỉ là ma quyền sát chưởng, mà là mài đao soàn soạt, kinh sư không thể không phòng bị, dù sao Đại Minh lập quốc hơn một trăm năm, Vương gia não tàn không biết trời cao đất rộng quá nhiều, mà trong tay những Vương gia não tàn này không lớn không nhỏ vẫn nắm một chút binh quyền, nếu thật sự bị đám não tàn này huy binh công vào kinh sư ngồi lên long ỷ, vậy chỉnh là một trò cười thiên cổ, các đại thần kinh sư sẽ bị hậu nhân cười chê vạn năm.

Trong Điện Văn Hoa, nội các, Đô Sát viện, ti lễ giám và lục bộ thượng thư hợp thành thành viên chủ yếu của lần đình nghị này.

Dương Đình Hòa ngồi ở thủ vị im lặng không nói gì, trong đầu lại bỗng nhiên nhớ tới những lời của Tần Kham trong lương đình cạnh Tây Hòa trì vào ngày bệ hạ đuổi nước.

Lúc ấy Tần Kham đề nghị điều ngoại tứ gia quân vào kinh đóng giữ, mọi người trong đình đồng loạt phản đối, lúc này mới cách mấy ngày, đề nghị lúc trước của Tần Kham lại không thể không lấy ra thảo luận trên đình nghị chính thức.

Kinh sư mười hai đoàn doanh lúc ban đầu chỉ có mười đoàn doanh, vào năm Thành Hóa thứ ba thì tăng thành mười hai đoàn doanh, nhân số lúc mới định là mỗi doanh một vạn quân tinh nhuệ, nói cách khác, quân đội tinh nhuệ nhất bảo vệ kinh sư tổng số là

khoảng mười hai vạn người, chỉ có điều số liệu này chỉ là số liệu cuối những năm Thành Hóa, đến cuối năm Chính Đức thứ mười bốn, mười hai đoàn doanh bởi vì ở lâu nơi thái bình, quân hộ trong quân cha về con thay dần dần tốt xấu lẫn lộn, hơn nữa thiếu thành viên nghiêm trọng, hiện giờ tổng nhân số của mười hai đoàn doanh đã không tới bảy vạn, cộng với ngự mã giám Đằng tương tứ vệ phòng thủ nội cung, và quận thường quy như mật vân vệ, võ đức vệ, quảng võ vệ đóng ở chung quanh kinh sư, tổng nhân số cộng lại ước chừng hai ba mươi vạn.

Con số nhìn thì cực kỳ khổng lồ, nhưng mà từ sau thổ mộc chi biến, Đại Minh tổn thất năm mươi vạn quân đội, về sau quân hộ được bổ khuyết mấy đời chưa thử khói thuốc súng trên chiến trường, chiến lực rất thấp, không còn xứng với danh xưng "Tinh nhuệ" năm xưa nữa, chính bởi vì sự thực này, Chu Hậu Chiếu mới từng có ý đồ đổi chỗ phòng ngự của biên quân và kinh quân.

Cho đến hôm nay, đề nghị mà văn võ cả triều đồng thanh phản đối này trong tình thế nguy cấp không thể không bị nội các đưa lên mặt bàn, thương nghị chính thức với chúng thần.

Chương 725: Rượu thù cố nhân

Quá trình Đình nghị gió êm sóng lặng, trong triều đường Đại Minh đã rất nhiều năm không thấy cảnh tượng ý kiến thống nhất muôn miệng một lời như vậy, quả thực là hoà hợp êm thấm huynh hữu đệ cung.

Có thể dự thính đình nghị đều là lão hồ li lăn lộn trong triều đường nhiều năm, từ nội các Đại học sĩ đến lục bộ thượng thư, không ai không là là nhân tinh trong nhân tinh, trước mắt tính mạng hoàng đế bị đe dọa, phiên vương rục rịch, chính là lúc trong ngoài đều khốn đốn, nếu vẫn kiên trì không để biên quân tăng phòng kinh sư, tương lai xảy ra bất kỳ biến cố gì mà dẫn tới biên quân không kịp tiếp viện, cái danh thối thiên cổ này ai có dũng khí gánh vác?

Trong đình nghị, Dương Đình Hòa mặt âm trầm nói ra tin tức về phiên vương Hán Vệ thu thập được, trong điện Văn Hoa yên lặng một lúc, Binh bộ thượng thư Nghiêm Tung tỏ thái độ đầu tiên, điều ngoại tứ gia quân vào kinh tăng phòng là thế ắt phải làm, Nghiêm Tung là Binh bộ thượng thư, phòng ngự kinh đô nằm trong chức quyền của hắn, hắn tỏ thái độ đầu tiên cũng không có gì đáng trách.

Nghiêm Tung tỏ thái độ xong, chư thần trong điện ngơ ngác nhìn nhau, mãi lâu sau không ai nói gì, cuối cùng Dương Đình Hòa bỗng nhiên chậm rãi gật đầu trong một mảng trầm mặc, có thái độ của Nghiêm Tung và Dương Đình Hòa, mọi người đều phụ họa đồng ý, chuyện điều động ngoại tứ gia quân xem như là trần ai lạc định, đám người Lương Trữ Mao Trừng trong điện cho dù muốn phản đối, nhưng mà vừa nghĩ tới nếu ngoại tứ gia quân không vào kinh, vạn nhất phòng ngự kinh đô xuất hiện biến cố gì, trách nhiệm xã tắc hưng vong bất kỳ ai trong số họ cũng không đảm đương lại, thế là cũng chỉ đành đáp ứng một cách không tình nguyện.

Buổi trưa qua đi, mấy khoái mã ngực đút quân lệnh của thông chính ti khẩn cấp ra khỏi thành, phân biệt lao tới các biên trấn Tuyên phủ, Đại Đồng, Liêu Đông, nội các, ti lễ giám kinh sư liên

hợp thay hoàng đế thảo chiếu, dụ lệnh cho quan Tổng binh của tứ đại biên trấn điều động binh mã bản bộ nhập quan thủ vệ kinh đô, binh mã còn lại thì nghiêm mật giám thị các bộ Mạc Bắc Thát Đát Ngoã Lạt.

Liên tục nửa tháng nắng to, Hôm nay kinh sư cuối cùng cũng đổ mưa to, mưa xen lấy với tiếng sấm nổ, trút hết lên mảnh đất nóng bỏng này.

Sau giờ ngọ mưa to mới ngừng, ngoài cửa Báo Phòng, một cỗ xe ngừa từ cuối đường dừng cách cửa cung Báo Phòng hai mươi trượng, võ sĩ cấm cung phòng thủ Báo Phòng còn chưa kịp tiến lên hỏi thì màn xe vén lên, Tần Kham mặc áo mãng bào xuống xe ngựa, lặng lẳng đứng trên quảng trường trống trải trước cửa cung. Ngửa đầu chăm chú nhìn thiên không âm trầm, trong mắt ánh lên vẻ cô tịch còn hiu quạnh hơn mùa thu.

Võ sĩ trước cửa cung thấy là Ninh Quốc Công quyền khuynh triêu dã, ai nấy sợ tới mức đều đứng thẳng bất động, động tác đồng đều án đao hành lễ.

Tần Kham cứ như vậy đứng trước cửa cung, không biết đứng mất bao lâu mới chậm rãi mở miệng.

"Mời Trương công công ra khỏi cửa cung gặp ta."

Một bách hộ cúi người hành lễ rồi Vội vàng chạy vào Báo Phòng.

Không lâu sau, ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh hớt hải chạy ra, từng là nội tướng Đại Minh mà Lúc này trên mặt lại là một mảng chán chường, hiển nhiên cách thời hạn mười ngày càng lúc càng gần, mà Chu Hậu Chiếu vẫn chưa tỉnh, hắn đã càng lúc càng tuyệt vọng.

Chạy tới trước mặt Tần Kham, Trương Vĩnh cố gắng nở nụ cười, mang theo một tia thổn thức nói: "Công gia..."

Tần Kham nở nụ cười với hắn, nụ cười không hề có một chút giả dối, cũng lạ, vào thời khắc nguy cấp thế này, hắn không ngờ vẫn cười, hơn nữa cười còn ngọt ngào như vậy.

" Trương công công, ta mà vào Báo Phòng, thăm một vị lão bằng

hữu bị bệnh."

Trương Vĩnh nhìn Tần Kham một thoáng rồi thở dài: "Hiện giờ kinh sư ai nấy cũng đều bất án, tính kế mưu đồ cho tiền đồ, chỉ có Công gia là còn nhớ tới bệ hạ, có thể quen Công gia, là phúc phận lớn nhất trong đời này của Tạp gia, đáng tiếc người trọng tình trọng nghĩa như vậy, lại bị người trong thiên hạ mắng hơn mười năm, là ông trời không có mắt hay là thế nhân tâm mù?"

Tần Kham cười khổ nói: "Có lẽ... Là mọi người sống quá minh bạch."

Cảnh sắc Báo Phòng vẫn như trước, từ cửa cung đi vào, bất kể là ban công đình các hay nhà thuỷ tạ hành lang gấp khúc, đều là hình ảnh mà Chu Hậu Chiếu tự tay vẽ ra, trong hơn mười năm, giống như chưa từng thay đổi một chút nào.

Tần Kham đi rất chậm, giống như một lão nhân tuổi già đang đi dạo dưới dương, Trương Vĩnh đi bên cạnh hắn, vẻ mặt lo lắng muốn nói lại thôi, thấy lúc này không phải là thời cơ nghị sự, Trương Vĩnh đành phải thở dài, lấy tinh thần nói chuyện bâng quơ với Tần Kham.

Hai người đi đến ngoài cửa chủ điện Báo Phòng, nơi này đề phòng đã phi thường sâm nghiêm, hành lang gấp khúc và quảng trường ngoài điện đứng đầy cấm cung võ sĩ cung đã lên dây đao đã rời vỏ, thái giám và cung nữ thì đứng thành hình cánh nhạn.

Càng tới gần chủ điện, sắc mặt Tần Kham càng ngưng trọng, cho tới khi tới ngoài cửa điện, vẻ mặt Tần Kham mới hiện lên vẻ bi thương, người sát phạt quả quyết như hắn lúc này lại giống như không có cả dũng khí để nhấc chân bước vào điện.

Trương Vĩnh nước mắt rưng rưng, nói: "Công gia, đi vào thăm bệ hạ đi, mấy ngày nay người nằm bên trong, chắc tịch mịch lắm, cũng muốn được nói chuyện với Công gia."

Hốc mắt Tần Kham cũng ửng đỏ, môi mím chặt, lập tức nhấc chân đi vào đại điện.

Giữ điện, Chu Hậu Chiếu sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, trên

người chỉ mặt áo lót bằng tơ lụa, chỉ có thể từ lồng ngực phập phồng của hắn mới nhìn ra được hắn vẫn còn sống.

Vào điện đầu tiên đập vào mắt là một màn này, trong lòng không khỏi chua xót vạn phần, nước mắt chứa chan.

" Bệ hạ sau khi được cứu lên thì vẫn là thế này, Tạp gia và bọn Cốc Đại Dụng mỗi ngày đều quỳ gối trước giường nói chuyện với bệ hạ, cầu thế nào bệ hạ cũng không tỉnh, đăng cơ mười bốn năm, đấu với triều thần, đấu với phản tặc, đấu với Thát tử, đấu mấy năm nay, trong ngoài đều là tiếng mắng, Tạp gia biết, bệ hạ mệt mỏi rồi, hắn là không muốn tỉnh." Trương Vĩnh quệt nước mắt, càng nói nước mày càng chảy nhiều, cuối cùng dứt khoát ôm miệng khóc nức nở.

Tần Kham nhìn Chu Hậu Chiếu không còn chi giác một lúc, giọng khàn khàn lên tiếng: "Trương công công, phiền lệnh cho cung nhân mang rượu tới, ta cùng bệ hạ uống vài chén."

Trương Vĩnh vừa lau nước mắt vừa gật đầu, xoay người phân phó rượu và thức ăn.

Không lâu sau, mấy cung nữ bưng một cái bàn chân thấp vào điện, đặt ở cạnh giường Chu Hậu Chiếu, mọi người nhất nhất bày rượu và thức ăn lên bàn rồi lặng lẽ hành lễ lui ra, Trương Vĩnh cũng thức thời lui ra ngoài điện.

Trong điện chỉ còn một đám thái y già, bị Trương Vĩnh trước khi đi trừng mắt lườm một cái, đám Thái y cũng vội vàng rời khỏi đại điện.

Trong cugn điện lớn như vậy chỉ còn hai người Tần Kham và Chu Hậu Chiếu, Tần Kham bi thương thở dài, thở hắt ra hết trọc khí trong lồng ngực, nhẹ nhàng vén vạt áo, ngồi xếp bằng trên sàn, vươn tay ra rót hai chén rượu.

Nâng chén, nhìn khuôn mặt tái nhợt trầm mặc của Chu Hậu Chiếu, Tần Kham không nói gì chỉ khóc.

"Độc tự mạc bằng lan, vô hạn giang sơn, biệt thời dung dịch kiến thời nan. Bệ hạ, quân thần thủ túc hơn mười năm, ngươi sao nỡ

vứt bỏ giang sơn, vứt bỏ cố nhân?"

Chương 726: Nghênh lập tân quân

Một hoàng đế hùng thị vạn bang bễ nghễ hoàn vũ, một hoàng đế học theo phụ hoàng cả đời chỉ cưới một nữ nhân, một hoàng đế tràn ngập tinh thần phấn chấn và phản nghịch, nguyện sống cho bản thân, một hoàng đế lưu lại thanh danh độc đáo nhất đồng thời cũng gây tranh luận nhất trong lịch sử.

Hiện tại vị hoàng đế này đang lẳng lặng nằm trước mặt Tần Kham, không hề hay biết gì về bên ngoài, sắc mặt tái nhợt nhưng khóe miệng lại hơi cong lên, giống như đang đắm chìm trong giấc mộng không muốn tỉnh lại của barnt hân.

Trong mộng có lẽ đẹp hơn so với hiện thực, có bằng hữu, có người yêu, có thân nhân cha mẹ, nhưng lại không có trách nhiệm mà hắn vốn không muốn lấy.

Dung nhan của Mỗi người đều sẽ già đi, thanh xuân của mỗi người đều bị thiêu đốt, mà Chu Hậu Chiếu đưa ra lựa chọn cho bản thân mình, hắn lựa chọn vào thời khắc thanh xuân sắp bị đốt hết sẽ bỗng nhiên dừng hình, lưu lại cho hậu nhân bộ dạng vĩnh viễn là còn trẻ của hắn.

Rất tốt, giống như pháo hoa, vào nháy mắt sáng rực nhất sẽ biến mất khỏi thế gian, mọi người sẽ không nhìn thấy được tro tàn sau khi cháy rui, chỉ vĩnh viễn nhớ quang hoa nở rộ của hắn.

Uống cạn rượu trong chén, Tần Kham trầm mặc ngồi trước giường, nuốt lệ.

Rất nhiều năm không rơi lệ rồi, lúc trước khi tuyệt vọng nhất khốn cùng nhất ở Thiệu Hưng, khi bị phiên tử Đông Hán truy sát, khi bị năm ngàn kỵ binh Mông Cổ bao vây ở sông Liêu, Tần Kham đều không rơi lệ, khi đó trong đầu hắn là nghĩ xuất một kích như thế nào để giành lại một đường sinh cơ cho mình.

Song hôm nay, lúc này, nhìn Chu Hậu Chiếu không có tri giác,

không vui không buồn trên giường, Tần Kham cuối cùng lại rowu lệ.

Bao lâu rồi không có loại cảm giác bất lực thế này? Nắm trong tay sinh tử của thế gian vạn linh thì sao? Giết ngàn người giết vạn người nhưng chugn quy vẫn không thể vãi hồi được tính mạng của mình.

Tần Kham chỉ cảm thấy sinh mệnh của mình bỗng nhiên mất đi một góc, một góc này dùng sức cả đời cũng không thể bù đắp lại, tương lai của mình có lẽ là rực rỡ, sáng chói, không ai với tới, nhưng mà bất kể có chói mắt thế nào thì chung quy vẫn không hoàn chỉnh, bởi vì thiếu đi một vị bằng hữu quan trọng nhất.

Nửa vò rượu vào bụng, Tần Kham ngà ngà sau, mắt đỏ bừng chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của Chu Hậu Chiếu, trong mắt không rõ là quang mang trào phúng hay hâm mộ.

" Bệ hạ... Ngươi không có vướng bận nằm đây, nhưng có biết thiên hạ hiện giờ vì một mình ngươi mà rung chuyển bất an hay không? Giang sơn xã tắc là của ngươi, vạn vật vũ nội cũng là của ngươi, ngươi có địa vị và quyền lực tôn quý nhất thế gian, nhưng lại vì một cái trâm cài mà khinh suất bỏ đi tất cả. Thần chỉ muốn hỏi ngươi... Làm như vậy có đáng hay không?"

Chu Hậu Chiếu trên giường không thể trả lời hắn, nhưng khóe miệng hắn vẫn hơi cong lên, tựa hồ đang cười nhạo phàm nhân thế gian tục tằng. Trong phàm nhân, tựa hồ cũng bao gồm cả Tần Kham.

Tần Kham lệ tuôn như sông rài, trong ngực không nhịn được bốc lên lửa giận, hắn vỗ bàn cả giận nói: "Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên phải không? Chỉ có ngươi là hiểu tình ái thế gian đúng không? Cho nên ngươi lựa chọn kết cục như thiêu thân lao đầu vào lửa này một cách không hề tiếc nuối, nhưng ngươi có biết hay không, ngươi ngã xuống rồi thì thiên hạ sẽ có bao nhiêu người bởi vì tình yêu của ngươi mà mất mạng? Bao nhiêu phụ nữ trẻ em vô vội vì ngươi mà trôi giạt lênh đênh, thậm chí trở thành nô dịch? ngươi không ngờ lại ích kỷ như vậy, trên vai của ngươi chẳng lẽ chỉ có một phần trách nhiệm Lưu Lương Nữ này ư? Giang sơn xã tắc Tổ tông truyền cho ngươi bị ngươi ném đi nơi nào rồi?"

Động tĩnh Trong điện truyền ra ngoài, cửa điện két một cái, một tiểu hoạn quan lo lắng nhìn vào trong một vòng, thấy bên trong trừ Tần Công Gia đang trợn mắt hầm hè ra thì tựa hồ không có gì dị thường, tiểu hoạn quan do dự một chút, cuối cùng sợ hãi cẩn thận đóng cửa điện lại.

Nhìn Chu Hậu Chiếu không nhúc nhích, cơn tức của Tần Kham dần dần mất đi, nước mắt lại vẫn cứ chảy.

" Bệ hạ, ngủ thế đủ rồi, tỉnh lại đi, ngươi từng nói, ngươi và ta cả đời f quân thần, cũng cả đời là bằng hữu, ta không phải là nghịch thần, nhưng sự trung thành của ta không rẻ mạt đâu, nó chỉ hữu hiệu với bằng hữu, ngươi nếu không tỉnh lại, ngay cả ta cũng không thể đảm bảo bản thân sẽ làm ra chuyện gì."

Ra khỏi đại điện Báo Phòng, ánh mắt Tần Kham vẫn lạnh lùng, bình tĩnh như bình thường, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng vừa khóc một hồi.

Trương Vĩnh luôn đứng ở ngoài cửa nhanh chóng chạy lên đón, tươi cười dẫn Tần Kham ra khỏi cửa cung.

" Trương công công, trong lúc bệ hạ hôn mê, phiền ngươi lệnh cho các Thái y dốc lòng cứu trị, các cung nữ hoạn quan tận tâm thị hầu, chớ có lơ là." Tần Kham bình tĩnh nói.

Trương Vĩnh khóc nói: "Bệ hạ là trời của Tạp gia, Tạp gia sao dám không dốc lòng quan tâm."

Tần Kham ngửa đầu lên nhìn trời, thở ra một ngụm trọc khí, hốc mắt đỏ lên: "Ẩm đạm tiêu tịch vào thời khắc sáng lạn nhất, tương vong trong giang hồ không bằng tương vong ở miếu đường, như vậy cũng tốt, mười bốn năm qua, bất kỳ chuyện gì hắn làm ra cũng khiến thế nhân trợn mắt há hốc mồm, đây có lẽ là chuyện kinh thế hãi tục cuối cùng của hắn..."

Hai người đã đến đường nhỏ ngoài điện Báo Phòng, Trương Vĩnh thấy xung quanh không có ai, bỗng nhiên quỳ xuống khóc nói: "Tần Công Gia, bệ hạ nếu băng hà, đám hoạn quan chúng ta sẽ đại họa lâm đầu, xin Công gia cứu ta."

Tần Kham ngẩn người, thở dài buồn bã.

" Trương công công, thời cuộc phân loạn, thiên uy khó dò, ngay cả ta cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi thôi."

" Nhờ xảo thi diệu thủ diệu thủ của tứ phu nhân, kéo dài mạng cho bệ hạ thêm mười ngày, lúc đầu Tạp gia còn cảm thấy trong vòng mười ngày sẽ có tương lai, thế là kéo hết danh y của Bắc Trực Đãi vào kinh, nhưng trước mắt cứ từng ngày qua đi, bệ hạ lại vẫn hôn mê bất tỉnh, trong lòng Tạp gia càng lúc càng tuyệt vọng, Công gia à, chúng ta e là không có sinh lộ, đợi tân quân đăng cơ, thưởng mới phạt cũ, thiên hạ to lớn nhưng có nơi nào cho chúng ta sống yên? Công gia, có câu môi hở răng lạnh, tính mạng của Tạp gia đã nguy hiểm, Công gia ngài... E là cũng khó mà tốt hơn được, xin Công gia nghĩ biện pháp, cứu ta thêm một lần." Trương Vĩnh nói xong, không ngờ lại gào khóc.

Tần Kham mím môi, trong mắt lại hiện ra một tia lệ sắc.

ngày thứ tám Chu Hậu Chiếu hôn mê, tin tức xấu phiên vương các nơi rục rịch liên tiếp truyền tới kinh sư.

Nội các, ti lễ giám, Đô Sát viện triệu kiến viện phán Thái y viện Lưu Văn Thái ở điện Văn Hoa, chính thức hỏi bệnh tình của Chu Hậu Chiếu, đối mặt với chất vấn liên thanh của trọng thần cả điện, Lưu Văn Thái vẻ mặt ảm đạm, lặng lẽ lắc đầu.

Chúng thần cuối cùng cũng tâm như tro tàn.

Điện Văn Hoa lâm vào trầm mặc đáng sợ, phải tới nửa canh giờ không có ai nói câu nào.

Khóe mắt của Mỗi người đều run run, trong lòng mỗi người đều lặng lẽ đưa ra quyết định, quyết định một đại sự mà nhỏ thì ảnh hưởng tới vinh nhục của một người, lớn thì ảnh hưởng tới vận số của quốc gia.

Sau rất lâu, trong điện bỗng nhiên vang lên tiếng choảng rất đột ngột, thủ phụ nội các Dương Đình Hòa ném vỡ một chén trà, mọi người ngạc nhiên nhìn sang thì thấy Dương Đình Hòa lệ già chứa

chan, cả người run rẩy dữ dội, từ trong đôi môi trắng bệch cứng rắn nói.

"nước không thể một ngày không có vua, đại loạn sắp tới, không thể đợi nữa! Triệu quan viên trên tứ phẩm trong kinh cùng với các huân quý trong kinh cùng tới Thái Miếu, tế bái liệt tổ liệt tông..." Người Dương Đình Hòa càng run hơn, mắt nhắm lại, hai hàng lệ già đục ngầu lăn xuống má, ngữ khí lại vô cùng kiên định, quyết liệt.

"... Nghị định nhân tuyển tân quân!"

Dương Đình Hòa giống như dùng hết khí lực toàn thân, sau khi nói xong câu đó thì ngồi bệt xuống ghế, trên mặt và trán toàn là nước, không phân rõ được là mồ hôi hay là nước mắt.

Trong điện là một mảng yên tĩnh, mọi người vẻ mặt ngây ngốc, giống như vẫn đang tiêu phí thời gian để tiêu hóa tin tức khiếp sợ này, phải tới nửa nén hương vẫn không có ai nói gì.

Rầm một cái, Đô Sát viện Hữu Đô ngự sử Đỗ Hoành bỗng nhiên từ trên ghế thuận thế ngã xuống đất, ngửa mặt lên trời khóc lớn: "Bệ hạ ơi."

Giống như dây dẫn đốt cháy thùng thuốc súng, cả điện lập tức nổ tung, vô số tiếng gào khóc vang lên, trọng thần tay nắm đại quyền trong điện toàn bộ quỳ gối xuống sàn lạnh lẽo, khóc gào như một lũ trẻ con.

" Chư vị, yên lặng... Yên lặng!" Dương Đình Hòa vừa khóc vừa vỗ bàn, hai mắt đẫm lệ nhìn chúng thần trong điện, nức nở nói: "Nước không thể không có vua, chúng ta không phải là nghịch thần, nhưng vì xã tắc Đại Minh, không thể không nghênh lập tân quân để bảo toàn sự an ổn của xã tắc, nhằm ổn định tâm của sĩ tử thần dân thiên hạ, lão phu... Không thẹn với lương tâm! Tương lai nếu bệ hạ tỉnh dậy, có trách gì thì sẽ do lão phu một mình gánh chịu!"

Tiếng khóc Trong điện ngừng lại, tiếp theo chúng thần đều nói: "Sao có thể để Dương thủ phụ gánh chịu một mình, chúng ta nguyện cùng tiến thối với thủ phụ đại nhân."

" Quốc quân bệnh tình nguy kịch, phiên vương bất ổn, nghênh lập tân quân không mất đi cái đạo của nhân thần, lão phu cũng nguyện chung họa phúc với Dương Đại học sĩ."

" Đình nghị lần này, đại sự truyền thừa xã tắc, há có thể do một người quyết? Họa Hôm nay, chúng ta cùng gánh."

"..."

Tiếng nghị luận vang vọng trong điện, Dương Đình Hòa tựa lưng vào ghế ngồi, mệt mỏi phất phất tay, giống như ngay cả khí lực nói chuyện cũng không còn.

Khúc nhạc dạo cho Nghênh lập tân quân, cứ như vậy được định ra, chúng thần trong điện rất nhanh tiến vào thảo luận.

Cơ hồ không có bất kỳ lăn tăn gì, trên tộc phổ của Tông Nhân phủ ghi chi gần chi xa của Chu gia rất rõ ràng, xem cái là hiểu.

Tiên đế Hoằng Trị chỉ có một người con trai là Chu Hậu Chiếu, mà Chu Hậu Chiếu thì không có con nối dòng, cho nên hoàng vị truyền thừa tất nhiên không thể chọn ở chi của tiên đế Hoằng Trị, nói đơn giản, nếu Chu Hậu Chiếu băng hà, chi của tiên đế Hoằng Trị xem như đoạn tuyệt, đừng nói tới thừa hoàng vị, ngay cả hương khói cũng chỉ có thể dừng ở đây.

Các Triều thần đành phải ngược lên ddwofi trước, từ cha của tiên đế Hoằng Trị, ở trong hậu đại của hoàng đế Hiến Tông, tức huynh đệ của tiên đế Hoằng Trị tìm kiếm người thừa kế hoàng vị, mấy chi này không nghi ngờ gì nữa là gần nhất, cũng có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất.

Nhân tuyển kỳ thật không có bất kỳ tranh luận gì, không đến một canh giờ, nhân tuyển tân quân đã được xác định, quả nhiên không ngoài sở liệu của Dương Đình Hòa, bất kể Tông Lệnh đại nhân của Tông Nhân phủ, hay là mấy vị Đại học sĩ nội các, ngự sử Đô Sát viện hay là thượng thư Thị Lang của lục bộ, đối với nhân tuyển tân quân đều không có dị nghị.

Chính là Hưng Vương Hồ Quảng An Lục châu, Chu Hậu Thông.

Chương 727: Trần ai lạc định)

Chúng thần thông qua quyết nghị trong Điện Văn Hoa, Dương Đình Hòa tay run rẩy viết xuống tên và tộc tộc của Chu Hậu Thông trên danh sách, ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh cắt không còn giọt máu, thất hồn lạc phách tự mình đưa danh sách vào cung Từ Ninh, xin Trương Thái hậu và Hạ hoàng hậu ngự chuẩn.

Một đại sự quyết định vận mệnh quốc gia, cứ như vậy được quyết định.

Nội cung là một mảng mây đen mù sương, Trương Thái hậu và Hạ hoàng hậu ôm đầu khóc rống, hai vị nữ nhân đáng thương khóc tới hôn mê mấy lần, Trương Vĩnh thì quỳ gối ngoài cửa điện không nhúc nhích, không ngừng dập đầu, khóc xin Thái Hậu và hoàng hậu ngự chuẩn.

Trong Cung Từ Ninh, cái gì có thể đập đều bị hai nữ nhân này đập tan nát, nộ khí và sự không cam lòng chỉ có thể phát tiết lên từng cống phẩm bằng sứ, những mảnh sứ vỡ vẫn không thể vãn hồi đại cục, thiên gia không có con trai, hương khói bị cắt đứt đã là sự thật không thể chối cãi, mà giang sơn họ Chu thì vẫn phải kéo dài, từ trong chi gần thân tộc chọn ra một người kế thừa hoàng vị đã là lựa chọn duy nhất.

Trương Thái hậu và Hạ hoàng hậu ở trong cung Từ Ninh khóc gào một hồi, bộ dạng như bị điên.

Đập phá, khóc lóc đủ rồi, hai nữ nhân đáng thương mất hết dáng vẻ của mẫu nghi thiên hạ, dựa lưng vào nhau ngồi trên thảm đỏ, nước mắt đã cạn khô, trong lòng thì lại giống như vẫn bị một con dao nhọn đâm vào, đau đến nói không thành lời.

Trương Vĩnh quỳ gối ngoài cung Từ Ninh vừa khóc vừa dập đầu, dập tới trán tóe máu, thấy họ cuối cùng cx phát tiết xong cơn giận, không thể không lấy hết can đảm xin Thái Hậu và hoàng hậu đóng dấu.

Lựa chọn gian nan nhất Nhân thế cùng lắm cũng chỉ như thế này

mà thôi.

Trương Thái hậu và Hạ hoàng hậu thất thần nhìn nhau, đã có hoạn quan hai tay cầm ấn tỉ của hai người im lặng quỳ gối bên cạnh, hai người cắn chặt răng, cầm ấn tỉ của mình lên, hung hăng đóng lên sách vàng, sau khi đóng xong, Trương Thái hậu ném ấn tỉ đi, Ngẩng đầu nhìn về phía xà nhà trong điện, chợt thấy đầu óc quay cuồng, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu đen rồi ngã vật xuống đất.

Hoạn quan và cung nữ trong Cung Từ Ninh sợ quá, vội vàng dẫn Thái y vào cung. Hoạn quan còn lại thì cầm sách vàng, cước bộ vội vàng tới thẳng điện Văn Hoa.

Trong Điện Văn Hoa, Dương Đình Hòa dẫn đầu nội các Đại học sĩ, Đô Sát viện và tả hữu Đô ngự sử, Tông Lệnh Tông Nhân phủ, cùng với Lễ bộ thượng thư Mao Trừng thẩm duyệt ấn tỉ sai đúng rồi ký tên và quan hàm của mình ra mặt sau, sách vàng phát cho thông chính ti, cũng phái khoái mã tám trăm dặm tới An Lục Châu Hồ Quảng, mời Hưng Vương Chu Hậu Thông ngay lập tức khởi hành vào kinh thành, tiếp nhận hoàng vị.

Chuyện Nghênh lập tân quân, cuối cùng cũng trần ai lạc định, chính thức được xác lập.

Khoái mã của Thông chính ti còn chưa rời khỏi kinh sư, Đinh Thuận đã hớt hải xông vào tòa nhà làm việc của Tần Kham tại Bắc trấn phủ ti.

" Công gia, đại sự không ổn rồi, đình nghị xong rồi, chúng thần quyết nghị nghênh lập An Lục Châu Hưng Vương Chu Hậu Thông làm tân quân. Thông chính ti đã phái khoái mã tám trăm dặm ra, mời Hưng Vương khởi hành vào kinh kế thừa đế vị!" Đinh Thuận mặt đỏ bừng, vẻ mặt hoảng loạn gầm lên.

Tần Kham đang phê duyệt công văn, nghe vậy tay phải đột nhiên run lên, một giọt mực đen đặc nhỏ xuống công văn, nhanh chóng nhuộm dần rồi lan ra.

" Công gia, hành động tiếp theo thế nào, xin Công gia mau mau định đoạt." Đinh Thuận giậm chân hét lên.

Tần Kham mím chặt môi, ánh mắt như mũi kiếm nhìn chằm chằm công văn trước mặt, vẫn không nói một câu, thân hình run run thể hiện ra sự không bình tĩnh trong lòng hắn lúc này.

" Công gia!" Đinh Thuận gấp đến độ quỳ xuống: "Mau nghĩ biện pháp đi!"

Trong phòng yên lặng một lát, Tần Kham vẫn duy trì tư thế viết chữ, động tác khựng lại một lúc, rồi lại vân đạm phong khinh tiếp tục phê duyệt công văn, sau một thoáng bối rối ban đầu, hiện tại từng chữ vẫn viết rất vững, giống như lão tăng nhập định, không hề hoảng loạn.

" Bệ hạ hôn mê bất tỉnh, phiên vương các nơi lòng người tư động, để yên lòng thần dân sĩ tử thiên hạ, đoạn tuyệt dã tâm không nên có của các phiên vương, nghênh lập tân quân là việc cần phải làm, nếu các vị đại nhân trong triều đã đưa ra quyết định, chúng ta chỉ cần chờ tân quân vào kinh, rồi tất cả như cũ là được, Đinh Thuận, ngươi gấp cái gì?" Tần Kham vừa viết chữ vừa thản nhiên nói.

" Công gia, lão Đinh là vũ phu thô bỉ cũng thấy việc này không đơn thuần như vậy đâu, có câu vua nào triều thần nấy..."

Nhanh chóng cắt đứt lời nói đại nghịch bất đạo tiếp theo của hắn: "Thiên tử vẫn là thiên tử, thần vẫn là thần, không có gì khác cả, Đinh Thuận, cái miệng thối của ngươi tốt nhất nên tìm cái cửa đi, bằng không ta sẽ tự mình phân phó người phía dưới giúp ngươi khâu miệng lại đấy."

"Vâng vâng vâng..." Đinh Thuận cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, ngẩng đầu cẩn thận nhìn sắc mặt của Tần Kham, hỏi dò: "Công gia... thật sự không định làm gì à?"

Tần Kham chậm rãi phê xong một bản công văn, tao nhã đặt bút lông Hồ Châu lên giá bút ngọc, sau khi hoạt động một chút cổ tay đã tê rần mới chậm rãi nói: "Lấy danh thiếp của ta, mời mấy vị đại nhân Dương Đình Hòa, Dương Nhất Thanh, Nghiêm Tung, Mưu Bân vào phủ một chuyến."

"vâng."

Nội viện hào trạch ở nội phố Thành đông.

Đường Tử Hòa khoác nho sam Tần Kham thường mặc, bên trong chỉ mặc một cái yếm hồng, phong vận tràn ngập thành thục như ẩn như hiện dưới vạt áo dài đong đưa, ngay cả nha hoàn Hương Nhu ở bênh cạnh nhìn thấy cũng miệng khô lưỡi khô, mặt đỏ bừng quay đầu sang bên, không dám nhìn thêm.

Đường Tử Hòa hồn nhiên không để ý lúc này mình gợi cảm tới cỡ nào, lại nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Đại thần Trong triều đã quyết ý nghênh lập tân quân à? Tin tức có thật không?"

Hương Nhu gật gật đầu nói: "Tỳ nữ vừa đi trên đường, thấy quân sĩ của Ngũ thành binh mã ti đứng đầy, nghe nói ngay cả đoàn doanh cũng điều binh mã ba doanh vào thành giới bị, nhân mã Hán Vệ dầy đặc khắp nơi, cứ thấy người có hành tích khả nghi là không nói hai lời bắt vào ngục, khoái mã thông chính ti cung thỉnh Hưng Vương vào kinh đăng cơ đã ra khỏi thành, trong vài ba ngày nữa là An Lục Châu chắc có tin tức."

Đường Tử Hòa ngây ra một lúc, lo lắng thở dài: "Các Phiên vương gấp quá, đại thần cũng nhanh quá, không cho ta thêm chút thời gian để chuẩn bị được à?"

Trên khuôn mặt non nớt của HươngNhu cũng nổi lên vẻ buồn bã, đi theo bên cạnh Đường Tử Hòa tai nhe mắt thấy nhiều điều, nàng ta tất nhiên cũng không phải là tiểu bạch không hiểu gì về chính trị.

" Phu nhân, tân quân nếu vào kinh đăng cơ, tiền đồ của lão gia... Tỳ nữ thường nghe trên phố phường kinh sư có người nói, lão gia nhà chúng ta quyền bính quá lớn, ngày sau nếu đổi người khác làm hoàng đế, hắn... Có thể dung nạp lão gia không?"

Đường Tử Hòa càng nôn nóng, khoác áo dài đi đi lại lại trong vòng một lúc, hàm răng rít lên: "Hương Nhu, ngươi giờ cưỡi ngựa ra khỏi thành tới phủ Quốc Công gặp đại phu nhân, mời nàng ta tìm cớ rời nhà mấy ngày, tự mình xuất quan, thay lão gia đón Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền. Còn nữa bảo Tháp Na cũng xuất quan theo, tới tái bắc tìm thủ lĩnh Hoa Đương của Đóa Nhan, quan nội có người muốn yếu hại nữ nhi của hắn, còn có vô tận lợi ích có

thể kiếm, ta cũng muốn xem Hoa Đương có lựa chọn thế nào."

Hương Nhu gật đầu, lập tức có chút do dự: "Nói Phu nhân... Người an bài như vậy, lão gia có biết không?"

Đường Tử Hòa mắt phượng hàm sát, lúc này, nàng ta cuối cùng cũng khôi phục uy phong hiển hách của nữ nguyên soái năm đó từng quát tháo ba tỉnh bắc địa.

" Lão gia thương tiếc bạn cũ, không thể cứng rắn, chủ của Tần gia, để ta làm thay hắn."

Chương 728: Báo Phòng kinh biến (1)

Đường Tử Hòa không phải nữ nhân bình thường, có đôi khi biểu hiện của nàng ta thậm chí còn dữ dằn kiên quyết hơn nam nhân.

Sự Giáo dục Từ nhỏ đến lớn, kinh lịch tay từng nắm mười vạn binh mã, tạo thành tính cách quả quyết sát phạt hiện giờ, đặc biệt là vào thời khắc sống còn, càng không cho phép nàng ta do dự thiếu quyết đoán giống như nữ nhân.

Cho nên đến quyết đoán nên quyết đoán, nàng ta so với Tần Kham thì càng kiên định, càng nhanh chóng hơn.

Nàng ta cả đời này làm người làm việc đều dứt khoát lưu loát, duy nhất chỉ đối với Tần Kham là tình cảm ướt át.

Đường Tử Hòa là anh hào cân quắc, nhưng Hương Nhu lại không phải, nàng ta chỉ là một tiểu nữ nhân, tiểu nữ nhân này từ sau khi được mua làm nha hoàn, lý tưởng lớn nhất trong cuộc đời cũng chỉ là làm nha đầu thông phòng cho Tần lão gia, khi gia chủ và chủ mẫu sinh hoạt vợ chồng thì làm một đội viên thay thế bổ sung quang vinh, thừa nhận mưa móc ân của lão gia, tương lai vận khí tốt thì có lẽ sinh ra được nhất nam bán nữ, lúc mình tuổi già được bỏ nô tịch, rạng rỡ tổ tông.

Tiểu nữ nhân chỉ có lý tưởng nho nhỏ, nhưng lời nói của Đường Tử Hòa thì lại giống như một tiếng sét, Hương Nhu lập tức sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Ý tứ trong lời nói tuy là "Tự bảo vệ mình", nhưng cho dù là nữ tử bình thường không có kinh nghiệm chính trị như hương Nhu cũng nghe ra phản ý rất rõ ràng trong lời nói này.

Hương Nhu Mặt trắng bệch thất thần một lúc, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Đường Tử Hòa, Hương Nhu mím môi, dần dần trấn định lại.

Đã được mua vào trong phủ, từ nay về sau lão gia và phu nhân chính là trời, chính là chủ tâm cốt, bọn họ muốn làm gì thì mình sẽ làm theo.

Chủ tớ hai người lẳng lặng ngồi trong sương phòng nội viện, mãi lâu sau sự trầm mặc lại bị tiếng gõ cửa bên ngoài phá vỡ.

Thanh âm thanh thúy của một nha hoàn từ Ngoài cửa truyền đến.

" Phu nhân. Tổng quản nội khố trong cung Cao Phượng Cao công công tới."

Cao Phượng, từng là một trong bát hổ, sau khi Lưu Cẩn đền tội, Chu Hậu Chiếu cách chức tổng quản nội khố lúc đó là Mã Vĩnh Thành, tổng quản nội khố mới do một trong bát hổ Cao Phượng đảm nhiệm, chức tổng quản này đã làm được mười năm rồi.

Tổng quản nội khố chạm tay có thể bỏng, hôm nay không ngờ tới gặp một vị thiếp thất được Ninh Quốc Công nuôi ở ngoại trạch, thật sự là cực kỳ quỷ dị.

Cao Phượng không còn bộ dạng hăng hái năm xưa nữa, vẻ mặt tiều tụy hơn rất nhiều, lẳng lặng ngồi trong tiền đường có chút thất hồn lạc phách.

Đường Tử Hòa ăn mặc chỉnh tề, từ sau bình phong đi ra. Cao Phượng cả người run lên, Vội vàng đứng dậy, vẻ mặt mang theo mấy phần sợ hãi khom người làm lễ với nàng ta.

" Tạp gia bái kiến tứ phu nhân."

"Tứ phu nhân" là xưng hô của các đại thần và quyền quý trong kinh đối với Đường Tử Hòa, thân phận hiện giờ của Đường Tử Hòa không chỉ là bào của Đường Dần, mà còn là nữ nhân thứ tư của Ninh Quốc Công Tần Kham. Kinh sư đều gọi là "Tứ phu nhân".

Đường Tử Hòa hiển nhiên cũng không phản cảm với xưng hô này. Thế là danh hào Tứ phu nhân từ nay về sau được truyền rọng.

Đi vào tiền đường, Đường Tử Hòa rát không khách khí ngồitrên chủ vị, vẻ mặt không hề kính sợ khố tổng quản chút nào, Ngược lại còn có chút ý tứ như đối đãi với thuộc hạ.

Nha hoàn rụt rè dâng trà thơm, Đường Tử Hòa cầm chén trà lên uống một ngụm, lúc này mới nhìn Cao Phượng rồi cười nói: "Trong cung gặp khách không tiện, đành phải sai người mời Cao công công tới, có chỗ nào thất lễ mong công công thứ tội."

Cao Phượng liền nói không dám, vẻ mặt lại mangtheo mấy phần sợ hãi, hiển nhiên trong mắt hắn, thân phận của Đường Tử Hòa không đơn giản chỉ là thiếp thất của Tần Kham.

Đường Tử Hòa nói tiếp: "Mời công công hạ mình tự tới đây, là có đại sự muốn thương nghị, chuyện quá khẩn cấp, ta không hàn huyên khách sáo với công công nữa."

" Tứ phu nhân khoái nhân khoái ngữ, chính hợp với ý của Tạp gia."

Nụ cười của Đường Tử Hòa dần dần tắt lại, mắt phượng từ từ hẹp thành hai đường kẻ, nhìn chằm chằm Cao Phượng.

" Hoàng đế hôn mê đến nay đã được tám ngày rồi nhỉ?"

Trán Cao Phượng lấm tấm mồ hôi: "Vâng."

"Ta từng nói với Trương Vĩnh, mười là kỳ hạn cuối cùng của hoàng đế, mười ngày trôi qua, tất sẽ không có hy vọng, lúc trước Trương Vĩnh mời ta vào Báo Phòng xem, thuốc ta cho hoàng đế uống chỉ có công dụng mười ngày, cho nên, trước hạn mười ngày này, hắn nên biến mất khỏi Báo Phòng, Cao công công thấy thế nào?"

Cao Phượng cả người run bắn, mặt già trắng bệch, mồ hôi bất tri bất giác thấm đẫm quần áo.

Vẻ mặt của Cao Phượng lọt vào trong mắt Đường Tử Hòa không xót chút nào, Đường Tử Hòa cúi đầu, chậm rãi nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Cao công công, triều thần đình nghị đã có kết quả, tân quân vào chỗ không thể không cảnh giác, không nói tới chuyện ngươi bị ta nắm thóp, sau khi tân quân thượng vị, bát hổ được hoàng đế tin sủng cực độ các ngươi còn có thể tiếp tục được nhận thánh quyến không? Lúc này là lúc cương đao kề cổ, nếu không liều cho tính mạng của mình, chẳng lẽ ngươi quả thực cam tâm chờ chết à?"

Gió mùa hè phất lên mặt Đỗ Yên, trong cái thời tiết tảng đá giống

như cũng có thể bị nắng hóa này, ngay cả gió thổi tới cũng giống như là nham thạch nóng chảy từ đáy núi lửa dâng lên, nóng tới mức khiến người ta hít thở không thông.

Đỗ Yên đầu đầy mồ hôi ngồi trên lưng ngựa, từ cửa An Định kinh sư đi ra, một người một ngựa chạy về hướng bắc.

Cho tới lúc này, Đỗ Yên cũng không rõ việc này của mình là đúng hay sai, nàng ta thậm chí có chút hận mình không ra gì, tự dưng lại tin lời nói của Đường Tử Hòa kia, chỉ một câu không ngờ hại nàng ta đường đường là chính thất đại phụ nhất phẩm cáo mệnh phu nhân của phủ Quốc Công phải trốn nhà, chạy về một nơi xa vời, tiền đồ mờ mịt.

Một đường đi nhanh, mấy lần Đỗ Yên thậm chí muốn quay ngựa hồi kinh, coi như tất cả chưa hề phát sinh.

Nàng ta hiểu rõ ý tứ của Đường Tử Hòa, chính bởi vì hiểu, cho nên nàng ta cảm thấy sợ hãi, nàng ta từ trong lời nói của Đường Tử Hòa nghe ra mấy phần vị đạo đại nghịch bất đạo, lúc này nàng ta cưỡi ngựa xuất quan thay tướng công đón Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền, bản thân đã chính là một chuyện đại nghịch bất đạo rồi, Đỗ gia nhiều đời làm quan, lúc này nàng ta lại đang làm một chuyện đối lập với triều đình, tương lai nếu bị tướng công biết, hắn... liệu có từ mình không? Còn cả người cha cả đời thanh liêm luôn trung thành với triều đình nữa, liệu ông ta có đánh chết mình không?

Nghĩ đến đây, Đỗ Yên chỉ cảm thấy tâm can run rẩy, nhưng roi trong tay vẫn không chút lưu tình quất lên mông ngựa, ngựa đau quá hí dài, đẩy nhanh tốc độ chạy.

" Ngươi nếu không đón Diệp Cận Tuyền, tính mạng của tướng công và Tần gia trên dưới tuyệt không may mắn."

Đây là lời mà Đường Tử Hòa nhờ thị nữ bên cạnh truyền lại cho nàng ta, bởi vì những lời này, Đỗ Yên cuối cùng cũng có dũng khí vô cùng.

Vì cứu tướng công, nàng ta dám đối địch với thiên hạ, sống chết không hối hận.

Suy nghĩ này cũng là tín niệm duy nhất chống đỡ nàng ta một mình một ngựa xuất kinh, thị phi đúng sai nàng ta đã chẳng bận tâm, nàng ta chỉ cần tướng công có thể sống sót, sống một cách hoàn chỉnh, không chỉ là tướng công, còn cả hai đứa con trai nàng ta sinh hạ cho Tần gia nữa, bọn nó càng phải sống.

Đỗ Yên nhấp nhô trên lưng ngựa, trên đường rất ít ngực lại, ngựa đã mệt tới sùi bọt mép, rơi vào tình trạng kiệt sức rồi.

Đỗ Yên nheo mắt lại, nhìn tòa tường thành hùng vĩ cao ngất xa xa, trong lòng mừng thầm.

Cư Dung quan, tấm chắn bắc bộ kinh sư Đại Minh, Ra khỏi quan, biên quân Liêu Đông của Diệp Cận Tuyền còn cách không xa.

Nhờ vào lệnh bài ngà voi trộm được từ trong thư phòng của tướng công, Đỗ Yên vô kinh vô hiểm qua được Cư Dung quan, ở trong quan thay một con tuấn mã rồi tiếp tục lên đường.

Một ngày sau, ở ven thảo nguyên rộng lớn, một đội quân thấy đầu không thấy đuôi xuất hiện trong tầm mắt Đỗ Yên, quân đội đang hành quân, tinh kỳ nền đen phất phới đầy trời, thêu mấy chữ to uy phong lẫm lẫm.

" Liêu Đông Đô Chỉ Huy Sứ ti, lĩnh kiến Uy tướng quânTổng đốc quân vụ Liêu Đông, Diệp."

Đỗ Yên cưỡi trên lưng ngựa, nhìn tinh kỳ uy phong lẫm liệt đằng xa, mắt hạnh chớp mấy cái, nước mắt như trân châu chảy xuống.

Đại quân cách nàng ta năm dặm, từ xa mấy khoái mã phóng đến, hiển nhiên là thám báo tiên phong của đại quân, thấy một nữ tử kinh ngạc ngồi trên lưng ngựa bất động, mấy thám báo chia thành bốn hướng bao vây nàng ta, thư thế đề phòng.

" Liêu Đông đô ti biên quân di chuyển, người không phận sự mau tránh ra." Thám báo hét lớn.

Đỗ Yên không động đậy, ung dung sửa lại tóc mai, thản nhiên cười nói: "Thỉnh cầu thông báo cho Tổng đốc Diệp Cận Tuyền của quý quân, vãn bối sư môn chờ ở đây, xin Diệp Tổng đốc thu xếp công việc ra gặp mặt."

Các Thám báo hơi giật mình, ngơ ngác nhìn nhau, khi đang do dự thì Đỗ Yên từ trong ngực lấy ra một chiếc lệnh bài bằng ngà voi chế tác rất tinh xảo rồi ném cho một thám báo: "Cầm thứ này đi gặp Tổng đốc, hắn tất sẽ gặp ta, nhanh đi."

Thám báo tiếp nhận lệnh bài, lưu lại mấy người giám thị Đỗ Yên, một người trong đó quay đầu ngựa vội vàng chạy về trung quân.

Không đến nửa nén hương, đại quân bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát đầy uy vũ.

"Dừng."

Chương 728: Báo Phòng kinh biến (2)

Mấy vạn người như một người, cước bộ chỉnh tề phát ra một tiếng "rầm", đại quân lập tức dừng bước, giống như một cây tùng đứng thẳng bất động tại chỗ.

Nhìn đại quân kỷ luật nghiêm minh nhanh nhẹn dũng mãnh này, dù là Đỗ Yên không hiểu chiến sự cũng không khỏi tán thưởng từ đáy lòng.

Quả thật là bách chiến uy vũ chi sư!

Một con tuấn mã màu trắng đón ánh dương chói mắt, giống như một đạo thiểm điện, nhanh như điện chớp chạy như bay đến trước mặt Đỗ Yên, người trên ngựa mặc chiến giáp màu đen, đội mũ giáp màu đen, bên hông treo nghiêng một thanh nặng ba thước, trong đôi mắt bão kinh phong sương lộ ra mấy phần tang thương nhìn thấu tình đời, lúc này đang có chút kích động chăm chú nhìn Đỗ Yên cách đó không xa.

" Đỗ... Yên?" Diệp Cận Tuyền hỏi thử.

Đỗ Yên cũng kích động, nhưng vẫn cố nén, ngồi yên trên lưng ngựa nhìn thẳng vào mắt Diệp Cận Tuyền.

" Diệp Cận Tuyền, Diệp Tổng đốc, ngươi sư xuất nội gia nhất môn, hiện giờ quan cư võ quan nhất phẩm, độc lĩnh quân biên trấn, dưới trướng có mười vạn lính, ta chỉ hỏi ngươi một câu, có còn giữ tình cảm với Ninh Quốc Công, có còn nhận tỷ muội và sư điệt sư môn của ngươi không?"

Diệp Cận Tuyền khẽ giật mình, thân hình ngồi trên lưng ngựa bất giác ưỡn thẳng, vẻ mặt nghiêm túc.

" Ta xuất thân phủ Ninh Quốc Công, từng là gia phó trong phủ của Tần Công Gia, Tần Công Gia chính là chủ cũ của ta, ta theo học nội gia trương ân sư, lệnh đường cũng là sư tỷ của ta, đại trượng phu

được hưởng vinh hoa phú quý mà quên tình cảm xưa thì có khác gì cầm thú?"

Đỗ Yên bình tĩnh nhìn vào mắt Diệp Cận Tuyền, mắt không chớp, giống như muốn nhìn thấu nội tâm của hắn.

Diệp Cận Tuyền không hề có vẻ giả dối, bình tĩnh nhìn lại.

Một lúc sau, Đỗ Yên nước mắt rơi thành chuỗi, vẻ mặt cố giả vờ đạm mạc nhanh chóng hóa thành mệt mỏi vô tận và lo sợ không yên, người ngồi trên lưng ngựa có chút lảo đảo.

Diệp Cận Tuyền kinh hãi, vội vàng xoay người xuống ngựa, trước khi Đỗ Yên sắp ngã xuống thì tóm lấy cánh tay của nàng ta.

" Đỗ Yên, ngươi sao thế?"

Đỗ Yên nhìn Diệp Cận Tuyền, giống như gặp thân nhân thất lạc nhiều năm, ủy khuất, mệt mỏi và sợ hãi trong lòng vào lúc này được phóng thích hoàn toàn, khóe miệng cong lên, oa oa bật khóc.

" Diệp sư thúc, tướng công gặp nạn, xin ngươi nhanh chóng cứu hắn."

Chu Hậu Chiếu hôn mê ngày thứ chín, chiếu thư giục tân quân lên ngôi rời kinh ngày thứ ba, Đang lúc các triều thần mỗi người mang tâm tư riêng chờ tân quân vào kinh, hơn nữa tất cả lễ nghi chuẩn bị thỏa đáng, Báo Phòng bạo phát một đại sự.

Hai chữ "Bạo phát", đủ thấy sự kinh hãi của chuyện này.

Mười bốn tháng bảy năm Chính Đức thứ mười bốn, trước đêm tết Trung Nguyên, Chu Hậu Chiếu nằm trên giường tại chủ điện Báo Phòng sinh tử chưa rõ không ngờ lại mất tích.

Trong cấm cung Báo Phòng được Đề phòng sâm nghiêm như thùng sắt, chung quanh chủ điện lại có vô số hoạn quan cung nữ và Thái y, lẽ ra dưới sự đề phòng sâm nghiêm như vậy, ngay cả ruồi bọ cũng chẳng bay ra được chủ điện Báo Phòng, nhưng mà, Chu Hậu Chiếu lại vẫn mất tích một cách thần kỳ, ngay cả một sợi tóc cũng không tìm ra được.

trước đêm tết Nguyên Tiêu, ngày này được Phật giáo gọi là "Vu Lan bồn tiết", thế nhân tế điện tổ tiên, cũng là ngày bách quỷ dạ hành. Đương kim hoàng đế đang Hôn mê bất tỉnh mạng như ngàn cân treo sợ tóc lại không ngờ mất tích một cách vô cớ! Đây không nghi ngờ gì nữa là một đại sự ly kỳ và kinh khủng.

Mất tích cùng Chu Hậu Chiếu Còn có một trong bát hổ, tổng quản Nội khố Cao Phượng.

Trời còn chưa sáng, liền có tiểu hoạn quan nghiêng ngả lảo đảo lao vào chung cổ như cha mẹ vừa chết, thường ngày trừ triều hội và hoàng đế băng hà ra, chuông lớn không tùy tiện được gõ trong đêm khuya lại phát ra tiếng đánh dồn dập không có quy tắc, khiến cả kinh sư chấn động.

Vô số đại thân ở nội phố ngoài cung bừng tỉnh trong cơn mơ, nghe thấy tiếng chuông thì giật nảy mình, cho rằng Chu Hậu Chiếu đã băng hà, vội vàng mặc triều phục kêu khóc tiến vào cung, kết quả lại được nghe tin tức hoàng thượng mất tích vô cớ.

Triều dã khiếp sợ! Kinh sư sôi trào!

Khi văn võ Cả triều đang lòng người hoảng hốt, một người đang sống sờ sờ tự dưng mất tích, tân quân sống hay chết hoàn toàn không rõ, tân quân lên ngôi sẽ danh bất chính ngôn bất thuận, các đại thần nghênh lập tân quân rốt cuộc là trung thần hay là nghịch, chỉ sợ ngay cả sử quan cũng không thể kết luận.

Trong điện Văn Hoa Hoàng cung, tiếng cãi nhau, tiếng chửi bới, thậm chí tiếng đánh lộn, các tiểu hoạn quan thị hầu trong điện phương dung thất sắc, ôm đầu chạy ra khỏi điện, bám khung cửa hoảng sợ nhìn các thái giám và đại thần đánh nhau trong điện, thỉnh thoảng từ trong đám người đ bác sát truyền đến mấy tiếng hét thảm, cũng không biết là ngoại đình chiếm thượng phong hay là nội đình cao hơn một bậc.

Thói xấu thích tụ tập đánh nhau của quan văn Đại Minh lại được trình diễn ở điện Văn Hoa, lần này thanh thế kéo bè kéo lũ đánh nhau có thể nói là rất lớn, không chỉ nội các, Đô Sát viện và quan viên lục bộ tham chiến, ngay cả thái giám của ti lễ giám cũng tham gia, thật sự là một cảnh tượng hoành tráng hiếm có.

Ngươi tới ta đi cào cấu tóm dái, cùng với những tiếng chửi bới tho bỉ, sau nửa canh giờ, đại chiến cuối cùng cũng kết thúc.

Hơn mười quan viên và thái giám thương thế quá mức nghiêm trọng được võ sĩ cấm cung đỡ ra ngoài điện tới thẳng Thái y viện. Hơn mười đại thần và thái giám còn lại thì thở hổn hển ngồi bệt trên đất, cả người đầy thương tích nhưng vẫn không chịu yếu thế nhìn nhau chằm chằm.

Người thương thế nghiêm trọng nhất là Trương Vĩnh, Trương Vĩnh mặc dù cao lớn khôi ngô, rất có vũ lực, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, hổ khỏe cũng không chịu nổi sói nhiều, hôm nay mục tiêu đả kích của các đại thần ngoại đình cơ hồ hoàn toàn đều nhắm vào hắn, trong loạn chiến cũng không biết đã trúng bao nhiêu độc thủ hắc cước, áo mãng bào trên người sớm dã bị xé cho lam lũ, nhìn không ra màu sắc.

Ngồi nghỉ ngơi một lúc, Trương Vĩnh vẻ mặt ủy khuất hốc mắt ngấn nước, tức giận lườm các đại thần chung quanh.

"Đám quan văn Các ngươi, miệng thì Khổng viết Mạnh nói, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng xuống tay cũng thật thâm độc, ai nấy đều chào hỏi hạ thân của Tạp gia, Tạp gia với các ngươi có thâm cừu đại hận gì mà ra tay toàn chiêu số lấy mạng người như vậy, sao các ngươi khuyết đức thế."

Dương Đình Hòa vẻ mặt tang thương, má không biết bị ai dùng tay cào bốn vết máu dài, miệng đau tới run run.

"Phì! Cẩu hoạn nô, lão phu nhịn ngươi nhiều năm rồi! Ngươi là ti lễ giám chưởng ấn, là đệ nhất nhân nội đình, bệ hạ nằm trong Báo Phòng lại mạc danh kỳ diệu không thấy bóng dáng, việc này không trách ngươi thì trách ai?"

Trương Vĩnh giận dữ: "Dương Đình Hòa, ngươi già nên mắt mù rồi à? Đêm qua lúc bệ hạ mất tích, Tạp gia đang ở trong ti lễ giám hoàng cung phê duyệt tấu chương, cách Báo Phòng tới cả vạn dặm, bệ hạ mất tích có liên quan gì tới Tạp gia?"

Dương Đình Hòa cười lạnh: "Không liên quan gì tới ngươi à? Trương Vĩnh, ngươi sờ lương tâm nói thêm câu nữa đi? Lão phu đã

hỏi đại hán tướng quân trực ở Báo Phòng, canh ba giờ tý đêm qua, nội khố tổng quản Cao Phượng xuất hiện ngoài chủ điện, cầm điều tử có đóng dấu của ti lễ giám, còn cả hổ phù điều binh của ngự mã giám chưởng ấn Miêu Quỳ, điều toàn bộ tất cả võ sĩ, hoạn quan và cung nữ trị thủ trong điện đi, nói là Đằng tương tứ vệ tiếp quản phòng ngự Báo Phòng, trong phạm vi chủ điện không cho phép bất kỳ ai ở lại, hoạn quan và đại hán rời xa chủ điện Báo Phòng, đợi một canh giờ vẫn chưa thấy Đằng tương tứ vệ xuất phát vào cung, lúc đó mới phát giác là xảy ra chuyện, liền lớn gan quay lại chủ điện, bệ hạ đã không còn bóng dáng, Trương Vĩnh, ngươi dám nói việc này không liên quan tới ngươi à? Bắt cóc đương kim hoàng thượng là tội lớn cỡ nào, không cần lão phu phải nhắc nhở ngươi chứ? Còn không mau mau khai ra nơi hạ lạc của bệ hạ!"

Trương Vĩnh nghe vậy quỳ xuống, nức nở hét lên: "Trương Vĩnh ta thề độc với trời, nếu việc bệ hạ mất tích có liên quan tới ta, nguyện đời đời kiếp kiếp vào súc đạo, trọn đời không thể siêu sinh! Điều tử của ti lễ giám trong tay Cao Phượng không phải là ta xuất ra, lão vương bát họ Cao, ngươi hại ta đến khổ."

Lễ bộ thượng thư Mao Trừng ở bên cạnh cũng cả người đầy thương tích, hai má sưng vù, mắt híp lại thành một đường, nghe vậy vừa cười lạnh vừa đau tới rên rỉ.

" Thề độc nếu hữu dụng thì chúng ta ta việc gì phải đánh nhau? Tính mạng của Bệ hạ bị đe dọa, tân quân lại sắp đăng cơ, đám ngoại thần chúng ta trung thành với vua, nhưng đám nội hoạn các ngươi thì chưa chắc, chắc thấy sắp mất ghế ti lễ giám cho nên ngươi dấu bệ hạ đi, từ đó ngày sau chiếm lợi hết cưỡng ép quân thần, lão phu nói có sai không?"

Trương Vĩnh giận tím mặt, chỉ vào Mao Trừng mắng: "Lão thất phu dám nói xấu Tạp gia! Tạp gia hôm nay chẳng buồn biện giải, trước tiên cứ đánh ngươi đã, lão thất phu xem chiêu."

Nói xong Trương Vĩnh nhảy dựng lên, vung trảo cào lên mặt Mao Trừng.

Trong Điện Văn Hoa, trận đánh thứ hai lại bắt đầu.

Chương 729: Liêu Đông mật sứ

Trận chiến này có thể nói f cát bay đá chạy, thiên hôn địa ám,

Sự kiện bác sát trên triều đường chưa bao giờ dừng, các đại thần ai nấy đều tính nóng như lửa, một lời không hợp là máy bay năm bước, từ năm đó Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Mã Thuận bị quan văn đánh chết, mà Đại Tông hoàng đế vì luật không phạt được số đông mà không trị tội, các quan văn tựa hồ đã thử được điểm mấu chốt của hoàng đế, hiển nhiên, trên đình đánh chết nịnh thần còn lâu mới chạm đến được điểm mấu chốt của hoàng đế, đã đánh người không bị tội, rảnh rỗi không luyện tí quyền cước kiếm thanh danh thì còn đợi cái gì nữa?

Có điều loại chuyện đánh nhau này cũng phải xem đối tượng, đại thần chức quan càng cao thì càng phải giữ thể diện, ra tay quá nặng tất nhiên là khoái ý ân cừu, nhưng đánh tới đầu rơi máu chảy quần áo tả tơi thì không khỏi quá mức thất nghi, cho nên những năm gần đây trên triều đường đã rất ít phát sinh sự kiện bác sát quy mô lớn.

Giống như hôm nay, nội các, ti lễ giám, Đô Sát viện đại lão các phương và thượng thư lục bộ đánh thành một đống, cảnh tượng hoành tráng như vậy đã mấy chục năm r chưa thấy qua.

Đánh nhau đương nhiên cũng phải xem sĩ khí của hai bên, nhân số tham chiến cùng với trình độ sắc bén của lời nói trước khi hai bên đấu võ.

Hôm nay tr điện Văn Hoa, ti lễ giám chỉ có Trương Vĩnh và Đới Nghĩa, những người còn lại đều là đại thần ngoại đình, cho nên Trương Vĩnh cho dù dũng mãnh phi thường thì cũng đánh không lại đại thần ngoại đình người đông thế mạnh, phẫn nộ đến mức tận cùng thế là lấy hết can đảm ác chiến với đám ng do Dương Đình Hòa cầm đầu, một đám già khắm ùa lên đánh cho Trương Vĩnh và Đới Nghĩa sắp mặt, chưa kể d thượng thư bộ nào đó chưa hết giận còn bỏ đá xuống giếng, ý chưa tận đá thêm mấy cái vào mông Trương Vĩnh đang hấp hối.

Sau khi Thỏa mãn sự thô bạo được dấu dưới vẻ bề ngoài nhã nhặn, đám người tản ra, Trương Vĩnh nằm trên đất, miệng hộc máu, nội tướng Đại Minh quyền cao chức trọng lúc này lại giống như gian phu bị chồng nhà người ta tóm được, đám quan văn lúc này thật sự là định đánh chết hắn.

Trương Vĩnh làm ti lễ giám chưởng ấn nhiều năm. Lúc này cũng rất kiên cường, một tiếng cũng không kêu, giống như con tôm cuộn mình trên mặt đất, sau khi hung hăng phun ra mấy ngụm máu loãng, ngược lại còn bật cười ha hả.

" Các ngươi đánh chết Tạp gia thì có ích gì? Sự mất tích của Bệ hạ Bệ hạ rốt cuộc rốt cuộc có phải hay không có phải có liên quan tới Tạp gia hay không. Các ngươi từ sờ lương tâm mà hỏi đi, đều là trụ cột triều đường, đều là trọng khí của Đại Minh, các ngươi mắt mù chẳng lẽ tâm cũng mù à? Dương Đình Hòa, Tạp gia hỏi ngươi trước, ngươi chỉ cần vỗ ngực nói một câu bệ hạ mất tích là do Trương Vĩnh ta gây ra. Hơn trăm cân thịt này của Tạp gia sẽ giao cho ngươi, tới chết cũng không oán! Dương Đình Hòa, ngươi dám vỗ ngực nói không?"

Sắc mặt Dương Đình Hòa lập tức xanh mét, lại không nói câu gì.

Trương Vĩnh nói không sai, tuy rằng các loại chứng cớ đều nhắm về phía ti lễ giám, nhưng một chuyện rõ ràng nhất lại đang bày ra trước mặt bọn họ, nếu bệ hạ mất tích thật sự là Trương Vĩnh an bài. Hắn sao có thể ở lại chỗ này chờ mọi người tới đánh hắn? Vả lại việc bệ hạ mất tích làm một cách đầy sơ hở, người mang bệ hạ giấu đi hiển nhiên căn bản không nghĩ tới phải che đậy dấu vết, dùng cách nói dân gian thì đây là một cuộc mua bán, làm xong là đi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trong triều đình.

Chư vị quan văn Trong điện vừa đánh cho Trương Vĩnh một trận tơi bời ngơ ngác nhìn nhau, cả điện chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của mọi người, lại không có một ai mở miệng.

Mọi người cũng không ngu, có lẽ trước khi động thủ đsanh Trương Vĩnh đã có người nghĩ thông suốt các vấn đề, chỉ là ngoại đình nội đình nhiều năm qua chất chứa quá nhiều mâu thuẫn, các quan văn có rất nhiều khó chịu cần phải phát tiết, hôm nay vừa hay có cái cớ này, thế là vô tư đánh cho Trương Vĩnh một trận tơi bời đã rồi

tính tiếp, nguyên nhân Trương Vĩnh ăn đón chính là trả giá cho những mâu thuẫn tồn đọng bấy lâu nay.

Trương Vĩnh thấy mọi người đều trong điện không nói gì, sau khi ho ra mấy ngụm đờm máu liền cười lạnh hắc hắc: "Bệ hạ mất tích, cũng là đại kiếp nạn của Trương Vĩnh ta, mọi người vì sao đánh ta, trong lòng nhau biết rõ, đợi Tạp gia qua được cái cửa chết ng này sẽ thanh toán ân oán với các vị, hiện tại mọi người chắc cũng đã minh bạch, việc này rõ ràng là nội khố tổng quản Cao Phượng một mình gây nên, hắn cũng là ti lễ giám tùy đường thái giám nếu mm lấy trộm ấn tín của Tạp gia cũng không phải khó, huống hồ Cao Phượng nắm nội khố, quân lương của tướng sĩ ngự mã giám đều do nội khố phát, thái giám chưởng ấn Miêu Quỳ xưa nay luôn nịnh bợ hắn, Cao Phượng lấy trộm hổ phù điều binh của Miêu Quỳ cũng không khó, đám cẩu quan các ngươi nếu mắt không mù chắc cũng hiểu những lời của Tạp gia là thật hay giả."

Dương Đình Hòa quay đầu nhìn lướt qua chúng thần trong điện, phát hiện mọi người đều lộ vẻ thẹn thùng.

Chuyện cũng không phức tạp, chịu khó suy nghĩ một chút là ra, chỉ có điều tuy rằng đánh nhầm ng, nhưng đánh rất sướng.

Dương Đình Hòa cũng rất sướng, vừa r khi mới động thủ lão cũng tham chiến, tr hỗn loạn chắc đánh Trương Vĩnh được tám phát, thuận tiện còn sử ra một chiêu hầu tử móc đào rất hạ lưu, đáng tiếc Trương công công không có đào mà móc.

Cố gắng nặn ra vẻ mặt nghiêm túc, chuyện vừa rồi đánh sai người tựa hồ hoàn toàn bị quên đi, Dương Đình Hòa không thèm nhìn Trương Vĩnh nằm bẹp như cho trên đất, nghiêm trang nói: "Lời nói của Trương công công rất có lý."

"Đã có lý thì chuyện Tạp gia bị đánh tính thế nào?" Trương Vĩnh suy yếu chõ mồm vào.

Dương Đình Hòa không nhìn hắn, tiếp tục nói: "Thủ phạm giấu bệ hạ xem ra hơn phân nửa là Cao Phượng, Cao Phượng dám bắt cóc quân thượng, thực sự là tội ác tày trời! Dưới mí mắt của ngàn vạn võ sĩ trị thủ Báo Phòng, bệ hạ không ngờ thất tung, thật sự là nỗi sỉ nhục của triều đường Đại Minh! Đại Minh lập quốc hơn trăm

năm chưa bao giờ xuất hiện, không thể bảo vệ bệ hạ, cc thẹn với liệt tổ liệt tông."

"chuyện Tạp gia bị đánh tính thế nào?"

" Lúc này cách lúc bệ hạ mất tích đã ba canh giờ, Cao Phượng chắc chưa rời khỏi kinh sư, lão phu đề nghị triệu Ninh Quốc Công Tần Kham, Đông Hán Đới Nghĩa, cùng với Bảo Quốc công Chu Huy, quan Tổng binh của đoàn doanh và Thuận Thiên phủ, Ngũ thành binh mã ti vào điện Văn Hoa, phát động toàn bộ các tướng sĩ và quan võ trong kinh, lục soát toàn thành, cần phải tìm ra nơi hạ lạc của bệ hạ và Cao Phượng!"

"Dương đại nhân, Đông Hán Đới Nghĩa đang nằm dưới chân ngài kia kìa, bị đánh vẫn chưa tỉnh" Có Quan văn rụt rè nhắc nhở.

"Cứu tỉnh hắn, bảo hắn hạ lệnh cho Đông Hán xuất động."

"Ê!"

Trong tiếng dạ ran của mọi người, thanh âm suy yếu của Trương Vĩnh rất không đúng lúc.

"chuyện tạp gia bị đánh tính sao đây?"

Dương Đình Hòa vỗ vỗ tay nói: "Nếu đã nghị định xong, giờ chia nhau đi làm việc đi, mọi người giải tán."

"chuyện Tạp gia bị đánh."

"Giải tán."

Bắc trấn phủ ti.

"Bệ hạ mất tích á?" Tần Kham đứng bật dậy, bút mực rơi xuống tập văn thư trên bàn.

Đinh Thuận nhìn Tần Kham sắc mặt tái nhợt, cẩn thận nói: "Nội các, ti lễ giám và lục bộ thượng thư vừa đánh một trận trong điện Văn Hoa điện Văn Hoa, đánh cho Trương công công không ra hình người, sau lại mới làm rõ việc này thì ra không có liên quan gì tới không có quan hệ gì với Trương Vĩnh, hơn phân nửa là do nội khố

tổng quản Cao Phượng gây nên, Cao Phượng lấy trộm ấn tín của ti lễ giám, trộm hổ phù điều binh của ngự mã giám Miêu Quỳ, điều quân sĩ cấm cung trị thủ Báo Phòng rời đi, thừa cơ mang bệ hạ đang hôn mê ra khỏi Báo Phòng, chỉ không biết là giấu đi nơi nào."

Tần Kham nắm chặt quyền đầu, răng nghiến ken két, lửa giận trong mắt trào giâng.

" Cao Phượng Khá lắm, bất hiển sơn bất lộ thủy, dám làm ra đại sự đáng tru di cửu tộc! Ta thường ngày coi khinh hắn quá rồi."

"Công gia, tình thế trong kinh càng lúc càng phức tạp, Hưng Vương chắc đang trên đường tới kinh sư, tân quân sắp đăng cơ, bệ hạ lại không biết sinh tử, Cao Phượng mạc danh kỳ diệu muốn làm ra một sự kiện như vậy, nội các và ti lễ giám gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, Cẩm Y vệ chúng ta..."

Tần Kham nhắm mắt lại hít sâu một hơi, cố gắng bình phục sự khiếp sợ và bi phẫn trong lòng, một lúc sau mới mở mắt, trong mắt khôi phục lại sự tỉnh táo.

" Sau lưng Cao Phượng tất có kẻ sai khiến, truyền lệnh cho tất cả Cẩm Y vệ trong kinh xuất động toàn bộ, lục soát toàn thành, nhất định phải tìm được bệ hạ."

"Vâng."

Hai người vừa nói xong nói, Thường Phượng từ ngoài cửa đi vào, hạ thấp giọng nói: "Công gia, có khách tới chơi."

"Người nào?"

" Mật sứ của biên quân Liêu Đông Diệp Tổng đốc."

Khóe mắt Tần Kham giật giật, nói: "Gọi hắn vào đây."

Một nam tử trung niên ăn mặc như thương nhân đi vào trong phòng,, Đinh Thuận và Thường Phượng rất có nhãn lực ra ngoài đóng cửa lại, hai người đứng ở ngoài cửa cầm đao canh gác.

Diện mạo của nam tử trung niên rất bình thường, sau khi Nhìn thấy Tần Kham, vẻ mặt hắn hơi có chút kích động, Tần Kham đang

nghi hoặc thì thấy hắn bỗng nhiên quỳ xuống đất, cung kính dập đầu với Tần Kham, thấp giọng nói: "Mạt tướng tham tướng quân tiền tiêu Liêu Dương vệ biên quân Liêu Đông Tống Kiệt, bái kiến Tần Công Gia."

Tần Kham lúc đầu bị đại lễ của Tống Kiệt khiến cho giật mình, sau khi nghe thấy hắn tự báo tên họ, Tần Kham nhíu mày suy nghĩ một lúc, tiếp theo thoải mái cười nói: "Thì ra là cố nhân, Tống Kiệt, mười năm không gặp, tất cả vẫn khỏe chứ?"

Tống Kiệt nghe vậy càng kích động, khi ngẩng đầu nhìn về phía Tần Kham, trong mắt không ngờ đã ửng đỏ: "Công gia vẫn nhớ tiểu nhân à."

Tần Kham cười nói: "Đương nhiên vẫn nhớ, mười hai năm trước, ta phụng chỉ tuần tra Liêu Đông, trên đường hồi kinh sau khi tru trừ Lý Cảo, cc bị năm ngàn kỵ binh Thát Đát vây khốn ở bờ sông Liêu, ngươi và ta đều là người may mắn còn tồn tại sống sót sau trận huyết chiến đó, về sau ngươi còn theo ta tới Thiên Tân tiễu trừ Bạch Liên giáo, trải qua khổ chiến, tìm được đường sống trong chỗ chết, chúng ta từng chung sinh tử, từng chung hoạn nạn, ta làm sao mà không nhớ ngươi?"

Tống Kiệt kinh hỉ lại dập đầu với Tần Kham, nói: "Có thể được Công gia ghi nhớ tiện danh, là phúc phận cả đời của mạt tướng,."

Tần Kham thở dài: "Bất kể là sông Liêu hay là Thiên Tân, may mà có các ngươi liều chết bảo vệ, ta mới giữ được chu toàn, ơn này Tần Kham ta suốt đời không dám quên, mười năm trước ta đưa các ngươi tới biên trấn Liêu Đông, không ngờ mười năm qua đi, hiện giờ ngươi đã là tham tướng, mấy năm nay các ngươi nhất định chịu khổ rất nhiều."

Hốc mắt Tống Kiệt đỏ lên, gượng cười nói: "Mạt tướng không khổ, chiến không dưới trăm lần với Thát tử, trên người có thêm mấy lỗ thủng, mấy vết đao mà thôi, chỉ là mỗi lần uống rượu với các huynh đệ, luôn thiếu đi mấy người."

Tần Kham thở dài, Tống Kiệt nói rất nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng hắn có thể cảm giác được sự chua xót và gian nan ẩn giấu phía sau khuôn mặt tươi cười đó, cùng với sự thống khổ và tra tấn phải

chạy quanh rìa sinh tử.

Chương 730: Đỉnh trọng kỳ hà

Thiếu niên binh năm xưa, mười năm qua từng nhóm được gửi tới Liêu Đông, bọn họ học chữ, học binh pháp, học sinh tồn trên chiến trường đao quang kiếm ảnh huyết nhục bay tứ tung.

Mười năm qua, Tần Kham tự thấy cấp cho bọn họ quá ít, hôm nay nhìn thấy Tống Kiệt, nhìn thấy ánh mắt cảm ơn không hề giả bộ của hắn, trong lòng Tần Kham cảm khái vạn phần.

Cho ít như vậy, lại đổi lại sự báo đáp bằng tính mạng của họ, nhân tính chung quy vẫn là là thiện lương, một chút ân huệ nhỏ có thể được người ta khắc ghi cả đời, chỉ tiếc, nhân tính thiện lương vĩnh viễn chỉ có thể xuất hiện ở tầng dưới chót của xã hội, người địa vị càng cao, lòng người càng bẩn thỉu, bất kể cho người ta bao nhiêu ân huệ thì đổi lấy chỉ là sự nghi kỵ và âm mưu.

Nhìn khuôn mặt không còn non nớt của Tống Kiệt, cùng với một vết sẹo dài chưa lành hắn, có thể tưởng tượng khi hắn ở Liêu Đông đã gặp thoáng qua tử thần như thế nào.

Nụ cười của Tần Kham mang theo sự cảm khái vô tận: "Tống Kiệt, còn nhớ năm đó ngươi làm hộ thị mã tiền cho ta, khi đó ngươi còn chỉ là thằng nhóc hơn mười tuổi, mười năm qua, ngươi già đi rất nhiều, thoạt nhìn trông như hơn ba mươi tuổi, mấy năm nay, các ngươi đều chịu khổ rồi."

Tống Kiệt nức nở nói: "Công gia năm đó từ trong lưu dân doanh chọn chúng ta ra, cho chúng ta cái ăn, cho chúng ta áo mặc, không có ân huệ của Công gia năm đó, mạt tướng và các huynh đệ có lẽ sớm đã hóa thành một nắm đất vàng rồi, vì Công gia mà chinh chiến sa trường là bổn phận của chúng ta, mạt tướng sao dám kêu khổ."

" Không phải chinh chiến sa trường vì ta, mà là vì nước." Tần Kham không thể không cải chính.

Tống Kiệt cười nói: "Mạt tướng mấy năm nay đọc sách không ít, chỉ có điều vẫn có chút mơ hồ với cái từ "trung thành", ai cũng

luôn miệng nói trung thành đền nợ nước. Mà năm đó khi chúng ta không d cơm ăn áo mặc, nước đối đã với chúng ta thế nào? Mạt tướng và các huynh đệ đều chung một tâm tư, ai cho chúng ta cơm ăn thì người đó chính là phụ mẫu tái sinh của chúng ta, về phần đền nợ nước gì đó, lấy ra làm khẩu hiệu kêu to hai tiếng là được rồi."

Tần Kham mỉm cười, những thiếu niên binh này tuy rằng đã lớn, trải qua vô số mưa gió, nhưng từ trong xương tủy vẫn còn tính tình quật cường bướng bỉnh của người thiếu niên, cứ như con lừa vậy, khi đã nhận chuẩn cái gì thì thà chết cũng không quay lại.

Sau khi hàn huyên mấy câu với Tống Kiệt về cuộc sống quân doanh cùng với thế cục quan ngoại. Tần Kham vẻ mặt nghiêm lại, nói tới chính đề.

" Diệp Cận Tuyền phái ngươi tới kinh sư, có gì chuyện trọng yếu muốn nói à?"

Tống Kiệt theo bản năng quay đầu nhìn nhìn cửa phòng đã đóng chặt, thấy Đinh Thuận và Lý Nhị án đao đứng ngoài cửa, cuối cùng yên tâm, hạ thấp giọng nói: "Diệp Tổng đốc phụng chiếu của nội các, dẫn năm vạn biên quân Liêu Đông nhập Cư Dung quan, cũng đang đóng binh trong Cư Dung quan."

Tần Kham nghi hoặc nói: "Mệnh lệnh nội các gửi cho hắn là suất binh vào kinh tiếp quản phòng vệ kinh đô, hắn đóng quân ở Cư Dung quan là thế nào?"

Tống Kiệt há miệng, hắn vốn định nói ra chuyện Đỗ Yên một mình xuất quan gặp mặt Diệp Cận Tuyền, nhưng mà vừa nghĩ tới dặn dò trước khi đi của Đỗ Yên, cuối cùng không tiết lộ, chỉ nói: "Diệp Tổng đốc nói, bệ hạ đuối nước hôn mê, kinh sư phong vân biến ảo, triều đường thời cuộc khó lường, năm vạn biên quân vào kinh không phải là nhỏ, cho nên..."

Tần Kham nhíu mày cắt ngang lời hắn: "Đừng nói những lời thừa đó với ta, nói thẳng trọng điểm đi."

Tống Kiệt ngây ra một thoáng, nói: "Công gia thứ tội, Diệp Tổng đốc nói. Thời Xuân Thu Sở Trang vương tập trung hỏa lực ở Lạc

Thủy, Chu Tiên sai sứ giả an ủi quân, Sở Trang vương hỏi: "Dại du thủy hậu, Cửu Đỉnh truyền ba đời Hạ Thương Chu, không biết đỉnh này nặng bao nhiêu', hiện giờ Diệp Tổng đốc triển khai quân ở Cư Dung quan, sai mạt tướng vào kinh thành gặp Công gia, Diệp Tổng đốc muốn hỏi Công gia, đỉnh trọng của Đại Minh, Công gia có muốn hỏi thử không?"

Tần Kham cả người chấn động, mở to hai mắt nhìn Tống Kiệt.

Tống Kiệt mặt cúi lưng cong, không buồn không vui, vẻ mặt thậm chí lộ ra khí chất vô hại hàm hậu.

Tần Kham trầm mặc rất lâu, chậm rãi nói: "Những lời này, thật sự là Diệp Cận Tuyền nói à?"

Tống Kiệt cung kính nói: "Mạt tướng là mật sứ của Diệp Tổng đốc, mỗi một chữ nói ra đều là nguyên thoại của Diệp Tổng đốc."

" Cho nên, Diệp Cận Tuyền sau khi nhập quan dừng chân đóng trại không đi tiếp, là đề hỏi trước thái độ của ta?"

"Vâng."

Tần Kham cười lạnh: "Ta và Diệp Cận Tuyền quen lắm à? chỉ là đưa hắn lên vị trí Tổng đốc Liêu Đông thôi, hắn vì sao lại muốn giúp ta vấn đỉnh nặng hay nhẹ?"

Tống Kiệt không hề sợ hãi nhìn thẳng vào hắn, gằn từng chữ: "Diệp Tổng đốc xuất thân từ phủ Quốc Công, trên người hắn vĩnh viễn đóng ấn ký của phủ Quốc Công, Công gia chẳng lẽ đã quên ước nguyện ban đầu của Diệp Tổng đốc khi nương tựa ngài à? Diệp Tổng đốc vốn là phó Thiên hộ biên quân Ninh Hạ, chỉ vì không thể chịu được em vợ của thượng quan đồ sát bình dân vô tội, tức giận nên giết hắn, từ đó về sau mai danh ẩn tích lưu lạc dân gian, hắn sớm đã hận thấu thế đạo này, mười mấy năm qua, Diệp Tổng đốc lo liệu Liêu Đông cẩn trọng chu đáo, không dám có chút lơ là, những cái này đều là vì Công gia."

Nụ cười của Tần Kham càng lạnh hơn: "Vì ta? Luyện binh là vì ta. Giết địch là vì ta. Hắn muốn tạo phản chẳng lẽ cũng là vì ta sao?"

Tống Kiệt nói: "Công gia lúc trước khi lệnh cho Diệp Tổng đốc làm

phó tổng binh phó tổng binh Liêu Đông từng nói qua một câu, ngươi đã quên rồi sao?"

" Nói gì?"

"Ngài nói, ' kinh doanh Liêu Đông cho tốt, Liêu Đông không chỉ là của Đại Minh, tương lai mấy năm sau, nó cũng là của Tần Kham ta."

Tần Kham cả người run bắn.

Tống Kiệt tiếp tục nói: "Bệ hạ đuổi nước, thời cuộc biến ảo, mắt thấy tân quân sắp thượng vị, ai cũng nói vua nào triều thần nấy, tân quân sau khi vào chỗ thì Công gia còn có thể tiếp tục giữ được thánh quyến hay không? Có lẽ Công gia không cần vinh nhục cá nhân, nhưng khát vọng mà Công gia ngài những năm qua dồn hết toàn lực thi triển, thế đạo đã phải tốn vô số tài lực vật lực nhân lực để thay đổi dần dần, sau khi tân quân vào chỗ, vì người mà phế chính, những thứ ngài nhiều năm qua mất công thay đổi liệu có còn tồn tại không? Nó liệu có biến thành không trung lâu các, thoáng chốc là đổ? Vậy thì, những gì mà ngài làm trong những năm qua còn ý nghĩa gì?"

Tần Kham nhìn chằm chằm Tống Kiệt, bỗng nhiên cảm thấy rất xa lạ.

"Những lời này cũng là ý tứ của Diệp Cận Tuyền à?"

Tống Kiệt ngại ngùng gãi gãi đầu, cười nói: "Vâng, mạt tướng không nói được nhiều đạo lý lớn như vậy, tất cả đều là trước khi đi Diệp Tổng đốc nói với mạt tướng."

Tần Kham bỗng nhiên thay đổi: "Mười năm qua ta gửi rất nhiều tốp thiếu niên binh tới Liêu Đông, các ngươi hiện giờ ở trong biên quân Liêu Đông giữ những chức gì?"

Tống Kiệt ưỡn ngực, vẻ mặt tự hào nói: "Chúng ta cũng không làm mất mặt Công gia, các huynh đệ được đưa tới Liêu Đông đã có một nửa chết trận sa trường, không có một ai là hạng nhát chết, người còn sống trưf thương tàn về ở Liêu Dương ra, những người còn lại đều được lên chức nhờ lập chiến công, ví dụ như mạt tướng, đã

lên làm tham tướng quân tiền tiêu, có mấy tên gia hỏa liều mạng giết Thát tử thì đã thăng nhiệm làm Đô Chỉ Huy Sứ, độc lĩnh một quân rong ruổi Liêu Đông, cao nhất cũng lên làm Thiên hộ, trong mấy trăm tướng lãnh biên quân Liêu Đông, hơn nửa là do huynh đệ chúng ta đảm nhiệm, Diệp Tổng đốc trị biên quân Liêu Đông, nể trọng nhất cũng là những lão đệ huynh chúng ta."

Tần Kham gật đầu, lẩm bẩm nói: "Chẳng trách Diệp Cận Tuyền lại có lo lắng như vậy, thì ra biên quân Liêu Đông đã thành tư binh của Diệp Cận Tuyền."

Tống Kiệt tai thỉnh, vội vàng sửa lại: "là tư binh của Công gia, Diệp Tổng đốc từng nói, hắn cũng từng là gia phó của phủ Quốc Công."

Chương 731: Hưng Vương tới kinh

Tần Kham luôn rất tín nhiệm Diệp Cận Tuyền, nguyên nhân nói ra cũng có chút buồn cười, không phải là bởi vì thân phận sư thúc của hắn, cũng không phải hắn từng là gia phó trong phủ mình, mà là vì Diệp Cận Tuyền nói ít, vĩnh viễn là bộ dạng kiệm lời.

Tần Kham luôn cho rằng người nói ít đáng tín nhiệm hơn, bởi vì hắn dùng tinh lực để suy nghĩ, cho nên mỗi câu nói ra đều sau khi cân nhắc thận trọng mới quyết định, người nói ít một khi đã đưa ra quyết định thì không dễ sửa đổi.

Những lời nói của Tống Kiệt khiến Tần Kham rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Hiện giờ chính là lúc nguy cấp, với tính cách đa nghi của hắn mà nói, trừ vợ con và thành viên trung thành bên cạnh mình ra, thật sự không nên tùy tiện tin bất kỳ ai, hắn và Diệp Cận Tuyền đã mười năm rồi không gặp, không ai biết Diệp Cận Tuyền đã biến thành bộ dáng gì. Nhưng từ cảm giác trong tâm mà nói, Tần Kham vẫn nguyện ý tin tưởng hắn, nhưng loại tín nhiệm này là có giữ lại, tất cả phải chờ sau khi gặp Diệp Cận Tuyền mới có thể quyết định.

Loại suy nghĩ này không nghi ngờ gì nữa là rất có lỗi với cố nhân, nhưng đây là suy nghĩ an toàn nhất, Tần Kham không thể phó thác toàn bộ tính mạng của bản thân và gia đình lên trên người một cố nhân mười năm không gặp.

Tống Kiệt đã nói xong những lời nên nói, vẫn cúi đầu khom người, lẳng lặng chờ Tần Kham lên tiếng.

Trong phòng yên lặng hồi lâu, ngón tay Tần Kham nhẹ nhàng gõ lên bàn, chậm rãi nói: "Mệnh lệnh Nội các gửi cho Diệp Cận Tuyền là vào kinh thủ vệ kinh đô, Diệp Cận Tuyền hạ trại án binh bất động tại quan nội đã là kháng mệnh, Tống Kiệt, ngươi về nói với Diệp Cận Tuyền, trong một tháng, ta muốn thấy binh mã Liêu Đông

nhổ trại vào kinh, bảo Diệp Cận Tuyền tự mình tới gặp ta."

Tống Kiệt đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra mấy phần nghi hoặc, tiếp theo từ nghi hoặc dần dần biến thành vui mừng, bên trong những lời nói này của Tần Kham tựa hồ ẩn chứa rất nhiều thâm ý, loại thâm ý này thậm chí ngay cả Tống Kiệt cũng không dám nói là lĩnh hội được hoàn toàn, chỉ có thể thầm suy xét trong lòng, ghi nhớ mỗi một chữ của Tần Công Gia, trở về báo cáo lại nguyên văn với Diệp Tổng đốc.

" Ý tứ của Công gia là..."

Tần Kham mỉm cười: "Ta chẳng có ý gì cả, cố nhân mười năm không gặp, ta rất nhớ hắn, có vậy mà thôi."

Hán Vệ Kinh sư phát động.

Tần Kham, Đới Nghĩa và Cốc Đại Dụng, Ba người phân biệt thống lĩnh Cẩm Y vệ, Đông Hán và Tây Hán. Chu Hậu Chiếu mất tích là đại sự chấn động triều đường và dân gian, nội các đã đình nghị, Hán Vệ phát lệnh dụ, tất cả Hán Vệ sở thuộc tại Bắc Trực Đãi đề kỵ rải ra, kinh sư thì đóng cửa lục soát, nghiêm mật điều tra tất cả phủ đệ quan viên và dân, Hán Vệ như lang như hổ dưới sự ngầm đồng ý của nội các, quan viên Đô Sát viện và lục bộ lộ ra răng nanh dữ tợn, trong nhất thời kinh sư, thậm chí là Bắc Trực Đãi bị Hán Vệ giày vò cho gà bay chó sủa, dân gian oán khí sôi trào nhưng lại không dám nói gì.

Bốn cửa của Kinh sư bị đóng suốt năm ngày. Trong năm ngày này ngay cả chim chó cũng không được phép ra vào, tướng sĩ đoàn doanh cũng khẩn cấp vào thành đổi nơi đóng quân với Ngũ thành binh mã ti, trong năm ngày này, phố xá dân cư kinh sư chỉ nghe thấy tiếng quát mắng của quan binh, tiếng gào khóc của phụ nữ và trẻ em, kỳ quái là, lần này ngay cả các ngôn quan mồm thối cũng coi như không thấy oán khí của bách tính.

Ngôn quan mồm thối, nhưng không ngu. Hoàng đế mất tích là chuyện lớn, dám nói một câu nhiễu dân chẳng hạn thì cái chờ hắn chính là bị bắt vào chiếu ngục, cùng với bị vô số Hán Vệ dùng hình cụ nghiêm một cách cực kỳ bi thảm, vào lúc mấu chốt thế này, bất kỳ đạo lý nào cũng không thể nói, nơi hạ lạc của hoàng đế mới là

yếu vụ số một của quan viên văn võ.

Nhưng mà kinh sư dù sao cũng là đô thành phồn hoa nhất Đại Minh, đóng cửa năm ngày đã là cực hạn mà các quan viên triều đường có thể cho phép, đóng cửa nữa thì tất có biến loạn, thế là sau năm ngày, nội các lại mở họp đình nghị, trong tiếng thở dài ảm đạm và sắc mặt xanh mét của chúng thần, cửa thành không thể không mở lại, cho phép quan viên bách tính ra vào, chỉ có điều các phiên tử Giáo úy Hán Vệ vẫn thủ chặt bốn cửa, tất cả người ra vào cửa thành bất luận là giàu hay nghèo, đều bị kiểm tra kỹ càng, ngay cả xe chở phân ra khỏi thành cũng bị mở ra kiểm tra thực hư, khiến chỗ chỗ cửa thành mùi thối ngút trời, Hán Vệ và binh lính thủ thành cũng chẳng biết alfms ao.

So sánh với sự lo sợ không yên của thần dân kinh sư, Tần Kham sau khi suy nghĩ cẩn thận, trong lòng ngược lại có chút kiên định.

Chu Hậu Chiếu bị Cao Phượng lén chuyển ra khỏi cung, về sinh tử có thể kỳ vọng, nhưng nếu cứ đợi ở Báo Phòng, tới khi tân quân Chu Hậu Thông đăng cơ, Tần Kham dám khẳng định, ngày tháng Chu Hậu Chiếu có thể sống tuyệt đối không nhiều, cho dù hắn tỉnh lại ở Báo Phòng, Chu Hậu Thông mới lên đại bảo cũng sẽ có biện pháp giết chết hắn.

Nghĩ như thế, Tần Kham lập tức thấy lòng dạ trong sáng hơn nhiều, hiện tại điều lo lắng duy nhất chỉnh là hạn kỳ mười ngày của Chu Hậu Chiếu đã qua, sinh tử của hắn là sự mong manh lớn nhất, trừ mỗi ngày đốc xúc Hán Vệ cẩn thận tìm kiếm ra thì chẳng biết làm gì hơn.

Tìm kiếm nhiều ngày, không có kết quả, triều thần kinh sư càng thấp thỏm lo âu.

Ngay trong bầu không khỉ bất an này, xa giá của Hưng Vương Chu Hậu Thông đi đường hơn một tháng, cuối cùng cũng tới kinh sư.

Đã là trung tuần tháng chỉn, kinh sư dần dần có chút mát mẻ, mang theo mấy phần gió thu hiu quạnh, xa giá của Hưng Vương Chu Hậu Thông dưới sự hộ thị của hơn hai ngàn thị vệ vương phủ, đã tới trước cửa Triêu Dương kinh sư.

Cửa Triêu Dương sớm đã mở, trước cửa ba dặm được rửa ráy sạch sẽ, bách tính quan viên kinh sư từ giờ dần đã chia làm hai hàng chờ ở quan đạo, vạn người đứng chờ ven đường im phăng phắc.

Ninh Quốc Công Tần Kham cũng mặc áo mãng bào đứng ở ven đường, là một thành viên của huân quý, vị trí của hắn đứng ở gần đầu tiên, chỉ sau Anh Quốc công Trương Tôn và Bảo Quốc công Chu Huy.

Cách cửa thành chừng một dặm, Chu Hậu Thông mặc áo long cổn màu đỏ, ở giữa thêu hình rông vàng, không khách mấy với long bào của hoàng đế, nhưng nếu quan sát cẩn thận, kim long chính giữa áo long cổn của phiên vương chỉ có bốn trảo, còn long bào của hoàng đế thì có năm trảo.

Thiếu một trảo, chỉnh là sự khác nhau giữa hoàng đế và hòa thân, có thể nói là một trời một vực.

Chu Hậu Thông được thái giám đỡ xuống xa liễn, các đại thần ở giữa đường lấy Trương Luân và Dương Đình Hòa dẫn đầu, đều khom người lạy dài làm lễ.

" Chúng thần tham kiến Hưng Vương điện hạ."

Chu Hậu Thông lên ngôi đã là chuyện chắc chắn, nhưng trước khi hắn chưa chính thức đăng cơ thì vẫn chỉ là phiên vương, chúng thần hành lễ cũng không cần quỳ lạy, đây là lễ nghi của triều đình.

Nếu vẫn chỉ là phiên vương, chư thần sau khi khom mình hành lễ không đợi phân phó liền rất tự giác đứng thẳng lên.

Chu Hậu Thông hiện giờ mới mười hai tuổi, nhưng kỳ quái là, không biết phụ thân Hưng Hiến vương của hắn nhờ vị đại nho tuyệt thế nào dạy đứa con trai này, mười hai tuổi không ngờ đã có biểu hiện còn già dặn hơn cả lão hồ li trên triều đường.

Nhìn tường thành kinh sư nguy nga cao ngất trước mặt, trong mắt Chu Hậu Thông hiện lên một tia hưng phấn kích động, lập tức rất nhanh liền giấu đi, thay vào đó là bộ dạng lo lắng thiên chân vô tà.

" Bệ hạ đâu rồi? Người vẫn khỏe chứ?"

Đây là câu đầu tiên của Chu Hậu Thông sau khi xuống xe.

Trong lòng văn võ Cả triều cảm thấy như thế nào thì Tần Kham không biết, hắn chỉ biết tim mình như bị bóp nghẹt, sau đó giống như hòn đá trong sông, chìm vào vực sâu không thấy đáy.

Tuổi còn nhỏ mà đã hỏi ra một câu chuẩn xác như vậy, nên khen hắn tuổi trẻ mà thành thạo, xã tắc có hi vọng, hay là nên đề phòng kẻ có tâm kế sâu không lường được này?

Dương Đình Hòa tựa hồ cũng có chút giật mình với những lời này, vốn là một câu hỏi rất bình thường, nhưng xuất phát từ trong miệng một đứa trẻ mới mười hai tuổi thì từ trong ra ngoài đều rất quỷ dị, chỉ vì những lời này nói quá thỏa đáng, thỏa đáng tới mức ngay cả lão thần bốn triều như Dương Đình Hòa cũng có không biết phải là sao.

"Chúng thần có tội, chúng thần muôn lần chết..." Dương Đình Hòa do dự một chút, cuối cùng quỳ gối trước người Chu Hậu Thông, ngữ khí đau đớn nói: "Chúng thần bất cẩn, trong tháng bảy năm Chính Đức thứ mười bốn, tổng quản nội khố Cao Phượng lấy trộm ấn tín của ti lễ giám và hổ phù của ngự mã giám, tự tiện điều động binh mã Báo Phòng, không ngờ lén đưa bệ hạ đang hôn mê ra khỏi Báo Phòng, đến nay vẫn chưa rõ tung tích".

Chu Hậu Thông cả người chấn động, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống.

Hoàng đế mất tích, sinh tử không rõ, bảo hoàng đế tân nhiệm dạy hắn đây làm sao mà đăng cơ? Trước tiên không nói tới Danh bất chính ngôn bất thuận, cho dù thật sự đăng cơ, không biết khi nào thì tên hoàng đế tiền nhiệm đã mất tích kia lại sinh long hoạt hổ trở về, khi đó hắn là nên nhường ngôi hay là hạ lệnh giết chết hoàng đế tiền nhiệm? Nếu luận lịch sử Đại Minh, năm đó hoàng đế Anh Tông sau khi bị Ngoã Lạt bắt sống rồi thả về kinh sư, thật đúng là diễn ra vở kichj đó, sự thật chứng minh hoàng đế Anh Tông chơi thật sự rất thành công, nhanh gọn đoạt lại hoàng vị, Chu Hậu Thông hắn thì lại không muốn đi theo vết xe đổ của hoàng đế Đại Tông.

Có một thoáng, Chu Hậu Thông thậm chí có một loại xung động

muốn quay đầu bước đi, hoàng đế Chính Đức mất tích đối với hắn mà nói là rủi ro quá lớn, sống cũng được chết cũng được, chung quy thì phải ở trong lòng bàn tay hắn thì hắn mới có thể an tâm đăng cơ, hiện giờ Chính Đức mất tích, ngôi vị hoàng đế này tùy thời có khả năng bị lật đổ, mà kết cục bị lật đổ thì thế nào cũng là chết.

Suy nghĩ trong đầu thay đổi rất nhanh, trải qua do dự, trải qua trù trừ, nhưng mà Chu Hậu Thông chung quy vẫn không nỡ nhấc chân quay về phủ.

Long ỷ hoàng đế trong Tử Cấm thành chỉ cách hắn một bước, chỉ một bước thôi là có thể quân lâm thiên hạ, hưởng thụ địa vị duy ngã độc tôn của thế gian, còn cách một bước này thôi là có thể lấy được vị trí cực một cách dễ như trở bàn tay, đổi lại là bất kỳ ai trên đời này, liệu có bỏ được không?

Đón ánh mắt quan sát tò mò của văn võ cả triều, Chu Hậu Thông cúi đầu, vẻ mặt trải qua giãy dụa dần dần đã khôi phục bình tĩnh, rất nhanh, trên mặt hắn lại lộ ra bộ dạng ngây thơ như trẻ con.

" Ngươi là thủ phụ nội các Dương tiên sinh à?" Chu Hậu Thông nhìn Dương Đình Hòa hỏi.

Dương Đình Hòa khom người: "Chính là Lão thần."

"Hậu Thương chào Dương tiên sinh." Chu Hậu Thông vái chào Dương Đình Hòa thật dài, Dương Đình Hòa vội vàng hoàn lễ, miệng nói không dám.

Chu Hậu Thông cố chấp hoàn lễ, sau đó đứng thẳng dậy hỏi: "Xin hỏi Dương tiên sinh, bệ hạ vẫn còn tại sao lại đi lập tân quân? Hậu Thông còn chưa tới tuổi nhược quán, chỉ nghe nội các báo gọi mà đến, về phần bảo bổn vương đến kinh làm gì thì thật sự là không rõ, Dương tiên sinh xin nể mặt Hậu Thông còn trẻ người non dạ, xin nói rõ cho Hậu Thông hay."

Nói rất văn nhã, nhưng ý tứ thì có chút sâu xa, phiên dịch ra thì đại ý chính là" Lão hỗn đản ngươi, hoàng đế chưa chết mà ngươi gọi ta đến, ta đến rồi ngươi lại nói là chẳng biết hoàng đế đâu, ngươi muốn hại chết ta à?

Chương 732: 3 lần mời 3 lần chối

Một thằng nhóc mới gần mười hai tuổi, đối thoại với lão thần bốn triều lại rất chặt chẽ, đối đáp trôi chảy, tất cả đại thần ở hai bên quan đạo trong lòng sinh ra cảm giác quỷ dị.

Đứa nhỏ này... Quả thực là yêu nghiệt.

Nghĩ lại hoàng đế Chính Đức của chúng ta lúc mười hai tuổi chỉ biết gây chuyện, không phải chơi pháo hoa đốt thiên điện đông cung thì chính là ném pháo dọa Đại học sĩ đương triều trong điện Văn Hoa, so sánh với Hưng Vương điện hạ trước mắt này, Chu Hậu Chiếu quả thật còn chẳng bằng cặn bẽ.

Chỉ từ biểu hiện mà nói, Tần Kham trong đám người lúc này cũng kìm lòng không đậu m cảm thấy đỏ mặt thay Chu Hậu Chiếu, đường huynh đệ cận huyết thống, nhìn xem Vương gia người ta kìa, rồi nhìn lại bản thân ngươi đi

Trong đầu thoáng hiện các loại ý tưởng, các loại cảm khái, chính giữa quan đạo, Chu Hậu Thông lại bắt đầu ra chiêu.

Chậm rãi nhìn triều thần chung quanh, Chu Hậu Thông thở dài: "Bệ hạ vẫn còn tại vị, các ngươi lại nghênh lập bổn vương làm vua, chư vị đây là ép bổn vương vào chỗ bất trung bất nghĩa, bảo bản vương làm sao mà đáp ứng? Thôi, Người đâu, đỡ bổn vương lên xe, về Hồ Quảng An Lục Châu."

Dương Đình Hòa quýnh lên, thật lòng mà nói trước mắt Chu Hậu Chiếu đang mất tích, quốc triều vô chủ, cho dù Chu Hậu Chiếu không mất tích, nằm ở trên giường cũng nguy trong sớm tối, Thái y cũng đã nói rằng không sống quá được mười ngày, nghênh lập tân quân đã là việc tất nhiên, mà người thừa kế hợp pháp duy nhất cho ngôi vị hoàng đế lại là Chu Hậu Thông, hiện tại người đã tới ngoài thành kinh sư, sao có thể để hắn đi đi?

Dương Đình Hòa bước ra một bước, cản trước mặt Chu Hậu

Thông, khom người nói: "Hưng Vương điện hạ xin dừng bước, bệ hạ bệnh tình nguy kịch, cũng không có con nối dòng, điện hạ là nhân tuyển thừa kế tốt nhất sau khi các chúng thần và Tông Nhân phủ hợp nghị, vì kế thiên thu muôn đời của xã tắc Đại Minh, vì kế cường thịnh vạn của giang sơn Chu gia. Lão thần thay văn võ cả triều cung thỉnh điện hạ ở lại kinh, đợi ngày sau kế vị hoàng đế, quân lâm thiên hạ."

Nói xong các đại thần hai bên đường toàn bộ quỳ xuống, đồng thanh nói: "Chúng thần cung thỉnh điện hạ lên đế vị."

" Bệ hạ vẫn không rõ nơi hạ lạc, bổn vương sao có thể làm ra chuyện đại nghịch như vậy, các ngươi đừng có hại ta, mau mau tránh ra, bổn vương phải về phiên địa."

"Điện hạ không thể về phiên địa, quốc triều vô chủ, thiên hạ bất an. Xin điện hạ ở lại kinh."

Chu Hậu Thông giậm chân: "Các ngươi đây là đang hại bổn vương! Ngày sau bệ hạ nếu trở về, thấy ngôi vị hoàng đế đã do bổn vương ngồi thay, bệ hạ giận dữ. Bổn vương và Hưng Vương nhất mạch tất có họa diệt tộc."

Dương Đình Hòa nghĩ tới chẩn đoán của Thái y và Đường Tử Hòa đối với bệnh tình của Chu Hậu Chiếu, cắn răng nói: "Không biết điện hạ điện hạ đã đọc sách sử bản triều chưa?"

"Bổn vương bốn tuổi học vỡ lòng, mười tuổi đã đọc một lượt sách sử cổ kim, hiện giờ đang nghiên tập kinh thánh hiền."

"Đã đọc một lượt sách sử, chắc điện hạ biết sau thổ mộc chi biến, hoàng đế Đại Tông dăng cơ, sau này Ngoã Lạt thả Anh Tông về kinh, khi đó có Lại bộ thượng thư Vương Trực thượng sớ lên Đại Tông, sớ viết: ' Bệ hạ thiên vị đã định, thái thượng hoàng không lo liệu việc thiên hạ, đức tin của bệ hạ đã thành việc trọng đại cổ kim', hôm nay lão thần cũng muốn lặp lại những lời này với điện hạ, không biết điện hạ có hoài nghi gì không?"

Chu Hậu Thông nghe vậy hai mắt trợn lên, bản thân có là yêu nghiệt đến mấy thì hắn dù sao cũng chỉ là đứa bé mười hai tuổi, luận về thành phủ thì chung quy vẫn còn kém lão hồ li trên triều

đường một bậc, nghe thấy câu cam đoan này của Dương Đình Hòa, Chu Hậu Thông cuối cùng không bình tĩnh được nữa, trong mắt hiện ra dục vọng nồng đậm đối với quyề lực.

Những lời này của Dương Đình Hòa là có ý gì? ? Ý tứ rất đơn giản, ngươi an tâm làm hoàng đế của ngươi, cho dù tương lai Chính Đức hoàng đế bình yên vô sự trở về, chúng ta vẫn tôn ngươi làm hoàng đế, Chính Đức à, thôi thì coi như là thái thượng hoàng không để ý tới chính sự không nắm quân chính đi, ngươi thường ngày cứ giả vờ sùng bái hắn, kính trọng hắn, mọi người ngoài mặt vẫn vui vẻ là được rồi.

Đương nhiên, lúc ấy Lại bộ thượng thư Vương Trực thượng sớ nói trúng tâm tư không muốn đón Anh Tông về kinh của Đại Tông, thế cho nên về sau hoàng đế Đại Tông lòng dạ hẹp hòi hận không thể giết chết sự thực Vương Trực này, Dương Đình Hòa rất sáng suốt bỏ qua không đề cập tới, mà Chu Hậu Thông không biết là tuổi nhỏ cố ý làm bộ như không hiểu, hay là bỏ qua đoạn lịch sử về sau, lập tức vui vẻ không thôi.

Dương Đình Hòa vừa dứt lời, Chu Hậu Thông ngây ngốc đứng yên tại chỗ, vẻ mặt do dự, thật lâu sau, giậm chân một cái thật mạnh, giống như hạ quyết tâm, nói: "Không được, bệ hạ mất tích, chúng ta ta cứ an tâm chờ bệ hạ trở về mới là đạo của kẻ bề tôi, bổn vương sao dám..."

Chúng thần khom người cắt ngang lời hắn: "Cung thỉnh Hưng Vương điện hạ tức hoàng đế vị."

"Không thể..."

"Cung thỉnh Hưng Vương điện hạ tức hoàng đế vị."

"Bệ hạ vẫn không biết sinh tử, bổn vương sao có thể làm ra chuyện thế này."

"Cung thỉnh Hưng Vương điện hạ tức hoàng đế vị."

Bụi đất bay lên trên quan đạo ngoài thành, Chu Hậu Thông và quần thần trình diễn ba mời ba chối đầy sinh động, cuối cùng Chu Hậu Thông vẻ mặt bất đắc dĩ, ngửa mặt lên trời thở dài: "Thôi, bổn

vương vốn không muốn làm, tất cả đều là các ngươi bắt buộc, ngày sau bệ hạ hỏi tội, xin chư vị cầu tình cho bổn vương, giữ lại tính mạng cho ta."

Lần này triều thần ra nghênh đón, Đinh Thuận cũng may mắn có mắt, lúc này đứng sau lưng Tần Kham không yên lòng hết nhìn đông tới nhìn tây, trong lơ đãng nhìn thấy sắc mặt Tần Kham bất thiện, thế là tiến lên nhỏ giọng hỏi: "Công gia, làm sao vậy?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Ta mm về nhà đánh Tần Khang một trận."

Đinh Thuận ngạc nhiên: "Tiểu công gia lại làm gì sai à?"

"Không làm gì cả, nhưng ta cứmuốn đánh hắn, cha đánh con vốn là thiên kinh địa nghĩa."

Đinh Thuận: "..."

Hiển nhiên, Tần Kham là người cha không giảng đạo lý nhất mà hắn từng gặp trên cuộc đời này.

Bĩu môi với Chu Hậu Thông đứng cách đó không xa, Tần Kham hạ giọng nói: "Nghĩ lại về sau Khang nhi có cái đức hạnh như tên này, khi đó ta đã tuổi già sức yếu, đánh cũng đánh không lại nó, không nhân lúc này còn khỏe mà đánh nó mấy trận thì tương lai chẳng phải mà mất cơ hội à?"

Đinh Thuận há to miệng: "..."

Mắt liếc Đinh Thuận, Tần Kham rất không có hảo ý hỏi: "Trưởng tử nhà ngươi trừ thích cưa gái, thỉnh thoảng đập mấy tửu lâu, khi tâm tình tốt thì đi cướp mấy món đồ ra, chỗ khác chắc tốt chứ?"

Đinh Thuận vẻ mặt như bị tên bắn trúng, thống khổ không chịu nổi nói: "Công gia đừng nói nữa, chốc nữa ta cũng về nhà đánh nhi tử."

"Tốt, chờ bọn họ diễn chán về nhà rồi, chúng ta cũng về đánh nhi tử, ai đánh của người nấy."

Khi Hai người đang nói chuyện, Chu Hậu Thông cũng làm trò đủ

rồi, có được đáp án mà mình muốn, Chu Hậu Thông tâm tình tốt hơn hẳn, trong tiếng thúc giục của Dương Đình Hòa và các đại thần, Chu Hậu Thông bước tới cửa thành.

Đi được hai bước, Chu Hậu Thông bỗng nhiên dừng chân, nghiêng người nhìn Tần Kham đứng yên im lặng bên cạnh, thấy tướng mạo dáng vẻ của Tần Kham, và một thân áo mãng bào màu vàng đậm, Chu Hậu Thông mắt híp lại, tựa hồ nhận ra hắn là ai.

"Vị huân quý này dáng vẻ bất phàm, chẳng lẽ chính là Ninh Quốc Công nổi tiếng thiên hạ?" Chu Hậu Thông đi đến trước mặt Tần Kham hỏi.

Tần Kham chắp tay, mỉm cười nói: "Thần chính là Tần Kham."

"Từ Hoằng Trị đến Chính Đức, Đại Minh từ từ phục hưng, đây đều là công của Ninh Quốc Công, xin nhận một lễ của Hậu Thông."

Chương 733: Lễ chế chi tranh

Một dứa bé mười hai tuổi, có thể khác người tới mức này, thật sự được coi là hoa lạ của nhân gian.

Chu Hậu Thông hành lễ rất tiêu chuẩn cũng rất nghiêm túc, bộ dạng đối đãi với Tần Kham như quốc sĩ, trước tiên sửa sang lại y quan, rồi vái dài Tần Kham, mặt còn nghiêm trang hơn là tế tổ.

Tần Kham thở dài trong lòng. Dẫu sao cũng vẫn là trẻ con, luận về hỏa hậu dối trá thì vẫn kém một chút, vừa rồi nói hiên ngang lẫm liệt như vậy, giống như hoàn toàn không quan tâm tới ngôi vị hoàng đế, xoay người cái lại dùng tư thái quân chủ cảm tạ này cảm tạ kia, gấp gáp biểu thị công khai quyền sở hữu của mình đối với quốc gia này.

Ánh mắt của Vô số người đang nhìn chằm chằm hai người, Tần Kham vội vàng cũng bày ra bộ dạng thụ sủng nhược kinh đề đáp lễ.

" Điện hạ tán thưởng, thần xấu hổ vô cùng."

Chu Hậu Thông đứng thẳng dậy nhìn quần thần chung quanh, chậm rãi nói: "Ninh Quốc Công xuất thân bần hàn, năm Hoằng Trị thứ mười bảy vào Cẩm Y vệ, Liêu Đông trừ gian, huyết chiến sông Liêu, xây dựng Thiên Tân, mở cấm biển, những công tích này thế nhân đều biết, bổn vương không cần nhắc tới, khi làm bách hộ nội thành Nam Kinh phụng mệnh tới đảo Sùng Minh chống lại giặc Oa, lúc quân địch thế lớn, vệ sở Đại Minh ta binh bại như núi đổ, Tần Kham dẫn hơn bảy mươi Giáo úy dưới trướng tự lực chống đỡ chiến cuộc, cuối cùng giết chết giặc Oa trên bãi biển, giương cao quốc uy Đại Minh ta, chuyện này chỉ sợ người ghi nhớ không nhiều, trung thần như vậy, bổn vương há có thể không dùng quốc sĩ đề đối đãi?"

Chúng thần Chung quanh bất luận trong lòng nghĩ như thế nào, ngoài miệng đều mỉm cười phụ họa.

Khóe mắt Tần Kham lại giật giật.

Xem ra Chu Hậu Thông trước khi khởi hành vào kinh đã điều tra kỹ càng về mình, mỗi một chuyện mình từng làm hắn đều thuộc như lòng bàn tay, lọt vào tai người khác là vinh quang, nhưng Tần Kham lại luôn có một loại cảm giác như bị trộm nhớ.

" Hữu danh vô thực, phần lớn là nghe nhầm đồn bậy. Thần hổ thẹn, không có nhiều công tích đâu." Tần Kham

Hai người ngươi tới ta đi một người ra sức khen một liều mạng khiêm tốn, sau khi hàn huyên chừng nửa nén hương, hai người cuối cùng cũng diễn xong, trước mặt văn võ cả triều hoàn thành một lần diễn kịch cấp oscar.

Chu Hậu Thông kiễng chân lên vỗ nhẹ vai Tần Kham, Xoay người nói với Dương Đình Hòa: "Sau khi Vào thành bổn vương ngụ ở đâu?"

Về vấn đề đặt chân của Chu Hậu Thông, từ trước lúc Chu Hậu Thông vào kinh nội các và các quan viên Lễ bộ đã nghị định rồi, Dương Đình Hòa thong dong điềm tĩnh khom người nói: "Điện hạ chưa đăng cơ, theo tổ chế từ sẽ từ cửa Thừa An vào cung, ở tạm tại điện Văn Hoa."

Nụ cười của Chu Hậu Thông cứng lại, Ánh mắt lập tức trở nên không vui.

Cửa Thừa An là cửa nam hoàng cung. Nếu so sánh hoàng cung với trạch viện của đại hộ nhân gia thì cửa Thừa An chỉnh là cửa hông của trạch viện, thiên tử Đại Minh trước giờ phải ở cung Càn Thanh, mà điện Văn Hoa thì là nơi làm việc của các nội các Đại học sĩ. Nhiều nhất thì chỉ được xem như là phòng khách, nội các và Lễ bộ nghị định Chu Hậu Thông chỉ có thể vào cung từ cửa Thừa An, ở tạm điện Văn Hoa, chẳng khác nào là chủ nhân của trạch viện lại chỉ có thể vào từ cửa hông, hơn nữa chỉ có thể ở trong phòng khách, hiển nhiên hợp lễ nhưng không hợp tình.

Thần sắc của không vui Chu Hậu Thông lọt vào trong mắt Dương Đình Hòa và các đại thần, mọi người trong lòng đều cười khổ.

Lễ chế Nho gia từ hơn hai ngàn năm trước là do Khổng lão phu tử định ra, đặc biệt là lễ chế hoàng gia, rất có nề nếp, không thể có

một chút sai lầm, nếu không tất bị sĩ tử thiên hạ chỉ trích, tương lai sau khi đăng cơ khó tránh khỏi có cái hiềm khi danh đạo thế, Chu Hậu Thông trước khi chưa chính thức đăng cơ, hắn chỉ có thể xem như là khách nhân của hoàng cung, khách nhân tất nhiên chỉ có thể vào cửa hông, ở phòng khách.

Không khí quân thần như cá gặp nước hòa thuận vui vẻ trong nháy mắt đã lập tức đông cứng.

Chu Hậu Thông dừng bước, ngữ khí có mấy phần lạnh lẽo: "Dương tiên sinh, bổn vương kế thừa ngôi vị hoàng đế là nghị định của chư thần trong triều, cũng do thông chính ti gửi công văn tới An Lục Châu, bổn vương theo lễ chế, dùng nghi trượng phiên vương khởi hành, đi mất hai tháng, phong trần mệt mỏi mới tới kinh sư, nếu văn võ cả triều đã đinh nghị bổn vương là nhân tuyển kế thừa hoàng vị, thì thân phận của bổn vương không còn là Anh Lục Hưng Vương, mà là hoàng đế Đại Minh tương lai! Hoàng đế Đại Minh vào cung không được đi cửa Thừa Thiên mà phải đi từ cửa Thừa An, không vào cung Càn Thanh mà vào điện Văn Hoa, Dương tiên sinh, ta không phải là chư hầu trộm ngôi vị, mà là thiên tử tương lai đường đường chính chính, chư thần kinh sư đối đãi như vậy, tiên sinh bảo ta phải làm sao?"

Vẻ mặt Dương Đình Hòa vẫn không thay đổi, bình tĩnh nói: "Trước đại điển Đăng cơ, điện hạ vẫn chỉ là điện hạ, chứ không phải là bệ hạ, điện hạ chỉ có thể vào từ cửa Thừa An, ở tại cung Càn Thanh, ngày sau đăng cơ đại bảo, sau khi chiêu cáo thiên hạ thì vào ở cung Càn Thanh, còn đây là lễ chế hoàng gia, quân thần đều không thể làm trái."

Trong mắt Chu Hậu Thông hiện ra tia lửa phẫn nộ, gắt gao lườm Dương Đình Hòa, Dương Đình Hòa khom người không nói gì, chư thần chung quanh cũng không dám lên tiếng, bầu không khí căng thẳng dần dần tràn ngập mùi thuốc súng.

Giằng co hồi lâu, Chu Hậu Thông hít sâu một hơi, nói: "Tử nói: Danh bất chính thì ngôn bất thuận, bổn vương ngàn dặm vào kinh thành, không ngờ chỉ có thể vào cung từ cửa Thừa An, ở tạm trong điện Văn Hoa, truyền ra thiên hạ, há chẳng phải dính cái hiềm trộm vị? hoàng vị này không làm cũng được, các vị đại nhân, bổn vương cáo từ."

Nói xong Chu Hậu Thông xoay người bước về phía xa liễn, vẻ mặt rất kiên quyết.

Mấy vị Đại học sĩ Nội các khóe mắt giật giật, ngơ ngác nhìn nhau, phát hiện trong mắt nhau đầy vẻ lo lắng.

Con nối dòng hoàng đế Chu gia không vượng, nhưng Vương gia Chu gia lại rất biết đẻ, mỗi ngày bị nhốt trong thành trì không thể ra ngoài, thời đại này lại không có hoạt động giải trí gì hay ho, trừ nghe diễn khúc xem ảo thuật ra thì chỉ còn lại khi nam ép nữ, nhàn rỗi tới thế thì còn việc gì mà làm? Đương nhiên chỉ có thể chịch choạc vô số nữ nhân trong vương phủ, cho nên đẻ nam sinh nữ nhiều không đếm xuể. Chu Hậu Thông đi cũng không sao, Vương gia ở phía sau chờ làm hoàng đế xếp hàng còn dài hơn là đi uống trà sữa miễn phí.

Nhưng Chu Hậu Thông lại là người thừa kế thuận vị nhất, chọc cho vị Vương gia này tức giận bỏ đi, đổi Vương gia khác đến làm hoàng đế, chuyện làm thì dễ nhưng nói ra thì lại khó nghe, truyền tới lỗ tai sĩ tử thiên hạ, ai biết sẽ khuyếch đại tới thành thế nào? Thần quyền trong triều đường Kinh sư cường thế đến mức nào mới có thể khiến vị Vương gia này ngay cả hoàng đế cũng không muốn làm, cửa thành còn chưa vào đã phẩy tay áo bỏ đi. Khi đó từ từ lan truyền khắp thiên hạ, mặt mũi của triều thần kinh sư biết để ở đâu?

So sánh với hậu quả nghiêm trọng này, vào cung từ cửa gì, ở trong tòa cung điện nào có còn trọng yếu không?

Chu Hậu Thông xoay người mới chỉ bước được ba bốn bước thì mấy vị nội các Đại học sĩ và Lễ bộ thượng thư Mao Trừng sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, Dương Đình Hòa vội vàng cao giọng nói: "Điện hạ xin dừng bước!" Sự khả tòng quyền, chúng thần nguyện nghênh đón điện hạ từ cửa Thừa Thiên vào cung. Ở tại cung Càn Thanh."

Chu Hậu Thông rất nhanh dừng bước, khi xoay người, trên mặt lại nở nụ cười ngây thơ không rành thế sự.

" Hậu Thông trẻ người non dạ, quá mức càn quấy, xin chư thần công đừng giận, Hậu Thông xin bồi tội."

" Điện hạ nói quá lời rồi, chúng thần không dám."

Hai bên lại vái nhau, lại bắt đầu một hồi đóng phim cấp oscar.

Chu Hậu Thông kiên trì đón ánh mắt nhìn thẳng của các triều thần, mọi người cuối cùng phát giác, đứa bé mười hai tuổi này tâm trí hiển nhiên rất không tương xứng với tuổi tác.

Bất kể các triều thần thuộc phe phái nào, có ân oán với nhau thế nào, về đọ sức giữa quân quyền và thần quyền, lập trường của mọi người luôn đoàn kết nhất trí, từ sau khi chế độ nội các của Đại Minh thành thục, thần quyền luôn vượt lên quân quyền, hiện tại đối một thằng nhóc mười hai tuổi đăng cơ làm đế, về lý luận mà nói, thằng nhóc này là dễ dàng khống chế nhất, nhưng Chu Hậu Thông còn chưa vào cửa thành, biểu hiện của hắn đã tát cho triều thần một cái rõ vang.

Chu Hậu Thông nghênh ngang vào hoàng cung, ở tại cung Càn Thanh, tâm tình của các đại thần lại trở nên rất trầm trọng.

Một hoàng đế không dễ khống chế, đối với đại thần trong triều mà nói, không nghi ngờ gì nữa là một chuyện rất phiền toái, Chu Hậu Chiếu trước kia đã gây phiền toái cho mọi người mười bốn năm, hiện tại lại mọc ra một hoàng đế trẻ tuổi hơn và càng khó chơi hơn, tương lai trên triều đường sẽ dấy lên bao nhiêu sóng gió?

Gió nhẹ ngày thu mang theo mấy phần hiu quạnh cuốn bay lá khô, mùa đông còn chưa bắt đầu, kinh sư đã có mấy phần hàn ý lạnh léo.

Ngày thứ ba Chu Hậu Thông vào cung, sau khi sắp xếp tất cả xong xuôi, lúc chạng vạng cửa cung sắp hạ xuống, trước cửa Thừa Thiên lại từ hai hướng nam bắc có hai người đi tới.

Thân ảnh của Hai người có chút co quắp, giống như đang tránh né gì đó, cuối cùng chạm đầu nhau ở trên quảng trường trống trải trước cửa Thừa Thiên, nhìn thấy nhau, hai người không khỏi giật mình.

"là ngươi!" Hai người đồng thanh nói.

" Cẩm Y vệ Nam trấn phủ ti trấn phủ sứ Tiền Ninh, bái kiến Giang

tướng quân."

" Ha ha, Tiền đại nhân miễn lễ."

Hai người ngoài cười nhưng trong không cười chắp tay chào nhau, mang theo vẻ hoài nghi liếc đối phương.

Tiền Ninh ngẩng đầu nhìn sắc trời, không khỏi lộ ra mấy phần lo lắng, lập tức cũng chẳng buồn che giấu, vén áo bào, quỳ gối trước cửa cung, vẻ mặt cung kính nói với tiểu hoạn quan đứng trực trước cửa: "Thần, Cẩm Y vệ trấn phủ sứ Tiền Ninh, quỳ xin được yết kiến thiên nhan."

Còn chưa nói thì thì một đạo thanh âm khác càng gấp gáp hơn truyền đến.

" Thần, Tuyên phủ du kích lĩnh võ nghị tướng quân Giang Bân, quỳ xin yết kiến thiên nhan."

Tiểu hoạn quan đứng cửa nhíu mày nhìn hai người, hắn là hoạn quan thân tín mà Chu Hậu Thông mang đến từ vương phủ ở An Lục Châu, Chu Hậu Thông sắp đăng cơ, tiểu hoạn quan đang ở lúc tâm khí toàn thịnh, là thần tử tòng long, tương lai vị trí ti lễ giám chưởng ấn có lẽ không tới lượt hắn, nhưng chức thái giám ti lễ giám tùy đường thì điện hạ chắc sẽ thưởng cho hắn chứ?

Chỉ là một trấn phủ sứ, một du kích tướng quân, nào có tư cách gặp hoàng đế? Cho dù là hoàng đế vẫn chưa đăng cơ, các ngươi cũng không đủ tư cách gặp.

Đang định lên tiếng răn dạy thì hai đỉnh bạc nặng tới hai mươi lượng không hẹn mà cùng rơi xuống tay tiểu hoạn quan.

" Thỉnh cầu công công thông báo, Tiền mỗ của đại sự liên quan tới an nguy xã tắc muốn bẩm tấu với Hưng Vương điện hạ."

Giang Bân vội vàng nói: "Giang mỗ cũng có việc rất trọng yếu."

Tiểu hoạn quan hơi giật mình, vẻ mặt rất nhanh có chút nghiêm túc, mắt chớp chớp mấy cái, gật đầu với hai người rồi xoay người vào cung bẩm báo.

Không lâu sau, thân ảnh của tiểu hoạn quan từ trong cửa cung lướt ra.

" Điện hạ triệu Tiền Ninh Giang Bân vào điện Văn Hoa nói chuyện."

Chương 734: Gia ơn tặng công

Tiền Ninh và Giang Bân từ bản chất mà nói đều là cùng một loại người, bọn họ đều là dạng không cam chịu tịch mịch, lại càng không muốn ở dưới người ta.

Trong chuyện Chu Hậu Chiếu chọn phi, Tiền Ninh theo sự phân phó của Tần Kham, lừa Giang Bân một vố, Giang Bân bị lừa rất thảm, Chu Hậu Chiếu cho dù biết chuyện chọn phi không có liên quan gì tới hắn, nhưng Giang Bân chung quy vẫn bị liên lụy vào trong vụ án này, bất tri bất giác, Chu Hậu Chiếu dần dần chẳng quan tâm tới hắn nữa, ném cho hắn một cái hàm "Võ nghị tướng quân" chẳng đau chẳng ngứa, cũng không phái cho chức ti gì, về sau dần dần mà ngay cả số lần triệu kiến hắn cũng ít đi, đáng thương cho Giang Bân ngàn dặm xa xôi từ Tuyên phủ được Chu Hậu Chiếu dẫn về kinh sư, vốn cho rằng sẽ được trọng dụng, kết quả lại mãi cứ phải ở trong khách điếm kinh sư, đương kim hoàng đế giống như một con mèo chơi với cuộn len vậy, hoàn toàn đúng chẳng quan tâm gì tới hắn.

Loại thái độ vô phụ trách nhiệm này của Chu Hậu Chiếu làm Giang Bân rất bất mãn, nhưng mà Chu Hậu Chiếu là hoàng đế, Giang Bân nếu bất mãn thì cũng chỉ có thể chôn oán khí ở trong lòng, một chữ cũng không dám nói ra ngoài, trời thương, tên hôn quân Chu Hậu Chiếu sau khi đuối nước thì lại mất tích, tân quân sắp đăng cơ, nếu không nhân cơ hội này lưu lại ấn tượng tốt cho tân quân, đời này há có thể có cơ hội thăng chức?

Về phần Tiền Ninh, sau sự kiện chọn phi Tần Kham quả nhiên không nuốt lời, điều nhiệm hắn làm trấn phủ sứ. Nhưng Tiền đại nhân tâm cao hơn trời, chỉ là một ngũ phẩm trấn phủ sứ thì tất nhiên không thỏa mãn được dã tâm của hắn, từ Cẩm Y vệ Thiên hộ lên tới trấn phủ sứ, Tiền Ninh nhịn suốt mười năm, cứ theo tiến độ này, nếu lại từ trấn phủ sứ lên tới Đô Chỉ Huy thiêm sự, thậm chí là đồng tri, chẳng phải là sẽ phí mất hai mươi ba mươi năm sao?

Huống chi Tiền Ninh cũng không ngu, mười năm qua hắn đã từ từ nhìn rõ một sự thật rất chán nản, lão đại Cẩm Y vệ, Ninh Quốc

Công Tần Kham không thích hắn.

Lão đại không thích, quả thực so với bị lão bà cắm sừng thì còn thảm hại hơn, lão bà có thể thay mới, còn lão đại có thay hay không thì không phải do hắn, Tiền Ninh cảm thấy lòng cầu tiến hừng hực của mình giống như khí quan nào đó của thái giám trong cung bị cắt xuốn.

Tiền Ninh sống u oán như đã là quả phụ lại chết con nhiều ngày, khi đang tuyệt vọng bất lực thì lại nghe được tin tức Chu Hậu Chiếu đuối nước mất tích, lúc này tâm tình của Tiền Ninh cũng như Giang Bân, tràn ngập sự vui sướng đại nghịch bất đạo.

Hắn và Giang Bân đều cảm nhận được, cơ hội của mình lại tới rồi.

Chu Hậu Thông sau khi vào cung tạm cư, nội các, Đô Sát viện, Ti lễ giám và lục bộ lại khởi xướng đình nghị.

Lần đình nghị này mời cả Khâm thiên giám giám chính Mạc Đạo Duy, Mạc giám chính lật hoàng lịch, đối chiếu tinh tượng bấm trái tính phải, cuối cùng chọn trúng ngày hoàng đạo.

Ngày mười tám tháng chín năm Chính Đức thứ mười bốn là đại điển đăng cơ, Hưng Vương Chu Hậu Thông kết thừa hoàng vị, Quân lâm thiên hạ.

Tần Kham càng lúc càng trầm mặc, Chu Hậu Thông đăng cơ là kết quả đã xác định sau khi triều thần thương nghị, hắn không thể ngăn cản. Nước không thể không có vua, lòng người lung lay, Chu Hậu Thông đăng cơ là thế ắt phải làm, cho dù trong lòng ngày đêm bận lòng về sinh tử của Chu Hậu Chiếu, nhưng Chu Hậu Thông đăng cơ Tần Kham không làm được gì.

Đại điển Đăng cơ làm rất vội vàng, quân chủ tiền nhiệm mất tích, quân chủ tân nhiệm lên ngôi, đối với triều thần mà nói vốn là một chuyện bất đắc dĩ nhưng vô cùng khẩn cấp, việc gấp thì phải tòng quyền, rất nhiều nghi thức phải có theo lễ chế trên đại điển cũng bị bỏ qua.

Bộ phận nghi thức được lược bỏ sau khi Lễ bộ nghị định được báo cho Chu Hậu Thông, vốn tưởng rằng vị tân nhiệm quân chủ khó

chơi này sẽ giận dữ, lại dở quẻ đòi rời kinh về An Lục Châu, ai ngờ Chu Hậu Thông không hề có dấu hiệu tức giận, ngược lại rất thông cảm và phối hợp đáp ứng.

Dương Đình Hòa nghĩ lại thì không khỏi cười khổ.

Nhìn thì không quan tâm tới hoàng vị, nhưng trên thực tế thì trong lòng vẫn rất khát vọng, hiện giờ Chính Đức hoàng đế mất tích, nói không chừng hôm nào đó lại vui vẻ xuất hiện trước mặt các đại thần, khi đó Chu Hậu Thông đứng đâu? Chứng thực danh phận, gạo nấu thành cơm mới là quan trọng nhất, danh chính thì ngôn thuận, về phần việc nhỏ như lược bỏ một bộ phận nghi thức, đem so sánh thì có quan trọng không?

Nghĩ thông suốt những điều này, trong đầu Dương Đình Hòa lại nổi lên một suy nghĩ, đứa nhỏ này.. Quả thực chỉ mới mười hai tuổi sao?

Đại điển Đăng cơ rất thuận lợi, không có gió cũng không có sóng.

Thủ phụ Dương Đình Hòa ở trước mặt triều thần chính thức tuyên cáo sau khi Chính Đức hoàng đế đuối nước hôn mê thì không rõ tung tích, song nước không thể một ngày không có vua, Chính Đức chưa chết, theo lễ chế thì sẽ từ hậu tự của Hiến Tông hoàng đế chọn một người làm vua, lên đại bảo hoàng đế.

Một bản chiếu thư Truyền ngôi do nội các và Lễ bộ cùng thảo được đọc trong kim điện, bởi vì không biết rõ sinh tử của Chính Đức, quần thần không tiện phong thụy hào cho Chu Hậu Chiếu, thế là tôn hắn làm thái thượng hoàng, còn Chu Hậu Thông sẽ là hoàng đế Đại Minh tân nhiệm, đổi niên hiệu là "Gia Tĩnh", sang năm sau sẽ đổi thành Gia Tĩnh nguyên niên, đồng thời mẹ đẻ của Chu Hậu Chiếu, Trương Thái hậu được tôn làm Thái hoàng Thái hậu.

Tiếp theo chính là gia ân cho bách quan, quá trình này cũng không có gì bất ngờ, cựu thần trong triều đều được gia phong hàm hiệu hoặc ban thưởng hoàng kim tơ lụa, Tần Kham là huân quý, không thể thăng được nữa, Chu Hậu Thông cũng rất khách khí, phong cho hắn làm Quang Lộc đại phu, đặc tiến Tả trụ quốc, cũng ban thưởng hoàng kim ngàn lượng hoàng kim ngàn lượng, ngàn thớt lụa trắng, trong tất cả bách quan được gia ân, Tần Kham được phong thưởng

nhiều nhất, hành động này cũng dẫn tới ánh mắt hoặc khinh bỉ hoặc đố kị của vô số đại thần.

Từ Hoằng Trị đến Chính Đức, được hai đời đế vương trọng dụng, thánh quyến chi long cả triều không có gì phải bàn cãi, ai ngờ đến triều Gia Tĩnh vẫn phong quang như vậy, thêm huân hiệu, ban thưởng vàng bạc, lễ ngộ quốc sĩ chân chính, phong thưởng nhiều, các đời hiếm thấy.

Đại bộ phận người thì hâm mộ và ghen tị, chỉ có số ít người trong kim điện lòng bỗng trầm xuống.

Long ân trọng thưởng quá saau, chưa chắc đã là chuyện tốt, đỡ lên càng cao thì rơi xuống càng nặng, so sánh với tính tình tùy tiện không có tâm cơ của hoàng đế Chính Đức, vị tân quân này thật sự là thiên uy khó dò, thánh tâm vô thường.

Đại điển Đăng cơ kết thúc thuận lợi, nếu nói có gì bất ngờ thì là trong thánh chỉ gia ân lại mạc danh kỳ diệu có thêm hai người, một là nguyên Cẩm Y vệ trấn phủ sứ Tiền Ninh được thăng nhiệm là Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti chỉ huy đồng tri, Chiêu Dũng tướng quân, hai là nguyên Tuyên phủ du kích tướng quân Giang Bân, thăng nhiệm làm kinh sư Tam thiên doanh Đô Đốc, Chiêu Nghị tướng quân.

Hai việc bổ nhiệm này thật sự khiến văn võ bá quan ngạc nhiên hồi lâu, ánh mắt của rất nhiều người bất giác ném về phía Ninh Quốc Công Tần Kham.

Tần Kham đứng trong hàng, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, sát khí trong mắt bắn ra.

Giang Bân thì không nói, mình áp chế Tiền Ninh mười năm, chỉ có mấy ngày này vì chuyện Chu Hậu Chiếu đuổi nước mất tích, tân quân lên ngôi nên bận rộn, thả lỏng cảnh giác đối với Tiền Ninh, kết quả vẫn đề hắn nắm được cơ hội, ôm chân tân quân.

Khi giao ân cho bách quan kết thúc Dương Đình Hòa tuyên chỉ mắt nhìn thánh chỉ, ngữ khí khựng lại, nhìn lướt qua Tần Kham đứng yên trong đám người, ánh mắt rất phức tạp.

"... Ninh Quốc Công Tần Kham từ Chính Đức nguyên niên tới năm Chính Đức thứ mười bốn đảm nhiệm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, phụng chỉ tuần Liêu Đông, bình Ninh vương, tiêu diệt Bạch Liên, Cẩm Y vệ dưới trướng vì xã tắc lập rất nhiều công, trung nghĩa vô cùng, giờ thăng nhiệm làm kinh vệ Chỉ huy sứ."

Chương 735: Minh thăng ám hàng

Sau khi Dương Đình Hòa chậm rãi đọc đạo thánh chỉ này, văn võ cả điện không khỏi xôn xao.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt khiếp sợ tới cực độ.

" Kinh vệ Chỉ huy sứ", được thiết lập từ thời kì Hồng Vũ, khi đó chức năng của kinh vệ Chỉ huy sứ có thể nói là quyền khuynh kinh sư, không chỉ bao gồm hộ vệ cung cấm, thủ ngự cửa thành, bảo vệ xung quanh kinh sư, lại quản mười bảy vệ của kinh sư, kiêm cả thập nhịn vệ, tứ vệ doanh, địa vị cao hơn cả mười hai đoàn doanh, ngự mã giám, Đẳng tương tứ vệ hiện nay, bao gồm cả Cẩm Y vệ, trên danh nghĩa cũng thuộc sự quản hạt của Kinh vệ Chỉ huy sứ ti.

Thánh chỉ thăng nhiệm Tần Kham làm kinh vệ Chỉ huy sứ, về mặt chữ mà nói thì quả thật là Thăng nhiệm, là tân quân gia ân.

Nhưng mà từ sau thời Vĩnh Lạc, quân chế dần dần thay đổi, bởi vì Vĩnh Lạc hoàng đế tại vị thường xuyên ngự giá bắc chinh, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Kỷ Cương thời đó rất bố láo đi tạo phản, Vĩnh Lạc đại đế anh minh thần võ dần dần cảm thấy một nha môn quyền lực quá lớn không phải là chuyện tốt, thế là cố ý phân hoá quyền lực của Kinh vệ Chỉ huy sứ ti, trải qua hơn một trăm năm, Kinh vệ Chỉ huy sứ ti đã dần dần mất đi thực quyền.

Hiện giờ Cẩm Y vệ tuy rằng trên danh nghĩa vẫn do Kinh vệ Chỉ huy sứ ti quản hạt, nhưng trên thực tế Cẩm Y vệ trước giờ chỉ chịu trách nhiệm trước hoàng đế, bất kỳ chuyện gì đều có quyền lực mật tấu, căn bản không cần thông qua nha môn kinh vệ, về phần Kinh vệ Chỉ huy sứ ti trên danh nghĩa quản hạt hơn mười vệ sở, nhưng trên thực tế chỉ quản hạt đoàn doanh, ngự mã giám, tóm lại, nha môn kinh vệ chỉ huy quyền thế ngập trời thời kì Hồng Vũ sau khi bị hoàng đế Vĩnh Lạc phân tách mấy lần, hiện giờ đã thành hoa cúc hôm qua, chỉ còn một cái xác không, không có thực quyền.

Khi Tần Kham làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, kinh vệ Chỉ huy sứ

thường tới Bắc trấn phủ ti chơi, bất kể chuyện công hay chuyện riêng, lão thủ trưởng trên danh nghĩa chỉ có thể cười bồi, rụt rè khẩn cầu.

Phong thuỷ lưu chuyển, không ngờ tới triều Gia Tĩnh, Tần Công Gia hung danh hiển hách trên đại điển hoàng đế đăng cơ bị tân quân chơi cho một vố mình thăng ám hàng.

Trong đại điện lặng ngắt như tờ, ánh mắt của vô số đại thần nhìn chằm chằm vào mặt Tần Kham. Ánh mắt hoặc vui sướng khi người khác gặp họa, hoặc tràn ngập thông cảm, ý đồ từ trên mặt hắn tìm lấy một tia phẫn nộ. Nhìn Chu Hậu Thông ngồi nghiêm chỉnh trên long ỷ, lại nhìn Tần Kham đứng yên trong hàng, trong đầu mọi người sinh ra một suy nghĩ đáng sợ.

Phải thời tiết thay đổi!

Tần Kham mặc áo mãng bào, đầu đội lương quan, Vẻ mặt không buồn không giận, bình tĩnh như một cái đầm, không có lấy một gợn sóng.

Các đại thần thuộc Tần đảng trong triều lòng trầm xuống, tín hiệu này rất rõ ràng.

Các đại thần có thể lăn lộn tới xếp hàng trong kim điện, tất nhiên không phải là hạng người ngu xuẩn, ai nấy đều rất tinh minh, mỗi ngày đứng trên triều đường không phải là đại thần, mà là nhưng con hồ li vô cùng gian xảo, hôm nay mới chỉ là đại điển đăng cơ, tân hoàng không ngờ đã mượn cớ gia ân thăng nhiệm, minh thăng ám hàng quyền thần số một của triều Chính Đức. Quả nhiên là vua nào triều thần nấy, thời cuộc kinh sư theo sự đăng cơ của tân hoàng mà mất đi ổn định, hơn nữa còn khó bề phân biệt, biến hóa khó lường.

Sau khi Dương Đình Hòa tuyên xong đạo thánh chỉ này, trong điện lập tức lặng ngắt như tờ, không khí hân hoan trong điện bỗng nhiên thay đổi, tràn ngập hàn ý.

Chu Hậu Thông mặc long bào vẻ mặt có chút phức tạp, tân quân tức vị, lôi kéo hoặc chèn ép quyền thần để lập uy vốn là việc nên làm, chỉ có điều đạoh chiếu mệnh này hôm nay không khỏi có chút

vội vàng, nhưng vừa nghĩ tới những câu nói láo của Tiền Ninh và Giang Bân mấy ngày trước ở cung Càn Thanh, Chu Hậu Thông liền cảm thấy như đứng đống lửa, như ngồi đống than, ăn ngủ khó yên, tước quyền đã là thế ắt phải làm, một khắc cũng không chờ được.

Vị thần tử rất được hoàng đế Chính Đức thánh sủng này, trong tay nắm giữ quyền lực rất khủng bố, không chỉ như vậy, Tằng đảng vây cánh trải rộng thiên hạ Đại Minh, triều đường kinh sư ít nhất cũng có một nửa quy phụ hắn, họa của người này so với Lưu Cẩn năm đó thì càng sâu hơn! Lưu Cẩn là thái giám, nhưng Tần Kham thì không phải.

Yên lặng hồi lâu, khi quần thần trong điện đang kinh nghi bất định, Ninh Quốc Công Tần Kham chỉ cười, cất bước ra khỏi hàng, quỳ gối thi lễ với Chu Hậu Thông đang an tọa trên kim đài.

" Thần, Tần Kham, khấu tạ thiên ân."

Chu Hậu Thông cũng cười, cười so với Tần Kham thì càng ngây thơ: "Ninh Quốc Công miễn lễ, ngươi là trụ cột của Đại Minh, chiếu mệnh gia ân là điều tất nhiên, giang sơn xã tắc của trẫm ngày sau vẫn phải dựa vào sự phụ tá của Quốc Công, mọi việc trong nước ngoài nước, trẫm sau này sẽ hỏi kế của Quốc Công."

Khi Quân thần giả mù sa mưa cười đang nhập tâm thì trong điện một giám sát ngự sử tên là Lương Vệ bỗng nhiên đứng ra khỏi hàng, trầm giọng nói: "Bệ hạ, ta chiếu theo tổ chế, Quốc Công chính là huân quý, huân quý thì không có quyền tham gia vào chính sự."

Một câu khiến tất cả đại thần liếc nhìn, trong lòng mọi người càng chắc hơn, lần lướt mắng một câu "Vô sỉ" Ở trong lòng, người này vô thanh vô tức, nhanh như vậy đã lao ra ôm đùi tân hoàng rồi.

Chu Hậu Thông nghe vậy đột nhiên biến sắc, trừng mắt quát Lương Vệ: "Ninh Quốc Công có công lớn cho xã tắc, sao có thể đánh đồng với các huân quý khác? Khanh không cần nhiều lời, mau lui ra

Tần Kham cúi mặt, không chút biểu tình đứng vào trong hàng, các đại thần còn lại thì rùng mình.

Vở hát bè này, thần không biết quỷ không hay đã châm ngòi quan hệ giữa Tần Kham và huân quý, vị hoàng đế này còn hậu chiêu gì đang chờ hắn?

Đại điển Đăng cơ kết thúc, các triều thần tốp năm tốp ba ra khỏi cung, trong đầu vẫn đang tiêu hóa tin tức đáng khiếp sợ này.

Đều là chim sẻ lăn lộn trên triều đường nhiều năm, kiến thức quá các loại sóng to gió lớn, thánh chỉ gia ân bất thường này của Chu Hậu Thông là tâm của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết, các đại thần sao có thể ý thức được đã phát sinh chuyện gì?

Nhưng mà, Tần Kham cũng tỉnh là lão thần ba triều, rất được hai đời đế vương thánh sủng, hiện giờ lại quyền khuynh triều dã, vây cánh trải rộng, tân hoàng muốn tước quyền của hắn, hắn... có bó tay chịu trói không?

Bất kỳ ai cũng không thể suy đoán được suy nghĩ của Tần Kham, nhưng mọi người vẫn không nén được mà suy đoán.

Suy nghĩ của Tần Kham quá trọng yếu, đi phía trái hay phải, quyết định lợi ích, thậm chí là sinh tử của bao nhiêu người.

Đêm khuya đã gần đến giờ tý, mọi người đang lúc kê cao gối ngủ say.

Từng chiếc xe ngựa vô cùng giản dị dừng trước cửa sau Tần phủ, đại thần trong triều mặc thường phục được hạ nhân vội vàng đón vào trong phủ.

Thư phòng Tần phủ đèn đuốc sáng trưng, mấy chục Cẩm Y vệ tuần tra gần thư phòng, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía.

Trong thư phòng đầy người đang ngồi, ánh nến treo dưới xà nhà chiếu xuống khuôn mặt ngưng trọng của mỗi người.

Khách nhân đều cấp trọng lượng, có nội các Đại học sĩ, Binh bộ thượng thư, Đô Sát viện Hữu Đô ngự sử, Cẩm Y vệ thiêm sự, thậm chí cả ti lễ giám chưởng ấn, Hán đốc Đông Hán, quan nhi và thái giám Lớn nhỏ ngồi đầy gian nhà.

" Công gia, tình thế đại điển hôm nay không ổn, văn võ cả triều

đều nhìn ra, vị tân hoàng này có ý đồ tước quyền của Công gia." Nghiêm Tung thở dài nói.

Ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh vẻ mặt hoảng loạn, khuôn mặt vẫn còn mấy chỗ sưng tỉm, buồn bã nói: "Đại điển Hôm nay qua đi, tân hoàng bỗng nhiên tới ti lễ giám, Tạp gia không dám chậm trễ, trình toàn bộ tấu chương tồn đọng sau khi Thái thượng hoàng đuổi nước cho tân hoàng ngự lãm, ai ngờ tân hoàng chỉ lật hai bản rồi như nổi điên ném toàn bộ tấu chương vào mặt Tạp gia, nói cái gì 'xử lý kém cỏi', chọn mấy bản tấu chương trị sông sửa đê, chỉnh đốn quân rồi nghiêm lệnh cho ti lễ giám cân nhắc trả lời lại."

Mọi người trong Thư phòng ai nấy trong lòng càng trầm trọng.

So sánh với thái độ như gió xuân khi minh thăng ám hàng Tần Kham, Chu Hậu Thông đối với ti lễ giám có thể nói là hung ác hơn rất nhiều, dù sao cũng là gia nô của thiên gia, hoàng đế không cần phải quá khách khí với Trương Vĩnh, loạn côn đánh chết cũng chỉ có thể nói là thiên ân mênh mông cuồn cuộn.

Trương Vĩnh nói xong trong mắt ngấn lệ, chậm rãi nhìn mọi người chung quanh: "Đại điển Tân hoàng đăng cơ vừa qua đã ra oai phủ đầu ti lễ giám, hôm nay chỉ là răn dạy, ngày sau thu hồi quyền phê hồng, bãi đi chức chưởng ấn của ta, Tạp gia... Nguy rồi! Công gia, các vị đại nhân, mười năm qua Tạp gia chưa từng lên mặt với các vị, càng chưa từng vọng sát bất kỳ đại thần nào, nể tình Tạp gia mười năm qua thành thành thật thật giữ khuôn phép, giúp Tạp gia lần này có được không?"

Mọi người trong phòng thở dài nặng nề, mọi người đều là thành viên của Tần đảng, chắc tân hoàng từ lúc vào kinh đã điều tra rõ ràng về phe phái trong triều, nsoi thật, người trong phòng hôm nay đều là Bồ Tát đất qua sông, bản thân khó bảo toàn, chỉ sợ mọi người sớm đã vào sổ đen của Chu Hậu Thông, biếm trích hoặc hạ ngục chỉ chuyện sớm muộn.

Nghiêm Tung vẫn trấn định, quay sang nhìn Tần Kham, nói: "Công gia, ra chủ ý đi, tình thế hiện giờ có thể làm gì?"

Tần Kham ngẩng đầu nhìn xà nhà, trong mắt nổi lên quang mang chẳng ai nhìn rõ, miệng nói: "Quân muốn thần chết thì thần không

thể không chết, chúng ta đều là thần tử, nếu bệ hạ đã tâm sinh nghi kỵ, chúng ta cứ trung thành với xã tắc. Chư công còn nhớ hai vị lão thần Lưu Kiện Tạ Thiên năm xưa không, vốn lòng đầy ý chỉ hưng quốc an bang, cuối cùng lại chỉ có thể ảm đạm rời kinh về quê, mười năm sau, chúng ta cũng giống như hại vị Lưu Tạ."

Trương Vĩnh đang nước mắt lưng tròng bỗng nhiên nổi lên thần thái mong ước: "Nếu chúng ta cũng học theo Lưu Tạ nhị công thượng sớ cáo lão."

Nghiêm Tung lắc đầu, quả quyết nói: "Không thể, kim thượng tâm tính khác với bệ hạ, bệ hạ mặc dù thích chơi đùa nhưng không phải là bạo quân, song từ các loại hành vi của kim thượng sau khi nhập kinh cho thấy, e là không dễ sống chung, đối với hắn mà nói, buông bỏ cho trí sĩ chẳng thà khoái đao tru trừ, thứ nhất là để lập quân uy, thứ hai là có thể trừ tâm, nhất là..."

Ngữ khí của Nghiêm Tung khựng lại, ngẩng đầu nhìn Tần Kham rồi nói tiếp: "Nhất là Tần Công Gia và những trọng viên kinh sư như chúng ta, ở trong mắt hắn chỉ sợ chỉnh là nòng cốt của nghịch đảng, nếu không thể trảm thảo trừ căn, dùng gì để chấn nhiếp dư đảng, đe dọa triều thần?"

Chương 736: Sách lược tránh họa

Địa vị quyết định vận mệnh, chẳng những quyết định vận mệnh của mình, cũng có thể quyết định vận mệnh của người khác, đây là chân lý "Quân muốn thần chết, thần không thể không chết."

Tần Kham cười cười nhìn Nghiêm Tung với vẻ thưởng thức, mình năm đó thật sự là không nhìn nhầm, trong lúc nguy cấp như vậy, hắn vẫn có thể bảo trì trấn định, phân tích tình thế bình tĩnh và lý trí như vậy.

Trương Vĩnh khóc nói: "Ngay cả trí sĩ cáo lão cũng không được, chẳng lẽ chúng ta thật sự chỉ có thể chết dưới đao sao?"

Dương Đình Hòa vẫn một mực không lên tiếng sắc mặt có chút khó coi.

Hắn là Đại học sĩ thủ phụ nội các, luận chức quan thì tất nhiên cao nhất, nhưng mà từ sau khi mười năm trước Ninh vương phản loạn bị bình định, hắn đi lại với Tần Kham ngày càng gần hơn, văn võ trong triều đã coi hắn là một thành viên của Tần đảng, những năm gần đây tất cả những gì Tần Kham làm hắn cũng nhìn rõ, nghĩ lại Tần Kham lặng lẽ trả giá tinh lực, tiêu phí tâm huyết vì xã tắc, hắn vốn có chút kháng cự với từ "Tần đảng", hiện giờ cũng không còn phản cảm, khi thu nhập quốc khố hàng năm đều lập kỷ lục, khi một phủ một huyện nào đó được miễn thuế mấy năm, khi cảng mới Thiên Tân làm ra bao nhiêu chiến thuyền, mỗi khi nghe thấy những tin tức này, Dương Đình Hòa dần dần cảm thấy, trở thành một thành viên của Tần đảng không phải là chuyện xấu, mà đâu chỉ không phải là chuyện xấu, thậm chí còn coi đây là vinh dự.

Hôm nay Tần đảng nguy trong sớm tối, Dương Đình Hòa vốn có thể thong dong tránh họa, nhưng mà hắn lúc này vẫn ngồi trong thư phòng Tần phủ, dù chưa nói một câu họa phúc cùng hưởng, nhưng thái độ của nhưng hắn đã chứng tỏ tất cả.

" Công gia, chúng ta hôm nay tụ tập ở đây là đề xin Công gia đưa

ra chương trình, tân hoàng đăng cơ, thế tới rào rạt, từ triều điển hôm nay cho thấy, e là trong triều đã có không ít người đầu nhập vào tân hoàng, nguyện vượt mọi chông gai, quét dọn chướng ngại cho tân hoàng, mà chúng ta, chính là bụi gai, chướng ngại trong mắt tân hoàng." Dương Đình Hòa vuốt râu chậm rãi nói.

Tần Kham gật gật đầu: "Cẩm Y vệ mới nói với ta, Tiền Ninh và Giang Bân đã gặp mặt tân hoàng mấy ngày trước. Về phần bọn họ nói gì với tân hoàng thì không ai biết, nhưng có thể khẳng định..."

Mọi người ưỡn thẳng lưng, thần sắc ngưng trọng nhìn Tần Kham.

Ánh mắt Tần Kham trong trẻo nhưng lạnh lùng, Chậm rãi nói: "Có thể khẳng định... Hai người này ở trước mặt tân hoàng nhất định không phải là chúc ta phúc như Đông Hải, Thọ sánh Nam Sơn."

Mọi người ngạc nhiên, Dương Đình Hòa dở khóc dở cười nói: "Công gia, đã tới lúc này rồi ngươi còn có tâm tình nói đùa à."

Tần Kham cười nói: "Trời chưa sập mà, cho dù sập thì chúng ta cũng nên cười ha ha đối mặt với tử vong, khóc sướt mướt như Trương công công có thể giải quyết dc vấn đề sao? Chẳng thà thả lỏng tâm tình, suy nghĩ biện pháp vượt qua nguy nan."

Dương Đình Hòa nói: "Công gia vừa rồi nói Cẩm Y vệ báo về. Cẩm Y vệ hiện giờ vẫn ở trong tay ngươi sao?"

Nụ cười của Tần Kham mang theo mấy phần lạnh lùng: "Ta làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ mười bốn năm, Nam Bắc trấn phủ ti coi như là doanh trại của ta, mấy năm nay vị trí quan trọng trong Cẩm Y vệ đều do thân tín của ta đảm nhiệm, cho dù không làm Chỉ huy sứ, dưới trướng ta vẫn có ngàn vạn tai mắt cho ta sử dụng, tân hoàng muốn đề Tiền Ninh thay ta, e là tỉnh nhầm rồi, trong một hai năm ngắn ngủi, không ai có thể thay thế vị trs Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ."

Dương Đình Hòa có chút kinh nghi nhìn Tần Kham, dù là lão thần bốn triều, Lúc này hắn vẫn không nhìn ra được vị Quốc Công quyền khuynh triều dã này rốt cuộc bày ra bao nhiêu quân cờ trên bàn cờ này.

Mọi người trong phòng nghe vậy cũng lộ ra vẻ vui sướn, đây có thể

tỉnh là tin tức tốt duy nhất trong đủ loại ách nạn hôm nay/

Chỉ độc có Trương Vĩnh là mặt vẫn như đưa đám, Cẩm Y vệ nói tới cùng thì vẫn do hoàng đế sử dụng, tân hoàng đối với Tần Kham quyền cao chức trọng có lẽ còn dùng kế sách tằm ăn rỗi từ từ dỡ quyền chặt cánh, nhưng đối với Trương Vĩnh hắn thì sẽ không nhẹ nhàng như vậy, mắt thấy ti lễ giám chưởng ấn sắp đổi người, nếu bị tân hoàng thay thế, không cần phải phân phó, ti lễ giám chưởng ấn mới thượng nhiệm sẽ không chút do dự trừ hắn, cái này không liên quan tới cừu hận, chỉ là tiêu trừ mối họa tương lai mà thôi.

" Công gia, cho dù trong tay ngài nắm Cẩm Y vệ thì cũng không làm được gì, tân hoàng hiện tại đã bày ra tư thế phải nhất nhất gạt bỏ ngài và Tạp gia cùng với chư vị đại nhân, giờ đã rất cấp bách rồi, ngài đưa ra chủ ý đi."

Tần Kham cười nói: "Biện pháp thì có, các vị nếu như không muốn làm cá thịt trên thớt thì tốt nhất là thu thập hành trang, mang theo vợ con, chạy khỏi kinh sư tới Thiên Tân, rồi đi thuyền đông độ Nhật Bản, năm đó ở Thiệu Hưng, khi Cẩm Y vệ lần đầu tiên tìm tới ta ta đã có tỉnh toán này, hiện giờ Tổng binh Tôn Anh ở Nhật Bản đang như cá gặp nước, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, mấy họa hại cấp quốc bảo như chúng ta nếu tới Nhật Bản, thiên hoàng bệ hạ nhất định sẽ cao hứng tới tự sát."

Lần này thì ngay cả Dương Đình Hòa mặt cũng tối sầm: "Công gia có biện pháp nào khả thi hơn không?"

Tần Kham còn chưa trả lời thì Nghiêm Tung đã bỗng nhiên nói: "Lời nói của Công gia chưa chắc đã không phải là biện pháp, đi xa tránh họa xưa nay vẫn là chi đạo thoát thân, đông độ Nhật Bản có thể bảo toàn cho gia đình, có thể tránh xa mầm tai vạ kinh sư, bảo tồn tấm thân hữu dụng, ngày sau chưa chắc đã không có hy vọng sáng lập nghiệp lớn, trăm năm sau, những người chúng ta ở trong sách sử mang thanh danh gì, không cần nói cũng biết, huống chi người còn mà chỉnh phê, mới mấy năm nay chúng ta vì Đại Minh đã trả giá vô số tâm huyết, nếu tránh đi xa, chỉ sợ tất cả những cái này sẽ bị phủ định, Đại Minh sẽ khôi phục cảnh tượng Hoằng Trị trước kia, tâm huyết và khát vọng cả đời của chúng ta từ nay về sau sẽ hóa thành hư ảo. Cho nên hạ quan cho rằng, trong lòng Công gia sớm có tỉnh toán, đông độ Nhật Bản ở trong lòng Công

gia chỉ sợ là hạ hạ chi sách, là đường lui khi bất đắc dĩ mà thôi, Công gia, lời hạ quan nói có đúng không?"

Tần Kham cười nói: "Duy Trung đúng là nhìn rõ mọi việc."

Mắt Mọi người đồng loạt sáng lên, Dương Đình Hòa vuốt râu cười nói: "Vốn cho rằng đã vào tuyệt cảnh, không ngờ ngươi không chỉ có một kế sách, mau mau nói đi."

Tần Kham trầm tư một lát, nói: "Còn có một thượng sách, kệ hắn đi mấy đường, ta chỉ đi một đường."

"Là thế nào?"

Tần Kham lạnh lùng cười nói: "Đại điển Hôm nay đã xong, có điều theo lễ chế của hoàng gia, còn có một số việc chưa chiêu cáo thiên hạ."

"việc gì?"

"Cái này thì phải hỏi Lễ bộ Mao thượng thư, chuyện lễ chế hắn hiểu rõ nhất, ví dụ như..." Tần Kham mí mắt cụp xuống, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa: "Ví dụ như, tân hoàng đăng cơ, quan hệ của hắn và Hoằng Trị nhất mạch luận thế nào? Nếu làm hoàng đế thì xem như là Hoằng Trị nhất mạch, khi đó hắn vẫn tôn Hưng Hiến Vương là cha, hay là tôn Hoằng Trị tiên đế làm cha? Khổng Tử định ra tam cương ngũ thường, quân quân thần thần, phụ phụ tử tử là nhân luân chi lễ, tân hoàng sao có thể không nói rõ với người trong thiên hạ?"

Mọi người hít một hơi lạnh, mở to hai mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Một chiêu này... độc quá, thật sự ầm ĩ lên, với tính tình cường ngạnh của Chu Hậu Thông, chẳng phải sẽ lấy đao đâm các đại thần à?

Trong phòng im lặng hồi lâu, Dương Đình Hòa cuối cùng phá vỡ trầm mặc.

" Ngươi thật sự là đọc sách thánh hiền à?"

Tần Kham ưỡn thẳng lưng, mặt hướng về phía Sơn Đông Khổng

phủ rồi chắp tay, nghiêm mặt nói: "Ta chính là môn đồ Khổng thánh, đệ tử nho gia chính tông."

" Không thể." Dương Đình Hòa lập tức cắt ngang lời hắn, nói: "Đừng nói Nho gia khổng thánh, cho dù là trong Chư Tử bách gia thời Chiến quốc, cũng không xuất hiện thánh hiền nham hiểm thất đức nào như ngươi."

Chương 737: Lễ nghị chi tranh

Quen nhau hơn mười năm, Dương Đình Hòa thủy chung vẫn không thay đổi nhận thức đối với Tần Kham, thật sự là người quá cổ hủ thủ cựu, Tần Kham qua lại hơn mười năm với đồng bọn cổ hủ thủ cựu này vẫn chưa từng ghét bỏ, cũng chứng tỏ là... hắn Lười chẳng muốn so đo với người như Dương Đình Hòa, hai người hợp xưng ngạo mạn và thành kiến của Minh triều, một ngạo mạn, một thành kiến.

Chủ ý của Tần Kham làm mọi người trong thư phòng vẻ mặt thả lỏng hơn rất nhiều.

Chủ ý này có hữu hiệu hay không thì mọi người không rõ, mọi người chỉ hiểu là, Tần Kham nếu đã ra chủ ý ứng đối, chứng tỏ hắn không cam lòng nghển cổ chờ chém, hắn muốn đấu tranh, cho dù kẻ địch là hoàng đế.

Có thể đấu tranh là được rồi, thái độ này của Tần Kham là thu hoạch lớn nhất của mọi người đêm nay, cột vào chung một chiếc thuyền hơn mười năm, có thể nói là một người tổn thất thì cả bọn tổn thất, tân hoàng thu thập xong Tần Kham, kế tiếp tất nhiên là bọn họ, cho nên bất luận trên lập trường tình cảm nhiều năm hay là trên lập trường lợi ích, mọi người đều không muốn nhìn thấy Tần Kham mất đi dũng khí đấu tranh, bởi vì hắn là hạch tâm của đoàn thể quyền lực này, hạch tâm mất đi dũng khí thì tận thế của bọn họ cũng không xa.

Mấy ngày liền mang tâm tình nặng trịch, vào lúc này mọi người đều đã thoải mái.

Tần Kham nếu đấu tranh, kết quả nhất định không xấu, kết quả đấu tranh trên triều đường hơn mười nay bày ra trước mắt mọi người, chỉ cần người này muốn đấu tranh, trước nay chưa từng bại, năm đó đấu với Lưu Cẩn nhiều hiệp như vậy, chỉ ít cũng không thắng không bại.

Dương Đình Hòa thay đổi tư thế thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, Nghiêm Tung thản nhiên bắt chéo chân, cao hứng nhất không ai

hơn Trương Vĩnh, hắn là nội hoạn, từ trước mắt mà nói, hắn cách tử vong gần nhất. Nếu Tần Kham muốn đấu tranh, Trương Vĩnh cảm thấy mình như được một đôi bàn tay hữu lực giữ chặt. Hơn phân nửa là không chết được, thế là Trương Vĩnh bình thản cầm chén trà lên uống, vừa ngắm hoa văn tinh xảo trên chén, vừa tỉ mỉ đánh giá nước trà, uống xong còn chép chép miệng, gật đầu hài lòng.

Tần Kham cũng cười, ý tứ trong thì chẳng ai nhìn rõ.

Đại Minh quân thần chi tranh, tranh hơn một trăm năm. Chỉ có điều lần này, có vẻ như phương thức đấu tranh của hắn không giống lắm với tưởng tượng của mọi người.

Lúc Cả sảnh đường đang vui vẻ, luôn luôn có một tên gia hỏa già mà không chết nào đó nhảy ra giết phong cảnh.

Đỗ Hoành vuốt râu, mặt không biểu tình hừ nói: "Lão phu nhìn khí tượng của tân hoàng, mặc dù tuổi nhỏ nhưng rất thành thục, thật sự có thể nói là tâm cơ thâm trầm. Ngươi lấy lễ chế hoàng gia ra chọc ngoáy, nhất định có thể bắt bẻ được hắn à? Tân hoàng mới lên đế vị, trong triều không có người, căn cơ yếu ớt, nếu hắn thức thời chuẩn chiếu thỉnh cầu của triều thần, nguyện nhận Hoằng Trị tiên đế làm cha thì bàn tính của ngươi sẽ thất bại, thế công thủ thay đổi, liệu hắn sẽ dùng biện pháp gì đề đối phó ngươi? Tần Kham, ngươi cao hứng quá sớm rồi."

Khuôn mặt tươi cười của Tần Kham cứng lại.

Nếu không phải nể tình lão gia hỏa này này là nhạc phụ của hắn, sớm đã gọi người lôi hắn ra ngoài cắm xuống đất. Năm sau thu hoạch mang lên ăn.

Tần Kham rất muốn nói với Đỗ Hoành. Kỳ thật hoàn toàn không cần phải lo lắng, cho dù biện pháp vừa rồi không được thì hắn cũng có biện pháp khác để vây, ví dụ như đem nhạc phụ treo cổ lên xà nhà, sau đó Tần Kham thượng sớ trí sĩ vì có đại tang.

Chu Hậu Thông đăng cơ không đến ba ngày, cơn nghiện của hoàng đế vẫn chưa dứt, mông ngồi lên long ỷ còn chưa nóng thì rất nhanh đã xảy ra một chuyện khiến hắn phải ngột ngạt.

Trên tân triều hội, bách quan lâm triều, nghi trượng như rừng, uy vũ siêu phàm.

Lễ bộ thượng thư Mao Trừng ra khỏi hàng, đệ một bản tấu chương đầu tiên cho triều Gia Tĩnh, Chu Hậu Thông vẻ mặt tươi cười, nhất phái hùng tâm bừng bừng tiếp nối người trước, mở lối cho người sau mở tấu chương, mới chỉ đọc được hai dòng thì đột nhiên biến sắc, tức sùi bọt mép.

Tấu chương của Mao thượng thư chỉ có một ý tứ, nếu tân quân đã tức vị, là hoàng đế đời thứ mười hai của Đại Minh, lại là đường đệ ruột thịt của hoàng đế Chính Đức, như vậy lấy lễ chế chính thống mà luận, về lý thì nên tôn phụ thân của hoàng đế Chính Đức, cũng chính là tiên đế Hoằng Trị làm cha, dù sao ngươi là kế thừa ngôi vị hoàng đế của tiên đế Hoằng Trị và con của hắn, mà cha ruột của ngươi Hưng Hiến vương thì từ nay về sau không thể gọi hắn là phụ thân được nữa, mà nên gọi là "Hoàng thúc khảo", vị mẫu thân còn khoẻ mạnh của ngươi tất nhiên cũng không thể gọi là mẫu thân, mà nên gọi là "Hoàng thúc mẫu", Trương Thái hậu trong cung Từ Ninh mới là mẫu thân của ngươi.

Đương nhiên, về phần truy phong sinh phụ Hưng Hiến vương của ngươi, cho hắn thêm tôn hào thêm thụy hào thì đừng có hòng, nhiều lắm thì chỉ cho ngươi gia phong cho sinh phụ của ngươi là "Siêu cấp hoàng thúc khảo" mà thôi.

Tấu chương rất dài, Chu Hậu Thông đọc rất cẩn thận, càng đọc sắc mặt càng khó coi, cuối cùng khuôn mặt non nớt không khỏi xanh mét.

Hắn không thể không tức giận, là người bình thường đều sẽ tức giận, đường đường là hoàng đế mà ngay cả cha cũng không có, không chỉ không có cha, văn võ đại thần cả triều còn đổi cha cho hắn.

Bắt nạt người ta quá đáng!

Hung hăng ném tấu chương của Mao Trừng lên sàn vàng trong điện, Chu Hậu Thông vỗ mạnh vào tay vịn của long ỷ, đứng bật dậy, trong điện vang lên tiếng hét của hắn.

"Trẫm... Tuyệt không đáp ứng! Các ngươi khinh người quá đáng!"

Mao Trừng không hề sợ hãi, một bước cũng không nhường: "Bệ hạ, đây là lễ chế, lễ nhạc chi chế chính là căn bản của đất nước, quân thần bách tính cũng không thể làm trái."

Chu Hậu Thông mắt đỏ bừng lườm hắn: "Lễ chế có từng nói ngay cả cha đẻ cũng có thể sửa đi sửa lại à? Đây là lễ chế nhà ai?"

"Cương của Quân thần nặng ở cương của phụ tử, luân của quân thần nặng ở luân của phụ tử, đây là lễ chế của hoàng gia."

Chu Hậu Thông dù sao cũng chỉ là đứa bé mười hai tuổi, cái gọi là tâm cơ thành phủ thâm trầm cũng chỉ là nói một cách tương đối, lúc này bị Mao Trừng bức cho thì lập tức mắt ửng đỏ, vừa tức giận lại vừa ủy khuất, ánh mắt lập tức nhìn về phía thủ phụ Đại học sĩ Dương Đình Hòa đứng ở hàng đầu.

"Dương tiên sinh, lời nói của Mao thượng thư có hợp với lễ không?"

Dương Đình Hòa bước ra khỏi hàng, vẻ mặt bình tĩnh, ngữ khí lạnh lùng.

"Hồi bẩm bệ hạ, lời nói của Mao thượng thư rất hợp với lễ, xin bệ hạ tới Thái Miếu, truy phong thụy hào cho tiên đế Hoằng Trị, cũng hạ chiếu tôn tiên đế làm cha."

Dương Đình Hòa nói xong, văn võ đại thần cả điện đều quỳ lạy, đồng thanh nói: "Xin bệ hạ tới Thái Miếu truy phong thụy hào cho tiên hoàng, hạ chiếu tôn phụ."

Tiếng quát như Bài sơn đảo hải khiến Chu Hậu Thông kìm lòng không đậu mà lui một bước, nước mắt rốt cuộc không nén được mà tràn mi.

Lần triều hội đầu tiên triều Gia Tĩnh, Chu Hậu Thông cuối cùng cũng kiến thức được sự đáng ghét và xảo quyệt của quan nhi Đại Minh, trước kia khi còn ở vương phủ An Lục Châu thường xuyên nghe nói nghe nói vị tiền nhiệm kia bị các đại thần chọc cho phát khóc, khi đó hắn còn cười thầm, hiện tại đến phiên hắn làm hoàng đế, lại từ trong nội tâm sinh ra một loại tình hoài đồng bệnh tương

liên với vị tiền nhiệm kia, bởi vì lúc này, hắn cũng bị chọc tức tới phat skhocs, hơn nữa khóc so với người tiền nhiệm còn khó coi hơn.

Đều là hoàng đế, đều không dễ dàng gì, nếu người tiền nhiệm còn sống, thật sự nên chém đầu gà đốt giấy vàng kết bái anh em với hắn.

Chương 738: Tiền Ninh hiến lời gièm pha (1)

Hít sâu mấy hơi, Chu Hậu Thông cố gắng khắc chế suy nghĩ kéo toàn bộ đại thần cả điện ra ngoài chém thành bánh chẻo, dùng tay áo long bào lau nước mắt, nói: "Lễ nghị chi tranh không nhắc tới nữa, trẫm sẽ không đáp ứng đâu, bãi triều."

"Bệ hạ! Lễ nghị chính là nền tảng lập quốc, há có thể lờ đi không làm."

"Danh bất chính thì ngôn bất thuận, hoàng thống thống thiên gia vốn là Hoằng Trị nhất mạch, bệ hạ nếu không tôn tiên đế Hoằng Trị làm cha thì lấy cái gì ra để khiến thiên hạ sĩ tử bách tính tâm phục?"

"Bệ hạ nếu không tôn tiên đế làm cha, thì lễ nhạc hỏng hết, quân vương thất đức, thần dân ly tâm, họa không còn xa."

"..."

"Câm miệng lại cho trẫm! Bãi triều!" Chu Hậu Thông lớn tiếng quát.

Hoàng đế Đại Minh không phải là dễ làm, hậu cung mỹ nữ như mây, quốc sự vung tay mặc kệ, ngày ngày nằm ở trong hoàng cung to đùng ăn no chờ chết, tiêu dao như thần tiên.

Những cái này đều là ảo tưởng tốt đẹp của Chu Hậu Thông trước khi vào kinh, thật chứng minh ảo tưởng quả nhiên chỉ là ảo tưởng, lần triều hội đầu tiên triều Gia Tĩnh giống như tát cho hắn một cái bạt tai, triệt để đánh tỉnh hắn.

Lừa đảo! Toàn là lừa dảo! Lừa trẫm ngàn dặm xa xôi vào kinh làm hoàng đế, vừa đăng cơ đã bắt ta đổi cha.

Chu Hậu Thông ở hậu lau nước mắt ủy khuất oán hận, hắn cảm thấy tâm linh non nớt của mình bị thương tổn rất lớn.

Tâm tình vui sướng vào kinh làm hoàng đế lúc trước đã biến mất chẳng còn chút gì, Chu Hậu Thông tuổi nhỏ hiện tại chỉ cảm thấy triều đường kinh sư tràn ngập ác ý với hắn.

Triều thần đột nhiên gây khó dễ, đánh cho Chu Hậu Thông trở tay không kịp, kế hoạch làm yếu quyền lực của Tần Kham, tru trừ quyền thần bị quấy rối, Chu Hậu Thông lúc này chẳng quan tâm tới Tần Kham nữa, so sánh với trừ khử quyền thần, việc đổi cha quan trọng hơn.

Lễ chế chi nghị, nếu triều thần đã mở miệng, tuyệt đối sẽ không đầu voi đuôi chuột.

Chuyện chưa xong, cho dù Chu Hậu Thông có trốn thật xa, có giấu mình thật kỹ thì các triều thần cũng sẽ lôi hắn ra.

Sau khi kết thúc Triều hội, Chu Hậu Thông hầm hầm trở về cung Càn Thanh, các văn võ bá quan do Lễ bộ thượng thư Mao Trừng cầm đầu lại tụ tập trước cửa Thừa Thiên, mấy trăm đại thần mặt hướng về phía cửa cung quỳ gối dập đầu, khóc rống thỉnh cầu hoàng đế đổi cha, không đổi không được, không đổi thì mọi người sẽ chết cho hắn xem.

Đây là một lần thỉnh nguyện thanh thế rất lớn, quan viên trên ngũ phẩm trong kinh toàn bộ trình diện, không ai vắng họp, càng kỳ quái là, ngay cả các huân quý trước nay không nhúng tay vào chính sự cũng xuất hiện, không biết là bị người nào kích động mê hoặc.

Từ thành lâu nội cung cửa Thừa Thiên nhìn ra, đập vào mắt toàn là triều thần mặc quan bào, ai nấy quỳ gối gào khóc, các bách tính xem náo nhiệt trong thành cũng hoảng sợ, vừa thấy tình cảnh trước mắt, còn tưởng rằng tân hoàng vừa đăng cơ không cẩn thận lại băng hà, thế là quần chúng vây xem cũng quỳ xuống theo, thanh thế thỉnh nguyện càng mênh mông cuồn cuộn, tiếng khóc chấn động cửa cung.

Trong Cung Càn Thanh, Chu Hậu Thông còn chưa áp chế được phẫn nộ thì tiếng khóc ngoài cung cũng đã truyền tới, Chu Hậu Thông cả người run rẩy, khuôn mặt non nớt lập tức sung huyết đỏ bừng.

Sau nửa canh giờ, cửa cung mở ra, một hoạn quan cầm phất trần tay mang thánh chỉ xuất hiện ngoài cửa cung, tuyên đọc trung chỉ Chu Hậu Thông tự tay viết cho các đại thần, ý chỉ rất đơn giản, cũng rất không khách khí, chỉ có một ý tứ, thỉnh nguyện các đại thần may về đi, nghiêm cấm tụ tập gây mất trật tự, nếu không sẽ dùng quốc pháp để luận xử.

Ngoài cửa Thừa Thiên, các đại thần của Gia Tĩnh tân triều nhận sự xua đuổi đầu tiên, vẫn là côn bổng, vẫn là hương vị quen thuộc, côn vẫn thế, nhưng tuổi người thì khác.

Cấm vệ trong cung Như lang như hổ tay cầm côn bổng, đuổi cho các quan viên ngoài cửa cung chạy toán loạn, trong nhất thời tiếng khóc vang trời, bụi đất mờ mịt.

Chu Hậu Thông Phẫn nộ đến cực điểm lựa chọn hành động cực đoan như vậy, là vì chuyện các đại thần xin hắn đổi cha.

Cổ nhân coi hai chữ "Trung hiếu" còn nặng hơn trời, ngay cả quân thần trên kim điện triều đường trước lúc chửi nhau cũng gân cổ hét câu "Thần thường nghe thấy thánh thiên tử dùng hiếu trị thiên hạ" làm lời dạo đầu, có thể thấy được chữ "Hiếu" Trọng yếu cỡ nào, là hoàng đế tôn quý nhất thiên hạ, chuyện thứ nhất sau khi đăng cơ văn võ cả triều yêu cầu hắn không ngờ là đổi cha, Chu Hậu Thông chỉ dùng côn bổng xua đuổi đại thần, chứng tỏ hắn yêu các đại thần lắm rồi.

Lúc Các đại thần bị côn bổng đuổi cho gà bay chó sủa, trong cung Càn Thanh lại có mấy người đang quỳ. Trừ Tiền Ninh và Giang Bân gần đây rất được tân hoàng thánh sủng ra, còn có một vị đại thần thường ngày bất hiển sơn bất lộ thủy, Lễ bộ chủ sự Trương Thông.

Trương Thông rất rõ ràng không thuộc về loại người thông minh, trúng cử hơn hai mươi năm, vào kinh thi tám lần mới trúng tiến sĩ, mà trúng tiến sĩ cũng không có nghĩa là nhân sinh từ nay về sau thuận buồm xuôi gió, thành tích của hắn như vậy không vào được hàn lâm, thứ cát sĩ lại càng đừng hòng, thế là thành thành thật thật phục tùng sự phân công của tổ chức, vào Lễ bộ làm một chủ sự nho nhỏ, hiện giờ Trương Thông đã bốn mươi sáu bốn mươi bảy tuổi, con đường làm quan cơ bản là vô vọng.

Ngay khi Trương Thông đang khí phách tinh thần sa sút, lòng đầy ảm đạm thì Chính Đức đuối nước, Chu Hậu Thông đăng cơ, trong mấy tháng ngắn ngủi. Kinh sư liên tiếp biến đổi lớn khiến Trương Thông hai mắt dần dần tỏa sáng, hắn giống như nhìn thấy ánh rạng đông, ánh rạng đông đi thông tới quyền lực và phú quý.

Cho nên lúc này hắn đang quỳ gối trước mặt Chu Hậu Thông, hồn nhiên dứt bỏ cái gọi là khí tiết của quan văn, hắn chỉ cần phú quý.

Chu Hậu Thông đang nổi giận, các đại thần trên triều hội hôm nay đã chọc giận hắn, đi lên bảo tọa mà vạn người phải ngước nhìn này, hắn thậm chí chưa kịp hưởng thụ cảm giác tuyệt vời của sự vạn thừa tôn sư thì các triều thần đã cho hắn một cái gậy vào đầu.

Thứ có thể ném trong điện gần như đều bị ném hết rồi, Chu Hậu Thông cả người vẫn run rẩy.

"Bệ hạ bớt giận. Việc này không nghiêm trọng như bệ hạ nghĩ đâu." Trương Thông cuối cùng cũng nhắm chuẩn cơ hội để mở miệng.

Chu Hậu Thông cả giận nói: "Sao lại không nghiêm trọng? Đám cẩu quan đó khinh người quá đáng. Ngay cả phụ thân cũng có thể đổi, luân lý cương thường thiên hạ ở đâu?"

"Thứ thần cho thần làm càn, hiện giờ triều đường đã bị đám người Tần Kham, Dương Đình Hòa nắm giữ. Bệ hạ mới lên đế vị. Căn cơ bạc nhược. Luận về uy vọng trong triều, tất nhiên không bằng hai người Tần, Dương. Cho nên bọn họ mới có thể ở triều đường chỉ hươu bảo ngựa, biến đen thành trắng, cái gọi là nhận tiên đế Hoằng Trị làm cha cũng là trò cười mà đảng của họ nghĩ ra, trong lễ chế căn bản không đứng được chân, nực cười là văn võ cả triều không ngờ lại trăm miệng một lời hùa theo."

Chu Hậu Thông thở dài: "Trẫm làm sao không biết là như vậy, nhưng văn võ cả triều bức tới, trẫm có biện pháp nào ứng đối đây?"

Trương Thông cười nói: "Bệ hạ chớ lo, kỳ thật bệ hạ hoàn toàn có thể phớt lờ không để ý, thiên hạ chung quy vẫn là thiên hạ của Chu gia, bệ hạ chỉ cần hạ trung chỉ, truy phong Hưng Hiến vương

làm hoàng đệ, cộng với thụy hào, triều thần cho dù bất mãn, nhưng cũng đành bất lực thôi."

Chu Hậu Thông do dự nói: "Cách này.... có được không? Nếu nội các và thông chính ti phong hoàn thánh chỉ, trẫm chẳng phải là mất hết mặt mũi à?"

Tiền Ninh lúc này nói xen vào: "Bệ hạ lo quá rồi, lời nói của Trương đại nhân rất có lý, hoàng đế trung chỉ bình thường mà nói thì không thể bị triều thần phong hoàn, cho dù Dương Đình Hòa phong hoàn thì bệ hạ vẫn có thể trước lúc phong hoàn làm trước chút chuyện, di dời sự chú ý của triều thần."

"Làm chuyện gì?"

Khuôn mặt gầy yếu của Tiền Ninh dần dần hiện lên vẻ âm trầm, mí mắt cụp xuống, nhẹ nhàng nói: "Bệ hạ đăng cơ mấy ngày nay, tin rằng đã nhìn ra uy vọng của hai người Tần Kham, Dương Đình Hòa ở trong triều hưng thịnh cỡ nào, bệ hạ mới lên ngôi, chính là lúc đại triển khát vọng, thần quyền quá lớn chung quy vẫn không phải là chuyện tốt, người nên chết thì phải giết."

"Mười năm trước, Ninh Quốc Công Tần Kham dùng hết cơ mưu, phí tâm tận lực, cuối cùng thi hành chuyện mở cấm biển, nhưng mà mười năm nay, hải cương Đại Minh nhiều lần không yên, giặc Oa hải tặc liên tiếp tập kích quấy rối thương đội, vốn hải vận thu lợi rất lớn, vi phạm tổ chế mở cấm biển cũng đáng, nhưng hai năm nay quốc khố thu nhập ít dần, lợi từ hải vận toàn bộ bị Tần Kham giữ lại, dùng để phát triển thủy sư, chế tạo chiến thuyền, nói cái gì là dùng cho 'Đại hàng hải', nhưng hành động này không khác gì làm tăng oai vọng cho một mình Tần Kham, lại khiến bệ hạ phải gánh trên lưng tiếng xấu thiên cổ là cực kì hiếu chiến, cân nhắc lợi hại, cấm biển... Tựa hồ không cần phải mở nữa, bệ hạ sao không phái ra giám sát ngự sử tới Thiên Tân, Tuyền Châu, Ninh Ba, Phúc Châu tứ đại thủy sư, tuần tra ra vào quân lương và đủ thiếu binh lính thủy sư, kiểm tra sổ sách của cảng đông Thiên Tân, tóm lại... Cho dù rất nhiều thủy sư không có tật xấu, nhưng tin rằng các ngự sử đại nhân nhất định có thể tìm ra lỗi, ngự sử xuất kinh, Tần Dương hai người còn có thể ngồi yên được không? Khi đó ai còn để ý tới việc nhỏ như bệ hạ truy phong Hưng Hiến vương?"

Chương 738: Tiền Ninh hiến lời gièm pha (2)

Chu Hậu Thông càng nghe mắt càng sáng lên, sắc mặt dần dần từ phẫn nộ biến thành hưng phấn, cười ha ha nói: "Tiền Ninh, không nhìn ra một võ quan như ngươi lại thông hiểu việc triều tranh như vậy, trẫm trước kia coi thường ngươi rồi."

"Nguyện máu chảy đầu rơi vì bệ hạ."

"Chỉ có điều, trẫm vừa lên ngôi đã mượn cấm biển để khai đao, dụng ý không khỏi quá rõ ràng... Trẫm sợ quân thần sẽ càng xa cách."

Tiền Ninh cười nói: "Trước khi lấy chuyện mở cấm biển để khai đao, bệ hạ ngại gì mà không lót đệm trước."

"Lót đệm thế nào?"

"Thần nhậm chức ở Cẩm Y vệ hơn mười năm, những chuyện mấy năm nay Tần Kham làm, ít nhiều cũng được nghe nói..."

Tâm huyết để làm đất nước giàu mạnh hao phí mười mấy năm, gây họa cho nước lại thường thường ở trong một lời nói

Lúc văn võ Cả triều vẫn đang khóc tập thể về chuyện xin hoàng đế đổi cha, năm giám sát ngự sử lại đưa một đạo tấu chương hạch tội vào nội các, tấu Tần Kham Tần Kham không ngờ hơn hai mươi tội, bao gồm cả những chuyện như vào năm Chính Đức đầu tiên Tần Kham điều động dũng sĩ doanh huyết tẩy Đông Hán hơn hai ngàn người, tham ô lương hướng của Cẩm Y vệ, mưu hại tàn sát trung lương, ghê người nhất là, chuyện Phách Châu tạo phản bí ẩn nhất cũng bị lôi ra, nói là Tần Kham có quan hệ không rõ ràng với nữ phản tặc Phách Châu Đường Tử Hòa, Đường Tử Hòa đào thoát trong ba lượt bị triều đình bao vây tiễu trừ, là do Tần Kham cố ý thả.

Một viên đá làm nổi sóng lớn. Các Triều thần quả nhiên bỏ chuyện

Chu Hậu Thông đổi cha sang một bên, triều đường nghị luận sôi nổi, hoặc kinh hoặc nghi, ánh mắt đồng thời nhìn về phía Ninh Quốc Công Tần Kham những ngày gần đây rất trầm mặc ít lời.

Năm ngự sử hạch tội bị Chu Hậu Thông phủ quyết, Chu Hậu Thông thậm chí bày ra bộ dạng phẫn nộ, ngữ khí nghiêm khắc răn dạy các ngự sử là ác ý mưu hại, ly gián quân thần tân triều, cũng bãi miễn một ngự sử đi đầu hạch tội.

Các Ngự sử tính tình như thiếu niên lang thời kỳ thanh xuân mới phát dục, có một loại tâm lý nghịch phản, càng không cho nói thì Bọn họ càng nói hăng say.

Ngày hôm sau, trên Triều đường mùi thuốc súng càng nồng đậm, hơn mười ngự sử đồng thời thượng sớ hạch tội Tần Kham, lần này Chu Hậu Thông không bãi miễn bất kỳ ai, lại vẫn hung hăng răn dạy đám ngự sử này. Lọt vào mắt người ngoài. Tân hoàng đối với Tần Kham vẫn quyến cực dày. Nhưng các đại thần đã trải qua nhiều năm sóng gió trên triều đường, tất nhiên sẽ không bị biểu tượng mê hoặc.

Tất cả mọi người chú ý tới một chi tiết, tấu chương hạch tội ngày thứ hai Chu Hậu Thông không trả lại. Mà lệnh cho tiểu hoạn quan giữ lấy, phong tồn trong ti lễ giám.

"Lưu lại không phát", hành động này thật sự là ý vị thâm trường.

Phủ Ninh Quốc Công.

Tần Kham liên tiếp ba ngày không vào triều, nhưng chuyện trong triều lại nắm rất rõ.

Không khí trong phủ có chút trầm thấp, quản gia nha hoàn và tạp dịch trong phủ tựa hồ cũng nghe nói lão gia đang bị ngôn quan hạch tội, cho dù những năm gần đây lão gia bị tố vô số lần, nhưng hiển nhiên lần này thì khác, trên mặt lão gia và các phu nhân đã rất nhiều ngày rồi chưa thấy một nụ cười.

"Công gia, ngài nói gì đi, cứ để mặc như vậy, Công gia chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ bị tính kế..." Đinh Thuận tận tình khuyên bảo.

Mấy ngày nay không khí trong triều càng lúc càng không thích

hợp, Đinh Thuận dần dần đứng ngồi không yên, sáng sớm đã vào phủ Quốc Công.

" Vinh nhục Cá nhân có đáng là gì?" Vẻ mặt Tần Kham rất bình tĩnh, hiển nhiên hai ngày nay bị hạch tội hắn vẫn không lo, tâm tư của hắn không đặt trên chuyện này.

Đinh Thuận vẻ mặt đau khổ nói: "Giờ đã không còn là chuyện vinh nhục cá nhân nữa rồi, hai ngày nay tân hoàng đế còn làm bộ làm tịch bác bỏ, qua hai ngày nữa, thanh thế hạch tội Công gia càng lúc càng lớn, hỏa hậu càng lúc càng nặng, tân hoàng chỉ sợ cũng sẽ biết thời biết thế, miễn chức bãi tước Công gia, Công gia nếu không có tước không có chức, tân hoàng bước tiếp theo sẽ là kề đao lên cổ ngài."

Đinh Thuận nói rất nghiêm trọng, Tần Kham lại mỉm cười, vào lúc thế này hắn không ngờ vẫn có thể cười được, thật sự là một nhân tài, ngay cả hắn cũng không nhịn được mà bội phục mình.

"Một đứa trẻ mười hai tuổi.. Ta thật sự coi thường hắn rồi, tuổi còn nhỏ, tâm tư sao lớn vậy? Làm việc còn ổn thỏa hơn cả những lão hồ li kinh lịch mấy chục năm sóng gió, dựa thế rồi cuối cùng đắc thế, di dời tầm mắt của các đại thần, lại thuận tay bức cho ta chân tay luống cuống, chậc chậc..."

Kham tán thưởng mấy tiếng, vẻ mặt vẫn không thấy bất kỳ vẻ buồn vui gì, Đinh Thuận nhìn cả nửa ngày cũng nhìn không ra tâm tư của hắn.

"Công gia ngài đừng khen hắn nữa, mau nghĩ biện pháp đi, còn khen hắn nữa thì thật sự là bức chúng ta tới tuyệt lộ đó." Đinh Thuận gấp đến độ giậm chân bình bịch.

Tần Kham liếc hắn một cái: "Gấp cái gì? Lúc này phải trầm khí, ai loạn trước là người đó thua, ngươi nghĩ cẩn thận đi, ngôn quan tố ta nhiều tội trạng như vậy, nhưng có cái nào có chứng cứ rõ ràng không? Trái phải đều là các ngôn quan nghe phong phanh tấu sự, mưu hại lung tung mà thôi, ta nếu không thừa nhận, ai có thể làm gì được ta?"

"Nhưng... Hắn là hoàng đế, hoàng đế nếu muốn trị ngài thì còn cần

chứng cớ à?"

"Không sao, ta có đường lui."

Hai người đang nói chuyện, tiền đường vội vàng có một đạo nhân ảnh đi tới, là tâm phúc Lý Nhị của Tần Kham.

Lý Nhị vẻ mặt rất lo lắng, bước vào tiền đường quỳ một gối thi lễ với Tần Kham, sau đó dồn dập nói: "Công gia, không ổn rồi."

"Sao thế?"

"Thuộc hạ vừa có được tin tức, bốn gã giám sát ngự sử phụng chỉ rời kinh, chia nhau tới bốn nơi Thiên Tân, Tuyền Châu, Ninh Ba, Phúc Châu."

Vẻ mặt vốn thản nhiên bình tĩnh của Tần Kham trong nháy mắt trở nên xanh mét, đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, thất thanh nói: "Hắn muốn động tới thủy sư à?"

Lý Nhị chua chát nói: "Há chỉ là động tới thủy sư, hắn còn muốn khôi phục tổ chế thời Hồng Vũ, bãi bỏ hải vận, cấm biển trở lại, ngự sử xuất kinh chỉ là lót đệm, đợi các ngự sử hồi kinh rồi hạch tội tới nội các, thanh thế hỏa hậu sẽ tới."

Tiền đường là một mảng yên tĩnh, Tần Kham mím môi cắn răng, trán nổi gân xanh, một lúc sau vẻ mặt lại âm trầm lạnh lùng.

Đinh Thuận Lý Nhị thấy bộ dạng này của Tần Kham, sợ tới mức cúi đầu không dám lên tiếng.

Thật lâu sau, Tần Kham cuối cùng phá vỡ trầm mặc, ngữ khí vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng khả Đinh Thuận và Lý Nhị lại nghe ra sát khí ngập trời sự trong bình tĩnh này.

"Đối phó ta, ta có thể lui, nhưng nếu muốn phế sách lược cường quốc của ta, ta... Không thể nhịn được nữa."

Đinh Thuận Lý Nhị nhìn nhau một cái, tiếp theo vẻ mặt rúng động, đồng loạt khom người: "Công gia anh minh."

"Đinh Thuận, đại quân Liêu Đông của Diệp Cận Tuyền đến đâu

rồi."

"năm ngày trước đã khởi hành từ Cư Dung quan, một hai ngày sau là tới bắc giao kinh sư."

Phái người tới chỗ Diệp Cận Tuyền, bảo hắn bí mật vào kinh thành, ta muốn hẹn gặp hắn, nhớ kỹ, đừng để lộ tiếng gió."

Trong mắt Đinh Thuận thoáng hiện vẻ hưng phấn, ôm quyền thật mạnh: "Vâng."

Biệt viện thành đông Kinh sư.

Đường Tử Hòa ngồi ở tiền đường, vẻ mặt và cách ăn mặc đều rất đoan trang, dung mạo tuyệt sắc lộ ra khí tức trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lý Nhị cúi đầu ngồi ở nội đường, thân hình xoay trái xoay phải như đứng trên đống lửa, vẻ mặt mang theo mấy phần không cam lòng.

Đường Tử Hòa lại rất cao hứng, cho dù năm đó nghĩa quân càn quét ba tỉnh nàng ta cũng chưa từng cao hứng như vậy.

"Tần Công Gia quả thực muốn hẹn gặp Diệp Cận Tuyền à?"

Lý Nhị thở dài, nói: "Hồi bẩm Tứ phu nhân, đúng là như vậy."

Đường Tử Hòa vỗ tay thật mạnh, cười nói: "Gió đông tới rồi."

Khóe miệng cong lên,, Đường Tử Hòa lẩm bẩm nói: "Người khác sắp kề đao lên cổ ngươi rồi mà ngươi còn do dự trù trừ, nhưng chạm vào tâm huyết nhiều năm của ngươi thì ngươi liề phát điện, ngươi.. quả nhiên vẫn có vẩy ngược."

Lý Nhị khó xử ngẩng đầu nhìn nàng một cái, rất nhanh lại cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: "Tứ phu nhân, thứ cho thuộc hạ lắm miệng, ngài vốn là người bên cạnh Tần Công Gia, có một số việc ngài tự mình hỏi Công gia cũng được mà, việc gì cứ phải bắt thuộc hạ... Mật báo với ngài, thuộc hạ làm như vậy, luôn cảm thấy có lỗi với Công gia, giống như là phản đồ vậy."

Đường Tử Hòa cười tủm tỉm liếc hắn một cái, nói: "Công gia Nhà ngươi không thích phụ nữ tham gia vào chính sự, đặc biệt là không thích ta nhúng tay vào chuyện triều đường, về phần nguyên nhân, chắc ngươi cũng minh bạch, hắn đó, sợ ta lật tung trời rồi không dễ thu dọn. Cho nên ta không thể hỏi hắn, đành phải tìm tâm phúc thân tín nhiều năm của hắn là ngươi để hỏi thôi."

"Thuộc hạ luôn cảm thấy như vậy không tốt, cô phụ Công gia..."

"Lý Nhị, chắc ngươi đã biết tân hoàng muốn đối phó với Tần Công Gia, tổ vỡ thì trứng có còn không? Tần Công Gia nếu ngã xuống, đám tâm phúc nhiều năm như các ngươi sẽ sinh tồn thế nào, không cần ta phải nhiều lời chứ? Ta mấy ngày nay làm ra rất nhiều an bài bố trí, chẳng những là để bảo toàn cả nhà Tần Công Gia được bình an, cũng là bảo đảm cho cả nhà đám thuộc hạ các ngươi được bình an, Lý Nhị, ta hỏi ngươi, ta làm sai à?"

Lý Nhị nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Tứ phu nhân làm đúng."

"nếu đúng thì sao bảo là cô phụ? Chỉ cần là tốt với Công gia, cho dù giấu diếm nhất thời cũng là trung thành và tận tâm, ta không tin Công gia tương lai sẽ trách cứ ngươi."

Chương 739: Biên quân vào kinh

Hai ngày sau, biên quân Liêu Đông đô ti Liêu Đông đô ti vào kinh đô, đóng quân bắc giao ngoài thành kinh sư, đoàn doanh vốn đóng ở bắc giao phụng mệnh triệt phòng, nhường lại đại doanh bắc giao cho biên quân Liêu Đông.

Bắc giao đại doanh tinh kỳ phấp phới, năm vạn biên quân ùn ùn vào doanh, dẫn tới vô số bách tính kinh sư ra khỏi thành quan khán, so sánh với tướng sĩ đoàn doanh áo giáp ngăn nắp, áo giáo biên quân mang cũ nát hơn nhiều, thậm chí có áo giáp bên trên còn lấp lánh quang mang màu đỏ sậm, sĩ tử và bách tính hơi có kiến thức thấy thế thầm kinh hãi, bọn họ biết, màu đỏ sậm trên áo giáp đó là máu, máu sau khi đã khô, không phải là của kẻ địch thì là của mình.

Đây là một đội quân bách chiến dư sinh chân chỉnh, từ trong ra ngoài đều tỏa ra khí chất dũng mãnh, trong đội ngũ thỉnh thoảng nhìn thấy có sĩ tốt thương tàn người thì mất tai, người thì thiếu mắt, càng khiến các bách tính kính sợ, cũng tăng thêm rất nhiều sát khí cho đội quân biên cương này.

Mỗi người đều minh bạch, những tướng sĩ dũng mãnh thương tàn này chính là phải chém giết đẫm máu cho sự bình an của bách tính và xã tắc Đại Minh, mỗi một vết thương trên người bọn họ, mỗi một khí tức trên người họ đều lưu lại để bảo hộ cho con dân Đại Minh. Nhìn đại quân sát khí tất lộ này, sĩ tử và bách tính vây xem ngoài cửa doanh từ trong đáy lòng cảm thấy an toàn.

Một quốc gia hơn trăm năm luôn sống trong ám ảnh chiến tranh, các con dân của nó hiểu rất rõ ý nghĩa của một đội quân uy vũ đối với quốc gia này.

Ngoài cửa đại doanh Bắc giao, không biết vị sĩ tử nào đi đầu, bỗng nhiên mở miệng lớn tiếng khen một câu "Biên quân Liêu Đông. Tráng tai!"

Tiếp theo tất cả sĩ tử bách tính đang vây xem tất cả đều sôi trào, mọi người đứng hai bên đường đều cúi người hành lễ với đội ngũ biên quân Liêu Đông.

Đội ngũ vẫn bước chân vững vàng chỉnh tề tiến về phía trước, chỉ là mắt của các tướng sĩ hơi ửng đỏ, lưng cũng ưỡn thẳng hơn, ở nơi bắc hàn chém giết đẫm máu nhiều năm. Lúc này, bọn họ cuối cùng cũng phát hiện mình không cô đơn.

Phía trước Đại quân, Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền mặc khôi giáp mặt đầy bụi đất phong sương ngồi trên lưng ngựa, sắc mặt giống một khối đá thô bị gió lạnh thổi nhiều năm, chỉ có khi nhìn sĩ tử bách tính hai bên đường hành lễ phát ra từ nội tâm, ánh mắt hắn mới lộ ra một tia ấm áp.

Gió thu đang thổi, lá rụng bị gió cuốn bay đầy trời, Diệp Cận Tuyền ngửa đầu nhìn bầu trời ảm đạm, thở hắt ra một hơi.

Biên quân Liêu Đông đã tiếp nhận phòng vệ kinh đô, Tần Kham, ngươi sẽ có phản ứng gì?

Biên quân đóng quân ở kinh đô, Chu Hậu Thông vừa lên đế vị cảm thấy bất an, ngay đêm triệu tập nội các và lục bộ thượng thư tới thương nghị.

Vị trí Hoàng đế còn chưa ngồi vững, quyền thần trong triều còn chưa trừ bỏ, căn cơ của mình lại bạc nhược gió thổi qua là đổ, vào thời kì mấu chốt mẫn cảm như vậy, biên quân Liêu Đông lại vào kinh.

Việc này thật sự là không thể trách ai được, dù sao đây là cũng là kết quả sau khi nội các và các quần thần đình nghị trước khi Chu Hậu Thông đăng cơ, lúc ấy Chính Đức mất tích, nước mất quân chủ, phiên vương các nơi rục rịch, điều biên quân tăng phòng kinh sư cũng là việc nên làm.

Nhưng hiện giờ Chu Hậu Thông đã đăng cơ, đang từng bước tiếp nhận đại quyền triều chính. Lúc này biên quân tới lại không hợp thời, dù sao tiểu Chu và tướng sĩ biên quân vẫn chưa quen nhau, hơn nữa hắn cũng không muốn quen với các tướng sĩ, mọi người cứ bảo trì khoảng cách thì tốt hơn, cách càng xa thì càng thấy an

toàn, ở ngay dưới mí mắt, trẫm hàng ngày sống cũng khó.

Đáng tiếc cái nhìn của các Đại học sĩ nội các không như Chu Hậu Thông.

Dương Đình Hòa kiên quyết phản đối dời biên quân khỏi kinh sư, thứ nhất đại quân vất vả đường xa, vừa tới kinh sư thì người kiệt sức, ngựa hết hơi, nếu lại điều các tướng sĩ thì sẽ tâm sinh bất mãn, sợ sẽ tạo phản, thứ hai mặc dù tân hoàng lên ngôi, nhưng phiên vương các nơi Đại Minh cũng không phục, trong các đất phong ngoài mặt thì gió êm sóng lặng,, kì thực sóng ngầm dũng động, có biên quân Liêu Đông thủ vệ kinh đô, ít nhất có thể đảm bảo kinh sư được bình an nhất thời.

Nói đến lý do, Dương Đình Hòa đổi đề tài, lại nsoi về lễ nghị chi tranh, thúc giục Chu Hậu Thông mau chóng đổi cha, nhưng ý tứ biểu lộ rất hàm súc, các phiên vương có thừa nhận tân hoàng đế hay không, phải xem ngươi lựa chọn thế nào, mau chóng nhận tiên đế Hoằng Trị làm cha có lẽ có thể khiến cho các phiên vương câm miệng.

Lời nói của Dương Đình Hòa không nghi ngờ gì nữa làm Chu Hậu Thông nổi trận lôi đình, quân thần tan rã trong không vui, chuyện điều biên quân Liêu Đông không giải quyết được gì.

Vào lúc cầm đèn, sĩ tốt thủ vệ cửa An Định kinh sư lười biếng chuẩn bị đóng cửa thành thì ngoài cửa thành một đôi bàn tay hữu lực bỗng nhiên giữ cửa thành đang đóng lại, chủ nhân của hai tay này lực rất lớn, cửa thành hợp sức của bốn người mới có thể đóng lại lại bị đôi bàn tay to này giữ chặt, không thể động đậy.

"Đợi đã. Chúng ta muốn vào thành."

Sĩ tốt Thủ vệ giận dữ, đang định mở miệng quát mắng, ngẩng đầu nhìn thì thấy một chiếc nha bài băng ngày voi từ ngoài cửa thò vào.

"Cẩm y thân quân, trấn phủ sứ, Đinh."

Sĩ tốt ngây ra một lúc, tiếp theo vẻ mặt lập tức trở nên kính sợ dị thường, lập tức mở cửa thành ra thì thấy hơn mười đại hán mặc

áo đen ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt đạm mạc nhìn cửa thành, mà người vừa đưa nha bài thì lại rất ân cần đón mọi người vào trong thành.

Trong Bắc trấn phủ ti, Tần Kham và Diệp Cận Tuyền ly biệt nhiều năm cuối cùng cũng gặp lại.

Mười năm qua, hai người trời nam đất bắc, lại thủy chung tín nhiệm nhau, kinh sư phàm là hỏa khí mới được nghiên cứu chế tạo, Tần Kham ngay lập tức sẽ nghĩ biện pháp đề Binh bộ lượng sản, nhóm đầu tiên sẽ vận tới Liêu Đông để trang bị cho biên quân, trong triều phàm là có người hạch tội gây bất lợi cho Diệp Cận Tuyền, Tần Kham luôn sẽ nghĩ biện pháp đàn áp, mùa đông năm Chính Đức thứ mười một, giám quân ngự sử Liêu Đông đô ti Liêu Đông đô ti Thạch Đình Nghi mật sớ hạch tội Tổng đốc Diệp Cận Tuyền bài trừ dị kỷ, sắp xếp thân tín vào trong quân, sau khi tác chiến với bộ lạc Thát Đát thậm chí ngầm đồng ý cho tướng sĩ dưới trướng giết tù binh, tổng cộng hơn mười tội danh, tấu chương tới kinh sư, chư thần triều đường bất an, đều thượng sớ thỉnh cầu bỏ cũ thay mới Tổng đốc Liêu Đông, bắt Diệp Cận Tuyền về tra hỏi, việc này Tần Kham mất rất nhiều thời gian, thậm chí vì chuyện này mà hai gã cấp sự trung đi đầu phải vào chiếu ngục, thêu dệt tội danh rồi lưu đày biếm trích mới bình ổn được.

Biên quân Liêu Đông hiện giờ tác chiến với Thát Đát phía bắc dần dần đã xoay chuyển chiến cuộc bại nhiều thắng ít, Diệp Cận Tuyền trị quân có phương pháp là nguyên nhân, mà Tần Kham đang ở kinh sư lặng lẽ hộ giá hộ tống cho Liêu Đông cũng không phải không có công.

Hai người gặp nhau, vẻ mặt thậm chí không hề có một tia kích động.

"Vì nước trấn thủ biên cương nhiều năm, sư thúc chịu khổ rồi." Tần Kham thi lễ.

"Để bảo bề giang sơn bấp bênh này, Tần Công Gia chịu khổ rồi." Diệp Cận Tuyền mặc giáp ôm quyền đáp lễ.

Hai người đồng thời đứng dậy, nắm tay nhau ngửa mặt lên trời cười to.

Năm ngày sau, khoái mã truyền đến mật báo của giám sát ngự sử Thiên Tân Phương Tuân. Mật báo bỏ qua nội các, Trực tiếp trình vào hoàng cung.

Triều hội hôm sau, thanh âm bất lợi cho Tần Kham trong kim điện càng lúc càng hỗn loạn. Theo mật báo của Phương Tuân, vấn đề Thiên Tân rất nghiêm trọng, "Thiên Tân thị bạc ti từ thái giám ti lễ giám phái tới, Thiên Tân từ tri phủ, Đô Chỉ Huy Sứ ti, thị bạc ti, Cẩm Y vệ Thiên hộ sở, Đông Hán chưởng ban, từ trên xuống dưới đều thông đồng với nhau, gần như là đồng khí liên chi, thần phụng chỉ kiểm tra thực hư trướng mục cảng đông, sự thiếu đủ của Thủy sư thì gặp rất nhiều cản trở, quân dân trên dưới Thiên Tân chỉ biết họ Tần, chứ không hề biết tới triều đình."

Sự chỉ trích trong Bản tấu chương này có thể nói là cực kỳ nghiêm trọng, cơ hồ chẳng khác nào chỉ vào mũi Tần Kham nói hắn tạo phản. Trong Triều đường thanh âm hạch tội Tần Kham tất nhiên ngày một to hơn, mà vẻ mặt hiền lành thân thiết Chu Hậu Thông cố gắng bày ra với Tần Kham cũng dần dần có biến hóa.

"Chiếu lệnh Cẩm Y vệ Bắc trấn phủ ti chỉ huy đồng tri Tiền Ninh rời kinh tới Thiên Tân điều tra những việc bất hợp pháp."

Đây là chiếu dụ của Chu Hậu Thông, sát khí trong chiếu dụ rất rõ ràng.

Tiền Ninh mang đầy sát khí ngực đút thánh chỉ rời kinh, Binh bộ thượng thư Nghiêm Tung lại ở trong kim điện chuyển thủ thành công, quỳ xuống đất thỉnh cầu luận lại về lễ nghị.

Đề nghị này lập tức dẫn tới sự cộng hưởng của văn võ bá quan trong điện.

Việc Lễ nghi này trước mắt là cái gai trong lòng bách quan, làm việc gì đầu tiên cũng phải chỉnh danh, huống chi đường đường là thiên tử tôn sư, Chu Hậu Thông nếu không nhận Hoằng Trị làm cha, thì không thuộc Hoằng Trị nhất mạch, "anh chết em thay" trong tư tưởng nho gia chính thống, điều kiện tiên quyết là hai huynh đệ phải cùng cha, nếu không thể đổi cha, như vậy thân phận của Chu Hậu Thông có khác gì nhi tử của Vương thúc thúc cách vách ngoài hoàng cung? Ngôi vị hoàng đế vì sao phải trao cho

ngươi?

Lời nói của Nghiêm Tung khiến vẻ mặt của Chu Hậu Thông lập tức trở nên âm trầm, ngồi trên long ỷ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, không đợi không nghĩ xem nên ứng đối như thế nào, đại thần khác đã tốp năm tốp ba ra khỏi hàng, trăm miệng một lời thỉnh cầu thiên tử đổi sang nhận Hoằng Trị làm cha, cũng dùng danh nghĩa con nối dòng gia phong thụy hào cho Hoằng Trị.

Chu Hậu Thông cuối cùng cũng nổi giận, hắn dù sao cũng chỉ có mười hai tuổi, tâm trí lòng dạ của yêu nghiệt tới mấy thì chung quy lịch duyệt vẫn quá ít, văn võ cả triều đều là lão hồ li lăn lộn trong triều mấy chục năm, Chu Hậu Thông làm sao mà đấu được.

Trên Triều hội, quân thần hai phương không ngoài dự kiến lại cãi nhau.

Chu Hậu Thông và Tần Kham đều đang mượn thế, đối công thủ với nhau, quân thần hai người cứ như vậy ngươi tới ta đi.

Triều hội kết thúc với việc Chu Hậu Thông hầm hầm phất tay áo bỏ đi, nhưng mà, đây chỉ là kết thúc trong suy nghĩ của cá nhân Chu Hậu Thông.

Hoạn quan Trực nhật gân cổ hô "Bách quan bãi triều" rồi vội vàng đi theo Chu Hậu Thông quay về điện Cẩn Thân thay quần áo, nhưng văn võ bá quan trong điện thì lại không nhúc nhích.

Lễ nghi chi tranh, là lễ chế nho gia đã định, là nguyên tắc c triều thần, nguyên tắc th không thể phá, danh bất chính thì ngôn bất thuận, đế hoàng đế không nguyện đổi nhận phụ thân đăng cơ thì có ý nghĩa gì? Giang sơn vốn thuộc về Hoằng Trị nhất mạch chẳng phải là từ nay về sau chắp tay nhường cho người ngoài à? Giang sơn đang tốt đẹp, không phải lo nội ưu cũng không lo ngoại xâm, lại mạc danh kỳ diệu tặng giang sơn cho chi thứ, đám đại thần bọn họ từ nay về sau sẽ để lại tiếng xấu gì trong sách sử?

Các đại thần Trong điện trầm mặc không nói, không động, mưa rền gió dữ đáng sợ trong sự yên tĩnh đang từ từ thành hình.

"Lễ chế của Khổng Tử, thiên hạ mới yên, lễ nhạc truyền cả ngàn

năm, thánh thiên tử há có thể phớt lờ? Nghiêm mỗ bất tài, nguyện dùng tử gián, trong đại điện yên ắng, Nghiêm Tung cắn răng hét lên một tiếng tuyên truyền giác ngộ.

Ngay sau đó, một người trông không bắt mắt, nhưng lai lịch lại rất lớn đứng ra khỏi hàng, người này là Dương Thận.

Nói hắn không bắt mắt là vì chức quan của hắn, thông chính ti tả tham nghị, quan văn tứ phẩm nho nhỏ, nói hắn lai lịch rất lớn, là vì thân phận của hắn rất bắt mắt, vừa là con trai của Dương Đình Hòa, thủ phụ Đại học sĩ đương triều, vừa là Trạng Nguyên công năm Chính Đức thứ sáu, lại là ân sư thụ nghiệp của tiểu công gia Tần Khang, trưởng tử của Ninh Quốc Công Tần Kham.

Lúc Nghiêm Tung vung tay hô to, Dương Thận là người đầu tiên đứng dậy, hô lên một câu danh ngôn phấn chấn lòng người, vang dội thiên cổ.

"Ta đi cùng nghiêm thượng thư! Quốc gia nuôi sĩ một trăm năm mươi năm, trượng tiết tử nghĩa, chỉnh tại hôm nay."

Chương 740: Quy gián cửa cung

"Trượng tiết tử nghĩa, chỉnh tại hôm nay!"

Lời nói của Dương Thận đã cổ vũ lòng người văn võ cả triều.

Hắn nói ra tiếng lòng của mọi người, quan văn Đại Minh đạo đức bại hoại cũng được, mua danh chuộc tiếng cũng được, tham ô thành phong trào cũng được, chung quy vẫn có cái đáng khen, cũng là điểm sáng quý giá nhất trong lịch sử hơn hai ngàn năm của Trung Quốc, quy kết lại thì rất đơn giản, là "trượng tiết tử nghĩa mà thôi".

Quan văn không sợ đau không sợ chết, đôi khi đề mua thanh danh "Không sợ quyền quý", thậm chí thích nhảy múa trên mũi đao, chủ động trêu chọc hoàng đế, chỉ có thiếu mỗi nước quỳ xuống đất cầu hắn thưởng cho mình một chút đình trượng đề về có cái khoe, ai chưa ăn đình trượng thì là không xứng chức, loại cách làm này đương nhiên rất đê tiện, nhưng mặt khác, cũng có thể nhìn ra được quan văn Đại Minh không sợ đòn sợ chết thế nào, người như vậy mà không xé cờ tạo phản thì đúng là phỉ phạm nhân tài.

Tiếng quát của Dương Thận giống như đốt cháy lửa giận dồn nén từ lâu trong lòng các triều thần, sự yên tĩnh trong kim điện nháy mắt bị phá vỡ, tình cảm quần chúng lập tức sôi trào.

"Tới Thừa Thiên môn quỳ gián, bệ hạ không chịu đáp ứng thì chúng ta đập đầu vào cửa cung mà chết."

" Cùng đi."

" Cùng đi."

Hơn bốn trăm văn võ đại thần ra khỏi kim điện, chậm rãi tới cửa Thừa Thiên.

Cung Càn Thanh.

" Bệ hạ, đại sự không ổn rồi! Văn võ bá quan lại tụ tập ở Thừa Thiên môn quỳ gián, xin bệ hạ... Đáp ứng việc lễ nghị." Tiểu hoạn quan kích động quỳ gối ngoài cửa đại điện, ngữ khí rất dồn dập.

Vừa tan triều, Chu Hậu Thông đầy một bụng lửa giận không không có chỗ phát tiết nghe vậy thì ngẩn ra, cả giận nói: "Lại tới nữa! Đám đại thần này cứ phải bức chết trẫm à? Trừ vừa khóc vừa gào ra thì bọn họ còn có thể làm gì? Kệ họ! Bọn họ muốn quỳ tới khi nào thì kệ!"

Tiểu hoạn quan vẻ mặt đau khổ nói: "Bệ hạ, lần này chỉ sợ không thể để mặc được."

"Thế là sao?"

" Lúc này ngoài cửa Thừa Thiên có hơn bốn trăm vị đại thần đang quỳ, nửa canh giờ trước đã có bốn vị đại thần đập đầu vào cửa cung, đập tới khi máu tươi đầm đìa mới ngất đi, được người ta đỡ đi rồi, rồi lại có bốn vị tiếp tục dùng đầu đập cửa, nhìn tư thế của bọn họ. Đây là muốn tử gián."

Chu Hậu Thông cả người run lên, trong mắt bất giác lộ ra vẻ kích động.

Hắn có thể không quan tâm tới ý kiến của các đại thần, có thể kiền cương độc đoán khư khư cố chấp, bởi vì đây là thiên phú quân quyền, đương nhiên, nhưng hắn không thể ngồi nhìn các đại thần từng bước từng bước xếp hàng đập đầu chết trước cửa cung, việc này tương lai nếu lan truyền thiên hạ. Các đại thần sẽ giương cao thanh, lọt vào sử sách, nhưng mặt khác, thanh danh của hoàng đế Gia Tĩnh hắn ở đâu? Thiên hạ ai sẽ không mắng hắn là hoàng đế ngu ngốc tàn bạo? Vị trí Hoàng đế ngồi chưa vững đã hại chết nhiều tính mạng đại thần như vậy, mình vừa đăng cơ, phiên vương các nơi trong lòng đang không phục. Lúc này nếu gây ra một huyết án chấn động thiên hạ, hắn còn có thể làm hoàng đế thêm mấy ngày?

Mí mắt đột nhiên giật giật mấy cái, Chu Hậu Thông đứng lên, cơn tức trên kim điện sớm đã mất sạch, ngược lại hóa thành lo âu, vội vàng nói: "Mau, lệnh cho đại hán tướng quân cản các đại thần lại, mời chúng thần tới điện Phụng Thiên nghị sự."

Giậm chân thật mạnh, Chu Hậu Thông vừa lo vừa sợ nói: "Có chuyện gì mà không thể bình tĩnh thương lượng, cứ phải làm ra hành động kinh thế hãi tục này? Lễ nghị chi tranh thôi mà, các khanh cớ sao cứ phải hại trẫm."

Tiểu hoạn quan lĩnh, vội vàng chay ra cửa cung.

Ngoài cửa Thừa Thiên, hơn bốn trăm đại thần mặc quan bào quỳ gối dưới thềm, mặt hướng về cửa cung dập đầu khóc lớn.

Trước Cửa cung còn có bốn vị đại thần đang dùng đầu đập cửa, đập cho cửa rung ầm ầm, máu tươi từ trán thuận theo mặt chảy xuống đất, bốn người đã lảo đảo sắp ngã, đại hán tướng quân gác ngoài cửa hơi biến sắc, hai gã tiểu hoạn quan thủ vệ thì mặt như đưa đám, gấp đến độ bóp tay giậm chân, nhưng lại không dám đứng lên khuyên bảo.

Đầu lĩnh Nghiêm Tung thì không biết thật lòng hay là giả ý, khóc thương tâm nhất, chỉ là không ai phát hiện, sau mỗi lần dập đầu một cái, Nghiêm Tung lại ưỡn lưng, liếc ra sau một cái, giống như đang chờ đợi gì.

Bắc trấn phủ ti.

Đinh Thuận khom người cúi đầu, vẻ mặt cung kính: "Công gia, tảo triều hôm nay, tân hoàng đã hạ chỉ lệnh cho Tiền Ninh tới Thiên Tân, điều tra rõ những chuyện bất hợp pháp của quan lại Thiên Tân, bao gồm cả tri phủ nha môn, Đô Chỉ Huy Sứ ti, Cẩm Y vệ Thiên hộ sở, nha môn diêm tào lưỡng đạo, thị bạc ti và thủy sư."

Tần Kham cười lạnh: "Đây là muốn nhổ tận gốc ta mà. Vị trí còn chưa ngồi vững đã hấp tấp vội vàng muốn tước quyền của ta, thật là quá gấp gáp, dẫu sao cũng chỉ là thằng nhóc mười hai tuổi, thủ đoạn non nớt, việc gì cũng phải chú ý hỏa hậu, hỏa hậu chưa tới mà đã mở vung à?"

Đinh Thuận cười nói: "Mười hai tuổi làm ra được những việc như vậy đã rất khó lường rồi, thằng con nhà ta mà có một nửa sự thông minh của hắn, năm đó cớ sao lại bị ta đánh cho suýt nữa thì tàn phế."

Tần Kham liếc mắt nhìn hắn, từ từ nói: "Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì sẽ biết đào hang, có thông minh hay là liên quan tới cha mình, con trai của ngươi ăn đòn nhiều như vậy cũng không oan."

Đinh Thuận cười cười xấu hổ, vội vàng đổi cái đề tài nói thêm thì chỉ tổ tự rước lấy nhục này, nói: "Công gia, trên triều hội hôm nay, Nghiêm Tung lại nhắc tới lễ nghị, tân hoàng quả nhiên giận dữ phẩy tay áo bỏ đi, Nghiêm Tung và Dương Thận, con trai của thủ phụ Dương Đình Hòa hai người ở trên kim điện kích động mấy câu, hiện tại Nghiêm Tung và Dương Thận đã dẫn các đại thần tới cửa Thừa Thiên quỳ gián."

Tần Kham tựa hồ không hề bất ngờ, quang mang trong ánh mắt lưu chuyển không ai hiểu.

" Bách quan tử gián, ngươi đoán tân hoàng sẽ có phản ứng như thế nào?"

Đinh Thuận cười nói: "Bách quan nếu thật sự đổ ỉt máu trước cửa cung, tân hoàng e là không chịu được, tất nhiên sẽ hảo ngôn hảo ngữ khuyên bảo."

Tần Kham gật đầu: "Không sai, cho dù là cửu ngũ chi tôn thì căn cơ của hắn vẫn rất mỏng yếu, đắc tội v một hai đại thần thì không sao, đắc tội với văn võ cả triều thì sẽ phiền toái."

Sau khi Nói xong câu này, Tần Kham và Đinh Thuận đều im lặng, một lúc sau, Đinh Thuận từ trong ngực lấy ra một danh sách đưa tới trước mặt Tần Kham.

"Theo phân phó của Công gia, trên danh sách có tổng cộng một trăm hai mươi hai người, tất cả đều là quan viên trên tứ phẩm ở kinh sư, Cẩm Y vệ tra xét hơn ba năm, những người này có kẻ từng ở địa phương chiếm đất, có kẻ giết hại người vô tội, có kẻ thường xuyên chết tạo chứng cứ giả để hạch tội Công gia nhiều lần, bọn họ đều có lý do để chết."

Tần Kham thản nhiên nói: "Những người này..."

Đinh Thuận vội vàng nói tiếp: "Những người này hôm nay lúc này,

toàn bộ tụ tập trước cửa Thừa Thiên khóc lóc quỳ gián."

Tần Kham lại gật gật đầu, hai mắt nhắm lại không nói gì.

Thấy Tần Kham không tỏ vẻ gì, Đinh Thuận lập tức minh bạch ý tứ, trong mắt trong mắt chợt lóe, đút danh sách vào ngực rồi cung kính rời khỏi gian nhà.

Đinh Thuận đi được một lúc, Tần Kham chậm rãi mở to mắt, nhìn xà nhà, thật lâu sau, phát ra một tiếng cười khổ.

"Trước nay danh thần lương tướng, kẻ không giết người mà sáng lập được nghiệp lớn rất ít, thì ra ta cũng không thể ngoại lệ."

Chương 741: Cửa cung kinh biến (1)

Hơn bốn trăm đại thần quỳ gián trước cửa Thừa Thiên.

Đây là một lần va chạm trực tiếp giữa hoàng quyền và thần quyền, hai bên đối chọi gay gắt, không hề có thỏa hiệp.

Trước cửa Thừa Thiên tiếng khóc vang trời, đại thần dùng đầu đập vào cửa tốp này nối tiếp tốp kia, các bách tính vây xem thì ba tầng trong ba tầng ngoài, mọi người lần đầu tiên nhận thức được sự Thần Thánh của hai chữ "Lễ nhạc", vì hai chữ này, có người không tiếc dùng sinh mệnh và máu tươi để bảo vệ nó.

Chu Hậu Thông ở cung Càn Thanh quýnh đến độ đi đi lại lại, thái giám được phái ra đi khuyên bảo người này nối tiếp người kia, nhưng các đại thần căn bản không quan tâm, trừ Chu Hậu Thông chủ động hạ chiếu đổi cha ra thì việc này không thể thương lượng, không đáp ứng thì mọi người sẽ đồng loạt chết trước cửa cung, ngươi đổi một nhóm người khác làm đại thần đi.

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được, đây là uy hiếp.

Nhưng loại uy hiếp này là đường đường chính chính, cho dù Chu Hậu Thông đọc hết vạn cuốn kinh sử tử tập cổ kim rồi tranh biện với các đại thần thì cũng không có kết quả, bởi vì hắn không chiếm được đạo lý, tùy tiện một đại thần chỉ cần nhảy ra giở sách thánh hiền, cho hắn xem từng điều một, chỗ này hợp lý, chỗ kia hợp lý, à, chỗ này nên vỗ tay khen này....

Các thái giám đi Khuyên bảo ai nấy mặt xám mày tro trở về, rất hiển nhiên, trái với sự khuyên bảo rực rỡ như hoa sen, các đại thần có hứng thú với tự ngược đập đầu vào cửa hơn.

Chu Hậu Thông lo quá, hắn chưa bao giờ trải qua tình cảnh này, chỉ nghe nói đến kinh thành làm hoàng đế, quyền lực và địa vị hơn xa ở vương phủ trước kia, nhưng ai biết được vừa đăng cơ đã gặp phải loại chuyện này, không đáp ứng thì các đại thần thật sự sẽ

chết trước mặt hắn, thanh danh hôn quân của Chu Hậu Thông hắn xem như truyền khắp thiên hạ, đáp ứng thì tôn nghiêm của mình và cha mẹ sinh ở đâu? Vả lại lần này thỏa hiệp với đại thần, để các đại thần thăm dò được điểm mấu chốt của hắn, về sau gặp phải chuyện gì chẳng phải sẽ càng trầm trọng hơn hà. hắn làm hoàng đế còn có ý tứ gì?

Lúc Chu Hậu Thông ở cung Càn Thanh do dự trù trừ tiến thối lưỡng nan, trước cửa Thừa Thiên lại xảy ra kinh biến.

Trên quảng trường cửa Thừa Thiên Tiếng khóc vang trời, Dương Đình Hòa có chút bất đắc dĩ cùng bách quan quỳ thỉnh nguyện, từ trong tâm mà nói, Dương Đình Hòa thật sự không muốn dùng phương thức này để uy hiếp hoàng đế hòng đạt được mục đích, bất luận mục đích cao thượng chính nghĩa thế nào, một khi dùng thủ đoạn áp chế, cả sự việc sẽ lộ ra có chút kém cỏi, nhưng mà bất đắc dĩ là, chuyện hôm nay là nhi tử bảo bối Dương Thận của hắn kích động ra. Dương Thận trước khi làm chuyện này căn bản không thương nghị với hắn. Trên triều đường hôm nay ngay cả hắn cũng bị biến thành trở tay không kịp, còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì một đám các đại thần máu nóng dồn lên đầu đã đi theo Dương Thận ra khỏi cung rồi.

Dưới Tình cảm quần chúng phẫn nộ, Dương Đình Hòa là thủ phụ nội các Đại học sĩ. Đành phải vui vẻ làm theo. Khi đại bộ phận người trong một việc tự nhận là chính nghĩa, bộ phận nhỏ Còn lại cho dù trong lòng không đồng ý, cũng không thể không bị dân ý cường đại bắt cóc, đối với các đại thần mà nói, Thanh danh còn quan trọng hơn sinh mệnh.

Dương Đình Hòa lạnh lùng nhìn từng đám đại thần đập đầu vào cửa cung, đập tới máu tươi đầm đìa thậm chí ngất đi, hắn vẫn cúi đầu không nói gì, trong đầu lại bất giác hiện lên khuôn mặt nho nhã của Tần Kham.

Triều đường mấy ngày liên tiếp phát sinh nhiều đại sự như vậy, Tần Công Gia không ngờ chẳng quan tâm, giống như đang ẩn cư vậy, ngay cả tân hoàng minh thăng ám hàng, rõ ràng bước tiếp theo sẽ bắt đầu đối phó hắn, hắn vẫn không có bất kỳ hành động gì để ứng đối, hắn... Rốt cuộc đang nghĩ gì? với tính tình của hắn mà nói, chắc không phải là người giỏi nén giận như vậy.

Lúc đang nghi hoặc thì Lại bộ thượng thư Dương Nhất Thanh quỳ ở bên cạnh ghé tới.

" Giới Phu, cứ thế này chung quy không phải là biện pháp, cho dù hôm nay bức bách bệ hạ phải thỏa hiệp, nhưng sau này khoảng cách giữa quân thần sẽ càng lúc càng xa, thậm chí là cừu thị lẫn nhau, bất lợi cho quốc gia."

Dương Đình Hòa sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Lão phu sao không biết hành động này là quá mức càn rỡ, đáng giận tên nghiệt tử đó của ta chưa thương nghị với lão phu đã kích động quần thần, gây ra cục diện thế này, nếu bệ hạ không chịu thỏa hiệp, hôm nay kết thúc thế nào đây?"

Dương Nhất Thanh thở dài: "Bệ hạ không đáp ứng lễ nghị chỉ là thứ yếu, nếu chúng ta chọc cho long nhan giận dữ, hôm nay trước cửa Thừa Thiên e là phải máu chảy thành sông."

Dương Đình Hòa cả kinh: "Bệ hạ sẽ không tàn bạo như vậy chứ?"

"Vị tân quân này chỉ mới mười hai tuổi, nghe nói khi ở phủ Hưng Vương An Lục Châu nổi danh là hiền thế tử, đọc hết thi thư, thông hiểu sử sự, mới mười tuổi đã bắt đầu đọc sách luận kinh nghĩa, đọc sách rất lợi hại, nhưng đọc sách lợi hại thì có liên quan tới tàn bạo hay không à? Bạo quân trong lịch sử vừa thích đọc sách vừa thích giết người còn ít ư?

Vẻ mặt Dương Đình Hòa dần dần thả lỏng, cười cười lắc đầu: "Ứng Ninh huynh, ngươi lo nhiều quá rồi, hôm nay trước cửa cung tụ tập hơn bốn trăm quan văn trên tứ phẩm của kinh sư, lão phu không tin bệ hạ dám đồng thời hạ độc thủ với hơn bốn trăm người này, giết chúng ta rồi giang sơn to như vậy sẽ do ai trị vì? Hắn không sợ sĩ tử thiên hạ bất mãn với hoàng thất thiên gia à? Thanh danh Hành hạ sĩ phu đến chết lan truyền ra ngoài, hắn sau này sao làm hoàng đế được?"

Dương Nhất Thanh cười khổ nói: "Chỉ mong là lão phu quá lo."

Vừa dứt lời, ba phía đông tây bắc quảng trường bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Dương Nhất Thanh và Dương Đình Hòa đồng thời ngẩn người, đứng dậy quay đầu nhìn ra ngoài thì thấy hơn một trăm quân sĩ đầu đội mũ nỉ cắm lông chim, mặc phục sức màu đỏ sậm tay cầm thủy hỏa côn, từ ba phía dần dần tụ lại trước cửa cung, trong giây lát đã bao vây hơn bốn trăm đại thần đang gào khóc.

Các đại thần đang gào khóc rất vong tình nghe thấy tiếng bước chân thì ngây ra, quay đầu nhìn lại thì phát hiện mình đã bị người ta bao vây, hơn nữa rất có tư thế đóng cửa đánh chó, tất cả đại thần không khỏi giận tím mặt.

Tiểu hoạn quan và đại hán tướng quân Trị thủ cửa cung cũng ngây ra, sau khi ngơ ngác nhìn nhau, phát hiện đám người này ai nấy đều lạ mặt, vừa không giống Hán Vệ sở thuộc, cũng không giống vệ sĩ cấm cung, nhìn phục sức của bọn họ thì như là tướng sĩ Tam thiên doanh.

Một hoạn quan đứng trước cửa cung khóe mắt giật giật, vẻ mặt lập tức như bừng tỉnh.

Tam thiên doanh, Đô Đốc Tam thiên doanh bệ hạ vừa phong không phải chỉnh là Giang Bân hiện giờ rất được thánh quyến hay sao? Những người này nếu là sở thuộc của Giang Bân, xem ra bệ hạ đã hạ ý chỉ mới, định hạ sát thủ với đám đại thần vô pháp vô thiên này.

Cẩn thận suy nghĩ một lát, hoạn quan lại cảm thấy chuyện này không thích hợp lắm, ngay cả hoạn quan như hắn cũng minh bạch lúc này hạ sát thủ với hơn bốn trăm đại thần này sẽ có hậu quả thế nào, bệ hạ anh minh cơ trí. Sao có thể không biết? Chuyện này khá là kỳ quái.

Hoạn quan đang kinh nghi thì thấy các tướng sĩ đã bao vây các đại thần, một bách hộ lạ mặt cầm đầu quát to: "Phụng thánh dụ, các thần công tụ tây gây chuyện mau mau giải tán về phủ, cửa cung chính là cấm địa của hoàng gia, không cho phép tụ tập ầm ĩ, ai làm trái sẽ trượng tễ."

Dương Thận Đi đầu giận dữ, đứng lên nói: "Các ngươi là ai? Chúng ta vì dân thỉnh mệnh, xin thiên tử làm theo lễ chế tổ tông, không làm o nhục thánh danh, không được hổ thẹn với thiên gia. Chúng

ta làm sai cái gì? Bệ hạ cớ sao lại đối đãi với các thần công trung trực như vậy?"

Bách hộ cười lạnh: "Mạt tướng chỉ là vũ phu, quốc gia đại sự đại nhân nói mạt tướng không hiểu tỉ gì, mạt tướng chỉ phụng thánh dụ, trong thời gian nửa nén hương nếu không giải tán. Các vị đại nhân chớ trách mạt tướng đắc tội!"

Chúng thần đều kinh sự, Tiếng quát mắng lập tức liên tiếp vang lên. Ai nấy đỏ mặt tía tai, không ít người trong mắt tỏa ra quang mang hưng phấn, đây chính là cơ hội nổi danh lập vạn ngàn năm có một. Nếu thật sự bị đám đại binh ngu ngốc này gõ cho mấy gậy, tương lai nói ra sẽ vinh quang cỡ nào? Làm quan nếu không ăn mấy đình trượng thì chẳng phải là làm vô ích sao?

Tất cả đại thần công tâm tư tâm ai nấy đều đang tỉnh toán, ngoài miệng thì lại càng không buông tha người.

Quan văn Đại Minh tính tình luôn nóng nảy, vô lý thì cũng phải quấy rối đã, huống chi hôm nay mọi người tự cảm thấy chiếm đạo lý, càng phải làm nghiêm trọng hơn, tốt nhất kích cho đám tướng sĩ này động thủ đánh bọn họ, về sau mang theo thương tích đầy người hả hê đi rao rêu khắp nơi, thế là các chúng thần vừa chửi vừa xắn tay áo, các tướng sĩ chưa có động tác thì các đại thần đã chủ động động thủ xô đẩy.

Trong đám người đang va chạm ầm ĩ, chỉ có Dương Nhất Thanh và Dương Đình Hòa là vẻ mặt ngưng trọng nhìn nhau, bọn họ dần dần có một loại dự cảm xấu, hôm nay e là sẽ xảy ra đại sự!

Thấy tình thế trước cửa cung dần dần mất khống chế, bách hộ cầm đầu khóe miệng lộ ra một nụ cười đạt được ý đồ, lập tức lui về phía sau ba bước, tay phải giơ lên cao, hung hăng phất xuống, quát to: "Động thủ!"

Chương 741: Cửa cung kinh biến (2)

Hơn Một trăm tướng sĩ nghe thấy mệnh lệnh, lập tức giơ cao thủy hỏa côn trong tay, trong ánh mắt không dám tin của các đại thần, hơn một trăm cây thủy hỏa côn nện xuống đầu các đại thần, đại thần cầm đầu chửi bới xô đẩy hăng say nhất bị đập vào thái dương, máu tươi phun ra như suối, vị đại thần này không rên nổi một tiếng, lập tức ngã xuống đất, chân giật giật, mắt thấy chắc không sống nổi.

Các tướng sĩ làm thật rồi, các đại thần lúc này lập tức cảm thấy tay chân lạnh buốt, chăm chú nhìn máu tươi uốn lượn chảy trên đất, một suy nghĩ hiện lên trong lòng mọi người: Bệ hạ... thật sự dám động thủ với bọn họ!

" Bệ hạ! Bệ hạ ngươi khinh người quá đáng rồi! Triều ta từ sau thời Hồng Vũ, lần đầu tiên có người đánh chết sĩ phu, chúng ta chính là quốc chi trọng khí, hôm nay vì dân thỉnh mệnh là có tội gì? Có tội gì!" Trong đám người, Dương Thận gầm lên.

Chúng thần nghe vậy mắt trợn như rách ra, trước cửa cung trở nên hỗn loạn, tiếng khóc và tiếng hét đan xen vào nhau.

Bên ngoài Quảng trường, Cẩm Y vệ, Đông Tây Hán, Ngũ thành binh mã ti cùng Thuận Thiên phủ nha nghe động tĩnh vây tới, có người muốn tiến lên hỏi thì tên bách hộ đi đầu hình như có cảm ứng đột nhiên quay đầu lại, trợn mắt quát: "chúng ta phụng thánh dụ làm việc, người không phận sự mau tránh ra, nếu không luận xử như đảng!"

Người của Hán Vệ và Ngũ thành binh mã ti hoảng sợ, đều lui về phía sau hơn mười bước, khí thế của bách hộ quá cường đại, chỉ hai chữ "Thánh dụ" thôi cũng đủ để khiến mọi người nhượng bộ lui binh rồi, cho dù cho tới bây giờ vẫn không nhìn ra vị bách hộ này và thuộc hạ của hắn là thuộc doanh trấn nào, mọi người cũng không dám quản nhàn sự, nhưng trong lòng mọi người cũng lén hạ định nghĩa cho họ, mặc phục sức của tướng sĩ Tam thiên doanh,

làm việc lại càn rỡ kiêu ngạo như vậy, không coi ai ra gì như vậy, không phải người dưới trướng Giang Bân gần đây rất được thánh quyến ra thì còn có thể là ai?

Bách hộ lúc này lại quay đầu lại, lạnh lùng nói với các đại thần đang quỳ dưới đất kêu khóc: "Chư vị đại nhân xin mau mau giản tán về phủ đi, mạt tướng lĩnh ý chỉ, thời gian nửa nén hương sắp qua rồi, khi đó nếu ai còn chưa đi, chớ trách mạt tướng trượng tễ các ngươi ngay tại chỗ."

Chúng thần nghe vậy đều mắng to, hoạn quan trị thủ trước cửa Thừa Thiên đã sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh, thuận tay kéo một gã đại hán tướng quân, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Chuyện này không đúng rồi, ngươi mau tới cung Càn Thanh bẩm tấu với bệ hạ, xác nhận xem nhóm người này có phải phụng thánh dụ hay không."

Đại hán tướng quân ngẩn người, tiếp theo vẻ mặt hoảng hốt: "Ý tứ của Công công là đám người này... Giả mạo chỉ dụ vua? Giả mạo chỉ dụ vua ngay trước cửa hoàng cung?"

Hoạn quan sắc mặt tái nhợt, cắn răng cố gắng trấn định nói: "Có giả mạo chỉ dụ vua hay không thì Tạp gia sao biết? Mau hồi cung hỏi đi! Muộn nữa là sợ không kịp đâu!"

"Vâng!"

Lúc Đại hán tướng quân vội vàng chạy tới cung Càn Thanh thì trước cửa cung đã lại phat sinh kinh biến.

Thời gian nửa nén hương đã tới. Đương nhiên, không có một đại thần nào rời đi cả, bất kể là sợ hãi hay là hoảng hốt, vào lúc này mà rời đi thì chẳng khác nào nhân sinh và quan lộ của mình sẽ bị hủy, triều đường tuyệt đối sẽ không để cho một kẻ lâm trận bỏ chạy có bất kỳ cơ hội nào để lên chức, không chỉ như vậy, sau này hắn cũng sẽ trở thành công địch của các đại thần.

Các đại thần không chịu đi. Bách hộ quả thực không khách khí với bọn họ, ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong mắt chợt lóe sát khí, hắn ra lệnh.

"Động thủ!"

Xoạt!

Hơn một trăm cây thủy hỏa côn vô tình trút lên đầu các đại thần. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, trên quảng trường sát ý dày đặc, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ, máu tươi từ trên đầu trên người các đại thần túa ra, dần dần nhuộm đỏ cả sàn đá quảng trường.

Một trần đồ sát thật sự đã chậm rãi mở màn.

Chu Hậu Thông đi qua đi lại trong cung Càn Thanh, Chờ đợi tin tức từ ngoài cửa cung ngoại truyền.

Trong dự kiến của hắn, Chuyện vẫn chưa đến mức không thể khống chế, chẳng qua là mấy đại thần vỡ đầu, hắn tin rằng các đại thần không phải là thật sự muốn chết. Đương nhiên, kết quả xấu nhất cũng chỉ là mình cuối cùng phải thỏa hiệp với các đại thần, truy nhận tiên đế Hoằng Trị làm cha.

Kỳ thật Chu Hậu Thông cũng dần dần nghĩ thông suốt rồi, trên đời vốn không có chuyện vẹn toàn đôi bên, vừa muốn làm hoàng đế, vừa muốn duy hộ tự tôn, vị trí tôn quý như vậy, văn võ cả triều há có thể để hắn ngồi xuống một cách đơn giản? Luôn phải trả giả gì đó chứ, nhận cha thì nhận cha, sau khi căn cơ trong triều vững rồi, vây cánh đầy đặn rồi sẽ lại hạ một đạo thánh chỉ, truy nhận sinh phụ Hưng Hiến vương của mình làm đế, chuyện không phải là công đức viên mãn à?

Chu Hậu Thông càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, hắn thậm chí thầm hạ quyết tâm, hôm nay khuyên các đại thần vè rồi, mình làm mình làm mẩy thêm một hai ngày nữa, sau đó thuận thế đáp ứng các đại thần, tạm thời thỏa hiệp với bọn họ một lần, tiếp theo sẽ từng bước gót vọt quyền lực của Ninh Quốc Công, từng bước loại trừ hoặc biếm trích vây cánh của hắn ở đường và địa phương, trừ bỏ được quyền thần này, chắc Chu Hậu Thông ngày sau sẽ dễ sống hơn, quyền thần ngã rồi, uy tín của hoàng đế tất nhiên sẽ được tạo dựng.

Rất tốt đẹp, tất cả đều đẹp nhưng một giấc mộng không chân

thực.

Tiếng bước chân hoảng loạn đã quấy rầy mộng đẹp của hắn, Chu Hậu Thông nhíu mày, chăm chú nhìn cửa điện trống rỗng.

Ngoài Cửa điện rất nhanh xuất hiện một bóng người khôi ngô, chính là một gã đại hán tướng quân.

"Bẩm... Bẩm bệ hạ, trước cửa Thừa Thiên phát sinh biến cố, Lý công công trực ở cửa cung bảo mạt tướng hỏi bệ hạ, bệ hạ có phải phái người tới cửa Thừa Thiên trượng sát đại thần hay không?"

Chu Hậu Thông đầu đầy mờ mịt: "Triều thần chính là quốc chi trọng khí, há có thể không hỏi tội mà đã giết? Trẫm sao lại hạ loại ý chỉ như thế?"

Đại hán tướng quân cả người chấn động, sắc mặt lập tức tái nhợt, há miệng thở dốc, đang định tiếp tục bẩm tấu, thì lại một trận tiếng bước chân hoảng loạn truyền đến, một tiểu hoạn quan thở hổn hển quỳ gối cửa ngoài.

"Bệ hạ, đại sự không ổn rồi! Không biết người nào tuyên bố phụng thánh dụ, yêu cầu hơn bốn trăm đại thần đang tụ tập ở trước cửa cung mau giải tán, các đại thần không thuận theo, người đó không ngờ hạ lệnh cho hơn một trăm tướng sĩ dưới trướng cầm côn bổng đánh chết."

Chu Hậu Thông lập tức cảm thấy thiên toàn địa chuyển, giống như có một đạo tình thiên phích lịch bổ trúng ót mình, ngay cả sắc trời đang vô cùng sáng sủa sáng sủa ngoài điện lúc này thoạt nhìn cũng thành một mảng tối đen.

"Ai... Ai lớn gan thế, dám giả truyền thánh chỉ!" Chu Hậu Thông bất lực giơ tay lên, run run chỉ ra ngoài điện: "Trẫm... Trẫm hạ ý chỉ đánh chết đại thần lúc nào? Rốt cuộc là ai, không ngờ đẩy trẫm vào chỗ bất nhân bất nghĩa!"

" Người đó và hơn trăm tướng sĩ dưới trướng mặc phục sức của Tam thiên doanh, luôn miệng nói là phụng thánh dụ, Lý công công cảm thấy không thích hợp, vừa phái người về xác nhận thật giả với bệ hạ thì trước cửa cung đã bắt đầu động thủ."

Chu Hậu Thông chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng quay cuồng, có một dự cảm đại họa lâm đầu, run giọng hỏi: "Các đại thần... có ai chết không =?"

"Bách hộ nhân thủ dưới trướng cầm thủy hỏa côn, mà các đại thần thì đều là tuổi già sức yếu lại tay không tấc sắt, côn bổng vừa trút xuống, ở ngay tại chỗ đánh chết một trăm mười ba đại thần..."

Sắc mặt Chu Hậu Thông càng tái nhợt, nước mắt trào ra, ngửa mặt lên trời khóc lớn nói: "Kẻ nào hại trẫm như vậy! Bảo trẫm làm sao đối mặt với người trong thiên hạ được nữa! Sai rồi, trẫm sai rồi! Không nên làm hoàng đế!"

" Bệ hạ, bách hộ và tướng sĩ dưới trướng trượng tễ hơn một trăm vị đại thần xong thì hạ lệnh hồi cung báo cáo công tác, sau đó rời khỏi, thi thể của hơn một trăm đại thần vẫn nằm ở trước cửa cung không ai để ý tới, đại hán tướng quân, Hán Vệ và Ngũ thành binh mã ti đứng ở cửa cung không biết thánh nên không dám vọng động, bệ hạ, ngài hay là mau tới cửa Thừa Thiên xem đi, hai ba trăm đại thần còn sống đã rất phẫn nộ, Hộ bộ hữu Thị Lang Từ Hành và Đại Lý tự thiếu khanh Trương Bầu vốn may mắn sống sót cũng không chịu nổi nhục này, vừa rồi trước khi nô tỳ tới báo tin, hai người tức giận đập đầu vào cửa chết tươi rồi."

Chu Hậu Thông lau nước mắt, nói: "Trẫm đương nhiên phải đi rồi, mau, bãi giá tới cửa Thừa Thiên, đây không phải là ý chỉ của trẫm, là tặc nhân giả mạo chỉ dụ vua, không ngờ hại trẫm đắc tội với cả thiên hạ! Trẫm phải nói rõ ràng với chư vị thần công."

Thu thập nghi trang, Chu Hậu Thông dưới sự vây quanh của một đám hoạn quan, vừa nhấc chân bước ra cửa cung Càn Thanh thì lại nghe một trận tiếng bước chân vội vàng, Chu Hậu Thông nghe mà lại hết hồn.

" Bệ hạ, không ổn rồi! Huyết án ở cửa cung vừa rồi đã truyền tới cung Từ Ninh, Thái Hậu nương nương tức giận nói... nói tân quân bất nhân, ngược sát hơn trăm quốc khí, thật sự là Đại Minh từ lúc lập quốc tới nay chưa từng có, Thái Hậu nương nương đã triệu bệ hạ tới cung Từ Ninh để hỏi việc này!"

Chương 742: Quân thần gặp lại (1)

Chu Hậu Thông không tới cửa Thừa Thiên trấn an đại thần, mà là vô cùng lo lắng chạy tới cung Từ Ninh.

Hành động này chỉnh là biểu hiện của "Thánh thiên tử dùng hiếu trị quốc", những lời này không chỉ là khẩu hiệu, mà là việc hoàng đế phải làm, cho dù ngoài cửa cung có hơn một trăm thi thể của đại thần đang nằm, Chu Hậu Thông cũng phải tới cung Từ Ninh nghe Thái Hậu mắng đã rồi tính.

Lúc này trước cửa cung, hơn hai trăm đại thần đã đầy thương tích, cả người đầy máu nhìn thi thể của các đồng liêu, trên quảng trường gió thu từng đợt tối qua, tâm của mọi người lại lạnh như máu tươi trên đất.

Một trăm mười ba đại thần táng mạng dưới côn bổng, cùng một ngày, cùng một thời gian, cùng một địa điểm.

Từ lúc Đại Minh lập quốc đến nay, cho dù là dưới sự cai trị của Hồng Vũ đại đế hiếu sát tàn bạo nhất, cũng chưa bao giờ trong một ngày từng giết nhiều đại thần như vậy, khi Lưu Cẩn loạn chính triều Chính Đức cũng giết đại thần, nhưng hắn cũng không dám trong một ngày giết nhiều người như vậy, các triều thần triều đường Đại Minh hôm nay cơ hồ bị giết một phần ba, đây là tàn khốc bất nhân cỡ nào!

Trước cửa Thừa Thiên, các đại thần còn sống cũng dần dần hồi thần.

Đây là lễ nghị chi tranh gì chứ, rõ ràng là tân hoàng muốn lập uy, muốn làm hoàng quyền lớn mạnh nên hạ sát thủ với triều thần. Đây mới chỉ là một thằng nhóc mười hai tuổi, dưới bề ngoài tao nhã thiện lương cất giấu linh hồn âm lãnh tàn bạo cỡ nào đây!

Các đại thần lạnh lòng rồi, bọn họ chỉ cảm thấy rét run từ đầu đến chân, bọn họ ý thức được mình đã tự tay đưa một bạo quân đăng

cơ.

Lại bộ thượng thư Dương Nhất Thanh cả người đầy máu, vừa rồi trong loạn côn, may mắn có mấy vị môn hạ cố lại liều chết ngăn cản, Dương Nhất Thanh vẫn chưa bị thương, máu trên người toàn là của đồng liêu.

Hắn ngơ ngác nhìn những cỗ thi thể chết không nhắm mắt nằm đầy trên quảng trường, lệ già đục ngầu chảy xuống, quay đầu nhìn Dương Đình Hòa vẻ mặt cũng đang đờ đẫn, Dương Nhất Thanh run giọng nói: "Giới Phu, Gia Tĩnh sau này, thiên hạ Đại Minh chính là thiên hạ như thế nào?"

Dương Đình Hòa trầm mặc, trong trầm mặc dồn ép một cơn phẫn nộ.

Gió thu cuốn bay lá vàng, trên vùng đất trống hình thành một lốc xoáy nho nhỏ.

Đồng thời vào lúc Cửa cung phát sinh huyết án, Tần Kham và Đường Tử Hòa đang ngồi trong xe ngựa. Xe ngựa từ từ lái tới một nông trang ở nam giao ngoại thành kinh sư.

Cho tới lúc này ngồi trên xe ngựa lắc lư, Tần Kham vẫn đầu óc mờ mịt. Hắn không rõ Đường Tử Hòa vì sao đột nhiên muốn kéo hắn ra ngoài, càng không rõ nàng ta vì sao cứ đòi tới nam giao.

Trong thùng xe, Tần Kham mặc nho sam màu xanh ngọc nghi hoặc nhìn Đường Tử Hòa, hôm nay Đường Tử Hòa không còn khí thế sắc sảo như thường ngày, ngược lại lộ ra có chút chột dạ, mắt đẹp chốc chốc lại nhìn lên nóc xe, chốc chốc lại nhìn ra ngoài xe, chính là không dám tiếp xúc với ánh mắt của Tần Kham.

Tần Kham càng ngạc nhiên, Đường Tử Hòa chột dạ là trăm năm khó gặp. Từ lúc quen nàng ta đến bây giờ đã được hơn mười năm, chưa bao giờ thấy bộ dạng của nàng ta hôm nay, trong lòng càng tò mò với địa phương mà nàng ta muốn tới.

Xe ngựa đi không nhanh cũng không chậm, quan đạo ngoại ô không bằng phẳng, Tần Kham ngồi tr xe ngựa xóc nảy có chút choáng váng đầu óc. Trong đầu thì đang nghĩ sau lần phong ba

này, có nên đề xuất đình nghị, phân phối khoản dư trong quốc khố và nội khố, Công bộ thu thập dân phu, toàn lực mở rộng hoặc trùng tu toàn bộ quan đạo chủ yếu cảnh nội Đại Minh, tranh thủ đem mạng lưới quan đạo bao trùm toàn bộ châu phủ huyện Đại Minh, giao thông thuận lợi là điều kiện tiên quyết để phát triển quốc lực, đời sau có câu "muốn giàu thì trước tiên phải sửa đường" Không phải là không có đạo lý, có một đại đạo rộng lớn bằng phẳng, bất kể thương mại, quân sự hay là dân dụng, hiệu suất đều sẽ gia tăng rất nhiều. Thuế phú của Thiên hạ chi cho thiên hạ, quan quân bình dân đều có thể hưởng thụ lợi ích và tiện lợi, vẫn có thể xem là sách lược cường quốc.

Thanh âm Mềm mại vang lên bên tai Tần Kham, cắt ngang suy nghĩ mông lung trong đầu hắn.

"Tướng công, hôm nay không khí trong thành kinh sư không đúng. Hình như có đại sự phát sinh?" Đường Tử Hòa nhẹ nhàng hỏi.

Tần Kham hồi thần, cười nói: "Tân hoàng đăng cơ, thần dân cùng chúc mừng, triều chính vận hành đâu ra đấy, hôm nay vẫn như xưa, mỗi ngày đều như vậy, có thể có đại sự gì chứ?"

Vẻ tò mò trong ánh mắt Đường Tử Hòa vẫn chưa biến mất, môi anh đào lặng lẽ cong lên, nói: "Ngươi gạt ta, rõ ràng có việc phát sinh..."

Tần Kham thở dài: "Thân nữ nhi hỏi đến quốc sự triều chính làm gì? Cho dù có đại sự, thì cũng liên quan gì tới nàng?"

Đường Tử Hòa ngây ra một thoáng, ánh mắt nhìn về phía Tần Kham càng lúc càng hồ nghi: "Thực sự có đại sự à?"

Tần Kham chẳng buồn đáp lời nàng ta, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vẻ mặt Đường Tử Hòa dần dần hưng phấn, ngay cả ngữ khí cũng bất giác hưng phấn khó có thể che giấu: "Tướng công, ngươi muốn động thủ à?"

" Nói bậy, động thủ với không động thủ cái gì, ta cứ yên lành làm Quốc Công của ta, không ai trêu chọc ta, ta động thủ với ai?"

Tần Kham hung hăng lườm nàng ta.

Đường Tử Hòa cười khanh khách: "Ngươi chớ có lừa ta, tối hôm qua ngươi không về phủ quốc công, ban đêm lại nằm ở chỗ ngoại trạch phu nhân ta đây, sáng sớm hôm nay trời chưa sáng ngươi đã dậy, tiền đường trong nhà không ngừng có người đến rồi đi, những người đó tới lui rất vội vàng, nhất định có việc phát sinh, tướng công, ngươi rốt cuộc đã làm gì?"

Tần Kham than thầm, sau đó nhắm mắt lại, không để ý tới nàng ta nữa.

Nữ nhân này rất thông minh, tựa hồ không thể gạt được nàng ta việc gì, nhưng hắn lại không hy vọng thấy nàng ta nhúng tay vào quốc sự triều chính, không phải khinh thường nữ nhân, mà là nữ nhân này quá nguy hiểm, ra tay một cái chính là đại động tĩnh nghiêng trời lệch đất, Đại Minh không chịu được dày vò thêm nữa.

Nông trang ở trong một khe núi xa xôi, ngay cả Tần Kham cũng không đọc ra được tên của ngọn núi này, khi xe ngựa dừng lại. Tần Kham và Đường Tử Hòa chầm chậm xuống xe, Tần Kham híp mắt nhìn phập phồng xa xa, dãy núi vào cuối thu được phủ lên một ánh chiều ta vàng óng ánh, đập vào mắt đều là tình thơ ý hoạ.

Dưới chân núi tọa lạc một tiểu viện giản dị tự nhiên, cửa viện khép hờ, trong vườn nuôi mấy con gà, ngoài cửa gỗ có một hồ nước không lớn không nhỏ, mùa thua cá đang béo, thỉnh thoảng nhìn thấy một hai con cá chép nhảy ra khỏi mặt nước rồi nặng nề đập xuống.

Tần Kham nhìn cảnh sắc trước mặt, khen: "Phong cảnh nông gia đẹp quá! Tương lai ta về hưu, nhất định cũng phải tìm một chỗ thế này để sống nốt tuổi già."

Vẻ mặt Đường Tử Hòa càng chột dạ, thậm chí chóp mũi hơi lấm tấm mồ hôi. Ngẩng đầu nhìn sắc mặt Tần Kham, nhưng không đáp lời, nhẹ nhàng thụt lùi ra sau hai bước.

Đứng trước cửa gỗ, Tần Kham quay đầu nhìn nhìn Đường Tử Hòa. Trong lòng càng nghi hoặc, đang định bảo thị vệ gõ cửa, thì thấy cửa gỗ đang khép hờ được người ta từ trong đẩy ra, hai gương

mặt quen thuộc xuất hiện trong mắt hắn.

Tần Kham nhìn thấy, không khỏi kinh hãi, thất thanh nói: "Lưu Lương Nữ, Cao công công!"

Người đẩy cửa chính là Lưu Lương Nữ và nội khố tổng quản Cao Phượng đã lâu không gặp.

Lưu Lương Nữ mặc váy bằng vải thô, tóc đen vấn cao, sau đó dùng khăn thuê hoa buộc lại, Cao Phượng cũng mặc áo ngắn bằng vải thô màu xám, chống quải trượng, hai người thoạt nhìn thì như bách tính nông gia bình thường.

Tần Kham vẻ mặt ngẩn ngơ nhìn chằm chằm hai người, khi nhìn về phía Cao Phượng ánh mắt trở nên tàn nhẫn, bỗng nhiên quát: "Người đâu, bắt nghịch tặc Cao Phượng lại cho ta! Lập tức nghiêm thẩm, hỏi rõ nơi hạ lạc của bệ hạ."

"Công gia, Tần Công Gia ngài bớt giận, lão nô tay già chân già rồi, không chịu nổi thẩm vấn của quý thuộc hạ đâu." Cao Phượng cuống quít cười bồi chắp tay chào, chỉ vào trong viện, cười nói: "Chuyện ngài muốn biết không cần phải hỏi, cứ vào trong nhà nhìn một cái là biết ngay."

Tần Kham trong lòng căng thẳng, nhìn vào phòng nhỏ đang có khói bếp vấn vít cách đó không xa.

Đằng sau cánh cửa kia, tựa hồ cất giấu một đáp án đã nhiều ngày vướng bận trong lòng hắn, đáp án này giống như trong tình lý, nhưng lại không có cách nào khiến bản thân chấp nhận.

Thời gian và không khí giống như đọng lại vào lúc này.

Một ống tay áo làm bằng phải thô từ bên cửa thò ra, tiếp theo là một chiếc giày vải đế mềm.

Khuôn mặt quen thuộc ấy lặng lẽ xuất hiện trong gió thu, mặt mày tươi cười, trong nụ cười mang theo nước mắt, con ngươi vẫn tinh thuần, sáng người, giống như châu ngọc bị long đong lẳng lặng nằm trong ngói đá, song vẫn nở rộ quang hoa.

Tần Kham kinh ngạc nhìn hắn, đôi mắt bỗng nhiên đỏ lên, nước

mắt lập tức doanh tròng.

Chỉ mới mấy tháng, nhưng lại giống như cách cả một đời, khi thấy lại khuôn mặt quen thuộc ấy, lại giống như ấn tượng từ kiếp trước.

Hai người đối đối diện nhau, im lặng không nói gì.

Một lúc sau, Tần Kham vén vạt áo, đẩy núi vàng tới trụ ngọc, quỳ xuống đất.

"Bệ hạ, thần cuối cùng cũng gặp lại người." Nói xong Tần Kham đã nghẹn ngào không thành tiếng.

Chu Hậu Chiếu vẫn cười, nhưng nước mắt lại ướt đẫm khuôn mặt.

"Tần Kham, ta ở đây chờ ngươi lâu rồi."

"Thần vẫn đang tìm bệ hạ, Cẩm Y vệ dưới trướng tìm khắp thiên hạ nhưng không có kết quả, vì biến cố bệ hạ mất tích, Cẩm Y vệ Nam Bắc trấn phủ ti bị thần bỏ cũ thay mới bãi miễn mấy chục người."

Chương 742: Quân thần gặp lại (2)

Chu Hậu Chiếu rưng rưng cười nói: "Ta nếu không muốn để Hán Vệ tìm được thì ai có thể tìm được?"

Quệt nước mắt trên mặt, Tần Kham sau khi hít sâu mấy hơi, từ từ bình phục cảm xúc, rất nhiều nghi hoặc nảy lên trong lòng.

"Bệ hạ đuối nước, các Thái y tìm hết mọi cách mà không cứi được, ngươi tỉnh lúc nào vậy?"

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Tuy nói cát nhân đều có trời giúp, nhưng ta có thể tỉnh lại không phải là nhờ trời, mà phải cám ơn ngươi đã cưới được một vị ngoại trạch phu nhân y thuật thông thiên."

Tần Kham lập tức quay đầu nhìn về phía Đường Tử Hòa đứng đằng sau, Đường Tử Hòa lại chột dạ cúi đầu không nói gì.

Tần Kham lại nhìn nhìn Cao Phượng đang khom người cười bồi, mấy manh mối mơ hồ hình thành trong đầu hắn, lúc này hắn đã hiểu ra hết rồi.

Lại quay đầu nhìn Đường Tử Hòa, ánh mắt Tần Kham đầy lạnh lùng, Đường Tử Hòa sợ hãi ngẩng đầu, vừa hay chạm phải ánh mắt hắn, nhìn thấy sự phẫn nộ trong con mắt quen thuộc ấy, Đường Tử Hòa mắt đỏ lên, trong lòng đau đớn như bị dao cắt.

Áp chế phẫn nộ trong lòng, Tần Kham vẫn cười nói: "Bệ hạ chính là thiên tử, luôn có chư thần phật bảo hộ, thần rất vui vì thấy bệ hạ bình an, giờ sẽ triệu văn võ công khanh cả triều đến tiếp giá, xin Dương tiên sinh phát động nội các đình nghị, thương nghị bệ hạ làm theo Anh Tông, đăng cơ trở lại, sau khi xong tất cả đại sự, quân thần chúng ta lại ôn chuyện."

"Không, không không!" Chu Hậu Chiếu ngoài dự đoán của mọi người lại liên tục lắc đầu, nói: "Sau khi Cao Phượng trộm ta ra khỏi cung thì ta tỉnh lại, mấy ngày nay ta ở trong nông trang này

nghe nói triều thần đã lập tân quân, biết đường đệ Chu Hậu Thông của ta đã lên ngôi, cho tới giờ ta vẫn không có bất kỳ hành động gì, Tần Kham, ngươi không rõ là vì sao à?"

Tần Kham ngây ra, bỗng nhiên cả người run lên, khiếp sợ nhìn chằm chằm Chu Hậu Chiếu.

"Bệ hạ!"

Chu Hậu Chiếu cười cười, nhìn xa dãy núi phập phồng xa xa, thở dài: "Tần Kham, ta không phải là hoàng đế tốt, hoặc là nói, ta kỳ thật không muốn làm hoàng đế."

" Phụ hoàng chỉ có một mình ta là con, ngôi vị hoàng đế truyền thừa là không thể tránh được, thế là ta phải khoác hoàng bào, thế là bị triều thần đẩy lên thần đài, được vạn người ngước nhìn, nhưng tất cả mọi người, bao gồm cả phụ hoàng, trước giờ chẳng ai hỏi ta có nguyện ý làm hoàng đế hay không, càng không có ai hỏi ta làm hoàng đế có vui không, trong mắt thế nhân chỉ nhìn thấy sự quang vinh, tôn quý của ta. Đúng vậy, ta nắm giang sơn vạn dặm, thượng quốc mênh mông, ta hẳn là người vui nhất trên đời, sao ta có thể không vui được? Sao dám không vui được?"

Chu Hậu Chiếu nói xong hai mắt lại ửng đỏ: "Nhưng, làm hoàng đế mười bốn năm qua, ta chỉ được ở bên trong chơi đùa với bọn Trương Vĩnh, Cốc Đại Dụng, hoặc là khi cho voi cho hổ ăn ở Báo Phòng mới cảm thấy khoái hoạt thật sự, trong mười bốn năm, quốc triều trong ngoài mọi việc, các đại thần cản chân cản tay ta liên tục, lướn tới thiếu má, binh bị, đê điều, nhro tới sửa cửa điện lợp ngói mới, những gì ta phải nghe toàn là sự dạy bảo trách móc, người tôn quý nhất thiên hạ chẳng phải là hoàng đế sao? Nhưng ta vì sao cảm thấy người cao nhất là quan văn đại thần? Ta làm hoàng đế mười bốn năm, cũng nhịn mười bốn năm."

" Bản tính của ta kỳ thực chỉ thích vui chơi, nhưng tuổi tác lớn dần vốn đã thu tâm, nhưng triều thần cứ bức ép, khiến ta một ngày cũng không được vui, thế là ta cố ý ly kinh bạn đạo, hoang đường, cũng không biết là bởi vì muốn đấu tranh hay là muốn làm mình làm mẩy, lúc đêm dài người vắng nhớ lại các việc làm, lại cảm thấy xấu hổ sợ hãi, sợ làm lầm lỡ giang sơn của tổ tông, thế là lại không thể không xốc tinh thần lo liệu xã tắc mà phụ hoàng để lại

cho ta, mấy năm nay may mà có ngươi, định Liêu Đông, tru Lưu Cẩn, bình Ninh vương, mở cấm biển... Ta không giỏi trị quốc, ta cả đời chỉ tín nhiệm một mình ngươi, ngươi giúp ta thống trị thiên hạ vốn đã đầy vết thương này một cách thỏa đáng, mà điều ta có thể làm, chỉ là khi được đề ra lời khuyên thì gật đầu đáp ứng, sau đó cùng nhau lừa các đại thần."

Trên mặt Chu Hậu Chiếu lại lộ ra nụ cười hồi ức: "Mười bốn năm, tính kỹ thì không ngờ quân thần chúng ta cũng làm ra rất nhiều chuyện, càng không ngờ quân thần chúng ta có thể thống trị Đại Minh phát triển không ngừng, từ sau Hoằng Trị, triều Chính Đức ở trong tay ta và ngươi dần dần cường thịnh, Tần Kham, ta muốn đa tạ ngươi, đa tạ ngươi giúp ta bảo vệ tốt tòa giang sơn này, cũng khiến nó thay đổi nghiêng trời lệch đất, cho dù lúc này ta thân nằm ở Hoàng Tuyền cũng không thẹn với liệt tổ liệt tông."

Tần Kham đã biết đáp án của Chu Hậu Chiếu, cúi đầu thở dài: "Quân thần chúng ta tiêu phí hơn mười năm tinh huyết, trị hạ giang sơn thịnh thế, nó vốn có thể rộng lớn hơn, cường thịnh hơn, bệ hạ cớ sao lại buông bỏ."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Bởi vì ta mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi rồi. Tần Kham, cuộc sống ta muốn không phải là cẩm y ngọc, không phải nhất hô bá ứng, kỳ thật cái ta muốn rất đơn giản, chỉ muốn đi con đường mà ta muốn đi, ánh mắt khi người khác nhìn ta không phải là hoàng đế cao cao tại thượng, cũng không phải hư ảnh do lễ chế, mũ miện, phong hào dựng lên, ta chỉ muốn làm một người bình thường có tên có họ, không còn phải nghe triều thần lải nhải bên tai."

Tần Kham gật đầu: "Thần minh bạch, cái người muốn là tự do."

Chu Hậu Chiếu lộ ra bộ dạng kỳ dị, suy tư một lát, gật đầu nói: "Từ này rất mới mẻ, không sai, cái ta muốn là tự do, đúng, tự do."

Cúi đầu thở dài, Chu Hậu Chiếu nói: "Kỳ thật... Bờ vai của ta quá yếu, căn bản không gánh được giang sơn to lớn như vậy, ta gánh mười bốn năm, chỉ cảm thấy đã hao hết khí lực cả đời, Tần Kham, ta... Thật sự không gánh nổi nữa, mấy năm gần đây, ta ngày càng tuyệt vọng, cho đến sau khi đuối nước hôn mê, được phu nhân của ngươi cứu, được Cao Phượng lén đưa ra khỏi cung, tiếp theo tân

hoàng lên ngôi. Đối với ta mà nói, đây quả thực là cơ hội trùng sinh của ta, vất vả lắm mới thoát khỏi được cái lồng chim hoa lệ đó, ta sao có thể quay lại được?"

Hán Vệ đề kỵ nhiều ngày truy tra tìm kiếm, Thái Hậu trong thâm cung ngày ngày nóng ruột nóng gan, đại thần trong triều ngày ngày than thở thương tiếc, đều là vì một người.

Đối với giang sơn xã tắc mà nói, người này là trời, là chủ tâm cốt, hắn là ngọn nguồn để toàn bộ thần dân thiên hạ vận chuyển và sinh hoạt bình thường.

Tần Kham không ngờ trong cuộc đời này có thể lại nhìn thấy Chu Hậu Chiếu, nhưng càng không ngờ rằng khi xin Chu Hậu Chiếu hồi cung đăng cơ thì lại nghe được một câu trả lời như vậy.

Chu Hậu Chiếu nói rất nhiều, quy kết lại thì chỉ có hai chữ, "Mệt mỏi".

Tần Kham có thể lý giải, từ ngày quen hắn vào mười bốn năm trước, Tần Kham luôn cho rằng Chu Hậu Chiếu không thích hợp để làm hoàng đế, hắn có thể là tài tử ngâm gió ngợi trăng, có thể là hoàn khố chỉ biết sống phóng túng, hắn thậm chí có thể là tiều phu đốn củi cấy mạ. Bất kể là thân phận nào, chắc hẳn Chu Hậu Chiếu đều sẽ mang theo nụ cười an nhàn và vô cùng thỏa mãn, bình thản hạnh phúc sống hết cuộc đời, hắn có thể là bất kỳ ai, bất kỳ thân phận gì, chỉ độc không thể là hoàng đế.

Hoàng cung là nhà giam, mà hoàng đế chỉ là tù phạm trong nhà giam đó, mỗi ngày triều hội đối với hắn mà nói, không khác gì đối với với sự thẩm vấn của mấy trăm đại thần trong kim điện, trừ từng bước ép sát và trách ra thì chỉnh là những lời răn dạy giống như vĩnh viễn không ngừng nghỉ, mỗi lần vào triều chẳng khác nào là một lần chiến đấu không thấy máu, mà hắn phải chiến đấu suốt mười bốn năm trời.

Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, Tần Kham nếu ngồi trên long ỷ đó, sau mười mấy năm phải đấu với mấy trăm người thì sẽ có cảm giác như thế nào?

Có lẽ, hắn cũng không muốn làm hoàng đế, cho dù nó đại biểu cho

thân phận tôn quý nhất thế gian.

Tần Kham có thể lý giải lựa chọn của Chu Hậu Chiếu, nhưng hắn không thể chấp nhận lựa chọn này.

" Bệ hạ sau khi đăng cơ lại có thể không thượng triều, có thể tránh không gặp triều thần, quốc sự triều chính đã có nội các và ti lễ giám lo liệu, thần cũng có thể phân ưu cho bệ hạ, nhưng chiếc long ỷ trong hoàng cung Chỉ có thể là của bệ hạ." Tần Kham cúi đầu khẩn cầu.

Chu Hậu Chiếu cười cười: "Tần Kham, ngươi có biết từ sau khi Cao Phượng đem ta ra khỏi cung, mỗi ngày ta sống như thế nào không?"

" Thần không biết."

" Ta mỗi ngày ngủ thẳng tới canh ba giờ Thìn mới dậy, Lưu Lương Nữ mặc quần áo cho ta. Sau đó bưng lên cho ta một chén cháo hoa do nàng tự tay bấu. Sau khi ta ăn cháo xong, cầm gạo ra vườn cho gà ăn. Tiếp theo Cao Phượng sẽ cùng ta đi dạo trong thâm sơn, thỉnh thoảng ta còn có thể tự tay bắn hạ hai ba con thỏ hoang, đúng rồi, sau khi trời vào thu, ta còn học được thu gặt lúa mạch thế nào, Cao Phượng dùng tên giải mua mười mẫu đất, ngay cả lúa mạch loại tốt cũng mua, tất cả đều do ba người chúng ta cùng nhau thu gặt, Lưu Lương Nữ nói muốn tiếp tục bán rượu, mùa xuân sang năm chúng ta sẽ tìm một chỗ cảnh sắc đẹp để mở tửu quán, ta là chưởng quầy. Cao Phượng làm đầu bếp, Lưu Lương Nữ ủ rượu."

Trong mắt Chu Hậu Chiếu nổi lên ánh mắt chờ mong, chậm rãi nói: "Đây mới là những ngày tháng mà ta muốn sống, không d triều tranh, không phải cãi nhau v các đại thần, trên vai lại càng không phải gánh quốc gia, xã tắc, cho tới hôm nay, ta mới cảm thấy mình thật sự là người, ta trước kia, chỉ là một cái xác không hồn mặc long bào mà thôi."

Tần Kham vẫn cúi đầu, cho đến hôm nay, hắn mới phát hiện trong lòng Chu Hậu Chiếu có áp lực trầm trọng như vậy, đối với cuộc sống đế vương có nhiều bất mãn và kháng cự như vậy.

Trong đầu không ngừng giãy dụa dày vò, Tần Kham đang do dự có nên nói ra triều cục kinh sư hay không.

Chương 743: Đại khai sát giới

Khi vẫn đang do dự, Chu Hậu Chiếu giống như nhìn ra tâm tình mâu thuẫn của hắn, cười nói: "Nghe nói tân hoàng đã đăng cơ, là đường đệ Chu Hậu Thông?"

"Vâng."

" Vẻ mặt của ngươi nói cho ta biết, ngươi và tân hoàng quan hệ không phải tốt lắm."

Tần Kham cũng cười: "Kết bạn với bằng hữu, cả đời chỉ cần một người là đủ rồi, có đôi khi bằng hữu hoàng đế này làm sai, ta cũng hận rằng đời này không nên quen hắn thì tốt hơn, làm sao lại tự tìm đường chết đi kết giao với một bằng hữu hoàng đế nữa?"

Chu Hậu Chiếu cười ha ha: "Nếu đã kết giao rồi thì không thể quay lại được, bằng hữu hoàng đế của ngươi sau này vẫn cần ngươi bảo vệ hắn."

Tần Khamv trong lòng dâng lên sự cảm động: "Ngươi bảo vệ ta mười bốn năm, từ nay về sau, nên là ta bảo vệ ngươi... Trừ phi có một ngày ta không còn trên nhân thế."

Nói tới đây, trong lời nói Tần Kham đã bất lực chấp nhận lựa chọn của Chu Hậu Chiếu.

Chu Hậu Chiếu trầm ngâm một lúc, ánh mắt rất có thâm ý nhìn hắn: "Xem ra triều cục kinh sư đã hết sức căng thẳng."

Tần Kham bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: "Đúng."

Chu Hậu Chiếu thản nhiên nói: "Còn nhớ ngày ta quen ngươi, chúng ta cùng nhau đấu địa chủ, cuối cùng ta giơ ra thân phận đông cung Thái tử, ngươi lúc ấy vẫn ném đôi hai ra, rồi mới dùng đại lễ chào hỏi ta. Tần Kham, ngươi không phải là người cam tâm nghển cổ chờ chém, bề ngoài của ngươi nhã nhặn, nhưng từ trong xương tủy thì cương liệt hơn bất kỳ ai, ngươi tuy xuất thân người đọc sách, nhưng quan niệm trung thị phi của ngươi kỳ thật rất

mỏng, ta cũng không biết năm đó ngươi đọc sách thánh hiền thế nào, trong người đọc sách của cả quốc, ta chưa thấy ai như ngươi, từ sau khi biết tân hoàng đăng cơ, ta vẫn luôn nghĩ, nếu tân hoàng bất mãn với ngươi, ngươi sẽ ứng đối như thế nào? Nghĩ rằng nếu bị ép tới tuyệt lộ, ngươi cũng chẳng ngại xé cờ tạo phản, Tần Kham ta nói có đúng không?"

Chu Hậu Chiếu nói xong, ánh mắt bình thản nhìn Tần Kham dần dần trở nên sắc bén, thành một hôn quân nổi tiếng thiên hạ, ánh mắt này rất hiếm thấy, không khí trong viện cũng bỗng trở nên khẩn trương.

Cao Phượng ở bên cạnh khiếp sợ nhìn hắn.

Giao tình của Chu Hậu Chiếu và Tần Kham, Cao Phượng thân là một trong bát hổ nội cung, vẫn luôn nhìn thấy, theo hắn, giao tình của hai người này so với thân huynh đệ thì còn thân thiết hơn, chỉ thiếu mỗi nước mặt chung một khố, không ngờ hôm nay Chu Hậu Chiếu lại nói ra những lời thật lòng, Cao Phượng ở bên cạnh nghe mà mí mắt giật giật.

Phản ứng của Tần Kham so với Chu Hậu Chiếu còn bình tĩnh hơn, không quỳ xuống kêu oan, càng không chỉ lên trời nói trung thành với triều đình, hắn chỉ thản nhiên nhìn Chu Hậu Chiếu, ánh mắt bình tĩnh giống như vỏ kiếm không gì không chứa được, thu hết ánh mắt sắc bén như mũi kiếm của Chu Hậu Chiếu vào trong vỏ.

"Ta biết năm vạn biên quân của Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền đã vào kinh, người khác không biết quan hệ của ngươi và Diệp Cận Tuyền, tathì lại biết rất rõ, năm đó ta chính mắt thấy ngươi dẫn hắn vào phủ, làm phó hộ viện nhà ngươi, hiện giờ biên quân Liêu Đông đã vào kinh, Tần Kham, ngươi muốn làm hoàng đế à?" Thanh âm của Chu Hậu Chiếu có một tia khác thường.

" Ta chưa bao giờ muốn làm hoàng đế, nhìn ngươi làm hoàng đế mười bốn năm mệt tới như vậy, ta làm sao lại đi dẫm vào vết xe đổ của ngươi? Ta, chỉ muốn sống sót, chỉ muốn thê tử và con cái được sống sót."

Nhìn khuôn mặt vô cùng thản nhiên của Tần Kham, mặt Chu Hậu Chiếu hơi vặn vẹo, hai người đứng đối diện nhau, trong viện dần

dần tràn ngập vị đạo giương cung bạt kiếm.

Thật lâu sau, Chu Hậu Chiếu thở dài: "Ngươi là bằng hữu tốt nhất trong kiếp này của ta, nhưng tòa giang sơn này chung quy vẫn là giang sơn của Chu gia, Tần Kham, ngươi nếu là ta, ngươi sẽ làm thế nào?"

Tần Kham cũng cúi mặt thở dài: "Ta đã bị bức đến tuyệt cảnh, lui thêm một bước chỉnh là vực sâu vạn trượng, ta nếu ngã xuống, vợ và con cái sẽ bị giết, vô số tinh lực tâm huyết ta bỏ ra hơn mười năm để thay đổi thế đạo từ nay về sau sẽ người chết là dừng, Đại Minh ta lại quay về con đường cũ, sự tồn tại của Tần Kham ta giống như một ảo mộng không lưu lại dấu vết, bệ hạ, ngươi nếu là ta, ngươi sẽ làm thế nào?"

Xe ngựa về thành, sắc mặt Tần Kham âm trầm đáng sợ, Đường Tử Hòa tự thấy chột dạ, vẫn co rúm ở góc xe ngựa không dám nói gì, ngay cả dũng khí nhìn hắn một cái cũng không có.

Xe ngựa một đường trầm mặc đi về ngoại trạch thành đông kinh sư, Tần Kham và Đường Tử Hòa xuống xe ngựa, vừa nhấc chân bước vào cửa lớn thì thấy ở cuối đường, Đinh Thuận vẻ mặt hoảng loạn vội vàng chạy tới.

" Công gia, không ổn rồi, Tiền Ninh ở Thiên Tân đại khai sát giới rồi!"

Tần Kham ngẩn người, chân vừa bước vào cửa lớn lập tức thu lại, các thị vệ thấy chuyện quan trọng, rất tự giác tỏa ra bốn phía.

" Nói tiếp đi." Tần Kham lạnh lùng nói.

Đinh Thuận lau mồ hôi, tức giận nói: "Tiền Ninh hôm qua vừa tới Thiên Tân đã hạ lệnh bắt toàn bộ tri phủ Thiên Tân, Chỉ huy sứ của ba vệ cùng với Tổng đốc thủy sư Thiên Tân, hơn nữa trượng tễ Thiên hộ của Thiên hộ sở Cẩm Y vệ Thiên Tân ngay tại chỗ, hôm nay lại thu công hàm qua lại của nha môn tri phủ, Chỉ huy sứ ti ba vệ và Cẩm Y vệ Thiên hộ sở, phái binh phong tỏa cảng đông Thiên Tân, đuổi cả vạn dân phu đóng thuyền, bắt hơn trăm thương nhân Thiên Tân, hơn nữa tự mình tới thủy sư Thiên Tân, lấy cớ lùng bắt dư nghiệt của Bạch Liên giáo, bắt hết Tổng binh, tham tướng,

Thiên hộ thủy sư, lập tức tuyên bố những người này cấu kết v Bạch Liên giáo, không thẩm tra đã chém đầu trước mặt cả vạn tướng sĩ thủy sư, có tướng sĩ thủy sư không phục, hô mấy tiếng oan uổng, lại trúng tâm đen của Tiền Ninh, lập tức lại bắt hơn một ngàn tướng sĩ đem ra chém đầu, tiếp theo lại lệnh cho toàn thể tướng sĩ thủy sư bỏ vũ khí về doanh, không được tự tiện hành động, chờ triều đình xử trí."

Tần Kham càng nghe sắc mặt càng lạnh, cả người tức giận đến run rẩy, xiết chặt nắm tay chửi: "Vương bát đản! Quá ngông nghênh rồi."

Đinh Thuận liếm liếm môi nói: "Công gia, hành động này của Tiền Ninh rõ ràng được tân hoàng sai khiến, Hạng Trang múa kiếm, ý ở Phái Công. Họ Tiền ở Thiên Tân giết nhiều người như vậy, cuối cùng vòng bảy quẹo trái khẳng định liên quan tới một người, một khi thêu dệt đủ tội danh, tiếp theo sẽ là ngôn quan trong triều thượng sớ hạch tội, khi đó trong triều tiếng phản đối vang lên khắp nơi, tân hoàng lại biết thời biết thế tước bỏ tước Ninh Quốc Công, Công gia là người không có chức không có tước, tân hoàng muốn đối phó với ngài chẳng phải là càng dễ dàng hơn ư?"

Tần Kham nghiến răng ken két, lại không nói câu gì.

Không biết qua bao lâu, Tần Kham dần dần tỉnh táo lại, đột nhiên hỏi một câu có vẻ như rất không liên quan.

" Hôm nay trong thành có động tĩnh gì không?"

Đinh Thuận nghe vậy trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, vẻ mặt rất đắc ý, nhưng lại giả vờ giả vịt thở dài: "Trong thành Hôm nay có động tĩnh lớn, hơn bốn trăm đại thần thỉnh nguyện trước cửa Thừa Thiên, lại tự dưng xuất hiện hơn một trăm quân sĩ, nói là phụng thánh chỉ, trượng tễ tại chỗ một trăm mười ba vị đại thần, Đại Minh từ lúc lập quốc tới nay ít thấy huyết án kinh thiên như vậy."

Đường Tử Hòa Vẻ mặt đang chột dạ tay nghe hai người nói chuyện, nói đến tại cửa Thừa Thiên chết hơn một trăm vị đại thần, hơn nữa sau khi nghe nói là thánh chỉ hạ lệnh trượng sát, Đường Tử Hòa mắt dần dần tỏa sáng, vẻ hưng phấn trong mắt càng lúc

càng đậm.

Chương 744: Tên đã trên dây (1)

"Phụng chỉ trượng sát hơn một trăm vị đại thần?" Đường Tử Hòa cuối cùng không nhịn được mà mở miệng. Lúc này cũng chẳng bật tâm tới sự chột dạ của mình nữa, miệng hỏi còn mắt thì không nhịn được lướt qua mặt Tần Kham.

Đinh Thuận cười ha ha, nhìn nhìn sắc mặt Tần Kham, cũng không dám trả lời, trong vẻ mặt lại có chút đắc ý.

Nhìn vẻ mặt của Đinh Thuận, Đường Tử Hòa càng khẳng định việc này tất tất là Tần Kham bày mưu đặt kế gây ra, theo Tần Kham nhiều năm như vậy, thuộc hạ của hắn có tính tình gì nàng ta đã sớm nắm rõ, phàm là khi trên mặt tên chó Đinh Thuận này lộ ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí ấy, chuyện hơn phân nửa chính là tác phẩm của Tần Kham.

Người khác không rõ hậu quả trượng sát hơn một trăm người, nhưng nữ nhân khôn khéo như Đường Tử Hòa thì sao có thể không biết, lúc này lập tức hưng phấn tới mức mặt đỏ bừng, bật thốt lên: "Tân hoàng không ngờ 'Hạ chỉ' trượng sát hơn một trăm vị đại thần, sau này tất nhiên sẽ mất hết lòng người triều thần, lúc này chính là cơ hội tốt..."

Hai chữ "Hạ chỉ" nhấn đặc biệt mạnh, Đường Tử Hòa vừa nói còn vừa liếc Tần Kham một cái.

Tần Kham lại nghiêm mặt quát lên: "Ngươi câm miệng! Chuyện Triều cục thiên hạ là để ngươi gây sóng gió à? Có món nợ ta còn chưa tính với ngươi đó, chờ đấy!"

Đường Tử Hòa lúc này mới phát giác mình quả thật đã vong hình, đúng là có món nợ chưa bị tính, thế là vội vàng cúi đầu giả vờ như tiểu nữ nhân khúm núm, không dám nói thêm câu gì.

Đinh Thuận nói: "Tiền Ninh nếu đã mở sát giới, chúng ta không thể ẩn nhẫn được nữa, Công gia, vừa rồi Tứ phu nhân nói không sai,

hiện giờ chính là lúc tân hoàng đã mất hết lòng người, Công gia nên ra chủ ý."

Tần Kham nghiêm mặt suy tư một lát rồi nói: "Hỏa hậu gần tới rồi, nếu còn chần chừ thì ta chỉ có thể trơ mắt nhìn tâm huyết nhiều năm của ta nhất nhất bị phá huỷ, không thể nhịn nữa rồi."

Đinh Thuận hưng phấn ôm quyền: "Xin Công gia hạ lệnh."

"Tới nơi đóng quân của biên quân Liêu Đông ở bắc giao ngoài thành, bí mật triệu Diệp Cận Tuyền vào thành gặp ta."

"Vâng."

Nội viện ngoại trạch, tiếng đồ vật rơi vỡ truyền ra.

Tần Kham sầm mặt lườm Đường Tử Hòa, Đường Tử Hòa sợ hãi rụt rè quỳ trước mặt hắn, trước gối đầy những mãnh sứ vỡ.

Từ sau khi gặp Chu Hậu Chiếu, lửa giận ức chế đã lâu của Tần Kham cuối cùng cũng phát tác.

" Đường Tử Hòa, nhớ lúc trước ta từng nói gì với ngươi không."

"Nhớ, phụ nữ không được phép tham gia vào chính sự. Đặc biệt là ta, lại càng không được phép tham dự quốc sự quân chính." Đường Tử Hòa cúi đầu nói khẽ.

" Lúc trước sau khi ở Phách Châu binh bại bị bắt. Ngươi còn nhớ đã nói gì với ta không?"

"Nhớ, từ nay về sau vĩnh viễn không được tạo phản, cả quãng đời còn lại phải rửa sạch món nợ mấy ngàn tính mạng ở Phách Châu."

Ngữ khí của Tần Kham càng lãnh liệt: "Như vậy, ngươi nói cho ta hay đi. Ngươi hiện tại đang làm gì?"

Đường Tử Hòa vẫn cúi đầu, nhưng ngữ khí lại hết sức bướng bỉnh: "Ta đang làm chuyện ta phải làm."

" Lúc trước bệ hạ đuối nước, ngươi được triều thần mời vào Báo Phòng xem bệnh cho bệ hạ, nói cái gì mạng của bệ hạ chỉ còn

mười ngày, chắc khi đó ngươi đã bắt đầu bố cục tính kế rồi nhỉ? Bệ hạ đuối nước kỳ thật không nghiêm trọng lắm, với y thuật của ngươi kỳ thật đêm đó là có thể làm hắn tỉnh lại, nhưng ngươi không biết cho hắn uống thuốc gì. Làm hắn hôn mê suốt mười, khiến ta sinh ra phán đoán sai lầm, cho nên làm ra kế sách ứng đối sai lầm, về sau thấy kỳ hạn mười ngày sắp tới, ngươi lại không biết nắm được thóp gì của Cao Phượng, bức hắn lén lấy trộm ấn tín của ti lễ giám và ngự mã giám điều cấm vệ Báo Phòng đi, đưa bệ hạ đang hôn mê ra khỏi cung, làm triều cục càng khó bề phân biệt, cuối cùng không thể không nghênh lập tân quân, ngươi đoán trúng chuyện thứ nhất sau khi tân quân đăng cơ làm chỉnh là nhằm vào quyền thần ta đây, còn ta để bảo vệ bản thân và vợ con, bảo vệ tâm huyết tân chính nhiều năm, không thể không đứng lên đấu tranh."

Vẻ mặt Tần Kham càng sắc bén: "Đường Tử Hòa, ngươi tính kế hay lắm, không ra mặt vẫn tính kế được toàn bộ quân thần triều đường, đến người bên gối như ta cũng tính kế, hôm nay tên đã lên dây, không thể không phát, mắt thấy kinh sư và thiên hạ sắp phát sinh đại biến, tất cả đều là công của ngươi, ngươi nói ta có phải nên khen ngươi một tiếng nữ Gia Cát tính toán không bỏ sót? Đường Tử Hòa, ngươi từng đáp ứng ta sau này sẽ không tạo phản, nhưng hiện giờ ngươi đang định làm gì?"

Đường Tử Hòa thở dài: "Ta đã nói sẽ không tạo phản nữa, việc ta làm hiện tại không phải hoàng đồ bá nghiệp cho bản thân, mà để bảo toàn cho nam nhân và gia đình mình, Tần Kham, ta đã làm sai chuyện gì?"

Tần Kham lạnh lùng nói: "Ta cần một nữ nhân để bảo toàn à? Để bảo toàn cho ta và gia đình, ngươi không ngờ lại bày ra cục diện như vậy, đùa giỡn quân thần triều đường, mắt thấy kinh sư loạn cục đã xuất hiện, đại chiến vạn người là không thể tránh khỏi, Đường Tử Hòa, đây là kết quả ngươi muốn thấy à?"

Đường Tử Hòa cuối cùng ngẩng đầu, quật cường nhìn hắn, khóe miệng không ngờ phác ra một nụ cười lạnh: "Tần Kham, ngươi nói thì đường hoàng lắm, nhưng ngươi sờ lương tâm mình đi, ngươi dám nói ngươi thật sự là trung thần sao? Ta đi theo bên cạnh ngươi mười năm, ta không phải là Đỗ Yên và Kim Liễu, trong mắt các nàng chỉ nhìn thấy tướng công nho nhã, thường xuyên khiến các nàng vui vẻ, khiến các nàng hạnh phúc, mà Tần Kham trong

mắt ta, không chỉ là tướng công, còn là kiêu hùng lòng mang thiên hạ!"

"... Ngươi khác với người khác, bọn họ có nhiều người là trung thần danh tướng thiên cổ lưu phương, có kẻ là loạn thần tặc tử không chút che giấu, mà Tần Kham ngươi, ngươi trông thì như trung lương, nhưng kì thực vĩnh viễn để lại cho mình đường lui, ngươi chưa bao giờ đề bản thân mình rơi vào tuyệt cảnh vạn kiếp bất phục, bố cục của ngươi còn xa rộng hơn ta nhiều, so với ta càng đa mưu túc trí hơn, bắt đầu từ hơn mười năm trước triều đình phái ngươi tuần tra Liêu Đông, ngươi chỉ sợ đã an bài đường lui rồi? Diệp Cận Tuyền là ngươi tự tay đưa lên vị trí Tổng đốc Liêu Đông, mấy năm nay kinh sư chế tạo cục có hỏa khí mới gì, ngươi luôn gửi tới cho Liêu Đông đầu tiên để trang bị cho biên quân, Diệp Cận Tuyền mấy năm nay ở Liêu Đông bài trừ dị kỷ, trong quân bố trí thân tín, chèn ép bộ hạ cũ của Lý Cảo, khiến biên quân Liêu Đông từ trên xuống dưới chỉ biết Diệp Tổng đốc chứ không biết có triều đình."

"Bắt đầu từ nguyên niên Chính Đức, ngươi ở ngoài thành kinh sư mở đại doanh, chiêu mộ cô nhi trong lưu dân doanh làm ' Thiếu niên binh', mỗi năm huấn luyện ra năm trăm người, mười năm năm ngàn người, bọn họ mỗi ngày đọc sách thao luyện, sau đó gửi tới Liêu Đông, những thiếu niên binh này biết chữ biết làm văn, đọc thuộc binh thư, có thể nói là văn võ song toàn, người như vậy ở trong biên quân sao không nổi bật cho được? Diệp Cận Tuyền thuận thế xếp bọn họ vào trong quân, bổ nhiệm làm bách hộ Thiên hộ, hơn mười năm tính toán tử tế, biên quân Liêu Đông chắc thành họ Tần hết rồi! Tần Kham, ngươi đừng nói với ta những con cờ này là ngươi đánh xuống một cách không có mục đích."

"Trên Triều đường ngươi mở rộng vây cánh cũng không để lộ thanh sắc, vô thanh vô tức lung lạc các trọng thần như nội các Đại học sĩ Dương Đình Hòa, Lại bộ thượng thư Dương Nhất Thanh, cố ý giao hảo với thái giám chưởng ấn ti lễ giám ngự mã giám, Binh bộ thượng thư Nghiêm Tung lại là tâm phúc thân tín của ngươi, dùng cự lợi từ hải vận cột những huân quý nắm giữ binh quyền đoàn doanh kinh sư như Bảo Quốc công Chu Huy…"

Chương 744: Tên đã trên dây (2)

“… Hiện giờ triều cục kinh sư thoạt nhìn thì là Ninh Quốc Công ngươi đã thành thịt cá của tân quân. Nhưng kì thực hoàng đế mới lên ngôi không lâu, chân đứng chưa vững, càng vì hôm nay trượng sát hơn trăm đại thần mà mất hết lòng người, ngược lại, Ninh Quốc Công ngươi dưới hơn mười năm kinh doanh. Vô luận triều đường hay là biên quân, thế lực của ngươi chi chít như sao trên trời, không lỗ nào không chui vào, người mắt sáng nhìn, kỳ thật tân quân đã rơi xuống hạ phong, chuyện triều đường, chuyện thiên hạ đều năm trong lòng bàn tay ngươi."

Đường Tử Hòa nói một hơi dài, ánh mắt nhìn Tần Kham lại càng lúc càng sắc bén: "Tần Kham, người khác không hiểu ngươi, là vì không biết ngươi. Ngươi không phải trung thần, nhưng cũng không phải là gian thần, minh quân cũng thế, hôn quân cũng thế, chỉ cần hoàng đế đối đãi với ngươi tốt, ngươi sẽ không ngại cả đời làm trung thần, ngược lại, hoàng đế nếu coi ngươi là cái gai trong mắt thì ngươi sẽ không ngại thay trời đổi đất, làm ra đại sự, mà ta, đơn giản chỉ là lót cái chăn cuối cùng cho ngươi, khẽ đẩy ngươi về phía trước mà thôi, khát vọng muốn thay đổi thế đạo của ngươi, tấm lòng duy hộ gia đình của ngươi, còn cả tính mạng của ngàn vạn người nhà thuộc hạ bao năm nay đi theo ngươi nữa, tất cả chỉ là một ý niệm của ngươi, Tần Kham, ngươi còn do dự gì nữa."

Đường Tử Hòa nói xong lời cuối cùng, ngữ khí dần dần lãnh lệ, nhìn vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của Tần Kham, Đường Tử Hòa bỗng nhiên cười khanh khách, trong nụ cười mang theo nước mắt, không biết là vui hay buồn.

" Tần Kham, chúng ta đều không phải là người tốt, nhưng lại không phải xấu một cách thuần túy, ta là nữ phản tặc một lòng muốn thay trời đổi đất, còn ngươi, lại là ngụy quân tử không hơn không kém, ở trong mắt ta, cái sai là ở thế đạo, ở trong mắt mắt ngươi thì sau là ở lòng người."

Tần Kham lần thứ hai hẹn gặp Diệp Cận Tuyền, không khí giữa hai người ngưng trọng hơn rất nhiều.

Diệp Cận Tuyền mặc áo ngắn, ngồi ở tiền đường ngoại trách mà như như cây thông, lù lù bất động, khuôn mặt như dao khắc rìu đục không chút biểu tình, giống như một pho tượng không có suy nghĩ không có linh hồn, không nhìn thấy bất kỳ tình cảm gì, nhưng khí thế của hắn vĩnh viễn là bá đạo sắc bén như vậy, cho dù mặc áo ngắn bằng vải thô rất bình thường, nhưng nhìn vẫn như một còn mãnh hổ chờ lệnh, khiến người ta tâm sinh kính sợ.

Khi Tần Kham đi vào tiền đường, trên mặt Diệp Cận Tuyền cuối cùng cũng lộ ra một tia ấm áp, chủ động đứng lên ôm quyền làm lễ.

Tần Kham cười cười, tiểu nhị quán ăn lúc trước chiêu mộ được từ trong lưu dân doanh, hơn mười qua đi, lại thành danh tướng biên trấn khiến Thát tử Mông Cổ nghe tên là sợ vỡ mật, thậm chí thay đổi thế công thủ của Hán Mông hơn một trăm năm qua, thế gian tế ngộ tạo hóa, thật sự là không thể đoán trước được.

Cuộc đời này may mắn làm sao, từ trong ngàn vạn lưu dân phát hiện ra viên minh châu long đong này.

Vẫy lui nha hoàn thị hầu ở tiền đường, nội đường chỉ còn hai người Tần Kham và Diệp Cận Tuyền, Diệp Cận Tuyền hạ thấp giọng hỏi: "Công gia triệu mạt tướng tới, là định phát động rồi à?"

Trên mặt Tần Kham hiện lên vẻ quyết tuyệt, gật đầu nói: "Tên đã lên dây, không thể không phát, sư thúc, đại quân đã chuẩn bị xong chưa?"

Diệp Cận Tuyền lộ ra một tia ngạo ý: "Năm vạn biên quân Liêu Đông, nguyện ý nghe Công gia sai phái."

Tần Kham cười nói: "Tướng sĩ Trong quân nguyện ý làm đại sự có lẽ sẽ mất đầu này à?"

"Trong Mười năm mạt tướng đã bố trí vô số thiếu niên binh vào doanh cùng các tướng sĩ đồng cam cộng khổ, biên quân Liêu Đông trên dưới đều đã bị mạt tướng nắm giữ."

Tần Kham nhìn xoáy vào hắn: "Còn ngươi thì sao? Hiện giờ ngươi đã là võ tướng nhất phẩm nổi tiếng thiên hạ, cho dù ta tương lai làm hoàng đế, chỉ sợ cũng không thể thăng quan cho ngươi được nữa, ngươi vì sao nguyện ý làm đại sự mất đầu này?"

Diệp Cận Tuyền khom người ôm quyền nói: "Mạt tướng xuất thân từ phủ Quốc Công."

"Đây không phải là lý do."

Ánh mắt lạnh như băng của Diệp Cận Tuyền cuối cùng cũng lộ ra mấy phần dị sắc: "Việc Triều đình, mạt tướng không hiểu, mạt tướng từng là một phó Thiên hộ của biên quân Ninh Hạ, quân chế Đại Minh thối nát thế nào, không ai rõ được hơn mạt tướng, chính bởi vì rõ cho nên mới lạnh lòng, cho nên mạt tướng mới rời khỏi biên quân làm lưu dân không có áo cơm. Mấy năm nay Công gia chăm lo việc nước, đẩy mạnh sách lượt khiến dân giàu nước mạnh, dưới sự thôi động của Công gia, ngay cả thế công thủ hơn trăm năm của Hán Mông cũng dần dần xoay chuyển, mạt tướng nhìn ra được, Công gia mới là người mang tới hy vọng cho Đại Minh, mạt tướng chỉ thuận theo ý trời mà làm thôi."

Chăm chú nhìn Tần Kham, Diệp Cận Tuyền thở dài: "Mấy năm nay biên trấn và bách tính Đại Minh vất vả lắm mới nhìn thấy chút khởi sắc, đay đều là công sửa cũ thành mới của Công gia, nếu có kẻ muốn phá bỏ hết những điều này, khôi phục bộ dạng trước kia, mạt tướng liều mạng gánh chịu tội danh phản nghịch, cũng phải chém hắn ngã xuống ngựa, cho dù hắn là hoàng đế cũng không được."

Tần Kham thoải mái gật đầu: "Có thể được một người hiểu ta, lưng gánh tiếng xấu thiên cổ thì có làm sao? Sư thúc, tất cả dựa vào ngươi."

" Công gia tính phát động như thế nào?"

" Sư thúc đọc một lượt binh thư sách sử cổ kim, có biết Võ Hậu thời Đường cướp thiên hạ như thế nào không?"

" Loạn cung đình mà không loạn thiên hạ."

Tần Kham cười nói: "Ta cũng muốn làm như vậy."

Ngày hai mươi sáu thánh mười năm Chính Đức thứ mười bốn, tảo triều hôm nay xuất hiện một màn hiếm thấy.

Một khắc Giờ dần, trước cửa Thừa Thiên vốn nên tụ tập vô số triều thần chờ cửa cung mở không ngờ không thấy một bóng người, các đại hán tướng quân gác cửa cung đều lộ ra vẻ kinh ngạc, đợi tới giờ dần cửa cung mở, tiểu hoạn quan cầm phất trần ra khỏi cửa cung, phát hiện trên quảng trường cửa Thừa Thiên trống rỗng tới ngay cả một con chuột cũng không thấy, tiểu hoạn quan ngây ra một lúc, lập tức phát hiện đại sự không ổn, vội vàng xoay người tới cung Càn Thanh.

Cùng lúc đó, trong cửa Triêu Dương kinh sư, quân tốt Ngũ thành binh mã ti cúi đầu khom lưng mở cửa thành, tất cung tất kính đưa một đội Cẩm Y vệ mặc phi ngư bào ra khỏi cửa.

Đội nhân mã này đằng đằng sát khí, ra khỏi cửa thành liền chạy thẳng về hướng Thiên Tân, bọn họ phụng mệnh lệnh của Bắc trấn phủ ti Đinh Thuận, việc phải làm chỉ có một - chặn giết Tiền Ninh!

Mà trước cửa phủ Ninh Quốc Công thì trong một đêm đột nhiên có rất nhiều binh sĩ mặc giáp đeo cung, những tướng sĩ này vẻ mặt lạnh lùng rải quanh bốn phía phủ Quốc Công, mấy ngàn tướng sĩ vây chặt phủ Quốc Công như thùng sắt, trời vừa sáng, trước cửa phủ Quốc Công liền có rất nhiều tướng quân mặc chiến giáp thường xuyên ra vào, người kiến thức rộng lớn liếc một cái là nhìn ra, bất kể tướng sĩ thủ vệ trước cửa hay là tướng quân ra vào đều là biên quân thân kinh bách chiến, loại sát khí sắc bén như mũi dao và mùi máu từ xa mấy trượng đã có thể ngửi thấy này sở thuộc của đoàn doanh và ngự mã giám quen ăn lương thái bình tuyệt đối không giả vờ được.

Không hề có dấu hiệu, trên bầu trời kinh sư bỗng nhiên không khí chiến tranh dầy đặc, mưa gió sắp đến.

Chương 745: Thiên Tân trừ gian (1)

Giờ dần, cung Càn Thanh.

Chu Hậu Thông liên tiếp ba đêm không ngủ, hai mắt đỏ bừng đứng dang tay trước gương đồng, mấy tên thái giám trước sau mặc long bào cho hắn, Chu Hậu Thông vừa ngáp dài, trong đầu lại vừa cân nhắc triều cục mấy ngày gần đây.

Huyết án cửa Thừa Thiên đã qua được ba ngày, ngày chuyện phát sinh hắn vội vàng chạy tới cung Từ Ninh, giải thích chuyện từ đầu đến cuối với Trương Thái hậu, chỉ tiếc đối với đứa cháu đoạt hoàng vị của con trai mình, Trương Thái hậu cũng chẳng hòa nhã gì, Chu Hậu Thông giải thích việc này là do Ninh Quốc Công Tần Kham âm thầm sai khiến, Trương Thái hậu một chữ cũng không tin.

Tình cảm quyết định thị phi quan, trong mắt Trương Thái hậu, Tần Kham là trung thần lương không oán không hối phụ tá con trai mình mười bốn năm, mười mấy năm qua, những gì phát sinh ở Đại Minh đều lọt vào trong mắt nàng ta, con trai mình có tính tình lười biếng hoang đường, không ngờ lại quản lý một đất nước còn hơn cả thời Hoằng Trị, nếu nói giang sơn thịnh thế này là công lao của con trai nàng ta, lời này ngay cả Trương Thái hậu cũng cảm thấy đỏ mặt, người hơi có kiến thức đều biết, đây là công lao lặng lẽ của Tần Kham, mà công lao của Chu Hậu Chiếu thì nhiều nhất cũng chỉ là ở bên cạnh cổ vũ mà thôi.

Một danh thần trị thế Như vậy, một thần tử trung thành và tận tâm như vậy, sao có thể ngang nhiên hạ lệnh đồ sát hơn một trăm vị đồng liêu trong triều?

Chu Hậu Thông bị Trương Thái hậu mặt xám mày tro đuổi ra khỏi cung Từ Ninh, bất đắc dĩ, Chu Hậu Thông lại vội vàng chạy tới cửa Thừa Thiên trấn an quần thần, trước mặt các đại thần quỳ xuống gào khóc, chỉ trời thề đây không phải là ý chỉ của trẫm, quả thật là có người giả mạo chỉ dụ vua, nhưng mà các đại thần chỉ dùng ánh

mắt bình tĩnh mà lạnh lùng đáp trả, Chu Hậu Thông bụng đầy oan khuất lại muốn giải thích, cuối cùng đành phải hạ chỉ hậu táng đại thần vô tội chết thảm. Nghiêm lệnh cho Hán Vệ lùng bắt hung phạm, mình thì vào Thái Miếu trai giới phản tỉnh.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, Chu Hậu Thông giờ sửu mới ra khỏi Thái Miếu, đầu óc đang tính toán hôm nay trên triều hội nên giải thích với các đại thần về huyết án cửa Thừa Thiên như thế nào, lúc này hắn đã nhận định tất là do Tần Kham gây nên, nhưng không có bằng chứng, lại không thể ở trên điện chỉ ra và xác nhận nghi hung, đặc biệt nghi hung này còn là quyền thần lấy thúng úp voi trong triều, có phân lượng vô cùng trầm trọng đối với triều cục.

Ngoài Cung Càn Thanh, tiếng bước chân vội vàng cắt ngang suy nghĩ của Chu Hậu Thông. Hắn nhíu mày, Trong lòng lập tức nổi lên dự cảm xấu, trời còn chưa sáng, tiếng bước chân vội vàng như vậy không phải là chuyện tốt.

" Bệ, bệ hạ. Không ổn rồi." Tiểu hoạn quan thở hổn hển xuất hiện ngoài cung Càn Thanh.

" Chuyện gì?"

" Một khắc Giờ dần. Nô tỳ mở cửa cung đón bách quan vào cung triều hội. Nhưng hôm nay ngoài cửa Thừa Thiên không có một bóng người, văn võ đại thần cả triều không ngờ không có một ai vào triều."

"Hả?" Chu Hậu Thông cả người run lên, hai mắt lập tức lộ ra mấy phần lo sợ không yên.

Hoàng đế sắ rời cửa vào điện, đại thần lại không có một ai tới, đây chính là một đại sự lâu rồi không thấy, Đại Minh lập quốc hơn một trăm năm, chỉ có hoàng đế không lên triều chứ chưa bao giờ có đại thần tập thể bãi triều, lan truyền ra chính là quân thần nội bộ lục đục, không biết bách tính sĩ tử thiên hạ sẽ nói thành thế nào.

Chuyện rất nghiêm trọng, nghiêm trọng tới mức hốc mắt Chu Hậu Thông ửng đó, hắn lại có một loại xung động muốn gào khóc.

Hiện tại hắn thật sự hối hận rồi, thật sự không nên vào kinh làm hoàng đế, hắn không ngờ triều đường kinh sư nước sâu và đục tới vậy, một đứa bé mười hai tuổi làm sao đấu lại với các lão hồ li?

" Người đâu, mau truyền Trương Thông vào cung."

Chu Hậu Thông nức nở nói, khi vạn phu sở chỉ, người duy nhất bên cạnh mà hắn có thể dựa vào chỉ có Trương Thông.

Trương Thông vào cung rất lén lút, thần quyền quá thịnh, Trương Thông cũng không dám mạo hiểm, thế là hôm nay hắn cũng không vào triều, khi Chu Hậu Thông triệu hắn vào cung, hắn vẫn đi theo tiểu hoạn quan né trái tránh phải vào cung.

Không biết hàn huyên gì với Chu Hậu Thông, sau một tiếng đồng hồ, Trương Thông vội vàng rời khỏi cung.

Không lâu sau, cửa cung Thừa Thiên mở rộng, một đội cấm cung cấm cung tay cầm binh khí đằng đằng sát khí ra khỏi cung, tới thẳng doanh địa của Tam thiên doanh ngoài thành, một đạo thánh chỉ màu vàng ép mở cửa doanh địa, rất nhanh, tân nhiệm Đô Đốc Tam thiên doanh Giang Bân bị các võ sĩ áp giải khỏi doanh, đeo gông cùm đi vào thành.

Giang Bân sắc mặt tái nhợt đeo gong cùm bị võ sĩ cấm cung kiiu ram từng là danh tướng Tuyên phủ mà không dám phản kháng, sau khi huyết án cửa Thừa Thiên phát sinh hắn đã nghe thấy lời đồn, khi nghe nói quân sĩ đồ sát đại thần mặc phục sức của Tam thiên doanh, hắn biết đại họa lâm đầu rồi, chạy tới cung Càn Thanh thề sống thề chết là mình trong sách, lúc ấy Chu Hậu Thông cũng ôn ngôn trấn an, nói mình cũng không phải là hôn quân, ánh mắt làm rõ sai trái vẫn phải có, Giang Bân lúc này mới yên tâm trở về doanh.

Nhưng ai ngờ chỉ qua ba ngày, Chu Hậu Thông nói trở mặt là trở mặt, lệnh cho võ sĩ cấm cung bắt hắn, trong lòng Giang Bân lập tức nổi lên một suy nghĩ, bệ hạ cần một người chịu tiếng xấu thay.

Huyết án này quá mức kinh thế hãi tục, nhưng dù biết rõ hung phạm là Tần Kham, Chu Hậu Thông cũng không dám động thủ với quyền thần này, chỉ có thể từ từ mà diệt, thế là, người chịu tiếng

xấu thay đúng thời cơ mà sinh, phóng mắt văn võ trong triều, Đô Đốc Tam thiên doanh hắn đây lớn nhỏ dài ngắn vừa hay thích hợp, không phải hắn là ai?

Nghĩ thông suốt điều này, Giang Bân không khỏi ngửa mặt lên trời cười thảm mấy tiếng.

Ai cxnois đế vương vô tình, thiên uy khó dò, cũng nói được chim quên ná, đặng cá quên nơm, có mới nới cũ, nhưng hôm nay thỏ chưa chết, chim chưa hết, mà tên chó săn hắn đây lại bị đế vương vô tình từ bỏ, sớm biết có hôm nay, lúc trước việc gì lại từ Tuyên phủ vào kinh, tham lam phú quý?

Sau khi võ sĩ Cấm cung áp giải Giang Bân vào thành thì cố ý kéo hắn đi một vòng trong thành, nội thành là nơi huân quý và trọng thần trong triều ở, tiểu hoạn quan đi theo đội khi đi qua phủ đệ trọng thần còn cố ý lớn tiếng hô to: "Kinh tra, Đô Đốc Tam thiên doanh Giang Bân vì gièm pha, mật lệnh cho Tam thiên doanh dưới trướng trượng sát trung thần trước cửa Thừa Thiên, bệ hạ nhìn rõ mọi việc, sáng suốt phân biệt trung, lệnh bắt Giang Bân, hôm nay lăng trì thị chúng tại chợ bán thức ăn, nhằm an ủi anh linh các trung thần vô tội chết thảm!

"Bệ hạ, thần oan..." Giang Bân Bi phẫn vạn phần vừa há miệng gào được một nửa thì lại bị võ sĩ cấm cung ở bênh cạnh tát cho một cái lật mặt, lập tức Giang Bân im bặt, miệng Giang Bân lại bị bịt chặt, chỉ có thể phát ra tiếng khóc nức nở..

Sau khi Một đội võ sĩ cấm cung áp giải Giang Bân đi rêu rao khắp nơi, cuối cùng tới cửa chợ bán thức ăn.

Nhìn hai gã đao phủ mặc xiêm y màu đỏ, đầu đội khăn chùm cũng màu đỏ, hai cánh tay để trần vẻ mặt hung tợn nhìn hắn, ánh mắt Giang Bân lộ ra vẻ tuyệt vọng, Hai chân mềm nhũn, cuối cùng ngã oặt dưới đất, bị võ sĩ cấm cung một tả một hữu trói lên cột ở đài đá.

Xung quanh đài đá có bách tính vây đầy, trong đám người không biết có bao nhiêu gia phó do các đại thần phái ra quan vọng, tiểu hoạn quan khóe mắt tươi cười, sau khi gật đầu ra hiệu cho đao phủ, các võ sĩ thô bạo lột hết xiêm y của Giang Bân, trong tiếng hét

thảm bất lực và tuyệt vọng của Giang Bân, tiểu đao của đao phủ không chút lưu tình rạch lên da ngực hắn.

Một hồi lăng trì khổ hình chưa qua ba pháp ti thẩm vấn, do hoàng đế trung chỉ trực tiếp định tội vội vàng bắt đầu ở cửa chợ bán thức ăn kinh sư.

Một đội Cẩm Y vệ mặc phi ngư bào chạy như bay trên quan đạo Thiên Tân.

Dẫn đội là Thường Phượng, thân tín tâm phúc của Tần Kham, thành viên tổ chức khi còn ở Nam Kinh.

Gió lạnh thấu xương thổi lên mặt Thường Phượng, Thường Phượng híp mắt đón gió lạnh. Trong mắt lại một mảng hưng phấn khao khát.

Yên lặng ẩn nhẫn mấy ngày nay, Công gia cuối cùng cũng quyết định phát động.

Đối với Thường Phượng mà nói đây tuyệt đối là tin tức tốt. Nó không chỉ có nghĩa là quyền thế của Tần Công Gia có thể tiến thêm một bước, cũng có nghĩa là tính mạng của Thường Phượng và gia đình hắn có thể bảo toàn, thậm chí vinh hoa phú quý còn hơn lúc xưa. Tương lai Tần Công Gia tay nắm đại quyền, có lẽ Thường Phượng hắn cũng có thể được phong hầu tước thế tập võng thế, con cháu nhiều đời của Thường gia cũng có tiền đồ rộng thoáng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thường Phượng càng nóng bỏng, phủ kín tia máu,.

"Thiên hộ đại nhân, đi thêm mười dặm nữa chính là thành Thiên Tân, hành tung như thế nào xin đại nhân định đoạt." Giáo úy Bên cạnh hét lên.

Vẻ tàn khốc trong mắt Thường Phượng chợt lóe, cười lạnh nói: "Hành tung Như thế nào à? Đương nhiên là phải đi bái phỏng đồng tri Tiền đại nhân của chúng ta, giờ đã khác xưa rồi, thật khó cho Tiền đại nhân ngủ đông mười năm cuối cùng cũng trèo cao, chính là lúc đường làm quan rộng mở, khi xưa Thường mỗ thật sự là mù mắt, không phát hiện trong Bắc trấn phủ ti có một con sói mắt

trắng, hôm nay lão tử muốn lột da sói của hắn xuống, xem bên trong có thật sự cất chứa lang tâm cẩu phế hay không,

Một thủ hạ cười nói: "Sau khi Công gia bị điều nhiệm kinh vệ Chỉ huy sứ, vị trí Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ vẫn để trống, nghe nói vị hoàng đế mới đăng cơ kia đang định đưa Tiền Ninh lên vị trí đó.

Thường Phượng ngạo nghễ cười to: "Công gia cho dù không còn là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ thì Cẩm Y vệ vẫn nằm trong tay Công gia, Công gia từ Chính Đức nguyên niên cho tới bây giờ, toàn bộ Cẩm Y vệ được ngài kinh doanh hơn mười năm, Nam Bắc trấn phủ ti và Thiên hộ sở các nơi đều là thân tín của Công gia, từ kinh sư đến địa phương có thể nói là kín không kẽ hở, cho dù Tiền Ninh một vị trí đó thì cũng là thọ tinh công treo cổ, thật sự là chán sống rồi."

Chương 745: Thiên Tân trừ gian (2)

"Đại nhân nói phải, chúng ta hiện tại không phải chính là hắc bạch vô thường của thủ hạ Diêm Vương sao?"

Trong gió lạnh thấu xương, một đám hán tử Cẩm Y vệ dũng cảm cười to theo gió lướt xa.

Nha môn tri phủ Thiên Tân.

Tiền Ninh Hiện giờ đã là Cẩm Y vệ đồng tri kiêm khâm sai tuần thú ngồi ở tiền đường, trong tay cầm chén trà tinh mỹ,.

Sau khi tới Thiên Tân, oán khí tích tụ nhiều năm của Tiền Ninh cuối cùng cũng được phát tiết triệt để, nha môn tri phủ Thiên Tân, nha môn tào diêm, Thiên Tân tam vệ Chỉ huy sứ ti, Thiên Tân thị bạc ti, thủy sư Thiên Tân, cảng đông Thiên Tân. Nha môn Lớn nhỏ đều bị giết cho thành núi thây biển máu, pháp trường dc thiết lập ngay tại bờ biển cảng đông, ra lệnh một tiếng, dao mổ hạ xuống, trong mấy ngày có chừng hai ba ngàn đầu người rơi xuống đất. Nước biển ngoài cảng đông cũng bị nhuộm thành màu đỏ, sát tâm thô bạo của Tiền Ninh mới hơi được thu liễm.

Tự tay hủy diệt căn cơ Thiên Tân mà Tần Kham bỏ hơn mười năm khổ tâm kinh doanh xây dựng, Tiền Ninh cuối cùng cũng thở ra được ngụm ác khi tích tụ hơn mười năm.

Thì ra đây mới là tư vị của quyền lực.

Tiền Ninh thỏa mãn nhắm mắt lại, phát ra một tiếng rên rỉ đầy thoải mái.

Tân hoàng đăng cơ, thời đại của Tần Kham đã qua, hiện giờ đã là thời đại của Tiền Ninh hắn tiếu ngạo triều đường.

Trên bàn là bản cung chồng chất như núi nhỏ, đây là thành quả đại sát tứ phương mấy ngày gần đây của Tiền Ninh, trong bản

cung tất cả đều là tội danh của Tần Kham, lớn nhỏ, thật giả, tóm lại, bệ hạ chỉ cần vẽ một vòng đỏ trên bản cung này, tội danh của Tần Kham xem như được chứng thực, chết một trăm lần cũng đủ.

Tiền Ninh càng nghĩ càng hưng phấn, càng khó dằn được. Hắn quyết định ngày mai sẽ hồi kinh, hắn rất gấp gáp muốn nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Tần Kham, trút bỏ oán hận mười năm.

Các loại tính toán hiện lên trong đầu thì một khâm sai thị vệ lại ở cửa ôm quyền hành lễ.

"Khâm sai đại nhân, kinh sư Bắc trấn phủ ti phái người tới, nói là Cẩm Y vệ có việc trọng yếu, muốn bẩm báo trực tiếp với đại nhân."

Tiền Ninh mở mắt ra, nhìn người cắt đứt suy nghĩ mông lung của hắn với vẻ không vui, lười biếng nói: "Gọi hắn vào đi."

"Vâng."

Vào không phải một người, mà là một đám người.

Nhóm người này đằng đằng sát khí, ai nấy tay để sau lưng, động tác rất quái dị, sau khi vào cửa thì không hành lễ với Tiền Ninh mà chỉ lạnh lùng chăm chú nhìn Tiền Ninh đang nhắm hờ mắt.

Thật lâu sau, tựa hồ cảm thấy không khí không đúng, Tiền Ninh mở mắt ra, sau đó hắn nhìn thấy Thường Phượng mặc cẩm bào phi ngư.

"Thường Thiên hộ?" Tiền Ninh nhận ra hắn, nụ cười ở khóe miệng càng thêm mỉa mai: "Thiên hộ nhìn thấy chỉ huy đồng tri ta đây vì sao không hành lễ? Thủ hạ của Tần Công Gia đều không có quy củ như vậy à?"

Thường Phượng cũng cười, khóe miệng vẽ ra một độ cong lớn, đầy dữ tợn và đáng sợ.

Hai người mặt đối mặt cách nhau vài thước cứ như vậy bật cười, giống như nhìn thấy việc buồn cười nào đó, tiếng cười của hai người càng lúc càng lớn, càng lúc càng không áp chế được, cuối cùng hai người đều tự ôm bụng cười không đứng thẳng nổi.

Lúc này, một Giáo úy bỗng nhiên bước về phía trước một bước, hét to nói: "Tiền Ninh, chuyện ngươi ngươi phạm! Chúng ta phụng chiếu áp giải ngươi, hồi kinh theo chúng ta tới chiếu ngục một chuyến."

Tiếng cười của Tiền Ninh im bặt, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm: "Phụng chiếu? Các ngươi phụng chiếu của ai?"

"Đương nhiên là của bệ hạ."

"Chiếu mệnh đâu?"

"Đợi ngươi sau khi thúc thủ chịu trói rồi sẽ nhìn thấy."

"Các ngươi coi Tiền mỗ là trẻ con ba tuổi à? Không thấy chiếu mệnh, các ngươi dám bắt khâm sai, gan lớn quá... Không đúng!" Hai mắt Tiền Ninh bỗng nhiên trợn to, thất thanh nói: "Thường Phượng, ngươi dám giả mạo chỉ dụ vua! Không muốn sống nữa à?"

Thường Phượng cuối cùng đã ngưng cười, lau nước mắt ở khóe mắt, miễn cưỡng vung tay lên: "Bắt người!"

Hai sợ xích sắt tỏa ra hàn quang lành lạnh rất thành thạo chụp về phía đầu Tiền Ninh, Tiền Ninh kinh hãi, nhảy người lên đụng đổ ghế bành phía sau, thân hình rất linh hoạt ngã lên bàn rồi rơi xuống đất.

"Người đâu, có người ám sát khâm sai!"

Vô số thị vệ của nghi trượng khâm sai từ trong viện xông lên, một chiếu lệnh được đóng ấn tỉ của hoàng đế chặn bước chân của mọi người lại.

"Cẩm Y vệ phụng chiếu bắt giặc, ai dám ngăn cản, luận xử như đồng đảng!"

Các thị vệ ngơ ngác nhìn nhau, thấy ấn tỉ trên chiếu lệnh rõ rõ ràng ràng, không giống là giả, mọi người do dự một lúc, cắn chặt răng, chậm rãi lui về phía sau vài bước.

Trong lòng Tiền Ninh càng lạnh toát, lo sợ không yên nói: "Bệ hạ không thể bắt ta! Các ngươi làm sao có ấn tỉ của hoàng đế...

Trương Vĩnh! Là cẩu tặc Trương Vĩnh đó! Hắn muốn tạo phản à? Không đúng, là Tần Kham muốn tạo phản à?"

Thường Phượng mắt lộ sát khí, gằn giọng nói: "Chiếu có lệnh, nếu Tiền Ninh phản kháng, giết chết ngay tại chỗ."

Hơn mười Cẩm y Giáo úy Phía sau sớm đã triển khai trận thức công kích, đều rút nỏ cơ từ sau lưng ra, nỏ tiễn âm lạnh đồng loạt nhắm vào Tiền Ninh, mọi người đồng thanh hét lớn: "Giết!"

"Loạn thần tặc tử đừng hòng bắt ta! Ta muốn vào kinh diện thánh!" Tiền Ninh thét lên, bỗng nhiên bật dậy đã ghế, hai chân bật mạnh lướt ra cửa.

Vù vù!

Hai mũi tiễn bắn ra, trúng ngay hai chân Tiền Ninh, Tiền Ninh kêu thảm một tiếng, lập tức ngã xuống đất.

"Các ngươi đây là giả mạo chỉ dụ vua, sẽ bị tru diệt cửu tộc! Tần Kham, tên tặc tử ngươi, chèn ép ta mười năm, hôm nay to gan lớn mật muốn tạo phản, lại vẫn không chịu buông tha ta, ngươi sẽ có báo ứng."

Thường Phượng cười lạnh: "Hay cho cái miệng ương ngạnh, Tiền đại nhân là đồng liêu trong vệ, nhưng chắc chưa từng thưởng thức hình phạt của Cẩm Y vệ đâu nhỉ, đem hắn ra ngoài thành, để Tiền đại nhân biết cái gì gọi là lột da nhồi cỏ."

Trong cái nhìn bất lực của các thị vệ nghi trượng, Tiền Ninh bị một đám Cẩm Y vệ áp giải ra thành Thiên Tân.

Ở Ngoài thành tìm một chỗ vắng vẻ, các Cẩm Y vệ trói Tiền Ninh vào cây, Thường Phượng từ thắt lưng rút ra một thanh chủy thủ, nhìn Tiền Ninh cười gằn.

Tiền Ninh vô cùng sợ hãi, tựa hồ đã sợ tới mức thần chí không rõ, trợn đôi mắt không dám tin lên, miệng lẩm bẩm nói: "Không thể nào, Tần Kham sao có thể tạo phản? Hắn sao dám tạo phản? Hắn tạo phản thế nào?"

"Chậc chậc, Tiền đại nhân không hổ là đế tiền tân sủng, chết đến

nơi rồi vẫn còn lo lắng quốc sự, ngươi hỏi việc này à, đến âm phủ Hoàng Tuyền tự mình xem nhé, xem Tần Công Gia của chúng ta lật tay làm mưa, một tay che trời thế nào, đồ khốn nạn được chó nuôi lớn, cho ngươi làm trấn phủ đã là Công gia ban ơn rồi, không biết xấu hổ còn vọng tưởng muốn thay thế Tần Công Gia, lại còn ở Thiên Tân đại sát tứ phương, hủy hoại tâm huyết nửa đời của Công gia chỉ trong chốc lát, hôm nay nếu cho ngươi chết thống khoái thì coi như là lão tử có lỗi với ngươi, biết cái gì gọi là lột da nhồi cỏ không?"

" Lột da nhồi cỏ", thái tổ Hồng Vũ là người sáng tạo ra đầu tiên, nói ra thì kỳ thật rất đơn giản, chính là lột sống da người, sau đó nhét cỏ vào bên trong da, làm bù nhìn để ở ven đường.

Tiền Ninh đang Thất thần bỗng nhiên cười rộ lên: "Đây nhất định là Tần Kham phô trương thanh thế! Các ngươi đang dọa ta."

Vẻ mặt cười cười của Tiền Ninh dần dần trở nên dữ tợn và vặn vẹo, hắn gằn lên: "Ta chịu nhục mười năm, ở dưới trướng Tần Kham sống những ngày còn không bằng con chó, hiện giờ ta khó khăn lắm mới vận chuyển thành một bước lên mây, chỉ là một mưu kế nhỏ thì làm sao có thể dọa được ta? Tạo phản à? Tần Kham có bản sự này sao? Kinh sư có mười hai đoàn doanh, có ngự mã giám, có Ngũ thành binh mã ti, có mấy chục vệ sở phụ cận kinh sư. Tần Kham thì có cái gì? Chỉ dựa vào đám bộ hạ Cẩm Y vệ Nam Kinh các ngươi mà muốn thay trời đổi đất ư, quả thực là nằm mơ! Thường Phượng, ngươi không dọa được ta đâu, ngươi không dám động thủ, ta chính là khâm sai thay trời tuần thú, dám động tới một sợi lông của ta, Tần Kham và đám chó săn các ngươi từ nay về sau sẽ vạn kiếp bất phục!"

Thường Phượng cười ha ha, chủy thủ trong tay vì rung rung mà không ngừng ánh ra hàn quang.

"Đúng đúng đúng. Tiền đại nhân thật thông minh. Lão tử thật không dám động tới một sợi lông của ngươi, ngươi dọa lão tử sợ quá."

Miệng vừa nói là không dám động thủ, chủy thủ trong tay Thường Phượng lại không hề hàm hồ, mũi dao sắc bén đặt lên trán Tiền Ninh, nhẹ nhàng rạch một cái. Thiên linh cái Tiền Ninh lập tức bị

cắt ra một lỗ hổng đáng sợ, máu tươi cứ thế túa ra, Thường Phượng cắm chủy thủ vào trong vỏ, tự tay từ từ kéo rộng vết cắt ra, giống như đang nặn một tác phẩm nghệ thuật vậy, từ xương đầu rồi dần dần xuống phần mặt.

Tiền Ninh há to miệng hét thảm, mắt vẫn trợn trừng, ánh mắt tràn ngập vẻ không dám tin, hắn đến bây giờ vẫn không tin Tần Kham thật sự muốn giết hắn, cho tới lúc Thường Phượng gần lột xong da mặt hắn, Tiền Ninh cuối cùng cũng hoàn toàn tuyệt vọng, ý thức cũng rơi vào bóng tối.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, Thường Phượng cuối cùng cũng lột hết da người Tiền Ninh, mà Tiền Ninh thì cũng đã sớm tuyệt khí, chỉ còn lại một khung xương huyết nhục không còn da.

Thường Phượng lui về phía sau hai bước, nhìn da người hoàn chỉnh trong tay, tựa hồ rất hài lòng với tay nghề của mình, khóe miệng nở nụ cười tà dị biến thái.

" Trên đường đến Thiên Tân ta đã nói muốn lột da sói của hắn, lão tử nói được thì làm được, các huynh đệ, móc tim gan tên cẩu tặc này ra, xem rốt cuộc có phải là trông như lang tâm cẩu phế không, còn bộ da này nữa, nhồi rơm rạ vào rồi dựng ở trong rừng, để những tên gia hỏa ăn cây táo, rào cây sung nhìn thấy kết cục của bản thân."

Một đạo mật báo lặng lẽ vào cung, giống như tiếng chuông đồng gõ bên tai, trong cung Càn Thanh, Chu Hậu Thông bị chấn cho đầu óc ong ong, một lúc vẫn không phục hồi lại tinh thần, sắc mặt trắng bệch như đèn lồng trắng treo khi có tang sự trước đại môn phủ đệ của rất nhiều đại thần.

Chương 746: Binh gián bức cung (thượng)

" Đại doanh Bắc giao... Binh mã điều động dị thường?" Chu Hậu Thông gian nan phun ra một câu.

Tiểu hoạn quan vẻ mặt hoảng loạn, vẫn khom người cúi đầu nói: "Vâng, chạng vạng hôm nay, trong đại doanh bắc giao bụi bốc lên bốn phía, tiếng quân lệnh ngựa hí liên tiếp vang lên, không lâu sau thì thấy ba vạn kỵ binh ra khỏi cửa tới thẳng chỗ đóng quân của bốn võ doanh, bốn dũng doanh, bốn uy doanh, cũng phái ra tinh kỵ chặn quan đạo nam bắc, bất kể quan thương quân dân đều không được phép thông hành."

Sắc mặt Chu Hậu Thông trắng bệch, run giọng nói: "Biên quân Liêu Đông tới trú địa của mười hai đoàn doanh là có ý gì? Chặn quan đạo là sao? Diệp Cận Tuyền muốn làm gì? Hắn... Hắn... !"

Tiểu hoạn quan trán túa mồ hôi, quỳ xuống nói: "Bệ hạ, Diệp Cận Tuyền e là muốn phản: "

Chu Hậu Thông hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa thì ngã quỵ, sự thật tiểu hoạn quan nói ra hắn không muốn thừa nhận.

" Hắn vì sao muốn phản trẫm?"

" Bệ hạ, nô tỳ nghe nói Diệp Cận Tuyền từng là gia phó hộ viện của phủ Ninh Quốc Công, hơn mười năm trước, sau khi Ninh Quốc Công tru sát quan Tổng binh Liêu Đông, ra sức đưa Diệp Cận Tuyền lên làm phó tổng binh Liêu Đông đô ti. Về sau dần dần thăng lên làm Tổng binh, Tổng đốc, mấy năm nay nhân sự trong triều thay đổi, các triều thần chỉ biết Diệp Tổng đốc uy chấn Liêu Đông, giao phong với Thát tử nhiều lần đắc thắng, dương cao quốc uy của Đại Minh ta, nhưng việc Diệp Cận Tuyền xuất thân từ phủ Ninh Quốc Công dần dần không bị người ta biết, bệ hạ, Diệp Cận Tuyền không có lý do tạo phản, nhưng Tần Kham... thì có đầy đủ lý do."

Chu Hậu Thông thoáng suy nghĩ, không khỏi vừa sợ vừa giận: "Sau khi Hoàng huynh mất tích nội các từng có đình nghị, Tần Kham nói là lo phiên vương các nơi không chịu ngồi yên, mà binh lính của đoàn doanh thì không có tác dụng, thế là đề xuất điều biên quân Liêu Đông nhập quan thủ vệ kinh đô, lúc ấy lý do này rất có tình có lí, không thể bắt bẻ, hôm nay xem ra, Tần Kham không ngờ trước khi trẫm vào kinh đã bố trí tất cả, tính kế hay lắm."

Nói xong Chu Hậu Thông cuối cùng toét miệng khóc to: "Ngươi muốn xưng đế thì tự làm đi, việc gì phải gọi trẫm vào kinh? Việc gì phải hại tính mạng của trẫm? Hôm nay binh lâm dưới thành, bảo trẫm phải làm sao?"

" Bệ hạ chớ lo, bệ hạ nay đăng cơ chưa lâu, căn cơ trong triều không có, mấy ngày trước ở cửa Thừa Thiên có hơn một trăm vị đại thần chết thảm, thế nhân đều vu là bệ hạ làm, giờ là lúc bốn bề thọ địch, người bên cạnh để dựa chỉ có Tiền Ninh, Trương Thông, hiện giờ Tiền Ninh đang ở xa tít Thiên Tân, bệ hạ sao không triệu Trương Thông vào cung thương nghị?"

Chu Hậu Thông lúc này đã sợ tới mức luống cuống tay chân, vội vàng gật đầu: "Đúng, mau tuyên Trương Thông vào cung gặp trẫm."

"Còn nữa, hôm nay biên quân Liêu Đông rục rịch. Nô tỳ cho rằng phải lấy trấn an làm đầu, đặc biệt là trấn an Diệp Cận Tuyền."

Chu Hậu Thông như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng nói: "Đúng, đúng đúng, trước tiên trấn an Diệp Cận Tuyền đã."

Tiếp theo trong mắt Chu Hậu Thông hiện lên một đạo tàn khốc: "Còn nữa, lệnh cho Đằng tương tứ doanh ra khỏi thành tới phủ Ninh Quốc Công, trước tiên bắt Tần Kham và gia quyến đã."

Soái trướng đại doanh Bắc giao.

Trong trướng chư tướng lĩnh Liêu Đông chia thành hai hàng ngồi hai bên trái phải. Trong đó đại bộ phận đều là người trẻ tuổi chỉ từ hai mươi đến ba mươi tuổi, những người này là bộ hạ tâm phúc của Diệp Cận Tuyền, cũng là những thiếu niên binh năm đó được đưa từng tốp tới Liêu Đông ngao luyện. Sau một thời gian chinh chiến, bọn họ cuối cùng cũng đã bước lên vũ đài Đại Minh.

Diệp Cận Tuyền mặc giáp đội mũ ngồi chính giữa soái trướng, ăn mặc kiểu thời chiến tiêu chuẩn, cầm trong tay một cuộn vải lụa màu vàng, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

" Khâm phong thành Quốc Công. Thế tập võng thế. Ban thưởng huân tước ' Hữu trụ quốc Thượng tướng quân', lĩnh hàm Đô Đốc trung quân, năm vạn tướng sĩ Liêu Đông đường xa tới kinh, ban thưởng năm mươi vạn lượng bạc. Bốn vị Tổng binh Trong quân được phong hầu, sáu vị tham tướng được phong bá... Chậc chậc, mạnh tay quá."

Tướng lãnh Trong trướng đều cười ha hả, chắp tay trêu ghẹo ghẹo nhau, gọi Hầu này Bá kia, trong soái trướng lập tức hi hi ha ha ầm ĩ, nhưng trong mắt mọi người rõ ràng tràn ngập vẻ trào phúng, khinh thường phong thưởng và tước vị trước mắt.

Bọn họ năm đó đều là được Đinh Thuận và Lý Nhị tự tay từ trong lưu dân doanh chọn ra, cho họ ăn cho họ mặc, dạy họ đọc sách biết chữ, đưa bọn họ tới Liêu Đông kinh lịch chinh chiến chém giết, tất cả hiện giờ đều là Tần Công Gia cho, bọn họ nợ Tần Kham một cái mạng, làm sao đề phong thưởng của hoàng đế vào mắt?

Trong mắt Diệp Cận Tuyền cũng lộ ra nét cười, lại lẳng lặng không nói câu gì, đợi chúng tướng trong trướng đùa đủ rồi, Diệp Cận Tuyền nghiêm mặt, trầm giọng quát: "Chúng tướng nghe lệnh."

Mọi người đồng thời đứng dậy, hai hàng tướng lãnh khom người ôm quyền với Diệp Cận Tuyền.

" Có mạt tướng."

"Kim thượng bất nhân, vô đạo bất hiếu, bổn soái và Tần Công Gia quyết ý vào cung binh gián (phản đối bằng vũ trang) !"

" Nguyện cùng đại soái."

"Lúc chạng vạng, giờ tý toàn quân sẽ từ cửa Triêu Dương mà vào, trước tiên đoạt chín cửa rồi vào hoàng cung."

Vừa dứt lời, khoảng không ngoài soái trướng bỗng nhiên nổ vang, một đạo tia chớp chói mắt như thớt lụa vỡ tung trên trời.

Một hồi dông tố cuối thu năm Chính Đức thứ mười bốn đã tới.

Ở một nông trang cách đại doanh bắc giao kinh sư không đến ba dặm vây đầy Cẩm y Giáo úy và tướng sĩ biên quân.

Tần Kham đứng dưới mái hiên, khoanh tay ngửa đầu nhìn dông tố bên ngoài, trong lòng lại vô cùng bình tĩnh.

Chuyện đã tới nước này, tên đã rời cung, nước đã đổ xuống đất, không thể quay đầu được nữa, tâm tình lo lắng mấy ngày liền lúc này lại không dao động như cao tăng đắc đạo.

Đi tới thế giới này hơn mười năm, vốn cho rằng mình có thể dễ dàng thay đổi tất cả, nhưng mà đi đến cuối cùng, chung quy vẫn không tránh được phải giết người đổ máu, hắn đã không còn lựa chọn, chỉ vì hắn còn có rất nhiều khát vọng chưa thực hiện, năm đó ở trước mộ Lữ Chí Long trên đảo Sùng Minh đã thề nguyện, hơn mười năm để tay lên ngực tự hỏi, có lẽ đã làm được rồi, nhưng mà cố gắng mình và rất nhiều danh thần lương tướng tiêu phí nửa đời lại vì quyền dục của một người mà bị gạt bỏ hoàn toàn, Tần Kham không thể nhịn được nữa, hắn sợ sẽ có lỗi với bản thân và rất nhiều người.

Một đứa nhỏ mười hai tuổi, vĩnh viễn không biết mình sắp sửa gạt bỏ tâm huyết cả đời của bao nhiêu người, thậm chí dùng bao nhiêu tính mạng đề đổi lấy hôm nay.

Một đứa trẻ hư như vậy, không thể không quật cho nó một trận.

Bên hông bỗng nhiên thò ra một đôi tay, ôm chặt lấy người hắn, tay rất mềm, lại run nhè nhẹ, nhìn ra được chủ nhân của nó lúc này đang sợ hãi bất an thế nào.

Tần Kham mỉm cười xoay người nhìn nàng ta.

" Tướng công, thật sự phải binh gián à?" Lông mi dài của Đỗ Yên run run, mặt tái nhợt.

Tần Kham thở dài: "Tướng công không có lựa chọn nào khác."

" Tướng công không làm quan nữa cũng của mà, chủ động thượng sớ trí sĩ, có lẽ..."

Tần Kham cười nói: "Người khác trí sĩ có lẽ có thể giữ được mạng, nhưng tướng công thì không được."

" Vì sao không được?"

" Bởi vì quyền lực của tướng công quá lớn, thế lực trong triều và địa phương thâm căn cố đế, hắn nếu không giết tướng công, vĩnh viễn không thể trừ tận gốc được những thế lực có thể uy hiếp tới ngôi vị hoàng đế của hắn, vì đề củng cố ngôi vị hoàng đế, ta không thể không chết."

Đỗ Yên thất vọng gục đầu xuống, nói: "Việc gì cứ phải đuổi tận giết tuyệt?"

Tần Kham cười nói: "Ta không muốn chết, lại càng không muốn đề các nàng và bọn trẻ phải chết, cho nên ta không thể không phản kháng."

Nhẹ nhàng ôm lấy Đỗ Yên, Tần Kham thở dài: "Yên nhi, tướng công không muốn làm hoàng đế, tướng công chỉ muốn giữ mạng, giữ mạng của mình và gia đình, trong đời ta làm việc phải phân chính tà thiện ác, chỉ cần không thẹn với lòng."

Đỗ Yên im lặng gật đầu, tựa vào trong lòng Tần Kham lẳng lặng hưởng thụ sự an bình hiếm có.

Trong mưa gió, một Giáo úy đứng trong viện tử nông trang ôm quyền nói: "Công gia, các phu nhân và gia quyến của trượng lão gia đã được an trí thỏa đáng, nơi này cách đại doanh bắc giao rất gần, chung quanh nông trang có mấy ngàn binh sĩ cầm cung, Công gia không phải lo gì cả, xe ngựa ngoài cửa đã chuẩn bị xong rồi."

Tần Kham gật gật đầu nói: "Vào thành, tới phủ của Dương Đình Hòa."

Chương 747: Bình gián bức cung (trung) (1)

Mưa càng lúc càng lớn, mưa giống như trân châu liền thành sợi, thuận theo mái hiên ngói thô chảy xuống, rất nhanh hội tụ thành sông, róc rách chảy về chỗ trũng.

Giáo úy mở ô giấy dầu ra, Tần Kham ôm chặt Đỗ Yên một cái, sau đó buông nàng ta ra, ánh mắt lập tức lướt qua mặt Kim Liễu, Đường Tử Hòa, Tần Nhạc Tần Khang đứng sau Đỗ Yên, phát hiện mọi người trên mặt đều tươi cười nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ lo lắng, Tần Kham không khỏi cười nói: "Thoải mái một chút đi, ta chỉ tới trong hoàng cung ngồi chơi, khác chăng là, lần này mang thêm mấy người vào thôi."

Chúng nữ cố nén nước mắt gật đầu.

Tần Kham cất bước định đi thì bỗng nhiên dừng chân, quay đầu, ánh mắt lần này dừng ở trên người Đường Tử Hòa.

Đường Tử Hòa tựa hồ hiểu hắn đang nghĩ gì, thản nhiên cười nói: "Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền cho ngươi đâu, nơi này có ta rồi, ngươi đi nhanh về nhanh."

Tần Kham gật gật đầu, nhìn nàng ta một cái cuối cùng rồi đi đến dưới ô, các Giáo úy hộ tống hắn đi lên xe ngựa ở cửa.

Xe ngựa đội mưa tầm tã, từ từ biến mất.

Chúng nữ nhìn theo xe ngựa đi xa, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống má, bật khóc một cách không cố kỵ, chỉ độc có Đường Tử Hòa thì lại nhếch đôi môi anh đào, thân thể mềm mại khẽ run lên.

Đỗ Yên nức nở nói: "Ngươi... run cái gì?"

Trong mắt Đường Tử Hòa lấp lánh vẻ hưng phấn: "Vừa nghĩ tới bắt đầu từ hôm nay, tướng công của chúng ta sắp khai thiên tích địa, sáng lập nghiệp lớn trước nay chưa từng có, ta không thể kìm

nén được mà cao hứng."

"Vạn nhất, vạn nhất đêm nay... Hắn bại thì sao?"

Đường Tử Hòa thờ ơ nói: "Sinh tử là chuyện bình thường, có gì đâu mà sợ? Tướng công nếu bại, chúng ta theo hắn cùng xuống Hoàng Tuyền là được, sử sách vạn cuốn, có cuốn nào là không phải là sách từ máu tươi và xương trắng? Không phải kẻ địch thì chính là bản thân chúng ta, rất công bằng."

Đỗ Yên và chúng nữ nhìn nàng ta, trong lòng thầm kinh sợ.

Tướng công từ đâu tìm được một con bạc nữ điên cuồng như vậy? Không, không chỉ là con bạc, mà quả thật là hạng vong mạng.

"Tỷ tỷ. qua giờ tý ta muốn vào thành nhập cung một chuyến."

"Ngươi đi làm gì?"

"Tướng công nếu bại, ta sẽ cùng chết với hắn. Tướng công nếu thắng, ta vào cung dệt hoa trên gấm cho hắn."

Tiếng sấm đùng đùng, nổ vang giữa không trung phủ Dương Đình Hòa. Vừa vào đêm, đang là lúc vạn nhà cầm đèn, Dương phủ hôm nay lại yên ắng lạ thường, giống như một vũng nước lặng.

Dương Đình Hòa mặt âm trầm ngồi ở tiền đường, bàn tay khô gầy nắm chặt tay vịn, ngón tay bởi vì dùng sức quá mức mà trắng bệch, biểu hiện ra cảm xúc rất không bình tĩnh của hắn lúc này.

Quản gia Dương phủ thò đầu vào, nhìn sắc mặt của lão gia, rụt rè nói: "Lão gia, Ninh Quốc Công Tần Công Gia tới chơi, sau khi trời tối thì Đằng tương tứ doanh lùng bắt hắn khắp nơi. Lão hủ lớn mật, trước tiên để hắn vào cửa để tránh tai mắt người khác."

Nghe thấy ba chữ Tần Công Gia, Dương Đình Hòa nhíu mày, hừ một tiếng, nói: "Gặp."

Rất nhanh, thân ảnh thon dài của Tần Kham xuất hiện ở tiền viện dương phủ, mà hôm nay Dương Đình Hòa lại dùng thái độ khác ngày thường, không đứng dậy đón chào, ánh mắt nhìn về phía Tần Kham thậm chí tràn ngập địch ý.

Tần Kham chẳng buồn để ý, bước vào tiền đường rồi ngồi xuống, cười nói: "Ngày xưa ta đến bái phỏng, Dương tiên sinh ít nhất cũng ra tiền viện đón, hôm nay lại ngay cả một ly trà cũng chẳng buồn mời, tiên sinh hôm nay cớ sao lại đãi khách không chu toàn như vậy?"

Dương Đình Hòa cười lạnh: "Chắc qua đêm nay, Tần Công Gia đến Dương phủ thì lão phu phải quỳ đón nhỉ?"

" Như vậy thì khách khí quá, Tần mỗ sợ giảm thọ."

" Tần Kham! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Dương Đình Hòa vỗ bàn đứng lên.

"Giữ mạng thôi."

"Năm vạn tinh kỵ Liêu Đông nhập quan thủ vệ kinh đô, là xuất phát từ sự tính kế của ngươi?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Không sai."

" Đêm nay binh mã của Diệp Cận Tuyền ở đại doanh bắc giao có điều động dị thường, cũng là ngươi hạ lệnh?"

"Đúng."

" Mấy ngày trước giết hơn một trăm vị đại thần trước cửa Thừa Thiên, chắc cũng không phải là chủ ý của Giang Bân? Cái tên ngu xuẩn đó tuyệt đối không có gan giả mạo chỉ dụ vua."

"Không sai, cũng là ta làm."

Dương Đình Hòa mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, ngửa mặt lên trời thở hắt ra, chậm rãi nói: "Tần Kham, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Quân quyền Đại Minh bị quản chế, thần quyền phát triển chắc chắn, bên ngoài có mấy chục vạn biên quân của chín trấn và đại quân vô số vệ sở các nơi, bên trong có ba mươi vạn đoàn doanh bảo vệ xung quanh, chỉ với năm vạn binh mã Liêu Đông, ngươi có thể lật trời sao? Cho dù tối nay để ngươi lật trời thì văn võ đại thần và huân quý cả triều có đáp ứng không? Thiên hạ Đại Minh là thiên hạ của là quan văn, ngươi có thể giết hoàng đế, có thể giết hết ngàn vạn quan văn thiên hạ sao?"

Tần Kham mỉm cười nói: "Vẫn là câu nói đó, ta muốn giữ mạng."

Dương Đình Hòa mở mắt ra, hung hăng lườm hắn: "Ngươi là kẻ điên."

" Ta chỉ bị trượng phu và phụ thân bị ép tới vách núi mà thôi."

Nụ cười của Tần Kham dần dần thu liễm, nhìn chằm chằm Dương Đình Hòa nói: "Dương tiên sinh là nội các thủ phụ tôn sư, không biết chí hướng trong đời này thế nào."

" Đương nhiên là cường quốc."

" Tần mỗ hỏi Dương tiên sinh, ta đặt chân lên triều đường hơn mười năm, bình Liêu Đông, trừ Lưu Cẩn, trấn dân loạn, mở cấm biển, tất cả những hành động đó được đánh giá thế nào."

Dương Đình Hòa đã bình phục cảm xúc, ngữ khí thong thả nói: "Có thể nói là công tích, đáng để lưu danh sử sách."

Tần Kham từ tốn nói: "Chuyện ta làm cho xã tắc không nhiều, chỉ có mấy việc đó thôi, nhưng mà, tân hoàng sau khi đăng cơ không chỉ nóng lòng loại bỏ quyền thần là ta, hơn nữa muốn xóa bỏ tất cả những gì ta đã làm, xin hỏi Dương tiên sinh, ngươi nếu là ta thì sẽ lựa chọn như thế nào."

" Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, lão phu nếu là ngươi, nghển cổ chờ chém mà thôi."

Tần Kham lắc đầu: "Không, ta không cam lòng. Nếu ta thật sự là là gian nịnh, nếu ta thật sự làm ra những chuyện hại nước hại dân, ta cam nguyện chịu chết, nhưng ta không phải, tiên sinh có thấy những năm gần đây triều chính dần dần sáng sủa hơn không? Có từng thấy sứ thần nguyện phụng Thiên triều là tông chủ, hàng năm triều kiến càng lúc càng nhiều không? Có từng thấy Thát tử Mông Cổ đã bao nhiêu năm rồi không dám chủ động âm phạm biên giới nước ta không, ngược lại còn là đại quân biên trấn liên tiếp chinh phạt thảo nguyên đại mạc? Có thấy sau khi mở cấm biển thì bách tính các nơi càng lúc càng giàu có, thậm chí có nông phu còn lén mặc tơ lụa, rất nhiều bình dân từ một ngày hai bữa chuyển thành một ngày ba bữa chưa?"

" Dương tiên sinh, ta nói những cái này không phải đề tranh công, mà là muốn nói với ngươi biết, Đại Minh chúng ta đang phục hưng, cách cường Hán thịnh Đường chỉ còn chút xỉu, những thay đổi của Đại Minh hiện giờ, chỉ còn cách khát vọng của ta một chút mà thôi, ta còn có rất nhiều chuyện chưa làm, thổ địa Đại Minh tập trung trong tay quá nhiều quyền quý, nông dân mất đất tất phản. Điểm này cần phải thay đổi. Phiên vương Đại Minh quá nhiều, phiên vương đẻ ra phiên vương, chỉ chi thiêu cho dòng họ hoàng thất, quốc khố hàng năm không biết phải hao phí bao nhiêu ngân lượng, điểm ấy cũng cần phải thay đổi, Thát tử Mông Cổ tuy rằng chuyển thành thế thủ, nhưng bọn họ vẫn chưa diệt chủng, chung quy vẫn là một đại họa, không giải quyết thời gian bộ lạc Nữ Chân phía bắc quật khởi không còn xa, không giải quyết bọn họ, Đại Minh sợ có cái lo mất nước, còn cả giặc Oa đông nam, Đóa Cam phía tây, Chiêm Thành, Xiêm La phía nam. Ngoài những nước láng giềng này, thiên hạ còn có những nơi rộng lớn hơn đang chờ chúng ta đi khai phá, đi chinh phục, thời đại đại hàng hải sắp bắt đầu rồi, tầm mắt của chúng ta không thể cứ mãi dừng ở những nước láng giềng này, thiên hạ, không chỉ là thiên hạ mà tầm mắt của chúng ta có thể nhìn thấy thôi đâu."

Tần Kham thở hắt ra một hơi, cười khổ nói: "Những cái này là chí hướng của ta, khi ta còn sống sẽ tận lực làm xong, nếu làm không xong thì hy vọng đời tiếp theo, đời tiếp theo nữa có thể hoàn thành, cho nên ta không thể chết được, bởi vì người vong thì chính tức, thiên hạ Đại Minh sẽ thụt lùi tới cảnh tượng trước Hoằng Trị, tâm huyết của ta và tiên sinh cùng với rất nhiều danh thần toàn bộ uổng phí, xin hỏi Dương, ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn một người một lời mà phế quốc à?"

Dương Đình Hòa vẫn lẳng lặng lắng nghe, sắc mặt càng lúc càng khó coi, vẻ mặt càng lúc càng giãy dụa, tràn ngập mâu thuẫn.

Tần Kham gằn giọng nói: "Dương tiên sinh, thiên hạ, không phải thiên hạ của một mình hoàng đế, cũng không phải thiên hạ của quan văn, nó là thiên hạ của vạn vạn bách tính."

Nói xong những lời này, Tần Kham đứng lên, nhẹ nhàng phất phất vạt áo, nói: "Ta một mình mạo hiểm vào đây, hiện tại ta muốn cáo từ, trước khi ta ra khỏi cửa lớn Dương phủ, ngươi vẫn có cơ hội hạ lệnh cho gia phó hộ viện trói ta mang hiến cho tân hoàng, ta

tuyệt không oán thán, ra khỏi cửa lớn này, thiên hạ Đại Minh từ hôm nay trở đi sẽ nằm trong tay ta, chuyện hoàng đế không làm tốt ta sẽ làm thay."

Tần Kham thi lễ với Dương Đình Hòa rồi trầm ổn bước ra ngoài.

Thân hình già nua của Dương Đình Hòa khẽ run rẩy, mắt đầy tơ máu, cứ như vậy trơ mắt nhìn Tần Kham từng bước lại gần cửa lớn.

Chương 747: Bình gián bức cung (trung) (2)

Phúc Tân lâu thành đông Kinh sư.

Cả tòa lầu các này đã được bao, trong đại sảnh rộng thoáng không thấy một người, nhưng ở bên ngoài đường lại đầy võ sĩ tuần tra qua lại, nhìn cách ăn mặc thì là sở thuộc của Cẩm Y vệ, trước sảnh còn có hai gã tiểu hoạn quan mặt trắng không râu mặc thường phục đang đứng.

Màn đêm vừa buông xuống, một con khoái mã từ cuối đường Kim Thủy phi tới, kỵ sĩ ghìm ngựa trước Phúc Tân lâu, vẻ mặt đầy lo lắng, ngựa vừa dừng vó kỵ sĩ đã từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

"Kẻ nào dám tự tiện xông vào trọng địa của quý nhân? Bắt lại!" Một Cẩm y bách hộ tiến lên rút đao thét hỏi.

Kỵ sĩ tháo nha bài ở thắt lưng giơ lên cao, lớn tiếng nói: "Ta chính là tham tướng Hà Phúc quân tiền tiêu của quả dũng doanh thuộc mười hai đoàn doanh, phụng mệnh cầu kiến Bảo Quốc công Chu lão công gia!"

" Công gia đang ẩm yến với ti lễ giám và lão gia quốc hầu, các vị huân quý đang uống vui, không gặp khách lạ."

Kỵ sĩ cả giận nói: "Một bách hộ Nho nhỏ cũng dám cản ta, cái đồ không hiểu chuyện, ngươi là cấp dưới của Thiên hộ nào? Quân tình cấp tốc, làm lỡ đại sự thì ngươi có gánh trách nhiệm được không?"

Trong mắt Bách hộ hiện lên một đạo lệ sắc, ngữ khí lãnh đạm nói: "Ngươi có việc gì muốn gặp lão công gia, ta có thể chuyển cáo cho ngươi."

"Phì! Ngươi là cái thá gì, đồ giữ cửa cũng tưởng mình là nhân vật à? Lão tử muốn bẩm báo đại sự trong quân, ngươi còn dám cản ta thì mặc kệ ngươi là Cẩm Y vệ gì, lão tử ngày mai sẽ dẫn binh tới

đánh chết ngươi!"

Sắc mặt Bách hộ biến ảo một lát, trong mắt hung quang càng thịnh, mặt lại bỗng nhiên chuyển sang tươi cười, ôm quyền nói: "Nếu tướng quân cứ muốn gặp lão công gia thì ta sao dám cản, một bách hộ nho nhỏ không gánh nổi trách nhiệm làm lỡ đại sự trong quân đâu, tướng quân mời vào trong, lão công gia và các lão gia quốc hầu đang ở trong nhã các lầu hai."

Hà Phúc hừ lạnh, nhấc chân bước vào trong.

Một chân mới bước vào cửa lớn nội đường thì Hà Phút chợt thấy ngực lạnh toát, cúi đầu nhìn, một mũi đao đã đâm thủng ngực hắn, trên mũi đao dính mấy giọt máu tươi đang chậm rãi nhỏ xuống, Hà Phúc há miệng thở dốc, muốn hét, nhưng lại có một bàn tay thô ráp bịt chặt miệng hắn.

Phía sau truyền đến tiếng cười gằn của Cẩm y bách hộ: "Tham tướng Quảng Dũng doanh? có phải muốn bẩm báo với lão công gia rằng binh mã đại doanh bắc giao có điều động, biên quân Liêu Đông đã triển khai trận thức với mười hai đoàn doanh hay không? Các Quý nhân uống rượu không thể đánh làm phiền, muốn bẩm báo quân tình thì chờ kiếp sau đi."

Dứt lời, thi thể của Hà Phúc ngã mạnh xuống đất, hai gã tiểu hoạn quan của ti lễ giám đứng ở cửa khóe mắt liếc xuống thi thể của Hà Phúc trên đất, tiếp theo lành lùng dời đi, vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng về phía trước, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Rất nhanh, thi thể của Hà Phúc được Cẩm Y vệ mang đi, máu tươi trên đất được lau sạch. Dấu vết cuối cùng của Một vị võ tướng chính tam phẩm cứ như vậy bị xóa đi.

Trong nhã các ở lầu hai Phúc Tân lâu tiếng cười vang vọng.

Không biết là các hoa khôi danh kỹ nào được mời đến đang ra sức gảy tỳ bà, lúm đồng tiền kiều mỵ động lòng người làm đêm thu nặng nề giống như có thêm mấy phần xuân tình kiều diễm.

Thân phận của người làm chủ hôm nay không tầm thường, là thái giám ti lễ giám chưởng ấn, nội tướng Đại Minh Trương Vĩnh, mà

khách nhân Trương Vĩnh mở tiệc chiêu đãi cũng là đại nhân vật quyền quý trong triều, Bảo Quốc công Chu Huy cùng với gần ba mươi vị khai quốc hầu.

Lý do mở tiệc cũng rất hợp tình lý. Hôm nay chính là đại thọ năm mươi của Trương công công.

Khi Dự tiệc các huân quý không khỏi cảm thấy kỳ quái, đại thọ năm mươi củaTrương công công hôm nay cớ sao lại chỉ mời huân quý trong kinh chứ không thấy một vị đại thần trong triều nào, lẽ ra nhân duyên của Trương Vĩnh không kém, qua lại với nội các và lục bộ thượng thư cũng có chút tương đắc, hôm nay nên mời cả họ mới đúng, sau khi dự tiệc bị vài câu hàn huyên vui đùa của Trương Vĩnh lờ đi.mà mọi người thì cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này mọi người rượu đã được tám phần, không khí yến hội dần dần đi lên, danh kỹ hoa khôi thanh lâu như hồ điệp xuyên hoa liên tiếp châm rượu, mỗi một giai nhân đều mang ánh mắt triền miên như bùn xuân. Các huân quý cũng dần dần có hành vi phóng đãng, huống chi chủ nhân của tiệc rượu cũng là dạng hào sảng, sau mấy câu nói khích, Trương Vĩnh cũng dứt khoát xắn tay áo, trong tiếng ủng hộ của mọi người, đấu rượu với Chu Huy lão công gia.

Có điều Chu lão công gia năm nay gần tám mươi, không có lòng giết tặc lại không có sức hồi thiên, một vò nữ nhi hồng vào bụng, Chu Huy mặt đỏ bừng ợ một cái, vẻ mặt mê ly cười to hai tiếng, sau đó.. ngã lăn quay.

Trương Vĩnh cũng uống nhiều, chỉ vào Chu Huy cười ha ha, ý vẫn chưa tận vung tay về phía sau, các thị nữ lại bưng từng vò rượu ngon đi vào.

Trương Vĩnh người lắc lư, mặt đỏ tai hồng, ra sức vỗ ngực: "Tạp gia... Tuy là hoạn quan, nhưng cũng không thiếu khí khái nam nhi, năm đó bệ hạ từng Tạp gia là ' Tráng sĩ Trương', hiện giờ Tạp gia mặc dù đã năm mươi, nhưng mỗi ngày vẫn ăn năm cân thịt, có thể kéo cung hai thạc, nhấc đỉnh trăm cân mà không thở gấm, về phần uống rượu.... Tạp gia cũng chưa hề sợ ai, các vị Hầu gia, có ai có gan uống vò này với Tạp gia không?"

Chúng hầu cười to, đều giơ vò rượu lên nói: "Cùng uống, chúc thọ

Trương công công."

Một vò rượu róc rách từ yết hầu đổ vào bụng mọi người, mọi người uống hết vò rượu, cười ha ha với nhau, bỗng nhiên có người lắc lư, tiếp theo là người thứ hai, thứ ba... Cơ hồ cùng một lúc, mọi người trong bữa tiệc toàn bộ ngã sạch, trong nhã các ngổn ngang người nằm.

Trương Vĩnh đang say bí tỉ lúc này bỗng nhiên ngồi thẳng người, ánh mắt cũng tỉnh táo, nào có dấu hiệu say.

Một Cẩm y Giáo úy đi vào, phất phất tay với các hoa khôi danh kỹ đang kinh nghi bất định trong phòng, chúng nữ câm như hến vội vàng rời khỏi nhã các.

" Công công, thuộc trong rượu là Tứ phu nhân của Tần Công Gia phối, thuốc này không màu không vị, hứng gió là ngã, trong một ngày một đêm tuyệt đối sẽ không tỉnh được, xem ra quả nhiên là đúng."

Trương Vĩnh gật gật đầu: "Lập tức phái người đưa những Công gia Hầu gia này đi, giấu ở một nơi kín, không thể để lộ bất kỳ phong thanh gì, truyền tin cho Tần Công Gia, cứ nói việc ở đây đã làm thỏa đáng, Tạp gia giờ hồi cung, chờ cắt đứt thánh chỉ và hổ phù điều binh của hoàng đế."

"Vâng." Giáo úy nói xong thì bật cười: "Cho dù thánh chỉ và hổ phù điều binh ra được khỏi cung thì cũng chẳng có ai nhận chúng, Bảo Quốc công và mười hai vị khai quốc hầu chưởng quản mười hai đoàn doanh đều nằm đây rồi."

Trương Vĩnh cười cười, quay đầu nhìn về phía bầu trời đêm: "Tạp gia đã dựng sẵn sân khấu cho Tần Công Gia rồi, tiếp theo diễn thế nào, nên để Tần Công Gia lên sàn rồi."

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy một tiếng rít, một mũi hỏa tiễn bay lên, nổ tung trên bầu trời đêm.

Chương 748: Bình gián bức cung (hạ) (1)

Không khí trong thành Kinh sư cũng khác với trước đây.

Tin tức đại doanh Bắc giao điều động binh mã đã truyền ra ngoài, quân tốt canh cửa thành như lâm đại địch, chưa tới giờ đã đóng chỉn cửa, từng con đóng khoái mã chạy như bay ra khỏi thành, tới thẳng nơi đóng quân của mười hai đoàn doanh, sau đó từng đội tướng sĩ từ trong hoàng cung nhổ trại xuất phát, toàn bộ Ngũ thành binh mã ti vốn đang canh cửa thành chạy và trong thành, phong tỏa phố lớn ngõ nhỏ toàn bộ kinh sư, nghiêm cấm bất kỳ ai ra vào, bất kể bách tính hay là quan viên đều bị đuổi vào nhà không được tự tiện ra ngoài.

So sánh với khung cảnh xơ xác tiêu điều đầy khẩn trương trong thành, hoàng cung lại là một mảng gà bay chó sủa, khắp nơi đều là thân ảnh đâm quàng đâm xiên của hoạn quan, sợ hãi chạy tới chạy lui, có hoạn quan nhát gan lặng lẽ thu dọn vàng bạc cướp đoạt tích góp nhiều năm chạy ra khỏi cung từ những cửa nhỏ bí mật, có hoạn quan còn lén lút trộm mấy món trang sức quý giá trong cung, tìm chỗ vắng người giấu đi.

Trong Cung Càn Thanh, Chu Hậu Thông gấp đến độ đi qua đi lại, sau khi nghe thấy tin tức xấu đại doanh bắc giao điều động binh mã, nước mắt hắn vẫn không ngừng rơi.

Dù sao cũng chỉ là thằng nhóc mười hai tuổi, có đa mưu túc trí thế nào thì trên thực tế vẫn kém xa những lão hồ li lăn lộn trên tại triều nhiều năm, chỉ từ những hành động liên tục từ sau khi đăng cơ là có thể nhìn ra được, vị tiểu hoàng đế này có dã tâm rất lớn đối với quyền lực, nhưng bản sự vơ tóm quyền lực thì lại hơi yếu, nếu không thì cũng không đến mức để bị người ta bức ép như hôm nay.

" Ngự mã giám chưởng ấn Miêu Quỳ vì sao còn chưa đến? Ngay cả hắn hắn phản bội trẫm à!" Chu Hậu Thông dừng bước, mắt đỏ bừng lườm hoạn quan quỳ trong điện, bộ dạng như phát điên.

" Cũng sắp tới rồi, bệ hạ chớ lo, nô tỳ đã phái mười tốp người đi giục rồi."

"Vậy thì phải thêm một tốp nữa đi! Nhanh lên!"

"Vâng."

Vừa mới dứt lời, ngoài cửa điện một đạo thân ảnh vội vàng quỳ gối ở bệ cửa cao cao.

" Lão nô, ngự mã giám chưởng ấn thái giám Miêu Quỳ, phụng chiếu bái kiến bệ hạ."

Chu Hậu Thông mừng rỡ, giống như gặp cứu tinh bước lên hai bước, tiếp theo lại đột nhiên dừng chân, kinh nghi nhìn chằm chằm Miêu Quỳ, cẩn thận xem kỹ vẻ mặt Miêu Quỳ, một chút ít biến hóa cũng không bro qua.

Miêu Quỳ cúi đầu quỳ gối ngoài cửa, trong lòng thấp thỏm bất an chờ Chu Hậu Thông lên tiếng, mãi sau vẫn không thấy có động tĩnh, mồ hôi lạnh tỉ tách chảy xuống thảm đỏ.

Không biết qua bao lâu, Chu Hậu Thông hỏi: "Miêu Quỳ, từ tiên đế Hoằng Trị, ngươi đã rất được thiên gia ân sủng trọng dụng, tiên đế phái phái ngươi tới Tuyên phủ làm đốc quân thú biên, ngươi cũng không làm tiên đế thất vọng, những năm đó thật sự là đánh mấy trận thắng rất đẹp, luận về vũ dũng thì sức có thể khiêng đỉnh, cho nên hoàng huynh Chính Đức sau khi tru trừ Lưu Cẩn thì triệu ngươi về kinh, giao vị trí ngự mã giám chưởng ấn cho ngươi, Miêu Quỳ, trẫm hỏi ngươi, thiên gia đối đãi với ngươi như thế nào?"

Miêu Quỳ đầu chạm đất, lớn tiếng nói: "Hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, lão nô chỉ có thể dùng cái chết đề báo đáp."

" Ngươi quả thực vẫn trung thành với thiên gia, vẫn trung thành với trẫm chứ?"

" Lão nô nguyện thề với trời."

" Cho dù hiện giờ phản tặc binh lâm dưới thành, xã tắc nguy như chồng trứng sắp đổ?"

" Sinh ra là gia nô của hoàng gia, chết là quỷ binh của hoàng gia."

Thái độ của Miêu Quỳ rất kiên quyết, Chu Hậu Thông lúc này mới hơi, ngồi xuống ghế, nhìn chằm chằm Miêu Quỳ tới xuất thần, nước mắt lại rơi.

"Từ lúc trẫm đăng cơ tới giờ, không hề có hành động gì có lỗi với tổ tiên, có lỗi với xã tắc thiên hạ, cớ sao triều thần hại trẫm, quyền thần soán vị, mưu cầu giang sơn của ta, trẫm làm sai chỗ nào?"

Nói xong Chu Hậu Thông lại gào khóc.

Miêu Quỳ chân tay luống cuống, đành phải dập đầu nói: "Lão nô không hiểu quốc sự triều chính, nhưng lão nô chỉ có tấm lòng trung thành, đồng sinh cộng tử với bệ hạ."

"Lúc Bốn bề thọ địch, cũng chỉ có Miêu Quỳ ngươi là người trung thành, nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, trẫm nhất định sẽ cho ngươi làm ti lễ giám chưởng ấn, cũng phong ngươi làm Quận vương, thời Tống nội hoạn Đồng Quán có thể phong vương, trẫm cũng phong."

Miêu Quỳ mừng rỡ, vội vàng dập đầu nói: "Lão nô tạ long của bệ hạ."

"Các vệ Kinh sư còn lại bao nhiêu nhân mã ở trong thành?"

" Quân đội bảo vệ xung quanh Kinh sư chủ yếu là mười hai đoàn doanh, nhưng mà lúc này biên quân Liêu Đông đã chia ba vạn kỵ triển khai trận thức thư kích ở ngoài thành, đoàn doanh là lính thái bình, nhân số mặc dù đông, nhưng trong mắt lão nô thì thắng bại không rõ, cho nên binh lực chủ yếu trong thành kinh sư chỉ là ở Đằng tương tứ vệ thuộc ngự mã giám, bao gồm cả dũng sĩ doanh, kỳ quân doanh, tổng cộng hơn hai vạn người, đây là lính tinh nhuệ duy nhất trong thành kinh sư."

Chu Hậu Thông càng nghe càng thất vọng, mặt lại đỏ lên, cả giận nói: "Hoàng đô kinh sư Đại Minh ta chẳng lẽ chỉ có hai vạn binh mã thôi sao?"

Miêu Quỳ cười khổ nói: "Đương nhiên không chỉ d hai vạn binh mã, chỉ là theo tổ chế thì đoàn doanh không đóng quân ở trong

thành, hiện tại bị biên quân Liêu Đông chặn ở ngoài thành, Ngũ thành binh mã ti trong thành tổng cộng có hơn sáu vạn người, còn có cái gọi là thân quân hai mươi sáu vệ, hai mươi sáu vệ này có hơn nửa là đóng ở ngoài thành, mười hai vệ còn lại mặc dù ở trong thành, nhưng các tướng sĩ đã lâu không thao luyện, tướng lãnh trong quân thì tham ô cắt xén nghiêm trọng, mười hai vệ này cũng chẳng khác gì nhàn hán, không nói tới binh khí trong kho rỉ sắt không dụng tới, đựa vào bọn họ đề kháng địch thì khác gì người si nói mộng, mười hai vệ này và Ngũ thành binh mã ti cơ hồ không đáng nhắc tới."

Chu Hậu Thông tuyệt vọng nói: "Nói như vậy, hoàng thành tất bị phá?"

"Thế cũng không phải, lão nô thống lĩnh ngự mã giám nhiều năm, đối với chiến lực của Đằng tương tứ vệ thì rất có lòng tin, đội binh mã này là tinh nhuệ chi sư chân chỉnh, năm đó Chính Đức bệ hạ thượng võ, thường trong thao luyện trong cung, huấn luyện cũng là đội binh mã này, lão nô dám chắc, chiến lực của bọn họ tuyệt không kém gì biên quân Liêu Đông."

"Nhưng mà cũng chỉ có hơn hai vạn."

" Bệ hạ, ngài là cửu ngũ chí tôn, có thể hiệu lệnh thiên hạ, hơn hai vạn tinh nhuệ của chúng ta thủ thành, đồng thời phái ra khoái mã tới các nơi, lện cho vệ sở các nơi, nhất là Yến Sơn vệ, Đại hưng vệ, Tế Châu vệ, Thông Châu vệ ở xung quanh kinh sư mau mau điểm binh vào kinh cần vương, lệnh cần vương này phát ra, chư vệ thiên hạ khởi binh, toàn bộ mấy chục vạn đại quân Bắc Trực Đãi tập hợp, mấy ngày là có thể tới kinh sư, bao vây phản quân, chỉ cần thành kinh sư không bị phá, ngoài thành chỉnh là nơi táng thân của phản quân."

Trong mắt Chu Hậu Chiếu ánh lên vẻ vui mừng, tiếp theo lại trở nên thấp thỏm: "Nếu thành bị phá thì sao?"

Chương 748: Bình gián bức cung (hạ) (2)

Miêu Quỳ thở dài, cúi đầu nói: "Nếu thành phá, tất cả đều hết, lão nô nguyện cùng bệ hạ tới Hoàng Tuyền."

Chu Hậu Thông sợ hãi la lên: "Vậy thì nói làm gì, Miêu Quỳ ngươi mau mau điều binh mã ngự mã giám thủ thành, nhanh đi."

"Vâng."

Miêu Quỳ đi rồi, Chu Hậu Thông vẫn đi qua đi lại ở trong điện, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi bất an, cân nhắc hồi lâu lại nói: "Người đâu, tướng sĩ của tứ vệ doanh có bắt được nghịch tặc Tần Kham, Đỗ Hoành cùng gia quyến không?"

" Bệ hạ thứ tội, lúc chạng vạng khi tướng sĩ phụng chiếu bắt giặc, Tần phủ và Đỗ phủ sớm đã người không phòng trống, ngay cả người hầu cũng không thấy một ai."

"Mau mau cầm hổ phù điều binh của đoàn doanh tới đây, trẫm soạn một đạo thánh chỉ cho Bảo Quốc công và mười hai quốc hầu phủ, bảo họ bất luận dùng biện pháp gì cũng phải ra khỏi thành phá tan phòng tuyến của phản quân, nắm giữ đoàn doanh trong tay, bao vây tiêu diệt phản quân, còn nữa, Tần tặc làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ nhiều năm, trong vệ trên dưới đều là thân tín, hiện giờ không tin Cẩm Y vệ được nữa, trẫm hạ thánh chỉ, phàm là Cẩm Y vệ trong thành kinh sư đều tháo bội đao yêu bài, tập trung trong Bắc trấn phủ ti không được ra ngoài một bước, lệnh cho Đằng tương tứ vệ và Tây Hán đi tuyên chỉ, kẻ nào làm trái thì luận xử như mưu nghịch, giết không tha."

"Vâng."

"Còn nữa, trẫm sớm nghe Tiền Ninh nói qua, Hán đốc Đông Hán Đới Nghĩa cùng Tần Kham cấu kết với nhau làm việc xấu nhiều năm, Đới Nghĩa và Đông Hán của hắn cũng không tin được, cũng hạ chiếu xử lý tương tự, còn cả dũng sĩ doanh nữa, nghe nói năm

đó dũng sĩ doanh từng cùng Tần Kham tàn sát mấy ngàn phiên tử Đông Hán, về sau lại cùng tới Liêu Đông diệt tặc, tiêu diệt loạn Thiên Tân, quan binh trên dưới trong dũng sĩ doanh này chỉ sợ cũng đã bị Tần Kham thu phục, cùng không phải là cùng một lòng với trẫm, truyền chỉ, dũng sĩ doanh ở nguyên tại chỗ, còn cả đồng đảng của Tần thị trong lục bộ và Đô Sát viện, huân quý đi lại gần gũi với hắn nữa, cũng thanh tra Đô Đốc, đề đốc, Chỉ huy sứ kết giao mật thiết với Tần Kham trong mười hai vệ."

Chu Hậu Thông càng nói càng nhỏ, càng nói càng thấy lạnh toát người, không nhắc tới thì không biết, nhắc tới một cái, toàn bộ kinh sư bị Tần Kham kinh doanh thành một cái sàng thủng lỗ chỗ, thật sự muốn nhổ tận gốc thế lực của Tần đảng, bao gồm cả thủ phụ nội các Dương Đình Hòa, Lại bộ thượng thư Dương Nhất Thanh, Binh bộ thượng thư Nghiêm Tung, nội cung ti lễ giám, ngự mã giám, thậm chí Bảo Quốc công Chu Huy tay nắm binh quyền lớn nhất kinh sư cũng kết giao với Tần Kham, nếu thật sự thanh tra trừ tận gốc, bảo phải trừ như thế nào?

Đây là lúc trong ngoài đều khốn đốn thật sự, Chu Hậu Thông mệt mỏi tuyệt vọng nhắm mắt lại

"Thôi, lệnh cho gõ Chung cổ ti, chư thần trong triều mau tới điện Phụng Thiên triều hội, thương nghị kế sách đánh lui địch."

Giờ tý.

Màn đêm buông xuống, không khí chiến tranh trong thành kinh sư dầy đặc, người hét ngựa hí, sớm đã không còn nữa cảnh tượng phồn hoa xưa kia.

Quan viên và bách tính bị đuổi vào trong nhà mình, binh mã các vệ các ti

Trong thành được điều động liên tiếp, chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ, hoàng thành quốc đô an bình này, khi bảy mươi năm trước Ngoã Lạt binh lâm dưới thành, thần dân kinh sư cũng từng bị bao phủ trong bóng ma chiến tranh như vậy, sau bảy mươi năm an bình, chiến tranh lại lặng lẽ hàng lâm tòa thành trì cổ xưa tang thương này.

Tướng sĩ của Đằng tương tứ vệ sớm đã tiếp quản phòng ngự kinh sư từ trong tay Ngũ thành binh mã ti, chín cửa bị đóng chặt các tướng sĩ tụ tập trong hành lang dưới cửa thành và đường cái ở tường thành, những vũ khí thủ thành như cây lăn, lôi thạch, dầu hỏa, hỏa pháo được dân phu chuyển lên tường thành, đầu tường cao dựng lá cờ Rồng vàng phấp phới, biểu hiện cho quyết tâm tuyệt không khuất phục của Chu Hậu Thông.

Ngoài hành lang cửa Tây Trực một đội nhân mã cầm đuốc đi tới, người dẫn đầu mặc cẩm bào phi ngư, mặt đen xì, người này là thân tín tâm phúc Lý Nhị của Tần Kham.

Tướng sĩ Đằng tương tứ vệ canh cửa Tây Trực tâm sinh cảnh giác, cầm qua cản lại, một bách hộ rút kiếm quát: "Người tới mau dừng lại, cửa thành là trọng địa, bất kỳ ai cũng không thể tới gần."

Lý Nhị lờ đi như không nghe thấy, vẫn đi về phía hành lang, cười nói: "Ngay cả chúng ta cũng dám cảm đường, ngươi con mẹ nó mfu mắt à? Thiên hộ đại nhân Nhà ngươi cũng không có gan đó nhé, tiểu bách hộ ngươi chán sống rồi à?"

" Dừng lại! Còn tới gần nữa thì chớ trách mạt tướng đắc tội." Bách hộ cảnh giác cao độ, không hề bị dọa.

Lý Nhị dừng bước, từ trong ngực lấy ra một cuộn vải màu vàng đưa về phía trước, nói: "Phụng thánh dụ, chúng taphải ra khỏi thành, đây là thánh chỉ."

Bách hộ rùng mình, vội vàng tiếp nhận cầm xem, hồi lâu, bách hộ lộ ra thần sắc cảnh giác, tay phải đã đặt lên chuôi đao gài ở thắt lưng, trầm giọng nói: "Đạo thánh chỉ này là đóng dấu quốc tỳ Thiên tử và của ti lễ giám."

Lý Nhị nhíu mày, cười nói: "Sao? Dấu quốc tỳ Thiên tử và ti lễ giám các ngươi không nhận à?"

Bách hộ cười lạnh: "Thường ngày thì không dám không nhận, chỉ là hôm nay thì khác, trong cung sớm đã truyền ra ý chỉ, ra vào chín cửa kinh sư hôm nay không nhận ấn giám của quốc tỳ và ti lễ giám là chỉ, tướng sĩ chín cửa chỉ nhận dấu riêng của thiên tử, nếu không thì đều là ngụy chiếu, quan trọng hơn là, các ngươi mặc phi

ngư phục, hiển nhiên là Cẩm Y vệ sở thuộc, hai canh giờ trước thiên tử đã hạ chỉ, phàm là Cẩm Y vệ trong thành đều không được phép ra khỏi Bắc trấn phủ ti một bước, ai làm trái luận xử như mưu nghịch, người đâu, bắt đám nghịch tặc này cho ta."

"Giết!" Vô số trường mâu không chút do dự đâm tới Lý Nhị.

Các Cẩm Y vệ biến sắc, lùi lại mấy bước, Lý Nhị cười to: "Tiểu hoàng đế cũng không ngu lắm nhỉ, sớm như vậy đã đề phòng Cẩm Y vệ chúng ta rồi, các huynh đệ, theo ta đoạt cửa Tây Trực!"

"Giết." Trăm tên Cẩm y Giáo úy đồng thời rút đao ra khỏi vỏ, nghĩa vô phản cố đánh tới tướng sĩ Tứ Vệ doanh, hành lang cửa thành lập tức đại loạn.

Bốn phương tám hướng tiếng kẻng gõ vang, tiếng chém giết trong hành lang dẫn tới đưa tới tướng sĩ thủ thành, từng dòng người màu đen vô tình ập về phía nhóm người Lý Nhị.

Lúc này thiên không bỗng nhiên truyền đến một tiếng rít thê lương, một mũi hỏa tiễn bay thẳng lên không, giữa không trung nổ ra một đóa hoa đỏ như máu.

Mọi người trong lòng trầm xuống, tàn ảnh của pháo hoa vẫn tồn tại không tiêu tán trong đồng tử mọi người thì liền nghe thấy tiếng hò hét như như thủy triều từ ngoài cửa thành truyền đến.

Lý Nhị mừng rỡ, vội quát lên: "Chia ra mười người chặn hành lang, nhưng người còn lại thì tru sát kẻ địch trước mắt, cố mở cửa thành đón biên quân Liêu Đông vào thành."

Chương 749: Đại sự đã định (1)

Lừa mở cửa thành thất bại, Lý Nhị dẫn thuộc hạ không thể không chém giết với tướng sĩ thủ vệ.

Cửa thành ở đầu hành lang đóng chặt, đầu còn lại thì tướng sĩ thủ thành bị kinh động đang như thủy triều ập tới, rất nhanh cùng đám người Lý Nhị giết thành một đống, tiếng kêu thảm thiết đan xen với nhau, hơn trăm thuộc hạ của Lý Nhị chia làm hai bộ phận, một bộ phận liều chết chống cự tướng sĩ ở cuối hành lang, phần còn lại thì giết về phía cửa thành.

Bách hộ Thủ vệ bị Cẩm Y vệ vây giết cho liền tiếp bại lui, trong mấy cái hô hấp đã bị đám người Lý Nhị ép tới cạnh cửa, Lý Nhị giết hăng say, hung quang trong mắt lấp lánh không ngừng, đang định một tiếng trống làm tinh thần hăng hái giết bách hộ cướp lấy cửa thành thì tốp thuộc hạ đang liều chết chống cự hét thảm mấy tiếng, chết dưới đao của tướng sĩ thủ thành.

Lý Nhị quýnh lên, không thể không lại chia ra ngăn cản, tướng sĩ trong cửa thành áp lực giảm bớt, phản kháng càng kịch liệt hơn, thế công thủ cướp cửa thành lập tức thay đổi, Lý Nhị và thuộc hạ bị vây hai đầu, tình thế càng nguy cấp, mà ngoài cửa thành, hai vạn đại quân Liêu Đông đã bắt đầu công thành, song cửa thành vẫn chưa mở, biên quân Liêu Đông không thể không dựng thang leo lên tường thành, cùng tướng sĩ Đằng tương tứ vệ thủ thành giết kịch liệt khó phân thắng bại, hai bên đều chết thảm trọng.

Trong Hành lang, Lý Nhị giết tới hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt rất lo lắng, chuyện đêm nay rất trọng yếu, mà hắn là mắt xích trọng yếu nhất trong kế hoạch của Công gia, nếu không thể cướp được cửa Tây Trực, tất cả sẽ sắp thành lại bại.

Trăm tên thuộc hạ từng người từng người hét thảm chết dưới đao của tướng sĩ Tứ vệ doanh, Lý Nhị đỏ mắt, cắn chặt răng, dứt khoát xoay người, đưa toàn bộ lưng về phía hành lang, liều mạng giết tới cửa thành, nhưng mà lúc này hai mặt thụ địch, cho dù liều mạng, chung quy vẫn là thế đơn lực bạc, chống lại tướng sĩ Tứ vệ doanh tinh nhuệ nhất trong thành kinh sư, chỉ vừa xoay người một lát,

trên lưng Lý Nhị đã trúng mấy đao, vết đao trông như miệng của trẻ con, máu tươi phun trào.

"Các huynh đệ, chết có gì đáng sợ đâu! Vứt bỏ tấm thân này, mở cửa thành cho Công gia và Diệp Tổng đốc, chúng ta cho dù chết. Công gia cũng sẽ không bạc đãi con cháu hậu tự của chúng ta, nhất định sẽ ban thưởng cho họ công hầu muôn đời!" Lý Nhị khóe miệng ứa máu, trợn mắt quát to.

Hai ba mươi tên Cẩm Y vệ còn lại giống như trong nháy mắt được khơi dậy huyết dũng chi khí, đều dạ ran một tiếng, ai nấy mang theo vẻ mặt quyết tuyệt, cương đao trong tay uy vũ sinh uy, tướng sĩ Tứ vệ doanh như thủy triều giống như gặp phải một con đập lớn chắn sông, thế công Sắc bén không ngờ bị cản lại ở chỗ hổng ở hành lang.

Ngay khi hơn trăm thuộc hạ của Lý Nhị như cành hoa nhỏ sắp bị tướng sĩ thủ thành bao phủ, bên ngoài hành lang được tướng sĩ Tứ vệ doanh bao vây chặt chẽ bỗng nhiên truyền đến tiếng nỏ bắn dồn dập, tướng sĩ Tứ vệ doanh đều hét thảm ngã xuống đất, một đội Cẩm Y vệ cầm nỏ tiễn bắn tới tấp về phía các tướng sĩ,

Tập kích bất ngờ khiến thế công của tướng sĩ bên ngoài khựng lại, trạng thái địch ta trong nháy mắt thay đổi, hiện tại giống như bánh sandwich, hai bên không ngờ đều ở dưới tình thế hai mặt thụ địch.

Thế công vừa khựng, Nỏ tiễn càng kịch liệt, không chút lưu tình trút hết lên người tướng sĩ Tứ vệ doanh, chỉ khoảng nửa khắc đã bắn ngã trên dưới một trăm người, hành lang cửa thành đang bị vây kín rất nhanh bị giết ra một đường máu.

Lý Nhị và các thuộc hạ Đang định chết trận ở cửa thành ngẩn người, híp mắt nhìn về phía cuối hành lang thì thấy Mưu Bân mặng áo giáp nhẹ dẫn gần ngàn Cẩm Y vệ thuộc hạ tới.

Lý Nhị ngẩn ra một thoáng, lập tức mừng rỡ: "Mưu đại nhân..."

Mưu Bân dẫn ngàn người từ hành lang một đường giết tới trước mặt Lý Nhị, trên người trên mặt toàn là máu tươi, thoạt nhìn phi thường dữ tợn đáng sợ.

"Giết chết bách hộ thủ vệ đi, mau mau mở cửa thành, đồ hỗn trướng, bố trí của Công gia thiếu chút nữa bị ngươi hủy rồi." Mưu Bân quát to.

Có sinh lực quân mới, bên trong còn có mấy trăm Cẩm Y vệ được trang bị nỏ cơ, mấy trăm chiếc nỏ cơ bảo vệ hành lang cửa thành, những người còn lại thì ra sức giết tới mấy chục tướng sĩ lưng dựa vào cửa thành, tình hình chiến đấu lập tức nghiêng về một bên.

Lúc này áp lực của Lý Nhị đã giảm bớt đi rất nhiều, thậm chí có thời gian quay đầu nói chuyện.

"Mưu đại nhân sao ngươi lại tới đây?"

Mưu Bân năm nay đã gần năm mươi, nhưng thân thủ không hề sút kém, cương đao trong tay như thủy ngân trút xuống đất, kéo ra một thớt lụa dài trắng ngần, một bách hộ ngực trúng một đao, hét thảm ngã xuống đất, Mưu Bân cũng không quay đầu lại nói: "Tiểu hoàng đế quá phận vô cùng, hai nha nam bắc Cẩm Y vệ chúng ta đều đóng cửa phụng chiếu thành thành thật thật đợi ở Bắc trấn phủ ti không dám tự tiện hành động, ai ngờ lão bộc nhà ta liều chết truyền tin vào, nói là có cấm quân vào phủ ta, muốn bắt thê thiếp con cái ta vào ngục, may mắn lão phu nghe theo lời khuyên của Tần Công Gia, hôm qua đã đưa thê nhi ra nông trang ngoài thành tránh họa, nếu không cả nhà lão phu đều bị tàn sát rồi! Tiểu hoàng đế làm việc đuổi tận giết tuyệt như vậy, lão phu cũng chẳng nghĩ nhiều, theo Công gia mở một đường máu!"

Trong lúc Hai người nói chuyện, bách hộ lưng hướng vào cửa thành cuối cùng cũng bị giết sạch trong chém giết như mưa rền gió dữ, hơn mười Cẩm Y vệ ùa lên, mở từng then cửa, lại dùng búa tạ gõ cầu treo, cầu treo trong vô số ánh mắt hoặc e ngại hoặc vui mừng phát ra tiếng két, cuối cùng lắc lư mấy cái, giống như cự nhân kiệt sức ngã xuống ngang mặt sông bảo vệ thành.

Tướng sĩ Liêu Đông đang toàn lực tấn công cửa thành ở bên ngoài ngây người một thoáng, tiếp theo phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Trong trung quân trận của Doanh trại, Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền ngồi trên lưng ngựa hai mắt tỏa sáng, ngửa mặt lên trời

cười mấy tiếng, rút bảo kiếm bên hông ra quát to: "Cửa Tây Trực mở rồi, kinh sư đã ở trong lòng bàn tay của Tần Công Gia, nổi trống trợ uy, chúng tướng sĩ xông vào thành, cướp lấy chín cửa, bao vây hoàng cung."

"Tuân lệnh!" Chư tướng lĩnh dưới trướng hưng phấn ôm quyền đáp.

Ngoài thành Kinh sư, trú địa của mười hai đoàn doanh đã loạn thành một đống.

Thổ mộc chi biến, quân Minh đại bại, thương vong năm mươi vạn người, kinh sư Đại Minh một độ bị đại quân Ngoã Lạt binh lâm dưới thành, sau khibị Binh bộ thượng thư Vu Khiêm thời đó dẫn quân đánh tan, xét thấy tam đại doanh bảo vệ xung quanh kinh sư chết quá thảm trọng, thế là cải biên ba doanh lớn thành mười doanh, vào năm Thiên Thuận thứ ba thì tăng thêm hai doanh, gộp lại gọi là mười hai đoàn doanh.

Để phòng quân đội làm loạn, Hiến Tông hoàng đế đóng mười hai đoàn doanh ở ngoài thành, phân biệt do Tứ Võ, Tứ Dũng, Tứ Uy tạo thành, mỗi bốn doanh đóng ở một nơi, mỗi doanh đều do một vị khai quốc hầu thống lĩnh, đối với sự trung thành của khai quốc hầu, hoàng đế tất nhiên là yên tâm.

Nhưng mà đêm nay, mười hai đoàn doanh lại xuất hiện biến cố.

Ngoài Ba doanh trại lớn của Mười hai đoàn doanh không tới năm dặm, mạc danh kỳ diệu có thêm một đội binh mã khổng lồ, hơn nữa đều là kỵ binh, cách doanh trại từ xa đã triển khai trận thức tấn công hình trùy, kỵ binh thôi thì còn đỡ, nhân số của đoàn doanh hơn xa kỵ binh, Phòng ngự cũng không tính là khó, nhưng mà khổ nhất là, lúc này khai quốc hầu nên ngồi trong các doanh trại để ra lệnh lại không có một ai, mười hai vị khai quốc hầu giống như biến mất triệt để vậy. Trong thành ngoài thành đều không có tin tức. Mười hai đoàn doanh phái hết tốp nhân mã này đến tốp nhân mã khác đi đều không tìm được.

Lúc này đại quân Liêu Đông tiếp cận, ngoài cửa thành cũng lờ mờ truyền đến tiếng hò hét. Hiển nhiên đại quân đang công thành, mười hai đoàn doanh cuối cùng hoảng rồi.

Binh nhàn lâu ngày, từ quân sĩ đến tướng lãnh kinh lịch chiến trận càng ngày càng ít, trong lúc nguy cấp mọi người đều hốt hoảng. Trong tỉnh cảnh rối ren, mọi người cuối cùng đẩy mười hai vị Tổng binh làm thống lĩnh, các Tổng binh tụ ở soái trướng, sứt đầu mẻ trán thương nghị nên ứng đối như thế nào, lại nghe thấy ngoài doanh trại bỗng nhiên có tiếng kèn vang vọng trong trời đêm.các Tổng binh trong soái trướng ngẩn người, sắc mặt tái nhợt nhìn nhau, giống như phát điên chạy ra ngoài trướng, kêu gào khản cổ tập kết đại quân của đoàn doanh. Đợi cho chúng tướng sĩ kết trận thức xiêu vọe ngoài doanh trại thì đối diện bỗng nhiên vang lên tiếng trống, trong tiết tấu trống dồn dập, cả vạn thiết kỵ động tác đồng đều giơ trường đao lên.

"Công!"

Tướng lãnh ra lệnh, vạn ngựa cùng hí, thiết giáp hắc triều giống như sóng to trong biển giận, hung tợn cuốn về phía đoàn doanh.

"Kết trận! Ổn định!" trong phòng tuyến của Đoàn doanh, từ xa nhìn sự ập giết như thủy triều màu đen đó, các Tổng binh sợ tới mức tâm thần câu liệt, đạo thủy triều đen giống như vô kiên bất tồi, có thể công phá tất cả chướng ngại trên đời dám cản trước mặt bọn họ, mười hai đoàn doanh được gọi là tấm chắn cuối cùng của hoàng đô Đại Minh cũng không ngoại lệ.

Trên trời vang lên tiếng sét, tia chớp trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời đêm, trong cơn mưa tầm tã, cơn sóng màu đen trên bình nguyên rộng lớn giống như một mũi tên khổng lồ vô cùng sắc bén, hung hăng cắm vào trong trận thức mà đoàn doanh vội vàng kết thành.

Ầm!

Biên quân Liêu Đông bách chiến đẫm máu cùng đoàn doanh tản mạn, cuối cùng đã đụng nhau lần đầu tiên, ước lượng cân lượng của của mình.

Ngoài thành Kinh sư, đại quân Liêu Đông chia ra hai vạn công vào cửa thành, không thể vãn hồi.

Chương 749: Đại sự đã định (2)

Theo sự thất thủ của cửa Tây Trực, thiết kỵ Liêu Đông như thủy triều ùa vào cửa thành, sau khi vào thành, các doanh chia ra, nhanh chóng đánh về phía tám cửa thành còn lại, tướng sĩ của Đằng tương tứ vệ mất tiên cơ, cuối cùng không địch lại biên quân Liêu Đông tinh nhuệ, không đến một canh giờ, tám cửa kinh sư đã thất thủ toàn bộ!

Đằng tương tứ vệ không thể không liên tiếp bại lui, triển khai chiến đấu trên đường phố với biên quân, cho đến lúc này, tàn khốc và thảm thiết chân chính mới bắt đầu.

Hai bên đều dùng năm làm đơn vị, tay cầm binh khí ra sức chém giết trong phố lớn ngõ nhỏ ở trong thành, biên quân và tứ vệ doanh hai bên đều không có kinh nghiệm chiến đấu trên đường phố, chỉ có thể bằng vào trực giác và thân thủ trên chiến trường để liều mạng.

Từng tiếng kim thiết chạm nhau xen lẫn với tiếng hét thảm đầy đau đớn trước khi chết, trong buổi đêm đầy dông tố như có cả ngàn vạn Quỷ Hồn nức nở rống to, các quan viên và bách tính trốn ở trong nhà ôm đầu, co cụm ở góc nhà hoảng sợ lắng nghe động tĩnh ngõ phố bên ngoài.

Ngoại trạch Tần gia ở thành đông.

Người hầu nha hoàn trong ngoại trạch sớm đã không còn, lúc này trong ngoài trạch viện toàn bộ là tướng sĩ, biên quân, Cẩm Y vệ, phiên tử Đông Hán, trong trong ngoài ngoài vây tầng tầng lớp lớp, lấy tiền đường của cả tòa ngoại trạch này làm trung tâm, vây chặt bốn phía, trên mái ngói xanh của tiền đường là hai hàng Cẩm y Giáo úy tay cầm nỏ cơ, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, vây kín cả trạch viện.

Tần Kham vẫn mặc áo mãng bào ngồi chính giữa tiền đường, trong tay cầm một chén trà thơm, vẻ mặt trầm tĩnh nhìn tiền viện, giống như đang đợi gì đó, lại như đang nghĩ gì đó.

Nội đường trừ hắn ra thì không có một bóng người, tất cả mọi người đều đã được phái ra ngoài, trung thực chấp hành mỗi một đạo dụ lệnh của hắn, hoặc trắng hoặc đen, hoặc trung hoặc gian, lúc này không ai bận tâm nữa, về vinh hoa phú quý của mình cũng được, để giữ mạng cũng được, đều ra sức chém giết ở bên ngoài.

Tiền đường không phải lúc nào cũng yên tĩnh, các Giáo úy báo tin không ngừng bẩm báo quân tình, Tần Kham giống như đại tướng quân trải qua nhiều trận mạc, mặt trầm như nước nghe tin tức như trăm sông đổ về biển từ các nơi.

"Báo -- biên quân cướp được cửa Tây trực, hai vạn đại quân đã vào ngoại thành, Diệp Tổng đốc đích thân tới cửa Tây Trực thống lĩnh chỉ huy."

"Báo -- chín cửa đã giành được, Đằng tương tứ vệ thủ ngõ phố, quân ta và tứ vệ doanh chém giết trên đường phố, thương vong thảm thiết."

" Báo, ba vạn biên quân ở ngoài thành đã khởi xướng tấn công với mười hai đoàn doanh, Bảo Quốc công cùng mười hai vị khai quốc hầu không rõ tung tích, mười hai đoàn doanh như rắn mất đầu, tham tướng Liêu Dương vệ Tống Kiệt đi trước làm gương chém gãy cờ soái của đoàn doanh, sĩ khí của đoàn doanh đại loạn, liên tiếp bại lui, toàn tuyến tan tác đã gần ngay trước mắt."

Nghe thấy tin tức này, sắc mặt đang cau có của Tần Kham cuối cùng cũng giãn ra.

Thiết kỵ Liêu Đông quả nhiên không khiến hắn thất vọng, sự thật chứng minh nhân số ít nhiều không phải nhân tố tuyệt đối quyết định sự thắng bại của chiến tranh, sách lược và kinh nghiệm chiến trường của tướng sĩ mới là quan trọng nhất, ba vạn thiết kỵ chủ động tấn công hai mươi vạn đoàn doanh, ngoài trước đó đã lên kế hoạch bắt cóc Bảo Quốc công và mười hai quốc hầu ra, thiết kỵ Liêu Đông mấy năm nay có thể đánh cho Thát tử Mông Cổ đổi công làm thủ, không thể không nói, vị Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền này không làm một cách vô ích, mười năm qua biên quân đánh mấy trăm chiến dịch lớn nhỏ, cuối cùng ngao luyện ra một quân đội bách chiến bách thắng, nhìn thì như thắng lợi may mắn ngẫu nhiên, kỳ thật là sự tất nhiên.

Trên mặt cuối cùng cũng hiện lên một thoáng vui mừng, đoàn doanh nếu đã bại lui, có nghĩa là đêm nay khởi sự thành công hơn nửa, đại sự có thể định!

"Báo -- Bắc Trực Đãi Cẩm Y vệ tám trăm dặm cấp báo! Yến Sơn vệ, Mật Vân vệ, Bảo vệ xung quanh kinh sư đã dốc toàn bộ lực lượng, phi nước đại tới kinh sư cần vương, hai vệ cách kinh sư rất gần, hai quân kết hợp với nhau, tổng cộng hơn ba vạn binh mã, kỵ binh trong đó có hơn vạn, bộ tốt hai vạn, cách cửa thành bắc kinh sư còn hơn ba canh giờ lộ trình, Diệp Tổng đốc xin Công gia định đoạt."

Tần Kham ngửa đầu thở dài: "Quả nhiên tới rồi, xem ra làm việc gì cũng lưu lại hậu thủ là đúng, khi nên dùng thì bắt buộc phải dùng."

"Đóa Nhan bộ hiện giờ ở đâu?"

" Một vạn tinh kỵ của Đóa Nhan bộ hạ trại cách ngoài thành kinh sư năm mươi dặm, Công gia từng dặn, bất kể kinh sư phát sinh tình huống gì, Đóa Nhan bộ cũng không thể vọng động, tất cả hành tung chỉ nghe hiệu lệnh của Công gia, hiện trong ngoài thành chém giết thảm thiết, Đóa Nhan bộ vẫn theo phân phó của Công gia không động đậy."

Tần Kham nhắm mắt trầm tư một lúc, sau đó chậm rãi mở mắt, nói: "Lập tức phái người nói với thủ lĩnh Hoa Đương và Tháp Na của Đóa Nhan bộ, Đóa Nhan bộ toàn bộ xuất phát, sau một tiếng đồng hồ tới ngoài trấn Thang Hà, lén tập kịch hai vệ Yến Sơn, Mật Vân, cần phải cản ba vạn người này ở ngoài trấn Thang Hà."

Khóe miệng phác ra nụ cười, Tần Kham nói tiếp: "Nói với Hoa Đương, nếu Đóa Nhan bộ lần này không khiến ta thất vọng, sau khi sự thành Liêu Đông đô ti xuất binh hai vạn, giúp hắn dẹp yên Hải Tây Nữ Chân bộ, lời xấu nói trước, mục trường đánh hạ được ta cho phép bộ lạc của hắn chăn thả, nhưng Đại Minh ta phải đóng mười tòa thành ở Nữ Chân bộ, Đóa Nhan bộ hàng năm phải chọn năm trăm đưa bé thông minh đưa vào thành, do nho sư người Hán dạy học vấn, tương lai nhi tử của ta và Tháp Na sinh hạ lớn lên, sẽ do nó kế thừa mười tòa thành trì này."

Giáo úy Báo tin ngây người một chút, hắn không rõ trong lúc nguy cấp như vậy, Công gia vì sao nói những chuyện chẳng liên quan gì tới chiến sự này với Hoa Đương Đóa Nhan bộ, sau khi ngẩng đầu nhìn Tần Kham một cái, Giáo úy ôm quyền hành lễ rời đi.

Ngoài Tiền đường, lại một đạo thân ảnh vội vàng chạy tới.

" Báo, Diệp Tổng đốc báo tiệp, thái giám ngự mã giám chưởng ấn Miêu Quỳ đã bị biên quân bắn chết trong loạn quân, thiệt mạng tại chỗ. Đằng tương tứ vệ quân tâm đại loạn, bốn đông tây nam bắc kinh sư biên quân Liêu Đông đã chiếm được ba, tứ vệ doanh liên tiếp bại lui, đại quân đã áp chế cho họ không thể nhúc nhích ở thành nam, Ngũ thành binh mã ti và mười hai vệ của kinh sư chạm cái là đổ, đều trốn ra ngoài thành, lúc này chỉ có thành nam và hoàng cung nội thành là vẫn còn nằm trong tay triều đình.

Giáo úy ngẩng đầu hưng phấn nhìn Tần Kham, nói: "Công gia, sự thành rồi."

Tần Kham không hề có vẻ hưng phấn, khóe mắt giật giật, thở dài nói: "Đại Minh mất đi một kiêu tướng rồi, Miêu công công, thế gian trung gian thiện ác nhất định phải dùng cái chết để chứng minh sao? Ở trong lòng ngươi, cái gì gọi là đại trung, cái gì gọi là tiểu trung?"

Đặt chén trà lên bàn, tay Tần Kham từ đầu đến cuối vẫn rất trầm ổn.

"Đi, tới hoàng cung nói với Diệp Cận Tuyền, sau khi công phá cửa cung thì nghiêm khắc ước thúc tướng sĩ, tập trung hoạn quan cung nữ trong cung vào một chỗ, niêm phong các điện các kho, không thể lạm sát, không được cướp bóc, kẻ nào làm trái thì chém đầu."

Chiến đấu trên đường phố vẫn đang tiếp tục.

Trong đêm mưa tầm tả, từng tia chớp chiếu kinh sư sáng như tuyết, trong nháy mắt lại trở về với màn đêm.

Tiếng hét thảm và la giết vẫn vang lên ở các góc đường kinh sư, trong thành khắp nơi đều là khói lửa, quốc đô hoàng thành Đại Minh đang nức nở trong mưa đêm.

Trước cửa Thừa Thiên, năm ngàn biên quân mặc giáp liệt trận trên quảng trường, các tướng sĩ mặt lạnh lùng nhìn cánh cửa sơn son đại biểu cho hoàng quyền, trong mắt bọn họ không hề có một chút sùng kính nào đối với hoàng quyền, chỉ có một mảng hờ hững và lạnh như băng, giống như tất cả mọi người sau cánh cửa này chỉ là con mồi dưới đao của bọn họ, bao gồm cả hoàng đế.

Diệp Cận Tuyền ngồi trên lưng ngựa, được các tướng sĩ bao quanh ở trung quân, hắn cũng nhìn chằm chằm cánh cửa đó, chỉ là cảm xúc có chút không bình tĩnh, lồng ngực phập phồng.

Hơn hai mươi qua rồi, lúc trước hắn chỉ là một phó Thiên hộ nho nhỏ dưới trướng Ninh Hạ Đô Ti, đắc tội với chỉ huy sứ trong quân mà bị tước quân tịch phải đào vong, một đường vừa giết vừa trốn, ngàn dặm trốn tới lưu dân doanh kinh sư, cho rằng đời này đã không còn hy vọng, từ rày về sau sẽ phải sống cả đời khốn khó trong lưu dân doanh, có lẽ một ngày nào đó sẽ như tất cả lưu dân đói khát ngã ở ven đường bị chó hoang cắn chết, cuối cùng hóa thành một khối xương khô không có chỗ chôn.

Ai ngờ tạo hóa trêu người, một võ tướng nghèo túng được Tần Kham coi trọng, từ điếm tiểu nhị về nhà làm phó hộ viện, rồi đến Liêu Đông làm phó tổng binh, rồi Tổng đốc Liêu Đông, tay nắm hai mươi vạn binh mã, toại chí cuộc đời, hơn mười năm lĩnh quân càng quét đại mạc thảo nguyên, làm Thát tử nghe tin phải sợ mất mật, hôm nay lúc này triển khai quân trước cửa cung hoàng thành, sau khi huyết chiến chém giết, tiểu hoàng đế trong hoàng cung đã thành vật trong bàn tay hắn, mắt thấy sắp phải thay trời đổi đất rồi.

Hiện giờ hoành đao đứng trước cửa cung, thắng lợi trong tầm tay, hốc mắt Diệp Cận Tuyền hơi hơi đỏ.

Hắn là người chấp hành, cũng là người chứng kiến, hắn dùng mười bốn năm thời gian chính mắt chứng kiến một người đọc sách tao nhã vượt mọi chông gai như thế nào hay không Giống như cô lang trong rừng vì sinh tồn mà chém giết liều mạng với kẻ địch, hết lần này tới lần khác mạng như mành cheo chuông, rồi sống sót trong chém giết. Đêm nay, cuối cùng nghênh đón một canh bạc lớn nhất trong nhân sinh. Ông trời thương xót, Lần này hắn lại thắng.

Có lẽ, cách thắng lợi chỉ còn chút xíu, chỉ là một cánh cửa.

Trước hàng ngũ, một tướng lãnh mặc giáp vội vàng chạy tới, ôm quyền lớn tiếng nói với Diệp Cận Tuyền: "Bẩm Tổng đốc, các tướng sĩ đã quét sạch tàn quân ngoài cung. Hiện tại còn chống cự trong hoàng cung có hai ngàn người của Đằng tương tứ vệ doanh, hơn ba ngàn đại hán tướng quân, thái giám hoạn quan cung nữ thì không tính, xin Tổng đốc hạ lệnh."

Chương 750: Thắng làm vua thua làm giặc (1)

Diệp Cận Tuyền hồi thần, ánh mắt nhìn về phía cửa cung lạnh như băng, quay đầu nhìn về phía cuối đường Kim Thủy, nói: "Tiền trận dựng pháo, hậu trận kỵ binh chuẩn bị, sau khi phá cửa cung thì không được lạm sát kẻ vô tội, không được đánh cướp tài vật, không được cường bạo tần phi cung nữ, ai làm trái - chém!"

Đinh Thuận đứng cạnh ngựa của Diệp Cận Tuyền một thân đẫm máu, hiển nhiên đêm nay cũng đã trải qua một phen chém giết, nghe vậy tiến lên ôm quyền nói: "Diệp Tổng đốc, Tần Công Gia có lệnh, sau khi đại quân phá cung, chuyện bắt tiểu hoàng đế sẽ do thuộc hạ xử lý."

Diệp Cận Tuyền nhìn hắn một cái, gật gật đầu: "Cho phép."

Khi Hai người đang nói chuyện, tiền trận biên quân đã đẩy hơn mười khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ, họng pháo nhắm vào cửa cung đang đóng chặt, các tướng sĩ tay cầm đuốc đứng cạnh hỏa pháo, sát khí khiến cho người ta hít thở không thông lan tỏa trong cơn mưa.

" Nã pháo!"

Âm!

Rầm rầm!

Cửa cung Thừa Thiên trong chớp mắt đã hỏa pháo bắn nát vụn, quan lệnh kỳ ở trận vung mạng lệnh kỳ màu đỏ, lập tức hậu trận truyền đến tiếng trống dồn dập, một trận tiếng áo giáp phiến lá va chạm đều nhịp qua đi, giáo trong tay tướng sĩ biên quân Liêu Đông đồng loạt giơ ngang.

" Công!"

Năm ngàn biên quân hóa thành một mũi trường tiễn hủy thiên diệt

địa, ùa tới cửa cung một cách vô tình.

Hoàng cung hoàn toàn rối loạn.

Vô số thái giám hoạn quan cung nữ sợ hãi chạy toán loạn, tranh chữ vàng bạc đồ củ trong các cung các điện bị cuốn đi sạch, ai nấy trong lòng đều hy vọng bản thân sẽ may mắn, chen lấn chạy tứ tán về bốn phía cửa cung, Đẳng tương tứ vệ và đại hán tướng quân còn sót lại thì đã thành lực lượng phòng vệ duy nhất của toàn bộ hoàng cung, hợp nhau lại không đến một vạn người, trong sợ hãi rối ren tướng không biết lĩnh, lĩnh không biết tướng, chế độ tổ chức hoàn toàn bị đảo lộn, các quân sĩ chỉ có thể dùng tốp nhỏ làm đơn vị tay cầm binh khí chạy tới ngọ môn cản biên quân vào cung, tận hết lòng trung thành cuối cùng cho hoàng quyền Đại Minh.

Cung Càn Thanh.

Cung điện to rộng giờ trống rỗng, các thái giám cung nữ hầu hạ Chu Hậu Thông đã chạy, Chu Hậu Thông lúc này tóc tai bù xù, đi chân trần trên sàn nhà, trên bàn trên giường là các loại tấu chương, thực tịch và đồ sứ bị ném vỡ, tình cảnh giống như vừa bị cướp tràn qua.

"Đều là bọn lừa đảo! Đều nghịch thần! Luôn miệng nói trung quân trung xã tắc, khi trẫm gặp họa thì không ngờ không thấy một ai, trẫm làm gì sai? Thiên hạ vì sao lại vứt bỏ trẫm!"

Chu Hậu Thông giống như con thú bị thương ngửa mặt lên trời gào thét.

Hành lang gấp khúc Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân hoang mang, tiểu hoạn quan quỳ gối ngoài cửa đại điện, nức nở nói: "Bệ hạ, phản quân sau khi phá cửa Thừa Thiên thì tiến quân thần tốc, Đẳng tương tứ vệ và đại hán tướng quân tổng cộng hơn năm ngàn người tử thủ ở ngọ môn nhưng không có sức hồi thiên, biên quân Liêu Đông sức chiến đấu quá lợi hại, hơn ngàn kỵ binh tiến quân một cái là đánh tan thủ quân hoàng cung, lúc này phản quân đã vào cung, mắt thấy sắp tới cung Càn Thanh rồi. Bệ hạ, mau chạy đi."

Chu Hậu Thông mắt đỏ bừng hung tợn nhìn chằm chằm tiểu hoạn

quan: "Trốn à? Trẫm biết trốn đi đâu? Toàn bộ kinh sư đã rơi vào trong tay hai nghịch tặc Tần Kham và Diệp Cận Tuyền, trẫm có thể trốn đi đâu? Trẫm đã làm gì sai, vì sao lại bị nghịch tặc đuổi giết?"

" Bệ hạ, núi xanh còn đó...."

"Cút! Cút đi! Trẫm không trốn, trẫm muốn hỏi Tần Kham, ta đã làm gì sai mà sao lại đối đãi với ta như vậy!"

Ngoài Cung Càn Thanh, tiếng hò hét càng lúc càng rõ ràng, Chu Hậu Thông và tiểu hoạn quan đồng loạt biến sắc.

Tiểu hoạn quan quay đầu nhìn tướng sĩ biên quân đã cách cung Càn Thanh càng lúc càng gần, sợ tới mức cả người giật thót, vội vàng dập đầu khóc nói: "Bệ hạ, nô tỳ chỉ cầu sống tạm trong loạn thế, thứ cho nô tỳ không thể hầu hạ bệ hạ nữa, nô tỳ, nô tỳ..."

"Cút! Mau cút đi! Trẫm không cần đám nô tài bất trung bất nghĩa vô quân vô phụ các ngươi hầu hạ nữa, cút đi."

Tiểu hoạn quan lại dập đầu, lập tức đứng dậy vội vàng chạy trốn, thân ảnh đơn bạc gầy yếu loáng cái đã biến mất giữa các cung điện.

Chu Hậu Thông bỗng nhiên giống người điên ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười mang theo mấy phần nức nở: "Vua nào triều thần nấy, trẫm không trừ ngươi thì chấp chưởng xã tắc thế nào? Tần Kham, trẫm làm gì sai, trẫm làm gì sai!"

Tiếng bước chân lộn xộn từng bước tới gần, cửa cung Càn Thanh nháy mắt tụ tập một tốp tướng sĩ mặc giáp tay cầm binh khí. Ai nấy trên người toàn vết máu, ánh mắt đều lãnh khốc, giống như một đám sói đói nhìn chằm chằm con mồi béo đẹp.

Đinh Thuận bước vào cửa đại điện, nhổ một ngụm nước bọt suốt đất, rất thô lỗ tóm lấy vạt áo trước của Chu Hậu Thông, kéo sát vào người cẩn thận quan sát trên dưới một phen sau đó cười to.

"Bắt được tiểu hoàng đế rồi. Đại sự đã định rồi! Nhanh đi bẩm báo cho Tần Công Gia."

Trời đã gần sáng, mưa to cuối cùng cũng ngưng, nhưng mà không

khí trong thành kinh sư vẫn tỏa ra mùi máu tươi nồng đậm.

Ven đường thi thể nằm đầy, các tướng sĩ biên quân Liêu Đông đang yên lặng nâng di thể của các đồng đội đã chết trận, khiêng họ lên xe ngựa, xe chở đầy liền vội vàng lái ra ngoài thành.

Tần Kham vừa đi vừa lặng lẽ nhìn tất cả những cảnh này, hai má run run.

Thắng rồi, hắn cuối cùng đã làm được một đại sự khiến thiên hạ khiếp sợ. Một đêm huyết chiến, ngàn vạn sinh linh bị tàn sát, cuối cùng thắng được trận này, nhưng mà, lúc này, hắn vì sao không có một chút cảm giác vui sướng của người thắng?

Hưng thì bách tính khổ, vong bách tính cũng khổ, các tướng sĩ cũng khổ, địch ta hai quân dùng sinh mệnh của mình làm cái giá, thỏa mãn ý chí cá nhân của hắn, lúc nên cười to chúc mừng thì miệng hắn lại chua chát, trong lòng có có một thứ gọi là "Thương xót" đang cắn xé tim hắn.

Lúc này hắn cuối cùng cũng lý giải tâm tình của Đường Tử Hòa khi đứng trên đầu tường lúc Phách Châu thành phá mười năm trước.

Chỉ mong trận chiến này, có thể đổi được trăm năm thái bình cho thiên hạ.

Đinh Thuận vẻ mặt mừng vui chạy tới, không nhìn thi thể nằm ngổn ngang trên đường, cười to: "Công gia, bắt được tiểu hoàng đế rồi, chúng ta thắng rồi! Từ hôm nay, hoàng đế Đại Minh phải đổi họ..."

Tần Kham thu hồi suy nghĩ đang hỗn loạn, bỗng nhiên cắt lời hắn, bình tĩnh nói: "Đinh Thuận, ta lúc nào nói là hoàng đế Đại Minh phải đổi họ?"

"Ặc..." Nụ cười Đinh Thuận cứng lại, ngạc nhiên há to miệng: "Công gia, ngài không làm hoàng đế thì ai làm? Hoàng thành Quốc đô đã bị ngài đánh hạ rồi, trừ ngài ra thì ai còn có tư cách ngồi lên tấm long ỷ trong kim điện đó?"

"Còn nhớ khi ta quyết định khởi binh từng nói gì không?"

" Ngài nói thiên tử bất nhân, cho nên binh gián."

"Không sai, binh gián, 'binh' là thủ đoạn, 'gián' là mục đích, ta chỉ cần mục đích này thôi."

Đinh Thuận ngây người một thoáng, tiếp theo khẩn trương nói: "Nhưng..."

Tần Kham mỉm cười nói: "Khởi binh thì nhất định phải soán vị à? Hoàng đế Đại Minh không phải dễ làm như thế đâu."

Đinh Thuận trố mắt đứng nhìn, lại lúng ta lúng túng không thể lên tiếng.

Tâm tư của Đại nhân vật, hắn thật sự là không đoán được, đời này hắn chắc không hy vọng được làm đại nhân vật rồi.

" Tàn quân đã quét sạch chưa?"

" Bẩm Công gia, ngoài thành mười hai đoàn doanh và thiết kỵ Liêu Đông sau hai canh giờ kịch chiến cuối cùng đã tan tác toàn tuyến, tướng sĩ đoàn doanh ném binh khí chạy tứ tán tới các nông trang, tham tướng Tống Kiệt đã cử vạn kỵ đi truy bắt. Biên quân sau khi cướp được chín cửa trong thành mười hai vệ và Ngũ thành binh mã ti quân tâm tan rã, chống cự yếu ớt, Đằng tương tứ vệ doanh tinh nhuệ thủ thành chiến đấu trên đường phố với biên quân có chút thảm thiết, trong thành khắp nơi có thể thấy được sự chống cự, biên quân thương vong khá lớn, về sau ngự mã giám chưởng ấn Miêu Quỳ trúng ám tiễn mà chết, Đằng tương tứ vệ cuối cùng tan tác."

Tần Kham thở dài nói: "Truyền lệnh! Tống Kiệt rút biên quân về, quân địch chạy thoát không cần phải đuổi bắt nữa, đuổi tận giết tuyệt cũng chẳng để làm gì, các đại thần trong thành đâu?"

Đinh Thuận do dự một chút, nói: "Để phòng có người làm loạn, đêm qua đại thần trong thành đều bị Cẩm Y vệ khống chế không cho phép ra khỏi cửa."

"Thả ra đi, thiên hạ chung quy vẫn là thiên hạ của là quan văn, ngươi có thể bịt được miệng họ, nhưng có bịt được miệng thiên hạ không."

"Vâng."

Trong ngoài Cung Càn Thanh toàn là tướng sĩ mặc giáp, trong tay cầm trường thương, như hổ rình mồi chăm chú nhìn đại điện trống rỗng.

Chính giữa Đại điện, Chu Hậu Thông vẻ mặt tái nhợt đồi bại, vô thần nhìn Tần Kham ngồi đối diện.

Ánh mắt Tần Kham rất bình tĩnh, giống như nhìn một người xa lạ không hề có quan hệ gì với hắn, không hề có tư cách tác động đến buồn vui của hắn.

Trước mặt Hai người đặt một bộ trà cụ tinh xảo.

Bộ trà cụ này nghe nói còn là đồ cổ mà Thái tông hoàng đế thời Đường từng dùng, chỉ vì Chu Hậu Chiếu không thích trà đạo, uống trà cũng chỉ để mục đích là giải khát, cho nên bộ trà cụ này không có chỗ dùng, vẫn nằm sâu trong cung khố nhiều ngày không thấy ánh sáng, vẫn là hôm nay biên quân sau khi phá cửa thì từ trong khố phòng tìm ra

Trên lò than hồng, nước sôi tỏa ra nhiệt khí, Tần Kham cầm ấm trà, tự tay rót đầy hai chén trà nhỏ trước mặt mình, hai tay nâng đến trước mặt Chu Hậu Thông, cười nói: "Bệ hạ, Đây là chè xuân tước thiệt mà hoàng huynh của ngươi năm nay ban cho thần, hôm nay mượn trà hiến phật. Xin bệ hạ thưởng thức."

Chu Hậu Thông nhìn chén trà đang tỏa nhiệt khí, khuôn mặt non nớt đầy vẻ kiên quyết, nhưng vẫn lộ ra vẻ sợ hãi và kinh hoàng không thể che giấu.

"Tần Kham, ngươi thắng rồi."

"Đúng vậy. Ta thắng." Tần Kham rất thản nhiên thừa nhận.

Chương 750: Thắng làm vua thua làm giặc (2)

Chu Hậu Thông phẫn hận nhìn hắn: "Trẫm sau khi đăng cơ quả thật muốn trừ bỏ ngươi, Tần Kham, ngươi quyền bính quá nặng, nặng đến mức khiến bất kỳ một đế vương nào cũng sẽ cảm thấy ăn không ngon, ngủ không yên, trẫm không trừ ngươi, lấy gì ra để nắm thiên hạ trong tay? Trẫm làm sai chỗ nào?"

"Thần vốn là một tú tài nghèo túng vô danh ở phủ Thiệu Hưng, thậm chí vì đắc tội v quyền quý mà ngay cả công danh tú tài cũng bị trừ bỏ. Vốn chỉ muốn an bình sống qua ngày, làm chút buôn bán kiếm chút tiền, mua mấy nha hoàn, kết hôn với một thê tử hiền lành ôn nhu, sinh con với nàng ta, sống những ngày tháng bình thường, vì hai chữ 'Bình thường' này mà ta luôn ẩn danh, không làm ra chuyện gì náo động, ngay cả kiếm bạc cũng không thể không dùng tên của người khác, sợ cây cao gió cả, nhưng mà tạo hóa trêu người, ta chung quy vẫn bị ông trời đẩy ra nơi đầu sóng ngọn gió, ông trời cứ hết lần này tới lần khác mang phiền toái tới cho ta, cũng ban cho ta rất nhiều tế ngộ, giống như trong minh minh giao cho ta một loại sứ mệnh, muốn ta làm gì đó, thay đổi gì đó, ta dùng hơn mười năm thời gian để làm, để thay đổi."

"Đại Minh bị bệnh, bệnh thật sự rất nặng, quan văn tham tài, võ tướng sợ chết, chỉ có một đám ngôn quan chẳng biết gì ngoài gân cổ cò nói suông lầm nước, đỉnh đầu đội hai chữ 'đạo đức' là có thể ăn no cả đời, bách tính kêu khóc thì coi như không thấy, từ sau Thổ mộc chi biến, loạn dân các nơi Đại Minh liên tiếp tạo phản, Thát Đát Ngoã Lạt nhiều lần phạm biên, quan văn thì đứng ở kim điện nước miếng tun tóe, tướng sĩ biên trấn thì liên tiếp bại lui, thế đạo như vậy, quân thần như vậy, quốc tộ Đại Minh liệu kéo dài được mấy năm?"

"Cho nên ta muốn thay đổi nó, cho nên ta hao phí hơn mười năm tâm huyết, mấy năm nay ta đã làm rất nhiều chuyện, từng giết rất nhiều người, có lẽ từng làm sai, có lẽ từng giết lầm, nhưng ta không thẹn với lương tâm, bởi vì Đại Minh trong tay ta đã dần dần

được cải thiện, bách tính có cơm no áo ấm, biên trấn không còn chiến sự, phiên quốc tứ phương tranh nhau triều kiến, những chuyện mà ta là, cái nên làm đã gần làm xong rồi, hiện giờ chỉ còn mỗi một việc chưa làm."

Chu Hậu Thông cười lạnh: "Chỉ còn thiếu mỗi mưu triều soán vị thôi phải không?"

Vẻ mặt Tần Kham vẫn bình tĩnh, không hề bị thái độ của hắn làm ảnh hưởng, bình tĩnh nói: "Chỉ còn quan trường triều đường, bệ hạ, đại thần của triều đường nên trị thì phải trị rồi, dân gian Đại Minh hiện giờ, bách tính không lo áo cơm, thương sự thịnh vượng phát đạt, sau khi mở cấm biển thì giao thông với vạn bang chư quốc, thật sự là khí tượng thịnh thế, nhưng mà, đại thần triều đường vẫn là đại thần trước kia, cầm cờ hiệu đạo đức làm những chuyện hại nước hại dân, miệng hô khẩu hiệu trung quân trung xã tắc, nhưng lại lén nhận hối lộ, cướp đoạt thương nhân lương dân, để bài trừ dị kỷ mà không nghĩ tới sự hưng suy của quốc gia, làm xong chuyện xấu thì chỉ cần kêu một tiếng 'Vì dân thỉnh nguyện' là tựa hồ có thể xóa đi tất cả tội ác của hắn, triều đường như vậy, ác lại như vậy, cho dù tạo dựng một thịnh thế có thể so với Đường Tống thì liệu có thể duy trì được mấy năm?"

Hận ý trong mắt Chu Hậu Thông càng đậm: "Đây là lý do ngươi soán vị?"

Tần Kham cười nói: "Ta không soán vị."

Chu Hậu Thông giống như phải chịu vũ nhục rất lớn, chỉ vào tướng sĩ như hổ rình mồi ngoài điện, cả giận nói: "Ngươi coi ta là trẻ con à? Nhiều phản quân Nhiều như vậy đao kiếm chĩa vào người ta, binh biến đánh cả vào hoàng cung, bắt giữ đương kim thiên tử làm tù binh, thế không gọi là soán vị thì gọi là gì?"

Tần Kham nhìn hắn, chậm rãi nói từng chữ: "Cái này gọi là 'binh gián', ngươi có sát tâm với ta ta không ngại, ta có thể trốn, trốn đi thật xa, đến Nhật Bản, đến Lưu Cầu, từ nay về sau lưu lạc dị quốc tha hương, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên phá huỷ thịnh thế phục hưng mà ta và rất nhiều lão thần phải hao phí hơn mười năm mới xoay chuyển được, bố cục của ngươi là quét sạch Tần đảng, sai Tiền Ninh tới Thiên Tân đại khai sát giới, thêu dệt rất

nhiều tội danh, khôi phục tổ chế cấm biển... Thiên hạ sẽ có không biết bao nhiêu lê dân bách tính vì quyết định của ngươi mà một lần nữa trở lại cảnh bần cùng khốn khổ, từ nay về sau áo không thể che thân, cơm không thể no bụng, lưu dân mất đất sẽ trải rộng các nơi Đại Minh, bách tính không sống nổi không thể không liên tiếp giương cờ tạo phản, sau đó lại bị triều đình trấn áp một cách tàn khốc, quộc vận Đại Minh lại cứ vòng đi vòng lại như vậy rồi đi đến tuyệt lộ."

Ánh mắt Tần Kham không còn sự ấm áp vừa rồi, trở nên càng lúc càng âm trầm: "Đối phó với một mình Tần Kham ta mà thôi, bệ hạ có cần phải lấy vận số vận mệnh quốc gia ra để làm tiền đặt cược không? Có cần thiết phải dùng sinh kế của ngàn vạn lê dân bách tính ra làm lợi thế không? Cảnh tượng thịnh thế Hiện giờ, không biết phải khiến bao nhiêu người trả giá đắt mới đổi lấy được, lại vì một lời của ngươi mà cơ hồ sụp đổ, ngươi chỉ là một thằng bé mười hai tuổi, hoặc là ngây thơ an tâm làm hoàng đế thái bình của ngươi, hoặc là thâm trầm lãnh khốc tu luyện thành phủ tâm cơ. Thế nhưng giả vờ ngây thơ ngươi lại giả không giống, chơi tâm cơ ngươi lại chơi không bằng người khác, không biết học ai cái gọi là tâm thuật đế vương không đâu vào đâu, cho rằng có thể đem triều đường và người trong thiên hạ đùa bỡn trong lòng bàn tay. Ta hôm nay nếu không binh gián. Thiên hạ sẽ bị ngươi họa hại cho thành thế nào?"

Tần Kham nói xong lời cuối cùng, ngữ khí càng lúc càng âm trầm. Nói chuyện cũng càng lúc càng không khách khí, Chu Hậu Thông tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, trong mắt giống như phun lửa căm tức nhìn hắn, lồng ngực gầy yếu phập phồng lên xuống. Hiển nhiên đã nổi giận rồi.

"Tần Kham! Tên nghịch tặc ngươi đừng có nói đường hoàng như vậy, soán vị chính là soán vị, cho dù ta đã là tù nhân của ngươi nhưng tôn nghiêm của thiên tử không thể để ngươi vũ nhục."

Tần Kham lẳng lặng nhìn bộ dạng phẫn nộ của Chu Hậu Thông, chậm rãi nói: "Ta đã nói rồi, ta sẽ không soán vị, đời này ta không có mệnh làm hoàng đế."

Chu Hậu Thông Mở to hai mắt: "Tần Kham, ngươi rốt cuộc có ý gì?"

"Quân vẫn là quân, thần vẫn là thần, ngươi tiếp tục làm hoàng đế của ngươi. Ta tiếp tục làm thần tử của ta, chỉ có điều, từ hôm nay trở đi, phòng thủ cung cấm sẽ do biên quân Liêu Đông tiếp nhận, mà Chỉ huy sứ vệ sở các nơi thiên hạ cùng các tướng lãnh Đô Ti cần thánh chỉ của bệ hạ và điều lệnh của Binh bộ, đổi chỗ bọn họ cho nhau."

Chu Hậu Thông cả người chấn động, thất thanh nói: "Ngươi muốn làm Tào Tháo, ép thiên tử để lệnh chư hầu? Không! Trẫm tuyệt không đáp ứng! Cho dù trẫm đáp ứng, văn võ cả triều cũng sẽ không đáp ứng, Tần Kham, ngươi coi thường người trong thiên hạ, coi thường quan văn trong thiên hạ, trước mặt đại nghĩa, bọn họ sẽ không khuất phục ngươi đâu!"

Tần Kham cười lạnh: "Làm thì dùng đức, dọa thì dùng y, khi phải chọn quan tước hay dao mổ, bọn họ sao có thể không khuất phục? Năm đó Vương Chấn họa quốc, bệ hạ có biết đại thần trong triều khúm núm nịnh bợ thế nào không? Năm đó Lưu Cẩn loạn, bệ hạ có biết bao nhiêu đại thần trong triều nịnh nọt yêu sủng không? Huống chi, ta không phải loạn chính cũng không phải họa quốc, ta tự tay xoay chuyển Càn Khôn, sáng lập thịnh thế hơn cả Hán Đường, các đại thần có mắt tai, chứng kiến nghe thấy đều là thế đạo phồn vinh, lòng người nghĩ gì, bọn họ có lý do gì để phản đối ta? Bệ hạ, ngươi quá nhỏ, sự phức tạp của lòng người, không phải tuổi của ngươi là có thể đo lường được đâu, cái thứ Đại nghĩa này rất tráo trở, một chuyện bất luận thiện ác, người nói nó tốt nhiều hơn người nói nó xấu thì ắt nó sẽ thành 'Đại nghĩa'."

Chu Hậu Thông thất thần nhìn hắn, vẻ mặt đầy sợ hãi, lắc đầu lẩm bẩm nói: "Không, trẫm tuyệt đối không thể đáp ứng, tuyệt đối không thể đáp ứng..."

Tần Kham không để ý đến hắn, cầm trà lên uống một ngụm rồi thở dài: "Trà mặc dù ngon, đáng tiếc người uống trà lại không... Phiên vương họ Chu trong thiên hạ quá nhiều, có lẽ, ta có thể từ trong những người đó tìm một người có thể uống trà với ta."

Chu Hậu Thông cả người run lên, trong mắt nhanh chóng nổi lên vẻ sợ hãi cực độ, tay chân lập tức thấy lạnh toát như chui vào hầm băng.

Ý tứ trong lời nói của Tần Kham hắn nghe hiểu, vốn bản thân mình căn bản không có bất kỳ lợi thế gì, lúc này kinh sư đã nằm trong tay ác tặc này, hắn hoàn toàn có thể đổi một người khác làm hoàng đế, mà hoàng đế được thay kia với tâm tính của ác tặc này, há có thể dung tha cho hắn sống?

Một câu Thản nhiên nhưng Chu Hậu Thông lại từ bên trong nghe ra sát ý.

"Ta, ta..." Chu Hậu Thông cả người run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Tần Kham không còn bướng bỉnh nữa, lúc này hắn mới giật mình phát hiện, mình đã không còn là cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng, chỉ cần một suy nghĩ của người này là có thể quyết định sinh tử của hắn.

Chu Hậu Thông sợ, hắn chỉ là trẻ con, sau khi sinh ra ở phủ Hưng Vương đã làm thế tử, được trăm ngàn người thương yêu cưng chiều, chưa từng phải chịu đau khổ, càng không có dũng khí thấy chết không sờn, hắn sợ chết, hắn không muốn chết.

Có lòng muốn cầu xin tha thứ, nhưng Chu Hậu Thông lại không cúi mặt xuống được, làm hoàng đế hơn một tháng, hắn đã quen phong cảnh nơi cao, vĩnh viễn không học được ngước nhìn người khác.

May mắn Tần Kham là người rất giỏi hiểu ý, hắn luôn không đành lòng nhìn bộ dạng quẫn bách của người khác.

Nhẹ nhàng bưng chén trà trước mặt lên, Tần Kham hai tay dâng tới trước mặt Chu Hậu Thông, cười nói: "Trà ấm rồi, bệ hạ có uống không?"

"Trẫm, ta... Tất nhiên là uống?" Chu Hậu Thông nơm nớp lo sợ bưng chén, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó hai tay rụt rè đặt nó lại chỗ củ, nghĩ đến đủ loại ủy khuất phẫn hận của mình, lại nhìn tên ác tặc trước mắt cười sáng lạn đáng ghét như vậy, Chu Hậu Thông cuối cùng không nhịn nổi, toét miệng khóc ro.

Tần Kham mỉm cười giơ tay áo lên lau nước mắt trên mặt hắn, nói: "Bệ hạ, từ nay về sau chuyện thiên hạ cứ giao cho thần, thần sẽ gánh hết cái lo của thiên hạ cho bệ hạ, bệ hạ cứ ở hậu cung đọc sách sủng phi, khai chi tán diệp cho thiên gia là được rồi, đừng

khóc, người khác sẽ nói thần khi dễ tiểu hài tử..."

Chương 751: Chính Đức hiện thân (1)

Tần Kham mặt mày tươi cười rời khỏi cung Càn Thanh, nụ cười cung Càn Thanh rất thoải mái, giống như mục đích hôm nay vào cung thật sự chỉ là uống trà nói chuyện phiếm với hoàng đế, thuận tiện nói chuyện về lý tưởng tâm sự về nhân sinh.

Các tướng sĩ Biên quân vẫn vây quanh cửa cung Càn Thanh, hung tợn nhìn nhất cử nhất động của Chu Hậu Thông, Đinh Thuận một tay đặt lên đao treo ở hông, sát khí lẫm lẫm lườm Chu Hậu Thông, trong mắt lộ hung quang, tựa hồ có một loại xung động muốn chém chết hoàng đế, nhưng mà vừa nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng của Tần Kham, Đinh Thuận giật nảy mình, không thể không lặng lẽ giấu đi hung quang trong mắt.

Chu Hậu Thông vẫn ngơ ngác ngồi trong điện, nhìn chằm chằm chén trà tới xuất thần, không biết đang nghĩ gì.

Trong Yên lặng, một đạo thân ảnh lả lướt lén lút xuất hiện ngoài cửa điện.

Đinh Thuận và vô số tướng sĩ vội vàng tránh ra, khom người ôm quyền hành lễ, đồng thanh nói: "Bái kiến Tứ phu nhân."

Đường Tử Hòa thướt tha bước vào trong điện, đứng trước mặt Chu Hậu Thông vái một cái, nói: "Tần môn Đường thị bái kiến bệ hạ."

Ánh mắt đờ đẫn của Chu Hậu Thông chậm rãi chuyển tới trên người nàng: "Tần môn? Ngươi là phu nhân của Tần Kham?"

Đường Tử Hòa cười nói: "Đúng, có điều chỉ là một trong những phu nhân: "

" Ngươi gặp trẫm có chuyện gì?"

Đường Tử Hòa ngẩng đầu, không hề cố kỵ nhìn hắn, khuôn mặt

xinh đẹp mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt so với hàn thiết còn lạnh hơn, Chu Hậu Thông cảm thấy không tự nhiên, chỉ cảm thấy một mũi dao sắc bén đang rạch đi rạch lại lên mặt hắn, dần dần có chút vừa xấu hổ vừa tức giận.

Thật lâu sau, ngay khi Chu Hậu Thông chuẩn bị nổi giận, Đường Tử Hòa từ từ nói.

" Thiên thời địa lợi nhân hoà, thật sự để hắn chiếm hét rồi, lớn thêm mấy tuổi nữa cũng không thành sự được, vận khí ông trời ban thưởng."

" Ngươi rốt cuộc đang nói gì thế? Tần Kham phái ngươi tới làm nhục ta à?" Chu Hậu Thông gia trọng ngữ khí.

Đường Tử Hòa cười khẽ, nói: "Trong mắt Lão gia nhà ta chỉ có thiên hạ. Ngay cả tạo phản cũng đường đường chính chính từ cửa thành đánh tới cửa cung, hắn nào có hẹp hòi đến vậy, đi phái phu nhân của hắn tới vũ nhục ngươi? Bệ hạ thật sự là nghĩ xa quá rồi."

" Ngươi rốt cuộc tới làm gì?"

Đường Tử Hòa vẫn mặt mày tươi cười, lại cố ý thở dài: "Lão gia làm việc dứt khoát lưu loát. Đáng tiếc có chút qua loa. Người làm thê tử ta đây mệnh khổ, đành phải giúp hắn đoạn kết. Rõ ràng là chịu khổ mà hắn còn trợn mắt quở trách ta, ngươi nói ta có phải mệnh khổ?"

Chu Hậu Thông cả giận nói: "Những cái ngươi nói có liên quan gì tới trẫm?"

" Đương nhiên là có rồi, vừa rồi ta không phải đã nói rồi sao? Ta luôn giúp hắn đoạn kết. Hôm nay bệ hạ chỉnh là một trong những đoạn kết đó đấy."

"Hả, ý là sao?" Chu Hậu Thông nhìn khuôn mặt như quả đào chỉn của nàng ta, lại giống như nhìn thấy một con độc xà đang thè lưỡi ở trước mặt hắn, vẻ mặt không khỏi có mấy phần hoảng sợ.

Đường Tử Hòa từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc màu đỏ, đặt vào trong chén trà trước mặt Chu Hậu Thông, cầm bình nước lên đổ đầy nước vào chén, viên thuốc gặp nước rất nhanh hóa thành

hư vô, nước màu vàng nhạt lại dần dần biến thành màu đỏ, đỏ giống như máu.

" Bệ hạ yên tâm, lão gia nhà ta dã nói ' Quân vẫn là quân, thần vẫn là thần' thì chúng ta sẽ không hại tính mệnh của ngươi đâu. Có điều, ngươi yên tâm thì cũng phải để lão gia nhà ta yên tâm, ngươi nói có đúng không?"

Chu Hậu Thông nhìn chằm chằm nước thuốc đỏ như máu trong chén,, nói: "Cái, cái này..."

Đường Tử Hòa giống như đang nói chuyện phiếm với bạn thân nhiều năm: "Đây là thuốc dùng bảy thứ cỏ độc công với bảy thứ động trùng làm thành, không sai, nó là thuốc kịch độc, khi phát tác giống như vạn tiễn xuyên tâm, ngũ tạng lục phủ trong bụng sẽ cấp tốc bành trướng, sau đó cấp tốc khô héo, cuối cùng là đi đời nhà ma, khiến người ta sống không bằng chết, cho nên ta đặt cho nó cái tên rất êm tai, gọi là 'thực phúc', có điều vật này mặc dù độc, nhưng độc tính rất chậm, hàng năm nếu dùng một lần giải dược thì có thể ức chế dược tính, không phát tác nữa, nếu có năm nào quên không uống thuốc... Ài, vậy thì nguy rồi, thần tiên cũng chẳng cứu được."

" Loại độc dược này là ta lúc nhàn rỗi không có gì làm nghĩ ra, thiên hạ cho dù danh y vô số, nhưng không ai có thể giải được nó, bởi vì không ai biết bảy thứ cỏ độc và bảy thứ độc trùng này là bảy thứ nào, lại càng không biết pha trộn phân lượng của mỗi dạng độc vật, nói một cách không khách khí thì loại độc này trong thiên hạ chỉ có ta giải được, đương nhiên, bắt đầu từ ngày mai, lão gia nhà ta cũng có thể giải, bệ hạ sao không thử một lần đi? Ta có bỏ thêm một chút mật ở bên trong, hương vị ngọt lắm."

Đường Tử Hòa nói một hơi dài, giống như trình dược viên đang đẩy mạnh tiêu thụ dược phẩm vậy, dốc hết toàn lực lừa gạt tiểu hoàng đế uống thuốc, vẻ mặt rất hòa ái hiền lành.

Chu Hậu Thông sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn cốc nước thuốc đỏ như máu trước mặt, mím chặt môi lắc đầu.

Hoàng đế không dễ làm, nhưng cũng không chứng minh là hắn ngốc, ngược lại, hắn so với tuyệt đại đa số bạn cùng lứa tuổi thì

thông minh hơn nhiều, nếu không cũng sẽ không có từng ý tuổi đã mang đến nhiều phiền toái như vậy cho Tần Kham, hiển nhiên từ quảng cáo mê người "Hương vị ngọt" không đả động được hắn, đây là độc dược, uống xong không có giải dược thì sẽ chết người, Chu Hậu Thông cũng không phải hạng tham ăn như Từ Bằng Cử, có ngọt mấy hắn cũng không dám ăn?

Đường Tử Hòa bất đắc dĩ lại khuyên mấy câu, vẻ mặt chân thành khẩn thiết giống như lão quân y khuyên bệnh nhân đừng bỏ trị liệu, khuyên hết nửa nén hương, Đường Tử Hòa cuối cùng mất đi nhẫn nại, lộ ra bộ mặt dữ tợn.

Một nữ hào kiệt chỉ nhăn mày một cái là giết người cả trăn ngàn người, tỉnh kiên nhẫn trước nay làm sao mà tốt được, hôm nay đã là ngoại lệ lắm rồi.

" Bệ hạ cho rằng hôm nay lúc này, ngươi là ai?" Trong mắt Đường Tử Hòa bắn ra ánh sáng lạnh.

Chu Hậu Thông co rúm lại, lúng ta lúng túng nói: "Tần Kham nói... Trẫm vẫn là hoàng đế Đại Minh."

Môi anh đào mê người của Đường Tử Hòa lặng lẽ cong lên, nói: "Xem ra bệ hạ vẫn chưa nhận thức rõ tình cảnh của mình, từ hôm nay trở đi, lão gia nhà ta là dao thớt, bệ hạ là thịt cá, bệ hạ chẳng lẽ vẫn không nhìn rõ thời thế à?"

Chu Hậu Thông vừa sợ vừa giận. đầy bi phẫn hận,, ở trước mặt Đường Tử Hòa lại không dám phát tác, nhìn chằm chằm trước mặt trước mặt im lặng không nói gì.

Thật lâu sau, Chu Hậu Thông cuối cùng nhận mệnh thở dài, nuốt lệ cầm chén trà lên lặng lẽ uống vào.

Một đêm kịch chiến, trong thành ngoài thành, tiền cung hậu cung đều rải đầy thi thể tướng sĩ, sàn đá bạch ngọc trong cung cũng bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ sậm, sắc trời vừa sáng, hơn ngàn hoạn quan trong cung dưới sự dẫn dắt của các thái giám mang theo thùng gỗ và bàn chải, ra sức cọ rửa cuối cùng đã khô trong cung. Không, máu tươi cuối cùng cũng được cọ sạch, đá ngọc lại lộ ra sắc thái cao quý vốn có, giống như tất cả đều bị xóa bỏ. Đêm

qua không có chuyện gì phát sinh.

Các tướng sĩ Biên quân hộ thị Tần Kham, mọi người chậm rãi ra khỏi cửa cung.

Hoạn quan và đại hán tướng quân sợ hãi vội vàng mở cửa cung Thừa Thiên, ánh mắt kính sợ nhìn Tần Kham chậm rãi đi ra, bọn họ biết, từ hôm nay trở đi, thời tiết Đại Minh thay đổi rồi, người cầm quyền chân chính của giang sơn xã tắc này từ nay về sau chính là vị Tần Công Gia danh chấn thiên hạ... Có lẽ, hắn rất nhanh sẽ không chỉ còn là Công gia.

Đinh Thuận đứng sau lưng Tần Kham, lờ mờ đi sau một bước, đang bẩm báo chiến quả đêm qua.

" Đêm qua đoàn doanh bị đánh tan, thiết kỵ biên quân giết chết hơn hai vạn tướng sĩ đoàn doanh, những người còn lại đều tháo chạy, trốn vào trong rừng, theo phân phó của Công gia, mặc cho họ rút lui."

" Rạng sáng Hôm nay. Một vạn tinh kỵ của Đóa Nhan bộ tới ngoài trấn Thang Hà, đụng với tam vệ Mật Vân, Yến Sơn, hai bên gặp cái là đánh, Tháp Na của Đóa Nhan bộ ở trước trận chém chết tiên phong của Yến Sơn vệ, sau mấy lượt trùng kích, binh mã của ba vệ tan tác."

Tần Kham vừa nghe vừa gật đầu, nhưng không nói một câu.

Cửa cung mở ra, ánh dương chiếu lên người Tần Kham, Tần Kham lại bỗng nhiên dừng bước,

Trên quảng trường cửa Thừa Thiên, gần ngàn đại thần mặc triều phục, lẳng lặng đứng trên quảng trường, chung quanh các đại thần là tướng sĩ biên quân mặc giáp, các tướng sĩ đao rời vỏ, tên lên dây, vẻ mặt lãnh túc nhìn chằm chằm các đại thần một cách đề phòng.

Dương Đình Hòa, Lương Trữ, Tưởng Miện ba vị nội các Đại học sĩ đứng hàng đầu, lục bộ thượng thư Thị Lang đứng sau, sau nữa là viên ngoại, chủ sự, chính khanh thiếu khanh... Lớn nhỏ đứng hơn một ngàn người, có thể nói, quan viên kinh sư lúc này cần như đã

trình diện hết.

Cách các đại thần không xa là một số huân quý và võ tướng, trận doanh của bọn họ phân biệt rõ ràng với đại thần, nhưng mà ánh mắt mọi người đồng loạt ghim lên người Tần Kham, có phẫn nộ, có bi thiết, có oán hận, cũng có mừng thầm.

Đón các loại ánh mắt mang hàm nghĩa bất đồng, Tần Kham bình tĩnh đối diện với mọi người, ánh mắt không hề sợ hãi.

Chương 751: Chính Đức hiện thân (2)

Thật lâu sau, Đại học sĩ điện Cẩn Thân Tưởng Miện đi về phía trước một bước, nói Tần Kham, thánh thiên tử ở đâu?"

Tần Kham chắp tay: "Thánh thiên tử cung an."

Đại học sĩ điện Hoa Cái Lương Trữ lại tiến lên một bước, cả giận nói: "Ngươi muốn soán vị xưng đế, có từng hỏi qua những đại thần trung trực chúng ta không?"

Tần Kham mỉm cười: "Ta không soán vị, cũng sẽ không xưng đế."

Dương Đình Hòa ánh mắt phức tạp nhìn Tần Kham, hồi lâu sau, cúi đầu thở dài, im lặng không nói gì.

Lương Trữ ngửa mặt lên trời cười dài: "Ha ha, đêm qua biên quân Liêu Đông giết cho đoàn doanh và Đằng tương tứ vệ thành núi thây biển máu ở trong thành ngoài thành, cuối cùng bị ngươi đả phá hoàng cung, thánh thiên tử sinh tử không rõ, giết nhiều người như vậy, trả giá lớn như vậy, ngươi lại nói là sẽ không soán vị, coi người trong thiên hạ chúng ta đều là kẻ ngốc à? Ăn nói bừa bãi!"

Tần Kham vẫn mỉm cười, lại lặp lại: "Ta không soán vị, cũng sẽ không xưng đế."

Tưởng Miện "phì" Một tiếng, cả giận nói: "Hỏi các đại thần trong triều, ai sẽ tin chuyện ma quỷ của ngươi, nghịch tặc, ngươi muốn xưng đế, trừ phi giết toàn bộ người đọc sách và quan văn thiên hạ, nếu không, ngươi không làm hoàng đế được đâu."

Chúng thần Phía sau đồng thanh phụ họa, trên quảng trường vang vọng những tiếng mắng "Nghịch tặc" "Tặc tử Soán vị".

Hộ bộ viên ngoại lang Hoàng Thạch Sơn bỗng nhiên từ trong đám người bước ra, chỉ vào Tần Kham cười thảm nói: "Vua đã là vua mất nước, thần cũng là thần mất nước, lão phu chỉ trung thành với

Chu Minh, tuyệt đối sẽ không công nhận một tặc tử cướp đoạt chính quyền làm chủ! Tần Kham, ngươi chỉ chiếm được hoàng đô Đại Minh chứ chưa chiếm hết châu phủ thiên hạ, phiên vương và vệ sở các nơi nhất định sẽ dẫn đại quân vào kinh cần vương, nghịch tặc, chờ trời đến thu ngươi đi! Tiên đế, lão phu theo người đây!"

Nói xong Hoàng Thạch Sơn giậm chân thật mạnh, cúi đầu lao tới cương đao mà tướng sĩ biên quân cầm đang nghiêm trận đề phòng bên cạnh, một bách hộ không tránh kịp, mũi đao đâm vào ngực Hoàng Thạch Sơn, nháy mắt đã đâm thủng ngực, Hoàng Thạch Sơn cười thảm, cúi đầu khí tuyệt.

Trên Quảng trường càng an tĩnh, Hoàng Thạch Sơn tuẫn quốc, khiến vẻ mặt mọi người càng phẫn nộ và bi thiết, mọi người lẳng lặng nhìn thi thể của Hoàng Thạch Sơn, không ít người cúi đầu nức nở, một loại hận ý khắc cốt dần dần lan tỏa.

Không khí Cực kỳ bi ai cảm nhiễm tất cả đại thần, rất nhanh, lại có hai gã đại thần từ trong đám người xông ra, chỉ vào Tần Kham mắng to ba tiếng "Nghịch tặc", sau đó đâm vào cột cung ở cưa Thừa Thiên, tiếp theo là người thứ tư, thứ năm...

Quan văn Đại Minh hư ngụy, tham lam, ích kỷ, Luồn cúi.... tất cảsự ti tiện của nhân tính cơ hồ đều có thể tìm được từ trên người bọn họ, nhưng mà vào lúc quốc phá thành đổ, bọn họ cuối cùng cũng có đảm đương của nhân thần, dùng phương thức của mình lựa chọn đồng vong với nước.

Lòng người Thế gian, há có thể dùng hai chữ "tốt" và "xấu" để tả hết.

Tần Kham vẫn bình tĩnh nhìn hết đại thần này tới đại thần khác khẳng khái chịu chết. Vẻ mặt giống như vũng nước lặng, không hề có một gợn sóng. Cho tới khi thi thể trên quảng trường lên tới hơn sáu mươi cỗ, các đại thần còn lại rốt cuộc không có ai có dũng khí lựa chọn tuẫn tử nữa thì Tần Kham bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Đây chính là tư vị bị vạn người chỉ trích hay sao?

Dương Đình Hòa cuối cùng cũng bước về phía trước một bước, run giọng nói: "Tần Kham, đủ, người chết đã quá nhiều rồi, thật sự đủ rồi."

" Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ, dù có ngàn vạn người chết ở trước mặt ta thì cũng không thể chi phối khát vọng của ta đâu." Tần Kham bỏ hẳn hình tượng tao nhã lúc trước, mắt trợn đỏ bừng, sắc mặt dữ tợn gầm lên với các đại thần.

Lương Trữ quỳ gối khóc lớn trước thi thể của hơn sáu mươi người tuẫn tiết, quay đầu phẫn nộ nhìn chằm chằm Tần Kham: "Nghịch tặc, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi không làm hoàng đế được đâu, cho dù giết hết văn thần và người đọc sách trong thiên hạ thì ngươi có thể tru diệt được lòng người thế gian không?"

Ngoài Đám người, bỗng nhiên truyền ra một tiếng thở dài quen thuộc.

" Hắn không thể nhưng trẫm có thể."

Mọi người ngạc nhiên quay đầu lại, chăm chú nhìn kỹ, không khỏi sợ hãi.

Hai đội tướng sĩ biên quân vây quanh một nam tử mặc long bào, đầu đội kim quan cánh rồng, chính là hoàng đế Chính Đức Chu Hậu Chiếu đã mất tích nhiều ngày không có tin tức!

" Bệ hạ!"

" Bệ hạ!"

Chúng thần sau khi kinh ngạc thì đều quỳ lạy.

Chu Hậu Chiếu không nhìn đại thần quỳ lạy, dưới sự vây quanh của chúng tướng sĩ chậm rãi đi xuyên qua đám người, đi đến trước người Tần Kham, thấy Tần Kham cũng cúi đầu quỳ lạy trước người hắn, ánh mắt Chu Hậu Chiếu rất phức tạp, sau đó nhìn thấy hơn sáu mươi cỗ thi thể tuẫn quốc, ngây ngốc nhìn một lát, Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên chảy nước mắt.

" Đều là trung thần, đều là khẳng khái chi sĩ, Người đâu, dùng lễ quốc sĩ đề hậu táng."

"Vâng!"

Chu Hậu Chiếu cố nén đau, chậm rãi nhìn quần thần chung quanh, khóc nói: "Trẫm, cuối cùng vẫn cô phụ thiên hạ."

" Chúng thần chúc mừng bệ hạ long thể an khang."

" Bệ hạ, thần tố Ninh Quốc Công cướp đoạt chính quyền soán vị, mưu phản bức cung, tổng cộng tội lớn mười khoản, tội nhỏ ba mươi khoản..."

" Bệ hạ, nghịch tặc Tần Kham hợp mưu tạo phản cùng Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền, xin bệ hạ nghiêm trị."

"..."

Sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, thanh âm hạch tội ào ào vang lên.

Chu Hậu Chiếu nhìn mọi người, cho tới khi thanh âm hạch tội càng lúc càng nhỏ, cuối cùng Chu Hậu Chiếu thở dài: "Trẫm... Còn là hoàng đế Đại Minh không?"

Chúng thần cả kinh, nghe ra ý tứ trong lời nói của Chu Hậu Chiếu, sau khi ngơ ngác nhìn nhau, Lễ bộ thượng thư Mao Trừng đứng ra, do dự một chút, nói: "Chúng thần muôn lần chết, bệ hạ ngày đó không có tin tức, nước không thể một ngày không có chủ, triều thần sau khi đình nghị, đành phải chọn Chu Hậu Thông, con của Hưng Hiến Vương làm đê, mới tháng trước đã đăng cơ tức vị hoàng đế. Theo lễ chế thì bệ hạ là thái thượng hoàng."

" Thái thượng hoàng?" Chu Hậu Chiếu khóe miệng cong lên: "Đây là kết quả đình nghị của các ngươi à?"

"Vâng!"

Chiếu thư truyền ngôi đâu?"

Lời vừa nói ra, chúng thần đồng loạt biến sắc, trong nháy mắt mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng, lịch triều lịch đại hoàng đế

trước khi băng hà, bình thường đều sẽ viết di chiếu truyền ngôi, nếu có hoàng đế chưa kịp viết di chiếu đã băng hà, như vậy sẽ do đại thần thay hoàng đế viết di chiếu, theo trình thự đích thứ chỉ định người thừa kế ngôi vị hoàng đế, hai kiểu đều có tính hợp pháp, nhưng mà, ngôi vị hoàng đế triều Chính Đức lại xuất hiện một vấn đề lớn, đó chính là... Sau khi Đại thần đình nghị chọn ra người thừa kế ngôi vị hoàng đế, hoàng đế tiền nhiệm không ngờ mạc danh kỳ diệu xuất hiện!

Đây chính là tiền lệ từ xưa đến nay chưa hề có, hoàng đế tiền nhiệm xuất hiện, như vậy di chiếu truyền ngôi còn có hiệu lực không? Nói một cách khác.vị tân hoàng đế Chu Hậu Thông vừa đăng cơ một tháng, thân phận địa vị còn hợp pháp sao?

Chúng thần mồ hôi lạnh ứa ra, từ cổ đến giờ, quân thần đều chú ý "Danh chính ngôn thuận". Danh bất chính thì ngôn bất thuận, mọi việc đều phế, nghĩ sâu hơn, nếu Chu Hậu Chiếu lúc này lắc đầu, phủ định thân phận hoàng đế của Chu Hậu Thông, như vậy, Chu Hậu Thông không phải là hoàng đế, đủ loại hành động của Tần Kham đêm qua lập tức thay đổi tính chất, chẳng khác nào là tru ngụy quân, cần vương sự, hành vi chính nghĩa thanh cung thất, mà đoàn doanh và Đẳng tương tứ vệ chiến đấu hăng hái thủ cung thành cũng chẳng khác nào là trợ Trụ vi ngược.

"Cái này, cái này..." Dù là Mao Trừng đọc thông lễ chế từ xưa đến nay, lúc này cũng gấp đến nỗi đầu đầy mồ hô, mặt già tái nhợt, tìm khắp bụng cũng không tìm ra được tiền lệ, thật sự là quá khó khăn, từ xưa đến nây cũng chưa từng phát sinh ví dụ sau khi tân quân đăng cơ, hoàng đế tiền nhiệm lại trở về, cho dù ví dụ tiên đế nằm trong quan tài tự dưng vùng dậy cũng chưa từng phát sinh.

Chu Hậu Chiếu nhìn phản ứng của chúng thần, cười nhạt: "Nếu trẫm chưa từng ban chiếu thư truyền ngôi, như vậy, hiện tại các ngươi nhận trẫm là hoàng đế hay là hoàng đế Chu Hậu Thông kia?"

Ánh mắt Dương Đình Hòa chớp động, vẻ bi thiết trong mắt sớm đã không còn nữa, thay vào đó là một mảng mừng vui, nghe vậy vội vàng nói: "Danh bất chính thì ngôn bất thuận, chúng thần tất nhiên tôn bệ hạ là hoàng đế duy nhất của Đại Minh."

Dương Đình Hòa vẫn cúi đầu, chúng thần ngẫm nghĩ, cảm thấy

thật đúng là có chuyện như vậy, hoàng đế chính quy đã trở về, vị Gia Tĩnh hoàng đế Chu Hậu Thông bất luận từ góc độ nào mà nói thì cũng không tính là hoàng đế hợp pháp.

Thế là chúng thần tâm phục khẩu phục quỳ lạy, đồng thanh nói: "Ngô hoàng vạn tuế."

Nghe tiếng hô như bài sơn đảo hải, trên mặt Chu Hậu Chiếu cũng không hề có nửa phần vui mừng, lạnh lùng nói: "Một màn Trước mắt này tựa hồ rất quen thuộc, năm đó sau thổ mộc chi biến, hoàng đế Anh Tông bị Ngoã Lạt bắt làm tù binh, triều thần thà chết chứ không chịu khuất phục, dẫy Cảnh Thái lên làm đế, chấp chưởng triều chính chống lại Ngoã Lạt, về sau Anh Tông được Ngoã Lạt thả về, bị Cảnh Thái đế nhốt trong thâm cung, cuối cùng Anh Tông phát động binh biến, cướp lấy chín cửa, cuối cùng lại đăng cơ xưng đế, tình cảnh hôm nay, cũng tương tự như năm đó, chư khanh có thấy vậy không?"

Chương 752: Một bình rượu đục mừng tương phùng (đại kết cục) (1)

Chúng thần trong lòng trầm xuống.

Chu Hậu Chiếu tất nhiên không phải vô duyên vô cớ nói với bọn họ chuyện xưa này, tất nhiên là có mục đích.

Thấy chúng thần không đáp lời, Chu Hậu Chiếu: "Đêm qua thành cung kinh biến, biên quân Liêu Đông công thành kịch chiến với thủ quân, tất cả đều là ý chỉ của trẫm, Ninh Quốc Công Tần Kham thực ra là phụng chỉ mà làm, chư khanh mắng hắn là nghịch tặc soán vị thật sự là không ổn."

Quay đầu rất có thâm ý nhìn Tần Kham một cái, Chu Hậu Chiếu tăng trọng ngữ khí nói: "Tần Kham sẽ không soán vị, lại càng sẽ không xưng đế, trẫm... Tin tưởng hắn là trung thần."

" Nhưng... Bệ hạ điều động biên quân, giết vô số tướng sĩ thủ thành và đoàn doanh, việc này là không có đạo lý! Bệ hạ đường hoàng vào cung, chúng thần sao không tiếp nhận?" Lương Trữ bỗng nhiên phẫn hận nói.

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Trung và gian, trắng và đen, chưa tới lúc khẩn yếu quan đầu, trẫm sao có thể phân rõ ràng? Lương tiên sinh, chẳng lẽ ngươi phân được rõ à? Trong hoàng cung có một hoàng đế một cái khác đang ngồi, ngươi nếu là trẫm, thật sự dám một mình đường hoàng vào cung tranh với cùng hắn ư?"

" Lão thần... Không dám."

Tâm Chúng thần đã lạnh một nửa, Chu Hậu Chiếu nói ra những lời này, chẳng khác nào định tỉnh cho trận chiến đêm qua, Tần Kham không còn là cướp đoạt chính quyền soán vị, ngược lại là trung thần lòng son máu đào.

Sau Cửa cung truyền đến tiếng bước chân vội vàng, tiếp theo là tiếng quỳ mạnh sau lưng Chu Hậu Chiếu.

" Hoàng đệ Hưng Hiến Vương chi hậu, Chu Hậu Thông bái kiến hoàng huynh bệ hạ, bệ hạ... Ngươi về rồi, thật sự là là tốt quá, đệ vui vô cùng." Nói xong, Chu Hậu Thông khóc không thành tiếng.

Những lời này cũng không phải là dối trá, Chu Hậu Thông thật sự đã sợ làm hoàng đế rồi, làm đến cuối cùng ngay cảcái mạng nhỏ của mình cũng nằm trong tay người khác, làm thêm vài năng nữa thì còn mạng không? !"

Chu Hậu Chiếu quay đầu lại, lẳng lặng nhìn vị đường đệ so với hắn nhỏ hơn tới mười tuổi này, hai vị hoàng đế lúc này cuối cùng cũng gặp mặt.

Trên Quảng trường trở nên yên tĩnh, ánh mắt các đại thần toàn bộ tụ tập trên người Chu Hậu Chiếu và Chu Hậu Thông, bọn họ đều là hoàng đế được vạn người quỳ lạy, cũng là đường huynh đệ.

Chu Hậu Chiếu lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt trong sự bình thản mang theo mấy phần uy thế khiếp người, Chu Hậu Thông cúi đầu quỳ trước mặt hắn, vẻ mặt vừa thấp thỏm vừa kinh sợ, cả người bất giác run khẽ.

Thật lâu sau, Chu Hậu Chiếu từ từ mở miệng.

" Chu Hậu Thông, nhị tử của Hưng hoàng thúc, vì trưởng tử mất sớm nên được kế tục vương tước, năm Chính Đức thứ mười bốn được sắc phong làm Hưng Vương, năm mười bốn tuổi được triều thần kinh sư đón vào kinh sư, kết thừa vị trí hoàng đế, đăng cơ chưa tới hai tháng, vì lễ nghị với triều thần mà đại khai sát giới, ở trước cửa Thừa Thiên trượng sát một trăm mười ba triều thần trên tứ phẩm, chỉ vì không muốn truy tôn Hoằng Trị tiên đế làm cha, một lòng muốn phong Hưng Hiến vương làm tiên hoàng."

Chu Hậu Thông lập tức lộ ra vẻ mặt ủy khuất và oán giận, cúi đầu quỳ gối, quyền đầu xiết chặt lại, giống như có oan khuất vô hạn.

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Trẫm nói sai à?"

Chu Hậu Thông cắn răng, khi ánh mắt lưu chuyển tình cờ chạm

phải cặp mắt lạnh như băng của Tần Kham, lại nghĩ tới tình cảnh trước mắt của mình, Chu Hậu Thông tuyệt vọng khóc nói: "Bệ hạ nói không sai, thần đệ vì tư dục của bản thân mà lạm sát triều thần, thực sự là tội ác tày trời."

Chính tai nghe thấy Chu Hậu Thông thừa nhận, trong đám đại thần lập tức phát ra tiếng hừ tức giận, vô số ánh mắt phẫn hận tập trung trên người Chu Hậu Thông.

Chu Hậu Chiếu lạnh lùng nói: "Thần giả, quốc chi trọng khí dã, trẫm làm hoàng đế mười bốn năm, chính niệm cũng không hợp với triều thần, nhưng chưa bao giờ hạ chỉ vọng sát một vị đại thần nào, Đại Minh ta lập quốc hơn một trăm năm, từ Hồng Vũ Vĩnh Lạc tới Thành Hóa Hoằng Trị cũng chưa bao giờ có chuyện trong một ngày giết hơn một trăm vị đại thần, Chu Hậu Thông, trẫm không ngờ tiền lệ được mở ra ở trong tay ngươi, ngươi coi quốc khí trọng bảo của Đại Minh ta là cái gì?"

Đại thần nghe vậy lập tức khóc thành tiếng, trên quảng trường là một mảng bi thương.

Chu Hậu Thông mạng đang nằm trong tay người khác, dứt khoát nhận mệnh, tự giác gánh vụ huyết án này, khóc lớn nói: "Bệ hạ, thần đệ tội lớn, xin bệ hạ trừng phạt, thần đệ tuyệt không có ý kiến gì khác."

Chu Hậu Chiếu thương hại nhìn hắn, thở dài: "Chu Hậu Thông, ngươi mới mười hai tuổi. Dù sao cũng còn quá nhỏ, của những đạo lý trẫm lĩnh ngộ hơn mười năm, gần đây mới có thể hiểu được, mà ngươi mới mười hai tuổi, quyền bính một triều trong tay, ngôn hành bất kể hậu quả, chỉ sính cái nhanh nhất thời. Đại Minh nước lớn mênh mông, giang sơn vạn dặm lê dân ức triệu này nếu giao cho ngươi chấp chưởng, trẫm có thể yên tâm ư?"

Lời vừa nói ra, văn võ đại thần cả triều cả kinh.

Ba vị Đại học sĩ Nội các trong lòng trầm xuống, Kinh nghi bất định nhìn nhau mấy lần, ý tứ trong lời nói của Chu Hậu Chiếu không ổn, tối hôm qua biên quân Liêu Đông công chiếm kinh sư, giết cho núi thây biern máu, vất vả lắm mới đoạt lại được hoàng vị, hiện tại ý tứ trong lời nói rõ ràng vẫn muốn đề Chu Hậu Thông tiếp tục làm

hoàng đế, cái này... Sao có thể!

" Bệ hạ! Ý tứ của Bệ hạ..." Dương Đình Hòa cố nén kinh hãi trong lòng hỏi.

Chu Hậu Chiếu cười cười: "Trẫm không có ý gì cả, hiện tại chư khanh theo trẫm vào cung, tới cung Từ Ninh thỉnh an Thái Hậu, kịch chiến một đêm, kinh động tới loan giá của Thái Hậu, trẫm có tội."

Chư thần vội vàng nói phải, đều tự sửa sang lại y quan, xếp hàng vào trong cung.

Trong Cung Càn Thanh.

Chiến loạn đã bình ổn, đồ sứ vỡ, bàn ghế gãy, tranh chữ rách khi thái giám hoạn quan kinh sợ chạy trốn đã được khôi phục nguyên trạng, Chu Hậu Chiếu ngồi trong Noãn các, chậm rãi nhìn tất cả bài trí quen thuộc chugn quanh, mắt gấn lệ, vẻ mặt đầy đau thương.

Tần Kham không nói gì quỳ gối trước mặt Chu Hậu Chiếu, không khí trong điện áp lực đến mức tận cùng, quân thần quen nhau hơn mười năm, giữa hai người chưa bao giờ giống cứng lạnh tới thế này.

Chu Hậu Chiếu nhìn Tần Kham, ánh mắt rất phức tạp, có phẫn hận, cũng có không đành lòng, nhưng nhiều nhất là xa lạ va lãnh đạlà.

Quân thần tương giao hơn mười năm, từ đông cung Thái tử ngây thơ không biết thế sự ngây thơ cho tới hoàng đế Chính Đức trở nên trầm ổn sau khi ném đủ sự nóng lạnh của thế gian, từ Cẩm Y vệ Thiên hộ xuất thân tú tài cho tới quyền thần tay nắm quyền bính không kém gì hoàng đế, có thể một tay lật mây úp mưa bây giờ.

Mấy năm nay, kỳ thật mọi người đều thay đổi, thay đổi rất chậm, sớm chiều ở chung với nhau đều không phát giác, đợi cho mỗi bên càng đi càng xa, lúc quay đầu mới phát hiện, hướng đi của mọi người đã không còn là song song, mà là nam bắc xa vời.

Cách xa rồi, đột nhiên phát giác đối phương đã không phải là bộ dạng năm đó, trên khuôn mặt không tìm lại được những nét quen thuộc năm xa, cho dù muốn bỏ đi nguyên tắc để quay lại, chung quy đã cách quá xa rồi, muốn dduoir theo thì cũng không còn kịp.

Một thứ gọi là "vết rạn", lặng lẽ sinh ra giữa hai người, càng rạn càng to, không thể bổ khuyết.

Tư vị đau lòng Nhất không gì ngoài gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, bất đắc dĩ và bi thương nhìn vết rạn này mà lại không thể vãn hồi.

Thì ra, đây là cái giá của sự trưởng thành, giống như niết bàn trong liệt hỏa, vĩnh viễn chỉ có lột xác trong thống khổ dày vò tâm cốt, biến thành bộ dạng mà mình từng chán ghét khinh bỉ.

Chu Hậu Chiếu kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt quen thuộc nhưng lại xa lạ đó của Tần Kham, bỗng nhiên chảy nước mắt chảy xuống.

" Tần Kham, ta và ngươi quen nhau hơn mười năm, chưa từng biết ngươi có dã tâm như này, ngươi... Chẳng lẽ thật sự muốn làm hoàng đế à? Hôm nay nếu ta không xuất hiện ngoài cửa Thừa Thiên, giang sơn liệt tổ liệt tông Đại Minh truyền cho ta thật sự sẽ bị ngươi thu vào trong túi?"

Tần Kham cũng ửng đỏ, lắc đầu nói: "Bệ hạ, thần đã từng nói rất nhiều lần rồi, thần không muốn làm hoàng đế, quân chính của Đại Minh ta phân tách, từ Binh bộ triều đường kinh sư và ngũ quân Đô Đốc phủ đến hơn một ngàn vệ sở các nơi trong thiên hạ, từ ba mươi vạn đại quân tinh nhuệ bảo vệ xung quanh kinh sư đến lòng người của phiên vương họ Chu các nơi, thần nếu xưng đế, thiên hạ liệu có mấy ai hưởng ứng, mấy người chịu theo? Họ Chu đã được lòng người thiên hạ, thần là họ khác, xưng đế chẳng lẽ không phải là chi đạo tìm chết à?"

Vẻ mặt Chu Hậu Chiếu dần dần trở nên tức giận, võ bàn quát: "Ngươi nếu không muốn soán vị xưng đế, cớ gì lại hạ lệnh cho biên quân Liêu Đông công chiếm kinh sư? Giết cho kinh sư máu chảy thành sông? Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?"

Tần Kham mặt không đổi sắc nhìn thẳng vào hắn, gằn từng chữ: "Thần chỉ muốn bảo vệ thế đạo phục hưng này, giữ lấy sự thái bình mà biên trấn Đại Minh ta mấy năm nay vất vả lắm mới có được, giữ bát cơm mà cả ngàn vạn bách tính đã mất đất vất vả lắm mới tìm được sau khi mở cấm biển, giữ vị trí đứng đầu thế giới mà toàn bộ xã tắc hao phí tâm huyết cả một đời mới có được, nó đã cực khổ quá rồi, tuyệt đối không thể lui về phía sau nửa bước nữa!"

Chương 752: Một bình rượu đục mừng tương phùng (đại kết cục) (2)

"Cho nên ngươi phát động biên quân tạo phản. Cho nên ngươi mặt không đổi sắc để mặc cho hơn sáu mươi trung thần tự sát chết trước mặt ngươi. Cho nên ngươi công phá hoàng cung, bắt giữ hoàng đế đương triều, coi hoàng quyền của Chu thị ta không ra gì, thậm chí ngay cả sinh tử của hoàng đế cũng nằm trong tay ngươi? Tần Kham! Hành vi của ngươi có khác gì mưu phản soán vị đâu? Trẫm coi ngươi như huynh đệ thủ túc. Ngươi lại dùng vũ khí đao tên để hồi báo. Trẫm mười mấy năm mù mắt rồi, để bên cạnh mình ẩn núp hạng người lòng muông dạ thú như vậy. Thiên hạ cho dù có thể tha thứ cho ta, tổ tông sao có thể tha? Trẫm, trẫm liều mạng với ngươi!"

Chu Hậu Chiếu càng nói càng giận, cuối cùng dứt khoát đứng lên đánh tới Tần Kham, quyền đầu xiết chặt hung tợn vung vào mặt hắn.

Tần Kham đột nhiên trúng một quyền, đau đến nheo mắt lại, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh, không ngờ cũng không chút lưu tình hoàn thủ, một quyền hung hăng đấm trúng mũi Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu "ái chà một tiếng" ôm mũi, máu tươi chảy qua kẽ ngón tay.

Tần Kham cũng ôm mặt, chỉ vào hắn cả giận nói: "Chu Hậu Chiếu, nói thật nhé. Ta nhịn ngươi hơn mười năm rồi! Từ khi đăng cơ ngươi đã là hôn quân, ngươi tránh xa danh thần trị thế, sủng tín bát hổ nội cung, chỉ vì đề tai được thanh tịnh mà cho phép Lưu Kiện Tạ Thiên trí sĩ, từ đó về sau đại quyền ngoại chỉnh nội giao hết cho Lưu Cẩn, mấy năm đó cả quốc trên dưới lòng người bất an, loạn dân phỉ tặc các nơi liên tiếp tạo phản, Lưu Cẩn giả danh thiên tử tham ô chiếm đất, tàn sát mấy trăm đại thần trong triều, mà ngươi thì ở tít sâu trong cung chơi đùa, hồn nhiên không biết thần dân thiên hạ phải sống những ngày tháng thế nào."

" Lưu Cẩn sau khi bị tru, vốn cho rằng ngươi sẽ sửa sai, chăm lo việc nước, ai ngờ vẫn vui đùa ầm ĩ như cũ, không biết hối cải, tấu chương chư thần cả triều khuyên can ngươi cần chính đâu chỉ ngàn vạn, đều bị ngươi đem gác xó không nghe không thấy, cho nên Bạch Liên giáo tạo phản, lưu dân bắc địa tạo phản, An Hóa vương tạo phản, Ninh vương cũng tạo phản, may mà mấy năm nay ta bí mật nhờ Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền chỉnh đốn biên quân, chủ động tìm chiến để luyện binh, hỏa khí kiểu mới lại bất chấp mọi giá vận tới Liêu Đông, hao hết khí lực mới xoay chuyển được thế công thủ của Minh đình và Thát tử."

Tần Kham mắt đỏ lên, đau lòng chỉ vào Chu Hậu Chiếu nói: "Ngươi làm hoàng đế thoải mái quá, quốc sự triều chính đều ném cho ti lễ giám, mấy tên hoạn quan tàn phế vẽ vòng trên tấu chương là định ra hưng vong của giang sơn, có biết triều thần chúng ta phải phí bao nhiêu khí lực và tâm huyết mới có thể duy trì sự vận chuyển của toàn bộ thiên hạ, không chỉ phải khiến nó vận chuyển, hơn nữa còn đẩy nó đi lên, tiến thêm mỗi một bước gian nan cỡ nào, thi hành một quốc sách phải đấu trí đọ dũng khí với bao nhiêu người, dùng hết cả cơ mưu, hơn mười năm sau, vất vả lắm mới nhìn thấy một chút ánh rạng đông, mắt thấy sẽ bước vào quốc thịnh dân phú quân cường, ai ngờ tên quỷ đoản mệnh ngươi lại đuối nước, hoàng đế mới vì đề phòng ta quyền bính quá nặng mà cản trở các nơi, thậm chí muốn phế tất cả kế sách cường quốc có liên quan tới ta, một lần nữa đẩy Đại Minh vào trong nước sôi lửa bỏng."

Tần Kham phẫn nộ nhìn hắn, hậm hực nói: "Ta chịu đủ tất cả rồi! Cho nên ta muốn cầm quyền! Ta cầm quyền không vì tư dục, chỉ là không muốn người vong thì chính tức, không muốn lại nhìn thấy bách tính khốn cùng, lại càng không nguyện nhìn thấy quân chế thối nát, tướng lãnh tham tài, quân sĩ ham sống, mùa đông hàng năm biên trấn Đại Minh ta lại bị gót sắt của Thát tử chà đạp đánh cướp, mà biên quân th yếu đuối như cừu, để mặc Thát tử đi lại trong quốc nội Đại Minh như chỗ không người, Chu Hậu Chiếu, tự ngươi xem lại đi xem mấy năm nay ngươi đã làm gì, để tay lên ngực tự hỏi xem có thẹn với liệt tổ liệt tông hay không, sau đó hãy mắng ta cướp đoạt chính quyền soán vị!"

Những lời này khiến Chu Hậu Chiếu ngây ngốc, hắn không ngờ

bằng hữu tương giao cả đời này lại đọng nhiều oán phẫn với hắn như vậy, càng không ngờ mình làm hoàng đế mấy năm nay không ngờ lại thất bại như vậy, sau một thoáng ngẩn ngơ, Chu Hậu Chiếu mặt đỏ bừng, xấu hổ cực kỳ, cắn răng cả giận nói: "Thối lắm! Quả thực là thối lắm! Trẫm nào có không ra gì như ngươi nói, căn bản là lý do mưu triều soán vị của ngươi, trẫm trước tiên cứ đánh ngươi một trận đã rồi phân trần đạo lý sau!"

Nói xong lại một quyền đánh tới mặt Tần Kham, Tần Kham cũng không tránh, lãnh trọn một quyền này, nửa bên mặt sưng vù, cười lạnh nói: "Ta chẳng thèm nói đạo lý với ngươi, đánh xong đã rồi tính! Ngươi từ nhỏ đến lớn bị chiều hư, chưa từng ăn đòn, cho nên mới ngu ngốc hồ đồ như vậy."

Hai người bỗng nhiên hét lên giận giữ, giống như hai con sói đói tranh giành đồ ăn, hung hăng đánh tới đối phương, trong cung Càn Thanh lại tức quyền đi đá trả, tiếng hét thảm liên tục.

Hoạn quan trực ngoài điện và tướng sĩ biên quân nghe thấy động tĩnh bên trong không đúng, lập tức thò cổ vào nhìn, thì thấy một đôi quân thần quyền thế nhất thân phận tôn quý nhất thiên hạ không ngờ lại vừa khóc lóc như trẻ con vừa đánh nhau, hơn nữa chiêu thức hết sức hạ đẳng, không phải móc mắt thì cũng là bóp dái, hình tượng quả thực khó coi, áo mãng bào trên người hai người sớm đã rách nát, mặt thì tím bầm. Hiển nhiên đều trúng không ít đòn.

Hoàng đế bệ hạ và Quốc Công đương triều đánh nhau,... đây là thiên cổ kỳ cảnh.

Tướng sĩ và hoạn quan Ngoài điện thấy một màn này đều sợ tới mức hít một hơi lạnh, hoạn quan gấp đến độ đi quanh ngoài điện, muốn vào can ngăn nhưng lại không dám. Hai vị Bên trong không phải hoàng đế tôn quý đến cực điểm thì cũng là trọng thần quyền bính ngập trời, bất kỳ vị nào chỉ cần mở miệng, một nội thị nho nhỏ như hắn sẽ chết tới ngay cả tro cũng chẳng còn, vả lại, ngoài điện còn có một đám biên quân Liêu Đông như lang như hổ đang hung thần ác sát nhìn hắn.

Không biết đánh bao lâu, Chu Hậu Chiếu và Tần Kham cuối cùng cũng ngừng tay. Hai người nằm trên thảm đảo của cung Càn

Thanh, nhắm mắt lại thở hổn hển, trên mặt trên người toàn là vết thương, khẽ động đậy một chút là đau đớn vô cùng.

Chu Hậu Chiếu cả người đã không còn khí lực, trên mặt không biết vì sao lại mỉm cười.

"Hứ... Tần Kham, tên hỗn trướng ngươi, hơn ba mươi tuổi rồi còn xuống tay thâm độc như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đánh ta thành tuyệt hậu à?"

Khuôn mặt trắng nõn của Tần Kham cũng sưng như đầu heo, mắt thâm như cú mèo, miệng vừa động một cái là đau tới trận mắt, thống khổ nhíu chặt mày.

" Bệ hạ xuống tay cũng không lưu tình, một quyền vừa rồi đánh trúng cổ ta, thiếu chút nữa thì đánh chết ta đó."

Hai người gian nan xoay người lại đối diện nhau, sau khi nhìn thấy bộ dạng không thành hình người của đối phương thì ngẩy ra, bỗng nhiên cười thành tiếng, tiếng cười càng lúc càng lớn, sau khi động tới vết thương thì lại rên rỉ.

Chu Hậu Chiếu cười không kềm chế được, vừa cười vừa thở hổn hển nói: "Hôm nay bắt đầu từ lúc ở ngoài cửa Thừa Thiên nhìn thấy ngươi, cho tới triệu kiến ngươi trong cung Càn Thanh, ta luôn cảm thấy khuôn mặt của ngươi rất đáng ghét, rất xa lạ, giống như chưa từng thấy bao giờ, khi đó ngươi ở gần ngay trước mắt ta mà lại giống như xa xôi thiên nhai, hiện tại sau khi đánh xong, ta phát hiện khuôn mặt của ngươi tuyệt không xa lạ, vẫn là bộ dạng quen thuộc năm đó, thậm chí anh tuấn hơn mấy phần, ha ha."

Tần Kham cũng cười nói: "Mấy năm nay ta càng nhìn càng thấy ngươi không vừa mắt, rõ ràng vẫn là bộ dạng đó, nhưng luôn cảm thấy phiền phức trong lòng, hôm nay sau khi đánh xong mới biết thân thiết như vậy, thì ra ngươi rất thích hợp với bộ dạng đầu heo này, hy vọng ngươi sau này sẽ tiếp tục giữ như thế."

Hai người lại cười to, cười rất vui vẻ.

Qua thời gian nửa nén hương, tiếng cười của hai người nhỏ dần trong lòng lại hiện lên vẻ đau đớn.

Cảu nhau xong, đánh xong xong, cười với nhau xong, nữa thì sao? Chuyện Nên đối mặt thì chung quy không thể trốn được.

Hai người vẫn nằm song song trên thảm, vẻ mặt Chu Hậu Chiếu dần dần trở nên nghiêm túc: "Tần Kham, ta biết ngươi lòng mang thiên hạ, ngươi nói với ta đi, ngươi hy vọng nhìn thấy Đại Minh biến thành bộ dáng gì."

Tần Kham không cần nghĩ ngợi nói luôn: "Nước thịnh, dân giàu, thương hưng, quân mạnh, nội không lo, ngoại không họa, bách tính dân gian không lo áo cơm, đại thần triều đường có thêm nhưng người thực tế có năng lực, bớt đi hạng người dối trá miệng chỉ biết nói nhân nghĩa đạo đức, thần chỉ mong có vậy."

Chu Hậu Chiếu thở dài: "Sao lại có ngày đó? Tần Kham, nguyện vọng của ngươi quá xa xôi."

"Luôn phải có người đứng ra, tự cố gắng đi làm, làm một ngày, một tháng, một năm, có lẽ thay đổi sẽ bé nhỏ không đáng kể, nhưng làm mười năm, một trăm năm, thế đạo sẽ khác, giống như Ngu Công dời núi, ngu Công làm không được, thì có con, cháu, chắt chút chít đi làm, một ngày nào đó sẽ dời được cái ngọn núi đáng ghét đó."

Chu Hậu Chiếu cười nói: "Ngươi làm việc thông minh, linh hoạt, Ngu Công dời núi không phải là tính của ngươi, ngươi sẽ làm chuyện vụng về như vậy à?"

Chương 752: Một bình rượu đục mừng tương phùng (đại kết cục) (3)

Tần Kham cười khổ nói: "Muốn thay đổi loạn cục của vương triều ngàn năm, nói gì tới linh hoạt, nào có đường tắt? Vốn là là một chuyện gian khổ, cái gọi là thông minh và đường tắt, kết quả cuối cùng chỉ là họa quốc lầm quân, ta có thể không cần tính mạng của người nhà, lại không dám lấy ngàn vạn sinh linh thiên hạ ra chơi đùa, bách tính thần dân không chịu nổi như vậy."

Quay lại nhìn Chu Hậu Chiếu, Tần Kham nói: "Bệ hạ rời khỏi hoàng cung, ở ngoại ô nông trang mấy tháng, ngươi thấy nông phu Đại Minh ta sống thế nào? Nông trang ngoại ô Kinh sư còn tính là trù phú đấy, có biết ở những nơi cằn cỗi cách xa kinh sư ngàn dặm, các bách tính sống thế nào không? Có lẽ bọn họ suốt ngày làm việc, chỉ mong trong cơm có thêm một miếng thịt béo mà thôi, việc ta đời này phải làm, chính là khiến trong bát mọi người có thêm một miếng thịt như vậy, không bị thiết kỵ Thát tử đánh cướp tàn sát, ta chỉ muốn khiến cho im lặng mà ăn, sau đó mang theo nụ cười thỏa mãn đi chân trần đến điền dã thôn quê, tiếp tục mỗi ngày làm việc chăm chỉ."

Thở dài, Tần Kham nói: "Cái gọi là 'Nước thịnh, dân giàu, thương hưng, quân mạnh', nhìn thì chí hướng cao vợi, kỳ thật quy nạp loại thì chỉ là một miếng thịt béo trong bát bách tính, đợi cho tới ngày trong bát tất cả bách tính Đại Minh đều có một miếng thịt béo. Ta nghĩ, chí hướng trong cuộc đời này của ta đã thành."

Chu Hậu Chiếu im lặng lắng nghe, thật lâu sau mới thở dài nói: "Tần Kham, ngươi đúng, ngẫm lại ta đăng cơ mười mấy năm qua, đối với quốc sự triều chính xưa nay không thích, mà Đại Minh dưới sự cai trị của ta lại mạc danh kỳ diệu vượt qua cả Thành Hóa Hoằng Trị, đã có khí tượng phục hưng thịnh thế, trước kia ta do đắc chí, tự thấy mình xưa nay là anh minh quân chủ, nhưng mà mấy tháng nay ở nông trang lại nhận rõ ưu khuyết điểm của mình,

phát hiện phục hưng thịnh thế này không liên quan gì tới ta, tất cả đều là dưới sự thống trị của ngươi và chư vị đại thần nội các, mỗi một kế sách cường quốc được thi hành, toàn bộ xuất phát từ tay ngươi, mà ta, chỉ là vì tín nhiệm tuyệt đối người bằng hữu là ngươi nên cứ gật đầu đồng ý là được. Hi lý hồ đồ mười bốn năm, không ngờ thật sự trị được thịnh thế huy hoàng, Tần Kham, không thể không thừa nhận, tất cả những cái này đều là công lao của ngươi."

Tần Kham cười cười, nói: "Đêm qua ta đã làm ra đại sự khiến thiên hạ chấn động, bệ hạ định xử trí như thế nào?"

Chu Hậu Chiếu trầm mặc một lúc, hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy ta nên xử trí như thế nào nên xử trí như thế nào?"

Tần Kham thản nhiên nói: "Ngươi quay lại hoàng vị, sau đó giết ta và Diệp Cận Tuyền để bình ổn loạn kinh sư đêm qua, bình ổn nhân tâm quân dân triều thần kinh sư."

Chu Hậu Chiếu có chút kỳ quái nhìn hắn: "Ngươi cam tâm để ta giết à?"

Tần Kham không chút do dự nói: "Đương nhiên không cam lòng, cho nên ta sau khi ra khỏi cung sẽ lập tức thu thập hành trang dẫn vợ con bỏ chạy, tin rằng bệ hạ rất nhanh sẽ phát hiện, ta không chỉ có bản sự trị quốc, bản sự chạy trốn cũng rất giỏi."

Chu Hậu Chiếu ngạc nhiên nhìn hắn một lúc, cuối cùng trợn mắt lên: "Được rồi, khâm phạm Tần Kham đang lẩn trốn, gia quyến không rõ tung tích, cục diện rối rắm lưu lại ta nên xử trí như thế nào?"

"Giam giữ ngụy đế Chu Hậu Thông, xoá ti lễ giám, thu hồi quyền phê hồng, mở rộng thành viên nội các lên hai mươi người, phàm là quốc sự đều phải dùng bỏ phiếu để biểu quyết, mà nhân tuyển nội các thì dùng điểm đánh giá thành tích hàng năm của Lại bộ và Đô Sát viện đối với quan viên làm chủ, Cẩm Y vệ thì phụ trách âm thầm sưu tập mỗi một chi tiết làm quan thi chính của những nhân tuyển nội các này, từ quan thanh đến công tích, chuyện gì cũng lấy tiêu chuẩn bình chọn, một sáng một tối hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được. Tăng thêm độ mạnh yếu giám sát của Đô Sát

viện đối với quan phủ địa phương, cũng xoá bỏ Đông Hán, thu hồi quyền truy bắt thẩm vấn tra tấn của Cẩm Y vệ, Cẩm Y vệ chỉ có quyền lùng bắt và tình báo, nó nằm độc lập ngoài Đô Sát viện, Đại Lý tự và hình bộ ba pháp ti, cũng thiết lập ti cục khác trong Cẩm Y vệ, chuyên trách giám sát quan phủ địa phương, phàm là những chuyện bất hợp ơhasp như tham ô, nhũng nhiễu dân đều báo lên nội các và và Đô Sát viện."

Nói xong, Tần Kham bỗng nhiên ngậm miệng, vẻ mặt có chút do dự, hắn muốn nói, có lẽ, thiên hạ cũng không cần hoàng đế, hoặc là hoàng đế chỉ đề trang trỉ, ví dụ như chế độ quân chủ lập hiến năm trăm năm sau, nội các, Đô Sát viện, Chỉ huy sứ ti tam quyền phân lập, ai làm việc này, dĩ nhiên đã có sơ hình c quân chủ lập hiến, chỉ cần cải thiện sẽ là một chế độ chính trị thành thục và ổn định.

Bớt sự quấy rối của hoàng đế và ti lễ giám, lại mở rộng quyền lực của ba phỉa, giám sát chế ước nhau, sau đó dưới chế độ cân bằng này thi hành sách lược cường quốc, cổ vũ phát minh nông tang, thương nghiệp và quân sự, dùng lợi lớn đề làm mồi cổ vũ thương nhân hàng hải, thuê lưu dân trong nước đóng thuyền rời bến, khai thác thuộc địa hải ngoại, đoạt lấy sản vật hải ngoại, sau khi buôn bán thì thuê thêm nhiều lưu dân hơn, mua thêm nhiều hỏa khí hơn đề chinh phục thêm thổ địa hải ngoại. Qua lại hình thành một vòng tuần hoàn cực lớn, từ đó đạt được mục đích làm dân giàu, dân giàu thì tất học tập hưng thịnh, mà học tập hưng thịnh thì ắt sẽ thông minh, thông miinh thì ắt sẽ có những ý tưởng hay, có lẽ lúc sinh thời, Tần Kham có thể nhìn thấy một thứ gọi là "Dân chủ" Lặng lẽ nảy sinh, sinh trưởng trong lòng người.

Nhưng mà trước mặt bằng hữu hoàng đế này, những lời chôn ở trong lòng này Tần Kham chung quy vẫn không nhẫn tâm nói ra.

Tần Kham vừa nói, Chu Hậu Chiếu ở bên cạnh không ngừng gật đầu, cuối cùng cười: "Ngươi xem, chúng ta lại cùng như trước, ngươi ra chủ ý, ta chỉ cần gật đầu."

Tần Kham cũng cười: "Đúng, chúng ta có chung nhận thức thì thi hành, trong triều ai không đáp ứng thì chúng ta sẽ nghĩ ra những chủ ý xấu lừa hắn một hồi, có người bị chúng ta lừa chết, có người bị lừa cho mất chức lưu đày, còn có bị lừa cho phải ăn hoàng liên

mà vẫn không thể nói gì."

Chu Hậu Chiếu cười to, cười tới nước mắt chjary dài, tiếng nói dần dần mang theo mấy phần run rẩy: "Hơn mười năm, chúng ta đều thế à?"

Tần Kham cũng chảy nước mắt, nhìn trên thảm nhìn nóc điện nức nở nói: "Có lẽ, chúng ta đang lớn lên, chúng ta đang già đi, chúng ta... Đi tới đi tới."

Ngày mười tám tháng mười năm Chính Đức thứ mười bốn, sau ngày thứ ba biên quân Liêu Đông công chiếm kinh sư.

Các triều thần kiên nhẫn đợi hai ngày, Trong hoàng cung cuối cùng cũng truyền ra thánh chỉ Chu Hậu Chiếu tự tay viết, nội dung thánh chỉ lại có chút kinh thế hãi tục, khiến triều thần trợn mắt há hốc mồm.

Thứ nhất, Ninh Quốc Công Tần Kham và Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền phụng chỉ phát động biên quân Liêu Đông công chiếm kinh sư, đoạt lại hoàng vị cho Chính Đức, thật sự là có công tòng long. Tấn phong Ninh Quốc Công Tần Kham làm Liêu Dương Quận vương, đất phong phủ Liêu Dương Liêu Đông, nguyên Liêu Vương Chu Sủng phong làm Cống vương, đất phong đổi thành Nam Xương Giang Tây. Tổng đốc Liêu Đông Diệp Cận Tuyền gia phong Tả trụ quốc kiêm Thái tử thiếu bảo, ngoại thành kinh sư và phòng thủ hoàng cung do biên quân Liêu Đông tiếp nhận, gần mười vạn tướng sĩ còn sót lại của mười hai đoàn doanh thì chỉnh đốn rồi chuyển đến Liêu Đông, đổi biên chế với biên quân Liêu Đông. Thăng tham tướng Liêu Dương vệ Tống Kiệt làm quan Tổng binh Liêu Đông đô ti, có quyền chỉ huy chiến sự Liêu Đông.

Thứ hai, Chu Hậu Chiếu chính thức hạ chiếu thoái vị, cũng ban chiếu thư truyền ngôi, Hưng Vương Chu Hậu Thông tính tình trung hậu, thích hợp kế thừa đại bảo, Chu Hậu Thông tế tổ ở Thái Miếu, sau khi truy tôn tiên đế Hoằng Trị làm cha thì kế thừa hoàng vị, niên hiệu "Gia Tĩnh".

Thứ ba, xét thấy Chu Hậu Thông còn nhỏ tuổi, xử trí mọi việc còn khiếm khuyết, do đó để Quận vương Liêu Dương Tần Kham thay giám quốc phụ chính, nội các, các ti lục bộ phàm là quốc sự triều

chính sẽ do Liêu Dương Quận vương định đoạt, thu quyền phê hồng của ti lễ giám, quyền quy về Liêu Dương Quận vương.

Thứ tư, bỏ vương tước của Đại Vương, Dân Vương, Tương Vương ba vị phiên vương, phế làm thứ dân, Cẩm Y vệ bắt về giam ở kinh sư, cũng nghiêm chỉnh cảnh cáo chư vương, lúc hoàng quyền kinh sư luân phiên, chư vương không được vọng động, lại càng không được động binh đao ở đất phong, ai làm trái luận xử như mưu nghịch.

Thứ năm, lịch đại hoàng đế Đại Minh phải do Chu thị kế tục, họ khác dám có người xưng đế, thiên hạ cùng tru.

Năm đạo thánh chỉ Chu Hậu Chiếu để lại này làm cho người trong thiên hạ trợn mắt há hốc mồm, phiêu nhiên rời khỏi hoàng cung, từ đó về sau không biết tung tích, các triều thần cho dù phản đối cũng không có đối thủ, đành phải bịt mũi làm theo di chiếu của tiên đế, bất đắc dĩ công nhận năm đạo thánh chỉ này.

Hoàng đế Gia Tĩnh Chu Hậu Thông lần này cuối cùng cũng hợp lý hợp pháp đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng mà nhiệt tình làm hoàng đế của hắn đã hoàn toàn mất sạch, triệu tập quần thần yêu cầu nhường ngôi, xin chư thần trong triều từ trong ác phiên vương Chu thị chọn người tài đức sáng suốt khác làm hoàng đế

Chương 752: Một bình rượu đục mừng tương phùng (đại kết cục) (4)

Triều thần chưa kịp đình nghị thì lại bị Quận vương Liêu Dương Tần Kham cường thế phủ quyết, Chu Hậu Thông rưng rưng khuất tùng, thế là kế thừa đầy đủ đức hạnh của Chu Hậu Chiếu, từ đó về sau chỉ ở hậu cung chơi đùa, sủng hạnh tần phi mỹ tỳ, chọi gà dắt chó nuôi ưng không gì không làm được, cho dù mấy năm sau trưởng thành, triều thần tìm mọi cách thỉnh cầu Chu Hậu Thông tự mình chấp chính, Chu Hậu Thông vẫn sống chết không đáp ứng, phàm là việc lớn nhỏ trong ngoài đều nhờ hết cho Liêu Dương Quận vương Tần Kham, đăng cơ xưng đế hơn bốn mươi năm không hỏi chính sự, dùng ghi chép kinh thế hãi tục này đường đường chính chính đả bại Chu Hậu Chiếu, xếp hạng nhất trong lịch đại hôn quân Đại Minh.

Tần Kham sau khi phụng chỉ giám quốc phụ chính, tới năm thứ hai thì tìm cơ hội bãi miễn Đại học sĩ nội các Lương Trữ, Tưởng Miện, xoá ngự mã giám, Đẳng tương tứ vệ và Đông Tây nhị Hán, mặt khác thiết lập vũ lâm lục vệ, do biên quân Liêu Đông chấp chưởng cung cấm, nguyên ti lễ giám chưởng ấn Trương Vĩnh, Hán đốc Đông Hán Đới Nghĩa cùng đám bát hổ Cốc Đại Dụng, Ngụy Bân, La Tường từng được sủng cực nhất thời sau khi ban thưởng vàng bạc thì cho phép cáo lão, bổ nhiệm Dương Nhất Thanh Nghiêm Tung làm nội các Đại học sĩ, từ đó về sau bốn người Tần Kham, Dương Đình Hòa, Dương Nhất Thanh, Nghiêm Tung hợp lực khởi động triều chính Đại Minh, quyền bính rất nặng, vị cực nhân thần, có thể nói là ngang ngửa với hoàng đế.

Có quyền lực, quét dọn được chướng ngại, Tần Kham cuối cùng cũng phóng tay chân, bắt đầu đại triển khát vọng.

Ti lễ giám Từng quyền thế ngập trời sau khi Trương Vĩnh cáo lão, Tần Kham lề mề không bổ nhiệm nhân tuyển chưởng ấn mới, ác thái giám nội cung nịnh bợ mãi không có kết quả, cuối cùng theo

thiên ý, triệt để hết hy vọng, tháng chỉn năm Gia Tĩnh thứ năm, ti lễ giám cực thịnh tăm năm sau khi qua đình nghị của triều thần chính thức bị xóa bỏ, cùng năm, quan phủ các địa phương thiết lập nha môn ngự sử đài, độc lập ngoài tam ti quan phủ địa phương, chuyên giám sát chế ước chức trách của ba ti, ngự sử đài chỉ chịu trách nhiệm trước các, do nhân viên của Cẩm Y vệ và giám sát ngự sử Đô Sát viện làm, giám sát lẫn nhau.

Nguyên niên Gia Tĩnh, Liêu Dương Quận vương Tần Kham ra sức bài chúng nghị, tăng nhân số Đại học sĩ nội các lên thành năm người, năm thứ ba thì tăng thành tám người, chôn xuống phục bút cho quân chủ lập hiến.

Năm Gia Tĩnh thứ ba, chiếc đại bảo thuyền năm ngàn liêu đầu tiên của cảng đông Thiên Tân xuống biển, cự cổ Chiết Giang Trương Thịnh xuân dùng vạn kim mua chiếc thuyền này, Liêu Dương Quận vương Tần Kham thay hoàng đế hạ chỉ khen ngợi và khuyến khích, cũng ban thưởng năm trăm khẩu hỏa pháo Phật Lãng Cơ, bôn thiên lôi thiên lôi thủy long vương và súng điểu kiểu mới, Trương Vịnh Xuân cảm động đến rơi nước mắt, cùng năm tổ chức thương đội vạn người rời bến theo đường biển mới, tháng tám năm Gia Tĩnh thứ tư, thương đội của Trương Thịnh Xuân phát hiện Hảo Vọng giác Phi Châu. Thương đội vạn người đổ bộ. Phát sinh tranh chấp với người địa phương, Trương Thịnh Xuân nổ phát súng đầu tiên, chiến tranh thực dân của Đại Minh đã mở màn.

Mùa thu năm Gia Tĩnh thứ bảy, kinh sư lặng lẽ lưu truyền một lời đồn, nói là Liêu Dương Quận vương năm đó sau khi tru trừ quan Tổng binh Liêu Đông Lý Cảo, đề phòng mộ tổ nhà mình cũng bị cừu địch đào lên, liền phái thân tín tâm phúc Đinh Thuận bí mật di chuyển mộ tổ của Tần thị, lúc ấy Đinh Thuận sau khi mời đại sư phong thuỷ tới bấm đốt ngón tay xem giờ lành ngày tốt, lại đánh bậy đánh bạ chôn liệt tổ tiên nhân Tần gia ở nơi tụ gió tàng khí, thế đẳng thiên nhập địa, vị trí bỉnh cấn, tốn tân, đoái đinh, tương tôn nhau đẩy nhau, chỉnh là nơi bảo địa phong thủy chí tôn, nói đơn giản thì Đinh Thuận ma xui quỷ khiến đã chọn trúng long mạch cho tổ tiên Tần thị, Liêu Dương Quận vương trong mệnh đã có mệnh cách làm cửu ngũ.

Lời đồn truyền được mười ngày, triều thần kinh sư lòng người hoảng hốt, Liêu Dương Quận vương giận dữ, hạ lệnh tra bắt,

trượng tễ những nhàn hán dám lan truyền lời đồn ở kinh sư tại chợ thành tây, lời đồn mới dừng.

Mùa đông năm Gia Tĩnh thứ bảy, phía bắc trời đổ tuyến lớn, Mông Cổ Thát Đát bộ chết vô số trâu bò, không thể không cử binh đánh cướp biên trấn Đại Minh, Liêu Dương Quận vương thay thiên tử tuần tra chín biên, điều động tướng sĩ biên trấn Tuyên phủ, Đại Đồng, Liêu Đông hợp binh tổng cộng mười hai vạn, đánh tan Thát Đát bộ dám phạm biên, đầu xuân sau khi băng tan, Liêu Dương Quận vương nhân cái uy đại thắng, tự mình dẫn đại quân bắc chinh thảo nguyên, thủ lĩnh gia tộc hoàng kim Bá Nhan Mãnh Khả khi đó đã già, không thể không tụ mười vạn đại quân Mông Cổ của hơn hai mươi bộ lạc quyết chiến với Minh quân tại Quy Hóa, Vân Xuyên, trận chiến này Minh quân vận dụng mười vạn dân phu để vận chuyển lương thảo quân giới cùng hơn năm trăm hỏa pháo Phật Lãng Cơ kiểu mới, cũng điều động một vạn người sử dụng súng điểu kiểu mới của Thần Cơ doanh, ngoài thành Quy Hóa, Thần Cơ doanh liệt trận, năm trăm khẩu hỏa pháo cùng bắn, mới bắt đầu quyết chiến đã khiến cho Thát Đát bộ tổn thất trầm trọng, thể hiện hết cái oai của hỏa khí Đại Minh.

Trận chiến này diệt địch gần bảy vạn, bị thương hai vạn, trai tráng của hơn hai mươi bộ lạc lớn nhỏ Thát Đát chết sạch, trong loạn quân Bá Nhan Mãnh Khả bị hỏa pháo bắn trúng bụng, chết ngay tại chỗ, gia tộc hoàng kim huy hoàng mấy trăm năm triệt để biến mất trong bụi bậm lịch sử, sau trận chiến này, Thát Đát bộ đi tây thiên, quân Minh thừa cơ thôn tỉnh thảo nguyên mục trường vốn thuộc về Thát Đát bộ, quốc cảnh liên tục kéo dài, cho tới giáp giới với La Sát quốc, bắc nguyên Mông Cổ gây họa cho Đại Minh hơn một trăm năm cuối cùng cũng ầm ầm sụp đổ, từ đó về sau không gượng dậy được.

Mùa hè năm Gia Tĩnh thứ tám, Liêu Dương Quận vương thiết yến ở vương phủ, người dự tiệc đều là hảo hữu đồng liêu của Quận vương, trong tiệc thân tín tâm phúc Đinh Thuận say rượu, không biết từ đâu lấy ra một bộ Long bào khoác lên người Liêu Dương Quận vương, quỳ hô vạn tuế, khiến những người dự tiệc thất kinh, Liêu Dương Quận vương giậm dữ, phạt gậy Đinh Thuận hai mươi cái, cũng bãi chức lưu đày Nam Ninh phủ Quảng Tây, hai năm sau thì triệu hồi, không ngờ thăng nhiệm làm Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ,

năm Gia Tĩnh thứ mười hai, lại ban cho Đinh Thuận làm Phủ Viễn hầu, thế tập võng thế, Đinh thị nhất môn từ đó về sau phú quý trăm năm không suy, những thân tín còn lại như Lý Nhị, Thường Phượng, Mưu Bân mấy năm sau đều được ban tước.

Có vi dụ này, bất kể Đinh Thuận trước biếm sau thăng là có ý gì, người bên cạnh Tần Kham từ đó về sau không dám nhắc tới chuyện xưng đế nữa.

Mười lăm năm sau, thôn Hoa Hạnh núi Phàn danh thắng Sơn Tây.

Một tửu lâu gọi là "Phượng lâm các" Tọa lạc tại ở ven đường lớn trong thôn Hoa Hạnh, tửu lâu ba tầng ẩn hiện ở ven đường, khiến vô số thi nhân mặc khách đi du ngoạn kéo tới, sinh ý tửu lâu thịnh vượng vô cùng.

Thanh danh vang xa, chưởng quầy của tửu lâu cũng dần dần có chút danh tiếng ở địa phương, truyền thuyết chưởng quầy tửu lâu là một trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi, họ Chu tên Thọ, mười lăm năm trước thì chuyện tới ở thôn Hoa Hạnh, tính tình hòa ái, thích làm việc thiện, cả ngày nở nụ cười hòa khí phát tài, bất kể ai chỉ vào mũi mà chửi cũng không tức giận, có điều về sau có người chu đáo phát hiện, tự lúc tửu lâu khai trương tới nay, tửu khách chỉ vào mũi chưởng quầy mà chửi sau khi ra khỏi tửu lâu đều sẽ mất tích một cách mạc danh kỳ diệu, qua một hai ngày, đầu của người mất tích không ngờ được treo ở trên thành lâu của quan phủ địa phương, kèm theo dòng chữ "phỉ đạo bị Triều đình truy nã", có gia quyến của khổ chủ không phục nổi trống kêu oan, ai ngờ quan phủ cũng không biết bị ai khống chế, chẳng thèm hỏi han gì không chút lưu tình bác bỏ án kiện, gác đó không xử lý.

Dần dà, tửu khách lui tới cuối cùng cũng phát hiện chưởng quầy của tòa tửu lâu Phượng Lâm các này có thể nói là hạng người thủ đoạn thông thiên, thế là dần dần, tửu khách tới đây uống rượu cũng càng lúc càng quy củ, cũng tràn ngập kính sợ vị Chu chưởng quầy cả ngày cười ha ha. Bất kể ai ở trong tửu lâu uống say, cũng đều vẫn duy trì một tia lý trí cuối cùng, mượn rượu làm càn cũng được, mắng chửi đánh nhau cũng được. Chung quy cứ phải ra khỏi cửa lớn tửu lâu đã rồi tính. Quy củ bất thành văn mới giống như vò rượu hoa hạnh độc đáo say lòng người trong Phượng Lâm các, vừa truyền ra là kéo dài rất nhiều năm, không có một ai vi phạm,

so với luật của Đại Minh còn mạnh hơn.

Nhưng mà, quy củ thế nhân định ra là để người ta phá bỏ.

Cứ tết thanh minh Hàng năm, luôn sẽ có một cái, hoặc là nói một gia đình không để ý tới quy củ này, vừa vào cửa đã hùng hùng hổ hổ, Chu chưởng quầy luôn hiền lành thấy người này cũng lập tức thay đổi sắc mặt, hai người đứng ở cửa chỉ vào mũi nhau mà chửi, chửi xong thì cười ha ha, võ vai nhau vào nhã gian của tửu lâu uống tới say mèm. Khóc lóc ỏm tỏi, sau khi say chừng ba ngày thì gia đình này sẽ khởi hành cáo từ, hàng năm cứ như vậy, Chưa bao giờ thất ước.

Chương 752: Một bình rượu đục mừng tương phùng (đại kết cục) (5)

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ

Năm nay cách tiết thanh minh hai ngày, gia đình này lại tới.

Lúc Sáng sớm, ba chiếc xe ngựa từ xa lái đến, xa phu thét to một tiếng, xe ngựa dừng trước cửa Phượng Lâm các, hai hàng thị vệ đi theo xe tỏa ra thành hình cánh nhạn, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm các tửu khách ra vào tửu lâu, mọi người sợ hãi đều kinh sợ tránh lui.

Từ trên chiếc xe ngựa một nam sáu nữ bước xuống, nam tử trung niên tướng mạo mặt trắng râu đen, ngoài vẻ tuấn lãng còn lộ ra mấy phần khí thế không giận mà tự oai, mà sáu vị nữ tử tuy là ăn mặc như phụ nhân, nhưng ai nấy đều xinh đẹp vô cùng, hai vị nữ tử trong đó không ngờ trông giống nhau như đúc, hiển nhiên là song sinh.

Nam tử sau khi xuống xe thì liền bước vào tửu lâu, ngửa đầu nhìn một vòng rồi lớn tiếng quát đòi mở cửa.

" Có ai còn thở không? Khách quý tới cửa mà ngay cả tiểu nhị nghênh đón cũng không có, chưởng quầy ngươi còn muốn làm ăn không? Có tin ta sai người đập tan tành cái quán của ngươi không!"

Đập quán là chuyện lớn, Chu chưởng quầy có bối cảnh sao có thể không chính mắt chứng kiến là yêu nghiệt phương nào muốn chết? Thế là rất nhanh từ sau bình phong sơn thủy chui ra, người này hơn bốn mươi tuổi, mặc áo ngắn vải thô màu xám bình thường, đầu đội khăn phác, dưới cằm là hai hàng râu đen, nhìn rất có dáng

tiên phong đạo cốt, hai con mắt thông minh lanh lợi đảo rất nhanh, cho thấy người này tính tình rất không thành thật.

Đợi cho Chu chưởng quầy nhận ra người đến, hơn nữa thấy các nữ tử xinh đẹp phía sau, lập tức nghiêm mặt cả giận: "Lại là ngươi! Lại là ngươi! Năm nào cũng tới uống rượu của ta, đến rồi còn đem theo nhiều lão bà như vậy, ngươi muốn nàng tới cho ta nghèo luôn à?"

Nam tử lầm bầm: "Thái độ kém quá, vậy mà không ngờ mỗi ngày khách đông tới không còn chỗ ngồi, tửu khách thôn Hoa Hạnh chẳng lẽ đều là người mù à?"

Sau Bình phong lại có một thân ảnh thướt tha đi ra, sau khi nhìn thấy nam tử thì ngây ra một thoáng, tiếp theo dịu dàng cúi chào, thấy tướng công và hắn gầm gè nhìn nhau như hai con gà chọi, nữ tử mím môi cười khẽ không nói gì.

Chu chưởng quầy lại vội vàng cao giọng nói: "Nương tử nhìn này, cái tên mặt người dạ thú không chuyên tình đã cưới bốn lão bà còn thêm luôn cả hai nha hoàn lại tới nữa rồi!"

Nữ tử cũng không để ý đến hắn, quay đầu thấy sáu nữ, không khỏi kinh hỉ bước lên nắm tay các nàng cười nói: "Tỷ tỷ, các ngươi cuối cùng cũng tới rồi."

Nữ tử cầm đầu trong sáu người bĩu môi với hai người, nói: "Lại cái màn này, năm nào cũng diễn không chán à."

" Tỷ tỷ đừng để ý đến họ, kỳ thật tướng công nhà ta hôm trước đã bắt đầu sai tiểu nhị quét dọn sương phòng, mười vò hảo tửu còn lại cũng để giành cho Vương gia tới uống."

Thì ra nam tử dẫn vợ con tới thôn Hoa Hạnh chính là Liêu Dương Quận vương Tần Kham, mà chưởng quầy của tửu lâu Phượng Lâm các tất nhiên chính là hoàng đế Chính Đức Chu Hậu Chiếu sau khi mất tích lại xuất hiện, cuối cùng lại mất tích, chơi trò trốn tìm vui vẻ sướng khoái, về phần lão bản nương của tửu lâu là nữ nhân Lưu Lương Nữ của Chu Hậu Chiếu, sáu nữ Tần Kham dẫn theo tất nhiên là Đỗ Yên, Đường Tử Hòa, Kim Liễu, Tháp Na và tỷ muội Liên Tinh Liên Nguyệt.

" Ngươi đưa các nàng từ tận kinh sư tới Sơn Tây mà không thấy mệt à?" Chu Hậu Chiếu ăn mặc bình dân hiển nhiên rất thích thân phận trước mắt của mình.

Tần Kham cười nói: "Ta đã là trung niên nhân, người ta sống tới tuổi này, ít nhất cũng nên minh bạch một đạo lý."

Chu Hậu Chiếu tò mò mở to: "Đạo lý gì?"

Tần Kham cười khổ nói: "Nếu nói cưới một lão bà mỗi ngày chỉ nghe hai trăm câu lải nhải, cưới sáu lão bà mỗi ngày sẽ phải nghe một ngàn hai trăm câu lải nhải, trong đó ít nhất có một ngàn câu là hoài nghi ta bên ngoài có phải cấu kết với hồ ly tinh khác hay không, nếu ngươi muốn thoát khỏi khổ hình phải nghe một ngàn câu lải nhải này thì chỉ có thể dẫn họ theo bên mình, để họ tự mình đuổi tất cả hồ ly tinh dám tiếp cận ta trong vòng một trượng đi."

Chu Hậu Chiếu kinh ngạc nhìn hắn: "Có hữu hiệu không?"

Tần Kham gật đầu: "Rất hữu hiệu."

" Cho nên trên đường đi tai ngươi cuối cùng cũng được thanh tĩnh, phu nhân của ngươi không còn lải nhải về hồ ly tinh nữa?"

"Đúng..." Tần Kham gật đầu, lập tức vô cùng buồn bã nói: "Có điều tuy rằng không lải nhải về hồ ly tinh, nhưng các nàng lại bắt đầu lải nhải vì sao trên đường lại gặp phải nữ nhân vừa xấu lại vừa béo, mỗi ngày đại khái lại lải nhải hơn hai ngàn câu."

Chu Hậu Chiếu ngẩn ra một lúc, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha ha."

Tần Kham day day mũi, thở dài: "Đều là bố trẻ con rồi, vì sao độ hài hước vẫn chẳng có chút tiến bộ nào."

Chu Hậu Chiếu vẫn đang ôm bụng cười cuối cùng cũng dừng lại, vẻ mặt dần dần trở nên đứng đắn: "Kinh sư năm nay thế nào."

Tần Kham hiểu hắn muốn hỏi gì, cười nói: "Tất cả đều tốt, mùa đông năm trước nội các chủ động khởi xướng đình nghị, từ tám vị Đại học sĩ tăng lên thành mười người, sau khi bình diệt Thát Đát,

triều đình ở mục trường thảo nguyên Thát Đát xây mười tòa công sự, tương liên với mười tòa hán Thành thuộc Đóa Nhan bộ, mới thiết lập năm Đô Chỉ Huy Sứ ti, tổng cộng có hai mươi ba vệ sở tiến đóng, hoạn phía bắc Đại Minh đã hoàn toàn bình định, chín biên trấn lớn bắt đầu di chuyển tới cánh đồng tuyết Tây Bá Lợi Á2

Chu Hậu Chiếu buồn bã thở dài mấy tiếng, lập tức từ trong phòng ôm ra hai vò rượu nhỏ đặt lên bàn, cười nói: "Công Mở mang bờ cõi sao có thể không dùng rượu ngon để chúc mừng?"

Nói xong Chu Hậu Chiếu bưng vò rượu lên, vừa mới chuẩn bị uống thì bỗng nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm Tần Kham nói: "Năm trước uống rượu, rượu kỉnh ngươi đưa là mừng con trai thứ sáu của ngươi ra đời, năm kia thì là mừng con trai thứ năm của ngươi vừa biết đi đã cắn chó đất trông cửa một miếng, đây là gia môn bất hạnh, tương lai tất có một Hỗn Thế Ma Vương hoành không xuất thế, năm nay ngươi kính gì?"

Tần Kham bưng vò rượu lên, nhìn Chu Hậu Chiếu, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: "Năm nay, chúng ta kính duyên phận đi."

" Duyên phận?"

" Ba mươi năm trước, một tiểu tử mặc thì đẹp mà đổ phẩm thì quá khắm chơi đấu địa chủ, thua nhiều quá liền tức giận ném bài giở thân phận ra ép ta không được phép thắng nữa, tên gia hỏa đổ phẩm khắm đến vậy mà ba mươi năm sau ta vẫn ngồi cùng hắn uống rượu, ngươi nói ta d lợi hại hay không? Ngươi nói ta có nên kính cái duyên phận chết tiệt này hay không?"

Chu Hậu Chiếu tức giận đến mặt đỏ bừng, lườm Tần Kham một lúc r tiếp theo cười thành tiếng: "Đúng, thật sự nên kỉnh cái duyên phận chết tiệt này, hy vọng duyên phận của chúng ta không dứt, đợi tới ba mươi năm sau, chúng ta lại kính duyên phận chết tiệt này."

Hai người nhìn nhau cười to, cùng uống một ngụm, Tần Kham buông vò rượu thần bí nói: "Nếu chúng ta có thể sống thêm ba mươi năm, hơn nữa còn có thể uống được rượu, ta nhất định phải kéo ngươi ra làm một chuyện mà nếu sinh thời chưa làm thì sẽ thương tước."

Chu Hậu Chiếu lập tức lộ ra vẻ mặt ao ước vô hạn, không cần nghĩ ngợi thốt ra: "Chúng ta cùng nhau đi chơi kỹ viện một đêm xọac mười em, sau đó bị hoa liễu mà chết."

"Cái này, thứ cho ta không thể phụng bồi, ta chỉ muốn đọ với ngươi xem ai đái xa hơn thôi."

- HẾT TRỌN BỘ -

Sách được làm bởi Nhân

Zalo: 0945 787 018, bán sách truyện giá rẻ